HỎA LỰC ĐƯỜNG VÒNG CUNG
Constantine Bá Tước

HỎA LỰC ĐƯỜNG VÒNG CUNG

Tác giả: Constantine Bá Tước

Thể loại: Tiếp Hiệp

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM

Chương 1: Kịch Bản? Không, là xuyên việt!

Chương 1: Kịch Bản Giết? Không, là xuyên việt!

Chương 1: Kịch Bản Giết? Không, là xuyên việt!

Lúc Vương Trung nhìn thấy cô gái xinh đẹp mặc quân phục màu bạc trước mặt, phản ứng đầu tiên là cosplay của trò chơi chiến tranh nào đó không dành cho otaku.

Bình thường vào lúc này, hắn đều sẽ nhìn thêm vài lần, nhưng sàn nhà và vách tường rung chuyển cắt ngang việc thưởng thức của hắn.

"Cái gì thế?" Hắn lớn tiếng hỏi, kết quả bụi từ trên trần nhà rơi xuống bay vào trong miệng.

Cô gái xinh đẹp trước mặt thở dài, hạ giọng nói: "Xe tăng!"

Vương Trung sững người: "Xe tăng?"

Hắn gãi đầu, cố gắng nhớ lại xem đây là tình huống gì. Đầu tiên, hắn cố gắng lục lại trí nhớ, nhưng ngoài việc bản thân uống say thì chẳng nhớ được gì nữa - không phải sắp Tết rồi sao, uống với đám bạn một chút.

Chẳng lẽ là, sau khi uống say bị bạn bè lôi đến quán Kịch bản giết người?

Rồi cô gái xinh đẹp trước mắt này tình cờ gặp phải, cùng nhau lập nhóm chơi một ván? Woa, còn có chuyện tốt như vậy sao, thêm Wechat trước đã rồi tính.

Vương Trung sờ túi quân, không mò được điện thoại, ngược lại sờ thấy một cái thẻ chứng nhận.

Vỏ ngoài của thẻ chứng nhận sờ rất dày, cảm giác là da bò thật. Vương Trung thầm khen, quán này được đấy, bối cảnh chân thật, đạo cụ cũng không tồi.

Sau đó, hắn mở thẻ chứng nhận ra, nhìn thấy ảnh chụp bên trong thì ngây người.

Chuyện gì thế này? Ảnh chụp không phải mình!

Lúc này, Vương Trung mới hậu tri hậu giác nhận ra, mọi người trước mặt đều có một điểm chung: Tất cả đều là người nước ngoài tóc vàng mắt xanh.

Mấy đứa bạn đâu rồi?

Ném mình ở đây một mình rồi lập nhóm chơi Kịch bản giết người với người nước ngoài?

Chẳng lẽ đây không phải Kịch bản giết người, mà là… Mà là mình xuyên không rồi?

Vương Trung chỉ thoáng nghĩ như vậy, nhưng lập tức phủ định suy nghĩ này. Con người phải tin tưởng khoa học, đây chắc chắn là trò đùa của đám bạn xấu kia, chết tiệt, dám chơi mình.

Oán khí vừa mới dâng lên, sau khi nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt liền tiêu tan, chết tiệt, đây không phải càng tốt sao, nhất định phải xin Wechat của cô gái xinh đẹp nước ngoài trước mặt mới được.

Đám bạn xấu xa của mình bây giờ chắc chắn đang trốn ở đâu đó để xem trò cười, mình mà xin được Wechat của gái xinh thì các ngươi đừng hòng cười nổi!

Lúc này, tiếng nổ bên tai càng gần hơn, vách tường và sàn nhà rung chuyển cũng rõ ràng hơn.

Vương Trung phát hiện bức tường mình đang dựa vào có hai cửa sổ nhỏ, ở vị trí tương đối cao, có ánh nắng chiếu xiên

vào.

Cảm giác như cửa sổ lấy sáng của tâng hầm, Vương Trung có một người bạn học sau khi tốt nghiệp đã ra Bắc trôi dạt, cả ngày sống trong căn hầm như thế này, còn thường xuyên đăng ảnh lên Moments, thỉnh thoảng còn chơi trò chơi giả làm cảnh trong tù. Hắn hơi nhón chân, tiến lại gần cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Hắn nhìn thấy một đôi giày quân đội giam ở gân cửa sổ.

Làm Kịch bản giết người, có phải hơi quá thật rồi không?

Lúc hắn còn đang nghi ngờ, từng đôi giày quân đội lần lượt xuất hiện, bên ngoài cảm giác có cả một trung đội đang di chuyển.

Cái quái gì vậy?

Ngay sau đó, Vương Trung nhìn thấy nguồn gốc của sự rung chuyển và tiếng nổ vang - bánh xích.

Quán Kịch bản giết người không chỉ thuê hẳn một trung đội diễn viên, còn kiếm đâu ra cả xe tăng? Cái này không đúng rồi!

Vương Trung bắt đầu thở dốc, hắn mơ hồ cảm thấy, bản thân có lẽ thật sự đã xuyên không rồi.

Vì thế tâm trạng thoải mái, ung dung, dửng dưng vừa rồi lập tức biến mất không còn tăm hơi.

Hắn rụt người lại, một lần nữa quan sát căn hầm này.

Trong phòng ngoài hắn và cô gái xinh đẹp ra, còn có bốn người đàn ông, tất cả đều là người Bắc Âu.

Tất cả mọi người đều mặc quân phục giống nhau, lấy màu kaki làm chủ đạo, phần cổ áo có màu xanh lục.

Ba người đàn ông cầm súng trường, Vương Trung cảm thấy kiểu dáng súng trường rất giống Mosin-Nagart.

Súng trường đã được gắn lưỡi lê, trong đó có một cái lưỡi lê còn dính máu đỏ.

Vương Trung nhìn vết máu đỏ kia vài lần, chẳng lẽ đã từng đâm chết người rồi?

Vũ khí của người đàn ông còn lại trông rất giống súng tiểu liên Suomi của Phần Lan, quân phục của anh ta cũng hơi khác so với ba người kia, trên ống tay áo có thêm hai chữ V.

"Trung sĩ?" Vương Trung thăm dò hỏi.

Người đàn ông cầm súng tiểu liên nhìn ve phía Vương Trung: "Sao thế, ngài cần tã lót sao?"

Mấy người đàn ông đều cười phá lên, nhưng lập tức nín bịt miệng.

Cô gái thì xấu hổ quay mặt đi.

Vương Trung: Ta lót?"

Trung sĩ nhìn xuống đũng quần của Vương Trung.

Vương Trung cúi đầu xuống, kết quả phát hiện bản thân cũng đang mặc quân phục màu kaki, sau đó màu sắc phần đũng quần rõ ràng đậm hơn một mảng, còn lan rộng ra xung quanh.

Hắn sờ thử, quả nhiên là ướt!

"Không phải tôi tè đâu!"

Thật sự không phải! Tôi thóa mạ nó luôn!

Tuy Vương Trung chưa từng ra chiến trường, nhưng hắn không cho rằng mình là loại người vừa ra chiến trường đã tè ra quần - có lẽ vậy.

Không đúng, là chắc chắn rồi!

Vết nước tiểu này sờ vào cũng khô kha khá rồi, chắc chắn không phải vừa mới tè ra, mà là… Là của ai te ra the?

Vương Trung đột nhiên nhớ ra mình đang cầm thẻ chứng nhận, vội vàng mở ra.

Bức ảnh trên thẻ chứng nhận là một chàng trai trẻ đẹp trai cười trông rất ngả ngớn, đương nhiên cũng là người châu Âu, bên cạnh ảnh chụp toàn là chữ viết mà Vương Trung chưa từng thấy qua, hơi giống chữ cái Kirin. Thế mà Vương Trung lại có thể hiểu được ý nghĩa của chúng.

Lúc này, Vương Trung mới nhận ra, từ nãy đến giờ không ai nói tiếng Trung cả, chỉ là mình có thể nghe hiểu nên cứ tưởng là tiếng Trung.

Vương Trung tìm thấy tên của mình bên cạnh bức ảnh: "Aleksei Konstantinovich Rokossovsky", phía trước tên còn có một tiền tố, dịch sang tiếng Trung đại khái là ngài, ý là kính ngữ.

Lúc này, tiếng gầm rú của xe tăng đã đi xa, có thể nghe thấy tiếng súng ở phía xa.

Lúc này, trung sĩ cầm súng tiểu liên lên tiếng: "Tiếng súng cách chúng ta khoảng một hai cây số, chắc chắn là quân của Công tước Vladimir vẫn đang kháng cự, chúng ta nên tìm cách vượt qua khu vực của địch, hội hợp với Công tước.'

Nói xong, trung sĩ quay sang Vương Trung: "Ngài thấy thế nào ạ?"

Một người lính chế giêu: "Hỏi hắn làm gì? Coi chừng hắn lại tè ra quần! Sau này biệt danh của hắn sẽ là Rokossovsky tè ra quần."

"Suyt! Cẩn thận Bá tước nghe thấy sẽ tính sổ với mày đấy! Cấm túc cho biết mặt!" Một người lính khác nói, tuy nội dung

là khuyên nhủ đồng bạn, nhưng ngữ khí rõ ràng là đang mỉa mai.

Trung sĩ nghiêm mặt nói: "Bá tước là chỉ huy của chúng ta, đương nhiên phải được ngài ấy đồng ý. Bá tước, ý ngài thế nào?"

Vương Trung nghĩ bụng mình thì biết gì, bản thân chỉ từng chỉ huy quân đội trong game, chỉ là một tên mù, ngoài gật đầu ra thì có vẻ cũng chẳng làm được gì khác.

Bình thường vào lúc này là lúc hack xuất hiện rồi.

Xuất hiện đi, Thâm Lam.

Ngay sau đó, góc nhìn của Vương Trung biến thành góc nhìn từ trên xuống.

Chuyện gì thế này? Mình biến thành vệ tinh do thám rồi? Thật sự có hack sao?

Đáng tiếc, phần lớn khu vực trong tâm nhìn của vệ tinh này đều tối om, chỉ có thể nhìn rõ căn hâm mà bọn họ đang ở.

Ngay sau đó, hắn nhận ra đây là góc nhìn từ trên xuống quen thuộc của game chiến lược thời gian thực, dựa vào kinh nghiệm chơi game chiến lược thời gian thực nhiều năm, hắn lập tức nhận ra thứ đang phát sáng trong tầm nhìn lúc này chính là mình.

Góc nhìn vệ tinh này còn có giao diện, thứ ở góc trên bên phải toàn bộ tâm nhìn hẳn là bảng lính - cũng chính là biểu tượng của quân đội dưới quyền mình.

Lúc này, trong bảng lính chỉ có một đơn vị duy nhất, ý thức của Vương Trung chuyển đến bảng lính, liền nhìn thấy phần mô tả: "Trung tá Aleksei Konstantinovich Rokossovsky."

Được rồi, quân đội duy nhất chính là bản thân sao? Không phải đã nói mình là chỉ huy sao?

Lúc này, Vương Trung nghe thấy cô gái lên tiếng, vội vàng chuyển góc nhìn về phía mình - việc chuyển đổi này dường như chỉ cần một ý niệm là được. Cô gái nói: "Tôi thấy Trung sĩ Zakayev nói đúng đấy, Alyosha, cứ làm như vậy đi."

Alyosha là tên thân mật của cái tên "Aleksei" của thân thể này, người Nga bình thường chỉ có người rất thân thiết mới gọi tên thân mật của nhau, người có mối quan hệ bình thường đều sẽ gọi tên cha, chính là cái tên dài ngoằng ở giữa - Konstantinovich.

Vương Trung: "Chờ chút đã! Kẻ địch vừa mới đi qua, hành động thiếu thận trọng không ổn đâu, chúng ta ở đây chờ một lát."

Thật ra Vương Trung muốn tranh thủ thời gian tìm hiểu về hack. Bây giờ mà di chuyển, trên đường đi ma mới biết có nguy hiểm gì, căn bản không thể nào nghiên cứu kỹ được.

Trung sĩ định nói gì đó rồi lại thôi, cuối cùng vẫn gật đầu: "Vậy chúng ta chờ một lát. Chú ý đừng để người Prosen phát hiện."

Người Prosen, đây hẳn là tên của kẻ địch.

Trên Trái đất chắc chắn không có quốc gia nào tên là Prosen, hơn phân nửa là mình không ở Trái đất rồi.

Vương Trung lại tiến vào góc nhìn từ trên xuống, đầu tiên hắn thử tập trung sự chú ý vào cô gái đang ở cùng phòng, quả nhiên tên của cô ấy liền hiện ra: "Lyudmila Vasilyevna Melekhovna, Thượng úy, Cầu nguyện."

Hả? Cầu nguyện là cái gì?

Vương Trung vốn tưởng cô gái này là lính y tế.

Sự chú ý của hắn tập trung vào từ "Cầu nguyện" khoảng một giây, không có thêm bất kỳ mô tả nào hiện ra.

Cái quái gì vậy, hack này bị lỗi à.

Tuy Vương Trung đã nhìn thấy mô tả của Lyudmila, nhưng cô ấy không xuất hiện trong danh sách bảng lính.

Vương Trung chỉ có thể bất đắc dĩ chuyển sự chú ý sang bốn người còn lại.

Trung sĩ Zakayev một tràng dài, Binh nhất Semyon một tràng dài, Binh nhì Ivan một tràng dài, Binh nhì Yuri một tràng dài.

Trung sĩ là lính súng tiểu liên, binh chủng của những người còn lại đều là lính súng trường.

Vương Trung vốn còn muốn xác nhận tình hình đạn dược của bọn họ, nhưng rất tiếc, không có.

Sau khi xác định không moi móc được thêm gì từ mấy người này, Vương Trung chuyển sự chú ý sang căn nhà bên cạnh.

Căn nhà bọn họ đang ở có thể nhìn xuyên thấu, Vương Trung có thể nhìn thấy tình hình tầng hầm qua mái nhà và sàn nhà tầng hai, hắn nghĩ có thể chuyển đổi tầng hiển thị hay không, xem thử tình hình trên tầng một.

Tuy nhiên, chẳng có tác dụng gì.

Hắn lại muốn xem thử tình hình của quân mình đang chiến đấu ở phía xa, kết quả cũng chẳng làm được gì.

Chẳng lẽ hack này chỉ có thể đơn thuần chuyển đổi góc nhìn, trên thực tế thông tin nhìn thấy từ góc nhìn này vẫn là thông tin mà mắt thường có thể nhìn thấy? Để kiểm chứng suy đoán này, Vương Trung chuyển về góc nhìn của bản thân, đứng dậy đi đến bên cạnh cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Duy trì động tác này, hắn chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, sau đó phát hiện địa hình bên ngoài xuất hiện.

Hắn nhìn thấy một con đường, không đúng, là nửa con đường, bởi vì hắn chỉ có thể nhìn thấy một dãy nhà đối diện căn hâm bọn họ đang ở.

Nhưng so với góc nhìn bằng mắt thường, cái này rõ ràng hơn nhiều, bằng mắt thường của Vương Trung chỉ có thể nhìn thấy tâng một của căn nhà, thậm chí còn không biết căn nhà có mấy tâng, nhưng góc nhìn này ngay cả nóc nhà cũng nhìn thấy rõ ràng.

Hack này vẫn có chỗ đáng khen mà.

Vương Trung còn đang cảm thán, thì nghe thấy tiếng bước chân.

Nghe tiếng bước chân ở góc nhìn từ trên xuống, cảm giác âm thanh này như từ trên trời truyền đến.

Vương Trung nhận ra đây là bởi vì tiếng bước chân truyền đến từ đỉnh đầu, thính giác của mình vẫn chưa được chuyển sang góc nhìn từ trên xuống.

Chẳng trách chuyển góc nhìn rồi mà tiếng súng vẫn xa như vậy.

Hắn chuyển về góc nhìn bằng mắt thường, phát hiện mấy người trong phòng đều đang nhìn lên trần nhà.

Vương Trung cũng ngẩng đầu lên, phát hiện trần nhà được làm bằng gỗ, lúc này có người đang dùng giày da lớn giãm lên trần nhà, phát ra tiếng "thinh thịch" nặng nề.

Tiếp đó có người nói chuyện, là một ngôn ngữ xa lạ, lần này Vương Trung nghe không hiểu.

Nếu phải nói thì có hơi giống tiếng Đức, nhưng Vương Trung không dám chắc.

Lyudmila nhỏ giọng lẩm bẩm: "Người Prosenl

Lúc này, Vương Trung nhìn thấy trên trần nhà có một khe hở, trong đầu nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Vừa nãy mắt thường của mình chỉ có thể nhìn thấy tâng một bên kia đường, sau khi chuyển đổi góc nhìn có thể nhìn thấy tang hai, tâng ba, thậm chí là nóc nhà, vậy có phải là…

Hắn quyết định thử một lần. Chương 2: Bộ hạ thứ nhất

Vương Trung cẩn thận bê một cái ghế đến, đặt dưới khe hở, sau đó rón rén trèo lên ghế.

Như vậy là hắn miễn cưỡng có thể đưa mắt áp sát khe hở này.

Sau đó hắn chuyển sang góc nhìn từ trên xuống.

Dựa vào góc nhìn từ trên xuống, hắn có thể nhìn thấy tất cả mọi người trong tâng hầm đều đang trợn mắt há mồm nhìn mình.

Vương Trung cũng chẳng rảnh để ý đến người khác, trực tiếp chuyển sang tầng một.

Lần này chuyển đổi thành công.

Thật ra Vương Trung chẳng nhìn thấy gì từ khe hở, nhưng sau khi chuyển đổi góc nhìn, căn phòng trên tầng một hiện rõ mồn một trong tâm mắt.

Tầng một đi vào là phòng khách, bên trái là cầu thang dẫn lên tầng hai, còn có hai cánh cửa thông đến những căn phòng khác.

Vương Trung không nhìn thấy những căn phòng khác, nhưng tất cả mọi thứ trong căn phòng này đều lọt vào tâm mắt, bao gồm cả kẻ địch đang phát ra tiếng bước chân nặng nề.

Kẻ địch có tổng cộng hai người, mặc quân phục màu đen, đội mũ Stahlhelm, trên mũ Stahlhelm còn có gai nhọn, giống

hệt mũ Stahlhelm của quân đội Đức trong Thế chiến thứ nhất.

Vương Trung tập trung chú ý, quả nhiên thông tin của kẻ địch cũng hiện ra, nhưng không có tên, cũng không có đơn vị trực thuộc, chỉ có binh chủng, hai kẻ địch đều là lính súng trường.

Hai tên địch rõ ràng không hề đề phòng, một tên đang lục lọi ngăn kéo, tên còn lại thì cầm 6 bánh mì trên bàn lên cắn một miếng, sau đó nhíu mày phun miếng bánh mì vừa cho vào miệng ra.

Hắn ta chửi rủa một câu, Vương Trung nghe không hiểu.

Nhưng lúc này tâm trạng của Vương Trung vẫn rất tốt, dù sao cũng có hack, mặc kệ hack này có tác dụng gì, có hack trong người cảm giác chính là khác biệt, ít nhất cũng tự tin hơn rất nhiều.

Vương Trung vừa định chuyển về báo cho mọi người tình hình trên đó, thì tên địch ăn bánh mì ném ổ bánh mì đi, đi ve phía cánh cửa thông đến căn phòng khác.

Hắn ta biến mất khỏi tâm mắt của Vương Trung.

Dù Vương Trung có cố gắng thế nào cũng không nhìn thấy hắn ta.

Vương Trung nghe thấy bên cạnh có người khẽ "suyt" một tiếng.

Hắn chuyển về góc nhìn từ trên xuống của tầng hầm, nhìn thấy Binh nhất Semyon đang canh giữ ở cạnh cửa giơ ngón trỏ lên môi, vừa rồi chắc chắn là anh ta phát ra tiếng "suyt".

Ngay sau đó, Vương Trung cũng nghe thấy tiếng bước chân, hơn nữa không phải từ trên lầu truyền đến.

Tên địch vừa mới biến mất khỏi tâm nhìn kia đã đi xuống tâng hầm bằng cầu thang!

Vương Trung vội vàng chuyển về góc nhìn bằng mắt thường, hạ giọng nói: “Hai tên lính súng trường, một tên đang lục lọi trên lâu, một tên xuống đây rồi.”

Trung sĩ nhìn chằm chằm Vương Trung, nhìn biểu cảm là biết ngay không tin. Cũng phải, chỉ nhìn qua khe hở nhỏ như vậy một cái, vậy mà có thể moi ra được nhiều thông tin đến thế, đổi lại là ai cũng không tin nổi.

Hơn nữa “người tiền nhiệm” của Vương Trung còn vừa mới biểu diễn màn tè ra quần, thử đổi vị trí cho nhau mà suy nghĩ, bản thân hắn ra chiến trường cũng sẽ không tin tưởng một tên lính tè ra quần.

Lúc này, tên địch đã đến trước cửa, thử một cái, phát hiện cửa bị khóa, bèn dùng báng súng đập cửa.

Tiếng đập cửa “ram ram’ khiến Vương Trung không khỏi căng thẳng.

Hắn cảm thấy trong tình huống này, trên tay mình mà có vũ khí thì hơn, vì vậy liên rút súng lục ra.

Không ai để ý thấy Vương Trung rút súng, bởi vì sự chú ý của mọi người đều đang đổ dồn vào cánh cửa lớn.

Đập vài cái, tên địch bên ngoài cửa ngừng tay, lúc Vương Trung cho rằng tên địch đã bỏ cuộc, thì bên ngoài lại vang lên giọng nói mà hắn không hiểu.

Lyudmila trốn trong góc nhỏ giọng nói: “Hắn ta nói cửa này chỉ có thể khóa từ, hắn ta biết chúng ta ở, bảo chúng ta ra ngoài.”

Trung sĩ tặc lưỡi: “Het cách rồi, chỉ có thể liều mạng xông ra ngoài thôi.”

Hắn cúi đầu kiểm tra buồng đạn của súng tiểu liên.

“Semyon, tránh ra khỏi cửa, tôi bắn chết tên địch xuyên qua cửa!”

Vương Trung nghĩ trong bụng như vậy là không được, trên lầu còn một tên địch, anh mà nổ súng là dẫn hết kẻ địch đến đây đấy.

Hắn tiến lên một bước, giữ lấy súng của trung sĩ, nhỏ giọng nói: “Không được! Dùng lưỡi lê! Trên lâu còn một tên! Chúng ta nấp vào góc khuất chỗ cửa ra, Lyudmila đi mở cửa, giả vờ sợ hãi một chút, nghĩ cách kéo tên địch vào trong, Semyon từ bên cạnh dùng lưỡi lê đâm chết hắn ta.”

Trung sĩ nhìn chằm chằm Vương Trung, còn liếc mắt nhìn đũng quần của hắn.

Rõ ràng là gã này đang do dự có nên nghe lời của một tên lính nhát gan tè ra quần trên chiến trường hay không.

Tên địch bên ngoài vẫn đang lớn tiếng gặng hỏi.

Một giây sau, hắn ra hiệu cho những người khác nấp vào.

Lyudmila thấy vậy, liên dùng ngôn ngữ của kẻ địch hét lên một câu gì đó, tiếng của tên địch bên ngoài lập tức im bặt.

Ngay sau đó, kẻ địch dùng ngữ điệu hòa hoãn hơn đáp lại.

Lyudmila: “Tôi đi mở cửa.”

Schela kéo Vương Trung trốn vào điểm mù bên cạnh cửa.

Semyon, người đứng gần cửa nhất, nắm chặt khẩu súng trường có gắn lưỡi lê.

Vương Trung áp sát vào tường, cố gắng để tiếng thở của mình không quá lớn.

Thật lòng mà nói, Vương Trung rất căng thẳng, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, suýt chút nữa thì cầm không nổi súng.

Hắn phải đổi sang tay trái cầm súng, dùng sức lau mồ hôi trên áo, sau đó mới đổi lại.

Mẹ kiếp, không biết cái hack của mình có tăng thêm võ lực cá nhân hay không, nếu không thì mình chỉ là một tên "gà mờ", gặp kẻ địch là chết chắc. Lyudmila chỉnh trang lại quân phục, có lẽ vì là người Châu Âu nên cô ấy thật sự rất đầy đặn, rõ ràng khuôn mặt rất thanh tú nhưng vóc dáng lại bốc lửa như vậy.

Vừa đáp lại kẻ địch, Lyudmila vừa đi tới cạnh cửa, nắm lấy tay nắm cửa, cuối cùng nhìn Schela một cái.

Cái nhìn này không hề hướng về phía Vương Trung, vị chỉ huy trên danh nghĩa, cho thấy Lyudmila vẫn coi Schela là người đưa ra quyết định.

Schela gật đầu, Lyudmila lập tức kéo cửa ra, hoàn toàn không quan tâm đến ý kiến của Vương Trung.

Lúc này, góc nhìn của Vương Trung không nhìn thấy kẻ địch, nhưng hắn có góc nhìn từ trên xuống, chỉ cần chuyển đổi là có thể nhìn thấy ánh mắt của kẻ địch đều trợn tròn.

Dù sao Lyudmila cũng rất xinh đẹp.

Lyudmila trực tiếp đưa tay ra, giật lấy khẩu súng trường của kẻ địch, kéo hắn vào trong phòng.

Tên địch không hề phản kháng mà đi vào trong.

Semyon quyết đoán, dùng lưỡi lê đâm vào hông của hắn ta.

Tên địch kêu lên một tiếng đau đớn.

Lyudmila nhanh tay le mắt bịt miệng hắn ta lại.

Nhưng đã muộn, từ tâng một vọng lên tiếng chất vấn của một tên địch khác: "Sécrag?"

Trong lúc nguy cấp, Vương Trung nhanh trí nói với Lyudmila: “Hét lên đi! Cô hét lên đi!”

Lyudmila lập tức hét lên, như thể đang bị…

Vương Trung thấy kẻ địch đều ngây người, bởi vì hắn chẳng làm gì cả, thậm chí còn cách Lyudmila một khoảng, giữa hai người còn có một khẩu súng trường.

Semyon liên tiếp đâm vài nhát, tên địch chống cự quyết liệt cuối cùng cũng nằm im.

Vương Trung lập tức nói với Lyudmila: “Cô nằm lên bàn, ôm lấy cái xác này, tiếp tục hét lên, dụ tên thứ hai xuống đây.”

Lyudmila làm theo.

Vương Trung đang định ra lệnh cho Semyon thì thấy anh ta lại trốn vào bên cạnh cửa.

Góc nhìn từ trên xuống này đúng là tiện lợi, theo đúng nghĩa đen là nhìn sáu hướng.

Tên địch thứ hai xuất hiện ở cửa, nhìn thấy Lyudmila thì cười lớn: “Wow, đánh chết Cổ Đạt A Phát đi!”

Tên địch mê mẩn sắc đẹp thậm chí còn không nhận ra vết máu trên người đồng bọn, cứ thế đi vào phòng.

Semyon hét lớn một tiếng, giơ lưỡi lê lao tới.

Nhưng tên này phản ứng rất nhanh, nghiêng người né tránh, sau đó cầm mũ sắt nện thẳng vào đầu Semyon, lúc này đang không kịp thu chiêu.

Semyon kêu lên thảm thiết, có lẽ là bị mũi nhọn trên mũ sắt của hắn ta đâm trúng.

Mẹ kiếp, cái mũi nhọn đó vậy mà cũng có thể phát huy tác dụng sao?

Tên địch hét lớn, rút dao găm đâm vào người Semyon.

Từ trên cao nhìn xuống, Vương Trung thấy rõ ràng Semyon không còn động đậy. Chuyển sự chú ý lên trên cũng không có bất kỳ thông tin nào.

Binh nhì lvan cầm lưỡi lê lao tới, đâm trúng tim tên địch.

Hắn ta trừng mắt nhìn Ivan, há to miệng, nhưng không nói được gì.

Có lẽ vì Vương Trung quan sát tất cả từ trên xuống nên hắn không có cảm giác gì, mãi đến khi chuyển về góc nhìn bình thường, hắn mới ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc.

Lyudmila: "Còn kẻ địch nào không?"

Vương Trung: "Ồn ào như vậy mà không ai hỏi han gì, chắc là không còn."

Vừa nói, Vương Trung vừa đi đến cửa chính, nhìn ra bên ngoài, phát hiện ra bên ngoài cũng là một căn hầm, chứ không phải hành lang như hắn nghĩ. Bên cạnh bức tường có một cầu thang dẫn lên mặt đất.

Vương Trung: "Chúng ta lên sân thượng trước, xem xét tình hình xung quanh."

Cái hack của hắn cần tâm nhìn, lên sân thượng có tâm nhìn tốt thì chắc chắn có thể "thắp sáng" xung quanh.

Hắn quay đầu nhìn những người trong phòng, thấy tất cả đều đang nhìn mình.

Schela lên tiếng: "Không, chúng ta đi luôn, lên sân thượng chẳng khác nào tự muốn để kẻ địch phát hiện sao?"

Lyudmila đẩy cái xác ra, đứng dậy: "Chúng ta dụ kẻ địch xuống đánh lén còn chết một người, nếu vừa roi anh nổ súng ngay thì có khi chúng ta đã chết sạch rồi!"

Schela lắc đầu: “Lan này chỉ là may mắn thôi, một kẻ vừa lên chiến trường đã tè ra quân thì không thể nào may mắn mãi được! Chúng ta nên nhân lúc chưa bị phát hiện mà rút lui ngay! Vasilyevna, đi cùng chúng tôi, chúng tôi đảm bảo đưa cô đến chỗ quân bạn, để cô trở về đội!”

Vương Trung sững người một lúc mới phản ứng kịp, Vasilyevna là tên cha của Lyudmila, người Nga khi xưng hô với người không thân hoặc có địa vị cao hơn mình đều gọi bằng tên cha, gọi thẳng tên là bất lịch sự.

Chắc là không phải người Nga đâu nhỉ, dù sao đây cũng không phải Trái Đất, nhưng rõ ràng là người ở đây đang theo luật lệ của người Nga.

Lyudmila do dự một chút rồi nói: ‘Không, tôi ủng hộ Trung tá.”

Schela lắc đầu: “Vậy thì hết cách rồi, chúng ta đi thôi!”

Nói xong, anh ta đẩy Vương Trung đang đứng ở cửa ra, cầm súng tiểu liên đi về phía cầu thang dẫn lên tang một.

Hai binh nhì cũng đi theo.

Trong nháy mắt, trong phòng chỉ còn lại Vương Trung và Lyudmila, cùng với ba cái xác.

Vẻ mặt Lyudmila rõ ràng là đang hối hận.

Vương Trung: “Cô có thể đuổi theo họ.”

Lyudmila cắn môi, nhìn Vương Trung: “Không, tôi nghĩ trong tình huống hiện tại, đi theo bên nào thì tỷ lệ sống sót cũng không cao.”

Vương Trung: “Cô nói đúng.”

Hắn hít sâu một hơi, quay sang nhìn những cái xác. Hắn nhặt khẩu súng của Semyon lên đưa cho Lyudmila: “Cô cầm

lấy cái này đi, biết bắn súng chứ?”

Lyudmila nhận lấy khẩu súng, thành thạo kiểm tra nòng súng, ngẩng đầu nhìn Vương Trung: “Thành tích bắn súng của tôi tốt hơn anh đấy, Trung tá, anh quên rồi sao?”

“Hả, vậy à?” Vương Trung thầm nghĩ, rốt cuộc là mình đã nhập vào cái loại phế vật gì thế này.

Lục soát thêm được một khẩu súng trường, vài quả lựu đạn và một ít đạn dược từ hai cái xác còn lại, Vương Trung quyết định xuất phát.

Hắn rón rén leo lên cầu thang, đến mặt đất, việc đầu tiên là chuyển sang góc nhìn từ trên xuống.

Lúc này hắn phát hiện ở góc trên bên phải màn hình, ngoài bản thân ra còn có thêm một người nữa, tập trung chú ý vào tấm bảng tên người lính mới xuất hiện dòng chữ: “Đại úy Lyudmila Vasilyevna Melekhovna, Cầu nguyện thủ.”

Vậy là những người nghe theo mệnh lệnh của mình sẽ xuất hiện trong danh sách này sao?

Mà Cầu nguyện thủ là cái quái gì vậy?

Vương Trung chuyển đổi tâng, đột nhiên phát hiện ra mình có thể nhìn thấy cả căn hầm.

Chẳng lẽ, giống như trong game chiến thuật thời gian thực, cái hack này của mình có thể lấy được tầm nhìn của toàn đội?

Vậy thì quá tiện rồi, chỉ cần có được quyền chỉ huy của càng nhiều quân đội thì tầm nhìn sẽ càng rộng.

Dù sao thì hiện tại mình cũng đã có một binh sĩ rồi.

Lại còn là một cô gái xinh đẹp như vậy.

Vương Trung cẩn thận sờ lên tầng hai, sau đó phát hiện tâng hai đã trúng một quả pháo, bức tường đối diện với đường

phố có một lỗ hổng lớn.

Lyudmila: “Chúng tôi vốn ở tầng hai, kết quả còn chưa kịp phá hủy xe tăng của địch thì đã trúng pháo, cả tiểu đội Thần tiễn chỉ còn lại mình tôi.”

Tiểu đội Thần tiễn là cái gì nữa?

Lyudmila: “Tiểu đoàn bộ binh của Thiếu tá Zakayev vốn đang yểm trợ cho chúng tôi ở gần đó. Tiểu đội của chúng tôi, còn có tiểu đoàn bộ binh, đều do anh chỉ huy, Trung tá! Nhưng mà anh bị quả pháo đó dọa cho tè ra quần, cuống cuồng chạy xuống hầm trốn!”

Ra là vì thế nên Zakayev mới không muốn mình chỉ huy - Vương Trung thầm nghĩ, cũng dễ hiểu thôi.

Vương Trung nhìn Lyudmila: “Tin tôi đi, tôi đã… đã không còn là tôi của ngày xưa nữa!”

Đúng là không còn là hắn nữa rồi.

Chắc là cái tên nhát gan kia đã bị dọa chết khiếp, còn mình thì chết vì uống rượu ở một thế giới khác - đại khái là thế, sau đó mình nhập vào người tên nhát gan này.

Chuyện đó không quan trọng, điều quan trọng là những gì xảy ra tiếp theo.

Sau khi đã trấn an được Lyudmila, Vương Trung đang định quay người đi quan sát tình hình thì đột nhiên nghĩ đến một chuyện rất quan trọng, bèn hỏi Lyudmila: “Chúng ta… ừm…”

Lúc này mà hỏi Lyudmila xem mình là người nước nào thì có vẻ không hợp lý lắm, lỡ đâu lại đánh mất chút lòng tin ít ỏi vừa có được, mất đi người lính duy nhất này thì nguy.

Thôi, cứ ưu tiên sống sót trước đã. À mà khoan, nếu như muốn sống sót, đầu hàng có được không nhỉ?

Dù sao mình cũng là người Trung Quốc, đâu cần phải liều mạng vì một đất nước mà mình còn chưa biết tên.

Có lẽ là biểu cảm của Vương Trung đã để lộ suy nghĩ của hắn, đúng lúc này Lyudmila lên tiếng: "Nếu anh muốn đầu hàng người Prosen, tôi sẽ bắn chết anh trước!"

Thôi xong, đường này đi không thông rồi.

Vương Trung thầm nghĩ, cứ đi một bước tính một bước vậy.

Hắn chạy đến chỗ lỗ hổng trên tường, nằm xuống, nhìn ra bên ngoài, đồng thời chuyển sang góc nhìn từ trên xuống.

Quả nhiên, địa hình của toàn bộ khu vực hình quạt phía trước đều được "thắp sáng".

Tất nhiên, một số tòa nhà cao hơn hai tang vẫn che khuất tâm nhìn, tạo thành những mảng tối.

Trong phạm vi Vương Trung có thể nhìn thấy, kẻ địch đều hiện rõ mồn một. Thậm chí hắn còn nhìn thấy cả đội của Zakayev.

Bọn họ đang tiến về phía trước dọc theo một con hẻm, phía trước chính là kẻ địch.

Sau đó, Vương Trung trơ mắt nhìn họ chạm trán với kẻ địch, thậm chí còn không kịp suy nghĩ xem nên phản ứng như thế nào.

Kẻ địch có một chiếc xe bọc thép chở quân, súng máy trên xe lập tức khai hỏa, Thiếu tá đi đầu trúng đạn ngã xuống, thậm chí còn chưa kịp bóp cò.

Hai binh nhì đi theo Thiếu tá định bỏ chạy, nhưng bị đạn lửa của súng máy đuổi kịp, ngã gục xuống đất, cả đội bị tiêu diệt trong chớp mắt.

Lúc này, Vương Trung nghe thấy giọng nói lo lắng của Lyudmila: "Tiếng súng gần quá, chuyện gì vậy?"

Vương Trung: "Thiếu tá Zakayev chết rồi, tất cả đều chết rồi. Vừa đụng độ với xe bọc thép của địch."

Lyudmila im lặng vài giây, hỏi: "Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?"

Cô hoàn toàn không nghi ngờ việc tại sao Vương Trung lại biết chuyện này.

Vương Trung quan sát phía đông, nếu Zakayev tiến về phía đông, vậy có lẽ anh ta cho rằng quân ta đang ở hướng đó.

Cách đó khoảng ba khu nhà, Vương Trung nhìn thấy quân ta đang giao tranh.

Nhìn từ trên cao xuống thì có vẻ không xa lắm, vấn đề là trên đường có rất nhiều kẻ địch, còn có ít nhất mười chiếc xe tăng, xe bọc thép.

Vương Trung quan sát một lúc lâu, nhận thấy tuy kẻ địch đông nhưng thực ra có rất nhiều tòa nhà đã che khuất tâm nhìn của chúng, chỉ cần mình duy trì được góc nhìn từ trên xuống thì vẫn có thể len qua được.

Mau chốt là hai điểm, thứ nhất là liệu có thể điều khiển bản thân di chuyển trong góc nhìn này hay không.

Dù sao thì hệ thống này cũng không có chuột, không thể nào giống như chơi game chiến thuật, click chuột một cái là quân lính di chuyển được.

Vương Trung chuyển mục tiêu sang bản thân, thử tưởng tượng xem có thể điều khiển hình nhân đang nằm sấp trên mặt đất kia di chuyển hay không. Không ngờ vừa nghĩ xong, hắn đã thực sự di chuyển, thậm chí còn cảm nhận được cảm giác thân thể ma sát với mặt đất.

Cảm nhận được những điều này ở góc nhìn từ trên xuống thật sự rất kỳ lạ, hơn nữa Vương Trung còn cảm thấy đầu óc choáng váng dữ dội - có lẽ là do não bộ chưa thích ứng được với tình huống này, cảm giác do cơ thể truyền đến và hình ảnh trước mắt không khớp nhau gây ra chóng mặt.

Cũng giống như việc một số người bị say tàu xe vậy.

Vương Trung lại thử di chuyển một chút, kết quả là choáng váng đến mức không chịu nổi.

Hắn đành từ bỏ việc tự mình di chuyển ở góc nhìn này.

Vậy thì có thể điều khiển Lyudmila di chuyển không?

Hắn thử "phát công" về phía Lyudmila, muốn dùng ý nghĩ để chỉ huy cô, nhưng hoàn toàn vô dụng.

Đột nhiên, Vương Trung nhận ra mình vừa làm một việc cực kỳ ngu ngốc: Mẹ kiếp, ý nghĩ cái khỉ gì, cứ trực tiếp ra lệnh là được rồi.

"Lyudmila", hắn nói,'Cô có nhìn thấy cửa sổ bên tay phải không, đi đến đó nhìn ra ngoài xem, cẩn thận một chút."

Lyudmila kinh ngạc: "Lam sao anh nhìn thấy phía sau?"

"Vừa rồi tôi có linh cảm. Nhanh lên!"

Lyudmila di chuyển đến bên cửa sổ, nhờ đó mà Vương Trung có được tâm nhìn phía sau căn phòng.

Được rồi!

Vậy thì lát nữa cứ để Lyudmila đi trước mở đường, mình đi theo saul

Nhưng mà cứ để con gái người ta xông pha như vậy có phải là hơi hèn hèn không?

Sau một hồi do dự ngắn ngủi, Vương Trung đã trơ trến lựa chọn phương án có lợi cho sự sống của mình hơn.

Hắn nói: ‘Lyudmila, đại khái tôi biết đường đi rồi. Trình bắn súng của cô tốt, cô đi trước dẫn đường đi, chúng ta xuất phát thôi.” Chương 3: Bi thương**

Vì vậy, tiểu đội nhỏ của Vương Trung cứ thế lên đường.

Nói ra thì đúng là mất mặt, một người đàn ông to lớn như hắn lại để cho một cô gái nhỏ nhắn đi trước mở đường.

Nhưng mà lần cuối hắn sử dụng súng trường bắn đạn thật là lúc học quân sự ở trường đại học, tổng cộng bắn năm viên mà có một viên trượt mục tiêu.

Nếu hắn đi trước, gặp kẻ địch cho dù có nổ súng trước thì cũng chưa chắc đã bắn trúng, sau đó kiểu gì cũng toi đời.

Vương Trung sử dụng góc nhìn từ trên xuống để quan sát Lyudmila, phải công nhận là cô ấy có thân hình rất đây đà, khi di chuyển trông vô cùng quyến rũ, cho dù là nhìn từ trên xuống cũng rất rõ ràng.

Nhưng lúc này Vương Trung không còn tâm trí đâu mà để ý đến chuyện đó nữa, hắn đang tập trung cao độ quan sát động tĩnh của kẻ địch, đây là chiến trường, lơ là một chút là mất mạng như chơi.

Lyudmila đi đến ngã rẽ thì ngồi xổm xuống, cẩn thận thò đầu ra quan sát.

Vương Trung lập tức có được tâm nhìn toàn cảnh phía bên kia ngã rẽ, thậm chí còn có thể nhìn thấy tầng một của tòa nhà đối diện Lyudmila.

Nhờ có tâm nhìn này mà Vương Trung phát hiện ra có kẻ địch ở bên trái, có lẽ là vì bên trái là đường cái dẫn vào trung tâm thành phố.

Hắn muốn Lyudmila đi sang bên phải, bèn thử dùng ý nghĩ để chỉ huy cô, nhưng vô dụng.

Vậy là Vương Trung đành phải hạ giọng gọi: “Lyudmilal”

Cô gái quay đầu lại, Vương Trung chỉ sang bên phải: “Bên phải! Bên phải không có kẻ địch!”

Không phải Vương Trung không muốn ra lệnh một cách im lặng hơn, mà là hắn hoàn toàn mù tịt về các loại ám hiệu chiến thuật, lại càng không biết ám hiệu của thế giới này có giống với Trái Đất hay không.

Lyudmila rẽ sang phải, Vương Trung lập tức bám theo, hai người một trước một sau đi đến ngã rẽ tiếp theo, quả nhiên không gặp phải kẻ địch nào.

Cô gái dừng lại ở ngã rẽ, quay đầu lại nhìn Vương Trung với vẻ nghi hoặc: “Sao anh biết bên này không có kẻ địch?”

Vương Trung thuận miệng bịa chuyện: “Tôi đoán.”

Lyudmila nhíu mày: “Đoán? Anh có biết nếu đụng phải kẻ địch là chúng ta tiêu đời không?”

Vương Trung: “Tôi biết. Lần này đi bên trái.”

Hắn đã nắm được bí quyết nói chuyện khi sử dụng góc nhìn từ trên xuống, tuy vẫn còn hơi choáng váng do góc nhìn bị lệch nhưng không còn nghiêm trọng như ban nãy nữa.

Vì vậy, trong lúc nói chuyện với Lyudmila, hắn đã tranh thủ quan sát và xác nhận con đường bên trái không có kẻ địch, đồng thời tiếng súng lúc này cũng đang vọng đến từ bên trái.

Nếu lấy đông tây nam bắc làm mốc thì đó là hướng đông.

Nói cách khác, đi ve hướng đông thì khả năng cao sẽ gặp được quân ta. Lyudmila nhìn chằm chằm Vương Trung một lúc, cuối cùng vẫn quyết định nghe theo mệnh lệnh, khom lưng re sang đường.

Vương Trung lập tức chuyển về góc nhìn bình thường - hắn vẫn chưa thể nào di chuyển khi sử dụng góc nhìn từ trên xuống, sẽ bị choáng váng đến mức không chịu được.

Ở góc nhìn bình thường, Vương Trung chạy đến ngã rẽ, thò đầu ra nhìn, vừa hay nhìn thấy bóng lưng của Lyudmila.

Tuy bóng lưng của cô gái rất hấp dẫn, nhưng góc nhìn này quá hạn chế, Vương Trung không chút lưu luyến mà chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, cảnh giác quan sát xung quanh.

Ngay khoảnh khắc hắn vừa chuyển đổi góc nhìn, hắn nhìn thấy một chiếc Jeep đang lao đến từ phía sau.

Hắn lập tức lao ra khỏi ngã rẽ, né tránh chiếc .Jeep trong gang tấc.

Nhưng dưới góc nhìn từ trên cao quan sát cơ thể, cơn choáng váng ập đến, buộc Vương Trung phải thoát khỏi trạng thái đó, vịn tường nôn khan.

Nghe thấy tiếng bước chân phía sau, Vương Trung lập tức quay đầu chĩa súng, hóa ra là Lyudmila chạy về.

“Tôi thấy anh không ổn nên quay lại…’ Cô gái lo lắng,‘Mặt anh trắng bệch, đột nhiên bị sao vậy?”

Trong mắt Lyudmila, Vương Trung hoàn toàn khỏe mạnh bình thường, đột nhiên lại trắng bệch.

Vương Trung: “Tôi không saol”

Choáng váng là vậy nhưng Vương Trung vẫn chưa quên chuyện chiếc xe jeep, bèn thò đầu ra ngoài liếc nhìn rồi chuyển sang góc nhìn từ trên cao.

Chiếc xe jeep quả nhiên đang chạy dọc theo con đường, trên xe có ba người, tài xế không mang vũ khí, viên trung sĩ ngồi ghế phụ mang theo súng tiểu liên, người ngồi sau có vẻ là sĩ quan, đầu đội mũ kê-pi.

Vương Trung: “Xe jeep, mau nấp đi!”

Ngay sau đó Vương Trung phát hiện ra hai bên ngõ hẻm không có tòa nhà nào mở cửa, muốn trốn cũng không kịp nữa.

Vương Trung lập tức đổi mệnh lệnh: “Không, lựu đạn!”

Nói xong, Vương Trung chuyển về góc nhìn thông thường, lấy quả lựu đạn ra, vặn nắp đuôi -

Đột nhiên, Vương Trung đổi ý, đưa quả lựu đạn cho Lyudmila bên cạnh: “Cô ném đi!”

Vương Trung chưa từng ném lựu đạn bao giờ, tự mình ném lỡ thành vụng.

Kẻ địch có súng tiểu liên, khoảng cách gần như vậy mà không nổ chết được chúng thì cả Vương Trung và Lyudmila đều phải bỏ mạng ở đây.

Lyudmila im lặng: “Tôi cũng chẳng ném bao nhiêu lần, dù sao tôi là xạ thủ, không giống như bắn súng và cưỡi ngựa, ở nhà thường xuyên luyện tập.”

Vương Trung: “Vẫn hơn tôi, tôi nói ném thì cô thò người ra ném.”

Vừa nói, Vương Trung vừa chuyển sang góc nhìn từ trên cao.

Khoan đã, có nên nhường góc khuất này không nhỉ? Nhưng không còn thời gian nữa, chiếc xe jeep đã sắp đến gần, Vương Trung hét lớn: “Chính là lúc này!”

Lyudmila nhanh chóng lao ra khỏi góc khuất, giơ tay lên.

Vương Trung nhìn thấy một vật bay theo đường vòng cung rơi xuống xe địch.

Nhưng vật đó không phát nổ ngay!

Lyudmila vừa kéo chốt đã ném!

Vương Trung nhìn thấy viên sĩ quan ngồi ghế phụ chĩa súng tiểu liên vào Lyudmilal

Trong lúc nguy cấp, Vương Trung thò đầu ra hét lớn: "Bên này!"

Tên sĩ quan cũng rất căng thẳng, nghe thấy tiếng hét lập tức quay họng súng về phía Vương Trung bóp cò.

Vương Trung rụt đầu lại hơi chậm một chút, bả vai như bị ai đó giáng cho một búa tạ.

Tiếp đó là tiếng đạn tiểu liên bắn vào tường gạch ở góc tường.

Ngay sau đó, quả lựu đạn phát nổ.

Từ góc nhìn từ trên cao, Vương Trung nhìn thấy rõ ràng viên trung sĩ nổ súng bị hất văng khỏi xe, tài xế đập đầu vào vô lăng, ngất xỉu.

Chiếc mũ của viên sĩ quan ngồi sau bay lên, không biết sống chết ra sao.

Chiếc xe mất lái lao thẳng về phía Lyudmilal

Cô gái như một chú thỏ hoang nhanh nhẹn, nhẹ nhàng nhảy sang một bên né tránh.

Chiếc xe jeep đâm sâm vào một ngôi nhà bên đường.

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, vừa ra lệnh "nhặt súng tiểu liên của tên trung sĩ đó", vừa chuyển về góc nhìn thông thường kiểm tra vết thương.

Bả vai Vương Trung đỏ ửng, xé áo ra thì thấy một vết thương dài bằng ngón tay.

Khoảnh khắc nhìn thấy vết thương, cơn đau dữ dội ập đến - adrenaline đâu rồi?

Vương Trung vội vàng tìm kiếm túi cứu thương, xem bên trong có morphine hay không.

Vương Trung sờ soạng một hồi thì lấy ra được một chiếc túi cứu thương, kết quả mở ra chỉ thấy băng gạc và một gói bột màu trắng có ghi chữ "Sulfonamide".

Trong phim chiến tranh, hình như lúc cấp cứu, quân y thường đổ bột lên vết thương, nhưng Vương Trung không biết đó có phải là Sulfonamide hay không nên không dám đổ bừa, chỉ đành dùng băng gạc quấn chặt cánh tay đang chảy máu.

Nghe nói khi bị đau, não bộ sẽ tự tiết ra chất giảm đau, không biết có phải cơ chế này đã phát huy tác dụng hay không, sau khi Vương Trung băng bó xong thì cơn đau cũng giảm đi nhiều.

Lyudmila cầm súng tiểu liên đi tới, vừa nhìn đã thấy cánh tay Vương Trung: "Anh bị thương à?"

Vương Trung: "Không, tôi quấn chơi thôi."

Vương Trung cũng không biết tại sao mình lại nói đùa như vậy.

Lyudmila có vẻ nhẹ nhõm: "Trông không nghiêm trọng lắm."

Vương Trung: 'Lấy được súng tiểu liên chưa? Đạn đâu?"

"Lấy hết rồi." Lyudmila vỗ vỗ túi đạn đeo bên hông. Vương Trung liếc nhìn, kiểu đeo túi đạn ngang hông này trông giống quân Đức. Vương Trung lại nhìn kỹ khẩu súng tiểu liên vừa thu được, quả nhiên rất giống MP40.

Lyudmila nhận ra ánh mắt của Vương Trung, nói: "Tôi không rành dùng loại súng này lắm, hay anh cầm lấy đi, tôi tự tin hơn với súng trường."

Vương Trung chỉ vào vai mình: “Cô xem tôi bây giờ có thể cầm súng bắn được không?”

Thực ra, lúc này chỉ cần Vương Trung hơi dùng sức một chút là bả vai sẽ đau như cắt.

Lyudmila thở dài, nắm chặt khẩu súng tiểu liên, miệng lẩm bẩm: “Súng tiểu liên của quân Prosen tôi chỉ thấy kẻ địch sử dụng, may mà tôi biết tiếng Prosen, biết cái nào là chốt an toàn…”

Vương Trung: “Đi thôi, tiếng nổ của lựu đạn và vụ va chạm có thể đã khiến kẻ địch chú ý rồi đấy.”

Lyudmila xoay người đi được hai bước thì ngoái đầu nhìn Vương Trung: “Hay để tôi dìu anh?”

Vương Trung đứng dậy: “Tôi trúng đạn tay, chứ có phải trúng đạn chân đâu. Đi thôi!”

Một lát sau, đội hai người Vương Trung lại di chuyển đến ngã tư.

Lyudmila vừa thò đầu ra, Vương Trung đã thấy ở phía bắc con đường, cách đó khoảng hai trăm mét, hai bên đang giao tranh ác liệt.

Quân đội mặc quân phục màu kaki đang chiếm giữ một tòa nhà nguy nga tráng lệ, nã đạn ra đường phố từ các ô cửa sổ.

Binh lính mặc đồ đen ẩn nấp sau những chướng ngại vật ở hai bên con đường lớn.

Vương Trung nhìn thấy hai chiếc xe tăng đang bốc cháy trên đường, có lẽ đã bị phá hủy bởi hỏa lực chống tăng của quân đội mặc quân phục kaki.

Nhưng kỳ lạ là, Vương Trung tìm mãi mà không thấy khẩu pháo chống tăng nào.

Đang thắc mắc thì Lyudmila quay đầu lại.

Vương Trung lập tức mất đi phần lớn tâm nhìn - hệ thống của Vương Trung chỉ có thể nhìn thấy hình quạt ở phía trước, rất giống cơ chế tâm nhìn trong các game chiến thuật thời gian thực hardcore như "Men of War".

Lyudmila nói với Vương Trung ở phía sau: "Nhanh lên! Chúng ta chỉ cần qua đường là có thể hội hợp với đồng đội!"

Vương Trung: "Cô cứ đi thẳng đi, tôi sẽ theo sau ngay."

Lyudmila: "Được rồi, để tôi đi thăm dò hỏa lực của địch cho anh."

Lời này của cô, chẳng phải là tôi đã chắc chắn không có kẻ địch mới để cô đi sao!

Chưa kịp để Vương Trung lên tiếng, Lyudmila đã đứng dậy, chạy vụt qua đường.

Sau khi xác định Lyudmila an toàn, Vương Trung mới chuyển về góc nhìn thông thường, bắt đầu di chuyển.

Lúc này, tâm nhìn của Vương Trung hoàn toàn bị giới hạn trong phạm vi cơ thể, không còn khả năng bao quát chiến trường, trong lòng Vương Trung cũng trở nên bất an, luôn có cảm giác sẽ có viên đạn bay tới từ đâu đó.

Đau dài không bằng đau ngắn!

Vương Trung hạ quyết tâm, co giò chạy như bay, lao ra khỏi ngã tư, băng qua con đường lớn. Lyudmila đang nap sau một cột đèn, tay cầm khẩu súng tiểu liên của địch, cảnh giác quan sát xung quanh.

Vương Trung vừa đến bên cạnh cô thì cánh cửa một cửa hàng bên đường mở ra.

Một người lính mặc quân phục kaki thò đầu ra: “Nhanh vào đây!”

Vương Trung võ vai Lyudmila: “Đi maul”

Nói xong, Vương Trung lao vào cửa hàng trước, Lyudmila theo sát phía sau. Chương 4: Bất ngờ

Sau khi xông vào trong phòng, Vương Trung thở phào nhẹ nhõm.

Không biết có phải do đã yên tâm hay không mà vết thương của Vương Trung bắt đầu đau nhức.

Vương Trung nói lớn: Quân y!”

Ngay lập tức, một nữ quân y xuất hiện: “Ai gọi tôi đấy?”

“Tôi tôi!” Vương Trung giơ cao tay trái lên - tay phải bị thương không thể dùng sức, giơ lên cũng được nhưng sẽ rất đau.

Nữ quân y chạy đến, xé toạc ống tay áo của Vương Trung, nhanh chóng tháo băng gạc ra: “Ai băng bó thế này?”

Vương Trung: “Tôi tự băng. Vừa rồi tình huống cấp bách, chúng tôi vừa cho nổ một chiếc xe jeep của địch, không biết lúc nào chúng sẽ nghe thấy tiếng động mà tìm đến.”

Nữ quân y: “Băng bó kém quá, lại còn chưa khử trùng, đã bắt đầu mưng mủ rồi, cậu đợi sốt cao đi là vừa. May mà viên đạn xuyên qua rồi.”

Nói xong, cô lấy ra một gói bột màu vàng rắc lên vết thương của Vương Trung.

Vương Trung đau đến mức hét lên.

Nữ quân y trêu chọc: “Keu gì chứ, bạn gái đang nhìn kìa.”

Lyudmila vốn đang quan sát bên ngoài, nghe thấy vậy liền quay đầu lại: “Tôi không phải bạn gái anh ta. Tôi là xạ thủ,

thuộc Sư đoàn Thần tiễn số 55, nhưng khẩu "Thần tiễn" của tôi đã bị xe tăng bắn hỏng rồi."

Nói đến đây, Lyudmila liếc nhìn Vương Trung, do dự một chút rồi nói: "Tôi may mắn thoát chết dưới sự chỉ huy của Trung tá Rokossovsky."

Thực tế thì Aleksei Konstantinovich Rokossovsky sau khi bị xe tăng bắn một phát đã chạy trối chết xuống tầng hầm - theo đúng nghĩa đen.

Lyudmila nói như vậy là để giữ thể diện cho Vương Trung.

Nhận ra điều này, Vương Trung lặng lẽ khép hai chân lại, sợ người khác nhìn thấy vết bẩn trên quần.

Vết bẩn đó không phải của Vương Trung, tốt nhất là không nên để ai phát hiện ra.

Viên sĩ quan vừa mở cửa cho hai người nhíu mày: "Khu vực phòng thủ của Trung tá Rokossovsky ở cách đây hai dãy nhà, chẳng lẽ sư đoàn đó đã tan rã rồi sao?"

Vương Trung nhớ lại những gì mình quan sát được từ tầng hai, dường như không hề thấy bóng dáng đội quân kaki nào đang kháng cự ở gần đó.

Vì vậy, Vương Trung đáp: "Vâng, sư đoàn của tôi đã tan rã."

Nguyên nhân tan rã ư, tất nhiên là do chỉ huy đã bỏ chạy, đội quân như vậy không tan rã mới lạ.

Viên sĩ quan chửi thê một câu, hung hăng vuốt bộ râu quai nón của mình.

Lyudmila liếc nhìn Vương Trung, nói: "Kẻ địch tấn công quá mạnh, chúng tôi không thể chống đỡ được."

Vương Trung chợt nhớ ra, Lyudmila gọi mình là Alyosha, đây là biệt danh của Aleksei, nếu đất nước này cũng có cách gọi tương tự như nước Nga ở thế giới của Vương Trung thì việc gọi biệt danh chứng tỏ quan hệ giữa hai người khá thân thiết.

Chắc chắn bây giờ Lyudmila che giấu cho Vương Trung cũng là vì mối quan hệ này.

Vương Trung cảm thấy hơi hụt hãng.

Vương Trung còn tưởng rằng mình đã giành được sự tin tưởng của cô gái này.

Lyudmila nói tiếp: "Tôi muốn quay lại đội, sư đoàn của tôi được phân bổ rải rác cho toàn bộ Sư đoàn 79, chắc chắn vẫn còn đồng đội sống sót, tôi muốn gia nhập cùng họ."

"Cô đến thật đúng lúc,' viên sĩ quan râu quai nón nói, Tiểu đội của Thầy tu Yevmenko vừa mất một xạ thủ, tôi sẽ gọi người đưa cô qua đó, StepanI"

Một người đàn ông trung niên lực lưỡng xuất hiện: "Quân sĩ trưởng, ngài gọi tôi?"

Viên sĩ quan râu quai nón chỉ vào Lyudmila: "Anh đưa nữ thượng úy này đến tiểu đội của Thầy tu Yevmenko, cô ấy là xạ thủ."

Người đàn ông gật đầu: "Đi theo tôi."

Lyudmila đứng dậy, tay phải nhẹ nhàng đặt lên vai Vương Trung: "Alyosha, anh bị thương rồi, hãy xuống phía sau dưỡng thương cho tốt. Nếu em không quay về được, hãy thay em chăm sóc bố mẹ."

Xem ra cô gái này rất thân thiết với gã trung tá tè ra quần kia.

Mặc dù Vương Trung không biết tên đất nước mà họ đang ở, cũng không có chút ý thức gì về việc bảo vệ đất nước, nhưng là một người đàn ông, khi người con gái đã sẵn sàng xông pha trận mạc thì Vương Trung không thể nào nhát gan được.

"Không/' Vương Trung nói, Tôi chỉ bị thương nhẹ, tôi vẫn có thể chiến đấu."

Lyudmila có vẻ ngạc nhiên, nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây rồi nở nụ cười ngọt ngào: "Không phải lúc này. Nếu anh lo lắng tôi coi thường anh thì cứ yên tâm. Tôi không thể nào coi thường anh được, anh vì cứu tôi mới bị thương."

Đúng là lúc đó, thấy tên địch sắp nổ súng bắn Lyudmila, Vương Trung đã hét lên để thu hút sự chú ý, sau đó mới bị trúng đạn.

Lyudmila nói tiếp: "Bay giờ anh rút khỏi chiến tuyến, sẽ không ai nói gì anh đâu, hãy dưỡng thương cho tốt, sau đó cho lũ Prosen kia nếm mùi lợi hại!"

Nói xong, Lyudmila kiên quyết xoay người, gật đầu với người đàn ông lực lưỡng: "Dẫn đường đi."

Hai người rời đi.

Viên sĩ quan râu quai nón võ tay: "Sheena, băng bó cho Trung tá cẩn thận, tìm cáng cứu thương đưa anh ta ra phía sau."

Vương Trung: "Không! Tôi có thể rút lui sau, nhưng tôi phải báo cáo tình hình tôi nắm được cho…"

Báo cáo cho ai?

Vương Trung không quen biết ai ở đây.

Khoan đã, trên giấy tờ tùy thân hình như có ghi phiên hiệu đơn vị, nhưng lúc nấy Vương Trung quá vội nên không nhớ rõ.

Chưa kịp để Vương Trung lấy giấy tờ ra, viên sĩ quan râu quai nón đã nói: “Bao cáo cho Công tước Vladimir?” Vương Trung: “Đúng! Tôi từ khu vực của địch quay về, hơn nữa trên đường còn tiêu diệt được một chiếc xe jeep chở sĩ quan cấp cao!”

Thật ra Vương Trung cũng không biết tại sao mình lại cố gắng ở lại tiên tuyến lâu như vậy, kế hoạch ban đầu của Vương Trung là bảo vệ mạng sống trong thời loạn lạc này, muốn đạt được mục tiêu đó thì Vương Trung nên an tâm rút lui.

Có lẽ là do hành động của Lyudmila đã khích lệ Vương Trung.

Cũng có thể là Vương Trung không muốn bỏ Lyudmila ở lại tiền tuyến.

Vương Trung tranh thủ thời gian liếc nhìn giao diện hệ thống, phát hiện “quân bài” của Lyudmila đã biến mất, Vương Trung lại trở thành “vị tướng” không có quân.

Ngay lúc Vương Trung đang băn khoăn thì viên sĩ quan râu quai nón lên tiếng: “Được rồi, về lý thuyết mà nói thì ngài là Trung tá, chúng tôi chỉ có thể chấp hành mệnh lệnh của ngài. Anton!”

Một người lính khác bước vào phòng: “Có tôi!

Viên sĩ quan râu quai nón: “Đây là Trung tá Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, đưa anh ta đến Sở chỉ huy.”

“Cõng anh ta đi sao?” Người lính ngạc nhiên hỏi.

Vương Trung tự mình đứng dậy, đẩy nữ quân y đang định lau vết máu trên người ra: “Tôi tự đi được.”

Người lính: “Mời anh đi theo tôi…..

Vương Trung đi theo người lính vào sân sau, phát hiện bức tường đã bị đục một lỗ lớn, nhìn tình hình xung quanh thì có

vẻ như là cố ý đục ra.

“Lỗ này là do các anh đục à?” Vương Trung hỏi người lính.

“Vâng, là Công tước ra lệnh đấy ạ.”” Người lính đáp với giọng điệu đầy tự hào,‘Công tước có kinh nghiệm trong chiến tranh, ngài ấy nói như vậy có thể kết nối các khu vực phòng thủ lại với nhau. Chúng tôi phải mất cả đêm mới đục thông được những bức tường này. Tất nhiên là bom của quân Prosen cũng giúp ích rất nhiều!”

Vừa nói, hai người vừa đi qua một hố bom có đường kính năm, sáu mét, những tòa nhà xung quanh đã đổ sập một nửa.

“Anh thấy đỉnh chóp nhọn kia không? Đó là Nhà thờ St. Maria, nghe nói là công trình kiến trúc cách đây sáu trăm năm, được xây dựng bằng đá tảng, ngay cả pháo hạng nặng 155mm cũng không thể phá hủy! Bây giờ là Sở chỉ huy của Công tước đấy!”

Vương Trung nhìn theo hướng tay người lính chỉ, sau đó nhận ra trên đỉnh chóp nhọn không phải cây thánh giá mà là biểu tượng mặt trời.

Quả nhiên đây không phải Trái đất, ngay cả tôn giáo cũng khác.

Năm phút sau, Vương Trung đến trước nhà thờ.

Người lính giơ tay chào trước cửa, sau đó lớn tiếng báo cáo: “Trung tá Aleksei Konstantinovich Rokossovsky xin diện kiến!”

Ngay lập tức, một trung úy bước ra từ trong nhà thờ: “Trung tá đến rồi sao? Công tước đang đợi anh đấy.”

Vương Trung khẽ nhíu mày, Công tước đang đợi mình? Người lính giơ tay chào Vương Trung: “Tôi xin phép.”

Vương Trung nhân cơ hội học theo cách chào của người lính, đáp lễ: “Cảm ơn anh, chúc anh may mắn””

Người lính không quay đầu lại, bước thẳng.

Vương Trung đi theo viên trung úy vào nhà thờ.

Mặc dù bên ngoài bầu trời đầy khói lửa, nhưng ánh nắng mặt trời vẫn xuyên qua những ô kính màu, phủ lên nội thất nhà thờ một sắc thái thiêng liêng.

Viên trung úy dẫn Vương Trung đi qua giáo đường, tiến vào phòng ăn thánh phía sau.

Nơi này hiện đã trở thành trung tâm chỉ huy, trong phạm vi có thể quan sát thấy ít nhất sáu chiếc radio và tám chiếc điện thoại. Tiếng “tích tắc” của điện báo quen thuộc trong những bộ phim chiến tranh cũ tràn ngập khắp căn phòng.

Một tấm bản đồ phòng thủ thành phố khổng lồ được treo trên bức tường phía bắc.

Trên bản đồ chi chít mũi tên biểu thị hướng tấn công của quân địch.

Công tước Vladimir đứng trước bản đồ, tay chắp sau lưng.

Viên trung úy đứng nghiêm chào: “Thưa ngài, Bá tước Rokossovsky đã đến.”

Vương Trung nhíu mày, ở đây không gọi quân hàm mà lại gọi tước vị sao?

Công tước Vladimir nhìn Vương Trung: “Anh còn sống là tốt rồi, Hoàng thái tử đã đích thân gửi điện báo, yêu cầu tôi đảm bảo an toàn cho anh.”

Hoàng thái tử?

Vương Trung cố gắng nhớ lại trang bị của cả hai bên mà mình đã nhìn thấy trên đường đi, rõ ràng đây là quân đội cấp

độ Thế chiến thứ hai, sao lại có cả Hoàng thái tử?

Chẳng lẽ Thế chiến thứ nhất chưa diễn ra?

Cũng có khả năng, chẳng phải có người nói rằng kết thúc của Thế chiến thứ nhất thực chất chỉ là một hiệp định đình chiến vô thời hạn, Thế chiến thứ hai và Thế chiến thứ nhất vốn dĩ là cùng một cuộc chiến tranh sao.

Công tước Vladimir quay sang nói với viên tham mưu bên cạnh: "Nhanh chóng sắp xếp lực lượng, đưa Trung tá về Yekaterinburg."

Vương Trung: "Chờ đãi! Tôi đến để báo cáo tình hình tiên tuyến!"

Công tước Vladimir dường như không nghe thấy lời Vương Trung nói, tiếp tục ra lệnh cho viên tham mưu: 'À, chuẩn bị cho Trung tá một chiếc quần mới, vừa vặn một chút. Thợ may của tôi chắc hẳn có đủ vải."

Vương Trung cúi đầu xuống, nhận ra vết nước vẫn còn khá rõ, lúc nấy bọn họ chỉ giả vờ như không nhìn thấy.

Điều này khiến tai hắn nóng bừng, mặc dù vết nước đó không phải do hắn tạo ra.

Đúng lúc này, trên bầu trời vang lên tiếng rít chói tai.

Sắc mặt Công tước Vladimir biến đổi dữ dội, ông ta gầm lên hết sức: "Là pháo hạm!"

Ngay sau đó, mái nhà bị một quả đạn pháo hạng nặng 381 mm xuyên thủng.

Chương 2: Kịch Bản? Không, là xuyên việt! 2

Chương 5: Lần Đầu Gặp Thần Tiễn

Chuong 5: Lan Dau Gap Than Tien

Cảm giác khi ăn một phát đạn pháo 381 mm ở cự ly gần là như thế nào?

Dù sao thì suy nghĩ của Vương Trung cũng đã dừng lại trong giây lát.

Hơn mười giây sau khi quả đạn pháo rơi xuống, hắn không thể suy nghĩ được gì, đầu óc ong ong như có hàng vạn tiếng chuông nhà thờ vang lên cùng lúc bên tai.

Trong tiềm thức, Vương Trung cho rằng mình chắc chắn đã bị điếc, bởi vì ngoài tiếng ong ong do não bị chấn động, hắn không thể nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác.

Nhưng hắn không bị điếc, sau một hồi ù tai, thính giác của hắn hồi phục được khoảng tám phần, mơ hồ nghe thấy những tiếng la hét thảm thiết từ một nơi không xa.

Vương Trung - Trung tá Aleksei Konstantinovich Rokossovsky cố gắng bò dậy khỏi mặt đất, nhìn quanh tòa nhà vốn là sở chỉ huy.

Toàn bộ phòng ăn bị đánh sập một nửa, phần còn lại cũng có thể nhìn thấy những vết nứt rõ ràng.

Mái nhà sụp đổ vùi lấp gần như tất cả điện thoại và máy điện báo, những người lính thông tin vận hành các thiết bị này và các sĩ quan tham mưu giám sát họ gần như đều đã chết.

Tiếng điện báo inh ỏi vừa rồi đã được thay thế bằng những tiếng la hét thảm thiết.

Vương Trung choáng váng, nhìn thấy một viên tham mưu đang cố gắng lôi cánh tay bị gấy của mình ra khỏi đống đổ nát, hắn mới chợt nhận ra mình nên kiểm tra xem bản thân có bị thương hay không.

Hình như không bị thương - ngoại trừ cánh tay đã bị thương trước đó.

Vương Trung thè lưỡi, lúc này đầu óc hắn mới coi như hoạt động trở lại, sau đó mồ hôi lạnh túa ra.

Vừa rồi mình đã né tránh lưỡi hái của Thần Chết trong gang tấc sao?

Hắn nhìn sang bên cạnh, thấy Công tước đang bị hai người lính canh đè lên, nằm úp mặt xuống đất.

Hai người lính canh chắc đã hy sinh, người bê bết máu.

Vương Trung loạng choạng bước tới, kéo hai người lính canh ra, phát hiện Công tước đang thoi thóp, đầu chảy đầy máu.

“Công tước Vladimir Vương Trung hét lớn, Tôi đi tìm quân y ngay!”

“Đừng tìm nữa, đi mau!” Công tước chỉ nói được vài từ thì nhíu mày đau đớn, một lúc sau mới nói tiếp,‘Bọn chúng có thể dùng chiến hạm bắn phá chúng ta, chứng tỏ… chứng tỏ Hải quân đã không cản được quân địch, thành phố này… không giữ được nữa!”

Nói xong, Công tước nghiêng đầu tắt thở.

Lúc này, quân y cũng đã đến, là một người lính to cao lực lưỡng, anh ta thô bạo đẩy Vương Trung ra, kiểm tra mạch đập ở cổ Công tước.

“Tôi cần phải xoa bóp tim cho Công tước ngay tại đây!”

Vương Trung lùi lại một bước, nhường chỗ cho quân y.

Lúc này, hắn nghe thấy có người gọi mình: “Trung tá! Chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Vương Trung nghi hoặc quay đầu lại nhìn người vừa hỏi.

Cấp bậc trên vai người đó thấp hơn Vương Trung một bậc, là một Đại úy, có mái tóc màu nâu đỏ - có lẽ Vương Trung đã bị choáng, lúc này trong đầu hắn lại nảy ra suy nghĩ, trong các game Nhật Bản, những người có màu tóc này thường là nhân vật chính.

Viên Đại úy tóc đỏ lặp lại câu hỏi vừa rồi: “Trung tá! Bây giờ chúng ta phải làm gì?”

Vương Trung chỉ vào mình: “Anh đang hỏi tôi sao?”

Đại úy: “Vâng, ngài là sĩ quan cấp cao nhất mà tôi tìm thấy!”

Vương Trung liếc nhìn Công tước, thấy người quân y lực lưỡng kia đang cố gắng hồi sức tim phổi cho Công tước, xem ra hiện tại vẫn chưa có hy vọng cứu sống.

Hắn chỉ đành quay đầu lại: “Cậu tiếp tục tìm kiếm những người khác đi, chắc chắn vẫn còn người sống sót.”

Đại úy: “Tôi đã tìm rồi! Sau khi pháo kích kết thúc, tôi đã tìm kiếm khắp nơi, đã tìm suốt hai mươi phút rồi.”

Vương Trung cau mày, cuối cùng hắn cũng nhận ra mình không phải chỉ choáng váng trong một phút, mà là bất tỉnh ít nhất hai mươi phút. Không có gì lạ khi Công tước không qua khỏi, hóa ra là ông ta đã nằm dưới hai thi thể kia và chảy máu trong suốt thời gian dài như vậy.

Vương Trung: "Ừm, tôi hơi choáng, xác nhận lại tình hình một chút đã. Bây giờ anh tập hợp được bao nhiêu người?"

Thực ra điều Vương Trung muốn hỏi nhất là "Đất nước của chúng ta tên là gì", đáng lẽ trên giấy tờ của hắn phải có ghi, nhưng hắn quên mất không xem, lúc nãy chỉ lo xem tên mình là gì, không để ý đến tên quốc gia.

Bây giờ cũng không tiện lấy giấy tờ ra để kiểm tra, dù sao tình hình đang rất khẩn cấp.

Đại úy đáp: "Tôi đã tập hợp được lực lượng hậu cần và bệnh viện dã chiến của Sở chỉ huy. Tiểu đoàn cảnh vệ đã bỏ chạy hơn nửa, liên lạc cũng bị cắt đứt, hiện tại chúng ta không thể liên lạc được với bất kỳ đơn vị nào."

Vương Trung cau mày: "Tiểu đoàn cảnh vệ đã bỏ chạy?"

Đại úy: "Tiểu đoàn trưởng của tiểu đoàn cảnh vệ chắc đã chết trong vụ nổ, tôi không tìm thấy các sĩ quan khác, dù sao tình hình hiện tại…'

Ngay lúc này, người quân y đang cấp cứu Công tước buông tay, lắc đầu với người sĩ quan bên cạnh.

Tên sĩ quan kia kêu lên: "Xong rồi, Công tước đã chết, tất cả các sĩ quan cấp cao đều đã hy sinh! Chỉ còn lại gã tình nhân của Công tước phu nhân và tên em vợ hèn nhát của Hoàng thái tử! Chạy thôi!"

Không biết Vương Trung lấy đâu ra sự quyết đoán, hét lớn: "Bắt lấy hắn ta, xử tử ngay!"

Vài người lính bên cạnh theo bản năng làm theo lệnh của Vương Trung, nhưng sau khi bắt được tên sĩ quan kia, họ lại do dự.

Tên sĩ quan kia vẫn gào lên: "Bọn mày bị điên rồi! Tao mới là người chỉ đường sống duy nhất! Nhìn quần của tên Trung tá

kia kìa, chính hắn ta cũng tè ra quần rồi! Chúng ta bắt mấy tên to đầu này, đầu hàng người Plosan thôi!”

Vương Trung còn cố tình cúi đầu xuống kiểm tra, xác nhận mình không tè ra quần trong lúc bị pháo kích.

Tên sĩ quan kia vẫn đang la hét, những người lính bắt giữ hắn ta rõ ràng đang do dự. Vương Trung đột nhiên nhận ra, lúc này nếu không quyết đoán, quân đội sẽ tan rã mất.

Nếu quân đội tan rã, số phận của hắn sẽ nằm trong tay người khác, chỉ có quân đội mới có thể tự mình nắm giữ vận mệnh.

Hắn rút súng lục ra, nhưng vừa giơ súng lên, vết thương trên vai lại đau nhức.

Hắn nghiến răng, chĩa súng lục vào tên sĩ quan vẫn đang gào thét.

Trước khi bóp cò, hắn không hề do dự, nhưng phát súng đầu tiên lại đi chệch hướng, chỉ bắn bay mũ của tên sĩ quan. Hắn bắn phát thứ hai, nhưng chỉ trúng vào bức tường phía xa.

Có vẻ như bắn vào đầu ở khoảng cách này là quá khó đối với một người lần đầu tiên bắn súng lục, lại còn bị thương ở vai.

Vì vậy, Vương Trung tiến lên vài bước, vừa rút ngắn khoảng cách, vừa chuyển mục tiêu sang ngực, bóp cò ba lần liên tiếp ở cự ly chưa đầy ba mét, tiếng la hét của tên sĩ quan kia đột ngột im bặt.

Trước đó, khi cho nổ tung chiếc xe của người Plosan, Vương Trung không phải là người trực tiếp ra tay. Đây là lần đầu tiên Vương Trung nổ súng vào con người, cũng là lần đầu tiên giết người.

Vương Trung cảm thấy bình tĩnh đến bất ngờ, có lẽ là do đã nhìn thấy quá nhiều người chết nên thành quen?

Hắn hạ súng xuống, nói với những người lính đang khống chế tên sĩ quan kia: "Các cậu làm tốt lắm. Tôi sẽ tiếp quản quyền chỉ huy, đưa mọi người về nhà."

Một trong hai người lính nói: "Nhà của tôi ở ngay đây, thành phố này."

Vương Trung ngẩn người, lúc này hắn mới nhớ ra những người này đang bảo vệ chính quê hương của họ. Còn hắn, thậm chí còn không biết tên quốc gia của mình là gì.

Nếu chỉ muốn bảo toàn tính mạng, hắn hoàn toàn có thể cởi bỏ quân phục, lẩn trốn và sống như một người bình thường.

Dù sao hắn cũng không phải là sĩ quan, cũng không phải là người của đất nước này, hắn không có nghĩa vụ phải chiến đấu cho đất nước này.

Ngay khi Vương Trung nghĩ như vậy, hắn đột nhiên nhớ đến Lyudmila.

Nếu hắn bỏ chạy, đội quân này tan rã, Lyudmila sẽ ra sao?

Vương Trung không có lòng trung thành với đất nước mà ngay cả tên hắn còn không biết, nhưng hắn quen biết Lyudmila, cô gái ấy vẫn đang chiến đấu.

Hắn còn muốn gặp lại Lyudmila một lần nữa, muốn nói cho cô ấy biết rằng hắn không phải là kẻ hèn nhát, muốn gột rửa ấn tượng xấu xí mà tên nhát gan trước khi xuyên không kia để lại.

Vì vậy, Vương Trung quyết tâm, hắn nói với người lính bản địa kia: "Cậu nói đúng, đây chính là nhà của chúng ta. Bọn Đức - bọn Plosan muốn cướp đi, chúng ta tuyệt đối không cho phép!"

Mẹ kiếp, suýt nữa thì nói "bọn Đức" rồi, bộ quân phục màu đen của người Plosan quả thực toát ra phong cách rất giống quân Đức.

Vương Trung quay sang nói với Đại úy: "Tên anh là gì?"

"Sergei Nikolayevich Romanov."

Vương Trung vô thức hỏi: "Anh là người Hoàng tộc sao?"

Đại úy có chút khó hiểu: "Không phải. Hoàng tộc mang họ Antonov." Vương Trung: "Tôi biết. Vừa rồi tiếng pháo làm tôi bị ù tai, nghe không rõ lắm."

Hắn thuận miệng giải thích một câu, sau đó tiếp tục nói chuyện chính: "Cố gắng khôi phục liên lạc với tiên tuyến, tổ chức người tiếp quản trận địa của tiểu đoàn cảnh vệ, tập hợp những người lính sẵn sàng tiếp tục chiến đấu."

Có lẽ do Vương Trung nói hơi to, một ít đá vụn và bụi bẩn trên trần nhà rơi xuống.

Vương Trung ngẩng đầu nhìn lên trời: "Ở đây không an toàn, gần đây có ngôi nhà nào kiên cố hơn không?"

Sergei: "Gan đây có một tòa nhà ngân hàng, được xây dựng bằng bê tông, còn khá nguyên vẹn."

Vương Trung: "Chúng ta chuyển đến đó."

Nói xong, hắn sải bước rời khỏi phòng ăn đang lung lay sắp đổ.

Nhà nguyện bên ngoài cũng bị đánh bom tan hoang, những ô kính màu sắc rực rỡ từng khiến Vương Trung ấn tượng trước đó giờ đã vỡ vụn thành từng mảnh.

Tòa nhà ngân hàng đã không còn một bóng người, tiểu đoàn cảnh vệ đã bố trí trận địa súng máy ở đây, nhưng hiện tại không còn ai trấn giữ.

Vương Trung quay đầu lại nói với hai người lính vẫn luôn đi theo: "Đưa súng máy lên."

Hai người lính lập tức đi qua.

Lúc này, từ xa vang lên tiếng súng dữ dội, xem ra quân Plosan đã tấn công.

Vương Trung: "Tôi lên sân thượng đây."

Nói xong, hắn chạy lên cầu thang, ba bước gộp làm hai, lao thẳng lên sân thượng.

Sân thượng không hề có lan can, vì vậy Vương Trung chỉ có thể nằm sấp xuống gần mép, giơ ống nhòm lên quan sát. Hoặc có thể nói là giả vờ quan sát, trên thực tế, hắn đã chuyển sang góc nhìn từ trên cao - góc nhìn từ trên cao rõ ràng hơn nhiều so với nhìn bằng ống nhòm!

Đầu tiên, hắn xác nhận biểu tượng của đơn vị trên giao diện, kết quả phát hiện chỉ có thêm một thẻ bài có tên là "tàn quân", khi di chuyển sự chú ý lên đó, dòng mô tả hiện ra:

Một đám ô hợp gồm các bác sĩ, y tá của bệnh viện dã chiến, nhân viên hậu cần và đội quân nhạc chưa từng trải qua trận mạc, có lẽ họ thổi kèn còn giỏi hơn là chiến đấu.

Vương Trung thè lưỡi.

Mặc dù chỉ là một đám tàn quân, nhưng Vương Trung vẫn có được tầm nhìn của họ, chỉ là tất cả các góc nhìn đều chồng lên nhau, không hiển thị cụ thể là đến từ ai.

Về phần điều khiển, hắn càng không thể làm gì hơn, ngay cả Sergei ở ngay bên cạnh, hắn cũng không thể dùng ý niệm để chỉ huy, mà phải trực tiếp ra lệnh.

Tuy nhiên, dựa vào bản hack, Vương Trung có thể nhìn thấy rõ ràng diễn biến trận chiến đang diễn ra ở khu phố bên kia.

Quân Plosan đang tiến công dọc theo trục đường chính theo hướng đông tây của thành phố. Trong khi đó, những người lính mặc quân phục màu kaki đang dựa vào một tòa nhà năm tầng kiên cố để chống trả - chính là tòa nhà mà Vương Trung đã nhìn thấy trên đường chạy trốn.

Viên sĩ quan già đã đưa Vương Trung đến Sở chỉ huy và đội quân của ông ta chắc chắn đang ở trong một tòa nhà nào đó ở phía nam tòa nhà này. Không biết Lyudmila đang ở đâu…

Vừa nghĩ đến đó, Vương Trung đã nhìn thấy một cảnh tượng nằm ngoài dự đoán của hắn: Một quả tên lửa được bắn ra từ cửa sổ của một tòa nhà hai tầng, kéo theo một vệt khói dài, xuyên qua cả con phố, bắn trúng chiếc xe tăng Plosan vừa lộ diện.

Chiếc xe tăng lập tức dừng lại, cửa sập trên nóc xe bốc cháy dữ dội, ngay sau đó, những tên lính tăng toàn thân bốc lửa chui ra khỏi xe, lăn lộn trên mặt đất để dập lửa.

Ngay sau đó, đạn dược bên trong xe tăng phát nổ, tháp pháo bị hất tung lên cao.

Bazooka? RPG?2

Vương Trung nhìn khoảng cách, cảm thấy có gì đó không đúng, thứ này đã bay được hơn một nghìn mét. Ở khoảng cách như vậy, đừng nói là những loại súng phóng lựu như Bazooka có bắn xa được như vậy hay không, chỉ riêng việc ngắm bắn đã là một vấn đề lớn.

Ở khoảng cách xa như vậy, xe tăng chỉ là một chấm nhỏ, huống chi còn ở trong môi trường phức tạp của thành phố.

Lúc này, một từ ngữ hiện lên trong đầu Vương Trung: Thần Tiễn.

Chẳng lẽ Thần Tiễn là một loại tên lửa?

Vậy "Người Cầu Nguyện" là nhân viên điều khiển vô tuyến điện? Chương 6: Ac Quỷ Trong Khói Lửa

Để xác nhận điều này, Vương Trung hỏi Đại úy Sergei đang nằm úp sấp bên cạnh: "Thần Tiễn là một loại tên lửa sao?"

"Đúng vậy."

Vương Trung tiếp tục xác nhận: "Được dẫn đường bởi Người Cầu Nguyện?"

"Người Cầu Nguyện cầu nguyện Thượng Đế, sau đó Thượng Đế sẽ dẫn đường cho Thần Tiễn."

Sergei dường như đang cố gắng để giọng nói của mình trở nên thành kính hơn, nhưng hắn ta đã thất bại.

Lúc này, Vương Trung đã xác định rằng Thần Tiễn là một loại vũ khí được dẫn đường bằng sóng vô tuyến hoặc dây dẫn, chỉ có điều thế giới này có thể là được xây dựng lại sau khi nền văn minh bị hủy diệt, công nghệ cổ xưa dùng để chế tạo Thần Tiễn là thứ mà con người hiện đại không thể nào phân tích được.

Là một game thủ kỳ cựu của tựa game "Chiến tranh thế giới: Red Dragon", hắn ngay lập tức nhận ra tầm quan trọng của loại tên lửa chống tăng này trong tình hình hiện tại.

Vương Trung: "Sergei, phái người liên lạc với đội Thần Tiên. Đó chắc hẳn là đội Thần Tiên của thầy tu Yevmenko.'

Lyudmila đã gia nhập đội Thần Tiễn của thây tu Yevmenko, và Vương Trung nhớ rất rõ, đội của thầy tu Yevmenko đã mất Người Cầu Nguyện, vì vậy Lyudmila mới được bổ sung vào đội.

Đại úy Sergei: "Rõ."

Vương Trung tiếp tục quan sát tiền tuyến.

Sau khi mất một xe tăng, quân địch vẫn không dừng tấn công.

Người Plosan sử dụng súng cối bắn ra màn khói, che khuất tâm nhìn của đội Thần Tiễn, sau đó chiếc xe tăng thứ hai đẩy xác chiếc xe tăng đang bốc cháy lao lên.

Vương Trung thốt lên: "Kinh nghiệm của bọn chúng thật phong phú."

Đại úy Sergei: "Ngài không nhận ra sao? Trên tay áo của bọn chúng có biểu tượng hoa diên vĩ, đó là minh chứng cho việc bọn chúng đã tham gia trận Carillon.'

Vương Trung hoàn toàn không biết trận Carillon là trận gì, hắn cũng không dám hỏi, nhỡ đâu đó là kiến thức mà ai cũng biết trên thế giới này thì sao?

Nhưng Carillon - trong lịch sử Trái Đất có triều đại Carolingian của Pháp, chẳng lẽ ở thế giới này, nước Pháp cũng bị quân Đức, à không, bị quân Plosan đánh bại chớp nhoáng sao?

Vậy thì những tên lính Plosan đang tấn công này, chính là những lão binh từng tham gia trận đánh chớp nhoáng Carillon?

Vương Trung đang suy nghĩ, thì thấy đội Thân Tiễn vừa mới phóng tên lửa rời khỏi vị trí ban đầu, dường như đang định di chuyển về phía trước, vượt qua màn khói.

"Cái quái gì vậy?" Vương Trung lẩm bẩm/'Tiến về phía trước quả thực có thể vượt qua màn khói, nhưng như vậy các người chỉ cách xe tăng khoảng hai, ba trăm mét, xe tăng thậm chí có thể dùng súng máy bắn trúng các người!" "Hả?" Đại úy Sergei khó hiểu lên tiếng, Tôi đâu có ra lệnh tiến lên?"

Vương Trung: "Tôi không nói anh! Đội của thầy tu Yevmenko đang di chuyển về phía trước, quá nguy hiểm! Ngăn họ lại!"

Đại úy Sergei nghi hoặc nhìn về phía xa, tâm nhìn của hắn chỉ có thể nhìn thấy một đống nhà cửa, căn bản không nhìn thấy đội của thầy tu Yevmenko.

Trên thực tế, nếu không có góc nhìn từ trên cao, thì không thể nào nắm bắt được tình hình tiền tuyến chỉ tiết như vậy từ vị trí trên sân thượng, tâm nhìn của họ phần lớn đều bị các tòa nhà che khuất.

Đại úy Sergei: "Tôi thậm chí còn không biết họ ở đâu. Sao ngài lại nhìn thấy được?"

Vương Trung im lặng, giải thích về bản hack này khá phiền phức, sau này phải chú ý, chỉ ra lệnh, không giải thích lý do tại sao lại ra lệnh như vậy.

Lúc này, thông qua góc nhìn từ trên cao, Vương Trung đã xác nhận Lyudmila thực sự ở đó - vóc dáng của cô ấy quá đẹp, cộng thêm mái tóc bạc, dù nhìn từ trên cao cũng có thể dễ dàng nhận ra cô ấy.

Hiện tại, việc cấp bách nhất là ngăn đội Thần Tiễn lao lên tìm chết, nhưng hiện tại không có cách nào liên lạc với họ.

Vương Trung đang đau đầu, thì Sergei lên tiếng: "Đã liên lạc được với pháo binh ở hậu phương, chỉ huy pháo binh muốn nói chuyện với ngài."

Vương Trung chuyển góc nhìn trở lại, nhận lấy ống nghe - lúc này hắn mới nhận ra, không biết từ lúc nào mà người lính thông tin đã kéo dây điện thoại lên sân thượng.

"Ta là Vương… Bá tước Rokossovsky, mời nói."

Suýt chút nữa nói "Ta là Vương Trung" rồi!

"Bá tước Rokossovsky? Sao lại là ông chỉ huy?" Bên kia điện thoại hết sức kinh ngạc, Thôi xong…"

Vương Trung vô cùng kinh ngạc, từ tin tức Công tước tiết lộ trước đó, vị bá tước Rokossovsky này chính là bằng hữu của hoàng thái tử, đám người này lại biểu đạt ý kiến đối với bá tước Rokossovsky trắng trợn như thế…

"Công tước Vladimir đã hy sinh, trúng đạn pháo của chiến hạm Prosen. Chúng tôi tổn thất nặng nà. Nếu như anh gọi điện thoại tới để chế nhạo, vậy bây giờ có thể cúp máy."

"Không, chờ chút. Tôi gọi điện thoại tới là để báo cho ông biết, quân Prosen sắp đánh đến trận địa pháo binh của chúng ta rồi, tôi còn có thể chỉ viện cho ông một đợt. Tiếp theo, các ông chỉ có thể chiến đấu trong tình huống không có hỏa lực yểm trợ."

Vương Trung lập tức kéo góc nhìn ra xa nhất, từ độ cao này nhìn xuống, khiến người ta có cảm giác như đang dùng Google Earth để xem bản đồ vệ tinh.

Sau đó, điều bất ngờ đã xảy ra, trên "bản đồ vệ tinh" này, lại có ký hiệu của các đơn vị quân đội.

Vị trí của Vương Trung có một dấu hiệu hình chữ nhật cộng X, ký hiệu này đại diện cho bộ binh, mà phía đông thành phố, thì có dấu hiệu đại diện pháo binh.

Hiện tại ký hiệu này có màu xanh lá cây, hơn nữa Vương Trung cảm giác như có thể nhìn thấy được những gì mà họ nhìn thấy.

Hắn tiến lại gần xem, quả nhiên có thể nhìn thấy khung cảnh từ vị trí của pháo binh.

Chẳng lẽ là bởi vì hiện tại đang gọi điện thoại sao? Lúc Vương Trung còn đang mải nghiên cứu bản hack của mình, bên kia điện thoại nói: "Cho tôi tọa độ, tôi sẽ cho bắn hết số đạn pháo còn lại. Sau đó, các ông tự lo liệu lấy!"

Lúc này Vương Trung đột nhiên chú ý tới, trên trận địa pháo binh còn có không ít đạn khói.

Hắn bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng.

Vương Trung: 'Bên anh có đạn khói?"

Điện thoại bên kia im lặng một giây, đáp: "Có. Sao thế?"

Vương Trung: "Tôi cho anh một tọa độ, bắn hết số đạn khói về đó."

Nếu quân Prosen có thể dùng khói để che khuất tâm nhìn của tiểu đội Thần Tiễn, tạo điều kiện cho xe tăng của bọn chúng có thể chiến đấu ở khoảng cách mà chúng thành thạo, vậy thì tại sao chúng ta lại không thể làm như vậy?

Dùng khói để che khuất hoàn toàn tầm nhìn, sau đó cho bộ binh xung phong, đánh giáp lá cà với quân địch.

Trong cận chiến, hỏa lực bắn thẳng của xe tăng sẽ không thể phát huy tác dụng.

Đương nhiên, làm như vậy đồng nghĩa với việc hỏa lực của súng máy cũng sẽ bị vô hiệu hóa, nhưng súng máy vốn dĩ sẽ bị xe tăng của kẻ địch tập trung tiêu diệt.

Vấn đề duy nhất chính là, liệu rằng sĩ quan chỉ huy tiền tuyến có thể lĩnh ngộ được ý nghĩa của đợt khói này hay không, có thể nắm lấy cơ hội để phản công hay không.

Nhưng Vương Trung cũng chẳng bận tâm nhiều đến vậy, mục tiêu của hắn kỳ thật chỉ là cứu Lyudmila - nếu như tâm nhìn của xe tăng địch bị khói che khuất hoàn toàn, vậy thì tự nhiên chúng cũng sẽ không thể nào khai hỏa vào tiểu đội Thần Tiễn của Lyudmila được nữa.

Vương Trung điều chỉnh góc nhìn, góc nhìn từ trên cao này của hắn có hiển thị tọa độ, chỉ cần đọc ra là được.

Hắn không hề hay biết, Sergey thượng úy bên cạnh đang trợn tròn mắt, miệng há hốc.

Vương Trung vừa dứt lời, bên kia lập tức lặp lại tọa độ một lần, đồng thời xác nhận mệnh lệnh: "Bắn tất cả số đạn khói còn lại vào tọa độ này, đúng không?"

Vương Trung: "Đúng, bắn hết đi. Đừng bắn đạn thật, tọa độ này nằm giữa khu vực giao tranh của hai bên, rất có thể sẽ bắn nhầm vào quân ta."

Đạn khói không có sức sát thương, chỉ cần không xui xẻo bị bắn trúng trực tiếp, sẽ không gây thương vong.

"Hiểu rồi. Bắn hết số đạn khói này, chúng tôi sẽ phải rút lui. Súng máy của quân địch đã bắn tới vị trí của chúng tôi rồi, ông hiểu chứ?"

"Rõ! Khai hỏa đi!"

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng gầm thét: "Khai hỏa!"

Sau đó, điện thoại bị cúp máy.

Vương Trung dùng góc nhìn từ trên cao để quan sát hiệu quả, lúc này, hắn nghe thấy Sergey kinh ngạc hỏi: "Ông chỉ nhìn qua kính viễn vọng một chút, vậy mà đã có thể báo ra tọa độ chính xác sao?"

"Phải." Vương Trung thuận miệng đáp.

"Nhưng mà… Nghe nói tất cả các môn quân sự, điểm số của ông đều bằng không!" Thượng úy Sergey nói.

Vương Trung thầm nghĩ, trùng hợp như vậy sao? Vậy thì tốt quá rồi, dù sao tôi cũng chẳng có chút kiến thức quân sự nào, về sau không cần lo lắng bị lộ tẩy nữa.

Hắn vừa nghĩ như vậy, thì đạn khói đã rơi xuống.

Trong nháy mắt, toàn bộ khu phố, bất kể là quân ta hay quân địch, đều bị bao phủ trong làn khói trắng.

Ngay cả góc nhìn từ trên cao của Vương Trung cũng bị che khuất, không thể nhìn thấy gì nữa.

Tiếp theo, phải xem sĩ quan chỉ huy bộ binh tiền tuyến có phải là kẻ nhát gan hay không.

Vương Trung vừa nghĩ như vậy, thì nghe thấy từ trong làn khói đặc truyền đến tiếng hô xung phong vang dội: “Ural”

Chương 3: Cẩn thận

Chuong 7: Ural

Chuong 7: Ural

Thời gian lùi lại một chút.

Trung tá lvan Panteleyevich Yegorov, Trung đoàn trưởng Trung đoàn Amur số 3, khi nhìn thấy xe tăng của quân địch bị Thần Tiễn phá hủy, lập tức hoan hô: “Làm tốt lắm!”

Tham mưu trưởng Pavlov, xuất thân quý tộc, nhíu mày.

Nhưng Yegorov nào bận tâm đến điều đó. Nhìn tên là biết, ông ta và đám quý tộc kia không thể nào hòa hợp được.

Bọn quý tộc rất thích đặt những cái tên cầu kỳ, hoa mỹ, tuyệt đối sẽ không bao giờ đặt những cái tên tâm thường, phổ biến như lvan.

lvan Panteleyevich Yegorov xuất thân nông dân, nhờ chiến công trong nội chiến và Chiến tranh Mùa đông mà được thăng lên chức Trung đoàn trưởng, nghe nói nếu không phải nội chiến và cuộc thanh trừng sau đó đã cướp đi sinh mạng của hầu hết sĩ quan quý tộc, thì căn bản sẽ không tới lượt Yegorov làm Trung đoàn trưởng.

Tham mưu trưởng Pavlov, xuất thân quý tộc, ngay từ đầu đã khinh thường Yegoroy, lúc chiến tranh mới bắt đầu, hắn thậm chí còn muốn thay thế Yegorov chỉ huy quân đội, nhưng đã bị bác bỏ.

Không chỉ như thế, để khỏi phải nghe Pavlov lải nhải, Yegorov còn chạy ra tiên tuyến, ném cái vỏ rỗng Trung đoàn bộ lại cho gã quý tộc kia.

Yegorov cứ nghĩ rằng, gã quý tộc kia không có gan ra tiền tuyến, nào ngờ Pavlov lại mặt dày bám theo, còn can nhắn, bắt bẻ nhiều gấp bội.

Sau đó, cuộc tấn công của quân Prosen đã chứng minh rằng, kinh nghiệm chiến đấu trong nội chiến và Chiến tranh Mùa Đông của Yegorov quả thật rất hữu hiệu, giúp giảm thiểu thương vong cho quân đội rất nhiều.

Nhưng kinh nghiệm của Yegorov không thể nào bù đắp được sự chênh lệch giữa hai bên về kinh nghiệm chiến đấu, vũ khí và sự chuẩn bị cho chiến tranh.

Đại bộ phận binh sĩ của Trung đoàn Amur số 3 đều là tân binh, hơn nữa, bọn họ hoàn toàn không được chuẩn bị kỹ càng cho cuộc chiến sắp tới.

Trên thực tế, toàn bộ đế quốc đều không hề chuẩn bị cho chiến tranh.

Một ngày trước khi chiến tranh bùng nổ, tể tướng đế quốc còn lớn tiếng tuyên bố trên đài phát thanh rằng, chiến tranh sẽ không xảy ra, mục tiêu của quân Prosen là phương Tây.

Trong tình thế bị động, phải ứng chiến vội vàng, có thể cầm cự được đến mức này, Yegorov đã thấy mãn nguyện rồi.

Ông ta gao to: "Đừng sợi Cứ nấp sau tường mà bắn, thậm chí không cần nhắm bắn! Kẻ địch cũng là người, bọn chúng cũng sẽ sợ hãi khi đạn bay vèo vèo qua tai! Cứ liên tục lên đạn, bóp cò! Đừng suy nghĩ gì cả"

Trong lúc ông ta nói, tại vị trí súng máy cách đó không xa, khẩu súng máy Maxim đang gào rú dữ dội.

Đột nhiên, một quả đạn pháo bắn trúng bao cát chắn trước vị trí đặt súng máy.

Vụ nổ đã nuốt chửng những lời nói tiếp theo của Yegorov.

Công sự được xây dựng tạm bợ căn bản không thể nào chống đỡ được hỏa lực của xe tăng. Cả bệ súng, bánh xe, tấm chắn, toàn bộ súng máy nặng tới mấy chục cân, vậy ma bi hat tung lên giống như một món đồ chơi, lộn nhào trên mặt đất.

Tay súng máy bị vụ nổ thổi bay nửa người trên, trợ thủ nạp đạn bị xé mất một bên vai, lộ ra xương trắng.

Tiếng kêu gào thảm thiết vang vọng khắp gian phòng rộng lớn.

"Đừng có mà kêu la!" Yegorov gâm lên: "Suka Blyat! Phó xạ thủ! Nhanh chóng đưa súng máy vào hoạt động trở lại!"

Vừa nói, Yegorov vừa thò đầu ra, nhìn thấy chiếc xe tăng thứ hai đang rẽ qua góc đường.

"Hừ, xem Thần Tiễn giải quyết ngươi ngay đây!"

Vừa nói, Yegorov vừa tràn đầy hy vọng nhìn về phía vị trí của tiểu đội Thần Tiễn, nhưng rồi, ông ta phát hiện, khói đã bao trùm toàn bộ con đường.

Quân Prosen đã sử dụng khói để che khuất tâm nhìn của tiểu đội Thần Tiễn, đồng thời đảm bảo xe tăng của chúng có thể nhìn rõ mục tiêu, khai hỏa chính xác.

Quân địch quả nhiên rất giàu kinh nghiệm chiến đấu.

Yegorov nhìn đám tân binh dưới quyền.

Đa số tân binh đều không hề sợ hãi, dù sao, tỉnh Amur, nơi đóng quân của Trung đoàn Amur số 3 vốn nổi tiếng là vùng đất của những con người dũng mãnh, thiện chiến, tám chín phần mười trong số những tân binh này, trước khi nhập ngũ đều từng tham gia vào những trận ẩu đả, tranh giành nguồn nước với dân làng khác, bọn họ không hề thiếu dũng khí, cũng chẳng thiếu sự tàn nhẫn.

Đáng tiếc, trên chiến trường, dũng khí và sự tàn nhẫn chẳng có tác dụng gì, cho dù là kẻ tàn nhẫn đến đâu, cũng không thể nào chống lại được súng máy và đại bác của xe tăng.

Đúng lúc này, Yegorov nghe thấy tiếng đạn pháo gào thét trên bầu trời.

Là một lão binh dày dạn kinh nghiệm, ông ta lập tức phán đoán được điểm rơi của những quả đạn pháo này.

Không chỉ như thế, ông ta còn nghe ra, những quả đạn pháo này được bắn ra từ phía sau… từ phía quân ta.

"Suka Blyat!" Yegorov tức giận chửi rủa: "LU quý tộc chết tiệt, chúng muốn chôn sống chúng ta cùng với quân địch hay sao? Tất cả nằm xuống!"

Yegorov nằm rạp xuống đất, hai tay cẩn thận chống đỡ, không để cho cơ thể tiếp xúc hoàn toàn với mặt đất, đồng thời há miệng ra - đám tân binh này chưa có kinh nghiệm gì, e rằng sẽ bị chấn động bởi tiếng pháo, biến thành kẻ ngốc!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, những quả đạn pháo đã rơi xuống.

Nhưng tiếng nổ lại rất nhỏ, nghe như tiếng đánh rắm của một gã béo ba trăm cân vậy.

Yegorov nghi hoặc ngẩng đầu lên, liên nhìn thấy khói trắng bốc lên từ cửa sổ.

Bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng phụt khí của đạn khói.

Tại sao lại là đạn khói?

Tham mưu trưởng Pavlov cũng phát ra tiếng nghi hoặc: "Sao lại là đạn khói? Không hợp lý chút nào! Ở Học viện Quân sự Suvoroy, tôi chưa từng được học về chiến thuật này!" Đột nhiên, Yegorov võ đùi, cười ha hả: "Hay lắm!"

Pavlov kinh ngạc: “Có chuyện gì vậy?”

Yegorov không thèm để ý đến Tham mưu trưởng, mà gao to: “Anh em! Xung phong! Theo ta tấn công, thấy quân Prosen là chém! Ural”

Lúc này, khói đã tràn ngập căn phòng, ngay cả người cách đó vài mét cũng không thể nhìn rõ. Yegorov rút thanh mã tấu đã theo ông ta nhiều năm ra, cũng không quan tâm xem có ai xông theo hay không, cứ gào lên “Ura” trước đã, rồi lao ra khỏi cửa sổ, từ tâng hai nhảy xuống đất.

Lúc tiếp đất, hai chân hơi tê, ông ta tiếp tục hô: “Trung đoàn Amur xung phong! Xung phong! Đánh giáp lá cà mà cũng thua, về nhà sẽ bị đàn bà con gái cười cho thối mũi đấy! Ura!”

Đám tân binh có thể không hiểu chiến tranh hiện đại là như thế nào, nhưng chúng hiểu rất rõ về au đả.

Tiếng hô “Ura” vang dội như sấm dậy đất trời.

Trong làn khói mù trước mặt, đột nhiên xuất hiện một bóng người, Yegorov lập tức vung đao chém tới tấp.

Nhát chém này thể hiện trình độ kỹ thuật rất cao, lưỡi đao chỉ chém vào da thịt, không hề chạm vào xương, mà lướt dọc theo xương.

Nhát chém này trực tiếp cắt đứt khí quản và động mạch ở cổ họng, vết thương tuy không lớn, nhưng lại chí mạng. Tên lính Prosen mặc quân phục màu đen ôm cổ, ngã xuống đất.

Yegorov tiếp tục xông lên phía trước, khói mù che khuất tâm nhìn, nhưng trong tình huống này, cũng chẳng cần phải phân biệt đâu là địch, đâu là ta - bởi vì, những kẻ xuất hiện trước mặt chắc chắn là quân địch, cứ thế mà chém thôi.

“Tất cả những kẻ xuất hiện trước mặt đều là quân địch!” Yegorov gào lên: “Cho dù có chém nhầm, thì đó cũng là lính đào ngũ! Giết!”

Trong lúc hỗn loạn, ông ta nghe thấy tiếng động cơ, liền lần theo hướng phát ra âm thanh, lao tới, xông thẳng đến chỗ chiếc xe tăng.

Ông ta nhanh như chớp trèo lên xe tăng.

Đáng tiếc, Yegorov không biết cách để mở cửa chiếc “con rùa” của quân Prosen.

Vì vậy, ông ta rút quả lựu đạn ra, giật kíp nổ, rồi nhét vào cái lỗ lớn nhất trên xe tăng - nòng pháo.

“Âm” một tiếng trầm đục vang lên, xe tăng không có phản ứng gì.

Yegorov cũng mặc kệ, không có phản ứng, nhất định là do tiếng nổ chưa đủ lớn, ông ta gào về phía sau: “Luu đạn! Ném lựu đạn cho tai”

Trong màn khói, có người ném lên một dây đạn, trên đó có gắn bốn quả lựu đạn.

Yegorov lần lượt giật kíp nổ của từng quả lựu đạn một, rồi nhét vào nòng pháo.

Đúng lúc này, nắp xe tăng đột nhiên mở ra, một sĩ quan Prosen tho đầu ra. Ga sĩ quan đội mũ ke-pi ， đeo tai nghe, nhìn thấy Yegorov, liền chĩa súng tiểu liên vào -

Yegorov không kịp rút đao, trực tiếp dùng quả lựu đạn như gậy, đập thẳng vào mặt gã sĩ quan, sau đó, ông ta thuận tay giật kíp nổ, nhét quả lựu đạn vào trong khoang xe tăng.

Gã sĩ quan Prosen hét lên điều gì đó, nhưng Yegorov không hiểu.

Bên trong khoang xe tăng lóe sáng, gã sĩ quan lập tức im bặt, Yegorov giật lấy khẩu tiểu liên trên tay hắn ta, sau đó, ông ta tháo Thánh giá đeo trên cổ áo xuống. “Ura!” Yegorov gào lên.

Chương 4: Tiếp Tục

Chương 8: Xuất kỳ bất ý

Chương 8: Xuất kỳ bất ý

Về phần Vương Trung, hắn chỉ nghe thấy tiếng hô xung phong "Ura", không thể nhìn thấy tình hình chiến đấu, chỉ có thể đứng ngồi không yên.

Một lúc sau, hắn mới phản ứng lại: Mục đích của tôi chỉ là yểm trợ cho tiểu đội Thần Tiễn di chuyển về phía trước, bảo vệ Lyudmila, khói đã được thả xuống, mục đích đã đạt được rồi.

Hắn lập tức chuyển hướng chú ý sang tiểu đội của Lyudmila, tiểu đội Yatsmienko, phát hiện tiểu đội đã dừng bước.

Một người đàn ông lực lưỡng đang dựa vào tường, tay cầm kính viễn vọng, cố gắng quan sát tình hình.

Có lẽ, người đàn ông này chính là tu sĩ Yatsmienko.

Lyudmila đang dựa vào tường, tay vẫn cầm khẩu súng trường.

Lúc này, Sergey thượng úy bên cạnh Vương Trung nói: "Liên lạc với Trung đoàn Amur số 3 ở tiền tuyến đã được khôi phục."

Vương Trung hoàn toàn không biết Trung đoàn Amur số 3 là cái gì, liền hỏi: "Là trung đoàn đã phát động phản công trong làn khói sao?"

"Cái gì?" Giọng nói của thượng úy Sergey lộ vẻ nghi hoặc.

Vương Trung: “Anh không nghe thấy tiếng “Ura” sao?”

Hắn tưởng rằng, tiếng hô xung phong đã truyền đến vị trí của nhục thân.

Sergey: “Tiếng “Ura” gì cơ?”

Thì ra là, góc nhìn từ trên cao của hắn có thể nghe được âm thanh - những âm thanh đủ lớn.

Chẳng trách tiếng súng, tiếng pháo lúc quan sát ở góc nhìn này lại rõ ràng đến vậy, lúc trước, Vương Trung còn tưởng rằng đó là âm thanh mà hắn nghe thấy bằng chính đôi tai của mình. Hắn chưa từng ra chiến trường, không thể phân biệt được tiếng súng, tiếng pháo ở gần hay ở xa.

Vương Trung: “Thôi, không sao, đưa ống nghe cho tôi.”

Hắn chuyển về góc nhìn bằng mắt thường, nhận lấy ống nghe từ tay Sergey: “Tôi là Vương… Bá tước Rokossovsky, xin nghe.”

“Bá tước Rokossovsky? Công tước đâu?” Giọng nói oang oang bên kia điện thoại khiến tai Vương Trung đau nhức.

“Công tước đã hy sinh, vừa rồi, trọng pháo của chiến hạm địch đã phá hủy sở chỉ huy, đại bộ phận các tham mưu đều đã hy sinh. Hiện tại, tôi là Tổng chỉ huy.” Vương Trung cố gắng nói bằng giọng uy nghiêm, hắn cảm thấy, như vậy có thể trấn an tinh thần cho cấp dưới.

Đối phương hỏi: “Ai ra lệnh bắn đạn khói?”

Vương Trung: “Mệnh lệnh của tôi, có vấn đề gì sao?”

“Mệnh lệnh tuyệt vời! Chúng tôi đã phát động phản công, đánh tan quân địch ở chính diện, còn tiêu diệt được một chiếc xe tăng và ít nhất hai chiếc xe bọc thép của địch! Mệnh lệnh của ông thật sự quá tuyệt vời, thưa Bá tước! À không, thưa ngài!”

Vương Trung liếc nhìn Sergey, do không nghe thấy gì nên anh ta nhìn Vương Trung với vẻ mặt khó hieu.

Bên kia điện thoại vẫn đang không ngừng xu nịnh: "Tham mưu trưởng của tôi nói rằng, ở Học viện Quân sự Suvorov, ông ấy chưa từng được học về chiến thuật này! Thưa ngài, lại cho bắn thêm một đợt khói nữa đi, chúng tôi có thể tiếp tục giữ vững trận địa!"

Vương Trung nhíu mày: "Không còn đạn khói nữa, quân địch sắp đánh đến trận địa pháo binh rồi, đó là đợt yểm trợ cuối cùng của họ. Từ giờ trở đi, chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình."

Giọng nói oang oang, khoa trương vừa rồi bên kia điện thoại đột nhiên im bặt.

Một lát sau, bên đó mới hỏi: "Bọn chúng sắp đánh đến trận địa pháo binh rồi sao? Vậy chẳng phải chúng ta sắp bị bao vây rồi hay sao?"

Vương Trung thót tim.

Vừa rồi, hắn hoàn toàn không nghĩ đến điều này, dù sao lúc đó tình huống quá đột ngột, hắn lại đang vội vàng yểm trợ cho Lyudmila.

Lúc này, bên kia điện thoại vang lên một giọng nói khác: "Người vừa ra lệnh cho chúng ta bắn đạn khói, tạo điều kiện cho chúng ta phản công, giành chiến thắng vẻ vang, chẳng lẽ lại không thể lường trước được điều này sao?"

Xin lỗi, tôi thực sự không lường trước được.

Vương Trung chỉ có thể cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh, không để cho Sergey thượng úy bên cạnh nhìn ra sơ hở.

Bị bao vây không phải là chuyện đùa, cho dù quân đội bị bao vây có ngoan cường chống trả đến cùng, thì đó cũng chỉ là

cái chết từ từ, đau đớn mà thôi.

Mặc dù Vương Trung cảm thấy, đầu hàng cũng không sao, nhưng tình hình đã căng thẳng đến mức này, đầu hàng không phải là chuyện có thể nói ra được nữa.

Chỉ có thể tiếp tục giả vờ chống cự, cố gắng chiến đấu đến cùng, sau đó mới tính tiếp.

Vương Trung chuyển sang chế độ quan sát, sau đó, hắn liền phát hiện, có thêm một thẻ bài quân đội, tập trung chú ý vào thẻ bài, hắn có thể nhìn thấy dòng giới thiệu:

Trung đoàn Amur số 3, đại bộ phận là tân binh, nhưng các sĩ quan chủ chốt đều từng tham gia nội chiến và Chiến tranh Mùa Đông.

Nội chiến? Chiến tranh Mùa Đông?

Vương Trung rất muốn nhờ bản hack của mình giải thích hai danh từ này, nhưng đáng tiếc, nó không thèm để ý đến hắn.

Ngoại trừ việc có thêm thẻ bài quân đội, Vương Trung còn có thể nhìn thấy khung cảnh từ vị trí của Trung đoàn Amur số 3, phạm vi quan sát được mở rộng hơn rất nhiều.

Không đúng, lấy một trung đoàn mà nói, phạm vi này có vẻ hơi nhỏ thì phải?

Vương Trung: "Trung đoàn của các anh… bị giảm quân số nghiêm trọng sao?"

"Đúng vậy." Giọng nói tram hùng đối diện cũng dịu xuống: "Đa số quân số của đoàn ta đều là tân binh vừa được bổ sung, thậm chí còn chưa trải qua huấn luyện bài bản, loại tân binh này lên chiến trường phần lớn đều không sống quá một giờ. Tin tốt là, hiện tại bọn họ đều là lính kỳ cựu rồi."

Tin tốt cái quái gì! Vương Trung mượn "con mắt" của hệ thống quan sát chiến trường, lúc này hắn phát hiện ra một

điều.

Sau khi quân địch đối diện trung đoàn Amur bị đánh tan, dường như phía sau không còn quân tiếp viện.

Chẳng lẽ đám tàn quân đã kéo theo cả đội tiếp theo chạy trốn?

Vương Trung cẩn thận xác nhận lại một lần nữa.

Lúc này, đầu dây bên kia, trung đoàn trưởng trung đoàn Amur lên tiếng: "Hay là như vậy, tôi rút quân về trận địa xuất phát, để công binh gài mìn và bẫy ở những nơi đã chiếm được…"

"Không!" Vương Trung cắt ngang lời hắn: "Hiện tại trước mặt anh đã có một lỗ hổng, tôi yêu cầu anh từ bỏ phòng tuyến hiện tại, tiếp tục tấn công. Bộ tư lệnh sẽ yểm trợ phía sau, nếu như có thể liên lạc được với các trung đoàn khác, họ cũng sẽ tiến lên phối hợp."

Đầu dây bên kia im lặng trong giây lát: "Tấn công vào quân địch sao? Thật táo bạo! Nhưng tôi thích, thay đổi kế hoạch!"

Trong lúc giọng nói trầm hùng kia đang hô hào, Vương Trung còn nghe thấy có người đang lẩm bẩm: "Làm vậy khác nào là điên rồ! Lúc này lẽ ra nên rút lui, củng cố phòng tuyến mới phải! Mù quáng tấn công chỉ có tự tìm đường chết!"

Vương Trung thầm nghĩ: Đây không phải tấn công mù quáng, tôi dựa vào hệ thống nhìn thấy rất rõ ràng, trước mặt các anh chỉ có lác đác vài tên lính chạy tán loạn, căn bản không còn đội hình tác chiến nào nữa.

Giờ là lúc thừa thắng xông lên, sau đó sẽ tính cách quay ve tuyến sau.

Nghĩ kỹ lại thì, quân địch là bên tấn công, đội tiếp viện chắc chắn không ngờ tới sẽ bị tập kích.

Vương Trung tuy không hiểu biết về quân sự, nhưng hắn biết lính đánh thuê tác chiến đều dựa vào yếu tố bất ngờ, nói không chừng đây chính là cơ hội để mạo hiểm một phen.

Thà liều một phen còn hơn là ngồi im chờ chết, trước tiên cứ xông lên rồi tính tiếp.

Sau khi xác nhận lại một lần nữa trước mặt quả thật không còn đội hình tác chiến nào, Vương Trung ra lệnh với giọng điệu kiên định: "Tôi, Bá tước Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, ra lệnh cho trung đoàn Amur thứ ba tiến về phía trước— không, tấn công về phía Tây! Nghe rõ chưa?"

"Rõ!" Chỉ cần nghe giọng nói đầu dây bên kia, Vương Trung có thể tưởng tượng ra hình ảnh một gã tráng hán Nga vạm vỡ đang hừng hực khí thế.

Lúc này, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà hắn lại buột miệng nói: "Vậy anh hãy lặp lại mệnh lệnh một lần nữa!"

Cái quái gì vậy, sao lại bắt người ta lặp lại chứ? Chắc là di chứng của việc xem phim "Đại quyết chiến" nhiều quái

Nhưng đầu dây bên kia không hề do dự, lập tức thuật lại mệnh lệnh của Vương Trung một lần nữa.

Vương Trung: "Rất tốt, bắt đầu hành động! Cơ hội ngàn vàng, nhất định phải nhanh!"

Sau khi cúp điện thoại, Vương Trung kinh ngạc phát hiện mình đã mất kết nối tâm nhìn với trung đoàn Amur thứ ba.

Chẳng lẽ chỉ khi nào tôi trực tiếp nói chuyện với bọn họ thì mới có thể nhìn thấy tầm nhìn của bọn họ sao? Nhưng tấm thẻ bài trên giao diện vẫn còn đó, xem ra chỉ cần tiếp nhận sự chỉ huy của tôi, tất cả sẽ đều xuất hiện trên tấm thẻ này.

Vương Trung đang mải mê nghiên cứu "vang tay" thì Thượng úy Sergey bên cạnh lên tiếng: "Có một vấn đề. Chính là, ở bệnh viện dã chiến còn rất nhiều thương binh nặng, bọn họ chắc chắn không thể đi cùng chúng ta, việc này…'

Mang theo một đám thương binh nặng, đừng nói là phá vòng vây, ngay cả việc di chuyển cũng đã là vấn đề.

Vương Trung trầm ngâm một lúc, nói: "Đưa giấy bút cho tôi, tôi muốn viết một bức thư cho chỉ huy của quân địch đến tiếp quản."

Sergey: "Ý ngài… là định bỏ mặc bọn họ lại sao?"

Vương Trung: "Mang theo bọn họ, chúng ta chắc chắn không thể thoát ra được. Cậu hãy đi tìm trong số các y tá xem có ai tình nguyện ở lại chăm sóc thương binh không, còn những thương binh nhẹ có thể di chuyển được thì đi cùng chúng ta phá vòng vây.

"Đừng phản đối nữa, quân địch cũng không phải là loài cầm thú."

Vương Trung kiên quyết nói.

Chương 5: Thử Phát Công

Chương 9: Kỳ tài quân sự

Chương 9: Kỳ tài quân sự

Phía quân đội Đế quốc Prosen.

Tư lệnh Tập đoàn quân bộ binh số 25, Trung tướng Von Dietrich, đang nhìn làn khói bốc lên từ trong thành với vẻ mặt đầy ngờ vực.

Bộ chỉ huy của ông ta đóng trên một ngọn đồi nhỏ bên ngoài thành phố, từ đây có thể quan sát toàn cảnh, thậm chí còn nhìn thấy cả thiết giáp hạm Friedrich der Grope trên biển xa xa.

Chính vì vậy, ông ta có thể nhìn thấy rất rõ ràng làn khói dày đặc đang lan tỏa khắp các khu phố.

Sau một hồi suy tư, Dietrich quay sang hỏi Tham mưu trưởng: “Có loại khí độc nào màu trắng không?”

Tham mưu trưởng lắc đầu: “Chưa từng nghe nói, khí clo… không trắng như vậy.”

Dietrich hai tay câm chặt ống nhòm, ngón tay liên tục xoay xoay nút điều chỉnh, đây là thói quen của ông ta mỗi khi suy nghĩ.

Tham mưu trưởng nói: “Có thể chỉ là khói bình thường?”

“Bên phòng thủ lại đi sử dụng khói mù?” Dietrich nhíu mày khó hiểu: “Như vậy chẳng phải là tự mình triệt tiêu hỏa lực của súng máy sao? Ngay cả tâm bắn vượt trội của Thần tiễn cũng không thể phát huy tác dụng! Trong trận đánh ở

Carolin, lính phun khói của chúng ta còn phải dùng bom khói để yểm trợ xe tăng vượt qua tâm bắn của Thần tiễn, khói mù là bạn của bên tấn công, là cơn ác mộng của bên phòng thủ!"

Tham mưu trưởng lắc đầu: "Có thể là do chỉ huy của quân địch non kém kinh nghiệm?"

Dietrich lắc đầu: "Chỉ huy của quân địch là Công tước Vladimir dày dạn kinh nghiệm, ông ta đã được đào tạo bài bản về quân sự, không thể nào phạm phải sai lâm ngớ ngẩn như vậy…"

Đang nói thì một viên Tham mưu hớt hải chạy vào: "Không ổn rồi!"

Dietrich nghiêm nghị: "Báo cáo trước!"

Viên Tham mưu vội vàng đứng nghiêm, gót giày dậm mạnh xuống nền đất: "Báo cáo!"

Dietrich vẫn chưa hài lòng, ông ta giáo huấn: "Là một sĩ quan, dù tình huống có khẩn cấp đến đâu cũng phải bình tĩnh, tác phong phải đĩnh đạc, binh lính đang nhìn vào đấy, anh hiểu chưa, Đại úy Hoffman?"

"RõI"

Phải đến lúc này, Dietrich mới gật đầu hài lòng: "Tốt. Nói đi, có chuyện gì?"

"Sư đoàn 54 báo cáo qua điện đài, quân đội Ant đã phát động phản công, họ đã mất liên lạc với Trung đoàn 353, hiện tại có rất nhiều tàn binh xuất hiện ở gần Sư bội!"

Dietrich ngẩn người: "Phản công? Mới khai chiến có hai ngày, chúng ta đã đánh đến Ronezh, quân đội Ant tan tác như chim chóc, lấy đâu ra tinh thần mà phản công?"

Tham mưu trưởng nhắc nhở: "Vừa nãy ngài có nói chỉ huy của quân địch, Công tước Vladimir là một người rất có năng

lực.”

“Phải, tôi có nói!”

Dietrich quay sang nhìn bản đồ. “Nhưng nếu quân địch có đủ dũng khí và khả năng tổ chức để phản công, tại sao họ không rút lui về phía sau? Ý tôi là, phá vòng vây về phía sau?

“Cho dù bọn họ nghênh chiến với chúng ta, có thể chọc thủng phòng tuyến, bọn họ cũng không thể chạy thoát, từ đây đến biên giới là hàng triệu quân Prosen đang tiến quân!”

Nói rồi ông ta dùng cây gậy chỉ mạnh vào khoảng giữa thành phố Ronezh và biên giới trên bản đồ, nhấn mạnh: “Hàng triệu quân, anh hiểu chứ? Cho dù quân đội của Công tước có toàn mạng chạy ra ngoài thì kết cục cũng chỉ có một con đường chết!”

Nói rồi, Dietrich nhìn chằm chằm vào bản đồ một lúc, sau đó lắc đầu: “Không, không thể nào là tấn công được. Chắc chắn chỉ là một cuộc phản công với quy mô nhỏ, mục đích là để quấy rối đội hình của chúng ta, tạo cơ hội cho việc rút quân.

“Quân đoàn thiết giáp của tướng Hoth sẽ sớm hoàn thành việc bao vây Ronezh, hành động của bọn chúng chẳng khác nào là tốn công vô ích.”

Nói rồi Dietrich quay sang nhìn viên Tham mưu đang hốt hoảng: “Truyền lệnh cho Sư đoàn 54, lập tức phái người đi ổn định các trung đoàn đang hỗn loạn, tìm kiếm sở chỉ huy của trung đoàn bị đánh tan… không, tôi sẽ trực tiếp nói chuyện với Sư đoàn 54, điện thoại kết nối được chưa?”

“Báo cáo, vẫn chưa ạ, chúng tôi vừa mới xác định được vị trí của Sư đoàn 54, xe thông tin vừa mới được cử đi.” Viên Tham mưu phụ trách thông tin vội vàng đáp.

Điện đài cần phải dịch mã nên việc truyền tin sẽ bị chậm trễ, hơn nữa rất dễ bị quân địch nghe lén, điện thoại đương

nhiên là an toàn hơn nhiều, chất lượng cuộc gọi cũng không thể so sánh với điện đài, nhưng điện thoại thì cần phải kéo dây, chỉ khi nào cả hai bên đều dừng lại mới có thể bắt đầu lắp đặt đường dây.

Dietrich phẩy tay: "Thôi được, cứ dùng điện đài vậy, kết nối với Sư đoàn 54 cho tôi."

Nói rồi ông ta sải bước ra khỏi phòng.

Viên Tham mưu canh cửa vội vàng mở cửa, sau đó đứng nghiêm chào theo quy cách quân đội, tiễn Dietrich ra ngoài.

Trong phòng thông tin bên cạnh, viên Tham mưu cầm ống nghe điện đài gào lên: "Rhein, Rhein, nghe rõ trả lời!"

"Rhein" là mật danh của Sư đoàn 54.

Sau một hồi gào thét, viên Tham mưu đưa ống nghe và tai nghe cho Dietrich: "Đã kết nối, Thiếu tướng Hausen, Sư đoàn trưởng Sư đoàn 54."

Dietrich nhận lấy, hắng giọng nói: "Tôi là Dietrich, tình hình bên anh thế nào?"

"Tôi cũng không rõ nữa, tình hình rất hỗn loạn, rất nhiều binh lính bỏ chạy tán loạn." Giọng nói của Hausen lúc gần lúc xa, xen lẫn tiếng sột soạt: "Bọn họ nói là bị cận vệ của Antonov tấn công, cũng có người nói là quân Thánh chiến của Giáo hội phương Đông."

Dietrich cau mày: "Nhanh chóng xác minh tình hình! Tôi cho rằng đây chỉ là một cuộc phản công với quy mô hạn chết"

"Nhưng mà, thưa ngài, quân địch đã sử dụng pháo hạng nặng bắn ra rất nhiều đạn khói, hiện tại không có gió, khói mù bao phủ khắp mặt đất, không thể quan sát được gì. Dùng nhiều đạn khói như vậy, nhưng chỉ là một cuộc tấn công thăm dò, điều này rất vô lý." Dietrich nhìn ra ngoài cửa sổ, ngay cả khi

ở trong phòng thông tin cũng có thể nhìn thấy làn khói dày đặc bốc lên từ phía xa.

Dietrich cao giọng: “Không, tấn công vào lúc này là vô lý! Đó chỉ là một cuộc phản công mang tính phòng thủ! Bọn chúng muốn tấn công vào đâu chứ? Phía sau chúng ta là hàng triệu quân Prosenl!”

“Nhưng thưa ngài… quân địch… tàn binh… chuyện này là sao?”

Dietrich nhíu mày: “Thiếu tướng Hausen! Thiếu tướng Hausen! Bên đó có tiếng súng, chuyện gì vậy?”

Nhưng đáp lại ông ta chỉ là tiếng re re của sóng điện.

Dietrich trả tai nghe và ống nghe cho viên Tham mưu: “Nhanh chóng kiểm tra xem có trục trặc gì không!”

Viên Tham mưu vội vàng kiểm tra lại toàn bộ điện đài, sau đó kiểm tra cả máy phát điện, rôi mới báo cáo: “Thưa ngài, không có trục trặc gì vê mặt kỹ thuật.”

Dietrich: “Vậy thì tiếp tục gọi đi!”

Viên Tham mưu không dám chan chừ, lập tức ghé sát miệng vào ống nghe, lớn tiếng gọi: “Rhein, Rhein, nghe rõ trả lời!”

Dietrich bắt đầu đi đi lại lại trong phòng, cây gậy trong tay liên tục gõ vào lòng bàn tay.

Một lúc sau, Dietrich lấy đồng hồ quả quýt ra xem: “Đã 5 phút rồi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Có thể là Rhein… ý tôi là Sư đoàn 54, bên đó bị trục trặc kỹ thuật. Nhưng mà…”

Viên Tham mưu ấp úng.

Dietrich: Nhưng mà cái gì?”

“Nhưng mà ở Sư bộ có rất nhiều điện đài công suất lớn, rất khó có khả năng tất cả đều gặp trục trặc cùng một lúc.”

Dietrich mím chặt môi, sắc mặt ngày càng u ám, ông ta ra lệnh: “Sư đoàn 54 chắc chắn đã gặp phải rắc rối, có vẻ như chúng ta đã đánh giá quá thấp quân địch. Đội dự bị của Tập đoàn quân hiện đang ở đâu?”

“Báo cáo, đang ở Shurshkivka ạ.”

Dietrich: “Chẳng phải là cách đây hơn chục cây số sao? Tại sao lại di chuyển chậm như vậy?”

Tham mưu trưởng bất đắc dĩ nói: “Báo cáo, đường bị tắc nghẽn ạ, tình trạng đường xá ở Ant còn tệ hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều, trong kế hoạch tác chiến, chúng ta đã mặc định “quốc lộ” là đường nhựa hiện đại, nhưng thực chất chỉ là đường đất được san bằng.

“Khả năng thông hành rất kém, hơn nữa còn khiến xe cộ nhanh hỏng hóc.

“Vì vậy, tất cả các binh đoàn di chuyển bằng xe cơ giới đều bị kẹt cứng trên đường.”

Dietrich sa sầm mặt mày: “Trên chiến trường lúc nào cũng có vấn đề, không phải chỗ này thì là chỗ khác, lúc nào cũng có vấn đề. Bây giờ còn cách nào để liên lạc được với Sư đoàn 54 không? Tiếp tục gọi di

Câu cuối cùng là nói với viên Tham mưu thông tin, người này vội vàng cầm ống nghe lên tiếp tục công việc nhàm chán của mình.

Dietrich quay sang nhìn những viên Tham mưu khác. Tham mưu trưởng lên tiếng: “Tiểu đoàn trinh sát thuộc Tập đoàn quân có ky binh, có thể cân nhắc cử bọn họ đi.”

Dietrich dùng gậy chỉ ra ngoài cửa sổ: “Tuy rằng chúng ta đóng quân bên ngoài thành phố, nhưng Sư đoàn 54 đã tiến vào trong thành rồi.”

Đúng lúc này, viên Tham mưu đang ra sức gọi điện đột nhiên ngừng lại, nói: “Tôi có cách này, chúng ta có thể thử liên lạc với đơn vị thiết giáp được phối hợp tác chiến, trong xe tăng có điện đài.”

Dietrich: “Lan sau nhớ báo cáo trước.”

“Báo cáo!”

“Thôi khỏi cần! Tôi nghe thấy rồi. Cứ làm như vậy đi, anh có biết tân số của bọn họ không?”

Viên Tham mưu gật đầu: “Có a chúng tôi từng nghe thấy họ liên lạc qua điện đài.”

“Vậy thì gọi đi”

Viên Tham mưu lại ghé sát miệng vào ống nghe: “Đây là Ưng Sào, đây là Ưng Sào, gọi chỉ huy đơn vị thiết giáp, nghe rõ trả lời.”

Dietrich tiếp tục đi đi lại lại, cây gậy trong tay gõ nhịp vào lòng bàn tay.

“Ngài ơi, kết nối được rồi!” Viên Tham mưu mừng rỡ, đưa ống nghe và tai nghe cho Dietrich.

Dietrich lần thứ hai nhận lấy: “Tôi là Dietrich, ai đang nói chuyện vậy?”

Đầu dây bên kia vang lên một giọng Prosen lơ lớ: “Là ông nội mày đây!”

Sau câu nói đó là một tràng tiếng Ant.

Là con cháu của dòng họ danh giá, ngoài tiếng Prosen, Dietrich còn có thể nói thành thạo tiếng Carolin và tiếng Ant,

trên thực tế, trước khi chiến tranh bùng nổ, hoàng gia Prosen và hoàng gia Ant có rất nhiều hoạt động giao lưu với nhau, đó cũng là lý do vì sao hai nước lại ký kết hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau.

Vì vậy, Dietrich hoàn toàn có thể nghe hiểu những lời mắng chửi của đối phương, ông ta dùng tiếng Ant không hề lẫn chút giọng địa phương nào hỏi ngược lại: "Vậy ra anh là lính Ant? Đừng nói với tôi là anh đang ở trong Sư bộ của Sư đoàn 54 đấy nhé?"

Rõ ràng là đối phương không ngờ tới tình huống này, lập tức im bặt.

Một lát sau, giọng nói đó mới vang lên: "Tao không biết đây là Sư bộ cái quái gì, tao cũng cóc cần biết chữ nghĩa của bọn Prosen các người! Dù sao thì ở đây có rất nhiều bản đồ, tài liệu, tất cả đều là chiến lợi phẩm, tự khắc sẽ có Tham mưu giỏi tiếng Prosen nghiên cứu!"

Dietrich cau mày, ông ta lập tức quyết định moi thêm một chút thông tin: "Vị chỉ huy Ant dũng cảm, xin hỏi anh tên họ là gì?"

"Mày nghĩ tao sẽ ngu mà tiết lộ thông tin cho mày sao? Đi chết đi! Rửa cổ chờ tao đến lấy đầu mày đi, tao tuy không biết chữ của bọn mày, nhưng tao biết xem bản đồ! Tao biết Bộ chỉ huy của mày ở đâu! Chờ đấy!"

Dietrich: "Chờ đã! Này anh bạn…"

Ông ta gọi thêm vài tiếng nhưng đáp lại chỉ là tiếng rè rè.

Dietrich quay sang nói với Tham mưu trưởng: 'Ra lệnh cho Tiểu đoàn cảnh vệ, Tiểu đoàn trinh sát, Tiểu đoàn đặc chủng sẵn sàng chiến đấu. Điều động tất cả xe tăng của Bộ chỉ huy lên đỉnh đồi, chuẩn bị nghênh chiến!"

Tham mưu trưởng gật đầu: "Rõ!"

Dietrich nhìn làn khói dày đặc đã bao phủ một phần tư thành phố, lẩm bẩm: “Công tước Vladimir không ngờ lại có phong cách chỉ huy như vậy sao? Tôi nhớ trước đây khi hai nước tiến hành diễn tập quân sự chung, ông ta là người rất bảo thủ…

“Trong tình huống này, có thể đánh tan một sư đoàn của chúng ta, người phát động cuộc phản công lần này, quả là một kỳ tài quân sự!” Chương 10: Xuyên qua thời gian hôm qua

Trung tá Yegorov dùng báng súng đập nát chiếc điện đài, sau đó nói với những người lính xung quanh: “Còn nhìn gì nữa, tất cả giấy tờ, tài liệu gì gom hết lại cho tôi, chuyển về hậu phương.”

“Khoan đãi” Tham mưu Pavlov ngăn cản những người lính đang nhét tất cả tài liệu vào trong giỏ, ông ta rút ra một tập tài liệu: “Trên này có phiên hiệu của bọn chúng. Đây là Sư đoàn bộ binh 54, thuộc Tập đoàn quân số 25 của Prosen, từng tham gia trận đánh ở Carolin, trên phù hiệu của sư đoàn có hình hoa diên vĩ, đó là biểu tượng của những đơn vị tham gia trận Carolin.”

Yegorov: “Nhưng bọn chúng vẫn bị chúng ta đánh cho tan tác! Không ngờ ý tưởng của vị Công tước Aleksei kia lại hiệu quả đến vậy, chúng ta đã đường hoàng tiến thẳng vào Sư bộ của bọn chúng!”

Pavlov sửa lại: “Là Bá tước, hơn nữa trước tước vị không nên gọi tên, ít nhất cũng phải gọi bằng chữ lót, phải gọi là Bá tước Konstantinovich.”

Yegorov phẩy tay: “Tôi là lính chiến, không rành mấy cái lễ nghi rườm rà của các người! Mệnh lệnh của Bá tước là tiếp tục tấn công, chúng ta đi thôi.”

Pavlov kinh hãi: “Còn muốn tiếp tục tấn công sao? Chúng ta đã lợi dụng màn khói để tiến đến đây, có thể đánh úp được Sư bộ là vì quân địch không lường trước được! Giờ bọn chúng đã có phòng bị! Hơn nữa anh vừa rồi còn…”

Yegorov: “Tôi chỉ đang lừa bọn chúng thôi! Anh xem này!”

Yegorov chỉ vào tấm bản đồ của quân địch: “Bộ chỉ huy của bọn chúng ở đây, trên đỉnh núi, có thể quan sát toàn bộ thành phố Ronezh, đồng thời kiểm soát cả quốc lộ dẫn vào thành, thậm chí còn có thể tấn công cả tuyến đường sắt chạy qua thành phố. Quân địch chắc chắn sẽ nghĩ chúng ta muốn tấn công vào đây!

“Nhưng mệnh lệnh chúng ta nhận được là phá vòng vây, có nghĩa là phải đi ve phía sau— cũng chính là phía Đông, chúng ta sẽ rút khỏi thành phố bằng con đường mòn này. Tôi biết con đường này, nó sẽ đi qua một khu rừng rậm, đợi đến khi chúng ta thoát ra ngoài thì trời cũng tối rồi, thừa lúc trời tối, chúng ta sẽ rút luil”

Pavlov: “Anh có chắc là ý của Bá tước là như vậy không? Biết đâu ông ta muốn liều chết tấn công?”

Yegorov: “Không thể nào! Nếu vậy, ông ta đã không mang theo cả bệnh viện dã chiến. Tin tôi đi, Bá tước chắc chắn muốn phá vòng vây để sống sót, chỉ là tình cờ phát hiện ra sơ hở ở ngay trước mặt mà thôi.”

“Nhưng mà…”

Yegorov đặt hai tay lên vai Pavlov: “Nghe này! Tôi không biết ý đồ của Bá tước là gì, nhưng tôi biết rõ ý đồ của bản thân! Tôi không muốn chết ở đây! Đúng là lũ Prosen rất đáng ghét, tôi cũng muốn đánh cho bọn chúng một trận tơi boil

“Nhưng nếu tôi chết đi thì làm sao có thể đánh bọn chúng được nữa?”

Pavlov: “Anh chính là kẻ nhát chết, anh không hề có lòng tự trọng của một người lính!”

Anh nói cái gì?”

Pavlov: “Tôi nói cho anh biết, chỉ tiếc là Mục sư đã chết rồi, nếu không thì giờ này ông ấy đã tống anh vào tòa án binh rồi! Tội danh chính là nhút nhát, hèn nhát trước kẻ thùi “Tôi nhắc nhở anh, theo điều lệnh, một khi người chỉ huy có biểu hiện nhút nhát, hèn nhát trước kẻ thù, với tư cách là Tham mưu, tôi có quyên tước bỏ quyền chỉ huy của anhl”

Yegorov tức giận túm lấy cổ áo Pavlov: “Anh nói cái gì? Vừa rồi, lúc tôi dùng lựu đạn ném vào đầu lũ chó Prosen thì anh đang ở đâu? Anh dám nói tôi nhút nhát, hèn nhát?”

Pavlov: “Anh đã chọn con đường chạy trốn!”

Hai người đang giương cung bạt kiếm thì ngoài cửa vang lên tiếng động cơ ô tô.

x

Thời gian tua ngược lại một chút.

Vương Trung dẫn theo số binh lính còn sót lại của Bộ chỉ huy cùng với đội ngũ y bác sĩ của bệnh viện dã chiến lên đường.

Trước khi xuất phát, hắn đã lệnh cho Thượng úy Sergey cử lính liên lạc đi thông báo cho các đơn vị khác của Công tước về việc chuẩn bị phá vòng vây từ hướng chính diện— cũng chính là phía Đông.

Còn việc có thể truyền đạt được thông tin hay không thì Vương Trung không thể quản lý được.

Dù sao thì Vương Trung cũng đã dẫn theo đám người này lên đường, hơn nữa còn đi đầu.

Rất nhanh, đoàn người đã tiến vào màn khói mù do pháo binh tạo ra. Lúc này, khói mù đã lan tỏa ra xung quanh, hiệu quả che khuất giảm đi đáng kể, tâm nhìn trong màn khói đã tốt hơn rất nhiều.

Nhưng phạm vi bao phủ của màn khói cũng được mở rộng, Vương Trung đi dọc theo con đường lớn một lúc lâu mà vẫn chưa ra khỏi màn khói.

Một màu trắng xóa trải dài trước mắt khiến hắn có cảm giác như đang ở trong trò chơi "Silent Hill, bầu không khí rùng rợn trong trò chơi này một phần là nhờ màn sương mù dày đặc bao phủ khắp nơi.

Cũng may có góc nhìn quan sát, đáng tiếc góc nhìn lại không thể vừa đi vừa dùng —— nhận biết và thị giác sai vị trí lập tức sẽ khiến Vương Trung nôn mửa không ngừng.

Vương Trung chỉ có thể đi vài bước lại dừng lại để nhìn.

Hành động này khiến Sergey thượng úy vô cùng kinh ngạc, cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy thì thượng úy sẽ nghi ngờ.

Nhưng không dùng góc nhìn quan sát thì lại không có cách nào cảnh giới kẻ địch, hiện tại mắt thường chỉ có thể nhìn thấy tình huống trong vòng mấy mét bên cạnh, lỡ như bất thình lình đụng phải kẻ địch, ăn một tràng súng tiểu liên, hành trình của Vương Trung sẽ dừng lại ở chỗ này.

Vương Trung chỉ có thể giảm bớt số lần dừng lại, đồng thời cố gắng hết sức chịu đựng cơn chóng mặt do việc vừa đi vừa dùng góc nhìn quan sát mang đến.

Đang lúc khó khăn, đoàn người rốt cục đi ra khỏi khói mù, ngay sau đó một chiếc xe jeep bị người Prosen vứt bỏ bên

đường lọt vào mắt Vương Trung —— cùng một kiểu với chiếc mà Lyudmila dùng lựu đạn cho nổ tung kia.

Vương Trung quyết định thật nhanh, nói với Sergey: "Đi, chúng ta lên xe. Gọi hai cảnh vệ, chúng ta lái thẳng về phía trước!"

Sergey: "Chúng ta cứ thế này mà đi sao? Ai sẽ chỉ huy đội ngũ này đây? Chúng ta lại không có bộ đàm!"

Vương Trung: "Dù sao cũng phải đi dọc theo đường cái, sẽ không có vấn đề gì đâu. Hơn nữa nếu gặp phải sự kiện bất ngờ, chúng ta có thể phái người quay về truyền lệnh."

Sergey thượng úy suy nghĩ một chút, gật đầu.

Vương Trung lại hỏi: "Anh biết lái xe chứ?"

Bản thân Vương Trung không biết lái xe, chủ yếu là cậu cảm thấy tình huống hiện tại không cần thiết phải học lái xe, bình thường có thể đi tàu điện ngầm, vội thì gọi taxi là được.

Sergey thượng úy: "Tôi thường xuyên lái xe cho phu nhân Công tước, cứ giao cho tôi.'

Vương Trung nhớ tới lời viên trung sĩ bị bắn chết kia nói, vị thượng úy Sergey này hình như là tình nhân của phu nhân Công tước?

—— Thôi, kệ dil

Vương Trung trực tiếp ngồi lên xe: "Lái xe!"

Hai cảnh vệ thân thủ nhanh nhẹn, lập tức chui vào ghế sau xe Jeep, thậm chí còn chẳng thèm mở cửa xe.

Sergey ngồi vào ghế lái, khởi động xe, vừa lái được vài mét hắn đã tán thưởng: "Cảm giác lái xe này thật mượt mà, thoải mái hơn hẳn xe "Lada" do chúng ta sản xuất!"

Xe Lada, ra là nó, chẳng phải đây là thương hiệu xe hơi kinh điển của Liên Xô sao, hiệu suất kém cỏi của nó đã trở thành một phần trong các câu chuyện cười về Liên Xô.

Sergey thượng úy lái xe đi xuyên qua thành phố đổ nát, nói với vẻ thương cảm: "Từng là một thành phố tuyệt đẹp. Tôi rất thích quán cà phê đó, thường xuyên đi cùng phu nhân Công tước."

Vương Trung nhìn theo ánh mắt của Sergey, phát hiện quán cà phê kia chỉ còn tấm biển hiệu bằng sắt nhô ra đường là còn nguyên vẹn, xem ra có vẻ là bị trúng một phát đạn pháo cỡ nòng từ 152mm trở lên.

Xe jeep đi qua trước cửa quán cà phê, có thể thấy bàn ghế bên trong đã hỏng gần hết, ấm pha cà phê cũng vỡ tan tành.

Sergey nghiến răng nghiến lợi: "LU Prosen đáng chết!"

Vương Trung mím môi, thật ra đến tận lúc này hắn vẫn không có thù hận gì lớn với người Prosen, dù sao quốc gia và quê hương của hắn cũng không phải là nơi bị xâm lược.

Hiện tại mục tiêu của hắn vẫn là bảo toàn tính mạng trong cuộc chiến này.

Lúc này ven đường bắt đầu xuất hiện những người lính mặc quân phục màu kaki, xem ra bọn họ vừa trải qua một trận ác chiến.

Trên đường phố và trong các tòa nhà ven đường có thể nhìn thấy không ít thi thể mặc quân phục màu đen.

Xem ra Vương Trung đã đuổi kịp trung đoàn Amur số 3 tấn công phía trước.

Đúng lúc này, từ một tòa nhà phía trước truyền đến tiếng gầm rú:

“Anh nói cái gì? Vừa rồi lúc tôi dùng lựu đạn đập nát đầu lũ chó Prosen, anh ở đâu? Vậy mà anh dám nói tôi nhát gan đầu hàng?”

“Nhưng anh đã chọn đường rút luil”

Vương Trung võ vai Sergey: “Dừng xe trước tòa nhà đó! Chính là tòa nhà có người đang cãi nhau!”

Chương 6: Bị thương

Chương 11: Bảo tồn thực lực là để tiêu diệt kẻ địch tốt hơn

Chương 11: Bảo tồn thực lực là để tiêu diệt kẻ địch tốt hơn

Sergey thượng úy dừng xe trước tòa nhà, Vương Trung nhanh chóng bước xuống, đi được hai bước thì nhớ ra một chuyện quan trọng, quay người lại nói với Sergey đang đi theo sau: "Đưa quần cho tôi."

Sergey như lâm đại địch: "Không được! Nếu vậy sau này tôi còn mặt mũi nào mà nói chuyện với con gái nhà người ta nữa!"

Vương Trung nghiêm mặt: "Đây là mệnh lệnh! Sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí của quân đội, nếu sĩ khí sụp đổ thì chúng ta chỉ có nước vào trại tập trung gặp mặt nhau thôi."

Vương Trung cảm thấy việc vào trại tập trung gặp mặt cũng không có gì là xấu, nhưng tình huống hiện tại không cho phép cậu nói ra câu "Hay là chúng ta đầu hàng đi".

Cậu chỉ có thể cố gắng giấy giụa một chút.

Sergey vẫn cứng miệng: "Tôi cảm thấy việc chúng ta thay quần trước mặt mọi người như vậy cũng sẽ gây ảnh hưởng rất lớn đến sĩ khí."

Vương Trung nhìn xung quanh: "Không ai chú ý đến chúng ta đâu, bây giờ bọn họ đang lo lắng cho kẻ địch kìa, nhanh lên, chỉ mất vài giây thôi!"

"Anh thì thay xong rồi! Còn tôi thì tiêu đời rồi!" Sergey vừa lau bàu vừa cởi quần, Vương Trung cũng cởi thắt lưng, cởi chiếc quần đang mặc 'di vật" của Aleksei ra.

Bên trong quần quân đội là quần lót tam giác, xác nhận điều này xong, Vương Trung thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đúng lúc này, một đám sĩ quan từ trong tòa nhà đi ra.

Vị sĩ quan dẫn đầu cũng là trung tá giống như Vương Trung, vừa nhìn thấy cảnh tượng này liền sững SỜ.

Những sĩ quan tham mưu đi phía sau trung tá càng thêm kinh ngạc, há hốc mồm thành hình chữ O.

Vương Trung cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh, mặc quần vào.

Sergey thấp hơn cơ thể hiện tại của Vương Trung một chút, nên hắn đành phải cố gắng kéo thắt lưng lên cao hết mức.

Thay quần áo xong, Vương Trung nghiêm mặt nói: "Các anh vừa cãi nhau cái gì thế? Từ xa đã nghe thấy rồi!"

"Hả?" Vị trung tá bị hỏi nhìn Vương Trung, chớp chớp mắt, dò hỏi: "Aleksei Konstantinovich Rokossovsky Bá tước?"

Vương Trung: "Là tôi, anh không nhận ra giọng của tôi sao? Tôi nhận ra anh đấy, trung tá lvan Panteleyevich Yegoroy, trung đoàn trưởng trung đoàn Amur số 3."

Thật ra Vương Trung có thể nhớ được một chuỗi dài như vậy là bởi vì trên bảng tên có ghi phiên hiệu đơn vị và quân hàm, chức vụ của người chỉ huy.

Cũng nhờ có "bàn tay vàng", Vương Trung biết những người mình gặp phải chính là trung đoàn Amur số 3, kết hợp hai thông tin này lại, tự nhiên có thể suy đoán ra người trước mắt chính là trung tá Yegorov, trung đoàn trưởng trung đoàn Amur số 3.

Trước khi trả lời Vương Trung, Yegorov nhìn thượng úy Sergey đang mặc quần, ánh mắt dừng lại trên vũng nước ướt

một giây. Vương Trung tiến lên một bước, chắn tâm mắt của Yegorov: "Trung tá, tuy quân hàm của chúng ta giống nhau, nhưng tôi được Công tước giao phó, chỉ huy toàn bộ đội ngũ, tôi là cấp trên của anh."

Yegorov chưa kịp phản ứng, nhưng viên sĩ quan tham mưu bên cạnh ông ta đã giơ tay chào.

Lúc này Yegorov mới sực tỉnh, nghiêm túc giơ tay chào: "Ngài vốn dĩ là Bá tước, đáng lẽ tôi phải chào ngài mới đúng.'

Vương Trung cũng giơ tay chào lại: "Vừa rồi hai người đang tranh luận chuyện gì vậy?"

Yegorov đáp: "Vừa rồi tham mưu trưởng Pavlov của tôi yêu cầu chúng tôi tấn công thẳng vào sở chỉ huy tập đoàn quân địch trên bản đồ thu được, ông ta cho rằng chúng ta nên xông lên liều chết!"

Vị tham mưu tiến lên một bước: "Không đúng! Ý tôi là chúng ta nên chiến đấu anh dũng đến hơi thở cuối cùng. Đó là sở chỉ huy tập đoàn quân địch, sự chiến đấu anh dũng của chúng ta ít nhiều gì cũng sẽ thay đổi cục diện chiến trường!"

Phản ứng đầu tiên của Vương Trung là không, tuyệt đối không!

Hiện tại cậu còn chưa biết tên đất nước mà mình đang ở, chứ đừng nói đến lòng trung thành.

Chưa để Vương Trung lên tiếng, tham mưu trưởng Pavlov đã nói tiếp: "Nếu trung tá Yegorov nhất quyết bỏ chạy, chỉ có thể kết luận là phản quốc, giao cho Tòa án xử lý!"

Vương Trung khẽ nhíu mày: Hình như vừa rồi mình nghe thấy một từ không nên xuất hiện trong hoàn cảnh này?

Tòa án? Là cách gọi khác của tòa án quân sự sao?

Giọng điệu của Yegorov rõ ràng có phần do dự, cố tỏ ra cứng rắn: "Tòa án! Hừ, bây giờ lũ thẩm phán thường ngày vênh váo tự đắc kia đang ở đâu? Chính bọn chúng đã chạy trốn từ đời nào rồi!"

Vương Trung thầm líu lưỡi, cậu căn bản không biết cái gọi là Tòa án mà hai người này đang thảo luận là cái thể loại gì, chẳng lẽ là hiến binh?

Vì không hiểu rõ tình hình, cậu quyết định im lặng, nghe ngóng thêm đã.

Yegorov lại chuyển chủ đề sang Vương Trung: "Hay là để Bá tước quyết định đi! Chắc chắn ý của Bá tước là rút lui theo đường nhỏ."

Vương Trung giật mình, có đường nhỏ? Có thể rút lui? Vậy thì tốt quá!

Không được, phải bình tĩnh, không thể để lộ sơ hở.

Vương Trung nghiêm nghị nhìn hai viên sĩ quan.

Nên nói gì đây? Rõ ràng Yegorov biết một con đường nhỏ có thể rút lui về hậu phương, vậy thì nên ủng hộ Yegorov.

Nhưng vị tham mưu trưởng tên Pavlov này lại có vẻ mặt kiên quyết, hiển nhiên đã chuẩn bị xả thân vì nước.

Đúng lúc Vương Trung đang khó xử, cậu chợt nhớ đến bộ phim "Tướng quân Patton" mà mình rất thích: Tướng quân Patton đã có bài phát biểu dài mấy phút trước lá cờ Mỹ.

Mặc dù Vương Trung không nhớ rõ từng câu từng chữ, nhưng vẫn nhớ được ý chính, vì vậy cậu lên tiếng: "Thiếu tá Pavlov, anh rất dũng cảm, lòng dũng cảm của anh rất đáng khâm phục."

Vị tham mưu trưởng ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, ra dáng người chiến thắng.

Vương Trung: “Nhưng mà, từ xưa đến nay, chưa có chiến thắng nào là có được từ máu và nước mắt! Muốn giành được chiến thắng, chúng ta không thể chỉ biết đổ máu hy sinh, mà phải khiến kẻ địch đổ máu hy sinhl

“Phải khiến chúng đổ máu nhiều hơn chúng tai”

Vương Trung dừng lại một chút, như thể muốn nhấn mạnh thêm cho lời nói của mình, để người khác có thời gian tiêu hóa.

Nhưng thật ra cậu đã quên mất mình định nói gì tiếp theo, mơ hồ nhớ được một câu là “dùng máu của kẻ thù để rửa bánh xích xe tăng của chúng ta”, nhưng trực tiếp dùng câu này thì có vẻ thiếu thuyết phục.

Vì vậy, Vương Trung bắt đầu tự biên tự diễn: “Vừa rồi anh nói chúng ta tấn công sở chỉ huy tập đoàn quân địch có thể sẽ phá vỡ bố trí của chúng, khiến chúng phải trì hoãn tiến công một hai ngày.

“Tôi chỉ có thể nói, anh đã đánh giá quá cao tác dụng của một trung đoàn như chúng ta, cũng đánh giá quá cao tác dụng của một sở chỉ huy tập đoàn quân!

“Trên toàn bộ chiến tuyến, kẻ địch có đến hàng trăm sư đoàn đang hành động, hàng chục tập đoàn quân đang tấn công! Chỉ quấy rối một tập đoàn quân thì có tác dụng gì?

“Không, chẳng có tác dụng gì cả! Bây giờ cách làm hiệu quả nhất chính là đưa những người lính đã trải qua đợt giao tranh đầu tiên này trở về hậu phương, tổ chức lại đội ngũ, chống trả cuộc tấn công của kẻ địch một cách hiệu quả hơn!

“Bảo toàn lực lượng hiện tại, là để sau này tiêu diệt kẻ địch tốt hơn, khiến chúng đổ máu, hy sinh, cho đến khi chúng ta đánh đuổi được chúng về nước, để chúng tự mình nếm mùi vị bảo vệ tổ quốc!”

Được rồi, chính là lúc này, dùng đến câu nói nổi tiếng của Patton thôi!

Vương Trung dừng lại một chút để lấy hơi, sau đó dõng dạc nói: "Và khi đó, điều chúng ta cần làm là dùng giày quân đội nghiền nát xương sọ của chúng, dùng máu của chúng để rửa bánh xích xe tăng của chúng tat"

Thiếu tá Pavlov nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây, sau đó mới chịu mở miệng: "Được rồi, ngài đã thuyết phục được tôi. Cho dù tôi đã tận mắt chứng kiến cảnh ngài thay quần vì tè dâm, thì ngài vẫn thuyết phục được tôi."

Không phải chứ, nhất định phải nhắc lại chuyện te dam kia sao? Tôi không có tè dầm nhé!

Tên nhát gan chết tiệt kia, xem ra chuyện tốt mày gây ra cho tao kìal

Chúa ơi, nếu có cơ hội, tôi nhất định phải đá đít tên nhát gan đó một trận!

Chương 7: Bất ngờ

Chương 12: Bản đồ

Chuong 12: Ban d6

Trong lòng oán thầm, nhưng ngoài mặt Vương Trung vẫn nghiêm nghị: "Ai cũng có lần đầu tiên ra chiến trường. Chúng ta cùng chờ xem, thiếu tá Pavlov.

"Bây giờ báo cáo tình hình đi, gặp phải sự kháng cự nào của quân địch chưa?"

Thực ra Vương Trung đoán rằng việc quan sát bằng góc nhìn từ trên xuống của mình có khi còn hiệu quả hơn cả việc nghe trung tá Yegorov báo cáo trực tiếp.

Nhưng hình thức vẫn phải có, giống như những kẻ chơi game gian lận trước khi xuyên không, ít nhiều gì cũng phải diễn kịch một chút.

Hơn nữa, nghe báo cáo biết đâu còn có thể biết thêm một số thông tin mà cậu không nhìn ra được từ góc nhìn từ trên xuống.

Yegorov: "Không gặp phải sự kháng cự nào đáng kể, quân địch đã bị chúng ta đánh cho tan tác, rất nhiều đơn vị không rõ tình hình, cứ thế chạy theo dòng người rút lui."

Nói rồi Yegorov đưa tay dụi mũi: "Nói thật thì đám Prosen này còn dễ đối phó hơn cả lũ Mannerheim trong cuộc chiến mùa đông! Trước đó chúng có thể đánh bại Caroling, chắc là do đối phương còn gà mờ hơn!"

Vương Trung: "Phai đánh giá cao kẻ địch. Vừa rồi anh nói tìm thấy bản đồ?"

“Đúng vậy, đây là sở chỉ huy sư đoàn của địch! Chúng ta đã thu được đầy đủ bản đồ và tài liệu của chúng!” Yegorov chỉ vào tòa nhà phía sau,‘Mời ngài vào xeml”

Nói xong, ông ta xoay người đi vào trong.

Tham mưu trưởng Pavlov thấy vậy liền nói: “Yegorov xuất thân nông dân, nên hơi cục căn thô lỗ một chút.’

“Tôi không để ý đâu.” Vương Trung thẳng thắn nói, bản thân cậu cũng xuất thân từ gia đình công nhân, thời cấp ba trong lớp cũng có rất nhiều bạn học là con nhà nông, nên cậu không để ý đến những chuyện này.

Hay nói đúng hơn, Vương Trung - một người xuyên không - không hề có những thói xấu của tầng lớp quý tộc thời đại này.

Vào phòng, Vương Trung vừa nhìn đã thấy tấm bản đồ lớn trên tường, đây chính là thứ cậu cần nhất lúc này! Phạm vi quan sát của cậu quá nhỏ, căn bản không biết được tình hình chung hiện tại.

Hơn nữa trên bản đồ còn có tên quốc gia, đến lúc này Vương Trung mới biết được, bộ quân phục màu kaki trên người mình là của Đế quốc Ant.

Vương Trung không biết Đế quốc Ant này nằm ở đâu trên thế giới, bởi vì tấm bản đồ trên tường chỉ là bản đồ khu vực.

Nhìn những địa danh trên bản đồ, có lẽ đây là một tỉnh của Đế quốc Ant, rìa phía tây của bản đồ là biên giới của Đế quốc Prosen, cũng là nơi quân Prosen phát động tấn công.

Cũng dựa vào những địa danh này, Vương Trung biết được thành phố mà bọn họ đang bảo vệ có tên là Ronezh, phía nam thành phố là biển, pháo hạm của quân địch nã pháo từ ngoài biển vào.

Trước khi qua đời, Công tước cũng từng nói "Hải quân không cản được quân địch'.

Chỉ là không biết vùng biển phía nam là "hồ lớn" giống như Biển Đen, hay là đại dương thực sự. Vẫn phải tìm cách có được bản đồ thế giới càng sớm càng tốt.

Nhưng mình đang ở trong quân đội, lại là sĩ quan chỉ huy, chắc là tiếp xúc với bản đồ cũng dễ dàng hơn, chuyện này không cần phải lo lắng - có lẽ vậy.

Yegorov đã bắt đầu giải thích: "Đây là bản đồ bố trí quân của địch, ký hiệu quân sự của chúng cũng gần giống với chúng ta, dù sao thì thời bình quý tộc hai nước cũng có nhiều hoạt động giao lưu. Ngài xem này, ký hiệu này, có phải rất giống với ký hiệu sở chỉ huy của chúng ta hay không?"

Pavlov bực bội nói: 'Đó chính là ký hiệu sở chỉ huy, nước ta dùng chữ viết tắt HQ để biểu thị sở chỉ huy, bọn chúng cũng vậy. Còn biểu tượng đại bàng một đầu phía trước là biểu thị sở chỉ huy tập đoàn quân."

Yegorov: "Chính là như vậy.'

Ông ta ngẩng đầu nhìn Vương Trung.

Vương Trung cẩn thận nghiên cứu tấm bản đồ.

Bình thường cậu rất thích chơi game chiến thuật, ví dụ như tựa game chiến lược theo lượt và thiên về chiến lược tổng thể "Hearts of Iron', hay tựa game chiến thuật theo lượt và thiên về chỉ huy chiến thuật, có phần hardcore hơn như dòng game SGS.…

Hồi Vương Trung còn học tiểu học, trên tạp chí "Xe tăng và xe bọc thép" có một chuyên mục tương tác với độc giả, mô phỏng các trận đánh lịch sử, thường xuyên đăng tải một số trận đánh có thật trong lịch sử, kèm theo bản đồ tình hình chiến trường thu nhỏ, để độc giả có thể cắt bản đồ ra, vẽ kế hoạch

tác chiến của mình lên đó, đồng thời dùng chữ viết giải thích ý đồ trong từng bước đi của mình.

Sau khi nhận được thư của độc giả, ban biên tập sẽ chọn ra một số kế hoạch tác chiến khả thi nhất, đồng thời mời chuyên gia phân tích, đánh giá.

Mỗi lần Vương Trung đều tham gia chuyên mục tương tác này, nhưng "kế hoạch tác chiến" của cậu chưa bao giờ được chọn.

Tuy nhiên, nhờ tham gia hoạt động này mà cậu có được khả năng đọc hiểu bản đồ cơ bản, kinh nghiệm chơi game chiến thuật lại càng giúp cậu nâng cao khả năng này.

Vương Trung nhanh chóng nắm được cách bố trí quân của Prosen trên bản đồ, lẩm bẩm: "Chúng vì muốn nhanh chóng giành thế tấn công nên đã để lộ ra rất nhiều sơ hở."

Chiến tranh hiện đại không có cái gọi là chiến tuyến theo nghĩa hẹp, khi chơi Hearts of Iron, có một game thủ đã nghĩ ra một thuật ngữ gọi là "Sư đoàn lấp lỗ hổng", loại sư đoàn này thường theo đuổi hiệu quả chi phí cao nhất, tác dụng duy nhất là lấp đầy chiến tuyến, tránh để các toán quân nhỏ lẻ của địch 'lọt' qua.

Nhưng trên thực tế, cho dù có "Sư đoàn lấp lỗ hổng" thì trên chiến trường vẫn có rất nhiều "lỗ hổng,, nhất là trong Thế chiến thứ hai, phạm vi kiểm soát của một sư đoàn tăng lên đáng kể, vì vậy "lỗ hổng" có thể lọt qua xuất hiện khắp nơi.

Phương thức tấn công mà Liên Xô đúc kết được vào giai đoạn giữa và cuối Thế chiến thứ hai chính là sử dụng chiến thuật biển người để tràn qua phòng tuyến của quân Đức.

Quân Đức có tố chất quân sự cao, thường có thể cố thủ ở một số cứ điểm quan trọng trong thời gian dài, còn quân đội

Liên Xô sẽ áp dụng chiến thuật bao vây, cô lập đối với những cứ điểm này, chọc thủng tuyến đường tiếp tế của chúng.

Sau khi nghiên cứu, Vương Trung cảm thấy tự tin hơn rất nhiều: Biết đâu mình có thể lọt qua khe hở của quân địch, trở về với quân ta. Cậu quay sang hỏi Yegorov: "Vừa rồi anh nói có một con đường nhỏ?"

Yegorov lập tức chỉ vào bản đồ: "Đúng vậy, ở đây. Bản đồ của quân Prosen không đánh dấu chi tiết khu vực này, nên tôi nghĩ trên đường nhỏ sẽ không có quân địch. Hơn nữa ven đường có rừng cây, có thể tránh được sự trinh sát trên không của địch."

Vương Trung: "Tốt lắm, anh thông thạo con đường này chứ?"

"Tôi là người ở đây mà." Yegorov nói,'Trước khi gia nhập quân đội, tôi thường lái xe bò chở hàng trên con đường này."

"Xe bòI" Pavlov khit mũi, Vừa chậm vừa hôi."

Yegorov: "Không phải nhà nông dân nào cũng có tiền mua ngựa, chúng tôi đâu phải người Cossack."

Vương Trung: "Nói tiếp đi, anh chắc chắn đi theo con đường này có thể trở về được chiến tuyến của chúng ta chứ?"

"Chắc chắn rồi. Cứ giao cho tôi. Nhưng mà có một vấn đề, hiện tại toàn tuyến của chúng ta đều đang tháo chạy, phải không?"

Vương Trung á khẩu, cậu cũng không biết nữa.

Thấy Vương Trung không nói gì, Yegorov thở dài: "Vậy thì gay go rồi đấy, không biết phải rút lui đến đâu mới có thể gặp được quân bạn. Trong cuộc nội chiến, tôi từng chứng kiến cảnh tượng tháo chạy thê thảm như vậy, quân ta chạy tán loạn

hàng nghìn dặm, đến khi hậu cần của địch không theo kịp, không thể truy kích được nữa thì mới chịu dừng lại.”

Thật ra Vương Trung rất muốn hỏi về cuộc nội chiến, nhưng có vẻ như đây là kiến thức phổ thông ở thế giới này, không tiện hỏi.

Đúng lúc này, Sergey thượng úy xông vào phòng, giơ tay chào báo cáo: “Quân giáo sĩ của Giáo hội Quốc gia đã đuổi theo kịp!”

Pavlov nghe vậy mừng rỡ: “Tuyệt vời! Có khi trong đó có cả Giáo sĩ Tụng cal”

Vương Trung cau mày.

Giáo sĩ Tụng ca?

Cái quái gì thế?

Chương 8: Bay Ngược

Chương 13: Đồng đội không nói hai lời đã “bán hành” thì phải làm sao, gấp, online chờ

Chương 13: Đồng đội không nói hai lời đã “bán hanh’ thì phải làm sao, gấp, online chờ

Từ ngữ mới khiến Vương Trung nhíu mày.

Lúc trước là Tay cầu nguyện, có vẻ là những người lính phụ trách dẫn đường cho tên lửa, vậy thì Giáo sĩ Tụng ca này là cái quái gì?

Nhưng nhìn phản ứng của những người xung quanh, có vẻ như đây cũng là kiến thức phổ thông, nên Vương Trung không dám hỏi.

Vừa rồi còn có Tòa án nữa, ai biết được chức trách của Tòa án này có bao gồm việc xử tử những kẻ bị linh hồn dị giới nhập vào hay không.

Mình phải hành động giống như người của thế giới này, không thể để lộ sơ hở.

Vương Trung nhớ ra mình còn một việc khác có thể hỏi, bèn hỏi: “Trong số những tu sĩ này có tu sĩ Yetsemenko và tiểu đội thần tiễn của hắn không?”

Sergey ngập ngừng: ‘À, tôi không hỏi. Hay là ngài trực tiếp hỏi Mục sư luôn?”

Lời còn chưa dứt, một người đàn ông tóc nâu cao lớn bước vào phòng, phía sau là một đám quân nhân đi theo.

Quân phục của bọn họ tuy không có gì đặc biệt, nhưng kiểu dáng lại khác nhau. Nếu để Vương Trung miêu tả, thì đám lính đang đánh trận kia mặc quân phục dã chiến, còn đám người này lại mặc lễ phục, có vẻ thích hợp với những nơi trang trọng hơn.

Trên vai đám người bước vào đều có huy hiệu hình mặt trời, khiến Vương Trung nhớ tới biểu tượng mặt trời trên mái nhà thờ lớn - nơi đóng làm bộ tư lệnh của Công tước.

Xem ra những người này chính là các tu sĩ của Quốc giáo.

Người đàn ông tóc nâu đi đầu lên tiếng hỏi: "Ai là chỉ huy ở đây?"

Hắn nhìn qua Vương Trung rồi lại nhìn Yegorov.

Vương Trung chợt nhớ ra, mình và Yegorov đều là Trung tá, hiện tại mình có thể chỉ huy Yegorov chỉ là vì được Công tước "dặn do mà thôi.

Mà thật ra cũng chẳng có dặn dò gì, Công tước chỉ kịp giục hắn mau chạy đi.

Vương Trung không nghĩ ngợi nhiều, bước lên một bước nói: "Là tôi. Công tước Vladimir ủy thác tôi chỉ huy quân đội của ông ấy."

Người đàn ông tóc nâu nhíu mày: "Cậu chỉ là Trung tá?"

Lúc này, người phía sau hắn chen lời: "Công tước có mệnh lệnh bằng văn bản giao quyền chỉ huy không?"

Vương Trung nhìn về phía người nói, thấy người này đội mũ trùm đầu, trên mũ có viền màu xanh lam.

"Thẩm phán quan, tình hình hiện tại rất cấp bách, muốn đảm bảo trung tâm chỉ huy của quân đội vận hành thì nên tạm gác những nghi lễ rườm rà này lại đã." Người đàn ông tóc nâu quay đầu lại, trừng mắt nhìn người cắt ngang cuộc nói chuyện.

Thẩm phán quan… Xem ra hai vị này là người của Thẩm phán đình, Thẩm phán đình, đường viền xanh lam trên mũ trùm đầu… Vương Trung thầm nhủ, lặng lẽ đè nén suy nghĩ của mình, ghi nhớ kỹ điều này: "Sau này trước mặt người đội mũ trùm đầu có viền xanh lam phải cẩn thận lời nói việc làm".

Tên "mũ xanh" bị quát khẽ cúi đầu: "Xin lỗi, Giám mục đại nhân."

Sau đó, hắn lùi ve sau một bước, dùng ánh mắt như đánh giá heo sống nhìn Vương Trung.

Vương Trung cố gắng phớt lờ ánh mắt này, nói với "Giám mục": "Tôi là Bá tước Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, hiện tại tôi là chỉ huy của đội quân này."

Vị Giám mục chủ động chào Vương Trung: "Hân hạnh được gặp ngài, Bá tước dũng cảm. Tôi là Stepan Alexandrovich Pollock. Đây là đội tu sĩ cuối cùng tôi mang đến, chúng tôi còn một ít thần tiễn, chắc chắn có thể xử lý được kha khá xe tăng của địch!"

Vương Trung: 'Là tiểu đội thần tiễn của tu sĩ Zakayev sao?"

Giám mục Stepan có chút bất ngờ: "Ngài biết tu sĩ Zakayev?"

Vương Trung: "Tôi quen Lyudmila - thầy tế của tiểu đội bọn họ, cô ấy vốn là lính của tôi, là thầy tế dưới trướng tôi, nhưng tiểu đội thần tiễn của chúng tôi đã hy sinh hết, chỉ còn lại một mình cô ấy, cũng không còn thần tiễn."

Giám mục Stepan: "Thì ra là thế. Tôi sẽ bảo Zakayev bảo vệ tốt cho cô Melekhovna."

Hả? Không lẽ Giám mục đại nhân hiểu lầm gì rồi?

Vương Trung cũng lười sửa lại, dù sao một trong những lý do mình hành động chính là đảm bảo Lyudmila còn sống, cô ấy được chiếu cố đặc biệt thì càng tốt.

“Vậy chúng ta…’

Vương Trung còn chưa dứt lời, đã bị vị Giám mục cắt ngang.

Giám mục Stepan: “Chúng ta phải phản công, đúng không?”

Không biết vì sao, vẻ mặt của vị Giám mục tràn đầy mong đợi.

Vương Trung chần chừ một chút: “Chuyện này…”

Giám mục Stepan siết chặt nắm đấm: “Cho lũ Prosen kia thấy chí khí của chúng ta, cho bọn chúng biết Tổ quốc Ant của chúng ta sẽ không dễ dàng bị khuất phục!”

Vương Trung há hốc mồm, tại sao đám người này lại hăng hái xông lên chịu chết như vậy?

“Không, ngài bình tĩnh một chút.” Hắn lại giành lấy quyên lên tiếng: “Chúng ta tiến công là vì phòng thủ của địch yếu, bọn chúng căn bản không ngờ lại bị tấn công. Hiện tại vị trí của chúng ta chính là sư bộ của địch, hiện tại sư đoàn này chắc chắn đang hỗn loạn, chúng ta có thể dễ dàng thoát khỏi vòng vây từ khu vực phòng ngự của chúng.”

Lúc Vương Trung nói chuyện, Giám mục Stepan dùng ánh mắt đầy ẩn ý nhìn hắn, như thể đang nhìn một kẻ phiền phức.

Chờ Vương Trung nói xong, Giám mục Stepan cao giọng: “Thoát khỏi vòng vây? Đây chẳng phải là phản công sao?”

“Là phản công, dĩ nhiên là phản công, ngài nhìn xung quanh xeml” Vương Trung dang hai tay: “Chúng ta đã đánh tan sư bộ của địch, đây chẳng phải là phản công sao? Phản

công và phá vây không mâu thuẫn, chúng ta phải rút về tuyến phòng thủ tiếp theo của quân ta, sau đó gia nhập tác chiến phòng ngự""

Giám mục Stepan quay đầu nhìn hai vị Thẩm phán quan.

Vương Trung luôn cảm thấy ba người này có gì đó không đúng. Giám mục lại nhìn Vương Trung, hắn nói với vẻ kiên quyết: "Đây là chạy trốn!"

Vương Trung: "Là rút lui chiến thuật, bảo toàn lực lượng để tiêu diệt kẻ địch tốt hơn."

Giám mục Stepan: "Nghe như lấy cới"

Vương Trung: "Không, không, nghe tôi nói, giữ đất mất người, cuối cùng sẽ mất cả đất lẫn người. Bảo toàn lực lượng, tạm thời từ bỏ một số vùng đất, cuối cùng mới có thể giành được thắng lợi, giữ được cả người lẫn đất!"

Đây là lời của lãnh tụ, Vương Trung bê nguyên xi ra dùng.

Giám mục Stepan trừng mắt nhìn Vương Trung: "Đây rõ ràng là hành vi phản quốc! Be hạ vừa hạ lệnh, đất đai của Tổ quốc là bất khả xâm phạm! Tất cả mọi người phải chiến đấu đến hơi thở cuối cùng!"

Vương Trung sởn gai ốc, chiến đấu đến hơi thở cuối cùng? Thổ địa "Tổ quốc" bất khả xâm phạm? Mẹ kiếp, ngay cả tên đất nước cũng là vừa xem bản đồ của địch mới biết được, đối với tôi mà nói nó chỉ là một cái tên trên bản đồ!

Tôi là người Trung Quốc!

Hơn nữa đây là mệnh lệnh của Hoàng đế bệ hạ, mẹ kiếp, tôi đến từ một đất nước từ xưa đã đề xướng "Vương hầu tướng tướng, ninh hữu chủng hồ?" Hoàng đế cũng không có quyên ép tôi đi chết!

Vương Trung: “Không được. Trong tình huống hiện tại mà phát động công kích cảm tử, chỉ uổng phí lực lượng! Chúng ta sẽ phản công, nhưng có thể là một năm sau, thậm chí là hai, ba năm sau! Bây giờ chúng ta cần phải rút lui, lấy không gian đổi thời gian, thiết lập tuyến phòng thủ mới!”

Giám mục Stepan trừng mắt nhìn Vương Trung, vẻ mặt tán thưởng vừa rồi như chưa từng tôn tại.

Một lát sau, hắn sa sâm mặt mày, hạ lệnh: “Thẩm phán quan Shaposhnikov, bắt Bá tước… Không, chúng ta sắp phát động tấn công rồi, chắc không ai áp giải Bá tước được. Chỉ có thể chấp hành kỷ luật chiến trường, vì tội đào binh… bắn chết hắn, ngay bây giờ, lập tức!”

Vương Trung thật sự sởn gai ốc, tên ngu ngốc này không biết bắn chết chỉ huy quân sự trên chiến trường sẽ gây ảnh hưởng gì sao?

Ế? Hình như tôi cũng đã bắn chết một tên đào binh… Nhưng vấn đề là tôi không phải đào binh!

Tên Thẩm phán quan gọi là Shaposhnikov kia cười gan, mở bao súng ra -

Lúc này Vương Trung vô cùng căng thẳng, trong đầu hiện lên vô số suy nghĩ:

Có nên ra lệnh cho Yegorov không? Nếu tôi ra lệnh cho Yegorov bắn đám người này thì gã có nghe không? Nếu tôi ra lệnh cho gã bắn tiêu diệt đám “tu sĩ” này thì sao?

Làm như vậy thì sẽ như thế nào?

Sẽ không phải ăn đạn đâu nhỉ?

Đột nhiên, hắn nghĩ đến một chuyện.

Trước khi đạn pháo rơi xuống, Công tước Vladimir định đưa Vương Trung - tức là Bá tước Aleksei Konstantinovich

Rokossovsky - đi trước, bởi vì…

Bởi vì Hoàng thái tử đã gọi điện đến bộ tư lệnh của Công tước.

Ồ, nói như vậy, hình như tôi cũng có người chống lưng?

Lúc này, Shaposhnikov đã rút súng lục ra. Yegorov lập tức đứng chắn trước mặt Vương Trung, tay phải giơ khẩu súng tiểu liên chiếm được lên -

Vương Trung giữ chặt lấy súng của gã, cao giọng nói: "Giám mục Stepan, xem ra ông không biết tôi là ai rồi. Tôi chính là bạn thân của Hoàng thái tử, nếu tin tức ông bắn chết tôi truyên đến tai Hoàng thái tử…"

Vương Trung nói xong cũng tự giễu trong lòng: Mẹ kiếp, mình đang làm gì thế này, lại đi đe dọa người sắp chết, làm sao mà có tác dụng? Người ta sắp chết rồi, còn quan tâm gì đến Hoàng thái tử nghĩ gì nữa?

Nhưng mà Giám mục Stepan rõ ràng có chút do dự.

Thì ra tên chó chết này cũng không muốn chết - Vương Trung thoáng nghĩ, nhưng hắn chú ý thấy Giám mục Stepan liếc nhìn khẩu súng tiểu liên trong tay Yegorov.

Cảm giác Stepan chỉ là kiêng ky Yegorov và khẩu súng tiểu liên của gã?

Đúng lúc này, Giám mục Stepan lùi một bước: "Được rồi, nhưng tôi sẽ ghi chép lại tất cả mọi chuyện, ghi chép xem ai là kẻ muốn từ bỏ thổ địa thiêng liêng của chúng ta, chống lại mệnh lệnh của Bệ hại"

Trong khoảnh khắc ấy, Vương Trung thật sự muốn nhân lúc hỗn loạn bắn chết mấy tên chó chết này cho rồi, tránh sau này chúng gây khó dễ cho mình.

Dù sao mối quan hệ giữa mình và Hoàng thái tử cũng chưa chắc chắn, chi bằng hành động dứt khoát ngay lúc này, để tránh đêm dài lắm mộng.

Hơn nữa, Vương Trung luôn cảm thấy có gì đó sai sai ở ba người này, nhất là vị Giám mục, cho dù là lúc đầu khen ngợi hay là sau đó trở mặt, hắn ta đều cho người ta cảm giác như đang diễn kịch…

Đúng lúc này, một giọng nữ trong trẻo vang lên từ ngoài cửa: "Báo cáo!"

Vương Trung còn tưởng là Lyudmila, liền quay đầu nhìn lại, nhưng lại thấy một cô gái xa lạ, mái tóc đen được tết thành hai bím buông xuống ngực.

"Tôi vừa nhận được tin tức từ đội hợp xướng Agasu, yêu cầu các đơn vị có khả năng lập tức tiến về Shepetovka, Công tước Meshkin đang tổ chức phòng thủ ở đó!"

Vương Trung không biết Agasu ở đâu, cũng không biết Shepetovka là gì, nhưng hắn vẫn chen lời: "Chúng tôi có thể đi!

"Đây là đội quân đã từng đánh bại quân đội Prosen, tiêu diệt cả một sư đoàn của bọn chúng, có kinh nghiệm chiến đấu và chiến thắng, chắc chắn sẽ rất hữu ích cho việc phòng thủ."

Vị Giám mục có chút thất vọng: "Nếu đã như vậy, không còn cách nào khác, tổ chức rút lui thôi, Bá tước."

Chương 9: Sẽ Ra Sao?

Chương 14: Chốt Hình Vuông va Chốt Hình Tròn

Chương 14: Chốt Hình Vuông va Chốt Hình Tròn

Vương Trung lại đánh giá cô gái mang đến "mệnh lệnh", thoạt nhìn cô có huyết thống phương Đông. Điều này rất bình thường, nếu đế quốc Ant này là phiên bản khác của Sa Hoàng Nga, trong lãnh thổ của nó hẳn là có không ít người phương Đông sinh sống.

Nhưng mà mắt của cô gái không phải màu đen, cảm giác "tha hương ngộ cố tri" của Vương Trung giảm đi không ít.

Nhìn kỹ, mái tóc đen của cô gái thật ra cũng không hẳn là đen thuần khiết.

Mặt khác, như để phù hợp với gương mặt phương Đông, vóc dáng của cô gái so với Lyudmila thật sự là một trời một vực.

Đương nhiên chủ yếu là bởi vì Lyudmila quá đầy đặn, y tá trước đó băng bó cho Vương Trung cũng rất đầy đặn, có thể là phụ nữ của người Ant đều tương đối đầy đặn.

Vương Trung: "Cô là tu sĩ Tụng Thi?"

Cô gái nghi hoặc nhìn Vương Trung, sau khi nhìn thấy quân hàm lập tức nghiêm túc chào: "Trung tái Tôi là người sống sót cuối cùng của dàn đồng ca La Niết Nhật Tụng, tu sĩ Sufang Batuwendusu."

Tên Batuwendusu nghe rất Mông Cổ, quả nhiên cô gái này có huyết thống phương Đông.

Vương Trung: “Cô nói cô là người sống sót cuối cùng?”

“Vâng, nhà thờ nơi Bộ Tư lệnh đóng bị pháo kích, dàn đồng ca ở ngay tòa nhà bên cạnh, tôi nghe nói là như vậy. Tôi được điều động đi theo đội Thần Tiễn của tu sĩ Yetsemenko, cho nên thoát chết.”

Vương Trung: “Lúc bị pháo kích, tôi ở hiện trường, Công tước bị đánh chết, toàn bộ sĩ quan tham mưu và thông tin đều bỏ mạng, đồng nghiệp của cô chắc là ở trong đó.”

Biểu cảm của cô gái trầm xuống, hàng mi dài cụp xuống, ánh mắt hướng về phía mặt đất: “Họ… Mong rằng họ có thể ra đi thanh thản.”

Nói xong cô gái đưa tay làm dấu trước ngực.

Lúc trước Vương Trung không để ý khi thấy mọi người làm dấu, cứ tưởng là vẽ chữ thập, bây giờ mới phát hiện căn bản không phải chữ thập, mà là hình tam giác ngược.

May mà chú ý tới, bằng không lát nữa mà vẽ chữ thập chắc chắn sẽ lộ tẩy.

Lúc này Stepan chặn giữa Vương Trung và cô gái, cao giọng nói: “Thời gian cấp bách, chúng ta mau chóng xuất phát đi! Shepetovka cách nơi này rất xa. Nếu đi bộ, phải mất vài ngày, chưa chắc đã đến được!”

Vương Trung tức giận nhìn gã vừa định bắn chết mình, nhớ lại cảm giác bất thường mà hắn cảm nhận được từ gã trước đó.

Trên Trái Đất khi Chiến tranh thế giới thứ hai nổ ra, lúc kế hoạch Barbarossa bắt đầu, Đức đã cài rất nhiều “quân đội thứ năm’ - chính là gián điệp - trà trộn vào Liên Xô để phá hoại, gây rối loạn hành động của Hồng quân.

Liệu có khi nào những người này cũng vậy không?

Vương Trung lại nghĩ đến sự cảnh giác của gã đối với khẩu tiểu liên trong tay Yegorov.

Phản ứng đó, cứ cảm thấy giống như là đang coi Yegorov là kẻ thù để đề phòng. Lúc này, Vương Trung nảy ra một ý, nhớ đến một tình tiết khi xem bộ phim "Pháo đài Brest', liên học theo: "Tôi muốn xem đế giày của anh! Đế giày của chúng ta đều là đinh chống trượt hình tròn, đinh chống trượt của người Prosen là hình vuông! Nếu anh là gián điệp trà trộn, giày của anh nói không chừng là do Prosen cung cấp!"

Trong phim, sĩ quan Liên Xô đã dùng cách này để lừa gián điệp Đức, trên thực tế đinh giày hai bên không khác gì nhau.

Nhưng gián điệp Đức lại tưởng rằng mình đã bỏ sót chỉ tiết này, trong lúc bất ngờ để lộ sơ hở, sau đó bị trừng trị thích đáng.

Thật ra Vương Trung cũng chỉ là muốn thử xem sao.

Biểu cảm của Stepan thoạt nhìn rất bình thường, ông ta bình tĩnh nói: "Được thôi, anh muốn xem thì xem đi! Sau đó tôi cũng muốn xem đỉnh giày của anh!"

Nói xong ông ta chống tay lên bàn, nhấc chân lên cho mọi người xem đỉnh giày.

Hình vuông.

Stepan sững người.

Yegorov giơ khẩu tiểu liên lên, chia vào Stepan nói: "Giải thích một chút đi, thưa Giám mục."

Lúc này, Sufang lên tiếng: "Nghĩ kỹ lại thì rất kỳ lạ, Giám mục Stepan phải cao hơn một chút chứ. Nhưng trông anh ta lại rất giống ông ấy…"

Các tu sĩ khác cũng lộ vẻ nghi ngờ: "Nói cũng đúng, Giám mục phải cao hơn một chút."

Vương Trung: “Mọi người vẫn luôn ở cạnh ông ta sao?”

“Không, chúng tôi nhận lệnh của Ngài đi theo Trung đoàn Amur số 3, làm công tác y tế dã chiến và hậu cần cho Bộ Tư lệnh, Giám mục gia nhập cùng chúng tôi dọc đường… Nhưng mà ông ta thật sự rất giống Giám mục!”

Vương Trung cũng rút súng ra: “Đó là bởi vì người Prosen đã rất cẩn thận trong việc lựa chọn người trà trộn vào đây. Hơn nữa tôi đoán ông ta còn trang điểm, người đâu, hắt nước lên mặt Giám mục cho tôi!”

Yegorov lập tức tháo bi đông nước, nói: “Nước trong bi đông của tôi là rượu đấy, chắc chắn có thể tẩy được lớp trang điểm!”

Nói xong anh ta mở nắp bi đông uống một ngụm, hương rượu lập tức bay ra.

Tiếp đó Yegorov hắt hết nước trong bi đông lên đầu Stepan.

Lớp trang điểm đầu tiên bị tẩy đi là lông mày, màu đen của chì kẻ lông mày tan ra theo dòng nước chảy xuống hai bên má của “Giám mục”.

Đột nhiên, Stepan chộp lấy thứ gì đó trên bàn ném về phía khẩu súng của Shaposhnikov!

Lúc này Vương Trung đã rút súng ra, so với lần trước bắn chết lính đào ngũ, lần này tay hắn đã vững hơn rất nhiều.

Hai tiếng súng vang lên, bước chân của “Stepan’” chậm lại, hai tay dang ra, ngã nhào về phía trước.

Yegorov lắc đầu: “Khó trách vừa rồi ông ta cố tình gây chuyện, thì ra là gián điệp của ProsenI”

Shaposhnikov nói: “Trước khi chiến tranh nổ ra, chúng tôi đã phát hiện ra một gián điệp của Prosen, đang tra khảo thì

chiến tranh nổ ra, máy bay ném bom của Prosen ném bom xuống. Nếu không phải vậy, chúng tôi nhất định có thể triệt phá mạng lưới tình báo của Prosen ở La Niết Nhật!" Vương Trung không quên cảnh tượng "Giám muc' trao đổi ánh mắt với hai tên "thẩm phán" này trước đó.

Hắn cao giọng nói: "Ông cũng vừa chĩa súng vào tôi, làm sao tôi có thể tin tưởng ông không phải là gián điệp? Nghĩ kỹ lại xem, ông thậm chí còn không biết mối quan hệ giữa tôi và Thái tử rất thân thiết, đáng ngờ, quá đáng ngờ.'

Vương Trung quay sang hỏi các tu sĩ khác trong phòng: "Hai vị thẩm phán này có luôn ở cùng mọi người không?"

"Không, họ gia nhập cùng với Giám mục." Các tu sĩ vừa nói vừa lùi lại, nhường đường bắn, đảm bảo Yegorov sẽ không bắn trúng họ.

Chỉ có Sufang là vẫn ngây ngốc đứng ở cửa.

Đột nhiên, Shaposhnikov túm lấy Sufang, khống chế cô làm con tin.

Trong lúc mọi người đang bị thu hút bởi hành động bắt cóc con tin, tên "thẩm phán" còn lại rút ra một khẩu súng giống hệt "súng lục ổ xoay", chĩa thẳng vào Vương Trung bóp cò.

Tuy rằng phần thân trên của Sufang bị khống chế, nhưng chân cô vẫn có thể cử động, thời khắc mấu chốt, cô tung một cú đá vào cổ tay của hắn, viên đạn bay sượt qua, mang theo cả chiếc mũ của Vương Trung.

"Shaposhnikov" chĩa súng vào đầu Sufang: "Ngoan ngoãn đứng iml"

Ngay sau đó, hắn ta bắt đầu nói tiếng Prosen.

Yegorov nổ súng, một phát bắn trúng tên thẩm phán giả.

Tên gián điệp đang khống chế Sufang hét lên gì đó.

Vương Trung tiến lên một bước: “Bình tĩnh, anh không thoát được đâu, hãy đầu hàng đi!”

Tên gián điệp cười lớn: “Có thể mang theo tu sĩ Tụng Thi cuối cùng cũng không tệ, kỹ thuật vô tuyến điện của các người tệ đến mức nào, chúng tôi đều biết!”

Xem ra hắn ta muốn “diệt khẩu” rồi!

Vương Trung nhanh trí, hét lớn: “Đế quốc Prosen muôn năm!”

Tên địch bất ngờ, sững sờ: “Hả?”

Lợi dụng sơ hở, Yegorov xông lên, dùng nòng súng đẩy họng súng đang chĩa vào đầu Sufang ra, dí sát vào đầu tên gián điệp bóp cò.

Đầu của hắn ta lập tức nát bét như bị quả dưa hấu bị đập nát bởi một chiếc búa.

Chương 10: Bàn Tay Cầu Nguyện

Chương 15: “Tôi đoán”, “Tôi phán đoán” và “Tôi khẳng định”

Chương 15: “Tôi doan “Tôi phán đoán’ và “Tôi khẳng định”

Trận chiến kết thúc trước khi Vương Trung kịp phản ứng.

Yegorov tiến lên, dẫm lên tay tên thẩm phán giả, cúi người sờ cổ hắn.

“Chết rồi.” Yegorov nói xong, nhổ một bãi nước bọt vào xác chết,‘Rõ ràng là các người chủ động xé bỏ hiệp ước không xâm phạm, còn giở trò hèn hạ này!”

Vương Trung: “Kiểm tra người chúng xem có tài liệu gì giá trị không.”

“Làm gì có, chúng là gián điệp, đến đây để phá hoại, trên người chắc chắn toàn giấy tờ giả!” Mặc dù ngoài miệng nói vậy, nhưng Yegorov vẫn gật đầu với thuộc hạ, ra hiệu cho họ lục soát.

Vương Trung quay sang Sufang: “Cô là… tu sĩ Tụng Thị?”

Bởi vì Vương Trung chưa từng nghe đến cái tên tu sĩ Tụng Thi này bao giờ, nên theo bản năng hỏi lại.

Sufang lập tức đứng nghiêm: “Báo cáo, đúng vậy!”

Vương Trung xua tay: “Đừng câu nệ như vậy, nghỉ ngơi đi. Cô có thể liên lạc với…”

Vương Trung định nói địa danh, nhưng hắn lại quên mất cái địa danh dài ngoằng đó - đây chính là điểm bất tiện khi xuyên không đến thế giới phương Tây, tên người dài, địa danh cũng dài.

Đây còn là bối cảnh kiểu Nga, càng dài gấp bội.

Trong lúc đang bí, Vương Trung vội vàng chuyển sang góc nhìn bản đồ, kéo ra xa nhất, sau đó hài lòng phát hiện ra một địa danh khá lớn có tên là Agsukoy, có vẻ là một thành phố.

Hắn đoán nơi đó chắc là sở chỉ huy của quân Ant, hơn nữa cái tên này có vẻ hơi quen quen, nên quyết định nói: "Cô có thể liên lạc được với dàn đồng ca ở Agsukov không?"

Sufang: "Bây giờ thì không thể."

Vương Trung: "Vậy sau này thì sao?"

Có lẽ những người trong thế giới này đều biết tu sĩ Tụng Thi là gì, nên mọi người trong phòng đều kinh ngạc nhìn Vương Trung.

Nhưng Vương Trung mặc kệ, ít nhất hắn cũng phải hiểu rõ tình hình chứ? Cũng may là gã Bá tước mà hắn xuyên vào có vẻ là một tên bất tài, chắc là không có chút kiến thức quân sự nào, chắc là qua mặt được.

Sufang: "Chỉ cần chuẩn bị một bàn thờ và dụng cụ đơn giản, cho tôi thời gian để cử hành nghi lễ, là có thể gửi lời kêu gọi. Nhưng không chắc chắn có ai nhận được hay không, cần phải kêu gọi nhiều lần."

Vương Trung: "Nhưng cô không cần làm gì cũng có thể nhận được lời kêu gọi của người khác, đúng không?"

"Tôi phải tập trung tinh thần." Sufang nói,'Cho nên hãy cố gắng để tôi có một môi trường yên tĩnh. Vừa rồi tôi đang nghỉ ngơi thì nhận được lời kêu gọi."

Vương Trung: “Hiểu rồi.”

Hắn tóm tắt lại: Tu sĩ Tụng Thi chính là một dạng radio hình người, cần thời gian để khởi động mới có thể nhận tin, gửi tin thì càng phiên phức, cần phải ở hậu phương an toàn.

Nói cách khác, hiện tại tạm thời chưa dùng đến cô nàng tu sĩ này được. Sufang nhìn Vương Trung: “Ngài… cần tôi làm gì không?”

Vương Trung: “Ngoài tụng kinh ra, cô còn biết làm gì nữa?”

“Tôi biết bắn súng.” Sufang tự tin nói,‘Cha tôi là thợ săn, từ nhỏ đã dạy tôi bắn nai rồi.”

Vương Trung quay sang nói với Yegorov: “Đưa cho cô ấy một khẩu súng, ít nhất cũng có ích.”

Mệnh lệnh của hắn lập tức được thực hiện.

Vương Trung: “Yegorov tình hình quân ta thế nào?”

“Đang nghỉ ngơi và bổ sung quân số, tôi cũng đã phái trinh sát do thám dọc đường, chắc là phải đợi họ quay về.”

Nghe đến đây, Vương Trung lập tức chuyển sang góc nhìn bản đồ - sau đó hắn nhận ra mình cứ đứng ngây ra như vậy thì không ổn lắm, nên chuyển về, đi đến trước bản đồ, giả vờ như đang xem xét, rồi lại chuyển sang góc nhìn bản đồ.

Như vậy trong mắt người khác, hắn chỉ là đang… ngẩn người nhìn bản đồ.

Nhưng làm gì có ai biết hắn đang ngẩn người chứ.

Vương Trung kiểm tra phạm vi quan sát của mình. Dưới góc nhìn bản đồ, mọi thứ giống hệt như một trò chơi chiến thuật thời gian thực.

Những khu vực không có tâm nhìn bị che phủ bởi một lớp sương mù chiến tranh, chỉ có thể nhìn thấy địa hình và công trình màu xám, nhìn chung là tối đen như mực.

Những nơi có tâm nhìn thì có màu sắc, sáng sủa hơn rất nhiều.

Vương Trung nhanh chóng phát hiện ra xung quanh quân chủ lực có một vài điểm sáng độc lập, phóng to lên thì thấy đó chính là những tên lính trinh sát mà Yegorov phái đi.

Nói cách khác, cái bản hack của hắn, chỉ cần có thể nói chuyện được với người chỉ huy đội quân cấp dưới, là có thể có được toàn bộ tâm nhìn của đội quân đó sao?

Từ vị trí đóng quân của Trung đoàn Amur số 3 đi về phía Đông không xa, con đường lớn tách ra một con đường mòn, hai bên đường là rừng bạch dương bạt ngàn - thật ra Vương Trung không phân biệt được đó có phải là bạch dương hay không, hắn chỉ mới nhìn thấy cây bạch dương trụi lá trong MV ca nhạc, chứ chưa thấy bao giờ thấy bạch dương xanh tốt như vậy.

Nhưng bản hack rất chu đáo, trên màn hình hiện lên dòng chữ: Rừng bạch dương.

Chẳng hiểu sao cái bản hack này lại phải nói cho Vương Trung biết đó là rừng bạch dương, chẳng lẽ thế giới này cũng có hai người yêu nhau khắc tên lên cây bạch dương?

Vương Trung gạt bỏ những suy nghĩ vớ vẩn, tập trung quan sát toán lính trinh sát đang tiến vào con đường mòn, thấy họ không biết kiếm đâu ra ngựa, cưỡi ngựa phi như bay, vậy mà không hề chạm trán quân Prosen.

Trên con đường lớn hướng Đông, toán trinh sát đi được một đoạn thì phát hiện ra một trạm tiếp tế của quân Prosen,

không biết có phải do quá vội vàng hay không, mà trạm tiếp tế này chỉ có vài tên lính canh gác.

Ở ngã có bố trí súng máy, nhưng hai tên lính gác lại đang đứng uống cà phê.

Rõ ràng là quân địch hoàn toàn không ngờ tới sẽ bị tập kích ở đây.

Một đám lính địch thậm chí còn không mang theo vũ khí, đang hối hả dựng chòi canh và barie chặn đường.

Bên trong trạm tiếp tế, có rất nhiều xe tải!

Vương Trung: "Yegorov, lệnh cho quân tập hợp!"

Giọng nói của Yegorov có phần kinh ngạc: "Bây giờ sao? Chúng ta phải đợi trinh sát về báo cáo…"

Vương Trung: "Chúng ta tiến về phía Đông, đến…"

Vừa nói, hắn vừa chuyển về góc nhìn của mình, sau đó phát hiện ra trên bản đồ trước mặt vẫn chưa có vị trí của trạm tiếp tế.

Chết tiệt, làm sao giải thích cho họ hiểu là hắn biết được vị trí của trạm tiếp tế?

Ngay lập tức, Vương Trung nảy ra một ý, hắn nhìn Yegorov, nói: "Người Prosen đánh trận rất cứng nhắc, chắc chắn phía sau họ sẽ có trạm tiếp tế, tôi đoán là ở đây!"

Nói xong, hắn cầm lấy chiếc compa bên cạnh bản đồ, chĩa thẳng vào vị trí của trạm tiếp tế.

Vương Trung: "Bây giờ quân địch chắc chắn đang nghĩ mục tiêu của chúng ta là sở chỉ huy của chúng, trạm tiếp tế nhất định sẽ sơ hở!"

Pavlov nhíu mày: "Đây chỉ là suy đoán của Ngài?"

Không, là tôi nhìn thấy bằng bản hack.

Vương Trung nghiêm mặt nói: “Đúng vậy. Trên chiến trường phải quyết đoán, không có thời gian để tranh luận đâu, Yegorov, tập hợp quân đội!”

Yegorov chào một cái rồi đi ra ngoài.

Pavlov vẫn tỏ vẻ nghi ngờ: “Tấn công trạm tiếp tế để làm gì?”

Vương Trung: “Cướp xe, chỉ dựa vào hai chân thì làm sao chạy thoát khỏi quân địch, chúng ta phải cướp xe tải của chúng! Quân tiên phong của chúng chưa chắc đã có nhiều xe tải, nhưng ở trạm tiếp tế - chắc chắn sẽ có xe tải vận chuyển nhu yếu phẩm! Phá hủy nhu yếu phẩm, là có thể dùng xe tải để vận chuyển binh lính!”

Pavlov lắc đầu nguay nguậy: “Không được, như vậy là trái với lẽ thường! Kế hoạch tác chiến vớ vẩn như vậy, chắc chắn sẽ bị điểm liệt!”

Vương Trung nghiêm mặt nói: “Đây là chiến trường, không phải trường thi.”

Sufang: “Ngài ấy nói đúng!”

Vương Trung nghi ngờ nhìn Sufang: “Sao cô còn ở đây?”

Sufang: “Tu sĩ Tụng Thi phải luôn ở bên cạnh sĩ quan chỉ huy cấp cao nhất, trong quân luật có ghi như vậy.”

Vương Trung bĩu môi, theo bản năng liếc nhìn ngực của Sufang, rồi lại nhớ đến bộ ngực đầy đặn của Lyudmila.

Hắn chợt nghĩ đến một vấn đề, liền hỏi: “Tu sĩ… đa phần là nữ sao?”

Sufang: “Nam nữ đều có, nhưng so với quân đội thì số lượng nữ giới nhiều hơn. Sao vậy?”

Vương Trung đang định trả lời thì Yegorov bước vào: “Quân đội đã tập hợp xong, chúng ta xuất phát thôi.’

“Để lại người liên lạc, báo cho bệnh viện dã chiến và đội hậu cần phía sau biết chúng ta đi đâu.” Vương Trung nói. Yegorov: “Tôi đã sắp xếp ổn thỏa rồi.”

Chương 11: Ác Quỷ Trong Khói Lửa

Chương 16: Tiếng hát như ánh xuân rực rỡ

Chương 16: Tiếng hát như ánh xuân rực rỡ

Vương Trung gật gật đầu, sải bước ra cửa, trước khi ra khỏi cửa, hắn quay đầu lại nói: “Mang theo toàn bộ bản đồ, còn có văn kiện. Lên xe Jeep của chúng ta.”

Không phải Vương Trung không muốn đi bộ cùng các binh sĩ, chủ yếu là khi đi bộ, góc nhìn của hắn sẽ bị đảo lộn, rất dễ bị chóng mặt. Ngồi trên xe tuy rằng cũng sẽ bị say xe, nhưng chóng mặt chậm hơn, có thể duy trì góc nhìn quan sát trong thời gian dài hơn.

Vừa ra khỏi cửa, Vương Trung đã thấy Đại úy Sergei đang đợi trên xe.

“Động tác của anh nhanh thật đấy.”

Sergei cười khổ: “Ngôi trên xe thì sẽ không bị nhìn thấy quần đâu.”

Hóa ra là vậy.

Vương Trung lên xe, quay đầu nói với Yegorov: “Anh cũng lên đây đi.”

Yegorovy: “Tôi phải ở nơi liên lạc viên có thể tìm thấy.”

Vương Trung chép miệng: “Lấy một lá cờ quân Ant, buộc lên xe. Anh nói với liên lạc viên là Trung đoàn trưởng đang ở trên xe Jeep có cắm cờ.”

Trong lúc nói chuyện, lính gác của Yegorov đã tìm được một lá cờ quân đội, trực tiếp cắm vào góc sau xe, dùng băng gạc quấn vài vòng rồi buộc chặt.

Nền cờ màu trắng, ở giữa là chữ X màu lam bắt chéo, phía trên cùng là hình vẽ chim ưng hai đầu.

Ghê thật, Thập tự giá thánh Andrew cộng thêm huy hiệu chim ưng hai đầu, đậm chất quá.

Yegorov nghi ngờ nhìn Vương Trung: "Tại sao nhất định phải kéo theo tôi?"

Đương nhiên là bởi vì có thể nói chuyện với anh, tôi mới có thể có được tầm nhìn của quân đội!

Vương Trung đoán, nếu mình trực tiếp lái xe đi, lập tức sẽ mất đi tâm nhìn của trung đoàn Amur số 3.

Cho nên Yegorov nhất định phải lên xe.

Nhưng lý do này không thể nói ra, vì thế Vương Trung bắt đầu bịa chuyện: "Là một người chỉ huy, đương nhiên phải luôn đi đầu đội quân, tự mình khảo sát địa hình nơi có khả năng xảy ra chiến đấu."

Sergei liếc mắt nhìn Vương Trung, có vẻ như muốn nói rất nhiều điều.

Cũng phải, một tên nhát gan vừa mới tè ra quần, bây giờ bỗng nhiên dũng cảm như vậy, thậm chí muốn tự mình chạy ra phía trước xem xét tình hình, cho dù là ai cũng sẽ cảm thấy kỳ quái.

Yegorov chép miệng: "Lời này của ngài nghe không giống một vị bá tước chút nào. Bá tước xưa nay đều không đến tiền tuyến, chỉ biết vẽ vời trên bản đồ, lúc nội chiến tôi đã được lĩnh giáo rồi."

Vương Trung: "Tôi không giống những người khác."

Cũng may hiện tại không có ai quen biết gã bá tước kia ở đây, hắn mới có thể không kiêng nể gì mà nói bừa.

Vừa nghĩ như vậy, Sufang mở miệng: "Không đúng, tôi nghe nói Bá tước Rokossovsky là một tên công tử bột ăn chơi trác táng, luôn khinh thường thường dân, đến quân đội chỉ là vì muốn khoác lên mình bộ quân phục rồi trở về St. Petersburg khoe khoang với các tiểu thư quý tộc."

"Còn nói bá tước chưa bao giờ xuất hiện trên sân tập, thậm chí ngay cả tập thể dục buổi sáng cũng không ra."

Vương Trung toát mồ hôi hột, chỉ có thể qua loa nói: "Chuyện trước kia là chuyện trước kia, tôi đã thay đổi rồi. Ý tôi là, bị đại bác của quân Proshen oanh tạc đến mức lột xác."

Sufang nhìn Vương Trung: "Thật sao? Quả thật cảm giác ngài mang đến cho người khác rất khác so với lời đồn, không hề ăn chơi trác táng chút nào…"

Vương Trung: "Tôi phải nhắc nhở cô, tôi là sĩ quan cấp trên của cô, là người chỉ huy đội quân này."

"AI" Sufang kinh hô một tiếng,'Đúng là tôi không nên nói xấu ngài."

Lúc này Yegorov đã lên xe, nhìn tham mưu trưởng Pavlov của mình nói: "Hay là anh đừng lên nữa, nhỡ đâu chúng ta bị máy bay địch bắn chết, còn có anh chỉ huy quân đội."

Pavlov gật đầu.

Lúc này lính gác của Yegorov định lên xe, kết quả Sufang nhanh chân hơn một bước chui vào thùng xe phía sau.

Lính gác: "Này… chen đủ sao?"

Vương Trung: "Chúng ta không cần lính gác, anh đi theo tham mưu trưởng Pavlov."

Chủ yếu là có góc nhìn quan sát, lại có tầm nhìn của toàn quân, xác suất gặp địch rất thấp.

Lúc chạy trốn trong thành bị quân địch bắt gặp, là bởi vì xe Jeep đuổi theo từ phía sau, nếu không Vương Trung và Lyudmila đã có thể ung dung xuyên qua chiến tuyến mà không tốn một viên đạn nào.

Vương Trung búng tay một cái, Đại úy Sergei lập tức hiểu ý, buông côn ly hợp, vào số, đạp chân ga.

Chiếc xe Jeep chiến lợi phẩm gầm lên một tiếng, lao vút đi.

Trung đoàn Amur số 3 đã xuất phát, xe Jeep lướt qua bên cạnh đội ngũ đang hành quân về phía tây.

Lá cờ quân đội mà Vương Trung vừa ra lệnh cắm trên xe Jeep đã phát huy tác dụng không nhỏ, quân đội nhìn thấy một lá cờ quân kỳ dẫn đầu xông về phía trước, trên xe còn có Trung đoàn trưởng Yegorov, lập tức sĩ khí tăng cao, bắt đầu hô vang "Uraa'!

Tiếng hô Uraa nhanh chóng lan rộng ra toàn bộ đội ngũ, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt nhiệt tình nhìn chiếc xe Jeep đang lao về phía trước.

Giữa những tiếng Uraa vang dội, có một giọng nói sang sảng hô to: "Yegorov! Dẫn chúng tôi đánh cho lũ Proshen đáng chết kia tan tác!"

Yegorov hô lớn: "Nhớ kỹ, người chỉ huy chúng ta là Bá tước Rokossovsky vĩ đại! Là mệnh lệnh của Bá tước đã giúp chúng ta giành được chiến thắng vang dội như vậy!"

Tuy Vương Trung đang dùng góc nhìn quan sát, nhưng thính lực không hề bị ảnh hưởng, nghe rõ ràng từng lời Yegorov nói.

Đồng thời hắn cũng nghe rõ, sau khi Yegorov hô xong, tiếng Uraa bỗng nhiên im bặt.

Xem ra Bá tước Rokossovsky đã sớm "nổi tiếng" trong quân đội.

Vương Trung chuyển về góc nhìn ban đầu, vừa lúc nghe thấy Yegorov hô lớn: "Mọi người làm sao vậy? Hoan hô tiếp đi chứ! Mọi người xem, Bá tước đang ở ngay đây, cùng xông lên với tôi nào!"

"Yegorov!" Vương Trung lên tiếng: "Để mọi người hát một bài đi, bài nào mọi người đều thích, có thể cổ vũ tinh thần ấy!" Yegorov khó xử: "Bài hát ngài thích mà mọi người cũng thích, e là không có."

Vương Trung nhíu mày: "Quân ca thì sao?"

"Mọi người đều không thích quân ca." Yegorov nói thật: "Những gì binh lính thích đều là… đều là những thứ rất dung tục."

Vương Trung: 'Vậy thì hát bài dung tục!

Yegorov: "Được! Petrov! Cậu hát trước đi, hát bài Cô gái làng bên!"

Cô gái làng bên? Nghe cái tên đã biết không phải bài hát đứng đắn gì.

Lúc này mà hát bài này, có khi nào lại phản tác dụng, ảnh hưởng tới sĩ khí hay không, hay là mình hát một đoạn Tam Quốc Diễn Nghĩa nhỉ?

Lúc này, Sufang đột nhiên cất tiếng hát.

Vương Trung nghe giai điệu này thì sau lưng lạnh toát, đây chẳng phải là Katyusha sao?

Nghe nói trong Thế chiến thứ hai, quân Đức mở máy hát trên chiến trường, phát bài Katyusha, quân đội Liên Xô nghe thấy thế thì giận dữ, lập tức phát động tấn công, chiếm lĩnh trận địa, cướp lấy máy hát, toàn bộ quân Đức trên trận địa đều bị tiêu diệt.

Sufang: "Khi táo nở hoa khắp nơi…"

Đúng là Katyushal

Sufang dùng giọng nữ cao hát xong đoạn đầu, các binh sĩ đang hành quân như đã bàn bạc từ trước, đồng loạt mở miệng, cùng nhau hát đoạn điệp khúc.

Katyusha đứng trên bờ dốc đứng,

Tiếng hát như ánh xuân rực rỡ.

Katyusha đứng trên bờ dốc đứng,

Tiếng hát như ánh xuân rực rỡi

Cùng với tiếng hát, ngay cả Vương Trung cũng có thể cảm nhận được sĩ khí đang dâng cao.

Lúc này xe Jeep đã vượt qua đội hình tiên phong, trở thành người dẫn đường thực thụ.

Vương Trung: "Phía trước có một sườn núi, lái lên đó, tôi muốn quan sát địa hình."

Chương 12: Làm Tốt lắm

Chương 17: “Có lẽ đây chính là sự phức tạp của con người”

Chương 17: “Có lẽ đây chính là sự phức tạp của con người”

Sau khi xe Jeep chạy lên đỉnh núi, Vương Trung nói với Yegorov: “Anh đứng ở chỗ dễ thấy. Sufang, giương cao lá cờ, đảm bảo để cho người khác có thể nhìn rõ đây là cờ của quân ta.”

Sufang vẻ mặt hoang mang, dường như không hiểu tại sao Vương Trung lại đặc biệt nhấn mạnh lá cờ, nhưng nàng vẫn làm theo, giương cao quân kỳ.

Vương Trung nhảy xuống xe, cầm kính viễn vọng đi tới bên cạnh Yegorov, giơ kính viễn vọng lên quan sát phương xa.

Từ trên đỉnh núi miễn cưỡng có thể nhìn thấy trạm gác của quân địch, nhưng cho dù Vương Trung điều chỉnh độ phóng đại của kính viễn vọng lên mức tối đa cũng không nhìn rõ được. Nhưng điều này không làm khó được hắn, chỉ cần chuyển sang góc nhìn quan sát, mọi thứ đều hiện ra rõ ràng.

Nhưng Vương Trung không tập trung vào trạm gác, mà nhìn về phía một vùng tâm nhìn đang di chuyển cách đó không xa.

Đó là đội trinh sát vừa thăm dò trạm gác xong đang rút lui, Vương Trung ra lệnh giương cờ, để Yegorov đứng ở chỗ dễ thấy, đều là vì muốn tránh bị đội trinh sát trở ve tưởng nhầm là sĩ quan cấp cao của quân Proshen đang đi tuần tra.

Chết dưới tay quân mình là cái chết vô nghĩa nhất trong chiến tranh.

Đội trinh sát chắc hẳn đã nhìn thấy cờ hiệu, Vương Trung chuyển về góc nhìn ban đầu, vỗ vai Yegorov: "Đội trinh sát đã về, ra chào hỏi bọn họ một tiếng."

Yegorov cũng đang cầm kính viễn vọng, nghe Vương Trung nói vậy thì vẻ mặt nghi hoặc, ông ta nhìn về phía xa, lại nhìn kính viễn vọng: "Ngài nhìn thấy đội trinh sát rồi?"

Thấy rồi, bằng góc nhìn của Chúa trời.

Vương Trung chỉ có thể nói dối: "Kỹ năng ngụy trang của bọn họ cần phải cải thiện thêm."

Yegorov nhíu mày, đúng lúc này, từ trong rừng cây phía trước chui ra một người đàn ông cao lớn cầm súng tiểu liên của quân Proshen: "Không được động đậy, giơ tay lên!"

Yegorov: "Grigory, bỏ súng xuống."

Tên to con nhướng mày, cẩn thận quan sát Yegorov một lúc roi mới chịu hạ súng xuống: "Chuyện gì vậy? Sao ngài lại ở đây?"

Yegorov: "Đi trinh sát tiền tuyến. À, vừa rồi Bá tước đại nhân đã phát hiện ra các cậu từ khoảng cách vài trăm mét, còn phê bình kỹ thuật ngụy trang của các cậu đấy!"

Vương Trung lúng túng, hắn chỉ thuận miệng bịa ra một lý do, không ngờ Yegorov lại nói nghiêm túc như vậy.

Gã to con tên là Grigory lầm bầm: "Bá tước? Bá tước nào?"

Hắn cẩn thận đánh giá Vương Trung: "Không quen biết, chúng tôi không phải là do Công tước chỉ huy sao?"

Vương Trung: “Công tước đã chết do trúng đạn pháo của quân địch, bây giờ do tôi phụ trách chỉ huy mọi người. Báo cáo tình hình trinh sát.’

Grigory: “Bọn khốn Proshen hoàn toàn không đề phòng, chúng tôi đã khống chế hai tên lính gác ở rìa, chúng căn bản không phát hiện ra.” Vương Trung chuyển sang góc nhìn quan sát, lại phát hiện trạm gác bi sương mù chiến tranh che khuất, xem ra hắn phải giơ kính viễn vọng lên, đặt trước mắt, mới có thể xua tan lớp sương mù này.

Anh quay lại mắt thường, chuẩn bị giơ ống nhòm lên, lại nhìn thấy mấy binh sĩ quân Ant từ trong bụi cỏ chui ra, đứng ở phía sau Grigory.

Grigory thì có vẻ đang chờ đợi, thế là Vương Trung lại hỏi: “Hai tên lính canh bắt tới chưa?”

“Không có, chúng tôi muốn thẩm vấn, kết quả bọn chúng định hét lên, nên tất cả đều bị cắt cổ.” Grigory đưa tay làm động tác cắt cổ, xem ra đây là một cử chỉ phổ biến trong đa vũ trụ.

Vương Trung gật đầu, giơ ống nhòm lên nhìn. Lần này doanh trại địch đã được “chiếu sáng”, quả thật vẫn là một khung cảnh “yên bình” như ban nấy, thậm chí không nhìn thấy lá cờ Ant nào trên sườn núi.

Vương Trung hạ ống nhòm xuống, quay đầu nói với Sufang: “Cuộn cờ lại đi, không cần giương nữa.”

Anh quay sang Yegorov: “Chúng ta sẽ tập kích bất ngờ doanh trại này, cho quân dừng lại ở sườn núi phía sau, tập hợp một trăm lính kỳ cựu giàu kinh nghiệm, ưu tiên trang bị súng tiểu liên và lựu đạn cho họ.”

Yegorov gật đầu, lập tức xoay người đi hạ lệnh, Vương Trung nhìn về phía Grigory: “Anh là đội trưởng đội trinh sát?”

“Vâng, thưa Trung tá… à không, thưa Bá tước.”

Vương Trung: “Chờ đội xung kích tập hợp xong, anh dẫn họ đi đánh úp doanh trại, có nắm chắc không?”

Grigory cười nói: “Một trăm người hơi nhiều, dễ bị địch phát hiện, mười người mang súng tiểu liên và lựu đạn là ổn rồi. Tôi có năm người, hai khẩu súng tiểu liên, kiếm thêm cho tôi năm người, tám khẩu súng tiểu liên là đủ.”

Vương Trung: “Vậy nếu tôi yêu cầu anh không được phá hủy xe cộ và nhiên liệu thì sao? Chúng ta cần dùng xe của địch để rút lui.”

Grigory: “Rút lui? Tôi cứ tưởng chúng ta sẽ đánh tới cùng, quấy rối đội hình địch.”

Vương Trung: “Không, chúng ta có thể chết, nhưng phải chết cho đáng. Tình hình hiện tại, số người của chúng ta mà cứ tiếp tục tấn công, chẳng khác nào bong bóng xà phòng dưới ánh mặt trời, tan biến trong chớp mắt, không có bất kỳ tác động nào đến cục diện.”

Grigory: “Nhưng mà, vì rút lui mà phát động tấn công, chắc chắn ban tham mưu của ngài sẽ la ó phản đối.”

Vương Trung: “Ban tham mưu của tôi chết sạch rồi.”

Lúc này Yegorov vừa hạ lệnh xong trở về, liền tiếp lời: “Tham mưu trưởng Pavlov đúng là có la ó phản đối.”

Hắn dừng một chút, nghiêm mặt nói: “Tôi xin được dẫn dắt đội xung kích này.”

Vương Trung: “Không được.”

Không phải Vương Trung tiếc tài, mà bởi vì Yegorov ở cạnh anh có thể “mở rộng tâm nhìn”, lỡ như hắn hy sinh, quyền chỉ huy sẽ được chuyển giao cho Pavlov ở phía sau, khi đó Vương Trung chỉ có thể nhìn thấy trong phạm vi bản thân,

khả năng nắm bắt toàn bộ chiến trường sẽ bị giảm sút rất nhiều.

Yegorov nhíu mày định phản đối, Grigory lên tiếng: "Đoàn trưởng chỉ muốn tự tay giết địch thôi, kỳ thực tôi quen thuộc địa hình hơn, có thể làm tốt hơn hắn. Thưa Bá tước, tôi kiến nghị không nên đổi ngUoi

Vương Trung: "Yegorov ở lại đây."

Yegorov bất bình, hắn đột nhiên nhớ tới vấn de mà Vương Trung vừa nêu ra, bèn hỏi: "Câu hỏi vừa rồi của Bá tước anh vẫn chưa trả lời! Có thể không phá hủy xe cộ và nhiên liệu hay không?"

"Có thể, nhưng sẽ mất nhiều thời gian hơn một chút, vì không thể dùng chất nổ được. Chúng ta phải âm thầm hạ gục lính gác, bố trí người ở những vị trí có thể khống chế toàn bộ địch. Không thành vấn đề." Grigory tự tin nói.

Vương Trung: "Được, vậy tôi giao cho anh mười người, tất cả đều phải là hạ sĩ quan kỳ cựu từng tham gia chiến tranh mùa đông hoặc nội chiến."

Lúc này mệnh lệnh của Yegorov đã được thực hiện, một đám binh sĩ cầm súng tiểu liên trèo lên đỉnh núi, viên Thượng úy dẫn đầu cúi chào báo cáo: "Báo cáo, không có nhiều súng tiểu liên như vậy, chủ yếu là thương vong của chúng tôi quá lớn, rất nhiều sĩ quan mang súng tiểu liên đã hy sinh."

Yegorov: "Tình hình có thay đổi, Trung sĩ Grigory nói chỉ cần mười khẩu súng tiểu liên là được, ngoài ra còn cần năm người gan dạ. Ai tình nguyện thực hiện nhiệm vụ này, bước ra khỏi hàng."

Những người leo lên núi đều là lính tình nguyện, lúc này nghe vậy đều đồng loạt bước lên một bước.

Vương Trung nói với Trung sĩ Grigory: “Anh tự chọn người đi. Súng cũng vậy. Cho anh mười phút, sau đó xuất phát.”

“Năm phút là đủ!” Grigory dứt lời, tiến về phía những người lính tình nguyện.

Có một Trung sĩ chủ động lên tiếng: “Cho tôi đi, Hạ sĩ Grigory.”

Grigory: “Hừ, nhóc con, mày vẫn còn sống à.”

Vương Trung nghi hoặc nhìn quân hàm của Grigory: “Hạ sĩ?”

“Lúc tên này huấn luyện tân binh, tôi là Hạ sĩ.” Grigory giải thích.

Lúc này, một người lính trẻ tuổi khác hô lớn: “Trung sĩ, cho tôi đi!”

“Cậu không được.” Grigory lắc đầu,‘Cậu còn chưa kết hôn, phải giữ lại mạng sống.”

Nói xong, dường như để tránh cho những người khác tiếp tục tự tiến cử, Grigory nhanh chóng chỉ vào những người còn lại: “Chính là những người này, những người khác giải tán! Quay về vị trí!”

Vương Trung: “Không, những người khác làm đội thứ hai, nếu Grigory không hạ được mục tiêu, thì đến lượt họ. Nếu các anh thành công chiếm được doanh trại, hãy bắn pháo hiệu. Giao cho anh ta một khẩu súng bắn pháo hiệu.”

Grigory nhận lấy súng bắn pháo hiệu, vung tay về phía đội xung kích vừa được chọn: “Lấy vũ khí, nhanh lên!”

Lúc này, các thành viên ban đầu của đội trinh sát Grigory hỏi: “Vậy còn chúng tôi thì sao, Trung sĩ?”

“Peter, cậu ở lại đây, phải có người hiểu rõ tình hình dẫn dắt đội thứ hai, những người khác đi theo tôi. À, bỏ lại hết lựu đạn, Bá tước sợ chúng ta làm nổ tung nhiên liệu và đạn dược, cho nên không được phép sử dụng, cứ tháo ra cho nhẹ, hành quân gọn nhẹ.

“Đạn dược cũng không cần mang theo quá nhiều, hai băng đạn là đủ rồi, hai băng mà không hạ được mục tiêu, thì có thêm mấy băng nữa cũng vô dụng.”

Nói xong, Grigory ném túi lựu đạn của mình xuống đất, rút hai băng đạn từ hộp tiếp đạn đưa cho người lính bên cạnh.

Ngay sau đó, Grigory dẫn đầu đội quân gọn nhẹ này chui vào bụi cây.

Vương Trung đứng trên đỉnh núi, lại giơ ống nhòm lên.

Chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, anh có thể nhìn thấy rõ ràng hành động của đội đặc nhiệm của Grigory, ngoại trừ không thể điều khiển ra thì giống hệt như đang chơi game chiến thuật thời gian thực.

Anh cứ như vậy nhìn đội của Grigory di chuyển về phía doanh trại địch, nhìn một lúc lâu, cánh tay bắt đầu đau nhức.

Đúng là giơ tay lâu quá sẽ bị mỏi!

Anh đành phải hạ ống nhòm xuống, kết quả phạm vi “chiếu sáng” của góc nhìn từ trên xuống lập tức thu hẹp lại.

Tuy nhiên, vẫn có thể nhìn thấy phạm vi tâm nhìn của đội Grigory đang di chuyển về phía kẻ địch.

Vương Trung kiên nhẫn chờ đợi.

火炎

Trong mắt những người bên cạnh, lúc này Vương Trung đang nhìn về phương xa, tram ngâm suy tư.

Sufang ngồi trong thùng xe jeep, nghi hoặc nhìn Vương Trung, cô nhịn không được huých vai Sergei đang lái xe: "Thượng úy, Bá tước thường xuyên như vậy sao? Nhìn về xa xăm rồi ngẩn người ra?"

Sergei: "Tôi không biết. Trước hôm nay, tôi và anh ta chỉ gặp nhau ở vũ hội, anh ta…"

Sergei ấp úng.

Sufang: "Anh ta làm sao?"

"À…" Sergei cân nhắc một chút, hạ giọng: "Ít học. Phu nhân Công tước rất ghét anh ta, nói anh ta như một con khỉ động dục, chỉ biết kêu gào."

Nói xong, Sergei do dự một giây, rồi bổ sung: "Hôm nay trên chiến trường, anh ta còn te ra quần, sau đó cướp quần của tôi."

Sufang kinh ngạc: "Cái gì? Nhưng khi tôi và các tu sĩ đến tìm mọi người, nghe được toàn là lời khen ngợi, nói Bá tước chỉ huy tài tình, hành động bất ngờ linh hoạt.

"Lyudmila của đội Thần Tiễn còn nói anh ta vô cùng dũng cảm, chỉ mang theo mình cô ấy đã vượt qua vùng địch chiếm đóng, còn cứu mạng cô ấy nữa!"

Sergei giơ hai tay ra: "Có thể… đó chính là sự phức tạp của con người?"

Chương 13: U-ra

Chương 18: Nộ hỏa

Chương 18: Nộ hỏa

Vương Trung hoàn toàn không nghe thấy Sergei đang nói xấu mình, cũng không nghe thấy tin tức gì vê Lyudmila.

Tâm trí anh dồn hết vào đội đặc nhiệm đang đánh lén.

Đội hình hoàn toàn tản ra, với bản hack của mình, Vương Trung có thể nhìn thấy tên, cấp bậc của mỗi người, ngoại trừ không thể kiểm tra trang bị trên người họ, thì khác nào đang chơi game chiến tranh.

Tuy nhiên, trong game có thể chuyển đổi để điều khiển từng người lính một, còn Vương Trung thì không làm được, anh chỉ có thể nhìn những người lính này di chuyển.

Grigory dẫn ba người, từ vị trí hai trạm gác mà họ vừa dọn đẹp, lẻn vào doanh trại, sau đó đi thẳng đến nơi chứa nhiên liệu.

Bên cạnh kho nhiên liệu có hai tên lính Prosen hình như đang kiểm kê, Grigory xông lên trước, nhân lúc một tên đang cúi đầu nhìn danh sách, một dao găm kết liễu gọn gàng.

Tên còn lại chỉ kịp ngẩng đầu lên, đã bị dao găm đâm vào cổ họng.

Sau đó, Grigory cử một người kiểm tra xem khu vực nhiên liệu còn sót tên nào không, bản thân hắn dẫn hai người còn lại, núp sau những chiếc xe tải, tiếp cận nhóm lính Prosen đang tụ tập nói chuyện.

Lúc này, một nhóm khác cũng hành động, mục tiêu là lính gác bên cạnh súng máy, tên lính gác thậm chí còn chưa kịp kêu lên, đã bị hạ gục và kéo vào bụi cây.

Ngay sau đó, nhóm này áp sát những tên lính đang sửa sang vọng gác và súng máy, giương súng tiểu liên lên sẵn sàng.

Nhóm thứ ba đi vòng qua, áp sát sườn căn nhà gỗ duy nhất trong góc kho nhiên liệu.

Lúc này, Vương Trung đột nhiên phát hiện ra một điều: Trước đó, ở góc nhìn từ trên xuống, kẻ địch đều được đánh dấu nổi bật, nhưng bây giờ thì không còn nữal

Anh suy nghĩ một chút, rồi chợt nhận ra một khả năng, bèn chuyển về góc nhìn thông thường, giơ ống nhòm lên.

Sau khi chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, kẻ địch lại được đánh dấu nổi bật —— thì ra là chỉ khi nào bản thân nhìn thấy kẻ địch, thì chúng mới được đánh dấu!

Không chỉ vậy, ngay cả những tên lính vốn dĩ không nhìn thấy trong nhà gỗ cũng hiện ra, có thể là do nhà gỗ có cửa sổ, bản hack mặc định là Vương Trung có thể nhìn thấy bên trong nhà, nên những tên lính đó cũng được đánh dấu.

Vương Trung có thể tưởng tượng ra cảnh tượng sau này, anh ngồi trên xe jeep, dẫn đầu xông pha trận mạc.

Kẻ địch nào cũng được đánh dấu, thậm chí cả những tên trốn trong nhà cũng không ngoại lệ, chẳng mấy chốc, lũ địch sẽ phải xây dựng boong ke kiên cố, nhưng có lẽ chỉ cần Vương Trung liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy cả xạ thủ súng máy.

Mọi boong ke đều không thể che giấu!

Khoan đã, khả năng này có vẻ rất phù hợp để làm chỉ huy xe tăng, chỉ cần thò đầu ra khỏi tháp pháo là có thể đánh dấu toàn bộ kẻ địch…

Đáng tiếc là hiện tại trong tay Vương Trung không có lấy một chiếc xe tăng. Ngay lúc Vương Trung đang phân tâm, thì cuộc chiến đã bùng nổ.

Người đầu tiên nổ súng là Trung sĩ Grigory, hắn xả súng điên cuồng vào nhóm lính Prosen đang tụ tập nói chuyện.

Bọn lính Prosen bị tấn công bất ngờ, hơn nữa đám này rõ ràng là quân dự bị, chỉ được trang bị súng trường, cho dù có phản ứng kịp thời thì cũng không thể nào chống trả được súng tiểu liên ở cự ly gần như vậy.

Tiếng súng khiến những tên lính Prosen ở cửa quay đầu lại, hoàn toàn không đề phòng phía sau có lính Ant ua ra, một loạt đạn từ súng tiểu liên bắn tới, hai tên lính Prosen đang canh giữ súng máy ngã gục.

Những tên lính Prosen đang sửa sang vọng gác do đứng phân tán nên có ba tên sống sót, nhưng vũ khí của chúng lại để ở khá xal

Một tên lính Prosen vung xẻng công binh xông tới, nhưng lập tức bị xạ thủ súng tiểu liên thứ hai bắn hạ.

Lính trinh sát bên phía nhà gỗ đạp cửa xông vào, xả súng vào, viên sĩ quan và lính liên lạc trong nhà chết ngay tại chỗ.

Nhưng có lẽ do quá hưng phấn, người lính đã bắn hết cả băng đạn, ngay lúc anh ta đang thay băng đạn thì từ nhà vệ sinh lao ra một tên lính Prosen, hét lớn, lao tới, đâm một nhát dao vào người anh ta.

Người lính lập tức gục xuống, bị tên lính Prosen kia đẩy ra khỏi cửa, đúng lúc này, người lính ở cửa sổ nổ súng, bắn gục tên lính Prosen.

Trận chiến kết thúc nhanh chóng và gọn gàng.

Grigory lao về phía người đồng đội bị đâm, nhưng ở góc nhìn của Vương Trung, anh biết người lính đó đã chất.

Trước đó, khi ra lệnh cho Trung đoàn Amur số 3 phát động tấn công, chắc hẳn cũng có không ít người hy sinh, nhưng anh không nhìn thấy.

Bây giờ tận mắt chứng kiến cảnh tượng người lính hy sinh vì mệnh lệnh của mình, trong lòng Vương Trung tràn ngập cảm xúc lẫn lộn.

Là người đến từ thời bình, có lẽ anh cần thêm một chút thời gian để thích nghi với việc ra lệnh cho người khác đi chết.

Nhưng Grigory rõ ràng đã quen với cái chết của đồng đội, anh ta chỉ sờ cổ người lính đã ngã xuống, tháo tấm bảng tên của anh ta xuống, đứng dậy, lấy súng bắn pháo hiệu ra, bắn một quả pháo sáng màu đỏ lên trời.

Vương Trung chuyển về góc nhìn thông thường: "Yegorov ra lệnh cho quân tiến lên, tiếp quản doanh trại, chiếm lấy xe tải."

Nói xong, Vương Trung leo lên xe jeep.

Sergei hỏi: "Đi đến doanh trại sao?"

"Không, chờ Yegorov hạ lệnh xong đã." Vương Trung đáp.

Để đảm bảo tâm nhìn của mình không bị ảnh hưởng, Yegorov nhất định phải ở cạnh anh.

Nếu có bộ đàm thì tốt rồi, không cần phải phiên phức như vậy nữa. Nhưng mà, theo lời tên gián điệp Prosen kia, kỹ thuật vô tuyến điện của Đế quốc Ant khá tệ, Vương Trung xuyên không đến đây lâu như vậy rồi mà vẫn chưa nhìn thấy chiếc bộ đàm nào. Hình như quân địch cũng không được trang bị bộ đàm.

Yegorov nhanh chóng hạ lệnh xong, hắn quay người lại, thấy Vương Trung đang nhìn mình, bèn hỏi: "Tôi… vẫn phải đi theo ngài sao?"

Vương Trung: "Phải, lên xe đi."

Yegorov bất mãn leo lên xe.

Lúc này, đội tiên phong của Trung đoàn Amur số 3 vốn đang ẩn nấp ở sườn núi phía sau đã trèo lên đỉnh núi.

Vương Trung: "Xuất phát."

Sergei đạp ga, chiếc xe lao về phía trước như một con bò tót được giải phóng. Lá cờ trên xe tung bay trong gió.

**

Ashmi, một binh nhì thuộc Trung đoàn Amur số 3, hỏi người Hạ sĩ đi bên cạnh: "Hạ sĩ, có thật là Bá tước sợ tè ra quần không? Nhìn cách ông ta xông pha trận mạc, không giống người nhát gan như vậy."

Người Hạ sĩ nhìn lá cờ bay phấp phới phía xa, líu lưỡi: "Chiến trường là nơi có thể thay đổi con người, biết đâu sau khi tè ra quần thì ông ta lại trở nên dũng cảm hơn."

Lúc này, một binh nhất đi phía trước quay đầu lại nói: "Trên chiến trường, ác quỷ sẽ chọn lựa ra những kẻ được thần linh lựa chọn, người hàng xóm của tôi trước khi tham gia nội chiến là một người đàn ông hiền lành, nho nhã, nhưng sau khi trở về từ chiến trường, ông ta đã thay đổi, ngay cả mùa hè mà xung quanh ông ta cũng lạnh toát!

"Cha xứ trong làng nói, có thể ông ta đã bị nhập, còn làm lễ trừ tà nữa."

Người binh nhì giật mình: "Vậy chẳng phải chúng ta tiêu đời rồi sao?"

“Cậu biết gì chứ! Những người bị nhập sẽ chiến đấu cực kỳ dũng mãnh, hai trăm năm trước, Suvorov cũng bị nhập đấy, nghe nói ông ta một mình giết chết hai trăm ky binh Caroline!”

Nói xong, người binh nhất xoa mũi: “Cứ chờ mà xem, tôi cá là Bá tước sẽ thăng tiến như diều gặp gió! Đi theo ông ta, chắc chắn chúng ta sẽ ít thương vong hơn những đội khác. Cứ nghĩ mà xem, hiện tại chúng ta đã thoát khỏi vòng vây, trong khi các đồng đội khác vẫn đang phải chiến đấu trong vòng vây kìat”

Người binh nhì ”” lên một tiếng.

Lúc này, người Hạ sĩ lên tiếng: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, chúng ta chỉ là những người lính quèn, sống sót là được rồi. Cậu sắp sửa trải qua ngày đầu tiên rồi đấy, tân binh, vui lên nào.”

“Vâng.” Người binh nhì trẻ tuổi gật đầu.

xx

Sergei lái xe vào doanh trại, dừng trước căn nhà gỗ nhỏ.

Vương Trung bước xuống xe, quan sát căn nhà một lượt, nói: “Trông giống như nhà của một gia đình nông dân, những người sống ở đây đâu rồi?”

Căn nhà khá lớn, còn có cả gác xép, chắc là có thể ở được cả một gia đình đông người.

Grigory mặt mày ủ rũ, không trả lời.

Sufang lên tiếng: “Chắc là chạy nạn rồi, chiến tranh nổ ra, rất nhiều người đã chạy đi lánh nạn.” Grigory cuối cùng cũng lên tiếng: “Không, ho không chạy.”

Vương Trung bỗng dâng lên dự cảm chẳng lành, nhưng anh cố gắng kìm nén, hỏi: “Vậy họ đâu?”

Grigory chỉ đáp lại một câu "Đi theo tôi", rồi xoay người đi vê phía sau nhà.

Vương Trung vội vàng đuổi theo, Yegorov và Sufang cũng xuống xe, đi theo sau.

Sergei vẫn ngồi trên xe, như thể mông bị dính chặt vào ghế lái: "Tôi ở lại đây trông xe."

Grigory dẫn Vương Trung vào sân sau, đi vê phía một căn nhà gỗ nhỏ.

Từ căn nhà gỗ tỏa ra mùi hôi thối nông nặc khiến Vương Trung nhớ lại hồi nhỏ về quê, lúc bấy giờ ở nông thôn miền Bắc vẫn còn sử dụng nhà xí hai ngăn, mỗi lần đến gần là lại ngửi thấy mùi hôi thối như vậy.

Mùi hôi thối và mùi khí metan hòa quyện vào nhau tạo thành một thứ mùi kinh khủng, khiến người ta buồn nôn.

Dự cảm chẳng lành trong lòng Vương Trung càng lúc càng mãnh liệt.

Grigory kéo cửa ra, nghiêng người nhường đường: "Gia đình chủ nhà ở trong này, ngài tự mình xem đi."

Vương Trung bịt mũi, tiến lên một bước, anh kinh hoàng khi nhìn thấy cả gia đình, từ già đến trẻ, đầu nằm trong hố phân, trên người đầy vết thương do dao đâm, hai người phụ nữ trưởng thành còn bị lột sạch quần áo.

Sufang vừa nhìn thấy cảnh tượng bên trong liên lập tức quay đầu bỏ chạy, chạy ra ngoài nôn thốc nôn tháo.

Vương Trung siết chặt hai nắm tay, im lặng.

Là người Trung Quốc, do những gì đã trải qua trong lịch sử cận đại, nên người dân Trung Quốc căm ghét tột độ những hành vi tàn sát dân thường như vậy, Vương Trung cũng không ngoại lệ.

Trước khi xuyên không, mỗi lần nhìn thấy những bức ảnh bệnh viện bị ném bom, anh đều cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

Giờ phút này cũng vậy.

Chưa để Vương Trung kịp bày tỏ cảm xúc, Yegorov đã đấm mạnh vào vách gỗ của nhà xí, đấm vỡ tan vách gỗ, trên nắm đấm của hắn hiện rõ vết bầm tím.

‘Lũ súc sinh Prosenl”

Vương Trung võ vai Yegorov: “Sẽ có một ngày, chúng ta sẽ mang chiến tranh đến tận sào huyệt của chúng. Cứ chờ đấy, nhất định sẽ có ngày đó!”

Ngay cả bản thân Vương Trung cũng không nhận ra, mục tiêu của anh ở thế giới này đã có chút thay đổi.

Tất nhiên, đó chỉ là một chút thay đổi rất nhỏ, có thể bỏ qua.

Chương 14: Xuất Kỳ Bất Ý

Chương 19: Thừa đêm chuồn êm

Chuong 19: Thua dem chuon em

Vương Trung hít sâu hai hơi, rồi từ từ buông nắm đấm đang siết chặt ra, anh nói với Yegorov: “Chon cất họ đi.”

Yegorov: “Đào hố cần có thời gian, quân Prosen có thể ập đến bất cứ lúc nào. Tôi đề nghị cho nổ tung nhà xí này. Dù sao sau khi lấy được nhiên liệu, chúng ta cũng sẽ cho nổ tung toàn bộ doanh trại này, chỉ cần bố trí thêm vài quả bom là được.”

Vương Trung gật đầu: “Cứ làm như vậy đi.”

Nói xong, Vương Trung không muốn nhìn cảnh tượng thương tâm này thêm nữa, anh xoay người định bỏ đi thì nghe thấy tiếng Sufang: “Đó là… một đứa bé sao?”

Vương Trung quay đầu lần nữa, thuận theo ánh mắt Sufang nhìn lại, quả nhiên thấy một bóng dáng nhỏ bé.

Yegorov mắng: “LU khốn nạn, dìm chết nó trong đống phân rồi.”

Vương Trung không nỡ nhìn tiếp, xoay người rời khỏi nhà xí, từ nhà gỗ đi cửa sau vào phòng, tiến thẳng đến bản đồ trên bàn.

Khác với bản đồ thu được ở sở chỉ huy Prosen trước đó, bản đồ này không có vị trí của các đơn vị chiến đấu, mà được đánh dấu các tuyến tiếp tế, trạm quân nhu và đơn vị vận tải.

Trong khoảnh khắc, Vương Trung đã nghĩ đến việc dựa vào bản đồ này để phá hoại tuyến tiếp tế của địch, có thể sẽ

gây ra rối loạn lớn cho chúng.

Nhưng cuối cùng, ý niệm bảo toàn mạng sống vẫn chiếm ưu thế.

Vương Trung nói: "Thu hồi bản đồ và tài liệu, biết đâu sau này dùng đến. Cho bộ đội lên xe, công binh nhanh chóng bố trí thuốc nổ."

Đột nhiên, Vương Trung nhớ ra một chuyện, lính nước này chắc không nhiều người biết lái xe, liền hỏi: "Tìm được nhiều tài xế vậy sao?"

"Hầu hết mọi người đều lái máy cày ở nhà, ngoài ra còn có người làm việc trong đội vận tải của làng, không vấn đề gì." Yegorov nói.

Vương Trung gật đầu.

Lúc này Pavlov đi vào, thở hổn hển, nhưng cũng không kịp nghỉ ngơi đã vội nói: "Thật sự muốn lái xe chạy trốn sao? Hiện giờ trên đường chắc chắn toàn là quân ProsenI"

"Tuyến đường chúng ta đi không có." Vương Trung đáp.

"Tạm thời chưa có xe, nhưng cuối cùng chúng ta cũng phải lên đường quốc lộ, trên đó chắc chắn toàn là quân Prosenl"

Pavlov nói đúng, tuy rằng hiện tại quân đoàn Ant đã tạo ra một khoảng trống, nhưng dù sao cũng đang ở trong lòng địch, đi dọc theo đường lớn thì bất cứ lúc nào gặp địch cũng không có gì lạ.

Với số quân ít ỏi của quân đoàn Ant, e là chẳng mấy chốc sẽ bị tiêu diệt.

Vương Trung đi tới đi lui vài bước trong nhà gỗ, bỗng nhiên chú ý đến ánh hoàng hôn bên ngoài cửa Sổ.

Hắn vội vàng nhìn đồng hồ, kinh ngạc phát hiện đã bảy giờ tối. Bảy giờ mà trời vẫn chưa tối hẳn, chứng tỏ hiện tại vị trí vĩ độ của hắn khá cao, hơn nữa còn là mùa hè.

Trước khi xuyên không, Vương Trung chưa từng sống ở phía bắc sông Trường Giang, không biết mùa hè ở phương bắc hoàng hôn lúc nào, liền hỏi Yegorov: "Còn bao lâu nữa trời tối?"

Yegorov cũng nhìn đồng hồ: "Còn một tiếng nữa mặt trời lặn, khoảng tám rưỡi là tối om."

Vương Trung suy nghĩ một lúc, ra lệnh: "Bố trí phòng thủ đơn giản, chúng ta ở đây đợi bộ đội hậu cần và bệnh viện dã chiến phía sau. Bộ đội hậu cần có nhiều tài xế hơn, có thể lái đi nhiều xe tải hơn."

Yegorov nói: "Nhưng như vậy chẳng phải chúng ta càng nguy hiểm hơn sao?"

Vương Trung mỉm cười: "Chúng ta lái xe quân sự của Prosen, bên ngoài còn có dấu hiệu chữ thập của Prosen. Tối đến, chúng ta bật đèn xe lên, bọn chúng sẽ tưởng chúng ta là quân mình."

Đã từng nghe qua chiến tích huy hoàng của quân tình nguyện bật đèn xe lừa quân Mỹ vào ban đêm, lần này Vương Trung cũng muốn thực hành một lần.

Pavlov lớn tiếng phản đối: "Lỡ bị phát hiện thì tiêu đời!"

Vương Trung: "Tôi sẽ ngồi chiếc xe đầu tiên dẫn đầu, tiêu đời cũng là tôi chết trước."

Nói xong hắn hối hận, rõ ràng là muốn bảo toàn mạng sống, thế mà lại lỡ miệng ra vẻ anh hùng…

Chỉ có thể hy vọng quân địch thật sự chủ quan như vậy.

Vương Trung nghĩ ngợi, cảm thấy như vậy vẫn chưa chắc chắn, nên bổ sung thêm: "Điều thêm cho tôi một người gan dạ, biết tiếng Prosen, cùng ngồi chiếc xe đầu tiên. Người đó có trách nhiệm ứng phó với việc kiểm tra của quân Prosen."

Pavlov nhướn mày: "Ngài không biết sao?"

Vương Trung: "Tôi nên biết sao?"

"Không, ngài là bá tước mài"

Chẳng lẽ quý tộc ở thời không này phải biết tiếng Prosen sao?

Lúc này Sufang lên tiếng: "Tôi biết tiếng Prosen, tôi sẽ đi cùng bá tước Rokossovsky trên cùng một chiếc xe."

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, cho dù có xảy ra chuyện, chết cũng là chết cùng mỹ nữ.

Hắn nói với Yegorov: "Anh cũng lên chiếc xe đầu tiên, mang theo đội biệt động của Grigori, trang bị toàn súng tiểu liên. Nếu thật sự xảy ra chuyện, chúng ta có thể đánh úp quân Prosen một trận bất ngờ."

"Được!" Yegorov cười lớn, có vẻ như anh ta rất thích loại nhiệm vụ xông pha trận mạc này.

x

Cùng lúc đó, Von Dietrich đang đi tới đi lui trong sở chỉ huy của mình: "Chuyện gì thế này? Sao cuộc tấn công vẫn chưa bắt đầu? Đội trinh sát của Sư đoàn 54 đã đến chưa?"

Sĩ quan thông tin trả lời: "Vẫn chưa, chúng ta vẫn giữ liên lạc vô tuyến điện với họ, xe Jeep của họ bị hỏng, đường xá ở khu vực chiến sự quá tệ."

Dietrich hỏi: "Vậy còn lực lượng thiết giáp? Liên lạc được chưa?"

“Chúng tôi đã liên lạc được với một tiểu đoàn trưởng thiết giáp ở tiền tuyến, anh ta bị mất liên lạc với trung đội thiết giáp được phối thuộc cho Sư đoàn 54. Tất nhiên cũng có thể chỉ là do xe chỉ huy của trung đội bị hỏng radio.” Dietrich biu môi: “Một trung đội thiết giáp mất liên lạc, cộng thêm màn khói dày đặc do pháo binh bắn ra, quân địch đã phát động phản công cục bộ. Lũ người Ant này, định liều chết đánh một trận cuối cùng sao? Nhưng chúng ta đã đợi lâu như vậy, bọn chúng đâu?”

Nói xong, Dietrich đi đến bên cửa sổ của tòa nhà trang viên bằng đá được sử dụng làm sở chỉ huy, nhìn về phía bốn chiếc xe tăng của trung đội xe tăng trực thuộc sở chỉ huy đang canh gác trong vườn.

Lính xe tăng đã sẵn sàng chiến đấu, động cơ xe cũng được giữ ở trạng thái khởi động.

Nhưng quân địch vẫn chưa xuất hiện.

Dietrich nói: “Gọi điện cho không quân, tôi muốn yểm trợ đường không!”

“Thưa ngài Dietrich,’ Tham mưu trưởng lên tiếng,‘Còn một tiếng nữa trời tối, không quân có bay đến cũng không nhìn thấy gì.”

Dietrich chửi một câu, tiếp tục đi tới đi lui trong phòng.

Lúc này, từ xa vọng lại tiếng nổ lớn.

Hắn vội vàng chạy đến bên cửa sổ, nhìn vê hướng phát ra tiếng nổ, và thấy một quả cầu lửa màu đỏ cam bốc lên từ mặt đất.

Tham mưu trưởng cũng bước tới, liếc mắt một cái đã nhận ra vị trí quả cầu lửa bốc lên: “Có vẻ như trạm quân nhu tiền tuyến bị nổ tung. Không quân Ant oanh tạc sao? Nhưng tôi không nghe thấy tiếng động cơ.”

Dietrich gâm lên: “Ngu ngốc! Kẻ địch mà chúng ta đang tìm kiếm ở ngay đó! Chết tiệt, lời đe dọa trong radio vừa rồi chỉ là nghi binh! Lập tức phái quân đội đến đó!”

Tham mưu trưởng nói: “Đội dự bị đang bị chặn đường, ngài quên rồi sao? Hiện tại lực lượng chúng ta có thể điều động ngay lập tức chỉ có lực lượng phòng không và lực lượng trinh sát của quân đoàn. Có nên điều động họ không?”

Dietrich chửi thê một tiếng: “Không, đây là cuộc phản công liều chết của quân địch, phái ít quân như vậy chẳng khác nào ném đá vào biển. Bảo đội dự bị hành quân nhanh lên!”

x

Nghe thấy tiếng nổ, Vương Trung liếc mắt nhìn về phía sau: “Ôi chao, hoành tráng thật.”

Xe của hắn đi đầu đoàn xe, mà công binh phải đợi đoàn xe đi khỏi một khoảng mới kích nổ bom hẹn giờ, nên hiện tại hắn cách trạm quân nhu ít nhất cũng phải một cây số, nhưng quả cầu lửa tạo ra từ vụ nổ vẫn lớn một cách dị thường.

Giống như vụ nổ hạt nhân vậy.

Dù Vương Trung chỉ mới xem qua hình ảnh vụ nổ hạt nhân trong phim tài liệu.

Lúc này, Sergey đang lái xe lên tiếng: “Nhất định phải để tôi lái chiếc xe đầu tiên này sao? Anh không thể đổi người khác à?”

Vương Trung: “Tôi đây là đang tin tưởng anh đấy.”

Thật ra là bởi vì Sergey là quý tộc, biết nói tiếng Prosen và tiếng Galorin.

Sergey bực bội: “Bái phục, đây là mệnh lệnh tự sát gì vậy, bật đèn xe chạy trên đường quốc lộ! Chúng ta chắc chắn sẽ bị phát hiện, sau đó bị bắn thành cái sàng.”

Sufang nói: “Ngay cả tôi là con gái còn không sợ, sao anh sợ đến vậy?” Lúc này, Sufang đang chen chúc với Vương Trung trên cùng một chỗ ngồi.

Cô gái này tuy “miền núi” bằng phẳng nhưng vòng ba lại đồ sộ, ép Vương Trung phải sát vào mép cửa xe.

Nếu là ở một hoàn cảnh khác, có lẽ Vương Trung sẽ rất hưởng thụ, nhưng hiện tại hắn phải tập trung cao độ, không rảnh để ý đến những chuyện này.

Lý do Vương Trung tự mình đi đầu tiên còn là vì muốn tận dụng khả năng chiếu sáng của ngón tay vàng - quân địch trong tầm nhìn của hắn sẽ được đánh dấu sáng.

Nhờ đó, Vương Trung có thể phát hiện địch từ khoảng cách hai km, thậm chí xa hơn.

Lúc này trời đã dần tối, tâm nhìn của người bình thường chỉ khoảng năm sáu trăm mét, xa hơn một chút là tối đen như mực, chẳng nhìn thấy gì.

Nhưng tâm nhìn của ngón tay vàng của Vương Trung thì không khác gì ban ngày.

Có vẻ như ngón tay vàng này sẽ rất hữu dụng trong những trận đánh ban đêm.

Lúc này, Vương Trung nghe thấy tiếng Yegorov: “Re trái ở cây dương trắng to đùng phía trước, là đến đường nhỏ.”

Vương Trung nhìn thấy cây dương trắng, và con đường nhỏ re trái, con đường này kéo dài về phía đông bắc, hai bên toàn là bụi cây.

Trên đường không có bóng dáng quân Prosen nào.

Chương 15: Tan Tác

Chương 20: Hành Quân Ban Đêm

Chương 20: Hành Quân Ban Đêm

Đi trên đường nhỏ được một lúc, Vương Trung chuyển về góc nhìn ban đầu để thở phào nhẹ nhõm, kết quả vừa chuyển về đã ngáp một cái thật to.

Cơn buồn ngủ như thể chờ đợi thời cơ, lập tức ập đến, chiếm lấy đầu óc Vương Trung.

Vương Trung đưa tay dụi mắt, nhưng cũng chẳng thể tỉnh táo hơn.

Chết tiệt, rõ ràng đây là lúc cần dựa vào hack của mình để cảnh báo sớm cho địch, sao lại buôn ngủ vào lúc này chứ?

Nhưng cơn buồn ngủ đâu có quan tâm đến suy nghĩ của Vương Trung, nó giống như ngàn cân đè nặng lên mí mắt hắn.

Ý thức dần mơ hồ, trong lúc mơ màng, Vương Trung chợt nhớ đến lời cha mình, người từng tham gia cuộc chiến tranh bảo vệ biên giới phía Bắc:

“Có lẽ bố mày vô tâm vô phổi, chứng kiến đồng đội hy sinh mấy lần rồi cũng thành quen, trên chiến trường thì nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ.”

Chẳng lẽ nói - mình cũng vậy, sắp quen với chiến trường rồi?

Vương Trung ngủ say như chết.

Không biết đã qua bao lâu.

Khi hắn mở mắt ra, khuôn mặt Sufang chiếm trọn tâm nhìn.

Lúc này Vương Trung mới phát hiện mình đã ngủ gục trên vai Sufang, nước miếng còn chảy ra dính cả vào người cô, làm ướt một mảng lớn ở ngực áo.

Hắn vội vàng lấy tay áo lau miệng, áy náy nói: "Xin lỗi!"

Sufang cười nói: "Ngài lại xin lỗi tôi vì chuyện này sao? Rõ ràng trong lời đồn, ngài là một quý tộc tệ bạc hơn thế này nhiều."

Vương Trung thuận theo lời Sufang hỏi: "Trong lời đồn, tôi là quý tộc như thế nào?"

Sufang nhún vai: "Thì là… giống như những tên quý tộc xấu xa khác. Đúng rồi, ngài và - ngài và Lyudmila Vasilyevna Melekhovna là người yêu sao?"

Vương Trung kinh ngạc: "Lyudmila Vasilyevna Melekhovna? Sao cô ấy lại được nhắc đến?"

"Bởi vì lúc ngủ ngài đã lam bẩm 'Lyudmila Vasilyevna Melekhovna không sao chứ, tôi nghe rất rõ." Sufang nói.

Vương Trung tùy tiện bịa chuyện: "Cô ấy là một mỹ nữ, tôi không muốn cô ấy bị quân Prosen ức hiếp."

"À, ra vậy." Giọng Sufang có chút thất vọng.

Sergey ngồi trên ghế lái muốn nói lại thôi.

Vương Trung lại hỏi: "Tôi ngủ bao lâu rồi?"

Sufang: "Mấy tiếng rôi. Không phải ngài có đồng hồ sao?"

Vương Trung lúc này mới nhớ ra, bèn xắn tay áo lên xem đồng hồ.

Bây giờ là hai giờ sáng. Lúc này, Sergey nói: "Bá tước, phía trước có đèn xel"

Vương Trung nhìn về phía trước, quả nhiên thấy ánh đèn của một hàng dài xe cộ ở phía xa.

Hắn lập tức chuyển sang góc nhìn quan sát, tất cả các phương tiện trên đường phía trước đều được đánh dấu sáng: Toàn là địch!

Vương Trung đang quan sát quân địch thì cảm nhận được cú xóc do phanh xe gấp.

Hắn vội vàng nói: "Đừng hoảng! Phanh xe gấp lại càng dễ bị chú ý, cứ thế lái qua, đến gần rồi hãng dừng!"

Chiếc xe tiếp tục lăn bánh.

Giọng Sergey vang lên: "Chết tiệt, anh bị điên rồi!"

Vương Trung không để ý đến hắn, tiếp tục quan sát quân địch.

Xe co trên đường phần lớn là xe trống quay về, một số xe còn chở theo thương binh và thi thể.

Mỗi xe chỉ có một tài xế, một số xe còn có thêm một thợ máy đi cùng.

Rất nhiều lính Prosen đang nghỉ ngơi bên đường, họ đốt lửa trại, hoàn toàn không lo lắng bị tập kích hay pháo kích.

Nghĩ kỹ lại thì quân địch đã bật đèn xe sáng choang như vậy, một chút lửa trại cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Giọng Sergey run rẩy: "Thật sự muốn lái qua đó sao? Toàn là quân Prosen đấy!"

Vương Trung chuyển về góc nhìn bình thường, gõ vào cửa sổ sau ghế lái.

Khuôn mặt Yegorov lập tức xuất hiện ở phía bên kia: "Chuyện gì vậy?"

Vương Trung: “Bảo mọi người chuẩn bị sẵn sàng, phía trước là trạm gác của Prosen, vừa khai chiến là lập tức xuống xe. Trước đó không được manh động, nghe tôi bắn súng mới được hành động, nếu không thì nín thở cho tôi.”

“Rõ.”

Khuôn mặt Yegorov biến mất.

Vương Trung rút súng lục ra kiểm tra, sau đó giấu tay vào trong bóng tối của cửa xe.

Lúc này hai bên đường đã xuất hiện lính Prosen, bọn chúng vây quanh đống lửa đang ăn đồ hộp, chẳng thèm liếc nhìn xe cộ trên đường.

Vương Trung ngửi thấy mùi đồ hộp, bụng liền réo ầm ĩ.

Chết tiệt, vừa nãy tranh thủ lúc chờ đợi bộ đội hậu cần và bệnh viện dã chiến ăn tạm chút gì thì tốt rồi.

Sufang lấy ra một thứ gì đó, nói: “Tôi có bánh quy nén, anh ăn không?”

Vương Trung không nói hai lời, nhận lấy rồi nhét vào miệng.

Cuối cùng xe cũng đến gần con đường lớn tấp nập xe cộ, một hạ sĩ quan Prosen đeo súng tiểu liên đứng giữa đường, giơ cao tay phải.

Vương Trung nhận ra cử chỉ này, hồi bé đi trên đường thường thấy cảnh sát giao thông ra hiệu lệnh dừng xe như vậy.

Sergey dừng xe, tiếng thở dồn dập đến mức Vương Trung cũng nghe thấy rõ. Không biết có phải bi Sergey lây hay không, hơi thở của Vương Trung cũng bắt đầu gấp gáp.

Hắn nhìn chằm chằm vào viên hạ sĩ quan Prosen, cố gắng không nhìn vào khẩu súng tiểu liên trên người gấm.

Nhưng viên hạ sĩ quan này dường như chẳng muốn kiểm tra người trên xe, thậm chí còn lười dùng đèn pin soi vào buồng lái, chỉ quay người nhìn đoàn xe tiếp tế đang tiến vào con đường lớn.

Quân địch hoàn toàn không ngờ tới sẽ gặp phải quân Ant đi xe quân sự của mình ở đây!

Ánh mắt Vương Trung vẫn dõi theo quân địch, nhưng lặng lẽ gạt chốt an toàn của súng lục - nếu ở đây mà súng cướp cò gây ra chuyện gì thì đúng là xui xẻo.

Trái ngược với Vương Trung đã hoàn toàn yên tâm, Sergey dường như càng ngày càng căng thẳng, hơi thở nặng nề như trâu húc.

Vương Trung vừa lo lắng Sergey sẽ không chịu đựng nổi thì chiếc xe tiếp tế cuối cùng cũng đi qua ngã †ư.

Viên hạ sĩ quan chỉ huy giao thông lập tức xoay người, ra hiệu "Đi đi".

Vương Trung mỉm cười gật đầu.

Sergey khởi động xe, lái lên đường lớn.

Hắn suýt chút nữa đã đi theo đoàn xe quay đầu về phía bên trái, may mà Sufang kịp thời nhắc nhở bằng tiếng Prosen: "Chúng ta phải đi tiền tuyến! Rẽ phải!"

Sergey vội vàng đánh lái gấp, re sang phải.

Lính Prosen ở ngã tư cười ồ lên, có người còn hét lớn gì đó, Vương Trung không hiểu.

Chờ khi đã đi xa khỏi ngã tư, Vương Trung mới hỏi: "Vừa rồi bọn chúng nói gì vậy?"

"Bọn chúng nói: 'Vội vàng ve nhà bú sữa mẹ à?" Sufang nói,'Nói chung là chế nhạo anh ta đấy."

“Tôi chỉ là bị trượt tay thôi!” Sergey biện minh/‘Lòng bàn tay tôi toàn mồ hôi, suýt chút nữa thì không cầm nổi vô lăng!”

Đột nhiên, giọng Sergey hạ thấp xuống, bởi vì bên đường lại xuất hiện lính Prosen.

Lụ Prosen này đốt lửa trại, ăn đồ hộp, thậm chí còn uống rượu không biết kiếm được từ đâu.

Chẳng mấy chốc, xe đã tiến vào một thị trấn nhỏ, lính Prosen trong trấn còn đông hơn.

Vương Trung chuyển sang góc nhìn quan sát, nhìn con đường phía trước, sau đó chỉ thị cho Sergey: “C cứ đi thẳng theo con đường này, đường thông hết!”

Sergey căng thẳng đến mức không còn tâm trí để trả lời.

Bọn họ cứ như vậy lái xe thẳng vào quảng trường trung tâm thị trấn.

Vương Trung mơ hồ nhìn thấy một “ụ đất” lớn ở giữa quảng trường, đến gần mới phát hiện ra đó là một núi xác chết.

Bọn chúng, bọn chúng đã tàn sát tất cả cư dân trong thị trấn này sao??

Điều này… Thật quá tàn nhẫn! Vương Trung kinh hãi trước sự tàn bạo của quân địch đến mức không nói nên lời.

Sufang che miệng, cố gắng kìm nén để không bật khóc.

Chờ khi xe đã ra khỏi thị trấn, cô gái mới òa khóc nức nở. Vương Trung võ vai an ủi cô, lúc này, mục tiêu của hắn ở thế giới này, lại lặng lẽ có thêm một chút thay đổi.

Hắn không phải người của Đế quốc Ant, cũng không có thiện cảm gì với những thứ như hoàng đế, quý tộc, cặn bã phong kiến”.

Nhưng hành động tàn sát thường dân của quân Prosen đã chạm đến giới hạn của hắn.

Hắn rất mong chờ có thể sử dụng góc nhìn của mình để dạy cho quân Prosen một bài học nhớ đời.

Chương 16: Phản công

Chương 21: Thương thế chuyển biến xấu

Chương 21: Thương thế chuyển biến xấu

Nhưng vấn đề đầu tiên Vương Trung phải đối mặt là cơn buồn ngủ ngày càng dữ dội.

Không biết có phải vì ngồi gần Sufang hay không mà đêm hôm khuya khoắt, Vương Trung bắt đầu nóng đến toát mồ hôi, hơi thở phả ra cũng nóng rực.

Cùng lúc thân thể nóng lên, đầu óc hắn cũng trở nên chậm chạp như bị rót chì.

Trong cơn mơ màng, Vương Trung nghĩ hay là mình bị sốt rồi?

Hắn nhớ tới vết thương trên vai.

Vương Trung nhớ mang máng lúc băng bó, có người nói vết thương khá nặng, chắc sẽ sớm sốt.

Ai nói nhỉ?

Đầu óc kém minh mẫn khiến hắn không thể nhớ nổi.

Ý thức Vương Trung dần mơ hồ rồi chìm vào hôn mê.

Khi hắn mở mắt, cảnh vật lướt qua ngoài cửa sổ cho thấy đoàn xe đang đi qua một thị trấn nhỏ.

Giữa lúc mơ màng, Vương Trung nghe thấy tiếng Prosen liền giật mình tỉnh lại, dù đầu óc vẫn còn choáng váng.

Phản ứng đầu tiên của hắn là rút súng nhưng một bàn tay nhỏ nhắn đã giữ chặt lấy: "Đừng lo, hắn ta đang bảo 'Phía

trước là vùng địch chiếm đóng, cẩn thận. ”

Vì tình trạng cơ thể quá kém nên Vương Trung phải mất một lúc mới phản ứng kịp, vùng địch chiếm đóng mà tên Prosen kia nói chính là khu vực quân mình kiểm soát.

Vương Trung nhìn đồng hồ nhưng phải mất đến một giây mới xem được giờ: Ba giờ sáng.

Mới có ba giờ sáng mà phía đông đã hửng đông, có lẽ người phía nam như Vương Trung chưa từng thấy trời sáng sớm như vậy.

Hắn nhìn về phía đông một lúc roi mới nhớ ra phải chuyển sang góc nhìn toàn cảnh để quan sát xung quanh.

Chưa kịp làm vậy thì Sufang đã lên tiếng: “Anh bị sốt rồi, vì vết thương à? Bệnh viện dã chiến đi theo sau chúng ta mà không có penicillin cho anh.”

“Họ không có cơ hội, toàn bị địch đuổi chạy.” Vương Trung đáp.

Khi nói chuyện, hơi thở của hắn phả ra nóng rực.

Không nói thì không sao, vừa nói Vương Trung liền cảm thấy khát nước, đưa tay muốn lấy bình nước thì chỉ thấy sợi dây đeo bị đứt.

Ngay sau đó, một bình nước đã mở nắp được đưa tới trước mặt hắn.

“Uống nhiều một chút. Xin lỗi, tôi… không ngờ anh lại thiếu nước.” Sufang nói.

“Cảm ơn.” Vương Trung nhận lấy bình, uống một hơi dài. Có lẽ vì sốt đến hồ đồ nên hắn cảm thấy cơ thể mình như miếng bọt biển, nước vừa vào miệng đã bị hút cạn.

Uống một mạch xong, Vương Trung cảm thấy khá hơn, liền chuyển sang góc nhìn toàn cảnh, xác nhận phía trước không có quân địch.

Lúc này, Sufang mới lên tiếng: "Anh nên về tuyến sau chữa trị đi, nhìn anh nhợt nhạt quá." "Cũng phải đợi chúng ta thoát khỏi nguy hiểm trước đã." Vương Trung đáp.

Vừa dứt lời, hắn nhìn thấy trên sườn núi phía trước có bốn chiếc xe tăng đang dừng lại.

Vương Trung theo bản năng hét lớn: "Dừng lại!"

Cú phanh gấp khiến Vương Trung suýt nữa thì nôn, cơ thể vốn đã khó chịu, giờ lại thêm cú xóc này khiến đầu óc hắn quay mòng mòng.

Tin tốt là những chiếc xe tăng trên sườn núi kia không phải quân địch.

Xe tăng của Prosen đều sơn màu xám giống quân Đức ở thế giới trước của Vương Trung, còn những chiếc xe tăng trên kia lại có màu kaki.

Chẳng lẽ thế giới này chưa có khái niệm ngụy trang?

Những chiếc xe tăng màu kaki trông đồ sộ hơn hẳn xe tăng của Prosen, ngoài tháp pháo chính với khẩu pháo ngắn to, phía trước còn có hai tháp pháo nhỏ, nhìn như thể phía trước xe mọc ra thêm hai cái càng.

Vương Trung thấy kiểu dáng này có phần quen mắt.

Xe tăng đa tháp pháo T-28 của Liên Xô?

Vương Trung từng lái thử cỗ máy này trong game War Thunder, điểm đặc trưng là giáp mỏng nhưng to xác, ưu điểm duy nhất là khẩu pháo 45mm có sức xuyên phá và sát thương tốt.

Đặt thứ đó lên sườn núi…

Bỗng nhiên, Vương Trung nhớ ra một chuyện quan trọng hơn: Bọn họ đang ngồi trên xe tải của quân Prosenl

“Tắt đèn, mau tắt đèn! Truyền lệnh cho xe phía sau cũng tắt đèn!” Vương Trung hét lớn.

Bắn nhầm quân mình là chuyện thường xảy ra trên chiến trường, nhất là khi sử dụng trang bị chiến lợi phẩm.

Trong cuốn tự truyện “Những chú hổ trong bùn lầy” của mình, Otto Carius, một chỉ huy xe tăng lão luyện của Đức Quốc Xã, đã kể lại rằng, lính thiết giáp Đức rất thích xe tăng T-34 của Liên Xô nên hễ thu được là sẽ lập tức sử dụng.

Kết quả là dù đã sơn lên xe dấu thập tự to tướng nhưng ông vẫn bị chính đồng đội bắn hạ. Từ đó vê sau, Otto Carius không bao giờ có ý định sử dụng T-34 nữa.

Vương Trung không muốn chết dưới tay quân mình.

Hắn hỏi Sufang: “Trên sườn núi phía trước là xe tăng của quân ta, cô liên lạc được với họ không?”

Sufang nhìn về phía trước với vẻ nghi hoặc, dù mặt trời đã dần lên cao nhưng tâm nhìn vẫn chưa tới 500m, làm gì thấy xe tăng, những ngọn núi phía xa cũng chỉ là một đường viên mờ nhạt.

“Anh sốt đến hồ đồ rồi à?” Sufang hỏi.

“Liên lạc được không?” Giọng Vương Trung có phần gắt gỏng.

Hắn đang ốm, người rất khó chịu nên tâm trạng cũng không được tốt.

Sufang rụt cổ đáp: “Vậy tôi cần thời gian để làm lễ cầu nguyện, còn phải xem xem đối diện có thầy tu nào hay

không.”

Vương Trung tặc lưỡi, xem ra chỉ còn cách khác. “Xe tăng chắc chắn co radio, chúng ta có radio thu được, thử liên lạc xem sao.” Hắn nói.

“Chúng ta không biết tân số của họ, cũng không biết ám hiệu hay mã hiệu gì cả, tình hình này họ sẽ không tin đâu.’ Sergei nói.

Vương Trung đưa tay ôm trán, đầu óc hắn đau như búa bổ, nhưng phần lớn là do sốt chứ không phải vì tình huống trước mắt.

Trong trạng thái này, Vương Trung đã đưa ra một quyết định mà bình thường hắn sẽ không bao giờ làm.

“Cắm cờ trắng và cờ của quân ta lên xe, cho mọi người xuống xe hết. Cô cũng xuống xe đi, Sufang. Đợi trời sáng, chúng ta lái xe lên đó. Nếu tiếp xúc được với họ thì bắn pháo sáng.”

Sergei tái mặt: “Cái này… nhất định phải là chúng ta đi sao? Người khác không được à? Liên lạc thôi mà?”

Vương Trung lúc này không còn nghe thấy Sergei nói gì nữa, hắn đang sốt, cảm giác như não sắp sôi lên đến nơi.

Sergei đợi mãi không thấy Vương Trung đáp lời, chỉ đành thở dài, giọng nức nở: “Được rồi, được rồi.”

“Cái kia, tôi xuống xe kiểu gì đây? Bò qua người hai anh à? Xin lỗi nhưng mà…” Sufang ngập ngừng.

Vương Trung mở cửa xe, định bước xuống thì chân bỗng mềm nhũn, suýt nữa thì ngã dập mặt.

May thay, có người đã kịp thời đỡ lấy hắn.

Trong cơn choáng váng, Vương Trung nhìn thấy mái tóc bạc quen thuộc.

“Aleksei, anh… trông anh mệt mỏi quá!” Lyudmila vừa đỡ lấy vai Vương Trung vừa lo lắng hỏi.

Phải mất một lúc Vương Trung mới nhớ ra Aleksei là tên của mình, còn Alyosha là tên thân mật. Xem ra cô gái này rất quen thân với hắn.

Vừa nghĩ, Vương Trung buông thỏng người, tựa hẳn vào Lyudmila.

Lyudmila lùi lại một bước mới đứng vững được trước sức nặng của Vương Trung.

Cô nàng do dự một chút rồi hỏi: “Thầy tu Yetsemenko bảo tôi tới hỏi xem tại sao lại dừng xe, có chuyện gì vậy?”

“Phía trước có xe tăng của quân ta, sợ bị bắn nhầm nên tôi cho dừng lại.” Vương Trung đáp.

Lyudmila nhìn về phía trước, giọng đầy nghi hoặc: “Phía trước?”

Đúng lúc này, Sufang thò đầu ra khỏi xe với vẻ mặt bối rối, cô nàng bị Vương Trung chặn mất đường xuống.

Thấy vậy, Lyudmila liền kéo Vương Trung lùi lại vài bước.

Sufang bước xuống xe, kéo vạt áo rồi lúng túng nói: ‘À, tôi là thầy tu, theo quy định phải ở cạnh chỉ huy tối cao.”

”” Lyudmila gật đầu.“Cô vất vả rồi.”

Lúc này, Yegorov chạy tới báo cáo: “Báo cáo, cờ trắng và cờ hiệu đã cắm xong.”

“Được rồi.” Vương Trung đáp rồi lưu luyến rời khỏi Lyudmila, định bò về cabin.

Lúc này, tay chân hắn vẫn còn rất yếu, nhất là cánh tay phải bị thương, mềm oặt, đến cầm ống nhòm cũng khó. Rõ ràng là với tình trạng này, Vương Trung không thể tự mình leo lên xe, thấy vậy, hai cô gái vội vàng chạy tới, cùng nhau đẩy hắn lên cabin.

“Anh định làm gì vậy?” Lyudmila lo lắng hỏi.

“Liên lạc với xe tăng, tránh bị bắn nhâm.” Vương Trung đáp.

“Hay là để tôi đi… Yegorov đề nghị.

“Không được, đây là việc của tôi. Lính của anh tin tưởng anh, chứ không phải tôi. Tôi ở lại không chỉ huy được họ đâu.’ Vương Trung nói.

Thực ra lúc này đầu óc Vương Trung đang rất mụ mị, nếu không hắn sẽ nhận ra rằng phương án hợp lý nhất là cử hai tình nguyện viên đi.

Đáng tiếc, lúc này hắn không đủ tỉnh táo để suy nghĩ thấu đáo, còn những người xung quanh sau một ngày chiến đấu đã quen với việc nghe theo mệnh lệnh của hắn.

“Hay là để tôi đi thay anh?” Sergei rơm rớm nước mắt.

Vương Trung đóng cửa xe, phất tay: “Lái xe!”

Dù vẻ ngoài Sergei luôn tỏ ra nhút nhát, nhưng anh ta vẫn lập tức khởi động xe.

Chiếc xe tải cắm cờ trắng và cờ hiệu Ant lao về phía đông trong ánh bình minh.

Chương 17: Người phát động cuộc phản c…

Chương 22: “Me kiếp, mày bắn nhầm quân mình rồi”

Chương 22: “Mẹ kiếp, mày bắn nhầm quân mình rồi”

Sufang nhìn theo chiếc xe tải khuất dần trong sương sớm, rồi quay sang quan sát cô gái tóc bạc.

Quả là một mỹ nhân! - Cô thâm cảm thán.

Lúc này, Lyudmila mới lên tiếng: “Có lẽ anh ta sốt đến hồ đồ rồi, trước kia anh ta không bao giờ làm vậy đâu.”

“Anh ta trước kia? Cô quen Bá tước lâu rồi sao?” Sufang tò mò hỏi.

Lyudmila nhún vai: “Tôi quen anh ta từ nhỏ, lãnh địa của chúng tôi ở cạnh nhau.”

“Vậy cô là nữ Bá tước?” Sufang hỏi tiếp.

“Chưa, hiện tại tôi là thầy tu nên không thể nhận tước vị.” Lyudmila đáp.

Người làm chức sắc tôn giáo không thể nhận tước vị thế tục.

”” Sufang gật đầu.“Vậy sau này cô sẽ kết hôn với Bá tước chứ?”

“Hả?” Lyudmila ngẩn người, quay sang nhìn Sufang, rồi cười lớn.“Cô… đừng nói là cô thích anh ta đấy nhé? Anh ta là một tên sở khanh có tiếng đấy, rất nhiều salon ở Yekaterinburg không chào đón anh ta vì anh ta rất hay sàm sỡ phụ nữ, cứ như

chó dại vậy. Nói mới nhớ, lúc nãy tôi đỡ anh ta, anh ta lại không giở trò gì, chắc là sốt đến lú lẫn rồi.”

Sufang kinh hãi: “Anh ta là người như vậy sao?”

“Cô không thuộc Lữ đoàn 41 nên không biết đâu. Cả lữ đoàn đều biết tăm tiếng của anh ta. Mà hôm qua, sau khi súng nổ, anh ta đã vừa khóc vừa chạy xuống hầm trú ẩn, còn tè cả ra quần nữa, khiến sĩ khí của cả Lữ đoàn 41 đều sụp đổ.” Lyudmila nói.

Cô nàng vừa dứt lời thì Yegorov đã lên tiếng: “Thôi nào. Trước kia anh ta có thể là một kẻ hèn nhát, nhưng lúc này tôi thấy anh ta là một người Ant dũng cảm! Nếu không có anh ta, có lẽ giờ này chúng ta đã bị vây chặt trong Rogneda rồi.

“Cô chú ý lời nói một chút, thầy tu. Đừng nói những điều ảnh hưởng đến tinh thần binh sĩ.”

Thầy tu cũng là chức sắc tôn giáo.

“Xin lỗi, tôi chỉ là… Lyudmila ấp úng.

Cô nàng ấp a ấp úng mãi không nói nên lời, cuối cùng chỉ biết nhún vai.

Lời còn chưa dứt, một tiếng nổ lớn đã vang lên từ phía xa.

Những người lính đang nghỉ ngơi bên đường đồng loạt nằm rạp xuống đất.

Yegorov là lính kỳ cựu nên vẫn bình tĩnh phất tay: “Bình tĩnh, còn xa lắm! Nếu là pháo bắn về phía chúng ta, các cậu sẽ nghe thấy tiếng huýt gió trước, khi nào thành lính kỳ cựu như tôi, các cậu còn có thể nghe ra được cỡ nòng pháo.”

Nhưng Lyudmila lại hét lên: “Tiếng súng từ hướng anh ấy đi tới!”

Nói rồi, cô nàng giật lấy ống nhòm của Yegoroy, chạy vội tới một tảng đá ven đường, quan sát về phía xa.

Cơn gió từ hướng đông thổi tới, thổi tung bím tóc, để lộ mái tóc bạc óng ánh trong nắng sớm.

x Vương Trung nhìn thấy xe tăng khai hỏa từ góc nhìn toàn cảnh.

Hắn muốn nhảy ra khỏi xe nhưng người không còn chút sức lực.

Khi chuyển về góc nhìn thông thường, quả đạn pháo đã rơi xuống ven đường, đất đá văng tung tóe bay cả vào trong xe, rơi đây mặt Vương Trung.

Sergei lập tức mở cửa xe, nhảy xuống, chiếc xe tải mất lái vẫn tiếp tục lao về phía trước.

Trong cơn hoảng loạn, Vương Trung đưa tay nắm lấy vô lăng, dò dẫm chân phải tìm bàn đạp phanh, nhưng do cơ thể quá yếu, hắn không thể đạp nổi.

Nhưng có lẽ vì không ai đạp ga, hoặc động cơ đã bị mảnh pháo làm hỏng, chiếc xe tải dan dân chậm lại.

Xe tăng trên đỉnh đồi lại bắn thêm một phát, thùng xe rỗng lập tức nổ tung thành một quả cầu lửa.

Kính chắn gió phía sau vỡ tan, mảnh vỡ văng vào cào rách má Vương Trung.

Vương Trung ngồi trong xe, cố gắng mở cửa nhưng bất thành.

Lúc này hắn mới nhận ra, hình như không cần phải tự mình mạo hiểm như vậy.

Mẹ kiếp, muốn bảo toàn tính mạng, cuối cùng lại tự mình chuốc lấy cái chết.

Có lẽ xe tăng trên đỉnh đồi đã nhìn thấy cờ trắng trên xe, hoặc họ đã chắc chắn phá hủy được chiếc xe tải nên muốn tiết kiệm đạn, họ ngừng bắn.

Vương Trung ngồi trong cabin, thử mở cửa xe thêm hai lần nhưng đều thất bại, có lẽ quả đạn pháo vừa rồi đã làm hỏng cửa xe.

Hắn đành phải cố gắng di chuyển về phía ghế lái, định bụng sẽ chui ra bằng cửa Sergei vừa nhảy xuống.

Hắn không biết liệu chiếc xe có phát nổ hay không.

Bị thiêu sống là cái chết đau đớn nhất, Vương Trung không muốn trải qua.

Đúng lúc này, hắn thấy một con ngựa trắng xuất hiện trên sườn núi!

Một người đàn ông cưỡi bạch mã phi xuống từ đỉnh đồi, lao thẳng về phía chiếc xe tải đang bốc cháy.

Vương Trung nhìn con bạch mã, quên cả việc đang cố gắng thoát thân.

Chuyển sang góc nhìn toàn cảnh, Vương Trung thấy rõ người đàn ông cưỡi bạch mã là một Đại úy đội mũ bảo hiểm xe tăng, có lẽ là chỉ huy của toán xe tăng này.

Vị Đại úy phi ngựa tới gần, nhìn thấy quân hàm trên người Vương Trung, chửi thề một tiếng "Địt mẹ con chó cái", vội vàng nhảy xuống, chạy tới mở cửa xe.

Kéo được Vương Trung ra khỏi xe, vị Đại úy thở phào nhẹ nhõm, đứng nghiêm chào: "Báo cáo, Đại úy Rubakoy, chỉ huy Đại đội 2, Tiểu đoàn 2, Trung đoàn Xe tăng 31, Quân đoàn Xe tăng 4, phụng mệnh tới đây chặn đánh quân Prosenl"

"Đại đội 22 Tôi chỉ thấy có bốn chiếc xe tăng." Vương Trung hỏi.

Vị Đại úy cười khổ: “Chỉ còn lại chừng này thôi, không kích đã tiêu diệt gan hết xe tăng của chúng tôi rồi. Máy bay Prosen được trang bị pháo 20mm, bắn chúng tôi như bắn bia tập, chưa kể còn có bom nữa.”

Nói rồi, anh ta nhìn lên đỉnh đồi, tiếp tục than: “Xe tăng của chúng tôi giáp mỏng lắm, tất cả là tại tên Bộ trưởng Công nghiệp Quốc phòng chết tiệt kia, cứ thích xe tăng đa tháp pháo! Xe tăng Prosen giờ toàn là đơn tháp pháo rồi! Ngay cả chúng tôi lúc thảo luận cũng nhận thấy xe tăng đơn tháp pháo của Carolin mới là tương lail”

“Anh biết xe tăng của mình giáp mỏng, sao còn bày trận trên đồi?” Vương Trung hỏi.

“Tầm nhìn tốt, pháo 45mm của chúng tôi có thể bắn hạ xe tăng Prosen từ khoảng cách rất xa.” Vị Đại úy đáp.

“Vậy nếu không quân địch quay lại thì sao? Hơn nữa anh chỉ có bốn chiếc xe tăng, địch thì lại đông như kiến.” Vương Trung nói.

“Chúng tôi đã chuẩn bị hy sinh rồi. Hôm qua, khi xuất phát từ căn cứ, chúng tôi có tới hàng trăm người, anh em thân thiết như ruột thịt, giờ chỉ còn lại vài người, sống chết có nhau thôi.” Vị Đại úy đáp.

“Không được.” Vương Trung lắc đầu nguầy nguậy. Bây giờ các anh do tôi chỉ huy. Tôi chỉ là mũi nhọn đánh trước, phía sau còn một tiểu đoàn bộ binh và các đơn vị trực thuộc. Phía sau ngọn núi kia có một thị trấn, chúng ta sẽ rút vào đó phòng thủ.”

Vương Trung thích chơi game chiến lược thời gian thực, đặc biệt là tựa game “Waggamer: Red Dragon”. Trong game, nếu xe tăng mạo hiểm tiến vào khu vực đô thị sẽ bị bộ binh dùng súng chống tăng bắn cho tan xác.

Hơn nữa, trước khi xuyên không, Vương Trung cũng xem khá nhiều video hướng dẫn "bài thể dục chống tăng" của các chiến sĩ Hamas, nên lúc này, hắn nghĩ ngay tới việc rút vào khu vực đô thị để đánh du kích.

Phương án này có thể không phải tối ưu, nhưng trong tình huống hiện tại, đây là cách làm tốt nhất mà Vương Trung có thể nghĩ ra.

Vị Đại úy nhìn chằm chằm vào Vương Trung một lúc rồi nói: "Lúc nay từ trên đồi, tôi thấy một đoàn xe Prosen bật đèn di chuyển, sau đó bỗng dưng tắt đèn hết. Đó có phải là tiểu đoàn bộ binh mà anh nói không?"

"Phải, chúng tôi phản công, tiêu diệt một sư đoàn của địch, còn chiếm được một kho hậu cần, số xe tải này đều là chiến lợi phẩm." Vương Trung gật đầu.

Vị Đại úy gãi đầu: "Theo lý mà nói, tôi cần xác minh thân phận của anh, nhưng mà… trực giác mách bảo tôi rằng anh là quân mình. Hơn nữa, anh bị thương, đang sốt mà vẫn dám xông thẳng vào đội hình xe tăng của chúng tôi, gan dạ như vậy, thật khó tin anh lại là gián điệp."

"Vậy quyết định của anh là gì? Bỏ qua những lời vô nghĩa đi, nói thẳng quyết định của anh cho tôi biết." Vương Trung nói.

Vị Đại úy tặc lưỡi: "Vừa trúng đạn, radio của chúng tôi bị hỏng, không liên lạc được với chỉ huy cấp trên, theo điều lệnh, chúng tôi sẽ nghe theo mệnh lệnh của anhI"

Chương 18: Rút Lui

Chương 23: Cao điểm thôn Peniye

Chương 23: Cao điểm thôn Peniye

Vương Trung nhìn chằm chằm viên Đại úy cưỡi bạch mã, đầu óc mê man không nhớ ra hắn tên là gì, liền hỏi: "Anh… Vừa rôi anh nói anh tên là gì?"

"Rubakov."

Vương Trung: "Tôi là bá tước Rokossovsky, mệnh lệnh của tôi…"

Lúc này Vương Trung mới nhớ tới phải bắn pháo hiệu thông báo cho bộ đội tới, bèn sờ tay vào bao súng bên hông.

Lúc này từ phía chiếc tank lại có hai người lính đi tới, nhìn thấy cảnh tượng này lập tức giơ súng hô to: "Nguy hiểm, Đại úy!"

Đại úy: "Bình tĩnh! Đây là bá tước đại nhân! Hiện tại là chỉ huy của chúng ta! Phái một người quay lại báo cho lực lượng xe tăng, tiếp theo sẽ có quân ta lái xe tải Prosen tới, đừng bắn!"

Lập tức một người lính quay người chạy lên đỉnh núi, một trung sĩ khác vẫn dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Vương Trung.

Vương Trung mặc kệ, hắn lấy súng bắn pháo hiệu ra, run ray lắp đạn, dùng hết sức giơ tay lên, bóp cò.

Một quả pháo hiệu màu đỏ từ từ bay lên, chiếu sáng bầu trời lúc này vẫn còn tăm tối.

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, ném khẩu súng bắn pháo hiệu đi, dùng giọng yếu ớt hỏi: “Có cáng cứu thương không? Tôi e là không tự mình đi đến chỗ xe tăng được.”

Đại úy nói: “Ngài có thể cưỡi ngựa, đến đây, chúng tôi đỡ ngài lên.”

Vương Trung: “Tài xế của tôi nhảy xe rồi, bất luận sống chết cũng lôi hắn lại đây cho tôi.”

Đại úy nói với hai người lính: “Trung sĩ, anh nghe thấy chưa? Còn không mau đi tìm dọc đường đi?”

Người trung sĩ vẫn còn nghi ngờ Vương Trung lúc này mới chạy dọc theo con đường lớn. Đợi đến khi Vương Trung được Đại úy đỡ lên ngựa, vừa lúc nhìn thấy hắn từ trên mặt đất kéo Đại úy Sergei lên.

Sergei bị ngã vỡ đầu, nhưng nhìn từ tư thế đứng thẳng thì có vẻ tình trạng tốt hơn Vương Trung không ít.

“Tên khốn.” Vương Trung buột miệng mắng.

Lúc này, một chiếc xe tải của quân đoàn Prosen lao đến với tốc độ cao nhất, có thể bánh xe đã cán phải đá, cả chiếc xe xóc nảy như thể chỉ một giây sau sẽ sụp đổ.

Đến trước Bạch Mã, chiếc xe quăng đuôi, trước khi đâm vào đống đổ nát đã phanh gấp lại.

Cửa ghế phụ mở ra, Lyudmila nhảy xuống xe: “Alekseil”

Vương Trung miễn cưỡng giơ tay lên.

Lúc này, Trung sĩ Grigory dẫn theo những người lính kỳ cựu của đội trinh sát từ trong thùng xe nhảy ra, tay cầm súng tiểu liên: “Bá tước đại nhân!”

Vương Trung: “Tôi không sao. Lực lượng xe tăng cảnh giác là tốt. Tôi đã lệnh cho họ rút vào trong thị trấn, anh mau

bố trí trạm gác quan sát trên đỉnh núi. Chờ trời sáng quân Prosen có thể sẽ tấn công.”

Grigory nhìn về phía Đại úy đang dắt ngựa, dùng giọng điệu báo cáo quân tình: “Chúng ta đại khái đã vượt qua Kurasovka ở phía tây lúc ba giờ sáng, chúng tôi phát hiện ra khoảng một trung đoàn bộ binh, và ít nhất hai mươi chiếc Panzer III.”

Vương Trung khẽ nhướn mày, thế giới này Prosen cũng dùng số để đặt tên cho tank sao.

Giọng nói của Đại úy Rubakov có chút run rẩy: “Hai mươi chiếc! Trời ạ, suýt chút nữa chúng ta đã giao chiến với bọn chúng trên đỉnh núi trống trải rồi.”

Vương Trung: “Tôi đã ra lệnh cho các anh rút vào trong thôn, mau chóng chấp hành đi, trên đỉnh núi chỉ để lại trạm gác quan sát của Grigory là được rồi.”

Trung sĩ Grigory hỏi: “La rút vào thôn Peniye ạ?”

Vương Trung không biết đó là thôn nào, vừa nãy nhìn xuống, hắn chỉ thấy phía sau có một ngôi làng, vì vậy chỉ có thể trả lời: “Ngôi làng ở phía sau núi.”

“Là thôn Peniye, chúng tôi có thể dùng xe tải đưa ngài qua đó trước, thưa ngài và tiểu thư Melekhovna.”

Vương Trung: “Lyudmila, cô nên ở cùng nhóm xạ thủ.”

Lyudmila biu môi: “Em biết rồi, vậy em sẽ ở đây chờ Yetsemenko và những người khác.”

Vương Trung gật đầu, mặc cho Grigory và một trinh sát khác khiêng hắn lên ghế phụ xe tải.

Xe tải khởi động, chạy dọc theo con đường lớn, vòng qua ngọn núi nhỏ phía đông, liền nhìn thấy thôn Peniye.

Trung đội xe tăng của Rubakov từ trên núi xuống, đâm sập tường đá trên cánh đồng, từ đường chéo tiến lên con đường lớn, đi theo sau xe của Vương Trung.

Vương Trung chuyển sang góc nhìn của mình, phát hiện mình có thêm một thẻ bài quân nhân: Quân đoàn xe tăng thứ tư, Trung đoàn xe tăng 31, Tiểu đoàn 2, chỉ huy là Đại úy Rubakov.

Một tiểu đoàn xe tăng chỉ còn lại bốn chiếc, lại toàn là xe tăng T28 bọc giáp mỏng, phải đánh như thế nào đây…

Vương Trung nhìn thôn Peniye, mất vài giây sau mới nhận ra ngôi làng này lại có không ít ngôi nhà hai tầng, hơn nữa thoạt nhìn còn có điện.

Nhìn kỹ phía đông ngôi làng còn có một nhà máy khá lớn, trên biển hiệu ghi "Trạm máy kéo".

Vương Trung hỏi người trung sĩ đang lái xe: "Trạm máy kéo là gì vậy?"

Người trung sĩ rất ngạc nhiên: "Dựa theo luật nông nghiệp mới, các lãnh chúa địa phương muốn vay tiền bằng cách thế chấp tài sản để mở trạm máy kéo và trạm hạt giống, mười năm nay, ngôi làng nào có lãnh chúa sinh sống đều có chứ?"

Vương Trung kinh ngạc.

Tuy nhiên, thôn Peniye hiện đại hơn so với dự đoán, ngược lại khiến Vương Trung nảy ra ý tưởng đánh bại quân địch.

Những ngôi nhà hai tầng này, cả con đường này, đều khiến Vương Trung nhớ tới "bài thể dục chống tăng" của người đồng hương nào đó trước khi xuyên không.

Loại tank thời đại này không giống như Merkava, bom xăng Molotov có thể khiến chúng bốc cháy, thậm chí không

cần "bài thể dục chống tăng", chỉ cần ném bom xăng từ tầng hai là được.

Còn về việc tìm nguyên liệu làm bom xăng ở đâu - nói đùa chứ, đất nước Ant mà mình đang ở, là anh em gần của Nga, Vương Trung không tin trong làng không tìm được rượu mạnh. Nghĩ đến đây, Vương Trung bật cười.

Người trung sĩ lái xe nghi ngờ nhìn sườn mặt Vương Trung, có vẻ muốn hỏi nhưng lại không dám hỏi.

Vừa vào làng, Vương Trung đã nhìn thấy một bà lão dẫn theo cháu trai đứng ở cửa nhà nhìn ngóng xung quanh.

Vương Trung: "Dừng xel"

Chiếc xe phanh gấp, Vương Trung mở cửa sổ xe, hét lớn với bà lão: "Chạy mau đi! Đừng ở lại đây! Bọn Prosen sẽ tàn sát mọi người!"

Bà lão: "Ngài ơi, sắc mặt ngài không được tốt cho lắm, vào nhà nghỉ ngơi một chút đi?"

Vương Trung: "Đi mau! Dẫn theo người nhà chạy mau!"

Bà lão: "Ngài bảo chúng tôi đi, nhưng chúng tôi có thể đi đâu bây giờ? Cả làng, những người có họ hàng ở nơi khác đều đã đi cả rồi. Chúng tôi đã sống ở ngôi làng này qua bao đời, chẳng còn ai để nương tựa nữa."

Vương Trung: "Bọn chúng sẽ tàn sát mọi người!"

Bà lão nở nụ cười chất chứa nỗi buồn: "Vậy thì để chúng giết đi, ít nhất chúng tôi được chết trên mảnh đất quê hương. Bây giờ chạy nạn, tha phương cầu thực, biết đâu cuối cùng cũng chết, lại còn phải chết nơi đất khách quê người."

Với khả năng suy nghĩ hạn hẹp lúc này, Vương Trung không thể phản bác lại lời nào, hắn không có cách nào thuyết phục bà lão này dẫn cháu trai rời đi.

Nghĩ đến một ngày không xa, họ có thể sẽ bị quân Prosen giết chết ngay trong nhà mình, một nỗi bi thương dâng lên trong lòng, đè nặng lên ngực Vương Trung.

Lúc này, Đại úy Rubakov từ trên chiếc tank phía sau nhảy xuống, chạy đến bên cửa xe Vương Trung, chào theo nghi thức quân đội: "Chúng tôi nhận được mệnh lệnh từ Quân đoàn xe tăng thứ tư, yêu cầu chúng tôi cố thủ ở Peniye ít nhất là đến tối mai, sau đó rút lui về Bogdanovka."

Vương Trung: "Tối mai?"

Vương Trung nhìn đồng hồ, tính toán thời gian trời tối là 8 giờ, bốn chiếc xe tăng của Rubakov phải cầm cự ở đây 38 tiếng đồng hồ.

Rubakov vẻ mặt đau khổ: "Có lẽ chúng ta sẽ bỏ mạng ở đây."

Vương Trung: "Đừng lo, có tôi ở đây, chúng ta sẽ cho lũ người Đức một bài học nhớ đời!"

Rubakov nghi ngờ hỏi: "Người Đức?"

Vương Trung đang sốt mê man, thậm chí không còn tâm trí để sửa cách gọi đó.

Hắn chỉ vào ngôi nhà lớn ven đường: "Tôi muốn đặt sở chỉ huy ở đây!"

Thật ra hắn chỉ tay bừa.

Rubakovy: "Nhưng… Sau khi khai chiến, ngôi nhà này sẽ là mục tiêu bị pháo kích đầu tiên! Vẫn nên chọn một ngôi nhà trong làng thì hơn!"

Vương Trung cao giọng: "Gọi Yegorov đến đây!"

Chương 19: Đưa Quần Cho Tôi

Chương 24: “Thủ tục? Đây là thủ tục!”

Chương 24: “Thủ tục? Đây là thủ tục!”

Yegorov vừa bước vào cửa, câu đầu tiên là: “Sao lại đặt sở chỉ huy ở tuyến đầu? Nguy hiểm quá. Hay là chuyển vào giữa làng đi, tôi vừa nhìn thấy ở ngoài có mấy ngôi nhà ba tầng.”

Vương Trung đang uống nước, thấy Yegorov bước vào, liền đưa cốc nước cho bà chủ nhà, lau miệng nói: “Chuyện đó tính sau. Anh biết cách làm bom xăng đơn giản không? Dùng rượu mạnh, thay nút chai bằng giẻ tẩm rượu, trước khi ném châm lửa vào giẻ.”

Yegorov: “Tất nhiên là biết, hồi Chiến tranh Mùa đông, quân Mannheim đã dùng thứ đó để đối phó với chúng ta.”

Vương Trung: “Vậy sao ở Ropgenda không thấy anh dùng?”

Yegorov: “Vì không tìm được rượu thích hợp. Rượu lậu mà dân chúng tự nấu độ cồn thấp, nhiều tạp chất, châm không cháy. Muốn làm chỉ có thể dùng xăng, nhưng chúng ta là bộ binh, hơn nữa còn là bộ binh không cơ giới, làm gì có xăng, cỏ cho ngựa thì được cấp phát khối.”

Vương Trung: “Tôi không tin là không tìm được rượu mạnh!”

“Rượu mạnh thì có, trong hầm rượu của quý tộc.”

Lúc này, bà chủ nhà vừa đưa nước cho Vương Trung lên tiếng: "Ông Boye trong thị trấn có một nhà máy rượu, hàng năm đều dùng lúa mạch để nấu vodka, chở đến Agasuk bán."

Vương Trung: "Nghe thấy chưa? Đi trưng dụng nhà máy rượu đó."

Yegorov lộ vẻ khó xử: "Tôi đã phái người đến đó rồi, bị quản gia nhà ông Boye chặn lại."

Vương Trung: "Quản gia?"

Vương Trung nghiến răng đứng dậy: "Tôi đi xem sao."

Hắn đi được hai bước, quay đầu lại nhìn bà chủ nhà: "Natasha, cô mau chạy đi, bọn Prosen đó, không bằng cầm thú."

Bà chủ nhà mỉm cười: "Tôi nghe thấy ngài khuyên bà Irinichna ở nhà bên rồi. Nhưng cả nhà họ cũng không đi, ngài xem, tôi chỉ là một người đàn bà góa bụa, càng không có lý do gì để đi. Bọn Prosen không thể giết hết tất cả chúng tôi được? Hắn giết hết rồi thì lấy ai trông lúa mì trên mảnh đất rộng lớn này?"

Vương Trung: "Nhưng tôi đã tận mắt chứng kiến chúng tàn sát bừa bãi! Trên quảng trường trong làng chất đầy thi thể"

Bà chủ nhà: "Vậy thì chỉ còn cách nhờ ngài báo thù cho chúng tôi."

Vương Trung hiểu ra, trừ phi tận mắt chứng kiến, nếu không sẽ không ai tin rằng quân địch lại tàn bạo đến vậy.

Vương Trung còn muốn khuyên thêm vài câu nữa, nhưng hiện tại có việc quan trọng hơn, chỉ đành thôi.

Hắn xoay người, đi được hai bước lại loạng choạng suýt ngã, lúc này mới gọi với Yegorov: "Mang cáng cứu thương đến đây! Tôi đang sốt, không còn sức đi bộ nữa!"

Yegorov lập tức quay lại gọi lính: ‘Cáng cứu thương!”

Vừa lúc đó, Tham mưu trưởng Pavlov bước vào, nhìn thấy dáng vẻ của Vương Trung, liền nói: “Tình trạng này của Bá tước Rokossovsky không thích hợp để chỉ huy bộ đội, hay là để cậu ấy rút lui cùng với bệnh viện dã chiến đi.”

Vương Trung: “Anh muốn tước quyền chỉ huy của tôi? Gan to!”

Lúc này Vương Trung đang rất khó chịu, con người ta lúc ốm đau thường dễ cáu gan, lại còn bảo thủ hơn bình thường.

Vương Trung hoàn toàn không muốn rút lui, chỉ muốn ở đây cho lũ Prosen kia một trận ra trò.

Ngoài chuyện này ra, Vương Trung chẳng muốn làm gì khác. Ai dám ý kiến, Vương Trung sẽ nổi giận với người đó.

Chờ đến khi hạ sốt, chắc Vương Trung sẽ phải kinh ngạc với quyết định của mình lúc này.

Vương Trung: “Tôi thấy anh là gián điệp, giống như tên Giám mục giả mạo kia, muốn phá hoại hệ thống chỉ huy của chúng ta! Người đâu! Xử bắn hắn cho tôi!”

Pavlov sợ đến mức mặt mày tái mét: “Không, tôi không có ý đó!”

Một hạ sĩ đã cầm súng tiến lên, xem ra bình thường vị Tham mưu trưởng Pavlov này cũng chẳng được lòng ai.

Pavlov vội vàng nói lớn: “Tôi chỉ là lo lắng cho sức khỏe của ngài thôi! Xin tha mạng!”

Vương Trung: “Còn dám nói năng bừa bãi, tôi chém đầu anhy

Lúc này, hai người lính khiêng cáng cứu thương bước vào, vẻ mặt ngơ ngác, bởi vì họ không thấy ai bị thương.

Vương Trung chỉ tay xuống đất: “Đặt xuống đây!”

Hai người lính vội vàng đặt cáng cứu thương xuống trước mặt Vương Trung.

Vương Trung không chút khách khí nằm xuống cáng, phất tay: “Đến nhà máy rượu! Yegorov đi theo tôi!”

Nhà máy rượu nằm ngay bên cạnh trạm máy kéo mà Vương Trung nhìn thấy lúc nấy, xem ra khu vực này đều là tài sản của ông Boye, lãnh chúa ở đây.

Trước cổng sắt lớn được chạm khắc tinh xảo, đã có vài tên vệ sĩ tay lăm lăm súng, canh gác cẩn mật.

Vương Trung được hai người lính khiêng trên cáng, tiến thẳng về phía cổng lớn.

Một tên vệ sĩ giơ tay phải ra hiệu dừng lại: “Phía trước là lãnh địa tư nhân của ông Boye, cấm vào, quân lính!

Vương Trung: “Nơi này bị trưng dụng rồi, bao gồm cả nhà máy rượu, và cả số rượu.”

Tên vệ sĩ quay đầu lại hét lớn: “Ông Korshov!”

Lập tức, một gã mập mạp ăn vận như một thư ký từ căn nhà nhỏ bên cạnh cổng bước ra, vừa ngáp vừa lắc lu đi tới: ‘Chuyện gì vậy?”

“Vị Trung tá này nói muốn trưng dụng nhà máy rượu.”

Korshov: “Có giấy tờ gì không?”

Vương Trung: “LU Prosen chỉ cách đây có hai mươi dặm! Chúng tôi cần rượu mạnh để làm bom xăng!”

“Vậy thì liên quan gì đến chúng tôi?” Korshov dang hai tay ra,“Trước khi ông Boye rút lui đã giao nơi này cho tôi, muốn trưng dụng thì phải có giấy tờ.” Lúc này, do cơn sốt hành hạ, Vương Trung đã mất hết kiên nhẫn, gan giọng: “Can trở quân

đội chuẩn bi tác chiến, tôi nghi ngờ anh là gián điệp của Prosenl”

Korshov: “Vậy thì ngài nên tìm tòa án…’

Vương Trung rút súng của Yegorov bên cạnh, bắn một phát vào bụng Korshov.

Mấy tên vệ sĩ cầm súng đều kinh hãi, rõ ràng không ngờ Vương Trung lại thực sự nổ súng.

Vương Trung: “Chúng là kẻ địch! Là gián điệp! Bắn!”

Yegorov giơ súng tiểu liên lên, xả một loạt đạn.

Vời giây sau, trước cổng trở lại yên tĩnh.

Một trung đội bộ binh chạy đến, người trung sĩ dẫn đầu hét lớn từ xa: “Đoàn trưởng! Chuyện gì vậy?”

Yegorov: “Phát hiện ra vài tên gián điệp. Không có gì đâu.”

Vương Trung: “Lấy chìa khóa của chúng, mở cửa, trưng dụng toàn bộ số rượu. Tìm một lão binh biết cách làm bom xăng, dẫn người đi làm ngay.

“Những lão binh nào biết dùng bom xăng, chia thành từng nhóm nhỏ, một người dẫn hai tân binh, tân binh mang bom, lão binh ném. Chiếm giữ toàn bộ các tòa nhà hai tâng hai bên đường!

“Yegorov, anh chọn vị trí đặt súng máy, cố gắng khóa chặt đám bộ binh đi theo yểm trợ xe tăng của địch, tạo cơ hội cho lính ném boml”

Yegorov gật đầu: “Rõ! Ngoài ra, tôi kiến nghị ngài nên đặt sở chỉ huy trong nhà máy rượu.”

Vương Trung nhìn tòa nhà của nhà máy rượu trước mặt.

Yegorov: “Rõ ràng là tòa nhà này được xây dựng bằng bê tông cốt thép, cho dù địch có dùng trọng pháo cũng không phá

hủy được. Nơi này có thể trở thành pháo đài cuối cùng của chúng ta.”

Vương Trung không quan tâm đến chuyện đó, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào tháp nước của nhà máy rượu: “Tháp nước kia có phải là công trình cao nhất trong làng không?”

Yegorov: “Đúng vậy, còn cao hơn cả tháp chuông nhà thờ một chút.”

Vương Trung: “Tốt! Đặt sở chỉ huy ở đây.”

Yegorov: “Còn lực lượng xe tăng của Rubakov, ngài xem…”

Vương Trung: “Số xe tăng đó là lực lượng chỉ viện cơ động quan trọng, tôi muốn tự mình bố trí vị trí cho chúng.”

Chương 20: Bài Phát Biểu Hùng Hồn

Chương 25: Đã đến lúc thể hiện kỹ năng micro thượng thừa

Chương 25: Đã đến lúc thể hiện kỹ năng micro thượng thừa

Vương Trung chưa từng tham gia chiến tranh, tổ quốc thật sự của hắn đã hơn ba mươi năm không có chiến tranh.

Nhưng Vương Trung từng chơi tựa game được mệnh danh là "Genshin Impact của Nga' - War Thunder, trong game này, Vương Trung có rất nhiều kinh nghiệm tiêu diệt kẻ địch, biết cách tìm địa hình nào để che chắn cho hai bên hông yếu ớt của xe tăng.

Làng Peniye có ba con đường chính, trong đó hai con đường đều từ phía tây vào làng, cùng với con đường từ phía đông ra khỏi làng tạo thành hình chữ Y.

Nếu coi phía nam là "dưới", thì đây là chữ Y nằm ngang, phần miệng chữ Y hướng về phía tây.

Nhưng trên thực tế, ba con đường này không giao nhau trực tiếp, mà tạo thành một khu vực hình tam giác ở giữa làng.

Phía bắc khu vực này là khu biệt thự sang trọng của ông Boye, tòa nhà chính là một ngôi nhà ba tâng xây bằng gạch đỏ.

Công trình kiến trúc quan trọng nhất trong khu vực hình tam giác là nhà thờ của làng, bản thân nhà thờ đã cao bằng

ngôi biệt thự ba tầng của ông Boye, lại còn có thêm một tòa tháp chuông cao hơn.

Bên cạnh nhà thờ là cối xay gió của làng, đây là loại cối xay chạy bằng máy móc, sử dụng lò hơi nước.

Đi về phía nam là hai tòa nhà hai tầng, là nhà của những người giàu có trong thị trấn, nghe nói một trong số đó là kiểm lâm của hoàng đế.

Còn nhà máy rượu mà Vương Trung chọn làm sở chỉ huy nằm ở phía đông của những công trình này, bên cạnh nhánh chữ Y nằm ngang, từ cổng nhà máy rượu di ra, chỉ cần đi vài bước là đến khu vực hình tam giác.

Tất nhiên là Vương Trung ngay cả mấy bước đó cũng không đi nổi, chỉ có thể chỉ huy lính khiêng mình tới.

"Dừng lại!" Hắn đứng ở cửa nhà xay hô ngừng, híp mắt nhìn về phía tây xa xa.

Từ góc nhìn quan sát trên cao, hắn tưởng rằng ở vị trí này có thể nhìn thấy một trong những lối vào phía tây ngôi làng, nhưng không ngờ lại bị một đoạn tường đá và một ngôi nhà gỗ chắn tâm nhìn.

Vương Trung lập tức nhận ra, đây là một địa hình tuyệt vời để ép xe tăng địch phải đối đầu trực tiếp với xe tăng của mình. Con đường phía tây không rộng, không thể hai xe tăng đi song song, địch chắc chắn phải đi một chiếc rồi mới đến chiếc tiếp theo.

Hơn nữa nơi này còn có đường rút, một khi phát hiện địch ùa vào quá đông, có thể cho xe lùi lại, nấp sau nhà xay.

Nhà xay cơ giới cao hai tầng, cho dù là chiếc T28 to lớn và chậm chạp cũng có thể giấu được.

Vương Trung lập tức hô lớn: “Người đâu! Gọi Đại úy Rubakov đến đây!”

Rất nhanh, chiếc xe tăng mang số hiệu chiến thuật 422 đã được bố trí ở góc đường này.

Vương Trung cố gắng giữ cho đầu óc tỉnh táo, giải thích với Xa trưởng: “Khi nào thấy hơn hai chiếc xe tăng địch xuất hiện trong tâm ngắm, anh cho xe lùi lại, nấp sau nhà xay!”

Xa trưởng xe 422 là một hạ sĩ, trông vô cùng căng thẳng, nghe Vương Trung nói chỉ liên tục gật đầu. Vương Trung nói tiếp: “Bây giờ các anh hãy đo khoảng cách, đảm bảo khi nhìn thấy địch sẽ bắn trúng ngay phát đầu tiên!”

Xa trưởng lắp bắp: “Vâng… Vâng… Thấy địch là lùi lại ngay!”

Vương Trung sững người, tưởng mình nghe nhầm.

Rubakov cưỡi ngựa trắng chạy đến, mắng: “Nghe rõ mệnh lệnh của Bá tước chưa! Bá tước bảo anh đo khoảng cách ngay!”

Hạ sĩ ấp úng: “Đo… Do khoảng cách? Do gì cơ ạ?”

Vương Trung nhíu mày: “Anh làm Xa trưởng bao lâu rồi?”

Hạ sĩ lí nhí: ‘Mới một ngày… Tôi được điều từ kíp xe khác sang…”

Vương Trung thở dài: “Thay một kíp xe có kinh nghiệm vào vị trí này.”

Rubakov thở dài: “Để tôi, tôi sẽ ở đây. bo khoảng cách, nếu thấy hơn hai xe tăng địch thì lùi lại phía sau nhà xay, đúng không?”

Vương Trung gật đầu: “Đúng.”

Tiếp theo, hắn chỉ đạo binh sĩ khiêng cáng, bố trí nhiệm vụ cho hai chiếc xe tăng còn lại, yêu cầu họ lợi dụng địa hình để bắn tỉa, tạo bất ngờ cho xe tăng Prosen đang tiến công.

Còn chiếc xe tăng 422 với Xa trưởng quá mức căng thẳng, Vương Trung suy nghĩ một chút, quyết định bố trí họ trong sân nhà máy rượu, làm đội dự bị cuối cùng.

Nghe nói nhiệm vụ của mình là dự bị, anh hạ sĩ mới làm Xa trưởng một ngày liên thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi sắp xếp xong nhiệm vụ cho lực lượng xe tăng, Vương Trung đang định ra lệnh cho binh sĩ khiêng cáng đưa mình về nhà máy rượu, thì thấy một chiếc xe dừng lại trước nhà thờ. Một người đàn ông trung niên bước xuống xe, ngẩng đầu nhìn lên tháp chuông nhà thờ.

“Vị trí này chắc chắn rất thuận lợi.” Người đàn ông nói.“Mang Thần tiễn lên đó! Chúng ta sẽ cho quân Prosen một phen kinh hồn bạt vía từ tháp chuông!”

Xem ra đây chính là tu sĩ Yetsemenko, chỉ huy đội Thần tiễn.

Lyudmila chui ra từ thùng xe tải, nhìn thấy Vương Trung có vẻ ngạc nhiên: “Alyosha?”

Tu sĩ Yetsemenko lúc này mới chú ý đến Vương Trung, vội vàng đứng nghiêm chào: “Kính chào Bá tước Rokossovsky.”

Vương Trung gật đầu.

Lúc này, thuộc hạ của Yetsemenko đã dỡ Thần tiễn xuống khỏi xe tải.

Đây là lần đầu tiên Vương Trung nhìn thấy loại vũ khí này ở khoảng cách gần. Mặc dù đầu óc vẫn còn choáng váng vì sốt, hắn vẫn nhận ra điểm khác biệt của Thần tiễn so với tưởng tượng của mình.

Hắn thắc mắc: “Thiết bị dẫn đường đâu? Trông nó chẳng khác gì một quả tên lửa thông thường!”

Trong ấn tượng của hắn, loại tên lửa chống tăng này đều có thiết bị dẫn đường khá cồng kênh. Hồi bé, khi đọc tạp chí vũ khí, hắn thấy những quả tên lửa chống tăng đều được trang bị thiết bị ngắm bắn rất lớn.

Thế mà bệ phóng Thần tiễn này chỉ là một ống phóng đơn giản đến khó tin.

Tu sĩ Yetsemenko ngạc nhiên: “Ngài không thấy biểu tượng thánh ở đầu Thần tiễn sao?” Vương Trung đầu óc vẫn còn choáng váng, chưa kịp phản ứng: “Biểu tượng thánh?”

Người lính phụ trách mang Thần tiễn vội vàng xoay quả đạn trong tay, để Vương Trung nhìn rõ biểu tượng thánh ở đầu.

Tu sĩ Yetsemenko liếc nhìn Lyudmila: “Đại úy Melekhovna là một Xạ thủ cầu nguyện rất xuất sắc, cô ấy đã bắn trúng một xe tăng địch. Theo quy định, tôi nên đề nghị tặng cô ấy một huân chương chiến công, nhưng tình hình hiện tại…

Lúc này, Vương Trung mới hiểu ra: Biểu tượng thánh, Xạ thủ cầu nguyện… Không lẽ Thần tiễn này được dẫn đường bằng “thần lực” thật?

Hắn còn tưởng là giống như trong Warhammer 40k, những kẻ cuồng tín không hiểu khoa học kỹ thuật nên mới thần thánh hóa mọi thứ.

Vương Trung phẩy tay: “Ta hiểu rồi. Mọi người chuẩn bị lên tháp chuông?”

Yetsemenko gật đầu: “Vâng, tháp chuông có tâm nhìn rất tốt.”

Vương Trung lắc đầu: “Nhưng địch cũng sẽ dễ dàng nhìn thấy mọi người. Thần tiễn khi bắn có tạo ra khói đuôi rõ ràng

không?”

Hắn đã nhìn thấy quỹ đạo bay của Thần tiễn ở góc nhìn từ trên cao, rất rõ ràng.

Yetsemenko đáp: ‘Khói đuôi quả thực rất rõ, nhưng rõ ràng hơn cả là ánh sáng phát ra từ đầu đạn khi được dẫn đường. Có vấn đề gì sao?”

Vương Trung xua tay: “Vậy thì lên tháp chuông là một ý tưởng tồi. Ngay khi quả đầu tiên được bắn ra, vị trí của mọi người sẽ bị lộ, xe tăng địch sẽ tập trung hỏa lực vào tháp chuông.”

Tâm nhìn tốt thường là con dao hai lưỡi.

Vương Trung chỉ vào nhà thờ: “Tôi đề nghị bố trí nhiều vị trí bắn, mỗi vị trí đặt một quả Thần tiễn. Sau khi khai hỏa, mang bệ phóng di chuyển ngay lập tức, bắn một phát đổi một chỗ!”

Yetsemenko phản đối: “Theo giáo trình, chúng ta nên chọn vị trí thoáng đãng để bắn tỉa xe tăng địch, tận dụng tối đa tâm bắn của Thần tiễn. Thần tiễn có thể bắn xa đến hai cây số! Pháo xe tăng của địch không thể bắn xa như vậy.”

Vương Trung ngắt lời: “Dich sẽ dùng khói chắn tâm nhìn của mọi người, ở Rogneda chúng đã làm như vậy!”

Mặc dù vẫn còn sốt, Vương Trung vẫn nhớ đến những gì đã xảy ra ở Rogneda. Lúc đó, đội của Yetsemenko đã phá hủy một xe tăng địch, ngay lập tức bộ binh địch đã sử dụng khói để che khuất tâm nhìn của họ.

Rõ ràng là quân Prosen rất quen thuộc với cách đối phó Thần tiễn.

Yetsemenko vẫn cố gắng phản đối: “Nhưng mà…”

“Không nhưng nhị gì cả, tôi là chỉ huy ở đây. Tôi không cho phép mọi người lên tháp chuông!”

Lúc này Yegorov xen vào hòa giải: “Hay là thế này, chúng tôi đã tìm thấy một số vị trí đặt súng máy rất tốt, cũng thích hợp để bố trí Thần tiễn. Chúng ta có thể đặt Thần tiễn ở những vị trí đó, bộ binh cũng có thể yểm trợ cho mọi người!”

Yetsemenko do dự một lúc rồi nói: “Được rồi, hy vọng Bá tước không phải vì sốt đến hồ đồ mới đưa ra quyết định như vậy. Và cũng hy vọng ngài không phải đang thiên vị Đại úy Melekhovnal” Nói xong, ông ta trừng mắt nhìn Lyudmila.

Chương 21: Đọc Bản Đồ

Chương 26: Những thương vong đầu tiên

Chương 26: Những thương vong đầu tiên

Góc nhìn tạm thời rời khỏi Vương Trung.

Sau khi ổn định vị trí theo sự sắp xếp của Yegorov, Yetsemenko trừng mắt nhìn Lyudmila: "Đại úy Melekhovna, bạn trai cô chăm sóc cô thật đấy."

Lyudmila tên đầy đủ là Lyudmila Vasilyevna Melekhovna.

Cô nhíu mày: "Ở Rogneda, chúng ta chỉ bắn được một phát Thần tiễn thì đã bị khói chắn tầm nhìn, anh ấy nói đúng."

Yetsemenko khit mũi: "Tôi nghe nói anh ta vừa khai chiến đã te ra quần! Anh ta thì hiểu gì ve chiến thuật mà chỉ ra vấn đê? Không, chắc chắn là anh ta không muốn cô gặp nguy hiểm!"

Lyudmila phản bác: "Nhưng chính anh ấy đã đưa chúng ta thoát khỏi vòng vây! Tuy bình thường anh ấy có chút vô công rồi nghề, nhưng…"

"Một tên công tử bột ăn chơi trác táng thì làm sao có thể trở thành thiên tài quân sự được? Không, tuyệt đối không thể! Tôi sẽ ghi lại tất cả mệnh lệnh của anh ta vào nhật ký chiến đấu!

"Nếu nhiệm vụ ở Cao điểm Peniye thất bại, anh ta chính là người phải chịu trách nhiệm!"

Thực ra, nhiệm vụ phòng thủ Cao điểm Peniye trong 38 giờ được giao cho Tiểu đoàn 2, Trung đoàn Xe tăng 31, Quân

đoàn Xe tăng 4. Trung đoàn Amur 3 và đội Thần tiên của Yetsemenko không có nghĩa vụ phải bám trụ ở đây.

Nhưng Vương Trung vẫn hạ lệnh cố thủ, coi đây là nhiệm vụ của toàn bộ lực lượng.

Không ai phản đối, kể cả những người biết rõ mệnh lệnh được giao cho ai. Có lẽ sau khi chứng kiến sự tàn bạo của quân Prosen trong cuộc rút lui, mọi người đều dồn nén một bụng lửa giận.

火炎

Về phần Vương Trung, lúc này hắn đang sốt đến mê man, đầu óc chỉ có thể suy nghĩ được một chuyện một lúc.

Trở lại phòng quản lý của nhà máy rượu, Vương Trung nốc cạn một cốc nước lớn, nhưng vẫn cảm thấy khô khốc cổ họng.

“Nước!” Hắn gào lên.

Một trong hai người lính vừa khiêng cáng cho hắn lập tức chạy đi lấy nước.

Lúc này, Tham mưu trưởng Pavlov dẫn theo vài người bước vào phòng. Nhìn thấy tình trạng của Vương Trung, ông ta nói: “Hay là ngài rút lui cùng bệnh viện dã chiến?”

Vương Trung hỏi: “Bệnh viện dã chiến đã đến rồi?”

“Đã đến rồi.”

Vương Trung ra lệnh: “Cho tôi Penicillin và thuốc hạ sốt! À, đừng để họ di chuyển bằng xe tải của địch, thuê xe ngựa của người dân địa phương. Càng nhiều càng tốt!”

Chờ đến khi người dân chở bệnh viện dã chiến đến hậu phương, có lẽ Cao điểm Peniye cũng đã rơi vào tay giặc. Đến lúc đó, dù muốn hay không, họ cũng phải đi theo quân đội rút lui.

Tham mưu trưởng Pavlov nói: “Tôi sẽ bảo thư ký kiểm tra xem còn bao nhiêu rúp…” “Ông không biết ghi nợ sao? Đồ ngu!” Vương Trung cáu gắt.

Pavlov thấy vậy, vội vàng nói: “Tôi đi sắp xếp ngay.” Rồi ông ta chuồn thẳng, chỉ còn lại vài sĩ quan tham mưu ở lại với Vương Trung.

Vương Trung ra lệnh: “Mang cho tôi một chiếc radio, hỏi xem tần số liên lạc của mấy chiếc xe tăng là gì

Các sĩ quan tham mưu nhìn nhau. Tham mưu phụ trách thông tin lên tiếng: “Tôi sẽ đi tìm Đại úy Rubakov.’

Một lát sau, Rubakov đến. Nghe Vương Trung hỏi, ông ta nhíu mày: “Xe tăng của địch có lẽ đều được trang bị radio, nhưng chúng tôi chỉ có xe chỉ huy của tôi là có.”

Vương Trung nhìn lên trời, bất lực nói: “Được rồi, cho tôi biết tân số của anh, tôi sẽ chỉ huy qua radio.”

Tuy không có kinh nghiệm thực chiến, nhưng nhờ kinh nghiệm chơi game, Vương Trung nhận ra góc nhìn từ trên cao của mình có lợi thế rất lớn trong chiến đấu ở cự ly gần trong thành phố.

Ít nhất, hắn có thể nhìn thấy nòng pháo của xe tăng địch đang chĩa về hướng nào. Những ai đã từng chơi World of Tanks và bị “ăn hành” bởi những nòng pháo đó đều hiểu rõ điều này có ý nghĩa gì.

Rubakov đáp: “Tần số của tôi là 420.”

Vương Trung gật đầu: “Được, tôi sẽ dùng tần số này để chỉ huy.”

Rubakov nhìn xung quanh, vẻ mặt khó hiểu: “Ý ngài là… ngài sẽ chỉ huy ở đây?”

Vương Trung đáp: “Tất nhiên là không. Khi trận chiến bắt đầu, tôi sẽ di chuyển đến một vị trí có tâm nhìn tốt. Cứ làm theo mệnh lệnh của tôi là được. Đi đi.”

Rubakov chào theo kiểu nhà binh, sau đó xoay người rời đi.

Vừa lúc đó, một người đàn ông cao gây, đeo kính, tay đeo băng đỏ chữ thập bước vào: “Tôi nghe nói có người cần kháng sinh?”

Vương Trung đáp: “Phải, tôi cần. Ông là… 2”

“Tôi là bác sĩ Raskolnikov, thưa Bá tước. Tôi đã từng gặp ngài ở buổi dạ tiệc.”

Vương Trung gật đầu: “À vâng, chào bác sĩ Raskolnikov.”

“Raskolnikov.” Bác sĩ vừa sửa lời vừa bước đến gần Vương Trung, nói “Xin lỗi.” rồi áp tay lên trán hắn.“Tình trạng của ngài rất nghiêm trọng. Cần phải đưa ngài về hậu phương ngay lập tức. Hay là ngài rút lui cùng bệnh viện dã chiến?”

Vương Trung kiên quyết: ‘Không! Tôi sẽ không bỏ rơi binh sĩ của mình!”

Theo lý mà nói, với mục tiêu ban đầu là bảo toàn tính mạng, thì hiện tại Vương Trung nên chọn rút lui. Nhưng lúc này, trong cơn sốt mê man, hắn chỉ muốn sát cánh chiến đấu cùng binh sĩ, đánh cho lũ Đức Quốc Xã, à không, lũ Prosen kia một trận ra trò.

Vị bác sĩ có chút cảm động: “Tôi… xin lỗi, tôi không biết ngài còn có mặt như vậy.”

“Ông nghĩ tôi là một tên công tử bột hèn nhát? Lên chiến trường chỉ biết tè ra quần?” Vương Trung gắt lên.

Lúc này, trong đầu hắn chỉ có duy nhất một suy nghĩ: "Chẳng lẽ tôi là người duy nhất ở đây sợ tè ra quần sao?"

Hắn bắt đầu nổi trận lôi đình: "Không! Tôi không phải là một kẻ hèn nhát! Tôi sẽ chứng minh cho các người thấy! Bất cứ ai còn nhắc đến chuyện đưa tôi về hậu phương, kẻ đó chính là phản bội! Bởi vì các người biết tôi ở đây sẽ khiến quân địch phải trả giá đắt, nên mới tìm mọi cách đưa tôi đi!"

Vị bác sĩ giật mình, lùi lại một bước: "Xin lỗi, xin đừng bắn tôi."

Câu chuyện Vương Trung xử bắn quản gia đã lan truyền khắp nơi. Cộng thêm việc trước đó hắn đã bắn chết một Giám mục giả mạo và một Thẩm phán giả mạo, binh lính đều đồn đại rằng "Bá tước Rokossovsky sẽ bắn bất cứ ai bị nghi ngờ là địch."

Vương Trung gan giọng: "Thuốc! Uống xong thì cút ngay!"

Vị bác sĩ vội vàng mở túi, lấy ra một đống thuốc đặt lên bàn.

Vương Trung cũng chẳng buồn hỏi cách uống, cầm đại một lọ thuốc, vặn nắp, ném vài viên vào miệng rồi nốc cạn cốc nước.

Đúng lúc này, một tiếng súng vang lên từ xa.

Vương Trung lập tức chuyển sang góc nhìn từ trên cao, tập trung vào ngọn đồi nhỏ phía tây - nơi đặt xe tăng của Rubakov.

Trạm quan sát của Trung sĩ Grigory đang khai hỏa.

Qua góc nhìn của họ, có thể thấy lực lượng thiết giáp của Prosen đang tiến vào trên con đường lớn.

Vương Trung đếm sơ qua, ít nhất có hai mươi chiếc Panzer III, cùng với đó là một số lượng tương đương xe bọc thép chở

quân, đang ram rập tiến về phía trước, đi qua xác chiếc xe tải mà hắn bỏ lại.

Tiếng động cơ gầm rú inh ỏi.

Chiếc xe tăng dẫn đầu có nhiều ăng ten hơn những chiếc khác. Vương Trung phóng to góc nhìn, có thể thấy rõ số hiệu chiến thuật của nó là 141, bên cạnh là biểu tượng chim ưng.

Những chiếc xe tăng khác không có biểu tượng này. Vương Trung đoán đó là dấu hiệu của xe chỉ huy.

Nhìn kỹ hơn vào sĩ quan đang thò đầu ra khỏi tháp pháo xe tăng 141, có thể thấy trên cổ áo anh ta có đeo huân chương chữ thập sắt.

Nhìn kỹ hơn nữa, gã sĩ quan này còn là một tên chỉ huy bị chột mắt!

Đúng là đậm chất Đức Quốc XãiI

Tên chỉ huy chột mắt mấp máy môi. Ngay lập tức, chiếc 141 dừng lại, tháp pháo bắt đầu xoay.

Ngay sau đó, Vương Trung như nghe thấy tiếng gã sĩ quan hét lên "FEUERI" (bắn). Họng pháo xe tăng phun ra lửa và khói.

Gần như cùng lúc, Vương Trung mất dấu mục tiêu. Cả xe tăng và xe bọc thép chở quân đều biến mất khỏi tâm nhìn.

Hắn vội vàng kéo cao góc nhìn, thấy một đám bụi bốc lên từ ngọn đồi, nuốt chửng hai người lính trinh sát.

Chuyện gì vậy? Tên đó nhìn thấy hai người lính bắn súng cảnh cáo sao?

Vương Trung bỗng có một dự cảm chẳng lành.

Hắn chuyển về góc nhìn ban đầu, hét lên với vị bác sĩ: "Đi! Địch sắp tấn công rồi, đi maul"

Chương 22: Thẩm Phán Quan của Thẩm P…

Chương 27: Vĩnh biệt tháp chuông

Chuong 27: Vinh biet thap chuong

Thiếu ta Sriffen, chỉ huy đội chiến đấu Sriffen, quan sát đám bụi trên ngọn đồi một lúc, sau đó cười khẩy: “Lính trinh sát của địch thậm chí còn không mang theo radio, Đế chế Ant còn mục nát hơn chúng ta tưởng.”

Giọng nói của một Đại đội trưởng xe tăng vang lên trong tai nghe: “Bọn chúng là lũ hạ đẳng, lại dám chiếm hữu vùng đất màu ma

“Chúng ta đến để diệt trừ sâu bọi”

“Đúng vậy, hahahal”

Sriffen lạnh lùng ngắt lời: “Dich đang ở ngay trước mặt, đừng có tán gau qua radio.”

“Xin lỗi, Thiếu tá.”

“Xin lỗi.”

Sriffen hỏi tiếp: “Kết quả kiểm tra chiếc xe tải thế nào?”

Mặc dù không ra lệnh kiểm tra chiếc xe tải, nhưng Sriffen tin chắc rằng sau khi đội hình dừng lại, thuộc hạ của mình sẽ cho người kiểm tra nó.

Quả nhiên, một giọng nói vang lên trong radio: “Thiếu tá, là xe tải của chúng ta. Sáng sớm nay, một toán bộ binh cơ giới

đã vượt qua chúng ta, có lẽ là của bọn chúng. Nhưng tôi không tìm thấy thi thể nào của quân ta trong xe."

Sriffen tức giận mắng: "Tại sao không chặn họ lại kiểm tra giấy tờ? Chúng ta là mũi nhọn tấn công, theo kế hoạch hành động, các đơn vị khác đều phải di chuyển phía sau chúng taI"

Trong radio im lặng một hồi.

Sriffen gằn giọng: "Ai trực đêm qua? Dù tình hình nguy cấp, tôi sẽ không giam cầm anh, nhưng nếu sống sót trở về, hãy chuẩn bị tinh thần nhận kỷ luật!"

Nói xong, Sriffen tắt micro, ra lệnh cho lái xe qua hệ thống liên lạc nội bộ: "Rời khỏi đường cái, lên đồi!"

Chiếc Panzer III mang số hiệu chiến thuật 141 rời khỏi con đường lớn, tiến lên ngọn đồi nơi ẩn nấp lính gác của Ant.

Giọng nói của sĩ quan tham mưu vang lên trong tai nghe: "Thiếu tá, có nên cho bộ binh lên đó lục soát trước không?"

Sriffen đáp: "Không cần thiết. Lũ Ant không có tài năng quân sự, chúng chỉ biết đánh trận theo sách vở. Hãy nhìn xem chúng đã thua thảm hại như thế nào trong Chiến tranh Mùa đông!

"Lũ Ant sẽ bố trí lính bắn tỉa trên đỉnh đồi, vì sách vở của chúng dạy như vậy! Nếu chúng ta chưa bị tấn công, nghĩa là trên đó không có ai. Tôi sẽ chứng minh điều đó!"

Nói xong, Sriffen đứng thẳng người, khiến nửa thân trên của hắn lộ ra khỏi nắp tháp pháo - nắp tháp pháo của Panzer III được thiết kế mở về phía trước, khi mở ra có thể dùng làm lá chắn cho Xa trưởng khi thò người ra ngoài.

Chiếc 141 cứ thế tiến lên, dừng lại cách đỉnh đồi chỉ một bước chân.

Lúc này, tâm nhìn của Sriffen đã có thể vượt qua đỉnh đồi, nhìn thấy khu vực phía sau. Hắn hét lên: "Dừng xel" Chiếc xe tăng dừng đột ngột, rung lắc dữ dội.

Sriffen giơ ống nhòm lên. Hắn bị mất một bên mắt trong Chiến dịch Caroline, nhưng vẫn khăng khăng sử dụng ống nhòm hai mắt, như thể chưa bao giờ bị chột.

"Lũ Ant đã bố phòng trong thị trấn. Có một số tòa nhà trông khá kiên cố."

Lúc này, chiếc xe chỉ huy bán xích của tham mưu trưởng cũng leo lên đỉnh núi. Vị tham mưu trưởng nhảy xuống, đứng cạnh chiếc xe tăng số 141, giơ ống nhòm lên.

"Căn cứ vào toán quân Ant giả dạng quân ta lúc rạng sáng, nơi này chắc chắn…"

"Thiếu tát" Một viên thiếu úy cắt ngang lời tham mưu,'Ngài xem này, trên đất có dấu bánh xích, có vẻ như một chiếc xe tăng Ant đã dừng ở đây!"

Sriffen nhìn về phía thiếu úy: "Làm tốt lắm, thiếu úy. Nhìn ra hướng bánh xích di chuyển chứ?"

"Xuống ngôi làng dưới sườn núi ạ, thiếu tát"

Tham mưu trưởng nhíu mày: "Xe tăng có, bộ binh có, lại còn là kiểu nhà gạch đá kiên cố thế này, chúng ta nên đợi pháo hạng nặng tới. Bọn chúng cứ thế từ bỏ cao điểm này, chúng ta lập sở quan sát pháo binh ở đây, đợi pháo hạng nặng tới, nỗ cho bọn chúng thành tro bụi!!"

Sriffen: "Pháo hạng nặng đều đang tắc đường, đợi tới lúc đó e là mọi chuyện đã an bài rồi. Xe tăng của Ant lạc hậu lắm, lại bị không quân tiêu diệt gần hết, mấy chiếc lẻ tẻ chẳng ảnh hưởng gì.

“Cho quân dàn đội hình, pháo binh còn bao nhiêu đạn khói?”

Tham mưu hậu cần đáp: “Không nhiều lắm, thưa ngài, chúng ta vẫn đang tiến quân, chưa được tiếp tế kịp thời.”

“Vậy trước mắt không đánh.”

Sriffen lại quan sát ngôi làng dưới chân núi một lượt, nói: “Nếu địch có thần tiên, chắc chắn là ở trên tháp chuông kia.”

Nói xong, Sriffen hạ ống nhòm, giơ ngón tay cái lên đo khoảng cách.

“Hai cây số, ở khoảng cách này, thần tiễn của bọn chúng khó mà bắn chính xác. Gọi tổ của Hoffman tới, vị trí bắn là đây!”

Rất nhanh, một chiếc xe tăng Panzer III mang số hiệu chiến thuật 170 đã leo lên đỉnh núi, dừng cách chiếc 141 của Sriffen không xa.

Sriffen ấn tay vào chiếc micro trên cổ, nói: “Hoffman, mục tiêu là tháp chuông kia, tổ thần tiễn của địch chắc chắn ở trong đó. Súng 50 ly của Panzer III có thể không xuyên thủng tường đá, tôi muốn cậu đưa quả đạn pháo chính xác vào cửa sổ tháp chuông.”

Đạn xuyên giáp tất nhiên có thể xuyên thủng tường đá, nhưng hiệu quả sát thương e là không cao.

Vấn đề là ở khoảng cách hai cây số, bắn trúng cửa sổ không chỉ cần kỹ thuật bắn siêu hạng mà còn cần cả yếu tố may mắn.

Thực tế, ở khoảng cách này mà bắn trúng tháp chuông đã là đạt yêu cầu.

Nhưng Sriffen tin tưởng vào tay pháo ace dưới trướng mình.

Sriffen: “Bắn trúng thưởng một lonl”

Trong bộ đàm truyền đến tiếng cười hô hố của lính tăng: “Thiếu tá, giờ này ai còn cần đồ hộp nữa, ngài nhìn xung quanh xem, đâu đâu cũng là thịt bò ăn không hết, gái đẹp ngủ không hết!” “Chỉ có bánh mì là hơi thiếu thốn!”

Sriffen: “Vậy thưởng Mark đế quốc, bắn không trúng thì giam cầm!”

Hoffman huyt sáo: ‘Ngài cứ chờ xeml”

Chiếc xe tăng số 170 xoay tháp pháo, bắt đầu ngắm bắn.

Sriffen nhìn thuộc hạ, lại quay đầu nhìn xuống chân núi, hài lòng khi thấy quân mình đã dàn xong đội hình, chỉ chờ lệnh tấn công.

Lúc này, tiếng pháo vang lên.

“Bắn rồi à?” Tu sĩ Yetsemenko giật bắn mình. Tiếng đạn pháo rít lên từ trên đỉnh đầu, mọi người theo bản năng đều ngẩng lên nhìn.

Ngay sau đó, tiếng nổ vang lên từ phía sau.

Tu sĩ Yetsemenko lập tức lao tới ô cửa sổ bên kia, vừa kịp nhìn thấy khói bụi bốc lên từ ô cửa sổ tháp chuông.

Tiếp theo, ông nhìn thấy hai người lính canh gác tháp chuông lao ra khỏi cửa, hốt hoảng chạy ra đường.

Một lát sau, quả chuông lớn đập xuống sàn tang một của tháp, khối kim loại khổng lồ ấy vậy mà nảy lên, tiếng chuông nặng nề vang vọng, tra tấn màng nhĩ tất cả mọi người.

Yetsemenko chửi rủa: “Địt mẹ con chó cái!”

Ông nhìn những người khác.

Một xạ thủ nói: “Nếu chúng ta ở trên tháp chuông, giờ này chắc cũng y như quả chuông kia…”

Lyudmila: “Chúng ta phản kích đi! Tên khai pháo chắc chắn là pháo thủ giỏi nhất của bọn chúng! Giết hắn ta, chúng ta sẽ bớt chết nhiều người!”

“Không được!” Yetsemenko quát, ngăn cản những người định hành động theo lời Lyudmila,“Bọn chúng chỉ cần lùi xe là khuất sau sườn núi, chỉ tổ lộ vị trí! Chờ chúng xông vào khoảng trống, không còn chỗ ẩn nấp, lúc đó hãy nổ súng!”

Ngăn cản mọi người xong, Yetsemenko lẩm bẩm: “Thế mà lại đúng… Chẳng lẽ hắn ta thật sự là thiên tài?”

Sriffen cau mày, quan sát phản ứng từ ngôi làng.

Tham mưu trưởng nói: “Hình như không có thần tiễn bố trí trên tháp. Có thể bọn chúng đã bỏ làng chạy rồi.”

Sriffen: “Dù vậy, chúng ta vẫn phải dàn đội hình tiến vào. Thiết giáp Liên đoàn 2 và bộ binh, bắt đầu tiến quân!”

Trang bị chủ yếu của Liên đoàn 2 là xe tăng Panzer IV dùng để yểm trợ bộ binh. Pháo 75 ly nòng ngắn của chúng không phù hợp để chống tăng, nhưng lại rất hiệu quả trong việc tiêu diệt bộ binh.

Tham mưu trưởng liếc nhìn viên sĩ quan phụ tá đã chờ sẵn bên cạnh, khẽ gật đầu.

Người sĩ quan thổi còi hiệu lệnh tấn công. Những chiếc Panzer IV của Liên đoàn 2 nhả khói đen mu mit bánh xích nghiền nát lớp đất đen, trèo lên đỉnh núi.

Chương 23: Giám Mục Chết Tiệt

Chương 28: Thần tiên lập uy

Chương 28: Thần tiễn lập uy

Vương Trung nào dám nằm xuống, tình trạng hiện giờ, chỉ sợ vừa nằm xuống là ngủ như chết.

Lúc tháp chuông bị bắn, Vương Trung đã chuyển tâm nhìn sang tiểu đội của tu sĩ Yetsemenko - bây giờ coi như là thuộc hạ của hắn, chắc cũng bị tính vào đám "quân tan rã" kia, Vương Trung có thể phóng to, thu nhỏ tâm nhìn tùy ý.

Hắn thấy Yetsemenko đang ghé sát vào ô cửa sổ hướng ra đường, trừng lớn mắt nhìn tháp chuông bị bắn.

Chưa kịp hưởng thụ vẻ kinh ngạc của Yetsemenko, hắn đã nghe thấy Lyudmila nói: "Chúng ta phản kích đi, chiếc xe tăng đó chắc chắn là quân bài chủ lực của bọn chúng!"

Vương Trung thầm kêu khổ: Đừng mà chị ơi, khai hỏa ở đây là lộ vị trí, người ta sẽ né được đấy.

Trong game War Thunder mà hắn từng chơi, xe chiến đấu có tên lửa dẫn đường đã xuất hiện rất nhiều, Vương Trung có thừa kinh nghiệm đối phó với tên lửa, biết rằng nấp sau vật cản hoặc thả khói đều có thể gây nhiễu hiệu quả cho tên lửa.

Giờ này địch đang ở trên sườn núi, chỉ cần lùi xe là khuất sau đỉnh núi, hơn nữa khoảng cách giữa địch và thị trấn cũng phải đến hai cây số, tên lửa - à không, thần tiễn - bay đến đó cũng mất kha khá thời gian, đủ để địch phản ứng!

Dù sốt ruột, nhưng Vương Trung chẳng thể nào ra lệnh cho đám người Lyudmila được, nói cho cùng, họ đâu phải đơn vị trong game do hắn điều khiển!

May thay, tu sĩ Yetsemenko rất giàu kinh nghiệm, ông quát: 'Không được! Khai hỏa lúc này, bọn chúng sẽ chạy mất!"

Thấy Lyudmila và những người khác dừng động tác, Vương Trung mới thở phào nhẹ nhõm.

Tu sĩ Yetsemenko chắc chắn có kinh nghiệm chiến đấu trong Chiến tranh Mùa đông, thậm chí cả Nội chiến.

Vương Trung vừa yên tâm được một chút thì ít nhất mười hai chiếc xe tăng đã trồi lên từ sau đường núi, lọt vào tâm mắt hắn. Tất cả đều là "xe tăng bộ binh" với nòng pháo ngắn ngủn, kiểu dáng giống hệt Panzer IV.

Chiếc xe tăng bị tiểu đội thần tiễn của tu sĩ Yetsemenko ở Ronezh phá hủy cũng thuộc loại này.

Mười mấy giây sau, đội hình tán binh của bộ binh và xe bán xích cũng xuất hiện.

Vương Trung nhíu mày, hỏa lực của địch mạnh hơn hắn dự kiến rất nhiều, chỉ riêng súng máy trên xe bán xích đã có đến mười mấy khẩu, chưa kể súng máy trên xe tăng, mật độ hỏa lực dày đặc đến mức kinh người.

So với Trung đoàn Amur số 3, hỏa lực súng máy của họ tổn thất nặng nề, căn bản không thể so sánh.

Hắn quan sát kỹ cách bố trí của Yegorov, nhận ra ông ta căn bản không hề thiết lập trận địa súng máy hạng nặng nào ở ngoại vi thị trấn, có vẻ như không muốn đấu súng với địch trên địa hình trống trải.

Khẩu súng máy hạng nhẹ duy nhất được bố trí ở rìa thị trấn là để yểm trợ cho tiểu đội thần tiễn, có lẽ sau khi tiểu đội thần

tiễn di chuyển, nó cũng sẽ rút theo.

Vương Trung chuyển tầm nhìn trở lại tiểu đội thần tiễn, thấy họ đã sẵn sàng khai hỏa.

Tu sĩ Yetsemenko quan sát địch bằng ống nhòm, hạ giọng nói: "Thấy chiếc xe tăng số hiệu 181 không? Nó có thêm ăng ten, đó là xe chỉ huy của bọn Prosene."

Lyudmila cũng giơ ống nhòm lên: "Tôi thấy rồi, số hiệu 181."

Yetsemenko: "Cậy vào cô đấy, sẵn sàng thì báo."

"Sẵn sàng." Lyudmila đáp.

Vương Trung cũng đã chuẩn bị xong, lần này hắn phải xem xem thần tiễn được dẫn đường bằng cách nào. Ít nhất thì hiện tại trên tay Lyudmila không hề có thứ gì giống như thiết bị điều khiển từ xa.

Yetsemenko: "Bắn!"

Xạ thủ ấn nút trên bệ phóng, ngọn lửa đuôi phụt ra, trong nháy mắt đã lấp đầy nửa căn phòng, thổi tung cả bức tranh treo trên tường.

Vương Trung kéo cao tâm nhìn, thấy quả đạn lao vút lên không trung, vẽ một đường cong hướng về phía địch, phần đầu tỏa ra ánh sáng chói lòa như pháo sáng.

Trong khoảnh khắc, Vương Trung cứ ngỡ mình đang chơi Red Dragon - bản mở rộng của game Wargame, trong game đó, để người chơi dễ quan sát, tên lửa được làm rất sáng, giống hệt đom đóm, cho dù ở góc nhìn từ trên cao, người chơi vẫn có thể nhìn rõ quỹ đạo bay của tên lửa.

Xe tăng của địch rõ ràng không kịp phản ứng, vẫn giữ nguyên hướng di chuyển, cứ thế bị trúng đạn.

Sau vụ nổ, chiếc xe tăng vẫn tiếp tục lao về phía trước như thể hiện bị gì, nhưng ngay sau đó, lửa bùng lên từ bộ tản nhiệt, chiếc xe đột ngột dừng lại. Kíp lái trong xe đồng loạt nhảy ra ngoài, nhanh chóng nằm rạp xuống đất.

Ngay sau đó, đạn dược trong xe phát nổ, thổi tung nắp khoang, tạo thành cột lửa khổng lồ.

Lúc này, chiếc xe tăng số hiệu 182 đi bên trái chiếc 181 vội vàng dừng lại, đồng thời xoay tháp pháo - thế mà chúng đã phát hiện ra vị trí bắn thần tiễn!

Dù thần tiễn để lại vệt khói rất rõ ràng, nhưng có thể xác định vị trí tổ bắn nhanh như vậy, chỉ có thể nói kinh nghiệm chiến đấu của bọn chúng vô cùng dày dặn.

Vương Trung vừa chuyển tâm nhìn trở lại tiểu đội thần tiễn thì địch đã khai hỏa. Có lẽ do vội vàng, phát bắn không trúng mục tiêu, chỉ sượt qua bức tường cạnh ô cửa sổ.

Bức tường gạch lập tức bị khoét một lỗ lớn, sóng xung kích hất tung mũ của Yetsemenko.

Yetsemenko: "Rút lui! Mang bệ phóng chạy maul"

Hai xạ thủ ôm bệ phóng lao ra khỏi cửa, Lyudmila theo sát phía sau.

Yetsemenko đi cuối cùng, cả nhóm vừa ra khỏi cửa thì quả đạn thứ hai bay tới.

Lần này, đạn pháo xuyên qua cửa sổ, đập vào bức tường bên kia.

Sóng xung kích và mảnh đạn quét qua cửa ra vào đúng lúc Yetsemenko bước ra.

Ông loạng choạng, ngã dúi dụi, miệng chửi rủa: "Địt mẹ con chó cái!"

Lyudmila quay lại kéo Yetsemenko: “Đi được không?”

“Được! Chỉ bị xước da chân thôi. Mau tới vị trí số hail”

Cả đội chạy ra khỏi căn nhà, cùng lúc đó, khẩu súng máy hạng nhẹ được lệnh ở lại yểm trợ khai hỏa - mục đích là thu hút hỏa lực, phân tán sự chú ý của xe tăng.

Lính của Yegorov đã đục thông các bức tường trong sân, vì vậy, tiểu đội thân tiễn nhanh chóng di chuyển sang ngôi nhà bên cạnh.

Đúng lúc này, quả đạn pháo thứ ba của địch bay tới, vẫn nhắm vào ô cửa sổ mà tiểu đội thần tiễn vừa rời khỏi, hoàn toàn không để ý đến xạ thủ súng máy.

Quả đạn thứ ba trực tiếp xuyên thủng căn nhà, gạch đá vỡ vụn văng cả sang bên này đường.

Sau đó, xe tăng bắt đầu chuyển nòng súng, lần này nhắm vào xạ thủ súng máy -

Vương Trung sốt ruột như lửa đốt, chỉ muốn hét lên: Chạy maul

Đáng tiếc, ý nghĩ của hắn không thể truyền đạt đến hai người lính dũng cảm kia.

Họ ở quá xa xe tăng, không có góc nhìn từ trên cao, lại không có ống nhòm, căn bản không nhìn thấy nòng súng dịch chuyển, lúc xạ thủ súng máy ngừng bắn, định di chuyển vị trí thì xe tăng khai hỏa.

Khi đạn pháo bắn trúng, xạ thủ và phụ xạ đã vừa rời khỏi vị trí, sóng xung kích ập tới, hất văng họ ngã xuống đất.

Vương Trung mất dấu hai người.

Hắn cảm thấy tiếc nuối, đáng tiếc là hắn thậm chí còn không biết tên họ -

Ngay lúc đó, quả thần tiễn thứ hai được bắn ra từ tòa nhà bên cạnh, nhắm thẳng vào chiếc xe tăng vẫn đang đứng yên của địch!

Trái tim Vương Trung như bay theo quả thần tiễn lao vút về phía kẻ thù.

Ánh sáng chói lòa đánh trúng ngay phần giáp trước của chiếc xe tăng số 182, nổ tung trên tấm thép thẳng đứng.

Ngay sau đó, tháp pháo bị sóng xung kích hất tung lên không trung, đám lính Prosene trên xe thậm chí còn không kịp thoát ra! Vương Trung thậm chí còn nhìn thấy thi thể một tên lính tăng bị hất văng lên caol

Nhưng càng nhiều xe tăng dừng lại hơn, tất cả bọn chúng đều đã phát hiện ra vị trí khai hỏa của thần tiễn.

Trong chớp mắt, loạt đạn pháo đầu tiên đã ập tới.

Chỉ trong nháy mắt, tòa nhà nơi tiểu đội thần tiễn ẩn náu đã bị trúng vài quả đạn pháo 75 ly!

Chương 24: Gián Điệp

Chương 29: Ác chiến trong thành

Chương 29: Ác chiến trong thành

May mà lần này tiểu đội Thần Tiễn đã giở trò, tổ bắn ở cửa sổ đầu tiên phía tây tầng một, Lyudmila phụ trách dẫn đường cùng tu sĩ Yetsemenko quan sát chỉ thị mục tiêu ở cửa sổ phòng bếp bên cạnh.

Tổ bắn phóng tên lửa xong liền rút lui, chạy tới trận địa tiếp theo, chỉ để lại Lyudmila dẫn đường tên lửa.

Kết quả ít nhất tám quả lựu đạn của địch đã bắn trúng cửa sổ phóng tên lửa, ngôi nhà bị đánh sập một nửa, nhưng Lyudmila và Yetsemenko đã rút lui an toàn!

Có vẻ như tiểu đội Thần Tien vẫn có thể xử lý được kha khá xe tăng!

Vương Trung còn chưa kịp vui mừng, pháo kích đã ập đến.

Nhìn điểm rơi có lẽ là do súng cối bắn, hơn nữa bắn rất vội vàng, không ngắm bắn cẩn thận, thậm chí có quả đạn còn rơi xuống làng Perniy.

Tất cả đạn pháo đều không phát nổ dữ dội, chỉ với âm thanh như pháo hoa nổ ra từng đám khói.

Đạn khói của súng cối! Xem ra đây cũng là chiến thuật thường dùng của quân Ploson khi đối mặt với Thần Tiễn.

Vương Trung chuyển toàn bộ tâm nhìn, nhìn tên chỉ huy độc nhãn Long Đức Vị đang quan sát tình hình trên đỉnh núi,

chỉ hận không thể dùng ý niệm bắn tỉa hắn để khiến quân địch hỗn loạn.

Thiếu tá Sriffen quan sát hiệu quả tản mát của khói.

Kính quan sát của pháo binh được đặt bên cạnh xe anh ta, dữ liệu bắn phá liên tục được truyền trực tiếp thông qua khẩu lệnh cho các đơn vị súng cối cơ giới trên sườn núi.

Điểm rơi của loạt đạn pháo thứ hai rõ ràng chính xác hơn rất nhiều, tạo thành một bức tường khói trước ngôi làng, bản thân thiếu tá Sriffen cũng không nhìn rõ tình hình trong làng.

Anh ta giơ cao tay phải: "Được rồi, ngừng bắn!"

Phía sau truyền đến khẩu lệnh ngừng bắn liên tục của pháo binh.

Sau khi tiếng pháo dừng lại, tham mưu trưởng nói: "Kẻ địch lại bố trí hai tổ Thần Tiễn ở trong một ngôi làng nhỏ như vậy? Xem ra chắc chắn có quân chủ lực, có nên đợi pháo hạng nặng lên hay không…"

Sriffen: "Hai tổ Thần Tiễn gì cơ? Ông không để ý là tất cả các cuộc tấn công của chúng ta đều không khiến Thần Tiễn bị nổ theo sao? Xét khoảng cách phóng, đây là cùng một tổ Thần Tiễn đang liên tục di chuyển trận địa.

"Mỗi trận địa ước chừng chỉ có một quả Thần Tiễn, như vậy khi di chuyển chúng chỉ cần khiêng bệ phóng. Ở Carolin chúng ta đã thấy chiến thuật như vậy rồi, tham mưu trưởng chưa từng tham gia chiến dịch Carolin, nên không biết sao?"

Tham mưu trưởng im lặng.

Sriffen tiếp tục nói: "Chỉ huy của địch khá xuất sắc, chắc chắn đã xem rất nhiều báo cáo chiến đấu của chiến dịch Carolin, hắn ta biết rõ chiến thuật của chúng ta.

“Nếu tên chỉ huy cướp xe tải của chúng ta và còn ra lệnh bật đèn pha tiến lên cũng là hắn, vậy hôm nay chúng ta sẽ vì đế chế loại bỏ một mối họa lớn trong tương lai.” Tham mưu trưởng: “Vậy càng phải đợi pháo hạng nặng…”

“Chờ pháo hạng nặng lên thì hắn đã chạy mất rồi! Bây giờ quân địch cũng chưa ổn định vị trí, ông xem trong làng không có bao cát, không có dây thép gai và chướng ngại vật chống tăng, chắc cũng không có bãi mìn. Bây giờ dựa vào ưu thế binh lực và hỏa lực để nghiền nát, thừa thắng xông lên bắt sống hắn mới là thượng sách!

“Chờ pháo hạng nặng lên thì địch cũng đã chuẩn bị xong, chúng ta sẽ chỉ phải chịu thương vong nặng nê hơn!”

Sriffen dừng lại, nhìn quân đội tiến công tiến vào trong bức tường khói do súng cối bắn ra.

Hắn nhìn lên trời: “Bây giờ mặt trời lớn như vậy, gió tây sẽ sớm nổi lên, khói bị thổi tan thì mọi chuyện sẽ ngã ngũI”

Vừa dứt lời, trong làn khói mù vang lên tiếng súng máy, loại âm thanh xé vải này là âm thanh của súng máy thông dụng kiểu năm 34 của quân đội đế quốc.

Rõ ràng quân đội tiến công đang dùng súng máy áp chế cửa sổ ngôi làng.

Ngay sau đó tiếng pháo vang lên, Sriffen vừa nghe đã biết là pháo 75mm của xe tăng Panzer IV.

“Bắt đầu rồi, chờ xem.” Sriffen tự tin nói.

Vương Trung phát hiện góc nhìn từ trên cao của mình có thể xuyên qua khói, đồ vật trong khói hắn quả thực không nhìn rõ lắm, nhưng đồ vật trước sau làn khói thì hắn nhìn rõ mồn một.

Tầm nhìn của người bình thường không nhìn thấy tình hình phía sau làn khói, nhưng Vương Trung lại có thể.

Cũng không biết là do ngón tay vàng này mạnh như vậy, hay là bị lỗi.

Tuy nhiên, điều này chẳng có tác dụng gì, bởi vì Vương Trung không có cách nào dùng ý niệm điều khiển quân đội, tất cả đều phải dựa vào chiếc bộ đàm bên cạnh, mà bộ đàm lại chỉ có thể liên lạc với xe của đại úy Rubakov - chỉ có chiếc xe đó có bộ đàm.

Cảm giác này giống như chơi cờ tự động, bày binh bố trận xong, còn lại chỉ có thể xem quân cờ tự mình chiến đấu.

Sau khi xe tăng của địch vượt qua làn khói, lập tức bắt đầu bắn phá cửa sổ các tòa nhà.

Vương Trung cũng thích làm như vậy trong rất nhiều trò chơi quân sự, bất kể trong tòa nhà có địch hay không, cứ xả súng một loạt rồi tính tiếp, dù sao tiêu hao đạn dược vẫn hơn là tiêu hao nhân lực.

Hỏa lực của quân Ploson rất mạnh, dù sao cũng mấy chục khẩu súng máy, rất nhiều khung cửa sổ bằng gỗ bị bắn nát vụn.

Còn những ngôi nhà gỗ, cả bức tường đều bị phá nát.

Ngay sau đó, một chiếc xe tăng mang số hiệu chiến thuật 185 khai hỏa, mục tiêu là tòa nhà nhỏ mái đỏ ở phía tây ngôi làng, quả đạn nổ mạnh đã đánh sập một góc tòa nhà, mảnh ngói bị hất tung lên không trung.

Khi tiếp cận ngôi làng, xe tăng của địch giảm tốc độ, bộ binh dàn hàng ngang vượt qua xe tăng, lao về phía ngôi làng.

Phía ngoài cùng của ngôi làng là một bức tường đá, dân làng dựng lên để quây mấy cái sân nhỏ nuôi gia súc, lúc này

bức tường đá này trở thành tuyến phòng thủ đầu tiên ngăn chặn quân địch.

Rõ ràng quân Ploson chưa có thói quen mang theo thuốc nổ bên người, chỉ có thể bắc thang trèo tường.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, các xạ thủ tiểu liên thuộc trung đoàn Amur số 3 ẩn nấp ở tâng một nổ súng.

Do bức tường đá che chắn, vừa rồi hỏa lực súng máy của địch căn bản không quan tâm đến cửa sổ tầng một.

Trong lúc các xạ thủ tiểu liên bắn hạ những tên địch đang trèo tường, các xạ thủ súng trường ẩn nấp bên tường ném lựu đạn qua tường.

Rõ ràng là lính kỳ cựu ném những quả lựu đạn này, đều được ủ ấm trong tay một lúc, vừa chạm đất là phát nổ, trong nháy mắt quân Ploson bên ngoài tường đã thương vong quá nửa.

Ngay sau đó, một chiếc xe tăng khai hỏa, một phát bắn sập một mảng tường đá.

Lập tức lựu đạn của địch ném vào sân từ lỗ hổng đó.

Vương Trung nhìn thấy rõ ràng một người lính kỳ cựu canh giữ bên tường đã chụp được một quả lựu đạn, đang định ném trả lại thì nó phát nổ.

Nửa người người lính kỳ cựu bị nổ tung, máu me bắn tung tóe lên mặt người lính mới.

Người lính mới sợ hãi kêu lên, kết quả bị tên địch xông vào đâm một nhát dao xuyên bụng.

Trận cận chiến ác liệt đang diễn ra.

Còn xe tăng của địch vừa bắn phá vừa tiến về phía ngôi làng.

Chiếc xe tăng mang số hiệu 185 chọn con đường từ phía tây nam tiến vào làng, xe tăng của Rubakov mai phục ngay bên cạnh cối xay gió ở cuối con đường này.

Vương Trung vội vàng chuyển về góc nhìn thông thường, cầm lấy chiếc bộ đàm trên bàn: "Rubakov, quân địch sắp xuất hiện trong tâm ngắm của anh rồi!"

"Cái gì?" Rubakov kinh ngạc: "Sao anh lại nhìn thấy? Tôi không thấy gì cả?"

Vương Trung: "Chú ý phía trước, báo cho pháo thủ của anh!"

Vừa nói, hắn vừa chuyển về góc nhìn từ trên cao, quả nhiên nhìn thấy chiếc xe tăng mang số hiệu 185 đã tiến vào làng, vừa vặn xuất hiện trong tâm bắn của Rubakov.

"Chúa ơi!" Rubakov lẩm bẩm/'Khai hỏa, khai hỏa nhanh!"

Nòng pháo của xe Rubakov phun ra một luồng khói trắng.

Vương Trung nhìn thấy rõ ràng trên thân chiếc xe tăng số 185 lóe lên tia lửa.

Nhưng chiếc xe tăng không phát nổ, chỉ dừng lại.

Trong bộ đàm vang lên tiếng hét đầy căng thẳng của Rubakov: "Nạp đạn nhanh, không trúng!"

Ở góc nhìn của Rubakov hoàn toàn không nhìn ra được địch có trúng đạn hay không.

Nhưng góc nhìn của Vương Trung có thể nhìn thấy, bởi vì trong xe tăng, ba tên địch sáng rực đã bị thiêu cháy, chỉ còn lại hai người, có muốn lái xe cũng không được.

Dù sao đây cũng không phải trò chơi War Thunder, cho dù tổ lái còn hai người cũng sẽ tiếp tục chiến đấu, thực tế không

có tinh thần chiến đấu cao như vậy, bình thường chết một hai thành viên chủ chốt thì tổ lái sẽ bỏ xe.

Vương Trung nhìn thấy hai bóng người sáng rực chui ra khỏi xe tăng từ cửa sập dưới gầm xe.

Lúc này, cuối cùng thì súng máy hạng nặng của trung đoàn Amur số 3 cũng vang lên - so với tiếng rít chói tai như xé vải của súng máy địch, tiếng súng máy hạng nặng của quân Ant mang đến cảm giác tram ổn, ngược lại rất phù hợp với vẻ ngoài thô kệch của chúng.

Trong lúc Vương Trung đang phân tâm, xe của Rubakov bắn ra phát đạn xuyên giáp thứ hai, một lần nữa bắn trúng chiếc xe tăng số 185 đã trống rỗng.

“Rubakov! Xe tăng đó đã bị phá hủy rồi! Cẩn thận chiếc tiếp theo!”

“Sao anh biết nó bị phá hủy rồi? Anh đang ở đâu mà nhìn thấy chiến trường? Bá tước, anh đừng có chỉ huy mù quáng! Nạp đạn!”

Vương Trung điều chỉnh góc nhìn, muốn xem thử Rubakov trông như thế nào, kết quả phát hiện anh ta đã chui vào trong xe tăng.

Tâm nhìn của xe tăng vốn đã rất kém, vì vậy trong Thế chiến thứ hai, các trưởng xe tăng của các nước đều thích tự thò đầu ra ngoài quan sát tình hình.

Giống như Rubakov tự động chui vào trong xe tăng như vậy, trong chiến đấu đường phố mà không có bộ binh yểm trợ thì cơ bản là biến thành bia cho bộ binh đối phương bắn.

Đúng lúc này, chiếc xe tăng Ploson mang số hiệu 186 tiến lên.

Vương Trung nghe thấy tiếng Rubakov gào thét trong bộ đàm: “Khi đối mặt với hai xe tăng địch thì phải rút lui! Bây giờ rút lui!”

Vương Trung: 2222

Vì Rubakov đã di chuyển, mà xe tăng thời đại này lại không có thiết bị ổn định pháo, nên phát bắn đã bay thẳng lên trời, đạn xuyên giáp bắn trúng tầng hai của tòa nhà bên đường, khoét một lỗ trên tường.

Lúc này, chiếc xe tăng địch dừng lại, bắn một phát về phía xe của Rubakov đang rút lui.

Phát bắn này rõ ràng là đạn nổ mạnh, bắn trúng giáp trước của xe Rubakov, phát nổ, làm vỡ vụn toàn bộ cửa kính của cối xay gió.

Tiếng gào thét của Rubakov trong bộ đàm đột ngột biến mất.

Nhưng xe tăng của anh ta không bốc cháy, cũng không dừng lại, cứ thế lùi vê phía sau, lùi qua khỏi chỗ nấp là cối xay gió, mãi đến khi đâm vào tường ngoài của nhà máy rượu mới dừng lại, nhưng động cơ vẫn gầm rú, như thể muốn đâm sập bức tường.

Vương Trung líu lưỡi, thầm nghĩ chẳng lẽ bị một phát đạn nổ mạnh gây chấn động siêu áp đánh chết rồi?

Ngay sau đó, hắn không cần phải nghi ngờ nữa, bởi vì chiếc xe tăng số 187 từ con đường phía bắc tiến vào thành phố đã tặng cho xe của Rubakov một phát đạn xuyên giáp.

T-28 vốn đã mỏng manh, bây giờ lại để lộ cả mảng hông, lập tức phát nổ thành một quả cầu lửa.

Vụ nổ xảy ra ngay bên cạnh nhà máy rượu mà Vương Trung chọn làm sở chỉ huy, làm vỡ vụn cửa kính bên cạnh hắn.

Thôi xong, không trông cậy gì được nữa, xem thử những chiếc khác vậy, còn hai chiếc xe tăng được bố trí ở vị trí phục kích - Sau đó Vương Trung nhìn thấy một chiếc xe tăng khác dũng cảm lao ra khỏi vị trí phục kích.

Nó bắn một phát, kết quả vì không dừng lại bắn nên đạn bay thẳng lên trời, sau đó chiếc xe này vừa bắn phá bằng súng máy vừa đâm thẳng vào chiếc xe tăng số 187 của địch.

Cái quái gì vậy?

Không sao, còn một chiếc xe tăng phục kích, chờ bộ binh dùng bom xăng Molotov tiêu hao xe tăng địch, phát bắn quyết định của chiếc xe tăng này nhất định có thể xoay chuyển tình thết

Sau đó, chiếc xe tăng phục kích cuối cùng cũng lao ra khỏi vị trí ẩn nấp, trưởng xe còn thò đầu ra, dùng chính cơ thể mình để điều khiển súng máy phòng không trên nóc xe tăng.

Anh ta vừa bắn phá vừa hét: “Đại úy đã anh dũng hy sinh! Chúng ta hãy chiến đấu đến hơi thở cuối cùng như những người Cossack thực thụ!”

Hóa ra chiếc xe này đã nhìn thấy kết cục của Rubakov.

Chiếc xe tăng số 186 của địch thấy vậy, lập tức bắn một phát đạn xuyên giáp.

Mặc dù nhiệm vụ chính của pháo 75mm nòng ngắn là chống bộ binh, các thông số như áp suất nòng pháo, sơ tốc đầu nòng đều tương đối thấp, nhưng dù sao cỡ nòng của nó cũng là 75mmI

Một phát bắn trúng, hai tháp pháo súng máy phía trước T-28 xuất hiện một lỗ thủng mà Vương Trung có thể nhìn thấy từ trên cao, ngay sau đó chiếc xe tăng bốc cháy, dân dần dừng lại.

Vương Trung không khỏi ôm trán, cái quái gì thế này?

Để cho bộ binh xử lý mấy chiếc xe tăng tiến vào thành phố đi chứ!

Trong lúc hắn đang nghĩ như vậy, chiếc xe tăng số 186 của địch bắt đầu tiến lên, kết quả súng máy ẩn nấp dưới tâng hầm nổ súng, bắn gục một loạt bộ binh đang theo sau xe tăng.

Nhân cơ hội này, hai người lính ở tầng hai bên đường thò đầu ra, ném bom xăng về phía chiếc xe tăng.

Chai bom xăng đầu tiên ném trúng lưới tản nhiệt phía sau xe tăng, ngọn lửa bùng lên dữ dội.

Chai thứ hai đập vào tháp pháo.

Vương Trung phỏng đoán có lẽ có một ít dầu từ cửa quan sát của trưởng xe chảy vào trong tháp pháo.

Ngay sau đó, cửa sập của trưởng xe bị ngọn lửa cao hai mét hất tung lên.

Lính nạp đạn mở cửa khoang bên hông, định thoát ra khỏi xe từ bên hông tháp pháo, kết quả đâm đầu vào họng súng máy.

Đúng rồi, phải như vậy chứ! Làm tốt lắm, trung đoàn Amur số 3! Chương 30: Ngôi sao chiến thắng sẽ soi sáng chúng ta

Nhưng Vương Trung nhanh chóng không thể vui mừng được nữa.

Vương Trung phát hiện ra rằng ngoài việc tổ chức quân đội theo kiểu lấy súng máy làm trung tâm giống như quân đội Đức, quân Prosen còn có một đặc điểm mà quân đội Đức ở giai đoạn giữa mới có: Họ được trang bị súng phóng lựu rất phổ biến.

Trong lịch sử thực tế, quân đội Đức chỉ bắt đầu trang bị súng phóng lựu với số lượng lớn vào giữa và cuối năm 1942.

vào đầu Chiến dịch Barbarossa, một tiểu đội quân Đức thường chỉ có lựu đạn.

Quân Prosen có lẽ đều là lính kỳ cựu, sử dụng súng phóng lựu rất điêu luyện, cứ điểm hỏa lực súng máy nào bị phát hiện sẽ nhanh chóng bị tấn công bằng súng phóng lựu.

Mặc dù theo Vương Trung, những quả lựu đạn này có thể không thực sự hiệu quả trong việc tiêu diệt tổ súng máy, bởi vì súng máy đều được bố trí trong các tòa nhà, ở những vị trí rất hiểm hóc, nhưng một khi đã bị tấn công bằng lựu đạn thì không thể không di chuyển, mà di chuyển thì sẽ tạo ra khoảng trống hỏa lực.

Tất nhiên, quân địch không có góc nhìn từ trên cao như Vương Trung, muốn tìm ra vị trí chính xác của súng máy là một bài toán khó, nhưng họ đã dựa vào kinh nghiệm chiến đấu và số lượng áp đảo để giải quyết bài toán khó này.

Hơn nữa, quân địch rõ ràng rất quen thuộc với kiểu chiến đấu "cối xay thịt" kết hợp bộ binh và xe tăng này. Bộ binh đi trước dọn đường cho xe tăng, ném lựu đạn vào từng căn phòng để tiêu diệt quân địch, xe tăng thì lần lượt tiêu diệt các ụ súng máy.

Sau một hồi giao tranh, mặc dù quân địch đã phải trả giá bằng sáu chiếc xe tăng và hơn một trăm thương vong, nhưng trung đoàn Aml thứ ba cũng mất ba khẩu súng máy hạng nặng và hàng chục xạ thủ.

Mặc dù hiện tại quân Prosen chỉ mới chiếm được bảy, tám tòa nhà ở phía tây làng, nhưng Vương Trung quan sát từ trên cao đã nhận ra rằng, nếu cứ tiếp tục như vậy, việc Cao điểm Peniye thất thủ chỉ là vấn đề thời gian.

Điều duy nhất đáng mừng là tinh thần chiến đấu của trung đoàn Aml thứ ba vẫn rất cao, mặc dù phải chịu tổn thất nặng

nề, nhưng họ vẫn đang chiến đấu dũng cảm với quân địch.

Vương Trung biết rằng để thay đổi cục diện trận chiến, chỉ có thể tiêu diệt toàn bộ xe tăng của quân địch, xe tăng bị loại bỏ thì những chiếc xe bọc thép chở quân với hỏa lực súng máy mạnh mẽ đi kèm cũng sẽ không còn là mối đe dọa.

Nhưng hiện tại bốn chiếc xe tăng của quân địch đang chặn hai con đường chính ở phía tây làng, các ụ súng máy hai bên đường không dám khai hỏa nữa, bởi vì một khi khai hỏa sẽ bị xe tăng bắn phá.

Quân địch đang tiến dọc theo con đường chính, sắp đến nhà thờ và cối xay gió ở trung tâm làng.

Vương Trung nhìn thấy trong khu biệt thự ba tâng của Boye ở phía bắc nhà thờ, vẫn còn một khẩu súng máy hạng nặng cuối cùng chưa khai hỏa đang cảnh giới, chắc chắn bộ binh địch vừa tiến vào khu đất trống trước nhà thờ sẽ lập tức bị tấn công dữ dội.

Hơn nữa vị trí đặt súng máy hạng nặng mà Yegorov chọn rất hiểm hóc, xe tăng của quân địch muốn tấn công khẩu súng máy này, nhất định phải tiến vào khu đất trống trước nhà thờ.

Nhưng vấn đề là, Yegorov không còn vũ khí chống tăng nào nữa.

Tổ bắn tên lửa chống tăng của Yetsemenko sau khi bị chặn tâm nhìn vốn định rút về khu biệt thự, nhưng họ di chuyển chậm, chưa kịp vượt qua con đường chính phía tây bắc làng, hiện tại đang bi chặn trong một tòa nhà hai tâng ven đường.

Điều tồi tệ là tòa nhà này chỉ có cửa sổ ở hai mặt nam và bắc, tổ của Yetsemenko không có tâm nhìn tốt để quan sát xe tăng địch trên đường.

Bộ binh của quân địch đã tiến đến cách họ khoảng năm mươi mét.

Không thể trông cậy vào tên lửa chống tăng, chỉ có thể dựa vào bom xăng.

Tuy nhiên, quân địch đến quá nhanh, chỉ có số bom xăng được sản xuất ban đầu được chuyển đến tay những người lính ném bom ở tầng hai phía tây làng.

Rất nhiều bom xăng được sản xuất sau đó đều chất đống trong nhà máy rượu, chỉ có thể dựa vào sức người vận chuyển từng chút một, có thể vận chuyển đến nơi hay không, sau đó có thể phát huy tác dụng hay không vẫn còn là một câu hỏi.

Quân địch đã biết được chiến thuật của quân phòng thủ, hiện tại bộ binh không kiểm soát được các tòa nhà hai bên đường thì xe tăng sẽ không tiến lên.

Phải nghĩ cách tiêu diệt bốn chiếc xe tăng còn lại của quân địch.

Vương Trung nhìn chiếc xe tăng T28 số hiệu chiến thuật 422 cuối cùng đang đỗ trong nhà máy rượu.

Nhưng chiếc xe tăng mỏng manh này, một khi xuất hiện trước mặt quân địch, e rằng sẽ bị tiêu diệt ngay lập tức!

Vương Trung quan sát chiến trường, trong lòng vô cùng lo lắng.

Lúc này, cơn sốt ngày càng nặng, Vương Trung cảm thấy đầu óc choáng váng, như thể sắp ngất đi đến nơi.

Hay là, cứ bỏ cuộc như vậy?

Bản thân mình đã chiến đấu rất tốt rồi, bây giờ lại bị ốm nặng như vậy, trực tiếp ngất đi, chắc cũng không ai nói gì.

Nhắm mắt lại, mặc kệ hồng thủy ngập trời, cũng không liên quan gì đến mình nữa - chẳng phải đây là cách hành xử phù hợp nhất với một thanh niên lười biếng như mình sao?

Có lẽ vì ý nghĩ này, ý thức của Vương Trung ngày càng mơ hồ, trong lúc mơ màng, Vương Trung nhìn thấy trong một ngôi nhà ở phía tây làng, hai tên lính Prosen phát hiện ra những người dân địa phương đang trốn trong hầm.

Vương Trung nhận ra những người dân địa phương này, họ chính là gia đình đã từ chối lời khuyên của Vương Trung khi mới vào làng. Vương Trung nhớ bà chủ nhà bên cạnh từng nói, người phụ nữ lớn tuổi dắt theo đứa cháu trai tên là Irinichna.

Bà lão Irinichna ôm chặt lấy đứa cháu trai, dùng cơ thể già nua che chở cho nó.

Con trai và con dâu của bà cũng ở đó, bốn người run rẩy, co rúm lại với nhau.

Tên lính Prosen nhìn con trai của lrinichna, dùng tiếng Prosen hỏi gì đó, nhưng bà lão chỉ có thể lắc đầu lia lịa, nói: Chúng tôi không biết, chúng tôi chỉ là dân thường."

Bất ngờ, tên lính Prosen quát lớn, dùng dao găm đâm chết con trai của bà lão, sau đó dùng tiếng Ant hét lên: "Kẻ đào ngũ!"

Tên lính Prosen còn lại cười khẩy: "Tên hèn nhát!" Con dâu của bà lão sợ đến ngây người, ngồi bệt xuống đất, há hốc miệng, bà lão thì đau khổ cầu xin.

Lúc này, một tên trung sĩ bước vào hầm, nhìn xuống phía dưới, mắng chửi ầm ĩ, vừa mắng vừa giơ súng tiểu liên lên, nhắm vào gia đình bà lão bắn tới tấp.

Con dâu bị bắn gục ngay lập tức, bà lão cố gắng bảo vệ cháu trai, nhưng sau khi trúng vài phát đạn cũng gục xuống.

Đứa trẻ còn lại dường như vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, nó ngơ ngác nhìn những người thân nằm trên vũng máu, rồi lại nhìn vào họng súng vẫn còn đang bốc khói của tên trung sĩ Prosen.

Tên trung sĩ bước tới, đá vào người đứa trẻ, giãm gãy cổ nó.

Vương Trung bị cảnh tượng tàn khốc này kích thích, bỗng chốc tỉnh táo trở lại.

Chúng còn chưa chiếm được làng mà đã bắt đầu thảm sát rồi! Nếu để chúng chiếm được làng, không biết chúng sẽ làm những chuyện gì nữa!

Không! Vương Trung tự đập đầu mình, ép bản thân phải tỉnh táo lại.

Bởi vì Vương Trung biết rằng, nếu bây giờ còn có cơ hội nào để lật ngược tình thế, thì đó chính là lợi thế "hack" của mình.

Phải tận dụng lợi thế "hack" này, tiêu diệt bốn chiếc xe tăng còn lại của quân địch.

Vương Trung nhìn chiếc xe tăng T28 số hiệu chiến thuật 422 cuối cùng đang đỗ trong nhà máy rượu.

Chiếc xe tăng mỏng manh này không thể nào đối đầu trực diện với quân địch được, phải nghĩ cách vòng ra sau lưng chúng, hoặc ít nhất là bên hông! Phải tận dụng lợi thế "hack" - góc nhìn từ trên cao của mình!

Vương Trung phóng to tầm nhìn ra xa nhất, quan sát toàn bộ chiến trường.

Vương Trung phát hiện ra một điều: Khói do súng cối của quân địch bắn ra vẫn chưa tan hết, vì vậy những chiếc xe tăng phía sau của chúng không thể nhìn thấy tình hình trong làng.

Nói cách khác, nếu bây giờ cho xe tăng số 422 ra khỏi làng, đi vòng một vòng lớn từ bên ngoài, thì những chiếc xe tăng phía sau của quân địch sẽ không thể phát hiện ra.

Ra lệnh cho tổ lái xe tăng 422 làm như vậy?

Nghĩ đến màn trình diễn vừa rồi của lực lượng xe tăng, trình độ huấn luyện và kinh nghiệm chiến đấu của lực lượng thiết giáp quân Ant thật sự rất tệ…

Binh lính thì rất dũng cảm, nhưng ngoài dũng cảm ra thì chẳng còn gì khác.

Quan trọng nhất là, họ không có góc nhìn từ trên cao, căn bản không biết vị trí của quân địch!

Muốn dùng chiếc xe tăng cuối cùng này tiêu diệt bốn chiếc xe tăng của quân địch, chỉ có một cách:

Chính mình trực tiếp chỉ huy chiếc xe tăng này!

Ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu, Vương Trung lập tức chuyển về góc nhìn thông thường.

Tim đập dữ dội, lần đầu tiên trong đời Vương Trung cảm nhận được cảm giác "trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực", lượng adrenaline tiết ra ô ạt khiến cơ thể vốn đang mệt mỏi bỗng chốc tràn đầy sức lực. Vương Trung đứng bật dậy.

Sufang đang cầm khăn tay đứng bên cạnh cũng ngây người ra.

Vừa nhìn thấy Sufang, Vương Trung lập tức nắm lấy vai cô, nhìn chằm chằm vào cô. "Ơ… Tôi đang định lau mồ hôi cho anh, dù sao tôi cũng chỉ là một tu sĩ tụng kinh, chỉ có thể làm…"

Vương Trung: "Chỉ cần tôi còn sống, tôi sẽ không bao giờ để cô bị bắt làm tù binh! Tuyệt đối sẽ không!"

Phải, nếu như mình bỏ cuộc, không chỉ những người lính dưới trướng sẽ bỏ mạng, dân làng sẽ bị thảm sát, mà những cô gái đáng yêu này cũng sẽ bị quân địch làm nhục!

Sao mình có thể bỏ cuộc được?

Lúc này, trong đầu óc đang nóng như thiêu như đốt của Vương Trung chỉ có một ý nghĩ: Giết chết lũ Prosen khốn kiếp đó!

Sufang vẫn còn đang ngơ ngác: "Ơ… Anh nhận nhầm người rồi… Tôi không phải Lyudmila…"

Vương Trung buông Sufang ra, sải bước đi ra ngoài.

Thực ra lúc này Vương Trung cảm thấy đầu óc nặng trịch, nhưng nhờ có adrenaline, Vương Trung vẫn bước đi hùng dũng.

Lao ra khỏi nhà xưởng chính của nhà máy rượu, Vương Trung lập tức nhìn thấy chiếc xe tăng số 422.

Chiếc xe tăng này đang đỗ trong khu vực an toàn bên trong tường rào của nhà máy rượu, không một viên đạn nào bay tới gần, nhưng nắp tháp pháo lại đóng chặt.

Vương Trung tức giận, như thể quên mất mình đang bị sốt cao, Vương Trung lao thẳng đến chiếc xe tăng, đập mạnh vào nắp tháp pháo: "Mở nắp ra! Tên khốn kiếp nhà anh không mở nắp ra tôi ném bom xăng vào đấy!"

Chỉ huy xe tăng 422, người hạ sĩ mà Vương Trung đã gặp một lần, mở nắp tháp pháo, thò đầu ra: "Đừng ném!"

Vương Trung: "Mọi người đều đang chiến đấu đổ máu ngoài kia, anh ở đây làm lực lượng dự bị mà lại nhát gan như vậy sao?"

"Tôi… Tôi…

Vương Trung giật phắt tai nghe và micrô của anh ta: "Lan ra đây!"

"Hả?"

Vương Trung: "Tôi bảo anh lăn ra đây!"

Người hạ sĩ do dự một chút: “Tôi sẽ bị bắn chết sao? Đào ngũ là bị bắn chết đấy!”

Vương Trung: “Anh không lăn ra đây thì sẽ bị bắn chết, lăn ra đây!”

Người hạ sĩ run ray bò ra khỏi xe tăng, nhưng vẫn đứng bên cạnh tháp pháo, không chịu đi: “Tôi không đào ngũ, là ngài bá tước bảo tôi ra ngoài…”

Vương Trung đạp hắn xuống, tự mình leo vào tháp pháo, đeo tai nghe.

Người hạ sĩ nằm rạp dưới đất hô: “Thưa ngài, mũ tăng…”

Vương Trung không buồn để ý, đầu óc anh lúc này không còn chỗ cho bất kỳ suy nghĩ nào khác, nào là chui vào tháp pháo tỷ lệ sống sót cao hơn, nào là chui vào tháp pháo mà không đội mũ tăng sẽ bị va đập bầm dập, tất cả những điều đó anh đều không còn tâm trí nào mà nghĩ đến nữa.

Giờ phút này, anh chỉ có một ý niệm duy nhất, chỉ huy chiếc xe tăng này, thực hiện một cú ngoặt đẹp mắt, đánh tan thế tấn công của quân địch. Đeo tai nghe vào, Vương Trung mới phát hiện ra tai mình ù đi, gần như không thể nghe rõ những gì các thành viên trong đội đang nói.

Nghe nói trang bị bên trong xe tăng Liên Xô thời kỳ đầu rất lạc hậu, trưởng xe phải dùng cờ lê gõ để ra lệnh. Chỉ có thể hy vọng xe tăng ở thời không này tiên tiến hơn một chút.

Vương Trung đập mạnh vào tai nghe vài cái, rồi lại đập vào đầu mình vài cái, tiếng ù tai không những không giảm mà còn nghiêm trọng hơn.

Nghĩ cũng phải, anh đang sốt cao, adrenaline lại đang được tiết ra ồ ạt, ù tai một chút cũng là đương nhiên.

Vương Trung mặc kệ, anh hét lớn: “Ù tai thì ù tai, cho tôi nghe một chút nhạc chiến đấu nào!”

Không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, tiếng ù tai dường như thực sự mang nhịp điệu của âm nhạc.

Chỉ là đầu óc Vương Trung đang choáng váng, không nghe ra được là bài hát gì.

Anh cũng chẳng bận tâm, trực tiếp ra lệnh: “Tiến lên! Ra ngoài!”

Ngoài cổng lớn là xác chiếc xe của Đại úy Rubakov, có thể dùng để yểm trợ.

Mệnh lệnh của Vương Trung được thực hiện, động cơ xe tăng gầm lên một tiếng, chậm rãi khởi động.

Binh sĩ ở cửa vội vàng mở cổng.

Xe tăng đi được nửa chừng, Vương Trung ra lệnh thứ hai: “Re trái.”

Rẽ trái là đi về hướng đông, thoạt nhìn như đang bỏ chạy.

Thực ra Vương Trung đang đi vòng.

Lái xe không phản đối, cũng có thể đã lên tiếng nhưng Vương Trung không nghe thấy.

Tai anh đang ù - không, giờ không phải ù tai nữa, mà là âm nhạc anh không thể nhận ra.

Trên thực tế, giờ phút này anh chẳng nghe thấy gì cả, tiếng súng đạn, tiếng động cơ gầm rú, tiếng kêu thảm thiết của những người lính trước khi chết, tất cả đều bị tiếng ù tai (âm nhạc) át đi.

Sufang đứng ở cửa, nhìn Aleksei Konstantinovich Rokossovsky ngồi trên xe tăng lao đi.

Có người kinh hô: “Bá tước đi xe tăng chạy rồi!”

Sufang lớn tiếng quát: ‘Không! Ngài ấy không chạy! Ngài ấy đã nói, chỉ cần ngài ấy còn sống sẽ không để tôi… để chúng ta bị bắt! Anh dám dao động quân tâm, tôi sẽ bắn anh!”

Người lính kia lập tức im bặt.

Sufang lại nhìn ra cửa lớn, lúc này ngoài vết bánh xe tăng, chẳng còn gì nữa.

Bá tước Rokossovsky, liệu tôi có thể tin tưởng ngài?

“Re phải!” Vương Trung hô.

Không nghe thấy tiếng đáp lại, anh đành đập mạnh vào đỉnh tháp pháo: “Re phải, mau lên!”

Bánh xích bên phải xe tăng phanh gấp, hoàn thành cú rẽ phải với một cú vẩy đuôi.

Vương Trung bị xóc đến nỗi tưởng như óc bay ra ngoài. Lúc này, anh vẫn đang ở chế độ quan sát từ trên cao, nôn thốc nôn tháo.

Nhưng điều đó không khiến anh ngừng chỉ huy: “Đi dọc theo bức tường đá, pháo chính nhắm thẳng về phía trước, nạp đạn nổi”

Mệnh lệnh được thực hiện một cách hoàn hảo, lúc này xe tăng vừa đi qua một ngôi nhà gỗ ở phía nam ngôi làng - có thể là nhà vệ sinh - tâm nhìn đột nhiên mở rộng, một chiếc xe bán xích của quân Prosen đang đỗ ở rìa cánh đồng lúa mạch.

“Dừng lại! Dừng lại ngay!”

Xe tăng phanh gấp, may mà T26 dài, lúc dừng lại không bị rung lắc quá mạnh, nếu không Vương Trung chắc chắn đã văng ra ngoài.

Lính Prosen gần chiếc xe bán xích đều kinh ngạc, xạ thủ súng máy trên xe đang bắn vào làng, nhìn thấy xe tăng vội

vàng quay nòng súng.

“Mục tiêu. Xe bán xích, khai hỏal”

Khói súng từ nòng pháo phun ra che khuất tâm nhìn của Vương Trung, rõ ràng chỉ là khẩu pháo 45mm nhỏ bé, nhưng khi khai hỏa lại tạo ra động tĩnh khá lớn.

Nửa trước chiếc xe bán xích bị nổ tung, binh lính Prosen xung quanh ngã rạp xuống như những quân cờ bowling.

Súng máy trên hai tháp pháo nhỏ phía trước T26 bắn ra một loạt đạn, trong nháy mắt không còn tên lính nào có thể đứng vững.

Lúc này, Vương Trung cảm thấy chân hơi run, bèn ngồi xuống mép cửa tháp pháo, nghiêng người vịn vào nắp: “Tiếp tục tiến lên!”

Lúc này, cuối cùng anh cũng nghe rõ tiếng nhạc ồn ào bên tai là gì - thực ra là anh đã bị sốt đến mức xuất hiện ảo giác, coi tiếng ù tai là âm nhạc.

Anh nghe thấy rõ ràng một giọng hát:

Hãy nghe tiếng kèn xung trận vang lên báo động/Khoác quân phục và cầm vũ khí lên/Thanh niên chúng ta hãy tập hợp/Bước trên con đường vạn người như một bảo vệ Tổ quốc!

Vương Trung gật đầu theo điệu nhạc, đồng thời không quên ra lệnh: “Thân xe rẽ phải ba mươi độ, tháp pháo re phải chín mươi độ, nạp đạn xuyên giáp!”

Trong khi xe tăng quay đầu, súng máy trên tháp pháo phía trước không ngừng bắn ra những loạt đạn, như lưỡi hái tử thần, gặt hái sinh mạng quân Prosen.

Vương Trung thậm chí còn có thời gian liếc nhìn về phía xa, xác định rằng làn khói dày đặc đã che khuất hoàn toàn những chiếc xe tăng phía sau của quân địch.

Chiếc xe tăng số 422 cứ như vậy lao đi, bao vây cổng làng phía tây nam.

“Rẽ phải, dừng lại ngay khi đến đường cái!”

Mệnh lệnh của Vương Trung được thực hiện một cách chính xác.

Sau một cú xóc nảy ngắn, Vương Trung nhìn thấy gáy của hai chiếc xe tăng địch.

“Mục tiêu, chiếc xe tăng bên trái, khai hỏa!”

Sóng xung kích từ phát bắn của khẩu pháo khiến bụi bay mù mịt trên mặt đất.

Ngay lập tức, một lỗ thủng xuất hiện trên gáy mục tiêu, nhưng nhìn bằng mắt thường không thể nhận ra xe tăng đã bị phá hủy.

Tuy nhiên, Vương Trung ở chế độ quan sát từ trên cao có thể thấy rõ ràng, cả ba người trong tháp pháo của mục tiêu đều đã bỏ mạng.

“Nạp đạn xuyên giáp! Chuyển mục tiêu, nhắm vào chiếc xe tăng bên phải!”

Khi tháp pháo đang xoay, bài hát bên tai Vương Trung đến đoạn điệp khúc, anh nhẩm theo: “Tạm biệt mẹ yêu, xin mẹ hôn tạm biệt con trai…’

Lúc này, bộ binh địch phát hiện ra xe tăng phía sau, một hạ sĩ dũng cảm lao lên, dùng tay đập vào tháp pháo.

Súng máy đồng trục khai hỏa, hạ sĩ bị bắn thành tổ ong, nhưng những viên đạn lửa cũng để lộ vị trí của súng máy, xe tăng địch bắt đầu xoay tháp pháo!

“Khai hỏa!” Vương Trung gầm lên.

Thực ra anh không biết đạn đã được nạp xong chưa, vì anh không nghe thấy gì cả.

Nhưng ngay khi anh gầm lên, khẩu pháo đã đáp lại anh.

Viên đạn xuyên giáp trúng đích, tháp pháo đang xoay đột ngột dừng lại, ngay sau đó, kíp lái xe tăng địch chui ra khỏi xe.

Súng máy đồng trục không chút khách khí tiễn chúng về với đất mẹ.

Lúc này, thông qua chế độ quan sát từ trên cao, Vương Trung phát hiện hai chiếc xe tăng trên con phố khác đột nhiên ngừng tấn công bộ binh đang phòng thủ.

Một chiếc bắt đầu quay đầu ngay tại chỗ, chiếc còn lại dường như đang định đi vòng qua con hẻm bên cạnh.

Chắc chắn là do bộ đàm, chiếc xe tăng thứ hai bị phá hủy đã thông báo cho đồng đội biết rằng họ đang bị tấn công từ bên sườn.

Vương Trung mỉm cười, muốn chơi trò du kích với người đã nắm rõ bản đồ như tôi sao?

Anh lập tức ra lệnh cho xe tăng đi vào con hẻm bên cạnh.

Trong khi di chuyển, anh tiếp tục hát theo:

Tạm biệt mẹ yêu, xin mẹ đừng buồn, hãy chúc chúng con bình an…

Khi hát đến đoạn điệp khúc lần thứ hai, Vương Trung đã chỉ huy xe tăng vòng ra bên hông chiếc xe tăng số 188 của địch, cùng với tiếng “khai hỏa”, đạn dược trên xe tăng địch phát nổ, tháp pháo bay lên cao.

Chỉ còn lại chiếc cuối cùng!

Chiếc xe tăng đó đi theo con đường mà họ đã đi, vòng về phía cổng làng tây bắc, định bao vây Vương Trung.

Cách đối phó của Vương Trung rất đơn giản, anh chỉ huy xe tăng đi thẳng ra đường cái, quay nòng pháo về phía tây nam, chờ đợi.

Trong khi chờ đợi, súng máy trên xe tăng liên tục bắn hạ lính Prosen trên đường.

Vương Trung vẫn mải mê hát:

Tạm biệt quê hương yêu dấu, ngôi sao chiến thắng sẽ soi sáng chúng ta… Chiếc xe tăng cuối cùng xuất hiện, không đợi Vương Trung ra lệnh, pháo thủ đã đạp vào bàn đạp khai hỏa, viên đạn xuyên giáp bắn trúng giữa thân xe tăng.

Mục tiêu gần như ngay lập tức bốc cháy, kíp lái xe tăng Prosen chui ra khỏi xe với cơ thể đầy lửa, ngã vật xuống đất lăn lộn trong tuyệt vọng.

Vương Trung tự tay cầm lấy súng máy trên nóc tháp pháo, bắn vê phía những tên lính xe tăng đang giãy giụa, vừa bắn vừa hát: “Tạm biệt mẹ yêu, xin mẹ đừng buồn, hãy chúc chúng con bình an! Ural”

Tiếng “Ura” vang dội từ khắp các con phố, con hẻm, Tiểu đoàn súng trường Amur số 3 như thủy triều, tràn ra tấn công quân địch đã mất xe tăng yểm trợ.

Vương Trung tự hào tuyên bố: “Chúng ta thắng rồi!!!”

Sau đó, như thể đã cạn kiệt sức lực cuối cùng, anh ngất đi.

Chương 25: Gián Điệp 2

Chương 31: Hương vị đầu tiên của chiến thắng

Chuong 31: Huong vi dau tien cua chien thang

Yegorov, cũng như những người khác, lao ra khỏi chỗ an nấp.

Chuyện xung phong lúc nào cũng không thể thiếu anh.

Quân địch đã chịu tổn thất nặng nề trong trận chiến trong thị trấn, lại bị xe tăng số 422 đánh úp bất ngờ và mất toàn bộ lực lượng thiết giáp trong thời gian ngắn, trong tình huống này, ngay cả những cựu binh dày dạn kinh nghiệm của Prosen cũng sụp đổ tỉnh thần.

Ngược lại, Tiểu đoàn súng trường Amur số 3, những người ít nhiều đều chứng kiến chiến công của xe tăng số 422, sĩ khí lên cao ngút trời.

Điều đó có thể thấy rõ ràng từ những tiếng "Ura" vang dội.

Yegorov thích nhất là được đích thân xung phong trong những tình huống như thế này.

Quân địch nhanh chóng bị đánh bật khỏi làng.

Ngoại trừ một số ít cựu binh chưa thỏa mãn cơn khát máu vẫn đang nã súng trường về phía xa, những người lính còn lại đều tập trung xung quanh chiếc xe tăng số 422, vây quanh chiếc xe tăng và hô vang: "Ural"

Tiếng "Ura" vang dội, như thể Sa hoàng đã thân chinh đến tiền tuyến.

Yegorov phải dùng hết sức lực của mình để chen qua đám đông binh sĩ đang phấn khích tột độ, mất vài phút mới đến được bên cạnh chiếc xe tăng.

Lúc này anh mới nhìn rõ, người ngồi trên xe tăng chính là Bá tước Rokossovsky.

Bá tước trông có vẻ rất tệ, mặt mày xanh xao, mồ hôi nhễ nhại.

Những người lính không hề nhận ra điều bất thường của Bá tước, cũng không thể trách họ được, kể từ khi chiến tranh bắt đầu, họ đã liên tục rút lui, đã rất lâu rồi họ mới được nếm trải hương vị chiến thắng - cho dù chỉ là một chiến thắng cục bộ không mấy ý nghĩa như vậy.

Ngay khi mọi người đang hân hoan ăn mừng chiến thắng, Bá tước đột nhiên nghiêng người, ngã khỏi xe tăng, nhưng ngay lập tức có hàng trăm cánh tay đỡ lấy ngài.

Những người lính hò reo vang dội, tung Bá tước lên trời - họ thực sự nghĩ rằng Bá tước đang ăn mừng!

Yegorov gào lên: "Đừng làm loạn nữa! Các cậu muốn làm Bá tước chết ngạt đấy à! Bá tước đang sốt cao đấy! Đừng làm loạn nữal"

Lúc này, bên trong chiếc xe tăng số 422, những người lính xe tăng không hề phấn khích như đám bộ binh bên ngoài.

Không phải họ không vui vì đã giành chiến thắng, mà là họ vừa mới trải qua một điệu nhảy với tử thần theo đúng nghĩa đen, vẫn chưa hoàn hồn.

Bá tước bị sốt, ù tai không nghe thấy gì, thực ra lúc nãy bên trong xe tăng mọi người la hét om sòm, không ai trong số những người lính xe tăng này có kinh nghiệm chiến đấu thực tế, họ thực sự không chịu đựng nổi kiểu chiến đấu cận chiến, liều mạng vừa rồi, chỉ có thể hét lên để giải tỏa nỗi sợ hãi.

Giờ đây, trận chiến đã kết thúc, tất cả đều như kiệt sức, nằm vật xuống vị trí của mình.

Cuối cùng, lái xe là người phản ứng đầu tiên, anh ta hét lên một cách khó khăn: “Chúng ta còn sống! Ural”

Pháo thủ và người nạp đạn nhìn nhau, cùng hét lên: “Ural

Họ vừa mới hét lên thì Bá tước ngã ra khỏi xe tăng.

Pháo thủ, người ngồi gần nhất, đưa tay ra túm lấy, nhưng không kịp.

“Xong đời!”

“Bá tước ngã gấy rồi!”

“Ngôi sao chiến thắng của chúng tai”

Cả đám vội vàng mở nắp hầm chui ra khỏi xe tăng, vừa lúc nhìn thấy đám binh sĩ đang tung Bá tước lên cao gần bằng tòa nhà hai tầng.

Yegorov giơ súng tiểu liên lên, bắn một loạt đạn lên trời, đám đông đang hò reo mới chịu dừng lại.

“Bá tước đang sốt cao đấy! Các cậu muốn giết chết ngài ấy à? Nhanh chóng mang cáng đến đây, đưa ngài ấy đến bệnh viện!”

Bệnh viện dã chiến ban đầu dự định sẽ rút lui bằng xe ngựa của dân làng, nhưng quân địch ập đến quá nhanh, họ còn chưa kịp rời đi.

Những người lính như bừng tỉnh, vội vàng đặt Bá tước lên chiếc cáng vừa được mang đến, sau đó đi theo những người lính cáng về phía bệnh viện.

Yegorov trèo lên xe tăng, mắng: “Đi theo làm gì? Quân địch chỉ bị đánh lui chứ chưa bị đánh bại! Nhanh chóng dọn

dẹp chiến trường, thu thập vũ khí của địch, đặc biệt là súng máy và súng tiểu liên!

“Kiểm tra xem những chiếc xe tăng chưa cháy có thể tháo súng máy ra được không! Còn cả đạn dược nữa, thu thập càng nhiều càng tốt!”

Lúc này, những người lính mới giải tán.

Yegorov quay đầu lại, nhìn những người lính xe tăng với vẻ mặt khó hiểu.

Pháo thủ hỏi: “Chúng tôi… nên làm gì bây giờ?”

“Sao Bá tước lại là người chỉ huy các cậu?” Yegorov hỏi.

“Trưởng xe của chúng tôi rất sợ hãi, lúc ở trong nhà máy rượu đã đóng cửa hầm, trốn trong tháp pháo run rẩy. Sau đó, Bá tước đến gõ vào nắp tháp pháo, nói…”

“Cầm súng gõ vào nắp tháp pháo.” Người nạp đạn sửa lại.

“Đúng vậy, cầm súng gõ vào nắp tháp pháo, nói ‘Tên nhát gan, ra ngoài cho tao.”

Lái xe khẳng định: ‘Không, ngài ấy nói ‘Đồ đàn bà, ra ngoài cho tao, nếu không tao bắn bỏ

“Có phải vậy không?” Pháo thủ hỏi.

“Phải, đáng sợ lắm.” Lái xe gật đầu, sau đó nhìn về phía nhân viên thông tin,‘Không tin thì hỏi cậu ấy.”

Nhân viên thông tin cũng gật đầu: “Đúng là đáng sợ.”

“Tóm lại là chúng tôi nhận lệnh trực tiếp từ Bá tước, Bá tước bảo chúng tôi lái thẳng ra khỏi làng, ngài ấy đã lên kế hoạch sẵn, phát nào nên nạp đạn gì, rất rõ ràng.”

“Đúng vậy, rất rõ ràng.” “Vừa ra khỏi làng, chúng tôi nhìn thấy một chiếc xe bán xích của địch, có thể là xe cứu thương,

chúng tôi bắn một phát, tiễn cả xe lẫn thương binh Prosen lên trời!”

Nhân viên thông tin tiếp lời: “Bá tước còn hát nữa, nói lời tạm biệt với mẹ của quân địch!”

“Không, không phải.” Lái xe lắc đầu,‘Cậu phải xem xét ngữ cảnh trước sau chứ, đồ vô học, không được học ở trường đêm à? Bá tước đang nói lời tạm biệt với mẹ của mình, chuẩn bị ra trận giết địch.”

Yegorov nghe mà ngơ ngác: “Bá tước gọi mẹ? Ca hát? Cái quái gì vậy?”

Sau đó, những người lính xe tăng đồng thanh trả lời: “Là hát! Hơn nữa là bài hát mà chúng tôi chưa từng nghe bao giời”

Pháo thủ nói thêm: “Lời bài hát, ngoài việc nói lời tạm biệt với mẹ, còn có lời tạm biệt quê hương, nói rằng ngôi sao chiến thắng sẽ soi sáng chúng tai”

Những người khác đồng ý:

“Đúng vậy, ngôi sao chiến thắng, tôi nghe rất rõ.”

“Chắc chắn là như vậy, tôi nhớ lại giai điệu xem nào, đô re mi pha sol… à phải rồi, Tam biệt quê hương yêu dấu- Ngôi sao chiến thắng sẽ soi sáng chúng ta-.”

Lái xe hát xong, những người khác gật đầu lia lịa, tỏ vẻ chính xác là như vậy.

Yegorov cau mày, nhìn những người lính xe tăng.

Lúc này, tu sĩ Yetsemenko bước đến: “Thiếu tá Yegorov, chúng ta cần vị trí bắn tỉa mới. Tôi e rằng một số vị trí bên ngoài sẽ không sử dụng được khi quân địch tấn công lần nữa.”

Yegorov vừa định trả lời thì nhìn thấy Lyudmila trong nhóm xạ thủ của Yetsemenko đang nhìn xung quanh với vẻ

mặt bối rối.

“Bá tước bị ngất, đã được đưa đến bệnh viện.” Yegorov nói.

Lyudmila giật mình: “Hả? Tôi… tôi không có tìm ngài ấy! À không, đúng là tôi đang tìm ngài ấy, thưa tu sĩ, liệu tôi có thể…”

Yetsemenko: “Cô đi đi, phải trở về trước khi kẻ địch tấn công lần nữa.”

Lyudmila lập tức xoay người chạy tới bệnh viện.

Sau khi đưa mắt nhìn cô rời đi, Yetsemenko tiếp tục đề tài vừa rồi: “Tôi cần trận địa mới để phóng tên lửa. Chúng ta còn ba quả Thần Tiễn, bố trí tốt có thể tiêu diệt ba chiếc xe tăng đấy.”

Hắn dừng một chút, lộ ra nụ cười tự giễu: “Làm vậy, còn không bằng một mình Bá tước vừa rồi tiêu diệt nhiều.”

Pháo thủ số 422 lớn tiếng nói: ‘Chúng tôi cũng góp một phần mà, thưa tu sĩ”

Yetsemenko vội vàng sửa lời: ‘À phải, là cả tổ xe của các cậu dưới sự chỉ huy của Bá tước tiêu diệt được nhiều xe tăng hơn.”

Yegorov thì nói: “Để tôi bảo lính hậu cần tìm xem có sơn không, để tôi vẽ vòng tròn chiến công lên nòng pháo cho.”

Vòng tròn chiến công, tổ xe tăng sẽ vẽ những vòng tròn lên nòng pháo, mỗi vòng tượng trưng cho một xe tăng địch bị tiêu diệt.

Mấy người trong tổ xe nhìn nhau cười. Đúng lúc này, Yegorov hỏi: “Tình hình những tổ khác thế nào rồi?”

Nụ cười trên mặt mọi người vụt tắt.

Lúc này họ mới thoát khỏi niềm vui chiến thắng, ý thức được vừa rồi trong trận chiến lại có thêm nhiều đồng đội sát cánh kề vai đã ngã xuống.

Chương 26: Tu sĩ cầu nguyện là radio hình…

Chương 32: Quyết định của Thiếu ta Sriffen

Chuong 32: Quyet dinh cua Thieu ta Sriffen

Thiếu tá Sriffen cau mày, nhìn đám tàn binh rút lui từ làn khói trắng chưa tan hết, lông mày nhíu lại.

Xe tăng của quân Prosen đều được trang bị radio, nên ông ta đã nghe lén được toàn bộ cuộc gọi của bốn chiếc xe tăng cuối cùng.

“Địch ở phía sau! Phía sau chúng tai”

“Chúng ta bao vây nó!”

“Nó biến mất rồi!”

“Số 187! Số 187 cậu có nghe thấy không?”

“Tất cả chú ý, chỉ còn lại chúng taI”… Sau đó không còn âm thanh nào nữa, rõ ràng tất cả bốn chiếc Panzer IV tham gia tấn công đều đã bị tiêu diệt.

Nghe như có một chiếc xe tăng địch đã luồn ra sau lưng để tấn công?

Bên phía địch cũng có những người lính xe tăng dày dặn kinh nghiệm như vậy sao?

Lúc này, Hoffman, quân bài số một dưới trướng Sriffen, nói qua radio: “Thiếu tá, hãy phát động tấn công lần nữa! Tôi sẽ đích thân đối đầu với quân bài chủ lực của địch!”

“Không”” Sriffen lạnh lùng từ chối,‘Panzer III không phù hợp để yểm trợ bộ binh chiến đấu, pháo 50mm có sức công phá quá yếu, không hiệu quả lắm đối với những ngôi làng có nhiều công trình xây dựng bằng gạch đá như thế này.”

“Nhưng…’

“Cậu muốn ăn bom xăng của địch à?”

Lữ đoàn thiết giáp tấn công đã báo cáo rằng quân địch đã sử dụng một lượng lớn bom xăng, mọi tòa nhà hai tầng trở lên trong làng đều rất nguy hiểm đối với xe tăng.

Không đúng, nếu bộ binh đi kèm bị hỏa lực áp chế, thì bất kỳ tòa nhà nào cũng đều rất nguy hiểm đối với xe tăng.

Lực lượng đặc nhiệm của Sriffen ban đầu được trang bị hai đại đội Panzer IV, nhưng đã mất một nửa trong các cuộc tấn công trong vài ngày qua, phần lớn là do hỏng hóc về cơ khí buộc phải bỏ lại.

Hệ thống treo lò xo lá dọc mà Bộ Quân khí Đế chế tự hào đã bộc lộ nhiều vấn đề trong Chiến dịch Carolin, và điều kiện đường xá tồi tệ của Đế quốc Ant đã càng làm trầm trọng thêm những thiếu sót của hệ thống treo này.

Ngay lúc này, lực lượng đặc nhiệm của Sriffen đã mất tất cả các xe tăng Panzer IV, chỉ còn lại những chiếc Panzer III được thiết kế để chống lại xe tăng của đối phương.

Ngoài ra, thương vong của bộ binh và xe bọc thép cũng rất đáng lo ngại. Mục tiêu của lực lượng đặc nhiệm Sriffen là nhanh chóng xuyên qua các khu vực mà quân địch không phòng thủ hoặc phòng thủ mỏng manh, nhằm mục đích phá vỡ thế bố trí của đối phương.

Tuy nhiên, Thiếu tá Sriffen không có ý định từ bỏ cuộc tấn công, ông ta quay sang viên tham mưu pháo binh: “Chúng ta còn bao nhiêu đạn pháo cho súng cối tự hành?”

“Mười viên mỗi khẩu, thưa Thiếu tá.” Viên tham mưu cung kính trả lời.

Sriffen nhếch mép: “Vậy còn lựu đạn khói?” “Chỉ còn hai quả mỗi khẩu.”

Sriffen suy nghĩ vài giây rồi hỏi: “Trung đoàn súng phóng lựu 351 phía sau chúng ta còn bao lâu nữa mới đến?”

Tham mưu trưởng nhún vai: “Tùy thuộc vào tình hình tắc đường. Nếu không quá tắc nghẽn thì chiều nay sẽ đến. Thực ra, rất nhiều người cho rằng đội quân đi qua vào nửa đêm là Trung đoàn súng phóng lựu 351

Trung đoàn súng phóng lựu 351 cũng là lực lượng được tăng cường cho lực lượng đặc nhiệm của Sriffen, nhưng để tăng tốc độ tấn công, Sriffen đã bỏ họ lại phía sau vì mức độ cơ giới hóa thấp hơn.

Trung đoàn 351 được trang bị pháo bộ binh 75mm kiểu 18, đạn pháo công phá mạnh có thể bù đắp hiệu quả cho sự thiếu hụt xe tăng bộ binh.

Đồng thời đây cũng là loại pháo bắn gián tiếp, có thể sử dụng hỏa lực bắn gián tiếp để chế áp, tiêu diệt sinh lực địch và công sự.

Ngoài ra, Trung đoàn 351 còn có các kỹ sư chiến đấu, súng phun lửa và bộc phá của họ có thể khiến quân địch phải dè chừng.

Sau một hồi suy nghĩ ngắn ngủi, Sriffen đưa ra quyết định: “Thu dọn tàn quân, tìm hiểu tình hình, bao gồm cả bố trí phòng thủ và hỏa lực của địch. Tuyển mộ tình nguyện viên từ đám tàn binh làm lực lượng tiên phong cho cuộc tấn công tiếp theo.”

Hoffman thất vọng hỏi qua radio: “Chúng ta không tấn công nữa sao?”

“Tất nhiên là chúng ta sẽ tiếp tục tấn công, nhưng phải đợi đến khi chúng ta nắm chắc chiến thắng hơn. Ít nhất phải đợi đến khi xe tiếp tế đến để bổ sung đạn dược cho súng cối.”

Nói xong, Sriffen an ủi Hoffman: “Đừng vội, tôi nhất định sẽ để cậu đối đầu với quân bài chủ lực của địch”

Nói xong, ông ta tắt radio, lam bẩm: “Thật kỳ lạ, Cao điểm Peniye cũng không phải là một ngôi làng quan trọng gì, tại sao lại kháng cự quyết liệt như vậy?”

Tham mưu trưởng: “Có lẽ là quê hương của một quý tộc nào đó, vì vậy họ đang cố gắng bảo vệ tài sản của mình? Không có gì lạ khi một dân tộc thấp kém lại chiến đấu ngoan cường như vậy.”

Sriffen: “Hừ. Nhưng phải thừa nhận rằng, viên chỉ huy của quân địch đã làm rất tốt, có lẽ hắn ta đã học được một vài điêu trong các cuộc giao lưu quân sự với chúng ta.”

Trước khi Đế quốc Prosen xé bỏ hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau, giới quý tộc hai nước đã có nhiều cuộc tiếp xúc, tất nhiên là có cả lĩnh vực quân sự.

Sau thất bại trong Chiến tranh Mùa đông, Đế quốc Ant thậm chí còn cử một số quan sát viên quân sự đến Prosen để học tập.

Biết đâu người chỉ huy bảo vệ Cao điểm Peniye, lại là một trong số những quan sát viên đó.

Sriffen tự tin nghĩ.

Lúc Lyudmila chạy đến cổng bệnh viện, cô bắt gặp nữ tu sĩ Sufang Batuwendusu.

Cả hai đều dừng lại, nhìn nhau.

Sufang: “À, cô đến thăm ngài ấy sao?” “Cô cũng vậy?”

“Tôi… Tôi nhận được những bài thơ mới, vì vậy tôi đến để báo cáo cho Tổng tư lệnh.”

Lyudmila: “Ồ. Vậy chúng ta cùng vào. Cô có biết ngài ấy ở phòng nào không?”

“Ông ấy là Tổng tư lệnh, chắc chắn là ở phòng bệnh tốt nhất rồi.”

Sufang nói xong đi trước vào bệnh viện, vừa vào đã bị mùi máu tanh xộc vào mũi khiến cô nhíu mày.

Trên giường bệnh gần cửa, một ca phẫu thuật cắt cụt chỉ đang được tiến hành, vị bác sĩ đầu hói hét lên: “Ráng lên! Không còn thuốc mê nữa! Cắn chặt răng vào! Nếu không cắn vào lưỡi đấy!”

Tiếp theo là tiếng la hét thảm thiết, vì người đàn ông đang cắn chặt răng nên tiếng la hét nghe như bị bóp nghẹt.

Sufang nhìn vào thùng nước bên cạnh bàn mổ, bên trong đầy những bàn tay, bàn chân bị cưa đứt.

Cô che miệng, cố gắng không nôn ra.

Lúc này, một nữ y tá to béo xuất hiện trước mặt Sufang: “Hai cô đến đây làm gì? Tôi thấy tay chân các cô vẫn còn nguyên vẹn, không giống như đến để băng bó.”

Dù sao thì Lyudmila cũng đã từng ra tiền tuyến, từng chứng kiến cảnh chết chóc, nên cô bình tĩnh hơn Sufang rất nhiều, cô lớn tiếng đáp: “Chúng tôi đến tìm Bá tước Rokossovsky!”

“Bên kia!” Cô y tá chỉ tay về phía cánh cửa bên cạnh.

Sufang chạy như bay về phía đó, kết quả vừa vào cửa đã thấy một nữ y tá khác đang thu dọn băng gạc dính máu. Băng gạc đã nhuốm máu đến mức không còn nhìn ra màu sắc ban

đầu, giống như vừa được nhúng trong bùn, chỉ có điều bùn này có màu đỏ.

Nữ y tá không ngẩng đầu lên, nói: "Bá tước ở."

Sufang gật đầu, chạy như bay vào phòng.

Bá tước Rokossovsky (tức Vương Trung) đang nằm trên giường bệnh cạnh cửa sổ, bên cạnh là viện trưởng bệnh viện dã chiến.

Lyudmila vội vàng hỏi: "Anh ấy sao rồi?"

Viện trưởng: "Căng thẳng cộng thêm sốt cao khiến anh ấy đổ mồ hôi quá nhiều, mất nước nghiêm trọng dẫn đến sốc. Chúng tôi đã truyền dịch, đồng thời sử dụng một số loại thuốc hạ sốt, không còn gì đáng ngại."

Cả hai cô gái đều thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn nhau.

Sufang đột nhiên nhớ ra nhiệm vụ của mình, vội vàng hỏi: "Khi nào anh ấy tỉnh lại? Tôi có chương trình phát thanh mới nhất của dàn hợp xướng Agasukov."

Viện trưởng: "Vết thương của anh ấy không nặng, nhưng sốt cao thì rất khó nói trước được khi nào tỉnh lại. Tôi không thể cho cô biết được. Tin tức rất quan trọng sao?"

Sufang nhún vai: "Cái này… chỉ là một số chương trình phát thanh cổ vũ tinh thần thôi, nói với mọi người rằng quân địch không phải là không thể đánh bại…"

"Chúng tôi đã biết điều đó rồi." Lyudmila ngắt lời Sufang, cô bước đến bên giường bá tước, dịu dàng vuốt tóc anh;Anh ấy đã chứng minh điều đó cho chúng tôi thấy rồi."

Chương 27: Lên Kế Hoạch Tác Chiến

Chương 33: “Cho đến một ngày”

Chương 33: “Cho đến một ngày”

Lúc này Vương Trung đang mơ.

Anh mơ thấy mình trở về thế giới thực, tay xách nách mang đồ Tết vừa bước vào khu chung cư mình lớn lên.

Kết quả là tất cả những người hàng xóm trong khu chung cư đều máu me đầm đìa.

Anh mơ thấy mình đi đến gam nhà, bác Triệu hàng xóm đang chơi cờ chỉ còn lại nửa cái đầu.

Vương Trung chẳng những không sợ hãi trước những người đầy máu me này, mà còn cảm thấy như thể mọi chuyện đều là lẽ đương nhiên, là cảnh tượng thường ngày.

Anh lên lầu, đến trước cửa nhà mình, nhìn thấy bố mẹ đang dán câu đối đỏ.

Bố đang đứng trên ghế đẩu, mắt trái là một lỗ thủng lớn, nhãn cầu đã rơi ra ngoài, chỉ còn lại một sợi gân nối với hốc mắt.

Trên đỉnh đầu mẹ có một vết thương khủng khiếp, có thể nhìn thấy cả óc.

Vương Trung dường như cuối cùng cũng cảm thấy có gì đó không ổn, bèn hỏi: “Bố mẹ, sao hai người lại ra nông nỗi này?”

Bố mẹ cùng nhìn Vương Trung, như thể anh vừa hỏi một câu ngớ ngẩn.

“Bọn bố chết rồi, bị quân xâm lược giết.” Bố nói.

“Con còn nói được nữa à,’ Mẹ chế nhạo/Ít nhất bố mẹ còn nguyên vẹn tay chân, con chỉ còn mỗi cái đầu là thế nào?”

Vương Trung cúi đầu nhìn, quả nhiên phát hiện mình không có thân thể, ngay sau đó, đống đồ Tết trên tay rơi loảng xoảng xuống đất.

Rồi anh tỉnh giấc.

Vừa mở mắt ra, ánh sáng chói lòa khiến anh chẳng nhìn thấy gì, phải mất hai giây đồng hồ, mắt anh mới điều chỉnh được cường độ ánh sáng, mọi thứ trước mắt dần trở nên rõ ràng.

Anh lập tức ngồi dậy, kiểm tra cơ thể: May quá, vẫn còn nguyên vẹn.

Lúc này, giọng nói của một cô gái vang lên bên tai: “Anh tỉnh rồi!”

Vương Trung vẫn còn mơ màng, tại sao lại có giọng nói của con gái?

Anh nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, thấy một cô gái xinh đẹp với mái tóc màu bạch kim đang ngồi bên giường, nhìn mình với vẻ mặt lo lắng.

Đằng sau cô gái còn có một cô gái khác, tóc tết bím, trông có vẻ dịu dàng, nhu mì.

Vương Trung nhìn chằm chằm hai cô gái vài giây, roi mới nhớ ra mình đã xuyên không, đất nước của mình đang chống chọi với cuộc xâm lược của Đế quốc Prosen.

Ngay sau đó, trong đầu anh hiện lên cảnh tượng những người lính Prosen tàn sát gia đình bà lão Irinichna trong hầm trú ẩn.

Lúc này đầu óc Vương Trung vẫn còn đang sốt, anh chỉ mơ hồ nhớ mang máng rằng sau khi chứng kiến cảnh tượng đó, anh đã vô cùng phẫn nộ, tự mình lái xe tăng đánh lui quân địch.

Lúc này, cô gái tóc tết bím đưa cho anh một bình nước: "Anh phải uống nước, thưa Bá tước. Vừa rồi anh bị ngất xiu vì mất nước đấy."

Vương Trung nhận lấy bình nước, tu ừng ực, uống cạn sạch nước trong bình rồi mới trả lại cho cô gái.

Sau đó anh đứng dậy.

"Chờ đã, anh vẫn còn sốt!" Lyudmila muốn ngăn cản Vương Trung, đưa tay ra định giữ vai anh lại.

Nhưng Vương Trung lại nói: "Tôi còn có việc phải làm, Lyudmilal"

Phải đến lúc này, Vương Trung mới sực nhớ ra tên cô ấy là Lyudmila, cô gái còn lại tên là Sufang gì đó rất dài.

Cuối cùng anh cũng nhớ lại toàn bộ sự việc, liên chuyển sang góc nhìn toàn cảnh, kiểm tra động tĩnh của quân địch.

Quân địch đã rút lui toàn bộ ve phía sau sườn núi phía tây, Vương Trung chỉ có thể nhìn thấy một phần quân địch bằng góc nhìn từ trên cao, có vẻ như vẫn là nhóm quân đã tấn công vào buổi sáng.

Tên chỉ huy vẫn là gã Sói Đơn độc đó.

Nếu quân số địch không tăng cường, thì dù có tấn công cũng không cần phải quá lo lắng.

Vương Trung biết, hiện tại những chiếc xe tăng còn lại của quân địch đều được thiết kế để chống tăng, không phù hợp để yểm trợ bộ binh tấn công - những khẩu pháo xe tăng đó có cỡ nòng nhỏ, lượng thuốc phóng ít, chủ yếu dựa vào sơ tốc đầu nòng cao để xuyên thủng giáp xe tăng.

Sau khi xác nhận điều này, Vương Trung chuyển về góc nhìn ban đầu.

Vừa rồi anh bị ngất xỉu, phần lớn là do sử dụng góc nhìn toàn cảnh để "đua xe" quá lâu,'đua" quá sung nên bị "say xe".

Vương Trung đứng dậy.

Lyudmila do dự, để lỡ mất thời điểm tốt nhất để ngăn anh lại.

Dù bước chân vẫn còn hơi loạng choạng, nhưng Vương Trung vẫn sải bước ra khỏi phòng.

Vừa ra khỏi cửa, Vương Trung suýt nữa thì ngất xỉu vì mùi máu tanh nồng nặc.

Anh nhìn thấy những đống băng gạc chất cao như núi, tất cả đều thấm đẫm máu, đỏ đến tím ngắt.

Vài cô y tá vừa cố gắng xử lý băng gạc, vừa khóc thút thít.

Nhìn thấy Vương Trung, họ vội vàng đứng dậy, chỉnh trang lại trang phục.

Vương Trung gật đầu: "Các cô cứ tiếp tục công việc của mình đi."

Nói xong, anh cố gắng giữ vững bước chân, đi qua đống băng gạc, bước vào cánh cửa tiếp theo.

Mùi máu tanh ở đây càng nồng nặc hơn, còn có thêm cả mùi hôi thối khó tả.

Người lính bị thương nằm gần cửa vừa nhìn thấy Vương Trung bước vào, lập tức định ngồi dậy chào, nhưng cố gắng mãi mà không dậy được - bởi vì cánh tay trái của anh ta chỉ còn lại nửa cẳng tay, được quấn băng trắng xóa, nhuốm đầy máu, không thể nào chống đỡ nổi nửa thân trên.

Vương Trung bước tới, ấn vai người lính xuống: "Anh cứ nằm yên đó đi."

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía anh.

Tất cả những người lính bị thương nhẹ đều đứng dậy, những người bị thương nặng cũng cố gắng ngồi dậy. Tất cả đều cố gắng ngẩng cao đầu, mũi hếch lên trời.

Những người lính bị thương còn cử động được tay phải đồng loạt giơ tay chào theo kiểu quân đội.

Vương Trung sững người một lúc, sau đó mới giơ tay chào lại: "Nhiệm vụ của các anh đã hoàn thành, hãy dưỡng thương cho tốt, Yegorov đâu? Sao không điều xe ngựa đến đưa anh em về tuyến sau?"

"Đã đưa một đợt rồi ạ." Một người đàn ông mặc trang phục bác sĩ nói với Vương Trung, Tất cả xe ngựa trong làng đều đã được huy động rồi, hiện tại những người này đều là bị thương nhẹ, phải đợi xe ngựa quay lại mới đưa tiếp được. Nhưng với tình hình này, còn bao nhiêu chiếc quay trở lại được hay không lại là một vấn đề."

Vương Trung: "Bất kể còn bao nhiêu chiếc, cứ có xe là đưa anh em về."

Nói xong, anh lại tiếp tục bước đi, xuyên qua phòng bệnh.

Bên ngoài sân, rất nhiều thi thể được đặt san sát nhau, tất cả đều là những người lính được đưa đến bệnh viện dã chiến nhưng được đánh giá là không còn khả năng cứu chữa.

Vương Trung nhìn thấy cảnh tượng này, định đưa tay lên chào, nhưng sờ lên trán mới phát hiện ra mình không đội mũ.

Anh quay đầu lại, nhìn thấy Lyudmila đang cầm chiếc mũ của anh, lặng lẽ đi theo phía sau.

"Cảm ơn." Vương Trung nhận lấy chiếc mũ, định áp mũ lên ngực để bày tỏ lòng thành kính, nhưng như vậy thì quá mất thời gian, vì vậy anh quyết định chào theo kiểu quân đội, đội mũ lên, chào tất cả những thi thể đang nằm la liệt trên mặt đất.

Sau đó, anh đi qua sân, ra khỏi cổng, bước ra con phố chính của Cao điểm Peniye.

Trên đường có một chướng ngại vật được dựng lên từ đồ đạc trong nhà và bao cát - sáng nay lúc phòng thủ, Vương Trung chắc chắn là không hề có thứ này, xem ra anh đã bất tỉnh khá lâu, thậm chí Yegorov còn có đủ thời gian để chỉ huy dựng lên chướng ngại vật đơn giản bằng bao cát.

Hai người lính đang nói chuyện phiếm phía sau chướng ngại vật nhìn thấy Vương Trung, lập tức đứng nghiêm.

Không biết ai đó hét lên: "Bá tước tỉnh rồi!"

Ngay lập tức, tất cả binh lính thuộc Trung đoàn Amur số 3 đang phân tán trong các tòa nhà đều chạy ra.

Một trung đội trưởng lớn tiếng quát: "Cái gì thế này? Đi thăm vườn bách thú à? Xếp hàng cho tôi, quay phải… Bắt đầu!"

Trung đội của anh ta lập tức xếp hàng ngay ngắn trên con đường đầy gạch đá vụn trước mặt ngôi nhà.

Thấy trung đội này đã xếp hàng, các trung đội trưởng khác như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, chỉ trong chốc lát, toàn bộ số binh lính Ant đang phòng thủ trên đường phố đều tập hợp đông đủ.

Vương Trung chỉ chân chừ một chút, đã bỏ lỡ mất cơ hội ngăn cản họ xếp hàng, lúc này nhìn thấy đội ngũ chỉnh tê xếp dọc con đường, anh bỗng cảm thấy ngại ngùng.

Lúc này, Yegorov chạy tới: "Bá tước, vì sao lại tập hợp quân đội?"

Vương Trung thầm nghĩ tôi cũng không biết, nhưng đối mặt với vẻ mặt nghiêm túc của Yegorov, còn có bộ mặt càng nghiêm túc hơn của Tham mưu trưởng Pavlov đi theo sau, hắn chỉ có thể nói: "Tôi cho rằng cần cổ vũ sĩ khí." Yegorov: "Thì ra là thế. Bây giờ các binh sĩ đều đang bàn tán về sự dũng cảm của ngài, lời nói của ngài nhất định có thể khiến sĩ khí đại chấn."

Vương Trung líu lưỡi, chỉ có thể cứng rắn bước lên.

May mắn thay, hắn là người xuyên việt, có rất nhiều thứ có sẵn có thể sao chép.

Vương Trung sải bước muốn leo lên xe tải đậu ven đường, kết quả sốt đến chân mềm nhũn khiến hắn không trèo lên được, nhưng Yegorov, Lyudmila và rất nhiều người khác đã xông lên, đỡ lấy hắn, đưa hắn lên thùng xe tải.

Vương Trung đứng thẳng dậy trong thùng xe, lớn tiếng tuyên bố: "Các binh sĩ! Đồng chí! Chúng ta đã đánh bại đế quốc Prosenl

"Tuy đây chỉ là một chiến thắng nhỏ bé, không đáng kể, nhưng nó chứng minh một điều: Chỉ cần chúng ta làm tốt nhiệm vụ của mình, không lơ là, không phạm sai lầm, sắp xếp ổn thỏa, chúng ta sẽ một lần nữa chứng minh rằng chúng ta có thể bảo vệ quê hương, để nó bình yên vượt qua cơn bão chiến tranh!

"Chúng ta có thể đánh bại kẻ xâm lược Prosen tưởng chừng như bất khả chiến bại!

“Cho dù điều này cần rất nhiều năm, cho dù phải chiến đấu đơn độc!

“Tôi biết, có rất nhiều vương quốc lịch sử lâu đời, huy hoàng đã bị gót sắt của Prosen chà đạp, tôi biết rất nhiều quốc gia đã rơi vào thời khắc đen tối nhất, bị giày xéo dưới gót sắt của Prosen.

“Ngay cả như vậy, chúng ta cũng tuyệt đối không nản lòng! Chúng ta sẽ kiên trì đến cùng, và chào đón chiến thắng!

“Chúng ta sẽ chiến đấu với chúng trên cánh đồng quê hương!

“Chúng ta sẽ chiến đấu với chúng trên vùng băng tuyết trắng xóal

“Chúng ta sẽ chiến đấu với chúng trên bầu trời!

“Chúng ta sẽ không bao giờ đầu hàng!

“Cho đến một ngày, chúng ta đánh đuổi tên Prosen cuối cùng ra khỏi Tổ quốc linh thiêng!

“Cho đến một ngày, chúng ta mang chiến hỏa đến quê hương của chúng!

“Cho đến một ngày, chúng ta cắm lá cờ chiến thắng trên cung điện của Hoàng đế Prosen! Ural”

Tất cả mọi người đồng thanh hô vang đáp lại Vương Trung:

“Ural”

Tiếng “Ura” vang dội đến chói tai, thẳng lên mây xanh.

Chương 28: Tham mưu của tôi chết sạch rồi

Chương 34: Quyết tâm vượt thời không

Chương 34: Quyết tâm vượt thời không

Thiếu tá Sriffen đang hỏi thăm tham mưu về vị trí của trung đoàn 351 phía sau thì đột nhiên nghe thấy âm thanh kỳ lạ từ làng Upper Penny.

Vì khoảng cách rất xa, âm thanh này rất nhỏ, nhưng tai của Thiếu tá rất thính, vẫn nghe rõ là rất nhiều người đang đồng thanh hô vang "Ura

"Tinh thần của quân địch rất cao." Ông ta nói.

Sĩ quan tham mưu thông tin không phản ứng kịp: "Cái gì? Nói về trung đoàn 351 sao?"

"Tôi đang nói về quân địch." Thiếu tá Sriffen nhìn về phía làng Upper Penny.

Tham mưu trưởng đề nghị: "Có thể cho súng cối bắn một loạt nhanh, phía sau có pháo binh của trung đoàn 351 thay thế hỏa lực của súng cối."

"Không"" Sriffen xua tay: "Kẻ chiến thắng có quyền không bị quấy ray khi đang ăn mừng chiến thắng. Dù sao kết quả cuối cùng của chúng cũng là bị chúng ta đánh tan, bây giờ cứ để chúng sống trong ảo tưởng trước đã."

Bên cạnh Vương Trung - Bá tước Rokossovsky.

Sufang nghe vậy, nước mắt lưng tròng, liên tục kéo tay áo Lyudmila bên cạnh - chủ yếu là lúc này nhìn quanh chỉ có

Lyudmila là phụ nữ, cô cũng không có quần áo của ai khác để kéo.

Lyudmila thì mang vẻ mặt kinh ngạc, cô thậm chí còn không bận tâm đến tay áo bị kéo mạnh của mình, mà dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Aleksei Konstantinovich Rokossovsky.

Lyudmila không nhịn được, khẽ lẩm bẩm một câu: "Đây vẫn là Alyosha đó sao?"

Lời này bị Yegorov nghe thấy, người lính kỳ cựu nói: "Con người ta trên chiến trường sẽ lột xác, có thể theo hướng tốt hơn, cũng có thể trở nên tồi tệ hơn. Bá tước rõ ràng là đã thay đổi theo hướng tốt hơn."

Lyudmila vẫn cau mày: "Nhưng tôi và anh ấy học chung trường Pushkin ở Sverdlovsk, anh ấy luôn bị điểm 0 môn văn. Hơn nữa anh ấy còn thích viết những câu thơ vớ vẩn rồi tặng cho con gái của Đại công tước."

Yegorov: "Có thể trong mắt anh ấy, những lời này đều là những lời nói thật lòng, chỉ là trải qua thử thách của chiến tranh nên đặc biệt cảm động lòng người."

Lyudmila còn muốn nói gì đó, nhưng Rokossovsky đã xuống khỏi xe tải.

Anh ta vẫn còn sốt, vì vậy bước chân có chút không vững, Lyudmila lập tức bước tới đỡ lấy.

Hơn nữa, cô gái đã chuẩn bị tâm lý bị sàm sỡ, thậm chí còn ưỡn ngực ra.

Tuy nhiên, Rokossovsky chỉ nói lời cảm ơn, rồi bước dọc theo con đường về phía trước.

Các binh sĩ vẫn đang hô vang "Ura" với Bá tước.

Yegorov líu lưỡi: "Ngay cả Nguyên soái Mikhailovich thời nội chiến cũng chỉ được hưởng đãi ngộ như vậy!"

Lyudmila thì nghi hoặc nhìn bóng lưng xa lạ đó. Vương Trung căn bản không nhận ra tâm tư của cô gái.

Có lẽ trong một hoàn cảnh khác, hắn sẽ ngắm nhìn khuôn mặt cô gái nhiều hơn, hoặc lợi dụng tiếp xúc cơ thể vừa rồi để chiếm chút lợi thế.

Nhưng lúc này, hắn hoàn toàn không có tâm trạng đó.

Bây giờ phụ nữ chỉ ảnh hưởng đến tốc độ rút kiếm của hắn - không đúng, cách nói này quá cổ hủ, phải nói là chỉ ảnh hưởng đến độ chính xác khi bắn súng máy.

Tất nhiên, một lý do quan trọng khác là hiện tại hắn vẫn chưa hết sốt.

Đối với người đã bị sốt như Vương Trung, thuốc kháng sinh sẽ không có tác dụng nhanh như vậy, có thể phải đến ngày mai hoặc ngày kia mới hết sốt hoàn toàn.

Nhưng tình hình hiện tại khiến hắn không thể nằm trên giường bệnh nghỉ ngơi.

Kẻ thù đang ở trên sườn núi cách đó chưa đầy hai cây số, hơn nữa chúng có thể nhận được quân tiếp viện bất cứ lúc nào.

Ngược lại, bên phía hắn đừng nói đến tiếp viện, thậm chí ngay cả liên lạc với cấp trên cũng bị cắt đứt.

Quân đội Ant chủ yếu dựa vào điện báo để liên lạc jarak jauh, nhưng đài phát thanh của quân Ant chỉ được trang bị đến cấp sư đoàn bộ binh.

Thêm vào đó, đội thông tin liên lạc của Công tước đã bị pháo hạm tiêu diệt, hiện tại Vương Trung không có một đài phát thanh nào - cho dù có thì cũng không thể liên lạc được, vì không có ai giải mã.

Tóm lại, đội quân nhỏ của Vương Trung lúc này đã hoàn toàn mất liên lạc với cấp trên.

Cấp trên có thể vẫn nghĩ rằng tiểu đoàn 2, trung đoàn 31, sư đoàn xe tăng 4 của quân Ant đang đóng giữ ở đây.

Vì vậy, trong tình huống này, làm sao Vương Trung có thể yên tâm nghỉ ngơi?

Tất nhiên, còn một lựa chọn khác là không tiếp tục trấn giữ nơi này, mà trực tiếp rút lui, dù sao mệnh lệnh là dành cho tiểu đoàn 2, trung đoàn 31, sư đoàn xe tăng 4 của quân Ant, không liên quan gì đến đội quân của Vương Trung.

Tuy nhiên, lựa chọn này đã bị Vương Trung loại bỏ.

Lúc này, mục đích của Vương Trung đã đi lệch rất xa so với mục tiêu ban đầu là "bảo toàn tính mạng", nhưng chính hắn vẫn chưa nhận ra sự thay đổi này.

Hắn chỉ chuyên tâm suy nghĩ làm sao để hoàn thành nhiệm vụ, làm sao để đánh bại quân Prosen chết tiệt.

Còn về việc tại sao phải hoàn thành nhiệm vụ, tại sao phải đánh bại quân Prosen, hắn vẫn chưa kịp suy nghĩ kỹ.

Thậm chí, hắn còn không có ý niệm rõ ràng về việc mình muốn làm gì lúc này: Hắn muốn đến xem nhà bà cụ Irinichna ở phía tây ngôi làng.

Đó là nguyên nhân bề ngoài khiến hắn nhảy lên xe tăng, phát động cuộc tấn công đơn độc.

Vương Trung đi đến ngã ba giữa nhà máy rượu và nhà máy xay xát.

Một chiếc xe tăng T28 bị phá hủy nằm bên cạnh bức tường của nhà máy rượu.

Một con ngựa trắng đứng cạnh chiếc xe tăng, dùng mũi cọ nhẹ vào tháp pháo. Vương Trung dừng lại, nhìn con ngựa trắng.

Hắn nhớ đến Đại úy Rubakov, người thích cưỡi ngựa trắng.

Chắc chắn đây là con ngựa trắng đó, bởi vì chiếc xe tăng này là xe của Rubakov.

Vương Trung quay đầu lại hỏi Yegorov: "Đại úy Rubakov đâu?"

Yegorov: "Vẫn còn trong xe tăng, chúng tôi vẫn chưa kịp chôn cất đồng đội đã hy sinh."

Vương Trung nhớ lại màn trình diễn của Rubakov trong trận chiến, nói: "Anh ta rất dũng cảm, nhưng tiếc là thiếu kinh nghiệm."

Thực ra, Vương Trung còn muốn nói thêm một câu "không nghe rõ mệnh lệnh của tôi", nhưng nghĩ kỹ lại, bản thân hắn đang nằm trong sở chỉ huy của nhà máy rượu, lại có thể nói cho người điều khiển xe tăng biết xe tăng của địch có bị phá hủy hay không, điều này nghe thật kỳ lạ.

Vì vậy, hắn không nói ra.

Nói thật, trong số bốn xe tăng, chỉ có Rubakov là người có thể sử dụng được, những người còn lại hoặc là liều lĩnh hoặc là hèn nhát.

Vương Trung: "Nếu tối nay quân địch không tấn công, hãy để bộ phận hậu cần đưa thi thể của Rubakov ra, tìm một nơi chôn cất."

"Vâng." Yegorov gật đầu.

Vương Trung nhìn con ngựa trắng.

Hắn giơ tay trái không bị thương lên, ra hiệu cho con ngựa: "Lại đây."

Con ngựa nhìn chằm chằm Vương Trung một lúc, sau đó mới quay người, dùng mũi ngửi nhẹ mái tóc của Vương

Trung.

Vương Trung chưa từng cưỡi ngựa, cũng không biết cách giao tiếp với ngựa, hắn chỉ nhớ khi chơi Red Dead Redemption 2, để trấn an con ngựa mới có được, hắn phải vỗ nhẹ vào cổ nó.

Vì vậy, hắn làm theo trí nhớ của mình, ve nhẹ vào cổ con ngựa trắng.

Con ngựa rất hiên lành, dùng mũi cọ nhẹ vào má Vương Trung.

Vương Trung vuốt ve con ngựa đủ rồi, nắm lấy dây cương, đưa cho Yegorov: "Bảo ban hậu cần chăm sóc nó cẩn thận, có lẽ tối mai khi rút lui tôi sẽ cưỡi nó."

"Vâng."

Cuối cùng, Vương Trung nhìn chiếc xe tăng bị cháy thành đống sắt vụn, khẽ thở dài.

Trong trận chiến sáng nay, không chỉ mình Rubakov hy sinh, không có thời gian để đau buồn cho vị Đại úy trẻ tuổi này.

Vương Trung tiếp tục đi về phía tây.

Doc đường đi, các binh sĩ tiếp tục reo hò cổ vũ hắn, cho đến khi Yegorov hét lên: "Đừng reo hò nữal Tiếp tục củng cố công sự! Nhanh lên, lũ lợn!"

Các binh sĩ lúc này mới giải tán.

Cuối cùng Vương Trung cũng nhìn thấy ngôi nhà của bà cụ Irinichna - ngôi nhà nằm ở ria phía tây của ngôi làng, là con đường mà quân địch phải đi qua khi tấn công.

Đứng trước cửa nhà, có thể nhìn thấy chiếc xe tăng chỉ huy của quân Prosen trên sườn núi. Tên "Lão độc nhãn" đó đang ở

trên đó.

Vương Trung nhìn chằm chằm đỉnh núi vài giây, sau đó thu hồi ánh mắt, đẩy cửa gỗ bước vào.

Hắn đi thẳng xuống tầng hầm.

Gia đình bà cụ Irinichna vẫn ở trong tâng hầm, giữ nguyên tư thế bị sát hại dã man.

Những con ruồi vo ve bay loạn xạ trong tâng hầm một cách khó chịu.

Vương Trung chậm rãi bước tới, nhìn thấy bà cụ vẫn đang dùng thân mình che chở cho đứa cháu ngoại, nhưng đứa trẻ đã bị viên đạn tàn ác cướp đi sinh mạng.

Vương Trung lại nhớ đến cha mẹ trong giấc mơ.

Ngay sau đó, hắn nhớ đến cảnh tượng khi đến thăm Bảo tàng Nạn nhân Thảm sát Nam Kinh của quân đội Nhật Bản xâm lược Trung Quốc vào kỳ nghỉ hè năm nhất đại học.

Trước khi bước vào bảo tàng, Vương Trung nghĩ rằng bên trong chỉ là một số hình ảnh và hiện vật, sau đó hắn nhận ra mình đã sai.

Bảo tàng Nạn nhân Thảm sát Nam Kinh, từ bức tượng ở cổng vào, đã sử dụng nghệ thuật để tạo ra bầu không khí chết chóc và u ám. Sau khi bước vào, những bức ảnh được sắp xếp, toát lên sức mạnh sát thương kinh hoàng.

Bước ra khỏi bảo tàng, Vương Trung lặng lẽ mua một bó hoa trắng, đặt trước tượng đài hòa bình.

Vì lịch sử cận đại, người Trung Quốc luôn đồng cảm với bên bị xâm lược, căm ghét những kẻ xâm lược gây ra tội ác.

Đó là thứ đã ăn sâu vào máu thịt sau một trăm năm mươi năm khổ nạn.

Ở đây, trong tầng hầm này, Vương Trung đã hoàn thành sự chuyển biến tư tưởng cuối cùng của mình.

Đúng vậy, tôi không phải người của Đế quốc Ant, tôi cũng không có thiện cảm gì với chế độ quân chủ, tôi cảm thấy tất cả quý tộc đều đáng bị treo cổ.

Nhưng tôi không thể dung thứ cho hành vi tàn bạo xảy ra trước mắt mình.

Tôi không thể khoanh tay đứng nhìn!

Vương Trung cắn mạnh, đầu lưỡi hơi rách, vị mặn của máu lan ra trong miệng.

Nếu như sáng nay, hắn nhảy lên xe tăng chỉ là hành động vô thức, chọn cách hiệu quả nhất, cũng là cách có khả năng hoàn thành kế hoạch nhất, thì lúc này, Vương Trung đang trong trạng thái tỉnh táo, có thể cân nhắc thiệt hơn, chủ động lựa chọn chiến đấu đến cùng với quân xâm lược.

Trong khoảnh khắc đưa ra quyết định đó, trái tim Vương Trung tràn ngập tự hào.

Hắn luôn ngưỡng mộ Lữ đoàn Quốc tế trong cuộc Nội chiến Tây Ban Nha.

Và giờ đây, hắn cũng là một chiến sĩ quốc tế.

Vì chính nghial

Vì bảo vệ kẻ yếu!

Vì tiêu diệt cái ác!

Vương Trung quyết định chiến đấu đến hơi thở cuối cùng với tư cách là Bá tước Aleksei Konstantinovich Rokossovsky.

Với tinh thần phấn chấn, Vương Trung quay lại, nói với Yegorov: “Bây giờ hãy chôn cất họ ngay lập tức. Ngoài ra, hãy tập hợp những thanh niên trai tráng trong thị trấn sẵn sàng

chiến đấu cùng chúng ta, bảo ho chất đống xác chết của quân địch ở cổng làng.

“Chính là trước cửa ngôi nhà này.”

Yegorov cau mày hỏi: “Ngài muốn làm gì?”

Vương Trung nghiến răng nghiến lợi nói: “Tôi muốn khiến lũ Prosen phải khiếp sợ.” Chương 35: Thắp lên ngọn lửa

Mệnh lệnh của Vương Trung nhanh chóng được thực hiện.

Chẳng mấy chốc, một ngọn núi nhỏ cao hơn một tầng đã xuất hiện ở cổng làng.

Vương Trung đứng bên cạnh, chống nạnh giám sát, thỉnh thoảng lại dặn dò: “Nhớ lấy hết đạn và lựu đạn trên người chúng ra, tôi không muốn lát nữa sau khi châm lửa, đạn nổ loạn xạ như pháo hoa đâu.

“Lỡ như có người bị trúng đạn lạc thì phiền phức lắm.”

“Yên tâm đi.” Yegorov nói: “Tất cả đạn dược đều đã bị thu gom, tuy đạn súng trường của chúng không phù hợp với súng trường của chúng ta, nhưng tôi vẫn hạ lệnh lấy hết, đề phòng bất trắc. Số đạn này và súng trường thu được sẽ được cất giữ trong kho của nhà máy rượu.”

Vương Trung gật đầu, không nói gì thêm.

Chẳng bao lâu, những thanh niên trong thị trấn đã khiêng đến thi thể cuối cùng, sau khi ném lên đỉnh núi xác chết, họ đồng loạt đứng nhìn Vương Trung.

Vương Trung: ‘Hết rồi?”

“Vâng, tất cả thi thể tìm thấy trên đường đều ở đây rồi.”

Vương Trung: “Ít hơn so với tôi tưởng tượng… Sao tôi có cảm giác mình đã giết rất nhiều quân địch nhỉ?”

Yegorov quay đầu nhìn Tham mưu trưởng Pavlov, ông ta lập tức báo cáo: "Số quân địch bị tiêu diệt đúng là ngân này, cảm giác của ngài không sai, chỉ là trong số những người bị ngài bắn hạ có rất nhiêu người chưa chết. Chúng tôi đã tuân thủ nguyên tắc nhân đạo, tiếp nhận những thương binh đó."

Vương Trung: "Nguyên tắc nhân đạo chỉ áp dụng cho con người, lũ súc sinh không được hưởng nguyên tắc nhân đạo. Hơn nữa, chúng ta không có nhiều thuốc men như vậy, phải không? Dem tất cả thương binh ra đây. Còn những tên địch đầu hàng, binh lính Prosen rất dũng cảm, thiện chiến, tuyệt đối sẽ không đầu hàng, chắc chắn là giả vờ đầu hàng!"

Pavlov ấp úng: "Cái này…"

Ông ta liên tục nhìn Yegorov.

Yegorov: "Bá tước, nếu chúng ta giết hết thương binh và tù binh ở đây, sau này khi chúng ta phản công, cho dù đánh cho tinh thần quân địch sụp đổ, chúng cũng sẽ buộc phải chiến đấu đến chết. Chúng ta sẽ phải trả giá bằng thương vong nặng nề hơn."

Vương Trung mím môi, trầm ngâm nhìn ngọn núi xác chết đã khá đồ sộ.

Lúc này, không biết vì sao con ngựa trắng của Rubakov lại bị tuột dây cương, nó rời khỏi hàng rào buộc ngựa, đi đến bên cạnh Vương Trung, dụi đầu vào người hắn.

Vương Trung thở dài, nói với giọng tiếc nuối: "Ông nói đúng, không thể dồn ép quân địch đến đường cùng, phải nghĩ cho tương lai phản công. Đốt hết chỗ này đi, lấy một ít xăng từ xe của chúng ta, đổ lên."

"Tôi vừa mới hạ lệnh, mọi thứ đã được chuẩn bị xong." Yegorov nói, sau đó ra hiệu cho một hạ sĩ quan đã đứng đợi sẵn bên cạnh.

Người hạ sĩ quan dẫn theo hai binh sĩ, mỗi người xách một thùng xăng, điên cuồng đổ lên núi xác chất. Trong khi họ đổ xăng, Vương Trung nhìn về phía ngọn núi nhỏ ở phía tây.

Nếu không dùng ống nhòm, chỉ có thể nhìn thấy lờ mờ hình dáng chiếc xe tăng Prosen đậu trên đỉnh núi, hoàn toàn không nhìn rõ người.

Nhưng khi Vương Trung chuyển sang góc nhìn từ trên cao, kẻ thù trên núi sẽ được làm nổi bật - bởi vì đó là tầm nhìn của chính Vương Trung.

Vương Trung nhìn thấy rõ ràng tên "Lão độc nhãn" đang dùng ống nhòm quan sát phía bên này.

Đáng tiếc, kẻ địch đang giơ ống nhòm, từ góc nhìn cao như vậy khó mà thấy rõ biểu cảm của hắn.

Tuy nhiên, Vương Trung rất muốn tưởng tượng ra cảnh hắn ta đang nghiến răng ken két vì tức giận.

Nếu đúng như vậy thì công sức chất củi đốt lửa cũng xứng đáng.

Đáng tiếc, Vương Trung hiện giờ đang ốm mệt, không thể nào mà leo lên đống xác được, nếu không hắn nhất định sẽ leo lên, làm vài posture cho bọn chúng tức chơi.

Dù không leo lên được, nhưng đâu có nghĩa là hắn không thể thể hiện sự khinh bỉ của mình.

Nghĩ vậy, Vương Trung đẩy anh trung sĩ đang đổ dầu sang một bên, nhặt một chiếc mũ sắt của Prosen chưa bị dính dầu, ném xuống đất làm bậc thang rồi đặt giày quân đội của mình lên trên.

Chỉ giẫm chân lên thôi thì chưa đủ, Vương Trung sờ túi áo nhưng không thấy bao thuốc đâu.

Hắn nhìn về phía Yegorov.

Yegorov lấy thuốc lá ra: “Tôi nghèo, chỉ có thể hút thuốc tự cuốn thôi, ngài chắc không quen. Hay là hỏi Pavlov đi, ông ấy là quý tộc.”

Pavlov lấy ra một hộp thuốc lá bằng bạc, mở ra, rút một điếu đã được cuộn rất cẩn thận đưa cho Vương Trung: “Ngài a.

Vương Trung ngậm lấy điếu thuốc.

Pavlov lấy bật lửa chạm khắc ra châm lửa cho Vương Trung.

Thật ra trong tưởng tượng của Vương Trung, mình nên hút xì gà, hút được một nửa thì hất tàn thuốc như Shepherd trong Call of Duty: Modern Warfare 2, cho mẩu xì gà bay vào đống xác chết, thiêu rụi tất cả.

Thôi, vậy cũng được.

Vương Trung dam lên mũ sắt của kẻ địch, thong thả hút nửa điếu thuốc, chờ cho đến khi binh lính đổ xong thùng dầu cuối cùng mới nhìn về phía ngọn đồi xa xa.

Dù không cần nhìn từ trên cao xuống, Vương Trung cũng biết kẻ cầm đầu của địch đang ở đó.

Vương Trung nhả một hơi thuốc, nhẹ nhàng búng đầu lọc, mẩu thuốc lá cháy dở vẽ một đường vòng cung rực lửa trong không trung rồi rơi xuống đống xác chết.

Ngọn lửa bùng lên dữ dội, chỉ trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ ngọn núi xác người.

Vương Trung không ngờ bên trong vẫn còn một tên chưa chết, bị lửa bén vào người, hắn ta lập tức hét lên đau đớn, bản năng sinh tồn trỗi dậy, hắn cố gắng bò ra khỏi đống xác, ngã xuống đất lăn qua lăn lại.

Đáng tiếc là ngọn lửa đã bùng lên, chỉ lăn lộn như vậy thì sao dập tắt được.

Vương Trung vẫn giữ nguyên tư thế giam chân lên mũ sắt, nhìn tên địch giãy giụa trên mặt đất: 'Đừng bắn, để hắn ta cháy." Hắn lạnh lùng nhìn tên địch dần dần ngừng giãy giụa, biến thành một hình người đang bốc cháy trên mặt đất.

Sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn lên núi.

Thiếu tá Sriffen nhìn thấy tên lính kia ngừng giãy giụa mới hạ ống nhòm xuống.

Khóe miệng ông ta run run, có vẻ như đang cố gắng kìm nén để không chửi thề.

Tham mưu trưởng của ông ta cũng hạ ống nhòm xuống, nói: "Đây là chiến thuật tâm lý của địch, muốn khiêu khích chúng ta tấn công trước khi viện binh đến."

Thiếu tá Sriffen: "Tên đó là ai? Ta đang hỏi tên khốn đã châm lửa kia kìa!"

Tham mưu trưởng trả lời: "Tôi không biết. Cuộc tấn công đã thất bại, chúng ta không bắt được tù binh nào để tra hỏi nên không rõ phiên hiệu, đơn vị của chúng, cũng không biết chỉ huy của chúng là ai."

"Tuy nhiên, binh lính báo cáo rằng, số hiệu chiến thuật của chiếc xe tăng bọc thép đi vòng ra sau cùng là 422, căn cứ theo quy luật đánh số chiến thuật của kẻ địch, đây có thể là một đơn vị thuộc Quân đoàn xe tăng số 4. Quân đoàn này đã bị không quân tiêu diệt trong báo cáo tình hình chiến sự sáng nay rồi."

Sriffen nghiến răng nghiến lợi: "Không thể tin lũ không quân được!"

Ông ta hít một hơi thật sâu, nhìn đống lửa đang cháy ngày càng dữ dội ở đầu làng, nghiến răng hỏi: "Trung đoàn 351

đâu? Trung đoàn 351 đang ở đâu?"

"Trung đoàn trưởng nói qua radio rằng họ sẽ đến trong vòng một giờ nữa."

"Bảo họ nhanh lên!"

Mặc dù Trung đoàn 351 được giao cho Thiếu tá Sriffen chỉ huy, là một phần của nhóm tác chiến của Sriffen, nhưng Trung đoàn trưởng của Trung đoàn 351 cũng là Thiếu tá, ngang cấp với Sriffen, vì vậy Sriffen không thể ra lệnh quá gay gắt được.

Điều này càng khiến ông ta tức giận hơn.

Lý do nhóm tác chiến này được gọi là nhóm tác chiến Sriffen là vì Hoàng đế Reinhardt von Hohenzollern đương nhiệm của đế quốc muốn hạn chế ảnh hưởng của tầng lớp quý tộc phế thải trong quân đội, đồng thời tích cực đề bạt các sĩ quan trẻ tuổi quen thuộc hơn với công nghệ quân sự hiện đại.

Đặc biệt là các sĩ quan trẻ tuổi không có xuất thân quý tộc.

Còn Trung đoàn trưởng Franz của Trung đoàn 351 lại là một quý tộc phế thải điển hình, đã phục vụ trong quân đội ba mươi năm, tin chắc rằng chìa khóa cho chiến thắng vẫn là bộ binh và pháo binh.

Đó là lý do tại sao Sriffen trẻ tuổi trở thành chỉ huy của nhóm tác chiến, và nhóm tác chiến này được gọi là nhóm tác chiến Sriffen chứ không phải nhóm tác chiến Franz.

Thế mà giờ đây, thắng bại của trận chiến lại phụ thuộc vào tốc độ tiếp viện của lão quý tộc kial

Sriffen nhìn chằm chằm vào ngọn đuốc đang cháy rừng rực ở đầu làng.

"Không/' ông ta tự nhủ,'Không thể mất bình tĩnh, tấn công bây giờ chỉ là rơi vào bẫy của chúng. Tên ác quỷ tàn bạo này rồi sẽ phải trả giá."

Chương 29: Con người phức tạp vậy đấy

Chương 36: Bình yên trước cơn bão

Chương 36: Bình yên trước cơn bão

Sau khi khiêu khích kẻ địch và thể hiện quyết tâm của mình, Vương Trung quyết định tranh thủ thời gian chợp mắt một lát.

Đây là cách anh thường làm khi bị cảm cúm, đắp chăn dày, ngủ một giấc cho ra mồ hôi thì cơn sốt thường giảm đi phân nửa.

Phương pháp này tất nhiên không khoa học lắm, nhưng nhiều năm nay anh vẫn làm như vậy, nó đã trở thành thói quen mất rồi.

Vương Trung trở về sở chỉ huy của mình, uống một cốc nước lớn, sau đó lấy chiếc chăn dày nhất có thể tìm thấy quấn quanh người rồi đi ngủ.

Anh tin rằng khi mình thức dậy, tình hình sẽ tốt hơn và đầu óc cũng sẽ minh mẫn hơn.

Sau đó, anh có thể xử lý đám Prosen chết tiệt kia.

Lyudmila đã muốn nói chuyện với Bá tước Rokossovsky, nhưng không ngờ ông ấy vừa về đến sở chỉ huy đã trùm chăn kín mít rồi nằm xuống ngủ.

Cô nàng đứng ngẩn người bên cạnh bàn bản đồ của sở chỉ huy, nghĩ thầm đây có phải là Alyosha lúc nào cũng bám lấy các cô gái ở các buổi khiêu vũ và salon không vậy?

Lúc này, có người võ vai cô, quay đầu lại mới thấy đó là cô gái phương Đông tên Batuwendusu.

“Có chuyện gì vậy?” Lyudmila tò mò hỏi.

“Cô không cần quay lại đội Thần Tiễn à? Chắc là họ vẫn chưa bắn hết tên chứ? Nếu kẻ địch tấn công bây giờ, có thể cô sẽ không kịp quay lại đâu.”

Lyudmila hỏi lại: “Còn cô thì sao? Vị trí của cô không cần cô à?”

“Tôi là Tu sĩ Ngâm thơ, lẽ ra tôi phải ở bên cạnh Tổng tư lệnh.” Cô gái dang hai tay ra.

Lyudmila chưa kịp trả lời thì Tu sĩ Yetsemenko đã bước vào, vừa vào cửa đã nói lớn: “Thượng úy Melekhovna, cô ở đây à! Cô đi đâu mà chúng tôi lo lắng mãi, sợ cô không tìm được vị trí của đội.”

Lyudmila hơi xấu hổ, quả thực cô đã rời khỏi vị trí chiến đấu quá lâu.

Thần Tiễn mà không có người cầu nguyện dẫn đường thì cũng chỉ là một quả tên lửa cỡ lớn, mặc dù có thể bay rất xa, nhưng độ chính xác gần như bằng không. Không có người cầu nguyện, đội Thần Tiễn sẽ trở nên vô dụng.

“Tôi quay lại ngay đây.” Lyudmila chỉ có thể nói như vậy, rồi lại liếc nhìn Rokossovsky đang cuộn tròn trong chăn.

Tu sĩ Yetsemenko cũng nhìn Bá tước, nói: “Nếu không có ông ấy, chúng ta đã chết rồi. Ông ấy đã cứu chúng ta hai lần, một lần là không cho chúng ta lên tháp chuông, lần thứ hai là khi chúng ta bị bao vây.”

“Ừ”” Lyudmila đáp nhỏ.

Yetsemenko tiếp tục: “Hai người quen nhau từ trước à? Cô có biết ông ấy là một anh hùng như vậy không?”

“Không/’ Lyudmila thành thật trả lời;Mặc dù ông ta luôn tự cao tự đại, nhưng theo tôi biết, không một cô gái nào thích ông ta cả. À không, phải nói là tất cả các cô gái quý tộc ở Saint Petersburg đều coi ông ta là trò cười.”

Yetsemenko: “Bây giờ thì không còn nữa. Cô có thấy những người lính kia không? Ai dám coi ông ấy là trò cười thì họ sẽ lột da kẻ đó ra. Thôi, đi thôi. Tôi cho cô thời gian rồi đấy, giờ phải làm chính sự thôi, Thượng úy Melekhovna.’

Lyudmila gật đầu.

Yetsemenko quay người đi ra ngoài, Lyudmila vội vàng đuổi theo, ba bước ngoái lại một lần.

Nữ tu sĩ Ngâm thơ đứng bên cạnh chiếc ghế sofa mà Bá tước đang nằm, vẫy tay chào Lyudmila.

Lần này, Vương Trung ngủ rất ngon.

Có lẽ khi trong lòng không còn do dự thì sẽ ngủ ngon hơn.

Mở mắt ra, anh ngạc nhiên khi thấy trời vẫn còn sáng, cảm giác đầu tiên là khát nước, bởi vì mồ hôi đã thấm ướt cả chăn.

Anh vén chăn ngồi dậy, cầm lấy chiếc cốc lớn đã được đặt sẵn trên bàn, uống một hơi cạn sạch, cảm giác như đầu óc đã tỉnh táo trở lại.

Anh cảm thấy hình như mình vẫn còn hơi sốt nhẹ, nhưng tiếng ù tai đã biến mất, cơn đau đầu như búa bổ vào buổi sáng cũng đã gần như biến mất.

Chỉ là đầu óc vẫn còn hơi nặng.

Vương Trung cẩn thận đứng dậy, cử động cơ thể một chút rồi mới nhìn sang bên cạnh.

Sufang đang đứng bên cạnh, tay cầm một bình nước: “Anh có muốn uống nước nữa không?”

Vương Trung đẩy chiếc cốc rỗng về phía cô: "Đổ đầy cho tôi."

Uống xong cốc nước thứ hai, Vương Trung mới ngồi xuống, mở bản đồ quan sát tình hình chiến trường.

Hệ thống phòng thủ của làng Verkhnyaya Penya đã được cải thiện đáng kể so với khi chống trả cuộc tấn công của quân địch vào buổi sáng, nhiều nơi đã dựng lên các chướng ngại vật bằng bao cát.

Các vị trí trọng yếu như cửa sổ, ban công… đều được gia cố bằng bao cát.

Có thể thấy Yegorov đang cố gắng hết sức để củng cố hệ thống phòng thủ của ngôi làng, nhưng đáng tiếc là Trung đoàn Amur số 3 đã phải hành quân đường dài đến đây, không mang theo nhiều vật tư phòng thủ.

Thật kỳ lạ là trong làng không hề có lưới thép gai, mìn… hay bất kỳ thiết bị phòng thủ thông thường nào.

Trước đó, khi chiếm được xe tải tiếp tế từ trạm tiếp tế của địch, Vương Trung đã hỏi xem trong trạm tiếp tế có những gì, câu trả lời anh nhận được là chỉ có đạn dược và nhiên liệu, kẻ địch hoàn toàn không nghĩ rằng cần phải dừng lại để phòng thủ, vì vậy họ không hề phân bổ phương tiện vận chuyển để đưa vật tư phòng thủ lên tiên tuyến.

Tóm lại, mặc dù Yegorov rất giàu kinh nghiệm, nhưng "không có gạo thì làm sao nấu được cơm, hệ thống phòng thủ của Verkhnyaya Penya hiện tại vẫn còn rất nhiều lỗ hổng.

Tin tốt là bây giờ đã là 6 giờ chiều, chỉ cần cầm cự thêm 26 tiếng nữa là có thể rút lui.

Vương Trung chuyển hướng nhìn sang phía kẻ địch. Sau đó, anh nhận ra rằng tâm nhìn của quân đội chỉ có thể nhìn

thấy đỉnh ngọn đồi nhỏ phía tây, không thể nhìn thấy rõ ràng kẻ địch phía sau ngọn đồi.

Xem ra anh phải tự mình leo lên cao để quan sát.

Nghĩ vậy, Vương Trung chuyển về góc nhìn bình thường, đứng dậy.

Tháp chuông đã bị kẻ địch bắn sập một nửa, nhưng tháp nước của nhà máy rượu vẫn còn sử dụng được, có lẽ nó không thấp hơn tháp chuông.

Thấy Vương Trung đi ra ngoài, Sufang vội vàng đuổi theo: "Anh nên nghỉ ngơi thêm đi, kẻ địch vẫn chưa tấn công, tranh thủ lúc này nghỉ ngơi, ăn uống gì đó…"

"Tôi đói rồi, làm cho tôi ít bánh mì và thịt."

Vương Trung vừa nói vừa bước ra khỏi phòng làm việc của quản đốc nhà máy rượu, đi vào sân.

Chiếc xe tăng số 422 đang đậu trong sân, các kíp lái đang kiểm tra và bảo dưỡng xe.

Nhìn thấy Vương Trung, tất cả đều lập tức đứng nghiêm, lưng thẳng hơn cả khi Hoàng đế đến duyệt binh.

Vương Trung: "Nghị, tiếp tục công việc của mọi người đi. À mà, xe trưởng của các cậu đâu?"

Các kíp lái nhìn nhau, cuối cùng pháo thủ lên tiếng: "Anh ấy… anh ấy không dám làm xe trưởng nữa, đã đi chăm sóc ngựa cho ngài rồi."

"Ngựa của tôi?" Một lúc sau, Vương Trung mới nhớ ra mình đã được thừa kế một con ngựa trắng từ Đại úy Rubakov: "À, con ngựa đó. Các cậu có biết tên nó là gì không?"

"Hả? À, con ngựa ấy ạ? Đại úy gọi nó là Bucephalus."

Vương Trung thốt lên, anh biết cái tên Bucephalus, đó là tên con ngựa yêu quý của Alexander Đại đế, nếu so với văn hóa Trung Quốc, nó có lẽ tương đương với "Xích Thổ".

Rubakov đã đặt cho con ngựa một cái tên oai hùng như vậy, nhưng lại không may bỏ mạng ngay trong trận đầu tiên, Vương Trung không khỏi cảm thấy tiếc nuối.

Tên hạ sĩ nhút nhát đó đã đi chăm sóc ngựa, vậy chiếc xe tăng số 422 này sẽ là xe của mình sao?

Vương Trung nhìn chiếc xe tăng ba tháp pháo.

Thành thật mà nói, chiếc xe tăng này trông rất xấu, hiệu suất cũng rất tệ, nếu không phải trong tay chỉ có thứ này, Vương Trung thà chết chứ nhất định sẽ không dùng nó làm xe của mình.

Nhưng bây giờ anh chỉ có ngần ấy vốn, chỉ có thể dùng tạm vậy.

Đây không phải là trò chơi, trong trò chơi, chỉ cần tìm một người lính nào đó, dùng cờ lê siết vài con ốc vít là có thể sửa chữa được một chiếc xe tăng Tiger bị bỏ lại trên chiến trường, còn trong thực tế, để sửa chữa một chiếc xe tăng cần phải có cả một nhà máy sửa chữa với hàng trăm kỹ sư.

Vì vậy, anh chỉ có thể sử dụng chiếc xe tăng số 422 xấu xí này.

Vương Trung: "Kiểm tra kỹ càng cho tôi, có thể nó sẽ còn gánh vác trọng trách nặng nề hơn nữa đấy!"

"Rõ!" Các kíp lái đồng thanh hô lớn.

Vương Trung gật đầu, bắt đầu leo cầu thang của tháp nước.

May mà cầu thang của tháp nước này là loại cầu thang bộ, không phải loại phải leo bằng tay, Vương Trung leo lên đỉnh

tháp một cách khá dễ dàng. Anh đứng trên đỉnh tháp, giơ ống nhòm lên.

Ở độ cao này, anh có cảm giác như mình đã cao hơn ngọn đồi nhỏ phía tây.

Sau đó, anh chuyển sang chế độ nhìn toàn cảnh.

Kẻ địch trên sườn đồi phía tây đều hiện rõ trong tâm mắt.

Vương Trung hít vào một ngụm khí lạnh.

Anh nhìn thấy từng chiếc xe tải đang chạy xuống đường, một lượng lớn bộ binh đang triển khai đội hình chiến đấu.

Anh còn nhìn thấy xe tải đang dỡ ít nhất là một khẩu đội pháo binh, nòng của mỗi khẩu pháo trông còn to hơn nòng pháo của chiếc xe tăng Panzer IV bị phá hủy! (Trên thực tế, chúng đều là pháo 75 mm)

Không chỉ vậy, anh còn nhìn thấy một chiếc xe tải tiếp tế đang đỗ bên cạnh khẩu đội súng cối tự hành, các pháo thủ đang khuân đạn pháo lên xe!

Viện binh của địch đã đến!

Chương 30: Chức Năng Mới Của hack

Chương 37: Bị kẹp giữa hai lớp

Chương 37: Bị kẹp giữa hai lớp

Vương Trung đang định quan sát kỹ đội hình tấn công của quân địch thì bỗng nhiên chú ý thấy có vết bánh xe chạy về phía bên cạnh trên mặt đất.

Chỉ một chiếc xe đi qua thì không thể nào để lại dấu vết rõ ràng như vậy trên thảo nguyên, chỉ có thể là nhiều xe bánh xích đã đi qua đây.

Vương Trung lập tức lần theo vết bánh xe để tìm kiếm kẻ địch, nhưng vết bánh xe chạy về phía bắc một đoạn rồi biến mất khỏi tâm nhìn của anh.

Lũ Prosen này định làm gì ở phía bắc vậy?

Vương Trung suy nghĩ một lúc nhưng không hiểu, để đề phòng, anh bắt đầu kiểm tra dọc theo rìa tâm nhìn.

Vì tâm nhìn của anh bị giới hạn bởi hướng anh đang nhìn, phía sau không nhìn thấy được, nên anh phải chuyển về góc nhìn bình thường, xoay người về phía bắc.

Sufang cũng leo lên tháp nước cùng Vương Trung, thấy anh nhìn về phía bắc, cô tò mò hỏi: “Không phải kẻ địch ở phía tây sao?”

Vương Trung không trả lời, chuyển sang chế độ nhìn toàn cảnh.

Quả nhiên, anh tìm thấy vết bánh xe ở phía bắc làng Verkhnyaya Penya.

Ra là vậy, lũ này đi vòng, lại còn đi theo hình vuông! Tâm nhìn của Vương Trung là hình tròn, nên anh không thể nhìn thấy các góc của hình vuông.

Có ba con đường giao nhau tại làng Verkhnyaya Penya, tạo thành hình chữ Y nằm ngang.

Trước đó, kẻ địch tấn công từ phía tây, tiến vào làng theo hai con đường ở phía tây, vì vậy Yegorov đã bố trí hệ thống phòng thủ chủ yếu ở phía tây.

Còn con đường duy nhất ở phía đông là nơi bố trí các đơn vị không có khả năng chiến đấu như bệnh viện dã chiến, lực lượng chiến đấu ở đây rất mỏng, chỉ có một số thương binh được trang bị vũ khí.

Có vẻ như lực lượng bao vây của kẻ địch đang dự định tiến vào làng từ con đường duy nhất ở phía đông, kẹp quân của anh ta ở giữal

Nếu để chúng thành công thì tiêu đời!

Vương Trung nhanh chóng chuyển góc nhìn, xoay người, kết quả là đối mặt với Sufang.

Sufang: “2?”

Vương Trung bước sang một bên, sau khi có được tâm nhìn về phía đông, anh lại chuyển sang chế độ nhìn toàn cảnh.

Anh thấy ở cuối tâm nhìn phía đông, những chiếc xe bán xích của kẻ địch đang chạy lên đường cái!

Kẻ địch đã bao vây xong xuôi!

Mỗi chiếc xe đều chở theo hơn chục tên lính, chật ních như cá mòi trong hộp.

Kẻ địch đi vòng theo hình vuông, bài bản như vậy, lẽ ra chúng không nên chở quá tải mới phải, đâu phải là người Ấn Độ đâu.

Chỉ có thể suy đoán là có một số xe bán xích đã bị hỏng trong quá trình bao vây, vì vậy những người trên xe bị hỏng đã được chuyển sang các xe khác.

Thành thật mà nói, nếu lúc này kẻ địch phát động một cuộc tấn công bằng ky binh thiết giáp, lái thẳng xe bán xích lao tới, rất có thể sẽ khiến Vương Trung bất ngờ.

Nhưng chúng đã dừng lại và bắt đầu triển khai đội hình!

Chẳng lẽ lũ Prosen này không triển khai đội hình thì sẽ không đánh nhau hay sao?

Vương Trung vội vàng suy nghĩ cách đối phó, điều đầu tiên anh nghĩ đến là tìm Yegorov, điều động một lực lượng đến phía sau thiết lập phòng tuyến.

Ngay sau đó, Vương Trung nghĩ đến có lẽ có thể giả bộ như không phát hiện ra lực lượng vòng sau, đánh úp bất ngờ.

Ngay khi Vương Trung chuẩn bị lựa chọn phương án này, một tia sáng lóe lên trong đầu.

Vương Trung cẩn thận kiểm tra trang bị của quân địch.

Tám chiếc xe bán xích - Loại xe này cũng là trang bị đặc trưng của một đội quân ở thế giới khác, nhắc đến lính ném lựu đạn bọc thép thì nhất định sẽ xuất hiện loại xe bán xích như vậy.

Quân đội Đức thường dùng tiếng Đức viết tắt là sdkfz + số hiệu để đặt tên cho loại xe bán xích này, vì vậy trong cộng đồng nói tiếng Trung, nó có biệt danh là “SD Khổng Tu

Loại xe bán xích này có phiên bản được trang bị pháo, từ 20mm đến 45mm đều có, Vương Trung khi chơi War Thunder

còn thích dùng nó để nghịch ngợm.

Nhưng hiện tại, tám chiếc xe bán xích đang vòng sau đều chỉ được trang bị súng máy.

Vương Trung tiếp tục quan sát kỹ lưỡng trang bị của bộ binh địch.

Nhờ có góc nhìn từ trên cao, Vương Trung thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng xạ thủ súng trường tấn công của quân địch mang theo bao nhiêu băng đạn.

Sau khi quan sát kỹ lưỡng, Vương Trung xác định quân địch không được trang bị tên lửa chống tăng vác vai như Thiết Quyền, cùng lắm chỉ có lựu đạn chống tăng.

Quân địch không có hỏa lực chống tăng!

Hơn nữa phía sau lại là đồng bằng rộng lớn, quân địch vì muốn tránh bị phát hiện nên đã dàn trận cách ngôi làng ít nhất một nghìn năm trăm métI

Một nghìn năm trăm mét đồng bằng rộng lớn! Ít nhất là vậy! Biết đâu được là hai nghìn métI

Chỉ cần một chiếc xe tăng canh giữ ở đầu làng là có thể tiễn hết lũ địch lên thiên đường! Cũng không biết thế giới này có thiên đường hay không.

Sau khi phát hiện ra điều này, Vương Trung phấn khích tột độ, chuyển về góc nhìn thông thường, xoay người nằm sấp trên lan can tháp nước, đang định gọi các kíp lái xe tăng trong sân thì khóe mắt anh bỗng liếc thấy thứ gì đó.

Vương Trung lập tức ngẩng đầu lên, vừa kịp lúc nhìn thấy khói bốc lên từ đỉnh núi phía Tây.

Ngay sau đó, âm thanh xé gió của đạn pháo xé toạc màng nhĩ.

Pháo binh địch!

Ngay khi Vương Trung tìm kiếm đội hình vòng sau, quân địch đã đưa pháo binh lên đỉnh núi!

Quả đạn pháo đầu tiên rơi xuống cánh đồng lúa mạch phía tây ngôi làng, đất đá bị nổ lên cao bằng hai tang nhal

Lượng thuốc nổ trong đạn pháo này hơi nhiều thì phải!

Vương Trung hét lớn: "Pháo kích! Nap mau!"

Lời còn chưa dứt, tiếng hú thứ hai vang lên, Vương Trung cảm nhận rõ ràng thứ phát ra âm thanh đó bay sượt qua đỉnh đầu - có vẻ như bắn cao hơn rồi.

Vương Trung vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy ngôi nhà ở cực đông của ngôi làng bị trúng đạn, một mảng lớn mái nhà bị sập xuống.

Chờ đã, một phát gần, một phát xa - quân địch đang hiệu chỉnh!

Nếu phát thứ ba rơi xuống phía sau ngôi làng thì chúng sẽ bắt đầu bắn cấp tập!

Tiếng hú thứ ba vang lên, chưa kịp để Vương Trung phản ứng, mái nhà xưởng cơ khí đã bị trúng đạn.

Cơn bão do vụ nổ tạo ra suýt chút nữa khiến Vương Trung mất thăng bằng.

May mắn thay, khoảng cách hơi xa, mảnh vỡ và sóng xung kích đều không chạm đến Vương Trung.

Lúc này, Sufang lao tới, đẩy ngã Vương Trung xuống đất.

Cô gái đè lên lưng Vương Trung.

Vương Trung nghe thấy cô gái nói gấp gáp: "Anh không thể chết được!"

Ngay sau đó, càng nhiều tiếng hú vang lên.

Những vụ nổ liên tiếp xé toạc màng nhĩ của Vương Trung.

Chỉ là một tiểu đoàn pháo binh mà đã có thể tạo ra sức công phá như vậy sao?

Vương Trung mơ hồ hiểu được lý do tại sao pháo binh lại được mệnh danh là "Vua chiến tranh".

Tuy nhiên, Vương Trung không thể cứ nằm im như vậy.

Hiện tại anh đang nằm sấp về phía Tây, vì vậy không thể nhìn thấy tình hình phía Đông, nhưng anh có thể tưởng tượng ra cảnh tượng quân địch đang tiến về phía ngôi làng.

Phải hành động ngay lập tức!

Vương Trung lật người, hat Sufang trên lưng xuống đất, lôm cồm bò dậy, vừa hét lớn "Kip lái xe tăng vào vị trí", vừa lao xuống cầu thang.

Lúc này, các kíp lái xe tăng đều đang nằm sấp xung quanh xe tăng, nghe thấy tiếng Vương Trung liền bò dậy.

Vương Trung đưa tay kéo pháo thủ đang nằm dưới gầm xe tăng ra, sau đó trực tiếp leo lên xe tăng.

Lúc này, pháo thủ đã leo lên cạnh tháp pháo, mở cửa hông dành cho pháo thủ và người nạp đạn, nhìn thấy Vương Trung đi lên liền hỏi: "Thưa ngài Bá tước, chuyện gì vậy?"

Vương Trung: "Tôi nhìn thấy lực lượng vòng sau của quân địch từ trên cao, ở hướng Đông. Chúng không có hỏa lực chống tăng, chúng ta phải chặn chúng ở đầu làng phía Đông."

"Rõ!" Pháo thủ gật đầu, chui vào cửa hông. Người nạp đạn theo sát phía sau.

Vương Trung leo lên tháp pháo, chui vào cửa sập của khoang lái, đeo tai nghe và micrô bên trong xe.

Lúc này, lái xe và thợ máy cũng đã vào trong xe tăng.

Vương Trung: “Còn bao nhiêu đạn nổ?” “Yên tâm, vừa rồi không bắn nhiều đạn nổ, còn 42 viên!” Giọng pháo thủ vang lên trong tai nghe.

Chưa kịp để Vương Trung trả lời, một quả đạn pháo rơi xuống sân, làm sập một đoạn tường rào.

Vài mảnh vỡ bắn vào giáp xe tăng, phát ra tiếng leng keng.

Vương Trung thầm nghĩ, vì an toàn, tốt hơn hết là mình nên vào trong xe tăng -

Lúc này, Sufang leo lên xe tăng, đứng ở phía sau tháp pháo chính, trên lưới tản nhiệt của động cơ.

Vương Trung: ‘Xuống đi!”

Sufang: “Tôi sẽ dùng súng máy phòng không này!”

Nói xong, cô nàng liền thao tác thuần thục súng máy trên nóc tháp pháo, nhắm về phía trước.

Vương Trung: Để tôi điều khiển súng máy! Xuống đi.”

“Anh đang sốt đấy à, chưa chắc đã bắn trúng đâu!”

Vương Trung còn muốn nói gì đó, nhưng nghĩ đến quân địch có thể lẻn vào làng từ hướng Đông bất cứ lúc nào, anh đành mặc kệ, để cô nàng muốn làm gì thì làm.

Vương Trung: “Lái xe, tiến lên! Ra khỏi cổng rẽ trái, đi thẳng về hướng Đông cho đến ngã tư.”

Lái xe: “Giống lộ trình sáng nay, tôi biết rồi!”

Xe tăng lao ra khỏi cổng nhà máy rượu, rẽ gấp.

Vừa lúc đó, tòa nhà đối diện nhà máy rượu bị trúng đạn, gạch ngói vỡ vụn rơi xuống rào rào. Vương Trung rụt cổ lại, cảm nhận được gạch đá rơi lộp bộp trên người.

Sufang bị một mảnh ngói rơi trúng, rách một đường ở khóe mắt phải, máu chảy xuống.

Vương Trung: “Em chảy máu rồi, xuống đi!”

“Không!”

Chương 31: Tàn Nhẫn

Chương 38: Xe tăng 422 tung hoành trên cánh đồng

Chuong 38: Xe tang 422 tung hoanh tren canh dong

Thiếu tá Sriffen vẫn đứng trên xe tăng chỉ huy của mình, quan sát ngôi làng Peniye.

Bên cạnh xe tăng là một sĩ quan tóc đã điểm bạc, người này không đeo huân chương màu đỏ lòe loẹt như Sriffen, vì vậy trông có vẻ cấp bậc thấp hơn.

Nhưng thực chất ông ta là Trung tá Franz Prosen, chỉ huy Trung đoàn Súng trường Cơ giới 351, ngang cấp với Sriffen.

“Có vẻ như quân địch không phát hiện ra hành động vòng sau của chúng ta.” Trung tá Prosen hạ kính viễn vọng xuống, Có thể chúc mừng Thiếu tá Sriffen trước được rồi.”

Vẻ mặt Thiếu tá Sriffen nghiêm túc: “Chưa đâu, viên chỉ huy của quân địch rất ranh ma, trước khi tôi chọc thủng được hàng phòng ngự của chúng, tôi tuyệt đối sẽ không ăn mừng trước.

“Chuẩn bị cho bộ binh tấn công, pháo cối bắn khói!”

Chiến thuật khói mù của Đế quốc Prosen ban đầu được phát triển để đối phó với “Thần Tiễn”, loại vũ khí này thường có thể bắn trúng xe tăng của Prosen ở khoảng cách hai hoặc thậm chí ba km, trong khi pháo xe tăng của họ ở khoảng cách đó lại có độ chính xác kém.

Vì vậy, Tổng thanh tra Heinz Wilhelm von Mauch của Lực lượng Thiết giáp Prosen đã quyết định trang bị rộng rãi pháo

cối cho lực lượng thiết giáp để yểm trợ tấn công, đồng thời trang bị một lượng lớn đạn khói.

Sử dụng pháo cối để tạo màn khói trước khi phát động tấn công bằng thiết giáp đã trở thành chiến thuật phổ biến của Đế quốc Prosen.

Rất nhanh chóng, bộ binh Prosen cũng phát hiện ra rằng chiến thuật này có thể hạn chế hiệu quả hỏa lực của quân địch trong các cuộc tấn công, vì vậy họ cũng bắt đầu được trang bị một lượng lớn đạn khói.

Các khẩu đội pháo cối được bổ sung đạn dược thậm chí không cần bắn hiệu chỉnh, mà trực tiếp bắn cấp tập, nhanh chóng tạo ra một bức tường khói ở phía Tây ngôi làng.

Thiếu tá Sriffen nhìn đồng hồ: "Còn hai tiếng nữa trời tối, nếu suôn sẻ, chúng ta có thể nghỉ đêm trong làng. Bắt đầu tấn công."

Cùng với tiếng còi, những chiếc xe tăng yểm trợ tấn công bắt đầu di chuyển, tiến lên phía trước với tốc độ phù hợp với bộ binh.

Đồng thời, bộ binh của Trung đoàn 351 cũng bám sát phía sau xe tăng.

Panzer III không phải là xe tăng bộ binh, hỏa lực của pháo 37mm có hạn, nhưng nó vẫn đủ tiêu chuẩn để làm lá chắn di động cho bộ binh.

Hơn nữa, súng máy trên xe tăng cũng có thể kìm nén các điểm hỏa lực của quân địch.

Thiếu tá Sriffen quan sát tất cả từ trong xe tăng chỉ huy, lẩm bẩm: "Đến lượt anh thể hiện rồi đấy, Ant vô danh kiêu ngạo, đừng để tôi thất vọng."

Lúc này, Vương Trung đang lái xe tăng lao vun vút trong làng.

Có một khoảnh khắc, Vương Trung chợt nghĩ, nếu mình xui xẻo, đang chạy bị đạn pháo từ trên trời rơi xuống trúng thì sao? Vương Trung nhận ra rằng bản thân chưa bao giờ nghĩ đến khả năng này, anh chỉ tập trung vào việc đánh bại quân địch.

Vương Trung đang suy nghĩ miên man thì xe tăng đã lao ra khỏi cổng làng phía Đông.

Dưới ánh hoàng hôn, cánh đồng được phủ lên một lớp vàng rực, những người lính mặc quân phục đen có thể nhìn thấy rõ ràng như những con bọ đen trong thùng gạo.

Vương Trung: "Dừng xel"

Ngay khi mệnh lệnh được đưa ra, chiếc xe tăng phanh gấp.

Sufang lao người về phía trước, suýt chút nữa làm lệch cả súng máy.

Vương Trung bám vào nắp hầm, hét lớn: "Nạp đạn nổ, mục tiêu là chiếc xe bán xích trên đường phía trước!"

"Sẵn sàng khai hỏal"

Vương Trung: "Bắn!"

Luồng hơi nóng từ nòng pháo thổi bay đám lúa mì xung quanh.

Một cột khói bốc lên phía trước mục tiêu, hơi lệch về phía dưới.

Súng máy trên chiếc xe bán xích lập tức khai hỏa, những viên đạn tạo thành một dải roi dài quất về phía xe tăng, bắn ra những tia lửa trên lớp giáp.

Sufang không hề sợ hãi, xoay súng máy quét trả.

Hai khẩu súng máy trên tháp pháo phía trước xe tăng cũng bắt đầu bắn trả, nhưng mục tiêu là đội hình bộ binh đang phân tán trên cánh đồng.

Vương Trung: "Nạp đạn nhanhl"

"Sẵn sàng khai hỏal"

Vương Trung: "Lan này phải bắn trúng! Bắn!"

Khi pháo thủ đạp chân xuống bàn đạp, họng súng lại phun ra lửa.

Thân xe bên trái của mục tiêu bốc lên một quả cầu lửa màu đỏ cam, toàn bộ chiếc xe bị hất tung lên bởi sóng xung kích của vụ nổ.

Ở góc nhìn từ trên cao, Vương Trung nhìn thấy rõ ràng thi thể của một tên lính địch bị hất tung lên trời.

Vương Trung: "Tốt! Nạp đạn, chiếc tiếp theo!"

Nói xong, Vương Trung chuyển về góc nhìn thông thường, võ vai Sufang: "Đừng chỉ nhắm vào xe, bắn vào đám bộ binh kia kial

Sufang xoay họng súng, quét "roi tử thần" về phía đội hình bộ binh đang phân tán.

Ngay lúc này, lái xe hét lớn: "Khói mù! Quân địch thả khói mùi"

Vương Trung vội vàng nhìn về phía trước, quả nhiên nhìn thấy khói trắng bốc lên từ cánh đồng.

Chuyển sang góc nhìn từ trên cao, có thể nhìn thấy bộ binh địch đang ném lựu đạn khói.

Có thể thấy quân địch được huấn luyện bài bản, sử dụng chiến thuật này rất thành thạo, chỉ cần một quả lựu đạn khói là có thể che chắn cho phần lớn đồng đội và xe bán xích.

Lúc này, người nạp đạn hét lên: “Đã nạp đạn!” Pháo thủ cũng hét lên: “Không thấy mục tiêu! Làm sao bây giờ?”

Lúc này, quân địch cách đầu làng hơn một nghìn mét, nằm trong tâm bắn hiệu quả của xe tăng.

Nhưng nếu để chúng tiếp cận trong vòng một trăm mét, tình hình sẽ trở nên khó lường.

Chưa kể đến việc quân địch có thể dùng súng trường bắn tỉa vào Vương Trung, anh sẽ không thể chịu đựng nổi mà phải chui vào trong xe tăng. Còn Sufang đang đứng trên lưới tản nhiệt của xe tăng thì không có chỗ nào để trốn, chỉ có thể dựa vào tháp pháo làm vật che chắn.

Khi quân địch tiếp cận trong vòng 50 mét, mối đe dọa từ lựu đạn chống tăng sẽ tăng lên đáng kể.

Vương Trung quan sát động tĩnh của quân địch ở góc nhìn từ trên cao, nhanh chóng ra lệnh: “Chúng ta không thể đứng yên ở đây, lái xe, rẽ phải 30 độ, xuống đường cái, chạy!”

Mệnh lệnh ngay lập tức được thực hiện.

Xe tăng lao xuống đường cái, chạy như bay về phía Đông Nam.

Vương Trung: “Xoay tháp pháo sang trái!

“Xoay bao nhiêu độ?” Pháo thủ hỏi lớn.

Vương Trung chuyển về góc nhìn thông thường, đưa tay nắm lấy tay Sufang đang cầm súng máy, ép cô nàng xoay họng súng sang một hướng khác.

“Bắn!”

Sufang lập tức bóp cò, những viên đạn vạch đường bay về phía màn khói.

Vương Trung: “Xoay tháp pháo theo hướng đạn vạch đường!”

“RõI”

Trong khi tháp pháo đang xoay, chiếc xe tăng cũng đã vượt qua được màn khói đầu tiên của quân địch, nhìn thấy chiếc xe bán xích!

Nó nằm ngay trong tâm ngắm của pháo chính!

Vương Trung: “Dừng xel”

Lái xe phanh gấp.

Khi chiếc xe tăng dừng lại, nòng pháo vẫn còn lắc lư dữ dội.

Ngay khi nòng pháo vừa ổn định, pháo thủ lập tức đạp chân xuống bàn đạp khai hỏa.

Kết quả, phát bắn này lại bay cao hơn, rơi xuống đám bộ binh phía sau chiếc xe bán xích, thổi bay một tên lính xui xẻo lên trời.

Vương Trung đột nhiên nhận ra rằng, có lẽ pháo thủ này không thành thạo việc ước lượng khoảng cách cho lắm, và anh nhớ rằng, ở một thế giới khác, thiết bị ngắm bắn trên xe tăng Liên Xô thời kỳ đầu rất thô sơ, không giống như quân Đức có một hệ thống ngắm bắn tiên tiến và dễ sử dụng.

Vì vậy, xe tăng Liên Xô thời kỳ đầu rất thiệt thòi khi đấu pháo ở tầm xa.

Thế giới này có lẽ cũng vậy.

Mà Vương Trung ở góc nhìn từ trên cao có thể nhìn thấy tọa độ cụ thể, dựa vào đó tính toán một chút là có thể ước lượng được khoảng cách.

Vì vậy, Vương Trung ngay lập tức chuyển sang góc nhìn từ trên cao, ước lượng khoảng cách rồi ra lệnh: “Khoảng cách 980 mét! Pháo thủ! 980 mét!” Pháo thủ: “Sao anh biết?”

“Ước lượng thôi, đừng hỏi nữa, cứ nhắm theo đó mà bắn!”

“Sẵn sàng khai hỏal”

“Bắn!”

Pháo thủ đạp chân xuống bàn đạp, thùng xe của chiếc xe bán xích đang di chuyển chậm bỗng nổ tung, chiếc xe nhanh chóng dừng lại.

Tên xạ thủ súng máy toàn thân bốc cháy nhảy khỏi xe, lăn lộn trên bãi cỏ.

Lúc này, bộ binh địch lại tiếp tục thả khói mù, che khuất tâm nhìn của xe tăng.

Vương Trung: “Tiến lên! Tiếp tục vòng qua quân địch! Còn sáu chiếc xe bán xích và hơn một trăm tên bộ binh! Chúng ta sẽ tiêu diệt chúng trên cánh đồng này!”

Xe tăng số 422 lại tiếp tục di chuyển, bánh xích nghiền nát mặt đất, tạo thành những vệt bùn đen kịt.

Lần này chưa đi được bao xa, một chiếc xe bán xích khác đã lọt vào tâm ngắm.

Vương Trung: ‘Dừng lại! Cách 910 mét! Chọn đúng thước ngắm đấy!”

Xe tăng vừa dừng, pháo thủ lập tức khai hỏa.

Lần này mục tiêu bùng cháy như một quả cầu lửa, trượt dài trên mặt đất một đoạn rồi mới dừng hẳn.

Sufang xả súng liên tục, Vương Trung liếc nhìn thước ngắm trên súng máy, nhận ra cô đã điều chỉnh khoảng cách

theo đúng chỉ lệnh của mình, nên loạt đạn tạo thành một đường roi ánh sáng quét qua đội hình địch chính xác.

Quân địch được huấn luyện bài bản ngay lập tức nằm rạp xuống.

Điều này khiến Vương Trung nhớ đến câu nói nổi tiếng về lính Mỹ trong chiến tranh Việt Nam: Chạy tán loạn là Việt Cộng, nằm im tại chỗ là Việt Cộng được huấn luyện bài bản.

Có điều, quân địch ở đây thật sự được huấn luyện rất kỹ, Sufang còn chưa bắn hết một băng thì chúng đã tung hỏa mù.

Vương Trung: “Tiếp tục vòng theo chúng!”

Chương 32: Tàn Nhẫn 2

Chương 39: Hỏa Lực Đan Xen

Chuong 39: Hoa Luc Dan Xen

Lúc này, Yegorov đang đứng quan sát phía tây từ cửa sổ, dường như chẳng hề e ngại hỏa lực của địch.

Chủ yếu là vì tòa nhà ba tâng của ông Ba Boye khá kiên cố, pháo bộ binh 75mm chưa chắc đã xuyên thủng được.

Kiên cố hơn cả là tòa nhà chính của nhà máy rượu, có lẽ quân Prosen không ngờ một ngôi làng nhỏ thế này lại có một công trình bê tông cốt thép vững chắc đến vậy.

Yegorov đã tính toán kỹ, nếu tình hình nguy cấp sẽ rút quân về nhà máy rượu, dựa vào công trình kiên cố để chống trả quyết liệt.

Đúng lúc này, giữa tiếng pháo và tiếng nổ ầm am của quân địch, ông nghe thấy một tiếng pháo khác biệt.

“Xe tăng khai hỏa?” Yegorov quay phắt lại nhìn về phía sau - cũng chính là hướng đông.

Sau một thoáng chần chừ, ông sải bước đến bên cửa sổ phía đông.

Do công trình che khuất tâm nhìn nên ông không nhìn thấy xe tăng, nhưng lại thấy rõ màn khói do quân địch tạo ra ở cánh đồng phía đông.

Quân Anten cũng được trang bị lựu đạn khói, nhưng đó là “kinh nghiệm tiên tiến” học được từ quân Prosen.

Yegorov lẩm bẩm: “Xem ra lũ Prosen đã vòng ra phía đông, Bá tước Rokossovsky đang chỉ huy xe tăng giao chiến với chúng! Làm sao hắn ta phát hiện ra quân địch nhỉ?”

Vừa nói, ông vừa giơ ống nhòm lên quan sát, nhưng vẫn không thể nhìn thấy diễn biến trận chiến. Yegorov bèn quay sang nói với Thượng sĩ Grigory: “Anh mang một khẩu súng máy đến đầu làng phía đông, tìm vị trí thuận lợi để bố trí. Bá tước chỉ có một chiếc xe tăng, quân địch lại còn tung hỏa mù, chưa chắc đã cản chúng được.”

Grigory giơ tay chào: “Xin giao cho tôi, Trung tá Yegorov.”

Nhìn Grigory rời đi, Yegorov lại hướng về phía đông, lẩm bẩm: “Bá tước đã phát hiện ra quân địch vòng ra sau bằng cách nào?”

Pavlov: “Có lẽ đây chính là thiên tài quân sự.”

Vừa dứt lời, một quả đạn pháo 75mm rơi trúng tường tòa nhà chính, nhưng không xuyên thủng mà chỉ khiến bụi trên mái nhà rơi lả tả.

Yegorov ngước nhìn xà nhà, xác định ngôi nhà sẽ không sập mới quay sang nhìn Tham mưu trưởng, quát: “Anh bớt nói vài câu đi!”

Lúc này, Vương Trung nhìn chiếc xe bán xích cuối cùng biến thành đống sắt vụn đang bốc cháy.

Anh nâng tâm mắt, nhanh chóng quan sát số lượng bộ binh còn sót lại trên cánh đồng.

Khoảng sáu bảy mươi tên, tất cả đều đang tản ra.

Tên gần làng nhất chỉ còn cách khoảng năm trăm mét nữa là vào làng.

Việc cấp bách lúc này là phải quay về đầu làng, tổ chức phòng thủ. Nếu để bộ binh vào được trong làng thì dù có hack cũng khó ma đối phó được.

Ngay lúc đó, một khẩu súng máy xuất hiện ở cửa sổ ngôi nhà phía đông làng, không chút do dự xả súng về phía quân địch trên cánh đồng.

Đó là súng máy chiến lợi phẩm thu được của quân địch, tiếng súng không trầm đục như súng máy hạng nặng của quân Anten mà the thé như xé vải.

Vương Trung quan sát rõ ràng tình hình, lập tức quyết định điều khiển xe tăng đến bên cạnh đầu làng, phối hợp với súng máy ở đó tạo thành hỏa lực đan xen.

Quân địch đã mất xe bán xích, đồng nghĩa với việc mất đi khả năng cơ động và công sự di động. Chỉ dựa vào bộ binh thì rất khó có thể vượt qua hỏa lực đan xen của súng máy trên vùng đất trống trải này.

“Lái xe, dừng lại! Quay xe 180 độ”

Vương Trung thậm chí còn nghe thấy tiếng người lái xe gạt cần điều khiển - chiếc xe tăng này không hề có vô lăng tiện lợi, mà phải dựa vào hai cần điều khiển để vận hành, mỗi cần điều khiển một bên xích.

Theo thao tác của lái xe, hai bên xích xe tăng chuyển động ngược chiều, chiếc xe dài ngoằng bắt đầu quay đầu.

Sufang vẫn đang mải mê xả súng, kết quả khi xe tăng vừa quay đầu, loạt đạn tạo thành roi ánh sáng suýt nữa quét trúng cô.

“Quay xe thì cũng phải báo trước một tiếng chứ!” Sufang lớn tiếng can nhằn/Lãng phí đạn của tôi.”

Vương Trung không buồn để ý đến cô, đợi xe tăng quay về hướng mình muốn, anh gõ lên nóc tháp pháo, hô lớn: "Dừng lại! Đừng quay nữa! Vào số, tiến vê phía trước với tốc độ tối đa, đến gần đầu làng thì dừng lại!"

Xe tăng lao về phía trước, Sufang phản đối: "Thế này thì làm sao bắn được nữa?"

Vừa dứt lời, một viên đạn găm trúng tháp pháo, tóe ra một chuỗi tia lửa rồi bay đi.

Vương Trung quay lại, nhìn thấy quân địch trên cánh đồng đang nhắm bắn xe tăng. Tiếc là khoảng cách quá xa, dù là lính Prosen được huấn luyện bài bản thì cũng chỉ mong hên xui may rủi.

Tuy nhiên, cách biên chế bộ binh của Prosen cũng giống như Đức Quốc xã ở thế giới khác, nòng cốt của tiểu đội bộ binh là súng máy. Nếu súng máy khai hỏa…

Chưa kịp nghĩ hết câu, súng máy của quân địch đã nổ súng.

Vương Trung lập tức tìm kiếm vị trí xạ thủ, phát hiện hắn ta đang bắn súng trong tư thế đứng, có lẽ vì lúa mì mùa hè đã mọc cao, nếu nằm rạp xuống sẽ không ngắm bắn được, nên hắn ta buộc phải đứng bắn.

Độ chính xác của súng máy khi bắn trong tư thế đứng như vậy có thể tưởng tượng được, nhìn thì có vẻ như loạt đạn ánh sáng đang lao thẳng về phía Vương Trung, nhưng thực chất tất cả đều bay lệch lên trên.

Sufang rụt cổ lại, chẳng còn chút khí thế hừng hực vừa nãy, ngược lại còn áp sát vào người Vương Trung.

Vương Trung: "Cô áp sát vào tôi làm gì?"

Sufang: "Tôi cảm giác viên đạn có thể bay vòng qua anh!"

“Nhìn vết thương trên vai tôi rồi nói lại câu đó xem? Tôi còn đang sốt đấy!” Mặc dù đang nói chuyện với nhau một cách khá thoải mái, nhưng Vương Trung biết, trong hoàn cảnh này, trúng đạn lúc nào cũng không có gì là lạ. Chiến trường là vậy, chẳng ai nói trước được điều gì.

Nhưng kỳ lạ là, anh chẳng hề cảm thấy sợ hãi.

Hơn nữa, anh luôn cảm thấy, sự dũng cảm của mình không liên quan gì đến adrenaline, bởi vì nhịp thở của anh vẫn rất đều đặn.

Vừa nghĩ đến đó, anh đã nghe thấy Sufang nói: “Konstantinovich, ngài thật dũng cảm, tôi sợ đến mức run bần bật, vậy mà ngài vẫn bình tĩnh như thường!”

Konstantinovich là tên đệm của Vương Trung, trong tình huống này, việc gọi tên đệm thường thể hiện sự tôn trọng.

Vương Trung nhìn cô gái, mất một giây để nhớ ra người phương Đông không có tên đệm, nên đành gọi tên cô: “Sufang, cô cũng rất dũng cảm.”

Lúc này, giọng nói của lái xe vang lên trong tai nghe: “Sắp đến đầu làng rồi, phía trước là bức tường thấp.”

Vương Trung: “Dừng lại trước bức tường, quay đầu xe về phía quân địch.”

Chiếc xe tăng phanh gấp, sau đó quay đầu.

Sufang như thể đã kìm nén từ lâu, lập tức chộp lấy súng máy, nhắm bắn về phía tên xạ thủ Prosen vừa nãy xả súng về phía hai người.

Kết quả, không nằm ngoài dự đoán, loạt đạn bay thấp.

Dù sao vừa nãy khoảng cách khá gần, cô đã chỉnh thước ngắm ở mức 100.

Vương Trung ước lượng khoảng cách, nói với Sufang: “Chỉnh thước ngắm lên 4001”

“Vâng!” Sufang ngừng bắn, bắt đầu điều chỉnh thước ngắm.

Lúc này, hai tháp súng máy phía trước xe tăng cũng khai hỏa, hai làn roi ánh sáng của tử thần cùng với súng máy ở đầu làng tạo thành hỏa lực đan xen.

Sufang chỉnh xong thước ngắm cũng gia nhập cuộc chiến.

Quân địch có lẽ đã bắn hết lựu đạn khói, nên giờ đây hoàn toàn bất lực trước hỏa lực như mưa.

Một tên xạ thủ tìm thấy một ụ đất giữa đồng, đặt súng máy lên trên, bắt đầu bắn trả.

Vương Trung lập tức nắm lấy tay Sufang, điều chỉnh hướng bắn của cô về phía đó, đồng thời ra lệnh cho pháo thủ: “Thấy đạn của Sufang chứ? Thấy súng máy của quân địch ở đó chứ?”

“Thấy rồi!” Pháo thủ vừa trả lời vừa đạp vào bàn đạp xoay tháp pháo, chĩa nòng pháo ngắn ngủn về phía quân địch.

“Đạn nổ, okl”

Pháo thủ lập tức đạp chân vào bàn đạp khai hỏa.

Do khoảng cách gần, gần như ngay khi tiếng súng vừa vang lên, quả đạn pháo đã găm trúng mục tiêu. Tên xạ thủ Prosen cùng với hộp đạn bay lên trời - theo đúng nghĩa đen.

Sufang: “Đáng đời! Cho chừa cái tội bắn tôi!”

Tai nghe của Vương Trung tràn ngập tiếng reo hò của các thành viên tổ lái.

Nhưng anh không thể nào vui nổi, bởi vì ở góc nhìn từ trên cao, anh thấy quân địch từ hướng chính dien cung dang tran

len.

Chương 33: Địch Phán Đoán Nhầm

Chương 40: Công Binh Giao Chiến

Chuong 40: Cong Binh Giao Chien

Phía tây Cao điểm Peniye, xe tăng Prosen đã vượt qua màn khói do pháo cối tạo ra.

Lúc này, pháo binh của quân địch đã ngừng bắn, có lẽ vì lo ngại khói bụi sẽ cản trở tâm nhìn của xe tăng.

Ngay khi xe tăng vừa thoát khỏi màn khói, đội hình tán binh của quân Prosen cũng xuất hiện.

Lúc này, ngoài tiếng động cơ gầm rú, trên chiến trường chỉ còn lại tiếng súng máy vọng đến từ đầu làng phía đông.

Âm thanh từ xa vọng lại càng khiến không gian nơi đây thêm phần tĩnh mịch.

Không có tiếng súng, ngôi làng im ắng đến rợn người.

Trận địa pháo vừa rồi đã tạo ra bảy tám cột khói, không biết đã gây ra bao nhiêu thương vong.

Khi tiếp cận làng ở khoảng cách khoảng hai trăm mét, xe tăng dừng lại, có lẽ không muốn tiến vào tầm bắn hiệu quả của súng chống tăng.

Súng máy đồng trục khai hỏa trước, nhắm vào các cửa sổ tầng hai. Đây được gọi là chiến thuật bắn đe dọa, sử dụng hỏa lực mạnh để uy hiếp những người đang ẩn nấp trong các tòa nhà và công sự, khiến những kẻ nhát gan không dám ló đầu ra bắn trả.

Chiến thuật này còn có một tác dụng khác, đó là khiến những kẻ quá căng thẳng theo phản xạ bóp cò, qua đó để lộ vị trí.

Tuy nhiên, chiến thuật bắn đe dọa của quân Prosen chẳng có chút tác dụng nào. Làng Cao điểm Peniye vẫn im lìm như một con ốc sên đã chết, nằm phơi mình dưới ánh hoàng hôn, chờ đợi ánh mặt trời thiêu đốt cạn kiệt chút nước còn sót lại trong cơ thể.

Bộ binh Prosen thận trọng tiến về phía ngôi làng.

Bất ngờ, từ một 6 cửa sổ nhỏ ở tầng một bỗng lóe lên ánh lửa, tia lửa xé toạc màn đêm buông xuống, trong chớp mắt đã hạ gục ba tên lính Prosen.

Ngay sau đó, súng máy đồng trục của xe tăng quét va phía 6 cửa sổ, tiếp đến là đạn pháo, khói bụi bốc lên mù mit.

Càng nhiều cửa sổ lóe sáng, hỏa lực như bão tố trút xuống đầu quân địch trên cánh đồng.

Yegorov nói với lính truyền tin: "Bảo Tiểu đoàn 1 đừng ham chiến, xe tăng địch có lợi thế hỏa lực, nếu cứ cố thủ bên ngoài sẽ thiệt hại nặng. Sau khi gây thiệt hại cho chúng một đợt thì lập tức rút lui, nhử chúng vào làng."

Người lính truyền tin gật đầu, xoay người chạy đi.

Tham mưu trưởng Pavlov lên tiếng: "Không phải chúng ta đã giao nhiệm vụ cho họ rồi sao? Đánh một đợt thì rút."

"Cẩn tắc vô áy náy. Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn 1 là người bướng bỉnh, hăng máu lên là chẳng còn biết trời đất gì nữa, phải nhắc nhở anh ta một tiếng." Yegorov nói.

Ông quá hiểu tính khí của đám sĩ quan dưới quyền, dù sao cũng đã cùng nhau chè chén say sưa không ít lần. Yegorov tiếp tục quan sát phía tây, nhưng khi quân địch đã tiến đến gần hơn

hai trăm mét, ông không thể quan sát được nữa, mà chỉ có thể nhìn thấy những chiếc xe tăng án ngữ ở khoảng cách đó.

Đó là bởi vì phía tây ngôi làng là một sườn dốc thoai thoải, từ đỉnh núi phía tây đến làng là con đường dốc xuống. Nếu là địa hình bằng phẳng, tầm nhìn từ tầng ba tòa nhà này của Yegorov còn hạn chế hơn.

Từ tầng ba này, ông chỉ có thể quan sát được lối vào phía tây bắc, nếu bố trí súng máy ở cửa sổ này, ông có thể phong tỏa hoàn toàn con đường vào làng từ hướng tây bắc.

Tất nhiên, khi đó, cửa sổ này cũng sẽ là mục tiêu bị xe tăng địch tập trung hỏa lực.

Tin tốt là, Bá tước Rokossovsky đã khẳng định chắc nịch rằng quân địch không còn xe tăng bộ binh Panzer IV.

Pháo chính của xe tăng Panzer ll của quân địch chỉ có cỡ nòng 50mm, một số phiên bản cũ thậm chí chỉ được trang bị pháo 37mm. Loại pháo này muốn tiêu diệt xạ thủ súng máy thì phải bắn trúng vào cửa sổ, nếu bắn vào khu vực xung quanh thì chưa chắc đã xuyên thủng được bức tường đá dày cộm.

Vì vậy, Yegorov đã bố trí sẵn bảy tám tổ súng máy, cùng với một số súng dự phòng trong căn phòng rộng rãi phía sau cửa sổ, chỉ chờ quân địch tấn công từ con đường lớn phía tây bắc.

Tất nhiên, trước khi quân địch xuất hiện, cửa sổ này vẫn phát huy vai trò là điểm quan sát cho người chỉ huy, bởi tâm nhìn ở đây rất tốt.

Đang mải mê quan sát, Yegorov bỗng thấy một vụ nổ dữ dội xảy ra ở phía tây ngôi làng, một vật đen sì bị hất tung lên trời, thậm chí còn vượt qua cả những ngôi nhà hai tâng.

“Chuyện gì vậy?” Vừa dứt lời, ông đã nhìn thấy lửa bùng lên từ cửa sổ một ngôi nhà ven đường phía tây nam, một người

lính tay lăm lăm súng tiểu liên, toàn thân chìm trong biển lửa, lao mình ra khỏi cửa sổ tầng hai, rơi xuống đất bất động.

Yegorov kinh hãi thốt lên: "Súng phun lửa! Công binh chiến đấu! Công binh của địch đã tham chiến!"

Yegorov không thể nhìn thấy chuyện gì đã xảy ra, nhưng Vương Trung thì thấy rõ mười mươi.

Sau khi xả một loạt đạn, Tiểu đoàn 1 đã rút lui.

Ngay sau đó, một toán công binh mặc áo giáp màu xám tro, ngồi trên xe bán xích tiến lên.

Trên xe có một thứ giống như máy bắn đá, Vương Trung trố mắt nhìn nó ném một bao thuốc nổ qua tường.

Thứ vũ khí vô lương tâm gì thế này!

Chẳng nói đến bức tường, ngay cả nhà xí phía sau cũng bị nổ tung lên trời.

Sau đó, toán công binh của địch với thao tác thuần thục, đẩy đổ phần tường còn lại, lấp đầy hố xí, rồi nghênh ngang bước vào sân.

Súng tiểu liên phục kích trong nhà khai hỏa, nhưng những viên đạn găm vào áo giáp của công binh chỉ tóe ra những tia lửa vô hại.

Rõ ràng, đạn súng lục không có mấy tác dụng với áo giáp.

Người lính bắn súng tiểu liên có lẽ vì quá hoảng loạn, hoặc chưa từng nhìn thấy áo giáp của công binh bao giờ, nên đã hoàn toàn không ngắm bắn vào những bộ phận không được bảo vệ.

Tên công binh bình tĩnh giơ súng phun lửa lên, bóp cò. Lửa phun ra từ cửa sổ, sau đó thoát ra từ cửa sổ bên kia.

Người lính trúng hỏa, toàn thân chìm trong biển lửa, kêu gào thảm thiết rồi lao ra khỏi cửa sổ, rơi xuống đất bất động.

Vương Trung không khỏi kinh ngạc, áo giáp hạng nặng, súng tiểu liên, súng phun lửa, thuốc nổ, chẳng phải đây là đặc điểm của công binh Liên Xô hay sao?

Thế mà công binh Đức ở thế giới này cũng được trang bị vũ khí hạng nặng đến vậy?

Vương Trung nhìn toán công binh của địch sử dụng súng phun lửa quét sạch một ngôi nhà, sau đó dùng thuốc nổ phá tường, tiến sang ngôi nhà bên cạnh, tiếp tục công việc của mình.

Không được, phải nghĩ cách tiêu diệt toán công binh này.

Vương Trung phóng tâm mắt ra xa.

Xe tăng của địch đều dừng lại ở vị trí cách làng hai trăm mét, có tâm bắn rất tốt. Lần này không thể nào vòng ra sau được nữa.

Phải nghĩ cách phục kích trong làng, sử dụng hỏa lực súng máy và lựu đạn của xe tăng để tiêu diệt toán công binh.

Vương Trung quan sát hướng di chuyển của quân địch, một kế hoạch bắt đầu hình thành trong đầu anh.

Anh lại liếc nhìn quân địch đã vòng ra từ phía đông, xác nhận chỉ còn khoảng hơn hai mươi tên còn sống sót. Anh ve vai Sufang, người đang thay đạn: "Được rồi, thay xong thì đừng bắn nữa, chúng ta còn nhiệm vụ khác, cần giữ đạn. Các súng máy khác cũng ngừng bắn!"

Hai tháp súng máy phía trước xe tăng ngừng bắn, tiếp đến là súng máy đồng trục.

Vương Trung: 'Lái xe! Rẽ trái, men theo mép làng quay lại đường cái.'

Lái xe: “Rõ! Nhưng mà, chúng ta không truy kích bọn chúng nữa sao? Biết đâu chúng vẫn còn nhiều quân ẩn nấp trong ruộng lúa mì.”

Vương Trung thầm nghĩ, yên tâm đi, ông đây có hack, không những nhìn thấy rõ ràng mà còn có cả highlight nữa. Bọn địch vòng ra phía đông chỉ còn lại hơn hai mươi tên sống sót thôi.

Nhưng anh không thể nói thẳng ra: “Tiếng súng phía trước rất dày đặc, chứng tỏ tình hình đang rất căng thẳng, họ cần chúng ta hỗ trợ. Đi thôi.”

Xe tăng khởi động, rẽ trái, chạy dọc theo bờ ruộng với tốc độ cao.

Sufang nhỏ giọng hỏi: “Sao ngài lại giải thích lý do khi ra lệnh vậy? Tôi chưa từng thấy quý tộc nào - à không, tôi chưa từng thấy sĩ quan nào làm thế cả.”

“Bọn họ thường chỉ ra lệnh, còn cấp dưới chỉ biết ram rắp tuân theo. Nếu dám hỏi lại là ăn chửi ngay, kiểu như ‘Lũ lợn các ngươi’ chẳng hạn.”

Vương Trung: ‘Lũ lợn các ngươi! Chấp hành mệnh lệnh cho ta! Như vậy hả?”

Không hiểu sao, những người lính trong xe đều cười phá lên.

Pháo thủ lên tiếng: “Nếu mà ông quản lý kho mà quát như vậy thì chẳng ma nào sợ đâu.”

Người nạp đạn tiếp lời: “Đây là câu mắng ôn nhu nhất mà em từng nghe - mà em cũng chẳng biết có phải là mắng hay không nữa.”

Vương Trung gãi đầu, nhân lúc xe tăng đã đến đầu làng, anh liên chuyển chủ đề: “Dừng lại! Tôi muốn nói chuyện với

xạ thủ súng máy.” Xe tăng dừng lại, Vương Trung hướng về phía khẩu súng máy vừa ngừng bắn, hỏi lớn: “Ai là chỉ huy?” Thượng sĩ Grigory ló đầu ra: “Là tôi, thưa Bá tước.” Vương Trung: “Quân địch đã bị tiêu diệt gần hết rồi, số còn lại giao cho anh, hãy yểm trợ cho chúng tôi. Tôi sẽ tham chiến ở hướng chính diện.” Vị Thượng sĩ giơ tay chào: “Chúc ngài may mắn, Bá tước.”

Chương 34: Hành Quân Qua Đồn Địch

Chương 41: Ánh lửa ngút trời

Chương 41: Ánh lửa ngút trời

Ngay khi Vương Trung chỉ huy xe tăng số 422 đi vào trong làng, tiểu đội công binh chiến đấu của địch lại dùng súng phun lửa dọn sạch một căn nhà.

Lúc chơi game Anh hùng Liên Minh 2, Vương Trung rất thích dùng súng phun lửa, nhưng súng phun lửa trong game tuy mạnh nhưng không đến mức bất khả chiến bại.

Trong game Anh hùng Liên Minh có cơ chế rút lui, nhấn phím T là quân sẽ bỏ chạy tán loạn (Hình như phiên bản 3 mới nhất đã đổi phím). Gặp súng phun lửa chỉ cần bấm T đủ nhanh, quân bị đốt có thể vừa cháy rực rỡ vừa rút về căn cứ.

Nhưng thực tế không phải vậy, trúng súng phun lửa là mất khả năng chiến đấu ngay lập tức, chỉ có thể lăn lộn trên đất.

Chỉ người có ý chí sắt đá mới có thể tiếp tục chiến đấu khi người đang bốc cháy.

Trung đoàn Amur số 3 hiện tại tuy sĩ khí tăng cao nhưng vẫn chưa phải là đội quân thép có ý chí kiên cường như vậy.

Vương Trung phải nhanh chóng tiêu diệt đám công binh chiến đấu này, nếu không chúng có thể chiếm được cả làng.

Doanh trưởng Shertsev gào lên: “Là công binh chiến đấu, đạn súng tiểu liên uy lực quá yếu không xuyên thủng được giáp chiến đấu của chúng, dùng súng trường!”

“Nhưng Doanh trưởng, chúng ta đánh cận chiến, trên tay phần lớn đều là súng tiểu liên!”

“Vậy mẹ kiếp không biết dùng súng máy à?”

Vừa nói Shertsev vừa giật lấy súng máy từ tay xạ thủ, đúng lúc này hậu viện căn nhà vang lên tiếng nổ, có lẽ là công binh chiến đấu dùng thuốc nổ đánh sập tường rào.

Shertsev cầm súng máy lao đến bên cửa sổ, nhắm vào lỗ hổng bắn tới tấp.

Tên công binh chiến đấu đầu tiên xông vào còn chưa kịp bóp cò đã trúng đạn, cả người lẫn áo giáp bị đánh bật về sau mấy bước, máu tươi chảy ra từ khe hở phía dưới áo giáp, rõ ràng là đạn súng máy đã xuyên thủng giáp.

Hắn ta vẫn bóp cò, kết quả súng phun lửa trong tay vì bị giật vê sau mà chĩa lên trời, lửa phun ra như vòi rồng, bay qua tường rào rơi vào sân bên cạnh.

Shertsev vừa bắn vừa quát: “Thấy chưa! Áo giáp của chúng nhiều nhất cũng chỉ mười mấy cân, cản không nổi đạn súng trường đâu!”

Súng tiểu liên bắn đạn súng ngắn, khả năng xuyên giáp kém.

Shertsev vừa dứt lời, một quả lựu đạn được ném vào sân.

Đây không phải lựu đạn cán dài thông thường mà là lựu đạn phá chướng ngại vật của công binh chiến đấu, nhìn bề ngoài đã lớn hơn lựu đạn thường một vòng.

Cho dù là công binh chiến đấu thiện chiến cũng không thể ném loại lựu đạn này lên tận lầu hai từ khoảng cách xa như vậy, thế nên Shertsev cười lớn: “Lựu đạn có to đến mấy mà không ném lên được thì cũng vô dụng…’ Quả lựu đạn rơi xuống đất nổ tung.

Sàn nhà bằng gỗ dưới chân Shertsev sụp xuống cùng với bức tường gạch tâng một.

Xạ thủ súng tiểu liên bên cạnh kêu lên: "Doanh trưởng!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, công binh chiến đấu thừa dịp súng máy ngừng bắn lao qua lỗ hổng trên tường.

Xạ thủ súng tiểu liên lập tức nổ súng, đạn bắn vào áo giáp loảng xoảng.

Tên lính Prosen cười ha hả, chĩa súng phun lửa lên lầu hai ——

Bỗng nhiên, một viên đạn găm trúng ống dẫn nhiên liệu của súng phun lửa, nhiên liệu cao áp phun ra, hóa thành sương mù trong không khí.

Nhiên liệu hóa sương gặp phải ngọn lửa trên đầu súng phun lửa, bùng cháy thiêu rụi tên công binh chiến đấu.

Tiếng hét thảm thiết vang vọng khắp sân.

Đúng lúc này, Shertsev cố gắng đứng dậy, cầm súng máy bắn xối xả.

Đàn ông Ant chân chính đều đứng bắn súng máy, không cần biết bắn có trúng hay không, quan trọng là phải ngầu.

Tên công binh chiến đấu vốn đã bị bỏng còn thoi thóp, trúng thêm mấy phát súng máy liền tắt thở.

Nhưng lại có thêm lựu đạn ném qua tường, vẫn là loại lựu đạn phá chướng ngại vật đó.

Shertsev ném súng máy, nhặt lựu đạn định ném trả lại, kết quả vừa mới giơ lên thì nó đã phát nổ.

Shertsev bị nổ thành từng mảnh, máu me bắn tung tóe lên tường.

Tên công binh chiến đấu thứ ba trèo qua tường, phun lửa lên lầu hai.

Vương Trung theo dõi toàn bộ quá trình chiến đấu dũng cảm của doanh trưởng Shertsev, tuy không quen biết vị doanh trưởng này nhưng vẫn bị tinh thần quả cảm của ông ấy truyền cảm hứng.

Shertsev đã chứng minh phán đoán của Vương Trung là đúng: Súng máy hoặc súng trường có thể bắn xuyên qua lớp giáp sắt này.

Dù sao trình độ khoa học kỹ thuật của thế giới này cũng chỉ tương đương Thế chiến thứ hai, công binh chiến đấu Liên Xô thời đó cũng không thể nào xông thẳng vào súng máy, giáp của bọn chúng chủ yếu dùng để chống lại đạn súng tiểu liên và mảnh vỡ lựu đạn.

Chính vì vậy, công binh chiến đấu của địch không đi đường cái mà chọn cách đánh cận chiến, nơi súng máy và súng trường khó phát huy uy lực.

Nhưng bọn chúng không thể nào không đi đường cái mãi được.

Làng Peniye chỉ có ba con đường lớn tạo thành hình chữ Y, nhưng trong làng còn có vô số đường nhỏ chằng chịt, chỉ cần cho xe tăng chặn ở ngã ba, lấy tĩnh chế động, nói không chừng có thể tóm gọn đám công binh chiến đấu.

Lúc này Vương Trung phát hiện, chiếc xe bán tải chở đám công binh chiến đấu chạy dọc theo mép làng phía Tây Nam, đi đến một con hẻm nhỏ dẫn ra khỏi làng rồi dừng lại bên cạnh một đống phân lớn.

Bên cạnh sân có một cánh cổng dẫn ra ngoài làng, rõ ràng là chiếc xe đang ở đây chờ đám công binh chiến đấu đánh đến đây để tiếp tế.

Vương Trung quyết định ra tay với chiếc xe này.

Lúc này, xe tăng đã đến trước xưởng xay xát, hai con đường dẫn về phía Tây trải dài sang hai bên.

Trong trận chiến buổi sáng, Vương Trung phát hiện chỉ cần xe tăng địch đứng ở hai đầu phố phía Tây là có thể phong tỏa toàn bộ con đường lớn. Tiểu đội Thần Tiễn của Lyudmila cũng vì vậy mà bị chặn lại không thể rút lui, suýt chút nữa bị bộ binh địch tóm được.

May mà Vương Trung đã tự mình chỉ huy xe tăng 1 cân 4 giải vây.

Vì vậy, Vương Trung đặc biệt ra lệnh cho Yegorov lái những chiếc xe tải Prosen thu được ra đường lớn, cùng với xác xe tăng tạo thành chướng ngại vật, như vậy cho dù xe tăng địch tiến vào làng cũng chỉ có thể phong tỏa từ đầu làng đến chỗ chướng ngại vật.

Bộ binh có thể men theo chướng ngại vật di chuyển tự do ở hai bên đường lớn.

Hỏa lực súng máy của quân ta đều ở trên lầu hai, có thể bắn qua chướng ngại vật để tiêu diệt quân địch trên đường.

Lúc này Vương Trung mới nhận ra, chướng ngại vật này cũng cản trở tâm bắn của pháo tăng. Trước đó dừng ở trước xưởng xay xát có thể khống chế toàn bộ con đường lớn, giờ chỉ còn một nửa.

Nhưng như vậy cũng tốt, xe chạy đến đầu hẻm thì thân xe đã được che chắn, tháp pháo chỉ lộ ra một nửa, không lo bị xe tăng địch tập kích bất ngờ.

Vương Trung: “Rẽ trái, đi khoảng 50 mét, dừng lại ở đầu hẻm! Nhìn thấy đầu hẻm cách 50 mét không?”

Lái xe dùng hành động để trả lời Vương Trung, chiếc xe tăng lập tức re vào con đường bên trái, chạy thẳng đến đầu hẻm cách đó 50 mét.

Vương Trung: “Xoay tháp pháo sang trái!

Tháp pháo lập tức xoay sang trái.

Sufang thấy trên đường có địch, định dùng súng máy bắn, kết quả tháp pháo xoay một cái, súng máy đã rời khỏi tầm mắt cô.

Vương Trung và nắp khoang xe tăng cùng chắn giữa Sufang và súng máy.

Sufang: “Súng máy của tôi!”

Vương Trung mặc kệ cô, lúc này xe tăng đã đến đầu hẻm, phanh gấp khiến xe lắc lư một cái.

Chiếc xe bán tải đỗ ở đầu hẻm bên kia cũng nhìn thấy xe tăng, tên lính Prosen trên xe hét lên “Scheifše”, vội vàng quay súng máy trên xe về phía xe tăng, sau đó mới phát hiện súng máy không đủ tâm bắn —— súng máy chỉ có thể bắn về phía trước trong phạm vi một góc nhất định, nhưng xe lại đỗ ngang ở đầu hẻm.

Vương Trung còn chưa kịp hô khai hỏa thì pháo đã bắn.

Có lẽ trong xe bán tải chở rất nhiều thuốc nổ và nhiên liệu súng phun lửa, nó phát nổ thành một quả cầu lửa màu cam khổng lồ, bốc cháy ngùn ngụt, nhìn chẳng khác nào bom nguyên tử phát nổ.

Vương Trung trơ mắt nhìn một mảnh vỡ mang theo dấu thập của Prosen bay qua trước mặt, găm vào kẽ hở bức tường gạch của một ngôi nhà bên kia đường.

Sufang bị sóng xung kích hat văng xuống xe, ngã phịch xuống đất, kêu la thảm thiết: “A aa mông của tôi!” Vương

Trung còn chưa kịp nói gì thì đám công binh chiến đấu của địch đã trèo qua bức tường bi phá hủy bởi vụ nổ.

Bọn chúng rõ ràng cũng bị vụ nổ làm cho choáng váng, nhìn thấy xe tăng thì ngây người ra.

Vương Trung lập tức chộp lấy súng máy phòng không trên nóc tháp pháo - chính là khẩu mà Sufang vẫn hay dùng - nhắm vào đám địch bắn xối xả.

Thước ngắm để 300 mét, nhưng Vương Trung không ngắm, cứ thế dựa vào vệt đạn để bắn.

Mấy tên công binh chiến đấu trúng đạn, ngã lăn ra đất.

Vương Trung chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, lập tức ra lệnh: "an nổ mạnh, bắn vào cái sân bên cạnh!"

"Không đủ tâm bắn!"

"Bắn xuống đất!"

Một quả đạn nổ mạnh bắn xuống đất, Vương Trung nhìn từ trên xuống thấy đám công binh chiến đấu trong sân bị hất tung lên.

Nhưng áo giáp của chúng phát huy tác dụng, dù sao pháo chính của xe tăng số 422 cũng chỉ 45mm, mảnh vỡ chưa chắc đã xuyên thủng được thép, chỉ có thể gây thương tích cho tay chân.

Lúc này, đồng đội của Shertsev xuất hiện.

Họ vừa hô vang "Uraa' vừa lao qua con hẻm nhỏ, băng qua ngọn lửa còn đang cháy, dùng lưỡi lê kết liễu đám công binh chiến đấu đang nằm la liệt trên đất.

Cổ họng thì không có giáp bảo vệ!

Vương Trung hét lên: "Chú ý thu thập súng phun lửa! Chú ý thu thập súng phun lửa!"

Lúc này, hắn nghe thấy tiếng động cơ, vội vàng tìm kiếm nguồn gốc âm thanh, thì thấy những chiếc xe tăng địch vốn đang ở cách đó 200 mét bắt đầu tiến lên.

Có vẻ như màn bắn pháo hoa vừa rồi của Vương Trung đã khiến bọn chúng không thể ngồi yên.

Chương 35: Vết Thương Trên Vai Nặng Thê…

Chương 42: Trí tuệ đến từ tiền bối

Chương 42: Trí tuệ đến từ tiền bối

Xe tăng địch có vẻ như vẫn định tiến vào làng từ phía Tây.

Xe tăng của Vương Trung hiện đang dừng ở con đường lớn dẫn ra khỏi làng ở phía Tây Nam, tuy giữa đó và đầu làng có chướng ngại vật nhưng chướng ngại vật đó chỉ có thể che chắn cho bộ binh, muốn che cho một chiếc xe tăng to lớn như vậy thì hơi khó.

Số 422 là xe tăng đa tháp pháo kiểu cũ, đặc điểm nổi bật là to lớn đồ sộ.

Vương Trung lập tức ra lệnh cho lái xe chạy vào con hẻm nhỏ bên trái, vừa rồi hắn đã đi qua con hẻm này để tiêu diệt xe bán tải tiếp tế của đám công binh chiến đấu.

Như vậy có thể tạm thời tránh được việc phải đối đầu trực diện với xe tăng địch.

Tiểu đội công binh vừa rồi đã dọn sạch những ngôi nhà ở phía Tây Nam, Vương Trung dựa vào bản đồ có thể nhìn thấy rõ ràng đám bộ binh địch tiến vào nhà, chúng đang đấu súng với bộ binh Ant ở bên kia đường.

Chỉ cần để xe tăng tiến sát vào khu vực do bộ binh Prosen chiếm đóng thì không lo bị ném bom xăng.

Bên phía Vương Trung, hiện tại ngoài Thần Tiễn và chiếc xe tăng dưới mông, thứ duy nhất có thể dùng để chống tăng

chỉ còn bom xăng. Muốn phát huy tác dụng của bom xăng thì hoặc là phải leo lên lầu hai, nhân lúc xe tăng địch đi qua thì tập kích bất ngờ, hoặc là phải chặn đường bộ binh xung quanh xe tăng rồi xông lên thực hiện bài thể dục chống tăng.

Nhìn hướng di chuyển của xe tăng địch, Vương Trung đoán chắc lần này bọn chúng sẽ không dại gì mà tách khỏi bộ binh để xông lên nữa.

Mấy chiếc xe tăng số 4 trước đó dám liều lĩnh xông lên như vậy có lẽ là do cho rằng quân Ant thiếu kinh nghiệm chống tăng, sau khi bị ném bom xăng thì bọn chúng cũng đã rút kinh nghiệm.

Vương Trung tính toán, đợt này địch điều động 8 chiếc xe tăng, tin tốt là tất cả đều là xe tăng số 3 nòng dài, hiệu quả diệt bộ binh chắc chắn không cao bằng xe tăng số 4.

Chắc chắn là vậy.

Nhưng nhìn đội hình bộ binh - xe tăng phối hợp chặt chẽ hơn của địch, có lẽ hiệu quả của bom xăng sẽ giảm đi rất nhiều.

Vẫn là phải dựa vào chiếc 422 này.

Nhưng thiết kế của loại xe tăng đa tháp pháo này đã lỗi thời, đúng là miếng mồi ngon béo bở, trúng đạn là toi mạng.

Không cẩn thận là bị Prosen cho ăn một phát đạn pháo, đến lúc đó lại phải xuyên không một lần nữa.

Phải lợi dụng góc nhìn từ trên xuống, tìm cách đánh lén xe tăng địch, giống như lúc đánh mấy chiếc số 4 sáng nay.

Lúc này, xe tăng địch đã đến đầu làng phía Tây Nam, bắt đầu dùng đạn pháo bắn vào các tòa nhà trên đường.

Khác với dự đoán của Vương Trung, hiệu quả diệt bộ binh của đạn pháo 50mm của địch lại khá cao, chủ yếu là do sức

xuyên phá của đạn pháo bắn ra từ nòng pháo 50mm dài hơn mong đợi, có thể xuyên thủng tường gạch của một số ngôi nhà, phát nổ.

Chưa kể đến những ngôi nhà làm bằng gỗ. Như vậy thì nguy hiểm rồi, phải nhanh chóng xử lý xe tăng địch. Cứ kéo dài thêm một phút là lại có thêm người thương vong.

Trung đoàn Amur số 3 tuy liên tiếp đẩy lùi được các đợt tấn công của địch, sĩ khí tăng cao, nhưng lực lượng đã suy giảm đến mức báo động, hiện tại hoàn toàn dựa vào sĩ khí cao mà cầm cự.

Uy lực đạn pháo của địch không lớn, cho dù có xuyên qua tường đá thì một lần nổ cũng chỉ giết chết được hai người, nhưng cứ để tình trạng hao mòn lực lượng như vậy, không biết sĩ khí sẽ sụp đổ lúc nào.

Nhưng nếu trực tiếp đối đầu với xe tăng Prosen thì e là bất lợi.

Nhưng nếu đi đường vòng, địch vẫn còn 4 chiếc xe tăng án ngữ bên ngoài —— có lẽ đám bộ binh chạy thoát sáng nay đã báo cáo chuyện xe tăng số 422 đi đường vòng, vì vậy hiện tại Prosen đã có phòng bị.

Nếu tiếp tục đi theo con đường sáng nay, điều đó đồng nghĩa với việc phải đối đầu trực diện với xe tăng số 3 Prosen trên đồng bằng.

Vương Trung suy nghĩ một lát, nhớ đến lúc tiêu diệt đội quân Prosen bao vây, bọn chúng đã ném bom khói.

Hắn lập tức hô lớn với đám bộ binh gần đó: “Bom khói! Xem trên người đám Prosen chết có bom khói không, thu thập lại hết mang đến đây!”

Sau khi ra lệnh xong, Vương Trung tiếp tục suy nghĩ kế hoạch, bom khói cầm tay nhiều nhất cũng chỉ ném được mấy

chục mét, hiện tại hướng gió là…

Hắn chuyển về góc nhìn của mình, nhận ra không cảm nhận được hướng gió. Đang lúc khó khăn, hắn nhìn thấy Sufang.

Thế là hắn giật phăng chiếc mũ thủy thủ của Sufang xuống, sau đó nhìn thấy chỏm tóc trên đầu cô đang lay động theo hướng Đông Bắc.

Gió thổi từ Tây Naml

Vương Trung đội mũ lại cho cô gái.

Sufang: 222

Vương Trung quay sang những người khác: "Tôi cần người ném lựu đạn giỏi, ai ném xa nhất, chuẩn nhất?"

"Là doanh trưởng ạ!" Một người lính trả lời.

"Ông ấy đã hy sinh rồi, gọi người giỏi thứ hai đến đây." Giọng Vương Trung bỗng chùng xuống khi nói câu này, như thể đang bày tỏ sự tiếc thương.

Sau khi ra lệnh xong, hắn lại phóng tầm mắt lên cao, cần tìm một vị trí thích hợp để tạo khói, thuận tiện cho việc đánh lén từ phía sau ——

Lúc này hắn bỗng nhớ đến hồi chơi game War Thunder, xe tăng có thể xả khói động cơ, hắn rất thích xả khói động cơ khi đi đường vòng, có thể tránh bị tập kích.

Nhưng đó là công nghệ thời hậu chiến, loại xe cổ lỗ sĩ như T28 chắc chắn không có. Nhưng thế giới này không phải Trái đất, thế giới này còn có ma pháp, biết đâu lại có thì sao?

Vương Trung ôm tâm lý thử xem sao, hỏi lái xe: "Chúng ta có thể dùng động cơ để tạo khói không?"

Lái xe rõ ràng đã hiểu nhầm ý của Vương Trung, đáp: ‘Bá tước, chỉ là chút khói đen của động cơ thôi, không ăn thua đâu.” Vương Trung bu môi.

Lúc này hắn bỗng nhìn thấy những chiếc xe tăng địch án ngữ bên ngoài bắt đầu di chuyển, hai chiếc ở phía Nam bắt đầu đi vòng ve phía Nam, rõ ràng là đã nắm được vị trí của xe tăng số 422, định bao vây!

Còn những chiếc xe tăng địch tiến vào làng đã dừng lại ở đầu làng, hơn nữa từ nãy đến giờ không hề nổ súng, có lẽ đã thay đạn xuyên giáp, chỉ chờ Vương Trung thò đầu ra khỏi hẻm là bắn.

Vương Trung lập tức hạ quyết tâm, chuyển về góc nhìn của mình rồi hô lớn: “Rai bom khói, ném về phía Tây Naml”

Như vậy khói sẽ theo gió bay đến tạo thành màn chắn, Vương Trung có thể nhân cơ hội đó men theo mép làng rút lui.

Mệnh lệnh được thực hiện ngay lập tức, bom khói của Prosen rất dễ sử dụng, nhanh chóng tạo thành một bức tường khói.

Vương Trung: “Lái xe, tiến lên, ra khỏi làng!”

Lúc này, ngoại trừ Vương Trung, những người khác đều không biết Prosen đang làm gì, cũng không hiểu vì sao Vương Trung lại ra lệnh như vậy.

Nhưng mệnh lệnh vẫn được chấp hành.

Dù sao hiện tại uy tín của Vương Trung trong đơn vị này là rất cao, cho dù mệnh lệnh có vô lý đến đâu cũng sẽ được thực hiện.

Không đúng, không phải Vương Trung, mà là Aleksei Konstantinovich Rokossovsky bá tước.

Chiếc xe tăng ram rap tiến về phía trước, đi qua con hẻm nhỏ rồi ra khỏi làng.

Vương Trung: "Dừng lại!

Hắn nhìn màn khói dày đặc trước mặt, thâm nghĩ Prosen dùng nguyên liệu cũng thật là xịn, khói dày đặc như vậy, chỉ nhìn bằng mắt thường thì không thể nhìn thấy gì.

Đúng lúc này, một ý tưởng tuyệt vời lóe lên trong đầu.

Khi còn bé, Vương Trung rất thích một bộ phim cũ tên là "Người lính xe tăng anh hùng", kể về câu chuyện của kíp lái xe tăng số 215 do anh hùng lái xe trong thời kỳ kháng chiến chống Mỹ của Trung Quốc chỉ huy.

Trong phim có một phân đoạn được dựng lại dựa trên một trận đánh có thật: Lúc đó quân Mỹ định dùng pháo hạng nặng bắn vào chiếc xe tăng số 215 bị hỏng, sau đó xe tăng trưởng ra lệnh cho lái xe tăng ga hết cỡ, tạo ra tiếng động lớn, sau đó từ từ giảm ga, tiếng động cũng nhỏ dần, kết quả là quân Mỹ tưởng rằng kíp lái xe tăng số 215 đã bỏ chạy, thế là dời hỏa lực pháo binh ra xa hơn.

Vương Trung quyết định học tập theo chiến tích anh hùng của các bậc tiền bối.

Hắn ra lệnh: "Lái xe, nghe kỹ đây, tôi muốn anh về số mo, sau đó đạp ga hết cỡ cho động cơ gầm rú lên. Sau đó từ từ nhả ga, để tiếng động nhỏ dần."

Lái xe: "Rõ, Bá tước!"

Vương Trung: "Nạp đạn, đạn xuyên giáp, nhanh! Chúng ta còn bao nhiêu viên đạn xuyên giáp?"

"Hơn hai mươi viên, đủ tiễn bọn chúng lên đường rồi. Đạn xuyên giáp đã nạp!"

Vương Trung nhìn số lượng xe tăng của địch trên bản đồ, lẩm bẩm: “Hỏng rồi, phải mất hai phát mới diệt được một chiếc.” Lúc này, bên trong xe tăng số 422, tất cả mọi người đều toát mồ hôi ướt đẫm. Vương Trung tho người ra ngoài, có gió thổi, bên cạnh còn có mỹ nữ, vô cùng thoải mái, bên trong xe vừa nóng nực vừa bí bách, lại còn ồn ào.

Nhưng sĩ khí của tất cả mọi người trong kíp lái đều tăng cao.

Đặc biệt là khi nghe thấy Vương Trung nói qua tai nghe: “Hỏng rồi, phải mất hai phát mới diệt được một chiếc.”

Nạp đạn và pháo thủ nhìn nhau, sau đó cùng nhìn về phía lái xe và điện báo viên phía trước.

Tất cả mọi người trong kíp lái đều nhìn nhau.

Pháo thủ dùng khẩu hình nói: “Anh ấy định xử lý 10 chiếc!”

Nạp đạn: “Lần này chúng ta báo thù cho cả tiểu đoàn!”

Tất cả mọi người trong kíp lái đều lộ ra vẻ mặt vui mừng khôn xiết, nhưng không ai dám lên tiếng ——bởi vì theo quy định, lúc này không được phép nói chuyện riêng, coi như là gây nhiễu mệnh lệnh chỉ huy, sẽ bị nhốt.

Hơn nữa, không ai muốn cắt ngang mệnh lệnh của bá tước.

Mấy người lính xe tăng chỉ biết cười thầm, vỗ tay vào nhau chúc mừng.

Lúc này mệnh lệnh của bá tước đã tới: “Chính là lúc này, lái xe, đạp gal”

Chương 36: Quyết Định Không Tỉnh Táo

Chương 43: Xe Tăng Đối Đầu Xe Tăng

Chương 43: Xe Tăng Đối Đầu Xe Tăng

Hai chiếc xe tăng bọc sườn của địch nhìn thấy khói lập tức dừng lại, có thể là muốn chắc chắn nên không muốn xông vào màn khói.

Vì thế Vương Trung hạ lệnh: “Chính là lúc này, đạp gal”

Động cơ xe tăng gầm rú, nhưng Vương Trung lập tức phát hiện ra vấn đề của cách làm này.

Trong “Anh Hùng Xe Tăng”, xe số 215 bị sa lây trong hố bom không di chuyển được, dù cho hắn cài số, bánh xích quay cuồng cũng không thoát ra được, cho nên hắn đã đạp ga trong tình trạng cài số, bánh xích quay.

Lúc bánh xích quay, ngoài tiếng gâm ru của động cơ, còn có tiếng ồn của hộp số.

Xe 422 lúc này chỉ có động cơ gầm rú, hộp số không được cài, chỉ có bánh răng nối với động cơ quay tự do, không hề có tiếng bánh răng ăn khớp “cach cạch” quen thuộc.

Vương Trung trước đó căn bản không nghĩ tới điểm này, lúc này nghe thấy âm thanh này có chút bối rối.

Hắn bắt đầu lo lắng kế sách bị địch nhìn thấu, chuyển sang góc nhìn quan sát hai chiếc xe tăng Prosen ở phía bên kia màn khói.

Số hiệu chiến thuật của hai chiếc xe tăng lần lượt là 151 và 152, chiếc 151 có ăng-ten dài hơn, chắc là xe của đại đội trưởng hoặc trung đội trưởng.

Trong ấn tượng của Vương Trung, quân Đức trong lịch sử hiện thực hình như không có nhiều xe tăng chỉ huy mang ăng-ten như vậy, ngược lại quân Prosen này lại trang bị rất phổ biến, trong nhóm xe tăng hơn mười chiếc nhất định có một thậm chí hai chiếc mang ăng-ten phụ.

Quân địch rất coi trọng thông tin liên lạc vô tuyến!

Mỗi một cách làm của quân đội, sau lưng đều là bài học xương máu, thế giới này có điều gì khiến người Prosen đặc biệt coi trọng thông tin liên lạc vô tuyến sao?

Vương Trung đột nhiên ý thức được mình không nên lơ là, đang đánh trận, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng, lơ là có thể sẽ mất mạng.

Lúc này lái xe đã theo chỉ thị của hắn, dần dần nhả chân ga, tiếng động cơ dần dần nhỏ lại.

Vương Trung chỉ có thể hi vọng, lúc này tiếng súng và tiếng nổ dữ dội trong làng có thể át đi tiếng ồn của hộp số, khiến quân địch mắc lừa.

Nắp khoang xe số 151 mở ra, một sĩ quan mặc đồ đen đội mũ kêp¡ thò đầu ra, nhấc tai nghe lên, như đang lắng nghe âm thanh.

Ngay sau đó, hắn cầm lấy ống nói hạ lệnh.

Hai chiếc xe tăng hơi chuyển hướng, bắt đầu cắt ngang sườn bức tường khói - cách nghĩ của họ giống như Vương Trung, đều là muốn vòng qua màn khói để giành lợi thế về tâm bắn!

Vương Trung vốn nghĩ nếu địch xông vào màn khói, hắn sẽ lợi dụng ưu thế góc nhìn quan sát, bắn một phát xuyên qua màn khói.

Lúc này địch lại di chuyển men theo, Vương Trung không dám mạo hiểm, bắn mục tiêu di động đã khó, bắn mù vào mục tiêu di động thì yêu cầu quá cao đối với pháo thủ. Điều này không phải là yêu cầu cao về kỹ thuật của pháo thủ, mà là yêu cầu cao về vận may của hắn.

Chỉ có thể chờ địch lộ diện rồi mới đánh tiếp.

Vương Trung: "Xoay tháp pháo sang trái, địch nhất định sẽ vòng qua màn khói, chúng ta trực tiếp chuyển sang rìa màn khói nhắm vào hắn. Thước ngắm…"

Hắn ước lượng một chút.

"Đặt 300! Anh xem tình hình mà điều chỉnh!"

Trong xe, pháo thủ hỏi: "Vậy nếu địch xông vào màn khói thì sao? Lúc đó tháp pháo của chúng ta không kịp xoay, chẳng phải tiêu đời sao?"

Vương Trung: "Dich sợ chai cháy của bộ binh, lại không biết tình hình sau màn khói, bọn chúng không dám đâu!"

Lý do này nghe cũng có lý, pháo thủ lập tức không có ý kiến gì nữa.

Kỳ thực lúc hắn hỏi, tháp pháo đã bắt đầu xoay, chứng tỏ hắn hoàn toàn tin tưởng vào phán đoán của Vương Trung, chỉ là hỏi cho chắc chắn mà thôi.

Vương Trung căng thẳng quan sát xe tăng địch, chiếc 152 dẫn đầu, sắp sửa vòng ra.

Mặc dù có khả năng bị phát hiện là đang gian lận, nhưng Vương Trung vẫn nhắc nhở: "Chuẩn bị! Địch sắp ra rồi!"

Lúc này thực ra xe 422 vẫn chiếm ưu thế, hướng nòng pháo của địch đang nhắm, rõ ràng là dựa vào phán đoán xe 422 sẽ di chuyển, nhưng xe 422 lại không di chuyển.

Vì vậy, khi hai bên nhìn thấy nhau, tháp pháo của địch đại khái còn phải xoay sang trái mười mấy độ mới có thể nhắm trúng xe 422.

Khoảng thời gian xoay mười mấy độ đó, chính là lợi thế của xe 422.

Xe tăng số 152 của địch đã vượt qua ranh giới của màn khói!

Vương Trung: "Chờ một chút, chờ nó dừng lại!"

Thế nhưng, xe trưởng của xe tăng 152 không thò đầu ra, ban đầu lại không phát hiện ra xe 422. Nó vẫn tiếp tục tiến lên!

Vương Trung: "Không cần biết nữa, khai hỏa!"

Phát đạn này bắn trúng phần đuôi xe tăng, trực tiếp khiến động cơ bốc cháy, chiếc 152 mất động lực, bắt đầu trượt về phía trước.

Người trên xe nhanh chóng mở nắp bò ra ngoài.

Vương Trung giật thót tim, hét lớn: "Đừng nổ súng! Đừng để lộ vị trí! Còn một chiếc nữa!"

Kết quả xạ thủ đã bóp cò, khi anh ta buông tay thì một phát đạn phát ra ánh sáng đã bay ra ngoài.

Vương Trung trơ mắt nhìn viên đạn phát ra ánh sáng bắn trúng chiếc xe tăng đang trượt của địch, bay lên trời.

Xong rồi, trừ phi địch là kẻ ngốc, nếu không chắc chắn đã đoán được vị trí của mình rồi.

Chuyển sang góc nhìn quan sát, quả nhiên xe số 151 bắt đầu điều chỉnh góc độ tháp pháo.

Lính nạp đạn: “Đạn xuyên giáp, xong!”

Bởi vì tình hình quá căng thẳng, anh ta quên mất cả nói “Nạp đạn xong”, chỉ kêu lên một tiếng “Xong”. Lúc này, xe 151 đột nhiên đổi hướng, nó lao thẳng về phía màn khói!

Hay lắm, quân địch cũng thay đổi chiến thuật, định trực tiếp xông qua màn khói, bắn xe 422 đang nhắm vào rìa màn khói một cú bất ngờ.

Lúc đó hai bên đều phải nhắm lại từ đầu, so chính là trình độ kỹ thuật chuyên nghiệp.

Đáng tiếc, Vương Trung không muốn so tài với quân địch.

“Xoay tháp pháo sang phải, nhìn theo chỉ thị của tôi!”

Nói xong, Vương Trung nắm lấy tay Sufang, bóp cò.

Trong đạn súng máy cũng có đạn dẫn quang, trực tiếp xuyên qua màn khói bắn về phía bên kia.

Vương Trung dựa vào góc nhìn quan sát để điều chỉnh đường đạn của đạn dẫn quang, cho đến khi tia sáng đỏ quét qua xe tăng địch mới thôi.

Xe trưởng xe 151 lập tức rụt đầu, rõ ràng không muốn bị trúng đạn súng máy.

Nhưng xe 151 vẫn tiếp tục tiến về phía trước theo hướng ban đầu.

Tháp pháo của xe 422 đã xoay theo hướng bắn của súng máy.

Vương Trung: “Khai hỏa!”

Bất kể có trúng hay không, cứ bắn đại một phát đãi

Dưới ánh hoàng hôn, viên đạn xuyên giáp vạch ra một đường thẳng sáng chói, bắn trúng sườn tháp pháo xe 151.

Vương Trung cũng không nhìn rõ trúng vào đâu, chỉ nhìn thấy một chùm tia lửa lóe lên.

Ngay sau đó, cửa khoang bên sườn tháp pháo xe 151 bật mở, rõ ràng là do bị đạn xuyên giáp bắn trúng gây ra.

Xe 151 không dừng lại.

Trải qua trận chiến thực tế buổi sáng, Vương Trung đã biết, trên thực tế rất khó phán đoán xe tăng có bị phá hủy hay không.

Rất nhiều xe tăng sau khi bị tiêu diệt sẽ không bốc cháy, chỉ dừng lại tại chỗ, nhìn bề ngoài căn bản không nhận ra đã bị phá hủy.

Nhưng Vương Trung có thể dễ dàng phán đoán xe tăng địch có bị phá hủy hay không thông qua góc nhìn quan sát, bởi vì trong tâm nhìn của hắn, quân địch sẽ được đánh dấu.

Nói cách khác, nếu kẻ địch "biến mất", thì tức là đã bị tiêu diệt thật sự.

Vương Trung nhìn thấy rõ ràng lính nạp đạn của địch đã biến mất.

Hắn còn nhìn thấy hình dáng pháo thủ bị mất một cánh tay.

Thế nhưng pháo thủ vẫn đang dùng tay còn lại và hai chân để điều khiển tháp pháo.

Siêu nhân Aryan cái gì chứ?

Trong game gặp phải tình huống này thì chửi một câu "LU phát triển game vứt mẹ mày ra ngoài hệ mặt trời rồi" là cùng, ngoài đời thực thì đúng là muốn mạng người khác mài

Xe 151 lao vào màn khói, sắp sửa lao ral

Vương Trung: "Nhanh nạp đạn!"

Lính nạp đạn: “Đạn xuyên giáp, xong!” Xe 151 lao ra khỏi màn khói, phanh gấp, nòng pháo lại chia thẳng về phía xe 4221

Không đúng, lính xe tăng của địch được huấn luyện bài bản, nói không chừng là dựa vào đường đạn của Sufang vừa rồi để xác định phương hướng.

Hai bên gân như đồng thời khai hoal

Quân địch lại không thèm chờ dừng hẳn rồi mới bắn!

Vương Trung thầm cầu nguyện: Bắn bay nó đi!

Xe 151 phát nổ.

Vương Trung cười lớn, trong War Thunder hắn gặp rất nhiều trường hợp như vậy, không thèm chờ xe dừng hẳn đã bắn, kết quả đạn bay lên trời.

Lúc này, hai chiếc xe tăng vẫn luôn mai phục ở phía sau bắt đầu hành động.

Vương Trung: “Nhanh! Nạp đạn! Còn quân địch đang chờ chúng ta xử lý kìat”

Thế nhưng lính nạp đạn lại không trả lời.

Vương Trung: “Lính nạp đạn!”

Pháo thủ đột nhiên lên tiếng: “Anh ấy hi sinh rồi, cho tôi xin người nạp đạn!”

Chương 37: Bị Bắn

Chương 44: Trận Chiến Vẫn Tiếp Tục

Chuong 44: Tran Chien Van Tiep Tuc

Vương Trung sững người, hắn không ngờ phát bắn đó của quân địch lại trúng đích.

Đây là may mắn sao?

Nếu không phải may mắn thì quá đáng sợ, trong tình trạng bị mất một cánh tay mà vẫn có thể thao tác pháo, thực hiện cú bắn chính xác sau khi phanh gấp, đây là loại pháo thủ quái vật gì vậy?

Lính xe tăng Prosen đều là quái vật sao?

Nhưng quân địch còn hai chiếc xe tăng đang vòng từ phía nam tới, hiện tại không phải lúc để cảm thán những điều này.

Hắn lập tức túm lấy "người rảnh rỗi" gân nhất: "Sufang! Vào trong xe tăng, tôi cần lính nạp đạn mới!"

Nói xong, hắn cố gắng chui ra khỏi xe tăng, nhường chỗ ở cửa khoang.

Thực ra Vương Trung không quen thuộc lắm với xe tăng của thế giới này, không biết lính nạp đạn chui vào từ đâu, cho nên chỉ có thể nhường cửa khoang của mình.

Sufang khá nhỏ nhắn, lúc chui vào tháp pháo còn dễ dàng hơn cả Vương Trung - T28 không phải là loại xe tăng rộng rãi cho lắm.

Vừa vào trong tháp pháo, Sufang đã nhìn thấy vai trái pháo thủ bê bết máu, cánh tay buông thõng vô lực, rõ ràng là đã gay.

Phản ứng đầu tiên của cô là muốn nói với Rokossovsky, kết quả bị pháo thủ dùng tay phải còn lành lặn nắm lấy.

Pháo thủ tắt mic, nói bằng khẩu hình: "Không còn pháo thủ nào sống sót cả, chỉ có thể tôi làm thôi."

Sufang sững sờ, lúc này Rokossovsky lại chui vào, mông dí sát vào mặt Sufang.

Giọng nói của Rokossovsky vang lên từ ngoài cửa khoang: "Nhanh nạp đạn, còn quân địch kìa!"

Pháo thủ dùng tay phải chỉ vào giá đạn xuyên giáp.

Lúc này, do thi thể của lính nạp đạn vẫn chưa được đưa ra ngoài, không gian bên trong vô cùng chật hẹp, chỉ có thân hình nhỏ nhắn của Sufang mới có thể hoạt động được.

Cô bê quả đạn pháo lên, nhét vào nòng pháo, sau đó lại không biết phải đóng khoá nòng như thế nào.

Pháo thủ dùng tay phải tự mình làm mẫu một lần. Do anh ta ngồi bên phải khoang chiến đấu của tháp pháo, cho nên phải xoay người mới có thể thao tác được, trong quá trình đó, máu từ cánh tay trái không ngừng chảy xuống.

Thế nhưng anh ta vẫn hoàn thành động tác nạp đạn.

Sufang gật đầu: "Tôi hiểu rồi."

Nói xong, cô lo lắng nhìn cánh tay trái của pháo thủ.

Pháo thủ: "Bên kia có hộp thuốc, giúp tôi băng bó lại, băng chặt vào."

Sufang lật tung hộp thuốc, lấy băng gạc ra bắt đầu băng bó, không biết vì sao, lúc quấn băng, nước mắt cô không ngừng tuôn rơi, làm mờ cả tầm nhìn. Lúc này, Vương Trung đang suy nghĩ xem phải rút lui như thế nào, hắn đang ở chế độ quan sát, cho nên không hề biết pháo thủ bị thương.

Hai chiếc xe tăng còn lại của địch, số hiệu chiến thuật là 153 và 154, lúc này đang vòng ra xa hơn, định vòng từ phía nam tới để tiêu diệt xe 422.

Nhìn khoảng cách, chúng đã cách gần một cây số, ở khoảng cách này, trình độ huấn luyện của quân địch sẽ chiếm ưu thế lớn hơn.

Quan trọng nhất là quân địch có hai chiếc, nếu chúng đồng thời vòng ra rồi phanh gấp bắn, xe 422 chỉ có thể xử lý được một chiếc.

Vương Trung nhanh chóng liếc nhìn vào trong làng, phát hiện chiếc xe tăng tiến vào làng lúc trước đang chặn ở ngã tư, bản thân hắn không có cách nào rút vào trong làng.

Cách duy nhất là dùng màn khói để che chắn, sau đó rút lui về phía đông.

Nhưng như vậy sẽ khiến khoảng cách giữa hai bên càng xa hơn, lợi thế về kính ngắm và trình độ huấn luyện của quân địch sẽ càng lớn hơn.

Lúc này, adrenaline trong người Vương Trung tăng vọt, rõ ràng cái chết của lính nạp đạn đã khiến hắn nhận thức sâu sắc rằng bản thân đang đi trên lưỡi dao, nhảy múa trước cửa tử.

Có lẽ do adrenaline tăng cao khiến khả năng suy nghĩ của hắn được nâng cao, Vương Trung thực sự nghĩ ra được một kế sách.

Hắn quay đầu hét lớn với đám bộ binh bên cạnh: "Nhanh chóng dùng rơm rạ hay bất cứ thứ gì có thể che đậy, giấu cái xác chiếc xe bán xích đó đi!"

Chiếc xe bán xích của công binh lúc nãy, khi trúng đạn đã phát nổ dữ dội, có thể là do nổ quá mạnh, sau khi nổ xong không hề bốc cháy, chỉ còn lại một đống sắt vụn cháy đen nằm chỏng chơ ở đó.

Chất rơm rạ lên trông sẽ rất giống một chiếc xe tăng đang nằm phục.

Quân địch còn đang ở xa, chắc chắn sẽ không nhận ral

May mà bên cạnh còn có bộ binh, không phải tất cả đều đã tham gia vào trận chiến đẫm máu trên đường phế.

Viên trung sĩ vừa ra lệnh cho lính ném khói lập tức tổ chức mọi người chuyển rơm rạ.

Quân địch càng vòng ra xa, lại càng cho Vương Trung thêm thời gian chuẩn bị.

Vương Trung: "Lái xe! Anh ổn chứ?"

"Tôi vẫn ổn"

Vương Trung: 'Lùi xe, lùi vào trong sân phía saul"

Vụ nổ của chiếc xe bán xích vừa rồi đã khiến bức tường phía đông con hẻm đổ sập, xe tăng có thể lùi vào trong đó.

Vương Trung định lợi dụng bức tường thấp còn sót lại ở phía nam của sân làm lá chắn, giấu xe tăng đi, sau đó dùng xác xe để đỡ đòn pháo kích đầu tiên của quân địch.

Xe 422 lùi vào trong sân, nấp sau bức tường thấp, chỉ để lộ một nửa tháp pháo và nòng pháo.

Vương Trung: "Cho tôi xin ít rơm rạ, che chắn phía trước, đừng che mất kính ngắm!"

Đám bộ binh lập tức ném hai bó rơm rạ lên xe tăng, sau đó một người lính leo lên, gài hai bó rơm rạ vào hai bên nòng pháo, vừa vặn để lộ kính ngắm. Vương Trung vừa định rut đầu xuống, lại có thêm một bó rơm ra được đặt lên nóc tháp pháo, che mất hơn nửa cửa khoang và cả người hắn.

Vương Trung phóng to góc nhìn quan sát để quan sát, xác định cách ngụy trang này tạm được, nhìn gần thì sơ hở trăm

bề, nhưng nhìn từ khoảng cách một cây số thì rất khó phát hiện, cho dù có kính viễn vọng cũng khó mà nhận ra.

Xác xe cũng đã được "ngụy trang" xong, đám bộ binh không chỉ chất rơm rạ, mà còn di chuyển một phần ngôi nhà gỗ bị công binh Prosen phá hủy lúc trước tới, trông vô cùng khả nghi.

Vương Trung: "Bộ binh lùi xa ra, đề phòng bị chúng tôi bắn nhầm."

Mặc dù đang trong tình huống vô cùng căng thẳng, nhưng vẫn có tiếng cười phát ra từ đám bộ binh.

Họ cho rằng vị bá tước đang thể hiện phong độ và sự hài hước của mình.

Quân địch ở phía xa đã sắp sửa vòng tới nơi, Vương Trung chuyển sang góc nhìn thông thường, giơ ống nhòm lên quan sát rìa màn khói.

Xe 153 lọt vào tâm nhìn.

Vương Trung: "Nhìn thấy chưa? Xe 153! Thước ngắm 980 mét! Nhắm bắn! Lần này quân địch chắc chắn cũng sẽ phanh gấp, đừng manh động!"

Vừa dứt lời, xe tăng 153 dừng lại, xe trưởng trên tháp pháo cũng đang quan sát bên này.

Vương Trung đột nhiên ý thức được, mình đang đứng đối diện với mặt trời, ống nhòm sẽ phản quang, vội vàng hạ ống nhòm xuống, chuyển sang góc nhìn quan sát.

Hắn tiếp tục hạ lệnh: "Bình tĩnh! Chờ quân địch bắn trước!"

Xe 154 cũng đã vào vị trí, hai chiếc xe tăng Prosen trên cánh đồng hoang đang nhắm về phía bên này.

Ngay sau đó, xe 153 khai hỏa! Mục tiêu là đống rơm rại

Vương Trung: “Bình tĩnh! Chờ xe 154 khai hỏa!”

Lần này không phải chờ đợi quá lâu, họng pháo xe 154 phun ra lửa và khói.

Không đợi xác nhận vị trí đạn pháo của địch rơi xuống, Vương Trung đã hét lớn: “Khai hỏal”

Cơn gió từ họng pháo thổi bay toàn bộ rơm rạ, chiếc xe tăng của Vương Trung lộ ra hoàn toàn, số hiệu chiến thuật 422 phơi bày dưới ánh hoàng hôn!

Trong góc nhìn quan sát, Vương Trung nhìn thấy rõ ràng trên xe 153 có hai tên đã chết, một tên bị thương, lần này bọn chúng không tiếp tục chiến đấu nữa, mà bỏ xe chạy trốn!

Giọng nói của Sufang vang lên bên tai Vương Trung: “Đạn xuyên giáp, xong!”

Vương Trung: “Mục tiêu xe tăng 154! Nhanh xoay tháp pháo!”

Không biết vì sao, lần này pháo tháp xoay chậm một nhịp, kết quả xe tăng số 154 lại nổ súng.

Vương Trung nghĩ thầm: Xong rồi.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, hắn thấy một tia sáng đánh trúng bức tường thấp phía trước xe tăng - địch bắn thấp!

Ngay sau đó, viên đạn xuyên qua bức tường thấp, găm thẳng vào xe tăng.

Mọi việc diễn ra quá nhanh, Vương Trung còn chưa kịp nhìn rõ chuyện gì xảy ra thì đã nghe thấy tiếng cửa kính ở phòng phía sau vỡ tan tành. Tiếp đó, hắn thấy sợi cáp treo cố định trên thân xe tăng bật lên, quất vào ngôi nhà gỗ bên cạnh như roi da, đánh nát gỗ, cả sợi cáp ghim chặt vào đó.

Vương Trung cũng chẳng kịp quan tâm, gao lên: “Bắn trải”

Lời còn chưa dứt, họng pháo đã phụt lửa.

Hắn vội vàng nhìn về phía xe tăng địch.

Xong rồi, trong góc nhìn bao quát, hắn thấy bọn chúng chẳng chết ail

Không biết là đạn bay lệch hay là không xuyên giáp!

Ngay khi Vương Trung nghĩ mình sắp tiêu đời, thì thấy quân địch bỏ xe chạy!

Nhìn kỹ lại, hắn thấy trên tấm chắn pháo của chúng có vết đạn, chắc là bị kẹt chốt rồi!

Trong game, chốt pháo bị kẹt chỉ cần ấn “F”, đợi mười mấy giây là lại chiến đấu tiếp được, nhưng ngoài đời thì không có chuyện đó! Chốt hỏng là phải bỏ xe, đợi sau này kéo về xưởng sửa chữa mới xong!

Vương Trung vui mừng khôn xiết, vậy mà thắng! Tuy chỉ diệt được có hai tên địch, nhưng thắng là thắng rồi!

Hắn cười ha hả, rồi sực nhớ ra trong làng vẫn còn xe tăng và bộ binh địch.

Trận chiến vẫn chưa kết thúc!

Không hiểu sao trong lòng Vương Trung lại vang lên giai điệu bài “Chiến đấu vẫn sẽ tiếp tục”.

Chiến đấu vẫn tiếp tục!

Nhiệt huyết sôi trào!

Tuổi trẻ…

Lúc này, pháo thủ nói: “Tôi… hình như không ổn rồi.”

Chương 38: Đánh Thế Nào Đây

Chương 45: Viện quân đến

Chuong 45: Vien quan den

Vương Trung vội vàng trượt xuống dưới, nhìn pháo thủ.

Trên cánh tay pháo thủ quấn băng, nhưng xem chừng cũng chẳng ích gì, máu đã thấm ướt quân phục, rồi lại thấm cả băng.

Mặt mũi pháo thủ bê bết máu, chỉ có môi là trắng bệch.

Hơi thở anh yếu ớt, nói năng nhọc nhằn, như thể vừa rồi thao tác pháo chính đã rút cạn sức lực của anh.

Anh nhìn Vương Trung, tay phải run ray giơ lên, chỉ vào túi áo.

Vương Trung hiểu ý, vội vàng mở cúc túi, lấy ra một tờ giấy thấm đẫm máu.

Hắn từng thấy cảnh này rất nhiều lần trong phim ảnh, nhưng nằm mơ cũng không ngờ có ngày mình lại được chứng kiến tận mắt.

Tờ giấy trên tay hắn bỗng nặng ngàn cân.

Pháo thủ nói: “Agasukov, số 43 đường Krugen, Alekseevna…”

Nói xong mấy tiếng rời rạc, tay anh buông thống xuống sàn.

Vương Trung không biết Alekseevna là vợ hay là mẹ anh.

Hắn thậm chí còn không biết tên pháo thủ, trong ký ức của hắn, hình như hắn chưa từng hỏi tên họ.

Không chỉ pháo thủ, mà tên của người nạp đạn hắn cũng không biết.

Nỗi áy náy dâng lên trong lòng Vương Trung, như thể hắn vừa làm chuyện gì có lỗi với lương tâm.

Giá như biết tên họ, ít nhất hắn có thể chào tạm biệt tử tế.

Đang nghĩ ngợi miên man thì một tiếng nổ lớn kéo Vương Trung về thực tại - không phải lúc nghĩ mấy chuyện này, trận chiến vẫn chưa kết thúc!

Vương Trung phóng tâm mắt ra xa, xác nhận tiếng nổ vừa rồi là do xe tăng địch gây ra.

Tám chiếc xe tăng tiến vào làng đã bị diệt hai chiếc, đều tập trung trên cùng một con đường.

Vương Trung nhìn dọc theo con đường về phía đông, quả nhiên thấy nhóm của tu sĩ Yetsemenko đang chuyển vị trí, xạ thủ vác trên vai quả đạn chống tăng cuối cùng.

Một quả pháo hiệu bay lên, do sĩ quan của Prosen bắn, có lẽ là để chỉ thị phương hướng tấn công của đội chống tăng.

Ngay sau đó, bộ binh của Prosen nhìn thấy pháo hiệu liên bắt đầu thả khói, che khuất tâm nhìn của đội chống tăng.

Lúc này, Vương Trung cảm thấy lũ địch được huấn luyện bài bản này thật sự rất khó chơi.

Nhất định phải nghĩ cách diệt nốt chỗ xe tăng còn lại, sau đó xe tăng số 422 mới có thể càn quét bộ binh địch như trước, vì chúng không có vũ khí chống tăng hiệu quả.

Nhưng muốn xe tăng số 422 di chuyển được thì cần có pháo thủ.

Vương Trung lập tức nghĩ đến chuyện tự mình làm pháo thủ, nhưng rồi lại nghĩ đến kỹ năng thiện xạ đáng kinh ngạc của quân địch, bản thân hắn chỉ là lính mới, nhỡ đâu lại hại chết cả đội. Người được huấn luyện bài bản sẽ có phản xạ tự nhiên, dù hoảng loạn thì cơ thể vẫn sẽ hành động theo bản năng, còn Vương Trung thì hoàn toàn chưa từng trải qua huấn luyện, chẳng biết phải thao tác pháo chính ra sao.

Hắn chợt nhớ trong hồi ký có người từng viết, rằng lính tăng phải biết vận hành mọi vị trí, nếu không thì không làm được chỉ huy.

Vì vậy, hắn hỏi: "Lái xe, anh biết bắn pháo không?"

"Không! Hơn nữa tôi phải lái xe!"

Vương Trung sực nhớ, cuốn hồi ký mà hắn đọc là của Otto Carius, nói rằng lính tăng Đức phải là người toàn năng, có thể đảm nhiệm mọi vị trí.

Hơn nữa, đây không phải Trái Đất, lính tăng của Đế quốc Ant hiển nhiên không có yêu cầu cao như vậy.

Vương Trung vẫn chưa bỏ cuộc, bèn hỏi: "Thợ máy, anh biết bắn pháo không?"

Không có ai trả lời.

"Thợ máy?"

"Anh ấy cũng hy sinh rồi." Lái xe nói khẽ,"Trên xe chỉ còn lại chúng ta."

Vương Trung sững người, hắn cứ tưởng tổ lái số 422 may mắn lắm, bị bắn trúng trực diện mà chỉ có người nạp đạn hy sinh.

Hóa ra là cả đội chỉ còn lại hắn và người lái xe.

Nỗi đau buồn và mất mát dâng lên trong lòng Vương Trung.

Cuối cùng hắn cũng hiểu thế nào là tình đồng đội - mặc dù hắn chẳng biết tên những người đồng đội đã khuất.

Hắn khẽ lẩm bẩm: "Tên tuổi các anh, tôi xin giữ trong tim, chiến công của các anh, sử sách muôn đời ghi nhớ."

Nhưng trận chiến vẫn phải tiếp diễn, sau một hồi mặc niệm, Vương Trung hô lớn: "Có ai biết bắn pháo không?"

Đám lính đều im lặng.

Lúc này, viên sĩ quan vẫn luôn nghe theo mệnh lệnh của Vương Trung lên tiếng: "Hay là bỏ xe tăng đi, nó hỏng nặng lắm rồi."

Vương Trung đáp: "Không, nó vẫn có thể bắn, nó là một chiếc xe tăng tốt, chỉ cần có pháo thủ là nó vẫn chiến đấu được!"

"Nhưng chúng tôi chưa từng được huấn luyện bắn pháo, bảo lái máy cày thì được, lái xe cũng tạm được, chứ xe tăng…" Viên sĩ quan lắc đầu.

Vương Trung cắn môi.

Hắn vẫn chưa muốn bỏ cuộc, cho dù không dùng pháo chính được nữa, thì nhất định phải còn cách nào khác -

Đột nhiên, hắn nghĩ ra.

Vương Trung nói: "Động cơ! Quân địch rất coi trọng liên lạc vô tuyến, chúng nhất định biết chúng ta đã dùng động cơ để lừa chúng một vố. Vì vậy, chúng sẽ đặc biệt chú ý đến tiếng động cơ!" Nói rồi hắn nhìn xuống góc nhìn bao quát, lúc này khói do bộ binh địch thả ra đã bay vào tâm mắt hắn.

Vương Trung nói: “Còn cả khói nữa! Trung sĩ! Còn bao nhiêu lựu đạn khói?”

Viên sĩ quan đáp: “Vẫn còn rất nhiều, thưa ngài Bá tước. Ngoài ra chúng ta còn thu được một khẩu súng phun lửa còn nguyên vẹn.”

Vương Trung nói: “Vậy được, nhiệm vụ của các anh là lập tức thả khói dọc theo con đường này, để khói bao trùm toàn bộ ngôi làng!”

Viên sĩ quan thắc mắc: “Vậy chẳng phải hỏa lực súng máy sẽ không phát huy tác dụng sao?”

“Không sao! Trọng tâm của kế hoạch này là lợi dụng nỗi sợ hãi của quân địch đối với chúng tai”

“Sợ hãi sao? Thưa ngài?”

Vương Trung do dự, hắn không biết sau khi bị hắn diệt nhiều xe tăng như vậy, liệu quân địch có còn sợ xe tăng số 422 nữa không, nếu không thì tiêu đời.

Nhưng dù sao cũng phải thử một lần.

Hiện giờ, quân địch có xe tăng yểm trợ hỏa lực trực tiếp, súng máy chỉ cần khai hỏa một loạt đạn là phải đổi vị trí ngay, nếu không sẽ bị ăn đạn 50 mm.

Hơn nữa, sau khi khói bao phủ, biết đâu lại có thể phát động một đợt tấn công bằng lưỡi lê nữa.

Sau khi quyết định, Vương Trung ra lệnh: “Thả khói ngay, ném hết chỗ đang có đi, rồi lục thêm trên người quân địch. Phải để khói bao phủ toàn bộ ngôi làng! Nhanh lên!”

Viên sĩ quan chào theo kiểu nhà binh, rồi xoay người đi thực hiện mệnh lệnh.

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, tuy không biết kế hoạch này có hiệu quả không, nhưng ít nhất hắn cũng đã nghĩ ra cách. Chỉ cần như vậy thôi là hắn đã thấy nhẹ lòng hơn nhiều.

Hắn sờ túi áo, nơi cất bức thư của pháo thủ, khẽ lẩm bẩm: "Agasukov, số 43 đường Krugen, Alekseevna.'

Đương nhiên là Vương Trung không biết nơi này, hắn cũng chưa từng đến Agasukov chỉ nghe nói đó là thủ phủ của khu vực này, hiện giờ toàn bộ bộ chỉ huy Phương diện quân Tây Nam đều đóng quân ở đó.

Chỉ là không biết hắn có cơ hội đến được Agasukov hay không.

Biết đâu đây chính là những khoảnh khắc cuối cùng của hắn sau khi xuyên không, với bản tính tàn bạo của lũ quỷ Prosen, chắc chắn hắn khó lòng sống sót.

Vương Trung đang nghĩ ngợi thì bỗng thấy khói bốc lên từ đằng xa, kế hoạch của hắn đang được triển khai thuận lợi.

Hắn lên tinh thần: "Lái xe, đạp gai"

Bây giờ chỉ còn cách xem có dọa được lũ Prosen kia hay không.

Nếu không được thì cứ liều đâm thẳng vào, có khói che mắt rồi.

Chiếc xe tăng này là lá chắn cuối cùng của hắn - gã Vương Trung đến từ thế giới khác thâm nghĩ, chẳng thấy có gì là sai trái, như thể đã quên mất mục tiêu ban đầu là bảo toàn tính mạng.

Thiếu tá Sriffen nhìn làn khói dày đặc bốc lên từ làng Cao điểm Peniye, lông mày nhíu chặt.

Tham mưu trưởng hạ ống nhòm xuống, vẻ mặt căng thẳng nói: "Quân địch thích thả khói rồi xông lên tấn công bằng lưỡi

lê! Trước đó chúng đã làm thất"

Trung tá Franz, chỉ huy Trung đoàn 351, nói: "Quân ta đâu có sợ đánh giáp lá cà."

"Không, thưa thiếu tá,' Tham mưu trưởng nhóm tác chiến quay sang Franz,'quân địch dám liều lĩnh tấn công bằng lưỡi lê trong tình huống này, chứng tỏ chúng đã tung quân dự bị vào trận. Chúng ta đã mất một nửa số xe tăng, bộ binh cũng thương vong rất lớn, tiếp tục đánh giáp lá cà với quân địch sẽ rất bất lợi!"

Sriffen líu lưỡi: "Quân địch… vẫn còn quân dự bị sao? Chúng ta tấn công đến giờ, chưa thấy chúng tung quân dự bị ra. Hơn nữa ngôi làng này cũng chẳng có gì quan trọng! Tại sao chúng lại bố trí nhiều quân phòng thủ như vậy?"

Tham mưu trưởng nói: "Ở đây có đơn vị pháo phản lực, còn có cả tổ lái xe tăng thiện xạ nữa! Tổ lái đó đã tiêu diệt tám chiếc xe tăng của chúng ta rồi!"

Sriffen mím môi, còn Franz thì nhìn hắn với vẻ mặt "xem anh quyết định thế nào', Sriffen luôn cảm thấy lão quý tộc phế thải này đang chờ xem trò cười của hắn.

Cuối cùng, Sriffen nhìn mặt trời, nói: "Đánh tiếp nữa sẽ thành đánh đêm, ban đêm quân phòng thủ quen địa hình sẽ có lợi thế hơn, rút lui thôi. Bảo đơn vị súng cối bắn yểm trợ cho bộ đội rút lui."

Vương Trung nhìn quân địch rút lui với vẻ mặt khó hiểu, thầm nghĩ: "Chúng nó bị làm sao thế? Bị tiếng động cơ dọa chạy thật à?"

Không đến mức đó chứ?

Chắc chắn là có chuyện gì khác xảy ra, chẳng lẽ quốc vương của chúng ra lệnh cho chúng dừng tấn công để nghỉ ngơi chỉnh đốn?

Nhưng cho dù có thật là như vậy thì liên quan gì đến cái làng Cao điểm Peniye bé tẹo này?

Bất kể thế nào, quân địch đã rút lui.

Binh lính từ chỗ kinh ngạc chuyển sang vui mừng khôn xiết. Lần này không có tiếng "Ura" vang lên, thay vào đó là những tiếng reo hò ăn mừng vì thoát chết.

Sufang ngồi trong xe tăng không biết chuyện gì xảy ra bên ngoài, ngơ ngác hỏi: "Chuyện gì vậy? Sao mọi người lại reo hò? Xảy ra chuyện gì à? Viện quân đến rồi?"

"Không, quân địch rút lui rồi." Vương Trung nói khẽ.

Ba mươi phút sau, màn đêm buông xuống.

Vương Trung đứng bên cạnh nhà thờ ở giữa làng, nhìn những thi thể được kéo ra từ trong xe tăng.

Người lái xe duy nhất sống sót cũng bị thương, mảnh đạn găm đầy lưng, đã được đưa vào bệnh viện cấp cứu.

Hiện giờ chỉ còn mỗi mình Vương Trung, vị chỉ huy xe tăng tạm thời, tiễn đưa họ.

Càng lúc càng có nhiều thi thể được đưa ra, tập trung ở nhà thờ. Hai trận đánh hôm nay, ít nhất đã có hai trăm người hy sinh, còn số người bị thương thì không đếm xuể.

Yegorov bước đến bên cạnh Vương Trung, nhìn những người lính tăng nằm trên mặt đất, không nói gì.

Vương Trung chủ động lên tiếng: "Báo cáo tình hình." "Hiện tại, lực lượng chiến đấu chỉ còn lại 105 người không bị thương, tính cả cậu… thương binh nhẹ như cậu, chúng ta còn tổng cộng bốn trăm người có thể chiến đấu."

Vương Trung hỏi: "Cả trung đoàn chỉ còn lại chừng này người thôi sao?"

Yegorov đáp: “Phải, là một trung đoàn bộ binh cộng thêm một tiểu đoàn xe tăng. Bên tôi không còn mấy sĩ quan có kinh nghiệm nữa, đội hình của trung đoàn coi như tan rã rồi. Còn tiểu đoàn xe tăng của Sư đoàn Xe tăng số 4, họ đã biến mất.”

Yegorov nhấn mạnh vào ba chữ “đã biến mất”.

Vương Trung hỏi: “Ý anh là sao?”

“Giữ vững Cao điểm Peniye trong 36 giờ là mệnh lệnh dành cho tiểu đoàn xe tăng đó, giờ thì họ đã hy sinh toàn bộ để hoàn thành mệnh lệnh.” Yegorov nhìn Vương Trung, nói: “Thưa ngài Bá tước, rút lui thôi. Một đội quân đã trải qua trận chiến ác liệt như vậy, dù bổ sung vào đơn vị nào, hay là tái cơ cấu, thì họ đều là lực lượng quý báu. Dù là vì Đế quốc, chúng ta cũng nên rút lui.”

Vương Trung nói: “Nhưng nếu rút lui, chẳng phải những hy sinh, những đồng đội của chúng ta sẽ trở nên vô nghĩa sao?”

“Chúng ta đã chặn địch được ít nhất hai mươi tư tiếng đồng hồ, đáng lẽ tối nay chúng đã đóng quân ở ngôi làng này, để cho đám con gái trong làng…”

Yegorov không nói tiếp nữa.

Nếu rút lui, những người ở lại ngôi làng này sẽ phải chịu đựng điều gì, gia đình bà lão Irinichna chính là tấm gương nhãn tiền.

Nhưng Vương Trung không chỉ quan tâm đến điều đó.

Hắn quay sang hỏi Yegorov: “Bây giờ chúng ta rút lui, sau này sử sách sẽ ghi chép về chúng ta như thế nào?

“Lũ giáo sư, lũ ngu xuẩn chẳng biết chiến trường là gì, còn có cả những kẻ mang danh trí thức nhưng bụng dạ xấu xa sẽ

nói Trung đoàn Amur số 3 và Tiểu đoàn 2, Trung đoàn Xe tăng 31, Sư đoàn Xe tăng số 4 đều là bọn hèn nhát.

"Chúng sẽ không phân biệt người chết trận với chúng tal

"Chúng ta phải ở lại đây, giữ vững trận địa đến tám giờ tối mai! Đúng là binh lực của chúng ta không đủ, nhưng chúng ta có thể nghĩ cách, dùng mìn, dùng thuốc nổ, cái gì cũng có thể dùng được!"

Yegorov nói: "Nhưng chúng ta không có. Ở kho quân nhu của địch, chúng ta không tìm thấy bất kỳ thứ gì dùng để phòng thủ. Bọn chúng không nghĩ là mình cần phòng thủ."

Vương Trung mím môi, nhìn những thi thể ngày càng nhiều trước mặt, người dân trong làng đang đưa tất cả thi thể binh lính Ant đến nhà thờ.

Hắn thở dài, nói: "Chúng ta có thể thử yêu cầu viện binh. Ở đây có bưu điện không?"

Thực ra Vương Trung không có ấn tượng gì về bưu điện, hồi hắn còn nhớ chuyện thì đã chẳng còn ai dùng bưu điện nữa, nên giờ hắn mới sực nhớ ra, ở thời đại này, bưu điện là phương tiện liên lạc dân sự rất phổ biến.

Yegorov đáp: "Có, nhưng bưu điện ở đây dùng điện báo, cũng giống như điện thoại thôi. Giờ đường dây đã bị cắt đứt. Biết đâu bưu điện trung tâm ở các thành phố lớn cũng đã bị máy bay ném bom của địch san phẳng rồi. Không ai gửi điện báo được đâu."

Chương 39: Dự Định Làm Boom Xăng

Chương 45: Viện quân đến

Vương Trung cau mày, lúc này hắn thấy Sufang có vẻ muốn nói lại thôi, bỗng nhiên lóe lên một ý nghĩ: "Chúng ta còn có các nữ tu, bây giờ chiến trường đã yên ắng, trong nhà thờ cũng có đầy đủ dụng cụ, hay là cử hành lễ cầu nguyện?"

"Được!" Sufang liên tục gật đầu,'Nhưng mà cần có người hiểu quy trình của buổi lễ giúp tôi."

Vương Trung nói: "Để Lyudmila đến đó. Một người đủ không?"

Sufang đáp: "Ít nhất cũng phải ba người. Tôi một, Lyudmila một, còn cần thêm một thầy tu nữa."

Vương Trung nói: "Vậy chỉ có thể là Yetsemenko. Nội dung của buổi lễ là gì?"

"Cầu nguyện, giảng đạo, rước lễ." Sufang nhún vai, nói: "Lễ cầu nguyện rất đơn giản, chỉ là cần nhiều thời gian, hơn nữa không đảm bảo là đối phương có nghe thấy hay không. Tôi phải quỳ suốt buổi lễ, vừa đọc kinh thánh, vừa truyền tải nội dung đến tận sáng mai, ngày mai cậu đừng mong tôi bắn súng máy được nữa."

Vương Trung nói: "Cứ làm đi."

Sufang vui vẻ chạy đi.

Vương Trung nhìn Yegorov, nói: "Sáng mai mà vẫn chưa có hồi âm, chúng ta rút lui."

Yegorov nói: “Sáng mai còn rút lui được không? Tốt nhất là rút trong đêm nay.”

Vương Trung kiên quyết nói: “CU chờ đến sáng mai đã.”

Sau khi quyết định xong, Vương Trung ăn vội ít thịt bò muối và dưa chuột, rồi quyết định chợp mắt một lát.

Gần như ngủ thiếp đi, hắn mới sực nhớ ra mình vẫn còn đang sốt. Xem ra adrenaline cũng có thể tạm thời áp chế cơn đau.

Không biết ngủ bao lâu, đến khi hắn tỉnh dậy thì bên ngoài trời đã tối đen, còn có chút se lạnh.

Điều đầu tiên hắn làm sau khi tỉnh táo là sờ vào túi áo, nơi cất bức thư gửi cho Alekseevna ở số 43 đường Krugen, Agasukov.

Hắn đã thề với lòng, chỉ cần còn sống, nhất định sẽ tự tay trao bức thư này cho người phụ nữ ấy.

Xác nhận bức thư vẫn còn nguyên vẹn, Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy, khoác thêm áo khoác.

Hắn nghe thấy tiếng hát từ bên ngoài vọng lại, tưởng là một phần của buổi lễ cầu nguyện, bèn bước ra ngoài xem sao.

Vừa ra đến cửa, người lính gác đã giậm chân chào theo kiểu nhà binh, tiếng động khiến Vương Trung giật bắn mình.

Hắn cẩn thận xem xét người vệ binh, phát hiện ra người binh nhì này ngẩng cao đầu, ánh mắt rực lửa.

Từ ánh mắt ấy, Vương Trung cảm nhận được sự tin tưởng của người binh sĩ dành cho mình.

Lúc này hắn chợt nhớ tới thời điểm vừa mới xuyên không đến thế giới này, khi ấy hắn chỉ nghĩ đến chuyện bảo toàn mạng sống trong thời loạn lạc, chỉ vậy thôi.

Thật lạ, từ bao giờ bản thân lại có thể coi mình là viên đạn cuối cùng rồi? Rõ ràng ngay cả toàn cảnh đất nước này ra sao cũng không biết. Mặc du có chút tự giễu, nhưng Vương Trung cũng không định thay đổi quyết tâm lúc này.

Bởi vì phần tín nhiệm này, cũng bởi vì đã cùng họ trải qua sinh tử.

Đương nhiên, còn có chính nghĩa, cùng với cảm giác tự hào - nhìn xem, hiện tại mình cũng giống như lực lượng tình nguyện quốc tế Tây Ban Nha, đều đang chiến đấu vì công lý và chính nghĩa của thế giới.

Bước ra khỏi phòng làm việc của quản lý nhà máy rượu, Vương Trung đứng trên bậc thêm trước cửa nhà máy, nhìn những người lính đang tụ tập trong sân.

Đó là một đám thương binh, có thể vì bệnh viện đã hết giường, nên mới tụ tập ở đây sưởi ấm, chia nhau thịt nướng.

Họ đang ca hát.

Vương Trung nhận ra giai điệu của bài hát, đó là "Bên kia sông Đôn", bài hát chủ đề của bộ phim "Thép đã tôi thế đấy" phiên bản Trung Quốc.

Một giọng nam trung cất lên: Xa xa bờ sông đã lên đèn

Bóng chiều tà khuất dạng trong đêm thanh

Lên ngựa, vai mang súng

Người chiến sĩ trẻ lên đường

Khi giọng nam trung cất lên, những người khác đồng thanh hát theo, cứ như thể tất cả đều được đào tạo bài bản về hợp xướng.

Bình nguyên mênh mông tính lặng

Người chiến sĩ cảnh giác trinh sát địch tình

Trong bóng tối, ánh sáng lạnh lão của lưỡi lê lóe lên

Họ đã đụng độ phục binh của địch

Bài hát nhanh chóng chuyển sang phần điệp khúc sôi động, có người còn lấy khúc gỗ gõ nhịp, mọi người cùng nhau hát vang:

Người chiến sĩ hùng dũng xông vào đám đông kẻ địch

Trên thảo nguyên diễn ra cuộc chiến quyết tử

Phần điệp khúc này thật phù hợp với tình hình hôm nay, chẳng trách những người lính lại hát vào lúc này.

Vương Trung vừa nghĩ, phần điệp khúc đã kết thúc, giọng nam trung ban đầu tiếp tục hát:

Một người chiến sĩ trúng đạn ngã ngựa

Anh ngã xuống vì lợi ích của Tổ quốc!

Giọng nam trung vừa dứt, mọi người vẫn còn ngân nga hòa âm, như thể đang dùng cách này để tưởng nhớ những người đồng đội đã khuất hôm nay.

Vương Trung đứng trên bậc thềm, cảm nhận nỗi buồn thương lan tỏa trong đêm.

Lúc này Yegorov xuất hiện.

Vương Trung hỏi: "Đã nhận được hồi âm cho tin nhắn chưa?"

Yegorov lắc đầu: "Chưa. Nếu chúng ta muốn rút lui thì phải tranh thủ lúc này, chỉ còn hai tiếng nữa là trời sáng."

Vương Trung nhìn những người lính vẫn đang ngân nga giai điệu buồn bã, trong lòng chợt mềm yếu.

Ngay lúc này, hắn mơ hồ nghe thấy tiếng động cơ vọng lại từ bầu trời đêm.

“Kẻ địch?” Phản ứng đầu tiên của hắn là như vậy.

Yegorov lại nhìn về phía đông: “Không đúng, tiếng động phát ra từ phía đông.”

Pavlov vội vã chạy tới nói: “Chắc chắn là kẻ địch đang âm mưu vòng ra saul”

Vương Trung không để ý đến gã, trực tiếp chuyển góc nhìn, kết quả phát hiện một màu đen kịt, không nhìn thấy gì cả, bởi vì góc nhìn của hắn không hiển thị được kẻ địch.

Vì vậy, Vương Trung chạy thẳng đến tháp nước.

Chạy được hai bước, hắn nghĩ lại, thì ra đến cổng làng sẽ nhìn rõ hơn, liền hô to: “Bucephalus!”

Con bạch mã được thừa hưởng từ Đại úy Rubakov phi thẳng ra khỏi chuồng ngựa, trên lưng đã được lát yên.

Ơ, tại sao lại đã được lát yên rồi?

Vương Trung nhìn về phía chuồng ngựa, phát hiện ra người lái xe số 422 đang trốn sau cánh cửa.

Xem ra tên này lén lút lát yên cho Bucephalus, chuẩn bị cưỡi nó bỏ trốn!

Vương Trung chỉ tay vào chuồng ngựa: “Bắt tên lính đào ngũ kia lại cho ta! Xử bắn tại chỗi”

Tổ xe 422 là những người dũng cảm, Vương Trung không cho phép bất kỳ ai làm hoen ố lòng dũng cảm của họ.

Nói xong, hắn xoay người lên ngựa, lái con bạch mã phi như bay - có vẻ như cơ thể này đã quen với việc cưỡi ngựa.

Bucephalus như một tia chớp xẹt qua bóng đêm.

Đến cổng làng, Vương Trung nâng cao tầm nhìn.

Lúc này tiếng gầm rú của động cơ đã rất gần.

Đầu tiên, không hiển thị, cho nên không phải kẻ địch.

Vương Trung cẩn thận nhận dạng thứ đang tiến đến dọc theo con đường trong bóng tối, bỗng nhiên cười phá lên.

Trong Chiến tranh thế giới thứ hai, thực ra có rất nhiều "huyền thoại" được "thổi phồng", ví dụ như "huyền thoại Zero', thực chất chiến công của Zero đều đạt được trên những chiếc máy bay chiến đấu đã lỗi thời như F2A, còn những mẫu máy bay mới của Mỹ như P38, F4F thì Zero chưa bao giờ chiếm được ưu thế.

Ngoài ra còn có huyền thoại về lực lượng thiết giáp của Đức.

Thực ra, khi Barbarossa mới bắt đầu, phần lớn chiến công của quân đội Đức đều đạt được trên những chiếc xe tăng hạng nhẹ và lỗi thời như BT7, hễ gặp T34 là lập tức thất bại, Guderian thậm chí còn mắc "chứng sợ T34".

Theo nghiên cứu sau đó, Guderian thực chất đã nhận nhầm những chiếc xe tăng khác thành T34.

Loại xe tăng khiến Guderian khiếp sợ này, trong giai đoạn đầu của cuộc chiến, đã nhiều lần tạo nên những chiến thắng ngoạn mục, thậm chí chỉ một chiếc đã chặn đứng được một sư đoàn của quân đội Đức.

Trước sự xuất hiện của nó,cha đẻ" của lực lượng thiết giáp Đức đã phải thốt lên rằng "lợi thế về lực lượng thiết giáp của chúng ta đã không còn".

Giờ đây, kẻ gây ra tội ác" khiến cho một vị thiên tài chớp nhoáng ở một thời không khác phải kinh hãi đang tiến về Cao điểm Peniye.

Mặc dù chỉ có một chiếc, nhưng Vương Trung, người am hiểu lịch sử chiến tranh, nhìn thấy nó cứ như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng.

Đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy hình dáng hầm hố của loại xe tăng này lại trông tuyệt vời đến vậy.

Hắn nhìn thấy một chiếc xe tăng hạng nặng KV1.

Chương 40: Xây Dựng Chiến Lược

Chương 46: Khoảnh Khắc Yên Tĩnh Trước Bình Minh

Chương 46: Khoảnh Khắc Yên Tĩnh Trước Bình Minh

Trong tiếng cười sảng khoái của Vương Trung, chiếc xe tăng hạng nặng dần dần tiến đến trước mặt con bạch mã.

Ở khoảng cách này, Vương Trung mới nhìn rõ số hiệu chiến thuật của chiếc xe tăng: 67, có thể vì xe tăng hạng nặng tương đối hiếm, nên số hiệu chiến thuật cũng ít hơn một chữ số.

Nắp tháp pháo mở ra, người xe trưởng thò đầu ra ngoài: "Xin hỏi, Trung tá, đây có phải làng Cao điểm Peniye không?"

Vương Trung: "Phải."

Người xe trưởng giơ tay chào, rồi lại hỏi: "Có người ở đây yêu cầu cứu viện? Là các anh sao?"

Vương Trung: "Anh nhận được lời khẩn câu?"

"Không, tôi không phải tu sĩ, tôi không nghe thấy gì cả. Nhưng sau khi chúng tôi đến Bogdanovka, lính bộ binh thuộc Quân đoàn 63 đang tổ chức phòng tuyến ở đó cho chúng tôi biết, có người ở làng Cao điểm Peniye đang yêu cầu cứu viện, lúc đó là 11 giờ đêm, trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, chỉ có chúng tôi mới có thể đến đây."

Nói xong, người xe trưởng võ lên nóc tháp pháo: "Thứ này tuy chạy chậm, lại hay hỏng hóc, nhưng vẫn nhanh hơn chân của lính bộ binh nhiều."

Vương Trung ngạc nhiên hỏi: “Xe của các anh đâu?”

Người xe trưởng cười lớn: “Không quân Prosen có thể để lại cho chúng tôi vài chiếc Jeep đã là may mắn lắm rồi.”

Lúc này, người lái xe và người pháo thủ cũng thò đầu ra: “Shelyosha, họ để lại Jeep là vì họ biết chiếc Lada của chúng ta sẽ tự hỏng mà.”

Ngoại trừ Vương Trung, tất cả mọi người đều cười phá lên.

Mặc dù Vương Trung tự nhận rất quen thuộc với những câu chuyện cười của Liên Xô, nhưng dù sao cũng là người ngoại quốc, nên phản ứng hơi chậm một chút, rồi cũng cười theo.

Chiếc xe Lada do Liên Xô sản xuất có hiệu suất quá kém cỏi, đến nỗi trở thành một phần trong những câu chuyện cười của Liên Xô.

Cười xong, Vương Trung nghiêm nghị nói: “Các anh đến từ Bogdanovka? Công sự phòng thủ ở đó xây dựng đến đâu rồi?”

Nhiệm vụ của Vương Trung và đồng đội - nói chính xác là nhiệm vụ của Tiểu đoàn 2, Trung đoàn Xe tăng 31, Sư đoàn Xe tăng 4 - là giữ vững vị trí này trong vòng 38 tiếng, mục đích là để câu giờ cho việc xây dựng phòng tuyến ở Bogdanovka.

Vì vậy, việc Vương Trung hỏi về tình hình phòng tuyến là hoàn toàn hợp lý.

Xe trưởng Shelyosha lắc đầu: “Đừng nhắc đến nó nữa, lúc chúng tôi rời Bogdanovka, chưa xây dựng được bao nhiêu chướng ngại vật chống tăng, hào chống tăng cũng chỉ đào được một đoạn, hầm súng máy và các điểm hỏa lực khác đều đang trong quá trình thi công.

“Nghe nói ban ngày không quân địch đã tấn công quá ác liệt, khiến cho tiến độ xây dựng công sự bị ảnh hưởng nghiêm trọng.”

Lúc này, Yegorov cũng dẫn theo sĩ quan tham mưu đến, nghe Shelyosha nói xong liền mắng: “Không quân đang làm cái quái gì vậy? Không phải nói ở khu vực Kazaria có 3000 chiếc máy bay sao? Sao chúng ta không nhìn thấy bóng dáng của bất kỳ chiếc máy bay nào của chúng ta?”

Vương Trung nhíu mày, nếu diễn biến chiến tranh ở đây cũng giống như Trái Đất, thì nhiêu khả năng toàn bộ không quân của Đế chế Ant đã bị tiêu diệt ngay tại sân bay ngay từ đầu cuộc chiến, và vị tư lệnh không quân kia cũng đã tự sát.

Tất nhiên, thời không này có thể có một số điểm khác biệt, dù sao thì Chúa Trời ở thời không này còn có thể điều khiển tên lửa, khác xa so với Trái Đất.

Mặt khác, hắn nhanh chóng nắm bắt được một từ: Kazaria, nghe có vẻ như là tên của một đơn vị hành chính, là nơi có thể triển khai 3000 chiếc máy bay, chắc chắn là một khu vực rất rộng lớn.

Những điều này có thể từ từ tìm hiểu sau, bây giờ điều cần quan tâm là làm thế nào để tận dụng tốt chiếc xe tăng hạng nặng vừa mới có được.

Việc đầu tiên là phải xác nhận xem khả năng phòng thủ của chiếc xe này có giống như ở thời không ban đầu hay không, điều này sẽ quyết định cách sử dụng nó của Vương Trung trong tương lai.

Vương Trung: “Tôi không rõ lắm về chiếc xe tăng của anh, Thiếu úy. Hãy giới thiệu qua cho tôi một chút.’

Shelyosha là tên thân mật, Vương Trung là người lần đầu gặp mặt chắc chắn không thể gọi như vậy, về lý thuyết thì nên

gọi bằng tên đệm dài ngoằng của Shelyosha, nhưng Vương Trung lại không biết.

Vì vậy, Vương Trung chỉ có thể gọi bằng cấp bậc.

Thiếu úy giơ tay chào: "Thứ này lợi hại lắm, lúc chúng tôi tham gia chiến tranh Mùa Đông thì gân kết thúc rồi, Manaheim sắp giành chiến thắng, chúng tôi tham gia vào cuộc tấn công cuối cùng, tất cả vũ khí chống tăng bên phía Manaheim đều không thể xuyên thủng nó! Nếu không phải cuối cùng nó bị hỏng, thì chúng tôi đã có thể tiến thẳng đến sào huyệt của kẻ địch!"

Vương Trung: "Tôi không hỏi cảm nhận của anh khi sử dụng nó, mà tôi đang hỏi về thông số kỹ thuật chỉ tiết của thân xe. Ví dụ như độ dày của lớp giáp."

"Xin lỗi, anh muốn hỏi về thông số al Mặt trước…"

Thiếu úy liền kể chỉ tiết tất cả các thông số của chiếc xe tăng, Vương Trung thực ra không nhớ rõ thông số cụ thể của KV1, nhưng hắn cảm thấy với lớp giáp dày 120mm ở mặt trước tháp pháo, thì những khẩu pháo 50mm của kẻ địch không thể nào xuyên thủng, còn lớp giáp dày 80mm nghiêng một góc ở thân xe cũng đủ khiến cho kẻ địch phải lao đao.

Điều duy nhất khiến Vương Trung lo lắng là kẻ địch sẽ mang đến những khẩu pháo 88mm - tất cả trang bị của Prosen đều mang dấu ấn của Đức như vậy, thì không lý do gì lại thiếu đi thứ vũ khí "đậm chất Đức" nhất này.

May mà Vương Trung có góc nhìn bao quát, chỉ cần hắn luôn ở tuyến đầu và quan sát kẻ địch bằng mắt thường, thì ngay cả khi những khẩu pháo 88mm chưa kịp lắp ráp xong cũng sẽ bị hắn phát hiện.

Vấn đề còn lại là, làm thế nào để người xe trưởng này nhường vị trí cho hắn.

Vương Trung quan sát bằng góc nhìn bao quát, nhận thấy chiếc xe tăng này chưa xuất hiện trên bản đồ chiến đấu, nói cách khác nó chưa thuộc quyên chỉ huy của hắn.

“Thiếu úy”, Vương Trung lên tiếng, Tôi là chỉ huy tối cao ở đây - Bá tước Rokossovsky, tôi đã chỉ huy quân ở đây chiến đấu với kẻ địch cả ngày hôm nay, anh có thể nhìn thấy xác xe tăng và phương tiện của kẻ địch trong làng, còn có cả ở cổng làng nữa. Chính tôi là người đã ra lệnh cho nữ tu sĩ Sufang Batuwendusu phát lời kêu cứu. Tôi yêu cầu - tôi hy vọng anh và tổ xe của anh có thể chấp nhận sự chỉ huy của tôi.”

“Đương nhiên!” Thiếu úy sảng khoái đồng ý,‘Lẽ ra phải nhìn vào cấp bậc chứ.”

Vương Trung chuyển sang góc nhìn bao quát, phát hiện vẫn chưa thấy xuất hiện trên bản đồ chiến đấu.

Chẳng lẽ chỉ đồng ý bằng miệng là chưa đủ, mà phải có được sự tin tưởng của đồng đội?

Vương Trung quyết định thử lại một lần nữa: “Bây giờ tôi yêu cầu được trực tiếp chỉ huy các anh, nói cách khác tôi cần anh, người xe trưởng, nhường vị trí chỉ huy.”

Thiếu úy nhíu mày: “Ngài đã từng được huấn luyện lái xe tăng chưa? Ngài có biết cách sử dụng các trang bị trên xe không?”

Vương Trung: “Chưa, nhưng tôi đã chỉ huy xe tăng số 422 thuộc Tiểu đoàn 2, Trung đoàn Xe tăng 31, tiêu diệt 8 chiếc xe tăng của kẻ địch.”

Thiếu úy suy nghĩ một lát, rồi kiên quyết lắc đầu: “Không, thưa ngài, tôi và những người anh em trong tổ xe đã cùng nhau tham gia chiến tranh Mùa Đông, cùng nhau trải qua sương gió, sinh tử. Ngài thử đặt mình vào vị trí của tôi, nếu đột nhiên có

một người lạ mặt xuất hiện và muốn thay anh chỉ huy những người anh em của anh, anh có đồng ý không?"

Lúc này, Yegorov nổi giận nói: "Nói nhảm nhiều làm gì! Bá tước có tài chỉ huy siêu việt, tất cả chúng ta đều đã tận mắt chứng kiến! Nếu anh không tin, thì cứ vào làng mà xem, còn có ở ngoài đồng kia nữa!"

Thiếu úy vẫn cố chấp: "Tôi là lính xe tăng, còn Bá tước, nhìn quân phục thì có vẻ là sĩ quan bộ binh? Le ra tôi có quyên từ chối không chấp nhận sự chỉ huy của ngài, nhưng tình hình chiến trường hiện tại rất khẩn cấp, nên chúng tôi đồng ý chấp nhận sự chỉ huy của ngài.

"Ngài nhìn xem số vòng tròn trên nòng pháo đi, cho dù ngài thực sự đã tiêu diệt được 8 chiếc xe tăng, thì cũng không nhiều bằng chúng tôi!

"Chẳng lẽ Bá tước lại nghi ngờ thực lực của chúng tôi?"

Vương Trung giơ tay ra, ngăn Yegorov định nói tiếp.

Hắn muốn trực tiếp làm xe trưởng, chủ yếu là vì khả năng đặc biệt của hắn rất hữu ích trong chiến đấu trong thành phố.

Hơn nữa, chiếc T28 kia quá cùi bắp, vỏ thì mỏng, ruột

Xem ra tổ xe này là tổ xe lão binh thật.

Chương 41: Thần Tiễn

Chương 47: Kính Ý

Chương 47: Kính Ý

Tổ xe số 67 bắt đầu sửa xe, Shelyosha lại nhảy xuống khỏi tháp pháo, nói với Vương Trung: "Bá tước đại nhân, thừa dịp bây giờ sửa xe, tôi đi xem xe số 422 đây.

"Thuận tiện thăm dò chiến trường một chút, đặc biệt muốn xem xét tình hình giao thông.

"Cái xe cồng kênh này mà không cẩn thận, nói không chừng đi nửa đường lại hỏng máy."

Vương Trung: "Được, tôi dẫn anh đi dạo một vòng."

Nói xong, Vương Trung chỉ xuống phía tây, dẫn đầu bước đi.

Lúc này, Pavlov lên tiếng: "Thiếu úy, mọi người ăn cơm chưa?"

Shelyosha đáp: "Chưa ạ, chúng tôi chạy một ngày rồi. Ban đầu nhận lệnh hành quân về Rogneda, vừa xuất phát đã nhận được điện đài, yêu cầu đến Bogdanovka, sau đó radio hỏng, trên đường lại gặp tàn quân chặn đường, vất vả lắm mới đến được Bogdanovka thì lại được thông báo nơi này cần chỉ viện.

"Nếu không phải chạy nhiều đường oan uổng như vậy, cái xe này cũng sẽ không hỏng hóc thường xuyên như vậy.'

Nói xong, anh ta chỉ vào xe tăng.

Pavlov: "Vậy thì mọi người thật may mắn, chúng tôi có thịt bò mà Boye ông chủ cất giữ, lại còn có khoai tây và dưa chuột

muối nữa.”

“Tuyệt quát” Shelyosha nói: “Để cho anh em ăn trước, tôi phải đi kiểm tra chiến trường.”

Vương Trung: “Đi lối này.”

Đoàn người bắt đầu di chuyển, Vương Trung tự mình lái xe tăng chạy một vòng trong làng, nắm rõ tình hình địa hình, vừa đi vừa giới thiệu cho Shelyosha.

Cuối cùng, đoàn người đi đến trước chiếc xe tăng số 422 đậu ở bìa làng.

Thi thể của tổ lái đã được bộ binh đưa đến nhà thờ mai táng, chỉ còn lại chiếc xe tăng vẫn ở vị trí chiến đấu lúc chạng vạng tối hôm qua.

Nhìn thấy chiếc xe tăng, trong lòng Vương Trung dâng lên một cảm xúc khó tả.

Vương Trung bước tới, nhẹ nhàng vuốt ve lớp giáp thép của chiếc xe tăng.

Trước khi xuyên không, Vương Trung từng xem một bộ truyện tranh, trong đó có hình ảnh một người lính Mỹ rưng rưng nước mắt cho chiếc xe Jeep bị hỏng của mình một phát súng kết liễu, bởi vì người lính ấy coi chiếc xe Jeep như người bạn chiến đấu thân thiết, không nỡ để nó rơi vào tay giặc.

Lúc đó Vương Trung còn thấy hơi khoa trương, nhưng bây giờ, Vương Trung hiểu con người ta hoàn toàn có thể nảy sinh tình cảm với vũ khí đã cùng mình rong ruổi trên chiến trường.

Vương Trung sờ lên lớp giáp lạnh lẽo của chiếc 422, nhớ đến những người đồng đội đã khuất, càng không muốn bỏ lại chiếc xe tăng này cho lũ quỷ Prosen.

May mà chiếc xe này vẫn chạy được, lái xe chỉ bị thương, vẫn có thể tiếp tục lái.

Nếu có pháo thủ, nó thậm chí có thể tiếp tục chiến đấu.

Shelyosha đứng bên cạnh, cẩn thận quan sát biểu cảm của Vương Trung, dường như hiểu ra điều gì đó. Anh ta không quấy rây Vương Trung "giao lưu tình cảm' với chiếc xe tăng nữa, mà đi vòng ra trước, xem xét vị trí trúng đạn.

Vương Trung thấy vậy bèn giải thích: "Có lẽ là trúng đạn từ phía trước, pháo 50mm của Panzer III."

Shelyosha: "Vâng, trúng vào tháp pháo phụ bên trái, bắn chết luôn anh lính điện đài đang điều khiển tháp pháo. Vị trí này trúng đạn, thông thường chỉ có lái xe mới sống sót, ngài thật may mắn."

Vương Trung: "Lúc đó tôi thò hơn nửa người ra ngoài, để có tâm nhìn tốt hơn."

"Chắc là do vậy mà ngài thoát chết." Shelyosha nói chắc nịch: "Tôi cũng từng lái T-28, nói thật đây không phải là loại xe tăng tốt, thà lái xe tăng hạng nhẹ còn hơn, ít nhất cơ động tốt hơn, lại ít hỏng hóc hơn."

Vương Trung: "Đúng vậy, ngoài khẩu pháo 45mm ra thì chẳng có gì hay ho."

Shelyosha tiếp tục kiểm tra bức tường đá phía trước xe tăng: "Lạ thật, lỗ đạn trên tường… Viên đạn này bay đâu rồi?"

Vương Trung chỉ về phía xa: "Tôi trúng đạn ở chỗ kia, lúc đó…"

Vương Trung kể lại trận đánh với bốn chiếc Panzer III lúc chạng vạng.

Shelyosha tấm tắc khen: "Đánh hay lắm!"

Lúc này, dưới ánh sao trời lờ mờ, có thể mơ hồ nhìn thấy xác của những chiếc Panzer III nằm rải rác trên cánh đồng hoang, Shelyosha nhìn hai chiếc xe tăng ở phía xa, nói:

“Không ngờ lại bắn thắng được Panzer III của địch ở khoảng cách xa như vậy. Theo như tin tức thu thập được từ cuộc nội chiến Tây Ban Nha, bọn chúng có loại kính ngắm rất thích hợp để bắn xa, chúng ta thì phải tự mình tính toán dựa vào kích thước xe tăng địch.”

Vương Trung cũng đã từng nhìn qua kính ngắm của quân Ant, Vương Trung cũng muốn thử xem mình có thể làm pháo thủ được không, kết quả phát hiện kính ngắm chỉ có vạch chia mil đơn giản, muốn biết khoảng cách đến mục tiêu thì phải dựa vào kích thước thực tế của xe tăng địch, kết hợp với vạch chia trên kính ngắm, tự mình tính toán.

Trong khi đó, những chiếc xe tăng Prosen bị bắn hạ trong thị trấn, kính ngắm đều được trang bị máy tính cơ khí, chỉ cần biết chiều dài cơ bản của xe tăng địch, điều chỉnh kính ngắm một chút là có thể tính ra khoảng cách ngay.

Không chỉ vậy, nhờ thiết kế tinh xảo, đồng thời khi tính toán xong khoảng cách, tâm ngắm cũng được tự động điều chỉnh, chỉ cân đặt tâm ngắm vào là bắn được.

Bên phía quân Ant, sau khi tính toán xong khoảng cách còn phải tự điều chỉnh tâm ngắm.

Vì vậy, Vương Trung có thể hiểu được tại sao lúc ban ngày, khi pháo thủ bắn loạt đạn đầu tiên để yểm trợ cho nhóm Vương Trung vòng ra sau, lại bắn trượt.

Nếu không phải dựa vào “khả năng đặc biệt” của Vương Trung có thể trực tiếp biết được khoảng cách đến mục tiêu, thì chưa chắc - không, phải nói là chắc chắn không thể bắn trúng địch ở khoảng cách xa như vậy.

Chẳng trách Shelyosha lại thán phục đến vậy.

Anh ta nói với giọng tiếc nuối: ‘Pháo thủ của ngài thật sự rất lợi hại, chắc hẳn anh ta đã phải trải qua vô số lần huấn

luyện bắn súng.”

Vương Trung định nói là do Vương Trung đã báo khoảng cách, nhưng rồi lại thôi. Cứ để cho Shelyosha ca ngợi thêm vài câu, biết đâu sau này còn có thể xin huan chương gì đó cho pháo thủ. Mặc dù đối với người đã khuất, huân chương chẳng còn ý nghĩa gì, nhưng ít ra cũng khiến cho gia đình họ được an ủi phần nào.

Shelyosha: “Chúng ta đi tiếp thôi, hình như còn xe tăng địch bị bắn hạ trong làng phải không?”

Vương Trung: “Đúng vậy, và để đề phòng xe tăng địch dùng hỏa lực phong tỏa đường, chúng tôi đã dựng một số chướng ngại vật trên đường, mọi người muốn vào làng thì phải dọn dẹp chướng ngại vật. Đi lối này.”

Sau đó, Vương Trung dẫn Shelyosha đi một vòng quanh làng trong khoảng nửa tiếng, để anh ta làm quen với địa hình.

Sau khi Shelyosha quay về xe của mình, Vương Trung quyết định đến nhà thờ xem sao.

Vương Trung cũng tò mò buổi lễ cầu nguyện diễn ra như thế nào.

Xe tăng hạng nặng số 67 đến chỉ viện, phần lớn là do buổi lễ cầu nguyện đã phát huy tác dụng, lời cầu cứu đã được các thầy tu ở phía sau nghe thấy.

Lúc đến cửa nhà thờ, người lính gác cửa đang ngủ gật, vừa nhìn thấy Vương Trung bèn tỉnh ngủ ngay lập tức, đứng nghiêm chào: “Công tước!”

Vương Trung: “Tôi là bá tước.

“Bá tước!”

Vương Trung: “Tôi có thể vào trong không?”

“Có thể, nhưng xin đừng lên tiếng.” Nói xong, người lính nhẹ nhàng đẩy cửa.

Vương Trung rón rén bước vào nhà thờ.

Vương Trung thấy Sufang đang quỳ gối giữa bàn thờ, hai tay chắp lại câu nguyện, Lyudmila quỳ gối trên bậc thang bên phải bàn thờ, cũng chắp tay cầu nguyện.

Yetsemenko cầm một cái chuông, đi vòng quanh hai người, vừa đi vừa lắc chuông.

Vương Trung thấy cái chuông này quen quen, hình như rất nhiều tôn giáo phương Tây đều dùng loại pháp khí này, trong board game Warhammer 40K do người Anh sản xuất cũng có thứ này, các giáo sĩ của Mechanicus rất thích cầm thứ này vừa lắc vừa niệm kinh ở xung quanh các cỗ máy khổng lồ.

Vương Trung rón rén đi đến bên bàn thờ.

Yetsemenko liếc nhìn Vương Trung, khế suyt một tiếng.

Vương Trung thấy mình cứ đứng bên cạnh bàn thờ như vậy cũng không ổn, nhưng Vương Trung lại không theo đạo, cả đời chưa từng cầu nguyện bao giờ.

Vương Trung đành học theo Sufang và Lyudmila, vẽ một hình tam giác ngược trước ngực.

Đúng lúc này, Sufang đột nhiên mở mắt, reo lên: “Có trả lời rồi! Có người nói tiếp viện đã xuất phát được ba tiếng rồi!”

Vương Trung: “Tiếp viện đã đến rồi.”

Sufang giật bắn mình, mất đà ngã nhào ra đất.

“Ôi, răng của tôi!” Vương Trung đang định bước tới đỡ Sufang thì Lyudmila bên cạnh mở mắt.

“Alyosha? Anh sao rồi? Vẫn còn sốt không?” Nói xong, Lyudmila định đứng dậy, nhưng có lẽ do quỳ lâu nên bị tê

chân, loạng choạng suýt ngã, Vương Trung nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy cô.

Lyudmila ngã vào lòng Vương Trung.

Vương Trung không còn tâm trí đâu mà cảm nhận "cảnh đẹp" nữa, vội vàng đỡ Lyudmila ngồi xuống ghế bên cạnh, rồi quay sang đỡ Sufang đang nước mắt ngắn nước mắt dài: "Ben đó nói gì?"

"Họ nói tiếp viện đã được phái đi ba tiếng trước, yêu cầu chúng ta cố thủ đến tám giờ tối nay, phòng tuyến ở Bogdanovka vẫn chưa được củng cố xong."

Tin tức phòng tuyến chưa được củng cố xong thì tổ lái xe số 67 đã báo cáo rồi.

Vương Trung gật đầu: "Làm tốt lắm, tiếp viện đã đến rồi."

Sufang mừng rỡ: "Co bao nhiêu người?"

"Một chiếc, nhưng đủ rồi." Vương Trung nói với vẻ tự tin, dù sao thì ngoài khẩu 88mm ra, quân địch chẳng có thứ gì bắn thủng nổi giáp trước của KV-1.

Chiếc xe tăng đó mà đặt ở trên cánh đồng hoang, thì quả thực là "một phu đương quan, vạn phu bất khai".

Sufang mỉm cười: 'Vậy thì tốt rồi. Tôi phải nghỉ ngơi một chút, cho tôi xin cốc nước."

Yetsemenko rõ ràng là đã chủ trì rất nhiều buổi lễ cầu nguyện, lập tức đưa cho cô một bình nước đầy.

Lyudmila ngồi bên cạnh đã uống rồi.

Vương Trung: "Mọi người nghỉ ngơi cho khỏe đi, chuyện còn lại cứ giao cho tôi - giao cho chúng tôi."

Shelyosha trở về xe của mình.

Lái xe Ashka hỏi: “Thế nào, tên bá tước đó có giỏi thật không?”

“Chắc là có thật.” Shelyosha dừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Xác xe tăng nằm ngổn ngang trên cánh đồng hoang, nhìn không rõ lắm, nhưng tôi đi một vòng cũng không thấy pháo chống tăng…”

Ashka: “Chắc là do Thần tiễn! Tôi nghe nói ở đây có các thầy tu, chắc chắn là có cả đội Thần tiễn. Thiếu gia quý tộc đi lính lúc nào chẳng có đội Thần tiễn đi theo.”

Shelyosha nghiêm mặt nói: “Đừng nói vậy, có lẽ vị bá tước này khác với những quý tộc khác. Tôi đã kiểm tra xác xe tăng trong làng, có sáu chiếc bị pháo tăng bắn hạ.

“Tôi đã phân tích tình hình, phỏng đoán có hai chiếc bị bắn hạ ngay khi vừa tiến vào làng, sau đó trải qua một hồi hỗn chiến, quân địch đã áp sát vào trong làng, giành được ưu thế.

“Sau đó, có người đã vòng ra phía sau, tập kích bất ngờ, bắn hạ ít nhất bốn chiếc xe tăng.”

Shelyosha vừa nói vừa khoa tay múa chân: “Bốn chiếc xe tăng này đều bị bắn hạ từ phía sau hoặc bên hông, hơn nữa hướng của tháp pháo đều không phải là hướng bị tấn công.

“Có người đã sử dụng chiến thuật tấn công bên sườn cực kỳ tinh diệu để tiêu diệt chúng. Bản thân tôi tự nhận là không thể nào vừa di chuyển trong làng vừa bắn hạ xe tăng địch được, cho dù có bộ binh yểm trợ cũng không làm được.

Ashka nhíu mày: “Tất cả đều là do một tay tên bá tước đó làm sao?” Shelyosha: “Tôi không biết. Nhưng mà, nhớ cho kỹ, nếu tôi có mệnh hệ gì, các cậu hãy nghe theo mệnh lệnh của bá tước, đến lúc đó các cậu sẽ được chứng kiến khả năng của anh ta.”

“Đừng nói gở.” Pháo thủ vừa nói vừa cầm lấy đĩa thức ăn: “Nào, ăn chút thịt bò, uống chút rượu. Đây là rượu ngon đấy, nghe nói lấy từ hâm rượu của một ông bá tước nào đó ở địa phương, dễ cháy lắm, bọn họ toàn dùng loại rượu này làm bom xăng.”

Shelyosha cầm lấy chai rượu, tu một hơi dài, rồi khen: “Rượu ngon! Nếu như ngày mai phải chết, được uống rượu ngon thế này cũng không uổng.” Chuong 48: Dai bang tren bau troi Cao diem Peniye

Vương Trung bước ra khỏi nhà thờ, vừa hay nhìn thấy chiếc KV-1 số 67 đang chạy dọc theo con đường trong làng.

Vương Trung giơ ngón tay cái lên với tổ lái chiếc xe tăng, ánh mắt tiên bọn họ đi qua.

Lyudmila đứng sau lưng Vương Trung, lẩm bẩm: “Chỉ có mỗi một chiếc xe tăng… liệu có cản nổi quân địch không?”

Vương Trung: “Đừng coi thường chiếc xe tăng này, đây là xe tăng hạng nặng đấy, trọng lượng chiến đấu lên đến 50 tấn, Panzer III của quân địch chỉ nặng khoảng hơn chục tấn. Nó sẽ cho bọn chúng biết tay!”

Lyudmila nhìn nghiêng Vương Trung, do dự một chút rồi hỏi: “Anh… rất am hiểu về loại xe tăng này nhỉ?”

Vương Trung: “Tất nhiên!”

Lyudmila chớp chớp mắt: “Am hiểu từ bao giờ vậy?”

Lúc này Vương Trung mới nhận ra mình lỡ lời, Aleksei ở thế giới này là một tên công tử bột ăn chơi trác táng, chẳng biết tí gì về quân sự!

Vương Trung đành phải nói bừa: “Mới biết thôi! Shelyosha vừa giới thiệu cho tôi về tính năng của chiếc xe tăng!”

“Shelyosha à…” Lyudmila lặp lại,‘Hai người thân thiết đến mức gọi nhau bằng tên thân mật rồi cơ à?”

Hỏng rồi, quên mất quy tắc xưng hô phức tạp của người Nga rồi. Trong trường hợp cấp trên xưng hô với cấp dưới như thế này, cách gọi an toàn và lịch sự nhất là gọi bằng tên đệm, kiểu như … vich ấy.

Gọi là Shelyosha thì phải là người rất thân thiết mới gọi như vậy.

Vấn đề là, Vương Trung không biết tên đệm của anh ta, anh ta cũng không tự giới thiệu, Vương Trung toàn gọi là “thiếu úy”, vừa rồi lỡ miệng mới gọi là “Shelyosha”, cái tên này cũng là nghe trộm từ anh lái xe của tổ xe số 67.

Hơn nữa tình hình chiến trường quá khẩn cấp, Vương Trung cũng chẳng còn tâm trí đâu mà hỏi tên.

Đột nhiên, Vương Trung lại nghĩ đến anh pháo thủ của chiếc xe tăng số 422.

- Đáng lẽ ra phải hỏi tên anh ta mới phải, như vậy khi anh ta hy sinh, ít ra mình cũng biết viết điếu văn cho ai.

Mặc dù Vương Trung không cho rằng quân địch có vũ khí gì bắn thủng giáp trước và giáp hông của KV-1, nhưng để phòng hờ, vẫn nên hỏi cho chắc.

Vương Trung huýt sáo một tiếng - đây cũng là một trong những kỹ năng được thừa hưởng từ Aleksei - Bucephalus lập tức phi như bay đến, dừng lại trước mặt Vương Trung.

Vương Trung xoay người lên ngựa, phi thẳng về phía trước.

Lyudmila bị bỏ lại phía sau, hít đầy một miệng bụi.

Sufang cẩn thận nhìn Lyudmila: “Cậu không sao chứ?”

Lyudmila lẩm bẩm: “Nếu như trước đây, trong tình huống vừa rồi, chắc chắn là anh ta sẽ giở trò với mình, bây giờ thì có vẻ như anh ta quan tâm đến xe tăng hơn.” Sufang: “Chắc là chán cậu rồi.”

Vương Trung phi thẳng một mạch đến cửa làng, hỏi han cặn kẽ tên tuổi của tổ lái xe số 67, sau đó ở lại giám sát bộ binh ngụy trang cho chiếc KV-1.

Xong xuôi mọi việc, nhìn đồng hồ thấy trời sắp sáng, chỉ còn khoảng nửa tiếng nữa.

Vương Trung quyết định quay về chợp mắt một lát.

Hôm qua Vương Trung còn bị sốt, cơ thể vẫn chưa khỏe hẳn, hôm nay lại phải đánh nhau cả ngày, làm chỉ huy mà lăn ra ốm thì hỏng bét.

Nhưng mà Vương Trung vừa mới ngủ chưa được một tiếng đã tỉnh dậy, hơn nữa tinh thần rất sảng khoái, không giống như người hôm qua còn ốm thập tử nhất sinh.

Vương Trung đứng dậy, bỗng nhìn thấy Lyudmila và Sufang đang ngủ cách đó không xa.

Lyudmila nằm gục trên bàn, nước miếng chảy lênh láng.

Sufang thì ngồi ngủ trên ghế dài, đầu tựa vào thành ghế.

Hôm qua Vương Trung còn tranh thủ chợp mắt được một lúc, hai cô gái này thì phải thức cả đêm để cầu nguyện.

Vương Trung cầm lấy chiếc khăn tắm đang đắp, đắp lên người Lyudmila.

Sau đó, Vương Trung chuyển sang chế độ quan sát toàn cảnh để xem xét tình hình quân địch, cứ như thể việc đắp chiếc khăn tắm kia đã tiêu hao hết toàn bộ sự dịu dàng của Vương Trung vậy.

Mẹ kiếp, dựa vào tâm nhìn của quân mình thì chẳng nhìn thấy được gì cả, vẫn là phải tự mình leo lên tháp canh quan sát mới được.

Vương Trung xỏ vội đôi giày da, sải bước ra khỏi phòng.

Người lính gác ở cửa cũng giống như hôm qua, vừa nhìn thấy Vương Trung bước ra bèn lập tức tỉnh ngủ, đứng nghiêm chào.

Tiếng động do người lính gác dậm chân khiến Sufang tỉnh giấc, cô dụi dụi mắt, hỏi: "Bá tước?"

Lyudmila cũng tỉnh dậy: "Alyosha?"

Sau đó, hai người họ cùng phát hiện ra trong phòng chẳng còn ai, chỉ còn biết nhìn nhau.

"A…" Lyudmila bỗng lên tiếng,'Khăn tắm!"

Cô ngửi ngửi: "Ừ, đúng là khăn của Alyosha."

Sufang đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ: "Sao tự dưng anh ta lại leo lên tháp canh nhỉ?"

Nói xong, cô cầm lấy chiếc mũ, chỉnh trang lại bộ quần áo ngủ nhàu nhĩ, rồi chạy ra ngoài.

Lyudmila cũng vội vàng đứng dậy, nhưng vô tình bị mép bàn va vào ngực, đau điếng, cô lại ngồi phịch xuống.

Vương Trung leo lên tháp canh, đưa mắt nhìn về phía xa.

Lúc này, mặt trời vừa ló dạng ở phía đông, sương sớm vẫn còn bao phủ khắp nơi, một đàn bồ câu từ đâu bay qua bầu trời, để lại tiếng gù gù. Nếu như không phải đang trong thời chiến, nhìn thấy khung cảnh này, Vương Trung chắc chắn sẽ liên tưởng đến cảnh Pazu thổi kèn harmonica nghênh đón bình minh trong bộ phim hoạt hình "Lâu đài trên không" của hãng Ghibii.

Đáng tiếc, chiến tranh đã hủy hoại tất cả.

Trong tâm mắt, xác xe tăng của quân địch nằm ngổn ngang như những nốt ghẻ lở.

Vương Trung bỗng nhiên nhớ đến một bài hát: Rồi một ngày kia/Khói bếp bay lên từ những mái nhà/ Hương lúa chín thơm nồng thoang thoảng đâu đây…

Rồi một ngày kia

Thiên thần sẽ được yên giấc nồng

Trong vòng tay mẹ hiền…

Nhưng bây giờ không phải lúc để ủy mị, điều quan trọng là phải nhanh chóng nắm bắt tình hình quân địch.

Vương Trung chuyển sang chế độ quan sát toàn cảnh, quan sát khu vực phía sau sườn núi đối diện.

Quân địch đang đóng quân trên cánh đồng hoang, dựng cả trăm chiếc lều, xe tăng được xếp ngay ngắn, xe sửa chữa cũng đang hoạt động.

Chiếc xe chỉ huy bọc thép treo cờ hiệu hình con đại bàng đang đỗ trên đỉnh đồi, bên cạnh là chiếc xe tăng chỉ huy có gắn biểu tượng đại bàng. Bên cạnh xe tăng có kê một chiếc bàn, tên tướng chỉ huy bị chột mắt và một tên sĩ quan Vương Trung chưa từng gặp mặt đang ngồi uống cà phê.

Đang uống cà phê!

Vương Trung đột nhiên vô cùng tức giận, nếu như trên tay hắn có pháo, thế nào cũng phải bắn cho địch nhân một phát, hất tung cả bàn ăn lẫn điểm tâm của bọn chúng!

Kêu ai tao nhãit

Tao nhã cái rắm! Kẻ xâm lược thì có tư cách gì mà tao nhã? Bọn chúng chỉ xứng có kết cục thê thảm nằm trong vũng

bùn!

Tuy tức giận nhưng Vương Trung vẫn cẩn thận kiểm tra xem trong trận địa của địch có vũ khí hạng nặng mới nào không, ví dụ như pháo cao xạ 88mm chẳng hạn.

May mắn là, dù đã qua một đêm nhưng dường như quân địch cũng không được tăng cường là bao, những khẩu pháo mà Vương Trung nhìn thấy vẫn là loại pháo 75mm dùng cho bộ binh của ngày hôm qua, thậm chí đến cả pháo chống tăng 47mm cũng không thấy đâu.

Có vẻ hôm nay có thể cho tên đội lọt mắt bên kia một phen chấn động rồi.

Nghĩ đến đây, Vương Trung không nhịn được cười khẩy.

Tốt nhất là có thể cho hắn một phát chết luôn.

Đáng tiếc là hắn ta chỉ đứng trên đỉnh núi quan sát trận chiến, cách làng tận hai cây số, cho dù chiếc xe số 67 có lao ra khỏi màn khói thì khoảng cách đến đó cũng phải hơn một cây số rưỡi, theo như lời của Shelyosha thì ở khoảng cách này, độ chính xác của pháo 76mm rất kém, gần như không thể bắn trúng.

Đáng tiếc là bộ binh của địch quá đông, nếu cứ liều lĩnh xông lên thì chưa biết chừng sẽ bị bộ binh của địch nhân lợi dụng sơ hở tấn công bằng lựu đạn chống tăng. Hơn nữa, khả năng cơ động của xe tăng hạng nặng cũng không tốt, độ tin cậy của máy móc cũng rất kém, thế nên Vương Trung đành từ bỏ ý định cho Shelyosha và đồng đội lái xe xông lên.

Nếu đổi thành T34 thì nhất định phải cho tên kia một trận ra trò.

Vương Trung đang quan sát thì nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, bèn chuyển về góc nhìn thông thường, quay đầu lại thì thấy Sufang đang leo lên tháp nước.

“Cô đi nghỉ ngơi đi, ban ngày không cần cô đâu.” Vương Trung nói.

Sufang nắm chặt tay: “Em có thể bắn súng máy!”

Vương Trung: “Hôm nay không cần dùng đến súng máy.”

Sufang: “Vậy… Em…’

Cô ấy đảo mắt nhìn xung quanh như thể đang muốn tìm một việc gì đó để làm.

Lúc này, Lyudmila vừa đi lên vừa ôm ngực, nói: ‘Aleksei, anh…

Vương Trung: “Tôi nhớ là chỗ thầy tu Yetsemenko còn một Thần tiễn nữa phải không?”

“À, ừm… là mũi cuối cùng rồi.”

Vương Trung: “Vậy thì cô nên trở về vị trí của mình, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi.”

“Hả?” Lyudmila ngây người, tay vẫn ôm ngực.

Vương Trung lại nhìn Sufang: “Hay là thế này, nếu cô nhất định muốn tìm việc gì đó để làm thì đến bệnh viện đi, hôm nay chắc sẽ có rất nhiều thương binh.”

Thực ra, nếu như KV1 đã ra tay thì chắc là sẽ không có nhiều thương binh đâu. Nhưng mà… lỡ như có thì sao?

Hơn nữa, Vương Trung chủ yếu là muốn để cho hai cô gái nghỉ ngơi một chút.

“Đi nhanh đi, đi nhanh đi!” Hắn giục giã: “Nhỡ đâu có chuyện gì thì còn phải trông cậy vào hai người liên lạc với cấp trên đấy!”

“À, vâng.” Sufang rụt cổ, quay người nhìn Lyudmila: “Đi thôi, đồng chí đại úy Vasilyevna.”

Lyudmila nhìn Vương Trung, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng vẫn xoay người rời đi.

Đúng lúc này, trên bầu trời truyên đến tiếng động cơ gầm rú.

Bên dưới có người hét lớn: ‘Không kích!”

Hai cô gái nhìn nhau rồi cùng lao về phía Vương Trung, một trái một phải, đẩy ngã hắn xuống đất.

Vương Trung bị ngã đau điếng, đang định phản kháng thì thấy một chiếc máy bay sơn màu ngụy trang bay từ hướng đông đến.

Vừa nhìn thấy hình dáng của chiếc máy bay đó, Vương Trung đã bật cười, vì hắn nhận ra đó là một chiếc máy bay cường kích II-2, hơn nữa còn là loại hai chỗ ngồi!

Chiếc máy bay lướt qua làng Cao điểm Peniye, lao về phía quân đội Prosen ở phía tây như một con báo săn phát hiện ra con mồi.

Quân đội Prosen hoàn toàn không ngờ tới việc sẽ bị tập kích, nên không hề có sự phòng bị nào.

Tên lửa do máy bay bắn ra đã bắn trúng một chiếc xe tải, đám người Prosen nhìn quả cầu lửa bốc lên mà ngây người, đến khi máy bay bắt đầu bắn phá, chúng mới như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, chạy tán loạn. Chiếc Il-2 trút hết số tên lửa còn lại lên đầu quân Prosen, khiến doanh trại của chúng bốc cháy.

Ngay sau đó, chiếc máy bay lại lượn vòng trở lại, bắt đầu dùng pháo 23mm và súng máy bắn xuống mặt đất.

Chỉ trong vòng ba phút, trong doanh trại của quân địch đã có thêm hàng chục thi thể, bảy, tám chiếc xe tải đang bốc cháy, khắp nơi đều là tiếng kêu rên của những người bị thương.

Thông qua góc nhìn từ trên cao, Vương Trung có thể nhìn thấy rõ ràng, ngay cả tên chỉ huy bị chột mắt đang uống cà phê kia cũng phải ôm đầu, nằm rạp xuống đất.

Ha ha ha, còn bày đặt tao nhã nữa không?

Sau khi hoàn thành cuộc tấn công, chiếc II-2 lại lướt qua làng Cao điểm Peniye.

Vương Trung đẩy hai cô gái ra, đứng dậy, giơ tay về phía chiếc máy bay, reo hò: "Ural"

Những người trên mặt đất tuy không có góc nhìn từ trên cao, nhưng có thể nhìn thấy khói đen bốc lên từ phía quân địch, bèn đồng thanh hô vang: "Ural"

Không quân Ant vẫn còn!

Chỉ riêng sự thật này thôi cũng đủ để cổ vũ tinh thần cho quân đội rồi!

Vương Trung cùng các binh sĩ biến niềm vui sướng thành những tiếng hoan hô vang dội, liên miên không dứt: "Ural" Chương 49: Bạch mã tướng quân

Bên phía quân đội Prosen.

Thiếu tá Sriffen tức giận, đứng dậy, mắng: "Không phải là không quân nói không quân Ant đã bị tiêu diệt hết rồi sao? Chẳng lẽ chúng ta lại bị chính không quân của mình tấn công?"

Thiếu tá Franz cũng bò dậy, vừa lấy khăn tay lau cà phê dính trên quân phục, vừa phụ họa: "Lời nói của không quân, một chữ cũng không thể tin. Nghe nói công tước Meyer đã lấy hết kinh phí của không quân để xây dựng lâu đài của ông ta rồi."

Có vẻ như các sĩ quan cấp cao xuất thân từ tầng lớp quý tộc phế thải và những người kế nhiệm mới nổi đều đã đạt được sự

đồng thuận: Không quân không thể tin tưởng được.

Thiếu tá Sriffen quay đầu lại, nói: "Phó quan, báo cáo tổn thất."

Người phó quan tiến lên, giơ tay chào: "Báo cáo thiếu tá, tổng cộng 21 người chết, 49 người bị thương, 7 chiếc xe tải bị phá hủy."

Sriffen tức giận mắng: "Lũ không quân chết tiệt, hại tôi mất toi hai trung đội! Hai trung đội đấy!"

Thiếu tá Franz an ủi: "Chúng ta nên tính món nợ này lên đầu đối phương. Cũng may là tối hôm qua chúng ta đã được một tiểu đoàn công binh chiến đấu chi viện, hôm qua, họ đã chiến đấu rất hiệu quả, hôm nay, nếu tiếp tục tăng cường thêm công binh tham chiến, chắc chắn chúng ta sẽ giành chiến thắng."

"Hi vọng là vậy." Sriffen nhìn lên bầu trời, dường như lo lắng chiếc máy bay vừa mới tập kích sẽ quay trở lại cho ông ta một bất ngờ khác: "Nhưng với khởi đầu như thế này, tôi có linh cảm chẳng lành. Tối qua, các trạm quan sát có phát hiện điều gì bất thường trong làng không?"

Người phó quan lập tức báo cáo: "Báo cáo thiếu tá, tối qua, lính canh gác có nghe thấy tiếng động cơ trong làng."

Sriffen cau mày: "Đối thủ của chúng ta rất xảo quyệt, rất có thể tiếng động cơ đó chỉ là một chiêu nghi binh. Không phải hôm qua, tên xạ thủ bắn tỉa chiếc xe tăng số 422 kia nói rằng hắn ta đã bắn trúng sao?"

Lúc này, tham mưu trưởng cũng bước tới, thay người phó quan trả lời: "Đúng vậy, pháo thủ cho rằng ít nhất đã bắn trúng một phát. Nhưng kẻ địch vẫn có thể bắn trả, có lẽ là không trúng chỗ hiểm."

Sriffen mím môi, đứng dậy, quan sát ngôi làng ở phía xa một lúc, sau đó mới hạ giọng nói: "Rất có thể tiếng động cơ tối qua chỉ là một cái bẫy, thực ra, chiếc xe tăng đó đã mất khả năng chiến đấu, chúng cố tình dùng tiếng động cơ để dọa chúng ta, khiến chúng ta không dám phái xe tăng tiến vào làng giao chiến với chúng."

Lúc này, Hoffman, chỉ huy của kíp xe số 170, bước lên đỉnh núi, gót giày khua "cộp" một tiếng, sau đó hô lớn: "Báo cáo!"

Sriffen: "Nghỉ, nói đi."

Hoffman: "Tôi yêu câu được tham gia cuộc tấn công ngày hôm nay, tôi muốn đơn đấu với chiếc xe tăng số 422 của địch!"

"Vớ vẩn! Chiến tranh không phải là trò chơi của bọn hiệp sĩ!" Sriffen mắng: "Chúng ta là kẻ thù, là đối thủ sinh tử với nhau! Nếu không nhận thức được điều này, cậu sẽ phải trả giá đấy!"

"Tôi cam đoan sẽ tiêu diệt chiếc xe số 422 đó, xe tăng của Ant quá lạc hậu, chúng chỉ là sử dụng mưu mẹo mới có thể giành được chiến thắng một cách tình cờ mà thôi. Tôi tuyệt đối sẽ không để cho chúng thực hiện được ý đồ đâu!" Hoffman tự tin nói.

Sriffen nhìn chằm chằm Hoffman vài giây, sau đó vươn tay võ vai anh ta: "Rất tốt, vậy sáng nay, trung đội của cậu sẽ phối hợp với bộ binh tấn công."

Sau đó, ông ta quay sang thiếu tá Fritz: "Hoffman là lính xe tăng xuất sắc nhất của chúng ta, trung đội của anh ta là trung đội tinh nhuệ nhất, trước giờ tôi vẫn luôn để dành anh ta làm quân dự bị."

Fritz đưa tay ra: “Rất vui được hợp tác với cậu, đại úy Hoffman””

Hoffman vội vàng bắt tay Fritz.

Mặc dù hiện tại, vị hoàng đế trẻ tuổi đang cố gắng đề bạt những người trẻ tuổi tiếp nhận kỹ thuật mới để đối đầu với các sĩ quan cấp cao cũ, nhưng binh lính ở cấp cơ sở nào có quan tâm đến những điều đó, họ vẫn rất kính trọng những sĩ quan quý tộc phế thải kiểu cũ.

Đặc biệt là Fritz, ông ta là hiện thân của hình mẫu sĩ quan kiểu cũ trong tưởng tượng của mọi người.

Sriffen: “Chuẩn bị tấn công đi, chúng ta đã lãng phí 24 tiếng đồng hồ rồi, nếu như để lỡ cả đoàn xe chở pháo hạng nặng phía sau, thì công sức chúng ta hành quân thần tốc đến đây sẽ trở thành công cốc đấy!”

Fritz lại nói: “Đoàn xe pháo hạng nặng chắc cũng sắp đến rồi, chúng ta đã bị chặn ở đây 24 tiếng đồng hồ rồi, chi bằng chờ pháo hạng nặng đến rồi hãy nói, như vậy có thể giảm bớt thương vong.”

“Không!” Sriffen cao giọng: “Ở Carolin, chúng ta dựa vào xe tăng và Stuka (Máy bay ném bom Junkers du 87 Stuka), liên tục tấn công, cuối cùng đã đánh đuổi được quân đội Liên hiệp Anh xuống biển! Pháo hạng nặng không phải là yếu tố cần thiết, đây mới chính là chiến tranh hiện đại!”

Fritz im bặt.

Vương Trung nhìn thấy quân địch đã dàn trận xong, bèn lớn tiếng nói với những người ở dưới tháp nước: “Ẩn nấp đi! Quân địch chuẩn bị pháo kích rồi!”

Vừa dứt lời, loạt đạn pháo đầu tiên đã rơi xuống.

Sau khi xác nhận lại một lần nữa, chắc chắn rằng đội hình của quân địch không có gì bất thường, Vương Trung ung dung bước xuống khỏi tháp nước trong tiếng pháo ầm ầm, đi vào phòng làm việc của quản đốc nhà máy rượu.

Nhà máy rượu là công trình kiến trúc bằng bê tông duy nhất trong toàn bộ ngôi làng, đạn pháo 75mm của quân địch căn bản không thể phá hủy được.

Đương nhiên, nếu bắn từ cửa sổ vào thì vẫn có thể gây sát thương cho người, nhưng pháo binh của địch là pháo bắn thẳng, góc bắn đã quyết định đạn pháo không dễ gì bắn trúng cửa sổ như vậy.

Vương Trung vừa quan sát bản đồ vừa ở trong phòng, dường như không hề nghe thấy tiếng nổ âm ầm bên ngoài.

Hắn muốn tìm vương quốc Kalesia trên bản đồ, nhưng cuối cùng chỉ tìm thấy tên của khu vực mà họ đang đứng: Công quốc Vostrom.

Địa hình của công quốc này cơ bản là bằng phẳng, có lẽ ngọn núi nhỏ ở phía tây làng Cao điểm Peniye đã là một trong những ngọn núi cao nhất của công quốc này rồi.

Ngoài ra, Vương Trung còn phát hiện ra rằng, đi về phía đông làng Cao điểm Peniye một đoạn sẽ gặp một con sông lớn tên là Tiber, thị trấn Bogdanovka nằm ngay bên bờ sông. Đúng lúc Vương Trung đang nghiên cứu bản đồ, thì tiếng pháo kích bên ngoài đột nhiên ngừng lại.

Hắn nhìn đồng hồ, thâm nghĩ: “Lạ thật, sao hôm nay thời gian pháo kích lại ngắn hơn hôm qua nhiều như vậy?”

“Tại sao lại dừng lại?” Sriffen cau mày hỏi.

Vẻ mặt của viên đại đội trưởng pháo binh vô cùng khó xử: “Báo cáo thiếu tá, vừa rồi, không quân của địch tập kích, đã

đánh trúng xe chở đạn của chúng ta, hiện tại không còn đủ đạn pháo nữa.”

Khóe miệng Sriffen giật giật.

Franz nhân cơ hội đề nghị: “Vậy chúng ta chờ pháo hạng nặng…”

“Cho pháo cối bắn khói ngụy trang đi, bắt đầu tấn công!” Sriffen cắt ngang lời Franz: “Ngoài ra, liên lạc với không quân, yêu cầu họ phải làm tròn trách nhiệm của mình!”

“RõI”

Vương Trung lại leo lên tháp nước, quả nhiên nhìn thấy pháo cối của quân địch đang bắn khói ngụy trang.

Điểm rơi của đạn khói hoàn toàn giống với hôm qual

Vương Trung không biết nên nói quân địch cứng nhắc hay là nên khen họ huấn luyện bài bản nữa.

Đợi đến khi màn khói ngụy trang đã được giăng ra, đội hình tấn công của quân địch bắt đầu xuất phát.

Tiếng động cơ của chúng truyền đến làng Cao điểm Peniye, chiếc xe tăng hạng nặng số 67 ẩn nấp ở đầu làng cũng khởi động, rời khỏi chỗ ẩn nấp, men theo con đường cái, lao vê phía địa điểm phục kích.

Không đúng, nói là phục kích thì không chính xác, phải nói là địa điểm giao chiến trực diện với quân địch mới đúng.

Trong đội hình tấn công của quân địch, Vương Trung phát hiện ra một gương mặt quen thuộc, đó là chiếc xe tăng số hiệu 170: Trước đó, chính là chiếc xe tăng này đã bắn một phát cực kỳ chính xác từ khoảng cách 2 cây số, đánh trúng tháp chuông của nhà thờ, khiến quả chuông lớn rơi từ trên cao xuống.

Bây giờ, quả chuông bị vỡ đó vẫn nằm chỏng chơ trên đường.

Bọn chúng phái cả quân chủ lực đến đây rồi.

Nhìn kỹ chiếc xe tăng số 170, Vương Trung thấy trên nòng pháo có hai vòng tròn màu vàng và ba vòng tròn màu bạc.

Vương Trung không biết ở thế giới này, quân đội Prosen quy định như thế nào, nhưng hắn biết rằng, huân chương dành cho cá nhân tiêu diệt xe tăng của Đức Quốc xã là cứ tiêu diệt được 5 chiếc xe tăng thì sẽ được đổi 5 vòng tròn màu bạc lấy 1 vòng tròn màu vàng.

Nếu như cách tính vòng tròn tiêu diệt xe tăng này cũng dựa theo quy tắc tương tự, vậy thì chiếc xe tăng số 170 này đã tiêu diệt ít nhất là 13 chiếc xe tăng.

Quả là một đối thủ đáng gờm, nếu có thể giải quyết được hắn ta ở đây, vậy thì sẽ giảm bớt được bao nhiêu tổn thất cho lực lượng xe tăng!

Nghĩ đến đây, Vương Trung không khỏi cảm thấy vui mừng. Đúng lúc này, ở góc nhìn bên trái, Vương Trung nhìn thấy một chiếc xe tải hạng nặng đang chạy vào, sau đó dừng lại.

Lông tơ sau gáy hắn lập tức dựng đứng lên, loại xe tải hạng nặng này thường được dùng để kéo pháo hạng nặng, mà loại pháo hạng nặng cỡ nòng 100mm trở lên thường sẽ không di chuyển đến vị trí gần tiền tuyến như vậy.

Bởi vì loại pháo đó có tâm bắn lên đến mười mấy cây số, không cần thiết phải đến gần tiên tuyến như vậy.

Chỉ có pháo bắn thẳng mới cần phải di chuyển đến gần tiền tuyến.

Xe tải hạng nặng kéo theo pháo bắn thẳng - trong đầu Vương Trung chỉ có thể nghĩ đến một khả năng.

Không được, phải xác định xem chiếc xe tải kia đang kéo cái gì.

Vương Trung vội vàng leo xuống khỏi tháp nước, cởi dây cương của Bucephalus đang buộc vào cọc gỗ ở cửa, sau đó xoay người lên ngựa, phi như bay.

Lính gác canh giữ ở cửa nhà máy rượu nhìn thấy Vương Trung, vội vàng hô lên: "Bá tước đại nhân, ngài định đi đâu vậy?"

"Ta đi một lát rồi về, ở yên tại vị trí canh gác cho tai"

Vừa dứt lời, Bucephalus đã lao vút qua con đường đầy rẫy những hố bom của làng Cao điểm Peniye.

Những người lính đang nấp sau công sự chắn đạn đều tò mò thò đầu ra, nhìn theo bóng Vương Trung.

"Chúng ta chuẩn bị tấn công sao?" Có người hỏi.

Trong tình huống này, Vương Trung biết, nếu như hắn ta hạ lệnh tấn công, những người này chắc chắn sẽ lập tức rời khỏi công sự, theo hắn, người đang cưỡi ngựa, xông pha trên chiến trường.

Vì vậy, Vương Trung lớn tiếng nói: "Tất cả ở yên tại chỗ, nhớ kỹ nhiệm vụ của mình! Không được tự ý hành động! Tất cả ở yên tại chỗ cho tal

Vương Trung vừa hô lớn, vừa thúc ngựa phi ra khỏi làng, đến cửa làng, hắn kéo mạnh dây cương, Bucephalus dừng bước.

Ở cửa làng, Vương Trung nhìn thấy rất rõ ràng, thứ mà chiếc xe tải hạng nặng kia đang kéo là một cây cầu phao.

Lúc này hắn mới nhớ ra, vừa rồi, khi quan sát bản đồ, hắn có nhìn thấy vài con sông, quân địch muốn nhanh chóng tiến quân, chắc chắn phải tính đến khả năng quân Ant sẽ cho nổ tung các cây cầu.

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, nhưng hắn lại nghĩ, dù sao mình cũng đã chạy đến cửa làng rồi, chỉ bằng tiến thêm 500 mét nữa, xem thử bố trí của quân địch như thế nào.

Dù sao cũng có màn khói ngụy trang che chắn, cho dù quân địch có muốn truy kích hắn, vị chỉ huy tối cao, thì cũng sẽ bị chiếc xe tăng hạng nặng số 67 chặn lại.

Nghĩ vậy, Vương Trung tiếp tục thúc ngựa tiến về phía trước, vừa đi, hắn vừa quan sát động tĩnh của quân địch thông qua góc nhìn từ trên cao.

Ngoài đội bắc cầu phao, Vương Trung còn nhìn thấy rất nhiều xe công trình hạng nặng, xem ra, quân địch sẽ điều động thêm rất nhiều công binh chiến đấu tham gia vào cuộc tấn công.

Lúc này, Vương Trung đột nhiên nghe thấy có người gọi mình: "Bá tước đại nhân, ngài đang làm gì vậy?" Hắn chuyển sang góc nhìn thông thường, phát hiện ra Bucephalus đã vượt qua ca chiếc xe tăng hạng nặng số 67, Shelyosha đang trừng lớn hai mắt, nhìn hắn chằm chằm.

"Bá tước đại nhân!"

Vương Trung: "Ta đi do thám tình hình của quân địch, mọi người không cần phải lo lắng."

Nói xong, Vương Trung tiếp tục thúc ngựa phi về phía trước.

Sau khi chuyển sang góc nhìn từ trên cao, hắn thậm chí còn nhìn thấy cả xe thiết giáp sửa chữa, chúng đang sửa chữa một chiếc xe tăng hạng nặng bị hỏng.

Chết tiệt, chẳng lẽ trước mặt mình là một tiểu đoàn hỗn hợp của quân địch? Thế giới này đã xuất hiện khái niệm tiểu đoàn hỗn hợp từ bao giờ vậy?

Vương Trung sử dụng hack để nhìn rõ mọi thứ của quân địch.

Đang lúc hắn hưởng thụ cảm giác thích thú khi sử dụng hack thì đột nhiên sực tỉnh, không biết là mình đã đi quá xa rồi hay không?

Sau khi bừng tỉnh, hắn vội vàng chuyển về góc nhìn thông thường, kết quả phát hiện ra phía trước căn bản không có màn khói ngụy trang nào cả - Bucephalus đã chạy quá nhanh, vượt khỏi cả màn khói rồi!

Hắn vội vàng kéo mạnh dây cương.

Do đã phi nước đại một quãng đường dài nên Bucephalus có hơi hưng phấn, thiếu chút nữa đã không dừng lại được, hai chân trước của nó nhấc cao lên.

Vương Trung rất vất vả mới có thể khống chế được con ngựa đang hưng phấn quá độ, do quá hoảng loạn nên động tác của hắn khiến Bucephalus chắn ngang giữa đường.

Sau đó, hắn và quân đội Prosen bốn mắt nhìn nhau.

Ngượng ngùng quá đi mất.

Lần này, hắn thật sự toát mồ hôi hột.

Nhưng ở góc nhìn của thiếu tá Sriffen thì tình hình lại hoàn toàn khác.

Sriffen là người có thính giác rất tốt, ông ta đã nghe thấy tiếng động cơ gầm rú từ phía quân Ant từ lâu, bèn giơ ống nhòm lên, muốn xem thử xem, kẻ nào lại muốn dùng loại xe tăng lạc hậu đó để giao chiến trực diện với lực lượng thiết giáp hùng mạnh của Prosen trên vùng bình nguyên rộng lớn này.

Nhưng hình như, những tên chỉ huy xe tăng của Ant đều rất nhát gan, không thích thò đầu ra ngoài quan sát tình hình.

Đúng lúc thiếu tá Sriffen đang nghĩ như vậy thì từ trong màn khói mù, một con ngựa trắng dần dần hiện ra.

Trên lưng con ngựa trắng là một vị tướng quân oai phong lẫm liệt.

Vị tướng quân kéo dây cương, con ngựa trắng hí vang một tiếng, giơ cao hai chân trước lên.

Thiếu tá Sriffen không phải là quý tộc phế thải nên không am hiểu về cưỡi ngựa, nhưng thiếu tá Franz, một lão quý tộc phế thải đứng bên cạnh, lại khen ngợi: "Thuật cưỡi ngựa điêu luyện, trong thi đấu cưỡi ngựa, động tác này là để thị uy với đối thủ, ý là hắn ta đang khinh thường chúng ta."

Thiếu tá Sriffen mím chặt môi. Lúc này, vị tướng quân đó điều khiển con ngựa trắng của mình, chắn ngang giữa đường.

Franz nói: Động tác này có ý là…'

"Tôi biết." Sriffen nghiến răng nghiến lợi, nói: "Han ta đang muốn nói là chúng ta đừng hòng tiến thêm một bước nào nữa."

Franz gật đầu: "Đúng vậy, con ngựa này thật sự là một con tuấn mã, nếu mang về thủ đô Germania, chắc chắn có thể bán được ít nhất là ba mươi vạn Mark."

Sriffen đột nhiên chộp lấy ống nghe điện thoại, hét lớn: "Hoffmanl Bắn chết tên tướng quân kia cho tai Nhớ kỹ, đừng làm con ngựa bị thương!"

"Cái gì?" Franz kinh hãi: "Thật không quân tử!"

Sriffen cười lạnh: "Đối với dân tộc hạ đẳng không cần quân tử-"

Lúc này, trên sườn núi có thể nhìn thấy, xe tăng số 170 dừng lại.

Nó cách vị tướng quân cưỡi bạch mã kia còn khoảng một nghìn mét, Sriffen không hề nghi ngờ Hoffman sẽ bắn trúng mục tiêu.

Xe tăng số 170 bắt đầu xoay tháp pháo!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, phía sau vị tướng quân, một con quái vật thép từ làn khói trắng lao ra.

Con quái vật đó còn to lớn hơn tất cả xe tăng của Prosen đế quốc, bánh xích của hắn nghiền nát mũ sắt mà bại binh vứt bỏ trên đường, động cơ gầm rú vang vọng khắp thảo nguyên.

Chương 42: Nóng Nảy

Chuong 50: Canh dang bung chay

Chương 50: Cánh đồng bùng cháy

Vương Trung hét lớn với kíp lái xe số 67: “Bắn vào chiếc xe số 170 kial”

Sợ xạ thủ không nhìn thấy số 170 ở đâu, Vương Trung còn đưa tay chỉ về hướng của nó.

Bên trong xe tăng số 170, xe trưởng Hoffman đột ngột thay đổi mệnh lệnh: “Mục tiêu là chiếc xe tăng kia! Đừng sợ, xe tăng của người Ant chỉ là hàng rởm, chúng ta lại đang lắp đạn xuyên giáp! Tiêu diệt nó!”

Để thực hiện mệnh lệnh không được làm bị thương ngựa, Hoffman đã yêu cầu lắp đạn xuyên giáp.

Tuy đạn xuyên giáp có chứa thuốc nổ, nhưng kíp nổ sẽ không kích hoạt khi bắn trúng người.

Thiết kế này bắt nguồn từ kinh nghiệm mà đế quốc Prosen đã đúc kết được trong chiến dịch Castilia và chiến dịch Carolin, đạn xuyên giáp cần có khả năng xuyên qua một số mục tiêu mềm mà không phát nổ, như vậy mới có thể xuyên qua các mục tiêu như nhà gỗ để tấn công lực lượng thiết giáp của đối phương ẩn nấp phía sau.

Vì vậy, xạ thủ có kỹ thuật bắn súng tốt có thể sử dụng đạn xuyên giáp để tiêu diệt chính xác người cưỡi ngựa mà không làm bị thương con ngựa.

Giờ thì, quả đạn xuyên giáp này sẽ gánh vác nhiệm vụ đưa con quái vật khổng lồ của đối phương lên trời!

Hoffman vô cùng tự tin, ngay khi đối phương khai hỏa trước, hắn đã cảm thấy mình chiến thắng.

Viên đạn lao đi như tia chớp, găm trúng chiếc xe tăng khổng lồ, để lại một chuỗi tia lửa trên tấm chắn pháo.

Chiếc xe tăng khổng lồ vẫn tiếp tục tiến lên như không có chuyện gì xảy ra, đồng thời vừa di chuyển vừa hướng nòng súng về phía Hoffman.

Nó nổ súng!

Vì bắn khi đang di chuyển, nên phát bắn này đã găm thẳng xuống đất.

Chưa kịp để Hoffman thở phào nhẹ nhõm, viên đạn đã nảy lên và bắn trúng xe tăng số 170.

Hoffman: "Nhanh ——"

Vương Trung nhìn tháp pháo của xe số 170 bay lên trời, cười lớn.

Loại kíp xe át chủ bài này, sau này được trang bị xe tăng Tiger, Panther không biết sẽ giết chết bao nhiêu binh sĩ của mình.

Lúc này, ba chiếc xe tăng của đối phương dừng lại, có vẻ như sắp khai hỏa.

Vương Trung lập tức quay đầu ngựa, thúc ngựa phi nhanh!

Lúc chạy ngang qua xe số 67, Vương Trung còn vỗ nhẹ vào đỉnh tháp pháo, nói một câu chúc may mắn.

Ngay sau đó, Vương Trung lao vào làn khói.

Bên trong xe số 67, lái xe Ashmi hỏi: "Bá tước đến đây làm gì vậy?" Thiếu úy Shelyosha: "Ngươi không hiểu à? Phái chúng ta đi thực hiện nhiệm vụ cảm tử này, nên ngài ấy đích

thân đến tiền tuyến, thể hiện sẽ sống chết có nhau với chúng ta.”

Nói xong Shelyosha cười: “Bá tước có lẽ không biết, chúng ta căn bản không thể chết được.”

Pháo thủ cũng cười: “Tôi còn đang thấy thiếu kẻ địch để giết đây!”

Lắp đạn: “Đạn xuyên giáp, xong!”

“Dừng gấp!”

Xe tăng phanh gấp, rung lắc dữ dội khiến đầu mọi người đập vào lớp giáp, dù có mũ bảo hiểm chống va đập, nhưng sau khi lái xe tăng của quân Ant cả ngày, kíp lái cũng dễ bị bầm tím mặt mày.

Shelyosha: “Tìm kiếm mục tiêu gần đây! Chính là chiếc số 171 đó! Bắn!”

Tiếng pháo vang dội rung chuyển màng nhĩ của tất cả mọi người, toàn bộ khoang chiến đấu tràn ngập mùi thuốc súng.

Vỏ đạn bằng đồng thau rơi xuống sàn khoang chiến đấu, phát ra âm thanh leng keng.

Qua khe ngắm hẹp của xe trưởng, Shelyosha nhìn thấy chiếc số 171 dừng lại.

Lúc này, đòn phản công của đối phương cũng ập đến, tất cả mọi người trong xe đều có thể nghe thấy tiếng đạn xuyên giáp của đối phương bắn vào lớp giáp.

Ashmi hét lớn: “Nhiệt tình thật đấy!”

Lúc này lái xe không có việc gì làm, nên anh ta liền điều khiển súng máy đồng trục, bắn xối xả vào đội hình dàn hàng ngang của bộ binh đối phương.

Shelyosha: “Lắp đạn nổ mạnh! Tôi cảm thấy lũ xe tăng địch này không cần dùng đạn xuyên giáp! Đạn nổ mạnh còn có thể tiêu diệt bộ binh xung quanh.”

Lắp đạn đẩy viên đạn nổ mạnh vào nòng pháo, sau đó đóng chốt khóa nòng: “an nổ mạnh, xong!”

Shelyosha: “Xoay tháp pháo sang trái sáu độ, không, bảy độ! Bắn!”

Mặc dù khe ngắm của xe trưởng rất nhỏ, nhưng Shelyosha vẫn nhìn thấy chiếc xe tăng của đối phương bị ngọn lửa nhấn chìm, lính xe tăng Prosen mang theo lửa chạy ra khỏi xe tăng, chạy tán loạn.

“Đạn nổ mạnh hiệu quả! Tiếp tục nạp đạn nổ mạnh! Tiếp tục xoay tháp pháo sang trái!”

“Đạn nổ mạnh, xong!”

“Bắn!”

Sriffen hạ kính viễn vọng xuống, hỏi Tham mưu trưởng một cách sốt ruột: “Đây là xe tăng gì?”

Tham mưu trưởng và một vài sĩ quan tham mưu đang lật tung cuốn sổ tay nhận dạng xe tăng chiến trường do bộ tham mưu phát hành: “Chờ chút, đang tìm!”

“Vô dụng! Nhanh lên!”

Mắng xong đám tham mưu, Sriffen lại cầm lấy kính viễn vọng.

Chiếc xe tăng mang số hiệu chiến thuật 67 cứ thế dừng lại giữa con đường, lần lượt điểm danh những kíp xe tăng tinh nhuệ nhất dưới quyền Sriffen.

Lớp giáp của xe tăng Prosen, trước nòng súng to lớn kia như không tồn tại, bị bắn trúng là tiêu đời. Trong khi đó, các

cuộc tấn công của Prosen, bắn trúng đối phương chỉ như gãi ngứa, ngoài việc bắn ra tia lửa thì chẳng có tác dụng gì.

Trong chớp mắt, một nửa số xe tăng của đại đội đã biến thành đống sắt vụn, còn bộ binh thì còn thê thảm hơn, trên cánh đồng bao la không có lấy một chỗ ẩn nấp, bị súng máy của đối phương tàn sát bừa bãi.

May là lúa mì trên cánh đồng khá cao, bộ binh sau khi nằm xuống có thể che giấu được hình dáng.

Nhưng Thiếu tá Sriffen không thể nào vui nổi, lực lượng thiết giáp của hắn đâu thể nằm bẹp trong đám cỏi

Ưu thế về thiết giáp của Prosen, vậy mà bỗng chốc tan thành mây khói?

Tại sao lại có loại xe tăng như vậy?

Lúc này, Tham mưu trưởng cuối cùng cũng tìm thấy một chiếc xe tăng, bèn kêu lên: "Tìm thấy rồi! Là xe tăng T-34I Giáp trước dày 60 mml" (Trong lịch sử, quân đội Đức lúc đầu luôn coi KV-1 là T-34)

Sriffen: "Vậy là sáu mươi mi-li-mét sao? Sáu mươi mi-li-mét thì sao có thể cản được đạn xuyên giáp của chúng ta?"

Tham mưu trưởng: "Chờ chút, ở đây có một dòng ghi chú: Loại xe tăng này sử dụng giáp nghiêng, nếu bắn từ góc vuông thì độ dày hiệu dụng không thể coi là 60 mm…"

Sriffen sốt ruột: "Vậy thì phải làm sao?"

"Ở đây không có ghi. Bộ Tổng tham mưu cũng không có tài liệu…"

Sriffen chửi thê một câu.

Lúc này, Thiếu tá Franz đề nghị: "Phóng khói ngụy trang, yểm hộ số xe tăng còn lại rút lui, để bộ binh áp sát chiến đấu."

Sriffen suy nghĩ một chút, rồi gật đầu: “Chỉ có thể như vậy.”

Vương Trung phát hiện đối phương bắt đầu phóng khói.

Trong số xe tăng tấn công còn lại hai chiếc, tất cả đều bắt đầu rút lui.

Bộ binh của đối phương, dưới sự yểm trợ của khói, bắt đầu áp sát xe số 67.

Vương Trung có hack nên không sợ khói, nhưng Shelyosha thì không.

Lúc này, Vương Trung chợt nảy ra một ý, bèn cưỡi Bucephalus phi thẳng đến tòa nhà chính của trang viên nhà Boye, đây là trọng tâm phòng ngự của Yegorov.

“Yegorov! Nửa xích của đối phương có chiếc nào còn nguyên vẹn không?”

Yegorov ló đầu ra hỏi: “Còn một chiếc, có chuyện gì vậy?”

Vương Trung: “Tìm người mang theo súng phun lửa thu được hôm qua, mặc áo giáp của đối phương vào, lên xe nửa xích đi theo tôi!”

Bảy phút sau, một chiếc xe bọc thép chở quân Sd. Kfz. 251 được trang bị xong, trên xe có một trung sĩ mang súng phun lửa, hai hạ sĩ mặc giáp, mang theo súng tiểu liên, một binh nhất điều khiển súng máy hạng nhẹ MG 34 gắn trên xe, một thiếu úy thuộc trung đội vận tải lái xe.

Vương Trung vẫn cưỡi bạch mã, nhưng lấy thêm một khẩu súng tiểu liên, đeo băng đạn lên yên ngựa, nhin doi quan nho nay.

“Mọi người đi theo tôi, tôi bắn súng tiểu liên vê hướng nào thì phun lửa ve hướng đó.” Dặn dò ngắn gọn xong, Vương Trung lại thúc ngựa phi đi.

Bucephalus quả thực là ngựa chiến tốt, chạy đi chạy lại một hai cây số mà chỉ hơi toát mồ hôi, thể lực vẫn còn rất đồi dào.

Nó cõng Vương Trung, một ngựa dẫn đầu xông ra khỏi làng, chiếc Sd. Kfz. 251 phía sau phải rất vất vả mới đuổi kịp.

Vương Trung vừa phi nước đại, vừa quan sát bằng góc nhìn từ trên cao, đầu tiên, Vương Trung băng qua làn khói, đến bên cạnh xe tăng số 67, vỗ vỗ vào nắp hầm xe.

Shelyosha mở nắp chui ra: "Bọn chúng thả khói, thật gian xảo!"

Vương Trung: "Mọi người rút lui! Tôi đưa bộ binh đến hướng gió phóng hỏa, thiêu chết sạch chúng!"

Shelyosha cười: "Ý kiến hay đấy!"

Vừa nói, chiếc Sd. Kfz. 251 cũng lao qua làn khói, Vương Trung lập tức ra lệnh: "Rẽ về hướng gió! Đi theo tôi!"

Vương Trung quay đầu ngựa, đá vào bụng ngựa, Bucephalus phi nước kiệu một cách nhẹ nhàng và nhanh chóng.

Xe tăng số 67 cũng khởi động, lùi lại vào làn khói phía sau chưa tan hết. Chiếc Sd. Kfz. 251 thì đi theo Vương Trung về phía có gió.

Vương Trung phi nước đại ngược chiều gió, chạy thẳng đến khi sắp đụng phải toán bộ binh đang tiến lên của đối phương.

Sau đó, Vương Trung giơ súng tiểu liên lên, bắt đầu bắn về phía đã chọn. Bất kể có bắn trúng hay không, điều quan trọng nhất là chỉ hướng.

Chiếc Sd. Kfz. 251 chạy đến, xạ thủ súng máy bắn đạn lửa màu xanh lục về cùng một hướng.

Xạ thủ súng phun lửa đứng dậy, hướng về phía đạn lửa phun lửa.

Vương Trung: “Lái đi! Vừa đi vừa đốt! Không cần nhìn thấy kẻ địch!”

Vương Trung đã có thể nghe thấy tiếng la hét thảm thiết của quân địch trong làn khói.

Vương Trung: “Thiêu chết chúng!”

Thiếu tá Franz hạ kính viễn vọng xuống, không nỡ nhìn nữa.

Thảo nguyên mùa hè bốc cháy rất nhanh, ngọn lửa bắt đầu bùng lên từ hướng gió, chẳng mấy chốc sẽ lan ra khắp thảo nguyên.

Quân lính ẩn nấp trong đám cỏ đều có nguy cơ bị thiêu chết.

Franz không kịp xin chỉ thị của Sriffen, mà trực tiếp ra lệnh cho sĩ quan phụ tá: “Bắn pháo hiệu, rút quân! Ngoài ra, lệnh cho mọi người nhanh chóng dọn sạch một đường băng cản lửa trong đám cỏ, nếu không chúng ta cũng sẽ bị thiêu chết.”

Sriffen: “Tôi mới là chỉ huy đội chiến đấu!”

Thiếu tá Franz quay sang Sriffen: “Vậy thì, mời ngài ra lệnh đi, bây giờ không rút lui, quân ta cũng chỉ có nước biến thành phân bón cho đồng cỏ trong biển lửa mà thôi.”

Thiếu tá Sriffen đanh mặt lại, một lúc sau mới ra lệnh: “Rút quân, đồng thời dọn dẹp một vành đai cách ly trong đám cỏ. Lũ khốn kiếp, tại sao hôm qua chúng không phóng hỏa đốt đồng cỏ?”

“Có thể chúng không có súng phun lửa.” Thiếu tá Franz nói,‘Một vị tướng tài giỏi như vậy, không thể không nghĩ đến điểm này.”

Vương Trung trở lại đầu làng, nhìn ngọn lửa đang thiêu rụi thảo nguyên, vỗ đùi nói: "Mẹ kiếp, đáng lẽ tối qua mình phải tập kích ban đêm rồi phóng hỏa mới phải!"

Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa có biết bao nhiêu trận hỏa công, tập kích ban đêm, thậm chí là hỏa công kết hợp tập kích ban đêm, sao mình lại quên mất!

Là người Trung Quốc mà lại sơ suất như vậy!

Gia Cát Lượng ơi là Gia Cát Lượng, tôi làm ông mất mặt rồi!

Những người khác không biết Vương Trung đang nghĩ gì, ai nấy đều reo hò: "Ural"

"Thiêu chết chúng!"

"Đã đời quái"

"Ural"

Tiếng "Ura" vang lên khắp nơi, khiến người ta có cảm giác chiến ý của binh sĩ còn cao hơn cả ngọn lửa đang thiêu rụi đồng cỏ! Chương 51: Phòng ngự vòng ngoài

Vương Trung vốn dĩ còn mong ngọn lửa sẽ lan rộng, thiêu rụi đám người Prosen.

Kết quả là đối phương đã sử dụng máy ủi để dọn sạch một đường băng cản lửa, một số đám cháy nhỏ lẻ tẻ cũng bị dập tắt nhanh chóng bằng lựu đạn.

Hồi nhỏ, Vương Trung xem phim "Tiểu binh Trương Ca", trong phim, du kích đội đốt đồn, kết quả là quân Nhật ném lựu đạn dập tắt lửa, ban đầu Vương Trung còn tưởng là phim phóng đại, sau này nghe các cựu binh Bát Lộ Quân kể lại mới biết là thật.

Hóa ra trước kia, dù là phim dành cho thiếu nhi cũng có sự tham gia của những người từng trải qua chiến đấu thực tế làm cố vấn quân sự, khác hẳn với những bộ phim về kháng chiến sau này.

Xem ra loại chiến thuật hỏa công kiểu này không phải lúc nào cũng hữu dụng.

Đám cháy kéo dài đến tận bốn giờ chiều.

Vương Trung cưỡi bạch mã, nhìn thảo nguyên trước mặt đã bị thiêu rụi thành tro bụi, không khỏi nhớ đến khung cảnh nhìn thấy vào buổi sáng.

Sự khác biệt giữa hai khung cảnh khiến Vương Trung cảm nhận được rõ ràng sự tồn tại của chiến tranh.

Khung cảnh này khiến Vương Trung lại nhớ đến bài hát: "Sẽ có một ngày, khói bếp lại bay lên trên những ngôi làng, thoang thoảng đâu đây hương lúa chín…"

Bây giờ không phải lúc để hoài niệm.

Sau khi thiêu rụi hết cỏ dại, ngọn lửa dần dần tắt, đối phương có thể phát động tấn công trở lại bất cứ lúc nào.

Shelyosha từ tháp pháo của chiếc KV-1 cũng đã rút lui vê đầu làng thò đầu ra hỏi: "Thưa Bá tước, lần này chúng ta đánh như thế nào?"

Vương Trung: "Tôi đoán, bọn chúng sẽ lợi dụng khói để yểm trợ, dân dần áp sát mọi người. Vì vậy, chúng ta không thể bố trí xe của anh đơn độc ở bên ngoài như trước nữa.

"Tin tốt là ngọn lửa đã thiêu rụi hết cỏ, đối phương không thể nấp trong đám cỏ để ẩn nấp nữa. Tôi đề nghị chúng ta di chuyển xe đến bên cạnh ngôi nhà đó."

Vương Trung chỉ vào một ngôi nhà nhỏ ở phía tây nam, bên rìa làng.

Là ngôi nhà nằm bên rìa làng, ngôi nhà nhỏ đã bị tranh giành nhiều lần, mái nhà bị lật tung, trên tường còn có một số lỗ thủng lớn, toàn bộ kết cấu có vẻ như sắp đổ sập đến nơi.

Vương Trung: "Từ đó, pháo của xe anh có thể bao quát hai lối vào làng chính, còn chúng ta có thể bố trí hỏa lực chéo từ hai bên làng, yểm trợ cho xe của anh, bắn hạ tất cả những tên địch định xông lên ném lựu đạn.

"Chúng ta cũng có thể mai phục xạ thủ súng tiểu liên phía sau bức tường thấp hai bên xe của anh, khiến cho quân địch có đến mà không có về."

Shelyosha gật đầu: "Rất tốt. Nhưng tôi có một thắc mắc, tại sao lúc trước chúng ta không cố thủ tuyến phòng ngự bên ngoài làng? Tôi thấy các tòa nhà bên ngoài có rất ít dấu vết bị pháo xe tăng bắn trực tiếp."

Vương Trung: "Bởi vì phòng thủ bên ngoài làng rất dễ bị xe tăng của đối phương bắn trực tiếp, mà vũ khí chống tăng hiệu quả nhất của chúng ta là bom xăng Molotov vì vậy, chỉ khi dụ đối phương vào trong, chúng ta mới có thể tiêu diệt xe tăng của chúng trong cận chiến."

Vương Trung ngừng một chút, rôi bổ sung: "Lúc đó chúng ta có vài chiếc T-28, loại xe tăng này rõ ràng là không thể đối đầu với đối phương trên địa hình trống trải, phải không?"

"Đúng vậy." Shelyosha cười toe toét,'Giờ thì đã có chúng tôi, có thể đối đầu trực diện với đối phương trên địa hình trống trải, chúng tôi đảm bảo sẽ tiêu diệt đối phương trước khi chúng phá hủy được các ụ súng máy."

Vương Trung: "Đừng nói quá sớm, Thiếu úy, đối phương có thể sẽ sử dụng khói để che khuất tâm nhìn của chúng ta, đám Prosen này rất giỏi sử dụng khói."

“Vậy thì chúng ta có thể cơ động, vòng qua màn khói của chúng. Cứ giao cho tôi.” Shelyosha vỗ ngực tự tin nói.

Vương Trung vỗ vai Shelyosha, sau đó cưỡi ngựa đi thẳng đến trang viên nhà Boye, định bảo Yegorov điều chỉnh bố trí.

Kết quả là vừa đi được vài bước, Vương Trung đã thấy Yegorov dẫn theo một đám người đi tới.

Từ đằng xa, vị Trung đoàn trưởng này đã gọi to: “Tôi đoán là sau này chúng ta sẽ phải phát huy ưu thế hỏa lực ở vòng ngoài làng, nên tôi đã lệnh cho mọi người điều chỉnh vị trí. Về vị trí đặt súng máy, cậu cứ yên tâm đi.”

Vương Trung gật đầu, tuy rằng có hack hỗ trợ, nhưng dù sao bản thân cũng là một tân binh chưa có kinh nghiệm quân sự, hiện tại vẫn đang trong quá trình học hỏi.

Chuyện bố trí súng máy, cứ giao cho lính kỳ cựu Yegorov là hơn.

Tuy nhiên, Vương Trung vẫn phải dặn dò vài câu, thể hiện một chút vai trò của mình là Tư lệnh. Vương Trung nói: “Phải đảm bảo góc bắn! Yểm trợ đầy đủ cho xe số 67! Còn nữa, tổ chức một đội lính kỳ cựu giỏi cận chiến, bố trí xung quanh xe tăng, sẵn sàng tiêu diệt quân địch tìm cách tiếp cận.”

“Giao nhiệm vụ này cho Thượng sĩ Grigory là được.” Yegorov đáp,‘Có ông ấy ở đó, bộ binh của đối phương đừng hòng đến gần.”

Vương Trung gật đầu, quyết định trở về vị trí VIP của mình: Trên tháp nước!

Từ vị trí này có thể quan sát rõ ràng mọi thứ xung quanh, khi đối phương bắt đầu pháo kích thì có thể nhanh chóng rút vào hầm tránh bom trong nhà máy rượu.

Vương Trung vừa leo lên tháp nước, thì đối phương đã bắt đầu bắn khói.

Lần này lại không pháo kích chuẩn bị?

Vương Trung rất ngạc nhiên, vội vàng kiểm tra trận địa pháo binh của đối phương, e sợ đối phương giở trò gì, ví dụ như tháo pháo ra, khiêng lên tiền tuyến rồi lắp ráp lại để bắn thẳng.

Nhưng Vương Trung đã lo lắng quá mức, pháo binh của đối phương chắc là hết đạn thật rồi.

Chẳng lẽ đợt tập kích của chiếc Il-2 đơn độc vào buổi sáng đã phá hủy kho đạn của đối phương? Trên đời lại có chuyện trùng hợp như vậy sao?

Không đúng, phi công II-2 hẳn là cố tình nhắm vào nơi thoạt nhìn chất nhiều hàng hóa để bắn tên lửa, hoặc là muốn cho nổ tung đồ hộp, hoặc là muốn cho nổ tung đạn dược.

Làm tốt lắm! Vương Trung thầm khen ngợi không quân Ant. Tuy rằng khai chiến lâu như vậy mới lần đầu lộ diện, lại chỉ có một chiếc máy bay, nhưng các anh làm tốt lắm! Một ngày kịch chiến này, hỏa lực chuẩn bị của địch đã gây ra ít nhất sáu mươi phần trăm thương vong, số còn lại là tổn thất trong khi tác chiến tâm gần.

Đáng tiếc chỉ có một chiếc II-2, nếu có thể có một trung đội bốn chiếc, quân địch sẽ chẳng còn tâm trí đâu mà tổ chức tấn công nữa.

Lúc này, tại sở chỉ huy Quân đoàn 63 ở Bogdanovka.

Nói là sở chỉ huy Quân đoàn 63, nhưng trên thực tế Công tước Vostrom cũng đang ở đây.

Công tước Vostrom mang hàm Trung tướng, vì vậy sở chỉ huy Quân đoàn 63 hiện tại cũng là sở chỉ huy Tập đoàn quân

41.

Công tước đang nghiên cứu bản đồ, viên tham mưu phụ trách tình báo mà hắn ta tin tưởng nhất bước vào phòng bản đồ: “Thưa ngài, hôm nay chiếc máy bay tình nguyện yểm trợ Cao điểm Peniye đã trở về. Phi công báo cáo không nhìn thấy xe tăng của ta, mà là một nhóm bộ binh đang phòng thủ ở đó. Trong làng còn có cả bệnh viện dã chiến, từ trên không có thể nhìn thấy dấu chữ thập đỏ để tránh bị oanh tạc.”

Công tước chửi rủa: “Chuyện gì vậy? Không ai nói cho bọn chúng biết là tên khốn Prosen sẽ ném bom vào chữ thập đỏ hay sao? Lũ chó chết ấy, sợ lão binh hồi phục rồi lại ra tiền tuyến nên mới cố tình nhắm vào bệnh viện mà ném boml”

Viên tham mưu nhận ra sự lẫn lộn trong lời nói của Công tước, nhưng do dự một chút rồi cũng không dám lên tiếng.

Công tước chửi xong, thở hổn hển, rồi lại hỏi: “Sao lại có bệnh viện dã chiến ở đó? Bệnh viện dã chiến nào rút về đó?”

“Cái này thì tôi không rõ.” Viên tham mưu phụ trách tình báo dap,Hien tại có quá nhiều bệnh viện dã chiến bị mất liên lạc.”

Lúc này, Quân đoàn trưởng Quân đoàn 63 lên tiếng: “Ngày hôm qua có rất nhiều người dân địa phương dùng xe ngựa chở thương binh đến đây. Họ nói là từ bệnh viện dã chiến ở Rogneda.”

Công tước lập tức chạy tới bên cạnh bàn bản đồ để xem xét: ‘Rogneda? Chẳng phải quân ta ở đó đã bị tiêu diệt hoàn toàn rồi hay sao?”

“Xem ra là không phải. Những thương binh đó còn nói, họ thuộc Trung đoàn Amur số 3, hiện đang do Bá tước Rokossovsky chỉ huy.”

“Sao hôm qua không báo cáo cho ta?” Công tước chất vấn.

Quân đoàn trưởng giơ hai tay ra: “Tôi cũng vừa mới biết. Đêm qua, khi những thương binh ấy được người dân đưa đến đây thì tình hình rất hỗn loạn.”

Lúc này, Tham mưu trưởng Tập đoàn quân 41 lên tiếng tổng kết: “Vậy thì tình hình đã rõ ràng. Ngày hôm qua, Cao điểm Peniye phát tín hiệu câu viện, chứng tỏ ở đó có các tu sĩ thuộc Dòng Thánh Vịnh. Rất có thể là một số tu sĩ chạy thoát khỏi Rogneda đã gia nhập vào nhóm tàn quân trên đường rút lui.

“Sau đó, nhóm tàn quân này lại gặp phải tàn quân Tiểu đoàn 31, Trung đoàn Xe tăng số 4 - đơn vị vốn được giao nhiệm vụ phòng thủ Cao điểm Peniye - nên đã tập hợp lại để cố thủ tại đó “

Vị giám mục quân đội tháp tùng Tập đoàn quân 41 mở miệng: “Tôi cơ bản đồng ý với nhận định này. Mặc dù quân địch thường cố tình tàn sát các giáo sĩ, nhưng chắc chắn vẫn sẽ có một số người chạy thoát.”

Công tước chống hai tay lên bàn bản đồ: “Bá tước Rokossovsky này… Chẳng lẽ là gã em trai ăn chơi trác táng, bất tài vô dụng của Thái tử - Aleksei Konstantinovich Rokossovsky đó sao?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Sau nội chiến, thường dân cũng có thể trở thành sĩ quan, lúc này, tất cả các sĩ quan xuất thân thường dân có mặt đều im lặng, bởi vì họ không quen thuộc gì với vị Bá tước nổi tiếng này.

Còn Tham mưu trưởng Tập đoàn quân - người xuất thân quý tộc - thì buông một câu: “Ngoài gã Rokossovsky đó ra thì còn ai vào đây nữa? Biết thế này đã chẳng cần phái quân tiếp viện. Chắc chắn là tên công tử bột ấy sợ quá dẫn quân chạy

trốn! Quân địch chắc chắn cũng chẳng có gì ghê gớm, dù sao thì bộ binh cũng có thể chặn được."

Viên tham mưu phụ trách tình báo vội vàng xen vào: "Báo cáo của phi công cho thấy, lực lượng tấn công Cao điểm Peniye bao gồm lính thiết giáp và xe tăng của địch. Mặt khác, kết hợp với các thông tin tình báo từ các hướng khác, cá nhân tôi cho rằng, lực lượng đối diện với Cao điểm Peniye là một binh đoàn hỗn hợp do Thiếu tá Sriffen - người được tặng thưởng Huân chương Chữ thập sắt - chỉ huy."

Cả sở chỉ huy im phăng phắc.

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân cười lạnh: "Dùng một đám tàn quân mà lại chặn đứng được mũi tiến công của Prosen? Đó đều là những cựu binh dày dạn kinh nghiệm từng tham gia các chiến dịch ở Bohemia và Carolin, viên chỉ huy cũng là một kẻ cực kỳ tàn nhẫn! Nếu Bá tước Rokossovsky thực sự có tài như vậy, tôi de nghị sau khi hắn ta trở về, chúng ta nên điều hắn ta đến Loktev để chỉnh đốn lại đám tàn quân ở đó!"

Công tước trầm ngâm một lát rồi đáp: "Làm vậy cũng tốt, vừa hay để cho hắn ta và binh lính của hắn được nghỉ ngơi một chút."

Tất nhiên là Vương Trung không thể nào biết được những chuyện xảy ra ở sở chỉ huy phía sau. Toàn bộ sự chú ý của anh đều đang tập trung vào quân địch.

Nhờ có hack, Vương Trung có thể thấy rõ cách bố trí đội hình của quân địch phía sau làn khói.

Ngoài tuyến bộ binh dàn hàng ngang ở phía trước, quân Prosen còn phái một số xe tăng vòng ra phía sau, có vẻ như muốn tấn công vào sườn xe số 67.

Đáng tiếc là khả năng phòng thủ toàn diện của KV-1 rất tốt, ngoại trừ phần động cơ ở phía sau, những hướng khác gần như không có điểm yếu.

Hơn nữa, hiện tại xe số 67 đang dựa lưng vào đống đổ nát của một ngôi nhà, che khuất mất phần động cơ.

Lũ quỷ sứ Prosen lại sắp phải chịu thiệt rồi, nghĩ đến đây, Vương Trung cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Tên lính Prosen đầu tiên đã thò đầu ra khỏi làn khói!

Khẩu súng máy bố trí trên tâng hai lập tức khai hỏa. Không cần phải lo lắng xe tăng địch sử dụng pháo bắn thẳng để tiêu diệt, xạ thủ súng máy của Trung đoàn Amur số 3 giống như được tiêm máu gà, liên tiếp bắn hạ vài tên địch.

Số quân địch còn lại lập tức nằm rạp xuống đất.

Quân phục của chúng là màu đen, mặt đất nơi chúng nằm sau khi bị đốt cháy cũng chuyển sang màu đen, hiệu quả ngụy trang như vậy quả thực không tel

Vương Trung nằm mơ cũng không ngờ bộ quân phục màu đen của quân Prosen lại có tác dụng này.

Anh vẫn còn đang kinh ngạc thì quân địch đã ném lựu đạn khói. Phải thừa nhận rằng, quân Prosen quả thực là một đội quân tinh nhuệ, phản ứng rất nhanh, vị trí ném lựu đạn khói cũng rất chính xác.

Tuy nhiên, bên này cũng rút được kinh nghiệm, tiếp tục bắn về phía làn khói. Dù sao thì số đạn dược mà Tiểu đoàn 3 cướp được từ trạm quân nhu vẫn còn rất nhiều, bắn nhiều một chút cũng tốt, đỡ phải mang vác nặng nhọc khi rút lui vào buổi tối.

Càng lúc càng có nhiều quân địch trồi lên khỏi làn khói dày đặc, và hỏa lực súng máy do Yegorov bố trí cẩn thận lại tiếp

tục khai hỏa.

Không có sự yểm trợ của hỏa lực bắn thẳng, bộ binh khi đối mặt với súng máy chỉ còn biết bất lực chịu trận.

Huống chỉ còn có cả đạn pháo công phá mạnh mẽ của KV-1.

Trận đánh đang diễn ra vô cùng ác liệt, xe tăng của địch đã vòng ra đến sườn, nhắm vào xe số 67 khai hỏa.

Vương Trung nhìn thấy rất rõ ràng viên đạn xuyên giáp bắn trúng vào cạnh tháp pháo của xe số 67, cạo bay cả lớp sơn!

Trải qua hai ngày kịch chiến, đây là lần đầu tiên Vương Trung cảm thấy thư thái đến vậy.

Anh thậm chí còn cảm thấy mình như đang chơi game "Beach Head", thoải mái bắn vào những mục tiêu bất động.

Đúng lúc này, Vương Trung nghe thấy tiếng động cơ vọng xuống từ trên bầu trời.

Lần này không phải là từ hướng đông - nơi quân ta đang đóng giữ.

Anh lập tức kéo cao tâm nhìn, và nhận ra rằng, dường như tâm nhìn của anh đối với máy bay còn xa hơn so với tâm nhìn đối với mục tiêu mặt đất.

Có vẻ như cũng hơi vô lý đối với một bản hack.

Vương Trung nhìn thấy cả một phi đội Stuka đang bay về phía Cao điểm Peniye.

Hỏng rồi.

Vương Trung chỉ cần liếc mắt một cái là đã nhận ra ngay lập tức đây là những chiếc Stuka B-2, bởi vì anh đã từng lái loại máy bay này trong game. Anh biết rất rõ, với tải trọng tối

đa, loại máy bay này có thể mang theo một quả bom "khoai lang đất" 500 kg và bốn quả bom "khoai lang đất" 50 kg.

Loại bom 50 kg trừ khi ném trúng đích, nếu không rất khó có thể uy hiếp được KV-1. Nhưng quả bom 500 kg kia thì tuyệt đối không phải là thứ để đùa chơi.

Nhất định phải để cho xe số 67 di chuyển, mục tiêu cố định rất dễ bị bắn trúng.

Vương Trung lao xuống khỏi tháp nước, thoăn thoắt cởi dây cương cho Bucephalus, sau đó phi như bay ra khỏi làng. Chương 52: Khoảnh Khắc Ngày Hè Khó Quên

Vương Trung thúc ngựa phi nước đại, lao ra khỏi làng.

Phần lớn hỏa lực súng máy đều được bố trí trên tâng hai, vì vậy Vương Trung mới không bị hỏa lực của quân ta bắn trúng.

Khi anh phi ngựa đến gần kíp xe của Shelyosha, một phát đạn pháo của xe tăng địch bắn tới bị xe tăng số 67 bật ra, hất tung cả mũ của Vương Trung.

Lúc này, Vương Trung cũng chẳng còn tâm trí nào để ý đến chuyện đó nữa, vừa phi ngựa như bay vừa hét lớn: "Máy bay địch kìa! Nhanh di chuyển đi!"

Tiếng động cơ gam ru đã ap đến ngay trên đỉnh đầu, Vương Trung ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy bóng đen của những chiếc máy bay địch đang lượn lờ trên nền trời chiêu tà đỏ rực.

Vương Trung: "Di chuyển đi! Chạy về phía bụng máy bay địch! Loại Stuka này khi bổ nhào rất khó điều khiển, khó có thể bắn trúng mục tiêu di động!"

Tuy nhiên, kíp xe của Shelyosha lại chẳng có phản ứng gì!

Shelyosha vẫn làm theo đúng quy định, khi chiến đấu thì chui tọt vào trong tháp pháo, cộng thêm tiếng ôn ào của động

cơ xe tăng, có lẽ anh ta căn bản không nghe thấy tiếng Vương Trung gọi.

Vương Trung chưa bao giờ căm ghét trình độ kỹ thuật vô tuyến điện tồi tệ của Đế quốc Ant như lúc này.

Anh ngước nhìn những chiếc máy bay địch trên bầu trời, cảm giác như chỉ một lát nữa thôi sẽ nghe thấy tiếng rú rít chết chóc nổi tiếng của Stuka.

Đúng lúc này, anh nhìn thấy trên người một người lính bộ binh bên cạnh hình như đang mang theo lựu đạn khói thu được của địch, liên hét lớn: "Luu đạn khói đâu, đưa cho tôi!"

Người lính bộ binh đó lại chính là Trung sĩ Grigory. Nghe thấy tiếng Vương Trung gọi, anh ta lập tức cởi dây đạn đang treo lựu đạn khói, ném một cách chính xác lên yên ngựa của Bucephalus.

Vương Trung rút một quả lựu đạn khói, giật chốt rồi cầm trên tay. Nhưng do quá nóng ruột, anh cầm ngược quả lựu đạn, khói trắng phun thẳng vào mặt.

Vương Trung vội vàng ném quả lựu đạn khói đi, rồi lại rút một quả khác.

Sau đó, anh kéo nhẹ dây cương, điều khiển Bucephalus chạy ngược chiều gió, cố gắng dùng khói để che khuất xe tăng số 67.

Là một game thủ kỳ cựu của War Thunder, Vương Trung biết rất rõ việc "phát hiện mục tiêu" trên không khó khăn đến mức nào. Hơn nữa, khói trong thực tế còn di chuyển theo hướng gió, nếu trên chiến trường toàn khói thì máy bay địch chỉ có thể ném bom bừa.

Giữa lúc hỗn loạn, một tên lính Prosen bất ngờ xuất hiện ngay trước mặt Vương Trung!

Tên lính địch nhìn thấy con ngựa trắng cũng giật mình, ngẩn người ra một lúc mới sực nhớ là phải nổ súng, nhưng đã bị Bucephalus tung vó đá bay vào làn khói.

Vương Trung lúc này vẫn chưa kịp phản ứng, bởi vì anh không hề chuyển sang chế độ quan sát, cho nên không hề biết là quân địch đã áp sát đến gần như vậy!

Chạy lung tung thế này chẳng khác nào dẫn đường cho quân địch đến chỗ xe tăng! Anh vội vàng chuyển sang chế độ quan sát từ trên xuống, xác định vị trí của quân địch xung quanh.

Vừa chuyển sang chế độ quan sát, anh đã nhìn thấy những chiếc máy bay địch đang lượn vòng ngay trên đỉnh đầu.

Chẳng lẽ, công nghệ vô tuyến điện của quân địch đã đạt đến trình độ có thể liên lạc giữa không quân và lục quân, cho nên bọn chúng mới biết được mối đe dọa lớn nhất bên dưới là một chiếc xe tăng hạng nặng?

Chúng không xác định được vị trí chính xác của chiếc xe tăng nên không dám ném bom?

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Vương Trung nhìn thấy một sĩ quan bộ binh dưới mặt đất rút súng pháo hiệu ra, nhắm về phía vị trí của xe tăng số 67 bóp cò.

Viên đạn pháo hiệu màu đỏ vẽ một đường cong trên không trung, rơi xuống chỗ xe tăng số 67.

Lại còn cả dẫn đường mặt đất nữa! Đây mà là quân đội thời kỳ Barbarossa sao?

Vương Trung ở trên cao nhìn xuống còn thấy rõ ràng như vậy, máy bay địch tất nhiên là càng không thể bỏ qua.

Chỉ thấy những chiếc máy bay địch lật cánh, lao thẳng xuống.

Tiếng rú rít đặc trưng của Stuka như xé toạc màng nhĩ của Vương Trung.

Đúng lúc này, xe tăng số 67 bất ngờ chuyển động, không rõ là do bị khói che khuất tâm nhìn hay do nghe thấy "tiếng ru rít chết chóc".

Tóm lại, nó đã bắt đầu di chuyển.

Vương Trung thấy vậy, vội vàng kéo dây cương, quay đầu ngựa chạy. Lúc này, những gì anh có thể làm đều đã làm hết, còn lại chỉ có thể trông chờ vào vận may của kíp xe mà thôi.

Tiếng nổ đầu tiên vang lên, Vương Trung cảm nhận rất rõ ràng luồng khí nóng phả vào lưng.

Tiếp theo đó là một loạt những tiếng nổ liên tiếp. Chỉ nghe tiếng động thôi, Vương Trung cũng có thể đoán được là kíp xe số 67 lành ít dữ nhiều.

Chuyển sang chế độ quan sát, quả nhiên nhìn thấy xe tăng số 67 đã dừng lại, nằm im lìm trên mặt đất. Xung quanh là vô số những hố bom khổng lồ có thể nhìn thấy rõ ràng từ trên không.

Sau khi ném bom xong, những chiếc máy bay địch bắt đầu kéo lên cao. Có vẻ như chúng còn muốn tìm một góc độ thích hợp để ném nốt chỗ bom "khoai lang đất" 50 kg còn sót lại dưới cánh xuống.

Mặc dù so với các loại bom khác, bom 50 kg chỉ là loại bom "nhẹ". Nhưng đối với bộ binh mà nói, một quả bom như vậy chẳng khác nào một bình gas, cho dù có nằm rạp xuống đất, cũng có thể bị sóng xung kích làm cho trọng thương.

Lúc này, Vương Trung nhìn thấy Trung sĩ Grigory dẫn theo một toán lính mang súng tiểu liên lao lên phía trước, lợi dụng hố bom làm công sự, yểm trợ cho xe tăng số 67.

Vương Trung nhớ lại mệnh lệnh mà anh đã ra cho nhóm lính này trước đó là phải bằng mọi giá bảo vệ xe tăng, tiêu diệt những tên địch tiếp cận.

Cho dù không biết xe tăng có bị phá hủy hay không, mệnh lệnh này vẫn được tuân thủ một cách nghiêm ngặt.

Tin tốt duy nhất lúc này là, luồng khí cực mạnh tạo ra bởi quả bom 500 kg đã thổi bay toàn bộ khói mù. Nhóm của Grigory có tâm nhìn rất tốt, có thể phát huy uy lực của súng tiểu liên. Lính bộ binh địch tràn lên chỉ có sĩ quan là được trang bị súng tiểu liên, cho nên đương nhiên bị áp chế hoàn toàn về hỏa lực.

Bất ngờ, một quả lựu đạn từ trong đám quân địch bay thẳng về phía hố bom.

Trung sĩ Grigory vứt toẹt khẩu súng tiểu liên, đưa tay ra đỡ lấy quả lựu đạn, sau đó ném ngược trở lại.

Tiếng nổ vang lên, xé toạc một khoảng trống trong đám quân Prosen.

Nhưng thừa dịp súng tiểu liên ngừng bắn, càng nhiều lựu đạn hơn nữa được ném tới.

Trung sĩ Grigory rút chiếc xẻng công binh ra, hất tung từng quả lựu đạn như thể đang chơi cầu lông.

Siêu nhân Slavic xuất hiện rồi! Asttt nguyên bản!

Đúng lúc này, động cơ xe tăng số 67 bất ngờ gầm rú, phun ra một làn khói đen kịt.

Lũ quân địch vốn đang ồ ạt tràn lên bỗng nhiên dừng lại như bị điểm huyệt, kinh hãi nhìn con quái vật thép khổng lồ hồi sinh.

Súng máy đồng trục trên tháp pháo khai hỏa, những viên đạn lửa xé toạc bầu không khí, đập tan ý chí chiến đấu cuối

cùng của quân địch.

Nhưng mài

Những chiếc Stuka lại vòng trở lại!

Lúc này, Vương Trung đã chạy đến gần hỏa điểm súng máy ở rìa làng, liền hét lớn: "Bắn lên trời! Trên mặt đất toàn khói, có bắn cũng vô dụng!"

Mặt đất mù mịt khói, súng máy quả thực rất khó phát huy tác dụng.

Xạ thủ súng máy lập tức xoay nòng súng, nhưng lại nhận ra góc ngẩng không đủ. Lúc này, một binh sĩ vội vàng chạy đến, nâng hai chân súng máy lên cao hơn.

Xạ thủ bóp cò.

Những viên đạn lửa vô vọng đuổi theo những chiếc máy bay.

Đúng lúc này, một quả tên lửa xông thẳng lên trời xanh, phần đầu tên lửa lóe sáng rực rỡ như sao mai trên nền trời chiều.

Thần tiễn!

Chiếc máy bay dẫn đầu của phi đội địch vội vàng tìm cách né tránh, nhưng bị quả tên lửa bám riết, kéo theo một đường lửa và khói đen lao thẳng xuống mặt đất.

Những chiếc máy bay còn lại không rõ là còn bao nhiêu quả tên lửa nữa, vội vàng lật cánh bỏ chạy, men theo tầng trời thấp, lao về phía tây.

Lúc này, trên đỉnh núi, một quả pháo hiệu bay vút lên không trung.

Quả pháo hiệu màu vàng.

Chiều hôm qua, khi quân địch ngừng tấn công, Vương Trung cũng nhìn thấy quả pháo hiệu này.

Đây là tín hiệu ngừng tấn công.

Quả nhiên, lính bộ binh Prosen bắt đầu rút lui.

Sriffen không thể nào nhìn thấy tình hình phía trước, tâm nhìn hoàn toàn bị khói mù che khuất. Nhưng hắn ta có thể nghe thấy rất rõ tiếng động cơ xe tăng đã im bặt bỗng nhiên gầm ru trở lại.

“Xe tăng địch vẫn còn!” Sriffen gào lên trong vô tuyến điện/Đại bàng! Đại bàng! Yêu cầu tấn công lần hai! Dùng bom 50 kg!”

“Rõ! Lần này chúng tôi đã nhìn thấy xe tăng địch, lệnh cho bộ binh rút lui!” Giọng nói đầy tự tin của viên phi đội trưởng vang lên từ đầu dây bên kia,‘Đến lúc thể hiện kỹ thuật thượng thừa rồi.”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một quả tên lửa vút lên trời cao.

Sriffen: “Thần tiễn của địch!”

“Tôi nhìn thấy rồi, cầu mong Valhala phù hộ!”

Sau đó, liên lạc bị cắt đứt. Sriffen trừng mắt nhìn chiếc máy bay dẫn đầu kéo theo lửa và khói đen lao thẳng xuống mặt đất, thậm chí viên phi công còn không kịp nhảy dù.

Những chiếc máy bay còn lại như ong vỡ tổ, men theo tầng trời thấp, tháo chạy về phía tây.

Thiếu tá Franz: “Chết tiệt, không quân đúng là không đáng tin cậy!”

Nói xong, hắn ta quay người lại. Nhưng chưa kịp mở miệng, Thiếu tá Sriffen đã nói: “Rút quân!”

Sriffen quay đầu nhìn bầu trời, nói tiếp: "Trời sắp tối rồi. Chúng ta không có cách nào để đối phó với chiếc xe tăng hạng nặng của địch. Ở Carolin, chúng ta đã phải dùng pháo phòng không 88 mm để đối phó với xe tăng hạng nặng B1 của quân địch. Ngày mai, pháo binh phòng không sẽ đến đây."

Vương Trung cưỡi trên lưng Bucephalus, đứng lặng ở đầu làng.

Mặt trời đỏ rực như máu đang dần khuất bóng sau rặng núi phía tây, nhuộm một màu đỏ như máu lên toàn bộ cánh đồng.

Trải qua một trận chạy nước rống cộng thêm một cú đá trời giáng, vậy mà Bucephalus chỉ toát mồ hôi nhẹ, thậm chí còn chẳng thèm thở dốc.

Quân địch đã rút lui, có nghĩa là… nhiệm vụ đã hoàn thành?

Bây giờ còn hai tiếng nữa mới đến tám giờ, với tình hình này, có lẽ quân địch sẽ không tấn công nữa.

Vương Trung quyết định nhân lúc quân địch đã mất ý chí chiến đấu, tiến lên dò xem sao. Chỉ cần quân địch tổn thất nặng nề, chắc chắn chúng sẽ không dám khinh cử vọng động trong ngày hôm nay.

Anh khẽ thúc gót vào hông ngựa. Bucephalus như thể hiểu được ý chủ, lập tức bước những bước dài về phía trước, nghênh đón ánh hoàng hôn.

Gió thổi vi vu trên chiến trường, lùa qua mái tóc của Vương Trung.

Sriffen nhìn qua ống nhòm, thấy tên sĩ quan sáng nay dám cả gan khiêu khích hắn ta lại cưỡi trên lưng con ngựa trắng, nghênh ngang xuất hiện.

Hắn ta giương cao đầu, đứng thẳng người trên lưng ngựa, toát lên vẻ hiêu hãnh của người chiến thắng.

Sriffen nghiến răng ken két.

“Tên khốn kiếp! Điều pháo bộ binh nhắm vào hắn! Bắn chết hắn!”

“Thiếu tá, pháo bộ binh hết đạn rồi!” “Vậy thì dùng súng cối!”

“Súng cối không bắn chính xác được như vậy!”

“Vậy thì dùng súng máy! Gọi xạ thủ súng máy giỏi nhất đến đây!”

“Những xạ thủ súng máy giỏi nhất đều đã hy sinh cả rồi, thưa Thiếu tá!”

“Mở xe chỉ huy của tôi đến đây! Tôi muốn tự tay nghiền nát hắn!”

“Thiếu tá, anh bình tĩnh lại!”

Vương Trung nhìn kẻ thù đang hỗn loạn với ánh mắt khó hiểu, nhưng hắn cũng không có ý định truy cứu, dù sao mục tiêu đã đạt được, xác định kẻ địch tổn thất nặng nề không còn khả năng tiếp tục tấn công, có thể rút lui rồi.

Nếu như không phải hôm nay Bucephalus dũng mãnh phi thường, đá bay tên lính địch, có lẽ hắn đã chết rồi.

Vương Trung nghiêm túc tự kiểm điểm, sau này vẫn phải chú ý bảo toàn tính mạng.

Nói đến, vừa rồi xông ra ngoài dùng khói mù yểm trợ xe tăng, hắn vậy mà không hề có một chút sợ hãi.

Vương Trung bất giác nhớ tới hồi nhỏ có một bà lão đến trường học làm báo cáo.

Bà lão là y tá, với thân phận y tá đã lập được ba chiến công lớn (trước khi cải tổ không phân cấp bậc chiến công, chỉ có chiến công lớn nhỏ), bà tự giễu nói: "Bây giờ nhớ lại, tôi cũng thấy thật khó tin, trước kia bản thân vậy mà hoàn toàn không biết sợ hãi là gì.

"Hiện tại tôi ở trên đường, nhìn thấy người móc túi cũng sẽ lo lắng xem hắn có dao hay không, có đồng bọn hay không.

"Loại dũng khí khi ấy, giống như đã vĩnh viễn rời bỏ tôi rồi. Có thể là do ước mơ năm đó đã trở thành hiện thực rồi!"

Nói xong bà lão nở nụ cười rạng rỡ.

"Loại dũng khí khi ấy", hiện tại Vương Trung đã biết là "loại dũng khí" nào rồi.

Rõ ràng hắn đã xuyên không rồi, vậy mà lại sinh ra liên kết với những người tiền bối ở thời không ban đầu, cảm giác này thật kỳ diệu.

Mang theo cảm khái như vậy, Vương Trung trở lại trước mặt chiếc xe tăng số 67, nhìn Shelyosha đang băng bó vết thương: "Thế nào rồi?"

Shelyosha cười nói: "Vẫn sống. Tất cả đều sống. Nhưng mà ông bạn già này hỏng rồi."

Hắn võ vỗ vào đỉnh tháp pháo.

Vương Trung: "Có thể sửa được không? Tám giờ tối nay chúng ta phải rút lui rồi."

Shelyosha lắc đầu: "Không sửa được, phụ tùng chúng tôi mang theo đều bị nổ hỏng rồi, bây giờ động cơ vẫn có thể hoạt động, không biết khi nào thì nó cũng hỏng nốt, đến lúc đó chỉ có thể quay tháp pháo bằng tay thôi."

Lồng ngực Vương Trung đột nhiên thắt lại.

Hắn mơ hồ dự cảm được điều gì đó sắp xảy ra. Shelyosha nói: "Chúng tôi sẽ tiếp tục chặn đánh kẻ địch ở đây, chiến đấu đến viên đạn cuối cùng. Mọi người cứ yên tâm rút lui đi."

Khóe miệng Vương Trung run rẩy, hắn nghẹn ngào nói: "Không, tôi ra lệnh cho các anh, nhân đêm tối sửa chữa xe tăng, nếu đến tối muộn mà vẫn chưa sửa xong, thì bỏ xe tăng rút lui ve phía sau, chúng ta gặp nhau ở Bogdanovka."

Để Shelyosha không kháng mệnh, Vương Trung bổ sung một câu: "Đây là mệnh lệnh!"

Shelyosha chậm rãi lắc đầu, ánh hoàng hôn nhuộm đỏ gương mặt anh: "Đại nhân, chúng ta không thể bỏ lại xe tăng cho kẻ địch, nếu chúng sửa chữa được thì sẽ dùng nó để đối phó với chúng ta. Loại giáp mà kẻ địch không bắn thủng được, chúng ta cũng rất khó công phá. Hãy nghĩ xem nếu cỗ xe tăng già này rơi vào tay kẻ địch thì sẽ có bao nhiêu đồng đội của chúng ta bỏ mạng.

"Chúng ta bỏ xe thì phải phá hủy nó. Hiện tại thứ mà kẻ địch kiêng dè chính là nó, một khi nó bị phá hủy, chúng sẽ lập tức đuổi theo. Hãy tin tưởng tôi."

Vương Trung không nói nên lời.

Shelyosha tiếp tục nói: "Hãy đưa cho chúng tôi một túi thuốc nổ. Sau đó, chúng tôi sẽ chiến đấu đến giây phút cuối cùng, có thể dùng túi thuốc nổ kéo thêm vài tên địch chết cùng."

Vương Trung nhìn chằm chằm vào Shelyosha, phát hiện trong mắt anh ánh lên một tia sáng.

—— "Bây giờ nhớ lại, tôi cũng thấy thật khó tin, trước kia bản thân vậy mà hoàn toàn không biết sợ hãi là gì"

Vương Trung: "Tôi đồng ý với đề nghị của anh. Có thư từ gì muốn tôi gửi giúp không?"

“Có.” Shelyosha lấy từ trong túi áo ngực ra một lá thư, đưa cho Vương Trung: “Địa chỉ ghi ở trên đó rồi, phiền anh gửi giúp.”

“Tôi cũng co

“Của tôi nữa!”

Rất nhanh, tất cả thư từ của tổ lái xe tăng số 67 đều được giao cho Vương Trung.

Vương Trung cầm tập giấy mỏng trong tay, cảm giác nặng tựa ngàn cân.

Hắn nhìn thấy Shelyosha và toàn bộ tổ lái xe tăng, ai nấy đều nở nụ cười không sợ hãi.

Hắn cố gắng hết sức để không rơi lệ trước mặt những người thanh niên dũng cảm này.

Hắn cất những lá thư vào túi áo —— trong đó vốn đã có một phong thư dính máu.

Vương Trung cưỡi trên lưng ngựa, giơ tay chào người đã khuất.

Sau đó, hắn kiên quyết quay đầu ngựa, bước về phía đông.

Tám giờ tối.

Vương Trung buông tay xuống, nhìn đội ngũ đã tập hợp trên đường phố.

So với 38 tiếng trước, quy mô đội ngũ đã giảm đi rất nhiêu, hơn nữa hầu như ai cũng mang thương tích.

Nhưng, tất cả mọi người —— kể cả những người bị thương nhẹ trong bệnh viện dã chiến, đều tràn đầy tinh thần. Vương Trung xuống ngựa, đỡ một người bị thương lên, sau đó hạ lệnh cho toàn quân: “Toàn quân chú ý, bước đều!”

Đội ngũ lặng lẽ lên đường.

Vương Trung cũng bước đi.

Hắn nhìn thấy những người dân quyết định ở lại đều đứng bên đường, dùng ánh mắt phức tạp nhìn họ.

Vương Trung: "Hãy ngẩng cao đầu! Hãy để những người dân nơi đây nhìn thấy ý chí của chúng ta! Hãy để họ biết, chúng ta nhất định sẽ trở lại!"

Sau đó, tiếng bước chân chỉnh tê càng thêm vang dội.

Vương Trung cảm thấy vẫn chưa đủ, bèn hô lớn: "Sufang! Khởi động nào, hát một bài vui vẻ lên! Chúng ta là quân đội chiến thắng, phải có khí chất của người chiến thắng!"

Giọng hát của Sufang vang lên từ phía sau đội ngũ.

"Tôi nhớ một thị trấn nhỏ ở phương xa

"Yên bình, tĩnh lặng mà trâm buồn

"Có nhà thờ, nhà ga và một con đường rợp bóng cây

"Thỉnh thoảng tôi có thể nhìn thấy trong đám đông

"Bóng dáng người thương yêu quen thuộc…"

Càng ngày càng nhiều người tham gia vào dàn đồng ca.

"Nàng đội mũ che nắng màu xanh

"Mặc áo ngắn màu xanh

"Chiếc váy sâm màu tôn lên vóc dáng thiếu nữ

"Ôi, tình yêu thoáng qua của tôi!"

Đoạn điệp khúc vang lên, tất cả cùng hát, giai điệu bài hát và tiếng bước chân chỉnh tê hòa vào nhau, rừng lê chĩa đung đưa theo điệu nhạc, tựa như bức tường thành kiên cố bất khả xâm phạm!

"Tanya! Tanyushal Tatyana của tôi!

“Em có còn nhớ mùa hè nồng nàn ấy?

“Anh không thể nào quên khoảng thời gian đó

“Khoảng thời gian tràn đầy yêu thương ấy!”

Cơn gió mùa hè thổi qua đội ngũ, mang theo hơi thở nồng nàn của mùa hè.

Không biết ai đã huýt sáo tinh nghịch, như thể đang chế nhạo chiến tranh và quân xâm lược!

“Tanyal Tanyushal Tatyana của tôi!

“Em có còn nhớ mùa hè nồng nàn ấy?

“Anh không thể nào quên khoảng thời gian đó

“Khoảng thời gian tràn đầy yêu thương ấy!” Chương 53: Bình minh rạng rỡ trên vai anh

Lyudmila đi giữa đội ngũ, cùng với các y tá của bệnh viện dã chiến.

Cô không ngừng nhìn con ngựa trắng chở thương binh ở phía xa.

Sufang tò mò hỏi: “Nhìn ngựa trắng làm gì vậy?”

Lyudmila nhỏ giọng nói: “Trước đây anh ta tuyệt đối sẽ không nhường ngựa trắng cho thương binh đâu, tuyệt đối không.”

“Ai cơ?” Sufang nhất thời không phản ứng kịip/À/‘anh ta” ấy à, trưởng thành rồi đấy, phải gọi là… Đúng rồi, lột xác! Tôi từng đọc một cuốn sách về côn trùng, rất nhiều loài côn trùng khi còn nhỏ là sâu bọ, cuối cùng sẽ kết kén, sau khi phá kén chui ra sẽ biến thành bướm.”

Lyudmila nhìn Sufang: “Côn trùng ký? Cuốn sách do nhà sinh vật học Carolin viết à?”

“Hình như vậy.’

Lyudmila lắc đầu, tiếp tục nhìn con ngựa trắng: “Con người có thể thay đổi triệt để như vậy sao? Không phải nói giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời sao?

“Tôi lớn lên cùng anh ta, anh ta từ nhỏ đã là một tên khốn, lớn lên lại biến thành tên khốn nạn háo sắc… Thế mà bây giờ tôi lại thấy anh ta như biến thành một người khác.”

Lúc này, một y tá trung niên đi trước quay đầu lại nói: ‘Cô gái à, cô không biết đâu, đàn ông trải qua chiến tranh sẽ thay đổi.

“Đây là mẹ tôi nói đấy, bố tôi hồi nhỏ cũng là một tên khốn, sau này tham gia cuộc chiến với Anatolia, rồi con người ông ấy thay đổi hẳn!

“Mẹ tôi giờ đã không còn nhớ rõ chuyện hồi chiến tranh nữa, nhưng bố tôi thì vẫn nhớ, sư đoàn nào do vị tướng nào chỉ huy, vị tướng nào là anh hùng, vị tướng nào là kẻ bất tài, ông ấy đều nhớ rõ.

“Nếu có ông lão nào đến nhà chơi, họ có thể ngồi nói chuyện về những điều này cả ngày trong phòng khách.

“Chiến tranh đối với đàn ông giống như một phép màu vậy, sau khi trải qua chiến tranh, họ hoặc là bỏ mạng, hoặc là trở thành người đàn ông chững chạc.”

Bà y tá này rõ ràng là người hoạt bát, đã mở lời thì nói không ngừng nghỉ.

Cuối cùng, bà kết luận: “Chắc chắn bá tước cũng vậy. Những người lính bị thương trong bệnh viện đều bàn tán về hình ảnh bá tước cưỡi bạch mã xông pha giữa làn đạn, nếu họ là con gái, chắc đã bị anh ta hớp hồn từ lâu rồi!”

Sufang ngại ngùng nhìn sang chỗ khác.

Lyudmila vẫn cau mày: “Nhưng mà, lúc mới khai chiến, anh ta còn… Thôi, coi như tôi chưa nói gì cả. A Lyosha mà có thể khiến các cô gái mê mẩn ư, nhất định là có gì đó sai sai rồi.”

Bà y tá cười lớn.

‘Alyosha” Vương Trung lúc này nào còn tâm trí đâu mà quan tâm các cô gái đang nói gì, cứ đi được hai bước hắn lại ngoái đầu nhìn lại, bởi vì hắn luôn cảm thấy như nghe thấy tiếng nổ.

Yegorov đi bên cạnh an ủi: “Địch bị tổn thất nặng hơn chúng ta, ban đêm sẽ không tấn công đâu. Có lẽ ngày mai xe tăng sẽ được sửa xong, bọn họ có thể đến Bogdanovka hội hợp với chúng ta.”

Vương Trung gật đầu: “Hy vọng là vậy. Nếu đêm nay quân địch không tấn công, chúng ta nên để họ rút lui.’

“Họ muốn cho nổ xe tăng, xe tăng nổ thì quân địch sẽ phát hiện ra.” Yegorov ngừng một chút, rồi nói tiếp: “Hơn nữa, biết đâu họ có thể cố thủ thêm một ngày trên Cao điểm Peniye, cho Tập đoàn quân 63 ở Bogdanovka thêm thời gian củng cố phòng tuyến.”

Pavlov nói thêm: “Họ đến từ Bogdanovka, họ biết rõ tình hình phòng tuyến hiện tại, rất có thể họ cố ý ở lại đấy.”

Vương Trung gật đầu: “Nếu vậy, chúng ta phải kế thừa ý chí của họ, tiếp tục chiến đấu.”

“Đó là điều đương nhiên.”

Vương Trung lại hỏi: “Thủ tục xin huân chương như thế nào?”

Mặc dù một sĩ quan hỏi câu này có vẻ kỳ lạ, nhưng thân phận thật sự của Vương Trung là một công tử bột ăn chơi trác

táng, hỏi ra câu này cũng chẳng có gì lạ.

Pavlov chép miệng: “Giấy đề nghị khen thưởng phải có chữ ký của cha xứ, ngài đã cho người bắn chết cha xứ rồi.”

Vương Trung sửa lời: “Tôi cho người bắn chết tên gián điệp giả dạng cha xứ.”

Yegorov quay lại hỏi: “Này, trong quân còn cha xứ nào không?”

Trong bóng tối có người đáp: “eu chết hết rồi, Trung đoàn trưởng. Cha xứ thường là những người chết đầu tiên.”

Yegorov bất lực xua tay với Vương Trung.

Pavlov lại nói: “Tình hình của chúng ta khá phức tạp, sở chỉ huy cấp trên đã bị tiêu diệt hoàn toàn, tất cả đều ở lại Rogneda rồi. Giáo đoàn cũng chỉ còn lại một nhóm nhỏ.

“Chúng ta thậm chí còn không biết sau khi đến Bogdanovka sẽ do ai chỉ huy.”

Vương Trung: “Ai chỉ huy không quan trọng, có thể đánh quân Phổ là được.”

Lúc này, hắn đột nhiên nhớ ra một chuyện quan trọng, vì mải mê chiến đấu, hắn hoàn toàn không biết hôm nay là ngày bao nhiêu.

Vì vậy, hắn giả vờ hỏi bâng quơ: “Liên tục đánh nhau thế này, tôi suýt nữa quên mất hôm nay là ngày bao nhiêu rồi.”

Pavlov: “Ngày 29 tháng 6, ngày Chủ nhật đầu tiên sau khi chiến tranh bùng nổ - chết tiệt, hóa ra hôm nay là Chủ nhật!”

Yegorov cũng chợt nhớ ra: “Đã một tuần kể từ khi chiến tranh bùng nổ sao? Tôi nhớ rồi, tối hôm trước ngày khai chiến, tôi định đi xem biểu diễn nghệ thuật, nên đã mua vé xem kịch ở Rogneda, kết quả là ngủ quên mất, vỗ tay cũng không tỉnh.”

Vương Trung gãi đầu: “Mới một tuần thôi sao?”

“Đúng vậy, mới một tuần. Thế mà Rogneda đã thất thủ, tốc độ hành quân của quân Phổ nhanh hơn chúng ta trong Chiến tranh mùa đông và Nội chiến nhiều.” Pavlov chép miệng,Tuy là kẻ thù, nhưng phải thừa nhận chúng rất mạnh.”

Vương Trung: “May mà quân địch hành quân nhanh, nên chúng ta không bị pháo hạng nặng tấn công, nếu pháo hạng nặng của chúng khai hỏa, thì số quân ít ỏi còn lại của chúng ta sẽ bị xóa sổ.”

e

Nói rôi hắn nhớ lại cảm giác bị pháo 381mm của hải quân địch bắn phá, hắn thành tâm hy vọng sẽ không phải trải qua lần nào nữa.

Lúc này, phía đông bắt đầu hửng sáng, Vương Trung nhìn đồng hồ, thấy trời sắp sáng rồi.

Không ngờ đã đi bộ cả đêm.

Nhưng Vương Trung không hề cảm thấy mệt mỏi. Trước khi nhận ra đã đi bộ cả đêm, hắn hoàn toàn không cảm thấy chân có chút khó chịu nào, bây giờ mới bắt đầu thấy chân hơi sưng tấy, có cảm giác mệt mỏi sau khi đi bộ đường dài.

Vương Trung: “Bao giờ thì đến Bogdanovka?”

Lúc này, một binh sĩ trinh sát cưỡi ngựa xám chạy về, giơ tay chào Vương Trung: “Bẩm Bá tước, phía trước có một trang trại!”

Yegorov: “Có giếng nước không?”

“Có ạ, Trung đoàn trưởng.”

Yegorov lập tức quay sang Vương Trung: “Tôi đề nghị nghỉ ngơi mười lăm phút ở trang trại, tranh thủ đổ đầy nước.”

Lúc này Vương Trung mới cảm thấy mình toát mồ hôi rất nhiêu, miệng cũng khô khốc.

Vì vậy, hắn gật đầu: "Nghỉ ngơi ở trang trại. Bố trí lính canh, đề phòng quân địch truy kích."

Yegorov lập tức quay đầu lại hạ lệnh.

Nói là trang trại, thực chất chỉ là một dãy nhà cấp bốn cộng thêm chuồng ngựa và kho thóc, xung quanh xây tường rào thấp.

Kho thóc là loại kho cao vút, vừa nhìn thấy kho thóc là Vương Trung lại muốn leo lên để quan sát xung quanh.

Đối với hắn lúc này, những tòa nhà cao tầng giống như tháp canh trong game Assassins Creed, có sức hấp dẫn kỳ lạ, khiến người ta muốn leo lên.

Trong trang trại có một gia đình ba thế hệ sinh sống, dưới sự dẫn dắt của ông lão Aleksandr, họ ra đón đoàn người của Vương Trung.

"Vị đại nhân này,' ông lão nhìn đội quân đang tiến vào sân/Là thua trận sao? Quân Phổ sắp đến rồi phải không?"

Vương Trung: "Chúng tôi đã chiến thắng, thành công chặn đứng nhiều đợt tấn công của quân địch, hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ chặn hậu. Ông à."

Ông lão: "Vậy ra là vậy, thế nên quân Phổ sắp đến rồi, phải không?"

"Đúng vậy, ông hãy cùng chúng tôi sơ tán đi, ở Bogdanovka có phòng tuyến của chúng tôi."

Vương Trung nói xong, Pavlov nói thêm: "Tàu hỏa ở đó chắc vẫn còn hoạt động, hãy lên tàu về phía đông đi!"

Ông lão lắc đầu: “Tôi và bà nhà già yếu rồi, đi không nổi nữa, hay là các cậu đưa con dâu và hai đứa cháu của tôi đi? Con trai tôi gia nhập quân đội ngay ngày đầu tiên chiến tranh bùng nổ. “Hôm đó, nó còn nói chúng ta sẽ nhanh chóng đánh bại quân địch, nếu không nhanh chân gia nhập quân đội thì sẽ không có cơ hội lập công, nó còn nói muốn được phong tước nữa!”

Nói đến đây, ánh mắt ông lão tràn đầy đau buồn: “Chẳng lẽ chúng ta không thể nhanh chóng đánh bại quân địch sao?”

Vương Trung: “Đúng là như vậy. Pavlov, bệnh viện dã chiến chắc vẫn cần y tá chứ? Hãy để cô ấy gia nhập.”

Pavlov lộ vẻ khó xử: “Phụ nữ thì được, nhưng còn bọn trẻ…”

Vương Trung: ‘Hãy để bọn nhỏ đi cùng, phía sau chắc chắn sẽ có trại trẻ mồ côi, đến lúc đó gửi chúng vào đó là được.”

“Vâng.”

Pavlov ra hiệu cho con dâu ông lão đi theo.

Đúng lúc này, trên bầu trời vang lên tiếng động cơ.

Trung sĩ Grigory, người vẫn luôn cảnh giới bên cạnh Vương Trung, hô lớn: “Nap xuống!”

Vương Trung: “Đừng lo, máy bay của chúng ta đấy.”

Hắn đã nhìn thấy chiếc máy bay bay tới từ hướng đông qua góc nhìn của mình.

Những người lính vừa mới đứng dậy đã vội vàng nấp xuống, một chiếc Il-2 xuất hiện từ phía đông trong ánh bình minh.

Yegorov lẩm bẩm: ‘Số hiệu giống hệt chiếc hôm qua, là một chiếc.”

Vương Trung: “La chiếc máy bay đã giúp đỡ chúng ta hôm qual”

Trung sĩ Grigory dẫn đầu hô vang: “Ural”

Tiếng hô vang “Ura” vang dội, chiếc máy bay lướt qua đầu mọi người, có thể nhìn thấy rõ ràng những quả rocket gắn dưới cánh.

Hình như phi công nghe thấy tiếng hô vang dưới mặt đất, nên đã cho máy bay nghiêng sáu mươi độ, từ buồng lái nhìn xuống, giơ tay chào mọi người.

Vương Trung có cảm giác, hành động chào theo nghi thức quân đội này đã khiến cho tất cả những nỗ lực chiến đấu trước đó của họ trở nên thật ý nghĩa - không đúng, những nỗ lực chiến đấu đó tất nhiên là có ý nghĩa, nhưng hành động chào này đã khiến cho ý nghĩa đó trở nên chân thực hơn.

Hắn cũng giơ tay chào phi công từ dưới mặt đất, bày tỏ lòng biết ơn đối với sự giúp đỡ của anh ta ngày hôm qua.

Sau khi lướt qua nông trang, máy bay quay trở lại tư thế bình thường.

Lúc này mặt trời rốt cuộc cũng ló dạng ở phía đông, nắng sớm tươi đẹp rơi xuống người Vương Trung.

Chương 43: Địch Đã Kéo Tới

Chương 54: Rokossovsky từ địa ngục trở về

Chương 54: Rokossovsky từ địa ngục trở về

Ngày 29 tháng 6 năm 914, Chủ Nhật, ngày thứ 7 chiến tranh.

Buổi sáng 07:30, Trung tá Aleksei Konstantinovich Rokossovsky dẫn đầu số quân còn lại cuối cùng của Rogneda đến Bogdanovka.

Vương Trung thực ra đã nhìn thấy phòng tuyến của Sư đoàn 63 từ trước cả khi trinh sát báo cáo.

Để tránh gây chú ý, anh cố tình đợi ky binh trinh sát trở về báo cáo mới hạ lệnh: "Đi báo cho quân ta ngay, chúng ta là Trung đoàn Amur số 3 trấn giữ Cao điểm Peniye, đi cùng chúng tôi còn có tiểu đoàn hậu cần của Rogneda và bệnh viện dã chiến. Không được nổ súng."

Lính trinh sát chào theo nghi thức quân đội, quay đầu con ngựa xám nhỏ rồi phi như bay đi.

Vương Trung rời khỏi hàng ngũ, đứng oai vệ như một sĩ quan, gọi to: "Các chiến sĩ! Tôi biết các bạn đã chiến đấu cả ngày lẫn đêm, vô cùng mệt mỏi!

"Nhưng bây giờ, chúng ta có một nhiệm vụ mới! Chúng ta phải thể hiện khí thế của đội quân chiến thắng, phải cổ vũ tinh thần cho đồng đội! Hãy cho họ thấy quân Prosen có thể bị đánh bại!

"Toàn thể đứng nghiêm!"

Đội quân trước mặt Vương Trung lập tức dừng lại, mệnh lệnh được truyên xuống dưới.

Rất nhanh sau đó, toàn bộ đội quân đã dừng lại.

Vương Trung: "Ngoảnh mặt sang phải! Nhìn thẳng! Ngẩng cao đầu, giữ thẳng hàng ngũ! Bước đều - tiến!"

Bước chân hỗn loạn lúc trước giờ đã trở nên đều nhịp, tất cả như đang cùng đồng thanh hô.

Vương Trung đứng trên ụ đất, nhìn rừng súng di chuyển qua trước mặt, hài lòng gật đầu.

Tuy anh cảm thấy lúc này nên hát một bài gì đó, nhưng nghĩ đến việc các chiến sĩ đã quá mệt mỏi nên thôi.

Lính của Trung đoàn 510, Sư đoàn 75, Quân đoàn 63 dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn đội quân quần áo xộc xệch nhưng tinh thần hừng hực khí thế này.

Trung tá Borokino từ trong hầm chỉ huy của mình đi ra, đứng trên sườn núi quan sát đội quân nhỏ.

Linh mục quân đoàn đứng bên cạnh ông, tán thưởng: "Tuy nhìn rất thê thảm, nhưng tinh thần ai nấy đều phấn chấn. Sao tôi có cảm giác đây không phải là tàn quân, mà là đội quân vừa chiến thắng trở về nhỉ?"

Borokino: "Ông không biết à? Bọn họ phá vòng vây từ Rogneda, sau đó không được bổ sung quân số mà vẫn chặn được một mũi tấn công của lũ Prosen ở Cao điểm Peniye. Chỉ riêng xe tăng đã bắn cháy mấy chục chiếc."

"Ồ"" Vị linh mục thốt lên đầy thán phục/'Thật lợi hại. Ai chỉ huy họ vậy?"

"Bá tước Rokossovsky.'

Vị linh mục sững người, quay phắt lại nhìn vị Trung tá với ánh mắt khó tin: “Ai cơ?” “Rokossovsky.’ Borokino lặp lại.

“Rokossovsky nào?” Linh mục lại hỏi, dù sao cái họ Rokossovsky ở Livonia và Moravia cũng khá phổ biến, một phần Đế quốc Ant thống trị những khu vực này, để củng cố quyền thống trị đã từng để cho quý tộc địa phương và quý tộc bản địa trao đổi đất phong.

Borokino: “Chính là Rokossovsky kém tôi 5 khóa, tốt nghiệp đứng cuối lớp ấy.”

“Cái Rokossovsky đó á?” Vị linh mục kinh hãi.

Borokino chỉ tay vào đội ngũ: “Nhìn kìa, chính là người đang đi bên cạnh hàng quân đó. Nhìn hắn to khỏe thế thôi, chứ chỉ là tập luyện để tán gái thôi.”

Vị linh mục nhìn Rokossovsky từ xa, nói: “Sao tôi thấy khác với lời đồn nhỉ? Bây giờ trông anh ta ít nhất cũng ra dáng một vị tướng dày dạn kinh nghiệm sa trường.”

Borokino mím môi, không trả lời.

Đột nhiên, ông tiến lên hai bước, gọi to: “Aleksei KonstantinovichI”

Lúc này, Vương Trung nghe thấy tên mình cũng chẳng còn thấy lạ lẫm nữa.

Anh ngẩng đầu lên, nhìn thấy một vị Trung tá hoàn toàn xa lạ.

Hỏng rồi, anh thâm nghĩ, ông anh là ai vậy?

Nhưng anh nhanh chóng nhớ ra, góc nhìn từ trên cao xuống sẽ hiện tên quân ta, liền lập tức chuyển sang, ghi nhớ tên rồi chuyển về.

“Borokino Alexandrovich, chào ông!”

“Nghe nói trận này cậu đánh hay lắm!” Đối phương nói.

Vẻ mặt Vương Trung tối sam lại.

Nếu là trước kia, chắc chắn Vương Trung đã vênh váo tự đắc rồi.

Nhưng lúc này, nghe thấy lời khen ngợi, anh không tài nào vui nổi.

Anh nhớ đến những người đồng đội đã hy sinh trong trận chiến.

Anh nói: “Vẫn chưa đủ tốt. Tôi làm chưa đủ tốt. Ông xem, Alexandrovich, ông nhìn đội quân của tôi đi, chỉ còn lại lác đác vài người trở về, mà ai nấy đều mang thương tích. Tôi làm chưa đủ tốt.”

Đối phương ngẩn người: ‘Hả? Ờ… Cậu là Aleksei Konstantinovich Rokossovsky chứ?”

Vương Trung chỉ gật đầu.

Đối phương hoàn toàn không biết nói gì: “Ờ… Vậy là tốt lắm rồi! Dù sao các cậu cũng là đã phá vòng vây, lại còn kiên trì chiến đấu một mình, vậy là tốt lắm rồi!”

Vương Trung chỉ gật đầu, cứ thế dẫn quân đi qua trước mặt “người quen”.

Borokino nhìn Rokossovsky, lại nhìn vị linh mục quân đoàn.

Vị linh mục nói: “Trông anh ta có vẻ rất tự trách, cảm thấy mình đánh chưa tốt. Hóa ra Bá tước Rokossovsky là người như vậy…’

Borokino sờ sờ cằm: “Không đúng, chắc chắn là có gì đó sai sai.” Lúc này, Tham mưu trưởng từ trong hầm chỉ huy chui

ra, nhắc nhở: “Chúng ta nên báo cáo việc đội quân của Bá tước Rokossovsky đi qua khu vực phòng thủ của chúng ta.”

“À ừ, báo cáo ngay. Tôi phải gọi điện thoại.”

Đội quân của Vương Trung vừa đến ngoại 6 Bogdanovka thì một chiếc xe Jeep chạy đến chặn đầu.

Trên xe nhảy xuống một Thiếu tá đeo băng tay tham mưu, lớn tiếng hỏi: “Các anh là Trung đoàn Amur số 3 phải không?”

Yegorov bước lên: “Vâng, có chuyện gì vậy?”

Vị Thiếu tá gật đầu: “Công tước Vostrom ra lệnh bố trí chỗ ở và cung cấp lương thực, thuốc men cho các anh, nhà đã dọn dẹp xong rồi, cơm nước cũng đã chuẩn bị xong, mời đi theo tôi.”

Những người lính vừa rồi còn đang cố gắng ngẩng cao đầu ưỡn ngực, lập tức reo hò vui mừng.

Hai mươi phút sau, tất cả binh sĩ và thương binh dưới quyền Vương Trung đều được bố trí vào một ngôi trường, bệnh viện dã chiến cũng được dựng lên.

Trên sân thể dục của trường học bày biện rất nhiều bàn ghế dài, trông như một nhà ăn.

Những người lính mệt lả vừa nghe thấy mệnh lệnh giải tán là lập tức chạy đến ngồi xuống bàn.

Bên cạnh nhà ăn là “phòng bếp”, được xây bằng đá đơn giản, đặt những chiếc nồi quân dụng cỡ lớn, một đội nấu ăn dã chiến gồm các cô gái trẻ của Bogdanovka đang bận rộn nấu nướng.

Các cô gái quấn khăn trùm đầu in hoa, xắn tay áo, hăng say làm việc bên cạnh những chiếc nồi lớn.

Nhìn thấy các cô gái, tinh thần của những người lính mệt mỏi như được tiếp thêm sức lực, không ít người huýt sáo và gõ bát.

Nhưng các cô gái vẫn mải mê nấu nướng, ngoài mỉm cười ra thì chẳng buồn để ý đến họ.

Vương Trung đứng bên cạnh nhìn bọn họ, thâm nghĩ các cậu đổi gu nhanh thật đấy, tối qua còn đang chìm đắm trong nỗi đau mất mát đồng đội, sáng nay đã bắt đầu tán tỉnh các cô gái rồi.

Nhưng, cũng có thể là vì đã chứng kiến sự tàn khốc của chiến trường, biết đâu lần sau sẽ bỏ mạng ở đó, nên mới tranh thủ tán tỉnh các cô gái.

Ai mà biết được.

Vương Trung không định trách móc những người lính may mắn sống sót, anh chỉ đứng bên cạnh nhìn họ với ánh mắt trìu mến.

Khoan đã, nói đến Lyudmila, hình như cô ấy và gã mà mình nhập vào có thể gọi nhau bằng biệt danh, chẳng lẽ cô ấy là vị hôn thê của mình?

Sau khi xuyên không được nhiều ngày như vậy, đây là lần đầu tiên Vương Trung nghĩ đến khả năng này.

Phải hỏi cho rõ mới được.

Đúng lúc Vương Trung quay đầu tìm Lyudmila thì một chiếc xe .Jeep chạy vào trường học, dừng lại bên cạnh chiếc xe của vị Thiếu tá tham mưu đã sắp xếp chỗ ở cho họ.

Từ trên xe bước xuống hai người đàn ông lực lưỡng mặc quân phục giáo hội, trên mũ có viền xanh.

Một người lính cấp bậc Hạ sĩ trong nhà ăn nhìn thấy chiếc mũ viền xanh trước tiên, lập tức huých vào người đồng đội

đang huyt sáo trêu ghẹo các cô gái, ra hiệu im lặng.

Người lính huýt sáo khó chịu quay đầu lại, vừa nhìn thấy chiếc mũ viền xanh lập tức ngồi ngay ngắn, mặt mày tái mét như gặp ma.

Những người khác tò mò quay lại nhìn, kết quả là lập tức im bặt, còn dùng tay ra hiệu cho những người vẫn đang chú ý đến các cô gái.

Cả nhà ăn bỗng chốc im phăng phắc.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào hai thẩm phán của Tòa án dị giáo.

Hai người đi thẳng đến trước mặt Vương Trung, giơ tay chào theo nghi thức quân đội: "Trung tá Aleksei Konstantinovich Rokossovsky?"

Vương Trung đáp lễ: "Là tôi. Hai vị có việc gì?"

"Chúng tôi nhận được báo cáo rằng ngài đã hy sinh."

"Vậy thì tôi có thể chỉ cho hai vị con đường trở về từ địa ngục." Vương Trung bình tĩnh đáp.

Những chiến trường mà Vương Trung đã trải qua, nói là địa ngục cũng không ngoa, anh thực sự đã trở về từ địa ngục.

Tất nhiên, anh thực sự đã chết.

Aleksei Konstantinovich Rokossovsky bây giờ đã thực sự lột xác, trở thành một con người khác.

Có một thoáng, Vương Trung nghĩ, chẳng lẽ Tòa án dị giáo đã nhận ra điều gì đó, coi mình là chiến binh của quỷ dữ hay gì đó tương tự?

Dù sao thì ở thế giới này, Chúa cũng dẫn đường cho mũi tên, vậy thì có quỷ dữ cũng chẳng có gì lạ, phải không?

Vị thẩm phán có thêm một ngôi sao trên vai lên tiếng: "Chúng tôi nhận được thông tin ngài vẫn còn sống từ Sergei Nikolayevich Romanov, được biết về việc chỉ huy của ngài trước khi đến Cao điểm Peniye.

Phản ứng đầu tiên của Vương Trung là: "Ai cơ?"

Sau đó, anh nhớ ra, Sergei Nikolayevich Romanov chính là "người tình của nữ Công tước" đã đổi quân cho mình.

Trước ngọn đồi phía tây Cao điểm Peniye, Đại úy Rubakov vì quá căng thẳng đã nhầm Vương Trung là quân Prosen nên đã bắn một phát, lúc đó Sergei bị ngã vỡ đầu, nhất quyết không chịu rời khỏi bệnh viện dã chiến, Vương Trung chỉ đành phải để anh ta lên xe ngựa của dân làng cùng với những người bị thương nặng, đưa về phía sau.

Vương Trung: "Thượng úy Sergei vẫn khỏe chứ?"

Vị thẩm phán lộ vẻ mặt chán ghét: "Khỏe lắm, suốt ngày đòi chúng tôi đưa anh ta về sau, đưa đến St. Petersburg, như thể có nữ Công tước nào đó đang đợi anh ta ở đó."

Vương Trung nhíu mày, chẳng lẽ gã trai bao của nữ Công tước là thật? Nữ Công tước giờ đã thành góa phụ, anh ta-

Anh lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ đó.

Kệ người khác làm gì, việc của Vương Trung tôi là nghĩ cách bắn thêm một phát súng vào quân Prosen. Vương Trung: "Tôi không có quan hệ gì với anh ta, tôi hy vọng có thể bổ sung quân số cho đội quân của tôi càng sớm càng tốt, chúng tôi vẫn có thể chiến đấu."

Ngoài quân số, còn phải bổ sung xe tăng và pháo binh, tốt nhất là có T-34I

Nghe thấy lời Vương Trung nói, những người lính dũng cảm của Trung đoàn Amur số 3 đều nhìn sang, ánh mắt sắc

bén, kiên định. Tất cả đều mong chờ được đối đầu với quân Prosen một lần nữa.

Vị thẩm phán liếc nhìn mọi người, hít một hơi thật sâu rồi nói: "Trước đó, chúng tôi cần tìm hiểu về trận chiến gần Cao điểm Peniye, mời ngài đi cùng chúng tôi một chuyến được chứ?"

Lúc này, Yegorov bước đến: "Tìm hiểu về trận chiến hình như không phải là nhiệm vụ của Tòa án dị giáo thì phải? Các người đâu có quản lý quân đội."

"Anh hiểu lầm rồi, Trung tá Ivan Panteleyevich Yegorov. Là Giám mục Quân đoàn muốn tìm hiểu vê trận chiến, chỉ là phái chúng tôi đến tìm người thôi.

"Dù sao thì các Tham mưu lúc này đều đang rất bận rộn, các linh mục và thầy tu cũng vậy, chỉ có chúng tôi là tương đối rảnh rỗi."

Vị thẩm phán cười toe toét, có chút gì đó áy náy. Chương 55: Rokossovsky và đội quân anh hùng của anh được khen thưởng

Vương Trung đứng dậy, kết quả vì đi bộ quá lâu nên chân vẫn còn tê, suýt chút nữa thì quỳ sụp xuống đất.

Vị thẩm phán có thêm một ngôi sao nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy anh: "Ngài cẩn thận, nếu ngã trước mặt chúng tôi thì lại rắc rối, chúng tôi lại mang tiếng xấu."

Các người cũng biết tiếng xấu của mình rồi đấy.

Vương Trung chỉ nghĩ vậy trong lòng, còn Yegorov thì nói thẳng ra: "Các người cũng biết tiếng xấu của mình rồi đấy à?"

Vương Trung trợn tròn mắt nhìn Yegorov, thâm nghĩ, anh bạn gan to thật đấy!

Pavlov thì tỏ vẻ mặt như đang trách móc: “Tên nhà quê này đang nói năng cái gì vậy!”

Vị thẩm phán mỉm cười: “Nhiệm vụ của chúng tôi là khiến người khác khiếp sợ. Nếu như mọi người nhìn thấy chúng tôi mà không sợ hãi, thì kẻ thù ẩn náu cũng sẽ không sợ hãi, chúng sẽ trở nên táo tợn hơn, phải không? Vì vậy, chúng tôi vẫn nên khiến người ta sợ hãi thì hơn.”

Vương Trung và nhóm sĩ quan của mình - thực ra chỉ có Yegorov và Pavlov - nhìn nhau.

Anh quyết định bỏ qua chuyện này, không thảo luận nữa, bèn đứng thẳng người, nói với vị thẩm phán: “Đi thôi. Đi xe của các người à?”

“Alyoshal” Chưa kịp để vị thẩm phán lên tiếng, một tiếng gọi từ phía sau vang lên.

Vương Trung quay đầu lại, thấy Lyudmila đang chạy đến, tay phải bưng một cái đĩa, bên trong có bánh mì và xúc xích nướng, còn có dưa chuột muối chua, tay trái thì xách theo một cái cốc.

“Anh ăn chút gì đi.” Lyudmila nói,Lần trước anh ăn là lúc trời mới sáng, lại còn đi bộ nhiều như vậy, chắc chắn là anh đói rồi.”

Vương Trung gật đầu, anh thực sự rất đói.

Anh cầm miếng bánh mì lên cắn một miếng, sau đó lặng lẽ đặt lại. Nghe nói là có loại bánh mì đen nướng rất thơm, nhưng rõ ràng miếng bánh mì khô khốc này không phải.

Với tâm trạng đầy lo lắng, Vương Trung cầm lấy miếng xúc xích nướng, cắn một miếng, sau đó nhai ngấu nghiến.

Sau này phải nhớ kỹ, xúc xích nướng đáng tin cậy - chắc là thịt gì cũng đáng tin cậy.

Cuối cùng, Vương Trung ăn thêm một miếng dưa chuột muối chua.

Món này ăn vào có vị như - như dưa chuột muối chua.

Ăn xong, Vương Trung lau miệng, nhận lấy chiếc cốc từ tay Lyudmila, uống một ngụm, sau đó phát hiện ra bên trong không phải là nước, mà là sữa.

Vương Trung: "Lay sữa ở đâu ra vậy?"

"Bên kia có cả một thùng kìa." Lyudmila chỉ vào thùng nước lớn có vòi ở trong "phòng bếp" cách đó không xa.

Vương Trung: "Ồ, sữa bò à""

"Ừ, chứ còn sữa gì nữa?" Lyudmila khó hiểu hỏi. Vương Trung cố gắng không để ánh mắt mình nhìn lung tung, đáp: "Tôi cứ tưởng là sữa ngựa."

Lyudmila càng khó hiểu hơn: "Anh muốn uống sữa ngựa á? Bây giờ kiếm đâu ra?"

Vương Trung uống cạn sữa trong cốc, trả lại cho cô gái: "Sữa bò ngon lắm. Anh đi đây."

"À đúng rồi, Lyudmila lại nói;Tu sĩ Yetsemenko đã đến Giáo hội Quân đoàn rồi, có khi chúng ta sẽ bị điều động đến nơi khác, Alyosha, em…"

Nghe thấy đội Thần Tiễn của mình sắp bị điều đi, Vương Trung tức giận, xe tăng còn chưa có, lại còn cướp mất đội Thần Tiễn của anh, thế này thì đánh đấm cái nỗi gì, nhất định phải đi nói chuyện phải trái với Lữ đoàn trưởng - à không, là Giám mục Quân đoàn mới được, anh bèn cao giọng nói: "Không có lệnh của tôi, không ai được phép đi đâu hết! Bây giờ tôi sẽ đến gặp Giám mục Quân đoàn, tôi sẽ nói chuyện với ông ấy!"

Lyudmila thở phào nhẹ nhõm, nét mặt dịu dàng hẳn.

Có vẻ như cô ấy rất vui.

Vương Trung tức giận bước lên xe của Tòa án dị giáo, vừa ngồi vào ghế sau vừa lẩm bẩm: "Cướp mất đội Thần Tiễn của tôi, đùa gì thế."

Xe tăng thì không có, lại còn điều động cả tổ tên lửa chống tăng "Short Horn" (tức là đội Thần Tiễn, Vương Trung coi họ như một tổ tên lửa chống tăng) của tôi đi, thế này thì đánh đấm cái nỗi gì, tôi phải đi nói chuyện phải trái với Lữ đoàn trưởng - à không, là Giám mục Quân đoàn mới được!

Hai vị thẩm phán cũng lên xe.

Yegorov định lên xe, vị thẩm phán lên tiếng: "Mấy người không cần đi đâu, cứ viết báo cáo về diễn biến trận chiến, sẽ có Tham mưu đến lấy."

Yegorov tặc lưỡi, quay đầu nhìn Thượng sĩ Grigory.

Vị Thượng sĩ lập tức hiểu ý, xách theo khẩu MP40 chiến lợi phẩm leo lên ghế sau xe .Jeep, ngồi cạnh Vương Trung.

"Tôi là lính gác." Vị Thượng sĩ nói,'Đưa theo lính gác là chuyện bình thường mà, phải không?"

Vị thẩm phán gật đầu, khởi động xe.

Chiếc xe cứ thế rời khỏi trường học.

Sau khi Tòa án dị giáo rời đi, những người lính của Trung đoàn Amur số 3 đều thở phào nhẹ nhõm, bầu không khí nhanh chóng trở nên náo nhiệt trở lại.

Các cô gái trẻ của đội nấu ăn dã chiến bắt đầu bàn tán về vị Bá tước vừa mới rời đi.

Những cô gái này đều là người dân Bogdanovka được điều động đến, có người thậm chí còn sinh ra sau khi nội chiến kết

thúc, còn phần lớn là những đứa trẻ chưa nhớ chuyện gì trong thời kỳ nội chiến.

Mặc dù Bogdanovka bị quân Prosen không kích, nhưng mục tiêu tấn công của chúng rất tập trung, chủ yếu là nhà ga và xưởng sửa chữa đầu máy xe lửa bên cạnh nhà ga, hầu hết người dân Bogdanovka chưa từng thực sự nhìn thấy người bị máy bay Prosen dội bom chết.

Vì vậy, những cô gái này không có khái niệm gì về sự tàn khốc của chiến tranh, những gì họ tưởng tượng về chiến tranh chủ yếu đến từ phim ảnh, âm nhạc và thơ ca.

Họ đang say sưa bàn tán về câu nói vừa rồi của vị Bá tước: "Natasha, cậu có nghe thấy không? Vừa rồi ngài Bá tước nói Vậy thì tôi có thể chỉ cho hai vị con đường trở về từ địa ngục, đẹp trai quá đi mất!"

"Đúng đấy, lúc nói câu đó, nhìn mặt anh ấy kìa, tim tôi muốn nhảy ra ngoài luôn!"

"Mà này, cô gái vừa rồi mang đồ ăn cho ngài Bá tước là ai thế? Trông có vẻ lớn hơn chúng ta một chút."

Các cô gái vừa làm việc vừa ríu rít trò chuyện, người phụ nữ trung niên phụ trách múc canh dùng muôi gõ mạnh vào thành nồi: "Đừng nói nữa, tập trung làm việc đi! Natasha, nhìn khoai tây cậu gọt kìa, tôi đứng từ đây còn nhìn thấy chỗ chưa gọt hết vỏ kial"

Vừa dứt lời, bên binh sĩ đã có người hô: "Khoai tây kia để tôi ăn!"

Điều này khiến mọi người cười vang.

Nhưng bà lão dường như chẳng để ý đến họ, bà tiếp tục quở trách các cô gái: "Thời nội chiến, tôi cũng tham gia đội nấu cơm dã chiến, giống hệt các cô bây giờ.

“Tôi nói cho các cô biết, dù là quý tộc hay thường dân, dù đẹp trai hay nghịch ngợm, tất cả đều có thể đột ngột biến mất!

“May mắn thì mất tích, xui xẻo thì nằm viện, sống đời tàn phế, chịu tội cả đời!

“Đừng yêu binh lính, đừng! Chờ chiến tranh kết thúc, hãy tìm một chàng trai khỏe mạnh nhanh chân mà gả đi, đó mới là lựa chọn đúng đắn! Cũng là lựa chọn duy nhất!”

Lời bà lão khiến những người lính im bặt.

Im lặng kéo dài được một lúc, Pavlov lên tiếng: “Bà lão, lần này khác nội chiến! Chúng tôi tận mắt chứng kiến, lũ Prosen là ác quỷ, chúng tàn sát thường dân không ghê tay!

“Chúng tôi tận mắt chứng kiến chúng giết cả gia đình ba thế hệ, ném xác xuống hố phân!

“Nếu không chiến đấu, không tiêu diệt chúng, tất cả chúng ta sẽ bị giết, chúng sẽ cướp đất, lấy xác chúng ta bón ruộng!”

Bà lão vừa khuấy nồi súp khoai tây cà rốt, vừa đáp: “Ừ, tôi biết. Nên tôi mới nấu cơm cho các cậu đây.”

Vừa nói, bà lão bỗng nhiên không kìm nén được, bắt đầu thút thít, không biết nhớ về hồi ức đau buồn nào.

Các cô gái vây quanh an ủi, bà lão lại quát lên: “Lo mà gọt vỏ khoai tây đi! Binh lính còn đang chờ cơm! Họ còn đang… chờ cơm đấy…”

Lúc này, trong sở chỉ huy.

Tham mưu trưởng tập đoàn quân 41 đặt một tấm bản đồ lên bàn.

“Đây là bản đồ do sĩ quan tham mưu vẽ tay, nếu là tên Rokossovsky bất học vô thuật kia, hắn tuyệt đối không thể nào nói rõ ràng được đường đi đến Cao điểm Peniye Tham mưu

trưởng nói với vẻ đắc ý,Hắn sẽ lòi đuôi ngay lập tức, mọi lời dối trá đều tự sụp đổi”

Quân mục tập đoàn quân bước đến bên cạnh, nhìn bản đồ rồi hỏi: “Bản đồ này chính xác chứ?”

“Chính xác, được vẽ theo tỷ lệ chính xác, điểm khác biệt lớn nhất so với bản đồ thật là trên bản đồ này dựa theo ảnh chụp trên không, đánh dấu một số vị trí đặc trưng, tất cả đều dựa theo lời khai của Đại úy Sergei về tuyến đường hành quân mà tìm kiếm, nếu thật sự là Rokossovsky chỉ huy họ rút lui ve Cao điểm Peniye, hắn nhất định sẽ nhới”

Quân mục gật đầu, quay sang nhìn Tư lệnh tập đoàn quân 41, Công tước Vostrom.

Công tước nói: “Tốt lắm, hãy dùng cái này để thử xem Bá tước Rokossovsky có tài cán gì! Nếu như vẻ ngoài bất học của hắn trước đây chỉ là giả vờ, là để lấy lòng Hoàng thái tử, vậy chúng ta sẽ xin huân chương cho hắn.

“Còn nếu hắn thật sự là kẻ bất tài, chúng ta sẽ tìm ra người thật sự chỉ huy trận chiến đó, để trọng dụng!”

Xe của Tòa án quân sự dừng lại trước một tòa nhà nhỏ bé, xấu xí.

Vương Trung nhìn tòa nhà với vẻ nghi ngờ: “Sở chỉ huy ở đây sao? Trông chẳng khác gì một ngôi nhà bình thường.”

Thậm chí còn không bằng cái xưởng xay gió ở làng Peniye.

Vị thẩm phán đang lái xe chỉ tay về phía tòa nhà chính quyền thành phố cách đó không xa: “Anh nhìn kìa, chúng tôi treo cờ quân đội và quốc kỳ trên nóc tòa nhà đó, ngày nào nó cũng bị ném bom, may mà tòa nhà được xây bằng bê tông cốt thép nên khá kiên cố.”

Vương Trung: “Ra là vậy, là để tránh bom.”

Thẩm phán: "Có kẻ phản bội định dùng đạn khói để chỉ điểm cho không quân Prosen ném bom sở chỉ huy, bị chúng tôi tóm gọn và xử bắn rồi. Bây giờ, xung quanh sở chỉ huy cấm xe quân sự dừng đỗ, cấm treo bất cứ thứ gì có màu sắc dễ nhận biết từ trên không, sau khi mọi người xuống xe tôi còn phải đánh xe đi ngay. Xuống đi, Bá tước."

Vương Trung đẩy cửa bước xuống xe, đợi những người khác xuống hết, chiếc xe jeep lập tức rời đi.

Trước cửa sở chỉ huy, một sĩ quan trẻ tuổi đang đứng, trên quân phục có đeo một dải thừng màu vàng. Nhìn dải thừng, Vương Trung có cảm giác nó giống như "dây sĩ quan phụ tá" của quân đội Đức, màu vàng tượng trưng cho sĩ quan phụ tá của tướng.

Vị sĩ quan phụ tá giơ tay làm động tác mời.

Vương Trung không vội vàng bước vào, anh quan sát tòa nhà sở chỉ huy giản dị, chỉnh trang lại trang phục rồi mới sải bước tiến về phía cửa.

Vừa bước vào sở chỉ huy đã nghe thấy tiếng "tích tắc" quen thuộc thường nghe thấy trong phim, nhìn theo hướng phát ra âm thanh, có thể thấy trong căn phòng bên trái hành lang là những chiếc máy điện báo, rất nhiều người đang bận rộn làm việc.

Vị thẩm phán dẫn Vương Trung vào căn phòng đối diện phòng điện báo.

Bên trong đặt một chiếc bàn vẽ bản đồ, xung quanh bàn là rất nhiều sĩ quan cao cấp mặc quân phục lộng lẫy, huân chương đeo trên người họ khiến Vương Trung hoa cả mắt.

Vương Trung khẽ cúi đầu, quan sát một lượt, anh đại khái đoán được những người này là ai, sau đó giơ tay chào Công tước Vostrom, người có quân hàm cao nhất trong số họ: "Thưa

Công tước, Aleksei Konstantinovich Rokossovsky xin được yết kiến."

Công tước giơ tay chào lại: "Konstantinovich, cuối cùng anh cũng đến rồi, mau đến đây kể cho chúng tôi nghe xem, anh đã thoát khỏi vòng vây của quân địch ở Rogneda như thế nào."

Vừa nói, Công tước vừa chỉ tay vào bản đồ trên bàn. Vương Trung lập tức bước đến, bắt đầu giải thích dựa theo bản đồ.

Bản thân anh vốn rất quen thuộc với bản đồ, dù sao trước khi xuyên không anh đã chơi rất nhiều game chiến tranh, có những game cờ bàn thuần túy chỉ thao tác trên bản đồ, rất chân thực.

Trên đường rút lui khỏi Rogneda, anh cũng thường xuyên sử dụng góc nhìn từ trên xuống, nên rất quen thuộc với địa hình.

Khoảng mười lăm phút sau, Vương Trung ngừng lời.

Vị sĩ quan phụ tá đeo dải thừng vàng lập tức đưa nước cho anh.

Công tước và các sĩ quan cao cấp khác nhìn nhau.

Cuối cùng, Quân mục tập đoàn quân 41 lên tiếng hỏi: "Aleksei Konstantinovich, chẳng phải anh tốt nghiệp hạng bét ở trường quân sự sao? Theo chúng tôi được biết, anh thậm chí còn không biết xem bản đồ."

Vương Trung thầm nghĩ, cái quái gì vậy, tên Rokossovsky này vô dụng đến mức đó sao?

Phải làm sao đây, nói là được Chúa dẫn đường liệu có bị đám người này nhìn thấu, rồi bị coi là dị giáo không?

Anh đành nói: “Tôi đúng là tốt nghiệp hạng bét, nhưng tôi vẫn biết xem bản đồ, chắc chắn là do đám bạn học cũ bịa đặt, đúng, bịa đặt!”

Quân mục tập đoàn quân nhìn sang Công tước Vostrom.

Công tước hỏi: “Làm sao anh chắc chắn được hướng tấn công chính diện của mình là điểm yếu trong phòng tuyến của địch?”

Vương Trung: “Tôi không chắc, ban đầu tôi chỉ định ra lệnh đánh bom khói, để ngăn chặn hỏa lực vượt trội của quân địch, kết quả sau đợt xung phong thứ ba, Trung đoàn Amur đã đánh thẳng vào sở chỉ huy tiên phương của chúng.

“Lúc đó, tôi phán đoán, quân địch nhất định đã bố trí lực lượng hùng hậu ở phía đông để chặn đường rút lui của chúng ta, vậy nên tôi quyết định đánh úp theo hướng ngược lại.”

Mấy vị sĩ quan cao cấp lại nhìn nhau.

Công tước lại hỏi: “Tại sao anh lại quyết định cố thủ Cao điểm Peniye? Đó không phải là mệnh lệnh của chúng tôi.”

Vương Trung: “Lúc đó, chúng tôi đang di chuyển bằng xe tải của Prosen thu được được trên đường thì bị quân của Rubakov bắn một phát. Nếu tiếp tục đi bằng xe tải của chúng, chắc chắn chúng tôi sẽ bị bắn nhiều hơn.

“Chúng tôi đành phải bỏ xe, đi bộ. Mà lực lượng phòng thủ Cao điểm Peniye chỉ có vài chiếc T-28, vỏ mỏng ruột yếu, quân địch có thể dễ dàng chiếm được ngôi làng, sau đó tiếp tục truy kích.

“Chúng tôi sẽ bị bắt kịp, chúng là quân đội cơ giới mài”

Mọi người xung quanh bàn bản đồ trao đổi ánh mắt, cuối cùng Công tước lên tiếng: “Vậy anh hãy nói về việc phòng thủ Cao điểm Peniye đi.”

Vừa dứt lời, các sĩ quan tham mưu liền thay một tấm bản đồ mới, là bản đồ chi tiết làng Peniye, đánh dấu vị trí từng ngôi nhà.

Vừa nhìn bản đồ, Vương Trung đã lập tức lên tiếng: "Bản đồ này vẽ sai rồi, ngôi nhà này phải ở phía nam cối xay gió."

Anh quá quen thuộc với Cao điểm Peniye, dù sao anh đã quan sát nơi này hai ngày, rất nhiều người lính dưới quyền anh đã anh dũng hy sinh ở đây. Có lẽ đến khi về già, anh vẫn sẽ nhớ về ngôi làng nhỏ này, nhớ về từng viên gạch, ngọn cỏ nơi đây.

Tham mưu trưởng tập đoàn quân nói: "Anh cứ tạm giải thích dựa theo bản đồ này đi, nó được vẽ dựa theo ảnh chụp trên không, không được chính xác lắm, nhưng cũng đủ để dùng."

Vương Trung gật đầu, bắt đầu hồi tưởng lại trận chiến kéo dài 38 tiếng đồng hồ đó.

30 phút sau.

Quân mục tập đoàn quân là người lên tiếng trước: "Rất tốt, Aleksei Konstantinovich, rất tốt!

"Chờ anh nghỉ ngơi xong, hãy đến phòng tuyên huấn, kể lại cho các giáo sĩ nghe một lần nữa! Phải để họ tuyên truyền cho thật tốt, dựa vào lòng dũng cảm và trí tuệ, chúng ta có thể đánh bại quân Prosenl"

Tham mưu trưởng tập đoàn quân tiếp lời: "Dua vào chiến thuật đánh cận chiến trong thành phố, các anh đã tiêu diệt được rất nhiều xe tăng của quân địch! Còn nhiều hơn số xe tăng mà nhiều sư đoàn thiết giáp tiêu diệt được!"

Vương Trung nhướn mày: "Vậy là tôi đã vượt qua được ải thẩm vấn rồi?"

Anh đã nhìn ra, đám sĩ quan cao cấp này không tin anh có thể chỉ huy đánh thắng trận, nên cố ý thử thách anh.

Công tước đi vòng qua bàn bản đồ, vỗ vai Vương Trung: "Aleksei Konstantinovich, tôi thừa nhận vừa roi chúng tôi có chút nghi ngờ khả năng của anh, nhưng giờ thì chúng tôi hoàn toàn tin tưởng. Có lẽ anh chỉ không giỏi ứng phó với các bài kiểm tra ở trường quân sự mà thôi!"

Vương Trung nghiêm túc đáp: "Thưa Công tước, không phải tôi, mà là những người lính của tôi đã chiến đấu anh dũng. Tôi chỉ là…"

Tôi chỉ là chơi ăn gian.

Nhưng Vương Trung không thể nói ra câu này, nên đành im lặng.

Công tước lại tỏ vẻ "Tôi hiểu, tôi hiểu hết", ông ta quay sang nói với Quân mục: "Nikita, hãy đề nghị phong danh hiệu Cận vệ cho Trung đoàn Amur. Còn cả trung đoàn thiết giáp đó nữa, là Trung đoàn Thiết giáp 31 phải không? Cũng đề nghị phong danh hiệu Cận vệ cho họi"

Quân mục lộ vẻ khó xử: "Trung đoàn Amur thì không sao, nhưng Trung đoàn 31 đã hy sinh hết rồi, chưa có tiền lệ nào phong tặng danh hiệu Cận vệ cho đơn vị bị xóa sổ cả."

Nghe vậy, Vương Trung cảm thấy vô cùng đau buồn, anh nhớ đến lá thư của pháo thủ số 422 vẫn còn trong túi, nhớ đến nụ cười của Rubakov.

Đúng lúc này, một sĩ quan tham mưu bước vào báo cáo: "Báo cáo, đã có kết quả trinh sát trên không. Quân địch vẫn chưa chiếm được Cao điểm Peniye, phi công của chúng ta phát hiện một chiếc xe tăng hạng nặng số hiệu 67 vẫn đang chiến đấu."

Vương Trung kinh ngạc: "Họ vẫn còn chiến đấu?"

“Vâng, họ vẫn đang chiến đấu.” Sĩ quan tham mưu gật đầu.

Vương Trung bước lên, nắm lấy tay Công tước: “Nhanh chóng phái quân thiết giáp đến tiếp ứng họ!”

Công tước lộ vẻ khó xử: “Aleksei Konstantinovich, Quân đoàn Thiết giáp 4 là lực lượng thiết giáp cuối cùng trong tay chúng ta.’

Vai Vương Trung khẽ trùng xuống, anh chợt nhớ đến một chuyện, bèn hỏi: “Tình hình phòng tuyến hiện giờ thế nào? Ý tôi là, phòng tuyến ở đây.”

Quân đoàn trưởng Quân đoàn 63 đáp: “Chúng tôi đã xây dựng xong hệ thống chiến hào cơ bản, nhưng… thời gian quá gấp gáp, lại thêm thiếu thốn xi măng, nên chưa xây dựng được bao nhiêu ụ súng chống tăng và công sự kiên cố, tình hình rất tệ. Giá mà có thêm một ngày nữa thì tốt.”

Nghe vậy, Vương Trung càng thêm chắc chắn, có lẽ kíp xe tăng số 67 biết rõ điều này.

Trục trặc kỹ thuật chỉ là cái cớ, bởi vì trục trặc kỹ thuật, những người lính dũng cảm ấy đã quyết định ở lại, câu thêm thời gian cho phòng tuyến.

Vương Trung nắm chặt tay Công tước: “Hãy đề nghị phong tặng… phong tặng danh hiệu cao quý nhất cho kíp xe tăng số 67!”

Anh định nói là Anh hùng Liên Xô, nhưng lại nhớ ra ở đây không có Liên Xô, anh cũng không biết danh hiệu cao quý nhất của Đế quốc Ant là gì.

Quân mục tập đoàn quân gật đầu: “Chúng tôi sẽ đề nghị phong tặng Huân chương Ngôi sao Vàng, danh hiệu cao quý nhất, cho họ.”

Tham mưu trưởng tập đoàn quân nói: “Còn anh, Aleksei Konstantinovich, chúng tôi dự định điều anh và đơn vị của anh đến Loktev để nghỉ ngơi, chỉnh đốn, nơi đó đang tập hợp binh lính từ tiên tuyến rút về, anh sẽ phụ trách công việc này, anh thấy sao?”

Vương Trung: “Không! Tôi vẫn có thể chiến đấu, hãy giao quân đội cho tôi, tôi có thể tiêu diệt thêm nhiều quân Prosen nữa!”

Công tước lắc đầu: “Không, tôi có linh cảm, cuộc chiến này sẽ còn kéo dài, anh không cần phải nóng vội. Trông anh rất tiều tụy, mệt mỏi, mặt mũi xanh xao. Anh và binh lính của anh cần được nghỉ ngơi, hồi phục.”

“Chúng tôi sẽ chặn quân địch ở Bogdanovka ít nhất ba tuần, chờ anh nghỉ ngơi xong, tôi đảm bảo sẽ phái anh đến nơi nguy hiểm nhất.”

Vương Trung suy nghĩ một chút, thấy Công tước nói năng đầy tự tin như vậy, có vẻ như binh lực trong tay rất dồi dào, vậy nghỉ ngơi một chút cũng được.

Chờ bổ sung quân số và trang bị xong, anh sẽ quay lại đánh cho lũ Prosen một trận ra trò.

Nghĩ vậy, anh bèn đổi giọng: “Vậy tôi muốn được bổ sung quân số và trang bị, tôi muốn xe tăng, pháo…”

Lúc này, anh nhìn Quân mục tập đoàn quân, nhớ đến một chuyện, bèn nói: “À, đừng điều động tiểu đội Thần tiễn của tôi đi!”

Quân mục: “Phải chăng xạ thủ của tiểu đội Thần tiễn đang được biên chế trong đơn vị của anh là thanh mai trúc mã của anh, Aleksei Konstantinovich?

“Tôi sẽ không điêu động tiểu đội Thần tiễn đó đi, mặc dù tiền tuyến đang rất thiếu, nhưng… tôi nghĩ tiểu đội của Thầy

tu Yetsemenko cũng cần được nghỉ ngơi, hồi phục.”

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy còn xe tăng,’ Anh nói tiếp,‘Tôi muốn xe tăng T-34, càng nhiều càng tốt!”

Công tước ngắt lời Vương Trung: “Chắc chắn cậu sẽ được bổ sung quân số, còn về trang bị, hiện tại chúng ta đều đang rất thiếu thốn.

“Loktev là trung tâm hậu cần của chúng ta, khi nào đến đó, cậu hãy đến xin với bộ phận hậu cần.

“Hôm nay, các cậu hãy nghỉ ngơi trong thành một ngày, sáng mai lên đường, đi xe trở về.”

Công tước quay sang nói với Tham mưu trưởng: “Thông báo cho bộ phận hậu cần, cấp rượu ngon, thuốc lá ngon cho Trung đoàn Amur! Đương nhiên là không thể thiếu thịt bò, họ muốn ăn bao nhiêu cũng được!”

Chương 44: Thần Tiễn Hoạt Động

Chương 56: Những người bạn trẻ tuổi

Chương 56: Những người bạn trẻ tuổi

Sau đó, Vương Trung như rơi vào "hội khen ngợi", bị mọi người khen ngợi hết lời.

Nhưng anh chẳng để tâm đến những lời khen đó, anh cố gắng tranh thủ thời gian tìm kiếm bản đồ toàn cục.

Góc nhìn từ trên xuống của anh về cơ bản chỉ có thể bao quát khu vực bán kính hai km xung quanh các đơn vị trực thuộc, do anh trực tiếp chỉ huy, nếu tự mình leo lên chỗ cao, anh có thể nhìn xa hơn một chút.

Khoảng cách đó trên bản đồ có lẽ chỉ khoảng một cm.

Anh phải tìm một tấm bản đồ, tốt nhất là bản đồ toàn bộ chiến trường, thậm chí là bản đồ cả nước, để xem xét tình hình chiến sự hiện tại.

Giờ anh đã biết, chiến tranh mới chỉ bắt đầu được một tuần, so với Chiến dịch Barbarossa mà anh biết, một tuần sau khi khai chiến, lực lượng tiến quân xa nhất của quân đội Đức cũng chỉ mới tiến được 170km.

Nếu như tiến trình lịch sử của thế giới này không khác thế giới cũ là bao, vậy thì một tuần sau sẽ diễn ra trận vây hãm Minsk.

Vương Trung nhìn quanh, nhìn thấy tấm bản đồ toàn cục được treo trên bức tường dễ thấy nhất, một sĩ quan tham mưu

đang đứng trên chiếc thang nhỏ, dán nhãn lên bản đồ.

Anh bèn bỏ mặc đám sĩ quan cao cấp vẫn đang khen ngợi mình, đi thẳng đến chỗ tấm bản đồ.

Đến nơi, anh chợt nhớ đến cảnh phim thường thấy, để thể hiện sự chuyên nghiệp, anh bèn hỏi: "Bản đồ này được cập nhật dựa theo báo cáo lúc mấy giờ?"

Người sĩ quan tham mưu đang đứng trên thang đáp: "Tình hình mặt trận phía bắc được cập nhật dựa theo báo cáo mới nhất, còn mặt trận phía nam được cập nhật lúc 5 giờ sáng nay."

Vương Trung gật đầu, bắt đầu quan sát kỹ bản đồ, từ bắc xuống nam.

Sau khi Aleksei Konstantinovich Rokossovsky rời đi, Công tước Vostrom thu lại nụ cười, nhìn những người trong bộ chỉ huy của mình.

Vừa rồi, họ khen ngợi Rokossovsky, ngoài việc thật sự tán thưởng tài năng của anh, còn có một nguyên nhân khác là do Rokossovsky có mối quan hệ rất tốt đẹp với Hoàng thái tử.

Đây là điều mà giới quý tộc đều biết.

Nếu không, với thân phận Bá tước, danh tiếng của Rokossovsky sẽ không thể nào đến tai vị Công tước Vostrom năm mươi lăm tuổi này.

Tất nhiên, Công tước mới chỉ nghe đến danh tiếng của Rokossovsky, chứ chưa từng tiếp xúc với anh, cho dù có xuất hiện trong cùng một buổi gặp mặt, Công tước cũng sẽ không giao thiệp nhiều với một thiếu niên ăn chơi trác táng.

Công tước nhìn chằm chằm vào bóng lưng Rokossovsky một lúc, rồi quay sang hỏi vị sĩ quan phụ tá: "Anh đã từng tiếp xúc với Bá tước Rokossovsky chưa? Anh ta là người như vậy sao?"

Vị sĩ quan phụ tá nhìn theo bóng lưng Rokossovsky, hạ giọng đáp: "Tôi không biết, Hoàng thái tử chỉ kết bạn với những người có cùng sở thích, những người đó ở trường quân sự, à không, ở bất cứ ngôi trường nào, cũng đều là học sinh cá biệt. Tôi tốt nghiệp hạng nhất Học viện Quân sự Suvorov."

Công tước nhìn Rokossovsky, lại hỏi: "Bay giờ, anh ta đã chặn đứng được quân địch đông gấp mấy lần mình ở Cao điểm Peniye, anh có tự tin làm được như vậy không?"

"Không"" Vị sĩ quan phụ tá không chút do dự đáp: "Đặc biệt là đoạn tự mình lái chiếc T-28, vòng ra sau lưng tiêu diệt xe tăng của quân Prosen, tôi không làm được."

Lúc này, Quân mục tập đoàn quân cũng bước đến tham gia cuộc trò chuyện: "Cậu ta còn vội vã chạy đến xem bản đồ, rõ ràng là rất quan tâm đến chiến sự, nhưng tôi nghe nói, anh ta gia nhập quân đội chỉ để kiếm chút vốn liếng, tán gái mà thôi."

Vị sĩ quan phụ tá hai tay một nhún vai: "Biết đâu đấy chỉ là giả vờ, để tiếp cận Hoàng thái tử. Ai mà biết được?"

Vương Trung nhìn bản đồ, cảm thấy khó xử.

Là một game thủ kỳ cựu của dòng game Hearts of Iron, anh vô cùng quen thuộc với "chiến trường phía đông" trên Trái đất, dù sao anh cũng đã chơi đi chơi lại vô số lần, cả hai phe anh đều chơi qua.

Anh phát hiện, mặc dù có nhiều chi tiết khác biệt, như hình dáng đường bờ biển, dòng chảy cụ thể của các con sông, vị trí các ngọn núi,

Nhưng nhìn chung, bố cục của bản đồ khá giống với mặt trận phía đông mà anh quen thuộc.

Ví dụ như phía bắc chủ yếu là rừng rậm và đầm lầy, phía nam chủ yếu là đồng bằng.

Nhưng sự phân bố quốc gia lại khác, Rogneda, nơi anh đặt chân đến đầu tiên, nằm trên bờ biển phía nam, nhìn vị trí có vẻ tương tự Odessa trên Trái đất.

Dọc theo bờ biển về phía tây nam, lẽ ra phải là các nước như Romania, nhưng trên bản đồ này lại là biên giới với Prosen.

Chẳng trách mà hạm đội của Prosen có thể ngang nhiên neo đậu ngoài khơi, nã pháo vào Rogneda.

Lịch sử của thế giới này đã trải qua biến động gì vậy?

Nhưng lúc này, Vương Trung không có thời gian tìm hiểu lịch sử, thông qua bản đồ, có thể thấy rõ ràng ba tập đoàn quân chủ lực của Prosen đang hát vang tiến mạnh.

Mặc dù vị trí các thành phố và dòng chảy của các con sông khác với mặt trận phía đông mà anh quen thuộc, nhưng Vương Trung vẫn có thể nhận ra, quân Ant đang phòng ngự ở chỗ lồi ra ở khu vực trung tâm sắp bị bao vây.

Tình hình mặt trận phía nam, nơi anh đang đứng, cũng rất nguy cấp, Bogdanovka, nơi anh đang đứng, là thủ đô của Công quốc Vostrom, là thành phố quan trọng nhất ở mặt trận phía nam, phía sau là sông Dnieper.

Con sông này chảy theo hướng bắc nam, sau khi chảy qua Công quốc Vostrom sẽ tạo thành một khúc cua hình chữ L, chảy vê hướng tây.

Nhìn vào ký hiệu trên bản đồ, có vẻ như thượng nguồn sông Dnieper được nối với sông Bug bằng một con kênh đào, thông ra biển phía bắc.

Chỉ cần nhìn qua cũng biết tuyến phòng thủ dọc theo con sông này vô cùng quan trọng.

Mà Bogdanovka chính là lá chắn quan trọng nhất nằm trước khúc sông Dnieper ở mặt trận phía nam. Có một nhánh của sông Dnieper chảy qua đây, thông ra biển.

Ban đầu, Vương Trung cứ tưởng nơi này là Kiev, nhưng sau đó anh lại cảm thấy không đúng.

Nơi này nằm quá xa về phía nam.

Lực lượng chủ lực của quân Ant ở mặt trận phía nam đều được bố trí ở khu vực biên giới, giờ đã bị tiêu diệt, hiện tại, lực lượng chủ lực tập trung ở Agasukov, nằm ở phía đông bắc Bogdanovka, vừa vặn nằm ở khúc cua của sông Dnieper.

Bài thơ mà Sufang nhận được trước đó, hình như là được gửi từ Agasukoy, trong bài thơ có nhắc đến, đó là nơi đặt sở chỉ huy của Phương diện quân Tây Nam.

Nhìn vào bản đồ phân chia khu vực hành chính, có vẻ như đó là thủ đô của Vương quốc Kosala, đơn vị hành chính cấp cao hơn Công quốc Vostrom.

Có lẽ nào, đó mới là Kiev?

Vương Trung càng nhìn càng thấy giống, Tập đoàn quân trung tâm của địch tiếp tục tiến công, sau khi chọc thủng tuyến phòng ngự dọc theo con kênh, sẽ chuyển hướng tấn công xuống phía nam, bao vây Agasukov.

Nhưng… gọng kìm còn lại ở phía nam đâu? Là chỗ mình đã chặn đánh ngày hôm qua sao?

Sao anh lại có cảm giác không đúng lắm?

Vương Trung nhìn chằm chằm vào bản đồ, cố gắng tính toán, lúc này, anh như biến thành "người chơi", đang vắt óc suy nghĩ trong game.

Lúc này, Công tước Vostrom bước đến bên cạnh anh, hỏi: "Aleksei Konstantinovich, anh có suy nghĩ gì về cục diện

chiến trường hiện nay?"

Vương Trung thuận miệng đáp: "Tôi cho rằng, sau khi chọc thủng con kênh, Tập đoàn quân trung tâm của quân Prosen sẽ chuyển hướng tấn công xuống phía nam, bao vây Agasukoy, tiêu diệt tập đoàn quân chủ lực của chúng ta ở đó."

Công tước nhìn bản đồ, không nói gì, nhưng Tham mưu trưởng tập đoàn quân lại lên tiếng: "Ở đó có cả một tập đoàn quân dự bị của Phương diện quân Tây Nam, chỉ riêng lực lượng dự bị đã lên đến ba mươi vạn người.

"Không, không đâu, quân Prosen sẽ không làm vậy, nếu có thể thực hiện được ý đồ đó, vậy thì quy mô trận vây hãm sẽ lên đến hơn bảy mươi vạn người. Chiến thắng vẻ vang của họ trong trận Carolin sẽ trở nên vô nghĩa. Tôi nghĩ, ngay cả những vị tướng của Prosen cũng không dám nghĩ đến chuyện đó."

Vương Trung lo lắng nhìn bản đồ, bắt đầu suy nghĩ một trung tá như mình đối mặt với cục diện này thì có thể làm gì.

Lúc này Công tước vỗ ve bờ vai hắn: "Cậu vẫn nên về nghỉ ngơi đi. Lan trước ngủ là lúc nào?"

Vương Trung: '20 giờ trước.

"Đi nghỉ ngơi đi, cậu đã mệt đến không cách nào suy nghĩ thông suốt." Quân giáo chủ tập đoàn cũng nói như thế.

Vương Trung nhìn bọn họ, cảm thấy đừng nói mình, cho dù là mấy vị tướng quân này, đoán chừng cũng không ảnh hưởng được hướng đi chung của chiến tranh.

Nơi này chỉ là một sở chỉ huy tập đoàn quân, hơn nữa nhìn bố trí trên bản đồ, tập đoàn quân này chỉ có duy nhất quân đoàn 63 ở đúng vị trí, các quân đoàn khác còn trên đường vận chuyển bằng đường sắt. Nghe cách nói vừa rồi của Công tước, quân Thiết giáp cũng là một bộ phận của Tập đoàn quân 41,

nhưng quân Thiết giáp thứ 4 đã bị tổn thất nặng nề trong đợt phản công, gần như bị xóa sổ.

Một vị tướng chỉ huy một tập đoàn quân như vậy, trong một cuộc chiến tranh quy mô lớn như thế này, những chuyện có thể làm được cũng chỉ là bảo vệ tốt phòng tuyến của mình, hoàn thành nhiệm vụ được giao mà thôi.

Tuy lo lắng, nhưng Vương Trung ý thức được mình bất lực, đành chấp nhận đề nghị của quân giáo chủ tập đoàn: "Vâng, tôi sẽ về nghỉ ngơi ngay."

Tham mưu trưởng tập đoàn: "Ngày mai chúng tôi sẽ sắp xếp xe đến doanh trại của các cậu để đón mọi người ra ga, toa xe trống cũng sẽ được nối đủ, xuất phát sớm một chút, có thể tránh được đợt oanh tạc của quân Prosen."

Vương Trung gật gật đầu.

Công tước Vostrom nháy mắt ra hiệu với sĩ quan phụ tá, người sĩ quan trẻ tuổi bước lên, làm động tác mời với Vương Trung.

Trung sĩ Grigory đứng chờ ở bên ngoài phòng bản đồ, có thể là bởi vì ông toát ra một vẻ lạnh lùng, sát phạt, các sĩ quan tham mưu qua lại đều giữ một khoảng cách nhất định với ông.

Nhìn thấy Vương Trung, viên trung sĩ bóp tắt điếu thuốc: "Bá tước, tình hình thế nào rồi?"

"Cũng tạm được, tối nay có thể ăn uống thoải mái một chút. Sáng mai lên đường."

"Vậy sao."

Hai người đi theo người sĩ quan phụ tá dẫn đường một mạch di ra khỏi bộ chỉ huy, sau đó liên nhìn thấy một đám người tụ tập ở bên kia đường.

Nhìn kỹ, tất cả đều là thanh niên trẻ tuổi, ước chừng chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi, nam nữ có đủ.

Những người trẻ tuổi chặn kín cả con đường, chen chúc kéo dài đến tận ngã tư.

Người thanh niên dẫn đầu đang hét lớn: "Tại sao không cho chúng tôi nhập ngũ!"

Vương Trung dừng lại, đứng từ xa quan sát bọn họ.

Có thể nghe thấy giọng nói của một người đàn ông trung niên đáp lại: "Các cháu à, hiện tại chỉ mới động viên nam thanh niên trưởng thành thôi, các cháu nhìn lại mình xem, mới tốt nghiệp lớp 10 thôi mài Đều là những chàng trai, cô gái trẻ tuổi, thật sự không thể tuyển mộ các cháu được!"

"Chúng cháu cũng có thể cầm súng!"

"Cháu biết lái máy kéo! Vậy thì lái xe tăng cũng được!"

"Cháu còn từng tham gia câu lạc bộ hàng không! Cháu có thể làm phi công, lái máy bay đánh cho bọn Prosen quỷ quái kia tan xác!"

Vương Trung nhìn bọn họ, đột nhiên nhớ tới một cuốn hồi ký đã từng đọc, trong đó có đoạn viết rằng chỉ hai ngày sau khi chiến tranh bùng nổ, thanh niên trong toàn bộ công xã đều hạ quyết tâm, cùng nhau chạy đến địa điểm tuyển quân để nhập ngũ.

Kết quả khi đến nơi, khung cảnh lúc đó "cứ như thể tất cả thanh niên Liên Xô đều đã đến đây".

Nhìn những người trẻ tuổi này, Vương Trung bất chợt nghĩ, nếu như mình không xuyên không, mà là người Mỹ đánh đến, có lẽ bản thân mình cũng sẽ xông thẳng đến ban chỉ huy quân sự địa phương. Nghĩ như vậy, những "khuôn mặt xa lạ" trước mắt bỗng trở nên gần gũi, thân thiết hơn.

Bởi thế, dưới sự thôi thúc của một cảm giác thôi thúc khó tả, Vương Trung trèo lên một chiếc xe tải đang bị chặn lại giữa đường, đứng trên bậc lên xuống, hét lớn: "Hỡi những người bạn trẻ!"

Hắn không dùng từ "các chau

Bọn trẻ tò mò quay đầu lại, nhìn Vương Trung.

Giờ phút này, Vương Trung - Aleksei Konstantinovich Rokossovsky mang theo sát khí đặc trưng của người lính trở về từ chiến trường.

Quân phục trên người hắn lấm lem bùn đất, băng vải trên vai cũng lấm lem, gương mặt cũng lấm lem không kém, nhưng điều đó không thể che lấp khí chất uy nghiêm, lạnh lùng toát ra từ con người hắn.

Bởi vậy, đám thanh niên im lặng, đồng loạt nhìn Vương Trung.

Vương Trung nói: "Tôi hiểu tâm trạng của các bạn! Nhưng cho dù bây giờ các bạn có nhập ngũ, chúng tôi cũng không thể để các bạn ra tiền tuyến. Bởi vì như vậy chẳng khác nào đẩy các bạn vào chỗ chết!"

"Chúng cháu không sợ chết!" Có người thanh niên hét lớn.

"Phải, tôi biết." Vương Trung nhìn người vừa lên tiếng,'Nhưng nếu trước khi chết mà các bạn không thể tiêu diệt được một tên Prosen nào, vậy thì cái chết đó thật vô nghĩa!"

Người thanh niên vừa lên tiếng im bặt.

Vương Trung: "Chiến trường là địa ngục! Ngay cả những người lính đã trải qua huấn luyện tân binh bài bản, vượt qua vô số bài kiểm tra khắc nghiệt, thì phân lớn cũng không sống quá

một tiếng đồng hồ khi ra chiến trường! Không, thậm chí là nửa tiếng!

“Cho nên, cho dù hiện tại các bạn có nhập ngũ, cũng sẽ bị đưa đến hậu phương, huấn luyện ít nhất là ba tháng! Tuy nhiên, tôi có một cách để các bạn có thể ngay lập tức tham gia vào cuộc chiến chống lại bọn Prosen quỷ quái kial

“Các bạn nhìn xem! Đó là nơi công trình phòng thủ thành phố đang tuyển dụng lao động! Ngay bây giờ các bạn có thể đến đó, tham gia xây dựng công sự ở ngoại ô thành phốt

“Mỗi một đoạn chiến hào mà các bạn đào xong, là có thể giúp một trung đội sống sót trước hỏa lực của quân địch! Mà một trung đội đó có thể tiêu diệt rất nhiều tên Prosenl

“Cứ mỗi một cọc chống tăng mà các bạn dựng xong, là có thể ngăn chặn một chiếc xe tăng của quân Prosenl”

Đám thanh niên đồng loạt quay đầu nhìn về phía công trình.

Vương Trung: “Đó mới là cách thức đúng đắn để góp sức cho đất nước! Hiện tại hãy đi đào chiến hào, đợi quân địch đến thì rút lui, gia nhập quân đội ở hậu phương, tham gia huấn luyện! Tôi rất mong nửa năm nữa, sẽ được gặp lại các bạn trên cương vị là những tân binh bổ sung cho quân đoàn của tôi!”

Bọn trẻ nhìn nhau.

Lúc này, không biết ai là người đầu tiên hét lên: “Đào chiến hào quan trọng như vậy, chúng ta hãy đi đào chiến hào!”

“Đi đào chiến hào thôi!”

“Đi nào!”

Đám đông hừng hực khí thế, kéo nhau đi về phía điểm tuyển dụng lao động của công trình phòng thủ. Chờ đến khi

đám đông đã giải tán gần hết, một vị thượng tá từ phía địa điểm tuyển quân đi tới.

Vị thượng tá này bị mất một cánh tay, chỉ có thể dùng tay trái chào theo kiểu nhà binh với Vương Trung.

“Cậu đã giúp chúng tôi một việc lớn đấy, trung tá.”

Vương Trung đáp lễ: “Không có gì, đó là việc tôi nên làm.”

Vị thượng tá nhìn về phía những người trẻ tuổi đang vây quanh địa điểm tuyển dụng của công trình phòng thủ, nói: “Nhìn những đứa trẻ này, tôi bỗng cảm thấy tràn đầy hy vọng. Chúng ta sẽ không đầu hàng như Carolin.’

Vương Trung kiên định nói: “Tất nhiên là không. Yên tâm đi, chắc chắn là không.”

Chương 45: Thần Tiễn Hoạt Động 2

Chương 57: Thiếu tướng Rokossovsky và Chiến đoàn của ông

Chương 57: Thiếu tướng Rokossovsky và Chiến đoàn của ông

Những chuyện xảy ra sau ngày 29 tháng 6, Vương Trung thực sự không nhớ rõ lắm.

Chủ yếu là do hắn vừa trở về doanh trại đã ăn một bữa no nê, sau đó thì ngủ quên trong bồn tắm lúc nào không hay.

Lúc tỉnh dậy đã là sáng ngày 30.

Vương Trung nhìn chiếc áo sơ mi sạch sẽ trên người, rồi lại nhìn băng vải mới được thay trên vai, hắn gãi đầu, vẻ mặt khó hiểu.

Chuyện gì đã xảy ra? Ai thay quân áo cho mình? Ai đã thay thuốc cho mình?

Mình đang ở đâu?

Hắn ngồi dậy, nhận ra tinh thần mình chưa bao giờ minh mẫn, đồi dào như lúc này, ngoại trừ hai chân vẫn còn hơi đau nhức ra thì gần như không còn cảm giác khó chịu nào khác.

Cơn sốt cao mấy ngày trước như chưa từng xảy ra.

Vương Trung xuống giường, nhìn thấy bộ quân phục mới được gấp gọn gàng, đặt trên tủ đầu giường.

Hắn sờ sờ đầu, nhớ rõ ràng là mình không mang theo quân phục, thực tế hắn không mang theo bất kỳ hành lý gì, suy cho cùng tình hình lúc rời khỏi Rogneda là như thế.

Vương Trung cầm bộ quân phục lên, nhanh chóng thay vào, sau đó phát hiện bộ quân phục này cực kỳ vừa vặn, như thể được đo ni đóng giày cho hắn vậy.

Người có thể chuẩn bị bộ quân phục vừa vặn đến vậy, Vương Trung chỉ có thể nghĩ đến một người.

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa vang lên.

Vương Trung: "Vào đi."

Cửa mở ra, Lyudmila bưng khay bữa sáng bước vào phòng, vừa nhìn thấy hắn đã mặc quân phục, cô nàng vui vẻ nói: "Thế nào, rất vừa người phải không, tôi đã yêu cầu bộ phận hậu cần chuẩn bị đấy!"

Quả nhiên là cô.

Vương Trung: "Tối qua là cô vớt tôi ra khỏi bồn tắm?"

"Không phải, là Trung sĩ Grigory, quần áo cũng là do ông ấy thay cho cậu, tôi chỉ chuẩn bị áo sơ mi và quần lót thôi."

Vương Trung gật đầu, nhưng ngay sau đó nhận ra có gì đó sai sai, hắn nhìn cô gái: "Sao cô biết tôi mặc áo sơ mi và quân lót?"

"Bởi vì là do tôi chuẩn bị mà." Lyudmila tự hào nói, sau đó đặt khay thức ăn lên bàn/Ăn sáng thôi."

Trong khay có cháo yến mạch, bánh mì, trứng ốp la, thịt xông khói và sữa.

Vương Trung gạt bánh mì sang một bên, dùng nia xiên thẳng miếng trứng ốp la cho vào miệng, sau đó hài lòng nhận

ra đây là trứng lòng đào, được chiên vừa tới, lòng đỏ đã chín tới nhưng chưa đặc lại.

Ăn xong trứng, Vương Trung lại cầm miếng thịt xông khói lên.

Lyudmila lên tiếng: "Anh phải ăn chút tinh bột chứ! Hôm qua anh không hề động đến tinh bột đấy!"

Vừa nói, cô vừa cầm một lát bánh mì, kẹp thịt xông khói vào giữa, đưa cho Vương Trung: "Bánh mì lần này là do tự tay tôi chọn, đảm bảo hợp khẩu vị của anh." Còn biết rõ khẩu vi của mình nữa… Chẳng lẽ cô ấy thật sự là vị hôn thê của mình?

Vương Trung nhìn Lyudmila từ trên xuống dưới một lượt, nhớ lại lần đầu tiên gặp cô, khi đó hắn đã nghĩ đến chuyện xin Wechat của cô nàng, không ngờ bây giờ lại tốt đến vậy, một bước lên tiên, vấn đề nan giải nhất đã được giải quyết!

Vương Trung còn chưa kịp đắm chìm trong niềm hạnh phúc mà cô gái dịu dàng trước mắt mang lại, thì còi báo động phòng không đã vang lên inh ỏi.

Tiếp theo là tiếng pháo phòng không bắn lên không trung.

Lyudmila có vẻ lo lắng: "Nhanh xuống hầm trú ẩn thôi!"

Vương Trung: "Không sao, mục tiêu của quân Prosen là kho đạn dược và nhà ga của bộ chỉ huy, không phải chúng ta. Hôm qua người của bộ chỉ huy còn nói chúng ta xuất phát sớm một chút để tránh bị oanh tac, ai ngờ…

Vừa nói, hắn vừa chuyển sang góc nhìn từ trên cao, kết quả phát hiện có lẽ do toàn quân đang nghỉ ngơi, tầm nhìn bị thu hẹp đáng kể, chỉ còn lại lính gác ở cổng trường học là còn chút ít tâm nhìn.

Vương Trung thầm nghĩ phải nhắc nhở Yegorov, quân địch rất xảo quyệt, không chừng sẽ phái đội đặc nhiệm như

Brandenburg đột nhập vào đây.

Không thể lơ là trong việc bố trí lính gác.

Vừa nghĩ đến đó, máy bay của quân Prosen đã xuất hiện trên bầu trời.

Sau đó Vương Trung kinh ngạc đến mức há hốc mồm, bởi vì hắn nhìn thấy chiếc máy bay ném bom kia có tới sáu động cơi

Vương Trung vội vàng chuyển về góc nhìn người thứ nhất, đưa tay dụi mắt.

Không thể nào, phải nhìn lại!

Lyudmila nhìn hắn, vẻ mặt khó hiểu.

Chuyển sang góc nhìn từ trên cao, Vương Trung xác nhận mình không nhìn lầm, đó là một chiếc oanh tac cơ hạng nặng với sáu động cơ.

Hắn đếm sơ qua số lượng tháp pháo, thứ này có tới bốn tháp súng máy bốn nòng, được bố trí ở mũi, đuôi và hai bên mép sau cánh.

Ngoài ra còn có hai tháp pháo hai nòng, một cái ở trên lưng, một cái ở dưới bụng.

Đây là phiên bản trên không của BV238?2

BV238 là thủy phi cơ do Đức Quốc xã chế tạo, từng có kế hoạch cải tiến thành phiên bản cất cánh trên mặt đất, nhưng cuối cùng không được thực hiện. Suy cho cùng, ngay cả dự án oanh tạc cơ hạng nặng Me264 cũng bị Đức Quốc xã hủy bỏ để tập trung sản xuất máy bay chiến đấu, chi viện cho nhiệm vụ phòng không trên đất liền.

Vậy mà Prosen ở thế giới này lại chế tạo ra thứ này?

Kết hợp với bản đồ lãnh thổ của đế quốc Prosen mà hôm qua hắn nhìn thấy ở bộ chỉ huy tập đoàn quân, Vương Trung bắt đầu nghi ngờ, chẳng lẽ Prosen ở thế giới này chính là "Đại Đức", hay thậm chí là "Siêu cường Đức" trong truyền thuyết?

Mỗi khi chơi game chiến thuật như Europa Universalis hay Victoria, cứ chọn Phổ là Vương Trung lại cố gắng hiện thực hóa giấc mơ "Đại Đức". Không ngờ thứ này lại xuất hiện một cách tự nhiên ở thế giới này? Nếu vậy thì việc xuất hiện oanh tạc cơ sáu động cơ cũng không có gì là lạ.

Nhưng vấn đề là, vậy thì Liên hiệp Anh có bị đánh đuổi đến tận Ấn Độ hay không?

Do không nhìn thấy bản đồ thế giới nên Vương Trung không rõ tình hình cụ thể.

Lúc này, những chiếc oanh tạc cơ của địch bắt đầu thả bom, mục tiêu quả nhiên là nhà ga và khu vực bãi đầu máy, xưởng bảo dưỡng gần đó.

Tiếng bom nổ vang trời, Vương Trung chuyển về góc nhìn người thứ nhất, nhìn thấy Lyudmila đang nghiêng đầu quan sát mình.

Vương Trung: "Sao thế?"

"Anh ngẩn người ra đó làm gì? Vừa nãy còn dụi mắt nữa, anh bị sao vậy?" Cô gái hỏi, vẻ mặt khó hiểu.

Vương Trung: "À không có gì, tôi vừa ngủ gật."

"Ngôi mà cũng ngủ được sao?"

"Ừ thì, đại loại là vậy"

"Lúc bị oanh tạc á?"

"Tôi quen rồi, chẳng lẽ cô không quen sao?" Vương Trung hỏi ngược lại.

“Cũng đúng.” Lyudmila thở dài,‘Hôm qua sau khi anh ngủ, tôi đến cục điện báo trong thành, muốn gửi điện cho gia đình, kết quả cục điện báo bị trưng dụng, cho dù tôi có nói thân phận hầu gái của mình cũng vô dụng, họ không cho tôi gửi.”

Vương Trung nghe vậy thì nhíu mày, hầu gái là cấp bậc dành cho nữ quý tộc chưa kết hôn của Sa hoàng Nga, những cô tiểu thư thuộc dòng dõi quý tộc nhỏ có khi còn chẳng có chữ “hầu gái” phía trước, mà chỉ được gọi là “người hầu” mà thôi.

Xem ra gia đình Lyudmila cũng thuộc hàng quý tộc, có thể là dòng dõi Bá tước.

Môn đăng hộ đối, khả năng cô ấy là vị hôn thê của mình lại càng caol

Vương Trung lắc đầu, xua đi suy nghĩ vẩn vơ trong đầu, bây giờ không phải lúc để nghĩ đến chuyện yêu đương, hôm nay xem chừng phải di chuyển suốt cả ngày, đến lúc tới Loktev rồi còn phải nhanh chóng bổ sung quân số, trang bị…

Đúng lúc này, có tiếng người báo cáo từ bên ngoài: “Báo cáo!”

Vương Trung nhận ra đó là giọng của Trung sĩ Grigory.

Lyudmila nhỏ giọng nói: “Hình như Trung sĩ thật sự coi mình là lính gác của anh rồi, hôm qua ông ấy cứ bám theo anh suốt.”

Vương Trung gật đầu: “Vào đi!”

Trung sĩ Grigory mở cửa, báo cáo: “Bá tước, quan văn thư của bộ chỉ huy đến.”

Vương Trung: “Quan văn thư? Đến đây làm gì?”

Nếu là truyền đạt mệnh lệnh thì phải là lính truyền tin hoặc sĩ quan tham mưu.

Quan văn thư đến đây, vậy thì tám chín phần mười là liên quan đến nhân sự.

Lyudmila nói: Hôm qua lúc tôi đến cục điện báo, nhìn thấy trên đường có người phát tờ rơi, trên đó viết là đại thắng ở Cao điểm Peniye."

Vương Trung nghe vậy thì há hốc mồm: "Nhanh vậy đã thành đại thắng rồi? Tôi còn chưa báo cáo diễn biến trận chiến với phòng tuyên truyên mài"

Cô gái nhún vai: "Tối qua, không biết từ đâu lan truyền tin tức, người dân kéo đến doanh trại của chúng ta rất đông, còn mang theo rất nhiều đồ nữa. Mọi người đêu muốn được gặp mặt "Trung đoàn Rokossovsky anh hung …

Vương Trung: "Trung đoàn Rokossovsky? Sao tôi chưa từng nghe đến cái tên này?"

"Trên tờ rơi viết vậy."

Lúc này, có lẽ do đợi quá lâu, viên quan văn thư đứng bên ngoài không nhịn được nữa, ông ta bước đến cửa, ho khan một tiếng.

Grigory quay đầu trừng mắt nhìn viên quan văn thư, người sau lập tức lùi lại một bước, nấp sau cánh cửa.

Vương Trung: "Để ông ta vào đi."

Grigory lúc này mới chịu tránh ra.

Viên quan văn thư bước vào phòng, nhìn Lyudmila, de dặt hỏi: "Xin lỗi, bây giờ có tiện không ạ?"

Vương Trung: "Tiện, có gì cứ nói."

Quan văn thư gật đầu: "Vâng."

Ông ta lấy ra một chiếc hộp nhỏ, mở ra đặt lên bàn, bên trong là quân hàm cấp tướng, bao gồm cả hai loại lễ phục và

quân phục tác chiến.

Sau đó, ông ta lấy ra một tờ mệnh lệnh, bắt đầu đọc: "Căn cứ vào thành tích xuất sắc của Thiếu tá Aleksei Konstantinovich Rokossovsky tại Rogneda và Cao điểm Peniye, Bộ tư lệnh Quân khu Tây Nam quyết định, từ hôm nay, thăng cấp cho Aleksei Konstantinovich Rokossovsky lên cấp bậc Thiếu tướng."

Vương Trung: "Thăng liền hai cấp?"

Quan văn thư: "Nghe nói lúc đầu là đề nghị phong hàm Đại tá, nhưng sau khi phê duyệt lại là Thiếu tướng, không biết ngài có hài lòng không?"

"À, không, tôi rất hài lòng." Vương Trung lắc đầu,'Nhưng mà Thiếu tướng thì phải chỉ huy ai? Chẳng lẽ lại là Thiếu tướng không quân sao?"

Tuy danh nghĩa là Trung đoàn súng trường cận vệ Amur số 3 chịu sự chỉ huy của Vương Trung, nhưng trên thực tế đó là do thay đổi chỉ huy trên chiến trường, chứ hắn không có quyền hạn gì với Trung đoàn số 3, thậm chí còn ngang cấp bậc với Yegorov.

Quan văn thư nghe vậy thì có vẻ khó xử, ông ta nắm chặt tờ mệnh lệnh trong tay.

Lyudmila đứng dậy, nhận lấy tờ mệnh lệnh từ tay ông ta: "Chúng tôi đã nhận được mệnh lệnh."

Hóa ra còn phải làm như vậy.

Quan văn thư như trút được gánh nặng, ông ta lại lấy ra một tờ mệnh lệnh khác, mở ra: "Mệnh lệnh, Thiếu tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, thành lập Chiến đoàn Rokossovsky tại Loktev, tiếp nhận số quân còn lại của Trung đoàn súng trường cận vệ Amur số 3, tàn quân của Trung đoàn

xe tăng 31 thuộc Quân đoàn xe tăng số 4, và toàn bộ số quân còn lại của Rogneda.”

Vương Trung líu lưỡi: “Toàn là tàn binh bại tướng! Vậy thì bổ sung quân số cho tôi kiểu gì?”

Quan văn thư rụt cổ lại.

Lúc này Vương Trung mới nhận ra giọng mình hơi lớn, hắn hắng giọng, hỏi lại: “Bổ sung quân số cho tôi đâu? Còn xe tăng, pháo binh của tôi đâu?”

“Cái đó… tôi không biết.” Quan văn thư nắm chặt tờ mệnh lệnh,“Tôi chỉ nhận được hai tờ mệnh lệnh, tờ này là của ngài…”

Vương Trung đứng dậy, tự tay nhận lấy tờ mệnh lệnh thành lập Chiến đoàn Rokossovsky, liếc mắt nhìn qua.

Lúc này, Yegorov và Pavlov bước vào, Yegorov tiện tay cầm một lát bánh mì trên bàn lên, vừa ăn vừa nói: “Xem ra cậu đã nhận được mệnh lệnh rồi, Bá tước. Chúng tôi cũng vừa nhận được mệnh lệnh, xem ra là cấp trên muốn học tập bọn Prosen, thành lập cái gọi là “chiến đoàn”.

“Bọn Prosen quỷ quái.” Vương Trung sửa lời.

Quan văn thư de dặt hỏi: “Vậy… bây giờ tôi có thể đi được chưa ạ?”

Vương Trung phẩy tay, viên quan văn thư như được đại xá, chạy biến khỏi phòng.

“Bọn văn thư chết tiệt!” Yegorov khinh miệt nói.

Pavlov nhíu mày: “Nói chính xác thì tôi cũng là văn thư đấy.”

Yegorov: “Đúng vậy, cho nên tôi mới không ưa anh.”

Nói xong, ông ta nhìn Vương Trung: “Thế nào, Thiếu tướng?”

Vương Trung: “Đến Loktev xem tình hình đã, đó là trung tâm tiếp tế, nếu cấp trên không phân bổ trang bị tốt cho chúng ta, vậy thì chúng ta tự lo liệu lấy. Giống như ở Cao điểm Peniye vậy.”

Ở Cao điểm Peniye, Vương Trung cùng đồng đội đã “mượn tạm” toàn bộ số rượu của tên địa chủ Boye.

Yegorov nghe vậy thì cười ha hả. Quyển 2 Chương 1: Chiến Trường “Nhàn Hạ”2

[Lưu ý: Trong hệ thống cấp bậc của Liên Xô không có “chuẩn tướng” nhưng dịch tiếng trung lại ra là “chuẩn tướng” nên tôi đã đưa lên “thiếu tướng” cho đúng với hệ thống cấp bậc vì Trung Tá Aleksei đã thăng liền hai cấp bậc.]

Ngày 2 tháng 7 năm 914 (theo lịch Julian).

Chiến đoàn Rokossovsky đến ngày thứ ba ở Loktev.

Vương Trung dẫn theo nhóm chỉ huy tinh anh của Chiến đoàn, có mặt trên sân ga xe lửa Loktev để chờ đón khách nhân đến trong ngày.

Lính gác và nhân viên hậu cần trên sân ga đều rất căng thẳng, dù sao cũng có một vị thiếu tướng ở đây.

thiếu tướng trước kia gọi là Lữ tướng, sau nội chiến vì “hội nhập quốc tế”, nên dùng cách gọi của Liên hiệp Vương quốc là thiếu tướng.

Bên cạnh thiếu tướng Vương Trung chỉ có năm người.

Người thứ nhất là Trung tá Ivan Panteleyevich Yegorov, Trung đoàn trưởng Trung đoàn Bộ binh Cận vệ số 31.

Tuy rằng phiên hiệu đơn vị mà ông ta chỉ huy đã thay đổi, nhưng kỳ thực vẫn là những tàn binh của Trung đoàn Amur số 3, được trao tặng phiên hiệu Cận vệ, nhưng không có cờ hiệu Cận vệ, cũng không có áo choàng chống mưa biểu tượng của quân Cận vệ, vũ khí đặc biệt của quân Cận vệ lại càng không được phát.

Người thứ hai là Thiếu tá Aleksei Sergeyevich Pavlov, nguyên Tham mưu trưởng Trung đoàn Amur số 3, hiện là Tham mưu trưởng Chiến đoàn Rokossovsky.

Sau khi được thăng chức làm Tham mưu trưởng Chiến đoàn, Pavlov dẫn đầu bộ máy tham mưu đến nay chỉ có một kế toán tạm thời được điều động từ địa phương, ngay cả Tham mưu Thông tin cũng không có, quản lý hậu cần vẫn là lão Cục trưởng Cục Tự vụ được điều từ bộ đội địa phương đến.

Nói tóm lại cũng chỉ là một cái vỏ rỗng.

Người thứ ba là tu sĩ Sufang Batuwendusu, cô vừa mới được đề bạt làm Tu sĩ Chủ tế, phụ trách chỉ huy Ban Tụng ca của Chiến đoàn, hiện tại Ban Tụng ca chỉ có… một người.

Người thứ tư là tu sĩ Yetsemenko, chức vụ hiện tại là Phó Ky sĩ, Trung đoàn trưởng Trung đoàn Thần tiễn của Chiến đoàn. Hiện tại toàn Trung đoàn chỉ có một bệ phóng, 10 quả Thần tiễn, một chiếc xe tải, một thầy tu phụ trách cầu nguyện.

Tuy nhiên, Trung đoàn Thần tiễn ít nhất cũng được bổ sung mười quả Thần tiễn, tổ bắn duy nhất cũng đầy đủ nhân viên, còn có thêm một chiếc xe tải và một tài xế, có thể xem là đơn vị có trạng thái tốt nhất trong toàn bộ Chiến đoàn.

Đây chính là tất cả sĩ quan cấp cao hiện tại của Chiến đoàn Rokossovsky.

Những người khác, nếu không hy sinh thì đang nằm trong bệnh viện.

Người cuối cùng là Thượng sĩ Grigory tạm thời đảm nhiệm chức vụ lính cận vệ của thiếu tướng, anh ta đang dùng ánh mắt cảnh giác quan sát xung quanh.

Loktev không chỉ là ga trung chuyển, trung tâm tiếp tế, mà còn là nơi đóng quân của bệnh viện lớn nhất chiến khu lân cận, phần lớn thương binh đều được đưa đến đây, Bệnh viện Dã chiến Rogneda di chuyển đến đây cùng với Trung đoàn Amur số 3 cũng được sáp nhập vào biên chế của bệnh viện địa phương.

Vương Trung đang đi đi lại lại trên sân ga, vừa đi vừa nói: "Sau khi Trung đoàn Amur số 3 được cải biên thành Trung đoàn Cận vệ, tại sao số hiệu lại là 31? Chiến tranh mới bắt đầu chưa đến hai tuần, đã có tới 30 trung đoàn Cận vệ rồi sao?"

Sĩ quan cấp cao của Chiến đoàn và những người lính xung quanh nghe thấy vậy đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Vương Trung.

Vương Trung nhíu mày: "Sao vậy?"

Yegorov: "Trước khi khai chiến đã có ba mươi trung đoàn bộ binh Cận vệ rồi."

"Ồ, thật sao?" Vương Trung đã quen đóng vai một kẻ không có kiến thức, dù sao nguyên chủ vốn đã chẳng ra gì, mọi người cũng sẽ không thấy kỳ quái,'Thì ra là vậy, tôi hiểu rồi. Vậy chúng ta chính là trung đoàn bộ binh đầu tiên đạt được danh hiệu Cận vệ sau khi khai chiến sao?"

Yegorov gật đầu: "Phải."

Vương Trung: "Vậy thì thật tuyệt vời, bất luận sau này đi về đâu, chúng ta đều đã lưu danh sử sách."

Nếu như là hai ngày trước, Vương Trung tuyệt đối sẽ không nói những lời này, bởi vì vinh dự Cận vệ này là phải đánh đổi bằng rất nhiều xương máu mới có được, hắn sẽ

không dùng giọng điệu trêu chọc như vậy để nói về phiên hiệu mới.

Nhưng Vương Trung có lẽ chính là loại người dễ thích nghỉ với hoàn cảnh, bất kể xảy ra chuyện gì, bất kể bi thương đến đâu, chỉ cần ngủ vài giấc là quên hết.

Sáng nay Lyudmila còn trêu chọc, nói: "Aleksei ngày trước đã trở lại rồi, tuy chỉ trở lại một nửa."

Nói cách khác, Rokossovsky trước đây có một số điểm tương đồng với Vương Trung về tính cách.

Đương nhiên, hiện tại đã chứng minh, Vương Trung chắc chắn sẽ không tè ra quần trên chiến trường, điểm này hai người vẫn có sự khác biệt rõ ràng.

Lúc này, xa xa truyền đến tiếng còi tàu.

Kỳ thực Vương Trung đã sớm dùng góc nhìn quan sát để xác nhận chuyến tàu này không phải là chuyến mà bọn họ đang đợi, nhưng lúc này vẫn phải giả vờ một chút, bèn hỏi Pavlov: "Là chuyến này sao?"

Pavlov nhìn về phía căn nhà của nhân viên gác ghi ở phía đông bắc sân ga, lắc đầu: "Không phải, nhân viên gác ghi còn chưa điều chỉnh đường ray, chuyến này chỉ đi qua đây thôi."

Vừa dứt lời, xe lửa lại kéo còi, hoàn toàn không có ý định giảm tốc độ, cứ thế chạy thẳng vào ga từ đường ray cách xa sân ga.

Phía trước đầu tàu là một toa xe sửa chữa đường sắt, còn toa xe chở than phía sau lại kéo theo một toa xe phòng không, trên ba vị trí của toa xe đều lắp súng máy Maxim bốn nòng.

Hai bên toa xe sửa chữa đường sắt có gắn đường ray, hiển nhiên là đã chuẩn bị sẵn sàng, một khi phát hiện đường sắt

phía trước bị không quân Prosen đánh sập thì sẽ lập tức sửa chữa ngay tại chỗ.

Lính trên toa xe phòng không đều lộ vẻ căng thẳng, dù sao thì trời đã sáng, máy bay Prosen có thể ập đến bất cứ lúc nào.

Tiếp theo là những toa xe chở hàng, cửa mỗi toa đều mở toang, tân binh chen chúc bên cửa, tò mò nhìn thế giới bên ngoài.

Một tân binh hét lớn: “thiếu tướng, tiên tuyến thế nào ạ?””

Vương Trung: ‘Khủng khiếp lắm! Chuẩn bị tinh thần mà tè ra quần đi!”

Người thanh niên không hề ý thức được điều gì đang chờ đợi mình phía trước, cười ha hả đầy dũng cảm.

Vương Trung nói xong mới phản ứng lại, hình như chủ nhân của cơ thể này…

Hắn liếc nhìn Yegorov và Pavlov.

Hiện tại đã không còn ai nhắc đến chuyện tè ra quần nữa, nhưng những người từ Rogneda đến đều từng nghe qua.

Hai vị sĩ quan bắt đầu giả vờ ngắm cảnh.

Mẹ kiếp, sau này chuyện này sẽ không trở thành giai thoại nổi tiếng chứ? Loại chuyện này thật không ổn!

Để che giấu sự lúng túng, hắn hỏi Yegorov: “Quân Cận vệ đều được trang bị vũ khí chuyên dụng, phải không?”

“Phải, áo choàng chống mưa, rất hữu dụng trong mùa mưa bùn và tuyết rơi dày. Sau đó là súng trường Tokarev kiểu 8”

Trong thời không này, súng trường bán tự động Tokarev được định hình vào năm Julian 908, vì vậy được gọi là kiểu 8.

Súng tiểu liên chỉ thích hợp cho cận chiến, trên lý thuyết, Tokarev bán tự động sẽ có lợi thế hơn súng tiểu liên trên chiến

trường trống trải.

Lính bộ binh bình thường của Prosen vẫn đang dùng súng trường kiểu cũ, hỏa lực mà Tokarev mang lại sẽ giúp quân Cận vệ có lợi thế hơn quân Prosen ở cự ly trung bình.

Trên lý thuyết là vậy, nhưng lính bộ binh Prosen thường lấy súng máy làm trung tâm, một tiểu đội một súng máy, vì vậy ưu thế hỏa lực của Tokarev so với súng trường kiểu cũ coi như không còn.

Tuy nhiên, có còn hơn không. Hiện tại Vương Trung nằm mơ cũng muốn trang bị cho quân mình thêm nhiều vũ khí tối tân.

Mặc dù thắng bại của chiến tranh không phụ thuộc vào tính năng ưu việt của vũ khí, nhưng có vũ khí tốt chắc chắn sẽ tốt hơn là dùng vũ khí lạc hậu, có thể giảm bớt rất nhiều tổn thất.

Vương Trung lại hỏi: “Vậy khi nào thì chúng ta có thể nhận được số Tokarev này?”

Pavlov đáp: “an dược đã được chuyển đến, chỉ còn thiếu súng và người dùng súng.”

Vương Trung đưa tay lên xoa trán, hai ngày nay hắn coi như đã trải nghiệm qua sự hỗn loạn do thất bại ở tiền tuyến gây ra.

Tin tốt là hiện tại mọi thứ đang dần khôi phục, tin xấu là tốc độ khôi phục chưa đủ nhanh.

Vương Trung tiếp tục đi đi lại lại trên sân ga.

Tu sĩ Yetsemenko nói với Pavlov: “So với súng, tôi càng mong người được bổ sung nhanh chóng hơn. Hiện tại doanh trại trống rỗng, yên tĩnh quá, ban đêm ngủ thậm chí còn gặp ác mộng.”

Mệnh lệnh của Vương Trung không nói rõ Chiến đoàn Rokossovsky có quy mô như thế nào, nhưng vì chỉ huy là Lữ tướng - tức thiếu tướng, nên bộ phận hậu cần địa phương đã bố trí doanh trại theo tiêu chuẩn của một Lữ đoàn.

Doanh trại rộng lớn như vậy có thể chứa ba nghìn người cùng lúc, cùng với xe cộ, đạn dược và nhiên liệu.

Thế nhưng người của Vương Trung tổng cộng chưa đến hai trăm, trong đó chỉ có năm mươi lăm lính bộ binh còn lành lặn.

Cái gọi là toàn bộ quân đội rút lui từ Rogneda, đến nay chỉ còn lại đội ngũ của họ.

Cũng không biết những tàn binh khác là ở lại đánh du kích, hay là đã đầu hàng làm tù binh, hoặc là bị Thẩm phán đình xử bắn, dù sao cũng không thấy đến đây.

Sau khi những người bị thương nhẹ đi theo quân đội chuyển vào trung tâm điều dưỡng của bệnh viện dã chiến, doanh trại rộng lớn chỉ còn lại năm mươi lăm người, cộng thêm những nhân viên hậu cần linh tinh khác, ví dụ như đội nấu cơm dã chiến và đội giặt giũ dã chiến, cũng chỉ có hơn ba trăm người, có thể tưởng tượng được nó trống trải đến mức nào.

Chim sẻ trong doanh trại còn nhiều hơn người.

Năm mươi lăm người còn lành lặn này đều được thăng cấp sĩ quan, trên lý thuyết, mỗi người trong số họ sẽ chỉ huy ít nhất một tiểu đội trong tương lai, nhưng hiện tại căn bản không có binh lính.

Vương Trung vừa đi đi lại lại trên sân ga, vừa lẩm bẩm: “Tôi cứ tưởng sau này sẽ là những trận chiến liên miên bất tận. Không ngờ lại có khoảng thời gian nhàn rỗi như vậy.”

Yegorov cười nói: “Day là lần đầu tiên ngài ra chiến trường, thật ra đây mới là chuyện bình thường. Đánh nhau

thường chỉ đánh một tháng, kịch liệt lắm thì một hai tuần là kết thúc, sau đó là thời gian dài nghỉ ngơi và phục hồi.

“Lúc nội chiến cũng theo nhịp độ này.

“Chỉ có không quân là ngày nào cũng giao tranh ác liệt với quân địch.”

Vương Trung kỳ thực biết rõ điều này, vì thích chơi game chiến tranh, hắn đã đọc rất nhiều sách lịch sử chiến tranh.

Ví dụ như hắn biết trước trận Kursk, để chờ mùa mưa bùn kết thúc, quân đội hai bên ở chiến tuyến phía nam đều nghỉ ngơi và phục hồi hơn ba tháng, thậm chí có một số đơn vị đã bắt đầu nghỉ ngơi từ tháng 2 năm đó.

Nhưng sự việc là vậy,trên giấy thấy chuyện giản đơn”, mặc dù đã đọc qua rất nhiều sách sử và hồi ký, nhưng trước khi đến Loktev, Vương Trung vẫn không ngờ rằng mình lại có khoảng thời gian nhàn rỗi như vậy.

May mà Yegorov và Pavlov đều có kinh nghiệm, họ mang đến đàn bayan và balalaika cho binh lính chơi nhạc trong bữa ăn, còn tìm được một đội chiếu phim của phòng tuyên truyền giáo hội đến chiếu phim mỗi tối.

Lúc này Vương Trung mới biết, thứ mà hắn vẫn tưởng là accordion, thực chất là một loại nhạc cụ dân tộc có tên là bayan, âm sắc rất khác so với accordion.

Còn balalaika là một loại đàn hình tam giác, cũng là một loại nhạc cụ dân tộc.

Yegorov nói tiếp: “Lúc nội chiến, tôi rất thích câu cá, giết thời gian rất hiệu quả, ngồi bên hồ một ngày là hết, tối về còn có cá hồi ăn.”

Vương Trung thầm nghĩ, tốt nhất là ông đừng có suy nghĩ đó, đã hẹn nhau câu cá hồi ở hồ Baikal thì sẽ không may mắn

đâu.

Hắn đang định nói như vậy, thì thấy rất nhiều xe tải chạy vào nhà ga, dừng lại ở khu vực trống trải không có đường ray của sân ga, rất nhiều lính cáng và y tá nhảy xuống xe.

Nhóm của Vương Trung nhìn thấy bọn họ, im lặng nhường đường.

Rất nhanh, tiếng còi tàu vang lên từ phía tây.

Nhân viên gác ghi từ trong nhà đi ra, sau một hồi thao tác, giơ cao đèn hiệu màu xanh lá cây.

Tiếng tàu phanh từ xa vọng lại.

Cùng lúc đó, mấy chiếc xe jeep chạy vào nhà ga, trên mỗi chiếc xe đều có ba bác sĩ.

Vương Trung chào hỏi Viện trưởng Losonov: "Bác sĩ, chào buổi sáng!"

Losonov gật đầu, nét mặt vô cùng tiều tụy.

Lúc này, đoàn tàu giảm tốc độ, từ từ tiến vào ga, dừng lại.

Những người trên tàu lập tức hành động, khiêng từng người bị thương xuống.

Không có thương binh nhẹ, có lẽ tất cả thương binh nhẹ đều đã ở lại tiền tuyến tiếp tục chiến đấu.

Các bác sĩ tản ra, kiểm tra từng người bị thương đang nằm la liệt trên sân ga, đặt thẻ phân loại lên ngực họ.

Mỗi bác sĩ đều có một y tá đi theo phía sau, nhiệm vụ duy nhất là tiêm thuốc mê cho những thương binh được phân loại là "bỏ mặc".

Đội cáng thương liên tục khiêng những thương binh được ưu tiên xử lý lên xe tải.

Mọi việc đều diễn ra trật tự, chính xác như một cỗ máy, tất cả mọi người đều vô cảm.

Vương Trung cũng vô cảm nhìn tất cả những điều này.

Tất cả những suy nghĩ về sự nhàn hạ trên chiến trường vừa rồi đều tan biến.

Đó chỉ là ảo giác, chiến tranh tàn khốc vẫn tiếp diễn.

Lúc này, một người bị thương được phân loại là "bỏ mặc" đưa tay về phía Vương Trung: "Thầy tul

Yetsemenko bước về phía anh ta, vừa đi vừa lấy ra cuốn kinh thánh đã bạc màu.

Ông ngồi xổm xuống, nắm lấy tay người lính đang bị thương nặng, đặt lên bìa cuốn kinh thánh, nói nhỏ: "Hãy nói đi, con trai, ta đang nghe, Ngài cũng đang nghe."

Có lẽ thuốc mê đã có tác dụng, Vương Trung không nghe thấy người lính nói gì, hắn chỉ nhìn thấy thầy tu cúi người xuống, áp tai vào miệng người lính.

Sufang nhìn thấy cảnh tượng này, đột nhiên nói: "Ngài có biết không? Những người bị thương ở trung tâm điều dưỡng đều thích y tá nữ, nhưng những người sắp chết này lại tin tưởng những thay tu nam như Yetsemenko hơn, rõ ràng là một Tu sĩ Tụng ca như tôi đáng được tin tưởng hơn."

Vương Trung không đáp.

Lúc này, Yegorov đã đi một vòng quanh khu vực thương binh, đến bên cạnh Vương Trung, nhỏ giọng nói: "Rất nhiều vết thương do dao găm, hôm qua phần lớn là vết thương do mảnh đạn pháo và sóng xung kích. Hôm nay, vết thương do súng bắn và dao găm bắt đầu nhiều hơn."

Vương Trung: "Giao tranh bằng lưỡi lê đã bắt đầu. Không biết Bogdanovka có thực sự giữ được mười lăm ngày hay

không. Chúng ta phải nhanh chóng hành động.” “Vấn đề là, chúng ta có muốn nhanh cũng không có người, quân tiếp viện đều được điều động đến Bogdanovka hết rồi.” Yegorov cau mày nói,‘Chúng ta giống như bị lãng quên vậy.”

Lúc này, Trạm trưởng nhà ga từ phòng điều hành di ra, nói với Vương Trung: “thiếu tướng, chuyến tàu của ngài sắp đến rồi, nhưng tình hình hiện tại chỉ có thể dừng ở ga điều độ bên kia, phiền ngài đi theo tôi, câu vượt ở bên đó!”

Chương 46: Bom Khói Bao Phủ Thần Tiễn _

Chương 2: Bài Học Chiến Tranh Đầu Tiên

Chuong 2: Bai Hoc Chien Tranh Dau Tien

Vừa mới đi qua cầu vượt đến sân ga bên kia, Vương Trung đã thấy nhân viên gác ghi lại từ trong nhà đi ra, bắt đầu điều chỉnh đường ray.

Hắn chuyển sang góc nhìn quan sát, quả nhiên nhìn thấy một đoàn tàu từ hướng đông bắc chạy tới.

Phía trước đầu tàu không có toa xe sửa chữa, vũ khí trên toa xe phòng không được thay thế bằng pháo phòng không 25mm.

Phía sau toa xe phòng không theo thường lệ là những toa xe chở hàng màu đen, nhưng trên nóc toa xe đầu tiên có sơn biểu tượng mặt trời của giáo hội.

Số người trong toa xe có biểu tượng mặt trời rõ ràng ít hơn so với những toa phía sau, hơn nữa Vương Trung điều chỉnh góc nhìn một chút, thông qua cửa toa xe đang mở, hắn nhìn thấy bên trong còn có bàn làm việc.

Xem ra vị khách quý mà bọn họ chờ đón lần này đang ở trong toa xe này, những người trong các toa xe phía sau hẳn là quân tiếp viện được đưa đến Bogdanovka.

Chiến đoàn Rokossovsky là một đơn vị cấp Lữ đoàn, bắt đầu được bố trí Giám mục tùy quân, chủ yếu phụ trách quản lý

số lượng lớn giáo sĩ trong quân đội, đồng thời cũng phụ trách chủ trì các buổi lễ lớn.

Đương nhiên, điều mà Vương Trung coi trọng nhất vẫn là vai trò liên lạc giữa Giám mục và giáo hội, hắn đã nghĩ kỹ rồi, chờ Giám mục đến, hắn sẽ ngày nào cũng kêu ca than khổ với ông ta, cho đến khi nào Trung đoàn Thần tiễn được bổ sung quân số đầy đủ mới thôi.

Lúc Vương Trung chuyển về góc nhìn ban đầu, đã nghe thấy tiếng còi tàu.

Con tàu từ từ tiến vào ga.

Một sĩ quan lực lưỡng mặc quân phục giáo hội, khoác áo choàng chống mưa của quân Cận vệ, đứng ở cửa toa xe giáo hội đang mở rộng, khoanh tay nhìn Vương Trung.

Nhìn thấy người này, không hiểu sao Vương Trung lại muốn tiến lên nói một câu: "Mẹ kiếp, ông là Giám mục của tôi sao?"

Tàu còn chưa dừng hẳn, vị Giám mục đã nhảy xuống, sải bước về phía Vương Trung.

Vương Trung định tiến lên nghênh đón, nhưng lúc này những toa xe khác bắt đầu dỡ hàng, rất đông thanh niên mặc quân phục màu kaki, đội mũ lưỡi trai bắt đâu xuống xe, thu hút sự chú ý của hắn.

Lúc này, vị Giám mục đã đi đến trước mặt Vương Trung: "Lâu rồi không gặp, Aleksei Konstantinovich."

Vương Trung đang quay đầu nhìn những tân binh xuống xe, nghe thấy xưng hô này lập tức dồn sự chú ý trở lại, sau lưng ứa mồ hôi lạnh, có ý gì, chúng ta quen biết nhau sao?

Đối phương không hề tự giới thiệu, vậy chắc chắn là người quen. Nhưng Vương Trung chỉ mới nhìn thấy tên của ông ta

trên mệnh lệnh điều động, nếu không chuyển sang góc nhìn quan sát, hắn thậm chí còn không nhớ nổi đối phương tên là Nikolai Nikanorovich Popov.

May là nhìn cách xưng hô, có vẻ như quan hệ của hai người không thân thiết lắm, Vương Trung chưa bao giờ cảm thấy biết ơn quy tắc xưng hô phức tạp của người Slav như lúc này.

Vì vậy, hắn cũng dùng tên họ và tên đệm để xưng hô với Popov: "Đã lâu không gặp, Nikolai Nikanorovich."

Popov cẩn thận đánh giá Vương Trung: "Cậu như biến thành một người khác vậy, Aleksei Konstantinovich, khí chất rất khác so với hồi còn đi học."

Vương Trung cười nói: "Ông nói đùa rồi, tôi vẫn là tôi, có lẽ chỉ là thêm chút hơi thở của chiến trường."

"Tôi còn tưởng cậu sẽ nói là hơi thở của địa ngục." Popov nói.

Xem ra Thẩm phán đình đã báo cáo câu nói 'Vậy tôi có thể chỉ cho hai vị con đường trở về từ địa ngục" kia lên rồi.

Popov nói tiếp: "Trước khi tôi đến, Thái tử điện hạ đã đặc biệt tìm gặp tôi, muốn tôi chăm sóc cho người anh em tốt của ngài ấy. Tôi đã đồng ý với điện hạ, vì vậy tôi sẽ dùng đôi mắt này để nhìn rõ tài năng chỉ huy của cậu có thực sự giống như những gì trong điện báo đã nói hay không."

Mẹ kiếp, Vương Trung thầm nghĩ, không biết tên công tước Vostrom kia đã thổi phông mình lên như thế nào nữa.

May mà mình có hack hỗ trợ, lại có nhiều kinh nghiệm chơi game chiến tranh, nếu không thì đã bị ông ta hại chết rồi!

Vương Trung: "Ông sẽ không thất vọng đâu. À đúng rồi, tôi thấy ông đã khoác áo choàng của quân Cận vệ, vậy trang bị

được cấp cho Trung đoàn… à, Trung đoàn Bộ binh Cận vệ số 31 cũng ở trên chuyến tau này sao?”

Hắn suýt chút nữa thì nói sai phiên hiệu.

Popov buông tay Vương Trung ra, lắc đầu nói: “Không, đây là kỷ vật hồi tôi còn phục vụ trong quân đoàn bộ binh Cận vệ. Đồ tiếp tế của các cậu ở trên chuyến tàu phía sau. Chuyến này tôi mang theo cờ hiệu của Trung đoàn 31 và tân binh bổ sung.”

Vừa dứt lời, mấy Thẩm phán viên đội mũ nồi xanh bước xuống khỏi xe, theo sau là ba giáo sĩ, một người cầm cờ hiệu được cuộn tròn, một người cầm biểu tượng chim đại bàng hai đầu, còn một người bưng chiếc hộp.

Vương Trung đang định tiến lên nhận cờ, nhưng bị Popov kéo lại: “Cờ phải được trao trong lễ kỳ mới được phép giao cho các cậu. Ba vị này đều là đặc phái viên của Đại Giám mục St. Yekaterinburg.”

Vương Trung nhíu mày: “Còn phải làm mấy chuyện hình thức này nữa sao?”

“Tin tôi đi, nó rất có ích cho việc cổ vũ tinh thần binh sĩ.” Popov nói.

Yegorov lên tiếng: “Nhưng thứ mà chúng tôi không thiếu nhất chính là tinh thần, ngoại trừ tinh thần ra thì cái gì cũng thiếu.”

Tên Thẩm phán viên đội mũ nồi xanh phía sau Popov lập tức nhìn chằm chằm vào Yegorov bằng ánh mắt sắc bén.

Thượng sĩ Grigory cũng dùng ánh mắt sắc bén đáp trả.

Đúng lúc này, một thanh niên mặc quân phục màu kaki chạy đến trước mặt Vương Trung, đứng nghiêm chào: “Báo cáo thiếu tướng, Đội học viên 535 đã tập hợp hoàn tất.”

Vương Trung nhíu mày: “Đội học viên? Đội học viên nào?”

Trường bộ binh và trường pháo binh của Frunze, thưa thiếu tướng.” Người thanh niên báo cáo ngẩng cao đầu.

Lúc này Vương Trung mới để ý, quân hàm của anh ta không có phù hiệu, chỉ có một vòng lăn, đây chính là quân hàm của học viên trường quân đội. “Hồ đồ!” Vương Trung lập tức quay sang Popov: “Những người này chỉ mới huấn luyện trong thời gian ngắn, tất cả đều có thể trở thành sĩ quan, sao có thể bổ sung vào lực lượng tuyến đầu như bổ sung tân binh được?”

Yegorov cũng đồng ý: “Theo quy định, Cận vệ quân nên được bổ sung bởi những lão binh hồi phục chấn thương, tại sao lại bổ sung tân binh cho chúng ta?”

Pavlov chen vào: “Anh mới đừng làm loạn, chiến tranh bắt đầu chưa được nửa tháng, lấy đâu ra lão binh hồi phục chấn thương? Anh xem thiếu tướng chỉ bị thương nhẹ, vết thương vừa mới khỏi mủ đấy!”

Lời nói của Pavlov khiến Vương Trung cảm thấy vai mình hơi nhức. Anh lại nhớ đến cảm giác xót khi dùng cồn rửa vết thương ngày hôm qua.

Lúc này, trong đội ngũ học viên có một thanh niên tiến lên một bước, hô lớn: “Báo cáo! Chúng tôi đã được huấn luyện bài bản, kỹ năng quân sự tốt hơn tân binh thông thường rất nhiều!”

Vương Trung đẩy học viên đang đứng trước mặt ra, đi tới trước mặt người thanh niên vừa báo cáo: “Không phải chúng tôi xem thường các cậu không có kỹ năng quân sự, mà là các cậu nên được giao những nhiệm vụ quan trọng hơn. Khóa học của cậu còn bao lâu nữa mới kết thúc?”

“Một năm nữa, thưa thiếu tướng! Nhưng mà, Mẹ Ant đang kêu gọi!”

Câu nói “Mẹ Ant đang kêu gọi” của người thanh niên khiến Vương Trung nghẹn lời.

Vương Trung quay sang Popov: “Thật sự không còn đơn vị nào khác sao? Những người được huy động trong đợt tổng động viên đâu?”

“Đang huấn luyện.” Popov đáp,‘Còn những người thuộc lực lượng dự bị, họ đều đã có đơn vị của mình, hiện đang được điều động đến tiền tuyến. Tôi nghĩ làm như thế sẽ hiệu quả hơn là chia nhỏ họ ra để bổ sung cho những đơn vị bị tổn thất ở tiên tuyến. Bộ Tư lệnh Lực lượng Dự bị cho rằng những thanh niên chưa có kinh nghiệm được gọi nhập ngũ trong tháng 10 năm nay có thể hoàn thành khóa huấn luyện cơ bản.”

Vương Trung: “Trại cải tạo thì sao?”

Popov: “Sao có thể bổ sung Cận vệ quân bằng người của trại cải tạo? Aleksei Konstantinovich, chỉ bằng anh suy nghĩ cách nào để vận dụng tài chỉ huy xuất quỷ nhập thân của mình để giúp họ sống sót qua cuộc chiến này.”

Vương Trung nhíu mày, anh luôn cảm thấy Popov đang mỉa mai mình.

Nhưng Popov nói cũng đúng, nếu anh chỉ huy tốt hơn một chút, biết đâu có thể giúp phần lớn những thanh niên này sống sót qua trận chiến đầu tiên.

Vương Trung quay đầu hỏi đội trưởng đội học viên: “Đơn vị các cậu có bao nhiêu người?”

“1200 người, thưa thiếu tướng.’ Đội trưởng đáp.

Yegorov nhỏ giọng lẩm bẩm: “Không đủ để bổ sung cho một trung đoàn.”

Pavlov trừng mắt nhìn Yegorov.

Yegorov lập tức giơ tay làm động tác đầu hàng: “Được rồi, tôi không nói nữa, anh là Tham mưu trưởng, anh lớn.”

Thực ra Yegorov là Trung đoàn trưởng Trung đoàn Cận vệ, mang quân hàm Thượng tá, cấp bậc còn cao hơn Pavlov một chút.

Vương Trung không để ý đến hai “oan gia” này, anh đi tới phía bên phải hàng đầu tiên của đội hình học viên, ra lệnh: “Toàn thể, lấy giấy bút ra, viết tên của mình vào! Tên đầy đủ!”

Mặc dù tất cả mọi người đều lộ vẻ nghi hoặc, nhưng họ vẫn chấp hành mệnh lệnh.

Vương Trung bắt đầu thu những mảnh giấy nhỏ từ người đầu tiên bên phải hàng đầu tiên, vừa nhận vừa đọc to tên trên đó:

Aleksei Nikolayevich MelekhovI…’

Vương Trung đọc được một lúc, người thanh niên vừa hô “Mẹ Ant đang kêu gọi” lên tiếng: “thiếu tướng, chúng tôi có 1200 người, ngài muốn đọc hết một lượt sao?”

Vương Trung: “Phải, làm như vậy tôi mới có thể nhớ tên của tất cả các cậu, nhớ mặt nhớ tên từng người một.”

Lời nói của Vương Trung lập tức khiến những người thanh niên xì xào bàn tán.

Người học viên “Mẹ Ant đang kêu gọi” lại lên tiếng: “Điều đó là không thể! Tại sao phải lãng phí thời gian như vậy?”

Vương Trung: “Tôi có thể làm được.”

Cho dù không thể thì anh cũng có thể dùng “phần mềm gian lận” để đối phó, nhưng Vương Trung thề, sau này anh

nhất định sẽ dần dần ghi nhớ tên tuổi và khuôn mặt của tất cả mọi người.

Còn lý do ư?

Vương Trung: "Phần lớn các cậu sẽ tử trận trong vòng một giờ, thậm chí là nửa giờ đầu tiên tham chiến. Tôi không thể đảm bảo sẽ đưa tất cả các cậu trở về nhà an toàn, nhưng ít nhất tôi có thể nhớ tên và khuôn mặt của từng người."

Nói xong, Vương Trung đi đến trước mặt người thanh niên "Mẹ Ant đang kêu gọi", nhận lấy mảnh giấy từ tay anh ta, đọc to: ˆVasili Alexandrovich Leonovl"

"Có!" Vasili lớn tiếng đáp.

Vương Trung: "Tôi đã nhớ kỹ cậu, tôi đảm bảo."

Vasili ngẩng cao đầu, như thể đó là một chuyện đáng tự hào.

Vương Trung vừa định rời đi, Vasili đột nhiên lên tiếng: "thiếu tướng, nghe nói ngài đã tiêu diệt 20 xe tăng địch ở Cao điểm Peniye, có thật không?"

Vương Trung thản nhiên đính chính: "Tám chiếc. Hầu hết thành viên tổ lái xe tăng của tôi đều đã hy sinh, chỉ còn lại lái xe là may mắn sống sót, nhưng cũng bị thương ở chân, hiện đang nằm viện."

Lời nói của Vương Trung khiến những người học viên phấn khích: "Một chiếc đổi tám chiếc!"

"Không phải nói quân Prosen có ưu thế về xe tăng sao?"

"Xem ra cũng chẳng có gì ghê gớm!"

Vương Trung nhíu mày, cao giọng: "Quân Prosen rất mạnh! Không được khinh địch! Rất nhiều người trong số họ là những lão binh dày dạn kinh nghiệm chiến đấu!"

Những thanh niên lập tức im bặt, nghiêm túc nhìn Vương Trung.

“Chúng ta tiếp tục.”

Nói xong, Vương Trung tiếp tục nhận những mảnh giấy từ tay những người thanh niên.

Trung sĩ Grigory không biết lấy đâu ra một chiếc hộp gỗ, đi theo sau Vương Trung để anh bỏ những manh giay vao.

Một lúc sau, Vương Trung đọc xong mảnh giấy cuối cùng, bỏ nó vào trong hộp, nói với Trung sĩ Grigory: “Cất kỹ chiếc hộp này cho tôi, đặt ở chỗ tôi có thể nhìn thấy bất cứ lúc nào trong phòng ngủ.”

Trung sĩ Grigory gật đầu.

Lúc này, đoàn tàu chở những người học viên trẻ tuổi bắt đầu lăn bánh, chậm rãi rời khỏi sân ga. Trên đường sắt đối diện, đoàn tàu chở thương binh đã rời đi từ trước đó.

Trên sân ga chỉ còn lại những thương binh quá nặng, không thể cứu chữa. Các nhân viên nhà ga đang dùng nước xối rửa những vết máu loang lổ trên mặt sân ga. Dòng nước nhuốm máu chảy tràn xuống, nhuộm đỏ cả mặt sân ga bằng xi măng và lớp đá dăm bên dưới.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Vương Trung bỗng nảy ra một ý: “Toàn thể nghe rõ! Quay phải!

1200 tân binh đồng loạt quay phải, đối mặt với sân ga đầy máu bên kia đường sắt.

Mặt sân ga bê bết máu khiến cho những học viên vốn nghịch ngợm nhất cũng phải im bặt.

Ngoại trừ một người.

Vasili nghi hoặc hỏi: “Tại sao những người bị thương kia lại bị bỏ mặc ở đó?”

Vương Trung: “Vết thương của họ quá nặng, không đáng để lãng phí thuốc men cứu chữa. Lát nữa họ sẽ được đưa đến nhà thờ địa phương, giao cho cha xứ lo liệu.”

Không khí nặng nề bao trùm lấy những gương mặt trẻ trung.

Vương Trung: “Đó là bài học đầu tiên chiến tranh dành cho các cậu, các học viên.”

Chương 3: Lòng dũng cảm thực sự

Tất cả mọi người im lặng nhìn sân ga đối diện, Vasili đột nhiên hô lớn: “Filippov đánh trống lên!”

Vương Trung kinh ngạc, tại sao cái tên cứng đầu này vẫn còn sống? Còn đòi đánh trống?

Vương Trung nhìn Vasili, anh chàng này rất cao, cho dù đứng trong số những học viên vốn đã cao lớn thì vẫn nổi bật hơn hẳn, có thể nhìn thấy rõ ràng từ xa.

Filippov nghe lời Vasili, lấy chiếc trống hành quân mang sau lưng xuống, bắt đầu gục lên một hồi trống.

Chỉ nghe tiếng trống thì không thể đoán được là bài hát gì, nhưng Vasili đã cất tiếng hát:

“Đường chúng ta đi còn xa lắm-

Chiến sĩ hỡi hãy nhìn thẳng phía trước!”

Vương Trung lập tức nhận ra đây là bài “Xuất phát”, nhưng hình như đây là bài hát của những năm 50,60 thế kỷ trước?

Những học viên khác cũng đồng thanh hát theo:

“Lá cờ tung bay trong gió, người chỉ huy dẫn đầu!”

Sau đó là đoạn nhạc đặc trưng của bài hát, tiếng "Xuất phát" trong ngôn ngữ của người Ant nghe như tiếng "Bùm' phát ra từ miệng, điểm đặc sắc nhất của bài hát này là lặp đi lặp lại từ "Xuất phát", khiến người nghe có cảm giác như nhịp trống trận, lại như tiếng pháo binh khai hỏa.

"Xuất phát, xuất phát, chiến sĩ hỡi xuất phát nào!"

Cùng với tiếng hát "Xuất phát", những người học viên đồng loạt lắc người theo nhịp, như thể đang hành quân.

Đoạn điệp khúc, giai điệu bài hát chuyển từ "tiểu khúc tự nhiên" sang "đại khúc", tạo cảm giác khoáng đạt, hùng tráng:

"Em yêu hỡi,

Anh sẽ viết thư cho em trên đường hành quân!

Nghe quân hiệu kêu gọi, xuất phát nào chiến sĩ!"

Nhân viên đường sắt đang xối rửa vết máu trên sân ga đối diện cũng dừng lại, nhìn về phía bên này.

Những thương binh đang tho hấp hối cũng như được tiếp thêm sức mạnh, cố gắng nhìn về phía những người học viên.

Yegorov cũng hát theo:

"Chiến sĩ nào cũng dũng cảm, tuổi trẻ

Ánh mắt sáng ngời như chim ưng!

Vinh quang rực rỡ ta mang theo

Chiến công hiển hách ta lập nên!"

Lúc này, Vương Trung mới bừng tỉnh khỏi sự kinh ngạc, bị nhiệt huyết và lòng dũng cảm của những người thanh niên trước mặt lây nhiễm, cũng đồng thanh hát vang: "Xuất phát nào chiến sĩ! Xuất phát! Xuất phát! Anh sẽ viết thư cho em trên đường hành quân! Nghe quân hiệu kêu gọi, xuất phát nào chiến Si

Hết một lượt, Vasili thổi một hồi còi, âm thanh vang dội như tiếng kêu của chim hải âu, thản nhiên chế nhạo cơn bão tối

Bài hát được hát lại từ đầu, lúc này một đoàn tàu chở binh lính vừa hay tiến vào ga, người lái tàu ngạc nhiên nhìn những người lính đang đồng loạt lắc người theo nhịp điệu bài hát trên sân ga.

Sau khi những toa xe phòng không đi qua, vô số khuôn mặt trẻ tuổi trên những toa xe kín nhìn về phía sân ga, cũng đồng thanh hát vang:

"Xuất phát, xuất phát, chiến sĩ hỡi xuất phát nào!

Em yêu hỡi, anh sẽ viết thư cho em trên đường hành quân!

Nghe quân hiệu kêu gọi, xuất phát nào chiến sĩ!"

Trong tiếng hát hùng tráng, dường như đoàn tàu cũng chạy nhanh hơn!

Lúc này, trong đâu Vương Trung chỉ hiện lên một câu: Trên đời này chỉ có một loại anh hùng thực sự, đó là sau khi nhìn thấu sự thật phũ phàng của cuộc sống vẫn giữ được nhiệt huyết với nó.

Trên chiến trường cũng chỉ có một loại anh hùng thực sự, đó là sau khi chứng kiến sự tàn khốc của nó vẫn xông dũng tiến lên.

Vương Trung sải bước trên sân ga, mỗi bước chân đều theo nhịp bài hát.

Bài hát cuối cùng cũng kết thúc, Vương Trung nói: "Vasili, không tuân thủ kỷ luật, phạt cậu tối nay đi dọn nhà vệ sinh. Cậu đánh trống kia cũng đi cùng."

"Hả?" Vasili kêu oan,'Tôi cổ vũ tinh thần cho mọi người mài"

Vương Trung: “Cho nên tôi không nhốt cậu. Nhưng vi phạm kỷ luật chính là vi phạm kỷ luật. Nhớ kỹ, tối nay, sau khi mọi người đã đi ngủ thì hai cậu mới được đi, phải gánh cả thùng phân đến bể chứa phân.”

Giám mục Popov ởđi tới: “Đừng giành việc của tôi.”

Rồi ông quay sang Vasili: “Cậu cổ vũ tinh thần cho mọi người là rất đáng khen, nhưng không được vi phạm kỷ luật. Tối nay, sau khi mọi người đã đi ngủ thì hai cậu mới được đi dọn nhà vệ sinh, phải gánh cả thùng phân đến bể chứa phân.”

Mẹ kiếp! Khác gì lệnh của tôi đâu!

Chưa để Vương Trung kịp lên tiếng, Popov đã quay sang nói với giáo sĩ đặc phái đang cầm lá cờ cận vệ: “Đưa tôi lá cờ, tôi thấy đơn vị này không cần những thứ hình thức này, họ xứng đáng được nhận lá cờ này.’

Yegorov lập tức phản đối: “Tinh thần của tân binh quả thật rất tốt, nhưng tinh thần của lão binh tôi còn tốt hơn! Hơn nữa lá cờ này là do họ liều mình chiến đấu mới giành được! Phải trao nó cho các lão binh!”

Vương Trung: “Giống nhau cả thôi. Đưa tôi.”

Popov nhận lấy lá cờ, nghiêng cán cờ, giương cao lá cờ.

Nền trắng, chữ thập xanh lam chéo của Thánh Andrew, ở giữa là biểu tượng chim đại bàng hai đầu và con số 31, cùng với phù hiệu binh chủng của bộ binh.

Thực ra, Vương Trung luôn cảm thấy lá cờ này có gì đó sai sai, biểu tượng đại bàng hai đầu rất to, rất đẹp, nhưng… ừm, khi chưa được giương lên, trông nó hơi giống cờ trắng.

Vương Trung thành thật nói ra suy nghĩ của mình. Vasili: “Phut.

Vương Trung: “Muon ngày mai tiếp tục đi dọn nhà vệ sinh hả?”

Vasili lập tức im bặt, đứng nghiêm chỉnh.

Yegorov: “Vẫn ổn mà, ít nhất chữ thập của Thánh Andrew là màu xanh lam. Còn cờ của quân Carolin mới đúng là cờ trắng.”

Pavlov cau mày: “Cờ của họ có hình hoa diên vĩ màu bạc, chỉ là màu bạc với màu trắng nên nhìn từ xa không rõ thôi.”

Dù có chút không vừa ý, nhưng Vương Trung vẫn thay mặt Yegorov nhận lấy lá cờ cận vệ.

Anh đột nhiên nhận ra mình không biết phải làm gì với lá cờ này, anh chưa từng trải qua chuyện này bao giờ.

Giao cho Yegorov là xong chuyện?

Đang lúc Vương Trung còn đang phân vân thì Popov lên tiếng: “Anh phải trao lá cờ cho người cầm cờ, nếu chưa có thì chọn một người.”

Vương Trung nhìn Vasili đầu tiên, mắt anh chàng này sáng rực lên.

Về lý thuyết, Vasili là người cao nhất, hồi Vương Trung học cấp 2, cấp 3, đại học, người cao nhất đều được chọn làm người cầm cờ, đi đầu hàng.

Nhưng Vương Trung do dự.

Người cầm cờ có dễ chết không?

Cuối cùng Vương Trung giao lá cờ cho Zakayev, người cao thứ hai.

Vasili: “Tại sao?”

Vương Trung: “Không muốn ngày mai đi dọn nhà vệ sinh nữa thì câm miệng.”

Sau đó Vương Trung quay sang nói với đội trưởng đội học viên: “Chỉnh đốn đội ngũ, chuẩn bị về doanh trại.”

“Rõ, thưa thiếu tướng! Toàn thể nghe rõ! Bên phải, nhìn!”

Trong doanh trại, các lão binh đang tụ tập nói chuyện phiếm trên sân tập, bỗng nhiên có người chạy tới hô lớn: “Tới rôi! Không chỉ có Giám mục, còn có cả một đám tân binh! Mau tập hợp!”

Các lão binh nhao nhao dụi tắt điếu thuốc, bắt đầu chỉnh đốn đội ngũ. Chưa đầy một phút sau, đội hình đã chỉnh tê.

Lính gác ở cổng doanh trại nâng thanh chắn lên, giơ tay chào.

Một tân binh cao lớn cầm lá cờ cận vệ đi đầu, phía sau là đội hình tân binh xếp thành bốn hàng dọc.

Nhìn thấy đội hình chỉnh tê của những người lính trẻ, các lão binh bắt đầu xì xào bàn tán: “Đội ngũ đẹp thế kia, tân binh gì chứ?”

“Chắc là lính dự bị.”

“Ít ra khỏi phải dạy bọn họ cách đi đều.”

“Sao chúng nó vẫn mang súng trường lên đạn kiểu cũ thế kia? Tokarev đâu?” “Cả áo choàng cũng không có!”

“Im lặng!” Trung sĩ, người duy nhất trong toàn trung đoàn không bị thương quát lên,‘Câm hết miệng lại”

Một lúc sau, đội hình học viên dừng lại trước mặt các lão binh, sau khẩu lệnh đồng loạt quay trái, mặt đối mặt với các lão binh.

thiếu tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky bước tới trước hai hàng quân, lớn tiếng nói: “Đây là những tân binh được bổ sung cho chúng ta, các anh, những người lính kỳ cựu,

từ giờ sẽ là tiểu đội trưởng, tôi sẽ phân công tân binh cho từng người! Những người được gọi tên, bước ra khỏi hàng!”

Ba mươi phút sau, Vasili, tân binh duy nhất bị giữ lại nhìn Vương Trung, vẻ mặt khâm phục: “Ngài thật sự đã nhớ tên của tất cả chúng tôi?”

Vương Trung thầm nghĩ: Không, tôi có “gian lận” một chút, nhưng tôi nhất định đã nhớ tên cậu.

“Đúng vậy.” Vương Trung không chút khách khí thừa nhận/Tôi đã nói là sẽ nhớ kỹ tất cả các cậu, nhớ kỹ những người đã hy sinh. Đó là trách nhiệm của tôi.”

Vasili gật đầu, hỏi tiếp: “Vậy…‘lão trung sĩ” nào sẽ dẫn dắt tôi?”

Vương Trung: “Cậu là cái gai trong mắt mọi người, giao cho người khác tôi không yên tâm. Grishkal”

Grishka là tên thân mật của Grigory.

Quân sĩ trưởng Grigory lập tức đi lên trước: “Đến!”

Vương Trung: “Anh tới quản giáo hắn! Trước khi khai chiến, phải dạy hắn làm sao để sinh tồn trên chiến trường.”

Chương 47: Tôi Không Nhìn Thấy

Chương 4: Rokossovsky - Vị thiếu tướng mưu mẹo

Chương 4: Rokossovsky - Vị thiếu tướng mưu mẹo

Tối hôm đó, Vasily và Philippov mượn ánh nến để lau nhà vệ sinh.

Vasily: “Tôi cảm thấy, thiếu tướng rất xem trọng tôi!”

Philippov kinh hãi, ngẩng đầu nhìn người bạn học cao hơn mình một cái đầu: “Vì sao? Chỉ vì anh ta bảo cậu lau nhà vệ sinh?”

Vasily: “Đây là một loại cảm giác, cậu thử nghĩ xem, tại sao anh ta không cho người cao nhất là tôi đi cầm cờ?”

“Bởi vì cậu chọc giận anh ta.” Philippov đáp.

“Không! Là vì câm cờ rất nguy hiểm!” Vasily thề thốt nói,Anh ta muốn tôi sống. Sau đó còn tìm “lão trung sĩ’ lợi hại nhất để huấn luyện tôi!”

Lão trung sĩ là một cách gọi khác, để chỉ những lão sĩ quan có kinh nghiệm phong phú và được người khác tôn kính.

Philippov: “Anh ta chỉ là không muốn cậu gây phiền toái! Theo tôi thấy, Natasha nói đúng, cậu luôn mơ mộng hão huyền!”

Nhắc tới Natasha, sắc mặt Vasily trâm xuống, cô ấy đã từng là bạn gái của hắn, nhưng cũng bởi vì “anh luôn mơ mộng hão huyền” nên đã chủ động chia tay.

Philippov hình như cũng phát hiện ra tâm trạng bạn mình không tốt, vội vàng nói thêm: “Cô ấy cũng nói cậu tràn đầy lý tưởng và chủ nghĩa lãng mạn mà, lạc quan lên.”

Vasily khăng khăng nói: “Tôi cảm thấy lần này không phải là mơ mộng hão huyền, thiếu tướng chính là cảm thấy tôi rất hợp gu anh ta.”

“Thôi đi, cậu là người bị hiệu trưởng ghét nhất! Làm gì có tướng quân nào cảm thấy cậu hợp gu với anh ta chứ!”

“Cậu không biết à? Tôi nghe nói lúc thiếu tướng học trường quân đội, cũng là người bị hiệu trưởng ghét nhất! Cho nên anh ta nhìn thấy hình bóng của mình trong con người tôi!”

“Cậu… Philippov cạn lời.

Đúng lúc này, quân sĩ trưởng Grigory đẩy cửa bước vào: “Hai cậu làm sao mà lâu thế?”

Lời còn chưa nói hết, lông mày anh ta đã nhíu lại, một tay giật lấy dụng cụ trong tay Vasily: “Cái này không phải dùng như vậy! Hai cậu chưa từng đào hố phân ở nông thôn sao?”

“Chưa.” Hai người đồng thanh đáp.

Vasily: “Chúng tôi đều là người thành phố.”

Philippov: “Bố của cậu ấy là giáo sư âm nhạc!”

“Đừng nhắc đến chuyện này nữal” Vasily cau mày, vẻ mặt còn khó xem hơn lúc vừa nghe thấy tên của Lyudmila.

Grigory dừng lại, nhìn Vasily: “Giáo sư âm nhạc à, khó trách buổi sáng cậu hát hay như vậy. Đáng tiếc đạn của kẻ địch trên chiến trường sẽ không vì cậu hát hay mà bay qua người cậu đâu. Để tôi dạy cậu cách đào phân trước đã.

Vasily: “Quân sĩ trưởng, anh đã từng làm rồi à?” “Đương nhiên, ở nông thôn trừ con cái nhà quý tộc, ai mà chưa từng

đào. Cậu đừng thấy mấy thứ này bẩn, đây chính là bảo bối cho vụ mùa bội thu năm sau đấy. Không có cái này, tiền phân bón sẽ khiến người ta đau ví lắm!" Grigory vừa nói, vừa thao tác thuần thục.

Cùng lúc đó, Vương Trung - người 'lúc đi học bị hiệu trưởng ghét nhất", đang họp cùng ban chỉ huy của mình tại sở chỉ huy lữ đoàn.

Họ trùm một cái vỏ gối lên đèn điện, kéo kín rèm cửa sổ, cứ như vậy ngồi vây quanh bàn bản đồ.

Hiện tại máy bay của Prosen sẽ không oanh tạc vào ban đêm, cho nên hiện tại không có lệnh giới nghiêm, nhưng mọi người vẫn tự giác áp dụng các biện pháp phòng bị.

Trên bàn, bên cạnh bản đồ, là một quyển sổ sách, Yegorov dùng ngón tay gõ nhẹ vào quyển sổ, nói: "Nhìn thì có vẻ như được bổ sung rất nhiều trang bị, nhưng vũ khí chống tăng chỉ có súng chống tăng, như vậy là không đủ!"

Cha xứ Popov hỏi: "Sao vậy, súng chống tăng không hiệu quả sao?"

"Bắn vào bên hông thì còn phải xem vận may, bắn trực diện thì chỉ có thể nhắm vào cửa sổ quan sát. Đôi khi may mắn, có thể kẹt được vòng xoay của tháp pháo." Yegorov lắc đầu,'Súng chống tăng của trung đoàn chúng ta, cơ bản đều bị bỏ lại ở Rogneda rồi. Xạ thủ súng chống tăng không hy sinh thì cũng bị bắt."

Popov cau mày: "Nhưng ở Cao điểm Peniye, các anh đã tiêu diệt rất nhiều xe tăng trong tình huống không có súng chống tăng…"

"Đó là nhờ bom xăng. Phải dùng hỏa lực chặn bộ binh địch trước, để xe tăng rơi vào thế không có bộ binh yểm trợ, sau đó mới tiếp cận để ném bom xăng." Yegorov giải thích ngắn gọn.

“Nhưng vấn đề là, vũ khí được bổ sung cho chúng ta phần lớn đều là súng bán tự động Tokarey, loại súng này phù hợp để bắn nhau với quân địch trên địa hình bằng phẳng, khoảng cách giao chiến thích hợp là từ một trăm đến hai trăm mét.

“Còn bom xăng thì phải đánh giáp lá cà mới dùng được, khoảng cách không quá năm mươi mét, lúc này súng trường tấn công còn hữu dụng hơn súng bán tự động nhiều.”

Dừng lại một chút, Yegorov cao giọng: “Chúng ta cần pháo chống tăng, dù là pháo 45 ly cũng được, tốt nhất là pháo chống tăng hạng nặng 76 ly!”

Popov thở dài: “Về lý thuyết thì không thiếu pháo 45 ly, hiện tại không được cấp xuống, chắc là bởi vì hệ thống hậu cần vẫn chưa hoàn thiện.

“Cộng thêm việc oanh tạc của máy bay địch.”

Yegorov: “Vậy còn pháo 76 ly?”

“Loại này vốn là hàng hiếm, không dễ kiếm đâu.” Popov đáp,‘Hơn nữa tôi đến đây là để làm cha xứ, đừng coi tôi là đại đội trưởng hậu cần có được không? Chuyện hậu cần không phải là do các tham mưu phụ trách sao?”

Bỗng nhiên bị “ném bóng”, Pavlov lập tức đáp lời: “Đúng là như vậy, nhưng anh xem tôi có ai không? Không tin thì mọi người cứ nhìn vào cái bản đồ trên bàn này!”

Pavlov đẩy quyển sổ tiếp tế ra, để lộ bản đồ.

“Cái bản đồ này là ngày nào tôi cũng phải tự mình chạy đến sở chỉ huy trạm quân nhu, nhìn vào bản đồ của bọn họ để vẽ lại đấy.” Thông thường là do tham mưu phụ trách cập nhật tình hình địch ta trên bản đồ dựa theo báo cáo tình hình chiến đấu được gửi đến, nhưng Pavlov không có tham mưu, nên chỉ có thể tự mình cập nhật.

Pavlov tiếp tục than thở: “Vì không có tham mưu hậu cần, nên dĩ nhiên là không có ai sắp xếp tiếp tế, ngay cả đội giặt giũ và đội nấu ăn trong doanh trại hiện tại cũng là do tôi tự mình đi xin đấy.

“Trước đây chỉ có hai trăm miệng ăn, nhu cầu lương thực không lớn, bây giờ tự dưng tăng lên hơn một nghìn người, ngày mai tôi lại phải đến sở chỉ huy trạm quân nhu để xin tiếp tế.

“Ngoài hậu cần, bản đồ, còn cần cả tham mưu thông tin nữa, chúng tôi đến cả một đại đội thông tin cũng không có, lính truyên tin cưỡi ngựa cũng không có nốt, tính sơ sơ ra thì thiếu thốn đủ thứ!”

Popov: “Vậy còn máy điện đài, lẽ ra trạm quân nhu phải cấp cho các anh chứ?”

“Họ cấp rồi, nhưng mà không có điện báo viên với nhân viên giải mã, chẳng lẽ muốn chúng tôi tự học cách sử dụng máy điện đài, tự tra bảng mã để giải mã sao?” Pavlov thở dài, Tôi biết là do chiến tranh mới nổ ra chưa được hai tuần, chúng ta vừa mới khôi phục từ thất bại, nhưng tình hình vẫn nằm ngoài dự liệu của tôi.”

Lúc này Vương Trung mới lên tiếng: “Ngày mai tôi đến bệnh viện xem sao, biết đâu có điện báo viên hoặc nhân viên giải mã nào bị thương nhẹ. Dù sao thì họ cũng không cần ra tiền tuyến.”

Mọi người đồng loạt lắc đầu.

Pavlov nói: “Den đây đều là thương binh nặng, làm gì có thương binh nhẹ.”

Vương Trung: “Cứ đi xem sao, biết đâu lại nhặt được gì đó thì sao?”

Pavlov nhún vai: “Cũng được.”

Yegorov: “Bảo là tập hợp tàn binh, vậy mà đã ba ngày rồi, chỉ có mỗi chúng ta đến đây. Tàn binh đâu?”

Mọi người im lặng.

Thực ra không phải là không có tàn binh, mà là không có tàn binh nào từ Rogneda đến.

Vương Trung võ bàn: “Bay giờ chúng ta đã có người, ngày mai chúng ta ra mấy ngã ba ngoài thành chặn đường, tàn binh muốn chạy về phía đông thì nhất định phải đi qua đây. Tôi không tin là không có ail

Popov nhắc nhở: “Mệnh lệnh chỉ yêu cầu chúng ta tập hợp số quân rút lui từ Rogneda thôi.”

Vương Trung lại vỗ bàn: “Kệ nó! Trong số những người chạy nạn đi qua đây, nếu có ai biết xử lý công việc hành chính, biết quản lý hậu cần, hoặc biết phát điện báo, thì chúng ta sẽ thuyết phục họ, nói với họ là không cần ra tiên tuyến, khuyên họ gia nhập.”

Popov: “Trưng dụng là xong chuyện chứ gì?”

Yegorov: “Không ra tiền tuyến cũng chết, sở chỉ huy của chúng ta chỉ là một lữ đoàn, lại không thể nào cách xa tiên tuyến được, chắc chắn là ngày nào cũng bị oanh tạc.”

Vương Trung: “Cho nên chúng ta phải nói rõ thực tình, roi mới thuyết phục họ.”

Cha xứ Popov nhìn chằm chằm vào Vương Trung mấy giây, nói: “Lời này, thật sự là anh nói sao, Aleksei Konstantinovich?”

Có vẻ như nguyên chủ sẽ không bao giờ thấu hiểu cho dân chúng như vậy.

Vương Trung quả quyết nói: ‘Là tôi nói. Trên đường đến đây, chúng ta đã được nhân dân giúp đỡ rất nhiều, nên thái độ

của tôi đối với họ cũng thay đổi!" Popov bày ra vẻ mặt "Anh lừa quỷ đấy à?".

Vương Trung phớt lờ Popov: "Quyết định vậy đi. Chúng ta không thể cứ ngồi đây mà mong Bogdanovka trụ được nửa tháng, phải hành động thôi, cấp trên không tiếp tế cho chúng ta thì chúng ta tự đi kiếm. Cứ làm như những gì chúng ta đã bàn trước khi đến đây!"

Yegorov đập mạnh tay xuống bàn: "Phải như vậy chứ! Mấy ngày nay tôi sắp rảnh đến mức sinh bệnh rồi đây này!"

Sáng sớm hôm sau, ban lãnh đạo tinh giản của Chiến đoàn Rokossovsky lập tức hành động.

Popov dẫn người đến nhà ga để chuẩn bị tiếp nhận đoàn tàu chở vật tư tiếp tế cho Chiến đoàn.

Yegorov dẫn người đến con đường phía tây thành phố để chặn người.

Pavlov đến sở chỉ huy trạm quân nhu để "khóc than".

Yetsemenko và Sufang đến nhà thờ trong thành phố để "khóc than".

Vương Trung đến bệnh viện xem có thể "nhặt" được gì hay không.

Tất cả mọi người đều bắt đầu hành động.

Vương Trung dẫn theo Grigory và Vasily - người được phân công cho anh ta - lên xe .Jeep, Grigory lái xe.

Vừa định xuất phát thì Lyudmila từ trong ký túc xá chạy ra, nắm lấy cửa sau xe: "Chờ một chút, dẫn em theo với, Alyoshal"

"Em đi làm gì?" Vương Trung nghi hoặc hỏi,'Em… có thể chữa trị vết thương sao?"

Dù sao cô ấy cũng là người cầu nguyện, đã có thể dẫn đường cho tên lửa trúng mục tiêu như tên lửa dẫn đường, thì chắc là cũng có thể sử dụng Thánh quang gì đó… nhỉ?

Lyudmila: "Anh đang nói mê gì vậy? Chẳng phải sức mạnh thần thánh chữa trị chỉ tồn tại trong truyền thuyết thôi sao? Giống như Valhalla của Prosen ấy."

Vương Trung: "Vậy em đi làm gì, chúng ta đến bệnh viện, chỗ đó vừa bẩn vừa…"

Đột nhiên, Vương Trung nhìn thấy Pavlov ở phía xa đang đạp xe đạp, loạng choạng xuất hiện!

Với thân hình to lớn của Pavlov ít nhất anh ta phải đi xe đạp cỡ 26 inch mới được, 28 inch thì mới có cảm giác "vừa vặn".

Vậy mà anh ta lại đi xe đạp 24 inch, cả người trông như một con gấu đen đang co quắp trên một trụ nước cứu hỏa.

Chỉ riêng cái tư thế đạp xe của anh ta thôi cũng đủ khiến Vương Trung cảm thấy khó chịu.

Pavlov chạy như bay đến trước mặt Vương Trung, lúc xuống xe suýt nữa thì ngã, may mà Vasily nhanh tay nhanh mắt nhảy xuống xe đỡ lấy anh ta.

Vương Trung nghi hoặc hỏi: "Chuyện gì vậy? Quân địch phá vỡ phòng tuyến rồi à? Xe Jeep của anh đâu?"

Pavlov: "Tôi bảo… bảo tài xế trông xe ở đó!"

"Trông ở đâu?"

Grigory lập tức mở chốt an toàn của súng tiểu liên, kiểm tra ổ đạn một cái. Pavlov vội vàng xua tay: "Không! Không phải! Tôi… tôi… cho tôi thở một hơi đã."

Nói xong anh ta ném xe đạp sang một bên, vịn vào người Vương Trung, thở hổn hển.

Khoảng nửa phút sau, Pavlov mới bình tĩnh lại, nói với Vương Trung: "Sáng nay, tôi đến sở chỉ huy trạm quân như…"

"Chuyện đó tôi biết rồi, anh nói ngắn gọn thôi." Vương Trung cắt ngang.

Pavlov: "À. Trong thành phố có một xưởng sửa chữa, anh biết chứ?"

Vương Trung gật đầu: "Biết, sửa chữa ô tô, sao vậy?"

Pavlov: "Ở đó không chỉ có ô tô, còn có những thứ bị ô tô bắn hỏng rồi kéo về, cái nào còn dùng được thì bị sở chỉ huy trạm quân nhu kéo đi, cái nào hỏng rồi thì bị vứt ở đó.

"Sau đó mấy ông thợ thấy chất đống pháo hỏng nhiều như vậy, nên đã tháo phụ tùng ra rồi lắp ráp lại được ba khẩu pháo. Hai khẩu 45 ly, một khẩu 76 ly!"

Vương Trung há hốc mồm.

"Vậy mà không ai lấy mấy khẩu pháo đó sao?" Anh hỏi.

Pavlov: "Hôm qua mới lắp ráp xong, hôm nay mới báo cáo lên, tôi vừa thấy báo cáo là lập tức chạy đến xưởng sửa chữa, bảo tài xế cầm súng lục đã lên đạn canh ở đó, không cho ai lấy đi. Bây giờ chúng ta đến đó cướp là được, cướp được là của chúng tai

"Tôi không biết lái xe, nên mới mượn xe đạp của ông thợ…"

Vương Trung: "Vậy sao anh không tự mình ở đó canh, bảo tài xế lái xe Jeep về báo tin?"

Pavlov sững người: "Ơ? Ờ nhỉ. Không đúng, pháo! Mau đi cướp pháo! 45 ly có khi không ai thèm lấy, nhưng Z6 ly là bảo

bối đấy!”

Vương Trung võ đùi: “Được! Vasily, chạy bộ đi, ra lệnh cho đại đội 1 dừng huấn luyện, tập hợp rồi chạy đến đây!”

Vasily không nhúc nhích.

Vương Trung: “Cậu làm sao vậy?”

Vasily: “Nên gọi đại đội 3, bọn họ vốn là lính pháo binh.”

Vương Trung và Pavlov liếc nhìn nhau, sau đó mắng: “Tên cứng đầu này, không có lần nào cậu chịu nghe mệnh lệnh một cách ngoan ngoãn sao?”

“Vậy tôi đi gọi đại đội 1?”

“Không, đi gọi đại đội 3.” Vương Trung trừng mắt nhìn Vasily với ánh mắt hình viên đạn,‘Chạy nhanh lên! Đừng để tôi phải đá vào mông cậu!” Chuong 5: Tranh chap lien quan den dai bac

Thành phố Loktev không lớn lắm, đi bộ từ đầu này đến đầu kia thành phố cũng chỉ mất khoảng nửa tiếng, nếu đi nhanh hơn thì có thể hơn hai mươi phút là xong.

Nếu có xe đạp, có thể di chuyển từ bất cứ điểm nào trong thành phố đến bất cứ nơi nào khác trong vòng mười lăm phút.

Vương Trung ngồi trên xe Jeep, dẫn theo ba đại đội chạy bộ, tính cả thời gian tập hợp cũng chỉ mất chưa đến mười lăm phút đã đến xưởng sửa chữa.

Từ xa, khi còn chưa đến xưởng sửa chữa, Vương Trung đã nhìn thấy một nhóm người khác đang chặn ở cổng xưởng.

Nhóm người này do một cha xứ dẫn đầu, đang đứng ở cổng tranh cãi: “Dua vào cái gì mà không cho chúng tôi vào!”

“Đại bác, ai đến trước thì người đó được!”

“Số đại bác này vốn là để bổ sung cho chúng tôi!”

Tài xế của Pavlov cũng là người sống sót ở Cao điểm Peniye, không hề sợ hãi, tay cam súng lục, lớn tiếng quát: "Không ai được phép vào động vào đại bác! Tham mưu trưởng Pavlov đã trưng dụng số đại bác này rồi!"

Bên kia cũng hét lên: "Pavlov nào cơ? Có phải là cái lão nuôi chó không?"

Vương Trung giật mình, cái gì, thế giới này cũng có Pavlov nuôi chó sao?

Nhưng nghĩ lại thì cũng không có gì lạ, Pavlov là họ khá phổ biến.

Quân sĩ trưởng Grigory rất biết cách làm người, anh ta lái xe Jeep lao thẳng đến chỗ cha xứ dẫn đầu nhóm người kia, đến khi gần đụng vào người mới phanh xe, còn cố tình đánh lái một cái, suýt chút nữa thì tông trúng người.

Bui đất bốc lên mù mịt, phủ đầy mặt nhóm người kia.

Vương Trung chỉnh lại quân áo, đang định xuống xe thì Vasily đã nhanh chân bước xuống, đồng thời mở cửa xe.

Vasily: "Tướng quân!"

Đám đông đang ồn ào bỗng im bặt, đồng loạt nhìn về phía xe Jeep.

Nhìn thấy ngôi sao tướng quân trên cổ áo Vương Trung, tất cả mọi người vội vàng đứng nghiêm chào.

Vương Trung bước xuống xe dưới ánh mắt của mọi người, tùy ý đáp lễ: "Nghỉ! Mọi người đang tranh cãi chuyện gì vậy?"

Pavlov bước xuống từ cửa xe bên kia, vội vàng chạy vòng qua xe, đứng sau lưng Vương Trung, đồng thời nháy mắt ra hiệu với tài xế.

Tài xế lập tức báo cáo: “Báo cáo tướng quân, những người này muốn cướp đại bác của chúng ta!”

Vị cha xứ kia lập tức lên tiếng: “Ai ra lệnh phân bổ số đại bác này cho các anh? Lấy ra xem nào!”

Vương Trung nhìn vị cha xứ kia.

Tuy rằng bộ quân phục tướng quân trên người Vương Trung là đồ mới, nhưng không thể che giấu được khí chất uy nghiêm được tôi luyện trên chiến trường.

Vị cha xứ lập tức kiêm chế vẻ mặt ngạo mạn.

Vương Trung: “Ông là người của đơn vị nào?”

Thực ra Vương Trung có thể nhìn thấy phiên hiệu của quân đội mình thông qua công năng đặc biệt, nhưng lúc này hỏi một câu thì sẽ hợp lý hơn. Hơn nữa, công năng đặc biệt chỉ có thể nhìn thấy phiên hiệu, những thông tin chỉ tiết khác thì không có cách nào.

Cha xứ đáp: “Chúng tôi là trung đoàn bộ binh Beshenkovichskaya số 5, vừa rút lui từ Anlisovo.”

Anlisovo nằm ở phía tây bắc Bogdanovka, xem ra mũi tấn công của Prosen đã hoàn toàn tiến đến tuyến Bogdanovka - Voznesenvka.

Vương Trung đột nhiên sực tỉnh, từ khi nào mà mình lại quen thuộc bản đồ đến vậy?

Có vẻ như mấy ngày nay tập trung nghiên cứu bản đồ đã mang lại thành quả

Không đúng, không thể phân tâm, phải xử lý chuyện trước mắt đã.

Vương Trung nhìn binh sĩ của đoàn bộ binh Beshenkovichskaya số 5, hỏi: “Sĩ quan chỉ huy của các anh

đâu? Sao chỉ có một giáo sĩ dẫn theo tới đây?"

Lực lượng cấp Đoàn của Ant Đế quốc không có giáo chủ, một sĩ quan chỉ huy và một tham mưu trưởng, hiện tại chỉ có một giáo sĩ dẫn đội, có khả năng đoàn trưởng và tham mưu trưởng đều đã hy sinh.

Dù vậy, Vương Trung vẫn muốn hỏi một câu cho chắc chắn, lỡ như họ chỉ nghe nói có pháo khi đoàn trưởng và tham mưu trưởng đang đi vệ sinh, nên mới để một giáo sĩ dẫn đội tới trước thì sao?

Vẻ mặt giáo sĩ tối sâm lại: "Tất cả đều hy sinh, sĩ quan cấp bậc cao nhất của đoàn chúng tôi hiện tại là tôi. Theo thứ tự chỉ huy, tôi tiếp nhận quyền chỉ huy."

Vương Trung: "Xin lỗi, vậy các anh còn bao nhiêu người?"

Giáo sĩ đáp: "Còn 370 chiến sĩ."

Pavlov nói: "Vậy là các anh là tàn binh rồi…"

Giáo sĩ lập tức tức giận, cao giọng: "Chúng tôi không phải tàn binh! Sau khi hoàn thành nhiệm vụ chặn đánh đã rút lui có tổ chức! Nếu như có mệnh lệnh, chúng tôi có thể ở bất kỳ địa điểm nào xây dựng công sự phòng ngự và tiếp tục chiến đấu!"

Vương Trung: "Theo định nghĩa, đó chính là tàn binh. Chúng tôi cũng bị coi là tàn binh."

"Tướng quân!" Giáo sĩ nghiêm nghị nhìn Vương Trung,'Tôi không thể chấp nhận sự đánh giá này! Chúng tôi đã chiến đấu dũng cảm như Đoàn 3 Hậu Amur ở Cao điểm Peniye! Chỉ là chúng tôi không có xe tăng, không có Thần tiễn, nên không thể tiêu diệt nhiều xe tăng địch như vậy! Chúng tôi cần những khẩu pháo này, lần chiến đấu tiếp theo nhất định sẽ giành được chiến quả tốt hơn!"

Vương Trung cau mày gật đầu: “Ừm, tôi tin các anh có thể làm được. Nhưng đơn vị của tôi có thể làm tốt hơn”

Giáo sĩ cùng các binh sĩ đều lộ vẻ mặt không phục.

Giáo sĩ: “Tướng quân, vậy đơn vị của ngài là đơn vị nào?”

Vương Trung: “Trung đoàn Bộ binh Cận vệ 31.

“Hừ, Cận vệ quân đều có áo choàng đặc trưng, còn các anh… đoàn mấy?” Giáo sĩ đột nhiên dừng lại, nghi hoặc đánh giá những người lính đang đứng nghiêm chỉnh phía sau Vương Trung. Vương Trung: “Trung đoàn Bộ binh Cận ve 31.

Giáo sĩ nhướn mày: “Là trung đoàn anh hùng Peniye đã tiêu diệt 60 chiếc xe tăng ở Cao điểm Peniye đó sao?”

Vương Trung á khẩu, con số này e là đã tính cả xe bán xích vào xe tăng rồi.

Nhưng lúc này mà vạch trần tuyên truyền của giáo hội thì bất lợi cho đại cục - tình hình hiện tại đang nguy cấp, rất cần những câu chuyện anh hùng để cổ vũ tinh thần.

Vì vậy Vương Trung nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy, chính là chúng tôi.”

Giáo sĩ lùi lại một bước, quan sát Vương Trung: “Vậy ngài chính là Bạch Mã tướng quân Aleksei Konstantinovich Rokossovsky?”

Bạch Mã tướng quân là cái quái gì vậy?

Vương Trung nhìn Pavlov anh ta nhỏ giọng nói: “Tin tức hôm qua trên báo, hình như là do tín đồ của Giáo hội Đông phương ở Prosen truyền về.”

Tín đồ Giáo hội Đông phương ở Prosen?

Mấy ngày nay Vương Trung đã phần nào nắm được tình hình bên này, Prosen không theo Giáo hội Đông phương, cuộc

chiến này có phần giống Thập tự chinh.

Có lẽ bởi vì sự tồn tại của những thứ kỳ bí như Thần tiễn, nên lực lượng giáo hội bên này mạnh hơn Trái Đất rất nhiều.

Vương Trung: "Kẻ địch gọi tôi là Bạch Mã tướng quân?"

"Vâng, chúng nói ngài chuyên môn cưỡi ngựa khiêu khích lực lượng thiết giáp Prosen, vô cùng ngạo mạn!"

Vương Trung bật cười, bản thân chỉ là cưỡi ngựa trinh sát chạy hơi quá đà, ban đầu anh chỉ định chạy tới chỗ khói mù thì dừng lại, kết quả nhìn góc nhìn từ trên cao không dễ điều khiển ngựa, Bucephalus lại chạy quá nhanh, nên đã xông ra khỏi màn khói.

Hóa ra trong mắt kẻ địch, hành động đó lại là cố ý khiêu khích.

Vương Trung: "Thực ra tôi chỉ cưỡi ngựa trinh sát thôi, lúc đó lái xe của tôi bị thương, không thể lái xe được nữa, nên tôi đành phải cưỡi ngựa."

Đó là sự thật, hoàn toàn là sự thật.

Nhưng người khác nghe vào có thể sẽ nghĩ là anh đang khiêm tốn.

Lúc này, thái độ của những người lính đoàn bộ binh Beshenkovichskaya đã hoàn toàn thay đổi, ánh mắt nhìn Vương Trung có thêm vài phần kính trọng.

Vương Trung thừa thắng xông lên: "Biết tôi là Bạch Mã tướng quân rồi, các anh còn muốn tranh khẩu pháo này nữa không?"

Giáo sĩ cắn răng, có vẻ vẫn muốn có pháo. Dù sao anh ta đã từng trải qua chiến trường khốc liệt, biết pháo binh quan trọng như thế nào đối với các trận đánh tiếp theo, biết thêm

một khẩu pháo có thể sẽ giảm bớt thương vong, nên không thể dễ dàng từ bỏ.

Vương Trung chợt nảy ra một ý, bèn hỏi: "Các anh thuộc Sư đoàn nào?"

"Sư đoàn Bộ binh 81.' Giáo sĩ đáp.

Vương Trung: "Vậy hiện tại Sư đoàn đó ở đâu?" "Không biết, đã mất liên lạc với Sư đoàn từ lâu rồi." Giọng giáo sĩ nhỏ dần.

Pavlov nói: 'Mặc dù hiện tại chưa có thông báo giải thể Sư đoàn 81, nhưng trong kế hoạch vận chuyển hậu cần đã không còn tiếp tế cho Sư đoàn này nữa, việc tiếp tế cho trung đoàn của các anh chắc là đã được tách riêng."

"Đó là dấu hiệu cho thấy sắp bị giải thể."

Vương Trung: "Vậy thì đơn giản rồi, trên các anh không còn Sư đoàn nào nữa, mà Tập đoàn quân Rokossovsky của tôi đang thiếu Trung đoàn, Pavlov, chuẩn bị giấy tờ, xin sáp nhập họ vào Tập đoàn quân của chúng ta.

"Như vậy chúng ta lấy khẩu pháo này, cũng coi như là các anh lấy!"

Giáo sĩ gãi đầu: "Việc này… không đúng với quy trình thông thường?"

Vương Trung: "Thời chiến loạn lạc, phải đặc cách xử lý. Hơn nữa mệnh lệnh tôi nhận được là tập hợp tàn binh ở đây, các anh tuy không phải tàn binh, nhưng Sư đoàn của các anh đã bị đánh tan, vậy chẳng phải là tàn binh sao!"

Sư đoàn bị tiêu diệt, dĩ nhiên là tàn binh, rất hợp lý.

Pavlov nhìn trời với vẻ mặt mệt mỏi, nhỏ giọng oán trách: "Chết tiệt, anh có biết việc này phải xử lý bao nhiêu giấy tờ không?"

Vương Trung giả vờ như không nghe thấy, tiếp tục nhìn giáo sĩ: “Thế nào?”

Giáo sĩ vỗ đùi: “Được, cứ như vậy đi. Vậy chúng tôi về doanh trại chờ mệnh lệnh!”

Sau khi đoàn bộ binh Beshenkovichskaya số 5 rời đi, lái xe của Pavlov mới mở cửa.

Một ông lão đã chờ sẵn, vừa thấy Vương Trung bước vào, lập tức tiến lên nghênh đón.

“Cuối cùng thì các anh cũng tới! Chúng tôi đã tra dâu cho những khẩu pháo này rồi, chỉ chờ các anh đến lấy đi đánh lũ khốn Prosen thôi!”

Nói xong, ông lão làm động tác mời, vừa dẫn Vương Trung vào nhà xưởng, vừa nói tiếp:

“Chúng tôi, thực ra không biết sửa pháo.

“Nhưng cậu xem, nhiều pháo như vậy, khẩu này hỏng chỗ này, khẩu kia hỏng chỗ kia, so sánh một chút là biết sơ bộ cấu tạo như thế nào, chúng tôi đã lắp ráp được ba khẩu.

“Hai khẩu 45 đều dùng linh kiện nguyên bản. Khẩu 76 thiếu linh kiện, chúng tôi phải tự gia công, cũng tạm được.”

Vương Trung định xem xét khẩu pháo này kỹ hơn, nhưng rồi anh chợt nhận ra, bản thân chẳng hiểu gì vê pháo, xem cũng vô ích, nên để người hiểu biết xem thì hơn.

Vì vậy, anh quay sang hỏi những người lính trẻ tuổi của Đại đội 3: “Các cậu là học viên trường pháo binh phải không?”

Người thanh niên dẫn đầu liếc nhìn viên sĩ quan phụ trách.

Sĩ quan: “thiếu tướng hỏi thì cậu cứ trả lời đi, nhìn tôi làm gì.”

“Vâng! Thưa thiếu tướng!”

Vương Trung: “Hai người có thành tích tốt nhất, ra đây kiểm tra khẩu pháo này.” Tất cả tân binh đồng loạt quay đầu nhìn một cậu bé tóc xoăn.

Cậu bé bước ra khỏi hàng, chào Vương Trung.

Vương Trung gật đầu: “Dmitri Ivanovich, cho tôi biết ngay lập tức, khẩu pháo này có thể bắn được không.”

Bất ngờ khi nghe thấy tên mình, cậu bé có vẻ hơi ngạc nhiên: “Ngài nhớ tên chúng tôi thật sao?”

“Tất nhiên rồi, mau kiểm tra pháo đi.”

Hôm qua Vương Trung thực sự đã cố gắng ghi nhớ tên của tất cả mọi người, nhưng vẫn chưa thành công, chỉ có thể dựa vào sự hỗ trợ của hệ thống.

Nhưng ít nhất bây giờ anh đã biết có một cậu bé bắn pháo rất giỏi tên là Dmitri Ivanovich. Chương 6: Ngay cả trong địa ngục này, hoa tình yêu vẫn nở rộ

Kết quả của chuyến “xuất kích” lần này là mọi người hân hoan chở pháo về doanh trại.

Thông thường, pháo binh Ant sẽ dùng la kéo pháo, nhưng nhà xưởng không có la, nên họ phải mượn ba chiếc xe tải chở linh kiện và vật tư của nhà máy để chở ba khẩu pháo này về.

Cuối cùng cũng có pháo, những người lính pháo binh hớn hở, đứng trên thùng xe tải đầy tự tin, như thể chỉ cần dựa vào ba khẩu pháo này là có thể đánh đuổi toàn bộ quân xâm lược.

Sau khi xe vào doanh trại, Vương Trung nhảy xuống khỏi xe jeep, gọi ba người lính đang xuống xe: “Nhanh chóng dỡ pháo xuống, còn phải trả xe tải lại cho nhà máy nữal

“Mấy cậu đẩy pháo vào bóng cây kia, chặt cành cây che lại! Đừng để máy bay địch phát hiện!”

Máy bay Prosen mấy ngày nay vẫn luôn oanh tạc Loktev, nhưng chủ yếu tập trung vào kho quân nhu, còn doanh trại trống trơn này thì không được chú ý lắm.

Nhưng hôm nay, doanh trại này đã có hơn một nghìn người, đủ để thu hút sự chú ý của phi công Prosen.

Mệnh lệnh của Vương Trung nhanh chóng được thực hiện, xe tải rời khỏi doanh trại, những người lính pháo binh dùng sức người đẩy pháo vào bóng râm, sau đó cầm dao trèo cây chặt cành.

Cảnh tượng đám thanh niên này trèo cây trông giống như đang nô đùa hơn, tiếng cười nói của họ vang khắp doanh trại, khiến cho những người lính đang huấn luyện tân binh cũng phải chú ý.

Vương Trung bất đắc dĩ quát: “Đừng có đùa nữa! Đã lớn hết cả rồi! Mấy người lính kỳ cựu kia cũng quản lính mới đi chứt”

Những người lính kỳ cựu của Trung đoàn Hậu Amur được thăng chức làm tiểu đội trưởng lập tức nghiêm nghị, bắt đầu quát nạt đám tân binh, tiện thể đá vào mông chúng.

Chẳng mấy chốc, công việc đã hoàn thành, Dmitri chạy đến chào Vương Trung: “Tướng quân, đạn pháo đâu ạ?”

Vương Trung quay sang hỏi Pavlov: “Dan pháo đâu?”

“Tôi đi viết giấy xin cấp phát ngay đây, đừng vội.”

Vương Trung: “Nhân tiện xin luôn xe tải hoặc la cũng được.”

Khi chiến dịch Barbarossa bắt đầu trên Trái Đất, mức độ cơ giới hóa của cả hai bên đều không cao như mọi người tưởng

tượng, một lượng lớn pháo binh của quân đội Liên Xô hoàn toàn dựa vào ngựa để vận chuyển, hậu cần ngoài tàu hỏa, cũng chủ yếu dựa vào ngựa.

Không chỉ hậu cần của quân Đức phần lớn dựa vào ngựa, mà ngoài lực lượng thiết giáp và bộ binh cơ giới, thì rất nhiều đơn vị khác cũng phải di chuyển bằng cách đi bộ hoặc cưỡi ngựa.

Trong toàn bộ Thế chiến thứ hai, quân đội Mỹ là lực lượng duy nhất cơ bản thoát khỏi sự phụ thuộc vào ngựa, được cơ giới hóa hoàn toàn, với vô số xe tải mười bánh và xe jeep Willys, quân đội Mỹ đã trở thành một lực lượng di chuyển hoàn toàn bằng bánh xe.

Quân đội Ant không phải là quân đội Mỹ, số lượng xe tải GAZ rất hạn chế, hơn nữa hiện tại lại đang trong tình trạng bị đánh bại, nên Vương Trung cũng không hy vọng Pavlov có thể tìm đủ xe tải GAZ.

Chỉ cần dùng la kéo tạm cũng được. Đối với yêu cầu của Vương Trung, Pavlov cau mày nói: “Tướng quân chỉ cần động miệng, còn tôi là người phải chạy chân, thôi thì chạy cũng được, nhưng ít nhất anh phải bố trí cho tôi đủ tham mưu chứ””

Vương Trung nhướng mày, chỉ vào đám học viên trước mặt: “Tìm vài người trong số họ làm tham mưu không được sao?”

“Không được, bọn họ được đào tạo để làm trung úy, chỉ biết xử lý loại giấy tờ mà một trung đội trưởng có thể gặp phải.” Pavlov lắc đầu,“Tôi cần những người có trình độ công chức ít nhất là cấp 9, cấp 10 cũng được. Hoặc là những học viên đã hoàn thành khóa đào tạo sĩ quan tham mưu - chưa hoàn thành cũng được, nhưng ít nhất phải được đào tạo bài bản.”

Vương Trung: “Vậy sao? Hay là tìm vài người sức khỏe yếu để đào tạo từ đầu?”

“Giờ tôi chạy việc đã muốn chết rồi, anh còn muốn tôi dạy học nữa sao? Hơn nữa lại là dạy những người mới chỉ biết chút ít?” Pavlov phản bác.

Vương Trung cũng cảm thấy có phần đúng.

Nhưng Pavlov lại nói tiếp: “Tuy nhiên, có thể xem xét tìm vài người giỏi vẽ bản đồ, mỗi ngày cập nhật bản đồ, như vậy tôi sẽ không phải tự mình làm việc đó nữa.

“Chỉ cần sao chép các ký hiệu trên bản đồ của Bộ Tư lệnh kho quân nhu thì người mới cũng làm được.’

Vương Trung vỗ tay: “Vậy được rồi. Vasily, trong số các cậu, ai vẽ bản đồ giỏi?”

Vasily chỉ vào Đại đội 3 của trường pháo binh: “Họ phải học vẽ bản đồ quân sự, sau này có thể sẽ chỉ huy tổ quan sát pháo binh, còn chúng tôi chỉ biết báo tọa độ trên bản đồ thôi.”

Vương Trung gật đầu, quay sang nói với Dmitri: “Tìm hai tình nguyện viên đến Bộ Tư lệnh vẽ bản đồ. Ba khẩu pháo cũng không cần nhiều người các cậu như vậy.”

“Vâng!”

Dmitri vừa đi, tiếng động cơ vang lên từ phía cổng, Vương Trung vừa quay đầu lại, liền thấy một đoàn xe tải GAZ nối đuôi nhau tiến vào doanh trại.

Vương Trung lẩm bẩm: “Chuyện gì vậy? Tư lệnh kho quân nhu bị điên rồi sao? Trước giờ tiếp tế lúc nào cũng keo kiệt…”

Sau đó, anh thấy Popov ngồi trên chiếc xe dẫn đầu, nhiệm vụ của anh ta là đến ga tàu để nhận chuyến tàu tiếp tế cho Tập đoàn quân Rokossovsky.

Có vẻ như số hàng trên xe tải là vật tư tiếp tế cho Tập đoàn quân, nhưng xe tải lấy ở đâu ra vậy?

Chiếc xe chở Popov chạy thẳng đến trước mặt Vương Trung mới dừng lại.

Giáo chủ mở cửa xe, nhảy xuống, nháy mắt với viên thiếu tướng đang ngơ ngác: "Cậu có gì muốn hỏi không, Aleksei Konstantinovich?"

Vương Trung: "Có, xe tải lấy đâu ra vậy? Mượn của Bộ Tư lệnh kho quân nhu sao? Tôi có thể giữ xe lại không?"

"Yên tâm, số xe tải này là của chúng ta." Popov quay đầu hét lớn với đoàn xe: "Nhanh chóng dỡ hàng, vũ khí chất đống bên cạnh, đạn dược chuyển vào kho. Những người đang loay hoay với pháo kia cũng mau đến giúp một tay - pháo?"

Lúc này Popov mới phát hiện ra những thứ được che đậy dưới tán cây là pháo, vội hỏi: "Lấy đâu ra pháo vậy? Đừng nói là cướp của đơn vị bạn nhé? Tôi không bao che cho hành vi vi phạm kỷ luật đâu!" Vương Trung: "Yên tâm, đây là do các kỹ sư của xưởng sửa chữa ô tô dùng pháo hỏng lắp ráp lại. Tuyệt đối không vi phạm kỷ luật!"

Popov nhướng mày: "Nếu là trước đây, tôi nhất định không tin. Nhưng bây giờ, tôi tạm thời tin tưởng Bạch Mã tướng quân ở Cao điểm Peniye một lần."

'Sao anh cũng gọi cái biệt danh đó vậy!"

Popov nhún vai: "Ai ở ga tàu cũng gọi như vậy, họ còn biết chúng ta là quân của Bạch Mã tướng quân. Trận sau cậu đừng phụ lòng mong đợi của mọi người đấy."

Nói xong, ông ta quay sang nói với các binh sĩ: "Nhanh chóng dỡ hàng, tranh thủ thời gian, nếu không máy bay địch oanh tạc thì tiêu! Vất vả lắm mới xin được số đạn dược này, nổ mất thì tiếc lắm!"

Thực ra các binh sĩ đã và đang dỡ hàng, Popov chỉ là giục mọi người làm việc nhanh hơn một chút.

Giáo chủ quay lại, lấy từ trong cặp ra một xấp giấy tờ dày cộp đưa cho Pavlov: "Đây là danh sách."

Pavlov thở dài, quay đầu nói với lái xe: "Gọi kế toán đến đây!"

Vương Trung hỏi: "Số xe tải GAZ này được chuyển đến cùng chuyến tàu sao?"

"Đúng vậy, trên xe chở đầy vật tư, được cố định trực tiếp trên tàu, có vẻ như Thái tử đã dặn dò kỹ lưỡng Bộ Hậu cần Đế quốc." Popov chống nạnh, nhìn mọi người đang hối hả làm việc,'Chỉ riêng súng trường Tokarev đã được cấp cho chúng ta ba nghìn khẩu, chúng ta không dùng hết. Ngoài ra còn có rất nhiều súng máy hạng nặng và súng chống tăng."

Vương Trung: "Vậy chúng ta có thể dùng số vũ khí dư thừa để đổi lấy những thứ khác với kho quân nhu không?"

"Hình như không có quy định nào như vậy." Popov có vẻ không chắc chắn lắm, bèn nhìn sang Pavlov.

Pavlov đưa danh sách cho viên kế toán vừa chạy đến: "Đi kiểm kê số lượng theo danh sách."

Sau khi chuyển vẻ mặt u sầu cho viên kế toán, Pavlov thản nhiên trả lời: "Đúng là không có quy định nào như vậy. Nhưng tôi nghĩ Bộ Tư lệnh kho quân nhu sẽ không quan tâm đến việc thu hồi súng trường Tokarev đâu. Tôi đề nghị là dùng số súng đó để đổi lấy những thứ chúng ta cần từ các đơn vị bạn."

Vừa dứt lời, một người lính trong số những học viên đang dỡ hàng bỗng hét lên: "Nhìn kìa, áo choàng! Áo choàng của Cận vệ quân!"

Người lính đó cam lấy một chiếc áo choàng, khoác lên vai, đứng trên thùng xe tải tạo dáng.

Những người khác cũng xúm lại, ai cũng muốn thử áo choàng.

Popov quát: "Đừng có tự tiện động vào! Đợi quản lý cấp phát! Ai tự ý lấy sẽ bị kỷ luật!"

Người lính lúc nấy đành tiếc nuối đặt chiếc áo choàng xuống.

Vương Trung nghe thấy có người nói: "Alyosha, đợi đến khi nào nhận được áo choàng rồi hãy đi tặng hoa."

Biệt danh của Vương Trung cũng là Alyosha, nên phản ứng đầu tiên của anh là nghĩ rằng người ta đang gọi mình, nhưng sau đó nhận ra không phải.

Người Nga trùng tên rất nhiều,Aleksei" nhiều vô số kể, Vương Trung thậm chí còn nghi ngờ, những người Nga không quen biết nhau thường gọi nhau bằng cách ghép tên với tên cha, chính là để tránh nhầm lẫn.

Rõ ràng 'Alyosha' này là đang gọi một người lính tên là "Aleksei Vương Trung dựa vào góc nhìn từ trên cao, nhanh chóng tìm thấy 'Alyosha' này: Aleksei Barfinowicz.

Vương Trung bèn lên tiếng hỏi: "Aleksei Barfinowicz! Cậu muốn tặng hoa cho ai vậy?"

Cả những học viên đi nhận pháo và những học viên đi đón tiếp tế đều dừng lại, ngạc nhiên nhìn Vương Trung.

Aleksei Barfinowicz mừng rỡ nói: "Ngài nhớ tên tôi sao?"

Vương Trung gật đầu: "Đừng có lúc nào cũng ngạc nhiên như vậy. Tôi đã nói là sẽ ghi nhớ tên của tất cả mọi người. Chỉ cần tôi còn sống, các cậu sẽ không trở thành anh hùng vô danh. Aleksei, cậu muốn tặng hoa cho ai vậy?"

Một người lính lanh mồm lanh miệng nhanh chóng nói: "Là Natalia của đội giặt là, thưa tướng quân!"

Vương Trung: "Vậy tôi chúc cậu thành công. Bên ngoài bức tường phía tây doanh trại có một bãi cỏ, hoa baby ở đó đang nở rộ rất đẹp."

Thực ra là do Lyudmila phát hiện ra, cô đã lập tức báo cho Vương Trung, còn tết cho anh một vòng hoa.

Aleksei Barfinowicz mừng rỡ: "Thật sao, thưa tướng quân?"

"Thật đấy. Cậu có thể tranh thủ lúc nghỉ ngơi sau bữa tối để đi hái, sau đó tặng cho cô gái cậu thích lúc hoàng hôn buông xuống." Vương Trung đề nghị.

Popov nói: "Quả nhiên là tình thánh St. Petersburg, rành rẽ ghê."

Vương Trung nhún vai, thực ra anh chưa từng yêu đương bao giờ, nhưng anh đã đọc hai trăm bộ truyện tranh tình yêu!

Hai trăm bộ chứ không phải hai trăm quyển!

Popov: "Thôi nào! Đừng làm loạn nữa! Tiếp tục làm việc đi!"

Chờ đám binh sĩ ổn định lại việc khuân vác đạn pháo, Popov mới quay sang Vương Trung: "Thực ra, còn một tin tốt nữa."

Vương Trung: "Ồ?"

"Điện hạ Thái tử định điều những đội hình chuyên duyệt binh ở kinh đô tới. Toàn bộ đều là lính của Cục Lễ nghi Hoàng gia, Thái tử có thể trực tiếp điều động."

Pavlov nghe xong liền nhíu mày: "Ý anh là, đội nghi lễ được trang bị T352? Thứ đồ chơi đó ngoài làm xe bus du lịch

cho Hoàng gia thì còn giá trị gì? Giáp chỗ dày nhất cũng chỉ 30mm! Chỗ mỏng nhất chỉ 10mml"

Vương Trung: "Anh rõ những chuyện này lắm nhỉ?"

Pavlov sa sâm mặt: "Lúc Chiến tranh Mùa Đông tôi đã thấy qua cái thứ này rồi, cực kỳ tệ hại. Kẻ nào ra lệnh cho nó lên chiến trường đáng ra phải bị xử bắn."

Popov: "Nhưng anh không thể phủ nhận trông nó rất oai phong lẫm liệt, rất thích hợp để duyệt binh."

Vương Trung nhớ lại một chút, đúng là như vậy.

Mẹ kiếp, trước khi trang bị T-34 cho mình, chẳng lẽ phải cho mình thử hết đống trang bị kỳ quặc của Liên Xô hay saol

Vừa dứt lời, còi báo động phòng không vang lên. Vương Trung hét lớn: "Đừng khiêng nữa, rời khỏi xe tải, tránh xa đạn dược, tìm chỗ an nấp!"

Chỉ là báo động phòng không thôi, máy bay địch còn một lúc nữa mới tới, đủ thời gian tìm chỗ nấp.

Vương Trung, Pavlov và Popov nhanh chóng chui vào một ụ súng gần đó, ngẩng đầu nhìn trời.

Bên phía trạm tiếp tế vang lên tiếng nổ và tiếng súng phòng không.

Pavlov thở phào nhẹ nhõm: "Lại là đánh bom trạm tiếp tế."

Vừa dứt lời, tiếng động cơ từ hướng trạm tiếp tế nhanh chóng áp sát, sau đó hai chiếc Stuka vừa thả bom xong xuất hiện.

Chúng phát hiện ra đoàn xe GAZ chưa kịp ngụy trang đang đỗ trong doanh trại, bèn tiện tay bắn một loạt.

Một chiếc GAZ ở giữa đội hình lập tức phát nổ bốc cháy, còn nhiều chiếc khác bốc lửa ngùn ngụt.

Tiếng động cơ của địch dần dần xa khuất.

Vương Trung quan sát từ góc nhìn của mình xác nhận máy bay địch đã bỏ đi mới chui ra khỏi ụ súng, nhìn mấy chiếc xe tải đang cháy: "Mẹ kiếp, lại thêm việc cho mấy ông thợ sửa chữa rồi. Có ai bị thương không? Ai chết thì tự lên tiếng!"

Câu nói đùa của Vương Trung lập tức khiến đám thanh niên cười 6.

Bầu không khí căng thẳng do máy bay địch tấn công cũng vì thế mà dịu đi.

"Đừng cười nữa!" Popov giận dữ nói: 'Lấy bình cứu hỏa ra! Các cậu là học viên pháo binh, chắc chắn đã học cách dập lửa rồi! Nhanh dập lửa đi! Đừng để cháy lan sang xe khác!" Chuong 7: Trong Chuy

Mười phút sau vụ không kích.

Đám cháy cuối cùng đã được dập tắt dưới sự nỗ lực của Đại đội 3 và Đại đội 1 tới hỗ trợ.

Khi ngọn lửa biến mất, đám thanh niên reo hò như vừa đánh thắng một trận lớn.

Popov hét: "Đừng vội mừng! Mau kiểm tra xem trên những chiếc xe bị cháy có bộ phận nào còn dùng được không! Kiểm tra cả những chiếc bị bắn nữa, cái nào hỏng thì sửa chữa, cái nào không hỏng thì lái đến xưởng cho mấy ông thợ kiểm tra lại lần nữa."

Tiếng reo hò của đám binh sĩ nhỏ dân, Vương Trung khẽ nói: "Cho họ vui một chút cũng có sao đâu?"

"Tôi cho rằng như vậy không có lợi về lâu dài." Popov đáp, đồng thời thể hiện thái độ không khoan nhượng: "Đây là công việc của tôi."

Vương Trung lắc đầu ngao ngán.

Nhưng quân đội quả thật cần phải duy trì kỷ luật nghiêm minh, Popov không làm gì sai, hắn cũng chẳng nói gì thêm.

Popov ra lệnh mới: "Các tiểu đội trưởng điểm danh, xem có ai bị thương hay hy sinh không."

Thực ra Vương Trung đã dùng góc nhìn của mình xác định không có thương vong, nhưng lúc này hắn vẫn giả vờ như không biết, nhìn đám lão binh tiểu đội trưởng đang điểm danh.

Lúc này một chiếc xe ngựa xuất hiện ở cổng doanh trại.

Lính gác định chặn lại, nhưng sau khi nhìn rõ người lái xe liền quyết định mở cổng.

Yegorov cầm roi da, đánh một con ngựa già kéo một chiếc xe ngựa hai bánh vào doanh trại.

Vương Trung: "Ông còn có tài nghệ này nữa cơ à?"

Yegorov thở dài một hơi, dừng xe ngựa, nhảy xuống đưa roi da cho lính gác, nghiêm nghị nhìn Vương Trung: "Tôi là nông dân, nông dân nào mà chẳng biết đánh xe ngựa."

Lúc này mấy người dân trên xe ngựa bước xuống, nhìn thấy quân hàm của Vương Trung liền rụt rè, đứng đó có chút dè dặt.

Yegorov: "Để tôi giới thiệu một chút, đây là những người tình nguyện giúp đỡ chúng ta, đây là Androvich, là thợ may, đây là Pierre, là đầu bếp, còn đây là Nikolai, là thợ đóng giày."

Vương Trung nhíu mày: "Ông muốn những người này làm gì?"

Yegorov nghiêm túc nói: "Thợ may và thợ đóng giày rất quan trọng! Nếu không đến mùa bùn lầy, đám lính sẽ bệnh hết đấy! Cậu có phải người Ant không vậy?"

À thì, không phải.

Nhưng Vương Trung chỉ có thể giả vờ ra vẻ công tử bột không biết gì.

Để chuyển chủ đề, hắn hỏi: "Thế còn đầu bếp? Chúng tôi đã có đội nấu ăn dã chiến rồi."

"Vâng, nhưng ngày nào cũng súp khoai tây cà rốt với bánh mì khô. Không phải tôi chê các cô nấu ăn dở, nhưng chúng ta cần phải cải thiện bữa ăn!" Yegorov nói rồi quay sang đầu bếp: "Anh giỏi làm món gì?"

Pierre đẩy kính: "Món truyên thống Carolin. Tôi từng là bếp trưởng cho Bá tước Boye."

Vương Trung cau mày: "Vậy nghĩa là, anh không phải tên Peter mà bị gọi thành Pierre, anh vốn dĩ tên là Pierre?"

Vì có một thời gian cả châu Âu đều chuộng văn hóa Pháp, nên người Nga đôi khi đổi cách phát âm tên của mình sang "giọng Pháp". Ví dụ như Pierre, một trong những nhân vật chính của "Chiến tranh và Hòa bình", thực ra tên là Peter, nhưng đọc theo tiếng Pháp nghe có vẻ "thời thượng" hơn.

Vương Trung ban đầu cứ tưởng đầu bếp này cũng vậy.

Pierre chỉnh lại quần áo: "Tôi vốn dĩ tên là Pierre, là người Carolin, chạy nạn đến đây sau khi Carolin thất thủ."

Vương Trung: 'À… ra vậy…"

Popov trêu chọc: "Vừa hay Aleksei Konstantinovich rất thích đồ ăn Pháp, anh làm đầu bếp riêng cho tướng quân đi."

Mình còn có thiết lập này nữa cơ à?

Vương Trung lắc đầu: "Cũng tốt, anh là đầu bếp chắc quản lý nguyên liệu rất giỏi nhỉ?"

"Vâng. Tôi từng là bếp trưởng mà. Mọi việc trong bếp đều do tôi quản lý." Pierre ngẩng cao đầu đầy tự hào.

Vương Trung: “Được, vậy anh đi quản lý số thực phẩm dự trữ, quân đội hết lương thực tôi sẽ tìm anh!”

Ngày 4 tháng 7 năm 914 lịch Julian, Vương Trung vừa mặc quân phục xong thì Popov xông vào phòng ngủ: “Aleksei Konstantinovich, tôi tìm được lính thông tin rồi!”

Vương Trung: “Thật sao? Vậy là từ nay về sau người vẽ bản đồ không cần phải chạy sang Bộ tư lệnh sao chép nữa?”

Thông thường, tình hình chiến sự được phát qua sóng radio từ Bộ tư lệnh Tập đoàn quân của Agasukoy, chỉ cần có khả năng giải mã, ai cũng có thể nghe được và cập nhật tình hình chiến tuyến lên bản đồ của mình.

Chiến đoàn Rokossovsky hiện tại không có đại đội thông tin vô tuyến riêng, nên mỗi ngày đều phải cử người chạy sang Bộ tư lệnh trạm tiếp tế sao chép lại bản đồ mới nhất.

Công việc này đến hôm qua vẫn do Pavlov tự mình làm, hôm nay cuối cùng cũng có thể giao cho hai cậu học viên pháo binh rồi.

Nếu có đại đội vô tuyến của riêng mình, sẽ không cần phải lãng phí thời gian chạy sang Bộ tư lệnh trạm tiếp tế nữa.

Tất nhiên, quan trọng hơn là, có đại đội thông tin là có thể trực tiếp nhận lệnh. Hiện tại, cấp trên muốn hạ lệnh cho Chiến đoàn Rokossovsky còn phải thông qua Bộ tư lệnh trạm tiếp tế.

Tuy nhiên, Vương Trung luôn có cảm giác, cấp trên có thể cố tình để chiến đoàn của mình ngồi chơi xơi nước ở đây.

Bởi vì hiện tại, báo cáo chiến trường của Đại bản doanh đã rêu rao là sắp phản công rồi.

Hôm qua, sau khi biết mình đã trở thành người nổi tiếng, Vương Trung đã cố ý tìm báo của mấy ngày hôm nay để đọc -

trước đây không đọc vì để một thanh niên Trái Đất thế kỷ 21 xuyên không đến đọc báo thì quả thật hơi khó khăn.

Chỉ đọc báo thôi, thì hiện tại mặt trận đang rất khả quan, Đế quốc Prosen dưới sự kháng cự quyết liệt của quân đội Ant đã chịu tổn thất nặng nề, cục diện chiến tranh sẽ sớm được xoay chuyển.

Cái kiểu "tiêu diệt 100 triệu quân địch rồi rút lui chiến lược" này đúng là rất quen thuộc.

Vương Trung có một dự cảm chẳng lành.

Hắn chỉ có thể để cho quân đội của mình chuẩn bị sẵn sàng nhất có thể.

"Đi thôi." Vương Trung khoác áo choàng của Cận vệ quân lên."Đi xem sao. Bọn họ đâu rồi?"

Popov: "Họ đang ở tòa nhà cạnh Bộ tư lệnh. Tôi dẫn anh đi."

Hai phút sau, Vương Trung cau mày nhìn tiểu đội lính mặc áo choàng xanh đang đứng xếp hàng trước mặt.

"Không phải anh nói lính thông tin sao?" Hắn hỏi Popov: "Sao lại là đội quân cảnh?"

Popov: "Anh hiểu lầm rồi, Aleksei Konstantinovich, họ là đội phản gián của Tòa án dị giáo địa phương, chuyên dùng xe định vị vô tuyến để truy tìm đài phát thanh của gián điệp.

"Tất cả bọn họ đều được đào tạo bài bản về điện báo và giải mã. Điều tuyệt vời nhất là, bản thân họ đã là thẩm phán, nên khi giải mã không cần thẩm phán mang súng đứng giám sát bên cạnh. Thượng úy, giới thiệu với thiếu tướng một chút đi."

Viên Thượng úy chỉ huy tiểu đội bước lên một bước: "Chúng tôi đã nhận được đài và sổ mật mã, đang tiến hành giải

mã báo cáo tình hình chiến sự hôm nay trước khi ngài đến!"

Vương Trung: "Thế còn công tác phản gián?"

Thượng úy: "Những kẻ tình nghi là gián điệp ở địa phương đều đã bị xử bắn, không cần phải định vị vô tuyến nữa."

Hiệu quả thật cao, quả nhiên không hổ danh là Tòa án dị giáo đội mũ xanh!

Popov đứng bên cạnh nói: "Dù sao họ cũng đang rảnh rỗi, nên tôi mượn tạm luôn, đỡ phải chờ cấp trên điều động lính thông tin cho nhanh."

Lúc này Pavlov bước ra khỏi Bộ tư lệnh, nhìn thấy đám người mặc áo choàng xanh liền nhíu mày: "Mấy cậu thật sự mượn được đội trinh sát điện tử của Tòa án dị giáo đấy à! Cậu có biết tôi phải viết bao nhiêu báo cáo vì chuyện này không hả PopovI"

Vương Trung nghiêm túc nói: "Tôi biết anh làm được mà, Pavlov, anh là một quân nhân chuyên nghiệp đầy vinh dự, một thư ký xuất sắc!"

"Bớt nịnh hót tôi đi, cậu nhìn quang thâm mắt của tôi này, cậu thì ngủ ngon lành, còn tôi!"

Quầng thâm mắt của Pavlov quả thực rất rõ ràng, có thể thấy Tham mưu trưởng đã vất vả đến nhường nào.

Vương Trung quyết định chuồn le, không nghe Pavlov than thở nữa: "Đức cha! Chúng ta có nên đi đón đội nghi lễ được bổ sung hôm nay không?"

Hôm qua Thái tử có nói, sẽ điều động đội hình nghi lễ của Cục Lễ nghi Hoàng gia cho Vương Trung, có thể là loại xe tăng hạng nặng nhiều tháp pháo T-35 chỉ được cái mã.

Hiện tại Vương Trung nghĩ, bất kể có dùng được hay không, cứ nhận lấy đã.

T-35 giáp mỏng, vậy thì đào hố chôn thân xe xuống đất làm hỏa điểm cố định, trên xe có một khẩu pháo 76mm, một khẩu 45mm, đâu phải để trưng cho đẹp. Chưa kể còn có cả súng máy!

Chỉ cần sử dụng đúng cách, vẫn có thể tiêu diệt quân Prosen.

Popov nhìn đồng hồ, gật đầu: "Ừ, nếu tàu không đến muộn thì cũng sắp đến giờ rồi."

Tuy nhiên, do máy bay địch đánh bom, tàu thường xuyên đến muộn.

Nhưng Vương Trung lại thật sự không có việc gì khác để làm, hiện tại những việc có thể làm đều thuộc về hậu cần, chẳng dùng được đến khả năng đặc biệt của hắn.

Hắn cũng không biết xử lý công văn của quân đội Ant như thế nào, nguyên chủ vốn dốt đặc cán mai cái này, các môn liên quan đều được điểm 0, có thể tốt nghiệp là nhờ quan hệ tốt với Thái tử.

Vương Trung là người Trung Quốc, dựa vào chút ít kỹ năng ngôn ngữ còn sót lại của nguyên chủ để giao tiếp đã là tốt lắm rồi, viết lách thì sai ngữ pháp tùm lum, trước đó Lyudmila bảo hắn viết thư ve nhà, hắn loay hoay mãi mới viết được một trang giấy, bị Lyudmila vạch ra 17 lỗi sai.

Từ đó về sau, Vương Trung kiên quyết đóng vai "mù chữ" cho xong.

Tóm lại, không muốn làm, cũng chẳng biết làm công việc văn thư, Vương Trung quyết định chuồn đi, đến ga tàu chờ đội nghi lễ.

"Tôi ra ga tàu chờ, mọi người cứ làm việc đi! Grigory! Lấy xe đến đây!"

Vương Trung vừa gọi vừa đi về phía xe.

Popov: “Tôi cũng đi.”

Pavlov: “Anh đi làm gì? Ở lại giúp tôi xử lý công văn! Anh là cha xứ, có một đống văn bản cần anh ký tên đóng dấu đấy!”

Popov: “Điện hạ Thái tử dặn tôi phải đảm bảo Chiến đoàn Rokossovsky tiếp nhận được số vật tư này, tôi đang làm theo lời dặn của cậu ấy.”

Vương Trung: ‘Không cần, tôi tự mình tiếp nhận được, anh ở lại giúp Pavlov xử lý công văn đi.”

Popov nhìn Vương Trung với vẻ mặt đầy oán giận.

Có vẻ như anh ta cũng không thích làm công việc giấy tờ.

Hai người đang trừng mắt nhìn nhau thì pháo thủ Dmitri dẫn theo một học viên chạy tới: “Tướng quân! Ngài mau xem đạn pháo mà trạm tiếp tế gửi cho chúng ta này!”

Vương Trung đã gác một chân lên bệ lên xuống của xe .Jeep, nghe thấy vậy liền tò mò nhìn sang, thấy Dmitri và cậu học viên kia đang khiêng một thùng gỗ, bên ngoài viết bằng sơn “an pháo 76mm’.

Vương Trung: “Sao vậy?”

Khẩu pháo 76mm là bảo bối duy nhất trong tay hắn lúc này, nếu T-35 không đáng tin cậy, việc chống tăng sẽ hoàn toàn dựa vào nó.

Dmitri mở nắp thùng gỗ ra, bên trong là những “quả đạn” xếp ngay ngắn: “Là những quả đạn này này!”

Anh ta lấy ra một “quả đạn” đưa cho Vương Trung xem.

“Là dưa chuột muối đóng hộp!”

Vương Trung đưa tay lên ôm trán.

Trong các loại hồi ký, hắn đã đọc được rất nhiều giai thoại về việc tiếp tế sai đồ, nhưng thường là sai cỡ nòng, còn sai chủng loại thế này thì đúng là hiếm thấy. Vấn đề là bên ngoài thùng còn ghi rõ ràng là đạn pháo.

Vương Trung: "Cậu đi tìm Tham mưu trưởng đi!"

Pavlov: "Lại tìm tôi? Được rồi, chuyện này đúng là phải tìm tôi… Đưa tôi xem phiếu xuất kho!"

Nhân lúc này, Vương Trung đã lên xe .Jeep, vỗ vai Grigory: "Đi nhanh"

Đến nhà ga, Vương Trung bị mùi máu tanh xộc vào mũi đến nhăn mặt.

Hắn chặn một chiếc cáng cứu thương lại, hỏi người lính bị thương có vẻ còn minh mẫn: "Tình hình tiền tuyến thế nào rồi?"

Người lính bị thương vừa mở mắt ra nhìn thấy quân phục và quân hàm của Vương Trung, theo phản xạ định giơ tay chào, nhưng bị Vương Trung ấn xuống: "Không cần đa lễ. Tình hình tiên tuyến thế nào rồi?"

"Rất tệ, tôi thuộc lực lượng dự bị, hôm qua đã được đưa lên chiến trường. Quân địch sắp hợp vây rồi, tôi đoán chắc ngày mai tàu sẽ không ra khỏi đây được nữa."

Vương Trung cau mày.

Hắn quay sang Popov: "Xem ra chúng ta phải gấp rút chuẩn bị chiến đấu thôi. Tôi nghĩ hôm nay có thể bắt đầu cho xây dựng công sự phòng ngự được rồi."

Popov: "Anh đã chọn được vị trí chưa?"

"Chọn rồi." Vương Trung gật đầu, mấy ngày nay rảnh rỗi là hắn lại xem bản đồ, sớm đã thuộc lòng địa hình của cả Loktev.

Hắn nói tiếp: "Điểm tựa phòng ngự của chúng ta nên đặt ở nhà máy phân bón phía Tây Nam, nhà xưởng được xây dựng bằng bê tông cốt thép rất kiên cố, có một số điểm cao rất thích hợp làm đài quan sát.

"Nếu có pháo binh, sau khi thiết lập đài quan sát ở đó, chúng ta có thể khống chế toàn bộ khu vực Tây Nam thành phố.

"Tường rào của nhà máy phân bón là loại hai lớp gạch đỏ, có thể đục lỗ châu mai để đặt pháo chống tăng, sau khi bị lộ vị trí có thể lợi dụng tường rào để nhanh chóng di chuyển.

"Nếu có xe tăng, hai bên đường cao tốc phía Tây Nam có một số cánh rừng, chúng ta có thể phục kích quân địch ở đó."

Popov nhìn Vương Trung nói vanh vách như sách: "Anh… nắm rõ những thứ này từ khi nào vậy?"

Vương Trung: "Trước khi anh đến, tôi cưỡi Bucephalus đi dạo quanh đây, quan sát thấy cả rồi."

Chắc là lúc đi dạo đã dùng góc nhìn của mình để quan sát.

Popov: "Nhưng anh chắc chắn muốn dùng T-35 để phục kích sao? Thứ đồ chơi đó chỉ cần đường hơi gập ghềnh một chút là bò với tốc độ 10 km/giờ, còn chậm hơn cả đi bộ."

Vương Trung cũng nhíu mày: "Ý tôi là nếu có xe tăng tốt. Cho dù là BT-7 tôi cũng mang ra phục kích rồi."

Lúc này, từ xa vang lên tiếng còi tàu.

Ông lão trực phòng điều độ bước ra, chỉ mới mấy ngày mà trông ông đã già đi rất nhiều: "Này, thiếu tướng, xe của các cậu ở đường ray khác, đi qua cầu vượt kia kìa" Vương Trung phẩy tay chào ông lão, vừa đi vừa nói với Popov: "Ngày đầu tiên chúng ta đến, ông ấy còn dùng kính ngữ, bây giờ… Anh cảm nhận được chưa?"

Popov gật đầu: “Lòng người hoang mang rồi.”

Hai người dẫn theo lính cảnh vệ bước qua cầu vượt, đi sang đường ray bên kia.

Lúc này xe lửa đã bắt đầu vào trạm.

Vương Trung dừng lại, đứng trên cầu vượt nhìn thứ được cố định trên toa tàu phẳng dài ngoằng.

Hắn bỗng nhận ra mình bị Pavlov kia đánh lạc hướng.

Tên kia vừa lên đã khẳng định chắc nịch là xe tăng hạng nặng T-35 “ngôi sao duyệt binh”, khiến Vương Trung quên mất Hồng quân Liên Xô trước Thế chiến thứ hai còn một loại vũ khí khác rất được ưa chuộng trong các buổi lễ duyệt binh.

Đó chính là pháo nòng siêu nặng B-4 “Cây búa thep

Vương Trung nhìn tám khẩu pháo nòng siêu nặng B-4 203 mm trên đoàn tàu đang dần dừng lại phía dưới, miệng há hốc không khép lại được.

Mẹ kiếp, bỗng dưng đánh trận giàu to rồi!

Hoàng thái tử! Tuy tôi không biết ông, nhưng ông làm tốt lắm!

Chương 48: Xe Tăng Mình Lần Lượt Bị Diệt __

Chương 8: Lấy danh nghĩa Hoàng thái tử

Chương 8: Lấy danh nghĩa Hoàng thái tử

Vương Trung đang mừng như điên, bỗng phát hiện ra một điều: “Chờ đãi! Sao tôi chỉ thấy xe chở đạn mà không thấy xe kéo đâu nhỉ?”

Trông pháo B-4 có vẻ ngoài giống như pháo tự hành, nhưng thực chất nó không có động cơ.

Rõ ràng nó dùng khung gầm máy kéo nhưng lại không thể tự di chuyển, cần phải có một chiếc máy kéo khác kéo đi.

Trên Trái Đất, người ta đã thử nghiệm phiên bản có động cơ của loại pháo này, nhưng sau đó phát hiện nó quá nặng, hai cái xích nhỏ của máy kéo không chịu nổi, dễ bị lún xuống đất, nên cuối cùng đã từ bỏ.

Chẳng lẽ thế giới này lại khác?

Quả thực, xích của những khẩu pháo hạng nặng trong thời không này trông dài hơn so với những chiếc máy kéo trên Trái Đất.

Thế là Vương Trung thử dò hỏi: “Khẩu pháo này… Chẳng lẽ lại dùng xe chở đạn kéo đi sao? Không kéo nổi đâu nhỉ?”

Popov lại ném cho hắn một ánh mắt khinh bỉ: “Aleksei Konstantinovich, lúc duyệt binh anh làm gì vậy?”

Vương Trung nhún vai, đáp trả một cách quang minh chính đại: “Ngắm ngực phụ nữ đẹp, sao nào?”

“Phụt.” Vasili đi theo Grigory làm cảnh vệ phì cười, sau đó bị Popov liếc xéo, lập tức đứng nghiêm, mắt nhìn thẳng.

Popov thu hồi ánh mắt, nói với Vương Trung: “Số pháo này phải tham gia duyệt binh, mà kéo đi thì phải chĩa nòng về phía sau, không đẹp, nên người ta đã lắp động cơ cho nó.”

Vương Trung kinh ngạc: “Thêm động cơ vào thì nó nặng bao nhiêu?”

“Hai ba chục tấn gì đó, tôi là giáo sĩ, chỉ tiết thì anh hỏi lính pháo binh ấy. Nói chung là không nhẹ đâu.”

Vương Trung: “Vậy nó có thể chạy nhanh bao nhiêu?”

Nếu thứ này chạy được 30 km/giờ trên đường quốc lộ, nói không chừng còn lợi hại hơn cả “ông anh em’ của nó trên Trái Đất.

Pháo B-4 của Trái Đất sở dĩ bị lính Đức đặt cho cái tên nghe rất kêu là “Cây búa thép” là có nguyên nhân của nó. Thực ra, pháo nòng 203 mm khá phổ biến ở Mặt trận phía Đông, quân Đức cũng có, nhưng chẳng thấy người Nga đặt cho nó cái biệt danh nào ghê gớm như vậy.

Chủ yếu là quân Đức sử dụng pháo 21 cm của họ như pháo bắn phá, nã vào mục tiêu ở cách đó mười mấy cây số, những người bị nã pháo căn bản không nhìn thấy khẩu pháo bắn ra.

Nhưng Hồng quân Liên Xô thì không như vậy. Pháo nòng siêu nặng B-4 tuy là pháo bắn phá, tâm bắn bắn thẳng lên tới 17 km, nhưng Hồng quân lại thích đẩy nó đến cách lô cốt quân Đức 500 mét rồi khai hỏa.

Họ thậm chí còn đẩy nó vào thành phố để đánh nhau trong đô thị.

Lính Đức có thể nhìn thấy rất rõ thứ này chậm rãi tiến đến, nhắm thẳng vào mình.

Thật là quá khủng khiếp, trúng một phát là chết hoặc bị thương tật. Lâu dần, nó có biệt danh là "Cây búa thép".

Sau này, loại pháo này càng ngày càng nổi tiếng, tốc độ triển khai vào vị trí lại chậm, nên thường thì khi nó vào vị trí thì lính trong lô cốt đã chạy sạch.

Nếu thứ này có thể chạy với tốc độ 30 km/giờ trên đường quốc lộ, e rằng lính trong lô cốt sẽ không kịp chạy mất. Xét cho cùng, phạm vi sát thương của nó thực sự rất lớn.

Popov nhún vai: "Đừng hy vọng nữa. Tốc độ tự hành của nó cũng chỉ ngang với tốc độ diễu binh mà thôi, hệ thống di chuyển của nó được thiết kế chuyên cho duyệt binh."

Vương Trung sững sờ, vì duyệt binh mà bày vẽ ra thứ này, hắn không ngờ tới.

Hắn thở dài, hỏi: "Vậy thứ này có thể dùng xe kéo để cơ động nhanh chóng không?"

Popov: "Tôi chỉ là một Giám mục, anh có thể cân nhắc hỏi binh sĩ của Trung đoàn Pháo binh nhé."

Lúc này, đoàn tàu đã dừng hẳn, Trung đoàn Pháo binh xuống tàu, xếp hàng trên sân ga.

Ấn tượng đầu tiên của Vương Trung về đám lính duyệt binh này là: Nhìn như một lũ lính chì đồ chơi.

Bộ quân phục mà lính duyệt binh mặc khiến người ta có cảm giác như thời đại bị đảo lộn, người mặc bộ đồ này phải đi đánh nhau với Napoleon chứ không phải xuất hiện trên chiến trường hiện đại như thế này.

Vương Trung hỏi Popov: "Tôi có thể ra lệnh cho họ thay quân phục không?"

"Chỉ cần anh kiếm được đủ quân phục như vậy thì được."

“Ừm, nói như vậy…” Vương Trung cười,‘Tôi tin Pavlov nhất định kiếm được!”

Lúc này, Vương Trung để ý thấy ở phía Tây Nam, có mấy công nhân đường sắt vẻ mặt căng thẳng đang băng qua đường ray, bắt đầu điều khiển bộ chuyển đường nằm giữa hai đường ray song song.

Trong ấn tượng của anh, từ khi anh dẫn quân đến Loktev, chưa từng thấy công nhân đường sắt nào động vào bộ chuyển đường đó. Trên thực tế, đường ray giữa hai sân ga rất ít khi được sử dụng, chắc là để cho các đoàn tàu tránh nhau khi đông đúc.

Thế nhưng, hiện giờ, đầu máy xe lửa trên tuyến đường sắt gần chiến trường bị tổn thất nặng nề như vậy, vẫn chưa thể hoạt động hết công suất, nên không cần sử dụng đến đường ray tránh tàu.

Vương Trung chăm chú nhìn những người công nhân đó, thấy họ hoàn thành thao tác chuyển đường rồi giơ cao đèn tín hiệu màu xanh lá cây.

Rất nhanh, một đoàn tàu kéo còi hơi, chậm rãi tiến vào ga.

Đoàn tàu này không có toa xe sửa chữa đường sắt và toa xe phòng không, tất cả các toa xe đều được nối với đủ loại toa khác nhau, nào là toa chở quân, toa chở khách thông thường, toa chở hàng, tất cả đều được nối vào với nhau, hơn nữa hoàn toàn không theo thứ tự nào, tạo cho người ta cảm giác là đang vội vàng, nối đại vào cho xong, để khởi hành càng sớm càng tốt.

Vương Trung lẩm bẩm: “Sao tôi lại thấy đoàn tàu này giống như kiểu tranh thủ trước khi bị bao vây thì cho chạy thêm một chuyến vậy?”

Popov: “Tôi cũng có cảm giác đó.”

Đoàn tàu chậm rãi dừng lại, chưa dừng hẳn thì lái tàu đã kéo van xả khí của nồi hơi, hơi nước màu trắng lập tức phun ra từ đầu máy, bao trùm cả bánh xe đầu máy.

Một lái tàu nhảy xuống, hét lớn: "Xi lanh hơi của đầu máy bị hỏng rồi, không chạy nhanh được nữal Phải thay đầu máy!"

Vương Trung không quá để ý đến lời lái tàu nói, mà nhìn chằm chằm vào những hành khách trên đoàn tàu.

Toàn là thường dân.

Hơn nữa, phần lớn là phụ nữ và trẻ em, rất nhiều khuôn mặt non nớt đang áp sát vào cửa sổ toa tàu, nhìn ra bên ngoài.

Trên mặt ai nấy đều không có lấy một nụ cười.

Công nhân đường sắt kéo ống dẫn nước đến, lần lượt cung cấp nước cho từng toa tàu. Vô số bàn tay cầm đủ loại chai lọ, bình nước thò ra từ cửa sổ toa tàu, tranh nhau lấy nước đổ vào nồi hơi.

Vương Trung nhìn thấy một bé gái, cam bình nước, uống một hơi cạn sạch, như thể đã lâu lắm rồi chưa được uống nước.

"Đây là tranh thủ trước khi bị bao vây, đưa càng nhiều phụ nữ và trẻ em ra ngoài càng tốt đây mà." Hắn lẩm bẩm.

Popov: "Giữ vững được nửa tháng… Xem ra là không giữ được nữa rồi."

Vương Trung bỗng giật mình thon lọn: "Bây giờ không phải lúc than thở! Nếu bên đó không giữ được, chúng ta phải hành động thôi!"

Hắn nhoài người ra lan can cầu vượt, hét lớn với đội hình lính duyệt binh bên dưới: "Tôi là Thiếu tướng Rokossovsky đây, đừng xếp hàng nữa, nhanh chóng dỡ pháo xuống, đưa đến bãi tập kết số 3 bên kia! Rồi đến tiểu đoàn phòng không bên

cạnh lấy vải nguy trang. Tôi muốn các anh biến bãi tập kết số 3 thành trận địa pháo trước chiều nay!"

Thiếu tá chỉ huy đội lính duyệt binh giơ tay chào: "Tuân lệnh, thưa tướng quân!"

Popov ngạc nhiên nhìn Vương Trung: "Sao anh biết bãi tập kết số 3 thích hợp làm trận địa pháo?"

"Tôi đi khảo sát rồi."

Thực ra là quan sát từ trên cao.

Vương Trung: "Bên cạnh là tiểu đoàn pháo cao xạ bảo vệ nhà ga, cũng có khả năng phòng thủ nhất định trước các cuộc không kích của địch, ngụy trang kỹ càng là có thể trụ được khá lâu. Điều này không quan trọng, đi với tôi đến sở chỉ huy hậu cần!

"Tình hình hiện giờ, đạn dược và vũ khí trang bị tiếp tế cho Bogdanovka chắc chắn không thể chuyển đến được nữa, chúng ta phải trưng dụng số này ngay lập tức!"

Vương Trung vừa nói vừa đi dọc theo cầu vượt để quay trở lại, những người khác vội vàng đi theo.

Ra khỏi nhà ga, Vương Trung lập tức lên xe jeep của Grigory, giục: "Den sở chỉ huy hậu cần!"

Popov vừa lên xe, Grigory đã khởi động máy.

Vasili định lên xe, nhưng lại do dự một chút rồi không lên nữa, quay người chạy như bay về phía doanh trại.

Xe jeep vừa đến sở chỉ huy hậu cần, Vương Trung đã sải bước đi vào trong, kết quả đụng mặt Trung đoàn trưởng Trung đoàn bộ binh đóng giữ Loktev.

Vương Trung chặn hắn lại: "Anh vội vàng đi đâu đấy, Alexandr Alexandrovich?" Nghe thấy tên mình, viên Trung

đoàn trưởng hơi sững sờ, vì đây là lần đầu tiên Vương Trung nói chuyện với hắn, giọng nói rất xa lạ. Hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy quân hàm tướng và chiếc áo choàng của sĩ quan Cận vệ, lập tức đứng nghiêm chào: "Chào ngài!"

Vương Trung hờ hững phẩy tay, lặp lại câu hỏi vừa nãy: "Anh đang vội đi đâu vậy, Alexandr Alexandrovich?"

"Sở chỉ huy hậu cần yêu cầu trung đoàn chúng tôi xây dựng công sự phòng ngự ở ngoại ô."

Vương Trung: "Trước đây vẫn chưa xây dựng sao?"

"Đã đào rồi, nhưng chưa đủ." Viên Trung đoàn trưởng vẻ mặt buồn rầu,'Chúng tôi tập trung đào hầm bê tông cốt thép, bây giờ lại yêu cầu đào hào chống tăng, làm sao có thể đào xong hào chống tăng che chắn toàn bộ phía Tây Nam thành phố chỉ trong vòng một ngày được?"

Vương Trung: "Anh có thể điều động thường dân trong thành đi đào."

Alexandr: "Trong thành đã thành lập ba tiểu đoàn lao động rồi, nhưng đều được phái đi sửa chữa đường sắt cả rồi, bây giờ trong thành chỉ còn phụ nữ thôi."

"Phụ nữ có thể gánh vác nửa bầu trời, cứ để họ đào, dù sao cũng hơn là không hoàn thành nhiệm vụ."

Nói xong, Vương Trung võ vai Alexandir.

Viên Trung đoàn trưởng gật đầu, sải bước rời đi.

Popov hỏi: "Anh quen hắn à?"

"Không, tôi chỉ tiện thể nhớ tên hắn thôi. Dù sao hắn ta cũng là Trung đoàn trưởng Trung đoàn bộ binh đóng giữ ở đây."

Vương Trung tiếp tục đi vào trong sở chỉ huy, khi bước vào phòng bản đồ, anh thấy cảnh tượng hỗn loạn.

Chỉ huy hậu cần đang cầm điện thoại gao lên: "Cái gì? Cái gì? Còn bao nhiêu đâu máy?"

Xem ra là đang gọi điện thoại cho nhà ga.

Vương Trung bước đến bên cạnh bản đồ, xem xét tình hình mới nhất - ít nhất là sáng nay, trên bản đồ, Bogdanovka vẫn chưa bị bao vây, thế gọng kìm của quân địch dường như còn phải một khoảng thời gian nữa mới khép lại.

Popov cũng bước đến xem bản đồ cùng anh, vẻ mặt nghiêm trọng.

Chỉ huy hậu cần cuối cùng cũng nói chuyện điện thoại xong, lẩm bẩm một câu "Thật là xui xẻo" rồi mới ngẩng đầu lên, nhìn Vương Trung: "Chào tướng quân, chúc ngài buổi trưa tốt đẹp."

Thực ra lúc này còn chưa đến trưa.

Căn cứ hậu cần Loktev khá lớn, nên chỉ huy hậu cần ở đây cũng là Thiếu tướng, trong trường hợp công việc như thế này, các sĩ quan đồng cấp có thể không cần chào hỏi để tiết kiệm thời gian.

Vương Trung: "Bây giờ Bogdanovka sắp bị bao vây rồi, tôi đoán là đồ tiếp tế chuyển đến đó sẽ không đến được nữa. Tôi cho rằng mục tiêu tiếp theo của quân Đức là Loktev, tôi cần trưng dụng số vũ khí đạn dược này ngay lập tức để chuẩn bị cho trận chiến phòng thủ."

Chỉ huy hậu cần hỏi: "Anh có lệnh không?"

Vương Trung: "Quân địch sắp đánh đến rồi! Bây giờ không phân phát vũ khí đạn dược, chẳng lẽ để mặc cho chúng cướp lấy rồi dùng nó để chống lại chúng ta sao?" "Tôi chưa nhận

được thông báo nào về việc quân địch sắp đánh đến.” Chỉ huy hậu cần noi”Ben Bogdanovka đang nỗ lực giải vây.”

Vương Trung: “Giải vây bằng cách nào?”

“Quân đoàn xe tăng số 23 đang tấn công.” Chỉ huy hậu cần đáp,‘Đây là lực lượng mới được bổ sung.”

Vương Trung: “Tôi không thấy họ đi qua đây?”

“Họ không đi đường sắt, các đơn vị xe tăng có thể cơ động trên hầu hết các tuyến đường nông thôn.”

Vương Trung: “Vậy thì phần lớn xe tăng sẽ bị hỏng hóc do trục trặc kỹ thuật trên đường! Hơn nữa, quân địch còn có không quân, những chiếc xe tăng không bị hỏng sẽ bị không quân địch tiêu diệt!”

“Chuyện đó thì tôi không rõ. Tóm lại, số vũ khí đạn dược này sẽ được chuyển lên sau khi Bogdanovka được giải vây. Không có lệnh thì ai cũng không được phép điều động.” Chỉ huy hậu cần nói chắc như đinh đóng cột.

Vương Trung thâm chửi một câu, đúng lúc này, một sĩ quan tham mưu chạy xộc vào, hô lớn: “Báo cáo, chỉ huy, mời ngài nhìn ra ngoài kìa!”

Hai “vị chỉ huy” trong phòng đồng loạt nhìn ra ngoài cửa sổ theo hướng tay viên tham mưu.

Vài chiếc xe tải lớn chạy vào sân sở chỉ huy, những người lính mặc áo choàng Cận vệ, tay lăm lăm súng trường bán tự động Tokarev mới tinh nhảy xuống xe, xếp hàng ngay ngắn trên sân.

Lá cờ của Trung đoàn bộ binh Cận vệ số 31 tung bay trong gió.

Chỉ huy hậu cần quay phắt lại, trừng mắt nhìn Vương Trung: “Tướng quân Rokossovsky, anh muốn làm gì vậy?

Vương Trung cũng ngớ người, hắn đâu có ra lệnh điều động quân đội?

Rồi anh nhìn thấy Vasili trong hàng ngũ.

Hiểu rồi.

Nhưng tình huống này, có khi lại có thể lợi dụng để gây sức ép với chỉ huy hậu cần.

Vương Trung nhìn thẳng vào mắt viên chỉ huy hậu cần: "Tôi đã từng chiến đấu với quân Đức, và đánh bại chúng! Không ai hiểu rõ chúng hơn tôi! Linh cảm mách bảo tôi rằng Loktev sẽ sớm bị tấn công!

"Anh cũng nghĩ vậy, phải không? Nếu không, anh đã chẳng yêu cầu Trung đoàn bộ binh đào hào chống tăng!"

Chỉ huy hậu cần mím chặt môi, không phản bác.

Vương Trung: "Tương tự, anh cũng biết rằng, đồ tiếp tế không thể nào chuyển đến được Bogdanovka nữa! Có lẽ họ sẽ không bao giờ dùng đến số đồ tiếp tế đó!"

Chỉ huy hậu cần: "Cho dù là vậy, tôi cũng không thể giao số đồ đó cho anh khi không có lệnh!"

Vương Trung rất muốn đấm cho tên quan liêu chết tiệt này một phát, nhưng anh lập tức nghĩ ra một kế.

"Tôi có thể viết giấy vay nợ cho anh!" Vương Trung ngừng lại một chút, thấy viên chỉ huy hậu cần có vẻ vẫn chưa xiêu lòng, bèn nói thêm/Lấy danh nghĩa của Hoàng thái tử!"

Chỉ huy hậu cần chớp chớp mắt, gật đầu: "Được rồi, anh viết giấy vay nợ đi, muốn lấy gì thì lấy, tôi thấy anh đã điều cả xe đến đây rồi, tôi cũng khó mà ngăn cản." Chuong 9: Gap dich

Vương Trung: “Tốt! Mang danh sách vật tư của các anh ra đây!”

Một lát sau, một cuốn sổ dày cộp như từ điển được mang đến trước mặt Vương Trung.

Vương Trung nhìn cuốn sổ mà nhíu mày, thế này thì đến bao giờ mới lật xong? Thế là anh hỏi thẳng: “Có mìn không?”

Trong trận chiến phòng thủ sắp tới, chắc chắn anh sẽ không có ưu thế về quân số và trang bị, muốn tiêu diệt quân địch là điều không thực tế, chỉ có thể câu giờ.

Mà nói đến việc câu giờ, không có gì phù hợp hơn mìn.

Vương Trung là một người rất thích dùng mìn, trước khi xuyên không, anh rất thích chơi một tựa game chiến thuật thời gian thực về đề tài Thế chiến thứ hai - Company of Heroes 2. Khi chơi xếp hạng 1vs1, anh có thói quen đặt mìn, cứ đến lúc là lại cho lính công binh đi đặt mìn ở những vị trí mà xe bọc thép hạng nhẹ của đối phương có khả năng đi qua, bất kể là đã do thám được xe bọc thép hạng nhẹ của đối phương hay chưa.

Ấn tượng của anh về mìn là: Giá rẻ, dễ đặt, chỉ cần gài bãy được một lần là coi như lời to.

Chính vì vậy, lúc này, câu đầu tiên anh hỏi là có mìn hay không.

“Hình như là hết rồi.” Chỉ huy hậu cần lắc đầu, Loại này, cứ vận chuyển đến là bị lấy đi ngay. Anh có thể hỏi thử Trung đoàn bộ binh, lần trước, khi họ thiết lập tuyến phòng thủ đã nhận một lô mìn, bố trí bãi mìn ở phía Tây Nam thành phố, có thể còn.”

Mẹ kiếp! Vương Trung thầm nghĩ, sao cái gì mình muốn cũng không có vậy? Chỉ có dưa chuột muối là nhiều vô kel

Lúc này, anh liếc mắt thấy Vasili đang rón rén lẻn vào phòng, đứng sau lưng Thượng sĩ Grigory.

Vương Trung: "Vasili Alexandrovichl"

Vasili giật bắn mình, đứng nghiêm: "Có!"

Vương Trung: "Biết tôi gọi cậu làm gì không?"

"Để tối nay tôi tiếp tục đi dọn phân ạ!" Chàng trai trẻ trả lời dõng dạc.

Vương Trung: "Tốt lắm, thông minh đấy. Cậu đây là biết sai vẫn cố tình phạm phải!"

Anh đang định mắng tiếp thì Popov chen vào giữa anh và Vasili, nghiêm giọng nói: "Có phải cậu giả truyên mệnh lệnh, tập hợp quân đội không?"

"Tôi nghĩ có thể cần nhiều nhân lực để vận chuyển trang bị, thưa Giám mục!"

Popov: "Trở về viết bản kiểm điểm, không dưới năm trăm chữ, tiện thể dọn nốt chỗ phân của hôm nay đi.

"RõI"

Vương Trung: "Nhưng bây giờ có một nhiệm vụ vẻ vang muốn giao cho cậu! Cậu biết tiếng Đức không?"

Vasili: "Dạ biết ạ."

"Cậu biết thật sao?" Popov kinh ngạc,'Nhà cậu làm gì?" "Bố tôi là giáo sư âm nhạc tại trường đại học, thưa Giám mục! Ông ấy biết tiếng Đức và tiếng Pháp, nên tôi cũng biết."

Vương Trung gật đầu: "Rất tốt, anh tìm hai bạn học quen thuộc đến đội xe hơi ở trạm binh lĩnh một chiếc .Jeep, rồi đi kiếm thêm ít tấm gỗ."

Vasili vẻ mặt nghi hoặc: "Chúng ta muốn làm gì vậy, thưa tướng quân?"

“Ba người lái xe Jeep, đi một vòng ở phía nam thành Tây, thấy chỗ nào phù hợp để đặt min thì cắm biển báo, trên đó dùng tiếng Prosen viết ‘Cẩn thận khu min’:…

Vasili nghe xong vui vẻ: “Được, tôi thích việc này!”

Tên này quả nhiên thích việc này!

Vasili còn nói thêm: “Tôi xin đi lĩnh thêm ít thuốc nổ và kíp nổ, đặt thuốc nổ kiểu kéo dưới tấm biển, cho người Prosen một chút ‘bất ngờ!”

Vương Trung nghe đề nghị này hay, cũng hào hứng nói: “Vậy tôi de nghị các anh làm thêm ít pháo hoa và phốt pho trắng, quân địch xô đổ biển báo, phốt pho trắng sẽ tự bốc cháy đốt pháo hoa, khuyến khích’ tinh thân bọn chúng!”

Vasili cười càng vui vẻ: “Được được được! Vẫn là tướng quân có chủ ý!”

Vương Trung nghiêm mặt: ‘Đi đi.”

Vasili xoay người bỏ chạy.

Popov nhìn theo bóng lưng hắn: “Trở về nhớ viết kiểm điểm và đi dọn phân!”

Vương Trung nhìn vị giáo chủ, muốn nói lại thôi.

Popov: “Làm gì? Đây là việc của tôi, tôi không can thiệp vào chỉ huy quân sự, anh cũng đừng can thiệp vào việc của tôi.”

Lúc này vị tư lệnh trạm binh lên tiếng: “Cách này có hiệu quả không?”

Vương Trung: “Chưa biết. Nhưng dù sao cũng tốt hơn là không làm gì cả.”

Vị tư lệnh trạm binh lại hỏi: “Vậy tại sao lại viết tiếng Prosen?”

Vương Trung: “Vì người Ant không hiểu, nên sẽ không để ý đến biển báo.”

“Có lý.’

Vương Trung: “Không bàn chuyện này nữa, mìn không có, vậy pháo đâu? Tôi đoán cũng không có, đúng không?”

“Đúng.” Vị tư lệnh trạm binh giang hai tay ra: “Bây giờ xe tăng của Prosen được đồn thổi lên đến mức thần kỳ, đâu đâu cũng phát cuồng đòi pháo chống tăng. Đương nhiên nếu vận chuyển thuận lợi thì pháo 45mm có thể đáp ứng đủ, nhưng bây giờ vận chuyển không thuận lợi.

“Còn ZIS-3, thứ đó vốn đã hiếm.”

Pháo phản lực 76mm ZIS-3, vào thời điểm này là một thứ hiếm có.

Lúc này Vương Trung đột nhiên nhớ ra một chuyện, nói: “Tôi nhớ ra rồi, số đạn pháo 76mm các anh cấp cho tôi là dua chuột muối đóng hộp! Nhanh mang cho tôi đạn pháo 76mm thật!”

Vị tư lệnh trạm binh lại bình tĩnh nói: “Đây là vấn đề xảy ra khi đóng gói ở hậu phương, trước đó còn có chuyện trong thùng đạn pháo cối 82mm lại chứa đạn cối 60mm, cũng không biết cỡ nòng không đúng mà họ nhét vào kiểu gì.”

“Vậy đạn pháo 76mm thật đâu?”

“Có. Trong số vật tư chuyển đến Bogdanovka có không ít.”

Ngay sau đó Vương Trung bắt đầu liệt kê: “Tôi còn cần súng tiểu liên, súng phun lửa, lựu đạn chống tăng, chai rỗng và cồn…”

Vị tư lệnh trạm binh: “Hay là thế này, tôi mở cửa kho ra, mỗi kho anh viết một giấy biên nhận, mọi người tự vào lấy. Dù sao mọi người cũng đã đến nơi rồi.”

“Cũng được.”

Vương Trung để các chiến sĩ chất đầy xe tải, Yegorov lái xe Jeep vào đại viện bộ tư lệnh, xe còn chưa dừng hẳn đã lớn tiếng hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Vương Trung: “Bogdanovka….

Anh chợt nhận ra loại tin tức này không thích hợp để nói to, liền ngưng lại, đợi Yegorov đến gần mới nhỏ giọng nói: “Quân địch sắp đánh đến rồi.”

Yegorov: “Tôi cũng đoán được. Tôi thấy rất nhiều người dân đang chạy nạn ở ngã ba đường phía Tây Nam.”

Vương Trung: “Hôm nay chúng ta phải vào trận địa, bắt đầu xây dựng công sự, chọn nhà máy phân bón đã xem xét làm điểm phòng ngự.”

“Được, để tôi sắp xếp.”

Vương Trung lại hỏi: “Với kinh nghiệm của anh, sau khi quân địch tấn công Loktev bị chặn lại, sở chỉ huy của đội quân tuyến đầu, ví dụ như sở chỉ huy sư đoàn sẽ ở đâu?”

Yegorov: “Chuyện này khó nói lắm, về lý thuyết sở chỉ huy có thể ở bất cứ đâu, kéo đường dây điện thoại đến đâu là sở chỉ huy đến đó. Nhưng nơi tập kết binh lính thì dễ đoán hơn, dù sao có nhà mà không dùng thì phí, đúng không?”

Vương Trung: “Vậy có thể là chỗ nào?”

“Kalinnovka, Novoros, đều có khả năng.”

Vương Trung quay đầu lại nói với Grigory: “Lái xe đến đây, tôi muốn tự mình đi trinh sát mấy ngôi làng này.’

Grigory: “Chỉ có hai chúng ta thôi sao? Nếu quân Prosen đã bao vây Bogdanovka, đội trinh sát của chúng có thể đã trà

trộn vào phía Tây Nam của chúng ta, lúc nào cũng có thể chạm trán.”

Vương Trung: “Vậy chúng ta mang theo một tiểu đội, thêm một khẩu súng máy, lấy một chiếc xe tải đi theo.”

Yegorov: “Tôi cũng đi…’

Vương Trung ngăn anh lại: “Anh ở lại chỉ huy thiết lập phòng tuyến, việc này anh làm được.”

Dù sao bản thân Vương Trung cũng chỉ mới chơi game, tuy dựa vào sở thích cũng từng xem qua một số tài liệu huấn luyện quân sự mua được trên mạng, ví dụ như cuốn cẩm nang chiến thuật bộ binh của Đức do NXB Chỉ Văn dịch và xuất bản, nhưng đều chỉ là đọc lướt qua.

Việc bố trí phòng tuyến vẫn là Yegorov chuyên nghiệp hơn, chuyên nghiệp hơn rất nhiều. Nhưng nói về trinh sát, chắc chắn là Vương Trung giỏi hơn, dù sao anh cũng có “Thiên Nhãn”.

Hơn nữa, phần mềm hack cũng thúc giục Vương Trung phải tự mình đi trinh sát. Tâm nhìn của quân đội dưới quyền ngay cả kẻ địch được đánh dấu cũng không nhìn thấy, tổng “khoảng cách nhìn” cũng ngắn hơn, anh phải tự mình đến tiền tuyến mới có thể phát huy tối đa hiệu quả của phần mềm hack này.

Tiện thể nói thêm, tất cả hồi ký mà Vương Trung từng đọc qua, chỉ cần là hồi ký của sĩ quan cấp trung và cấp thấp, đều sẽ nhấn mạnh tâm quan trọng của việc tự mình thị sát tiền tuyến.

Vương Trung định thực hành thử xem.

Yegorov với vẻ mặt “Cậu đúng là cấp trên có tố chất”, giơ tay chào Vương Trung: “Giao cho tôi. Cậu cũng chú ý an toàn.”

Vương Trung: “Tôi có trung sĩ Grigory đi cùng rồi.”

Siêu nhân Slav có thể dùng xẻng công binh đánh bật ngược trở lại bảy tám quả lựu đạn thì khá là đáng tin cậy.

Trung sĩ Grigory nhìn về phía xa, có vẻ hơi ngại ngùng.

Vương Trung cứ như vậy lên xe .Jeep xuất phát đi khảo sát địa hình.

Ngoài Vương Trung và trung sĩ Grigory ngồi ở ghế sau và ghế phụ, trên xe .Jeep còn có Dmitry - xạ thủ pháo tài năng - lái xe.

Đằng sau xe .Jeep là một chiếc xe tải GAZ, trên nóc cabin có gắn một khẩu súng máy hạng nhẹ DP28, thường được gọi là “Đại Bàn Kê”.

Một tiểu đội lính Cận vệ Quân trang bị súng trường bán tự động Tokarev mới tỉnh ngồi trong thùng xe tải.

Xe vừa mới ra khỏi thành chưa được bao lâu, Vương Trung đã lên tiếng: “Dmitry, dừng lại!”

Chiếc xe Jeep lập tức phanh gấp, dừng lại trên con đường đất.

Vương Trung xuống xe, bước xuống vệ đường, dùng chân giam lên nền đất đen màu mỡ.

Anh quay đầu hỏi Grigory đang đi theo sau: “Anh là nông dân phải không, trung sĩ?”

“Vâng, thưa ngài.”

Vương Trung tiếp tục hỏi: “Vậy vào mùa này, tốc độ di chuyển của xe la trên vùng đất đen này có nhanh không?”

Grigory lắc đầu: “Không nhanh, hơn nữa còn làm hỏng móng la, thợ rèn trong làng sẽ mắng vốn. Chỉ khi nào mặt đất

đóng băng cứng vào mùa đông thì xe la mới di chuyển dễ dàng trên loại đất này. Nhưng lúc đó tuyết thường rất dày."

Vương Trung gật đầu.

Xe tải đi xuống đường cái tốc độ chắc chắn sẽ chậm hơn, thậm chí có thể bị sa lây. Nếu xe la cũng không thể rời khỏi đường cái, vậy quân địch sẽ buộc phải tấn công dọc theo con đường.

Chiến thuật thọc sâu chỉ có bộ binh nhẹ với nhu cầu tiếp tế tương đối thấp mới có thể thực hiện được.

Ở làng Cao điểm Peniye, đội quân vòng ra phía sau của quân địch không chỉ ít về số lượng mà khoảng cách vòng cũng rất ngắn, như vậy xe bán xích mới không bị nằm đường vì hết xăng. Muốn bao vây một thành phố có nhiều nhà máy như Loktev thì độ khó sẽ tăng lên rất nhiều.

Hơn nữa, Loktev cũng không phải là một hòn đảo cô lập, xung quanh thành phố còn có nhiều đơn vị quân đang nghỉ ngơi và bổ sung lực lượng như Quân đoàn Rokossovsky. Những đơn vị này đóng quân ở các ngôi làng xung quanh thành phố, chắc chắn họ sẽ tổ chức phòng ngự ngay tại chỗ.

Như vậy, tạm thời không cần phải lo lắng về việc bị bao vây.

Vương Trung leo lên xe, đợi Grigory lên xe xong liền vung tay: "Tiếp tục đi!"

Kalinnovka là một ngôi làng khiến Vương Trung liên tưởng đến làng Cao điểm Peniye.

Vương Trung đứng trên sườn đồi phía bắc làng nhìn xuống, ấn tượng này càng thêm rõ ràng.

Tất nhiên, ngôi làng này có vẻ nhỏ hơn Cao điểm Peniye, ít nhất là qua ống nhòm, Vương Trung không nhìn thấy nhà máy

rượu và trang viên rộng lớn của ông Boye.

Nhưng nhà thờ thì trông y hệt như ở Cao điểm Peniye.

Tháp chuông kia trông như thể sẽ bị xe tăng Prosen bắn sập chỉ bằng một phát đạn.

Quan sát từ trên cao, Vương Trung phát hiện trong làng có quân đội của Ant.

Vì vậy, anh quyết định vào làng xem sao.

Vào làng, Vương Trung nhanh chóng tìm thấy vị thiếu úy đang chỉ huy một toán quân nhỏ trong bưu điện của làng.

"Tướng quân!" Vị thiếu úy giơ tay chào, vẻ mặt căng thẳng.

Dù sao đội quân mà Vương Trung mang theo đều khoác áo choàng của Cận vệ Quân.

Vương Trung khẽ gật đầu đáp lễ, sau đó đi thẳng vào vấn đề: "Các anh là đơn vị nào?"

"Báo cáo tướng quân, chúng tôi là Trạm Quan sát Phòng không số 133, nhiệm vụ của chúng tôi ở đây là khi nào nghe thấy tiếng động cơ máy bay địch thì báo cáo cho Loktev qua điện thoại."

Vương Trung "Ồ" lên một tiếng, rồi hỏi: "Nhìn quân phục, các anh là giáo sĩ à?"

Thiếu úy: "Chúng tôi không phải, chúng tôi là Quân đoàn Hộ giáo."

Quân, Quân đoàn Hộ giáo? Trong biên chế của các anh có cả nô lệ và người máy, còn người chỉ huy các anh là một Tech-Priest với tám chi cơ khí giống như xúc tu bạch tuộc phải không?

Không, không thể nào, chắc chỉ là trùng tên thôi. Dù sao bối cảnh của Warhammer 40k cũng được người Anh xây dựng dựa trên các nguyên mẫu lịch sử khác nhau.

Vương Trung: "Vậy giáo sĩ của các anh đâu?"

Thiếu úy: "Đang ở trên lầu nghe lén máy bay của quân địch đấy."

"Nghe lén?" Vương Trung nhướng mày.

"Đúng vậy."

"Dẫn tôi lên xem thử." Nói xong, Vương Trung nhận ra lời nói có phần hơi quá cứng rắn, dù sao họ cũng không cùng một đơn vị, nên anh bèn thêm vào một câu: "Tôi có thể lên xem thử được không?"

"Mời đi theo tôi.'

Vương Trung đi theo vị thiếu úy, leo lên sân thượng tầng ba của bưu điện. Trên sân thượng lắp đặt rất nhiều chiếc loa lớn.

Vương Trung từng thấy loại thiết bị này trong một tập sách ảnh về Thế chiến thứ nhất, người Anh đã sử dụng thiết bị tương tự để nghe tiếng động cơ của khinh khí cầu Zeppelin khi chúng tấn công nước Anh.

Sau này khi radar ra đời, loại thiết bị mang đậm phong cách steampunk này đã bị loại bỏ.

Một nam giáo sĩ đang ngồi dưới dãy loa khổng lồ, đeo tai nghe.

Vương Trung nhỏ giọng hỏi vị thiếu úy: "Chẳng lẽ vị giáo sĩ này cũng có năng lực dẫn đường cho thần tiễn?"

"Chắc là không.' Vị thiếu úy đáp: "Trên thánh huy của những giáo sĩ có khả năng dẫn đường cho thần tiễn thường

được trang trí hình đôi cánh thiên thần. Giáo sĩ Peter chỉ có thể điều khiển Âm Trận này thôi."

Xem ra tên chính thức của thiết bị này là Âm Trận.

Vương Trung đang định hỏi thêm vài câu thì giáo sĩ Peter bỗng nhíu mày, bắt đầu thao tác trên bảng điều khiển trước mặt, sau đó thiết bị cơ khí liền chuyển hướng những chiếc loa đang hướng lên trời xuống mặt đất.

Vương Trung nhận ra điều gì đó, liền hỏi: "Giáo sĩ, có phải ngài nghe thấy tiếng động lạ trên mặt đất không?"

Tuy không tháo tai nghe, nhưng vị giáo sĩ vẫn trả lời: "Phải, hơn nữa còn rất gần, đừng làm ồn! Tôi đang phân tích âm thanh!"

Ông cầm lấy một cuốn sách bìa da, nhanh chóng lật giở, cuối cùng dừng lại ở một trang.

"Là tiếng xe máy của Prosen! Có ít nhất ba chiếc xe máy đang tiến về phía làng này!"

e

Chương 49: Hay là Bỏ Cuộc

Chương 10: Bắt sống đội tiên phong

Chương 10: Bắt sống đội tiên phong

Vương Trung lập tức chạy đến lan can sân thượng, giơ ống nhòm lên.

“Tôi chẳng nhìn thấy gì cal”

Giáo sĩ Peter: “Tất nhiên rồi, khoảng cách nghe được xa hơn khoảng cách nhìn thấy rất nhiều! Vấn đề là âm thanh truyền đến sẽ bị trễ, hơn nữa địa hình cũng có thể khiến âm thanh bị biến dạng.

“Rất có thể không chỉ có ba chiếc xe máy.”

Vương Trung nheo mắt, quan sát kỹ lưỡng dãy Âm Trận.

— Đây là radar sóng milimet có thể phát hiện mục tiêu trên mặt đất sao?

Hay là loại thuần túy bị động, không tự phát ra sóng điện từ?

Anh đi vòng quanh Âm Trận một vòng, chỉ vào dây điện hỏi: “Dây điện này dùng để cấp điện cho cái gì, bộ khuếch đại âm thanh à?”

“Không, là cấp điện cho động cơ ở đế” Peter chỉ vào tai mình: “Còn việc phân tích âm thanh là dựa vào đôi tai được thân ban phước của tôi.”

Vương Trung: “Ồ. Tôi cứ tưởng các giáo sĩ cầu nguyện, giáo sĩ tụng kinh đều là nữ — Ý tôi là, là phụ nữ, là quý bà.”

Anh phải đổi cách gọi đến ba lần mới ra được cách xưng hô tương đối trang trọng.

Peter cau mày: "Sao… sao ngài lại thiếu hiểu biết như vậy, thưa thiếu tướng? Giáo sĩ được ban phước về cơ bản là có cả nam lẫn nữ."

Vương Trung: "Tôi chỉ tình cờ gặp toàn nữ giáo sĩ thôi, xin lỗi. Quân địch bao lâu nữa sẽ đến?"

Giáo sĩ Peter lấy đồng hồ ra xem giờ, ghi lại thời gian lên tấm bảng gỗ trước mặt, sau đó lấy thước tính toán ra, đối chiếu với con số trên thước, rồi chép lên bảng.

Vương Trung tiến lại gần xem thử, phát hiện đó là một loại thước chuyên dụng để tính toán hiệu ứng Doppler, có thể coi là một loại máy tính cơ học.

Lúc này vị giáo sĩ đã tính toán xong: "Theo tính toán của tôi, chúng ta còn khoảng mười phút nữa."

Vương Trung búng tay, nói với Grigory: "Chuẩn bị phục kích bọn chúng. Quân địch là ba chiếc xe máy, dự kiến có từ sáu đến chín tên, sẽ đến trong vòng mười phút nữa!"

Grigory xoay người rời đi, rất nhanh Vương Trung đã thấy anh ta xuất hiện ở dưới, bắt đầu phân công nhiệm vụ.

Địa hình của Kalinnovka đơn giản hơn Cao điểm Peniye rất nhiều, chỉ có một con đường chạy thẳng băng qua làng, hai bên đường thậm chí còn không có ngõ ngách, toàn bộ ngôi làng giống như một đường ruột thẳng tắp.

Grigory chỉ huy lính gác đưa xe vào giấu trong một cái sân ven đường, phủ cỏ khô cho ngựa lên trên, sau đó bố trí súng máy lên tháp chuông nhà thờ, khống chế toàn bộ con đường.

Vương Trung cũng đi xuống, tự mình kiểm tra trạng thái của đám tân binh.

Tất cả đều rất phấn khích, nóng lòng muốn thử sức.

Dmitry, xạ thủ pháo tài năng, lại cau mày, vừa nhìn thấy Vương Trung đã oán giận: "thiếu tướng, tại sao lại để tôi ở lại trông xe? Tôi cũng muốn tham gia chiến đấu, chẳng lẽ xe ở đây tự chạy được hay sao?"

Vương Trung: "Ng6c ạ, bảo cậu trông xe và giữ cho động cơ không tắt là để đề phòng bất trắc, chúng ta có thể rút lui ngay lập tức."

Dmitry: "Rút lui? Có ba chiếc xe máy, nhiều nhất là chín tên địch, chúng ta đông hơn chúng, hơn nữa lại là phục kíchI"

Vương Trung: "Trên chiến trường, phải luôn lường trước mọi bất trắc, luôn chừa đường lui cho mình."

Nói xong, Vương Trung thầm nghĩ, mẹ kiếp, nói cứ như mình là một lão tướng dày dặn kinh nghiệm chinh chiến vậy, nghe cứ như đã tòng quân năm mươi năm rồi!

Thế nhưng, dù là Vương Trung đến từ Trái Đất hay Aleksei Konstantinovich Rokossovsky - chủ nhân cũ của cơ thể này - thì tuổi tác cũng chẳng hơn Dmitry là bao.

Nhưng Dmitry nào có nghĩ đến những điều đó, cậu ta nghiêm túc gật đầu: "Tôi sẽ ghi nhớ, thưa tướng quân."

Bị đáp lại một cách nghiêm túc như vậy, Vương Trung lại cảm thấy hơi ngại ngùng, bèn quay đi chỗ khác, nói với Grigory: "Chỉ đánh bại quân địch là chưa đủ! Tôi muốn bắt sống chúng, trung sĩ Grigory!"

Trung sĩ gật đầu: "Rõ!"

Sau đó, anh ta quay sang đám lính trẻ: "Lát nữa các cậu bắn chiếc đầu và chiếc cuối, chiếc ở giữa để tôi lo. Tôi sẽ đi bắt sống."

"Một mình anh có đủ không?" Một người lính trẻ hỏi.

Grigory mỉm cười, không trả lời.

Lúc này, vị thiếu úy của Trạm Nghe lén số 133 chạy ra khỏi bưu điện, đứng nghiêm trước mặt Vương Trung: "Báo cáo tướng quân, giáo sĩ Peter nói quân địch đã lọt vào tâm nhìn!"

"Được rồi." Vương Trung lập tức chuyển sang góc nhìn từ trên cao, lúc này tâm nhìn của anh bị giới hạn vì đang ở trên mặt đất, chỉ có thể nhìn thấy con đường trong làng, nhưng trên tháp chuông có lính bắn tỉa, là lực lượng mà Vương Trung có thể trực tiếp chỉ huy, tâm nhìn của họ được chia sẻ cho anh.

Hai tay súng máy ẩn nấp, ghé vào bên cửa sổ lầu chuông nhìn ra bên ngoài, vừa vặn có thể nhìn thấy ba chiếc xe máy trong cánh đồng.

Đám người này đều mặc áo da màu đen, loại áo da này là áo da chuyên dụng của lính xe máy Đức Quốc Xã trên Trái Đất, không phải lính xe máy muốn mặc áo da này thì chỉ có thể tự mình đặt làm.

Một tên không nhìn ra quân hàm lái xe, đứng ở hàng đầu dùng ống nhòm quan sát Kalinovo.

Vương Trung cũng di chuyển tâm nhìn, xác nhận xem đồng đội của mình có ẩn nấp kỹ hay không.

Sau đó hắn liên nhìn thấy trận địa súng cối to lớn trên đỉnh Bưu điện.

Được rồi, đoán chừng không giấu được.

Mẹ kiếp, vừa rồi bất kể là Vương Trung hay trung sĩ Grigory, đều cho rằng quân địch sẽ trực tiếp vào làng.

Nghĩ kỹ một chút thì người ta vốn dĩ là đội trinh sát, đến một ngôi làng xa lạ khẳng định phải quan sát từ xa trước đã.

Tên sĩ quan quan sát kia hạ ống nhòm xuống, quay đầu nói mấy câu, những tên lính Đức còn đang đợi lệnh trên xe máy đồng loạt xuống xe, còn đẩy xe máy xuống đường, dùng lúa mạch trong ruộng che giấu. Tám tên lính trinh sát dàn thành một đội hình nhỏ, trong đó một tên đeo ba lô có ang ten đi tới bên cạnh sĩ quan, lấy ống nghe đưa cho hắn ta.

Máy bộ đàm!

Vương Trung nhìn thấy máy bộ đàm thì không nhịn được mà chac lưỡi.

Muốn!

Mình đang rất thiếu thiết bị vô tuyến điện!

Cho dù chỉ cướp được một cái máy bộ đàm, không có cái nào khác để kết nối, vậy thì cứ cướp đã rồi tính, dùng để nghe lén quân địch nói chuyện cũng được!

Nhưng quân địch không vào làng…

Phải làm sao để dụ bọn chúng vào làng đây?

Đột nhiên, Vương Trung nảy ra một ý tưởng.

Hắn chuyển sang góc nhìn bằng mắt thường, nói với đội quân Hộ giáo trong Bưu điện: "Mọi người mau lên, châm lửa, đốt đại thứ gì cũng được, miễn đừng đết tài liệu quan trọng là được. Nhớ phải tạo khói lớn đấy!"

Thiếu úy quân Hộ giáo: "Cái này…"

Đúng lúc này Grigory đang lom khom chạy tới báo cáo: "Lính bắn tỉa nói quân địch không vào làng, hình như là nhìn thấy trận địa súng cối trên nóc nhà."

Vương Trung rất nghi hoặc: "Mọi người liên lạc với nhau kiểu gì thế?"

"Lính bắn tỉa từ trên tháp chuông chạy xuống báo cáo."

Vương Trung nhìn về phía cánh cửa nhỏ dưới chân tháp chuông, một người lính đang vịn tường thở hổn hển, xem ra là chạy hơi nhanh.

Thiếu úy quân Hộ giáo: "Chuyện này thì có liên quan gì đến việc châm lửa?"

"Giả vờ như đang đốt tài liệu rồi bỏ chạy." Vương Trung quay sang Dimitri,'Lát nữa khói bốc lên, cậu lái xe Jeep, kéo theo một cái chổi chạy một mạch về phía Đông Bắc, cố gắng tạo ra nhiều bụi đất, nghe thấy tiếng súng máy thì quay lại!"

Dimitri: "Vâng, để tôi đi buộc chổi đãit"

"Hành động nhanh lên! Đừng để quân địch gọi thêm viện binh, đến lúc đó sẽ rất khó xử lý!"

Ai mà biết được phía sau đám trinh sát này có những loại yêu ma quỷ quái gì đang theo dõi.

Mười phút sau, khói đặc cuồn cuộn bốc lên từ trong sân Bưu điện.

Vương Trung quan sát từ trên cao, xác định quân địch đã chú ý đến khói đặc, bèn đẩy mạnh cửa xe Jeep: "Nhanh! Đi thôi!"

Dimitri đạp ga, chiếc xe Jeep kéo theo cái chổi lao ra khỏi cửa, mang theo một lượng lớn bụi đất, chạy như bay dọc theo đường cái về phía đông bắc.

May mà phần lớn đường xá ở Kazaria đều là đường đất bằng phẳng, nếu là đường nhựa thì chắc chắn sẽ không có nhiều khói như vậy!

Vương Trung chuyển đổi góc nhìn, căng thẳng theo dõi quân địch.

Thực ra hắn không ôm nhiều hy vọng, dù sao kế sách này cũng quá đơn giản. Chỉ có thể mong quân địch bi chiến thắng

làm mờ mắt, đánh cược vào việc "kiêu binh tất bại".

Nhưng ít nhất thì cũng đã cố gắng rồi.

Vương Trung vừa tự an ủi mình như vậy, thì tên sĩ quan chỉ huy quân địch bỗng hét lớn, đám lính Đức tản ra lại tập hợp lại, xe máy cũng được đẩy lên đường.

Tên sĩ quan trèo lên chiếc xe máy đầu tiên, ngồi vào trong thùng xe.

Tên lính thông tin đeo máy bộ đàm ngồi ở ghế sau.

Vương Trung lập tức hô lớn: "Grigory, tên trong thùng xe là sĩ quan! Đừng bắn nhầm!"

Grigory: "Nghe rõ rồi, bắn hai chiếc sau, chiếc đầu để đó cho tôi!"

Ba chiếc xe máy của quân địch lao về phía ngôi làng, không biết là đang vội vàng đuổi theo chiếc Jeep bỏ chạy, hay là đang vội vàng đi cứu tài liệu đang bị đốt.

Có lẽ cả hai?

Dù sao thì bắt được tù binh rồi hỏi là sẽ rõ.

Trong lúc Vương Trung đang tập trung quan sát quân địch, thì Grigory đang ra hiệu bằng tay cho những người trên tháp chuông, chắc là bảo họ bắn hai chiếc xe sau.

Chiếc xe máy đầu tiên dẫn đầu xông vào làng.

Grigory nấp ở ven đường, giơ một tay lên.

Ba chiếc xe máy đều đã vào làng, nhưng tay của Grigory vẫn chưa hạ xuống.

Chiếc xe đầu tiên sắp đi đến chỗ Grigory ẩn nấp!

Trung sĩ phất mạnh tay về phía trước.

Súng máy trên tháp chuông lập tức khai hỏa, người điều khiển chiếc xe thứ hai trúng đạn, cả người ngã về phía bên trái, kéo theo cả ghi đông, khiến chiếc xe lệch hướng, đâm vào bức tường thấp bên đường, bánh sau văng lên cao.

Tên lính Prosen ngồi sau xe bay người lên, bay qua bức tường thấp, đâm sập mái nhà gỗ của nhà kho chứa củi, cắm thẳng vào đống củi được xếp ngay ngắn.

Tên lính bắn tỉa trong thùng xe không bị thương, hắn ta cầm súng máy định bắn trả, nhưng một quả lựu đạn đã được ném vào thùng xe.

Ngay sau đó, khẩu súng máy bay lên trời.

Chiếc xe thứ ba bị súng trường Tokarev tập trung bắn phá, ba tên lính Prosen mặc áo da lập tức trúng vài phát đạn, chiếc xe cũng đâm vào đống phân ven đường.

Chỉ trong nháy mắt, chỉ còn lại chiếc xe chở sĩ quan và máy bộ đàm.

Grigory dẫm lên đống củi bên tường, nhảy qua bức tường thấp, nhảy thẳng lên thùng xe, một cú lên gối đánh ngất xỉu tên sĩ quan, sau đó lại tung một cú đấm trời giáng đánh ngã tên lái xe, cuối cùng kéo theo tên sĩ quan nhảy khỏi xe, rơi xuống đống nguyên liệu chất đống bên đường.

Tên lính thông tin bị bỏ lại định giơ súng tiểu liên lên, nhưng chiếc xe máy mất lái đã đâm vào chiếc xe ngựa đang đỗ bên đường, hắn ta bị hất văng lên xe ngựa do quán tính, ngã lăn quay ra đất.

Ngay lập tức có mấy chiến sĩ Cận vệ lao ra, chĩa họng súng Tokarev vào tên lính thông tin.

Vương Trung sốt ruột hét lớn: “Đừng bắn! Đừng làm hỏng cái máy bộ đàm của tôi! Máy bộ đàm của tôi”…

Một phút sau, Vương Trung hài lòng nhìn những tên tù binh trước mặt.

Tổng cộng bắt sống được bốn tên, hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ.

Cái máy bộ đàm cũng đã thu được, ngoài ra còn lục soát được bản đồ và rất nhiều tài liệu chỉ thị trong túi tài liệu của tên sĩ quan.

Người lính Cận vệ trẻ tuổi áp giải tù binh, trên tay là khẩu súng máy vừa cướp được, còn khoác thêm băng đạn lên người cho oai.

Vương Trung cũng rất hài lòng, chắp tay sau lưng đi đi lại lại trước mặt đám tù binh.

Mặt của tên sĩ quan quân địch sưng vù một bên, rụng mất mấy cái răng, trông vô cùng thảm hại.

Vương Trung: "Có ai biết tiếng Prosen không?"

Dimitri vừa lái xe quay lại liền giơ tay: "Tôi biết! Tôi từng tham gia giao lưu kỹ thuật quân sự với Prosen, được học qua tiếng Prosen."

Xem ra trong trường quân đội cũng có không ít người biết tiếng Prosen, dù sao trước khi chiến tranh nổ ra hai nước vẫn là "quốc gia hữu nghị".

Vương Trung: "Tốt lắm, Dimitri cậu tới đây, chúng ta sẽ thẩm vấn vị sĩ quan đại nhân này một chút…"

Đúng lúc này, trên nóc Bưu điện, tu sĩ Peter thò đầu ra hô lớn: "Máy bay địch!"

Tên sĩ quan quân địch cười ha hả, nói bằng tiếng Ant: "Trước khi đuổi theo các người, chúng tôi đã gọi không quân yểm trợ rồi, chúng tới rồi đấy! Các người chết chắc rồi!" Chương 11: "Đánh cho quân địch bay lên tận mặt trăng"

Sắc mặt của tất cả tân binh, bao gồm cả Dimitri, đều thay đổi.

Ngay cả Grigory cũng có vẻ như đã sẵn sàng che chắn cho Vương Trung bất cứ lúc nào.

Nhưng Vương Trung không dễ bị lừa như vậy.

Mẹ kiếp, Thế chiến thứ hai lấy đâu ra yểm trợ trên không nhanh như vậy? Ngươi nghĩ đây là quân đội Mỹ trong chiến tranh vùng Vịnh à?

Đây đâu phải là trò chơi "Sư đoàn thép 2", gọi không quân xong chờ load một lúc là máy bay từ mép bản đồ bay tới ngay!

Vương Trung tiến lên một bước, cho tên sĩ quan một cái tát: "Nói bậy! Các ngươi căn bản không thể gọi yểm trợ trên không nhanh như vậy! Chiếc máy bay này chắc chắn là đang trên đường đến nơi khác, chỉ là tiện thể bay qua đây thôi! Ngươi muốn lừa chúng tôi, nhân lúc chúng tôi trốn tránh để làm trò mèo gì đó phải không?"

Tên sĩ quan ngẩng đầu lên: "Xem ra ngươi chẳng biết gì về sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật quân sự nước ta, lũ người hạ đẳng ngu xuẩn!"

Vương Trung cười ha hả: "Còn khoa học kỹ thuật quân sự, vậy thì nhìn đội xe tăng mà các ngươi luôn tự hào đi, chẳng phải đang bị xe tăng KV của chúng ta nghiền nát đó sao!"

Sắc mặt của tên sĩ quan trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này, tiếng động cơ vọng tới từ hướng Tây Nam, không cần dùng đến trận địa súng cối cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Tên sĩ quan lộ ra vẻ mặt đắc ý, Vương Trung thì mím môi, nhìn hắn ta với vẻ cười như không cười.

Dimitri: "Hay là chúng ta tìm chỗ trốn đi!"

Vương Trung: “Nhìn xung quanh ngôi làng này đi, có dấu vết nào cho thấy nơi này từng bị ném bom không? Rõ ràng là ngôi làng này không phải mục tiêu của quân địch, hơn nữa việc gọi yểm trợ trên không không thể nào nhanh như vậy được, vậy thì đáp án đã quá rõ ràng rồi còn gì?”

Lý do khiến Vương Trung bình tĩnh như vậy là vì hắn đã nhìn thấy máy bay địch từ trên cao, đường bay của nó quả thực không đi qua làng Kalinovo.

Nếu không phải như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không để cho mọi người cùng mình mạo hiểm, đi kiểm chứng xem suy đoán của mình có đúng hay không.

Tiếng động cơ gầm rú ngày càng gần, Vương Trung bước thẳng ra khỏi sân, đứng giữa đường, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời với vẻ mặt không chút sợ hãi.

Tên sĩ quan Prosen hét lên: “Ngươi sẽ bị pháo máy bắn thành cái sàng! Tất cả các ngươi đều phải chết!”

Vương Trung: “Ngươi cũng vậy, có khi còn chết sớm hơn chúng tôi đấy.”

Lúc này, tiếng động cơ đã lớn đến mức cửa kính của những ngôi nhà xung quanh đều rung lên.

Tất cả binh lính Cận vệ đều áp sát vào tường, hạ thấp người xuống.

Trong số tù binh thậm chí còn có người nằm rạp xuống đất, chỉ có tên sĩ quan kia vẫn trừng mắt nhìn Vương Trung đang đứng giữa đường. Sau đó, tiếng động cơ xa dần.

Vương Trung quay đầu nhìn tên thiếu úy: “Không quân yểm trợ của ngươi đâu?”

Sắc mặt của tên thiếu úy tái mét.

Tu sĩ Peter trên nóc nhà thò đầu ra: “Máy bay địch đã đi rồi! Bay về phía Loktev!”

Vương Trung dang rộng hai tay, đón nhận ánh mắt sùng bái của các chiến sĩ: ‘Đừng ngạc nhiên như vậy, tôi đã nói rồi, khả năng phối hợp tác chiến trên bộ và trên không của Prosen không tốt như vậy đâu, không thể nào gọi không quân tới nhanh như vậy được.

“Cho dù hắn ta thật sự gọi không quân, thì máy bay từ sân bay tới đây cũng phải mất ít nhất một tiếng đồng hồ!

“Hơn nữa ngôi làng này không hề có dấu vết bị oanh tạc, chứng tỏ nó không phải là mục tiêu của không quân Prosenl”

Vương Trung chỉ vào đầu mình: “Động não đi các đồng chí, chỉ cần chúng ta thông minh hơn quân địch, thì chúng ta sẽ chiến thắng!”

Tên sĩ quan trừng mắt nhìn chằm chằm Vương Trung, đánh giá hắn từ trên xuống dưới rất nhiều lần, vẻ mặt khinh thường lúc trước đã biến mất không còn tăm hơi.

Hắn ta hỏi bằng tiếng Ant: “Xin hỏi ngài rốt cuộc là… ai?”

Vương Trung: “Xem ra người Prosen không hiểu lễ nghĩa cho lắm, chẳng lẽ trước khi hỏi thân phận của người khác thì không nên tự giới thiệu bản thân trước sao?”

“Ngài nói đúng, tôi là .Joseph von Hoffman, Thiếu úy thuộc trung đoàn trinh sát cơ giới số 220. Xin hỏi ngài là?”

“Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, Thiếu tướng.”

Hoffman sợ hãi, theo bản năng lùi ve phía sau một bước, nhưng những người lính Cận vệ xung quanh đồng loạt tiến lên một bước, chĩa họng súng vào lưng hắn ta.

Tên thiếu úy lại đánh giá Vương Trung, sau đó hét lớn điều gì đó bằng tiếng Prosen.

Vương Trung quay đầu hỏi Dimitri: ‘Hắn ta nói gì thế?”

“Tướng quân Bạch mã. Báo chí nói đó là biệt danh mà quân địch đặt cho ngài.”

Vương Trung tiến lại gần tên sĩ quan, mỉm cười: “Đúng vậy, ta chính là tướng quân Bạch mã, là kẻ thù mà các ngươi không thể nào giết chết. Ta sẽ chiến đấu đến khi đế quốc của các ngươi bị hủy diệt.”

Tên thiếu úy: “Không thể nào! Kể từ khi được thành lập đến nay, đế quốc chưa từng thua một cuộc chiến nào!”

“Vậy thì đây!” Vương Trung chỉ xuống mặt đất dưới chân: “Chính là cuộc chiến cuối cùng của nói Nhanh nhất là năm năm, chậm thì mười năm, chúng ta nhất định sẽ hủy diệt nó!”

Khóe miệng của tên sĩ quan run rẩy, nhưng sự tự tin của Vương Trung đã áp đảo ý nghĩ phản bác của hắn ta, cuối cùng, hắn ta cúi đầu xuống.

Vương Trung vung tay lên: “Áp giải lên xe, chuẩn bị rút luil”

Đúng lúc này, cánh cửa của một ngôi nhà bên cạnh Bưu điện mở ra, một ông lão chống gậy bước ra, nhìn Vương Trung: “Tướng quân, mọi người muốn đi rồi sao?”

Vương Trung: “Chúng tôi sẽ quay lại.” Ông lão: “Khi nào? Năm năm sau sao?”

Thì ra ông lão đã nghe thấy những lời Vương Trung vừa nói.

Vương Trung: “Có lẽ không cần đến năm năm đâu, cụ ạ.”

Ông lão định nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng móc từ trong túi ra mấy củ khoai tây, nhét vào tay Vương Trung: “Tôi cho con dâu và cháu nội chạy rồi, trong nhà chỉ còn lại ít khoai tây này.”

Vương Trung tỉnh ý nắm bắt được từ khóa: Con dâu, cháu nội, xem ra không cần hỏi cũng biết con trai của ông lão đã đi đâu.

Vương Trung nhìn những củ khoai tây, nhận ra chúng đã được ông lão giữ từ rất lâu rồi, có lẽ là lương thực dự trữ để cứu mạng.

"Cụ ơi, chúng tôi đã ăn no rồi, cụ giữ lại số khoai tây này mà ăn đi."

Ông lão: "Tôi đã già rồi, hồi nội chiến muốn đi lính, chiến đấu cho phái thế tục mà người ta cũng không nhận."

Nội chiến của đế quốc Ant là cuộc chiến giữa phái thế tục và phái sùng bái, cuối cùng phái thế tục giành chiến thắng, đưa Sa Hoàng hiện tại lên ngôi.

Ông lão: "Cứ coi như là để cho những củ khoai tây này thay tôi, chiến đấu vì thánh Andrew lần cuối cùng.

Thánh Andrew là người sáng lập ra phái thế tục, là nguồn gốc của hình chữ thập Andrew trên quốc kỳ.

Vương Trung nhìn ông lão vài giây, rôi cất số khoai tây đi: "Tôi nhất định sẽ sử dụng chúng thật tốt."

Ông lão: "Trong lúc nguy cấp thì cứ ném về phía quân địch cũng được!"

Vương Trung gật đầu, lúc này hắn chợt nghĩ, sao không nhân tiện hỏi ông lão về hướng gió nhỉ?

Thế là hắn hỏi: "Cụ ơi, cụ sống ở đây lâu rồi ạ?"

"Sống cả đời rồi."

Vương Trung: "Vậy thì mùa này ở đây thường có gió gì ạ?"

Ông lão cười nói: “Cậu muốn bắn phá vào đây phải không? Tôi nói cho cậu biết, chín giờ tối hôm nay sẽ không có gió, lúc đó cậu cứ nhắm vào tọa độ trên bản đồ mà bắn là được.”

Vương Trung gật đầu.

Lúc này Grigory bước tới, cúi chào báo cáo: “Báo cáo tướng quân, đã kiểm kê xong chiến lợi phẩm. Tổng cộng thu được 5 khẩu súng tiểu liên, 2 khẩu súng máy, một ít đạn dược, ngoài ra còn có một chiếc xe máy có thể sử dụng được!”

Vương Trung: “Vẽ biểu tượng của quân ta lên chiếc xe máy đó, trưng dụng nó.”

Sau đó, hắn nhìn những thi thể lính Prosen nằm rải rác trên đường, nói: “Chôn lựu đạn dưới xác của bọn chúng, buộc dây vào móc lựu đạn rồi treo lên người bọn chúng, đảm bảo rằng chỉ cần bọn chúng động đậy là lựu đạn sẽ phát nổ.”

“Rõ!” Grigory quay đầu ra lệnh: “Mọi người nghe rõ rồi chứ, hành động ngay!”

Sau đó, anh ta quay sang Vương Trung: “Đã kiểm tra máy bộ đàm, không bị hư hỏng gì. Dimitri đang nghiên cứu sách hướng dẫn sử dụng tìm được trên người tên lính thông tin.”

Vương Trung gật đầu, đang định đi xem máy bộ đàm, thì nhớ ra mình vẫn chưa chào tạm biệt ông lão, bèn quay lại nhìn ông lão.

“Tướng quân cứ đi làm việc của mình đi!” Ông lão run rẩy giơ tay chào.

Vương Trung nghiêm túc giơ tay chào lại, sau đó mới bước về phía những người lính đang loay hoay với chiếc máy bộ đàm.

Ông lão vịn vào cánh cửa gỗ, nhìn theo bóng lưng của Vương Trung, lẩm bẩm: “Một vị tướng trẻ tuổi dũng mãnh,

cầu mong thánh Andrew phù hộ cho cậu.”

Cùng lúc đó, ở phía Tây Nam Loktev, Vasili triển lãm tấm biển Aleksei vừa mới viết xong cho người thuộc hạ tạm thời của mình là Philippov: “Nhìn này!”

Philippov dừng cây búa tạ trong tay, dựa vào tấm biển vừa mới đóng xuống đất nghỉ ngơi, nói: “Đừng có mà cho tôi xem, tôi đâu có hiểu tiếng Prosen.”

“Tôi viết là: Nơi này không có mìn!”

Philippov nhíu mày: “Dùng loại lời này để hù dọa người khác, có tác dụng sao? Cảm giác giống như trẻ con trêu ngươi ấy!”

Vasili: “Chúng ta cắm một khối bộc phá lớn dưới tấm biển này, quân địch chắc chắn sẽ tin. Đi thôi, cắm sang phía bên kia, đối xứng với cái biển báo có bãi mìn mà anh vừa cắm ấy.”

Philippov lắc đầu: “Cậu đúng là, nếu để giáo quan ở trường biết được, thể nào cũng mắng cậu chỉ được cái khôn lỏi!”

“Rồi còn bảo là ‘Trong chiến tranh thật thì cái trò khôn lỏi này chẳng có ích gì đâu!” Vasili bắt chước giọng giáo quan y như đúc.

Philippov: “Cậu biết là tốt.”

“Nhưng mà anh xem, Thiếu tướng chỉ định tôi làm việc này, chẳng lẽ ông ấy không biết tôi chỉ được cái khôn lỏi thôi sao? Ông ấy chắc chắn là biết, nhưng vẫn muốn tôi dùng cái sự khôn lỏi này để cho quân địch một chút bất ngờ đấy!”

Vừa nói chuyện, hai người vừa đi đến nơi, Vasili ném tấm biển xuống đất, bắt đầu đào hố.

Philippov lấy kíp nổ và thuốc nổ từ trong ba lô ra: “Cho bao nhiêu đây?”

“Cho một khối vào!”

“Nhiều vậy? Như thế này có thể cho người ta bay lên tận mặt trăng mất!”

‘Ấy, cái trò khôn lỏi này ấy mà, chôn nhiều không bằng nổ mạnh, tốt nhất là nổ một phát cho toàn bộ quân Prosen đều thấy được, sau này chúng nó sẽ không dám động vào mấy tấm biển này nữa! Cho hẳn một khối vào đi!”

Philippov đặt nguyên một khối thuốc nổ xuống, sau đó lắp đặt kíp nổ.

Bởi vì cả hai đầu có khả năng được điều đi chỉ huy tiểu đội công binh, cho nên đã được học cách cho nổ, làm mấy việc này rất thuần thục.

Cuối cùng, Philippov dùng dây thép buộc vòng sắt vào gốc tấm biển: “Xong!”

Vasili cắm tấm biển vào trong hố, bắt đầu lấp đất.

“Nhẹ tay thôi!” Philippov hô lên,‘Thứ này cũng có thể đưa chúng ta lên mặt trăng đấy!”

Vasili căn bản không để ý, lấp đất xong liền nói: “Chúng ta đi kiếm thêm mấy cái lon thiếc gì đó, ném vào ruộng phía sau, như vậy có thể khiến cho máy dò mìn của quân địch réo inh ỏi!” “Kiến nghị này tôi ủng hộ.” Philippov nói,‘Nhưng đi đâu để tìm lon thiec bây giờ?”

“Tìm người dân ở đây mua là được, tôi có mang theo Rúp đây.” Vasili vừa nói vừa thở dài,‘Bây giờ mà không tranh thủ tiêu, e là sau này chẳng còn cơ hội đâu.”

Philippov: “Người dân ở lại đến giờ, họ có nhận Rúp không?”

“Không nhận thì chúng ta bảo mình là người của Tòa án binh, thể nào họ cũng nhận.” Vasili nói.

“Chúng ta đâu có đội mũ xanh.”

“Chuyện nhỏ, cất mũ đi, rồi bảo là trên đường đến đây bị đạn của quân địch bắn bay! Đi nào, Philippoy, cho lũ Prosen một phen bất ngời” Chương 12: Bếp trưởng Carolin của tôi đâu?

Hai mươi phút sau.

Vasili nhìn đống sắt vụn chất trên xe Jeep, không khỏi đưa tay lên ôm trán: “Ít đồ thế này, khó mà gây khó dễ gì nhiều cho quân địch.”

Philippov: “Dù sao thì bãi mìn giả chúng ta làm cũng rất rộng, chỉ cần quân địch mở đường không đúng chỗ chúng ta đặt thứ đồ chơi này, là coi như công cốc.”

Vasili nhìn xung quanh.

Trên cánh đồng hoang gần Loktev có lác đác vài ngôi nhà, phần lớn là nhà kho và chuồng bò, nhà ở rất ít.

Cho dù có nhà ở, người dân cũng đã sớm chạy vào trong thành hết, chẳng còn sót lại đồ sắt nào.

Vasili vừa xoa cổ vừa lẩm bẩm: “Giờ phải làm sao…”

Philippov vỗ đùi cái bốp: “Có rồi! Trạm quân nhu vừa mới gửi dưa chua đóng hộp cho chúng ta, đúng là bình thủy tinh thật, nhưng nắp lại là bằng sắt!”

Vasili ngạc nhiên: “Ể? Trời, bình thường phải là tôi nghĩ ra cái trò này mới đúng chứ, sao lần này lại là anh? A - Tôi hiểu rồi!”

Anh ta nhìn Philippov với vẻ cười như không cười: “Cậu gần mực thì đen rồi đấy!”

Philippov: “Cậu thấy cậu mà nói câu đấy thì có thích hợp không?”

Vasili cười lớn: “Thôi bỏ đi, ý tưởng này của cậu hay lắm, đi thôi! Xe Jeep chắc không chở hết, chúng ta lái xe tải đi chở nắp hộp dưa chua!”

Nói rồi, hai người kéo theo Mikhail - người có vẻ ít nói, nhảy lên xe lao đi.

Tiếng sắt vụn va đập vào nhau loảng xoảng vang lên không ngớt trong thùng xe tải.

Khi bọn họ đi lên đường cái, hướng về phía Loktev, bỗng nhiên nhìn thấy trên đường có người mặc quân phục của Trung đoàn phòng thủ đang đặt mìn.

Vasili phanh gấp, dừng xe ngay trước chỗ mìn, hét lớn: “Ai cho các anh đặt mìn ở đây?”

Người lính công binh của Trung đoàn phòng thủ uể oải đáp: “Trung đoàn trưởng Alexander Alexandrovich, mọi người đi nhanh đi, mìn ở đây chưa lắp kíp đâu.”

“Khốn kiếp!” Vasili lao xuống xe, hùng hổ xông đến, túm lấy cổ áo người lính công binh lôi lên,‘Các anh có biết Rokossovsky đang đi trinh sát địa hình bên ngoài không? Các anh muốn ám sát Thiếu tướng đấy à?

Lúc này người lính công binh mới nhìn thấy áo choàng của Cận vệ quân, sau đó lại nghe thấy tên của “vị Thiếu tướng” kia, vẻ tức giận trên mặt lập tức biến mất: “Chuyện này… là Trung đoàn trưởng ra lệnh cho chúng tôi đặt mìn! Chúng tôi không biết Thiếu tướng di trinh sát!”

Nói xong, anh ta quay đầu lại hét lớn với đồng đội: “Nhanh đi gọi Trung đoàn trưởng đến đây! Được rồi đừng đào nữa, dừng công việc lại!”

Một lát sau, Alexander Alexandrovich chạy tới: Chuyện gì vậy? Sao lại dừng lại?”

Người lính công binh chưa kịp trả lời, Vasili đã chen vào: "Rokossovsky đang dẫn theo một tiểu đội đi trinh sát tiền tuyến, ông ấy đi Kalinovka rồi! Các anh đặt mìn ở đây là muốn cho nổ chết Thiếu tướng à?" Trung đoàn trưởng giật mình: "Tôi không biết! Thiếu tướng di trinh sát rồi ư? Sao không ai báo cáo cho tôi biết vậy? Các lô cốt hai bên đường chúng ta cũng không báo cáo là nhìn thấy Thiếu tướng!"

Vasili: "Tóm lại là Thiếu tướng đang đi trinh sát bên ngoài, trước khi ông ấy trở về thì cấm đặt mìn trên đường!"

Trung đoàn trưởng nhìn thùng gỗ đựng mìn đã mở nắp đặt trên đường: "Cứ để mìn ở đây, lỡ bị máy bay địch oanh tac cũng không ổn, phải khuân về lô cốt…"

Vasili: "Vậy này, cho chúng tôi số mìn này, chúng tôi đang làm theo lệnh của Thiếu tướng, bố trí bãi mìn giả, loại bãi mìn này muốn có tác dụng, phải đặt thêm một ít mìn thật. Tôi thấy mấy thùng mìn này của các anh được đấy!

"Các anh đặt mìn trên đường cái, xe tăng địch đi qua cán trúng một quả là biết ngay trên đường toàn mìn, chỉ cần dùng dây nổ kích hoạt là xong hết.

"Cho chúng tôi đi, chúng tôi có thể làm lẫn lộn mìn thật mìn giả, có thể trì hoãn quân địch lâu hơn!"

Lúc này, Philippov lên tiếng: "Khoan đã, biển báo bãi mìn của chúng ta đều viết bằng tiếng Prosen, lỡ người dân ở đây nhìn không hiểu mà đi vào thì sao?"

Vasili: "Dễ thôi, thêm một dòng tiếng Anté là được!"

Anh ta tiếp tục nhìn Trung đoàn trưởng: "Thế nào?"

Trung đoàn trưởng xoa cằm: "Thùng mìn gần lô cốt kia không được, phải để lại. Đợi Thiếu tướng quay vê chúng ta còn phải phong tỏa con đường lớn gần lô cốt.

“Số còn lại các anh cứ lấy đi.”

Nói xong, Trung đoàn trưởng quay sang dặn dò lính công binh: “Đặt mìn ở cánh đồng trước, cử một người ra canh ở ven đường, thấy xe của Thiếu tướng thì chặn lại, báo cho họ biết là chúng ta có đặt mìn ở hai bên đường, rồi dẫn đoàn xe đi qual”

Vasili hài lòng gật đầu: “Phải như thế chứ. Philippov, bê mìn lên xe thôi! Đi lấy nắp hộp nào.”

Trung đoàn trưởng ngơ ngác nhìn bọn họ: “Nắp hộp?”

Nhưng chiếc Jeep của Cận vệ quân đã phóng đi.

Làng Kalinovka.

Trước quầy giao dịch ở tâng 1 bưu điện, Dmitri vặn nút điều chỉnh tân số đến tần số được ghi bằng bút chì trên trang bìa của cuốn sổ tay, quả nhiên nghe thấy tiếng gọi.

Vương Trung đứng bên cạnh không nhịn được hỏi: “Bọn chúng nói gì thế?”

“Suyt!” Dmitri giơ ngón trỏ lên ra hiệu im lặng, sau đó hắng giọng, cầm lấy ống nghe nói một tràng.

Đối phương lập tức đáp lại, cũng là một tràng rào rào.

Tiếng Prosen tạo cho người ta cảm giác như đang cãi nhau, điều này khá giống với cái gọi là “Tiếng Đức hiệu quả” mà anh từng xem trong vài video ngắn trước khi xuyên không.

Đợi bên kia nói xong, Dmitri lại trả lời vài câu, sau đó đặt ống nghe xuống, nói với Vương Trung: “Bọn chúng nói bây giờ máy bay bắt đầu lắp bom tiếp nhiên liệu, một tiếng nữa có thể xuất phát, hai tiếng nữa là đến nơi.”

Lập tức có người thanh niên chửi lên: “Mẹ kiếp! Quả nhiên là giải” “May mà có ngài!”

Vương Trung phớt lờ lời nịnh nọt của thuộc hạ, xác nhận lại: “Là nói một tiếng để lắp bom, hai tiếng để đến nơi phải không?”

“Đúng vậy.”

Vương Trung: “Thời gian bay là một tiếng!”

Nói xong, anh chạy thẳng đến trước tấm bản đồ - đây là trạm nghe lén của quân Hộ giáo, tất nhiên là có bản đồ, bởi vì họ phải ghi lại đường bay của máy bay địch mỗi ngày, cung cấp thông tin để đánh chặn cho hậu phương.

Tất nhiên là hiện tại không quân Anté chưa có khả năng đánh chặn.

Vương Trung tìm cây com-pa trong hộp dụng cụ vẽ hình bên cạnh, căn cứ theo tỉ lệ xích để mở góc, sau đó đặt mũi kim vào vị trí làng Kalinovka, dùng bút chì vẽ một đường vòng cung ở phía tây.

Anh không biết chính xác tính năng của máy bay cường kích của quân địch, nhưng dựa vào việc từng chơi game “War Thunder”, anh có hiểu biết tương đối về tốc độ của phần lớn máy bay cường kích trong Thế chiến II.

Vòng cung này là do Vương Trung tính toán dựa theo tốc độ tối đa, sân bay của địch chắc chắn phải gần làng Kalinovka hơn so với vòng cung này.

“Mẹ kiếp!” Anh lẩm bẩm/‘Sân bay dã chiến của bọn chúng đã tiến sát đến đây rồi. Bogdanovka sắp trở thành sân chơi của máy bay ném bom địch mất thôi. Không đúng, e là đã trở thành rồi.”

Lúc này, tu sĩ Peter từ trên lầu đi xuống, nói thẳng với viên Thiếu úy quân Hộ giáo: “Chúng ta đi thôi, kiểm tra xe cộ đi.”

Vương Trung: ˆĐi ngay bây giờ ạ?”

“Ừ, tôi nghe thấy tin tức các anh moi được từ chỗ quân địch rồi, tôi không muốn ở lại đây chờ bom đâu. Hơn nữa, các anh đã xử lý đội trinh sát của địch, mà đội trinh sát đó lại liên lạc với hậu phương rồi, tôi không muốn ở lại đây chờ quân tiên phong của bọn chúng đâu.”

Vương Trung còn chưa kịp nói gì, viên Thiếu úy của quân Hộ giáo đã lên tiếng trước: “Chúng tôi chưa nhận được mệnh lệnh… Hay là xin chỉ thị trước đã a?”

“Đợi xin chỉ thị xong thì chúng ta bị quân địch bắt làm tù binh hết rồi. Đám dị giáo đồ đó sẽ bắn chết tất cả những tu sĩ có năng lực. Tôi không muốn chết!” Vị tu sĩ kiên quyết nói.

Mấy ngày vừa đến Loktev nghỉ ngơi chỉnh đốn, Vương Trung đã tranh thủ bổ sung kha khá kiến thức cơ bản, Prosen không theo Đông Chính giáo, cho nên đối với Prosen mà nói, cuộc xâm lược này cũng mang tính chất Thánh chiến.

Tất nhiên là Giáo hội bên Prosen cũng đã bị thế tục hóa, cho nên không dùng cụm từ Thánh chiến.

Vương Trung: “Tôi ủng hộ tu sĩ Peter, nếu Thiếu úy không muốn đi, vậy tu sĩ đi cùng chúng tôi.”

Tu sĩ Peter hoàn toàn không nhận ra ý đồ của Vương Trung, gật đầu: “Cũng được. Nhưng tôi nghĩ Thiếu úy sẽ đi thôi. Dù sao anh ta cũng không muốn dùng lực lượng mỏng như thế này để đối đầu với quân đoàn thiết giáp của Prosen đâu.”

Viên Thiếu úy: “Ngài nói đúng, tôi đi kiểm tra xe, đổ đầy xăng đây.”

Lúc này, Dmitri đột nhiên giơ tay ra hiệu mọi người im lặng, vẻ mặt nghiêm trọng điều chỉnh âm lượng bộ đàm lớn hơn. Trong bộ đàm truyên đến tiếng Prosen, Dmitri vừa nghe

vừa giở cuốn sổ tay mật mã của lính thông tin ra, tra từng ám ngữ một.

Cuộc đối thoại trong bộ đàm kéo dài khoảng hai mươi giây, sau khi âm thanh biến mất, Dmitri báo cáo: ‘Vừa rồi tôi chắc chắn là xe chỉ huy của Sư đoàn Thiết giáp số 15 của địch gọi cho tiểu đoàn trinh sát tiên phong.

“Nói là Vườn táo sắp bị oanh tạc, tiểu đoàn trinh sát phải chiếm lĩnh ‘Vườn táo sau khi oanh tạc.”

Vương Trung nhướng mày, anh không khỏi nghĩ đến câu chuyện “Không quân Đức (Luftwaffe) không có nước ngọt” nổi tiếng.

Vườn táo sắp bị oanh tạc, sau đó tiểu đoàn trinh sát tiên phong của địch còn có thể chiếm lĩnh nó, vậy vườn táo này rất có thể chính là Kalinovka.

Tu sĩ Peter: “La đây rồi. Tên mặc áo da mà các anh bắt được là người của tiểu đoàn trinh sát này sao?”

“Không phải, xem giấy tờ thì là thuộc Trung đoàn Trinh sát Cơ giới số 220, trực thuộc Không quân Prosen.” Dmitri lấy giấy tờ thu được ra, lật đến trang đầu tiên cho mọi người xem.

Vương Trung thầm nghĩ, hay lắm, không quân mà cũng có hẳn một trung đoàn bộ binh cơ giới, phong cách làm việc đúng kiểu Đức.

Tuy nhiên, dù có châm chọc thế nào thì việc cần làm vẫn phải làm: “Chúng ta đi thôi… À khoan, dàn âm thanh trên mái nhà không tháo xuống a2”

Lúc này, trong lòng Vương Trung, dàn âm thanh và tu sĩ Peter đã là người của mình rồi, anh nhất định không thể bỏ lại thứ này được.

Tu sĩ Peter lắc đầu: "Không kịp nữa rồi, tháo cái đó ra lâu lắm."

Vương Trung có hơi thất vọng, nhưng anh vẫn xoay người, dẫn đầu bước ra khỏi bưu điện, sau đó nhìn thấy mấy người lính Cận vệ quân đang vây quanh một nhà kho, nhìn chằm chằm vào hai cái chân thò ra từ cái lỗ trên mái nhà.

Vương Trung: "Mọi người đang làm gì thế?"

"Báo cáo ngài, chúng tôi đang thảo luận xem có nên đặt mìn bẫy tự tạo trên người người này luôn không, hay là lôi anh ta ra khỏi lỗ, đặt xuống đất đã. Dù sao thì cái tư thế này thật sự quá…"

Người lính Cận vệ suy nghĩ một hồi lâu, mới thốt ra được một từ miêu tả: "… buồn cười…"

Không buồn cười sao được, một người lớn thế kia lại bị mắc kẹt trong nhà kho với tư thế buồn cười như vậy, bình thường chỉ có phim hài mới có cảnh này.

Vương Trung: "Không cần đặt mìn bay lên người anh lính này đâu, nhét tờ giấy vào túi anh ta, trên đó viết: "Tướng quân Bạch mã Aleksei Konstantinovich chúc các người chiếm đóng vui vẻ, tôi có để dành cho các người hai mươi phần bất ngờ nho nhỏ, mong là các người thích."

Thực ra anh không hề gài nhiều mìn bẫy đến thế, nhưng nói phóng đại lên một chút sẽ khiến cho quân Prosen "vui vẻ" hơn.

Mệnh lệnh của Vương Trung nhanh chóng được thực hiện, ngay sau đó, đoàn xe rời khỏi làng Kalinovka.

Lúc ra khỏi làng, Vương Trung nhìn thấy cụ ông đã cho mình khoai tây, cùng một đám ông bà già yếu đến mức đi cũng không vững đứng ở đầu làng.

Anh ra hiệu cho xe Jeep dừng lại, xuống xe nói với các cụ: "Trên xe chúng tôi còn chỗ, mọi người đi cùng chúng tôi đi. Chờ quân Prosen đến, chúng tôi sẽ dùng trọng pháo oanh tac nơi này."

Cụ ông cho khoai tây cười nói: "Tướng quân, ngài còn bận tâm đến chuyện này sao? Chẳng lẽ trong làng không còn ai thì trọng pháo của ngài sẽ không oanh tạc sao? Vì giữ lại mấy bộ xương già chúng tôi mà khiến quân địch không bị tổn thất, có thể toàn lực tấn công, khiến cho các thanh niên bên ngài phải hy sinh, như thế thì có tốt không?"

Vương Trung: "Chuyện này…"

"Ngài cứ oanh tạc đi! Chiến tranh không phải là như vậy sao? Nếu cái chết của chúng tôi có thể đổi lấy mạng sống cho con trai, con gái chúng tôi, vậy thì có chết cũng đáng, dù sao chúng tôi cũng sống đủ rồi."

Những người già khác cũng gật đầu đồng tình.

Vương Trung không biết đáp lại thế nào, chỉ đành leo lên xe, ra lệnh cho lái xe tiếp tục đi.

Anh quay đầu lại nhìn, thấy các cụ già vẫn đứng đó, ở đầu làng, như thể bị bỏ lại giữa dòng chảy thời gian.

Buổi chiều tối, Vương Trung cuối cùng cũng hoàn thành việc trinh sát toàn bộ các ngôi làng có khả năng trở thành nơi đóng quân của quân địch.

Lúc trở về thành, anh bất ngờ phát hiện Trung đoàn phòng thủ đã bố trí người dẫn đường ở lối vào bãi mìn.

Đến sở chỉ huy Lữ đoàn, Vương Trung quyết định thẩm vấn tù binh ngay lập tức, nhưng bị Popov ngăn lại.

"Họ là quân nhân Prosen, sẽ chỉ khai báo đơn vị, cấp bậc, số hiệu quân nhân của mình mà thôi." Popov nói, Trừ phi các

anh dùng một số thủ đoạn đặc biệt.”

Vương Trung nghi ngờ hỏi: “Chúng tôi không được phép dùng sao?”

Popov: “Chúng ta dù sao cũng là quân đội chính quy, đối phương cũng là quân đội chính quy, làm như vậy không thích hợp.”

Vương Trung đang định phản bác, thì thấy người của Tòa án binh đến.

Popov: “Anh xem, loại chuyện này vẫn nên giao cho người chuyên nghiệp làm thì hơn. Chuyển giao cho Tòa án binh cũng hợp quy trình hơn.”

Vương Trung nhíu mày, thấy Popov nói cũng có lý.

Vì vậy, anh nói: “Tất nhiên rồi, chúng ta phải làm việc theo quy định chứ. Mấy vị thẩm phán viên, làm phiên mọi người rồi.”

Các thẩm phán viên gật đầu, sau đó tiến lên áp giải người tù binh với vẻ mặt “Thân này đã tận” đi.

Popov nói: “Thôi được rồi, chắc cậu cũng đói rồi. Di đến nhà ăn thôi.”

Vương Trung quả thực cũng đói rồi. Anh quay đầu lại nói với những người đã cùng anh đi trinh sát hôm nay, và cả những người lính Hộ giáo được đưa về: “Đi nào, đi ăn cơm thôi. Đi theo tôi!”

Sau đó, anh dẫn một đoàn người đến nhà ăn.

Rồi sau đó, anh cau mày nhìn những chiếc nồi to tướng ở quầy múc cơm.

Toàn là dưa chua. Tất cả các nồi, nồi nào nồi nấy đều là dưa chual

Vương Trung thừa nhận, dưa chua này ăn cũng khá ngon miệng, nhưng cũng không thể nào như thế này được!

Lúc này, bà thím phụ trách nấu ăn đi ra nói: "Cái cậu nhóc hấp tấp tên là Vasili gì đó ấy, nói là làm theo lệnh của cậu, lấy hết nắp hộp dưa chua đi, tôi thấy nhiều hộp dưa chua thế, không ăn hết thì hỏng mất, nên mới nghĩ cách chế biến hết, mọi người ăn tạm vậy!"

Đối mặt với dưa chua ngập mặt, Vương Trung gào lên: "Bếp trưởng Pháp… À không, bếp trưởng Carolin của tôi đâu?"

Chương 50: Phải Giết Lũ Prosen

Chương 13: Nước với lửa thế nào nhỉ?

Chương 13: Nước với lửa thế nào nhỉ?

Ăn cơm xong, các sĩ quan cấp cao của Chiến đoàn Rokossovsky lại họp mặt, trên bàn là tấm bản đồ phòng thủ thành phố Loktev.

Yegorov lên tiếng trước: "Tôi cho hai Trung đoàn 1 và 3 đóng quân trong nhà máy hóa chất. Nói thật lòng, nơi đó khá kiên cố, khi bị pháo binh địch tấn công, thương vong sẽ ít hơn so với đóng quân trong khu dân cư.

"Ngoài ra, còn một nơi khác cũng khá thích hợp để phòng pháo ở đây."

Hắn chỉ vào phía sau nhà máy phân bón hóa học.

"Khu nhà kho, cũng là kiến trúc bê tông rất kiên cố, chúng ta có thể để đội dự bị, cũng chính là Trung đoàn 2 ở đây.

"Loktev là nửa thành phố công nghiệp, có rất nhiều công trình bê tông, đây là một trong những tin tức tốt"

Yegorov dừng một chút, lại nói: "Đúng rồi, bộ tư lệnh trạm binh đã điều một trung đội từ tiểu đoàn thông tin của họ sang, chiều nay họ đã bận rộn cả ngày để kéo đường dây điện thoại."

Nói xong Yegorov cầm điện thoại trên bàn lên, tiếp tục nói: "Cuối cùng nó không còn là vật trang trí nữa, có thể gọi đến sở chỉ huy chính của nhà máy phân bón, trận địa pháo B4 được

ngụy trang, trận địa của Đại đội Thần Tiễn, và cả Trung đoàn Phòng thủ Loktev.”

Nói xong ông ta đặt ống nghe xuống.

Vương Trung: ‘Ít nơi liên lạc được quá.”

“Dù sao thì chiêu nay mới kéo xong.”

Pavlov cau mày: “Sao lại có cả đường dây điện thoại đến tận Trung đoàn Phòng thủ? Nó đâu thuộc quyền chỉ huy của chúng ta.”

“Bây giờ thì có rồi” Popov đáp,‘Chúng tôi đã liên lạc với sở chỉ huy tập đoàn quân của tướng Agasukoy, tập đoàn quân ra lệnh cho chúng ta chỉ huy thống nhất các đơn vị chiến đấu của Loktev, ngăn chặn sự quấy rối của các nhóm nhỏ quân địch, hỗ trợ tướng Anton phản công.”

Vương Trung cười lạnh một tiếng: “Nhóm nhỏ? Chúng ta nghe rõ rồi, một sư đoàn thiết giáp đang tiến về phía chúng ta, tiểu đoàn trinh sát tiên phong của nó hiện đang ở Karinovka. Popov anh đã báo cáo thông tin tình báo mà chúng ta có được cho cơ quan tình báo của tập đoàn quân chưa?”

“Rồi, nhưng họ cần thời gian để phân tích.” Popov có vẻ bất lực,‘Cũng có thể họ sẽ không tin tưởng, dù sao cũng chỉ là thông tin liên lạc vô tuyến điện “nghe lén” được, cấp trên cho rằng thông tin thực sự quan trọng chắc chắn được truyền qua điện đài, cỗ máy Enigma của quân địch được chuẩn bị chính là vì mục đích đó.”

Vương Trung nghe thấy từ Enigma quen thuộc, lập tức nhớ tới câu chuyện về việc người Anh tập trung một đám nhà toán học ở Bletchley Park để giải mã Enigma, bèn hỏi: “Trình độ toán học của nước ta thế nào?”

Hắn nhớ Sa hoàng và Liên Xô sau này có trình độ toán học rất cao, vậy nếu người Anh làm được, có lẽ người Nga cũng

vậy - phải không?

Dù sao đây cũng là một thế giới khác, biết đâu toàn bộ người dân của Đế chế Ant trên thế giới này đều không biết tính toán nhân chia trong phạm vi 100?

Theo Vương Trung, câu hỏi này của hắn có liên quan mật thiết đến chủ đề đang được thảo luận, nhưng trong mắt những người khác, câu nói này của hắn không những không liên quan, mà còn chẳng ăn nhập gì với câu chuyện.

Mọi người nghi hoặc nhìn Vương Trung, sở chỉ huy lập tức yên tĩnh lại, chỉ còn nghe thấy tiếng lách tách của những người lính điện báo của Cục Tình báo đang đóng vai trò nhân viên điện báo ở phòng xử án bên cạnh.

Pavlov: "Toán học… sao?"

Popov: "Nó thì có liên quan gì đến toán học?"

Vương Trung: "Vừa nãy mọi người có nhắc đến Enigma, phải không? Cứ tìm một đám nhà toán học đến giải mã là được thôi, đó chỉ là một loại máy móc, đâu phải là không thể giải mã. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Ant phải có đủ số lượng nhà toán học xuất sắc."

Mọi người nhìn nhau, Yegorov hỏi: "Vậy tại sao chúng ta không thu giữ một chiếc máy Enigma?"

Vương Trung: "Chỉ thu được một chiếc là không đủ, Enigma có thể điều chỉnh thuật toán mã hóa bằng cách thay đổi cài đặt ban đầu, ngay cả khi cài đặt hoàn toàn giống nhau, vị trí ban đầu của rôto khác nhau cũng sẽ tạo ra hiệu quả mã hóa khác nhau, vì vậy ngay cả khi thu được máy Enigma, chúng ta vẫn cần một lượng lớn chuyên gia mật mã… Sao mọi người lại nhìn tôi với ánh mắt "thâm tình" thế?"

Popov: "Trước đây tôi chưa bao giờ biết, anh lại có kiến thức này. Tôi cứ tưởng anh chỉ biết số đo vòng một của các cô

gái làng chơi ở thủ đô."

Vương Trung kinh ngạc, đây là hình ảnh công tử bột nhà giàu trong mắt mọi người sao? Hắn cũng muốn biết đấy!

Pavlov chen vào: "Những thứ này đều không quan trọng, nhà toán học hay số đo vòng một gì đó, đầu không phải là chuyện chúng ta cần cân nhắc lúc này. Bất kể cấp trên có tin hay không, chúng ta đều biết, một sư đoàn thiết giáp đang lao về phía chúng ta.

"Nghe nói Prosen chỉ huy động tổng cộng 20 sư đoàn thiết giáp, và một trong số đó đang nhắm vào chúng ta! Trong khi tất cả vũ khí chống tăng của chúng ta, chỉ có mười quả tên lửa Thần Tiễn và ba khẩu pháo chống tăng!"

"Về Thần Tiễn…' Vương Trung ngắt lời Pavlov,'Tôi muốn hỏi hiện tại chúng đang được bố trí ở đâu?"

Yegorov: "Ở nhà máy phân bón, tầng hai của nhà máy có tầm nhìn rất tốt, rất thích hợp để phóng Thần Tiễn, hơn nữa sau khi phóng có thể rút lui an toàn, Yetsemenko rất hài lòng với trận địa phóng mới."

Vương Trung: "Nên rút họ về."

"Cái gì?" Yegorov cau mày, Rút vê?"

Vương Trung: "Tôi định dùng Thần Tiễn để phòng không."

"Anh định dùng Thần Tiễn để bảo vệ trận địa pháo 203mm của chúng ta?" Yegorov thè lưỡi,'Cũng hợp lý đấy chứ, 203mm có thể sống sót sau một cuộc không kích là tốt lắm rồi, sát thương nó gây ra cho quân địch chắc chắn nhiều hơn so với việc phá hủy mười chiếc xe tăng!"

"Không, Vương Trung lắc đầu,Tiểu đoàn Trinh sát Cơ giới mà tôi bắt được ở Karinovka hôm nay là đơn vị dẫn đường cho không quân địch, điều này đã giúp tôi nảy ra một ý tưởng.

Không quân muốn ném bom, phải biết mục tiêu ở đâu. Mọi người hiểu ý tôi chứ?" Yegorov lắc đầu: "Tôi không hiểu."

Vương Trung: "Loktev là một thành phố có quy mô tương đối lớn, có rất nhiều tòa nhà cao tầng, địa hình xung quanh cũng không có núi cao, khi tôi ra ngoài trinh sát đã quan sát rất kỹ, điểm quan sát cao nhất mà quân địch có thể tìm thấy chính là kho thóc ở ngoại ô thành phố.

"Lực lượng dẫn đường mặt đất chắc chắn không thể nhìn thấy trận địa pháo hạng nặng của chúng ta ở đâu. Quân địch cần phải trinh sát trên không."

Vương Trung dừng lại, hy vọng những người khác đã hiểu được ý của mình.

Pavlov: "Và sau đó?"

Vương Trung: "Chúng ta đã cứu được một thầy tu có thính giác rất tốt ở Karinovka…"

"Ý anh là một Âm Trận Sư?" Popov hỏi.

"Đúng vậy, mặc dù ông ấy đã vứt bỏ thiết bị nghe, nhưng ông ấy nói rằng những người thợ rèn trong thành phố có thể nhanh chóng chế tạo ra một số thiết bị thay thế tạm thời. Ngày mai ông ấy có thể chuẩn bị xong!

"Ông ấy có thể phân biệt được âm thanh của động cơ máy bay trinh sát của địch!"

Cuối cùng Yegorov cũng hiểu ra: "Ý anh là dùng Thần Tiễn để bắn hạ máy bay trinh sát của địch?"

Vương Trung: "Chính xác, phi công máy bay ném bom khi thực hiện tấn công, phải đối mặt với hỏa lực phòng không của quân ta, thần kinh căng thẳng cao độ, chưa chắc đã phát hiện ra trận địa B4 được ngụy trang kỹ lưỡng.

“Nhưng máy bay trinh sát có thể chụp ảnh trinh sát, sĩ quan tình báo phía sau có thể phân tích cẩn thận những bức ảnh đó ở nơi an toàn, xác suất họ tìm thấy trận địa pháo binh của chúng ta sẽ rất cao!”

Những người khác gật đầu lia lịa: “Có lý.”

“Chặn đứng trinh sát, cộng với việc ngụy trang tốt, những khẩu B4 cồng kênh kia có thể sống sót lâu hơn! Gây sát thương lớn hơn cho quân địch!”

Yegorov: “Nếu chúng ta tìm thêm một trận địa phóng nữa, chia B4 ra bố trí, chúng ta có thể chống đỡ được nhiều đợt tấn công hơn!”

Vương Trung: “Dùng gỗ hoặc những thứ tương tự để dựng lên một số trận địa giả, nếu không khai hỏa thì sẽ không phân biệt được thật giả. Chúng ta chỉ cần không khai hỏa khi máy bay địch xuất hiện là được.”

“Đúng!” Yegorov vỗ bàn/“Tôi sẽ bảo đám lính…”

“Không, Popov ngắt lời ông ta”Công việc này không nên để đám lính trẻ làm, nhà thờ đang huy động dân quân và lực lượng tự vệ, để họ làm là hợp lý nhất, trong số họ có cả thợ mộc và thợ rèn.”

Vương Trung: “Nhà thờ đang huy động à?”

“Đúng vậy, chúng ta là những người theo chủ nghĩa thế tục, các linh mục ở địa phương có ảnh hưởng rất lớn đối với người dân. Nếu là những người theo giáo phái Sùng Thánh thì chưa chắc đã được như vậy.’ Popov nói với vẻ tự hào.

Vương Trung: “Tốt rồi. Hiện tại quân bài tốt nhất trong tay chúng ta chính là những khẩu B4, tin tốt là, chúng ta đã thu được sổ ghi chép mã liên lạc của quân địch, chỉ cần quân địch không thay đổi mã, chúng ta có thể suy đoán xem đơn vị nào đóng ở đâu thông qua nội dung cuộc gọi. “Tôi đã đích thân

trinh sát một số ngôi làng có thể ở được nằm trong phạm vi của B4, trong làng về cơ bản chỉ có người già, những người không theo Chính Thống giáo phương Đông, và một số ít người theo giáo phái Sùng Thánh, chúng ta có thể yên tâm mà ném bom.

"Đặc biệt là vào ban đêm, khi quân địch đóng quân, chúng ta có thể gây ra thương vong nặng nề cho chúng.'

Karinovka.

Chiếc xe tăng số 2 của Tiểu đoàn Trinh sát dẫn đầu Sư đoàn Thiết giáp số 15 của Prosen dừng lại trên con đường cách ngôi làng năm trăm mét, Đại úy Hank, tiểu đoàn trưởng, thò đầu ra khỏi tháp pháo, dùng ống nhòm quan sát ngôi làng.

Cột khói do không quân tạo ra bốc thẳng lên trời cao, các hạt bụi trong khói tạo thành những đám mây lớn, được ánh hoàng hôn nhuộm thành màu đỏ như máu.

Địa hình làng Karinovka là một con đường thẳng tắp từ đầu đến cuối, Đại úy Hank có thể nhìn thấy ngã ba đường ở đầu kia ngôi làng từ bên ngoài.

Vì vậy, ông ta nhìn thấy rõ ràng những chiếc xe máy thuộc Tiểu đoàn Trinh sát Cơ giới số 220 nằm la liệt trong làng.

Rõ ràng những người đồng đội này đã bị phục kích.

Vị đại úy hạ ống nhòm xuống, ra lệnh: "Pháo thủ, bắn vào tất cả các cửa sổ trong làng."

Pháo tự động trên xe tăng số 2 lập tức khai hỏa, mỗi cửa sổ đều bị nhồi ít nhất ba viên đạn nổ 20mm.

Hầu hết các ngôi nhà ở Karinovka đều được làm bằng gỗ, pháo tự động thậm chí còn xé toạc cả khung cửa sổ.

Khi bắn đến cửa sổ thứ năm, vị đại úy hét lên: "Dừng lại!"

Khẩu pháo tự động đột ngột im bặt.

Không ai bước ra khỏi làng, cũng không có tiếng súng bắn trả.

Không đúng, có người bước ra khỏi làng!

Một ông lão mặc quân phục từ thời Đế chế Ant tham chiến trong Chiến tranh Ant-Anatolia, run rẩy bước ra khỏi làng, đứng ở lối vào làng, nhìn những người lính Prosen.

Đại úy: "Bắt ông ta lại, hỏi xem những kẻ phục kích tiểu đoàn xe máy đã đi đâu!"

Những người lính của tiểu đoàn trinh sát vốn đang ẩn nấp bên đường lập tức đứng dậy, tiến về phía lối vào làng.

Sau khi bộ binh tiến lên được năm mươi bước, vị đại úy ra lệnh cho xe tăng tiến lên.

Khi chiếc xe tăng đến lối vào làng, bộ binh đã ghì ông lão xuống đất. Một trung úy cầm một thanh kiếm đến trước xe tăng: "Đại úy, trên người ông ta chỉ có thứ này!"

Vị đại úy nhận lấy thanh kiếm, cẩn thận xem xét, trâm trồ: "Thanh kiếm đẹp đấy!"

Vừa dứt lời, một tiếng nổ lớn vang lên từ trong làng.

Lính Prosen xung quanh chiếc xe tăng lập tức nằm rạp xuống đất, ngay cả vị đại úy cũng chui vào trong tháp pháo, vứt toẹt thanh "kiếm đẹp" xuống đất. Những chiếc mũ sắt bi sức nổ hat văng rơi xuống đất, phát ra tiếng động leng keng.

Lợi dụng lúc hỗn loạn, ông lão bị ghì chặt nhân cơ hội đứng dậy, chụp lấy thanh kiếm trên mặt đất định chém vào người lính Prosen gần nhất, nhưng tiếng súng tiểu liên vang lên.

Cơ thể ông lão đột nhiên cứng đờ, ánh hoàng hôn đỏ như máu chiếu xuống người ông.

Ông lão từ từ gục xuống.

Dù triều đại đã thay đổi, nhưng ông vẫn hi sinh giọt máu cuối cùng cho quê hương mình.

Đại úy Hank lại thò đầu ra khỏi tháp pháo, quát lớn: "Vừa rồi là tiếng nổ gì?"

"Báo cáo Đại úy, quân địch đã gài mìn dưới thi thể"

Vị đại úy chửi thề một tiếng, ra lệnh: "Lôi tất cả mọi người trong làng ra đây, hỏi xem còn mìn ở đâu nữa! Kẻ nào không nói chính là quân nổi dậy, bắn bỏ hết!"

Chẳng mấy chốc, hơn chục người già đã bị lôi ra dưới gốc cây bạch dương ở đầu làng.

Phiên dịch hỏi người phụ nữ lớn tuổi đứng đầu tiên: "Có bao nhiêu quả mìn được chôn ở đây? Chúng được chôn ở đâu?"

Bà lão nhổ một bãi nước bọt vào mặt tên phiên dịch.

Phiên dịch: "Mụ ta là quân nổi dậy! Bắn bỏ!"

Tiếng súng tiểu liên vang lên, bà lão gục xuống, đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm vào những kẻ xâm lược.

Tên phiên dịch tiến đến trước mặt ông lão đứng thứ hai, hỏi: "Có bao nhiêu quả mìn được chôn? Chúng được chôn ở đâu?"

Ông lão: "Tôi là trung sĩ thuộc Trung đoàn Vệ binh ném lựu đạn số 13, mã số quân nhân…"

"Tao đang hỏi mày đấy!" Tên phiên dịch giáng cho ông lão mấy cái bạt tai.

Ông lão lau máu chảy ra từ khóe miệng, tiếp tục nói: “Tôi là trung sĩ thuộc Trung đoàn Vệ binh ném lựu đạn số 13…”

“Lão già này chống đối! Bắn bo

Rat-tat-tatl

Tên phiên dịch tiến vê phía người thứ ba, đó là một người đàn ông trung niên, chưa kịp để hắn mở miệng, người đàn ông này đã nói: “Tôi là tín đồ của Giáo hội Prosen! Gia đình tôi diam giữ…”

Tên phiên dịch ngắt lời ông ta: “Vậy thì ông nói xem có bao nhiêu quả mìn ở đây!”

“Chỉ có năm quả, tất cả đều được chôn dưới thi thể của những người lính đế quốc trong làng! Lũ người hạ đẳng chết tiệt này, dám mạo phạm thi thể của những người lính đế quốc!”

Phiên dịch: “Đúng vậy, các người là một dân tộc hạ đẳng, đó là lý do tại sao các người lại bán đứng cả hàng xóm của mình.”

Nói xong, tên phiên dịch quay sang những người lính Prosen xung quanh, nói bằng tiếng Prosen: “Vừa roi bọn họ thà chết chứ không chịu khuất phục, tôi còn tưởng dân tộc tính của họ đã được nâng caol May mà vẫn còn một tên như thế này! Bọn họ quả nhiên là một dân tộc hạ đẳng!”

Những người lính Prosen cười phá lên.

Tên phản bội nhìn những người lính Prosen với vẻ mặt bàng hoàng, sợ hãi.

Tên phiên dịch bước tới, vỗ vai hắn ta: “Yên tâm đi, chúng tôi sẽ không bạc đãi những người trung thành với đế quốc, ông làm tốt lắm, làm tốt lắm. À phải rồi, ai là người đã chôn những quả min này?”

Tên phản bội đáp: “Là một người đàn ông tên là Aleksei Konstantinovich Rokossovsky! Tự xưng là Tướng quân Bạch Mãt”

Nụ cười của tên phiên dịch tắt ngúm.

Lúc này, một hạ sĩ chạy đến trước xe tăng chỉ huy số 2, lớn tiếng báo cáo: “Chúng tôi tìm thấy một tờ giấy viết bằng tiếng Prosen trên thi thể của một người lính!”

“Đọc lên!” Đại úy Hank nói.

“Tướng quân Bạch Mã Aleksei Konstantinovich chúc các người một chuyến đi vui vẻ, tôi đã để lại cho các người hai mươi món quà bất ngờ, hy vọng các người thích.”

Đại úy Hank cau mày: “Trên đó thực sự viết như vậy sao?”

“Vâng, thưa ngài!”

Vị đại úy nháy mắt với tên phiên dịch.

Tên phiên dịch lập tức tát vào mặt tên phản bội: ‘Khốn nạn! Dám lừa chúng ta! Rõ ràng là có đến 20 quả mìn!”

“Hả? Hai mươi quả? Tôi xin thề là tôi không biết! Tôi trốn khá xa, không nghe rõ bọn chúng nói gì! Tôi chỉ thấy bọn chúng chôn có năm quả”

Tên phiên dịch tự tay rút súng lục Luger ra, lên đạn.

Tên phản bội hoảng hốt quỳ xuống: “Tôi bị oan uổng!”

“Kẻ nào dám lừa gạt đế chế đều phải chết!” Tên phiên dịch lạnh lùng nói, chĩa súng vào trán tên phản bội.

Trong lúc nguy cấp, hắn ta cố gắng nặn ra một câu: “De chế Prosen muôn năm! Hoàng đế Rheinhar…”

Chưa kịp nói hết câu, tên phiên dịch đã bóp cò, viên đạn găm thẳng vào giữa trán tên phản bội, xuyên qua đầu, tạo ra

một lỗ lớn ở phía sau, máu và não bắn tung tóe lên rễ cây bạch dương.

Sau đó, tên phiên dịch đá văng thi thể sang một bên.

Bà lão đứng thứ tư nhổ một bãi nước bọt vào thi thể.

Phiên dịch: "Xem ra bà cũng không định nói gì?"

"Ngày con trai tôi trở về, nó sẽ tiễn tất cả các người xuống địa ngục!"

Pằng.

Tiếng súng vẫn tiếp tục vang lên.

Chương 51: Tự Mình Chỉ Huy Đội Xe

Chương 14: Hỏa lực là trên hết

Chương 14: Hỏa lực là trên hết

Ngày 5 tháng 7, năm 914 theo lịch Julian.

Vương Trung đã vào vị trí tại "sở chỉ huy thời chiến" của mình: Thực ra chỉ là tòa nhà văn phòng của nhà máy phân bón hóa học, tòa nhà bê tông cốt thép này được xây dựng khá kiên cố, rất thích hợp làm sở chỉ huy tiền tuyến, đồng thời cũng có thể được sử dụng như một cứ điểm phòng thủ.

Quan trọng hơn, nhà máy phân bón hóa học vốn đã được trang bị điện thoại, giúp giảm bớt khối lượng công việc cho đội ngũ liên lạc.

Bộ chỉ huy trung đoàn do Pavlov phụ trách, điện đài cũng được đặt cùng chỗ với sở chỉ huy.

Pavlov kịch liệt phản đối việc Vương Trung tự mình xông pha lên tuyến đầu, nhưng bị hắn phớt lờ.

Yegorov lại rất thích điểm này ở Vương Trung: "Đây vốn là sở chỉ huy thời chiến của tôi, nếu cậu muốn dùng thì tôi nhường cho, tôi xuống chỉ huy tiểu đoàn!"

Vương Trung: "Ông cứ đi, nhưng phải ở nơi tôi có thể liên lạc được bằng điện thoại."

Yegorov thở dài: "Vậy thì tôi chẳng đi đâu cả."

Sở chỉ huy tiền tuyến này đã là vị trí tiền tiêu nhất có thể liên lạc được bằng điện thoại, trung đội thông tin được điều

động từ trạm quân nhu đến đây không thể nào kéo dây thêm được nữa, ít nhất phải mất một ngày nữa mới có thể đảm bảo kéo được đường dây điện thoại đến sở chỉ huy tiểu đoàn phía dưới.

Vương Trung mặc kệ Yegorov đang thở ngắn than dài, tiến đến bên cửa sổ, giơ ống nhòm lên.

Thực ra khi giơ ống nhòm lên, hắn đã chuyển sang chế độ "nhìn toàn cảnh" rồi, dùng ống nhòm làm sao quan sát được rõ ràng bằng.

Cánh đồng phía tây nam tĩnh lặng, không thấy bóng dáng quân Prosen đâu.

Quan sát một vòng, Vương Trung chuyển về chế độ thường, thấy Dmitri và một người lính khác của Trung đoàn 3 đang khiêng kính pháo binh đi vào.

Sở chỉ huy tiền phương có tầm nhìn tốt nhất, vì vậy đương nhiên đài quan sát pháo binh cũng phải được dựng ở đây, như vậy cũng có thể dùng chung đường dây điện thoại với sở chỉ huy.

Dmitri là người có thành tích tốt nhất trong số các học viên pháo binh được bổ sung vào Trung đoàn Vệ binh 31, đương nhiên được điều động đến vị trí quan sát pháo binh.

Điện thoại hiện do Vasily, người cũng biết tiếng Prosen, canh giữ.

Dmitri dựng kính pháo binh lên, hai ống kính mở ra thành hình chữ V, sau đó áp mắt vào thị kính, điều chỉnh núm vặn để nhắm vào mục tiêu ở phía xa.

Mục tiêu chính là những tấm biển gỗ đánh dấu bãi mìn giả mà Vasily đã dẫn người đi cắm hôm qua.

Vương Trung nhìn Dmitri thao tác, nhận ra mình chẳng hiểu gì cả.

Suy cho cùng, kiến thức quân sự của hắn chỉ dừng lại ở mức huấn luyện quân sự đại học.

Nhưng hắn chợt nhận ra mình có một điểm có thể "chỉ bảo" cho Dmitri, một học viên pháo binh chuyên nghiệp: Kính pháo binh cứ để như vậy, ánh sáng phản chiếu từ ống kính có thể bị quân địch ở xa nhìn thấy!

Vậy nên Vương Trung nói: 'Dimitri, kẻ địch có thể thông qua phản xạ ánh sáng mà chú ý tới vị trí của cậu. Tôi đề nghị cậu lấy băng gạc mắt lưới loại lớn che kín mặt kính." Dimitri còn chưa trả lời, Vasily đã lên tiếng: "Vậy chẳng phải là không nhìn thấy gì sao?"

Vương Trung: "Cậu ngốc à? Băng gạc cách vật kính gần như vậy, vị trí tạo ảnh ở phía trước thị kính, nhìn qua thị kính sẽ không thấy vải, chỉ là sẽ ảnh hưởng đến lượng ánh sáng."

"Cái gì?" Vasily vẻ mặt khó hiểu,'Cậu đang nói gì vậy? Dimitri, cậu nghe hiểu không?"

Dimitri: "Tướng quân nói đúng, quả thật sẽ không tạo thành ảnh hưởng quá lớn đối với việc quan sát!

"Kính pháo binh khác với kính viễn vọng, kính viễn vọng chỉ có lúc xem mới giơ lên, kính pháo binh sau khi điều chỉnh số liệu sẽ luôn đặt ở đây, quả thật có khả năng vì phản xạ ánh sáng mà bị kẻ địch chú ý tới vị trí.

"Sao mình không nghĩ tới nhỉ… Giáo viên trong trường cũng không dạy!"

Vương Trung: "Bây giờ tôi dạy cậu."

Dimitri nhìn Vương Trung, muốn nói lại thôi.

Nhưng Vasily không hề do dự, trực tiếp hỏi: “thiếu tướng thi thế nào mà đứng cuối lớp vậy? Trình độ quân sự của cậu cao thật đấy!”

Vương Trung hơi bối rối, lúc này kiến thức có được là từ phim “Hành động Biển Đỏ’ cũng không thể nói ra được.

Dimitri quay đầu nói với người học viên cùng mình khiêng kính pháo binh: “Mishka, đi tìm y tá xin ít băng gạc, loại băng gạc mắt lưới lớn nhất dùng để cố định ấy.”

Mishka gật đầu, xoay người chạy đi.

Lúc này điện thoại reo, Yegorov ở gần điện thoại nhất nhấc máy: “Alo, chỉ huy tiền phương, xin nói. Cái gì? Anh nên thông báo cho Đại đội Thần Tiễn trước chứ, Peter! Thông báo rồi? Được, chúng tôi biết rồi.”

Yegorov cúp điện thoại, nhìn về phía Vương Trung: “Peter dùng thiết bị nghe lén đơn giản kia nghe được có máy bay trinh sát đang bay về phía chúng ta, Đại đội Thần Tiễn đã chuẩn bị sẵn sàng.”

Vương Trung: “Ra lệnh điều động ba chiến sĩ biết lái xe, chuẩn bị một chiếc xe Jeep và một khẩu súng máy Degtyaryoy, lát nữa máy bay trinh sát bị bắn rơi lập tức đến địa điểm máy bay rơi, đảm bảo kẻ địch không thể có được tài liệu trinh sát.”

Vasily: “Để tôi đi!”

“Ngôi iml” Vương Trung trừng mắt nhìn gã: “Nghe được thông tin gì có giá trị không?”

Vasily lắc đầu: “Không có, bọn chúng rất cẩn thận, căn bản không nói đã đến đâu, chỉ nói “tiến triển thuận lợi” “đã đến mục tiêu số một”. Trong sổ tay này chỉ có tần số liên lạc của các đơn vị và mật danh của một số địa điểm, không có mục tiêu số mấy.

“Hơn nữa, một số đoạn hội thoại là tiếng địa phương, giọng rất nặng, cơ bản nghe không hiểu.”

Vương Trung tặc lưỡi: “Tiếng địa phương sao…”

Lại nhớ đến bộ phim “Người giải mã” kia, người Mỹ sử dụng người da đỏ làm nhân viên điện đài, dùng tiếng da đỏ làm “mật ngữ”, người Nhật không tài nào nghe hiểu.

Thì ra người da đỏ không chỉ có mỗi da đầu là có ích với người Mỹ.

Vasily tiếp tục càu nhàu: “Nghe thứ này có tác dụng gì… Vẫn nên để tôi ra tiền tuyến…”

Vương Trung đặt ngón trỏ lên môi khẽ suyt một tiếng: “Nghe kìal” Tiếng động cơ, hơn nữa không giống tiếng động cơ máy bay ném bom.

Vương Trung đi tới cửa sổ hạ thấp người, nhìn lên bầu trời.

Sau khi chuyển sang góc nhìn từ trên cao, cuối cùng hắn cũng nhìn thấy máy bay, đó là một chiếc máy bay trinh sát Focke-Wulf Fw 189.

Đây là một loại máy bay trinh sát chuyên dụng, có thể lắp súng chụp ảnh, tâm nhìn buồng lái cực tốt, phi công có thể nhìn rõ mặt đất phía trước, từ đó đảm bảo có thể bay qua mục tiêu trinh sát một cách chính xác.

Hơn nữa bởi vì khả năng sống sót và tính năng bay thấp của nó rất tốt, thường xuyên tiến hành trinh sát ở độ cao thấp, còn có thể tiện tay ném vài quả bom nhỏ.

Tóm lại đây là một loại máy bay trinh sát chuyên dụng có mức độ uy hiếp rất lớn.

Tuy nhiên do thân máy bay nhẹ lại là động cơ đôi, nên cũng dễ dàng bị Peter nghe thấy bằng thiết bị nghe lén.

Vương Trung nhìn chằm chằm chiếc máy bay này, nhìn nó bay qua bãi mìn, bay vào bầu trời nội thành…

Thần Tiễn khai hoal

Phi công của Prosen lập tức lượn sang trái muốn né tránh, nhưng lại bị Thần Tiễn bẻ lái đuổi theo, sau ánh sáng chớp lóe của vụ nổ, động cơ bên phải của máy bay địch bốc cháy, kéo theo làn khói đen dài.

Nó cứ thế nghiêng ngả rơi xuống đất.

Vương Trung: "Làm tốt lắm! Yegorov, máy bay rơi ve phía trụ sở cảnh sát rồi, mau phái đội tìm kiếm đi, trên máy bay có ba người, có thể có vũ khí, phải cẩn thận!"

"Rõ!" Yegorov cầm điện thoại: "Đội tìm kiếm xuất phát, máy bay địch có thể đã rơi gần trụ sở cảnh sát."

Vương Trung bổ sung một câu: "Bắt buộc phải tiêu hủy phim chụp!"

Vasily cười nói: "Nếu có thể phong tỏa trinh sát, biết đâu những khẩu pháo tự hành hạng nặng của chúng ta có thể sống sót đến khi kết thúc chiến đấu!"

Dimitri liếc nhìn gã: "Đừng có nói gở"

Yegorov thuật lại vào điện thoại một lần, sau đó cúp máy.

Anh ta vừa đặt ống nghe xuống, điện thoại bên cạnh lại reo, liền thuận tay nhấc máy: "Chỉ huy tiền phương, xin nói. Cái gì? Vâng, tôi biết rồi."

Sau khi cúp điện thoại, Yegorov nói với Vương Trung: "Peter nghe thấy rất nhiều tiếng máy bay ném bom chiến thuật và Stukal Có thể trên 20 chiếc."

Vương Trung: "Tất cả vào hầm trú ẩn!"

Trong lúc Yegorov ra lệnh, Dimitri lo lắng hỏi: “Chúng ta có vào không?”

Vương Trung ve vai Dimitri: “Tòa nhà này làm bằng bê tông cốt thép, tường ngoài rất dày, đừng lo.”

Trong lúc nói chuyện, Vương Trung đã nhìn thấy máy bay địch, hắn đếm thử, vậy mà có đến 15 chiếc Stuka và 12 chiếc Do 215, còn có một số Messerschmitt Bf 109 hộ tống.

Khi phi đội tiếp cận thành phố, pháo phòng không trong thành khai hỏa, tạo thành một lưới lửa dày đặc trước mặt phi đội. Phi đội Do 215 lao thẳng vào lưới lửa, bay thẳng đến nhà ga xe lửa rồi ném bom, còn Stuka thì với động tác bổ nhào “xoay người” kinh điển lao xuống. “Tiếng rít tử thần” chói tai xé toạc màng nhĩ của tất cả mọi người.

Tiếng rít này khiến người ta không tự chủ được cúi đầu, muốn nằm rạp xuống đất.

Nhưng Vương Trung nhìn thấy rất rõ, toàn bộ máy bay địch đều nhắm vào lô cốt của Trung đoàn Phòng thủ.

Lúc này hắn mới phát hiện, góc nhìn từ trên cao của mình chỉ có tâm nhìn của Trung đoàn Cận vệ 31, còn bên phía Trung đoàn Phòng thủ thì tối om, chỉ có một biểu tượng binh chủng trôi nổi trên bản đồ.

Tình huống này giống hệt lúc ở Rogneda, khi Vương Trung vừa mới nắm quyền chỉ huy Trung đoàn Cận vệ 31 - lúc đó còn gọi là Trung đoàn Amur số 3.

Chẳng lẽ, gọi điện thoại cho Trung đoàn Phòng thủ là có thể chia sẻ tâm nhìn? Giống như lúc đó?

Máy bay địch hoàn thành nhiệm vụ ném bom, bom dội hết xuống trận địa của Trung đoàn Phòng thủ, nhưng Vương Trung không nhìn rõ thiệt hại cụ thể, chỉ có thể nhìn thấy những cột khói bụi do vụ nổ tạo ra.

Vương Trung: “Yegorov, gọi điện thoại cho Trung đoàn Phòng thủ!”

“Rõ! Alo, kết nối với Trung đoàn Phòng thủ!”

Sau vài giây chờ đợi, Yegorov nói: “Kết nối được rồi!”

Cùng lúc anh ta nói câu này, khu vực của Trung đoàn Phòng thủ “sáng” lên, Vương Trung có được tâm nhìn của Trung đoàn Phòng thủ.

Quả nhiên là vậy.

Những đơn vị mình trực tiếp chỉ huy sẽ có tâm nhìn, thuộc quyền mình, nhưng những đơn vị do trung đoàn trưởng của họ chỉ huy, mình chỉ có thể nhìn thấy vị trí của đơn vị đó, chỉ khi kết nối điện thoại, thiết lập quyền chỉ huy trực tiếp mới có thể có được tâm nhìn của đơn vị.

Lúc này Yegorov đi tới trước mặt Vương Trung, đưa ống nghe cho hắn.

Vương Trung nhận ống nghe: “Tình hình thương vong của các anh thế nào? Tôi thấy Stuka lao về phía các anh.”

Trung đoàn trưởng Trung đoàn Phòng thủ - Alexander Alexandrovich nói: “Hai lô cốt bị phá hủy hoàn toàn, công sức mấy ngày nay đổ sông đổ biển rồi, nhưng chúng tôi không vào trận địa, nên chỉ thiệt hại lô cốt và một số trang bị như súng máy.”

Vương Trung: “Chỉ có lô cốt thôi sao?”

“Còn có bảy tám quả bom rơi xuống trận địa của chúng tôi, phá hủy hết pháo chống tăng giả làm bằng gỗ.”

Lúc này trong điện thoại truyên đến tiếng hét kinh hãi “Máy bay địch quay lại rồi”, Vương Trung chuyển sang góc nhìn từ trên cao, liền thấy Stuka sau khi kết thúc ném bom đã vòng lại, bắt đầu bắn phá.

Nhưng phần lớn binh sĩ của Trung đoàn Phòng thủ vẫn trốn trong hầm tránh pháo, nên cũng không chịu tổn thất quá lớn.

Vương Trung: "Chờ máy bay địch đi rồi nhanh chóng khôi phục trận địa. Tiền quân của chúng có thể sẽ đến vào hôm nay." "RõI"

Vương Trung trả ống nghe cho Yegorov, ngay khi Yegorov cúp điện thoại, tâm nhìn của Trung đoàn Phòng thủ lại biến mất.

Thì ra là vậy, chỉ có lúc gọi điện thoại mới có thể có được tâm nhìn của đơn vị không trực tiếp chỉ huy, xem ra sau này mình phải thường xuyên gọi điện cho các đơn vị tiền tuyến.

Vương Trung thầm nghĩ.

Lúc này điện thoại lại reo.

Yegorov nhấc máy trả lời vài câu rồi cúp máy, báo cáo: "Peter nghe thấy tiếng xe cơ giới của quân địch, có vẻ như có một lượng lớn xe tăng hạng nhẹ."

Vương Trung gật đầu.

Peter và thiết bị nghe lén của anh ta hữu dụng hơn mình tưởng tượng, cảm giác giống như chiếc xe trinh sát trong "Gundam 08MS Team', cái gì cũng nghe thấy.

Vasily tháo tai nghe xuống, phấn khích hỏi: "Có phải chuẩn bị dùng B4 nã bọn chúng không?"

Vương Trung: "Nghe máy bộ đàm đi! Bỏ lỡ thông tin quan trọng tôi bắn chết anh!"

Nghe thấy hình phạt là bắn chết chứ không phải đi dọn phân, Vasily rụt cổ lại, đeo tai nghe vào.

Vương Trung lại nhìn ra ngoài, chờ đợi người Prosen đến.

Lúc này Mishka đi lấy băng gạc về, còn mang theo cả dây thừng dùng để cố định, hai người cùng nhau che một lớp vải lên kính pháo binh, dùng dây thừng buộc chặt.

Dimitri áp mắt vào thị kính thử một chút, mừng rỡ nói: "Nhìn rõ lắm!"

Đúng lúc này, Vương Trung nhìn thấy kẻ địch trong góc nhìn từ trên cao.

Một chiếc Panzer II xuất hiện trên con đường lớn phía tây nam.

Xem ra quân Prosen ở thế giới này cũng đã giao Panzer II với tính năng đã lạc hậu cho lực lượng trinh sát.

Sau Panzer II là một chiếc xe trinh sát bánh lốp, phía sau nữa là xe bán xích chở đầy binh lính.

Rõ ràng chỉ là lực lượng trinh sát, mà lại hùng hổ kéo đến đông như vậy…

Đột nhiên, Vương Trung chú ý thấy đám người này có vẻ như ngủ không ngon, vẻ mặt vô cùng mệt mỏi, quần áo nhăn nhúm, còn dính cả cỏ, như thể đã ngủ một đêm ngoài trời.

Chẳng lẽ… Mìn giả phát huy tác dụng rồi?

Lúc này, chiếc Panzer II thứ hai, thứ ba lọt vào tâm nhìn, lực lượng của đội tiên phong này có vẻ hơi mạnh.

Nhìn thấy nhiêu người như vậy, Vương Trung quyết định cho bọn chúng một phen bất ngờ, nhân tiện dan mặt quân địch.

Hắn nói với Yegorov: "Kết nối với trận địa pháo A."

Hôm qua sau khi quyết định chia B4 thành hai trận địa, liên hành động ngay trong đêm, chuyển bốn khẩu pháo đến địa điểm khác, trận địa cũ được đổi tên thành trận địa pháo A.

Đương nhiên chữ A này là chữ cái Kirin.

Yegorov vừa cầm ống nghe vừa càu nhàu: “Tôi thành người trực điện thoại rồi!” Vasily: “Vậy để tôi trực!”

“Nghe máy bộ đàm của anh đi, nếu không thiếu tướng lại nổi giận đấy. Kết nối với trận địa pháo A.”

Dimitri nhanh chóng bắt đầu đo đạc tọa độ của kẻ địch.

Yegorov: “Kết nối được rồi. Nói đi!”

Vương Trung nhận ống nghe, lập tức bắt đầu đọc tọa độ.

Dimitri vừa mới tính toán được một nửa đã kinh ngạc, trừng mắt nhìn Vương Trung.

Đại úy Hank thò đầu ra từ tháp pháo, dùng ống nhòm quan sát thành phố.

Không quân oanh tạc có vẻ rất hiệu quả, có thể nhìn thấy rõ ràng trận địa bên ngoài thành phố bị phá hủy nghiêm trọng.

Người Ant đang tranh thủ sửa chữa công sự bị phá hủy, có lẽ có thể nhân cơ hội này nhanh chóng tấn công?

Đại úy Hank vừa nghĩ vừa ngáp một cái thật to.

Đêm qua, tiểu đoàn trinh sát không dám đóng quân ở Kalinovka, bởi vì công binh chưa đến nên họ không thể xử lý mìn.

Ngủ ngoài trời khiến Đại úy Hank ngủ không ngon giấc.

Anh ta đã nhiều ngày liền không được ngủ ngon, vốn dĩ hôm qua hy vọng có thể tắm rửa, sau đó ngon giấc trên chiếc giường êm ái sạch sẽ, kết quả mọi thứ đều tan thành mây khói!

Tên Bạch Mã tướng quân chết tiệt! Quá gian xảo, quá xấu xal

Đang nghĩ ngợi, trên bầu trời đột nhiên truyền đến tiếng rít chói tai, đây là âm thanh của đạn pháo xé gióI

Ngay khi tiếng rít vang lên, tiểu đoàn trinh sát xung quanh xe tăng còn chưa kịp tản ra đã vội vàng nằm rạp xuống đất.

Những người còn ở trên xe bán xích cũng chen chúc nhảy xuống xe, chạy xuống vệ đường nằm rạp xuống đất.

Đại úy Hank lập tức chui vào trong tháp pháo, đóng cửa sập lại - tất cả đã trở thành phản xạ tự nhiên.

Làm xong tất cả những điều này anh ta mới nhận ra, tiếng xé gió kia rõ ràng là do trọng pháo, ít nhất là 122mm.

Với lớp giáp của Panzer II, muốn chống lại loại trọng pháo này vẫn còn hơi khó khăn…

Trong khoảnh khắc này, đạn pháo rơi xuống đất.

Vương Trung gọi một loạt bắn, tổng cộng bốn phát.

Phát thứ nhất rơi xuống vị trí trước nhất của đội hình địch, cách chiếc Panzer II dẫn đầu khoảng bốn năm mét, kết quả là B-4 đã lật tung chiếc xe nhỏ bé đó trên đường.

Lúc xe tăng lật nhào, Vương Trung nhìn thấy rõ ràng hai người lính bộ binh đang nằm sấp bị đè ở phía dưới.

Làn khói bụi do vụ nổ lập tức bao trùm những tên địch đang nằm rạp xung quanh. Phát thứ hai rơi xuống cánh đồng, cách đội hình địch hơi xa, nhưng đất đá do vụ nổ bắn tung lên cao hàng chục mét, rơi xuống đường, gõ vào mũ sắt của quân địch vang lên những tiếng leng keng.

Phát thứ ba bay qua đầu, rơi xuống cuối đội hình, lật tung chiếc xe bán xích đi sau cùng.

Phát thứ tư, rơi trúng ngay giữa đội hình, xung quanh điểm rơi là chi chít người đang nằm rạp.

Vương Trung nhìn thấy rõ ràng một tên lính Prosen bị hất văng lên cao hàng chục mét, theo đúng nghĩa đen là được “di

máy bay".

Ước tính sơ bộ, đội tiên phong của quân địch đã bị bốn phát B-4 này tiêu diệt một nửal

Quả nhiên đại bác được mệnh danh là thần chiến tranh!

Uy lực kinh khủng như vậy sao?

Vương Trung không khỏi nhớ lại ngày mình xuyên không, cảnh tượng bị pháo 381mm "chiêu đãi" ở Rogneda, giờ nghĩ lại việc mình không chết quả thực là một kỳ tích.

Lúc đó trong căn phòng có lẽ có khoảng một trăm người, chỉ còn sống sót hai người, vậy mà mình lại là một trong hai người may mắn đó, thật khó tin.

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng reo hò.

Lính tráng không có ống nhòm, tâm nhìn cũng không tốt bằng Vương Trung, nhưng bốn phát đạn pháo tạo ra cột khói bụi cao mười mấy mét, không cần ống nhòm cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

"Ural"

Dimitri không reo hò, mà bình tĩnh nói: "Điêu chỉnh bắn, góc tà là…"

Mishka - người có biệt danh là "Gấu nhỏ' - là học viên pháo binh đang cầm bảng ghi chép nhanh chóng ở bên cạnh.

Vương Trung: "Không cần bắn nữa."

Dimitri: 'Không bắn nữa? Tấn công chính xác hơn có thể gây ra thương vong nặng nề…"

"Như vậy là đủ rồi. Quan trọng là phải cho quân địch biết chúng ta có loại vũ khí này, sau này bọn chúng sẽ không dám xem thường nữa."

Vương Trung nói với giọng điệu của người đi trước dạy bảo thế hệ sau.

Đại úy Hank chui ra khỏi cửa sập ở đáy xe tăng - bây giờ không thể gọi là cửa sập ở đáy nữa, mà phải gọi là cửa sập ở nóc.

Anh ta nhìn xung quanh.

Năm chiếc xe đang bốc cháy, trên mặt đất nằm la liệt ít nhất 80 thi thể binh lính Prosen.

Họ đã áp dụng tư thế tránh đạn chính xác, nằm rạp xuống đất, nhưng vẫn không thể chống đỡ được áp lực cực lớn do trọng pháo tạo ra.

Còn nhiều người hơn nữa đang nằm trên mặt đất rên rỉ, tiếng kêu "Mẹ ơi" vang lên khắp nơi.

Đại úy Hank muốn trấn an binh lính, anh ta định trèo lên chiếc xe tăng bị lật, kết quả vừa mới thò chân ra khỏi cửa sập, liền phát hiện chân mình đã bị gãy theo một góc kỳ lạ.

Ý thức được chân mình bị gãy, cơn đau bị adrenaline che chắn rốt cuộc ập đến.

Hank Đại úy khàn cả giọng kêu to: "Sanitäter (Y tá)!" Chuong 15: LOi Trang can dich

Từ đó, Vương Trung lại càng hiểu sâu hơn về tác dụng của trọng pháo.

Rõ ràng chỉ là một loạt bắn đồng thời, bốn quả đạn pháo còn có hai quả bắn lệch, trên thực tế bắn trúng đội hình địch chỉ có quả cuối cùng rơi xuống.

Nhưng cho dù như vậy, tiểu đoàn trinh sát thiết giáp của địch một tiếng đồng hồ sau đó chẳng làm gì được, chỉ riêng việc cấp cứu thương binh, thu thập trang bị trên người tử sĩ và

di chuyển xe cộ bị phá hủy vào ven đường đã khiến chúng bận tối mặt tối mũi.

Lúc đầu Vương Trung còn theo dõi sát sao động tĩnh của địch, nhưng nhìn một lúc liền bỏ cuộc, kéo đại một chiếc ghế, ngồi bên cửa sổ nhìn trời.

Bề ngoài là nhìn trời, kỳ thực là dùng góc nhìn từ trên cao quan sát địch.

Tâm trạng của Vương Trung đã thay đổi, lúc này anh cảm thấy mình giống như một đứa trẻ, ngồi xổm trên sân thể dục của trường, vừa dùng chai nước khoáng phá hủy một tổ kiến, lúc này đang say sưa nhìn kiến tự cứu.

Thực ra, vốn dĩ một tiểu đoàn trinh sát thiết giáp đối với tuyến phòng ngự của Loktev chẳng có gì uy hiếp, bây giờ bị trọng pháo oanh tạc như vậy, càng không còn chút uy hiếp nào.

Mười một giờ trưa, quân địch cuối cùng cũng chỉnh đốn xong, tản ra trên cánh đồng.

Sau đó, chúng đụng phải "món quà" đầu tiên mà Vương Trung đã chuẩn bị: Bãi mìn giả.

À không, bãi mìn gần đường cái là do trung đoàn phòng thủ thành phố gài, là mìn thật.

Vasili còn báo cáo, anh ta còn chôn hai thùng mìn thật trong bãi mìn giả, trộn lẫn với một đống nắp hộp dưa chuột muối chua.

Lần này xem chừng quân Prosen cũng phải khốn đốn.

Vương Trung đang nghĩ ngợi, thì lính bộ binh địch đang lục soát tiến lên ở hai bên đường cái đã giam lên mìn do trung đoàn phòng thủ gài.

Tên lính đó bị nổ bay lên không trung cao ba mét, chân bay xa hơn, bay qua đường cái rơi xuống bên kia.

Vương Trung thè lưỡi: "Anh nói với tôi đây là mìn á?"

Dmitri đang quan sát qua kính ngắm pháo binh nói: "Bình thường thôi, thứ này chứa 300 gram thuốc nổ, không nổ chết người bên cạnh là nó bị "xịt" đấy."

Vương Trung kinh ngạc: "Cái này là mìn chống tăng à?"

"Mìn chống bộ binhl" Vasili nói,"Tôi tự tay chôn hai thùng, đúng là mìn chống bộ binh."

Loại bộ binh gì mà cần tới 300 gram thuốc nổ mới tiêu diệt được?

Chẳng lẽ Prosen có tộc thần Asgard? Nữ chiến binh Valkyrie? Không dùng nhiều thuốc nổ như vậy thì không giết chết được?

Không, cũng có thể chỉ là cách làm "đơn giản, hiệu quả" thường thấy của người Nga.

Vương Trung tiếp tục quan sát quân địch, sau khi một tên bị nổ chết, những tên còn lại im hơi lặng tiếng rút khỏi bãi mìn. Lúc này, quân địch đang tản ra phát hiện ra tấm biển Vasili cắm. Tên lính phát hiện ra tấm biển gọi sĩ quan đến, có lẽ là hỏi cách xử lý.

Sau một hồi trao đổi ngắn ngủi, tên lính nắm lấy tấm biển, có vẻ như định nhổ lên, mang đi cho sĩ quan cấp cao hơn xem.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, mặt đất phồng lên! Sau đó nổ tung như quả bóng bị xì hơi!

"Vòi phun" hình thành từ đất bùn hất tung đám lính Prosen lên trời.

Vasili vừa nghe thấy âm thanh đã phấn khích reo lên: “Âm thanh này! Có phải là thứ tôi chôn đã phát nổ không nhỉ? Tôi chôn xuống dưới cả một khối TNT, hơn hai cân đấy!”

Vương Trung toát mồ hôi hột, quả nhiên là “khét” thật.

“Anh có biết bọn chúng bay xa bao nhiêu không?” Vương Trung hỏi.

Vasili: Bao xa?”

Dmitri chen vào: “Tôi thấy một tên bay lên nóc kho thóc cách đó mười mét.”

“Hahahal” Vasili vỗ đùi cười ha hả.

Vương Trung: “Chú ý nghe lén đi, tên khốn, tôi thấy anh định đi hốt phân cả đời rồi!”

Vasili vội vàng đeo tai nghe lên.

Vụ nổ vừa rồi khiến tất cả quân Prosen nằm rạp xuống đất, xem ra là tưởng trọng pháo lại oanh tạc.

Một tên sĩ quan gào lên điều gì đó, đám lính mới lục tục bò dậy.

Lính truyền tin chạy dọc theo đội hình, hô vang mệnh lệnh mới.

Vương Trung phỏng đoán hẳn là ra lệnh cho tất cả binh lính tránh xa những tấm biển cảnh báo bãi mìn.

Quân địch bắt đầu rút lui, rút đến khi cách bãi mìn hai trăm mét mới dừng lại, gân như đã ra khỏi tâm nhìn của Vương Trung.

Dmitri vui mừng nói: “Bọn chúng rút lui rồi! Xem ra bọn chúng không có trang bị công binh, bó tay với bãi mìn rồi!”

Lúc này Yegorov đang trực điện thoại cũng đi tới bên cửa sổ, giơ ống nhòm quan sát quân địch, lắc đầu nói: “Nếu là tôi,

chắc chắn tôi sẽ phái đội trinh sát, di động dọc theo bãi mìn, xem bãi mìn rộng bao nhiêu, vòng đến đâu mới hết.”

Vừa dứt lời, hai chiếc xe bán xích chở theo binh lính lần lượt chạy về hướng Tây Bắc và Đông Nam, hiển nhiên vị chỉ huy hiện tại của quân địch cũng có cùng suy nghĩ với Yegorov.

Vương Trung lắc đầu: “Nếu chúng ta có thêm đạn phản lực, là có thể “xử” hai đội trinh sát này rồi, ít nhất cũng phải đánh hỏng xe cộ để bọn chúng trinh sát chậm lại một chút.”

Yegorov: “Nhưng chúng ta không có đạn phản lực.”

Vasili đột nhiên kêu lên: “Tôi nghe thấy quân địch phía trước đang liên lạc với cấp trên, hắn báo cáo… Để tôi xem nào!”

Anh ta vừa nói vừa lật xem cuốn sổ ghi chép mà ngày hôm qua Vương Trung đích thân dẫn đội thu được, tra cứu tần số vô tuyến điện và mật danh địa điểm được ghi lại trên đó.

“Tiểu đoàn trinh sát thiết giáp báo cáo Sư đoàn bộ 15, nói Loktev có hỏa lực cấp pháo binh tập đoàn quân, còn có số lượng lớn mìn! Có thể tình báo về quân số phòng thủ ở đây đã sail” Dịch xong, Vasili phấn khích nhìn Vương Trung: “Tướng quân, chúng ta được coi là một tập đoàn quân rồi!”

Vương Trung mỉm cười: “Chủ yếu là nhờ công lao của trọng pháo B-4.

Yegorov lắc đầu: “Chắc chắn bọn chúng không ngờ ở đây lại có trọng pháo chỉ vì vị chỉ huy là cậu em “công tử bột” của Thái tử.”

Vasili vừa định tiếp lời, bỗng nhiên lại áp tai nghe vào tai, chăm chú lắng nghe, hiển nhiên bên trong lại có người nói chuyện.

Anh ta vừa nghe vừa lật giở cuốn sổ, một lát sau nói: “Sư đoàn bộ 15 nói khoảng ba giờ chiều công binh có thể đến!”

e

Các sĩ quan trong phòng đồng loạt xem đồng hồ.

Yegorov: “Ba giờ chiều á. Từ đó đến khi trời tối chỉ còn năm tiếng, e là không gỡ hết số mìn này được. Xem ra ngày đầu tiên của trận chiến chỉ có vậy.”

Vương Trung: “Chúng ta có hỏa lực nào bắn tới chỗ công binh gỡ mìn không?”

Yegorov: “Tầm bắn tối đa của súng máy hạng nặng là 1000 mét, nhưng lính kỳ cựu giàu kinh nghiệm có thể bắn cầu vồng tới 1500 mét, nhưng… Độ chính xác thì hên xui.”

Vương Trung: “Không sao, đừng để lộ vị trí hỏa lực chủ yếu của chúng ta, bố trí súng máy ở vị trí tạm thời, bắn cầu vồng quấy rối công binh địch.”

“Nếu chỉ cần quấy rối,’ Yegorov chớp chớp mắt,‘Có thể bắn cầu vồng từ sau vật cản, khiến quân địch không nhìn thấy xạ thủ và súng máy. Đương nhiên lính mới không làm được việc này, nhưng mấy tay súng máy còn sống sót của trung đoàn cũ tôi thì có thể, dù sao cũng là bắn hên xui, chỉ cần bắn đạn đến gân quân địch là được, còn lại phó thác cho Thánh Andrew.”

Thánh Andrew, người sáng lập nhánh phái thế tục của Giáo hội phương Đông, cũng là người duy nhất được phong thánh của nhánh thế tục cho đến nay.

Vương Trung: “Rất tốt, lập tức triển khail”

Yegorov lập tức đi truyền đạt mệnh lệnh.

Lúc này Vasili hỏi: “Vậy trước khi công binh địch đến thì làm gì? Cứ ngồi chờ thế này sao?”

Vương Trung: “Ừ thì… đúng rồi?”

Vasili: “Lúc ở Cao điểm Peniye, giữa hai đợt tấn công của địch thì mọi người làm gì?”

Vương Trung: “Lúc đó tôi bị sốt, quân địch rút lui là tôi đi ngủ, nên đừng hỏi tôi.”

Vasili kinh ngạc: “Sốt? Là bị ốm ấy ạ?”

“Đúng vậy!”

“Ngài bị ốm mà vẫn đánh thắng? Vậy bây giờ ngài không bị ốm, xem chừng quân địch gặp nguy rồi.” Ngay cả Dmitri vốn đang chuyên tâm quan sát quân địch cũng nhịn không được quay đầu lại nói.

Vasili: “Không, cũng có thể là lúc bị ốm mới đánh giỏi.”

Vương Trung trừng mắt nhìn Vasili, thầm nghĩ tên chó má này thật đúng là “miệng chó không mọc được ngà voi”, đổi thành tướng quân khác chắc đã bị bắn chết rồi. Lúc này Yegorov quay lại, Vương Trung liền nhân cơ hội ném vấn đề vừa rồi cho anh ta: “Yegorov lính mới hỏi giữa hai trận đánh thì giết thời gian như thế nào.”

Yegorov lập tức trả lời: “Lau súng. Lần đầu tiên tôi tham gia chiến đấu, lính kỳ cựu đã dạy tôi như vậy. Lúc đó đánh nội chiến, chúng tôi là quân đội của phái thế tục, trấn giữ một nơi gọi là Tsaritsyn.

“Quân địch một ngày tổng cộng phát động bảy lần tấn công, mỗi lần khoảng 20 phút là bị đánh lui, sau đó bọn chúng phải mất nửa tiếng để tổ chức tấn công lần tiếp theo.

“Cứ như vậy từ bốn giờ sáng, đánh đến chín giờ tối. Lúc đánh lui đợt tấn công đầu tiên, tôi bèn hỏi lính kỳ cựu, tại sao quân địch không tấn công ngay lập tức. Lính kỳ cựu nói bọn chúng phải mất thời gian thu gom tàn quân, tập hợp quân số,

mất khoảng một tiếng, sau đó bổ sung đạn dược, sắp xếp đội hình tấn công mới, lại mất thêm nửa tiếng.

"Còn chúng ta là bên phòng thủ, việc đầu tiên cần làm trong khoảng thời gian này là lau súng, trong lúc chiến đấu chắc chắn có rất nhiều cát bụi rơi vào trong nòng súng, nếu không lau chùi cẩn thận, lần sau bóp cò có thể sẽ bị kẹt đạn, thế là toi mạng."

Vasili nghe xong, cúi đầu bấm đốt ngón tay, sau đó hỏi: "Bốn giờ đến chín giờ, mười bảy tiếng, một lần tấn công mất hai tiếng, tổng cộng tấn công bảy lần, còn ba tiếng nữa thì sao?"

Sở chỉ huy lữ đoàn im lặng.

Vương Trung hơi hối hận vì đã chọn bồi dưỡng kỹ càng cái tên "thẳng như ruột ngựa" này.

Ừm, chỉ một chút thôi.

Yegorov: "Quân địch cũng phải ăn cơm chứ, đồ ngốc! Tối nay đi hốt phân cho ta, để nhớ đời!"

Vasili vẻ mặt ủ rũ, nụ cười vì thế lại xuất hiện trên mặt Vương Trung.

Lúc này bộ đàm bỗng nhiên vang lên, Vasili vội vàng đeo tai nghe lên, vừa nghe vừa lật sổ: "Đây là… Sư đoàn 15 yêu cầu không quân… tiêu diệt thứ gì đó. Tôi đoán là dàn lựu pháo của chúng ta."

Vương Trung: "Không quân phản hồi thế nào?"

"Chưa phản hồi… Chờ chút, có rồi. Không quân yêu cầu Sư đoàn 15 cung cấp vị trí."

Vương Trung: "Xem ra chiến thuật "bịt mắt" trinh sát của chúng ta đã có tác dụng."

Xung quanh Loktev không có nơi nào có thể quan sát thấy trận địa của hai khẩu B-4, chỉ có thể dựa vào trinh sát trên không.

Vasili: "Sư đoàn 15 hỏi ngược lại, trinh sát trên không là nhiệm vụ của không quân. Chẳng lẽ lục quân và không quân của Prosen bất hòa à?"

Đó là điều đương nhiên, mâu thuẫn giữa các quân chủng hình như quốc gia nào tham gia Thế chiến thứ hai cũng có.

Vasili nghe thêm một lúc, đáp: "Không còn thông tin gì nữa. Cả hai bên đều im lặng."

Vương Trung: "Bảo Peter tăng cường đề phòng máy bay trinh sát của địch. Ngoài ra, cố gắng bố trí thêm nhiều trận địa pháo binh giả."

Yegorov lập tức đi truyền đạt mệnh lệnh.

Vasili: "Ngoài lau súng, còn làm gì để giết thời gian nữa?"

Chẳng lẽ anh ta còn muốn thảo luận vấn đề này nữa?

Yegorov: "Chơi bài." "Chơi bài?" Vasili kinh ngạc thốt lên.

"Đúng vậy, dù sao cũng tốt hơn là uống rượu, đều là giết thời gian cả, làm gì cũng như nhau. Chiến tranh là vậy đấy, phần lớn thời gian là rảnh rỗi, thời gian cận kề sống chết chỉ có một phần trăm, nhưng không biết một phần trăm đó khi nào sẽ đến, cho nên cả ngày đều phập phồng lo sợ."

Vương Trung: "Vậy anh có mang bài không?"

Yegorov móc từ trong túi áo ra một bộ bài.

"Ở tiền tuyến chúng tôi thường đánh cược bằng thuốc lá." Anh ta nói.

Buổi chiêu, Yegorov vui vẻ cất bao thuốc lá vừa thắng được vào túi đựng tài liệu: "Tôi cũng coi như là người từng

thắng danh tướng trong truyền thuyết - danh tướng trong truyền thuyết tương lai.”

Vương Trung ném bài trên tay xuống bàn, lắc đầu: “Dù sao tôi cũng không hút thuốc, đây là cố tình nhường anh đấy!”

‘A, ra vậy sao?” Yegorov đắc ý nói,‘Kỹ thuật chơi bài của cậu thế này, sớm muộn gì cũng thành “cá mập” cho người ta đè đầu cưỡi cổ.”

Lúc này, Dmitri vẫn luôn quan sát ở kính ngắm pháo binh bỗng hét lên: “Xe tăng số một! Xe tăng số một đang phá mìn! Công binh đến rồi!” Chương 16: Pháo phòng không sinh ra là để bắn thẳng

Mọi người ở sở chỉ huy lập tức chạy đến bên cửa sổ, dùng ống nhòm quan sát.

Không chỉ có xe tăng số một được điều chỉnh thành xe phá mìn, mà còn có một loạt xe khác của công binh Prosen.

Có lẽ là chỉ huy tiểu đoàn công binh đang liên lạc với chỉ huy tiểu đoàn trinh sát đã triển khai bên ngoài bãi mìn.

Vương Trung vừa định gọi điện thoại cho pháo binh bắn thêm một loạt đạn, thì tiểu đoàn công binh vốn đang tập trung lại bắt đầu phân tán đội hình, xem ra chỉ huy tiểu đoàn trinh sát thiết giáp đã báo cho bọn chúng biết có khả năng bị pháo kích.

Quân địch tuy đã phân tán, nhưng hiển nhiên đã đánh giá thấp cỡ nòng pháo kích, phân tán chưa đủ rộng - cũng có thể là do quân Prosen tấn công vào quá thuận lợi nên đã lơ là.

Dù thế nào đi nữa, Vương Trung quyết định bắn một loạt đạn, vừa hay khẩu B-4 ở trận địa B còn chưa khai hỏa, mỗi khẩu pháo đều có nhiều hơn một viên đạn dự trữ so với trận địa A, bắn một loạt để cân bằng lượng đạn.

Vương Trung tự mình cầm lấy điện thoại: “Nối máy tới trận địa B.

“Chờ một chút.” nhân viên trực tổng đài đáp,‘Nối máy xong rồi, tướng quân.”

“Trận địa B nghe rõ!”

Vương Trung: “Tôi là Rokossovsky, lập tức bắn một loạt đạn, thời gian bắn cách nhau một giây, tọa độ…

Loại trọng pháo này khi khai hỏa đều tạo ra luồng khí cực mạnh, khi trận địa pháo binh tương đối hẹp, bắn đồng thời sẽ ảnh hưởng đến đường đạn, cho nên dù là bắn loạt cũng phải bắn lần lượt.

Đương nhiên nếu trận địa tương đối rộng rãi thì không có vấn đề này, có thể bắn đồng thời, nhưng trong thành Loktev thực sự không tìm được địa hình nào vừa dễ ẩn nấp vừa rộng rãi.

Sau khi Vương Trung lại một lần nữa thể hiện kỹ năng tính toán tọa độ siêu phàm, anh ta cầm điện thoại, đứng bên cửa sổ quan sát.

Tiếng đạn pháo xé gió vang lên.

Có thể là di chứng sau khi bị trọng pháo 381mm “chăm sóc”, Vương Trung vừa nghe thấy tiếng rít này, gáy đã thấy tê dại, theo bản năng muốn rụt đầu lại.

Quân địch dứt khoát nằm rạp xuống đất, ai nấy đều bày ra tư thế tránh đạn pháo tiêu chuẩn.

Quả đạn đầu tiên rơi xuống đất, rõ ràng là bắn quá gần, rơi vào “bãi mìn”, còn kích nổ một quả mìn thật.

Vương Trung đang ở góc nhìn từ trên cao, nhìn thấy nắp hộp dưa chuột muối chua trong bãi mìn giả bay đầy trời.

Hy vọng quả tiếp theo có thể bắn trúng! Không, quả tiếp theo nhất định phải trúng!

Quả thứ hai rơi xuống đất, xa hơn, rơi xuống rìa tâm nhìn của Vương Trung, nhưng so với quả đầu tiên thì tốt hơn nhiều, Vương Trung nhìn thấy rõ ràng ít nhất mười tên địch đã tắt 'highlight", không biết là chết hay là bị chấn động bất tỉnh. Tâm trạng của Vương Trung lúc này hệt như đang chơi game gacha, không ngừng lam bẩm trong lòng: "Trúng đi, trúng cho tai"

Quả thứ ba rơi xuống, vừa vặn ở giữa hai chiếc xe công trình.

Sóng xung kích của vụ nổ ngay lập tức lật tung hai chiếc xe.

Theo góc nhìn của Vương Trung, lấy điểm rơi làm trung tâm, lập tức có một mảng địch bị tắt "highlight".

Anh ta không khỏi nắm chặt tay, thầm hô: "Tốt!"

Còn một quả nữa, thêm một quả nữa! Trúng đi!

Nhưng sau đó, chuyện xấu hổ đã xảy ra.

Một silo cách điểm rơi của ba quả đầu tiên rất xa bỗng nhiên nổ tung, tường đá bị nổ nát vụn, lương thực chất đống bên trong silo như thủy triều tràn ra, tạo thành một mảng màu vàng trên cánh đồng xanh mướt.

Chuyện quái gì vậy? Sao lại rơi xuống nơi xa như vậy?

Muốn oanh tac silo thì cũng phải oanh tac cái silo gan khu vực pháo kích kia chứ, trên đó còn có tổ quan sát của quân địch, phá hủy tổ quan sát cũng được mài

Vương Trung còn đang khó hiểu vì sao quả đạn cuối cùng lại "lạc đường", Dmitri đã vội vàng báo cáo: "Khẩu pháo cuối

cùng hoặc là lắp sai thông số bắn, hoặc là giá pháo hoặc ống ngắm bị trục trặc.”

Vương Trung lập tức cầm lấy ống nghe vẫn luôn kẹp trên vai: “Trận địa BI Khẩu pháo bắn quả cuối cùng hoặc là lắp sai thông số bắn, hoặc là bị trục trặc! Nhanh chóng kiểm tral”

“Rõ,’ bên kia trả lời,‘Lập tức kiểm tral”

Một lát sau, bên kia trả lời: “Báo cáo tướng quân, thông số bắn không sai, có lẽ là pháo bị trục trặc, thợ rèn và thợ máy đang kiểm tral”

“Nhanh chóng khắc phục sự cố!” Vương Trung ngoài câu này ra cũng không còn mệnh lệnh gì khác.

Anh ta buông ống nghe xuống, tiếp tục quan sát quân địch.

Yegorov lắc đầu: “Khẩu pháo này hồi Chiến tranh Mùa Đông lúc nào cũng trục trặc, lúc mới tham chiến thậm chí phải bắn sáu đến bảy phát mới phá hủy được một lô cốt của quân Mannerheim.”

Vương Trung: “Ý anh là lần này chỉ có một khẩu bị trục trặc đã là tốt lắm rồi?”

“Ý tôi là Bộ Trang bị của Đế quốc quả thật đã làm việc rất hiệu quả, tỷ lệ trục trặc đã giảm đi rất nhiều.” Yegorov nhún vai.

Lúc này kẻ địch phát hiện pháo kích kết thúc, đứng dậy bắt đầu cấp cứu người bị thương, gom lại thiết bị cùng vũ khí bị nổ tan tác.

Vương Trung: “Bao tay súng máy của cậu ấy nổ súng, châm lửa cho kẻ địch!”

“Hiểu rõ!”

Yegorov xoay người đi hạ lệnh.

Một phút sau, hai khẩu súng máy hạng nặng bắt đầu bắn, đường vòng cung do đạn lửa tạo thành, rơi xuống trận địa kẻ địch như đi tiểu.

Loại khoảng cách bắn súng này, thật sự trúng mục tiêu hoàn toàn dựa vào tín ngưỡng, nhưng chỉ cần hỏa lực bắn đủ mạnh, luôn có thể "tiêu diệt" vài tên.

Thứ này quan trọng nhất là đả kích sĩ khí địch nhân có tính chất hủy diệt, cứ như vậy một cây roi Tử Thần ở trên đầu lúc ẩn lúc hiện, hỏi sao không hoảng hốt, căn bản không có cách nào làm việc thật tốt.

Không đợi Vương Trung vui vẻ, một chiếc xe tăng Panzer II của kẻ địch bắt đầu đánh trả, dùng pháo tự động trang bị bắn vào trong sân nhà máy phân bón.

Vì thế tình cảnh hai bên dùng đạn lửa "đấu súng" đã xuất hiện!

Nhưng người Prosen dùng pháo 20mm, hơn nữa cho dù Panzer II có mỏng đến đâu thì đó cũng là xe tăng! Súng máy hạng nặng Degtyaryov quả thật có thể bắn xuyên qua Panzer II, nhưng tay súng máy bên này căn bản không có phòng hộ, hiển nhiên dưới sự tấn công của pháo tự động 20mm càng thêm yếu ớt.

Nhưng mà, Yegorov không đặt súng máy ở trên đất trống, mà đặt ở trong nhà xưởng, xuyên qua cửa sổ bắn ra ngoài.

Hai bên đều bắn một cách ngẫu nhiên, đều không chính xác, cho nên pháo tự động của kẻ địch rất khó xuyên qua cửa sổ nhỏ như vậy bắn vào trong phòng.

Mà súng máy lại có thể tiếp tục sát thương địch nhân trên đất trống.

Đây chính là đường đạn bắn cầu vồng, cho dù kẻ địch nằm rạp trên mặt đất, cũng sẽ bị bắn trúng phần lưng.

Vương Trung nhìn thấy kẻ địch đã bị ép trốn vào trong bóng tối của xe bọc thép, thỉnh thoảng vẫn bị hạ gục một hai tên xui xẻo.

Đáng tiếc hiệu suất sát thương của súng máy quá thấp, nếu có loại pháo tự động như trên xe tăng Panzer II của kẻ địch thì tốt rồi.

Trong các loại game chiến tranh trên Trái đất, Vương Trung thích nhất là dùng pháo tự động bắn phá bộ binh của kẻ địch, pháo phòng không tự hành ZSU-23-4 Shilka, trong tay Vương Trung chính là cỗ máy xay bộ binh.

Đáng tiếc là cái "hack" này của Vương Trung không đủ mạnh, nếu như có loại hệ thống đó, triệu hồi pháo phòng không ZSU-23-4 Shilka từ trên trời xuống, thì có thể dùng pháo 23mm bốn nòng tàn sát bộ binh của kẻ địch…

Hả?

Vương Trung quay đầu hỏi Yegorov: "Pháo phòng không 72-K của trung đoàn phòng không, là pháo tự động 25mm đúng không?"

Tuy Vương Trung đã lái xe tải GAZ chở thứ này trong War Thunder, nhưng để chắc chắn vẫn hỏi một câu.

Yegorov: "Đúng vậy, làm sao vậy?"

"Nhanh, gọi điện thoại đến trung đoàn phòng không! Xin họ hai khẩu pháo phòng không 72-K, dùng xe tải kéo tới đây! Đạn dược cũng kéo 2000 viên tới!"

Trước đó sao lại không nghĩ tới chứ! Vương Trung nghĩ, kẻ địch có thể bắn thẳng bằng pháo phòng không, chúng ta tự nhiên cũng có th人l

20 phút sau, hai khẩu pháo phòng không 72-K mà trung đoàn pháo phòng không dự trữ làm phụ tùng bị kéo vào trong

nhà xưởng phân bón.

Sau bốn lần bắn thử, đạn pháo rơi vào giữa quân địch, vì vậy Vương Trung hạ lệnh: "Bắt đầu bắn!" Hai khẩu pháo phòng không bắn ra đạn lửa, liên tục rơi xuống đội hình kẻ địch.

Mặc dù chỉ là đạn nổ mạnh 25mm, nhưng hiệu suất sát thương cao hơn súng máy hạng nặng nhiều.

Tất cả xe tăng Panzer II của kẻ địch đều nã pháo, nhưng không làm gì được vách tường bê tông của nhà xưởng.

Yegorov chế nhạo: "Oa, chúng cố gắng thêm chút nữa là có thể nhìn thấy lớp thép đầu tiên của nhà xưởng đấy."

Mà bên quân Ant hoàn toàn không để ý tới mấy chiếc xe tăng kia, dồn toàn lực "thu hoạch" bộ binh của kẻ địch.

Cuối cùng, xe tải chở thuốc nổ phá vật cản của công binh phát nổ, biến thành một quả cầu lửa bốc lên.

Điều này giống như giọt nước tràn ly, quân Prosen bắt đầu thả khói, đồng thời rút lui về phía sau.

Tất cả xe bọc thép đều bắt đầu lùi lại, binh lính thì như thể đã chịu đựng đủ rồi, vội vã rút lui.

Dmitri hô lớn: "Dich thả khói mù rồi! Tôi không nhìn thấy chúng!"

Vương Trung: "Ke địch rút lui rồi. Tốt, ngừng bắn!"

Thật ra Vương Trung hoàn toàn có thể lợi dụng góc nhìn "hack" của mình, vốn không bị ảnh hưởng bởi khói mù, để tiếp tục chỉ huy pháo phòng không bắn phá, nhưng nếu khoảng cách xa hơn, phạm vi đạn pháo rơi xuống sẽ quá lớn, quá lãng phí.

Không biết tiếp tế của Loktev còn duy trì được bao lâu, cũng không biết mình còn phải ở đây cố thủ bao lâu, phải tiết kiệm đạn dược.

Theo mệnh lệnh, tiếng súng đều ngừng lại.

Ngay sau đó khắp nơi trong nhà máy phân bón, những người lính vừa bị pháo tự động của Panzer II ép phải nấp sau vật chắn đều ngẩng đầu lên.

"Kết thúc rồi sao?"

"Sao lại ngừng bắn?"

"Chúng thả khói mù là muốn tấn công à?"

"Không giống, khói mù xa như vậy, hơn nữa bãi mìn giả cũng chưa được gỡ bỏ, chắc là chúng chạy rồi?"

Các binh sĩ hỏi han lẫn nhau, không dám chắc chắn đã chiến thắng.

Vương Trung tho đầu ra từ cửa sổ, hét lớn ra ngoài: "Kẻ địch rút lui rồi! Chúng ta đã đẩy lùi đợt tấn công đầu tiên của chúng!"

Mọi người nhìn nhau.

Sau đó tiếng hoan hô vang lên như sấm dậy!

"Ural"

"Cũng chẳng có gì ghê gớm!"

Những người trẻ tuổi trong sở chỉ huy tiền phương cũng reo hò, trên mặt đều là vẻ vui mừng.

Vasili vẫn không quên nịnh hót: "Thắng lợi lại dễ dàng như vậy sao? Thiếu tướng thật là dụng binh như thần!" Vương Trung nhíu mày, quay sang nói với Yegorov: "Không thể để cho bộ đội nảy sinh tâm lý khinh địch! Lập tức làm công tác tư tưởng cho các chiến sĩ, về chiến lược phải khinh thường kẻ

địch, về chiến thuật phải coi trọng kẻ địch! Kẻ địch vừa rồi có thể lập tức dùng pháo tự động trên xe tăng bắn trả chúng ta, rõ ràng là được huấn luyện bài bản!"

Đang nói thì Popov bước vào, thở dài: "Sao cậu lại cướp việc của tôi thế?"

Vương Trung: "Sao ông lại đến sở chỉ huy thế này?"

"Vừa nãy có một đoàn tàu đến ga, trên đó có các cha xứ được điều động cho chúng ta, nên tôi đến đón họ. Theo quy định, mỗi đại đội đều phải có một cha xứ, chúng ta vẫn luôn làm trái quy định." Popov nhún vai,'Các cha xứ đã đến các đại đội rồi, tôi đến xem có gì cần giúp đỡ không."

Vương Trung: "Ông mau chóng liên hệ với giáo hội, xin họ cử các thầy tu có năng lực đến đây, còn cả Thần Tiễn nữa! Vừa rồi tôi suýt chút nữa đã dùng pháo 76mm bắn xe tăng Panzer II của kẻ địch ở khoảng cách xa như vậy. Nhưng cuối cùng vẫn không muốn để lộ vị trí pháo, nên không bắn."

Popov lắc đầu: "Giáo hội đã phản hồi rồi, nói là các Xạ Thủ Thần Tiễn đã chịu tổn thất nặng nề trong hơn mười ngày chiến đấu vừa qua, hiện tại đang cho các học viên năm cuối của tu viện tốt nghiệp sớm để bổ sung cho tiền tuyến, nhưng họ cần được huấn luyện quân sự."

Vương Trung chép miệng: "Thôi vậy, không cần nữa, cứ dùng trang bị và nhân lực hiện có mà đánh." Chuong 17: Bong Hoa Da Chien

Sau đó, sự yên tĩnh kéo dài đến bảy giờ tối, lúc trời bắt đầu tối, thay tu Peter lại nghe thấy tiếng máy bay trinh sát của địch.

Năm phút sau, mọi người trong sở chỉ huy nhìn thấy chiếc máy bay trinh sát bốc khói đen lao xuống đất.

“Thân Tiễn thật sự rất hiệu quả khi đối phó với các mục tiêu bay thấp.” Vương Trung thán phục.

Popov: “Đúng vậy, tiếc là không có tác dụng gì với máy bay bay cao.”

Vương Trung: “Ke địch muốn dựa vào trinh sát trên không để phát hiện trận địa pháo binh được ngụy trang kỹ lưỡng của chúng ta là rất khó.”

Anh có thể nói như vậy là bởi vì, thứ nhất, trước khi xuyên không anh đã xem ảnh chụp từ máy bay trinh sát trên không của Đức Quốc Xã trong các tài liệu lịch sử, thứ hai là anh đã tự mình xác nhận lớp ngụy trang của trận địa pháo binh bằng góc nhìn từ trên cao.

Ở trên không, muốn dùng mắt thường để tìm ra những trận địa pháo binh này là vô cùng khó khăn.

Popov: “Hy vọng là vậy.”

Vương Trung nhìn Popov đột nhiên nảy ra một suy đoán, bèn hỏi: “Ông cứ nấn ná ở sở chỉ huy, có phải là không muốn giúp Pavlov xử lý đống tài liệu cao như núi kia không?”

Popov nghiêm túc nói: “Lam sao có thể! Tôi tuyệt đối sẽ không trốn tránh trách nhiệm! Nhưng rất nhiều tài liệu không cần tôi, với tư cách là Giám mục của tập đoàn quân, ký tên.”

Vương Trung đang định nói gì đó với Popov thì Vasili, người đang ngồi bên cạnh máy điện thoại, bỗng nhiên lật giở điên cuồng cuốn sổ ghi chép thu được.

Sự chú ý của mọi người lập tức đổ dồn vào anh.

Sau một hồi tìm kiếm, Vasili báo cáo: “Trung đoàn súng trường cơ giới số 223 của địch đóng quân tại làng Kalashnoye tối nay!”

Vương Trung lập tức tìm thấy ngôi làng này trên bản đồ: "Nơi này, chúng ta đã cho người đi trinh sát rồi, là một ngôi làng lớn với gần 100 ngôi nhà, dân làng đều đã chạy trốn hết.

"Theo như thông tin thu thập được từ những ngôi làng khác, khoảng chín giờ tối nay trời sẽ lặng gió, rất thích hợp để pháo kích."

Yegorov nhấc điện thoại, nhưng không lập tức yêu cầu tổng đài kết nối với trận địa pháo binh mà hỏi Vương Trung: "Bắn bao nhiêu đạn?"

Vương Trung: "Mỗi khẩu pháo 3 quả là được rồi. 24 quả là đủ cho bọn chúng một phen hú vía rồi. Chưa biết khi nào mới được bổ sung đạn pháo 203mm, nên tiết kiệm một chút."

Yegorov lúc này mới nói với tổng đài: 'Kết nối với trận địa pháo binh."

Trung đoàn súng trường cơ giới số 223 tiến vào làng Kalashnoye, cách Loktev khoảng mười cây số về phía tây nam.

Theo báo cáo trinh sát đường không mới nhất, lực lượng của quân Ant gần nhất là một trung đoàn đóng tại làng Nizhnyaya, cách đó không xa về phía đông bắc. Trinh sát đường không đã phát hiện ra hệ thống công sự phòng ngự của trung đoàn này.

Dự kiến ngày mai, trung đoàn súng trường cơ giới số 223 sẽ tấn công làng Nizhnyaya, một khi chiếm được ngôi làng này, quân địch sẽ có thể uy hiếp Loktev từ phía sau.

150 xe bọc thép chở quân bán bánh xích thuộc biên chế của trung đoàn số 223 đã lấp đầy làng Kalashnoye, đến nỗi đại đội súng cối tự hành được biên chế cho trung đoàn chỉ có thể đóng quân tại sân đập lúa ở đầu làng.

Trên sân đập lúa còn có rất nhiều xe tải của đội hậu cần - trung đoàn số 223 là đơn vị bộ binh cơ giới thuộc sư đoàn thiết giáp, nên không có nhiều ngựa.

Tám chiếc xe tăng Panzer IV được tăng cường cho trung đoàn số 223 dàn hàng ngang ở phía đông bắc ngôi làng, các kíp lái xe tăng đang kiểm tra và bảo dưỡng hệ thống truyền động.

Trong khi đó, sau khi kết thúc công việc bảo dưỡng súng ống, lính bộ binh đang quây quần bên đống lửa, chia nhau đồ hộp và xúc xích tịch thu được.

Không biết ai đó đã đặt một chiếc radio lên thùng xăng bên đường, bài hát "Lili Marleen" - bài hát nổi tiếng nhất nước Prosen hiện nay - đang được phát trên sóng của đài phát thanh quân đội Prosen.

Bầu không khí trong đêm nay dường như chẳng khác gì so với 13 đêm trước đó, kể từ khi trung đoàn số 223 tiến vào lãnh thổ của Đế quốc Ant.

Đột nhiên, tiếng rít xé gió của đạn pháo vang lên từ trên bầu trời.

Những người lính Prosen thuộc trung đoàn này đều là lính kỳ cựu, vừa nghe thấy tiếng rít của đạn pháo là có thể phán đoán được vị trí rơi của chúng, họ lập tức ném bát súp và hộp cơm quân dụng xuống, chui vào bất cứ chỗ nào có thể che chắn.

Quả đạn pháo đầu tiên rơi xuống, đánh trúng nhà thờ ở trung tâm ngôi làng, khiến tháp chuông của nhà thờ đổ sụp từ phần chân.

Ngay sau đó, đạn pháo liên tiếp rơi xuống, phá hủy nhà cửa, thổi bay xe cộ, lật tung xe bọc thép chở quân trên đường.

Sau khi loạt đạn pháo đầu tiên kết thúc, cả ngôi làng chìm trong biển lửa và tiếng rên la của những người bị thương.

Những người lính Prosen may mắn sống sót run ray ngẩng đầu lên, nhưng không ai dám rời khỏi chỗ ẩn nấp.

Khoảng 30 giây sau, loạt đạn pháo thứ hai lại ập đến từ trên trời.

Một chiếc xe tải phát nổ, thùng nhiên liệu trên xe phát nổ thành một quả cầu lửa màu cam khổng lồ, từ từ bay lên bầu trời, biến màn đêm thành ban ngày.

Chiếc nồi lớn mà các đầu bếp dùng để nấu súp bị lật úp, súp nóng hổi đổ xuống người những người lính xấu số gần đó, khiến họ phải gào thét trong đau đớn.

Sau loạt pháo kích thứ hai, không một người lính Prosen nào dám ngẩng đầu lên nữa, tất cả đều đang run rẩy chờ đợi loạt đạn tiếp theo.

Có người lặng lẽ câu nguyện, thật kỳ lạ là lúc này không ai nhắc đến "hẹn gặp ở Valhalla" - câu nói thường thấy của những người lính Prosen trong các khẩu hiệu tuyên truyền, khi phải đối mặt với cái chết.

Loạt pháo kích thứ ba ập đến.

Nhà thờ cuối cùng cũng sụp đổ hoàn toàn, các sĩ quan cấp cao và sĩ quan tham mưu của trung đoàn nháo nhác chạy ra ngoài.

Một con bò của dân làng không kịp dắt đi, toàn thân bốc cháy, chạy tán loạn trên đường, giẫm đạp lên vài người lính xấu số đang nằm trên đường.

Sau khi loạt pháo kích thứ ba kết thúc, cả ngôi làng chỉ còn lại tiếng rên la và tiếng lửa cháy rừng rực.

Khoảng một phút sau, trung đoàn trưởng của trung đoàn số 223 mới run rẩy bò dậy, nhìn nhà thờ đổ nát phía sau, rồi lại nhìn những chiếc xe bọc thép chở quân đang bốc cháy và xác người la liệt trên đường phố, lông mày nhíu chặt lại.

“Nhanh chóng thống kê thương vong! Nhanh lên! Và thông báo ngay cho Sư đoàn, chúng ta vừa mới báo cáo vị trí, đã bị pháo kích chính xác, chắc chắn là mật mã vô tuyến của chúng ta đã bị lộ! Phải thay đổi mật mã ngay lập tức!”

Thông thường, mật mã vô tuyến của quân đội Prosen được thay đổi ba ngày một lần - việc thay đổi này rất rắc rối, vì cần phải cử người mang mật mã mới đến từng đơn vị.

“Rõ!” Một sĩ quan tham mưu đáp.

Trung đoàn trưởng nhìn ngôi làng tan hoang, hét lớn: “Nhanh chóng cứu chữa những người bị thương! Dập lửa!”

Vương Trung nhìn đồng hồ: “Đã đến lúc đạn pháo rơi xuống rồi, không biết hiệu quả như thế nào.”

Làng Kalashnoye cách Loktev khoảng mười cây số, cho dù có “hack” thì Vương Trung cũng không thể nhìn thấy kết quả của cuộc pháo kích.

Yegorov an ủi: “Yên tâm đi, đó là pháo hạng nặng 203mm, trung đoàn đó chắc chắn đã bị thiệt hại nặng nề, có thể hành động được hay không vào ngày mai còn chưa biết được.”

“Hy vọng là vậy.’

Vừa dứt lời, Vasili đã hô lên: “Bọn chúng liên lạc bằng văn bản rõ! “Trung đoàn vừa mới báo cáo vị trí, đã bị pháo kích chính xác, chắc chắn là mật mã vô tuyến đã bị lộ, đề nghị thay đổi mật mã ngay lập tức. Tướng quân, chúng ta đã thành công!”

“Tuyệt vời!” Vương Trung siết chặt nắm đấm tay phải, phấn khích như một thiếu niên.

Yegorov: “Như vậy là lực lượng bộ binh được phối thuộc cho sư đoàn thiết giáp của địch đã bị thiệt hại nặng nề, áp lực cho chúng ta trong cuộc chiến đô thị ngày mai sẽ giảm đi đáng kể”

“Đó là chuyện của ngày mai.” Popov nói,‘Trận đánh hôm nay coi như kết thúc rồi, hãy để cho các chiến sĩ, trừ lính gác, tranh thủ nghỉ ngơi.”

Vasili: “Còn phải lau chùi súng ống nữa!”

Yegorov liếc nhìn anh, gật đầu: “Đúng vậy, còn phải lau chùi súng ống.”

Lúc này, Vương Trung bỗng nhiên cảm thấy đói bụng, trước đó do quá tập trung nên anh không để ý đến.

Như đoán được Vương Trung đang đói, tiếng của các bà, các chị trong đội nấu ăn vang lên từ bên ngoài: “Các chàng trai! Cơm đến rồi đây!”

“Đi thôi, ăn cơm nào!” Vương Trung hào hứng nói. Sau bữa tối, Vương Trung dẫn theo người lính canh Grigory đi dạo quanh trận địa để tiêu cơm, đồng thời cũng thực hiện nhiệm vụ kiểm tra của người chỉ huy.

Sau khi đi kiểm tra một vòng, Vương Trung đi ngang qua nhà xưởng nơi bố trí pháo phòng không 72-K và súng máy hạng nặng, anh dừng lại trước bức tường phía tây nam của nhà xưởng, nhìn những vết đạn dày đặc trên đó.

Chỉ cần nhìn những vết đạn này cũng đủ để hình dung ra cuộc đấu súng ác liệt vào buổi chiều.

Vương Trung tiếp tục đi dọc theo bức tường, khi đến góc tường, anh nhìn thấy một đám thanh niên đang túm tụm ở góc

nhà xưởng phía trước, như thể đang xem gì đó rất thú vị.

Grigory bước lên một bước, định báo cáo với đám thanh niên rằng chỉ huy đến, nhưng bị Vương Trung ngăn lại.

Sau đó, Vương Trung rón rén bước đến phía sau đám thanh niên, cùng họ nhìn về phía trước.

Trong bóng đêm, một chàng trai trẻ đang cầm một chiếc lọ thủy tinh, dưới ánh sao, có thể thấy rõ trong lọ là những bông hoa baby trắng muet.

Chàng trai đưa lọ hoa cho cô gái trước mặt: "Natalia, anh hái được chúng ở gần đây, chúng cũng xinh đẹp như em vậy!"

Vương Trung nhớ ra, chàng trai này tên là Aleksei, cũng giống như anh, là lính mới, cậu ta thích Natalia của đội giặt giũ dã chiến.

Không ngờ lại mang chuyện yêu đương ra đến tận tiên tuyến! Phải phê bình thôi!

Nghĩ vậy, Vương Trung tiến lại gần hơn một chút.

Chương 52: Tự Mình Chỉ Huy Đội Xe 2

Chương 18: Mới là thiếu tướng mà đã lên mặt

Chương 18: Mới là thiếu tướng mà đã lên mặt

Aleksei hoàn toàn không nhận ra ánh mắt của mọi người, cậu ta chỉ chăm chú nhìn cô gái.

Natalia tháo khăn trùm đầu xuống, mái tóc xõa ra dưới ánh trăng, cô cũng nhìn chàng trai với ánh mắt trìu mến.

Cô nhận lấy lọ hoa baby, rồi ngã vào lòng chàng trai, hai người trao nhau nụ hôn nồng nàn.

Vương Trung đứng bên cạnh há hốc mồm vì kinh ngạc, sao lại trực tiếp như vậy? Không phải là thiếu mất vài bước gì đó sao?

Anh huých khuỷu tay vào người lính đứng trước mặt: "Hai người này yêu nhau từ trước à?"

"Không, hôm qua Alyosha mới để ý đến cô ấy, tối qua đã lén đi hái hoa, định ban ngày sẽ hành động, nhưng không ngờ quân địch lại tấn công." Người lính trả lời mà không thèm quay đầu lại.

Vương Trung kinh ngạc, đây là buổi hẹn hò đầu tiên của họ sao?

Buổi hẹn hò đầu tiên đã làm chuyện này rồi sao?

Vừa kinh ngạc, Vương Trung bỗng nhiên nghĩ đến một điều, lại huých khuỷu tay vào người lính phía trước: "Không

phải Natalia là người của đội giặt giũ sao? Sao cô ấy lại xuất hiện ở trận địa tiền phương?”

Nếu là các cô, các chị của đội nấu ăn thì không có gì lạ, vì họ phải gánh nồi súp lên đây. Còn đội giặt giũ thì lên đây làm gì? Chẳng lẽ trận đánh còn chưa kết thúc mà lính tráng đã thay quần áo rồi sao?

Người lính giải thích: “Cô ấy cũng thích Alyosha mà, có gì kỳ lạ đâu?”

Lúc này, hai người đang ôm hôn nhau bắt đầu làm chuyện khó nói, Vương Trung càng kinh ngạc hơn, anh tiếp tục huých vào người lính phía trước: “Nhanh như vậy sao? Như vậy là không đúng đâu!”

Hỏi xong, Vương Trung nhớ ra, hình như phương Tây cũng nhanh như vậy, ví dụ như Titanic, hai người cũng vừa nhìn trúng mắt nhau, vẽ một bức tranh sau đó đi ra ga-ra.

Trong màn sương mù mông lung trong xe hơi, đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay vào cửa sổ.

Lần đầu tiên xem đoạn này, Vương Trung còn quá nhỏ, lúc ấy liền nghĩ đến The Shining, hình ảnh cái rìu bổ cửa hiện lên, thế là òa khóc.

Vương Trung đã hiểu chuyện, nhưng người trước mặt hắn thì không: “Sao anh ngạc nhiên như vậy, đây chẳng phải giống như buổi tiệc tối của nghi thức trưởng thành trong thôn sao, vừa nhìn đã nhắm ngay vào đống rơm ra ——ta đi! Tướng quân các hại”

Tên tân binh lập tức đứng nghiêm chào, nhanh thật!

Vương Trung đứng quá gần, bị đầu tên tân binh đột nhiên đứng thẳng dí vào cằm, kêu ‘Á” một tiếng.

Trong nháy mắt khi hắn đứng thẳng, người đứng phía sau hắn cũng bị đẩy bật ra, cũng kinh hãi kêu lên: "Ê? Alyosha, đừng có đột nhiên đứng dậy chứ!"

Vương Trung đang ôm cằm, nghe được giọng nói này liên nghi hoặc, quay đầu lại nhìn phát hiện Lyudmila che ngực, rõ ràng vừa bị va phải rất đau.

"Alyosha?" Sau lưng Vương Trung truyền đến một tiếng thét kinh hãi, hẳn là cô gái của đội giặt quần áo.

Ý thức được tình huống có thể sẽ bị hiểu lầm, vị thiếu tướng hô to: "Cô gái kia cũng tên là Alyosha, chúng tôi không phải một người!" Lyudmila nghiêng đầu: "Tôi biết, tôi thấy cô ấy gọi cậu con trai là Alyosha."

Lúc này đám tân binh mới ngạc nhiên kịp phản ứng, nhao nhao nghiêm trang chào: "thiếu tướng các hại! Chào buổi tối al"

Vương Trung phất phất tay đáp lễ, tiếp tục nhìn Lyudmila: "Sao cô lại chạy đến tiền tuyến? Cô nên ở cùng đội Thần Tiễn chứ!"

Lyudmila bĩu môi: "Phó chỉ huy Yetsemenko nói, buổi tối sẽ không có trinh sát, tôi có thể nghỉ ngơi một chút, sau đó tôi mới đến! Trên đường đến đây tôi còn đi chăm sóc ngựa cho anh đấy!"

Vương Trung: "Ồ, Bucephalus vẫn ổn chứ?"

"Cũng được… Anh chỉ quan tâm ngựa, không quan tâm đến tôi một chút sao?"

Vương Trung: "Cô vẫn ổn chứ?"

"Ừm, máy bay địch ném bom cách chúng ta rất xa, nên vẫn ổn." Lyudmila nhìn hai người đang lúng túng kia, hỏi,/'Anh… Rảnh rỗi như vậy sao? Đi xem người ta hẹn hò?"

Vương Trung nghiêm túc trả lời: “Tôi đang đi tuần tra, không tin cô hỏi trung sĩ Grigory! Trung sĩ… Hả?”

Trung sĩ đã không thấy đâu.

Không chỉ trung sĩ, các học viên quân sự vừa rồi còn đứng chào Vương Trung cũng không thấy, tốc độ ẩn nấp này đúng là quân nhân chuyên nghiệp.

Ngay cả hai người hẹn hò cũng nắm tay nhau, chạy như bay vào bóng tối.

Trong nháy mắt không còn ai trong tâm mắt.

Vương Trung: “Trung sĩ! Nhiệm vụ của anh là bảo vệ tôi!”

Không biết từ nơi nào truyền đến một tiếng đáp lại: “Yên tâm, tôi ở đây.”

Được lắm, tôi thành khỉ bị vây xem rồi.

Hắn nhìn Lyudmila, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tôi thật sự đang đi tuần tra! Chỉ là trên đường đi thấy bọn họ đang đứng xem.”

“Sau đó anh gia nhập cùng xem?” Lyudmila tiếp lời.

“Là chỉ huy, phải hiểu rõ đời sống của binh sĩt”

“Vậy còn đời sống của anh?” Lyudmila hỏi.

Vương Trung không kịp phản ứng: “Hả?”

Lyudmila tiếp tục nói: “Trước kia Alyosha, anh cần đến bảy, tám người hầu chăm sóc, ngay cả giày da cũng không tự lau.”

Vương Trung nhíu mày: “Trước kia tôi vô dụng như vậy sao?”

Lyudmila nhún vai: “Hiện tại tuy anh vẫn không lau giày da, nhưng những việc khác đều tự làm.”

Vương Trung cúi đầu nhìn đôi giày quân đội bẩn thỉu của mình.

Hắn chợt nhớ, hình như ở quân đội nước ngoài, lau giày da cũng giống như xếp chăn vuông vức trong quân đội mình.

Mà Vương Trung đừng nói là lau giày da, trước khi xuyên qua, phần lớn thời gian hắn đều không đi giày da, tốt nghiệp đại học chỉ khi đi phỏng vấn mới đi, khi đi làm đều là giày thể thao. Bây giờ Vương Trung thầm nghĩ, may mà mình xuyên vào người vô dụng như vậy, không biết lau giày da cũng không bị nghi ngờ.

Lúc này Lyudmila nhìn lên bầu trời: "Không biết Misha họ có còn sống không."

Hả? Misha? Ai vậy?

Vương Trung đoán có thể là người quen, nên cố gắng làm ra vẻ thân thiết: "Ho nhất định sẽ…"

"Anh lại không biết tôi đang nói ai! Anh chưa bao giờ nhớ tên người hầu, phải không?"

À, vậy à.

May mà mình xuyên vào kẻ không tim không phổi.

Vương Trung bèn hỏi: "Vậy cô đang nói ai?"

"Misha, hầu gái của anh, còn ông Meneleev, quản gia của anh. Họ đều ở lại Rogneda."

"À, ồ, họ." Vương Trung cố gắng muốn nói gì đó, nhưng sau khi chứng kiến sự tàn bạo của quân đội Prosen, hắn không thể thốt ra những lời như "Họ nhất định không sao".

Lyudmila nhìn Vương Trung: "Sau khi đến Loktev, cuối cùng tôi cũng tìm được cách viết thư về nhà, báo cho họ biết

chúng ta đều còn sống, anh còn trở thành Bạch mã tướng quân. Nhưng đến giờ vẫn chưa thấy hồi âm.

“Mà tình hình hiện nay, không có hồi âm cũng là chuyện bình thường.”

Vương Trung: “Yên tâm, Thái tử biết tình hình của chúng ta, còn gửi cho chúng ta pháo B4, ngài ấy nhất định sẽ chăm sóc người nhà của chúng ta.”

Lyudmila mỉm cười: “Ngài ấy? Tuy rằng bất kính, nhưng tôi nghĩ ngài ấy không tinh tế đến mức đó. Tôi lại cảm thấy hiện tại chắc chắn ngài ấy đang lấy công lao của anh thành công lao của mình, đi khắp nơi khoe khoang.

“Gửi pháo đến đây, cũng là muốn anh lập thêm chiến công.”

Phải, là như vậy sao?

Hình tượng của Thái tử bỗng chốc sụp đổi

Lúc này, Vương Trung đột nhiên nhớ đến vấn đề vẫn luôn khiến hắn băn khoăn: “Ret cuộc Lyudmila là gì của tôi?”

Từ họ và tên đệm có thể loại trừ khả năng là anh em.

Mà cô ấy lại thân thiết với mình như vậy, còn có thể thay mình báo bình an cho gia đình —— vậy chỉ có thể là vợ chưa cưới.

Có vợ chưa cưới xinh đẹp như vậy cũng thích thật, đặc biệt là mái tóc bạc của Lyudmila, còn có bộ ngực này nữa, hoàn toàn là gu của Vương Trung.

Tuy rằng trong đầu có một giọng nói vang lên “Bây giờ không phải lúc nghĩ đến chuyện này”, nhưng Vương Trung vẫn không nhịn được muốn xác nhận xem, rốt cuộc Lyudmila có phải là vợ chưa cưới của mình hay không.

Lúc này Lyudmila nói: “Đi dạo với tôi một lúc đi. Dù sao tôi cũng đã đến đây rồi.”

“Ừm”” Vương Trung gật đầu, làm động tác mời,‘Đi bên này, tôi đã kiểm tra xong các vị trí phía sau rồi, đi dạo với cô một chút có thể tranh thủ kiểm tra các vị trí khác.” Lyudmila: “Trước kia anh đâu có chu đáo như vậy.”

“Bây giờ tôi đã có ý thức của một người chỉ huy.”

Lyudmila chỉ mỉm cười.

Sau đó cô tự nhiên khoác tay Vương Trung, không chút ngại ngùng để cánh tay mình tiếp xúc thân mật với cánh tay Vương Trung.

Đã thân mật đến mức này, chắc chắn là vợ chưa cưới rồi nhỉ?

Vương Trung vừa nghĩ như vậy, Lyudmila liền nói: “Bố anh đã nói, tháng mười năm nay sẽ đến nhà tôi cầu hôn, bây giờ chiến tranh bắt đầu rồi, cũng không biết còn thực hiện được hay không.”

Ra là vợ sắp cưới.

Chờ đã, thế giới này mình còn có bố nữa sao? Xong rồi, chuyện gọi người xa lạ là bố, không gọi được…

Lyudmila: “Mẹ tôi luôn chê anh, nói cho dù là hôn nhân chính trị cũng có thể có lựa chọn tốt hơn. Hiện tại chắc bà ấy không còn ý kiến gì nữa.”

Lúc này, Vương Trung đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, Lyudmila xinh đẹp như vậy, lại là quý tộc, chắc chắn có rất nhiều người theo đuổi, sao cô ấy lại thích tên kia chứ?

Thế là Vương Trung hỏi: “Vậy còn cô, cô thấy tôi thế nào?”

“Tôi… Thật ra tôi luôn coi anh như em trai, dù sao từ nhỏ tôi đã luôn phải dọn dẹp bãi chiến trường cho anh, lâu rồi thành quen. Hơn nữa nhà anh trừ anh ra, mọi người đều rất tốt.”

Lyudmila nhìn xuống đất.

“Nhưng mà, sau khi chiến tranh bùng nổ… Anh đã thay đổi… Trở nên giống như những vị anh hùng trong truyền thuyết, còn thích cưỡi bạch mã… Tôi…”

Vì mặt đã đỏ bừng, Lyudmila bèn tựa vào cánh tay Vương Trung, dùng cách này để che giấu ánh mắt của hắn.

Đáng tiếc là Vương Trung có góc nhìn từ trên xuống, có thể điều chỉnh góc độ để nhìn thấy khuôn mặt cô gái!

Ý là sao đây? Hành động anh hùng của mình, đã khiến cô gái rung động sao? Cô ấy thích mình bây giờ, chứ không phải tên vô dụng trước kia?

Lúc này, Vương Trung nghĩ đến hành động “không nên cho trẻ xem’ của “hai vị kia” vừa nãy.

Hình như bây giờ mình ôm cô ấy, hôn lên môi cô ấy cũng không thành vấn đề? Đây là phong tục tập quán của người ta mài

Cơ thể Vương Trung bắt đầu thôi thúc: “Lên đi!”

Lúc này, điều duy nhất cản trở Vương Trung chính là sự dè dặt của một người đàn ông Trung Quốc, chỉ cần từ bỏ sự dè dặt này…

Lúc này, một ý nghĩ khác lóe lên trong đầu Vương Trung.

Nếu như mình chết thì sao?

Tuy rằng đến bây giờ vẫn sống sót sau rất nhiều lần thập tử nhất sinh, nhưng —— sự thật là mình vẫn luôn nhảy múa trên

lưỡi dao.

Một bài hát cũ vang lên bên tai Vương Trung: Có lẽ anh ra đi, sẽ không trở về nữa…

Em có hiểu, em có hiểu không?

Có lẽ anh ngã xuống, sẽ không đứng lên nữa…

Liệu em có còn chờ đợi?…

Lúc này, tất cả những ý niệm trần tục, dục vọng thấp hèn đều tan biến, trong đầu Vương Trung chỉ còn lại một niềm tin kiên định.

Không thể để người con gái yêu mình phải chờ đợi trong vô vọng.

Không thể để con cái sinh ra trong địa ngục trần gian này.

Cho đến một ngày, tiêu diệt hết lũ giặc tàn ác, cho đến khi khói bếp lại lượn lờ bay lên trên quê hương, cho đến khi các thiên thần có thể yên giấc ngàn thu.

Đến lúc đó, hắn mới có thể đường đường chính chính ôm lấy cô gái, cùng cô ấy xây dựng tương lai.

Vì vậy, Vương Trung kìm nén xúc động.

“Lyudmila’”, hắn nói,‘Tôi sẽ nhanh chóng đánh bại kẻ thù, đánh bại đế chế Prosen, sau đó sẽ chính thức cho cô câu trả lời.”

Lyudmila mỉm cười: “Anh nói như thể mình là thống soái quyết định thắng bại của cả cuộc chiến vậy. Quả nhiên anh vẫn là anh, mới là thiếu tướng mà đã lên mặt rồi.”

Nói xong cô gái đấm mạnh vào vai Vương Trung vài cái. Chương 19: “Nhờ vào anh đấy!”

Sáng sớm ngày 6 tháng 7 năm 914.

Vương Trung bật dậy khỏi chiếc giường dã chiến đơn sơ, nhìn thấy Yegorov đang ngồi trên giường bên cạnh lau giày.

Yegorov: "Tối hôm qua sao anh lại ve sở chỉ huy? Bọn tôi đều nghĩ anh nhất định sẽ tìm một chiếc xe nào đó để qua đêm."

Vương Trung: "Cô ấy không tiện."

"Không tiện thì sao cô ấy lại chạy đến tìm anh?" Yegorov hỏi ngược lại,'Không, cô ấy đến là để ngủ với anh. Không tin anh cứ bảo B4 bắn một phát, tiếng pháo vừa vang lên là có thể thấy một Alyosha khác chạy ra từ xó xỉnh nào đó."

Vương Trung lắc đầu, người phương Tây thoáng thật đấy!

Yegorov đợi vài giây không thấy trả lời, ngẩng lên nhìn Vương Trung, hỏi lại: "Ret cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao không cho cô ấy toai nguyện?"

Vương Trung chỉ đành nói thật.

Yegorov kinh ngạc, tay đang lau giày cũng dừng lại: "Cái này… Nếu chiến tranh kéo dài ba, năm năm, anh định nhịn ba, năm năm không gần gũi phụ nữ sao? Không sợ chịu không nổi sao? À, hiểu rồi, tìm gái làng chơi đúng không?"

Vương Trung cạn lời, sao lại nghĩ sang chuyện đó chứ.

"Đây là thể hiện chí hướng của tôi!" Hắn muốn ngâm nga vài bài thơ Đường Tống cho Yegorov nghe, thể hiện khí phách "chưa phá xong Lâu Lan quyết không về" của mình, nhưng đột nhiên phát hiện ra mình không thể nào dịch được những bài thơ trong đầu ra tiếng Ant.

Hỏng rồi, không thể khoe khoang bằng thơ phú được.

Đúng lúc này, Popov trở mình.

Ba người bọn họ đều ngủ trên giường dã chiến trong căn phòng lớn bên cạnh sở chỉ huy, mỗi chiếc giường cách nhau ba mét.

Popov nhìn Vương Trung với ánh mắt nghi ngờ: "Aleksei Konstantinovich, đây không giống như là điều anh sẽ làm. Tuy rằng tôi quả thật nghe nói anh vẫn chưa động vào Lyudmila Vasilyevna, nhưng anh nổi tiếng là người không kiềm chế được mà."

Nói xong Popov nhìn xuống đũng quần của Vương Trung: "Chẳng lẽ… Bị thương?"

Vương Trung: "Đây là lời một giáo sĩ nên nói sao?"

Popov: "Tôi là phái thế tục, anh quên rồi à?"

Thế tục đến mức này sao? Tôi thấy anh là "tay đua" thì có! Tốc độ cao thật đấy!

Vương Trung quyết định không dây dưa vấn đề này nữa, nếu cứ tiếp tục, nói không chừng Popov sẽ cho rằng hắn bị nhập - mặc dù trên thực tế đúng là bị nhập thật.

Hắn nhìn Yegorov: "Tôi cảm thấy hôm nay địch nhất định sẽ nghĩ cách gáy mìn, chúng sẽ dùng khói để che khuất tâm nhìn, yểm hộ cho việc gỡ mìn."

"Chắc chắn rồi." Yegorov bôi một lớp xi mới lên giày da, sau đó cẩn thận dùng khăn lau đều lớp xi;Trước khi chiến đấu tôi đã nghe nói Prosen rất thích dùng khói, không ngờ chúng lại thích dùng khói đến vậy."

Người Prosen hễ cứ tấn công là khói mù nghỉ ngút, vận dụng khói mù đến mức xuất quỷ nhập thần.

Yegorov nói tiếp: "So với chúng thì chúng ta lại rất xem nhẹ việc sử dụng khói, bộ binh tuyến đầu thậm chí còn không được trang bị lựu đạn khói, phải đi thu của Prosen."

Vương Trung: “Chúng ta cần phải đi “xin” Prosen nhiều thứ lắm, ví dụ như bộ đàm! Tại sao số lượng radio lại ít như vậy?”

“Bởi vì các vị nguyên soái vẫn thích dùng liên lạc viên.” Yegorov nhún vai.

Vương Trung lắc đầu, đứng dậy để giãn gân cốt sau một đêm ngủ trên chiếc giường cứng như đá. Kết quả hắn vô tình động vào vết thương trên vai, đau đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Đã gần hai tuần rồi, chỉ là vết thương do súng bắn mà sao mãi không khỏi!

Yegorov chẳng quan tâm Vương Trung có đau hay không, hắn hỏi: “Anh không lau giày à? Không muốn lau?”

Vương Trung thầm nghĩ tôi không muốn lau sao? Là tôi không biết lau! Hắn chưa từng thấy ai lau giày bao giờ. Ngay cả “lợn chạy” là gì hắn còn không biết, nói gì đến lau giày!

Hắn chỉ đành lái sang chuyện khác: “Hôm nay chúng ta phải nghĩ cách ngăn chặn địch gỡ mìn trong màn khói, mọi người có ý kiến gì không?”

Yegorov nhìn Vương Trung: “Anh là Bạch mã tướng quân, tôi chỉ là một đoàn trưởng quèn, anh nên là người nói cho tôi biết phải làm thế nào chứ!”

Vương Trung: “Phát huy dân chủ trong quân đội chứ! Cùng nhau đóng góp ý kiến, anh hiểu không?”

Yegorov: “Vậy anh đi hỏi Vasili ấy, cậu ta lúc nào cũng có nhiều ý tưởng quái dị, anh trọng dụng cậu ta chẳng phải là vì điều này sao?”

Vương Trung im lặng, vì hắn đã bắt đầu nghĩ cách.

Vì hắn không hề được đào tạo bài bản ve quân sự, nên chỉ có thể dựa vào game.

Cách đối phó với khói trong game rất đơn giản, đó là dùng pháo hạng nặng bắn phá mặt đất.

Khi chơi Company of Heroes, mỗi khi thấy địch thả khói, chỉ cần cho một loạt pháo phản lực BM-21 "Grad" dội xuống là xong, thường có thể ngăn chặn hiệu quả đợt tấn công của địch, thậm chí tiêu diệt rất nhiều quân địch.

Tham khảo cách làm trong game ——

Vương Trung hỏi Yegorov: "Anh thấy chúng ta dùng pháo 76 bắn loạn xạ vào vị trí địch thì sao? Tọa độ các vị trí bắn đã được xác định từ ngày bố phòng, có thể đảm bảo bắn trúng xe tăng địch ở mọi khoảng cách.

"Sau khi thay sang đạn nổ, đường đạn sẽ cong hơn đạn xuyên giáp, pháo thủ giàu kinh nghiệm hoàn toàn có thể dựa vào kinh nghiệm để bắn trúng mục tiêu."

Yegorov gật đầu: "Pháo 76 của chúng ta không còn nhiều, nhưng đạn pháo thì đầy."

"Dưa chuột muối cũng đầy." Popov chen vào.

Cả ba người đồng thời nhớ đến một vài chuyện không mấy vui vẻ, đều cau mày.

Lúc này, người lính trực ban buổi sáng đẩy cửa bước vào: "Báo cáo! Tu sĩ Peter gọi điện thoại, nói máy bay trinh sát của địch đang bay về phía chúng ta từ hướng Tây Nam."

Vương Trung: "Tu sĩ đã thông báo cho đội Thần Tiễn rồi chứ?"

"Rồi ạ"

"Vậy là không cần lo lắng."

Yegorov nói một câu: “Hy vọng em gái lớn đừng vì vị tướng yêu quý không hiểu lòng người mà thương tâm, dẫn đến việc cầu nguyện sai lầm.”

Vương Trung: “Sẽ không.”

Hắn cũng không biết vì sao mình lại chắc chắn như thế.

Một lát sau, có thể nghe thấy tiếng động cơ máy bay. Vương Trung đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, chuyển góc nhìn thì phát hiện ra địch cơ - giống như hôm qua là một chiếc máy bay trinh sát Focke-Wulf Fw 189.

Máy bay vừa mới tiến vào nội thành đã bị thần tiên bắn rơi, rơi ở khu dân cư phía bắc thành phố.

Lúc Vương Trung chuyển về góc nhìn ban đầu, Yegorov nói: “Xem ra đã bị bắn rơi rồi, xem ra em gái cầu nguyện kia không đến mức muốn ngủ với anh đến thế.”

Vương Trung nhún vai: “Nói tiếp, hai chiếc máy bay trinh sát bị bắn rơi hôm qua, phi công còn sống không?”

Popov trả lời hắn: “Có một thượng úy phụ trách trinh sát còn sống, đã bị đưa đến tòa án binh, khi nào khai thác được thông tin sẽ báo cho chúng ta.”

Vương Trung gật đầu, quyết định ra ngoài đi tuần tra trận địa một chút.

Hắn ra khỏi căn phòng lớn dành cho mọi người ngủ, đi vào phòng chỉ huy kế bên, thấy Vasily nhíu mày ngồi trước bộ đàm, liên tục ghi chép gì đó.

Vương Trung: “Thế nào?”

Vasily cầm tai nghe đứng dậy chào: “Báo cáo tướng quân!”

“Không cần khách sáo.” Vương Trung xua tay: “Tình hình thế nào?”

Vasily đưa cuốn sổ vừa ghi chép cho Vương Trung.

Trên cuốn sổ là nội dung cuộc trò chuyện của quân địch đã được dịch.

Vương Trung vừa nhìn, vừa nói: "Vừa rồi tôi thấy anh hoàn toàn không cần lật sổ ghi chép để tra cứu?"

"Vâng, tôi gần như đã nhớ hết rồi."

Vương Trung: "Vậy vì sao vẻ mặt anh lúc nãy lại nghiêm trọng như vậy?"

"Vì tôi thấy rất kỳ lạ, hôm qua quân Phổ rất ít khi nói đến vị trí và mật danh của đơn vị mình, cho dù dùng ám ngữ cũng rất ít. Hôm nay ngài xem, sáng sớm đã nghe thấy nhiều như vậy."

Vương Trung gật đầu, hắn cũng cảm thấy không thích hợp - có thể địch đang cố tình tiết lộ thông tin giả.

Nhưng hắn không nói thẳng, mà là khuyến khích Vasily: "Vậy anh cảm thấy đây là vì sao?"

"Tôi cho rằng bọn chúng đang cố ý tiết lộ thông tin giả. Người Phổ rất cứng nhắc, sẽ không đột nhiên thay đổi nhiều như vậy, chắc chắn là có người ra lệnh cho bọn chúng thay đổi cách làm."

Vương Trung: "Anh nói đúng, tôi cũng có cảm giác này." Lúc này, Dmitri bước vào phòng chỉ huy, chào Vương Trung.

Vương Trung: "Dmitri, cậu tạm thời chưa cần phụ trách kính ngắm pháo binh, tôi hỏi cậu, đường đạn của đạn nổ và đạn xuyên giáp của pháo 76mm chênh lệch bao nhiêu? Phải điều chỉnh như thế nào mới có thể dựa vào dữ liệu đạn xuyên giáp đã xác định, để đạn nổ rơi vào vị trí tương tự?"

Dmitri: "Điều đó còn tùy thuộc vào mục tiêu ở khoảng cách bao xa. Ý ngài là muốn đường đạn cuối cùng rơi xuống

đất, kích nổ đạn nổ sao?"

"Đúng vậy, tôi dự đoán hôm nay địch sẽ dùng khói để yểm hộ công binh gỡ mìn. Mà chúng ta sẽ ứng phó bằng cách sử dụng dữ liệu đã xác định từ hôm qua, bắn đạn nổ phá vỡ hành động của công binh."

"Rất đơn giản, tôi sẽ lập tức tính toán một bộ dữ liệu mới."

Lúc này, điện thoại vang lên.

Vương Trung tự mình nhấc điện thoại: "Tôi là Rokossovsky, có chuyện gì vậy?"

Giọng Yegorov từ trong điện thoại vang lên: "Tốt nhất là anh nên đến sở chỉ huy sư đoàn một chuyến, chúng ta nhận được mệnh lệnh của bộ tư lệnh tập đoàn quân."

Sở chỉ huy Sư đoàn.

"Đơn vị của anh phải kiên trì tại chỗ đến 8 giờ tối ngày 11 tháng 7, phối hợp với tập đoàn quân thiết lập tuyến phòng ngự mới." Vương Trung đọc xong mệnh lệnh, ngẩng đầu nhìn Pavlov: "Vậy là tập đoàn quân cuối cùng cũng nhận ra Bogdanovka đã thất thủ?"

Pavlov lắc đầu: "Vẫn chưa thất thủ, chúng tôi nhận được rất nhiều điện báo từ Bogdanovka. Nhưng Quân đoàn xe tăng 23 chịu trách nhiệm giải vây đã bị tiêu diệt. Nghe nói tàn quân đã rút ve Dolgi ở phía bắc chúng ta."

Pavlov gõ nhẹ lên bản đồ, vị trí đầu ngón tay có biểu tượng của một đơn vị thiết giáp.

Vương Trung: "Ban đồ được cập nhật sáng nay?"

"Đúng vậy. Ban tình báo tập đoàn quân cho rằng đơn vị đối diện chúng ta là một bộ phận của Sư đoàn Panzer số 15 được tăng cường thêm một số đơn vị hỗ trợ. Bọn họ cho rằng dựa vào công sự, chúng ta có thể phòng thủ vững chắc."

Vương Trung cau mày: “Một sư đoàn thiết giáp của địch có ít nhất một vạn năm nghìn người, chúng ta tính cả trung đoàn phòng thủ và Trung đoàn súng trường 5 hợp nhất lại cũng chỉ có hơn hai nghìn người, hơn nữa chúng ta còn cực kỳ thiếu thốn trang bị kỹ thuật, pháo chống tăng chỉ có ba khẩu! Địch có thể có đến hàng trăm xe tăng!”

Pavlov ủ rũ nói: “tập đoàn quân khăng khăng rằng đối diện chúng ta chỉ có một phần của Sư đoàn Panzer 15.”

Vương Trung đang định chửi thề, thì bên ngoài vang lên tiếng nổ.

Nhưng âm thanh rất nhỏ, giống như tiếng sấm từ xa vọng lại.

Vương Trung: “Chuyện gì vậy? Nơi khác đang bị pháo kích?”

Grigory xông vào sở chỉ huy: “La súng cối, nghe giống như súng cối hạng nặng 120mm.”

Vương Trung: “Vậy chắc chắn là pháo binh sư đoàn trực thuộc Sư đoàn Panzer 15 rồi.”

Hắn đã từng chỉ huy Sư đoàn Panzer 15 trong game Steel Division, nên rõ như ban ngày. Hắn đặt tay lên điện thoại, chờ đợi tiếng chuông vang lên.

Hắn không phải chờ đợi quá lâu.

“Tôi là Rokossovsky, nói đi.”

Giọng Yegorov từ trong điện thoại vang lên: “Dich đang thả khói, có lẽ công binh sắp gỡ mìn rồi. Trước khi khói bốc lên, tôi thấy trong kính ngắm pháo binh, chiếc xe tăng số 1 của công binh đang di chuyển dọc theo đường cái, có lẽ là định gỡ mìn trên đường trước - mặc dù chúng ta không đặt mìn trên đường cái.’

Vương Trung: “Bắn trước đi, nhớ dùng khói che khuất chính diện trận địa pháo 76mm.”

Dù sao cũng bắn theo tọa độ đã xác định từ trước, cứ che khuất chính diện trận địa pháo, tránh để địch phát hiện.

“Tôi sẽ quay lại ngay.

Sau khi cúp điện thoại, Vương Trung nói với Pavlov: “Cứ tiếp tục kêu ca với cấp trên đi, chỉ dựa vào số quân ít ỏi hiện tại của chúng ta, tuyệt đối không cản nổi một sư đoàn thiết giáp của địch. Cố gắng lên!” Chương 20: Đường cong hỏa lực

Lúc Vương Trung chạy đến sở chỉ huy tiền phương, công binh của địch đã bị đánh lui.

Nói như vậy cũng không hoàn toàn chính xác, bởi vì sau khi ba chiếc xe phá chướng ngại được cải tạo từ xe tăng Panzer I bị tiêu diệt, chúng vẫn phóng thành công tên lửa kéo theo dây nổ.

Dưới góc nhìn bao quát của Vương Trung, có thể thấy rõ ràng dấu vết do dây nổ để lại trên đường.

Vương Trung quan sát một lúc, rồi nói: “Bây giờ thì địch đã biết chúng ta không gài mìn trên đường cái rồi.”

Yegorovy: “Nếu địch tấn công từ đường cái, vậy chẳng khác nào tự tìm đường chết sao? Chúng ta đã tiêu diệt ba chiếc xe tăng công binh Panzer I, nếu bọn chúng tấn công từ đường cái, chắc chắn chúng ta có thể tiêu diệt nhiều hơn.

“Đến lúc đó, bọn chúng bị chặn lại trên đường chẳng khác nào bia sống, muốn tản ra cũng không được, hai bên đường mới là bãi mìn thực sự.”

Vương Trung gật đầu: “Đúng vậy, xem bọn chúng định làm gì.”

Thiếu tướng Randolph, sư đoàn trưởng Sư đoàn Panzer số 15, đứng trên nóc xe chỉ huy của mình, dùng ống nhòm quan sát chiếc Panzer I bị phá hủy.

“Địch đã tính toán trước tọa độ bắn, thậm chí có thể bắn trúng xe tăng công binh của chúng ta qua cả màn khói.” Randolph hạ ống nhòm xuống,‘Mặc dù lũ Ant từ trước đến nay chỉ là lũ vô dụng chỉ biết ăn hại, nhưng lần này chúng làm khá tốt. Tấn công qua đường cái, chúng ta sẽ chịu tổn thất nặng nề.”

Tham mưu trưởng sư đoàn phụ họa: “Tuyệt đối không thể đi đường cái, công binh cũng báo cáo rằng hai bên đường cái đều là bãi mìn, không có cắm biển cảnh báo. Nếu lực lượng tấn công bị chặn lại trên đường cái, chúng ta sẽ trở thành bia sống.

“Hay là chúng ta tiếp tục thả khói dày đặc hơn, để công binh gỡ mìn?”

Thiếu tướng Randolph ậm ừ, chống cằm suy nghĩ.

Lúc này, Vương Trung phát hiện ra một điều, xe chở súng cối của địch đang nằm trong tâm nhìn của hắn.

Trước đó, khi còn ở Cao điểm Peniye, hắn đã có thể nhìn thấy xe chở súng cối của địch, có vẻ như đây là thao tác tiêu chuẩn trong cẩm nang chiến thuật của quân Phổ, xe chở súng cối phải cơ động đến khoảng cách này để khai hỏa.

Lúc ở Cao điểm Peniye, trong tay Vương Trung không có hỏa lực bắn thẳng, xe của đối phương lại đỗ ở sườn dốc ngược phía sau cao điểm, cho nên hắn không có cách nào đối phó với những chiếc xe chở súng cối này.

Nhưng tình hình hiện tại đã khác, thứ nhất, phía tây nam là một vùng đồng bằng rộng lớn, không hề có sườn dốc ngược, thứ hai là lần này Vương Trung có hỏa lực bắn thẳng.

Vương Trung quan sát xe chở súng cối của địch: Có vẻ như đây là một tiểu đoàn súng cối cơ giới, ngoài mười hai chiếc xe chở súng cối, còn có các loại xe chở đạn và xe bán xích chở pháo thủ, dàn hàng ngang trên đồng bằng. Các đơn vị khác của địch vì muốn tránh bị pháo 203mm tấn công, nên đã phân tán rất rộng, nhưng tiểu đoàn súng cối này có lẽ vì muốn thao tác thuận tiện, nên đội hình dàn trải có hạn.

Cũng đúng, ai mà ngờ được bên này lại có "thiên lý nhãn", có thể nhìn xuyên qua màn khói dày đặc như vậy để thấy được cả xe chở súng cối cơ chứ.

Tất nhiên, vị trí hiện tại của Vương Trung khá cao, không phải là không thể nhìn thấy xe bán xích chở súng cối, nhưng với tâm nhìn kém như vậy, rất khó xác định chính xác tọa độ mục tiêu.

Cho nên chỉ có thể bắn thử, sau đó hiệu chỉnh điểm rơi.

Đến lúc đó, tiểu đoàn súng cối của đối phương đã chạy mất dạng, dù sao cũng là xe bán xích, khả năng cơ động vẫn rất tốt.

Nhưng nếu không cần hiệu chỉnh, cứ nhắm thẳng vào đó mà bắn một loạt, phỏng chừng tiểu đoàn súng cối này sẽ bị xóa sổ phân nửa.

Vương Trung vẫn rất tin tưởng vào uy lực của pháo hạng nặng B-4.

Vì vậy, hắn lập tức cam lấy ống nghe điện thoại - sau "bài kiểm tra thực chiến" ngày hôm qua, điện thoại đã được chuyển đến gần cửa sổ.

"Kết nối với Trận địa pháo binh A."

Sau khi kết nối, Vương Trung đọc một loạt tọa độ, yêu cầu bắn một loạt.

Dmitrilcó lẽ tác sai vì gốc tiếng trung lại là Dietrich], đang ngồi trước kính ngắm pháo binh, tò mò hỏi: “Chúng ta đang bắn vào đâu vậy? Tọa độ này xa hơn vị trí pháo kích của chúng ta hôm qua rất nhiều… Có bắn trúng gì không?”

Vương Trung còn chưa kịp trả lời, Yegorov đã lên tiếng: “Bắn vào trận địa súng cối của địch đúng không? Lúc nãy, khi địch thả khói, tôi đã quan sát quỹ đạo đạn pháo trên không, trận địa súng cối chắc chắn cách tiền tuyến không xa.”

Đạn cối bay khá chậm, nhưng có thể nhìn thấy rõ quỹ đạo bằng mắt thường, điều này thật đáng sợ.

Nhưng may mắn là có Yegorov, nên việc pháo kích trận địa súng cối của địch trở nên hợp lý, dù sao thì ở đây cũng không ai biết là có bắn trúng hay không, chỉ là đoán mò mà thôi.

Còn việc tại sao lại đoán chính xác như vậy, thì tất nhiên là do Thánh Andrew hiển linh rồi!

Hắn đặt điện thoại xuống, cảm thấy bắn một loạt từ một trận địa là chưa đủ, bèn lại cầm điện thoại lên nói: “Kết nối với Trận địa pháo binh BI”

Ăn tám quả đạn 203mm của ta này, lũ xâm lược!

Sau một hồi suy nghĩ ngắn gọn, Thiếu tướng Randolph ra quyết định: “Tiểu đoàn súng cối tiếp tục thả khói, che khuất hoàn toàn tâm nhìn của địch, công binh chuẩn bị gỡ mìn.”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trên bầu trời vang lên tiếng rít chói tai.

Thiếu tướng Randolph cũng là lính dày dạn kinh nghiệm, vừa nghe thấy tiếng rít liên biết đạn pháo sẽ rơi xuống phía sau mình, nên vội vàng quay đầu lại…

Ngay lúc đó, nắp capo của một chiếc xe bán xích chở súng cối hạng nặng 105mm bất ngờ lõm xuống, các cạnh của nắp

capo đều cong lên do lực tác động.

Randolph không kịp nhìn rõ thứ gì đã gây ra hiện tượng này, bởi vì ngay sau đó, chiếc xe bán xích phát nổ dữ dội.

Một cái phanh xe bay vút qua đầu Randolph, gió mạnh thổi bay cả mũ của hắn.

Vị thiếu tướng ngã nhào từ trên nóc xe chỉ huy xuống đất.

Hắn ôm đầu, nên không nhìn thấy cảnh tượng quả đạn pháo thứ hai rơi xuống.

Khi quả đạn pháo thứ ba rơi xuống đất, Randolph mới nhớ ra là mình nên chống tay xuống đất, giữ khoảng cách với mặt đất để tránh bị chấn thương nội tạng.

Vụ nổ vẫn tiếp tục, tiếng nổ lớn do pháo hạng nặng gây ra xen lẫn với những tiếng nổ nhỏ, có lẽ là do đạn cối bị kích nổ.

Đợt pháo kích đến nhanh mà đi cũng nhanh, có vẻ như trung đoàn pháo hạng nặng của địch chỉ bắn một loạt.

Sau khi tiếng rít chói tai và tiếng nổ chấm dứt, Thiếu tướng Randolph mới bò dậy.

Người lính tùy tùng vội vàng chạy đến, phủi bụi đất trên người Randolph, nhưng lại vô tình vỗ vào đầu gối bị thương của vị thiếu tướng khi ngã từ trên xe chỉ huy xuống.

Randolph gầm lên: “Nhẹ thôi! Đau chết tôi rồi! Gọi quân y đến đây! Chết tiệt, chân của tôi…”

Randolph vốn đã bị thoái hóa khớp, cú ngã này càng khiến cơn đau thêm dữ dội, đến mức hắn không thể đứng vững, ngã ngồi ra sau.

Hai người lính vệ binh vội vàng chạy đến, đỡ Randolph dựa vào chiếc xe chỉ huy bên cạnh.

Lúc này, vị thiếu tướng mới có thời gian để quan sát thiệt hại của đơn vị mình.

Trên cánh đồng là những chiếc xe bán xích đang bốc cháy ngùn ngụt, một số chiếc khác dường như định thoát khỏi khu vực bị pháo kích, nhưng bánh xích đã bị hỏng, nằm nghiêng ngả trên cánh đồng.

Xác của những người lính pháo binh nằm rải rác giữa những chiếc xe bán xích, không cần điểm danh, Randolph cũng biết tiểu đoàn pháo binh này sẽ không thể chiến đấu trở lại trong một thời gian dài.

Hắn đang định ra lệnh, thì một chiếc xe chở đạn bất ngờ phát nổ, đạn pháo bị văng ra xung quanh, gây ra những vụ nổ thứ cấp, những quả cầu lửa màu da cam bốc lên cao, khiến cả mặt trời cũng lu mờ.

Randolph là quý tộc, rất ít khi chửi thề, nhưng lúc này hắn không thể nhịn được nữa: "Mẹ kiếp! Trinh sát doanh! Đi kiểm tra tất cả các điểm cao xung quanh, phải tìm cho ra đội quan sát pháo binh của địch! Dù có phải dùng đến xe trinh sát vô tuyến điện cũng phải tìm ral"

Randolph cho rằng đây chắc chắn là do đội quan sát pháo binh xảo quyệt của quân Ant ẩn nấp trên các điểm cao xung quanh, hoàn toàn không ngờ rằng đối phương lại có "hack".

Phải nói rằng, trong phạm vi hiểu biết của mình, hắn đã đưa ra phán đoán chính xác nhất.

Lúc này, Tham mưu trưởng sư đoàn tập tễnh bước đến, rõ ràng là ông ta cũng bị thương khi nằm sấp xuống đất.

"Tướng quân, chúng ta có nên đợi pháo binh sư đoàn yểm trợ rôi mới hành động tiếp không? Pháo binh sư đoàn đã được triển khai, có thể xác định vị trí trận địa pháo của địch với sự hỗ trợ của máy bay trinh sát. Theo thông tin tình báo của

chúng ta, loại pháo hạng nặng này của địch di chuyển rất khó khăn, pháo binh của chúng ta có thể dễ dàng tấn công chúng."

Randolph gật đầu, nói: "Ngoài ra, lệnh cho Trung đoàn bộ binh 223 sẵn sàng, tìm cách chiếm làng Riny, bọc đánh Loktev từ sườn. Tôi sẽ tăng cường cho họ một tiểu đoàn xe tăng để bù đắp tổn thất đêm qua."

Tham mưu trưởng: "Rõ. Vậy còn… mặt trận chính diện thì sao?"

Randolph nhìn khu vực thành phố Loktev màu xám tro lộ ra từ làn khói, lắc đầu: "Trừ khi tiêu diệt được pháo hạng nặng của địch, nếu không, tấn công trực diện vào thành phố sẽ khiến chúng ta thiệt hại quá nặng nề, không thể chấp nhận được.

"Chúng ta còn phải hành quân đến Agasukov, phải sử dụng lực lượng mà Hoàng đế đã ban cho một cách cẩn thận! Rút quân ba cây số, bố trí lính gác đề phòng đội quan sát của địch lẻn ra khỏi thành."

Tham mưu trưởng gật đầu, quay sang ra lệnh cho lính truyền tin: "Rút quân ba cây sốt"

Vương Trung là người đầu tiên nhận ra quân địch bắt đầu rút lui, và có lẽ cũng là người duy nhất.

Hắn không nhịn được cười thành tiếng.

Người Phổ bị mắc kẹt trong lối mòn như vậy sao? Bắn tan thiết bị tạo khói của chúng là chúng không dám đánh nữa sao?

Nói đi cũng phải nói lại,'hack" này kết hợp với pháo binh thật sự quá lợi hại, có thể dự đoán được rằng sau này hắn sẽ sử dụng pháo binh một cách xuất thần nhập hóa.

Sau này, nếu hắn viết tự truyện, có lẽ sẽ đặt tên là "Đường cong hỏa lực".

Đáng tiếc là "hack" này chỉ có thể nhìn xa hơn ống nhòm một chút. Sau này, có lẽ hắn phải đích thân lên máy bay trinh sát, bay một vòng trên đầu quân địch, quan sát toàn bộ bố trí của chúng, sau đó dùng radio để chỉ huy quân đội… À mà với trình độ thông tin liên lạc của quân Ant hiện tại, có lẽ viết thư tay còn nhanh hơn. …

Lúc này, điện thoại vang lên, Yegorov nhấc máy: "Sở chỉ huy tiền phương nghe đây. Anh chắc chắn chứ? Ừ, ừm, tôi biết rồi."

Vương Trung đã đoán được là ai gọi đến, quả nhiên, Yegorov cúp điện thoại, nói: "Peter nghe thấy tiếng động cơ xe của địch đang xa dần, có lẽ chúng đang rút lui."

Mặc dù đã biết trước, nhưng Vương Trung vẫn giả vờ ngạc nhiên: "Thật sao? Quá tốt rồi!"

Những người khác trong phòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vasily, người đang ngồi cạnh bộ đàm, vươn vai: "Quân địch thật là yếu đuối! Chỉ có vậy thôi sao? Tôi chưa bao giờ nghĩ chiến tranh lại đơn giản như vậy, chỉ cần bắn vài phát B-4 là chúng đã chạy mất dép!"

Popov nghiêm mặt, định thực hiện nhiệm vụ của mình là loại bỏ tâm lý chủ quan khinh địch của binh sĩ, thì điện thoại lại vang lên.

Lần này là Pavlov gọi đến.

"Tôi không xin được đạn pháo 203mm. Bởi vì số pháo này được điều động từ biên giới, đạn dược cũng vậy. Hậu phương nói rằng họ có đủ đạn pháo 122mm và 152mm."

Vương Trung: "Vậy thì đưa cho tôi pháo 122mm hoặc 152mm cũng được!"

Trên thực tế, pháo 152mm có tính năng tổng thể tốt hơn pháo B-4, tâm bắn tương đương, uy lực chỉ kém một chút, nhưng tốc độ bắn nhanh hơn rất nhiều.

Pháo B-4 khi nạp đạn phải sử dụng đến cần cẩu của xe chở đạn, sức người không thể nạp được, còn pháo 152mm hoàn toàn có thể nạp đạn bằng tay. "Không có." Giọng Pavlov đầy bất lực vang lên từ trong điện thoại: "Hơn nữa, đoàn tàu chở hàng tiếp tế dự kiến đến hôm nay đã bị máy bay ném bom của địch phá hủy trên đường, đống đổ nát còn chặn cả đường sắt, không biết khi nào mới sửa xong."

Vương Trung: "Vậy còn lực lượng tiếp viện của chúng ta đâu? Muốn chúng ta cầm cự đến 8 giờ tối ngày 11, ít nhất cũng phải điều động viện binh chứ!"

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, rồi mới nói: "Tôi đang cố gắng."

Vương Trung chép miệng.

Hắn biết không thể trách Pavlov trong tình hình hiện tại, có thể giữ vững được chiến tuyến đã là tốt lắm rồi.

Tin tốt là cuộc tấn công của địch sáng nay đã bị đẩy lùi.

Tin xấu là, hôm nay mới là ngày 6 tháng 7, mà mệnh lệnh của cấp trên là phải kiên trì đến ngày 11 tháng 7. Chương 21: Trình độ oanh tac

Mặc dù cấp trên đã giao cho một nhiệm vụ trông có vẻ rất gian khổ, nhưng các sĩ quan cấp cao của Chiến đoàn Rokossovsky đã hoàn thành tất cả những gì có thể làm lúc này, họ quyết định chơi bài Bridge để giải khuây.

Cũng giống như việc bất chấp tình huống khẩn cấp đến đâu, họ vẫn sẽ chơi một ván Gwent.

Vương Trung dần thích ứng với nhịp sống này.

Trên chiến trường, khi không có gì xảy ra thì thực sự rất yên bình, nhưng trên đầu họ luôn có một thanh kiếm Damocles treo lơ lửng, không biết lúc nào sẽ rơi xuống hủy diệt tất cả.

Những người mới lên chiến trường có thể cả ngày run sợ vì thanh kiếm trên đầu, nhưng những người lính kỳ cựu, sau khi đã quen thuộc, sẽ trở nên giống như Vương Trung bây giờ.

Đúng vậy, Vương Trung xuyên không chưa đầy hai tuần, đã là một người lính dày dạn kinh nghiệm, chiến trường chính là lò rèn luyện con người như vậy.

Ngay khi Vương Trung đánh ra quân 10 rô, điện thoại reo lên.

Hắn thuận tay nhấc ống nghe: "Rokossovsky đây, xin nghe."

"Tôi là Peter, tôi nghe thấy một phi đội lớn của địch đang tiếp cận, không rõ là đến để oanh tạc hay chỉ bay qua. Có rất nhiều máy bay ném bom hạng nặng sáu động cơ."

"Tôi biết rồi." Vương Trung đặt điện thoại xuống, nói với Yegorov: "Báo động phòng không!"

Vừa dứt lời, còi báo động phòng không bên ngoài vang lên, rõ ràng Peter đã thông báo trước cho bộ chỉ huy trạm quân nhu và lực lượng phòng không trong thành phố.

Vương Trung ném bài xuống, bước đến bên cửa sổ nhìn lên bầu trời.

Dmitri hỏi: "Chúng ta có cần rút lui không?"

"Thành phố này không có tàu điện ngầm, trước đây cũng không hề có hầm tránh bom tiêu chuẩn, muốn trốn thì chỉ có thể trốn trong hầm chứa bắp cải vào mùa đông." Vương Trung nói: "Nơi này chắc chắn hơn phần lớn các tầng hâm khác."

Đang nói, Vương Trung đã nhìn thấy phi đội máy bay.

Hắn chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, như vậy sẽ không bị hạn chế bởi tâm nhìn của cửa sổ, có thể quan sát toàn bộ phi đội.

30 chiếc máy bay ném bom hạng nặng sáu động cơ và số lượng máy bay chiến đấu tương đương đang tiếp cận, tạo thành một đội hình lớn. Nếu chúng nhắm vào Loktev, điều đó có nghĩa là Bogdanovka đã không còn mục tiêu nào cần đến loại máy bay này để oanh tạc.

Vương Trung đang suy nghĩ, Vasili đột nhiên kêu lên: "Tôi nghe thấy tiếng địch gọi bằng mật mã, có vẻ là đang nói chuyện với lực lượng phòng không mặt đất."

"Họ nói gì?" Vương Trung hỏi, nhưng trong lòng đã mơ hồ đoán được.

Vasili: "Họ yêu cầu không quân giải quyết khẩu pháo hạng nặng trong thành phố."

"Không quân trả lời thế nào?"

"Không quân bảo họ hãy liên lạc với phi đội máy bay ném bom chiến thuật, vì họ chỉ phụ trách ném bom nhà ga và kho tiếp tế." Yegorov thè lưỡi: "May mà chúng ta đã chuyển trận địa pháo binh ra khỏi khu vực nhà ga."

Ban đầu, trận địa B4 mà Vương Trung chọn là nhà kho của nhà ga, bây giờ đã được chuyển đến công viên thành phố gần nhà ga và khu vườn nhỏ trước tòa nhà hành chính.

Những nơi này vốn có thảm thực vật rậm rạp, là nơi ngụy trang tự nhiên, cộng thêm lưới ngụy trang nên rất khó bị phát hiện từ trên không - Vương Trung đã tự mình xác nhận điều này bằng góc nhìn từ trên xuống.

Pháo phòng không của thành phố bắt đầu khai hỏa, nhưng tiếc là pháo cao xạ 25 mm không thể làm gì được những chiếc máy bay địch bay cao, họ nổ súng chỉ vì đó là nhiệm vụ của lực lượng phòng không.

Máy bay địch tiếp cận nhà máy hóa chất, bắt đầu ném bom - Loktev không lớn, với độ cao hiện tại của máy bay địch, nếu ném bom khi tiếp cận nhà máy hóa chất, bom sẽ rơi trúng khu vực gần nhà ga và kho tiếp tế.

Còi ở đuôi quả bom phát ra tiếng rít chói tai, khiến tai Vương Trung đau nhức.

Đúng vậy, tiếng bom rơi "vèo vèo" không giống với tiếng đạn pháo, âm thanh "vèo" này là do còi được lắp đặt đặc biệt ở đuôi quả bom tạo ra.

Sau khi ném bom xong, máy bay địch bắt đầu chuyển hướng.

Vương Trung đổi sang cửa sổ bên kia, nhìn những quả bom rơi xuống đất.

30 chiếc máy bay ném bom hạng nặng, oanh tạc kiểu thảm.

Những quả bom xếp san sát nhau cày xới trên mặt đất thành ba mươi vết thương rỉ máu.

Khói bụi mù mịt bao phủ các con phố của Loktev.

Hơn mười cột khói bốc lên cuồn cuộn.

Vương Trung bỗng nhiên cảm thấy may mắn vì lúc này không nhìn thấy cảnh tượng đường phố bị oanh tạc, nếu không, chắc chắn sẽ phải chứng kiến một cảnh tượng vô cùng thê thảm.

Loktev không giống như những ngôi làng bên ngoài, trong thành phố vẫn còn rất nhiều thường dân, những người đàn ông theo phái thế tục của Giáo hội Đông phương đã thành lập lực

lượng tự vệ, phụ nữ tham gia các đội lao động tình nguyện, còn có rất nhiều người già và trẻ em đang chờ tàu hỏa đến đón.

Không biết trận oanh tạc dữ dội như vậy sẽ gây ra bao nhiêu thương vong cho thường dân.

Lyudmila bò dậy từ mặt đất.

Cô và tổ bắn tỉa Thần Tiễn được bố trí trên nóc của nhà tắm công cộng duy nhất ở Loktev, luôn trong tư thế sẵn sàng bắn tỉa máy bay trinh sát của địch.

Trận địa pháo binh B4 nằm ngay con phố phía bắc nhà tắm công cộng, nếu máy bay ném bom bổ nhào của địch muốn tấn công trận địa pháo binh, tổ bắn tỉa Thần Tiễn ít nhiều có thể bảo vệ được phần nào.

Một trong những "vết thương" do bom oanh tac trên mặt đất nằm cách nhà tắm không xa.

Chỉ cần địch ném bom muộn vài giây, tổ bắn tỉa Thần Tiễn sẽ tan xác trong biển lửa.

Cô ghé người ra lan can trên nóc nhà, nhìn xuống khung cảnh tang thương bên dưới.

Đột nhiên, cô nhìn thấy một thứ. Lyudmila lao nhanh xuống lầu, tu sĩ Yetsemenko ở phía sau hét lớn: "Cô đi đâu đấy? Biết đâu sẽ có máy bay trinh sát nhân lúc này đến xác nhận kết quả! Chúng ta phải sẵn sàng chiến đấu!"

Lyudmila hét lớn: "Tôi sẽ quay lại ngay!"

Cô men theo chiếc thang dựng tạm bên cạnh nhà tắm, lao ra đường, chạy như bay đến chỗ thứ mà cô vừa nhìn thấy.

Đó là một chiếc lọ thủy tinh, đã bị vỡ tan trên mặt đất, những bông hoa baby bên trong rơi vãi khắp nơi.

Một bàn tay vẫn đang nắm chặt lấy chiếc lọ, làn da ngón tay nhăn nheo vì tiếp xúc quá nhiều với xà phòng thô khi giặt quân áo.

Lyudmila nhặt bàn tay bị đứt lìa chỉ còn lại phần bàn tay và một đoạn cổ tay, nhìn quanh tìm kiếm chủ nhân của nó.

Rồi cô nhìn thấy địa điểm phát xà phòng giặt ở cách đó không xa, mấy cô gái giặt giũ được phân công cho Chiến đoàn của Rokossovsky đang ngồi bệt dưới đất gào khóc thảm thiết.

Lyudmila lấy băng gạc trên người, xé một phần ra, bọc những bông hoa baby dưới đất lại, cùng với bàn tay bị đứt, đi đến chỗ những cô gái trong đội giặt giũ.

Cô không nhận ra cô gái nằm trên đất, bởi vì tối hôm qua trời đã tối đen.

Nhưng bàn tay bị đứt lìa của cô gái đã nói lên tất cả.

Tất nhiên, còn có cả những bông hoa baby này nữa.

Các cô gái trong đội giặt giũ vừa khóc vừa nói: ‘Đội trưởng chỉ bảo chúng em đến nhận xà phòng thôi mài Sao lại như thế này…”

Lyudmila im lặng đứng đó.

Lúc này, tu sĩ Yetsemenko chạy đến bên cạnh cô: “Cô phải trở về vị trí! Không có cô, Thần Tiễn không thể hoạt động!”

Tu sĩ nhìn cô gái trên mặt đất, thở dài, cầm lấy bàn tay bị đứt và những bông hoa baby: “Để đây cho tôi, cô mau trở về vị trí đi!”

Lyudmila gật đầu, bước về phía nhà tắm, vừa đi vừa ngoái lại nhìn.

Vương Trung thu hồi tầm mắt, đi đến bên điện thoại, tay đặt trên ống nghe, sẵn sàng trả lời bất cứ lúc nào.

Nếu trận địa pháo binh bị tấn công, họ sẽ báo cáo ngay cho Vương Trung.

Hắn đang chờ đợi cuộc gọi này.

Ba mươi giây trôi qua, điện thoại vẫn im lặng.

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm: "Xem ra pháo binh của chúng ta vẫn ổn."

Yegorov: "Quyết định chuyển trận địa pháo binh ra khỏi mục tiêu oanh tạc quả là sáng suốt."

Popov hỏi: "Chúng ta có cần thay đổi vị trí trận địa pháo binh không? Liệu phi công của địch có phát hiện ra đó là trận địa pháo binh không?"

Vương Trung: "Không, máy bay địch không bay qua trận địa pháo binh, chúng đã ném bom và chuyển hướng ngay trên đầu chúng ta."

Nói rồi, hắn đưa tay vẽ một vòng tròn trên đầu.

Đúng lúc này, điện thoại lại reo.

Vương Trung tự mình nhấc ống nghe lên: "Rokossovsky đây, xin nghe."

"Báo cáo, chúng tôi là Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5, chúng tôi phát hiện xe bọc thép trinh sát của địch trên con đường nhỏ phía đông nam trận địa."

Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5 không được bổ sung quân số, trang bị cũng không được bổ sung nhiều, vì vậy Vương Trung đã chia nhỏ họ ra, phối hợp với dân quân địa phương, giám sát hai con đường lớn ở phía đông nam và tây bắc dẫn ra khỏi thành phố.

Loktev chỉ là một thành phố nhỏ, số quân ít ỏi trong tay Vương Trung không thể nào bao vây thành phố như thùng sắt

được, chỉ có thể tập trung phòng ngự chính diện, hai bên bố trí lực lượng thứ yếu giám sát đường bộ.

Vương Trung: "Phía đông nam sao? Xe bán xích?"

"Xe bán xích và xe tăng Panzer II, chúng tôi đã nghe theo đề nghị của công nhân ở trạm máy kéo, dùng máy kéo ngụy trang thành xe tăng, dọa cho bọn địch chạy mất dép."

Vương Trung: "Cái gì? Máy kéo ngụy trang thành xe tăng?"

"Đúng vậy, hiệu quả vô cùng! Chỉ cần chất rơm rạ lên phía trước, trông giống như đang ngụy trang cho tháp pháo xe tăng bằng rơm rạ. Chúng tôi lái thứ đó ra, để cho hộp số kêu lạch cạch, thế là bọn địch chạy mất dạng."

Vương Trung cười lớn, những người khác không nghe thấy cuộc trò chuyện trong điện thoại, đều nhìn hắn với vẻ khó hiểu.

"Các cậu làm tốt lắm, cứ tiếp tục hù dọa bọn chúng, đừng để chúng phát hiện ra lực lượng của chúng ta ở đây rất mỏng! Các cậu làm rất tốt!" Nói xong, Vương Trung đặt ống nghe xuống, kể lại cách làm của Trung đoàn Beshenkovichskaya cho mọi người nghe.

Vasili cười ha ha, sau đó bị Popov trừng mắt: "Lo làm tốt việc của anh đi!"

Yegorov: "Nhưng xe tăng giả dù sao cũng chỉ có thể hù dọa người ta, tôi vẫn hy vọng sớm có xe tăng thật. Như vậy, tướng quân mới có thể phát huy tài năng chỉ huy xe tăng của mình."

Xem ra, trong mắt Yegorov, Vương Trung đã là một chỉ huy xe tăng thiên tài.

Vương Trung: "Tôi thấy trong báo cáo của Sư đoàn, Dolgi ở phía bắc chúng ta có tàn quân của Quân đoàn Xe tăng 23,

không biết có thể điều họ đến đây không. Bất kể họ được trang bị loại xe tăng nào, chắc chắn sẽ có ích"

Lợi ích ở đây, chính là để bản thân hắn, kẻ được "buff" khi xuyên không, tự mình chỉ huy một chiếc xe tăng, lợi dụng góc khuất tâm nhìn của địch để tấn công bất ngờ, đó chính là sở trường của game thủ War Thunder.

Popov: "Họ có lẽ được trang bị dòng xe tăng BT.

Vương Trung nghe xong liền nhíu mày, T-28 tuy mỏng manh nhưng pháo của nó vẫn rất lợi hại. Còn BT thì ngay cả hỏa lực cũng không ra gì, hiện tại, xe tăng của Prosen đã được tăng cường giáp trước dựa trên kinh nghiệm từ trận Carolin, pháo nhỏ của BT-7 có thể không xuyên thủng nổi giáp của chúng.

Bản thân BT-7 lại cực kỳ mỏng manh, súng máy hạng nặng có sức xuyên giáp cao hơn một chút cũng có thể bắn thủng sườn nó.

Điểm đáng khen ngợi duy nhất của loại xe tăng này là tính cơ động, nó sử dụng hệ thống treo Christie nổi tiếng, vì vậy khi cần di chuyển với tốc độ cao, thậm chí có thể tháo xích ra, chạy trên đường bằng bánh xe.

Vương Trung vừa nói vừa suy nghĩ, sau khi có được BT-7, liệu hắn có thể dựa vào tính cơ động đáng kinh ngạc của nó để làm gì đó hay không.

Đúng lúc này, điện thoại lại vang lên.

Vasili: "Trước đây tôi chưa bao giờ biết, chiến tranh lại là đánh bài ở sở chỉ huy, sau đó là liên tục nghe điện thoại."

"Anh bớt nói vài câu đi." Vương Trung nói xong, cầm ống nghe lên: "Rokossovsky đây, xin nghe."

“Peter đây, tôi nghe thấy một chiếc Do 215 bay một mình, có vẻ như đang ở trên cao. Ngoài ra còn có một chiếc Fw 189 bay ở độ cao thấp.”

Vương Trung nhíu mày, máy bay ném bom thời này thường hoạt động theo nhóm, tạo thành đội hình dày đặc để súng máy tự vệ có thể tạo thành lưới lửa chặn máy bay địch. Một chiếc Do 215 bay một mình, lại còn ở trên cao…

Vương Trung: “Một chiếc trên cao, một chiếc ở thấp sao?”

Peter đáp: “Đúng vậy, nếu tính cả thời gian sóng âm truyền từ trên cao xuống, thì Do 215 ở phía trước. Nó bay rất cao, chỉ có MiG-3 mới có thể bay lên chặn được nó. Nhưng chúng ta rõ ràng không có MiG-3.”

Có lẽ ban đầu có, nhưng đã bị phá hủy hết ngay tại sân bay trong ngày đầu tiên chiến tranh.

Vương Trung: “Tôi biết rồi, cảm ơn cậu.”

Sau khi cúp điện thoại, hắn nhìn những người khác: “Một chiếc Do 215 bay một mình trên cao, có thể là máy bay trinh sát. Sau đó là một chiếc Fw 189 bay ở độ cao thấp. Mọi người nghĩ sao?”

Yegorov và Popov nhìn nhau.

Vasili: “Tôi biết! Bọn địch đã mất vài chiếc Fw 189 trên bầu trời Loktev, nên muốn đến xem chuyện gì đã xảy ral”

Vương Trung và những người khác nhìn nhau.

Thiếu tướng Randolph, Sư đoàn trưởng Sư đoàn Thiết giáp số 15, nghe thấy tiếng máy bay trên không, bèn ngẩng đầu lên.

Tham mưu trưởng của ông ta nói: “Bay rất cao, là máy bay trinh sát. Chắc là đến để quan sát hiệu quả của trận oanh tạc thảm vừa rồi.”

Vừa dứt lời, một chiếc Fw 189 bay sượt qua đầu họ.

Bởi vì Fw 189 có vẻ ngoài hiện đại, nên binh lính coi nó như biểu tượng cho công nghệ tiên tiến của Prosen, họ hái mũ reo hò.

Tham mưu trưởng nhíu mày: "Tôi nghe nói không quân đã mất một vài chiếc máy bay trinh sát trên bầu trời Loktev, loại máy bay trinh sát này rất khó bị bắn hạ, chẳng lẽ… bọn chúng muốn đến xem thứ gì đã bắn hạ máy bay trinh sát của mình?"

Thiếu tướng Randolph chửi: "Chúng ta đã báo cáo về vị trí trận địa pháo binh đó bao nhiêu lần rồi! Bọn khốn B4 đó đã khiến chúng ta thiệt hại hơn một nghìn người, vậy mà không quân vẫn thờ ol Bây giờ mất có vài chiếc máy bay trinh sát mà đã làm âm ï lên!"

Nói xong, thiếu tướng thở dài.

"Chờ pháo binh sư đoàn của chúng ta đến rồi tính tiếp." Tham mưu trưởng nói.

Thiếu tướng gật đầu: "Chỉ có thể như vậy, khi nào thì khả năng phối hợp không quân - lục quân của chúng ta mới có thể sánh bằng những gì Đại công tước Meyer đã nói?"

Chương 53: Chiến Thắng Đầu Tiên

Chương 22: Đại Bảo Bối

Chương 22: Đại Bảo Bối

Phía Vương Trung.

“Chặn lại như thường lệ.” Vương Trung nói: “Để lộ vị trí của Thần Tiễn cũng không sao, có thể di chuyển. Sau trận Cao điểm Peniye, tu sĩ Yetsemenko hẳn là rất có kinh nghiệm.”

Yegorov: “Ông ấy có kinh nghiệm lắm, đã chuẩn bị sẵn xe tải để di chuyển, còn cho người kéo đường dây điện thoại đến tất cả các vị trí dự bị của Thần Tiễn.”

Vương Trung gật đầu: “Vậy thì chặn lại! Chặn xong thì rút lui ngay lập tức!”

Nói rồi, hắn cam điện thoại lên: “Nối máy cho tôi đến vị trí hiện tại của Đại đội Thần Tiễn.”

Hai giây sau, giọng nói của Lyudmila vang lên từ đầu dây bên kia: “Alo?”

Vương Trung: “Sao lại là cô? Tu sĩ Yetsemenko đâu?”

“Tu sĩ đi làm lễ cầu nguyện cho những người đã khuất. Có chuyện gì vậy?”

“Tổ bắn tỉa Thần Tien có thể khai hỏa ngay bây giờ chứ?”

“Có thể! Máy bay địch đến rồi phải không? Cứ giao cho tôi, tôi sẽ bắn hạ nó! Tôi nhắm mắt cũng có thể nhận ra máy bay trinh sát của bọn chúng!”

Không biết có phải ảo giác hay không, Vương Trung cảm thấy Lyudmila đang cố gắng tỏ ra vui vẻ, cố tình che giấu điều gì đó.

Có chuyện gì đã xảy ra sao?

Vương Trung rất muốn hỏi, dù sao cô ấy cũng là vị hôn thê của mình, nhưng quân tình khẩn cấp, hắn không thể nào hỏi han được.

Vì vậy, hắn nói: "Giao cho cô đấy! Máy bay địch sắp đến rồi!"

"Vâng!" Ít nhất thì câu trả lời cuối cùng này, cô gái nghe vẫn rất có tinh thần.

Sau khi cúp điện thoại, Vương Trung lập tức chuyển sang góc nhìn từ trên xuống để quan sát tình hình.

Đầu tiên, hắn nhìn thấy chiếc Do 215 bay rất cao - Hả?

Vương Trung quan sát chiếc Do 215 đó, luôn cảm thấy nó có vẻ to hơn so với những chiếc Do 215 thông thường, chẳng lẽ đây là Do 217?

Hơn nữa, cảm giác chiếc máy bay này không giống như đến để trinh sát, tốc độ chậm chạp như vậy, có vẻ như đang mang bom.

Máy bay Do 215 đến trinh sát thường sẽ không mang bom, để có thể bay cao hơn và nhanh hơn.

Vương Trung đang nghi ngờ, thì chiếc máy bay trinh sát Fw 189 lọt vào tâm nhìn.

Chưa kịp để Vương Trung nhìn rõ, Thần Tiễn đã phóng lên trời.

Tuy nhiên, phản ứng của chiếc Fw 189 này rất kỳ lạ, phi công của nó như thể đã chuẩn bị sẵn, lập tức nhảy dù.

Những chiếc máy bay trinh sát khác thường sẽ cố gắng vùng vẫy, ví dụ như cố gắng chui vào điểm mù của Thần Tiễn, còn chiếc này thì cứ như cam chịu số phận!

Vương Trung cảm thấy có điều gì đó không ổn, nhưng lại không nói rõ được là điều gì, cho đến khi hắn nhìn thấy thứ mà chiếc máy bay ném bom hạng nặng hai động cơ, nghi là Do 217, kia thả xuống.

Phi đội trưởng Phi đội 1, Biên đội 10, Liên đoàn Ném bom số 55, Không quân Hoàng gia Prosen hôm nay nhận nhiệm vụ ném một loại vũ khí thử nghiệm.

Trên thực tế, trước chiến dịch Carolin, biên đội này đã được điều động đến Bayern, Prosen để tham gia thử nghiệm vũ khí.

Đây là nỗ lực to lớn của Đế chế trong việc sử dụng khoa học kỹ thuật để thay thế cho ân điển của thần linh, thành công của nó sẽ chứng minh rằng thần linh mà các dân tộc hạ đẳng tôn thờ cũng chỉ là những kẻ giả mạo không đáng lo ngại.

Và hôm nay, chính là ngày loại vũ khí vĩ đại, mang tính biểu tượng này được đưa vào thử nghiệm thực chiến, và mục tiêu của nó chính là "thần tích" mà những kẻ giả mạo kia dùng để lừa bịp thế nhân!

Quan sát viên hét lớn: "Phát hiện Thần Tiễn, xác nhận vệt khói của Thần Tiễn!"

Nhân viên dẫn đường vô tuyến: "Đã nhìn thấy mục tiêu, chuẩn bị dẫn đường!"

Quan sát viên: "Đã nhập tham số đường bay!"

Máy tính cơ khí chứa trong khoang dẫn đường máy bay ném bom nhanh chóng hoàn thành tính toán, đưa ra thông số hiệu chỉnh hướng đi.

Đội trưởng trung đội số 10 xé tờ giấy ghi chú hướng đi, liếc nhìn rồi tự tay đẩy cần điều khiển, để máy bay chuyển hướng theo hướng đã tính toán.

Quan sát viên: "Đã nhắm chuẩn, cửa sổ ném bom còn 20 giây!"

Trung đội trưởng ấn đồng hồ bấm giờ lắp tạm thời bên cạnh bảng điều khiển, cùng lúc đó, hắn hét lớn: "Vì đế chết Vì Hoàng đế bệ hại"

Đồng hồ bấm giờ về 0, hắn ấn nút ném bom, quả bom lượn dẫn đường bằng radio hạng nặng treo ở bụng máy bay rời khỏi giá treo.

Một chiếc dù giảm tốc nhỏ đã giúp quả bom hoàn thành việc hiệu chỉnh tư thế.

Nhân viên dẫn đường báo cáo: "Đã bỏ dù giảm tốc, quan sát thấy đèn đuôi bom! Bắt đầu dẫn đường vô tuyến!"

Lúc này, trong tầm mắt của nhân viên dẫn đường, đèn đuôi bom phát ra ánh sáng vô cùng rõ ràng.

Lyudmila và mọi người của Thần Tiễn Liên men theo cầu thang chạy như bay xuống đất, leo lên xe tải GAZ đã chuẩn bị sẵn.

Lái xe duy nhất của Thần Tiễn Liên đang hút thuốc, vừa nhìn thấy mọi người hớt hải chạy xuống, liền cười nói: "Gấp gáp như vậy? Người Prosen sắp đánh tới nơi rồi sao?"

Lyudmila: "Trên trời có một chiếc máy bay trinh sát của địch, chúng ta đã lộ, chẳng mấy chốc sẽ bị tấn công, có thể là pháo, cũng có thể là máy bay ném bom."

"Ôi chao, đâu đến mức nhanh như vậy. Mà ông xem thầy tu Yetsemenko còn đang cầu nguyện cho cô gái đã chết kia kìa! Chờ một chút…"

Lyudmila lập tức túm cổ áo tài xế lôi ra khỏi buồng lái ném xuống đất, tự mình leo vào, thành thạo khởi động xe. Tài xế bị ngã đến choáng váng, bò dậy vẫn thản nhiên: "Gấp cái gì! Mấy ngày nay tôi ngó vị tướng kia, cũng chẳng thấy ông ta thần thánh gì! Chẳng qua chỉ là…"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, mái vòm của nhà tắm Anatovli bỗng nhiên bị vật gì đó đập vỡ một mảng, hệt như vỏ trứng gà bị người ta gõ một lỗ.

Ngay sau đó, vụ nổ khiến nhà tắm phình to như quả bóng bay, rồi nổ tung.

Sóng xung kích ập đến từ phía sau hất tung tài xế, ném anh ta vào bức tường đá bên kia, cổ lập tức bị vặn thành một góc độ không được "khỏe mạnh" cho lắm.

Tu sĩ Yetsemenko đang làm lễ cũng bị hất tung, ngã sóng soài trên mặt đất.

Sóng xung kích còn khiến chiếc xe tải GAZ do Lyudmila điều khiển lắc lư như lên cơn co giật, hệt như vừa tu ừng ực hết năm chai vodka.

Trong lúc nguy cấp, Lyudmila phanh gấp, kết quả trực tiếp khiến xe lật nhào trên mặt đất, trượt dài năm mét.

Mọi thứ tĩnh lặng trở lại.

Lyudmila cố hết sức chèo ra khỏi buồng lái, đứng trên mặt đất, ôm lấy cánh tay phải bị thương, nhìn nhà tắm đã bị san phẳng.

Tu sĩ Yetsemenko - giờ đã là Phó Hiệp sĩ - cũng bò dậy, cùng nhìn về phía nhà tắm.

Yetsemenko: "Chuyện gì vậy? Không nghe thấy tiếng máy bay địch mà? Cái quái gì đã nổ chúng ta vậy?"

Lyudmila liếc nhìn Yetsemenko: “Ông nên tìm một tài xế mới đi, nhớ tìm người biết nghe lời.”

Vương Trung vô cùng bàng hoàng.

Sau khi xác nhận Lyudmila không sao, hắn bắt đầu suy tư.

Hắn nhận ra thứ vừa bị Do 217 ném xuống, bom điều khiển vô tuyến Fritz XI

Chẳng lẽ Prosen bị vũ khí dẫn đường bằng thần lực của Đông Thánh giáo và Lộ Đức giáo kích thích, nên việc phát triển vũ khí dẫn đường còn nhanh hơn cả Đức Quốc xã trên Trái Đất?

Hay là,‘Cự Đức” tài nguyên phong phú, nên tiến độ nghiên cứu khoa học các mặt đều nhanh hơn Đức Quốc xã?

Không, không đúng, Prosen vẫn đang dùng Panzer IV nòng ngắn kết hợp với Panzer III đời đầu, có vẻ như công nghệ cũng không cao hơn Đức Quốc xã cùng thời đại là bao.

Chắc là nhìn thấy vũ khí dẫn đường của người khác, nên dốc toàn lực nghiên cứu chế tạo ra một loại.

Bây giờ vấn đề là, thứ này rốt cuộc có bao nhiêu quả? Nếu có rất nhiều, vậy nhà máy phân bón hóa học mà mình đang ở cũng không an toàn, một quả rơi xuống là bay màu cả lũ.

Mẹ kiếp, đánh kiểu gì đây? Đối thủ là Cự Đức, công nghệ còn cao… Chẳng lẽ chỉ có thể dựa vào thần lực? Vấn đề là thần lực cũng chẳng còn bao nhiêu, tổng cộng mới có mười phát Thần Tiễn, đã bắn gần một nửa rồi.

Vương Trung quyết định trước tiên không nghĩ nhiều nữa - nghĩ nhiều cũng vô dụng, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.

Hắn thoát khỏi chế độ quan sát, cầm điện thoại: “Nối máy cho Hiệp sĩ Peter. Hiệp sĩ, ông có nhớ đặc điểm âm thanh của chiếc Do 217 bay trên đầu chúng ta không? Tôi nói cho ông

biết, nó mang theo một loại bom dẫn đường hạng nặng, lần sau phát hiện mục tiêu có âm thanh tương tự, lập tức báo cho tôi.”

Cân nhắc đến sự uy hiếp của thứ này, nói không chừng phải dùng Thần Tiễn bắn hạ nó, dù sao tiền tuyến cũng không có máy bay chiến đấu MiG-3 có thể bay lên độ cao của Do 217.

Lúc này, bên phía quân Prosen.

Tham mưu thông tin từ xe vô tuyến chạy tới, chào thiếu tướng Randolph: “Báo cáo! Pháo binh sư đoàn vừa mới đi qua Kalinovka, đang lựa chọn vị trí đặt pháo!”

Thiếu tướng Randolph vỗ hai tay: “Tốt! Đến thật kịp thời! Cho bọn họ hai tiếng đồng hồ để bố trí trận địa, chuẩn bị khai hỏal”

Ông ta lấy đồng hồ quả quýt ra xem giờ: “4 giờ 30 sáng mai chúng ta bắt đầu pháo kích chuẩn bị, dùng ba tiếng đồng hồ mở đường trong khu vực rải mìn, 7 giờ 30 hỏa lực bắt đầu kéo dài về phía trận địa quân địch.

“Chúng tôi dự định điều động một tiểu đoàn xe tăng ném bom, tăng cường hai đại đội xe tăng Panzer IV, phát động một cuộc tấn công thăm dol

“Quân địch nhất định sẽ dùng trọng pháo để ngăn chặn chúng ta. Lần này phải nói cho đám không quân chết tiệt kia biết, dù thế nào cũng phải phái một chiếc máy bay trinh sát lên trời! Cho dù không thể xông vào trận địa của quân địch, cũng phải để pháo hạng nặng 15 cm của sư đoàn xử lý đám B-4 phiên phức đó!”

Chương 54: Kẻ Địch Tạm Nghỉ

Chương 23: Ngày dài nhất

Chương 23: Ngày dài nhất

4 giờ 30 sáng ngày 7 tháng 7.

Vương Trung bỗng nhiên bị "tiếng sam' đánh thức.

"Sét đánh à?" Hắn vừa ngồi dậy vừa hỏi Yegorov ở giường bên cạnh: "Mùa này mà sam sét dữ dội vậy sao?"

"Là pháo kích, tướng quân." Yegorov đứng bên cửa sổ, áp sát mép cửa sổ nhìn ra ngoài.

Vương Trung vội vàng đứng dậy, áp sát vào phía bên kia cửa sổ.

Trên bình nguyên bên ngoài, vô số cột khói bụi tạo thành những bông hoa khổng lồ, mỗi giây lại có thêm những "bông hoa" mới nở rộ.

Vương Trung: "Có vẻ như cỡ nòng rất lớn."

"Là trọng pháo 152 mm. Yegorov nói: "Trọng pháo của địch đã tới, ở Cao điểm Peniye, hỏa lực bắn thẳng của địch nhiều nhất là pháo bộ binh 75 mm, lúc đó mà bọn chúng có trọng pháo thì chúng ta không thủ được đâu."

Vương Trung gật đầu, lại hỏi: "Bon chúng đang dọn dẹp "khu vực rải mìn" của chúng ta?"

"Vâng, sau khi cày xong khu vực đó chắc là sẽ bắt đầu tấn công."

Vương Trung gật đầu, lúc này hắn chuyển sang góc nhìn toàn cảnh, muốn xem thử có thể dựa vào bản đồ để tìm ra vị trí pháo binh của địch hay không. 9ei8o

Đây là kỹ thuật thường dùng khi chơi dòng game "Wargame", trong game đó cho dù pháo binh của địch nằm ngoài tầm nhìn của người chơi, thì vẫn có thể nhìn thấy hiệu ứng đạn pháo bay lên, nên có thể dùng phương pháp này để nhanh chóng xác định vị trí pháo binh của địch, dùng pháo binh của mình phản pháo.

Vương Trung muốn thử xem sao, nhỡ đâu được thì sao? Nếu có thể phản pháo thành công trọng pháo của địch, vậy thì sau này sẽ dễ đánh hơn nhiều.

Thế nhưng chuyện tốt như vậy không đến lượt hắn, hắn chỉ có thể nhìn thấy quỹ đạo của những quả đạn pháo đã đi vào giai đoạn rơi xuống, có lẽ cao thủ toán học có thể dựa vào quỹ đạo này để tính ngược ra vị trí khai hỏa, nhưng Vương Trung không phải cao thủ toán học, môn giải tích của hắn hồi đại học phải thi lại mới qua.

Đúng lúc này, chuông điện thoại ở sở chỉ huy bên cạnh vang lên.

Năm giây sau, học viên trực ban bước vào báo cáo: "Tướng quân, Hiệp sĩ Peter nghe thấy một chiếc Do 215 đang bay trên cao. Ông ấy xác nhận không phải loại Do 217 mang theo thứ vũ khí đáng sợ hôm qua."

Vương Trung nhìn về phía Yegorov: "Đây là… đang chờ để quan sát vị trí pháo binh của chúng ta?"

"Có khả năng, nhưng lát nữa nếu địch thật sự tấn công, chúng ta vẫn phải khai hỏa để ngăn chặn quân tiếp viện của địch." Yegorov nhìn Vương Trung.

Vương Trung: "Ông có lời gì cứ nói thẳng."

Yegorov lắc đầu: “Không, tôi vốn định nhắc nhở ông, đôi khi người chỉ huy phải quyết định hy sinh một phần để bảo toàn đại cục, nhưng nhớ lại trận đánh ở Cao điểm Peniye, tôi thấy không cần phải nhắc nhở ông.” Vương Trung hiểu, ý của Yegorov là, chỉ cho một nửa số B-4 khai hỏa, nếu bị địch phát hiện phản pháo thì cũng chỉ mất một trận địa pháo binh, dùng sinh mạng của pháo thủ trên trận địa pháo binh để đổi lấy sinh mạng của binh lính địch.

Nhưng mà, thật sự chỉ có thể làm như vậy sao?

Hắn xoa cằm, nghe tiếng pháo am ầm bên ngoài, cố gắng vắt óc suy nghĩ đối sách.

Rồi hắn cũng nghĩ ra được một cách.

Hắn nhớ đến cảnh trong bộ phim “Black Hawk Down”, các lãnh chúa Somalia đốt lốp xe tạo ra khói đen để che mắt máy bay trinh sát của Mỹ.

Thật ra nếu có đủ thiết bị tạo khói, có thể tạo ra màn khói xung quanh trận địa pháo binh, nhưng quân Ant không có nhiều đạn khói như vậy.

Vậy thì chỉ có thể học người Somalia đốt lốp xe.

Dù sao pháo binh bắn thẳng cũng không cần tầm nhìn trực tiếp, cứ nhắm theo số liệu đã được cài đặt sẵn mà bắn là được.

Vương Trung nhìn về phía Yegorov.

Yegorov: “Ông lại nghĩ ra cách gì rồi à?”

Vương Trung: “Ừ. Chúng ta chất lốp xe ở phía thượng phong của thành phố, sau đó châm lửa đốt. Lốp xe cháy sẽ tạo ra rất nhiêu khói đen, gây nhiễu cho máy bay trinh sát trên không.”

Yegorov líu lưỡi: “Quả là một cách hay.”

Vương Trung tiếp tục nảy ra ý tưởng: “Chúng ta không phải có thu được một số đạn khói sao? Dùng đạn khói tạo khói ở trận địa pháo binh giả, đánh lừa để quân địch tưởng rằng đó là khu vực trọng yếu mà chúng ta muốn bảo vệ.”

“Làm được.” Yegorov gật đầu lia lịa: “Tôi đi hạ lệnh ngay đây.”

Thiếu tướng Randolph đang ở trong xe chỉ huy của mình dùng bữa sáng, bỗng nhiên có người đứng trước cửa gõ cửa.

Thiếu tướng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tham mưu trưởng, liền hỏi: “Chuyện gì vậy? Quân Ant có động tính gì sao?”

Tham mưu trưởng: “Báo cáo, trạm quan sát pháo binh báo cáo, có một lượng lớn khói đen bốc lên ở phía đông nam thành phố, có thể là hỏa hoạn.”

Thiếu tướng nhíu mày: “Hỏa hoạn? Trùng hợp vậy sao?”

Ông ta đặt dao nĩa xuống, kéo khăn ăn lau miệng, uống một ngụm cà phê, rồi đứng dậy.

Lính tùy tùng lập tức cầm mũ và gậy chỉ huy tới.

Thiếu tướng ăn mặc chỉnh tề, cuối cùng nhận lấy ống nhòm do lính tùy tùng đưa tới, sải bước đi ra khỏi xe chỉ huy.

Kính quan sát pháo binh của sư đoàn được đặt bên cạnh xe chỉ huy, thiếu tướng đi thẳng tới, vỗ vai vị tham mưu đang sử dụng kính quan sát.

Vị tham mưu lập tức nhường chỗ, đứng nghiêm chào. Randolph tự mình quan sát một lúc rồi nói: “Làn khói này có gì đó kỳ lạ.”

Đột nhiên, ông ta nhướn mày, hỏi: “Máy bay trinh sát của không quân đã đến chưa? Không phải hôm qua chúng ta đã yêu cầu rồi sao, hôm nay vẫn chưa thấy máy bay trinh sát đâu nhỉ?”

“Đã đến rồi.” Tham mưu trưởng nói: ‘Đã thiết lập liên lạc vô tuyến với pháo binh sư đoàn, nó đang ở trên cao quan sát Loktev.’

Thiếu tướng Randolph líu lưỡi: “Chẳng lẽ đây là màn khói do quân Ant cố tình tạo ra để che mắt máy bay trinh sát?”

Tham mưu trưởng: “… Có khả năng này.”

Randolph: “Biết ai là người chỉ huy quân Ant ở mặt trận phía trước không?”

“Căn cứ theo tờ giấy chúng ta tìm thấy ở Kalinovka, chắc là Aleksei Konstantinovich Rokossovsky.”

Randolph nhíu mày: “Sao tên của người Ant lại dài như vậy? Ông ta là ai?”

“Tướng quân Bạch Mã.” Tham mưu trưởng nói.

Thiếu tướng Randolph lập tức quay phắt đầu lại: “La Tướng quân Bạch Mã đó sao?”

“Đúng vậy.”

Thiếu tướng Randolph mím môi, rời khỏi kính quan sát, đi tới đi lui bên cạnh.

Đúng lúc này, tham mưu thông tin cam một bức điện chạy tới: “Điện của Tư lệnh Binh đoàn Thiết giáp.’

Randolph nhận lấy bức điện, liếc nhìn rồi đưa cho Tham mưu trưởng.

Tham mưu trưởng đọc to: “Nhiệm vụ công thành Bogdanovka đã được giao cho bộ binh của Tập đoàn quân số 6, binh đoàn của tôi sẽ nghỉ ngơi chỉnh đốn tại chỗ một ngày rồi tiếp tục tiến quân, sư đoàn của ông hãy cố gắng chiếm đóng Loktev trước bình minh ngày mai.

“Chúng tôi tin rằng nơi đó chỉ có tối đa hai trung đoàn bộ binh.”

Tham mưu trưởng đọc xong, thiếu tướng Randolph hỏi: ‘Mảnh vỡ đạn pháo mà chúng ta tìm thấy hôm qua là 203 mm đúng không?”

“Đúng vậy, tướng quân.”

“Hai trung đoàn bộ binh mà có pháo 203? Đây là pháo binh cấp tập đoàn quân!”

Các tham mưu đều im lặng.

Thiếu tướng Randolph trầm ngâm một lúc rồi nói: “Trạm quan sát pháo binh có nhìn thấy nhiều mìn bị pháo kích kích nổ không?”

“Rất ít”

Randolph lại hỏi: “Công binh đã gỡ được bao nhiêu mìn ở Kalinovka?”

“Bốn quả, hơn nữa đều là mìn tự tạo đơn giản dùng lựu đạn chế tạo, chỉ cần không giật kíp nổ thì rất dễ gỡ.”

Randolph líu lưỡi: “Tên Tướng quân Bạch Mã này, rất thích chơi chiêu trò. Khu vực rải mìn chắc chỉ có một phần là thật, còn lại đều là giả. Nhưng mà, nếu chúng ta muốn mở rộng quy mô tấn công, cần có thời gian để tập hợp quân đội.

“Cho pháo binh cày nát toàn bộ những khu vực rải mìn giả đó cho tôi! “6 giờ bắt đầu pháo kích trận địa quân địch trong thành phố, dời thời gian tấn công của chúng ta đến 8 giờ sáng, binh lực tăng gấp đôi so với kế hoạch ban đầu!”

Phát động tấn công là một vấn đề phức tạp, chỉ đơn giản hơn một chút so với việc tổ chức rút lui. Binh lực tham gia tấn công tăng gấp đôi, đồng nghĩa với việc phải sắp xếp lại đội hình tấn công.

“Còn nữa!” Thiếu tướng Randolph bổ sung: “Luc tấn công không được phép bắn đạn khói, hôm qua không quân nói đã tiêu diệt bệ phóng Thần Tian duy nhất của quân địch. Tuy tôi không tin đám không quân đó, nhưng quân địch vẫn luôn dùng Thần Tiễn để bắn máy bay trinh sát trên không, nhưng lại không bắn trại trinh sát thiết giáp của chúng ta, tôi nghĩ bọn chúng có thể không còn nhiều Thần Tiễn.”

Bên phía Vương Trung, 6 giờ.

Người đầu tiên phát hiện hỏa lực pháo binh của địch bắt đầu dời chuyển là Yegorov, ông ta hét lớn: “Pháo binh của địch bắt đầu bắn vào trong thành phố rồi!”

Vừa dứt lời, đạn pháo rơi xuống trước cửa sổ.

Tuy rằng để tránh mảnh vỡ cửa sổ văng vào làm bị thương người, tất cả cửa kính đều đã được tháo xuống từ trước khi quân địch tới, nhưng sóng xung kích vẫn ập vào trong phòng, hất tung khung cửa sổ bằng gỗ đã không còn kính, đập vào bàn và điện thoại phía sau cửa sổ.

Chiếc kính quan sát pháo binh bị hất ngược về phía sau, rơi trúng người Dmitri, anh ta vội vàng ôm lấy chiếc kính, cẩn thận đặt xuống đất rồi nằm sấp xuống.

Vương Trung cũng nằm rạp xuống đất.

Yegorov gọi hắn: “Tướng quân! Ông không thể nằm như vậy! Nội tạng sẽ bị chấn thương đấy!”

Vương Trung ngẩng đầu lên, nhìn cách nằm của Yegorov - mẹ kiếp, chẳng phải là tư thế Plank sao?

Với thể lực trước khi xuyên không của Vương Trung, nằm như vậy không được bao lâu là cơ bắp sẽ rã rời.

Nhưng hắn vẫn làm theo, thân thể của Aleksei này tuy không được việc gì khác, nhưng rất khỏe mạnh, có lẽ chịu

đựng được.

Đạn pháo tiếp tục rơi xuống, ngoài tiếng nổ thì không còn nghe thấy gì khác.

Vương Trung có cảm giác căn nhà đang rung chuyển, thậm chí còn nghe thấy tiếng thép kêu lên ken két.

Bụi đất không ngừng rơi xuống đầu, rơi xuống cổ, rơi vào cổ áo hắn.

Bỗng nhiên, một mảnh bê tông to bằng bàn tay rơi bộp xuống trước mặt Vương Trung, khiến hắn nhịn không được ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy lớp thạch cao trên trần nhà sụp xuống, rơi loảng xoảng.

Pháo kích vẫn tiếp diễn, dường như sẽ không bao giờ dừng lại.

Vương Trung nghe thấy tiếng ai đó đang hét lên thất thanh.

Hắn chuyển sang góc nhìn toàn cảnh, liếc mắt một cái liền thấy tiếng hét phát ra từ mấy người lính trẻ phụ trách đường dây liên lạc ở phòng bên cạnh, bọn họ co rúm ở góc phòng, ôm đầu, dùng tiếng hét để giải tỏa nỗi sợ hãi.

Pháo kích dường như sẽ không bao giờ dừng lại, theo thời gian pháo kích kéo dài, Vương Trung càng ngày càng lo lắng căn nhà mà sở chỉ huy đang đóng quân sẽ không chịu nổi. Cảm giác đất rung núi chuyển khiến hắn cảm thấy chỉ một lát nữa thôi căn nhà sẽ đổ sập xuống, đè bẹp hắn.

Hắn càng lúc càng muốn đứng dậy, muốn chạy ra khỏi căn nhà này.

Thì ra pháo kích chuẩn bị của địch lại đáng sợ như vậy sao? Không trách có những đội quân sĩ khí thấp, tổ chức kém lại bị đánh cho tan tác.

Bị đánh cho tan tác là đúng rồi, nếu không phải cần dũng khí lớn hơn để đứng dậy bỏ chạy…

Cuối cùng, cuộc pháo kích điên cuồng cũng kết thúc.

Vương Trung đợi một lúc, sau đó mới ngẩng đầu lên: "Kết thúc rồi à?"

Chỉ là động tác ngẩng đầu lên thôi mà bụi đất đã rơi xuống ào ào. Lúc này, người hắn phủ đầy bụi đất, trông như vừa nằm trên tuyết hai tiếng đồng hồ.

Popov nhổ một bãi nước bọt, lau bụi trên đồng hồ đeo tay, liếc nhìn rồi nói: "Mẹ kiếp, bắn suốt hai tiếng đồng hồ!"

Vương Trung giật mình: Mình vậy mà chịu đựng được hai tiếng đồng hồ trong tư thế Plank?

Vừa nhận ra điều này, cơ bắp của hắn liền đau nhức, hắn lập tức nằm vật ra đất, thở hổn hển.

Dmitri bò dậy, đặt kính quan sát pháo binh trở lại bệ cửa sổ, nhìn ra bên ngoài rồi nói: "Cánh đồng… đã bị cày xới thành một màu khác. Mảnh đất này còn trồng trọt được nữa không? Toàn là sắt thép trong đó!"

Popov cũng bò dậy: "Yên tâm đi, vết thương trên mặt đất sẽ tự lành, giống như con người vậy."

Yegorov thì câm điện thoại dưới đất lên, cầm ống nghe: "Petertu sĩ nghe! Peter tu sĩ nghe! Cái gì? Điện thoại bị đứt dây rồi? Mau sửa chữa đi!"

Buông ống nghe, Yegorov nhìn về phía Vương Trung: "Địch hẳn là muốn tấn công rồi, phải tìm tu sĩ Peter xác nhận quy mô một chút."

Vương Trung nghĩ thầm tai của tu sĩ sắp đuổi kịp radar rồi, ngoại trừ không thể định vị chính xác và đo lường, hiệu quả trinh sát này thật sự không thể chê vào đâu được.

Anh cũng chống đỡ hai vai đau nhức đứng lên, đi tới bên cửa sổ, chuyển sang góc nhìn từ trên cao quan sát nơi xa.

Sau đó, anh phát hiện, căn bản không cần đến tu sĩ Peter.

Lực lượng thiết giáp của địch đã triển khai đội hình chữ V ngược trên cánh đồng bát ngát, hùng dũng tiến về phía thành phố, phía sau mỗi chiếc xe tăng đều có một đám đông bộ binh đi theo.

Quân Prosen thậm chí còn không bố trí khói ngụy trang!

Cứ như vậy ưu thế hỏa lực bắn thẳng của địch có thể phát huy đầy đủiI

Bọn chúng biết bên này không còn bao nhiêu "thần tiễn" rồi sao?

Vương Trung: "Nhanh, thông báo trận địa pháo binh A, chặn bắn!"

Yegorov: "Tôi đi bắn pháo hiệu."

Đây là phương án liên lạc dự phòng mà Yegorov kiên quyết yêu cầu chuẩn bị, chuyên dùng để ứng phó với tình huống dây điện thoại bị cắt đứt.

Nhưng mà loại thông tin này không thể chỉ định cẩn thận tọa độ pháo kích, B4 sẽ dựa theo số liệu đã định trước mà oanh kích khu vực cố định.

Chương 55: Hoàn Cảnh Khốc Liệt Trong Bệ... -

Chương 23: Ngày dài nhất

Đó chính là khu vực địch đang muốn đi qua.

Trong lúc Yegorov đi bắn pháo hiệu, Vương Trung kiểm tra các vị trí chiến đấu.

Yegorov cùng Vương Trung cẩn thận trao đổi qua ý tưởng phòng ngự của mình: Phát huy đầy đủ kinh nghiệm rút ra được ở Cao điểm Peniye, dụ địch vào địa hình gập ghênh mà đánh, dùng hỏa lực tự động cùng lựu đạn tiêu diệt bộ binh đi kèm xe tăng, sau đó áp sát ném bom xăng.

Đương nhiên, trước khi bước vào cận chiến, vẫn cần phải tận dụng công sự bên ngoài để làm suy yếu địch.

Hiện tại trong ba khẩu pháo chống tăng của Trung đoàn Cận vệ 31, pháo 76 được bố trí ở vị trí công sự kiên cố nhất, ẩn nấp tốt nhất, bên cạnh có một trung đội bộ binh yểm hộ.

Trung đội này còn có bom khói thu được, có thể yểm hộ pháo binh rút lui đến vị trí pháo tiếp theo.

Để thuận tiện cho việc cơ động pháo 76, Yegorov đã chuẩn bị la ở trong căn phòng bên cạnh, hơn nữa còn để người chuyên trách trông nom, một khi cần di chuyển có thể dùng la kéo pháo đi.

Về phần pháo 45mm, có thể để bộ binh kéo chạy. Yegorov đã cho dọn dẹp đường rút lui từ sớm.

Nhưng mà pháo 45mm bắn chính diện xe tăng địch hiệu quả xuyên giáp không tốt, cho nên ý của Yegorov là để chúng phân tán sự chú ý, yểm hộ pháo 76.

Nói trắng ra, pháo 45 chính là dùng để đỡ đạn cho pháo 76, pháo thủ được phân công cho pháo 45 chính là bia đỡ đạn cho pháo 76.

Vương Trung biết điều này, nhìn những gương mặt trẻ tuổi đang căng thẳng thao tác pháo 45, âm thầm nhẩm lại tên của họ.

Đây là điều duy nhất anh có thể làm trong giai đoạn này với tư cách là Lữ đoàn trưởng:

Ra lệnh cho binh sĩ đi chết, sau đó ghi nhớ tên của họ.

Bỗng nhiên, Vương Trung chú ý tới một cái tên: Aleksei Barfinowicz.

Là cậu lính tranh thủ thời gian hẹn hò giữa chiến trường, anh ta vậy mà lại phụ trách điều khiển pháo 45mm! Nhìn xem ra còn là pháo trưởng!

Rõ ràng pháo 45mm chỉ là một loại vũ khí đã bắt đầu lỗi thời, nhưng lại được phân công cho mười người thao tác.

Pháo trưởng, nạp đạn viên, pháo thủ ngắm bắn, pháo thủ nạp đạn, xạ thủ phụ trách đạn dược, còn có năm người phụ trách quản lý la, những người này đồng thời cũng là nhân viên dự bị, người nào "lên đường' thì sẽ có người khác thay thế.

Nhưng mà, những con la được phân cho tổ pháo này đã bị bom của địch giết chết.

Xe chở đạn dược ngược lại vẫn còn nguyên vẹn, xạ thủ phụ trách đạn dược đang ngồi xổm bên cạnh ôm một quả đạn xuyên giáp.

Vương Trung cẩn thận nhìn mỗi một gương mặt.

Những chàng trai trẻ tuổi không hề sợ hãi, ngược lại có chút phấn khích, hiển nhiên vừa rồi bị pháo kích, cùng với những con la chết xung quanh cũng không dọa được họ.

Máu của la thấm ướt đôi giày sáng bóng của họ.

Lúc này, pháo hiệu bay lên không trung.

Chỉ có một quả pháo hiệu, đây là tín hiệu cho biết trận địa pháo binh A bắt đầu khai hỏa vào khu vực đã định trước.

Tiếng pháo lập tức từ thành phố truyền đến, tiếng rít của trọng pháo xẹt qua đỉnh đầu khiến gáy Vương Trung tê rần.

Anh lập tức chuyển tầm nhìn về phía quân địch, liền thấy đạn pháo rơi xuống ngay phía trước đội hình của chúng.

Lần này tất cả bốn quả đạn pháo đều rơi xuống phía trước đội hình của địch, không gây ra bất kỳ thiệt hại nào.

Dù sao cũng là bắn pháo dựa theo tọa độ đã được thiết lập từ trước.

Nếu dây điện thoại không bị đứt, vậy thì quân địch đã phải trả giá rồi!

Ở vị trí của Vương Trung đã có thể nghe thấy tiếng hộp số xe tăng của địch kêu lên ken két.

Lúc này, loạt đạn pháo thứ hai xẹt qua đỉnh đầu.

Lần này tất cả đạn pháo đều rơi chính xác vào giữa đội hình của địch!

Một chiếc xe tăng Panzer IV trực tiếp bị hất tung lên, bộ binh phía sau cũng bị sóng xung kích đánh gục.

Có người bị mảnh đạn gãy chân, bay lên trời cao.

Bốn phát đạn 203mm này, trực tiếp khiến bốn chiếc xe tăng phải dừng lại, bộ binh đi theo phía sau xe tăng thương vong nặng nà.

Tuy nhiên quân Prosen không hề dừng lại, ngược lại còn tăng tốc!

Có lẽ chúng nhận ra pháo binh đang nhắm vào khu vực này, càng nhanh chóng đi qua khu vực này càng an toàn, thương vong càng ít!

Khi loạt đạn pháo thứ ba rơi xuống, phần lớn quân địch đã đi qua khu vực bị ngắm bắn, nhưng một quả đạn pháo lại lệch khỏi mục tiêu, rơi xuống giữa hai chiếc xe tăng, ngay lập tức khiến bánh xích của hai chiếc xe tăng bị hỏng.

Đây không phải là trò chơi, bánh xích bị hỏng phải mất rất lâu mới sửa được, cho nên kíp lái xe tăng của địch trực tiếp bỏ xe, chạy về phía sau, chờ khi kết thúc trận chiến sẽ quay lại sửa.

Bộ binh đi theo xe tăng thì nhập vào đội hình bên cạnh.

Dù là quân địch, nhưng Vương Trung không thể không thừa nhận, chúng quả thực được huấn luyện rất bài bản.

Giờ phút này, trên không trung.

Chiếc máy bay trinh sát R-5 của phi đội trinh sát số 103 đang bay lượn trên bầu trời Loktev.

Quan sát viên báo cáo: “Bởi vì khói dày đặc trên mặt đất, không thể nhìn rõ vị trí trận địa trọng pháo.”

Phi công sau khi suy nghĩ một lúc, đẩy nhẹ cần điều khiển về phía trước, máy bay bắt đầu hạ thấp độ cao.

Phi công phụ lập tức kinh hô: “Bay thấp như vậy sẽ bị thần tiễn của địch bắn hại”

Phi công: “Cho nên chúng ta phải tìm ra tọa độ trận địa pháo binh của địch trước khi bị bắn hạ, đồng thời báo cho pháo binh mặt đất!” Phi công phụ: “Cái gì?”

“Đây là nhiệm vụ của chúng ta, chúng ta phải hoàn thành! Xạ thủ súng máy, phi công phụ, còn có hoa tiêu có thể nhảy dù rồi đấy!”

Nói xong phi công tự tay cởi dây an toàn cho phi công phụ: “Đi maul”

Lúc này, chiếc R-5 lao vào làn khói dày đặc hình thành từ những chiếc lốp xe bốc cháy trên mặt đất.

Khói đặc thậm chí len lỏi vào trong buồng lái qua các khe hở, khiến phi công ho sặc sụa.

Phi công phụ nghiêm nghị nhìn phi công: “Hẹn gặp ở Valhalla.”

Nói xong anh ta dứt khoát xoay người.

Lúc này máy bay đã lao qua làn khói dày đặc, mặt đất đã ở ngay trước mắt.

Phi công: “Quan sát viên! Nhìn thấy trận địa pháo binh đang khai hỏa không? Tôi nhìn thấy rồi! Báo tọa độ cho pháo binhI”

“Pháo binh! Tọa độ trận địa pháo binh của địch ở…”

Trong buồng lái không biết ai hét lên một tiếng: “Thần tiễn!”

Ngay sau đó máy bay bị trúng đạn, phi công bị mảnh đạn của “thần tiễn” găm trúng, máu nhuộm đỏ áo khoác bay.

Anh ta vẫn cố hết sức duy trì hướng bay của máy bay, hét lớn: “Nhanh báo cáo tọa độ!”

Quan sát viên: “Pháo binh! Tọa độ trận địa pháo binh của địch… nhắc lại…”

Vasili đột nhiên hô: “Máy bay của địch nhìn thấy trận địa pháo binh của chúng ta rồi! Nó đang thông báo cho pháo binh

địch!”

Vương Trung nhìn ra bầu trời qua khung cửa sổ phía sau: “Làm sao nhìn thấy được? Khói đen dày đặc như vậy!”

Sau đó, anh nhìn thấy một chiếc máy bay đang kéo theo làn khói đen bốc cháy lao xuống mặt đất.

Đây là máy bay trinh sát vốn ở trên cao bị ép phải hạ thấp độ cao xuống dưới làn khói đen để xác định vị trí trận địa pháo binh sao?

Không đúng, đây không phải là lúc để cảm thán, phải lập tức thông báo cho trận địa A di chuyển! Vương Trung vội vàng cầm lấy ống nghe điện thoại, nhưng lại phát hiện bên kia không có tiếng động.

Anh nhớ ra rồi, dây điện thoại đã bị pháo kích làm hỏng từ lúc nào!

Thật là lỡ việc! Nhưng mà một trong những mục tiêu của pháo kích vốn dĩ chính là phá hủy hệ thống thông tin liên lạc, hình như cũng rất bình thường.

Tại sao quân Ant lại không coi trọng tác dụng của điện đài vô tuyến như vậy chứ?

Vương Trung: “Truyên lệnh! Truyền lệnh!”

Truyền lệnh binh còn chưa tới, trên bầu trời đã vang lên tiếng đạn pháo xé gió, rõ ràng là đang nhắm vào thành phố phía sau trận địa.

Pháo thủ Dmitri lẩm bẩm: “Nhanh như vậy?”

Tiếng nổ vang lên từ trong thành phố. Vương Trung với một tia hy vọng chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, sau đó liền nhìn thấy đạn pháo của địch rơi xuống xung quanh khu vực có biểu tượng pháo binh của trận địa A.

Không biết bốn khẩu B-4 của trận địa A có thể sống sót được bao nhiêu khẩu.

Lúc này Dmitri hô lên: ‘Pháo chống tăng 76mm khai hỏa rồi!”

Chương 56: Tôi Không Biết

Chương 24: Dục Huyết Lạc Đặc

Chương 24: Dục Huyết Lạc Đặc

Trên trận địa chỉ có khẩu pháo 76 duy nhất khai hỏa.

Lúc viên đạn xuyên giáp bắn trúng xe tăng của địch, tóe ra một chuỗi tia lửa, ngay sau đó tháp pháo xe tăng bốc nổ tung trời.

Xe trưởng của những chiếc xe tăng khác đều vội vàng quay ống ngắm, cố gắng tìm vị trí của khẩu pháo 76 trong vô số vật chắn.

Nhưng để bảo vệ khẩu pháo 76 duy nhất, lớp ngụy trang phía trước vị trí đặt pháo được bố trí vô cùng tỉ mỉ, cho dù nòng pháo 76 khá lớn nhưng cũng không dễ phát hiện.

Vấn đề duy nhất là trong lúc pháo chuẩn bị khai hỏa vừa rồi, lớp ngụy trang cũng bị ảnh hưởng nên để lộ một số sơ hở.

Nhưng lần này, quân Prosen bị tập kích bất ngờ vẫn không thể tìm ra vị trí đặt pháo.

Lúc này, pháo 45mm khai hỏa.

So với hiệu quả rõ rệt của pháo 76, hiệu quả của pháo 45 khiến người ta phải lúng túng.

Một viên đạn xuyên giáp ghim vào lớp giáp trước của chiếc xe tăng số 4, viên còn lại bắn lệch, giống như đánh bóng bàn nảy ra khỏi lớp giáp, bay rất xa mới rơi xuống bãi đất trống không còn mấy cọng cỏ.

Xe tăng Prosen bắt đầu dùng súng máy bắn loạn xạ, cố gắng ép pháo chống tăng ẩn nấp lộ diện.

Lúc này, chiếc xe tăng số 4 mang số hiệu chiến thuật 251 đột nhiên dừng lại, bắn một phát.

Nó nhầm khẩu pháo chống tăng giả bằng gỗ là thật.

Khẩu pháo giả bị quả đạn pháo 75mm bắn tung lên trời, bay cùng nó còn có hình nộm rơm ngụy trang thành pháo thủ. Hình nộm ấy còn được gắn một khuôn mặt cười bằng giấy trên đầu!

Vương Trung đang ở trên cao quan sát tất cả, lại nhớ đến lời khen ngợi trong cuốn tự truyện của "Hổ Vương" Carius trên Trái Đất về kỹ thuật ngụy trang tài tình của pháo chống tăng quân đội Liên Xô.

Rõ ràng pháo khai hỏa sẽ có khói lửa và ánh sáng, nhưng dưới sự chỉ đạo của Yegoroy, vị trí đặt pháo được ngụy trang cho đến giờ vẫn chưa bị lộ!

Yegorov đứng bên cạnh Vương Trung quan sát tình hình, nói: "Đây là kỹ thuật bọn tôi học được từ người Mannheim trong Chiến tranh mùa đông."

Mannheim là một khu vực, người dân ở đó được gọi là người Mannheim.

Nghe Yegorov nói vậy, Vương Trung cảm thấy việc ngụy trang hiệu quả như vậy cũng chẳng có gì lạ, cho dù sau này Yegorov có ngụy trang pháo chống tăng thành cái cây biết nói thì hắn cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên.

Pháo 76 lại khai hỏa.

Chiếc xe tăng số 4 bị bắn trúng vẫn tiếp tục di chuyển với tốc độ như cũ, nhưng các thành viên xe tăng lại lần lượt nhảy

ra ngoài, ngay sau đó, đế tháp pháo bốc cháy dữ dội, chiếc xe tăng cứ thế biến thành "cỗ xe lửa' tiếp tục lao về phía trước.

Mãi đến khi đạn dược trong xe tăng phát nổ, cỗ xe mới từ từ dừng lại. Lúc này, xe trưởng của chiếc xe số 231 của địch cuối cùng cũng phát hiện ra vị trí của khẩu pháo 76, chiếc xe tăng dừng lại, bắt đầu xoay tháp pháo.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một viên đạn pháo chống tăng 45mm bắn vào giữa tháp pháo và đế tháp pháo của chiếc xe tăng số 231, khiến tháp pháo bị kẹt cứng.

Địch không bỏ cuộc, lập tức xoay thân xe để ngắm bắn, xoay gần xong, pháo thủ liền khai hỏa.

Viên đạn không được ngắm bắn kỹ càng rơi xuống khoảng đất trống trước khẩu pháo 76, thổi bay lớp ngụy trang.

Tiếng nổ cũng đồng thời báo hiệu cho những chiếc xe tăng khác, 8 chiếc xe tăng đồng loạt dừng lại!

Đội hình tấn công dày đặc của quân Prosen có lợi thế như vậy, tuy bị pháo hạng nặng 203mm bắn trúng sẽ thiệt hại nặng nê, một quả đạn có thể cướp đi sinh mạng của hàng chục, hàng trăm người, nhưng khi đối mặt với hỏa lực bắn thẳng của pháo chống tăng, ưu thế của đội hình này lại vô cùng lớn.

Trong nháy mắt, 8 quả đạn pháo đã rơi xuống xung quanh khẩu pháo 76.

Vương Trung nhíu mày, ban đầu hắn còn tưởng rằng thị lực của quân địch tốt đến vậy, có thể nhìn thấy toàn bộ khẩu pháo 76 được giấu sau bức tường, giờ mới nhận ra trong số 8 chiếc xe tăng này có ít nhất 6 chiếc bắn theo điểm rơi của quả đạn pháo từ chiếc xe số 231 vừa rồi.

Trong đợt bắn này chỉ có 2 quả đạn tương đối chính xác rơi xuống trước khẩu pháo 76, thổi bay bao cát chắn phía trước.

Ba pháo thủ điều khiển khẩu pháo 76 bị tiêu diệt.

Tiểu đoàn pháo binh hét lớn: “Bị phát hiện rồi, rút lui maul”

Nói rồi, những người còn lại liều mạng kéo giá đỡ của khẩu pháo 76, lôi khẩu pháo về phía sau.

Người trông ngựa thấy vậy, vội vàng dắt hai con la tới, muốn dùng la kéo pháo đi.

Lúc này, súng máy bắn tới, đạn bắn vào tấm chắn của khẩu pháo.

Hai khẩu pháo 45mm đồn toàn lực khai hỏa, yểm hộ cho pháo 76 rút lui.

Khẩu pháo 45 do Aleksei Barfinowicz chỉ huy liên tiếp bắn trúng chiếc xe tăng số 4 ba phát, cuối cùng buộc các thành viên trong xe phải bỏ xe.

Aleksei đang chỉ huy pháo ngắm bắn mục tiêu thứ hai thì bỗng nhiên nhìn thấy mục tiêu dừng lại, đồng thời chuyển nòng pháo về phía mình.

“Rút lui maul”

Aleksei vừa hét lớn vừa trực tiếp lao đến kéo pháo, cả nhóm cứ thế kéo khẩu pháo rời khỏi vị trí.

Quả đạn pháo của địch lập tức rơi xuống, mảnh đạn nổ ghim vào tấm chắn nhỏ của khẩu pháo 45.

Vai Aleksei bị lộ ra ngoài run lên, nhưng anh nghiến răng, không nói gì, tiếp tục đẩy pháo, vừa đẩy vừa hét: “Nhanh lên! Tới vị trí dự bịt

Những con la được phân cho tổ pháo này đều đã bị pháo địch bắn chết, bọn họ chỉ có thể dùng sức người để di chuyển pháo.

Vương Trung đang theo dõi thì Yegorov hạ ống nhòm xuống, nói: 'Ba tổ pháo đã bị tiêu diệt hai, tổ còn lại tiếp tục bắn sẽ rất nguy hiểm."

Nói rồi, ông thò đầu ra ngoài cửa sổ, ra hiệu cho người bên dưới. Người lính canh giữ phía dưới nhìn thấy hiệu lệnh của Yegorov gật đầu rồi bỏ chạy.

Vương Trung tò mò hỏi: "Ông nói gì vậy?"

"Bảo tổ pháo cuối cùng rút về trận địa bắn tỉa thứ hai đã được bố trí trước."

Vương Trung ngạc nhiên: "Chúng ta còn có trận địa bắn tỉa thứ hai sao?"

Trước đó, Vương Trung giao toàn bộ nhiệm vụ bố trí phòng ngự cho Yegorov, còn bản thân thì đi do thám ngôi làng phía trước nên không nắm rõ tình hình bố trí trận địa chính của nhà máy hóa chất.

Yegorov giải thích: "Tôi đã tham khảo kinh nghiệm ở Cao điểm Peniye. Sau khi xe tăng của địch tiến vào địa hình phức tạp, tâm bắn và tâm nhìn của chúng đều sẽ bị hạn chế, lúc đó bộ binh có thể lợi dụng lợi thế quen thuộc địa hình để nhanh chóng tiêu diệt bộ binh đi kèm xe tăng, sau đó dùng bom xăng tiêu diệt xe tăng.

"Địa hình của nhà máy hóa chất này phức tạp hơn nhiều so với Cao điểm Peniye chỉ có con đường hình chữ Y. Lũ địch dám xông vào đây thì chúng ta sẽ biến nơi này thành mồ chôn của chúng!"

Quân Prosen không hề biết kế hoạch của Yegorov, cũng không biết tất cả pháo chống tăng đã rút khỏi vị trí tuyến đầu, tiến vào trận địa thứ hai chờ lệnh.

Chúng vẫn đang bắn phá tất cả những thứ trông giống pháo chống tăng.

Bức tường bao quanh nhà máy hóa chất bị bắn ra nhiều lỗ hổng - thực chất những vị trí đặt pháo giả này là đã được cố ý sắp xếp để dụ quân Prosen từ những nơi này tiến vào nhà máy.

Quân địch dần dần áp sát đến khoảng cách giao tranh, theo hiệu lệnh của tiểu đoàn trưởng, đội bộ binh vốn nấp sau xe tăng tản ra hai bên, tạo thành đội hình tản binh, vượt qua xe tăng tiến về phía trước.

Bọn chúng rón rén tiếp cận lỗ hổng trên tường vừa bị bắn phá, sau đó phát hiện ra chẳng có khẩu pháo chống tăng nào, chỉ có cọc gỗ, tấm gỗ ngụy trang thành lá chắn pháo và hình nộm rơm ngụy trang thành pháo thủ.

Một tên trung sĩ vượt qua bao cát của vị trí đặt pháo giả thì bị súng máy bất ngờ khai hỏa bắn gục xuống đất.

Vị trí đặt súng máy vô cùng tinh vi, xe tăng bên ngoài không thể nhìn thấy, không thể dùng pháo bắn thẳng để tiêu diệt.

Tên trung sĩ Prosen chỉ huy đội quân bên tường theo thói quen ném lựu đạn khói.

Nhưng súng máy không để ý đến lựu đạn khói, tiếp tục nhả đạn, phong tỏa lối vào.

Trong tình thế bị bắn trúng là không chết cũng bị thương, cho dù dũng cảm như lính Prosen cũng không dám manh động vượt qua khu vực nguy hiểm.

Tình hình ở lỗ hổng khác cũng tương tự, quân Prosen bị chặn lại bên ngoài tường.

Lúc này, trung đội trưởng chỉ huy xe tăng của quân Prosen quyết định không đợi nữa, chủ động hành động để phá vỡ thế bế tắc, anh ta thò đầu ra ngoài quan sát rồi chui vào tháp pháo, con quái vật thép khổng lồ tăng tốc lao về phía bức tường không có lỗ hổng.

Có lẽ ý nghĩ của trung đội trưởng là, không có lỗ hổng thì chắc chắn sẽ không có súng máy được bố trí sẵn.

Bức tường gạch bị húc đổ, con quái vật thép gầm rú lao vào sân, 2 quả bom xăng bay tới. Quả bom đầu tiên bị ném lệch, rơi trúng cửa sổ quan sát của lái xe, một ít dung dịch bốc cháy bắn vào khoang lái, lập tức bị thợ máy dùng bình cứu hỏa dập tắt.

Quả thứ hai ném rất chính xác, rơi trúng cửa hút gió và tản nhiệt của động cơ xe tăng, ngọn lửa bùng lên dữ dội, thiêu rụi toàn bộ động cơ.

Lính xe tăng Prosen phản ứng rất nhanh, không đợi xe trưởng ra lệnh liền bỏ chạy khỏi xe, nhưng vừa chui ra khỏi tháp pháo đã bị súng tiểu liên bắn gục.

Ngay sau đó, xe tăng phát nổ.

Sau khi trung đội trưởng "hi sinh vì nước", những chiếc xe tăng khác lập tức dừng lại.

Tiếp đó, một chiếc xe tăng bắn một quả đạn pháo vào bức tường, tạo ra một lỗ hổng mới.

Trung đội xe tăng bắt đầu bắn phá liên tục, nhanh chóng san bằng một đoạn tường.

Bộ binh đi kèm gào rú xông vào, sau đó bị súng máy bố trí sẵn ở hai bên bắn gục toàn bộ.

Vương Trung quan sát trận chiến, không nhịn được khen ngợi: "Ông bố trí hỏa lực đan xen thật tài tình"

"Nhà máy hóa chất này được mở rộng ba lần, mỗi lần đều được quy hoạch riêng nên địa hình vô cùng phức tạp, hơn nữa phần lớn công trình đều được xây dựng bằng bê tông cốt thép nên mới tạo ra địa hình như vậy." Yegorov khiêm tốn đáp.

Vương Trung đang định nói thì bỗng nhiên nhìn thấy một trung đội xe tăng và bộ binh của địch chuyển hướng sang bên phải, có vẻ như định đánh bọc từ phía bắc nhà máy.

Vương Trung không quan tâm lúc này tâm nhìn của mình không thể nhìn thấy bọn chúng, liền hỏi Yegorov: "Địch đánh bọc chúng ta từ phía bắc! Giờ phải làm sao?"

Yegorov bình tĩnh: "Bên đó chỉ có con đường nhỏ một chiều, hai chiếc xe đi ngược chiều nhau còn phải né, tôi đã cho người bố trí rồi, cậu cứ chờ xem."

Vasily, người bạn của Philippov - tay trống của ban nhạc, nhìn thấy xe tăng của quân Prosen liền lập tức rụt người lại, nói với đồng đội: "Tới rồi, tới rồi!"

Người đồng đội vội vàng quay máy phát điện, sạc điện cho kíp nổ.

Sau khoảng 10 vòng, anh ta dùng tay chạm vào công tắc điện/bụp" một tiếng, tóc tai dựng ngược cả lên.

"Được rồi!" Anh ta vừa nói vừa cầm lấy cần kích nổ cắm vào kíp nổ.

Đúng vậy, kíp nổ do Ant sản xuất phải sạc điện tại chỗ vì pin quá cùi, hơn nữa muốn kiểm tra xem đã sạc đầy hay chưa chỉ có thể dựa vào việc bị điện giật có đau hay không, đau là được rồi.

Đúng là… phong cách của Đế chế Ant.

Philippov lại thò đầu ra ngoài, nhìn thấy xe tăng và bộ binh của địch đi vào con hẻm.

Anh ta ra hiệu, người đồng đội lập tức ấn cần kích nổ.

Số thuốc nổ được chôn dưới đường phát nổ, nhấn chìm chiếc xe tăng đi đầu và đám bộ binh đi theo.

“Ura!” Không biết ai hô lớn, những người lính trẻ tuổi nấp sau bức tường ném bom xăng qua tường. Con hẻm biến thành biển lửa.

Chiếc xe tăng đi cuối cùng định lùi lại để thoát khỏi địa ngục nhưng người chiến sĩ nhanh nhẹn đã vượt qua tường, nhảy lên nóc xe tăng, mở nắp ném hai quả lựu đạn vào trong.

Người chiến sĩ lập tức bị quân Prosen bắn hạ.

Nhiều chiến sĩ khác thò đầu ra từ trên tường, bắn về phía con hẻm.

Tiểu đội Prosen bị tiêu diệt hoàn toàn trong trận phục kích!

Vương Trung thè lưỡi kinh ngạc.

Yegorov không biết Vương Trung đã chứng kiến toàn bộ, nói: “Yên tâm đi, các chàng trai trẻ đều rất dũng cảm, quân địch sẽ bị tiêu diệt.”

Đúng vậy, tuy có người vì bất cẩn mà hy sinh nhưng quân địch quả thật đã bị tiêu diệt.

Lúc này, chuông điện thoại vang lên.

Vương Trung giật mình: “Sửa xong rồi sao?”

Yegorov cầm điện thoại lên: “Đây là chỉ huy tiền phương. Cái gì? Được.”

Ông che ống nghe, nói với Vương Trung: “Trung đoàn bảo vệ nói không có quân địch tấn công, hỏi chúng ta có cần chi viện hay không, họ có thể điều một tiểu đoàn sang.”

“Cần chứ.” Vương Trung đáp không chút do dự,‘Ra lệnh cho họ đến ngay. Chúng ta phải tiêu diệt toàn bộ số địch đã xông vào nhà máy!”

Lúc này, cục diện đã rõ ràng.

Quân địch chỉ phái hai tiểu đoàn tăng cường xe tăng tấn công, bị một tiểu đoàn của ta dựa vào địa hình tiêu hao đáng kể, nếu phái thêm một tiểu đoàn nữa thì chắc chắn chúng sẽ rút lui, nói không chừng còn có thể thu được một chiếc xe tăng số 4 còn nguyên vẹn.

Chiếc xe tăng bị lựu đạn phá hủy kia, chỉ cần cạo lớp thịt vụn trên bảng đồng hồ là có thể lái được.

Thiếu tướng Randolph quan sát tiên tuyến, nói: "Có vẻ như quân địch đã chuẩn bị kỹ càng, chỉ dựa vào chút binh lực này e là khó công phá."

Tham mưu trưởng cũng đồng ý: "Có lẽ pháo kích của chúng ta chưa đủ hiệu quả, ngày mai nên tập trung hỏa lực, dọn đường, tận dụng thời cơ tiêu diệt sinh lực địch, phá hủy công sự."

"Ngày mai? Không, làm ngay trong hôm nay. Bảo quân ta thả khói ngụy trang, rút lui! Sau đó pháo binh tiếp tục bắn phá, dù sao trên đường hành quân họ cũng chưa dùng hết bao nhiêu đạn."

Dù sao, nhiều lúc chưa đợi pháo binh đến thì trận chiến đã kết thúc rồi.

Lúc này, sĩ quan truyên tin chạy tới báo cáo: "Báo cáo thiếu tướng, trung đoàn pháo binh 223 đã chiếm được làng Nizhniy, họ có thể xuất phát từ đó để đánh úp Loktev."

Randolph hỏi: "Tin tức chắc chắn chứ?"

"Chắc chắn ạ."

"Được, vậy lùi thời gian pháo kích lại, đợi trung đoàn 223 đến rồi tính tiếp. Dự kiến vào…" Thiếu tướng Randolph nhìn đồng hồ,'3 giờ chiều nay, đồng thời triển khai toàn bộ quân ở mặt trận hình cung, bắt đầu pháo kích. Sau hai tiếng đồng hồ

chuẩn bị, phát động tấn công toàn diện! Cố gắng phối hợp với không quân, không có cũng không sao.”

Nhìn thấy quân địch thả khói ngụy trang, Vương Trung lập tức nhận ra chúng muốn chạy trốn.

“Yegorov! Bảo các chàng trai xung phong, nhớ kỹ là không được xông ra khỏi màn khói, hãy tận dụng màn khói để tiêu diệt địch!”

Yegorov lập tức quay đầu: “Trung sĩ, thổi còi, tấn công!”

Sau khi ra lệnh, ông hỏi Vương Trung: “Có cần pháo binh khai hỏa không? Bây giờ trên trời không có máy bay trinh sát, trận địa B khai hỏa cũng sẽ không bị phát hiện.”

Vương Trung lắc đầu: “Không cần, tôi muốn giữ bí mật này, đến lúc quan trọng sẽ khiến lũ địch bất ngờ.”

Vừa dứt lời, chuông điện thoại vang lên.

Vương Trung nhấc máy: “Tôi là Rokossovsky.”

Giọng Pavlov vang lên ở đầu dây bên kia: “Đồng chí Rokossovsky, chúng tôi có một số thông tin mới, đồng chí nên đến sở chỉ huy lữ đoàn một chuyến. Đường dây điện thoại có thể bị nghe lén.”

Vương Trung gật đầu: “Được, tôi sẽ đến ngay.”

Cúp điện thoại, anh ta nói với Grigory: “Chuẩn bị xe! Còn xe không?”

Grigory gật đầu rồi rời đi.

Khi Vương Trung bước ra khỏi sở chỉ huy, nhìn thấy “Chàng trai đầy sao” Aleksei Barfinowicz đang được băng bó vết thương, bèn nói: “Bị thương thì đến bệnh viện đi, cậu đã hoàn thành nhiệm vụ rồi.”

Chàng trai nhìn Vương Trung, hỏi: ‘Không phải ngài cũng bị thương sao? Sao ngài còn ở lại tiền tuyến?”

Vương Trung nhìn bả vai mình, chợt nhận ra bản thân đã chống đỡ trong hai tiếng đồng hồ với vết thương trên vai, quả nhiên là thể chất “gấu Nga” có khác.

Vương Trung còn đang ngẩn người thì chàng trai lại hỏi: “Thiếu Tướng?”

Vương Trung giật mình: ‘À, tôi chỉ bị thương nhẹ.”

“Tôi cũng vậy, viên đạn xuyên qua, không gây ra tổn thương gì lớn, thậm chí còn không bị thương đến xương.” Aleksei Barfinowicz tự hào nói,‘Vì vậy tôi muốn ở lại tiền tuyến, chiến đấu cùng đồng đội!”

Lúc này, người lắp đạn trong tổ pháo của anh ta nói chen vào: “Thật ra là cậu ta muốn ra vẻ cool ngầu để sau này còn về khoe với bạn gái!”

Mọi người cười ồ lên, kể cả Aleksei.

Vương Trung cũng cười, tuy rằng thành phố bị oanh tạc, bị pháo kích nhưng Natalia ở đội giặt giũ chắc chắn an toàn hơn nhiều so với việc ở tiền tuyến.

Trong lúc ồn ào, không biết ai là người đầu tiên cất tiếng hát:

Tôi nhớ một thành phố nhỏ ở tỉnh lẻ,

Vắng vẻ, hiu quạnh, khiến người ta buồn bã. Trong thành có đường phố rợp bóng cây, quảng trường và nhà thờ,

Cùng màn sương mù mông lung.

Tôi đã thấy -

Hình bóng quen thuộc và thân yêu,

Chiếc mũ tròn màu xanh,

Chiếc áo khoác ngoài màu xanh lam;

Váy sam màu, dáng hình thiếu nữ,

Tình yêu thoáng qua của tôi!

Tanya, Tanusha, Tatiana của tôi,

Em có nhớ mùa hè oi ả ấy không?

Anh không thể nào quên khoảng thời gian đó,

Khoảng thời gian yêu đương nồng cháy!

Vương Trung đứng bên cạnh, cho đến khi họ hát xong mới xoay người lên chiếc xe Grigory lái tới.

Không biết có phải bởi vì cái chết và sự hủy diệt ở ngay bên cạnh hay không, tình yêu trên chiến trường mang một vẻ đẹp thật khác. Vương Trung thật lòng chúc phúc cho đôi tình nhân này.

Đến sở chỉ huy lữ đoàn, anh mới biết tin Natalia đã thiệt mạng trong trận không kích.

Vì không biết phải đối mặt với Alyosha như thế nào nên cho đến khi cậu ấy tử trận, Vương Trung vẫn chưa kịp nói tin này cho cậu ấy biết.

"Nói tóm lại, tôi có ba tin tốt và một tin xấu." Pavlov trông tiều tụy hơn hẳn so với lần trước Vương Trung gặp, tóc cũng rụng nhiều hơn.

Chẳng bao lâu nữa, Vương Trung sẽ có một vị tham mưu trưởng đầu trọc.

Vương Trung: "Nói tin xấu trước đi, xem thử có thể xấu đến mức nào."

Pavlov: "Lính ném lựu đạn bọc thép của địch đã chiếm được làng Nizhniy, đánh đuổi quân ta đang đóng quân nghỉ

ngơi ở đó. Giờ chúng có thể đánh úp chúng ta từ làng Nizhniy. Chúng ta phải điêu quân phòng thủ phía đông nam thành phố.”

Vương Trung chau mày.

Như vậy chẳng khác nào mở rộng phạm vi phòng thủ lên gấp đôi, số quân ít ỏi trong tay nếu dàn trải trên mặt trận rộng lớn như vậy thì chẳng khác nào muối bỏ biển.

“Vậy nói cho tôi tin tốt là gì đi.” Vương Trung chuyển chủ đề.

“Thứ nhất, nhiệm vụ của chúng ta thay đổi.”

Pavlov dừng lại, như thể cố tình để Vương Trung hỏi.

Vương Trung: “Thay đổi gì? Không cần phải cố thủ đến ngày 11 tháng 7 nữa sao?”

“Đúng vậy, chúng ta chỉ cần cố thủ đến khi Tập đoàn quân 63 đến tiếp quản.”

Thế này còn tệ hơn là cố thủ đến ngày 11! Ít nhất còn biết thời gian cụ thể. Nếu Tập đoàn quân 63 là loại “bạn bè gặp nạn, án binh bất động” thì chẳng phải tiêu đời sao? Vương Trung: “Tin tốt thứ hai là gì?”

“Số tàn quân của Tập đoàn quân xe tăng 23 đã vào thành, sẽ đến đây ngay. Họ còn khoảng 20 chiếc xe tăng BT7.”

Vương Trung “ồ” lên một tiếng, xem như đây là tin tốt.

Tuy khả năng phòng thủ của BT-7 gần như bằng không nhưng bù lại tốc độ rất nhanh, pháo cũng có thể bắn xuyên sườn và đuôi xe tăng số 4, theo tiêu chuẩn trong game War Thunder, đây là xe tốt”, chỉ cần chạy nhanh, bắn trúng là được!

“Còn tin tốt thứ ba?” Vương Trung tiếp tục hỏi.

Pavlov: “Du kiến đường sắt sẽ được sửa chữa xong trước khi trời tối. Đoàn tàu chở quân tiếp viện mà Thái tử điện hạ gửi cho chúng ta đã chờ sẵn, đường ray vừa thông là sẽ đến ngay.”

Vương Trung nhíu mày: “Lại gửi cho chúng ta lũ lính diễu binh chuyên nghiệp à? Không phải là xe tăng T35 chứ?”

Dù nói vậy nhưng tình hình hiện tại, có T35 cũng tốt. Dù sao thì pháo trên chiếc xe tăng đó cũng không phải để trưng bày, ít nhiều gì cũng có thể dùng được.

Pavlov nhún vai.

Chương 57: Lời Phát Biểu Hùng Hồn

Chương 25: “Những người chưa từng bỏ rơi tôi”

Chương 25: “Những người chưa từng bỏ rơi tôi”

Cho dù hoàng thái tử nhét đầy toa tàu những đội quân kỳ quặc gì thì trước mắt bọn họ vẫn bị chặn trên đường, chưa thể đến ngay được.

Đợt tiếp viện đầu tiên mà Vương Trung nhận được trong ngày là xe tăng từ Tập đoàn quân xe tăng 23 - nói chính xác là từ tàn quân của Tập đoàn quân xe tăng 23.

Dòng xe tăng hạng nhẹ tốc độ cao, với tên gọi BT, là một chiếc xe tốt trong game, dù sao thì tốc độ của nó cũng rất nhanh.

Nhưng trên thực tế, đây chỉ là cỗ quan tài chạy bằng xăng, súng máy hạng nặng cũng có thể xuyên thủng nó.

Vì vậy, sau khi chiến tranh bùng nổ, Liên Xô trên Trái Đất cơ bản đã ngừng sản xuất nó.

Dù sao T-34 cũng rất nhanh, hơn nữa hiệu suất tổng thể của T-34 mạnh hơn dòng BT một bậc.

Vương Trung nhìn những chiếc BT-7 tiến vào khu đóng quân của Chiến đoàn Rokossovsky, thở dài, chỉ có thể tạm chấp nhận sử dụng.

Dù sao thì thứ này vẫn có pháo 45 ly và súng máy, tiêu diệt bộ binh không thành vấn đề, dựa vào khả năng cơ động để tấn công bên sườn xe tăng số 3, số 4 cũng rất khả thi.

Chiếc BT-7 dẫn đầu mang số hiệu chiến thuật 2301. phía sau tháp pháo có ăng-ten, rõ ràng là xe chỉ huy của trung đội hoặc đại đội.

Một viên trung tá mở nắp hầm chui ra, đứng trên tháp pháo chào theo kiểu quân đội với Vương Trung: "Thiếu tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky! Xin chào ngài."

Vương Trung nhìn xuống tên của hắn, đáp lại: "Cũng chào hỏi anh, Mikhail trung tá. Trên báo cáo nói anh có 20 chiếc BT-7, sao tôi mới nhìn thấy mười chiếc?"

"Đó là bởi vì có năm chiếc vì thiếu bảo trì và linh kiện mà hỏng, năm chiếc còn lại bị không quân địch phá hủy. Không quân địch được trang bị súng máy 13mm, chỉ nhỏ hơn một chút so với súng chống tăng của chúng ta, trúng đạn từ trên không, những thứ đồ chơi bọc thép mỏng như giấy này sẽ lập tức bị loại khỏi vòng chiến."

Trung tá lắc đầu: "Đoàn của tôi chỉ còn lại chút xe tăng như vậy, tướng quân. Hãy để chúng tôi phát huy chút tác dụng, đi làm pháo đài cố định cũng được, chất thêm một ít bao cát trước tháp pháo, chúng tôi vẫn có thể bắn nhau với quân Prosen được."

Vương Trung lắc đầu, vẫy tay với trung tá.

Mikhail vẻ mặt nghi hoặc, nhưng vẫn nhanh nhẹn xuống xe, đứng trước mặt Vương Trung, lại chào theo kiểu quân đội.

Vương Trung đặt tay lên vai anh ta: "Tình hình là thế này, chúng ta sắp phải đối đầu với một sư đoàn thiết giáp đầy đủ quân số của địch, là một trong 17 sư đoàn thiết giáp của chúng, chúng ta nghi ngờ còn có một bộ phận của sư đoàn thiết giáp ném lựu đạn sắp tham chiến.

"Chúng ta vừa mới mất vị trí phòng ngự phía đông nam, quân địch sẽ tấn công chúng ta từ cả hướng đông nam và tây

nam. Lực lượng của chúng ta căn bản không thể phòng thủ một khu vực rộng lớn như vậy, đến đây thì anh hiểu rồi chứ?"

Mikhail gật đầu: "Hiểu, vậy nên chúng ta phải được bổ sung…" "Anh đừng nói nữa, nghe tôi nói. Hiện tại, đơn vị đang phòng thủ ở phía đông nam là Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5, họ chỉ còn lại ba trăm người, và đã mất gần như toàn bộ trang bị kỹ thuật, thậm chí súng máy còn không đủ.

"Pháo chống tăng trên trận địa thực chất chỉ là gỗ, anh hiểu chứ?"

"Hiểu, vậy chúng ta sẽ…"

"Chúng ta không có nhiều pháo chống tăng, nên không thể dàn trận trên địa hình trống trải để đối đầu với xe tăng địch, chúng ta sẽ dụ chúng vào thành phố, dùng các tòa nhà che chắn bộ binh, sau đó dùng bom xăng tiêu diệt xe tăng và xe bọc thép của chúng.

"Tôi yêu cầu các anh chờ ở khu vực phía đông thành phố, khi quân địch tiến vào thành phố, hãy lợi dụng tốc độ để bao vây tấn công chúng. Pháo 45mm của các anh có thể xuyên thủng sườn và đuôi xe tăng địch!"

Mikhail cau mày: "Kế hoạch của ngài có một điểm bất lợi chết người, trong số chúng tôi không có ai là người Loktev, thành phố này tuy không lớn, nhưng để một đám người từ nơi khác đến, không quen đường xá như chúng tôi chui vào ngõ ngách đánh úp có phải là hơi quá sức hay không?"

Vương Trung: "Lực lượng dân quân địa phương sẽ dẫn đường cho các anh, giúp các anh nắm rõ vị trí của quân địch."

Mikhail nhíu mày chặt hơn: "Dân quân chẳng phải chỉ là một đám nông dân được huấn luyện qua loa thôi sao?"

“Đúng vậy, phần lớn trong số họ còn là tân binh được gọi nhập ngũ vài ngày trước.”

“Chuyện này…’

Vương Trung: “Yên tâm, tôi sẽ trực tiếp chỉ huy một chiếc xe tăng, cho dù những người khác có hoàn thành nhiệm vụ bao vây hay không, tôi cũng sẽ làm được. Tôi thấy xe chỉ huy của anh khá ổn đấy, bây giờ nó là của tôi.”

Mikhail: ‘Hả? A?”

Vương Trung quay đầu nói với người lính đang đứng đợi: “Xóa số hiệu chiến thuật trên xe này đi, đổi thành số hiệu chiến thuật của tôi, 422.”

Thực ra là nên chọn số 422 hay 67, Vương Trung đã do dự rất lâu, cuối cùng hắn quyết định, vinh dự của số 67 nên được trao vĩnh viễn cho tổ lái quả cảm kia.

Hắn nên kế thừa số hiệu 422 đầy vinh quang, mang theo số hiệu này, mang theo ý chí chiến đấu của những người lính xe tăng đã hy sinh chiến đấu đến hơi thở cuối cùng.

Lúc này, Mikhail hỏi: “Nhưng mà… Không giống T28, BT-7 không có vị trí dành riêng cho trưởng xe, tôi ở trên xe vừa là trưởng xe vừa là pháo thủ. Ngài… đã từng được huấn luyện làm pháo thủ chưa?”

Vương Trung sững người, ấn tượng của hắn về xe tăng đều đến từ game, trong game, một người có thể đảm nhiệm tất cả mọi việc, nên hắn căn bản không hề nghĩ đến chuyện BT-7 không có trưởng xe riêng.

Lúc này, hai người lính xách thùng sơn trèo lên xe tăng, dùng sơn xóa sạch số hiệu chiến thuật 2301. sau đó dùng cọ vẽ tay số hiệu chiến thuật 422.

Mikhail không ngăn cản họ, mà nhìn Vương Trung với vẻ dò hỏi: “Tướng quân?”

Vương Trung: “Tôi có thể đứng phía sau tháp pháo, làm xạ thủ súng máy phòng không.” BT-7 ở thời đại này được trang bị súng máy phòng không.

Mikhail như không dám tin vào tai mình: “Ngài nói gì cơ?”

“Tôi sẽ đứng phía sau tháp pháo, làm xạ thủ súng máy phòng không.” Vương Trung nói với giọng vô cùng kiên quyết.

Lực lượng ta yếu hơn địch rất nhiều, hắn buộc phải tận dụng tối đa ưu thế mà bản hack mang lại, mới có thể giảm thiểu thương vong đến mức thấp nhất và giành chiến thắng.

Trận chiến tại làng Peniye đã chứng minh bản thân Vương Trung trực tiếp chỉ huy xe tăng có thể đạt được chiến quả lớn đến mức nào.

Lính nạp đạn của xe tăng 2301 thò đầu ra hỏi: “Có ý gì vậy? Tại sao lại đổi số hiệu chiến thuật? Mikhail, có chuyện gì vậy?”

Mikhail im lặng vài giây, sau đó nói: “Chúng ta… sẽ do tướng quân trực tiếp chỉ huy!”

Người lính nạp đạn nghi hoặc hỏi: “Vậy tướng quân sẽ làm nhiệm vụ gì? Tướng quân biết bắn pháo sao?”

Vương Trung: “Không, tôi sẽ đứng phía sau tháp pháo của các anh.”

Lính nạp đạn: “Nguy hiểm quái”

“Không đâu,’ Mikhail nói,‘Xe tăng khác thì có thể, nhưng với BT-7, nói không chừng đứng phía sau tháp pháo còn an toàn hơn ở, dù sao cũng có thêm một lớp giáp bảo vệ.”

Ý của anh ta là coi cả chiếc xe tăng như một tấm lá chắn.

Hai tiếng rưỡi sau, phía đông thành phố Loktev, nơi ẩn nấp của đại đội xe tăng Rokossovsky.

Vương Trung chui ra khỏi hầm, dựa vào cửa sổ nhìn ra ngoài.

Ivanov người lính nạp đạn cũng chui ra khỏi hâm, đứng sau lưng Vương Trung nói: "Pháo kích kết thúc rồi, không nghe thấy tiếng pháo nữa."

"Ừ" Vương Trung vỗ tay: "Lên xe! Chuẩn bị chiến đấu!"

Quân địch đã ngừng tấn công một khoảng thời gian trước khi pháo kích, sau đó lại pháo kích trong thời gian dài như vậy, chắc chắn chúng đã hoàn thành việc tập kết lực lượng.

Vương Trung đẩy cửa, người xuất hiện trước mặt hắn là Rezenov, lão binh mặc quân phục dân quân đã cũ, ông là trung đoàn trưởng của Trung đoàn Dân quân Tạm thời số 5.

Ông lão râu tóc bạc phơ, bộ quân phục trên người là kiểu cũ từ trước nội chiến, chỉ có phù hiệu là được thay bằng phù hiệu của phái thế tục.

Đằng sau ông là một thanh niên đang vác một lá cờ lớn.

"Tướng quân!" Rezenov cất tiếng, Chúng tôi đã chuẩn bị xong! Những người dẫn đường được chúng tôi tuyển chọn cho các anh đều là những chàng trai lanh lợi nhất vùng, bình thường chạy khắp đường phố như sóc, để ý xem cô nương nhà ai xinh đẹp! Bọn họ rành đường ở đây lắm!"

Vương Trung thầm nghĩ, chẳng phải là đám thanh niên lêu lổng đầu đường xó chợ sao?

Rezenov nói tiếp: "Tôi cử Kozlov làm người dẫn đường cho trung tá, cậu ta khỏe mạnh lực lưỡng, cho dù xe tăng có bị bắn hỏng, cậu ta cũng có thể kéo trung tá ra, sau đó cõng đến

trạm y tết Ngoài ra, hãy nhìn lá cờ này, đây là lá cờ tốt nhất mà chúng tôi tìm được, có thể cổ vũ tinh thần rất lớn!" Vương Trung: "Không cần đâu, trung tá không cần người dẫn đường, tôi sẽ trực tiếp chỉ huy anh ta, cử Kozlov cho người khác đi."

"Tại sao?" Rezenov ngạc nhiên hỏi.

Vương Trung chỉ vào đầu mình: "Tôi đã nắm rõ đường phố gần đây, đây là kỹ năng cơ bản của một người chỉ huy."

Rezenov: "Nhưng mà đứng sau tháp pháo xe tăng rất nguy hiểm! Ngài không cần phải tự mình mạo hiểm…"

Vương Trung: "Tôi đã quyết định rồi."

Rezenov cười ha hả: "Tốt lắm! Ngài quả là một vị tướng quân đáng tin cậy! Giống hệt vị tướng Bạch Mã trên báo chí!"

Vương Trung ngượng ngùng, hắn không ngờ lại có người không biết mình chính là vị tướng Bạch Mã đó.

Nhưng hắn cũng không nói rõ, vì như vậy có vẻ như đang khoe khoang chiến công, hơn nữa bây giờ cũng không phải lúc.

Hắn nói với ông lão: "Nhờ ông dặn dò mọi người, báo vị trí xe tăng địch cho xe tăng của quân ta ở gần đó nhất, để xe tăng đối phó với xe tăng.

"Cho dù phải tiếp cận xe tăng địch ở cự ly gần, cũng phải tiêu diệt bộ binh đi kèm trước!"

Rezenov: "Yên tâm di

Vương Trung gật đầu, leo lên chiếc xe tăng số hiệu 422 đã được sơn mới.

Mikhail cũng leo vào tháp pháo, sau đó lấy tai nghe và ống nói đưa cho Vương Trung: "Tướng quân, ngài chỉ huy đi!"

Vương Trung vừa nhận lấy tai nghe và ống nói, vừa hỏi: "Còn anh?"

"Có đồ dự phòng."

Mặc dù chiếc xe tăng mới này có radio, nhưng trình độ kỹ thuật vô tuyến điện của đế quốc Ant quá tệ, không biết có phải do máy phát điện của xe tăng không đủ mạnh, phần lớn điện năng đều được cung cấp cho động cơ của tháp pháo hay không.

Chỉ cần bật radio lên, tai nghe toàn là tiếng rè rè, như thể có ai đó đang rang cát bên tai Vương Trung vậy.

Nhưng vì liên lạc chỉ huy, hắn đành phải chịu đựng.

Vương Trung cầm ống nói: "Đây là xe chỉ huy, trung đội 2, nghe rõ trả lời?"

"Nghe rõ, xin mời tướng quân chỉ thị."

Thực ra Vương Trung chỉ muốn thử xem liệu anh ta có thể nhìn thấy được những gì mà trung đội 2 nhìn thấy hay không, và câu trả lời là có. Ngay khi trung đội 2 trả lời, khu vực xung quanh xe chỉ huy số 2306 trong tâm nhìn của Vương Trung sáng lên.

Nhưng những khu vực xung quanh các xe tăng khác không có radio vẫn tối om, mặc dù chúng hiện thuộc quyền chỉ huy trực tiếp của Vương Trung, nhưng lại không cung cấp tâm nhìn cho hắn.

Có phải vì ở trong xe tăng không nghe thấy tiếng Vương Trung gọi?

Dù sao thì BT-7 cũng rất ồn ào khi di chuyển - xe tăng của đế quốc Ant nổi tiếng là không coi trọng thiết kế công thái học, cộng thêm công nghệ sản xuất thô sơ, nên xe tăng của chúng rất ồn.

Việc la hét để chỉ huy xe tăng là không khả thi, nên chẳng trách hắn không có tầm nhìn của những xe tăng khác?

Vương Trung đang suy nghĩ, một người lính dân quân từ nóc nhà bên cạnh thò đầu ra hét lớn: "Quân địch tấn công!"

Vương Trung lập tức gọi Vasili: "Vasili! Anh nghe thấy tôi nói không?"

Hắn đợi vài giây, giọng nói của Vasili xuyên qua tiếng rè rè vang lên trong tai nghe: "Tôi nghe đây, tướng quân! Ngài chắc chắn muốn liên lạc bằng lời nói trực tiếp sao?"

"Đúng vậy, trong trường hợp khẩn cấp, chúng ta không còn cách nào khác."

Vương Trung thầm nghĩ, điều quan trọng không phải là nội dung liên lạc, tôi chỉ muốn mở rộng tâm nhìn mà thôi.

Sau khi kết nối với máy vô tuyến điện của Vasili đang theo dõi phía quân Prosen, tâm nhìn của Trung đoàn Cận vệ 31 sáng lên. Thậm chí, hắn còn có thể nhìn thấy những gì mà đội pháo binh do Dmitri chỉ huy nhìn thấy.

Vương Trung nhìn thấy quân địch đã triển khai ít nhất 80 xe tăng và xe bọc thép trên một đường vòng cung gần 120 độ từ tây nam đến đông nam Loktev.

Và đó mới chỉ là đợt tấn công đầu tiên, phía sau còn có khoảng 100 xe tăng và xe bán xích khác đang chờ đến lượt.

Vương Trung giật mình, hắn biết quân địch đông, nhưng không ngờ lại đông đến vậy.

Quân chủ lực của địch đang tấn công từ hướng đông nam, có đến 20 chiếc Panzer IV Ausf. F2 (biến thể Panzer IV nòng ngắn), 6 chiếc Panzer ll và một đoàn xe bán xích.

Mình phải dùng 10 chiếc BT-7 để tiêu diệt chừng đó quân địch sao?

Ngay cả 10 chiếc T-34 cũng phải cân nhắc kỹ càng!

Có lẽ chỉ có 10 chiếc KV mới đủ sức đối đầu với đội hình hùng hậu như vậy.

Không, không thể để số lượng của chúng làm nản chí, quân địch không quen thuộc địa hình, một khi đã vào thành phố và giao chiến ở cự ly gần, dù chúng có đông đến đâu cũng chỉ là chiến công mà thôi!

Lúc này, một người lính liên lạc của Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5 cưỡi ngựa xuất hiện trước xe tăng 422, hét lớn: "Chúng tôi đã sẵn sàng dụ quân địch vào thành phố theo mệnh lệnh của ngài!"

Vương Trung: "Tốt lắm, hãy báo cho trung đoàn trưởng của anh biết, lực lượng thiết giáp do tôi trực tiếp chỉ huy sẽ bao vây tấn công quân địch, giáng cho chúng một đòn chí mạng!"

Người lính liên lạc giơ tay chào, sau đó quay đầu ngựa phi như bay.

Lúc này, giọng nói của Mikhail vang lên trong tai nghe: "Tướng quân, chúng ta nên di chuyển đến vị trí phục kíchl"

"Được, xuất phát thôi."

Vừa dứt lời, động cơ của chiếc xe tăng 422 gầm lên dữ dội, tiếng bánh răng hộp số ăn khớp xen lẫn vào nhau.

Xe tăng rung lắc một chút, sau đó bắt đầu di chuyển.

Vương Trung nắm chặt súng máy phòng không để giữ thăng bằng, hai chân dang rộng, đứng vững phia sau thap phao.

Trên những chiếc xe tăng khác, phía sau tháp pháo cũng có một người lính với súng máy đứng đó, họ là những người dân địa phương được cử đến để dẫn đường cho xe tăng.

Chờ cho quân địch từ hướng đông nam tiến vào thành phố, Vương Trung sẽ dẫn đầu những chiếc xe tăng này giáng cho chúng một đòn nặng nề, sau đó nhanh chóng rút lui, di chuyển đến vị trí khác.

Nhìn đoàn xe tăng rời đi, Rezenov cảm thán: "Quả là một vị tướng quân xuất chúng! Cũng giống như Bagration, người đã đích thân dẫn đầu quân cận vệ xung phong!"

Ông quay đầu lại hét lớn với những người lính dân quân: "Tướng quân đã xông pha trận mạc, chúng ta càng không thể sợ chết!"

Những người lính dân quân đồng thanh hô vang: "Không sợ chết!"

Rezenov: "Toàn thể chú ý, Trung đoàn Dân quân Tạm thời số 5, bước đều!"

Những người nông dân vừa mới trở thành lính tráng cách đây vài ngày không thể bước đều tăm tắp như những người lính chính quy, nhưng hàng loạt lưỡi lê sắc nhọn vẫn đủ khiến người ta phải dè chừng.

Ngay lúc này, Vương Trung mất kết nối với Trung đoàn 31, hắn vội vàng gọi lại: "Vasili?"

"Tướng quân, ngài không ra lệnh, lại liên tục gọi cho tôi. Tôi còn phải nghe lén cuộc trò chuyện của quân Prosen nữa!" Lời phàn nàn của Vasili xuyên qua tiếng re re, truyên đến tai Vương Trung.

Có một khoảnh khắc, Vương Trung đã định ra lệnh chuyển súng máy sang trái 5 cm.

5 cm không ảnh hưởng đến việc bố trí hỏa lực, nhưng ít ra cũng là một mệnh lệnh, như vậy hành động cứ giữ liên lạc vô tuyến điện của hắn sẽ không còn kỳ lạ nữa.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn kìm nén.

Yegorov là một người lính giỏi, anh ta và những người lính kỳ cựu của Trung đoàn 31 đã tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm trong trận chiến xe tăng ở làng Peniye, có thể yên tâm giao phó nhiệm vụ cho họ.

Thực ra, Vương Trung không tự tin rằng mình có thể làm tốt hơn Yegorov.

Lúc này, Vương Trung đột nhiên phát hiện Grigory đang lái xe jeep, bám theo xe tăng từ phía sau.

Hắn lập tức chuyển góc nhìn, gọi: "Grigory! Anh đang làm gì ở đây vậy? Quay về Trung đoàn 31 ngay! Bọn họ cần một trung sĩ giàu kinh nghiệm như anh! Tôi đang ở trong xe tăng, không cần vệ sĩ đâu!"

Grigory định nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ giơ tay chào, sau đó lái xe jeep rời đi.

Nhìn theo Grigory, Vương Trung định tiếp tục quan sát chiến trường, Mikhail, người từ trung đoàn trưởng bị giáng xuống làm pháo thủ hỏi: "Tướng quân, có thật là ngài đã chỉ huy một chiếc xe tăng tiêu diệt 100 xe tăng địch ở làng Peniye không?"

Vương Trung: "Không, đó chỉ là phóng đại trên báo thôi."

Người lái xe lẩm bẩm: "Tôi biết ngay là đám người trên báo chỉ giỏi ba hoa khoác lác!"

Lính nạp đạn: "Vậy chính xác là bao nhiêu?"

"Tám chiếc, trước khi chiếc T-28 của chúng tôi bị bắn hạ, chúng tôi đã tiêu diệt tổng cộng 8 xe tăng địch." Con số này khiến những người khác ồ lên kinh ngạc.

Mikhail: "Vậy cũng rất đáng nể rồi! Đó là T-28 đấy! Ai cũng biết chiếc xe tăng đó tệ hại như thế nào! Chỉ vì các vị

nguyên soái và hoàng đế thích những chiếc xe tăng nhiều tháp pháo to lớn uy mãnh, nên mới có thứ đồ bỏ đi do

Vương Trung gật đầu: “Tôi biết.”

Hắn biết rõ, lúc đầu, việc chiếc xe tăng T-28 tồi tàn đó có thể bắn hạ 4 chiếc Panzer IV là nhờ công lao của bản hack. Sau khi đối đầu trực diện với xe tăng địch, hiệu quả của bản hack bị giảm đi, lập tức rơi vào thế bất lợi.

Kẻ nào tạo ra thứ đồ bỏ đi đó, lại còn đưa nó ra chiến trường, thật sự nên bị xử bắn.

Cuối cùng, chiếc 422 cũng đến vị trí phục kích.

Đó là một dãy nhà bị pháo binh địch san phẳng, những bức tường đổ nát là nơi ẩn nấp tuyệt vời, xe tăng có thể nấp sau đó tấn công quân địch.

Chỉ cần quân địch tiến vào thành phố, tiếp tục di chuyển dọc theo Đại lộ Suvorov, chúng sẽ lọt vào tầm bắn của những chiếc BT-7 đang ẩn nấp trong đống đổ nát.

Cho dù là pháo 45 mm đã lạc hậu, cũng có thể biến những chiếc xe tăng của địch thành hộp thiếc!

Vương Trung đứng phía sau tháp pháo, cảm thấy hơi nóng - hệ thống tản nhiệt của xe tăng nằm ngay dưới chân hắn, không nóng mới lạ.

Lúc này, Vương Trung nghe thấy tiếng súng của B-4.

Mikhail kinh ngạc: “Sao lại có cả trọng pháo? Chúng tôi nghe nói bên các ngài không có trọng pháo mà?”

Vương Trung: “La quà của Thái tử.”

“Cái quái gì vậy?” Mikhail nhìn Vương Trung với ánh mắt khó tin.

Đáng tiếc đây không phải lúc để khoe khoang, Vương Trung chỉ có thể nói: “Chờ chiến tranh kết thúc, tôi sẽ giới thiệu cho anh sau, bây giờ hãy tập trung vào.”

Nói xong, Vương Trung chuyển sang góc nhìn toàn cảnh, nhưng hiện tại số lượng quân đội mà hắn có thể trực tiếp chỉ huy quá ít, chiến trường chìm trong bóng tối, chỉ có khu vực xung quanh hắn và một chiếc xe tăng chỉ huy khác (được trang bị radio) là sáng.

Vì vậy, Vương Trung không thể nhìn rõ hiệu quả của đợt pháo kích của B-4.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy xe tăng của quân địch bắt đầu nã pháo vào các vị trí cao trong thành phố, biến tháp nước, tháp chuông thành đống gạch vụn.

Vương Trung toát mồ hôi lạnh, may mà quân địch không bắn phá tháp nước ở làng Peniye, nếu không hắn đã chết rồi.

Hắn không lo lắng cho Dmitri, vì cửa sổ quan sát của sở chỉ huy tiền phương không nằm ở vị trí cao nhất, họ đã hy sinh tâm nhìn để đổi lấy sự che chắn an toàn.

Quân địch bắn phá các vị trí cao như vậy, chắc chắn sẽ không bắn trúng sở chỉ huy tiên phương và Dmitri.

Vương Trung hít sâu, kiên nhẫn chờ đợi quân địch tiến vào khu vực phục kích.

Lúc này, trên bầu trời vang lên tiếng gào thét chói tai, không cần ngẩng đầu cũng biết đó là Stuka. Cột khói do quả bom nặng nửa tấn tạo ra giống như những rặng san hô mọc lên từ mặt đất.

Vương Trung trấn an những người khác: “Bình tĩnh, đừng sợi”

Mikhail cười nói: “Chúng tôi nghe tiếng bom đến nỗi phát ngán rồi, anh có biết toàn quân đoàn 23 đã mất bao nhiêu xe tăng vì thứ này không?”

Vương Trung: “Bao nhiêu?”

“Ít nhất 200 chiếc, còn tổn thất rất nhiều xe tải GAZ. Quân đoàn chúng tôi được trang bị khá nhiều xe tải GAZ, kết quả là bây giờ di chuyển rất khó khăn. Vì mang danh là quân đoàn cơ giới, chúng tôi không có la, thậm chí còn không tìm đâu ra la để thay thế.”

Mikhail lắc đầu nguầy nguậy: ‘Lúc huấn luyện chẳng thấy vấn đề gì, lúc diễn tập cũng làm theo kịch bản của ban chỉ huy, cũng chẳng phát hiện ra vấn đề gì, kết quả là khi chiến tranh nổ ra, phát hiện ra vấn đề, thì người cũng chết hết rồi.”

Mikhail nói xong, người lái xe cũng tiếp lời: “Bọn họ quá cứng nhắc, đọc qua vài cuốn sách lý luận quân sự của Anh và Prosen, rồi tự cho mình là đúng! Anh nhìn đường xá ở nước ta đi, cứ đến mùa xuân tan băng là xe cộ không đi được, không có la thì không làm gì được!”

Vương Trung nghiêm mặt, thầm nghĩ quả đúng là những kẻ cầm quyền chỉ biết ăn chơi hưởng lạc, không thể nhìn xa trông rộng.

Ngay lúc này, đội tiên phong của địch lọt vào tâm nhìn.

Vương Trung lập tức lên tiếng nhắc nhở: “Quân địch đến rồi! Chuẩn bị chiến đấu!”

Phía nam khu phế tích, những người lính của Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5 đã khai hỏa, tiếng súng máy vang lên như pháo tép.

Quân địch tiến vào khu vực phục kích dường như vẫn chưa phát hiện ra nguy hiểm, chúng di chuyển theo đội hình dàn hàng ngang, khoảng cách giữa các xe tăng khá gần nhau.

Vương Trung chuyển sang góc nhìn toàn cảnh, đợi cho toàn bộ đội hình của địch lọt vào khu vực phục kích, hắn mới hét lớn: “Khai hỏa!”

Mikhail lập tức bắn, viên đạn xuyên giáp trúng ngay sườn chiếc Panzer IV đi cuối đoàn xe của địch.

Chiếc xe tăng lập tức mất động lực, dừng lại giữa đường.

Vương Trung tự tay điều khiển súng máy phòng không, bắn xối xả vào đội hình bộ binh của địch, đồng thời ra lệnh: “Nạp đạn nổi! Xe tăng của địch đã bị vô hiệu hóa!”

Tổng cộng có 8 chiếc Panzer IV trong khu vực phục kích, 10 chiếc BT-7 của Vương Trung đồng loạt khai hỏa đã vô hiệu hóa toàn bộ số Panzer IV đó.

Nhưng những người khác không có tâm nhìn như Vương Trung, không thể xác định mục tiêu rõ ràng, nên không thể phán đoán liệu những chiếc xe tăng đã dừng lại kia là bị phá hủy, hay chỉ là kíp lái bị choáng váng.

Trên chiến trường, việc một chiếc xe tăng bất động đột nhiên di chuyển là chuyện thường gặp - có thể kíp lái chỉ bị choáng, sau khi tỉnh lại sẽ tiếp tục điêu khiển xe tăng.

Vì vậy, cả quân đội Liên Xô và Đức trên chiến trường Xô-Đức đều có thói quen bắn thêm vài phát vào xác xe tăng.

Nhưng Vương Trung không phải lo lắng điều đó, hắn lập tức ra lệnh chuyển sang đạn nổ, tiêu diệt càng nhiều bộ binh địch càng tốt. Tuy nhiên, quân địch phản ứng rất nhanh, bộ binh của chúng đã xác định được vị trí khai hỏa và tìm chỗ ẩn nấp, hơn nữa còn tung bom khói!

Lại là bom khói!

Vương Trung: “Lui xe ngay, rời khỏi đây! Chúng ta sẽ vòng qua và tiêu diệt thêm nhiều quân địch!”

Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5 không được bổ sung quân số, dù có dũng cảm thiện chiến đến đâu cũng không thể chống đỡ nổi đội quân đông đảo như vậy, hơn nữa, điều nguy hiểm chết người là trung đoàn này hầu như không có vũ khí chống tăng, nhất định phải nhanh chóng tiêu diệt xe bọc thép của địch!

Khi BT-7 tăng tốc, Vương Trung mới biết lúc nãy khi di chuyển đến đây, người lái xe đã giữ lại chút sức.

Tốc độ của nó lúc này nhanh đến mức bánh xích gần như không chạm đất!

Vương Trung chỉ có thể nắm chặt súng máy phòng không, chỉ cần lơ là một chút là hắn sẽ bị hất văng ra ngoài.

Chiếc 422 vòng qua sườn quân địch với tốc độ chóng mặt.

Vương Trung: 'Dừng lại! Viên đầu tiên là đạn nổ, viên thứ hai là đạn xuyên giáp!"

an nổ, rõ!" Lính nạp đạn hét lớn.

Dù sao thì pháo 45 mm sử dụng loại đạn tương đối nhẹ, nên tốc độ nạp đạn rất nhanh.

Vương Trung còn chưa kịp chỉ thị mục tiêu, Mikhail đã nổ súng, viên đạn trúng ngay chiếc xe bán xích đang chạy theo sau xe tăng.

Chiếc xe tăng phát hiện ra tình hình phía sau, bắt đầu xoay tháp pháo, đúng lúc này, lính nạp đạn hét lớn: "Đạn xuyên giáp, r6

Vẫn không đợi Vương Trung chỉ thị mục tiêu, Mikhail đã bắn một phát trúng ngay chiếc Panzer IV đang xoay tháp pháo.

Vương Trung vừa dùng súng máy phòng không bắn xối xả vào quân địch trên đường, vừa giục giã: "Nhanh lên! Đừng dừng lại, dừng lại là bị bắn đấy!"

Chiếc 422 lại lao đi như bay.

Trước khi đến ngã tư tiếp theo, Vương Trung đã ra lệnh cho tháp pháo xoay sang hướng đó và nạp đạn nổ.

Chiếc xe bán xích của địch lại biến thành quả cầu lửa bốc cháy ngùn ngụt, đồng thời Vương Trung cũng dùng súng máy phòng không bắn trúng một toán lính phun lửa bên đường, nhiên liệu áp suất cao phun ra khiến những tên lính phun lửa ngã nhào xuống đất.

Vương Trung tưởng rằng điều đó sẽ gây ra một vụ nổ lớn, nhưng không ngờ thứ mà bình khí nén của quân địch chứa lại là nitơ áp suất cao! Thứ này không dễ nổ như vậy!

Vương Trung không kịp quan tâm nhiều như vậy, quân địch đã kịp phản ứng, bắt đầu chĩa họng súng vê phía hắn. Xe tăng có thể không sợ súng máy hạng nhẹ của địch, nhưng Vương Trung đang đứng sau tháp pháo thì sợ.

“Nhanh lên! Đừng bao giờ ngừng di chuyển!”

Chiếc 422 lao đi như bay, Mikhail không nhịn được cười ha hả: “Ha ha ha ha! Tôi đã mong chờ ngày này từ lâu! Chịu đựng nhục nhã bấy lâu nay, chứng kiến đồng đội hy sinh! Cuối cùng cũng có thể trả thù lũ xâm lược!”

Mikhail cười lớn, lính nạp đạn và lái xe cũng cười theo.

Lúc này, ngoài quân địch, còn có rất nhiều người dân địa phương và binh lính Ant đang theo dõi những chiếc BT-7 di chuyển với tốc độ cao, tấn công quân địch trong thành phố.

Những người vì sợ hãi quân địch mà không dám đứng lên bảo vệ quê hương, giờ đây đang trốn trong những ngôi nhà đổ nát - hoặc sắp trở thành đống đổ nát - của mình, chứng kiến cảnh tượng những chiếc xe tăng lao đi như bay.

Một ý nghĩ dần nhen nhóm trong lòng tất cả mọi người: Có lẽ… có lẽ quân địch cũng không phải là không thể chiến thắng?

Loại phỏng đoán này khiến binh sĩ Hộ giáo quân hoàn toàn tin tưởng.

Rezenov vung cây súng trường cũ kỹ của mình, gầm lên: "Tiến bước theo tướng quân! Kẻ địch chẳng là gì cả! Nhân lúc chúng còn choáng váng, xung phong!".

Hộ giáo quân hô vang "Ural", cố gắng bám theo những chiếc BT đang lao vun vút.

Vương Trung không biết trận chiến đã diễn ra bao lâu, anh chỉ biết mình đã thay băng đạn thứ ba cho khẩu súng máy phòng không với sự trợ giúp của Mikhail.

Trong tai nghe vang lên báo cáo của người nạp đạn: "Hết đạn pháo rồi!".

Lúc này, chiếc xe số 422 vừa vòng qua một bên sườn của một chiếc Panzer III.

Vương Trung theo thói quen báo vị trí của chiếc Panzer III, Mikhail lập tức ngắm bắn qua một dãy phố và bắn trúng. Đầu chiếc Panzer III bùng lên một cột lửa dài.

Đúng là "hỏa bốc ba trượng" theo nghĩa đen.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Vương Trung bỗng phát hiện dưới chân tường bên trái con phố, một tên thượng sĩ Prosen đang cầm khẩu súng chống tăng PTRD-41 thu được.

Trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, tên thượng sĩ ném khẩu súng xuống đất, nhanh như chớp nằm rạp xuống, chĩa súng về phía Vương Trung!

Vương Trung lập tức điều khiển súng máy phòng không, muốn bắn tên lính kia thành tổ ong. Ai ngờ vừa bóp cò, súng

máy đã kẹt đạn! Chắc chắn là lúc thay băng đạn anh đã quá vội vàng, không vuốt thẳng dây đạn!

Vương Trung hoàn toàn không biết cách xử lý sự cố súng máy, chỉ có thể hét lớn: "Xoay tháp pháo sang trái 15 độ! Gốc tường, súng chống tăng!".

BT-7 không có điện đài viên, nên cũng không lắp đặt súng máy đồng trục cho thân xe - vì lái xe không rảnh tay để bắn. Giờ chỉ có thể trông cậy vào khẩu súng máy trên tháp pháo!

Cùng lúc tháp pháo xoay, kẻ địch nổ súng!

Từ góc nhìn của Vương Trung, anh có thể nhìn xuyên qua cửa tháp pháo đang mở, thấy Mikhail khẽ run lên, roi ngã sang một bên.

Mặt trước tháp pháo của chiếc BT-7 đã bị súng chống tăng bắn thủng! Nhưng khoảng cách lúc này chỉ chưa đầy năm mươi mét, bị bắn thủng cũng là bình thường. Dù sao dòng xe tăng nhanh vốn nổi tiếng là "mong manh dễ vỡ..

Vương Trung vừa hét lớn "lùi xe" vừa rút súng lục bắn về phía kẻ địch. Kết quả là do chưa từng trải qua huấn luyện bắn súng lục, tất cả đều trượt.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, người nạp đạn đã thay thế vị trí pháo thủ, bóp cò.

Khẩu súng máy đồng trục ngay lập tức biến tên lính cầm súng chống tăng thành một cái rổ.

Vương Trung nhanh chóng quyết định, tháo tai nghe và micrô, mở nắp hầm bên người nạp đạn chui vào - anh không biết bắn pháo, nhưng nạp đạn thì vẫn làm được!

Như vậy, kíp xe tăng vẫn còn khả năng chiến đấu!

Anh chui vào trong xe tăng, người nạp đạn vẫn tiếp tục bắn, đảm bảo không ai có thể nhặt được khẩu súng chống tăng.

Người nạp đạn (giờ là pháo thủ) vừa bắn vừa hét: “Lùi xe nhanh! Rời khỏi chỗ chết tiệt này!”.

Không hiểu sao lái xe vẫn không nhúc nhích.

Lúc này, băng đạn của súng máy đồng trục đã hết.

Người nạp đạn luống cuống thay băng đạn, bỗng phát hiện hộp đạn trên sàn gần như đã trống rỗng.

Đúng vậy, hơn 2. 000 viên đạn của súng máy đồng trục đã bắn hết!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Vương Trung nghe thấy một tiếng “bịch”, ngẩng đầu lên thì thấy người nạp đạn đã ngã gục lên thi thể Mikhail.

Trên tấm giáp phía trước có một lỗ nhỏ, ánh sáng lọt vào qua đó.

Vương Trung: Lái xe! Đi mau”.

Nhưng không có ai trả lời.

Vương Trung vội vàng lay vai lái xe, rồi mới phát hiện anh ta đã chết.

Lúc này anh mới nhìn thấy trên cửa kính quan sát của lái xe có một lỗ thủng. Viên đạn đầu tiên của kẻ địch không phải nhắm vào tháp pháo, mà là bắn vào cửa kính quan sát của lái xe, xuyên qua tấm chắn, giết chết anh ta, sau đó mới găm vào người Mikhail.

Vương Trung bỗng nhận ra, nếu tiếp tục ở trong xe tăng, anh cũng sẽ chết. Anh đang định chui ra khỏi xe tăng từ cửa vừa vào, thì một loạt đạn tiểu liên bắn tới, buộc anh phải chui trở lại.

Bên ngoài vẫn có tiếng kẻ địch đang la hét gì đó, Vương Trung không hiểu, nhưng luôn cảm thấy có liên quan đến

mình.

Có lẽ chúng muốn bắt sống mình!

Vương Trung luống cuống tay chân lên đạn cho khẩu súng lục đang trong tình trạng khóa an toàn.

Đúng lúc này, một tên lính Prosen xuất hiện bên ngoài cửa hầm, vừa nhìn thấy Vương Trung đã la hét om sòm.

Vương Trung bắn ba phát liên tiếp. Ở khoảng cách này, cho dù là lính mới chưa có kinh nghiệm cũng có thể đảm bảo tỷ lệ trúng đích nhất định.

Tên lính biến mất, máu bắn tung tóe vào mặt Vương Trung.

Mùi máu tanh xộc thẳng vào mũi anh. Vương Trung nghĩ phải chạy nhanh.

Anh nhớ trong nhiều bộ phim đã xem, dưới đáy xe tăng có một cửa hầm, là để lính xe tăng thoát hiểm trong những trường hợp như thế này.

Anh lập tức chui xuống gầm xe tăng.

Lúc này, dưới gầm xe đầy vỏ đạn rỗng, máu tươi chảy lênh láng trên sàn thép, máu từ những thi thể vẫn không ngừng nhỏ xuống.

Vương Trung không mất nhiều công sức đã tìm thấy cửa hầm - không biết dòng BT vốn có cửa hầm này, hay là do đặc thù của thế giới này.

Để chui vào cửa hâm, anh đã phải đập đầu rất nhiều lần, trên đầu sưng lên mấy cục u.

Đúng là đồ của Nga, thiết kế kém đến mức đứng im cũng có thể khiến người ta đập đầu.

Vương Trung mở cửa hầm, chui nửa người trên ra, tiếp đất bằng hai tay, rôi chống tay xuống đất, cố gắng kéo cả người ra

ngoài -

Đúng lúc này, có tiếng vật nặng ném vào trong xe tăng.

Ngay sau đó, quả lựu đạn phát nổ bên trong xe tăng, luồng khí nóng phả ra từ cửa hầm.

Vương Trung nhìn xung quanh, thấy rất nhiều đôi giày quân đội kiểu Prosen.

Anh vội vàng kiểm tra súng lục, sau đó chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, muốn tìm kiếm một tia hy vọng sống sót.

Rồi anh tuyệt vọng nhận ra, ít nhất một trung đội lính Prosen đang bao vây xung quanh.

Thôi xong, vừa rồi còn đang tàn sát kẻ địch, vậy mà tình thế đảo ngược nhanh chóng mặt! Chiến trường là thế này sao?

Vương Trung không muốn đầu hàng, cũng không muốn từ bỏ, anh đang cố gắng hết sức tìm kiếm giải pháp - nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có tuyệt vọng.

Cũng lúc đó, những người lính Hộ giáo quân đã rất cố gắng bám theo xe số 422 cuối cùng cũng đến được vị trí có thể nhìn thấy nó.

Cách cả một con phố, họ có thể thấy rõ ràng chiếc xe tăng mang số hiệu chiến thuật 422 đang nằm tê liệt bên đường, xung quanh là rất nhiều lính Prosen.

Họ sững sờ, không thể chấp nhận sự thật là chiếc xe tăng số 422 vừa rồi còn chiến đấu như một vị thần, giờ đây đã bị tiêu diệt.

Đúng lúc này, Rezenov lên tiếng: “Tướng quân đã hy sinh! Ít nhất chúng ta phải cướp lại thi thể của ngài ấy, không để bị kẻ thù phỉ báng!”.

Ông lão giơ cao khẩu súng trường cũ kỹ đã gắn lưỡi lê: "Ural".

Những người khác cũng đồng thanh hô vang.

Có lẽ cái chết của vị tướng đã khơi dậy sự phẫn nộ trong họ.

Có lẽ là do mất đi vị tướng, cơn thịnh nộ đã thúc giục họ. Tóm lại, họ gầm lên.

Kozlov giơ cao lá cờ hai đầu đại bàng của Thánh Andrew, dẫn đầu đoàn quân xông lên.

Một tên trung sĩ quân địch quỳ một gối xuống đất, nổ súng về phía Kozlov. Viên đạn găm vào cổ họng người tráng hán, máu phun ra từ động mạch, nhuốm do lá cờ.

Kozlov ngã quy xuống, nhưng lá cờ đã được Rezenov tiếp lấy.

Ông lão một tay cầm súng trường kiểu cũ, một tay giương cao lá cờ bằng tất cả sức lực.

Viên đạn của kẻ địch xuyên qua ngực ông lão, nhưng ông vẫn không dừng bước, chạy thêm vài bước nữa mới gục xuống.

Một bàn tay xa lạ tiếp lấy lá cờ từ tay ông lão.

Càng ngày càng nhiều người từ các con phố, ngõ hẻm xông ra, tay cầm đủ loại vật dụng có thể nhặt được, lao về phía kẻ thù trên đường.

Ghế dài, ô dù, thậm chí cả khung cửa!

Phụ nữ từ tầng hai, tang ba ném xuống bình hoa, đá, hỗ trợ cho "cuộc tấn công" trên đường phốt

Những kẻ xâm lược hung hăng, ngạo mạn, giống như những chiếc thuyền con giữa đại dương mênh mông, trong

chớp mắt đã bị nhấn chìm.

Vương Trung kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, thậm chí không để ý đến việc trên nhà ga xe lửa đã vắng vẻ hai ngày qua, một đoàn tàu đang tiến vào!

Sau khi tên lính Prosen cuối cùng bị đập vỡ đầu bằng búa tạ, Vương Trung bò ra khỏi gầm xe tăng.

Anh vừa bò được một nửa, đã có vô số bàn tay đưa ra, kéo anh lên.

“Tướng quân còn sống”.

“Tướng quân còn sống!”.

Họ kéo anh ra khỏi gâm xe tăng, rồi dìu anh đứng dậy!

Vương Trung nhìn những khuôn mặt đầy phấn khích, miệng há hốc vì kinh ngạc.

- “Những người không bỏ rơi tôi đã nghiền nát kẻ thù được vũ trang đến tận răng, giải cứu tôi khỏi vực thẳm tuyệt vọng”.

Sự xúc động mạnh mẽ khiến Vương Trung nhất thời không thể suy nghĩ đến những vấn đề như “kẻ thù thế nào rồi”,‘cuộc tấn công đã kết thúc chưa”, anh chỉ nhìn những con người bình thường trước mặt đang bộc lộ sức mạnh to lớn, cảm nhận nguồn năng lượng ấy.

Đúng lúc này, anh nhìn thấy một lá cờ.

Hình như đây là lá cờ mà Rezenov đã cầm.

Giờ đây, lá cờ đã nhuốm đỏ máu, trông thật bẩn thỉu và rách nát.

Nhưng trong mắt Vương Trung, lá cờ toát lên vẻ đẹp thiêng liêng.

Anh nhớ đến bài hát: “Trên lá cờ của nước cộng hòa, có cả máu của tôi” -

Và rồi, Vương Trung nhận lấy lá cờ.

Trong thâm tâm, anh đã quyết định, lá cờ này sẽ theo anh, cho đến ngày đánh tan hoàn toàn quân xâm lược.

Ánh hoàng hôn đỏ như máu, lá cờ đỏ rực tung bay.

Lúc này, anh nghe thấy tiếng động cơ gầm rú từ phía nhà ga. Chương 26: Chiếc Xe Tăng Dành Cho Giới Quý Tộc

Mọi người đều có chút căng thẳng khi nghe thấy tiếng động cơ.

Nhưng ngay lập tức có người hét lên: "Xe tăng của chúng tai".

Lúc này Vương Trung mới nhớ ra, hình như vừa rồi anh có nhìn thấy một đoàn tàu tiến vào nhà ga. Theo như Pavlov đã nói, đây hẳn là đoàn tàu tiếp tế mà Hoàng thái tử đã thu xếp, trên đó chất đầy những thứ mà ngài ấy có thể kiếm được.

Vương Trung đến giờ vẫn chưa biết rõ con người của vị Hoàng thái tử này ra sao, nhưng anh chắc chắn rằng ngài ấy là một Bộ trưởng Hậu cần rất có năng lực.

Chỉ là không biết thứ phát ra tiếng động cơ mạnh mẽ như vậy có phải là chiếc T-35 to lớn, đồ sộ kia hay không.

Nếu đúng là nó thì cũng chỉ có thể dùng tạm vậy.

Vương Trung vừa nghĩ vừa nhìn về phía nhà ga, và rồi anh nhìn thấy "chiếc xe trong mơ" mà anh đã vô số lần ao ước xuất hiện ở cuối con đường.

Kể từ khi xuyên không đến thế giới này, những chiếc xe tăng mà anh đã chỉ huy, chiếc T-28 thì mỏng manh, dễ vỡ, chỉ có pháo là tạm được.

KV-1 thì pháo và giáp đều đáng tin cậy, nhưng chạy chậm và hay hỏng hóc.

BT-7 thì chạy nhanh, độ tin cậy cao, pháo cũng tạm ổn, chỉ là giáp quá mỏng, khó mà sử dụng hiệu quả.

Vậy có loại xe tăng nào vừa chạy nhanh, độ bền cao, pháo mạnh, mà giáp cũng tương đối tốt hay không?

Có, đó chính là chiếc xe tăng T-34 huyền thoại.

Tốc độ cao được kế thừa từ dòng BT, hỏa lực mạnh mẽ từ khẩu pháo 76mm, cùng với trọng lượng 30 tấn và lớp giáp nghiêng mang lại khả năng phòng thủ tốt, đó chính là những ưu điểm khiến T-34 trở thành chiếc xe tăng có hiệu suất tổng thể tốt nhất trên chiến trường mặt trận phía Đông trong giai đoạn đầu của cuộc chiến!

Vương Trung luôn mong mỏi có được một chiếc T-341

Nhưng sau khi trải qua trận chiến ác liệt vừa rồi, niềm đam mê của Vương Trung dành cho loại xe tăng này đã không còn nồng nhiệt như trước.

Bởi vì anh nhớ ra một điều: do kế thừa thiết kế từ dòng BT, T-34 cũng yêu cầu trưởng xe kiêm luôn nhiệm vụ của pháo thủ.

Ban đầu, các kỹ sư Liên Xô không nghĩ rằng cần phải có một vị trí trưởng xe "chẳng làm gì cả'.

Otto Carius, một trong những quân bài xuất sắc nhất của quân đội Đức Quốc Xã, trong hồi ký của mình đã liên tục phàn nàn về việc các trưởng xe tăng Liên Xô không thích thò đầu ra ngoài quan sát, khiến cho khả năng nắm bắt tình hình chiến trường của T-34 rất kém, thường xuyên dẫn đến việc cả một trung đội bị một chiếc Tiger của Đức tiêu diệt mà không biết chiếc Tiger đó ở đâu.

Tuy nhiên, lý do các trưởng xe tăng Liên Xô trong giai đoạn đầu và giữa cuộc chiến không muốn thò đầu ra ngoài không phải là vì họ nhút nhát, mà là vì một khi thò đầu ra thì

sẽ không có ai bắn pháo, họ chỉ có thể chui rúc trong xe tăng, sử dụng ống ngắm của pháo thủ để quan sát. Ngược lại, xe tăng M4 Sherman do Hoa Kỳ cung cấp cho Liên Xô theo chương trình Lend-Lease có kíp lái 5 người, với một vị trí trưởng xe chuyên dụng, điều này khiến cho tỷ lệ thương vong của M4 khi tham gia cùng một trận chiến thấp hơn nhiều so với T-34.

Bản thân Liên Xô cũng nhận ra những vấn đề này, bởi vì họ cũng đã sử dụng M4, cũng đã chứng kiến những chiếc xe tăng của Đức hoạt động như thế nào.

Nhưng kết cấu của T-34 là như vậy, không thể thay đổi lớn, họ chỉ có thể tiếp tục sản xuất xe tăng mà không có trưởng xe, trước tiên là để ổn định chiến tuyến.

Đến năm 1943. khi phát triển phiên bản T-34-85 với kết cấu được đại tu, các kỹ sư mới bổ sung lại vị trí trưởng xe, thừa nhận rằng việc để trưởng xe kiêm nhiệm pháo thủ là một thiết kế ngu ngốc.

Tuy nhiên, lúc này Liên Xô đã phải trả giá đắt cho sai lâm trong thiết kế này.

Trước đây Vương Trung cũng biết điều này, nhưng chỉ là đọc được trong sách vở, chưa có trải nghiệm thực tế, nên đã bỏ qua.

Những gì anh trải qua trên chiếc BT-7 hôm nay đã khiến anh nhớ lại tất cả.

Tồi tệ hơn, việc trưởng xe bắt buộc phải kiêm nhiệm pháo thủ khiến Vương Trung không thể tái hiện lại chiến tích ở Cao điểm Peniye - anh thực sự chưa từng được huấn luyện bắn pháo, cho dù có thể nhìn thấy khoảng cách đến mục tiêu nhờ góc nhìn từ trên xuống, anh cũng không biết cách điều chỉnh ống ngắm.

Nhưng chiếc T-34 xuất hiện trước mắt Vương Trung có gì đó kỳ lạ.

Chiếc T-34 này có tháp pháo khá lớn, trông giống với T-34-85 phiên bản sau này hơn, nhưng pháo chính của nó lại khá ngắn, hoàn toàn không thon dài và đẹp mắt như pháo 85mm được trang bị trên T-34-85.

Khẩu pháo này trông giống như pháo 76mm trên KV-1.

Chiếc xe tăng kỳ quặc chạy thẳng về phía Vương Trung, lúc này anh mới nhận ra người đứng trên nắp động cơ phía sau xe tăng chính là trung sĩ Grigory.

Dưới sự hướng dẫn của Grigory, chiếc xe tăng dừng lại trước mặt Vương Trung.

Grigory nhảy xuống xe tăng, chào Vương Trung: "Thưa tướng quân, tôi đã mang quân tiếp viện đến!".

Vương Trung gật đầu: "Anh làm tốt lắm!".

Trong lúc nói chuyện, trưởng xe cũng nhảy xuống, là một Thiếu úy. Sau khi chào Vương Trung, Thiếu úy lớn tiếng nói: "Alexander Yefimovich xin được kính chào ngài, thưa tướng quanl

Vương Trung đáp lễ một cách đơn giản, rồi hỏi: "Anh là trưởng xe của chiếc xe tăng này?".

"Vâng, thưa tướng quân!".

Vương Trung: "Kíp xe của các anh có bao nhiêu người?".

"Bốn người, lái xe, điện đài viên, nạp đạn và tôi!".

Vương Trung vẫn còn le lói hy vọng, dù sao thì ngoại hình của chiếc T-34 này có hơi kỳ lạ, nhưng kết quả là nó vẫn là kíp xe 4 người, nếu muốn tham gia, anh chỉ có thể thay thế vị trí của điện đài viên.

Mặc dù được gọi là điện đài viên, nhưng nhiệm vụ chính của người này là vận hành súng máy đồng trục trên thân xe, gọi là xạ thủ súng máy cũng không sai.

Aleksandr hơi nhíu mày: "Sao ngài có vẻ hơi thất vong?". Vương Trung: "Không có gì. Các anh có tổng cộng bao nhiêu chiếc T-34?".

Lúc này Vương Trung đang nghĩ, nếu bản thân không thể trực tiếp chỉ huy một chiếc xe tăng để tung hoành ngang dọc, vậy thì phải tìm cách tận dụng tối đa loại vũ khí hiện đại áp đảo này trên phương diện chiến thuật.

Aleksandr: "Chúng tôi có 25 chiếc, nhưng chiếc này khác với những chiếc xe tăng khác".

"Ồ?", Vương Trung tỏ vẻ thích thú: "Khác như thế nào?".

"Như ngài đã thấy, đây là một chiếc xe tăng dành cho giới quý tộc xem lễ, để cho bọn công tử bột - à không, là để cho những người ưu tú của Đế chế trải nghiệm cảm giác lái xe tăng".

Vương Trung ngẩn người: "Cái gì?".

Aleksandr nhún vai: "Muốn thiết kế xe tăng mới được phê duyệt, thì phải chế tạo loại xe tăng xem lễ này, để cho các vị tai to mặt lớn ngồi vào, thấy thích, thì quy trình phê duyệt sẽ nhanh hơn".

Vương Trung kinh ngạc: "Thối nát đến mức đó sao?"".

Aleksandr: "Tôi không nói gì đâu nhé! Là ngài nói đấy! Ngài yên tâm, nếu Tòa án dị giáo có hỏi, tôi tuyệt đối sẽ không khai ra ngài!".

Vương Trung: 'Vậy chiếc xe tăng xem lễ này có gì khác so với xe tăng thông thường?"".

“À, nhiều lắm, ví dụ như có lắp thêm bộ phận giới hạn tốc độ, để cho xe không chạy quá nhanh, không bị rung lắc mạnh…..

“Tháo nó ra cho tôi”, Vương Trung kiên quyết nói,‘ngay bây giờ, lập tức tháo ra”.

Đùa à, không thể tăng tốc thì làm sao mà cướp vị trí đẹp để bắn tỉa?

Aleksandr: “Cái đó tháo ra rất đơn giản, chỉ là động vài chỗ trên hộp số, hạn chế việc vào số thôi. Belyakov, tướng quân muốn anh tháo bộ phận giới hạn tốc độ ra! Nhanh lên!”.

Một trung sĩ cao gây chui ra khỏi cửa quan sát đặc trưng của T-34, đi vòng qua tháp pháo, mở hộp dụng cụ được buộc phía sau tháp pháo.

Vương Trung: “Còn gì khác nữa?”.

“Còn nữa ạ? Ngài cũng thấy đấy, tháp pháo của chúng tôi khá lớn, đó là vì có thêm một chỗ ngồi cho các vị tai to mặt lớn trải nghiệm, tâm nhìn rất tốt, có thể để cho các vị ấy tận hưởng cảm giác gió thổi qua tóc”. … Thì ra là vậy!

Vương Trung phải rất cố gắng mới kìm nén được niềm vui sướng, ban đầu anh nghĩ rằng sau này chỉ có thể chỉ huy những chiếc xe tăng hạng nặng có trưởng xe như KV, không ngờ ở thế giới này lại có thứ gọi là xe tăng xem lễ dành cho giới quý tộc!

Aleksandr tiếp tục: “Ngoài ra, bên cạnh chỗ ngồi còn có một hộp nhỏ, bên trong có rượu sâm panh’.

Vương Trung đang vui như mở cờ trong bụng, nghe đến đây thì sững người: “Rượu sâm panh á?””.

“Vâng, rượu sâm panh. Hay là ngài muốn đổi sang Vodka?”.

Vương Trung lắc đầu: “Không, không cần”.

Anh bỗng nhớ đến lúc nãy, khi phải đối mặt với kẻ thù chỉ với một khẩu súng lục nhỏ, bèn nói: “Có thể đổi thành hộp đựng đồ cá nhân được không? Tôi muốn để một số vật dụng cá nhân, ví dụ như lựu đạn hoặc súng tiểu liên”.

“Được, được chứ”, Aleksandr vỗ ngực,chỉ cần ngài không muốn tháo dỡ chỗ ngồi, thì muốn sửa gì cũng được. Nhưng nếu ngài muốn sử dụng chỗ ngồi đó, chúng tôi phải dọn dẹp đống đồ lặt vặt chất ở đó trước da

Cái đám người này, dám lấy chỗ trống trên tháp pháo làm kho chứa đồi!

Aleksandr thận trọng hỏi: “Vậy là ngài muốn sử dụng chỗ ngồi đó phải không?””.

“Phải”, Vương Trung gật đầu.

Aleksandr: “Ngài sẽ đích thân dẫn đầu chúng tôi xung phong lấp trận chứ?”.

“Phải. Sao anh biết?”.

Aleksandr quay lại nhìn Belyakov, người đang tháo bộ phận giới hạn tốc độ, rồi mới trả lời: “Hoàng thái tử có nói, có thể ngài sẽ muốn tự mình lái, nên mới đặc biệt cử chúng tôi đến điều khiển chiếc xe tăng xem lễ này”.

Vương Trung: “Đặc biệt cử các anh đến? Vậy bình thường các anh không lái chiếc này?”.

“Vâng, chúng tôi là huấn luyện viên của trường đào tạo lính tăng, được Hoàng thái tử đích thân lựa chọn, nói là phải chọn người tốt nhất cho người anh em tốt của ngài ấy”, Aleksandr nhún vai,‘Tất nhiên, cũng có thể là do những người trước đây phụ trách chiếc xe tăng này suốt ngày rượu chè bê

tha, dù sao họ cũng chỉ là con ông cháu cha, chỉ cần lúc các vị tai to mặt lớn đến thị sát thì giữ quân phục chỉnh tề là được".

Nghe xong, Vương Trung nghiêm túc hỏi: "Hoàng thái tử… là nam hay nữ?".

Aleksandr ngẩn người: "Là nam chứ ạ, sao ngài lại hỏi vậy?".

Thực ra trong tiếng Ant, nam nữ phân biệt rất rõ ràng, không chỉ tên gọi có sự phân biệt nghiêm ngặt, mà ngay cả cách biến đổi của nhiều cái tên cũng khác nhau tùy theo giới tính.

Bản thân từ "Hoàng thái tử" không thể nào dùng để chỉ nữ giới, mặc dù trong lịch sử Đế chế Ant đã từng có Nữ hoàng rất tài giỏi, thủ đô hiện tại vẫn còn mang tên bà.

Tuy nhiên, những gì mà vị Hoàng thái tử này thể hiện cho đến nay lại quá ư hiền dịu, khiến cho Vương Trung, một người đã được hun đúc bởi văn hóa truyện tranh Nhật Bản nhiêu năm, luôn có cảm giác như người anh em tốt của mình sắp sửa xé toạc lớp vải trên ngực, để lộ thân phận nữ nhi.

Vương Trung xua tay, quyết định tạm thời không bận tâm đến chuyện này nữa, dù sao sau này chắc chắn sẽ gặp được vị Hoàng thái tử này, đến lúc đó xác nhận cũng được.

Vương Trung: "Bao lâu nữa thì các anh tháo xong bộ phận giới hạn tốc độ? Bây giờ kẻ địch đang tấn công, chúng ta cần phải xuất kích ngay lập tức".

"Rất nhanh thôi", Aleksandr đáp.

Vương Trung gật đầu: "Tốt, vậy thì đánh số hiệu chiến thuật mới cho chiếc xe này đi. Đánh số 422, sau đó treo lá cờ này lên ăng-ten'.

Nói rồi anh giơ lá cờ nhuốm máu lên.

(Hết chương)

Chương 58: Hoàn thành bước chuyển biến…

Chương 27: Thảo nguyên ơi, thảo nguyên!

Chương 27: Thảo nguyên ơi, thảo nguyên!

Trong lúc các thành viên xe tăng đang hối hả tháo bộ phận giới hạn tốc độ và sơn lại số hiệu, Vương Trung nói với Alexander: “Gọi tất cả chỉ huy các trung đội xe tăng đến đây cho tôi.”

Không tính chiếc xe tăng tham quan này, tổng cộng có 24 chiếc T-34, tương đương với 6 trung đội. Dù sao thì trong quân đội Ant đang thiếu biên chế nghiêm trọng lúc này, cũng không thể gọi là một trung đoàn xe tăng được, mặc dù trên danh nghĩa thì đúng là cấp trung đoàn.

Rất nhanh, các sĩ quan của trung đoàn đã tập trung đông đủ bên cạnh chiếc xe tăng số 422 đang được sơn lại.

Trung tá Kopov, chỉ huy ban đầu của trung đoàn, vừa nhìn thấy Vương Trung, sau khi chào hỏi đã nói: “Tôi phải báo cáo với ngài, thưa Tướng quân, ngoại trừ mấy người được điều động từ trường huấn luyện thiết giáp đến, những người còn lại chúng tôi chỉ giỏi mỗi việc rửa xe tăng thôi.”

Vương Trung nhíu mày, tưởng mình nghe nhầm: “Rửa xe tăng?”

“Có lẽ là sơn xe cũng rất giỏi. Ngài xem, xe tăng của chúng tôi đều là loại sơn để diễu binh, bánh xe còn có viền trắng nữa kìa.”

Vương Trung cúi đầu nhìn bánh xe, quả nhiên có viền trắng hình tròn, hành quân diễu binh thì chắc là oai phong lắm.

Nhưng trên chiến trường, thứ này chỉ khiến cho máu của kẻ địch bắn lên càng thêm rõ ràng mà thôi - ơ, hình như cũng không phải là hoàn toàn vô dụng nhỉ.

Vương Trung: "Sơn đẹp đấy, lúc cán qua xác địch sẽ để lại vệt máu rõ ràng hơn, có thể khiến quân địch khiếp sợ."

"Ngài nói thật lòng đấy chứ?" Trung tá Kopov cau mày hỏi.

"Tôi nói thật đấy. Tình hình hiện tại là…"

Trung tá lại ngắt lời Vương Trung: "Thưa Tướng quân! Chúng tôi căn bản không thể bắn trúng kẻ địch, vì hầu hết mọi người sau khi rời khỏi trường học thì đều chưa từng hiệu chỉnh mật vị và thước ngắm của kính ngắm pháo.

"Chúng tôi thậm chí còn không chắc là có thể bắn trúng hay không, vì từ khi được trang bị cho chúng tôi, kính ngắm của những chiếc xe tăng này chưa từng được bảo dưỡng."

Vương Trung: "Vậy còn pháo thì sao?"

"Cái này thì được bảo dưỡng, vì đôi khi phải bắn đạn thật cho Hoàng đế xem, nên phải đảm bảo bắn được."

"Bắn đạn thật cho Hoàng đế xem mà không cần hiệu chỉnh kính ngắm sao?" Vương Trung càng thêm nghi ngờ.

Trung tá Kopov nhìn trời: "Đó là bởi vì, lúc biểu diễn đều bắn đạn giả, hiệu ứng trúng mục tiêu hoàn toàn dựa vào lượng thuốc nổ được cài đặt sẵn."

Vương Trung thầm nghĩ, mẹ kiếp, dám qua mặt Hoàng đế như vậy, chẳng lẽ ở Đế chế Ant này không có tội khi quân sao?

Lúc này, Thiếu úy Alexander chen vào: “Thật ra chỉ cần áp sát đến khoảng cách 300 mét thì dù kính ngắm không được hiệu chỉnh cũng có thể bắn trúng, hơn nữa còn không cần hiệu chỉnh mật vị, chỉ cần đưa tâm ngắm vào là bắn thôi, đến con khỉ cũng làm được.”

Vương Trung: “Cũng được.”

Nói rồi, hắn nhặt một cành cây, vừa vẽ trên mặt đất vừa giải thích:

“Tình hình hiện tại là như thế này, quân địch đã đánh vào trong thành, đang giao tranh ác liệt với quân ta. Hiện tại, lực lượng dự bị của chúng vẫn án ngữ ở khu vực đồng bằng, chưa có ý định tham chiến.

“Tôi đoán chỉ huy của địch cho rằng tạm thời chưa cần tung lực lượng dự bị vào trận.

“Chúng ta sẽ xuất phát từ con đường phía Đông Nam, sau đó vòng ra phía sau sườn lực lượng địch đang tập kết trên đồng bằng.”

Nói rồi, Vương Trung ngẩng đầu nhìn lá cờ đã được treo lên ăng-ten: “Nhớ kỹ lá cờ này, bám theo tôi di chuyển. Nhớ cho kỹ, mỗi khi thấy xe phía trước rẽ phải thì lập tức rẽ phải theo, đưa chính diện về phía địch.

“Làm được chứ?”

Thật ra, Vương Trung rất lo lắng bọn họ sẽ thực hiện sai động tác biến đổi đội hình, dẫn đến rối loạn.

Trong lịch sử, có rất nhiều ví dụ về việc binh lính thiếu kinh nghiệm đã bỏ mạng khi đang biến đổi đội hình.

Trung tá Kopov lên tiếng: “Nếu nói về biến đổi đội hình thì chúng tôi rất giỏi. Vì chúng tôi là đơn vị chuyên diễu binh mà.

Chúng tôi thậm chí còn có thể biểu diễn đội hình chữ V cho quân địch xem.”

“À, cái đó thì khỏi cần.” Vương Trung vội vàng xua tay,‘Biến đổi thành đội hình hàng ngang là được rồi. Sau khi hoàn thành biến đổi đội hình, cứ tiến lên 50 mét thì dừng lại bắn từ một đến hai loạt đạn, cố gắng nhắm vào những tên địch nào ở gần các anh nhất mà bắn. Đừng sợ, giáp trước của chúng ta chiếm ưu thế tuyệt đối so với xe tăng địch! Hỏa lực của chúng ta cũng đủ để tiêu diệt bọn chúng.”

Đúng vậy, so với xe tăng của Prosen lúc bấy giờ thì T-34 có ưu thế áp đảo.

Tuy không phải là áp đảo tuyệt đối như KV, nhưng với khẩu pháo 50mm trên Panzer III thì muốn bắn xuyên giáp trước của T-34 cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Vả lại, pháo 50mm trên Panzer III lúc này vẫn chưa phải là loại pháo nòng dài sau này, phiên bản đời đầu này thậm chí còn bị người chơi game đời sau đặt cho biệt danh là “máy bắn kẹo đậu”, ám chỉ đạn xuyên giáp bắn ra chỉ giống như kẹo đậu, chỉ có thể để lại vết sơn trên xe tăng địch mà thôi.

Vương Trung nói tiếp: “Sau khi phát hiện không thể uy hiếp được giáp trước của chúng ta, với tinh thần chiến đấu ngoan cường của mình, chắc chắn bọn chúng sẽ liều mạng xông lên tấn công vào hai bên sườn xe tăng của chúng ta.

“Bọn chúng sẽ lao vào đánh giáp lá cà với chúng ta, dùng kinh nghiệm và kỹ thuật chiến đấu cao siêu để giành chiến thắng.

“Lúc này, các anh phải nhớ kỹ, Panzer IV của địch chỉ nặng có 18 tấn, Panzer III thậm chí còn chỉ có 15 tấn, còn chúng ta thì nặng tới 32 tấn. Đâm vào nhau thì chắc chắn là bọn chúng thiệt hại nặng hơn!”

Nói xong, Vương Trung nhìn các trung đội trưởng: “Còn câu hỏi nào nữa không?”

Sáu người đều lắc đầu.

Sắc mặt ai nấy đều tái mét.

Lúc này, Vương Trung nhớ đến lời nhận xét của pháo thủ Alexander về những người mà họ thay thế: Suốt ngày rượu chè bê tha.

Rõ ràng là hôm nay đám người này đều chưa uống rượu, nên có hơi nhát gan.

Nếu có những người lái xe tăng dày dạn kinh nghiệm thì hắn thật sự muốn thay hết đám người này. Đáng tiếc là Vương Trung không có.

Vì vậy, hắn phẩy tay: “Vậy thì mau trở về đội ngũ của mình đi, đảm bảo tất cả các kíp xe đều nắm được kế hoạch! 10 phút nữa xuất phát! Giải tán!”

Các trung đội trưởng xoay người, lo lắng chạy về phía đội ngũ của mình.

Alexander: “Tôi không đề nghị dan đám người này đánh giáp lá cà với quân địch trên đồng bằng.”

“Tin tôi đi.” Vương Trung nói, Giao tranh trong thành phố còn phức tạp hơn nhiều, đám người này sẽ bị bộ binh Prosen dày dạn kinh nghiệm dùng lựu đạn, bom xăng, thậm chí là lưỡi lê tiêu diệt - bọn chúng sẽ trèo lên xe tăng, mở nắp hầm rồi dùng lưỡi lê đâm một nhát.”

Alexander nghiêm mặt: ‘Ý chí chiến đấu của người Prosen mạnh đến vậy sao? Tại sao trên báo chí ở thủ đô đều nói người Prosen chỉ giỏi dựa vào vũ khí trang bị, còn ý chí chiến đấu thì rất kém cỏi?”

Grigory, người vẫn luôn im lặng, bỗng lên tiếng: “Bởi vì những nhà báo viết bài đó chưa từng giáp lá cà với người Prosen trên chiến trường. Còn chúng tôi thì từng rồi, chúng tôi biết rõ thực lực của bọn chúng.”

Alexander: “Ra là vậy.”

Lúc này, lái xe Belyakov báo cáo: “Xong rồi, thưa Thiếu úy, thưa Tướng quân.”

Alexander: “Mời ngài nghiệm thu.

Vương Trung gật đầu, tiến về phía chiếc “xe tăng tham quan” này.

Xe tăng được sơn màu sơn ngụy trang dành cho diễu binh, bánh xe có viền trắng, nhìn thì rất oai phong lẫm liệt, nhưng khả năng ngụy trang trên đồng bằng gần như bằng không.

Số hiệu chiến thuật bên hông tháp pháo đã được đổi thành 422, phía sau số 2 còn có thêm hình một con ngựa trắng.

Vương Trung: “Con ngựa trắng này là sao?”

“Vì ngài là Bạch Mã Tướng quân, do chính quân địch phong tặng, nên tôi vẽ thêm vào.” Belyakov giải thích.

Vương Trung gật đầu, sau đó nhìn lá cờ đã bị nhuộm đỏ một nửa trên ăng-ten.

Những lỗ đạn và vết cháy xém do khói súng trên lá cờ khiến nó toát lên vẻ đẹp bi tráng đặc trưng của chiến trường.

Vương Trung ngắm nhìn “con ngựa chiến” mới của mình, tuy rằng phân tháp pháo to của T-34-85 kết hợp với khẩu pháo 76mm ngắn ngun khiến hắn cảm thấy kỳ quái khó tả, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc hắn rất thích “con ngựa chiến” mới này.

Trong mắt hắn, đây chính là Gundam, là Mazinger Z, là Iron Man của hắn.

Đột nhiên, Vương Trung nhớ đến ông lão Rezenov, người đã trao lá cờ này cho mình, bèn vội vàng hỏi các binh sĩ giáo phái đang tụ tập xung quanh: "Ông lão Rezenov đâu rồi?"

"Ông ấy hy sinh rồi." Một binh sĩ giáo phái đáp,'Ông ấy đã kêu gọi chúng tôi đi đoạt lại di hài của ngài. Trên lá cờ này chắc chắn có máu của ông ấy."

Vương Trung im lặng, vài giây sau nghiến răng nghiến lợi nói: "Tôi sẽ không để ông ấy phải hối hận vì đã dẫn người xông lên, tuyệt đối không."

Giờ khắc này, sinh mạng của hắn không còn thuộc về riêng hắn nữa rồi.

Vương Trung chưa bao giờ thấu hiểu sâu sắc ý nghĩa bài thơ "Xuất tái" của nhà thơ Vương Xương Linh thời Đường như lúc này, mặc dù hiện tại hắn đang ở một quốc gia khác trong một thời không khác.

Hoàng sa bách chiến xuyên kim giáp, bất phá Lâu Lan chung bất hoàn!

Vương Trung bước lên xe tăng, nói với Grigory: 'Không cần bảo vệ tôi nữa, anh hãy đi giúp Cha xứ tổ chức các binh sĩ giáo phái! Sau khi chiến đấu kết thúc thì đến sở chỉ huy trung đoàn tập hợp!"

Grigory giơ tay chào theo kiểu quân đội, sau đó xoay người rời đi.

Vương Trung đứng trên xe tăng, hét lớn với những người xung quanh vẫn chưa giải tán: "Bà con! Phụ nữ và trẻ em hãy lập tức đến nhà ga! Hiện tại có một chuyến tàu vừa mới đến ga! Họ sẽ đưa mọi người sơ tán về hậu phương!

“Những người phụ nữ nào không muốn sơ tán cũng không sao, xin hãy gia nhập đội ngũ công nhân, giúp đỡ sửa chữa công sự! Nhưng trẻ em thì nhất định phải đi!

“Các cụ hãy đi theo các Cha xứ! Những cựu binh có kinh nghiệm chiến đấu xin hãy tự mình đứng ra làm chỉ huy! Hôm nay, chúng ta sẽ chiến đấu đến hơi thở cuối cùng!

““Ural”

“Ura!” Tiếng hò reo vang dội như sấm dậy đất trời đáp lại lời kêu gọi của Vương Trung.

Sau đó, hắn chui vào trong xe tăng, giục Alexander: “Nhanh! Vào vị trí chiến đấu!”

Alexander trèo lên xe tăng, chui vào trong tháp pháo từ cửa hầm bên phải Vương Trung. Nạp đạn viên và lái xe cũng đã vào vị trí.

Lúc lái xe chui vào buồng lái, Vương Trung thấy anh ta cầm theo một cây búa, bèn tò mò hỏi: “Anh cầm búa làm gì vậy?”

“Để rẽ phải đấy ạ. Không có búa thì không gạt cần điều khiển bên trái được. Lô T-34 này bị lỗi kỹ thuật này rất nhiều.” Lái xe đáp.

Hình như trong rất nhiều hồi ký cũng từng nhắc đến chuyện này!

Vừa thâm phàn nàn, Vương Trung vừa đeo tai nghe, đeo micrô: “Nghe rõ chưa?”

Bốn người ở các vị trí khác trên xe tăng đồng thanh đáp: “Rõ!”

“Tiến lên!”

Nương theo tiếng "xoẹt" thanh thúy, động cơ xe tăng gầm rú, chậm rãi tăng tốc.

Không chỉ vào cua phải gõ, sang số cũng phải gõ sao?

Xe tăng dần tăng tốc, người phía trước vội vàng nhường đường, chẳng mấy chốc toàn bộ mặt đường đã thông thoáng.

Lúc này, Vương Trung buột miệng một câu chế nhạo học được từ bộ phim "Lưu Lạc Địa Cầu 2': "Belyakov anh đang đạp xe à? Chậm như vậy!"

Ngay sau đó, động cơ gầm lên giận dữ, chiếc tăng như con quái thú bị chọc giận, lao vút về phía trước. Cảm giác bị đẩy về sau suýt chút nữa hất văng Vương Trung khỏi tháp pháo.

Cỗ máy 32 tấn gào thét lao qua đường phố, tạo nên cơn gió cuốn tung khăn trùm đầu của những cô gái ven đường.

Mọi người đều hò reo: "Xông lên, Tướng quân!"

"Đánh bại chúng!"

Vương Trung đứng thẳng trên "khán đài", đúng như lời Alexandr Yefimovich giới thiệu trước đó, anh có thể cảm nhận rõ ràng từng cơn gió lùa qua tóc.

Giây phút này, tâm trạng con người như được nâng lên một cách tự nhiên.

Tiếng ồn ào trong tai nghe bỗng trở thành giai điệu hào hùng của bài "Thảo nguyên ơi, thảo nguyên".

24 chiếc T34 còn lại bám sát phía sau chiếc số 422.

Cả đội hình xe tăng lao vun vút, bụi bay mù mịt, tựa như một đội ky binh đang xung phong.

Nhưng thay vì tiếng vó ngựa là âm thanh nghiền nát kim loại của bánh xích.

Đội hình cứ thế lao ra khỏi Loktev, vòng về phía sườn đội hình echelon (đội hình chữ V ngược) thứ hai của quân địch.

Thiếu tướng Randolph phát hiện một lượng lớn khói bụi bốc lên từ trong thành: "Cái gì thế? Quân Ant đang mở cuộc tấn công bằng ky binh sao?"

Ông ta điều chỉnh độ phóng đại của ống nhòm, nhìn về phía đám khói bụi.

Tuy nhiên, ông ta chỉ nhìn thấy một chiếc xe tăng treo cờ đỏ dẫn đầu, phía sau bị khói bụi che khuất hoàn toàn.

Khác với những kíp lái xe tăng Ant khác mà Thiếu tướng Randolph từng thấy, kíp lái chiếc xe tăng này không hề rụt rè co rúm trong tháp pháo - đúng vậy, vị Thiếu tướng này, cũng như hầu hết các binh sĩ thiết giáp khác, đều cho rằng lính Ant không thò đầu ra là vì nhát gan.

Trên tháp pháo của chiếc tăng mang số hiệu chiến thuật 422, người sĩ quan thò đầu ra, ưỡn ngực ngẩng cao đầu, như thể đang duyệt binh.

Hả?

Thiếu tướng Randolph cẩn thận kiểm tra số hiệu chiến thuật của chiếc xe tăng này.

422?

Lại còn có cả biểu tượng Bạch Mã?

Randolph hét lên: "Là Bạch Mã tướng quân! Hắn ta đang lái xe tăng hạng nhẹ ra khỏi thành! Nhanh, bắn hạ hắn tai"

Vị Thiếu tướng đương nhiên cho rằng chiếc xe tăng này cũng giống như hàng trăm chiếc xe tăng hạng nhẹ đã bị sư đoàn 15 của ông ta nghiền nát trên đường hành quân.

“Echelon 2, chuyển hướng hỏa lực! Tiêu diệt xe tăng hạng nhẹ của địch, bắn hạ hoặc bắt sống Bạch Mã tướng quân!”

Vương Trung quan sát từ trên cao, phán đoán vị trí của quân địch. Chúng đã phát hiện ra và bắt đầu chuyển hướng, hiện tại mới chỉ là từng xe một. Phải nhanh chóng kết thúc trước khi chúng điều chỉnh xong đội hình.

Chương 59: Xếp Đống Xác

Chương 27: Thảo nguyên ơi, thảo nguyên!

Xét cho cùng, anh chỉ có 24 chiếc T34, và trình độ huấn luyện còn rất thấp.

Vương Trung hạ lệnh: "Queo phải 90 độ!"

"Râm!"

Tiếng búa đập vào cần điều khiển thật giòn giã.

Chiếc tăng lập tức đổi hướng, xoay một góc 90 độ.

Sau đó là một tiếng "râm' nữa, xe dừng lại.

Những chiếc xe đi theo phía sau chiếc 422 cũng nhanh chóng đổi hướng.

Kopov không hề nói quá, đám lính chuyên nghiệp này quả thực rất bài bản trong việc biến đổi đội hình. Chỉ trong chớp mắt, đội hình hàng dọc đã chuyển thành hàng ngang.

Vương Trung: "Tiến lên 30 mét, thoát khỏi đám bụi mù."

Khói bụi khi lao ra sẽ ảnh hưởng đến tầm bắn, tiến lên phía trước sẽ thoát khỏi nó.

30 mét chẳng mấy chốc đã đến, Belyakov phanh xe lại trước cả khi Vương Trung kịp ra lệnh.

Nhân lúc nòng pháo vẫn còn rung, Vương Trung hét lớn: "Xoay tháp pháo sang trái 5 độ, bắn vào chiếc xe tăng số hiệu 112! Trên đó có ăng ten, là xe chỉ huy!"

Hành động ngắm bắn gần như được thực hiện ngay lập tức. Khẩu pháo 76mm khai hỏa, thổi bay đám cỏ lau xung quanh.

Viên đạn găm thẳng vào chiếc xe tăng số 112, vốn vừa mới hoàn thành việc chuyển hướng.

Chiếc xe tăng không phát nổ, cũng không bốc cháy, nhưng viên đại úy xe trưởng chui ra khỏi tháp pháo, chạy như bay về phía bụi cỏ bên đường.

Đương nhiên, Vương Trung nhìn thấy rất rõ ràng từ trên cao. Viên đạn đã xuyên thẳng qua cửa quan sát, trừ viên đại úy xe trưởng, toàn bộ kíp lái bên trong đều đã bỏ mạng.

Sau khi chiếc 422 khai hỏa, những chiếc xe tăng khác cũng đồng loạt nổ súng.

Vương Trung nhìn những viên đạn bay vun vút trên thảo nguyên, cứ như thể họ không phải đang sử dụng pháo nòng rãnh hiện đại của thế kỷ 20, mà là những khẩu thần công cổ lỗ sĩ thời kỳ đội hình hàng ngang.

Dù vậy, vẫn có hai phát bắn trúng mục tiêu.

Đội hình xe tăng của địch không tốt, che khuất tâm bắn lẫn nhau, chỉ có những chiếc xe tăng ở rìa phía bắc đội hình là có tâm nhìn thông thoáng.

Chúng khai hỏa.

Gần như tất cả các viên đạn xuyên giáp đều nhắm vào Vương Trung!

Chỉ trong chớp mắt, tấm chắn phía trước tháp pháo của chiếc 422 đã chi chít vết đạn.

Một viên xuyên giáp găm thẳng vào thân xe, bật lên tia lửa sáng chói.

Nhiều viên khác rơi xuống xung quanh, hất tung đất đá vào mặt Vương Trung.

May mà là T34, nếu không thì tiêu rồi.

Vương Trung: “Có ai bị thương không?”

“Báo cáo, không!” Cả bốn người đồng thanh đáp. “Đạn xuyên giáp, tốt!”

Chẳng cần Vương Trung ra lệnh, khẩu pháo lại nhả đạn. Chiếc xe tăng chỉ huy của địch bốc cháy dữ dội, tháp pháo văng tứ tung.

Những chiếc xe tăng khác cũng đồng loạt khai hỏa. Lần này, độ chính xác đã được cải thiện đáng kể. Rõ ràng là đám lính chuyên nghiệp này không đến nỗi ngu ngốc.

Lại có thêm bốn chiếc xe tăng địch bốc cháy.

Quân địch bắt đầu di chuyển, điều chỉnh đội hình trên diện rộng. Có vẻ như chúng định dùng số lượng áp đảo 25 chiếc “xe tăng hạng nhẹ” của anh.

Vương Trung: “Di chuyển nào, đừng để chúng điều chỉnh đội hình. Tiến đến khoảng cách 300 mét, đảm bảo chúng ta có thể bắn chính xác hơn! Giáp của chúng ta dày hơn!”

“Rầm!” Chiếc 422 lại lao vun vút.

Dmitri hét lớn: “Nhìn kìa! Lực lượng xe tăng của chúng ta xuất kích rồi!”

Lúc này, phòng tuyến đã dạt đến sát sở chỉ huy. Yegorov tự tay điều khiển một khẩu súng máy, bắn xối xả về phía quân địch.

Nghe tiếng Dmitri, Yegorov vội vàng chộp lấy chiếc ống nhòm đã bỏ không cả tiếng đồng hồ, nhìn về phía xa.

“Là Tướng quân! Nhìn chiếc 422 kia là biết ngay! Còn có cả biểu tượng Bạch Mã nữa!” Yegorov phấn khích hét lên,‘Xông lên! Đó là xe tăng T34 mới nhất của chúng ta! Cho lũ khốn kiếp đó nếm mùi đau khổi”

Thiếu tướng Randolph kinh ngạc nhìn những chiếc "xe tăng hạng nhẹ" kia.

Chúng như được bao bọc bởi một lớp giáp bất khả xâm phạm. Loại đạn xuyên giáp chuyên dụng mà Đế quốc Prosen trang bị cho xe tăng hạng nặng số 3, bắn trúng cũng chỉ để lại vài vết xước!

Lúc này, viên sĩ quan phụ trách thông tin tình báo đã xem xong cuốn sổ tay nhận dạng xe bọc thép của địch do Bộ Tổng tư lệnh cung cấp, lớn tiếng báo cáo: 'Là xe tăng T-34 mới nhất của địch!"

Thiếu tướng Randolph: "Đừng có nói kiểu loại nữa! Làm thế nào để đối phó với chúng?"

"Trong sổ tay có ghi, khoang động cơ ở phía đuôi xe là điểm yếu, bên hông, phía trên bánh xe cũng vậy.'

"Nhanh, thông báo cho các đơn vị!"

Tuy nhiên, lúc này, trong vô tuyến chỉ toàn là tiếng la hét hoảng loạn của các xe tăng thuộc echelon 2.

"Không thể nào bắn thủng!"

"Nó sắp đâm vào tôi rồi!"

"Thử dùng đạn nổ phá mảnh xem! Dùng đạn nổ phá mảnh!"

'Aaaaal"

Trong tình huống hỗn loạn như vậy, dù cho viên sĩ quan phụ trách thông tin có gào khản cổ họng, cũng chẳng ai nghe thấy anh ta nói gì. Chiếc 422 là chiếc đầu tiên vượt qua đội hình xe tăng của địch. Vương Trung tin chắc là trong lúc di chuyển, Alexandr đã bắn hạ thêm được hai chiếc nữa.

Quan sát từ trên cao, anh thấy những chiếc T-34 khác vẫn đang vất vả chiến đấu.

Quân địch đã hoàn toàn rối loạn, một số tên gần như phát điên. Trong khi đó, nhận thấy xe tăng địch không thể nào bắn thủng giáp của mình, tinh thần binh sĩ của Vương Trung lên cao, chiến đấu càng hăng hơn.

Trên thảo nguyên, ít nhất 20 chiếc xe tăng địch đang bốc cháy dữ dội, khoảng 30 chiếc khác bất động, mất tín hiệu trên bản đồ chiến đấu của Vương Trung.

Đúng lúc này, Vương Trung bỗng phát hiện ra một nhóm xe bọc thép đang đỗ cách đó không xa, một trong số đó có rất nhiều ăng-ten.

Nhìn kỹ hơn, anh thấy một người đàn ông mặc quân phục chỉnh tê đang đứng cạnh chiếc xe có nhiều ăng-ten nhất. Nhìn màu sắc cầu vai - có vẻ như là một vị tướng.

Một ý nghĩ táo bạo lóe lên trong đầu Vương Trung: Khoảng cách chưa đến 2 km, đây chính là cơ hội để "trảm tướng đoạt cờ"!

Vương Trung: "Queo trái 45 đội"

"Râầm!"

Chiếc tăng đổi hướng.

Alexandr nhìn thấy mục tiêu qua ống ngắm: "Trông giống như xe chỉ huy của địch."

"Chính xác! Xông lên! Trảm tướng đoạt cời"

Randolph hạ ống nhòm xuống, lùi lại một bước.

Viên sĩ quan phụ tá nhanh nhẩu: "Dich tấn công! Xe tăng bảo vệt"

Theo quy định, Sư đoàn Thiết giáp Prosen sẽ được trang bị 4 chiếc xe tăng (một trung đội) làm nhiệm vụ bảo vệ, ngoài ra còn có cả một đại đội cảnh vệ.

Trung đội xe tăng bảo vệ lập tức lao lên, dàn đội hình hàng ngang phía trước xe chỉ huy, cách khoảng 100 mét.

Rầm! Rầm! Rầm! Rầm! Cả trung đội đồng loạt khai hoal

Chỉ có duy nhất một phát bắn trúng, để lại một vệt xước trên lớp giáp dày của đối phương.

Chiếc xe tăng địch đột ngột dừng lại. Rõ ràng là chúng muốn lợi dụng thời gian quân Prosen nạp đạn.

Một tiếng nổ vang lên, chiếc xe tăng dẫn đầu trung đội bảo vệ trúng đạn. Kíp lái hoảng hốt chui ra khỏi xe, la hét: "Sanitäter! (Y tá)"

Trung đội xe tăng bảo vệ bắn loạt đạn thứ hai, buộc những người lính trên xe tăng địch phải chui đầu vào trong.

Tuy nhiên, đạn của đối phương cũng khiến chiếc xe tăng thứ hai bốc cháy.

Có vẻ như chúng đang định tiêu diệt toàn bộ trung đội xe tăng bảo vệ, từ trái sang phải!

Hai chiếc xe tăng còn lại lao lên, một trái một phải, định vòng sang hai bên sườn đối phương.

Tuy nhiên, tiếng súng lại vang lên, chiếc xe tăng bên phải bỗng khựng lại, động cơ bốc khói đen kịt. Chiếc xe tăng cuối cùng từ bỏ ý định vòng sườn, lao thẳng về phía đối phương. Và rồi, nó phải nhận một viên đạn xuyên giáp ngay trước mặt.

"Xong rồi! Đạn nổ phá mảnh! Nhanh!" Vương Trung hét lớn,'Mục tiêu, tên tướng địch! Khai hỏa!"

(Hết chương)

Chương 60: Khiêu Khích Kẻ Địch

Chương 28: Trảm tướng đoạt cờ

Chương 28: Tram tướng đoạt cờ

Ngay khi pháo 76mm khai hỏa, lính bộ binh của địch ném ra một loạt lựu đạn khói.

Tất nhiên, khói mù không thể cản được viên đạn đã bắn ra.

Vương Trung quan sát từ trên cao, nhìn thấy viên đạn rơi xuống ngay sát chân tên tướng địch.

Tuy nhiên, viên sĩ quan phụ tá đã nhanh chóng đẩy ngã hắn ta xuống đất.

Phải nói là tốc độ của đạn nổ phá mảnh khá chậm, hơn nữa khoảng cách từ chiếc 422 đến mục tiêu cũng khá xa.

Viên sĩ quan phụ tá chết ngay lập tức, nhưng tên tướng bị đè bên dưới lại sống sót một cách thần kỳ!

Vương Trung: “Phát thứ hail

Alexandr: “Khói mù che khuất tâm nhìn!”

Vương Trung: “Ban vào vị trí cũ!”

Lúc này, một chiếc xe bán xích của địch lao tới với tốc độ tối đa, cố gắng dùng thân xe để che chắn cho tên tướng. Khẩu súng máy trên xe cũng bắt đầu nhả đạn về phía chiếc 422, dù cho khoảng cách khá xa.

Vương Trung vội vàng chui xuống gầm nắp tháp pháo - loại nắp này được thiết kế để bảo vệ những vị tướng quý tộc

khi thò đầu ra ngoài.

Vương Trung có thể quan sát phía trước qua khe hở trên nắp tháp pháo.

Khe hở này rất nhỏ, nhưng nhờ có "hack" hỗ trợ, chỉ cần có thể quan sát, dù chỉ là một khe hở nhỏ, Vương Trung cũng có được góc nhìn bao quát.

Lính địch được huấn luyện rất bài bản. Ở khoảng cách xa như vậy, bắn từ một chiếc xe đang di chuyển, nhưng độ chính xác của khẩu súng máy vẫn rất cao. Đạn găm liên tục vào nắp tháp pháo, tạo nên những tiếng "ting ting" chói tai.

Xạ thủ cũng đang dùng súng máy đồng trục bắn trả quyết liệt. Cả hai bên đều sử dụng loại đạn có tia lửa để truy tìm mục tiêu.

"Sẵn sàng!" Người nạp đạn hét lên.

Alexandr bóp cò! Viên đạn bay sượt qua chiếc xe bán xích đang chắn tâm nhìn, rơi xuống vị trí gần như tương tự!

Lính địch cố gắng kéo tên tướng đi, nhưng có vẻ hơi chậm, hơn nữa chân hắn ta đã bị thương.

Viên đạn phát nổ, xé toạc những tên lính mang quân hiệu sĩ quan đang cố gắng di chuyển tên tướng. Tên tướng vẫn giữ nguyên tư thế đứng, ngẩng đầu nhìn trời, rồi từ từ quỳ sụp xuống.

Tư thế của hắn ta khiến Vương Trung nhớ đến một cảnh tượng nổi tiếng trong bộ phim "Chiến tranh và Hòa bình" của Liên Xô.

Ngã xuống như vậy, trông cũng lãng mạn đấy chứ!

Vương Trung: "Xong rồi!"

Nói xong anh mới sực nhớ ra, lúc này, đáng lẽ anh không thể nhìn thấy gì mới đúng, bởi vì khói mù đã che khuất tâm nhìn. Câu nói vừa rồi có vẻ như đã để lộ sơ hở. Nhưng rồi Vương Trung lại nghĩ, tâm nhìn của pháo thủ T-34 rất hạn chế, Alexandr chắc chắn sẽ nghĩ là anh có thể nhìn thấy.

Tầm nhìn của lái xe có thể tốt hơn một chút, nhưng vị trí của anh ta rất thấp, có lẽ cũng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Nghĩ vậy, Vương Trung bèn nói lớn: "Tướng địch đã chết! Rút lui"

Dù sao thì ở đây, quân địch cũng có cả một tiểu đoàn. Vài tên lính Prosen liều lĩnh đã lái moto lao thẳng về phía xe tăng.

T-34 tuy mạnh, nhưng cũng phải e ngại nếu bộ binh tiếp cận trong phạm vi 5 mét. Thời đại này, quân Prosen có lẽ chưa có súng phóng lựu chống tăng Panzerfaust hay mìn từ tính, nhưng chỉ cần một quả lựu đạn ném trúng bộ phận tản nhiệt của động cơ cũng đủ khiến chiếc xe tăng gặp rắc rối. Thậm chí, nó có thể bị hỏng động cơ hoàn toàn.

Vương Trung lại nghe thấy tiếng "ram' quen thuộc. Chiếc tăng khởi động, chuyển hướng. Anh vội vàng chui vào trong tháp pháo.

Nắp tháp pháo chỉ có thể che chắn phía trước, giống như những bộ váy dạ hội hở hang, phía trước thì kín mít, nhưng phía sau lại phơi bày toàn bộ tấm lưng trần.

Nếu không chui vào trong tháp pháo, Vương Trung sẽ trở thành mục tiêu dễ dàng cho những họng súng của quân địch. Như vậy thì Bạch Mã tướng quân cũng tiêu đời.

Sau khi đóng nắp tháp pháo, bên trong tối om.

Alexandr ngoái đầu nhìn: "Ngài nên đội mũ vào."

Vương Trung chưa kịp trả lời, chiếc xe tăng đột ngột xóc nảy. Đầu anh đập vào chốt khóa của cửa tháp pháo.

Hôm nay, ngay từ khi chui ra khỏi chiếc BT-7, anh đã đập đầu không biết bao nhiêu lần. Giờ thì lại thêm một lần nữa.

"Ở trong tủ đồ của ngài!" Alexander chỉ chỉ bên cạnh vị trí xem lễ.

Vương Trung lấy mũ mềm xe tăng ra đội lên, kết quả vừa đeo xong lại đụng phải cúc cài, đau điếng.

"Mẹ kiếp, cái mũ này sao vô dụng vậy!"

Alexander: "Deo lên còn như vậy, ngài thử nghĩ xem không đeo thì sẽ như thế nào?"

— Cũng đúng!

Mặc dù bị thiết kế công thái học tồi tệ hành hạ, Vương Trung vẫn dán mắt lên cửa sổ quan sát.

Sau khi tự mình trải nghiệm, Vương Trung mới biết tâm nhìn bên trong T34 kém đến mức nào, đây đã là xe xem lễ được thiết kế riêng cho các vị tai to mặt lớn, tương đương với tháp quan sát của xe chỉ huy, là "xe đặc biệt" của thế giới này, những chiếc T34 không có cấu hình này thì bên trong chẳng khác gì mù.

Ngay sau đó Vương Trung phát hiện, tâm nhìn tệ hại này còn ảnh hưởng đến cả hack của hắn, hack của hắn vốn có thể chiếu ra một vòng xung quanh, thậm chí có thể nhìn thấy phạm vi mười mấy mét phía Sau gáy.

Sau khi chui vào trong xe tăng, chỉ còn lại tâm nhìn hình quạt phía trước.

Dù sao có còn hơn không, hơn nữa đây là tâm nhìn của chính Vương Trung, có thể làm nổi bật đơn vị quân địch trong phạm vi, cho dù là "Voldemort" nấp trong bụi cỏ cũng hiện

hình hết. “Số 422 gọi các trung đội!” Xung quanh quả thật không có kẻ địch nào, Vương Trung bắt đầu nghịch radio,‘Báo cáo số xe còn sống sót!”

Trong nháy mắt các trung đội trưởng trả lời, Vương Trung sẽ tạm thời có được tầm nhìn của họ, như vậy có thể quan sát tình hình chiến đấu phía sau.

Sau đó Vương Trung phát hiện, tâm nhìn của những chiếc xe chỉ huy này cũng tệ hại không kém! Về cơ bản chỉ có thể nhìn thấy một vùng nhỏ phía trước!

Chẳng trách rất nhiều hồi ký của quân Đức đều nhắc đến T34 bị mù.

Quả thực là rất mù.

Vương Trung chỉ có thể dựa vào tâm nhìn của chính mình.

Đúng lúc này, hắn nhìn thấy một chiếc Panzer III mang số hiệu chiến thuật 233, thoát ly chiến trường đang di chuyển về bên sườn.

Tên xe chỉ huy của số 233 cả gan thò đầu ra, có vẻ như chắc chắn rằng mình sẽ không bị T34 tấn công.

Đột nhiên, số 233 phanh gấp, một phát bắn vào giữa tháp pháo và thân xe của một chiếc T34, kẹt tháp pháo lại.

Ngay sau đó, một cảnh tượng khiến người ta phải kinh ngạc đã xảy ra! Toàn bộ thành viên kíp lái của chiếc T34 kia đã bỏ xe chạy!

Bọn chúng phát bệnh à?

Chiếc Panzer IV sử dụng súng máy đồng trục bắn giết các thành viên T34 đang bỏ chạy, nhưng lập tức dừng lại.

Chẳng lẽ là sợ đạn lửa để lộ vị trí?

Isen Thượng úy mắng lớn xạ thủ súng máy: “Đừng bắn! Kẻ địch dù có ngu như lợn, cũng có thể dựa vào vệt đạn dò ra vị trí của chúng ta! Lũ lính xe tăng đó đều bị mù, chúng ta nhất định sẽ thắng!”

Pháo thủ: “Chúng ta không bắn xuyên được giáp của chúng!”

“Vậy thì hãy khóa pháo tháp của chúng, bắn đứt xích của chúng! Ở Carolin, khi chúng ta đối mặt với xe tăng B1 cũng làm vậy! Chỉ cần khiến chúng tê liệt, bộ binh có thể giải quyết chúng!”

Isen Thượng úy dừng lại một chút, nói: ‘Hơn nữa lũ lính tăng này, chẳng có chút kinh nghiệm nào, vòng xoay bị khóa là bỏ xe chạy! Chắc chắn là tân binh lần đầu ra trận! Chúng ta nhất định sẽ thắng!”

Vương Trung: “Phanh gấp! Tháp pháo xoay trái 15 độ! Nhìn thấy chiếc xe tăng số hiệu 233 kia không?”

Alexander: “Thấy rồi, đạn xuyên giáp! Nhanh lên!”

Lính nạp đạn: “Đạn xuyên giáp, rõ!”

Vương Trung cũng đã chui vào trong xe, vì vậy có thể nhìn rõ ràng quá trình lính nạp đạn nhét đạn xuyên giáp vào nòng pháo, sau đó khóa nòng tự động.

Alexander giãm mạnh lên bàn đạp.

Bên trong tháp pháo không nhìn thấy tia lửa và khói thuốc súng khi khai hỏa, chỉ có thể cảm nhận được nòng pháo trượt về phía sau, nhả ra vỏ đạn còn đang bốc khói.

Vỏ đạn rơi thẳng xuống sàn, chẳng ai thèm quan tâm.

Vương Trung đột nhiên nhớ ra, mình còn phải xác nhận chiến quả, không phải ở đây xem họ thao tác pháo.

Chuyển đổi góc nhìn, Vương Trung nhìn thấy kíp lái của xe số 233 đang bò ra khỏi xe.

Vương Trung: "Bắn! Súng máy bắn! Xóa sổ bọn chúng! Nạp đạn nổ mạnh! Đoán chừng đây là kíp xe kỳ cựu của bọn chúng, giết sạch!"

Súng máy hạng nặng và súng máy đồng trục của số 422 đồng thời khai hỏa.

Đáng tiếc, cho dù là pháo thủ Alexander hay là thợ máy điện đều không nhìn thấy lính xe tăng của đối phương đang nằm trên mặt đất, hiệu quả của súng máy rất kém.

Lính nạp đạn: "an nổ mạnh, rõI"

Alexander lập tức khai hỏa, đạn nổ mạnh bắn trúng bên cạnh xe số 233 bị bỏ lại, lập tức nổ chết một lính xe tăng, làm bị thương một người, nhưng xe chỉ huy của đối phương lại không hề hấn gì!

Vương Trung: "Nạp đạn!"

Ngày xưa, trên một số trang web đăng bài viết về quân sự, thường xuyên có thể bắt gặp những tình tiết kiểu ca ngợi tài năng quân sự của đối phương, sau đó dùng lễ nghi để đối đãi, nhưng bây giờ Vương Trung chẳng muốn đối xử tử tế với bọn chúng.

Nghĩ đến việc những tên lính tinh nhuệ này sau khi được chữa khỏi vết thương, sẽ tiếp tục gây thương vong cho quân mình, hắn chỉ muốn giết sạch bọn chúng.

Quả đạn nổ mạnh thứ hai bắn ra, cuối cùng kíp xe đó cũng chỉ còn lại một mình thợ máy điện.

Vương Trung suy nghĩ một chút, vì tên thợ máy điện này mà lãng phí thêm một quả đạn nổ mạnh thì không đáng, hiệu

quả quá thấp, vì vậy hắn ra lệnh mới: “Tiến lên, tập hợp với các xe tăng khác của chúng ta.

Đúng lúc này, Vương Trung phát hiện, quân địch bắt đầu rút lui khỏi thành phố, vì vậy hắn quyết đoán thay đổi mệnh lệnh: “Xoay trái 30 độ, tiến lên sườn dốc nhỏ bên trái!”

Mệnh lệnh lập tức được chấp hành.

Lên đến đỉnh dốc, Vương Trung mở nắp hầm, thò đầu ra quan sát phía sau, xác nhận không còn bị súng máy bắn từ phía sau nữa, lúc này mới dám chui ra ngoài.

“Tháp pháo xoay trái 5 độ, nhìn thấy chiếc Panzer IV đang rút lui kia không? Khoảng cách 750 métI Đạn xuyên giáp!”

Hắn vừa dứt lời, pháo đã khai hỏa, viên đạn bắn trúng động cơ của chiếc Panzer IV, khiến nó bốc cháy.

“Súng máy cũng đừng có mà nhàn rỗi, bắn yểm trợ!”

Trong khi số 422 đang dốc toàn lực khai hỏa, những chiếc T34 khác cũng phát hiện ra nó, lần lượt tiến vê phía này.

Vương Trung đếm thử, ôi chao, mất 8 chiếc!

Kẻ địch thậm chí còn không bắn xuyên được giáp T34, vậy mà vẫn mất đến 8 chiếc?

Hắn quan sát chiến trường hỗn loạn, phát hiện tất cả những chiếc T34 bị bỏ lại dau không hề phát nổ hay bốc cháy, quan sát kỹ hơn, có chiếc bị đứt xích, có chiếc bị khóa vòng xoay tháp pháo, có chiếc bị hỏng xích va bánh dẫn động sau khi va chạm với xe tăng địch.

Vương Trung thực sự không thể hiểu nổi, tại sao vòng xoay bị khóa mà cũng bỏ xe, rõ ràng có thể lái vê thành phố, để thợ sửa chữa ở xưởng sửa xe mài

Xem ra sau khi chiến đấu kết thúc nhất định phải tổ chức rút kinh nghiệm, phải nghiêm khắc phê bình những kíp xe bỏ xe chạy đó.

Trong lúc Vương Trung đang nghĩ ngợi, đội hình T34 đã tập hợp chỉnh tê, đang dốc toàn lực, tàn sát quân địch đang tháo chạy khỏi thành phố.

Làn sóng tấn công này của quân địch cứ như vậy bị đánh tan.

Vương Trung thậm chí còn lấy được cả mạng sống của viên tướng địch! Đoán chừng hôm nay quân Prosen không thể nào tổ chức tấn công được nữa.

Hắn vuốt cằm suy tính, đợi đến khi màn đêm buông xuống, nên tổ chức lực lượng ra khỏi thành, kéo những chiếc T34 bị bỏ lại về, sửa chữa xong rồi tiếp tục sử dụng.

Đây chính là những vũ khí quý giá mà bọn họ phải rất vất vả mới có được.

Minh chủ Tiểu Ưng Quân tặng thêm

(Hết chương)

e Chương 29: Thắng thảm

Hoa nở hai đóa, mỗi bên một cành.

Bên phía Sư đoàn Panzer số 15, tổn thất không chỉ có Sư đoàn trưởng Randolph Thiếu tướng, mà một vài sĩ quan tham mưu cấp cao cũng vì cứu viện vị tướng quân này mà chết theo.

May mà Tham mưu trưởng nhanh trí lựa chọn rút lui theo hướng ngược lại, nếu không tình hình có thể còn tồi tệ hơn.

Khi tiếng động cơ xe tăng của quân địch đã đi xa, Tham mưu trưởng mới bò dậy từ dưới đất, hét lớn: “Tướng quân! Tướng quân!”

Một vài sĩ quan tham mưu còn sống sót cũng bò dậy, kiểm tra hơi thở và nhịp tim của vị tướng quân, sau đó lắc đầu với Tham mưu trưởng.

Tham mưu trưởng hít hà một hơi, nhìn về phía Loktev, lúc này do đám khói do lính canh vừa ném ra, ông ta hoàn toàn không nhìn thấy thành phố, cũng không thấy được tình hình chiến đấu trên vùng đất trống giữa sở chỉ huy và thành phố.

Đương nhiên, lúc này chỉ cần Tham mưu trưởng chịu khó đi thêm vài chục mét, ra khỏi màn khói, là có thể nhìn thấy chiến trường một cách bình thường.

Tuy nhiên, ấn tượng mà chiếc T-34 vừa tập kích để lại quá sâu sắc, khiến cho lý trí mách bảo ông ta rằng quân địch đã rút đi rồi, nhưng ông ta vẫn không muốn rời khỏi sự che chắn của màn khói.

"Đó chính là Bạch Mã tướng quân sao…" Tham mưu trưởng lẩm bẩm, nhưng ông ta lập tức ý thức được bây giờ mình là chỉ huy tạm thời của quân đội, không nên có biểu hiện kiểu như "nâng bỉ" kẻ địch như vậy.

Vì vậy, ông ta hắng giọng một cái, cố gắng thể hiện vẻ mặt nghiêm nghị mà từ sau khi đeo băng tay Tham mưu trưởng đến giờ chưa từng xuất hiện: "Lập tức chỉnh đốn đội ngũ, quân tiên phong chắc chắn đã tan tác rồi, phái liên lạc binh đi tập hợp lại.

"Toàn quân rút về Kalinovka, thiết lập trận địa pháo chống tăng. Còn nữa, pháo binh cũng rút lui theo, đề phòng quân địch đánh lén vào ban đêm."

Khả năng cơ động của loại xe tăng T-34 này quá mạnh, Tham mưu trưởng tuyệt đối không dám để pháo binh Sư đoàn đóng quân ở nơi không có phòng bị qua đêm.

Sau khi truyền đạt mệnh lệnh xong, Tham mưu trưởng lại hỏi: "Trung đoàn pháo phòng không 513 hiện đang ở đâu? Bây giờ can pháo 88 của bọn họ!"

Sĩ quan tham mưu phụ trách vẽ bản đồ may mắn còn sống sót lập tức báo cáo: "Theo bản đồ được cập nhật vào trưa nay, Trung đoàn 513 đã vượt qua khu vực ngoại vi Bogdanovka, hiện đang hành quân cấp tốc."

Tham mưu trưởng: "Bảo bọn họ tăng tốc! Ngày mai nhất định phải đến nơi!"

Khi xe số 422 tiến vào Loktev, hai bên đường đã chật cứng người dân.

Xe tăng còn chưa vào thành phố, đã có người reo hò "Tới rồi, tới rồi", sau đó là tiếng "Ura" vang dội như sấm dậy đất.

Đám đông hân hoan như phát điên, như thể họ đã giành chiến thắng trong cả cuộc chiến tranh. Vương Trung đứng trên xe tăng hét lớn: "Mọi người đừng tụ tập! Lỡ như quân địch bắn pháo thì sao? Quân địch có trọng pháo 150mm đấy! Đừng tụ tập! Tản ra! Về nhà đi!"

Hắn không biết rằng cuộc đột kích của mình đã khiến toàn bộ pháo binh của quân địch sợ hãi bỏ chạy.

Hét đến lần thứ năm, đám đông mới miễn cưỡng giải tán.

Ngay sau đó, một Thiếu úy mặc quân phục dính đầy bụi đất xuất hiện, chạy theo xe tăng.

"Dừng lại." Vương Trung vỗ vào lớp giáp thép của tháp pháo, sau đó hắn lại nghe thấy tiếng búa gõ vào cần điều khiển - hắn gần như đã quen với âm thanh này rồi, nếu không chú ý thậm chí còn không nghe thấy nữa.

Vương Trung ghé người trên tháp pháo nhìn xuống vị Thiếu úy: "Anh là người của Trung đoàn Beshenkovichskaya

số 5?”

“Vâng, thưa tướng quân.”

“Trung đoàn trưởng của các anh đâu?”

“Hy sinh rồi ạ, bây giờ tôi là Trung đoàn trưởng. Xin hãy ra lệnh, thưa tướng quân.”

Niêm vui chiến thắng vừa rồi lập tức tan biến.

Vương Trung mím môi: “Tôi biết rồi, anh tên gì?”

“Pavel Alekseyevich, thưa tướng quân.”

Vương Trung: “Trung đoàn của các anh còn bao nhiêu người?”

“Còn 81 người khỏe mạnh, những người khác dù có còn sống cũng đã được đưa đến bệnh viện rồi.”

Vương Trung: “Mọi người vất vả rồi, tôi sẽ để quân đội Vệ giáo tiếp quản khu vực phòng thủ của các anh, mọi người đến nhà ga, chuẩn bị lên chuyến tàu tiếp theo rút lui.”

Vị Thiếu úy nghe xong, sững sờ: “Ngài không cần chúng tôi nữa sao? Chúng tôi vẫn có thể chiến đấu.”

Vương Trung nhất thời nghẹn lời, rõ ràng là hắn muốn cho họ rút lui để nghỉ ngơi và bổ sung quân số, nhưng Pavel vừa nói ra, lại giống như thể hắn bỏ rơi họ vậy.

Vương Trung: “Không phải vậy. Tôi chỉ là…”

Thiếu úy: “Chúng tôi có thể bảo vệ nhà ga, chúng tôi còn hai khẩu súng máy, còn thu được rất nhiều trang bị, trang bị kỹ thuật của chúng tôi chưa bao giờ đầy đủ như bây giờ! Chúng tôi vẫn có thể chiến đấu, thưa tướng quân!”

Vương Trung im lặng vài giây, đáp: “Tôi muốn các anh thu gọn thành một đại đội, mang theo đạn khói thu được của quân địch - các anh có đạn khói chứ?”

“Có, rất nhiều ạ.”

“Tốt, mang theo đạn khói, tìm một chỗ ăn uống no nê, ngủ ba tiếng, đợi trời tối, tôi muốn các anh ra khỏi thành yểm trợ cho công nhân sửa chữa xe tăng.”

“RõI”

Kỳ thực nhiệm vụ này không quá nguy hiểm, quân địch hiện tại chắc chắn đang hỗn loạn, đêm nay không thể nào hành động được.

Vương Trung chỉ là không muốn để những người lính này cảm thấy bị bỏ rơi. Quân địch tuy đã bị đẩy lùi, nhưng đêm nay vẫn còn rất nhiều việc phải làm.

Vương Trung nói với lái xe: “Quay về sở chỉ huy Lữ đoàn, à mà, anh biết đường đến đó chứ?”

“Không biết.” Belyakov đáp gọn lỏn,‘Lúc nấy là vị sĩ quan tham mưu kia chỉ đường cho chúng tôi.”

Vương Trung: “Để tôi chỉ đường, đi thẳng về phía trước, đến ngã tư phía trước thì rẽ trái.”

Vương Trung bước vào sở chỉ huy cụm tác chiến - thực chất là sở chỉ huy Lữ đoàn, Pavlov liền ngẩng đầu lên: “Mới cách ba dặm đã nghe thấy tiếng reo hò rồi, Bạch Mã tướng quân.”

Vương Trung: “Tôi cần điêu động công nhân từ xưởng sửa chữa ô tô, tối nay ra khỏi thành sửa chữa xe tăng. Có tám chiếc chỉ bị hỏng hóc nhỏ, có thể sửa được.”

“Được, còn ba tiếng nữa mới tối, chắc là đủ thời gian chuẩn bị.” Pavlov quay đầu lại,‘Sufang, cô đến xưởng sửa chữa ô tô điêu động người, nói với họ là ba tiếng nữa cần một đội công nhân lành nghề.”

Sufang gật đầu, sau đó chạy về phía cửa, lúc đi ngang qua Vương Trung, cô dừng lại, mỉm cười với hắn.

Vương Trung:?

“Anh hùng chiến tranh luôn được các cô gái yêu mến, từ xưa đến nay vẫn vậy.” Pavlov nói,‘Còn việc gì cần tôi làm nữa không?”

Vương Trung: “Tôi muốn bổ sung đạn dược và nhiên liệu. Ngoài ra, tôi cần rất nhiều lưới ngụy trang phòng không và cành cây để ngụy trang cho xe tăng. Ngày mai quân địch chắc chắn sẽ oanh tạc, Stuka là mối đe dọa rất lớn đối với xe tăng.”

Pavlov: “Reshenko! Ra lệnh cho quân đội Vệ giáo đi ngụy trang xe tăng!”

Vương Trung: “Quân đội Vệ giáo?”

“Nhà thờ đã giao năm tiểu đoàn Vệ giáo cho chúng ta, đều là những người địa phương được huấn luyện bài bản, tuy trang bị kém, nhưng đạn dược thì day đủ. Rất thích hợp để làm những công việc lặt vặt này. Về phần đạn pháo, tôi xác nhận lại một chút, pháo trên xe tăng, có phải là cùng loại với pháo chống tăng 76mm của chúng ta không?”

Vương Trung im lặng, vấn đề này đã vượt quá phạm vi kiến thức của hắn.

Hắn đúng là một người mê quân sự, nhưng chưa đến mức có thể phân biệt được từng loại pháo sử dụng loại đạn nào.

Mặc dù cỡ nòng của pháo L11 trên T-34 đúng là 76. 2mm, giống với pháo chống tăng ZiS-3, nhưng hai khẩu pháo này có sử dụng chung đạn dược hay không thì hắn thực sự không biết.

Pavlov đợi vài giây, thở dài: “Chỉ có những lúc như thế này, tôi mới nhớ đến những lời đồn đại ve cậu trước đây. Tướng quân.”

Vương Trung: “Pháo thủ của tôi là huấn luyện viên của trường huấn luyện thiết giáp, anh ta chắc chắn biết, để anh ta đến kho đạn của quân đội ta nhận đạn là được!”

“Cũng đúng, vậy giao cho anh ta đi.”

Vương Trung: “Thương vong của quân ta thế nào rồi?”

Lúc hỏi câu này, hắn nhớ đến vị Thiếu úy của Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5.

Pavlov im lặng, tháo kính ra, lấy khăn lau lau, không trả lời. Vương Trung: “Nói cho tôi biết đi, tôi đã chuẩn bị tâm lý rồi.”

“Số người bị thương vẫn đang được thống kê, còn số người sống sót đã kiểm kê xong rồi, dù sao chỉ cần tập hợp lại điểm danh là biết ngay. Hiện tại, Trung đoàn Cận vệ 31 còn sống sót, có thể ra điểm danh là 611 người. Một phần ba trong số đó bị thương.

“Tôi đoán trong số những người chết có thể còn khoảng hơn trăm người bị thương, nhưng có thể cứu chữa được bao nhiêu người thì khó mà nói.”

Vương Trung mím môi: “Thương vong lớn như vậy sao?”

Pavlov nói tiếp: “Tin tốt là, quân địch còn thiệt hại nặng nề hơn, trước đây cho dù là bên tấn công, thương vong của chúng cũng thấp hơn chúng ta, lần này bọn chúng đã nếm mùi đau khổ rồi.”

Vương Trung gật đầu: “Đây có lẽ là điều an ủi duy nhất.”

“Nhưng mà, thương vong của quân địch tuy lớn, nhưng phần lớn là do lực lượng xe tăng do cậu trực tiếp chỉ huy gây ra. Bao gồm cả BT-7 và T-34. Còn thương vong của quân ta ở mặt trận chính diện vẫn cao hơn.

Vương Trung: “Quân địch được huấn luyện rất bài bản, điều này tôi đã được lĩnh giáo rồi.”

“Ngoài ra, còn một tin tốt nữa, tuy trận địa A bị pháo binh của quân địch áp chế, nhưng thần kỳ là vẫn còn sót lại một khẩu pháo 203mm. Hiện tại chúng ta có năm khẩu pháo 203mm, ngày mai có thể cho quân địch một đòn ra trò.”

Vương Trung nhíu mày: “Chúng ta có thể yêu cầu trinh sát trên không, tìm kiếm vị trí pháo binh của quân địch không? Đã bảy ngày rồi chúng ta không nhìn thấy không quân của chúng ta, lẽ nào không quân phía sau vẫn chưa bổ sung?”

Pavlov: “Cậu hỏi một Tham mưu trưởng Lữ đoàn câu hỏi này? Cậu nên hỏi Tham mưu trưởng Tập đoàn quân, ông ta mới quản được không quân. Tôi…”

Ông ta còn chưa nói hết, một sĩ quan mang theo một bức điện báo bước vào: “Mệnh lệnh mới nhất từ Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân.”

Vương Trung ngẩn người, sau đó mới nhớ ra điện báo của hắn do một nhóm sĩ quan phụ trách. Hắn vươn tay: “Đưa đây tôi.”

Sau khi nhận lấy bức điện, hắn đọc to: “Dự kiến Quân đoàn 63 sẽ đến Loktev vào chiều mai, nhiệm vụ của các anh là chặn địch, theo thông tin chúng tôi có được, đối phương có thể có một sư đoàn thiết giáp đầy đủ quân số, cộng thêm một bộ phận của sư đoàn súng trường cơ giới.

“Chúng tôi tin rằng cụm thiết giáp của địch hiện đang vượt qua Bogdanovka, dự kiến ngày mai các anh sẽ phải hứng chịu một cuộc tấn công dữ dội bằng xe tăng.”

Vương Trung ngẩng đầu nhìn về phía Pavlov: “Bọn họ (Tập đoàn quân) nói như vậy.”

Pavlov hu một tiếng: “Thật sự là thông báo “kịp thời”, Tập đoàn quân có biết hay không, nếu không phải hoàng thái tử đưa tới T34, nơi này đã thất thủ? Tôi đoán là không.”

Vương Trung: “Vậy chúng ta báo cho bọn họ biết!”

Hắn quay đầu nói với thẩm phán: “Gọi lại như sau, hãy ghi nhớ kỹ!”

Thẩm phán quan lập tức lấy sổ tay và bút chì ra, chuẩn bị ghi chép.

Vương Trung: “Bộ đội của tôi hôm nay tổn thất nặng nề, nếu như không phải là bộ đội T34 mới gia nhập cùng với tàn quân quân đoàn xe tăng số 23 chiến đấu tốt, Loktev đã thất thủ. Bộ đội của tôi cần gấp bổ sung đạn dược và quân số, nhất là lực lượng thiết giáp và vũ khí chống tăng, mặt khác, chúng tôi cần không quân yểm trợ. Aleksei Konstantinovich Rokossovsky.”

Thẩm phán quan múa bút thành văn, viết xong chữ cuối cùng mới ngẩng đầu nhìn Vương Trung.

Vương Trung luôn cảm thấy hình như thiếu cái gì đó, hắn suy nghĩ một chút, nói: “Hãy nhắc lại một lần!”

(Hết chương) Chuong 30: Du Ba

Đợi thẩm phán nhắc lại xong, Vương Trung hài lòng gật đầu để anh ta đi.

Pavlov: “Mỗi lần thẩm phán đi vào tôi đều giật mình. Thật sự phải có một tham mưu thông tin chính quy.

“Tôi lại cảm thấy đám thẩm phán quan này rất tốt.” Vương Trung nhún vai.

“Nếu tôi và hoàng thái tử thân thiết đến mức cậu ấy tặng vũ khí hạng nặng liên tục, tôi cũng sẽ cảm thấy bọn họ rất tốt.”

Pavlov giống như thức tỉnh tài năng tấu hài tiềm ẩn, trình độ đã được một phần mười so với các danh hài chuyên nghiệp rồi.

Vừa dứt lời, lại một thẩm phán quan tiến vào!

Pavlov theo bản năng giơ hai tay lên: "Tôi không nói gì cả"

Thẩm phán quan dùng ánh mắt sắc bén nhìn ông ta một cái, sau đó nói với Vương Trung: "Tập đoàn quân chặn được thông tin của kẻ địch, sư đoàn trưởng Randolph của Sư đoàn Thiết giáp số 15 của quân địch đã chết, hỏi chúng ta có biết chuyện gì đã xảy ra không?"

Vương Trung: "Tôi làm. Tôi tự mình chỉ huy xe tăng số 422 tiến đến vị trí cách bộ chỉ huy địch 850 mét, đồng thời sử dụng đạn nổ mạnh và súng máy tấn công. Toàn bộ thành viên của xe tăng có thể làm chứng, cứ như vậy mà báo cáo lại tập đoàn quân."

Thẩm phán quan gật gật đầu xoay người muốn đi, đột nhiên lại quay lại, đứng nghiêm chào Vương Trung: "Kính chào ngài, tướng quân!"

Vương Trung gật gật đầu.

Thẩm phán quan xoay người rời đị,

Vương Trung chỉ vào bóng lưng của anh ta, nói với Pavlov: "Ông xem, bọn họ rất tốt đúng không!"

Lần này Pavlov không biết nói gì, chỉ có thể chớp chớp mắt, cố gắng chuyển chủ đề: "Hiện tại tôi đang tập hợp lại quân đội, tối nay ước chừng có thể tái tổ chức xong. Tôi cũng không dám trông cậy vào việc ngài có thể giúp đỡ, nhưng ngài có thể gọi Popov trở về hay không?"

"Được." Vương Trung chắc chắn nói.

Pavlov tiếp tục nói: “Phiên ngài tuần tra trận địa một chút, thương vong lớn như vậy, cần phải khích lệ tinh thần binh sĩ, nếu không đợi đến tối, khi họ nhớ tới những người đã khuất, chúng ta sẽ không thể duy trì được kỷ luật.”

Vương Trung: “Tôi cảm thấy bọn họ không có vấn đề gì. Tôi tin tưởng họ.”

Trong lúc nói chuyện, Vương Trung nhớ tới Cao điểm Peniye, lúc đó hắn vì sốt cao mà ngã xuống khỏi xe tăng, là vô số bàn tay của các binh sĩ đã đỡ lấy hắn, sau đó hắn lại nhớ tới vừa rồi, cũng chính những bàn tay ấy đã kéo hắn từ vực sâu của tuyệt vọng, giúp hắn đứng lên.

Quân đội như vậy, nhân dân như vậy, làm sao có thể bị đánh bại.

Pavlov như đoán được hắn đang suy nghĩ gì, nói: “Đây là trách nhiệm của ngài, tướng quân. Thậm chí nó còn quan trọng hơn cả việc tự mình chỉ huy chiến đấu! Dù sao chỉ huy chiến đấu có thể giao cho những sĩ quan có năng lực, còn việc này chỉ có thể do chính ngài làm.”

Vương Trung: “Ông nói đúng.” Pavlov: “Tốt nhất ngài nên cưỡi… a con “đừng có nhét bon’ ấy.”

“Bucephalus, nó vẫn ổn chứ?”

“Chuồng ngựa bị pháo kích của quân địch phá hủy, chúng tôi đều nghĩ rằng những con ngựa đã xong đời rồi, kết quả là nó tự mình chạy ra thao trường gặm cỏ, không hề hấn gì. Tôi đã yêu cầu đội hộ giáo được phân cho chúng ta chăm sóc nó.”

Vương Trung gật gật đầu, không muốn làm phiền vị tham mưu trưởng đang ‘vật lộn” với đống tài liệu nữa, xoay người rời khỏi sở chỉ huy.

Vừa ra tới cửa, hắn đã thấy Grigory dắt Bucephalus và một con ngựa màu nâu đỏ khác tới.

Trông Grigory có vẻ tiều tụy hơn so với sáng nay, quần áo nhăn nhúm, rách vài chỗ, bẩn đến mức có thể biến nước thành mực.

Tuy nhiên, có vẻ như anh ta không bị thương, trên người thậm chí còn rất ít vết máu.

Vương Trung: "Túi đạn của anh đâu?"

"Bị rơi mất trong lúc chiến đấu, ngài yên tâm, tôi đã lấy cái mới." Grigory vừa nói vừa kéo từ phía sau ra một cái túi vải bạt, bên trong có bốn hộp tiếp đạn.

Vương Trung để ý thấy khẩu súng tiểu liên của viên trung sĩ đã được lau chùi, sáng bóng, rõ ràng là anh ta đã bảo dưỡng vũ khí trước khi đến tìm mình.

"Là Pavlov ra lệnh cho anh dắt ngựa tới?"

"Không, tôi cảm thấy hiện tại muốn di chuyển trong thành thì cưỡi ngựa sẽ thuận tiện hơn xe .Jeep. Hiện tại trong thành phố… khắp nơi đều là đống đổ nát và hố bom do pháo binh địch gây ra, xe không dễ đi"

Vương Trung gật đầu, đang định trả lời thì hai chiếc BT-7 lao như bay vào khu vực đóng quân của chiến đoàn.

Chiếc BT-7 dẫn đầu là xe của tiểu đoàn trưởng, có gắn anten radio.

Vị tiểu đoàn trưởng thậm chí còn không đợi xe dừng hẳn đã nhảy xuống, sải bước chạy tới trước mặt Vương Trung: "Báo cáo tướng quân!"

Vương Trung: "Chỉ còn lại hai chiếc xe tăng sao?"

"Vẫn còn vài chiếc bị hỏng, quân địch dùng súng phóng lựu bắn hỏng chúng. Chúng tôi đến nhận nhiệm vụ chiến đấu, thưa tướng quân!"

Vương Trung: “Tối nay hẳn là sẽ không có chiến đấu. Mọi người nghỉ ngơi cho khỏe.”

Lúc này, các thành viên của kíp xe BT-7 đều chui ra khỏi xe tăng, tụ tập xung quanh chiếc T34 kiểu xe chỉ huy của Vương Trung, ôn ào như thể đang xem một con gia súc lớn vừa được mua về làng.

Một người lái xe hỏi Belyakov đang kiểm tra động cơ xe tăng: “Xe này bọc thép dày bao nhiêu vậy?”

Belyakov liên đọc vanh vách thông số giáp của xe.

“Trời đất!”

“So với chiếc xe này, chúng ta chẳng khác nào trần truồng ra chiến trường!”

“Mấy tên nguyên soái chết tiệt, sao không trang bị cho chúng ta loại xe này chứ! Như vậy sẽ bớt chết biết bao nhiêu người!” Vương Trung nghe vậy, liền nói: “Có tám chiếc T34 bị hỏng, hiện đang nằm trên đồng bằng ngoại ô, buổi tối chúng ta sẽ ra ngoài đó sửa chữa. Kíp lái của những chiếc xe đó chắc chắn cũng có tổn thất, sau khi tập hợp lại kíp lái, nếu còn xe dư, sẽ giao cho các cậu sử dụng.”

Đám lính tăng nghe xong đều kinh ngạc: “Cái gì?”

“Thật sao?”

Vương Trung: “That

Lúc này, tiểu đoàn trưởng hỏi: “Xe bọc thép dày như vậy mà vẫn bị bắn hỏng tới tám chiếc?”

Vương Trung: “Quân địch rất có kinh nghiệm, phỏng đoán là rút ra từ những lần giao chiến với xe tăng hạng nặng của Caroling, bọn chúng nhắm bắn vào bánh xích và vòng đỡ tháp pháo, mà những kíp lái T34 này đều là lính diễu binh, tháp pháo bị kẹt là bỏ xe.”

Thực ra Vương Trung cũng không chắc chắn là người Prosen học được kinh nghiệm đối phó với xe tăng hạng nặng từ đâu, bởi vì hắn còn không biết là bên Caroling có xe tăng hạng nặng B1 hay không.

Nhưng trong lịch sử Trái đất, sư đoàn thiết giáp đầu tiên của Đức khi chạm trán T34 cũng nhanh chóng tìm ra cách đối phó: Bắn vào bánh xích và vòng đỡ tháp pháo, sau đó để bộ binh xử lý.

T-34 đời đầu là loại xe tăng mù, một khi mất khả năng cơ động, bị bộ binh áp sát là coi như xong đời.

Ngược lại, KV-1 cho dù bị bắn gãy bánh xích, vẫn có thể tiêu diệt số lượng lớn bộ binh, chiến đấu đến viên đạn cuối cùng.

Những người lính tăng của Quân đoàn xe tăng 23 nhìn nhau, sau đó đồng thanh nói: "Chúng tôi tuyệt đối sẽ không như vậy!"

Sau đó, những "lính diễu binh" lên tiếng: "Này, nói hay nhỉ! Để cho các cậu lái T34, chúng ta so tài một trận xem saol"

"Hừ, đắc ý cái gì! Nhìn thấy biểu tượng xe tăng trên xe của tôi không? Đó là chiến công của tôi đấy! Tôi lái BT-7 còn lập được nhiều chiến công như vậy! Mặc dù đều là vừa mới lập được trong ngày hôm nay."

Hôm nay, những người lính xe tăng còn lại của Quân đoàn 23 do Vương Trung chỉ huy đã lập được chiến công hiển hách.

Vương Trung ho khan một tiếng, cắt ngang cuộc tranh luận của các lính tăng.

Chờ sau khi mọi người đều tập trung nhìn mình, hắn nói: "Hôm nay mọi người đều thể hiện rất tốt! Trước đây, người Prosen luôn coi thường lực lượng thiết giáp của chúng ta, từ hôm nay trở đi, bọn chúng phải coi trọng chúng tal

“Ngày mai, chúng ta còn những trận chiến đấu ác liệt hơn đang chờ đợi, toàn bộ lực lượng thiết giáp của địch đã vượt qua Bogdanovka, sẽ có ngày càng nhiều xe tăng xuất hiện trước mặt chúng ta.

“Mọi người không cần lo lắng không giành được chiến công. Chúng ta sẽ ở đây, cho quân địch nếm mùi lợi hại!”

Các chiến sĩ xe tăng đều lộ vẻ mặt kiên nghị, sau khi Vương Trung nói xong, đồng thanh hô to “Ural”

Vasili cầm khẩu súng ngắn Tokarev của mình, dùng họng súng chọc chọc vào người lính Prosen đang nằm trên đất.

Đây là tên địch hắn vừa mới bắn chết trong lúc quân địch rút lui. Đây cũng là kẻ địch duy nhất mà hắn có thể xác định là do mình bắn chết.

Trước đó, tình hình chiến đấu quá ác liệt, Vasili chỉ lo tập trung hỏa lực từ cửa sổ, căn bản không có thời gian để ý xem viên đạn có bắn trúng người hay không.

Hắn dùng súng nâng mũ sắt của tên lính địch lên, nhìn thấy một khuôn mặt trẻ tuổi, vô hồn.

Lúc này, phía sau có người hét lên: “Đứng im, giơ tay lên!

Vasili quay đầu lại, nhận ra đó là Philippov.

Philippov cũng giật mình, vừa hạ súng xuống vừa hỏi: “Sao cậu lại đeo ba lô của lính Prosen?”

Vasili: “Đây là chiếc radio do tướng quân tự tay thu được! Vừa rồi, quân địch đã đánh tới tận sở chỉ huy, tôi cũng phải tham gia chiến đấu, cho nên mới đeo theo thứ này.

“Nếu cậu lỡ tay bắn hỏng nó, tướng quân sẽ phạt cậu đi gánh phân đấy!”

Philippov cười nói: “Nói như thể chúng ta chưa từng bị phạt gánh phân vậy.”

Nói xong, anh ta dựa vào tường, từ từ ngồi xuống, lấy thuốc lá ra.

“Cậu cũng hút thuốc sao?” Vasili tiến lại gần, trêu chọc.

Philippov: “Tôi đột nhiên phát hiện ra rằng, trước đây vì sức khỏe mà không hút thuốc lá dường như chẳng có ý nghĩa gì. Cậu xem, biết đâu chúng ta đã chết trước khi kịp lo lắng cho sức khỏe.”

Vasili gật đầu, nói: “Cho tôi một điếu, thử xem sao.”

Một lát sau, hai người chưa từng hút thuốc đều ho sặc sụa.

Dập tắt tàn thuốc, hai người bạn cũ ngồi dựa lưng vào tường.

“Nikolai chết rồi.” Philippov nói,‘Barfinowicz cũng vậy.”

Vasili im lặng vài giây, nói: “Dmitri vẫn còn sống, rất khỏe mạnh.”

“Chẳng phải đó là chuyện tốt sao?”

“Ừ, tôi cũng định kể là ai ai đã chết, nhưng tôi lúc nào cũng ở sở chỉ huy, còn những người như Yegorov đều là lính kỳ cựu, rất ranh ma, muốn chết cũng khó. Ít nhất tôi đã nhìn thấy ông ta ném trả lại ba quả lựu đạn của quân Prosen! Ba quả đấy!”

Philippov cười nói: “Giỏi vậy sao? Tôi với Nikolai chỉ mới cùng nhau phá hủy ba chiếc xe tăng của quân địch. Đơn giản đến mức khó tin, Nikolai ném bom xăng, tôi dùng khẩu súng tiểu liên nhặt được canh chừng bên cạnh, hễ có tên lính Prosen nào chui ra khỏi xe tăng là tôi xả súng.

“Sau đó, lúc Nikolai ném chai cháy thì bị trúng đạn, viên đạn găm vào cánh tay, chai cháy rơi xuống đất, bốc cháy ngay dưới chân cậu ấy.

“Cậu ấy vừa lăn lộn vừa cầu xin tôi: ‘Hãy kết liễu tôi đi! Xin cậu đấy, Philippov!”

Vasili: “Cậu có kết liễu cậu ấy không?”

“Tôi không nghe thấy, quân địch ập lên, tôi phải bắn hết hai băng đạn mới đẩy lui được chúng. Khi tôi quay lại thì Nikolai đã tự kết liễu.”

Vasili: “Cậu không nghe thấy, vậy sao cậu biết cậu ấy nói gì?”

Philippov cười nói: “Mẹ kiếp, Vasili, cậu đúng là đồ khốn. Mẹ kiếp.”

Vasili: “Có lẽ cậu nói đúng. Cậu biết không, tôi đã gặp mẹ của Nikolai, bà ấy làm việc ở trạm nông cụ, là người thuyết giáo bán thời gian của hội phụ nữ giáo xứ. Sau này khi chúng ta đến thăm bà ấy, cậu không được kể chuyện này.

“Cậu phải nói rằng, Nikolai đã chiến đấu với bảy, tám tên ác quỷ Prosen, sau khi giết chết một tên thì bị chúng hèn hạ bắn lén.”

Philippov im lặng vài giây, gật đầu: “Cậu nói đúng! Nikolai đã dùng súng tiểu liên tiêu diệt cả một tiểu đội địch! Sau đó, khi đang thay đạn thì anh dũng hy sinh!”

“Đúng, chính xác là như vậy! Cậu ấy là một người lính dũng cảm! Chính là như vậy!” Vasili liên tục nói.

Hôm nay cũng coi như là viết xong chương mới rồi. Chương thêm đang trong quá trình sáng tác.

(Hết chương) Chương 31: Hoàng Hôn Yên Tĩnh

Vương Trung cưỡi bạch mã, khi đi đến con đường dẫn đến nhà máy phân bón hóa học thì hơi sững sờ.

Bởi vì trong ký ức của hắn, đây là một con hẻm nhỏ chỉ đủ cho một chiếc xe đi qua, nếu có hai xe đi ngược chiều thì sẽ bị tắc nghẽn.

Hiện tại, con đường này rất rộng rãi, bởi vì tường bao hai bên đường đều đã bị đánh sập, những ngôi nhà phía sau bức tường cũng bị sập một nửa, đổ nát tan hoang.

Vương Trung quay đầu lại nhìn Grigory đang vác cờ cho mình: "Đây có phải là đường đến nhà máy phân bón không?"

Grigory: "Vâng, đi thẳng là tới."

Vương Trung thúc ngựa đi về phía trước vài bước, re qua một góc cua, liên nhìn thấy những chiếc xe tăng Prosen bị cháy đen, một binh sĩ đội hộ giáo đang thu gom vũ khí và đạn dược của những tên lính Prosen chết bên cạnh xe tăng.

Bên cạnh người lính có một chiếc xe la, trên xe chất đầy đạn dược và vũ khí.

Giữa một đống súng Karabiner 98k của quân Prosen, Vương Trung nhìn thấy vài khẩu súng bán tự động Tokarev.

Bucephalus như có linh tính, trực tiếp đi tới trước chiếc xe la, để Vương Trung có thể dễ dàng cầm lấy khẩu súng.

Máu trên súng đã đông lại, Vương Trung kéo chốt súng, nhận ra bên trong gân như kẹt cứng vì máu, khẩu súng này nếu không được làm sạch kỹ lưỡng thì bắn một phát là sẽ kẹt đạn.

Lưỡi lê của súng rất sạch sẽ, có lẽ người chủ của nó còn chưa kịp sử dụng đã hy sinh.

Lúc này, người lính đội hộ giáo đang thu gom trang bị nói: "Báo cáo tướng quân, cậu thanh niên cầm khẩu súng này đã

được đưa đi rồi, những người anh em của chúng tôi đều đã được đưa đi rồi.”

Vương Trung: “Đưa đi đâu?”

“Đưa đến nhà kho bên kia, vốn là nơi trữ phân bón để vận chuyển, bây giờ đã biến thành nhà xác khổng lồ, nhà xác cực kỳ rộng lớn!” Người lính đội hộ giáo có lẽ không được học hành nhiều, chỉ biết lặp đi lặp lại từ “khổng lồ”.

Vương Trung đặt khẩu súng lên xe la, nói với Grigory: “Đi, chúng ta qua đó xem sao.”

Nói xong, hắn nhẹ nhàng thúc vào bụng Bucephalus.

Con ngựa bước những bước nhẹ nhàng, như thể không muốn phá vỡ sự yên tĩnh bao trùm chiến trường.

Khu vực nhà kho cách đó không xa, đi qua xác của bảy chiếc xe tăng Prosen là tới.

Nói là nhà kho, thực chất chỉ là một bãi đất trống, trên mặt đất còn mọc đầy cỏ dại, gọi là đồng cỏ có lẽ chính xác hơn, nó vẫn như mọi khi, to lộ rõ tính cách cẩu thả của người Ant.

Lúc này, trên bãi cỏ nằm la liệt những thi thể mặc quân phục màu Kaki.

Vài bà lão đẩy một chiếc xe cút kít, đang đắp vải liệm màu đen cho những người lính trẻ tuổi.

Dẫn đầu là một bà lão, tay cầm một chiếc chuông nhỏ, vừa lắc vừa ngâm nga bài hát tiễn đưa người chất. Những người lính còn sống sót của Trung đoàn Cận vệ 31 đang tập trung bên cạnh nhà kho, lặng lẽ nhìn bà lão tiễn biệt đồng đội của họ. Có lẽ vì trời nóng nực, họ đang đứng trốn trong bóng râm của nhà máy hóa chất cao lớn bên cạnh.

Ánh hoàng hôn xuyên qua tòa nhà đổ nát, chiếu xuống bãi đất trống, nhuộm lên tất cả mọi thứ một màu đỏ rực.

Đường ranh giới của bóng tối như thể là ranh giới giữa hai thế giới, người sống đang nhìn về phía người chết.

Chỉ có tiếng hát tiễn biệt, vang vọng trong khung cảnh hoang tàn, tịch mịch.

Vương Trung nhắm mắt lại, nhớ vê những gương mặt trẻ trung, kẻ thù ập đến quá nhanh, hắn thậm chí còn chưa kịp nhớ hết tên tuổi và khuôn mặt của tất cả mọi người.

Nhưng điều đó không thể ngăn cản hắn tiễn đưa họ lần cuối cùng.

Vương Trung xuống ngựa, liếc nhìn lá cờ mà Grigory đang giương cao, sau đó lấy sổ tay và bút chì ra, bước vào vùng ánh sáng hoàng hôn, bước vào thế giới của người chết.

Hắn đi tới trước thi thể đầu tiên ở góc phải của nhà kho, lớn tiếng đọc tên của người thanh niên, sau đó dùng bút chì ghi vào sổ tay.

Hắn cứ như vậy, chậm rãi đi qua từng người, đọc tên từng người, ghi nhớ từng cái tên vào sổ tay.

Những người lính của Trung đoàn 31 đứng sang một bên, im lặng nhìn hắn.

Vương Trung không biết mình đã đọc bao nhiêu cái tên, hắn chỉ biết là cây bút chì đã bị mòn đi mấy lần, hắn phải dừng lại, dùng con dao nhỏ mang theo người gọt giũa rồi mới tiếp tục viết.

Bà lão thấy hành động của hắn, liền lặng lẽ ra hiệu cho những người phụ nữ khác tạm dừng công việc đắp vải liệm, bài hát tiễn biệt cũng tạm dừng.

Giọng nói của người sống vang vọng trong không gian chết chóc này.

Vương Trung đột nhiên dừng lại, nhìn chằm chằm vào thi thể trước mặt, với tâm trạng nặng nề, hắn đọc to tên anh: "Aleksei Barfinowicz. Mong anh được đoàn tụ với những cô gái trên thiên đường."

Bà lão vẽ một hình chữ thập trước ngực, khe nói: "Amen."

Vương Trung tiếp tục ghi chép tên tuổi, cho đến khi bóng tối của nhà máy phân bón hoàn toàn bao phủ bãi đất trống.

Hắn đứng ở rìa bóng tối, quay đầu lại nhìn về phía ánh hoàng hôn đỏ rực như máu.

Không biết từ lúc nào, tất cả những người lính còn sống sót của Trung đoàn 31 đều đã đứng ở rìa bãi đất, nhìn Vương Trung, vị tướng của họ.

Grigory cầm cờ, đứng giữa những người lính.

Vương Trung bước về phía các chiến sĩ.

Có thể là do cảnh tượng này quá nghiêm túc, không có ai dùng khẩu lệnh phá vỡ sự yên tĩnh.

Vương Trung đi thẳng tới trước mặt mọi người: "Tôi đã đồng ý sẽ nhớ kỹ tên của tất cả mọi người. Nhưng tôi còn chưa kịp làm được."

Các binh sĩ trẻ tuổi mím môi nhìn Vương Trung.

Vương Trung giơ lên quyển sổ trong tay: "Trong quyển sổ này, tôi đã ghi chép lại tất cả những người hy sinh hôm nay. Tương lai chắc hẳn sẽ còn có rất nhiều người được ghi tên vào quyển sổ này. "Tương lai có một ngày, khi tôi trở thành chỉ huy viên tập đoàn quân thậm chí là nguyên soái Tập đoàn quân, con số tử vong chắc chắn sẽ lớn đến mức dùng quyển sổ cũng rất khó ghi lại hết.

"Nhưng tôi cam đoan, tôi sẽ ghi nhớ từng giọt máu đã đổ xuống vì chiến thắng. Mọi người nhìn lá cờ này!"

Vương Trung ra hiệu với Grigory.

Quân sĩ trưởng tiến lên năm bước, đi đến vị trí mà mọi người đều có thể nhìn thấy lá cờ trong tay hắn.

Vương Trung: "Lá cờ này là do một lão binh tên là Rezenov lấy ra. Ông ấy đã hy sinh khi đang tìm cách cứu tôi thoát khỏi vòng vây. Vì cứu tôi, rất nhiều người đã hy sinh, máu của họ đã nhuộm đỏ lá cờ này.

"Tôi cầm lá cờ này chính là để ghi nhớ những người dân đã hy sinh để cứu tôi.

"Bây giờ, tôi quyết định sẽ dùng thuốc nhuộm nhuộm đỏ lá cờ này. Nó sẽ đại diện cho tất cả các chiến sĩ đã hy sinh hôm nay.

"Nó sẽ đại diện cho tất cả những người con dũng cảm đã hy sinh để bảo vệ Tổ quốc kể từ khi chiến tranh bắt đầu!

"Mỗi người chúng ta, khi nhìn thấy lá cờ đỏ này, sẽ nhớ đến sự hy sinh của đồng đội, nhớ đến cái giá mà chúng ta phải trả cho chiến thắng!

"Tôi biết trong cuộc chiến tranh to lớn, khốc liệt này, trong sự hỗn loạn khi mới khai chiến, rất nhiều người đã ngã xuống khi chưa kịp để lại danh tính.

"Lá cờ đỏ này sẽ đại diện cho họ! Chúng ta tuyệt đối không bao giờ quên!"

Vương Trung dừng lại, nhìn những khuôn mặt trẻ tuổi hệt như những người đã khuất.

Không biết ai bắt đầu hô vang: "Chúng tôi xin ghi nhớt"

Những người khác cũng đồng thanh hô theo: "Chúng tôi xin ghi nhớt"

"Chúng tôi xin ghi nhớt"

“Chúng tôi xin ghi nhớt”

Sau khi tiếng hô đồng thanh kết thúc, Vương Trung tiếp tục nói: “Nếu có một ngày, tôi cũng ngã xuống, tôi muốn lá cờ này cũng sẽ được nhuộm đỏ bằng máu của mình. Grigory! Hãy đi nhuộm lá cờ, nhuộm toàn bộ thành màu đỏ!”

Grigory chạy lên, xoay người lên ngựa, phi như bay đi mất.

Sau khi nhìn theo lá cờ cho đến khi khuất bóng, Vương Trung lại nhìn vê phía đám đông: “Vasilil Vasili đâu rồi? Cậu ấy bị thương à?”

Vasili: “Có tôi! Bộ đàm của ngài vẫn do tôi giữ, nó không bị hỏng! Xin đừng phạt tôi!”

Vương Trung: “Tôi không phạt cậu, hay là cậu thích đi gánh phân?”

“Không, tôi không muốn chút nào!”

Vương Trung: “Tôi nghe nói bố cậu là giáo sư âm nhạc?”

“Vâng.” Vasili có vẻ hơi khó chịu, dường như giữa cậu và bố có khoảng cách khá lớn.

Vương Trung: “Vậy cậu hát một bài hát phù hợp với hoàn cảnh hiện tại đi!”

“Cái này… Thưa ngài, trong hoàn cảnh này sao?”

Vương Trung: “Co chuyện gì sao? Không thể hát trong hoàn cảnh này à?” “Nhưng mà, tình cảnh bi thương như thế này…”

“Đúng vậy, tình cảnh vô cùng bi thương. Nhưng những người đã khuất có muốn chúng ta ủy mị, bi thương không? Không, họ muốn chúng ta hãy dũng cảm, tiếp nối ý chí của họ tiêu diệt kẻ thù! Họ muốn chúng ta phải báo thù cho họ, nợ máu phải trả bằng máu!

“Hát đi! Một bài hát thật hào hùng!”

Vasili cau mày: “Nhưng…’

“Chẳng lẽ bố cậu chưa từng dạy cậu âm nhạc sao?” Vương Trung nghi ngờ hỏi.

Philippov ở bên cạnh hô: “Báo cáo!”

Vương Trung: “Nói đi!”

“Báo cáo ngài, ông ấy đã dạy! Âm nhạc của ông ấy rất hay! Ông ấy còn có thể thổi kèn trumpet nữa!”

Vasili hung hăng lườm người bạn vừa nói xấu mình.

Vương Trung: “Vậy ra là một người được giáo dục âm nhạc bài bản lại nói rằng không có bài hát nào phù hợp với hoàn cảnh này?”

“Ít nhất là tôi chưa được học.”

Vương Trung thầm nghĩ thật trùng hợp, tôi lại biết một bài hát rất phù hợp, nhưng đáng tiếc là tôi không biết dịch sang tiếng Ant như thế nào, nếu hát bằng tiếng Trung e rằng sẽ khiến mọi người khó hiểu.

Nhưng trong hoàn cảnh này, Vương Trung rất muốn hát bài hát đó, bởi vì nó quá phù hợp.

Thế là Vương Trung nhỏ giọng hát thử một câu, nhưng quả nhiên là không có phụ đề dịch, vẫn là tiếng Trung.

Mặc dù giọng hát rất nhỏ, nhưng Vasili vẫn nghe thấy - có lẽ vì cậu ta có bố là nhạc sĩ nên tai cậu rất thính.

“Bài hát gì vậy? Tôi chưa từng nghe bao giời Lời bài hát tôi cũng không hiểu, nhưng giai điệu kết hợp dường như tôi có thể cảm nhận được ý nghĩa!” Vasili tò mò hỏi: “Ret cuộc là bài hát gì vậy?”

Vương Trung đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Vương Trung hỏi: “Cậu đã bao giờ thử tự sáng tác nhạc chưa?”

“Ừm… Tôi chưa thử bao giờ, nhưng bố tôi lúc nào cũng bắt tôi học nhạc lý, chắc là tôi có thể thử.”

Lúc này, Vương Trung bỗng nhiên thông suốt: Không dịch lời bài hát khi hát, nhưng tôi có thể đọc diễn cảm, sau khi tôi đọc diễn cảm xong thì nó đã được dịch rồi, sau đó để Vasili lo phần phổ nhạc.

Vì vậy, Vương Trung nói: “Vậy cậu thử xem, phổ nhạc cho bài này, viết thành một bài hát hoàn chỉnh!”

Nói xong, Vương Trung quay đầu nhìn về phía chồng thi thể chất cao như núi, bắt đầu đọc:

“Khói lửa mịt mù hát anh hùng

Bốn bê núi xanh nghiêng tai nghe, nghiêng tai nghe

Trời quang sấm sét gõ trống vàng

Biển rộng sóng êm âm vang

Chiến sĩ nhân dân đuổi hổ báo Xả thân quên mình giữ thái hòa

Vì sao cờ đỏ đẹp như hoa?

Máu anh hùng nhuộm đỏ chan hòa

Vì sao đất nước muôn hoa nở?

Máu anh hùng tô thắm đời hoal”

Philippov há hốc mồm kinh ngạc: “Ngài còn là nhà thơ nữa sao?”

Vasili vừa ghi chép lời bài hát vào sổ vừa đọc thầm lại một lần nữa, sau đó nhận xét: “Van thơ hơi lạ, phải sửa lại. Nhưng bài thơ toát lên một tinh thần bi tráng, hào hùng!”

Nói nhảm, đây chính là một trong những báu vật âm nhạc bất hủ của Tổ quốc tôi ở một thế giới khác!

Vương Trung võ vai Vasili: "Tôi yêu cầu cho cậu, hãy sống sót trở về và hoàn thiện bài hát này. Sau đó phổ nhạc cho nó."

"Tôi sẽ cố gắng hết sức." Vasili vừa nhìn lời bài hát trong sổ tay vừa nói: "Trong lời bài hát có câu máu anh hùng nhuộm đỏ chan hòa'… đây là câu ngài vừa nghĩ ra sau khi nhìn thấy lá cờ sao?"

Đáng tiếc là không phải.

Vương Trung đang định trả lời thì trên bầu trời truyền đến tiếng động cơ.

Vương Trung vội vàng chuyển sang góc nhìn từ trên cao, phát hiện máy bay trinh sát của địch đang bay trên không.

Lần này, Vương Trung cẩn thận xác nhận, đây chắc chắn không phải là máy bay ném bom mang theo bom dẫn đường bằng radio Fritz X.

Vasili cũng nhìn lên bầu trời: "Lũ khốn kiếp, không quân của chúng ta đâu rồi?"

Vừa dứt lời, trên bầu trời xuất hiện một vật thể phản chiếu ánh hoàng hôn.

Biên đội hai chiếc MiG-3 xuất hiện!

Máy bay trinh sát của địch lập tức khai hỏa ngăn chặn, nhưng hai chiếc MiG-3 vẫn linh hoạt áp sát phía sau nó.

Sau một loạt đạn ngắn, động cơ bên trái của chiếc máy bay trinh sát Do 215 bốc cháy, kéo theo một cột khói đen lao xuống đất.

Hai chiếc MiG-3 như muốn đảm bảo tiêu diệt hoàn toàn chiếc máy bay địch, chúng bám theo cho đến khi nó rơi xuống

đất và nổ tung.

Sau đó, hai chiếc máy bay lượn vòng một vòng, gầm rú bay qua bãi đất chất đầy thi thể.

Phi công lái máy bay vừa mới bắn hạ máy bay địch từ độ cao hàng nghìn mét, nhưng lại không đóng nắp buồng lái.

Trong ấn tượng của Vương Trung, chỉ có phi công Ý mới thích mở nắp buồng lái như vậy, lý do là "để cảm nhận hơi thở của gió".

Sau khi nhìn rõ những gì bên dưới, phi công giơ tay phải lên chào.

Một chiến sĩ kinh ngạc thốt lên: "Anh ta có sáu ngôi sao trên máy bay! Là át chủ bài của không quân!"

"Ural"

Mọi người reo hol Chỉ có Vasili vẫn cúi đầu nhìn bài thơ mà Vương Trung vừa mới đọc. (Hết chương)

Chương 61: Sau Giấc Ngủ

Chuong 32: Tinh hinh dem 7/7

Chương 32: Tình hình đêm 7/7

Cùng lúc Rokossovsky tổ chức lễ tưởng niệm các chiến sĩ đã hy sinh.

Cách Bogdanovka 25 km về phía đông, tại thị trấn Glezno, trang viên của gia tộc Boye - gia tộc lớn nhất thị trấn đã bị quân Prosen chiếm đóng và biến thành sở chỉ huy của Tập đoàn quân thiết giáp số 1.

7 giờ tối, Thống chế Ewald von Kleist trong sự hộ tống của một đám tùy tùng và tham mưu, bước vào đại sảnh của tòa biệt thự.

Kleist ngẩng đầu nhìn chiếc đèn chùm lộng lẫy trên trần nhà, nói: "Thứ này sẽ rơi xuống gây thương tích khi bị pháo kích, dỡ nó xuống."

Nhân viên hậu cần của sở chỉ huy lập tức hành động, tìm thang để tháo dỡ đèn chùm.

Sĩ quan phụ tá của Kleist làm động tác mời: "Thưa ngài, phòng bản đồ được bố trí bên này."

"Đưa tôi đi xem phòng ngủ trước, dù sao thì các anh chắc chắn cũng chưa cập nhật xong thông tin bản đồ." Kleist phẩy tay.

Sĩ quan phụ tá lập tức đổi hướng: "Mời ngài đi lối này, lên cầu thang ạ."

Vài phút sau, Kleist bước vào phòng ngủ, nhìn thấy chiếc giường nhung lớn liền cau mày: “Thứ gì đây! Heydrich, anh phải biết là tôi không thích những thứ này! Vứt nó đi, đốt nó đi, lấy giường dã chiến của tôi đến đây!”

Sĩ quan phụ tá Heydrich vội vàng ra lệnh cho lính hậu cần, vài phút sau, chiếc giường nhung đã bị dỡ rời và ném ra ngoài cửa sổ.

Chiếc giường dã chiến của Kleist được đặt vào vị trí cũ.

Kleist giám sát cho đến khi mọi việc hoàn tất, ông ta mới hài lòng gật đầu: “Heydrich, là một người lính, phải luôn cảnh giác. Giường nhung không phù hợp với quân nhân.”

Lúc này, một tham mưu thông tin cầm một bức điện báo chạy vào: “Báo cáo ngài, điện khẩn từ Sư đoàn thiết giáp số 15.”

“Đọc lên.”

Tham mưu thông tin lập tức đọc: “Gửi Sở chỉ huy Tập đoàn quân thiết giáp, sư đoàn chúng tôi bị chặn lại trong cuộc tấn công vào Loktev, quân địch đã tung ra loại xe tăng T-34 mới mà Bộ Tổng tư lệnh đã đề cập trước đó. Loại xe tăng này có lợi thế vượt trội so với xe tăng của chúng ta.

“Hiện tại, sư đoàn chúng tôi chỉ còn 53 chiếc Panzer III và 4 chiếc Panzer IV ở trạng thái sẵn sàng chiến đấu. Do chiến trường đang bị địch kiểm soát, chúng tôi không thể thu hồi và sửa chữa những chiếc xe tăng bị hỏng.

“Quân địch đã lợi dụng khả năng cơ động, bất ngờ tập kích sở chỉ huy của chúng tôi, Thiếu tướng Randolph đã anh dũng hy sinh! Bộ Tư lệnh Sư đoàn thiết giáp 15,17h30 ngày 7 tháng 7

Kleist quay đầu nhìn chằm chằm vào tham mưu thông tin, cau mày. Ông ta tiến lên hai bước, giật lấy bức điện báo, đọc

kỹ nội dung vài lần, rồi mới thốt lên: “Thiếu tướng Randolph đã chết?”

Tham mưu trưởng: “Đây có thể là sĩ quan cấp cao nhất hy sinh kể từ khi chúng ta phát động cuộc tấn công.’

“Tôi biết.” Kleist đặt tay ra sau lưng, bắt đầu đi đi lại lại trong phòng,‘Xe tăng kiểu mới! Bộ Tổng tư lệnh nói rằng loại xe tăng này chỉ có tối đa 100 chiếc! Sư đoàn thiết giáp 15 có báo cáo là họ đã gặp bao nhiêu chiếc xe tăng mới không?”

“Không, họ chỉ gửi về bản báo cáo mà ngài đang cầm trên tay.” Tham mưu thông tin trả lời.

Tham mưu trưởng: “Tôi nhớ hôm qua - tức là ngày 6, Sư đoàn thiết giáp 15 báo cáo rằng sau khi cuộc tấn công thăm dò của họ thất bại, họ vẫn còn 91 chiếc Panzer III và 27 chiếc Panzer IV ở trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

“Tổn thất lớn như vậy chỉ trong một thời gian ngắn, e rằng quân địch đã huy động ít nhất 50 chiếc xe tăng mới.”

Kleist vừa đi đi lại lại vừa càu nhàu: “Ban tình báo của Tập đoàn quân Nam báo cáo rằng Loktev chỉ có hai lữ đoàn bộ binh, kết quả là bên đó có cả quân đoàn pháo hạng nặng, lại còn có cả một đơn vị xe tăng kiểu mới được trang bị bài bản. Lũ địch này từ dưới đất chui lên hay sao?”

Vừa dứt lời, một người lính thông tin khác cầm một bức điện báo bước vào phòng, đưa cho tham mưu thông tin: “Vừa giải mã xong ạ.”

Kleist lập tức tiến tới giật lấy bức điện báo: “Điện của Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân Nam: Theo thông tin trinh sát đường không, một tập đoàn quân bộ binh của địch đang tiến về Loktev, dự kiến sẽ đến vào tối mai.

“Tập đoàn quân thiết giáp số 1 cần phải cố gắng chiếm Loktev trước khi tập đoàn quân của địch đến nơi.’

Sau khi đọc xong, Kleist chuyển bức điện báo cho Tham mưu trưởng: "Một tập đoàn quân bộ binh, nhưng lại không hề đề cập đến xe tăng."

Tham mưu trưởng: "Có lẽ ngày mai chúng ta có thể để Sư đoàn thiết giáp 15 thử lại?"

"Không, không." Kleist lắc đầu: "Hơn mười ngày tấn công liên tục đã chứng minh một điều, đó là lực lượng bộ binh của các sư đoàn thiết giáp của chúng ta quá ít. Nếu quân địch có pháo hạng nặng và 50 chiếc xe tăng mới, thì họ có thể có 7 đến 8 tiểu đoàn bộ binh. Sư đoàn thiết giáp của chúng ta chỉ có 4 tiểu đoàn súng trường thiết giáp, trong đó có 1 tiểu đoàn là tiểu đoàn trinh sát cơ giới!"

Nói xong, Kleist lại đi đi lại lại một vòng, rồi nhấn mạnh: "Cần phải tăng cường lực lượng súng trường thiết giáp! Bộ binh thông thường không thể theo kịp tốc độ của các đơn vị thiết giáp, họ luôn bị bỏ lại phía sau trong các cuộc tấn công.

"Người Ant lúc đầu hỗn loạn, vì vậy các đơn vị thiết giáp của chúng ta có thể đánh đâu thắng đó, nhưng gần đây chúng bắt đầu kháng cự quyết liệt! Chúng ta cần bộ binh để tấn công vào các thị trấn được phòng thủ kiên cốt"

Tham mưu trưởng thăm dò hỏi: "Vậy… chúng ta sẽ không tấn công nữa sao?"

"Phải tấn công! Chờ đến khi tập đoàn quân bộ binh của địch đến nơi thì việc chiếm Loktev sẽ càng khó khăn hơn. Cho Sư đoàn súng trường thiết giáp số 24 tham gia tấn công. Vì Thiếu tướng Randolph đã anh dũng hy sinh, vậy nên giao quyền chỉ huy cuộc tấn công cho Thiếu tướng Franz - Sư đoàn trưởng Sư đoàn súng trường thiết giáp số 24."

Tham mưu trưởng gật đầu: "De một sĩ quan bộ binh chỉ huy chiến dịch tấn công một thành phố là hoàn toàn hợp lý.'

Kleist gật đầu, sau đó nói tiếp: “Còn nữa! Ra lệnh cho không quân dội bom dữ dội vào trận địa của địch! Đặc biệt là phải tiêu diệt hết số xe tăng đó! Vì xe tăng mới của địch rất khó đối phó, hãy để không quân lo liệu chúng! “50 chiếc xe tăng không phải là một con số nhỏ, không thể che giấu dễ dàng như vậy được!”

Kleist nói xong phẩy tay.

Tham mưu thông tin nhận lệnh đang định rời đi, thì Kleist lại hỏi: “Ai là người chỉ huy quân địch ở Loktev?”

“Báo cáo ngài, nghe nói là Thiếu tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky.”

Kleist cau mày: “Tên của bọn Ant thật rắc rối, rút cuộc là ai?”

“Là Tướng quân Bạch Mã.” Tham mưu trưởng nói.

Kleist cau mày: “Tướng quân Bạch Mã? Là tên sĩ quan trẻ được Sa hoàng tin tưởng, được giao cho những nhiệm vụ để trốn tránh trách nhiệm ấy à?””

Tham mưu trưởng: “Nếu tôi nhớ không nhầm thì đúng là người đó.”

Kleist cau mày: “Randolph bị hắn ta giết? Tham mưu thông tin, gửi điện cho Sư đoàn thiết giáp số 15, yêu cầu họ báo cáo chỉ tiết về cái chết của Thiếu tướng RandolphI”

Kalinovka, 19h40 ngày 7 tháng 7

“Tôi đã tận mắt nhìn thấy!”

Lão binh Hans nói với những người lính đang vây quanh đống lửa: “Chiếc xe tăng mới đó được sơn màu trắng toát! Nó xông thẳng qua chiến trường, tiêu diệt 7 chiếc xe tăng của chúng ta, rồi mới lao đến trước sở chỉ huy!

“Trung đội xe tăng bảo vệ sở chỉ huy lập tức xông lên, kết quả, âm am ầm, chiếc xe tăng trắng tinh đó đã thổi bay tất cải

“Bóng dáng màu trắng đó, giống hệt như ác quỷ giáng trần! Đó là con quỷ màu trắng mà quân đội Ant đã triệu hồi!”

Lập tức có người bên cạnh đống lửa phản đối: “Cậu nói bậy! Tôi rõ ràng nghe nói nó có màu đỏ! Giống hệt như Hồng Nam tước!”

“Cậu nói cái gì vậy hả!” Lão binh Hans bực tức nói: “Người ta gọi là Tướng quân Bạch Mãi Sao có thể là màu đỏ được? Tôi đã tận mắt nhìn thấy nó màu trắng!”

“Mặc kệ là trắng hay đỏ! Sau khi nó lao đến thì sao?” Có người chỉ quan tâm đến kết quả.

“Thì sao nữa? Một phát súng ‘oành từ chiếc xe tăng đó! Thiếu tướng đã chết! Còn có mấy vị tham mưu nữa cũng chết!”

Lão binh đang miêu tả một cách hào hứng thì bị một người lính khác cắt ngang: “Hansl Cà phê cậu pha dở quái Cái quái gì thế này?”

“Biết thế là tốt rồi đấy!” Hans không chút do dự đáp trả.

Lúc này, một người lính khác thì thầm: “Tướng quân Bạch Mã ấy, có một tin đồn. Là do một người bạn làm công binh cùng làng với tôi kể! Nghe nói là trong ngôi làng này, Tướng quân Bạch Mã đã chôn 20 quả mìn, đội công binh của chúng ta chỉ gỡ được 4 quả, còn bị nổ mất 1 người.

“15 quả mìn còn lại không ai biết nó được chôn ở đâu!”

Lời nói của người lính này khiến tất cả mọi người xung quanh đống lửa đều căng thẳng. Tên lính vừa tung tin đắc ý nói: “Cho nên mọi người cẩn thận đấy, tránh xa những thứ khả nghi ra, nếu không mất mạng như chơi đấy!”

Binh lính Prosen nhìn nhau sợ hãi.

Tướng quân Bạch Mã có thể một mình lái xe tăng tiêu diệt 12 chiếc xe tăng của họ, sau đó còn giết chết cả Thiếu tướng Randolph, vậy thì việc hắn ta chôn 15 quả mìn là chuyện nhỏ.

Hai điều này không có mối liên hệ logic, nhưng đám lính trơn chẳng bận tâm, dù sao họ vẫn tin tưởng Bạch Mã tướng quân làm được.

Tất cả đều âm thầm thề, lát nữa đi ngủ nhất định phải ngủ ngoài phòng, giường chiếu gì đó không dám ngủ nữa.

10 giờ 50 phút đêm, Vương Trung cưỡi bạch mã ra khỏi thành, tìm công nhân xưởng sửa chữa ô tô đang hối hả cứu chữa xe tăng để tìm hiểu tình hình.

“Tướng quân các hạ,’ Vẫn là lão công nhân lắp ráp pháo kia,‘Ngài bảo chúng tôi sửa xe tăng, nhưng chúng tôi chuyên sửa ô tô, xe tăng thật sự không rành. Cho nên chúng tôi đã tìm tới những công nhân sửa chữa của trạm máy kéo, ít nhất họ có thể lắp bánh xích trở lại.”

Nói xong, lão công nhân giới thiệu với Vương Trung những người bên cạnh: “Đây là đội trưởng đội sửa chữa của trạm máy kéo, để ông ấy báo cáo tình hình.”

Vương Trung gật đầu: “Mời ông.”

“Tướng quân các hạ! Chúng tôi đã kiểm tra qua mấy chiếc xe tăng bị bỏ lại, trong đó ba chiếc chỉ cần lắp bánh xích là có thể chạy được, tháp pháo cũng bình thường.

“Trong số năm chiếc còn lại, có một chiếc bánh dẫn động bị hỏng, cần thay thế phụ tùng. Bốn chiếc còn lại đều là tháp pháo bị đạn xuyên giáp của địch bắn kẹt.

“Chúng tôi chuẩn bị dùng kìm rút những viên đạn xuyên giáp cắm giữa tháp pháo và thân xe ra.

“Về những hỏng hóc khác, chúng tôi không rành về pháo, cho nên không thể kiểm tra tình trạng pháo. Súng máy chỉ có vài người trong lực lượng dự bị từng nhìn thấy lúc tập huấn, cũng không thể đảm bảo sửa chữa được.”

Vương Trung: “Ông ước chừng có thể cứu được mấy chiếc?”

“Nếu có thời gian, tất cả đều sửa được. Nhưng ngài có cho chúng tôi thời gian không?”

Vương Trung: “Thời gian là đêm nay, tôi hi vọng trước 6,7 giờ sáng mai có thể để cho số xe tăng này khôi phục khả năng chiến đấu.”

“Vậy thì hơi khó, Đội trưởng đội sửa chữa của trạm máy kéo nói,‘Chúng tôi không có thiết bị sửa chữa chuyên dụng, cũng không phải thợ máy hậu cần chuyên nghiệp, đến thời gian ngài quy định tôi nghĩ chỉ có thể sửa được năm chiếc.”

Vương Trung thầm lắc đầu, xem ra chuyện này không thể cưỡng cầu, thế là hắn đổi câu hỏi: “Những chiếc xe tăng của Proson kia thì sao?”

Đội trưởng lắc đầu: “Kết cấu của những chiếc xe tăng đó khác biệt rất lớn so với xe tăng của chúng ta, chiều rộng bánh xích cũng không giống, lắp bánh xích không có dụng cụ chuyên dụng.

“Hơn nữa có thể thấy công nghệ chế tạo rất cao, cực kỳ tinh xảo. Loại này ngược lại khó sửa. “Nhưng mà…”

Vương Trung: “Nhưng mà?”

“Nhưng chúng tôi phát hiện, có một số xe tăng của địch, kỳ thật không có vấn đề gì, chỉ là sau khi bị bắn xuyên, tổ lái bị thương vong nghiêm trọng, cho nên bị bỏ lại.

“Chúng tôi đã kiểm tra những chiếc xe tăng này, ít nhất ba chiếc vẫn có thể hoạt động, thậm chí có thể bắn pháo.”

Vương Trung: “Chỉ có ba chiếc…”

5+3, không nói những cái khác, vậy mà thật sự khôi phục được 8 chiếc xe tăng - không cần biết có phải T-34 hay không.

Thế nhưng số lượng xe tăng ít ỏi như vậy, căn bản không đủ!

Ngày mai còn chưa biết phải đối mặt với bao nhiêu xe tăng địch đây!

Minh chủ một chuỗi con số, tối gặp lại.

(Hết chương) Chuong 33: Phao kich

Rạng sáng ngày 8 tháng 7 năm 1914. Vương Trung tỉnh giấc trong đống gạch vụn.

“Ký túc xá sĩ quan cấp cao” cạnh sở chỉ huy trước đó đã bị bom đánh sập một nửa mái, nhưng thật thân kỳ là không đè trúng ba chiếc giường.

Vương Trung vừa mở mắt ngồi dậy đã thấy Yegorov đang lau súng.

“Không đánh giày nữa à?” Hắn thắc mắc hỏi.

Yegorov cầm đôi giày da lên, cho hắn xem một vết rách to tướng ở mũi giày: “Bị lựu đạn nổ, sáng nay mới phát hiện ra, cho nên tôi bảo Vasili đi nhận giày mới cho tôi.”

Vương Trung: “Coi Vasili thành lính hầu của ông rồi?”

“Sao, không được à? Chẳng lẽ tin đồn là thật?”

Vương Trung: “Tin đồn gì?”

“Chính là mấy ông lớn có… Yegorov như đang tìm từ ngữ thích hợp, tay múa may trên không trung, Sói tốt với cừu!”

Vương Trung suy nghĩ một giây, mới hiểu ra Yegorov muốn nói "Long dương chi hảo", nhưng lại nói nhầm.

Vương Trung: "Làm gì có! Chẳng lẽ ông không biết danh tiếng của tôi à? Tôi chính là xe ủi đất của St. Yekaterinburg, khắc tinh trinh tiết của tiểu thư quý tộc!"

Yegorov: "Thế thì chẳng mâu thuẫn gì! Mà này, tôi nói đúng chưa?"

Vương Trung: "Chưa đúng."

"Tôi biết mà!" Yegorov chửi một câu, Tụi bay toàn bày đặt mấy từ thường ngày có dùng đâu!"

Vương Trung chuyển chủ đề sang chiếc giường trống: "Tối qua Popov không về à?"

"Làm sao anh ta ve được, sau trận đánh lớn tối qua, công việc chắc chắn chất thành núi. Bình thường bộ chỉ huy của một lữ đoàn phải có hơn trăm người làm tham mưu, hậu cần và văn thư, chúng ta có bao nhiêu người? Pavlov kiệt sức ngã xuống lúc nào cũng không lạ."

Vương Trung: "Bộ tham mưu của một lữ đoàn cần nhiều người như vậy sao?"

"Chưa tính lính thông tin với lính gác đâu, lữ đoàn đầy đủ quân số, tiếp tế đầy đủ thì lính hậu cần, dân phu gì đó cộng lại phải đến mấy nghìn người."

Vương Trung gãi đầu, thảo nào người ta nói chiến thắng của chiến dịch Hoài Hải là do xe cút kít tạo nên.

Trước kia chỉ có kiến thức trên lý thuyết, bây giờ Vương Trung mới thực sự hiểu thế nào là chiến tranh hiện đại - chiến tranh hậu cần.

Cũng nhân tiện hiểu ra vì sao ngày nào Pavlov cũng mang đôi mắt gấu trúc, hi vọng Popov có thể chia sẻ bớt áp lực cho

anh ta.

Vương Trung rất mong chờ điều đó.

Lúc này Yegorov lại nói: "Nghe nói hôm qua cậu muốn cho đám công nhân đào hầm che chắn xe tăng?" Vương Trung: "Vâng, một loại công sự che chắn xe tăng do tôi tự nghĩ ra."

Đương nhiên không phải hắn tự nghĩ ra, mà là ăn cắp từ giáo trình huấn luyện phòng ngự thiết giáp của quân đội Liên Xô ở một thế giới khác.

Đâu có quy định đạo văn chỉ được đạo thơ ca, từ phú?

Vương Trung nhặt một viên gạch, dọn dẹp một khoảng đất trống, vẽ sơ đồ cho Yegorov xem.

(Ảnh lấy từ chủ kênh Youtube "Chocolate Chó Má")

Vương Trung vừa vẽ vừa giải thích: "Anh xem, bức tường bằng phẳng bên này là phía trước, hướng về phía địch, có độ dốc là phía sau. Phía sau chia thành hai bậc thang, xe tăng có thể dựa vào động cơ di chuyển lên xuống giữa hai bậc thang.

"Nếu xe tăng lui xuống chân hầm, phía trước sẽ che khuất hoàn toàn, địch không phát hiện được, cũng không thể bắn thẳng vào.

"Xe tăng chỉ cần tiến lên một chút, để lộ tháp pháo là có thể khai hỏa. Lúc này khoảng trống phía trước có thể che khuất xe tăng khi bắn, khiến địch rất khó phát hiện vị trí xe tăng."

Yegorov chống cằm: "Tuy tôi là lính bộ binh, nhưng cũng có thể nhìn ra cách này rất hay! Giống như lúc đánh trận ở quê nhà, chúng tôi đào chiến hào, hai bên cao thấp khác nhau, như vậy sau khi địch tiến vào chiến hào sẽ rất khó bắn ngược ra

sau, chúng tôi phản công cũng dễ dàng giành lại chiến hào hơn!"

Vương Trung ngập ngừng: "Ừm, tôi nghĩ hai cái này khác nhau."

"Tóm lại đều là lợi dụng chênh lệch độ cao để làm khó địch, vậy cuối cùng có đào hầm che chắn xe tăng không?"

Vương Trung lắc đầu: "Không ạ, trại lao công nói đào hầm cần khối lượng công việc quá lớn, với số người của họ thì đào đến tối mai - à không, tối nay cũng chưa xong. Cho nên chỉ có thể để họ làm những việc có thể thấy kết quả ngay được.

"Ví dụ như chôn mìn."

Yegorov kinh ngạc ngẩng đầu: "Có mìn rồi sao?"

"Tối qua vừa chuyển tới. Thuận tiện tôi cũng có một số ý tưởng mới về bãi mìn. Anh xem, địch sẽ dùng pháo bắn phá bãi mìn, kích nổ hết số mìn đó đúng không?

"Chúng ta phải suy nghĩ ngược lại, cho nên tôi đã yêu cầu công binh hướng dẫn công nhân chôn mìn ở cách thành phố 5km, như vậy hỏa lực chuẩn bị của địch sẽ không vươn tới bãi mìn.

"Nhưng chúng tôi lại dựng một số biển báo bằng tiếng Proson ở gần thành phố, cộng thêm một số nắp hộp dưa chuột muối.

"Bên trong nắp hộp là mìn thật, bên dưới mìn thật chôn mìn tự chế làm từ lựu đạn, lúc công binh gỡ mìn, nếu không chú ý tới quả mìn tự chế bên dưới, ÂM!"

Yegorov trợn mắt há hốc mồm: "Cậu nghĩ ra á?"

Không, trong phim "Chiến tranh mìn'" có diễn, thời đó phim chiến tranh đều có cố vấn quân sự từng trải qua chiến trận, hẳn là đáng tin cậy.

Nhưng Vương Trung vẫn vỗ ngực tự tin: “tôi nghĩ ra đấy al

Yegorov giơ ngón tay cái: “Thảo nào cậu lại coi trọng cái tên gai góc Vasili kia, hai người đều là người thích nghĩ ra mấy trò quỷ quái.” Vương Trung cười ha ha, hắn giữ nguyên nụ cười, đứng dậy, đi đến chỗ vốn là cửa sổ - bây giờ chỉ còn lại một bức tường chắn ngang, nếu không phải lọ hoa trên bệ cửa sổ vẫn còn, chắc chẳng ai biết nơi này từng là cửa sổi

Nhìn cánh đồng bên ngoài, nụ cười của Vương Trung biến mất.

Ban đêm chưa cảm nhận được, lúc này cánh đồng vốn xanh mướt đã chuyển sang màu xám xịt.

Giống như Dmitri đã nói, mảnh đất này gần như đã nhuộm đầy màu sắt.

Nhưng Vương Trung phát hiện, một khóm cỏ xanh vẫn kiên cường vươn mình dưới ánh mặt trời.

Yegorov vừa lau súng vừa hỏi: “Cậu nghĩ hôm nay địch sẽ giở trò gì trước?”

“tôi nghĩ là oanh tạc.” Vương Trung trả lời,‘Bọn chúng luôn phải ném bom một đợt, nếu không không quân Proson khó mà báo cáo với lục quân.”

“Có lý.’

Vừa dứt lời, chuông điện thoại bên cạnh vang lên.

Lát sau, Dmitri bước vào báo cáo: “Tu sĩ Peter nghe thấy tiếng máy bay địch đang áp sát.”

Vương Trung: “Tốt, tôi biết rồi, báo động phòng không.”

Vừa dứt lời, còi báo động phòng không vang lên, hiển nhiên tu sĩ Peter đã gọi cho bộ đội phòng không trước.

Yegorov: “Hôm qua rất nhiều người nhìn thấy không quân bắn rơi máy bay trinh sát trên không của địch?”

“Tôi thấy rồi, sau khi bắn hạ, họ còn bay qua bầu trời thành phố, chào những người trẻ tuổi đã hy sinh.” Vương Trung nói: “Tuy tôi rất cảm kích hành động động viên tinh thần của họ, nhưng vẫn hi vọng không quân có thể góp thêm chút sức lực thiết thực.”

Tiếng gầm rú vang lên từ phía chân trời, Vương Trung làm động tác nằm rạp xuống đất.

Hai mươi phút sau, tiếng máy bay địch đã xa dần, Vương Trung đứng dậy, phủi bụi trên người.

Lúc này, Vasili xông vào phòng: “Đoàn trưởng, giày của ông đây!”

Vương Trung: “Trên đường bị bom oanh tạc có sao không?”

“Không sao, có một bà cụ tốt bụng kéo tôi xuống hầm trú ẩn, giờ người tôi toàn mùi dưa muối chua, mọi người ngửi thấy không?”

Vương Trung và Yegorov cùng lắc đầu.

Vasili đưa giày cho Yegorov, sau đó hỏi Vương Trung với vẻ hào hứng: “Hôm nay chúng ta đánh như thế nào đây?”

“Kế hoạch rất đơn giản, tuy hôm qua chưa đào được hầm che chắn xe tăng hoàn chỉnh, nhưng tôi đã cho công nhân chất bao cát che chắn tạm thời, mặt trước và tháp pháo của xe tăng cũng chất thêm bao cát.

“Chúng ta sẽ dựa vào những tàn tích ở rìa thành phố để bắn nhau với địch.”

Vương Trung nhìn Yegoroy, tiếp tục nói: “Tâm nhìn của xe tăng 下34 rất kém, hôm qua tôi đã tự mình xác nhận điều này.

Xe trưởng của họ kiêm luôn nhiệm vụ pháo thủ, phần lớn thời gian chỉ có thể nhìn chằm chằm vào ống ngắm. “Cho nên chúng ta sẽ bố trí xe tăng ở rìa thành phố, xen kế vị trí, cùng hướng về phía địch, có thể giảm thiểu điểm mù.”

Yegorov: “Cậu muốn biến xe tăng thành pháo đài cố định à?”

“Đây là kết quả rút ra từ trận đánh hôm qua, đám lính gác cổng kia, bảo họ đứng im một chỗ bắn pháo thì được, muốn họ xông lên đánh giáp lá cà với xe tăng địch, e là hơi quá sức.

“Chờ bộ binh địch áp sát đến mức đủ uy hiếp xe tăng, chúng ta sẽ cho xe tăng lùi lại, để súng máy bố trí ở hai bên sườn yểm trợ.”

Vương Trung thao thao bất tuyệt, như thể hắn là một chỉ huy xe tăng dày dạn kinh nghiệm - nhưng nếu xét đến tỉ lệ tổn thất cao đến mức thảm hại của lực lượng thiết giáp Ant hiện nay, biết đâu Vương Trung thật sự là chuyên gia xe tăng số một của Ant.

Yegorov gật đầu: “Chuyện xe tăng tôi không quản được, tôi chỉ là lính bộ binh thô kệch, hôm nay tôi sẽ tiếp tục giữ vững trận địa. Thực ra so với hôm qua, tình hình đã tốt hơn nhiều, ít nhất chúng ta đã có thêm người.”

Sau trận chiến anh dũng ngày hôm qua của Vương Trung, số lượng quân tình nguyện gia nhập lực lượng Cận vệ quân tăng vọt, nhét thêm cho Rokossovsky năm tiểu đoàn.

Nhưng những người này hầu như chưa trải qua huấn luyện quân sự bài bản, vũ khí cũng chỉ có loại lạc hậu trong kho.

Dùng ngôn ngữ của game thủ Paradox mà nói, đây chính là “lính gánh đầu người”. Nhưng có ‘lính gánh đầu người” vẫn tốt hơn là để mặc lực lượng tinh nhuệ đơn độc chiến đấu.

Yegorov: “Tướng quân thì sao? Vẫn lái xe tăng chứ?”

“Vâng, tôi là lực lượng cơ động, sẽ xuất hiện ở nơi cần đến tôi.”

- Đây là sự tự tin mà góc nhìn toàn cảnh mang lại.

Lúc này, trên bầu trời vang lên tiếng pháo gầm rú.

Pháo binh địch bắt đầu bắn chuẩn bị.

Tất cả mọi người trong phòng đồng loạt nằm rạp xuống, giữ nguyên tư thế tránh đạn pháo.

Lúc đạn pháo rơi xuống, Yegorov cười nói: ‘Hôm nay xem chừng lại rất náo nhiệt đây!”

(Hết chương)

Chương 62: Có Địch Vòng Sau

Chương 34: Linh hoạt ứng biến của Pavlov

Chương 34: Linh hoạt ứng biến của Pavlov

8 giờ sáng ngày 8 tháng 7, Vương Trung chỉ huy xe tăng số 422 tiến vào trận địa phục kích.

Những chiếc xe tăng khác đã vào vị trí, ngụy trang kỹ càng bằng lưới ngụy trang phủ lá cây.

Hai tổ xe BT-7 sống sót sau trận chiến hôm qua được chia vào bổ sung cho hai tổ xe T-34 bị thiếu người.

Chiếc Panzer III thu được giao cho pháo thủ của Trung đoàn Cận vệ 31 phụ trách, sử dụng như pháo đài cố định.

Trong số học viên được bổ sung vào Trung đoàn Cận vệ 31 có cả một trung đội pháo binh, đám thanh niên này tiếp thu rất nhanh, đã nhanh chóng học được cách vận hành tháp pháo của Panzer III.

Dù sao Panzer lII cũng có giáp bảo vệ, tỉ lệ sống sót của đám học viên này chắc chắn cao hơn so với việc trực tiếp sử dụng pháo chống tăng 45 mm.

Trong Chiến tranh thế giới thứ hai ở thế giới của hắn, tỉ lệ thương vong của pháo chống tăng trên chiến trường mặt trận phía Đông rất cao, về sau quân Đức dứt khoát dùng pháo tự hành Sturmgeschiitz III để làm hỏa lực chống tăng cho sư đoàn bộ binh, giảm bớt sự lệ thuộc vào pháo chống tăng.

Vương Trung vừa ngồi trên tháp pháo, vừa suy nghĩ vẩn vơ: Sau này khi có thể can thiệp vào việc sản xuất vũ khí, nhất định phải sản xuất một số pháo tự hành như Sturmgeschiitz III trang bị cho sư đoàn bộ binh làm hỏa lực chống tăng.

Pháo tự hành của Liên Xô đúng là chỉ để dùng như pháo tự hành, tuy SU-76 và SU-85 có thể hạ nòng bắn thẳng, nhưng phần lớn thời gian vẫn được sử dụng như pháo bắn gián tiếp.

Trong các bộ phim được quay sau chiến tranh cũng thể hiện rõ điều này, họ đặt "pháo chống tăng tự hành" chung với pháo binh, nâng nòng bắn gián tiếp.

Thật ra phiên bản đầu của Sturmgeschtz III được trang bị pháo lựu pháo nòng ngắn cũng được sử dụng để bắn đạn nổ, nhưng do áp lực chống tăng quá lớn, về sau tất cả đều được thay bằng pháo nòng dài chuyên dùng để bắn xe tăng.

Trong một khoảng thời gian dài của Chiến tranh thế giới thứ hai, tỉ lệ trao đổi xe tăng của quân đội Liên Xô và quân đội Đức đều nghiêng về phía Đức, thậm chí có những đơn vị sau ba ngày chiến đấu, số xe tăng chỉ giảm 10 chiếc, nhưng báo cáo lại tiêu diệt được hơn 200 xe tăng Liên Xô.

Tuy nhiên, số lượng sư đoàn thiết giáp của quân đội Đức cũng chỉ có hạn, điều này đồng nghĩa với việc bộ binh phải đối đầu trực diện với biển xe tăng T-34.

Mà pháo tự hành Sturmgeschtz III đã giảm thiểu đáng kể thương vong cho các sư đoàn bộ binh.

Loại vũ khí tốt như vậy, phải kiếm cho bằng được! Phải nghĩ cách gây ảnh hưởng đến việc sản xuất vũ khí, không biết thái tử có thể phát huy tác dụng gì trong chuyện này không.

Lúc Vương Trung còn đang miên man suy nghĩ về tương lai, trong bộ đàm vang lên giọng nói của Vasili: "Chó Săn gọi Cáo Trắng, Chó Săn gọi Cáo Trắng!"

Chó Săn là danh hiệu vô tuyến điện mà Vương Trung đặt cho bộ chỉ huy Trung đoàn 31 - cũng chính là sở chỉ huy - vào sáng nay.

Vương Trung: "Cáo Trắng nghe đây, mời nói."

"Vừa rồi chúng tôi nghe lén được thông tin liên lạc của địch, tuy không rõ những danh xưng đó là của đơn vị nào, nhưng có thể khẳng định, bọn chúng đã trúng mìn, buộc phải dừng lại rà phá."

Sau khi phát hiện thông tin giả tung ra không thể đánh lừa được quân Ant, quân địch đã thay đổi mật mã và tần số vô tuyến điện, nhưng nghe lén vẫn có giá trị của nó, ví dụ như lúc này.

Vương Trung: "Cậu chắc chắn là bọn chúng trúng mìn?"

"Chắc chắn, chỉ huy tiền tuyến của địch còn báo cáo, cuộc tấn công có thể sẽ bị trì hoãn từ hai đến ba tiếng."

Vương Trung võ đùi: "Tốt!"

Chỉ một ít mìn đã trì hoãn được địch ba tiếng đồng hồ, không tổn thất một binh nhất tốt nào mà trì hoãn được ba tiếng! Mìn đúng là thứ tốt! Thảo nào trong chiến tranh hiện đại, hai bên đều ra sức gài mìn.

Vương Trung có thể dự đoán được, sau này nhất định hắn sẽ phải đánh rất nhiều trận phòng ngự, mìn sẽ là trợ thủ đắc lực trong sự nghiệp quân ngũ của hắn.

Vương Trung vừa dứt lời, còn chưa kịp bỏ tai nghe xuống thì đã nghe thấy tiếng gọi mới: "Nữ Tu sĩ gọi Cáo Trắng, Nữ Tu sĩ gọi Cáo Trắng!"

Vương Trung: "Nữ Tu sĩ nào? Thằng khốn nào cầm bộ đàm nói bậy bạ thế?"

“Là tôi, Sufang đây! Tôi không phải Nữ Tu sĩ thì là gì! Tôi nhận được thánh ca từ ca đoàn St. Yekaterinburg, yêu cầu chúng ta dốc toàn lực tấn công, giành lại toàn bộ đất nước trong vòng một đến hai tuần.”

Vương Trung: “Cam miệng cho tôi! Cô đang dùng mật mã rõ, địch nghe thấy hết rồi! Tôi đến sở chỉ huy ngay! Cô chờ đấy!”

Nói xong, hắn đập mạnh lên nóc xe tăng: “Đến sở chỉ huy.”

Belyakov: “Chúng ta vừa mới đến vị trí phục kích mà?”

Vương Trung: “Ít nhất hai tiếng nữa địch mới tới. Chúng ta đến sở chỉ huy xem đám chỉ huy cấp trên đang nổi cơn điên gì.”

Vương Trung vừa vào bộ chỉ huy đã nhìn thấy Sufang.

Cô gái vừa thấy hắn liền không kìm được nở nụ cười: “Anh tới rồi!”

Vương Trung: ‘Lần sau đừng nói nội dung thơ ca trong vô tuyến điện!”

Lúc này Pavlov ngẩng đầu: “Thật ra không có gì to tát, nội dung thơ ca đều không có tính bảo mật, người có năng lực nghe lén đều có thể nghe được, cho nên gián điệp của kẻ địch khẳng định cũng biết.”

Ồ? Là như vậy sao?

Vương Trung: “Vậy bài thơ ca tụng này có tác dụng gì không?”

Sufang bĩu môi: “Trên Cao điểm Peniye là em gọi xe số 67 tới!”

Giọng nói của cô gái đột nhiên nhỏ xuống.

“Tuy để cho họ hy sinh ở nơi đó… nhưng em ít nhất đã để cho chúng ta sống sót.”

Hình như là có chuyện như vậy.

Vương Trung: “Được rồi, cô vẫn hữu dụng. Vậy các vị đứng đầu ở thủ đô nói gì?”

“Để cho toàn quân tổng tấn công, trong vòng hai đến ba tuần phải thu phục lại vùng đất đã mất” Sufang nghiêm túc đáp. Vương Trung đánh giá: “Não của Hoàng de có vấn đề rồi?”

Người lính đưa điện báo tới vừa lúc nghe thấy giật mình, dùng ánh mắt đề phòng tìm kiếm người nói chuyện, phát hiện là Vương Trung bèn quyết định coi như không nghe thấy.

Anh hùng chiến tranh, anh em của Thái tử, Bạch Mã tướng quân đánh giá Hoàng đế một câu thì đã sao? Nói không chừng là chuyện trong nhà, con riêng trách móc cha ruột thì có làm sao? Lo chuyện bao đồng rước họa vào thân thì phải làm thế nào?

Người lính giả vờ như không nghe thấy, sai bước đi đến trước mặt Vương Trung,‘Bốp” một tiếng, khom lưng chào theo kiểu nhà binh: “Bộ tư lệnh Tập đoàn quân gửi điện khẩn!”

Vương Trung cầm điện báo lên xem, trên đó viết: “Quân của anh cần phải nhanh chóng phát động…”

Hắn không thèm nhìn nữa, vo tròn tờ điện báo ném vào thùng rác, khả năng phối hợp của cơ thể này tốt thật đấy, chỉ ném bâng quơ một cái mà lại trúng vào thùng rác. Tên công tử bột này rèn luyện thân thể tốt như vậy, sao trên chiến trường lại sa sút thế?

Pavlov vội vàng đi tới nhặt điện báo lên, mở ra xem: “Thực sự là muốn chúng ta tấn công. Có phải hôm qua báo cáo số

lượng xe tăng quân địch bị tiêu diệt nên báo ít đi một chút hay không?"

Vương Trung: "Anh báo bao nhiêu?"

"Hai trăm." Pavlov vẻ mặt vô tội,'Chỉ báo thêm có bốn mươi bốn phần trăm thôi mài"

"Chỉ?" Vương Trung nhíu mày, đây là cái kiểu báo cáo cái gì vậy, anh đang làm "báo cáo chiến tích" hay sao?

Sau đó hắn chú ý tới vấn đề: "Chờ chút! Tại sao thực tế chỉ tiêu diệt được hơn một trăm chiếc, lúc kẻ địch tấn công, tiến vào thành phố có 80 chiếc, bên ngoài có 100 chiếc, chúng ta đánh cho chúng tháo chạy hết, vậy số còn lại đâu?"

"Bọn chúng chạy về phía bắc thành phố." Pavlov nói,'Thuận tiện bọn chúng cũng biết thành bắc không ha có phòng thủ. Bởi vậy tôi mới yêu cầu Giáo hội điều quân đội Thánh chiến mới thành lập tới trấn giữ. Trận chiến hôm nay cũng phải cẩn thận hướng bắc thành phố."

Vương Trung bĩu môi, lại quay về số lượng Pavlov phóng đại: "200 chiếc! Anh cũng dám nói ra miệng! Cho dù chúng ta tiêu diệt toàn bộ số xe tăng tấn công của quân địch, vẫn còn thiếu 20 chiếc! Tôi đi đâu tìm ra 20 chiếc đây?"

"Có thể nói lúc anh tập kích bộ chỉ huy Sư đoàn Thiết giáp của địch đã tiêu diệt 20 chiếc." Pavlov nói.

Vương Trung há hốc mồm, đột nhiên, hắn "A'" lên một tiếng: "Tôi hiểu tại sao chúng ta phải phản công rồi, hóa ra là do các anh báo cáo láo, cấp trên tưởng rằng quân địch đã suy yếu lắm rồi phải không?"

Pavlov đen mặt: "Anh nghĩ chúng tôi biến thành như thế này là tại sao?"

Pavlov này, trong lời nói có ẩn ý đấy!

Vị thẩm phán đang chờ đợi hồi âm quay đầu nhìn mạng nhện trên trần nhà.

Vương Trung: “Thôi vậy, thẩm phán! Chưa gửi điện trả lời chứ?”

“Chưa ạ.’ Thẩm phán đáp.

“Vậy thì không cần trả lời, đập nát cái đài phát đi, nói là bị pháo kích phá hủy.” Vương Trung phất tay,‘Cứ quyết định như vậy đi.”

Pavlov: “Chờ chút đất” Hắn nói với thẩm phán: “Gọi phiên dịch viên và người giữ mã giải mật tới đây.”

Thẩm phán lập tức đi ra ngoài, Pavlov thì cúi người viết lia lịa lên giấy note trên bàn.

Vị thẩm phán vừa rồi dẫn theo phiên dịch viên và người giữ mã giải mật quay trở lại.

Pavlov: “Các anh cầm lấy cái này, đến bệnh viện, làm ba giấy chứng nhận bị thương phải nhập viện. Nhớ kỹ phải ghi chép cẩn thận, nói các anh là tổ thông tin của Chiến đoàn!”

Vị thẩm phán vừa rồi nghi ngờ hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Ở lì trong đó, chờ đến khi chiến đấu kết thúc, chúng ta và Tập đoàn quân 63 đổi phòng thủ, thì nói là các anh đã khỏe, lưu lại hồ sơ xuất viện.”

Vương Trung: “Chỉ vài tiếng đồng hồ, chẳng phải sẽ bị lộ tẩy sao?”

“Sợ cái gì, chiến đấu bắt đầu chắc chắn sẽ có rất nhiều thương binh được đưa vào bệnh viện, giữa nhập viện và xuất viện cách nhau nhiều giấy tờ như vậy, sẽ không ai phát hiện ra đâu. Cho dù có phát hiện ra thì cũng có thể nói là bị đạn pháo chấn động, choáng váng, bị đội cáng cứu thương nhầm tưởng là thương binh khiêng vào.’

Vương Trung đánh giá Pavlov một lần nữa: “Đây là cách xử lý của một sĩ quan quý tộc sao?”

“Anh cũng là sĩ quan quý tộc đấy thôi, trong số sĩ quan quý tộc của cả đế quốc, chỉ có anh không có tư cách nói tôi như vậy. Nếu muốn nói cho cùng, tôi cũng là học từ anh đấy thôi!” Pavlov nói, sau đó phất phất tay với mấy vị thẩm phán,‘Đi nhanh đi.”

Các thẩm phán rời đi.

Vương Trung: “Vậy… đài phát có cần đập nát không?”

“Không cần nữa, sau khi chiến đấu kết thúc chúng ta vẫn cần phải liên lạc với Tập đoàn quân. Anh xem, phiên dịch viên của chúng ta đều bị thương phải nhập viện hết rồi, nhận được điện báo mà không hiểu cũng là chuyện bình thường!”

Lúc này Sufang lên tiếng: “Vậy em phải làm sao? Em có nên trả lời nói đã nhận được bài thơ hay không?”

Vương Trung: “Hay là cô cũng đến bệnh viện nằm một lát?”

Sufang suy nghĩ một chút, nghiêm túc gật đầu: “Em có thể đến bệnh viện giúp đỡ, vừa vặn em cũng là tu sĩ, có thể nghe những người lính cầu nguyện trước khi chết.”

Vương Trung: “Rất tốt.”

Sufang lập tức xoay người bỏ chạy.

Pavlov cầm tờ giấy note vừa mới xé xuống: “Này! Giấy note! Chậc, chạy nhanh thật.”

Vương Trung: “Tôi đột nhiên cảm thấy việc đế quốc Ant vẫn chưa bị đánh bại quả là một kỳ tích.”

Lúc này, Popov vẫn luôn im lặng bỗng lên tiếng: “Hừ, Giáo hội sớm đã bất mãn rồi, năm đó lúc nội chiến chỉ lo càn quét

phái Sùng Thánh, bỏ qua trong số những quý tộc lớn ủng hộ phái thế tục cũng có cặn bã.”

Vương Trung nghe Popov nói vậy, bỗng nhiên nảy ra một ý: “Can bã mà anh nói bao gồm cả tôi đúng không?”

“Từng bao gồm anh.” Popov gật gật đầu, Từng.”

(Hết chương)

Chương 63: Hành Động

Chương 35: Kế hoạch tác chiến của Sư đoàn 24 Thiết giáp ném lựu đạn

Chương 35: Kế hoạch tác chiến của Sư đoàn 24 Thiết giáp ném lựu đạn

Phía quân địch.

Thiếu tướng Franz, Sư đoàn 24 Thiết giáp ném lựu đạn, sáng sớm đã đến Kalinovka, nhìn thấy thi thể của Thiếu tướng Randolph đã được đặt trong linh đường đơn sơ mà mục sư dựng lên, sau một ngày đã hơi sưng phù.

“Đáng thương cho Randolph.” Sau khi kết thúc lễ mặc niệm, Franz hơi ngẩng đầu, nhìn mặt Randolph/Tôi biết cậu ấy muốn học theo chàng trai trẻ tuổi Erwin, người luôn xông pha ở tuyến đầu trong trận chiến Carolin, cho nên đã đẩy bộ chỉ huy đến một nơi rất gần tiên tuyến.”

Tham mưu trưởng của Sư đoàn 15 Thiết giáp nói: “Xin chia buồn cùng ngài, tôi nghe nói ngài và sư trưởng là bạn học cùng khóa ở trường quân đội.”

“Tôi hơn cậu ấy ba khóa.” Franz chỉ nói vậy, không tiếp tục nói về chuyện cũ nữa, mà chuyển chủ đề sang trận chiến hôm nay,‘Tôi nhận được báo cáo, quân ta hiện đang bị địa lôi cản trở?”

Tham mưu trưởng của Sư đoàn 15 Thiết giáp: “Đúng vậy, không ngờ rằng ở nơi cách thành phố 5 km lại đột nhiên xuất hiện bãi mìn, có lẽ là được gài vào đêm qua.”

Thiếu tướng Franz: “Anh đã không để lại quân lính theo dõi quân địch, cho nên mới xảy ra loại vấn đề này. Sao vậy, bị xe tăng kiểu mới của quân địch dọa sợ rồi à?”

Vẻ mặt Tham mưu trưởng lập tức trở nên lúng túng: “Cái này…”

Thiếu tướng Franz: “Nghe nói là một chiếc xe tăng 下34 được sơn màu trắng?”

“Không, tôi nhớ không phải, màu sắc hình như là màu sơn ngụy trang thông thường của quân đội Ant.” Tham mưu trưởng giơ tay phải lên, dùng ngón trỏ vẽ một vòng tròn trên không trung, vừa nhớ lại vừa nói, Số hiệu chiến thuật là 422, bên cạnh số hiệu còn có hình một con ngựa trắng. Ngoài ra, trên ăng ten vô tuyến điện còn có một lá cờ vừa bẩn vừa rách.”

“Cờ vừa bẩn vừa rách?” Thiếu tướng Franz lặp lại “Đó là một hình ảnh cụ thể, hay là có ý nghĩa đặc biệt?”

Tham mưu trưởng: “La hình ảnh cụ thể, chính là quốc kỳ của đế quốc Ant trông rất bẩn thỉu, dính rất nhiều vết máu.”

Thiếu tướng Franz vừa dùng roi ngựa gõ nhẹ vào lòng bàn tay - rất nhiều sĩ quan quý tộc phế thải cho dù không cưỡi ngựa, cũng sẽ mang theo roi ngựa bên mình, để thay thế gậy ba-toong.

Người ta nói, quý tộc phế thải dùng cách này để phân biệt mình với tâng lớp quý tộc công nghiệp mới nổi.

Thiếu tướng Franz vừa gõ nhẹ vào lòng bàn tay, vừa lẩm bẩm: “Vết máu, cờ bẩn thỉu, cờ trên xe tăng bị bẩn và rách cũng dễ hiểu, nhưng vết máu ở đâu ra? Chẳng lẽ xe tăng cũng chảy máu sao?”

Tham mưu trưởng chỉ có thể lắc đầu.

Thiếu tướng Franz suy nghĩ một lúc, quyết định không để ý đến những thứ này nữa: "Anh đã bị xe tăng của bọn chúng dọa sợ, vội vàng rút lui về Kalinovka, thậm chí không bố trí quân lính theo dõi quân địch, khiến cho bọn chúng có cơ hội gài mìn lần nữa. Sau này tôi sẽ truy cứu trách nhiệm của anh."

Nói xong, Franz ra hiệu, viên sĩ quan phụ tá lập tức đưa cho ông một đóa hoa trắng.

Franz ném đóa hoa trắng vào trong quan tài của Randolph, xoay người đi ra ngoài. Bên phải linh đường chính là sở chỉ huy của Sư đoàn 15 Thiết giáp, có một cánh cửa nhỏ nối liền hai nơi.

Franz đi vào cánh cửa nhỏ, đi đến trước bản đồ, dùng roi ngựa chỉ vào bản đồ: "Loktev! Hiện tại đang do tên Bạch Mã tướng quân nổi tiếng của quân địch trấn thủ.

"Tên Bạch Mã tướng quân này, trước đây chưa từng xuất hiện trong bất kỳ hoạt động giao lưu nào giữa chúng ta và quân đội Ant vậy mà lại nhiêu lần đánh bại quân tai

"Cơ quan tình báo không tìm thấy tên cậu ta trong danh sách sinh viên tốt nghiệp các trường đại học, trong số những học viên tốt nghiệp Học viện Quân sự Suvorov trong vòng 15 năm trở lại đây, 100 người đứng đầu đều không có ai tên như vậy! Chẳng lẽ quân đoàn ưu tú của chúng ta lại bị một tên học sinh kém đánh bại sao?

"Thật nực cười! Cũng buồn cười như việc một tên hạ sĩ có thể chỉ huy toàn bộ đế quốc Prosen vậy!"

Nói xong, Thiếu tướng Franz lại dùng roi ngựa gõ nhẹ vào bản đồ vài cái.

Các tham mưu trong phòng bản đồ, bất kể là của Sư đoàn 15 hay Sư đoàn 24, đều im lặng, biểu cảm nghiêm túc.

Thiếu tướng Franz thở dài: “Tiếp theo, nhiệm vụ của chúng ta chính là tiêu diệt cái gọi là Bạch Mã tướng quân, đánh nát ý chí chống cự của đế quốc Ant! Cũng giống như việc chúng ta muốn… nhanh chóng chiếm đóng thủ đô St. Yekaterinburg của bọn chúng vậy!”

“Đế quốc muôn năm!” Viên sĩ quan phụ tá của Thiếu tướng Franz hô lớn.

“Muôn năm!” Những người khác vội vàng hô theo.

“Tốt lắm!” Thiếu tướng giơ roi ngựa trong tay lên,‘Hiện tại tiến độ rà phá bom mìn thế nào rồi?”

“Bãi mìn của quân địch không có hỏa lực yểm trợ, công binh cho rằng đến 10:30 có thể mở ra một con đường an toàn để tiến quân.”

Franz: “Tốt, trước đó, tiếp tục pháo kích vào Loktev. Đạn dược của pháo binh bị tắc nghẽn trên đường lâu như vậy rồi, cũng nên tiêu hao bớt đi!”

Trước đó, do chuẩn bị chưa chu đáo về tình hình giao thông của đế quốc Ant, quân đội Prosen đã bị kẹt xe, pháo và đạn pháo không thể theo kịp đội quân xung kích, cho nên lực lượng thiết giáp vẫn luôn phải dựa vào pháo tự hành để tấn công.

Nhưng chiến tranh đã nổ ra được 16 ngày rồi, quân Prosen đã chiếm được một số đầu mối giao thông đường sắt quan trọng, dựa vào vận chuyển đường sắt, tình trạng tắc nghẽn đã được giải quyết.

Hiện tại Prosen có rất nhiều đạn pháo.

Thiếu tướng Franz vừa ra lệnh, lập tức có tham mưu đi gọi điện thoại cho pháo binh.

Thiếu tướng tiếp tục quan sát bản đồ, sau đó đột nhiên dùng roi ngựa chỉ vào biểu tượng của Trung đoàn pháo phòng không 513: "Hiện tại pháo phòng không đang ở trạng thái lắp đặt sẵn sàng chiến đấu sao?"

"Đúng vậy." Tham mưu trưởng Sư đoàn 15 Thiết giáp đáp: "Hôm qua tôi đã yêu cầu bọn họ lựa chọn vị trí thuận lợi để triển khai rồi."

"Quá xa, cách tiền tuyến quá xa. Yêu cầu bọn họ di chuyển đến gân tiền tuyến hơn, tôi sẽ đích thân đến tiền tuyến trinh sát, sau đó sẽ chỉ định vị trí cho bọn họ."

Tham mưu trưởng Sư đoàn 15 Thiết giáp kinh ngạc: "Ngài cũng muốn đích thân đến tiền tuyến sao?" "Một vị chỉ huy giỏi phải nắm rõ, nắm rõ địa hình của chiến trường! Nếu như tôi là Tư lệnh Tập đoàn quân, tôi có thể giao nhiệm vụ nắm bắt địa hình cho các sư trưởng bên dưới. Nhưng hiện tại tôi là sư trưởng, tôi phải chịu trách nhiệm cho binh lính của mình!"

Thiếu tướng nói xong dừng lại một chút, bổ sung thêm một câu: "Đương nhiên, tôi sẽ không nóng vội và liều lĩnh như Randolph, tôi sẽ đi cùng với đội quân dự bị của Sư đoàn. Về phần các anh, các chàng trai lực lượng thiết giáp!"

Mấy sĩ quan thiết giáp trong phòng đồng loạt đứng nghiêm, ngẩng cao đầu.

Quân phục của lực lượng thiết giáp của đế quốc Prosen đen hơn so với quân phục của các binh chủng khác, quân hàm cũng được thay thế bằng biểu tượng đầu lâu.

Thiếu tướng: "Nhiệm vụ hôm nay của các anh, chính là sau khi đội rà phá bom mìn mở đường, đơn độc tiến công."

"Không phải để cho lực lượng thiết giáp ném lựu đạn tiến vào thành phố sao?" Một Thiếu tá thiết giáp nghỉ ngờ hỏi.

Thiếu tướng: “Không, không, sau khi bị địa lôi cản trở, chúng ta khó có thể chiếm được thành phố vào buổi sáng, nhưng chúng ta có thể thử tiêu diệt tên Bạch Mã tướng quân kial

“Hôm qua cậu ta đã tiêu diệt rất nhiều xe tăng của chúng ta như vậy, lũ dân tộc hạ đẳng rất dễ đắc ý vênh váo! Bây giờ cậu ta nhất định cho rằng mình là vô địch thiên hại

“Nhiệm vụ của các anh chính là, sau khi tổn thất 10% số xe tăng, thì phóng khói rút lui. Quân địch nhất định sẽ đuổi theo! Chúng ta sẽ phục kích bọn chúng ở vị trí này!”

Thiếu tướng dùng roi ngựa chỉ mạnh vào cao điểm 120 trên bản đồ.

“Tôi sẽ đích thân lựa chọn vị trí đặt pháo phòng không! Ở Carolin, chúng ta đã dùng pháo 88 để ngăn chặn đợt phản công của lực lượng thiết giáp Carolin, tiêu diệt rất nhiều xe tăng hạng nặng B1. Chúng ta sẽ… tái hiện lại chiến thắng vang dội đó!”

11:30 ngày 8 tháng 7.

Làn hỏa lực thứ hai của quân địch rốt cuộc cũng kết thúc.

Các thành viên của xe tăng T-34 chui ra khỏi hầm trú ẩn, bắt đầu kiểm tra xe tăng của mình.

Sóng xung kích của pháo binh có thể khiến cho lớp sơn bên trong xe tăng bị bong tróc, loại bong tróc này phần lớn thời gian sẽ không ảnh hưởng đến các thiết bị bên trong xe tăng, nhưng lại là mối nguy hiểm chết người đối với kíp lái.

Cho nên, thời điểm pháo kích, thông thường các thành viên sẽ rời khỏi xe tăng, chỉ khi nào không còn cách nào khác mới trốn trong xe tăng - so với hai cái hại thì chọn cái ít nguy hiểm hơn, ở trong xe tăng vẫn an toàn hơn là nằm rạp bên ngoài.

Kíp lái của xe tăng số 213 vừa kiểm tra xe tăng, vừa nói chuyện phiếm.

Aleksei, người nạp đạn (Đây là một cái tên rất phổ biến): "Tôi không hiểu, xe tăng mới của chúng ta vượt trội hơn hẳn so với xe tăng của quân địch, tại sao không chủ động tấn công? Pháo binh của quân địch nhiều nhất là cách chúng ta mười mấy km, chỉ cần nửa tiếng là có thể xông tới rồi! Không, 15 phút là có thể xông tới rồi!

"Chỉ cần diệt sạch pháo binh của bọn chúng, chúng ta sẽ không phải chịu trận như thế này! "Có biết bao nhiêu người đã hy sinh trong trận pháo kích này rồi!"

Xe trưởng liếc nhìn anh ta: "Nói linh tinh cái gì đấy! Tướng quân có cách nghĩ riêng của ngài ấy!"

"Nghĩ gì chứ? Bọn chúng căn bản không bắn thủng giáp của chúng ta! Chúng ta nên xông lên tấn công! Anh xem, xe tăng của chúng ta có 40 viên đạn xuyên giáp, tính ra chỉ cần 2 viên là có thể tiêu diệt một chiếc xe tăng của quân địch, vậy là 20 chiếc rồi!

"Chúng ta xông lên, 400 chiếc xe tăng của bọn chúng sẽ bị tiêu diệt sạch sẽ! Sau đó lại dùng đạn nổ tiêu diệt mấy trăm, hơn một ngàn xe tải của bọn chúng, chúng ta có thể giải vây cho Bogdanovkal"

"Alyoshal" Xe trưởng nâng cao giọng,'Em đang nói cái gì vậy hả! Chẳng lẽ em hiểu rõ quân địch hơn tướng quân sao?"

Người nạp đạn bĩu môi: "Chính ngài ấy đã xông lên đấy thôi, em nghe điện báo viên của xe tăng 422 nói, bọn họ đã tiêu diệt một viên tướng rồi đấy! Tại sao không dẫn chúng ta cùng xông lên chứi"

"Bởi vì lúc đó, em đã hét lên 'Tôi trúng đạn rồi a a a'." Lái xe rốt cuộc cũng nhịn không được nói móc,Mỗi lần bị pháo

binh của quân Prosen bắn trúng là em lại kêu la như vậy. Nếu tôi là tướng quân, tôi cũng sẽ không dẫn theo một người như em đi xung phong đâu.”

Aleksei, người nạp đạn, cãi lại: “Em thực sự cảm thấy mình bị trúng đạn! Cảm giác như bị ai đó đấm cho một cú vậy!”

‘À, đúng rồi, đạn xuyên giáp của quân địch xuyên qua lớp giáp dày 60 mm, đánh trúng người em. Tôi nói này, em cũng tên Aleksei, tướng quân cũng tên Aleksei, có phải dũng khí của em đã bị tướng quân hút hết rôi không?”

“Em…

“Suyt, tướng quân đến!”

Nói xong, xe trưởng đứng nghiêm trên xe tăng, ngẩng cao đầu nhìn về phía chiếc xe tăng số 422 đang chạy từ xa tới.

Khác với những chiếc T-34 thông thường, tháp pháo của xe tăng của tướng quân to hơn một vòng, trông càng thêm uy vũ.

Đương nhiên, uy vũ nhất vẫn là vị tướng quân, nửa người trên của ông ta thò ra khỏi tháp pháo, tay vịn vào nắp tháp pháo, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Một lá cờ đỏ cắm trên ăng ten thông tin phía sau tướng quân, bay phấp phới trong gió.

Tổ lái xe tăng số 213 ngẩng cao đầu, hành lễ với vị tướng quân như những người lính đang chờ kiểm duyệt.

Sau khi xe tăng của tướng quân đi qua, người nạp đạn lên tiếng trước: “Em nghe nói, lúc xe tăng của tướng quân xung phong, ngài ấy sẽ thò đầu ra khỏi tháp pháo, để cảm nhận làn gió thổi ngược!”

Xe trưởng mắng: “Cậu đúng là đồ ngốc, đó là đang quan sát quân địch đấy. Chờ đến khi nào cậu làm xe trưởng thì sẽ

biết, không thò đầu ra ngoài thì cái quái gì cũng không nhìn thấy, nếu không phải tôi phải ngắm bắn, tôi cũng thò đầu ra rồi!"

"Chẳng lẽ tướng quân không cần ngắm bắn sao?" Người nạp đạn hỏi.

"Chiếc xe đó là xe chỉ huy, pháo thủ là giáo quan Alexander Yefimovich của đội huấn luyện thiết giáp, không cần tướng quân phải tự mình ngắm bắn!"

"Ồ, ra là vậy." Người nạp đạn gật gù, lại hỏi/Tại sao xe tăng của tướng quân lại treo cờ đỏ? Hôm qua không phải là treo một lá cờ khác sao?"

Lái xe cười nói: "Vừa nãy cậu nghe người này nói, lại nghe người kia nói, sao đến vấn đề quan trọng như vậy, lại không biết gì thế? Nói cho cậu biết, lá cờ đỏ của tướng quân, là được nhuộm đặc biệt đấy, nó tượng trưng cho mỗi một người đã hy sinh dưới trướng ông ấy.

"Tướng quân còn nói: 'Sẽ có một ngày, tôi cũng sẽ đổ máu trên chiến trường, lá cờ đỏ sẽ được nhuộm đỏ bởi máu của tôi!"

Lái xe bắt chước giọng điệu của Rokossovsky giống như đúc, cứ như thể Rokossovsky đã thực sự nói những lời này vậy.

"Thật sao!" Aleksei, người nạp đạn, nhìn về hướng tướng quân đã đi xa, chiếc xe tăng số 422 đã bị che khuất, nhưng vẫn có thể nhìn thấy lá cờ đỏ bay phấp phới.

Lúc này, trung đội trưởng chạy tới: "Tu sĩ nghe thấy tiếng động cơ xe tăng của quân địch rồi, chuẩn bị chiến đấu! Nhanh chóng vào vị trí!"

Xe tăng số 213 không có radio - đây là thứ mà chỉ có xe tăng chỉ huy mới có, cho nên trung đội trưởng phải chạy tới

thông báo cho bọn họ.

Xe trưởng hô to: “Nghe thấy rồi chứ! Nhanh lên, cất hộp dụng cụ đi! Nhanh chóng vào vị trí!”

Cảm ơn 2000 phiếu đề cử.

(Hết chương)

e Chương 36: Tướng Quân Diệu Ke Hiển Thần Uy

Phía quân Prosen, 1 giờ sau khi phát động tấn công.

Thiếu tướng Franz hạ kính viễn vọng xuống, khen ngợi: “Đoàn 513 triển khai nhanh chóng, lát nữa chỉ cần dụ địch thành công, chắc chắn sẽ thu được chiến quả tốt.”

Sau đó, hắn chuyển hướng sang bên kia, dùng kính viễn vọng quan sát trận địa pháo của tiểu đoàn pháo chống tăng Pak 38 50mm.

Một phút sau, thiếu tướng Franz hạ kính viễn vọng xuống: “Tốt lắm, như vậy có thể hình thành hỏa lực đan chéo, xe tăng kiểu mới của quân địch dù có là yêu ma quỷ quái gì cũng sẽ bị tiêu diệt!”

Nói xong, hắn xoay người: “Chúng ta chỉ cần rút lui vê phía sau, chờ quân Ant muốn cướp công lao tới là được.”

Đi được hai bước, thiếu tướng Franz dừng lại, dường như nảy ra ý mới, hắn quay đầu nói: “Xe thông tin của Sư đoàn 15 còn chứ? Rút hết nhân viên đi, để xe thông tin và những chiếc xe khác ở lại đây!”

Nói xong, hắn chỉ chỉ cao điểm 120 dưới chân.

“Bày bố cho giống một sở chỉ huy!”

Mệnh lệnh của viên thiếu tướng được thi hành nhanh chóng, xe bọc thép chỉ huy của Sư đoàn 15 đều được điều đến cao điểm, toàn bộ nhân viên đều rút đi, chỉ còn lại xe.

Phó quan của Franz đứng bên cạnh quan sát, lúc này rốt cuộc nhịn không được lên tiếng: "Đây gân như là toàn bộ thiết bị vô tuyến điện của Sư đoàn 15, nếu bị phá hủy thì nhất thời khó mà bổ sung, năng lực chỉ huy liên lạc của Sư đoàn 15 sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng."

Franz đáp: "Nhưng nếu có thể tiêu diệt anh hùng chiến tranh của quân địch, như vậy rất đáng giá. Nghĩ lại hành động tấn công của chúng ta trên đường, tuy rằng cũng gặp phải một số đơn vị anh dũng chống cự, nhưng ở đa số khu vực, quân địch đều tan tác trước mặt chúng tal

"Hiện tại sức kháng cự của quân địch rõ ràng đã được tăng cường, ở Bogdanovka đang bị bao vây, hiện tại vẫn còn quân đội tiếp tục chiến đấu, Tập đoàn quân số 6 buộc phải đánh từng nhà để tiêu diệt!

"Trong tình huống này càng cần phải đánh vào sĩ khí của quân địch! Bất kể Rokossovsky này là Bạch Mã tướng quân hay là Bạch Ưng tướng quân, chúng ta đều phải tiêu diệt hắn!"

Thiếu tướng Franz theo thói quen dùng roi ngựa gõ vào lòng bàn tay.

"Chỉ cần lực lượng thiết giáp hoàn thành nhiệm vụ dụ địch, quân địch mất đi chỉ huy sẽ trở nên hỗn loạn, chúng ta có thể nhân cơ hội chiếm lĩnh Loktev, đến lúc đó có đường sắt, muốn bổ sung xe chỉ huy vô tuyến điện chẳng phải rất đơn giản sao?"

Trên thực tế, sau trận chiến này, Sư đoàn 15 nhất định phải dừng lại nghỉ ngơi và bổ sung.

Franz nhìn vị sư trưởng tạm quyền của Sư đoàn 15, khóe miệng nhếch lên nụ cười âm trâm.

Xe tăng số 422 vừa đến chỗ ẩn nấp, quân địch đã xuất hiện ở đường chân trời.

Vương Trung lập tức chuyển góc nhìn, quan sát tình hình quân địch.

Vừa nhìn, lông mày hắn đã nhíu chặt: "Ít bộ binh đi kèm như vậy?"

Nếu là góc nhìn của người bình thường, có lẽ khó mà nhận ra, bởi vì nhìn từ phía trước, bộ binh đều bị xe tăng che khuất.

Nhưng Vương Trung lại có thể quan sát toàn cảnh và xác định vị trí của quân địch, nên lập tức nhận ra điểm bất thường.

Ít bộ binh đi kèm như vậy, căn bản không giống như muốn vào thành "giành giật từng mét đất", ngược lại giống như "không có bộ binh đi kèm sẽ bị lộ sơ hở, thôi thì bố trí sơ sài một chút vậy".

Vương Trung chau mày.

Đúng lúc này, hắn bỗng nhớ tới, trong lịch sử chiến tranh ở địa cầu, quân Đức từng dùng lực lượng thiết giáp giả vờ rút lui, dụ T-34 truy kích, sau đó dùng pháo 88 mm bắn thẳng phục kích.

Liệu quân Prosen có sử dụng chiến thuật này hay không?

Bất kể như thế nào, Vương Trung quyết định nổ súng trước, địch nhân có dụ địch hay không tính sau, trước tiên phải giành lấy chiến quả đã.

Nghĩ vậy, hắn giơ tay lên - sau đó mới nhớ ra lúc này không ai nhìn thấy hắn giơ tay, tất cả các trưởng xe T-34 đều đang dán mắt vào kính ngắm, nhắm vào mục tiêu.

Hắn chỉ có thể bối rối hạ tay xuống, dùng bộ đàm ra lệnh: "Bắn!"

Lập tức, tất cả xe tăng của các trưởng xe có bộ đàm đều nổ súng.

Những xe tăng khác nghe thấy tiếng súng mới lần lượt nổ súng theo, nửa trung đoàn T-34 hoàn thành một đợt bắn đồng loạt.

Đạn pháo bay vụt qua khu vực đồng bằng căn cỗi, bắn trúng bốn chiếc Panzer III.

Quân địch cũng nổ súng đáp trả, nhưng giáp của T-34 vốn rất chắc chắn, lúc này còn có bao cát làm công sự.

Pháo thủ Prosen bắn rất chính xác, 8/10 phát đều trúng mục tiêu, nhưng đều bị bật ra, găm vào tường gạch phía sau công sự của xe tăng.

Xe tăng địch không hề nhúc nhích, vẫn đứng yên tại chỗ, tiếp tục nhắm vào những chiếc T-34 ẩn nấp Sau công sự.

Lúc này, trong tai nghe của Vương Trung vang lên tiếng của Vasili: "Bọn chúng đang gọi bắn thêm một loạt nữa! Mình cảm thấy không ổn!"

Vừa dứt lời, xe tăng hai bên đồng thời nổ súng - rõ ràng tốc độ nạp đạn của pháo 50 mm bên phía quân địch nhanh hơn.

Lại có thêm ba chiếc Panzer III bốc khói dày đặc.

Sau đó, quân địch bắt đầu bắn khói mù, đám bộ binh vừa nãy nấp sau xe tăng cũng ném lựu đạn khói, che khuất tâm nhìn của những chiếc T-34 ẩn nấp trong công sự.

Vương Trung thầm chậc lưỡi, lúc này hắn đã chắc chắn, quân địch đang dụ địch.

Trong xe số 213, trưởng xe hô lớn: "Quân địch rút lui rồi! Chúng đang dùng khói mù che khuất tâm nhìn của chúng tai"

Phụ trách nạp đạn Aleksei nhét một quả đạn pháo vào nòng súng: "Còn chờ gì nữa? Xông lên tiêu diệt hết bọn chúng thôi! Chúng ta có thể đánh thẳng một mạch vào sở chỉ huy của chúng, sau đó cho nổ tung trận địa pháo của chúng!" "Không

được!” Trưởng xe lớn tiếng quát,‘Phải chờ xe của tiểu đoàn trưởng xung phong, chúng ta mới được phép xông lên! Xe của tiểu đoàn trưởng có thể nhận được mệnh lệnh của tướng quân!”

Aleksei bĩu môi, trong lòng khó chịu, giống như bị người ta cướp mất huân chương trước ngực.

Lúc này, Vương Trung lấy bản đồ ra, nghiêng người, trải bản đồ lên nóc tháp pháo.

Trước đó, Vương Trung đã tự mình đi trinh sát địa hình từ ngoại ô cho đến Kalinovka, tối hôm qua, lúc quân đội và công binh ra ngoài gài mìn, hắn lại xác nhận lại địa hình một lân nữa.

Hiện tại, hắn đã nắm rõ địa hình ngoại ô Loktev như lòng bàn tay.

Kiểm tra các ký hiệu mà hắn tự mình đánh dấu trên bản đồ trong lúc trinh sát, Vương Trung lẩm bẩm: “Nếu phục kích bằng pháo 88 mm, chắc chắn là ở chỗ này!”

Một trận địa phục kích tốt cần phải đảm bảo một số điều kiện: Thứ nhất, tâm nhìn phải thật sự tốt; thứ hai, phải có rừng cây hoặc những thứ tương tự để làm chỗ ẩn nấp; thứ ba, phải có đường rút lui.

Dựa vào ba điều kiện này, Vương Trung nhanh chóng tìm ra một số vị trí thích hợp trên bản đồ.

Tuy nhiên, sau khi xem xét hướng rút lui của xe tăng địch, cuối cùng hắn khoanh vùng lại còn ba vị trí.

Vương Trung cầm bản đồ, bò ra khỏi tháp pháo, nhảy xuống đất, chạy vào căn nhà bên cạnh công sự, cầm lấy chiếc điện thoại được lắp đặt tạm thời trước đó.

Trong căn nhà này không chỉ có điện thoại, mà còn có kính ngắm pháo binh, đây vốn là một trạm quan sát pháo binh, có hai học viên trường pháo binh đang trực ở đây.

Hai học viên nhìn thấy Vương Trung đi vào, lập tức đứng nghiêm chào.

"Nghỉ!" Vương Trung thuận miệng nói một câu, rồi cầm lấy điện thoại: "Nối máy với trận địa pháo binh!"

Trước đó, trận địa A may mắn còn sót lại một khẩu pháo, cho nên hôm nay, Vương Trung quyết định hợp nhất hai lực lượng pháo binh lại, chuẩn bị cho ngày mai cùng khai hỏa, cho quân địch nếm thử sức mạnh của pháo binh.

"Trận địa pháo binh nghe rõ!" Vương Trung cúi đầu nhìn tọa độ đã đánh dấu trên bản đồ, đọc to: "Lập tức pháo kích vào ba tọa độ sau… mỗi tọa độ bắn một loạt đạn."

"Ba mục tiêu sao?" Pháo binh bên kia nghe xong tọa độ liền hỏi: "Ba mục tiêu đều bắn sao? Chúng cách nhau rất xal"

Không xa, vừa đủ để tạo thành hỏa lực đan chéo, Vương Trung thầm nghĩ.

Vương Trung cao giọng: "Đúng vậy, ba mục tiêu đều bắn!"

Nếu như có thể dùng trọng pháo bắn trúng pháo 88 mm của quân địch thì tốt biết mấy, như vậy về sau chỉ cần lo đối phó với loại pháo 50 mm như Pak 38 là được.

Nếu hắn nhớ không nhầm, pháo chống tăng Pak 40 75 mm phải đến tháng 11 mới được đưa ra tiền tuyến, đó mới là vũ khí có thể khắc chế hiệu quả T-34 và KV-1.

Trong tai nghe, pháo binh bên kia lặp lại tọa độ bắn, sau khi xác nhận xong liền nói: "Chúng tôi sẽ khai hỏa ngay, thưa tướng quân! Nhưng mà… chúng tôi bắn vào cái gì vậy?"

Vương Trung: “Tôi phỏng đoán trận địa pháo chống tăng của quân địch ở những vị trí này. Xe tăng của chúng giả vờ rút lui, tôi cho rằng đây là kế dụ địch.”

Pháo binh bên kia kinh ngạc: “Ngài… chỉ dựa vào cảm giác mà ra lệnh cho chúng tôi pháo kích vào những vị trí đó sao?”

“Không, trước đó tôi đã tự mình trinh sát, những vị trí này rất thích hợp để bố trí pháo chống tăng.”

Nếu là chơi game Steel Division, Vương Trung nhất định sẽ bố trí pháo chống tăng của mình ở ba vị trí này.

Chỉ là không biết vị tướng Prosen bên kia có “anh hùng sở kiến lược đồng” với hắn hay không.

Vương Trung chỉ là một người mê quân sự, nói không chừng còn có chỗ nào đó chưa tính toán đến, còn các sĩ quan Prosen thì chuyên nghiệp hơn hắn nhiều.

Nhưng dù sao cũng phải thử một lần xem sao, dù gì cũng không ai biết những khẩu pháo này còn có thể giữ được bao lâu, có khi chiều nay, không quân Prosen sẽ đến ném bom san phẳng chúng.

Đã như vậy, chi bằng nhân lúc còn có thể, bắn một trận đã, oanh cho bọn chúng một trận tơi bời!

Cho dù không trúng, ít nhất cũng phải thể hiện khí thế.

Vương Trung: “Xác định các thông số xong thì khai hỏa đi!”

Nói xong, hắn cúp điện thoại, chạy về xe tăng.

Pháo thủ Aleksandr hỏi: “Sao chúng ta không truy kích? Quân địch có vẻ như đã kiệt que rồi.”

Vương Trung: “Đây là dụ địch, bọn chúng muốn dụ chúng ta đuổi theo, sau đó dùng pháo 88 mm phục kích”

“Cái gì?”

Vương Trung tiếp tục giải thích: “Cậu không thấy vừa nấy rất ít bộ binh đi kèm sao?”

Aleksandr lắc đầu: “Không không không, chúng ta căn bản không nhìn thấy bộ binh đi kèm, có khi vừa khai chiến là bọn chúng đã nằm sấp xuống rồi.”

Vương Trung nhấn mạnh: “Bộ binh đi kèm của quân địch rất ít! Tôi cho rằng đây là một đợt dụ địch. Tôi đã gọi pháo 203 mm, pháo kích vào những vị trí có khả năng là trận địa pháo chống tăng của quân địch”

Aleksandr chậc lưỡi: “Hôm qua cậu liều mạng như vậy, sao hôm nay lại thận trọng như vậy? Hay là hôm qua liều mạng xong sợ rồi?”

“Tôi luôn là người thô bên ngoài, tế bên trong!”

Nói xong, Vương Trung mới nhận ra: Mình là Trương Phi chắc?

Đúng lúc này, phía sau truyền đến tiếng pháo, sau đó là tiếng đạn pháo xé gió bay vụt qua đỉnh đầu.

Aleksandr: “Thật sự bắn rồi… Liệu có lãng phí đạn 203 mm không? Tôi nghe nói đạn 203 mm không còn nhiều.”

Vương Trung tự tin nói: “Cậu cứ chờ xem, quân địch sẽ được nếm mùi vị.”

Lúc thiếu tướng Franz nghe thấy tiếng rít của đạn pháo, viên phó quan đã nhanh chóng đẩy hắn ngã xuống đất.

Franz kêu lên: “Anh làm cái quái gì vậy? Đạn pháo rõ ràng không rơi xuống chỗ chúng ta! Nghe tiếng là biết!”

Vừa dứt lời, trên trận địa phục kích của tiểu đoàn pháo chống tăng Pak 38 50 mm, một quả đạn pháo rơi xuống, trong chớp mắt đã bắn bay một khẩu Pak 38 cùng toàn bộ pháo thủ lên trời.

Franz trừng mắt nhìn cột khói bụi khổng lồ giống như ngư lôi phát nổ dưới nước.

Hắn lập tức lấy lại tinh thần từ trong kinh hãi: “Là trọng pháo 203 mml Quân địch có trạm quan sát ở xung quanhl”

Hắn cũng đưa ra phán đoán giống như người sư đệ của mình!

Nhưng ngay sau đó, điểm rơi của vài quả đạn pháo lại lệch khỏi trận địa pháo chống tăng.

Độ chính xác này, chẳng lẽ trạm quan sát của quân địch kém cỏi như vậy, hay là - hay là bọn chúng bắn bừa?

Da đầu Franz tê ran: “Tên Bạch Mã tướng quân đó, hắn đã trinh sát địa hình, biết rõ chỗ nào thích hợp để bố trí pháo chống tăng!”

Vị quý tộc Prosen này không có bất kỳ lý do gì mà lại khẳng định đây là do Bạch Mã tướng quân làm.

Franz: “Bảo tiểu đoàn phòng không rút khỏi trận địa! Nếu bọn chúng bắn bừa, sẽ không chỉ nhắm vào nơi này!”

Lúc này, tiếng rít xé gió lại vang lên.

Lần pháo kích thứ hai rơi xuống gân hàng rào cây cối phía tây cao điểm 120.

Franz càng thêm chắc chắn: “Chỗ này cũng rất thích hợp để bố trí pháo chống tăng! Rút lui! Bảo trung đoàn pháo cao xạ nhanh chóng rút lui! Lợt pháo kích thứ ba sắp đến rồi!”

Thiếu tướng Franz gào thét, thúc giục tham mưu thông tin dùng bộ đàm liên tục hô to: “Đoàn 513! Tướng quân ra lệnh cho các anh lập tức rút khỏi vị trí!”

Lệnh của tướng quân quả nhiên có tác dụng, đoàn 513 vội vàng tháo dỡ bệ pháo 88 mm đã được cố định, mặc dù động tác của bọn họ đã rất nhanh, nhưng thứ này vốn được thiết kế để đảm bảo sự ổn định cho pháo, nên cũng cứng nhắc y như tính cách của người Prosen, không thể nào tháo dỡ nhanh chóng được.

Tiếng đạn pháo xé gió lại vang lên.

Những người lính pháo binh vốn đang tháo dỡ bệ pháo vội vàng tứ tán tìm chỗ ẩn nấp, ngay cả pháo thủ trên xe cũng nhảy xuống xe, chui tọt xuống gầm.

Âm! Âm! Âm!

Vài quả đạn 203 mm rơi xuống đất!

Bốn quả đầu tiên đều rơi lệch mục tiêu, chỉ có quả cuối cùng bắn trúng xe chở đạn của tiểu đoàn pháo binh 513.

Trên mặt đất bỗng dâng lên một quả cầu lửa màu đỏ rực, sau đó nhanh chóng biến thành đám mây hình nấm.

Bởi vì vào thời đại này, chưa có ai từng chứng kiến bom nguyên tử, nếu không chắc chắn sẽ bị dọa đến mức mắc bệnh thần kinh.

Thiếu tướng Franz trợn mắt há hốc mồm nhìn đám mây hình nấm, nghiến răng nghiến lợi nhổ ra ra một cái tên: “Aleksei Konstantinovich Rokossovsky! Mẹ kiếp!”

(Hết chương 36) Chuong 37: Chien truong day ray bat ngo va kinh hi

Vương Trung nhìn thứ bốc lên từ phía xa, cau mày: “Mình bắn trúng cái gì vậy?”

Chắc chắn… không thể nào là bom nguyên tử chứ? Nếu quân địch có bom nguyên tử, chúng ta đã sớm xuống gặp Diêm Vương rồi.

Vậy chỉ có thể là xe chở đạn bị nổ tung.

Quả cầu lửa bốc lên và đám mây hình nấm là thứ mà Vương Trung lần đầu tiên chứng kiến ở góc nhìn từ trên cao, nhưng mắt thường lại có thể nhìn thấy rõ ràng.

Xem ra đợt pháo kích vừa rồi đã bắn trúng mục tiêu, vậy có nên nhân lúc trận địa pháo chống tăng của quân địch đang hỗn loạn mà xung kích, kiếm thêm một mẻ nữa hay không?

Vương Trung suy nghĩ một lát, cuối cùng quyết định không mạo hiểm.

Hắn có hai lý do: Thứ nhất, đợt pháo kích vừa rồi đã bắn trúng mục tiêu, chứng tỏ quân địch đã bố trí pháo chống tăng ở những vị trí đó, đây chính là một cái bẫy. Mà thực lực của hắn chưa đủ mạnh để có thể phá vỡ vòng vây này.

Thứ hai, pháo thủ xe tăng của quân địch rất tinh nhuệ, hôm qua đã có người nhắm bắn vào bánh xích và vành tháp pháo.

Hôm nay, nhờ có công sự che chắn, cuối cùng hắn cũng bảo vệ được bánh xích và vành tháp pháo, đồng thời tạm thời giải quyết được nhược điểm "mu" của T-34, hiện tại tỷ lệ thương vong rất khả quan - không, phải nói là bên phía Vương Trung không hề có thương vong.

Nhưng nếu rời khỏi công sự, tình hình sẽ hoàn toàn khác, trong lúc hỗn chiến, những lão làng xe tăng Prosen chắc chắn sẽ chiếm ưu thế hơn.

Hai lý do này khiến Vương Trung từ bỏ ý định mạo hiểm.

Hừ, tôi cứ làm rùa rụt cổ trong mai thì sao? Tôi thích làm "lão âm" đấy, thì làm gì được tôi!

Nếu quân địch điều pháo 88 mm lên, Vương Trung sẽ gọi pháo 203 mm ra chào hỏi, loại vũ khí cố định cần phải lắp đặt như pháo 88 mm, một khi đã lọt vào tâm ngắm thì chỉ có nước chờ bị bắn.

Nếu không điều pháo 88 mm lên, lớp bao cát bên ngoài giáp của tôi dày đến 40 cm, cho dù là pháo 50 mm của Panzer lII, hay pháo 75 mm nòng ngắn của Panzer IV, tôi đều không ngán!

— Hơn nữa, tôi còn có bộ binh yểm trợ, không sợ bộ binh xung phong đánh giáp lá cà.

Quan trọng nhất là, hơn 20 chiếc T-34 này là lực lượng cơ động, cho dù quân địch nhìn thấy tuyến phòng thủ của xe tăng vững chắc như bàn thạch, muốn chuyển hướng tấn công, xe tăng cũng có thể nhanh chóng chỉ viện, thậm chí có thể bao vây tấn công bên sườn.

Vương Trung càng nghĩ càng cảm thấy không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Hắn bắt đầu đứng trên lập trường của quân địch mà suy nghĩ: Gặp phải kiểu phòng thủ "mai rùa" này thì phải công phá như thế nào?

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn cảm thấy chỉ có thể dùng Stuka ném bom 500 kg, thậm chí là 1000 kg, nếu không thì không có cách nào công phái

Nghĩ đến đây, Vương Trung rất tự nhiên nghĩ đến việc dùng lựu đạn khói để đối phó với máy bay ném bom của quân địch - không nhìn thấy mục tiêu, bọn chúng sẽ không thể ném bom chính xác. Đừng nói la Stuka bổ nhào ném bom, ngay cả bom điều khiển bằng sóng vô tuyến Fritz X của quân Đức cũng rất sợ khói mù, bởi vì loại bom này cần có người điều khiển bằng sóng vô tuyến trên máy bay, khói mù che khuất

tâm nhìn, bom điều khiển bằng sóng vô tuyến sẽ rất dễ ném lệch.

Tiếp đó, Vương Trung lại nghĩ, loại bom 500 kg, cho dù không ném trúng xe tăng, chỉ cần ném xuống bên cạnh cũng đủ gây sát thương.

Chưa chắc đã có thể tiêu diệt toàn bộ kíp lái bên trong xe tăng, nhưng có thể phá hủy xe tăng.

Cho dù chỉ là phá hủy bánh xích, cũng có thể làm suy yếu đáng kể khả năng chiến đấu của xe tăng.

Khi xe tăng còn di chuyển được, có thể lùi lại để kéo dài khoảng cách với bộ binh, dùng hỏa lực tiêu diệt bộ binh, nhưng một khi xe tăng không thể di chuyển, bị bộ binh áp sát thì sẽ trở thành "túi kinh nghiệm' cho đối phương.

Chính vì lý do này, đến giai đoạn giữa và sau của chiến tranh, các pháo thủ xe tăng đều mang theo súng tiểu liên, phòng khi bị bộ binh áp sát còn có thể nhảy ra ngoài đánh trả.

Vương Trung hiểu rõ điều này, phỏng chừng phi công Stuka của quân địch cũng hiểu, vậy liệu bọn chúng có mạo hiểm ném bom trong làn khói mù hay không?

Vương Trung tính toán kỹ lưỡng, quyết định phải suy tính kỹ càng hơn quân địch một bước, điều xe tăng đến trận địa dự bị, sau đó lệnh cho quân đội mang theo lựu đạn khói nấp gần công sự xe tăng, chuẩn bị ném lựu đạn khói.

Chờ tu sĩ Peter nghe thấy tiếng Stuka, liền ném lựu đạn khói để che chắn cho công sự trống rỗng.

Không ngờ tới đúng không, tôi đã lên kế hoạch đến bước thứ hai rồi!

Mấu chết là cách làm này không hề có nguy hiểm, những trận địa dự bị đều đã được hắn cẩn thận lựa chọn, cũng có thể

ngăn chặn quân địch, chỉ là góc bắn kém hơn so với trận địa đầu tiên, đồng thời không có công sự che chắn điểm yếu, có khả năng sẽ bị bắn hỏng bánh xích và vành tháp pháo.

Vương Trung quyết định như vậy, liền vẫy tay gọi tu sĩ quân đội đang chờ lệnh bên cạnh: "Lại đây! Ta có nhiệm vụ giao cho các anhl"

Tu sĩ chạy đến: "Xin ngài cứ căn dặn, thưa tướng quân!"

Nhìn biểu cảm của tu sĩ, quả cầu lửa và đám mây hình nấm vừa rồi ở phía xa kia rõ ràng đã cổ vũ tinh thần cho quân đội.

Vương Trung căn dặn kỹ càng mọi việc, sau đó dùng bộ đàm liên lạc với xe chỉ huy của các tiểu đoàn, lệnh cho xe tăng rút lui về trận địa dự bị.

"Gọi Không quân!", Thiếu tướng Franz kiên quyết nói.

"Đưa pháo 88 mm lên là không thể nào, chừng nào pháo 203 mm của địch còn chưa bị vô hiệu hóa, phá hủy, chúng ta không thể để pháo phòng không di chuyển chậm chạp ra tuyến đầu. Mặc dù chúng ta còn một nửa số đạn pháo phòng không, nhưng mà… Tôi nghĩ vị tướng Bạch Mã kia sẽ không mắc bẫy."

Thực ra Thiếu tướng Franz đã phạm một sai lầm, ông lập tức nghĩ tướng Bạch Mã quá lợi hại, giống như Tham mưu trưởng Sư đoàn 15 hôm qua.

Cũng không trách ông, kế hoạch phục kích được bố trí kỹ lưỡng, địch không những không mắc bẫy, còn phản công bằng pháo binh, lại còn bắn mù, kết quả đạn pháo rơi vào vị trí phục kích bằng pháo chống tăng tốt nhất. Điều này nói lên điều gì? Nói rõ địch đã thăm dò kỹ lưỡng toàn bộ chiến trường, hơn nữa đứng trên góc độ của đối phương để suy nghĩ mọi khả năng!

Đây chính là tố chất của một nhà chiến thuật đỉnh cao.

Vị trí tướng Bạch Mã chọn, giống hệt vị trí Thiếu tướng Franz chọn, chỉ cần hai bên chọn lệch vị trí một chút, loạt pháo kích này sẽ không gây thiệt hại gì.

Sự thật này khiến Thiếu tướng Franz lập tức đánh giá đối thủ ngang tầm với mình, có phần coi trọng hơn.

Đương nhiên vị Thiếu tướng sẽ không thừa nhận điều này, bởi vì theo như tuyên truyền của Bộ trưởng Tuyên truyền Đế quốc, Ant là dân tộc hạ đẳng, tướng lĩnh Ant tất nhiên cũng là hạ đẳng, quân đội Prosen sẽ chứng minh sự ưu việt của dân tộc trong quá trình chinh phục Ant, giống như khi chinh phục Carolin.

Không, tuyệt đối không thể thừa nhận địch mạnh, phải thể hiện sự khinh thường đối với địch.

Vì vậy, Franz bình tĩnh lại, tự bào chữa: "Mặc dù chúng ta có thể xử lý những chiếc xe tăng đang ẩn nấp trong công sự!"

Việc xe tăng địch ẩn nấp trong công sự đã được lực lượng dụ địch rút lui báo cáo.

Trong giáo trình quân sự của Prosen, khi phòng thủ bằng xe tăng cũng cần đào công sự, che chắn những bộ phận dễ bị tổn thương của xe tăng. Mặc dù quân đội Prosen đến nay vẫn chưa sử dụng đến những nội dung này, nhưng với trình độ chuyên nghiệp hóa của đội quân này, lính tăng đều rất quen thuộc.

Franz: "Nhưng mài Không quân xử lý sẽ thuận tiện hơn, dễ dàng hơn! Chúng ta phải yêu cầu không quân chỉ viện, chứ không phải sợ hãi tướng Bạch Mã và những chiếc xe tăng kiểu mới của hắn!"

"Vậy…', Tham mưu trưởng Sư đoàn 15 thăm dò hỏi,'Không quân đến chắc cũng phải hai ba giờ chiều, thậm chí bốn giờ. Trước đó chúng ta làm gì?"

Thiếu tướng Franz nghiến răng nghiến lợi: “Còn phải hỏi sao? Trước khi xe tăng xuất hiện, chúng ta là đội quân chiến đấu bằng pháo binh và bộ binh, chúng ta đã giành được vô số chiến thắng! Chúng ta có bộ binh và pháo binh xuất sắc nhất Châu Âu! Bắn yểm trợ, bộ binh tấn công!”

Lúc Vương Trung nhìn thấy màn bắn yểm trợ, định ra lệnh cho lính tăng xuống hầm trú ẩn, thì thấy cấp dưới đã hành động trước.

Trong nháy mắt, tất cả lính tăng đều chui vào hầm trú ẩn bên cạnh.

Màn bắn yểm trợ kết thúc rất nhanh, lúc Vương Trung leo lên xe tăng từ trong hầm, trên cánh đồng ngoại ô đã chìm trong khói mù. Loại đạn pháo cuối cùng mà quân địch bắn chính là đạn khói!

Không đúng, khói này…

Vương Trung rõ ràng còn cách màn khói rất xa, nhưng vẫn ho sặc sụa, mắt cay xè! Đây là hơi cay!

Trong màn khói, vang lên tiếng còi.

Vương Trung từng nghe thấy âm thanh này trong các bộ phim về Thế chiến, đây là tiếng còi khi quân Đức tấn công.

Tiếng còi thê lương vang lên liên tục.

Tiếp theo, từng tên lính Prosen xuất hiện từ trong khói mù, tất cả đều đeo mặt nạ phòng độc, ánh phản quang từ mặt nạ trông như đôi mắt của ác quỷ địa ngục.

Một khẩu súng máy của quân Hộ giáo vừa bắn một loạt đạn, thì xạ thủ đã bị một tên lính Prosen xông ra từ góc khuất đâm một nhát dao, gục xuống bất lực.

Tên lính Prosen rút dao găm dính máu, lôi lựu đạn ném vào cửa sổ bên cạnh.

Vụ nổ làm vỡ cửa kính, tiếng kêu thảm thiết vang lên từ những người lính Hộ giáo.

Vương Trung chui vào xe tăng, gân như ngay lập tức nhận ra, đám lính Hộ giáo này không phải Trung đoàn Cận vệ 31, không thể đánh giáp lá cà với đám lính kỳ cựu Prosen này!

Nhưng xe tăng trong tay cũng không thích hợp cho kiểu chiến đấu tâm gần này!

Chỉ mai nghĩ cách đối phó với Stuka, không ngờ đối phương lại dùng một chiêu đơn giản mà hiệu qual

Chiến trường quả là đầy rẫy bất ngờ và "kinh hử'

(Hết chương)

Chương 64: Tôi Ước Lượng Thôi

Chương 38: “Ai cầm lụa trắng múa trên không”

Chương 38: “Ai cam lụa trắng múa trên không”

Thấy quân Prosen áp sát, Vương Trung lập tức ra lệnh qua bộ đàm: “Rút lui! Tất cả xe tăng rút luil Tránh giao tranh tâm gân với bộ binh!”

Chiếc 422 của Vương Trung lập tức di chuyển, trong góc nhìn bao quát, tất cả xe chỉ huy tiểu đội được trang bị bộ đàm đều di chuyển, nhưng những xe tăng khác vẫn đứng im tại chỗ bắn trải

Trong tình huống địch ở ngay trước mắt, các xe tăng khác không hề nhận ra xe chỉ huy tiểu đội đã bắt đầu di chuyển!

Mẹ kiếp, cái thiết kế chỉ trang bị bộ đàm cho xe chỉ huy tiểu đội này thật là vớ vẩn! Kéo ra bắn bỏ hết!

Nhưng luôn có cách giải quyết cho mọi vấn đề, Vương Trung sốt ruột nghĩ cách, cuối cùng cũng nghĩ ra một cách.

Vương Trung ấn vào mic: “Xe chỉ huy tiểu đội, dùng súng máy đồng trục bắn vào xe tăng khác trong tiểu đội, báo cho họ biết phải rút lui!”

Bên trong xe tăng 213, trận chiến đang diễn ra ác liệt.

Vỏ đạn từ súng máy và súng máy đồng trục rơi lộp độp xuống sàn khoang chiến đấu.

Đột nhiên, Xe trưởng ngừng bắn, tập trung lắng nghe: “Hình như có người đang bắn chúng ta từ phía sau?”

Sau đó, anh ta nhìn thấy đạn lửa bay từ phía sau về phía trước qua kính ngắm.

Anh ta lập tức quay đầu lại, nhìn ra ngoài từ khe quan sát hẹp trên tháp pháo, phát hiện xe Tiểu đội trưởng đã rút lui về phía sau một khoảng khá xal

“Tiểu đội trưởng rút lui rồi”, Xe trưởng hét lên.

Pháo thủ Aleksei nhét một quả đạn vào nòng pháo: “Đạn nổ mạnh, xong! Tên tiểu đội trưởng nhát gan đó sợ rồi!”

“Không đúng! Vậy tại sao anh ta lại dùng súng máy bắn chúng ta?”, Xe trưởng suy nghĩ,/‘Không, đây là mệnh lệnh của Tướng quân, rút lui mau!”

Thấy xe 213 rút lui, xe Tiểu đội trưởng lập tức chuyển mục tiêu sang xe 214.

Xe trưởng nhanh trí, xoay nòng pháo, dùng súng máy đồng trục bắn vào xe 212 ở ngoài cùng bên trái đội hình.

Điện đài viên điều khiển súng máy, bắn xối xả về phía quân địch đang tràn lên phía trước.

Xe 212 nhanh chóng phản ứng lại, cũng bắt đầu rút lui, nhưng đã quá muộn, bộ binh Prosen đã áp sát từ góc khuất bên hông, trèo lên tháp pháo ——

Xe trưởng không nói hai lời, dùng súng máy đồng trục quét sạch đám lính Prosen.

Tuy nhiên, bản thân xe 212 đã che khuất phần lớn góc bắn, một tên lính Prosen ném ra một quả lựu đạn khói.

Quả lựu đạn rơi xuống nắp động cơ xe 212, phát nổ, lửa bùng lên trong phạm vi vài mét, đồng thời tạo ra một lượng lớn khói trắng. Khói trắng che khuất hoàn toàn tâm nhìn của xe 213, Xe trưởng chỉ nhìn thấy kíp xe 212 toàn thân bốc cháy nhảy ra khỏi xe tăng, lăn lộn trên đất cố gắng dập lửa.

Một quả lựu đạn nữa được ném về phía xe 212 đang cháy, phát nổ trên mặt đất.

Những người lính tăng trên mặt đất ngừng lăn lộn, mặc cho ngọn lửa thiêu đốt.

Xe trưởng im lặng một giây, rồi hét lên: "Rút lui! 212 tiêu rồi!"

Anh ta tiếp tục bắn vào màn khói dày đặc, cố gắng ngăn chặn bộ binh Prosen áp sát.

Vương Trung nhìn chiến trường, lòng đau như cắt.

Mới tối qua vất vả lắm mới sửa chữa được năm chiếc T34, giảm thiểu thiệt hại xuống còn ba chiếc, vậy mà chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã mất thêm mười hai chiếc!

Ngoài sáu chiếc xe chỉ huy tiểu đội, chỉ còn lại Tiểu đoàn 1 thiết giáp là tương đối nguyên vẹn, còn lại hai chiếc 213 và 214I

Tên khốn nào quyết định chỉ trang bị bộ đàm cho xe chỉ huy tiểu đội, nên bị lôi ra bắn bỏ cùng với kẻ đã quyết định gộp Xe trưởng và Pháo thủ thành một!

Quá ư là bi phẫn, đến nỗi Vương Trung thậm chí còn không để ý đến loại lựu đạn cháy mà quân Prosen sử dụng - rõ ràng có thể đạt được hiệu quả tương tự bằng bom xăng Molotov, nhưng quân Prosen lại đầu tư nghiên cứu chế tạo một loại lựu đạn riêng.

Bi phẫn thì bi phẫn, nhưng vẫn phải nghĩ cách, tin tốt là hiện tại trong số xe tăng còn lại có sáu chiếc được trang bị bộ đàm, có thể chỉ huy được.

Tin xấu là, quân Prosen đã rải khói mù khắp nơi, không thể phát huy hết hỏa lực của xe tăng.

Quân Hộ giáo chiến đấu rất dũng cảm, nhưng họ không có mặt nạ phòng độc, hơi cay đã làm suy yếu đáng kể sức chiến đấu của họ.

Lính phóng lựu Prosen tinh nhuệ đang dọn dẹp từng tòa nhà một cách thuần thục và hiệu quả

Mặc dù tình hình rất tôi tệ, nhưng Vương Trung không ngừng suy nghĩ.

Không có tâm nhìn ——

Vương Trung đột nhiên nhớ đến Thế chiến thứ hai, cuộc chiến của người Mỹ với quân Nhật trên đảo Guadalcanal.

Quân Nhật giỏi đánh đêm, khả năng tác chiến ban đêm của người Mỹ thì kém hơn, nhưng quân đội Mỹ bảo vệ sân bay Henderson đã nghĩ ra một cách để đối phó với các cuộc tấn công ban đêm của quân Nhật.

Tóm lại là, vì ban đêm tôi không nhìn thấy anh, vậy thì tôi không cần phải nhìn thấy anh, ban ngày bố trí hỏa lực xong, ban đêm cứ bắn loạn xạ.

Mỗi loại vũ khí đều được quy định tâm bắn và khu vực bắn, lính Mỹ chỉ cần bắn liên tục là có thể phong tỏa toàn bộ mặt trận, sau đó chờ quân Nhật tự đâm đầu vào đạn.

Vương Trung nhìn khu vực Đông Nam đã chìm trong khói mù, quyết định thử nghiệm một phen.

Trước tiên, cần phải có một khu vực trống trải, hơn nữa khu vực trống trải này phải nằm trên con đường tiến công của địch.

Nhờ góc nhìn bao quát, Vương Trung nhanh chóng tìm thấy địa điểm thích hợp: quảng trường trước ga xe lửa.

Trụ sở Bộ Chỉ huy Hậu cần nằm ngay bên cạnh, phía trước cũng là một quảng trường, hai quảng trường kết hợp với nhau

tạo thành một khu vực trống trải dài rộng hơn một trăm mét.

Tuyệt vời hơn nữa là, bệnh viện, nhà ga, bãi điều độ tàu hỏa và trụ sở Bộ Chỉ huy Hậu cần đều nằm ở phía Bắc quảng trường này, phong tỏa quảng trường là có thể bảo vệ những khu vực trọng yếu này.

Chỉ cần bố trí một vành đai hỏa lực ở đây, cho dù địch sử dụng khói mù cũng có thể chặn đứng.

Nhưng chỉ có xe tăng là chưa đủ, nếu có thêm một số lính kỳ cựu phối hợp thì càng tốt ——

Vương Trung đột nhiên phát hiện ra nhà ga có biểu tượng đơn vị của mình.

Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5I

81 người của Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5 đã được điều đến nhà ga, để giữ lại ngọn lửa cho Trung đoàn.

Trong tình huống này, 81 lính kỳ cựu có khi còn đáng tin cậy hơn 800 lính Hộ giáo!

Ngoài ra, gân nhà ga còn có đơn vị pháo cao xạ, trước tiên phải tìm cách câm chân quân địch, điều động pháo cao xạ đến đây là có thể phong tỏa khu vực hiệu quả hơn.

Còn nếu máy bay địch xuất hiện vào lúc này thì sao? Chuyện đó để sau hãng hay, trước mắt phải vá lỗ hổng trước đã.

Vương Trung lập tức ra lệnh: “Tất cả xe tăng bám sát, nhanh chóng cơ động đến quảng trường trước ga! Chú ý hố bom trên đường!”

Tiểu đoàn phó hỏi: “Vậy còn những người lính Hộ giáo đang chiến đấu thì sao? Bỏ mặc họ à?”

Vương Trung im lặng, nhưng một giây sau, anh nghiến răng nghiến lợi ra lệnh: “Phải, bỏ mặc họ. Sự hy sinh của họ sẽ câu giờ cho chúng ta.”

Vương Trung lại nhớ đến cảnh tượng hôm qua lính Hộ giáo giải cứu anh khỏi xe tăng.

Mệnh lệnh này giống như một con dao đâm vào tim anh, như thể lồng ngực bị khoét một mảng, khiến anh thở hổn hển.

Xe tăng hoàn thành việc chuyển hướng, di chuyển dọc theo con phố.

Vương Trung chìm đắm trong cảm xúc dâng trào đột ngột, thậm chí còn quên cả việc né tránh những viên đạn lạc bắn tới từ phía sau, may mà những viên đạn lạc đó không chính xác.

Vương Trung nhớ đến một bộ phim tài liệu về chiến dịch Thượng Cam Lĩnh mà anh từng xem, trong đó có một Tiểu đội trưởng nói: “Thực ra tôi đang sắp xếp thứ tự hy sinh cho tiểu đội, làm sao tôi không xót xa cho được, đó đều là những người anh em kề vai sát cánh. Nhưng tôi buộc phải làm vậy, ra cửa hâm bắn súng máy, hy sinh thì người khác thế chỗ. Không làm vậy thì không được.”

Đó là bộ phim tài liệu mà Vương Trung xem từ khi còn nhỏ, đến nỗi anh không nhớ tên phim, cũng không nhớ tên vị cựu chiến binh đó, chỉ nhớ câu nói ấy, vượt qua thời gian và không gian.

Cuối cùng Vương Trung cũng hiểu được cảm xúc ẩn chứa đằng sau câu nói đó.

Anh quay đầu lại, nhìn lá cờ đỏ trên ăng-ten phía sau tháp pháo.

Ánh nắng ban trưa chiếu rọi lá cờ đỏ. Khi chiếc 422 tiến vào quảng trường trước ga xe lửa, Vương Trung đã hét lên từ xa với những người lính Trung đoàn Beshenkovichskaya ở

cổng ga: “Điêu một tiểu đội đến trận địa pháo cao xạ, tìm thứ gì đó có thể tiêu diệt bộ binh nhanh chóng và hiệu quả”

Vài người lính nghe thấy Vương Trung nói liền nhìn nhau, sau đó cùng nhau chạy về phía trận địa pháo cao xạ.

“Quyền Trung đoàn trưởng” Pavel Alekseyevich, Thiếu úy Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5 chạy đến, lớn tiếng hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Vương Trung: “Địch thường xuyên sử dụng khói mù, trình độ huấn luyện và trang bị của lính Hộ giáo không đủ để chống đỡ, chúng ta phải thiết lập một khu vực chết chóc bằng hỏa lực ở đây. Các anh có súng máy không?”

“Có hai khẩu.”

Vương Trung lập tức tìm hai vị trí trên bản đồ góc nhìn bao quát, sau đó chỉ cho Thiếu úy xem: “Đặt súng máy ở hai vị trí này, chỉnh thước ngắm 100 mét, mốc ngắm là chiếc ghế dài kia, bảo xạ thủ nhớ kỹ vị trí này, lát nữa khi khói mù bao phủ, cứ bắn điểm xạ vào khu vực này!”

Thiếu úy xoay người bỏ chạy.

Vương Trung tiếp tục ra lệnh cho một số xe tăng chỉ huy qua bộ đàm: “Tiểu đội 1, đưa hai xe của anh đến trước cây bạch dương ở phía Tây Bắc quảng trường, nhắm thẳng về phía trước, chủ yếu dùng súng máy đồng trục bắn quét, pháo chính bắn đạn nổ mạnh liên tục, cứ thấy khói mù của địch là bắn!”

Tiểu đội trưởng lập tức dẫn theo xe 213 và 214 tiến lên.

Vương Trung tiếp tục dựa vào góc nhìn bao quát để bố trí những chiếc xe tăng còn lại vào vị trí thích hợp, tạo thành hỏa lực đan xen.

Lúc này, vài người lính được phái đến trận địa pháo cao xạ đã quay trở lại với hai chiếc xe tải GAZ, trên thùng xe chở bốn

khẩu súng máy hạng nặng bốn nòng.

“Tướng quân! Thế này đủ chưa ạ?”

“Đủ, quá đủ rồi!”, Vương Trung mừng rỡ, lập tức chỉ định vị trí.

Còn một vấn đề nữa, anh lớn tiếng gọi những người lính Hộ giáo đang canh gác nhà ga: “Các anh không cần canh gác nữa, đến kho hậu cần, vận chuyển đạn súng máy ra, chuyển đến bên cạnh xe tăng và súng máy. Tôi sẽ bảo xe tăng mở nắp hầm, các anh chỉ việc chuyển đạn vào!”

Những người lính Hộ giáo lập tức quay đầu lại gọi những người lính Hộ giáo khác đang canh gác, chạy về phía trụ sở Bộ Chỉ huy Hậu cần.

Mọi thứ đã sẵn sàng, Vương Trung hít một hơi thật sâu, nhìn lá cờ đỏ một lần nữa.

Hy vọng mọi hy sinh đều xứng đáng.

Lúc này, một người lính kéo theo dây điện thoại, tay cầm ống nghe chạy đến chỗ Vương Trung: “Điện thoại của Tư lệnh Rokossovsky!”

Vương Trung nhận điện thoại: “A lô? Rokossovsky nghel”

Giọng Pavlov vang lên từ đầu dây bên kia: “Chúng tôi nhận được điện báo của Tập đoàn quân 63, họ đang ở cách chúng ta 30 km. Họ đã điều một đội quân cơ động nhanh chóng đến tiếp viện cho chúng ta.

Vương Trung: “La xe tăng à?” “Không, Tập đoàn quân 63 không có lực lượng cơ giới, chỉ có một số xe tải hậu cần.”

Vương Trung: “Vậy thì bảo họ đến nhanh lên. Tình hình của chúng tôi ở đây rất nguy cấp, địch sắp đánh đến ga xe lửa rồi!”

Sau khi nói xong, Vương Trung mới nhận ra rằng, Pavlov gọi điện thoại đến ga xe lửa tìm mình, chắc hẳn là đã biết tình hình trong thành phố.

Pavlov: "Tôi đoán là cậu đang thắc mắc tại sao tôi biết cậu ở ga xe lửa… Không, tôi chỉ gọi điện thoại đến tuyến phòng thủ phía Đông Nam nhưng không có ai nghe máy, sau đó tôi gọi khắp nơi, cuối cùng thì nghe chỉ huy hậu cần nói cậu đang ở trước ga."

"Vậy thì giỏi đấy." Vương Trung trả lời qua loa, đúng lúc này, vài tên lính Prosen thò đầu ra từ ngã tư đối diện quảng trường.

Xe tăng 213 bắn một phát, hai tên bị nổ tung, những tên còn lại co rum người lại.

Sau đó, đạn khói được bắn ra.

Vương Trung hét lên qua bộ đàm: "Nhớ kỹ, chỉ được nổ súng khi thấy khói mù xuất hiện trong khu vực phụ trách của mình, không có khói mù thì nhắm vào người mà bắn!"

Vừa dứt lời, kíp xe tăng đối diện ngã tư đã nổ súng.

Xe phòng không cũng xoay nòng súng, bắn một loạt đạn vào màn khói.

Địch không có động tính gì thêm, Vương Trung quan sát qua góc nhìn bao quát, xác nhận quân địch phía sau màn khói không có ý định hành động thêm nữa, bèn hô "Ngừng bắn".

Sau khi tiếng súng ngừng hẳn, quảng trường chìm trong yên lặng.

Lúc này Vương Trung mới nhớ ra mình vẫn đang cầm điện thoại: "Pavlov, tình hình rất nguy cấp, chúng tôi chỉ có thể miễn cưỡng cầm cự, đảm bảo nhà ga và trụ sở Bộ Chỉ huy Hậu

cần an toàn, nhưng địch có thể sẽ chia quân đánh lén sở chỉ huy lữ đoàn.”

Pavlov: “Tôi đã ra lệnh bố trí súng máy và đặt pháo phòng không ở tư thế bắn thẳng rồi.”

“Tốt rồi.” Vương Trung dừng lại một chút, rồi nói: “Đừng chết đấy.”

“Cậu cũng vậy, Tướng quân.”

Cuộc gọi kết thúc.

Đồng thời, quân địch bắt đầu hành động, đạn cối rơi xuống quảng trường, khói mù nhanh chóng lan rộng.

Chúng đến rồi!

Vương Trung: “Nhìn tôi bắn nè!”

Chẳng mấy chốc, khói mù đã bao phủ toàn bộ quảng trường.

Mặc dù tất cả mọi người đều đã đeo mặt nạ phòng độc, nhưng lần này dường như chỉ là khói thông thường. Pháo cối của quân địch có thể không được trang bị đạn hơi cay.

Sau đó, Vương Trung nhìn thấy rõ ràng bộ binh địch xuất hiện.

Vương Trung: “Bắn!”

Tất cả súng máy của Xe tăng số 422 đồng thời nổ súng, còn quăng một phát đạn cao bạo đến vị trí nhắm chuẩn trước.

Chương 65: Diệt Hết Xe Thiết Giáp

Chương 38: “Ai cầm lụa trắng múa trên không”

Vương Trung thông qua góc nhìn hài lòng nhìn thấy binh sĩ Prosen lao ra lập tức bị đánh ngã mười mấy người.

Nhưng càng nhiều binh sĩ Prosen từ các giao lộ phía nam quảng trường tuôn ra.

Mà bên này đáp lễ bọn chúng là lưới lửa dày đặc, không có góc chết.

Trong thời gian mấy chục giây, hơn năm mươi tên binh sĩ Prosen ngã xuống, những tên khác cũng đều nằm rạp trên mặt đất không dám động.

Vương Trung kéo súng máy phòng không trên đỉnh tháp pháo qua, dựa vào hack chính xác tiêu diệt kẻ địch nằm rạp trên mặt đất.

Dù sao hỏi cũng là đoán mò, cũng không có ai phát hiện ra điều bất thường.

Kẻ địch bắt đầu bò lổm ngổm trên mặt đất tiến lên, nhưng mà lưới lửa thực sự quá dày đặc, cho dù Vương Trung không xử lý đúng địa điểm, kẻ địch bò mấy chục mét cũng sẽ bị đạn lạc bắn chết.

Đây chính là tuyệt kỹ thần sâu năm đó quân đội Mỹ điên cuồng đồ sát người Nhật sao?

Thật sự quá hiệu quả

Vương Trung bắn súng máy đang hăng say thì hết đạn.

Hắn vội vàng thay đạn - có kinh nghiệm từ lần trước súng máy phòng không của BT-7 bị kẹt đạn khiến cho tất cả mọi người trên xe đều hy sinh, Vương Trung đặc biệt cẩn thận vuốt thẳng băng đạn, mới hoàn thành việc lắp đạn.

Hắn lập tức xả súng.

Cuối cùng, quân địch từ bỏ tấn công, rút về trong những kiến trúc ở phía nam quảng trường.

Ngay sau đó, xe cối của địch bắt đầu bắn đạn cao bạo.

Đạn cối không ngừng rơi vào phía bắc quảng trường.

Vương Trung chui vào trong xe tăng, đóng nắp khoang, chờ đợi đợt công kích thứ hai của quân địch.

Trong hai giờ sau đó, bọn họ lại đánh lui bảy đợt tấn công của quân Prosen.

Cuối cùng đạn khói của pháo cối địch cũng bắn hết, khói mù trên quảng trường dần dần tan đi, vì vậy hai bên chuyển sang trạng thái giằng co qua quảng trường.

Trong tay Vương Trung không có nhiều bộ binh đi kèm, xe tăng không dám xông lên, quân địch không có hỏa lực chống tăng hiệu quả, cũng không có cách nào xử lý xe tăng đang đứng trên quảng trường.

Quảng trường cứ như vậy yên tĩnh trở lại, đến mức quạ đen trên bầu trời cũng sà xuống, bắt đầu mổ vào mắt người chết trên mặt đất.

Vương Trung nhẹ nhàng thở ra, ít nhất thì đợt tấn công của địch đã bị chặn lại ——

Đột nhiên, hắn phát hiện bộ binh địch ở sườn đông đang vượt qua con đường chính của Loktev.

Lực lượng Hộ giáo quân đóng giữ đã nổ súng!

Vương Trung: “Chúng ta qua đó hỗ trợ, những xe tăng khác ở lại vị trí!”

Không đợi Vương Trung ra lệnh, lái xe Belyakov đã cho xe tăng số 422 chuyển hướng.

Gần như ngay lúc này, Vương Trung nghe thấy tiếng kèn.

Hình như hắn đã từng nghe thấy tiếng kèn này trong những bộ phim về chiến tranh Napoleon, chắc hẳn là tiếng kèn xung phong của ky binh! Ky binh?

Vương Trung nhìn về phía đông bắc, sau đó nhìn thấy rất nhiều ky binh cưỡi trên lưng tuan mã khoác áo choàng đen đã từ phía bắc xông vào đường phố Loktev.

Bọn chúng giống như những con sóng biển chia thành vô số dòng suối nhỏ len lỏi vào các con phố lớn ngõ nhỏ của Loktev.

Tuấn mã phi nhanh như bay, quân Prosen căn bản không kịp phản ứng —— hay nói đúng hơn là, bọn chúng căn bản không ngờ tới sẽ gặp phải lực lượng ky binh tấn công với quy mô như vậy trên chiến trường hiện đại.

Mặc dù là ky binh, nhưng lực lượng này không hề giơ cao mã tấu, mà là cầm súng lục và súng tiểu liên.

Bọn chúng vừa tiến lên như vũ bão, vừa không ngừng bắn.

Cứ ba ky binh thì lại có một lính ném lựu đạn, ném lựu đạn từ cửa sổ vào trong những tòa nhà có quân địch một cách chính xác.

Vương Trung trợn mắt há mồm nhìn tất cả những điều này, sau đó nhớ tới những gì Pavlov đã nói cách đây hai tiếng: Tập đoàn quân 63 đã phái một lực lượng “cơ động’ tới hỗ trợ Loktev.

Thì ra là cơ động kiểu này!

Lúc này, sau mấy tiếng đồng hồ giao tranh ác liệt trong thành phố, bộ binh Prosen cũng đã kiệt quệ, đợt tấn công như chẻ tre của ky binh đã nghiền nát ý chí chiến đấu cuối cùng của bọn chúng.

Lúc này, bốn sĩ quan ky binh cưỡi trên lưng những con ngựa cao to màu đỏ thẫm đi tới trước xe tăng của Vương Trung, vị tướng dẫn đầu nhìn thấy ký hiệu con ngựa trắng trên xe tăng của Vương Trung.

Sau đó, ông ta giơ tay chào theo kiểu quân đội hướng về phía Vương Trung: 'Kính chào ngài, Thiếu tướng Rokossovsky. 15. 000 ky binh của chúng tôi đang càn quét toàn bộ thành phố, các anh em đã vất vả rồi."

Vương Trung lúc này mới thật sự thở phào nhẹ nhõm.

—— "Khi phòng thủ, công sự, chiến thuật cùng với bố trí hỏa lực đều rất quan trọng, nhưng điều quan trọng nhất là lực lượng tiếp viện liên tục."

Một tiếng sau khi đẩy lùi cuộc tấn công của địch, lúc 15h30 ngày 8/7.

Vương Trung chỉ huy xe tăng số 422 quay trở về trận địa tập kết ban đầu của họ khi quân địch bắt đầu tấn công.

Những cư dân may mắn còn sống sót đã chuyển thi thể của các binh sĩ Hộ giáo quân lên đường cái, xếp cạnh nhau ngay ngắn.

"Dừng lại." Theo mệnh lệnh của Vương Trung, xe tăng dừng lại.

Vương Trung bò ra khỏi tháp pháo, nhảy xuống đất, đi tới trước mặt một người lính Hộ giáo quân đang nắm chặt quả đạn khói trong tay.

Vương Trung vẫn nhớ người thanh niên này, trước khi quân địch tấn công, Vương Trung đã ra lệnh cho anh ta là khi nào tu sĩ phát hiện máy bay địch đánh úp thì ném quả đạn khói này vào hầm trú ẩn đã trống, dụ máy bay địch lao xuống ném bom vào đó. Không ngờ, máy bay Stuka của địch không xuất hiện mà thứ xuất hiện lại là đạn pháo và bộ binh.

Vương Trung cởi mũ, cúi đầu mặc niệm trước mặt người thanh niên.

Chỉ một quyết định sai lầm của người chỉ huy có thể khiến rất nhiều người thiệt mạng, Vương Trung lại một lần nữa nhận thức sâu sắc điều này.

Đúng lúc này, tiếng còi báo động phòng không chói tai vang lên khắp thành phố.

Vương Trung ngẩng đầu lên, có lẽ tu sĩ Peter gọi điện thoại nhưng không tìm thấy Vương Trung nên chỉ báo cáo tình hình cho lực lượng phòng không.

Vương Trung leo lên xe tăng, đứng trên xe tăng ngẩng đầu nhìn lên, không cần chuyển góc nhìn cũng có thể nhìn thấy phi đội máy bay của địch ở phía chân trời.

Sau khi chuyển sang góc nhìn toàn cảnh, Vương Trung phát hiện ra phi đội đó có tới 20 chiếc máy bay ném bom Do 215 và 30 chiếc máy bay ném bom bổ nhào Stukal

Có thể thấy, quân địch thực sự rất muốn chiếm được Loktev trước khi Tập đoàn quân 63 tới nơi!

Vương Trung thoát khỏi góc nhìn toàn cảnh, hét lớn về phía xung quanh: “Máy bay địch! Nấp vào hầm trú ẩn! Nhanh nấp vào hầm trú ẩn! Đừng lo thi thể nữa, cứ vứt trên đường! Nhanh vào hầm trú ẩn!”

Aleksandr và những người khác cũng chui ra khỏi xe tăng.

Cánh cửa một ngôi nhà bên cạnh mở ra, một bà lão cất tiếng gọi: “Các cậu ơi, vào đây! Hầm nhà tôi vẫn còn chỗ!”

Tổ lái xe tăng số 422 lập tức chạy vào trong nhà.

Vương Trung liếc nhìn phi đội máy bay trên không trung lần cuối.

Ngay lúc đó, hắn nhìn thấy thứ gì đó phản chiếu ánh sáng mặt trời ở phía trên cao hơn cả phi đội máy bay đó.

Là máy bay!

15 chiếc MiG-3 thả thùng nhiên liệu phụ, từ trên cao lao xuống, lao về phía phi đội máy bay địch.

Ngay loạt tấn công đầu tiên, 5 chiếc Do 215 đã bốc cháy, kéo theo những cột khói đen lao xuống mặt đất.

Ngay sau đó, phi đội máy bay địch bay vòng lại, tiếp tục lao vào tấn công đội hình máy bay ném bom.

Đạn do súng máy bắn ra đan xen nhau trên không trung.

Quân địch có lẽ không ngờ rằng sẽ bị Không quân Ant chặn đánh với quy mô lớn như vậy, nên đã không cử máy bay tiêm kích bảo vệ, vì vậy, trên không trung nhanh chóng diễn ra một cuộc thảm sát.

Lúc này, còi báo động phòng không trên mặt đất cũng ngừng lại, những người vừa nấy còn chạy thục mạng về phía hầm trú ẩn đều đi ra đường, ngước nhìn cuộc chiến trên không như đang xem bắn pháo hoa.

Cứ mỗi khi có một chiếc máy bay địch bị bắn trúng bốc cháy, người dân trên mặt đất lại hò reo vang trời.

Một số đứa trẻ nghịch ngợm còn trèo lên cả nóc nhà để xem cho rõ.

Trận chiến trên không nhanh chóng đi đến hồi kết.

Số máy bay địch còn sống sót đã từ bỏ bom ở ngoại ô, lao xuống thấp để tăng tốc bỏ chạy. Đội MiG-3 chặn đánh đuổi theo cho tới khi khuất khỏi tâm mắt mọi người.

Mọi thứ lại trở nên yên tĩnh.

Vương Trung nghe thấy một đứa trẻ hỏi: "Mẹ ơi, chúng ta thắng rồi à?"

Mẹ của đứa bé trả lời: "Thắng rồi, máy bay của quân xấu bị đánh đuổi rồi."

Đứa bé lại hỏi: "Sao máy bay của mình không đến sớm hơn? Như thế thì ông bà nội, ông bà ngoại đã không chết rồi."

Người phụ nữ chỉ im lặng ôm đứa bé vào lòng, nhẹ nhàng vuốt tóc con.

Đúng lúc này, những chiếc tiêm kích cơ Ant truy kích quân địch đã quay trở lại, xếp đội hình chữ V bay qua bầu trời thành phố.

Vương Trung nhận ra chiếc máy bay dẫn đầu, chính là chiếc đã bắn rơi máy bay trinh sát của địch vào hôm qual

Lúc này, thông qua góc nhìn toàn cảnh, Vương Trung nhìn thấy viên phi công lấy ra một quả pháo sáng, dùng răng cắn vào kíp nổ, châm lửa.

Quả pháo sáng phụt ra khói màu, tạo thành một dải khói dài nhiều màu sắc trên bầu trời theo đường bay của chiếc máy bay.

Những chiếc máy bay khác cũng làm theo, vì vậy, 15 chiếc MiG-3 kéo theo những dải khói nhiều màu sắc bay qua bầu trời thành phố Loktev đầy rẫy những đống đổ nát.

Người dân reo hò vang trời, ném bất cứ thứ gì trên tay lên không trung.

Khoảnh khắc đó, Vương Trung bỗng cảm thấy mình là người chiến thắng.

Đúng lúc đó, đứa trẻ trên nóc nhà bỗng hét lớn: "Tướng quân! Có quân đội đang tiến vào từ hướng đông bắc!"

Vương Trung vội vàng nhìn về phía đông bắc, quả nhiên nhìn thấy rất nhiều binh lính đang hành quân theo đội hình hàng dọc trên đường cái.

Cuối cùng thì lực lượng chủ lực của Tập đoàn quân 63 cũng đã tới.

(Hết chương)

Chương 66: Công Binh Ra Trận

Chương 39: “Hẹn gặp ở Prosenia”

Chương 39: “Hẹn gặp ở Prosenia”

Biết viện binh đã đến, Vương Trung vội vàng chỉ huy xe tăng đi nghênh đón, kết quả xe vừa mới lăn bánh thì động cơ bỗng phát ra một loạt tiếng động kỳ lạ như thể bị ‘trúng giớ, sau đó chết máy.

Lái xe Belyakov vừa chui ra khỏi khoang lái vừa lẩm bẩm: “Cuối cùng cũng được nghỉ ngơi rồi, tôi đã nghĩ là nên được nghỉ ngơi rồi.”

Vương Trung im lặng: “Động cơ này thường xuyên bị hỏng như vậy sao?”

Belyakov: “Toàn là vấn đề nhỏ thôi, xử lý rất nhanh, có khi chỉ cần đá cho nó một cái là xong.”

Nói rồi, Belyakov mở nắp khoang động cơ, câm búa đập mạnh vào động cơ một cái, nhưng lần này “mẹo sửa chữa” này lại không có tác dụng.

Belyakov lắc đầu: “Xem ra lần này thực sự cần phải mất thời gian rồi, hay là ngài cưỡi ngựa đi, chắc là phải đi gặp các vị chỉ huy của Tập đoàn quân 63 bàn giao công việc chứ?”

Vương Trung: “Giờ tôi đi đâu tìm ngựa? Chẳng lẽ huýt sáo một cái là có ngựa chạy tới hay sao?”

Nói rồi, Vương Trung huýt sáo một tiếng.

Từ xa vang lên tiếng ngựa hí.

Vương Trung giật mình, nhìn quanh bốn phía, thấy Bucephalus từ trong góc chạy ra, vui vẻ chạy về phía hắn.

O?

Chẳng lẽ thiết lập huýt sáo một cái là ngựa từ đâu chạy tới trong game là lấy ý tưởng từ thực tế?

Sau đó, Vương Trung phát hiện ra trên lưng Bucephalus không có yên cương, thậm chí còn chẳng có cả dây cương, căn bản không thể cưỡi được.

Chắc là do chuồng ngựa đã bị pháo binh địch phá hủy, nó may mắn sống sót, nghe thấy tiếng huýt sáo của Vương Trung nên chạy tới đây.

Con ngựa trắng dừng lại trước xe tăng, nhìn con ngựa trắng được vẽ trên số hiệu chiến thuật của xe tăng, hí vang một tiếng, lắc đầu rồi thở hổn hển, liên tục giậm chân trước xuống đất.

Này, chẳng lẽ mày ghen tị với con ngựa được vẽ này à?

Vương Trung chống hai tay lên mép cửa khoang, chui ra khỏi tháp pháo, nhảy xuống đất: “Mọi người sửa xe tăng đi, sửa xong thì quay vê doanh trại tập hợp với các xe tăng khác. Tôi đi gặp các vị chỉ huy của Tập đoàn quân 63 đây.’

Pháo thủ Aleksandr quay sang nói với người nạp đạn: “Anh đi theo tướng quân, làm nhiệm vụ bảo vệ.”

Người nạp đạn gật đầu, lấy một khẩu súng tiểu liên từ trong xe tăng ra đeo lên vai.

Aleksandr lại nói với Vương Trung: “Tướng quân, ngài vẫn nên cẩn thận, trong thành có thể còn sót lại vài tên lính Prosen bị lạc khỏi đơn vị.”

Vương Trung phẩy tay, đi về phía nhà ga, Bucephalus lẽo deo theo sau, thỉnh thoảng lại cúi xuống định cắn tóc Vương

Trung.

Khi Vương Trung đến quảng trường trước nhà ga, trong tay đã cầm đầy trứng gà và dưa chuột muối mà người dân tặng.

Người Nga thích ăn dưa chuột đến vậy sao?

Bước vào quảng trường, Vương Trung nhìn thấy rất nhiều xe tải đang đỗ trước nhà ga, các nhân viên y tế đang khiêng những người bị thương từ trên xe tải vào trong nhà ga.

Vương Trung tinh mắt phát hiện ra Viện trưởng Losonov của bệnh viện dã chiến, bèn gọi to: "Bác sĩ, chuyện gì vậy?"

Vị bác sĩ ngẩng đầu lên nhìn Vương Trung, nói: "Tướng quân, Bộ Chỉ huy Hậu cần đang bố trí cho bệnh viện rút lui, lát nữa sẽ có xe lửa trống đến ga."

Vương Trung: "Vậy sau khi mọi người rút lui, những người bị thương trong trận chiến thì sao?"

Losonov nhìn lên trời: "Thành phố này sắp bị san phẳng rồi, trong bệnh viện toàn là những người bị thương đang rất cần thuốc men và vật tư, không thể để họ chết ở đây được. Sau khi bình phục, họ sẽ là nòng cốt của quân đội ta."

Điều này đúng là sự thật.

Losonov: "Còn những người bị thương trong thời gian tới, đội ngũ y tế của Tập đoàn quân 63 sẽ sơ cứu, sau đó chờ xe lửa đến chở về tuyến sau. Hiện tại chỉ có thể làm như vậy. Tôi sẽ ở lại đây hỗ trợ đội ngũ y tế của Tập đoàn quân điều trị cho những người bị thương, tôi chỉ có thể làm được như vậy."

Vương Trung: "Vậy ông ở lại đây sao?"

"Phải." Viện trưởng Losonov mỉm cười: "Tôi sẽ tiếp tục thực hiện nhiệm vụ của mình."

Vương Trung gật đầu, không nói gì thêm.

Lúc này, một thanh niên đội mũ lính truyền tin, cưỡi trên lưng một con ngựa màu nâu đỏ dừng lại bên cạnh Vương Trung, giơ tay chào hỏi: "Xin hỏi có phải Thiếu tướng Rokossovsky không ạ?"

"Là tôi."

"Quân đoàn trưởng muốn gặp ngài."

"Dẫn đường đi!"

Người lính truyền tin nhìn Bucephalus không có yên cương với vẻ nghi hoặc, có vẻ như đang thắc mắc không biết phải cưỡi con ngựa này như thế nào.

Vương Trung: "Tôi đi bộ. Xa không?"

"Không xa, ở ngay trong kia, Quân đoàn trưởng đang ở trong phòng bản đồ của Bộ Chỉ huy Hậu cần."

Vương Trung gật đầu, đưa số trứng gà và dưa chuột muối cho vị Viện trưởng: "Cho những người bị thương ăn đi, tôi đi trước đây."

Chẳng lẽ lại cầm theo trứng gà và dưa chuột muối đi gặp Quân đoàn trưởng của lực lượng ky binh đến giải cứu mình sao?

Nhìn thấy vậy, người lính truyền tin bèn xuống ngựa, dắt ngựa đi bộ dẫn đường cho Vương Trung.

Vương Trung cười nói: "Phòng bản đồ của Bộ Chỉ huy Hậu cần tôi đã đến đó nhiều lần rồi, tự tôi đi được, cậu quay về báo cáo đi."

Người lính truyền tin gật đầu, leo lên lưng ngựa phi nhanh. Phòng bản đồ của Bộ Chỉ huy Hậu cần trông chật chội hơn trước rất nhiều.

Vương Trung vừa bước vào cửa, tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn hắn.

Trung tướng Kirichenko của Quân đoàn Ky binh số 7 tiến lên hai bước, tháo găng tay ra, giơ tay chào Vương Trung: "Thiếu tướng, anh em đánh rất tốt, chúng tôi đã xác nhận được rất nhiều thi thể binh lính địch và xác xe tăng, xe bọc thép trong thành phố."

Một vị Trung tướng lại chủ động giơ tay chào Vương Trung - một Thiếu tướng trước, đây là sự tôn trọng rất lớn.

Vương Trung đáp lễ: "Đây không phải là công lao của tôi, mà là do các chiến sĩ quân ta và các chiến sĩ Hộ giáo quân đã anh dũng chiến đấu, hy sinh để giành lấy thắng lợi."

"Ngài thật khiêm tốn." Kirichenko khen ngợi.

Vương Trung thâm nghĩ tôi không hề khiêm tốn, những người thực sự giành được chiến thắng là người dân của thành phố này, chính họ đã bảo vệ thành phố của mình.

Nhưng hắn không nói ra.

Kirichenko nói tiếp: "Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân 63 vẫn đang trên đường tới đây, hiện tại, lực lượng trong thành do tôi thống nhất chỉ huy, chúng tôi đang tiến hành công tác bàn giao khu vực phòng thủ, tối nay, những người còn lại của đơn vị anh có thể quay về doanh trại ngủ một giấc thật ngon."

"Tôi đã yêu cầu Bộ Chỉ huy Hậu cần chuẩn bị đồ ăn cho các anh em, tối nay có thể ăn thịt bò hầm khoai tây."

Nghe thấy tối nay được ăn món gì, Vương Trung lập tức hứng thú hẳn lên.

Xuyên không đến thế giới này hơn chục ngày rồi, hắn vẫn chưa quen với đồ ăn ở đây, hơn nữa, mấy hôm nay lại ăn quá nhiều dưa chuột muối, là một người Trung Quốc, hắn không

ngờ lại có ngày mình không còn mong chờ bữa tối, chỉ coi việc ăn uống như một công việc bắt buộc phải làm để duy trì sự sống.

Nhưng hắn thích khoai tây hầm thịt bò.

Bình thường có khoai tây có thịt bò, mùi vị món ăn này không đến mức tệ - Vương Trung chủ quan cho là vậy.

Nhưng mà, hứng thú của hắn chỉ duy trì vài giây, ngay sau đó hắn liền hỏi: "Nếu có thể cung cấp khoai tây hầm thịt bò, vậy có thể cung cấp pháo chống tăng cho chúng tôi hay không?"

Trung tướng Kirienko và tư lệnh trạm binh (Thiếu Tướng) liếc nhau, sau đó cùng cười.

Vương Trung: "Sao vậy?"

Kirienko: "Tư lệnh trạm binh nói, ngài là một vị chỉ huy xuất sắc chỉ nghĩ cách đánh thắng, tôi đã được kiến thức. Những tin đồn về ngài, hiển nhiên đều sai lầm!"

Không, những tin đồn kia là đúng, chỉ là "tôi" đã thay đổi.

Vương Trung: "Không quan trọng, tôi muốn pháo chống tăng…"

"Trận chiến của ngài đã kết thúc, tối nay sau khi bệnh viện dã chiến hoàn thành, chiến sĩ của ngài có thể lên xe rút lui."

Vương Trung sửng sốt, vội hỏi: "Vậy trang bị của tôi đâu? Pháo 203 của tôi, còn T-341"

Kirienko: "Về lý thuyết, chúng tôi cần mọi thứ có thể giúp giữ vững thành phố này, nhưng phần lớn vũ khí hạng nặng của quân ngài là do Thái tử chỉ định. Vì vậy, chúng sẽ cùng rút lui với quân ngài.

“Còn đại đội Thần Tiễn, chúng tôi đã có, tăng thêm một xạ thủ cũng chỉ tăng chút sức mạnh, nên họ cũng ở lại biên chế của ngài.”

Vương Trung: “Ồ, vậy cũng tốt…”

Đột nhiên, hắn do dự. Những vũ khí này rõ ràng giúp ích rất nhiều cho Tập đoàn quân số 63 phòng thủ, có nên mang đi không?

Mình là để bảo vệ đất nước, chứ phải xây dựng quân đội riêng…

Lúc này, trung tướng Kirienko nói: “Ngài thật cao thượng. Tôi biết ngài nghĩ gì, nhưng tôi cầu xin ngài mang theo số vũ khí ấy.”

Vương Trung: ‘Ý gì?”

Kirienko cười: “Tôi là quân nhân chuyên nghiệp, lại luôn ở tiền tuyến, không bịt tai mắt như đám ngu ngốc cấp trên. Tôi biết hiện tại chúng ta đang phòng thủ, thậm chí rút lui chiến lược. Vũ khí hạng nặng nên rút đi, những kẻ ở lại chết chặn hậu là “vật hy sinh” chúng tôi.”

Vương Trung nghẹn lời. Hắn bỗng thấy ngôn ngữ thật vô dụng, chi bằng dùng hành động.

Hắn tiến lên, vỗ vai Kirienko, rồi ôm chặt: “Rất tiếc, đồng chí.”

“Đừng tiếc, tôi không định chết ở đây. Hoàn thành nhiệm vụ, chúng tôi sẽ phá vây. Gặp nhau ở Prosenial”

Prosenia, thủ đô của đế quốc Prosen.

Vương Trung võ vai Kirienko: “Hẹn gặp ở Prosenial”

Hắn buông tay, lùi lại, gót giày khép mạnh, giơ tay chào: “Tạm biệt!”

“Tạm biệt!”

Vương Trung xoay người rời đi không ngoái lại.

Nhìn theo, Kirienko bỗng nói với tư lệnh trạm binh: “Thiếu gia ăn chơi gì chứ? Khác hẳn lời đồn, rõ ràng là quân nhân mẫu mực!”

Tư lệnh trạm binh: “Anh không biết sao? Binh lính gọi anh ta là “Ngôi sao chiến thắng”. Nghe nói từ bài hát anh ta hay ngân nga,‘Ngôi sao chiến thắng sẽ soi sáng chúng ta”.”

Khi Vương Trung dắt Bucephalus về doanh trại, hắn thấy xe 422 đã đỗ sẵn - Belyakov đã sửa xong.

Lái xe và pháo thủ đang chất đạn lên xe, thợ máy thì hì hục nhặt vỏ đạn súng máy, pháo bỏ vào thùng gỗ.

Rõ ràng kíp xe này vẫn muốn chiến đấu.

Vương Trung: “Chúng ta rút lui.”

Alexander: “Ha? Chúng ta còn đánh được mà.”

Những kíp xe khác đang bảo dưỡng, tiếp tế xung quanh đều dừng tay, nhìn Vương Trung.

Vương Trung: “Sẽ còn nhiều cơ hội đánh quân Prosen, nhưng hôm nay chúng ta rút, không chỉ chúng ta, còn pháo đoàn 203, đi tàu đêm nay, rút lui trong đêm.”

Mọi người nhìn nhau. Lúc này, tiếng hát vang lên từ ngoài doanh trại.

Trung đoàn bộ binh cận vệ số 31 vừa đổi phiên phòng thủ, xếp hàng chỉnh tề tiến vào, vừa đi vừa hát.

Những chàng trai trẻ đều trông phờ phạc, nhưng nét mặt đầy kiên định, bước chân mạnh mẽ, lưỡi lê súng trường trên vai đung đưa như gió thổi rừng bạch dương.

Họ hát vang: “Tanya, Tanya, em yêu, em còn nhớ mùa hè rực lửa? Anh không thể nào quên khoảnh khắc ấy, khoảnh khắc chúng ta đến với tình yêu!”

Khoảnh khắc đến với tình yêu!

(Hết chương) Chuong 40: Khoai tay ham thit bo that su rat ngon

23h15 ngày 8 tháng 7 năm 914 lịch Julian.

Toàn bộ 914 người của Chiến đoàn Rokossovsky đang đợi ở ga Loktev.

Trung đoàn phòng thủ Loktev tạm thời được biên chế vào nhóm đã xung phong ở lại bảo vệ thành phố, nên không nằm trong số này. Quân đội giáo hội được tăng cường cũng không rút lui.

Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5 muốn ở lại, nhưng bị Vương Trung từ chối.

Trung đoàn 31 và lực lượng thiết giáp đều tự nguyện tuân lệnh.

914 người trên sân ga là tổng số quân bộ binh, pháo binh, thiết giáp và hậu cần.

Vừa xoa bụng no căng khoai tây hầm thịt bò, Vương Trung vừa nhìn số người ít ỏi còn lại, cảm thán: “Thắng lợi kiểu Pyrros.”

Yegorov: ‘Pyrros là ai?”

Vương Trung á khẩu. Thế giới này làm gì có La Mã, lấy đâu ra Pyrros.

Lúc này, Pavlov cầm xấp tài liệu từ phòng điều độ bước ra, đến chỗ họ: “Tôi lấy được kế hoạch vận chuyển, chúng ta sẽ được đưa đến Agasukov.”

Vương Trung: “Xa vậy? Tôi tưởng sẽ được đưa ra sau phòng tuyến nghỉ ngơi, sẵn sàng chiến đấu tiếp.”

“Không có phòng tuyến thứ hai.” Pavlov nghiêm mặt.‘Bộ tư lệnh Tập đoàn quân quyết định tấn công theo lệnh Be hạ.”

Vương Trung: “Bon họ điên rồi?”

Giọng hắn quá lớn, tất cả binh lính xung quanh đều quay lại nhìn.

Yegorov vỗ vai Vương Trung: “Bình tĩnh, Bá tước. Tin tốt là chúng ta sẽ ở rất xa tiền tuyến, kể cả khi đó sụp đổ, quân Prosen muốn tới đây cũng mất vài ngày.”

Vương Trung: “Tôi chẳng vui nổi. Bổ sung quân đâu?”

Pavlov lắc đầu: “Không thấy nói.”

Lúc này, Popov từ phía kho hàng ga đi tới, chậm rãi bước lên sân, nhập bọn với ba người.

“Bên giáo hội cũng chưa có tin tức gì, không biết bao giờ mới bổ sung được đại đội Thần Tiễn”” Vị giám mục thở dài.‘Hiện giờ thiếu xạ thủ trầm trọng, số Thần Tiễn cũng không đủ.”

Vương Trung: “thây tu Peter đâu?”

Trải qua hai ngày chiến đấu, Vương Trung khá có thiện cảm với “radar sống” hắn nhặt được, thấy khá hữu dụng.

‘À;‘Bậc thầy Âm Trận” thì nhiều, đã được điều về đây, đây là lệnh điều động, anh ký nhận nhé?” Popov đưa tập tài liệu cho “anh” - tức Pavlov.

Pavlov cau mày: “Lệnh đâu, người đâu?”

Popov quay lại nhìn cổng, đúng lúc thầy tu Peter cau mày bước vào.

Yegorov oang oang: “thầy tu, sao cau mày thế?”

Tu sĩ Peter lên: “Vì có quá nhiều nguồn gây nhiễu như anh!” Rồi ông ta tiến đến chỗ Popov phản đối: “Tôi phải ở lại tiền tuyến, nơi đó cần tôi!”

Popov: “Ông đi mà nói với Thiếu Tướng ấy.”

Peter lập tức quay sang Vương Trung: “Tôi phải ở lại…”

“Tôi nghe rồi,’ Vương Trung ngắt lời”nhưng tôi cũng cần ông. Ở bên tôi, ông sẽ phát huy tác dụng lớn hơn. Nghĩ lại hai ngày qua xem, ông đã làm được gì!”

Peter mím môi im lặng.

Lúc này, tiếng còi tàu vang lên từ xa. Nhân viên gác ghi cũng từ buồng nhỏ bước ra, bắt đầu kéo cần chuyển đường.

Ánh đèn xanh lá trong tay gã sáng rực trong đêm.

Chẳng mấy chốc, một đoàn tàu hỗn hợp toa phẳng và toa kín đã tiến vào ga.

Các toa phẳng đều trống rỗng, hiển nhiên là để chở pháo hạng nặng và T-34 của nhóm Rokossovsky, còn toa kín thì chật ních những gương mặt trẻ măng.

Tàu còn chưa dừng hẳn, đã có tiếng một cậu lính trẻ oang oang từ toa kín: “Này, đánh nhau thế nào rồi?”

Vừa lúc Vương Trung nhìn về phía toa kín, Vasili đã lên tiếng: “Tuyệt lắm chứ, mấy cái xác xe tăng trong thành, hầu hết là do tụi này bắn đấy!”

Xác lính Prosen đã được dân phu và quân đội giáo hội gom lại chôn cất, nhưng xác xe tăng thì vẫn nằm chình ình như hố pháo trên đường, chưa có người dọn.

“Ôi! Ghê thế, tụi này cũng không kém cạnh đâu!” Những chàng trai trẻ trên tàu đầy vẻ tự tin.

Vasili trông như muốn bật lại, nhưng vừa mở miệng đã ngừng, ngập ngừng một lát rồi nói: "Tao tin chúng mày! Cho lũ Prosen nếm mùi đau khổi"

Binh lính Trung đoàn 31 thấy Vasili nói chuyện thoải mái mà không bị mắng, bèn sôi nổi hùa theo:

"Cho chúng nó biết tay!"

"Cho chúng nó biết ai mới là giống dân hạ đẳng!"

Vương Trung xuyên không đến đây khi tuổi đời cũng chưa phải lớn, thân xác này cũng là của một người trẻ tuổi, với tính cách vốn có, hẳn hắn phải tham gia cổ vũ đồng đội lúc này.

Nhưng kỳ lạ thay, giờ đây Vương Trung chỉ muốn im lặng chúc phúc cho họ.

Đột nhiên, trong số lính trẻ vừa xuống tàu, có người kêu lên: "Ê, nhìn kìa, xe tăng số hiệu 422! Biểu tượng con bạch mã kìal"

Câu nói khiến tất cả tân binh vừa đến, đang hừng hực khí thế, đều đồng loạt nhìn ve một hướng.

Chiếc T-34/422 đang tắm mình dưới ánh trăng, như một con quái thú ẩn mình trong bóng tối.

Alexander và Belyakov đang hút thuốc bên cạnh xe tăng, thấy vậy vội chui tọt vào bóng tối.

"Thật kìal"

"Chẳng lẽ đây là xe của Bạch Mã tướng quân?"

"Nghe nói nhóm tác chiến của tướng quân đang ở đây!"

Vương Trung đang đứng dưới mái che của nhà ga, vừa vặn khuất khỏi ánh trăng. - Cổ vũ tinh thần binh sĩ cũng là nhiệm vụ của người chỉ huy.

Hắn muốn bước về phía trước, nhưng ngay khoảnh khắc ấy, hình ảnh vô số binh lính giáo hội lôi hắn ra khỏi gầm xe tăng ngày hôm qua lại ua về trong tâm trí.

Hôm nay, hắn đã bỏ rơi những ân nhân cứu mạng mình.

Chiều nay, trong tình thế cấp bách, hắn chỉ do dự một giây rồi quyết định, và rốt cuộc đã chặn được đợt tấn công của địch.

Nhưng giờ đây, khi hắn sắp tiến lên để cổ vũ những chàng trai này, cảm xúc lúc đó lại ập đến, tràn ngập trong lòng.

- Tôi và binh lính của tôi sắp rút lui rồi, Loktev sau này có hóa thành địa ngục ra sao, cũng chẳng còn liên quan gì đến chúng tôi nữa.

Mình còn tư cách gì mà đứng đây, khích lệ họ hiên ngang bước vào chỗ chết?

Ngay lúc Vương Trung đang do dự, hắn chợt nhớ đến bài thơ của một vị Nguyên soái.

Hắn rất thích bài thơ ấy. Thực ra đó là bài thơ tuyệt mệnh, vị Nguyên soái viết khi rơi vào đường cùng, nhưng lại tràn đầy khí phách hiên ngang, bất khuất.

“Xuống suối vàng cũng chiêu mộ cựu bộ, mười vạn tinh kỳ phạt tận Diêm Lal”

Vị Nguyên soái ấy, chắc hẳn cũng đã phải ra nhiều quyết định để binh sĩ xả thân nơi sa trường.

Nhưng ông chắc chắn sẽ không do dự, bởi vì ông dũng cảm hơn bất kỳ ai, đến thời khắc phải hy sinh, ông cũng sẽ không ngần ngại xông lên.

Mình cũng có thể dũng cảm hơn bất kỳ ail

Không đúng, mình phải dũng cảm hơn tất cả, như vậy mới có thể không hối hận khi ra lệnh cho họ xông vào chỗ chết,

mới có thể lạnh lùng quyết định bỏ rơi họ khi cần thiết, và thản nhiên nói "Thương mà không đúng lúc, ấy là tướng tồi".

Mang theo quyết tâm ấy, Vương Trung bước lên, đứng dưới ánh trăng.

Hắn không giới thiệu bản thân, trong bóng tối, chẳng ai nhìn rõ mặt mũi hay quân hàm hắn.

Nhưng chỉ cần đứng đó, hắn đã toát lên khí thế uy nghiêm và bất khuất.

"Các chiến sĩ!" Hắn nói.

Dù chưa có ai hạ lệnh, nhưng tất cả tân binh đều tự động đứng nghiêm, tiếng gót giày chạm đất vang lên đều tăm tắp.

Vương Trung: "Tôi sẽ không tô hồng sự thật. Các anh hãy nhìn sang bên phải tôi, đó là nhóm tác chiến của tôi, bây giờ tính cả hậu cần, chỉ còn 914 người!

"Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5, khi mới gia nhập dưới quyền tôi, một trung đoàn chỉ còn hơn 300 người, còn giờ, chỉ còn 81 người đứng đây!

"Trung đoàn trưởng của họ, bây giờ là một thiếu úy!

"Tôi nói thẳng, phía trước là địa ngục! Ở lại đây, chính là đối mặt với địa ngục! Có ai muốn rút lui không?"

Vương Trung nhìn khắp sân ga.

Không chỉ các tân binh, mà cả công nhân đường sắt, lái tàu đều đứng im tại vị trí, nhìn hắn. Không ai nói muốn rút.

Vương Trung: "Tại sao? Trả lời tôi, tại sao các anh lại muốn lao vào chỗ chết?"

Bỗng có tiếng hô vang: "Vi Sa hoàng!"

Vương Trung: 'Sail"

Pavlov giật mình, trừng mắt nhìn Vương Trung.

Lại có tiếng hô: "Vì thánh giáo phương Đông!"

"Cũng sai!" Vương Trung dứt khoát.

Popov kinh ngạc, trố mắt nhìn Vương Trung.

Vương Trung lại nhìn quanh một lượt.

Vasili đột nhiên nói: "Vì mẹ của Antl"

Vương Trung chỉ tay vào Vasili: "Đúng! Nhưng quá trừu tượng!"

Hắn chắp tay sau lưng, đi đi lại lại trên sân ga: "Mẹ của Ant là gì? Hãy nghĩ kỹ, hãy nghĩ cụ thể

"Mẹ của Ant là chú sóc nhỏ nô đùa trong rừng bạch dương,

"Là đàn cá tung tăng bơi lội dưới dòng Dnepr,

"Là những cánh đồng lúa mênh mông trên mảnh đất màu mỡi"

Vương Trung nói xong ba câu, thấy hình như vẫn chưa đủ, bèn cố nặn thêm hai câu nữa:

"Là tiếng hát trong veo của những cô gái,

"Là nồi khoai tây hầm thịt bò nóng hổi mà bà bưng lên!"

Vừa dứt lời, có tiếng ai ợ no.

Rồi nhiều người bật cười, nhất là Vasili.

Vương Trung cũng thấy ngại, bí từ quá nên nói hươu nói vượn, với lại khoai tây hầm thịt bò ngon thật.

Ngon lắm!

"Vì bảo vệ tất cả những điều tốt đẹp đó! Chúng ta mới sẵn sàng xả thân!"

Hắn nghĩ ngợi, đúng là hết ý rồi, thôi thì đạo văn.

Vương Trung nói tiếp:

“Nếu chúng ta không chiến đấu, quân thù sẽ dùng lưỡi lê đâm chết chúng ta, rồi lấy ngón tay trỏ vào xương cốt chúng ta mà bảo: “Nhìn xem, đây là những tên nô lệ!”

Câu nói như một quả bom, khiến gương mặt tất cả mọi người đều hiện lên vẻ giận dữ.

Vasili hét lên tiếng hô quen thuộc, có thể dùng trong bất kỳ hoàn cảnh nào cần khích lệ tinh thần, thể hiện khí thế: “Ural”

Mọi người đồng thanh hô theo: “Ural”

“Ural”

Tiếng hô vang lên dồn dập, ngày càng mạnh mẽ.

Lúc này, viên đại đội trưởng của tân binh hô to: “Quay phải! Bước!”

Hàng ngũ chỉnh tê, những người lính trẻ tuổi tràn đầy khí thế tiến ra khỏi nhà ga. Popov tiến lên một bước, đứng cạnh Vương Trung: “Lần sau đừng giành việc của tôi được không?”

Vương Trung: “Tên nào bảo cổ vũ tinh thần là việc của người chỉ huy chứ?”

Lúc này, trưởng ga đi tới: “Cho quân lên tàu nhanh đi, xuất phát ngay, trước lúc trời sáng còn bay được khỏi tâm hoạt động của không quân địch.”

Vương Trung quay lại, hạ lệnh: “Lên tàu!”

(Hết chương) Chương 41: Bất ngờ

Pavlov đưa đồng hồ trong tay cho Yegorov: “Lên xe theo thứ tự này, công nhân đường sắt sẽ giúp chúng ta cố định xe tăng và trọng pháo.”

Nói xong, hắn quay sang Vương Trung: “Toa chỉ huy của Thiếu tướng ở toa số 1, sát với toa phòng không.”

Vương Trung: “Tôi không thấy toa xe khách nào cả?”

Pavlov mỉm cười: “Đúng là không có, toa của cậu ít người, lại có bàn ghế và giường chiếu.” … Hình như cũng chấp nhận được?

Vương Trung cũng muốn thử ngủ trên rơm rạ xem sao, dù sao tương lai còn không biết phải trải qua những tháng ngày gian khổ thế nào, thích ứng trước một chút cũng tốt.

Lúc này, tay Vương Trung đột nhiên bị người túm lấy.

Ngay sau đó, một thứ giống như áo bông lớn bao trùm lấy cậu, cảm giác lạnh lẽo của gió đêm lập tức biến mất, thậm chí bắt đầu nóng lên.

Vương Trung kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn xem là ai đang ôm tay mình.

Là Lyudmila, cô ôm lấy cánh tay Vương Trung như gối ôm, ngẩng mặt lên.

Vương Trung: “Đừng như vậy, chúng ta deu đang mặc quân phục.”

Lyudmila dường như không nghe thấy lời Vương Trung, nói: “Anh viết văn rõ ràng được 0 điểm, vậy mà có thể diễn thuyết hay như vậy!”

Tiểu thư à, cô hiểu lầm rồi, Vương Trung nghĩ, đoạn so sánh với món thịt bò hầm khoai tây kia mới là trình độ thật sự của tôi, còn cái đoạn sau là thơ hiện đại “Giả sử chúng ta không đi đánh trận” của nhà thơ Điền Gian nổi tiếng nhất…

Tất cả những bài diễn thuyết “ngau lo đều là tôi “tham khảo”, đừng sùng bái tôi, tiểu thư al

Vương Trung đang chột dạ vì chiếm dụng “thành quả” của người khác thì Lyudmila quay đầu hỏi Pavlov: “Toa số 1 có giường phải không?”

Pavlov nghiêm túc gật đầu: “Có. Nhưng là giường dã chiến khá nhẹ, cần đổi sang giường gỗ chắc chắn hơn không?”

Vương Trung ngớ người: “Ý gì vậy? Sao phải đổi giường gỗ?”

Lyudmila: “Không cần đâu, giường dã chiến là được rồi.”

Pavlov: “Vậy được. Chúng tôi sẽ ở toa số 2 cùng các chiến sĩ vậy.”

222

Vương Trung đang định hỏi chuyện gì xảy ra thì bị Lyudmila kéo về phía xe lửa.

Lúc này, Vương Trung rốt cuộc cũng nhận ra sắp xảy ra chuyện gì, chỉ là chuyện này đối với cậu mà nói quá sức tưởng tượng, căn bản không thể xảy ra, nên trước đó cậu hoàn toàn không nghĩ đến.

Vương Trung: “Lyudmila! Không phải đã nói chờ chiến tranh kết thúc…”

“Gọi em là Lyoshia, hoặc Mila cũng được!” Cô gái ngắt lời Vương Trung.

Lyudmila có biệt danh là Lyuda, mà Lyoshia là cách gọi thân mật hơn, bình thường gọi cô là Lyoshia có nghĩa là hai người đã là vợ chồng.

Hôm nay cô nàng này muốn “đánh nhanh thắng nhanh” đây mài

“Tại sao? Sao đột ngột vậy?”

“Em không biết! Chỉ là vừa nhìn thấy anh diễn thuyết, em cảm thấy không thể chờ đến ngày mail”

Vương Trung: “Lyudmila! Lyudal Lyoshia! Sau này sẽ là những năm tháng chiến tranh vô cùng gian khổ, để…”

“Em đã tính ngày rồi! Không vấn đề gì đâu!”

“À, đã tính rồi à, vậy… Ê2”

Vương Trung nhìn các chiến sĩ đã ngừng lên xe, đang nhìn về phía này với ánh mắt đầy ẩn ý, mặt lập tức đỏ bừng.

Tại sao cô nàng này có thể chủ động như vậy trước mặt bao nhiêu người thế này! Còn chút dè dặt nào không?

Đúng lúc này, Vương Trung mới nhớ ra, Lyudmila là con gái nước Nga, sau này cô sẽ trở thành “bà thím Nga’ có thể vật lộn với gấu trong rừng sâu núi thẳm, mạnh mẽ một chút cũng bình thường thôi?

Vừa nghĩ như vậy, Vương Trung đã bị kéo vào toa số 1.

Vừa vào toa, Lyudmila lập tức xoay người, ép Vương Trung vào vách toa xe: “Em biết anh nói đúng, em hiểu. Em cũng đồng ý! Nhưng anh bảo em nhịn thế nào đây!

“Tên nhóc lúc nào cũng gây chuyện kia đột nhiên biến thành… bạch mãi”

Vương Trung: “Biến thành bạch mã?”

Ý em là Bucephalus?

Lyudmila: “Chính là…”

Cô cũng không biết diễn tả thế nào, suy nghĩ mấy giây rồi hét lớn: “Thôi, mặc kệ!”

Nói xong, cô liền hôn lên môi Vương Trung.

Tội nghiệp Vương Trung, chưa từng thấy cảnh tượng nào ‘vi diệu” và mạnh mẽ như vậy, hiểu biết của cậu về việc con gái có thể chủ động đến mức nào chỉ dừng lại ở “nếu đồ lót trên dưới của cô gái là một bộ thì có khả năng người bị “ăn” chính là cậu”.

Chưa từng gặp cô gái nào mạnh mẽ như vậy, đúng là điểm mù kiến thức mà.

Chẳng lẽ con gái ở khu vực này đều hành động như vậy sao? Vậy sau này mình có bị bánh xe cán qua cán lại không? - Vương Trung đang bị "thiết giáp phản ứng nổ" nghiền ép nghĩ như vậy.

Vương Trung: "Ít nhất em cũng đợi tàu chạy đã chứ?"

"Sẽ không có ai vào đây đâu!" Lyudmila nói.

3 giờ 50 phút, ngày 9 tháng 7 năm 914 theo lịch Julius.

Tàu chở Vương Trung và quân đội của cậu chậm rãi tiến vào Sabachevsky, cách Loktev 110 km, để bổ sung than đá, đồng thời tiếp nước cho nồi hơi và thùng nước.

Vương Trung đứng ở cửa toa số 1 đang mở, nhìn Sabachevsky trong ánh bình minh. Lyudmila xuất hiện bên cạnh, nói: "Anh mặc quân phục tử tế vào đi! Như vậy còn ra thể thống gì nữa, lát nữa sẽ có rất nhiều chiến sĩ xuống hít thở không khí, bọn họ nhìn thấy anh không thắt lưng đâu ra thể thống gì, sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí đấy!"

Cô gái vừa trách móc vừa giúp Vương Trung mặc quân áo chỉnh tê, sau đó nhón chân hôn lên môi Vương Trung: "Chào buổi sáng."

Vương Trung vẫn chưa hoàn hồn: "Chào buổi sáng."

A, cậu thầm nghĩ, vị hôn thê của mình thật tuyệt vời. Chỉ là tuyệt vời quá mức, khiến cho "thời gian hiền giả" của cậu kéo dài đến tận sáng hôm sau.

Lyudmila xoay người đi chỉnh lại mái tóc bạc của mình, vừa chỉnh vừa nói: "Anh nên tìm một người lính hậu cần đi, làm gì có vị tướng quân nào không có lính hậu cần chứ."

"Ừ" Vương Trung lơ đãng đáp.

Lyudmila tiếp tục nói: “Tiếc là em là xạ thủ, phải tham gia chiến đấu, nếu không em sẽ tự mình làm lính hậu cần cho anh.”

Vương Trung: “Ha? Lính hậu cần có thể là nữ sao?”

“Có thể chứ, phái thế tục cho rằng chuyện gì đàn ông làm được thì phụ nữ về lý thuyết đều làm được. Trước đây anh không phải muốn mang theo nữ hầu sao, kết quả là bị cha anh ép phải nhận lão quản gia.”

Nhắc đến “lão quản gia”, giọng Lyudmila hơi ngập ngừng, sau đó khẽ thở dài: “Nếu lão quản gia nhìn thấy trạng thái hiện tại của anh, chắc chắn sẽ vui đến rơi nước mắt.”

Xem ra lão quản gia này vẫn luôn “yêu thương roi vọt, mắng cho chết đến nơi rồi”, Vương Trung đoán.

Lúc này, tàu đã vào ga, dừng hẳn.

Pavlov lập tức nhảy xuống từ toa số 2, ngó đầu nhìn về phía toa số 1.

Vương Trung giơ tay vẫy vẫy.

Sau đó, Pavlov lấy hết can đảm đi tới: “Có tiện không?”

Vương Trung: “Tiện, có chuyện gì vậy?”

“Tôi đang định đến phòng điện báo ở nhà ga. Đi cùng nhé? Tôi sợ một mình vào đó sẽ ngủ quên mất, không kịp lên tàu.”

Vương Trung: “Được!”

Cậu nhảy xuống đất, bước lên sân ga.

Giọng Lyudmila từ trong toa vọng ra: “Giày da của anh kìa! Trời ơi, bao lâu rồi không lau vậy? Thay ra em lau chol”

Nói xong, cô ném ra một đôi giày vải.

Vương Trung đành phải thay giày.

Pavlov: “Chiến trường cũng là nơi hoa tình yêu nở rộ rực rỡ, phải không?”

“Hừ, không ngờ anh cũng là người lãng mạn đấy chứ.” Vương Trung trêu chọc.

Vị tham mưu trưởng dáng người to lớn như gấu chờ Vương Trung thay giày xong, dẫn đầu bước về phía phòng điện báo bên cạnh nhà ga.

Lúc này, các chiến sĩ trên những toa xe khác cũng xuống hít thở không khí, đám thanh niên này nhìn thấy Vương Trung đều nở nu cười đầy ẩn ý.

Vasili còn huýt sáo một tiếng.

Vương Trung: “Không nghiêm túc trước mặt cấp trên, cẩn thận bị Popov phạt đi dọn phân đấy!”

Popov cũng vừa xuống xe, nghe thấy Vương Trung nói liền quay đầu quát: “Còn đứng đó hít thở không khí gì nữa, muốn đi vệ sinh thì đi nhanh lên! Đừng có để lát nữa “bĩnh” ra toa xe đấy! Còn ai hôm qua ăn thịt bò hâm khoai tây mà muốn “giải quyết nỗi buồn” thì cũng “giải quyết” nhanh lên! Tàu phải dừng nửa tiếng để tiếp than và nước đấy!”

Vương Trung: “Phải dừng lâu vậy sao?”

“Phải.” Pavlov gật đầu,/Tôi định nhân cơ hội này gửi điện báo hỏi bộ chỉ huy xem khi đến Agasukoy, chúng ta sẽ đóng quân ở đâu. Trong mệnh lệnh ngày hôm qua của chúng ta không hề nhắc đến việc này.”

Vương Trung: “Có lẽ sẽ có người ra ga đón chúng ta, giống như lúc đến Bogdanovka””

Pavlov không trả lời.

Phòng điện báo ở nhà ga chỉ có một ông lão đang trực, lúc Vương Trung và Pavlov bước vào, ông lão đang dựa lưng vào

ghế ngủ.

Nghe thấy tiếng động, ông lão giật mình tỉnh giấc: "Ồ, là hai vị sĩ quan! A, còn có một vị tướng quân nữa! Xin hỏi các vị cần gì?"

Vương Trung chỉ Pavlov: "Tham mưu trưởng của tôi muốn dùng máy điện báo."

"Được." Ông lão đeo kính vào, bật công tắc máy điện báo.

Pavlov bắt đầu đọc nội dung điện báo, tiếng "bíp bíp" vang lên trong phòng.

Vương Trung thì bắt đầu xem xét bảng thông báo trên tường, cẩn thận đọc những tờ giấy ghi chú được ghim bằng đỉnh bấm trên đó.

"Ai lấy cốc cà phê tôi để trong phòng điện báo hôm qua rồi?"

"Tìm đồ thất lạc: Một cây bút máy màu xanh, người đánh rơi vui lòng đến chỗ Peter để nhận lại." … Đầu là những chuyện vụn vặt.

Vương Trung đột nhiên cảm thấy, nơi này yên bình đến mức không chân thật, như thể cuộc chiến tranh vừa qua chỉ là ảo giác của cậu.

Cho đến khi cậu nhìn thấy một tờ giấy ghi chú: "Le truy điệu tập thể tổ lái xe số 54 sẽ được tổ chức vào ngày mai, mong mọi người đến tham dự đúng giờ."

Tờ giấy này bị lẫn trong vô số tờ giấy ghi chú khác, nếu không chú ý kỹ sẽ không thể nhận ra.

Quả nhiên, trong cuộc chiến này, không ai có thể đứng ngoài cuộc.

Lúc này, Pavlov đã đọc xong nội dung điện báo, thở phào nhẹ nhõm: “Giờ chỉ còn chờ hồi âm thôi, hy vọng họ trả lời kịp. Nếu họ quên mất chuyện bố trí nơi đóng quân cho chúng ta thì phiên phức lắm. Tôi hy vọng các chiến sĩ đã trải qua trận chiến khốc liệt có thể ngủ một giấc ngon.”

Vương Trung gật đầu: ‘Ừ, đúng vậy. Ngủ trên rơm rạ trên tàu chắc chắn không thoải mái bằng.”

Tối qua Vương Trung ngủ rất ngon, vấn đề duy nhất là giường dã chiến hơi rung lắc.

Sau đó, hai người im lặng chờ đợi. Pavlov có lẽ quá mệt mỏi, dựa lưng vào ghế ngủ thiếp đi.

Vương Trung tiếp tục quan sát mọi thứ trong phòng - căn phòng này rất ấm cúng, ngoài bảng thông báo dán đầy giấy ghi chú, trên tường còn có báo tường và rất nhiều thứ linh tinh khác.

Hai mươi phút trôi qua.

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, ông lão trực điện báo vội vàng nhắc nhở: “Hai vị sĩ quan, còn mười phút nữa tàu sẽ khởi hành, mau lên xe đi, kẻo trễ giờ.”

Pavlov duỗi lưng ngáp một cái dài.

Vương Trung: “Hay là anh đến toa số 1, ngủ trên giường dã chiến đi!”

“Không được.” Pavlov kiên quyết từ chối;Làm sao tôi có thể dùng chăn ga gối đệm của hai người được.”

Vương Trung: “Có thể bỏ chăn ga gối đệm ra, anh ngủ trực tiếp trên ván cũng được.”

Pavlov suy nghĩ một chút: “Cũng có lý. Vậy được. Hơn nữa, đáng lẽ mấy sĩ quan chúng ta nên ở cùng toa số 1, thay phiên nhau nghỉ ngơi.”

Vương Trung: “Vậy đi thôi.”

Hai người cùng nhau đi ra khỏi phòng điện báo, trở về toa số 1.

Lyudmila đã cất chăn ga gối đệm gọn gàng vào một góc toa.

Không chỉ vậy, cô còn không biết lấy đâu ra bếp lò đun nước sôi, pha cà phê.

Đôi giày da của Vương Trung được đặt ngay ngắn dưới gầm giường dã chiến, bề mặt sáng bóng, không dính một hạt bụi.

Tay nghề lau giày của Lyudmila thật không thể chê vào đâu được.

Pavlov nhìn thấy cà phê, lắc đầu: “Bây giờ tôi uống cà phê cũng không còn tác dụng gì nữa, để tôi ngủ một giấc cho đã. Cho tôi mượn giường dã chiến một lát.”

Nói xong, anh liên nằm xuống giường dã chiến, ngay lập tức ngủ thiếp đi như Nobita.

Có lẽ vì quá lâu không được ngủ, tiếng ngáy của anh vang lên như sấm, muốn so tài cao thấp với tiếng còi tàu.

Lúc này, Yegorov cũng xuất hiện ở cửa toa số 1: “Pavlov đâu? Đã hỏi được chúng ta sẽ đóng quân ở đâu chưa? Hả? Sao anh ta ngủ rồi?”

Vương Trung: “Đã gửi điện báo rồi nhưng chưa thấy hồi âm.”

Yegorov vừa định nói thì bên ngoài vang lên tiếng còi.

Yegorov vội vàng quay đầu hô to: “Lên xe nhanh! Còn 5 phút nữa tàu chạy! Nhanh lên! Các đội trưởng điểm danh, thiếu ai thì cử người đi tìm ngay! Nhanh lên!”

Ra lệnh xong, Yegorov lại nhìn Pavlov: “Vậy là chúng ta vẫn chưa biết khi đến Agasukov sẽ đóng quân ở đâu sao?”

Lúc này, Lyudmila lên tiếng: “Có thể ở trang viên của Alyosha.”

Vương Trung kinh ngạc: “Trang viên của ai cơ?”

“Trang viên của anh đấy.”

Tôi còn có cả trang viên sao? Yegorov lo lắng hỏi: “Ở được hết không?”

Lyudmila: “Chắc là được, hai tòa nhà chính có đến 210 phòng cơ mà.”

210 phòng?

Lyudmila nhìn Vương Trung với vẻ mặt ngạc nhiên: “Anh ngạc nhiên cái gì vậy?”

Tôi đang ngạc nhiên là gia đình mình giàu có đến mức nào đấy, có cả trang viên rộng lớn như vậy.

Khoan đã, hình như tôi là bá tước thì phải? Bá tước thì có trang viên 210 phòng cũng bình thường, phải không nhỉ?

Yegorov: “Nghe được đấy, chúng ta cũng thử ở nhà của quý tộc xem sao.”

Lúc này, ông trạm trưởng cầm loa thông báo: “Các vị sĩ quan, mời lên xel”

Yegorov lập tức nắm lấy cửa toa xe, dùng sức trèo lên: “Pavlov đã ngủ ở đây rồi, vậy tôi cũng ở lại đây luôn. Toa số 2 chật chội quá, vẫn là chỗ này thoải mái hơn.”

Vương Trung còn chưa kịp trả lời, Sufang đã bất ngờ xuất hiện, nắm lấy cửa toa, nhanh nhẹn trèo lên.

“Em nhận được tin từ đội hợp xướng Agasukov.” Sufang nói,‘Cần báo cáo với anh!”

Đúng lúc này, tàu bắt đầu lăn bánh.

“Ôi, không kịp xuống nữa rồi.” Sufang le lưỡi.

Lyudmila đưa cốc cho Sufang: “Cà phê đây.”

“Ồ, cảm ơn chị.” Sufang gật đầu, uống một ngụm lớn,‘Ngon quá, cà phê được xay nhuyễn ghê.”

Lyudmila: “Không phải tôi mài, lúc tôi đi lấy lò, đã được bác gái trong kho đưa cho.”

Vương Trung bỗng nhiên nhớ tới giấy ghi chú trên bảng thông báo phòng điện báo: “Ai đã cầm cà phê hôm qua tôi đặt ở phòng điện báo đi?”

Chuyện này mà cũng liên quan đến nhau sao?

Sufang lại uống một ngụm cà phê, sau đó có thể là bị bỏng, rụt cổ lại.

Vương Trung: “Agasukov hát lớp thơ nói thế nào?”

“Hủy bỏ tiến công, các bộ phận hãy kiên quyết chống cự, không được lui về phía sau.” Sufang nói.

Vương Trung líu lưỡi: “Tin tốt là, cấp trên rốt cuộc đã nhận thức được tiến công là bất khả thi. Còn tin xấu là…”

Yegorov: “May mà chúng ta chạy nhanh, nếu không có thể đã bị tiêu diệt ở Loktev rồi.”

Lyudmila thì nhìn về phía Loktev: “Tối hôm qua những người trẻ tuổi đó chắc chắn đã phải chiến đấu đến cuối cùng.”

Tất cả mọi người đều trầm mặc.

Chỉ còn lại tiếng ngáy vô tư vô lo của Pavlov là vẫn như cũ.

(Hết chương)

Chương 67: Công Binh Ra Trận 2

Chương 42: Đến Agasukov

Chuong 42: Den Agasukov

Ngày 9 tháng 7,10:50.

Lúc này cửa sổ xe, à mà thôi, xe bồn vốn chẳng có cửa sổ, cảnh sắc bên ngoài cơ bản không còn nhìn thấy dấu vết của chiến tranh nữa.

Dưới ánh nắng ban mai, cánh đồng của vương quốc Kazaria phô bày trọn vẹn vẻ đẹp của nó.

Trước khi xuyên không, Vương Trung đã từng xem một bộ phim về cuộc chiến tranh chống Mỹ của một vị đạo diễn nổi tiếng nào đó, ấn tượng sâu sắc nhất trong phim chính là cảnh nhân vật chính ngồi trên tàu hỏa đến biên giới, mở cửa xe, trước mắt hiện ra giang sơn tươi đẹp của đất nước.

Mặc dù cảnh quay đó vì tiết kiệm chi phí nên hiệu ứng có phần rẻ tiền, nhưng không thể phủ nhận giang sơn gấm vóc đó đẹp như tranh vẽ.

Giờ phút này, nhìn thảo nguyên Kazaria, Vương Trung lại nhớ đến cảnh tượng ấy.

Đang mải mê suy nghĩ, Yegorov lên tiếng: “Bây giờ mới thấy, thảo nguyên này thật sự không thích hợp để phòng thủ, tương lai khi thực lực của chúng ta lớn mạnh, giao tranh ở đây rất có thể sẽ biến thành trận chiến xe tăng, đến lúc đó khắp nơi đều là xác xe tăng bị phá hủy.”

Vương Trung thừa nhận hắn nói đúng.

Yegorov tiếp tục: "Tướng quân, ngài nghĩ khi trở về sẽ được thăng chức gì? Có thể thăng liền hai cấp lên trung tướng không?"

Vương Trung hiện tại là Thiếu tướng, còn gọi là tướng quân cấp lữ đoàn, thăng một sao sẽ thành thiếu tướng "hai sao", chỉ huy một sư đoàn.

Lên nữa là trung tướng "ba sao", chỉ huy một quân đoàn, hoặc là được điều động đến tập đoàn quân làm phó chỉ huy, hoặc là làm lãnh đạo đại quân khu ở hậu phương không có chiến sự, cũng có khả năng trở thành tư lệnh Phương diện quân phụ trách một hướng chiến lược nhỏ.

Vương Trung không rành về hệ thống thăng cấp của đế quốc Ant, nhưng hắn rất quen thuộc với hệ thống thăng cấp của quân đội Liên Xô trên chiến trường phía đông thời kỳ Chiến tranh thế giới thứ hai.

Sĩ quan được thăng cấp lên thiếu tướng ngay tại hỏa tuyến không phải là không có, nhưng lên đến trung tướng thì rất khó, thường phải chờ đến năm thứ ba của cuộc chiến.

Vì vậy, hắn nói: "Chắc là sẽ cho tôi làm thiếu tướng, sau đó lại ném cho một đám quân ô hợp."

Lyudmila tham gia vào cuộc trò chuyện: "Sao anh lại nghĩ như vậy? Biết đâu họ sẽ cho anh chỉnh đốn một sư đoàn thì sao?"

Vương Trung: "Không, không, tôi thà rằng họ đừng cho tôi chỉnh đốn sư đoàn nào cả, Trung đoàn cận vệ 31 với… cả Trung đoàn xe tăng duyệt binh và Trung đoàn pháo binh duyệt binh đều là những đơn vị cũ, tôi biết rõ cả rồi. Đến đơn vị mới lại phải tốn thời gian để thu phục lòng người."

Lời này của Vương Trung không phải là nói đến đơn vị mới hắn sẽ không chỉ huy được cấp dưới, quân đội vốn là nơi kỷ luật nghiêm minh, cho dù là tướng mới, mệnh lệnh đưa ra vẫn sẽ được chấp hành, đây là đặc thù của quân đội.

Cái mà Vương Trung muốn nói đến chính là "ngoại lệ" của bản thân, nếu như cấp dưới không "tâm phục khẩu phục" hắn, không thật lòng công nhận hắn, thì khả năng quan sát của hắn sẽ bị hạn chế rất nhiều. Đương nhiên, về sau khi danh tiếng Bạch Mã tướng quân đã vang xa, bất kỳ đơn vị mới nào cũng sẽ vui vẻ phục tùng mệnh lệnh của hắn, lúc đó lại là chuyện khác.

"Bất kể anh lên chức gì, em đều cảm thấy anh nên tìm một lính hậu cần để chăm sóc cuộc sống hàng ngày. Em phát hiện, quần áo của anh sau khi lấy từ đội giặt là về toàn vứt lung tung, chẳng bao giờ cất gọn gàng cal Anh rất cần một lính hậu cần!" Lyudmila nói.

Vương Trung: 'Không phải đã có em rồi sao?"

"Em không thể suốt ngày ở bên cạnh anh được!"

Hóa ra không được sao? Thật đáng tiếc.

"Anh đừng có lộ vẻ mặt thất vọng như thế, em sẽ cố gắng hết sức ở bên cạnh anh!"

Sufang nhìn hai người, nói: "Nếu như tướng quân đã là thiếu tướng sư đoàn trưởng, tôi là tu sĩ tụng thơ thì phải luôn ở bên cạnh ngài, hay là để tôi kiêm luôn lính hậu cần? Khả năng làm việc nhà của tôi rất tốt!" Vương Trung: "Cũng được đấy. Nhưng mà như thế có hợp lệ không? Liệu Popov có ý kiến gì không?"

Yegorov và Lyudmila đồng thanh đáp: "Chắc chắn là có."

Hóa ra chắc chắn là có sao! Vậy thì đổi lấy một cô ngực bự, lại còn phải mặc đồ hầu gái.

Lyudmila: “Anh đừng có mơ tưởng đến chuyện đưa hầu gái vào quân đội, cho dù có vào được, cô ta cũng chỉ có thể mặc quân trang lính hậu cần mà thôi.”

Cái gì? Thật đáng tiếc!

Thực ra Vương Trung cũng chỉ nghĩ vậy thôi, thứ hắn thực sự quan tâm vẫn là chiến sự.

Ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ chán chê, Vương Trung quay lại trước bản đồ.

Từ tấm bản đồ này có thể thấy rõ ràng tình hình toàn bộ vương quốc Kazaria, vương quốc là một phần của đế quốc Ant, lúc này đã bị quân Prosen chiếm đóng một phần ba.

Nghe nói vẫn còn nhận được điện báo cầu cứu từ Bogdanovka, nhấn mạnh rằng thành phố vẫn đang chiến đấu, cần được giải vây.

Nhưng bất kỳ một sĩ quan cấp cơ sở nào cũng hiểu, trong tình hình hiện tại, giải vây là nhiệm vụ bất khả thi, quân đội ở Bogdanovka bị quân địch tiêu diệt hoàn toàn chỉ là vấn đề thời gian.

Dựa vào vị trí và số lượng mũi tên đại diện cho quân địch trên bản đồ, Vương Trung phán đoán Agasukov chính là mục tiêu của đòn tấn công gọng kìm tiếp theo của quân địch.

Tập đoàn quân thiết giáp số 2 của quân địch đang giao tranh ở phía bắc Agasukov, có vẻ như chưa có ý định chuyển hướng bao vây Agasukov.

Nhưng Vương Trung là người biết rõ lịch sử, hắn có dự cảm mũi tấn công của tập đoàn quân thiết giáp đó sẽ nhanh chóng chuyển hướng xuống phía nam, bắt đầu bao vây Agasukov.

Quân đội Đức Quốc Xã trên Trái Đất cũng đánh như vậy, kết quả tuy rằng giành được chiến thắng vang dội, nhưng lại khiến cho thời gian tiến vê Moscow bị lùi lại một tháng, mãi cho đến khi "ngài bùn" xuất hiện.

Lực lượng thiết giáp của quân đội Đức Quốc Xã bị sa lầy trong bùn đất, chỉ có thể miễn cưỡng tiến lên.

"Ngài bùn" vừa di"ngai đông" lại đến, năm đó quân đội Đức Quốc Xã mới tấn công, xe tăng và máy bay còn chưa có dầu bôi trơn chống đông, bị đông cứng ngay trên mặt đất. Lúc bấy giờ, trước khi xe tăng của quân đội Đức Quốc Xã khởi động, thậm chí còn phải nhóm lửa trước, hơ nóng cho tan chảy chỗ dầu đông cứng trong động cơ.

Đương nhiên, thời không này địa hình không giống nhau, đế quốc Prosen cũng không phải là Đức Quốc Xã, họ chưa chắc đã hành động như vậy.

Lúc này, Lyudmila lên tiếng: "Nhìn kìa, Agasukov! Nhìn bên kia kìa!"

Vương Trung nhìn theo ngón tay thon dài của cô gái, phát hiện trên đường chân trời xuất hiện một dãy ống khói, rất nhiều ống khói đang nhả khói đen cuồn cuộn.

Agasukov là một thành phố công nghiệp sao?

Khoan đã, một thành phố công nghiệp nằm gần chiến tuyến như vậy, tại sao không nhanh chóng di dời nhà máy về phía sau?

Làm như vậy vừa có thể tránh cho đế quốc Prosen chiếm được nhà máy của đế quốc Ant, sau này khi nhà máy di dời đến địa điểm mới đi vào hoạt động, lại có thể tiếp tục hỗ trợ đế quốc Ant kháng chiến.

Tại sao không nhanh chóng di dời nhà máy đi chứ?

Xem ra, lại có thêm một chuyện để phàn nàn với hoàng thái tử rồi.

Chỉ là không biết năng lực can thiệp của hoàng thái tử đối với chiến tranh có lớn đến vậy không.

Dù sao trước đó những gì hoàng thái tử liều mạng đưa đến đều là những đơn vị chuyên nghiệp, thuộc biên chế trực tiếp của hoàng gia, cơ bản không thể hiện được sức ảnh hưởng của hắn đối với hệ thống quân đội.

Rốt cuộc hoàng thái tử là người như thế nào?

e

Vương Trung suy nghĩ, cố gắng tìm kiếm trong đầu một chút ký ức về vị hoàng thái tử kia, thân thể này là của nguyên chủ, có một chút ký ức sót lại cũng là chuyện hợp lý.

Đáng tiếc là hắn đã cố gắng rất lâu, nhưng vẫn không thể nhớ ra được gì.

Thế là Vương Trung đành phải bịa ra một lời nói dối: "Nói thật, tôi cũng không biết có phải bị trúng đạn pháo hay không, hay là trước đó bị sốt cao đến mức ảnh hưởng đến đầu óc, tôi không thể nhớ nổi hoàng thái tử điện hạ là người như thế nào"

Lyudmila: "Rõ ràng là anh muốn hỏi xem ngài ấy là nam hay nữ."

Vương Trung đương nhiên nghe ra được ý tứ trêu chọc trong lời nói của Lyudmila, nhưng vẫn cố hỏi: "Vậy em giúp tôi nhớ lại một chút đi?"

Lyudmila lắc đầu: "Hai người cùng vào trường sĩ quan dự bị bộ binh, sau đó lại cùng học ở học viện quân sự Suvorov hai người các anh một người đứng cuối lớp, một người đứng áp chót."

Hoàng thái tử kém cỏi đến vậy sao?

Vương Trung đường đường là một danh tướng của quân đội Ant, trong lòng không khỏi có chút tự đắc, mặc dù thành tích của vị "danh tướng" này là do có hoàng thái tử, đại đội trưởng vận chuyển" kia hỗ trợ mới có được.

Lúc này, Vương Trung chú ý thấy đường ray bên ngoài bắt đầu nhiều hơn, chẳng mấy chốc, tàu đã chạy qua một ga nhỏ không người.

Yegorov: "Tới Vishore rồi, sắp giảm tốc độ." Vương Trung: "Anh rất quen thuộc đường sắt gần Agasukov sao?"

"Đương nhiên, hồi nội chiến tôi đã đánh nhau ở gần đây rất nhiều, lúc đó ở đây chưa có nhiều đường sắt như vậy, nhưng Vishore thì đã có đường sắt rồi.

"Quân đội Sùng Thánh chiếm đóng Vishore, luôn tìm cách tấn công Agasukov chúng tôi bày trận ở hai bên đường sắt, còn điều cả tàu bọc thép đến yểm trợ hỏa lực."

Yegorov nói vanh vách.

"Lúc đó tôi thuộc…"

Lúc này, tiếng còi tàu vang lên, báo hiệu sắp vào ga.

Pavlov cũng dùng tiếng ngáy như sấm rên của mình đáp trả.

Vương Trung nhìn thấy nhà cửa bên ngoài ngày càng nhiều, đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Hắn quay người đi đến trước bàn, cầm lấy chiếc túi nhỏ luôn mang theo bên mình, từ trong đó lấy ra một bức thư nhuốm máu.

Agasukoy, số 43 đường Krugan, Alekseevna.

Vương Trung vội vàng hỏi Yegorov: "Anh đã đánh nhau ở Agasukov lâu như vậy, chắc là biết đường Krugan ở đâu nhỉ?"

Yegorov: “Biết chứ. Sao thế, anh định tự mình đi đưa thư thật à? Chuyện này cứ giao cho hệ thống bưu điện quân đội là được rồi.”

“Không,’ Vương Trung kiên định nói: “Tôi muốn tự mình đưa đi, nói chuyện với bà cụ Alekseevna kia, nói cho bà ấy biết con trai mình dũng cảm đến nhường nào.”

Yegorov: “Nhưng mà… người chết rồi…

Vương Trung khăng khăng: “Không! Tôi nhất định phải đi.”

Kỳ thực, điều này không chỉ là vì người đã khuất, mà còn là để bản thân Vương Trung thêm kiên định, thêm dũng cảm.

Để cho hắn sau này có thể không chút do dự mà ra lệnh “Ta không cần biết số thương vong, ta chỉ cần…”

Lyudmila nhìn sườn mặt Vương Trung, bỗng nhiên mỉm cười: ‘Alyosha, em chưa bao giờ biết anh lại có một mặt dịu dàng như vậy, cũng như em chưa bao giờ biết anh là một nhà hùng biện tài ba như thết”

Sufang: “Thì ra chị cũng không biết sao?”

Lyudmila: “Bây giờ thì em biết rồi! Em còn biết anh thích nghiêng về phía…”

Vương Trung: “Chuyện này không cần nói chỉ tiết!”

Yegorov lại tò mò hỏi: “Tướng quân, anh thích để bên trái hay bên phải? Tôi thì thích…”

“Anh cũng không cần phải nói!” Vương Trung ra dáng một vị tướng quân: “Nói chuyện bức thư kia kìa!”

Yegorov: “Số 43 đường Krugan, tôi biết nó ở đâu, đợi khi nào đơn vị đóng quân xong, tôi dẫn anh đi, cưỡi con bạch mã oai phong của anh ấy.”

Vương Trung bỗng nhiên có ảo giác nghe thấy tiếng ngựa hí, chắc là không phải, Bucephalus đang ở cùng với lũ ngựa thồ và la của quân đội trong toa số 11, tiếng hí của nó không thể nào ngược gió bay đến đây được. Lúc này, tàu bắt đầu giảm tốc độ, phong cảnh ruộng đồng hai bên cũng dần biến mất, thay vào đó là khung cảnh đường phố hỗn tạp màu đen và đỏ.

Khắp nơi đều có thể nhìn thấy quân đội đang đóng quân và quân đội dòng Thánh đang tập kết.

Chỉ cần không phải đang hành quân, tất cả bọn họ đều nhìn về phía đoàn tàu.

Yegorov nói: "Tôi cá là bọn họ đang nhìn lá cờ đỏ trên xe tăng của anh đấy, từ trước đến nay chưa từng xuất hiện lá cờ đỏ nào trong quân đội đế quốc Ant cả."

Tàu tiếp tục giảm tốc độ, cuối cùng chỉ còn chậm như tốc độ con người đi bộ.

Tiếng còi tàu vang lên.

Pavlov đột nhiên hét lớn: "Không xong rồi! Ban tham mưu của tôi đâu?"

Sau đó, hắn ngồi bật dậy, trừng mắt nhìn những người trong toa số 1.

Vương Trung: "Cậu yên tâm! Lần này tôi nhất định sẽ tìm cho ông một ban tham mưu đầy du

Pavlov có vẻ như vẫn chưa tỉnh táo lại, đầu óc vẫn chưa hoạt động, hắn nhìn Vương Trung: "Thật sao? Vậy tôi muốn quan văn cấp chín! Ít nhất cũng phải là cấp chín!"

Vương Trung: "Cho ông cấp sáu!"

Thực ra hắn không rành về cấp bậc của quan văn, chỉ thuận miệng nói một cấp bậc cao hơn theo thứ tự "tam, lục, cửu".

Pavlov lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo: “Thôi đi tướng quân, quan văn cấp sáu có thể làm ủy viên hội đồng trường đại học rồi đấy! Có thể quản lý cả giáo sư cơ mài”

Thật, thật sao?

Đúng lúc này, sân ga bên ngoài bất ngờ xuất hiện.

Ngay sau đó là tiếng nhạc quân đội vang lên, bản nhạc “Gửi người con gái Slav”, rõ ràng là trên ga đã chuẩn bị sẵn nghi thức chào đón cho Chiến đoàn Rokossovsky.

(Hết chương) Chương 43: Hoàng thái tử điện ha

Đoàn tàu dần dần dừng lại trong tiếng nhạc quân đội, trước khi dừng hẳn còn rung lắc dữ dội một chút.

Trước đó, khi đi từ Bogdanovka đến Loktev, Vương Trung đã từng đi xe bồn rồi, lúc đó hắn bị va đầu vào thành xe, lần này đã có kinh nghiệm, sớm đã nắm chặt lấy cửa xe.

Trớ trêu thay, lúc này trên đầu hắn toàn là u - do va vào xe tăng mà ra - nên có va thêm một cái này cũng chẳng khác gì.

Sau khi tàu dừng hẳn, Vương Trung đang định bước xuống, thì bất ngờ phát hiện trên sân ga, ngoài ban nhạc quân đội ra, còn có một đám người mặc quân phục lòe loẹt.

Nói là quân phục, nhưng kiểu dáng rõ ràng khác biệt rất lớn so với bộ quân phục màu kaki giản dị trên người Vương Trung - chủ yếu là đẹp trai và sặc sỡ hơn rất nhiều.

Nhưng nếu nói không phải quân phục, thì những bộ trang phục này đều mang những yếu tố đặc trưng của quân phục, khiến người ta vừa nhìn đã biết ngay “à, người mặc bộ đồ này là sĩ quan của lục quân đế quốc Ant”.

Nói một cách chính xác, nó khá giống với những bộ quân phục đặt may riêng của giới quý tộc Đức Quốc Xã trên Trái Đất.

Sĩ quan quý tộc của Đức Quốc Xã thường tự đặt may quân phục riêng, ví dụ như áo khoác da xe mô tô, loại áo này thường chỉ được cấp phát cho lực lượng trinh sát mô tô của Đức Quốc Xã, nhưng nhiều sĩ quan quý tộc cho rằng chiếc áo khoác này rất đẹp trai, nên cũng đặt may một chiếc để mặc.

Những kẻ ăn mặc lòe loẹt xuất hiện trên sân ga lúc này, chắc chắn đều là sĩ quan quý tộc.

Nhìn thấy Vương Trung, tất cả bọn họ đều tỏ ra phấn khích: "Ồ ồ! Tới rồi, tới rồi!"

"Alyosha, sao đầu anh lại giống như quả bóng vậy? Bị quân Prosen bắt làm tù binh đánh đập sao?"

"Alyosha, sao quân phục của anh lại đơn giản thế kia? Anh may ở đâu vậy?"

Cả đám người thi nhau hỏi.

Vương Trung như lâm đại địch, ngay cả khi đối mặt với xe tăng của quân đội Prosen, hắn cũng chưa từng căng thẳng đến vậy.

Các người là ai?

Hắn chuyển sang góc nhìn quan sát, sau đó phát hiện ra đám người này hình như không phải là sĩ quan, bởi vì không hề có phù hiệu sĩ quan, cũng không nhìn thấy tên!

Chẳng trách trên ve áo của bọn họ đều không có quân hàm chính thức, mà chỉ có những đồ trang trí lòe loẹt.

Hỏng rồi, hỏng rồi, không ngờ lại gặp phải một đám bạn bè "cậu ấm cô chiêu" này.

Lúc này, Lyudmila ghé sát vào tai Vương Trung, nói nhỏ: "Đây đều là bạn bè của chúng ta trước khi đến St. Yekaterinburg học tập. Anh có thể giả vờ như không quen biết bọn họ."

Vương Trung nghi hoặc nhìn Lyudmila, không hiểu tại sao cô lại ra mặt giúp hắn.

Chẳng lẽ cô ấy đã nhìn ra rồi sao?

Vậy chẳng phải là nói, cô ấy thích hắn không liên quan gì đến nguyên chủ sao? Đúng lúc này, trong đám người đó có người nhận ra Lyudmila - thật ra không nhận ra mới là lạ, với mái tóc bạc và nhan sắc khuynh thành của Lyudmila, cho dù là đàn ông cũng sẽ bị thu hút.

"Lyuda!" Có người hô,'Tối nay đến tham gia vũ hội đi, nhiều người chờ khiêu vũ cùng cô lắm đấy!"

Vương Trung nhíu mày.

Bọn họ, tiền tuyến đang như vậy, mà họ còn khiêu vũ?

Vương Trung cảm nhận được sự tách biệt, phái thế tục của Đông Thánh giáo phát động nhân dân anh dũng chống giặc ngoại xâm, còn quý tộc là đại diện của chính quyền thế tục lại đang ca múa, yến tiệc linh đình.

Ở cùng với lũ sâu mọt này, làm sao có thể đánh bại Prosen được!

Yegorov có vẻ đã sớm quen với sự tồn tại của quý tộc, trực tiếp nhảy xuống xe, bắt đầu tổ chức cho binh sĩ xuống.

Vương Trung để ý thấy, những người lính xuống xe đều dùng ánh mắt đầy địch ý nhìn chằm chằm vào đám công tử bột này.

Đám công tử bột hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của họ, vẫn đang ồn ào với Lyudmila Vasilyevna Melekhovna: "Từ sau khi đi Yekaterinburg về, cô càng xinh đẹp hơn đấy!"

"Alyosha có phải vẫn chưa 'xúc phạm đến cô không, vậy có cần…"

Nói chậm thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Bucephalus hí dài một tiếng, từ đầu kia sân ga lao tới, dọa dàn nhạc phải bỏ chạy tán loạn.

Nó xông đến trước mặt đám công tử bột đang ngây người, xoay người tung một cú đá bay ba người.

Bucephalus hí vang, xoay người tại chỗ, định đá bay thêm vài tên nữa.

Vương Trung vội vàng xuống xe, túm lấy nó.

Con ngựa lập tức dừng lại, bắt đầu gặm tóc anh.

Đám công tử bột bị dọa sợ tè ra quần, nằm bẹp trên đất một lúc lâu mới bò dậy: "Con ngựa này bị làm sao thế"

Vương Trung: 'À… Nó là ngựa hoang!"

Bucephalus giam lên giày phải của Vương Trung một cái, đau đến mức anh muốn khom lưng.

Nhưng rõ ràng là nó đã nương chân, nếu không với trọng lượng của nó, chắc chắn ngón chân của Vương Trung đã bị gãy vụn.

Vương Trung quyết định không nhắc đến ngựa hoang nữa, nói tiếp: "Nó không quen đi tàu hỏa, nên hơi nổi khùng. Xin lỗi nhé."

Lúc này, phần lớn đám công tử bột đã đứng dậy, còn mấy tên bị đá bay vẫn nằm rạp trên đất, rên rỉ không ngừng: "Xương tôi…"

"Eo của tôi…"

Tên xui xẻo nhất thì trên quần xuất hiện một vệt màu nâu, một mùi hôi thối bốc lên từ đó.

Vasili xuống xe, giả vờ nhìn ngắm xung quanh: "Ơ, sao trong không khí lại có mùi quen thuộc thế nhỉ? Philippov, anh

ngửi thấy không?”

Philippov: “Vasili, đừng như vậy, họ đều là quý tộc đấy!” “Hả? Anh đang nói gì thế? Anh không ngửi thấy mùi trong không khí à? Từ đâu ra thế nhỉ?” Vasili vẫn cố chấp giả ngu.

Cũng đúng, mong tên đầu gấu này sợ cái gọi là quý tộc, quả là không thực tế.

Ngay cả Bạch Mã tướng quân, hắn ta cũng chẳng sợi

Yegorov quát: “Đừng có làm loạn nữa! Xếp hàng! Gây ấn tượng tốt với người dân thủ đô!”

Agasukov là thủ đô của vương quốc Kazaria - còn Bogdanovka trước đây là thủ đô của công quốc Vostrom.

Nếu đã chơi series game Thập Tự Quân Chi Vương, sẽ biết hệ thống đất phong của nó là: Trên bá tước lĩnh là công quốc, trên công quốc là vương quốc, gom đủ ba tước vị vương quốc, có thể thành lập đế quốc và trở thành hoàng đế.

Trong lúc binh lính dưới quyền Vương Trung xếp hàng, dàn nhạc chưa hoàn hồn cũng tập hợp lại, tiếp tục tấu khúc “Lời tạm biệt của nữ nhân nước Nga”.

Vài tên công tử bột bắt đầu chỉ huy gia nhân, khiêng những kẻ bị thương đi bệnh viện.

Số còn lại túứm tụm một chỗ, giữ khoảng cách với con bạch mã.

Một tên hỏi: “Alyosha, cậu thuần phục con dã thú này bằng cách nào thế?”

Bucephalus vừa nghe người khác gọi mình là dã thú, lập tức lắc đầu nguầy nguậy, lỗ mũi phì phò, hai chân trước dậm liên tục.

Vương Trung biết, nó đang vui vẻ, nó không thích bị gọi là ngựa hoang, mà thích bị coi là dã thú.

Bucephalus có trái tim phức tạp của thiếu nữ.

Vương Trung nhìn con ngựa yêu quý của mình với vẻ nghi ngờ, trong lòng bắt đầu dấy lên một suy nghĩ: Thế giới này có sức mạnh thần bí có thể biến tên lửa thông thường thành tên lửa đạn đạo, có sức mạnh thần bí có thể biến người thường thành Thuận Phong Nhĩ.

Vậy có sức mạnh thân bí nào có thể biến ngựa thành anh linh không?

Nếu mình thực sự là người được Đông Thánh giáo lựa chọn, thì cưỡi một con ngựa có thần tính cũng là chuyện bình thường, phải không?

Vừa nghĩ đến đó, Bucephalus liền cúi xuống gặm tóc anh.

— Chắc là mình nghĩ nhiều rồi, nó chỉ là hơi thân kinh thôi.

Vương Trung đẩy con ngựa đang nịnh nọt ra, nói với đám công tử bột: "Xin lỗi nhé, ngựa của tôi hơi bị điên"

Mấy tên nhìn nhau, tên vừa gọi Bucephalus là dã thú nói: "Không sao, trước đây cậu cũng thích loại nóng tính mà, ngựa cũng như phụ nữ thôi.'… Mình là người như vậy sao?

Một tên khác gật đầu: "Đúng vậy, cậu còn nói Lyuda hiền quá, nên cậu không thích, không động vào cô ấy."

Ơ? Hình như nếu truy cứu đến cùng sẽ rơi vào vòng luẩn quan NTR phức tạp? Thôi bỏ đi, dù sao hiện giờ Lyoshia cũng thích mình rồi.

Vương Trung gạt bỏ những suy nghĩ lung tung, định lịch sự tiễn khách.

Đúng lúc này, tiếng nhạc mà dàn nhạc quân đội đang chơi từ "Loi tạm biệt của nữ nhân nước Nga" chuyển thành "Bài ca ngợi Sa hoàng". Vương Trung đang thắc mắc, thì thấy tất cả binh lính đều hướng về phía tòa nhà chính của nhà ga, nghiêm trang chào.

Anh cũng nhìn theo, rồi phát hiện ra một người có thể nhìn thấy tên!

lvan Nikolayevich Antonov, quân hàm là thượng úy, phía sau còn có dòng chữ trong ngoặc đơn: Hoàng thái tử của đế quốc Ant.

Vương Trung cẩn thận quan sát vị hoàng thái tử.

Ừm, cũng chỉ là một chàng trai bình thường.

Tên cũng là tên con trai, tên cha và họ cũng theo cách đặt tên của nam.

Hoàng thái tử nhìn thấy Vương Trung, lập tức giang hai tay ra: "Alyosha! Bạn thân mến của tôi!"

Vương Trung cũng nồng nhiệt chào đón: "Ivannial Bạn thân mến của tôi!"

Trong lúc hai người ôm nhau, Vương Trung cảm nhận được, Ivan không phải con gái.

Hơi tiếc.

Không đúng, không tiếc gì cả! Mình đã có cô vợ chưa cưới đáng yêu rồi!

Ôm Vương Trung xong, lvan quay sang Lyudmila Vasilyevna Melekhovna, chỉ khẽ gật đầu chào theo kiểu nhà binh.

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna: "Tôi đang mặc quân phục, nên không thể hôn tay ngài được."

lvan lúc này mới hoàn hồn, đứng nghiêm, giơ tay chào Vương Trung và Lyudmila Vasilyevna Melekhovnal

“Kính chào tướng quân!”

Đám công tử bột bị bỏ rơi ở bên cạnh, ngơ ngác nhìn nhau.

Vương Trung: “Chào ngài, điện hạ! Không có trang bị kỹ thuật do ngài điêu phối, chúng tôi không thể sống sót đến ngày hôm nay!”

Vừa dứt lời, tất cả binh lính dưới quyền Vương Trung đồng thanh hô vang: “Kính chào ngài!”

Ivan kinh ngạc nhìn đội quân: “Thật đáng kinh ngạc, nhìn họ cứ như thể là quân đội trung thành với anh vậy!”

Vasili: “Báo cáo điện hạ, chúng tôi là quân đội trung thành với tướng quân!”

lvan càng kinh ngạc hơn: “Là vậy sao? Cậu… vậy mà có thể nhận được sự kính trọng của quân đội sao?”

Vương Trung: “Điện hạ không biết ạ?”

“Không, tôi cứ tưởng chiến công của cậu đều là thêu dệt, dù sao, tôi vẫn luôn được dự thính các cuộc họp của bộ chỉ huy, chúng ta vẫn luôn chiến thắng mà?”

Vương Trung: “Điện hạ, báo cáo của các Tập đoàn quân có thể nói dối, nhưng chiến tuyến thì không, chúng ta vẫn luôn rút lui, ngay cả Agasukov này, hiện tại cũng đang lâm vào thế nguy hiểm.”

“Sao có thể như vậy được!” Hoàng thái tử cười,‘Chẳng phải ở đây rất yên bình sao? Ở đây tập trung 70 vạn quân, 70 vạn đấy!”

Vương Trung nghe thấy con số này, trong lòng lạnh toát.

Thế là xong, số lượng quân bị vây hãm ở Kiev cũng trùng khớp rồi. Tiếp theo chỉ cần chờ Chiến đoàn xe tăng số 2 ở phía bắc quay đầu là xong.

Nhưng mà… Nếu mọi chuyện thực sự diễn ra như vậy, chẳng phải có nghĩa là St. Yekaterinburg có thể bảo toàn?

Không đúng, bây giờ không phải lúc lo lắng chuyện đó, phải nghĩ cách đưa quân ra khỏi vòng vây trước đã.

Vương Trung nắm chặt tay hoàng thái tử: “lvannia, tình hình hiện giờ rất nguy cấp! Quân Prosen rất thích bao vây, bọn chúng sẽ…’

Hoàng thái tử cười nói: “Ở đây có 70 vạn quân, còn có phòng tuyến sông Dnieper, hơn nữa quân của Myshkin công tước ở Shepetovka cũng có thể yểm trợ cho Agasukov. Yên tâm đi, chúng ta sẽ giáng cho bọn chúng một đòn chí mạng ngay tại đây! Cậu cứ yên tâm, để cho quân nghỉ ngơi bổ sung quân số trước đã.

Vương Trung: “Tôi cần bổ sung binh sĩ, còn cần xe tăng nữa! Xe tăng 下34! Và tôi hy vọng tất cả đều được trang bị radiol”

“Yên tâm, yên tâm! Sẽ có, tất cả đều sẽ có!” Hoàng thái tử vỗ vai Vương Trung.

Vương Trung đưa tay lên ôm trán.

Hoàng thái tử lại nói: “À đúng rồi, tôi còn một tin nhắn muốn chuyển cho cậu, cha của cậu, Rokossovsky công tước đang chuẩn bị yến tiệc ở trang viên, chúc mừng cậu chiến thắng trở về. Ông ấy còn chuẩn bị cả doanh trại cho quân đội của cậu rồi!”

Vương Trung thở dài, thâm nghĩ cuối cùng cũng có tin tốt, ít nhất không phải lo lắng về doanh trại cho quân đội nữa.

(Hết chương) Chương 44: Thì ra không phải công lao của hoàng thái tử

Vương Trung đang suy nghĩ về những chuyện tiếp theo, Lyudmila Vasilyevna Melekhovna kéo nhẹ tay áo anh.

Anh quay đầu nhìn cô, cô bĩu môi về phía trước.

Vương Trung khó hiểu nhìn theo, rồi nhìn thấy một "Vương Trung" phiên bản thấp béo.

Nói chung, Aleksei Konstantinovich Rokossovsky trông cũng được, chủ yếu là nhờ rèn luyện cơ thể đầy đủ.

Còn người trước mặt này, thực ra chiều cao cũng gần bằng anh, nhưng vì cơ thể phát triển theo chiều ngang hơi quá đà, quản lý cân nặng thất bại nghiêm trọng, nên trông thấp béo.

Nói theo cách hoa mỹ thì là: Đôn hậu, phúc hậu.

Tuy nhiên, dù ngoại hình khác biệt lớn như vậy, Vương Trung vẫn có cảm giác "Trời ạ, trông anh ta giống mình quá".

Cho nên, dù không nhìn tên, Vương Trung cũng biết người này chắc chắn là họ hàng của mình.

Anh liếc nhìn tên: Pyotr Konstantinovich Rokossovsky, thiếu tướng, Rokossovsky công tước.

Dựa vào tên đệm Konstantinovich, Vương Trung phán đoán người này và mình có chung một người cha, quý tộc của đế quốc Ant có truyền thống, người thừa kế thứ nhất, dù chưa chính thức kế thừa lãnh địa, cũng sẽ được phong một tước vị.

Nói cách khác, người này có thể là anh trai của anh, là người thừa kế thứ nhất, nên cũng được gọi là công tước - mặc dù chưa chính thức kế thừa.

Pyotr nhìn thấy Vương Trung, bước nhanh hơn, dang rộng hai tay: "Em trai yêu quý của tôi! Alyoshal"

Vương Trung bị ôm chặt cứng, suýt nữa thì gãy xương sườn.

Anh muốn mưu sát em trai mình à, đồ béo!

Pyotr buông Vương Trung ra, vẫn rất kích động, nói chuyện mà khóe miệng cũng run run - không phải Vương Trung nhìn kỹ đâu, mà là do anh ta béo, chỉ cần run nhẹ thôi, cộng thêm lớp mỡ dày cộm, nhìn đã thấy rõ ràng.

Pyotr: "Lúc nhận được tin cậu gặp nguy hiểm ở Cao điểm Peniye, tôi đã tìm mọi cách để ám chỉ cho quân đội phái quân tiếp viện, tôi cũng không biết họ đã phái ai đi. Mãi đến khi nhận được tin cậu đến Bogdanovka an toàn, tôi mới thở phào nhẹ nhõm…'… Hả? Số hiệu 67 KV-1 là do anh phái đến à?

Nhưng sao nghe Pyotr nói, có vẻ anh ta không thể trực tiếp ra lệnh cho quân đội? Hơn nữa, anh ta chỉ là một thiếu tướng ở Agasukoy, thì lấy quyền gì ra lệnh cho quân đội ở Bogdanovka? Anh ta đâu có quyền hạn ở đó?

Vừa mới thắc mắc, Vương Trung đã lập tức hiểu ra: Lúc nấy, vì Pyotr quá béo, nên anh chỉ chú ý đến mặt, mà không để ý đến băng tay tham mưu trên vai anh ta.

Hóa ra, mặc dù anh ta mang quân hàm thiếu tướng, nhưng có lẽ là tham mưu cấp cao của bộ tham mưu Tập đoàn quân.

Ngồi trong sở chỉ huy, đúng là có thể tìm cách ám chỉ cho quân đội phái quân đi.

Chẳng trách chỉ có mỗi một chiếc KV-1 đến tiếp viện, hóa ra lúc đó, người ở Bogdanovka chỉ tùy tiện tìm đại một đội quân nào đó phái đi cho xong chuyện.

Mọi chuyện đều hợp lý.

Pyotr nắm tay Vương Trung: "Cậu trở về là tốt rồi! Tôi và cha chỉ mong cậu bình an vô sự, cậu không cần phải khoác lác

nhiêu như vậy!” … Hả?

Pyotr: “Tôi đã liên hệ với bộ phận nhân sự rồi, sẽ lập tức điều cậu đến bộ phận hậu cần!”

Vương Trung cau mày, nhìn người đàn ông béo mập có khuôn mặt na ná mình trước mặt với vẻ khó tin, chẳng phải quý tộc phương Tây luôn nói sẽ bảo vệ người dân hay sao? Sao trong thời khắc quốc gia lâm nguy như thế này, lại muốn điều người thân của mình về hậu phương, hơn nữa còn nói thẳng ra trước mặt bao nhiêu người như vậy?

Những người con trai của thường dân xung quanh, những người đã dũng cảm hy sinh vì đất nước sẽ nghĩ như thế nào?

Cảm giác tách biệt vừa mới biến mất lại ùa đến.

Vương Trung lại nhớ đến những người lính Vệ giáo anh dũng hy sinh khi bảo vệ Loktev, nhớ đến những người dân, già trẻ, lớn bé đã dũng cảm đứng lên chống giặc.

Chẳng lẽ, thứ đã thúc đẩy họ hành động, không phải vì quý tộc, mà là vì tín niệm cứu nước, cứu dân?

Độ hảo cảm của Vương Trung dành cho người dân Ant +1000 điểm.

Anh hất tay Pyotr ra: “Tôi sẽ không rời bỏ quân đội của mình, tôi sẽ chiến đấu đến khi đánh bại hoàn toàn Prosen, biến Prosennia thành đống đổ nát, dùng máu của hoàng đế Prosen để rửa bánh xích xe tăng của tôi, rồi ăn dưa chuột muối trên bàn ăn của hắn.”

Những công tử bột xung quanh hiển nhiên là hiểu nhầm Vương Trung, cho rằng anh đang khoác lác, nên nhao nhao huýt sáo.

Nhưng Pyotr lại lộ vẻ mặt khó tin, nhìn chằm chằm Vương Trung: “Cậu… cậu bị làm sao thế? Không, không, vì lợi ích

của quân đội tiền tuyến, cậu nên đến bộ phận hậu cần, hơn nữa phải đến những bộ phận quản lý vật tư không quan trọng, ví dụ như kho chứa dưa chuột muối chẳng hạn… Ồ, ý cậu là muốn đến đó, đúng không? Vậy có thể sắp xếp!"

Vương Trung: 'Không, tôi nhắc lại lần nữa, tôi sẽ không rời khỏi tiên tuyến, tôi sẽ không bỏ rơi những người anh em đã cùng tôi kê vai sát cánh, chiến đấu hăng say! Tôi sẽ cùng họ chiến đấu đến ngày đánh bại Prosenl"

Pyotr cười: "Đừng như vậy, cậu nhìn binh lính của mình xem, chắc chắn là họ đã chịu đựng cậu đủ rồi! Ơ…

Pyotr nhìn những người lính thuộc Chiến đoàn Rokossovsky đang xếp hàng trên sân ga với vẻ mặt như vừa gặp ma.

Lúc này, Lyudmila Vasilyevna Melekhovna lên tiếng: "Pyotr Konstantinovich, anh ấy đã không còn là anh ấy của ngày hôm qua nữa rồi."

Pyotr đánh giá em trai mình một lần nữa, dường như cuối cùng cũng cảm nhận được khí chất hoàn toàn khác biệt của người em trai này, cho đến khi anh ta nhìn thấy Bucephalus đang gặm tóc Vương Trung.

Bucephalus: "Hí! (giọng run run) -"

Vương Trung lặng lẽ đẩy đầu con ngựa ra. Pyotr:…

Sau đó, Pyotr quyết định lờ đi cảnh tượng khó hiểu này, anh ta hắng giọng: "Vậy… ý cậu là, cậu thực sự đã chỉ huy quân đội chiến đấu, và còn được họ công nhận?"

Vương Trung: "Anh thấy sao? Anh trai yêu quý của tôi!"

Pyotr: "Vậy… ý cậu là, cậu thực sự đã tiêu diệt 600 xe tăng của Prosen?"

Vương Trung suýt nữa thì không giữ được bình tĩnh, anh hắng giọng: "Chuyện đó thì không. Nhưng 100 chiếc thì đúng là có, hơn nữa, trong đó có 20 chiếc là do tự tay tôi điều khiển xe tăng tiêu diệt.

"Tôi còn đích thân lái chiếc xe tăng số hiệu 422 của mình, tiêu diệt Randolph - Thiếu tướng, Sư đoàn trưởng Sư đoàn thiết giáp số 15 của địch - bây giờ chắc là ông ta đã được thăng lên Trung tướng rồi."

Đám công tử bột sau lưng Pyotr nhìn nhau, hiển nhiên là không ai chấp nhận được chuyện "Alyosha đó' lại trở thành một quân nhân thực thụ.

Pyotr rõ ràng là hơi sững sờ, anh ta che miệng: "Chuyện này… Tôi và cha cứ tưởng những báo cáo chiến công đó đều là do đám người nịnh hót thêu dệt lên, hoặc là do sĩ quan nào đó có năng lực dưới quyền cậu lập công, mà cậu nhận vơ. Chúng tôi cho rằng điều cậu đến kho chứa dưa chuột muối là cách tốt nhất."

Ra vậy, hóa ra cha và anh trai không phải muốn nguyên chủ sống an nhàn, mà là muốn anh ta ít gây thêm rắc rối.

Có vẻ như Lyudmila Vasilyevna Melekhovna nói đúng, nhà họ Rokossovsky, ngoại trừ Alyosha ra, thì những người khác đều rất tốt.

Pyotr: "Để tôi bàn bạc với cha, nhưng tôi nghĩ, cha sẽ không tin cậu đã trở thành một quân nhân thực thụ đâu, cuối cùng, có thể cậu vẫn phải đi quản lý kho hàng…"

Lúc này, Vasili không nhịn được nữa: "Thiếu tướng! À, Rokossovsky thiếu tướng… À…"

Tên này vừa mở miệng đã phát hiện ra, cả hai người đều là "Rokossovsky thiếu tướng". Sau một thoáng do dự, hắn nói: "Thiếu tướng đại nhân béo! Chỉ cần chúng ta đóng quân trong

trang viên, để công tước đại nhân nghe một chút ý kiến của chúng ta, ông ấy nhất định có thể biết chúng ta tín nhiệm Thiếu tướng đến mức nào… Tôi là nói, Thiếu tướng gầy!"

Pyotr lấy khăn tay ra, lau mồ hôi mồ kê nhễ nhại, mới nói: "Tôi sẽ về nói với cha. Trời ạ, cha nhất định sẽ không tin. Tôi sắp bị mắng rồi!

"Nhưng mà cha vốn muốn quân đội của em đóng quân ở trong trang viên, ông ấy cảm thấy chỉ huy như em, lại còn có thể thể hiện xuất sắc như vậy, nhất định phải được đối xử tử tế."

Nói xong Pyotr Konstantinovich Rokossovsky vội vàng rời đi.

Lúc này Ivan hoàng thái tử vẫn luôn ở bên nghe hai người đối thoại mở miệng nói: "Tôi nói sao lúc tôi yêu cầu đề bạt cậu, lại nhận phải lực cản lớn như vậy. Thì ra công tước đang can thiệp. Nhưng mà… Cậu thật sự giết chết một thiếu tướng Prosen?"

Vương Trung: "Đúng vậy, tôi tận mắt thấy hắn bị bom cao xạ tiêu diệt."

"Ồ… Ghê gớm thật đấy, cậu… Cậu thật sự trở thành anh hùng chiến tranh rồi? Sao có thể chứ, điểm của cậu còn thấp hơn tôi đấy!"

Vương Trung nghỉ hoặc nhìn hoàng thái tử: "Cậu không tin tôi trở thành anh hùng chiến tranh? Vậy tại sao còn sắp xếp trọng pháo và T34 cho tôi?" Ivan: "À, đây là Olga nói, nói cho cậu một ít quân khí hình thức có thể làm cho sự việc trở nên thú vị hơn, hơn nữa chuyện này cũng là cô ấy mượn danh nghĩa của tôi, lấy con dấu của tôi sau đó tự ý làm."

Vương Trung nhíu mày, hắn lập tức phản ứng lại, lvan dùng đại từ chỉ nữ giới.

Trong tiếng Ant, Olga cũng là một cái tên trung tính, nam nữ đều có thể dùng.

Vậy thì vấn đề đến rồi,"Olga' này là ai?

Chắc không phải là đoàn trưởng của Tekkadan trong Gundam Iron-Blooded Orphans… người đó là nam mà.

Lyudmila ghé sát tai Vương Trung nhỏ giọng nói: "Olga Nikolayevna Antonovna, em gái hoàng thái tử, người thừa kế thứ hai. Bởi vì bệ hạ Nicolas V hiện tại không có con trai thứ hai."

Hoàng thái tử: "Hai người ngay cả Olga cũng quên, cô ấy suốt ngày mắng mỏ cậu! Nói cậu là đống phân thối! Kết quả sau khi chiến báo được gửi đến, tôi định trêu chọc cô ấy một chút nên đưa chiến báo cho cô ấy, kết quả cô ấy lại rất nghiêm túc đọc!

"Sau đó liền đề nghị đưa cho cậu một ít trang bị giả, để cậu bêu xấu!"

Hay lắm, tôi đã nói sao mà ấn tượng của hoàng thái tử với tôi không giống một người có thể đưa đến nhiều quân nhu như vậy cho tôi, hóa ra là công chúa điện hạ giở trò. Vậy mà tên ngốc này còn mơ mơ màng màng.

Hoàng thái tử còn đang nói: "Thế nào, những trang bị dùng để duyệt binh này, đã phát huy tác dụng tốt chứ? Lúc chúng xuất hiện trên chiến trường quân Prosen có phải đều bị dọa sợ đến ngây người rồi không? Tôi vốn còn muốn đưa những chiếc T35 đẹp mắt kia qua, dù sao trước kia cậu thích T35 nhất, nói nó cao lớn uy mãnh!

"Kết quả Olga mắng tôi một trận, đưa cho cậu T34.

"Thứ này không được, nhìn yếu ớt quá. Vẫn là T35 lợi hại!"

Vương Trung "ồ" một tiếng, sau đó nghiêm túc hỏi: "Olga Nikolayevna Antonovna điện hạ hiện tại cũng ở Agasukov sao?"

"Đương nhiên không có ở đây, mẫu hậu cấm cô ấy đến gân tiên tuyến. Hiện tại ngày nào cô ấy cũng ở St. Yekaterinburg diễn thuyết cho binh lính, tự tay phát nước nóng gì đó, cô em gái này của tôi, đặc biệt thích làm ra vẻ ta đây, cậu cũng biết mài"

Vương Trung tặc lưỡi.

Công chúa điện hạ cầm con dấu của anh trai giả truyền mệnh lệnh, mới đưa trang bị kỹ thuật đến… Hiện tại hoàng thái tử này ở Agasukoy, nói cách khác không thể trông cậy vào trang bị từ thủ đô được nữa.

Xem ra tối nay phải thuyết phục công tước Rokossovsky cho bằng được, nếu ông ta có thể điều con trai ăn chơi trác táng của mình đến khu nhà kho quản lý dưa chuột muối, vậy có thể điều quân đội cho người con trai trở thành quân nhân quả cảm.

Hắn đã nóng lòng muốn gặp "cha" mình.

Vương Trung quay đầu nói với Yegorov: "Chuẩn bị xuất phát đi, nhanh chóng đến trang viên."

Yegorov: "À thì, chúng tôi không biết trang viên của anh ở đâu."

Vương Trung thâm nghĩ trùng hợp ghê, tôi cũng không biết. Hắn lặng lẽ đẩy Bucephalus đang gặm tóc mình ra, nhìn về phía Lyudmila.

Lyudmila: "Để tôi chỉ đường, mọi người đều là quân nhân, chắc nhìn bản đồ là hiểu."

Giờ phút này, tang ba nhà ga, trong phòng máy của tháp đồng hồ khổng lồ, Belinsky - vị đại mục sư phái thế tục - nhìn xuống sân ga, ánh mắt nhìn chằm chằm Rokossovsky.

Popov cung kính đứng bên cạnh ông, không nói một lời.

Cuối cùng, Belinsky mở miệng: "Đúng là một chiến sĩ hết lòng vì đất nước, nhưng cậu ta có thật sự như anh nói, nguyện ý ở cùng với thường dân không? Trong giới sĩ quan quý tộc cũng không thiếu người nguyện ý đồng cam cộng khổ với binh lính, họ coi đó là phẩm chất cơ bản của một sĩ quan ưu tú.

"Làm sao anh chứng minh Rokossovsky này khác với bọn họ?"

Popov: "Qua quan sát, tôi cho rằng cậu ta và những quý tộc kia không giống nhau. Chính vì vậy, ngay cả thường dân cũng nguyện ý đi theo, dưới sự chỉ huy của cậu ta để chống lại kẻ xâm lược, thậm chí sẵn sàng hy sinh."

Belinsky: "Ừm, vẫn cần phải quan sát thêm. Hơn nữa cậu ta cũng cần phải lập thêm nhiều chiến công hơn, chỉ tiêu diệt một tên thiếu tướng, phá hủy hơn trăm chiếc xe tăng Prosen, vẫn chưa đủ để chứng minh điều qì.

"Cuộc chiến này là cuộc đối đầu giữa hai gã khổng lồ, chúng ta yếu hơn nhiều, nên cần một người chỉ huy có năng lực hơn.

"Ít nhất năm nay chúng ta phải chặn đứng được cuộc tấn công của Prosen, khiến cục diện từ thất bại chuyển sang giằng co chiến lược, như vậy United States và United Kingdom mới có thể hỗ trợ chúng ta" [Ở đây tôi dùng "United States" và "United Kingdom' vì gốc là "Liên Chủng Quốc" và "Liên Hợp Vương Quốc]

Popov: "Thưa đại mục sư, những chuyện này nói với một giám mục cấp lữ đoàn như tôi cũng vô dụng."

“Tôi biết, tôi biết. Tôi chỉ muốn nói ra thôi, để anh hiểu nhiệm vụ lần này vô cùng quan trọng.”

Lúc này, nhóm chiến đấu của Rokossovsky trong nhà ga bắt đầu di chuyển.

Belinsky: “Xuống đi, giáo hội sẽ dốc hết sức hỗ trợ - ý tôi là, nếu các anh không ngại bổ sung vào chỉ là những thanh niên đầy nhiệt huyết nhưng chẳng có gì ngoài lòng dũng cảm.”

Popov: “Vậy chi bằng bổ sung tu sĩ cầu nguyện và bệ phóng cho đội Thần Tiễn của phó ky sĩ Yevsemenko.”

Belinsky: “Ừm, yêu cầu này có thể đáp ứng, về chờ tin tức đi.”

Nói xong đại mục sư phất tay.

Popov hành lễ, xoay người rời đi.

Lúc này, các giám mục đang nghe lén trong bóng tối của bánh răng đồng hồ bước ra, một người trong số đó lên tiếng: “Một trong những tín ngưỡng lớn nhất của phái thế tục chúng ta, chính là chưa bao giờ tồn tại thánh nhân, hay nói cách khác, chính chúng ta, mỗi người chúng ta, đều là thánh nhân.”

Đại mục sư mỉm cười: “Đúng vậy, vì thế chúng ta mới phải tìm ra những người có năng lực trong nhân dân, điều này không mâu thuẫn, giám mục Chernyshevsky. Cậu ta là quý tộc, hay là công nhân luyện thép không quan trọng, quan trọng là tài năng quân sự, muốn ngăn chặn lũ ác quỷ Prosen xâm lược, đây là điều bắt buộc!”

Đại mục sư lại nhìn về phía sân ga, nhìn những gương mặt trẻ trung kiên nghị vì được tôi luyện trong lửa đạn, khẽ lặp lại: “Day là điều bắt buộc.”

(Hết chương)

Chương 68: Kế Hoạch Sơ Bộ

Chương 45: Alyosha, kẻ bị người ghét chó chê

Chương 45: Alyosha, kẻ bi người ghét chó chê

Lúc này, quân đội của Vương Trung đang dựa theo đường Lyudmila chỉ, tiến vê phía trang viên nhà Rokossovsky.

Vương Trung vốn muốn ngồi xe tăng số 422, kết quả Bucephalus giật tóc hắn quá mạnh, nên đành phải lên ngựa cho nó, cưỡi trên lưng ngựa, xe tăng chỉ có thể đi theo phía sau.

Hoàng thái tử cũng cưỡi một con ngựa màu đỏ tía, vênh váo tự đắc đi theo bên cạnh Vương Trung.

Kỳ lạ là, người đi đường nhìn thấy hoàng thái tử đầu không thèm chào hỏi, cứ như thể hắn ta căn bản không phải thái tử.

Đường phố Agasukov yên bình hơn nhiều so với tưởng tượng của Vương Trung.

Trước đó khi tiến vào thành phố, Vương Trung luôn có cảm giác tiêu điều, vắng vẻ, nhưng Agasukov lại tràn đầy sức sống, trên đường phố có rất nhiều người qua lại trong trang phục thường ngày.

Điều này khiến Vương Trung rất ngạc nhiên, nhìn biểu hiện của đám công tử bột trên ga xe lửa, đã có loại ý tứ ăn chơi sa đọa thời kỳ cuối của triều đại, nhưng trên đường bất ngờ là không có bầu không khí "lạnh leo thê lương"?

Trước khi ra ngoài, Vương Trung còn tưởng rằng sẽ nhìn thấy ăn mày đầy đường, người nghèo khổ đang bán con cái, và những ổ bánh mì 500. 000 rúp một ổ trong tiệm bánh mì.

Nhưng mà đường phố sạch sẽ, gọn gàng, thường dân da dẻ hồng hào, quần áo chỉnh tê, có gì đó sai sai?

Vương Trung vừa cưỡi ngựa vừa suy nghĩ, sau đó nhìn thấy một hàng dài phía trước.

Đội ngũ đang tiến về phía cuối hàng người, Vương Trung liền ngóng cổ lên muốn xem thử phía trước đang làm gì.

Rất nhanh, hắn đã nhìn thấy điểm cuối - không, phải nói là điểm bắt đầu của hàng người, là một cửa hàng treo thánh huy của giáo hội Chính Thống giáo phía Đông.

Người dân xách theo túi lớn túi nhỏ nối đuôi nhau đi ra từ trong cửa hàng.

Vương Trung cẩn thận nhìn thứ trong tay một người phụ nữ trung niên mặt mày hớn hở: Một cây xúc xích to bằng bắp đùi người lớn, dài bốn mươi centimet, bốn hộp cá hộp, còn có yến mạch đóng hộp, kem chua, nấm, sốt mayonnaise và dưa chuột muối không thể thiếu.

Tuy rằng tất cả đều là đồ hộp và xúc xích làm sẵn, hoàn toàn không thấy thực phẩm tươi sống, nhưng chủng loại này có vẻ khá phong phú!

Đúng lúc này, một người đàn ông mặc trang phục giáo sĩ lấy ra một tấm bảng thông báo, đặt ở cửa hàng, lập tức khiến những người xếp hàng xôn xao bàn tán.

Trên bảng thông báo viết: Sau này thứ Ba và thứ Sáu hàng tuần chỉ cung cấp cá, mong mọi người thông cảm.

Trong số những người xếp hàng có người hỏi: “Sao chỉ có cá thôi?”

Giáo sĩ đáp: “Rất nhiều trang trại và nhà máy chế biến thịt bị chiếm đóng, nguồn cung giảm mạnh, nên bằng lòng đi, ít nhất vẫn còn cá Riga và cá biển Bắc!”

Lời giáo sĩ vừa dứt đã bị phản đối: “Hom qua tôi ở quán rượu, nghe đài nói, chúng ta sắp đánh bại Prosen rồi!” Giáo sĩ: “Đúng vậy, nên chỉ là tạm thời thôi, cứ coi như là đổi khẩu vị đi! Mà nhân tiện, chúng tôi có rất nhiều trứng cá muối, mọi người có thể mua về ăn thêm!”

“Tôi ăn trứng cá muối đến phát ngán rồi, không hiểu sao quý tộc lại thích ăn thết”

Vương Trung nhíu mày.

Xem ra, là cửa hàng của giáo hội đã xoa dịu mâu thuẫn giữa các tầng lớp?

Nghĩ kỹ lại, ở Loktev, giáo hội đã thể hiện năng lực huy động rất mạnh mẽ.

Chẳng lẽ là vì giáo hội đảm bảo cho thường dân được ăn ngon?

Vương Trung gãi đầu, cảm thấy hình như còn rất nhiêu điều mình chưa nhìn thấu, cần phải quan sát thêm.

Dù sao thì, giáo hội có năng lực huy động là chuyện tốt, nhìn đám quý tộc thối nát kia, trông cậy vào bọn họ đánh bại Prosen e là không được.

Vương Trung đi qua cửa hàng của giáo hội, lại thấy một cửa hàng bên đường đang bán bánh mì kẹp thịt chiên - không đúng, là bánh mì kẹp cá chiên.

Người phụ nữ trung niên mua hàng can nhẳn: “Sao hai ngày rồi không có thịt?”

“Cá cũng ngon mà.” Cô gái bán hàng cười nói, Ngày mai sẽ có bánh mì kẹp thịt!”

“Thôi được rồi, cho tôi ít bánh mì kẹp cá, hôm nay bán cá gì vậy?”

“Cá tuyết biển Bắc!”

Vương Trung đi qua tiệm bánh mì.

Tiếp tục đi, hắn thấy thêm mấy cửa hàng như vậy.

Vương Trung trầm ngâm suy nghĩ.

Lúc này, đội ngũ đột nhiên dừng lại.

Vương Trung thấy khó hiểu, liền đá vào bụng ngựa một cái, thúc Bucephalus vượt qua đội hình bộ binh, đi lên phía trước.

Hắn thấy con đường đã đến ngõ cụt, một cánh cổng sắt chắn ngang, chia đôi con đường nhựa.

Trên cổng sắt có gắn huy hiệu gia tộc, và dòng chữ bằng tiếng Ant: “Khu vực tư nhân, cấm vào.”

Yegorov đi đầu lên tiếng: “Theo như Melekhovna tiểu thư chỉ đường, thì đây chính là trang viên của anh, nhưng… Chẳng lẽ muốn chúng tôi tự mình trèo qua mở cửa sao?”

Vương Trung cũng không biết tình huống thế nào, nhìn cánh cổng cũng không có chuông cửa, phải làm sao mới mở được đây?

Đúng lúc này, bên trong cánh cổng, một hàng nữ hầu xếp thành hai hàng dọc, đi dọc theo đường đến.

Vị tướng quân Thiết Huyết, Chiến thần Peniye, Vị cứu tinh của Loktev, Người nắm giữ Hồng kỳ, Người ghi nhớ tên binh sĩ - Aleksei Konstantinovich Rokossovsky - khi nhìn thấy đoàn nữ hầu, gương mặt vốn nghiêm nghị vì chiến tranh bỗng nở nụ cười hạnh phúc.

Nhưng hắn lập tức kìm nén hành vi không đúng mực này, và không ai chú ý đến.

Đoàn nữ hầu đi đến trước cổng, sau đó tách ra hai bên, người dẫn đầu mở khóa, kéo cổng ra, dùng tấm lót chân, rồi đứng vào hàng đầu, cúi người thật sâu.

Vương Trung thầm nghĩ có phải tôi bị ảo giác không? Sao thái độ của những nữ hầu này đối với tôi lại không tốt lắm nhỉ?

Đương nhiên hoàng thái tử đang ở đây, lễ nghi của các nữ hầu chắc chắn không có vấn đề gì, nhưng cứ có cảm giác mình bị ghét bỏ.

Kỳ lạ, chẳng phải bây giờ tôi toát ra hormone nam tính mạnh mẽ của một người hùng chiến tranh sao? Hai cô nàng trong quân đội rõ ràng đang để ý đến tôi! Tại sao đám nữ hầu này lại không?

Chẳng lẽ… Bọn họ vẫn cho rằng tôi là tên công tử bột vô dụng của ngày xưa?

Trong khoảnh khắc, Vương Trung rất hy vọng quân Prosen mau chóng đánh đến, để hắn được thể hiện bản thân, nhưng nhớ đến khung cảnh yên bình vừa thấy trên đường, mong muốn ấy liền bị thay thế bằng hy vọng chiến tranh đến muộn một chút.

Hắn mang vẻ mặt phức tạp, cưỡi ngựa tiến vào trang viên.

Có khoảng hai trăm nữ hầu ra đón, đứng cách nhau năm mét dọc theo đường dẫn đội ngũ của Vương Trung đến ba tòa nhà ba tầng ở góc tây bắc khu vườn.

Các tòa nhà được xây bằng gạch đỏ, nhìn bề ngoài khiến người ta liên tưởng đến tòa nhà màu đỏ của trường Hải quân Anh, hoặc là tòa nhà màu đỏ ở Đại học Bắc Kinh.

Sân thể dục được bao quanh bởi ba tòa nhà, ước chừng có thể chứa ba, bốn nghìn người tập luyện.

Phía bắc ba tòa nhà, còn có kho vũ khí và bãi đậu xe.

Yegorov thán phục: “Đây quả thực là một doanh trại! Lúc nội chiến tôi từng chiến đấu ở vùng phụ cận Agasukov cũng từng đóng quân trong thành, sao chưa từng nghe nói nơi này có doanh trại nhỉ?”

Không ai trả lời Yegorov.

Vương Trung trực tiếp hỏi nữ hầu đứng bên đường: “Doanh trại này được xây dựng khi nào?”

“Đây là doanh trại từ thời nội chiến.” Nữ hầu đáp,‘Hôm qua chúng tôi đã dọn đẹp rồi, xin mời mọi người vào ở. Hai tiếng nữa sẽ dùng cơm trưa ở biệt thự.”

Hoàng thái tử: “Vậy thì vừa hay, để binh lính vào ở, chuẩn bị ăn cơm, chúng ta đến tòa nhà chính gặp cha cậu đi. Không phải cậu muốn tiếp tục chỉ huy quân đội sao? Bây giờ không đi nói chuyện với công tước, sau này cậu sẽ phải làm bạn với dưa chuột muối đấy!”

Vương Trung nghiêm mặt, hắn không muốn đến nhà kho, vì thế bèn nói với Yegorov: “Chuyện tiếp theo giao cho anh, tôi đi gặp “cha” đây.”

Lúc nói câu này, Vương Trung cảm thấy hơi khó nói, hắn vẫn luôn kháng cự việc gọi chồng của người khác là cha, nhưng lại không thể đổi thành cha nuôi, chỉ có thể cắn răng mà đi.

Yegorov phất tay: “Nhớ xin thêm quân số, và trang bị kỹ thuật!”

Pavlov: “Còn cả nhân viên tham mưu nữal”

Vương Trung phất tay: “Tôi sẽ cố gắng.”

Lúc này, Lyudmila đi theo đội ngũ xuống xe, gọi nữ hầu: “Vera Vladimirovnal Chuẩn bị ngựa cho tôi! Alyosha, tôi đi

cùng anhl”

Vera Vladimirovna cúi người chào Lyudmila: “Melekhovna tiểu thư, chào cô. Tôi sẽ chuẩn bị ngựa ngay.’

Hoàng thái tử buột miệng: “Cần gì phải phiên phức thế? Ngồi chung yên với Alyosha là được rồi!”

Lyudmila mỉm cười, không đáp. Hai mươi phút sau, ba người cùng cưỡi ngựa đến trước tòa nhà chính của trang viên.

Không biết từ đâu chạy ra hai con chó săn, sủa inh ỏi với Vương Trung.

Không phải chứ, đến chó cũng ghét anh sao?

Vương Trung còn đang oán thầm, thì Bucephalus dưới háng đã tung vó đá bay một con chó, con chó lăn mấy vòng rồi đứng dậy, rõ ràng là không bị thương, nhưng cũng không còn hung hăng như vừa rồi nữa, chỉ phát ra tiếng kêu ư ử.

Con chó còn lại thấy vậy, cũng không sủa nữa, quay đầu bỏ chạy.

Trên bãi đậu xe trước cổng có mấy chiếc xe quân đội, trong đó có một chiếc treo biển số của Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân, có lẽ là xe Pyotr đi.

Vương Trung đi ngang qua một người làm vườn đang cắt tỉa cây, nghe ông ta lẩm bẩm: “Thôi rồi, Tiểu Ma Tỉnh trở về rồi!”

Tiểu Ma Tỉnh? Gì cơ, tôi là Tiểu Ngư Nhi trong Tuyệt Đại Song Kiêu chắc?

Lyudmila cũng nghe thấy lời người làm vườn, cười nói: “Mọi người vẫn tưởng anh là kẻ bị người ghét chó chê.”

Vương Trung: “Cô thì không ghét bỏ tôi, còn thâm thương trộm nhớ kìa.”

“Đã bảo là coi như em trai mà.”

Ba người đến trước cửa chính, người dắt ngựa đã nhận được tin, đang đứng chờ ở đó, họ sẽ dắt ngựa đến chuồng ngựa nhỏ bên cạnh, chải lông, lau yên cương gì đó, tóm lại sẽ đảm bảo ngựa luôn trong trạng thái tốt nhất.

Vương Trung nhìn Bucephalus bị dắt đi, thuận miệng hỏi: “Trang viên này có bao nhiêu người?”

“Khoảng ba, bốn trăm người hầu. Từ sau khi nội chiến kết thúc, người hầu đều được trả lương.” Lyudmila nói,‘Trong hồ sơ của đế quốc, chúng tôi cũng từ lãnh chúa trở thành chủ trang trại, ông chủ.”

Cô vừa dứt lời, hoàng thái tử liền tặc lưỡi: “Tiếc thật, trước kia họ còn là nông nô, muốn đánh đập thế nào cũng được! Thấy ai làm việc không ra hồn là quất! Bây giờ chán chết.”

Vương Trung liếc hoàng thái tử, thầm nghĩ tốc độ từ anh em tốt biến thành kẻ ăn chơi thật nhanh… Không đúng, phải nói là vốn dĩ hai kẻ ăn chơi sẽ hợp cạ nhau, nên mới trở thành anh em tốt.

Ba người đi về phía cánh cửa lớn, kết quả chưa chạm vào, cửa đã mở từ, quản gia trang nghiêm cúi người chào: “Antonov điện hạ, thiếu gia, Melekhovna tiểu thư, mời vào. Lão gia và cậu cả đang đợi trong thư phòng.”

Hoàng thái tử phất tay: “Tôi không vào đâu, có trà chiều không? Tôi muốn ăn bánh mì bơ đậu phộng, thêm chút rượu vang, ở đây có loại nào?”

Quản gia: “Tôi lấy cho cậu chai rượu vang đỏ Kindzmarauli nhé?”

“Được được, có tên là trang viên rượu là được, dù sao tôi cũng không uống ra sự khác biệt.” Nói xong Hoàng Thái Tử đi

về phía gian phòng bên trái một cách quen thuộc, dường như đã nắm rõ cấu trúc nơi này.

Chắc là Hoàng thái tử đã tới đây rất nhiều lần.

Hoàng thái tử và lão quản gia rời đi, Lyudmila quay đầu nhìn Vương Trung: "Anh… còn nhớ đường đến thư phòng không? pháo hạng nặng 381 mm thật lợi hại, xóa sạch trí nhớ của anh rồi."

Vương Trung cũng không xác định Lyudmila đã phát hiện ra hay đang giả ngu, nhưng điều đó không quan trọng.

Hắn nói: "Vậy mời em dẫn đường!"

Lyudmila vui vẻ ôm lấy cánh tay Vương Trung, kéo hắn đi về phía trước.

Lyudmila vừa đẩy cửa thư phòng, bên trong liền truyền đến một tiếng quát lớn: "Tuyệt đối không thể Ta còn chưa biết Aleksei Konstantinovich Rokossovsky là cái thứ gì sao? Tuyệt đối không thể, tuyệt đối không thể"

Sau khi cô gái đẩy cửa ra, Vương Trung nhìn thấy Pyotr vừa lau mồ hôi vừa nói: "Nhưng con thấy bộ hạ của em ay đều rất tín nhiệm em ấy!"

"Con có thể nhìn thấy cái gì?" Công tước đứng trước cửa sổ, mình mặc quân phục, tóc hoa râm mắng: "Con chính là một con mọt sách! Lúc nào cũng chỉ làm tham mưu trong bộ tư lệnh, một ngày mang binh cũng chưa từng có! Con chắc chắn nhìn lầm rồi! Hơn nữa, nhìn xem những bản báo cáo chiến đấu kia kial Cái gì mà tiêu diệt sáu trăm chiếc xe tăng Prosen, cái gì mà một mình một xe xông trận tiêu diệt thiếu tướng Prosen, con tin được không?"

Pyotr chỉ có thể lau mồ hôi.

Lão công tước: “Hơn nữa, Aleksei Konstantinovich Rokossovsky là lính bộ binh! Lính bộ binh làm sao có thể chỉ huy xe tăng đánh ra chiến tích tốt như vậy?”

Vương Trung thầm nghĩ bởi vì mình từng chơi War Thunder và còn dùng hack.

Đương nhiên hắn quả thật không biết điều khiển xe tăng, dẫn đến bản thân rơi vào nguy hiểm, về sau có thể, vẫn là phải học kỹ năng của từng vị trí trên xe tăng.

Lúc này, Lyudmila lên tiếng: “Chú Konstantin! Cháu có thể chứng minh, Aleksei Konstantinovich Rokossovsky không giống trước kia!”

Công tước Konstantin Aleksandrovich Rokossovsky xoay người, nghi ngờ nhìn Lyudmila: “Lyudmila, Lyudmila thân yêu của ta, ánh nắng và mùa xuân của ta, ta rất muốn tin tưởng con, nhưng con đã từng nói dối giúp nó lúc sáu tuổi!”

Vương Trung thầm nghĩ sao phải nhắc lại chuyện xưa như vậy? Lyudmila giờ đã là thiếu nữ rồi!

Lyudmila đi tới nắm lấy tay lão công tước: “Nhưng đây là sự thật! Chú Konstantin, chú hãy đến doanh trại xem một chút, nhất định chú sẽ hiểu!”

Lão công tước cau mày, nhìn Vương Trung, rồi lại nhìn Lyudmila, hít một hơi thật sâu: “Được rồi, cũng không phải là không có trường hợp lột xác sau khi trải qua chiến hỏa. Tuy ta cảm thấy Aleksei Konstantinovich Rokossovsky chắc chắn sẽ không thay đổi, nhưng con đã nói như vậy, ta sẽ đến doanh trại xem một chút.”

Vương Trung: “Cái đó…’

Lão công tước trừng mắt liếc hắn: “Muốn nói gì thì nói!”

Vương Trung: “Tôi không tiêu diệt 600 chiếc xe tăng.”

“Đó không phải là nói nhảm sao! Chắc chắn là kiệt tác của tên nịnh hót nào đó rồi!” Vương Trung: “Nhưng tôi thật sự đã tiêu diệt thiếu tướng của địch - bây giờ là trung tướng rồi.”

Lão công tước hung tợn trừng mắt nhìn Vương Trung: “Trước mặt ta mà ngươi cũng dám nói dối!”

Vương Trung: “Tôi không nói dối, bộ đàm của quân địch đã nói vậy, bọn chúng nói tướng quân Bạch Mã đã tiêu diệt thiếu tướng Randolph. Trên thực tế lúc đó, doanh trại cảnh vệ của sở chỉ huy sư đoàn địch đã thả khói, tôi chỉ nhìn thấy quả đạn pháo thứ hai bắn trúng thiếu tướng Randolph đang bị thương.”

Lão công tước nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây, hỏi: “Lúc đó anh cách mục tiêu bao nhiêu mét?”

‘850 mét.” Vương Trung lập tức đáp.

“Chỉ huy loại xe tăng nào?”

“T-34 loại chỉ huy.”

“Tại sao lại là loại chỉ huy?”

“Bởi vì loại chỉ huy có tháp chỉ huy, hơn nữa trưởng xe không cần kiêm nhiệm pháo thủ, khả năng bao quát chiến trường tốt hơn. Những kíp lái trưởng xe kiêm luôn pháo thủ, sau khi khai chiến thì giống như ruồi mất đầu vậy.”

Lão công tước nghi ngờ nhìn chằm chằm Vương Trung, đột nhiên hất tay Lyudmila ra, đi tới bàn học lấy ra một cuộn giấy.

Vương Trung nhìn lại, hóa ra là ảnh chụp từ trên không được ghép lại và phóng to thành bản đồ thành phố Loktev.

Lão công tước: “Anh hãy kể lại cho ta nghe quá trình chiến đấu. Để ta xem, 11 giờ ngày 7 tháng 7 là tình huống gì?”

Vương Trung: “Thời gian cụ thể tôi không nhớ rõ lắm, hay là tôi kể lại từ đầu, đồng thời nói cho ngài biết quyết định của tôi.”

Lão công tước gật đầu: “Tốt!”

Vương Trung: “Ngày 6 tháng 7, sau khi nhận được mệnh lệnh giữ vững, tôi quyết định tiến hành trinh sát trước, vì vậy đã dẫn theo một tiểu đội tự mình đi trinh sát Kalinovka…”

Hai tiếng sau.

Lão công tước khoanh tay trước ngực, nhìn bản đồ với day những ký hiệu quân sự được vẽ bằng bút chì.

Vương Trung: “Tôi kể xong rồi.”

“Ta biết.” Lão công tước đáp, vẫn nhìn chằm chằm vào bản đồ.

Qua một lúc lâu, ông lão hỏi: “Cậu, tại sao lại thi đứng cuối lớp?”

Vương Trung ung dung nói: “So với lý thuyết suông, tôi giỏi thực hành hơn. Việc tôi đứng cuối lớp chứng tỏ nền giáo dục quân sự của chúng ta có vấn đề!”

(Hết chương)

Chương 69: Vẫn phải dựa vào 422

Chương 46: Tiếp tế muốn gì cứ lấy

Chương 46: Tiếp tế muốn gì cứ lấy

Vương Trung nói xong, Lyudmila có vẻ muốn nói lại thôi.

Lão công tước Rokossovsky nhận ra điều đó, bèn nói: "Lyudmila, cháu muốn nói gì cứ nói thẳng."

Lyudmila gật đầu: "Vâng. Anh ấy bị trúng đạn pháo chính của chiến hạm địch, trúng trực diện, nên mất một phần trí nhớ. Tính cách cũng thay đổi."

Vương Trung nhất thời không thể phán đoán Lyudmila đang bao che hay thật sự nghĩ như vậy.

Lão Rokossovsky cau mày: "Chấn động não sao? Cũng có khả năng này, chuyện tính cách thay đổi sau khi bị pháo kích, ta đã chứng kiến nhiều rồi, nhưng những thay đổi đó đều là theo chiều hướng xấu đi.

Nhưng ông lão lập tức lắc đầu: "Nhưng chuyện gì cũng có thể xảy ra, tuy ta vẫn nghi ngờ chấn động não có thể khiến một kẻ vô công rồi nghề lại hay gây chuyện thị phi trở thành vị tướng tài ba hay không, nhưng sự thật rành rành ra đấy.

"So với việc nó được Thánh Andre nhập, thì bị chấn động não có lý hơn."

Vương Trung mím môi, chuyện này hắn không thể giải thích, nói dối nói không chừng sẽ càng khiến người ta nghi ngờ, tốt nhất là im lặng.

Lão Rokossovsky ngồi vào bàn làm việc, câm lấy một bức thư: "Đây là thư gửi cho Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân, trong thư nói con trai ta bất tài vô dụng, có thể sẽ khiến rất nhiều binh sĩ vô tội hy sinh, khiến đế quốc tổn thất lượng lớn trang bị kỹ thuật, yêu cầu điều nó đến nơi nào đó canh giữ dưa chua."

Nói xong, lão công tước lấy diêm ra, quẹt một que diêm châm lửa đốt bức thư, ném vào gạt tàn trên bàn, nhìn nó cháy thành tro.

Ông lão cởi cúc áo quân phục, nới lỏng cổ áo, nhìn Vương Trung hỏi: "Quân số của anh còn bao nhiêu?"

"914 người, bao gồm cả hậu cần, pháo binh, thiết giáp và nhân viên văn phòng của bộ tư lệnh."

"Chỉ còn chừng đó thôi sao." Lão Rokossovsky trâm ngâm một lát, nói: "Ta đã giải ngũ lâu rồi, đối với những trang bị quân sự mới nhất hiện nay, còn cả cái gì mà chiến tranh chớp nhoáng gì đó cũng không quen thuộc lắm, tạm thời chưa có ý định quay lại quân đội gây thêm phiền phức. Nhưng là một đại tướng đã giải ngũ, ta vẫn có thể giúp anh một chút, nói đi."

Vương Trung: "Xin hãy nói với Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân rằng, Agasukov có nguy cơ bị bao vây, Tập đoàn quân thiết giáp số hai của địch đang ở phía bắc, nếu bọn chúng bao vây xuống đây thì tiêu đời."

Lão Rokossovsky lắc đầu: "Giữ vững Agasukov là quyết định của Sa hoàng bệ hạ, Đức cha tối cao còn đích thân đến đây để cổ vũ tinh thần, cho dù quân địch thật sự có khả năng bao vây từ phía bắc xuống, nhưng Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân nhất định sẽ nói, vậy thì quyết chiến với quân địch ở ngay đây.

"Làm như vậy mới không để lại cớ cho những kẻ khác, cũng sẽ khiến Sa hoàng bệ hạ vui lòng, anh hiểu chứ? Trừ phi có người thuyết phục được Sa hoàng, hoặc có người khiến

Đức cha tối cao quyết định từ bỏ Agasukov, nếu không quân đội sẽ không rút lui khỏi đây.

“Hơn nữa, theo kinh nghiệm của ta, quân địch muốn hoàn thành đòn bao vây như vậy là rất khó khăn, anh có biết đó là một đường vòng cung lớn đến mức nào không?”

Lão Rokossovsky khoa tay múa chân trên bản đồ. Vương Trung: “Trước đây có thể không làm được, nhưng khoa học kỹ thuật đã tiến bộ, chẳng lẽ ngài không thấy những gì Prosen đã làm ở Carolin sao?”

Lão Rokossovsky trầm mặt xuống: “Ta thấy rồi, nhưng tất cả các tướng lĩnh đều cho rằng đó là do quân đội Carolin không có ý chí chiến đấu nên mới dẫn đến kết quả như vậy.

“Tất cả các tướng lĩnh.

“Thôi đừng lo lắng chuyện đó nữa, anh không ảnh hưởng được đâu, ta cũng vậy.”

Ông lão nói xong mỉm cười, có chút bất đắc dĩ.

Vương Trung hiểu ra, chỉ có thể đổi yêu cầu: “Quân đội của tôi cần bổ sung, bao gồm cả lính kỳ cựu, vũ khí kỹ thuật… Tôi cái gì cũng thiếu.”

Lão Rokossovsky lắc đầu: “Hiện tại cho dù có lính kỳ cựu xuất viện, thì số lượng cũng không đủ để bổ sung quy mô lớn cho anh. Lính dự bị đều được điều động theo đơn vị huấn luyện vào mùa đông hàng năm, vì vậy tạm thời cũng không thể bổ sung lính dự bị cho anh.

“Còn về sinh viên trường quân đội, lúc đó cấp trên đã hoảng loạn, vội vàng điều động tất cả sinh viên, hiện tại cấp trên tin rằng chúng ta sắp phản công, nên càng không thể điều động sinh viên.

“Muốn bổ sung quân số, anh chỉ có thể chọn trong số những người có kinh nghiệm bắn súng trong lực lượng dân quân…”

Vương Trung ngắt lời lão công tước: “Những tên dân quân đó đều chưa từng được huấn luyện ném lựu đạn, ném lựu đạn có khi lại nổ trúng chính mình.”

Lão Rokossovsky: “Đúng vậy, anh có thể thăng cấp tất cả lính kỳ cựu của mình lên làm tiểu đội trưởng, một người dẫn dắt 7-8 tân binh, như vậy có thể giúp chúng sống lâu hơn một chút.

“Tất nhiên, anh cũng có thể lựa chọn không tiến hành những trận đánh tiêu hao, theo kinh nghiệm của ta, khi chiến đấu trong chiến hào ở đồng bằng, chỉ cần quân địch không thể tràn vào chiến hào, thì tỷ lệ sống sót của tân binh là rất cao.

“Quan trọng nhất là, anh vừa muốn duy trì đội hình, vừa muốn bổ sung tân binh, thì hiện tại chỉ có cách này.

“Đợi đến khoảng tháng 1 năm sau, khi những tân binh được gọi nhập ngũ hiện tại đã gần như hoàn thành khóa huấn luyện, lính kỳ cựu cũng đã xuất viện, lúc đó sẽ bổ sung cho anh một lượng lớn tân binh chất lượng cao.”

Vương Trung nghiêm túc nói: “Tháng 1 năm sau… Được rồi, cứ bổ sung đầy đủ tân binh cho tôi, tôi sẽ để lính kỳ cựu huấn luyện bọn họ. Tuy tôi không biết đến khi nào mới lại ra chiến trường.

“Binh lính bình thường của tôi đều là chuẩn úy chưa tốt nghiệp, chắc là có thể dạy cho họ một chút kỹ năng sinh tồn.

“Còn cả vũ khí kỹ thuật! Tôi cần vũ khí kỹ thuật! Tôi cần xe tăng T-34, pháo chống tăng, LaGG-3 hoặc MiG-3, cả ll-2 nữal”

Chiến thuật của Vương Trung là nói quá lên, dù sao Lỗ Tấn đã nói, muốn mở cửa sổ thì phải đề nghị dỡ bỏ mái nhà.

Lão Rokossovsky cười ha hả: "Cậu xem kial Nói gì vậy! Chỉ có cấp Tập đoàn quân mới có quyền chỉ huy không quân, anh phải trở thành đại tướng trước đã.

"Tuy nhiên, xe tăng và pháo binh thì có thể thử xem. Anh đã chỉ huy nhiều loại xe tăng ở tiền tuyến rồi, muốn bổ sung loại nào?"

Vương Trung: "T-34, hơn nữa phải là T-34 loại chỉ huy, loại xe tăng không có trưởng xe độc lập và radio thì sức chiến đấu giảm ít nhất 50%I"

Lão Rokossovsky lắc đầu: "Ta có thể cố gắng kiếm cho anh những chiếc xe tăng đã được sản xuất, nhưng không thể nào bắt nhà máy sản xuất loại xe tăng khác. T-34 phải không? Để ta xem có thể kiếm cho anh hai tiểu đoàn không, nhiều hơn nữa thì e là không được."

Vương Trung: "Tôi hy vọng tất cả đều là xe chỉ huy có radio."

"Điều đó là không thể." Lão Rokossovsky dứt khoát lắc đầu: "Nhưng anh có thể làm như vậy, tập trung sử dụng xe chỉ huy, bố trí toàn những lính xe tăng giỏi nhất, thành lập một trung đội xe tăng đặc biệt. Những chiếc còn lại, nếu cảm thấy năng lực chiến đấu không được thì để chúng thực hiện nhiệm vụ cường độ thấp."

Vương Trung suy nghĩ một chút, thấy cũng có lý. Trên thực tế ở Loktev, trong số xe tăng còn lại của hắn có một nửa là được trang bị radio, thực tế là do tình hình chiến đấu bắt buộc phải "phổ cập" radio, vậy thì chi bằng ngay từ đầu tập trung sử dụng.

Lão Rokossovsky: “Pháo chống tăng… Hả? Pyotr, nếu con mệt thì ngồi xuống đi.”

Pyotr vẫn luôn đứng bên cạnh lau mồ hôi, nghe vậy như trút được gánh nặng, lập tức ngồi phịch xuống ghế sof.

Chiếc ghế sofa kêu lên một tiếng kẽo kẹt.

“Con nên giảm béo đi.” Lão Rokossovsky nói xong, rồi lại nhìn Vương Trung: “Cần loại pháo chống tăng nào?”

“ZiS-3! Loại 45 mm không thể nào xuyên thủng giáp trước của xe tăng địch, phải tấn công từ bên hông, hạn chế rất nhiều trong việc lựa chọn vị trí bố trí pháo.”

Lão công tước gật đầu: “Trọng pháo thì sao? 203 mm nạp đạn chậm quá phải không?”

Loại pháo 203 mm cần phải có xe cẩu nhỏ mới nạp đạn được, cho dù là người Nga nổi tiếng khỏe mạnh cũng không thể nào dùng sức người để nạp đạn.

Vương Trung: “Đúng là rất chậm, hơn nữa độ chính xác của nó cũng không cao.”

Hắn vẫn còn nhớ rõ cảm giác khi lần đầu tiên sử dụng nó, cứ như “quay xổ số” vậy.

“Vậy thì bổ sung cho anh loại 152 mm, độ chính xác cao, tốc độ bắn nhanh, tâm bắn cũng không kém là bao. Tốc độ cơ động cũng nhanh hơn. Còn loại 203 mm đó, nếu gần đó không có đường sắt thì chỉ có nước bò như rùa.

“Được rồi, để ta nghĩ cách, bổ sung cho anh một trung đoàn pháo 152 mm.”

Lúc này, Pyotr đã hoàn hồn, lên tiếng: “Cha, quan trọng nhất là phải thăng quân hàm cho Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, cho em ấy một chức sư đoàn trưởng, như vậy khi bổ sung quân số sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.”

“Con cho rằng ta không muốn sao?” Lão Rokossovsky mắng: “Lũ đầu đất đó, đến giờ vẫn còn dùng cái đầu óc đấu đá chốn cung đình để suy nghĩ vấn đề, ta thì tin Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, nhưng bọn chúng thì không! Bọn chúng sẽ phản đối việc phong cho thằng con ngốc nhà Rokossovsky’ làm thiếu tướng!”

Nói xong, ông lão đập tay xuống bàn, thiếu điều là cởi giày da ra mà đập. Đập xong, ông thở dài: “Thôi, chuyện này không vội được, ta phải viết thư cho mấy người bạn cũ, ba, năm ngày nữa là ổn. Trước tiên cứ bổ sung quân số cho anh. Bộ binh, T-34, trọng pháo, pháo chống tăng, cái gì cũng có. Chuyện này cứ để ta lo, hai anh em con đi ôn chuyện đi.”

Vương Trung nhìn Pyotr béo ú đang vui vẻ, những thứ hắn muốn ngoại trừ máy bay ra thì cái gì cũng có.

Ở lại đây cũng không moi được thêm thứ gì.

Còn những chuyện như dùng khung gầm của BT để chế tạo pháo tự hành SU-76 gì đó, lão công tước đã nói rồi, ông ta không làm được.

Vậy thì chờ sau này gặp được người làm được rồi tính.

Nghĩ vậy, Vương Trung xoay người, vui vẻ đi về phía Lyudmila đang đứng chờ ở cửa.

Kết quả Lyudmila dùng khẩu hình nhắc nhở hắn: “Pavlovl”

Vương Trung vỗ đùi: ‘A đúng rồi, tôi còn cần nhân viên tham mưu! Cả thư ký, kế toán nữa! Tốt nhất là kiếm cho tôi một tên quan văn cấp 6!”

Lão Rokossovsky kinh ngạc: “Cậu muốn quan văn cấp 6 làm gì? Đó là cấp phó hiệu trưởng đại học đấy! Cậu… Thôi được rồi, để ta thử xem. Đi mau đi!”

Ông lão phất tay.

Vương Trung xoay người rời đi.

Pyotr khó nhọc đứng dậy, chạy theo sau Vương Trung.

Chờ đám thanh niên rời đi, lão công tước Rokossovsky ấn nút trên bàn.

Mười giây sau, cửa phụ mở ra, quản gia vừa nãy ra đón Aleksei Konstantinovich Rokossovsky đi vào: 'Lão gia."

Lão Rokossovsky cười nói: "Mikhail, ông bạn già, ông có tin không, thằng nhóc Aleksei Konstantinovich Rokossovsky đó đã trở thành một quân nhân xuất sắc đấy."

"Thật sao ạ?" Lão quản gia ngạc nhiên: "Làm sao có thể! Nhưng mà đúng là lần này cậu ấy về không có véo mông mấy cô hầu gái, cũng không có sờ soạ lung tung."

Lão Rokossovsky tặc lưỡi: "Ta cũng không biết cái gì đã thay đổi nó, có lẽ là do trúng đạn pháo nên bị chấn động não thật. Mikhail, lấy rượu nào!"

"Bác sĩ dặn ngài không được uống rượu nữa."

"Kệ mợ bác sĩ! Người Nga thì phải chết trên bàn rượu, kệ mo bác sĩ! Lấy rượu ra đây! Vodkal Lại lấy cho ta một hộp cá mòiI"

Dùng cá làm mồi nhậu, đó là truyên thống của người Nga.

(Hết chương)

Chương 70: Học Tập Tiền Bối

Chương 47: Mỹ thực và vị tướng

Chương 47: Mỹ thực và vị tướng

Bước ra khỏi thư phòng của lão công tước, Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, chuyện bổ sung quân số đã được giải quyết - hay nói đúng hơn là đã giải quyết được một phần, còn lại phải lo lắng chính là việc bị bao vây.

Nếu không thể tác động đến quyết sách, vậy thì ít nhất phải mang thêm quân ra ngoài.

Vương Trung đang suy nghĩ, Lyudmila ôm chầm lấy hắn, kéo hắn ra ban công cạnh thư phòng: "Anh này, lúc nào cũng nhíu mày, đã là chuyện hiện tại không giải quyết được thì cứ làm những gì có thể trước đã."

"Ừ" Vương Trung lơ đãng đáp, đưa mắt nhìn khung cảnh bên ngoài.

Lúc này, Pyotr lên tiếng: "Vậy tôi xin phép, tôi còn có việc ở bộ tư lệnh."

"Tạm biệt." Lyudmila phất tay, sau đó huých vào eo Vương Trung.

"Tạm biệt. Vương Trung nói.

Pyotr rời đi, Lyudmila nghiêm túc hỏi: "Thật sự nguy hiểm như vậy sao? Hoàng thái tử nói chúng ta có 70 vạn quân, cho dù là 70 vạn con lợn thì quân Prosen cũng không thể bắt hết trong thời gian ngắn được.'

Nghe câu này, Vương Trung thấy chùng lòng, bởi vì trong ký ức của hắn, những đội quân từng được ví như "70 vạn con lợn" đều đã bị tiêu diệt sạch sẽ.

Nhìn vẻ mặt của Vương Trung, Lyudmila bèn nói: "Đi thôi, chúng ta đi cưỡi ngựa đi! Đã lâu rồi anh không cưỡi ngựa rong rủi trong trang viên rồi phải không?"

Vương Trung: "Cưỡi ngựa?"

"Đúng vậy, hoạt động yêu thích thứ hai của anh trước đây." … Có vẻ như hoạt động yêu thích nhất thì không cần phải hỏi.

Vương Trung: "Cũng được, vừa hay anh muốn xem xét địa hình xung quanh, tìm chỗ nào thích hợp để bố trí pháo chống tăng."

Lyudmila chớp chớp mắt, nhưng rồi cũng mỉm cười: "Cũng được! Em sẽ giúp anh xem nên đặt "dai đội thần tiễn" ở đâu!"

Vương Trung quay đầu nhìn cô gái, cảm nhận được mọi điều tốt đẹp trên người cô.

Chờ chút, vừa rồi lão công tước gọi cô là gì nhỉ?

Vương Trung: "Ồ, Lyuda, Lyuda thân yêu của ta, ánh nắng và hoa xuân của tai"

Lyudmila cười vui vẻ.

Vasili cũng giống như những người khác, sau khi thu dọn xong ký túc xá thì đến nhà ăn, mọi người đã dùng bữa ở đây.

Vừa bước vào cửa, Vasili đã ngửi thấy mùi thơm nồng nặc: "Ồ, hình như là canh bắp cải! Tuyệt quá, cuối cùng cũng có chút rau khác ngoài dưa chua rồi."

Philippov: "Còn có loại thịt khác ngoài thịt hộp nữal" Vasili: "Làm sao có thể, cậu nghĩ công tước sẽ dùng thịt bo

thật để nấu canh sao? Chắc chắn là xúc xích! Nhiều lắm là xúc xích do nhà máy của gia tộc sản xuất!"

Dmitri quay đầu hỏi: "Cậu ghét xúc xích à?"

"Hả? Tôi đương nhiên không ghét, hai mươi lăm phần trăm thịt bò, bảy mươi phần trăm thịt heo, còn có năm cân trứng và sữa! Tôi thích xúc xích, thích đến mức có thể đọc vanh vách công thức!" Vasili lắc đầu,'Nhưng ăn mãi cũng ngán!"

Lúc này, người xếp hàng phía trước đã đến trước nồi canh, người phục vụ múc một muỗng đầy thịt bò hâm nhừ vào bát.

Người chiến sĩ cầm bát kinh hô: "Trời ơi, thật sự dùng thịt bò nấu! Cà rốt cũng nhiều nữa! Nước canh đặc quát"

Lúc này, nữ phục vụ với vẻ mặt "Tên nhà quê này ngạc nhiên cái gì", hỏi: "Cho kem chua nhé?"

"Còn có thể thêm kem chua sao? Cho thêm đi, nhiều một chút!"

Thế là một nữ phục vụ khác múc một muỗng kem chua sánh mịn vào bát canh của người chiến sĩ.

Anh chàng vui vẻ rời đi, không lấy bánh mì và cháo yến mạch.

Vasili và những người khác nhìn đồng đội đi ngang qua, ánh mắt đều dán vào bát canh nhìn thôi đã thấy ngon.

Vasili: "Tuyệt thật, thịt bò xịn đấy."

Philippov: "Còn có kem chua nữal"

Đúng lúc này, ba nữ phục vụ khác hợp sức đẩy một chiếc xe chở một nồi canh lớn khác đi vào.

Trong nồi canh là một loại canh màu đỏ sên sệt.

Philippov huých khuỷu tay vào Vasili: "Cậu là con trai của giáo sư, đó là canh gì vậy? Ngửi thơm quá."

Vasili không chắc chắn nói: “Trông giống như gà hầm Colchis.”

Philippov: “Tuy thịt bò cũng hấp dẫn, nhưng canh bắp cải từ bé đến giờ tôi uống nhiều rồi, tôi muốn thử món gà kial”

Thế là Philippov vội vàng đi theo xe thức ăn, đến nơi liền là người đầu tiên lấy phần: “Cho tôi đầy bát! Tôi cũng muốn kem chual”

Nữ phục vụ: “Canh này bình thường không ăn như vậy. Nhưng thôi, Katyal Vị binh sĩ này muốn kem chual”

Vừa nói, nữ phục vụ múc canh đã múc một muỗng canh đầy vào bát Philippov, sau đó gắp riêng một miếng thịt gà lớn cho vào.

Philippov hít một hơi dài, lập tức lộ ra vẻ mặt say mê: “Thơm quá, tôi chảy nước miếng rồi!”

Vasili nhìn bạn, cau mày: “Háo ăn, chẳng qua chỉ là canh gà cà chua thôi mà? Trong đó còn có giấm, vốn đã chua, lại còn thêm kem chua, chua chết đi được!”

Vừa lúc cậu ta đang thể hiện sự khinh thường của mình, Dmitri đột nhiên kéo cậu ta: “Nhìn kìal”

Vasili quay đầu lại, nhìn theo hướng tay Dmitri, thấy một máy làm kem.

“Wowl’ Cậu ta mừng rỡ chạy tới: ‘Ăn miễn phí à?”

Nữ phục vụ: “Đương nhiên rồi, đây là công tước muốn chiêu đãi những người đã chiến đấu dũng cảm.” Vasili quả quyết nói: “Cho tôi mười cây!”

Nữ phục vụ lập tức bắt đầu làm, rất nhanh cây kem đầu tiên đã đến tay Vasili.

Cậu ta thích thú liếm kem, giống như một đứa trẻ.

Lúc này, nữ phục vụ làm kem nói: “Vất vả cho các anh rồi, chỉ còn lại ít người như vậy, chắc bị tên bá tước kia hại thê thảm lắm nhỉ?”

Vasili dừng liếm kem.

Cả nhà ăn vốn ồn ào bỗng chốc im lặng - không ít người không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng bị những đồng đội biết chuyện giữ chặt.

Nữ phục vụ làm kem khó hiểu hỏi: “Hả? Sao vậy?”

“Tôi không cho phép cô xúc phạm tướng quân!” Vasili nói năng hùng hồn.

Lúc này, một giáo sĩ bước tới: “Vasilil Được rồi! Cô ấy chỉ là không biết chúng ta đã trải qua những gì, cậu nói chuyện từ từ với cô ấy là được mà? Chúng ta là cận vệ, nhìn tấm áo choàng cận vệ của cậu kìa, cho dù có tức giận cũng phải nói chuyện đàng hoàng với người dân!”

Vasili đặt cây kem đã liếm được một nửa xuống: “Vậy tôi sẽ kể cho mọi người nghe! Đầu tiên là việc tướng quân yêu cầu chúng tôi bố trí bãi mìn giả!”

Không biết ai đó nói chen vào: “Không phải nên bắt đầu từ việc cậu đi dọn phân sao?”

Sau đó, bảy, tám bàn tay đè lên vai người vừa chen lời.

“Được rồi! Tôi sai rồi, không nên chen lời lúc này!” Anh ta lập tức sợ hãi.

“Bọn Prosen đó,’ Vasili bắt đầu,cực kỳ cứng nhắc! Tướng quân đã giao chiến với bọn chúng ở Cao điểm Peniye rồi! Còn tiêu diệt 40 xe tăng! Cho nên ông ấy biết bọn chúng đều là lũ ngu ngốc không biết linh hoạt! Vì vậy, tướng quân ra lệnh cho tôi dùng ván gỗ viết 40 tấm biển báo, trên đó ghi: Khu vực mìn, hãy cẩn thận!”

Phải nói là Vasili, con trai của giáo sư âm nhạc, quả thật có chút tài năng, nước miếng văng tứ tung, câu chuyện về tướng quân Rokossovsky đại chiến lữ đoàn thiết giáp ma quỷ thứ mười lăm cứ thế hiện ra sinh động như thật.

Nhưng khi cậu ta nhắc đến việc quả mìn mình đặt dưới tấm biển đã hất văng kẻ địch lên cao vài mét, có người ngôi không yên.

"Cậu đang tự tâng bốc mình đấy al Tôi biết rõ là cô nhóc cậu hai ngày nay đều ở đây canh cái máy radio chiến lợi phẩm mà tướng quân tịch thu được!"

Vasili: "Chính vì tôi canh radio nên mới ở gần tướng quân, mới biết được mọi quyết sách!"

"Làm như ai không biết! Lực lượng xe tăng của chúng tôi mới là người gần gũi tướng quân nhất! Alexander Yefimovich, anh mau kể chuyện tướng quân chỉ huy mọi người xông lên đánh chết tên thiếu tướng sư trưởng của địch đi!"

Alexander nhanh chóng dùng bánh mì lau sạch nước canh trong bát, nhét vào miệng, vừa nhai vừa đứng dậy: "Chuyện này phải nói từ chiếc xe tăng của chúng tôi! Chiếc xe tăng của chúng tôi vốn là loại dành cho công tử bột đi dã ngoại, được thiết kế riêng một vị trí ngắm cảnh cho họ.

"Mọi người đoán xem, tướng quân lại khen thiết kế này hay, nói là vị trí đó rất thuận tiện cho việc quan sát chiến trường! Cho nên lúc chiến đấu, tướng quân luôn đứng ở đó quan sát, đạn của địch bay tới, bắn vào xe tăng âm âm, tướng quân không he sợ hãi! "Chúng tôi cứ thế xông qua đội hình thiết giáp của địch, tướng quân đột nhiên hét lớn: 'Rẽ trái, lao thẳng về phía trước!'

"Tôi đang dùng ống ngắm nhắm vào xe tăng của bọn Prosen, kết quả xe vừa rẽ, hình ảnh trong ống ngắm liền đảo

lộn! Hay lắm, tên sư trưởng của địch lại vừa vặn nằm trong tâm ngắm!

"Tướng quân ra lệnh 'Bắn!, tôi lập tức khai hỏa, quả đạn nổ ngay dưới chân tên thiếu tướng! Âm một tiếng, hắn ta tan xác!"

Mọi người đều tán thưởng, như thể đây là lần đầu tiên họ được nghe một câu chuyện ly kỳ đến vậy.

Lúc này, có người cầm ly sâm panh trên bàn: "Nâng ly chúc mừng tướng quân!"

"Chúc mừng tướng quân!"

"Ngoài ông ấy ra chúng tôi không phục ai hết!"

Đám đàn ông sục sôi khí thế, đám nữ phục vụ nhìn nhau, không thể tin nổi Alyosha ghét chó chê mèo ngày nào giờ đây lại trở thành vị chỉ huy được mọi người ngưỡng mộ.

Lúc này, Vasili nói: "Tướng quân còn biết làm thơ nữa đấy!"

Nghe vậy, nữ phục vụ trưởng vốn đang khoanh tay trước ngực không nhịn được nữa, lên tiếng: "Chuyện này thì các cô nương chúng tôi rõ lắm, ở đây hễ nữ phục vụ nào xinh đẹp một chút là đều nhận được thơ tình của cậu hai hết!"

Có nữ phục vụ bật cười thành tiếng, có vẻ như bài thơ đó rất buồn cười, chỉ cần nghĩ đến là sẽ bật cười.

Vasili lấy máy tính xách tay ra: "Hừ, tôi đọc cho mọi người nghe! Bài thơ này tuy có nhiều lỗi ngữ pháp, nhưng nội dung thì khỏi bàn! Sau khi tôi sửa sang lại như thế này:

"Khói lửa mịt mù ca anh hùng, núi non bốn bề nghiêng tai nghe… (ở đây Vasili đọc phiên bản đã được sửa lại theo vần tiếng Ant)"

Nữ phục vụ nhà Rokossovsky không phải là mù chữ, ít nhất họ đều đã học trường Chúa Nhật, những người trẻ tuổi thậm chí còn học đến lớp mười ở trường phổ thông do giáo hội thành lập.

Họ có thể nhận ra trình độ của bài thơ này.

Đám nữ phục vụ nhìn nhau.

Đây có phải là Aleksei Konstantinovich Rokossovsky mà họ biết sao?

(Hết chương)

Chương 71: Một Đánh Hai

Chương 48: Đối đầu trực diện

Chuong 48: Doi dau truc dien

Vương Trung và Lyudmila dùng bữa trưa dã ngoại vui vẻ trong trang viên.

Đến khi quay lại chuông ngựa của trang viên, Vương Trung tinh ý nhận ra thái độ của các nữ phục vụ đối với mình dường như đã thay đổi.

Lúc mới vào trang viên, đám nữ phục vụ đều tỏ ra cảnh giác và thù địch, nhưng hiện tại những nữ phục vụ lớn tuổi hơn nhìn Vương Trung với vẻ khó hiểu, còn những nữ phục vụ trẻ tuổi thì không hề che giấu sự tò mò.

Chuyện gì đã xảy ra?

Các nữ phục vụ đang chuẩn bị cho buổi dạ vũ tối nay trong vườn, vì vậy đâu đâu cũng thấy họ, Vương Trung đi đến đâu cũng cảm thấy có người đang bàn tán sau lưng, quay đầu lại thì thấy họ đang bận rộn chuẩn bị, thậm chí không ai nói chuyện.

Cảm giác giống như cảnh kinh điển trong phim "Mỹ nhân ngư".

Vương Trung cảm thấy kỳ lạ, bèn quay sang hỏi Lyudmila: "Chuyện gì vậy?"

Lyudmila nhún vai: "Có lẽ lúc anh ngủ gục trên chân tôi đã xảy ra chuyện gì đó?"

Vương Trung: “Em nói thế khác gì không nói? Rõ ràng là có chuyện gì đó mà?”

Anh định gọi một nữ phục vụ lại hỏi cho rõ ràng thì hoàng thái tử xuất hiện: “Sao cậu lại bỏ tớ ở chỗ công tước rồi đi mất?”

Vương Trung: ‘À, tại vì cậu uống rượu xong ngủ quên trên ghế sofa, thấy cậu ngủ say nên tôi không…”

“Bởi vì cậu vào đó có hai tiếng đồng hồ! Chắc bị mắng té tát rồi nhỉ?”

“Ừm…’ Vương Trung có chút xấu hổ, làm sao có thể nói với hoàng thái tử rằng người anh em học hành kém cỏi của cậu ta bỗng nhiên trở thành học bá được?

Hoàng thái tử ngáp một cái, quay đầu nhìn hội trường: “Sàn nhảy nhỏ thế này, chỉ đủ chỗ cho một ban nhạc, xem ra lại là buổi gặp gỡ của mấy nhân vật tâm cỡ rồi. Rõ ràng nhà cậu còn có một cái mê cung khá lớn mài”

Vương Trung quay đầu nhìn về phía mê cung trong vườn.

Anh nhớ mang máng, trò chơi mê cung trong các buổi dạ vũ của giới quý tộc phương Tây này, về cơ bản là tạo cơ hội cho mọi người mmây mưa với nhau, các cô gái sẽ vào mê cung trước, sau đó các chàng trai đi tìm, diễn ra màn rượt đuổi, và cuối cùng là ‘hắc hắc hắc’.

Khi ra khỏi mê cung, ai nấy đều quần áo xộc xệch.

Hoàng thái tử tiếp tục nói: “Rõ ràng Alyosha là người giỏi nhất trong trò này, lúc nào cũng tìm được cô gái xinh đẹp nhất!”

Vương Trung đột nhiên nói: “Vớ vẩn, chưa bao giờ tìm được Lyudmila.”

Lyudmila: “Tôi chưa bao giờ tham gia, sao anh tìm được tôi? Không những thế, lần nào anh cũng đưa cho tôi một nhúm tóc của các cô gái khác, phiên chết đi được.”

Vương Trung ngạc nhiên, trò chơi cấp cao gì thế này?

“Vậy em còn giữ số tóc đó không?” “Đương nhiên là không!” Lyudmila cao giọng nói.

Hoàng thái tử nói: “Tiếc thật, nếu không hôm nay cậu lại được thêm vài nhúm tóc.”

Vương Trung: “Se không đâu.”

Lyudmila: “Anh ấy sẽ không đâu.”

Hoàng thái tử nghỉ ngờ nhìn Vương Trung: “Alyosha, cậu bị sao vậy? Từ khi trở về, cậu khác lạ lắm.”

Vương Trung dứt khoát nói: “Cau bị ảo giác đấy!”

Lúc này, anh bỗng nhìn thấy mấy người đàn ông lực lưỡng đang đặt một chiếc vại sành lên bếp lửa.

Tò mò, anh bước tới hỏi: “Trong vại là gì vậy?”

Thực ra, Vương Trung có thể ngửi thấy mùi gia vị, hẳn là một món ăn nào đó, chỉ là chiếc vại được trang trí khá kỳ lạ, khiến người ta liên tưởng.

Người khuân vại trả lời: “Bên trong là món hầm, phải hầm vài tiếng đồng hồ, hơn nữa còn phải giữ nhiệt độ tự nhiên, là món lằng nhằng nhất trong bữa tối nay.”

Vương Trung đưa tay mở nắp vại ra xem, thấy bên trong là đầy ắp rau củ, có cà tím, khoai tây, ớt chuông xanh, cà rốt…

Mùi gia vị càng thêm kích thích khứu giác của Vương Trung, khiến anh nghi ngờ liệu đầu bếp có phải đã cho cả nắm “Masala” vào trong đó.

Nhìn thấy món ăn này, hoàng thái tử kinh ngạc thốt lên: "Đây… Không phải tối nay Belinsky Đại Mục Sư đến đây sao?"

Người công nhân cung kính cúi chào: "Ngài nói đúng, Đại Mục Sư sẽ đến ạ."

Lúc này, một thẩm phán đội mũ xanh xuất hiện, ông ta nhanh chóng chen vào giữa Vương Trung và chiếc vại: 'Không được mở nắp trong quá trình hầm, sau khi bắc xuống phải để đầu bếp thử trước!"

Vương Trung: "Được rồi, tôi chỉ tò mò thôi, không phải cố ý đâu."

Hoàng thái tử cũng nói: "Tôi làm chứng, cậu ấy không phải cố ý."

Vị thẩm phán nhìn Vương Trung, gật đầu. Sau khi đậy nắp vại lại, ông ta đứng canh giữ chiếc vại, không rời nửa bước.

Rời khỏi chỗ chiếc vại, hoàng thái tử lẩm bẩm: "Mục Thủ tìm cậu làm gì? Cậu làm chuyện gì cần sám hối à? Hay là vì thổi phồng chiến công quá đà nên bị thần linh trừng phạt?" [Từ Mục thủ sẽ giữ nguyên]

Cho đến lúc này, hoàng thái tử vẫn cho rằng Vương Trung chỉ là một anh hùng chiến tranh được "tô vẽ" nên mà thôi.

Vương Trung cũng lười giải thích thêm với đám bạn bè ăn chơi này, dù sao thì trang bị cũng là do Nhị công chúa ban tặng, sau này phải nịnh bợ Nhị công chúa mới là thượng sách!

Vào lúc 20h30 ngày 9 tháng 7, hầu hết các quý tộc ở Agasukov đều tập trung tại bữa tiệc tối do Công tước Rokossovsky tổ chức.

Đúng như hoàng thái tử dự đoán, đây là một "buổi gặp mặt đơn giản" nhằm mục đích thảo luận về tình hình hiện tại, các

quý tộc có quân hàm cao cấp đều tụ tập lại một chỗ, trong khi con cháu của họ, những người được đưa đến đây để làm quen với các buổi giao tiếp xã giao, thì buồn chán tụ tập nói chuyện phiếm. Giờ phút này cũng vậy.

Đám công tử bột vây quanh Vương Trung, giống như trước đây.

Vương Trung đang mệt mỏi ứng phó với những câu chuyện cười tục tiu của họ thì đột nhiên có người dùng vật gì đó gõ mạnh xuống đất, hô to: "Đại Mục sư giá lâm!"

Các quý tộc đang trò chuyện đều ngẩng đầu lên, sau đó cung kính tiễn Đại Mục sư đến chỗ của mình -

Tuy nhiên, Đại Mục sư lại bước qua chỗ đó, tiến thẳng về phía Vương Trung: "Aleksei Konstantinovichl Nghe danh anh đã lâu!"

Vương Trung bắt tay Đại Mục sư, nhưng không biết nên nói gì.

Xưa nay, anh chưa từng tiếp xúc với giới chức sắc tôn giáo, lần duy nhất là trước kỳ thi đại học, bố anh đã dẫn anh đến chùa dâng hương cầu khấn Văn Xương Đế Quân.

Trong lúc Vương Trung còn đang lúng túng, Đại Mục sư đã mở lời: "Trận chiến ở Loktev của anh rất xuất sắc, là một chiến thắng vẻ vang! Xin chúc mừng anh, Aleksei Konstantinovich."

Cả hội trường im lặng.

Sau một hồi im lặng ngắn ngủi, Tập đoàn quân Agasukov Tư lệnh Skorobo lên tiếng: "Đại Mục sư, cái gọi là thiếu tướng bị tiêu diệt' chỉ là tin đồn do bọn dị giáo tung ra, thực tế, theo như thông tin tình báo của chúng tôi, Lữ đoàn 15 của địch vẫn chưa dừng hoạt động."

Đại Mục sư Belinsky: “Nếu một sư trưởng chết đi mà cả lữ đoàn liền tê liệt thì Prosen đã chẳng để chúng ta lâm vào tình cảnh khốn đốn thế này.”

Từ “khốn đốn’ vừa thốt ra đã gây nên sóng gió.

“Sao lại nói là khốn đốn?”

“Chẳng phải chúng ta đang chiếm ưu thế lớn ở mặt trận sao?”

“Nhưng rất nhiều gia đình quý tộc đã có người hy sinh…”

“Nhưng anh xem Aleksei đã trở về kìa! Nếu địch thực sự mạnh thì làm sao anh ấy có thể thoát được?”

Vương Trung cau mày.

Lúc này, Tập đoàn quân Tư lệnh Skorobo tiến lên một bước, cao giọng nói: “Mọi người! Tuyến đầu của chúng ta quả thực đã gặp phải một số tổn thất, chúng ta đã mất Công quốc Vostrom, tổn thất hai mươi vạn quân, nhưng đất mẹ Ant rộng lớn như vậy, nguồn binh lực đồi dào như vậy!

“Giờ đây, ở Agasukov, chúng ta đã tập kết được 69 sư đoàn bộ binh, 11 sư đoàn ky binh, 21 sư đoàn thiết giáp!

“Đây là lực lượng quân sự hùng hậu chưa từng có trong lịch sử Ant! Thêm vào đó, Công tước Myshkin cũng đang tập kết lực lượng ở Shepetovka, hai tập đoàn quân lớn của chúng ta có thể hỗ trợ lẫn nhau, tiến có thể công, lui có thể thủ!

“Có thể nói, hiện tại chúng ta đã thoát khỏi thế bị động ban đầu! Giờ đây chúng ta có thể tính đến chuyện đánh bại kẻ địch rồi!”

Vương Trung đột nhiên có linh cảm chẳng lành, chẳng lẽ lúc này vị tướng quân này vẫn cho rằng “thế trận đang nghiêng về phía ta” sao?

Không thể nào không phải chứ?

Xem kẻ địch dùng kỹ thuật binh khí gì, độ huấn luyện gì, nhìn lại, ngoài sĩ khí ra chẳng còn gì —— không đúng, dưới trạng thái như vậy, liệu có bao nhiêu đội quân thật sự có thể duy trì sĩ khí?

Lúc này, Skorobo đại tướng trực tiếp đứng lên một chiếc ghế, hô to: "Chúng ta còn có công sự phòng ngự kiên cố! Chúng ta còn có ưu thế tác chiến nội tuyến! Mục thủ miện hạ, lúc này mà lan truyền tin tức bất lợi cho sĩ khí, không ổn lắm đâu?"

Mục Thủ: "Thật sao? Vậy để chúng ta nghe anh hùng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky vừa thắng trận trở về nói gì."

Ông ta quay sang Vương Trung: "Nào, nói cho ta biết ý kiến của cậu, Thiếu tướng."

Vương Trung nghe thấy trong đám quý tộc có tiếng cười chế giễu.

Còn có người đang thì thâm: "Lấy ý kiến của một Thiếu tướng để phản đối đại tướng."

"Nghe nói, con trai thứ hai của công tước Rokossovsky thi tốt nghiệp được 0 điểm đấy!"

Đáng ghét, Vương Trung nghĩ, làm sao có thể thi tốt nghiệp 0 điểm được chứ, tuy mình đứng bét lớp, nhưng ít nhất cũng vượt qua ngưỡng tốt nghiệp!

Nhưng mà bây giờ Vương Trung quả thật chẳng khác nào người có điểm 0, dù sao cũng chỉ là một người hiện đại chỉ biết chơi game chiến tranh.

Anh ta tiến lên một bước, hắng giọng: "Quân đội Prosen là một đội quân tinh nhuệ, hiện đại…"

Skorobo đại tướng: “Chúng ta cũng hiện đại! Chẳng phải cậu còn dựa vào ưu thế của xe tăng mà tung hoành ngang dọc sao? Chúng ta có bốn lữ T34, bọn chúng sẽ khiến Prosen phải trả giá đắt!”

Vương Trung: “T34 đúng là một loại xe tăng ưu tú, nhưng thiết kế tôi tệ khiến nó có nhược điểm rất lớn, trưởng xe kiêm luôn pháo thủ, dẫn đến khi chiến đấu trưởng xe phải dán mắt vào kính ngắm, căn bản không có thời gian quan sát xung quanh.

“Ngược lại, xe tăng Prosen đều có trưởng xe, hơn nữa còn được trang bị tháp quan sát riêng. Trong một trận đấu tăng, bọn chúng dễ dàng phát hiện ra T34 hơn, nắm giữ thế chủ động.

“Hơn nữa, xe tăng của kẻ địch đều có radio, sở chỉ huy có thể trực tiếp chỉ huy từng chiếc một, lúc chiến đấu thông qua radio, mỗi chiếc xe có thể bù đắp điểm mù khi quan sát cho nhau, yểm trợ lẫn nhau!”

Skorobo đại tướng cười lạnh: “Cho dù như vậy, chỉ cần kẻ địch không bắn thủng được xe tăng của chúng ta, thì chúng ta vẫn chiến thắng!”

“Sức mạnh của xe tăng chỉ là tương đối thôi, đại tướng!” Vương Trung tiến lên một bước, cầm lấy một chai rượu, trực tiếp ném vào đống lửa đang nướng nồi đất, chai rượu vỡ tan, rượu bên trong lập tức biến thành một biển lửa.

Mấy nữ bộc vội vàng đẩy tới một chiếc xe tưới nước, bắt đầu dập lửa - xem ra để đề phòng hỏa hoạn, xe tưới nước đã được chuẩn bị sẵn.

Nước dập lửa phun xối xả vào nồi đất đang hầm thức ăn, chảy vào bên trong từ lỗ thông khí.

Đại mục thủ lộ vẻ mặt xót xa.

Vương Trung chỉ vào ngọn lửa vẫn đang cháy: "Chỉ cần một chai xăng tự chế như vậy, ném lên nắp động cơ, sẽ khiến xe tăng hỏng ngay lập tức! Chỉ cần một chai thôi!

"Hơn nữa, kẻ địch sẽ tấn công vào điểm yếu của xe tăng! Chúng sẽ dùng đạn pháo khóa chặt tháp pháo, sẽ bắn đứt xích xel "Lứa xe tăng mù lòa của chúng ta, một khi xích bị bắn đứt, căn bản không có cách nào đối phó với bộ binh tiếp cận! Bọn chúng sẽ bị kẻ địch tiêu diệt như cắt xúc xích!"

Skorobo đại tướng cười nhạo: "Vậy chúng ta cũng có thể dùng cách đó để đối phó với kẻ địch"

"Vậy nếu kẻ địch không giao tranh trực diện với chúng ta thì sao? Nếu Tập đoàn quân Trung tâm phía Bắc đánh xuống phía Nam thì sao? Bọn chúng sẽ bao vây tiêu diệt, cắt đứt đường tiếp tế.

"Triệu quân của ông chẳng khác nào Thao Thiết, chỉ biết nuốt chửng vật tư! Đến lúc đó, chúng ta sẽ đầu hàng mà không cần đánh!"

Skorobo đại tướng: "Chúng ta tuyệt đối sẽ không làm như vậy!"

Vương Trung còn muốn nói gì đó, Skorobo đại tướng lại nói: "Nếu Tập đoàn quân Trung tâm của địch đánh xuống phía Nam, vậy thì tốt, chúng ta sẽ ở trên đồng bằng rộng lớn gần Agasukov thực hiện tác chiến nội tuyến, tiêu diệt Tập đoàn quân Trung tâm và Nam của địch trên đồng bằng, sau đó phản công, giành lại lãnh thổi"

Quý tộc có mặt vỗ tay nhiệt liệt, tiếng hoan hô như muốn át đi lời nói của Vương Trung.

Vương Trung còn muốn tranh luận tiếp, đại mục thủ đã đặt tay lên vai anh ta: "Thôi, cứ làm hết sức mình, được đến đâu hay đến đó. Hơn nữa, nghe hắn nói cũng có lý."

“Lý luận suông, toàn là lý thuyết sách vở với Sẽ thất bại, đại mục thủ miện hạ, quân đội ở đây sẽ bị tiêu diệt, người dân ở đây…”

“Bình tĩnh nào, chúng tôi đã sắp xếp di dời các nhà máy về phía sau, trước tiên là công nghiệp nặng, sau khi di dời gần xong, sẽ di dời các nhà máy dân sinh như nhà máy chế biến thịt ve hậu phương.’ Đại mục thủ nói xong võ vai Vương Trung: “Bây giờ cậu chỉ cần nghỉ ngơi cho khỏe, đợi quân đội được bổ sung đầy đủ là được.”

Vương Trung nhìn mục thủ, anh ta bỗng nhiên nhớ ra một chuyện, bèn hỏi: “Có thể bổ sung đầy đủ cho liên đoàn Thần Tiễn của tôi không?”

“Ngày mai họ sẽ đến.” Mục thủ đáp.

Vương Trung: “Có thể bổ sung đầy đủ cho đội Thánh Ca của tôi không?”

“Ngày mai sẽ đến.”

“Có thể cho tôi thêm một ít Thuận Phong Nhĩ không?”

“Ngày mai họ sẽ đến.” Đại mục thủ nói xong vỗ mạnh vào vai Vương Trung.

Ngày mai sẽ đến sao?

Vương Trung nhìn các tướng lĩnh đang cụng ly, tâng bốc lẫn nhau, vừa lúc chạm mắt với chủ nhân trang viên, cũng là cha của Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, đại tướng đã nghỉ hưu Constantine Alexandrovich - công tước Rokossovsky, ông cụ mỉm cười động viên anh ta, như thể đang nói “Con làm tốt lắm”.

Vương Trung cảm thấy an ủi phần nào.

Thật mệt mỏi.

Lúc này, Skorobo đại tướng đề nghị: “Hay là chúng ta cùng nâng ly chúc mừng cho chiến thắng sắp tới”

Những người tham gia đều nâng ly. Vương Trung không muốn nâng ly, nhưng thấy lão công tước Rokossovsky cũng nâng, đành phải làm theo.

Sau khi mọi người uống cạn ly, Skorobo đại tướng nói: ‘À, đúng rồi, còn một tin tốt nữa, chúng ta sắp nhận được viện binh từ bốn tập đoàn quân! Như vậy, chúng ta sẽ có ưu thế về quân số trước kẻ thù!”

Vương Trung thầm nghĩ làm sao có thể, chắc là Bộ Tư lệnh đã đánh giá quá lạc quan về thiệt hại mà họ gây ra cho quân Prosen, hoặc là do họ có quá ít thông tin tình báo về kẻ địch.

Lúc này, Skorobo đại tướng tự hào tuyên bố: “Ưu thế thuộc về ta!”

Vương Trung nâng ly,chân thành” nói: “Cao kiến!”

(Hết chương)

Chương 72: Tử Vong

Chương 49: Thấn thăng

Chương 49: Than thăng

Trong lúc mọi người đang tâng bốc Skorobo đại tướng, Belinsky Mục thủ của giáo hội đã ra hiệu cho Vương Trung đi theo, sau đó đi vê phía góc vườn.

Vương Trung không chút do dự đi theo, Lyudmila nhìn theo hai người, lựa chọn ở lại.

Lính gác của Mục Thủ tản ra, thiết lập một hàng rào cảnh giới xung quanh, các quý tộc tham gia bữa tiệc thỉnh thoảng lại nhìn về phía này, nhưng nhanh chóng dời mắt.

Hoàng thái tử cũng thỉnh thoảng nhìn về phía người bạn thân, trên mặt thoáng vẻ khó hiểu, có lẽ anh ta không hiểu tại sao Mục Thủ lại tìm người bạn chẳng liên quan gì đến sự ngoan đạo của mình.

Vương Trung vừa đi đến phía sau Mục Thủ, đã nghe thấy ông ta nói: "Cậu nhất định phải hủy món hâm của ta mới vừa lòng sao?"

"À, chỉ có chỗ đó có lửa."

Mục Thủ lắc đầu, chuyển chủ đề: "Mấy ngày nay cậu đánh trận không tệ, có khoảnh khắc nào khiến cậu ấn tượng sâu sắc không?"

Vương Trung ngẩn người, ý ông là gì? Không hỏi kinh nghiệm, bài học rút ra, mà lại hỏi có khoảnh khắc nào ấn tượng sâu sắc?

Vậy thì khoảnh khắc ấn tượng nhất của tôi là vị hôn thê tắm dưới trăng thì phải làm sao?

Tất nhiên, đó chỉ là lời can nhằn trong lòng, vị hôn thê dưới ánh trăng dù có xinh đẹp đến đâu cũng không thể so sánh với những trải nghiệm và cảm ngộ khi sống chết cận kề.

Vương Trung không chút do dự kể lại khoảnh khắc trốn dưới gam xe tăng BT-7, nhìn thấy những đôi giày quân đội Prosen xung quanh và cảm giác tuyệt vọng.

Cùng với sự chấn động khi được quân đội của Mục Thủ xông lên giải cứu.

Và cả sự đau đớn khi quyết định từ bỏ họ để đổi lấy chiến thắng.

Mục Thủ nghiêm nghị lắng nghe, sau khi Vương Trung kể xong mới lên tiếng: "Ta đã nghe rất nhiều lời sám hối và cầu nguyện, chỉ cần có chút giả dối, chút cố ý làm ra vẻ, ta đều có thể nhận ra ngay lập tức.

"Cho nên, ta biết những gì cậu nói đều là thật, là cảm nhận chân thật của cậu. Nhưng ta muốn biết, tại sao cậu lại nghĩ thông suốt như vậy? Hay nói cách khác, sau này cậu sẽ không…"

Vương Trung: "Chỉ cần tôi dũng cảm hơn tất cả mọi người là được, khi cần tôi hy sinh để đổi lấy chiến thắng, tôi sẽ không chút do dự xông pha. Chỉ cần làm được điều đó, tôi có thể không chút gánh nặng hy sinh người khác vì chiến thắng."

Mục Thủ gật đầu: "Ừm, cách giải quyết vấn đề như vậy cũng không phải là không được. Ta sẽ tiếp tục theo dõi, hy vọng cậu đừng đi ngược lại với niềm tin của mình. Được rồi, thời gian rảnh rỗi của ta cũng sắp hết rồi, cậu cứ tiếp tục tận hưởng bữa tiệc đi. Đừng quá căng thẳng, đêm nay cứ tận

hưởng đồ ăn ngon và sự dịu dàng của các cô gái, điều đó sẽ không khiến tương lai trở nên tồi tệ hơn.”

Nói xong, Mục Thủ đi về phía cổng vườn.

Lính gác lập tức tập hợp lại, đi theo sau ông ta.

Ban đầu, Mục Thủ định đi thẳng ra cổng, nhưng đi được vài bước, ông ta nhìn thấy một nữ bộc nhà Rokossovsky đang định bê nồi đất hầm thức ăn đi, bèn quay người lại, mặc kệ nồi đất còn nóng, ông ta mở nắp ra, ngửi mùi thơm của món hầm.

Lính gác lập tức chạy tới ngăn cản: “Mục Thủ! Món này chưa thử độc!”

Mục Thủ do dự một lúc, cuối cùng đậy nắp lại, đứng thẳng dậy. Ông ta phát hiện Vương Trung đang nhìn mình, bèn giải thích: “Đây là một món ăn ngon tràn đầy sức sống, nhưng ky sĩ của ta không cho ta ăn!”

Ông ta dang hai tay ra, lắc đầu bỏ đi.

Vương Trung tò mò, đang định lại gân xem món hầm đó, thì nữ bộc đã nhanh chóng đổ món hầm vào xe đẩy rác thải thực phẩm.

Vương Trung:…

Lyudmila tiến lại gân, khoác tay Vương Trung: “Đi thôi, Mục Thủ nói rồi đấy, đêm nay cứ vui vẻ, đừng ảnh hưởng đến đại cục. Em cũng thấy anh nên thư giãn một chút, nhìn kìa, giữa hai hàng lông mày của anh đã có nếp nhăn rồi.”

Vương Trung thầm nghĩ có nếp nhăn còn hơn là bị hói.

Nhưng mà, Mục Thủ nói đúng, chi bằng tranh thủ thời gian thư giãn một chút.

Tất nhiên, không thể để mình thư giãn một mình, vì vậy Vương Trung gọi nữ bộc đang đứng bên cạnh: “Này, cô, lại

đây!”

Nữ bộc giật mình, rụt rè đi tới, có vẻ rất sợ hãi.

Vương Trung: “Mang tất cả đồ ăn ngon, rượu hôm nay đến cho quân đội của tôi, muốn bao nhiêu cũng được!”

Nữ bộc: ‘Đã mang đi rồi ạ, giống như ở đây, thậm chí còn nhiều hơn. Đó là do lão công tước dặn dò.”

“Lão công tước dặn dò?” Vương Trung cố tình không gọi là “bố”.

Nữ bộc không nhận ra vấn đề trong lời nói của Vương Trung, gật đầu: “Vâng ạ, chính miệng lão công tước dặn dò.”

Vương Trung lúc này mới yên tâm, nhưng ngay lập tức anh ta lại nhớ ra một chuyện, bèn nói: “À, phải rồi, phái thêm một ban nhạc đến đó nữa!”

“Ban nhạc ạ?” Nữ bộc kinh ngạc, xem ra lão công tước không ngờ tới chuyện cử cả ban nhạc đến.

Vương Trung gật đầu: “Phải, ban nhạc. ‘Chiến tranh đến rồi sẽ đi, chỉ có âm nhạc là trường tồn!”

Nữ bộc: “Da để tôi đi tìm quản gia.”

Vương Trung gật đầu, nữ bộc lập tức xoay người chạy đi như chạy trốn.

Lyudmila: “Cả buổi anh không hề động tay động chân với cô ta.”

Vương Trung: “Tôi nên làm vậy sao?”

“Không, anh không nên làm vậy, nhưng trước đây anh toàn làm thế, sờ mông sờ ngực.”

Vương Trung cúi đầu nhìn hai bàn tay mình, hen chi “mày” lại thành thạo như vậy!

Hôm sau, Vương Trung đến nhà ăn của quân đội từ sáng sớm. Anh ta chủ yếu muốn xem thử quân đội ăn uống thế nào, đừng nói là suốt ngày chỉ có dưa chuột muối.

Cung cấp chế độ ăn uống phong phú cho quân đội có thể nâng cao sĩ khí, đó là lý do tại sao các quốc gia tham chiến trên Trái Đất luôn cố gắng tìm cách cải thiện chế độ ăn uống.

Vừa bước vào nhà ăn, Vương Trung đã thấy Vasili và những người khác đang túm tụm uống cháo yến mạch, gặm xúc xích, trên tay Dmitri còn câm bánh mì kẹp trứng rán và thịt xông khói.

Bánh mì kẹp của Ant không phải là loại kẹp bằng hai miếng bánh mì, mà là khoét một lỗ trên một ổ bánh mì rồi nhét đồ ăn vào, nhìn rất đầy đặn.

Trước mặt Philippov còn có một hộp cá đóng hộp đang mở, những con cá lên men bên trong trông hơi sưng lên —— điều này khiến Vương Trung nhớ đến cá trích đóng hộp trên Trái Đất, nhưng hộp cá này không có mùi đặc trưng.

Cũng tạm được…

Vương Trung vừa quan sát binh lính ăn uống vừa phát hiện ra tất cả binh lính của mình đều đứng dậy: “Tướng quân!”

Vương Trung xua tay, tự mình đi đến khu vực tự phục vụ.

Sau đó, anh ta nhìn thấy những hộp trứng cá muối chất thành núi nhỏ ở khu vực lấy đồ ăn.

Vương Trung quay đầu hỏi Vasili và những người khác: “Sao mọi người không ăn trứng cá muối?”

Trước khi xuyên không, Vương Trung từng đi ăn buffet hơn trăm tệ một người, trứng cá muối là món ăn được phát theo giờ, mỗi người chỉ được lấy một đĩa nhỏ. Hộp cá muối ở

đây thật lợi hại, vừa mở ra đã thấy một đống trứng cá, ước chừng gần 250 gram.

Nhìn thấy nhiều trứng cá muối như vậy, Vương Trung suýt chút nữa thì chảy nước miếng. Anh ta không phải là người thích ăn trứng cá muối, nhưng từ trước đến nay, các phương tiện truyên thông luôn quảng cáo nấm matsutake và trứng cá muối là đại diện cho những món ăn đắt đỏ, vì vậy anh ta nhìn thấy nấm matsutake siêu lớn sẽ chảy nước miếng, nhìn thấy nhiều trứng cá muối có màu sắc hấp dẫn như vậy cũng sẽ chảy nước miếng.

Vài người ngồi xung quanh đều nhìn thấy vẻ mặt của Vương Trung, Vasili hỏi thay mọi người: "Tướng quân, ngài thích ăn trứng cá muối lắm sao?"

Vương Trung: "Ừ, trứng cá muối, còn có nấm matsutake, tôi khá thích."

Nói xong, anh ta cầm trứng cá muối, bánh mì, cháo yến mạch và súp bắp cải chua đến bàn của Vasili và những người khác, cầm dao ăn lên định phết trứng cá muối lên bánh mì.

Đúng lúc này, mấy sĩ quan tham mưu lạ mặt bước vào nhà ăn.

Họ nhìn thấy quân hàm Thiếu tướng trên vai Vương Trung từ xa, bèn sải bước đi tới.

Vị trung tá dẫn đầu chào theo nghi thức quân đội: "Xin lỗi đã làm phiền ngài dùng bữa!"

Vương Trung nhìn cặp tài liệu trong tay trung tá, rồi lại nhìn những người phía sau đang cầm quân phục, đoán được chuyện gì đang xảy ra.

Nói thật, có hơi nhanh.

Chẳng lẽ tối qua Mục Thủ đã làm gì đó?

Xem ra câu trả lời của mình khiến ông ta rất hài lòng? Vương Trung đặt dao ăn xuống, lau tay nói: ‘Không sao. Công việc quan trọng hơn. Có chuyện gì vậy?”

Trung tá lấy tài liệu từ trong cặp ra, đọc: “Căn cứ vào thành tích xuất sắc của Aleksei Konstantinovich Rokossovsky trong chiến dịch quân sự ở Loktev từ ngày 6 tháng 7 đến ngày 9 tháng 7, quyết định thăng cấp bậc cho Aleksei Konstantinovich Rokossovsky lên thiếu tướng.” [AAA- thiếu tướng, coi như không sao nhé mọi người :D]

Vương Trung cũng là người từng trải, anh ta gật đầu rồi hỏi: “Còn một mệnh lệnh nữa đâu? Không phải các người định để một thiếu tướng như tôi đi quản kho dưa chuột muối đấy chứ?”

Vasili nói: “Có thể là đi quản xưởng may quân phục, xưởng may quân phục lớn đúng là đơn vị cấp sư đoàn.”

Vương Trung trừng mắt nhìn Vasili.

Vasili: “Ý cậu là đi dọn phân hả, tôi hiểu mà.”

Vương Trung: “Đừng nói chuyện đó trong lúc ăn cơm!”

Trung tá: “Tôi có thể tiếp tục đọc mệnh lệnh được chưa?”

Vương Trung làm động tác mời.

Trung tá: “Bộ Tư lệnh quyết định thành lập Sư đoàn bộ binh 151…”

“Sao lại là bộ binh nữa vậy!” Vương Trung kêu ca.

Trung tá liếc nhìn anh ta, tiếp tục đọc mệnh lệnh: “Thành lập Sư đoàn bộ binh 151, do thiếu tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky đảm nhiệm sư đoàn trưởng.”

Nói xong, trung tá xếp hai tờ mệnh lệnh lên nhau, đưa cho Vương Trung.

Sau khi Vương Trung nhận lấy, người thiếu úy cầm quân phục tiến lên một bước, đưa bộ quân phục và quân hàm thiếu tướng cho Vương Trung.

Vương Trung: “Chờ một chút, sao chỉ có lệnh bổ nhiệm và thăng cấp bậc cho tôi thôi? Biên chế sư đoàn của tôi đâu? Còn cả địa điểm đóng quân nữa?”

Trung tá: “Những thứ đó đang được tham mưu trưởng Pavlov xác nhận.”

À, thì ra là thế.

Vương Trung lại hỏi: “Ban tham mưu và thư ký của tôi đâu?”

“Ban tham mưu nào?” Trung tá tỏ vẻ khó hiểu/Tôi chỉ là người truyên đạt mệnh lệnh, chuyện này mời ngài bàn bạc với tham mưu trưởng.”

(Hết chương)

Chương 73: Tử Vong 2

Quyển 3: Chương 1: Nhân viên bổ sung

Quyển 3: Chương 1: Nhân viên bổ sung

Ăn cơm ở căng tin xong, Vương Trung vừa ra khỏi cửa căng tin, đã nhìn thấy Popov.

Popov: "Anh cũng nhận được mệnh lệnh rồi hả?"

Nói xong, hắn nhìn thấy Vasili cầm quân trang và huy chương mới của Vương Trung đi ra, liền bĩu môi: "Xem ra là nhận được rồi. Như vậy tôi phải thực hiện chức trách của mình với tư cách là Quân giám mục theo quân sư số 15, tôi đề nghị sau này mỗi sáng sớm ngày mai tập hợp trước khi ăn cơm, sau khi ăn cơm sẽ sửa sang lại nội vụ."

Vasili nhíu mày: "Lại phải lau giày da à?"

Popov: "Không chỉ phải lau giày, hôm nay tôi đi dạo một vòng ký túc xá, có người ngay cả chăn cũng không gấp lại! Lúc chiến đấu có thể lý giải, tôi cũng có thể dễ dàng bỏ qua việc quân kỷ lỏng lẻo, nhưng nếu chúng ta lại tiến vào thời kỳ chỉnh đốn, những thứ này đều phải làm, việc này đều có thể giảm bớt hy sinh cho lần chiến đấu tiếp theo."

"Giày da sáng có thể giảm bớt hy sinh sao?" Vasili phát huy bản sắc gai góc.

Vương Trung: "Anh đã khiến tôi cảm thấy anh rất thiếu nợ rồi đấy."

"Xin lỗi tướng quân."

Sau khi để cho Vasili im lặng, Vương Trung nói với Popov: "Anh chuẩn bị làm thế nào thì làm, hôm qua Đại mục thủ nói với tôi, hôm nay nhân viên bổ sung của chúng ta sẽ đến, hẳn là sẽ bổ sung đủ giáo sĩ cho anh, anh rốt cục có người quản giáo bọn họ rồi."

"Hôm nay sao? Anh chắc chứ? Tôi không nhận được thông báo." Popov có chút hoài nghi.

Vương Trung: "Chờ một chút chẳng phải sẽ biết sao. Tôi đi tìm Pavlov trước, biết anh ta ở đâu không?"

Popov quay đầu lại chỉ chỉ tòa nhà hai tâng đối diện với ký túc xá sắp xếp hình lõm: "Hình như anh ta đặt bộ tư lệnh ở đó, cụ thể thì tôi cũng không biết, hôm qua tôi ngủ ở ký túc xá của giáo hội bản địa."

Vương Trung: "Anh không dẫn theo một chút tu sĩ có năng lực trở về?"

"Hiện tại những tu sĩ này chỗ nào cũng thiếu, ngay cả tu sĩ Peter cũng như vậy, khắp nơi đều hi vọng bọn họ đi làm trạm gác phòng không giám sát." Popov vẻ mặt bất đắc dĩ "Yên tâm, Đại mục thủ đã xác định với tôi, sẽ bổ sung đủ cho Đại đội Thần Tiễn của chúng ta."

Vương Trung vừa định lên tiếng, liền thấy một hàng xe tải GAZ treo cờ giáo hội lái vào sân thể dục.

Vì vậy hắn chỉ vào xe tải hỏi: "Chẳng lẽ là những cái đó?"

Popov quay đầu lại: 'Ách… Tôi cũng không biết, đi qua nhìn một chút chẳng phải sẽ rõ sao."

Lúc này chiếc xe tải GAZ đầu tiên dừng lại, một đám đông thường dân nhảy xuống xe.

Vương Trung: "Giám mục, anh giải thích một chút vì sao trong xe tải của giáo hội lại nhảy xuống một đống thường

dân?”

Popov giống như cá vàng bị vớt ra khỏi nước, há to miệng, không nói ra được nguyên cớ.

Lúc này “lão” chiến sĩ ăn cơm xong cũng phát hiện những người này, đều tò mò dừng lại nhìn bọn họ.

Người có dáng vẻ giáo sĩ bắt đầu chỉnh đốn đội ngũ, cố gắng để cho những thường dân này xếp thành đội hình giống như quân đội. Vương Trung có dự cảm không tốt: “Đây không phải là muốn bổ sung quân Vệ giáo cho chúng ta chứ?”

Popov líu lưỡi: “Một trung đội có một giáo sĩ cấp thấp nhất, là quân Vệ giáo không sai. Rõ ràng ngay cả trang bị đều không phát sao?”

Vương Trung: “Đừng nói trang bị, quân phục cũng không có. Đại Mục thủ hãm hại tôi sao?”

“Tốt nhất anh đừng nói lời này trước mặt thẩm phán.” Popov nhắc nhở.

Xe tải GAZ xếp hàng đi tới, thả người xuống rồi lái đi, chỉ chốc lát sau trên sân thể dục đông nghịt một đám người. Những người này chỉ có thể miễn cưỡng lấy trung đội làm đơn vị đứng thành đội hình lỏng lẻo, mặc dù giáo sĩ đã cố gắng duy trì trật tự, nhưng vẫn ngăn không được rất nhiều người đang nói chuyện phiếm.

Vương Trung đứng ở cửa nhà ăn nhìn một màn này, cảm giác giống hệt như lúc ở đại học, đứng trên khán đài xem lễ tổng duyệt huấn luyện quân sự của sinh viên năm nhất.

—— Nhiệm vụ tiếp theo của mình lại là dẫn đám người này đi tới chiến trường tàn khốc sao?

Vasili: “Tuy rằng tôi chỉ là một chuẩn úy còn chưa kết thúc khóa huấn luyện sĩ quan, nhưng tôi cũng nhìn ra được, những

người này còn phải huấn luyện ít nhất nửa năm mới có thể trở thành chiến sĩ đáng tin cậy.”

Vừa dứt lời, Yegorov không biết từ đâu xuất hiện, tiếp lời: “Những tân binh này, đến chiến trường chỉ có thể bắn phát súng đầu tiên, sau đó sẽ quên mất phải bóp cò đến cuối mới có thể bắn tiếp. Bọn họ sẽ không ngừng kéo chốt, lấy đạn dược chưa bắn ra khỏi nòng súng.

“Tân binh như vậy tôi đã chứng kiến đủ nhiều rồi. Vì sao phải bổ sung cho chúng ta lính như vậy?”

Vương Trung quay đầu nhìn Yegorov: “Anh thăng quan chưa?”

Yegorov: “Chưa. Ngài chỉ huy cấp trên chắc nghĩ tôi là một thường dân, muốn tiếp tục thăng quan, phải đến học viện quân sự đào tạo chuyên sâu. Mặc dù hiện tại vị chỉ huy xuất sắc nhất toàn quân tốt nghiệp từ học viện quân sự lại xếp hạng bét.”

‘À” Vương Trung có chút xấu hổ/Tôi chỉ là chỉ huy xuất sắc nhất của Tập đoàn quân Tây Nam thôi.”

Yegorovy: “Ý tôi là như nhau. Tôi cảm thấy ngài nên đi tìm Pavlov trước, lấy được trang bị cho những người này, như vậy chúng ta có thể lập tức bắt đầu dạy bọn họ cách bắn súng, sau này ra trận ít nhất bọn họ có thể bắn chỉ thiên tạo không khí.”

Vương Trung: “Tôi đang định đi tìm Pavlov đây. Những tên tân binh này giao cho các anh.”

Vương Trung tìm thấy Pavlov đang chỉ huy hai học viên được phân công cập nhật bản đồ trong phòng bản đồ trống trơn của bộ tư lệnh.

“Anh thấy đám lính bổ sung bên ngoài chưa?”

Pavlov nhìn ra ngoài cửa sổ: “Bây giờ thì thấy rồi.”

Cảm giác anh ta có chút trốn tránh hiện thực.

Vương Trung: "Những người này cần súng, đạn dược và quân phục."

Pavlov: "Truyền thuyết kể rằng ở ngoại ô Agasukov có một mụ phù thủy, chỉ cần đưa cho mụ ta một phần cơ thể, là có thể thực hiện bất kỳ điều ước nào. Tôi đề nghị anh đi thử xem." Vương Trung nghĩ nếu đã có tên lửa dẫn đường, vậy có mu phù thủy như vậy hình như cũng không kỳ lạ, liên đáp: "Được, ở đâu có thể tìm thấy mụ ta?"

Pavlov tức giận trợn trắng mắt: "Tôi đang nói mỉa đấy! Nói mỉa, anh hiểu không? Không có mụ phù thủy nào cả, tôi cũng chẳng phải pháp sư!"

Anh ta run ray tháo kính, ném bút chì trong tay lên bản đồ: "Bực cả mình! Tham mưu của tôi đâu? Nhân viên văn thư của tôi đâu? Kế toán của tôi đâu? Anh có biết một sư đoàn cần ít nhất mấy trăm người làm việc ở bộ chỉ huy mới có thể vận hành trơn tru không?

"Không, chắc chắn là anh không biết rồi! Anh chỉ biết lái cái xe tăng bé tí của mình, tung hoành ngang dọc trên chiến trường, đánh cho quân Prosen tan tác!

"Tôi đến Agasukoy, ở đây có nhiều nhân viên văn phòng như vậy, tôi cứ tưởng cuối cùng cũng được thấy một bộ chỉ huy sư đoàn hoạt động bình thường! Nhưng bây giờ, tôi vẫn phải tự mình chỉ đạo cập nhật bản đồ!"

Tiếng Ant vốn nhẹ nhàng, nhưng vì giọng điệu của Pavlov, Vương Trung cứ có cảm giác mình đang nghe tiếng Prosen - tiếng Prosen có rất nhiều âm gió, nên nói chuyện bình thường cũng giống như đang cãi nhau.

Khí thế của Vương Trung bị áp đảo, theo bản năng nói: 'À, xin lỗi, anh bớt giận…"

Anh vừa mở miệng, bên ngoài đã vang lên tiếng phanh xe, hình như có ô tô dừng ở trước cửa bộ tư lệnh.

Nhưng từ vị trí của anh, không nhìn thấy xe.

Pavlov nhìn ra ngoài cửa sổ, hồ nghi hỏi: "Lại là cái gì thế? Sao toàn phụ nữ vậy?"

"Phụ nữ?" Vương Trung đột nhiên hứng thú, đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

Quả thật có rất nhiều cô gái bước xuống từ trên xe tải, tò mò đánh giá bộ tư lệnh.

Họ nhìn thấy lá cờ đỏ đang treo trước bộ tư lệnh - chính là lá cờ Vương Trung đã treo lên ăng-ten của xe tăng 422.

"Nơi này phải không?"

"Đúng rồi, cờ đỏ."

Vương Trung và Tham mưu trưởng liếc nhau, cả hai đều rất hoang mang.

Vương Trung: "Thôi được rồi, ra ngoài hỏi thử xem sao."

Nói xong anh đi ra ngoài trước, Pavlov lập tức đuổi theo.

Hai người ra đến cửa, Vương Trung lên tiếng: "Các cô, các cô đến đây làm gì vậy?"

Những cô gái đang tò mò nhìn xung quanh đồng loạt nhìn về phía Vương Trung.

Một cô gái bạo dạn hỏi: "Xin hỏi, ngài có phải Thiếu tướng Rokossovsky không ạ?"

Vương Trung: "Tuy tôi còn chưa kịp đổi hàm Thiếu tướng, nhưng đúng là tôi. Còn các cô là… 2?"

"Chúng tôi là nhân viên đánh máy và văn thư, văn phòng tuyển quân của Giáo hội đưa chúng tôi đến đây, nói là nơi này

cần chúng tôi.”

Vương Trung lập tức quay sang Pavlov: “Nhân viên văn thư của anh tới rồi đấy!”

Tham mưu trưởng cau mày: “Sao toàn là phụ nữ thế này?” Cô gái vừa trả lời nói: “Vì đàn ông đều ra chiến trường hết rồi.”

Hợp lý!.

Pavlov gãi đầu: “Được rồi, vậy… cô nào có kinh nghiệm làm thủ kho, điểm hàng thì bước ra đây, đã học qua kế toán thì đứng sang bên này…”

“Tôi là sinh viên đại học Agasukov một cô gái giơ tay, mấy người chúng tôi đều là sinh viên, tuy không có kinh nghiệm liên quan, nhưng chúng tôi có thể học, mà chúng tôi học rất nhanh.”

Pavlov gót đầu: “Ừm, tốt, đây là tin tốt nhất tôi được nghe trong sáng nay.”

Vương Trung cảm thấy, chỉ trong nháy mắt, anh ta như trẻ ra vài tuổi, vẻ lo âu quanh quẩn quanh người cũng giảm đi nhiều.

Pavlov: “Để tôi sắp xếp công việc cho các cô…”

Lúc này lại có hai chiếc xe tải GAZ chạy đến trước cửa bộ tư lệnh.

Lần này xuống xe toàn là đàn ông lớn tuổi.

Một người đàn ông râu rậm dẫn đầu bước lên bậc thang, giơ tay chào theo kiểu quân lễ nửa mùa: “Xin chào, tướng quân. Xin hỏi đây có phải bộ tư lệnh Sư đoàn bộ binh 151 không ạ?”

Vương Trung: “Phải, ông là…?”

“À, tôi là ủy viên giáo vụ của trường đại học Agasukov, toàn bộ trường đã di tản, chỉ còn giáo sư và sinh viên đang theo học được chuyển về hậu phương, chúng tôi ở lại phục vụ đất nước.”

Vương Trung nhướng mày: “Ông… ông là viên chức cấp sáu?”

“Nói chính xác, tôi là quan chức dân sự cấp sáu của Đế quốc. Phải, tôi đúng là có cấp bậc đó. Sao thế?”

Vương Trung mừng rỡ chỉ vào ông già, nói với Pavlov: “Nhân viên cấp sáu của anh tới rồi kìa!”

Pavlov cau mày nhìn ông lão: “Cụ ơi, chúng tôi là đơn vị chiến đấu.”

“Vậy sao? Nhưng các cô gái này có thể ở đơn vị chiến đấu, tôi nghĩ tôi cũng được.” Lão ủy viên giáo vụ nói.

Vương Trung: “Được rồi Pavlov, Tham mưu trưởng của tôi, bây giờ anh có người rồi đấy, nhanh chóng cấp phát trang bị và quân phục cho tân binh cho tôi! Sáng nay phát xong, chiều nay có thể huấn luyện bắn súng, thời gian gấp rút lắm!”

Pavlov: “Cho dù có người, cũng không thể nào biến ra trang bị cho anh ngay lập tức được.

“Anh đừng có ở đây làm phiền tôi nữa, không bằng đến kho quân nhu xin - à không, đòi - một ít đồ về. Nếu đã đi thì nhớ xin - à không, đòi - luôn mấy chiếc xe tải GAZ, không có GAZ thì xe ngựa, la cũng được.

“Ngoài ra, chúng ta còn cần dân phu, mỗi chiến sĩ cần hai dân phu, hiểu chưa?”

Vương Trung gật đầu: “Rõ! Ø? Tôi mới là cấp trên! Sao anh lại ra lệnh cho tôi thế?”

“Tôi chỉ là đưa ra đề nghị thôi, trách nhiệm của Tham mưu trưởng là đề xuất ý kiến, còn tiếp thu hay không là việc của chỉ huy. Nhưng tôi cũng phải nói trước cho anh biết hậu quả nếu không tiếp thu…”

Lại có xe tải dừng trước bộ tư lệnh, một đám sĩ quan đeo băng đỏ tham mưu bước xuống xe.

“Cờ đỏ,’ Vương Trung nghe thấy tiếng ai đó nói, đến nơi rồi.” Vương Trung nói với Pavlov: “Lần này anh có người rồi đấy, đừng có giận cá chém thớt nữa! Tôi đi kho quân nhu “mượn tạm’ đây.’ (Hết chương 1) Chuong 2: Phao va con dau

Vương Trung vừa rời khỏi bộ tư lệnh, đã nhìn thấy Trung đoàn cận vệ 31 và Trung đoàn súng trường số 5 đang tập hợp từ xa, lực lượng thiết giáp thì tụ tập một chỗ xem náo nhiệt.

Thế là Vương Trung cũng quyết định đến xem.

Cũng phải thôi, trước giờ chưa từng chỉ huy nhiều quân như vậy, bây giờ anh cảm thấy mình giống như đang chơi game mô phỏng kinh doanh, sau bao nhiêu nỗ lực cuối cùng cũng được nhàn nhã đi dạo quanh lãnh địa - đại khái là cảm giác như vậy.

Đến khi anh đến rìa sân tập, số lính bộ binh còn lại của Chiến Đoàn Rokossovsky đã tập hợp xong, đứng đối diện với đám tân binh quân Vệ giáo vừa được bổ sung.

Popov đứng giữa hai nhóm người, cầm loa nói: “Đứng trước mặt các anh là số lính bộ binh còn lại của Chiến Đoàn Rokossovsky, họ sẽ là huấn luyện viên của các anh. Các anh tạm thời huấn luyện theo biên chế hiện tại!

“Bởi vì hiện giờ bộ tư lệnh chưa có thời gian soạn danh sách mới, chưa biết phân các anh vào trung đội nào, cứ huấn luyện như thế này trước đã.

“Với trình độ hiện tại, đưa các anh ra chiến trường, các anh sẽ nhanh chóng biến thành phân bón! Các anh sẽ chẳng có tác dụng gì cả! Huấn luyện viên sẽ dạy các anh những động tác chiến thuật cơ bản, kỹ năng cơ bản nhất!”

Vương Trung nghĩ thâm, thì ra là cho làm huấn luyện viên, suy nghĩ kỹ một chút thì thấy cách này cũng hay, trước mắt chỉ cần phân tán quân đi làm huấn luyện viên thì không can soạn danh sách mới - bộ chỉ huy của Pavlov hiện giờ đang bận tiếp nhận nhân sự, có khi phải mất vài ngày mới rảnh rang làm việc này.

Hơn nữa, huấn luyện viên chỉ cần có một khẩu súng là có thể thị phạm toàn bộ thao tác, năm khẩu súng là có thể cho tân binh thay phiên nhau thực hành, yêu cầu về tiếp tế tương đối thấp.

Phải nói là Popov cũng khá có kinh nghiệm.

Popov bắt đầu cầm danh sách, phân công huấn luyện viên cho từng trung đội quân Vệ giáo.

Lúc này, đám lính thiết giáp đang vây xem phát hiện ra Vương Trung, vội vàng chỉnh đốn đội ngũ.

Vương Trung xua tay: “Thôi khỏi, không cần mỗi lần nhìn thấy tôi là phải xếp hàng.”

Mọi người thả lỏng, pháo thủ Alexander Yefimovich của xe tăng 422 hỏi: “Chúng tôi nghe nói anh được thăng Thiếu tướng rồi, sao vẫn đeo quân hàm Trung tá vậy?”

Vương Trung: “Chưa kịp thay, mọi người cũng biết tôi hiện giờ không có lính cận vệ, lát nữa còn phải tự mình về ký túc xá thay.”

Alexander lại hỏi: “Nghe nói đơn vị mới anh chỉ huy là sư đoàn bộ binh, vậy chúng tôi thì sao? Anh sẽ không giao chúng tôi cho tướng khác đấy chứ? Tôi nói rõ, Hoàng thái tử yêu cầu

chúng tôi phải luôn đi theo anh, cho dù có bàn giao thì cũng không được bàn giao chúng tôi.

“Tôi nghe nói quân đội Prosen, sư đoàn nào cũng có một trung đội xe tăng, tôi thấy chúng ta có thể học tập kinh nghiệm tiên tiến của đối phương.”

Kíp lái các xe khác nghe vậy đều sốt ruột:

“Một trung đội sao đủi”

“Đúng vậy, phải là một tiểu đoàn thiết giáp thì khi đối phó với quân địch mới an toàn!” “Đừng bo rơi chúng tôi! Tướng quân!”

Vương Trung: “Mọi người yên tâm, đừng ai hòng cướp quân từ tay tôi! Đừng ai hòng! Aleksei này từ trước đến nay chỉ có thêm chứ không có bớt! Không chỉ mọi người không đi đâu hết, tôi còn phải xin thêm một tiểu đoàn thiết giáp nữa.”

Một sư đoàn bộ binh có thêm một tiểu đoàn thiết giáp, chuyện rất bình thường mà, phải không? Nếu là game, sư đoàn bộ binh có thêm một tiểu đoàn thiết giáp, sức chiến đấu tăng vùn vụt!

Đám lính thiết giáp có vẻ yên tâm hơn rất nhiều.

“Vậy thì tốt, các tướng khác chỉ biết đưa chúng tôi vào chỗ chết.”

“Đúng vậy, tướng chỉ huy cấp trên ngoài việc ra lệnh tấn cong ra thì chẳng biết gì. Tôi cảm giác họ căn bản không biết cách sử dụng lực lượng thiết giáp.”

“Chuẩn! Quân đoàn xe tăng số 23 của chúng tôi, cả một quân đoàn giờ tan tành hết, chẳng lập được chiến công gì ra hồn. Tướng quân chỉ cần phục kích một trận, chiến công đã nhiều hơn cả quân đoàn chúng tôi cộng lại.”

Vương Trung nhíu mày: “Thật thế sao? Quân đoàn 23 thật sự không có chiến công nào à?””

Vài lính thiết giáp chuyển từ quân đoàn 23 sang đồng loạt lắc đầu: “Phần lớn bị không quân Prosen tiêu diệt, hiếm lắm mới đụng độ được lực lượng thiết giáp của đối phương, kết quả là bị bắn cho tan xác từ khoảng cách hơn 1. 000 mét, còn chưa kịp nhìn rõ mặt quân địch.”

Vương Trung thở dài, tuy xe tăng BT ve mặt kỹ thuật đã tụt hậu so với xe tăng III, xe tăng IV của đối phương, nhưng nghe nói cả một quân đoàn xe tăng bị tiêu diệt như vậy, anh vẫn thấy xót xa.

Nếu giao cho mình chỉ huy, ít ra cũng phải có chút thành tích chứ - anh thầm nghĩ.

Lúc này, một lính xe tăng cũ của quân đoàn 23 lên tiếng: “Tướng quân xin thêm xe tăng đi, ít nhất là trong tay tướng quân, chúng tôi có thể phát huy tác dụng lớn hơn! Chết cũng không phải chết vô ích!”

Các lính xe tăng khác phụ họa: “Đúng vậy! Tướng quân!”

Vương Trung nghe những lời tâng bốc sến súa đến mức chịu không nổi, vội vàng phất tay, bỏ chạy.

Anh tự biết lượng sức mình, biết đâu sau này, anh sẽ không khách sáo mà đón nhận những lời khen như vậy nữa.

Nhưng Vương Trung hiện tại không dám, anh thấy hổ thẹn, không dám nhận.

Khi Vương Trung trở vê căn hộ ở khu nhà phía đông, Lyudmila đã ủi xong bộ quân phục tướng quân mới, còn xịt thêm nước hoa oải hương.

Vương Trung cau mày: “Tôi là tướng quân, mùi oải hương nồng quá thì phải?”

Lyudmila: “Anh không hiểu đâu, mỗi khi anh hút thuốc, mùi thuốc lá hòa quyện với mùi hương này, sẽ tạo nên một mùi hương rất tuyệt. Đây là bí quyết của bố tôi, ông ấy tự tay dạy tôi đấy.”

Vương Trung: “Ông ấy dạy em lúc nào?”

“Trước khi đến St. Yekaterinburg, bố sợ ở đó em sẽ quen bạn trai, nên dạy em mấy thứ này. Đáng tiếc là chẳng dùng đến.”

Vương Trung ồ một tiếng.

“Lại đây!” Lyudmila ra lệnh với giọng điệu không cho phép từ chối, đồng thời cầm lấy áo khoác. Vương Trung chỉ có thể ngoan ngoãn bước tới, mặc cho vị hôn thê muốn làm gì thì làm.

Khoảng mười lăm phút sau, Vương Trung mặc bộ quân phục mới tinh đứng trước gương quân đội.

Lyudmila: “Ít huân chương quái Anh xem các tướng quân khác ít nhất cũng có dải lụa, bên này anh một mảnh mộc mạc!”

Lyudmila khoa tay múa chân trước ngực Vương Trung.

Vương Trung nhún vai: “Tôi cũng không phải vì huân chương mà đánh trận.”

“Em biết.” Lyudmila khẽ hôn lên gò má Vương Trung: “Được rồi! Bây giờ anh có thể đi làm việc của anh rồi!”

Vương Trung: “Grigory!”

Cảnh vệ của hắn lập tức mở cửa đi vào, vẫn là cầm khẩu súng tiểu liên Prosen thu được kia - hắn trông rất thích vũ khí này.

Vương Trung: “Chuẩn bị xe Jeep, chúng ta đi bộ tư lệnh trạm binh.”

Grigory khép gót chân lại, dùng động tác này thay thế hành lễ, mang theo cửa đi.

Lyudmila: “Không phải ba nói sẽ điều động quân đội giúp anh sao?”

Vương Trung: “Em gọi ba rồi à? Có phải hơi gấp một chút không?”

Lyudmila: “Được rồi, không phải chú Constantine nói sẽ điều động quân đội giúp anh sao?”

Vương Trung: “Ông ấy về hưu rồi, điều động chưa chắc đã thực dụng.”

Lúc này ngoài cửa truyên đến tiếng của lvan hoàng thái tử: “Lyoshia, bạn của tôi!”

Vương Trung xoay người ra cửa, ở trên hành lang gặp Ivan hoàng thái tử: “Điện hạ, buổi sáng tốt lành, hôm qua ngủ ngon chứ?”

Hoàng thái tử giơ ngón tay cái lên: “Đáng tiếc cậu không tới, thiếu vài trò vuil”

Thì ra mình phụ trách cung cấp trò vui trong nhóm bạn của hoàng thái tử sao?

Hoàng thái tử: “Hôm nay đi vũ hội không, trưa nay phu nhân Catherine mở tiệc đấy, thiếu nữ toàn thành đều sẽ tới!”

Vương Trung: “Không được, tôi là sư trưởng, tôi muốn đi xin cấp trang bị và quân nhu cho lính của tôi.”

“Ha ha ha hai” Hoàng thái tử cười to: “Cậu là sư trưởng! Hả? Cậu là sư trưởng rồi à? Chẳng phải nên đi quản kho sao? Hôm qua cậu dám cãi lại Skorobo đại tướng đấy!”

Vương Trung: “Ngài nhìn quân hàm của tôi này, hai sao rồi.”

Hoàng thái tử chớp chớp mắt: “Thật à? Là sao năm cánh thật kìa, tôi nhìn từ xa cứ tưởng hoa văn hình sao năm cánh, lũ mang quân hàm giả hay làm thế lắm. Vậy cậu càng nên đi vũ hội của phu nhân Catherine, anh hùng chiến tranh! Các thiếu nữ sẽ đổ rạp vì cậu!”

Thật ra Vương Trung cũng muốn xem thử cảnh các thiếu nữ đổ rạp vì mình nó như nào, nhưng có trang bị cho lính vẫn quan trọng hơn.

Vương Trung: “Cho nên xin lỗi điện hạ, tôi phải đi làm việc.”

Hoàng thái tử lùi ra xa quan sát Vương Trung từ trên xuống dưới: “Cậu bị sao thế? Không giống cậu chút nào!”

Vương Trung: “Tôi bị pháo 381 ly của chiến hạm địch bắn trúng, cả nhà thờ hơn trăm người, chỉ còn tôi với Sergei sống sót. Chắc đầu óc có chút vấn đề rồi.”

Hoàng thái tử lắc đầu: “Tôi đi thăm Sergei rồi, anh ta bình thường mài Anh ta còn bảo cậu sợ te ra quần, cứ năn nỉ đổi quần cho anh tai”

—— Mẹ kiếp, có nên đi bắn bỏ Sergei không nhỉ!

Lyudmila nhìn vê phía khác.

Vương Trung: “Sergei ở bệnh viện nào?”

Hoàng thái tử: “Anh ta ở nhà công tước Vladimir.”

Vương Trung nhớ ra rồi, Sergei Nikolayevich. Romanov là tình nhân của phu nhân công tước, giờ phu nhân công tước thành quả phụ, đón anh ta về nhà cũng hợp lý.

Hoàng thái tử: “Muốn đi thăm anh ta không? Phu nhân công tước cũng muốn gặp cậu, người sống sót sau thảm họa hôm đó, tối nay bà ấy mở vũ hội…”

Vương Trung: “Không được, tôi không có thời gian. Ngoài việc xin trang bị, tôi còn phải đi chỗ khác nữa, hôm nay bận lắm.”

Hôm nay anh còn một nhiệm vụ là đưa thư.

Agasukoy, số 43 đường Krugen, Alekseevna, phải đưa lá thư này cho bà cô - chắc là bà cô.

Hoàng thái tử lắc đầu: “Cậu thay đổi rồi, cậu không phải Lyoshia tôi quen, cậu là ai?”

Lyudmila tiến lên một bước: “Anh ấy còn có thể là ai? Là Lyoshia đấy chứ!”

Hoàng thái tử đột nhiên kích động: ‘Không thể nào! Lyoshia cũng là công tử bột giống tôi! Chúng ta phải ăn chơi trác táng chứ! Quân nhân gương mẫu này không thể chấp nhận được! Không thể chấp nhận được!”

Vương Trung thấy hoàng thái tử sắp suy sụp, vội vàng an ủi: “Điện hạ, ngài xem, hồi ở trường quân đội, điểm của ngài còn cao hơn tôi. Chuyện tôi làm được, ngài cũng làm được, đừng tự ti như vậy!”

Hoàng thái tử im lặng, mấy giây sau quay đầu bỏ đi: “Tôi sẽ nói với phu nhân Catherine, anh hùng chiến tranh bận lắm, không nể mặt đâu. Cậu đi làm việc của cậu đi.”

Vương Trung: “Điện hạ, cho mượn con dấu của ngài dùng chút được không?”

Hoàng thái tử dừng lại, quay đầu nhìn Vương Trung: “Cái gì?”

Vương Trung: “Con dấu! Ngài xem, công chúa dùng con dấu của ngài cấp xe tăng với trọng pháo cho tôi đấy thôi? Vậy… tôi cũng muốn dùng con dấu một chút?”

Lyudmila điên cuồng kéo góc áo Vương Trung.

Hoàng thái tử mỉm cười: “Được rồi, tôi hiểu rồi, hai người là đồng bọn! Sao tôi không nhận ra nhỉ! Thôi được, cho cậu!”

Nói xong hoàng thái tử tháo chiếc nhẫn có mặt là con dấu đưa cho Vương Trung.

Vương Trung vội vàng nhận lấy chiếc nhẫn, sau đó hướng vị hoàng thái tử đang là thiếu úy này chào theo nghi thức quân đội: “Kính chào ngài, điện hạt”

“Khỏi, khỏi!” Hoàng thái tử phẩy tay, xoay người bỏ đi.

(Hết chương 2)

Chương 74: Tình Cảm Đồng Đội

Chương 3: Lời khuyên từ tư lệnh hậu cần

Chương 3: Lời khuyên từ tư lệnh hậu cần

Tuy hoàng thái tử đã bỏ đi, nhưng Vương Trung và Lyudmila vẫn tiễn anh ta ra tận cổng lớn phía đông của tòa nhà chính trong trang viên.

Một mặt vì tiễn hoàng tộc ra cửa là lễ tiết cơ bản, mặt khác Vương Trung cũng cần phải ra ngoài, mà khu vực phía đông lại không còn lối ra nào khác - chẳng lẽ lại nhảy cửa sổ?

Tới cửa, hoàng thái tử quay đầu nhìn Vương Trung: "Tôi hỏi cậu, sau khi chiến tranh kết thúc, chúng ta có thể chè chén giống như trước kia không?"

Vương Trung: "Đương nhiên rồi, sau khi chiến thắng, chúng ta sẽ chè chén không biết ngày đêm."

Hoàng thái tử gật đầu, lúc này chiếc Jeep đến đón anh ta cũng đã tới, bèn bước xuống bậc thang lên xe, rồi lại quay đầu cười với Vương Trung.

Chiếc xe nổ máy, dần dần khuất xa.

Grigory lái chiếc Jeep tới, dừng trước cửa.

Vương Trung chào tạm biệt Lyudmila, mở cửa xe bước lên.

Lyudmila do dự một chút, rồi nói: "Anh Yetsemenko nói hôm nay được nghỉ, em đi cùng được không?"

Vương Trung nghĩ ngợi, hình như cũng không có vấn đề gì lớn, hơn nữa lát nữa còn phải đi thăm gia quyến của các chiến sĩ đã hy sinh, có một cô gái đi cùng cũng tiện an ủi phái nữ hơn.

Vì vậy anh gật đầu, Lyudmila lập tức vui vẻ, chạy chậm tới xe.

Vương Trung dặn dò: "Lat nữa đừng có khoác tay tôi, tôi đang mặc quân phục đấy! Phải giữ uy nghiêm của tướng quân chứ!"

Lyudmila giơ tay chào: "Rõ, tướng quân!"

Vương Trung gật đầu, nói với Grigory: "Đi thôi, đến tòa nhà tư lệnh hậu cần của Agasukov trước."

Tòa nhà tư lệnh hậu cần còn to hơn cả nhà máy phân bón được dùng làm sở chỉ huy tiền tuyến ở Loktev, trông vô cùng kiên cố.

Trong sân tòa nhà có bố trí trận địa pháo cao xạ, nhưng Vương Trung không hiểu nổi ý nghĩa của việc bố trí pháo cao xạ ở đây, nếu muốn đánh bom tư lệnh hậu cần, máy bay địch đã sớm ném bom rồi, pháo cao xạ này chẳng có tác dụng gì.

Grigory lái xe vòng qua trận địa pháo, dừng trước cửa tòa nhà.

Lính gác lập tức tiến lên, chào Vương Trung: "Xin trình giấy tờ"

Vương Trung vừa lấy giấy tờ vừa nói: "LUuc vào cổng đã kiểm tra rồi, sao còn kiểm tra nữa?"

Lính gác lạnh lùng đáp: "Tư lệnh Chekhov yêu cầu."

Vương Trung không nói gì thêm, thời buổi loạn lạc, trà trộn gián điệp rất dễ, cẩn thận một chút cũng tốt.

Trình giấy tờ xong, Vương Trung xuống xe, đi vào trong tòa nhà, đi được hai bước thì nhìn thấy một tấm bảng đen lớn dựng sừng sững giữa sảnh tâng một, trên đó ghi rõ chức năng của từng tầng.

Vương Trung nhìn một lượt nhưng không thấy văn phòng của Chekhoy, bèn hỏi người lính gác vừa kiểm tra giấy tờ: "Trung tướng Chekhov ở đâu?"

"Văn phòng của trung tướng ở cùng với phòng kế toán, chỗ khoa điều phối ấy."

Vương Trung nhìn vị trí của khoa điều phối trên bảng đen, sải bước về phía cầu thang.

Khoa điều phối nằm ngay gần đó, Vương Trung gõ cửa, một người đàn ông đeo kính, trên vai có quân hiệu sĩ quan tham mưu, lập tức mở cửa: "Tướng quân, ngài tìm ai?"

Vương Trung: "Tôi tìm trung tướng Chekhoy, lính gác nói văn phòng của ông ấy ở đây."

Sĩ quan tham mưu chưa kịp trả lời, bên trong đã vang lên một tiếng quát: "Bảo anh ta xuống tâng một lấy đơn! Điền xong, đóng dấu rồi nộp ở phòng tiếp nhận tâng một! Thật là, ai cũng chạy lên văn phòng tôi, tôi chuyển văn phòng rồi mà vẫn thết"

Vương Trung: "Đóng dấu bằng con dấu của hoàng thái tử được không?"

Âm thanh bên trong đột ngột im bặt.

Năm giây sau, một người đàn ông cao lớn, mặt mày cau có, đẩy sĩ quan tham mưu sang một bên, mở toang cửa: "Xin thực phẩm cho bữa tiệc thì không phải ở đây, đến kho lương!"

Nhìn quân hàm, đây chính là trung tướng Chekhov.

Vương Trung: “Tôi muốn xin vũ khí, đạn dược, quân phục. Hôm nay tôi vừa được điều động mấy nghìn tân binh, không có súng ống, quân trang gì cả! Chẳng lẽ để họ mặc thường phục ra trận?”

Trung tướng Chekhov ngạc nhiên: “Hoàng thái tử muốn đích thân ra trận à? Cậu là chỉ huy đơn vị nào? Cận vệ hoàng gia sao? Không nghe nói đơn vị này có tổn thất gì?”

Vương Trung: “Tôi là thiếu tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, sư đoàn trưởng sư đoàn bộ binh 151, trực thuộc tập đoàn quân số 5. Đoàn cận vệ 31 và đoàn Beshenkovichskaya đều tổn thất nặng nề, vừa được bổ sung thêm mấy nghìn quân. Ông rõ chưa?”

Trung tướng Chekhov nhíu mày, đánh giá Vương Trung một lượt: “Cậu chính là Rokossovsky, lãng tử hồi đầu? Ừm, nhìn mặt mũi có vẻ từng xông pha trận mạc, không giống giả mạo. Nhưng muốn xin gì thì phải điền đơn, chứ tôi làm sao biết các cậu muốn gì? Ivan! Lấy đơn cho tôi! Mẫu số 34!”

Vương Trung: “Không thể giải quyết đặc biệt được sao? Tôi có con dấu của hoàng thái tử này.”

Chekhov: “Đây đã là giải quyết đặc biệt rồi, cậu điền đơn xong, nhân viên sẽ kiểm tra kho còn hàng không, rồi mới đưa lệnh xuất kho, điều động xe vận chuyển. Thông thường một hai hôm là có hàng.“Đấy là nói còn hàng.”

Vương Trung: “Phải một hai hôm?”

“Sao, mai các cậu đã phải ra trận rồi à?” Chekhov hỏi ngược lại.

Vương Trung: “À không, tôi chỉ thấy lâu quá. Không thể điều một nhân viên điền hộ tôi được à?”

“Cậu xem xem có ai rảnh không?”

Vương Trung nhìn quanh phòng, thấy mọi người đều đang bận tối mắt tối mũi, giống hệt như studio game chuẩn bị ra mắt phiên bản mới.

Lyudmila lên tiếng: "Để em viết cho, anh đọc là được."

Lúc này viên sĩ quan tham mưu vừa nãy đã cầm một xấp đơn quay lại.

Chekhov mắng: "Còn phải lấy cả danh mục vật tư nữa chứ! Chẳng lẽ bắt thiếu tướng tự nhớ tên vật tư à? Hai phút sau, một chồng đơn dày cộp đã nằm trên bàn trước mặt Lyudmila, còn cuốn danh mục vật tư dày như từ điển bách khoa thì được nhét vào tay Vương Trung.

May là bên cạnh cuốn danh mục có rất nhiêu nhãn dán, có thể dựa theo chữ cái đầu tiên của vật tư cần tìm mà tra cứu.

Chekhov chỉ vào chiếc bàn cạnh bàn làm việc của mình: "Cái bàn đó là "bàn giải quyết đặc biệt", hai người sang đó mà điền!"

Ra là vậy, xem ra mỗi ngày cũng có không ít người được "giải quyết đặc biệt" nhỉ.

Lyudmila lập tức kéo ghế, thử bút lên tờ giấy nháp, sau đó nhìn Vương Trung, ra hiệu đã sẵn sàng.

Vương Trung lật đến trang pháo chống tăng, đọc: "Pháo chống tăng ZIS-3…"

Chekhov ngắt lời: "Chờ đã, sư đoàn của cậu có trung đoàn pháo chống tăng à?"

Vương Trung: "Chưa có. Nhưng mà…"

"Vậy cậu nên đến xin tập đoàn quân, xin hẳn một trung đoàn còn dễ hơn là xin lẻ từng khẩu pháo ở chỗ tôi, cậu có biết một trung đoàn pháo hai nghìn người cần bao nhiêu pháo, xe

chở đạn, ngựa không? Xin hết ở đây thì nửa chồng đơn này cũng chưa đủ đâu."

Vương Trung nghĩ ngợi, hình như cũng có lý.

Trung tướng Chekhov: "Tôi khuyên cậu nên xin súng trường, súng máy, súng cối, quân phục, giày quân nhu trước, trang bị cho hai trung đoàn bộ binh đã."Sau đó đến xin tập đoàn quân điều động pháo binh, tiểu đoàn hay trung đoàn pháo chống tăng, trung đoàn pháo binh, xin hẳn đơn vị thì sẽ được cấp đủ quân số, trang bị."

Vương Trung xoa cằm: "Ý ông là, không nên xin đồ, mà nên xin hẳn người, đúng không?"

Trung tướng Chekhov: "Gần như vậy. Thực tế thì đây là cách tốt nhất, cậu có con dấu của hoàng thái tử, chỉ cần đừng xin những đơn vị đã có biên chế, cứ nhắm vào những đơn vị chưa rõ biên chế mà xin, chắc chắn sẽ được!

"Hiện giờ ở Agasukov có rất nhiều đơn vị pháo binh kỹ thuật chưa rõ biên chế, đang chờ được điều động."

Vương Trung: "Ý ông là, tôi đến nhầm chỗ rồi?"

"Vẫn phải xin quân phục với súng trường." Lyudmila chen vào: "Xong rồi, em điền xong súng trường rồi, đưa cho anh nhân viên này à?"

Sĩ quan tham mưu: "Phải điền thêm cả đạn nữa, chỉ có súng không thì không được. À mà tôi khuyên nên xin thêm cả bộ dụng cụ vệ sinh súng nữa."

Vương Trung: "À đúng rồi, điền thêm cả xe tải nữa…"

Trung tướng Chekhov: "Cậu nên đến xin tập đoàn quân điều động cho một trung đoàn vận tải. Một trung đoàn xe tải là đủ cho một sư đoàn dùng rồi. Đấy là nói chạy xe liên tục đấy!"

Lyudmila: "Em điền xong đạn rồi, đủ chưa ạ?"

Trung tướng Chekhov liếc nhìn tờ đơn, nói: “Gấp đôi lên, tin tôi đi, gấp đôi mới đủ dùng.”

Lyudmila vội vàng sửa lại, đưa cho sĩ quan tham mưu, rồi lại tiếp tục điền thông tin quân phục.

Lúc này viên sĩ quan tham mưu cầm tờ đơn ban nãy đến trước mặt Vương Trung: “Bên này tôi đóng dấu xong rồi, còn thiếu dấu của hoàng thái tử, mực đây.” Vương Trung lấy chiếc nhẫn ra, in mặt có con dấu vào khay mực, miết di miết lại cho đều, rồi mới in thật mạnh lên tờ đơn.

Trung tướng Chekhov nhìn vào tờ đơn quân phục Lyudmila đang điền, nói: “Lát nữa nhớ điên thêm cả túi vải, lính tráng cần túi vải để đựng đồ dùng cá nhân, trước khi lên đường hành quân có thể gửi lại căn cứ.”

Vương Trung: “Ông… kinh nghiệm đầy mình nhỉ”

Trung tướng Chekhov: “Tôi làm hậu cần từ hồi nội chiến, những chuyện này tôi nắm rõ trong lòng bàn tay. Tôi không giống những lão tướng chỉ biết ngồi đó khoác lác, không màng công việc cụ thể.”

Vương Trung gật đầu, đưa luôn cuốn danh mục vật tư dày cộp cho Chekhov: “Vậy phiền ngài xem giúp chúng tôi cần xin những gì.”

Vị trung tướng nhìn Vương Trung với vẻ mặt “không biết mặt mũi cậu dày thế này, ông già nhà cậu có biết không”, rồi vẫn nhận lấy cuốn danh mục, bắt đầu dựa theo kinh nghiệm của mình mà đánh dấu.

Vương Trung cầm chiếc nhẫn của hoàng thái tử, ngồi chờ đóng dấu.

Khi tiếng chuông trên tường điểm mười hai giờ trưa, Chekhov mới gập cuốn danh mục lại: “Cũng gần xong rồi đấy,

sau khi xuất kho, chúng tôi sẽ sắp xếp xe vận chuyển đến tận nơi cho các cậu. Chắc một hai hôm nữa là có hàng.”

Vương Trung: “Tốt lắm, chúng tôi đến xin tập đoàn quân điều động quân đi đây!”

Trung tướng Chekhov do dự một chút, hỏi: “Tối qua cậu cãi nhau với đại tướng Skorobo à?”

Vương Trung: “Vâng… Nhưng mà… là đức thượng phụ yêu cầu tôi báo cáo tình hình, phát biểu ý kiến.”

“Vậy đến tập đoàn quân, cậu nên tránh mặt Skorobo, cứ tìm thẳng tham mưu trưởng ấy, ông ta dễ nói chuyện hơn, nếu có đơn vị nào phù hợp, ông ta sẽ điều động cho.”

Vương Trung: “Hiểu rồi, cảm ơn ông.”

Nói xong, Vương Trung giơ tay chào Chekhov.

Chekhov đáp lễ: 从 mà, đến tập đoàn quân nhớ đừng nói tôi giải quyết đặc biệt cho các cậu đấy! Skorobo hẹp hòi lắm.”

Vương Trung: “Ông nói thế, không sợ đến tai ông ta à? Ở đây nhiều người thế này.”

Trung tướng Chekhov mỉm cười: “Tôi với ông ta vốn không hợp nhau. Chúng tôi cùng năm nhập ngũ, giờ tôi chỉ là tư lệnh hậu cần, còn ông ta đã là đại tướng, nghe nói trước khi chiến tranh nổ ra, Sa hoàng còn tính phong nguyên soái cho ông ta.”

Vương Trung thầm nghĩ: Vậy là hết cơ hội rồi.

Quân Đức vừa nam hạ, cả tập đoàn quân Tây Nam tan tành. Chekhov trung tướng đưa Vương Trung và Lyudmila đến cửa, lại dặn dò: “Đi tìm tham mưu trưởng, đừng để Skorobo đại tướng nhìn thấy!”

“Cảm ơn, tôi biết rồi.” Vương Trung phất phất tay.

(Hết chương 3)

Chương 75: Tạm Ngừng Chiến

Chuong 4: S6 43 duong Krugen

Chương 4: Số 43 đường Krugen

Lúc đến bộ tư lệnh, Vương Trung còn tự nhắc nhở bản thân phải tránh mặt Skorobo, cho nên trước khi vào phòng địa đồ đã dặn dò vệ binh canh gác, hé cửa nhìn trộm một chút.

Sau đó, hắn liền thấy tham mưu trưởng quân khu cùng Quân Chủ giáo, và cả Skorobo đại tướng đang ở cùng nhau.

Đứng ở cửa có thể nghe thấy bọn họ đang thảo luận tình hình.

Skorobo đại tướng nói: "Đứa con trai ngu ngốc nhà Rokossovsky đúng là chẳng có chút kiến thức quân sự nào! Ở phía bắc chúng ta, quân địch đang tập kết đông đảo, chẳng lẽ quân ta trước mặt bọn chúng lại không tấn công sao? Thật là vô lý!"

Vương Trung thầm nghĩ: Vẫn còn đang thảo luận bài phát biểu ngày hôm qua của mình sao, thôi, tốt nhất là không nên vào chọc giận Skorobo thêm nữa.

Hắn đang định rời đi, thì cánh cửa chỉ hé mở một khe hở nhỏ đã bị người từ bên trong đẩy ra, vị tham mưu mở cửa lớn tiếng quát: "Ai đang nghe lén đấy?"

Chết thật, chỉ mở một khe hở nhỏ như vậy mà cũng bị phát hiện.

Vị tham mưu nhìn thấy là Vương Trung, ngẩn người ra một chút, sau đó nói với vệ binh bên cạnh: “Sao không cho thiếu tướng vào?”

Vệ binh đáp: “Báo cáo, thiếu tướng dặn không được lên tiếng al

Vương Trung vô cùng bối rối: “À, tôi không muốn quấy rầy công việc của mọi người.”

Lúc này, Skorobo đại tướng lên tiếng: “Đây chẳng phải là thiên tài quân sự Rokossovsky thiếu tướng sao? Đến đây có cao kiến gì vậy?”

Vương Trung đáp: “Tôi không có cao kiến gì, tôi đến…”

Hắn nhìn về phía tham mưu trưởng, theo như lời Chekhov trung tướng, tham mưu trưởng là người tốt, không giống Skorobo đại tướng.

Nhưng nói thẳng ra là muốn tìm tham mưu trưởng như vậy có vẻ hơi lộ liễu?

Vương Trung đang do dự thì tham mưu trưởng đã lên tiếng: “Cậu đến để điều quân phải không?”

“À, vâng!” Đã bị nói trúng tim đen, Vương Trung cũng không khách sáo nữa mà thừa nhận.

Tham mưu trưởng: “Ở đây chúng tôi có một số quân lính vừa được điều động từ hậu phương lên, vẫn chưa quyết định tăng cường cho sư đoàn nào, sư đoàn 151 của cậu mới thành lập, tăng cường số quân này cho cậu cũng hợp lý.’

“Không hợp lý!” Skorobo đại tướng cắt lời tham mưu trưởng, Những binh lính quý giá đó phải giao cho quân nhân chân chính! Tôi nghe nói, Rokossovsky, cậu ra chiến trường còn tè cả ra quần!”

Mẹ kiếp, sao ai cũng biết chuyện này vậy?

Sergei, tao phải giết mày!

Skorobo đại tướng tiếp tục mỉa mai: “Mọi người tin rằng một kẻ sợ đến tè ra quần trên chiến trường có thể đạt được những chiến công như vậy sao? Không, tôi tuyệt đối không tin!”

Tham mưu trưởng nói: “Nhưng Prosen cũng đánh giá Rokossovsky rất cao…” “Người ma Prosen đánh giá cao là vị tướng quân cưỡi bạch mal Tên nhóc này chỉ là tình cờ có một con ngựa trắng, bèn mạo nhận công lao! Tướng quân cưỡi bạch mã thực sự chắc chắn đã chết từ lâu rồi!”

Tham mưu trưởng: “Su đoàn trưởng Randolph của địch đã chết ở Loktev, lúc đó người chỉ huy tác chiến phòng ngự ở đó chính là Rokossovsky chuẩn tướng. Lúc trước ở Cao điểm Peniye cũng trùng khớp.”

Skorobo đại tướng mím môi, bộ ria mép của hắn khi mím môi trông rất giống “ai đó” trên Trái Đất.

Vị đại tướng nín lặng vài giây rồi đáp: “Cho dù là thật, thì cũng chỉ chứng minh hắn ta là một nhà chiến thuật xuất sắc! Còn chuyện chiến lược thiên về lý luận hơn, một kẻ đội sổ ở học viện quân sự làm sao hiểu được!”

Vương Trung nói: “Nếu ngài đã thừa nhận tôi là nhà chiến thuật, vậy thì có phải nên bổ sung quân số cho sư đoàn của tôi không? Một nhà chiến thuật chỉ huy một sư đoàn chẳng phải rất hợp lý sao?”

Tham mưu trưởng: “Cậu muốn quân gì?”

Vương Trung tranh thủ nói trước khi Skorobo lên tiếng: “Tôi muốn đoàn xe cơ giới, tiểu đoàn thông tin, trung đoàn pháo chống tăng và cả công binh!”

“Công binh thì”, Quân Chủ giáo lên tiếng,‘Cậu hãy đến giáo hội, giáo hội đang tổ chức các đội lao động, đội giặt giũ,

đội nấu ăn, những người liên quan đến hậu cần đều có thể tìm thấy ở giáo hội, dù sao phái thế tục và quần chúng có mối quan hệ mật thiết, năng lực huy động cũng mạnh hơn."

Thì ra là vậy, công binh và hậu cần có thể đến giáo hội xin, trước đây ở Loktev, hậu cần đều là Pavlov lo liệu, Vương Trung thật sự không hề hay biết.

Vương Trung nói: "Vậy pháo chống tăng…"

"Không được!" Skorobo đại tướng quát lớn,'Cho dù là pháo chống tăng 45 mm, thì cậu cũng đừng hòng có được!"

Tham mưu trưởng nói: "Dù sao chúng ta cũng sắp phản công rồi, đưa cho cậu ta một tiểu đoàn pháo chống tăng loại vũ khí phòng ngự này cũng có sao đâu?"

Skorobo đại tướng nhìn chằm chằm tham mưu trưởng: "Ông đang thiên vị nó đấy à? Ông thật sự tin vào những chiến tích khoác lác đó của nó sao? Nếu nó có thể phá hủy sáu trăm chiếc xe tăng, thì mũi tấn công của quân địch trước mặt chúng ta đã sớm bị triệt tiêu rồi!"

Vương Trung thầm kêu oan trong lòng, mình chưa bao giờ nói đã phá hủy sáu trăm chiếc xe tăng địch.

Skorobo quay sang Vương Trung: "Tóm lại, cậu muốn công binh hay cái gì thì đi tìm giáo hội! Muốn đoàn xe cơ giới cũng đến giáo hội mà xin! Chỗ tôi một binh một tốt, một trang thiết bị kỹ thuật cũng không có cho cậu! Không thể để những thứ vũ khí quý giá này rơi vào tay một kẻ nghiệp dư!"

Được lắm, lại còn dám nói mình là kẻ nghiệp dư.

Lúc này, Vương Trung vô cùng tức giận, chỉ muốn đấm thẳng vào mặt Skorobo đại tướng.

Nếu là trước đây, có lẽ hắn đã làm thật.

Nhưng hiện tại, hắn không thể làm ra loại chuyện có khả năng khiến mình bị tước quyền chỉ huy này. Bây giờ, những kẻ nắm quyền cao chức trọng trong quân đội Ant đều là lũ sâu mọt, bản thân mất đi quyền chỉ huy chẳng khác nào đẩy những người lính dưới trướng vào chỗ chết.

Vương Trung cố kìm nén cơn giận, giơ tay chào Skorobo đại tướng: "Cảm ơn lời nhận xét của ngài, vậy tôi xin phép."

Lúc xoay người rời đi, hắn nghe thấy Skorobo đang gào lên: "Vệ binh! Từ nay về sau nhớ cho kỹ, Rokossovsky thiếu tướng không hẹn trước thì không được vào!"

Tham mưu trưởng quân khu nhắc nhở: "Bộ tham mưu chúng ta còn có anh trai của cậu ta là Rokossovsky chuẩn tướng, không cho cậu ta vào thì có vẻ không ổn lắm?"

Skorobo chửi rủa gì đó, nhưng Vương Trung không nghe rõ.

Sau khi lên xe .Jeep, Lyudmila hỏi: "Bây giờ phải làm sao?"

Vương Trung đáp: "Đến giáo hội xin đội lao động, đội giặt giũ, đội nấu ăn trước, còn có cả thợ may, thợ rèn đi theo quân đội nữa."

Nếu trong quân đội có nhiều la, ngựa thì cần thợ rèn để chăm sóc móng cho chúng, nếu móng bị rớt thì phải nhờ thợ rèn làm lại cái mới.

Grigory ngồi trên ghế lái quay đầu lại xác nhận: "Đến nhà thờ ở địa phương sao?"

Vương Trung gật đầu.

Lyudmila cười nói: "Chiều nay chúng ta có khi phải đi hết một vòng các bộ phận của Agasukov mất."

Không biết có phải là do vị mục sư đã sắp xếp trước hay không, mà mọi chuyện đều vô cùng thuận lợi, chỉ trong chốc lát đã có hàng nghìn nhân viên hậu can hùng hổ đi về phía trang viên Rokossovsky.

Tuy nhiên, đoàn xe cơ giới vẫn chưa xin được, chỉ có một đám tài xế tình nguyện gia nhập quân đội.

Hài lòng rời khỏi nhà thờ, Vương Trung hỏi Grigory: "Anh có biết đường đến số 43 đường Krugen không?"

"Tôi đã hỏi thăm trước rồi." Grigory trả lời"Nhưng chưa từng đến đó. Có lẽ đến nơi có thể hỏi thăm người dân ở đó."

Vương Trung: "Vậy thì đi thôi."

Số 43 đường Krugen là một tòa nhà chung cư nhiều tâng, được xây dựng bằng gạch đá, nhìn có vẻ đã lâu đời.

Biển hiệu bằng sắt ở cổng chung cư được viết bằng chữ nổi "Chung cư Malazov", nhưng mấy chữ "Malazov" đã bị sơn che mất.

Vương Trung tự mình đẩy cửa chung cư, bên trái hành lang là một căn phòng trông giống như phòng trực, một bà lão đang ngồi đan áo len.

Hắn đang định lên tiếng thì Lyudmila đã bước tiến lên một bước, khẽ rung chiếc chuông trên bệ cửa Sổ.

Tiếng chuông lanh lảnh vang lên, bà lão ngẩng đầu, ánh mắt dừng lại trên ngôi sao trên quân hàm của Vương Trung vài giây: "Xin chào, ngài tướng quân, lại có con nhà ai hy sinh nữa sao?"

Vương Trung im lặng trước câu hỏi của bà lão.

Có vẻ như gần đây thường xuyên có giấy báo tử được gửi đến chung cư này. Bà lão thấy Vương Trung không nói gì, bèn

lên tiếng: “Co thể khiến một vị tướng quân đích thân đến báo tin, người hy sinh chắc chắn là một anh hùng?”

Vương Trung chợt hiểu ra, gật đầu nói: “Vâng, là một người anh hùng rất dũng cảm.”

“Vậy thì tốt quá, mỗi một cái chết đều là động lực để những người còn sống sống tốt hơn!”

Vương Trung luôn cảm thấy bà lão này có gì đó đặc biệt, thuận miệng cũng có thể nói ra những lời đầy triết lý.

Hắn quyết định đi thẳng vào vấn đề, móc ra bức thư dính máu vẫn luôn được cất trong túi, đọc to địa chỉ trên đó: “Agasukov, đường Krugen, Alekseevna. Xin hỏi bà có biết người phụ nữ tên này không?

“Xin lỗi bà, do cái chết đến quá đột ngột, tôi không kịp hỏi rõ thân phận của Alekseevna, cũng không biết tuổi của bà ấy.”

Bà lão ở phòng trực thở dài, buông kim chỉ trong tay xuống, lấy kính lão đeo lên, sau đó mới đáp: “Ba ấy năm nay 73 tuổi, ba người con trai đều đi tham gia chiến tranh. Là ai hy sinh vậy?”

Vương Trung đọc tên của pháo thủ.

Bà lão: ‘Là thằng ba hy sinh rồi, đưa thư cho tôi.”

Vương Trung: “Bà chính là Alekseevna, phải không?”

“Còn có thể là ai nữa.” Giọng nói của bà lão không hề nghe ra bi thương, bà chỉ bình tĩnh nhận lấy bức thư dính máu.

Lyudmila nhịn không được hỏi: “Bà… không đau buồn sao?”

Bà lão: “Tôi đã quen rồi. Thời nội chiến, chồng tôi, anh em trai của tôi, tất cả đều hy sinh trong chiến tranh. Tôi rất giỏi nhận giấy báo tử. Hôm qua, Sharapova ở căn hộ 306 khóc lóc

thảm thiết, tôi chỉ muốn nói với cô ấy rằng, đã có chiến tranh thì loại chuyện này càng quen sớm càng tốt.”

Nói xong, bà lão đã xé thư, liếc qua vài lần rồi nói: “Nó vẫn sai ngữ pháp, đúng là hết thuốc chữa.”

Vừa nói, bà lão vừa cất bức thư đi, ngẩng đầu nhìn Vương Trung: “Khả năng diễn đạt của con trai út nhà tôi quá kém, cả bức thư còn không bằng những vết máu trên đó truyền tải được nhiều thông tin.

“Ngài tướng quân tốt bụng, ngài có biết nó chết như thế nào không?”

Vương Trung lập tức nhớ đến khoảnh khắc pháo thủ hy sinh.

“Xem ra ngài biết rồi, thật bất ngờ.” Bà lão nói,‘Hãy kể cho tôi nghe, ngài tướng quân tốt bụng!”

Vương Trung không thể từ chối yêu cầu của bà lão, bèn bắt đầu hồi tưởng lại trận chiến hôm đó, nhớ lại lúc bị đạn xuyên giáp của địch bắn trúng, pháo thủ vẫn còn đang gào lên: “Người nạp đạn hy sinh rồi, mau thay người khác!”

Cuối cùng, hắn kể đến việc mình đã thúc giục xạ thủ khai hỏa nhanh lên, kết quả cúi đầu xuống thì phát hiện trong tháp pháo ngoại trừ Sufang vừa mới vào thay thế làm nạp đạn viên, tất cả đều đã hy sinh.

Lyudmila vẻ mặt đau buồn: “Hóa ra là như vậy, đây là lần đầu tiên em nghe anh kể chuyện chiến đấu ở tiền tuyến.”

Bà lão hiền từ nhìn Vương Trung, đột nhiên đứng dậy rót cho hắn một cốc trà: “Ngài tướng quân, ngài còn cần nó hơn tôi. Uống đi, đây là trà táo đỏ tự tay tôi pha, có thể xoa dịu nỗi buồn.”

Vương Trung hai tay bưng cốc trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

“Dù sao thì, con trai của bà đã hy sinh rất anh dũng, cậu ấy vì… vì bảo vệ tổ quốc, vì bảo vệ…” Bà lão khẽ đọc: “Tất cả sinh mệnh trên thế gian này rồi sẽ phải đối mặt với cái chết.

“Vậy nên, hãy bảo vệ tro cốt của tổ tiên, và những ngôi đền thiêng liêng của các vị thần;

“Chiến đấu với kẻ thù mạnh mẽ và hy sinh, có giá trị vô song.

“Vì bảo vệ người mẹ đã từng yêu thương tôi,

“Vì bảo vệ người vợ đang nuôi nấng con thơ,

“Vì bảo vệ những thiếu nữ thuần khiết thắp lên ngọn lửa vĩnh cửu.

“Bảo vệ mọi người khỏi sự tàn hại của tên ác nhân Sextus,

“Cái chết như vậy thật vinh quang biết bao?”

Vương Trung tình cờ biết bài thơ “Horatius trên cầu” này, bèn tiếp lời: “Thưa ngài chấp chính quan, xin hãy cho người phá cầu ngay lập tức.

“Một nghìn quân địch đang chiếm giữ cây cầu, chúng tôi, ba người, sẽ chặn chúng lại!

“Nào, hai người dũng cảm nào sẽ cùng tôi bảo vệ cây câu?”

Bà lão: “Đúng vậy, con trai tôi đã dũng cảm như những anh hùng thời xưa, biết được điều đó là đủ rồi.”

Bà lão nhìn Vương Trung, rót thêm một ít trà nóng vào cốc của hắn.

Vương Trung uống một ngụm, nhận ra vị trà vừa đắng vừa ngọt.

Bà lão: “Ngài còn rất nhiều việc phải làm, đúng không? Xâm lược vẫn đang hoành hành trên mảnh đất này. Đi đi, ngài tướng quân, tôi chỉ là một bà lão chỉ biết đan áo len trong căn hộ này, ngoài việc đưa con trai ra chiến trường, tôi không còn gì có thể làm cho đất mẹ Ant nữa. Nhưng ngài thì khác!”

Vương Trung lại uống một ngụm trà, đặt cốc xuống, xoay người rời đi.

Hắn không hề quay đầu lại.

(Hết chương 4) Chương 5: “Cảm on ông già Rokossovsky donate tên lửa”

Trên đường trở về đơn vị, Vương Trung nhíu mày suy nghĩ, không biết kiếm pháo chống tăng ở đâu.

Sư đoàn bộ binh không có pháo chống tăng, lại muốn tìm địa hình tác chiến cận chiến, nhưng bộ binh của Prosen cũng không phải dạng vừa.

Trước đây ở Loktev, Vương Trung từng bị bộ binh của địch dồn vào thế nguy hiểm, bây giờ nghĩ đến chất lượng binh lính trong tay, hắn không dám liều lĩnh đánh cận chiến với quân Prosen nữa.

Bản thân Vương Trung không nhận ra, đây chính là một loại tích lũy kinh nghiệm, mặc dù hắn là lính mới, nhưng sau khi trải qua nhiều trận chiến như vậy, hắn cũng dần dần hiểu rõ kẻ địch, hình thành “trí nhớ cơ bắp”.

Vương Trung nhíu mày tiếp tục tính toán:

Muốn đánh bại kẻ địch trên địa hình trống trải, ngoài việc dựa vào xe tăng yểm trợ và chiến thuật phục kích xe tăng, điều quan trọng nhất chính là pháo chống tăng.

Đây là mối quan hệ tương khắc tuần hoàn, hỏa lực súng máy có thể khắc chế bộ binh trên địa hình trống trải, xe tăng

bắn thẳng có thể khắc chế hỏa điểm, pháo chống tăng và xe tăng ẩn nấp có thể tiêu diệt xe tăng của địch.

Cuối cùng là pháo binh có thể tấn công mọi thứ trên mặt đất, trừ khi xây dựng công sự kiên cố như đường hầm thời kỳ chiến dịch Thượng Cam Lĩnh, nếu không thì pháo hạng nặng của địch bắn đến chắc chắn sẽ gây thương vong.

Cần phải nghĩ cách đối phó với pháo binh của địch, có lẽ có thể sử dụng khinh khí cầu? Bây giờ còn tìm được khinh khí cầu dùng để quan sát không?

Nếu như không quan sát mà bắn mù, thì thật sự không biết được vị trí pháo binh của địch, dù sao thì pháo binh bắn thẳng cũng không có yêu cầu cao về vị trí như pháo bắn cong.

Làm cách nào để nắm được vị trí pháo binh của địch? Dựa vào đội trinh sát trà trộn vào sao?

Nhưng đối phương là quân đội Prosen, không phải quân đội Ấn Độ, làm sao có thể dễ dàng để bị phát hiện vị trí như vậy.

Hơn nữa, quân địch rất tàn bạo, cho nên trinh sát bằng cách cải trang chắc chắn sẽ không được, sau khi tiếp cận trận địa pháo binh, quân địch nhất định sẽ nổ súng ngay lập tức.

Rốt cuộc nên làm thế nào đây?

Lyudmila vẫn luôn ở bên cạnh quan sát Vương Trung, trông có vẻ rất lo lắng cho hắn, nhưng lại không dám lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn.

Cuối cùng, cổng trang viên đã hiện ra trước mắt, người lính canh cổng nhìn thấy xe của Vương Trung, lập tức mở cổng sắt ra - từ hôm qua, nhiệm vụ canh cổng đã được giao cho quân đội của Vương Trung.

Sau khi vào trang viên, Grigory quay đầu lại nhìn thoáng qua, sau đó tự ý lái xe về phía doanh trại của quân đội ở góc trang viên.

Kết quả là vừa mới đi được một đoạn ngắn, Lyudmila đã lên tiếng, lay mạnh vai Vương Trung: Alyoshal Anh nhìn kìal"

Vương Trung bị kéo ra khỏi dòng suy nghĩ, vẻ mặt có chút mơ màng, chỉ theo bản năng nhìn theo hướng tay Lyudmila chỉ. Hắn nhìn thấy một hàng xe tăng 下34 mới tinh đang đậu trên bãi cỏ.

Đây chắc chắn không phải là những chiếc xe tăng cũ của Vương Trung, bởi vì cho dù có sơn lại lớp sơn mới, cũng không thể che giấu được những vết xước do đạn xuyên giáp để lại - những vết xước đó rất rõ ràng.

Những chiếc T-34 này không chỉ có lớp sơn mới, mà bề ngoài còn rất bóng loáng, ống xả cũng không có dấu vết của dầu diesel cháy không hết.

T-34 mới

Vương Trung phóng tâm mắt ra xa hơn, phát hiện ra những chiếc T-34 này được xếp thành ba hàng, mỗi hàng tám chiếc, tổng cộng 24 chiếc!

Tất cả các nòng pháo của xe tăng đều được điều chỉnh về cùng một góc độ, giống như những cái đầu ngẩng cao khi duyệt binh đi qua lễ đài.

"Xe tăng ở đâu ra vậy?" Vương Trung nghi ngờ hỏi.

Lyudmila: "Anh quên hôm qua bố… chú Constantine nói sẽ cho anh quân sao?"

Vương Trung: "Ông ấy nói phải viết thư, ba, năm ngày mới có kết quả cơ mà?"

"Biết đâu quá trình đặc biệt suôn sẻ thì sao?"

Vương Trung suy nghĩ một chút, vỗ vỗ bả vai Grigory: “Đi lâu chính! Tôi muốn đi gặp ông cụ!”

Cha không gọi được, nhưng gọi một tiếng ông cụ thì được!

Grigory vung đuôi một cái, đạp chân ga lao thẳng về phía lầu chính.

Lúc Vương Trung xông vào thư phòng, đại tướng Rokossovsky đang gọi điện thoại, liền ra hiệu “Suyt”.

Rokossovsky (đại tướng): “Cảm ơn ông, bạn già! Rất tốt rất tốt! Deu là xe tăng tốt! A ha ha ha, thằng nhóc đó chỉ là may mắn thôi! Nó có bản lĩnh gì chứ, đứng bét bảng! Nó ra chiến trường còn tè ra quần đấy!”

Rõ ràng đều là đang nói “đứng bét” và “te ra quần”, sao ông cụ nhà mình nói lại tạo cảm giác khác hẳn vậy?

Nghe giống như đang khoe khoang hơn.

Vương Trung vừa nghĩ như vậy, ông cụ liền cười ha hả: “Thật sự là tè ra quần, Lyuda thừa nhận rồi!”

Vương Trung quay đầu nhìn về phía vị hôn thê.

Lyusha le lưỡi, nhỏ giọng nói: “Luc chuẩn bị bữa sáng hắn hỏi, em cũng không thể lừa người chứ?”

Mẹ kiếp, lúc ở trong đống đổ nát của nhà thờ nên bắn chết Sergei, sau đó lột quần hắn ra.

Như vậy sẽ không ai nhắc tới chuyện này, Lyudmila chắc chắn sẽ không chủ động nói ra.

Ông lão lại cười ha hả một hồi, lúc này mới cúp điện thoại.

Sau đó ông thu lại nụ cười nhìn vê phía Vương Trung: “Thấy thứ trên bãi cỏ chưa? Đáng tiếc hiện tại T34 quá đắt hàng, cũng bởi vì chiến công của cậu, ai cũng biết thứ này tốt.

“Hơn nữa họ hình như cho rằng chiến công của cậu đều là nhờ T34, chứ không phải cậu lợi hại. Tôi cảm giác trước đó hứa hẹn cho cậu hai tiểu đoàn, chắc là không xin được đâu, sáu trung đội này cậu tạm dùng trước vậy.’ Vương Trung chính muốn trả lời, ông cụ lại nói: “Còn có, cậu nói bản chỉ dùng để duyệt binh tốt hơn, tôi và ông bạn già đã phản ánh rồi, nhưng ông ấy cười nhạo tôi một trận, nói tôi là tướng bộ binh, không hiểu xe tăng. Còn nói cậu cũng là tướng bộ binh, cũng chẳng hiểu gì về xe tăng.

“Các đơn vị thiết giáp khác dùng đều nói tốt!”

Vương Trung cau mày.

Thật ra ưu thế của T34 chủ yếu là năm 41, sau khi quân Đức năm 42 bắt đầu trang bị pháo 50mm nòng dài, nhược điểm tầm nhìn hạn chế của T34 đã bị phóng đại vô hạn, một chiếc xe tăng của quân Đức đối đầu với cả trung đội, thường xuyên bị tiêu diệt toàn bộ mà không tìm thấy kẻ địch ở đâu.

Thôi vậy, vốn dĩ cũng không trông cậy vào việc bây giờ có thể yêu cầu nhà máy thay đổi thiết kế.

Vương Trung: “Vậy lắp thêm radio thì sao?”

Ông cụ lắc đầu: “Sản lượng radio của chúng ta quá thấp, còn phải ưu tiên cung cấp cho máy bay chiến đấu của không quân, đây là kinh nghiệm từ cuộc nội chiến Tây Ban Nha, nếu không có radio để thông báo tình hình cho nhau, trong không chiến sẽ rất bất lợi.”

Vương Trung: “Máy bay chiến đấu cần radio để thông báo tình hình cho nhau, xe tăng thì không cần sao? Rõ ràng xe tăng tác chiến trên chiến trường phức tạp càng cần radio!”

Lão công tước Rokossovsky chỉ dùng ánh mắt điềm tĩnh, trìu mến nhìn Vương Trung: “Được rồi, chúng ta hãy làm tốt việc của mình, hiện tại sư đoàn bộ binh của cậu đã có lực

lượng thiết giáp vượt trội hơn hẳn sư đoàn bộ binh bình thường rồi, cậu cũng biết đấy, còn có người muốn điều động lực lượng thiết giáp trong tay cậu đi, dù sao cậu cũng là sư đoàn bộ binh."

Vương Trung gật đầu, có thể bổ sung 24 chiếc T34 quả thực là tin tốt, không thể quá tham lam.

"Vậy cho tôi một trung đoàn pháo chống tăng! Tốt nhất là toàn bộ đều là pháo chống tăng ZIS-3 76mm.

Lão Rokossovsky nhíu mày: "Không phải cậu có lực lượng thiết giáp để thực hiện nhiệm vụ chống tăng rồi sao? Còn là T341"

Vương Trung: "Cái này không giống nhau, pháo chống tăng có thể ngụy trang để ẩn nấp, bất ngờ tấn công kẻ địch, hơn nữa nếu sử dụng súng máy để ép chỉ huy xe tăng địch phải chui đầu vào tháp pháo, tính năng ẩn nấp của pháo chống tăng sẽ phát huy tác dụng, hiệu quả tác chiến có khi còn cao hơn cả xe tăng."

Sự thật là, lính tăng Đức luôn cho rằng pháo chống tăng của quân đội Liên Xô uy hiếp mình lớn hơn xe tăng - chủ yếu là xe tăng Liên Xô tâm nhìn quá kém.

Còn pháo chống tăng được trang bị quan sát viên thì không bị hạn chế tâm nhìn, lại khó bị phát hiện, ngay cả xe tăng hạng nặng của Đức cũng rất kiêng dè thứ vũ khí này.

Lão Rokossovsky gật đầu: "Đây là kinh nghiệm rút ra từ thực chiến sao? Quả thực rất đáng để coi trọng. Nhưng pháo 76mm cũng rất hiếm, tôi xem có thể xin cho cậu một ít pháo 45mm không, dù sao xe chở đạn và ngựa kéo pháo 76mm cũng dùng được, pháo thủ cũng chỉ cần huấn luyện một chút là có thể làm quen với pháo mới.

“Như vậy sau này cậu có thể thử xin bổ sung riêng pháo 76mm, dần dần thay thế pháo đội thành chủ yếu là pháo 76mm.”

Vương Trung có cảm giác, trước đây lão Rokossovsky chắc hẳn cũng thường xuyên nghĩ cách để tăng cường thực lực cho bản thân. Lúc này Vương Trung đột nhiên nảy ra một ý: Tại sao không nhân cơ hội này hỏi ông cụ về vấn đề vừa rồi khiến mình đau đầu nhỉ?

Vì thế cậu nói: “Tôi muốn hỏi một chút, theo kinh nghiệm của ông, làm thế nào để đối phó với pháo hạng nặng của địch?”

Lão Rokossovsky nhướng mày: “Pháo hạng nặng sao? Phải xem tình hình. Nếu hai bên đã hình thành chiến tuyến vững chắc, khắp nơi đều là chiến hào, vậy thì để máy bay đi trinh sát vị trí pháo binh của địch, sau đó dùng pháo binh bắn phá.

“Lúc đó nơi có hỏa lực phòng không dày đặc nhất chính là trận địa pháo binh của hai bên, hơn nữa thà mạo hiểm làm nhiễu đường bay của đạn pháo, cũng phải thả khinh khí cầu quanh trận địa pháo binh, gây nhiễu cho máy bay trinh sát của địch.

“Có đôi khi nhìn thấy máy bay địch đến còn phải thả khói ngụy trang, thả ở nhiều vị trí khác nhau để đánh lừa địch.”

Vương Trung: “Dùng máy bay trinh sát sao…

Nếu như mình có thể điều động máy bay, dùng radio trên máy bay để liên lạc, sau đó có thể dễ dàng xác định vị trí pháo binh của địch! Đây quả thực là một biện pháp.

Đáng tiếc muốn chỉ huy không quân, ít nhất cũng phải là tướng quân, được giao quyền chỉ huy cả một tập đoàn quân.

Vương Trung: “Ngoài máy bay ra còn cách nào khác không?”

Lão Rokossovsky: “Khi chưa hình thành hệ thống chiến hào vững chắc, có thể dùng ky binh.”

“Ky binh sao?”

“Đúng vậy, ky binh là thứ rất lợi hại. Trên lưng ngựa có thể mang thêm lương thực và đạn dược dự trữ, giúp ky binh có thể hoạt động bảy ngày mà không cần tiếp tế. Còn ngựa, tuy rằng thức ăn của chiến mã đều rất đắt đỏ, nào là cà rốt, nào là đủ thứ, nhưng ngựa vốn là ăn cỏ mài

“Lúc người nghỉ ngơi, ngựa tự khắc sẽ tìm cỏ ăn, tuy rằng sau khi chiến đấu một tuần, chiến mã thường sụt cân rất nhiêu, nhưng sức bền và tốc độ tối đa cũng chỉ giảm đi một chút, bình thường chạy nước kiệu thì chẳng khác gì mấy.

“Cậu xem, ky binh có thể di chuyển trong vòng một tuần trên lãnh thổ của địch mà không cần tiếp tế, hơn nữa bọn họ còn có khả năng cơ động rất tốt, chẳng phải là binh chủng thích hợp nhất để đánh lén trận địa pháo binh của địch hay sao?”

Hình như đúng là như thết

Vương Trung xoa cằm, tram ngâm suy nghĩ.

Lão Rokossovsky nói: “Thôi được rồi, chuyện đến đâu hay đến đó, đừng nhăn nhó nữa. Mau đi gặp mặt đơn vị thiết giáp mới của cậu đi, động viên sĩ khí cho họ một chút, tiện thể chia sẻ một chút kinh nghiệm thực chiến, tổ chức buổi thảo luận gì đó.

“Tôi điều đến cho cậu đây đều là lính mới, chưa có kinh nghiệm thực chiến, tranh thủ lúc địch chưa đánh tới, cậu phải huấn luyện cho bọn họ thật tốt!

“Hiểu chưa? Đổ mồ hôi trên thao trường, bớt đổ máu trên chiến trường!”

Vương Trung gật đầu: “Vâng!”

“Cậu dám trả lời với cấp trên như vậy sao?” Ông cụ giận dữ nói. Vương Trung vội vàng đứng nghiêm, giơ tay chào: “RõI Thưa đại tướng!” “Như vậy mới được chứ, đi nhanh đi!” Ông cụ phẩy tay như đuổi ruồi. (Hết chương) Chương 6: Biến động mới ở Sư bộ

Vương Trung rời khỏi tòa nhà chính của trang viên, lập tức đi thẳng đến chỗ những chiếc xe tăng mới được điều đến.

Lúc cậu đến nơi, những người lính xe tăng mới và các lão binh của Loktev đã hòa vào nhau, túm tụm nói chuyện.

Vương Trung vừa xuất hiện, Alexander liền hô to: “Tướng quân đến!”

Alexander Yefimovich vốn là huấn luyện viên của trung tâm huấn luyện, tuy rằng hiện tại là pháo thủ của Vương Trung, nhưng quân hàm không hề bị hạ, vì vậy đương nhiên được mọi người coi như người chỉ huy.

Vương Trung giơ tay chào mọi người, sau đó dặn dò Alexander: “Nhanh chóng tổ chức một buổi chia sẻ kinh nghiệm, nói về những thủ đoạn mà kẻ địch có thể sẽ dùng để đối phó với chúng ta, ví dụ như bắn vào xích xe tăng và kẹt bệ tháp pháo.

Lúc này, một người lính xe tăng mới kinh ngạc hỏi: “Kẻ địch lại có cách đối phó với xe tăng đời mới của chúng ta sao? Tôi nghe nói loại xe tăng này bất khả chiến bại, có thể nghiên nát quân địch. Có một tên công tử bột, rõ ràng vừa ra chiến trường đã sợ đến mức…”

Vương Trung nghĩ thâm: Tè ra quần phải không? Trò đùa về việc tè ra quần lại sắp được nhắc đến rồi sao?

“Alekseil” Tiểu đoàn trưởng của tiểu đoàn thiết giáp vừa được điều đến lên tiếng: “Im miệng! Ai cho phép anh nói

chuyện riêng trong hàng ngũ! Còn biết kỷ luật hay không hả?”

Aleksei vội vàng ngậm miệng.

Vương Trung nhìn về phía tiểu đoàn trưởng, cảm thấy vị tiểu đoàn trưởng này có tố chất làm sư đoàn trưởng sư đoàn thiết giáp!

Tuy nhiên, việc công vẫn quan trọng hơn, Vương Trung quay đầu nói với Alexander: “Tóm lại phải truyền đạt toàn bộ kinh nghiệm cho những tân binh này, nhất là phải nói cho bọn họ biết nhược điểm chết người nhất của T34, đó là tâm nhìn hạn chết Phải nói cho bọn họ biết thiết kế tháp pháo hai người này đã gây ra bao nhiêu bất lợi!”

Alexander: “Yên tâm đi, tướng quân, tôi sẽ cho bọn họ hiểu rõ.”

Anh ta nhìn vê phía những người lính xe tăng: “Dù sao trong số các cậu cũng có người từng là học viên của tôi ở trung tâm huấn luyện thiết giáp.”

Ánh mắt của các trung đội trưởng xe tăng đều có chút lảng tránh, xem ra là nhớ lại quãng thời gian huấn luyện gian khổ ở trung tâm huấn luyện thiết giáp.

Vương Trung: “Còn nữa, hôm nay tranh thủ thời gian giao lưu, chắc là không làm được việc gì khác, tối nay tôi sẽ đãi mọi người một bữa thịnh soạn, cứ ăn uống thoải mái.

“Ngày mai nhớ sắp xếp cho mọi người kiểm tra, sửa chữa xe tăng, tôi cũng sẽ nghĩ cách đến xưởng máy kéo tìm một nhóm thợ giỏi đến.”

Quân đội Liên Xô ở Trái Đất không hề coi trọng việc bảo dưỡng xe tăng, cũng nhờ T34 rất bền bỉ, quân đội Liên Xô mới có thể đảm bảo đủ số lượng xe tăng sẵn sàng chiến đấu.

Ngược lại, quân đội Đức rất coi trọng việc sửa chữa, bảo dưỡng xe tăng trên chiến trường, cũng giống như quân đội Mỹ, nhưng trang bi của họ lại rất "kiêu", trong trận Kursk, quân Đức có một cụm thiết giáp với hơn 160 chiếc xe tăng Panther đời mới tham chiến, kết quả là 110 chiếc bị hỏng hóc trên đường hành quân, vì vậy về cơ bản không phát huy được tác dụng quá lớn.

Có thể nói, khả năng đảm bảo hậu cần của quân đội Đức là bị ép buộc bởi chính những trang bị "kiều" của họ.

Mà Vương Trung quyết tâm thay đổi điều này ở đế quốc Ant, dù sao những chiếc T34 của cậu cũng rất khó khăn mới xin được, không thể để xảy ra chuyện xe tăng không thể tham chiến vì bảo dưỡng kém!

Ngày mai Vương Trung dự định sẽ dựa vào uy tín của giáo hội, tìm một nghìn công nhân kỹ thuật giàu kinh nghiệm từ các xưởng máy kéo ở địa phương, đánh đến đâu sửa chữa xe tăng đến đó.

Thậm chí còn có thể sửa chữa xe tăng của quân địch, sau này gặp phải Tiger hay Panther gì đó có thể sửa chữa rồi đem ra dùng - cho dù không dùng thì sửa chữa xong đem tặng bảo tàng cũng tốt, sau này có thể làm đạo cụ quay phim "Giải phóng".

Vương Trung đang định rời đi, Alexander ngăn cậu lại: "Ngài là chỉ huy xe tăng giàu kinh nghiệm nhất trong số chúng ta, hay là ngài nói trước đi, ngài không nói thì chúng tôi cũng không tiện chia sẻ kinh nghiệm. Giống như tôi, cơ bản chỉ là pháo thủ do ngài chỉ huy, chỉ biết xoay tháp pháo bao nhiêu độ, bắn vào mục tiêu nào."

Vương Trung suy nghĩ một chút, gật đầu: "Được! Để tôi nói cho các cậu biết! Mọi người tập hợp lại đây, ngồi gần một chút."

Alexander: “Toàn thể tập hợp, xếp thành hình vuông!”…

30 phút sau.

Vương Trung: “Trên đây là những kinh nghiệm mà tôi đã đúc kết được trong một loạt trận đánh bằng xe tăng ở Cao điểm Peniye và Loktev. Nói tóm lại, quân địch rất tinh nhuệ và xảo quyệt, chúng ta không thể vì xe tăng của mình tạm thời chiếm ưu thế trong đối đầu trực diện mà coi thường kẻ địch, nếu không sẽ phải trả giá đắt!”

Alexander: “Võ tay!”

Lời vừa dứt, tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Vương Trung ra hiệu im lặng: “Thời gian không còn sớm nữa, đừng lãng phí thời gian, những người lính xe tăng khác cũng có kinh nghiệm muốn chia sẻ.

“Ví dụ như pháo thủ có thể nói về điểm yếu của xe tăng địch.

“Lái xe cũng có thể chia sẻ về cách khắc phục sự cố động cơ và hộp số nhanh nhất.”

Câu cuối cùng của Vương Trung khiến mọi người cười ồ lên, xem ra ai cũng biết rõ những bệnh vặt của con xe tăng mà mình điều khiển, cũng biết rõ “phương pháp sửa chữa kiểu Ant”.

Vương Trung phẩy tay, xoay người định rời đi. Lúc này cậu vô tình nhìn thấy một chiếc xe tải mới chạy từ đường cái bên cạnh bãi cỏ, chạy thẳng về phía Sư bộ.

To mò muốn xem chuyện gì xảy ra, Vương Trung liên lên xe jeep, nói với Grigory: “Đến Sư bộ xem sao!”

Xe jeep của Vương Trung và chiếc xe tải kia đến Sư bộ trước sau, vừa dừng xe, một cô gái mặc quân phục Vệ giáo quân nhảy xuống khỏi xe tải.

Vệ giáo quân, con gái? Vương Trung ngẩn người.

Sau đó, càng nhiều cô gái nhảy xuống khỏi xe tải.

Vương Trung đầy nghi hoặc, theo bản năng liếc nhìn Lyudmila, phát hiện ra cô cũng đang nhìn mình, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Lúc này, mấy cô gái mặc quân phục tu sĩ nhảy xuống xe, người cuối cùng chính là Sufang.

Vương Trung liền lên tiếng hỏi: "Sufang, những cô gái này là làm gì vậy?"

Vừa nhìn thấy Vương Trung, Sufang lập tức nở nụ cười rạng rỡ, nhưng khi nhìn thấy Lyudmila, nụ cười rạng rỡ ấy lập tức biến thành nụ cười mỉm: "Tướng quân, đây là đội hát thánh ca! Hiện tại chúng tôi có thể tiến hành nghi lễ cầu nguyện liên tục, giữ liên lạc với đội hát thánh ca cấp trên! Không cần lo lắng bỏ lỡ thời gian cầu nguyện!"

Vương Trung lại nhìn lướt qua những người vừa xuống xe: "Sao chỉ có bốn tu sĩ câu nguyện, còn những người lính Vệ giáo quân khác là làm gì?"

Sufang: "Họ phụ trách những công việc lặt vặt trong nghi lễ, và bảo vệ cho nghi lễ. Đương nhiên còn có nhiệm vụ chăm sóc chúng tôi khi chúng tôi kiệt sức sau khi câu nguyện."

"Sao toàn là nữ vậy?" Vương Trung buột miệng hỏi, rõ ràng trước đó cậu đã hỏi tu sĩ Peter và Yetsemenko, cả hai đều trả lời tu sĩ có cả nam và nữ.

Sufang: "Bên phía tu sĩ thì vừa hay chỉ còn tu sĩ nữ, nên đã điều động đến đây. Còn Vệ giáo quân, bởi vì chúng tôi đều là nữ, nên điều động toàn bộ là lính nữ cho tiện."

"À, thì ra là vậy, tôi còn tưởng là Giáo chủ phái các cô đến để thử thách tôi!" Vương Trung thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Lyudmila lên tiếng hỏi: “Sau này các cô sẽ ở lại Sư bộ sao?”

“Đương nhiên rồi, chúng tôi là phương tiện liên lạc quan trọng với cấp trên trong những tình huống khẩn cấp mài”

Lúc này, một tham mưu từ Sư bộ bước ra: “Nữ tu sĩ Sufang Batuwendusul”

“Tôi đây! Tôi đây!” Sufang giơ cao tay phải, Tôi đây!”

Tham mưu: “Mời cô và các nữ chiến binh Vệ giáo quân đi theo tôi đến thánh đường tạm thời, sau này toi sẽ phụ trách việc xây dựng thánh đường cho các cô.”

Vương Trung: “Thánh đường?”

Tuy rằng hỏi như vậy có vẻ hơi thiếu hiểu biết, nhưng cậu vẫn hỏi.

Tham mưu lập tức giải thích: “Chính là nhà thờ tạm thời, ngoài việc đội hát thánh ca cử hành thánh lễ, còn tiếp nhận những người bị sốc đạn hoặc các chấn thương tâm lý khác trên chiến trường đến cầu nguyện, dùng thánh ca để chữa trị cho họ.

“Vốn đây là công việc của các cha xứ, nhưng có những chuyện mà ngay cả các cha xứ giàu kinh nghiệm cũng không xử lý được.”

Vương Trung “Ô” lên một tiếng, ra hiệu cho viên tham mưu đi trước, viên tham mưu lập tức quay người, nói với Sufang và những người khác: “Mời đi lối này.”

Nhóm người đi xa, Lyudmila cười nói: “Tham mưu trưởng Pavlov cuối cùng cũng có người sai vặt rồi!”

Vương Trung cười nói: “Đúng vậy, cuối cùng anh ta cũng xứng danh là Tham mưu trưởng rồi!” Vừa bước vào phòng

bản đồ, Vương Trung đã thấy "tham mưu trưởng" Pavlov đang vừa ngân nga bài hát vừa đánh dấu lên bản đồ.

Sáng nay lúc Vương Trung ra ngoài chạy vạy khắp nơi, căn phòng này chỉ có một tấm bản đồ nhỏ đặt trên bàn làm việc, còn bây giờ, toàn bộ bức tường phía bắc của căn phòng được bao phủ bởi một tấm bản đồ cực lớn được ghép từ sáu tấm bản đồ nhỏ, không thể so sánh với tấm bản đồ nhỏ bé lúc sáng.

Toàn bộ bản đồ được đánh dấu dày đặc bằng các ký hiệu quân sự, thể hiện toàn bộ tình hình chiến sự ở mặt trận phía nam.

Bản đồ lớn thì thôi, Pavlov còn cho người treo rèm xung quanh, khiến cho Vương Trung có cảm giác Sư bộ nho nhỏ của mình bỗng chốc biến thành sở chỉ huy hoành tráng.

Nhìn Pavlov đứng trước bức tường bản đồ, trong đầu Vương Trung bất giác hiện lên những cụm từ như "chiến thuật con lợn";rắn trên núi Thường Sơn";'sinh vật tràn đây sức sống, vạn vật sinh sôi nảy nở'.

Nghĩ kỹ lại cũng đúng, quý tộc Ant đều thích phô trương như vậy, Pavlov cũng là quý tộc, tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Vương Trung quyết định dạy dỗ anh ta vài câu: "Anh có người rồi đấy! Phô trương như vậy, lãng phí bao nhiêu nhân lực!"

Pavlov quay đầu lại: "Đừng hiểu lầm, những ký hiệu quân sự trên bản đồ là do các tham mưu làm, còn căn phòng này là do các cô hầu gái nhà cậu trang trí."

Vương Trung: "Sao anh có thể để hầu gái vào phòng bản đồ, lỡ như để lộ bí mật quân sự thì sao?"

Pavlov: 'À… Tôi sai rồi."

Vasili ngẩng đầu lên: “Tham mưu trưởng tối nay đi dọn phân!”

Vương Trung nhíu mày: “Sao anh lại trà trộn vào đám tham mưu?”

“Tôi muốn quay về làm huấn luyện viên bộ binh,” Vasili vẻ mặt vô tội,Nhưng bọn họ không cho tôi đi, nói tôi phần lớn thời gian trong chiến đấu đều ở sở chỉ huy tiền phương, là ‘nhân tài của bộ chỉ huy, nên đã đuổi tôi về đây. Cho nên cậu xem, tôi lại phải tiếp tục canh cái bộ đàm mà cậu thu được. Nhưng bây giờ cách xa tiền tuyến quá, bộ đàm chẳng nhận được tín hiệu gì.”

Vương Trung vừa định nói gì đó với Vasili, đột nhiên nhớ ra một chuyện, bèn hỏi: “Sao hôm nay toàn bộ tình hình chiến sự ở mặt trận phía nam đều được cập nhật vậy? Chạy đến Bộ tư lệnh sao chép bản đồ mất bao nhiêu thời gian?”

Pavlov ba bước đến trước một cánh cửa bên cạnh, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Tiếng “tíc tíc” dồn dập vang lên từ trong phòng.

Pavlov: “Cuối cùng chúng ta cũng có tiểu đoàn thông tin của riêng mình rồi! Đây là trung đội điện báo, tổng cộng có sáu máy điện báo, tiếp nhận và dịch các bức điện từ khắp nơi gửi đến, sau đó cập nhật lên bản đồ. Hiện tại bản đồ của chúng ta cũng được cập nhật nhanh chóng như bản đồ ở Bộ tư lệnh Tập đoàn quân rồi.”

Vừa dứt lời, một nhân viên giải mã liên cam một bức điện đến đưa cho tham mưu, tham mưu nhận lấy, lập tức đến trước bản đồ cập nhật vị trí và tình trạng của Tập đoàn quân số 29.

Thật ra trước đây Vương Trung hoàn toàn không biết Sư bộ hoạt động như thế nào, trong tiềm thức của cậu, những thông tin về tình hình bố phòng của ta và địch trên bản đồ đều tự

nhiên sinh ra, giống như trong game vậy - mặc dù cậu biết rõ ràng không phải như thế.

Vương Trung nhìn sáu chiếc máy điện báo công suất lớn, nghe tiếng 'tíc tíc" vang lên, nghĩ thầm cuối cùng thì bộ tư lệnh của mình cũng ra dáng một bộ tư lệnh.

Lúc này, Lyudmila lên tiếng hỏi: "Vậy thẩm phán trước đây phụ trách điện đài đâu?" Pavlov: "Một sư đoàn vốn dĩ sẽ được phân bổ một số lượng thẩm phán nhất định, phụ trách bắt gián điệp, bắt phần tử chống đối, cùng với việc khi chúng ta định phản quốc sẽ bắn chết chúng ta. Bọn họ chỉ làm đúng phận sự của mình thôi."

Lúc Pavlov nói đến "phản quốc" và "bắn chết", mấy tham mưu trẻ tuổi đang làm việc bên cạnh đều giật mình, không nhịn được dừng bút nhìn qua.

Vương Trung líu lưỡi: "Tôi không biết bây giờ nên vui hay nên im lặng. À, văn viên cấp sáu của anh đâu? Không thấy ông ta đâu cả"

Pavlov làm động tác "mời", dẫn Vương Trung và Lyudmila vào phòng bản đồ bên kia, mở cửa ra.

Phòng điện báo vừa mở cửa là nghe thấy tiếng lách cách, còn bên này vừa mở cửa đã nghe thấy tiếng "bịch bịch" như búa đập vào gỗ.

Vương Trung nhìn kỹ, mới phát hiện là đang đóng dấu.

Harry Potter phần 1 lúc mới vào ngân hàng Gringotts cũng là một đám yêu tinh đang đóng dấu ở đó, hiện tại căn phòng này cũng na ná như vậy.

Ông lão văn viên cấp sáu quát: "Cậu làm ăn kiểu gì thế! Lúc lập danh sách phải làm hai loại mục lục! Cậu làm cái gì thế này! Làm lại!"

Quát xong một văn thư, cựu ủy viên giáo vụ nhìn về phía Vương Trung: "Tướng quân, ngài đến thật đúng lúc! Tôi có việc muốn nhờ! Ngài xem, đây là danh sách của Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5, sĩ quan gần như chết hết, rất nhiều đại đội cũng bị xóa sổ, trên thực tế 81 người còn sống sót hầu như đều là linh của tiểu đoàn 3.

"Thông thường mà nói, đơn vị như vậy đã bị giải thể rồi, binh lính sẽ được chuyển sang đơn vị khác. Nếu muốn duy trì Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5, chúng ta phải bổ sung sĩ quan, văn thư - đúng vậy, văn thư của cả trung đoàn!

"Phiên phức lắm!"

Vương Trung: "Không thể thăng cấp tại chỗ cho 81 người may mắn sống sót sao? Binh nhất lên trung sĩ, thiếu úy làm trung tá, trung tá làm trung đoàn trưởng…"

"Không được! Tôi đã xem điều lệnh rồi, không thể thăng cấp trực tiếp như vậy, căn cứ vào kinh nghiệm làm việc với mấy cơ quan hành chính của tôi, kiểu gì cũng không được phê duyệt. Chẳng lẽ ngài muốn một trung đoàn có trung đoàn trưởng là thiếu úy sao?"

Vương Trung: "Không được sao? Trước đó trung đoàn Amur số 3 sau khi được bổ sung quân số cũng được thăng cấp tại chỗ để khôi phục lại quân số mà."

Ông cụ cấp sáu: "Đó là vì Trung đoàn Amur số 3 có nhiều sĩ quan cấp cao sống sót! Còn chức vụ như trung sĩ thì chỉ cần cho mấy ông lính kỳ cựu lên là được. Nhưng Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5 này, không có cách nào khôi phục lại quân số theo cách đó được.

"Tôi đề nghị là, đổi phiên hiệu của Trung đoàn bộ binh 105 quân đội Vệ giáo vừa được bổ sung thành Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5, sau đó chuyển 81 lính sống sót của

Trung đoàn Beshenkovichskaya sang làm sĩ quan cấp thấp và trung của trung đoàn 105.” Vương Trung: “Ý của ông là, chúng ta làm giả giấy tờ?”

Ông lão: “Đúng vậy! Làm như vậy sẽ đơn giản hơn rất nhiều, cũng không cần phải nộp một đống đơn xin thăng cấp lên Tập đoàn quân.”

Vương Trung gật đầu: “Được, cứ làm như vậy đi! Nhưng mà… quân hàm của trung đoàn trưởng trung đoàn 105 quân đội Vệ giáo có đủ chưa?”

Ông lão: “Đủ, anh ta là sĩ quan được chuyển ngạch từ bên dân sự sang, không có kinh nghiệm chiến đấu, nhưng về mặt giấy tờ và thủ tục đều không có vấn đề gì.”

Hóa ra Ant còn có cơ chế chuyển ngạch nhân viên hành chính sang quân đội theo cấp bậc, không có ông lão văn viên cấp sáu này thì chắc chắn tôi không biết được!

Vương Trung võ vai Pavlov: “Thấy tôi tìm người tài giỏi cho anh chưa! Sau này đừng có mà kêu than là không có tiếp tế với quân số nữa!”

(Hết chương)

Chương 76: Gửi Tin

Chương 7: Tam đầu tụ hội, điểm binh sa trường

Chương 7: Tam đầu tụ hội, điểm binh sa trường

Vốn dĩ Pavlov đang cười rất tươi, nghe Vương Trung nói xong, nụ cười tắt ngúm.

Không đúng, nụ cười đã chuyển sang mặt Vương Trung!

Vương Trung: "Anh đừng từ chối! Trước đây anh không có người, mà vẫn có thể lo cho chúng tôi nguồn tiếp tế dồi dào, bây giờ anh chắc chắn làm được!"

Nói xong anh nhìn về phía Vasili: "Anh thấy đúng không?"

"Đúng!" Vasili giơ ngón tay cái lên "Tham mưu trưởng Pavlov có thể biến không thành có!"

Vương Trung: "Chuẩn không cần chỉnh! Trước đây Pavlov còn nói với tôi, ngoài thành Agasukov có một mu phù thủy…"

Pavlov ngắt lời anh: "Thôi đi! Cậu ở đây trêu tôi, không bằng đi cầu xin ông cụ nhà cậu còn hơn!"

Vương Trung: "Ông ấy đang bận tối mắt tối mũi rồi. Nhưng chúng ta không thể chỉ trông chờ vào một mình ông ấy được! Anh cũng phải cố gắng lên! Còn tôi, ngày mai tôi sẽ đến nhà máy máy kéo, mượn của họ mấy trăm công nhân, thành lập đội sửa chữa!"

Vừa dứt lời, tiếng lách cách của máy điện báo và tiếng đóng dấu bịch bịch vang lên, tiếp theo là tiếng mở cửa.

Vương Trung và Pavlov cùng quay đầu nhìn về phía cửa chính, thấy Popov bước vào.

Vương Trung: “Gần đây anh như rồng vậy, thoắt ẩn thoắt hiện - à mà, rồng là…”

Popov: “Tôi biết, là con quái vật nuốt chửng thế giới trong thần thoại Prosen.”

Không không, người ta không phải rồng, là cự xà, tuy cũng dài ngoằng nhưng không có móng vuốt!

Popov: “Đoán xem tôi mang gì về đây?”

Anh ta vừa dứt lời, mấy cô gái mặc áo thầy tu bước vào, băng tay có thêm một cái cánh so với băng tay của thầy tu Peter, chứng tỏ những cô gái này đều là tu sĩ cầu nguyện.

Sau khi các tu sĩ cầu nguyện bước vào, hơn ba mươi nữ binh Vệ giáo cũng bước vào phòng.

Người bước vào cuối cùng là Yetsemenko, phó chỉ huy Đại đội Thần Tiễn, trông anh ta có vẻ vẫn chưa quen với việc bị vây quanh bởi phụ nữ như vậy.

Vương Trung mừng rỡ: ” Đại đội Thần Tiễn đã đủ người rồi à?”

Popov cười nói: “Đúng vậy, đã là lời hứa của Đức Giáo chủ thì chắc chắn sẽ được thực hiện, chỉ là hơi mất thời gian một chút.”

Vương Trung gật đầu, sau đó hỏi một câu hỏi rất quan trọng: “Không phải nói là tu sĩ cầu nguyện có cả nam cả nữ sao? Sao toàn là nữ thế này?”

Popov cũng hơi lúng túng: “Vì chỉ còn lại nữ thôi, nam đều bị điều đi hết rồi. Tôi cũng muốn nam hơn, vì vệ binh, lái xe gì đó đa phần là nam, toàn nữ rất phiên phức. Nhưng người khác cũng nghĩ vậy.”

Cũng hợp lý.

Lúc này, cô gái thấp nhất trong số các tu sĩ cầu nguyện mới đến không vui lên tiếng: "Nữ thì làm sao? Nam giới có thể ra trận, chúng tôi cũng có thể! Chẳng phải chỉ là hành quân trong giá rét thôi sao, có gì khó!" Vương Trung: "Ô, người thì bé tí mà nói năng ghê gớm thật đấy. Bây giờ đất còn khô ráo thì không sao, đợi đến tháng 9, mưa xuống đất lầy lội, lúc đó xem cô có nằm được trên đất không?"

Cô gái rõ ràng do dự, nhưng ngay lập tức chống nạnh nói: "Tất nhiên là nằm được! Nam giới các anh làm được, tôi cũng làm được!"

Vương Trung nhướn mày, cúi xuống nhìn tên của cô gái, cô bé này tên là Yekaterina Andropovich Bolancheva.

Nói đến Yekaterina, biệt danh của cô ấy là Katya, còn tên gọi thân mật hình như là Katyusha thì phải!

Vương Trung lại đánh giá cô gái từ trên xuống dưới, định mở lời thì cô hỏi: "Anh muốn hỏi tuổi của em phải không?"

"Ờ…" Vương Trung,'Cô đoán đúng rồi đấy!"

Yekaterina: "Em là do được thần linh ban phước nên mới nhỏ như vậy, năng lực dẫn đường của em rất mạnh! Mạnh nhất! Anh hiểu không? Em thậm chí có thể dẫn đường khi không nhìn thấy mục tiêu, đây là năng lực mà hiếm người ở Ant có được!"

Lần này Vương Trung thật sự kinh ngạc, không nhìn thấy mục tiêu mà vẫn dẫn đường được? Đây chẳng phải là điểm danh trên chiến trường sao?

Nhất định phải hỏi rõ ràng chuyện này!

Vương Trung: "Cô làm thế nào để dẫn đường khi không nhìn thấy mục tiêu? Là tôi nói cho cô biết tấn công chiếc xe nào, cô có thể tấn công được sao? Hay là cần ảnh của mục tiêu?"

Yekaterina ngẩn người: “Anh đang nói gì vậy? Làm gì có ai chỉ cần ảnh là có thể tấn công được?”

“Ø2 Không được sao?”

“Tất nhiên là tôi phải nhìn thấy mục tiêu trước, nhưng nếu trong quá trình dẫn đường mà mục tiêu di chuyển ra khỏi tâm nhìn, tôi vẫn có thể đảm bảo trúng đích! Đây là năng lực mà người khác không có được!”

Hóa ra là như vậy… Có nghĩa là cô ấy chỉ cần nhìn thấy đối phương một cái, tên lửa phóng đi, là có thể trúng đích?

Quả thật rất lợi hại, nhưng lại không lợi hại đến mức đó, một năng lực khá kỳ lạ.

Vương Trung giơ ngón tay cái lên: “Lợi hại thật đấy!”

Yekaterina: “Sao tôi có cảm giác anh đang xem thường tôi vậy?”

Vì tôi đang xem thường cô đấy.

Pavlov chen vào: “Tôi đã sắp xếp chỗ ở cho mọi người rồi, để tham mưu dẫn mọi người đi. Chào mừng mọi người gia nhập Sư đoàn bộ binh 151.

Phó chỉ huy Yetsemenko lập tức nói: “Được rồi các cô gái, chúng ta đi thôi, còn có thời gian dọn dẹp phòng ốc, rồi đến chỗ quản lý hậu cần nhận đồ dùng cá nhân! Đi nào đi nào!”

Popov: “Họ đều là quân nhân, anh nên ra lệnh như quân nhân, đừng có như hướng dẫn viên du lịch như vậy.’

Phó chỉ huy Yetsemenko hít một hơi thật sâu, hắng giọng, cố gắng kìm nén vẻ bối rối trên mặt, lên tiếng: “Toàn thể chú ý! Nghiêm!”

Tất cả nữ binh, bất kể là tu sĩ cầu nguyện hay là lính Vệ giáo đều đứng nghiêm. “Bên phải, nhìn! Trước, nhìn! Bên

phải, thẳng! Bước đều bước!”

Các nữ binh bước đều bước rời đi.

Vương Trung gãi đầu: “Hôm nay tôi thấy mấy nhóm nữ binh rồi đấy, hơn nữa đều liên quan đến giáo hội, quả nhiên là giáo hội đề cao bình đẳng giới.”

Popov: “Hừ, thế đã là nhiều rồi sao? Cậu sẽ còn thấy nhiều hơn nữa. Chiều nay nhân viên y tế được phân bổ cho chúng ta sẽ đến, mỗi đại đội một bác sĩ một y tá, cộng thêm bệnh xá của sư đoàn, cả trăm nữ binh.”

Vương Trung: “Tôi biết là sẽ có nhiều nữ binh, nhưng không ngờ lại nhiều đến vậy.”

Lúc này, Vương Trung đột nhiên nhận ra, đây là lần đầu tiên kể từ khi đến Agasukoy, chỉ huy quân sự, tham mưu trưởng và Tùy quân giáo sĩ hội họp cùng một chỗ.

Anh còn đang định cảm thán thì Popov đã hỏi: “Tướng quân, anh nghĩ chúng ta có bao nhiêu thời gian để nghỉ ngơi và hồi phục?”

Vương Trung mím môi, về diễn biến trên Trái đất, anh chỉ nhớ mang máng một khoảng thời gian: Quân Đức bắt đầu chuyển hướng vào khoảng giữa tháng 8, đến giữa tháng 9 thì hoàn thành bao vây.

Tính theo thời gian đó, chắc còn khoảng một tháng để nghỉ ngơi và hồi phục.

Nhưng Vương Trung luôn cảm thấy không có nhiều thời gian đến vậy, chủ yếu là vì Prosen ở thế giới này mạnh hơn Đức Quốc xã nhiều.

Vì vậy, để cho chắc chắn, anh nói: “Chúng ta có thể nghỉ ngơi đến ngày 22 tháng 7, sau đó có thể quan sát được động tĩnh của địch, đến lúc đó chúng ta phải nghĩ cách hành động.”

Pavlov: “Dung một sư đoàn chặn Tập đoàn quân trung tâm sao? Cho dù là anh cũng không làm được đâu?”

Vương Trung: “Tất nhiên là tôi không làm được. Nhưng ít nhất cũng có thể cản bước tiến của chúng, tranh thủ thời gian phá vây.”

Pavlov: “Tranh thủ thời gian phá vây sao… Xem ra anh đã chắc chắn là địch sẽ chuyển hướng rồi, anh có căn cứ gì không? Nhìn vào khoảng cách hiện tại, Tập đoàn quân trung tâm và Tập đoàn quân phía Nam của địch cách nhau hơn bốn trăm cây số, bốn trăm cây số đấy!”

Thật ra nếu chỉ nhìn vào khoảng cách theo chiều ngang thì không đến mức đó, nhưng tốc độ tiến quân của Tập đoàn quân trung tâm quá nhanh, đây là khoảng cách theo đường chéo.

Cũng chính vì trung tâm tiến quân nhanh, nên mới có khả năng bao vây trên diện rộng.

Vương Trung: “Nhìn vào chiến dịch Caroline là biết, con người có thói quen đi đường cũ, quân đội cũng vậy. Prosen đã thực hiện thành công chiến thuật bao vây ở Caroline, chắc chắn ở đây họ cũng sẽ làm như vậy.’

Popov vẫn luôn im lặng lắng nghe cuộc trò chuyện của hai vị chỉ huy quân sự, thấy Pavlov không nói gì, anh ta mới lên tiếng: “Tướng quân luôn luôn đúng, đây chính là trực giác trên chiến trường. Ngoài ra, tôi nghe nói trong Bộ Tổng tư lệnh cũng có người có cùng suy nghĩ, nhưng ông ta đã bị cách chức, bị điều đi chỉ huy Tập đoàn quân St. Andrew’s Castle ở phía bắc.”

Pavlov lắc đầu: “Hình như Hoàng đế tin tưởng Skorobo, còn phái Thái tử đến đây.”

Vương Trung: “Thái tử đến đây không phải là vì tôi sao?”

Pavlov và Popov đồng loạt dùng ánh mắt "Anh đang nói gì vậy" nhìn Vương Trung. Pavlov: "Cậu ta đến đây để giám sát, vốn dĩ Hoàng đế định thân chinh, nhưng bị Bộ Tổng tư lệnh ngăn cản. Bây giờ khác xưa rồi, ngày xưa pháo binh nhiều nhất là bắn đến hàng ngũ thứ năm ở tiền tuyến, Hoàng đế sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào, còn bây giờ pháo binh và máy bay ném bom có thể dễ dàng tấn công hậu phương."

Vương Trung thốt lên: "Hóa ra là vậy. Dù sao thì, chúng ta hãy tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, chuẩn bị sẵn sàng."

Hai người còn lại gật đầu, ban lãnh đạo sư đoàn đã đạt được sự đồng thuận.

Ngày 22 tháng 7 năm 914 theo lịch .Julian, 11 giờ 30 phút.

Vương Trung đang ở sở chỉ huy sư đoàn nghiên cứu tình hình mới nhất, tham mưu thông tin cầm điện báo từ phòng bên cạnh bước vào phòng bản đồ.

Lúc mở cửa, tiếng lách cách từ phòng bên cạnh lọt vào tai Vương Trung.

Vương Trung: "Cứ mở cửa đi, nghe tiếng lách cách mới ra dáng sở chỉ huy."

Dù sao bộ phim "Đại quyết chiến" mà Vương Trung yêu thích nhất, cứ cảnh nào xuất hiện sở chỉ huy của quân ta là y như rằng sẽ có tiếng lách cách.

Tham mưu thông tin lập tức xoay người mở cửa, sau đó bước đến bên cạnh bản đồ, đưa điện báo cho tham mưu tác chiến.

Loại điện báo không phải gửi trực tiếp cho đơn vị này, thông thường sẽ không đọc cho sư đoàn trưởng nghe, mà sẽ do tham mưu tác chiến cập nhật thông tin lên bản đồ.

Vương Trung nhìn thông tin mới: “Sư đoàn Panzer số 26 hôm nay không có động tĩnh gì sao?”

Tham mưu tác chiến: “Vâng, trong điện báo ghi như vậy.”

Pavlov đứng dậy, bước đến bên cạnh Vương Trung: ‘Dừng lại để bổ sung quân số và trang bị à?”

“Chắc là vậy.” Vương Trung vuốt cằm,Đánh nhau cả tháng rồi, xe tăng của địch cũng nên dừng lại để bảo dưỡng.”

Nếu xe tăng của Prosen có tính năng tương tự như xe tăng của Đức, thì lực lượng thiết giáp của địch chắc chắn có rất nhiêu xe không chiến đấu được, cần phải dừng lại để chờ sửa chữa.

Ngoài ra còn phải bổ sung đạn dược, nhiên liệu và lương thực, con người cũng cần nghỉ ngơi.

Pavlov tiến lên một bước, cầm lấy cây gậy chỉ bản đồ bên cạnh, chỉ vào bản đồ nói: ‘Hiện tại, trong số sáu sư đoàn thiết giáp của Quân đoàn thiết giáp số 2 của địch cộng thêm một lữ đoàn thiết giáp độc lập, đã có ba sư đoàn thiết giáp dừng lại để nghỉ ngơi và bổ sung.

“Ky binh trinh sát tiền tuyến báo cáo, bộ binh của địch đang xây dựng tuyến phòng thủ ở Balagima và Borsk, tôi cho rằng điều này có thể chứng minh địch đang chuẩn bị bao vây từ phía nam, những tuyến phòng thủ này là để đề phòng chúng ta tấn công từ Bala-Borsk.

“Sau khi bổ sung xong, địch sẽ bắt đầu bao vây.”

Vương Trung: “Cứ báo cáo lên Tập đoàn quân như vậy đi. Nhưng tôi đoán là vô dụng thôi.”

Pavlov: “Skorobo ngoài miệng thì không thừa nhận, nhưng ông ta đã chuẩn bị rồi, ông ta đã bố trí ba quân đoàn xe tăng ở tuyến này.”

Nói xong, Pavlov dùng gậy chỉ bản đồ quét qua vị trí của ba quân đoàn xe tăng đóng quân rải rác ở phía bắc Agasukov.

Popov cũng tham gia vào cuộc trò chuyện: "Skorobo xuất thân là lính thiết giáp, ông ta luôn tự xưng là 'binh đoàn trưởng xe tăng, chắc là ông ta muốn đánh một trận lớn với xe tăng của Prosen từ lâu rồi."

Vương Trung lắc đầu: "Nhưng nếu chúng ta tấn công, Prosen sẽ thả khói mù rồi rút lui, cho đến khi rút về đến vị trí đặt pháo 88 ly của họ."

Vương Trung ngừng một lát, thở dài: "Sẽ thất bại."

"Sẽ thắng!" Skorobo phấn khích đi đi lại lại trước bản đồ.

"Ba quân đoàn xe tăng của chúng ta, trong đó Quân đoàn xe tăng số 6 được trang bị toàn bộ bằng T-34! Còn Quân đoàn xe tăng số 11 có rất nhiều KVI

"Kẻ địch sẽ bị nghiền nát dưới nắm đấm thép của chúng tal

"Quân đoàn thiết giáp số 2 của địch do Heinz Guderian, Tổng thanh tra lực lượng thiết giáp của chúng chỉ huy! Hắn ta chính là người đưa ra học thuyết chiến tranh chớp nhoáng!

"Lần này chúng ta sẽ đập tan hoàn toàn cái gọi là chiến tranh chớp nhoáng của chúng!"

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân nói: "Vậy là ngài cũng thừa nhận phán đoán của vị thiếu tướng kia là đúng sao?"

"Không! Cậu ta hoàn toàn không có căn cứ! Nếu lúc đó cậu ta đưa ra được những bằng chứng này, tôi nhất định sẽ ủng hộ cậu ta!" Skorobo vung tay đấm,'Kẻ địch thắng trận liên tục lại đột nhiên dừng lại, chứng tỏ chúng đã cạn kiệt sức lực! Nắm đấm thép của chúng ta sẽ nghiền nát chúng! Chiến tranh sẽ kết thúc vào mùa đông năm nay!"

Sau khi dừng lại một chút, Skorobo nói thêm: “Hoàng đế cũng nghĩ như vậy! Cho nên mới phái Thái tử điện hạ đến đây! Chiến thắng của chúng ta, sẽ là khởi đầu cho cuộc phản công!”

Vương Trung đập bàn: “Không thể chờ đợi thêm được nữa, bây giờ chúng ta có bao nhiêu quân?”

Pavlov lập tức báo cáo: “Bộ binh có Trung đoàn bộ binh cận vệ số 31, Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5, tổng cộng 4. 500 quân.

“Lực lượng thiết giáp hiện tại là Tiểu đoàn thiết giáp độc lập số 422, hiện có 30 chiếc T-34 sẵn sàng chiến đấu, 4 chiếc đang sửa chữa.

“Tiểu đoàn pháo chống tăng số 339,12 khẩu pháo chống tăng 45 ly sẵn sàng chiến đấu.

“Trung đoàn pháo binh số 155,24 khẩu trọng pháo 152 ly sẵn sàng chiến đấu. (Trọng pháo cần rất nhiều người phục vụ, trung bình một khẩu pháo cần đến 53 người.)

“Một đại đội B-4 độc lập, 4 khẩu pháo hạng nặng B-4 sẵn sàng chiến đấu, một khẩu đang sửa chữa.

“Tiểu đoàn pháo phòng không số 55,12 khẩu pháo phòng không 72-K.

“Ngoài ra còn có Đại đội Thần Tiễn, Đại đội Âm Trận và các đơn vị hỗ trợ khác của giáo hội. Tổng cộng 9. 800 lính chiến đấu, 12. 000 nhân viên hậu cần.”

Vương Trung: “Lam hết sức mình, nghe theo mệnh trời, mục tiêu của chúng ta là đây!”

Anh chọc ngón tay vào một nơi có tên là Olaci trên bản đồ. Popov: “Tại sao lại là nơi này?”

Vương Trung: “Thứ nhất, đường quốc lộ chạy qua đây, lực lượng thiết giáp của địch muốn tiến về phía nam, chắc chắn sẽ

phải đánh chiếm nơi này để đảm bảo tiếp tế. Thứ hai, ngoại trừ nơi này ra, xung quanh đều là thảo nguyên, chỉ có nơi này là có hàng rào cây cối, có rừng rậm, thích hợp để bố trí trận địa phòng ngự.

"Thứ ba, nếu có thể chặn địch ở đây, Quân đoàn thiết giáp số 1 của địch từ phía nam sẽ mất rất nhiều thời gian để vòng qua đây. Lực lượng của chúng ta có thể nhân cơ hội này phá vây từ Olaci. Ngoài đường quốc lộ, anh xem chỗ này, trước khi mùa mưa đến, chúng ta có thể hành quân qua khu thảo nguyên này, có thể đưa được rất nhiều quân ra ngoài."

Thật ra những điều Vương Trung nói đều dựa vào kinh nghiệm chơi game của anh.

Có thành công hay không, anh cũng không biết.

Nhưng hiện tại anh là một vị chỉ huy kiên định, anh quyết định thử một lần.

Pavlov thở dài: "Suy nghĩ của cậu rất hay, nhưng chúng ta phải làm thế nào để có được mệnh lệnh xuất động đây? Chúng ta là bộ đội mặt trận phía tây nam, mặc dù không bị xếp vào bất kỳ quân đội hay tập đoàn quân nào, nhưng chúng ta vẫn thuộc quyền quản lý của mặt trận."

Vương Trung: "Chỉ có thể đi tìm ông già thôi."

(Hết chương)

Chương 77: Viện Quân Tới

Chương 8: Cha con nâng chén

Chuong 8: Cha con nang chen

Vương Trung nói xong liền đứng dậy, gọi cảnh vệ: "Grigory!"

Gần đây trong thành phố xảy ra một số vụ tấn công nhằm vào các sĩ quan cấp cao, cho nên hiện tại, dù ở trong trang viên của gia đình, Vương Trung vẫn cần cảnh vệ đi cùng.

Grigory trang bị đầy đủ đẩy cửa bước vào, hướng Vương Trung chào theo nghi thức quân đội: "Tướng quân."

Vương Trung vừa định đi, Pavlov lên tiếng: "Nếu đã xác nhận vị trí phòng thủ là Olaci, vậy tôi sẽ bắt đầu lên kế hoạch hành quân."

"Nhanh vậy? Biết đâu họ lại không cho chúng ta đến Olaci, đợi mệnh lệnh chính thức rồi hẳn tính." Vương Trung hỏi.

Pavlov thở dài: "Mỗi khi như thế này, tôi lại thấy cậu đúng là xứng đáng đứng cuối lớp, lúc nào cũng nhảy qua nhảy lại giữa thiên tài quân sự và kẻ ngốc."

Vương Trung thâm nghĩ, ông quá khen rồi, tôi nào có được học hành bài bản về lý luận quân sự, chỉ là thỉnh thoảng đọc qua loa một chút thôi.

Nếu không có "nó' thì tôi tiêu đời lâu rồi.

Trong lúc Vương Trung suy nghĩ, Pavlov vẫn kiên nhẫn giải thích: "Lan trước chúng ta nói đi là đi, bởi vì thành phần

đơn giản, chủ yếu là bộ binh, ngay cả công nhân hậu cần cũng chẳng có mấy.

"Nhưng bây giờ chúng ta có nhiều người như vậy, chỉ riêng việc tổ chức đội ngũ nhân viên không chiến đấu thôi cũng đã đủ mệt rồi, cần phải có kế hoạch hành quân thật chỉ tiết.

"Nếu không, cậu cứ chờ xem, đám người này sẽ lạc mất một nửa trên đường đi. Kể cả có kế hoạch chu toàn, trên đường hành quân chúng ta chắc chắn vẫn sẽ bị hao hụt quân số, đến nơi lại phải tập hợp lại từ đầu."

Pavlov nói xong, Popov bồi thêm một câu: "Sau khi hành quân đường dài mà vẫn có thể lập tức tham gia chiến đấu, đó mới là quân đội thép chân chính."

Quân đội thép… Tôi biết một đội đấy, tiếc là không thuộc về thế giới này.

Vương Trung: "Vậy thì trông cậy vào ông đấy, dù sao ông cũng có lính văn thư cấp sáu, chắc chắn không thành vấn đề!"

Vừa lúc anh nói câu đó, một viên tham mưu từ khu hành chính đi tới, vừa mở cửa đã nghe thấy tiếng hắt hơi rất to, lại còn ba cái liên tiếp.

Pavlov: "Cậu xem, cậu vừa khen ngài giám đốc 65 tuổi nhà ta đấy, khiến ông ấy hắt hơi rồi kìa."

Vương Trung nhún vai, rời khỏi phòng bản đồ.

Trên quảng trường trước trụ sở sư đoàn, một nhóm tân binh của Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5 đang hăng say luyện tập - thật ra là Trung đoàn Bộ binh 105 của quân đội bảo vệ trước đây.

Bài tập hôm nay là tháo lắp và bảo dưỡng súng ống - các lão binh khăng khăng rằng đây là điều quan trọng nhất, nếu không ra chiến trường, lính mới mà súng bị kẹt đạn cũng

không biết cách xử lý thì chỉ có nước làm bia cho địch. Vương Trung vừa đi dọc theo quảng trường về phía bãi đậu xe, vừa quan sát đám tân binh loay hoay với khẩu Mosin-Nagant.

Lúc này, một vị trung tá trông khá gầy yếu bước đến trước mặt Vương Trung, giơ tay chào theo kiểu rất "dân chơi".

Vương Trung đáp lễ, hỏi: "Ông là Trung tá Eugene của Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5?"

"Phải." Vị trung tá thở dài: "Nhìn tôi thế này, chẳng phải ngài đã rõ rồi sao? Tôi nào phải quân nhân gì, chỉ là một gã giám đốc nhà máy, lúc đồng ý chuyển đổi ngang cấp, tôi nào có ngờ mình lại thành trung tát"

Vương Trung: "Trước đây, ông quản lý bao nhiêu người?"

"Hơn một nghìn. Tôi là giám đốc khu mỏ ở Đông Kazaria, quanh năm quản lý hơn một nghìn công nhân."

Vương Trung: "Vậy chẳng phải rất phù hợp sao, hiện tại Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5 cũng chỉ có hơn 2500 người, cũng gần bằng số công nhân mỏ trước đây ông quản lý!"

"Không giống nhau!" Trung tá Eugene bắt đầu trình bày.

Thái độ của Vương Trung lúc này là: Tôi không nghe, tôi không nghe, kinh Phật tôi cũng không nghe.

Nhưng ngoài mặt không thể nói như vậy, anh vỗ vai Eugene: "Ai cũng có lần đầu mà, tôi cũng vậy! Cứ bước một bước là được rồi!"

Nói xong, chính Vương Trung cũng phải thâm khâm phục bản thân, những lời sáo rỗng thế này mà mình cũng nói ra được.

"Nhưng mà…"

Vương Trung nghiêm mặt: “Đừng nói nữa! Đây là quân đội. Ông mà trốn tránh trách nhiệm, tôi sẽ bắn ông! Cứ cố gắng hết sức là được!”

Eugene còn định nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng chỉ biết thở dài: “Tôi chỉ là nghĩ sau này có thể sẽ phải thực hiện chế độ phân phối, muốn tranh thủ chút quyền lợi cho gia đình thôi!”

Vương Trung bỗng nhiên cảm thấy hơi thương cảm cho vị trung tá này, nhưng tin tốt là, sản lượng lương thực của Đế quốc Ant rất dồi dào, cho dù mất đi vựa lúa lớn nhất là Kazaria, đế quốc vẫn có thể có được nguồn cung cấp thịt và ngũ cốc dồi dào từ các trang trại màu mỡ ở biên giới phía đông.

Ít nhất, người dân Ant không phải lo chết đói.

Tạm biệt vị trung tá, Vương Trung sải bước về phía chiếc xe Jeep, không đợi Grigory mở cửa, anh đã ngồi vào trong.

Grigory khởi động xe, chạy dọc theo con đường rợp bóng cây trong trang viên về phía tòa nhà chính.

Xe vừa lăn bánh, Vương Trung đã nhìn thấy trên bãi cỏ bên đường, Alexander - pháo thủ của xe tăng 422 - đang chia sẻ kinh nghiệm cho kíp lái xe tăng mới: “Vì không có trưởng xe, khi chúng ta ra chiến trường, tâm nhìn cơ bản bị giới hạn ở phía trước, cho nên, cho dù là tấn công hay phòng thủ, chỉ huy xe tăng phải đảm bảo các xe tăng dưới quyền mình quan sát các hướng khác nhau, bù đắp điểm mù cho nhau.”

Vương Trung khẽ nhíu mày, Alexander nói đúng đấy, nhưng anh ta đã bỏ qua một điều cực kỳ quan trọng: T-34 thông thường không được trang bị radio, cho dù có thể bao quát tâm nhìn cho nhau, họ cũng không thể nào nhận được

cảnh báo từ đồng đội - không có radio thì cảnh báo kiểu gì, dùng súng máy bắn vào xe tăng đồng đội để "báo hiệu" à?

Sau khi đi qua doanh trại xe tăng, họ đến sân tập của trung đoàn pháo binh, Trung đoàn Pháo binh hạng nặng 155 đang sử dụng đạn huấn luyện để mô phỏng thao tác nạp đạn nhanh.

Đi tiếp về phía trước là doanh trại pháo phòng không, vì trước đây Vương Trung chưa từng có đơn vị loại này, nên hiện tại không ai có thể hướng dẫn cho họ, pháo thủ phòng không chỉ có thể dựa vào sổ tay hướng dẫn để tự luyện tập.

Khi sắp đến tòa nhà chính, Vương Trung nhìn thấy tiểu đoàn pháo chống tăng được giao cho mình, Dmitri đang chỉ vào một tấm sơ đồ chỉ tiết, say sưa giảng giải cho các pháo thủ về vị trí điểm yếu trên chiếc xe tăng Prosen.

Vương Trung hài lòng nhìn mọi người ai làm việc nấy, vừa lúc đó chiếc Jeep dừng lại.

Grigory: "Tướng quân, đến nơi rồi ạ."

"Tôi biết, đây là nhà tôi mà." Vương Trung nói.

Phòng làm việc của lão Rokossovsky, 12 giờ trưa, ngày 22 tháng 7 năm 914 theo lịch Julian.

Lão Rokossovsky nghe Vương Trung phân tích xong, gật đầu: "Lý do của con rất hợp lý, ta sẽ nghĩ cách xin cho con một đạo lệnh điều động, cho con đến Olaci đóng quân.

"Nhưng mà, con có chắc chắn cuộc phản công của Skorobo sẽ hoàn toàn thất bại không?"

Vương Trung lại giải thích một lượt về việc quân địch sẽ dùng xe tăng làm mồi nhử, dụ quân ta tiến vào tâm bắn của pháo 88 mm.

Lão Rokossovsky: "Khẩu pháo phòng không 88 mm đó chính là khẩu mà lúc con báo cáo sử dụng B-4 để tấn công các

vị trí chống tăng khả nghị, kết quả là bị nổ kho đạn phải không?"

"Vâng. Hiện tại, đó là khắc tinh của tất cả các loại xe tăng của chúng ta, ngay cả dòng KV cũng có thể bị bắn xuyên ở khoảng cách rất xa."

Vương Trung không nói ra là, loại pháo này không chỉ có sức xuyên giáp cao, mà sức công phá cũng cực kỳ khủng khiếp, cơ bản trúng một phát là xác định, không ai có thể sống sót.

Lão Rokossovsky: "Con đã báo cáo chuyện này cho bộ chỉ huy mặt trận chưa?"

"Rồi ạ." Hiện tại, Vương Trung tuyệt đối sẽ không vì lợi ích cá nhân mà che giấu kinh nghiệm của mình - những kinh nghiệm này có thể cứu sống rất nhiều người, giữ trong lòng chẳng khác nào vô trách nhiệm với toàn quân.

Lão Rokossovsky: "Quả nhiên, Skorobo là một lão già cứng đầu. Hy vọng sau khi mất ba quân đoàn xe tăng, hắn ta có thể tỉnh ngộ, kịp thời hạ lệnh rút lui."

Vương Trung: "Dù hắn có kịp thời tỉnh ngộ hay không, chúng con cũng sẽ kiên trì ở Olaci ít nhất bốn ngày, như vậy quân ta sẽ có đủ thời gian để thoát khỏi vòng vây."

Lão Rokossovsky thở dài: "Ta luôn cảm thấy hắn ta không có khả năng kịp thời tỉnh ngộ. Ta hiểu hắn ta quá rõ."

Vương Trung gãi đầu, anh không muốn nói về vị đại tướng khiến người ta bực mình đó nữa, liền chuyển chủ đề: "Ba định khi nào chuyển đi vậy?"

"Ta không chuyển đi đâu." Lão Rokossovsky nói: "Con có trách nhiệm của con, ta cũng có trách nhiệm của ta. Ta ở lại, đến lúc nguy cấp có thể dẫn họ phá vây. Bây giờ con đã hiểu rồi chứ?"

Vương Trung gật đầu.

Anh hiểu, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rối bời.

Lẽ ra anh không nên có cảm xúc gì với "người nhà" ở thế giới này mới đúng.

Thế nhưng, nghĩ đến việc ông lão có thể sẽ bỏ mạng trong trận vây hãm sắp tới, anh lại không thể nào yên lòng.

Vương Trung định khuyên ông thêm vài câu nữa, nhưng ông lão lại hỏi ngược lại: "Con thử đặt mình vào vị trí của ta, nếu bây giờ con đang phải đối mặt với một trận thua chắc chắn, cấp trên ra lệnh cho con bỏ mặc quân lính, một mình chạy trốn, con có làm không?"

Vương Trung: "Dĩ nhiên là không. Con sẽ chiến đấu cùng anh em đến hơi thở cuối cùng. Nhưng mà…"

Lão Rokossovsky: "Lý trí thì chấp nhận được, nhưng tình cảm thì không, đúng không?"

Vương Trung do dự một chút, rồi gật đầu.

Lão Rokossovsky. bật cười ha hả, ấn chuông trên bàn.

Mười giây sau, quản gia xuất hiện: "Thưa ngài!"

"Mang rượu lên đây! Thằng con bất hiếu của ta sắp khóc vì ta rồi! Mau mang rượu lên!"

Quản gia: "Nhưng bác sĩ dặn… Tôi đi lấy rượu ngay."

Nói xong, ông cúi chào lão Rokossovsky, lại cúi chào Vương Trung, sau đó mới rời đi.

Lão Rokossovsky đứng dậy, lấy từ trong hộp sắt trên bàn trà ra mấy miếng bánh quế, ném cho Vương Trung một miếng: "Nếm thử xem, ta mới tập nướng đấy, cố gắng làm giống vị bánh mà vú nuôi hay làm cho con hồi bé, xem có giống không?"

Vương Trung cắn một miếng, lông mày lập tức nhíu lại: “Ngọt khủng khiếp!”

“Hả? Thật sao?” Lão Rokossovsky tự mình cắn một miếng, cũng nhíu mày: “Ôi, sao lại ngọt thế này? Lúc nãy ta nếm thử thấy bình thường mà?”

Vương Trung: “Sao tôi biết được?”

Lão Rokossovsky. suy nghĩ một lúc rồi vỗ đùi: ‘À, ta hiểu rồi! Ta cho đường xong lại cho thêm cả mật ong, nếm thử là sau khi cho đường rồi! Ta quên mất là mật ong cũng ngọt! Chà, tiếc thật.”

Ông ta ném miếng bánh quế vào trong hộp sắt.

Lúc này, quản gia bưng rượu và ly lên.

Lão Rokossovsky: “Nào, hai bố con mình nâng ly! Chúc con ra trận thắng lợi!”

Vương Trung: “Cũng chúc ba phá vây thành công.”

“Ha ha, con mà thủ được thì ta chắc chắn phá vây thành công. Con đừng lo cho ta nữa, lo cho bản thân mình đi!”

Nói xong, lão Rokossovsky nhét ly rượu vào tay Vương Trung, giật lấy chai rượu từ tay quản gia, rót đầy ly cho anh, sau đó rót đầy ly cho mình.

“Vì Ant vĩ đại!” Ông ta giơ cao ly rượu hô vang.

Vương Trung: “Vì Ant vĩ đại! (Hết chương) Chương 9: Xuất phát

Rạng sáng ngày 23 tháng 7 năm 914 theo lịch Julian.

Các sĩ quan cấp cao của Sư đoàn Bộ binh Tạm thời 151 tập hợp ở cổng doanh trại, tiễn biệt đội tiên phong lên đường.

Nhiệm vụ chủ yếu của đội tiên phong là trưng dụng nhà cửa ở Olaci, chuẩn bị chỗ ở cho các đơn vị đến sau, đồng thời

liên lạc với giáo hội và chính quyền địa phương.

Vương Trung dặn dò Popov người dẫn đầu đội tiên phong: "Nhất định phải xây dựng mối quan hệ tốt đẹp với giáo hội! Chúng ta chỉ có hơn mười nghìn nhân viên không chiến đấu, chắc chắn là không đủ, kế hoạch phòng thủ của tôi cần rất nhiều lao động, phải để giáo hội huy động thêm người!"

Vương Trung đã hiểu, muốn huy động sức mạnh ở tầng lớp thấp nhất của Đế quốc Ant thì phải dựa vào giáo hội, giáo hội đã thông qua hệ thống cửa hàng thực phẩm bình ổn giá, các tổ chức dịch vụ, len lỏi vào mọi ngóc ngách của đế quốc.

Trong khi đó, đám quý tộc lại vô dụng một cách đáng thất vọng.

Popov: "Cậu định áp dụng chiến thuật xe tăng ẩn nấp à? Chiến thuật đó cần rất nhiều lao động đấy."

Suy cho cùng, hầm xe tăng mà Vương Trung muốn đào có thể chứa được cả chiếc xe tăng, khối lượng công việc đào đắp là vô cùng lớn.

Vương Trung: "Phải dựa vào ông thôi, chúng ta chỉ có từng ấy xe tăng, muốn chặn đứng một tập đoàn quân thiết giáp của địch thì phải dùng cách này."

Popov giơ ngón tay cái: 'Được, cứ giao cho tôi."

Nói xong, ông ta ra hiệu cho tài xế: "Xuất phát!"

Đoàn xe gồm năm chiếc Jeep và xe tải chở đội tiên phong lên đường.

Trên chiếc xe tải cuối cùng chất đây những tấm biển gỗ, đó là biển báo đường đi.

Vương Trung nhìn theo đoàn xe đi xa, quay đầu lại đã thấy các đơn vị khác cũng đang chuẩn bị xuất phát.

Việc hành quân của một sư đoàn lớn không đơn giản như một đội tiên phong chỉ có năm chiếc xe, sư đoàn cần phải sắp xếp thứ tự di chuyển, phân phát bản đồ hành quân, bố trí người dẫn đường ở các ngã tư, thành lập các đội tìm kiếm cứu nạn…

Hơn nữa, lần này lực lượng thiết giáp phải di chuyển bằng đường bộ, rất có thể sẽ có xe bị trục trặc trên đường, vì vậy cần phải bố trí thêm đội sửa chữa cơ động.

Nói tóm lại, việc đảm bảo cho một sư đoàn lớn với hơn mười nghìn quân như Sư đoàn 151 hành quân an toàn trên quãng đường 100 km đến một thành phố xa lạ là một công việc vô cùng phức tạp.

Công việc này đòi hỏi rất cao ở năng lực của Tham mưu trưởng Pavlov và bộ tham mưu dưới quyên ông.

Còn Vương Trung - vị sư đoàn trưởng - chỉ cần khoanh tay đứng nhìn là được rồi, đợi quân lính xuất phát, nhiệm vụ của anh là cưỡi Bucephalus đi khắp đội hình, động viên tinh thần binh lính.

Nghĩ đến Bucephalus, Vương Trung quyết định đến chuồng ngựa thăm con ngựa yêu quý của mình. Trong bảng phân loại của Sư đoàn Tạm thời 151 không hề có từ “cơ giới”, vì vậy, họ có khá nhiều lựa chọn trong việc vận chuyển, vừa có thể dùng xe tải, vừa có thể dùng ngựa.

Nhưng nếu được phân loại là “cơ giới”, với hệ thống cứng nhắc của Đế quốc Ant hiện tại, toàn bộ sư đoàn sẽ chỉ có thể trông cậy vào xe tải - đã là sư đoàn cơ giới thì phải dùng xe tải!

Đối với Đế quốc Ant, nơi mà nền công nghiệp còn khá yếu kém, đó sẽ là một thảm họa: Họ không đủ xe tải.

Hiện tại, Sư đoàn 151 có khoảng 4. 000 con la và ngựa thồ, số lượng xe ngựa cũng gần tương đương. Số người đánh xe

cũng lên tới ba nghìn, ngoài ra còn có thêm vài trăm nhân viên hậu cần khác, chẳng hạn như bác sĩ thú y, thợ rèn…

Chuồng ngựa chật kín ngựa, may mà công tước thích nuôi ngựa nên chuồng ngựa được xây dựng rất rộng rãi, nếu không, lũ ngựa này sẽ phải ngủ ngoài trời.

Thấy Vương Trung bước vào, Bucephalus mừng rỡ hí vang, có lẽ nó đã ngửi thấy mùi của khói lửa chiến tranh, liên tục cào vó xuống đất, húc đầu vào thành chuồng.

Vương Trung vừa vuốt ve cổ Bucephalus, vừa nhẹ nhàng nói: "Ngoan nào, hôm nay sẽ cho mày chạy đã đời luôn, phải đi tận 100 km đấy! Hai ngày liền!"

Hành quân còn có một vấn đề nữa, đó là phải nghỉ qua đêm dọc đường, lại thêm một vấn đề đau đầu nữa, nghĩ đến đây, Vương Trung không khỏi cảm thấy thông cảm cho Pavlov, không biết số tham mưu và lính văn thư được bổ sung cho ông ấy có đủ dùng không.

Dù sao thì Vương Trung cũng đã quyết định sẽ "quang gánh lo đi mà vui sống" - à không đúng, phải nói là "giao việc cho người có chuyên môn.

Lúc này, Bucephalus đã bình tĩnh trở lại dưới bàn tay vuốt ve của Vương Trung, nó bất ngờ ngậm lấy chiếc mũ của Vương Trung ném sang một bên, sau đó cúi xuống gặm tóc anh.

Con ngựa này bị làm sao thế nhỉ?

Trước đây, vì chiến đấu liên tục, tôi không có thời gian gội đầu, có lẽ trên đầu có mùi gì đó mà lũ ngựa thích. Bây giờ Lyudmila vừa gội đầu cho tôi xong, trên đầu toàn mùi nước hoa thôi! Gội xong Lyudmila còn vuốt sáp cho tôi nữal

Chẳng lẽ ngựa thích mùi nước hoa và sáp vuốt tóc?

Vừa nghĩ đến đó, Bucephalus đã hất đầu, nhổ toẹt xuống đất hai cái, sau đó lùi ra xa, không thèm ngửi tóc anh nữa.

Ha ha, ngửi phải nước hoa với sáp vuốt tóc rồi chứ gì! Đáng đời!

Vương Trung cúi xuống nhặt mũ lên, phủi phủi bụi đất rồi đội lại, đúng lúc này, còi báo động phòng không vang lên.

"Cuối cùng cũng đến lượt Agasukov bị ném bom…" Vương Trung lẩm bẩm, bước ra khỏi chuồng ngựa, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Từ trên cao nhìn xuống, có thể thấy rõ khoảng ba mươi chiếc máy bay ném bom và một số lượng tương đương máy bay chiến đấu hộ tống.

Nhìn hướng bay của chúng, Vương Trung đoán mục tiêu của chúng là nhà ga, xưởng sửa chữa đầu máy và trạm điều độ - rõ ràng là chúng muốn làm tê liệt ý chí kháng cự của quân đội Ant bằng cách tấn công vào tuyến hậu cần. Đáng tiếc, với một đất nước rộng lớn như Ant chỉ dựa vào không quân thôi thì gần như không thể cắt đứt hoàn toàn tuyến đường sắt.

Lãnh thổ rộng lớn như vậy, máy bay của Prosen vất vả lắm mới tìm được một đoàn tàu, sau khi ném bom xong, vừa định ghi chép chiến công thì phi công đã phải giật mình nhìn đồng hồ nhiên liệu: Ôi trời!

Trong lúc Vương Trung đang nhìn trời suy nghĩ, một người lính truyền tin cưỡi ngựa phi tới, từ xa đã hét lên: "Tướng quân Rokossovsky, Tham mưu trưởng bảo tôi thông báo, chúng ta có thể xuất phát được rồi ạ."

Lúc này, từ xa đã vọng lại tiếng bom nổ.

Vương Trung: "Xuất phát luôn à? Không tổ chức mít tinh thê quân trước khi xuất quân à?"

Người lính truyền tin ngơ ngác: “Mít tinh thê quân gì ạ?”

Ra là ở đây không có truyền thống này.

Anh còn tưởng ở đây đã có “thần lực” tồn tại, vậy thì trước khi xuất quân đi đánh bọn dị giáo, ít nhất cũng phải có một vị tổng giám mục mặc lễ phục lộng lẫy đến làm lễ misa chứ?

Rồi các nữ tu vừa đọc kinh thánh, vừa dùng ngọn lửa thanh tẩy tà đạo.

Vương Trung ngừng suy nghĩ, nói với lính liên lạc: “Tôi qua ngay.”

Lính truyền lệnh kính lễ, quay đầu ngựa rời đi - Lính truyền lệnh vì tính chất đặc thù của nghề nghiệp nên có thể bỏ qua một số nghi thức rườm rà của quân đội, ví dụ như đối với cấp trên không cưỡi ngựa thì khi chào cần phải xuống ngựa trước.

Nhìn theo lính truyền lệnh rời đi, Vương Trung quay lại nhìn chú ngựa, bất chợt nảy ra ý tưởng: “Lần này để tôi lắp yên cho cậu nhé?”

Bucephalus lập tức lắc đầu nguay nguậy, thể hiện rõ ràng ý cự tuyệt, hiển nhiên nó cũng biết Vương Trung chẳng biết gì về việc lắp yên ngựa, ép buộc bản thân làm chỉ có hỏng việc.

Vương Trung: “Rồi rồi, Grigory! Anh lên yên cho nó đi!”

Nghe thấy tên Grigory, Bucephalus bình tĩnh lại.

Grigory bước tới: “Tướng quân, yên ngựa rất dễ lắp, tôi có thể dạy ngài.”

Vương Trung: “Được được, anh mau dạy tôi.’

Lúc 12 giờ 10 phút ngày 23 tháng 7 năm 914 Julian, Vương Trung cưỡi Bucephalus, cùng quân của mình rời khỏi doanh trại tạm thời của Sư đoàn 151.

Lão Rokossovsky dẫn theo vài nữ bộc đứng ở cổng trang viên tiễn họ - Phần lớn nữ bộc đã được đưa đi nơi khác, Công tước Rokossovsky còn một trang viên ở phía đông dãy núi Ural xa xôi, các nữ bộc đều được đưa đến đó làm nông nghiệp.

Lúc đi qua trước mặt lão Công tước, Vương Trung giơ tay chào.

Lão mỉm cười đáp lễ, sau đó còn làm "dấu hiệu chữ V", vốn là sáng tạo của ngài Bộ trưởng Bộ Chiến tranh của Liên hiệp Vương quốc ở thế giới bên này.

Vương Trung cũng cười, giơ tay làm "dấu hiệu chữ V".

Sau đó, hắn đi xa dần, quay đầu lại vẫn có thể nhìn thấy lão Công tước đứng ở cửa, dõi mắt nhìn theo hướng hắn. Cuối cùng, Vương Trung cưỡi Bucephalus rẽ vào một con đường khác, cánh cổng sắt của trang viên hay lão Công tước đứng ở cửa, tất cả đều khuất bóng.

Nhưng phía trước có người gọi hắn: "Alyoshal"

Vương Trung quay đầu lại, thấy Thái tử đang đứng trên một chiếc xe thể thao sang trọng đến cực điểm, hai tay úp vào miệng làm loa, hét lớn: "Alyosha! Thuận buồm xuôi gió!"

Nói thật, Thái tử tuy ăn chơi nhưng đối xử với anh em rất tốt. Vì vậy, Vương Trung cũng hô to: "Bảo trọng! Điện hạt"

Hắn nghĩ ngợi một chút, cảm thấy như vậy chưa đủ rõ ràng, bèn nói thẳng: "Mau chóng về St. Yekaterinburg đi!"

Thái tử: "Sao anh lại chiến đấu hăng say, lại bảo tôi vê Yekaterinburg? Không, tôi được phụ hoàng bổ nhiệm đến giám quân!"

Vương Trung: 'Điện hại"

Nơi này sắp bị bao vây rồi - Loại lời nói dễ dao động quân tâm như vậy, Vương Trung không thể nói ra, ít nhất là không

thể nói ra ở nơi công khai như thế này.

Trong lúc hắn do dự, Thái tử hô lớn: “Cái này cho anhy”

Vừa dứt lời, Thái tử ném thứ gì đó về phía Vương Trung, vật đó phản chiếu ánh sáng vàng rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Vương Trung vất vả lắm mới chụp được, nhận ra đó là chiếc nhẫn đeo con dấu đã từng dùng một lần, trong ke hở mặt nhẫn vẫn còn sót lại màu đỏ của sáp niêm phong.

Vương Trung: “Cái này tôi không thể nhận!”

“Chăm sóc Lyuda chu đáo nhé!” Thái tử đáp lại một câu chẳng ăn nhập gì.

Vương Trung đang suy nghĩ ý nghĩa của câu nói đó thì phát hiện Thái tử đã ngừng vẫy tay. Hắn đứng trên ghế sau của chiếc xe sang trọng, trông vừa cô đơn vừa kiên quyết.

Ánh nắng mùa hè rọi xuống đỉnh đầu hắn.

(Hết chương)

Chương 78: Viện Quân Tới 2

Chương 10: Chuyện bên lề khi đóng quân

Chương 10: Chuyện bên lề khi đóng quân

Trước đó, Vương Trung dẫn quân từ Bogdanovka đến Loktev là đi bằng xe lửa một mạch, cộng thêm quân số ít nên trên đường không gặp trắc trở gì.

Vì vậy, hắn hoàn toàn không có nhận thức thực tế vê muôn vàn phiền phức trong quá trình hành quân mà Pavlov từng đề cập, tất cả chỉ là lý thuyết suông.

Nhưng sau khi khởi hành từ Agasukov được hai tiếng, hắn đã hiểu rõ thế nào là "phiên phức trên đường.

Khi quân đội đi qua khu vực nội thành Agasukov đã xảy ra hai vụ tai nạn giao thông, tiêu tốn ít nhất năm nhân lực của Bộ Tham mưu để giải quyết, có thể còn phải bồi thường một ít Rúp từ ngân quỹ của Sư đoàn.

Sau khi ra khỏi thành, liên tiếp xảy ra các trường hợp như say nắng ngất xỉu, kiệt sức tụt lại phía sau, nhân viên y tế của quân đội và xe ngựa chở thương binh luôn trong tình trạng bận rộn.

Đi được ba tiếng thì dừng lại nghỉ ngơi, có một anh lính đi vệ sinh, kết quả giam phải hang chuột chũi, gãy chân.

Điều khiến Vương Trung bất lực nhất là, đến chiều lại xảy ra trường hợp súng trường cướp cò.

Trong quá trình hành quân, súng và đạn dược được tách riêng, chính là lo sợ lúc di chuyển, súng bị xóc nảy dẫn đến trục trặc ở chốt an toàn, kết quả là có một tân binh lúc nghỉ

ngơi nghịch súng, đạn lên nòng, khóa an toàn cũng được mở, kết quả là khi tập hợp lại quên chưa đóng khóa an toàn.

Lúc súng nổ, những người lính kỳ cựu phản ứng rất nhanh, lập tức nằm rạp xuống đất, còn đám tân binh thì ngơ ngác nhìn nhau.

Vương Trung ở cách vị trí xảy ra sự việc không xa, hắn nghe rõ tiếng kêu thảm thiết của người bị trúng đạn - Đây lại là ca bệnh đầu tiên do trúng đạn từ khi Sư đoàn được thành lập.

Đây mới chỉ là sự cố xảy ra trong phạm vi tâm mắt của Vương Trung, còn trong đội hình hành quân với hai vạn người của cả Sư đoàn, không biết đã xảy ra bao nhiêu sự cố tương tự.

May mà Pavlov rất chuyên nghiệp, đã tổ chức một tiểu đội gồm tham mưu, văn thư và bác sĩ, cưỡi ngựa di chuyển dọc theo đội hình hành quân, xử lý các tình huống bất ngờ.

Cuộc hành quân dài đằng đẵng khiến Vương Trung nhớ đến một bình luận về bộ phim "Đại quyết chiến" mà hắn từng đọc trước khi xuyên không: Nếu quân đội của Tưởng thật sự hành quân chỉnh tê như trong phim thì đã chẳng thua thảm hại như vậy.

Mẹ kiếp, còn tưởng câu bình luận đó chỉ là nói đùa, không ngờ lại là sự thật!

Cứ như vậy, đoàn quân di chuyển đến tận 4 giờ chiều thì gặp một chiếc xe ngựa của người dân địa phương.

Người đánh xe là một ông lão, vừa nhìn thấy quân đội tiến vào liền đánh xe vào lề đường, nhường đường cho quân đội đi qua.

Lúc đi ngang qua ông lão, Vương Trung cúi đầu cảm ơn: "Cảm ơn ông."

“Ôi chao, tướng quân thật lễ phép! Tướng quân, ngài định đi đâu vậy? Bên đó không có quân Prosen đâu.”

Với nhận thức của người dân bình thường, hướng quân đội đang tiến quân đúng là không có quân Prosen - Tập đoàn quân Trung tâm cách Agasukov đến mấy trăm cây số, người bình thường không thể nào biết được.

Vương Trung: “Chúng tôi đi đóng quân, ông có biết Olaqi không?”

“Biết chứ, biết chứ, ở đó mỗi tháng có hai phiên chợ lớn, có thể mua ngựa, nồi sắt, thậm chí cả bò sữa con đấy!”

Đây là lần đầu tiên Vương Trung nghe nói đến.

Hắn không nhịn được hỏi thêm: “Ngoài nơi đó ra, những nơi khác không mua được những thứ này sao?”

“Tất nhiên là mua được, ở Agasukov cái gì cũng có, cậu xem, tôi đây không phải đang trên đường đến nhà con gái làm công ở thành phố sao, phải sắm sửa thêm một ít đồ.”

Vương Trung: “Chiến tranh không ảnh hưởng đến cuộc sống của ông sao?”

“Ảnh hưởng chứ! Thanh niên trai tráng trong làng đều đổ xô đi Agasukov cả rồi, chẳng thấy mấy người quay về, sau đó đến lượt các cô gái cũng đi nốt. Ông già lvan ở quán rượu có cái radio, nghe nói chỉ vài tháng nữa là có thể đánh bại Prosen rồi!

“Nghĩ lại cũng đúng, đi nhiều người như vậy, chắc chắn sẽ nhanh chóng đánh bại được quân địch!”

Vương Trung không nỡ phá vỡ hy vọng của ông lão, bèn phụ họa theo: “Đúng vậy, đúng vậy. Mà này, ông có họ hàng xa nào không? Cách xa đây một chút, tốt nhất là ở phía đông dãy núi Ural ấy.”

Ông lão cười lớn: “Ai lại có họ hàng xa tận bên đó chứ, cả làng tôi chẳng ai có cả! Rốt cuộc là thế nào vậy tướng quân? Chẳng lẽ… tình hình thực tế rất tệ sao?”

Đúng vậy.

Nhưng Vương Trung đáp: “Chúng tôi sẽ chiến thắng, chỉ là cần thêm thời gian hơn dự kiến một chút.”

Ông lão: “Không sao, chỉ cần kết thúc trước khi gieo trồng vụ xuân năm sau là được. Năm nay tình hình thế này, đến lúc thu hoạch lúa mạch chắc chắn sẽ rất đau đầu!”

Vương Trung lặng lẽ chào tạm biệt ông lão, thúc ngựa phóng nhanh như bay.

Tối hôm đó, nơi đóng quân là một ngôi làng tên là Relisky, nhỏ hơn Loktev rất nhiều nhưng lớn hơn Kalinnovka mà Vương Trung từng đến.

Thực ra, Pavlov đã tìm được bốn ngôi làng như vậy dọc theo tuyến đường hành quân, toàn bộ Sư đoàn sẽ đóng quân theo thứ tự đội hình hành quân.

Làng Vương Trung ở nằm ở đầu đội hình hành quân, đóng quân cùng với Trung đoàn Beshenkovichskaya thứ năm.

Lý do đặt Trung đoàn Beshenkovichskaya thứ năm ở vị trí tiên phong là vì trung đoàn này có nhiều tân binh nhất, lính kỳ cựu ít nhất, trong quá trình hành quân có thể sẽ có nhiều người bị rớt lại phía sau.

Như vậy, Trung đoàn Cận vệ 31 đi ở giữa có thể tập hợp những người bị rớt lại.

Vũ khí hạng nặng được phân tán, xen kẽ giữa các đơn vị bộ binh, như vậy, nếu có chuyện gì xảy ra, sẽ có sẵn một lượng lớn nhân lực để đẩy xe chở pháo.

Lyudmila và Đại đội Thần tiễn đi ở giữa đội hình hành quân, vì vậy, tối nay, Vương Trung sẽ được "trở về" với cuộc sống chỉ có các cận vệ bên cạnh. Ít nhất hắn nghĩ là vậy, cho đến khi người sĩ quan tham mưu dẫn hắn đến chỗ ở tối nay, hắn nhìn thấy một nữ bộc.

Vương Trung lập tức hỏi người sĩ quan tham mưu dẫn đường: "Sao lại có nữ bộc?"

Sĩ quan tham mưu: "Đây không phải là lính cần vụ của ngài sao?"

Vương Trung: "Tôi đâu có lính cần vụ?"

Lúc ở trang viên nhà Rokossovsky, Vương Trung luôn ở cùng hôn thê Lyudmila, mọi việc sinh hoạt cá nhân đều do Lyudmila chăm sóc - ít nhất là nhìn bề ngoài là như vậy.

Vì Vương Trung không nói với Lyudmila là sẽ khởi hành vào ngày 23, nên hắn cũng chẳng kịp tìm lính cần vụ.

Le ra phải như vậy mới đúng.

Nữ bộc nhìn Vương Trung: "Tôi là bạn của Lyudmila tiểu thư, cũng là nữ bộc thân cận của cô ấy ở nhà, tiểu thư đến Agasukov đã gửi điện báo về nhà, tôi liền đến đây.

"Ngài không biết sao?"

Vương Trung: 'À… Vậy hóa ra bấy lâu nay là cô đang chăm sóc sinh hoạt thường ngày cho tôi?"

"Không, tiểu thư cũng làm rất nhiều việc, sau khi gia nhập quân đội, khả năng tự lập của cô ấy đã tốt hơn rất nhiều." Nữ bộc lộ ra vẻ mặt vui mừng, nhưng ngay sau đó liền biến mất,'Nhưng khả năng tự chăm sóc bản thân của ngài chẳng có chút tiến bộ nào - à mà cũng có một chút, ít nhất là ngài đã biết tự mặc quần áo."

Trước đây mình vô dụng vậy sao?

Vương Trung ngượng ngùng, quay sang hỏi sĩ quan tham mưu: “Cái này… mang theo một nữ lính cần vụ có ổn không?”

Sĩ quan tham mưu đáp: “Không có quy định nào cấm mang theo nữ lính cần vụ.”

Nữ bộc thở dài: “Bình thường tôi cũng không ngủ chung phòng với ngài, nếu ngài có “tâm tư” gì với bà chủ nhà trọ, tôi có thể canh cửa cho. Lúc ở trang viên, tôi cũng ngủ ở phòng dành cho người hầu ngay cạnh phòng ngủ chính của ngài, chẳng khác gì bây giờ cả.”

Vương Trung: “Cô ngủ ở phòng dành cho người hầu ngay bên cạnh? Cô là sát thủ à?”

Vương Trung định nói là Ninja, nhưng có lẽ người Ant thời này không hiểu thuật ngữ phương Đông đó.

Nhưng mà, sát thủ là hình tượng của khu vực Trung Đông, người Ant cũng chưa chắc đã biết.

Vừa nghĩ đến đó, nữ bộc đã xòe mười ngón tay ra: “Tôi không cắt ngón tay, không giấu được dao găm đâu.’

Chết tiệt, cô biết thật al

Đối mặt với vẻ mặt kinh ngạc của Vương Trung, nữ bộc nói: “Lúc mẹ tôi đọc truyện về Lão nhân trên núi và những sát thủ của ông ta cho ngài và tiểu thư nghe, tôi cũng ở đó, chỉ là nghe lén ngoài cửa thôi.”

À, ra là vậy!

Vương Trung gãi đầu: “Tôi nên gọi cô là gì?”

“Cứ gọi tôi là Nelly. Vậy chúng ta có thể vào nhà chưa?”

“À, được.” Grigory: “Tôi ở nhà gác cổng, giờ phải đi chăm sóc ngựa, ngài cần tìm tôi thì đến chuồng ngựa.”

Vương Trung gật đầu: “Được, tôi biết rồi.”

Lúc bị Grigory dắt đi, Bucephalus không ngừng nhìn Nelly, lỗ mũi phì phò.

Vương Trung: "Nelly sao cô lại đến đây?"

"Tôi đi cùng với đội tiên phong, sau khi đến đây và sắp xếp chỗ nghỉ ngơi, tôi đã hỏi thăm xem nhà ngài ở đâu rồi đến dọn dẹp trước."

"Ồ" Vương Trung lại hỏi câu thứ hai: "Vừa nãy cô nói bà chủ nhà trọ, bà ấy đẹp lắm sao?"

Tôi không có ý gì với bà chủ nhà trọ đâu, chỉ là tò mò thôi!

Nelly liếc xéo Vương Trung: "Kém xa Lyuda."

Vương Trung: "Đó là đương nhiên, ai mà sánh bằng Lyuda được!"

Vừa nói chuyện, hai người vừa bước vào nhà, bà chủ nhà trọ lập tức niềm nở chạy đến: "Tướng quân!"

Có vẻ như bà ta định nhận lấy chiếc áo choàng của Vương Trung.

Nhưng Nelly nhanh hơn một bước, cầm lấy áo choàng rồi treo lên móc áo bên cạnh.

Bà chủ nhà trọ: "Ơ… À, mũ của tôi…"

Vương Trung nghe vậy vội vàng cởi mũ, nhưng còn chưa kịp đưa ra thì Nelly đã cầm lấy và treo lên móc. … Vừa nãy không phải cô thề son sắt nói nếu tôi và bà chủ nhà trọ có "gì đó" thì cô ấy sẽ canh cửa không cho ai làm phiên sao?

Nhưng mà thôi, bà chủ nhà trọ này đừng nói là so với Lyudmila, ngay cả so với Nelly cũng kém xa.

Vương Trung quyết định giả vờ như không nhận ra ý đồ ve vãn của bà chủ nhà trọ, nói với Nelly: "Chuẩn bị bữa tối cho tôi, đừng có dưa chua."

Nelly: “Còn yêu cầu gì nữa không?”

“… Hết rồi, nói chung là đừng có dưa chua.”

Không phải dưa chua không ngon, mà là hắn ăn ngán rồi.

Bà chủ nhà trọ cười nói: “Để tôi nấu món súp khoai tây sở trường của tôi cho tướng quân…”

Nelly: “Tướng quân chỉ ăn đồ ăn do tôi nấu, để tránh bị hạ độc. Nếu bà muốn nấu ăn cho tướng quân, mời đi ra khỏi cửa, rẽ phải, đi đến cuối đường sẽ thấy một tòa án tạm thời, đến đó để các thẩm phán thẩm tra tư cách của bà.”

Vương Trung ngạc nhiên, từ bao giờ mà hắn lại có quy tắc an toàn như vậy.

Hơn nữa… Rõ ràng là hắn chưa từng ăn món nào do Nelly nấu cải

Nhưng Nelly lại nói như thể đó là chuyện đương nhiên.

Còn bà chủ nhà trọ, vừa nghe đến hai chữ “thẩm phán”, sắc mặt liên sa sâm.

“Vậy thì thôi vậy.” Bà ta nói, Bố tôi từng theo phái Sùng Thánh thời nội chiến, hơn nữa…”

Đúng lúc này, có người gõ cửa.

Bà chủ nhà trọ sợ đến mức run bắn người.

Vương Trung không suy nghĩ nhiều, lập tức xoay người mở cửa.

Nelly định giành trước, nhưng thân hình Vương Trung khá to lớn, chắn hết lối đi, cô muốn chen qua phải dùng một chút kỹ thuật.

Ngoài cửa là cha xứ của giáo xứ địa phương và một viên thư ký, nhìn thấy “cấp bậc” của Vương Trung, cả hai đều sững sờ.

Vương Trung: “Co chuyện gì vậy?”

“À, chúng tôi tìm chủ nhà…”

Vương Trung trực tiếp nhận lấy phong bì trong tay viên thư ký, nhìn dấu bưu điện và đơn vị gửi: Quả nhiên là giấy báo tử.

“Đưa tôi đây.”

Vương Trung xoay người, chưa kịp nói gì, bà chủ nhà trọ đã đổ gục xuống đất, nước mắt giàn giụa: “Có phải là chông tôi không?”

Vương Trung gật đầu: “Nếu nhà bà chỉ có một người đi lính thì chắc là vậy.”

“Giúp tôi mở ra với… Tôi không chắc mình còn nhìn rõ chữ nữa.”

Vương Trung im lặng xé phong bì, rút tờ giấy báo tử ra đọc: “Tamara Lukianova Tolrup thân mến, chúng tôi rất tiếc phải báo tin cho bà, chồng bà, Stepan Alexandrovich Tolrup, gân đây đã được xác nhận là đã hy sinh tại mặt trận Rogneda…’

Vương Trung nhíu mày, hắn cũng trốn thoát khỏi Rogneda, nghĩ kỹ lại thì đó là chuyện của một tháng trước, giấy báo tử đã được gửi đến tận tay người nhà, chứng tỏ ít nhất là bộ máy hành chính của quân đội đã hoạt động trở lại bình thường sau một thời gian hỗn loạn.

Tamara Lukianova òa khóc nức nở.

Nelly, người vừa nãy còn đối đầu gay gắt với bà, lúc này ngồi xổm xuống, ôm lấy vai bà, khiến bà càng khóc to hơn.

Vương Trung muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Hắn lại nhớ đến bà lão Alekseevna, bà chủ nhà trọ và bà lão quả thực là hai thái cực.

Duy nhất giống nhau chỉ có nỗi đau buồn này.

Ngày hôm sau, khi Vương Trung mặc quần áo tử tế, bắt đầu cạo râu, Lyuda đi vào nói: “Không tìm thấy bà chủ nhà ở đâu cả!”

Vương Trung: “Sao vậy, hôm qua còn đầy địch ý, hôm nay đã bắt đầu lo lắng cho bà ta rồi à?”

“Em lo lắng bà ấy nghĩ quẩn.”

Vương Trung: “Chúng ta sắp khởi hành, em đi cùng xe chứ?”

“Nhưng mà…”

Vương Trung: “Không sao đâu, bà ta là phụ nữ Ant, sau này thể nào cũng có ngày bà ta vào núi vật lộn với gấu. Bà ta không dễ dàng bị đánh bại như vậy đâu.”

Lyuda nhíu mày: “Sao anh nói như thể đã ngủ với bà ta rồi vậy?”

“Không, không có!” Vương Trung vội vàng nhấn mạnh, đây là sự thật,‘Anh chỉ là tin tưởng phụ nữ nước mình thôi.”

Lyuda cau mày, vẻ mặt lo lắng. Nhưng chẳng mấy chốc cô đã không cần lo lắng nữa, bởi vì lúc quân đội xuất phát, Vương Trung và Lyuda đều nhìn thấy, Tamara Lukianova Tolrup đã cạo trọc đầu, đứng trong hàng ngũ phụ nữ đăng ký nhập ngũ.

Viên trung úy phụ trách tuyển quân đang lớn tiếng nói: “Phải biết lấy! Từ giờ trở đi, các cô sẽ dành một năm để học cách ẩn nấp trên chiến trường, cách tiêu diệt kẻ thù một cách chính xác và hiệu quả! Các cô sẽ trở thành những sát thủ thầm lặng trên chiến trường! Sẽ khiến lũ Prosen nghe danh đã khiếp sợi

“Các cô là phụ nữ, có lẽ sẽ chịu thiệt thòi khi đánh giáp lá cà với quân địch! Nhưng hãy nhìn cho kỹ, khẩu súng bắn tỉa Mosin-Nagant M1891/30 này có thể giúp các cô dễ dàng tiêu diệt những tên lính Prosen khỏe mạnh hung han ở khoảng cách 300 mét!

“Các cô cũng nguy hiểm chết người như bất kỳ người lính nào!”

Vương Trung cưỡi trên Bucephalus, Lyuda ngồi xe ngựa dành cho nhân viên hậu cần, cùng nhau nhìn Tamara Lukianova, dường như có thể nhìn thấy cảnh tượng cái chết thê thảm của kẻ thù từ trong ánh mắt lạnh lùng như băng của cô ta.

Và loại cảnh tượng chết chóc này, chẳng bao lâu nữa Vương Trung sẽ được chứng kiến.

Chứng kiến rất nhiều, liên tục không ngừng.

(Hết chương)

Chương 79: KHông Được

Chương 11: Trên Cao điểm 153

Chuong 11: Tren Cao diem 153

Vào lúc 18h45 ngày 24 tháng 7 năm 914 theo lịch Julian.

Vương Trung nhìn thấy thị trấn Olaci qua ống nhòm.

Gần Olaci có núi, tuy không cao so với mực nước biển, nhưng đúng là núi, được đánh dấu là Cao điểm 153 trên bản đồ quân sự.

Mặc dù chưa từng trải qua một khóa học lý thuyết quân sự chính quy nào, nhưng đứng trên sườn núi nhìn xung quanh, Vương Trung quyết định sẽ xây dựng trận địa phòng ngự cuối cùng ở đây.

Nếu không thể ngăn chặn kẻ thù tiếp cận Olaci, thì sẽ tiến hành chiến đấu ở cao điểm này.

Ngọn núi này cao 153 mét so với mực nước biển, không tính là thấp, xây dựng công sự trên sườn dốc ngược để chống lại pháo kích là tạm ổn.

Vương Trung quay đầu nhìn về phía đông của cao điểm, ngoài con đường mà họ đã đi, phía đông còn có một vùng đồng bằng rộng lớn, quân đội có thể đi qua.

Nhưng nếu cao điểm bị chiếm, lính quan sát pháo binh của địch sẽ biến khu vực rộng lớn phía đông thành khu vực hỏa lực của chúng, lúc đó có muốn chạy ra khỏi đây cũng phải lột da.

Tuyệt đối không thể để mất cao điểm 153.

Vương Trung vừa nghĩ như vậy, Popov đã dẫn theo trung tá Eugene và một thiếu úy công binh của Trung đoàn Beshenkovichskaya thứ năm đến chân cao điểm, xuống xe đi bộ lên.

Vương Trung hỏi thẳng: "Lao động đâu rồi?"

"Yên tâm, hôm qua vừa đến đây, chúng tôi đã để nhà thờ địa phương trưng dụng lao động, năm nghìn lao động, bao gồm cả phụ nữ, đã tập kết xong." Popov nói.

Vương Trung nhíu mày: "ft vậy sao?"

Lúc này, viên thiếu úy công binh của Trung đoàn Beshenkovichskaya thứ năm lên tiếng: "Chúng tôi không tính những người già và phụ nữ lớn tuổi, nếu không sẽ còn nhiều hơn. Bây giờ 5000 người là phụ nữ và trẻ em chưa đến tuổi động viên."

Vương Trung suy nghĩ một chút, nói: "Cả người già nữa. Địch rất mạnh, chúng ta cần rất nhiều công sự. Có thể để người già làm những công việc nhẹ nhàng hơn, ví dụ như trải lưới ngụy trang."

Viên thiếu úy gật đầu.

Popov: "Cậu định bố trí trận địa phòng ngự ở đây à?"

"Không, đây là tuyến phòng thủ cuối cùng. Ở đây tôi cần xây dựng đài quan sát pháo binh, kéo đường dây điện thoại đến sở chỉ huy tiền phương của tôi, xây dựng hầm chứa xe tăng có thể chứa được hai trung đội. Cuối cùng là đào hầm trú ẩn đơn giản trên sườn dốc ngược."

Vương Trung đã chỉ huy đội công binh thuộc sư đoàn xây dựng hai hâm chứa xe tăng ở trang viên Rokossovsky, để đội công binh hiểu rõ hoàn toàn ý tưởng "thiết kế" của anh.

Giờ chỉ cần để công binh chỉ huy lao động là có thể xây dựng hầm chứa xe tăng.

Thiếu úy hỏi: “Còn chiến hào thì sao?”

Vương Trung: “Hoàn thành hầm chứa xe tăng trước, chiến hào có thể để cho lính của Trung đoàn Cận vệ 31 tự đào.” Trung đoàn Cận vệ 31 dù sao cũng có vài trăm sĩ quan từng là chuẩn úy, tự đào một chiến hào đơn giản không thành vấn đề.

Lúc này, trung tá Eugene hỏi: “Vậy chúng ta sẽ tử thủ ở đây sao?”

“Không.” Vương Trung lập tức đáp,‘Đây là trận địa cuối cùng, nếu mọi việc suôn sẻ, chúng ta sẽ không cần đến công sự ở đây, chỉ cần dùng đài quan sát pháo binh thôi.”

Tầm nhìn từ đỉnh núi này quá tốt, đặt đài quan sát pháo binh ở đây, pháo binh gần như có thể kiểm soát gần một nửa vùng đồng bằng phía trước.

Popov: “Cậu định làm thế nào?”

Vương Trung: “Tôi muốn đẩy lui tuyến phòng thủ, phục kích kẻ địch, nếu bản đồ quân sự ghi không sai, ở đây có rất nhiều nơi thích hợp để phục kích. Hôm nay quá muộn, không thể trinh sát được.

“Ngày mai tôi sẽ cẩn thận khảo sát địa hình xung quanh, tìm đủ trận địa phục kích. Trước đó, hãy củng cố cao điểm trước, đừng lãng phí nhân lực.”

Nói xong, Vương Trung lại cầm lấy ống nhòm.

Ở góc nhìn từ trên cao, thực ra có một điểm bất tiện, anh không thể biết được tầm nhìn cụ thể của từng vị trí.

Nếu chơi game “Wargame: Red Dragon’;‘Steel Division” hay “Warno’, sau khi nhấn phím tắt, tâm nhìn của vị trí con trỏ

chuột sẽ được hiển thị, rất tiện lợi cho việc lựa chọn vị trí cho pháo chống tăng, xe tăng, V. V.

Nhưng bản hack của Vương Trung không hề có chức năng này, anh chỉ có thể tự mình khảo sát địa hình - giống như một vị chỉ huy thực thụ.

Vương Trung đã đọc rất nhiều tự truyện và hồi ký của các cựu binh Thế chiến thứ hai, rất nhiều cựu binh thích tự mình đi trinh sát. Ví dụ như "Quân vương Tiger" - Michael Wittmann nổi tiếng, thích cưỡi mô tô lao vun vút trên chiến trường, thậm chí còn mò đến gần khu vực đóng quân của Liên Xô.

Sau đó, anh ta bị thương cũng là khi đang đi trinh sát bằng mô tô, lao thẳng vào một ngôi làng do Liên Xô chiếm đóng và bị tấn công bất ngờ.

Bây giờ Vương Trung cũng định làm điều tương tự, cẩn thận khảo sát chiến trường, tìm hiểu rõ ràng tâm bắn của từng vị trí, sau đó tự mình chọn trận địa phục kích, đào hầm trú ẩn, cho kẻ thù một bất ngờ.

Đáng tiếc là chỉ còn hai tiếng nữa là trời tối, khảo sát vào ban đêm có thể gặp trục trặc vì trời tối.

Chỉ có thể đợi đến sáng mai.

Nhưng công sự có thể bắt đầu xây dựng vào ban đêm.

Lúc này, Vương Trung nghe thấy tiếng hát vang lên từ phía sau, quay đầu lại thì thấy Trung đoàn Cận vệ 31 đang tiến quân dọc theo con đường lớn, vừa đi vừa hát.

Lá cờ của trung đoàn do chính Vương Trung lựa chọn, được Zakayev cầm, tung bay trong gió ở vị trí đầu tiên của đội hình.

Hai hàng quân của Trung đoàn 31 chỉ chiếm hai bên đường, pháo hạng nặng 152 mm của Trung đoàn Pháo binh

155 được ngựa kéo đang di chuyển qua đội hình của bộ binh.

Phía sau mỗi khẩu pháo là một xe chở đạn và một xe chở quân, cùng rất nhiều ngựa dự phòng.

Chỉ riêng những người chuyên trách chăm sóc ngựa của trung đoàn này đã có đến hàng trăm người, họ có nhiệm vụ cung cấp cỏ, chải lông, sửa chữa yên ngựa và quan trọng nhất là "đóng móng ngựa'.

Vương Trung nhìn cảnh tượng này, đột nhiên cảm thấy kẻ thù cũng không có gì đáng sợ, bởi vì quân đội của anh cũng đã có chút khí chất của Binh đoàn của Hoàng Duy trong "Đại quyết chiến".

Tất nhiên là chỉ giới hạn ở Trung đoàn Cận vệ 31.

Những con ngựa của Trung đoàn Pháo binh 155 cũng diễn xuất rất tốt, rất có tinh thần!

Trung đoàn 31 đã đến, vậy Yegorov chắc cũng sắp đến rồi. Vương Trung vừa nghĩ như vậy, một chiếc xe jeep chạy đến, Yegorov nhảy xuống xe, ba bước thành hai bước chạy lên đỉnh đồi.

"Cao điểm này tốt đấy!" Yegorov vừa mở miệng đã nói,'Cho Trung đoàn 31 trấn giữ ở đây đi!"

Vương Trung: "Không được, ở đây tôi chỉ định đặt một đài quan sát pháo binh và một tiểu đoàn dự bị. Tôi cần Trung đoàn 31 yểm trợ cho xe tăng và pháo chống tăng, phục kích kẻ thù."

Yegorovy: 'À, cậu đã nói rồi, phục kích. Sử dụng loại hầm trú ẩn mà cậu nghĩ ra đó, đánh úp kẻ dichl Nhưng chỉ có thể đánh một lần thôi!"

Vương Trung cười: "Ai nói? Chúng ta sẽ chuẩn bị nhiều hầm trú ẩn hơn, phân tán ở nhiều vị trí phục kích khác nhau, mỗi lần phục kích ở một nơi khác nhau.

“Như vậy không những có thể bất ngờ tấn công kẻ thù, mà còn có thể tiêu hao đạn pháo và lựu đạn khói của chúng.”

Vương Trung có thể tưởng tượng ra cảnh sau khi bị phục kích lần đầu, kẻ thù sẽ làm gì: pháo binh nã vào trận địa phục kích đã lộ, sau đó là lựu đạn khói, cuối cùng là xung phong dựa vào kinh nghiệm để đánh giáp lá cà.

Anh quyết định sẽ dùng kế sách “gậy ông đập lưng ông”.

Yegorov cười nói: “Tôi đã được chứng kiến cậu chỉ huy lực lượng thiết giáp rồi, tôi không lo lắng về điều này. Không đúng, chỉ cần cậu không bị bắt làm tù binh, tôi sẽ không lo lắng.”

Trung tá Eugene kinh ngạc: “Sao cơ? Bị bắt làm tù binh? Chẳng lẽ thiếu tướng định đích thân xung phong sao?”

Yegorov: “Ồ, cậu ta xông lên rất dũng mãnh, lần đầu tiên xông lên còn đang bị sốt, sau khi xông lên xong thì ngã khỏi xe tăng, suýt nữa thì bị chấn động não, may mà mọi người đều xông lên đỡ được.”

Trung tá Eugene đầy vẻ nghi hoặc, rõ ràng là không thể tưởng tượng nổi cảnh tượng lúc đó.

Popov nói thêm: “Cậu ấy còn đích thân chỉ huy xe tăng tiêu diệt sư đoàn trưởng Sư đoàn Thiết giáp 15 của địch.”

“Tiêu diệt?” Eugene nghỉ ngờ hỏi.

“À, ý tôi là tiêu diệt.”

Trung tá Eugene: “Là tiêu diệt theo kiểu tôi đang nghĩ sao?”

Yegorov cười: “Chứ còn kiểu tiêu diệt nào khác nữa?”

Trung tá Eugene: “Giỏi thật… Nhưng tôi nghe nói, đó là vì xe tăng T-34 tốt?”

Yegorov: “Cái này thì cậu không biết rồi, cậu ấy chỉ huy BT-7 và T-28 cũng xông lên rất dũng mãnh, chiến công hiển hách.”

Vương Trung cuối cùng cũng không nhịn được nữa, ngắt lời Yegorov: “Nói chuyện chính đi.” Yegorov liên tục gật đầu: “Được rồi được rồi, trung tá Eugene, quản đốc, tối nay chúng ta làm vài ly kể cho cậu nghe kỹ hơn, nói chuyện riêng tư!”

Vương Trung thâm nghĩ, tên Yegorov này, có phải là ở với Vasily lâu quá nên cũng trở nên lắm lời rồi không.

Yegorov nhìn về phía đông bắc, giơ ống nhòm lên quan sát kỹ lưỡng.

“Chờ chút,’ Anh ta vẫn giữ nguyên tư thế cam ống nhòm/‘Cậu chắc chắn là chỉ đặt một tiểu đoàn ở đây thôi sao? Nếu địch bỏ qua những điểm phục kích này của chúng ta, đánh thẳng lên cao điểm này thì sao?”

Vương Trung chỉ vào đường bao rừng: “Bố trí hỏa lực ở đó, kết hợp hỏa lực với cao điểm. Nếu không xuyên qua được khu rừng phía bắc của chúng ta, quét sạch quân phòng thủ, chúng sẽ không dám tấn công cao điểm 153 dưới chân chúng ta.”

Yegorov: “Vậy nếu chúng dùng khói thì sao? Phủ kín toàn bộ vùng đồng bằng bằng khói, sau đó xông lên!

Vương Trung: “Vì vậy, chúng ta mới phải tiêu hao lựu đạn khói của chúng trong các cuộc phục kích trước đó. Nếu chúng muốn vòng qua từ phía bắc để tấn công chúng ta, độ khó tiếp tế của chúng sẽ tăng lên, lựu đạn khói đã sử dụng sẽ không được bổ sung kịp thời.”

“Có lý.” Yegorov gật đầu,Nhưng đây là một nước cờ mạo hiểm, nếu địch chiếm được cao điểm 153, chúng ta sẽ bị lộ

hoàn toàn khi di chuyển giữa hàng rào cây cối, việc bố trí quân ở trong rừng của cậu sẽ bị lộ hết.”

Popov: “Ngay cả khi không mất cao điểm, trinh sát trên không của địch cũng rất nguy hiểm.”

Vương Trung: “Vi vậy, chúng ta mới phải chọn rừng rậm làm trận địa phòng ngự, nếu máy bay của địch không nhìn thấy, chúng ta sẽ bớt đi một mối đe dọa lớn.”

Popov: “Vậy… cậu định dùng Đại đội Thần Tiễn ở đâu?”

Vương Trung: “Vẫn là phòng không. Lực lượng chống tăng của chúng ta hiện tại là đủ, nhưng chỉ dựa vào một tiểu đoàn 72-K để phòng không thì rõ ràng là không đủ.”

Đang nói chuyện, một chiếc xe jeep khác dừng lại trên sườn dốc ngược của cao điểm 153, Pavlov cố gắng chui ra khỏi thùng xe, bò lên cao điểm: “Sao thế, đang họp hành à?”

Vương Trung: “Đang chiêm ngưỡng khí thế hùng tráng của quân ta.”

Pavlov khit mũi: “Nhìn thì có vẻ hùng dũng oai vệ, nhưng theo báo cáo sơ bộ, gần 20% số người đã bị tụt lại phía sau. Đặc biệt là Trung đoàn Beshenkovichskaya thứ năm, không chỉ bị tụt lại phía sau, mà còn có hơn một trăm người định đào ngũ, đã bị tòa án binh xử lý.”

Trung tá Eugene lộ vẻ xấu hổ: “Chủ yếu là quân đội của chúng ta có quá ít lính kỳ cựu, sĩ quan đều là những người như tôi được điều động từ dân sự sang, binh lính cảm thấy không đáng tin cậy cũng là chuyện bình thường, nếu đổi thành sĩ quan chuyên nghiệp hơn thì họ sẽ không chạy trốn. Hay là để tôi đến nói chuyện với tòa án binh?”

Pavlov: “Thôi bỏ đi, bị tòa án binh bắt giữ thì thường là không về được đâu. Nhiệm vụ của anh là, tối nay cố gắng khôi

phục lại đội hình, đưa những người không cố ý tụt lại phía sau trở về đại đội của họ.”

“Tôi sẽ cố gắng.” Trung tá Eugene nghiêm mặt nói.

Vương Trung không nhịn được lên tiếng: “Anh không phải là người quản lý một khu mỏ với hơn một nghìn công nhân sao? Cứ coi như họ là công nhân mỏ, muốn huấn luyện kiểu gì thì huấn luyện.”

Eugene lộ vẻ đau khổ: “Nhưng họ có súng.”

Yegorov: “Chuyện này đơn giản thôi, anh chỉ cần dũng cảm một lần trong trận chiến, mọi người sẽ nể phục anh. Kinh nghiệm đấy.”

“Tha cho tôi đi.” Pavlov nói,‘Sư đoàn của chúng ta chỉ cần một mình sư đoàn trưởng là người thích xông pha trận mạc là đủ rồi!”

(Hết chương) Chương 12: Dương mưu

“Thôi được rồi, tán chuyện thế là đủ rồi.” Vương Trung buông ống nhòm xuống,/‘Mặc dù thời gian còn lại trong ngày hôm nay không đủ để trinh sát kỹ lưỡng khu vực giao chiến dự kiến, nhưng đi dạo quanh Olaci để khảo sát tình hình xung quanh thì vẫn ổn.”

Yegorov: “Đúng vậy. Tôi đi cùng cậu.”

“Vậy tôi đi… giải quyết đủ thứ chuyện rắc rối.” Nói xong, Pavlov túm lấy Popov,‘Anh không phải là chỉ huy quân sự, anh cũng đi cùng đi.’

Popov nhìn trời: “Được rồi, tôi đi. Nhưng tôi chủ yếu là phụ trách liên lạc với nhà thời”

Trung tá Eugene nhìn những người đã quen mặt, hỏi: “Tôi… là chỉ huy quân sự cũng phải đi sao? Tôi đúng là chỉ

huy quân sự mà? Hay là các anh đổi một trung tá thực thụ khác đến đây đi, tôi thực sự không làm được…

Vương Trung: "Anh đường đường là một quản đốc mỏ, sao lại rụt rè như vậy?"

"Nếu cậu giao cho tôi một khu mỏ để quản lý, tôi chắc chắn sẽ làm được. Hay là thế này, cậu cử một người am hiểu quân sự đến, tôi làm cho có lệ, người đó sẽ đưa ra đề xuất, tôi cũng có thể làm được."

Vương Trung: "Pavlov?"

Tham mưu trưởng gãi đầu: "Tham mưu ở đây cũng vừa đủ rồi."

Vương Trung: "Thế này đi, tìm một tham mưu, anh kiêm nhiệm luôn công việc của người đó, sau đó điều người đó đến Trung đoàn Beshenkovichskaya thứ năm."

Pavlov nhìn Vương Trung với ánh mắt oán trách: "Cậu thấy khí sắc của tôi đã tốt hơn rồi phải không? Cậu cứ muốn tôi phải thức đêm đến mức thâm quầng mắt mới vừa lòng à?"

Vương Trung: "Tôi đây là tin tưởng vào năng lực của anh."

"Được rồi được rồi, một người thôi đấy, không được nhiều hơn nữa!"

Vương Trung mỉm cười, quay đầu gọi Grigory: "Grisha, dắt ngựa đến đây!"

"Tôi đề nghị cưỡi ngựa!" Yegorov nói,'Nhìn về phía đông là đồng bằng, lái xe không thành vấn đề, nhưng nhìn về phía đông bắc, xe cộ đi lại khó khăn, vẫn là cưỡi ngựa thuận tiện hơn, có thể đi trong rừng."

Vương Trung: "Được rồi, Grisha, dắt ngựa đến đây!"

Vương Trung dẫn mọi người đi một vòng quanh Olaci, liền hiểu vì sao ông lão mà họ gặp trước đó lại cố tình nhắc đến việc ở chợ thị trấn này có bán ngựa và bò sữa.

Bên cạnh thị trấn có một trang trại chăn nuôi ngựa và bò sữa rất lớn.

Yegorov còn nói đùa: "Như vậy, trong những ngày đào công sự ở đây, chúng ta sẽ có sữa bò uống thoải mái."

Vương Trung: "Những chuồng bò này không thể làm công sự phòng ngự được nhỉ? Hơn nữa chúng còn có thể che khuất tâm bắn của các hỏa điểm được bố trí trong các tòa nhà kiên cố…"

Yegorov: "Đúng là như vậy, nếu địch tấn công từ hướng này, chúng ta sẽ rất khó phòng thủ, có quá nhiều vật cản nhân tạo. Muốn phòng thủ thì chỉ có thể dựa theo cách của cậu, đào hầm trú ẩn cho xe tăng, lấy xe tăng làm điểm tựa, kết hợp với chiến hào. Nhưng chúng ta chỉ có 30 chiếc xe tăng."

Vương Trung: "25 chiếc, 5 chiếc bị hỏng trên đường đến đây, tôi đã đến nhà máy máy kéo để trưng dụng thợ sửa chữa, họ đang khẩn trương sửa chữa."

Trước đây, Vương Trung vẫn nghĩ rằng T-34 cũng giống như AK-47, chạy thế nào cũng không hỏng. Giờ thì anh đã hiểu, T-34 bên bỉ là so với xe tăng của Đức.

Xe tăng là thứ, chạy trên đường sẽ bị hỏng, T-34 cũng không ngoại lệ. Vì vậy, sau này xe tăng thường được vận chuyển bằng xe tải hạng nặng khi di chuyển, đến chiến trường mới tự mình di chuyển.

Tóm lại, Vương Trung đến nhà máy máy kéo để trưng dụng công nhân là hoàn toàn chính xác.

Yegorov: "Địch cũng đâu phải là đánh đến ngay, có thể sửa chữa được. Trước tiên chúng ta cứ đào hầm trú ẩn ở đây,

không dùng đến cũng không sao, dù sao cũng tốt hơn là để đến lúc địch đánh đến mà chúng ta không có chút chuẩn bị nào."

Vương Trung gật đầu, lấy sổ ghi chép ra ghi lại.

"Đi thôi, chúng ta tiếp tục."

Các hướng khác của Olaci đều tương đối thích hợp cho việc phòng thủ, đặc biệt là nhà máy sản xuất nồi sắt, xẻng sắt và các loại dụng cụ bằng sắt ở phía bắc thị trấn, nhà xưởng đó trông rất kiên cố, có thể trở thành điểm tựa vững chắc cho tuyến phòng thủ.

Hơn nữa, tháp nước của nhà xưởng là nơi quan sát pháo binh tốt thứ hai xung quanh Olaci - vị trí tốt nhất là trên cao điểm 158.

Hoàn thành điều tra vòng thành, Vương Trung quay trở lại trên đường anh ta đã đi, thấy pháo B4 đang tiến vào thành.

Vương Trung đếm số lượng, cảm thán: "Tôi cứ tưởng trọng pháo sẽ đứt xích, không ngờ chúng lại bình an vô sự vào được thành, T34 lại hỏng đến năm chiếc."

Yegorov: "Đúng vậy, tôi cũng nghĩ thứ đất đỏ này sẽ hỏng nát, không ngờ chúng lại vượt qua được. Thứ này nếu không phải đặt ở cuối đội hình, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tốc độ hành quân của toàn sư đoàn."

Vương Trung gật đầu, dù sao B4 của thế giới này vì có động cơ riêng nên không tiện kéo - phiên bản có động cơ quá nặng.

Thế là bốn khẩu B4 này dựa vào động cơ của mình chạy gần 100km, đến được Olaci.

Vương Trung đang nghĩ ngợi thì một bà lão chặn anh ta lại: "Tướng quân, tôi nghe thấy rất nhiều tiếng động cơ gầm rú, họ

nói là xe tăng và đại bác, chẳng lẽ quân Prosen đã đánh đến đây rồi sao?"

"Đúng vậy. Bà hãy mau chóng đưa con cháu đi di tản đi."

Bà lão: "Ôi, tướng quân, ngài là người tốt, còn lo lắng cho chúng tôi. Yên tâm, con dâu tôi đã đưa các cháu đến St. Yekaterinburg rồi!"

Vương Trung: "Vậy sao bà không đi?"

"Mắt của tôi sắp mù rồi. Tôi là người vô dụng, cứ ở lại đây thôi." Bà lão đưa tay lên miêu tả đôi mat" Ngai xem, bây giờ tôi thậm chí còn không nhìn rõ quân hàm của ngài, chỉ có thể dựa vào màu sắc để đoán ngài là tướng quân!" Cấp hiệu tướng quân của de quốc Ant là màu cam, khác với cấp hiệu của các cấp bậc khác nên rất dễ nhận ra - nghe nói là học theo Prosen.

Vương Trung không biết nên trả lời bà lão nửa mù này như thế nào, chỉ đành nói: "Bà có khó khăn gì thì cứ nói với các tu sĩ trong nhà thờ, họ sẽ giúp bà."

Bà lão nửa mù: "Tôi chỉ muốn hỏi, con trai tôi có ở trong quân của ngài không? Nó tên là…"

Bà lão nói ra một cái tên, Vương Trung hoàn toàn không có ấn tượng.

Vương Trung cũng giống như hồi ở Loktev, đều ghi chép lại tên của tất cả tân binh, nhưng tên của người Ant vừa dài lại vừa trùng lặp nhiều, rất khó nhớ.

Nghìn người đã khó nhớ, hiện tại lính tráng gần một vạn người, Vương Trung thật sự không thể nào nhớ hết trong thời gian ngắn như vậy.

Vì thế, Vương Trung chỉ có thể nói: "Tôi sẽ lưu ý. Vậy tôi đi trước."

“Tốt, tốt!” Bà lão lùi vào ven đường, vẽ hình tam giác lên người,‘Chúc ngài may mắn, tướng quân tốt bụng.

Pavlov bố trí Sư bộ cùng các sĩ quan cấp cao, tham mưu và văn thư đều ở trong dinh thự của ông Boye.

Boye là một bá tước, dinh thự cũng tương xứng với tước vị, Pavlov cho cải tạo phòng khách thành phòng bản đồ, phòng ăn bên cạnh thành văn phòng điện báo.

Hơn nữa, ông ta không đóng cửa phòng bản đồ và phòng điện báo, để trong phòng bản đồ có thể nghe rõ tiếng lách tách của điện báo.

Vương Trung khá thích điều này, có tiếng lách tách này mới ra dáng sở chỉ huy.

Tham mưu đi cùng Popov đến trước từ hôm qua đã vẽ xong bản đồ địa hình chi tiết xung quanh Olaci, trải trên bàn lớn trong phòng bản đồ, còn bản đồ toàn bộ chiến tuyến phía Nam được treo trên tường.

Vương Trung lấy sổ tay ra, bắt đầu chỉ vào bản đồ địa hình: “Vị trí pháo binh, tôi nghĩ có thể đặt ở những vị trí này, rừng cây không quá rậm rạp, sẽ không ảnh hưởng đến việc bắn phá, nhưng cũng đủ che giấu khỏi sự trinh sát trên không, cộng thêm lưới ngụy trang nữa thì hiệu quả sẽ càng tốt hơn.”

Yegorov: “Có thể đào hầm pháo để tăng cường che giấu. Bố trí thêm một số trận địa pháo giả ở gần đó.”

Vương Trung tiếp tục: “Nếu Đại đội Thần Tiễn chuyên trách phòng không thì có thể chia ra bố trí ở bốn hướng này, còn âm trận của tu sĩ Peter thì đặt ở đây.”

“Tôi không có ý kiến.” Pavlov nói,‘Dù sao tôi cũng chưa thực địa khảo sát.”

Yegorov: “Bố trí lực lượng dự bị ở xung quanh trận địa pháo binh, như vậy chúng ta sẽ có một tiểu đoàn đóng trên cao điểm 153, một tiểu đoàn đóng gần trận địa pháo binh, lực lượng dự bị hai tiểu đoàn là đủ.”

Vương Trung: “Ngoài những nơi cần đào công sự ra, khu vực gần đồng cỏ phía đông thị trấn cũng cần đào công sự có thể chứa được hai trung đội xe tăng. Bắt đầu ngay tối nay đi!”

Popov gãi đầu: “Người dân địa phương có một số người bị chứng quáng gà, ban đêm thi công cần chiếu sáng, chúng ta tạm thời không có nhiều đuốc như vậy.” Nói xong mọi người cùng nhìn ra ngoài cửa sổ, màn đêm đã buông xuống.

Yegorov: “Chờ trời sáng rồi thi công cũng không muộn, dù sao hiện tại đêm rất ngắn.”

Vương Trung: “Phải kéo đường dây điện thoại giữa trận địa pháo binh và sở chỉ huy. Tốt nhất là lắp thêm một máy vô tuyến điện.”

Bởi vì xe 422 có mang theo máy vô tuyến điện, nếu trận địa pháo có vô tuyến điện thì Vương Trung có thể liên lạc để yêu cầu chi viện hỏa lực chính xác.

Kết quả Pavlov lộ vẻ khó xử: “Máy vô tuyến điện rất khan hiếm, hay là để Vasili mang bộ đàm thu được của quân Prosen qua đó?”

“Cũng được.’ Vương Trung đáp.

Thực ra còn có một cách, đó là để lại một chiếc xe tăng chỉ huy.

Nhưng xe tăng có vô tuyến điện quá quý giá, Vương Trung không nỡ.

“Sáng sớm mai, tôi muốn dẫn đội đi trinh sát phía tây bắc, đông bắc và chính bắc Olaci, dự kiến sẽ tiến sâu khoảng hai

mươi km.” Vương Trung dùng tay vỗ lên mép phía bắc của bản đồ Olaci’Để tham mưu vẽ bản đồ này đi theo tôi, tốt nhất là vẽ cả bản đồ khu vực tác chiến dự kiến.”

Pavlov: “Đại úy Andreil Ngày mai anh hãy dẫn theo phụ tá, cùng tướng quân đi trinh sát.”

“RõI”

Vương Trung nhìn đại úy Andrei, thấy anh ta không đi ủng da cưỡi ngựa, bèn hỏi: “Anh biết cưỡi ngựa không?”

“Tôi từng học ở câu lạc bộ.” Đại úy trả lời.

Vương Trung: “Câu lạc bộ? Anh không phải quý tộc?”

“Không phải, nhưng xin yên tâm, kỹ thuật cưỡi ngựa của tôi không thành vấn đề, tôi đã học ở câu lạc bộ ba năm rồi.”

Vương Trung: “Tốt. Tôi sẽ bảo Grigory chọn một con ngựa hiền lành cho anh.”

Yegorov nói: “Tướng quân, ngài thật sự muốn tiến sâu 20 km để nghênh chiến quân địch sao?”

Vương Trung: “Đúng vậy, yên tâm, cũng giống như anh không ngờ tôi sẽ làm như vậy, quân địch chắc chắn cũng không ngờ tới. Bất ngờ, tấn công bất ngờ, đó mới là chìa khóa của chiến thắng.”

Lúc này, Vasili không nhịn được lên tiếng: “Tướng quân, lần này không gài mìn giả nữa sao?”

Vương Trung: ‘Lần này chúng ta có đủ mìn thật.”

(Hết chương)

Chương 80: Kế Hoạch Sơ Bộ

Chuong 13: Tinh hinh quan Prosen

Chương 13: Tình hình quân Prosen

Bộ tư lệnh Tập đoàn quân Trung tâm, sân bay dã chiến.

Các tướng lĩnh cấp cao của Tập đoàn quân đều tụ tập ở khu vực chờ đợi bên cạnh sân bay, thấp giọng trò chuyện.

“Lần này chắc lại đến thúc giục chúng ta chuyển hướng tấn công xuống phía nam.” Tư lệnh Tập đoàn thiết giáp số 2, Tổng thanh tra binh chủng thiết giáp Prosen, Đại tướng Heinz Wilhelm Guderian nói với Thống chế von Bock, Tư lệnh Tập đoàn quân bên cạnh,‘Nhưng chúng ta chỉ còn cách thủ đô của Ant 300 km nữa thôi! Nếu tấn công xuống phía nam, chúng ta sẽ phải hành quân thêm 500 km nữa để hoàn thành việc bao vây! Trong khi chỉ cần 300 km là có thể đánh chiếm thủ đô!”

Thống chế Bock trấn an: “500 km đó đâu phải một mình anh đánh, Đại tướng von Kleist, Tư lệnh Tập đoàn thiết giáp số 1 cũng sẽ tấn công từ phía nam, hình thành thế gọng kìm! Hơn nữa, phía nam là đồng bằng rộng lớn, rất thích hợp cho xe tăng cơ động.

“Trong khi nếu tấn công về phía đông, anh sẽ phải đối mặt với rừng rậm, sông ngòi và cả hệ thống công sự kiên cố của địch.”

Đại tướng Guderian: ‘Phía nam cũng có sông ngòi!”

“Nhưng phần lớn đang trong mùa khô cạn, xe tăng của anh có thể vượt sông.” Thống chế Bock dừng lại một chút, bổ sung,‘Phân lớn.”

Đại tướng Guderian: “Được rồi, có lẽ tấn công xuống phía nam không có vấn đề gì vê mặt chiến thuật, nhưng ve mặt chiến lược, thời gian chúng ta đánh chiếm thủ đô của địch sẽ bị trì hoãn! Tôi cho rằng điều đó là không đúng!”

Thống chế Bock trấn an: “Bình tĩnh nào, Hoàng đế bệ hạ vừa đến tiền tuyến, anh có thể trình bày trực tiếp với Người, thuyết phục Người, sau khi chỉnh đốn xong, anh có thể tiếp tục tiến về St. Yekaterinburg.”

Đại tướng Guderian mím môi.

Lúc này, một chiếc máy bay chở khách ba động cơ Junkers mang phù hiệu chim ưng hoàng gia từ trên không trung hạ xuống, đáp xuống đường băng một cách nhẹ nhàng.

Chiếc máy bay dần dần giảm tốc độ, sau đó quay đầu, lượn về phía các tướng lĩnh.

Nhân viên mặt đất sân bay đẩy thang máy bay đến chỗ chiếc máy bay.

Chiếc máy bay dừng lại ngay trước thang, cửa khoang đối diện với thang máy bay.

Đại tướng Guderian lẩm bẩm: “Lai bày đặt hình thức!”

Thống chế Bock: “Cho dù anh là người được Hoàng đế tin tưởng, anh cũng không nên nói thẳng như vậy.’

Đại tướng Guderian: “Tôi cho rằng Hoàng đế là người rộng lượng! Vì vậy tôi mới kính trọng Người!”

Thống chế Bock không nói gì nữa, dù sao ông ta cũng không thể nói Hoàng đế không rộng lượng.

Lúc này, cửa khoang máy bay mở ra, Hoàng đế Prosen, Reinhardt von Hohenzollern, bước xuống với vẻ mặt hớn hở.

“A, những vị tướng dũng cảm của ta!” Chưa đến trước mặt mọi người, ông ta đã lên tiếng.

Các tướng lĩnh đồng loạt đứng nghiêm chào. Hoàng đế chỉ phẩy tay đáp lễ, sau đó bắt đầu ôm các sĩ quan theo thứ tự cấp bậc từ cao xuống thấp.

Sau khi chào hỏi xong, Hoàng đế mở lời: “Lần này ta đến đây là muốn tham khảo ý kiến của các khanh! Bởi vì ta phát hiện ra một cơ hội ngàn năm có một, đã đến trước mắt chúng tal

“Nếu nắm bắt được cơ hội này, chúng ta sẽ chứng minh được rằng dân tộc Prosen là dân tộc ưu tú nhất!

“Chúng ta sẽ thảo luận về cơ hội này ở một nơi thích hợp! Dẫn đường nào, Thống chế Bockl”

Thống chế Bock lập tức cúi đầu, một chiếc xe hơi đã chờ sẵn từ trước đó.

Thống chế Bock tự mình mở cửa xe cho Hoàng đế, không chút oán thán khi phải đóng vai trò người hầu.

Không ai cảm thấy điều đó có gì không ổn.

Sau khi Hoàng đế lên xe, mọi người nhanh chóng lên xe của mình, đoàn xe chạy thẳng đến Bộ tư lệnh Tập đoàn quân Trung tâm.

Mười phút sau, các tướng lĩnh đã ngồi vào chỗ của mình trong phòng họp.

Hoàng đế đi đi lại lại trước tấm bản đồ: “Chắc các khanh cũng đã nghe nói, ta dự định điều Tập đoàn thiết giáp số 2 của Đại tướng Guderian tấn công xuống phía nam, phối hợp với Tập đoàn thiết giáp số 1, hình thành thế gọng kìm tấn công Agasukoy, thủ đô của Kazarial”

Đại tướng Guderian đứng dậy: “Be hạ! Chúng thần chỉ còn cách St. Yekaterinburg 300 km nữa thôi! Xin Người cho chúng thần thêm một tháng nữa, thần xin thê sẽ đánh chiếm được thành phố đó!”

Hoàng đế nhíu mày, tỏ rõ sự không hài lòng: “Có lẽ khanh rất giỏi vê quân sự, nhưng khanh không hiểu gì về kinh tế và chính trị!

“Chúng ta cần Agasukoy, cần than đá, sắt thép và lương thực của Kazaria, cần thịt bò và sữa của bọn chúng!

“Hơn nữa, một khi hoàn thành việc bao vây, sẽ có một triệu quân địch bị tiêu diệt, đế quốc Ant sẽ không còn binh lực và sĩ khí để chiến đấu với chúng ta nữa! Lúc đó, St. Yekaterinburg sẽ giống như quả nho chín, chỉ chờ chúng ta hái mà thôi!”

Vừa dứt lời, người hâu bưng khay nho đã rửa sạch đến.

Nhìn thấy nho, Hoàng đế mừng rỡ, tiến đến, đưa tay hái một quả: “Nhìn xem! Nho đấy! Cũng giống như vậy, một ngụm nuốt gọn! Nhưng có một số người trong số các khanh, lại không nhận thức được tâm quan trọng của việc tiêu diệt sinh lực địch!

“Theo như tình hình hiện tại, quân Ant chỉ có thể chống cự thêm tối đa năm đến sáu tháng nữa! Việc tiêu diệt tập đoàn quân chủ lực của bọn chúng ở Agasukov sẽ giúp rút ngắn thời gian đó một cách đáng kể”

“Nhưng,’ Đại tướng Guderian lên tiếng,‘Đế quốc Ant vốn nổi tiếng là cỗ máy nghiền thịt, binh lính đối với bọn chúng là thứ không quan trọng.”

Hoàng đế đột ngột xoay người, mái tóc vàng của ông ta cũng bay theo: “Trước kia là vậy, nhưng thời thế đã thay đổi! Trước kia, đám nông nô của Sa hoàng chỉ cần có súng trường là có thể trang bị, thậm chí không có súng cũng được!

“Nhưng bây giờ, nếu không có trang bị kỹ thuật, bộ binh chỉ là rác rưởi, sẽ bị tiêu diệt một cách dễ dàng! Bộ binh không được huấn luyện bài bản cũng vậy! “Mà hiện tại, tập đoàn quân chủ lực của địch ở Agasukov được trang bị rất nhiêu vũ khí kỹ thuật hiện đại, bao gồm cả những loại xe tăng mới mà chúng ta đã được báo cáo!

“Nếu chúng ta không tiêu diệt tập đoàn quân này mà cứ mải mê tấn công St. Yekaterinburg, một khi bọn chúng hồi phục sau những đòn tấn công của chúng ta, đó sẽ là một mối đe dọa nghiêm trọng! Vì vậy, để loại bỏ mối đe dọa này, chúng ta buộc phải tiêu diệt bọn chúng, buộc phải!”

Đại tướng Guderian định nói gì đó nhưng lại thôi.

Hoàng đế nhìn chằm chằm vào ông ta một lúc, sau đó gật đầu hài lòng: “Xem ra khanh đã hiểu rồi đấy. Đánh bại đế quốc Ant chưa bao giờ là điều khó khăn, ngay từ đầu chúng ta đã biết chúng ta sẽ chiến thắng!

“Khi lên kế hoạch tác chiến vào tháng 12 năm ngoái, chúng ta đã biết chiến tranh sẽ kết thúc trong vòng một năm, chúng ta hoàn toàn chắc chắn về điều đó!

“Nhưng chiến thắng thôi là chưa đủ! Quan trọng là chúng ta phải đánh bại bọn chúng một cách ngoạn mục! Tiêu diệt gọn một triệu quân địch trong một trận đánh sẽ khiến cho kẻ thù của chúng ta phải kinh hoàng, khiến cho Vương quốc Anh, kẻ vẫn đang ngoan cố chống cự, và cả Hợp chủng quốc Hoa Kỳ, kẻ đang đứng xem bờ bên kia đại dương, phải khiếp sợ chúng tai”

Cả phòng họp im lặng.

Không biết ai hô to “Hoàng đế vạn tuế”, sau đó mọi người đồng thanh hô vang: “Hoàng đế vạn tuết”

Hoàng đế giơ tay ra hiệu cho mọi người im lặng, sau đó nhìn Đại tướng Guderian: "Tình hình Tập đoàn thiết giáp số 2 của khanh hiện nay thế nào rồi?"

Đại tướng Guderian lập tức đáp: "Tất cả các sư đoàn thiết giáp của chúng thần đã dừng chiến đấu từ hôm qua để tiến hành nghỉ ngơi, bổ sung. Trước khi lên máy bay đến đây, tôi nhận được báo cáo, số lượng xe tăng sẵn sàng chiến đấu của Tập đoàn so với thời điểm phát động tấn công ngày 22 tháng 6 đã giảm 230 chiếc."

"230 chiếc!" Hoàng đế cao giọng, rõ ràng con số này nằm ngoài dự đoán của ông ta.

Đại tướng Guderian vội vàng giải thích: "Trong đó có 110 chiếc có thể sửa chữa ngay tại chiến trường, 50 chiếc có thể sửa chữa tại nhà máy. Những người lính của tôi đã đánh dấu vị trí của những chiếc xe tăng đó.

"Nhưng hiện tại chúng tôi chỉ có 2 trong số 10 trung đoàn sửa chữa dã chiến đến được tiền tuyến, các nhà máy sửa chữa xe tăng cũng chưa đến vị trí được chỉ định. Ban đầu, chúng tôi dự định đặt trung tâm sửa chữa xe tăng ở Chelyabinsk, nơi đó có nhà máy sửa chữa lớn, có thể sửa chữa những chiếc xe tăng bị hư hỏng nặng.

"Tuy nhiên, hiện tại ở đó chẳng có gì cả."

Hoàng đế cau mày: "Tại sao lại chậm trễ như vậy?"

Chưa để Đại tướng Guderian trả lời, Thống chế Bock đã lên tiếng: "Tình trạng đường xá tệ hơn chúng ta dự kiến rất nhiều, đường sắt cũng vậy. Ban đầu, chúng ta tính toán dựa trên tiêu chuẩn đường sắt của chúng ta, nhưng hệ thống đường sắt của đế quốc Ant chỉ có thể đáp ứng được 30% nhu cầu vận chuyển của chúng ta.

“Hiện tại, tất cả các đơn vị ở tiền tuyến đều đang thiếu đạn dược và nhiên liệu, buộc phải dừng lại để chờ bổ sung.”

Hoàng đế: “Bộ Tổng tham mưu báo cáo với ta là do tắc đường!” “Đúng là tắc đường,’ Thống chế Bock gật dau”Bieu hiện là tắc đường, nhưng nguyên nhân sâu xa là do đường xá quá kém. Bộ Tổng tham mưu không nói rõ điều này với Người, có lẽ là sợ Người cho rằng họ đang đùn đẩy trách nhiệm.”

Khóe miệng Hoàng đế giật giật: ‘Lũ quý tộc phế thải chết tiệt!”

Hầu hết những người có mặt ở đây đều là quý tộc phế thải, nhưng tất cả đều giả vờ như không nghe thấy gì.

Hoàng đế lại hỏi Đại tướng Guderian: “Vậy khi nào khanh có thể phát động tấn công xuống phía nam?”

Đại tướng Guderian: “Với tốc độ sửa chữa hiện tại là 10 chiếc mỗi ngày, chúng tôi dự kiến đến ngày 5 tháng 8, số lượng xe tăng sẵn sàng chiến đấu của lực lượng thiết giáp sẽ được khôi phục hoàn toàn. Lúc đó, đạn dược và nhiên liệu cũng sẽ được bổ sung đầy đủ, binh lính cũng sẽ được nghỉ ngơi, hồi phục, sẵn sàng cho cuộc tấn công tiếp theo.”

Hoàng đế lắc đầu: “Không, không, quá chậm. Tập đoàn quân chủ lực của địch có thể phát hiện ra ý đồ của chúng ta bất cứ lúc nào. Trên thực tế, việc triển khai quân của bọn chúng cho thấy chúng đã nhận ra điều đó, ở phía nam của khanh, trinh sát đường không phát hiện ba quân đoàn xe tăng của địch, đều là những quân đoàn mới được thành lập.

“Rõ ràng ba quân đoàn này được dùng để cầm chân khanh, thậm chí… thậm chí bọn chúng còn có thể toan tính dùng ba quân đoàn này để tiêu diệt hoàn toàn Tập đoàn quân của khanh, chặn đứng mũi tấn công của chúng tai”

Đại tướng Guderian tự tin: “Bọn chúng sẽ không thực hiện được đâu. Xe tăng của Ant phần lớn là hàng kém chất lượng, mặc dù có một số ít xe tăng kiểu mới đáng chú ý, nhưng phần lớn trong số đó đã bị tiêu diệt trước khi kịp giao chiến với chúng ta. Về công nghệ xe tăng, chúng ta hoàn toàn vượt trội.”

Hoàng đế: “Vậy khanh càng phải tấn công sớm hơn. Ta cho rằng khanh phải phát động tấn công muộn nhất là vào ngày 2 tháng 8. Tập đoàn quân của khanh sẽ là vòng ngoài, vòng trong là bộ binh của Tập đoàn quân số 11, vượt sông tấn công từ khu vực này.

“Tập đoàn quân phía Nam sẽ vượt sông Volga ở khu vực này, vòng qua phía nam Agasukov.”

Đại tướng Guderian: “Nếu tấn công vào ngày 2 tháng 8, một số sư đoàn của chúng thần sẽ bị thiếu hụt xe tăng. Dù sao thì xe tăng của chúng thân bị tổn thất không đồng đều ở các sư đoàn!”

“Vê vấn đề này, khanh không cần phải lo lắng!” Hoàng đế lắc lắc ngón tay, Ta sẽ tăng cường cho khanh Sư đoàn thiết giáp Ampla thuộc Hiệp sĩ Asgard và Sư đoàn thiết giáp Vệ binh hoàng gia. Đây là những sư đoàn tinh nhuệ mới được thành lập, là lực lượng nòng cốt trong tương lai của Asgard, thần quốc của chúng tal”

Mặc dù những người có mặt ở đây đều là quân nhân, nhưng lời nói của Hoàng đế vẫn gây ra một sự xôn xao. Bởi vì tất cả mọi người đều đã nghe đồn rằng Hoàng đế có ý định thành lập một lực lượng vũ trang độc lập với quân đội chính quy, và đây là lân đầu tiên điêu đó được xác nhận.

Hoàng đế tuyên bố với vẻ tự hào: “Đây là những sư đoàn tinh nhuệ, được chỉ huy bởi Siegfried, người mà ta hết mực tin tưởng. Binh lính trong các sư đoàn này đều là những cựu binh

được tuyển chọn kỹ lưỡng, được trang bị những vũ khí hiện đại nhất. Bọn chúng sẽ nghiền nát kẻ thù của chúng tai”

Khi nói những lời này, Hoàng đế nắm chặt hai tay, thể hiện quyết tâm của mình.

Đại tướng Guderian: “Rõ, chúng thần sẽ phát động tấn công vào ngày 2 tháng 8, không thể sớm hơn được nữa.” “Tốt.” Hoàng đế gật đầu đồng ý, Trận chiến Agasukov sẽ kết thúc trong vòng 20 đến 30 ngày, sau đó chúng ta sẽ tiến về St. Yekaterinburg!” (Hết chương) Chương 14: Trong rừng cây Olaci

Ngày 30 tháng 7, trong bụi rậm phía bắc Olaci.

Chiếc T34 mang số hiệu chiến thuật 427 đang từ từ lùi từ tâng hầm của công sự xe tăng lên tang giữa, tháp pháo nhô lên khỏi mặt đất.

“Được rồi!” Trung đội trưởng trung đội xe tăng vung cờ hiệu trong tay, Dừng lại, đừng lùi nữa!”

Lái xe kiêm trưởng xe số 427 thò đầu ra từ cửa hầm xe tăng, nhìn xung quanh: “Tuyệt vời! Ngoại trừ đám cỏ phía trước hơi chắn tầm nhìn, công sự này thật hoàn hảo!”

Vương Trung hạ ống nhòm xuống, nhìn lái xe nói: “Ít nói nhảm thôi, chuẩn bị bắn bial”

Anh ta đang đứng bên cạnh công sự của xe tăng số 427, vừa rồi dùng ống nhòm quan sát sĩ quan tiểu đoàn pháo chống tăng bố trí bia.

Loại bia này được thiết kế đặc biệt để pháo chống tăng nhanh chóng xác định cự ly mục tiêu, thường được ngụy trang thành các vật dụng thông thường, khi nhìn thấy xe tăng địch đi qua gần đó sẽ biết được cự ly xấp xỉ.

Vương Trung ra hiệu cho viên tham mưu bên cạnh, viên tham mưu giơ tay bắn một quả pháo hiệu.

Người lính bố trí bia ở phía xa lập tức rời khỏi vị trí, leo lên ngựa, chạy ra xa.

Vương Trung nói với kíp xe 427: "Cự ly 700 mét, nhắm bắn mặt đất, đạn xuyên giáp, nhanh lên."

Xe tăng 427 lập tức trở lại trong xe, đồng thời máy ngắm của pháo tăng bắt đầu điều chỉnh, nòng pháo chậm rãi hạ thấp.

Sau một khắc, xe tăng khai hỏa.

Sức gió từ nòng pháo thổi đến mức tấm lưới ngụy trang bao phủ trên lớp che chắn của xe tăng nổi sóng như mặt nước, cỏ vốn che chắn phía trước cũng bị thổi bay trong nháy mắt.

Nhưng so với việc khai hỏa trên đất bằng, khói của phát bắn này đã giảm đi rất nhiều.

Không hổ là công sự che chắn xe tăng được nghiên cứu sau chiến tranh, quả là tiên tiến.

Vương Trung đang tập trung vào động tĩnh khai hỏa, khi chú ý đến đạn xuyên giáp thì viên đạn đã rơi xuống đất, sau đó nảy lên như quả bóng bàn, bay về phía xa hơn.

Điểm rơi có vẻ lệch khá xa so với mục tiêu.

Vương Trung: "Xe số 427, kính ngắm của anh bị lệch rồi, nhanh chóng điều chỉnh lại đi! Hai mươi phút sau thử bắn lại."

Số T-34 được cấp cho Sư đoàn Bộ binh 151 rất nhiều chiếc có kính ngắm không chuẩn, trước đó ở Agasukov không có bãi tập bắn đạn thật lớn như vậy nên không phát hiện ra, bây giờ thử bắn từng chiếc thì vấn đề lần lượt lộ ra.

Vương Trung: "Tiếp theo, số 4281"

“Rõ!” Xe trưởng của xe 428 giơ cao tay phải,‘Tôi đã hiệu chỉnh lại rôi, đảm bảo bắn trúng mục tiêu!”

“Vậy thì khai hỏa đi.”

Một phút sau, viên đạn xuyên giáp bắn trúng mục tiêu, phá hủy nó.

Vương Trung: “Ai bảo anh bắn hỏng mục tiêu thế hả! Lại phải cho người ta dựng cái khác lên!” “Tôi thề là tôi không ngắm vào mục tiêu!” Xe trưởng 428 tho đầu ra,‘Nòng pháo bị lệch rồi! Xác suất sai số của khẩu pháo này chắc chắn lớn hơn nhiều so với sổ tay hướng dẫn của nhà máy!”

Vương Trung cau mày, hắn cũng không biết là do Ant ở thế giới này quá kém cỏi, hay là T-34 ở Trái Đất cũng được sản xuất cẩu thả như vậy.

Mấy ngày nay sau khi kiểm tra kỹ lưỡng, Vương Trung phát hiện trong trận Loktev, số T-34 dẫn đầu đội hình duyệt binh do hắn chỉ huy đánh nhau với lực lượng thiết giáp của Prosen, loạt bắn đầu tiên chỉ có vài phát trúng đích, có khi thật sự không trách được kíp lái xe tăng.

Biết đâu xe của Vương Trung là loại xe dành cho sĩ quan cấp cao nên được chế tạo tinh xảo, kiểm soát chất lượng nghiêm ngặt hơn, cho nên mới có thể chỉ đâu đánh đó.

Vương Trung tiếp tục giám sát đội xe tăng kiểm tra pháo chính và kính ngắm, Yegorov đi tới.

“Tình hình có vẻ không được khả quan lắm.” Ông ta nói từ xa.

Vương Trung: “May mà đã cho thử bắn trước, sau khi hiệu chỉnh xong chắc chắn sẽ chính xác hơn nhiều. Bên ông thế nào rồi?”

“Chiến hào đã đào gần xong rồi, tôi điều động một số cậu nhóc đi giúp đội công binh sửa đường.”

Vương Trung nghe vậy, quay đầu nhìn con đường đang được thi công rầm rộ phía sau trận địa, rất nhiều dân công đang hô hào khẩu hiệu, kéo những bánh xe đá được tháo ra từ trên cối xay, lu chặt mặt đường.

Con đường này được sửa chữa cho pháo chống tăng, ngựa kéo đại bác và xe chở đạn dược có thể di chuyển nhanh hơn trên đường, có thể nhanh chóng rút khỏi trận địa.

Tất nhiên xe tăng cũng có thể đi trên con đường này, mặc dù T-34 có khả năng vượt địa hình rất tốt, nhưng nếu cứ đi đường rừng thì dễ bị hỏng hóc.

Yegorov: “Chúng ta đến đây đã được một tuần rồi, xây dựng rất nhiều công sự, bây giờ vẫn tiếp tục xây dựng, binh lính có phần mệt mỏi.”

Vương Trung: “Ừm… Tôi cũng cảm thấy công sự đã xây dựng gần xong rồi, phần còn lại giao cho đội công binh đi. Họ không cần ra tiền tuyến, có thể làm đến khi nào quân địch tấn công.”

Yegorov: “Tôi đề nghị không chỉ cho họ nghỉ ngơi mà còn nên tổ chức một số hoạt động, ví dụ như cùng các y tá của bệnh viện dã chiến tổ chức một buổi khiêu vũ.”

Vương Trung: ‘Khiêu vũ?”

“Không phải kiểu khiêu vũ của giới quý tộc mà anh nghĩ đâu, khiêu vũ của chúng ta chỉ cần một đống lửa, một chiếc đàn accordion, một cây đàn balalaika là có thể bắt đầu rồi.”

Vương Trung nhướng mày: “Ý ông là điệu nhảy trong buổi khiêu vũ đó không phải là khiêu vũ giao tiếp, mà là điệu nhảy Lezginka của người Cossacks?”

“Đúng vậy!” Nói xong, Yegorov lập tức ngồi xổm xuống, bắt đầu nhảy “điệu nhảy gãy chân” nổi tiếng của người Cossacks, hay còn gọi là “điệu nhảy hủy diệt đầu gối”.

Sự chú ý của những người lính xung quanh đang rảnh rỗi đều bị thu hút, có người bắt đầu reo hò cổ vũ.

Yegorov nhảy khoảng 30 giây, đứng dậy tạo dáng, nói: “Chính là điệu nhảy này, hiểu chưa?”

Vương Trung còn chưa kịp lên tiếng, một người lính đã hét lên: “Sư đoàn trưởng cũng nhảy một điệu di “Đúng đúng, tướng quân cũng nhảy một điệu đi!”

Bình thường Vương Trung rất gần gũi với binh sĩ, nên họ rất thoải mái nói chuyện với hắn.

Tất nhiên trong chuyện này có công lao của Vasili, anh chàng lính quét phân, lúc nào cũng thích pha trò chọc ghẹo Vương Trung.

Pavlov rất không hài lòng về điều này, nhiều lần nói với Vương Trung: “Là người chỉ huy thì phải giữ uy nghiêm thì binh lính mới phục tùng.”

Bản thân Vương Trung thì không quan tâm lắm.

Lúc này, đối mặt với sự phấn khích của binh lính, Vương Trung cười nói: “Các cậu muốn tôi bị liệt nửa người à? Ai cũng có điểm yếu của mình, khiêu vũ là điểm yếu của tôi.”

Thực ra linh hồn trước đây của thân xác này có lẽ rất giỏi khiêu vũ, nhưng Vương Trung thì không biết nhảy, nếu ép hắn nhảy, hắn chỉ có thể biểu diễn cho binh lính xem “bài ca thời đại” mà thôi.

Binh lính ôn ào một hồi, thấy Vương Trung không hề lay chuyển, bỗng nhiên có người nói: “Hay là tướng quân đọc diễn văn động viên tinh thần cho chúng tôi đi! Những người ở

Trung đoàn 31 đều nói tướng quân rất giỏi ăn nói, khiến họ nghe mà cảm động rơi nước mắt, chúng tôi gia nhập sau nên chưa được nghe bao giời"

Đề nghị này ngay lập tức nhận được sự hưởng ứng của mọi người, ngay cả các tham mưu di theo Vương Trung cũng ngẩng đầu tỏ vẻ thích thú.

Vương Trung: "Diễn văn dùng để cổ vũ tinh thần, tôi thấy tinh thân của mọi người đang rất tốt. Đợi đến khi chúng ta giao chiến với quân Prosen, thương vong thảm trọng, lúc đó cho dù mọi người không muốn nghe, tôi cũng sẽ đọc diễn văn, bây giờ thì thôi đi."

Bầu không khí vừa sôi nổi bỗng chốc lắng xuống.

Vương Trung nhìn mọi người, cười nói: "Đừng lo lắng, nhìn những công sự chúng ta đã xây dựng này, tôi tin rằng chúng ta sẽ giáng cho quân địch một đòn nặng nề!"

"Nhưng ngài không thể đảm bảo tất cả chúng tôi đều sống sót, đúng không?" Có người hỏi.

"Đúng vậy, đây là chiến tranh. Cho dù là "phù thủy" trên chiến trường cũng không thể đảm bảo không có thương vong." Vương Trung đáp.

Hắn nghĩ rằng sau khi nghe câu này, các chiến sĩ sẽ im lặng, kết quả có người lại nói tỉnh bơ: "Vậy chúng tôi sẽ trở thành màu sắc trên lá co

Những người khác cũng cười phá lên.

Lại có người nói: "Này, đừng tự dọa mình nữa, biết đâu căn bản không đến lượt chúng ta ra tay, phía bắc còn có ba quân đoàn xe tăng. Tôi nghe nói có một quân đoàn được trang bị toàn bộ bằng T-34, gấp sáu bảy lần số lượng xe tăng của chúng ta! Nói không chừng khi quân đoàn đó phát động tấn công, họ sẽ nghiền nát lực lượng thiết giáp của quân địch!"

Vương Trung: “Nếu được như vậy thì tốt quá.”

Đó là suy nghĩ thật lòng của hắn, nếu được như vậy thì tốt biết mấy, chiến tranh sẽ sớm kết thúc, cũng sẽ không phải hy sinh nhiều người như vậy.

Nhưng… Vương Trung biết, mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy. Tối hôm đó, Vương Trung trở va sở chỉ huy Sư đoàn từ tiền tuyến, việc đầu tiên hắn làm là kiểm tra bản đồ tình hình chiến sự được cập nhật lúc 18h30, sau đó chỉ vào biểu tượng của hai đơn vị thiết giáp mới xuất hiện hỏi: “Đây là đơn vị nào?”

Pavlov: “La đơn vị mới được phát hiện bởi trinh sát đường không và trinh sát ky binh, ký hiệu nhận dạng của các đơn vị trên xe bọc thép không giống với bất kỳ đơn vị nào của Tập đoàn quân Thiết giáp số 2 trước đây.”

Vương Trung: ‘Không giống như thế nào?”

“Ký hiệu của các đơn vị thiết giáp khác khá tùy ý, có đơn vị dùng ký hiệu đơn giản, có đơn vị dùng hình động vật, cũng có đơn vị dùng các biến thể của chữ cái. Nhưng hai sư đoàn này đều dùng huy hiệu.”

Vương Trung lập tức cảm thấy có gì đó không ổn: “Huy hiệu?”

“Đúng vậy.”

Vương Trung: “Có phải góc trên bên phải của tấm khiên có một khoảng trống không?”

“Đúng vậy, sao anh biết?”

“Tôi đoán, trên huy hiệu của hai sư đoàn này có gì?”

“Một cái là hình chìa khóa, cái còn lại trông giống như một loại chữ rune cổ nào đó của người Scandinavia.”

Vương Trung tặc lưỡi: “Vậy thì phiên phức rồi…”

“Ngoài ra,’ Pavlov ngừng một chút,‘Tòa án binh đã phát hiện ra rằng, trong các cuộc gọi vô tuyến của quân địch xuất hiện thêm một đơn vị được gọi là “Hiệp sĩ Asgard”. Asgard là một địa danh trong thần thoại sáng thế của đế chế Prosen…”

Vương Trung: “Hiệp sĩ Asgard sao, tôi có linh cảm những đơn vị này sẽ rất khó đối phó.”

“Hiện tại vẫn chưa rõ đơn vị này có liên quan gì đến hai sư đoàn mới xuất hiện hay không.” Pavlov nói.

Lúc này, Nelly mở cửa bước vào, đẩy theo một chiếc xe đẩy chất đầy thức ăn: “Tôi vừa làm bánh mì kẹp thịt và bánh nhân mứt óc chó, mọi người ăn tạm nhé, vừa ăn vừa làm việc.

Các tham mưu lập tức khen ngợi: “Tuyệt vời!”

“Nelly, cô đúng là thiên thân!”

Nelly đẩy xe thức ăn đến bên cạnh bàn bản đồ rồi quay đi, nhìn chằm chằm Vương Trung.

Vương Trung chớp chớp mắt: “Nhìn tôi làm gì?”

“Không có gì, chỉ là thấy kỳ lạ thôi, lúc Lyuda nói với tôi, tôi còn không tin, nào là Alyosha đã trở thành một quân nhân xuất sắc, tôi không tin chút nào.”

Vương Trung: “Vậy bây giờ cô tin chưa?”

Nelly lắc đầu: “Vẫn chưa tin, tôi cảm thấy anh có lẽ không phải là tên khốn đó.”

“Vậy tôi là ai?” Vương Trung hỏi ngược lại.

Nelly: “Ai biết được? Có lẽ là Thánh Andrew mượn thân xác của tên khốn đó để giáng thế, tôi không biết. Lyuda thì rất thích anh.”

Vương Trung: “Còn cô?”

“Tôi cần phải quan sát thêm.” Nelly đáp. Vương Trung nhún vai, đứng dậy chen qua đám đông các tham mưu, lấy một chiếc đĩa xúc một đĩa đầy mứt óc chó, dùng bánh mì chấm ăn.

“Ồ” hắn tấm tắc khen/Ngon quá! Ngọt mà không ngấy, tuyệt vời Nelly!”

Nelly chưa kịp trả lời, bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng nhạc.

Pavlov lập tức quát: “Chuyện gì vậy? Lúc này là lúc nào rồi mà còn ca hát!”

Vương Trung: “Công việc của binh lính đã gần hoàn thành, tôi đã đồng ý cho Yegorov tổ chức một buổi khiêu vũ để động viên tinh thần, còn cho họ nghỉ phép ngày mai.”

Pavlov: “Chuyện này không chỉ cần anh đồng ý, mà còn phải được cha xứ đồng ý. Popov mà biết được thì sẽ nổi giận đấy!”

Đúng lúc đó, Popov bước vào: “Tôi sao? Không, tôi cũng cảm thấy binh lính đang quá căng thẳng, nên để họ thư giãn một chút. Tổ chức khiêu vũ là rất tốt. Đáng tiếc là đơn vị của chúng ta có ít nữ binh quá.”

Vương Trung: “Có thể huy động các cô gái trong đội giặt là dã chiến và đội nấu ăn dã chiến tham gia mà.”

Popov: “Vẫn là không đủ, hay là huy động luôn các cô gái ở địa phương tham gia đi, trước khi trận chiến bắt đầu cứ để mọi người vui chơi thoải mái đã.”

Vương Trung giơ ngón tay cái lên.

Lúc này, Nelly bỗng nhiên hỏi: “Ngài có tham gia khiêu vũ không?”

“Hả? Tôi á? Thôi khỏi, tôi không thích khiêu vũ lắm, tôi thích nhìn người khác vui vẻ hơn.”

“Cha cha - Nelly kéo dài giọng, không nói gì thêm.

(Hết chương) Chương 15: Khởi động

Ngày 2 tháng 8 năm Julian thứ 14, lúc 04:30, Bộ Tư lệnh Tập đoàn Thiết giáp số 2 của quân đội Prosen.

Heinz Wilhelm von Guderian đại tướng nhìn đồng hồ bỏ túi, gật đầu với tham mưu đang cầm ống nghe điện thoại.

Vị tham mưu lập tức hạ lệnh: “Bắt đầu pháo kích chuẩn bị!”

Khi vị tham mưu đặt điện thoại xuống, tiếng sấm nổ ầm ầm từ phía xa vọng lại. Đó là tiếng pháo binh của Tập đoàn Thiết giáp khai hỏa.

Guderian đại tướng đứng trước bản đồ, nhìn chằm chằm vào St. Yekaterinburg.

Im lặng một lúc lâu, hắn nói: “Tiếp tục tiến về phía đông sẽ rất nguy hiểm. Tuyến tiếp tế của chúng ta sẽ kéo dài đến 600 km, bộ binh của Tập đoàn quân Trung tâm sẽ phân tán trên tuyến đường tiếp tế dài dằng dặc, chắc chắn sẽ rất yếu ớt.“Nếu quân chủ lực của địch tập trung đánh lên phía bắc, chúng ta có thể gặp nguy hiểm.”

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân nói: “Tập đoàn quân phía nam tiến quân quá chậm. Rõ ràng là đồng bằng, lại có hải quân yểm trợ, vậy mà tốc độ lại chậm đến mức đáng xấu hổ.

“Để che giấu, họ còn dựng lên một tên tướng ba hoa, được gọi là thiên tài phòng ngự, cản trở mũi nhọn của Tập đoàn Thiết giáp nhiều lần.”

Guderian nhíu mày: “Thiên tài phòng ngự? Sao tôi chưa từng nghe qua?”

Tham mưu trưởng: “Người phía trên đã đè tin tức này xuống, còn khiển trách Tập đoàn quân phía nam. Bộ trưởng

Tuyên truyên của Đế quốc cũng rất tức giận, đã trực tiếp gọi điện thoại chất vấn Tập đoàn quân phía nam xem có phải muốn lật đổ tuyên truyền về việc Ant là dân tộc hạ đẳng hay không."

Guderian vốn đã nhăn trán, nay càng nhăn hơn, như thể có thể kẹp chết một con ruồi: "Tìm cho tôi tất cả các trường hợp chiến đấu liên quan đến tên Bạch Mã tướng quân này, tốt nhất là bản gốc không thêm mắm dẻ."

Tham mưu trưởng: "Điều này… Dù sao thì đó cũng không phải là kẻ thù mà Tập đoàn quân của chúng ta gặp phải, hơn nữa những chuyện liên quan đã bị Đế quốc đè xuống, chúng tôi cũng không biết tình hình cụ thể."

Guderian mắng: "Làm ăn kiểu gì vậy? Chia sẻ phong cách chỉ huy của các chỉ huy giỏi của đối phương có thể giảm thiểu thương vong cho quân ta một cách hiệu quả, họ không biết sao?"

Cả căn phòng im lặng.

Tham mưu trưởng ngập ngừng một lúc lâu mới nói: "Có lẽ chúng ta sẽ gặp hắn, đến lúc đó ngài có thể tu mình thử xem hắn lợi hại thế nào."

Guderian: "Hừ, cũng tốt, cuộc chiến này sắp trở thành một cuộc diễu binh vũ trang giống như Carolin rồi, cứ tiếp tục như vậy, cho dù chúng ta bao vây được hàng triệu quân Ant ở Agasukoy, người khác cũng sẽ nói chúng ta chỉ đánh bại một lũ người nguyên thủy!"

Phía nam, Bộ Tư lệnh Tập đoàn Thiết giáp số 1 của quân Prosen, 04:30.

"Khai hỏa." Tư lệnh Tập đoàn Thiết giáp số 1, Ewald von Kleist đại tướng nói. Tham mưu lập tức cầm lấy điện thoại.

Một lúc sau, những tiếng sấm sét vang lên từ phía xa.

Kleist: “Tình báo vẫn chưa phát hiện ra vị trí của đơn vị mà Rokossovsky chỉ huy sao?”

“Báo cáo Tư lệnh, điện báo mới nhận được. Cơ quan tình báo Rabelwell của Đế quốc báo cáo, Pyotr Konstantinovich Rokossovsky hiện đang là Tham mưu tác chiến cấp cao của Bộ Tham mưu Tập đoàn quân Tây Nam.”

Kleist cau mày: “Cái gì? Tại sao lại đưa một vị tướng tài như vậy vào Bộ Tham mưu? Chuyển nhượng như vậy có hợp lệ không?”

Những người khác trong Bộ Tư lệnh nhìn nhau.

Tham mưu trưởng lên tiếng: “Liệu có phải là trùng tên không? Anh em gì đó?”

“Ừm… Thôi bỏ đi!” Kleist lắc đầu.“Nếu một kẻ cứng đầu như vậy bị nhét vào Bộ Tham mưu, thì chiến thắng của chúng ta gần như chắc chắn. Trận bao vây tiêu diệt lớn nhất trong lịch sử loài người, trận chiến này chắc chắn sẽ được ghi danh trong lịch sử chiến tranh!”

Quân đội Ant, Agasukov, Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân Tây Nam, 05:10 ngày 2 tháng 8 năm Julian thứ 914.

Tất cả chuông điện thoại đều reo vang, mỗi khi đặt ống nghe xuống, chuông lại reo lên.

Và không có ngoại lệ, mỗi khi nhấc điện thoại lên, sẽ có một tham mưu gào lên:

Alo? Nói to lên! Anh nói to lên!”

Giữa những tiếng “nói to lên” vang dội, Skorobo cau mày, nhìn vào bản đồ bố trí của Tập đoàn quân Tây Nam.

Lúc này trên bản đồ đã có sáu dấu hiệu cho thấy “nghi ngờ đối phương có ý định tấn công”.

Có thể dự đoán rằng sẽ còn nhiều hơn nữa.

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân bước tới: "Hiện tại đã xác định, ít nhất mười sư đoàn đã bị pháo kích, số lượng thực tế chắc chắn còn nhiều hơn. Tôi nghĩ đối phương thực sự đã phát động một cuộc tấn công gọng kìm quy mô lớn."

Tham mưu trưởng đột nhiên dừng lại, như thể cố tình ngắt lời.

Skorobo: "Anh muốn nói rằng Rokossovsky bất học vô thuật kia đã nói đúng? Được rồi, tôi thừa nhận, hắn ta đã dự đoán được hành động của đối phương sớm hơn chúng ta một chút, nhưng suy nghĩ bi quan của hắn ta hoàn toàn không thể chấp nhận được!

"Cuộc tấn công của đối phương là một cơ hội! Chỉ cần ban ngày hôm nay, ba quân đoàn xe tăng của chúng ta phát động phản công, tình thế sẽ thay đổi! Chúng ta sẽ đánh đuổi quân địch về vị trí xuất phát, thậm chí còn giành lại những vùng đất đã mất!

"Rokossovsky và đội quân tạm thời được tập hợp vội vàng của hắn ta ở Olaci sẽ không có tác dụng gì!"

Nói xong, Skorobo đấm mạnh xuống bàn, mặt bàn gỗ lõm xuống một mảng.

Do dùng lực quá mạnh, mu bàn tay hắn nứt ra, máu chảy ra, loang lổ trên mặt bàn, thậm chí còn nhỏ giọt xuống đất. Tham mưu trưởng nhìn bàn tay Skorobo và nói: "Ưu thế trên không của đối phương có thể khiến cho cuộc phản công bằng xe tăng của chúng ta…"

"Chúng ta có phi đội tiêm kích mới được bổ sung! Hãy để họ yểm trợ cho các chàng trai của chúng tal Địch sẽ bị nghiền nát trước làn sóng thép!"

Tham mưu trưởng: "Vâng."

Giám mục Quân đội: “Còn một lựa chọn nữa, đó là rút quân đoàn xe tăng về Ola. Theo thông tin tôi biết, Rokossovsky đã cho xây dựng rất nhiều công sự ở Ola.”

Skorobo: “Ông không biết kết quả của trận Carolin sao? Công sự vô dụng! Bây giờ bom của không quân có thể phá hủy boongke, pháo hạng nặng cũng có thể san bằng bãi mìn! Thời đại dựa vào công sự đã qua, bây giờ là thời đại của các quân đoàn xe tăng đối đầu trực diện!

“Ai lại dùng xe tăng để phòng thủ chứ!”

Giám mục Quân đội: “Rokossovsky đã chiến đấu rất tốt, Giáo hội cho rằng hắn ta là một chuyên gia trong việc sử dụng lực lượng thiết giáp để phòng thủ.”

“Hắn ta có chiến công chỉ vì xe tăng của chúng ta có lợi thế về giáp, chứ không phải do hắn ta tài giỏi! Sau hôm nay, sẽ không còn ai coi trọng những chiến công của hắn ta nữa, bởi vì chỉ cần có những chiếc xe tăng tiên tiến của chúng ta, những chiến công đó chẳng khác nào lấy đồ trong túi!”

Skorobo dừng lại, lấy khăn tay băng bó bàn tay đang chảy máu của mình: “Hãy để ba quân đoàn xe tăng phía bắc sẵn sàng chiến đấu! Chuẩn bị phản công bất cứ lúc nào!”

Shepetovka, 10:30 ngày 2 tháng 8 năm Julian thứ 914.

Chesnokoff, Tư lệnh Quân đoàn Xe tăng số 6, tự mình nhảy lên một chiếc xe tăng và nói với trưởng xe: “Anh ra ngoài! Để lão tướng xe tăng này lái chiếc xe tăng này!”

Trưởng xe lập tức ra ngoài. Chesnokoff từng là Hiệu trưởng Trường Thiết giáp, nhiều người trong số họ là học trò của ông, sẽ không chút do dự tuân theo mệnh lệnh của ông.

Đứng trên xe tăng, Chesnokoff quay lại và tuyên bố với toàn bộ quân đoàn xe tăng: “Các đồng chí! Đã đến lúc lập công rồi! Rất nhiều trường hợp chiến đấu ở tiền tuyến cho

thấy, kẻ thù không thể đối phó với xe tăng T-34 của chúng ta! Chúng chỉ có thể dựa vào không quân! Nhưng hôm nay!"

Khi ông đang nói, những chiếc LaGG-3 bay theo đội hình chữ V trên bầu trời, ít nhất 15 chiếc!

Chesnokoff chào những chiếc máy bay, đợi chúng bay qua rồi mới nói tiếp: "Đây chỉ là một phần của Lực lượng Không quân số 5 hỗ trợ chúng ta hoạt động, sẽ còn nhiều máy bay chiến đấu hơn nữa tham gia. Hôm nay là ngày mà quân ta ít khi không phải lo lắng về không quân địch kể từ khi chiến tranh bắt đầu!

"Không có sự yểm trợ của không quân, bánh xích của chúng ta sẽ nghiền nát đầu lâu của kẻ thù! Hôm nay, là lúc phản công! Xuất phát!"

Nói xong, Chesnokoff nhảy vào xe tăng, đội mũ và đeo tai nghe, ra lệnh: "Lái xe, tiến lên!"

Với tiếng "ầm' vang dội, chiếc xe tăng của Chesnokoff lao lên con đường lớn, hướng về phía bắc.

Họ sẽ sớm chạm trán với sư đoàn thiết giáp mới đến chiến trường của kẻ thù. Sư đoàn Thiết giáp Ampla của Ky sĩ đoàn Asgard, sở chỉ huy Sư đoàn, 08:30.

Wilhelm Dietrich, Sư đoàn trưởng, nói với Muller sĩ quan chỉ huy tiền phương: "Theo thông tin hiện có, chúng ta có ít nhất một quân đoàn xe tăng của đối phương ở phía trước, và được trang bị loại xe tăng T-34 mà mọi người đều cảm thấy rất khó đối phó.

"Vì vậy, kế hoạch của chúng ta rất đơn giản, sau khi chọc thủng tuyến phòng thủ đầu tiên của đối phương, chúng ta sẽ ngay lập tức triển khai pháo phòng không 88 mm, vị trí pháo phòng không được bố trí ở đây."

Wilhelm Dietrich dùng gậy chỉ huy gõ vào một ngọn đồi nhỏ trên bản đồ.

“Nơi này có tâm bắn tốt, nhưng tin xấu là không có nhiều chướng ngại vật để che giấu pháo chống tăng hạng nặng của chúng ta, vì vậy sau khi các anh em dụ quân đoàn xe tăng của đối phương đến trước trận địa pháo 88, đừng có đứng nhìn. Các anh em phải bao vây đối phương từ hai bên sườn.

“Nhiệm vụ của các anh em là thu hút sự chú ý của đối phương, để pháo 88 mm tiêu diệt chúng.

“Tất nhiên, trong trường hợp bình thường, quân đoàn xe tăng của đối phương sẽ bị không quân của chúng ta ném bom tan tành trước khi chạm trán với chúng ta. Nhưng cẩn tắc vô ay náy.

“Đừng coi thường chiến thuật này, khi chúng ta ở Carolin, chúng ta đã sử dụng chiến thuật tương tự để đối phó với xe tăng hạng nặng B1.

“Đây là một chiến thuật đơn giản nhưng rất hiệu qual”

Wilhelm Dietrich dừng lại, nhìn Mũller: “Anh hiểu chứ? Hiểu rồi thì nhắc lại một lần!”

Mũiler gật đầu: “Khi gặp phải cuộc phản công bằng thiết giáp của đối phương, hãy tìm cách dụ chúng đến trước trận địa pháo 88. Khi pháo 88 khai hỏa tiêu diệt đối phương, chúng ta sẽ bao vây chúng từ hai bên sườn, thu hút sự chú ý cho pháo 88!”

Wilhelm Dietrich gật đầu và tiếp tục động viên một cách đơn giản: “Tất cả các anh em đều là những người lính tinh nhuệ được tuyển chọn kỹ càng, hãy nhìn vào biểu tượng Zeus đang cầm tia sét trên cổ áo của các anh eml Các anh em là người bảo vệ của Asgardl Các anh em phải chiến đấu đến hơi thở cuối cùng!

“Tất nhiên, cuộc tấn công này có thể không khiến chúng ta phải chiến đấu đến người cuối cùng. Được rồi, xuất phát thôi!”

Miller chào và quay người đi về phía cửa sở chỉ huy.

Wilhelm Dietrich đi theo sau và tiếp tục dặn dò: “Điểm yếu của hai loại xe tăng mới của đối phương đã được đánh dấu trên tập sách, chúng ta có thể làm tê liệt chúng rồi giao cho bộ binh xử lý.”

Hai người bước ra khỏi sở chỉ huy, đi vào sân, vừa lúc nghe thấy những người lính của trung đội xe tăng cảnh vệ Sư đoàn vừa chuẩn bị cho xe tăng xuất phát, vừa hát vang:

Nếu như nữ thần số phận lại bỏ rơi chúng ta,

Nếu như chúng ta không thể trở ve quê hương,

Nếu như viên đạn bắn về phía chúng ta,

Kết thúc số phận,

Dừng lại sinh mệnh,

Ít nhất thì xe tăng trung thành của chúng ta, Sẽ cho chúng ta một nấm mồ bằng thép. (Hết chương) Chương 16: Vô Đề

Quân đội Ant, Agasukov, Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân Tây Nam.

Thái tử lvan Nikolayevich Antonov bước vào phòng bản đồ ồn ào, điều đầu tiên anh nhìn thấy là băng gạc trên tay Skorobo, và thốt lên kinh ngạc: “Chuyện gì vậy? Địch tấn công đến Bộ Tư lệnh rồi sao?”

Skorobo xua tay: “Không có gì, chỉ là tôi hơi kích động, đấm vào bàn.”

“Đấm vào bàn?” Thái tử vô thức lên giọng, khiến các tham mưu xung quanh nhìn sang. May mắn thay, lúc này, khắp nơi

trong Bộ Tư lệnh đều là tiếng hét "Nói to lên", nên không quá thu hút sự chú ý.

Thái tử hạ giọng hỏi: "Vậy là Rokossovsky nói đúng sao? Địch thực sự đã phát động một cuộc tấn công gong kìm sao?"

"Phần đó hắn ta nói đúng." Skorobo ngừng một chút, rồi lên giọng: "Nhưng phần sau đó hắn ta đã tính toán hoàn toàn sai lầm! Cuộc phản công bằng xe tăng của chúng ta sẽ nghiền nát cuộc tấn công của đối phương! Ngài xeml"

Skorobo đứng dậy, bước đến trước bản đồ: "Theo thông tin hiện có, đối phương có thể đã tung ra một phần của Tập đoàn Thiết giáp số 2, chúng tôi cho rằng có ba sư đoàn, tổng cộng chín tiểu đoàn xe tăng, khoảng 400 chiếc xe tăng.

"Và ba quân đoàn xe tăng mà chúng ta tung ra phản công, chỉ riêng T-34 đã có hơn một trăm chiếc! Còn có vài chục chiếc KV-1, và hơn hai trăm chiếc xe tăng BT.

"Những chiếc xe tăng này có đầy đủ nhiên liệu và đạn dược, không giống như những chiếc xe tăng thiếu nhiên liệu và đạn dược được tung ra phản công trong tháng đầu tiên của cuộc chiến! Chúng sẽ nghiền nát hoàn toàn cuộc tấn công của đối phương!"

Thái tử nhìn chằm chằm vào Skorobo: "Thật sự có thể đánh trả sao?"

Vị tướng do dự một lúc, rồi kiên quyết đáp: "Có thể! Chắc chắn có thểt"

Thái tử gật đầu: "Vậy tôi nên làm gì?"

"Ngài nên quay về St. Yekaterinburg! Máy bay của đối phương đã ném bom sân bay Agasukov, nhưng ở phía đông thành phố vẫn còn một sân bay dã chiến còn nguyên vẹn, có thể cất cánh được. Chúng tôi đã sắp xếp một chiếc máy bay bay thẳng đến St. Yekaterinburg…"

Thái tử: “Tôi sẽ không đi đâu cả. Nếu ngài tin rằng cuộc phản công có thể ngăn chặn được đối phương, thì tôi sẽ ở lại đây. Tin tức tôi rời đi sẽ ảnh hưởng đến tinh thần binh sĩ!”

Vị tướng im lặng, kìm nén vài giây mới nói: “Chúng ta có thể giành chiến thắng, nhưng điều đó không có nghĩa là nơi này không nguy hiểm.”

Lúc này, một tham mưu liên lạc cầm điện báo chạy vào, chào Skorobo: “Báo cáo Tướng quân! Điện khẩn từ Bộ Tư lệnh Tối cao St. Yekaterinburg.”

Skorobo giật lấy điện báo, liếc nhìn.

Thái tử: “Họ nói gì vậy?”

Skorobo: “Hoàng đế ra lệnh cho chúng ta phải đẩy lùi cuộc tấn công của đối phương.”

“Phụ hoàng nói vậy sao? Có lẽ phụ hoàng không biết chuyện gì đang xảy ra ở tiền tuyến, tôi có thể gọi điện cho phụ hoàng… Skorobo: “Ngài có thể bay về St. Yekaterinburg và trực tiếp báo cáo với Hoàng đế”

Thái tử cắn môi, lắc đầu: “Nhiệm vụ của tôi là giám sát quân đội ở đây và động viên tinh thần binh sĩ. Nếu phụ hoàng đã yêu cầu mọi người giữ vững, thì tôi cũng nên làm gương.”

Skorobo nhìn chằm chằm vào Thái tử trong vài giây, sau đó nói: “Tôi nghĩ trước đây tôi đã hiểu lầm ngài. Nếu ngài đã quyết định ở lại, thì chúng ta phải dốc hết sức lực để đánh bại cuộc tấn công của đối phương!

“Chúng ta có một đội quân hùng mạnh và rất nhiều vũ khí công nghệ, chúng ta không hề yếu hơn kẻ thùi

“Chỉ cần Quân đoàn Xe tăng số 6 phát động tấn công, mọi chuyện sẽ ổn thôi!”

Quân đội Ant, Quân đoàn Xe tăng số 6, Chesnokoff đang chỉ huy xe tăng.

Chesnokoff nghe thấy tiếng báo cáo trong radio: "Đây là Tiểu đoàn Xe tăng số 5, chúng tôi đã mất sáu xe tăng, có nên dừng tấn công không?"

"Không! Những người lính xe tăng bị hỏng xe hãy lên xe tăng khác, như vậy nếu có tổ lái nào hy sinh trong trận chiến, họ có thể thay thế!" Giọng Chesnokoff lạnh lùng.

"Rõ, thưa Tướng quân!" Giọng trả lời của tổ lái vang lên từ radio.

Chesnokoff muốn xem tình hình phía trước như thế nào, liền áp mắt vào kính ngắm, nhưng rung lắc dữ dội khiến ông suýt nôn.

Ông chỉ có thể đẩy nắp hầm quan sát trên nóc tháp pháo và thò đầu ra ngoài để quan sát.

Sau đó, ông nhận thấy khói bụi phía trước, trông như một đội hình ky binh đang lao tới.

"Tất cả xe tăng chú ý!" Chesnokoff hét vào micro trên c6. Xe tăng địch đang ở ngay phía trước! Lần này chúng không có không quân yểm trợ, hãy cho chúng biết thế nào là lợi hại!"

Những tiếng "Ura" rời rạc vang lên từ tai nghe, chủ yếu là do radio của T-34 quá tệ.

Chesnokoff vẫn giữ nguyên tư thế, quan sát phía trước bằng ống nhòm, và ông phấn khích nhìn thấy những chiếc xe tăng Prosen xếp thành đội hình tấn công dày đặc.

Khi cuộc chiến mới bắt đầu, chính là nhờ đội hình dày đặc này, quân Prosen đã tạo được lợi thế cục bộ, nhanh chóng chọc thủng tuyến phòng thủ chống tăng của quân Ant ở biên giới.

“Xe tăng địch!” Chesnokoff hét vào radio.“Chuẩn bị chiến đấu!”

Nói xong, ông rút người trở lại tháp pháo.

Trước khi đóng nắp hầm quan sát, ông ngoái đầu nhìn lại, xác nhận rằng lực lượng chính của Quân đoàn Xe tăng số 6 đang theo sát phía sau.

Quay trở lại bên trong xe tăng, Chesnokoff ngay lập tức áp mắt vào kính ngắm, bắt đầu tìm kiếm mục tiêu.

Đáng tiếc, đối phương ở quá xa, cộng với việc xe tăng đang chạy tốc độ cao khiến rung lắc dữ dội, Chesnokoff vừa nhìn thấy mục tiêu đã lập tức mất dấu do rung lắc, chưa nói đến việc nhắm bắn.

“Mikhail! Dừng lại, để tôi ngắm bắn một phát!”

Ngay khi ông dứt lời, xe tăng phanh gấp, Chesnokoff lao người về phía trước, đập đầu vào tay vịn phía trên kính ngắm. Chesnokoff chửi thề một tiếng, sau đó nhanh chóng thao tác tháp pháo để tìm kiếm mục tiêu. Ông nhắm vào một chiếc xe tăng Prosen đang lao thẳng về phía mình, rồi bóp col

Phát bắn trúng đích!

Chiếc xe tăng Prosen mất động lực, trượt về phía trước rồi dan dần dừng lại, kíp lái mở nắp hầm và bỏ chạy tán loạn.

Cùng lúc đó, đạn pháo của đối phương cũng bắn trúng xe tăng của Chesnokoff, nhưng chỉ tạo ra tiếng “bịch” nặng nề trên lớp giáp, nghe như tiếng búa tạ đập vào kim loại.

“Ha ha ha ha, chính là như vậy! Tên Bạch Mã tướng quân đó đã dựa vào thứ này để lập nên chiến công vang dội! Sau này mỗi tổ lái đều có thể lập được chiến công như vậy! Nạp đạn nhanh!”

Càng nhiều đạn pháo bắn trúng xe tăng của Chesnokoff, nhưng không thể xuyên thủng lớp giáp dày của T-34.

Một viên đạn xuyên giáp có thể đã bị bật ra bởi hình dạng của T-34, tạo ra âm thanh như móng tay cào trên nồi sắt, khiến những người lính xe tăng sởn gai ốc.

an xuyên giáp, xong!”

“Tiên thêm một tên nữa!”

Chesnokoff bóp cò, nhưng viên đạn lại bắn trượt sườn xe tăng mục tiêu, chạm đất và bay lên không trung như một ngôi sao băng.

“Chuyện quái gì vậy! Nạp đạn nhanh!”

Lúc này, đối phương bắt đầu thả khói mù.

“LU hèn nhát!” Chesnokoff chửi rủa”Mikhail, tiến lên! Di chuyển xe tăng! Chúng ta sẽ nghiền nát chúng! Từ hôm nay, ưu thế xe tăng của quân Prosen sẽ chấm dứt!”

Chiếc T-34 lại chuyển động, tiếng ồn của động cơ và hộp số át đi gần như mọi âm thanh khác bên ngoài xe tăng.

Do rung lắc quá mạnh, kính ngắm đã không còn tác dụng, Chesnokoff chỉ có thể quan sát qua khe hở hai bên.

Nhưng thiết kế tháp pháo của T-34 khiến cho việc quan sát bên trái của pháo thủ là rất khó khăn, gần như không thể quan sát được gì.

Dù sao thì tháp pháo hai người của T-34, pháo thủ và nạp đạn viên ngồi chen chúc, che khuất hoàn toàn tâm nhìn.

Sẽ không lâu nữa, lính xe tăng Prosen sẽ phát hiện ra điều này và sẽ khai thác nó để xây dựng chiến thuật.

Chesnokoff loay hoay mãi không được, cuối cùng đành phải mở nắp hầm quan sát và thò nửa người ra ngoài.

Khói mù do xe tăng địch thả ra đã che khuất hoàn toàn tâm nhìn phía trước, không thể nhìn thấy gì phía bên kia màn khói.

Nhưng Chesnokoff tin rằng, khói mù của đối phương không thể tồn tại mãi mãi, khi xuyên qua màn khói, sư đoàn thiết giáp của đối phương sẽ bị tiêu diệt!

Và như vậy, biết đâu ông ta sẽ được tặng thưởng Huân chương Anh hùng Antl Lúc này, chiếc xe tăng của ông dẫn đầu lao vào màn khói.

Trong màn khói dày đặc, tâm nhìn rất hạn chế ngay cả khi thò đầu ra ngoài, Chesnokoff đành phải rút người trở lại tháp pháo.

Một lúc sau, kính ngắm trước mặt Chesnokoff, vốn bị che khuất bởi khói mù, đột nhiên hiện ra hình ảnh!

Chesnokoff ngay lập tức áp mắt vào, cố gắng tìm kiếm những chiếc Panzer III đang bỏ chạy của đối phương.

Tuy nhiên, phía trước trống rỗng.

“Chúng chạy đi đâu mất rồi?”

Lúc này, động cơ và hộp số của xe tăng vẫn đang gầm rú, át đi gân như mọi âm thanh khác bên ngoài xe tăng.

Chesnokoff xoay tháp pháo, cố gắng tìm kiếm tung tích của những chiếc Panzer III đã biến mất.

Lúc này, một giọng nói hoảng sợ vang lên từ radio: “Ai đang bắn chúng ta vậy? Ai nhìn thấy kẻ thù đâu không? Pháo từ đâu ra vậy?”

Pháo?

Chesnokoff vứt kính ngắm, nhìn qua khe hở bên cạnh, những chiếc T-34 đang lao lên cùng ông vẫn ổn, không hề thấy ai bị tấn công.

Sau đó, ông quay sang bên kia, đẩy nạp đạn viên ra sau, và nhìn ra ngoài qua khe hở.

Cũng không có gì bất thường? Chiếc xe tăng số 671 yểm trợ cho ông vẫn ổn mà?

Ngay lúc đó, một tia sáng lóe lên, xuyên qua chiếc T-34 số 671, nó ngay lập tức giảm tốc độ, trượt đi vài mét rồi dừng hẳn, khuất khỏi tầm nhìn hạn chế của khe hở.

Chuyện gì vậy?

Vừa rồi là cái gì?

Chesnokoff muốn kiểm tra tình hình của chiếc xe tăng số 671, liền quay người, áp mắt vào khe hở phía sau tháp pháo.

Tuy nhiên, không thể nhìn thấy gì qua khe hở nhỏ hẹp đó.

Ông định sử dụng radio, nhưng sau đó nhớ ra xe tăng yểm trợ không phải xe chỉ huy, không được trang bị radio.

Chesnokoff quay lại, cố gắng sử dụng kính ngắm để tìm kiếm kẻ thù đang tấn công quân mình.

Tuy nhiên, kính ngắm rung lắc quá mạnh.

Để có được tâm nhìn rõ ràng, Chesnokoff đã đưa ra một mệnh lệnh rất dũng cảm, nhưng cũng rất ngu ngốc: “Mikhaill Dừng lại!”

Xe tăng phanh gấp, chưa kịp dừng hẳn, Chesnokoff đã xoay tháp pháo, tìm kiếm phía trước -

Ông ta không nhìn thấy gì cả, cho đến khi một tia chớp lóe lên ở phía xal

Viên đạn pháo 88 mm xuyên qua lớp giáp trước của T-34 như cắt bơ.

Do viên đạn được bắn từ khoảng cách rất xa, nên góc rơi đã triệt tiêu một phần góc nghiêng của lớp giáp trước T-34. Viên

đạn xuyên thẳng qua người lái xe Mikhail và phát nổ phía sau anh ta. Toàn bộ khoang chiến đấu - tức là tháp pháo - bay lên trời trong vụ nổ. (Hết chương) Chương 17: Thời Khắc Tối Tam

Quân Prosen, sở chỉ huy tuyến đầu Sư đoàn Thiết giáp Ampla.

Sư trưởng Wilhelm Dietrich hạ kính viễn vọng xuống.

Ngay trước mặt hắn một km, trận địa pháo phòng không 88mm được bố trí trên cao nguyên đang liên tục khai hỏa.

Bốn khẩu pháo 88mm bắn liên tục, mỗi phát bắn đồng nghĩa với việc một chiếc xe tăng Ant bị phá hủy.

Pháo 88mm là một loại pháo phòng không, do đạn pháo được thiết kế để bắn càng cao càng tốt, đồng thời tiếp cận "vùng đánh chặn" nhanh nhất có thể, nên tốc độ bay của đạn pháo cực kỳ khủng khiếp, dẫn đến khả năng xuyên giáp cũng dị thường mạnh mẽ. Nó có thể xuyên thủng lớp giáp dày từ khoảng cách rất xa.

Đồng thời, để đảm bảo mật độ hỏa lực, tốc độ bắn của pháo 88mm khá nổi bật trong số các loại pháo cùng cỡ nòng. Chỉ cần có kíp pháo thành thạo, hỏa lực của nó sẽ vô cùng dày đặc.

Cuối cùng, kết hợp với hệ thống ngắm bắn cực kỳ chính xác của Prosen, thứ này đã trở thành sát thủ xe tăng khét tiếng, có thể bắn trúng và phá hủy xe tăng từ khoảng cách rất xa.

Wilhelm Dietrich bỗng thốt lên: "Pháo 88mm giống như ánh mặt trời, xe tăng kiểu mới của Đế quốc Ant giống như bong bóng xà phòng, nhanh chóng tan biến dưới ánh mặt trời."

Hắn khẽ tặc lưỡi, như đang thưởng thức bài thơ vừa sáng tác, càng nếm càng thấy hay, liền lấy laptop ra ghi lại.

Sau đó, hắn bắt đầu chỉnh sửa câu chữ, cố gắng tạo vần điệu.

Lúc này, từ ngôi làng gần đó vọng lại tiếng súng tiểu liên bắn phá.

Wilhelm Dietrich hỏi: "Chuyện gì vậy? Phục binh của địch sao?"

Lập tức, một Tham mưu điều động lính liên lạc đi xem tình hình. Năm phút sau, người lính quay lại báo cáo: "Đội hiến binh đang truy quét các nhóm dân tộc thiểu số và phần tử chống đối tiềm ẩn trong làng, dọn chỗ đóng quân cho lực lượng phía sau."

Wilhelm Dietrich gật đầu, tiếp tục cúi xuống nghiên cứu bài thơ.

Trong ngôi làng phía sau hắn, tiếng súng tiểu liên vẫn rộ lên từng hồi.

Bên phía quân Ant, Agasukoy, bộ chỉ huy Tập đoàn quân Tây Nam. 15h30 ngày 2 tháng 8.

Tham mưu Thông tin đứng nghiêm chào trước mặt Đại tướng Skorobo: "Báo cáo!"

Skorobo mừng rỡ: "Tin về cuộc phản công đúng không? Phản công thành công rồi phải không?"

Tham mưu Thông tin lộ vẻ bối rối.

"Không, chúng ta mất liên lạc với Quân đoàn Xe tăng số 6 và số 11. Quân đoàn Xe tăng số 5 được trang bị chủ yếu bằng xe tăng đời cũ đã bị đánh tan, tàn quân đang rút ve Olaci."

"Không!" Skorobo ngắt lời Tham mưu,'Quân đoàn 6 và 11 mất liên lạc, chắc chắn là vì họ đang tấn công thuận lợi, nên mải mê truy kích, không kịp dừng lại để báo cáo! Mau liên lạc với Ban Tuyên giáo, giục bọn họ dừng lại báo cáo tình hình!"

Lúc này, Skorobo mới nhận ra trên tay Tham mưu Thông tin đang cầm một tập điện báo, liền hỏi: "Đó là gì vậy?"

"Là báo cáo trinh sát do không quân gửi về. Họ phát hiện một lượng lớn xác xe tăng bị phá hủy trên tuyến đường từ Odendove đến Shepetovka. Quan sát trên không cho thấy đó là xe tăng kiểu mới của chúng ta."

Nói xong, viên Tham mưu trình lên một xấp ảnh: "Đây là ảnh chụp do không quân gửi kèm báo cáo."

Skorobo cầm lấy xấp ảnh, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng.

Cho dù chỉ là những bức ảnh chụp từ trên không, khá mờ nhạt, nhưng vẫn có thể nhận ra lớp giáp nghiêng đặc trưng của những chiếc xe tăng bị phá hủy. Loại thiết kế tiên tiến như vậy không thể xuất hiện trên những chiếc xe tăng của Prosen.

Skorobo nhìn chằm chằm vào bức ảnh đầu tiên, không có ý định xem tiếp những bức ảnh sau.

Thái tử tiến lên, cầm cả xấp ảnh lên, xem từng tấm một.

"Không phải nói là xe tăng của chúng ta có ưu thế vượt trội về giáp sao?" Thái tử khẽ hỏi.

Vị Giám mục Quân đội đứng bên cạnh Thái tử đáp: "Đúng là như vậy. Nhưng trước đó Rokossovsky đã báo cáo, quân địch sẽ tập trung bắn vào bánh xích và vòng đỡ tháp pháo, sau khi vô hiệu hóa xe tăng sẽ để bộ binh xử lý. E là…"

"Cái này là cái gì?" Thái tử cầm một bức ảnh lên, đưa cho mọi người xem.

Tham mưu trưởng lên tiếng: "Có vẻ là trận địa pháo chống tăng của quân Prosen. Loại pháo chống tăng có giá chữ thập này từng được nhắc đến trong báo cáo về cuộc nội chiến Castilia. Đó là pháo cao xạ 88mm, nhưng sau khi được thay

thế kính ngắm chuyên dụng cho tác chiến mặt đất, nó cũng có thể được sử dụng như một loại pháo chống tăng bắn trực tiếp.”

“Mấy thứ này đã tiêu diệt xe tăng của chúng ta?” Thái tử lại tìm một bức ảnh khác, định ghép hai bức ảnh lại với nhau nhưng không ăn khớp.

Tham mưu trưởng rút một bức ảnh đưa cho Thái tử: “Ghép tấm này vào giữa.”

Thái tử làm theo, ba bức ảnh ghép lại với nhau một cách hoàn hảo, rõ ràng là ba phần của cùng một bức ảnh.

“Ta không rành về khoản phân tích ảnh.” Thái tử nói,‘Nhưng ta có thể ước lượng dựa vào kích thước của những ngôi nhà bên cạnh. Trận địa pháo chống tăng này cách xa khu vực xe tăng bị bắn cháy!”

“Khoảng hai cây số.” Tham mưu trưởng nói,Quân địch đã bắn xuyên giáp xe tăng của chúng ta từ khoảng cách hai cây số. Đáng sợ hơn là khả năng bắn trúng mục tiêu chính xác từ khoảng cách xa như vậy. Có lẽ cần phải hạ lệnh, từ giờ trở đi, oanh tac cơ và cường kích cơ phải ưu tiên tập trung tiêu diệt loại pháo này.’

Vừa lúc Tham mưu trưởng dứt lời, Skorobo đặt xấp ảnh xuống, đứng dậy.

“Ngươi định làm gì?” Giám mục Quân đội quát lên,Là Tổng tư lệnh, ngươi phải luôn giữ bình tĩnh! Ngươi không thể đem tính mạng của hàng chục vạn người ra đùa giỡn!”

“Ngươi đang nói gì vậy?” Skorobo đáp lại “Ta đang thực hiện trách nhiệm của một Tổng tư lệnh Tập đoàn quân. Mặc dù cuộc phản công của lực lượng thiết giáp đã thất bại, nhưng chúng ta vẫn chưa thual”

Skorobo cầm lấy cây thước chỉ huy, chỉ lên tấm bản đồ:

“Theo thông tin tình báo hiện có, quân địch đang tấn công theo bốn hướng. Hai mũi tấn công mạnh nhất là hai mũi giáp, cách nhau hàng trăm cây số đang tiến về phía trước. Còn ở phía trong là hai mũi tấn công do bộ binh làm chủ lực.

“Ta cho rằng, tạm thời không cần quan tâm đến hai mũi giáp ở phía ngoài. Phía Bắc đã có tập đoàn quân của Công tước Myshkin ở Shepetovka chặn đánh Tập đoàn Thiết giáp số 2. Còn Tập đoàn Thiết giáp số 1 ở phía Nam cũng đang bị chặn đánh bởi nhiều lớp phòng thủ của chúng ta.

“Cho dù bọn chúng có thể hợp vây, thì đó cũng là chuyện sau ngày 30 tháng 8. Trước đó, chúng ta có thể chặn đứng hai mũi tấn công của bộ binh địch. Thậm chí chúng ta có thể tiêu diệt chúng, tiêu hao sinh lực địch!”

Thái tử há to miệng: “Ý ông là… chúng ta thực sự có thể giữ được?”

“Tất nhiên rồi! Chúng ta có quân số đông đảo, lại có rất nhiều quân nhu! Cho dù bị bao vây, chúng ta vẫn có thể chiến đấu thêm mấy chục ngày nữa.” Skorobo khẳng định.

Thái tử nhìn tấm bản đồ, rồi lại nhìn vào vẻ mặt kiên quyết của vị Đại tướng: “Ta không thấy có gì sai sót cả. Dù sao ta cũng tốt nghiệp Học viện Quân sự với vị trí á khoa. Vậy ta cứ theo những gì ông nói mà báo cáo với phụ hoàng nhé?”

“Chúng ta vốn đã nhận được lệnh tử thủ.” Skorobo nói,Agasukov là một trong những vùng đất khai sinh ra Đế quốc Ant. Trước cả thời Julian, nơi đây đã từng là kinh đô của Ant Cổ. Bất kỳ kẻ nào dám buông lời bỏ Agasukov thì trước sau gì cũng sẽ bỏ St. Yekaterinburg!”

Lúc này, Tham mưu Thông tin vội vã quay trở lại: “Điện khẩn từ Bộ Tổng tư lệnh!”

“Đọc lên!” Skorobo vừa nói vừa bưng cốc nước lên uống.

Viên Tham mưu mở tập tài liệu, đọc to: “Không được phép từ bỏ bất kỳ một tấc đất nào! Chỉ huy các cấp tự ý rút quân sẽ bị coi là phản quốc, bản thân và gia đình sẽ bị xử bắn!”

“Thấy chưa!” Skorobo nói,‘Vừa ra lệnh tử thủ, giờ lại ban bố loại mệnh lệnh áp dụng cho toàn quân như thế này. Chúng ta chỉ có thể quyết tử với quân địch tại đây! Điện hạ yên tâm, chúng ta nhất định sẽ chặn đứng được cuộc tấn công của quân địch!”

Thái tử gật đầu, rồi hỏi: “Nhưng nếu như quân địch hợp vây thành công thì sao?”

Skorobo im lặng một lúc, rồi đáp: “Ta đã nói rồi, đạn dược và lương thực của chúng ta đủ để chiến đấu trong vài chục ngày. Chúng ta sẽ chiến đấu đến người cuối cùng, đến viên đạn cuối cùng vì Đế quốc.”

Vị Giám mục Quân đội nói: “Dù phải tử thủ, nhưng chúng ta có thể ra lệnh sơ tán toàn bộ thường dân khỏi Agasukov. Cho phụ nữ và trẻ em rút về phía sau.”

Skorobo gật đầu: “Điều đó hoàn toàn hợp lý. Một khi bị bao vây, phụ nữ và trẻ em có thể sẽ chết đói. Hãy sắp xếp thực hiện ngay!”

Đế quốc Ant Cung điện Mùa hè, St. Yekaterinburg. 16h30 ngày 2 tháng 8, năm Julian thứ 914.

“Không! Không!” Sa hoàng Nicholas V gâm lên với các tướng lĩnh,‘Mấy ngày trước, các ngươi còn cam đoan với ta rằng tập đoàn quân hùng mạnh ở Agasukov có thể dễ dàng đánh bại quân địch! Vậy thì bây giờ hãy để bọn chúng ra đó mà đánh bại quân địch đi!”

Nguyên soái Kurentsov, Tổng tham mưu trưởng Bộ Tổng tư lệnh nói: “Theo báo cáo trinh sát hàng không, những chiếc xe tăng kiểu mới của chúng ta đã bị quân địch đánh cho tan

tác. Chúng ta đã đánh giá quá cao hiệu quả chiến đấu của loại xe tăng này. Hiện tại, mặc dù quân địch mới chỉ phát động thế gọng kìm, nhưng…'

"Hai tuần trước, các ngươi đâu có nói như vậy!" Sa hoàng tức giận đập tay xuống bàn, chiếc nhẫn trên ngón tay út của ông gõ lên mặt bàn vang lên những tiếng leng keng,Lúc đó các ngươi nói rằng cho dù đưa T-34 cho một tên ngốc thi trượt, te cả ra quần điều khiển thì nó vẫn có thể nghiền nát xe tăng địch!"

Lúc này, cánh cửa lớn bật mở, người lính gác bên ngoài hốt hoảng nói: "Công chúa điện hạ! Người không thể vào! Đang diễn ra hội nghị quân sự cấp cao!"

Bất chấp sự ngăn cản của lính gác, Công chúa Olga Nikolayevna Antonovna lao thẳng vào giữa phòng họp, dừng lại trước bàn bản đồ.

Nicholas V bực bội nói: "Olga! Bây giờ không phải lúc chơi trò đóng giả Yekaterina Đại đế! Chúng ta đang bàn chuyện quan trọng! Chuyện quân sự!"

Công chúa liếc nhìn người cha của mình: "Phụ hoàng, con cũng muốn nói về chuyện quân sự."

Nicholas V quay sang nhìn cô hầu gái đang run ray núp bên cửa: "Còn đứng ngây ra đó làm gì? Đưa công chúa ra ngoài!"

Olga Nikolayevna Antonovna nhìn thẳng vào mắt cha mình: "Phụ hoàng, người đã xem báo cáo chiến đấu từ Cao điểm Peniye chưa? Ý con là bản báo cáo không bị bưng bít ấy. Nếu Tòa án Giáo hội đã gửi báo cáo cho anh trai con thì chắc chắn trên bàn làm việc của người cũng phải có một bản."

Nicholas V tỏ vẻ lúng túng, định lên tiếng nhưng con gái ông đã nói tiếp: "Chưa kể đến báo cáo về trận đánh ở Loktev

sau đó nữa. Chỉ cần xem qua bản báo cáo đó, bất kỳ ai cũng có thể nhận ra Aleksei Konstantinovich Rokossovsky là một thiên tài quân sự thực thụ, nhạy bén trên chiến trường và có kiến thức quân sự cực kỳ vững vàng!

"Một người như vậy không thể nào thi rớt, vậy thì chỉ có một khả năng! Anh ta cố tình thi rớt vì người anh trai ngốc nghếch của conl

"Anh ta vừa phải đảm bảo điểm số của mình không cao hơn anh trai, vừa phải đảm bảo bản thân vẫn tốt nghiệp được. Khả năng kiểm soát điểm số chính xác như vậy chẳng phải là minh chứng rõ ràng nhất cho thấy anh ta là một thiên tài quân sự hay sao?"

Các vị tướng lĩnh và nguyên soái trong phòng đưa mắt nhìn nhau.

Chỉ có Nicholas V là vẫn đang mắng con gái mình: "Olgal Đây không phải trò chơi của con nít!"

Công chúa nhìn thẳng vào cha mình: "Con đang nói cho người biết lũ tướng lĩnh dưới trướng người ngu ngốc đến mức nào! Nghĩ kỹ lại thì đúng là bọn chúng chỉ giỏi đứng về phe chiến thắng trong cuộc nội chiến mà thôi. Thực chất, lũ tướng lĩnh đó cũng chẳng khác gì đám quý tộc Sùng Thánh ngu xuẩn đã bị chúng ta đánh bại!

"Thậm chí, một số tên trong số chúng còn qua lại với đám quý tộc Sùng Thánh bại trận!

"Cha! Chính vì người đã không triệt để trừ khử bọn chúng nên chúng ta mới phải gánh chịu những thất bại thảm hại trong một tháng qual"

"Công chúa điện hạ!" Nguyên soái Kurentsov, Tổng tham mưu trưởng Bộ Tổng tư lệnh - đồng thời là vị Thân vương duy

nhất còn sót lại của Đế quốc - tức giận quát lên,‘Dù là bậc tôn quý cũng không được phép ăn nói hàm hồ như vậy!”

Công chúa Olga đáp trả: ‘Chẳng lẽ những gì con nói không đúng sự thật sao? Lũ nịnh thần các người đã dùng lời ngon tiếng ngọt lừa phỉnh cha, khiến ông tin rằng Agasukov vững như bàn thạch! Bây giờ lại chạy đến bảo cha phải rút quân! Lũ…” “Đủ rồi!” Nicholas V giáng một cái tát vào mặt con gái,‘Cút ngay cho tal”

Lúc này, Công tước Raul, người trẻ tuổi nhất trong số những người có mặt tại đây đứng dậy, khuyên: “Công chúa điện hạ, người nên lui xuống trước. Mời đi lối này.”

Nói rồi, vị Công tước kéo nhẹ tay áo Công chúa.

Công chúa Olga miễn cưỡng quay người, rời khỏi phòng họp. Công tước Raul cũng đi theo ra ngoài.

“Điện hạ, Vị công tước nhỏ giọng nói,‘Chúng tôi vốn đang có nắm chắc thuyết phục Be hạ hạ lệnh rút quân. Người làm như vậy khiến Bệ hạ cảm thấy bị xúc phạm, càng khó mà đồng ý rút quân. Ít nhất là không phải hôm nay.”

“Chẳng lẽ lỗi tại tôi sao?” Công chúa Olga nói,Không phải mấy hôm trước các người còn lớn tiếng khẳng định cục diện chiến tranh đã thay đổi? Kết quả bây giờ ra sao?”

Công tước Raul có chút lúng túng: “Đúng là chúng tôi đã đánh giá thấp kẻ địch. Nhưng chúng tôi đang cố gắng sửa chữa sai lầm, còn người lại phá hỏng mọi chuyện.”

“Hừ!” Công chúa khit mũi, không giấu giếm vẻ khinh thường.

Công tước Raul nói tiếp: “Hơn nữa, với trí thông minh của mình, lẽ ra người phải hiểu Bệ hạ dựa vào chúng tôi để chống lại Đại Mục thủ và Giáo hội. Tốt nhất là người cũng đừng nên tiếp xúc quá gần gũi với Giáo hội. Trong cuộc nội chiến, phe

Sùng Thánh có một bộ phận ủng hộ nhất định trong dân chúng, Giáo hội cần chúng tôi lôi kéo những người này.

“Hiện tại, sau mười năm sống trong nhung lụa, dân chúng đã quay sang ủng hộ phe thế tục. Cuộc chiến này là cơ hội cuối cùng của chúng tôi.”

“Nhưng các người đang thua.” Công chúa Olga nói, Tôi lại cho rằng, trong thời khắc nguy nan như thế này, các người vẫn còn tâm trí đâu mà tính toán những chuyện đó, đó mới chính là thời khắc tối tăm thực sự của Mẹ Ant.”

Minh chủ ZA Ngưu Gia

(Hết chương 17) Chương 18: Chiến trường mang tên Olaci

20h30 ngày 2 tháng 8 năm Julian thứ 914, Sở chỉ huy Sư đoàn Bộ binh 151 tạm thời của quân đội Ant tại Olaci.

Vương Trung nhìn chằm chằm vào bản đồ tình hình chiến sự trên tường, chìm trong suy tư.

Bên cạnh bản đồ, một sĩ quan tham mưu đang sắp xếp những chiếc chân nến mới - bên ngoài trời vẫn còn sáng, nhưng ánh sáng đã yếu đi nhiều, nên trong Sở chỉ huy phải dùng nến để bổ sung ánh sáng.

Olaci có điện, nhưng vào buổi tối phải hạn chế sử dụng đèn điện, nếu dùng nến thì chỉ cần kéo rèm cửa sổ lại là có thể che giấu ánh sáng.

Vương Trung thở dài: “Rõ ràng chiến tranh đã bắt đầu rồi, tại sao hôm nay ta vẫn nhàn rỗi thế này?”

Popov bước đến bên cạnh: “Chẳng phải đó là điều tốt sao? Chúng ta đã củng cố công sự thêm một ngày, hôm nay đã chôn thêm được 1. 000 quả mìn rồi đấy!”

Vị trí đặt mìn mà Vương Trung lựa chọn đều là những nơi hỏa lực của quân địch khó có thể bao quát, hơn nữa các quả

mìn được đặt cách xa nhau, chủ yếu là để gây hoang mang cho đối phương.

Nếu dùng công binh để rà phá bom mìn, do mìn được đặt cách xa nhau, nên rà soát cả buổi cũng chỉ phát hiện được vài quả, dùng dây nổ để kích nổ cũng rất lãng phí, một đoạn dây nổ chỉ có thể kích nổ được vài quả mìn.

Còn nếu không dùng công binh, thì cứ cách ba đến năm hôm lại có người giẫm phải mìn.

Thử hỏi có bực mình hay không!

Về khoản làm kẻ địch phát cáu, Vương Trung rất tự tin.

Lúc này, Yegorov bước vào, Vương Trung liên hỏi: "Sao anh lại quay về từ sở chỉ huy tiền phương rồi?"

"Đến xem tình hình hiện tại thế nào thôi, sắp đến tối rồi, có lẽ hôm nay quân địch không đến được đây. Vậy nên tình hình hiện tại ra sao?" Vừa nói, Yegorov vừa cầm lấy ấm nước trong phòng, ngửa cổ tu ừng ực.

Vương Trung chỉ vào bản đồ: "Tự anh xem đi, hướng tấn công chủ yếu của quân địch giống hệt như dự đoán của tôi, Tập đoàn quân của Công tước Myshkin ở phía Đông Bắc đang giao tranh ác liệt với quân địch, tôi cứ nghĩ hướng chúng ta sẽ phải đối đầu với ít nhất một sư đoàn, kết quả là cả ngày hôm nay chẳng có gì xảy ra."

Pavlov tạm gác bút xuống, cầm ly cà phê đã nguội trên bàn, tham gia vào cuộc trò chuyện: "Có lẽ cuộc phản công của Quân đoàn 5,6 và 11 đã phát huy tác dụng. Chưa chắc họ đã tiêu diệt được bao nhiêu sinh lực địch, nhưng chắc chắn đã làm rối loạn đội hình tấn công của chúng.

"Việc tập hợp lại đội hình cũng mất vài tiếng đồng hồ, khi tiếp tục hành quân được một đoạn thì trời cũng tối rồi."

Lúc này, trong lòng Vương Trung dâng lên cảm giác khó tả, đồng đội hy sinh một cách vô ích, đáng lẽ ra phải cảm thấy đau buồn, nhưng khi nghĩ đến việc quân mình cản bước quân địch lại là ép buộc đối phương phải tập hợp lại đội hình, lại cảm thấy nực cười.

Binh sĩ quân đội Ant đều rất dũng cảm, không biết còn bao nhiêu người phải bỏ mạng oan uổng vì những vị tướng đầu đất kia nữa.

Đúng lúc này, Vasili, người đang ngồi canh chiếc máy vô tuyến điện chiến lợi phẩm ở góc phòng bỗng hô lên: "Tôi nghe thấy tín hiệu vô tuyến của Prosen!"

Mọi người trong phòng, bao gồm cả các sĩ quan tham mưu, thư ký, liên lạc viên… đều đồng loạt quay sang nhìn Vasili.

Vasili áp tai nghe vào tai, chăm chú lắng nghe: "Họ không xưng danh hiệu, có lẽ tôi đã bỏ lỡ. Nội dung là… Quân ta tiến quân thuận lợi, tiến quân thuận lợi!"

Nghe thấy cụm từ "tiến quân thuận lợi", Vương Trung không khỏi liên tưởng đến một số chuyện, nhưng vẫn cố nhịn không buột miệng nói ra.

Vasili: "Có một mật danh địa điểm mới! Vườn dau, không rõ là ở đâu. Nhưng có một đơn vị đã đến 'Vườn dâu'"

Vương Trung: "Tiếc thật, nếu chúng ta có thể thu được một cuốn sổ ghi mật danh của quân địch, biết đâu đã có thể xác định được vị trí để pháo kích."

Lúc này, Vương Trung đang nắm trong tay 4 khẩu pháo hạng nặng B-4 và 24 khẩu pháo hạng nặng 152mm, nếu biết được vị trí đóng quân của quân địch, thì có thể cho chúng một phen bất ngờ.

Yegorov: "Chẳng phải cậu đã tự mình đi trinh sát ngôi làng ở phía Bắc rồi sao? Cứ pháo kích đại vào đó, biết đâu lại

trúng.”

Vương Trung: “Không được, chúng ta phải sử dụng hỏa lực một cách thận trọng, đảm bảo mỗi lần khai hỏa đều gây sát thương hiệu quả cho quân địch.”

Lúc này, bên ngoài vọng lại tiếng vó ngựa, kèm theo đó là tiếng hô của lính canh gác Sở chỉ huy.

Ngay sau đó, một thượng úy được lính gác dẫn vào: “Đội trinh sát ky binh đã trở về!”

Vương Trung: “Tình hình thế nào?”

Vị thượng úy báo cáo: “Báo cáo tướng quân, chúng tôi phát hiện một toán trinh sát tiên phong của quân địch ở làng Kireyevo, nhưng bọn chúng có xe tăng Panzer II yểm trợ, chúng tôi chỉ dám bắt cóc một tên lính gác rồi rút lui, không dám giao chiến.”

Vương Trung lập tức tiến đến bên chiếc bàn đặt tấm bản đồ chi tiết khu vực, tìm kiếm làng Kireyevo.

Yegorov: “Quân trinh sát của chúng đã đến, vậy thì ngày mai chắc chắn sẽ có giao tranh!”

Lúc này, Vasili, người vẫn luôn vểnh tai nghe ngóng lên tiếng: “Sao lại phải đợi đến ngày mai, xuất T-34, tiêu diệt bọn chúng, cướp lấy cuốn sổ ghi mật danh ngay trong đêm nay luôn!”

Vương Trung: “Không được, tôi đã xem qua, tuyến đường đến Kireyevo rất xấu, T-34 hành quân đêm rất dễ bị hỏng hóc giữa đường. Thượng úy, đội ky binh của anh cần bao lâu để quay trở lại Kireyevo?”

Vị thượng úy lập tức đáp: “Nửa tiếng, thưa ngài.”

Vương Trung: “Vậy nửa tiếng nữa, chúng ta sẽ pháo kích Kireyevo, sau khi dọn dẹp xong, các anh hãy nghĩ cách tìm

cho ra túi công văn của sĩ quan chỉ huy toán trinh sát đó, túi đựng bản đồ cũng được!"

Vị thượng úy cười toe toét: "Tướng quân, tôi sẽ cố gắng mang cả hai thứ về cho ngài."

Vương Trung búng tay: "Tốt! Đi đi!"

Vị thượng úy giơ tay chào, xoay người rời đi.

Yegorov tỏ vẻ kinh ngạc: "Cậu không đích thân dẫn đội đi sao?"

Có vẻ như trong mắt Yegorov, Vương Trung đã trở thành một kẻ liều lĩnh, thích đích thân dẫn quân xung phong. Thực ra không phải vậy, Vương Trung chỉ đang lựa chọn cách thức để phát huy tối đa "kim chỉ nam" của mình. Tự mình điều khiển một chiếc xe tăng để "làm ninja" có thể tiêu diệt được rất nhiều xe tăng của đối phương.

Nhưng nếu tự mình chỉ huy một nhóm bộ binh hoặc ky binh - cũng chính là chỉ huy bản thân mình, thì hiệu quả chiến đấu sẽ bị hạn chế rất nhiều.

Đã từng thử rồi, đó là ở Rogneda, lúc đó Vương Trung còn chỉ huy thêm cả vị hôn thê Lyuda, kết quả là bị thương đến giờ vẫn chưa khỏi hẳn.

Vương Trung: "Tôi chỉ đang lựa chọn cách làm mang lại hiệu quả tối ưu nhất, bản thân tôi là lính bộ binh, hay ky binh, thì hiệu quả chiến đấu cũng rất hạn chế.

"Pavlov, ra lệnh cho pháo binh, vào lúc…'

Vương Trung liếc nhìn đồng hồ.

"21h00, pháo kích Kireyevo! Mỗi khẩu bắn một phát là đủ."

4 phát bắn của B-4 cộng thêm 24 phát bắn của 152mm, ngôi làng Kireyevo bé nhỏ kia coi như bị san phẳng.

Pavlov lập tức cầm điện thoại lên, bắt đầu hạ lệnh.

Đúng lúc này, Nelly đẩy xe thức ăn vào: "Đến giờ ăn tối rồi!"

Tất cả các sĩ quan tham mưu, lính liên lạc, thư ký… trong phòng đều đồng loạt quay sang nhìn Vương Trung.

Vương Trung: 'Ăn thôi!"

Ngay sau đó, toàn bộ người của bộ tư lệnh ùa ra như lợn con chạy về máng ăn, xếp thành hàng dài trước xe ăn của Nelly.

Vasili: "Mùi vị giống như canh Karl vậy, bò ở nông trường bị giết rồi à?"

Nelly: "Để cổ vũ sĩ khí, xưởng trưởng đã giết tám con bò, còn nói thà chúng ta ăn còn hơn là để lũ Prosen cướp mất."

"A, canh thịt bò hâm!"

Các tham mưu đều phấn khích hẳn lên.

"Xúc xích do nhà máy sản xuất thịt của giáo hội làm cũng không tệ, nhưng quả nhiên vẫn là thích thịt bò hơn!"

Vương Trung ngửi thấy mùi thơm, cũng thèm thuồng, đang định tranh giành đồ ăn với mọi người thì chuông điện thoại vang lên.

Hắn đành phải quay đầu lại nghe điện thoại: "Alo? Tôi là Rokossovsky, có chuyện gì vậy?"

"Ở đây là đài quan sát pháo binh cao điểm 153. Chúng tôi nhìn thấy có xe tăng đang tiến về phía này từ phía đồng bằng."

Vương Trung nhíu mày.

Pavlov lập tức nói: “Vào vị trí, có tình huống!”

Những người trẻ tuổi vừa nãy còn chen chúc trước xe của Nelly lập tức quay trở lại vị trí của mình.

Vương Trung: “Đừng vội, mọi người nhìn rõ xe tăng của bên nào chưa? Xe tăng của chúng ta có giáp nghiêng, xe tăng của địch thì vuông vức hơn.”

“Bây giờ ánh sáng không được tốt, hơn nữa khoảng cách quá xa, nhìn không rõ lắm.” Đài quan sát pháo binh trả lời.

Vương Trung che ống nghe lại, trao đổi ý kiến với những người khác: “153 nói là nhìn thấy xe tăng, ở phía bắc. Nhưng vừa rồi đội ky binh trinh sát báo cáo thiết giáp của địch mới chỉ tới Kireyev?”

Popov: “Liệu có phải là tàn quân của Quân đoàn xe tăng số 5, số 6 hoặc số 11 không?”

“Ừm…”

Vasili nói: “Hay là tôi thử liên lạc bằng tần số của lực lượng thiết giáp chúng ta?”

“Được.” Vương Trung vừa dứt lời, một cuộc điện thoại khác lại đến.

Pavlov nhấc máy: “Tôi là Pavlov. Cái gì? Đừng bắn!”

Nói xong Pavlov che ống nghe, nhìn về phía Vương Trung: “Trận địa pháo chống tăng cũng nhìn thấy những chiếc xe tăng này, hỏi có nên nổ súng hay không.”

Yegorov: “Bắn một quả pháo sáng, có lẽ sẽ nhìn rõ hơn. Để bộ binh bắn, đừng để lộ vị trí pháo chống tăng.”

“Được.”

Vương Trung gật đầu, Pavlov lập tức ra lệnh cho trận địa pháo chống tăng: “Bình tĩnh, giữ bí mật. Chờ lệnh.”

Sau đó, hắn ấn nút ngắt điện thoại mấy lần liên tục: “Nhân viên trực tuyến, kết nối với bộ binh tiểu đoàn 3.

Lúc này, Vasili hét lên: “Tôi liên lạc được với họ rồi!”

Vương Trung vội vàng lại gần: “Họ nói sao?”

Vasili: “Sư trưởng của chúng tôi muốn nói chuyện với ngài.”

Nói xong, anh ta đưa tai nghe và ống nghe cho Vương Trung.

Vương Trung học theo tư thế trong phim, một tay cầm tai nghe áp vào tai, tay kia cầm ống nghe.

“Tôi là Thiếu tướng Rokossovsky, Sư đoàn 151, báo cáo đơn vị của các anh, chúng tôi suýt chút nữa đã nổ súng vào các anh!”

Đầu dây bên kia kinh ngạc: “Rokossovsky? Là vị tướng Bạch mã Rokossovsky sao?”

Suy nghĩ đầu tiên trong lòng Vương Trung là: May mà không phải là tướng “đái dâm” Rokossovsky, có thể chấp nhận được.

Vương Trung: “Là tôi. Các anh là đơn vị nào?”

“Chúng tôi là Tiểu đoàn Thiết giáp 13, Quân đoàn Xe tăng số 5, đội hình của chúng tôi vẫn còn tương đối nguyên vẹn, đạn dược đầy đủ, chúng tôi vẫn có thể chiến đấu.”

Vương Trung: “Các anh được trang bị loại xe tăng nào?”

“T26, chúng tôi có 30 chiếc T26 còn hoạt động tốt!”

Vương Trung thầm nghĩ, quả nhiên là không thể thoát khỏi số phận phải sử dụng hết những trang bị rác rưởi đó trong giai đoạn đầu của chiến tranh, nhưng trong tình hình hiện tại, hắn cũng không thể phàn nàn gì hơn. Loại xe tăng hạng nhẹ này dù

sao cũng có một khẩu pháo 45mm và hai khẩu súng máy, nếu sử dụng hợp lý thì vẫn có thể tiêu diệt bộ binh của địch một cách hiệu quả.

Vương Trung: "Các anh hãy tiến về phía nam, sẽ nhìn thấy một ngọn đồi, chúng tôi sẽ để bộ binh bắn pháo sáng chỉ thị cho các anh, đồng thời để bộ binh dẫn các anh vượt qua bãi mìn và chướng ngại vật chống tăng, hoan nghênh các anh gia nhập."

Pavlov lập tức biến lời hứa của Vương Trung thành mệnh lệnh cho tiểu đoàn bộ binh và truyền đạt qua điện thoại.

Đúng lúc này, đồng hồ điểm 21:00, từ hướng trận địa pháo binh vang lên tiếng nổ ầm ầm như sấm sét.

Vương Trung: "Đừng sợ, chúng tôi đang tấn công lực lượng tiên phong của địch."

Đầu dây bên kia im lặng một giây, rồi nghiến răng nghiến lợi đáp lại: "Tốt! Đánh cho mạnh vào!"

Cập nhật xong, hẹn gặp lại vào buổi tối

(Hết chương) Chương 19: Thẩm vấn tù binh

Hai mươi phút sau, ba mươi chiếc T26 tiến vào thành phố, chạy thẳng đến trước Sư bộ của Vương Trung.

Chủ yếu là do sân nhà của ông Boye rộng, cái gì cũng có thể đậu được.

Dẫn đầu là một chiếc xe của tiểu đoàn trưởng, có ăng-ten vô tuyến dài, thiếu tá xe tăng to béo vừa dừng xe đã vội vàng chui ra khỏi chiếc xe tăng nhỏ, nhảy xuống đất chạy về phía Vương Trung.

Vương Trung thấy dáng vẻ của đối phương như muốn bắt tay, bèn đưa tay ra.

Đối phương cũng không suy nghĩ nhiều, nắm lấy tay Vương Trung lắc mạnh mấy cái mới cảm thấy không đúng, sau đó mới nghiêm chỉnh đứng nghiêm chào.

Sau khi chào hỏi, Vương Trung nói: "Mọi người vất vả rôi. Những đơn vị khác của Quân đoàn Xe tăng số 5 đâu?"

Tâm trạng của viên thiếu tá chùng xuống: "Toàn bộ đều hy sinh rồi. Chúng tôi có máy bay tiêm kích yểm trợ, vốn tưởng rằng lần này không cần lo lắng về không quân địch, kết quả không ngờ lại đụng phải lực lượng thiết giáp mạnh như vậy!

"Kẻ địch mà chúng tôi gặp phải chủ yếu được trang bị xe tăng Kiểu 38, theo lý mà nói, chúng tôi hoàn toàn có thể đối phó được, pháo chính của chúng tôi muốn bắn xuyên loại xe tăng này rất đơn giản, kết quả tình hình chiến đấu lại nằm ngoài dự đoán của chúng tôi!

"Bình thường chúng tôi phải ở khoảng cách 300 mét mới có thể bắn trúng mục tiêu một cách hiệu quả, vậy mà địch có thể bắn trúng chúng tôi ở khoảng cách 700 mét! Đừng xem thường khoảng cách 400 mét đó, nó chính là ranh giới giữa sự sống và cái chết!"

Pavlov ở bên cạnh an ủi: "Kinh ngắm của địch tiên tiến hơn chúng ta, huấn luyện cũng tốt hơn, không trách mọi người được."

Vương Trung: "Mọi người gặp đội quân được trang bị xe tăng Kiểu 38 ở đâu? Biểu tượng nhận dạng trên xe của chúng là gì?"

Nhìn vào biểu tượng có thể phán đoán được đó là sư đoàn nào, mà Vương Trung rất am hiểu lịch sử chiến tranh của Trái đất, hoàn toàn có thể dựa vào phiên hiệu của sư đoàn để phán đoán đội hình sức mạnh của quân địch.

Viên thiếu tá: "Chúng tôi ở… Có bản đồ không?"

Vương Trung làm động tác mời: “Mời vào.

Sau đó, hắn cùng Pavlov dẫn viên thiếu tá này vào bộ tư lệnh.

Những thành viên còn lại của Quân đoàn Xe tăng số 5 ở lại bên ngoài cùng với xe tăng, nhìn chằm chằm vào các chiến sĩ của tiểu đoàn Cảnh vệ Sư bộ.

Lúc này, Nelly đi ra: “Mọi người đói rồi phải không, đến ăn cơm nào.”

Nói xong, Nelly bắt đầu gọi các cô gái trong đội nấu ăn dã chiến, dùng đòn gánh gánh thùng đựng canh hầm đến.

Mùi canh hầm thơm phức lập tức thu hút đám lính xe tăng đến.

“Canh Karl này được nấu bằng thịt bò thật đấy!” “Tuyệt quá, tôi có thể ăn ba bát lớn!”

Rất nhanh, tất cả lính xe tăng đều được chia canh hầm, trong canh của mỗi người đều có một miếng thịt lớn.

Một anh lính xe tăng còn khá trẻ, sau khi uống mấy ngụm, đột nhiên không kìm nén được cảm xúc, bắt đầu nức nở.

Xe trưởng của anh ta lập tức quát: ‘Khóc cái gì! Quân huynh đệ đang nhìn kial Làm mất mặt Quân đoàn Xe tăng số 5 chúng tal”

Kết quả, lời quát mắng của xe trưởng càng khiến cho anh lính xe tăng trẻ tuổi khóc to hơn.

“Thằng nhóc này!”

Popov đột nhiên xuất hiện, kéo tay xe trưởng đang định giơ lên xuống: “Thôi nào, vừa trải qua thất bại thảm hại như vậy, thần kinh chắc chắn là đang căng thẳng, cậu ấy nhất định là

không chịu nổi nữa rồi. Uống được bát canh ngon, thả lỏng một chút cũng là điều dễ hiểu.”

“Nhưng mà, Giáo chủ, cậu ta như vậy sẽ ảnh hưởng đến tinh thần quân đội…”

Popov: “Sẽ không đâu, ai mà chẳng sợ hãi, ai mà chẳng khiếp đảm, ai cũng phải cố gắng gượng lên, khóc lóc một chút để giải tỏa cũng là chuyện tốt. Như vậy thì sau này cậu ấy sẽ càng thêm dũng cảm.”

Anh lính xe tăng trẻ tuổi liên tục gật đầu.

Popov: “Mau ăn canh đi, nguội rồi sẽ không ngon nữa!”

Anh lính xe tăng nghe lời, cúi đầu húp canh.

Trong bộ tư lệnh, Vương Trung tặc lưỡi: “Xem ra ở phía bên trái của chúng ta… không, là phía tây, chắc chắn là một sư đoàn hỗn hợp được trang bị xe tăng Kiểu 38 và một số lượng đáng kể xe tăng số 2.”

Cho dù là xe tăng số 2 hay là xe tăng Kiểu 38, thì vào thời điểm này đều đã lạc hậu rồi.

Đối phó với những loại xe tăng lạc hậu này, sử dụng pháo chống tăng 45mm và súng chống tăng PTRD-41 là đủ rồi.

Tất nhiên, cũng có thể sử dụng T26 để đối phó.

Tuy nhiên, việc sử dụng T26 để đối phó cần phải có chiến thuật.

Vương Trung rời mắt khỏi bản đồ tình hình chiến trường trên tường, nhìn sang bản đồ địa hình khu vực Olaci trên bàn, bắt đầu suy nghĩ xem làm thế nào để tận dụng những chiếc xe tăng T26 này để đối phó với lực lượng thiết giáp hỗn hợp mà họ có thể gặp phải, giảm thiểu tối đa sự hao tổn cho các đơn vị mạnh như T34.

Lúc này, Nelly bước vào, bưng một bát canh hầm cho viên thiếu tá: An cơm đi."

Bụng của viên thiếu tá lập tức kêu lên ùng ục.

Bên ngoài, tàn quân của Quân đoàn Xe tăng số 5 đang húp canh nóng hổi, gặm bánh mì đen, mười mấy con ngựa phi nước kiệu vào sân bộ tư lệnh.

Viên thượng úy dẫn đầu nhìn thấy nhiều xe tăng T26 như vậy, có chút ngơ ngác.

Lúc này, đám lính xe tăng T26 nhìn thấy người được chở trên lưng ngựa của ky binh. "Hắn ta đang áp giải một tên Proseny

"Mẹ kiếp, bắn chết tên khốn đó!"

"Mẹ nó, còn mặc quân phục đen, là lính thiết giáp Prosen, chắc chắn là vậy!"

"Bắn chết hắn ta!"

Viên thượng úy ky binh thấy vậy vội vàng hét lên: "Dừng tay! Đây là tù binh mà chúng tôi vất vả lắm mới bắt được! Tướng quân muốn thẩm vấn hắn ta! Chúng tôi đã hy sinh hai người để bắt hắn ta đấy!"

Lúc này mọi người mới phát hiện ra trong đội ky binh này có hai con ngựa không có người cưỡi.

Đám lính xe tăng vừa rồi còn đang hừng hực khí thế bỗng im lặng.

Tên trung úy Prosen kia có vẻ như vẫn chưa hoàn hồn, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn những người xung quanh.

Một anh lính xe tăng phát hiện ra điều này, kêu lên: "Kỳ lạ thật, chẳng phải chúng là dân tộc thượng đẳng hay sao? Sao lại sợ chúng ta như vậy?"

“Đúng vậy! Nhìn bộ dạng của hắn ta kìa!”

Viên thượng úy xoay người xuống ngựa, đỡ tù binh từ trên yên ngựa xuống đất, bảo tù binh đứng yên, sau đó cùng với một người lính khác áp giải tù binh vào bộ tư lệnh.

Lúc vào cửa, họ vừa hay gặp viên thiếu tá của Quân đoàn số 5 đi ra.

Viên thiếu tá giật mình, nhưng lập tức nhận ra đó là tù binh, bèn nhổ một bãi nước bọt vào mặt tù binh, mắng: “Đồ chói”

Tù binh cứ như vậy bị áp giải vào Sư bộ.

Vừa vào phòng bản đồ, viên thượng úy đã lập tức chào tướng Rokossovsky: “Báo cáo tướng quân Rokossovsky! Chúng tôi đã bắt được đại đội trưởng đội trinh sát thiết giáp của địch! Thu giữ được cặp tài liệu và túi bản đồ của hắn tai”

Vương Trung mừng rỡ khôn xiết, lập tức bước tới xem xét tên tù binh này.

Hắn phát hiện huy hiệu của tên tù binh này khác với những người lính Prosen thông thường.

Thông thường, huy hiệu của lính Prosen trông rất đơn giản, không có gì lòe loẹt, thể hiện sự thiết thực và tính năng.

Huy hiệu của tên tù binh này được chế tác rất tinh xảo, hơn nữa thiết kế khá đẹp mắt, là hình ảnh thần Zeus cầm một khẩu súng trường được tạo thành từ tia sét, nhìn chằm chằm xuống phía dưới.

Khẩu súng trường được tạo thành từ tia sét, Vương Trung mơ hồ nhớ ra hình như nó được gọi là “Thiên thương Königstiger”.

Vương Trung cau mày, Trái đất có một đội quân khét tiếng tàn bạo, quân hàm của bọn chúng là hai tia chớp, cũng không

biết sau khi giảm đi một tia chớp thì có ảnh hưởng gì đến sức chiến đấu của đội quân này hay không.

Vương Trung gọi Vasili: 'Cậu lại đây, làm phiên dịch."

"Vâng!"

Vasili lập tức bỏ tai nghe xuống, chạy tới ngay: "Ngài cứ hỏi, tôi sẽ phiên dịch chính xác một trăm phần trăm.

Vương Trung: "Các anh là đơn vị nào?"

Thực ra, Vương Trung có hơi lo lắng tên tù binh này sẽ diễn trò thà chết chứ không chịu khuất phục, không ngờ hắn ta lại khai ra ngay: "Đại úy, Đại đội Trinh sát Thiết giáp, Sư đoàn Thiết giáp Ampla, Ky sĩ đoàn Asgard."

Vương Trung nhìn hắn ta với vẻ ngạc nhiên: "Nói thẳng ra như vậy có sao không?"

Vasili phiên dịch xong, tên tù binh nở một nụ cười khinh miệt: "Sao lại không được? Dù sao thì ngày mai các người cũng sẽ bị Sư đoàn Ampla tiêu diệt, đến một mẩu xương cũng không còn! Chúng tôi sẽ sớm giành chiến thắng trong cuộc chiến này thôi, rất sớm thôi!

"Mùa xuân năm sau, chúng tôi sẽ được tự do lựa chọn mảnh đất mà mình thích trên những cánh đồng bao la."

Vương Trung: "Mua xuân năm sau sao? Tôi cứ tưởng các anh sẽ nói là sẽ giành chiến thắng trước lễ Giáng sinh chứ!"

Lời này của hắn khiến cho mọi người đều ngạc nhiên, cùng nhìn về phía Vương Trung.

Vị thẩm phán phụ trách giám sát sổ mật mã ở bên cạnh thậm chí còn liếc nhìn Vương Trung với ánh mắt sắc bén.

Vasili nghe ra Vương Trung đang mỉa mai, lúc phiên dịch suýt chút nữa thì không nhịn được cười.

Không biết hắn ta phiên dịch như thế nào, chỉ thấy tên tù binh trợn tròn mắt, hét lên âm ĩ.

Vasili: "Hắn ta nói ngay cả chúng tôi cũng không lạc quan như vậy!"

Vương Trung: "Các anh đã lạc quan như vậy rồi, lạc quan thêm một chút cũng không sao. Còn tôi, tôi cho rằng cuộc chiến này sẽ kéo dài ít nhất bốn năm, bốn năm sau, chúng tôi sẽ tiến vào thủ đô đổ nát của các anhl"

Vasili kiêu ngạo phiên dịch lời tuyên bố của Vương Trung cho tên tù binh Prosen nghe.

Tên Prosen cười ha hả, nói (Từ đây trở đi sẽ không thể hiện quá trình phiên dịch của Vasili): "Các người? Chỉ dựa vào mấy chiếc T26 lạc hậu trong sân kia sao? E rằng các người không biết, cho dù là loại T-34 mới nhất của các người, cũng sẽ bị pháo phòng không 88 ly của chúng tôi dễ dàng tiêu diệt!"

Vương Trung: "Tôi không tin

Tù binh: "Hừ! Hôm nay, sư đoàn của chúng tôi đã bị hơn hai trăm chiếc T-34 của Quân đoàn Xe tăng số 6 của các người tấn công, kết quả là không một chiếc nào có thể tiếp cận được trận địa pháo phòng không của chúng tôi!

"Công nghệ của chúng tôi đã vượt xa sức tưởng tượng của các người!"

Không, chỉ là một khẩu pháo phòng không có sơ tốc đầu nòng cao mà thôi, tính năng tuy ưu việt, nhưng dù sao cũng chỉ là một khẩu pháo phòng không, đừng có mà thổi phồng quá đáng như vậy.

Vương Trung: "Hừ, tôi không tin

Tù binh lập tức sốt ruột: "Vậy thì các người cứ chờ bị bánh xích nghiền nát đi!"

Vương Trung: “Vậy thì, khi nào thì đến lượt chúng tôi bị nghiền nát đây?”

“Tất nhiên là sáng mail Sư đoàn của chúng tôi sẽ chỉ cần một buổi sáng để chiếm lấy thành phố này, tiêu diệt hết đám xe tăng T26 lạc hậu của các người! Giết sạch bộ binh của các người!” Vương Trung: “Sáng mai sao… Này, anh có phải là đang tiết lộ bí mật quân sự hay không đấy?”

Tên tù binh cười khinh miệt: “Có sao đâu, cho dù có tiết lộ thời gian tấn công cụ thể thì các người cũng chẳng có cách nào ngăn cản được cuộc tấn công của chúng tôi! Các người lúc nào mà chẳng bó tay trước những đợt tấn công của chúng tôi!”

Vương Trung: “Thật sao? Vậy thì anh hãy sống thật tốt để xem chúng tôi sẽ đánh cho cái… cái gì nhỉ? Ky sĩ đoàn Asgard? Sư đoàn Thiết giáp Ampla, Ky sĩ đoàn Asgard của các anh một trận ra sao nhé?”

Tù binh: “Hừ, lũ người nguyên thủy không biết trời cao đất dày!”

(Hết chương) Chương 20: Nhìn Kìa, Cú Mèo

Ngày 3 tháng 8 năm Julian thứ 14,01:00, Prosen, Sư đoàn Thiết giáp Ampla thuộc Ky Sĩ Đoàn Asgard.

Thiếu tướng Wilhelm Dietrich, Sư đoàn trưởng, cẩn thận quan sát người hạ sĩ thuộc tiểu đoàn trinh sát thiết giáp với vẻ mặt đầy bụi bặm, hỏi: “Tiếng pháo vừa rồi là chuyện gì vậy?”

Hạ sĩ đáp: ‘Lúc đó chúng tôi tiến vào làng Kireyevo, chuẩn bị nghỉ qua đêm ở đó. Liên trưởng phát hiện một lính gác mất tích nên đang cho người tìm kiếm thì bỗng nhiên hỏa lực ập đến, rất nhanh và dữ dội.“Rồi chúng tôi còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe tiếng vó ngựa!”

“Tiếng vó ngựa?” Wilhelm Dietrich ngạc nhiên lặp lại.

“Vâng, tiếng vó ngựa! Ky binh lao đến, dùng súng tiểu liên và súng ngắn bán tự động bắn về phía chúng tôi, lại còn ném lựu đạn và bom xăng. Chúng tôi bị đánh choáng váng. Bài trưởng định dùng pháo máy trên xe số hai để phản công nhưng chiếc xe trúng bom xăng và bị phá hủy. Cuối cùng, tôi nhảy lên mô tô chạy về đây.”

Wilhelm Dietrich gật đầu: “Không phải lỗi của anh. Ít nhất anh đã trở về an toàn và báo cho chúng tôi biết chuyện gì đã xảy ra với đội trinh sát. Anh có nghe thấy phiên hiệu của chúng không?”

“Tôi không hiểu tiếng Ant.” Hạ sĩ nói,“Nhưng tôi thấy quân phục của chúng không giống với mô tả về quân ky binh trong sổ tay nhận diện, không có áo choàng.”

“Tốt rồi. Còn gì muốn báo cáo nữa không? Không còn gì thì đi ăn đi.”

Hạ sĩ chào Wilhelm Dietrich rồi xoay người rời khỏi xe chỉ huy.

Wilhelm Dietrich tiến đến bàn bản đồ, dùng bút chì khoanh một vòng tròn quanh làng Kireyevo.

“Pháo của địch có thể bắn đến đây. Chúng sẽ ở đâu nhỉ?”

Tham mưu trưởng nói: “Con có thể ở đâu nữa? Chắc chắn là Olaci! Vị trí đó kiểm soát tuyến đường huyết mạch, lại có rừng cây che phủ, là nơi phòng thủ lý tưởng nhất khu vực này.

“Ngày mai chúng ta sẽ tiến công đến đó.”

Nói xong, Tham mưu trưởng cầm lấy compa, dùng đầu bút chì vẽ một đường thẳng trên bản đồ.

Thiếu tướng Dietrich gật đầu: “Sáng mai xuất phát. Tiểu đoàn trinh sát đi đầu, theo sau là tiểu đoàn thiết giáp số 1. Khi

tiếp cận mục tiêu, tiểu đoàn trinh sát sẽ thọc sâu, tiểu đoàn số 1 dàn đội hình tấn công.”

“Hợp lý. Bọn Ant sẽ nấp trong những cứ điểm kiên cố gần thành phố, như mọi khi.” Tham mưu trưởng đáp.“Chúng ta có quyền điều động trực tiếp phi đội trinh sát số 117. Nên yêu cầu một chiếc trinh sát bay dọc theo tuyến đường. FW189 rất thích hợp với địa hình cây cối rậm rạp này.”

“Ừm, không thành vấn đề.” Dietrich gật đầu.

4:10 sáng, ngày 3 tháng 8 năm Julian thứ 14.

Vương Trung cưỡi Bucephalus đến trận địa phục kích đầu tiên.

Grigory giương cao lá cờ đỏ, theo sát phía sau. Nhìn thấy lá cờ đỏ, rất nhiều binh sĩ phấn khích trồi cả người lên khỏi công sự.

“Tướng quân! Hôm nay chúng ta đánh giáp lá cà với bọn chúng được không?” “Được chứt” Vương Trung quả quyết nói: “Hom nay chúng ta sẽ cho bọn chúng một trận ra trò!”

Popov người đi cùng Vương Trung, lớn tiếng quát: “Tất cả về vị trít Ẩn nấp! Hôm nay chúng ta phải thi gan với bọn chúng! Ai kiên nhẫn hơn người đó thắng!”

Vừa nói, Vương Trung vừa đi đến công sự của chiếc xe tăng số 422.

Chiếc xe tăng nằm im lìm dưới lớp lưới ngụy trang, ngay cả ăng-ten gắn cờ đỏ cũng được che chắn cẩn thận.

Chỉ cần lùi xe một đoạn ngắn, tháp pháo của chiếc 422 sẽ lộ ra khỏi công sự, kéo theo lá cờ đỏ. Chắc chắn kẻ địch sẽ phải ngạc nhiên.

Một tiểu đoàn thuộc Trung đoàn Cận vệ số 31 đang ẩn nấp trong chiến hào chữ W phía trước trận địa phục kích. Nhiệm

vụ của họ là chặn đánh bộ binh đối phương, đồng thời tạo màn khói yểm trợ cho xe tăng và pháo chống tăng rút lui khi cần thiết.

Bên sườn trận địa phục kích là một khẩu đội pháo chống tăng 45mm với 4 khẩu pháo. Nhiệm vụ của họ là tấn công sườn xe tăng địch khi chúng áp sát đội hình.

Vương Trung hỏi Alexander, pháo thủ của mình: "Tình hình xe tăng thế nào?"

"Rất tốt." Belyakoy, lái xe, trả lời.Nó chưa bao giờ ở trong trạng thái tốt như vậy."

Vương Trung: "Vậy tôi đi kiểm tra các xe khác."

Lần này, ngoài việc cho đào công sự, Vương Trung còn dựa theo cẩm nang chiến thuật của quân đội Liên Xô thời Chiến tranh Lạnh để phân công khu vực quan sát cho từng xe tăng - nghĩa là chỉ định khu vực mà kíp xe cần tập trung chú ý. Điều này đặc biệt quan trọng với những chiếc T-34 vốn thiếu khả năng quan sát chiến trường. Chỉ cần tập trung vào một khu vực nhất định, pháo thủ sẽ không phải xoay nòng súng lung tung để tìm kiếm mục tiêu.

Vương Trung nghi ngờ rằng, sở dĩ quân đội Liên Xô thời Chiến tranh Lạnh áp dụng chiến thuật này là do họ đã phải trả giá quá đắt cho khả năng quan sát kém cỏi của xe tăng trong Thế chiến.

Sau khi đi dọc theo trận địa, kiểm tra tình trạng từng xe, Vương Trung cưỡi Bucephalus tiến lên vị trí tiền phương.

Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn 1, Trung đoàn 31, bước ra khỏi công sự, nghênh đón: "Tướng quân! Chúng tôi đã sẵn sàng!"

Vương Trung: "Thả lỏng. Trận đánh mở màn sẽ là một cuộc phục kích đẹp mắt. Trong điều kiện lý tưởng, chúng ta sẽ biến đội hình hành quân của chúng thành bia bắn."

Tiểu đoàn trưởng: “Tuyệt vời!”

Vương Trung nói tiếp: “Nhiệm vụ của anh sau khi kết thúc phục kích là chỉ huy tiểu đoàn thu gom vũ khí trang bị của địch, đảm bảo tất cả xe tăng của chúng đều bị phá hủy. À, tiện thể gài thêm một ít mìn bay làm từ lựu đạn.”

Tiểu đoàn trưởng cười: “Min bẫy xác chết à? Nghĩ đến cảnh bọn Prosen chết vì thứ đó là tôi thấy sướng rồi.”

Vương Trung cũng cười: “Ha ha ha, đúng vậy! Bọn xâm lược chết tiệt, sớm muộn gì cũng bị chúng ta quét sạch.”

Đúng lúc đó, Vương Trung nghe thấy tiếng động cơ vọng đến từ trên cao. Hắn vội vàng nhảy xuống ngựa, kéo Bucephalus nấp dưới gốc cây bên đường. Grigory cũng hạ cờ đỏ xuống, dùng lá khô che lại. Trong chớp mắt, toàn bộ trận địa trở nên tĩnh lặng, không một bóng người.

Một chiếc FW189 lướt qua bầu trời.

Trung úy Fox, phi công thuộc phi đội trinh sát 117, điều khiển chiếc FW189 bay dọc theo con đường gồ ghề. Trên ghế sau, viên sĩ quan tình báo cấp bậc thượng úy liên tục quan sát mặt đất qua ống nhòm: “Tốt, không có gì cả.”

Trong tai nghe vang lên tiếng hỏi: “CU Mèo, Cú Mèo, có phát hiện gì không?”

“Sói Hoang, Sói Hoang, mọi thứ vẫn bình thường, chưa phát hiện dấu vết của đối phương.’ Viên thượng úy ngừng một lát rồi nói tiếp.‘Lặp lại, chưa phát hiện dấu vết của đối phương. Chúng tôi đã đến gần Olaci, vẫn chưa thấy gì!”

Đầu dây bên kia im lặng khoảng 5 giây rồi mới vang lên câu trả lời: “Tiếp tục trinh sát. Hết.”

“Hết.” Vasili vừa dặp, vừa quay sang nhìn Pavlov.“Tôi cho rằng Sói Hoang là mật danh của lực lượng mặt đất, còn Cú

Mèo là chiếc trinh sát.”

Pavlov: “Suy luận sắc bén đấy!”

Chuông điện thoại reo lên. Pavlov nhấc máy: “Pavlov nghe đây. Vâng? Đã thông báo cho Đại đội Thân Tiên chưa? Tốt, tiếp tục theo dõi. Tu sĩ Peter, hết.”

Pavlov đặt ống nghe xuống, nhìn Vasili: “Con Cú Mèo đó là một chiếc FW189, sắp bị Đại đội Thần Tiễn bắn hạ rồi. Còn Sói Hoang…”

Pavlov tiến đến bàn bản đồ, nhìn vào huy hiệu được đánh dấu trên tấm bản đồ thu được từ một sĩ quan tiểu đoàn trinh sát của Prosen bị bắt ngày hôm qua: “Tôi đã hỏi các học giả trong thành phố. Hình vẽ này được gọi là Móng Vuốt Sói, có thể là mật danh vô tuyến điện của sư đoàn đó.

“Mọi thứ đã rõ ràng. Đối thủ của chúng ta không phải là một sư đoàn thiết giáp chắp vá được thành lập sau khi Quân đoàn Thiết giáp số 5 bị tiêu diệt, mà là Sư đoàn Thiết giáp Ampla thuộc Ky Sĩ Đoàn Asgard, một sư đoàn tinh nhuệ vừa được tung vào chiến trường. Chúng ta cần phải báo cáo điều này cho Sư đoàn trưởng.”

Vương Trung áp ống nghe vào tai: “Anh nói chúng ta sắp đối đầu với Ky Sĩ Đoàn?”

“Đúng vậy, hãy cẩn thận.”

Vương Trung xoa cằm, hỏi: “Tên tù binh hôm qua, hắn thế nào rồi? Có biểu hiện gì bất thường không? Ví dụ như mắt đỏ lên, thèm khát máu, hay biến thành người sói khi có trăng?”

“Không, sao anh lại hỏi vậy?”

“Không có gì.

Thực ra, Vương Trung hơi lo lắng quân địch sẽ sử dụng một thứ gì đó phi khoa học, bởi vì quân đội của hắn có cả

Thần Tiễn, Dàn Hợp Xướng và radar sống. Nếu ở thế giới này có Thần Tiễn, Dàn Hợp Xướng và radar sống, thì việc quân đội của Tam Đế Quốc ở thế giới đối diện có ma cà rồng cũng không có gì là lạ. Nếu quân địch bỗng nhiên hát vang "Những Chiếc Vòng Cổ Của Ác Quỷ" với đôi mắt đỏ ngầu, thì… thì chỉ còn cách nhờ cậy đến "linh mục" Popov. Nhưng có vẻ như trước mắt, quân địch vẫn là con người, chỉ là cuồng tín hơn mà thôi. Pavlov: "Không còn gì nữa. Chiếc trinh sát của địch đã bị Thần Tiễn bắn hạ. Người bắn hạ nó chính là vị hôn thê của anh."

Vương Trung cười: "Cô ấy đã thành thợ săn Cú Mèo rồi."

Lyudmila, khắc tinh của những chiếc máy bay trinh sát Prosen. FW189 có biệt danh là Cú Mèo, vậy thì Lyudmila chính là Thợ săn Cú Mèo, Kẻ hủy diệt Cú Mèo.

Vương Trung vừa cúp máy thì một tiếng chuông khác vang lên.

Điện thoại trong hâm chỉ huy là đường dây nóng, không cần thông qua tổng đài, kết nối trực tiếp với nhau.

Chiếc điện thoại vừa reo là đường dây nóng với trạm gác bí mật.

Vì vậy, vừa nghe tiếng chuông, Vương Trung lập tức ra lệnh: "Chuẩn bị chiến đấu, quân địch đến!"

Nói xong, hắn nhấc máy. Quả nhiên, đầu dây bên kia vang lên tiếng báo cáo: "Báo cáo Tướng quân, quân địch đã vượt qua trạm gác. Đội hình hành quân, chưa phát hiện điều gì bất thường."

"Tôi biết rồi, các anh em tìm cách rút đi."

Nhiệm vụ của trạm gác bí mật chỉ là cảnh báo sớm, hoàn thành nhiệm vụ là có thể rút lui.

Vương Trung vừa đặt ống nghe xuống thì vách hầm cũng bắt đầu rung lên. Quân địch đã đến gần.

Vương Trung lao ra khỏi hâm, chạy như bay về phía chiếc xe tăng của mình.

Bucephalus định đuổi theo nhưng bị Vương Trung quát: "Ở lại phía sau!"

Con ngựa trắng lắc đầu, đứng yên tại chỗ.

Vương Trung vừa kịp chui vào xe tăng thì quân địch xuất hiện.

Mở đầu đội hình của địch là một chiếc mô tô ba bánh và hai chiếc xe trinh sát bánh hơi, theo sau là một hàng dài xe tăng. Không ha có bóng dáng của những chiếc Panzer | hay Panzer II yếu ớt, tất cả đều là Panzer III Ausf. G.

Điểm khác biệt lớn nhất giữa Ausf. G và những phiên bản Panzer Il mà Vương Trung từng đối phó là trọng lượng. Ở phiên bản G, Panzer III đã là một chiếc xe tăng hạng trung thực thụ với trọng lượng 20 tấn.

Trọng lượng tăng đồng nghĩa với việc lớp giáp được gia cố.

Ngoài ra, Ausf. G còn được trang bị tháp pháo chỉ huy, giúp cải thiện đáng kể khả năng quan sát chiến trường.

Nhìn tháp pháo chỉ huy của Panzer III, Vương Trung không khỏi cảm thấy ghen tị. Toàn bộ xe tăng của hắn đều 'điếc" và "mù".

Chiếc xe tăng dẫn đầu của địch vừa vượt qua một thân cây được sơn trắng - dấu hiệu cho thấy toàn bộ đội hình đã lọt vào trận địa phục kích. Vương Trung hô: "Toàn đội vào vị trí!"

Mệnh lệnh được truyền đạt qua điện đài, sau đó được các trưởng xe truyền đạt cho lính liên lạc. Cuối cùng, lính liên lạc

sẽ chạy dọc theo chiến hào, truyền đạt mệnh lệnh đến từng kíp xe.

Không có điện đài xe tăng thì bất tiện như vậy đấy.

Tiếng động cơ gầm rú vang lên khắp trận địa phục kích.

Chiếc 422 của Vương Trung bắt đầu lùi xe. Cùng lúc đó, Vương Trung cũng thò người ra khỏi tháp pháo như thể mọc lên từ lòng đất. Tâm nhìn đã thông thoáng. Vương Trung thấy rõ ràng trưởng xe của địch đang nhìn về phía này với vẻ khó hiểu khi nghe thấy tiếng động cơ.

Lúc này, Alexander khai hỏa - khi chiếc xe tăng vẫn chưa dừng hẳn.

Viên đạn xuyên giáp bắn trúng sườn chiếc xe tăng dẫn đầu, khiến động cơ bốc cháy.

Binh lính trên chiếc Panzer III bốc cháy la hét, chui ra khỏi xe, lăn lộn trên mặt đất. Phía bắc trận địa, một chiếc T-34 cũng khai hỏa, bắn trúng chiếc xe tăng cuối cùng của đội hình. Toàn bộ 44 chiếc Panzer III và 19 chiếc Panzer IV bị kẹt cứng trên đường!

30 chiếc T-34 dưới quyền Vương Trung điên cuồng nhả đạn. Những viên đạn xuyên giáp gào thét, xé toạc không khí, xuyên qua những tán cây, lao vê phía quân địch.

Súng máy của tiểu đoàn 1 đồng loạt khai hỏa, bắn gặt lính bộ binh của địch.

Quân địch bắt đầu thả khói, đồng thời lùi xe vê phía tây, cố gắng thoát khỏi trận địa phục kích. Nhưng hành động đó đã khiến sườn xe của chúng lộ ra trước hỏa lực của khẩu đội pháo chống tăng 45mm.

Bốn khẩu pháo chống tăng khai hỏa dữ dội.

Quân địch bắn thêm nhiều màn khói hơn.

Nhưng khói mù không thể che khuất tâm nhìn của Vương Trung. Từ trên cao, hắn có thể thấy rõ ràng 18 chiếc xe tăng còn sót lại của đối phương đang thối lui trong hỗn loạn. Trận phục kích đầu tiên đã kết thúc với chiến thắng hoàn toàn thuộc về Vương Trung. Toàn bộ tiểu đoàn thiết giáp của địch bị xóa sổi

Xác xe tăng của địch nằm la liệt, lên tới 45 chiếc!

Vương Trung không nhịn được cười ha hả. Quả không hổ danh là chiến thuật lừng danh của Lữ đoàn Xe tăng Cận vệ số 1. Thật sự rất hiệu quả!

(Hết chương 20) Chương 21: Khởi Đầu Truyền Thống Kỳ Quái

Vương Trung xác định quân địch đã rút lui, bèn nói vào bộ đàm: "Ngừng bắn! Ngừng bắn! Tiết kiệm đạn pháo!"

Vừa dứt lời, hắn nhặt cành cây bị pháo bắn rơi trên nóc tháp pháo, ném về phía người lính truyền tin bên cạnh đang mải chú ý đến quân địch.

Người lính truyền tin giật bắn mình, quay đầu ngơ ngác nhìn Vương Trung.

Vương Trung nói: "Ngừng bắn! Ra lệnh cho tất cả xe tăng ngừng bắn!"

"Rõ!" Người lính truyền tin lúc này mới chạy như bay dọc theo chiến hào.

Mất khoảng hai phút, 30 chiếc T34 mới hoàn toàn ngừng bắn.

Cũng không biết sau khi màn khói của quân địch tan đi, đám người đó đang làm qì.

Vương Trung lại nói với người lính truyền tin: "Truyền lệnh cho tiểu đoàn bộ binh, tiến lên! Chú ý quân hàm của tù

binh, bắt giữ tù binh từ cấp úy trở lên, đặc biệt là những tên có băng tay tham mưu, dải ruy băng sĩ quan, cặp tài liệu, túi đựng bản đồ."

Người lính truyền tin: "Thế còn tù binh cấp dưới thì sao ạ?"

Vương Trung theo phản xạ buột miệng: "Quân địch chiến đấu anh dũng, không ai đầu hàng, chúng ta phải tưởng nhớ tinh thần chiến đấu kiên cường này của họ, dựng cho họ một tấm bia."

"Rõ!" Người lính truyền tin xoay người bỏ chạy.

"Chờ đãt" Vương Trung gọi hắn ta lại.

Nếu giữ lại sĩ quan của địch, về sau e là không hay. Hơn nữa, hắn quên mất ai đã từng nói, nếu như bản thân không giữ tù binh, về sau khi phản công, gặp phải quân đội của hắn, quân địch sẽ chiến đấu đến cùng.

Im lặng một giây, Vương Trung đổi giọng: "Mệnh lệnh về tù binh vừa rồi không tính. Những tên địch cấp dưới, đánh gãy tay chúng, đảm bảo trong vòng ba tháng chúng không thể tham gia chiến đấu. Sau đó để mặc chúng đi về hướng quân địch."

Người lính truyền tin gật đầu, xoay người rời đi.

Tuy không tàn sát tù binh, nhưng tình trạng hiện tại của Sư đoàn 151 chắc chắn không rảnh quản lý tù binh, vậy chỉ bằng lợi dụng tù binh để tung tin giả cho quân địch.

Vương Trung nói: "Ra lệnh cho tất cả xe tăng, nổ máy, để động cơ kêu to một chút!"

Thế là, toàn bộ trận địa phục kích vang lên tiếng gầm ru đỉnh tai nhức óc, tựa như có cả một quân đoàn xe tăng đang tiến vào.

Philippov dẫn theo trung đội của mình tiếp cận con đường cao tốc đầy rẫy xe tăng và xác xe.

Đúng vậy, Philippov đã được thăng chức trung đội trưởng, nhưng đây cũng không tính là thăng chức đặc cách, bởi vì bọn họ là học viên trường quân đội, vốn dĩ tốt nghiệp đã là chuẩn úy trung đội trưởng, bây giờ chỉ là nhận chức sớm hơn một chút.

Ngoại trừ các tiểu đội trưởng, trung đội của Philippov toàn là lính mới, trước đó khi hành quân đã lạc mất bảy, tám người, không biết lần đầu tiên nhìn thấy quân địch chết trận, liệu có gây ra chuyện gì không. Điều này khiến Philippov không khỏi lo lắng da phòng.

Sau khi dẫn theo cả trung đội thận trọng đến gần con đường cao tốc, Philippov ra lệnh: "Tản ra, đừng túm tụm vào nhau! Đã quên lúc huấn luyện tôi đã nói gì rồi sao? Càng túm tụm lại càng dễ chết, súng máy thích nhất là bắn vào đám đông!

"Một mình cậu hành động, ngược lại súng máy của địch cũng chẳng thèm bắn đâu."

Thực ra, Philippov nói như vậy vẫn là do quan niệm của quân đội Ant, đạn dược của quân đội Ant vẫn luôn không được dồi dào, cần phải tiết kiệm.

Nếu là một số đội quân khác, cho dù quân địch chỉ có một mình, cũng phải dùng cả trung đội xả súng, súng trường, súng máy cùng khai hỏa.

Nhìn đám lính mới dưới trướng tản ra, Philippov dẫn đầu bước lên con đường lớn.

Nơi nào cũng là thi thể của quân đội Prosen, xe tăng dừng lại trên đường, có chiếc vẫn còn bốc khói.

Người lính ky binh truyên lệnh chạy dọc theo con đường lớn: "Tướng quân ra lệnh, bắt giữ sĩ quan từ cấp úy trở lên làm tù binh, những tên còn lại thì bắn gãy tay, để chúng tự chạy về. Nếu có thương binh của địch thì để chúng tự dìu nhau chạy về!"

Philippov nói: "Nghe rõ rồi chứ! Semyon, dẫn tiểu đội của cậu đi kiểm tra xe tăng, đừng nhìn vào, chỉ cần mở nắp khoang xe rồi ném lựu đạn vào là được."

Semyon thượng sĩ lập tức dẫn theo tiểu đội của mình xông về phía xe tăng.

Philippov vẫn oang oang: "Trước tiên phải lấy vũ khí của quân địch xuống, lựu đạn của chúng được chế tạo rất tốt, hiệu quả hơn của chúng ta nhiều! Còn có cả súng tiểu liên MP40, cậu xem, tôi cầm rồi là không muốn đổi, nó và súng trường Tokarev bổ sung cho nhau rất tốt."

Vừa nói, Philippov vừa chỉnh lại vị trí khẩu súng tiểu liên MP40 đeo trên vai, đặt vào vị trí thuận tiện để có thể rút ra bắn ngay.

Lúc này, một lão binh khác từng tham gia trận chiến Loktev gọi Philippov: "Này Philippov, quân phục của đám người này có vẻ khác! Có khi nào là quân cận vệ của hoàng đế Prosen không?"

"Có thể lắm." Philippov nói rồi kéo áo choàng chống mưa của mình, đây là dấu hiệu của bộ binh cận vệ bên phía Ant.

Lúc này, Semyon phụ trách kiểm tra xe tăng hét lên: "Ném lựu đạn! Đừng có mà sợi"

Vừa dứt lời, một tiếng nổ vang lên, cửa khoang xe tăng số hiệu 235 của quân địch bốc ra một cột khói đen.

Semyon thượng sĩ nhảy xuống xe, dẫn người chạy đến chiếc xe tăng tiếp theo.

Đúng lúc này, Philippov nhìn thấy Aleksei, một tân binh dưới trướng mình đang đứng trước thi thể của quân địch, vẻ mặt như đang cảm ngộ cuộc sống.

Hắn bèn bước tới hỏi: "Này Alyosha, đang nghĩ gì thế?"

"Thưa trung đội trưởng! Không có gì, tôi chỉ đang nghi ngờ, chiến tranh vốn dĩ là chuyện đơn giản như vậy sao?"

Philippov: "Lúc ở Loktev, chúng ta vừa đánh lui đợt tấn công đầu tiên của quân địch cũng nghĩ như vậy. Khi đó, tướng quân đã cho nã pháo một cách chính xác, quân địch lập tức sụp đổ hoàn toàn. Lúc ấy chúng ta đều cho rằng ngày mai có thể tấn công Prosenia." Aleksei: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó, một nửa số anh em chúng ta đã không thể nhìn thấy mặt trời của ngày hôm sau." Philippov nói: "Hay nói cách khác, bọn họ đã hòa vào màu sắc trên lá cờ của tướng quân."

Aleksei há hốc mồm, như cá vàng thiếu oxy.

Cách đó không xa, Semyon thượng sĩ hét lên: "Nem lựu đạn, đừng…

Đột nhiên, một tên lính tăng Prosen từ trong xe tăng thò đầu ra, dùng súng tiểu liên trên tay bắn ngã người lính mới đang định ném lựu đạn vào khoang lái.

Quả lựu đạn rơi thẳng xuống chân Semyon thượng sĩ, hắn ta chỉ kịp kêu lên một tiếng "Suka", sau đó bị nổ hất tung lên, chân bị gãy lìa bay lên cao.

Tên lính tăng Prosen đứng trên tháp pháo, cam súng tiểu liên, nhắm vào tiểu đội của Semyon đang đứng gần nhất, xả súng bắn ngã ba tân binh.

Tân binh của trung đội Philippov đều sững sờ, còn lính kỳ cựu thì đã nằm rạp xuống.

Philippov nửa quỳ, giơ súng tiểu liên lên.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Aleksei nổ súng.

Viên đạn đầu tiên của khẩu Tokarev bán tự động bắn trượt, găm vào cạnh tháp pháo, tóe lên một tia lửa.

Tên lính tăng Prosen lập tức điều chỉnh họng súng, đúng lúc này, viên đạn thứ hai từ khẩu Tokarev bay đến, xuyên qua vai hắn ta.

Aleksei hét lớn, liên tục bóp cò, cho đến khi bắn hết băng đạn của khẩu Tokarev.

Thực ra, những viên đạn bắn ra sau đó đều đã bay lệch, găm vào thân cây phía sau xe tăng.

Tên lính tăng Prosen đã tắt thở, theo quán tính, ngã khuyu xuống trong xe tăng.

Aleksei vẫn gào thét, điên cuồng bóp cò, mặc dù chẳng còn viên đạn nào được bắn ra.

Philippov rút lựu đạn, sau khi giật kíp nổ, hắn ném mạnh quả lựu đạn vào khoang lái xe tăng.

Một tiếng nổ vang lên, chiếc xe tăng bất động.

Aleksei quỳ sụp xuống đất, cả người đổ rạp sang một bên.

Philippov còn tưởng rằng anh ta trúng đạn, vội vàng chạy đến kiểm tra: “Cậu bị thương ở đâu? Cậu không sao chứ?”

Sau khi kiểm tra sơ bộ, Philippov phát hiện anh chàng này không bị trúng đạn, vẫn ổn. Thế nhưng, anh ta nằm vật ra đất, như quả cà tím héo quát.

Philippov không để ý đến anh ta nữa, mà chạy về phía tiểu đội của Semyon: “Y tá! Y tái! Y tá đâu!”

Den rồi! Đến rồi!” Nữ y tá mặc quân phục chạy như bay đến, kiểm tra mạch của Semyon thượng sĩ, lắc đầu, rồi chuyển sang người bị thương tiếp theo.

Sau khi giao những người bị thương cho y tá, Philippov quay lại chỗ Aleksei, thấy anh ta đang ôm bụng, vẻ mặt đau đớn.

“Cậu làm sao thế, binh nhì?” Philippov hỏi.

“Bụng tôi… bị chuột rút, tôi không cảm nhận được chân của mình nữa, có phải tôi sắp chết rồi không?”

Philippov nắm lấy vai Aleksei, kéo anh ta đứng dậy: “Không! Cậu vẫn ổn! Chỉ là cậu quá căng thẳng thôi! Đứng dậy nào!”

Thế nhưng, chẳng có tác dụng gì cả, tân binh Aleksei như một đống bùn nhão, đổ ập vào người Philippov, vừa nói vừa khóc nức nở: “Tôi sắp chết rồi… Tôi sắp chết rồi…”

Philippov lại khuyên nhủ thêm hai câu, nhưng không còn cách nào khác, bèn gào lên: “Cha xứ! Cha xứ đâu rồi?”

Những cha xứ thường rất chuyên nghiệp trong việc xử lý tình huống này, tìm họ là chuẩn nhất.

Tuy nhiên, Philippov gọi mãi mà chẳng thấy ai đáp lại.

Đúng lúc này, hắn bỗng nảy ra một ý.

Philippov ném Aleksei sang một bên - anh ta ngã vật ra đất như một đống bùn nhão.

Philippov xông lên chiếc xe tăng của quân địch, chui vào trong, kéo lê tên lính tăng vừa mới dùng súng tiểu liên bắn bọn họ một cách bất ngờ ra ngoài, kéo đến trước mặt Aleksei.

Tiếp theo, Philippov lại kéo Aleksei đứng dậy, ép anh ta nhìn vào tên lính tăng kia: “Nhìn cho rõ đây, đây là tên địch mà cậu đã bắn hại”

Aleksei ngừng khóc, nhìn chằm chằm vào tên địch: “Tôi bắn hạ sao?”

Philippov: “Bây giờ với tư cách là trung đội trưởng, tôi ra lệnh cho cậu, hãy te vào quần hắn ta!”

Tân binh Aleksei ngây người: “Cái gì? Tại sao?”

“Tôi sẽ nói cho cậu biết tại sao!” Philippov vừa nói vừa âm thầm buông Aleksei ra: “Sư đoàn trưởng Rokossovsky của chúng ta là một người rất dũng cảm, đúng không? Nếu cậu không biết ông ấy dũng cảm đến mức nào thì hãy đi hỏi những người lính xe tăng, hỏi những lão binh từng là lính của Quân đoàn Xe tăng 23, bọn họ sẽ nói cho cậu biết, bởi vì tháp pháo của xe tăng BT chỉ có thể chứa hai người, lúc tướng quân chỉ huy, ông ấy đã đứng ngay bên ngoài xe tăng, vừa chỉ huy dưới làn mưa đạn, vừa dùng súng máy trên nóc xe tiêu diệt quân Prosenl”

Aleksei lộ rõ vẻ ngưỡng mộ: “Tôi đã từng nghe nói! Nhưng mà chuyện này thì liên quan gì đến việc tôi tè…

“Cậu có biết trước đây ông ấy là người thế nào không? Cậu hãy đi hỏi những lão binh của Trung đoàn Amur số 3 xem, tất cả bọn họ đều biết! Trước khi chiến tranh nổ ra, vị tướng quân ấy là một kẻ nhát gan, chẳng ai muốn theo ông ấy ra tiền tuyến. Sau đó, khi chiến tranh nổ ra, xe tăng của Prosen vừa bắn một phát pháo, vị tướng quân ấy đã sợ tè ra quần!”

Aleksei càng khó hiểu: “Tôi biết… Nhưng điều đó cũng đâu ảnh hưởng đến việc hiện tại ông ấy là ngài tướng quân dũng cảm, gan dạ?”

“Cậu vẫn chưa hiểu ra sao?” Philippov nói: “Lần tè ra quần đó, vị tướng quân ấy đã tè bay cả con người nhút nhát trước đây của mình! Đó gọi là biết xấu hổ thì mới dũng cảm! Bây giờ, cậu cũng là một kẻ nhát gan, thế nhưng cậu đã tiêu diệt được một tên địch! Hiện tại cậu chỉ cần làm giống như vị tướng quân ấy, là được!”

Philippov chỉ vào tên lính tăng: “Te đi! Tè vào quần hắn ta! Cậu còn do dự gì nữa? Vừa rồi cậu suýt nữa tè ra quần rồi còn gì?”

Aleksei nghiến răng, tè lên người tên lính tăng kia.

Chờ Aleksei te xong, Philippov lùi ra xa: “Bây giờ cậu còn đau bụng không?”

“Ơ? Chuyện này…” Philippov: “Nhìn chân cậu xem, còn bun run không?”

“Đúng là vậy! Tôi… Tôi cảm thấy mình thực sự đã trở nên dũng cảm hơn!”

Những người khác nhìn nhau, mắt tròn mắt dẹt.

“Chờ đã, tôi nhớ ra rồi,’ có người hét lên,“Tên địch này là do tôi bắn hạ! Hắn là của tôi!”

“Bớt xạo đi, rõ ràng là bị súng máy bắn trúng, khẩu Tokarev của cậu có thể bắn ra lỗ to như vậy sao? Tôi thấy người này là do tôi tè, à không, là do tôi bắn hạ, tôi phải tè vào người hắn!”

“Vậy thì để tôi tè vào người người này!”

Đúng lúc này, cha xứ của trung đội cuối cùng cũng đến, cau mày nhìn cảnh tượng trước mắt: “Chờ đãi Mọi người đang làm gì vậy?”

Lúc nói chuyện, ông phải lấy tay bịt mũi, bởi vì mùi quá nồng nặc.

Philippov: “Chúng tôi đang tiến hành nghi thức tiếp thêm dũng khí cho tân binh al

Cha xứ nhìn thi thể của quân địch, hiểu ra vấn đề.

Cha xứ: “Mọi người… Phải thu thập vũ khí trước rồi hãy tè chứ, bây giờ thì sao, ai sẽ dùng những vũ khí bẩn thỉu này

đây? Ai tè thì người đó phải thu thập, lau chùi rồi tự mình sử dụng! Hiểu chưa? Còn không mau chóng đi!”

Tối hôm đó, cha xứ của Đại đội 1, Tiểu đoàn 1, Trung đoàn 31 thuộc Quân đoàn Cận vệ đã viết trong nhật ký của mình: “Ban đầu, tôi cho rằng những lời đồn về lịch sử đen tối của tướng quân sẽ làm suy yếu sức mạnh đoàn kết của trung đội, giờ xem ra là tôi đã lo lắng quá nhiều. Trên thực tế, những câu chuyện đen tối này, bằng một cách thức kỳ diệu (bị gạch bỏ) bằng một cách thức khó đỡ, đã giúp nâng cao uy tín của tướng quân, điều này rất đáng để nghiên cứu chuyên sâu.”

Tôi xin thề đây là lần cuối cùng viết ve chuyện te ra quần (nghiêm túc)

(Hết chương) Chương 22: Báo Cáo Tình Hình Quân Địch Thu Được Từ Phía Quân Prosen

Lúc này, Vương Trung đang dùng bản đồ vệ tinh để quan sát những tên địch được thả đi.

Sau khi tên địch cuối cùng biến mất khỏi tâm nhìn, Vương Trung lập tức hạ lệnh: “Rút khỏi công sự, di chuyển đến vị trí phục kích số hai.”

Xe tăng số 422 lập tức lùi xe khỏi công sự, sau đó quay đầu xe tại chỗ, di chuyển về phía nam theo con đường mòn do chính nó tạo ra.

Vương Trung nói với người lính truyền tin: “Đi thông báo cho tiểu đoàn bộ binh, hành động theo kế hoạch đã định!”

Kế hoạch ban đầu là sau khi dọn dẹp chiến trường, gài mìn, toàn bộ tiểu đoàn sẽ rút lui đến chiến hào phòng thủ tại vị trí phục kích số hai.

Vương Trung biết rõ T34 cần được bộ binh yểm trợ nhiều như thế nào, cho nên anh tuyệt đối sẽ không để xe tăng và bộ binh tách rời.

Nếu khoảng cách xa, bộ binh có thể ngồi trên xe tăng để di chuyển, nhưng vị trí phục kích số một và số hai không cách nhau quá xa, bộ binh chỉ cần đi bộ với tốc độ bình thường trong vòng 20 phút là đến nơi.

Xe tăng số 422 đi qua phía sau công sự của những chiếc xe tăng khác, những người lính xe tăng được điều từ Loktev đến cơ bản đều đã theo kịp. Nhưng một số lính xe tăng mới được bổ sung lại đang chìm đắm trong niềm vui chiến thắng, không nhìn thấy xe chỉ huy tiểu đoàn - tức là xe tăng số 422 đã rút lui.

Vương Trung đã sớm sắp xếp việc này, bên cạnh mỗi chiếc xe tăng đều có bộ binh, bọn họ sẽ leo lên, mở nắp xe tăng để thông báo.

Rất nhanh chóng, 30 chiếc T34 đã rút khỏi trận địa, di chuyển đến vị trí phục kích số hai theo con đường mòn đã được sửa sang từ trước.

Sau khi xe tăng rút lui, pháo thủ của đại đội pháo chống tăng cũng vội vàng kéo ngựa, kéo pháo rời khỏi trận địa.

Grigory giơ cao lá cờ đỏ, dẫn theo Bucephalus, hòa vào đội ngũ pháo binh.

Cùng lúc Sư đoàn 151 rút khỏi trận địa, cách đó 20km, trên xe chỉ huy bọc thép của Sư đoàn Ky sĩ Asgard thuộc quân đội Prosen, Thiếu tướng Wilhelm Dietrich cau mày.

“Chỉ còn 18 chiếc quay về thôi sao?” Wilhelm tiến đến trước mặt Phó tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn thiết giáp số 1, giơ tay định tát, nhưng rồi lại thôi: “Tiểu đoàn trưởng đã hy sinh hoặc mất tích, tôi sẽ không trách phạt cậu nữal”

Tham mưu trưởng lên tiếng: “Chuyện này không thể trách các chiến sĩ được, rõ ràng chúng ta đã cho máy bay trinh sát

bay ở tâm thấp để do thám, là do bọn họ báo cáo mọi việc vẫn bình thường! Trách nhiệm thuộc vê không quân!”

Thiếu tướng Wilhelm trừng mắt nhìn Tham mưu trưởng: “Đổ lỗi cho không quân thì có khác gì đổ lỗi cho quân địch quá xảo quyệt? Không, chẳng có gì khác biệt cả! Đây là do chúng ta không đủ cẩn thận, đáng lẽ tôi nên cử thêm đội trinh sát tiên phương mới phải!

“Cho dù có trách không quân thì cũng là trách tôi đã quá tin tưởng bọn họ, rõ ràng chúng ta đều biết bọn ho không đáng tin cậy!”

Những người khác trong xe không dám nói gì, chờ Wilhelm tự kiểm điểm bản thân.

Lúc này, một người lính truyền tin chạy vào: “Báo cáo! Thương binh của tiểu đoàn thiết giáp số 1 đã trở về!”

Wilhelm kinh ngạc: “Thương binh?”

“Vâng, thương binh báo cáo quân đội Ant chỉ bắt giữ sĩ quan từ cấp úy trở lên, còn những người khác thì bọn chúng chỉ bắn gấy tay rồi thả cho đi.”

Wilhelm mắng: “LU Ant này, thật xảo quyệt! Bọn chúng làm vậy để những tên thương binh này không thể ra chiến trường, còn khiến chúng ta phải tiêu tốn nhân lực, vật lực cho hệ thống y tế, chiếm dụng cả đội ngũ vận chuyển lương thực!”

Nhưng ngay sau đó, hắn ta lại nói: “Mang tên có quân hàm cao nhất trong số bọn chúng đến đây, tôi muốn nghe hắn ta nói.”

Người lính truyền tin lập tức xoay người rời đi.

Tham mưu trưởng bước lên một bước, nói: “Có khả năng những lời bọn họ nói là tin tức giả do quân địch cố tình tung ra, chúng ta phải cẩn thận.”

“Tôi biết.” Thiếu tướng Wilhelm thở dài, tỏ ý bất mãn.

Lúc này, người lính truyền tin dẫn theo hai người lính bị thương trở về, một người là trung úy, vừa vặn thấp hơn một bậc so với tiêu chuẩn bắt giữ tù binh của quân đội Ant, người còn lại là thượng sĩ, trên người đeo huy hiệu lính kỳ cựu được miễn trừ - điều này chứng tỏ anh ta không cần tham gia những công việc hậu cần thông thường, là lính lâu năm, là nòng cốt của quân đội.

Wilhelm hỏi người trung úy trước: “Cậu có hiểu tiếng Ant không?”

Người trung úy: “Da không.”

Thiếu tướng: “Vậy thì dựa vào khả năng quan sát của cậu, cậu thu thập được thông tin gì từ phía quân địch?”

“Xe tăng của quân địch rất nhiều, hơn nữa bọn chúng còn ẩn nấp trong rừng cây. Chúng tôi bị tấn công bởi hỏa lực bắn chếch của xe tăng địch, nhưng chỉ nhìn thấy khói lửa và làn khói do súng bắn ra, hoàn toàn không nhìn thấy xe tăng của địch.”

Thiếu tướng: “Cậu không nhìn thấy xe tăng của quân địch, vậy thì sao có thể khẳng định xe tăng của bọn chúng rất nhiều?”

“Tiếng pháo của quân địch rất dày đặc, hơn nữa động cơ xe tăng gầm rú rất lớn. Tiểu đoàn của chúng tôi gần như bị tiêu diệt hoàn toàn chỉ trong nháy mắt, bọn chúng chỉ bắn khoảng ba loạt đạn. Nhưng tôi thấy rất nhiêu đạn pháo đều bắn trượt, trình độ pháo binh của quân đội Ant đúng là tệ hại!

“Cho nên, tôi cho rằng, ít nhất bọn chúng có 60 chiếc xe tăng ẩn nấp trong rừng cây để tấn công chúng tat”

Trên thực tế, đây là một nhận định sai lâm, trình độ pháo binh của Sư đoàn 151 lần này vô cùng chính xác - có thể nói là

- trung bình chỉ cần hai phát đạn xuyên giáp là có thể tiêu diệt được một chiếc xe tăng của Prosen.

Thế nhưng, nếu đứng trong hàng ngũ nhìn từ trước ra sau, do góc nhìn có vấn đề, sẽ khiến người ta lầm tưởng rằng có rất nhiều đạn pháo bị bắn trượt. Người trung úy không nhận ra điểm này, cho nên đã đưa ra một phán đoán chắc nịch như vậy.

Wilhelm dùng bút chì viết số 60 lên bản đồ, bên cạnh là một dấu hỏi.

"Còn gì nữa không?" Hắn ta hỏi.

Trung úy: "Bộ binh của quân địch có mặc áo choàng của lính cận vệ, hơn nữa trang bị rất tốt, tất cả đều là súng trường bán tự động Tokarev, còn có rất nhiều súng tiểu liên MP40 thu được từ quân ta, đạn dược cũng rất dồi dào."

"Lính bộ binh tinh nhuệ dày dạn kinh nghiệm." Wilhelm thiếu tướng lại ghi chú dòng này lên bản đồ."Tiếp tục đi."

Trung úy lắc đầu: "Hết rồi ạ. Tôi đã cố gắng câu giờ thêm một chút, xem xe tăng của chúng xuất hiện. Nhưng nhóm xe tăng vẫn ẩn mình trong rừng cây, căn bản không có ý định lộ diện."

Lúc này, viên trung sĩ già lên tiếng: "Kẻ địch đang tiến hành nghi thức phù thủy voodoo!"

Tất cả mọi người cùng nhìn về phía viên trung sĩ.

Sĩ quan tham mưu lấy ra một cuốn sổ tay nhận dạng, lật mở đưa ra trước mặt viên trung sĩ: "Là loại nghi thức voodoo nào?"

Người trung sĩ nhanh chóng lật hết cuốn sổ, vẫn lắc đầu: 'Không có ạ. Loại nghi thức này hình như cần phải làm nhục thi thể của kẻ địch! Sau khi hoàn thành nghi thức, người thực hiện nghi thức đã phát ra tiếng hú giống như người man rợ."

Tham mưu trưởng: “Theo như tuyên truyên của Đế quốc, người Ant là người man rợ.”

“À ừm…” Viên trung sĩ lúng túng.“Để tôi nhớ lại xem… Đúng rồi, tiếng hú giống như tiếng gầm chiến đấu của người Viking!”

Thực ra không phải vậy, chỉ là ý thức chủ quan của viên trung sĩ đã bóp méo ký ức của hắn.

“Tiếng gầm chiến đấu của người Viking sao?” Wilhelm thiếu tướng viết xuống giấy mấy chữ “Tiếng gầm chiến đấu của người Viking”, rồi đánh ba dấu hỏi. “Tôi cứ tưởng người Viking là một nhánh của người Prosen.’

Tham mưu trưởng: “Có cần báo cáo không ạ? Trong trận Carolin, bệnh sốt rét do phù thủy gọi đến còn khó đối phó hơn tất cả quân đội của Liên hiệp Vương quốc.”

Wilhelm thiếu tướng: “Không, đợi kết thúc trận chiến rồi báo cáo. Bây giờ mà báo cáo thì có vẻ như đang biện minh cho bản thân. Cho dù đây là nghỉ thức tà ác gì, thường thì cũng phải mất rất lâu mới có hiệu lực, đó chính là hạn chế của những thứ quái lực loạn thần của chúng.”

Người trung sĩ đột nhiên nói: “Bọn chúng là người Ant! Trong rừng rậm nguyên sinh ở phương Đông, phù thủy điều khiển sức mạnh nguyên tố hóa thân của dã thú! Phép thuật voodoo sẽ triệu hồi quái vật trong rừng rậm!”

“Bình tĩnh nào, đây là Kazaria, vương quốc này phần lớn là thảo nguyên.” Wilhelm thiếu tướng nói. “Thôi được rồi, nếu không còn thông tin gì khác, tôi muốn…”

Trung úy đột nhiên lên tiếng: “Chờ đã, tuy tôi không biết tiếng Ant, nhưng tôi có thể hiểu được tên của đối phương, bởi vì tôi hiểu tiếng Carolin, rất nhiều cái tên trong tiếng Ant là biến thể của tiếng Carolin.”

“Ồ?” Wilhelm thiếu tướng lại tỏ ra thích thú: “Anh nghe được gì?”

“Tôi nghe thấy chỉ huy của bọn chúng hình như tên là Aleksei… gì gì đó… Rokossovsky.” Tham mưu trưởng lập tức chạy tới lật danh sách tướng lĩnh đối phương do Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân gửi xuống, tìm kiếm cái tên và phiên hiệu đơn vị tương ứng.

Ông ta nhanh chóng tìm thấy: “Đây là vị tướng Ant đã thể hiện xuất sắc ở Cao điểm Peniye và Loktevl Nhóm quân phía Nam đánh giá ông ta là: Bậc thây về phòng thủ, là một vị tướng liều lĩnh, thích một mình xông lên để cổ vũ tinh thần binh sĩ.”

Wilhelm thiếu tướng nhíu mày: “Hai điều đó kết hợp với nhau như thế nào được nhỉ? Chẳng phải bậc thây phòng thủ đều là những kẻ giỏi vẽ bản đồ trong sở chỉ huy của mình sao?”

Tham mưu trưởng chỉ biết dang hai tay ra.

Wilhelm thiếu tướng đi qua đi lại, suy nghĩ vài giây mới nhận ra hai người báo cáo vẫn còn đứng đó, bèn phẩy tay: “Hai người đi điều trị đi. Tôi hỏi chút, vai của tất cả những người được thả về đều bị bắn một phát súng sao?”

Cả hai người cùng gật đầu, trung úy còn bổ sung thêm một câu: “Hơn nữa còn cố tình né động mạch và tĩnh mạch, như thể sợ chúng tôi đi nửa đường sẽ mất máu mà chết. Rokossovsky tướng quân này cũng thật nhân từ, giống như một quý ông vậy. Một người cao thượng như vậy mà lại là kẻ hạ đẳng sao?”

Tham mưu trưởng kinh hãi: “Trung úy! Đừng để đặc vụ của Bộ Nội Vụ nghe thấy anh nói câu đó! Anh sẽ hại chết chúng ta đấy!”

Trung úy vội vàng im bặt.

Tham mưu trưởng: "Đi nhanh đi, đến bệnh viện thì dưỡng thương cho tốt, ngậm miệng lại."

Hai người chào rồi rời đi.

Tham mưu trưởng quay sang Wilhelm thiếu tướng: "Bây giờ phải làm sao? Tiểu đoàn 2 vì bị xáo trộn do tiểu đoàn 1 rút lui, tạm thời đang trong tình trạng hỗn loạn. Ngay cả khi muốn tung tiểu đoàn 2 vào tấn công, thì cũng phải một tiếng nữa."

"Không." Wilhelm thiếu tướng xua tay.'Chúng ta không vội tấn công. Chờ bộ binh, pháo binh và công binh đến rồi tính. Ngoài ra, gọi không quân, bảo bọn họ sửa chữa lỗi lầm của mình, cày nát khu rừng đó cho tôi!"

"Vâng!"

Vương Trung đợi mãi đến 15 giờ 30 phút tại trận địa phục kích thứ hai mới nghe thấy tiếng động cơ từ trên không trung vọng lại.

Anh chuyển sang góc nhìn quan sát, quả nhiên nhìn thấy một phi đội máy bay khổng lồ đang bay về phía này.

Không đúng, là bay về phía trận địa phục kích số 1.

Lúc này, trong chiến hào bộ binh phía trước, có một người lính đang hét lớn: "Đừng sợ, máy bay của chúng chắc chắn là đi đánh bom trận địa cũ của chúng ta. Đừng sợi"

Không lâu sau, từ góc nhìn quan sát, Vương Trung nhìn thấy khu vực bên cạnh trận địa phục kích bị đánh bom.

Hay lắm, không quân Prosen ném bom lệch rồi!

Với trình độ này, thảo nào tư lệnh lại tên là Meyer. Một đợt ném bom kết thúc, Vương Trung thâm nghĩ ngày mai có khi

còn quay lại trận địa phục kích số 1, phục kích quân địch thêm lần nữa.

Lúc này, trong tai nghe, những người chỉ huy xe tăng ở các trung đội khác hỏi: "Tướng quân, đợt ném bom này đã kết thúc rồi, quân địch nên đến rồi chứ?"

Vương Trung: "Mọi người đừng sốt ruột, mục tiêu của chúng là chọc thủng tuyến của chúng ta, bao vây Agasukov chúng nhất định sẽ đến."

(Hết chương) Chương 23: Cố kỹ Trọng Thi

Nhưng mà kế tiếp Vương Trung đợi đến 16:30, quân địch vẫn không tấn công.

Vương Trung đứng bên cạnh xe số 422 của mình, liên tục gọi điện thoại cho các trạm gác quan sát, nhân lúc điện thoại kết nối để xác nhận tình hình quân địch trong phạm vi của trạm gác.

Tuy không phải tâm nhìn của Vương Trung nên sẽ không làm kẻ địch sáng lên, nhưng chung quanh Olaci là bình nguyên rộng lớn, cho dù không cưỡng ép bật sáng, từ góc nhìn quan sát quét xuống cũng có thể phát hiện ra phần lớn quân địch.

Chờ đợi, Vương Trung thấy đói bụng, bèn bắt đầu tìm đồ ăn, sau đó phát hiện chỉ có thể ăn quân lương của Đế chế Ant cùng với mọi người.

Thật sự rất khó ăn.

Khó ăn đến mức Vương Trung muốn bắn chết hết đám người phụ trách thực phẩm của bộ phận quân nhu Đế chế.

Nhưng hiện tại trận địa mai phục cách Olaci hơi xa, không tiện kéo các cô gái đội nấu cơm dã chiến ra tiên tuyến.

Nhất là khi quân địch có thể tấn công lên tiền tuyến bất cứ lúc nào.

Vương Trung vừa ăn quân lương khó nuốt, vừa tính toán sau này rương đồ vật cá nhân của mình ngoài lựu đạn và súng tiểu liên, có nên thêm một cây xúc xích nữa hay không.

Xúc xích của xưởng thịt Giáo hội to hơn cả cánh tay của đàn ông trưởng thành, hơn nữa dùng nguyên liệu nghiêm ngặt theo tỷ lệ 25% thịt bò, 70% thịt lợn, cuối cùng là 5% trứng sữa, nổi bật với ưu điểm là nhiều, rẻ, chắc bụng.

Ngay khi Vương Trung bắt đầu tưởng tượng hương vị của xúc xích sẽ tăng thêm hương vị cho bánh mì cứng như gỗ trong tay, thì đạn pháo rơi xuống.

Vương Trung theo bản năng muốn nằm xuống, sau đó mới phản ứng lại là nơi khác bị nã pháo.

Vương Trung cùng những người khác cùng nhau nhìn về phía trận địa phục kích số một, nhìn ánh lửa cùng khói bụi do trọng pháo bắn lên.

Chuyển sang góc nhìn quan sát, Vương Trung phát hiện so với không quân ném bom không đáng tin cậy, pháo binh của lục quân bắn chính xác hơn nhiều.

Ngoại trừ việc bên dưới đã là một trận địa trống thì màn nã pháo này rất hoàn mỹ.

Lúc này những người khác trên trận địa cũng đang nhìn về phía trận địa số một, tất cả mọi người đều vui mừng hớn hở.

Có lẽ tất cả đều ý thức được, quân địch lãng phí đạn dược trên trận địa không người càng nhiều, thì sau này đạn pháo rơi vào đầu mình sẽ càng ít.

Thiếu tướng Wilhelm Dietrich đang ở trên xe chỉ huy của mình truyền đạt nhiệm vụ cho tất cả các sĩ quan xe tăng từ cấp

bậc trung đội trở lên: "Trọng điểm của quân địch là đóng ở khu rừng này, kế hoạch của chúng ta là thừa dịp pháo binh tiến hành áp chế hỏa lực đối với khu rừng, tận khả năng kéo giãn đội hình, ở trên mặt đất trống đối xạ với quân địch. Độ chính xác khi bắn của xe tăng địch kém hơn chúng ta.

"Nếu trong quá trình bắn tỉa không chiếm được ưu thế, thì phóng khói, giả vờ yếu thế rồi rút lui. Dẫn dụ quân địch đến tâm bắn của pháo 88 mm va pháo chống tăng PAK 38.

"Dựa theo tình báo mà Tập đoàn quân phía Nam cung cấp, tướng Rokossovsky này rất thích lao ra quyết chiến xe tăng, hắn ta cũng quả thật dựa vào mấy lần chủ động xuất kích, thu được chiến quả vô cùng xuất sắc.

"Chúng ta muốn dùng một chút tổn thất có thể chấp nhận được, dụ hắn ta ra. Đây là phương châm tác chiến được xây dựng dựa trên tính cách của hắn tai"

Nói xong Dietrich chuyển hướng về phía trung đội trưởng trung đội xe tăng cảnh vệ Sư đoàn: "Ngoài ra, chúng ta còn có một mồi nhử khác, tôi sẽ dùng xe chỉ huy của mình, cùng với xe radio dự phòng làm mồi nhử, câu Rokossovsky mắc câu.

"Đương nhiên, căn cứ vào các báo cáo trước đó, Rokossovsky có thể sẽ lựa chọn bắn phá sở chỉ huy giả, nếu vậy, các anh em trong trung đội xe tăng cảnh vệ phải nhanh chóng rút lui khỏi khu vực pháo kích"

Wilhelm Dietrich dừng lại, hài lòng nhìn kế hoạch của mình đã được vẽ xong trên bản đồ: "Tóm lại, trọng điểm của nhiệm vụ là dụ thiếu tướng Rokossovsky xuất kích.

"Hắn ta là một trong những tướng lĩnh có biểu hiện xuất sắc nhất của quân đội Ant hiện nay, ý tôi là, biểu hiện xuất sắc nhất mà vẫn chưa bị chúng ta tiêu diệt hoặc bắt sống. Vì vậy, tiêu diệt hoặc bắt sống hắn ta có ý nghĩa rất lớn!"

Wilhelm Dietrich vừa dứt lời, một trung úy trung đội trưởng liền lên tiếng: “Lại là chiến thuật giả thua dụ địch truy kíchI”

“Bởi vì quân địch có thể sử dụng xe tăng T-34 mà chúng ta không có cách nào! Các đơn vị bạn chia sẻ kinh nghiệm nói có thể kẹt vòng xoay tháp pháo hoặc cắt đứt xích xe, không phải kinh nghiệm này có vấn đề, mà là dùng pháo 88 mm sẽ hiệu quả hơn.”

Lại có trung đội trưởng hỏi: “Vậy nếu như quân địch không ra thì sao?”

“Vậy thì gọi Stuka, quân địch bắn trả chúng ta sẽ để lộ vị trí, mà không quân đã đồng ý với chúng ta, vào thời điểm chúng ta tấn công, sẽ cho một tốp Stuka mang bom xuất phát. Chúng ta sẽ dùng xe tăng Panzer IV bắn đạn khói màu, chỉ thị mục tiêu cho Stuka.”

Pháo 50 mm của xe tăng Panzer III không có loại đạn khói, chỉ có một ống phóng lựu đạn khói trên xe.

Pháo nòng ngắn 75 mm của xe tăng Panzer IV có thể bắn đạn khói ra xa hàng trăm, thậm chí là cả ngàn mét.

Khi xe tăng Panzer IV gặp phải công sự kiên cố mà đạn nổ mạnh không thể phá hủy, thường sẽ bắn một phát đạn khói để đánh dấu mục tiêu, chờ Stuka đến.

Thiếu tướng Wilhelm Dietrich: “Được rồi, tất cả đã rõ nhiệm vụ tác chiến rồi chứ? Khi về các đơn vị phải phổ biến rõ ràng nhiệm vụ cho mọi người, sau đó xuất phát. Chuẩn bị pháo kích chắc còn nửa tiếng nữa là kết thúc.”

Các trung đội trưởng đồng loạt đứng dậy, nối đuôi nhau rời khỏi xe chỉ huy bọc thép.

“Cậu đợi chút!” Wilhelm Dietrich gọi một trung đội trưởng cuối cùng lại: “Cậu là trung đội trưởng trung đội 5, tiểu đoàn

3, đảm nhiệm dự bị phải không? Tôi muốn đổi vị trí với cậu, tôi phải đi tiền tuyến, tận mắt xem vị Bạch Mã tướng quân kia bày binh bố trận như thế nào!"

Tham mưu trưởng kinh hãi: "Đừng như vậy! Vị Bạch Mã tướng quân này thích dùng pháo tập kích sở chỉ huy và các mục tiêu quan trọng khác, nếu ngài đến tiền tuyến, lọt vào tâm quan sát của pháo binh địch, nhất định sẽ bị pháo kích!"

Wilhelm Dietrich nhìn tham mưu trưởng: "Chính vì vậy tôi mới phải cải trang, Bạch Mã tướng quân sẽ không lãng phí đạn pháo quý giá để bắn một trung đội xe tăng dự bị đâu! Nhất là khi đội hình trung đội xe tăng đang phân tán!"

Xe tăng đúng là sợ pháo nòng dài, nếu pháo nòng dài rơi vào phạm vi rất gần, cả kíp xe coi như bỏ mạng.

Nhưng chỉ cần khoảng cách giữa điểm đạn pháo rơi xuống đất và xe tăng tăng lên một chút, vượt qua ngưỡng an toàn, thì xe tăng có thể sống sót dưới làn pháo hạng nặng.

Cho nên sử dụng pháo hạng nặng để pháo kích xe tăng đang phân tán đội hình, thật sự rất lãng phí.

Trừ phi không còn mục tiêu nào khác để bắn, lại không tiếc đạn pháo, mới làm như vậy.

Tham mưu trưởng bị thuyết phục: "Vâng, tôi chỉ có thể chúc ngài ra trận toàn thắng."

Wilhelm Dietrich gật đầu, bắt đầu thay quần áo với trung đội trưởng xe tăng mà ông ta chọn.

Bên phía Vương Trung, mọi hành động triển khai đội hình của quân địch đều được nhìn thấy rõ ràng.

Thứ nhất là Vương Trung không bị pháo kích, thứ hai là chức năng quan trọng nhất của bản hack là đảm bảo tầm nhìn - đa số trường hợp cũng là chức năng duy nhất.

Vương Trung cứ như vậy nhìn đội quân thiết giáp của quân địch triển khai đội hình trên mặt đất trống.

Phải nói là, nhiều xe tăng như vậy mà phân tán ra, dựa vào 30 chiếc T-34 của Vương Trung thật sự chưa chắc đã đánh hết được.

Đặc biệt là khi quân địch vận chuyển bộ binh áp sát, triển khai đánh giáp lá cà, thì càng khó xử lý.

Vương Trung có chút thấp thỏm bất an, dù sao cũng không biết kế hoạch của quân địch là bắn tâm xa rồi dụ địch truy kích.

Vương Trung cho rằng quân địch muốn đánh giáp lá cà.

Trận địa phục kích của Vương Trung, ngoại trừ 30 chiếc T-34, chỉ có bốn khẩu pháo chống tăng và một ít mìn chống tăng được bố trí ở hai bên trận địa.

Quân địch tung ra gần hai trăm xe tăng, nếu như tấn công từ bốn phía, Vương Trung nhất định sẽ hối hận vì không bo trí toàn bộ bộ binh ra phía trước trận địa phục kích. Mà cho dù có làm vậy cũng không thể dàn trận được, sẽ trở thành bia bắn cho pháo binh của quân địch.

Vương Trung cười khổ nhìn đội hình xe tăng của quân địch, thâm nghĩ nếu bây giờ trong đội có một chiếc KV-1 thì tốt biết mấy.

Đáng tiếc là không có.

Vương Trung tiếp tục quan sát đội hình xe tăng của quân địch.

Khi làm sáng quân địch, bản hack của Vương Trung thường không hiển thị tên của từng tên lính địch.

Nhưng cũng có ngoại lệ, ví dụ như nếu sư đoàn trưởng của địch lọt vào tâm nhìn của Vương Trung, sẽ được đánh dấu.

Đôi khi có tên, đôi khi không có, cũng không rõ nguyên lý. Nhưng sư đoàn trưởng chắc chắn sẽ được đánh dấu đặc biệt, giống như mũi tên đỏ trong video blog của ông chú áo cà sa. Lúc này, Vương Trung nhìn thấy một mũi tên đỏ.

Ở rìa ngoài cùng của đội hình xe tăng địch, có mấy chiếc xe tăng Panzer IV đang phân tán, có vẻ như là đội dự bị cho toàn bộ cuộc tấn công.

Một mũi tên đỏ đang lơ lửng trên đầu của một tên xe tăng đang thò đầu ra quan sát.

Ồ? Đây là sư đoàn trưởng của địch… Hắn ta đích thân đến tiền tuyến trinh sát sao?

Sau đó sợ mình lại xông lên chém đầu, cho nên cải trang thành xe trưởng bình thường?

Được lắm, không nã cho phát pháo thì thật có lỗi.

Vương Trung xoay người cầm lấy ống nghe điện thoại, gật đầu với người lính phụ trách điện thoại, người lính lập tức điên cuồng xoay tay cầm của máy phát điện, sạc điện cho điện thoại.

Nghe thấy giọng của tổng đài viên, Vương Trung nói: "Nối tôi với trung đoàn pháo binh."

Điện thoại lập tức được kết nối.

Vương Trung chuyển sang góc nhìn quan sát, đọc tọa độ của chiếc xe tăng Panzer IV có mũi tên đỏ trên đầu, sau đó nói: "Bắn nhanh ba phát, không cần hiệu chỉnh. Bắn thẳng tới là được. Đảm bảo phải tiêu diệt mục tiêu."

Trung đoàn pháo binh ngơ ngác hỏi: "Tiêu diệt ai?"

"Không cần để ý, bắn nhanh lên!"

“Đang hiệu chỉnh lại các thông số bắn. Khoảng năm phút nữa khai hỏa.”

“Nhanh lên!”

Cúp điện thoại, Vương Trung tiếp tục quan sát quân địch, giống như chim ưng quan sát lũ thỏ chạy trên thảo nguyên.

Trên thực tế, việc hiệu chỉnh lại các thông số bắn chỉ mất hai phút.

Vương Trung đã nghe thấy tiếng đạn pháo xé gigl

Mục tiêu của quân địch phát hiện ra điều bất thường, lập tức chui vào trong xe tăng, đóng nắp hầm lại.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, đợt pháo kích đầu tiên ập đến!

24 quả đạn pháo 152 mm, tuy không được hiệu chỉnh nên độ chính xác có hơi kém, nhưng chỉ cần mật độ hỏa lực đủ lớn, thì sai số cao cũng có thể được khắc phục!

Vương Trung hài lòng nhìn làn khói bụi bốc lên trên mặt đất nuốt chửng chiếc xe tăng Panzer IV kia.

Đó mới chỉ là loạt bắn đầu tiên, khi loạt bắn thứ hai ập đến, khói bụi do loạt bắn đầu tiên vẫn chưa tan, nhìn từ trên cao xuống, toàn bộ khung cảnh trông giống như một bức tường đang được hai người thợ sơn liên tục sơn đi sơn lại.

Lúc này Vương Trung mới nhớ ra khẩu pháo 203 mm của mình không thuộc trung đoàn pháo binh, mà là một đơn vị độc lập, đợt pháo kích này đã quên mất khẩu pháo 203 mml

Thôi, Vương Trung thầm nghĩ, xem thử có thể tiêu diệt mục tiêu luôn không đã, nếu được thì tiết kiệm được chút đạn dược.

Loạt bắn thứ ba ập đến, Vương Trung đoán chiếc Panzer IV kia chắc chỉ còn là đống sắt vụn.

Làn khói dần dần tan đi, Vương Trung nhìn thấy xác chiếc Panzer IV bị cháy đen, méo mó. Lính xe tăng trên những chiếc xe tăng khác lao ra, chạy về phía chiếc xe tăng vừa bị tập trung hỏa lực.

Rất nhanh, một cơ thể thoi thóp được mọi người kéo ra khỏi xe tăng.

Vương Trung cạn lời, bắn vậy mà vẫn chưa chết, còn đâu là công lý nữa?

Vương Trung cầm ống nghe lên, định gọi pháo 203 mm và loạt đạn 152 mm thứ hai, thì thấy một chiếc mô tô ba bánh chạy ra khỏi tâm nhìn, chở theo viên sư đoàn trưởng chạy như bay.

Haiz, để cho quân địch thay tướng giữa trận cũng tốt, để cho kẻ đó tiếp tục thể hiện tài năng của mình vậy.

Không biết có phải đang bàn giao quyền chỉ huy hay không, đội hình xe tăng của quân địch đã dàn xong cứ thế dừng lại trên thảo nguyên, bất động.

(Hết chương)

e Chuong 24: Nghi ky

Bộ tư lệnh Su đoàn Thiết giáp Ampla, Quân đoàn Ky si Asgard, quân đội Prosen Tham mưu trưởng Kruger von Hesdail nắm tay Sư đoàn trưởng Wilhelm Dietrich: “Giao cho tôi.”

Viên trung úy khiêng Wilhelm thiếu tướng trở về nói: “Tôi nghĩ thiếu tướng đang hôn mê sâu, chắc không nghe thấy ngài nói gì đâu.”

“Tôi biết.” Kruger von Hesdail liếc nhìn viên trung úy.

Quân đoàn Ky sĩ Asgard là thân tín của Hoàng đế, có xu hướng sử dụng các sĩ quan xuất thân từ tâng lớp quý tộc không phải phế thải. Bản thân sự ra đời của Quân đoàn Ky sĩ chính là một trong những biện pháp nhằm giảm bớt ảnh hưởng của tầng lớp sĩ quan phế thải.

Tuy nhiên, chức vụ sĩ quan tham mưu lại không giống với các chỉ huy quân sự. Trước hết, sĩ quan tham mưu không thể tích lũy chiến công, cho dù toàn bộ kế hoạch tác chiến đều do sĩ quan tham mưu đề xuất, cho dù cuối cùng sĩ quan tham mưu là người trực tiếp thực hiện kế hoạch, nhưng chiến thắng vẫn thuộc về các chỉ huy quân sự.

Hơn nữa, so với những tố chất như trực giác chiến trường, thì sĩ quan tham mưu cần phải có khả năng vạch ra kế hoạch trên bản đồ. Năng lực của sĩ quan tham mưu cũng phụ thuộc rất nhiều vào quá trình tích lũy lâu dài.

Vì vậy, Hoàng đế không thể nhanh chóng đề bạt các sĩ quan tham mưu không có xuất thân từ tâng lớp sĩ quan phế thải thông qua chiến công. Các sĩ quan tham mưu trong quân đội Prosen chủ yếu là sĩ quan phế thải.

Kruger von Hesdail là quý tộc phế thải, nhưng có mối quan hệ tốt đẹp với các sĩ quan không phải phế thải được thăng tiến nhanh chóng sau khi Hoàng đế bắt đầu con đường chinh phạt. Vì vậy, ông ta mới được điều đến Quân đoàn Ky sĩ Asgard, tương đương với lực lượng cấm vệ quân của Prosen, để hỗ trợ các chiến tướng nổi tiếng.

Giờ đây, chiến tướng nổi tiếng đã rời sân, Hesdail phải gánh vác trọng trách.

Ông ta quay đầu hỏi viên trung úy vừa lên tiếng: “Tại sao quân địch lại nhắm bắn vào một trung đội xe tăng ở vị trí dự bị?”

Viên trung úy lắc đầu: “Tôi không biết, thưa Tham mưu trưởng.”

Hesdail lại hỏi: “Thiếu tướng có hành động gì để lộ thân phận không?”

“Hình như là không.

Lúc này, phó tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn thiết giáp số một lên tiếng: “Một trung đoàn pháo hạng nặng bắn ba loạt đạn, điểm rơi đều tập trung quanh xe của sư đoàn trưởng, rõ ràng là nhắm vào sư đoàn trưởng.”

“Tôi biết.” Hesdail cắt ngang lời phó tiểu đoàn trưởng: “Vấn đề là làm sao quân địch biết được sư đoàn trưởng? Tên Bạch Mã tướng quân kia trước đó cũng từng tiêu diệt Thiếu tướng Randolph, Sư đoàn trưởng Sư đoàn Thiết giáp số 15. Điều này thật khiến người ta nghi ngờ.”

Hesdail ngừng một chút: “Thiếu tướng Randolph bị tiêu diệt khi đang mặc quân phục tướng lĩnh của Quân đội Quốc gia. Khi đó, ông ta đang ở cạnh xe chỉ huy của mình. Điều này còn có thể lý giải được. Dù sao thì quân phục tướng lĩnh của Quân đội Quốc gia quá dễ nhận ra, đặc biệt là cổ áo màu đỏ.”

Quân phục truyền thống của Prosen quy định cổ áo của tướng lĩnh phải có màu đỏ, rất dễ nhận ra trong môi trường dã chiến. Trong chiến dịch Carolin trước đó, đã xảy ra trường hợp lính bắn tỉa của Liên minh Vương quốc nhắm bắn vào các tướng lĩnh.

Chính vì vậy, quân phục của Quân đoàn Ky sĩ Asgard đã bỏ cổ áo màu đỏ của sĩ quan.

Hơn nữa, Wilhelm thiếu tướng đã thay quần áo với trung đội trưởng xe tăng trước khi đến tiền tuyến.

Hesdail đi qua đi lại, lúc này, một sĩ quan tham mưu lên tiếng: ‘Liệu có phải do nghi thức vu cổ nào đó không?”

Hesdail cười lạnh: “Không thể nào. Chỉ làm bị thương sư đoàn trưởng sẽ không khiến chúng ta bị tê liệt đâu. Nếu muốn đối phó với chúng ta, nghi thức vu cổ phải nhắm vào toàn bộ bộ tư lệnh. Không, chắc chắn không phải như vậy.”

“Nhưng nói là do nghi thức vu cổ thì dễ báo cáo với cấp trên hơn.” Viên tham mưu kia tiếp tục nói.

Hesdail tặc lưỡi: ‘Cũng đúng.”

Dù sao thì tham mưu cũng là sĩ quan văn phòng, so với việc chỉ huy chiến đấu, họ am hiểu hơn về đấu đá nội bộ.

Hesdail: “Vậy thì đi tìm những tên lính bị thương chạy về, hỏi rõ xem nghi thức vu cổ của quân địch được thực hiện như thế nào, sau đó viết báo cáo chỉ tiết gửi lên Bộ tư lệnh Binh đoàn Thiết giáp.”

Lúc này, tham mưu thông tin chạy ra khỏi phòng: “Báo cáo Tham mưu trưởng, tiểu đoàn thiết giáp số hai và số ba đều đang hỏi phải làm sao.”

Tham mưu trưởng vung tay: “Chẳng phải đã có kế hoạch tác chiến rồi sao? Sư đoàn trưởng bị thương phải trở về điều trị, chúng ta phải kiên quyết thực hiện kế hoạch của ông ấy đến cùng! Tấn công.”

Vương Trung đang giằng co với quân địch.

Để có thể khai hỏa ngăn chặn quân địch ngay lập tức, 30 chiếc T-34 đã từ vị trí ẩn nấp di chuyển lên trận địa bắn. Giống như lần phục kích trước, Vương Trung cũng phân công rõ khu vực phụ trách cho từng xe.

Trận chiến xe tăng sắp sửa nổ ra.

Tuy nhiên, quân địch vẫn bất động, đứng im một chỗ.

Quân địch không di chuyển, Vương Trung cũng không dám manh động, thậm chí còn ở bên cạnh người lính phụ trách

liên lạc.

Vương Trung đã đếm, quân địch có tổng cộng 181 xe tăng. Trong đó, chỉ có 131 chiếc Panzer III và Panzer IV, số còn lại là Panzer II và 38(t), nhưng Panzer II và 38(t) áp sát cũng có thể bắn đứt xích và kẹt tháp pháo của T-34.

Hơn nữa, Panzer II và 38(t) cũng đủ sức để tiêu diệt bộ binh.

Không đúng, hỏa lực của pháo 20 mm trên Panzer II khi tiêu diệt bộ binh có khi còn mạnh hơn cả pháo 50 mm của Panzer Ⅲ.

Vương Trung đang suy nghĩ miên man thì quân địch di chuyển.

Khói đen đồng loạt bốc ra từ ống xả của những chiếc xe tăng Prosen xếp hàng trên bình nguyên, tiếng gầm ru của động cơ cũng lớn hơn.

Vương Trung lập tức chạy về phía xe tăng, chui vào tháp pháo, sau đó nói với người lính đang ngồi xổm bên cạnh cầm điện thoại: “Lên đây! Đứng trên nắp động cơ, tôi có thể cần cậu gọi điện cho trung đoàn pháo binh bất cứ lúc nào!”

“Vâng!” Người lính kia lập tức trèo lên xe tăng, có vẻ hơi phấn khích, có lẽ đã mong ước được ngồi trên xe tăng từ lâu.

Trong tai nghe vang lên giọng nói của tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn thiết giáp: “Tướng quân, khai hỏa chưa ạ?”

Vương Trung: “Cậu ngốc à, đợi chúng đến gần rồi hãng bắn!”

Sau một loạt bài kiểm tra trong những ngày qua, Vương Trung đã không còn ảo tưởng gì về độ chính xác của những chiếc T-34 này nữa.

Vì vậy, Vương Trung quyết định đợi quân địch tiến vào phạm vi 700 mét mới khai hỏa. Mặc dù khoảng cách này có thể không ngăn chặn được xe tăng địch áp sát, nhưng vẫn tốt hơn là lãng phí đạn dược khi bắn ở khoảng cách quá xa.

Lý do Vương Trung nhấn mạnh tầm quan trọng của việc ngụy trang trước khi giao chiến là vì vậy.

Lính xe tăng Prosen có kỹ thuật bắn rất tốt, cộng thêm ống ngắm chất lượng cao và kính ngắm Zeiss, họ có thể bắn trúng mục tiêu ở khoảng cách 1. 000 mét, thậm chí là 1. 500 mét.

Để quân địch áp sát rồi mới khai hỏa là chiến thuật tốt nhất để đối phó với xe tăng Prosen.

Vương Trung đang đợi thời khắc xe tăng địch vượt qua mốc 700 mét.

t

Tuy nhiên, quân địch dừng lại! Chúng dừng lại ở khoảng cách 1. 200 mét!

Vương Trung không biết trong bụng địch đang giấu trò gì.

Ngay sau đó, địch khai hỏa, mục tiêu là những chiếc xe tăng giả và pháo chống tăng giả mà Vương Trung đã chuẩn bị.

Những mô hình gỗ này sắp sửa hoàn thành sứ mệnh của chúng.

Pháo thủ số 422, Alexander, hỏi: “Có nên khai hỏa không? Khoảng cách này tôi bắn trúng đích chắc rồi!”

Vương Trung: “Đừng vội, chúng ta vừa nổ súng, những tổ lái đang căng thẳng khác - nhất là lính mới - chắc chắn sẽ bắn loạn xạ theo. Tôi không mong bọn họ có kỹ thuật như cậu. Cậu là huấn luyện viên của đội huấn luyện bọc thép, là người thực tế đã bắn chết Randolph đấy!”

Alexander im lặng, có lẽ bị màn tâng bốc của Vương Trung làm cho choáng váng.

Sau khi trút một đợt hỏa lực ở khoảng cách 1200 mét, cuối cùng quân địch cũng bắt đầu tiến lên.

Dù sao Vương Trung vẫn chưa hạ lệnh khai hỏa, trận địa bên này lại được ngụy trang quá tốt, cho dù địch muốn dừng lại ở khoảng cách 1200 mét để bắn nhau cũng không có mục tiêu.

Vương Trung chờ đợi mũi tấn công của địch vượt qua vật đánh dấu.

Cuối cùng, chiếc xe tăng số hiệu 313 của địch đã áp sát vật đánh dấu và vượt qual

Vương Trung: ‘Khai hỏa!”

Anh không chỉ định mục tiêu cụ thể, nhưng Alexander đã chọn chiếc xe tăng số 313.

Đòn tấn công chính xác trực tiếp khoét một lỗ trên giáp trước của xe tăng số 313, chiếc xe tăng lập tức bốc cháy, lính tăng của địch vội vàng bỏ chạy.

Kết quả đợt bắn đầu tiên được công bố, Vương Trung đếm, 30 chiếc T34 khai hỏa, bắn trúng sáu chiếc xe tăng địch.

Buổi sáng phục kích, khoảng cách khai hỏa chỉ chưa đến 500 mét, kết quả cũng chỉ có thể dùng hai phát đạn xuyên giáp để tiêu diệt một tên địch, vậy bây giờ 700 mét mà bắn như vậy cũng tạm chấp nhận được.

Lượt bắn thứ hai lại trôi qua, thêm năm chiếc xe tăng địch bị bỏ lại.

Lúc này, quân địch cũng nhìn rõ đạn pháo bắn từ đâu đến, hỏa lực bắn thẳng dữ dội lập tức nhắm vào trận địa phục kích số 2.

Tuy nhiên, phía địch bắn cũng không chính xác, có lẽ vì hệ thống công sự mà Vương Trung chỉ đạo công binh và lao công đào quá khoa học, khiến địch không nhìn rõ mục tiêu cụ thể ở đâu, chỉ có thể dựa vào hướng đạn pháo bay tới để phỏng đoán, sau đó bắn loạn xạ, hy vọng may mắn bắn trúng mục tiêu quan trọng.

Hai bên cứ như vậy bắn chéo nhau một hồi.

Quân địch có hơn hai mươi chiếc xe tăng tạm thời mất khả năng chiến đấu, trong khi bên phía Vương Trung không mất chiếc nào.

Xem ra, quân địch sắp "chết từ từ" rồi!

Sở chỉ huy Sư đoàn Thiết giáp Ampla, Kruger một tay đặt trên bộ đàm, bật chế độ "loa ngoài", vì vậy cả xe chỉ huy đều có thể nghe thấy tiếng la hét của binh lính Tiểu đoàn Thiết giáp số 2.

"Kẻ địch rốt cuộc ở đâu?"

"Rõ ràng đã bắn bảy, tám phát về phía đạn pháo bắn tới, sao chúng vẫn tấn công?"

"Khói do xe tăng địch bắn ra che khuất tâm nhìn của tôi rồi! Không thấy gì cả!"

"Tôi thấy một tháp pháo tăng, bọn chúng chôn xe tăng dưới đất để chiến đấu với chúng tal"

Càng ngày càng xuất hiện nhiều lời vô nghĩa.

Nhưng điều khiến Kruger ấn tượng nhất chính là câu "Mẹ ơi".

Cuối cùng, Kruger không nhịn được nữa, cầm lấy micrô: "Toàn quân chú ý, thực hiện kế hoạch BI"

Kế hoạch B là dùng bom khói bắn vào trận địa của đối phương, sau đó gọi Stuka đến ném bom 500 kg vào vị trí bị khói bao phủ.

Mệnh lệnh của Kruger đã được thực hiện một cách nghiêm chỉnh!

Lúc quân địch bắn khói về phía trận địa phục kích số 2, Vương Trung còn tưởng rằng chúng sắp rút lui.

Nhưng khi nhìn thấy màu sắc của làn khói, hắn lập tức nhận ra chuyện gì đang xảy ra.

“Oanh tạc của địch sắp tới rồi, tung khói mù, để bộ binh yểm hộ chúng ta rút lui. Bộ binh không kịp chạy thì chui hết vào hầm trú ẩn!”

Ngay sau đó, khói bốc lên từ chiến hào bộ binh phía trước trận địa phục kích.

Vương Trung: “Nhanh lên! Lùi xe, nhanh lên!” Bộ binh chỉ cần an nấp kỹ thì bom ném xuống sẽ không gây ra hiệu quả lớn - trừ khi là bom napalm.

Nhưng xe tăng thì khác, bài học xương máu ở Cao điểm Peniye vẫn còn đó, nếu không phải Stuka đã ném bom hỏng chiếc xe số 67, thì bây giờ tổ lái đó vẫn đang chiến đấu bên cạnh anh.

Chiếc xe số 422 của Vương Trung lùi ra khỏi công sự, chạy lên con đường sơ sài dùng để di chuyển.

Những chiếc xe tăng có radio đều đã hành động, nhưng những chiếc không có radio vẫn đang ở nguyên vị trí khai hỏa.

Vương Trung hét lên với lính bộ binh đang chờ lệnh bên cạnh: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau chạy tới gõ nắp xe tăng, báo cho họ biết chúng ta rút lui!”

Lúc này, tiếng động cơ vang lên từ trên không.

Stuka đã đến.

(Hết chương) Chương 25: Gió thổi Đông Tây Nam Bắc

Vương Trung cũng không rảnh để ý đến những chiếc xe tăng khác nữa, nghĩ đến việc những chiếc xe tăng này đều ở trong công sự, chỉ cần quả bom 500 kg kia không rơi trúng, thì chắc chắn sẽ không gây ra thiệt hại quá lớn.

Hiện tại, khói mù đã bao phủ toàn bộ trận địa, bom 500 kg có thể ném chính xác vào công sự, đây chẳng khác nào phim "Final Destination" phiên bản đời thực, không cứu được đâu, đành phó mặc cho số phận.

Vương Trung giục tài xế: "Belyakov, nhanh lên! Rời khỏi khu vực ném bom là an toàn."

Stuka trên không nhắm vào những làn khói màu mà xe tăng địch bắn ra.

Động cơ xe số 422 gầm rú, lao ra khỏi màn khói, xông vào bụi cây bên kia đường cái - nơi đây vốn là trận địa giả được tạo thành từ xe tăng giả và pháo chống tăng giả.

Những chiếc T34 có radio và một số chiếc nhanh trí khác bám sát theo xe số 422, tất cả đều trốn vào trận địa giả.

Ngay sau đó, tiếng hú chết chóc vang lên từ bầu trời.

Vụ nổ đến rất nhanh, sức công phá của quả bom 500 kg thật đáng sợ, ngay cả Vương Trung đã trốn sang một bên cũng theo bản năng co người lại trong xe tăng, để nắp xe tăng có thể che chắn phần lớn cơ thể.

Cột khói do vụ nổ tạo ra trông giống như những cây súp lơ khổng lồ, biến trận địa phục kích thành một vườn rau của người khổng lồ.

Tiếng súng từ trận địa phục kích gần như biến mất hoàn toàn, nhưng có thể là do khói do bộ binh tung ra đã che khuất

tâm nhìn của xe tăng.

Mặc dù biết những chiếc xe tăng ở lại không có radio, nhưng Vương Trung vẫn hỏi qua radio: “Mọi người không sao chứ?”

“Xe trưởng trung đội 1 - xe của trung đội trưởng không sao. Cả trung đội chúng tôi đều đã đến nơi an toàn.”

“Xe trung đội 2 không sao.”

“Xe trung đội 3…’

Đang báo cáo an toàn qua radio, một chiếc T34 từ trận địa phục kích chạy tới, xe trưởng ló đầu ra khỏi tháp pháo, vẻ mặt vẫn còn hoảng hốt, hét lên từ xa: “Đó là Stuka sao? Thật đáng sợ.”

Sau đó, lần lượt có những chiếc xe tăng khác chạy ra khỏi trận địa phục kích, một số người mang đến tin xấu: “Số 448 bị bom đánh trúng, lúc tôi đi qua không thấy ai sống sót.”

Vương Trung vừa định trả lời, thì nghe thấy tiếng báo cáo trong tai nghe: “Sư trưởng! Xe tăng địch đang tấn công!”

Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn Thiết giáp số 2, Stauffenberg, đang quan sát hiệu quả của cuộc oanh tạc.

Anh ta hỏi tiểu đoàn phó qua radio: “Anh nghĩ tình hình của địch hiện giờ thế nào? Tôi nghĩ chúng ta có thể tấn công một đợt. Từ sườn đánh vào sau lưng chúng, lợi dụng màn khói mà chúng tung ra để che mắt Stuka.” Tiểu đoàn phó: “Tôi nghĩ ổn. Bàn bạc với Tiểu đoàn Thiết giáp số 3 xem sao? De ho di chuyển sang phải, chiếm lĩnh vị trí yểm trợ.”

“Sau đó, cho lính ném lựu đạn đi cùng để chặn bộ binh của địch, tôi nghĩ kế hoạch này khả thi.”

Nói xong, Stauffenberg điều chỉnh radio sang tần số liên lạc với cấp trên: “Mèo rừng gọi Sói hoang, Mèo rừng gọi Sói

hoang.’

“Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn Thiết giáp số 2, dựa trên tình hình thực tế, đánh giá rằng có thể phát động tấn công.” Người lính phụ trách bộ đàm quay lại báo cáo với Kruger, quyên sư trưởng.

“Được. Để anh ta thử xem, nếu gặp phải đối thủ cứng cựa thì rút lui. Yêu câu Tiểu đoàn Thiết giáp số 3 và Tiểu đoàn Ném lựu đạn phối hợp với anh ta.”

Là một sĩ quan tham mưu, Kruger hiểu rõ khả năng của mình, nếu sĩ quan chỉ huy trực tiếp đánh giá là có thể thử, vậy thì cứ thử.

Tuy nhiên, ông ta cũng phải thể hiện vai trò của mình, vì vậy ông ta bổ sung: “Nếu cuộc tấn công bị chặn lại, hãy giả vờ thua để dụ địch vào tâm bắn của pháo 88 ly.”

Mặc dù không phải là người đầu tiên phát hiện ra cuộc tấn công của địch, nhưng dựa vào bản đồ, Vương Trung là người đầu tiên nắm bắt được toàn bộ tình hình.

Quân địch được chia thành hai nhóm xe tăng, nhóm thứ nhất có vẻ như muốn đột phá trực tiếp vào sườn của trận địa phục kích, chiếm lĩnh vị trí tấn công bên sườn.

Nhóm thứ hai đi vòng theo một đường vòng lớn hơn, có vẻ như đang chuẩn bị chiếm lĩnh vị trí bắn xa, yểm trợ cho nhóm thứ nhất.

Ngoài ra, lính ném lựu đạn của địch đã tách khỏi đội hình xe tăng và bắt đầu tiến lên, rõ ràng là định lợi dụng khói mù che khuất tâm nhìn của trận địa phục kích để lao lên đánh giáp lá cà với Tiểu đoàn 1, Trung đoàn 31 đang ẩn nấp trong chiến hào.

Sau khi nắm bắt được tình hình, Vương Trung lập tức nói với người lính liên lạc đi cùng xe tăng: “Đi thông báo cho Tiểu

đoàn 1 rút khỏi trận địa! Kẻ địch muốn đánh giáp lá cà, yêu cầu họ di chuyển đến trận địa dự bị.”

Trong mười ngày qua, Sư đoàn Bộ binh Tạm thời 151 và lực lượng lao động của Olach đã đào rất nhiều công sự dự phòng và diễn tập di chuyển giữa các công sự nhiều lần.

Vương Trung sẽ không để cho đội quân non trẻ của mình đánh giáp lá cà với quân địch.

Về phần những chiếc xe tăng địch đang đi vòng, mặc dù trận địa mà Vương Trung đang chiếm giữ không có công sự dành cho xe tăng, nhưng có nhiều cây cối và vật chắn được sử dụng để tạo nên trận địa giả, nên việc đấu súng với địch ở đây vẫn là lợi thế của họ.

Hơn nữa, T34 vốn đã chiếm ưu thế trong cuộc đối đầu về giáp, chỉ cần bảo vệ tốt bánh xích, quân địch sẽ rất khó để giành được lợi thế - với nhiều vật cản như vậy, quân địch cũng khó có thể bắn trúng điểm yếu của T34.

Điều này giống như trong game World of Tanks, sử dụng ngụy trang để che đi điểm yếu của xe tăng, khiến đối phương khó nhắm bắn hơn.

Lúc này, ba chiếc T34 nữa rời khỏi trận địa phục kích và tham gia với nhóm của Vương Trung. Đến lúc này, số xe tăng chạy thoát đã lên tới 21 chiếc, 9 chiếc còn lại đã xác định số 448 bị tiêu diệt, tình hình những chiếc khác vẫn chưa rõ.

“Nhanh chóng vào vị trí! Tìm xe chỉ huy của tiểu đội mình!” Vương Trung vừa hét vừa ra hiệu cho ba chiếc xe tăng vừa chạy đến.

Xe trưởng của chiếc xe dẫn đầu gật đầu, không biết là thực sự hiểu hay chỉ gật đầu cho qua chuyện, anh ta chỉ huy xe tăng rẽ phải trước mặt xe số 422, đi dọc theo đội hình xe tăng hiện tại.

Hai chiếc xe tăng còn lại cũng đi theo, lần lượt đi qua trước mặt xe số 422, tất cả các xe trưởng đều nhìn Vương Trung.

Vương Trung: "Đừng nhìn tôi nữa! Nhanh chóng vào vị trí, địch đến rồi!"

Không chịu nổi nữa, sau này phải coi việc thu giữ radio là nhiệm vụ quan trọng hàng đầu.

Lúc này, từ góc nhìn trên cao, Vương Trung nhìn thấy bộ binh đang rút lui dọc theo chiến hào giao thông về phía trận địa dự bị, lúc này bộ binh của địch cách chiến hào của trận địa phục kích khoảng 200 mét.

Rất tốt, hiệu quả của việc luyện tập thay đổi đội hình đã được thể hiện.

Vì quân địch sắp tiến vào trận địa -

Vương Trung điều chỉnh tần số radio, chuyển sang tần số mà quân Prosen thường sử dụng.

Bên phía Prosen sẽ nghe lén tần số này - nói nghe lén không đúng lắm, vì đó là tân số liên lạc của họ, đương nhiên họ luôn theo dõi.

Ngoài ra, còn có một người luôn theo dõi tân số này, đó là Vasili, người đang canh chiếc radio thu được.

Vương Trung: "Tiếng vĩ cầm mùa thu nức nở thật dài, lặp lại, tiếng vĩ cầm mùa thu nức nở thật dài."

Vasili đặt tai nghe xuống: "Mật lệnh đến rồi! Pháo binh nhắm vào trận địa phục kích thứ hai!"

"Thứ hai sao?" Pavlov xác nhận.

"Đúng vậy! Tôi chắc chắn đó là mật lệnh dành cho trận địa phục kích thứ hai." Vasili khẳng định.

Pavlov nhấc điện thoại: “Gọi cho Trung đoàn Pháo binh! Nhanh lên!”

Quân đội Prosen, Sở chỉ huy Sư đoàn Thiết giáp Ampla.

Quyền Sư đoàn trưởng Kruger nghe thấy giọng nói đột ngột vang lên từ radio, bèn hét lên: “Ai hiểu tiếng Ant?”

“Tôi! Đó là thơ của Rilke , câu đầu tiên trong bài “Tiếng hát mùa thu”. Một tham mưu nói.

Sư đoàn trưởng Kruger : “Tại sao lại đột nhiên đọc thơ? Đó có phải là một loại mật mã nào đó không? Có chuyện gì sắp xảy ra sao?”

Một tham mưu lo lắng hỏi: “Liệu có phải họ sắp pháo kích chúng ta không?”

Rõ ràng, việc sư đoàn trưởng bị tiêu diệt chính xác đã gây áp lực tâm lý nặng nề cho các sĩ quan chỉ huy khác.

Kruger phẩy tay: “Đừng tự dọa mình, muốn ném bom chúng ta thì họ đã làm từ lâu rồi, đâu cần phải đợi đến bây giờ? Không, chắc chắn đó là mật mã. Quân đội Ant không có du radio, chỉ có thể liên lạc bằng điện thoại, người ra lệnh chắc hẳn vì lý do nào đó đã rời khỏi vị trí có điện thoại.

“Bên cạnh anh ta có radio… anh ta chắc hẳn đang ở trong một chiếc xe tăng.”

Đột nhiên, Kruger bước đến bàn, cầm lấy hồ sơ chiến đấu của viên tướng “Bạch mã”, nhanh chóng lật xem rồi hét lên: “Xe tăng! Tên “Bạch mã” này thích tự mình chỉ huy quân đội trong xe tăng, và xe tăng của hắn ta luôn treo cờ hiệu trên ăng-ten! Thông báo cho Tiểu đoàn 2/Bạch mã” của địch đang ở trong một chiếc xe tăng, trên ăng-ten xe tăng có cờ hiệu!”

Vương Trung đang chú ý đến bộ binh của địch, thì nghe thấy giọng nói của Vasili trong tai nghe: “Tướng quân! Kẻ

địch biết ngài đang ở trong xe tăng, và họ cũng biết xe tăng của ngài có cờ hiệu! Hãy hạ cờ hiệu xuống!"

Vương Trung nhìn lá cờ đỏ trên ăng-ten, lắc đầu nói: "Để bọn chúng đến đây. Và cậu đừng có nói chuyện bằng mật mã nữa!"

Thực ra, loại liên lạc vô tuyến điện này, hiện tại muốn giữ bí mật chỉ có thể thông qua mật mã hoặc ám hiệu.

Về cơ bản, cả hai bên đều có thể nghe thấy radio của nhau, những thứ tiên tiến như nhảy tần hay mã hóa thì hiện tại chưa có.

Đó là lý do tại sao người Mỹ lại nghĩ ra cách sử dụng ngôn ngữ của người da đỏ làm mật mã.

Vương Trung vừa mắng Vasili xong, thì thấy bộ binh của địch đã tiến vào trận địa phục kích thứ hai.

Ngay lúc đó, biểu tượng của lực lượng thiết giáp đột nhiên xuất hiện trên bản đồ!

Một chiếc T34 vừa bị choáng váng bởi quả bom đã "tỉnh" lại!

Chiếc xe vừa lùi vừa bắn, rút lui về phía con đường mòn.

Sau đó, lại có thêm xe tăng "tỉnh" - không, là ba chiếc xe tăng cùng lúc, cùng với chiếc xe tăng đầu tiên tao thành một trung đội!

Tuy nhiên, Vương Trung nhanh chóng nhận ra một chiếc xe tăng đã bị hỏng bánh xích, không thể di chuyển.

Anh nhìn thấy kíp lái nhảy ra khỏi xe tăng, dùng vũ khí trong tay bắn về phía lính ném lựu đạn tinh nhuệ của địch.

Tuy nhiên, súng máy của quân địch ngay lập tức đáp trả.

Theo truyên thống của quân đội Đức, bộ binh sử dụng súng trường Kar98k lên đạn bằng tay, hoàn toàn dựa vào súng máy để cung cấp hỏa lực áp chế liên tục.

Hỏa lực dữ dội của súng máy hạng nhẹ ngay lập tức bắn hạ những người lính xe tăng.

Vương Trung nhìn mà lòng đau như cắt.

May mắn thay, lúc này ba chiếc xe tăng còn lại đã rút lui an toàn qua hàng rào cây, tiến vào bãi đất trống, hỏa lực của xe tăng đã đẩy lùi bộ binh địch đang cố gắng tiếp cận trở lại hàng rào cây.

Chính là lúc này!

Vương Trung: "Nỗi buồn đơn điệu đâm vào tim tôi. Lặp lại, nỗi buôn đơn điệu đâm vào tim tôi!"

"Đã rõI" Vasili đáp lại. Vương Trung: "Khỉ thật, đừng có trả lời!"

Mặc dù Vasili là một kẻ ngốc nghếch, nhưng Vương Trung không lo lắng rằng anh ta sẽ mắc sai lầm.

Vài giây sau, tiếng rít xé gió của đạn pháo vang lên.

Đợt pháo 152 ly đầu tiên giáng xuống.

Hàng rào cây vừa bị cày xới bởi bom 500 kg của Stuka, lại một lần nữa bị bao phủ bởi thép và lửa.

Những cây bạch dương tạo nên hàng rào cây rung lắc dữ dội, nhưng vẫn đứng vững như tre "Ngàn đập vạn đập vẫn vững vàng".

Hãy đến đây, gió thổi Đông, Tây, Nam, Bắc!

(Hết chương) Chương 26: Bạch Mã chết tiệt

Pháo hạng nặng 152 mm vẫn tiếp tục oanh tạc, Vương Trung thậm chí còn nhìn thấy những quả cầu lửa do pháo 203

mm tạo ra với uy lực còn lớn hơn.

Vương Trung có thể nhìn thấy bộ binh địch đang giảm xuống nhanh chóng, những hình người nhỏ bé sáng rực trên bản đồ biến mất.

Nếu đây là trò chơi, chỉ cần bắn một phát pháo là anh em pháo binh sẽ được cộng thêm một sao kinh nghiệm, đánh xong trận này chắc chắn sẽ trở thành pháo binh max level.

Đáng tiếc là thực tế không có cơ chế này.

Mặc dù cuộc tấn công của bộ binh đã bị pháo binh ngăn chặn, nhưng lực lượng xe tăng của địch vẫn đang vòng qua.

Rồi vấn đề lại xuất hiện, ba chiếc xe tăng còn sống sót lại vừa vặn chắn giữa lực lượng chủ lực của tiểu đoàn thiết giáp và quân địch!

Vương Trung: "Ban đi! Yểm trợ cho họ! Còn mấy người nữa, mau rút lui!"

Trong lúc khẩn cấp, anh quên mất rằng lý do ba chiếc xe tăng đó bị bom 500kg tấn công là vì không có radio.

Xe tăng số 422 dẫn đầu khai hỏa, Alexander quả là dũng cảm, viên đạn pháo xuyên qua khoảng trống giữa ba chiếc xe tăng của quân ta, bắn trúng chiếc Panzer III đang di chuyển.

Những xe tăng khác cũng nổ súng lẻ tẻ, nhưng tỷ lệ trúng đích rất đáng lo ngại, bởi vì không có mục tiêu nào để tham chiếu khoảng cách, chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm của mỗi kíp lái.

Quân địch cũng nổ súng, nhưng mục tiêu là ba chiếc xe tăng đang điên cuồng rút lui.

Ngay trong loạt bắn đầu tiên, Vương Trung đã nhìn thấy hai chiếc xe tăng 438 và 440 của quân ta ngừng di chuyển, có lẽ là bị đứt xích.

Tuy nhiên, vì Vương Trung trước đó đã tổ chức buổi chia sẻ kinh nghiệm cho các tân binh, nên những người lính mới trên hai chiếc xe tăng này đã không bỏ xe mà tiếp tục chiến đấu tại chỗ.

Xe tăng số 431 tiếp tục rút lui, hơn nữa lúc này dường như xe trưởng của nó cuối cùng cũng phát hiện ra vị trí của quân ta, nên đã ra lệnh cho lái xe quay đầu xe.

Nhưng không biết là do lái xe lo lắng nên quay đầu sai hướng, hay do xe trưởng đầu óc lộn xộn nên ra lệnh sai, chiếc xe tăng này lại quay đầu xe về phía quân ta, chìa đuôi xe cho quân địch.

Làm sao những binh lính xe tăng thiện chiến của sư đoàn Panzer Prosen có thể bỏ lỡ cơ hội này, Vương Trung trơ mắt nhìn ba, bốn phát đạn pháo bắn trúng đuôi xe tăng số 431.

Động cơ của xe tăng số 431 lập tức ngừng hoạt động, khói đen bốc ra từ bộ tản nhiệt dày đặc đến mức Vương Trung có thể nhìn thấy rõ ràng từ khoảng cách xa như vậy!

Kíp lái xe tăng số 431 vội vàng chui ra khỏi xe - bởi vì động cơ đã hỏng, tháp pháo sẽ sớm không thể xoay được nữa, lúc này bỏ xe cũng chẳng ai trách họ.

Súng máy của lính sư đoàn Panzer Prosen bắt đầu bắn xối xả, phong tỏa đường rút lui của kíp lái xe tăng, buộc họ phải nấp sau xe tăng.

Hai xe tăng 438 và 440 vẫn đang chiến đấu, nhưng đợt tấn công thứ hai của sư đoàn Panzer Prosen đã ập đến, tất cả đều nhắm vào vòng đai tháp pháo. Lúc này, đội hình thiết giáp tấn công của quân địch thực ra cũng chịu tổn thất rất lớn, bên phía Vương Trung có 21 xe tăng, sau vài loạt bắn cũng đã tiêu diệt được hơn chục chiếc xe tăng của địch.

Nhưng vấn đề là quân địch vẫn còn vài chục chiếc!

Lúc này, Vương Trung nhìn thấy trong khu vực rừng cây lại có một chiếc xe tăng số 430 "sống' lại.

Thật không thể tin được, chiếc xe tăng này bị bom 500kg của địch làm choáng váng, sau đó bị pháo 152mm và 203mm của quân ta "chăm sóc" vài lần, vậy mà bây giờ lại "sống" lại!

Điều quan trọng là nó vẫn có thể di chuyển! Nó cứ như vậy lùi ra khỏi chỗ ẩn nấp, quay đầu lao ra ngoài.

Đúng vậy, xe tăng số 430 men theo hàng rào cây lao về phía sườn của đội hình thiết giáp địch.

Nó lao ra khỏi hàng rào cây, vậy mà tất cả quân địch đều không nhìn thấy nó!

Chiếc xe tăng số 430 cứ như vậy lao thẳng đến sườn của quân địch!

Vương Trung nhìn thấy cách di chuyển này cảm thấy rất quen thuộc, nó giống hệt cách anh ta điều khiển chiếc M18 Hellcat trong War Thunder!

Lao đến sườn, tặng cho lính Đức từng viên đạn 76mm cực mạnh một.

Nhưng điểm yếu "mù" của T-34 lại một lần nữa bộc lộ hoàn toàn: Chiếc xe tăng số 430 hoàn toàn không nhìn thấy đội hình thiết giáp sư đoàn Panzer Prosen đang yểm trợ ở phía xa.

Nó vừa dừng lại, ba chiếc Panzer Il ở phía xa đã khai hỏa.

Tuy nhiên, do bắn vội vàng nên lính sư đoàn Panzer Prosen cũng không bắn trúng, đạn xuyên giáp bắn xuống đất nảy lên, sượt qua giáp trước của xe tăng số 430.

Xe tăng số 430 nổ súng, bắn trúng một chiếc Panzer IV, có vẻ như pháo thủ đã cố tình chọn chiếc xe tăng Panzer IV có số lượng ít ỏi và giá trị cao hơn để tấn công.

Lúc này, nhiêu quân địch ở phía xa hơn cũng nổ súng, xe tăng số 430 trúng đạn liên tục, nhưng vẫn bắn ra phát thứ hai.

Một chiếc Panzer III bốc cháy dữ dội.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Vương Trung không thể ngồi yên được nữa.

Ít nhất phải điều khiển xe tăng của mình tiến đến bên cạnh ba chiếc xe tăng đã mất khả năng chiến đấu, như vậy vừa có thể loại bỏ vật cản trên đường bắn của quân ta, vừa rút ngắn khoảng cách để những pháo thủ xe tăng "gà mờ" dưới trướng mình có thể bắn chính xác hơn, đỡ lãng phí đạn pháo.

Vương Trung: "Tất cả chú ý, tiến lên theo tôi! Belyakov, tiến lên!"

Ống xả của xe tăng số 422 phun ra một đám khói đen, gầm rú lao về phía trước, lá cờ đỏ trên ăng-ten radio tung bay trong gió.

Xe tăng của Vương Trung lao ra khỏi khu rừng, tiến vào đồng cỏ rộng lớn!

Những chiếc xe tăng khác nối đuôi nhau, lao vê phía đồng đội đang bị mắc kẹt trên đồng cỏ!

Trung đoàn trưởng Trung đoàn Thiết giáp số 2, Stauffenberg, vẫn nhoài nửa người trên ra khỏi tháp pháo, vì vậy anh ta là người đầu tiên nhìn thấy chiếc xe tăng T-34 lao ra khỏi khu rừng.

"Mèo Hoang gọi Chó Sói, Mèo Hoang gọi Chó Sói! Đã xác nhận bằng mắt thường xe chỉ huy của địch, là một chiếc xe tăng T-34 được thiết kế đặc biệt, tháp pháo lớn hơn những chiếc khác.

"Trên ăng-ten radio có treo một lá cờ đỏ, lặp lại, có treo một lá cờ đỏ! Số hiệu chiến thuật 422, lặp lại, số hiệu chiến

thuật 422, và có biểu tượng Bạch Mã, có biểu tượng Bạch Mãi”

Sau khi báo cáo xong, Stauffenberg lập tức chuyển sang tần số chỉ huy tiểu đoàn: “Nhắm vào chiếc xe tăng có treo cờ đỏ, số hiệu chiến thuật 422 đó!”

Xe tăng của anh ta là chiếc đầu tiên phản ứng với mệnh lệnh này, điều chỉnh nòng súng nhắm vào chiếc T-34 đó.

Lúc này, trong radio vang lên mệnh lệnh của Sư đoàn: “Hãy nhớ kỹ chiến thuật mà Sư đoàn trưởng đã sắp xếp!”

Stauffenberg: “Nhưng quân địch chỉ có một tiểu đoàn, tôi cảm thấy chúng ta có thể đối phó được!”

“Vậy tổn thất là bao nhiêu?”

Stauffenberg im lặng.

Quyền Sư đoàn trưởng: “Thực hiện theo kế hoạch đã định!”

“Rõ! Tất cả các xe, các anh đã nghe rõ rồi đấy, thực hiện theo kế hoạch đã định!”

Tiểu đoàn Thiết giáp số 2 bắt đầu thả khói ngụy trang, đồng thời chuyển hướng, rút lui vê phía sau.

Lúc này, phần lớn xe tăng của sư đoàn Panzer Prosen mới phát hiện ra chiếc xe tăng số 430 ở sườn.

Sau một loạt tập trung hỏa lực, xe tăng số 430 bị tê liệt trên đồng cỏ.

Xe tăng số 422 vừa vượt qua ba chiếc xe tăng đồng đội đang nằm liệt trên đồng nguyên, Vương Trung liền ra lệnh: “Dừng lại! Dừng lại!”

Sau khi xe tăng dừng lại, Vương Trung giơ ống nhòm lên - đây chỉ là động tác giả vờ, thực ra khói do quân địch thả ra đã

che khuất tâm nhìn phía trước.

Vương Trung dựa vào "wall hack" nhìn thấy quân địch đang rút lui.

Không chỉ có lực lượng xe tăng đang rút lui, mà bộ binh ở vị trí phục kích bên cạnh cũng đang rút lui.

Có ý gì đây?

Lúc này Vương Trung chợt nhớ đến một tình huống kinh điển trong tiểu phẩm hài của Trần Peisi và Chu Thời Mậu:

"Nhưng tôi còn chưa nổ súng!"

"Ôi chao, thế này chẳng phải chứng tỏ súng của ngài bắn rất chuẩn sao!"

Vương Trung thầm nghĩ, tôi vừa mới xông lên, chuẩn bị dàn trận đối đầu với lũ chúng mày, thế mà chúng mày lại bỏ chạy?

Tôi còn chưa ra tay, lũ mày đã "xìu" rồi sao?

Lúc này, những chiếc xe tăng khác cũng lao đến vị trí của xe tăng số 422, phần lớn dừng lại, nhưng có vài chiếc vẫn lao lên phía trước.

Cũng không thể trách họ được, khi xe trưởng kiêm luôn pháo thủ, chỉ tập trung nhìn về phía trước thì rất dễ xảy ra tình trạng này.

Vương Trung còn nghe thấy tiếng còi của một xe tăng trưởng - đây là cách chỉ huy mà ban đầu Bộ Tư lệnh Thiết giáp của quân đội Ant hình dung, nhưng nó chẳng có tác dụng gì.

Trên thực tế, sau trận chiến trước đó, Vương Trung đã nhận ra rằng cả còi và cờ hiệu đều vô dụng, vì vậy anh đã cho người ta mở nắp xe tăng và dùng cách trực tiếp nhất để thông báo.

Nghe thấy tiếng còi, Vương Trung ấn vào microphone: "Được rồi, đừng thổi nữa, dùng súng máy phòng không bắn vào gáy chúng, như vậy chúng mới biết đường dừng lại!"

Vừa dứt lời, chiếc xe tăng vừa thổi còi liền khai hỏa, những viên đạn tracer của súng máy phòng không bắn trúng vào phía sau tháp pháo của những chiếc xe tăng vẫn đang lao lên phía trước.

Cuối cùng, tất cả các xe tăng đều dừng lại.

Vương Trung nhìn xuyên qua làn khói, quan sát động tĩnh của quân địch.

- Chờ đã, hình như ở Loktev cũng đã từng xảy ra chuyện tương tự? Vậy thì, phía sau có phải là một trận địa pháo 88mm?

Vương Trung lấy bản đồ ra, giống như lần ở Loktev, anh cũng đã cẩn thận khảo sát toàn bộ chiến trường, nhưng địa hình phía bắc Olaci quá bằng phẳng, không tìm thấy một vị trí nào đặc biệt thích hợp để bố trí pháo chống tăng.

Nói cách khác, vị trí thích hợp nhất để phòng thủ ở khu vực này đã bị Vương Trung chiếm giữ.

Chết tiệt, lần này không thể "cướp" pháo của quân địch rồi.

Giao chiến với pháo 88mm trên địa hình trống trải, tôi không muốn chết sớm như vậy.

Lúc này, Tiểu đoàn 1, Trung đoàn Bộ binh Cận vệ 31 một lần nữa tiến vào vị trí vừa mới bỏ.

Vương Trung bắt đầu cân nhắc kế hoạch phòng thủ tiếp theo.

Quân địch rút lui như vậy, muốn tổ chức tấn công lại có lẽ cần một khoảng thời gian.

Việc tổ chức một cuộc tấn công bằng xe tăng phức tạp hơn nhiều so với bộ binh, hơn nữa quân địch đã chịu tổn thất không nhỏ, ngay cả những chiếc xe tăng rút lui cũng bị giảm quân số, chắc chắn cần phải điều chỉnh lại đội hình kíp lái.

Vương Trung tiếp tục xem xét bản đồ - quân địch sẽ tập hợp lại ở đâu?

Vị trí tập hợp chắc chắn phải ở gân đường lộ, để thuận tiện cho việc tiếp tế. Cũng phải gần trạm y tế, bởi vì có thể có một số người bị thương nhẹ cần được băng bó.

Bệnh viện dã chiến chắc chắn phải ở gân giếng nước -

Thông qua phương pháp loại trừ, Vương Trung nhanh chóng khoanh vùng được ba địa điểm có khả năng là nơi tập kết của quân địch.

Trên thực tế, từ khi trinh sát địa hình trước đó, anh đã đặc biệt chú ý đến những địa điểm này và đặt cho mỗi nơi một mật danh.

Mỗi địa điểm bắn một loạt đạn pháo, coi như "quay gacha" vậy. Nếu may mắn "quay trúng", quân địch sẽ không thể tấn công trong ngày hôm nay.

"Bọn chúng không mắc câu!" Kruger cầm lấy tập tài liệu ghi lại lịch sử chiến đấu của gã tướng Bạch Mã: "Ở Loktev, hắn cũng không mắc câu, hơn nữa lập tức dùng pháo binh oanh tạc những nơi có khả năng là vị trí pháo chống tăng. Chậc, ra lệnh cho Tiểu đoàn Pháo phòng không di chuyển!"

Sĩ quan truyền tin chào một cái rồi rời đi. Kruger quay sang Stauffenberg: "Tổn thất của chúng ta thế nào?"

"Tổn thất nặng nề, tiểu đoàn của tôi mất 30 xe tăng."

"Bao nhiêu chiếc có thể sửa chữa được?"

Stauffenberg líu lưỡi: “Thưa Quyền Sư đoàn trưởng, nếu chúng ta không chiếm được chiến trường, thì không có cách nào sửa chữa những chiếc xe tăng bị bỏ lại trên chiến trường. Hiện tại quân địch đang kiểm soát tuyến đầu.”

“Được rồi. Xem ra chúng ta chỉ có thể chờ đến tối nay, để bộ binh thử dùng chiến thuật đánh đêm để chiếm lại trận địa.”

Vừa dứt lời, trên bầu trời vang lên tiếng rít xé gió của những quả đạn pháo.

Kruger: “Tới rồi sao? Là pháo binh bắn vào pháo phòng không sao?”

Anh ta bước nhanh đến cửa xe chỉ huy thiết giáp, mở cửa nhìn ra ngoài.

Tuy nhiên, các khẩu đội pháo phòng không vẫn nguyên vẹn, đang di chuyển.

Tiếng nổ vang lên từ phía rất xa.

Kruger nhìn về phía xa: “Chúng đang oanh tạc cái gì vậy?”

Một sĩ quan tham mưu khác cau mày: “Nhìn hướng đó là vị trí của bệnh viện dã chiến… Lũ mọi rợi”

Kruger lắc đầu: “Không đúng, chúng đang oanh tac vào các điểm hậu cần và tập kết của chúng tal Nhanh chóng cho người sơ tán!”

Lúc này, trên đầu lại vang lên tiếng rít xé gió, ngay cả Kruger, người không có nhiều kinh nghiệm chiến đấu, cũng có thể nghe ra điểm rơi rất gần.

Anh ta lập tức lao người né tránh!

Nhưng quả đạn pháo không rơi trúng xe chỉ huy, mà rơi xuống sân kho thóc cách đó không xa.

Tiểu đoàn Thiết giáp số 2 sau khi rút lui đã không tập kết lại ở sân kho thóc, nhưng ở đó có một xe bếp dã chiến đang phân phát thức ăn và cà phê siêu dở.

Kruger ngẩng đầu lên, chỉ kịp nhìn thấy chiếc nồi lớn đựng cà phê bay lên trời.

Giống như nhiều tướng lĩnh của quân đội Đức Quốc xã từng đối đầu với gã tướng Bạch Mã trước đây, Kruger tức giận chửi rủa: "Bạch Mã chết tiệt!"

Minh chủ Chiêm Bạc tiểu tăng Phong Lâm gia canh. (Hết chương) Chương 27: Giữa chốn binh đao

Sau khi xác định quân địch đã hoàn toàn rút lui, Vương Trung lập tức cho người quét dọn chiến trường, thu gom vũ khí và kiểm kê thiệt hại.

Điều đầu tiên Vương Trung làm là tìm tổ lái xe tăng số 430.

Thấy Vương Trung đến, bốn người đang được băng bó lập tức đứng dậy hô to: "Tướng quân các hại"

Tiếng hô như sam rền khiến Vương Trung cảm thấy choáng đầu.

Y tá nói: "Thính giác của họ đều bị tổn thương vĩnh viễn, có thể còn bị chấn động não, họ không thể chiến đấu được nữa, có thể là cả đời."

Thật không thể tin được, bị bao nhiêu quân địch tập kích như vậy mà vết thương của bốn người đều là do bom 500kg và đạn pháo 152,203 của quân ta gây ra sao?

Vương Trung gật đầu, lấy sổ ghi chép ra, dùng bút chì viết: 'Cảm ơn sự hy sinh và dũng cảm của các anh.

Sau đó, Vương Trung đưa tờ giấy cho trưởng xe, ra hiệu cho anh ta truyên cho những người khác.

Trưởng xe đưa tờ giấy cho pháo thủ, nói lớn: “Chúng ta vẫn có thể chiến đấu! Chỉ cần sửa chữa xe tăng, không, chúng ta có thể bổ sung vào tổ xe khác, làm tổ xe dự bị!”

Giọng nói của trưởng xe quá lớn khiến nữ y tá gân đó phải quay mặt đi, nhưng không hề tỏ ra khó chịu.

Vương Trung lại lấy một tờ giấy ghi chép khác, viết: ‘Những nơi khác của đế quốc cũng cần các anh, hãy dưỡng thương cho tốt rồi đi huấn luyện tân binh.”

Vương Trung xé tờ giấy xuống đưa cho trưởng xe.

Trưởng xe nhìn chằm chằm vào tờ giấy một lúc lâu rồi mới đưa cho pháo thủ. Anh ta im lặng, ngồi xuống để y tá tiếp tục băng bó cho đến khi băng gạc che kín cả tai.

Lúc này, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn tăng chạy tới, chào: “Báo cáo tướng quân, đã kiểm tra xong xe tăng bị hư hỏng, bốn chiếc bị phá hủy hoàn toàn, bốn chiếc có thể sửa chữa được, một chiếc có thể thu hồi, tổ lái hy sinh hết nhưng xe không bị hư hại gì.”

Vương Trung: “Triệu tập tình nguyện viên từ những người sống sót trong số các kíp lái xe tăng bị phá hủy, thành lập kíp lái mới.”

Lúc này, trưởng xe số 430 vừa cúi đầu xuống đã hét lên: “Tôi xin gia nhập!”

Vương Trung nhìn y tá.

Y tá: ‘Anh ta không thể chiến đấu được nữa! Tôi nghi ngờ anh ta bị xuất huyết não nhẹ, nhất định phải điều trị! Những người khác trong tổ lái của anh ta cũng vậy! Bây giờ họ đang được điều trị, còn có khả năng hồi phục! Ít nhất là có thể trở lại cuộc sống bình thường! Không điều trị sẽ bị điếc hoàn toàn!”

Vương Trung đặt tay lên vai trưởng xe, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Cuộc chiến của anh đã kết thúc. Giờ hãy để chúng tôi lo liệu.”

Vương Trung quay đầu nhìn về phía Tây, nơi có mảnh đất đã mất, mặt trời đang dần khuất bóng.

Phía sau Vương Trung, trên anten của chiếc 422, lá cờ đỏ tung bay. Đúng như Vương Trung dự đoán, quân địch không có khả năng tổ chức tấn công trong thời gian còn lại của ban ngày.

20h30, tiểu đoàn 2, trung đoàn cận vệ 31 tiến vào vị trí, thay phiên tiểu đoàn 1 đã chiến đấu cả ngày, đảm nhiệm nhiệm vụ phòng ngự ban đêm. Vị trí phòng ngự phải khó khăn lắm mới giữ được, không thể để quân địch đánh úp ban đêm cướp mất.

Ngoài ra, một đội sửa chữa tình nguyện gồm 200 công nhân từ nhà máy máy kéo đã đến chiến trường và bắt đầu sửa chữa bốn chiếc xe tăng bị hư hỏng.

Sau khi kiểm tra, các kỹ sư báo cáo rằng hai chiếc trong số đó tương đối dễ sửa chữa, hai chiếc còn lại tốt nhất nên tháo phụ tùng ra để sửa chữa những chiếc khác.

Mới ngày đầu tiên chiến đấu đã mất sáu chiếc T-34, hơn nữa lại là tổn thất trong tình huống đã bố trí trận địa phục kích trước.

Quân địch quả nhiên rất mạnh.

Trên đường trở về trận địa phục kích thứ ba bằng xe tăng số 422, Vương Trung luôn mang vẻ mặt nghiêm nghị.

Tối nay, tiểu đoàn tăng sẽ đóng quân tại trận địa phục kích thứ ba, không quay trở lại thành phố chủ yếu là để giảm thiểu khả năng xe tăng gặp sự cố kỹ thuật.

Đóng quân ở trận địa phục kích thứ ba là tiểu đoàn 3, trung đoàn 31, cả ngày hôm nay tiểu đoàn này đóng vai trò là đội dự bị tại trận địa phục kích thứ ba, suýt chút nữa thì không chịu nổi nữa.

Thấy Vương Trung dẫn đầu đội xe tăng đến, tất cả mọi người trong tiểu đoàn đều chạy ra khỏi chiến hào, hô vang: "Tướng quân, hãy để chúng tôi ra trận!"

Vương Trung: "Yên tâm, sẽ có lúc các anh ra trận! Đừng vội!"

Hôm nay chỉ mới chạm trán một sư đoàn thiết giáp của quân địch, tập đoàn quân thiết giáp thứ hai tiến vê phía Nam còn có bảy sư đoàn thiết giáp như vậy - ban đầu là sáu, giờ đã được bổ sung thêm hai sư đoàn ky sĩ Asgard cực kỳ mạnh.

Vương Trung không hề lo lắng quân mình sẽ không có trận nào để đánh.

Mà là, sau trận chiến này, không biết còn sống được bao nhiêu người.

Đội xe tăng vừa tiến vào vị trí trú ẩn, các cô gái của đội nấu ăn dã chiến - các cô gái và các bà - đã đánh xe ngựa đến.

Trên xe ngựa chở đây những nồi súp lớn, hương thơm lan tỏa từ xa.

Ban đầu, Vương Trung định quay trở lại Olaci để xem tình hình chiến tuyến, nhưng vừa thấy xe đến thì bụng đã đói meo.

Vương Trung nói lớn với người đánh xe ngựa dẫn đầu: "Không biết có phần của tôi không, sư trưởng đây?"

Bà lão đánh xe ngựa đáp: "Có chứ! Chúng tôi nấu đủ cho ba tiểu đoàn ăn!"

Vừa nói, bà lão vừa kéo dây cương: "Whoal"

Xe ngựa từ từ dừng lại.

Cô gái ôm giỏ bánh mì nhảy xuống xe, hỏi Vương Trung: "Thiếu tướng, hôm nay tiêu diệt được nhiều quân địch chứ ạ?"

"Phải, tiêu diệt được rất nhiều!" Vương Trung khẳng định.

Đó là sự thật, chỉ riêng đợt phục kích vào buổi sáng đã gần như xóa sổ một tiểu đoàn thiết giáp của quân địch.

Mặc dù trận chiến buổi chiêu có nhiều bất ngờ nhưng cũng đã phá hủy được 27 chiếc Panzer III và Panzer IV của quân địch.

Chiến công đã vượt qua lần Vương Trung tấn công thiết giáp ở Loktev - Loktev có thể tiêu diệt được hơn 100 xe tăng, phần lớn là do công lao của bộ binh.

Lần này, bộ binh chủ yếu phụ trách dọn dẹp chiến trường và truy quét tàn quân, chiến công chủ yếu là do lực lượng thiết giáp và pháo chống tăng đạt được.

Lúc này, một lão binh từng tham chiến ở Loktev trong tiểu đoàn 3 lên tiếng: "Tướng quân đánh đã rồi, còn chúng tôi thì chưa đã tay!"

Binh lính tiểu đoàn 1 cũng phụ họa: "Đúng vậy, toàn bộ đội xe tăng và pháo binh ăn thịt, còn chúng tôi chẳng được miếng nào!"

Bà lão đánh xe và mấy cô gái cùng nhau khiêng nồi súp xuống đất, quay sang nói với những người đang phàn nàn: "Biết đủ đi, các anh còn lành lặn mà đứng ở đây là tốt lắm rồi, sau này còn nhiều cơ hội giết quân địch! Nào, ăn thịt thôi!"

"Chờ lâu lắm rồi!" Lính tráng nhao nhao lấy hộp cơm ra.

Có người còn dùng thìa gõ vào đáy hộp cơm.

“Đừng gõ nữa!” Tu sĩ quân đội lên tiếng,“Nghe chướng tai quái”

Vương Trung: “Thôi được, vừa đánh xong trận, để cho họ thoải mái một chút.”

Nghe vậy, các chiến sĩ như được đại xá, bắt đầu ồn ào: “Thiếu tướng nói cho phép thoải mái một chút rồi kial”

“Tiểu đoàn trưởng, đâu rồi cây đàn balalaika của anh, chơi một khúc nào!”

Tu sĩ của tiểu đoàn 3 đến gần Vương Trung, than thở: “Như vậy có ổn không, thiếu tướng? Lơ là có thể khiến họ mất mạng đấy.”

Vương Trung: “Thoáng một chút đi, cha. Sĩ khí đang lên cao là chuyện tốt. Tình hình sắp tới sẽ ngày càng khốc liệt, đến lúc đó cha còn ước gì họ ca hát nhảy múa đấy.”

Tu sĩ suy nghĩ một lúc: “Ngài là một vị tướng dày dạn kinh nghiệm, tôi nghe theo ngài.’

Lúc này, Vương Trung nhận ra tiểu đoàn trưởng đang từ chối, bèn nói lớn: “Tiểu đoàn trưởng! Cây đàn balalaika của anh đâu?”

Tiểu đoàn trưởng 3 vẻ mặt cam chịu, lấy cây đàn balalaika ra khỏi túi hành quân sau lưng, lắp ráp lại.

Vương Trung: “Tất cả nghe nhạc!”…

Đêm khuya, tiểu đoàn 2, trung đoàn cận vệ 31, Ant.

Do lệnh giới nghiêm, không được phép nhóm lửa nên binh nhì Ivan và Sergei ngồi trong chiến hào, uống trà đã nguội. “Cậu nghe nói chưa?” Sergei lên tieng”May người tiểu đoàn 1 phát hiện ra một điều, đó là tiểu vào quần của quân địch sẽ có được dũng khí vô biên. Đó là bí mật khiến tướng quân dũng cảm đấy!”

Ivan nhíu mày: “Thật hay giả vậy? Cậu lừa tớ đấy chứ?”

“Thật mà! Cậu còn nhớ cái tên nhát gan ở tiểu đoàn 1 không, ở trung đội của tay trống ấy! Hắn ta suýt tè ra quần, kết quả tay trống bảo hắn ta tiểu lên người quân địch, thế là hắn ta hết sợ, trở nên dũng cảm hẳn!”

Philippov rất giỏi chơi trống, vì vậy anh ta có biệt danh là “tay trống” trong số những người lính.

Ivan nhíu mày, tỏ vẻ không tin.

Sergei: “Tớ đã xem rồi, xung quanh còn đầy xác chết quân Prosen chưa dọn dẹp, chúng ta cũng đi tiểu một bãi đi!”

Lúc này, Stepan đang ngủ gật trong hâm pháo bên cạnh, bò ra, nói với hai người: “Mấy cậu biết gì chứ? Phải là quân địch do chính tay mình giết chết, tiểu vào mới có tác dụng. Cậu không thấy lúc chúng ta thay ca, mấy người tiểu đoàn 1 cãi nhau chí chóe sao? Đó là đang tranh nhau xem ai giết được tên đó đấy.

“Ai chưa từng tiểu vào thì đều lo trận sau mình sẽ chết.”

Ivan nhíu mày: “Dũng cảm hay không thì liên quan gì đến sống chết?”

“Cậu chưa nghe các lão binh nói à? Kẻ càng nhát gan thì chết càng nhanh, kẻ liều lĩnh thì lại khó chết.” Stepan nói với vẻ bí an.Vi vậy mà tướng quân mới không chết được, tớ nghe lão binh của trung đoàn Amur số 3 kể lại, một phát đạn pháo 381 ly! Cậu biết đạn pháo 381 ly là gì không? Quả đạn pháo to hơn cả eo cậu, một phát rơi xuống, công tước Vladimir và mấy trăm sĩ quan tham mưu đều chết hết! Tướng quân vẫn sống!”

“Không đúng chứ?” Ivan lại phản bác.‘Là gã nhân tình của tướng quân và phu nhân công tước còn sống. Tớ nghe nói, gã nhân tình đó không dũng cảm cho lắm.”

Stepan thở dài: “Cậu thật là chẳng biết chuyện trò gì cả!”

Nói xong, anh ta nằm vật trở lại hầm pháo.

Một giây sau, anh ta lại lên tiếng: “Cứ chờ xem, ngày mai tôi nhất định phải giết được một tên, đừng ai giành với tôi”

Đúng lúc này, ba người nghe thấy một tiếng quát lớn trong bóng tối: “Ai? Ai đó?”

Tiếp theo là tiếng súng nổ.

Ba người đều bối rối, tất cả đều là tân binh lần đầu ra trận, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Lúc này, trung đội trưởng chạy đến: “Chuẩn bị chiến đấu, quân địch đánh úp ban đêm!”

Vừa dứt lời, đại đội trưởng bắt đầu thổi còi.

Tiếng còi vang lên cùng lúc với tiếng súng máy nổ, bắn ra những viên đạn tracer về phía bóng đêm.

Trung đội trưởng túm lấy vai Ivan, kéo anh ta dậy và đẩy đến chỗ bắn: “Chuẩn bị chiến đấu! Nhanh, vào vị trí, bất kể có nhìn thấy ai không, cứ thấy gì giống người là bắn!”

lvan nhìn vào bóng tối bên ngoài chiến hào, mặc dù đã quen với bóng tối khiến anh ta có thể mơ hồ nhìn thấy hình dáng của sự vật, nhưng…

Đột nhiên, Ivan nhìn thấy thứ gì đó động đậy, lập tức nổ súng về hướng đó, Tokarev bắn liên thanh! Bên cạnh anh ta, những người khác cũng đang nổ súng, tiếng súng nổ inh tai nhếc óc.

Sau khi bắn hết một băng đạn, Ivan nghe thấy tiếng trung đội trưởng hét: “Ngừng bắn! Tất cả ngừng băn!”

Tiếng súng dần dần im bặt.

Sergei huých khuỷu tay vào Ivan: “Cậu bắn trúng chưa? Tớ cảm giác mình bắn trúng một tên, sáng mai đi xem thử.”

Ivan: “Tớ không biết, tớ cũng cảm giác mình bắn trúng một tên.”

“Vậy mai cùng đi.”

(Hết chương) Chương 28: Tình Hình Quân Prosen Đêm Mồng Ba Tháng Tám

Quân Prosen, bộ tư lệnh Tập đoàn quân thiết giáp số hai, ngày 3 tháng 8,2 giờ 30 phút.

Khi Đại tá Kruger bước vào bộ tư lệnh, Tư lệnh thiết giáp Heinz Wilhelm Guderian đang nghiên cứu bản đồ.

Đại tá Kruger đứng nghiêm chào: “Tư lệnh!”

“Ừ, thoải mái đi.” Guderian giơ tay phải lên coi như đáp lễ,“Gọi anh đi xe jeep (xe của quân Prosen) đến đây, là để tôi hiểu rõ một chút chuyện sư đoàn của anh gặp phải hôm nay. Trên đường vất vả rồi.”

Kruger duy trì tư thế đứng thẳng: “Phục vụ Hoàng đế bệ hạ”

“Tốt, tốt.” Guderian phẩy tay,‘Nói xem, hôm nay xảy ra chuyện gì? Trước tiên nói về việc Thiếu tướng Wilhelm Dietrich làm sao lại bị thương nặng? Không phải ông ta là vị tướng có biểu hiện xuất sắc trong chiến dịch Bohemia và Carolin sao? Sao đến Ant lại thất bại?”

“Thiếu tướng Wilhelm định đích thân do thám tình hình địch, nên ông ấy đã đổi quân phục với một Trung úy xe tăng dự bị, lên xe tăng đi ra ngoài. Sau đó… bị pháo binh địch bắn tới 72 viên đạn pháo hạng nặng, trung đội xe tăng đó cũng chỉ còn lại một chiếc xe tăng nguyên vẹn.”

Guderian tặc lưỡi: “Chuyên nhắm vào sư đoàn trưởng thay đồ đi do thám sao?”

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân nói: “Có gián điệp báo tin?”

Kruger lập tức nói: “Tuyệt đối không có khả năng này, hiến binh đã tiêu diệt tất cả phần tử đối địch tiêm ẩn có khả năng báo tin ở khu vực đóng quân rồi.”

Guderian nhíu mày, cuối cùng vẫn không bình luận gì về hành động của hiến binh, mà tiếp tục nói: “Gián điệp thì rất khó giữ liên lạc với một sư đoàn trưởng ở tiền tuyến, tổ chức tình báo vì giữ bí mật thường sẽ không có cấu trúc đơn giản như vậy.

“Tôi nghiêng về việc có trạm quan sát ẩn nấp. Sư đoàn của anh có thể ở trong tâm nhìn của địch. Dù có thay quần áo, trạm quan sát nhìn thấy các anh chào ai, thì cũng hiểu rõ.”

Kruger: “Nếu vậy, tại sao không oanh tạc bộ tham mưu? Điều này thật khó hiểu. Trước khi tấn công, tất cả sĩ quan cấp đại đội trở lên của sư đoàn đều tập trung họp, lúc đó chỉ cần một loạt đạn pháo rơi xuống, sư đoàn lập tức tê liệt.”

Guderian gật đầu: “Anh nói có lý. Vậy rốt cuộc hắn làm thế nào? Trước đó, vị tướng Bạch Mã này cũng từng tiêu diệt… à, khiến Trung tướng Randolph hy sinh.”

“Lần đó Randolph có thể hiểu được, Tham mưu trưởng Tập đoàn quân nói,‘Xe của Bạch Mã đã xông thẳng đến bộ tư lệnh của Randolph, đây hoàn toàn là kết quả do Randolph quá liều lĩnh. Vị tướng nổi tiếng trong chiến dịch Carolin hình như cũng thích ngồi xe tăng xông pha tuyến đầu.”

Guderian: “Chàng trai trẻ Elwen đó, sau khi tinh thân xông xáo của cậu ta được bệ hạ tán thưởng, các tướng lĩnh trẻ tuổi dường như đều thích xông lên phía trước.”

Guderian lắc đầu: “Là tướng, phải nắm chắc toàn cục. Nói về chuyện sư đoàn của anh gặp phải hôm nay, liên quan đến việc Thiếu tướng Wilhelm bị thương, còn gì bổ sung không?”

Kruger do dự một chút, nói: “Con có nghi thức nguyền rủa…”

“Chuyện này không cần nói, cứ giao cho bộ phận khoa học của Bộ tư lệnh nghiên cứu. Trước khi anh đến, các tham mưu của Tập đoàn quân đều cho rằng đó là trùng hợp ngẫu nhiên, có thể vị tướng Bạch Mã kia thông qua bố trận, hoặc manh mối nào đó, suy đoán ra có nhân vật quan trọng.”

Guderian nói xong dừng một chút, chuyển chủ đề: “Ấn tượng của anh về tướng Bạch Mã thế nào?”

Kruger nghiêm mặt: “Hắn ta là một kẻ xảo quyệt, hèn hạ, nhưng lại cực kỳ cẩn thận. Hắn chắc chắn đã nghiên cứu kỹ lưỡng chiến trường, biết chúng ta sẽ bố trí điểm hậu cần ở đâu. Pháo kích của hắn tuy mang tính chất may mắn, nhưng thực sự đã giết chết hơn bốn mươi binh sĩ dày dạn kinh nghiệm của chúng ta, lúc đó họ đang uống cà phê!

“Điều may mắn duy nhất là, lính xe tăng của chúng ta vẫn đang bảo dưỡng xe tăng, chưa đi ăn! Nếu không chúng ta đã mất trắng một tiểu đoàn xe tăng tinh nhuệ!”

Guderian: “Nã pháo vào chỗ ăn cơm sao, điều này khiến tôi nhớ đến chuyện nã pháo vào nhà vệ sinh của nhau trong chiến tranh hào. Loại chuyện này quen là được. Hắn còn đặc điểm gì nữa không?”

Kruger suy nghĩ một chút nói: “Hình như hắn ta chỉ huy đào một loại chiến hào rất kỳ lạ, bộ binh của chúng ta vừa định đến xem xét thì pháo binh địch đã ập đến, nên không nhìn rõ.

“Nhưng có vẻ là một loại chiến hào rất tiên tiến và phức tạp. Chiến hào của xe tăng chúng ta thường chỉ là đào một cái

hố vuông, để xe tăng chạy vào, chiến hào của chúng phức tạp hơn nhiều, khối lượng công việc đào đắp cũng lớn hơn nhiều.

“Chiến hào của xe tăng chúng ta thậm chí có thể để lính xe tăng tự đào, nếu được trang bị lưỡi ủi thì dùng xe tăng ủi một cái là xong.

“Chiến hào của chúng có thể cần huy động một lượng lớn lao động và công binh đào bới rất lâu.”

Guderian nghiêm túc hỏi lại: “Chiến hào sao?”

“Vâng, chiến hào. Loại chiến hào này rất khó phát hiện, dù xe tăng có bắn pháo cũng vậy, thậm chí khói bụi do bắn phá tạo ra còn che khuất tầm nhìn, gây nhiễu cho việc bắn phá của chúng ta.

“Nếu không phải trình độ bắn súng của lính xe tăng Ant quá kém, có lẽ tổn thất của chúng ta còn nặng nề hơn.”

Guderian và Tham mưu trưởng liếc nhìn nhau, hỏi: “Chẳng phải hắn ta là một kẻ lỗ mãng sao? Dù sao hắn ta đã từng một mạch xông thẳng đến chỗ Trung tướng Randolph.”

“Không, hắn ta tuyệt đối không phải kẻ lỗ mãng. Hắn ta phục kích chúng ta, hơn nữa trước khi Stuka oanh tạc đã rút đi phần lớn xe tăng và bộ binh, sau khi bộ binh của chúng ta áp sát lại dùng pháo binh bao vây trận địa. Đây rõ ràng là cách đánh của một chuyên gia phòng ngự xảo quyệt!”

Guderian: “Chuyên gia phòng ngự xảo quyệt, nhưng trong quân đội Ant, sĩ quan thiết giáp đều chuộng tấn công, ở Castilla họ thậm chí còn dùng xe tăng tấn công trận địa pháo chống tăng của chúng ta, giống như một đám nhím xông vào trận tên của con người, sau đó bỏ mạng hoang dã.”

“Vậy hắn ta là ngoại lệ!” Kruger khẳng định: “Hôm nay chúng ta tấn công đã chịu tổn thất lớn! Và tôi, cùng với tất cả

sĩ quan của tôi, đều tin rằng, bọn chúng căn bản chưa sử dụng hết toàn bộ lực lượng!”

Guderian chống cằm trầm tư, còn Tham mưu trưởng Tập đoàn quân thì nói: “Nhưng thông tin tình báo của Lavrentiy cho thấy, hắn ta chỉ là… một kẻ ăn chơi trác táng tốt nghiệp hạng bét.”

Kruger: “Đây là kết quả mà một kẻ hạng bét có thể làm ra sao? Tôi không chấp nhận bị một kẻ hạng bét đánh bại! Không đúng, kế hoạch tấn công không phải do tôi vạch ra, tôi không tin kế hoạch của Thiếu tướng Wilhelm Dietrich lại bị một kẻ hạng bét phá hỏng! Tuyệt đối không!”

Tham mưu trưởng nhíu mày, cúi đầu đọc lại thông tin Lavrentiy gửi đến: “Chờ chút! Ở đây còn có một dòng đánh giá của Lavrentiy. Xét đến việc người đứng thứ hai từ dưới lên là Thái tử đế quốc Ant không loại trừ khả năng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky cố tình để điểm thap’:…

Tham mưu trưởng ngẩng đầu, nhìn mọi người.

Toàn bộ bộ tư lệnh chìm vào im lặng, dường như tiếng gõ máy đánh chữ của văn phòng bên cạnh cũng nhỏ đi.

Guderian tổng kết: “Vậy là, chúng ta đang phải đối mặt với một chuyên gia phòng ngự cực kỳ thông minh, xảo quyệt?”

“Chúng ta?” Kruger nhạy bén nắm bắt từ này: “Quân của Myshkin bị đánh tan rồi sao?”

“Chưa. Thực tế họ cũng xây dựng rất nhiều công sự, khá khó nhằn. Vì vậy, Tập đoàn quân mới định vòng qua khu vực phòng thủ kiên cố đó, muốn mượn đường từ hướng của anh để hoàn thành bao vây.”

Guderian ngừng một chút, tiếp tục nói: “Ngày mai, Sư đoàn thiết giáp số 16 sẽ gia nhập cùng anh. Ngoài ra, pháo

binh thuộc Quân đoàn cũng sẽ di chuyển về phía anh, dự kiến tối mai sẽ đến khu vực tác chiến.

“Thêm nữa, Không quân đoàn số 8 cũng sẽ dốc toàn lực hỗ trợ cho chiến dịch của anh.”

Kruger: “Tất cả số quân này… đều do tôi chỉ huy sao?”

“Đúng vậy, bởi vì… Hoàng đế hy vọng các anh sẽ thể hiện xuất sắc. Dù sao các anh cũng là ky sĩ đoàn Asgard.

Kruger cười toe toét, tia chớp trên cổ áo phản chiếu ánh đèn điện.

Lúc này, còi báo động phòng không bất ngờ vang lên.

Mọi người trong bộ tư lệnh ngơ ngác nhìn lên.

Guderian gắt lên: ‘Chuyện gì vậy?”

“Tôi đi xem ngay.” Một tham mưu lập tức rời khỏi bộ tư lệnh.

Vừa lúc anh ta đi, chuông điện thoại reo lên.

Tham mưu trưởng nhấc máy: “Bộ tư lệnh đây. Cái gì? Cái gì? Vâng, tôi biết rồi.”

Sau khi cúp điện thoại, Tham mưu trưởng nói: “Quân đội nghe thấy tiếng máy bay bay qua đầu, tất cả mọi người đều nghe thấy, và xác định là đang bay về phía chúng ta.”

Guderian: “Máy bay? Ban đêm? Không phải Không quân nói máy bay ném bom ban đêm vẫn đang thử nghiệm sao? Ant lấy đâu ra?”

Tham mưu trưởng lặc đầu.

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng nổ.

Guderian chạy nhanh ra cửa sổ, vừa hay nhìn thấy một chiếc máy bay hai tâng cánh bay qua trên không bộ tư lệnh,

ném thứ gì đó xuống.

Thứ đó rơi xuống sân, ngay sau đó phát nổ.

Nói là bom hàng không, chi bằng nói giống lựu đạn hơn.

Guderian vẻ mặt hoang mang: "Cái quái gì thế?"

Tham mưu trưởng cũng lộ vẻ mặt mờ mit.

Thời gian trôi qua trong sự hoang mang của mọi người 5 phút. Sau đó điện thoại lại reo, Tham mưu trưởng vội vàng nhấc máy: "Bộ tư lệnh đây. Bao nhiêu chiếc? Tại sao pháo phòng không không bắn? Độ cao siêu thấp? Biết rồi."

Sau khi cúp điện thoại, Tham mưu trưởng báo cáo: "Quan sát thấy 6 chiếc máy bay hai tâng cánh, bay vào bầu trời chúng ta ở độ cao siêu thấp, ném bom nhỏ giống như lựu đạn, tổng cộng gây ra 6 người chết, 11 người bị thương."

Guderian im lặng vài giây mới hỏi: "Không kích như vậy có ý nghĩa gì?"

"Tôi không biết. Người Ant có cách hiểu về nghệ thuật chiến tranh khác chúng ta." Tham mưu trưởng ngừng một chút, lại nói: "Trừ phi, sau này đêm nào chúng cũng đến quấy rối như vậy. Như thế sẽ gây áp lực tâm lý rất lớn cho binh sĩ, khiến họ ngủ không yên giấc."

Guderian: "Điêu động máy bay hai tâng cánh cũ kỹ đi oanh tạc, chỉ để cho chúng ta mất ngủ? Đây là chiến thuật kỳ quái gì vậy?"

"Không thể dùng lẽ thường để hiểu người Ant."

Guderian lắc đầu, quay sang Kruger: "Tóm lại, ngày mai anh hãy tổ chức tấn công lần nữa, đừng để tướng Bạch Mã kia đắc ý! Anh là thủ khoa tốt nghiệp Học viện Quân sự Hoàng gia đấy! Dù anh chưa từng tham gia chiến trận.

“Phải nắm chắc cơ hội lần này! Tôi tin Hoàng đế bệ hạ cũng kỳ vọng như vậy!”

Kruger hô lớn: “Xin hứa hoàn thành nhiệm vụ!”

(Hết chương)

Chương 81: Đi Xem

Chương 29: Tình hình quân Ant vào tối ngày 3 tháng 8

Chuong 29: Tinh hinh quan Ant vao toi ngay 3 thang 8

Agasukov trụ sở Tập đoàn quân Tây Nam của Ant 2 giờ 30 phút sáng.

“Tiến được bao nhiêu km rồi?” Đại tướng Skorobo kinh ngạc đến mức đứng bật dậy.

Tham mưu cúi đầu xác nhận con số trên báo cáo, rồi mới thận trọng trả lời: “40 km.”

Đại tướng Skorobo: “Quân đội của chúng ta đâu? Sao có thể để tập đoàn thiết giáp của địch tiến sâu 40 km?”

Trong lúc Đại tướng gầm lên giận dữ, tham mưu tác chiến của Tập đoàn quân vẫn điềm nhiên dán mũi tên đại diện cho quân địch ở phía nam Agasukoy, gần bờ biển.

Tập đoàn thiết giáp số 1 trực thuộc Tập đoàn quân phía Nam của địch, cũng chính là gọng kìm ở cực nam của thế trận gọng kìm, đã đâm sâu vào tuyến phòng thủ 40 km.

Nhìn trên bản đồ, khu vực phòng thủ của Tập đoàn quân số 35, vốn là lực lượng chịu trách nhiệm chặn đứng Tập đoàn thiết giáp số 1, giống như củ khoai tây bị địch một đao chém đứt.

Đại tướng Skorobo vẫn đang trút giận: “40 km! Chẳng lẽ bọn địch muốn chạy marathon trong khu vực phòng thủ của chúng ta sao?”

“Thưa Đại tướng,’ Tham mưu trưởng lên tiếng,La mắng tham mưu thông tin cũng vô ích, đâu phải tham mưu thông tin để cho địch tiến quân nhanh như vậy.”

Đại tướng Skorobo do dự vài giây, hít một hơi thật sâu: “Anh nói đúng. Vậy rốt cuộc Tập đoàn quân số 35 đang làm gì? Bọn họ đáng lẽ đã xây dựng trận địa phòng ngự ở tiên tuyến rồi chứ?”

Giám mục quân đội nói: “Chúng ta cũng có khu vực xây lũy ở biên giới, địch vẫn đột phá được.”

Lúc này, Hoàng thái tử vẫn luôn im lặng nghe ngóng bỗng lên tiếng: “Chính Đại tướng đã nói công sự vô dụng, đã lỗi thời rồi.”

“Tôi nói lúc nào?”

Hoàng thái tử: “Hôm qua, khi đánh giá về công việc của Rokossovsky ở Olaci.”

Lúc này nhắc đến Rokossovsky, Đại tướng Skorobo lập tức bốc hỏa: “Đừng nhắc đến cái tên đó nữal”

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân: “Công sự phòng ngự của Sư đoàn 151 có lẽ không giống với công sự phòng ngự mà chúng ta thường thấy, sau này có cơ hội có thể để cậu ta giới thiệu kinh nghiệm.”

Đại tướng Skorobo trừng mắt nhìn Tham mưu trưởng, lúc này phó quan của ông ta nói: “Là Rokossovsky luôn miệng nói địch ở phía bắc sẽ đánh xuống phía nam, vì vậy chúng ta dồn trọng tâm phòng ngự ở phía bắc. Chính diện Tập đoàn thiết giáp số 1 của địch chỉ có một tập đoàn quân, theo kinh nghiệm trước đây chắc chắn là không đủ.”

Hoàng thái tử đập bàn đứng phắt dậy: “Đủ rồi! Rokossovsky cảnh báo các người địch ở phía bắc sẽ đánh xuống phía nam, vậy có đánh xuống không? Có! Cậu ta còn

nói, địch sẽ đánh thế gọng kìm, tôi còn nhớ rõ ràng cậu ta đã nói như vậy! Có gọng kìm không? Cói

“Cậu ta nói trúng phóc! Vậy ai là người nói sai bét nhỉ? Là các người! Các người nói Quân đoàn xe tăng được trang bị xe tăng mới sẽ nghiên nát quân địch! Đã nghiền nát chưa?

“Các người nói có thể đánh bại cuộc tấn công của bộ binh địch, đã đánh bại chưa?”

Tham mưu trưởng: “Thực ra chúng ta đã đánh bại, cuộc tấn công của Tập đoàn quân bộ binh địch hôm nay không có tiến triển gì đáng kể, chúng ta thậm chí còn phản công giành lại một thị trấn. Lực lượng bộ binh của chúng ta vẫn rất kiên cường.”

Hoàng thái tử nhất thời có chút lúng túng, anh ta quả thực không nắm rõ tình hình tấn công của bộ binh, nhưng điều này không thể ngăn cản anh ta tiếp tục nói: “Nhưng nhận định ban đầu của các người hoàn toàn sai lầm! Bởi vì mũi đột phá và bao vây chủ yếu của địch sẽ do tập đoàn thiết giáp thực hiện!

“À mà, hiện tại gọng kìm phía bắc của địch vẫn đang bị Rokossovsky chặn lại!”

Tham mưu trưởng: ‘Là Rokossovsky và Công tước Myshkin cùng nhau chặn lại, nếu không có Công tước Myshkin, một sư đoàn như cậu ta đã bị bao vây rồi.”

Hoàng thái tử: “Dù sao cậu ta cũng chặn lại rồi! Hơn nữa, trong điện báo lúc 2 giờ 30 phút sáng nay, cậu ta còn nói đã tiêu diệt hơn 60 xe tăng địch trong một ngày!”

Phó quan của Đại tướng Skorobo nói: “Nghe có vẻ hơi ít…”

“Bởi vì cậu ta thực sự đã tiêu diệt hơn 60 xe tăng! Nhìn sang Tập đoàn quân số 35 kìa, báo cáo là đã tiêu diệt hơn 100 xe tăng địch, vậy tại sao bọn địch vẫn như dao cắt vào bơ, cắt

đứt tuyến phòng thủ của bọn họ? Là bởi vì địch đã huy động 1000 xe tăng sao?" Hoàng thái tử vừa nói vừa gõ bàn chất vấn phó quan của Đại tướng.

Tham mưu trưởng: "Chính diện không thể triển khai được 1000 xe tăng, nhìn vào độ rộng cửa đột phá của địch, chính diện chỉ có hơn 100 xe tăng. Sau khi đột phá sẽ tỏa ra, quét sạch hậu cần của chúng ta."

Giám mục quân đội: "Tập đoàn quân số 35 nên rút lui."

Phó quan nhất thời á khẩu.

Còn Đại tướng Skorobo thì chống hai tay lên bàn bản đồ, lấy tay che trán: "Thôi được rồi, Mishka (biệt danh của phó quan). Lúc này giữ thể diện cho tôi cũng vô ích, thể diện của tôi đã bị chính tôi vứt bỏ rồi."

Nói xong, Đại tướng buông tay xuống.

Hoàng thái tử còn tưởng trán của Đại tướng đã tự nhiên xuất hiện thêm một đống nếp nhăn.

Đại tướng nhìn về phía Hoàng thái tử: "Điện hạ, xin Ngài hãy gửi điện báo cho phụ hoàng, thuyết phục ông ấy cho phép chúng ta rút lui được không?"

Hoàng thái tử ngạc nhiên: "Rút lui? Gọng kìm của địch cộng lại mới tiến được chưa đầy 100 km, còn lâu mới khép lại được."

Đại tướng: "Chúng tôi đương nhiên sẽ cố gắng hết sức để trì hoãn quân địch, nhưng hiện tại nên tính đến tình huống xấu nhất. Chúng ta còn một số đơn vị xe tăng, đều là dòng T26 và BT, nhưng theo báo cáo của tiền tuyến, những xe tăng này chỉ cần ở khoảng cách thích hợp, vẫn có thể xuyên thủng giáp của địch.

“Chúng ta còn có đủ bom xăng Molotoy, có thể tiêu diệt xe tăng địch trong các trận đánh trong thành phố.

“Nhưng, Điện hạ, phía nam chúng ta là đồng bằng, cho dù có thể giữ được một hai thành phố, quân địch vẫn sẽ giống như nước lũ tràn qua đê, nhấn chìm chúng ta.”

Đại tướng nói xong, Tham mưu trưởng tiếp lời: “Trừ phi không quân của chúng ta bỗng nhiên trở nên lợi hại như không quân địch. Tôi nghe nói máy bay cường kích Il-2 của không quân hoạt động khá hiệu quả, nhưng hiện tại chỉ có một phi đội được điều động đến Tập đoàn quân của chúng ta.

“Một phi đội có thể chặn được một sư đoàn, nhưng không thể chặn được cả một tập đoàn thiết giáp.” Tham mưu trưởng nói xong, cả căn phòng chìm vào im lặng.

Về tính cách của Sa hoàng, những người lăn lộn đến chức Đại tướng ít nhiều đều đã nghe qua.

Hoàng thái tử thở dài: “Để tôi thử xem. Nhưng tôi nghĩ với tính cách cứng đầu của phụ hoàng, ông ấy sẽ không dễ dàng thay đổi chủ ý như vậy đâu.”

Đại tướng Skorobo: “Vậy chúng ta cứ câu giờ đến khi ông ấy thay đổi chủ ý. Tôi đề nghị Ngài lập tức bay về St. Yekaterinburg, thuyết phục Sa hoàng.”

Hoàng thái tử cười khổ: “Ngài không hiểu phụ hoàng tôi đâu, ông ấy… ông ấy rất nhạy cảm, ông ấy bảo tôi đến đây đốc quân, tự dưng tôi lại chạy về, ông ấy sẽ nổi trận lôi đình. Trong tình trạng đó, ông ấy sẽ không nghe lời khuyên đâu.”

Sự im lặng lại bao trùm.

Hoàng thái tử an ủi: “Mọi người đừng lo lắng, tôi sẽ gửi điện báo cho em gái tôi, con bé thông minh như vậy, chắc chắn sẽ nghĩ ra cách. Trừ khi nó chót chọc giận phụ hoàng, nếu không phụ hoàng nhất định sẽ nghe lời nó!”

Đại tướng Skorobo gật đầu: “Tốt lắm, việc này giao cho Điện hạ. Chúng ta bây giờ phải tập trung tinh thần, cố gắng câu giờ cho cuộc rút lui, tranh thủ tạo ra thế trận có lợi cho việc rút lui.”

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân: “Có thể cân nhắc cho bộ binh tấn công, nếu có thể chặn được bộ binh của địch, khiến tập đoàn thiết giáp bị chia cắt với hậu phương, địch có thể sẽ dừng lại.”

Đại tướng Skorobo: “Cũng có thể thử.”

Hoàng thái tử ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn bức tranh tường trên trần nhà, thâm nhủ: Olga à, em phải cố gắng lên, nếu không thuyết phục được phụ hoàng, những binh lính này sẽ bỏ mạng ở đây mất.

Olaci, Sư đoàn bộ binh 151 của Ant, 0 giờ 10 phút sáng ngày 4 tháng 8.

Lúc Vương Trung bước vào phòng, Pavlov ngạc nhiên hỏi: “Cậu về lúc nào thế? Tôi cứ tưởng cậu ngủ với lính rồi chứ.”

“Tôi muốn điều chỉnh lại bố trí.” Vương Trung nói, Thứ gây ra thiệt hại nặng nề nhất cho chúng ta hôm nay là không kích của địch, vì vậy tôi muốn nhắm vào máy bay của bọn chúng.”

Nói xong, Vương Trung đi đến trước bàn có tấm bản đồ vẽ tay chi tiết khu vực xung quanh Olaci.

“Pháo phòng không của chúng ta hiện tại đều được dùng để bảo vệ trận địa pháo binh, nhưng suy nghĩ kỹ lại, nếu địch phát hiện ra trận địa pháo binh của chúng ta, chỉ dựa vào pháo phòng không 25 mm của một tiểu đoàn pháo phòng không thì không thể nào cản được bọn chúng.

“Nhưng nếu điều tiểu đoàn này lên phía trước, vừa có thể yểm trợ cho xe tăng, vừa có thể bắn thẳng vào bộ binh khi cần

thiết. Nếu góc bắn thích hợp, thậm chí có thể bắn thẳng vào xe tăng của địch, ví dụ như mấy chiếc xe tăng hạng nhẹ số 1, số 2 đó."

Hôm nay - à không, ngày hôm qua, ngày 3 tháng 8, Sư đoàn 151 đã tiêu diệt hơn 60 xe tăng địch, những chiếc này là xe tăng Panzer III và Panzer IV, còn xe tăng hạng nhẹ Panzer II và 38(t) thậm chí còn không được tính.

Pavlov gật đầu: "Tôi không có ý kiến."

Popov: "Thật ra tôi đã kiểm tra lớp ngụy trang của trận địa pháo binh, chỉ cần không bị máy bay trinh sát của địch bay thấp sà xuống là được. Ý tôi là trận địa pháo 152mm, còn B-4 quá lớn, không chừng sẽ bị trinh sát trên không của địch phát hiện."

Trước đây ở Loktev, pháo B-4 được bố trí trong thành phố, tương đối dễ ẩn nấp. Mặc dù Loktev nhỏ, nhưng là đầu mối giao thông đường sắt, nhà máy lại nhiều.

Olaci chỉ có hai nhà máy, một cái sản xuất nồi niêu xoong chảo, một cái sản xuất các sản phẩm từ sữa như phô mai, còn lại là các trang trại chăn nuôi lớn.

Thứ to như B-4 thật sự không có chỗ nào để giấu.

Vương Trung: 'Hết cách rồi, lúc cần thiết đốt lốp xe vậy!"

"Vấn đề là," Popov dang hai tay ra,'Khi trao đổi với nhà thờ địa phương, tôi đã tìm hiểu kỹ tình hình ở đây, thành phố này ngay cả lốp xe cũng không có bao nhiêu để đốt, chúng ta đã cố gắng thu gom rồi, nhưng chỉ đủ đốt hai lần là hết."

Vương Trung: "Me kiếp, xe tăng của bọn chúng toàn là xe bánh xích, không có lốp xe để tháo."

Popov: "Vậy thì tranh thủ lúc chưa bị phát hiện, bắn hết đạn pháo ra ngoài thôi."

Vương Trung: “Anh nói đúng đấy, liên lạc với trận địa B-4, cho bọn địch đang ngủ ngon một bất ngờ.”

Pavlov: “Cậu muốn nã pháo vào làng nào? Hay là… nã hết một lượt?”

Vương Trung: “Na hết một lượt, mưa móc đều khắp. Bắn trúng được đứa nào hay đứa đó.”

Pavlov gật đầu: “Được, để tôi sắp xếp.”

Nói xong, ông ta đi gọi điện thoại.

Vương Trung nhìn Popov: “Ngoài việc điều động tiểu đoàn pháo phòng không, ngày mai tôi định điều một nửa Đại đội Thần tiễn lên tiền tuyến.”

Popov: “Để bắn Stuka?”

“Đúng vậy! Không quan trọng bắn hạ được bao nhiêu chiếc, chủ yếu là để phi công của bọn chúng phải dè chừng. Tôi nhớ rất rõ, ở Cao điểm Peniye, lũ Stuka của bọn chúng định quay lại bắn phá, kết quả bị bắn hạ một chiếc là sợ đến mức chạy tán loạn.”

Popov: “Lúc ở Cao điểm Peniye, tôi vẫn chưa ở trong sư đoàn của cậu. Nhưng tôi tin vào kinh nghiệm của cậu.”

Lúc này Vương Trung đột nhiên nhận ra, đây chính là sự tích lũy kinh nghiệm!

Sự tích lũy kinh nghiệm có thể nhìn thấy, sờ thấy được!

Mình cũng đang trưởng thành.

Popov: “Tướng quân?”

“À, tôi hơi lơ đãng. Ngày mai tôi muốn đưa cô nhóc đó, chính là cái cô bé nói chuyện rất ngông cuồng ấy… ừm…”

Cậu chuyển sang chế độ xem danh sách, tìm thấy biểu tượng của Đại đội Thần tiễn, nhìn vào danh sách thành viên.

“Yekaterina Andropovna Bolancheva, đưa cô bé ấy và hai tu sĩ cầu nguyện khác lên tiên tuyến, Lyudmila tiếp tục ở lại trấn giữ Olaci.”

Popov: “Hợp lý. Bolancheva có thể đảm bảo bắn hạ máy bay địch, nếu muốn ran đe quân địch, thậm chí có thể chỉ cần để cô bé ấy dẫn đường, mỗi lần bắn một phát, như vậy sẽ gây áp lực tâm lý lớn hơn cho địch.”

Vương Trung: “Ừm… cũng đúng, nhưng tôi muốn loạt đầu tiên bắn ba phát, gây thiệt hại nặng nề cho bọn chúng.”

“Được.”

Vừa dứt lời, Nelly đẩy cửa bước vào, tay xách một chiếc giỏ: “Ăn khuya không ạ?”

“Cho tôi ít sữa chua.” Vương Trung nói.

Nelly nhìn thẳng vào cậu: “Chỉ ăn sữa chua thôi sao? Không uống vodka à? Trong các câu chuyện, binh sĩ đều mong tướng quân của mình ăn ngon, uống say.”

Vương Trung: “Tôi đâu phải Khan của Khazar. Lấy sữa chua cho tôi.”

(Hết chương) Chuong 30: Dai binh ap canh

Ben phia quan doi Prosen.

Trên đường trở về Sư bộ, Kruger bỗng nhìn thấy ánh lửa bùng lên từ xa.

Ông ta vốn đã sắp ngủ gật, vừa nhìn thấy ánh lửa liền giật mình tỉnh cả ngủ.

“Dừng xe!” Ông ta hô lên, người tài xế lập tức đạp phanh, chiếc xe tải dừng lại trên con đường đất.

Kruger đứng dậy - loại xe tải mui trần này cũng có thể đứng lên như vậy.

Tuy nhiên, trời quá tối, cho dù ông ta đứng lên cũng chỉ nhìn thấy ba ngôi nhà đang bốc cháy, không nhìn rõ cụ thể là gì.

Vì vậy, Kruger gọi đám lính Prosen đang hút thuốc bên đường: "Các anh thuộc đơn vị nào?"

Người lính nhìn Kruger, có lẽ thấy ông ta không đeo băng đỏ nên không để ý lắm, thuận miệng trả lời: "Chúng tôi là Sư đoàn Panzer số 16, đang chuẩn bị gia nhập Đoàn Ky sĩ Thập tự!"

"Không phải Thập tự." Một trung sĩ đeo băng tay kỳ cựu lên tiếng,'Là Ky sĩ đoàn Asgard, do đích thân Hoàng đế thành lập."

Kruger: "Ánh lửa phía trước là có chuyện gì vậy?"

"Phía trước… Anh là ai?" Người lính nói chuyện lại nhìn kỹ quân hàm của Kruger, sau đó phát hiện chưa từng thấy loại quân hàm này bao giờ, Thăm dò quân cơ? Cẩn thận tôi báo hiến binh!"

Kruger lấy giấy tờ tùy thân ra, mở cho đám lính xem.

Mấy người lính xúm lại, một người lấy đèn pin ra soi, ngay sau đó tất cả đều đứng nghiêm như phỗng, thẳng lưng: "Báo cáo Chuẩn tướng!"

Kruger: "Chuyện gì đã xảy ra ở phía trước?"

"Báo cáo Chuẩn tướng, đơn vị chúng tôi vừa tiến vào ngôi làng phía trước thì bất ngờ bị pháo binh địch tập kích. Bãi nhiên liệu mà đội hậu cần vừa mới dựng lên đã bị bắn trúng!"

Kruger nhíu mày: "Vậy là mất hết nhiên liệu rồi sao?"

"Không ạ, xe tải của đội hậu cần chưa kịp dỡ hết hàng, sau khi bị pháo kích đã chạy thoát được, chỉ có số thùng nhiên liệu đã chuyển vào bãi tập kết là bị bắn trúng."

Kruger chửi thề một tiếng, lẩm bẩm: “Xem ra giao chiến với gã Bạch Mã tướng quân này, không thể vào làng mạc, có nhà cửa cũng phải ở ngoài đồng. Mẹ kiếp, hắn ta không sợ giết nhầm dân thường sao?”

Kruger lắc đầu: “Đúng là một tên khốn máu lạnh vô tình!”

4 giờ 30 phút sáng, Vương Trung dẫn theo một toán quân cưỡi ngựa rời khỏi Olaci.

Ý tưởng của cậu rất đơn giản: Lợi dụng đặc điểm kẻ địch trong tầm nhìn của cậu sẽ được đánh dấu, tranh thủ lúc quân chủ lực của địch chưa hành động để di trinh sát trước.

Cậu mang theo Vasily và chiếc bộ đàm duy nhất của toàn sư đoàn, lát nữa có thể dùng để gọi pháo binh bắn phá - cho dù bị địch nghe lén cũng không sao, chủ yếu là để thị uy, cụ thể có thể tiêu diệt được bao nhiêu quân địch không quan trọng.

Đoàn quân vừa rời khỏi Olaci thì gặp Đại đội Thần tiễn đang di chuyển bằng xe tải. Yekaterina Andropovna đang nôn oe bên thành xe, nhìn thấy Vương Trung cưỡi bạch mã từ xa, cô bé vội vàng đứng thẳng người, lấy tay áo lau miệng.

Vương Trung: “Cô bị say xe à?”

“Đúng vậy, thế nào?” Yekaterina nhướn mày.

Dáng vẻ này của cô khiến Vương Trung rất muốn dùng ngón tay búng trán cô.

Thật vất vả lắm mới kiềm chế được xúc động này, Vương Trung nói: “Không có vấn đề gì chứ? Hôm nay mọi người rất quan trọng, nếu có thể thành công uy hiếp phi công địch, có thể giảm bớt tổn thất cho chúng ta rất nhiều.”

“Hừ, tôi sẽ đảm bảo dẫn đường cho mỗi một phát thần tiễn đều trúng mục tiêu!”

Vương Trung: “Vậy thì tốt.”

Nói xong hắn đá bụng ngựa, giục Bucephalus tăng tốc, hắn còn phải đi trinh sát tình hình địch. Chờ địch triển khai chuẩn bị tấn công, lúc đó trinh sát sẽ rất nguy hiểm, nói không chừng sẽ bị xe máy của địch truy đuổi.

Trên xe máy đều có súng máy, Vương Trung không muốn thử thách kỹ năng bắn súng máy của lính địch.

Lúc này phía sau truyền đến giọng nói của Yekaterina: "Anh đi rồi?"

Đúng vậy, chứ còn gì nữa?

Vương Trung quay đầu lại nhìn, không dừng bước, dẫn theo đoàn ky binh chạy bước nhỏ.

Vương Trung trực tiếp vượt qua trận địa phục kích thứ nhất, đang định tiếp tục tiến lên thì phát hiện ven đường có mấy người lính phe mình đang tiểu bậy lên thi thể lính Prosen trên đất.

"Mấy người đang làm gì vậy? Thuộc bộ phận nào?" Vương Trung kéo chặt dây cương, để Bucephalus dừng lại, chất vấn.

Mấy người lính thậm chí còn không kịp kéo quần lên, vội vàng đứng nghiêm chào.

Vương Trung nhíu mày: "Thói xấu gì thế này? Kéo quần lên cho đàng hoàng! Mấy người tự do buông thả như vậy, giáo sĩ đâu? Gọi giáo sĩ của tiểu đoàn hai tới đây!"

Lập tức có một gã hộ vệ cưỡi ngựa chạy tới trận địa phục kích thứ nhất.

Mấy người lính kia kéo quần lên, trên mặt đều là vẻ mặt như sắp gặp đại nạn, xem ra giáo sĩ của bọn họ rất nghiêm khắc.

Vương Trung cũng không quản, hỏi: "Vừa rồi mấy người đang làm gì?"

Lính: “Thu thập vũ khí của địch!”

“Vậy sao không mặc quân cho đàng hoàng?”

“Tụi em buồn tiểu quái”

“Tiểu thì đi chỗ khác mà tiểu!”

“Biểu đạt căm hận với kẻ thù!”

“Đúng đúng, hôm qua chúng em bị tập kích ban đêm, chết mấy anh em đấy!”

Vương Trung lắc đầu ngán ngẩm, lúc này giáo sĩ đi theo doanh trại chạy chậm đến, đến trước mặt Vương Trung liền cúi chào: “Tướng quân! Tôi sẽ quản lý bọn chúng nghiêm khắc!”

“Ừ. Giao cho anh.”

Nói xong hắn quay đầu ngựa, tiếp tục đi ve hướng bắc.

Hộ vệ thúc ngựa đuổi theo, lúc đi qua ba tên lính vừa bị mắng, tất cả đều cố nín cười.

Lúc Vasili đi ngang qua buột miệng nói một câu: “Chuẩn bị đi dọn phân đi!”

Sau khúc nhạc đệm nhỏ này, Vương Trung chạy một mạch đến bìa rừng phía bắc thành phố, đứng dưới một cây bạch dương giơ ống nhòm lên.

Địch thoạt nhìn hoàn toàn không có vẻ gì là muốn triển khai tấn công, trong tâm mắt của Vương Trung chỉ có những toán lính trinh sát nằm rải rác trên thảo nguyên, nấp trong công sự dã chiến.

Đi tiếp về phía trước sẽ bị lính trinh sát phát hiện, hắn chỉ có thể ở chỗ này quan sát từ xa, miễn cưỡng nhìn thấy ở rìa tâm nhìn có vài chiếc xe tăng Prosen nằm rải rác.

Kỳ lạ thật.

Lúc Vương Trung xuất phát là bốn giờ rưỡi, bây giờ đã là năm giờ rưỡi, trời đã sáng rõ, địch vẫn chưa có ý định tổ chức tấn công.

Hắn vốn nghĩ rằng đợi đến khi không thể tiến lên phía trước nữa sẽ nhìn thấy xe tăng của địch đang tập kết triển khai đội hình tấn công, sau đó là có thể gọi pháo binh oanh tạc.

Nhưng không thấy bóng địch đâu, cứ như lính Prosen ngủ nướng hết cả.

Hay là nói, đêm qua một trận tập kích kia, đã khiến địch hỗn loạn?

Nói theo cách mà game thủ Paradox đều hiểu, chính là một trận pháo kích đêm qua đã xóa sạch điểm tổ chức của quân địch? Sáng nay bọn chúng cần thời gian để hồi phục?

Vương Trung nheo mắt nhìn về phía xa, dường như có thể nhìn thấy khói bốc lên từ phía ngôi làng xa xa, có lẽ là đám cháy do pháo kích hôm qua gây ra vẫn chưa được dập tắt hoàn toàn.

Pháo kích lại hữu dụng như vậy sao? Vậy về sau đánh trận phòng ngự phải tập thói quen nửa đêm nửa hôm khuấy động quân địch mới được.

Vương Trung đang suy nghĩ miên man, Vasili đeo bộ đàm bên cạnh lên tiếng: "Người Prosen không phải đều rất kỷ luật sao? Bạn của bố tôi nói, người Prosen sáng nào cũng bốn giờ đã dậy học bài, thư viện của đại học Prosen, bốn giờ sáng đã đông nghịt người!"

Vương Trung liếc nhìn Vasili: "Bố anh tên gì? Để tôi bảo Tòa án quân sự đến thăm ông ta một chuyến."

"À, năm ngoái ông ấy bị Tòa án quân sự bắt vì tội gián điệp."

Bắt tốt lắm, thật là hả lòng hả dại

Vasili không nhận ra ý nghĩ trong lòng Vương Trung, tiếp tục nhìn đồng hoang trống trơn nói: "Xem ra người Prosen cũng không chăm chỉ như lời ông ta nói. Đương nhiên cũng có thể là do tối qua chúng ta pháo kích vào từng ngôi làng bằng pháo 203mm đã phát huy tác dụng. Tướng quân, anh nghĩ là do nguyên nhân nào?"

"Tôi cho rằng là do pháo 203mm của chúng ta."

"Tôi cũng nghĩ vậy. Hay là, chơi thêm một trận nữa?"

Vương Trung lắc đầu: "Không, tôi thấy bên kia có mấy chiếc Panzer III, tuy rằng chỉ có vài chiếc, nhưng đạn pháo của chúng ta còn đầy, ruồi cũng là thịt. Đánh bọn chúng, đưa ống nghe đây. Điều chỉnh tần số di

Sáng nay trước khi xuất phát, Vương Trung đã điều một chiếc 下26 có gắn radio từ số xe tăng còn sót lại của Quân đoàn xe tăng số 5 đến trung đoàn pháo binh.

Nhờ chiếc radio này, cuối cùng hắn cũng có thể liên lạc trực tiếp với trung đoàn pháo binh.

Vasili lập tức điều chỉnh tần số, gọi hai lần đã nhận được hồi âm, bèn đưa ống nghe cho Vương Trung: "Xong rồi!"

Vương Trung nhận lấy ống nghe: "Ky Binh gọi Trâu Vàng, Ky Binh gọi Trâu Vàng."

"Trâu Vàng nghe rõ, tín hiệu tốt."

"Pháo kích tọa độ sau, lặp lại, pháo kích tọa độ sau —— "

"Ky Binh, Trâu Vàng đã nhận được, kết thúc."

Vương Trung đưa ống nghe cho Vasili, tiếp tục quan sát mấy chiếc xe tăng kia.

Lúc này hắn mới phát hiện, bên trong mấy chiếc xe tăng đó không có ail Lúc này đám lính xe tăng mới vừa xỉa răng vừa lững thững đi vào tâm mắt của Vương Trung.

Khó trách không thấy highlight, Vương Trung còn tưởng là vượt tâm nhìn rồi, hóa ra là không có ai.

Đột nhiên, một gã sĩ quan Prosen xuất hiện, hướng về phía đám lính xe tăng hét lớn.

Sau đó, đám lính xe tăng vốn đang rất nhàn nhã vội vàng nhảy lên xe tăng, cầm maniơ lên khởi động

Đúng vậy, ô tô bây giờ cũng vậy, xe tăng cũng vậy, đều phải dùng maniơ mới có thể khởi động được, không giống như sau này chỉ cần xoay chìa khóa là có thể khởi động bằng điện.

Mấy gã lính xe tăng Prosen vừa mới khởi động xe tăng, đạn pháo đã rơi xuống.

Chỉ với một loạt bắn, khói bụi do vụ nổ tạo ra đã nhấn chìm mấy chiếc xe tăng.

Vương Trung nhìn kẻ địch bị nhấn chìm trong khói bụi, cười ha hả.

Đúng lúc này, trên bầu trời truyền đến tiếng động cơ gầm rú.

Vương Trung lập tức ngẩng đầu lên nhìn, không mất chút sức lực nào đã tìm thấy phi cơ của địch.

Lần này là một phi đội máy bay ném bom bổ nhào, nhìn đường bay và độ cao, có thể chắc chắn là đang nhắm vào Olaci.

Vương Trung nhìn phi đội máy bay bay qua đỉnh đầu, thầm cầu mong cho đội giặt giũ dã chiến, đội nấu ăn và những nhân viên hậu cần khác sống trong thành Olaci đều bình an vô sự.

Tại sở chỉ huy sư đoàn Ampla của Quân đoàn ky sĩ Asgard, Kruger đang giải thích kế hoạch tác chiến của mình cho sư trưởng Sư đoàn thiết giáp số 16:

“Chúng ta sẽ triển khai đội hình ở phía tây bắc Olaci, sư đoàn của ông sẽ triển khai ở phía tây sư đoàn của tôi, men theo hướng tây Olaci tiến quân.

“Theo như bản đồ, nơi này có một điểm cao 153, chúng tôi dự đoán nơi đây có trọng binh của địch. Không cần sư đoàn của ông đánh chiếm điểm cao này, Panzer Ⅲ và Panzer IV của các ông chỉ cân dừng ở ngoài tầm bắn hiệu quả của pháo chống tăng địch, tiến hành áp chế là được.

“Sư đoàn của ông có khá nhiều Panzer I và Panzer II, những loại xe tăng này tốc độ cơ động nhanh, có thể nhanh chóng cắt ngang, chiếm lĩnh đường quốc lộ, cắt đứt đường tiếp tế của địch.

“Chúng tôi phỏng đoán pháo binh của địch sẽ ẩn nấp trong những khu rừng này, sau khi xe tăng Panzer I và Panzer II chiếm lĩnh đường quốc lộ, tiểu đoàn trinh sát cơ giới của sư đoàn ông phải nhanh chóng tiến lên, trinh sát những khu rừng này, tùy thời gọi pháo binh sư đoàn yểm trợ.”

Nói xong, Kruger ngẩng đầu lên nhìn sư trưởng Sư đoàn thiết giáp số 16.

Sư trưởng Sư đoàn thiết giáp số 16 là một vị tướng quân chính quy của Quân đội Quốc gia, cổ áo mang phù hiệu tướng quân màu đỏ, ông ta hất hàm hỏi: “Vậy còn Quân đoàn ky sĩ Asgard quang vinh của các anh sẽ thực hiện nhiệm vụ gì?”

Kruger: “Chúng tôi sẽ phát động tấn công trực diện. Thu hút sự chú ý của Rokossovsky, hay còn gọi là Bạch Mã tướng quân.”

Vừa dứt lời, bên ngoài liền truyền đến tiếng nổ lớn.

Sư trưởng Sư đoàn thiết giáp số 16 giật mình: “Chuyện gì vậy? Địch phản công rồi sao?”

“Bình tĩnh nào.” Kruger nghiến răng nói,‘Đối thủ của chúng ta rất thích chơi trò mèo von chuột như vậy, tuy rằng thiệt hại không lớn, nhưng rất đáng ghét. Hôm nay hắn sẽ phải trả giá!”

(Hết chương) Chuong 31: Tieng phao am am

Vương Trung lại đi qua trận địa phục kích thứ nhất, dừng lại hô to: “Nhị doanh trưởng!”

Nhị doanh trưởng lập tức xuất hiện, đứng nghiêm trước ngựa cúi chào: “Tướng quân!”

“Lập tức rút khỏi trận địa, đi về phía trận địa phục kích thứ ba, lưu lại trạm gác ngầm có chứa đạn tín hiệu.”

Nhị doanh trưởng lần nữa xác nhận: “Là rút khỏi trận địa sao?”

“Đúng. Hai trận địa trước, địch nhân đều biết, tôi hoài nghi bọn chúng sẽ nã pháo nổ trước. Bộ của anh đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ phòng ngự địch nhân đánh lén ban đêm, không cần ở lại trên trận địa bị nổ.”

Doanh trưởng nhị doanh cúi chào hô “Vâng”, xoay người rời khỏi.

Vương Trung dẫn đội người tiếp tục đi về phía thành phố, đi thẳng đến trận địa phục kích thứ ba, đêm qua bộ đội tanker cắm trại ở đây, tanker cũng dừng ở tầng thấp nhất của hầm, bị lưới ngụy trang che kín mít.

Vừa tiến vào trận địa, Vương Trung đã nhìn thấy binh sĩ Tam doanh đang vây quanh nồi uống canh còn lại từ hôm qua.

Vương Trung: “Mọi người uống canh lạnh, cẩn thận lát nữa bị tiêu chảy.”

Tất cả mọi người ngây người, sau đó cười ha hả.

Vương Trung vẻ mặt khó hiểu: “Có chuyện gì vậy?”

“Tướng quân, làm gì có ai uống chút canh lạnh là bị tiêu chảy chứ?” Có người hỏi.

Không có sao?

Cha Vương Trung ở Trái Đất vẫn luôn dạy hắn cơm thừa canh cặn phải hâm nóng rồi mới ăn, nếu không dễ bị tiêu chảy, cho nên hắn cũng luôn cho rằng như vậy.

Xem ra người Ant không có nhiều kiêng kị như vậy.

Đương nhiên cũng có thể là do nước Ant vĩ độ cao, trời lạnh cơm canh không dễ biến chất, dạ dày của họ cũng thích nghi với cái lạnh.

Chắc là vậy.

Có chiến sĩ gọi Vương Trung: “Tướng quân, anh dùng chút không?”

Vương Trung cảm nhận bụng một chút, buổi sáng cưỡi ngựa chạy hai tiếng, quả thật đã đói bụng.

“Được, cho tôi một ít.”

“A, tướng quân anh ăn được sao? Món này ngon lắm, cho dù lạnh cũng rất ngon! Anh xem đây còn đóng băng, phần đông lạnh này là ngon nhất đấy, đều dành cho anh!”

Vương Trung xuống ngựa, ngồi cùng các binh sĩ, ăn một miếng canh đông.

Quả thật ăn rất ngon, béo ngậy mà không ngán, còn có chút chua chua của kem chua.

“Thật sự là món ngon.” Vương Trung tán thưởng,‘Nào, mọi người cũng ăn đi.”

Lúc này nhị doanh đã rút lui, dọc theo quốc lộ tiến vào trận địa, người dẫn đầu nhìn doanh trưởng cùng tu sĩ đi theo, chắc chắn sẽ không bị mắng sau đó hô to: "Tam doanh, mọi người ăn món gì ngon thế?"

"Canh còn thừa tối qua! Qua đây cùng ăn đi!"

Đúng lúc này, trên trời có tiếng đạn pháo xé gió gào thét.

Trước kia đều là lính mới ngơ ngác, lính cũ nằm rạp xuống, hôm nay đám lính mới nghe tiếng động liền nằm rạp xuống, đám lính cũ còn đang đứng.

"Đừng sợi" Còn có lính cũ hô,'Không phải bắn chúng ta."

Vừa dứt lời, trận địa phục kích số 1 bên kia liền bốc lên cột khói do vụ nổ tạo thành.

Ngay sau đó trận địa phục kích số hai cũng phát nổ.

Hỏa lực của địch điên cuồng trút xuống hai trận địa này.

Mà Vương Trung dẫn theo lính thiết giáp, hai tiểu đoàn bộ binh ở trận địa số ba nhìn bọn chúng lãng phí hỏa lực.

Chiến hào trận địa số ba được đào rất sâu, có thể chứa được ba tiểu đoàn, vốn là nơi đội dự bị đóng quân và là trận địa phòng ngự chính.

Chính vì trận địa số ba có sức chứa lớn như vậy, hôm qua đội nấu cơm mới đưa cơm lên cho ba tiểu đoàn.

Lính tráng hai tiểu đoàn vừa ăn canh còn lại từ hôm qua, vừa nhìn kẻ địch lãng phí hỏa lực.

Vương Trung nghe thấy có người hỏi: "Tướng quân, anh tính toán cả rồi sao?"

Hắn nhìn người hỏi, nhận ra là một trong ba người sáng nay lén la lén lút chạy tới sờ thi thể kẻ địch bị hắn bắt gặp.

Tên lính đầu to kia bị Vương Trung nhìn chằm chằm rõ ràng đã sợ hãi, rụt cổ lại, định đổi chủ đề.

Vương Trung mỉm cười đáp: "Chỉ là một chút kiến thức quân sự cơ bản thôi. Kẻ địch chắc chắn phải chuẩn bị hỏa lực cho những trận địa chúng ta đã lộ, vậy nên chúng ta rút lui, để mặc cho chúng.

"Nếu kẻ địch hùng mạnh, nhân lúc chuẩn bị hỏa lực mà mò tới trước trận địa, chúng ta không kịp chiếm lại, thì chúng ta sẽ lại mai phục lại một lần nữa.

"Những chiến hào chúng ta đào, chỉ có chiến hào ở trận địa các cậu đang ở là có hiệu quả phòng pháo tương đối tốt, chiến hào hai trận địa phía trước đều là chiến hào nông, pháo bắn trúng chắc chắn thương vong nặng nề."

Lính tráng xung quanh nghe Vương Trung nói đều lộ ra vẻ mặt thấu hiểu:

"Thì ra là thế!"

"Tướng quân thật thông minhl"

Thực ra, đây cũng không phải Vương Trung nghĩ ra, mà là trong cẩm nang chiến thuật của quân đội Liên Xô sau chiến tranh có ghi chép.

Vương Trung đang tận hưởng lời khen của đám lính, thì liên lạc viên của tam doanh cầm điện thoại kéo dây điện thoại đến: "Tướng quân, điện thoại từ phía saul"

Vương Trung nhận lấy ống nghe: "Tôi là Rokossovsky, ai gọi đấy?"

"Báo cáo tướng quân, đây là đài quan sát pháo binh cao điểm 153, chúng tôi phát hiện đội xe tăng của địch đang di chuyển về phía tây của chúng ta. Lặp lại, đội xe tăng của địch đang di chuyển về phía tây của chúng ta! Số lượng…"

Thực ra không cần báo cáo, Vương Trung đã nhìn thấy từ góc nhìn bao quát.

Không phải tâm nhìn của bản thân hắn, nên không có hiệu ứng chiếu sáng, nhưng cũng đủ để nhìn rõ cục diện.

Hình như khoảng một tiểu đoàn thiết giáp gôm xe tăng Panzer lII và Panzer IV đang di chuyển về phía tây cao điểm 153, mà phía trước tiểu đoàn thiết giáp này là… một đám lớn Panzer I và Panzer II?

Sư đoàn xe tăng của Prosen, giống như quân đội Đức Quốc Xã trên Trái Đất, có sư đoàn nhà giàu và sư đoàn nhà nghèo.

Chủ yếu là dựa vào tỉ lệ Panzer lll và Panzer IV.

Một số sư đoàn tương đối nghèo có thể có hơn một trăm chiếc Panzer I và Panzer II, Panzer III và Panzer IV cộng lại chỉ có một tiểu đoàn.

Hôm qua, khi giao chiến với Sư đoàn 151, tuy sư đoàn Ampla của Ky sĩ đoàn Asgard cũng có Panzer II, nhưng hơn một nửa là Panzer III và Panzer IV.

Hơn nữa sư đoàn này không có Panzer I, tệ nhất cũng là Panzer II. Thậm chí trong số xe tăng còn có loại 38T cũng coi như tạm được.

Cho nên sư đoàn Ampla hôm qua, tuyệt đối là sư đoàn nhà giàu.

Bây giờ nhìn thấy một đám Panzer I như gián này, Vương Trung lập tức ý thức được quân địch đối mặt không chỉ có sư đoàn nhà giàu kia.

Hay lắm, một sư đoàn bộ binh như tôi, sao có thể đánh lại hai sư đoàn thiết giáp?

May mà sư đoàn được bổ sung là sư đoàn nhà nghèo, nếu thêm một sư đoàn nhà giàu nữa thì càng không có cách nào

đánh.

Lúc Vương Trung quan sát tình hình, bên phía đài quan sát pháo binh không biết Vương Trung đang theo dõi, liền hỏi dồn: "Tướng quân? Tướng quân? Bây giờ phải làm sao? Xe tăng của địch hành động rất nhanh, sẽ cắt đứt đường tiếp tế của chúng tai"

Thực ra Sư đoàn 151 hiện tại cũng không quá dựa dẫm vào tuyến đường tiếp tế, chủ yếu là trước đó đã chuẩn bị rất nhiều lương thực, cho dù bị cắt đứt tiếp tế cũng có thể trụ được vài ngày.

Hơn nữa bên cạnh còn có quân đội của Myshkin công tước hỗ trợ, cùng với việc tiếp tế của Agasukov bị cắt đứt, Myshkin công tước vẫn có thể đưa tiếp tế lên.

Nhưng mà, mục đích chính của việc bám trụ ở đây, chính là cho quân đội của Agasukov một con đường sống.

Bị cắt đứt quốc lộ thì còn con đường sống nào?

Đương nhiên, đối với tình huống này Vương Trung đã có chuẩn bị từ trước, hắn bố trí tám khẩu pháo chống tăng trên cao điểm 153. Tuy chỉ là pháo chống tăng 45mm, nhưng bắn hạ Panzer I và Panzer II thì không thành vấn đề.

Còn về phần Panzer III và Panzer IV của địch…

Vương Trung quyết định giao cho T-26 của tiểu đoàn thiết giáp số 13, Quân đoàn xe tăng số 5.

Với kinh nghiệm chiến đấu hôm qua, hầm tăng mới có thể tránh cho xe tăng bị địch phát hiện. Cho dù bị phát hiện, cũng rất khó bị bắn trúng. Hôm qua, xe tăng 下34 của Vương Trung đã đấu súng với quân địch trong hầm, đạn của địch phần lớn đều không bắn trúng T-34.

Nếu vậy, để T-26 vào hầm, chặn đứng công kích của địch, hẳn là không thành vấn đề.

Vì vậy Vương Trung ra lệnh cho đài quan sát: "Bao pháo chống tăng sẵn sàng, địch tới gần thì khai hỏa. Tiếp theo, tôi sẽ ra lệnh cho tiểu đoàn thiết giáp số 13, Quân đoàn xe tăng số 5 đến cao điểm 153, hỗ trợ các anh đánh tan quân địch.

"Nhớ dẫn đường cho 下26 vào hầm tăng."

"RõI"

Vương Trung cúp điện thoại, cam lấy bộ đàm của Vasili, nói: 'Chuyển tần số, gọi tiểu đoàn thiết giáp 13, Quân đoàn xe tăng số 5."

Vasili: "Tần số này, anh gọi là được rồi."

Vương Trung: "Bạch mã gọi Sói què, Bạch mã gọi Sói què.

"Sói què nghe rõ, cuối cùng cũng có nhiệm vụ cho chúng tôi rồi sao?"

Quân đoàn xe tăng số 5 dường như chưa giao tranh với quân địch đã bị tiêu diệt toàn bộ, nên tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn thiết giáp số 13 mới hỏi như vậy. Lúc trước, bọn họ tự chọn "Sói què" làm mật danh vô tuyến, chắc chắn là đang uất ức lắm đây.

Vương Trung: "Mọi người sẽ được đánh, hơn nữa lần này sẽ giành chiến thắng! Đánh cho thật mạnh vào!"

Cùng lúc đó, tại sở chỉ huy, Hoàng thái tử Ivan đang lo lắng đi qua đi lại.

Cuối cùng, tham mưu thông tin đẩy cửa bước vào, kính cẩn chào: "Điện hạ! Thủ đô có hồi âm!"

Hoàng thái tử mừng rỡ: "Là em gái ta sao? Hay là con bé đã thuyết phục phụ hoàng rồi?"

Tham mưu thông tin lộ vẻ mặt khó xử, đưa điện văn: "Người tự xem đi ạ."

Muốn giải mã thì chắc chắn là tham mưu thông tin đã đọc qua rồi. Hoàng thái tử không hiểu sao hắn ta lại có biểu cảm đó, liền giật lấy điện văn, bắt đầu đọc: "Anh yêu quý, rất tiếc, hôm qua em đã chọc giận phụ hoàng, hơn nữa các vị tướng quân đều nói, trừ phi quân ta đại bại, nếu không phụ hoàng sẽ không hạ lệnh rút lui. Em sẽ đợi phụ hoàng nguôi giận rồi thử lại."

Hoàng thái tử - Ivan Nikolayevich Antonov ngửa mặt lên trời thở dài: 'Em gái ngốc của ta, em đang làm cái quái gì vậy hả!"

Hai tay siết chặt, như muốn vo tròn tờ điện báo, nhưng vo được một nửa thì dừng lại, rồi lại cẩn thận mở tờ điện báo ra, đưa cho Skorobo.

Vị tướng quân có chút lúng túng: "Để tôi xem điện báo của hoàng thất, có ổn không?"

"Cũng được." Hoàng thái tử lại đưa điện báo cho tham mưu thông tin,'Giúp tôi xử lý nó đi. Tôi không muốn hậu thế biết chuyện này."

Những người khác trong phòng đều lộ vẻ mặt khó xử.

Dù sao mấy chục vạn quân Tập đoàn quân vì Hoàng đế giận dỗi mà bị tiêu diệt, nghe thật hoang đường.

Hoàng thái tử nhìn tham mưu thông tin đốt tờ điện báo thành tro, mới ngẩng đầu hỏi Skorobo: "Có thể điều động viện quân cho Rokossovsky không?"

Vị tướng quân sa sầm mặt: "Phòng tuyến của cậu ta vẫn chưa có vấn đề gì, còn phía nam chúng ta, thiết giáp đoàn của địch đang tấn công ồ ạt. Bây giờ điều động viện quân nhất định là phải điêu về phía nam.

Lúc này, lại có một tham mưu thông tin cam điện văn bước vào: “Báo cáo! Tập đoàn quân 35 gửi điện khẩn, nói bọn họ không thể chặn được lỗ hổng! Kẻ địch như thủy triều, tràn vào từ lỗ hổng.”

Skorobo nhìn về phía Hoàng thái tử: ‘Điện hạ thấy đấy. Bây giờ tôi không có lý do gì để điều động quân dự bị đến nơi bề ngoài không có vấn đề. Thật sự không phải tôi có thành kiến gì với Rokossovsky, tôi thừa nhận cậu ta là một vị tướng tài giỏi, nhưng mà…”

Hoàng thái tử thở dài: “Ta biết rồi. Hay là để em gái ta nghĩ cách, con bé…”

Đột nhiên, Hoàng thái tử vỗ trán: “Em gái ta không có ấn tín của ta! Xong đời rồi.”

(Hết chương) Chương 32: Cuộc chiến của Nelly

Trong thành phố Olaci, hiện do quân đội Ant kiểm soát, 10 giờ 30 phút.

Từ xa có thể nghe thấy tiếng sấm ầm ầm, đó là tiếng pháo của quân địch đang bắn chuẩn bị cho cuộc tấn công vào hệ thống phòng thủ bên ngoài thành phố.

Nelly xách giỏ đi ra khỏi cửa hông của sở chỉ huy - Phòng của Tướng Rokossovsky và sở chỉ huy nằm trong cùng một khu vực, Nelly tất nhiên cũng ở đây.

Chính vì ở đây nên cô mới có thể tận dụng tối đa nhà bếp của Boye để chuẩn bị bữa ăn cho tất cả mọi người trong sở chỉ huy.

Lúc này, cô đang chuẩn bị ra ngoài để mua nguyên liệu cho bữa tối.

Tất nhiên, trong sở chỉ huy của Sư đoàn 151 đã chuẩn bị đầy đủ lương thực, bởi vì theo kế hoạch, nơi đây sẽ là điểm

tựa phòng thủ cuối cùng cho trận chiến giành giật từng căn nhà trong thành phố, vì vậy phải dự trữ đủ lương thực và nước uống.

Nhưng Nelly không thích khẩu phần ăn của quân đội, chỉ cần còn nguồn cung cấp, cô sẽ cố gắng làm một số món ăn khác.

Ngoài việc chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, cô còn định mang món salad trộn mà mình đã làm tối hôm qua cho Lyudmila.

Đây là món ăn yêu thích của Lyudmila.

Nelly xách giỏ, đi qua trạm gác.

Lính gác đều biết cô là lính hậu cần của Tướng quân, nên không kiểm tra giấy tờ tùy thân mà cho qua luôn.

Vừa ra khỏi cửa, Nelly đã sững sờ, bởi vì cả dãy nhà đối diện với sở chỉ huy đều chìm trong biển lửa, người dân Olaci đang hợp sức dập lửa.

Nelly nhìn vài giây, cuối cùng quyết định không xen vào chuyện chữa cháy nữa mà tiếp tục công việc của mình.

Ngay lúc này, một ngôi nhà ở rìa đám cháy đổ sập trong tiếng nổ lớn.

Nelly giật mình lùi lại một bước.

Lính gác của sở chỉ huy nói: "Đừng lo, họ đang cho nổ phá dải ngăn cách, phá hủy trước những tòa nhà dễ cháy, như vậy lửa sẽ không lan sang nữa."

Nelly gật đầu, nắm chặt giỏ rồi bước đi.

Cô đi qua một hố bom, nhìn thấy một đứa trẻ đang ngồi ngơ ngác bên mép hố, không biết đang nghĩ gì.

Xung quanh hố bom là thi thể của những người đã thiệt mạng trong trận ném bom, một linh mục đang làm lễ cầu siêu

cho họ.

Nelly bước nhanh hơn, băng qua thành phố chìm trong biển lửa.

Chẳng mấy chốc, cô đã đến một tòa nhà ở góc tây bắc thành phố, gật đầu với người lính canh gác ở cửa.

Người lính mở cửa và nhường đường cho cô. Người lính canh giữ súng máy mỉm cười với Nelly: "Co vẫn đúng giờ như vậy, cô hầu gái."

"Tôi là lính hậu cần của Tướng quân." Nelly nói.

"Vậy thì ít nhất cô cũng phải đội mũ hải quân chứ. Hay là đội mũ của tôi?" Người lính tháo mũ hải quân của mình ra.

Nelly lộ rõ vẻ mặt chán ghét.

Người lính bối rối đội mũ của mình trở lại: "Được rồi, được rồi, tôi biết rồi. Lên đi, đừng để tiểu thư Cầu nguyện phải đợi."

Nelly bước vào trong, leo lên cầu thang gác mái.

Trên gác mái có hai cửa sổ, một cửa sổ đã được tháo khung để lắp đặt bệ phóng tên lửa, Lyudmila đang ngồi trên bệ cửa sổ còn lại.

Còn có hai nữ quân nhân khác trên gác mái đang kiểm tra những quả tên lửa dự trữ.

Lyudmila đang đọc sách dưới ánh nắng dịu nhẹ.

Nelly: "Tiểu thư? Trận chiến đã bắt đầu rồi."

Lyudmila đặt cuốn sách xuống, nhìn Nelly: "Nhưng chúng ta không liên quan gì đến chuyện đó. Nelly, lại đây, cô có thấy dàn âm thanh trên nóc tòa nhà kia không? Khi nào dàn âm thanh đó phát hiện ra tiếng máy bay trinh sát của quân địch thì chiếc điện thoại này sẽ đổ chuông."

Lyudmila chỉ vào chiếc điện thoại trên tủ đầu giường cạnh cửa sổ, dây điện thoại được kéo từ bên ngoài vào, được cố định bằng một viên gạch lớn trên bệ cửa sổ.

Lyudmila: "Nhiệm vụ chiến đấu của tôi chỉ bắt đầu sau đó. Trước đó, tôi chỉ có thể ngồi nhìn mà không thể làm gì được."

Nói xong, Lyudmila nhìn về phía cánh đồng phía bắc.

Lyudmila: "Hôm nay phía bắc có vẻ yên tĩnh."

Nelly nhìn những cột khói bốc lên ngùn ngụt ở phía bắc, hỏi với vẻ nghi ngờ: "Yên tĩnh sao?"

"Rất yên tĩnh, cô đừng nhìn quân địch bắn phá ầm ĩ như vậy, Alyosha chắc chắn đã cho rút quân rồi."

"Hả?" Nelly ngạc nhiên: "Alyo… Ý cô là cậu chủ sao?"

"Phải, Alyosha của hiện tại." Lyudmila mỉm cười: "Alyosha của hiện tại sẽ không bao giờ để quân đội của mình bị tiêu diệt bởi hỏa lực của quân địch. Quân đội của anh ấy chắc chắn đã rút lui đến tuyến phòng thủ thứ ba, nơi có khả năng phòng thủ tốt hơn."

Nelly "ha" một tiếng, sau một hồi im lặng, cô hỏi: "Tiểu thư, quả nhiên…"

"Alyosha vẫn là Alyosha, chẳng lẽ cô không thích Alyosha của hiện tại sao?"

Nelly gật đầu: "Tôi thích, chỉ là hơi không quen."

"Đàn ông mà, ai rồi cũng phải trưởng thành."

Nelly định nói gì đó thì bị thu hút bởi tình hình ở phía tây thành phố.

Phía tây dường như đang diễn ra một trận chiến lớn, đạn lửa bay khắp nơi.

Nelly tò mò nhìn về phía đó.

“Nelly này,’ Lyudmila gọi khế;‘cho cô.” Nelly cúi đầu xuống, ngạc nhiên khi thấy Lyudmila đưa cho mình một chiếc ống nhòm.

Cầm lấy chiếc ống nhòm, Nelly nhìn về phía tây. Gia đình Rokossovsky là một gia đình quân nhân - trên thực tế, rất hiếm gia đình quý tộc Ant nào không phải là gia đình quân nhân, xét cho cùng, theo hệ thống đẳng cấp của Đế quốc, tước vị về cơ bản gắn liền với quân hàm.

Tuy nhiên, gia đình Rokossovsky là một gia đình quân nhân “thực thu vì vậy hầu hết những người hầu đều có một số kiến thức quân sự nhất định.

Nelly biết cách sử dụng ống nhòm và điều chỉnh độ phóng đại.

Do đó, Nelly có thể thấy rõ ràng rằng trên con đường ở phía tây thành phố, xe tăng của quân Ant đang giao tranh ác liệt với xe tăng của quân địch.

Cô nhận ra đó là những chiếc xe tăng hạng nhẹ vừa được điều động đến Olaci hai ngày trước, được biên chế vào quân của Thiếu tướng Rokossovsky, nhỏ hơn nhiều so với T-34.

Đối thủ của những chiếc xe tăng hạng nhẹ này cũng là một nhóm xe tăng hạng nhẹ.

Những chiếc xe tăng hạng nhẹ này dường như có thể bắn liên tục, hầu hết đạn lửa bắn ra đều có màu xanh lục (xe tăng số 1 chỉ được trang bị súng máy, xe tăng số 2 được trang bị pháo tự động).

Trong khi đó, xe tăng hạng nhẹ của quân Ant có thể bắn đạn pháo, vì vậy quân địch nhanh chóng rơi vào thế bất lợi.

Nelly cam ống nhòm, vừa quan sát vừa nói: “Có vẻ như… chúng ta đang chiếm ưu thế? Vậy là chúng ta sắp thắng rồi sao?”

Lyudmila cười gượng: “Alyosha nói, có thể phải đánh nhau ba đến bốn năm, thương vong hàng chục triệu người.”

Nghe đến con số thương vong, Nelly run lên, chiếc ống nhòm tuột khỏi tay cô, nhưng cô lập tức phản ứng kịp và chộp được nó.

“ỒI” Lyudmila vỗ tay, những nữ quân nhân khác cũng vỗ tay theo.

Lyudmila: “Đây là tốc độ phản ứng mà cô đã luyện tập được để không làm vỡ bát đĩa sao?”

Nelly hơi đỏ mặt.

Cô chuyển chủ đề: “Nhìn kìa, xe tăng của quân địch bốc khói rồi!”

“Đó là khói, người Prosen rất thích sử dụng khói, nghe nói chủ yếu là để phòng thủ tên lửa. Ở Rogneda, khói thực sự đã che khuất tâm nhìn của chúng tôi. Lúc đó, chúng tôi nghĩ rằng mình có thể sử dụng tên lửa để kiểm soát toàn bộ con phố, nhưng kết quả là khói mù mịt, chúng tôi chỉ có thể kiểm soát được khoảng 500 mét.

“Sau đó, Phó Hiệp sĩ Yetsemenko - lúc đó ông ấy chưa phải là Phó Hiệp sĩ, đã ra lệnh cho chúng tôi tiến lên phía trước, kết quả là chúng tôi gặp bộ binh Prosen trên đường di chuyển, Đại đội Tên lửa ngay lập tức bị tiêu diệt, chỉ còn lại vài người chúng tôi.

“À, đừng nói với Alyosha, tôi đã giấu kín chuyện này cho đến bây giờ vì sợ anh ấy lo lắng.”

Nói xong, Lyudmila xoa đầu Nelly.

Nelly: “Nguy hiểm như vậy sao…”

“Chiến trường mà. Cả tôi, Alyosha, và mọi người, không biết chừng lúc nào sẽ ra đi. Nelly, cô cũng phải cẩn thận, tôi

nghĩ cô nên trở về đi, nghe nói ông Rokossovsky đã mua một điền trang mới ở vùng núi Raul nếu cô đến đó…”

Nelly lắc đầu nguầy nguậy: “Không, tôi sẽ không đi đâu cả. Tôi muốn đi theo mọi người!”

Lyudmila: “Vậy thì cô phải đội mũ hải quân, nếu không trông cô sẽ không giống lính hậu cần.”

Nói xong, cô tháo chiếc băng đô trên đầu Nelly ra và đội chiếc mũ hải quân của mình lên đầu cô hầu gái.

“Ừm, trông cũng được đấy chứ” Lyudmila cười nói.

Đúng lúc này, chuông điện thoại reo.

Lyudmila vừa hô “báo động chiến đấu” vừa nhấc điện thoại: “Đại đội Tên lửa, Linh mục Peter? Hướng nào? Được rồi!”

Sau khi cúp điện thoại, Lyudmila ra lệnh cho các nữ quân nhân: “Chúng đang tiến đến từ phía chính diện, chúng ta sẽ tấn công trực diện.”

Nói xong, cô ghé người ra ngoài cửa sổ và hét lớn: “Ivanl Chuẩn bị di chuyển!”

Nelly: “Di chuyển sao?”

“Ừ, phải di chuyển ngay sau khi khai hỏa, lần trước chúng tôi suýt chút nữa bị trúng bom điều khiển từ xa của người Prosen - tôi không biết Alyosha gọi bom điều khiển từ xa là gì, nhưng nó rất mạnh, suýt chút nữa đã giết chết toàn bộ Đại đội Tên lửa của chúng tôi.”

Nelly: “Vậy tôi cũng sẽ giúp một tay!”

“Được rồi, cô cầm lấy cái đó! Xuống dưới trước đi!”

Lúc này, một trong những nữ quân nhân hô lên: “Phát hiện mục tiêu!”

Lyudmila lập tức nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy một chiếc máy bay trinh sát hai thân đang bay về phía họ.

Ngay sau đó, một quả tên lửa bay lên từ khu rừng, bắn trúng nó.

Lyudmila sững sờ: "Hả?"

Nelly: "Có chuyện gì vậy?"

Lyudmila tức giận dậm chân: "Katusha (tên gọi thân mật của Yekaterina) chết tiệt, cô ta cướp mục tiêu của tôi!"

Một nữ quân nhân khác nói: "Chỉ cần không cướp Tướng quân là được rồi, mục tiêu gì cũng được."

Lyudmila nhìn nữ quân nhân: "Kiểm tra tên lửa! Báo cáo tình trạng sẵn sàng chiến đấu sau mười phút!"

"RõI"

Nelly: "Yekaterina cũng để ý đến cậu chủ sao?"

Lyudmila: "Chà, bây giờ anh ấy là người được săn đón nhất, ai mà không để ý chứ."

Nelly: "Tiểu thư có vẻ tự hào nhỉ."

"Tôi rất tự hào."

Nelly tặc lưỡi, đột nhiên cô nhớ ra một "kiến thức quân sự": "Khoan đã, vậy là bây giờ tiểu thư và các bạn chuyên trách phòng không sao? Chẳng phải tên lửa được phát minh ra để đối phó với xe tăng sao?"

'Alyosha thích dùng tên lửa để phòng không." Lyudmila giang hai tay ra: "Vê khoản này, anh ấy vẫn y như trước, thích làm những điều kỳ quặc."

Cùng lúc đó, Vương Trung hắt hơi vài cái.

Lúc này, tiếng gọi của Tiểu đoàn xe tăng số 13 vang lên trong radio: “Soi Già gọi Bạch Mã, Sói Già gọi Bạch Mãt”

Vương Trung: “Bạch Mã nghe đây, mời nói.”

“Sói Già đã tiêu diệt xe tăng số 1 và số 2 cắt đứt tuyến tiếp tế của quân ta, hiện đang chuẩn bị tiến vào hầm trú ẩn của xe tăng, giao chiến với xe tăng số 3 và số 4.”

Vương Trung lập tức chuyển sang góc nhìn của đơn vị.

Mặc dù góc nhìn của quân đồng minh không sáng rõ, nhưng vẫn có thể quan sát được tình hình chiến trường.

Kết quả là anh nhìn thấy rất nhiều xác xe tăng số 2 và số 1 nằm la liệt gân đường.

Tốt lắm, bảo chúng xông vào hầm trú ẩn, đối đầu với xe tăng số 3 và số 4 của quân địch, vậy mà chúng lại đi xử lý đám xe tăng số 1 và số 2 dành cho pháo chống tăng trước sao?

Tinh thần chiến đấu này, tốt!

Vương Trung: “Soi Già, làm tốt lắm, Sói Già, làm tốt lắm! Tiếp tục chiến đấu.”

Vương Trung định khen ba lần, nhưng do quá phấn khích nên đã khen ít hơn một câu.

“Bạch Mã, cứ giao cho chúng tôi, cho dù có phải chiến đấu đến khi hết đạn, chúng tôi cũng sẽ đâm cho xe tăng địch tan xác.

Vương Trung: “Không, tôi ra lệnh cho các anh, phải giành chiến thắng, và trở về an toàn. Lặp lại, tôi ra lệnh cho các anh, phải giành chiến thắng và trở về an toàn!”

Bên kia trầm mặc vài giây, đáp: “Ta sẽ tận lực. Bạch Mã, xong!”

(Hết chương) Chương 33: Ca Ca Muội sẽ tha thứ cho ta

Vương Trung đáp lại Tiểu đoàn Tăng số 13, một lần nữa chuyển sự chú ý về phía kẻ địch chính diện.

Vì chuẩn bị hỏa lực chưa kết thúc, kẻ địch vẫn dừng lại ở rìa tâm nhìn của Vương Trung, góc nhìn từ trên cao chỉ thấy vài chiếc xe tăng, không thấy được đại bộ phận đang tập hợp.

Dùng mắt thường quan sát tuy có thể thấy lờ mờ sự phân bố của chúng, nhưng Vương Trung vốn không biết tính toán khoảng cách và tọa độ, không thể dẫn đường cho pháo binh tấn công.

Mẹ kiếp, đợi mùa xuân năm sau, khi tuyết tan bùn lầy, ai cũng không di chuyển được, nhất định phải tranh thủ học cách tính toán khoảng cách và tọa độ.

Lúc này, Vương Trung nghe thấy tiếng Yegorov, quay đầu lại thấy tay tướng bộ binh số một dưới trướng mình đang đứng bên ngoài hầm chỉ huy của Trung đoàn hô lớn: "Pháo binh bắt đầu kéo dãn rồi, có phải chuẩn bị tiến vào trận địa không?"

Vương Trung vội vàng quan sát từ trên cao, quả nhiên điểm rơi của đạn pháo đang dần dời về phía sau.

Hắn vừa định trả lời, thì khói mù của địch đã trùm lên.

Vị trí phục kích thứ nhất và thứ hai chìm trong khói mù, có xông lên cũng không thể khai hỏa.

Cùng lúc đó, quân địch bắt đầu tiến công.

Chính Bắc là lính bắn bazooka, Tây Bắc là hai tiểu đoàn tăng, gần trăm chiếc Panzer III và Panzer IV.

Vương Trung nhìn Yegorov, chỉ tay xuống đất, ý bảo án binh bất động.

Trận địa toàn khói, quay về cũng không phát huy được hỏa lực, lại còn phải giằng co với bộ binh. Bọn chúng là bộ binh tinh nhuệ, từng đánh từ Bohemia.

Từ sau lần giáp lá cà với bộ binh tinh nhuệ của địch ở Loktev, Vương Trung không còn muốn đánh cận chiến với đám lính già Prosen này nữa. Mẹ kiếp, còn đáng sợ hơn cả xe tăng.

Yegorov giơ ngón cái lên, xoay người trở về hầm chỉ huy.

Vương Trung quay người tìm lính thông tin đang ôm điện thoại và dây điện thoại ngồi trên nắp động cơ xe tăng chờ lệnh, cầm lấy ống nghe: "Nối máy với Trung đoàn 152… 155."

Trung đoàn pháo binh hạng nặng dưới quyên Vương Trung có phiên hiệu là 155, hắn cứ hay gọi nhầm thành Trung đoàn 152, vì pháo của trung đoàn có cỡ nòng 152mm.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối: "Trung đoàn 155, xin nghe."

Vương Trung: "Tôi là Rokossovsky, nhắm vào tọa độ…"

Hắn báo xong tọa độ, phía Trung đoàn Pháo binh đáp lại: "Thiết lập lại các thông số bắn cần khoảng 5 phút."

"Tôi biết, các anh cần 5 phút."

Lần trước Trung đoàn Pháo binh cũng nói 5 phút, nhưng 2 phút sau đã khai hỏa.

Vương Trung: "Thiết lập xong, đợi lệnh của tôi mới được bắn."

"Rõ, nhưng lần này không phải đánh vào trận địa đã định trước sao?"

"Đúng vậy, đánh vào trận địa chỉ có thể tiêu diệt bộ binh, hơn nữa vì công sự của chúng ta, không ít tên có thể thoát được. Chúng ta sẽ đánh vào đội hình đang hành quân."

Thông tin liên lạc bằng điện thoại thường không bị nghe trộm, vì chiến trường hỗn loạn, lính thông tin rải dây ở đâu

chính họ còn chưa chắc tìm lại được. Do đó, có thể nói chuyện chi tiết hơn qua điện thoại.

Phía Trung đoàn Pháo binh im lặng, Vương Trung gác ống nghe lên vai, tiếp tục quan sát quân địch.

Quân địch hoàn toàn không ngờ Trung đoàn 151 lại phục kích ở trận địa thứ ba phía sau, cứ thế áp sát từ ba phía.

Vương Trung vẫn gác điện thoại trên vai, đồng thời nói với Alexander qua hệ thống liên lạc nội bộ: "Nhắm vào xe tăng của địch đang tiến công bên sườn, cậu bắn trúng chứ?"

"Cứ giao cho tôi." Alexander tự tin nói, đồng thời bắt đầu xoay tháp pháo.

Lúc này xe tăng không nổ máy, chỉ có thể dựa vào ắc quy để xoay tháp pháo, mà ắc quy của Ant rất tệ, nên Alexander chỉ có thể xoay chậm rãi.

Lý do không nổ máy xe tăng, đương nhiên là vì tiếng động cơ quá lớn, sẽ bị địch phát hiện.

Thợ máy của chiếc 422 cầm tay quay đứng cạnh xe tăng, chờ Belyakov ra lệnh là hỗ trợ quay ngay.

Cuối cùng, quân địch cũng tiến vào cự ly Vương Trung đã nhắm trước, hắn lập tức hét lớn: "Bắn!"

Rất nhanh, Vương Trung đã nghe thấy tiếng rít trên không trung, sau đó đạn pháo rơi thẳng vào giữa đội hình tấn công của địch.

Lính Prosen thích sử dụng đội hình dày đặc khi tấn công, nếu đạn pháo hạng nặng có thể rơi trúng khoảng trống giữa hai chiếc xe tăng, có khả năng phá hủy xích của cả hai cùng lúc.

Xích bị đứt trên chiến trường không giống như trong game, sửa chữa mười mấy giây là xong, xích bị đứt trên chiến trường

đồng nghĩa với việc phải bỏ xe tạm thời, chờ sau khi chiếm được chiến trường mới quay lại sửa chữa.

Ngoài ra, pháo hạng nặng còn có thể khiến kíp lái xe tăng bị choáng, điều kiện tiên quyết là phải bắn trúng.

Đợt bắn đầu tiên, 24 quả đạn pháo rơi xuống, toàn bộ lính bộ binh trong đội hình tấn công của địch đều nằm rạp xuống, theo góc nhìn từ trên cao của Vương Trung, ít nhất 30 tên đã bỏ mạng trong đợt này.

5 chiếc xe tăng cũng dừng lại, hiệu suất như vậy có thể chấp nhận được.

Vương Trung: "Điều chỉnh các thông số bắn, chỉnh lại thước ngắm…"

Thông qua việc hiệu chỉnh các thông số, có thể điều chỉnh chính xác điểm rơi của đạn pháo, Vương Trung đã đặc biệt học hỏi Dmitri một chút. Hiện giờ Dmitri đang ở đài quan sát pháo binh trên Cao điểm 153, nếu xe tăng của địch lọt vào tâm quan sát của đài quan sát, e là sẽ phải hứng chịu những đòn tấn công chính xác hơn.

Đợt đạn thứ hai rơi xuống, lại có 4 chiếc xe tăng dừng lại. Lúc này, toàn bộ xe tăng của địch đều dừng lại, đồng thời bắt đầu phóng khói mù.

Bộ binh cũng bò dậy ném lựu đạn khói.

Xem ra, quân địch đã phán đoán được vị trí của họ đang nằm trong tâm quan sát của pháo binh, nên lựa chọn che khuất tâm nhìn, sau đó tiếp tục tiến công.

Liệu có tác dụng không? Vương Trung thầm nghĩ.

Lúc này, hắn nghe thấy tiếng động cơ gầm ru trên bầu trời. Vương Trung lập tức quan sát bầu trời.

Máy bay trinh sát Do 2151

Chúng đến do thám vị trí pháo binh!

Ở Loktev, Vương Trung đã bị chúng bắn hỏng 3 khẩu pháo B4.

Vương Trung: "Dung bắn, toàn bộ pháo binh dừng bắn, chuẩn bị di chuyển đến vị trí dự bị."

Là một vị tướng dày dạn kinh nghiệm, Vương Trung không thể không chuẩn bị vị trí dự bị cho pháo binh.

Dù sao cũng đã từng bị pháo binh địch phản pháo một lần.

Ngoài việc ra lệnh cho pháo binh chuẩn bị di chuyển, Vương Trung còn hạ thêm một mệnh lệnh khác: "Bảo đơn vị yểm trợ chuẩn bị đốt lốp xe."

Cho dù pháo binh có di chuyển hay không, khi thứ đó còn lượn trên đầu, pháo binh cũng không dám khai hỏa.

Chờ quân địch chiếm được trận địa, thậm chí còn không thể phản công để yểm trợ.

Giờ phải xem thực lực của bộ binh và xe tăng mạnh đến đâu.

Vương Trung kiên nhẫn chờ đợi quân địch tiến vào tầm bắn của xe tăng.

Đang chờ đợi, Alexander lên tiếng: "Khoảng cách này được rồi. Gần hơn nữa, địch có thể xông lên tận dụng lợi thế về tâm nhìn để chiếm ưu thế. Bắn đi."

Vương Trung nhìn khoảng cách, 600 mét, quả thực đã đến cự ly mà các pháo thủ xe tăng có thể bắn trúng mục tiêu, bèn nói với Alexander: "Bắn!"

Pháo xe gâm lên giận dữ.

Belyakov cũng hét lớn: "Xoay tay quay! Khởi động xe!"

Thợ máy dùng hết sức xoay tay quay.

Ngay sau đó, ống xả đặc trưng của T-34 phun ra khói đen, tiếng động cơ gầm rú vang lên.

Vừa lúc đó, Alexander bắn phát thứ hai, viên đạn xuyên giáp găm trúng một chiếc Panzer IV.

Lúc này, các xe tăng khác mới bắt đầu khai hỏa.

Ngay lập tức, 6 chiếc xe tăng của địch trúng đạn.

Lúc này, một chiếc Panzer IV dừng lại, tháp pháo xoay về phía trận địa phục kích thứ ba của Vương Trung.

Vương Trung: "Chiếc Panzer IV đang xoay tháp pháo kia! Thấy không? Hắn ta muốn bắn khói mù về phía chúng ta! Chắc chắn là vậy!"

Lính nạp đạn: "Đạn xuyên giáp, rõ!"

Alexander lập tức khai hỏa, nhưng địch cũng đồng thời bắn trả.

Viên đạn xuyên giáp của Alexander xuyên thủng giáp hông của chiếc Panzer IV, ngay sau đó, tên lính Prosen còn sống sót lập tức nhảy ra khỏi xe bỏ chạy, động tác vô cùng thành thục, không chút do dự.

Có lẽ, quân lệnh của Prosen là phải bảo vệ những người lính xe tăng giàu kinh nghiệm, yêu cầu họ phải bỏ xe ngay lập tức khi không thể tiếp tục chiến đấu. Viên đạn pháo của chiếc Panzer IV bay khá chậm, 2 giây sau Vương Trung mới nghe thấy tiếng nổ, nhìn thấy khói màu do đạn khói tạo ra.

Vương Trung: "Stuka sắp đến rồi! Rút khỏi công sự, bộ binh bắn khói mùi"

Có kinh nghiệm từ lần trước, phản ứng của lực lượng xe tăng và bộ binh lần này rất thuần thục.

Vương Trung đã nhìn thấy những chiếc Stuka, nếu Prosen vừa ném bom vừa pháo kích yểm trợ, thì sẽ rất khó khăn.

Tiếng hú chết chóc vang lên từ bầu trời.

Ngay sau đó, ba mũi tên lửa phóng lên từ mặt đất, nghênh đón những chiếc Stuka đang bổ nhào xuống!

Cả ba mũi tên lửa đều trúng đích, không đợi những chiếc Stuka đó rơi xuống đất, loạt tên lửa thứ hai đã phóng lên.

Phi công địch rõ ràng đã rối loạn, trước đây chúng chỉ biết Bạch Mã Tướng Quân sẽ bắn hạ máy bay trinh sát để ngăn chặn trinh sát, không ngờ hắn ta lại sử dụng tên lửa phòng không như pháo hoa.

Những chiếc Stuka bị bắn trúng chao đảo rơi xuống đất.

Vương Trung quay lại hét với Grigory đang trông ngựa: "Nhanh lên, đi bắt phi công!"

Grigory gật đầu, xoay người lên ngựa, dẫn theo toán ky binh làm nhiệm vụ cảnh vệ cho Vương Trung trước đó phi về phía sau, thẳng đến vị trí những chiếc Stuka rơi xuống.

Đúng như dự đoán của Vương Trung, máy bay địch như rắn mất đầu, tất cả đều bay là là mặt đất, khiến tên lửa phòng không khó khóa mục tiêu hơn.

Những quả bom bị ném xuống một cách ngẫu nhiên rơi xuống cách trận địa phục kích thứ ba khoảng 50 mét, khoảng cách này không gây nguy hiểm gì cho trận địa được xây dựng kiên cố.

Sóng xung kích hay mảnh bom đều không thể gây thương tích cho bất kỳ ai.

Vương Trung thầm nghĩ, điều này rất công bằng, ngươi phong tỏa pháo binh của ta, ta phong tỏa không quân yểm trợ

của ngươi, đợi bắt được phi công, còn có thể tra hỏi, moi ra chút tình báo.

Cùng lúc đó, tại Cung điện Mùa Hè ở St. Yekaterinburdg.

Olga Nikolayevna Antonovna đang gào lên với người lính canh gác cổng: "Tôi là Công chúa! Ngươi dám cấm tôi vào phòng của chính mình?"

Người lính canh vẫn bất động: "Đây là Bộ Tư lệnh, không phải phòng khách, thưa Công chúa. Hơn nữa, Hoàng đế bệ hạ đã hạ lệnh, không được phép Công chúa vào quấy ray cuộc họp."

Olga tức giận nói: "Họp cái gì? Họp bàn cách chôn vùi gan một triệu quân sao? Bây giờ cần phải rút luil

Lính canh: "Thưa Công chúa, người nói với tôi cũng vô ích. Cho dù tôi thừa nhận người nói đúng, tôi cũng không thể để người vào."

Olga hít một hơi thật sâu, lắc đầu bỏ đi.

Đi được một đoạn, đến hành lang vắng người, Olga lặng lẽ lấy ra một chiếc túi thơm tỉnh xảo, từ bên trong lấy ra một chiếc nhẫn vàng.

Chiếc nhẫn giống hệt nhẫn của Thái tử. "Mặc dù không muốn dùng chiếc nhẫn giả do mình lén làm, nhưng tình huống khẩn cấp, ca ca sẽ tha thứ cho tôi."

(Hết chương)

e Chương 34: Triều Khởi

Bên phía Vương Trung.

Sau khi cuộc tấn công của Không quân bị thần tiễn đẩy lui, quân Prosen vẫn không dừng lại.

Xe tăng Panzer IV và súng cối của địch tiếp tục thả thêm khói mù xuống mặt đất, sau đó đội hình hỗn hợp xe tăng và bộ binh tấn công bên sườn đổi hướng, tiến thẳng về trận địa phục kích số 3 của Vương Trung.

Trong khi đó, lính ném lựu đạn vốn tấn công từ phía bắc tiếp tục tiến về phía trận địa phục kích số 1 và số 2 đã bị bỏ trống.

Lựa chọn này của địch cũng dễ hiểu, nếu rút lui, muốn tập hợp lại lực lượng tổ chức tấn công một lần nữa sẽ lãng phí một, hai tiếng đồng hồ.

Loại hình tấn công cấp Sư đoàn này, hai tiếng đồng hồ có thể tổ chức được một đợt đã được coi là tinh nhuệ, tham mưu các cấp chắc chắn đều rất giàu kinh nghiệm.

Đối với tình huống này, Vương Trung đã sớm có dự tính.

Tuy rằng lúc thiết lập trận địa, nguyên tắc của hắn là cố gắng tránh giao tranh trực diện, nhưng đối mặt với quân Prosen vốn ưa thích sử dụng khói mù như vậy, không thể không tính đến trường hợp đánh giáp lá cà.

Vương Trung nói: “Toàn đội xe tăng nghe rõ, nhắc nhở lẫn nhau, xe nào không có radio thì di chuyển vê phía sườn.”

Ngoài hầm trú ẩn cho xe tăng, Vương Trung còn cho chuẩn bị rất nhiều vị trí tấn công bên sườn, đồng thời để 30 lái xe tăng đều lái xe jeep làm quen với tuyến đường di chuyển giữa các vị trí, mục đích là để có thể nhanh chóng thay đổi vị trí khi chiến đấu.

Hôm qua, khi bị Stuka tập kích, họ không kịp đổi vị trí, nguyên nhân chủ yếu là do nhiều tổ lái xe tăng lần đầu ra trận, chỉ lo tập trung bắn phá, căn bản không để ý đến việc quân ta đã bắt đầu thay đổi đội hình.

Hôm nay, Vương Trung đặc biệt bố trí một người truyền tin ở phía sau mỗi chiếc xe tăng, bình thường nằm ở phía sau tháp pháo, khi thấy các xe tăng khác thay đổi đội hình sẽ nhấc nắp tháp pháo thông báo cho người.

Có thể coi đây là radio bằng người.

Tin tốt là hiệu quả truyền đạt khá ổn, tin xấu là hao người, người ở ngoài thường xuyên bị trúng đạn lạc.

Mẹ kiếp, Vương Trung đã chịu đủ loại chiến đấu bức bối này rồi, đợi sang năm viện trợ của khối Đồng minh đến, nhất định phải trang bị cho toàn quân xe tăng Sherman.

Sherman năm thứ hai tham chiến cơ bản là thân thánh trên chiến trường, một loạt pháo 50 ly của quân Đức căn bản không thể bắn thủng giáp trước của nó.

Danh tiếng của Sherman sụp đổ là chuyện sau năm 1943. khi phải đối mặt với Tiger và Panther.

Vương Trung vừa nghĩ vừa dẫn quân cơ động về phía sườn khai hỏa, lúc đi qua hầm chỉ huy của Yegorov, vừa lúc thấy ông ta đi ra, liền hô lớn: “Mặt trận giao cho ông!”

“Yên tâm. Các chàng trai! Hãy nhớ lại những gì tôi đã dạy các cậu về cách chống tăng: Thứ nhất, chặn bộ binh, thứ hai, tìm cách tiếp cận điểm mù của xe tăng, càng gần xe tăng, chúng càng khó thấy, cuối cùng là ném bom xăng!

“Hai người một tổ, người thứ nhất ném lựu đạn phân tán bộ binh, người thứ hai tiếp cận, đảm bảo ném bom xăng trúng nắp tản nhiệt của động cơi”

Vương Trung không để tâm đến tiếng Yegorov nữa.

Chiến trường cần phân công rõ ràng, nhiệm vụ của đội xe tăng của Vương Trung là chiếm giữ sườn, tránh làn khói mù của địch để bắn yểm trợ cho lực lượng phía sau.

Chính diện có hai tiểu đoàn của Yegorov lo liệu.

Khi xe tăng số 422 lao nhanh về phía vị trí đã định, một quả pháo hiệu sáng lên từ khu rừng phía xa.

Đó là pháo hiệu do lính trinh sát bỏ lại bắn lên, chủ yếu để thông báo cho quân ta biết địch đã tràn lên trận địa, cần pháo binh yểm trợ kịp thời.

Nhưng Vương Trung ngẩng đầu nhìn lên trời, chiếc máy bay trinh sát Do 215 của địch đang lượn lờ trên cao, cho dù có đốt lốp xe vất vả lắm mới thu thập được để tạo khói đen, cũng không thể đảm bảo địch không phát hiện ra trận địa pháo binh.

Pháo hạng nặng của địch vừa kết thúc loạt bắn chuẩn bị, nhận được tọa độ do máy bay trinh sát cung cấp, lập tức có thể khai hỏa.

Vương Trung đã mất ba khẩu B4 ở Loktev theo cách này.

Nếu bây giờ đã đến lúc nguy cấp, không khai hỏa pháo binh thì không giữ được mặt trận, Vương Trung sẽ ra lệnh khai hỏa, nhưng rõ ràng là vẫn chưa đến lúc đó.

Vì vậy, hắn lại nhìn quả pháo hiệu trên không trung, khẽ nói một tiếng xin lỗi.

Vương Trung lúc này đã có thể đưa ra lựa chọn tàn nhẫn.

Yegorov chạy dọc theo chiến hào một vòng, trở về hầm chỉ huy, Tham mưu trưởng Trung đoàn nói thẳng: “Pháo hiệu đã bắn lên rồi, địch chắc chắn đã tiến vào trận địa chúng ta bỏ, sao không yểm trợ?”

“Trên trời có máy bay trinh sát.” Yegorov chỉ tay lên trời “Nó sẽ báo tọa độ trận địa pháo binh cho pháo binh của chúng.”

Tham mưu trưởng lập tức lại gân cửa sổ quan sát của hầm, cúi thấp người nhìn lên trời, muốn tìm kiếm vị trí của chiếc

máy bay trinh sát.

“Chắc là trên vùng trời Olaci, trong hầm bị vách ngăn nên không nghe rõ, ra ngoài là nghe thấy tiếng gầm ru của nó ngay.”

Tham mưu trưởng: “Vậy… chẳng phải chúng ta đã bỏ rơi người lính trinh sát liều mình bắn pháo hiệu sao? Cậu ấy chắc chắn đã bị địch phát hiện rồi!”

Yegorov gật đầu: “Đúng vậy. Nhưng cho dù không có máy bay trinh sát của địch, pháo binh bắn yểm trợ vào vị trí cậu ấy, cậu ấy vẫn sẽ chết… Chỉ khác là từ bị chính quân ta bắn chết thành bị địch bắn chết mà thôi. Trên chiến trường, chuyện như vậy xảy ra như cơm bữa.”

Tham mưu trưởng mím môi, không nói gì.

Lúc này, tại trận địa phục kích số 1. Binh nhì Semyon đang dựa vào rừng cây để che chắn, né tránh quân địch.

Ánh sáng của quả pháo hiệu vẫn còn le lói trên không trung chiếu tới từ phía sau lưng anh.

Để có thể đối phó với số lượng lớn quân địch, Semyon đã đổi từ súng ngắn Tokarev sang súng tiểu liên MP40 thu được của địch.

Chiếc áo choàng của đội Cận vệ của anh được phủ một lớp cỏ để ngụy trang trong bụi cây tốt hơn.

Nhưng mọi sự che giấu đều trở nên vô dụng khi quả pháo hiệu bay lên không trung, Semyon buộc phải đối mặt với sự truy đuổi của một trung đội địch.

Anh chạy như bay giữa những cây bạch dương, giống như một con thỏ bị săn đuổi, trở thành một bóng hình thoắt ẩn thoắt hiện trong rừng cây.

Anh liên tục xả súng tiểu liên về phía quân địch.

Một tên Trung đội trưởng của quân Prosen bị trúng đạn, ôm ngực ngã xuống, tên Trung sĩ phó đỡ lấy hắn, hét lớn ra phía sau vài câu.

Lập tức, một tên xạ thủ súng máy chạy tới, đặt súng máy dưới gốc cây bạch dương, giữa đám rễ cây.

Tiếng súng máy xé rách không khí vang lên, những viên đạn găm vào lớp vỏ cây bạch dương hàng chục năm tuổi, tạo ra vô số mảnh gỗ vụn bắn tung tóe.

Một mảnh gỗ vụn văng trúng lông mày Semyon, máu theo đó chảy xuống má.

Anh vẫn tiếp tục chạy, thỉnh thoảng lại quay người bắn về phía sau.

Mặc dù không ngắm bắn, nhưng những phát súng của anh vẫn khiến cho đám lính Prosen vốn đã cẩn thận càng thêm chậm lại.

Bỗng nhiên, từ xa vọng lại tiếng gọi của đồng đội Aleksei đến tiếp ứng: “Semyon, chạy về phía này! Pháo hiệu của cậu đâu?”

Thì ra đồng đội ẩn nấp trong rừng để yểm trợ không thấy pháo hiệu được bắn lên.

Semyon: “Tôi bắn rồi! Sao pháo binh vẫn chưa bắn vậy?”

“Semyon!” Aleksei hét lớn,‘Chạy vào chiến hào! Chúng tôi ở trong chiến hào!”

Aleksei vừa nói vừa bắn trả bằng khẩu Tokarev, cố gắng chặn bước quân địch.

Kết quả là súng máy của địch lập tức chuyển hướng, Aleksei buộc phải rời khỏi vị trí, cũng lao như bay về phía chiến hào.

Súng tiểu liên của Semyon hết đạn, trong lúc nguy cấp, anh định thay băng đạn thì một viên đạn găm trúng ngón tay cái, băng đạn đầy ắp rơi xuống đất.

Semyon hét lên đau đớn.

Quân địch đã đuổi tới gần, anh không dám nhặt băng đạn nữa, đành tiếp tục chạy về phía trước, vừa chạy vừa hét: "Pháo binh đâu? Tôi bắn pháo hiệu rồi! Hơn nữa còn cố tình chạy vòng quanh khu vực pháo binh bắn nữa! Pháo binh của chúng ta đâu?"

Aleksei đã chạy đến chiến hào, hội hợp với một tiểu đội đang ẩn nấp.

Tiểu đội trưởng hô lớn: "Semyonl Chạy về phía trước, chúng tôi yểm trợ cho cậu! Bắn!"

Từ cuối cùng là nói với mọi người trong chiến hào, lập tức sáu khẩu Tokarev đồng loạt khai hỏa.

Súng máy của địch lập tức chuyển hướng, bắt đầu áp chế hỏa lực về phía chiến hào. Nhưng đây chính là ý đồ của Tiểu đội trưởng, như vậy Semyon mới có thể chạy thoát!

Tuy nhiên, tất cả mọi người đều không chú ý, cách chiến hào khoảng 300 mét, cách Semyon chưa đến 200 mét, một tên Trung sĩ của quân Prosen đang dựa vào một cây bạch dương, giơ khẩu súng trường Kar98k lên.

Hắn ta còn đang ngậm một điếu thuốc chưa châm, phù hiệu lính kỳ cựu trên cánh tay cho thấy thân phận lính kỳ cựu của hắn.

Hắn ta cẩn thận chỉnh thước ngắm, nhắm bắn một cách tỉ mi.

Tiếng súng vang lên, Semyon đột nhiên run lên, toàn thân cứng đờ.

Anh dang hai tay ra như một con chim sắp sửa cất cánh, khẩu súng tiểu liên rơi xuống đất.

Aleksei gào lên: “Semyonl”

Semyon khuyu xuống, ngã sấp xuống đất. Trong khoảnh khắc cuối cùng của cuộc đời, anh nhớ đến ngày lễ trưởng thành, trong đêm lửa trại của làng, cô gái anh yêu đã kéo tay anh, chạy về phía sân đập lúa.

Lúc đó, anh cũng giống như vậy, bị cô gái đẩy ngã trên đống rơm ở sân đập lúa.

Aleksei quay đầu lại, gào lên với Tiểu đội trưởng: “Sao không có pháo binh yểm trợ? Tại sao?”

Tiểu đội trưởng: “Nghe kỹ trên trời xem, có máy bay trinh sát của địch! Chúng ta đã mất nửa tiểu đoàn pháo binh ở Loktev theo cách này rồi! Khi có máy bay trinh sát của địch, chúng ta không thể khai hỏa pháo binh để lộ vị trí!”

Aleksei: “Vậy chẳng phải Semyon chết vô ích sao?”

“Pháo binh là vũ khí kỹ thuật quý giá, còn quý hơn Semyon, hơn cậu, hơn tôi! Quý hơn tất cả chúng tai Thay vì ở đây gào thét với tôi, cậu hãy trút giận lên đầu quân Prosen kial”

Nói rồi, Tiểu đội trưởng túm lấy cổ áo Aleksei, ép anh ta nhìn ve phía quân Prosen đang áp sát: “Cầm lấy khẩu Tokarev của cậu, bắn đi! Binh sĩ Cận vệ không bao giờ lùi bước vào lúc này!”

Aleksei hít sâu vài hơi, giơ súng trường lên, ngắm bắn về phía quân địch.

Tiểu đội trưởng: “Bắn đi, binh nhì!”

Aleksei bóp cò, trút toàn bộ nỗi căm phẫn khi chứng kiến cái chết của người bạn thân vào viên đạn.

Khẩu Tokarev thực hiện nhiệm vụ một cách trung thành, khóa nòng tự động giật về phía sau, kéo vỏ đạn đã bắn ra, hất ra ngoài cửa sổ thoát vỏ đạn.

Aleksei tiếp tục bắn, những viên đạn bay vun vút về phía quân thù đáng ghét.

Đối mặt với hỏa lực bán tự động dữ dội của cả một tiểu đội, quân Prosen buộc phải rút lui - khu rừng rậm rạp không thích hợp cho súng máy hạng nhẹ của chúng phát huy uy lực, súng trường lên đạn từng viên lại càng không thích hợp cho việc tác chiến trong rừng rậm.

Aleksei nhìn thấy bóng lưng của một tên lính Prosen đang bỏ chạy, anh lập tức xoay họng súng, nhắm bắn.

Kinh nghiệm của Aleksei vẫn còn quá ít ỏi, anh chưa đủ khả năng để nghĩ đến việc điều chỉnh thước ngắm trong tình huống này. Anh chỉ đơn giản hướng khe ngắm và đầu ruồi của thước ngắm vào cái bóng kia, rồi điên cuồng bóp cò, trút hết số đạn còn lại trong băng đạn. Mục tiêu trúng đạn, cơ thể run lên ban bật, co giật rồi đổ gục xuống đất.

Mặc dù không có bằng chứng nào cho thấy kẻ bị bắn gục chính là kẻ đã giết chết Semyon, nhưng Aleksei vẫn gầm lên đầy phẫn nộ.

(Hết chương 34) Chương 35: Sóng vỗ bờ

Đội xe tăng do Vương Trung chỉ huy nhanh chóng cơ động đến vị trí bắn ở sườn, chưa dừng hẳn đã nổ súng.

Những chiếc xe tăng khác cũng đã xoay nòng về phía quân địch, khai hỏa.

Quân Prosen phản ứng rất nhanh.

Lúc trước, bọn chúng bị bất ngờ vì cách bố trí trận địa khoa học của Vương Trung, giờ thấy T-34 dừng lại trên địa hình

bằng phẳng khai hỏa, lập tức bị phát hiện.

Thực ra không lâu sau, cả hai bên chiến tuyến phía đông đều học được cách đào hố, giấu nửa thân dưới xe tăng xuống, chỉ thò tháp pháo lên bắn.

Lúc này, khoảng cách giữa hai bên chỉ còn chưa đầy năm trăm mét, cuộc đấu pháo nảy lửa bắt đầu.

Quân địch cần phải ngắm bắn rất kỹ lưỡng mới có thể kẹt được tháp pháo của T-34, còn T-34 chỉ cần đưa ống ngắm vào là có thể bắn.

Hơn nữa, xét về giáp bảo vệ, rõ ràng T-34 chiếm ưu thế hơn, cho dù tháp pháo có bị kẹt thì kíp lái bên trong vẫn an toàn. Còn pháo 76 ly của T-34 chỉ cần bắn trúng xe tăng địch là có thể tiêu diệt ít nhất một nửa số thành viên trong xe.

Trận đấu pháo kéo dài hai mươi phút, quân địch bắt đầu thả khói rút lui.

Vương Trung nhìn thấy khói mù, thở phào nhẹ nhõm.

Trận đấu pháo lần này khác với trước đó, bên anh không có lợi thế về địa hình, chỉ có rừng cây và bụi rậm làm nơi ẩn nấp.

Đây là cuộc đấu pháo thực sự, hai bên so kè về hỏa lực, cuối cùng đội xe tăng của Vương Trung đã giành chiến thắng.

Vương Trung: "Tất cả các xe báo cáo, có bao nhiêu xe bị kẹt tháp pháo?"

"Xe chỉ huy trung đội 1, không bị hư hại."

"Xe chỉ huy trung đội 2, không bị hư hại."

"Trung đội 3 báo cáo, xe tôi bị hỏng xích"…

Sau khi kiểm tra xong những chiếc xe tăng có radio, Vương Trung ra lệnh thống kê tình hình của những xe còn lại.

Trong lúc chờ đợi, anh hướng sự chú ý về phía trận địa của Yegorov.

Vì lúc này Vương Trung không thể trực tiếp chỉ huy Yegorov, nên Trung đoàn cận vệ 31, Tiểu đoàn bộ binh 2 và Tiểu đoàn bộ binh 3 chỉ còn là những ký hiệu quân sự.

May mà tâm nhìn của Vương Trung bao quát gần hết chiến trường, cho phép anh theo dõi tình hình trận chiến - hỏa lực của đội xe tăng chỉ chặn được quân tiếp viện của địch, còn xe tăng và bộ binh đã tràn lên trận địa cần phải có quân của Yegorov xử lý.

Trận đánh hỗn hợp ác liệt đang diễn ra.

Yegorov chia quân thành nhiều nhóm chiến đấu nhỏ, dùng lựu đạn áp chế bộ binh quanh xe tăng, sau đó cho lính công binh tiếp cận ném bom xăng. Trận chiến diễn ra rất ác liệt, may ma quân của Yegorov tương đối "dong', có thể chịu đựng được thương vong.

Vương Trung đang tập trung theo dõi, bên kia đã thống kê xong, một trung đội trưởng dùng radio báo cáo: "Báo cáo, tổng cộng 6 xe tăng bị kẹt tháp pháo, 2 xe bị hỏng xích. Xe bị hỏng xích đang được sửa chữa, còn xe bị kẹt tháp pháo chắc phải đợi tối nay, khi nào thợ từ nhà máy đến mới sửa được."

"Tốt." Vương Trung vừa dứt lời, một tiếng hô vang lên từ phía xa: "Quân địch đang tràn lên từ khu rừng!"

Vương Trung vội vàng quay đầu lại, dựa vào khả năng đặc biệt, anh nhìn thấy rất nhiều binh lính Prosen đang tiến đến từ khu rừng, đó là những tên vừa chiếm được trận địa phục kích số một, đang men theo rừng cây tiến lên.

Người báo tin cho Vương Trung là một tiểu đội bộ binh, có vẻ như đang đóng quân ở chiến hào giao thông giữa trận địa, làm nhiệm vụ cảnh giới.

Vương Trung: ‘Đã kích hoạt bãi mìn chưa?”

“Báo cáo đã kích hoạt! Nhưng mìn chúng tôi chôn giữa trận địa không nhiều, vì sợ sẽ bắn nhầm vào quân ta!” Tiểu đội trưởng đáp lời.

Vương Trung: “Tất cả xe tăng thay đổi đội hình, địch đang tràn lên từ khu rừng, chuẩn bị hỏa lực súng máy chặn đánh!”

Nói rồi, Vương Trung chồm dậy, chộp lấy khẩu súng máy phòng không trên nóc tháp pháo, nhắm thẳng vào quân Prosen trong rừng bóp cò.

Súng máy của quân Prosen đáp trả, buộc Vương Trung phải co người lại, nấp sau lớp giáp che của tháp pháo.

Lúc này, Aleksander nổ súng, một phát đạn pháo HE gãy ngang một cây bạch dương, phát nổ trước khi trúng mục tiêu, mảnh bom quét ngã 5 tên địch.

Nhưng súng máy của quân địch vẫn bắn, đạn găm vào tháp pháo chan chát.

Lúc này, xạ thủ điều khiển súng máy đồng trục quét ra một loạt đạn, đường đạn sáng rực lửa vạch lên nền trời, nhìn như thể cảnh phim kiếm hiệp Vương Trung từng xem lúc nhỏ, hai bên so chiêu bằng những tia sáng kỳ ảo.

Rồi quân địch lại sử dụng chiến thuật cũ, thả khói mù.

Vương Trung lập tức ra lệnh: “Thiết lập trận địa hỏa lực, bắn theo bài đã tập!”

Đúng vậy, vì quân địch rất thích dùng khói mù, nên dù là bộ binh hay thiết giáp của Vương Trung đều được huấn luyện tác chiến trong điều kiện không có tầm nhìn.

Quân địch thử thăm dò một chút, thấy hỏa lực quá dày đặc, xông lên sẽ thiệt hại nặng, bèn quyết định rút lui.

Nhưng quân của Vương Trung chỉ còn một tiểu đội rút về từ đầu, cộng thêm hai tiểu đội đến tiếp ứng sau đó, cũng không dám đuổi theo.

Xe tăng mà bị bộ binh áp sát trong rừng thì cực kỳ nguy hiểm.

Hai bên cứ thế giằng co.

Sau khi xác định bộ binh địch không thể tiến lên, Vương Trung quay sang quan sát tình hình bên phía Yegorov, thấy Trung đoàn cận vệ 31 cũng đã đẩy lùi được đợt tấn công, có bảy chiếc Panzer IV bốc cháy gần chiến hào của Tiểu đoàn 3, ba chiếc khác vượt qua được chiến hào thứ nhất thì bị tiêu diệt trước chiến hào thứ hai.

Ngoài mười chiếc Panzer IV, quân địch còn bỏ lại khoảng 200 xác chết - Vương Trung chỉ ước lượng, vì khả năng của anh không cho phép nhìn rõ từng thi thể.

Xác định quân địch đã hoàn toàn rút lui, Vương Trung thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng vấn đề vẫn chưa được giải quyết, quân địch vẫn đang chiếm giữ một nửa khu rừng. Nếu lát nữa pháo binh của chúng bắn chuẩn bị, buộc quân của Vương Trung phải rời khỏi trận địa, e rằng họ sẽ mất trắng.

Cách duy nhất, là phải lập tức dùng hỏa lực tấn công vào khu vực vừa mất, sau đó tung Tiểu đoàn 1, lực lượng dự bị, phản công giành lại.

Vương Trung ngẩng đầu nhìn chiếc Do 215 vẫn đang lượn vòng trên bầu trời.

Mẹ kiếp, đây là lần đầu tiên Vương Trung thấy máy bay trinh sát lại đáng ghét đến vậy.

Hay là, để một nửa số pháo bắn yểm trợ, hy sinh một nửa số pháo còn lại để chiếm lại trận địa?

Nhưng sau đó thì sao? Pháo binh của anh sẽ bị tổn thất nặng nề, trong khi pháo binh của địch vẫn còn nguyên vẹn…

Vương Trung lâm vào thế khó xử.

Không biết nhiên liệu của máy bay địch còn đủ để bay bao lâu nữa.

Quân đội Prosen, Liên đoàn trinh sát trên không 141, máy bay số hiệu 229.

Phi công liếc nhìn đồng hồ nhiên liệu, báo cáo với sĩ quan chỉ huy kiêm hoa tiêu: "Nhiên liệu đã xuống dưới mức báo động, chúng ta phải quay về thôi, nếu không sẽ phải hạ cánh khẩn cấp trên đường đất đấy.

Sĩ quan chỉ huy: "Không được, lục quân đang cần chúng ta, nhờ có chúng ta trên này mà quân Ant không dám dùng pháo hạng nặng. Còn có thể chịu đựng được. Hoặc là yêu cầu liên đoàn cử máy bay khác đến thay, thôi cứ yêu cầu liên đoàn đi, liên lạc viên!"

Liên lạc viên bắt đầu gọi: "Diêu hâu, Diều hâu, Kên ken 29 gọi, Kên kền 29 gọi."

Liên đoàn lập tức đáp lại: "Kên kên 29, Diều hau nghe rõ. Nhiên liệu của các anh sắp cạn rồi, lập tức quay về."

Câu trả lời của liên đoàn được phát ra từ loa, tất cả mọi người trên máy bay đều nghe thấy.

Phi công chính và phi công phụ liếc nhìn nhau.

"Thưa chỉ huy, liên đoàn đã nói vậy." Phi công chính lên tiếng.

Sĩ quan chỉ huy trực tiếp nói vào radio: “Diều hâu, Diều hâu, chúng tôi đang kìm chân pháo binh của địch, yêu cầu cử máy bay khác đến thay thế”

Sau một thoáng im lặng, Diêu hau đáp lại: “Không được, tất cả máy bay trinh sát đều đã được điều động, tất cả máy bay trinh sát đều đã được điều động. Lập tức quay về, kết thúc.”

Trong buồng lái, sĩ quan chỉ huy kiêm hoa tiêu thở dài, tháo kính xuống xoa huyệt thái dương.

Im lặng một lát, ông ta nói: “Liên lạc viên, gọi cho Sói xám.” “Sói xám, Sói xám, Kền kên 29 gọi. Sói xám, Sói xám…”

“Sói xám nghe rõ, đã phát hiện ra trận địa pháo binh của địch chưa?” Dù âm thanh từ radio có hơi rè, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự phấn khích trong giọng nói.

Liên lạc viên im lặng, quay lại nhìn sĩ quan chỉ huy - hai người ngồi quay lưng vào nhau.

Sĩ quan chỉ huy cầm lấy mic: “Chưa, tôi gọi là để báo cho các anh biết, chúng tôi sắp phải rút lui. Kết thúc.”

“Cái gì?” Đầu dây bên kia lập tức có tiếng đáp lại, thậm chí còn quên mất cả quy tắc liên lạc qua radio,‘Các anh mà rút, pháo của bọn chúng sẽ bắn ngay! Chúng tôi sẽ có rất nhiều thương vong!”

“Tôi rất tiếc.” Sĩ quan chỉ huy đáp,‘Nhưng nhiên liệu của chúng tôi sắp hết, buộc phải quay về.”

“Vậy có máy bay trinh sát nào khác có thể đến thay thế không?”

“Tất cả máy bay trinh sát đều đang làm nhiệm vụ, không có chiếc nào có thể đến thay thế chúng tôi.” Sĩ quan chỉ huy nói xong, tắt mic, thở dài.

Đầu dây bên kia im lặng.

Phi công nhắc nhở: “Nhiên liệu vẫn đang tiếp tục giảm, dù chúng ta có thùng nhiên liệu dự phòng, nhưng cũng không thể chịu đựng được. Tôi không muốn mạo hiểm hạ cánh trên cái đường sá tồi tàn của nước Ant này đâu.”

Chỉ cần bánh máy bay chạm phải một cái hố hay một hòn đá thôi là coi như xong đời.

Mà “đường sa của nước Ant thì chất lượng chỉ bằng một phần tư so với tiêu chuẩn đường bộ của đế quốc Prosen, hố với đá thì nhiều vô kể.

Vì vậy, cho dù là phi công dày dặn kinh nghiệm nhất của Prosen cũng không dám mạo hiểm hạ cánh trên đất Ant.

Sĩ quan chỉ huy không trả lời phi công, ông ta kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời từ Sói xám.

Cuối cùng, trong tai nghe cũng vang lên giọng nói của Sói xám: “Hiểu rồi, chúc các anh thượng lộ bình an.”

Sĩ quan chỉ huy: “Chúc các anh chiến thắng.”

Ngắt liên lạc, sĩ quan chỉ huy nhìn bản đồ trước mặt, ra lệnh: “Chuyển hướng 200, chúng ta quay về.”

Phi công chính lặp lại mệnh lệnh, đồng thời nghiêng cánh, chiếc máy bay bắt đầu xoay vòng.

Kruger ngẩng đầu nhìn chiếc máy bay trinh sát đang quay đầu, chửi rủa: “Mẹ kiếp, cứ tưởng không quân đã đáng tin cậy rồi chứt”

Sư đoàn trưởng Sư đoàn thiết giáp số 16 hỏi: “Bây giờ phải làm sao? Quân của chúng ta tổn thất nặng nề, đang bị chặn lại trước cao điểm 153. Bọn Ant đào công sự xe tăng kỳ quái, chúng ta đấu pháo với chúng không có lợi thế gì cả.”

Kruger mím môi, nắm chặt tay rồi lại buông ra.

Cuối cùng, hắn hạ quyết tâm: “Thử lần cuối. Ra lệnh cho pháo binh bắn chuẩn bị, mục tiêu là trận địa của địch! Hai tiểu đoàn thiết giáp xung kích trong rừng, nhân lúc pháo binh bắn chuẩn bị, hãy tập hợp lực lượng, chuẩn bị tấn công!” Vương Trung quan sát bằng khả năng đặc biệt, xác định máy bay trinh sát của địch đã thực sự rút lui, liền dứt khoát ra lệnh: “Bạch mã gọi, mục tiêu vị trí số 1, khai hỏal” (Hết chương) Chương 36: Rút lui

Kế hoạch ban đầu của Vương Trung là để lại một số tình nguyện viên ở lại hầm trú ẩn, kiên trì chống đỡ hỏa lực của địch, câu giờ cho bộ binh rút lui.

Lực lượng chủ lực sẽ rút về tuyến sau, tập kết ở trận địa dự bị - đúng vậy, ở Olaci, Vương Trung đã chỉ huy đào rất nhiều lớp phòng tuyến, thực hiện một khối lượng công việc khổng lồ.

Không còn cách nào khác, quân số của anh ít, muốn đối phó với quân địch đông đảo hơn, bắt buộc phải dựa vào công sự.

Sau này, nếu có viết cẩm nang về chiến tranh phòng ngự, chắc chắn anh sẽ ghi điều này vào: “Nếu quân số của bạn không đủ đông, vậy hãy xây dựng thật nhiêu công sự.” Tất nhiên, những công sự mà Vương Trung xây dựng này cũng có nhược điểm.

Thứ nhất là đất đen ở Kazaria quá mềm, không đủ bê tông thì không thể xây dựng công sự ngầm kiên cố.

Thứ hai là địa hình phụ cận Olaci quá bằng phẳng, mặc dù có rừng rậm che chắn, nhưng lại thiếu địa hình dốc ngược để phòng pháo.

Để khắc phục điều này, Vương Trung cũng đã đưa ra một số thiết kế, trong đó quan trọng nhất là hai tầng trận địa phía trước, ngoại trừ hầm che chắn xe tăng, những thứ khác đều không được thiết kế để phòng pháo.

Hầm che chắn xe tăng do kết cấu cửa vào, nên đạn pháo bắn từ gần Olaci rất dễ bắn trúng, cũng không có tác dụng phòng pháo là bao.

Thiết kế như vậy là do hai tầng trận địa phía trước đều dùng để phục kích, tầng thứ ba mới là trận địa chính.

Nếu hai tầng trận địa phía trước không có quân địch, khi tấn công vào buổi sáng, Vương Trung nhất định phải dùng pháo binh bắn dọn hai tầng trận địa này.

Tất cả những kinh nghiệm tác chiến này đều không phải của Vương Trung, mà đều là do anh ta học được từ những cuốn "cẩm nang" quân sự. Là một người đam mê quân sự, Vương Trung sưu tầm rất nhiều loại cẩm nang này, bao gôm cả cuốn "Cách đánh xe tăng" và "Cách đánh máy bay" do nước ta phát hành, kiến thức lý luận vô cùng phong phú.

Tóm lại, khi Vương Trung ra lệnh cho pháo binh khai hỏa, thì lực lượng chủ lực của anh ta đã rút về trận địa tiếp theo, chỉ còn lại đội cảm tử ở lại trận địa thứ ba.

Trên trận địa thứ ba có hầm kiên cố được xây dựng bằng bê tông rất công phu, người trốn bên trong cho dù bị pháo hạng nặng của quân địch oanh tạc hai tiếng đồng hồ, thì xác suất sống sót vẫn rất cao, những người này có thể dùng súng máy trên trận địa để chặn đứng đợt tấn công của quân địch.

Tuy nhiên, nếu máy bay trinh sát của địch đã rút lui, thì tình hình sẽ đơn giản hơn: Bên nào cũng sẽ pháo kích dữ dội vào trận địa của đối phương, không bên nào có thể tổ chức tấn công ngay sau khi pháo kích kết thúc.

Đội cảm tử vốn được giao nhiệm vụ nặng nề, lúc này lại trở thành quân bài đảm bảo, phòng khi quân địch thực sự lợi hại, có thể tổ chức tấn công ngay sau khi bị pháo kích.

Giờ đây, ngay sau khi Vương Trung khai pháo, quân địch cũng bắt đầu pháo kích.

Tuy nhiên, lực lượng chủ lực bên phía Vương Trung đã rút lui, đội cảm tử ở lại đều ẩn nấp trong các cứ điểm kiên cố. Bộ binh của địch trong rừng căn bản không kịp rút lui - có lẽ họ không ngờ máy bay trinh sát trên trời lại bỏ đi.

Vương Trung nhìn từng mảng màu đỏ trên bản đồ trong rừng biến mất, không nhịn được cười lớn: Ha ha, lần trao đổi này ta lại thắng rồi!

Anh ta nhìn đồng hồ, đã ba giờ chiều, chờ pháo kích kết thúc sẽ tung quân dự bị phản công, giành lại toàn bộ trận địa, trận chiến hôm nay coi như kết thúc.

Anh ta phất tay, một tiểu đoàn trưởng thuộc lực lượng dự bị trèo lên xe tăng: "Tướng quân, chúng tôi có cần xuất động không ạ?"".

"Đúng vậy, tiểu đoàn hai và tiểu đoàn ba sẽ quay lại trận địa vừa rồi, nhiệm vụ quét sạch tàn quân của địch trong rừng sẽ giao cho các anh.

Tiểu đoàn trưởng chào theo nghi thức quân đội: "Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!".

Câu trả lời này, nghe mới giống quân đội mà Vương Trung quen thuộc làm sao.

Trong hầm ngầm của trung đoàn Beshenkovichskaya số 5, liên lạc viên Misha thở dài, nói với Trung tá Eugene: "Sao lại không có việc của chúng ta vậy! Anh xem bên kia đánh nhau náo nhiệt thế kia kìal Tướng quân có phải coi thường chúng ta không?".

“Đừng nói linh tinh”. Đại úy Andrei - người được điều đến làm Tham mưu trưởng của trung đoàn Beshenkovichskaya số 5 lên tiếng: “Trận địa chúng ta phụ trách cũng rất quan trọng, đây là điểm cao duy nhất có thể quan sát toàn bộ đồng bằng, trạm quan sát pháo binh cũng ở đây, nếu mất nơi này thì toàn bộ cục diện sẽ bị động”.

Misha hỏi: “Bị động đến mức nào?”.

“Nói thế này nhé, nếu chúng ta mất nơi này, tướng quân sẽ phải hy sinh nửa sư đoàn mới có thể giành lại được. Cho dù có mất Olaci, chúng ta cũng không thể để mất nơi này”.

Vừa lúc đó, Thiếu tá Olov - tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn thiết giáp số 13 quân đoàn xe tăng số 5 vén rèm cửa hầm bước vào: “Lính xe tăng của tôi cần nước uống và thức ăn’.

Trung tá Eugene vừa nghe Misha than phiên xong không nói gì, giờ nghe thấy Olov nói vậy liền gật đầu: “Tôi sẽ lệnh cho người mang đến ngay”.

Olov quay sang hỏi Đại úy Andrei: “Cái hầm này ai là người chỉ huy đào vậy? Khá đấy chứ. Mặc dù kích thước hơi nhỏ so với dòng T-26 của chúng tôi, ảnh hưởng một chút đến tâm bắn, nhưng chỉ cần lùi xe tăng về phía sau, dừng ở đoạn dốc muốn ra khỏi hầm là được.

“Ở trong hầm này, cho dù là lính Prosen cũng khó mà bắn trúng chúng ta được”.

Đại úy Andrei: “Tất nhiên là do Rokossovsky tướng quân chỉ huy, đây là loại hầm đặc biệt do tướng quân sáng tạo ra, không có trong bất kỳ cẩm nang hay điều lệnh tác chiến nào của Bộ Tổng tư lệnh Thiết giáp Đế quốc”.

Olov gật gù: “Điều này thì tôi biết, tôi vốn là lính xe tăng mài Ngài Tổng thanh tra binh chủng thiết giáp từng nói rằng,

nhiệm vụ chủ yếu của xe tăng là tấn công, tấn công và tấn công!".

Vị tiểu đoàn trưởng bắt chước giọng điệu của vị Tổng thanh tra, dáng vẻ nghiêm túc của anh ta trông thật buồn cười.

Olov nói tiếp: "Nói thật, theo tôi thấy thì vị Tổng thanh tra ấy là một tên Prosen cuồng! Cũng giống như Sa hoàng năm xưa bám theo gót Phổ vương Frederick vậy!

"Anh có thấy kỳ lạ không, về khoản radio liên lạc, ngài Tổng thanh tra lại muốn phân biệt rạch ròi với quân Prosen! Quân Prosen xe tăng nào cũng có radio, còn chúng ta thì chỉ có xe của tiểu đoàn trưởng mới cói".

Đại úy Andrei có chút lúng túng: "Chuyện của lính thiết giáp tôi không rõ lắm, tôi xuất thân là lính bộ binh".

Trung tá Eugene: "Còn tôi xuất thân là kỹ sư mỏ'.

Olov ngạc nhiên nhìn viên trung tá: "Cái gi?

"Tôi là quản đốc mỏ, theo luật của Đế quốc, tôi được chuyển từ viên chức dân sự sang quân đội". Trung tá Eugene nhún vai: "Tôi biết hai người các anh bị một gã như tôi chỉ huy chắc chắn sẽ không thoải mái".

Olov: "Không hề, ngài đã tổ chức phòng ngự rất tốt".

Trung tá chỉ tay về phía Đại úy Andrei: "Tất cả đều là công của cậu ấy. Tôi chỉ hướng dẫn cách đào hầm tránh pháo, chất đất ở đây khá giống với khu mỏ tôi từng làm việc, muốn đào hầm an toàn thì phải gia cố kết cấu…".

Lúc này, chuông điện thoại reo lên.

Đại úy Andrei bước tới nhấc máy: "Trung đoàn Beshenkovichskaya nghe đây. Vâng, tôi hiểu rồi".

Sau khi cúp máy, viên đại úy nhìn về phía trung tá: “Trạm quan sát pháo binh báo cáo xe tăng của địch đang rút lui”.

Tiểu đoàn trưởng Olov cười lớn: “Còn phải nói! Chúng ta đã tiêu diệt ít nhất 20 chiếc Panzer III và Panzer IV của chúng, cộng thêm số Panzer I và II bị tiêu diệt trong trận hỗn chiến trên đường, sư đoàn của địch đã bị thiệt hại nặng nề. Ban đầu tôi cứ nghĩ tiểu đoàn mình tiêu đời rồi, không ngờ lại giành chiến thắng dễ dàng như vậy.

“Tướng quân nói với tôi, nhiệm vụ của tôi là giành chiến thắng và sống sót. Tôi cứ nghĩ mình không thể hoàn thành nổi một nhiệm vụ, thế mà giờ đây cả hai đều hoàn thành”.

Có thể thấy, Olov rất vui mừng.

Anh ta nói tiếp: “Tiếc là tướng quân chỉ là sư đoàn trưởng của một sư đoàn bộ binh tạm thời, giá mà ông ấy chỉ huy quân đoàn xe tăng số 5 của chúng ta, thì có lẽ chúng ta đã không thảm bại đến mức vô nghĩa như vậy’.

Những người khác trong hầm nhìn nhau, họ là thợ mỏ và bộ binh, nên không ai có thể nói cho Olov biết rằng, cho dù là vị tướng bách chiến bách thắng nào đó chỉ huy T-26 cũng chưa chắc đã đánh thắng được.

Olov bước đến cửa sổ quan sát của sở chỉ huy, nhìn quân địch đang rút lui ở phía xa.

Lúc này, tiểu đoàn phó của anh ta bước vào, chào theo nghi thức quân đội: “Báo cáo tiểu đoàn trưởng, chúng ta đã thống kê xong thiệt hại, còn 14 chiếc xe tăng nguyên vẹn. Tôi đã sắp xếp lại các kíp xe tăng bị thương vong, hiện tại thiếu 8 pháo thủ và thừa 4 lái xe”.

Nói xong, viên tiểu đoàn phó đưa một tấm bảng kẹp giấy tờ: “Mời ngài xem’.

Olov nhận lấy tấm bảng, đọc to tên những người lính xe tăng đã hy sinh.

Lúc này, liên lạc viên Misha nói: “Rokossovsky tướng quân dường như có thể nhớ hết tên của tất cả chúng ta, tôi đã nhiều lần thấy ông ấy gọi tên lính trong trung doan’.

Trung tá Eugene gật đầu: “Tôi cũng nghe nói vậy, nhưng một vị tướng tài giỏi như ông ấy, nhớ dai chút cũng là bình thường.

Đại úy Andrei: “Điều này rất có tác dụng trong việc nâng cao sĩ khí, chắc chắn là tướng quân muốn khích lệ tinh thần binh sĩ nên mới cố gắng ghi nhớ tên của mọi người”.

Misha lại thở dài: “Haiz, tôi cứ tưởng đánh xong trận này chúng ta sẽ được phong quân cận vệ, nghe nói áo choàng của lính cận vệ đẹp lắm, thế mà giờ đây toàn là người khác lập công”.

Trung tá Eugene vừa định lên tiếng thì tiếng pháo bên ngoài đột ngột im bặt.

Viên trung tá lập tức bước tới cửa sổ quan sát, cùng tiểu đoàn trưởng Olov nhìn ra ngoài.

Không còn tiếng đạn pháo nào rơi xuống khu rừng nữa.

Pháo binh của địch cũng ngừng bắn gần như cùng lúc.

Trung tá Eugene: “Sẽ có chuyện gì xảy ra đây? Đại chiến xe tăng?”.

Tiểu đoàn trưởng Olov: “Tôi cũng không rõ, nhưng tôi đoán là bộ binh sẽ xuất kích giành lại trận địa. Trận chiến hôm nay coi như kết thúc rồi”.

Misha: “Chán thật! Lại lỡ mất một trận đánh”.

Đại úy Andrei liếc nhìn Misha, sau đó quay sang đề nghị với Trung tá Eugene: “Chúng ta nên để các cha xứ đến an ủi tinh thần binh lính một chút. Tinh thần muốn chiến đấu là tốt, nhưng nếu để tích tụ trong lòng thành bức bối thì không hay”.

Trung tá gật đầu: “Được. Về khoản động viên tinh thần thì tôi là quản đốc mỏ nên rất có kinh nghiệm. Nào Misha, cậu nói cho tôi nghe xem nào!”.

“Còn phải nói gì nữa ạ? Trung tá! Tôi muốn được trở thành lính cận vệ càng sớm càng tốt, áo choàng của họ đẹp lắm!”.

Trung tá lắc đầu: “Không, chúng ta chiến đấu không phải vì những chiếc áo choàng đẹp, mà là vì quê hương, vì bảo vệ quê hương khỏi sự tàn phá của quân thù. Chúng ta là…”.

Olov nhìn tiểu đoàn phó, nói: “Giọng điệu giáo huấn này nghe giống hệt mẹ tôi”.

Tiểu đoàn phó chỉ cười trừ.

Đúng lúc này, từ bên ngoài hầm vang lên tiếng hát, đó là bài “Họ sẽ tìm thấy chúng ta dưới đống đổ nát”:

Hãy đưa chúng tôi ra khỏi đống đổ nát,

Tạm biệt chiếc xe tăng thân yêu.

Hãy để pháo binh bắn đại bác, xe tăng dàn hàng ngang,

Tiên đưa chúng tôi về miền đất hứa.

Olov tức giận xông ra cửa hầm, quát lớn: “Tại sao lại tự ý đổi lời bài “Tiếng xe tăng gầm rú trên thảo nguyên” thành ra thế này? Ai đổi đấy? Có phải anh đấy không Kumachl! Lại đây cho tôi!”.

Người lính lái xe tăng tên là Kumach chạy đến: “Báo cáo tiểu đoàn trưởng, tôi chỉ là muốn bày tỏ cảm xúc về việc toàn quân bị diệt ngày hôm qual”.

“Chúng ta đâu có bị diệt sạch! Tiểu đoàn chúng ta không phải vẫn còn đây sao? Hôm nay còn cho lũ quỷ Prosen một trận ra trò! Sau này, chúng ta sẽ tiếp tục đánh cho lũ quỷ ấy phải khiếp sợ! Không được phép tự ý sửa lời bài hát nữal”.

“Vâng”. Kumach đứng nghiêm chào theo nghi thức quân đội.

Olov: “Nghĩ kỹ lại thì lời bài hát “Tiếng xe tăng gầm rú trên thảo nguyên” cũng không hay lắm, thôi thì hát bài nào vui vẻ lên, hát bài “Cô gái mắt đen” đi!”.

Nói xong, Olov tự mình cất giọng hát, giai điệu vui tươi vang vọng khắp trận địa. Chương 37: Không khách khí, điện hạ.

Bên phía Vương Trung.

Sau hơn một giờ đồng hồ giao tranh ác liệt, bộ binh đã đánh đuổi được lực lượng súng phóng lựu của quân đoàn thiết giáp Prosen ra khỏi khu rừng, giành lại được hai tầng trận địa đầu tiên.

Vương Trung ra lệnh bố trí lính trinh sát mật phục trên trận địa, sau đó lại cho quân rút lui.

Anh ta có linh cảm rằng đêm nay quân địch sẽ lại pháo kích bất ngờ.

Nếu quân địch tập kích ban đêm, lính trinh sát sẽ bắn pháo hiệu. Lần này, chắc chắn pháo hiệu sẽ thu hút pháo binh bắn yểm trợ.

Màn đêm chưa kịp buông xuống, các kỹ sư đi theo quân đội đã bắt đầu sửa chữa những chiếc xe tăng bị hỏng.

So với hôm qua, hôm nay lực lượng thiết giáp của Vương Trung chỉ bị hư hỏng nhẹ, không có xe tăng nào bị phá hủy hoàn toàn, chắc chắn có thể sửa chữa được.

Vương Trung có linh cảm, những công nhân được điều động từ nhà máy máy kéo đến, có lẽ sẽ theo anh ta đến hết cuộc chiến.

Đợi đến khi màn đêm buông xuống, Vương Trung lại một lần nữa trở về Sư bộ trong thành, vừa bước vào cửa đã nghe thấy tiếng động lạ.

Anh ta dừng lại trước cửa phòng bản đồ, nhìn về phía phát ra tiếng động với vẻ nghi hoặc.

Pavlov đẩy cửa phòng bản đồ ra: "Có chuyện gì vậy? Sao cậu không vào?".

Vương Trung chỉ tay về phía phát ra tiếng động: "Chuyện gì thế?".

"À, mấy người tòa án quân sự đang thẩm vấn phi công Prosen mà cậu cho người bắt được, muốn moi thông tin về vị trí sân bay của địch".

Ra là vậy, tiếng động này là thứ được gọi là "thuật khôi phục trí nhớ" trong truyền thuyết đây sao?

Nghe ghê thật.

Pavlov: "Cậu có muốn vào xem không?"".

Vương Trung lắc đầu: "Thôi, không cần đâu. Tổng cộng bắt được bao nhiêu phi công?".

"Hai tên, cậu còn muốn bao nhiêu nữa? Máy bay trúng tên lửa "Thần Tiễn" đều bị thiêu rụi, sống sót được hai tên là may mắn lắm rồi". Pavlov nhún vai: "Lúc mới bị bắt, chúng còn lớn tiếng kêu gào, nói chúng ta dùng tên lửa "Thần Tiên" để bắn máy bay là hèn hạ, không thượng võ".

Vương Trung: "Đó là do chúng ta bị ép buộc, nếu chúng ta có không quân thì đâu đến nỗi phải làm vậy.

Nói đến đây, anh ta đột ngột dừng lại, nhìn chằm chằm vào Pavlov.

Pavlov nhíu mày, cảm thấy có điều gì đó không ổn, bèn hỏi: "Sao thế? Cậu mà nhìn tôi kiểu này là tôi lại nổi da gà! Có chuyện gì thì nói maul".

Vương Trung: "Anh… có cách nào kiếm được súng cối hạng nặng không?"".

Pavlov: "Từ trước đến giờ cậu chưa từng hỏi tôi về chuyện này, sao giờ lại đột nhiên muốn"?"".

Vương Trung khoác vai Pavlov, kéo anh ta vào phòng bản đồ, đóng cửa lại để ngăn tiếng động của "thuật khôi phục trí nhớ" ở bên ngoài, sau đó mới đáp: "Trước đây tôi không nhận ra tác dụng của thứ này, hôm nay bị máy bay trinh sát của địch chặn đứng pháo binh yểm trợ, tôi mới nhận ra, súng cối là thứ tốt, khi bắn rất khó bị phát hiện, máy bay trinh sát trên cao chắc chắn không nhìn thấy.

"Mặc dù độ chính xác không cao, nhưng tốc độ bắn nhanh. Hơn nữa uy lực của súng cối hạng nặng cũng không kém pháo hạng nặng là bao. Chúng ta nhất định phải có thứ này".

Pavlov nhướng mày: "Ý cậu là, giờ cậu mới nhận ra tác dụng của súng cối? Tôi cứ tưởng thiên tài quân sự như cậu ngay từ đầu đã cho rằng thứ này vô dụng, nên mới không thèm hỏi tôi".

Vương Trung cảm thấy hơi xấu hổ, thâm nghĩ mình chỉ là một người bình thường, sao có thể biết được những chuyện này? Hơn nữa, lúc chơi game "Steel Division", anh ta cũng không thích dùng súng cối.

Nhưng những lời này không thể nói ra, vì vậy Vương Trung đành nói: "Tôi tốt nghiệp hạng bét đấy, sao tôi biết được những chuyện này?".

“Thôi đừng có lôi chuyện cậu tốt nghiệp hạng bét ra nữa”. Pavlov lắc đầu: “Chúng tôi sắp không dám nhắc đến thành tích trường quân đội của mình rồi! Cậu cứ nhận là mình cố tình điểm thấp để nương tay cho Hoàng thái tử đi, được không?”.

Popov cười ha hả.

Vương Trung cảm thấy rất xấu hổ, sao lại không cho người ta thừa nhận mình gà mờ chứ? Anh ta thực sự kém cỏi mà.

Thôi bỏ đi, anh ta quyết định tiếp tục bàn chuyện chính: “Tóm lại, mau chóng kiếm súng cối cho chúng tôi, càng nhanh càng tốt, tốt nhất là đêm nay có thể vận chuyển từ Agasukov đến. Như vậy, ngày mai nếu bị máy bay trinh sát của địch áp chế, ít nhất chúng ta còn có thể dùng súng cối hạng nặng để bắn phá trận địa của chúng”.

Pavlov: “Tôi sẽ cố gắng hết sức. Nhưng tình hình hiện tại ở Agasukov cũng không khả quan lắm, hôm nay quân địch ở mặt trận phía Nam tiếp tục giành được nhiều thắng lợi vang dội, có thể họ sẽ không quan tâm đến yêu cầu trang bị của chúng ta’.

Nghe Pavlov nói vậy, Vương Trung liên nhìn vào tấm bản đồ trên tường, quả nhiên mũi tên thể hiện hướng tấn công của quân địch ở mặt trận phía Nam lại dài thêm một đoạn.

Mẹ kiếp, Vương Trung thầm nghĩ, trong lịch sử, chiến dịch hợp vây Kiev là do Tập đoàn quân thiết giáp số 2 của Guderian tấn công thần tốc, còn Tập đoàn quân thiết giáp số 1 ở phía Nam hành quân chậm chạp, thậm chí còn bị Guderian chế nhạo.

Thế mà ở đây thì ngược lại, anh ta cùng Myshkin công tước chặn đứng Tập đoàn quân thiết giáp số 2, còn Tập đoàn quân thiết giáp số 1 ở phía Nam lại bắt đầu tấn công như vũ bão.

Lịch sử nhất định sẽ tự sửa chữa sai lầm sao? Agasukov lại diễn kịch bản của Kiev sao?

Vương Trung nhìn mũi tên trên bản đồ, nhìn hai tập đoàn quân đang chặn trước mũi tên, hỏi: "Quân đoàn bộ binh số 8 và số 22 có thực lực thế nào? Liệu có chặn được quân địch không?".

Pavlov: "Nếu cậu chỉ huy, có thể sẽ chặn được, dù sao cậu cũng là chuyên gia tác chiến phòng ngự xuất thân từ Loktev. Nhưng hai tập đoàn quân này không phải do cậu chỉ huy, hơn nữa, tôi nghe nói Tư lệnh của họ và vị Tư lệnh Tập đoàn quân số 35 bị chia cắt hôm qua là bạn học cùng khóa".

Chết tiệt!

Vương Trung nghiến răng, nhìn chằm chằm vào bản đồ chiến sự: "BO Tư lệnh Tập đoàn quân đang làm gì vậy? Tình hình hiện tại rõ ràng như vậy, đáng lẽ phải ra lệnh rút lui, rút lui qua con đường mà chúng ta và Myshkin công tước đang trấn giữ, rút lui an toàn rồi có thể tham gia phòng thủ St. Yekaterinburg

Pavlov: "Biết đâu là do Sa hoàng không cho rút quân'.

Vương Trung: "Sa hoàng đang làm cái quái gì vậy? Hoàng thái tử đâu, mau khuyên nhủ ông ta di

St. Yekaterinburg, 21 giờ tối.

Công chúa Olga Nikolayevna Romanova lớn tiếng nói với Thượng tướng Tuganev - Trưởng phòng Tác chiến của Bộ Tổng tư lệnh: "Tại sao không thể hạ lệnh? Tôi có mang theo con dấu mài".

Vị thượng tướng cười khổ: "Điện hạ, cho dù người có mang theo con dấu của Hoàng thái tử, thì chúng tôi cũng không thể tự ý hạ lệnh, nếu là con dấu của Sa hoàng thì chúng

tôi còn có thể xem xét - đương nhiên là phải do chính Sa hoàng xác nhận.

Olga: "Ông không nhìn ra sao? Agasukov sắp bị bao vây rồi".

"Tất nhiên là chúng tôi nhận ra, cho dù hôm qua không nhận ra, thì hôm nay cũng đã nhận ra". Thượng tướng Tuganev nói: "Nhưng quân đội không phải là của chúng ta, mà là của Sa hoàng, nếu Hoàng đế muốn chôn vùi quân đội ở đó, thì chúng ta cũng….

Olga: "Quân đội là của Đế quốc Antl

Vị thượng tướng: "Điện hạ, có phải người đã quá thân thiết với các vị Giáo chủ phái thế tục rồi không?".

Olga: "Đừng quản tôi có thân thiết với ai, chẳng lẽ các ông không muốn cứu quân đội của chúng ta sao? Trong số họ có bạn bè, học trò, cấp dưới cũ của các ông, đúng không?"".

Tuganev thở dài: "Bây giờ thì biết làm thế nào? Hiện tại, ai dám khuyên Sa hoàng rút quân, người đó sẽ bị thất sủng. Quyền bổ nhiệm và bãi miễn nhân sự trong quân đội hiện nằm trong tay Sa hoàng, chứ không phải Giáo hội. Giờ đây, không còn ai dám nhắc đến chuyện rút quân nữa".

Tuganev còn liếc nhìn Công chúa Olga với ánh mắt đầy ẩn ý, rõ ràng là ông ta biết lý do Sa hoàng không nghe lời khuyên bảo, một phần lớn là do vị Công chúa trước mặt khiến ông ta mất mặt.

"Thật là vô lý!". Olga lắc đầu nguầy nguậy: "Vô lý hết sức!".

Tuganev: "Điện hạ, đừng để Hoàng đế nghe thấy những lời này".

Olga nhìn vị thượng tướng, hỏi: “Vậy bây giờ tôi có thể làm gì?”.

“Cũng giống như trước đây, yêu cầu Cục Hậu cần gửi quân tiếp viện cho Rokossovsky thiếu tướng, tôi nghe nói số quân tiếp viện mà… à, mà Hoàng thái tử gửi đến đã phát huy tác dụng rất lớn trong tay Rokossovsky”.

Olga: “Bây giờ Cục Hậu cần còn có thể gửi quân tiếp viện đến đó sao?”.

Thượng tướng Tuganev đáp: “Gửi quân tiếp viện từ Agasukov lúc này có vẻ rất nguy hiểm, theo đà tiến quân của quân Prosen, sân bay tiên tuyến của chúng cũng được dời lên phía trước, tuyến đường sắt dẫn đến Agasukov đang bị máy bay của địch đánh phá dữ dội, năng lực vận chuyển chỉ còn 15% so với trước đây.

“Tuy nhiên, vị trí mà Rokossovsky thiếu tướng đang trấn giữ có thể tiếp nhận tiếp tế từ nơi khác, Shepetovka do Myshkin công tước kiểm soát là một đầu mối giao thông đường sắt quan trọng, đoàn tàu tiếp tế của chúng ta có thể vận chuyển đến đó, sau đó Myshkin công tước sẽ tìm cách chuyển đến cho Rokossovsky. “Điện hạ định gửi gì cho cậu ta?”.

Olga tỏ vẻ khó xử: “Tôi… tôi không biết bên đó cần gì, ông có thể gửi điện báo hỏi giúp tôi được không?”.

Thượng tướng Tuganev: “Lần trước, tại sao người lại nghĩ đến chuyện gửi 下34 và pháo B-4?”.

“Bởi vì trong báo cáo chiến đấu trước đó có nói, Rokossovsky đã sử dụng những chiếc xe tăng T-28 lỗi thời để tiêu diệt 100 xe tăng của địch!”. Olga bất giác nâng cao giọng nói của mình: “Vì vậy, tôi nghĩ nếu gửi T-34 cho cậu ấy, chắc chắn cậu ấy sẽ có thể lập được chiến công hiển hách hơn”.

Thượng tướng Tuganev đáp: “Vậy thì lần này cũng gửi T-34 cho cậu ta là được rồi, người là Công chúa, lại cầm theo con dấu của Hoàng thái tử, muốn trưng dụng số T-34 vừa xuất xưởng từ các nhà máy trong thành cũng đâu có khó gì?

Olga suy nghĩ một chút, gật đầu: “Ông nói có lý. Nhưng tôi phải đưa cả tổ xe đến đó chứ? Tổ xe từ đâu tới? Trước đó đưa đến đều là lính chuyên nghiệp, hiện tại đi đâu tìm tổ xe còn chưa lên tiền tuyến?”

“Vừa mới động viên lính xe tăng có không ít.” Tuganev đáp,‘Đi trạm tuyển quân điều động những người tiếp nhận huấn luyện lái xe tăng đến không phải tốt hơn sao?”

Olga nhìn chằm chằm Tuganev: “Tôi đột nhiên nghi ngờ ông cố tình hướng dẫn tôi nên làm như thế nào để giải quyết vấn đề.”

“Ôi, tôi không có ý đó, tôi chỉ đang trả lời câu hỏi của công chúa. Tôi là quân nhân, đối với vấn đề hoàng tộc hỏi, đương nhiên phải nghiêm túc trả lời.” Thượng tướng Tuganev ngẩng cao đầu, tự hào tuyên bố.

Olga: “Ông cũng tin tưởng Rokossovsky thiếu tướng có năng lực xoay chuyển tình thế?”

“Tôi cảm thấy không được. Nếu hắn là tư lệnh tập đoàn quân thì có thể, nhưng hắn chỉ là một sư trưởng.” Thượng tướng Tuganev lắc đầu.

Olga: “Tôi cảm thấy hắn nên là tư lệnh tập đoàn quân.”

“Vậy hắn phải chứng minh mình ít nhất có năng lực chỉ huy tập đoàn quân. Có thể chỉ huy tốt đơn vị nhỏ, không có nghĩa là có thể chỉ huy tốt đơn vị lớn, công chúa của tôi.”

Olga cắn môi, kéo đề tài trở lại lúc ban đầu: “Vậy tôi còn nên tặng cho hắn thứ gì đây? Các ông có thể giúp tôi gửi điện báo hỏi một chút được không?”

“Điện báo cần thời gian giải mã, thiếu tính kịp thời. Chi bằng… Công chúa, người có thể đến nhà thờ, mượn dàn hợp xướng của họ.”

Olga vẻ mặt bừng sáng: “Đúng vậy, có thể đi tìm dàn hợp xướng! Cảm ơn ông, thượng tướng Tuganev.”

“Không có gì, thưa công chúa.”

Ngày Sắt

Chương 82: Trước Trận Chiến

Chương 38: Mưa bom bão đạn

Chuong 38: Mua bom bao dan

Sở chỉ huy Sư đoàn Thiết giáp Ampla Quân đoàn Prosen, 20:30.

Kruger nhìn thấy báo cáo về tình hình xe tăng, cau mày: "Anh nói cho tôi biết hôm nay chúng ta đã mất 146 chiếc xe tăng trước thành phố chết tiệt này?"

"Trong đó phần lớn là xe tăng hạng nhẹ." Tham mưu báo cáo còn cười cười, dường như tổn thất xe tăng hạng nhẹ không đáng kể.

Kruger trừng mắt nhìn viên tham mưu: "Lái xe tăng hạng nhẹ, sau này đổi sang xe tăng mới đều sẽ trở thành chiến lực chủ lực! Hơn nữa hai loại xe tăng này bị bắn trúng thì tỷ lệ sống sót của lính xe tăng thấp hơn, anh còn cười được sao?"

Viên tham mưu ngậm miệng, nghiêm mặt.

Kruger bực tức đi qua đi lại, lúc này sư trưởng Sư đoàn 16 lên tiếng: "Thực ra, hẳn là có không ít xe tăng có thể sửa chữa, tổ lái còn sống sót tập hợp lại, cũng có thể gom góp được không ít tổ xe mới, tổn thất không lớn như trong báo cáo."

"Nhưng chúng ta còn chưa chiếm được chiến trường, không thể sửa chữa những chiếc xe tăng nằm la liệt trên bình nguyên kia. Tuy rằng tôi không nghi ngờ chúng ta cuối cùng sẽ chiếm được thành phố này, nhưng vấn đề là, ngày mai số xe

tăng chúng ta có thể tung ra tấn công chỉ còn lại ít ỏi như vậy!"

Kruger vừa nói, vừa lắc lắc bản báo cáo về tình hình xe tăng trong tay - ý của tình hình xe tăng ở đây là, số lượng xe tăng có thể lập tức xuất kích tham gia chiến đấu.

Kruger: "Kẻ địch có công sự kiên cố, có pháo hạng nặng, còn có ít nhất một trung đoàn bộ binh chưa tham chiến! Ngoài ra còn có xe tăng, lúc trước chúng tôi cho rằng bọn chúng chỉ có một tiểu đoàn T-34, hiện tại lại xuất hiện thêm một tiểu đoàn nữa! Sau đó còn có một tiểu đoàn T-26 không biết từ đâu chui ral"

Quân đoàn Prosen đã nhầm lẫn những chiếc 下26 đang khai hỏa trong hâm ngầm ở Cao điểm 153 là T-34.

Kruger thở dài: "Bây giờ xem ra không yêu cầu viện quân là không được. Tối qua ý của tướng quân Guderian, hình như là chuẩn bị chuyển toàn bộ hướng đột phá của Tập đoàn quân Thiết giáp sang chỗ chúng ta…'

Lúc này cửa xe chỉ huy thiết giáp mở ra, người lính gác cửa báo cáo một câu "Lữ trưởng Lữ đoàn Pháo binh đã đến", liền lui vê phía sau nhường đường.

Vị Lữ trưởng Lữ đoàn Pháo binh bước vào xe chỉ huy, khép chân chào: "Thưa ngài!"

Kruger đáp lễ, nôn nóng hỏi: "Các anh đến đâu rồi? Bây giờ có thể khai hỏa chưa?"

"Bất cứ lúc nào. Pháo 210mm và 170mm của chúng tôi đã được triển khai xong."

Kruger gật đầu, đột nhiên nhớ ra điều gì, vội vàng hỏi: "Các anh không dừng chân trong làng chứ? Cũng không dừng chân gần trang trại, sân phơi lúa mì và kho thóc chứ? Kẻ địch

thích nã pháo vào những nơi này! Xem thời gian chắc cũng sắp đến giờ rồi!"

Lữ trưởng: "Chúng tôi triển khai bên đường quốc lộ, không đến gần bất kỳ công trình kiến trúc nào."

Kruger thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt. Kẻ địch đã ép chúng ta không dám ở trong nhà, toàn quân đều phải ngủ ngoài trời. Hoan nghênh các anh gia nhập hàng ngũ ngủ bụi." Lữ trưởng: "Chúng tôi đã quen rồi."

Kruger: "Bây giờ các anh đã đến, tối nay chúng ta cho kẻ địch nếm mùi đau khổ. Bọn chúng không cho chúng ta ngủ trong nhà, còn bản thân thì ở trong nhà, đêm nay chúng ta sẽ khiến bọn chúng không ngủ được! Anh lại đây!"

Lữ trưởng Lữ đoàn Pháo binh lập tức đi tới trước bàn bản đồ.

Kruger chỉ vào bản đồ, giải thích: "Kẻ địch bố trí trọng binh ở Cao điểm 153 này, còn có khu rừng này, đây là thành phố Olaci, là trung tâm hậu cần của chúng. Tối nay chúng ta sẽ sử dụng hỏa lực bao phủ ba địa điểm này, oanh tạc trong vòng một tiếng đồng hồ, sau đó tiếp tục bắn phá với tần suất một phát mỗi phút, liên tục quấy rối kẻ địch."

Lữ trưởng Lữ đoàn Pháo binh nhíu mày: "Có cần thiết phải làm đến mức này không? Bắn phá liên tục đồng nghĩa với việc binh sĩ của chúng ta tối nay không được nghỉ ngơi, ít nhất là không được nghỉ ngơi đầy đủ, sẽ ảnh hưởng đến cường độ hỏa lực ngày mai."

"Phải làm như vậy! Đây là đòn trả đũa dành cho tên Bạch Mã tướng quân xảo quyệt kial Tên khốn đó ngày hôm qua đã khiến chúng ta náo loạn cả ngày! Đây gọi là lấy độc trị độc!"

Sở chỉ huy Sư đoàn Bộ binh 151, Quân đoàn Ant, thành phố Olaci.

Vương Trung: “Ngoài súng cối ra, chúng ta còn phải nghĩ cách đối phó với máy bay trinh sát của địch, có cách nào kết hợp hai khẩu ‘Thần tiễn lại với nhau, dùng để tấn công máy bay trinh sát không?”

Popov: “Chuyện kỹ thuật tôi không rành lắm, gọi Yetsemenko đến hỏi thử xem.”

Lúc này Nelly đẩy cửa bước vào: “Bữa tối đã xong.”

Các tham mưu trong phòng bản đồ như chờ đợi câu nói này từ lâu, lập tức thả lỏng.

Vương Trung nhìn Nelly: Hôm nay ăn món gì thế? Sao cô lại đội mũ hải quân?”

Anh nhìn chiếc mũ hải quân trên đầu Nelly với vẻ nghi hoặc, cảm thấy chiếc mũ này có phần quen mắt.

Nelly: “Mọi người đề nghị tôi đội mũ hải quân, như vậy trông giống lính hậu cần hơn. Nhìn có đẹp không?”

Vương Trung lùi lại một chút, quan sát Nelly kỹ càng.

Trang phục hầu gái kết hợp với mũ hải quân, nhìn có vẻ rất hợp đấy chứ!

Đương nhiên, điều quan trọng nhất là Nelly rất xinh đẹp.

Vương Trung nghiêm túc gật đầu: “Xét vê mặt học thuật, tôi thấy sự kết hợp này rất tuyệt vời.”

“Học thuật sao?” Nelly chớp chớp mắt;Lần trước anh nói ‘xét ve mặt học thuat chính là lúc anh định tán tỉnh cô gái kia.”

Hả? Trước kia mình có thói quen này sao?

Nelly: “Anh định tán tỉnh tôi sao?”

“Không, cô hiểu lầm rồi. Tôi chỉ đang bày tỏ ý kiến mang tính học thuật của mình, hay nói cách khác, là ý kiến về mặt

thẩm mỹ!” Vương Trung lùi vê sau một bước, như thể Nelly là loài mãnh thú gì đó,Về mặt thẩm mỹ!”

Nelly còn chưa kịp nói gì, trên bầu trời đã vang lên tiếng hú, hơn nữa lần này đạn pháo rơi xuống rất nhanh, mọi người trong phòng thậm chí còn chưa kịp phản ứng.

Mặt đất rung chuyển dữ dội, căn nhà như sắp đổ sập, bụi bặm và đá vụn rơi lả tả xuống đầu Vương Trung.

Nelly hét lên kinh hãi, hai tay ôm chặt lấy tai.

Đạn pháo liên tiếp rơi xuống, mọi người trong sở chỉ huy vội vàng nằm rạp xuống đất.

Vương Trung tiến lên một bước, nắm lấy tay Nelly, kéo cô đến góc phòng.

“Cố gắng chống đỡ một chút! Giống như thế này này!” Anh làm mẫu cho Nelly động tác phòng pháo tiêu chuẩn,“Nếu không sẽ bị chấn thương đấy!”

Nelly gật đầu, học theo Vương Trung nằm rạp xuống góc tường, chiếc mũ hải quân trên đầu rơi xuống đất.

Một quả đạn pháo rơi xuống gần đó, sóng xung kích ngay lập tức thổi bay cửa sổ kính của phòng bản đồ, mảnh vỡ thủy tinh văng vào trong phòng, cắt đứt cả rèm cửa.

Ngọn nến trong phòng bị gió thổi tắt, cả căn phòng chìm trong bóng tối.

Nelly hét lên thất thanh.

Hỏa lực pháo binh của quân địch khiến cô bé bỗng chốc đánh mất toàn bộ sự phòng bị, trở lại thành cô gái nhỏ yếu đuối ban đầu.

Vương Trung vẫn còn buông lời trêu chọc bên cạnh: “La hét là đúng rồi đấy, có thể cân bằng áp suất trong và ngoài cơ

thể, đặc biệt là áp suất trong não! Phải la lên! A a a a al”

Lúc Vương Trung la lên, Nelly đột nhiên bình tĩnh trở lại, nhìn anh với ánh mắt khinh bỉ.

Vương Trung: “Nhanh la lên đi, thật sự có thể cân bằng áp suất trong và ngoài não đấy! A a a a al”

Những người khác trong phòng nhìn nhau, cũng bắt chước kêu lên: “A a a a al”

Nelly nhìn bọn họ, cuối cùng dường như cũng tin, cũng cùng nhau hét lớn: “A a al”

Cao điểm 153 cũng phải hứng chịu một trận mưa bom bão đạn.

Trung tá Eugene tự tin nói: “Chỉ cần chui vào hầm trú ẩn, loại pháo này sẽ không gây ra nguy hiểm gì! Tôi thê hầm mà tôi đào chắc chắn an toàn!”

Thiếu tá Olov, Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn Xe tăng 13 kinh ngạc: “Ham trú ẩn?”

Trung tá Eugene: “Đúng vậy, bên cạnh xe tăng đều có, mọi người cứ làm theo như lúc tập luyện là được!”

Olov: “Tiểu đoàn chúng tôi hôm nay mới gia nhập, chưa từng tập luyện.”

Eugene há hốc miệng: “Hả?”

Olov: “Chết tiệt, tình huống này bọn họ không biết có hầm trú ẩn, chắc chắn sẽ chui xuống gầm xe tăng trốn!”

Anh ta ném chiếc cốc đựng cà phê trong tay xuống, định lao ra khỏi hâm.

Trung tá Eugene vội vàng kéo Olov lại: “Đừng đi! Cậu cũng không biết hầm trú ẩn ở đâu! Để tôi đi!”

Nói xong, trung tá dẫn đầu lao ra khỏi hầm, vừa chạy vừa hét lớn: “Nhanh vào hầm trú ẩn, các anh em lái xe tăng mau vào hầm trú ẩn!” Người lính truyền tin Misha thấy thế cũng lao theo, vừa chạy theo sau trung tá vừa hét lớn: “Ham trú ẩn ở bên trái! Con đường nhỏ bên trái!”

Đạn pháo của quân địch không ngừng rơi xuống, giống như những hạt mưa khổng lồ, mỗi một hạt đều có thể tạo thành một vũng bùn trên mặt đất.

Trung tá và Misha giống như hai con kiến đang chạy trốn trong cơn mưa xối xả, chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ bị những hạt mưa khổng lồ kia cuốn trôi, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Olov đứng ở cửa hầm, định lao ra ngoài thì bị Đại úy Andrei kéo lại, ấn xuống đất: “Đừng đi! Hai người gặp nguy hiểm là đủ rồi! Trung tá rất quen thuộc địa hình, anh ấy sẽ không sao đâu!”

Olov bò dậy, giữ nguyên tư thế phòng pháo, đồng thời chửi rủa: “Mẹ kiếp lũ Prosen! Tao sẽ không tha cho chúng mày! Tao sẽ không tha cho chúng mày!”

Trận địa pháo kích kéo dài hơn một tiếng đồng hồ, mãi đến khi bên ngoài yên tĩnh trở lại, Vương Trung mới ngẩng đầu lên.

Ngoài cửa sổ, một đám cháy bùng lên dữ dội, ánh lửa chiếu vào qua cửa sổ, nhuộm đỏ cả căn phòng.

Vương Trung kiểm tra Nelly, phát hiện cô bé đang run rẩy… run rẩy là tốt, chứng tỏ vẫn còn sống.

Ngay sau đó, Vương Trung buông lời châm chọc: ‘Lúc nãy bị oanh tạc sao cô không bình tính như vậy?”

Nelly: “Lúc đó tôi không kịp phản ứng!”

Vương Trung đứng dậy, kéo Nelly lên, sau đó nhặt chiếc mũ hải quân dưới đất đội lên đầu cô: "Cô đội mũ hải quân, chính là chiến sĩ của quân đội ta, sao có thể sợ pháo kích?"

Nói xong, Vương Trung tự mình tháo mũ xuống, phủi bụi bám trên đó.

Những người khác cũng lần lượt đứng dậy, Pavlov lên tiếng: "Ai tử trận thì tự nói một tiếng."

Trong phòng vang lên vài tiếng cười gượng gạo.

Popov: "Cảm giác pháo lần này còn lợi hại hơn pháo bắn chúng ta ban ngày, có phải pháo binh của Tập đoàn quân Thiết giáp đã đến rồi không?"

Vừa dứt lời, một quả đạn pháo lại rơi xuống thành phố, làm trần nhà rung lên bụi bặm.

Nelly vội vàng nằm rạp xuống đất.

Những người khác không lập tức nằm xuống, mà là ngẩng đầu lắng nghe tiếng động tiếp theo.

"Chưa đến, đây là cố tình bắn lẻ để quấy rối chúng ta." Vương Trung nói.

Nelly ngượng ngùng đứng dậy, tự mình nhặt mũ lên.

Vương Trung: "Tập đoàn pháo binh của địch chắc chắn đã đến rồi."

Anh đi tới trước bàn, dùng diêm châm lửa, thắp sáng ngọn nến, nhìn bản đồ: "Bọn chúng sẽ triển khai tập đoàn pháo binh ở đâu? Dan pháo của chúng ta còn bao nhiêu?"

Pavlov: "Hôm nay đã bắn hết một cơ số. Tin tốt là chúng ta còn hai cơ số. Tin xấu là hai cơ số này đều được cất giữ trong hầm đạn riêng biệt, hiện tại pháo đoàn đang cố gắng vận chuyển đạn dược đến trận địa.

Quả đạn pháo thứ hai của quân địch rơi xuống. Tất cả mọi người trong phòng đều không có ý định né tránh, dường như tiếng pháo đó chỉ là tiếng sấm bình thường.

Nelly đứng bên cạnh, cẩn thận quan sát Vương Trung - Bá tước Rokossovsky đang bình tĩnh trước bàn bản đồ. Chuong 39: Lien lac

Sau khi quả đạn pháo thứ ba rơi xuống, Vương Trung cau mày: "Không giải quyết việc này thì không được."

Anh nhấc điện thoại lên: "Nối máy cho Peter."

Giọng nói của Peter nhanh chóng truyền đến từ đầu dây bên kia: "Không có máy bay địch trinh sát, cứ việc bắn trả."

Vương Trung: "Vậy anh có nghe thấy tiếng pháo của địch không?"

"Tiếng pháo bị độ cong của Trái Đất che khuất, cậu biết Trái Đất hình cầu mà, đúng không?"

Vương Trung: "Tuy rằng tôi tốt nghiệp hạng bét, nhưng điều này tôi vẫn biết."

"Vậy thì được rồi. Nếu trên trời có mây phản xạ tiếng pháo, tôi có thể nghe thấy, nhưng chỉ biết được hướng, không biết khoảng cách. Bây giờ cậu nhìn xem trên trời có mây không?"

Vương Trung cầm điện thoại, đi tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài, quả nhiên bầu trời đêm đầy sao, không một gợn mây.

Lúc này Nelly cầm chổi và hót rác đi vào: "Nhường đường một chút, để tôi quét mảnh vỡ."

Vương Trung vội vàng tránh sang một bên, liếc nhìn Nelly, sau đó tiếp tục nói với Peter: "Vậy làm phiền anh rồi, mời anh tiếp tục theo dõi máy bay trinh sát của địch."

Sau khi cúp điện thoại, Vương Trung quay lại bàn bản đồ, ném điện thoại lên bàn.

Popov: "Cho đội trinh sát ban đêm xuất phát?"

Vương Trung: "Chúng ta không có bộ đàm, đội trinh sát phát hiện mục tiêu còn phải quay về báo cáo. Không, tôi nghĩ chúng ta có thể thử bắn dọc theo đường quốc lộ."

Pavlov: "Lỡ như lần này địch dừng chân trong làng thì sao? Vậy chẳng phải lãng phí đạn dược sao? Tuy rằng chúng ta còn hai cơ số, nhưng theo lượng đạn dược tiêu hao hôm nay, cũng không bắn được bao lâu."

Vương Trung: "Tôi cho rằng, trên đường chắc chắn vẫn còn xe của địch đang vận chuyển, nhìn vào cường độ tấn công mà Myshkin phải chịu đựng hôm nay, áp lực của chúng ta ngày mai sẽ càng lớn. Quấy rối hoạt động vận chuyển của địch cũng tốt."

Pavlov mim môi im lặng một lúc, nói: 'Cậu thuyết phục được tôi rồi đấy, tướng quân."

Vương Trung: "Điện thoại! Anh gọi điện đi, dù sao anh cũng là Tham mưu trưởng."

"Được!" Pavlov vừa cầm ống nghe lên, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, ngẩng đầu nhìn Vương Trung: "Cái gì mà dù sao tôi cũng là Tham mưu trưởng? Lời nói của cậu có ẩn ý gì đấy!"

Vương Trung: "Ảo giác của anh đấy, gọi điện thoại đi!"

Sở chỉ huy Trung đoàn Bộ binh 5, Cao điểm 153.

Trung tá Eugene mặt mày xám xịt bước vào hầm, ngồi phịch xuống đất.

Đại úy Andrei hỏi: "Misha đâu?"

Trung tá Eugene nhìn Đại úy Andrei: “Hy sinh rồi, thằng bé không nên đi cùng tôi. Tôi là người đã ba lần thoát chết trong hầm mỏ đấy! Ba lần!”

Nói xong, Trung tá Eugene tháo mũ xuống, vò mạnh trong tay, như muốn vo nó thành quả bóng.

“Tôi đã ba lân thoát chết trong hầm mỏi! Tôi còn chỉ huy hai cuộc giải cứu trong hâm mỏi! Loại pháo này không làm gì được tôi! Misha… Thằng bé Misha… nó không có số mệnh lớn như vậy.”

Lúc này, trung tá nhìn thấy Olov, liền đổi chủ đề: “Các anh em lái xe tăng đều đã vào hầm trú ẩn rồi, Thiếu tá. Bọn họ không sao, hầm tôi đào chắc chắn an toàn!”

Olov gật đầu, vỗ vai trung tá.

Trung tá cúi đầu, tiếp tục vò nát chiếc mũ: “Nó còn chưa có được chiếc áo choàng của lính cận vệ mà nó hằng mong ước, còn chưa có được.”

Olov vừa định lên tiếng an ủi, thì phía sau truyền đến tiếng pháo.

Olov quay đầu lại, vội vàng chạy ra khỏi hầm, nhìn về phía đông nam. Pháo binh của Sư đoàn 151 được ngụy trang rất kỹ, cho dù là ban đêm cũng không nhìn thấy ánh lửa, nhưng có thể nghe thấy tiếng pháo âm âm.

Trung tá Eugene cũng chạy ra khỏi hầm, đứng bên cạnh Olov, ném chiếc mũ đã bị vò nát lên thành hầm: “Đánh đi! Đánh chết bọn chúng! Đánh cho mạnh vào! Đánh cho bọn chúng cút về Prosenl”

Sở chỉ huy Sư đoàn Thiết giáp Ampla, Quân đoàn Prosen.

Nghe thấy tiếng nổ, Quyền Sư đoàn trưởng Kruger lập tức bước ra khỏi lêu, nhìn về phía phát ra tiếng nổ.

Các tham mưu trực ban cũng từ xe chỉ huy bước ra, Kruger liền hỏi: “Đó là tiếng nổ gì vậy? Tên khốn đó lại phát hiện ra cái gì của chúng ta sao?”

Tham mưu: “Chưa nhận được báo cáo!”

“Vậy thì mau đi hỏi đi!”

Trong số tham mưu có vài người quay về xe chỉ huy.

Kruger nhìn những đám mây bụi không ngừng bốc lên ở phía xa, vẻ mặt lo lắng.

Mười phút sau, một tham mưu báo cáo: “Màn bắn dồn ép của địch đang dọc theo quốc lộ tiến lên.”

“Cái gì?” Kruger kinh hãi: “Bảo pháo binh lữ nhanh chóng rút lui!”

“Đã rút rồi, nhưng vì mệnh lệnh của ngài, họ vẫn đang tiếp tục khai hỏa, cho nên tốc độ thu dọn… Không nhanh lắm.”

Lúc này lại có một tham mưu khác bước ra: “Pháo binh lữ đã ra lệnh cho xe chở đạn rút trước, binh sĩ bỏ đại bác lại ẩn nấp tránh pháo rồi.”

Kruger: “Ai ra lệnh cho họ tiếp tục khai hỏa? Chết tiệt, là ta!”

Nói xong hắn tự tát vào miệng mình một cái: “Chết tiệt, là ta ra lệnh!”

Lúc này, lại có một tham mưu bước ra, vừa nhìn thấy Kruger đang nổi giận, do dự không dám báo cáo.

Kruger: “Co chuyện gì? Nói maul”

Tham mưu thứ ba: “Sư đoàn thiết giáp số 23 đang di chuyển theo mệnh lệnh của chúng ta, họ… đang trên đường quốc lộ. Phía sau còn có sư đoàn ném lựu đạn bọc thép số 12…” Kruger: “Không! Rời khỏi quốc lộ! Bảo tất cả đội ngũ

phía sau rời khỏi quốc lộ! Đừng nghĩ đến xe tăng của các ngươi còn bao nhiêu giờ hoạt động, rời khỏi quốc lộ ngay!”

Giờ hoạt động của xe tăng thường là khoảng thời gian động cơ có thể hoạt động liên tục trước khi bảo dưỡng.

Di chuyển trên địa hình đất hoang ngoài quốc lộ sẽ làm tăng đáng kể tỷ lệ gặp sự cố, đồng thời cũng đẩy nhanh mức tiêu hao giờ hoạt động.

Kruger vừa dứt lời, lập tức có một tham mưu chạy về phía xe thông tin.

Lúc này Kruger mới hoàn hồn: “Ngươi vừa nói sư đoàn nào đang di chuyển về phía chúng ta?”

“Sư đoàn thiết giáp số 23, sư đoàn ném lựu đạn bọc thép số 12. Ngoài ra, bộ tư lệnh Tập đoàn thiết giáp số 2 cũng đang di chuyển về phía chúng ta, nhưng không đi theo đường quốc lộ chính, mà đi đường nhỏ từ phía tây bắc.”

Kruger: “Vậy còn quyền chỉ huy tiền tuyến thì sao? Khi nào ta mất quyền chỉ huy?”

“Chúng tôi tạm thời vẫn chưa nhận được mệnh lệnh nào, cũng không nhận được thông báo tiếp quản quyền chỉ huy sư đoàn số 23 và 12”

Kruger: “Vớ vẩn! Vậy ngày mai tổ chức tấn công kiểu gì?”

Các tham mưu nhìn nhau, sau đó người có quân hàm cao nhất đáp: “Báo cáo, tôi không biết.”

Thành phố Olaci, năm phút sau khi bắt đầu phản công.

Vương Trung nhìn lên trần nhà: “Pháo bắn lạnh của chúng ta ngừng rồi à?”

Pavlov nhìn đồng hồ: “Năm phút rồi không thấy bắn nữa, chắc là ngừng rồi. Chết tiệt, lại bị cậu đoán trúng rồi.”

Nói xong, ông ve vai Vương Trung.

Popov: “Hay là sau này quân đội Prosen nên bổ sung thêm điều lệ, quy định trận địa pháo binh không được đặt trong thành phố, không được đặt dọc theo đường quốc lộ nhỉ?”

Vương Trung: “Có thể lắm. Xu hướng phát triển của pháo binh trong tương lai là tự hành hóa, đến lúc đó lại phải bố trí trên đường quốc lộ.”

Đây là kinh nghiệm Vương Trung rút ra được từ game “Wargame: Red Dragon”, khi chơi ở chế độ xếp hạng 1vs1, cả hai bên đều phải luôn để ý đến pháo binh của đối phương, cho nên phải bố trí pháo tự hành trên đường, sau khi bắn xong lập tức di chuyển dọc theo đường, nếu không sẽ bị phản pháo bắt bài ngay.

Loại pháo kéo khó di chuyển như vậy đã hoàn toàn bị đào thải.

Nhưng kinh nghiệm trong game có thể áp dụng được bao nhiêu vào thực tế thì rất khó nói.

Pavlov: “Pháo tự hành, hừm.”

Popov: “Tối nay cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc ngon lành.”

Vương Trung: “Thống kê thương vong của binh sĩ đã có chưa?”

“Vẫn chưa, pháo kích gây ra một chút hỗn loạn, ước chừng nửa tiếng nữa sẽ có.” Pavlov nhìn đồng hồ,‘Cậu nên đi nghỉ ngơi đi, cả ngày hôm nay toàn chạy ở tiền tuyến rồi, ngày mai binh sĩ mà không thấy cậu xuất hiện ở tiền tuyến, họ sẽ suy nghĩ lung tung, ảnh hưởng rất lớn đến sĩ khí.” Vương Trung suy nghĩ một chút, Pavlov nói cũng có lý, hôm nay quả thật rất mệt mỏi, từ sáng sớm đã cưỡi ngựa chạy long nhong, sau đó

lại ngồi xe tăng số 422 chạy khắp nơi, người cứ như đổ chì, có thể gục xuống bất cứ lúc nào.

“Vậy tôi đi nghỉ đây. Nelly!”

Nelly lập tức trả lời: “Giường đã dọn xong rồi ạ, nhưng vừa nãy pháo kích, tôi không biết có ngủ được không, để tôi đi xem sao, ngài đợi một lát.”

Nói xong, Nelly chạy đi.

Vương Trung ngáp một cái dài.

Popov: “Cậu mau đi ngủ đi, hay là gọi cô Lyudmila đến, để cậu ngủ ngon hơn một chút.”

“Thôi tha cho tôi.” Vương Trung cười khổ,/‘Tình hình này mà bắt tôi làm chuyện ấy chẳng khác nào hành xác sao?”

“Ai bảo cậu làm chuyện ấy? Ý tôi là, để cậu được nghỉ ngơi thoải mái trong vòng tay người vợ hiền.”

Vương Trung: “Thế thì tôi thà ngủ trong vòng tay mẹ còn hơn. Cậu hiểu cảm giác đó chứ? Lyudmila rất đảm đang, việc gì mẹ tôi làm được cô ấy đều làm được, nhưng cô ấy mang dáng dấp của một thiếu nữ nhiều hơn, thiếu đi nét dịu dàng của người mẹ.”

Pavlov: “Vậy còn Nelly? Tôi thấy cô ấy rất giống bảo mẫu kiêm vú em của cậu đấy.”

Vương Trung kinh ngạc nhìn vị Tham mưu trưởng to béo, đầu hói: “Nelly? Dịu dàng? Ông chắc chứ?”

“Tôi chỉ nói cô ấy là bảo mẫu của cậu thôi, cậu xem cô ấy làm việc chẳng khác nào bảo mẫu.”

Popov: “Lính cần vụ mà, ai cũng thế thôi.”

Đang nói thì Nelly đi vào: “Giường đã dọn xong rồi ạ, tôi pha nước ấm cho ngài rồi đấy, trước khi ngủ tôi lau người cho

ngài nhé. Giúp ngài bớt mệt mỏi.”

Vương Trung nhìn chằm chằm Nelly.

Có một khoảnh khắc, hắn thực sự cảm thấy từ Nelly toát ra thứ ánh sáng “người mẹ”.

Nhưng đó cũng chỉ là ảo giác.

Pavlov đẩy Vương Trung: “Đi thôi tướng quân, lau người rồi nghỉ ngơi cho khỏe.”

Vương Trung gật đầu, đi theo Nelly ra khỏi sở chỉ huy.

Popov nhìn Pavlov: “Ông không có lính cần vụ à?”

“Có chứ, ông lão pha trà cho tôi sáng nay đấy, ông ấy là quản gia của tôi.” Pavlov nói.

Popov: “Ra là vậy. Bảo sao cà phê ngon thế.”

“Là trà.” Pavlov sửa lại.

Lúc này, chuông điện thoại bất ngờ vang lên.

Pavlov: “Giờ này còn ai gọi nữa?”

Tuy có chút nghi hoặc, nhưng ông vẫn nhấc máy: “Sở chỉ huy sư đoàn, Pavlov nghe đây. Cái gì? Nghe từ lúc nào? Được, tôi sẽ lập tức đến Thánh đường với sư trưởng.”

Sau khi cúp máy, Pavlov nhìn Popov: “Đội tụng ca nghe thấy bài thánh ca từ Yekaterinburg, dành cho chúng ta. Bên đó hiện vẫn đang trong trạng thái tụng ca, chúng ta có thể liên lạc được.” Popov đứng dậy: “Vậy phải nhanh lên, trạng thái này không duy trì được lâu đâu.” Pavlov quay đầu hét lớn với đám tham mưu: “Gọi sư trưởng xuống đây!” Chuong 40: Hiem nguy

Lúc Vương Trung bước vào Thánh đường, tóc vẫn còn nhỏ nước.

Sufang nhìn thấy hắn, định lên tiếng, nhưng sực nhớ ra bản thân đang trong trạng thái kết nối, bèn nháy mắt với nữ tu sĩ Vệ giáo bên cạnh.

Vương Trung thắc mắc: "Sao thế? Cô ấy không nói chuyện được à?"

Nữ tu sĩ Vệ giáo giải thích: "Bây giờ cô ấy đang đồng bộ với các tu sĩ tụng ca ở thủ đô, cô ấy nói gì thì bên đó cũng sẽ nói y hệt như vậy, và ngược lại.'

Vương Trung gật đầu, hỏi tiếp: "Vừa nấy cô ấy nói gì thế?"

Một tu sĩ Vệ giáo khác câm một cuốn sổ đến trước mặt Vương Trung.

Trên sổ viết: "Công chúa Olga Nikolayevna Antonovna hỏi quân của tướng Rokossovsky có cần chỉ viện không, cần chi viện gì."

Vương Trung quay sang nhìn Pavlov.

Hắn quyết định hỏi trước xem khi nào thì nhận được chỉ viện.

Cho dù công chúa có điều động hai trăm chiếc T-34 đến đây, cũng cần có thời gian - hơn nữa trên đường còn có thể bị không quân địch chặn đánh.

Vương Trung: "Công chúa điện hạ, xin hỏi bao lâu nữa thì chúng tôi nhận được chỉ viện?"

Sufang lập tức lặp lại câu hỏi của Vương Trung như một con vẹt.

Sau đó, cô im lặng, rõ ràng là bên kia đang thảo luận xem nên trả lời như thế nào.

Có thể tưởng tượng, trong tình hình hiện tại, muốn đưa quân chỉ viện đến Olaci cần rất nhiều thời gian và công sức.

Trong lúc chờ đợi, Vương Trung dần dần nảy ra ý tưởng về loại chi viện mình muốn - có một loại chi viện có thể bỏ qua tình hình chiến trường, đến Olaci vào ngày mai, và phát huy tác dụng ngay lập tức.

Khi Vương Trung đã hạ quyết tâm, bên kia cũng có câu trả lời, Sufang nói: "Tướng quân, xét đến tình hình chiến trường hiện tại, chúng tôi chỉ có thể đưa quân chi viện đến Shepetovka trước, sau đó giao cho Công tước Myshkin bố trí vận chuyển đến Olaci. Nếu bây giờ xuất phát ngay, có thể đến Shepetovka vào rạng sáng ngày kia."

Nói cách khác, dù có thế nào thì cũng phải đến ngày kia mới nhận được viện binh - dù sao thì ngay cả công chúa cũng không thể nào có thể điều động ngay lập tức những thứ Vương Trung cần, tập kết thành đoàn tàu, chất hàng lên tàu cũng cần thời gian.

Vương Trung vừa định lên tiếng, Sufang lại nói: "Ngoài ra, tôi đã xin được 30 chiếc T-34 vừa xuất xưởng, đang tập kết thành đoàn tàu, có lẽ ngày mai có thể xuất phát."

Đấy, Vương Trung thầm nghĩ, quả nhiên không thể nào điều động ngay lập tức, chờ 30 chiếc T-34 này đến được Shepetovka cũng phải ngày kia.

Quả nhiên, thứ cần yêu cầu nhất lúc này chính là loại chi viện vừa rồi mình nghĩ đến!

Ngày mai là có thể đến, hơn nữa có thể phát huy tác dụng ngay lập tức!

Vương Trung: "Công chúa điện hạ, hiện tại chúng tôi đang rất cần không quân yểm trợ. Trước đây khi ở Loktev và Cao điểm Peniye tôi đêu được không quân yểm trợ. Tôi cần MiG-3 tấn công máy bay trinh sát của địch, cần II-2 dọn dẹp bộ binh địch."Tôi hy vọng ngày mai chúng có thể xuất hiện trên bầu

trời Olacil Ngoài ra tôi còn cần máy bay trinh sát do thám trận địa pháo binh của địch!”

Vương Trung nói xong, Sufang cũng gần như đọc lại xong, cả Thánh đường lại chìm vào yên lặng.

Lần này câu trả lời đến rất nhanh.

Sufang: “Chỉ cần như vậy thôi sao?”

Vương Trung: “Đây là những thứ cấp bách nhất! Hiện tại tôi đang phải đối mặt với hai sư đoàn thiết giáp, hai đấy! Hơn nữa chúng tôi vừa bị pháo 210mm oanh tạc, đây là loại pháo hạng nặng cấp tập đoàn quân, ngày mai chúng tôi có thể sẽ phải đối mặt với lực lượng chủ lực của tập đoàn quân địch!”

Nghe hắn nói vậy, Pavlov và Popov đều trợn tròn mắt, bởi vì báo cáo tình hình trinh sát không hề đề cập đến việc ngày mai sẽ phải đối đầu với lực lượng chủ lực của tập đoàn quân địch.

Vương Trung đang phóng đại sự việc, cố tình thổi phồng tình hình nguy cấp đến mức như trứng mỏng, như vậy mới có thể dễ dàng xin viện binh.

Câu trả lời lần này cũng đến rất nhanh: “Tôi hiểu rồi, tôi sẽ lập tức yêu cầu không quân chi viện. Tôi đảm bảo ngày mai sẽ có máy bay của chúng ta yểm trợ cho anh. Anh còn yêu cầu gì nữa không?”

Vương Trung ra hiệu cho Pavlov: “Tôi cần những vật tư sau!”

Pavlov lấy cuốn sổ nhỏ của mình ra, bắt đầu đọc.

Sufang đọc theo, đọc được một nửa thì đột nhiên dừng lại.

Vương Trung vội vàng giục: “Đọc tiếp đi chứ!”

“Mất kết nối rồi.” Sufang đáp,‘Duy trì kết nối quá lâu.”

Vương Trung: “Còn có thể kết nối lại được không?”

Popov thay mặt Sufang trả lời: “Việc này cần rất nhiều năng lượng để cử hành nghi lễ, hiện tại chúng ta không làm được.”

Sufang nói thêm: “Hơn nữa tôi vừa mới kết nối đồng bộ xong, e là trong thời gian ngắn không thể tụng ca được nữa.”

Nói rồi cô ngáp một cái dài, vẻ mệt mỏi hiện rõ trên khuôn mặt.

Có thể thấy loại kết nối này tiêu hao rất nhiều năng lượng tinh thần.

Những thứ siêu nhiên trong thế giới này đều có tác dụng nhất định, nhưng dường như không “thần thánh” như tưởng tượng.

Thần tiễn có lợi hại không? Lợi hại, nhưng khi tấn công mục tiêu trên bộ, chỉ cần đối phương thả khói mù là vô dụng. Khi tấn công mục tiêu trên không, nếu đối phương bay thấp thì vẫn có thể chạy thoát, dù sao ngoại trừ Yekaterina, những người khác đều cần phải nhìn thấy mục tiêu.

Thính giác của tu sĩ Peter có lợi hại không? Cũng lợi hại, nhưng cũng chỉ đến vậy.

Khả năng liên lạc của Sufang cũng vậy, lợi hại không? Chắc chắn là lợi hại, nếu không có cô thì tiểu đội của Vương Trung đã bị tiêu diệt ở Cao điểm Peniye rồi.

Nhưng lần trước có thể xin được một chiếc KV-1 là vì anh trai của Vương Trung đang làm tham mưu ở bộ tư lệnh Tập đoàn quân.

Loại phương thức liên lạc này cũng có rất nhiều hạn chế. Trong tình hình hiện tại cũng không thể đòi hỏi gì hơn, Vương

Trung gật đầu với Sufang: “Cô nghỉ ngơi đi, cô đã giúp chúng tôi rất nhiều rồi.”

e

Sufang mỉm cười, trông có vẻ rất vui.

Nelly nhìn chằm chằm vào cô như thể nhìn thấy kẻ thù, dựng đứng cả tóc gáy.

Vương Trung phớt lờ bầu không khí căng thẳng này, quay sang nói với Pavlov: “Chỉ cần công chúa điều động được không quân đến, ngày mai chúng ta sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Chỉ cần đuổi được đám máy bay trinh sát của địch thôi cũng đã là giúp đỡ rất lớn rồi.”

Pavlov cười nói: “Đương nhiên rồi. Nhưng tôi thực sự lo lắng lời cậu nói dối vừa nãy sẽ thành sự thật, ngày mai chúng ta sẽ phải trực tiếp đối mặt với lực lượng chủ lực của Tập đoàn thiết giáp số 2, cho dù có không quân yểm trợ e là cũng rất khó đánh.”

Vương Trung xua tay: “Không sao, Công tước Myshkin đánh trận rất giỏi! Ông ấy sẽ thu hút được lực lượng chủ lực của Tập đoàn thiết giáp số 21”

Pavlov gật đầu: “Đúng vậy, may mà có Công tước Myshkin, tôi phải nâng ly chúc ông ấy mạnh khỏe mới được.”

“Vừa hay có chuyện vui, uống một chút.” Vương Trung quay sang Nelly,Hôm nay uống một chút thôi nhé?”

Nelly: Uống một chút giúp ngủ ngon, tôi không phản đối.”

Vương Trung cười lớn, có vẻ như hắn thực sự rất vui, dù sao ngày mai có thể sẽ được không quân chi viện.

Hắn ôm Nelly, xoa đầu cô.

Nelly sợ hãi lùi lại, lấy tay giữ chặt chiếc mũ hải quân bị xoa lệch.

Nhưng Vương Trung đã quay người đi nói chuyện với Pavlov.

“Chúng ta phải tấn công Olaci với toàn bộ lực lượng.” Thống chế Heinz Wilhelm Guderian nói với các sư đoàn trưởng, Để lại hai sư đoàn súng trường cơ giới kiềm chân tập đoàn quân đóng ở Shepetovka. Chúng chủ yếu là bộ binh, không có khả năng hành quân tác chiến trên địa hình bằng phẳng.”

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân nói thêm: “Theo báo cáo trinh sát đường không, chúng còn một binh đoàn xe tăng cơ động, nhưng có thể giao cho không quân ném bom và pháo 88mm giải quyết.”

Guderian: “Cảm ơn anh. Ngày mai chúng ta sẽ tung lực lượng còn lại của Sư đoàn Ampla và Sư đoàn Panzer số 16, cùng với Sư đoàn Panzer số 23 và Sư đoàn ném lựu đạn bọc thép số 12 vào trận chiến. “Bất kể có chiếm được Olaci hay không, lực lượng chủ lực của Tập đoàn quân sẽ vượt qua Olaci tiến về phía nam.

“Cái “sáng kiến” của Hoàng đế bệ hạ đã khiến chúng ta lãng phí quá nhiều thời gian trên con đường tiến vê thủ đô của kẻ thù, chúng ta không thể lãng phí thêm thời gian nữa, bị chặn lại ở đây hai ngày là quá đủ rồi! Quá đủ rồi!”

Lúc này, một sĩ quan thông tin bước vào phòng họp, sau khi chào báo cáo: Lữ đoàn pháo binh tăng cường cho Sư đoàn Panzer số 11 bị pháo binh địch tập kích, tổn thất hai khẩu pháo 210mm và một khẩu 170mm. Ngoài ra còn có một số thương vong về người, hiện đang di chuyển trận địa.” Guderian nhíu mày: “Chuyện gì vậy? Bọn chúng trinh sát đường không được sao? Tại sao lại để lộ trận địa pháo binh?”

“Lữ đoàn pháo binh bố trí trận địa bên đường quốc lộ, quân Ant đã sử dụng màn bắn dồn ép tấn công toàn bộ tuyến đường. Ngoài ra Sư đoàn Panzer số 23 cũng bị pháo kích trên đường hành quân.”

Guderian cau mày: “Chuyện gì thế này! Tổn thất thế nào?”

“Không đáng kể, vì là màn bắn dồn ép, không tập trung bắn vào một mục tiêu, hơn nữa chúng ta cũng có thời gian để phân tán đội hình. Tuy nhiên Sư đoàn Panzer số 23 báo cáo rằng họ sẽ đến Olaci muộn hơn so với dự kiến.”

Guderian gầm lên: “Không được! Bảo chúng hành quân đúng kế hoạch! Khi lên kế hoạch tôi đã tính đến những tình huống bất ngờ có thể xảy ra rồi! Phải bao vây Olaci trước bình minh! Phải nghiền nát đội quân nhỏ bé này, giống như dùng búa đập nát quả óc chói”

Sau một hồi im lặng, ông ta nói thêm: “Đừng sợ pháo kích! Tiếp tục tiến quân trên đường quốc lộ, chỉ cần tốc độ của chúng ta đủ nhanh, pháo binh địch sẽ không thể gây ra thiệt hại đáng kể cho chúng tai”

4 giờ 30 phút sáng ngày 5 tháng 8, trong thành phố Olaci.

Tuy rằng tối qua Vương Trung có uống chút rượu, nhưng đồng hồ sinh học vẫn khiến hắn tỉnh giấc vào lúc này.

Không biết là do rượu hay do đã có không quân chi viện nên yên tâm hơn, dù sao thì đêm qua Vương Trung cũng ngủ rất ngon, lúc mở mắt ra cảm thấy chưa bao giờ tỉnh táo như lúc này.

Hắn vừa mặc quần áo xong, đang định gọi Nelly thì tiếng đạn pháo xé gió vang lên.

Vương Trung không nói hai lời, lập tức nằm sấp xuống đất, ngay sau đó, một cơn mưa bom dội xuống thành phố.

“Chết tiệt!” Vương Trung hét lên,‘Không phải hôm qua chúng ta đã phá hủy trận địa pháo binh của bọn chúng rồi sao? Tại sao vẫn còn nhiều pháo hạng nặng như vậy?”

Đương nhiên là vì đó là một lữ đoàn pháo binh.

Trận oanh tạc dữ dội kéo dài khoảng một tiếng đồng hồ.

Đợi đến khi tiếng nổ chấm dứt, Vương Trung đứng dậy, Nelly cũng mở cửa bước vào: “Ngài không sao chứ?”

“Cô mong tôi có sao à?” Vương Trung vừa nói vừa xỏ giày, sải bước ra khỏi phòng ngủ.

Nelly: “Ngài không ăn sáng ạ?”

Vương Trung: “Sáng sớm đã bắn phá như vậy, chắc chắn có chuyện rồi.”

Nói xong, hắn chạy xuống lầu, xông thẳng vào phòng bản đồ.

Pavlov đang cầm điện thoại, vẻ mặt nghiêm trọng: “Bao nhiêu quân? Cậu nhìn thấy bao nhiêu quân?”

Vương Trung giật lấy ống nghe: “Tôi là Rokossovsky, các anh nhìn thấy gì?”

Trong lúc hỏi, hắn đã chuyển sang góc nhìn quan sát, sau đó phát hiện khu vực cao điểm 153 sáng đèn, có vẻ như đầu dây bên kia là đài quan sát pháo binh trên cao điểm 153.

Hắn lập tức quan sát tình hình, sau đó chết lặng. Tuy tâm nhìn của hắn không hiển thị kẻ địch, nhưng số lượng kẻ địch đông đến mức không cần hiển thị cũng có thể nhìn ra.

Một “con sóng” tạo thành từ xe tăng và bộ binh địch đang tràn về phía cao điểm 153.

Đầu dây bên kia gào lên: “Chúng tôi là đài quan sát cao điểm 153, một lượng lớn quân địch đang tràn lên đây! Một

lượng lớn quân địch! Yêu cầu pháo binh bắn yểm trợ! Yêu cầu pháo binh bắn yểm trợi" Chương 41: Mưa gió Phiêu Diêu

Vương Trung hét lớn: "Ngăn chặn! Tôi nghĩ cách ngay!"

Lúc này, Vương Trung còn cho rằng quân địch đổi hướng tấn công, tình huống này anh ta có phương án dự phòng: Điều động T34 đến đường rừng bên sườn cao điểm, hình thành hỏa lực kẹp.

Kết quả Vương Trung vừa cúp điện thoại, chuông lại reo, anh ta đành nhấc ống nghe lên: "Rokossovsky đây, nói đi!"

"Báo cáo, Tiểu đoàn 2, Trung đoàn 5 Beshenkovichskaya, phía đông trận địa chúng tôi phát hiện nhiều xe tăng đang di chuyển!"

Trận địa của Tiểu đoàn 2, Trung đoàn 5 Beshenkovichskaya đóng ở phía đông thành phố, nhiệm vụ chủ yếu là bảo vệ trận địa pháo binh. Đồng thời, họ cũng là đội dự bị, khi cần thiết có thể cơ động đến khu rừng phía bắc tham chiến.

Vương Trung không hỏi cụ thể mà chuyển sang góc nhìn toàn cảnh để tự mình quan sát.

Kết quả, anh ta phát hiện phía đông Olaci cũng có ít nhất một tiểu đoàn xe tăng đang cơ động.

Bao nhiêu xe tăng vậy, từ đâu ra?

Lúc này, trong khu rừng phía bắc, pháo sáng bay lên.

Đó là pháo hiệu do lính trinh sát ở trận địa phục kích số 1, số 2 bắn lên, chứng tỏ quân địch đã đột nhập vào rừng.

Quân địch đang tấn công từ bốn phương tám hướng!

Vương Trung nói: "Đừng hoảng! Ra lệnh cho pháo B4 hạ nòng, chuẩn bị bắn thẳng! Tôi sẽ nghĩ cách!"

Vương Trung còn chưa kịp cúp điện thoại thì một chiếc điện thoại khác đã reo lên, Pavlov vội vàng nhấc máy: “Sư đoàn đây, nói đi! Cái gì?”

Vương Trung ném ống nghe của mình xuống, giật lấy ống nghe của Pavlov: “Rokossovsky đây, nói đi!”

Giọng nói của tu sĩ Peter vang lên từ đầu dây bên kia: “Stuka! Tiếng Stukal Tôi không chắc chắn có bao nhiêu chiếc, ít nhất là 301”

Vương Trung sững người, rồi theo bản năng đáp: “Cố thủ! Tôi đang nghĩ cách!”

Tu sĩ Peter nói: “Tôi còn chẳng có súng, cố làm sao được. Tướng quân, ngài phải bình tĩnh, tình huống hiện tại, nếu ngài không giữ được bình tĩnh, sĩ khí sẽ sụp đổ ngay lập tức như tuyết lở vậy.”

Lời nói của tu sĩ Peter khiến Vương Trung bình tĩnh lại đôi chút.

Đúng vậy, nếu anh ta bối rối thì sự bối rối đó sẽ lập tức lan truyên đến cả quân đội, đến lúc đó, tình thế có thể giữ được cũng không giữ nổi.

Phải bình tĩnh, phải trấn định, phải tận dụng tất cả những gì mình có.

“Cảm ơn tu sĩ. Cảm ơn ông.”

“Không có gì.’ Tu sĩ Peter đáp.

Vương Trung đặt ống nghe xuống.

Chuông điện thoại lại vang lên, nhưng anh ta không nghe mà trực tiếp nhường chỗ cho Pavlov.

Vương Trung quay người lại thì thấy Nelly đang đứng ở cửa với vẻ mặt đầy lo lắng. Dù chưa ảnh hưởng đến quân đội

nhưng trạng thái vừa rồi của Vương Trung cũng đủ khiến Nelly lo lắng bất an.

Nelly hỏi: "Tình hình rất tệ sao?"

Vương Trung mỉm cười: "Tệ hơn thế này chúng ta còn trải qua rồi. Pha cho tôi cốc cà phê, đậm đặc."

Nelly gật đầu, xoay người rời đi.

Vương Trung nhìn bản đồ địa hình trên bàn, nhanh chóng đưa ra quyết định.

"Truyền lệnh cho Trung đoàn Pháo binh Hạng nặng trước tiên nã pháo vào rừng, bộ binh là mục tiêu mềm, tương đối e ngại pháo hạng nặng. Số T34 còn lại hành động theo kế hoạch ban đầu, cơ động đến sườn cao điểm 153, trước tiên phong tỏa cao điểm."

Pavlov gật đầu, cầm điện thoại lên bắt đầu ra lệnh.

Popov hỏi: "Cậu không đích thân chỉ huy xe tăng sao?"

Vương Trung nói: "Nhiều quân địch như vậy, một chiếc xe tăng không thể thay đổi được gì. Đó là một chuyện, thứ hai, tuy tôi không ở trong xe số 422 nhưng lá cờ đỏ vẫn ở đó, các chiến sĩ nhìn thấy lá cờ đỏ cũng giống như nhìn thấy tôi."

Pavlov ra lệnh xong quay lại hỏi: "Vậy còn Stuka thì sao? Chắc chúng sắp tới rồi."

Vương Trung nói: "Chỉ có thể trông cậy vào "thần tiễn" thôi. Hi vọng không quân Prosen vẫn sợ chết như vậy."

Cao điểm 153.

Các chiến sĩ pháo binh thuộc Đại đội Chống tăng đang khiêng đạn pháo 45mm chạy về phía trận địa pháo.

Lúc quân địch bắn chuẩn bị, pháo binh và đạn dược đều được ẩn nấp trong công sự phía sau sườn dốc ngược, hiện tại,

quân địch bắt đầu xung phong, họ cần phải vào vị trí ngay lập tức.

Tuy gọi là cao điểm 153 nhưng sườn dốc lại khá bằng phẳng, trận địa pháo chống tăng được bố trí trên sườn dốc, phía trước chỉ có chiến hào của bộ binh làm lớp phòng thủ.

Người Prosen khi tin chắc rằng mình chiếm ưu thế tuyệt đối sẽ không bắn khói mù mà sẽ để hỏa lực xe tăng phát huy tối đa uy lực.

Lúc này, làn sóng xung kích của địch đã áp sát chân cao điểm.

Theo mệnh lệnh khai hỏa, pháo chống tăng bắt đầu bắn.

Tám khẩu pháo chống tăng đã xác định được tham số bắn từ trước nên loạt bắn đầu tiên đã bắn trúng cả tám mục tiêu.

Chỉ có ba chiếc xe tăng dừng lại, kíp xe nhảy ra khỏi xe, ẩn nấp tại chỗ.

Năm chiếc còn lại vẫn tiếp tục tiến lên, rõ ràng là đạn pháo không bắn thủng được chúng, hơn nữa, chúng cũng không phát hiện ra vị trí của pháo chống tăng.

Khi loạt bắn thứ hai của pháo chống tăng bắt đầu, đội hình đã không còn đồng đều, tất cả các khẩu đội đều nhận được mệnh lệnh bắn càng nhanh càng tốt.

Thiếu úy Maximov phụ trách chỉ huy một khẩu pháo chống tăng 45 mm, khẩu đội của anh ta có 20 người, trong đó 8 người phụ trách vận chuyển đạn pháo từ phía sau đến tuyến đầu, 3 người phụ trách quản lý ngựa thồ, 9 người còn lại đều ở gần khẩu đội. Maximov phụ trách chỉ thị mục tiêu, báo cáo các thông số bắn, pháo thủ Karamazov phụ trách ngắm bắn cụ thể, những người còn lại là lính nạp đạn, mỗi người cầm một viên đạn xuyên giáp 45 mm.

“Bắn!” Maximov hét lớn.

Họng pháo phun ra lửa, nòng pháo giật về phía sau, bắn vỏ đạn còn đang bốc khói xuống đất.

Trên mặt đất đã có bảy, tám vỏ đạn, tất cả đều đang bốc khói.

“Nạp đạn!” Karamazov hét lớn, ngay sau đó một viên đạn lạc găm thẳng vào đầu anh ta khiến anh ta ngã ngửa, nằm đè lên đống vỏ đạn đang bốc khói.

Thấy vậy, Maximov lập tức lao đến sau tấm chắn pháo, thay thế vị trí pháo thủ.

Đồng thời, lính nạp đạn nhét một viên đạn vào nòng pháo, tiện tay đóng khóa nòng.

Maximov xoay bánh răng, hướng họng pháo về phía khe quan sát của lái xe tăng địch, sau đó anh ta giật mạnh dây bắn.

Khẩu pháo gầm lên giận dữ, chốt pháo ở phía sau bắn vỏ đạn rỗng ra ngoài, viên đạn xuyên giáp kéo theo tia lửa trắng lao trúng khe quan sát.

Xe tăng không dừng lại nhưng kíp xe bên trong đã mở nắp hầm, nhảy ra ngoài, chạy xuống đất từ hai bên hông xe.

“Được!” Maximov hét lớn. Nạp thêm một viên nữal”

Viên đạn lại được nhét vào nòng pháo.

Maximov nheo mắt nhìn vào kính ngắm, tìm kiếm mục tiêu tiếp theo. Anh ta nhìn thấy một chiếc Panzer IV, liền hướng thước ngắm vào khe quan sát của lái xe - nếu bắn Panzer III ở chỗ này hiệu quả thì bắn Panzer IV cũng sẽ như vậy.

Maximov bóp cò, sau đó nhận ra mình quên điều chỉnh thước ngắm.

Do thước ngắm bị lệch nên viên đạn bay cao hơn, trúng vào tấm chắn pháo của tháp pháo, để lại một vết lõm rõ ràng nhưng không xuyên thủng.

“Nạp đạn!” Maximov hét lớn, đồng thời điều chỉnh thước ngắm dựa vào mục tiêu.

Chờ anh ta điều chỉnh xong thì phát hiện chiếc xe tăng đã dừng lại, đang quay đầu về phía mình.

- Xong rồi!

Maximov chỉ kịp nghĩ đến vậy, mọi thứ đã chấm dứt.

Khi anh ta tỉnh lại, thứ duy nhất đập vào mi mắt là bầu trời xanh trong vắt.

Maximov bò dậy, phát hiện khẩu pháo đã bị lật, nằm chỏng chơ trên mặt đất, tấm chắn pháo đã biến mất.

Phó xạ thủ nằm gục trên bệ pháo, những người còn lại trong khẩu đội cũng nằm la liệt trên mặt đất.

Rõ ràng, chỉ một phát bắn của pháo 75 mm của địch đã tiêu diệt toàn bộ khẩu đội của Maximov.

Maximov nhìn xung quanh trong vô vọng, phát hiện cách đó không xa vẫn còn một khẩu đội, anh ta nghĩ ít nhất mình có thể chạy sang đó làm lính nạp đạn, thế là anh ta đứng dậy, loạng choạng chạy về phía khẩu đội.

Đột nhiên, có người từ phía sau tóm lấy anh ta, vật ngã xuống đất, sau đó lăn một vòng, kéo anh ta vào chiến hào giao thông giữa hai khẩu đội. “Anh bi điên al Chạy thẳng qua đó, có mấy cái mạng cũng không đủ chết đâu!” Người vừa cứu Maximov hét lớn.

Nhìn quân phục, người này là một trung úy bộ binh, nhưng khuôn mặt còn khá non nớt.

Trung đoàn 5 Beshenkovichskaya rất ít những khuôn mặt trẻ măng như vậy, phần lớn đều là những người đàn ông cường tráng, trạc ba mươi tuổi.

Maximov đang định cảm ơn vị trung úy thì nghe thấy tiếng gọi từ khẩu đội cách đó không xa: "Danl Mang đạn đến đây! Chúng tôi hết đạn rồi!"

Maximov thò đầu ra khỏi chiến hào, thấy hai pháo binh đang vác thùng đạn vừa trèo qua đỉnh cao điểm 153, chạy về phía khẩu đội vừa gọi.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một quả đạn pháo nổ ngay giữa hai người, hất văng họ lên không trung.

Chiếc thùng gỗ đựng đạn mà họ đang vác vỡ tan tành, để lộ những viên đạn màu vàng óng.

Maximov lập tức lao ra khỏi chiến hào, chạy về phía thùng đạn.

"Để tôi, anh chàng này không nghe lời gì cả!" Vị trung úy thò đầu ra, nhìn thấy Maximov chạy đi nhặt đạn, anh ta liền rút một quả lựu đạn khói của quân Prosen thu được từ thắt lưng, giật chốt ném về phía sau Maximov.

Khói trắng nhanh chóng lan tỏa sau lưng Maximov.

Lúc này, Maximov cũng chẳng còn tâm trí đâu mà lo lắng nữa, anh ta nhặt chiếc thùng gỗ bị vỡ lên, nhét những viên đạn rơi vãi vào, sau đó vác thùng đạn chạy về phía khẩu đội.

"Đạn đây!" Anh ta vừa chạy vừa hét.

Trung đội trưởng khẩu đội đó kinh ngạc thốt lên: "Maximov? Khẩu pháo của cậu…"

Anh ta nhìn sang bên cạnh, cố gắng nuốt câu nói sắp ra khỏi miệng.

“Maximoy, cậu đến thật đúng lúc! Nạp đạn nhanh!”

Maximov nói: “Tôi đi lấy thêm đạn đây! Chờ tôi!”

Nói xong, anh ta xoay người, lao vào màn khói, chạy như bay qua đỉnh cao điểm, chạy về phía hầm chứa đạn.

Năm phút sau, Maximov vác thùng đạn quay trở lại sườn dốc, nhưng anh ta phát hiện khẩu đội mình vừa rời đi đã biến mất, có lẽ đã bị pháo 75 mm của địch bắn trúng.

Maximov ngây người nhìn vị trí khẩu pháo vài giây, bỗng nhiên nhớ đến nhiệm vụ quan trọng nhất lúc này là chặn đứng cuộc tấn công của quân địch.

Thế là anh ta lao đến bên cạnh một khẩu pháo, kiểm tra qua loa, xác định vẫn có thể bắn được.

Sau đó anh ta phát hiện kính ngắm đã biến mất.

Không chút do dự, Maximov tháo kính ngắm và các bộ phận hỗ trợ ra, sau đó dùng sức khoét một lỗ trên tấm chắn pháo.

Anh ta dùng lỗ hổng này để ngắm bắn, sau đó tự mình nạp đạn.

“Chết đi, lũ Prosen!” Maximov bóp cò.

Việc ngắm bắn bằng lỗ hổng trên tấm chắn quả nhiên không thu được kết quả tốt, viên đạn sượt qua nóc xe tăng địch.

Maximov lại tự mình nạp đạn, tiếp tục ngắm bắn qua “lỗ hổng” đó.

Lần này, viên đạn “chính xác” bắn trúng bánh xích của chiếc xe tăng, khiến chiếc Panzer IV kia phải dừng lại.

Maximov tiếp tục nạp đạn.

Nhưng đội xe tăng của quân địch đã bắt đầu leo dốc.

Một chiếc Panzer IV mang số hiệu chiến thuật 2316 xoay nòng pháo, nhắm vào Maximov.

Đúng lúc này, một viên đạn xuyên giáp bắn từ bên sườn trúng chiếc xe tăng 23161

Khác với uy lực yếu ớt của đạn xuyên giáp 45 mm, viên đạn bắn từ bên sườn này đã khiến chiếc 2316 bốc cháy dữ dội.

Maximov quay đầu nhìn về hướng viên đạn xuyên giáp bay tới, anh ta nhìn thấy một mảng màu đỏ lóe lên từ đường rừng.

Là lá cờ đỏ của tướng quân! Tướng quân Rokossovsky đến rồi!

Được cứu rồi! Chuong 42: Dia Nguc

Cùng lúc đó, khu rừng phía bắc Olaci.

Khi đạn pháo rơi xuống, quân Prosen đồng loạt nằm rạp xuống đất.

Tuy nhiên, đây là đạn pháo 152 mm, sóng xung kích và áp suất cực lớn do vụ nổ tạo ra có thể gây sát thương lớn cho binh lính.

Chưa kể đến sát thương thứ cấp do mảnh vỡ của cây cối trong rừng bị bắn gãy.

Phần lớn mảnh vỡ không gây chết người, nhưng bị chúng găm vào người còn đau hơn bị mảnh đạn găm vào gấp vạn lần.

Cho dù là lính ném lựu đạn bọc thép thiện chiến của quân Prosen, nếu bị thứ này găm vào mặt cũng sẽ mất khả năng chiến đấu.

Đạn pháo liên tục rơi xuống, cơn bão mảnh vỡ gỗ càn quét đội hình lính ném lựu đạn bọc thép.

Tuy nhiên, khu rừng này đã bị pháo kích nhiều lần, trên mặt đất chỉ chít hố bom, tạo thành nơi tr ẩn tạm thời cho lính

ném lựu đạn bọc thép.

Hơn nữa, pháo kích của hai bên cũng đã dọn sạch bom mìn trong rừng, có thể vẫn còn sót lại một số, nhưng chỉ cần đi theo đường có hố bom là được.

Dù bị pháo kích cản trở, lính ném lựu đạn bọc thép vẫn kiên trì tiến lên, cho đến khi súng máy của quân Ant nổ súng.

Vương Trung bố trí lực lượng phòng thủ ở các cứ điểm kiên cố và công sự phía sau, nhiệm vụ của họ là chặn chân quân Prosen trước khi lực lượng chủ lực vào vị trí.

Súng máy quét qua khu rừng, các thông số bắn đã được xác định từ trước giúp hỏa lực của súng máy trở nên cực kỳ chính xác và nguy hiểm, chỉ cần động đậy là bị bắn thành cái sàng.

Lính Prosen vẫn đang bò tiến lên.

Xạ thủ súng máy Prosen đặt súng máy trong hố bom bắn trả, nhưng cây cối đã cản trở khả năng phán đoán khoảng cách của họ, hỏa lực súng máy không hiệu quả.

Đột nhiên, một quả đạn pháo rơi trúng hố bom, hất tung tổ súng máy lên trời.

Vương Trung đặt ống nghe xuống, qua cuộc điện thoại vừa rồi, anh ta có thể xác định khu rừng phía bắc tạm thời an toàn, cao điểm 153 nhận được sự hỗ trợ của xe tăng T34, có lẽ cũng có thể cầm cự được một lúc, hiện tại, nơi nguy hiểm nhất là trận địa của Tiểu đoàn 3, Trung đoàn 5 Beshenkovichskaya ở phía đông.

Nếu nơi này bị chọc thủng, quân địch tiến vào rừng sẽ lập tức phát hiện ra trận địa pháo binh.

“Grigory!” Anh ta hét lớn.

Người sĩ quan tham mưu cầm súng tiểu liên bước vào, giơ tay chào.

Vương Trung nói: “Dan theo Đại đội Cận vệ, đến tiếp viện cho trận địa Tiểu đoàn 3, Trung đoàn 5 Beshenkovichskaya ở phía đông, bảo vệ pháo binh. Ngoài ra, báo cho Đại đội Pháo B4, yêu cầu họ tổ chức hỏa lực bắn thẳng, đảm bảo đạn pháo liên tục dội vào tuyến tấn công của quân địch, phải tổ chức hỏa lực hợp lý, đừng bắn hết một lần!” Pháo B4 phải sử dụng xe cẩu để nạp đạn, tốc độ rất chậm. Nhưng nếu sắp xếp thứ tự bắn hợp lý thì có thể đảm bảo pháo 203 mm liên tục nã vào mục tiêu.

Grigory chào một cái, xoay người rời đi.

Popov đứng dậy nói: “Để tôi đi huy động lực lượng Vệ giáo trong thành phố, tuy trình độ huấn luyện của họ không cao nhưng lại thông thuộc địa hình thành phố, dù sao thì đây cũng là nhà của họ.”

Anh đi đi.’ Vương Trung nói, giơ tay ra với Popov.

Popov siết chặt tay Vương Trung: “Cậu cũng cẩn thận, lần này quân địch đông như vậy, đừng liều lĩnh xông lên như trước nữa.”

“Tôi sẽ cố gắng.” Vương Trung đáp lời y hệt như doanh trưởng Tiểu đoàn Xe tăng 13 trước đây.

Khi Grigory đến được trận địa của Tiểu đoàn 3, Trung đoàn 5 Beshenkovichskaya, các pháo thủ của Đại đội Pháo B4 đã hạ nòng pháo, đưa chúng vào sau ụ súng tạm thời.

Ụ súng là phiên bản đơn giản của ụ súng xe tăng của Vương Trung, chỉ có một lớp, có thể che chắn thân pháo B4, đồng thời cung cấp một lớp bảo vệ đơn giản cho nòng pháo.

Chỉ là bảo vệ đơn giản, bởi vì thứ này khi khai hỏa, động tĩnh cực lớn, dù có ở bên kia khu rừng cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Grigory khom người chạy đến bên cạnh Đại đội trưởng Pháo binh, hét lớn: "Tướng quân ra lệnh, các anh bắn luân phiên, tổ chức hỏa lực liên tục!"

Đại đội trưởng hét lại: "Chung tôi cũng không thể bắn loạt được, mấy khẩu bên kia đều là bắn xong viên cuối cùng mới bắt đầu di chuyển và hạ nòng! Hiện tại đang nạp đạn!"

Grigory thò đầu ra, nhìn về phía các vị trí pháo khác, anh ta phát hiện ba khẩu pháo còn lại đang di chuyển về phía ụ súng với tốc độ cực chậm.

Đại đội trưởng nói tiếp: "Thứ này, đạn pháo cộng thêm liều phóng nặng muốn chết, di chuyển trong lúc mang theo đạn rất phiên phức, hơn nữa dễ xảy ra sự cố, chẳng hạn như liều phóng và đầu đạn trong nòng súng bị rơi ra ngoài.

Lúc này, pháo thủ điêu khiển cần cẩu trên xe chở đạn hô lớn: "Đã treo đầu đạn!"

Hai pháo thủ khác lập tức cầm dụng cụ to lớn, hợp sức đẩy đầu đạn vào nòng pháo.

Pháo thủ điều khiển cần cẩu lại treo liều phóng lên đường ray phía sau nòng pháo: "Lisu phóng đã sẵn sàng!"

Hai pháo thủ lại hợp sức dùng dụng cụ đẩy liều phóng vào nòng pháo.

Sau đó, pháo thủ thứ tư chờ sẵn mới đóng chốt khóa nòng, hoàn thành quá trình khóa nòng.

Xạ thủ bắt đầu ngắm bắn - mỗi lần nạp đạn cho thứ này đều phải điều chỉnh nòng pháo đến một góc độ nhất định, nếu không sẽ không thể nhét đạn vào.

Nhưng ngược lại, bắn thẳng sẽ rút ngắn thao tác nâng nòng pháo, khách quan mà nói là giúp tăng tốc độ bắn.

Xạ thủ điều chỉnh góc bắn ngang của nòng pháo một chút, căn bản không động đến thước ngắm dọc, sau đó lui về phía sau, kéo dây bắn, chuẩn bị khai hỏa.

Đại đội trưởng giơ tay lên cao, sau đó hạ xuống dứt khoát như chém dao. Xạ thủ giật mạnh dây bắn, khẩu pháo phát ra tiếng nổ long trời lở đất.

Gió bão ở họng pháo thậm chí thổi đến mức cây bạch dương to bằng miệng bát cũng co giật.

Đạn pháo rơi vào hàng ngũ tiến công của địch cách đó một km, mặt đất dường như biến thành mặt biển, lập tức cong lên, sau đó nổ tung.

Hai chiếc xe tăng bị vụ nổ nuốt chứng, trong đó chiếc xe tăng số hai loại nhẹ hơn bị lật tung, lăn vài vòng mới úp trên mặt đất.

Lính xe tăng bên trong bị lắc tung đến mức não cũng biến thành tương, cố bò ra từ cửa khoang dưới đáy xe tăng, kết quả lập tức trúng hỏa lực súng máy của tiểu đoàn ba trên trận địa.

Đại đội trưởng quan sát hiệu quả vài giây, tán thưởng: "Hiệu quả hơn tưởng tượng! Nhanh chóng nạp đạn! Pháo số hai chuẩn bị! Sao chưa đưa pháo vào công sự yểm trợ? Thôi, số ba, cậu chuẩn bị xong chưa? Chuẩn bị xong thì khai hỏa!"

Dứt lời, pháo số ba liền khai hỏa, gió ở họng pháo thậm chí thổi đến chỗ Grigory.

Grigory: "Mọi người sẽ bị địch phát hiện, động tĩnh này quá lớn."

Đại đội trưởng: "Tôi cũng biết. Tôi đoán pháo binh của địch sắp tới rồi, vì vậy chúng ta phải bắn càng nhanh càng tốt! Quân sĩ trưởng, mời ông rời khỏi đây, tiểu đoàn ba cần những lão binh dày dặn kinh nghiệm như ông."

Nói xong, Đại đội trưởng chào Grigory - mặc dù quân hàm của anh ta cao hơn Đại đội trưởng.

Grigory trịnh trọng chào đáp lễ, sau đó dẫn theo cảnh vệ xông về phía trận địa của tiểu đoàn ba.

Tiểu đoàn thiết giáp số một của sư đoàn 23 quân Prosen bị pháo hạng nặng của quân Ant bắn trực diện.

Tiểu đoàn trưởng vốn đang ở phía sau tuyến tấn công của toàn tiểu đoàn để quan sát tình hình, nhìn thấy đóa hoa đất khổng lồ (ý chỉ cột khói 203 do đạn pháo tạo ra) lập tức đứng ngồi không yên.

"Pháo hạng nặng của địch ở đâu? Các đơn vị chú ý quan sát pháo hạng nặng của địch!" Anh ta hét vào bộ đàm/'Có vẻ như chúng đang bắn thẳng, pháo hạng nặng nhất định nằm trong tâm nhìn của chúng tai"

Vừa dứt lời, liên có người đáp lại: "Trong khu rừng phía tây! Tiểu đoàn trưởng, nhìn kìa!"

Tiểu đoàn trưởng vừa điều chỉnh ống nhòm, đã nhìn thấy trong rừng có lượng lớn khói trắng, cây cối bị gió thổi lắc lư.

Ngay sau đó, đạn pháo rơi xuống trận địa của tiểu đoàn, phá hủy hai chiếc xe tăng.

Tiểu đoàn trưởng: "Tất cả chú ý, trong rừng cây bên phải có pháo hạng nặng, lập tức tập trung hỏa lực, nhắc lại, lập tức tập trung hỏa lực!"

Xe tăng của tiểu đoàn một sư 23 lập tức chuyển họng pháo.

Mặc dù tiểu đoàn này vẫn chưa tiến đến "Giới hạn" mà Guderian đặt ra, nhưng họ vẫn hành động dứt khoát.

Tất cả vì chiến thắng!

Pháo 50mm của xe tăng số ba và pháo 75mm của xe tăng số bốn đồng loạt khai hỏa, trong nháy mắt, khu rừng bị nhấn chìm trong biển lửa. Grigory xông vào chiến hào của tiểu đoàn ba, lớn tiếng hỏi: "Tiểu đoàn trưởng của các cậu đâu?"

"Hy sinh rồi!" Một thượng úy hét lên,'Bây giờ tôi là tiểu đoàn trưởng, có chuyện gì?"

"Tôi đến để hỗ trợi"

Grigory vừa dứt lời, pháo tăng của địch đã bắn tới, đủ loại cỡ nòng.

Phía sau trận địa, tiểu đoàn pháo hạng nặng vẫn đang khai hỏa, một viên đạn 203 bắn trúng một chiếc xe tăng số bốn, ngay lập tức biến nó thành đống sắt vụn, các mảnh vỡ bay lên trời như mưa.

Vài tên lính Prosen bị mảnh vỡ rơi trúng, bất tỉnh nhân sự.

Địch lập tức bắn loạt đạn thứ hai, thứ gì đó phát nổ bên phía trận địa pháo hạng nặng.

Nhìn quả cầu lửa bốc lên, tân binh trong tiểu đoàn đều kinh hãi.

Vài tên bắt đầu rời khỏi chiến hào, chạy về phía thành phố Olaci.

Grigory hét lớn: "Theo mệnh lệnh mới nhất của Sa hoàng, đầu hàng hoặc bỏ chạy đều là hành vi phản quốc, sẽ bị xử bắn!"

Nói xong, ông ta giơ súng tiểu liên lên trời, bắn vài loạt đạn.

Bọn lính đào ngũ dừng lại.

Sau đó, chúng bị hỏa lực súng máy của địch bắn trúng lưng, ngã xuống chiến hào như những bao tải rách.

Grigory đá văng một tên lính hèn nhát, hét lớn: “Tôi là cảnh vệ của tướng Rokossovsky, tướng quân phái chúng tôi đến đây! Ngôi sao chiến thắng sẽ soi sáng chúng tai”

Vừa dứt lời, một khẩu pháo B4 khác khai hỏa, một quả cầu lửa khổng lồ bốc lên từ tuyến tấn công của địch.

Quân Prosen, sư đoàn thiết giáp 23, tiểu đoàn trinh sát thiết giáp 66.

Môtô trinh sát của tiểu đoàn bám sát phía sau tiểu đoàn thiết giáp số một, lúc này, quan sát viên ngồi trên thùng xe của môtô đã hoàn thành việc đo khoảng cách, nhấc ống nghe bộ đàm và bắt đầu gọi: “Lang Huyệt Lang Huyệt, đây là Thỏ Hoang, chúng tôi phát hiện một trận địa nghi là pháo hạng nặng của địch.”

Khẩu B4 khai hỏa trong rừng cây, được che phủ bởi cây cối và nhiều lớp yểm trợ khác, quan sát viên của tiểu đoàn trinh sát không thấy rõ loại pháo hạng nặng nào đang bắn, chỉ có thể báo cáo như vậy.

“Tọa độ như sau… Xin hãy nhanh chóng triển khai hỏa lực bao phủ, hết.”

Nói xong, người lính quan sát nhấc ống nhòm lên, lặng lẽ chờ đợi quả đạn đầu tiên rơi xuống.

Anh ta không phải chờ đợi lâu.

Một quả đạn pháo 170mm rơi xuống khu rừng, nhưng lệch khá xa, không trúng mục tiêu.

Quan sát viên lại nhấc ống nghe lên: “Đây là Thỏ Hoang, hiệu chỉnh hỏa lực, X… Y… Hiệu chỉnh xong!”

Chẳng bao lâu sau, quả đạn thứ hai rơi xuống, cách điểm rơi của quả đạn đầu tiên khoảng 800 mét về phía nam.

Quan sát viên: “Đây là Thỏ Hoang, hiệu chỉnh hỏa lực…”

Một lúc sau, quả đạn pháo thứ ba rơi xuống, lần này trúng đích. Một vụ nổ dữ dội xảy ra, một quả cầu lửa bốc lên trời. Chuong 43: Ao anh

Cao điểm 153, sở chỉ huy trung đoàn Beshenkovichskaya thứ năm.

Trung tá Eugene một tay cầm ống nhòm, một tay nắm chặt: "Tốt! Đánh hay lắm! Tiêu diệt chúng!"

Ông ta đang cổ vũ cho chiếc T-34 vừa xuất hiện bên sườn cao điểm.

Đại úy Andrei không nhịn được nói: "Trung tá, từ nãy đến giờ ông như cổ động viên vậy."

Trung tá Eugene: "Tôi có biết làm gì khác đâu, chỉ huy là việc của cậu mà?"

"Vậy ông nên đi kiểm tra trận địa." Đại úy Andrei đáp,'Xe tăng của địch đang đến gần, tân binh chắc chắn đang rất sợ hãi, ông cần phải động viên họ."

"Tôi? Cậu chắc chứ? Một gã thợ mỏ đi động viên binh lính?"

Đại úy Andrei nhìn Trung tá Eugene: "Ông cứ tỏ ra nghiêm khắc như khi quát mắng đám công nhân trong hầm mỏ là được. Lúc này, có một người cha nghiêm khắc xuất hiện sẽ rất có lợi cho tinh thần binh lính."

Trung tá Eugene hít một hơi thật sâu: "Được rồi, tôi sẽ đi kiểm tra một vòng."

Đại úy Andrei: "Nếu không biết nói gì thì vỗ vai họ, nói rằng tướng quân đang theo dõi chúng ta, dù sao xe tăng của tướng quân cũng ở ngay bên cạnh, ai cũng nhìn thấy lá cờ đỏ."

Trung tá Eugene gật đầu, chui ra khỏi hâm trú ẩn, cúi người chạy dọc theo chiến hào, vỗ mạnh vào vai mỗi người lính: "Cố

lên!”

“Đừng sợi”

“Tướng quân đang theo dõi chúng ta

Khi ông ta vỗ vai được một lúc, có người hét lên: “Nhìn kìa, khói che khuất tướng quân rồi!”

Trung tá Eugene dừng lại, cùng những người khác thò đầu ra khỏi chiến hào, nhìn về phía khu rừng.

Làn khói màu hồng che khuất chiếc xe tăng T-34 trong rừng, lá cờ của tướng quân biến mất.

Xe tăng của địch vẫn đang bắn, khói màu hồng dày đặc bao phủ toàn bộ rìa rừng. Hỏa lực của T-34 cũng im bặt.

Đáng sợ hơn, một tiếng hú kinh hoàng vang lên từ trên trời.

Đây là lần đầu tiên Trung tá Eugene nghe thấy âm thanh này, ông ta sởn gai ốc. Ông ta từng nghe lính kỳ cựu kể rằng, đó là tiếng hú của loại máy bay ném bom bổ nhào Stuka của quân địch.

Lúc này, một tân binh hoảng sợ hét lên: “Rồng lửa! Bọn Prosen phái rồng lửa đến tấn công chúng ta!”

Trung tá Eugene không hiểu biết nhiều về chiến tranh, nhưng ông ta biết cách xử lý những kẻ loan tin thất thiệt.

Đặc biệt là khi xảy ra tai nạn mỏ, ông ta xử lý những kẻ tung tin đồn còn nghiêm khắc hơn cả thẩm phán.

Ông ta lao đến, cho tên tân binh một cái tát: “Đó là máy bay ném bom bổ nhào của địch! Chắc chắn là chúng muốn tiêu diệt tướng quân!”

“Nhìn kìal” Ai đó hét lên.

Trung tá Eugene quay đầu lại và nhìn thấy ba vệt khói bốc lên từ mặt đất. Đại đội Thần Tiễn đã bí mật di chuyển đến gần

cao điểm 153!

Một tiếng nổ vang lên trên không trung.

Làn sóng Thần Tiễn thứ hai phóng lên.

Lúc này, lại có người hét lên: "Máy bay địch! Chúng đang bổ nhào!"

Trung tá Eugene quát: "Đó là bổ nhào!"

Ngoài những chiếc máy bay đang bổ nhào, còn có ba chiếc bốc cháy đang lao xuống, dần vượt qua những chiếc đã bung dù giảm tốc.

Hai trong số ba mũi tên Thần Tiễn của làn sóng thứ hai bắn trúng mục tiêu, máy bay địch nổ tung thành từng mảnh, những mảnh vỡ bốc cháy rơi xuống cùng lúc với những chiếc khác.

Làn sóng Thần Tiễn thứ ba phóng lên.

Tinh thần của phi công địch dường như đã sụp đổ, chúng ném bom từ độ cao 2000 mét, sau đó tản ra bỏ chạy.

Thực tế, khi máy bay ném bom bổ nhào ở góc lớn, ngay cả khi có gió ở độ cao thấp, bom cũng sẽ không bị lệch quá nhiều, việc giảm độ cao ném bom chủ yếu là để nhìn rõ mục tiêu hơn.

Ở khoảng cách 2000 mét, ngay cả những mục tiêu lớn như xe tăng hoặc boongke cũng chỉ là một chấm nhỏ trên mặt đất, rất khó nhìn thấy.

Để nhắm mục tiêu chính xác, các phi công dày dạn kinh nghiệm của Không quân Prosen thường kiểm soát tốc độ bổ nhào của họ, chỉ ném bom khi đã xác định rõ mục tiêu ở độ cao 1200 mét hoặc thậm chí 800 mét.

Tuy nhiên, khi đối mặt với Thần Tiễn, các phi công đã chọn cách ném bom ở độ cao 2000 mét để bảo toàn tính mạng

- bởi vì sách hướng dẫn cho phép họ làm như vậy.

Hai trong số ba mũi tên Thần Tiễn của làn sóng thứ ba bay lên trời vì mất dấu mục tiêu, nhưng mũi tên thứ ba, như có mắt, đuổi theo một chiếc máy bay ném bom đang lao vào điểm mù và biến nó thành một quả cầu lửa.

Lúc này, những chiếc máy bay bị bắn rơi bởi hai đợt Thần Tiễn đầu tiên cũng rơi xuống đất, cùng với bom.

Bom rơi xuống xung quanh làn khói màu hồng - Không quân Prosen quả thực được huấn luyện bài bản, họ vẫn có thể đạt được độ chính xác như vậy khi ném bom từ độ cao đó.

Bức tường bụi do bom tạo ra che khuất tâm nhìn.

Tất cả mọi người trên trận địa đều đang theo dõi, ngay cả Trung tá Eugene cũng nằm sấp bên chiến hào, rướn cổ nhìn.

Quân địch có lẽ cũng ở trong tình trạng tương tự, bởi vì xe tăng của chúng không hề nổ súng trong suốt thời gian đó.

Bất chợt, một chiếc T-34 lao ra khỏi bức tường bụi, lá cờ đỏ trên ăng-ten tung bay trong gió.

Trung tá Eugene và các binh sĩ cùng nhau reo hol

Chiếc T-34 dừng lại, một phát bắn phá hủy một chiếc Panzer IV.

Những chiếc Panzer IV còn lại bắt đầu thả khói ngụy trang và rút lui.

Bộ binh địch cũng ném lựu đạn khói, quân địch vừa rồi còn hung hăng như hổ dữ giờ đã tháo chạy! Tiếng "Ura" vang dội trên trận địa trung đoàn 153.

Trong rừng, đội một của đại đội Thần Tiễn.

"Thấy chưa! Tôi bắn rơi nhiều hơn mọi người một chiếc!" Yekaterina nhảy cẫng lên vì sung sướng.

“Rút lui ngay!” Yetsemenko nhấc bổng cô nàng khỏi thùng đạn, ném vào xe jeep,‘Nhanh lên! Chúng ta đã bắn nhiều như vậy, chắc chắn quân địch đã phát hiện ra vị trí của chúng ta! Pháo binh của chúng sắp ập đến!”

Yekaterina: “Lam gì nhanh như vậy, mọi người bị thần kinh al

“Không phải thần kinh đâu!” Yetsemenko vừa ném những nữ tu sĩ khác lên xe vừa nói/‘Ở Loktev, chúng ta vừa rời khỏi vị trí khai hỏa thì bom của quân Prosen đã dội xuống! Nếu không phải Lyudmila Vasilyevna phản ứng nhanh thì chúng ta đã toi mạng rồi!”

Anh ta lên xe, đạp ga phóng đi, vừa lái vừa nói: ‘Lúc đó, vị trí khai hỏa của chúng ta là trên nóc một nhà tắm kiểu Anatolia, quả bom đã san phẳng toàn bộ nhà tắm, xe của chúng ta thậm chí còn bị ảnh hưởng khi đã chạy xa như vậy! Bọn Prosen đã tốn rất nhiều công sức để tiêu diệt chúng tal”

Vừa dứt lời, tiếng hú rít vang lên từ trên trời.

Đạn pháo rơi xuống vị trí họ vừa rời khỏi.

“Thấy chưal Các cô nương thấy chưa! Tôi đã cứu mạng mọi người đấy!” Yetsemenko cười lớn,‘Bọn Prosen tự cho mình là những kẻ giỏi nhất thế giới! Chúng ta cũng đâu kém cạnh!”

Vương Trung chuyển sang góc nhìn.

“Trận không kích đã kết thúc, không biết còn bao nhiêu chiếc T-34 nguyên vẹn.”

Pavlov nhìn ra ngoài cửa sổ phòng bản đồ với vẻ nghi ngờ: “Cậu nhìn thấy trận không kích kết thúc từ đây á? Làm thế nào mà cậu nhìn thấy được?”

Vương Trung: “Ảo ảnh.”

Chỉ cần mình mặt dày, nói dối cũng thành sự thật!

Vasili: “Ở đâu?”

Vương Trung vỗ vào gáy Vasili: “Nghe lén! Hiện tại chúng ta rất cần thông tin tình báo!”

Sau đó, Vương Trung thản nhiên chuyển chủ đề, anh ta bước đến bàn bản đồ và nói:

“Chúng ta đang bị bao vây bởi hàng trăm xe tăng, hiện tại có thể xác định có một tiểu đoàn ở đây, một đến hai tiểu đoàn ở đây…”

Anh ta vừa nói vừa dùng bút chì đánh dấu lên bản đồ.

“Có vẻ rất nhiều, nhưng một tiểu đoàn thiết giáp cần ít nhất một km mặt trận để triển khai, nếu dựa theo đó để tính toán…”

Vương Trung dùng bút chì vẽ một vòng tròn xung quanh Olaci trên bản đồ: “Đây đã là giới hạn của chúng. Nếu muốn tăng cường lực lượng tấn công, chúng sẽ phải triển khai ở phía đông nam của thành phố, khu vực đồng cỏ.”

Pavlov: “Ừm, khu vực đó chưa bị pháo kích, hơn nữa lại là địa hình trống trải, mìn của chúng ta vẫn còn nguyên vẹn.”

Trên chiến trường, rà phá bom mìn quy mô lớn thường không phải do công binh thực hiện thủ công, mà là sử dụng thuốc nổ để tạo ra áp suất cực lớn, kích nổ bom mìn.

Sức nổ và luồng khí do thuốc nổ tạo ra có thể phá hủy dây kích nổ của mìn.

Dây nổ mà công binh sử dụng để rà phá bom mìn cũng hoạt động dựa trên nguyên lý này, một quả tên lửa mang theo dây nổ dài, sau khi rơi xuống bãi mìn sẽ phát nổ, áp suất và luồng khí cực lớn sẽ phá hủy bom mìn trong một khu vực hình chữ nhật.

Pháo kích cũng tạo ra áp suất và luồng khí cực lớn, đạn pháo không chỉ phá hủy bom mìn trên đường đi mà còn phá hủy cả dây thép gai.

Khu rừng phía bắc Olaci và cao điểm 153 ở phía tây nam đã bị pháo kích liên tục trong nhiều ngày, bom mìn ở đó gần như đã bị phá hủy hoàn toàn, những quả còn sót lại chỉ có thể gây thương vong cho một số ít những kẻ xui xẻo.

Nếu là thời kỳ Chiến tranh Lạnh, có thể sử dụng xe rải mìn bằng tên lửa để rải mìn trước khi quân địch tấn công, nhưng hiện tại thì không có.

Nhưng khu vực phía đông nam vẫn chưa bị cày xới bởi bom đạn, mìn vẫn còn nguyên vẹn.

Vương Trung chống hai tay lên bàn bản đồ, nhìn xuống Olaci: "Lực lượng mà quân địch đang sử dụng để tấn công chúng ta vẫn chưa vượt quá khả năng phòng thủ của chúng ta."

"Vấn đề là chúng ta sẽ phải trả giá bao nhiêu để chặn đứng mỗi đợt tấn công của chúng." Pavlov dừng lại một chút, nhìn Vương Trung, Và tinh thần chiến đấu của chúng ta có thể duy trì được bao lâu."

Vương Trung: "Chủ yếu là tinh thần chiến đấu."

Vừa dứt lời, chuông điện thoại reo lên.

Pavlov nhấc máy: "Sư bộ, xin nghe. Ừm, ừm. Tốt, rất tốt."

Sau khi cúp máy, ông ta nhìn Vương Trung: "Quân địch ở khu rừng đã bị đẩy lùi, không rõ thương vong của chúng như thế nào. Phía chúng ta có 12 người hy sinh, 17 người bị thương."

Vương Trung: "Nhiều vậy sao?"

Pavlov: "Vẫn tốt hơn Loktev nhiều."

“Đúng vậy. Dù sao chúng ta cũng đã đào rất nhiều hầm hào và công sự. Tôi nghĩ vẫn chưa đủ, bởi vì hôm nay chúng ta sẽ bị tấn công cả ngày.”

Pavlov vừa định lên tiếng thì chuông điện thoại lại reo.

Ông ta nhấc máy,‘ừm’ vài tiếng rồi cúp máy, báo cáo: “Quân địch trên cao điểm 153 đã rút lui. Theo tốc độ tổ chức tấn công của hai ngày trước, tôi nghĩ chúng ta sẽ có khoảng một tiếng rưỡi đến hai tiếng đồng hồ yên tĩnh.”

Vương Trung: “Vậy hãy điều động tất cả số T-34 đến phía đông! Ngay lập tức. Bảo họ dừng lại ở cổng trường trung học trên đường di chuyển để bổ sung đạn dược và nhiên liệu.”

Pavlov lập tức nhấc điện thoại, sau đó mới nhận ra: “Le ra phải dùng bộ đàm.”

Vương Trung: “Vasili, gọi di

Sau khi quân địch rút lui, chiếc xe tăng số 422 khởi động, đi qua cao điểm 153, hướng về Olaci. Rõ ràng, vẫn còn những trận chiến khác đang chờ đợi vị tướng.

Lúc này, những chiếc T-34 khác mới từ từ trồi ra khỏi làn khói hồng, hội quân với chiếc xe tăng số 422.

Trung tá Eugene và tất cả các binh sĩ của trung đoàn Beshenkovichskaya thứ năm cùng hô vang “Ura” với những chiếc T-34 đang rời đi.

“Ural”

Ánh nắng ban mai chiếu rọi lên họ. Chuong 44: Nha tu

Phía đông thành Olaci, trận địa rừng rậm.

Grigory lớn tiếng cổ vũ sĩ khí: “Chỉ là pháo binh đã hy sinh! Cầm chắc chai cháy! Tank không có gì đáng sợ, ném vào phía sau là được!”

Vừa dứt lời, xe tăng của địch bắt đầu bắn phá bằng súng máy.

Kỳ thực lúc này đội hình xe tăng tấn công của địch và rừng cây còn cách nhau hơn năm trăm mét, súng máy cơ bản chỉ có thể bắn trúng một cách may rủi.

Súng máy đồng trục của xe tăng vốn không thể nhắm chính xác, chỉ có thể dựa vào đạn đánh dấu để hiệu chỉnh đường đạn.

Nhưng chỉ cần đạn súng máy gào thét, xé rách vỏ cây bạch dương, chỉ cần những mảnh gỗ vụn kia còn văng vào mặt, rơi vào cổ áo binh sĩ, thì tiếng súng máy chính là đả kích cực lớn đối với sĩ khí.

Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5 lại là một đơn vị được chuyển đổi từ Vệ giáo quân.

Bắt đầu có những người lính hoảng sợ chạy ra khỏi chiến hào, lao như điên về phía sau.

Grigory mở chốt an toàn của súng tiểu liên, một loạt đạn ngắn đã bắn gục hai kẻ đào ngũ.

“Mệnh lệnh của Sa Hoàng! Đào ngũ, đầu hàng địch, đều bị coi là phản quốc!” Grigory gầm lên,“Theo luật phải tru di cửu tộc, nhưng tôi nhân từ, chỉ bắn chết kẻ phản bội! Quay lại vị trí cho tôi!”

Lúc này, một chiếc Panzer IV của địch khai hỏa, đạn pháo bắn trúng cây bạch dương to nhất trong rừng, thân cây gãy gập, nửa thân trên đổ ập xuống.

Grigory né được thân cây, nhưng khi anh ta đang né thì lại có thêm hai tên lính lao ra khỏi chiến hào.

Grigory bắn về phía sau bọn chúng, vừa bắn vừa hét: “Nghĩ cho kỹ! Chống cự cuối cùng có thể sẽ còn sống, chạy trốn là chết chắc!”

Đúng lúc này, từ một hướng khác của trận địa vọng lại tiếng reo hò, át cả tiếng gầm ru của xe tăng địch.

Grigory nghi hoặc nhìn sang, thấy chiếc xe tăng mang số hiệu chiến thuật 422 đã vòng qua khói lửa ngùn ngụt bốc lên từ trận địa pháo binh.

Chiếc xe tăng khai hỏa, đạn xuyên giáp gào thét xuyên qua rừng cây, bắn trúng một chiếc Panzer IV.

Càng nhiều T-34 xuất hiện theo sau xe 422, vừa tiến công vừa bắn về phía quân địch.

Lực lượng địch vốn đang hừng hực khí thế bỗng nhiên dừng lại, sau đó bắt đầu rút lui.

Có lẽ những xe tăng Prosen này đã học được từ kinh nghiệm của các đơn vị khác, biết rằng khi đối mặt với T-34 nên giữ khoảng cách - hầu hết T-34 đều có độ chính xác rất kém ở tầm bắn xa.

Lực lượng xe tăng rút lui, khiến bộ binh theo sau cũng bắt đầu rút lui theo.

Tiểu đoàn T-34 thấy vậy, lập tức vượt qua rừng cây truy kích xe tăng địch.

Lúc này, một tân binh của trung đoàn Beshenkovichskaya số 5 hỏi: “Sao phía sau mỗi chiếc xe tăng đều có một người đứng?”

Chưa kịp để Grigory trả lời, chiếc xe 422 dẫn đầu dừng lại, tiếp đó những người trên các xe khác đều mở nắp khoang động cơ, hét lớn vào. Cuối cùng, tất cả xe tăng đều dừng lại ở vị trí vừa ra khỏi ria rừng, bắn về phía quân địch đang rút lui.

Lực lượng xe tăng Prosen ban đầu còn định giao chiến với T-34, cuối cùng cũng phải phóng hỏa mù rút lui.

Sư đoàn 151, sở chỉ huy dã chiến tại thành Olaci.

“Tốt, tôi biết rồi, mọi người đã làm rất tốt.” Pavlov vừa nói vừa đặt ống nghe xuống,‘Phía đông cũng đã chặn được địch, nhưng chúng ta mất hai chiếc T-34 do kẹt tháp pháo, pháo binh địch bắn rất chính xác! Cộng thêm những chiếc bị Stuka bắn hỏng lúc nãy, hiện tại chúng ta chỉ còn 6 chiếc T-34 còn hoạt động được.’

Vương Trung hỏi: “Sáu chiếc đều có radio?”

Pavlov lắc đầu: “Không, hình như xe tăng địch chỉ nhắm vào những xe có ăng-ten radio mà bắn. Chắc chắn bọn chúng đã biết xe tăng thông thường của chúng ta không được trang bị radio.”

Vương Trung lắc đầu, không muốn bình luận gì thêm về điểm yếu của T-34 nữa.

Sang năm nhất định phải có Sherman, cho dù không có, kiếm đâu ra M3 Lee cũng được, dùng loại đó làm pháo tự hành chống tăng cũng khá hiệu quả.

Ít nhất mỗi chiếc đều được trang bị radio.

Pavlov nói tiếp: “Tin tốt là cuộc tấn công đã kết thúc, hôm nay đã qua được một nửa rồi.”

Vương Trung nhìn đồng hồ, mới phát hiện đã là một giờ chiều.

Đúng lúc này, chuông điện thoại lại vang lên.

Pavlov càu nhàu: “Lại là địch tấn công nữa sao?”

Nói rồi, ông ta nhấc ống nghe lên: “Sở chỉ huy sư đoàn, xin nghe.”

Sau khi cúp điện thoại, Pavlov nhìn Vương Trung với vẻ mặt chua chát: “Điều chúng ta lo lắng nhất đã xảy ra, địch đã vượt qua đường cao tốc ở phía tây nam, đang tiến hành bao

vây chúng ta, có vẻ như chuẩn bị tấn công cả khu vực nông trại."

Vương Trung cũng nhíu mày: "Chúng ta vốn tính toán rất tốt, đã cho đào sẵn hầm hào chống tăng ở đó, nếu địch tấn công có thể điều T-34 vào chống cự, kết quả bây giờ chỉ còn lại sáu chiếc T-34."

"May là các công nhân ở nhà máy máy kéo đang cố gắng sửa chữa những chiếc T-34 bị hỏng ở sườn đồi 153."

Thật là ơn trời, các công nhân nhà máy máy kéo đã cứu mạng chúng ta - Vương Trung thầm nghĩ.

Pavlov nói tiếp: "Nhưng bây giờ chỉ có bãi mìn là thứ duy nhất ngăn cản quân địch tiến vào thành phố, tin tốt là, bãi mìn chúng ta bố trí rất dày đặc, địch muốn dùng pháo binh dọn đường chắc phải mất một, hai tiếng, nghĩa là ít nhất là đến ba giờ chiêu chúng ta mới phải lo đến hướng nông trại."

"Nhưng nếu địch sử dụng công binh, dùng bộc phá phá mìn, tình hình ở nông trại sẽ rất nguy cấp."

"Bình thường, các bãi mìn đều phải có súng máy và pháo chống tăng yểm trợ, để ngăn chặn công binh địch nhanh chóng dọn sạch bãi mìn. Nhưng…'

Vương Trung lắc đầu, cắt ngang lời tham mưu trưởng: "Bọn chúng sẽ sử dụng khói mù, ông quên rồi sao?"

Pavlov nhìn lên trần nhà: "Đúng vậy, khói mù. Lũ Prosen đó rất thích dùng khói mù. Giá mà chúng ta có thứ gì đó nhìn xuyên qua được màn khói của chúng."

Thiết bị nhìn đêm hồng ngoại sao, nhưng với trình độ kỹ thuật của Ant, e rằng không đơn giản như vậy.

Nói đến Prosen, vừa khai chiến chúng đã có bom thông minh Fritz X, không chừng tốc độ phát triển khoa học kỹ thuật

của chúng còn nhanh hơn cả Thế chiến II thật sự.

Chết tiệt, hy vọng là sẽ không giống như trò chơi Hearts of Iron IV, đến năm 1943 là Me 262 và Ho 229 bay đầy trời… Vậy thì đúng là độ khó "tự sát", chỉ có thể trông chờ vào "thiên binh" (Mỹ) đến cứu.

Pavlov không biết Vương Trung đang nghĩ gì, ông ta tiếp tục dòng suy nghĩ vừa rồi: "Dù sao thì chậm nhất là hai tiếng nữa, hướng nông trại sẽ phải đối mặt với áp lực rất lớn. Mà chúng ta thì không còn quân dự bị."

Lúc này, chuông điện thoại lại vang lên, Pavlov lẩm bẩm "hy vọng không phải tin xấu", roi nhấc máy: "Sở chỉ huy sư đoàn, xin nghe."

Ngay sau đó, ông ta đưa ống nghe cho Vương Trung: "Đồng chí Popov."

Vương Trung nhận lấy ống nghe: "Tôi là Rokossovsky, có chuyện gì vậy?"

"Ở đây tôi còn hai tiểu đoàn Vệ giáo quân, anh muốn điều động họ đến đâu?"

Vương Trung nhìn Pavlov, sau đó quyết đoán trả lời: "Điều động họ đến khu vực nông trại."

Popov kinh ngạc: "Nông trại? Không phải lúc do thám địa hình chúng ta đã kết luận khu vực đó không thích hợp để phòng thủ sao?"

"Bỏ khu vực nông trại, bố trí phòng thủ trong các ngôi nhà và đường phố xung quanh nông trại."

Popov thắc mắc: "anh định để Vệ giáo quân đánh du kích đường phố sao? Như vậy sẽ rất nguy hiểm!"

Vương Trung đáp: "Ông nghĩ tôi muốn vậy sao? Bây giờ quân địch đã triển khai ở khu vực nông trại, chỉ có một bãi

mìn ngăn cản chúng. Nếu chúng ta không bố trí quân phòng thủ khu vực đó, bọn chúng sẽ đánh thẳng vào trung tâm thành phố! Một khi bị chia cắt, mọi nỗ lực phòng ngự của chúng ta sẽ trở nên vô nghĩal"

Popov im lặng một lúc, rồi đáp: "Được rồi, tôi sẽ điều động họ đến khu vực nông trại."

"À, còn một việc nữa, các trại lao động kiên quyết yêu cầu chúng ta cung cấp vũ khí, họ muốn tự mình bảo vệ quê hương."

Vương Trung hỏi: "Họ biết sử dụng bom xăng chứ?"

"Tất nhiên là biết rồi, mấy ngày nay chúng tôi vẫn luôn huấn luyện họ sử dụng loại vũ khí đó"

Vương Trung lại hỏi: "Vũ khí của chúng ta còn những gì?"

"Khá nhiều súng trường Mosin-Nagant, và một số súng săn."

Lúc Popov đang nói, Vương Trung nghe thấy tiếng ai đó ở đầu dây bên kia hét lên: "Cứ cho chúng tôi thứ gì có thể giết người là được!"

Vương Trung nói: "Cấp súng cho họ, nếu hết súng thì để những người còn lại sử dụng bom xăng."

Popov im lặng một lúc, rồi đáp: "Phải thú thật là tôi cố tình đẩy việc quyết định này cho anh đấy, không ngờ anh lại quyết đoán như vậy."

"Vì tôi đã từng chứng kiến địa ngục." Vương Trung đáp, Và tôi biết cách ngăn chặn địa ngục tái hiện." "anh nói đúng. Tôi sẽ đi trang bị vũ khí cho dân chúng. À, tiếng pháo bên ngoài đã ngừng, tình hình bên đó thế nào rồi?"

"Chúng tôi đã tạm thời đẩy lùi được cuộc tấn công của địch, nhưng tình hình tệ hơn so với sáng nay. Chúng ta đang bị

bao vây, bị mắc kẹt trong nhà tù rồi.”

Giọng Vương Trung rất bình tĩnh khi nói ra những lời này, như thể đang kể lại một chuyện hết sức bình thường.

Nhận ra điều đó, Popov cười nói: “Tôi đến đơn vị của anh mới được có… chưa đầy một tháng nhỉ?”

“Mới được có vậy thôi.”

“Phải, mới được có vậy thôi. Vậy mà tôi đã cảm thấy việc chúng ta bị bao vây, bị áp đảo về quân số là chuyện bình thường rồi. Và tôi tin chắc anh sẽ tiếp tục kiên trì chiến đấu cho đến khi hoàn thành nhiệm vụ, như những gì anh vẫn làm.”

Vương Trung định nói gì đó, có lẽ là một câu khẳng định chắc nịch, nhưng rồi lại thôi.

Lần này có vẻ như không thể câu giờ cho Tập đoàn quân Tây Nam rút lui được nữa rồi, Tập đoàn quân thiết giáp số 2 của địch chắc chắn sẽ bỏ qua Olaci, tiếp tục tiến về phía nam.

Con đường rút lui duy nhất của Tập đoàn quân Tây Nam sẽ bị cắt đứt, và họ chỉ có thể trơ mắt nhìn thảm kịch xảy ra.

Anh trai, cha, và những người bạn thân của thân xác này sẽ bị bao vây ở Agasukov.

Trong hoàn cảnh này, Vương Trung không thể nào tỏ ra tự tin được nữa.

Như hiểu rõ mọi chuyện, Popov lên tiếng: “anh đã làm tất cả những gì có thể, anh dũng chiến đấu ở đây suốt hai ngày qua… không, đã là ngày thứ ba rồi! Tôi tin là không ai có thể làm tốt hơn anh.”

Vương Trung đáp: “Cam ơn anh. Hãy đi trang bị vũ khí cho dân chúng, chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.”

“Tôi sẽ làm ngay. Chúc may mắn” Nói rồi, Popov cúp máy.

Vương Trung vừa đặt ống nghe xuống, chuông điện thoại lại vang lên. Anh ta nhấc máy: “Rokossovsky đây, có chuyện gì vậy?”

Giọng nói hớt hải của Peter vang lên từ đầu dây bên kia: “Do 217! Âm thanh giống hệt như lần chiếc máy bay ném bom đó của Loktev tấn công chúng ta! Lần này là hai chiếc! Hai chiếc! Hai chiếc máy bay ném bom mang theo loại bom khủng khiếp đó đang lao xuống từ trên cao!”

Vương Trung hỏi lại: “anh chắc chắn chứ?”

“Tôi chắc chắn, tôi đã chuyển mảng âm thanh sang chế độ sóng hẹp, hy sinh phạm vi bao quát để tăng cường khả năng phát hiện, vì vậy tôi nghe rất rõ, chính là Do 217! Âm thanh giống hệt như lần chiếc máy bay đó suýt chút nữa giết chết vị hôn thê của anh! Giống hệt!”

Vương Trung bước đến bên cửa sổ, kích hoạt “chế độ quan sát”, nhưng không nhìn thấy bất kỳ chiếc máy bay nào - Peter đã chuyển sang chế độ sóng hẹp, cho phép anh ta phát hiện máy bay từ khoảng cách xa hơn.

Cuối cùng, Vương Trung cũng nhìn thấy hai chiếc Do 217, và cả những quả bom được gắn dưới bụng chúng.

Fritz XI

Chương 83: Sau Một Giấc Ngủ

Chương 45: Niết Bàn

Chương 45: Niet Bàn

Hai chiếc Do 217 thuộc Phi đội 10, Liên đoàn ném bom 55 của Không quân Hoàng gia Prosen đang bay về phía mục tiêu.

Trong buồng lái chiếc phi cơ dẫn đầu, sĩ quan radio liên lạc với lực lượng mặt đất: "Đại bàng trắng gọi Sói hoang, Đại bàng trắng gọi Sói hoang, nghe rõ trả lời."

Anh ta đợi một lúc, định lặp lại lời gọi thì trong radio vang lên tiếng trả lời, tất cả mọi người trên máy bay đều nghe thấy qua hệ thống liên lạc nội bộ.

"Sói hoang nghe rõ, xin truyền đạt."

Sĩ quan radio nhìn phi công chỉ huy phi đội.

Vị chỉ huy ra lệnh: "Sói hoang, sử dụng pháo chính của xe tăng Panzer IV bắn đạn khói đánh dấu mục tiêu. Đại bàng trắng kết thúc liên lạc."

Đầu dây bên kia im lặng vài giây, sau đó trả lời: "Đã rõ. Đánh dấu mục tiêu. Sói hoang kết thúc liên lạc."

Khuôn mặt Kruger tối sầm lại, tuy đã mất quyền chỉ huy toàn bộ cuộc tấn công, nhưng ông ta vẫn là sĩ quan hiểu rõ tình hình nhất, vì vậy nhiệm vụ liên lạc với không quân được giao cho ông ta.

Kruger ra hiệu, một sĩ quan tham mưu lập tức chạy đến: "Xin mời Đại tá chỉ thị."

“Chọn kíp xe có khả năng bắn pháo chính xác nhất, bắn đạn khói đánh dấu lên cao điểm 153, tốt nhất là bắn trúng đài quan sát pháo binh của địch.”

“Vâng!”

Trong buồng lái chiếc Do 217 dẫn đầu, sĩ quan quan sát báo cáo: “Chưa thấy tín hiệu đánh dấu, có cần nhắc lại không?”

Phi công chỉ huy đáp: “Cứ bình tĩnh, Lục quân luôn chậm chạp, giống như một con voi vậy, thông tin truyền từ não đến chân cũng mất cả tiếng đồng hồ, không nhanh nhẹn như Không quân chúng ta.”

Phi công điều khiển máy bay cười nói: “Đúng vậy, Lục quân là vậy đấy, cứ chờ đi. Bây giờ bọn họ đã bó tay với loại xe tăng mới của Ant rồi, chỉ có thể trông chờ vào máy bay ném bom của chúng ta và pháo phòng không thôi.”

Vị chỉ huy mỉm cười: “Trong chiến dịch Caroline, Lục quân chỉ có mấy chiếc xe tăng bé như đồ chơi, hễ gặp phải lô cốt kiên cố là phải gọi máy bay ném bom bổ nhào yểm trợ. Lúc đó bay trên trời, tai nghe lúc nào cũng đầy tiếng kêu cứu của Lục quân.”

Lời vị chỉ huy đột nhiên bị sĩ quan quan sát cắt ngang: “Đã thấy tín hiệu đánh dấu, yêu cầu chuyển hướng sang phải!”

Chiếc máy bay lập tức nghiêng cánh, phi công lên tiếng: “Xác nhận đã thấy tín hiệu, tôi cần bay một vòng.

Chiếc Do 217 bắt đầu bay vòng theo chiều kim đồng hồ, điều chỉnh hướng bay thẳng hàng với cột khói.

Phi công nói: “Gió đông nam, máy bay rung lắc nhẹ.” Thực ra không cần anh ta nói, mọi người trong buồng lái đều cảm nhận được, chiếc máy bay đang rung ban bật, đến mức chiếc compa trên bàn điều hướng trước mặt vị chỉ huy cũng bắt đầu

“nhảy múa”, di chuyển từ mép bàn này sang mép bàn kia theo nhịp rung lắc, cuối cùng, khi nó sắp sửa rơi xuống sàn thì bị vị chỉ huy kịp thời giữ lại.

Sĩ quan quan sát báo cáo: “Hướng bay ổn định, dự kiến 20 giây nữa vào vị trí thả bom, kiểm tra lần cuối!”

Kỹ sư máy bay đáp: ‘Hệ thống dẫn đường hoạt động bình thường, giá treo bom ổn định! Sẵn sàng thả boml”

Sĩ quan quan sát đếm ngược: “Mười giây!”

Nhưng ngay lúc đó, xạ thủ súng máy trên nóc máy bay bất ngờ trúng đạn, máu bắn tung tóe vào người xạ thủ súng máy bên cạnh.

Người xạ thủ hét lên: “Bị tấn công! Chúng ta bị tấn công!”

Ngay sau đó, một viên đạn xuyên thủng lớp giáp mỏng phía trên, găm thẳng vào đầu anh ta, xuyên qua mũ bay, thuận tiện găm vào cánh tay viên phi công chỉ huy đang ngồi bên cạnh.

Viên phi công hoảng hốt ngoái đầu nhìn lại, cũng ngay lúc đó, cánh trái trúng đạn, kết cấu chịu lực của máy bay lập tức sụp đổ, cả cánh xé toạc ra khỏi thân.

Ngay sau đó, một chiếc MiG-3 gầm ru lướt qua chiếc máy bay ném bom đang tan rã, ngọn lửa phụt ra từ ống xả động cơ trên mũi.

Trên thân chiếc MiG-3, ngay bên cạnh buồng lái, là một hàng ngôi sao đỏ được vẽ ngay ngắn, mỗi ngôi sao tượng trưng cho một chiếc máy bay địch bị bắn hạ. Người phi công nhìn chiếc Do 217 đang rơi với nụ cười trên môi.

Cùng lúc đó, chiếc Do 217 thứ hai cũng trúng đạn, nhưng lần này viên phi công Ant đã không bắn chính xác như vậy,

viên đạn chỉ xuyên thủng đuôi máy bay, phá hủy hệ thống điều khiển, xé toạc một phần cánh đuôi đứng bên trái.

Chiếc Do 217 mất lái, chao đảo lao xuống mặt đất.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, hai chiếc MiG-3 lượn lên cao, lấy lại độ cao. Chiếc phi cơ dẫn đầu nhào lộn, hướng buồng lái xuống phía dưới, tìm kiếm mục tiêu mới.

Qua lớp kính buồng lái, có thể nhìn thấy một phi đội Il-2 đông đảo đang bay thấp, lướt qua khu vực đồng bằng.

Những chiếc Il-2 bay theo hàng ngang, vừa bay vừa dùng pháo 23 ly và súng máy bắn phá mục tiêu trên mặt đất, ném bom 50 kg - tuy bom 50 kg được coi là bom cỡ nhỏ khi dùng cho không quân, nhưng sức công phá của nó tương đương với đạn pháo hạng nặng.

Nhìn từ trên cao, đội hình Il-2 giống như một chiếc cào khổng lồ đang cày xới khu vực tập kết quân Prosen, những cột khói do bom tạo ra giống như đất bị cày xới tung lên.

Đại tướng Guderian đứng trên một ngọn đồi đất ở phía nam Olaci, quan sát không quân Ant đang oanh tạc dữ dội.

“Lại là một lời hứa suông của Meyer sao? Trước đó tôi nhận được báo cáo nói rằng hoạt động của không quân Ant gia tăng, nhưng tôi cứ nghĩ là ở hướng thủ đô, sao ở hướng tây nam chúng cũng hoạt động mạnh như vậy?”

Tham mưu trưởng quân đoàn nhún vai: “Biết đâu chúng được điều động từ hướng thủ đô xuống?”

“Không, Ant sẽ không bao giờ lơ là việc bảo vệ thủ đô.” Guderian im lặng một lúc, rồi nói tiếp,‘Chắc chắn là Không quân đã phóng đại chiến công, thực tế thì họ không gây ra thiệt hại gì đáng kể cho Ant, không thể nào 3000 máy bay lại bị phá hủy ngay trên sân bay như vậy được.”

Tham mưu trưởng đáp: “Họ là Không quân mà, phóng đại chiến công một chút cũng là chuyện thường tình.”

Guderian chép miệng: “Không quân làm loạn thế này, chắc là phải hoãn cuộc tấn công tiếp theo rồi.”

“Tôi sẽ xác minh lại.” Nói rồi, vị tham mưu trưởng quay người, bước nhanh về phía xe chỉ huy.

Guderian khoanh tay, đứng trên đỉnh đồi, nhìn về phía thành phố Olaci, nơi mà ông ta đã bỏ lại phía sau.

Bên cạnh ông ta, đoàn xe tăng Prosen nối đuôi nhau tiến về phía nam.

Khoảng 15 phút sau, vị tham mưu trưởng quay lại: “Thiệt hại của các đơn vị không lớn như lo ngại, nhưng đúng là chúng ta cần thêm thời gian để tổ chức lại cuộc tấn công.”

Guderian ra lệnh: “Vậy trước tiên dùng pháo hạng nặng oanh tạc Olaci, bắn đến 0 giờ đêm.”

“0 giờ ạ? Đại tướng…

“Đúng vậy. Trong thời đại chiến tranh chiến hào, việc pháo kích chuẩn bị có thể kéo dài đến vài ngày là chuyện bình thường, bây giờ chỉ là đến 0 giờ đêm, có gì phải ngạc nhiên? Mục tiêu không chỉ là khu vực thành phố, mà còn bao gồm cả những khu rừng chết tiệt xung quanh.”

“Chắc chắn là pháo hạng nặng của địch được bố trí trong rừng, không cần phải tốn công tìm kiếm, cứ nã pháo là xong. Cay nát toàn bộ khu rừng cho tôi.’

Vị tham mưu trưởng quay sang ra lệnh cho các sĩ quan tham mưu khác, sau đó hỏi Guderian: “Vậy chúng ta sẽ tấn công vào lúc nào?”

“Tất nhiên là sau khi pháo binh bắn xong.”

“0 giờ ạ? Tấn công ban đêm?” Vị tham mưu trưởng kinh ngạc.

Guderian cười nói: “Yên tâm đi, đến rạng sáng, cả thành phố sẽ sáng rực lên như ban ngày, soi đường cho quân ta tấn công. Toàn bộ thành phố sẽ chìm trong biển lửa.”

“Bạch mã hoàng tử, thiên tài phòng thủ ư, hừ!”

Vị tướng cười khẩy: “Trước sức mạnh áp đảo của chúng ta, tài năng cá nhân chẳng có ý nghĩa gì! Cứ để hắn ta chết ở đây đi, tôi sẽ ghi tên hắn vào hồi ký của mình, bao gồm cả hệ thống hầm hào chống tăng thiên tài đó.”

Nói rồi, Guderian quay người, bước về phía xe chỉ huy: “Tiếp tục hành quân, đêm nay chúng ta sẽ đóng quân ở Metz!”

0 giờ sáng ngày 6 tháng 8.

Vương Trung từ trên giường đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Cuối cùng cũng ngừng rồi sao?”

Ngoài cửa sổ, ánh lửa nhuộm đỏ cả một vùng. Vương Trung: “Vệ binh! Đi xem thứ gì cháy vậy!”

Vệ binh đi vào nói: “Tướng quân, tất cả đều cháy rồi! Cả thành phố chìm trong biển lửa!”

Pavlov vừa định lên tiếng thì nghe thấy tiếng động cơ gầm rú: “Của chúng ta sao? Không đúng, chúng ta đâu có nhiều động cơ như vậy. Của địch? Tấn công thiết giáp ban đêm?”

Vương Trung nhìn ra ngoài cửa sổ, sau gáy nổi da gà: “Không, đây không phải tấn công ban đêm, lửa lớn đã biến đêm thành ngày!”

Lyudmila vừa tỉnh lại sau cơn mê man, liên nghe thấy tiếng động cơ.

Cô nhìn ra ngoài, thấy xe tăng của quân Prosen bật đèn pha sáng rực, đi dọc theo con đường xuyên qua thành phố, tiến thẳng về phía trước.

“Natalial Tonial!” Cô lớn tiếng gọi hai nữ tu sĩ được phân công bảo vệ mình: “Mọi người còn sống không?”

Không một tiếng trả lời.

Lyudmila quay đầu tìm kiếm giàn phóng Thần Tiễn, sau đó phát hiện căn gác mình đang ở đã bị phá hủy một nửa, Thần Tiễn, hai nữ tu sĩ, tất cả đều biến mất.

Lúc này, cô nghe thấy tiếng quân Vệ giáo phòng thủ dưới lầu: “Nữ tu sĩ cầu nguyện, cô mau chạy đi! Chúng tôi sẽ dùng súng máy chặn địch! Cô hãy nhanh chóng đến trụ sở giáo hội!”

Lyudmila bò dậy, thuận tay nhặt khẩu súng trường Mosin-Nagant trên đất, loạng choạng đẩy cửa gác mái, chạy dọc theo cầu thang xuống dưới.

Lúc cô chạy đến tâng một, súng máy đã khai hỏa. Quân Vệ giáo thấy cô, liền hô lớn: “Đi cửa sau! Chạy dọc theo con đường lớn! Cô còn sống là quan trọng nhất, chạy mau!”

Lyudmila gật đầu, lao về phía cửa sau. Vừa chạy ra đường, cô đã nghe thấy tiếng pháo xe tăng âm am vọng tới từ phía sau.

Tiếng súng máy đột ngột im bặt.

Lyudmila liều mạng chạy, chạy được năm sáu bước, tiếng súng máy lại vang lên, tựa như Phượng Hoàng niết bàn, chặn đứng quân địch.

Cô quay đầu lại, nhưng tòa nhà đã che khuất tâm nhìn, không thể nhìn thấy những người lính dũng cảm đang chiến đấu.

Cô chỉ có thể tiếp tục chạy.

Vương Trung thông qua chiếc điện thoại còn kết nối được để nắm tình hình, rôi nhanh chóng đưa ra quyết định: “Không thể cố thủ ở đây nữa, thủ cũng vô ích. Quân chủ lực của địch đã vòng qua chúng ta, tiến ve phía nam rồi.”

Pavlov: “Phá vây bằng cách nào? Trong tình huống này…”

Vương Trung: “Không, địch tấn công ban đêm lại là cơ hội cho chúng ta. Nếu chúng bao vây mà không tấn công, tôi cũng chẳng biết phải đi đường nào. Hiện tại chúng tiến vào thành phố, cho dù có ánh lửa soi sáng cũng sẽ hỗn loạn, nói đúng hơn là chính ngọn lửa này đã tạo nên sự hỗn loạn.”

Mà trong tình huống hỗn loạn, nếu ai đó có thể nắm rõ vị trí của toàn bộ quân địch, thì người đó sẽ có lợi thế cực lớn.

Đương nhiên, không đến mức có thể tiêu diệt toàn bộ quân địch, nhưng tạo ra rối loạn để các binh sĩ nhân cơ hội đó phá vây thì không thành vấn đề.

Vương Trung bắt đầu hạ lệnh: “Vasilil Gọi cho xe tăng số 422, bảo họ dù có hỏng hóc cũng phải đến cổng Sư bộ ngay!”

Vasili không hỏi thêm gì, lập tức bắt đầu liên lạc.

Vương Trung: “Tổ điện báo, gửi điện cho Công tước Myshkin, nói chúng ta chuẩn bị phá vây, hy vọng Công tước có thể hỗ trợ - chỉ là hy vọng thôi. Gửi xong điện báo này thì phá hủy điện đài, đốt cuốn sổ mật mã đi.

“Toàn bộ nhân viên Sư bộ, bất kể là văn thư, tham mưu hay đầu bếp, tất cả đều vũ trang lên cho tôi!”

Vương Trung dừng lại, bởi vì hắn nhìn thấy Nelly đang cống một khẩu Mosin-Nagant cao hơn cả người đi vào.

Hắn buột miệng: “Rất hợp với cái mũ thủy thủ của cô đấy.”

Nelly mỉm cười.

Lúc này, Vasili hô lớn: “Tôi liên lạc được với số 422 rồi, họ đang trên đường đến đây! Mang theo sáu chiếc T-34I”

Vương Trung cười lớn: “Tốt! Mọi người! Chưa đến lúc phải hy sinh đâu, hẹn gặp lại ở Shepetovkal” Chương 46: Lửa va Kiếm

Grigory rút lưỡi lê khỏi người lính địch, nhìn xung quanh.

Phía sau, thành phố chìm trong biển lửa. Phía trước, chiếc xe tăng của quân Prosen cũng bốc cháy ngùn ngụt.

Trận địa pháo binh, rừng cây, tất cả đều chìm trong biển lửa.

Grigory cầm thanh lưỡi lê dài, như một hiệp sĩ với thanh kiếm trong tay, đối mặt với ngọn lửa ngút trời.

Lúc này, một người lính truyền tin cưỡi ngựa từ trong thành phố chạy như bay đến: “Toàn quân phá vây về phía bắc! Chuẩn bị sẵn sàng đạn dược cho thương binh nặng! Toàn quân phá vây về phía bắc! Chuẩn bị sẵn sàng đạn dược cho thương binh nặng!”

Grigory trâm giọng: “Mọi người nghe rõ rồi đấy.”

Giọng ông tuy không lớn, nhưng lại vang vọng, dễ dàng át đi tiếng lửa cháy lách tách.

Grigory: “Ai còn đi được thì đứng dậy, ai không đi được thì giơ tay lên, ít nhất chúng ta còn lựu đạn.”

Giữa những thi thể nằm la liệt trong rừng, từng người, từng người một đứng dậy, trông họ như những con quỷ dữ vừa từ địa ngục trở về.

Grigory: “Chúng sẽ không cứu chữa thương binh của chúng ta đâu, những người ở lại cũng đừng lo lắng, chúng ta

sẽ sớm đoàn tụ với mọi người thôi. Sớm thôi.”

Lúc này, từ phía trận địa pháo binh vọng lại tiếng nổ am ầm, không ít người giật mình, có người ngã khuyu xuống.

Grigory: “Đừng sợ, pháo binh đang phá hủy pháo hạng nặng, không thể để lũ địch cướp mất rồi quay sang bắn chúng ta được. L lát nữa khi chúng cho nổ kho đạn, chúng ta sẽ được xem pháo hoa đấy! Nhưng chỉ có những người ở lại mới được xem thôi.

“Những người còn sống, đi theo tôi! Đi nào!”

Grigory không giỏi khích lệ tinh thần, dù sao ông cũng chỉ là học sinh cấp ba, nhưng phong thái của ông rất có sức thuyết phục, khiến những người lính dày dạn kinh nghiệm tin tưởng.

Đoàn người băng qua rừng cây, đặt vào tay những người lính bị thương đang chìa ra những quả lựu đạn.

Cao điểm 153.

Cuộc tấn công ban đêm của quân Prosen đã bị đẩy lùi.

Trung tá Eugene kéo một thùng đạn rỗng, ngồi xuống, cắm chiếc cuốc chim đầy máu và óc xuống đất.

Bên cạnh ông, một khẩu súng máy đang gao thét, trút đạn về phía quân Prosen đang tháo chạy.

Hầu hết các ụ súng máy trên cao điểm 153 đều đã bị phá hủy bởi pháo kích, chỉ còn lại một ụ súng duy nhất trên nóc boongke của trung đoàn, vì vậy nơi đây trở thành chiến trường ác liệt nhất trong trận chiến lúc rạng sáng.

Thiếu úy Andrei cũng kéo một thùng đạn đến ngồi xuống, cắm chiếc xẻng công binh dính máu bên cạnh, nói với Trung tá Eugene: “Xeng công binh dễ dùng hơn thứ đó, lưỡi sắc bén, bổ một nhát là một tên Prosen chết.” Trung tá Eugene lấy bao thuốc lá ra, vừa mo mam tìm diêm vừa đáp: “Tôi không quen

dùng thứ đó. Vẫn là cuốc chim quen tay hơn, vung như thế nào cho đỡ tốn sức, đập như thế nào để phá vỡ đá, tôi đều rõ như lòng bàn tay. Diêm của tôi đâu rồi?"

Thiếu úy Andrei lấy hộp diêm ra, quẹt một que diêm rồi chìa ra.

Trung tá Eugene châm thuốc, rít một hơi dài, dựa vào bức tường loang lổ vết nứt thở phào nhẹ nhõm, rồi hỏi: "Sư bộ nói gì chưa?"

Thiếu úy Andrei quay đầu nhìn chiếc điện thoại bị đứt dây: "Chưa rõ, bây giờ dây điện thoại chắc chắn bị đứt rồi. Nghe trong thành phố vẫn còn tiếng súng, chắc là Sư bộ cũng chưa thể cử lính thông tin đến sửa chữa được."

Trung tá Eugene gật đầu.

Lúc này, tiếng súng máy đột ngột im bặt. Trung tá liền hỏi: 'Chuyện gì vậy?"

"Hết mục tiêu rồi." Xạ thủ súng máy nói: "Tối quá, tôi chỉ thấy động tĩnh là bắn thôi."

"Vậy thì nghỉ tay chút đi, nòng súng sắp đỏ lửa đến nơi rồi, thay nước làm mát đi." Thiếu úy Andrei nói.

Chính phó xạ thủ lập tức kéo súng máy về, bắt đầu thay nước làm mát.

Trung tá Eugene nhìn họ, hỏi: "Tiếp theo chúng ta nên làm gì? Có nên cử người đi liên lạc với Sư bộ không?"

"Chi bằng hỏi xem lính tăng còn điện đài nào dùng được không."

Vừa dứt lời, Đại úy Olov, Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn 1, bước vào: "Chúng tôi nhận được điện đài, Sư bộ quyết định phá vây về phía bắc, yêu cầu các đơn vị phá hủy quân nhu, thiêu hủy tài liệu, để lại đủ đạn dược cho thương binh nặng."

Trung tá Eugene: “Tức là để thương binh nặng ở lại đoạn hậu? Liệu có…”

Thiếu úy Andrei: “Quân địch sẽ không tha cho thương binh của chúng ta đâu. Bởi vì chúng ta là dân tộc hạ đẳng, không đáng để lãng phí thuốc men quý giá. Nếu chúng có chữa trị, thì đó chỉ là để thể hiện lòng nhân từ của giống dân thượng đẳng thôi.”

Trung tá Eugene không đáp, ông ngậm điếu thuốc vào miệng, rít một hơi thật sâu.

Đầu lọc lóe sáng, thiêu cháy gần hết cả điếu thuốc.

Sau đó, Trung tá Eugene ném điếu thuốc xuống đất, giãm mạnh một cái cho tắt hẳn.

Hơi thuốc khiến lỗ mũi ông cay xè, khói trắng liên tục bay ra, một lúc lâu sau mới dừng lại.

Rồi ông chống cuốc chim đứng dậy, bước ra khỏi công sự, dọc theo chiến hào, tiến về phía trước, nhìn những người lính đầy thương tích đang nằm trong chiến hào.

“Các anh em! Sư bộ đã hạ lệnh phá vây. Chỉ có hai loại người được phép ở lại đây, một là những người đã hy sinh, hai là những người sắp sửa hy sinh.

“Nghe nói quân Prosen sẽ không nương tay với thương binh, nhưng chúng ta không đủ sức đưa mọi người đi, vì vậy chỉ có thể để lại cho mọi người đây đủ đạn dược và lựu đạn.

“Tôi là một thợ mỏ! Tôi không thể đoán trước được cục diện chiến tranh, cũng không thể đảm bảo với mọi người rằng chúng ta nhất định sẽ giành chiến thắng. Tôi chỉ có thể nói với mọi người những gì tôi thường nói với các công nhân trong hâm mỏ.”

Trung tá Eugene dừng lại, bởi vì ông nhìn thấy một người lính bị cụt chân đang ngồi trong chiến hào, bình tĩnh nhìn ông.

Trung tá đặt tay lên vai người lính: ‘Mảnh đất này sẽ đối xử công bằng với tất cả mọi người, nó ban sữa nuôi sống chúng ta, và rồi cuối cùng, nó sẽ là nơi trở vê của tất cả chúng ta.

“Đừng xem việc nằm lại nơi hầm mỏ là điều đau buồn, đất đen Kazaria như người mẹ hiền, các anh chỉ là trở về với vòng tay của mẹ mà thôi.”

Người lính trước mặt Trung tá bỗng cất tiếng hát, một bài hát cổ xưa.

Hầu như người Kazaria nào cũng biết hát bài hát ấy.

Bài hát kể về câu chuyện từ rất xa xưa, những ky sĩ trên mảnh đất đen này đã chiến đấu với những kẻ xâm lược đến từ phương xa.

Họ phi nước đại trên thảo nguyên, ngã xuống trong lửa đạn, yên nghỉ trên mảnh đất quê hương.

Thi thể của họ được chôn cất dưới thảm cỏ, trôi theo dòng sông mẹ.

Và dòng sông được gọi là sông mẹ ấy, vẫn lang lặng chảy trôi.

Tiếng súng ở phía bắc thành phố vang lên như sấm dậy, rõ ràng là bộ binh của địch đang muốn lợi dụng đêm tối để chiếm lấy trận địa rừng phòng thủ phía bắc.

Ngoài ra, phía đông và phía tây thành phố cũng vang lên tiếng súng, tiếng súng dữ dội nhất đến từ hướng trang trại.

Hai tiểu đoàn Vệ giáo đóng quân ở đó chắc chắn đã đụng độ với quân địch.

Vương Trung bước ra khỏi Sư bộ, thấy chuồng ngựa đã bị đánh sập, nhưng con Bucephalus của hắn vẫn bình an vô sự, đang cúi đầu gặm cỏ.

Vương Trung chỉ vào con ngựa: "Lên yên cho nó! Thương binh nhẹ sẽ cưỡi ngựa!"

Vừa dứt lời, chiếc xe tăng số 422 đã tiến vào sân Sư bộ, lớp giáp bên ngoài chỉ chít vết đạn, lá cờ trên ăng-ten cũng chỉ còn lại một nửa.

Nắp khoang lái đã biến mất, Belyakov thò đầu ra ngoài, nhìn thấy Vương Trung thì cười toe toét.

Vương Trung nhảy lên xe tăng, kéo Nelly lên xe, sau đó mới chui vào vị trí của mình trên tháp pháo.

Vừa đeo tai nghe, hắn đã nghe thấy Alexander nói: 'Cậu đến rồi, tôi bận tối mặt tối mũi, vẫn là làm pháo thủ thoải mái nhất."

Vương Trung không trả lời, hắn hướng xuống những người đang hối hả chạy trong sân Sư bộ, hô lớn: "Cho thương binh nhẹ và phụ nữ lên xe tăng! Xe tải dành cho phụ nữ và trẻ eml"

Dưới sân, một người phụ nữ lên tiếng: "Chúng tôi đi bộ được! Hãy để thương binh lên xe!"

"Đúng vậy!"

"Tướng quân, hãy để thương binh lên xe!"

Nelly nghe vậy liên định xuống xe, nhưng bị Vương Trung giữ lại: "Vậy cho trẻ em lên xe tăng và xe tải! Còn cả các nữ tu sĩ và tu sĩ thính lực nữal"

Nelly: "Tôi không phải trẻ con."

"Vậy thì ngồi yên đấy." Vương Trung nói.

Lần này, đề nghị của Vương Trung không bị phản đối, tất cả trẻ em trong thành phố đều được đưa lên xe tăng.

Những đứa trẻ còn sống sót trong thành phố.

Có những đứa trẻ tay lăm lăm súng tiểu liên, gương mặt mang vẻ kiên nghị của một người lính.

Lúc này, Vương Trung chợt nhớ ra điều gì, quay đầu hỏi: "Có ai nhìn thấy Lyusha - Đại úy Lyudmila không?"

Không ai trả lời.

Pavlov cũng bước ra khỏi Sư bộ, ném một xấp tài liệu vào đống lửa đang cháy: "Chết tiệt, mất bao nhiêu thời gian để làm mấy cái báo cáo này, giờ lại phải làm lại từ đầu. Giáo sư! Ông đi đâu đấy?"

Ông ta túm lấy người duy nhất có học vị Giáo sư trong Sư bộ.

Ông lão quay đầu lại: "Là Ủy viên Giáo vụ! Giờ anh phải gọi tôi là Thượng hiệu! Thượng hiệu, nghe rõ chưa!"

"Được rồi, Thượng hiệu, ông đi đâu?"

Ông lão: "Lấy súng!"

Pavlov thuận tay cầm lấy khẩu súng Tokarev của người lính gác, dúi vào tay ông lão: "Xong rồi đấy, đi theo đội hình đi, Giáo sư của tôi!"

"Là Thượng hiệu! Đội hình đâu?"

Pavlov chỉ tay về phía đội hình Sư bộ đang tập hợp.

Ông lão sải bước đi tới, không chút nào giống một người già.

Pavlov: "Tướng quân! Còn chờ gì nữa, lên đường thôi!"

Vương Trung gật đầu, ấn nút nói trên cổ: “Xuất phát! Belyakov, đi theo chỉ thị của tôi! Cho lũ địch trong thành này nếm mùi lợi hại nào!”

“Cậu chắc chắn muốn mang theo lừng lũ trẻ con này đi đánh nhau sao?”

“Yên tâm, chúng ta sẽ đánh tan chúng trong chớp mắt.” Vương Trung tự tin nói.

Chiếc xe tăng lao ra khỏi cổng Sư bộ, chạy băng băng trên con đường nhuộm đỏ ánh lửa.

Bỗng nhiên, một bóng người lao ra từ phía trước, mái tóc bạc trắng sáng lên dưới ánh lửa.

Vương Trung: “Lyushal Lại đây!”

Lyudmila nhìn thấy xe tăng, chạy tới, sau đó được những đứa trẻ trên xe kéo lên.

Vừa đặt chân lên tháp pháo, cô đã trao cho Vương Trung một nụ hôn nồng nàn.

Ơ?

Chuyện này… có ổn không?

Khóe mắt Lyudmila long lanh nước, sau nụ hôn, cô nói: “Xe tăng địch tiến vào thành phố từ hướng đông bắc, quân Vệ giáo đang giao chiến ác liệt với chúng! Mau đi tiếp viện! Họ cần tiếp viện!”

Vương Trung giữ chặt hai vai Lyudmila: “Chúng ta đang chuẩn bị phá vây, phá vây cần phải có bộ đội đoạn hậu.”

Lyudmila sững sờ: “Hả? Anh… bỏ mặc họ sao? Giống như Loktev?”

Lần này, Vương Trung kiên định đáp: “Đây là để bảo toàn lực lượng. Đây là những người lính đã cùng tôi vào sinh ra tử,

họ phải được bảo toàn. Sẽ có một ngày, ngọn lửa này sẽ thiêu rui đế chế Prosen.” Hắn không giải thích thêm, chiếc xe tăng số 422 tiếp tục lăn bánh. Chuong 47: Den tiep vien

Tại nhà thờ, Popov bước ra, nói với những người đang tụ tập: “Quân chủ lực đang chuẩn bi phá vây! Họ sẽ thu hút sự chú ý của quân địch, chúng ta sẽ đi cùng nhóm Thánh ca, tản ra thành nhiều hướng, tập kết tại Shepetovkal

“Ai muốn đi cùng quân chủ lực thì hãy đến Sư bộ, có thể sẽ đuổi kịp họ. Nhưng với tình hình hiện tại, ngay cả quân chủ lực cũng chưa chắc đã thoát ra được.

“Chúng ta chia nhau ra, quân địch có thể sẽ bỏ qua vì nghĩ chúng ta là dân thường!”

Trong đám đông, có người lên tiếng: “Vậy những quân Vệ giáo đang chiến đấu thì sao?”

Popov: “Giao tranh với bộ binh Prosen trong thành phố, họ lành ít dữ nhiều. Với trình độ huấn luyện và tổ chức của quân Vệ giáo, cơ bản là không thể rút lui một cách có tổ chức trước quân địch.

“Tôi đã từng chứng kiến điều tương tự ở Loktev, một khi quân Vệ giáo giao chiến với quân Prosen trong thành phố, chỉ có hai kết cục, một là chiến đấu đến người cuối cùng, hai là tan rã, bỏ chạy tán loạn, sau đó bị quân Prosen truy sát.

“Rất ít người có thể sống sót.”

Popov ngừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Nếu tình hình tồi tệ đến mức phải để quân Vệ giáo chiến đấu trực tiếp với quân địch, thì có nghĩa là quân chính quy đã gần như thất bại, và đó chính là tình hình hiện tại. Vì vậy, chúng ta chỉ có thể hy vọng rằng ý chí chiến đấu của họ có thể kéo dài đủ lâu để chúng ta phá vây, câu giờ cho chúng ta càng lâu càng tốt.

“Đây chính là chiến tranh. Nếu ai cảm thấy bất mãn, có thể buông vũ khí, trở về nhà - dù sao mọi người cũng không phải là lính. Còn về việc quân Prosen sẽ làm gì sau khi chiếm được thành phố này, tôi chỉ có thể chúc mọi người may mắn.

“Nếu không muốn phó mặc số phận của mình cho lòng nhân từ của kẻ thù, hãy đi theo tôi!”

Popov rút súng lục ra: “Đi thôi”

Sufang thâm nhủ “Nguyện Thánh Andrew che chở cho chúng ta”, rôi dẫn đầu nhóm Thánh ca, đi theo Popov.

0 giờ 30 phút, ngày 6 tháng 8, Shepetovka.

Công tước Myshkin ho dữ dội.

Cần vụ binh vội vàng chạy đến, vỗ lưng cho ông, đồng thời đưa cho ông một tách cà phê nóng.

Công tước nín ho, uống một ngụm cà phê, thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, ông nhìn về phía Trung tướng Skudzewski, Tư lệnh Quân đoàn Xe tăng số 10: “Trung tướng… Ngài xem, kế hoạch xuất kích của quân đoàn đã chuẩn bị xong chưa?” Myshkin công tước đối với ai cũng nho nhã lễ độ, cho dù là cấp dưới cũng sẽ dùng kính ngữ, mọi người đã thành thói quen.

Skdruzheski: “Hôm qua lúc nhận được lệnh, chúng tôi bắt đầu chuẩn bị xuất kích, hiện tại có thể xuất phát bất cứ lúc nào.”

“Rất tốt.” Myshkin công tước lại ho khan một tiếng, nhưng lần này không ho không ngừng như vừa rồi,‘Chúng ta nhận được điện báo cầu viện của Sư đoàn bộ binh 151 ở Olaci, hiện tại cơ bản có thể xác định chủ lực Tập đoàn thiết giáp số 2 của

địch đã tiến về phía nam.” Skdruzheski cao hứng nói: “Vậy chúng ta tấn công trực diện!”

“Không được, bọn chúng chắc chắn đã chuẩn bị kỹ càng, tuy rằng công phá trực diện, cắt đứt đường tiếp tế của Tập đoàn thiết giáp số 2 có vẻ rất hấp dẫn, nhưng không, chúng ta không thể làm như vậy.

“Nói chính xác là không làm được. Năng lực tấn công của quân tăng chúng ta… Tôi đã trải nghiệm đầy đủ rồi, không muốn thử lại lần nữa.”

Skdruzheski nhíu mày: “Vậy ý ngài là?”

Myshkin công tước đi tới trước bản đồ: “Giữa chúng ta và Olaci chỉ có một số ít trận địa phòng ngự của địch, rõ ràng so với việc chúng ta đi cứu viện Sư đoàn 151 của Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, chúng càng lo lắng bị cắt đứt đường tiếp tế hơn.

“Anh xem, ba con đường quốc lộ ở Olaci hội tụ lại thành hình chữ Y ngược, chúng chỉ bố phòng ở một con đường thẳng đứng, còn chặn giữa chúng ta và Olaci tuy có quân, nhưng lực chú ý của những toán quân này đều dồn về phía Olaci.

“Quân tăng của anh bây giờ xuất phát, nếu như hành quân thần tốc dọc theo quốc lộ, sẽ khiến chúng bất ngờ.”

Skdruzheski cau mày: “Ý ngài là không triển khai đội hình tấn công?”

“Đúng vậy, như vậy mới bất ngờ, anh thậm chí có thể bật đèn pha xe tăng, xông đến trước mặt chúng rồi mới bắn pháo sáng, sau đó tiêu diệt bọn chúng.”

“Làm vậy có được không?” Skdruzheski nhíu mày: “Nếu chúng ta được trang bị T-34 thì còn đỡ, lúc hỗn loạn, chúng không bắn thủng nổi giáp của ta, nhưng chúng ta đều là xe tăng dòng BTI”

Myshkin công tước cười: “BT mới tốt, chưa chắc T-34 đã bất ngờ như vậy. Đây là một cuộc đua đêm, tôi sẽ điều cho anh một tiểu đoàn bộ binh, để họ ngồi trên xe tăng.

“Như vậy trông các anh càng giống một đội quân đang hành quân, ban đêm tối đen như mực, bọn chúng cũng không nhìn rõ hình dạng xe tăng.”

Skdruzheski: “Nhưng chúng biết quân của chúng ta sẽ không đến từ hướng này…”

Myshkin công tước cắt ngang lời hắn: “Chỉ huy của chúng có thể biết, nhưng đám lính quèn thì biết gì? Dù là quân Prosen cũng không thể nào ngay cả sĩ quan cấp cơ sở cũng nắm rõ tình hình chung.

“Hơn nữa hai ngày nay, bọn chúng vội vàng tiến về phía nam, đều rất mệt mỏi. Tin tôi đi, Skdruzheskil Năm phút nữa, tôi sẽ ra lệnh pháo binh khai hỏa, oanh tạc sẽ kéo dài hai tiếng đồng hồ, trong thời gian đó, anh phải nhanh chóng xông qua, pháo binh sẽ chỉ tập trung vào hai bên đường.

“Chờ anh xông qua, bộ binh sẽ bắt đầu tấn công.”

Skdruzheski gật đầu: “Vâng, tôi tin tưởng ngài. Vậy tôi xuất phát.”

Myshkin công tước: “Nhớ kỹ, cho dù là huấn luyện hay trang bị, các anh đều không phải đối thủ của thiết giáp Prosen, đây chỉ là một nhiệm vụ giải cứu, cố gắng hết sức tiếp ứng những người còn sống sót của Sư đoàn 151, đợi họ rút lui an toàn, chúng ta sẽ trở về Shepetovka.

“Tôi sẽ lệnh cho bộ binh men theo quốc lộ tiến lên, yểm trợ các anh - phải, là đội yểm trợ cho đội yểm trợ. Vị Rokossovsky tướng quân kia có thể dùng một lực lượng ít ỏi như vậy chống cự ở Olaci lâu như vậy, quả thực là chuyên gia phòng ngự, tôi nghĩ sau này ông ấy sẽ còn nhiều đất dụng võ.

“Có lẽ chúng ta sẽ phải phòng thủ chiến lược một hoặc hai năm, ông ấy rất quan trọng đối với chúng ta. Cực kỳ quan trọng!” Skdruzheski chào: “Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!”

Nói xong, anh ta xoay người rời khỏi sở chỉ huy.

Có lẽ vì đã thả lỏng, Myshkin công tước lại ho dữ dội.

Vị tu sĩ cầu nguyện đi theo lo lắng nói: “Thân thể ngài quan trọng hơn, dù sao ngài cũng vừa mới từ Liechtenstein trở về sau thời gian dưỡng bệnh…”

Myshkin xua tay: “Nói không khí vùng núi có hiệu quả với bệnh tình của tôi chỉ là lừa người, tôi ở đó hai năm, căn bản không có chuyển biến tốt. Đương nhiên, không khí ở đó trong lành, cảnh sắc cũng đẹp, khiến tâm trạng tôi tốt hơn không ít, nhưng cũng chỉ là tâm trạng tốt hơn mà thôi.”

Tham mưu trưởng: “Có đôi khi, chỉ cần tâm trạng tốt cũng đủ khiến bệnh tình chuyển biến tốt đẹp…”

“Tình hình hiện tại làm sao tôi có thể vui vẻ cho được? Nếu đã đến ngày phải chết, tôi chọn chết trên chiến trường.” Myshkin công tước lại ho khan vài tiếng, nhìn đồng hồ treo tường, Đến giờ rồi, ra lệnh pháo binh khai hỏa đi.”

Tham mưu trưởng cầm lấy điện thoại: “Tôi là Tham mưu trưởng, hãy bắt đầu theo kế hoạch.”

Giây phút xe tăng số 422 khai hỏa, luồng khí nóng quét qua những người trên xe.

Nelly dùng tay giữ chặt chiếc mũ, cả người co rúm sau tháp pháo.

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna đã sớm không còn mũ, cô nửa ngồi trên tháp pháo, áp sát vào Vương Trung.

Khoảng cách khoảng một trăm mét ở phía trước, xe tăng của địch bốc cháy, đám lính xe tăng mở nắp xe chui ra ngoài,

lăn lộn trên đất để dập lửa.

Vương Trung điều khiển súng máy phòng không, kết thúc nỗi đau của bọn chúng.

“Xạ thủ! Dựng súng máy ở ngã tư này, phong tỏa ngã tul Để lại nhân viên chỉ huy giao thông dẫn đường cho đại quân!”

Sau khi ra lệnh cho đội bộ binh bên cạnh, Vương Trung lại tiếp tục ghé sát vào mic: “Nạp đạn nổ mạnh, chúng ta sẽ đánh sập căn nhà phía trước, chặn đường bọn chúng!”

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna nghe thấy có người trong khoang xe hét lên: “an nổ mạnh, rõI”

Ngay sau đó, pháo xe bắn ra, luồng gió từ họng pháo thổi tung mái tóc bạc của Lyudmila Vasilyevna Melekhovna.

Tòa nhà phía sau chiếc xe tăng bị bắn trúng, sau khi cột nhà bị nổ tung, một nửa tòa nhà đổ sụp xuống, chắn ngang đường.

Bọn Prosen liều lĩnh xông qua ngã tư, kết quả bị xe tăng và súng máy vừa mới được dựng lên bắn hạ.

Ngay sau đó, bọn chúng sử dụng màn khói yêu thích.

Vương Trung: “Bắn từng loạt ngắn vào màn khói, bọn chúng cũng là người, cũng biết sợi”

Xạ thủ súng máy của bộ binh lập tức làm theo, dùng “Đại Bàn Kê” bắn từng loạt ngắn vào màn khói, quả nhiên không còn tên địch nào dám xông lên nữa.

Vương Trung: “Belyakoy, rẽ trái, chúng ta tiếp tục tiến lên!”

Xe tăng rẽ ngoặt. Những chiếc xe tăng khác thấy vậy, vội vàng bám theo, đoàn xe tăng lại tiếp tục di chuyển trong thành phố.

Vương Trung: “Rẽ trái ở ngã tư phía trước.”

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna kinh ngạc nhìn Vương Trung: “Anh quen thuộc thành phố này vậy sao?”

Vương Trung: “Tôi là chỉ huy, tôi quen thuộc từng con đường ở đây.”

Lúc này, xe tăng đi qua một khu chung cư, một người phụ nữ dẫn theo mấy đứa trẻ đứng ở cửa chung cư, lạnh lùng nhìn đoàn xe tăng.

Vương Trung: “Dừng lại!”

Belyakov lập tức phanh xe.

Vương Trung: “Thưa bài! Hãy cho bọn trẻ lên xe! Bà có thể đi theo chúng tôi!”

Người phụ nữ ngẩng cao đầu: “Tổ tiên tôi là người ProsenI”

Nelly: “Gián điệp! Sao thẩm phán không xử bắn bà ta?”

Cậu bé trên xe tăng cũng giơ súng tiểu liên lên: “Để em giết bà tai”

Vương Trung: “Không, Prosen sẽ không tha cho thằng bé đâu, cứ mặc kệ bà ta tự sinh tự diệt. Belyakoy, tiếp tục di chuyển!”

Chiếc xe tăng số 422 lại tiếp tục lăn bánh.

Những chiếc xe tăng phía sau lần lượt đi qua trước mặt người phụ nữ, tiếp theo là xe tải, xe bò và tiểu đoàn bộ binh.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía gia đình này.

Người phụ nữ ngẩng cao đầu, thể hiện sự kiêu ngạo của dân tộc thượng đẳng khinh miệt dân tộc hạ đẳng.

Không ai biết tổ tiên bà ta có phải người Prosen hay không, nhưng có lẽ bà ta thực sự là người Prosen.

Sau khi xe tăng số 422 ra khỏi thành, Lyudmila Vasilyevna Melekhovna thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn Vương Trung: "Nhìn anh có vẻ không hề lo lắng, như thể biết rõ phía trước có địch hay không vậy!"

Vương Trung: "Nói linh tỉnh, làm sao tôi biết được? Tôi chỉ có trăm phần trăm tự tin tiêu diệt bọn chúng, chỉ vậy thôi. Nói thật, nếu bọn chúng bao vây mà không đánh, tôi cũng chẳng biết phải phá vòng vây thế nào."

Vừa dứt lời, lính bộ binh của Trung đoàn 31 đang ẩn nấp trong rừng cây hét lên: "Tướng quân! Là tướng quân phải không ạ?"

Vương Trung: "Là tôi! Tình hình thế nào rồi?"

Ngay sau đó, rất nhiều người từ trong rừng cây bước ra.

Không đợi Vương Trung ra lệnh, Belyakov đã cho xe dừng lại.

Một vị thiếu tá chạy đến bên cạnh xe tăng, chào theo nghi thức quân đội: "Báo cáo tướng quân, chúng tôi đã đẩy lui cuộc tấn công thăm dò của địch, tiểu đoàn chúng tôi còn lại hơn một trăm người, đều ở đây. Vương Trung: "Mọi người vất vả rồi, tôi đi trước mở đường, mọi người theo sau rút lui!" Vị thiếu tá chào theo nghi thức quân đội rồi xoay người rời đi. Vương Trung: "Belyakoy, tiếp tục nào!" Chương 48: Hướng về bình minh

Sau khi rời khỏi Olaci, tình hình nằm ngoài dự liệu của Vương Trung.

Hai bên đường không hề có bóng dáng kẻ địch, toàn bộ bọn chúng đều đóng quân ở cách đường cái hơn một trăm mét.

Tại sao lại thế này?

Không chỉ hai bên đường vắng tanh, ngay cả những ngôi làng ven đường cũng không hề có bóng dáng quân địch đóng quân, giống như những ngôi làng ma vậy.

Đang lúc Vương Trung không hiểu chuyện gì xảy ra, đám Prosen đóng quân cách xa đường cái dường như phát hiện ra bọn họ, từ xa hô to điều gì đó.

Vương Trung quay đầu nhìn Lyudmila Vasilyevna Melekhovna: "Bọn chúng nói gì thế?"

Cô nhíu mày: "Hình như là đang nhắc nhở chúng ta rằng quân Ant thích pháo kích đường cái và làng mạc vào ban đêm, bảo chúng ta cẩn thận."

Vương Trung giật mình: "Nhưng pháo binh của tôi đã rút khỏi trận địa rồi, đại bác cũng cho nổ tung hết rồi!"

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna dang hai tay ra: "Có lẽ… Bọn Prosen quên thông báo cho các đơn vị khác."

Vương Trung thực sự kinh ngạc: Mình đã mò kim đáy bể mấy lần, vậy mà lại mò ra được một con đường thần kỳ thế này sao?

Lần này đúng là trúng số độc đắc rồi.

Vương Trung không nhịn được bật cười.

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna nhìn hắn, sau đó nhìn sang Nelly.

Nếu có thể, Vương Trung muốn ra lệnh cho toàn quân im lặng tiến lên, nhưng hiện tại, toàn bộ Sư đoàn 151 đã rối loạn, cho dù dùng radio để ra lệnh cũng không thể truyền đạt đến từng đơn vị một cách thuận lợi.

Hơn nữa, nếu sử dụng radio lúc này, rất có thể sẽ khiến lũ Prosen hai bên đường phát hiện ra.

Dù sao thì bây giờ chỉ có tiếng súng đạn vọng lại từ phía xa, nên có lẽ những toán quân chạy ra khỏi thành phố vẫn chưa bị phát hiện.

Về phần cụ thể có bao nhiêu người chạy thoát, chỉ có thể đợi đến Shepetovka mới kiểm đếm lại được.

Kiểu rút lui này chắc chắn sẽ dẫn đến hỗn loạn, tình trạng hiện tại của Sư đoàn 151, dùng lời trong bộ phim "Đại quyết chiến" để hình dung, có lẽ là "Rút lui như một quả bóng lăn".

Có cảm giác như trước bình minh sẽ không có vấn đề gì lớn xảy ra.

Vấn đề là sau khi trời sáng.

Với tốc độ của T-34, nếu hành quân hết tốc lực, có lẽ sáng mai có thể đến được Shepetovka, nhưng khoảng bốn giờ sáng trời sẽ bắt đầu sáng.

Lúc đó, lũ Prosen hai bên đường sẽ không thể nào tiếp tục làm ngơ như bây giờ nữa.

Hơn nữa, chỉ có một số ít người được ngồi xe tăng chạy như bay, đại bộ phận Sư đoàn 151 đều phải hành quân bộ, nếu bị lực lượng thiết giáp của địch phát hiện trên đường - không cần đến thiết giáp, chỉ cần bị một lượng lớn quân trang bị xe bọc thép chở quân phát hiện cũng đủ khốn đốn rồi.

Súng máy trên xe bọc thép không phải là thứ dễ đối phó, súng máy được trang bị cho các trung đội bộ binh của địch cũng vậy.

Nghĩ đến đây, tâm trạng Vương Trung vừa mới thả lỏng bỗng chốc trở nên nặng nề.

Có lẽ, cứ chạy như bay thế này không ổn? Hay là đánh úp bọn chúng một trận trước, khiến bọn chúng cũng rối loạn?

Nhưng lực lượng đáng tin cậy trong tay hắn chỉ có sáu chiếc T-34.

Có thể có sáu chiếc, còn phải cảm tạ "linh hồn" của sáu chiếc xe tăng này đã thương tình, chạy đến bây giờ mà chưa bị hỏng hóc gì.

Sau một đêm bị hành hạ như vậy, sáu chiếc xe tăng này có hỏng bất cứ lúc nào cũng không có gì lạ - dù sao thì cũng đã hết giờ hoạt động rồi.

Ngoài lũ địch trên mặt đất, không quân của bọn chúng cũng rất nguy hiểm sau khi trời sáng.

Hiện tại, trong tâm nhìn của Vương Trung đã không còn cây cối, nhìn từ trên cao xuống, cho dù là ban đêm thì sáu chiếc xe tăng cũng rất dễ bị phát hiện.

Huống hồ con đường mà bọn họ đang đi thật sự quá tệ, chỉ là đường đất được san bằng, xe tăng chạy qua tạo thành một đám bụi mù mit cũng may là trên trời hiện tại chỉ có trăng lưỡi liem, không có ánh trăng nên bụi nhìn không rõ lắm.

Một khi trời sáng, đám bụi này có thể nhìn thấy rõ từ độ cao sáu, bảy nghìn mét trên không trung.

Mẹ kiếp, càng nghĩ càng lo.

Cũng không biết sau khi trời sáng có nhận được sự hỗ trợ của không quân của Đại Công chúa hay không.

Quan trọng nhất là, có thể Đại Công chúa không biết Sư đoàn 151 đã bỏ Olaci, có thể không quân sẽ bay thẳng đến Olaci để yểm trợ.

Vương Trung nhíu mày.

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna ở bên cạnh nhìn hắn, định an ủi vài câu nhưng lại không dám cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn.

Ngày 6 tháng 8, tại trang viên của Công tước Rokossovsky ở Agasukov.

Công tước Rokossovsky vừa mới ngủ được hai tiếng thì bị tiếng bước chân dồn dập đánh thức - Công tước đã già, giấc ngủ rất nhẹ, chỉ cần một chút động tĩnh cũng có thể khiến ông tỉnh giấc.

Ông ngồi dậy, định bật đèn ngủ, nhưng rồi nhớ ra đang trong thời gian giới nghiêm đèn đóm, cục điện lực đã cắt điện toàn thành phố.

Lúc này, quản gia Mikhail đẩy cửa bước vào, tay bưng chân nến, ánh nến chiếu sáng căn phòng ngủ: “Thưa Công tước, cậu Hai đã bỏ Olaci và phá vây.”

Công tước Rokossovsky giật mình: “Nó phá vây về hướng nào?”

“Shepetovka! Và cậu ấy còn gửi điện báo yêu cầu Công tước Myshkin chỉ viện.”

Ông lão thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt. Thời gian nó kiên trì ngắn hơn tôi nghĩ!” “Theo tin tình báo mà cậu cả gửi về từ Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân, chủ lực của Tập đoàn thiết giáp số 2 của địch đã tấn công Olaci.”

“Chủ lực của Tập đoàn thiết giáp số 2 sao? Tin tức chắc chắn chứ?” Lão Công tước lại tăng âm lượng.

“Vâng, hiện tại chủ lực của Tập đoàn thiết giáp địch đã vượt qua Olaci, tiến về phía nam 30 km.”

Lão Công tước vội vã bước đến trước bàn đồ trong phòng ngủ.

Quản gia Mikhail lập tức đi theo, dùng chân nến để chiếu sáng.

“Ba mươi cây số…’ Lão Rokossovsky cau mày,‘Hỏng rồi, Alyosha không sao, bây giờ nguy hiểm là chúng ta. Tập đoàn quân số 1 phía nam hành động nhanh như vậy, bây giờ Tập đoàn quân số 2 cũng tăng tốc, chúng ta sẽ bị bao vây trong vòng một tuần, bây giờ là thời điểm cuối cùng để rút lui.”

Quản gia Mikhail im lặng, chờ đợi lão Công tước sắp xếp lại suy nghĩ.

Lão Công tước đi qua đi lại bên cạnh bàn đồ, sau khi đi được vài vòng, ông nói: “Cho dù Alyosha có chạy thoát, ngày mai trời sáng cũng sẽ rất nguy hiểm.”

Quản gia Mikhail không nhịn được lên tiếng: ‘Vừa rồi ngài nói bây giờ nguy hiểm là chúng ta.”

“Ừ, chúng ta nguy hiểm thì nguy hiểm, nhưng loại nguy hiểm này không thể tránh khỏi. Nhưng Alyosha có thể cố gắng một chút. Tập đoàn quân còn bao nhiêu lực lượng không quân?”

Khác với “Quân đoàn thiết giáp” của quân Prosen, đơn vị chỉ huy của quân Ant bao gồm cả không quân, Tư lệnh Tập đoàn quân cũng có thể chỉ huy không quân dưới quyền, đưa ra chỉ thị cho họ.

“Còn ba trung đoàn tiêm kích cơ, đều là mới được điều động đến.” Quản gia Mikhail nói: “Nguồn tin…”

“Không cần biết nguồn tin gì nữa, tôi muốn gọi điện thoại. Mang điện thoại đến đây.”

Quản gia Mikhail đặt chân nến lên bàn, lấy điện thoại từ bàn làm việc, đưa ống nghe cho ông lão.

Ông lão cầm lấy: “Nối máy cho tôi đến Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân. Tôi là Đại tướng Rokossovsky, hãy để Tham mưu trưởng Tập đoàn quân nghe điện thoại… Là cậu đó sao, Skorobo? Skorobo, cậu còn muốn khăng khăng giữ ý kiến của mình sao? Mau rút lui! Cái gì? Sa hoàng không cho phép?”

Ông lão biu môi: “Sukal À không, tôi không phải gọi điện thoại để bảo cậu rút lui, con trai thứ hai của tôi đang trên đường rút lui về Shepetovka, cậu có thể điều động không quân yểm trợ cho nó một chút được không? Cậu muốn yểm trợ cho cuộc tấn công ngày mai? Cậu muốn tấn công vào đâu?

“Ngu ngốc! Bây giờ không phải là thời đại trước kia nữa, cậu không biết bộ binh tấn công trên địa hình bằng phẳng sẽ có kết cục gì sao? Mỗi tiểu đội bộ binh của địch đều được trang bị súng máy! Mỗi tiểu đội đều có! Cậu có biết mật độ súng máy dày đặc ở chiến tuyến đáng sợ đến mức nào không?

“Không, tôi cho rằng dù cậu có điều động không quân yểm trợ hay không thì cuộc tấn công của bộ binh cũng sẽ thất bại. Bây giờ nên rút lui, nhân lúc cái gọng kìm của bọn chúng còn chưa khép chặt. Rút lui không cần pháo binh, không cần đội hình tấn công, chỉ cần chạy là được.

“Cậu…

Đột nhiên, ông lão dứt ống nghe ra, cau mày nhìn chằm chằm vào nó: “Tên khốn đó cúp máy! Cúp máy của tôi!”

Quản gia Mikhail: “Hay là gọi cho Trung tướng Andrekhilov của Không quân thử xem?”

“Không, tôi đã nghỉ hưu rồi, can thiệp quá nhiều vào việc chỉ huy quân sự của các tướng lĩnh đang tại ngũ cũng không hay.” Quản gia Mikhail do dự một chút, rồi nói: “Nếu đã vậy, ngài nên rời khỏi Agasukov tranh thủ bây giờ sân bay vẫn còn

cho phép máy bay dân dụng cất cánh. Ngài ở lại đây cũng vô ích…”

Lão Rokossovsky mỉm cười: “Không, không, Mikhail, bạn già của tôi, tôi không thể rời đi, tôi còn một việc cực kỳ quan trọng phải làm ở đây. Cực kỳ, cực kỳ quan trọng. Thực ra, những chuyện như gọi không quân yểm trợ cho Alyosha chỉ là phụ, không phải mục đích chính của tôi.”

Quản gia Mikhail cau mày: “Tôi không hiểu, cho dù là tôi đã hầu hạ ngài nhiều năm như vậy, tôi cũng không hiểu…”

“Ông không cần phải hiểu, đến lúc đó ông sẽ hiểu.”

Lão Rokossovsky ngồi xuống ghế, ngả người ra sau, nhìn lên trần nhà: “Bây giờ, tôi chỉ có thể cầu nguyện cho Alyosha bình an vô sự. Chỉ có thể như vậy.”

Vương Trung bỗng nhiên nhìn thấy phía trước có ánh đèn xel

Hỏng rồi, là địch!

Hắn chuyển sang chế độ nhìn từ trên xuống, sau đó phát hiện không có vật thể nào phát sáng.

Đó là xe tăng BT của quân ta, trên mỗi chiếc còn chở theo bộ binh.

Vương Trung vui mừng quá đỗi, sau đó anh nhớ ra, lần trước mình cùng quân bạn ban đêm gặp nhau như vậy, đã bị ăn một phát đạn pháo.

Vì vậy Vương Trung vội vàng đeo microphone ở cổ họng, mở vô tuyến điện gọi: “Nơi này là tướng quân Bạch Mã —— là tướng quân Rokossovsky! Gọi quân đội bạn phía trước.

Vương Trung nhớ ra mình và quân đội bạn phía trước chưa từng ước định mật mã vô tuyến.

Nói thẳng tướng quân Bạch Mã đối diện nói không chừng không biết là ai.

Vương Trung không đợi quá lâu, tai nghe đã truyền đến tiếng đáp lại: "Nơi này là Trung tướng Skdruzheski của quân đoàn xe tăng Số Mười, Rokossovsky thiếu tướng? Anh ở đâu?"

Vương Trung tạm thời tắt vô tuyến: "Belyakov, bật đèn pha lên."

Mệnh lệnh này được chấp hành không chút do dự.

Đèn pha số 422 bật sáng, chiếu sáng con đường lớn phía trước xe tăng.

"Tôi bật đèn rồi, nhìn thấy không?"

"Nhìn thấy rồi, tướng quân… Làm sao anh biết chúng tôi không phải là người Prosen?"

Bởi vì tôi có độc môn bí tịch… Đáng tiếc không thể nói ra.

Vương Trung: "Tôi chỉ muốn thử xem, nếu các anh không đáp lại, tôi sẽ khai pháo!"

"May mà ngài gọi chúng tôi trước, không trực tiếp khai pháo. Vậy lát nữa gặp, tướng quân."

Hen gặp lại!

Vương Trung cắt đứt liên lạc, Lyudmila ân cần hỏi: "Phía trước là quân đội bạn sao?"

"Đúng vậy, quân đội của quân đoàn xe tăng Số Mười, chắc là Myshkin ra lệnh cho họ ra tiếp ứng chúng ta! Bởi vì người Prosen đều rời xa đường lớn để đóng quân, nên họ mới có thể bình an vô sự lái tới đây!" Một lát sau, xe tăng số 422 phanh gấp, dừng lại trên đường đất.

Chiếc BT đối diện cũng dừng lại, hai chiếc xe tăng suýt chút nữa thì đâm vào nhau.

Vương Trung bò ra từ trong khoang lái, hưng phấn nhảy xuống xe tăng, tiến lên đón, nắm lấy bàn tay đang đưa tới của vị trung tướng đối diện.

“Cuối cùng cũng đón được anh rồi.” Vị trung tướng cười nói: “Công tước Myshkin dặn chúng tôi bất luận thế nào cũng phải cứu anh ral”

(Hết chương 48) Chuong 49: Dong Thep

Vương Trung: “Cảm on công tước đã quan tâm. Lúc chúng tôi gửi điện báo tuy rằng có nói thỉnh cầu tiếp ứng, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy đã gặp được bộ đội tiếp ứng.”

“Chúng tôi cũng không ngờ. Ban đầu chúng tôi dự tính sẽ đánh đêm với quân địch, nhưng không ngờ dọc đường bọn chúng đều rời xa đường cái để đóng quân, chúng tôi một đường đi vừa thiết lập trận địa phòng ngự ven đường, cứ như vậy mà xông tới đây.” Skdruzheski gãi đầu: “Vì sao quân địch không đóng quân ở ven đường nhỉ?”

Vương Trung giả vờ ngây thơ: “Đúng vậy, vì sao vậy?”

Nhưng anh lập tức nghĩ đến nỗi lo lắng của mình, liền nói: “Chúng tôi còn rất nhiều quân đội ở phía sau, trong đó có cả dân chúng Olaci, họ đi không nhanh, chờ trời sáng sẽ bị quân địch hai bên đường tiêu diệt mất.”

Skdruzheski cười: “Yên tâm, chúng tôi sẽ giúp anh. Chỉ cần đánh cho quân địch choáng váng, chúng sẽ không rảnh mà tấn công người của anh đâu. Lúc trước không chọc vào quân địch là vì muốn nhanh chóng tiếp ứng mọi người, bây giờ rốt cuộc có thể toàn lực đối phó với đám quỷ Prosen rồi, tôi nhịn hết nổi rồi.”

Nói xong ông ta cúi chào Vương Trung: “Mời anh mau chóng đến Shepetovka, chúng tôi sẽ xuất kích đánh vào quân địch, cố gắng hết sức để phá rối đội hình của chúng.”

Vương Trung đáp lễ: “Chúc các anh may mắn.”

Skdruzheski: “Tôi thích nghe câu “Thánh Andrew phù hộ cho các anh hơn.”

Vương Trung: “Thánh Andrew phù hộ cho các anh.”

Skdruzheski cười toe toét với Vương Trung, xoay người bò lên xe tăng của mình, ra lệnh qua bộ đàm: “Toàn thể xuống đường cái, nhường đường cho quân đội Sư đoàn 151 và cư dân Olaci, tiểu đoàn một theo tôi rẽ trái, tiểu đoàn hai rẽ phải, cứ thế mà làm!

“Chúng ta đánh cho quân địch một trận ra trò, hoan hô!”

Sau khi mệnh lệnh được truyền đạt, tiểu đoàn xe tăng thứ nhất của quân đoàn xe tăng Số Mười đồng loạt rẽ xuống đường cái, lao về phía quân địch đang đóng quân ở phía xa.

Tiểu đoàn hai thì rẽ phải xuống đường cái, nhằm phía bên phải —— theo góc nhìn của Vương Trung mà nói là quân địch bên trái.

Vương Trung: “Truyền lệnh, số xe tăng còn lại phụ trách dẫn đường, nếu gặp phải quân địch chặn đường thì cố gắng hết sức tấn công, đảm bảo cho bộ binh và thường dân đi qual”

Sau khi lính truyền tin cưỡi ngựa chạy về phía sau, Vương Trung nói với người điều khiển xe tăng số 422: “Belyakov rời khỏi đường cái, lái sang bãi đất bên cạnh.”

Mệnh lệnh này lập tức được chấp hành, chiếc 422 lái xuống đường cái.

Những chiếc xe tăng vẫn luôn đi theo phía sau lập tức vượt lên, lúc đi ngang qua xe số 422, trưởng xe kiêm pháo thủ còn

chui ra khỏi tháp pháo chào Vương Trung và chiếc xe tăng số 422.

Lyudmila nghi hoặc hỏi: "Vì sao chúng ta lại dừng ở ven đường?"

Vương Trung: "Tôi muốn xem thử tình hình của đội quân, xem thử đội quân tôi dày công xây dựng bấy lâu nay đã bị đánh cho tan tác thành dạng gì rồi." Lyudmila nhẹ nhàng vuốt ve Vương Trung: "Đừng tự trách mình như vậy, anh đã đánh rất tốt rồi, chúng ta đã đối mặt với ít nhất ba sư đoàn xe tăng của quân địch, giữ vững trận địa ba ngày, cuối cùng còn phá vòng vây thành công. Như vậy vẫn chưa đủ để anh tự hào sao?"

Vương Trung: "Cho đến khi đánh bại Prosenia, tôi sẽ không tự hào về bất cứ điều gì. Phải nói là, giành được thắng lợi cuối cùng trong cuộc chiến này, mới là lúc nên tự hào."

Lyudmila nhìn sườn mặt Vương Trung, không nói gì.

Lúc này năm chiếc T34 lần lượt đi qua trước mặt Vương Trung, tiếp theo là xe tải chở thương binh và phụ nữ trẻ em cùng với đội ngũ bộ binh đi bộ, tất cả cùng hòa vào dòng người đi qua trước mặt Vương Trung.

Vương Trung nhìn đội quân này, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác không cam lòng.

Lúc đến Olaci, anh tràn đầy tự tin, dự định sẽ kiên trì ở đây một tuần.

Khi đó quân đội của anh hùng mạnh, một sư đoàn bộ binh tạm thời, cộng thêm hậu cần và lao công có tới hai vạn người, vượt xa biên chế 8000 quân của một sư đoàn bộ binh Ant thông thường.

Ngoài ra anh còn có rất nhiều vũ khí kỹ thuật hiện đại, từ pháo binh cho đến xe tăng T34, cái gì cần có đều có.

Bây giờ thì hay rồi, vũ khí kỹ thuật chỉ còn lại sáu chiếc xe tăng, binh lính cũng tổn thất nặng nề, có cảm giác như trở về thời kỳ trước giải phóng.

Đương nhiên, chuyện tổn thất nặng nề đã được dự đoán từ trước khi đóng quân ở Olaci, điều khiến Vương Trung không cam lòng chính là không thể kiên trì đến thời gian mình đã dự tính.

Quân địch mới bị chặn lại có hai ngày đã quyết đoán vòng qua Olaci.

Vương Trung đứng trên tháp pháo của xe tăng, nhìn quân đội của Sư đoàn 151 đi qua trước mặt.

Ai nấy đều lộ vẻ mệt mỏi, trên người mang đầy thương tích, trên nền băng trắng là những vết máu đỏ tươi loang lổ, tất cả đều…

Bị mất thành phố dự định giữ vững trong bảy ngày, mất gần hết vũ khí kỹ thuật, binh lính thương vong thảm trọng, còn mất liên lạc với vị giám mục quân sự đi theo mình cùng với hơn nửa số tu sĩ trong giáo hội.

Rốt cuộc phải định nghĩa thế nào là bại trận? Chẳng phải là như thế này saol

Vương Trung đang suy nghĩ thì bỗng nhìn thấy tu sĩ Peter lẫn trong đội ngũ bộ binh đang hành quân.

Tu sĩ đeo một khẩu súng trường Mosin-Nagant, nghênh ngang đi trên đường, vừa đi vừa gặm cà rốt.

Vương Trung: “Tu sĩ Peter!”

Tu sĩ quả nhiên danh xưng “tai thính” không phải là giả, cho dù không có trận pháp phụ trợ, xung quanh toàn là tiếng súng đạn của quân đoàn xe tăng Số Mười, nhưng ông ta vẫn nghe được tiếng Vương Trung gọi.

Tu sĩ ngẩng đầu lên, phất tay với Vương Trung.

Vương Trung còn chưa kịp nói gì thì lại thấy một chiếc xe tải lắc lư chạy tới, người lái xe không ai khác chính là phó ky sĩ Yetsemenko.

Vẻ mặt phó ky sĩ vô cùng mệt mỏi, như thể có thể ngủ gục trên vô lăng bất cứ lúc nào, mãi đến khi nhìn thấy chiếc xe tăng ven đường thì mới giật mình tỉnh lại, vội vàng giơ tay chào Vương Trung. Trên xe của phó ky sĩ chở đây thương binh và phụ nữ, Vương Trung chỉ nhìn thấy gương mặt Yekaterina với tính cách khó ưa bị người ta chen ra ngoài rìa, trông có vẻ rất tức giận.

Yekaterina vừa nhìn thấy Vương Trung liền biu môi tỏ vẻ bất mãn.

Nelly bỗng nhiên lên tiếng: "Tại sao con bé đó lại biu môi?"

Vương Trung liếc Nelly một cái, thầm nghĩ con nhóc này cũng không soi gương xem lại bản thân, vậy mà còn dám chê bai người khác thấp bé sao?

Sau khi xe của phó ky sĩ đi qua là đội ngũ nữ công nhân trong sư đoàn: Bao gồm đội giặt giũ dã ngoại và đội nấu ăn dã ngoại.

Các cô gái vừa đi vừa vác theo "đồ nghề" của mình, nào là thùng gỗ giặt quần áo, nào là bàn chà quần áo, nào là nồi niêu xoong chảo, đủ loại.

Mặc dù trông họ rất mệt mỏi, nhưng tinh thần vẫn rất phấn chấn.

Tiếp theo là đội ngũ quân Vệ giáo, số quân Vệ giáo đi theo đội quân chủ lực của Vương Trung không nhiều, cũng không biết số còn lại và Popov đã đi đâu.

Đằng sau quân Vệ giáo là đội ngũ binh lính không mặc áo choàng cận vệ, có lẽ là một tiểu đoàn nào đó của trung đoàn Beshenkovich thứ năm, bọn họ vừa đi vừa cười nói rôm rả, khi nhìn thấy Vương Trung và chiếc xe tăng số 422 thì mới dừng lại, dùng ánh mắt sùng bái nhìn Vương Trung đang thò đầu ra từ trên xe tăng.

Lyudmila chú ý tới điều này, liền hỏi: "Anh không định nói gì sao? Mọi người đều rất tin tưởng - rất sùng bái anh."

Vương Trung lắc đầu: "Tôi có thể nói gì đây? Ban đầu tôi cứ nghĩ mình đã thua trận, nhưng bây giờ mọi người lại dùng ánh mắt nhìn người chiến thắng để nhìn tôi. Tôi còn có thể nói gì đây?"

Anh không nhận ra mình lại lặp lại câu "Tôi còn có thể nói gì đây" một lần nữa.

Vương Trung vừa dứt lời, Lyudmila đã ôm chầm lấy anh.

Lyudmila vừa vuốt ve mái tóc Vương Trung, vừa dịu dàng nói: "Anh đã làm rất tốt rồi, cho nên mọi người mới dùng ánh mắt như vậy để nhìn anh. Yên tâm đi, sau này chúng ta nhất định sẽ giành được thắng lợi thực sự, chứ không phải chật vật rút lui khỏi thành phố như bây giờ."

Vương Trung vùi mặt vào sự dịu dàng, tận hưởng cảm giác này.

Không biết qua bao lâu, Lyudmila mới buông tay, hơi lùi ra sau một chút, quan sát biểu cảm của Vương Trung, sau đó nhoẻn miệng cười: "Như vậy mới đúng chứ, vị chiến tướng thép đâu thể để lộ ra vẻ mặt u sâu như vừa rồi."

Vương Trung im lặng vài giây, sau đó nói lời cảm ơn với cô gái.

Lúc này, phía đông dần dần lộ ra rạng đông, không biết có phải do ánh bình minh hay không, mà cảm nhận của Vương

Trung về khung cảnh trước mắt cũng thay đổi.

Vương Trung phát hiện, trong mắt mỗi người đều tràn đầy ý chí chiến đấu, như thể có thể xông pha trận mạc bất cứ lúc nào, chiến đấu đến viên đạn cuối cùng.

Biểu cảm này không hề giống với đội quân vừa mới bại trận.

Vừa rồi anh không nhận ra điều này, chắc là do ban đêm trời tối.

Lúc này, Vương Trung nhìn thấy Vasili và Philippov trong đội ngũ, hai người bọn họ cũng đã phá vòng vây thành công.

Vương Trung liền gọi Vasili: "Con trai của giáo sư âm nhạc, hát một bài đi!"

Nghe thấy ba chữ "con trai của giáo sư âm nhạc", Vasili lộ ra vẻ mặt như nuốt phải ruồi, nhưng khi nhìn thấy người nói chuyện là Vương Trung đang ngồi trên xe tăng số 422, cậu ta lập tức thay đổi sắc mặt, nuốt ruồi xuống rồi còn khen ngon.

Vasili: "Philippov! Đánh trống!"

Philippov: "Cậu chắc chứ? Tớ mệt lắm rồi!"

Vasili: "Thiếu tướng Rokossovsky muốn nghe nhạc! Cậu đánh đi!"

Vương Trung nghe thấy liền lên tiếng: "Chiến tranh rồi sẽ qua đi, chỉ có âm nhạc là bất diệt! Philippov, lúc này mới là lúc cần đến âm nhạc!"

Philippov lấy chiếc trống gấp hành quân của mình ra, gõ trống.

Vasili cất tiếng hát, vẫn là bài "Tanya".

Bài hát vui tươi dường như khiến bước chân của mọi người trở nên nhanh hơn.

Hai người vừa đi vừa hát, cứ như vậy đi qua trước mặt xe tăng số 422.

Lúc này, mặt trời đã lên cao, ánh nắng chiếu lên xe tăng, chiếu lên vai Vương Trung.

Chưa kịp để Vasili đã đi xa hát thêm một bài, một nữ lao công trong đội ngũ đã cất tiếng hát.

"Người thân yêu ơi, ở nơi tiên tuyến."

Lyudmila nhíu mày: "Đây là bài hát thời nội chiến…"

Càng nhiều nữ lao công khác tham gia vào dàn đồng ca:

"Chẳng ai đau buồn bằng anh ấy.

"Anh ấy vừa lắp đạn pháo,

"Vừa nhớ đến em…

"Bỗng một hôm nhận được thư, trên thư đóng dấu đỏ chót!

"Nói rằng người yêu dấu của em, đã ngã xuống ở chiến trường.

"Ôi chao ôi, người yêu dấu của em ofi-

"Nằm dưới gốc cây hoang!

"Mái tóc của anh, mái tóc vàng óng ấy,

"Bị gió thổi rối tung!

"Đôi mắt của anh, đôi mắt đa tình ấy,

"Bị quạ đen mổ cho mù lòal"

Vương Trung mím chặt môi, giai điệu bài hát hết sức bình thường, ca từ cũng rất đơn giản, nhưng nỗi buồn man mác trong đó lại khiến trái tim anh thắt lại.

Tuy nhiên, điều kỳ lạ là, mặc dù bài hát rất bi thương, nhưng những người đang hành quân trên đường không hề sợ

hãi.

Nói đúng hơn là, chính bài hát bi thương này lại càng khiến bước chân của họ thêm phần kiên định. Như một dòng thép cuồn cuộn chảy về phía trước. (Hết chương 49) Chương 50: Tập hợp

Lúc này, quân đoàn xe tăng Số Mười và đội ky binh xe tăng trên "lưng" bọn họ đã giao chiến với quân địch, đạn lửa và tiếng nổ không ngừng xé toạc rạng đông.

Nhờ có sự hỗn loạn mà họ tạo ra, đội ngũ hành quân trên đường cái không thu hút quá nhiều sự chú ý - mặc dù lúc này trời đã sáng rõ.

Vương Trung vốn định để chiếc xe tăng số 422 ở lại đây, nhỡ đâu quân địch tấn công, anh còn có thể thu hút sự chú ý của chúng, yểm trợ cho đội ngũ rút lui.

Nhưng anh không biết tình hình này có thể kéo dài bao lâu, quân Prosen sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện ra, mà quân đoàn xe tăng Số Mười chỉ có thể tấn công quân địch trong phạm vi nhìn thấy.

Hơn nữa, không quân của địch cũng khiến người ta vô cùng lo lắng, kinh nghiệm mấy ngày qua cho thấy, đợt không quân đầu tiên của địch thường xuất hiện vào khoảng sáu giờ sáng, bây giờ chỉ còn chưa đầy hai tiếng nữa.

Vì lo lắng cho không quân, Vương Trung theo bản năng kiểm tra súng máy phòng không.

Vụ việc súng máy phòng không trên xe tăng BT bị hỏng khiến toàn bộ tổ lái hy sinh ở Loktev đã để lại bài học quá sâu sắc, khiến Vương Trung phải tìm hiểu kỹ cấu tạo của súng máy.

Lúc này, động tác kiểm tra súng máy của Vương Trung thuần thục chẳng khác nào lính lâu năm, cho dù là người ngoài

nghề cũng có thể nhìn ra điều đó.

Nelly vừa nhìn Vương Trung điều chỉnh súng máy, vừa nhìn anh.

Lyudmila cười nói: "Anh nghịch súng đã thành thạo hơn nghịch con gái rồi đấy!"

Vương Trung cau mày nhìn Lyudmila.

Lúc này, cậu bé ngồi trước tháp pháo quay đầu lại hỏi: "Nghịch con gái là gì ạ? Là chơi trò chơi ạ?"

Mọi người xung quanh xe tăng, bất kể nam hay nữ đều cười ồ lên.

Cậu bé khó hiểu, liên tục hỏi: "Mọi người cười gì vậy? Cười gì thế?"

Vương Trung kiểm tra súng máy xong, đang định giải thích cho cậu bé thì nhìn thấy Yegorov đang ngồi trên một chiếc xe ngựa của dân làng ở giữa đường.

Vương Trung liền hỏi: "Yegorov, sao anh lại trốn việc ở đây thế?"

Yegorov giơ chân phải lên, cho Vương Trung xem miếng nẹp và dây da cố định: "Lúc rút lui chân tôi bị gấy, vừa mới bó lại xong. Vốn dĩ tôi có thể chống gậy đi được, nhưng người ta cứ khăng khăng kéo tôi lên xe.

Người lái xe nói: "Cậu mà không ngồi xe của tôi, đến Shepetovka chân cậu sẽ bị hỏng, không đánh giặc được nữa, nói không chừng còn phải cưa đi. Bây giờ tôi chở cậu một đoạn, nửa năm nữa cậu lại quay lại đánh bọn chúng."

Yegorov giang hai tay ra: "Thấy chưa, dân làng chúng tôi tính toán rõ ràng lắm!"

Vương Trung cũng bật cười, nhưng anh lập tức hỏi một vấn đề khác: "Đội quân của anh đâu?"

Yegorov chỉ tay về phía tây: "Ở phía sau! Lần này nhờ có công sự yểm trợ, tôi đưa được không ít người ra ngoài. Anh ở lại Shepetovka vài ngày, chắc chắn sẽ có những người bị lạc đường quay lại đội ngũ."

"Được, tôi sẽ ở lại." Vương Trung đáp. Nu cười hoi hợt trên mặt Yegorov bỗng nhiên biến mất, ông ta nhìn chằm chằm Vương Trung nói: "Tôi sẽ dưỡng thương nửa năm, nửa năm sau sẽ quay lại địa ngục cùng anh, tướng quân."

Vương Trung còn chưa kịp trả lời, một người lính đã lên tiếng: "Nửa năm sau nói không chừng đã biến thành địa ngục của quân địch rồi!"

Mọi người đều cười ha hả, Vương Trung cũng cười theo, mặc dù anh biết nửa năm sau vẫn còn quá sớm để có thể vui mừng.

Xe ngựa của Yegorov đi qua xe tăng số 422, hướng về phía Shepetovka.

Vương Trung nhìn theo bóng ông ta rất lâu, cho đến khi không còn nhìn thấy nữa mới thu hồi tâm mắt.

Sau đó, anh nhìn thấy trung tá Eugene đang cầm cuốc chim đi trong đội ngũ cùng với viên tham mưu quân sự được phân công cho ông ta - thượng úy Andrei.

Vương Trung: "Trung tá Eugene, sao anh lại câm cuốc chim vậy?"

"Cầm thuận tay." Trung tá vừa nói vừa vác cuốc lên vai,'Nếu cậu muốn hỏi tình hình quân đội, thì hầu như đều ở đây cả rồi."

Vương Trung: "Olov của quân đoàn xe tăng Số Năm đâu?"

“Ở phía sau, tôi định dùng xe tăng nhỏ của bọn họ để chở thương binh, ai ngờ vừa rời khỏi trận địa thì nó hỏng, đành phải để thương binh tự đi bộ.”

Vương Trung gật đầu, sau đó nhìn thấy Pavlov và đám tham mưu, văn thư trong đám đông.

Tham mưu trưởng chỉ gật đầu chào, không nói gì.

Vương Trung: “Pavlov sao anh không nói gì thế?”

Pavlov chỉ chỉ cổ họng, ra hiệu, xem ra là do lúc tổ chức rút lui nói quá nhiều nên bị đau họng. Chờ Pavlov đi qua, Lyudmila bỗng nhiên hỏi: “Sao không thấy Popov và những người ở ca đoàn đâu nhỉ?”

“Quả thật là không thấy.” Vương Trung thở dài.“Có rất nhiều người không thấy, ví dụ như cảnh vệ viên Grigory của tôi, tôi phái hắn dẫn theo cảnh vệ đi tiếp viện trận địa trong rừng cây phía đông, yểm hộ pháo binh.”

Lyudmila muốn nói lại thôi, chỉ cùng Vương Trung lo lắng nhìn về phía tây.

Đúng lúc này trên bau trời truyền đến tiếng nổ vang.

Phản ứng đầu tiên của Vương Trung là nhìn vê phía tây và phía bắc, sau đó mới nhận ra âm thanh đến từ Đông Bắc.

Rồi hắn thấy Il-2 xếp thành đội hình tấn công bay sát mặt đất, dùng pháo máy bắn phá quân Prosen dưới đất.

Tất cả mọi người trên xe tăng đều ngẩng đầu, nhìn không quân Ant thỏa thích nghiền nát quân địch.

Trong đội ngũ hỗn hợp đang hành quân vang lên tiếng hoan hô không đồng đều.

Lyudmila bỗng nhiên hỏi: “Nghe nói đây là lực lượng tiếp viện mà anh muốn công chúa điện hạ điều động đến à?”

“Đúng vậy, lúc ấy tôi nghĩ lực lượng có thể đến chiến trường ngay lập tức và phát huy tác dụng ngay chính là không quân.” Vương Trung quay đầu nhìn Lyudmila.Cô và công chúa điện hạ quen thuộc không?”

Lyudmila lắc đầu lia lịa.‘Không ạ.” “Sao lại thế, tôi với hoàng thái tử thân thiết như vậy, sao cô không nhân cơ hội làm quen?”

“Công chúa điện hạ không thường đến các buổi khiêu vũ, đến vũ hội cũng chỉ toàn đi cùng các vị tướng lĩnh lớn tuổi, nghe họ nói chuyện cao siêu. Cô ấy chính là đóa hoa khó với tới nhất ở St. Yekaterinburg, ngay cả anh cũng không tiếp cận được mà.”

Tôi mà không tiếp cận được sao?

Càng nhiều Il-2 gia nhập chiến trường, nhìn có vẻ ít nhất là hai trung đoàn hàng không.

Quân Prosen vội vàng tổ chức hỏa lực phòng không, nhưng dường như không mấy hiệu quả với II-2 vốn được mệnh danh là “khối xi măng bay”.

Lúc này, Vương Trung thấy trên bầu trời xuất hiện những chiếc máy bay sơn mũi vàng đang lao xuống.

BF109I

Không quân Prosen cuối cùng cũng xuất động để yểm trợ cho lực lượng mặt đất!

Trước đó Vương Trung còn tưởng không quân Prosen ở thế giới này chỉ toàn máy bay ném bom bổ nhào và máy bay ném bom thả bom ngang.

Cùng lúc với sự xuất hiện của BF109, những chiếc LaGG-3 của không quân Ant cũng tham gia trận chiến.

Trong máy bộ đàm vang lên tiếng phi công Ant: “Lên nào, bắn hạ chúng! Yểm trợ cho không đoàn tấn công!”

Ngay sau đó, một loạt LaGG-3 lao xuống từ hướng mặt trời mọc.

Vương Trung theo bản năng lầm bầm: “Sao lại là LaGG-32 Yak-3 đâu?”

Lyudmila và Nelly đều tò mò nhìn Vương Trung, rõ ràng là họ chưa từng nghe nói đến hai loại máy bay này.

Vương Trung nói: “Điều Yak-3 đến chứ!”

Lyudmila tò mò hỏi: “LaGG-3 thì làm sao ạ?”

Vương Trung đáp: “Loại máy bay này khi bay tốc độ cao sẽ bị khóa bánh lái, không kéo lên được, tốc độ thấp thì cơ động kém như cục gạch, động cơ thì yếu như người táo bón, chỉ cần hơi xoay một chút là mất hết tốc độ, phải mở cánh tà mới đủ lực nâng…”

Hả?

Hắn chợt nhận ra, đây đều là những điều mà “Rokossovsky” không nên biết.

Rồi hắn chột dạ liếc nhìn vị hôn thê.

Lyudmila hỏi: “Sao anh biết những điều này? Không phải anh chưa từng lái máy bay sao?”

“Là… là Vasili!l Hắn từng bay ở câu lạc bộ hàng không! Hắn kể cho tôi nghe!” Vương Trung cố gắng bịa ra một lý do.

Lyudmila trừng mắt.“Vasili biết nhiều chuyện thật đấy!”

“Đúng vậy.” Vương Trung nhún vai. Con trai giáo sư mà, con trai giáo sư!”

“Nhưng nếu hắn đã từng tham gia câu lạc bộ hàng không thì đáng lẽ phải vào không quân chứ, sao lại gia nhập trường

bộ binh?”

Vương Trung đáp: ‘À… Cha hắn không cho! Con trai giáo sư mà, cha hắn cho rằng không quân toàn là bọn du côn, vào đó sẽ bị hư hỏng.”

“Hiểu rồi.” Lyudmila gật đầu.

Lúc này đã có một chiếc LaGG-3 bị phi công BF109 bắn hạ, chiếc máy bay bốc cháy dữ dội lao xuống bụi cỏ, nổ tung thành một quả cầu lửa.

Những chiếc LaGG-3 còn lại vẫn đang chiến đấu ác liệt với máy bay địch.

Trong máy bộ đàm toàn là tiếng hét của phi công Ant: “Số 8, nó ở phía sau cậu! Phía sau cậu!”

“Semyon, xoay trái! Xoay trái! Nhớ là khả năng xoay tròn hai bên máy bay chúng ta khác nhau đấy!”

“Mẹ ơi!”

“Nikitovich, hãy chăm sóc con trai tôi!”

Những chiếc dù trắng bung ra trên bầu trời, trông như những bông bồ công anh lẻ loi.

Vương Trung nhìn thêm vài giây, cảm thấy quá đau lòng, liền chuyển sang tần số khác, không nghe kênh của phi công nữa.

Phi công còn quý giá hơn lính xe tăng, vậy mà lại bị những chiếc máy bay tồi tàn hại chết.

Những kẻ cung cấp trang bị kém chất lượng cho quân đội đều đáng bị đưa ra bắn bỏ.

Hắn cố gắng chuyển sự chú ý sang hướng khác, bèn nhìn dọc theo con đường lớn về phía tây, kết quả nhìn thấy Grigory đang ngậm điếu thuốc lá lẫn trong đám đông.

Vương Trung hỏi: “Grigory! Người tôi giao cho cậu đâu?”

Grigory chỉ tay về phía sau.‘Còn sống khoảng hai trăm người, nhưng đây là gộp chung toàn bộ tiểu đoàn. Phía sau còn có pháo binh sống sót đi theo, đội hình hỗn loạn, lại còn lẫn vào dân thường, tôi cũng không biết chính xác còn bao nhiêu người.”

Vương Trung nói: “Tốt, cậu làm rất tốt. Còn nữa, cậu thấy Popov và những người của giáo hội chưa?”

Grigory đáp: “Chúng tôi không vào thành, mà đi thẳng ra khỏi rừng. Lúc ra khỏi rừng thì thành phố phía sau đang giao tranh, có thể họ bị kẹt lại trong đó rồi.”

Vương Trung tặc lưỡi, phẩy tay.

Grigory tiếp tục đi vê phía Đông Bắc, vừa đi vừa phì phèo điếu thuốc một cách thoải mái.

Lyudmila nói: “Trông anh ta bình tính thật.’

“Ừ, hắn ta là vậy đấy. Lần trước phục kích đội trinh sát địch cũng vậy, bình tĩnh đến đáng sợ.” Vương Trung nói.

Lúc này Nelly đột nhiên bấm mạnh vào eo Vương Trung, chỉ tay về phía xa.“Nhìn kìa!”

Vương Trung nhìn theo hướng tay Nelly, phát hiện cách đó hai trăm mét có mấy tên lính Prosen đã nhận ra đội ngũ đang di chuyển trên đường lớn không phải là quân mình.

‘Alexander!” Vương Trung lập tức hạ lệnh qua nội bộ.“Xoay tháp pháo sang trái 20 độ, nạp đạn nổ mạnh, bắn hạ chúng! Nhanh!”

Tháp pháo lập tức xoay chuyển, ngay sau đó khai hỏa.

Mấy tên lính Prosen phát hiện ra điều bất thường lập tức bị nổ tung lên không trung.

Vương Trung điều khiển súng máy phòng không, bắn về phía khu lều trại của quân Prosen gần đó, vừa bắn vừa hét lớn với những người trên đường: "Chạy mau! Chạy bộ lên phía trước! Quân địch phát hiện ra chúng ta rồi!"

Lúc này, súng máy đồng trục trên xe tăng số 422 cũng khai hỏa, bắn gục một toán lính địch khác cũng vừa phát hiện ra điều bất thường trên đường.

Vương Trung nói: "Bạch Mã gọi Quân đoàn Xe tăng số 10, Bạch Mã gọi Quân đoàn Xe tăng số 10, quân địch phát hiện ra chúng tôi rồi, đề nghị các anh chị yểm trợ hết khả năng!"

Vừa dứt lời, hắn nghe thấy có người gọi: "Alyoshal"

Hắn nhìn theo tiếng gọi, thấy Sufang đang ngồi trên một chiếc xe bò, người đánh xe là Popov, xung quanh còn có rất nhiều giáo dân đi theo.

Vương Trung nói: "Đừng gọi nữa, đi nhanh! Quân địch đã kịp phản ứng rồi!"

Nói xong, Vương Trung lại tiếp tục bắn về phía quân địch.

(Hết chương) Chuong 51: Den Shepetovka

Trong lúc Vương Trung đang bắn như mưa, phía Quân đoàn Xe tăng số 10 cũng có tín hiệu đáp lại: "Chúng tôi đã nhìn thấy đầu của đội ngũ rồi, cuối cùng thì đội ngũ của cậu cũng sắp đi hết rồi!"

Lúc này Vương Trung rất muốn chuyển sang góc nhìn khác để quan sát tình hình, nhưng Quân đoàn Xe tăng số 10 không nằm dưới quyền chỉ huy của hắn, hơn nữa tư lệnh của họ là trung tướng, chức vụ còn cao hơn cả hắn.

Nhưng ngay sau đó hắn cũng nhìn thấy đuôi của đội ngũ.

Đội ngũ dài khoảng một kilomet, toàn là lính Vệ giáo và công nhân, xen lẫn rất nhiêu xe ngựa, xe bò của người dân.

Một trung đội xe tăng BT đang di chuyển dọc theo con đường để bảo vệ cho những người này.

Vương Trung sốt ruột chờ đợi đám người này di chuyển qua.

Cuối cùng, chiếc xe ngựa cuối cùng cũng đi qua chiếc xe tăng số 422, không còn ai bị bỏ lại phía sau nữa - ít nhất là không còn đơn vị nào bị bỏ lại.

Về phần có bao nhiêu lính chạy rải rác, Vương Trung không thể nào quản lý hết được.

"Mọi người cũng rút lui đi!" Hắn nói với trung đội xe tăng đang yểm trợ.

Trung đội trưởng đẩy nắp hầm lái chui ra, đáp: "Quan đoàn trưởng ra lệnh cho chúng tôi yểm trợ cho các anh chị, các anh chị cứ đi đi, quân địch đuổi theo cứ để chúng tôi lo liệu!"

Vương Trung gật đầu, ra lệnh qua hệ thống liên lạc nội bộ: "Belyakoy, đi thôi!"

Chiếc xe tăng số 422 lùi lại khoảng năm mét, sau đó rẽ phải, tăng tốc đuổi theo đội ngũ hành quân, sau đó giảm tốc độ di chuyển với tốc độ tương đương với người đi bộ.

Nelly tò mò hỏi: "Tiếng động "bịch bịch" kia là gì vậy?"

"À, đó là tiếng dùng búa gõ vào cần điều khiển, không gõ thì không điều khiển được xe." Vương Trung giải thích.

"Lái xe tăng còn phải làm vậy nữa sao?" Nelly cúi đầu nhìn chiếc xe tăng, dường như đã có thêm nhận thức mới về cỗ máy khổng lồ này.

Lúc này, một bà lão ngồi trên chiếc xe ngựa cuối đội ngũ lên tiếng hỏi: "Tướng quân, có phải ngài là Rokossovsky tướng quân mà mọi người vẫn thường nhắc đến không ạ?"

“Là tôi.” Vương Trung gật đầu.

Hắn tưởng bà lão sẽ hỏi “Ngài có biết con trai tôi đang tham gia lực lượng Vệ giáo hiện giờ ra sao rồi không?”, không ngờ bà lão lại nói: “Cảm ơn ngài đã đưa cháu trai tôi đi, lại còn nhường chỗ cho tôi ngồi.”

Vương Trung đáp: “Chuyện này… không phải do tôi sắp xếp, mà là do cấp dưới của tôi bố trí, bà nên cảm ơn họ mới phải.”

Bà lão cười nói: “Tôi cảm ơn họ rồi, giờ tôi muốn cảm ơn ngài.”

Vương Trung nói: “Chờ đến Shepetovka, bà hãy đưa cháu trai lên tàu hỏa, đi về vùng hậu phương.”

“Vâng.” Bà lão gật đầu, nụ cười trên khuôn mặt trông thật rạng rỡ.

Vương Trung chợt nghĩ, tình cảnh hiện giờ của mình có phải rất giống Lưu Bị phải rút lui khỏi Tân Dã khong?

Giống, rất giống.

Chẳng lẽ sau này hắn còn phải trải qua nhiều cuộc rút lui như vậy nữa, cho đến khi bị dồn về đến St. Yekaterinburg,‘Đất nước rộng lớn là thế, nhưng chúng ta đã không còn đường lui”?

Vương Trung quay đầu nhìn về hướng vừa rút lui, thấy khói đen bốc lên nghi ngút từ những đám cháy lớn ở Olaci, cho dù đã cách xa như vậy nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Khi còn cách Shepetovka khoảng hai mươi cây số, Vương Trung nhìn thấy một đơn vị bộ binh Ant đã chiếm lĩnh một quả đồi nhỏ ven đường, dựng một trận địa dã chiến với súng máy và một khẩu pháo chống tăng 45mm, phía sau quả đồi còn có hai chiếc xe ngựa.

Vương Trung vẫy tay với họ.“Xin chào!”

Vị thượng úy chỉ huy đơn vị nhỏ này giơ ngón tay cái lên.“Xin chào! Chào mừng các anh chị!”

Có vẻ như vị thượng úy này không nhận ra quân hàm thiếu tướng của Vương Trung.

Sau khi đi qua “trạm gác” này, Vương Trung thở phào nhẹ nhõm.“Đã vào đến khu vực phòng thủ của quân ta rồi, cuối cùng cũng có thể yên tâm.”

Lyudmila đưa tay vuốt ve mái tóc hắn.“Anh đã rất cố gắng rồi, Alyosha, nghỉ ngơi một chút đi.”

Thượng úy Mardary Apollonovich nhìn theo chiếc T-34 treo cờ đỏ đi xa.

Hắn nghe thấy Vasha - pháo thủ của mình đang nói luyên thuyên: “Anh thấy không, trên xe tăng có hai cô gái xinh đẹp! Một cô lớn tuổi, còn một cô là nữ bộc trẻ đẹp, lũ quý tộc đúng là biết hưởng thụ!”

Thượng úy Mardary mắng: “Nói linh tinh cái gì đấy? Đó là Rokossovsky tướng quân đấy! Một mình sư đoàn của ông ấy đã chặn đứng quân địch đông gấp bội trong ba ngày liền, sau đó còn dẫn theo rất nhiều thường dân rút lui an toàn!”

“Cái gì?” Vasha kinh hãi.“Đó là Rokossovsky tướng quân sao? Ngựa trắng của ông ấy đâu? Không phải nói ông ấy cưỡi bạch mã xông thẳng vào sở chỉ huy địch, chém chết ba tên tướng sao? Ngựa của ông ấy đâu?”

Thượng úy Mardary nói: “Mắt cậu mù al Bên cạnh số hiệu chiến thuật của chiếc xe tăng kia chẳng phải có vẽ bạch mã sao? Đó chính là bạch mã của ông ấy! Cậu không nhận ra số hiệu chiến thuật kia sao? Số 422! Còn có cờ đỏ nữa! Quân địch nhìn thấy cờ đỏ là sợ chết khiếp!”

Vasha tặc lưỡi.‘Đây là lần đầu tiên tôi nghe nói đấy, nhưng sao ông ấy lại mang theo nhiều phụ nữ trên chiến trường như vậy?”

Lúc này, người nạp đạn lớn tuổi ngồi bên cạnh Vasha lên tiếng: “Thằng nhóc ngốc, mày biết gì chứ? Đó là những thiên thần do Thánh Andrew phái xuống, lúc đức cha giảng đạo đã nói, năm xưa khi Thánh Andrew thành lập giáo phái, bên cạnh ngài có mười hai thiên thần. Mười hai thiên thần đó đều xuất thân từ những gia đình nghèo khó, nhờ phẩm hạnh và lòng dũng cảm mà được ban phước…

“Tướng quân được Thánh Andrew ban phước đấy!”

Vasha “6’ lên một tiếng.“Thì ra là vậy!”

Thượng úy Mardary nói: “Sao nào, lại định ra quán rượu khoác lác à? Lần sau mà để đám cha xứ bắt được cậu uống say bí tỉ nữa thì đừng trách tôi độc ác!”

Vasha đáp: “Làm gì có, chúng ta còn không biết phải đóng quân trên quả đồi này đến bao giờ, ma mới biết bao giờ mới được ra quán rượu.”

Nhìn thấy trận địa pháo cao xạ được bố trí bên ngoài Shepetovka, Vương Trung mới hoàn toàn yên tâm.

Lính pháo cao xạ tò mò nhìn chiếc xe tăng số 422, có người lớn tiếng hỏi: “Có phải Rokossovsky tướng quân đấy không?”

Vương Trung đáp: “Phải, là tôi!”

“Nghe nói tối qua ông lại tiêu diệt thêm một tên tướng Prosen nữa phải không?”

Vương Trung nhíu mày.“Chuyện lúc nào vậy? Sao tôi không biết?”

Đám lính pháo cao xạ nhìn nhau.

Lại có người hỏi: “Nghe nói tối qua ông tiêu diệt 100 xe tăng địch phải không?”

Vương Trung đáp: “Không có! Đó chỉ là tin đồn nhảm nhí! Các cậu nói quá rồi đấy! Chẳng lẽ lần sau các cậu định nói tôi tiêu diệt gọn một sư đoàn thiết giáp của địch à?”

Đám lính pháo cao xạ lập tức reo hò: “Nghe chưa, tướng quân đã tiêu diệt gọn một sư đoàn thiết giáp của địchI”

Vương Trung chỉ còn biết lắc đầu ngao ngán, bèn chuyển chủ đề. Sở chỉ huy của Myshkin công tước ở đâu vậy?”

Một vị thượng úy chỉ về phía đông‘“Đi thẳng, đến nhà thờ lớn thì rẽ trái, sở chỉ huy ở ngay bên cạnh bệnh viện.”

Vừa dứt lời, động cơ xe tăng số 422 bỗng phát ra tiếng động lạ, sau đó ống xả phụt ra một đám khói đen kịt.

Ngay sau đó, chiếc xe tăng từ từ giảm tốc độ, tiếp tục di chuyển thêm vài mét nữa do quán tính rồi dừng hẳn.

Belyakov chui ra khỏi khoang lái, chửi bới âm ĩ.“Tôi biết ngay mal Tướng quân, ông đi bộ thôi! Tôi e là dùng búa gõ cũng vô ích rồi.”

Vương Trung nói: “Cảm ơn trời đất, nó đã cố gắng đến tận đây mới chịu hỏng. Nơi này có pháo phòng không, ít nhất cũng không sợ bị Stuka oanh tạc.”

Vừa dứt lời, vị thượng úy chỉ huy trận địa pháo cao xạ lên tiếng: “Cần giúp đỡ không? Chúng tôi có thợ rèn và thợ máy!”

Belyakov đáp: “Có thể giúp đỡ là tốt nhất! Nếu có ông nào rành về máy kéo thì gọi đến giúp nhé! Cảm ơnl”

Vị thượng úy kia lập tức ra lệnh cho cấp dưới, một người lính chạy như bay ra khỏi trận địa.

Vương Trung chống hai tay vào mép tháp pháo, định trèo ra ngoài, nhưng do ngồi quá lâu nên các khớp xương bị cứng lại, suýt chút nữa thì ngã nhào.

Lyudmila và Nelly vội vàng đỡ lấy hắn.

Vị thượng úy chỉ huy trận địa pháo cao xạ lo lắng hỏi: "Ông bị thương à?" "Không." Vương Trung đáp, đứng vững lại với sự giúp đỡ của hai cô gái, sau đó nhảy xuống khỏi xe tăng.

Cậu bé ngồi trên xe tăng hỏi: "Tướng quân, ông đi đâu vậy? Chúng cháu có thể đi cùng không?"

Vương Trung đáp: "Ở yên đấy! Lát nữa sẽ có các nữ tu sĩ đến đón các cháu!"

Trong thời buổi này, chỉ có các nữ tu sĩ mới có thể quản lý được lũ trẻ, nhà trẻ đã đóng cửa từ lâu rồi.

Cậu bé siết chặt khẩu súng tiểu liên trong tay.'Chúng cháu có thể chiến đấu! Chúng cháu là lính!"

Vương Trung đáp: "Được rồi, tôi biết! Các nữ tu sĩ sẽ giao nhiệm vụ chiến đấu cho các cháu."

Nói xong, Vương Trung vươn vai cho đỡ mỏi, Lyudmila cũng nhảy xuống khỏi xe tăng, xoa bóp vai cho hắn. "Từ lúc ở trên xe tôi đã thấy vai anh cứng ngắc rồi."

Nelly cũng nhảy xuống xe."Để tôi đi tìm xe ngựa. Tôi lái xe rất giỏi."

Vừa dứt lời, một chiếc xe jeep chạy đến, dừng lại trước mặt Vương Trung.

Người trung úy lái xe bước xuống, giơ tay chào."Chúng tôi nhận được điện thoại của trận địa pháo phòng không, đến đón ông đến sở chỉ huy, Rokossovsky tướng quân! Myshkin công tước đang đợi ông."

Vương Trung đáp: “Tốt. À… chỉ mình tôi đi thôi sao?”

Người trung úy nhìn trang phục nữ tu sĩ của Lyudmila, nói: “Người của giáo hội đang trên đường đến đây, Popov - vị cha xứ đến trước đã sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho vị nữ tu sĩ này rồi.”

Vương Trung nói: “Tôi còn một nữ bộc, cô ấy thì sao?”

Nelly chủ động lên tiếng: “Hãy đưa tôi đến chỗ ở của tướng quân.”

Cách nói của cô dễ khiến người ta hiểu nhầm đấy!

Người trung úy rõ ràng là đã nghĩ lệch rồi, hắn ta nhìn Vương Trung, đáp: “Vậy cô cũng đi cùng luôn, ngồi ghế sau.”

Vương Trung tặc lưỡi, đi vòng qua bên ghế phụ rồi lên xe.

Vương Trung vốn cho rằng, công tước Myshkin là một trung niên quý tộc thành thục chững chạc. Không ngờ hắn lại là một người trẻ tuổi không lớn hơn Vương Trung bao nhiêu tuổi.

Lúc Vương Trung tiến vào cửa phòng bản đồ, công tước Myshkin đang ho khan, quanh thân bao phủ một c6 khí tức bệnh tật.

Công tước ho khan hai mươi giây mới dừng lại, vừa lau miệng vừa ngẩng đầu, nhìn ve phía Vương Trung: “Ngài đã đến, tướng quân Rokossovsky!”

Vương Trung: “Công tước… Không có việc gì chứ?”

Myshkin cười cười: “Bệnh cũ, từ nhỏ đã như vậy. Chiến tranh bắt đầu trước khi tôi đi Liechtenstein dưỡng một đoạn thời gian, cho rằng có thể tốt một chút.”

Hắn giang hai tay ra.

Vương Trung: ‘Lao phổi?”

Thời đại này đây chính là bệnh nan y, không chữa khỏi chỉ có thể kéo dài, nhưng lại không chết ngay được.

Nếu như là ở Trung Quốc, có thể còn phải ăn cao da cóc. Công tước Myshkin khoát tay: "Chúng ta vẫn nên bàn về tình hình quân đội của ngài. Chúng tôi đang tập hợp những nhóm tàn quân, tôi đã chỉ định ký túc xá trường học đường sắt cũ bên cạnh nhà ga, làm nơi tập kết cho các ngài.

"Tham mưu trưởng của ngài đã qua, còn vị giám mục của ngài… khụ khụ khụ… Đang ở nhà thờ, chuyện nhà thờ tôi không quản được."

Vương Trung gật đầu: "Sắp xếp rất thỏa đáng, chúng tôi sẽ sớm thiết lập điểm tập kết ở rìa thành phố, dẫn mọi người đến đó."

Myshkin gật đầu: "Chờ tập hợp đoàn tàu xong, các ngài sẽ rút vê phía sau."

Vương Trung: "Cái gì? Quân đội chúng tôi vẫn duy trì đủ quân số, chúng tôi còn có thể chiến đấu."

Myshkin xua tay: "Tôi biết các ngài có thể chiến đấu, tôi cũng cần quân đội đến bảo vệ Shepetovka, nhưng những người các ngài bảo toàn được đều là nòng cốt, sau khi được bổ sung sẽ phát huy tác dụng lớn hơn, tôi rất rõ ràng điểm này. Không, tôi không thể để quân đội tinh nhuệ bị tiêu hao ở đây. Các ngài phải rời đi."

Bỗng nhiên, công tước Myshkin dừng lại: "Tuy nhiên, vừa rồi công chúa điện hạ đã gửi tới 30 chiếc T34. Tôi hy vọng ngài có thể để lại số xe tăng này cho chúng tôi. Chờ quân đoàn xe tăng thứ mười rút về, chắc chắn có thể gom góp được không ít kíp lái để vận hành ba mươi chiếc xe tăng này."

Vương Trung: "Tôi có thể chỉ huy 30 chiếc T34 này! Xe tăng số 422 của tôi cũng có thể tiếp tục chiến đấu!

Công tước Myshkin cười: “Nó bị hỏng rồi, phải không? Tôi đoán nó cần phải được đại tu ở nhà máy, xưởng sản xuất xe tăng ở đây của chúng tôi đã tháo dỡ di chuyển hết rồi, không ai có thể sửa chữa nó.

“Hơn nữa, chúng tôi biết, ngài muốn chỉ huy xe tăng cần có vị trí chỉ huy riêng, những chiếc T34 khác không có vị trí chỉ huy chuyên dụng.”

Đây đúng là sự thật.

Vương Trung còn muốn khuyên nhủ Myshkin, mong Myshkin đồng ý để mình ở lại tiếp tục chiến đấu.

Nhưng công tước lại nói: “Thôi được rồi, ngài đã mệt mỏi cả ngày, nên nghỉ ngơi cho khỏe. Ngày mai chúng ta lại thảo luận chuyện khác.”

(Hết chương) Chuong 52: Tinh hinh ngay 7 thang 8

Sau đó, Vương Trung nghe theo đề nghị của công tước Myshkin, ngủ một giấc ngon lành.

Anh không ngờ mình lại ngủ lâu như vậy.

Chờ đến khi anh mở mắt tỉnh dậy, nhìn lịch trên bàn thì thấy đã là ngày 7 tháng 8.

Vương Trung vừa ngôi dậy, Nelly liền mở cửa bước vào: “Anh muốn ăn sáng chưa?”

Lúc này Vương Trung mới cảm thấy bụng đói cồn cào - cũng phải, anh đã ngủ gần 20 tiếng đồng hồ.

“Cứ mang gì đó lên đi.’

Anh vừa dứt lời, Nelly đã đẩy xe thức ăn vào.

Nelly: “Em thấy anh thích ăn mứt óc chó nên đã làm một ít, nhưng trong thành không còn bánh mì nướng mềm nữa.

Hơn nữa cũng không còn thịt bò tươi, em đã dùng thịt hộp nấu súp bắp cải. Sữa chua cũng là đồ hộp.”

Vương Trung ngạc nhiên hỏi: “Sao việc tiếp tế lại kém như vậy? Ở Olaci chúng ta vẫn luôn được ăn thịt tươi, trứng tươi, sữa tươi!”

Nelly bực bội nhìn anh: “Ở Olaci có trang trại lớn, còn ở đây thì không có, dân làng xung quanh đều chạy trốn hết, nên chỉ có thể ăn đồ hộp và xúc xích được vận chuyển bằng đường sắt.”

Vương Trung ngồi vào bàn ăn: “Đồ hộp cũng được, em nấu rất thơm, anh vừa ngửi đã thấy thèm ăn.”

Nelly bưng từng món lên bàn, Vương Trung cầm thìa múc canh, vị chua chua của súp khiến anh ăn rất ngon miệng.

Nelly cầm lọ kem chua hỏi: “Anh có muốn cho thêm kem chua không?”

Ban đầu, Vương Trung không hiểu nổi thói quen ăn súp chua lại còn cho thêm kem chua, nhưng giờ anh đã quen với cách ăn này, giống như người Ấn Độ không thể sống thiếu bột cà ri vậy.

“Cho thêm đi!”

Thế là Nelly múc một thìa kem chua đầy vào bát súp của Vương Trung.

Vương Trung vừa dùng thìa khuấy kem chua, vừa hỏi: “Lyudmila đâu rồi? Tối hôm qua - hôm qua cô ấy đi nhà thờ, không thấy về sao?”

“Cô ấy về rồi, thấy anh ngủ say như chết nên không gọi, cô ấy về dự lễ tang tập thể của Đại đội Thần tiễn.”

Vương Trung nhíu mày: “Đại đội Thần tiễn ai chết rồi?”

“Nhóm Thần tiễn của cô ấy chỉ còn lại một mình cô ấy, nữ tu sĩ phụ trách bắn tên và các ky sĩ Vệ giáo, cùng với các ky sĩ Vệ giáo phụ trách bảo vệ đều hy sinh. Các nhóm khác cũng hy sinh không ít người, nghe nói còn có một tu sĩ câu nguyện cũng chất.”

Chiếc thìa Vương Trung đang khuấy súp khựng lại: ‘Hôm qua trên đường chạy đến đây, tôi thấy tinh thần của Lyudmila vẫn bình thường.”

Nelly không trả lời, chỉ pha một cốc yến mạch với sữa, đặt bên cạnh bát súp của Vương Trung.

Vương Trung tiếp tục ăn, vừa ăn vừa hỏi: “Pavlov đã thành lập xong sở chỉ huy chưa?”

“Ngay ở tòa nhà đối diện.” “Đã thống kê xong thương vong chưa?”

“Hôm qua ông ấy muốn đến báo cáo, nhưng em đã đuổi ông ấy về.” Nelly dừng lại một chút, dè dặt hỏi: “Em làm vậy có đúng không?”

“Em làm rất đúng.” Vương Trung gật đầu, nhanh chóng uống hết cốc yến mạch, sau đó ăn sạch súp và xúc xích, cuối cùng ăn vài miếng bánh mì phết mứt óc chó.

Ăn xong, anh đứng dậy: “Tôi đến sở chỉ huy, lấy quân phục cho tôi.”

Nelly lập tức lấy quân phục, mũ và đôi giày da sáng bóng cho anh.

Vương Trung vừa bước vào sở chỉ huy, đã nhìn thấy tấm bản đồ lớn trên tường.

Nhân viên điện báo làm việc không ngừng nghỉ bên cạnh bàn bản đồ, cả sở chỉ huy rộng lớn trông vô cùng bận rộn.

Pavlov đang xem xét tập tài liệu trong tay trước tấm bản đồ: "Sao tiểu đoàn pháo cao xạ chỉ còn lại có vài người thế này?"

Vương Trung bước đến bên cạnh ông: "Chuyện gì vậy?"

Pavlov ngẩng đầu lên: "Cậu tỉnh rồi à? Trông cậu có vẻ khỏe đấy."

Vương Trung nhìn chằm chằm vào quầng thâm mắt của Pavlov vài giây, đáp: "Còn trông ông như sắp chết đến nơi rồi. Tôi khuyên ông nên đi ngủ một lát."

"Nói thì dễ lắm, cậu có biết tập hợp một đám tàn quân như vậy cần bao nhiêu công sức không? Chưa kể, đến giờ bộ tham mưu của tôi vẫn còn năm người chưa thấy đâu, cả thư ký cũng thiếu hai mươi bảy người, tổng cộng tôi có chưa đến một trăm thư ký!

"Sư đoàn của chúng ta, bao gồm cả lính chiến đấu và hậu cần, hiện tại chỉ tập hợp được chưa đến sáu nghìn người, lúc đầu chúng ta xuất phát, riêng lực lượng hậu cần đã có hơn một vạn người!"

Vương Trung: "Đã cho người ra ngoài ria thành phố để tập hợp quân chưa?"

Suýt nữa thì anh nói là đầu làng, Shepetovka là đầu mối giao thông đường sắt, là một thành phố lớn.

"Rồi, còn chuẩn bị sẵn những nồi thức ăn lớn và nước sạch, cứ cách một khoảng thời gian lại có người được đưa đến."

Vừa dứt lời, bên ngoài đã vang lên tiếng hát, Pavlov đi tới bên cửa sổ, kéo rèm ra nhìn, sau đó nói với Vương Trung: "Cậu xem kìa, lại có thêm hơn một trăm người nữa. Không biết còn bao nhiêu người đang trên đường đến đây. À, cậu xem bản danh sách này đi, hiệu quả tập hợp lính chiến đấu cao hơn

chúng ta dự kiến, hiện tại đã tập hợp được hơn ba nghìn người.”

Vương Trung ngạc nhiên: “Vẫn còn hơn ba nghìn người sao? Tôi cứ tưởng gần như đã chết hết rồi.”

“Có tiểu đoàn chết hết, ví dụ như quân của trung đoàn Beshenkinskaya trên cao điểm 153, bao gồm cả bộ binh, lính xe tăng, pháo binh chống tăng, chết hết sạch.

“Tôi nghĩ vẫn có thể tập hợp được thêm nhiều binh sĩ, xem tình hình của quân địch, có vẻ chúng đang vội vàng tiến về phía nam, không có nhiều thời gian để truy lùng tàn quân của chúng ta trên vùng đồng bằng.

“Nhưng mà lực lượng hậu cần… Tính tổ chức của hậu cần vốn dĩ đã không cao bằng lực lượng chiến đấu, rất nhiều người còn không biết xem bản đồ, đi đến chỗ lạ lâm là lạc đường ngay. Họ lại không có kỹ năng chiến đấu, gặp địch không biết cách an nấp…”

Pavlov lắc đầu.

Vương Trung: “Thư ký cấp sáu của ông đâu rồi?”

“Ông ấy chạy thoát rất thuận lợi, cậu có nghe thấy tiếng đóng dấu không?”

Lúc này, Vương Trung mới nghe thấy tiếng đóng dấu bộp bộp lẫn trong tiếng lách tách của máy điện báo.

“Đang đóng dấu gì vậy?” Vương Trung tò mò hỏi.

Pavlov thản nhiên đáp: “Giấy báo tử”

Vương Trung im lặng.

Pavlov nhướn mày: “Sao, cậu vẫn chưa quen à? Tôi cứ tưởng sau khi tự tay đi đưa di vật, cậu đã quen với chuyện này rồi chứ.”

Vương Trung: “Tôi hy vọng mình sẽ không bao giờ quen với chuyện này.’

Anh nhìn sang tấm bản đồ, rồi lại im lặng.

Pavlov nhìn bản đồ, nói: “Tình hình hiện tại rất nghiêm trọng, sau khi vượt qua Olaci, tập đoàn quân thiết giáp thứ hai của địch đang ngày đêm tiến về phía nam. Tin tốt là tốc độ của tập đoàn quân thiết giáp thứ nhất ở phía nam đã bị chặn lại, lính thủy đánh bộ đã phát huy tác dụng rất lớn, nhưng mà… vẫn chưa đủ chậm.”

Vương Trung: ‘Không phải chỉ còn ba, bốn ngày nữa là chúng ta bị bao vây hoàn toàn sao? Tại sao vẫn chưa rút lui? Đại tướng Skorobo không chịu rút lui à?”

“Không phải, bộ chỉ huy tập đoàn quân đã yêu cầu rút lui từ tối qua, nhưng Hoàng đế bệ hạ không đồng ý.” Pavlov mím môi: “Chắc là ngài ấy thấy trên bản đồ vẫn còn một vùng rộng lớn như vậy có thể vận chuyển tiếp tế, không cần phải rút lui.”

Lúc này, viên sĩ quan phụ trách giám sát việc sử dụng sổ mã bên cạnh đài phát thanh ngẩng đầu nhìn về phía này, nhưng không nói gì.

“Không phải vẫn còn rất rộng sao?” Sa hoàng Nicholas V vừa gõ tay lên bản đồ vừa quát: “Vùng rộng lớn như vậy mà các ngươi không thể tiếp tế sao?”

“Thưa bệ hạ; Tổng cục trưởng Tổng cục Hậu cần cố gắng giải thích: “Việc vận chuyển hậu cần cần có đường bộ và đường sắt. Hiện giờ phần lớn đường bộ đã bị cắt đứt, đường sắt cũng bị đánh bom gần hết vì sự xuất hiện của các sân bay dã chiến của địch. Thưa bệ hạ, nếu không rút lui…”

Nicholas V đập bàn: “Các ngươi đã nói với ta là có thể giữ được! Chính các ngươi đã nói!”

Tất cả các tướng lĩnh đều im lặng.

Bởi vì họ đã từng vỗ ngực cam đoan là có thể giữ được.

Nicholas V tiếp tục đập bàn: "Các ngươi còn nói quân địch đã kiệt quệ, còn lấy việc tập đoàn quân chủ lực ở trung tâm của chúng ngừng tiến công làm bằng chứng! Nói rằng quân địch tổn thất nặng nề. Rồi sao? Bây giờ thì sao?"

Tổng tham mưu trưởng lên tiếng: "Lúc đó, quân địch dừng lại chắc chắn là để chờ tiếp tế và quân tiếp viện…" "Lúc đó các ngươi đâu có nói như vậy!" Nicholas V ngắt lời Tổng tham mưu trưởng: "Le ra ta nên ghi âm lại tất cả những gì các ngươi nói! Rồi mang ra đây cho mọi người cùng nghe! Khoan đã, hình như lúc đó có ghi chép cuộc họp, đúng không? Mang ra đây, để chúng ta xem các vị tướng quân của ta lúc đó đã nói những gì!"

Tổng tham mưu trưởng: "Tình hình chiến trường luôn thay đổi, nên nhận định cũng phải thay đổi theo. Lúc đó, chúng tôi đã đưa ra kết luận là có thể giữ vững, bây giờ chứng minh là sai, đã sai thì phải thay đổi theo tình hình thực tế."

"Đã sai,' Nicholas V trừng mắt nhìn các tướng lĩnh: "thì phải lôi hết các ngươi ra ngoài xử bắn!"

"Dù có xử bắn chúng tôi, thì bây giờ cũng phải rút lui." Tổng tham mưu trưởng nói.

Nicholas V im lặng vài giây, giọng dịu đi một chút: "Agasukov là thành phố quan trọng nhất của chúng ta, là cội nguồn của đất nước! Mất nó sẽ giáng một đòn mạnh vào tinh thần quân đội! Các ngươi có gánh vác nổi trách nhiệm này không?"

"Có thể để đại tướng Skorobo gánh vác trách nhiệm này." Tổng tham mưu trưởng nói.

Nicholas V thở dài: "Chỉ có thể như vậy. Hiện tại rút lui có thể rút hết quân được không?"

Các vị tướng nhìn nhau, cuối cùng, Nguyên soái Semyon Konstantinovich lên tiếng: “Rất khó, với tình hình hiện tại, chúng tôi ước tính chỉ có thể rút lui khoảng hai đến ba trăm nghìn quân.”

Nicholas V kinh hãi: “Gần một triệu quân mà chỉ rút được chừng đó thôi sao? Vậy khác gì không rút?”

Semyon: “Đã không còn một triệu quân, quân địch tấn công rất ác liệt, hiện tại ở Agasukov chỉ còn khoảng bảy trăm nghìn quân chính quy, số còn lại đã bị đánh tan, cần phải tập hợp lại và bổ sung quân số, nhưng hiện tại trong vòng vây không có điều kiện để làm việc đó.”

Nicholas V: “Bảy trăm nghìn cũng không ít! Chỉ có thể chạy ra ba trăm nghìn! Không, ta không đồng ý rút lui như vậy! Các ngươi phải đưa ra một kế hoạch an toàn, ít nhất phải rút được sáu trăm nghìn quân, ta không cần biết các ngươi dùng cách gì, nhưng đã rút lui là phải rút được phần lớn quân số”

Nói xong, Nicholas đứng dậy, phẫn nộ bỏ ra khỏi phòng họp.

Những người còn lại trong phòng nhìn nhau.

“Lại thất bại.” Tổng tham mưu trưởng thở dài: “Nếu không phải công chúa điện hạ gây chuyện, thì cũng không đến mức khó khăn như vậy.”

(Hết chương)

Chương 84: Máy Bay Chiến Đấu

Chương 53: Quyết tâm

Chương 53: Quyết tâm

Agasukoy, 8 giờ tối ngày 7 tháng 8.

Lúc tham mưu thông tin bước vào, Thái tử Ivan Nikolayevich Antonov lập tức đứng bật dậy: "Đã được phê duyệt chưa?"

Tham mưu thông tin lắc đầu: "Bộ Tổng tư lệnh trả lời, kế hoạch rút lui của chúng ta tổn thất quá lớn, bệ hạ không phê duyệt, yêu cầu một kế hoạch khả thi hơn."

Đại tướng Skorobo đứng trước bản đồ thở dài: "Gửi thêm một bức điện báo nữa, nói với bệ hạ, đây là kế hoạch tốt nhất mà chúng ta có thể nghĩ ra, nếu thực hiện ngay bây giờ ít nhất có thể đưa được ba trăm nghìn người ra ngoài.

"Lý do có thể đưa được nhiều người như vậy là vì tướng quân Rokossovsky đã giúp chúng ta kéo dài thời gian được hai ngày, hai ngày vô cùng quý báu. Nếu chúng ta không hành động ngay, thì hai ngày này cũng sẽ bị lãng phí. Công sức của tướng quân Rokossovsky - tướng quân Rokossovsky và công tước Myshkin sẽ trở nên vô ích."

Tham mưu thông tin ghi chép nhanh, sau đó đọc lại - về cơ bản là bản viết lại lời của đại tướng Skorobo.

Đại tướng Skorobo gật đầu: "Cứ gửi như vậy đi."

“Khoan đã!” Tham mưu thông tin vừa định đi thì Tham mưu trưởng Tập đoàn quân gọi giật lại: “Thêm vào một câu, cực kỳ khẩn cấp.”

Tham mưu ghi chú thêm một câu, rồi xoay người rời đi.

Thái tử Ivan: “Tôi không nghĩ là có tác dụng.”

“Đây không phải là vấn đề có tác dụng hay không, mà chúng ta phải cố gắng hết sức để bệ hạ nhận thức được mức độ nghiêm trọng của tình hình.” Tham mưu trưởng thở dài: “Mặc dù có thể vô dụng.”

Vừa dứt lời, cả phòng bản đồ chìm trong im lặng.

Ai nấy đều có vẻ nặng triu tâm sự.

Lúc này, Thái tử nghiến răng, rồi đứng dậy: “Hay là chúng ta tiên trảm hậu tấu, tôi sẽ là người chịu trách nhiệm, toàn quân lập tức rút lui, cố gắng hết sức phá vây, sau đó tôi sẽ đến trước mặt phụ hoàng nhận lỗi.

“Cùng lắm là phụ hoàng sẽ chém đầu tôi.”

Mọi người trong phòng đều nhìn Thái tử với vẻ mặt kinh ngạc.

Thái tử nhíu mày: “Mọi người nhìn tôi như vậy làm gì? Chẳng lẽ tôi không thể làm một việc gì đó anh dũng sao? Bạn thân của tôi, Rokossovsky, có thể cam cự được hai ngày ở Olaci, đến ngày thứ ba còn phá vây chạy thoát, vậy thì tôi cũng nên làm gì đó để cứu Tập đoàn quân chứ?”

Tham mưu trưởng lên tiếng: “Nhưng mà, quyết định của ngài về mặt pháp lý là không có hiệu lực, ngài không có quyền phê duyệt kế hoạch này, trên thực tế, không ai trong căn phòng này có quyên phê duyệt kế hoạch này.

“Tổng tham mưu trưởng Bộ Tổng tư lệnh mới có quyền phê duyệt kế hoạch này, nhưng ông ấy đã không phê duyệt.”

Thái tử ngơ ngác: “Một Tập đoàn quân như chúng ta tác chiến, mà lại không có quyên tự quyết định sao?”

“Có, nhưng những kế hoạch mang tính chiến lược như thế này đã vượt quá thẩm quyền của chúng ta.”

Thái tử chán nản ngồi xuống: “Vậy là tôi không thể làm gì sao?”

“Co. Đại tướng Skorobo nói.

“Ông nói nhanh lên!” Thái tử lại đứng phắt dậy, đập bàn giục giã.

Đại tướng Skorobo: “Bay về St. Yekaterinburg, thuyết phục bệ hạ.”

Thái tử lập tức nhụt chí: “Không được, phụ hoàng chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình vì tôi tự ý rời khỏi tiền tuyến mà không báo cáo, cho dù tôi có dỗ dành được phụ hoàng, thì cũng phải mất vài ngày.

“Đôi khi tôi cứ cảm thấy, phụ hoàng giống như một đứa trẻ, nhạy cảm, dễ tổn thương và đa nghi.”

Trong số những người có mặt ở đây, chỉ có Thái tử dám nói như vậy.

Thái tử nói tiếp: “Nhưng mà, phụ hoàng thực sự rất yêu thương anh em chúng tôi, vì vậy chúng tôi mới có thể khuyên nhủ được ngài ấy, nhưng điều đó cần có thời gian. Mà chúng ta thì không có thời gian!

“Trừ khi chúng ta có thể lợi dụng tình cảm của phụ hoàng ngay lúc này!”

Thái tử đột nhiên dừng lại: “Hửm?”

Anh nhìn những người khác: “Tôi đã nghĩ ra một cách khả thi, có thể khiến phụ hoàng đồng ý ngay lập tức với kế hoạch

phá vây của chúng ta.”

Mọi người trong phòng nhìn nhau, đại tướng Skorobo thay mặt mọi người hỏi: “Cách gì?”

Thái tử: “Tôi sẽ gửi một bức điện báo cho phụ hoàng, nói rằng “Nếu phụ hoàng muốn con chết ở đây, thì con nguyện hy sinh vì phụ hoàng ”.“Sau đó, tôi sẽ chỉ huy một đội quân liều chết tấn công, còn mọi người tiếp tục âm thâm chuẩn bị phá vây.”

Vì Thái tử nói câu “tôi liều chết” một cách rất thản nhiên, nên mọi người đều ngỡ ngàng. Ngay sau đó, Tham mưu trưởng đập bàn: “Không được, không thể làm vậy! Chúng ta không thể lường trước được phản ứng của bệ hạ sau khi biết chuyện!”

Thái tử mỉm cười: “Tôi có thể, tôi là người hiểu rõ phụ hoàng nhất, sau khi khóc lóc thảm thiết, phụ hoàng sẽ bình tĩnh lại và dùng cách trực tiếp nhất để ngăn chặn tình hình xấu đi. Chỉ cần tôi chết, thậm chí không cần chết, chỉ cần bị thương nặng, phụ hoàng sẽ bình tĩnh lại.”

Mọi người nhìn nhau.

Không ai dám đồng ý với việc để Thái tử hy sinh.

Đại tướng Skorobo khuyên nhủ: “Điện hạ, giờ muộn rồi, ngài nên đi nghỉ ngơi đi.”

Thái tử: “Tôi chỉ cần một quân… à không, một sư đoàn đi cùng tôi là được rồi! Mục tiêu tấn công là Lebedyan, chỉ cần chọc thủng được nơi đó, chúng ta có thể thoát ra ngoài.

“Tất nhiên, đánh vào Olaci cũng được, sau khi chọc thủng, chúng ta có thể tiến thẳng đến Shepetovka, còn có thể hội quân với Rokossovsky!”

Mọi người lại nhìn nhau.

Thái tử bực bội, đập bàn: “Mọi người còn do dự gì nữa? Hoặc là chúng ta cứ phớt lờ mệnh lệnh của St. Yekaterinburg, phá vây trước rồi tính, quân lệnh ở xa còn khó lòng vâng theo.

“Hoặc là để ta đi chết, rung động phụ thân!” Câu nói đầy khí phách ấy vang vọng trong căn phòng bản đồ rộng lớn.

Lão Rokossovsky công tước đặt điện thoại xuống, nhìn về phía lão quản gia Mikhail vẫn luôn đợi lệnh: “Hoàng thái tử điện hạ chuẩn bị lấy cái chết để thức tỉnh bệ hạ, để bệ hạ nhận rõ tình thế.”

Mikhail vô cùng kinh ngạc: “Hắn? Hắn nhầm rồi? Hắn sao có thể có giác ngộ và năng lực hành động như vậy?”

“Đây là trưởng thành.” Lão Rokossovsky công tước nói,‘Ông nghĩ xem, cậu bé ngỗ nghịch nhà chúng ta đã là chiến tướng độc lập, hoàng thái tử có tiến bộ như vậy có gì kỳ quái đâu? Hơn nữa cậu ấy còn có tấm gương sáng kia mà?”

Tấm gương sáng đương nhiên là chỉ người bạn đội sổ của hoàng thái tử, cậu bé ngỗ nghịch nhà Rokossovsky - Aleksei Konstantinovich Rokossovsky.

Mikhail: “Quả thực là như thế. Sự trưởng thành của cậu chủ ngày càng rõ ràng.”

“Đây đâu phải là chuyện rõ ràng.” Lão Rokossovsky đứng lên, tiến đến bên cửa sổ, nhìn vầng trăng khuyết dan đầy đặn bên ngoài.

Sau một hồi tram tư ngắn ngủi, Lão Rokossovsky nói: “Cũng không phải là không thể giúp hoàng thái tử một tay.”

Mikhail: “Ngài đã không còn quyền chỉ huy, quân đội nào ngài cũng không chỉ huy được.”

“Ha ha ha.” Lão Rokossovsky cười lớn vài tiếng,‘Nói tôi không chỉ huy được quân đội, vậy có phần coi thường người ta

rồi đấy. Có lẽ hải quân không quân tôi quả thật không chỉ huy được, nhưng lục quân tôi muốn chỉ huy vẫn có thể chỉ huy được, chỉ cần khoác lên mình lớp vỏ ngoài hào nhoáng là được."

Mikhail: "Các hạ! Đây không phải chuyện đùa, sau khi truy cứu trách nhiệm, ngài muốn…"

Lão Rokossovsky cắt ngang lời lão quản gia: "Mikhail, ông hầu hạ tôi bao nhiêu năm rồi?"

"Hơn bảy mươi năm rồi, từ khi sinh ra tôi đã sống trong trang viên của ngài, bắt đầu từ sáu tuổi đã làm được một số việc trong khả năng của mình."

Lão Rokossovsky gật đầu: "Vậy hẳn ông có thể hiểu được dụng ý của tôi chứ?"

"Xin ngài chỉ rõ." Mikhail nói.

Lão Rokossovsky thở dài: "Mikhail, Misha, ông không nhìn ra sao? Cuộc chiến này Ant đế quốc không nhất định thua, nhưng nếu Ant đế quốc thắng, quyền lực của giáo hội nhất định sẽ lên như diều gặp gió.

"Đến lúc đó, đám giáo sĩ thế tục kia sẽ không cần những quý tộc như chúng ta nữa. Vĩnh viễn không cần nữa!"

"Nhưng mà…" Mikhail có vẻ muốn bày tỏ ý kiến bất đồng.

"Không có nhưng nhị gì hết! Ngày chiến tranh kết thúc, kế hoạch thanh trừng những quý tộc cũ như chúng ta sẽ được kích hoạt.

"Đến lúc đó thân phận quý tộc sẽ trở thành vật cản đường của Alyosha, thậm chí sẽ mang đến họa sát thân.

"Nhưng nếu tôi và hoàng thái tử cùng tử trận, hoặc chỉ mình tôi tử trận, hoàng thái tử còn sống, vậy tình huống sẽ khác!

“Các quý tộc sẽ biến tôi thành anh hùng dân tộc, để chống lại giáo hội đang bành trướng với tốc độ chóng mặt trong cuộc chiến này.

“Nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là, Alyosha đến lúc đó sẽ trở thành con trai của anh hùng dân tộc! Cộng thêm chiến công của bản thân cậu ấy, cậu ấy sẽ có được địa vị tối cao trong đế chế mới! Ông hiểu rõ chưa? Mikhaill”

Lão quản gia suy nghĩ một chút, chỉ có thể thừa nhận: “Ngài mưu tính sâu xa, tôi thật kém cỏi.”

Lão Rokossovsky cười lớn: “Dù sao tôi cũng sắp tám mươi rồi, chết lúc nào cũng không có gì lạ. Vậy thì hãy để tôi được chết một cách hào hùng.”

Mikhail: “Xin được chết cùng ngài.”

“Không không không, Mikhail. Nếu ông chết theo tôi, những mối quan hệ kia của tôi sẽ truyền lại cho Alyosha thế nào đây? Không được, ông không thể chết, hơn nữa đêm nay phải lên máy bay, bay thẳng đến St. Yekaterinburg.”

Lão quản gia tram mặc vài giây rồi nói: “Vậy tôi có nên đưa cậu chủ…”

“Cậu ấy là sĩ quan tham mưu, có trách nhiệm riêng của mình.” Lão Rokossovsky xua tay: “Hơn nữa cho dù ở lại trong vòng vây, sĩ quan tham mưu cũng chưa chắc đã chết.”

Lão quản gia Mikhail ấp úng.

Lão Rokossovsky hỏi: “Sao vậy? Muốn nói gì thì nói ra.”

Mikhail: “Không, không có gì.”

Lão Rokossovsky: “Vậy thì thay tôi đi liên lạc với đội quân cũ, tôi sẽ đích thân chỉ huy họ ——”

Hẹn ngày mai

(Hết chương)

Chương 85: Quân Địch Lo Lắng

Chương 54: Thời Gian Của Olga Công Chúa

Chương 54: Thời Gian Của Olga Công Chúa

Buổi chiều ngày 7 tháng 8, St. Yekaterinburg.

Người thừa kế thứ hai của Ant đế quốc - Olga Nikolayevna Antonovna công chúa lại một lần nữa bước vào văn phòng của Chánh văn phòng Bộ Tổng Tham mưu - Tuganev.

Vị Thượng tướng ngẩng đầu lên nhìn, nói: "Buổi chiều tốt lành, thưa công chúa. Phòng Tác chiến ở cách vách."

Olga: "Tôi bị đuổi ra ngoài rồi."

"Vậy thì tôi cũng không có cách nào đưa công chúa quay lại." Tuganev dang hai tay ra,'Bộ phận của chúng tôi chỉ là cơ quan đóng dấu, bên Tác chiến lập kế hoạch xong, chúng tôi đóng dấu. Chức năng thực sự của chúng tôi là nhân sự, công chúa muốn điều chỉnh nhân sự thì tìm chúng tôi là được, ngoài ra chúng tôi còn phụ trách cấp huân chương…"

Olga công chúa cau mày: "Sao tôi lại có cảm giác ông đang giới thiệu với tôi những việc mà ông có thể làm vậy?"

"Đúng vậy. Nói rõ chức năng của mình với hoàng gia thì có vấn đề gì sao?" Tuganev nhún vai.

Olga: "Được rồi, vậy có thể…"

Lúc này, người tham mưu mở cửa: "Thiếu tướng Chekhov đến rồi."

“Mời ông ấy vào. Công chúa, mời ngài ngồi xuống uống trà.” Tuganev chỉ vào bộ ấm trà trên bàn.

Olga công chúa đi đến bên cạnh, còn chưa kịp ngồi xuống thì Thiếu tướng Chekhov đã bước vào.

Nhìn thấy công chúa, vị Thiếu tướng sững người: “Hả?”

Olga công chúa: “Mọi người cứ nói chuyện của mình đi, không cần để ý đến tôi.”

Chekhov hành lễ với công chúa, hoàn thành nghi lễ của quân nhân đối với hoàng thất, sau đó quay sang Tuganev: “Sao lại gọi tôi quay về? Hiện tại tình hình ở Agasukov rất tệ, tôi là Tư lệnh Hậu cần, tôi mà đi thì việc tiếp tế của họ sẽ hỗn loạn ngay.”

Tuganev xua tay: “Đừng lo lắng, một đội quân quy mô lớn như vậy sẽ hình thành quán tính, ông rời đi trong thời gian ngắn sẽ không gây ra vấn đề gì quá lớn.”

“Thời gian ngắn? Bao lâu?”

Tuganev: “Điều đó còn phải xem quân Prosen hành động nhanh hay chậm.”

Thiếu tướng Chekhov mất một giây mới nhận ra là Tuganev sẽ không để mình quay lại nữa, bèn tiến lên một bước, dùng chiếc nhẫn cưới trên tay gõ lên mặt bàn: “Đùa gì vậy? Tôi…”

Tuganev: “Nhiệm vụ mới của ông là đến Tập đoàn quân Dự bị đảm nhiệm chức vụ Tư lệnh Hậu cần. Đây là do Belinsky Đại Mục thủ đề nghị, chúng tôi đã xem xét, cảm thấy ông rất thích hợp. Ông làm việc rất tốt ở Agasukov, chắc chắn sẽ lập được thành tích ở Tập đoàn quân Dự bị.

“Nhưng vì ông không có quân công, cho nên việc thăng chức có chút vấn đề, đảm nhiệm chức Tư lệnh Hậu cần của

một Tập đoàn quân cũng không cần quân hàm Thượng tướng. Ông có thể đến nhậm chức ngay bây giờ, mau chóng làm quen tình hình, chúng tôi dự đoán - à, Bộ phận Tác chiến dự đoán, tình hình ở St. Yekaterinburg vào trung tuần tháng 9 sẽ dần trở nên nghiêm trọng."

Thiếu tướng Chekhov nhìn chằm chằm vị Thượng tướng một lúc, nói: "Các người từ bỏ tập đoàn quân chủ lực ở Agasukov rồi."

"Không phải 'chúng tôi' từ bỏ, chúng tôi vẫn luôn nỗ lực giải cứu họ, hiện tại vẫn đang tiếp viện cho Myshkin công tước - người có hy vọng giải vây nhất. Chính sự kém cỏi của Bộ Tổng Tham mưu và đám tướng lĩnh cấp cao đã chôn vùi đội quân này."

Nói xong, Thượng tướng Tuganev cầm lấy tẩu thuốc, vừa nhét thuốc lá vào vừa nói: "Từ tháng 7, Đại tướng Gorky Konstantinovich đã cho rằng Agasukov có nguy cơ bị bao vây, nhưng khi đó, Bộ Tư lệnh tràn ngập tinh thần lạc quan, cho rằng chỉ cần xe tăng kiểu mới của chúng ta được đưa vào chiến đấu, chiến tranh sẽ nhanh chóng kết thúc.

"Vì vậy, Đại tướng Gorky bị cách chức, điều đến Tập đoàn quân St. Andrewsburg ngồi chơi xơi nước. Điều động này chỉ có một điểm tốt duy nhất, chính là Đại tướng Gorky sẽ sớm thể hiện tài năng của mình ở những cánh rừng lá kim và vùng núi xung quanh St. Andrewsburg, bởi vì Tập đoàn quân Tây Bắc sắp không trụ được nữa."

Olga công chúa cau mày, nhìn Thượng tướng Tuganev với vẻ nghi hoặc.

Thiếu tướng Chekhov: "Ông không cần phải trút bỏ trách nhiệm với một Thiếu tướng như tôi, cứ để việc đó cho các nhà sử học đi! Lệnh bổ nhiệm của tôi đâu?"

Tuganev rút ra một tập tài liệu, ném lên bàn trước mặt Thiếu tướng Chekhov: “Vừa mới đóng dấu xong. Ngoài ra còn có một bản bổ nhiệm cho tùy tùng của ông. Anh ta đâu rồi? Sao không vào?”

Thiếu tướng Chekhov quay đầu lại gọi: “Rokossovsky!”

Olga giật mình, đứng bật dậy, nhìn về phía cửa chính với ánh mắt nồng nhiệt.

Kết quả, người bước vào lại là một viên Chuẩn tướng mập mạp.

Olga công chúa ngập ngừng nói: “Hình như không phải, tôi nhớ Bá tước Rokossovsky là một chàng trai cao ráo, vóc dáng rất đẹp. Tôi đã nhìn thấy anh ta từ xa trong buổi dạ vũ.”

“Người mà công chúa nói là em trai tôi - Bá tước Rokossovsky, còn tôi là Công tước Rokossovsky, thưa công chúa điện hạ.” Vị Chuẩn tướng vừa nói vừa hành lễ với công chúa, hoàn thành nghi lễ đối với hoàng thất.

Chekhov đưa tờ bổ nhiệm trên bàn Tuganev cho vị Chuẩn tướng Rokossovsky.

Vị Chuẩn tướng nhìn lướt qua, kêu lên: “Tại sao lại điều tôi đến bộ đội Hậu cần? Tôi học là lập kế hoạch tác chiến…”

Tuganev: “Chúng tôi vốn cũng muốn để ông chỉ huy quân đội, dù sao thì em trai ông cũng thể hiện rất xuất sắc, cha của ông cũng từng lập nhiều chiến công hiển hách, khiến người ta không khỏi hoài nghi đây là truyên thống gia đình.

“Nhưng mà Chuẩn tướng, thành tích diễn tập trên bản đồ của ông quá kém, lần nào cũng thua tan tác, hiện tại chúng tôi không thể mạo hiểm để ông chỉ huy quân đội, nhỡ đâu ông làm hỏng danh tiếng của Rokossovsky thì sao?”

Gương mặt mập mạp của vị Chuẩn tướng nhăn lại: "Mấy người gọi tôi quay về, chính là để tôi không trở thành vết nhơ của em trai tôi sao?"

Tuganev: "Không không không, chúng tôi cho rằng cậu thể hiện rất xuất sắc ở mảng tổ chức hậu cần, cho nên điều cậu đến nơi có thể phát huy sở trường của mình. Dù sao thì ở Bộ phận của chúng tôi, chức năng chủ yếu là điều động nhân sự, để người phù hợp làm việc phù hợp. Không còn nghi vấn gì thì có thể đi rồi, thư ký của tôi đã sắp xếp chỗ ở và phương tiện di chuyển cho hai người rồi." Thiếu tướng Chekhov hành lễ với vị Thượng tướng, xoay người nói với vị Chuẩn tướng: "Được rồi, đi thôi, Chuẩn tướng."

Vị Chuẩn tướng lúc này mới hành lễ, sau đó đi theo Thiếu tướng rời khỏi phòng.

Sau khi cánh cửa được thư ký đóng lại, trong phòng chỉ còn lại Thượng tướng Tuganev và công chúa điện hạ.

Olga: "Đây chính là 'trách nhiệm chủ yếu' của Quân lệnh xử sao?"

Tuganev: "Đúng vậy, đây là trách nhiệm rất quan trọng, nếu không có chúng tôi làm chất bôi trơn, thì cỗ máy cũ kỹ khổng lồ này sẽ không thể hoạt động nổi. Công chúa, chúng ta hãy nói về vấn đề mà cô quan tâm đi."

Olga: "Mọi người đang điều quân đến chỗ Myshkin công tước, là định giải cứu cho Agasukov sao?"

"Chắc là không cứu được, chỉ có thể giải cứu được càng nhiều quân càng tốt. Kẻ địch rất mạnh, nếu không tăng viện cho Myshkin, e là chúng ta sẽ mất cả Shepetovka. Dù sao thì trinh sát trên không cho thấy Tập đoàn quân Bộ binh số 9 của địch sắp sửa tiến quân đến Shepetovka rồi.

“Tuy rằng Tập đoàn quân của bọn chúng cũng được gọi là Tập đoàn quân, nhưng không giống với Tập đoàn quân của chúng ta.”

Olga lại hỏi: “Vậy Rokossovsky có tham gia vào trận phòng thủ Shepetovka không?”

“Không, quân đội của cậu ấy sẽ sớm rút khỏi Shepetovka, rút lui về Shostka, chúng tôi dự đoán cậu ấy sẽ có một tháng để xây dựng tuyến phòng thủ ở đó. Shostka còn có nhà máy sản xuất xi măng, xi măng tha hồ mà dùng.”

Olga cau mày: “Tôi không hiểu về quân sự, nhưng nghe có vẻ như Shostka không cùng một chỗ với Shepetovka?”

“Có tuyến đường sắt nối liền, sau khi Shepetovka thất thủ, quân đội của Myshkin sẽ rút lui qua Shostka. Hơn nữa, nơi đó có sông, tháng 9 tuy chưa đến mùa nước lên, nhưng vẫn rất khó vượt qua. Tướng quân Rokossovsky có thể phát huy hết khả năng phòng ngự của mình ở đó.”

Thượng tướng Tuganev nhiệt tình giải thích.

“Ngoài ra, sau khi quân đội đến nơi đó, chúng tôi dự định sẽ mời Thiếu tướng dẫn theo những người lính lập công dưới trướng đến thủ đô, đến lúc đó chúng tôi sẽ trao huân chương cho cậu ấy, để cậu ấy nhận phỏng vấn của báo chí.

“Sau thất bại thảm hại ở Agasukov chúng tôi rất cần những điều này.”

Lông mày Olga công chúa nhíu chặt lại: “Mọi người đã lên kế hoạch cho những việc này rồi sao?”

“Đúng vậy, nếu như đã thua, chúng tôi phải chuẩn bị đối phó với hậu quả, công chúa đừng xem thường những việc chúng tôi làm, điều này có thể tránh cho một trận thua lớn biến thành thảm bại trên toàn tuyến.

“Bộ Tổng Tham mưu Prosen chắc chắn cho rằng chỉ cần tiêu diệt được một triệu quân của chúng ta ở Agasukov thì coi như đại cục đã định, nhưng Tập đoàn quân Dự bị đã tập hợp được hơn một triệu người, sau này còn có thể nhiều hơn.

“Nhưng nếu tỉnh thần rệu rã, tốc độ đầu hàng của hàng triệu người còn nhanh hơn cả lợn chạy, công chúa hiểu không? Olga Nikolayevna công chúa điện hại”

Môi Olga run lên, không trả lời. Tuganev: “Công chúa phải nhanh chóng làm quen với những chuyện này! Nghe nói mục tiêu của công chúa là trở thành Nữ hoàng như Yekaterina Đại đế, Đại đế sẽ không vì chuyện này mà run rẩy đâu.”

Olga cắn chặt môi, ép bản thân không được run rẩy nữa.

Tuganev: “Chính là như vậy. Là Chánh văn phòng Bộ Tổng Tham mưu, tôi có thể cam đoan với công chúa, sau lần này, Rokossovsky sẽ nhận được sự bổ sung đầy đủ.”

Olga: “Ông định thăng chức cho cậu ấy sao?”

Tuganev liên tục xua tay: “Không, tuy rằng cậu ấy thể hiện rất xuất sắc, nhưng cậu ấy vừa mới được thăng lên Thiếu tướng, cộng thêm lần trước được đặc cách từ Trung tá lên Chuẩn tướng, tốc độ thăng tiến này quá bất hợp lý, chúng tôi dự định cuối năm nay sẽ thăng cậu ấy lên Trung tướng.

“Không thăng quân hàm không có nghĩa là chúng tôi không thể biến cậu ấy thành anh hùng chiến tranh, nếu ở Liên minh các quốc gia, lúc này cậu ấy nên rời khỏi chiến trường, đi khắp nơi diễn thuyết, bán công trái chiến tranh rồi.

“Nhưng đất nước chúng ta đang đứng trước bờ vực diệt vong, một vị tướng tài giỏi như cậu ấy nhất định phải tiếp tục chiến đấu ở tiền tuyến. Đương nhiên, là đội quân do anh hùng chiến tranh chỉ huy, chúng tôi sẽ cho cậu ấy rất nhiều đặc

quyền, ví dụ như những người lính đã bình phục sẽ được ưu tiên quay về đội cũ, thay vì bổ sung cho các đội quân khác.

"Ví dụ như ưu tiên trang bị vũ khí kỹ thuật hiện đại hơn cho họ, rất nhiều chuyện sau khi cậu ấy trở về thủ đô sẽ dễ dàng hơn."

Vị Thượng tướng dừng lại, nhìn Olga: "Khi cậu ấy ở thủ đô, công chúa có thể thường xuyên xuất hiện cùng cậu ấy. Đương nhiên, nếu hoàng huynh của công chúa trở về, thì không cần công chúa phải làm vậy nữa."

Olga nhìn chằm chằm Tuganev vài giây, hỏi: "Ý ông là sao?"

Vị Thượng tướng nhìn chằm chằm công chúa hồi lâu mới nói: "Lúc nội chiến, thật ra tôi không phải là người của phái Thế tục, mà là phái trung lập, lúc đó tôi đang cố gắng đề phòng Bohemia và Mannheim, chuẩn bị chống lại quân can thiệp bất cứ lúc nào. Sau này tôi mới trở thành Chánh văn phòng Bộ Tổng Tham mưu.

"Lúc đó, phái Thế tục sau khi chiến thắng muốn có Sa hoàng, là bởi vì phái Sùng Thánh dù sao cũng được rất nhiều người ủng hộ. Phái Thế tục nói thần tiễn, tụng thơ đều là hiện tượng tự nhiên, một ngày nào đó con người sẽ nắm giữ được nó như sóng vô tuyến vậy.

"Nhưng nông dân ở vùng sâu vùng xa không nghĩ như vậy, họ đều là người của phái Sùng Thánh. Cô hiểu không?

"Nhưng hiện tại, nông dân đã bị xúc xích, sâm panh và trứng cá muối thuyết phục rồi, công chúa điện hạ của tôi ạ."

Olga công chúa chống cằm, trầm ngâm suy nghĩ.

(Hết chương)

Chương 86: Cưỡi Ngựa Đi Đầu

Chương 55: Điện Báo Đến Từ Hoàng Thái Tử

Chương 55: Điện Báo Đến Từ Hoàng Thái Tử

Đêm ngày 7 tháng 8, Shepetovka.

Sư đoàn Bộ binh 151.

Pavlov liên tục hắng giọng, cau mày.

Vương Trung: "Cổ họng vẫn khó chịu à?"

"Ừ, lúc rút lui không hô không được, sau đó bị khàn giọng, bây giờ đỡ rồi, chỉ là nói chuyện bình thường thì không sao." Pavlov nói xong liền lên tiếng: "Nhưng muốn hét lên, thì sẽ thành ra thế này-"

Âm thanh vừa cao đến một mức độ nhất định, lời nói liền tắt ngúm, chỉ còn lại tiếng không khí đi qua cổ họng.

Vương Trung: "Giống hệt ca sĩ bị vỡ giọng. Hay là hỏi Vasili xem sao, con trai của giáo sư Âm nhạc biết đâu có cách."

Lúc này, người sĩ quan truyền tin bên đài phát thanh đứng dậy, cầm một tờ điện báo đi tới: "Điện báo vừa mới giải mã xong, là mệnh lệnh dành cho chúng ta."

Vương Trung nhận lấy tờ điện báo, phát hiện nó rất ngắn gọn, bèn đọc to: "Quân đoàn các anh lập tức di chuyển đến Shostka, chỉnh đốn đội ngũ và xây dựng công sự phòng ngự tại Shostka. Shostka ở đâu?"

Pavlov bước đến trước bản đồ, nhanh chóng tìm thấy địa danh đó ở mép bản đồ: "Ở đây, đầu mối giao thông đường sắt quan trọng trên sông Desna. Nơi bắt buộc phải đi qua khi đi tàu từ Shepetovka đến thủ đô."

Vương Trung cũng đứng dậy, bước đến trước bản đồ, cẩn thận quan sát địa điểm mà Pavlov chỉ.

"Nơi này rất thích hợp để phòng thủ. Có núi, có rừng cây, còn có cả sông nữa! Lấy tư liệu địa lý đến đây, tôi muốn xem mùa lũ và mùa cạn của sông Desna."

Người sĩ quan tham mưu vội vàng tìm kiếm trong tập tư liệu địa lý: "Mùa lũ… Là mùa xuân và mùa thu."

Vương Trung: "Cuối tháng 9 sao, chẳng phải sắp đóng băng rồi à?"

"Nhưng bản thân đất bùn trong mùa lũ sẽ làm chậm tốc độ hành quân của quân địch, có lợi cho việc phòng thủ." Pavlov đáp.

Lúc này, Vương Trung bỗng nhiên để ý đến một việc.

Đường biên giới của vương quốc Kazaria nằm giữa Shepetovka và Shostka, thậm chí còn gần Shepetovka hơn.

Vương Trung: "Chúng ta… phải rời khỏi Kazaria sao?"

Pavlov cũng vừa mới nhận ra điều này, anh ta há miệng, nhưng không nói nên lời.

Lúc này, những người khác trong phòng cũng đang nhìn về phía này, phần lớn bọn họ đều là người Kazaria.

Vương Trung: "Đã có mệnh lệnh rồi, vậy thì chuẩn bị thôi. Bây giờ chúng ta tập hợp được bao nhiêu người rồi?"

Pavlov: "Tính cả những người bị thương nhẹ, có 5100 binh sĩ, 4500 nhân viên hậu cần. Trang bị kỹ thuật ngoài sáu chiếc

xe tăng nhỏ của cậu ra, thì cơ bản là mất hết rồi.” Vương Trung: “Sắp xếp toa xe, bắt đầu vận chuyển đến Shostka, còn toa xe không?”

“Còn, cả ngày hôm nay đều có quân đội đi tàu đến Shepetovka, toa xe trống đều được dùng để chở thường dân ở địa phương và những người bị thương trong bệnh viện. Chắc là kiếm được toa xe chở chúng ta đi thôi.’

“Tốt, cậu đi sắp xếp việc này đi. Tốt nhất là tối nay đội tiên phong của chúng ta sẽ xuất phát đến Shostka, sắp xếp chỗ đóng quân. Popov đã về chưa? Giao việc này cho cậu ấy, nhất định phải tranh thủ sự ủng hộ của giáo hội địa phương, để giáo hội huy động nhân lực. Nhân viên hậu cần của chúng ta tổn thất rất lớn, cần phải bổ sung.”

Vương Trung vừa dứt lời, Popov liền đẩy cửa bước vào: “Tôi nghe thấy có người gọi mình?”

“Cậu về rồi, việc bổ sung Tu sĩ Cầu nguyện thế nào rồi?”

“Không được.” Popov lắc đầu: “Cách cậu dùng Thần tiễn phòng không, giáo hội quyết định sẽ phổ biến rộng rãi, cho nên Tu sĩ Cầu nguyện càng trở nên khan hiếm, ai nấy ở tiên tuyến đều giữ chặt không buông, còn định đào người của chúng ta. Tôi phải rất vất vả mới giữ được.”

Vương Trung: “Tốt, rất tốt. Nhưng có một việc muốn nhờ cậu. Chúng tôi vừa nhận được mệnh lệnh, điều động đến Shostka, tôi cần cậu dẫn đầu đội tiên phong đến đó trước, thiết lập mối quan hệ với giáo hội địa phương, tuyển mộ nhân lực. Nhân viên hậu cần của chúng tôi tổn thất rất lớn, cần phải bổ sung.”

Popov gật đầu: “Được, giao cho tôi… Shostka? Chẳng phải đó là nơi nằm ngoài lãnh thổ Kazaria sao?”

Tiếng kêu của Popov khiến tiếng lách tách bên đài radio cũng phải ngừng lại.

Vương Trung võ vai anh ta: "Cậu cũng là người Kazaria à?"

"Đương nhiên! Nhìn thói quen ăn uống của tôi là biết ngay mà? Mạng sống của tôi là do kem chua quê nhà ban tặng đấy!"

Vương Trung: "Vậy thì nhân lúc này ăn nhiêu một chút đi. Nelly!"

Cô hầu gái mở cửa bước vào, nhìn Vương Trung với vẻ khó hiểu.

"Chuẩn bị kem chua, để Popov ăn cho đã." Vương Trung nói.

Lúc này, có người giơ tay nói: "Tôi cũng muốn."

"Cả tôi nữa!"

"Tôi"

Vương Trung bèn đổi giọng: "Nelly, chuẩn bị bữa khuya đi, chuẩn bị nhiều món ăn đặc sản của Kazaria một chút."

Nelly gật đầu rồi lui ra.

Vương Trung lúc này bỗng nhiên nghĩ, mình đến thế giới này đã lâu như vậy, ngay cả "ẩm thực quê nhà" rốt cuộc có những món gì cũng không biết, vừa hay nhân cơ hội này tìm hiểu một phen.

Tìm hiểu một chút về ẩm thực quê nhà.

"Quê nha .

St. Yekaterinburg, Hạ cung, phòng tác chiến của Bộ Thống soái.

Nicholas V vừa vào cửa đã hỏi: “Các vị đã vạch ra kế hoạch mới chưa? Có thể cứu được bao nhiêu quân?”

Nguyên soái Semyon Konstantinovich đứng lên, cầm lấy cây gậy dài đặt bên cạnh bản đồ, bắt đầu chỉ trỏ trên bản đồ: “Hiện tại chúng ta đang tăng cường lực lượng về phía Shepetovka, đợi đến khi hành động giải vây bắt đầu, sẽ do Myshkin Công tước ở Shepetovka chỉ huy phát động tấn công, mục tiêu là uy hiếp tuyến tiếp viện của Tập đoàn quân thiết giáp thứ hai của địch…”

Nicholas V cắt ngang lời Semyon: “Ta không quan tâm kế hoạch của các vị, dù sao ta cũng không hiểu, ta chỉ muốn biết có thể cứu được bao nhiêu người?”

Nguyên soái Semyon và Tổng Tham mưu trưởng Tukhachev liếc nhìn nhau, đáp: “Bốn mươi vạn, tình hình hiện tại không thể cứu được nhiều hơn.”

Nicholas V chán nản ngồi xuống, nhìn bản đồ.

“Đây là tình huống khả quan nhất sao?” Hắn hỏi.

Nguyên soái Semyon gật đầu: “Vâng.”

“Vậy tình huống xấu nhất sẽ như thế nào? Hãy để ta chuẩn bị tâm lý.” Sa hoàng bệ hạ nói bằng giọng điệu đã già nua đi rất nhiều.

Nguyên soái Semyon lại một lần nữa nhìn về phía Tukhachev.

Ông ta cân nhắc một chút, nói: “Tình huống xấu nhất là không thể rút quân nào ra được.”

“Cái gì?” Sa hoàng hét lớn,‘Không thể rút quân nào ra được sao?”

Tổng Tham mưu trưởng Tukhachev lên tiếng: “Nếu ngay từ khi địch bắt đầu tấn công mà ta cho rút lui thì đã có thể cứu

vãn được nhiều binh sĩ hơn, nhưng bây giờ đã quá muộn…”

Sa hoàng đứng phắt dậy, đập bàn hét lớn: “Quá muộn rồi, quá muộn rồi! Các ngươi chỉ biết nói những lời này! Chưa đầy một tuần trước, các ngươi còn nói có thể nhanh chóng đẩy lùi quân địch về đến biên giới! Ta nên bắn chết hết lũ hèn nhát các ngươi! Các ngươi là lũ phản quốc!”

Lúc này, Nguyên soái Semyon nói: “Là ngài đã không cho rút quân, nếu lúc đó rút lui, cho dù tình hình có tồi tệ đến đâu cũng có thể cứu được ba mươi vạn quân.”

Nicholas V ngồi phịch xuống ghế, trông già đi rất nhiều.

“Phải, là ta không cho rút. Bây giờ các ngươi bắt đầu trách ta roi đúng không? Muốn ta phải chịu trách nhiệm cho thất bại thảm hại lần này đúng không? Các ngươi chính là nghĩ như vậy, chẳng thèm nhớ đến trước khi khai chiến là ai đã vỗ ngực cam đoan với ta! Lại là ai vênh váo tự đắc ép Gorky Konstantinovich phải rời dil

“Chính là các ngươi! Là các ngươi!”

Nicholas V trút giận xong, thở dài: “Gọi con trai ta về, điều máy bay đến đón nó về ngay!”

Nguyên soái Semyon: “Vậy kế hoạch rút quân…”

Nicholas V: “Cứ làm theo kế hoạch của các vị đi, ta phê chuẩn rồi.”

Mấy vị tướng liếc nhìn nhau, không hề che giấu sự kinh ngạc.

Tukhachev đứng dậy, cầm lấy chiếc điện thoại trên bàn: “Tôi là Tổng Tham mưu trưởng, kế hoạch đã được phê chuẩn, lập tức thi hành. Nhắc lại, lập tức thi hành!”

Nicholas V: “Hãy cử phi công giỏi nhất! Bây giờ lập tức đi đón con trai ta về!”

Nguyên soái Semyon nói: “Hien tại mà đón Thái tử điện hạ rời đi, e là sẽ khiến binh sĩ hoang mang mà tan rã mất, quân đội đã trải qua nhiều ngày chiến đấu, quân tâm đang rất dao động.”

“Ta mặc kệt”

Ngay lúc Nicholas V đập bàn, một vị tham mưu phụ trách thông tin gõ cửa bước vào.

Chứng kiến cảnh tượng này, anh ta sững người, cầm điện văn đứng im ở cửa không dám bước vào.

Tukhachev nhìn thấy vị tham mưu, bèn nói: ‘Đưa điện văn cho tôi, từ đâu gửi đến vậy?”

Vị tham mưu: “Từ Agasukov gửi đến, người gửi là Thái tử điện hạ.”

Nicholas V lập tức đứng phắt dậy, sải bước tiến đến, giật lấy bức điện và đọc.

Vừa đọc, ông ta khuyu gối xuống đất.

Các tướng lĩnh hoảng hốt, vội vàng chạy đến đỡ Sa hoàng.

Nguyên soái Semyon nắm lấy một góc bức điện: “Tôi xem được không?”

Nicholas V buông bức điện, khẽ xua tay.

Nguyên soái Semyon nhìn vào bức điện.

“Phụ hoàng thân mến, con quyết định sẽ thực hiện trách nhiệm của một giám quân, tự mình dẫn quân đánh địch. Hiện tình hình vô cùng nguy cấp, Agasukov có thể bị bao vây bất cứ lúc nào, thân là con trai của người, con thật sự bất lực, không thể ngăn cản được cuộc tấn công của quân địch, giải cứu cho hàng triệu quân lính nơi đây, chỉ có thể dốc chút sức mọn. Yêu người, lvan Nikolayevich Antonov.”

Xem xong bức điện, vị nguyên soái thuận tay đưa tờ giấy cho Tham mưu trưởng Tukhachev.

Vị Tham mưu trưởng xem xong, nét mặt vô cùng phức tạp.

Lúc này, Sa hoàng đột nhiên lấy lại tinh thần, gào lên: "Điều máy bay! Nhanh điều máy bay! Trói Ivan lại, đưa nó trở ve đây! Nhanh lên!"

Tukhachey: "Rõ, chúng tôi sẽ lập tức điều máy bay."

Agasukoy, sở chỉ huy của Tập đoàn quân Tây Nam.

Vị tham mưu thông tin vừa chạy vào, nụ cười đã nở rộ trên khuôn mặt: "Dien đến rồi! Kế hoạch rút quân đã được phê chuẩn!"

Các sĩ quan cấp cao trong sở chỉ huy đều ngẩn người, Tham mưu trưởng Tập đoàn quân là người đầu tiên phản ứng lại: "Đưa tôi xeml"

Người tham mưu vội vàng đưa bức điện cho Tham mưu trưởng.

Vừa đọc lướt qua, vị Tham mưu trưởng đã rạng rỡ hẳn lên: "Là lệnh rút quân! Hơn nữa Bộ Thống soái chuẩn bị phát động tấn công theo hướng Shepetovka để yểm trợ chúng ta phá vây. Ngoài ra còn có một mệnh lệnh nữa, thưa Thái tử điện hạ, máy bay sẽ đến đón ngài ngay đây."

Nụ cười hiện lên trên khóe môi Ivan, nhưng ngay lập tức biến mất: "Không, tình hình này mà tôi rời đi, binh sĩ sẽ nghĩ thế nào?"

"Sẽ sụp đổ." Giám mục của Tập đoàn quân quả quyết nói: 'Cuộc phá vây sẽ trở thành một màn chạy loạn như rắn mất đầu. Đồng bằng Kazaria rộng lớn như vậy, chắc chắn sẽ có người chạy thoát, nhưng cũng chỉ là chạy thoát mà thôi."

lvan nghiến răng: “Vậy tôi sẽ không đi, kế hoạch ban đầu vẫn giữ nguyên, tôi sẽ tự mình dẫn một đội quân phá vây, hãy để toàn quân đều biết điều đó. Ngoài ra, chuẩn bị cho tôi một lá cờ hoàng gia, phải thật to, to hơn cả lá cờ đỏ của người bạn Rokossovsky của tôi!” (Hết chương) Chương 56: Những người con của Kazaria

Ngày 8 tháng 8,0 giờ 30 phút, Shepetovka, Sư đoàn bộ binh 151.

Vương Trung định ra ngoài, khi đi ngang qua bàn ăn Nelly đang dọn dẹp, hắn bỗng dừng lại, dùng ngón tay quệt một ít kem chua cho vào miệng.

Nelly: “Anh làm gì vậy? Giống như trẻ con ấy! Không biết dùng thìa à?”

“Rồi rồi, tôi dùng thìa.”

Vương Trung nhận lấy chiếc thìa Nelly đưa, múc một thìa kem chua đầy ắp cho vào miệng.

Kem chua là món kỳ lạ như vậy đấy, ban đầu ăn sẽ thấy rất kỳ quặc, cho vào súp cũng thấy kỳ quặc. Nhưng chỉ cần ăn một lần là sẽ muốn ăn thêm lần nữa, tâm trạng khi ăn lần thứ hai có lẽ là “Kỳ lạ thật đấy, để tôi thử lại xem nào”.

Rồi sau đó là nghiện lúc nào không hay, ăn gì cũng phải có nó mới được.

Đặc biệt là ở đất nước Ant này, đồ ăn toàn là những món nhiều dâu mỡ, không ăn kem chua để giải ngấy thì không thể nào nuốt nổi.

Cảm giác giống như ăn mì chân giò, phải ăn kèm với dưa chua mới át được vị ngấy.

Cảm giác như mình sắp biến thành kem chua rồi.

Vương Trung ăn xong, trả thìa cho Nelly, dặn dò: “Tàu của Sư đoàn khởi hành lúc 10 giờ 30, nhớ canh thời gian, đừng để muộn. Cô là lính cần vụ của tôi đấy.”

“Vâng.” Nói rồi Nelly túm lấy Vương Trung đang định bỏ đi,‘Chờ chút, tay anh dính kem chua kìa, đưa đây tôi lau cho!”

Sau đó Nelly cẩn thận dùng khăn ăn lau sạch tay cho Vương Trung, lúc này mới thả hắn đi.

Vương Trung: “Cô sắp thành mẹ tôi rồi đấy.”

Nelly bực bội nói: “Tôi đâu có già đến thết”

Thì ra là ghét bị nói già!

Vương Trung xoay người rời khỏi phòng.

Hắn vừa xuống lầu đã thấy một đám người đeo băng tay của lao công trại tập trung ùa vào sân Sư đoàn.

Đại đội cảnh vệ mới thành lập của Sư đoàn đang ngăn họ lại, Grigory tay lăm lăm khẩu tiểu liên, đứng canh gác trước cửa tòa nhà nơi Vương Trung ở.

Đám công nhân hô hào:

“Cho chúng tôi gặp Tướng quân!”

“Đúng vậy, cho chúng tôi gặp Tướng quân!”

Vương Trung: “Mọi người tìm tôi có việc gì?”

Đám đông đang náo loạn bỗng im bặt, đồng loạt nhìn về phía hắn.

“Là Tướng quân!”

“Không đúng, Tướng quân phải cao sáu mét chứ?” Vậy thì đó là sinh vật gì chứ?

Vương Trung: “Rất tiếc vì tôi không cao đến sáu mét, khiến mọi người thất vọng rồi. Tôi chỉ là người bình thường,

nhưng cũng đã tiêu diệt được hai tên tướng Prosen đấy!”

Đám đông lại xôn xao, bàn tán xem năm tên tướng Prosen còn lại đã chết như thế nào.

Vương Trung không chịu nổi nữa, cứ thế này thì hắn sẽ thành chiến binh vô địch của Thánh Andrew mất, bèn cắt ngang cuộc thảo luận của họ: “Mọi người có việc gì vậy? Chỉ đến để xem mặt tôi thôi sao?”

Đám công nhân im lặng, sau đó đồng loạt nhìn về phía một ông lão.

Ông lão bước lên trước một bước, nói: “Chúng tôi là công nhân của nhà máy dệt Shepetovka, nghe nói lá cờ của ngài đã bị rách trong trận chiến vừa rồi, nên chúng tôi đã thức cả đêm để may một lá cờ mới!

“Radilov mang lên đây!”

Các công nhân tách ra một lối đi, một người công nhân lực lưỡng khiêng một lá cờ đỏ rực rỡ tiến đến, đứng trước mặt Vương Trung vung tay một cái, lá cờ lập tức được mở rộng ra.

Đó là lá cờ đỏ của Vương Trung, chỉ khác là tinh xảo hơn gấp vạn lần, hơn nữa ở góc cờ còn có dòng chữ mạ vàng: Tặng từ công nhân nhà máy dệt Shepetovka.

Ông lão tiếp tục giới thiệu: “Chúng tôi đã phải thức trắng đêm để pha được màu đỏ này, đám thanh niên trong xưởng không biết nghe ai nói là lá cờ của ngài được nhuộm bằng máu của các chiến sĩ đã hy sinh, nên bọn chúng cũng muốn dùng máu của mình để nhuộm, tôi nghĩ không được, máu sẽ chuyển sang màu đen, nên đã dùng màu đỏ tươi này, ngài thấy thế nào?”

Trong đám đông có người hô lên: “Boris là thợ nhuộm giỏi nhất của chúng tôi, Tướng quân nhận cho chúng tôi vui lòng!”

Vương Trung nhìn lá cờ đỏ, ánh mặt trời xuyên qua lớp vải đỏ chiếu rọi lên khuôn mặt hắn.

“Grigory!” Hắn ra lệnh,‘Cầm lấy lá cờ, cậu là người mang cờ, đi theo tôi.”

Các công nhân reo hò vang dội.

Agasukoy, trang viên Rokossovsky.

Khi Mikhail đẩy cửa bước vào phòng ngủ của Công tước, ông ta đang loay hoay mặc quần áo.

Mikhail vội vàng chạy đến, nhận lấy bộ quần áo: “Để tôi, đáng lẽ không nên cho nghỉ hết tất cả nữ hầu sớm như vậy.”

“Không sao, tôi đâu phải không có tay! Cậu làm quá lên đấy. Tình hình thế nào rồi?”

“Hôm nay Thái tử điện hạ sẽ thân chỉnh xuất trận, là đội quân cũ của ngài.”

“Hừ,’ Lão Rokossovsky cười khẩy,Quân của tôi là kiên quyết nhất, Skorobogatov cũng biết điều đó. Vừa hay. Mục tiêu tấn công là đâu?”

Mikhail đáp: “Tấn công hướng Shepetovka, thứ nhất là để chặn quân bọc sườn của địch, thứ hai là yểm trợ cho quân ta rút lui.”

Lão Rokossovsky nói thêm: “Thứ ba là cầu mong cho thằng bé gặp may mắn, có thể phá vây thành công. Kế hoạch rất chu toàn, dự định sẽ đánh trận ở đâu?”

“Làng Kabusk.” “Tốt, chúng ta sẽ đến thẳng Kabusk, chắc chắn sẽ kịp. Chọn một người tài xế không vướng bận gia đình chở tôi đi.”

“Vậy thì chỉ còn mình tôi…”

“Không, cậu không được. Hôm nay cậu phải đi bằng máy bay.”

Mikhail suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy thì để Stepan đi, ba cậu con trai của ông ấy đều đã trưởng thành, bố mẹ cũng mất rồi, rất thích hợp.”

“Ừ” Lão Rokossovsky gật đầu.

Lúc này ông đã mặc xong bộ quân phục kiểu cũ, đeo đầy đủ huân chương.

Nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương, ông lão khẽ hu một tiếng: “Trông như búp bê đồ chơi vậy. Chẳng mấy chốc nữa chỗ huân chương này có thể đỡ đạn được rồi, không biết sẽ rơi vào tay tên khốn kiếp Prosen nào đây. Không, không được, phải tháo hết chỗ huân chương này ra. Cậu mang đến cho Alyosha, không thể để lũ Prosen kia lấy được.”

Thế là trong hai mươi phút tiếp theo, người đầy tớ trung thành Mikhail đã giúp vị Đại tướng tháo hết huân chương xuống.

Rokossovsky nhìn mình trong gương, nói: “Lần đầu tiên mặc bộ quân phục này, tôi cũng trạc tuổi Alyosha bây giờ, chẳng biết gì cả, suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện làm sao để tán tỉnh các cô gái trong buổi dạ vũ.”

Mikhail: “Nhị thiếu gia giờ đã có thể tự mình gánh vác mọi việc rồi.”

“Phải. Bây giờ đến lượt ông bố già này cho nó thấy thế nào là trách nhiệm của một người lính.” Ông lão bất chợt chép miệng,‘Khát nước quá, lấy cho tôi ít kem chua, còn kem chua không?”

Mikhail: “Tất nhiên là còn, cho dù có thiếu thứ gì thì cũng không thể thiếu kem chua. Tôi đi lấy ngay.”

“Lấy thêm bánh quế, mứt óc chó nữa, nếu còn.”

“Vâng.”

Sau khi Mikhail rời đi, vị công tước già đứng một mình trước gương, nhìn hình ảnh phản chiếu của mình.

“Hừ, trông cũng được đấy chứ, vẫn có thể hớp hồn được vài cô gái.” Ông ta vuốt vuốt bộ râu, đội chiếc mũ quân đội kiểu cũ lên.

Nhìn chằm chằm vào hình ảnh phản chiếu của mình trong gương vài giây, ông ta bỗng võ đùi: “A, suýt nữa thì quên mất thanh kiếm! Sau khi nội chiến kết thúc, quân đội không dùng kiếm nữa, nên tôi quên mất! Mikhail! Thanh kiếm của tôi đâu?”

Agasukoy, số 43 phố Krugan.

Bà lão Alekseevna đặt chiếc hũ đựng kem chua lên bàn nhỏ trước mặt người bị thương: “Muốn ăn thì tự lấy nhé.”

Người bị thương nói: “Bà ơi, đừng lo cho chúng con nữa, nếu lũ Prosen phát hiện ra bà cất giấu chúng con, chúng sẽ giết bà mất!”

Bà lão đẩy gọng kính, đưa mắt nhìn quanh hầm trú ẩn, mỉm cười với những người lính bị thương nặng đang trốn ở đây: “Yên tâm đi. Bọn chúng muốn giết bà lão này thì cần gì phải viện cớ. Nếu một ngày nào đó không thấy ba xuống đây, các cháu hãy mở cánh cửa kia ra.”

Bà lão chỉ tay về phía cuối hầm: “Ở đằng sau chum dưa cải muối, bà đã dọn chỗ dưa muối đi rồi, các cháu có thể dễ dàng mở nó ra.

“Đó là đường hầm mà người dân địa phương đã đào từ thời xưa, để chống lại Hoàng đế Boris, ở dưới đó có cả một cộng

đồng ăn mày rất lớn, lũ Prosen cũng không thể nào tiêu diệt hết được.

"Các cháu cứ nói là khách trọ của Alekseevna, họ sẽ giúp đỡ các cháu."

Những người lính bị thương nhìn nhau, bà lão thì men theo cầu thang đi lên khỏi hầm.

Bà lão Alekseevna lên đến mặt đất, cẩn thận ngụy trang lối vào hầm trú ẩn, sau đó chống gậy, chậm rãi đi ra phía cổng.

Bà mở cửa bước ra ngoài, đứng trên con phố vắng vẻ của Agasukov.

Cách đây không lâu, con phố này vẫn còn rất đông đúc, người người qua lại, trước cửa hàng của nhà thờ còn có một hàng người xếp hàng để nhận xúc xích.

Thế nhưng hiện tại, cả con phố đều trống không.

Bà lão Alekseevna đứng lặng một lúc, định bụng quay vào nhà thì từ xa, một đội quân tiến đến.

Họ vừa đi, vừa hát vang những bài ca quân hành, tinh thần hừng hực khí thế đối lập hoàn toàn với khung cảnh tiêu điều xung quanh.

Bà lão Alekseevna không khỏi dừng bước, một tay vẫn nắm chặt tay nắm cửa, nhìn đội quân đang tiến đến gân.

Ánh mắt bà chăm chú nhìn những khuôn mặt trẻ trung ấy, giống như người mẹ đang nhìn những đứa con của mình.

Cả một trung đoàn cứ thế đi qua trước mặt ngôi nhà số 43 phố Krugan, sau đó là một chiếc xe tăng duy nhất xuất hiện.

Bà lão Alekseevna không biết đó là loại xe tăng gì, nhưng bà nhận ra lá cờ khổng lồ được treo trên ăng-ten sau xe.

Một vị Thượng úy còn rất trẻ đang ngồi trên tháp pháo, ánh mắt tràn đầy tự tin nhìn thẳng về phía trước.

Nhìn thấy bà lão Alekseevna, vị Thượng úy trẻ tuổi vỗ vỗ lên nắp xe tăng: "Dừng lại!"

Anh ta gọi đến mấy tiếng, chiếc xe tăng mới chịu dừng lại, vừa vặn dừng trước cửa ngôi nhà số 43.

Bà lão Alekseevna tiến lên vài bước, nói với vị Thượng úy trẻ tuổi: "Hình như tôi đã gặp cậu ở đâu rồi thì phải, thưa Thượng úy."

Vị Thượng úy mỉm cười: 'Không thể nào, người trên đồng xu là cha tôi. Bà ơi, chạy mau đi, quân địch sắp đến rồi!"

Bà lão Alekseevna mỉm cười: "Tôi không thể đi được, tôi còn việc phải làm, tôi sẽ đợi các cậu trở về, những đứa con của tôi. Câu Chúa phù hộ cho các cậu!"

Vị Thượng úy ngạc nhiên: "Bà còn việc gì nữa sao? Hay để tôi sai người giúp bà? Bà vẫn nên đi nhanh đi thì hơn!"

Bà lão Alekseevna liên tục xua tay: "Câu Chúa phù hộ cho các cậu!"

Bà lùi lại vài bước, đưa tay ra trước ngực vẽ một hình tam giác. Vị Thượng úy nhún vai, ra lệnh cho người trong xe tăng: "Đi thôi! À không, tiến lên! Ra lệnh như vậy đúng không?"

Người trong xe tăng đáp: "Vâng, thưa điện hạ. Hay là ngài vào trong xe đi, ngoài này gió lớn lắm."

"Không, không, tôi chỉ cần vào trong đó vài phút là đầu óc quay cuồng rồi!" Vị Thượng úy nói xong, tiếp tục ngồi trên tháp pháo.

Bà lão Alekseevna đứng trước cửa nhà, dõi theo bóng dáng người thanh niên cùng lá cờ của anh khuất dần.

(Hết chương) Chuong 57: Chuc chung ta mot duong binh an

Làng Kabusk, gần vị trí đội hình tấn công được bố trí.

Ivan Nikolayevich Antonov nghe thấy tiếng ai đó hét vang "Ura" từ xa.

Anh tò mò hỏi: "Chuyện gì thế?".

Nhưng chẳng ai trả lời, tiếng xe tăng ồn quá. Ivan thò tay vào cửa xe, vỗ vai trưởng xe: "Chuyện gì vậy?".

Trưởng xe quay lại: "Gì cơ?".

Có vẻ như không có liên lạc nội bộ thì người trong xe tăng không thể nghe thấy gì hết.

Hoàng thái tử chống tay, ngồi thẳng dậy, nhìn về phía trước.

Cuối cùng anh cũng nhìn thấy rõ đám lính đang hô "Ura'" với ai: Một chiếc jeep đang đỗ trên đường, một ông lão mặc quân phục cũ đang nói gì đó.

Xe tăng tiến đến chỗ chiếc jeep rồi dừng lại, lvan nhận ra ông lão là Công tước Rokossovsky.

"Công tước!". Dù là Hoàng thái tử cao quý, Ivan vẫn dùng kính ngữ,'Sao Ngài lại ở đây?".

Ông lão mỉm cười: "Lam đại đội trưởng bộ binh. Ta từng làm đại đội trưởng rất lâu rồi, quen việc lắm".

Ivan tò mò: "Vậy tại sao họ lại hô "Ura" với Ngài?".

"À, bọn lính trẻ thể hiện sự kính trọng với chỉ huy kỳ cựu thôi. Thực ra phần lớn chúng nó chưa từng gặp ta, cũng chẳng biết tại sao phải hô "Ura", cứ hô đại thôi".

Lão Công tước ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Ivan: "Ừm, trừ việc hơi gầy yếu ra, trông cũng ra dáng quân nhân đấy".

Chẳng hiểu sao lvan lại muốn trông ra dáng quân nhân hơn, nên anh nhảy khỏi xe tăng, kết quả suýt nữa thì quỳ xuống đất vì không đứng vững.

Lão Công tước vội vàng tóm lấy, kéo anh dậy: "Cẩn thận, Điện hal Nếu đầu gối Ngài mà chạm đất, ta sẽ phải đến phòng nghi lễ hoàng gia để học lại cách hành lễ đấy".

Mọi người xung quanh nghe thấy thế đều cười, nhưng bị viên trung sĩ hậu cần lớn tuổi quát: "Cười cái gì! Chuẩn bị chiến đấu! Đứng im đấy muốn ăn đạn pháo à?".

Đám lính mới chịu đi về phía trước, tiến về vị trí tập kết.

Lão Rokossovsky võ vai lvan, hỏi: "Cậu thế nào rồi, Điện hạ?".

"Nói thật, lúc nấy nghe tiếng quát của ông trung sĩ kia là chân tôi run cầm cập rồi", Ivan cười gượng, Thế có bình thường không, Công tước Rokossovsky?".

"Đây là lần đầu cậu tham gia tấn công phải không?". Công tước hỏi ngược lại.

"Nếu không tính mấy buổi diễn tập tấn công ở trường quân sự thì đúng là vậy".

"Vậy thì bình thường thôi. Lần đầu tiên ra trận, tối hôm trước ta thức trắng cả đêm, trằn trọc mãi không ngủ được, nhắm mắt lại là đủ thứ suy nghĩ hiện lên, tim đập thình thịch, đến cả mạch máu ở cổ và thái dương cũng giật theo".

Ivan kinh ngạc: "Thật ư? Giống hệt tôi tối qual".

"Thật mà. Thực ra ai cũng vậy, chỉ khác là ở lần thứ hai thôi. Người can đảm thì lần thứ hai vẫn căng thẳng, nhưng ít ra là ngủ được một chút. Còn những kẻ trời sinh đã hợp với chiến trường thì lần thứ hai là ngủ như chết, còn ngáy o o nữal".

Ivan bật cười: “Thật không? Vậy tôi bắt đầu mong chờ lần thứ hai rồi đấy. Không biết Alyosha thì sao nhỉ?”.

“Thằng bé chắc giống ta, lần thứ hai ngủ như heo ấy”, Công tước Rokossovsky nói.

Lúc này, một tiếng rít xé gió vang lên từ trên cao, Ivan theo bản năng định nằm rạp xuống đất, nhưng bị Công tước giữ chặt lại.

“Là pháo binh của mình, đừng lo. Đang nã vào quân địch đấy”.

Vừa dứt lời, những cột khói lửa bùng lên từ phía bình nguyên.

Ivan nhìn về phía xa: “Quân địch ở gần đây thế ư?”.

“Không gần lắm đâu, cũng phải gần 3 cây số, đi bộ chắc cũng phải mất nửa ngày. Tất nhiên, cậu đi xe tăng thì sẽ nhanh hơn, còn ta sẽ đi bộ cùng bộ binh.

“Tôi cũng muốn đi cùng bộ binh…’, Ivan chợt cúi đầu nhìn hai chân mình đang run lên bần bật, Thôi, tôi vẫn nên đi xe tăng thì hơn. Tôi cảm thấy đi được nửa đường là chân tôi mềm nhũĩn mất. Alyosha đã giết được kha khá quân địch trên chiến trường rồi, tôi mà thế này thì thật là kém cỏi quá”.

Công tước Rokossovsky nhìn hai chân Ivan, do dự một chút rồi nói: ‘Ít ra cậu không te ra quần là tốt rồi, cũng dũng cảm lắm.

lvan cũng cười: “Tôi nghĩ chắc chắn là do đám người ghét Alyosha bịa ra thôi”.

“Ai mà biết được”. Công tước Rokossovsky nhìn về phía trận địa địch đang bị oanh tạc ở phía xa.

Sự im lặng bao trùm lấy hai người, chỉ còn tiếng bom đạn nổ ầm ầm từ xa vọng lại và tiếng rít của những quả đạn pháo

trên bầu trời.

Công tước Rokossovsky bất chợt lên tiếng: “Ta đã từng muốn đổi tên cho Alyosha, vì cậu có biết bài hát tên là Alyosha không?”.

Ivan suy nghĩ một lúc rồi nói: “Bài có câu “Anh ấy không thể tặng hoa cho các cô gái nữa, mà là các cô gái tặng hoa cho anh ấy” phải không?”.

“Ừ, đúng rồi, nghe chẳng may mắn chút nào phải không? Nhưng sau đó ta lại nghĩ, cái tên Aleksei là tên của thánh, được chọn dựa theo ngày sinh của nó, tự ý đổi tên có khi lại đắc tội với cái gì đó không hay.

“Ý nghĩ đó không giống kiểu người theo chủ nghĩa thế tục lắm nhỉ?”.

Người Ant có phong tục đặt tên con theo một danh sách các vị thánh dựa theo ngày sinh, nên việc trùng tên rất phổ biến.

lvan mỉm cười: “Quả thật là vậy”.

“Bây giờ chỉ có thể hy vọng vị thánh Aleksei phù hộ cho nó sống sót đến khi chiến tranh kết thúc”. Vị tướng vừa nói vừa đưa tay vẽ một hình tam giác trước ngực.

Sau cuộc trò chuyện ngắn ngủi, hai người im lặng quan sát pháo binh dội bão lửa vào trận địa địch.

Một lúc sau, một người lính truyền tin phi ngựa đến, xuống ngựa trước mặt Hoàng thái tử, chào theo kiểu nhà binh rồi báo cáo: “Tướng quân cho phép tôi báo cáo với Điện hạ, đội hình tấn công đã sẵn sàng.

lvan đáp lễ: “Báo lại với tướng quân, tôi chỉ là một thiếu úy, không cần báo cáo với tôi, cứ tiến công theo kế hoạch của ông ấy. Tôi sẽ đi đầu”.

“Vâng!”. Người lính truyên tin xoay người lên ngựa, phi như bay đi.

Ivan quay sang nói với Công tước Rokossovsky: “Vậy tôi đi đây”.

“Ừ, ta sẽ đến sau”. Nói xong, Công tước lùi lại một bước, giơ tay chào lvan.

lvan quay người định treo lên xe tăng, nhưng chân run quá không thể trèo lên được.

Lão Công tước Rokossovsky bước tới, kẹp nách Ivan rồi nhấc bổng anh lên xe.

Hoàng thái tử vịn vào tháp pháo, đồn toàn bộ trọng lượng lên đó, sau đó mới cúi đầu xuống nói với Công tước Rokossovsky: “Cảm ơn Ngài”.

“Không có gi

lvan gõ gõ vào cửa tháp pháo, hét lớn: “Tiến lên! Đi đầu đội hình!”.

Xe tăng khởi động, lao ve phía trước.

Lão Rokossovsky tiễn xe tăng đi khuất rồi mới lên xe jeep của mình: “Đi thôi, đến phía trước đội hình bộ binh, rồi thì cậu muốn đi đâu thì đi, Stepan ạ”.

Stepan gật đầu: “Vâng’.

Chiếc xe jeep phóng đi.

Nửa tiếng sau, tại tiên tuyến.

Tất cả quân lính đều nhận ra rằng, đạn pháo đã chuyển thành bắn yểm trợ, đồng nghĩa với việc tấn công sắp bắt đầu.

Một đại đội trưởng chạy đến bên cạnh xe tăng của lvan: “Điện hạ! Hãy nói gì đó với chúng tôi đi”.

“Hả?”. Ivan nhìn những người lính đang nhìn anh với vẻ đầy kỳ vọng,À, ừm… Tôi… Tôi không biết nói gì cal Trước giờ tôi toàn được người ta viết sẵn bài phát biểu thôi!”.

Đại đội trưởng: “Nhưng Ngài phải nói gì đó chứ? Mọi người đều đang chờ Ngài đấy”.

Ivan gãi đầu, lên tiếng: “Được rồi. Ta là Hoàng thái tử của Đế chế Ant…’.

“Không nghe thấy!”. Tiếng ai đó hét lên từ phía dưới.

Ivan lập tức nói to hơn: “Ta là Hoàng thái tử của Đế chế Ant là bạn của tướng quân Rokossovsky, vị tướng Bạch Mãi Ông ấy đã dẫn dắt quân đội giành được nhiều chiến thắng!

“Ta không biết liệu ta có thể dẫn dắt các cậu giành chiến thắng như ông ấy hay không, nhưng ít nhất… Ít nhất ta có thể cùng các cậu xung phong trên chiếc xe tăng này! Tiến lên!”.

Không rõ là vị đại đội trưởng yêu cầu anh phát biểu có hài lòng hay không, nhưng ông ta đã thổi còi hiệu lệnh tấn công.

Ivan vỗ vào tháp pháo: “Đi thôi! Tiến lên!”.

Chiếc xe tăng lăn bánh, tiến về phía trận địa địch.

Công tước Rokossovsky ở bên cánh phải xe tăng của Hoàng thái tử, phía trước đội hình tán binh.

Thấy xe tăng của Hoàng thái tử bắt đầu di chuyển, Rokossovsky hét lớn: “Hoàng thái tử đã xông lên rồi! Những người con của Kazaria, tiến lên!”.

Nói xong, ông rút thanh kiếm chỉ huy cũ kỹ của mình ra, tuy cũ kỹ nhưng được bảo quản rất tốt, ánh sáng phản chiếu từ lưỡi kiếm có thể nhìn thấy từ khoảng cách hàng trăm mét.

Công tước Rokossovsky cài mũ quân đội của mình lên mũi kiếm, giơ cao lên.

“Theo ta! Tiến lên! Hát vang bài ca của chúng tai”.

Vừa dứt lời, hỏa lực phản công của quân địch dội xuống, nổ tung trong đội hình tán binh.

Công tước Rokossovsky dũng cảm tiến về phía trước.

Trên bầu trời, viên phi công lái chiếc máy bay dẫn đầu của phi đội 13 thuộc Lực lượng Không quân Prosen nghe thấy tiếng kêu cứu từ mặt đất vọng lên qua tai nghe: “Chúng tôi bị bộ binh địch tấn công, chúng tôi bị bộ binh địch tấn công”.

Viên phi đội trưởng đẩy nhẹ cần điều khiển, chiếc máy bay nghiêng sang một bên, để lộ ra khung cảnh bình nguyên bên dưới.

Rồi anh ta nhìn thấy một mục tiêu rất đáng chú ý: Một chiếc xe tăng, treo một lá cờ cực kỳ lớn! Nhìn kỹ thì… có vẻ là cờ hiệu hoàng gia của Đế chế Ant.

Viên phi đội trưởng nói qua bộ đàm: “Tôi phát hiện một mục tiêu giá trị cao, đội hình giữ nguyên hướng, số 2 theo tôi tấn công”.

Nói xong, viên phi đội trưởng kéo cần điều khiển sang phải, chiếc máy bay xoay một vòng trên không trung rồi bổ nhào xuống.

Viên phi đội trưởng kéo cần gạt giảm tốc, tiếng rít chói tai vang lên.

Nghe thấy tiếng rít đó, Ivan sởn hết cả gai ốc.

Anh nhớ mang máng đó là tiếng động do máy bay ném bom bổ nhào của quân địch tạo ra, hình như gọi là “tiếng rít tử thần” thì phải!

Anh vội vàng chộp lấy khẩu súng máy phòng không trên tháp pháo, ngẩng đầu tìm kiếm mục tiêu.

Anh nhìn thấy chúng - hai con “chim đen” đang lao xuống từ hướng mặt trời!

lvan xoay họng súng, hạ thấp người xuống bên hông tháp pháo để tăng tối đa góc bắn.

Anh bóp cò, những viên đạn bay vút lên trời.

Nhưng Ivan chưa từng được huấn luyện bắn máy bay, nên không hề biết phải bắn đón đầu.

Khẩu súng máy cũng không có thước ngắm.

Anh hoàn toàn không có cơ hội bắn hạ những chiếc máy bay đang bổ nhào từ độ cao hàng nghìn mét.

Hai chiếc máy bay địch thả bom ở độ cao 700 mét, rồi kéo lên thoát ly.

Khi chúng lướt qua đỉnh đầu Ivan, hai quả bom 500 kg rơi xuống, một quả rơi trúng mặt đất ngay bên cạnh xe tăng.

lvan quay đầu lại, kịp nghe thấy tiếng kêu bíp bíp của ngòi nổ bom.

Một tiếng nổ long trời lở đất, ánh sáng chói lòa nuốt chửng lấy anh. Hoàng thái tử của Đế chế Ant, lvan Nikolayevich Antonoy, tử trận.

Công tước Constantine Alexandrovich Rokossovsky nhìn thấy rõ cảnh chiếc xe tăng của Hoàng thái tử bị quả bom nuốt chửng.

Lá cờ hoàng gia màu trắng và xanh dương từ từ rơi xuống, khuất dần vào ruộng lúa mì.

Công tước nhắm mắt lại, thâm cầu nguyện: “An nghỉ, Hoàng thái tử điện hạ”.

Khi ông mở mắt ra, thêm nhiều tiếng rít tử thần vang lên từ trên không.

Constantine ngẩng đầu, giơ cao thanh kiếm mang theo tất cả vinh quang và sự nghiệp quân sự của mình, đối mặt với thứ vũ khí tối tân nhất của kẻ thù.

“Ta đi trước đây, con trai

Đại tướng Constantine Alexandrovich Rokossovsky, tử trận.

Đoàn tàu chở Sư đoàn bộ binh 151 dừng lại ở một ga nhỏ vắng vẻ.

“Họ bảo là tránh tàu, tiện thể cho chúng ta tiếp nước”, Pavlov nói.

Vương Trung gật đầu, bước qua cửa toa tàu rồi nhảy xuống sân ga.

“Chỗ này vẫn là đất Kazaria à?”, anh quay lại hỏi Pavlov.

“Vẫn là”, Pavlov gật đầu,‘Nhìn khung cảnh là biết ngay, chẳng còn nơi nào có những đồng cỏ đẹp và những cánh đồng đất đen màu mỡ như thế này đâu”.

Vương Trung gật đầu.

Không hiểu sao, nhìn khung cảnh đồng cỏ tắm mình trong ánh nắng chiều, Vương Trung lại cảm thấy lòng triu nặng.

Lễ ra nơi này chỉ là quê hương của Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, còn quê hương của Vương Trung chẳng có những đồng cỏ bao la thế này, khung cảnh cũng hoàn toàn khác biệt.

Lẽ ra một người ngoại lai như Vương Trung không nên cảm thấy bồi hồi khi nhìn thấy một vùng đất xa lạ.

Lúc này, Lyudmila và Nelly từ toa tàu thứ hai bước xuống, tiến đến chỗ Vương Trung.

“Hồi bé, anh chỉ có lúc cưỡi ngựa là không đến nỗi nào”, Lyudmila nói.

“Hả?”, Vương Trung nhìn cô vị hôn thê,“Thật ư?”.

“Thật mà. Lúc đó anh toàn thả lỏng dây cương cho ngựa tự chạy, dang hai tay ra như một gã ngốc để hưởng thụ gió’.

Vương Trung bất giác nhớ lại cảm giác khi cưỡi Bucephalus, và cả khi ngồi trên tháp pháo của chiếc xe tăng số 422.

Dang rộng hai tay, ôm lấy gió như một gã ngốc… Hình như đúng là có cảm giác đó thật.

Đột nhiên, Vương Trung rùng mình một cái, anh quay sang hỏi Nelly: “Hình như… trước đây tôi rất thích ăn kem chua phải không?”.

Nelly khẳng định: “Vâng, anh thích lắm, nhất là loại mẹ anh làm”. Giây phút đó, một nỗi buồn khôn tả ap đến, chiếm lấy tâm trí Vương Trung.

Anh không thể nhớ nổi bất cứ điều gì, không nhớ nổi cảm giác phi ngựa trên cánh đồng, không nhớ nổi hương vị món kem chua mẹ anh làm, nhưng nỗi buồn da diết ấy lại chân thực đến lạ thường.

Tại sao mình lại cảm thấy bồi hồi?

Bởi vì mình là Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, mình sinh ra ở đây, lớn lên ở đây, được nuôi dưỡng bởi mảnh đất màu mỡ này.

Dù không còn ký ức, dù linh hồn đã thuộc về một người khác, nhưng cơ thể này vẫn ghi nhớ.

Ghi nhớ cơn gió nơi đây, ghi nhớ tất cả mọi thứ nơi đây.

Vương Trung cố gắng kìm nén giọng nói run rẩy: “Nelly, lấy cho tôi một cái hộp cơm’.

“Hộp cơm ạ?’.

“Hoặc bất kỳ cái hộp sắt nào cũng được, miễn là có nắp đậy, dễ mang là được”.

Tuy không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng Nelly vẫn quay người chạy đi.

Vương Trung bước về phía trước, đi qua sân ga, nhảy xuống đất.

Nelly cầm chiếc hộp cơm chạy vê: “Của anh đây!”.

Nhận lấy chiếc hộp, Vương Trung mở tung nắp, kẹp dưới nách, rồi ngôi xổm xuống, bốc một nắm đất đen.

“Để em đi lấy cái xẻng…”, Nelly nói.

“Không! Không cần đâu”, Vương Trung ngăn Nelly lại, tiếp tục vốc những nắm đất đen, cẩn thận bỏ vào trong hộp.

Đến nắm thứ ba, một chú dế hoảng sợ nhảy ra, chạy biến vào đám cỏ.

Vương Trung tiếp tục bốc đất cho đến khi đây hộp.

Đất dính đầy kế móng tay, lấp đầy cả vân tay anh.

Bàn tay anh trông như bàn tay của một đứa trẻ vừa nghịch bùn đất, lấm lem bẩn thiu.

Nhưng tất cả mọi người đều im lặng nhìn anh.

Lyudmila thậm chí còn rưng rưng nước mắt.

Grigory lặng lẽ đứng trên sân ga, vai khoác lá cờ đỏ.

Cuối cùng, Vương Trung đậy nắp hộp lại, ấn chặt. Anh cố nặn ra một nụ cười với mọi người: “Như vậy là quê hương sẽ luôn bên cạnh mình rồi”.

Anh ngẩng đầu lên, như thể lần đầu tiên được chiêm ngưỡng phong cảnh Kazaria.

Như thể muốn khắc ghi tất cả vào trong tâm trí.

Anh nhìn thấy vô số gương mặt hiện lên, nào là ông lão vô danh ở Kalinovka, người công nhân của Loktev đã cứu anh thoát khỏi gâm xe tăng, bà cụ Alekseevna ở số nhà 43 phố Krugen…

Cuối cùng, Vương Trung nhìn thấy Hoàng thái tử Ivan và "cha" Constantine đang đứng trong ánh sáng, dường như đang nói chuyện gì đó.

Họ đang nói 'Chúc một đường bình an .

Tiếng còi tàu hơi vang lên khiến Vương Trung giật mình. Anh quay đầu lại, nhìn thấy một đoàn tàu chở đầy những gương mặt trẻ trung chạy qua ga, hướng về phía anh vừa rời đi.

Vương Trung đưa tay lên miệng làm loa, mặc kệ bàn tay lấm lem bùn đất, hét lớn về phía những gương mặt trẻ trung: "Chuc một đường bình an!"

Tất cả chiến sĩ của Sư đoàn 151 đồng thanh hô vang: "Chúc một đường bình anl

Lá cờ đỏ do các nữ công nhân dệt Shepetovka tặng tung bay trong gió.

(Hết chương)

Hết Quyển 3. Quyển 4 Chương 1: Sân khấu mới Shostka

dulian năm 914, sáng sớm ngày 9 tháng 8, Sư đoàn 151 hành quân qua cầu sắt trên sông Desna.

Vương Trung đứng trong toa xe nhìn ra ngoài, những hố bom dày đặc bên bờ sông lọt vào tâm mắt anh.

Cây cầu sắt cũng có rất nhiều dấu vết sửa chữa, nhìn kỹ có thể thấy những vết xước do bom cày trên các trụ cầu.

Loại cầu này chỉ cần trụ cầu không bị đánh sập thì mặt cầu có thể sửa chữa dễ dàng, ban ngày bị đánh sập, buổi tối có thể thông xe trở lại.

Còn muốn đánh sập trụ cầu ấy à, đừng nói là dùng bom, cho dù có đặt thuốc nổ trực tiếp lên mà không đúng vị trí thì cũng không thể phá hủy được.

Hơn nữa vật liệu xây dựng cầu của Ant rất chắc chắn.

Phải nói là, bất kỳ công trình nào của Ant nếu có sử dụng bê tông cốt thép thì vật liệu đều rất dư dả, đúng là kiểu phô trương không cần thiết.

À không, phải nói là quốc gia Ant này, chỉ cần liên quan đến vật liệu thì đều rất dư thừa, đúng là một gã to xác đen sì.

Tàu chạy đến bờ đông sông Desna, trận địa pháo cao xạ hiện ra trước mắt Vương Trung.

Pavlov đứng bên cạnh anh, nói với giọng khàn khàn: "Ngụy trang không tệ."

Vương Trung: "Nhìn lớp đất mới kia kìa, chắc là lấp hố bom đấy, trận địa này hẳn là đã bị oanh tạc rất nhiều lần rồi."

Lúc này, một Thượng úy đầu băng bó từ trong hầm ngầm đi ra, đứng bên đường ray nhìn đoàn tàu của Sư đoàn 151, ánh mắt nhìn chằm chằm vào lá cờ đỏ cắm trên toa tàu.

Lúc này tốc độ của tàu rất chậm, dù sao cây cầu sắt vừa mới sửa chữa xong, không thể đi với tốc độ cao được, rất nguy hiểm.

Vương Trung: "Thượng úy! Anh thuộc tiểu đoàn cảnh vệ ở đây à?"

“Không, chúng tôi là trung đoàn pháo phòng không thuộc lực lượng công binh đường sắt, thành phố này không có tiểu đoàn cảnh vệ, tuyến phòng thủ đều ở phía tây.” Vị Thượng úy trả lời.

Lúc này, toa tàu của Vương Trung đi ngang qua người Thượng úy.

Vị Thượng úy hỏi: “Có phải ngài là Rokossovsky? Ngài tướng quân?”

Vương Trung vẫy tay: “Là tôi.”

Lúc này, rất nhiều pháo thủ cao xạ từ trong hâm ngầm đi ra, nhìn đoàn tàu.

Đáng tiếc là tàu đã đi xa, Vương Trung không nghe thấy họ nói gì.

Lúc này, tiếng còi tàu từ phía trước vọng lại.

Pavlov: “Sắp đến ga rồi, nếu không có gì bất ngờ thì Popov đang đợi chúng ta ở đó. Hy vọng ông ta đã chuẩn bị xong cho Sư đoàn rồi.”

“Ừ” Vương Trung ngừng một chút rồi nói: “Tôi vẫn lo lắng cho tình hình của Agasukov hơn.”

Sư đoàn vẫn luôn mở radio để cập nhật tin tức trên đường hành quân, nhưng vì trên tàu không thể giăng ăng-ten, nguồn điện cũng không ổn định nên tín hiệu chập chờn, lúc có lúc không.

Lúc này Vương Trung chỉ biết Tập đoàn quân Tây Nam đã phát động cuộc đột phá vòng vây, Myshkin công tước cũng đang cố gắng phối hợp.

Trong lúc nói chuyện, đoàn tàu từ từ tiến vào ga tàu Shostka.

Quả nhiên Popov đang đứng trên sân ga, hai tay chống nạnh, vẻ mặt đầy lo lắng.

Vừa nhìn thấy Vương Trung, ông ta lập tức quay mặt đi.

Vương Trung có một dự cảm chẳng lành.

Anh lại nhớ đến ảo giác của mình trước khi rời Kazaria hôm qua.

Lúc này, đoàn tàu đã dừng hẳn, Vương Trung lập tức nhảy xuống sân ga, đi ba bước đến trước mặt Popov: "Ông khỏe không, Giám mục?"

Popov chào Vương Trung, sau đó ấp úng định nói gì đó.

Vương Trung: "Nói đi, từ khi cuộc chiến bắt đầu đến giờ, tin xấu gì tôi chưa từng nghe qua?"

Popov dụi mũi: "Tối qua nhận được điện báo, nói Thái tử điện hạ đã hy sinh khi dẫn quân đột phá vòng vây, cùng hy sinh còn có vị tướng khai quốc… Konstantin Aleksandrovich Rokossovsky công tước."

Vương Trung mím chặt môi.

Thực ra anh mới "quen biết" hai người này khi đến Agasukoy, về lý thuyết thì anh không nên quá đau buồn mới đúng.

Nhưng anh vẫn đi dọc theo sân ga, rời xa các thư ký và tham mưu của Sư đoàn đang xuống tàu, rời xa chiếc xe tăng số 422, rời xa cả con Bucephalus đang bồn chồn.

Grigory khiêng lá cờ đỏ định đuổi theo, nhưng Popov ra hiệu ngăn lại. Vì vậy, viên trung sĩ cầm cờ đi theo từ xa, chỉ dám nhìn từ phía sau.

Lúc này, Lyudmila từ trên tàu đi xuống.

Popov và Pavlov đồng thanh gọi: '"Lyudmila Vasilyevnal"

Lyudmila chạy tới với vẻ mặt khó hiểu: “Chuyện gì vậy?”

“Rokossovsky công tước và Thái tử điện hạ đều hy sinh rồi, cô mau đi an ủi…” Popov đột nhiên dừng lại.

Bởi vì Lyudmila không kìm nén được nữa, che miệng lại: “Chú Konni… đã mất rồi sao?”

Komni là tên thân mật của Konstantin, theo truyền thống của Ant, nếu được người lớn tuổi cho phép gọi như vậy thì đứa trẻ đó chắc chắn rất được yêu quý.

Lyudmila dường như bị nỗi buồn xâm chiếm trong phút chốc, nước mắt và nước mũi tuôn rơi không ngừng.

Nelly lấy khăn tay đưa cho cô.

Lyudmila: “Cô mau đến chỗ Alyosha đi! Cậu ấy chắc chắn sẽ đau buồn hơn tôi.”

Nelly nhét khăn tay vào tay Lyudmila, sau đó chạy dọc theo sân ga, đuổi theo bóng dáng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky. Vương Trung đi thẳng đến cuối sân ga, nơi đây không quá ồn ào, chỉ có hai công nhân đường sắt đứng cạnh đó nhìn anh.

Còn có mấy công nhân đang kiểm tra đầu máy, dùng búa gõ vào từng bánh xe để kiểm tra.

Trong tiếng gõ đều đều, Vương Trung dừng lại, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm.

Mặc dù anh không biết người anh em tốt và người cha già của mình đã mất vào lúc nào, nhưng anh luôn cảm thấy rằng, hẳn là vào lúc anh nhìn thấy ảo giác.

Xét cho cùng thì thế giới này có tu sĩ cầu nguyện và các tu sĩ tụng kinh, người sắp chết phát ra “làn sóng cuối cùng” dường như cũng không phải là chuyện gì kỳ lạ.

Vương Trung cẩn thận kiểm tra suy nghĩ của mình, phát hiện ra rằng ngoài sự u sâu, điều anh cảm thấy nhiều nhất là tiếc nuối: Vẫn chưa có thời gian để hiểu rõ về hai người họ hơn.

Lúc này, anh nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại thì nhìn thấy Grigory đang đứng từ xa, trên vai là lá cờ đỏ.

Sau đó, anh mới thấy Nelly chạy tới.

Nelly dường như không quá đau buồn, vì vậy Vương Trung hỏi: "Cô đã biết tin cha tôi và Thái tử điện hạ hy sinh rồi sao?"

"Ừm. Lyuda khóc rất đau lòng, anh cũng muốn khóc à?" Nelly hỏi.

Vương Trung: "Cô không buồn sao?"

Nelly không trả lời, chỉ nhìn Vương Trung.

Vương Trung: "Để tôi dạy cô, lần sau trong tình huống này, cô cứ nói: 'Ngưỡng chịu đựng của tôi cao lắm. "

Nelly: "Ngưỡng chịu đựng của tôi cao lắm."

Học đâu hiểu đấy luôn!

Vương Trung bật cười trước hành động của Nelly, nét mặt cũng giãn ra đôi chút.

Anh nhìn đường ray dài hun hút phía trước, lẩm bẩm: "Tôi cảm thấy buồn hơn mình tưởng tượng một chút. Ngay cả bản thân tôi cũng không hiểu tại sao lại như vậy."

Nelly: "Tôi cứ tưởng anh sẽ nói 'Chết là tốt, sau này sẽ không ai quản ta nữa "

Vương Trung: "Tôi là loại người khốn nạn như vậy sao?"

"Tôi nghĩ là vậy. Nhưng bây giờ thì tôi không chắc nữa." Nelly nói.

Vương Trung suy nghĩ một chút, cảm thấy có lẽ rất nhiều người đã hiểu lầm chủ nhân cũ của cơ thể này, thật ra cậu ấy là người rất coi trọng tình cảm, đến nỗi cảm xúc đó thậm chí còn truyền sang cho anh thông qua cơ thể này.

Alyosha, Alyosha, mọi người vẫn còn hiểu lầm cậu đến nhường nào vậy.

Lúc này, Pavlov và Popov đi cùng nhau, nhưng không dám lại gần, chỉ đứng chung với Grigory.

Vương Trung: "Lại đây đi, tôi không sao rồi."

Popov và Pavlov liếc nhìn nhau, sau đó mới cùng nhau đi tới. Hai người bọn họ đều to lớn vạm vỡ, đi cạnh nhau trông như hai con gấu lớn.

Popov: "Còn một tin nữa, hiện tại chúng ta được chuyển giao cho Binh đoàn Dự bị, vẫn duy trì biên chế Sư đoàn độc lập. Mệnh lệnh mà Binh đoàn Dự bị giao cho chúng ta là xây dựng công sự tại chỗ, chuẩn bị chiến đấu."

Vương Trung: "Chuyện này chúng ta quen rồi, không nên chần chừ nữa, xuất phát đi khảo sát địa hình thôi, gọi cả tên tham mưu vẽ bản đồ nữa, chính là Arkadi ấy, cậu ta vẽ bản đồ rất đẹp…"

"Chân cậu ta bị gãy rồi, bây giờ chắc đã được đưa đến Trung tâm Điều trị Tổng hợp ở Tula rồi." Pavlov cắt ngang lời Vương Trung,'Để tôi gọi người khác, cũng là một chàng trai trẻ tuổi rất khá, được điều động từ bộ phận kiểm lâm đến, trước đó làm văn thư."

Vương Trung: "Được, vậy gọi cả Vasily, mang theo cả chiếc radio Prosen mà tôi tịch thu được nữa! À cả Bucephalus, chuẩn bị yên cương cho nó luôn!"

Popov: "Anh có một ngày để khảo sát địa hình."

Vương Trung nghỉ ngờ hỏi: “Một ngày? Sao chỉ có một ngày?”

“Vì ngày mai sẽ có máy bay đến đón anh tại sân bay gần thành phố.”

“Sân bay gần thành phố!” Vương Trung kinh ngạc thốt lên/ Ý là cuối cùng chúng ta cũng có không quân hỗ trợ rồi sao?”

“Chỉ có một trung đoàn tiêm kích cơ, phụ trách bảo vệ cây cầu lớn. Nhưng họ thường xuyên xuất kích chậm trễ.”

Vương Trung: “Vậy cho Peter lên thay đi! Tìm một cái tháp cao, bố trí Âm Trận cho ông ấy!”

Popov: “Tôi sẽ sắp xếp, anh yên tâm. Anh có nghe rõ lời tôi nói không vậy? Ngày mai sẽ có máy bay đến đón anh đến St. Yekaterinburg.”

Vương Trung cau mày: “Tôi đến đó làm gì? Vị trí của tôi là ở đây! Ông có biết công sự càng kiên cố thì thương vong của chúng ta càng ít không? Lần này chúng ta có thể rút lui được nhiều binh sĩ như vậy là vì chúng ta đã dành gần nửa tháng để xây dựng công sự, nửa tháng đấy, ông hiểu không?”

“Tôi hiểu.” Popov đáp,‘Nhưng chẳng phải anh đã quên người tổ chức công nhân xây dựng công sự chính là tôi sao?”

Vương Trung: ‘À, xin lỗi. Quả thực là vậy. Cho nên ông phải hiểu rằng, tôi càng am hiểu địa hình ở đây thì những công sự do tôi chỉ huy xây dựng càng vững chắc! Và sẽ càng tiêu diệt được nhiều kẻ địch hơn.”

Popov: “Tôi khuyên anh vẫn nên đến thủ đô một chuyến, tình hình hiện nay rất bất lợi, rất có thể chúng ta sẽ phải đối mặt với thất bại lớn nhất kể từ khi khai chiến. Vì vậy…”

Popov không nói tiếp, mà liếc nhìn những người công nhân đường sắt bên cạnh.

Vương Trung: “Tôi hiểu rồi, cần tuyên truyền hình ảnh của tôi đúng không? Ban đầu là tuyên truyền để khích lệ tinh thần binh sĩ, bây giờ cũng lại là tôi.”

Popov: “Thất bại đã là sự thật không thể thay đổi, vì vậy hiện tại chúng ta cần khắc phục hậu quả, cần cổ vũ tinh thần quân đội, nếu không có tinh thần, cho dù có trăm vạn hùng binh cũng sẽ sụp đổ trong chớp mắt, anh là vị tướng tài giỏi nhất của Ant, chắc anh hiểu rõ điều này chứ?”

Vương Trung hiểu, tất nhiên là anh hiểu.

Anh nghiến răng, nói với Nelly: “Lấy lễ phục của tôi ra đây, hôm nay phải thu dọn cho tôi ra dáng một chút, còn cả Grigory nữa! Anh là ky sĩ của tôi, cũng phải ăn mặc chỉnh tê vào!”

Grigory đứng từ xa nghe thấy vậy liền đáp: “Để Aksinya lo liệu cho, anh cứ yên tâm.” Vương Trung ngẩn người: ‘Aksinya là ai?”

“Là cô gái ở đội giặt giũ, tối qua mới quen.”

Vương Trung cẩn thận đánh giá người lính gác của mình: “Cậu… tối qua đã ‘hành sự’ rồi à? Nhanh vậy?”

Chậc, hình như mình cũng đã bi hành su trên tàu.

Đây là truyền thống gì của đất nước Ant vậy?

(Hết chương 1) Chương 2: A, Hải quân

Bucephalus thấy Vương Trung đến, lập tức vùng thoát khỏi người lính đang dắt, chạy thẳng đến chỗ Vương Trung, há miệng ra định cắn tóc hắn. Nhưng con ngựa này bỗng nhiên dừng lại, hít hít mũi trước mặt Vương Trung, sau đó bắt đầu dùng mũi húc vào vai hắn.

Vương Trung võ võ cổ ngựa: “Đừng như vậy, ngươi làm ta không quen.”

Con ngựa hắt hơi một cái rõ to.

Năm phút sau, Vương Trung dẫn theo mười mấy ky sĩ xuất phát.

Thành phố Shostka này nhìn trên bản đồ là một thành phố nằm bên bờ sông Desna, trên thực tế, các công trình kiến trúc ở bờ tây đều tập trung ở gần cây cầu đường sắt, hơn nữa về cơ bản chỉ có một hàng nhà ở phía tây con đường lớn ven sông, đi về phía tây nữa là cánh đồng.

Cầu đường sắt ngoại trừ đường ray xe lửa thì chỉ có một lối đi bộ rộng đúng một người ở mép cầu, cưỡi ngựa căn bản không thể đi được.

Muốn sửa chữa cây cầu đường sắt bị đánh sập phải điều động tàu công trình từ bến cảng phía đông sang sửa chữa.

Bến cảng phía đông khá lớn, trong bến còn neo đậu một chiếc pháo hạm của hải quân.

Đóng quân ở bến cảng là một trung đoàn lính thủy đánh bộ, quân phục màu đen cùng áo hải hồn khiến Vương Trung khó cảm thấy an tâm.

Hắn dừng lại trước cổng bến cảng, hỏi người trung úy lính thủy đánh bộ đang canh cổng: "Các anh nhận lệnh từ đâu?"

Người trung úy giơ tay chào, sau đó chỉ vào tòa nhà bốn tầng bên bờ bến cảng: "Tướng quân, đó là sở chỉ huy hạm đội nội hà, toàn bộ hạm đội nội hà trên sông Desna đều do nơi đó chỉ huy, chúng tôi cũng nhận lệnh từ đó."

Vương Trung "Ồ" một tiếng, quay đầu hỏi Popov: "Anh đã liên lạc với hạm đội nội hà chưa?"

Popov: "Tôi đã viết một lá thư cho tư lệnh hạm đội nội hà, nói rằng sư đoàn 151 của tướng quân Rokossovsky sắp sửa được điều động đến đây, hôm nay tướng quân sẽ đến."

“Một lá thư?” Vương Trung nhướng mày.

“Vâng, đây là cách làm tương đối ổn thỏa, lính thủy đánh bộ và hải quân thường do Bộ tư lệnh Tập đoàn quân chỉ huy, chúng ta là một sư đoàn thì vẫn nên chú ý lễ tiết một chút thì hơn.”

Vương Trung gật đầu, xoay người xuống ngựa, sau đó buộc dây cương vào cọc buộc ngựa ở cửa. Xong xuôi, hắn xoay người nói với lính gác: “Tôi muốn vào bái phỏng tư lệnh hạm đội nội hà một lát, có thể cho vào chứ?”

“Giấy tờ của anh.” Người trung úy canh cổng nói.

Vương Trung lấy giấy tờ đưa cho anh ta.

“Thiếu tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky… Là Rokossovsky thiếu tướng đó sao?”

Vương Trung: “Phải.”

Người trung úy lập tức trả lại giấy tờ cho Vương Trung, sau đó hô to: “Tất cả chú ý, chào!” Hai người lính thủy đánh bộ đang đứng gác lập tức hạ súng xuống, chuyển thành tư thế chào. Người trung úy giơ tay chào, trịnh trọng nói: “Tướng quân, chào mừng ngài.”

Vương Trung đáp lễ: “Cả hải quân cũng biết đến chiến tích của tôi sao?”

“Đương nhiên rồi, tướng quân. Mời ngài vào trong.”

Vương Trung gật đầu, đi bộ vào bến cảng.

Trên đường đi đến sở chỉ huy, hắn nhìn thấy hai thủy thủ trên pháo hạm đang lau sàn tàu, còn có một thủy thủ đang sơn mới cho pháo hạm.

Vũ khí trang bị trên con pháo hạm này khiến Vương Trung nhớ đến “tàu chiến Hoàng Thủy” vô cùng nổi tiếng, nhưng

pháo hạm này không được trang bị pháo kép 57mm như trên tàu chiến Hoàng Thủy, mà là được trang bị một khẩu pháo 85mm ở boong trước, boong sau là hai khẩu pháo tự động 37mm. Nhìn vào hỏa lực này, có vẻ như mang ra để đánh xe tăng của quân Prosen cũng khá ổn?

Đáng tiếc chỉ có một chiếc.

Đi thủ đô… Hay là kiếm thêm vài chiếc nữa nhỉ?

Nếu có pháo hạm nội hà lớn hơn thì cũng nên kiếm thêm một chút, chỉ là không biết khả năng thông hành của sông Desna có thể chịu được loại tàu lớn đến mức nào.

Vương Trung vừa suy nghĩ vừa đi đến trước cửa sở chỉ huy thì thấy một vị thượng tá hải quân dẫn theo mấy sĩ quan cấp cao từ trong sở chỉ huy đi ra.

Vương Trung cho rằng bọn họ có việc cần đi, định nhường đường, kết quả là bọn họ đi thẳng đến chỗ hắn, giơ tay chào.

"Tôi là Kozelsky, tư lệnh hạm đội nội hà. Thiếu tướng Rokossovsky, lính gác gọi điện thoại báo ngài đến. Chúng tôi tưởng ngài sẽ đến sở chỉ huy trước nên đang định chọn thời gian thích hợp để đến bái phỏng ngài."

Vương Trung đáp lễ: "Tôi đang đi khảo sát địa hình, dù sao cấp trên lệnh cho tôi phải xây dựng công sự phòng ngự ở chỗ này."

"Chúng tôi đã nhận được thông báo, sư đoàn của ngài sẽ đóng quân phòng thủ ở đây, cần chúng tôi phối hợp. Tôi đưa ngài đi xem phòng ngự mà chúng tôi đã xây dựng xong nhé."

"Vậy thì tốt quá." Vương Trung cười nói.

Kozelsky làm động tác mời, sau đó đi trước dẫn đường, vừa đi vừa giới thiệu: "Nói là hạm đội nội hà nhưng thực ra chỉ có một chiếc tàu, ngài cũng đã nhìn thấy rồi đấy. Khả năng

vận tải đường thủy của sông Desna không mạnh, loại tàu nhỏ này vào mùa khô còn thường xuyên bị mắc cạn.

“Ngoại trừ con tàu này, lực lượng chủ yếu của sở chỉ huy chúng tôi là một trung đoàn lính thủy đánh bộ, một tiểu đoàn đóng quân ở khu vực bến cảng, hai tiểu đoàn còn lại đóng ở bến phà phía trước. Chúng tôi đã xây dựng công sự bê tông ở bến phà, hơn nữa đã di dời toàn bộ dân chúng ở bờ bên kia đến đây, san bằng tất cả các công trình kiến trúc, đảm bảo có tâm bắn tốt.”

Lúc Kozelsky giới thiệu, Vương Trung đã nhìn thấy những công trình kiến trúc bị san phẳng ở bờ bên kia, tâm nhìn trở nên rộng rãi hơn rất nhiều.

Vương Trung quay đầu lại hỏi Popov: “Bên kia sông còn dân cư nào không? Cố gắng di dời hết đến đây đi, sau đó san bằng toàn bộ công trình kiến trúc để đảm bảo tầm bắn.”

Popov: “Tôi đi hỏi thăm xem sao, chắc là có thể san bằng phần lớn.” “Phần lớn?” Vương Trung cau mày.

Popov: “Có một số người không muốn rời khỏi quê hương, hơn nữa còn rất cố chấp.”

Vương Trung: “Cho dù quân Prosen sắp đánh đến nơi?”

“Đúng vậy. Nhưng tôi sẽ để cha xứ đi khuyên nhủ. Ngài cũng đừng quá lo lắng, lỡ đâu khuyên được tất cả thì sao?”

Vương Trung gật đầu.

Kozelsky thấy Vương Trung và Popov nói chuyện xong bèn lên tiếng: “Ngoại trừ việc cho lính thủy đánh bộ xây dựng trận địa, chúng tôi còn cho đội ngũ kỹ sư nạo vét thuộc quyền đào sâu lòng sông, như vậy xe tăng của địch sẽ không thể vượt sông được. “Chúng tôi nhận được rất nhiều báo cáo, nói rằng khi vừa mới tấn công, địch đã sử dụng một loại thiết bị mới để

cho xe tăng vượt sông từ đáy sông. Hiện tại tình trạng này sẽ bị ngăn chặn.”

Cách vượt sông mà Kozelsky nói đến ở thời hiện đại khá phổ biến, bởi vì xe tăng hiện đại đều được trang bị hệ thống phòng hộ ABC, thông qua việc duy trì áp suất dương trong xe tăng để ngăn chặn khí độc, bụi phóng xạ từ vụ nổ hạt nhân xâm nhập vào bên trong xe tăng.

Mà loại hệ thống phòng hộ ABC này còn mang đến một ‘lợi ích” đó là, sau khi xe tăng lắp ống thông hơi, lái xuống nước, chỉ cân độ sâu không vượt quá giới hạn thì có thể tránh được nước tràn vào, từ đáy sông lái đến bờ bên kia.

Xe tăng thời đại này không được trang bị loại thiết bị duy trì áp suất tiên tiến này, nếu muốn vượt sông thì phải bịt kín tất cả những nơi có khả năng bị nước tràn vào.

Quân Đức ở Trái Đất đã sử dụng phương pháp này để vượt qua sông Bud.

Rõ ràng quân Prosen ở thời không này cũng đã sử dụng phương pháp tương tự để vượt qua dòng sông biên giới giữa Prosen và Ant.

Kozelsky: “Về cơ bản, chúng tôi đã làm tất cả những gì có thể nghĩ ra, ngài còn chỉ thị gì nữa không?”

Vương Trung: “Tôi… Một người thuộc lục quân như tôi mà chỉ thị cho hải quân có thích hợp không?”

Chẳng phải giữa lục quân và hải quân luôn có bức tường ngăn cách không thể vượt qua sao?

“Mệnh lệnh mà chúng tôi nhận được là phải phối hợp với ngài để bảo vệ Shostka.” Kozelsky nói.

Vương Trung: “Được rồi, chúng tôi rất vui khi có một trung đoàn lính thủy đánh bộ gia nhập.”

“Còn có một chiếc pháo hạm nữa.” Kozelsky nhắc nhở.

“À ừ, còn có một chiếc pháo hạm.”

Lúc này, còi báo động phòng không vang lên.

Thủy thủ đoàn trên pháo hạm vừa rồi còn đang lau sơn lập tức hành động, vào vị trí điều khiển hai khẩu pháo tự động 37mm ở boong sau, chĩa nòng pháo lên trời.

Vương Trung quay đầu lại nói với Popov: “Nhanh chóng bổ sung quân số cho đơn vị tên lửa Thần Tiễn, tham gia tác chiến phòng không.”

Vừa dứt lời, tám chiếc LaGG-3 bay qua bầu trời thành phố, hướng về phía tây.

Kozelsky kinh ngạc thốt lên: “Hôm nay tiêm kích cơ xuất kích nhanh thật đấy!”

Vương Trung cau mày hỏi: “Trang bị của trung đoàn tiêm kích cơ ở đây đều là LaGG-3 sao? Không có MiG-3 hay Yak-3 à?” Kozelsky nghi hoặc hỏi: “MiG-3 thì tôi biết, chẳng phải Yakovlev mới chỉ thiết kế ra Yak-1 thôi sao?”

‘Ặc…’ Vương Trung lúng túng/‘Tôi lỡ lời, LaGG-3, MiG-3, sau đó thuận miệng nói thành Yak-3, kỳ thực ý tôi là Yak-1, ý tôi là Yak-1 cải tiến, làm gì đến lượt Yak-3 ra đời dễ dàng như vậy.”

Kozelsky rất thẳng thắn tiếp nhận lời giải thích của Vương Trung: “Đúng vậy, đôi khi tôi cũng thuận miệng noi ll-2 thành II-3.’

Vương Trung nói xong đưa tay ra: “Tình hình của hạm đội nội hà và lính thủy đánh bộ tôi đã rõ. Tôi còn phải đi tuần tra những nơi khác, xin phép đi trước.”

Kozelsky siết chặt tay Vương Trung: “Tạm biệt, tướng quân Rokossovsky.”

Vương Trung đang định rời đi thì bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, bèn hỏi: “Ngoại trừ bến phà trong thành phố này ra, sông Desna còn bến phà nào khác không?”

Kozelsky lập tức đáp: “Đi xuôi dòng xuống ba mươi cây số còn một bến phà nữa, nhưng mà chỗ đó nằm ngoài phạm vi phòng thủ của ngài rồi, chắc chắn sẽ có bộ đội khác đóng quân ở đó.”

Vương Trung: “Cầu sắt thì sao? Không thể nào chỉ có một cây cầu này chứ?”

“Còn ba cây cầu nữa, đều cách khá xa đây, nếu quân Prosen muốn vượt sông ở chỗ đó thì phải đi đường vòng. Kozelsky vừa nói vừa khoa tay múa chân/Ý tôi là, nếu mục tiêu của địch là St. Yekaterinburg.”

Ông ta dừng lại, xác nhận: “Bước tiếp theo, quân địch sẽ tấn công thủ đô đúng không? Ý tôi là, sau khi tiêu diệt hoàn toàn quân của Agasukov.”

Xem ra ngay cả hải quân cũng biết tình hình của Agasukov rồi.

Vương Trung gật đầu: “Đúng vậy. Bộ Tổng tư lệnh phỏng đoán là vào trung tuần tháng chín, chúng ta còn một tháng để xây dựng phòng tuyến.”

Kozelsky gật đầu: “Được, tôi sẽ lệnh cho lính thủy đánh bộ tiếp tục gia cố công sự. May mà trong thành có nhà máy xi măng, chúng ta có thể xây dựng thêm nhiều lô cốt bê tông kiên cố.”

Vương Trung kinh ngạc: “Trong thành này có nhà máy xi măng?”

Popov: “Vâng, tôi đến đây mới biết. Hiện tại, giáo hội đang tổ chức công nhân tăng ca sản xuất xi măng, còn phái đội vận tải đến các khu vực lân cận để vận chuyển nguyên liệu.”

Vương Trung: “Tốt quá, cuối cùng chúng ta có thể thoải mái xây dựng lô cốt bê tông rồi.”

Ở Olaci, trọng pháo của quân địch đã để lại ấn tượng sâu sắc cho Vương Trung, nếu như không phải dốc sức xây dựng những điểm tựa kiên cố bằng xi măng thì Olaci chắc chắn không giữ được.

Vương Trung vừa lẩm bẩm vừa dùng roi ngựa gõ vào lòng bàn tay: “Xi măng, tốt, xi măng tốt.”

Popov: “Tôi phải nhắc nhở anh một câu, chúng ta chỉ có người đến đây, trang bị kỹ thuật cơ bản đều bị bỏ lại hết rồi. Chỉ có xi măng là không đủ.”

Vương Trung: “Để Pavlov đi lo”

Popov: “Tôi tin là Pavlov sẽ dốc hết sức. Thế nhưng ngày mai đến thủ đô, anh cũng nên cố gắng một chút.”

Lúc này, thượng tá Kozelsky đã chào tạm biệt bỗng nhiên quay lại: “Tướng quân, nghe nói công chúa điện hạ là người tình của ngài?” Vương Trung kinh ngạc, còn có cả chuyện này nữa sao?

Không đúng, Lyudmila đã nói rồi, công chúa là đóa hoa cao ngạo khó với tới, chẳng phải mình đã bị cô ấy cự tuyệt rồi sao? Chắc chắn là tin đồn nhảm! Vương Trung: “Không phải, tôi và công chúa chỉ là bạn xã giao bình thường thôi.” (Hết chương) Chương 3: Tình huống buổi tối ngày 9 tháng 8

Vương Trung tiếp theo đi dò xét toàn bộ Shostka một lần.

Quy mô của thành phố này lớn hơn cả Loktev và Olaci, có thể nói là thành phố lớn nhất mà Vương Trung từng phòng thủ, nhưng mà cái này cũng chỉ là tương đối mà thôi.

Không thể không nói nơi này dùng để phòng ngự, tốt hơn Olaci trên bình nguyên nhiều, có sông có rừng cây, còn có cao

địa có thể giám sát đối diện.

Lúc Vương Trung mới xuyên qua là một người chỉ chơi game chiến tranh, hiện tại đã thực chiến nhiều, có đôi khi thậm chí không cần quan sát góc nhìn cũng có thể nhìn ra được chỗ nào thích hợp phòng ngự, quán cà phê nào có thể phong tỏa hai khu phố.

Sau khi đi một vòng, trong lòng Vương Trung đã nắm rõ toàn bộ khu vực tác chiến.

"Còn lại chính là đi một vòng mà pháo binh của chúng ta có thể bao trùm đến." Vương Trung nói như vậy với Popov đi theo sau.

Popov: "Xem thời gian đi, hôm nay anh ra khỏi thành, trước sáng mai đừng về nữa. Anh còn phải bay đến thủ đô đấy."

Vương Trung nhìn mặt trời đang lặn ở phía tây, thở dài: "Vậy chỉ có thể chờ từ thủ đô trở về rồi nói sau."

Vương Trung dừng một chút, bỗng nhiên cười: "Nhưng xác định có lính thủy đánh bộ sẽ gia nhập chiến đấu, đây là một tin tức tốt."

Popov nghi hoặc hỏi: "Không phải chỉ là một đám bộ binh thôi sao?"

Lúc này danh tiếng của lính thủy đánh bộ còn chưa vang xa, cho nên Popov mới cảm thấy kỳ quái.

Vương Trung cũng lười giải thích, trực tiếp thúc Bucephalus một cái, để nó chạy đi: "Đi thôi, quay về bộ chỉ huy, Pavlov chắc đã chuẩn bị xong xuôi rồi."

Yekaterinburg, Cung điện mùa hè, 0 giờ ngày 9 tháng 8.

Olga Nikolayevna Antonovna vẫn luôn bị cấm tiến vào phòng bản đồ của sở chỉ huy đẩy cửa bước vào, các tướng lĩnh

trong phòng đều đứng lên.

Tổng tham mưu trưởng Tukhachev ân cần hỏi: “Tình hình của Hoàng đế thế nào rồi?”

Olga công chúa… bây giờ chắc nên gọi là Hoàng thái nữ rồi, Olga Hoàng thái nữ lắc đầu: “Ông ấy vẫn tự nhốt mình trong thư phòng.”

Các tướng lĩnh nhìn nhau.

Tổng tham mưu trưởng Tukhachev líu lưỡi: “Thế thì gay go rồi, rất nhiều mệnh lệnh không được Hoàng đế phê chuẩn… thì không có cách nào thực hiện.”

Olga Hoàng thái nữ đưa con dấu trên tay ra: “Phụ hoàng bảo tôi phê chuẩn kế hoạch tác chiến thay, ông ấy đứng bên ngoài cửa lớn nói vọng vào ‘Dù sao các vị tướng quân chỉ cần một người chịu trách nhiệm mà thôi.”

Trong lúc nhất thời bầu không khí có chút gượng gạo.

Semyon Konstantinovich và Tham mưu trưởng Tukhachev nhìn nhau, rồi hỏi: “Đại Mục chủ Belinsky vẫn đang đợi trong phòng khách sao?” Olga: “Vẫn ạ, ngài ấy vẫn đang đợi, đồng thời yêu cầu nhà bếp chuẩn bị thịt nướng và sâm panh cho ngài ấy.”

Tukhachev: “Ông ta là một Giáo chủ, thịt nướng, sâm panh? Chẳng lẽ ông ta còn muốn nâng ly chúc mừng cho cái chết của Thái tử hay sao?”

Olga bỗng nhiên nói: “Tôi cảm thấy đứng ở góc độ của Đại Mục chủ, cái chết của anh trai tôi ngược lại là một tin xấu. Anh ấy chết khích lệ tinh thần binh sĩ phá vây, chắc hẳn cũng sẽ khích lệ quân dân Ant khác. Đối với phái thế tục mà nói, đây không phải là chuyện tốt.”

“Cô có thể đưa ra kết luận như vậy, thật khiến tôi đau lòng.” Giọng nói lạnh lùng vang lên từ cửa, không cần nhìn cũng biết là ai.

Đại Mục chủ Belinsky bước vào phòng cùng với hai ky sĩ thị vệ.

“Hoàng thái tử qua đời, tôi đương nhiên vô cùng đau lòng. Đồng thời cái chết của cậu ấy đã khích lệ sĩ khí quân dân nước ta, khiến tôi cảm thấy phấn chấn. Tôi đến đây, là muốn bàn bạc với người, về việc tổ chức quốc tang cho Hoàng thái tử.”

Olga hơi kinh ngạc: “Quốc tang sao?”

“Phải, lúc này phải để mọi người quên đi thất bại to lớn của chúng ta… À, bây giờ nói điều này còn quá sớm.” Đại Mục chủ xua tay,‘khiến mọi người quên di thất bại to lớn sắp tới của chúng ta, quốc tang chẳng phải rất thích hợp sao?”

Các tướng lính nhìn nhau.

Belinsky: “Chắc các vị hiểu rõ tâm quan trọng của sĩ khí hơn tôi, một giáo sĩ chứ? Hơn nữa Hoàng thái tử hy sinh, vừa vặn có thể che giấu sai lầm trong quyết sách của Hoàng thất, khiến mọi người quên đi chính sai lầm của Sa hoàng đã chôn vùi hàng triệu quân, đúng không?”

Lời nói của Đại Mục chủ khiến sắc mặt không ít người trở nên nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó Đại Mục chủ lại nói: “Đương nhiên, thân phận quân nhân của Hoàng thái tử, và cả quân hàm Đại tướng của Công tước Rokossovsky cùng hy sinh, cũng sẽ khiến người dân quên đi chính sự yếu kém của Bộ Tư lệnh đã khiến Sa hoàng phán đoán sai lầm.”

Tukhachev mở miệng: “Không, chúng tôi từ lúc đầu…”

“Các vị đã điều Aleksei Konstantinovich đến Tập đoàn quân St. Andrewsburg. Các người cho rằng như vậy thì ông ấy sẽ không có cách nào thể hiện tài năng chỉ huy của mình nữa. Nhưng quân địch đang tiến rất nhanh, Tập đoàn quân St. Andrewsburg đã giao chiến với chúng.”

Đại Mục chủ nhìn chằm chằm Tổng tham mưu trưởng Tukhachev.

Tổng tham mưu trưởng bị Đại Mục chủ nhìn chằm chằm đến mức không nói nên lời, chỉ có thể quay đầu nhìn về phía Nguyên soái Semyon.

Nguyên soái: “Bộ Tư lệnh thừa nhận đã phán đoán sai lầm về mặt chiến lược. Nhưng Đại Mục chủ các hạ, lẽ nào ngài muốn can thiệp vào quân đội, để chúng tôi…”

“Không không không, St. Andrewsburg rất quan trọng, đối với Giáo hội Chính thống giáo Đông phương, đối với phái thế tục đều như thế. Các vị để những kẻ bất tài khác - xin lỗi, để những tướng lĩnh khác trấn giữ, chúng tôi không yên tâm.”

Đại Mục chủ nhìn Nguyên soái Semyon, cuối cùng ánh mắt lại trở về trên người Hoàng thái nữ.

“Không chỉ anh trai cô nên được tổ chức quốc tang, Công tước Konstantin Aleksandrovich Rokossovsky cùng hy sinh cũng vậy. Chúng tôi còn dự định nhân tiện tổ chức một lễ truy điệu tập thể, để tưởng nhớ các chiến sĩ đã ngã xuống.

“Nghi thức long trọng như vậy cần một người trong số những chiến binh dũng cảm nhất đại diện cho những người lính còn sống tuyên thệ. Tôi biết một người rất thích hợp.”

Nói xong Đại Mục chủ nhìn quanh căn phòng.

Kỳ thực mọi người đều nhận ra cái tên mà Đại Mục chủ sắp nói đến, nhưng rất ăn ý im lặng.

Đại Mục chủ: “Cậu ấy là bạn thân của Hoàng thái tử, là con trai của Công tước Rokossovsky, cũng là một vị tướng dũng mãnh được binh lính tiền tuyến yêu mến, lại còn lập được chiến công hiển hách!

“Không còn ai thích hợp hơn cậu ấy, Hoàng thái nữ điện hạ.”

Olga Hoàng thái nữ: “Ngài nên nói với Phụ hoàng…

“Nhưng Hoàng đế không chịu gặp tôi, hơn nữa chẳng phải cô đang giữ con dấu của ông ấy sao? Mệnh lệnh tổ chức nghi thức, cô đóng dấu là được.” Đại Mục chủ ra hiệu, một vị Hồng y giáo chủ lập tức cầm văn kiện đến.

Olga mím chặt môi.

Đại Mục chủ hơi nghiêng người về phía trước: “Điện hạ, tôi luôn cho rằng cô là người thông minh nhất trong gia tộc Antonoy, lúc này tôi mong cô sẽ đưa ra lựa chọn có lợi cho Ant.’

Olga cầm lấy con dấu.

Hồng y giáo chủ vội vàng đưa miếng mực lên.

Một giây sau, con dấu đại diện cho Sa hoàng được đóng lên trên mệnh lệnh tổ chức quốc tang và lễ truy điệu tập thể.

Đại Mục chủ mỉm cười: “Tốt lắm. Vậy tôi, một người ngoài ngành không hiểu gì về quân sự, sẽ không làm phiền đến quyết sách của các vị nữa. Mong các vị có thể cố gắng hết sức cứu càng nhiều binh lính trong vòng vây càng tốt.”

Nói xong Đại Mục chủ dẫn theo đám người rời đi.

Trong phòng bản đồ im lặng suốt ba phút.

Sau đó Tukhachev đập bàn mắng: “Han ta dám nói chúng ta là lũ bất tài!”

Olga nhìn về phía Tổng tham mưu trưởng, không nói gì.

Nguyên soái Semyon líu lưỡi: "Rất nhiều sĩ quan chỉ huy cấp trung và cấp thấp đã kết thân với các tu sĩ cầu nguyện, hơn nữa tình báo cho thấy, không ít sĩ quan chỉ huy có thành tích xuất sắc đã lọt vào mắt xanh của Giáo hội.

"Ngoài ra, rất nhiêu sĩ quan cũng phát hiện, muốn giành chiến thắng trong các trận phòng ngự thì phải hợp tác với Vệ giáo và các trại lao động của Giáo hội. Thiếu tướng Rokossovsky là một ví dụ, cậu ta đã hợp tác chặt chẽ với Giáo hội địa phương ở cả Loktev và Olaci."

Các sĩ quan cấp cao ở đây nhìn nhau. Lời Nguyên soái Semyon nói, cơ bản đã chỉ rõ: Những sĩ quan đánh giỏi đều có quan hệ thân thiết với Giáo hội.

"Chẳng lẽ bọn họ còn muốn can thiệp vào việc bổ nhiệm nhân sự của quân đội hay sao?" Tukhachev khinh thường nói.

Nguyên soái Semyon: "Bọn họ không cần can thiệp, những người đánh giỏi sẽ được thăng chức, và nói chung chỉ có những người đánh giỏi mới có thể sống sót."

Tukhachev im lặng, kìm nén hồi lâu mới chửi: "Điều quan trọng nhất là, vì muốn chiến thắng, chúng ta phải cất nhắc những sĩ quan có thành tích xuất sắc này."

Nguyên soái Semyon: "Điều quan trọng nhất là, cục diện hiện nay muốn tiếp tục chiến đấu, thì phải để Giáo hội phát huy tác dụng của bọn họ."

Tukhachev im lặng vài giây, rồi chuyển chủ đề: "Tên Thiếu tướng Rokossovsky kia là một tên công tử bột, phải không? Hắn ta giống một sĩ quan quân đội cũ thì đúng hơn? Có lẽ chúng ta có thể lôi kéo hắn ta?"

Lúc này, Thượng tướng Tuganev vẫn luôn im lặng ngồi trong góc lên tiếng: "Cậu ta đã đến Shostka rồi, chuyên cơ sẽ

hạ cánh xuống sân bay ngoại ô Shostka vào tối nay, sau khi bảo trì xong sẽ đưa cậu ta trở vê vào ngày mai."

Tukhachey: "Đã có sắp xếp gì sau khi cậu ta trở về chưa?"

"Trước tiên là sắp xếp chỗ ở, sau đó chủ yếu là để cậu ta nghỉ ngơi, dù sao đi đường xa cũng mệt mỏi…"

"Không, Tukhachev cắt ngang lời Thượng tướng Tuganev, tối mai tổ chức một hội nghị tổng kết kinh nghiệm chiến đấu, tập trung tất cả các sĩ quan có kinh nghiệm chiến đấu ở thủ đô lại. Vừa hay nhân cơ hội này thăm dò lai lịch của bọn họ, không thể để Giáo hội và bọn họ cứ dính lấy nhau mãi được."

Olga hơi nhíu mày: "Tôi có thể tham gia hội nghị này không?"

Nguyên soái Semyon: "Nếu ngày mai Hoàng đế vẫn trong tình trạng này, e là cô phải tham gia."

Tukhachev cười nói: "Có cô ở đó, các sĩ quan sẽ rất vui."

Shostka, Sư đoàn bộ binh 151.

Vương Trung nhìn bản đồ, cau mày: "Ngày mai tôi đến thủ đô, nếu thấy thủ đô vẫn an nhàn, quý tộc vẫn ca hát nhảy múa thì biết làm sao?"

Vương Trung có thể tưởng tượng ra, khi nhìn thấy cảnh tượng đó chắc chắn huyết áp sẽ tăng vọt, nếu trong tay có vũ khí, có thể sẽ nói ra những lời như "Làm sao có thể đánh bại quân Đức với lũ sâu mọt này.

Pavlov cực kỳ chột dạ đáp: "Chuyện này… chắc là không đâu nhỉ? Chiến tranh toàn diện đã bùng nổ, không thể nào thủ đô vẫn còn dồi dào vật tư như vậy được."

Vương Trung: "Ý anh là không có vật tư nên mới không đến mức thái quá như vậy, chứ không phải là anh tin tưởng đám quý tộc đó sao?"

Lúc này, một tham mưu dẫn theo hai sĩ quan không quân mặc quân phục bước vào phòng bản đồ, đứng nghiêm trang báo cáo: “Trung tá Kharlamov, và Thượng úy Ivan Fyodorovich.”

Hai sĩ quan không quân đồng thời giơ tay chào Vương Trung.

“Tướng quân/’ Trung tá Kharlamov nói,‘Tôi sẽ dẫn đội tiêm kích cơ hộ tống máy bay của ngài.”

Vương Trung: “Phi đội của anh được trang bị loại máy bay nào?”

Trung tá Kharlamov: “Yak-1, một loại máy bay chiến đấu tâm thấp rất xuất sắc, tiếc là quân địch tấn công thủ đô từ trên không! Tôi không hiểu tại sao lại bố trí những phi đội được trang bị Yak-1 như chúng tôi ở thủ đô.”

Vị Trung tá không quân này chỉ thuận miệng oán giận một câu.

Nhưng Vương Trung lại để tâm: “Vậy anh có muốn đến chỗ chúng tôi chiến đấu không? Bên này giao chiến chủ yếu ở trên không tâm thấp, sau khi oanh tạc xong máy bay Stuka của địch sẽ bay thấp để rút lui đó chính là lúc để các anh thể hiện.”

Trung tá nhìn quân hàm của Vương Trung: “Ngài là Thiếu tướng, chúng tôi đều biết, thông thường phải là Đại tướng Lục quân mới có thể chỉ huy không quân.”

Vương Trung: ‘À, ừm, tôi sẽ cố gắng. Ngày mai mấy giờ chúng ta có thể đến thủ đô?”

Người trả lời Vương Trung là Thượng úy Ivan Fyodorovich: “Khoảng bốn giờ chiều là đến.”

(Hết chương) Chuong 4: Bon gio chieu ngay 10 thang 8

Ngày 10 tháng 8, bốn giờ chiều

Bốn giờ chiều ngày 10 tháng 8, St. Yekaterinburg, sân bay.

Vương Trung vừa bước ra khỏi cửa khoang, bên ngoài đã bắt đầu tấu lên bản nhạc ÁLời tiễn biệt của nữ nhân Slavic) , à không đúng, thời không này phải gọi là ÁLời tiễn biệt của nữ nhân Ant)'.

Ngay sau đó Vương Trung nhìn thấy em gái của bạn thân.

Anh hơi sững người.

So với Hoàng Thái Nữ, hóa ra Lyusha của mình chỉ hơn được mỗi mái tóc bạc!

Thật đáng sợi

Vương Trung đang còn kinh ngạc, thì nghe thấy giọng nói của Lyudmila: "Xuống dưới đi, nhớ chào Hoàng Thái Nữ đấy."

Lúc này anh mới bước xuống thang máy, đứng nghiêm chào trước mặt Hoàng Thái Nữ.

Hoàng Thái Nữ cẩn thận quan sát Vương Trung.

Không biết có phải ảo giác hay không, Vương Trung cảm thấy ánh mắt của Hoàng Thái Nữ như thể báo săn đang đánh giá con mồi.

Xem ra khoảng thời gian ở St. Yekaterinburg này, mình phải lúc nào cũng kè kè bên cạnh Lyudmila, nếu không thì chẳng biết lúc nào sẽ phạm sai lầm.

Vương Trung gạt bỏ những suy nghĩ này, nghiêm mặt: "Điện hạ?"

"A, à, tôi muốn nói…" Hoàng Thái Nữ hắng giọng, chỉnh đốn tư thế: "Hoan nghênh ngài trở về, bạch mã tướng quân dũng cảm, Công tước Rokossovsky."

Vương Trung: “Tôi là Bá tước, theo tôi được biết anh trai tôi hiện đang kế thừa tước vị Công tước.”

“Tôi không gọi sai.” Hoàng Thái Nữ mỉm cười,‘Chúng tôi dự định phong ngài làm Công tước Charon, thủ tục liên quan đã được chuẩn bị xong, chúng tôi dự định xây dựng một trường đào tạo cấp tốc ở lãnh địa Công tước Charon, chuyên môn hướng dẫn cho các sĩ quan quân đội ta kinh nghiệm đối kháng quân Prosen.’

Lông mày Vương Trung nhíu lại, giọng nói cũng cao hơn: “Cô định điều tôi khỏi tiền tuyến? Không, không, không, tôi (giả mạo) có thể địch lại năm Tập đoàn quân!”

Hoàng Thái Nữ cười tươi như hoa: “Đương nhiên là không phải bây giờ.”

“Có thể là sau khi chiến tranh kết thúc.” Đột nhiên có giọng nam lớn tuổi truyền đến từ sau lưng Hoàng Thái Nữ.

Vương Trung quay đầu lại, nhìn thấy quân hàm Nguyên soái.

Anh lập tức chào Nguyên soái.

“Thả lỏng nào.” Nguyên soái đáp lễ, sau đó chìa tay ra: “Semyon Konstantinovich.”

Vương Trung bắt tay ông, còn chưa kịp nói gì, vị Nguyên soái đã nói: “Trận Olaci đánh rất đẹp, hai ngày đầu có thể nói là hoàn mỹ, ngày thứ ba quân địch quá đông, có thể tổ chức được cuộc phá vây đã là rất tốt rồi.” “Phá vây ngày thứ ba là nhờ năng lực của Tham mưu trưởng của tôi.” Vương Trung nói thật, tối hôm đó khi phá vây, việc anh làm chỉ là “lái xe tăng nhỏ xông xáo phía trước”, công thần phá vây thực sự là Pavlov.

Nguyên soái Semyon lại đánh giá Vương Trung một lượt: “Rat khiêm tốn, không giành công lao của cấp dưới, hoàn toàn

khác với Bá tước Rokossovsky mà chúng tôi được nghe kể”

Bởi vì vốn không phải cùng một người —— Vương Trung đột nhiên dừng lại, lúc này anh không muốn có suy nghĩ này nữa. Anh đã cảm nhận được đủ loại cảm xúc của Rokossovsky, anh chính là Aleksei Konstantinovich Rokossovsky.

Vương Trung: “Con người ta sẽ thay đổi, thưa Nguyên soái, đặc biệt là trong cuộc chiến tranh như địa ngục này.”

Lúc này, một vị Đại tướng bước vào tâm mắt của Vương Trung: “Thiếu tướng Rokossovsky, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.”

Vương Trung không quen biết vị Đại tướng này, bèn chào trước.

“Ồ, không cần đâu, anh hùng chiến tranh luôn được hưởng một chút đặc ân mà. Tôi là Tổng tham mưu trưởng Tukhachev.’ Vị Đại tướng chìa tay ra.

Vương Trung bắt tay: “Chào ông. Ông chính là người chậm chạp không chịu hạ lệnh rút quân?”

“Không, không, chúng tôi đã đề xuất phương án rút quân vào ngày 4 tháng 8 rồi, nhưng Hoàng thượng không phê duyệt.” Tukhachev dừng một chút, rồi nói tiếp: “Hiện tại chúng tôi đang cố gắng giải cứu Tập đoàn quân Tây Nam của Agasukoy, trước mắt Công tước Myshkin đang tiến triển thuận lợi, đã có hai sư đoàn phá vây thành công.”

Vương Trung kinh ngạc, tại sao ông ta lại nói hai sư đoàn như thể rất nhiều vậy?

Vì thế anh nhắc nhở: “Agasukov còn khoảng bảy mươi vạn quân.”

“Đúng vậy, chúng tôi vẫn đang nỗ lực.” Tổng tham mưu trưởng nói: “Tin tốt là do Hoàng Thái tử đã anh dũng hy sinh, ý chí chiến đấu của quân đội bị bao vây rất mạnh mẽ, mặc dù vòng vây của quân địch sắp khép lại, họ vẫn tiếp tục chiến đấu.”

Vương Trung: “Quân đội bị bao vây có thể chiến đấu được bao lâu, ngoài ý chí chiến đấu ra, còn phụ thuộc vào việc họ có bao nhiêu tiếp tết”

“Chúng tôi đã dự trữ rất nhiều lương thực và đạn dược ở Agasukoy, tạm thời không cần lo lắng.” Tổng tham mưu trưởng nói: “Những chuyện này đợi đến tối nay họp tổng kết kinh nghiệm rồi nói tiếp, Điện hạ, giao cho cô đấy.”

Hoàng Thái Nữ Olga mỉm cười với Vương Trung, khoác tay anh nói: “Đi lối này, tôi đã sắp xếp tiệc chiêu đãi ở Cung điện Mùa hè rồi.”

Vương Trung: “Không cần đâu, tôi là lính tráng, tôi ăn giống như ở tiền tuyến là được rồi. Hay là làm việc chính luôn đi, tối nay không phải có buổi chia sẻ sao? Hay là dời lên bây giờ luôn, chúng ta có thể vừa ăn xúc xích vừa chia sẻ.”

Tổng tham mưu trưởng và Nguyên soái Semyon liếc nhìn nhau.

Hoàng Thái Nữ lại nói: “Như vậy cũng được, vậy tôi sẽ thông báo cho các sĩ quan tham gia buổi chia sẻ tối nay đến Bộ Tổng tư lệnh tập hợp.”

Vương Trung có cảm giác, Hoàng Thái Nữ càng thêm tán thưởng mình! Anh không nhịn được nhìn về phía Lyudmila.

Hoàng Thái Nữ như thể lúc này mới nhìn thấy Lyudmila, buông tay Vương Trung ra.

Lyudmila chào: “Kính chào Điện hạ. Tôi là Đại úy Lyudmila Vasilyevna Melekhovna, là một tu sĩ cầu nguyện.”

“Tôi biết. Hoàng Thái Nữ mỉm cười nói: “Cô là thanh mai trúc mã của Công tước Rokossovsky, hai người vẫn chưa đính hôn nhỉ.”

Vương Trung vốn tưởng rằng Hoàng Thái Nữ sắp bắt đầu câu chuyện phiếm, không ngờ cô lại ném thẳng quả bóng này.

Đúng là anh và Lyudmila chưa đính hôn, dù sao người phương Tây đính hôn có một quy trình vô cùng phức tạp, phải chuẩn bị rất lâu.

Lyudmila: “Nhưng chúng tôi đã quyết định rồi, sẽ kết hôn sau khi chiến tranh kết thúc.”

Hoàng Thái Nữ: “Vậy à, vậy tôi làm phù dâu cho hai người nhé?”

“Hả?” Lyudmila không ngờ câu chuyện lại diễn biến như vậy: “Phù dâu sao?”

“Đúng vậy.” Hoàng Thái Nữ nhún vai,‘Dù sao tôi cũng là con gái, không thể làm phù rể được.”

Lúc này Vương Trung nhìn thấy Nelly đang trốn ở đằng xa nhìn, bèn nói: “Nelly có thể làm phù dâu.”

“Nelly?” Hoàng Thái Nữ vẻ mặt nghi hoặc.

Vương Trung: ‘À, là lính cần vụ của tôi, con gái của vú nuôi vẫn luôn chăm sóc tôi và Lyusha, từ nhỏ con bé đã ở bên cạnh chúng tôi rồi.”

Hoàng Thái Nữ kinh ngạc: “Con gái người hầu làm phù dâu sao?”

Vương Trung: “Sao lại không được?”

Nelly là người phụ nữ có thể trở thành mẹ của mình đấy!

Hoàng Thái Nữ lùi về sau hai bước, kéo dãn khoảng cách với Vương Trung và Lyudmila.

Lúc này Vương Trung mới phát hiện, vẻ mặt của Tham mưu trưởng Tukhachev và Nguyên soái Semyon đều rất nghiêm túc.

Lúc này Vương Trung mới nhận ra, hình như mình vừa nói một câu mà quý tộc sẽ không bao giờ nói. Quý tộc chắc chắn sẽ không để người hầu làm phù dâu, phải không?

Lyudmila lại cười nói: "Nelly rất tốt, tôi rất vui khi Nelly làm phù dâu!"

Cô vừa dứt lời, liền nghe thấy tiếng cười sang sảng.

Vương Trung đã từng nghe thấy tiếng cười này.

Anh quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Đại Mục thủ Belinsky đang tiến về phía này.

Sau khi bốn mắt chạm nhau, Đại Mục thủ như thể người quen cũ: "A, Alyosha, lại gặp cậu rồi! So với lần trước cậu gây đi nhiều đấy."

Vương Trung: "Chắc là không đâu, chúng tôi được cung cấp đầy đủ, cơ bản là không bị đói."

Đại Mục thủ cười lớn: "Vậy có lẽ là tôi nhìn nhầm rồi."

Lúc này, vẻ mặt Tukhachev và Nguyên soái Semyon càng thêm nghiêm túc, nhất là khi nghe thấy tiếng "Alyosha' của Đại Mục thủ. Đại Mục thủ như thể không hề nhận ra hai người họ, tiếp tục nói: "Lần này cậu trở vê, nhiệm vụ rất nặng nề đấy. Chúng tôi dự định sắp xếp cho cậu đọc diễn văn trong lễ tưởng niệm, cậu… làm được chứ?"

Vương Trung: "Thưa Ngài, Ngài không biết sao? Tôi rất giỏi việc diễn thuyết khích lệ tinh thân cho binh lính."

Belinsky: "Tôi biết chứ, Thẩm phán đình đã báo cáo nội dung bài diễn thuyết của cậu cho tôi từ lâu rồi. Chỉ là… Thẩm phán quan chỉ giỏi thẩm vấn và tiêu diệt kẻ phản bội, bọn họ

chưa chắc đã phân biệt được diễn thuyết hay hay dở. Bản thảo bài diễn văn trong lễ tưởng niệm, khi nào thì cậu đưa cho tôi được?"

Không phải chứ, còn phải viết bản thảo diễn văn sao? Mình ghét nhất là việc này!

"Hả?" Belinsky nhướng mày: 'À, tôi hiểu rồi, cậu giỏi ứng biến tại chỗ hơn!"

Vương Trung cười, thực ra không phải, anh chỉ là có sẵn bản mẫu để sao chép thôi.

Một khi không thể sao chép, bài diễn thuyết của anh sẽ trở nên vô cùng rác rưởi.

Vương Trung lại nhớ tới lần trước suýt nữa thì phải tự biên soạn câu đối, cuối cùng vẫn phải sao chép lại kiệt tác của ông lớn nào đó là "Giả sử chúng ta không đi đánh trận" mới qua được ải.

Mẹ kiếp, toát hết mồ hôi.

Sao chép "Chúng ta sẽ không bao giờ đầu hàng" của Ngài Churchill rồi, chẳng lẽ còn phải sao chép lại lần nữa sao?

Belinsky lộ ra vẻ mặt thấu hiểu, vỗ mạnh vào vai Vương Trung: "Được, được, vậy tôi chờ mong đấy."

Ông đừng có chờ mong nữa được không!

"À đúng rồi." Đại Mục thủ đột nhiên đổi chủ đề: "Hình như vừa nấy nói muốn hủy bỏ tiệc tối, vừa ăn vừa chia sẻ kinh nghiệm? Tôi có thể tham gia cùng không?"

Vương Trung thầm nghĩ chuyện này đâu phải mình nói là được, bèn nhìn sang Hoàng Thái Nữ, kết quả Hoàng Thái Nữ lại quay sang nhìn Tổng tham mưu trưởng Tukhachev.

Tổng tham mưu trưởng: “Không thành vấn đề, chúng tôi rất hoan nghênh Ngài.”

Belinsky: “Vậy quyết định như thế nhé.”

Vương Trung choáng ngợp trước sự xa hoa của Cung điện Mùa hè.

Lẽ ra, với tư cách là một người hiện đại đã từng tham quan Cố Cung Bảo tàng viện, sự xa hoa đơn thuần không thể nào khiến anh chấn động được nữa.

Hơn nữa Vương Trung đã từng xem qua bộ phim “Chiến tranh và hòa bình” phiên bản Liên Xô, đã từng chứng kiến người ta dốc hết sức lực để phục dựng vũ hội cung đình, nhưng đến bây giờ anh mới phát hiện, xem trên phim ảnh và thực sự ngồi trong cung điện là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Trong lúc anh ngây người ra nhìn ngó xung quanh, các sĩ quan tham gia hội nghị cũng đang quan sát anh.

“Chính là anh ta, người đã cưỡi ngựa chém chết tám vị tướng quân Prosen.”

“Nói bậy, tôi nghe nói là dùng xe tăng cán chết tám tên.”

“Mấy người nói sai hết rồi, là dùng đại bác bắn chết đấy.”

Mọi người đang xôn xao bàn tán, thì Đại Mục thủ Belinsky bước vào phòng, lặng lẽ ngồi xuống một góc.

Ban đầu chỉ có một số ít sĩ quan nhìn thấy Đại Mục thủ, nhưng khi họ nghiêm chỉnh ngôi xuống, liền thu hút sự chú ý của nhiều sĩ quan hơn, rất nhanh cả căn phòng đã yên tĩnh trở lại.

Tukhachev đứng dậy: “Hôm nay, chúng tôi mời mọi người đến đây, là để chia sẻ, tổng kết kinh nghiệm! Tất cả các bạn đều là sĩ quan cấp cơ sở sống sót trở về từ tiền tuyến, đều có

rất nhiều kinh nghiệm đối kháng với quân Prosen, hôm nay chúng ta chính là muốn…”

Đột nhiên, cửa lớn bật mở.

Một sĩ quan đeo băng tay tham mưu bước đến bên cạnh Tukhachey, ghé vào tai ông ta nói nhỏ.

Tukhachev kinh hãi: “Hắn ta sao lại trở vê? Hắn ta còn mặt mũi trở về sao? Các sĩ quan cấp cao khác đâu? … Hỗn xược!”

(Hết chương 4) Chương 5: Chính Nghĩa

Tổng tham mưu trưởng mắng xong, liếc nhìn những người xung quanh đang tò mò, sau đó nói với Trung tướng Tuganev: “Ông đến tổ chức hội thảo giao lưu đi.”

Tuganev: “Chuyện gì vậy? Ai trở vê?”

Tổng tham mưu trưởng Tukhachev không trả lời, sải bước đi theo người sĩ quan vừa báo tin.

Vương Trung nhìn thấy tình hình này, trong lòng khẽ động cũng đứng dậy, đi theo ra ngoài.

Tổng tham mưu trưởng có vẻ rất nóng lòng, hoàn toàn không để ý đến Vương Trung. Ông ta đi như gió, giống như vận động viên thi đấu Olympic đang bước vào giai đoạn nước rút.

Người trẻ tuổi như Vương Trung cũng phải rảo bước mới có thể đuổi kịp ông ta.

Lúc đầu anh còn lo lắng liệu có quá lộ liễu hay không, nhưng trên đường lại có rất nhiều người từ các phòng bên cạnh bước ra, cùng đi vê một hướng.

Nguyên soái Semyon bước ra khỏi phòng nhìn thấy Vương Trung, nhưng rõ ràng ông ta tưởng rằng Vương Trung được Tham mưu trưởng gọi đến, nên cũng không để ý, trực tiếp nói

với Tham mưu trưởng: "Hắn ta lại dám bỏ mặc quân đội chạy vê! Nếu hắn ta chết trận trong vòng vây, chúng ta còn có thể chiếu cố vợ con hắn ta một chút."

Vương Trung khế cau mày.

Chẳng lẽ… là cái tên đó đã trở về?

Cơn giận của anh bùng lên.

Cả đám người cứ như vậy xông vào phòng khách.

Hoàng Thái Nữ Olga đã ở trong phòng khách, cô đứng trước mặt Đại tướng Skorobo, tức giận đến mức mặt đỏ bừng, rõ ràng là vừa mới nổi trận lôi đình.

Nhìn thấy mọi người bước vào, Hoàng Thái Nữ xoay người, đi đến bên cửa sổ hóng mát.

Tukhachev liếc nhìn bóng lưng Hoàng Thái Nữ, trừng mắt nhìn Đại tướng Skorobo mắng: "Sao ông lại trở về? Ông còn mặt mũi trở về sao?"

Đại tướng Skorobo mồ hôi nhễ nhại: "Tôi cho rằng cần có người gánh vác trách nhiệm cho thất bại lần này, cho nên mới…

Tổng tham mưu trưởng Tukhachev: "Ông còn lý do phải không? Để gánh vác trách nhiệm? Ông nghĩ rằng nói như vậy có thể che giấu được sự thật là ông đã bỏ rơi quân đội chạy trối chết sao? Đồ hèn nhát!"

Đại tướng Skorobo nghe thấy hai chữ "hèn nhát" như bị kích động: "Tôi không phải kẻ hèn nhát! Tôi có thể dẫn một quân đoàn xe tăng đi giải vây! Tôi sẽ giống như Hoàng Thái tử, chết trận trên chiến trường!"

Vương Trung: "Nói hay lắm!"

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn anh, lúc này Tukhachev mới phát hiện ra anh, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Vương Trung sải bước đến trước mặt Skorobo: "Dẫn một quân đoàn xe tăng? Ông đã chôn vùi bao nhiêu quân đoàn xe tăng rồi? Quân đoàn xe tăng số 6, số 11, bao nhiêu chiếc T34 và KV1, tổng cộng mới tiêu diệt được bao nhiêu quân địch? Bao nhiêu? "Lúc tập đoàn thiết giáp của địch tiến đến trước mặt tôi, đến cả một mảng sơn cũng không trây! Quân đoàn xe tăng số 5, số 6, số 11 được tung vào phản công đều bị ông lãng phí một cách vô íchl"

Skorobo tức giận nói: "Cuộc phản công đã gây ra bao nhiêu tổn thất cho quân địch, cần phải đánh giá kỹ lưỡng, không thể dựa vào cảm giác của một mình anh được, Thiếu tướng Rokossovsky!"

Vương Trung: "Vậy thì cho máy bay bay qua đồng bằng, xem những xác xe tăng đó là giáp nghiêng hay giáp thẳng đứng! Cho bọn họ đếm cho kỹ vào!"

Đại tướng Skorobo im bặt, bởi vì trinh sát trên không đã xác nhận, đúng là xe tăng Ant bị tiêu diệt nhiều hơn.

Đúng lúc này, Đại Mục thủ và một vài vị Hồng y Giáo chủ dẫn theo các sĩ quan cấp cơ sở tham gia hội thảo giao lưu kinh nghiệm bước vào.

Phòng khách vốn rộng lớn bỗng chốc chật kín một nửa.

Vương Trung không thèm nhìn ra cửa, tiếp tục gầm lên: "Sở dĩ có kết quả như vậy, là vì chúng ta có những vị chỉ huy, hoàn toàn không nắm rõ ưu nhược điểm của xe tăng quân ta, cứ tưởng rằng xe tăng của chúng ta thắng trong đối kháng đạn xuyên giáp thì có thể nghiên nát quân địch!

"Có những kẻ không hề biết T34 vì bỏ vị trí trưởng xe, nên khả năng nắm bắt tình hình chiến trường kém cỏi đến mức

nào! Hoàn toàn không biết radio của quân địch mang lại ưu thế lớn đến đâu!"

Trong số các sĩ quan mà Đại Mục thủ dẫn theo có không ít lính tăng, nghe thấy Vương Trung nói vậy đều gật đầu.

Đại tướng Skorobo phản bác: "Anh biết, vậy anh đã nói chưa?"

"Tôi đã nói rồi! Tôi đã thức cả đêm để viết báo cáo tổng kết kinh nghiệm! Ông xem chưa? Không, ông chưa xem, bởi vì đó là bản báo cáo tổng kết kinh nghiệm tệ nhất! Ông còn nói trước mặt Hoàng Thái tử, chỉ cần có T34, là có thể đánh đuổi quân Prosen về nước!"

Đại tướng Skorobo run giọng phản bác: "Nhưng anh cũng báo cáo, giáp của T34 và KV có ưu thế rất lớn khi đối đầu với xe tăng địch…"

Vương Trung: "Đúng vậy, quả thật là có ưu thế rất lớn, chính vì vậy nên tôi mới có thể dùng hơn 30 chiếc T34 để tiêu diệt nhiều xe tăng địch như vậy ở Olacil Ông cho người điều máy bay bay qua xem đi, trên đồng bằng Olaci có bao nhiêu xác xe tăng địch!

"Cho dù bây giờ lính sửa chữa của quân địch đã sửa được một phần trong số đó, nhưng trên đồng bằng vẫn có thể nhìn thấy rất nhiều xác xe tăng!

"Tôi, chỉ là một sư đoàn bộ binh, được tăng cường thêm một tiểu đoàn xe tăng, vậy mà số lượng xe tăng địch mà tôi tiêu diệt được còn nhiều hơn cả Tập đoàn quân Tây Nam! Nhiều hơn cả Tập đoàn quân Tây Nam! Những chiếc KV và T34 của quân đoàn xe tăng số 6 và số 11, lẽ ra có thể gây ra tổn thất nặng ne cho quân địch!

"Chỉ vì gặp phải một tên ngu ngốc bất tài, nên bây giờ chúng đã biến thành đống sắt vụn trên đồng bằng Kazarial"

Tukhachev nhìn sang Nguyên soái Semyon.

Nguyên soái bước ra: “Thôi nào, những chuyện này có thể viết trong báo cáo tổng kết sau chiến tranh. Đại tướng Skorobo, ông sẽ phải ra trước tòa án binh, hãy chuẩn bi…”

Vương Trung lớn tiếng cắt ngang lời Nguyên soái: “Không! Từ tháng 7 tôi đã chỉ ra quân địch có thể đánh bọc sườn Agasukov từ phía Nam, Đại tướng Skorobo đã mắng mỏ tôi, bác bỏ ý kiến của tôi, sau đó còn điều động lực lượng xe tăng tiên tiến nhất của chúng ta phát động tấn công một cách ngu xuẩn, để rồi bị tiêu diệt một cách vô ích.

“Nếu như những chiếc xe tăng đó do tôi chỉ huy, được bố trí phòng ngự ở những vị trí thích hợp, thì quân địch căn bản không thể nào tiến lên được.

“Bây giờ toàn bộ Tập đoàn quân Tây Nam đều đã bị bao vây, vậy mà ông ta lại chạy trốn. Hành động như vậy, tôi nghỉ ngờ ——”

Vương Trung hít sâu một hơi.

“Tôi hoài nghi hắn là gián điệp của Prosen! Lúc ở Rogneda phá vòng vây, tôi đã gặp gián điệp Prosen ngụy trang thành Giám mục quân đội ta và Thẩm phán quan. Tôi hoài nghi gián điệp Prosen đã thâm nhập vào chúng ta, thủng trăm ngàn lỗ.”

Tukhachev cười lạnh một tiếng: “Hoang đường, trong lúc Skorobo còn ở trường quân đội, tôi đã biết anh ta.”

“Cũng không phải là không có khả năng như vậy.’ Belinsky đột nhiên tham gia vào cuộc đối thoại,‘Skorobo đại tướng suất lĩnh lực lượng xe tăng tham gia cuộc nội chiến Castilla, ở đó có rất nhiều cơ hội tiếp xúc với quân Prosen cũng tham gia nội chiến.”

Skorobo đại tướng giận dữ nói: “Đây là vu khống!”

Semyon nguyên soái: “Đây là cáo buộc vô cùng nghiêm trọng, Rokossovsky thiếu tướng.”

Nguyên soái cố ý không nhắc tới Đại mục thủ, giống như đây chỉ là một mình Vương Trung cáo buộc.

“Loại cáo buộc này can chứng cứ.”

Nguyên soái nói.

Vương Trung mím môi, hắn quả thật không có chứng cứ, vừa rồi hắn nói như vậy chỉ là nhất thời xúc động.

Skorobo đại tướng cười lạnh một tiếng: “Mấy người còn không nhìn ra sao? Đây là thủ đoạn quen thuộc của Rokossovsky thiếu tướng, chính hắn cũng đã nói, hắn bắn chết gián điệp ngụy trang thành Giám mục và Thẩm phán quan của ta.

“Nhưng mà, ai biết đó có phải là gián điệp hay không? Có thể vị Giám mục và Thẩm phán quan kia chỉ đang ngăn cản hắn chạy trốn khỏi Rogneda mà thôi! Sau đó hắn nghĩ đến danh nghĩa gián điệp, bắn chết hol

“Hiện tại hắn làm không tốt cũng nghĩ như vậy, tính toán rút súng ra bắn chết tôi, bởi vì tôi chạy giống hắn!

“Anh rút súng ra đi, Rokossovsky! Bên hông anh là đồ chơi sao? Nếu anh tin tưởng tôi là gián điệp thì cứ rút súng ra! Sau đó bắn vào đây!”

Skorobo chỉ chỉ trán của mình.

Vương Trung cũng bốc hỏa, lửa giận vừa rồi vẫn âm ỉ bùng lên như núi lửa phun trào.

Hắn rút súng ngắn ra, nhắm thẳng Skorobo đại tướng.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Semyon nguyên soái gầm lên: “Cậu muốn làm gì? Vậy mà rút súng ở Hạ cung?” Skorobo đại tướng phảng phất như mình đã thắng, cười nói: “Xem đi! Tất cả những lời buộc tội đều là vu khống! Hắn chính là muốn hành hình tôi! Bởi vì theo hắn thấy, là tôi hại chết cha hắn!

“Đây chính là trả thù riêng! Tên này miệng đầy vì Ant, ra vẻ một bộ lo nước lo dân, kỳ thực chính là muốn báo thù cho chal

“Olga công chúa điện hạ, hãy nhớ kỹ trò he của hắn lúc này! Hắn rút súng ở Hạ cung thần thánh, coi thường tôn nghiêm của hoàng gia.”

Olga Hoàng thái nữ xoay người, nhìn Vương Trung với vẻ mặt rất mong hắn nổ súng.

Skorobo đại tướng vẫn tiếp tục: “Đến đây đi, nổ súng đi Rokossovsky, sau khi nổ súng thì anh chính là kẻ khinh thường hoàng tộc, tất cả vinh quang của anh đều không cứu được anh đâu! Nổ súng đi Aleksei Konstantinovich Rokossovskyt”

Vương Trung nổ súng.

Viên đạn đầu tiên xuyên qua ngực Skorobo, sau đó theo nòng súng nhấc lên, viên thứ hai găm thẳng vào cổ họng Skorobo, viên thứ ba ghim vào trán.

Ba phát súng, súng của Vương Trung bị kẹt, vỏ đạn đồng nằm kẹt trên cửa sổ.

Skorobo đại tướng quỳ trên mặt đất, sau đó mới ngã ngửa ra sau.

Nghe thấy tiếng súng, vệ binh xông vào cửa.

Belinsky: “Bình tínhI”

Đám vệ binh dừng lại.

Belinsky tiến lên, ấn tay Vương Trung đang cầm súng xuống, tiện tay lấy khẩu súng bị kẹt: "Ý tôi vừa rồi là, chuyện này cứ giao cho Thẩm phán đình là được rồi.

"Cậu quá nóng nảy rồi, báo cáo nói cậu bắn chết Giám mục và Thẩm phán giả mạo của địch, lại bắn chết lính đánh thuê của Boye ngăn cản phòng thủ… Giờ lại thêm một vị đại tướng. Xem ra sau này cậu vào Hạ cung cũng không thể mang súng theo nữa."

Vương Trung: 'Là hắn yêu cầu."

Belinsky: "Hắn yêu cầu bởi vì nổ súng đúng là có lợi cho hắn. May mà cậu bắn chết hắn, nếu không sau này còn nhiều phiền phức."

Không biết vì sao, Vương Trung luôn cảm thấy Belinsky có vẻ rất vui.

Lúc này Tukhachev mới hoàn hồn, giận dữ nói: "Đây là hành vi phản loạn nghiêm trọng! Một thiếu tướng lại dám trước mặt mọi người bắn chết cấp trên, một vị đại tướng! Rokossovsky thiếu tướng nhất định phải bị tòa án quân sự xét xử!"

Belinsky: "Anh ta chỉ là hành động hơi quá khích, nhưng bắn chết một tên gián điệp và kẻ phản bội thì cũng không có vấn đề gì lớn. Hiện tại là thời kỳ đặc biệt mà."

Tukhachev: "…"

Đại mục thủ nhìn Tổng tham mưu trưởng: "Ông vội vàng bao che cho kẻ phản bội, lại muốn xét xử vị tướng lập công như vậy, xem ra Thẩm phán đình cần phải điều tra mối quan hệ gia đình và đời tư của ông rồi."

Mồ hôi Tukhachev tua ra, theo nghĩa đen.

Đại mục thủ nói tiếp: “Dựa theo mệnh lệnh của Sa hoàng bệ hạ, tất cả những kẻ phản quốc đều bị xử tội liên đới đến họ hàng, Hồng y giáo chủ Lavkid, ông đi thi hành đi.”

Vị Hồng y giáo chủ đeo kính khẽ cúi đầu: “Tuân mệnh, thưa ngài.”

Nói xong, Đại mục thủ kéo chốt súng của Vương Trung, thành thạo loại bỏ trục trặc, sau đó đóng chốt an toàn, trả súng lại cho Vương Trung: “Sau này nhớ kỹ, đừng nóng nảy như vậy, phải suy nghĩ nhiều hơn một chút.”

Belinsky nói xong khẽ gật đầu.

(Hết chương) Chương 6: Kỷ niệm để mà quên

Lúc này Vương Trung mới hiểu ra.

Chết tiệt, mình gây họa rồi?

Nếu Đại mục thủ không có ở đây, có phải mình tiêu đời rồi không?

Vương Trung muốn tìm người quen hỏi một chút, nhưng nhận ra lúc này bên cạnh không có ai thân thiết, ngay cả Lyudmila cũng không thấy.

Lúc này Belinsky lên tiếng: “Được rồi, mọi người đều đã chứng kiến kết cục của tên phản đồ này rồi, chúng ta tiếp tục buổi chia sẻ kinh nghiệm thôi. Tôi rất mong chờ mọi người đúc kết ra được phương pháp hữu hiệu để đối phó với quân Prosen. Đi thôi, đi thôi. Người hầu của hoàng cung đâu? Mau đến dọn dẹp chỗ này.”

Vương Trung nhìn Đại mục thủ, lại một lần nữa cảm thấy ông ta trông rất vui vẻ.

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra… Mình phải suy nghĩ thật kỹ mới được.

Vương Trung đang suy nghĩ thì Hoàng thái nữ bước tới.

Nàng mặc một bộ lễ phục cung đình kiểu Victoria. Đặc điểm lớn nhất của loại lễ phục này là: rộng rãi thoải mái.

Nhưng Vương Trung cũng là người từng trải, không giống như những chàng trai mới lớn không biết nên nhìn đi đâu.

Anh ung dung nhìn nàng, sau đó mới ngẩng lên nhìn mặt công chúa.

Lúc này những người khác đã rời đi hết, chỉ còn lại mấy người hầu đang thay tấm thảm bị nhuốm máu.

Công chúa nắm tay Vương Trung, kéo anh ra ngoài sân thượng.

Sau đó, Olga Nikolayevna khẽ hỏi: "Belinsky bảo anh làm vậy?"

"Không, chuyện này thật sự là ngoài ý muốn." Vương Trung đáp.

Olga lại hỏi: "Vậy đây là lễ ra mắt sao?"

"Cái gì? À, không. Tôi chỉ là nhất thời không kiềm chế được, không nghĩ nhiều như vậy." Vương Trung thành thật trả lời.

Olga mỉm cười: "Nếu là người khác chắc chắn sẽ không tin, họ sẽ nghĩ anh đã suy nghĩ rất kỹ rồi mới hành động, dù sao anh là 'Bức tường thép của Đế quốc' Rokossovsky mà."

Cái quái gì vậy? Sao mình lại thành Bức tường thép của Đế quốc rồi?

Lúc Vương Trung còn đang thắc mắc về danh hiệu này, Olga lại nói tiếp: "Nhưng tôi biết, anh chỉ là nhất thời nóng giận. Dù sao thì tình cảm của anh và anh trai tôi cũng rất tốt."

À…

Olga: “Anh trai tôi từng nói, nếu sau này có chuyện gì xảy ra, giáo hội không cần hoàng tộc nữa thì tôi hãy đi tìm anh, anh ấy nói anh nhất định sẽ nghĩ mọi cách để bảo vệ tôi.”

Vương Trung khế nhíu mày.

Hoàng thái tử đã từng nói vậy sao? Nghe không giống như lời của một kẻ ăn chơi trác táng cho lắm.

Vì vậy, anh hỏi: “Ivan nói với cô lúc nào vậy?” Olga suy nghĩ một chút: “Hình như là… Lúc tôi mười tuổi.”

Vương Trung liếc nhìn ngực công chúa: “Vậy thì đã rất lâu rồi.”

Olga như đang nhớ lại quá khứ, nói lạc hẳn sang chuyện khác: “Đúng vậy, rất lâu rồi. Lúc đó, anh và anh trai tôi luôn dẫn tôi đi chơi khắp nơi trong vườn, rồi cùng bị ông quản gia mắng.”

Còn có chuyện như vậy nữa sao?

Olga: “Có lần hai người trèo cây, váy của tôi vướng víu không trèo lên được, tôi ngồi dưới gốc cây khóc, sau đó anh đã đi tìm kéo định cắt váy cho tôi, kết quả bị xương cá voi làm khó.

“Để đối phó với xương cá voi, anh và anh trai tôi đã lấy cả cưa của người làm vườn ra…”

Vương Trung chỉ biết cười trừ, anh hoàn toàn không nhớ gì vê những chuyện này.

Nhưng mà… Không phải mọi người đều nói mình bị công chúa cho leo cây sao? Rốt cuộc là thế nào nhỉ?

Lúc này Olga công chúa khoác tay Vương Trung: “Anh vội đi dự hội thảo chia sẻ kinh nghiệm sao?”

“À, cũng được, dù sao tôi cũng chưa ăn cơm, trong lúc chia sẻ sẽ có đồ ăn nhẹ.” Vương Trung nói vậy là muốn chuồn đi, công chúa mà cứ nhớ lại chuyện xưa thế này thì sẽ lộ tẩy mất! Anh thậm chí còn mong bụng mình kêu lên một tiếng thể hiện sự tồn tại.

Thế nhưng Olga công chúa như không nghe thấy Vương Trung nói gì, cứ thế khoác tay anh kéo đi.

“Đi với tôi một lát.”

Rất nhanh, hai người đã đi qua mấy căn phòng, đến một góc khuất của Hạ cung.

Vương Trung cảm thấy mình sắp bị nàng gái này ăn sạch rồi, cô nàng chủ động quái

Hơn nữa sức lực còn rất lớn, bị công chúa kéo đi chẳng khác nào bị gấu chó kéo lê.

Olga công chúa đẩy mạnh một cánh cửa nặng nề, lúc bị kéo vào trong, Vương Trung nghĩ bụng xong rồi, có lỗi với Lyusha rồi.

Lyusha của tôi ơi.

Nhưng căn phòng phía sau cánh cửa không hề có giường.

Đó là một phòng chơi game, trong phòng có bày vài chiếc bàn lớn, trên bàn là cờ vua, bài poker và các loại trò chơi khác.

Quầy bar bên trái tường bày đầy rượu nhìn là biết rất đắt tiền.

Trong góc phòng còn có một cây đàn piano và một cây đàn violin đặt trong tủ kính.

Khác biệt với tất cả là một chiếc giá sách chất đầy những cuốn sách dày cộp.

Lúc này đã gần bảy giờ tối, ánh hoàng hôn xuyên qua cửa sổ phủ lên căn phòng một màu vàng nhạt ấm áp.

Olga công chúa buông tay Vương Trung ra, đi về phía bàn cờ vua, nhìn ván cờ đang chơi dở: "Đây là ván cờ cuối cùng tôi và anh trai chơi trước khi anh ấy ra trận. Lúc đó tôi sắp thắng, anh ấy bèn chơi xấu không chơi nữa, nói đợi khi nào về sẽ chơi tiếp."

Vương Trung nhìn tấm lưng mảnh mai của Olga công chúa, bộ lễ phục hoàng gia để lộ toàn bộ tấm lưng trắng nõn, trông yếu đuối, chẳng giống như cô gái Nga có thể vật lộn với gấu.

Olga: "Rõ ràng anh ấy đã nói, khi nào về sẽ chơi tiếp." Bả vai nàng bắt đầu run lên, xương bả vai nhô lên, như muốn xé toạc làn da mỏng manh.

Vương Trung muốn tiến lên ôm lấy vai nàng, nhưng không hiểu sao anh biết nếu mình ôm vai nàng thì bước tiếp theo, công chúa sẽ nhào vào lòng mình.

Tại sao mình lại thành thục như vậy chứ, rốt cuộc đã bao nhiêu lần lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn rồi?

Vương Trung ép bản thân quay người, bắt đầu nhìn những cuốn sách trên giá.

Anh tưởng sẽ thấy rất nhiều tiểu thuyết lãng mạn, nhưng tất cả những gì anh nhìn thấy đều là những cuốn sách về kinh tế và triết học.

Nơi dễ thấy nhất là một cuốn sách có biểu tượng của giáo hội, tác giả là Thánh Andrew.

Những cuốn sách này trông rất cũ, gáy sách nhăn nhúm vì bị lật giở nhiều lần, có những cuốn rõ ràng đã bị rách, sau đó được dán lại bằng keo.

Tất cả sách đều được xếp lộn xộn trên giá sách, dường như chủ nhân của chúng có thể tùy tiện lấy ra một cuốn để đọc, chẳng hề để ý đến việc phân loại.

Ivan Nikolayevich Antonoy, tên thái tử giả heo ăn thịt hổ chết tiệt.

Vương Trung cầm khung ảnh đặt trên tủ ngăn kéo bên cạnh giá sách lên, nhìn ba người trong ảnh.

Đó là Ivan, Aleksei và Olga.

Công chúa ngồi giữa hai chàng trai tuấn tú, nụ cười rạng rỡ như thể nàng đang sở hữu cả thế giới.

Trên khung ảnh có dòng chữ: Yekaterina Đại đế và hai bức tường thành của đế chế.

Cái quái gì thế này, quyền thừa kế của anh ta còn cao hơn cô ta mà, đúng là đồ ngốc.

Cô ta muốn làm Nữ hoàng thì anh ta phải chết trước.

Vương Trung đang mắng thầm trong bụng thì bỗng khựng lại.

“Anh trai tôi từng nói, nếu sau này có chuyện gì xảy ra, giáo hội không cần hoàng tộc nữa thì tôi hãy đi tìm anh.”

Câu nói của Olga vừa rồi lại văng vang bên tai Vương Trung.

Anh nhìn khung ảnh một lần nữa, như thể nhìn thấy biểu cảm của lvan Nikolayevich lúc viết dòng chữ này lên đó.

Anh quay đầu nhìn giá sách, như thể nhìn thấy lvan cau mày, vẻ mặt ưu tư khi cầm cuốn sách của Thánh Andrew.

Anh lại quay đầu nhìn bàn làm việc, như thể nhìn thấy lvan đang vùi đầu viết, sau đó lại điên cuồng gạch bỏ, rồi ôm đầu guc xuống bàn.

Vương Trung nhìn quanh căn phòng, mặc dù anh chưa từng ở đây, nhưng anh như nhìn thấy Ivan ở mọi ngóc ngách.

Cuối cùng, ánh mắt anh dừng lại ở dòng chữ "Yekaterina Đại đế và hai bức tường thành của đế chế".

Chữ viết của Hoàng thái tử lvan rất đẹp, cho dù là Vương Trung không am hiểu nghệ thuật thư pháp Cyrillic thì anh cũng cảm thấy dòng chữ này rất đẹp.

Người viết dòng chữ này biết rõ sẽ không có Yekaterina Đại đế nào nữa.

Nhưng anh ta vẫn viết nó ra. Bởi vì em gái anh ta muốn làm Yekaterina Đại đế.

Vương Trung đặt khung ảnh xuống.

Anh nhớ lại ngày anh rời Agasukoy, lvan đã đến tiễn anh.

Lúc đó, Ivan nói: "Hãy chăm sóc Olga.'

Vương Trung nhìn bức ảnh.

Hai bức tường thành của đế chế Yekaterina, giờ chỉ còn lại mình tôi.

Không đúng, thật ra chẳng còn ai cả.

Vương Trung hạ quyết tâm, xoay người đi về phía Olga đang mải miết kể về Ivan.

Anh kiên định nhưng nhẹ nhàng ôm lấy vai nàng.

Nàng giật mình, cả người cứng đờ, nhưng ngay sau đó liền xoay người, vùi mặt vào lòng Vương Trung, òa khóc nức nở.

Nỗi đau khổ dồn nén bấy lâu nay như vỡ òa, hóa thành dòng nước mắt nóng hổi thấm ướt quân phục của Vương Trung.

Vương Trung nhẹ nhàng vỗ về nàng.

Bị một lực hút vô hình nào đó dẫn dắt, Vương Trung nhìn về phía góc phòng.

Anh nhìn thấy Olga khi còn nhỏ đang ngồi trước cây đàn piano, những ngón tay lướt trên phím đàn.

lvan cầm cây đàn violin, hòa theo giai điệu của piano.

Còn Aleksei câm ly rượu, đứng bên cạnh mỉm cười.

Ánh nắng ban mai xuyên qua cửa sổ chiếu rọi ba người, ấm áp dịu dàng.

Rõ ràng Vương Trung không hề nhớ đến cảnh tượng này, rõ ràng chỉ là hai cậu ấm đang chơi đùa cùng em gái, nhưng hốc mắt anh lại cay cay.

Anh thậm chí còn nghe thấy tiếng đàn piano và violin du dương.

Anh không biết bản nhạc mà họ chơi tên là gì, chắc chắn không phải là một bản nhạc buồn, bởi vì cả ba người trông đều rất vui vẻ.

Nhưng giai điệu mà anh nghe thấy lại vừa bi thương, vừa mãnh liệt như ngọn lửa.

Đó là nhạc nền của Người Bảo Vệ Tàng Hình, cũng là một trong những bản nhạc mà hắn thích nhất trong trò chơi.

Bài hát này có tên là Faraway, trong trò chơi, cảnh tượng nổi tiếng nhất sử dụng bản nhạc này chính là cảnh tượng sau khi mọi chuyện kết thúc, Tiêu Đồ và Lục Vọng Thư trở về gặp lại nhau.

Cứ như vậy vào giờ phút này.

Rõ ràng đại địch Prosen còn chưa bị đánh bại, cuộc chiến tranh gian khổ vĩ đại vừa mới bắt đầu chưa đầy hai tháng.

Rõ ràng tương lai còn có thể có rất nhiều hy sinh, thậm chí bản thân Vương Trung cũng có khả năng tử trận trên con đường đi đến thắng lợi.

Nhưng âm nhạc này lại vang lên như vậy.

Có lẽ, là để cáo biệt người thân nhất của hai người. Hoàng thái tu Ivan sinh ra trong một gia đình nhất định sẽ trở thành hoàng tộc cuối cùng, hắn chưa từng ngừng tìm kiếm lối thoát cho bản thân.

Hắn giống như đang lao về phía cối xay gió như Don Quixote.

Có lẽ hắn không phải là một thái tử hợp cách, có thể không phải là một sĩ quan hợp cách, có thể là một tên công tử bột, tên đạo tặc hái hoa đáng chết, có thể…

Nhưng hắn chắc chắn là một người anh trai tốt.

Cũng có thể là một người bạn tốt.

Vương Trung nhẹ nhàng vuốt ve tóc Olga, chào tạm biệt người anh em mà mình còn chưa kịp thân quen.

(Hết chương) Chương 7: Hội Giao Lưu Kinh Nghiệm

Không biết qua bao lâu, Olga bỗng nhiên đẩy Vương Trung ra.

“Xin lỗi, tôi hơi mất kiểm soát.” Cô lấy khăn tay ra, bắt đầu lau nước mắt, vừa lau vừa gọi: “Natashal”

Vương Trung nghe thấy cái tên này, theo bản năng cho rằng sẽ nhìn thấy một nữ chiến binh cầm AK đội mũ nồi đỏ, kết quả người đi vào chỉ là một nữ bộc lớn tuổi.

“Điện hạ.” Nữ bộc hành lễ với Olga.

Olga: “Tôi muốn rửa mặt, còn phải đưa cho tướng quân Rokossovsky một bộ quân phục mới, giặt sạch sẽ cái áo này.”

Nữ bộc lại cúi đầu: “Điện hạ, mời đi lối này. Áo sẽ được đưa tới ngay.”

Olga tuy trên mặt vẫn còn nước mắt, nhưng vẫn cố gắng nở nụ cười với Vương Trung: “Cảm ơn anh… À, đúng rồi, lấy chút đồ ăn đến, tướng quân đói rồi.”

Nói xong Olga lại cười với Vương Trung, lúc này mới nhấc váy xoay người rời đi.

Nữ bộc lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Vương Trung cúi đầu nhìn nước mắt trên ngực mình - cùng với nước mũi, tặc lưỡi.

Sau đó, nữ bộc cầm quân trang mới đi vào.

Về phần tại sao tẩm cung của Sa Hoàng lại có trang phục Thiếu tướng, anh quyết định không hỏi tới.

Vương Trung thay bộ quân phục hoàn toàn mới, được nữ bộc dẫn về nơi dự định họp từ trước.

Đại Mục thủ Belinsky và mấy người cảnh vệ đứng ở cửa, giống như đang đợi anh.

“Quay lại nhanh hơn dự kiến đấy. Đại Mục thủ tiến lên một bước, nhìn quân phục mới trên người Vương Trung: “Điện hạ Nikolayevna thế nào rồi?”

“Phát tiết một chút, hiện tại tâm trạng đã ổn định.” Vương Trung trả lời.

Belinsky: “Thật ra, hoàng thái tử điện hạ qua đời nằm ngoài dự liệu của chúng tôi. Dù sao hoàng thái tử cũng là người biết mình biết ta. Còn hoàng thái nữ thì tôi không rõ lắm.”

Vương Trung: “Cô ấy sẽ ổn thôi.”

“Vậy thì tốt.” Belinsky vỗ vai Vương Trung,‘Hiện tại Sa Hoàng bệ hạ giống như bị đả kích mạnh, không thể giải quyết công việc, quyền chỉ huy được giao cho Bộ Tổng Tham mưu, tuy rằng những gì cậu nói với bọn họ chắc cũng như gió thoảng bên tai, nhưng vẫn phải nói.”

Vương Trung: “Tôi nên nói gì đây?”

“Hội thảo chia sẻ kinh nghiệm mà, cậu cứ chia sẻ kinh nghiệm của mình, cuối cùng là phán đoán về tình hình tương lai. Xét cho cùng, cậu đã phán đoán chính xác Tập đoàn quân thiết giáp thứ hai của địch đang tiến về phía nam.”

Vương Trung đang muốn trả lời, Lyudmila và Nelly chạy tới.

“Alyosha!” Lyudmila gọi lớn, sau đó mới nhìn thấy Đại Mục thủ, vội vàng dừng lại trước mặt ông, hành lễ theo nghi thức Giáo hội: “Thưa ngài!”

Belinsky: “Tôi không làm phiền hai người nữa. Tôi vào nói lời khai mạc trước, kéo dài thời gian cho cậu một chút.”

Nói xong, Belinsky dẫn theo cảnh vệ vào phòng.

Vương Trung nhìn Lyudmila, bắt đầu suy nghĩ xem nên giải thích thế nào về việc vừa ôm em gái của bạn.

Lyudmila nắm lấy Vương Trung: “Anh nổ súng ở hoàng cung à?”… Hả?

Vương Trung: ‘À, chuyện đó hả. Có nổ súng, tôi đã bắn chết một tên phản quốc.”

Lyudmila: “Họ đều nói anh bắn chết Đại tướng Skorobo! Đại tướng là phản quốc sao?”

“Đúng vậy.” Vương Trung chỉ vào cửa hội trường: “Đại Mục thủ Belinsky đã khẳng định, hơn nữa Tòa án đã bắt đầu bắt giữ người nhà của Skorobo, bởi vì căn cứ theo mệnh lệnh

của Sa Hoàng, tất cả người nhà của kẻ phản bội đều bị tội như nhau.”

Lyudmila nhìn chằm chằm Vương Trung mấy giây: “Thật sao? Không sao chứ? Anh sẽ không bị tòa án quân sự xét xử chứ?”

“Không đâu. Chỉ là sau này có thể không được phép mang súng vào Cung điện Mùa Hè nữa.”

Thật ra, trước đó Vương Trung từng nghĩ, sau khi mình lập được chiến công hiển hách, trở thành Nguyên soái, sẽ được phép mang kiếm vào cung điện.

Lúc đó nhất định phải cưỡi Bucephalus xông thẳng vào.

Sau đó còn phải tìm người sáng tác một bài hát, đặt tên là “Mùa Mưa Của Skorobo’.

Bây giờ xem ra, có lẽ sẽ không có triển vọng như vậy.

Lyudmila nghi hoặc đánh giá Vương Trung: “Sao anh lại có vẻ tiếc nuối vậy? Chỉ vì không được mang súng vào hoàng cung thôi sao? Hôm nay không phải yết kiến Sa Hoàng, nếu gặp ngài ấy thì vốn đã không được phép mang súng rồi.”

Vương Trung: “Vậy à. Dù sao cũng không sao, em yên tâm.”

Lyudmila gật đầu: “Vậy thì tốt. Vậy, Olga thế nào rồi?”

Tới rồi!

Vương Trung: “Tôi an ủi cô ấy một chút, để cô ấy khóc, sau đó tình hình tốt hơn nhiều. Cô ấy kìm nén bản thân quá.”

“Vậy à, tốt rồi.” Lyudmila hoàn toàn yên tâm.

Vương Trung không nhịn được hỏi: “Em… không ghen à?””

“Hả? Sao phải ghen? Đó là Olga, anh ở bên cô ấy chỉ chuốc lấy thất bại thôi.” Lyudmila dang hai tay ra: “Hay là, lần này anh thành công rồi?”

Đạo gia ta thành công rồi - tuy rằng muốn nói như vậy, nhưng Vương Trung không muốn thêm phiền phức, bèn nói thật: ‘Không có, cô ấy khóc xong liền đẩy tôi ra, gọi nữ bộc đến thay quân phục cho tôi, còn cô ấy thì đi rửa mặt.”

Lyudmila: “Em biết mà. Đối với cô ấy mà nói, anh giống như anh trai vậy.”

Vương Trung: “Không biết trước đây ai nói tôi giống em trai nhỉ? Không nhớ nữa.”

Cô gái đấm anh một cái, sau đó đẩy anh về phía cửa: “Đi họp đi, em sẽ đợi anh ở phòng của chúng ta.” Vương Trung: “Phòng của chúng ta? Tôi có phòng ở hoàng cung sao?”

Nelly thay Lyudmila trả lời: “Bởi vì nhà của Rokossovsky ở thủ đô chưa chuẩn bị xong, quản gia Mikhail hôm qua mới đến. Biết được điều này, Thượng tướng Tuganev mới nhờ Lễ tân cung điện sắp xếp.”

Thượng tướng Tuganev - nghe Nelly nói, hình như là đồng minh của nhà Rokossovsky?

Lát nữa phải đi bái phỏng mới được.

Vương Trung đẩy cửa ra.

Giọng nói của Đại Mục thủ truyền ra: “Tình hình tiền tuyến rất tệ, binh sĩ của chúng ta bị tiêu diệt rất nhiều, không thể xem thường nghệ thuật quân sự của quân Prosen. Nhưng tất cả các cậu đều sống sót trở vê! Trong đó có một số người còn đạt được chiến công hiển hách! Ví dụ như Trung tướng Kashukhovt”

Belinsky nhìn thấy Vương Trung, bèn nhân cơ hội dẫn dắt câu chuyện sang anh: “Còn có Thiếu tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky! Hôm nay chúng ta họp ở đây, thứ nhất là để chia sẻ kinh nghiệm, thứ hai là để cho mọi người biết, quân Prosen có thể bị tiêu diệt! Hơn nữa là tiêu diệt với số lượng lớn!”

Vương Trung bước thẳng vào phòng, giơ tay chào mọi người.

Cửa lớn đóng lại sau lưng anh.

Belinsky nhường chỗ cho anh: “Mời tướng quân Rokossovsky lên đây, chia sẻ với mọi người về kinh nghiệm tác chiến phòng ngự của cậu.”

Vương Trung gật đầu, sải bước lên bục, giơ tay chào lần nữa.

Lúc này, anh mới để ý thấy Olga mặc một bộ đồ nữ bộc, trà trộn vào đám nữ bộc chuẩn bị đồ ăn lẻn vào.

Không phải chứ, công chúa, cô đang làm gì vậy?

Rốt cuộc tôi có đụng phải bức tường nào không?

Thôi bỏ đi, Vương Trung quyết định giả vờ như không nhìn thấy công chúa Olga, trực tiếp bắt đầu bài phát biểu: “Quân địch quả thật rất mạnh, nhưng chúng ta cũng có ưu thế. Đầu tiên là xe tăng của chúng ta, hiện tại xét về một số tính năng vẫn là vượt trội hơn so với xe tăng của quân địch.

“Chỉ cần nắm vững phương pháp tác chiến, chúng ta hoàn toàn có thể tiêu diệt số lượng lớn sinh lực địch.”

Tiếp đó, Vương Trung giải thích chỉ tiết cách thức xây dựng công sự cho xe tăng, sau đó phân chia khu vực bắn cho các xe tăng bị mù.

“Thông qua phương pháp này, chúng ta có thể giảm thiểu tối đa bất lợi do không có trưởng xe và radio mang lại.”

Đúng lúc này, Tổng Tham mưu trưởng Tukhachev lên tiếng: “Cậu có biết là nếu bỏ bớt một thành viên tổ lái, chúng ta có thể dùng số lính xe tăng đó để lái nhiều xe tăng hơn không?”

Vương Trung: “Cho dù tăng gấp đôi số lượng xe tăng, cũng không thể bù đắp được nhược điểm do thiếu khả năng nắm bắt tình hình chiến trường. Số xe tăng tăng thêm đó sẽ chỉ trở thành chiến lợi phẩm cho những binh lính xe tăng thiện chiến của quân địch!”

Tukhachev quay đầu nhìn đám lính xe tăng, lớn tiếng hỏi: “Mấy cậu có thể chấp nhận lời nói này của cậu ta sao?” Tất cả lính xe tăng, bất kể quân hàm, đều lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tổng Tham mưu trưởng.

Chỉ cần đã từng vào sinh ra tử trên chiến trường, đều hiểu rõ việc pháo thủ kiêm nhiệm trưởng xe ngu ngốc đến mức nào.

Bị ánh mắt tràn đầy sát khí của đám lính xe tăng từng trải qua chiến trường nhìn chằm chằm, Tukhachev rõ ràng chột dạ: “Chuyện này… không phải tôi muốn bỏ chức danh trưởng xe, các cậu đi tìm Bộ binh chủng Thiết giáp mà nói, chính tên phản quốc Skorobo kia cũng ủng hộ việc bỏ chức danh trưởng xel”

Hay cho ông, đã thành phản quốc rồi sao, tốc độ thay đổi cũng thật nhanh đấy, thưa Tổng Tham mưu trưởng.

Vương Trung quyết định mặc kệ ông ta, tiếp tục nói: “Ngoài ra, trong tác chiến phòng ngự, tôi có hai kinh nghiệm muốn chia sẻ.

“Thứ nhất, nhất định phải nắm rõ địa hình khu vực phòng thủ, không chỉ là địa hình của trận địa phòng ngự, mà còn bao

gồm địa hình trong phạm vi 20km tính từ trận địa phòng thủ, phải đặt mình vào vị trí của quân địch, suy nghĩ xem bọn chúng sẽ đặt kho tiếp tế ở đâu, buổi tối sẽ ngủ ở đâu.

"Như vậy, chúng ta mới có thể pháo kích vào những vị trí này, gây ra thiệt hại cho quân địch, khiến bọn chúng ăn không ngon ngủ không yên!

"Thứ hai, nhất định phải tạo dựng mối quan hệ tốt đẹp với Giáo hội ở khu vực phòng thủ. Các trại lao động do Giáo hội phát động có thể giúp chúng ta tăng tốc độ xây dựng công sự, quân Vệ giáo có thể bổ sung vào những chỗ trống trên chiến tuyến, chặn đứng những hướng tấn công không quan trọng của địch, tránh để lọt lưới.

"Thịt, trứng, sữa mà Giáo hội cung cấp, cũng sẽ giúp tăng cường đáng kể sức chiến đấu cho quân đội.

"Cuối cùng, quần chúng nhân dân sẽ là tai mắt của chúng ta, cung cấp thông tin tình báo về quân địch"

Khi Vương Trung nói đến điểm thứ hai, Đại Mục thủ có vẻ rất vui mừng.

Còn những sĩ quan cao cấp xuất thân quý tộc thì đang liếc mắt nhìn nhau.

Tuy nhiên, tất cả sĩ quan cấp tá và cấp úy có quân công đều lộ ra vẻ tán thưởng, có vẻ như hoàn toàn đồng ý với Vương Trung.

Tiếp theo, Vương Trung lại giới thiệu chi tiết về cách thức bố trí phòng ngự theo kiểu bậc thang, cách thức bố trí trận địa phục kích quân địch, cách thức bảo vệ trận địa pháo binh thông qua việc vô hiệu hóa máy bay trinh sát của quân địch… một loạt kinh nghiệm quý báu.

Anh nói xong, Belinsky mới lên tiếng: "Nghe vậy, ngoài các tu sĩ cầu nguyện và tu sĩ xướng ca, thì các Pháp sư Âm

trận của chúng ta cũng rất quan trọng.”

Vương Trung: “Đúng vậy. Quân Prosen sử dụng radar, còn chúng ta không có, có thể tạm thời dùng các Pháp sư Âm trận để thay thế.”

“Rất tốt, rất tốt. Trước đây chỉ để họ cảnh báo phòng không, đúng là xem thường họ.” Belinsky nói.

Vương Trung suy nghĩ một chút, hình như những gì cần chia sẻ đã chia sẻ hết rồi, anh nhìn đồng hồ, đã nói gần hai tiếng đồng hồ, vì vậy quyết định nhường chỗ cho những người khác, cũng muốn nghe xem họ có kinh nghiệm gì.

“Phần chia sẻ của tôi đến đây là hết. Tiếp theo…” Lúc này Belinsky hỏi: “Cậu phán đoán thế cục tiếp theo như thế nào? Đặc biệt là… trong bối cảnh Bộ Tổng Tham mưu của chúng ta khá là… bình thường.”

Sắc mặt của các tướng lĩnh cấp cao thuộc Bộ Tổng Tham mưu đều tối sam lại.

Vương Trung nhìn bọn họ, lại nhìn Olga đang trốn trong đám nữ bộc, nói: “Tôi cho rằng, bất kể Bộ Tổng Tham mưu thể hiện như thế nào, thì chiến thắng cuối cùng nhất định sẽ thuộc về chúng ta.”

(Hết chương) Chương 8: Prosen Chắc Chắn Sẽ Bị Hủy Diệt

“Không thể nghi ngờ,’ Vương Trung dừng lại một chút: “Quân Prosen rất mạnh. Nếu phủ nhận điều này, chính là bất kính với những đồng đội đã hy sinh trên chiến trường.”

Vương Trung chỉ vào tấm bản đồ treo trên tường: “Chính vì chúng rất mạnh, cho nên hiện tại chúng đã chiếm được toàn bộ Uropa, ngoại trừ Ant. Tuy nhiên…”

Nói đến đây, Vương Trung bỗng nhiên thấy hơi khát nước, bèn cầm cốc nước lên uống, kết quả có người phản đối: “Cậu

nói tiếp đi chứ! Tiếp theo phải nói đến ưu thế của chúng ta, đúng không? Nói mau lên!”

Vương Trung: “Đừng vội. Tuy nhiên, có một điểm khác biệt rất lớn giữa chúng ta và những quốc gia khác bị quân Prosen chinh phục. Mời mọi người nhìn vào bản đồ. Quân Prosen tấn công như chẻ tre trong một tháng rưỡi qua, nhưng trên thực tế, chúng chỉ mới chiếm được một phần lãnh thổ rất nhỏ của chúng ta.

“Hơn nữa, so với các quốc gia khác ở Uropa, cơ sở hạ tầng của chúng ta kém hơn rất nhiều, đường quốc lộ của chúng ta rất ít đường nhựa, phần lớn đều là đường đất, hệ thống đường sắt của chúng ta không chỉ có mật độ thấp hơn nhiều so với các nước công nghiệp phát triển, mà các cơ sở phụ trợ như nhà máy đầu máy xe lửa cũng ít hơn rất nhiều.

“Nghe có vẻ như tôi đang tự hạ thấp bản thân, nhưng đó là sự thật. Sau khi tiến vào lãnh thổ của chúng ta, tình hình tiếp tế cho đội quân hùng hậu hàng triệu người của quân Prosen nhất định sẽ vô cùng tồi tệ. Lúc rút khỏi Rogneda, tôi đã chỉ huy binh sĩ tập kích một kho tiếp tế của chúng.

“Ở đó, chúng tôi thu được rất nhiều tài liệu, thông qua những tài liệu này có thể thấy, hệ thống hậu cần giao thông vận tải của quân Prosen đã xuất hiện tình trạng tắc nghẽn nghiêm trọng.”

Lời nói của Vương Trung nửa thật nửa giả, quả thật có thể nhìn ra tình trạng tắc nghẽn qua các tài liệu thu được, nhưng những tài liệu này không thể chứng minh được rằng tắc nghẽn là hiện tượng phổ biến.

Nhưng Vương Trung là người đến từ thế giới khác, anh có những kiến thức mà thế giới này không có.

Quân Đức Quốc Xã ở thế giới của anh ngay từ đầu Chiến dịch Barbarossa đã bị cơ sở hạ tầng kém phát triển của Liên Xô làm cho thiệt hại nặng nề, sau đó lại bị hố thêm một lần ở Moskva - đương nhiên, lần này chủ yếu là nhờ công lao của "Tướng quân Bùn' và "Tướng quân Mùa Đông".

Vương Trung cầm thước, chỉ vào bản đồ: "Chúng ta đều thấy, quân địch đã hai lần dừng lại để chỉnh đốn đội ngũ và bổ sung lực lượng, lần thứ nhất là vào hai tuần sau khi phát động tấn công, lần thứ hai là trước khi Tập đoàn quân Thiết giáp thứ hai tiến về phía nam. Lần thứ hai, thời gian chúng dừng lại để bổ sung lực lượng kéo dài tới một tuần.

"Càng tiến sâu vào lãnh thổ của chúng ta, thì tuyến đường tiếp tế của quân địch sẽ càng dài, việc bổ sung lực lượng, trang thiết bị, lương thực thực phẩm… sẽ càng trở nên khó khăn hơn.

"Hơn nữa, khi bước vào tháng Mười, toàn bộ Ant sẽ bước vào mùa bùn lầy. Toàn bộ đường bộ sẽ chìm trong biển bùn, xe tải của quân Prosen sẽ không thể di chuyển, toàn bộ gánh nặng tiếp tế sẽ đổn lên đường sắt. Nhưng mà như tôi đã nói, với tình trạng đường sắt của chúng ta, thì chỉ dựa vào đường sắt là không đủ đối với quân địch.

"Bọn chúng sẽ không còn cách nào khác ngoài việc lội bộ trong bùn lầy. Đến lúc đó, mọi cuộc tấn công của chúng đều sẽ trở nên vô cùng khó khăn." Vương Trung vừa dứt lời, một vị Trung tướng liền đặt câu hỏi: "Mùa bùn lầy chỉ kéo dài có một tháng, sau khi đất đóng băng, mặt đất sẽ trở nên cứng rắn, thậm chí còn dễ dàng di chuyển hơn bây giờ. Đến lúc đó chúng ta phải làm sao?"

Vương Trung mỉm cười: "Ông nói rất đúng, thưa Trung tướng. Nhưng tôi muốn nhắc nhở ông, hiện tại, ở tất cả các

chiến tuyến, chúng ta đều không thấy quân Prosen được trang bị quần áo mùa đông.

"Trước đây, quân Prosen liên tục sử dụng chiến thuật "chiến tranh chớp nhoáng", khiến cho các quốc gia vùng thấp cũng như Carolin đều nhanh chóng bại trận và đầu hàng. Bọn chúng sẽ hình thành thói quen ỷ lại vào lối đánh này, cho rằng đánh bại chúng ta chỉ cần tối đa nửa năm là đủ.

"Chúng không chuẩn bị quần áo mùa đông.

"Đương nhiên, với khả năng công nghiệp hùng mạnh của Prosen, thì việc sản xuất quân áo mùa đông cho một đội quân hàng triệu người cũng không phải là vấn đề lớn. Thế nhưng… quân áo mùa đông, thiết bị giữ ấm, nhiên liệu sưởi ấm… đều sẽ chiếm dụng thêm một phần năng lực vận chuyển, bên cạnh nhu cầu tiếp tế thông thường."

Vương Trung đưa mắt nhìn khắp căn phòng.

"Chúng sẽ không thể nào vận chuyển kịp thời, bởi vì trước khi "Tướng quân Mùa Đông" đến, thì "Tướng quân Bun' đã hoành hành rồi, lúc đó, hệ thống hậu cần của quân địch sẽ gần như tê liệt. Điều này đồng nghĩa với việc, phần lớn quân Prosen sẽ không có quần áo và thiết bị giữ ấm, cũng như nhiên liệu để sưởi ấm.

"Tôi dự đoán, mùa đông năm nay, chúng ta sẽ tổ chức phản công trên diện rộng, bất kể quân Prosen đạt được những bước tiến nào sau tháng Chín, chúng ta sẽ đẩy lùi bọn chúng về vạch xuất phát trước khi chúng phát động tấn công."

Tổng Tham mưu trưởng Tukhachev nhíu mày: "Phản công mà chỉ là khôi phục lại vạch xuất phát ban đầu thôi sao? Thế thì gọi gì là phản công?"

Vương Trung: "Quân Prosen rất mạnh! Muốn nhanh chóng đánh bại chúng là điều không thể, không nên mơ tưởng đến

việc giành chiến thắng nhanh chóng! Chúng ta phải chuẩn bị tinh thần cho một cuộc chiến tranh trường kỳ gian khổ, kéo dài 3 đến 4 năm!

“Tôi phải nhắc nhở ông, thưa Tổng Tham mưu trưởng, khi quân đội của chúng ta phản công, thì tuyến đường tiếp tế của quân Prosen sẽ ngắn lại, tình hình hậu cần của chúng sẽ nhanh chóng được cải thiện. Hiện tại, chúng ta chưa có cách nào đánh bại quân Prosen khi chúng được tiếp tế đầy đủ!”

Tukhachev giận dữ nói: “Cậu dám đề cao sĩ khí của quân địch, bôi nhọ danh dự của quân tai”

Vương Trung: “Chiến tranh không phải là nơi để tranh giành hư danh, chiến tranh phải đặt thực tế lên hàng đầu!”

Đúng lúc này, Đại Mục thủ Belinsky lên tiếng: “Thiếu tướng Rokossovsky, ý cậu là, thủ đô có thể bảo vệ được?”

“Vâng, tôi tin là vậy.” Vương Trung kiên định nói: “Quân địch chuyển hướng tấn công về phía nam, tuy rằng tình hình của Phương diện quân Tây Nam hiện tại rất nguy cấp, nhưng dù sao họ cũng có tới hơn 60 vạn quân, hơn nữa, cái chết của Hoàng thái tử đã tiếp thêm tinh thần cho họ. Tôi cho rằng, quân địch sẽ tấn công thủ đô một lần nữa, có lẽ là vào khoảng giữa tháng Chín.

“Mùa bùn lầy sắp đến rồi, chỉ cần chặn đứng được chúng trong vòng một đến hai tuần, thì bùn lây sẽ khiến chúng không thể tiến quân được nữa.” Belinsky: “Sau đó mùa đông sẽ tới?”

“Đúng vậy, đến lúc đó, quân địch sẽ suy yếu, thời cơ phản công của chúng ta sẽ đến. Trước đó, chúng ta cần phải tích lũy lực lượng hết sức có thể.”

Belinsky liên tục gật đầu: “Tốt, rất tốt. Đây là tin tốt nhất trong ngày hôm nay, tướng quân Rokossovsky. Tin tốt nhất!”

Vương Trung: “Đó là toàn bộ những gì tôi dự đoán về cục diện cuộc chiến. Tôi xin hết.”

Vương Trung lui về phía sau một bước, hướng mọi người kính lễ.

Tiếng vỗ tay như sấm vang lên.

Rất nhiều người còn đứng lên, ve tay cho Vương Trung.

Hiển nhiên vừa rồi phán đoán của Vương Trung đã được các quan quân trẻ tuổi ủng hộ.

Vị trung tướng vừa hỏi “tướng quân mùa Đông đến rồi đi thì làm sao?” càng vỗ tay mạnh hơn, Vương Trung không khỏi liếc nhìn ông ta thêm vài lần.

Lúc này Belinsky lại lên đài, ông ta như thể tự cho mình là người dẫn chương trình: “Vậy thì tiếp theo, mời đồng chí Kashukhov phát biểu!”

Lúc này, vị trung tướng vừa đặt câu hỏi xua tay: “Không, không, kinh nghiệm của tôi cũng giống như kinh nghiệm của tướng quân Rokossovsky, tôi đề nghị tướng quân Rokossovsky nên lui về phía sau, tổng kết những kinh nghiệm này thành sách, in ấn số lượng lớn, so với việc ông tự mình chỉ huy quân đội có tác dụng hơn nhiều.”

Vương Trung thầm nghĩ: Không được, mình còn đang “hack” ở tiền tuyến, chuyện tổng kết thành sách nhỏ cứ đợi “tướng quân mùa Đông” đến đánh cho quân địch tan tác rồi tính sau.

Vì thế anh đáp: “Hiện tại tình hình chiến sự đang rất căng thẳng, chuyện biên soạn sách nhỏ nên gác lại sau. Nếu như tôi dự đoán không nhầm, tháng 2 năm sau mặt đất bắt đầu tan băng, đến tháng 6, khi đất đai khô ráo trở lại, sẽ có một khoảng thời gian yên bình, đến lúc đó chúng ta có rất nhiều

thời gian để biên soạn các loại sách nhỏ để phổ biến kinh nghiệm cho toàn quân.”

Bên phía sĩ quan cấp cao không biết có ai lẩm bẩm một câu: “Hắn ta thật sự cho mình là Napoleon thời hiện đại.”

Vương Trung nhíu mày, các sĩ quan trẻ tuổi khác cũng đều quay đầu lại nhìn.

Lúc này Vương Trung chú ý tới, vị thượng tướng Tuganev trùng tên với đại văn hào kia lắc đầu với vẻ mặt bất lực.

Quả nhiên là người quen của cha mình, lát nữa phải đi bái phỏng một chút.

Lúc này, Belinsky lại chọn một người trẻ tuổi: “Andrei Pupel, anh hãy nói về kinh nghiệm phòng không dã chiến đi, dạy cho mọi người cách đối phó với Stuka - ý tôi là trong trường hợp không có Thần Tiễn. Hiện tại nhờ có Rokossovsky, mọi người đều bắt đầu dùng Thần Tiễn để tiêu diệt phi công của quân địch.”

Andrei Pupel đứng lên: “Vâng, để tôi nói!”…

Hội nghị kéo dài đến 0 giờ 30 phút ngày 11 tháng 8.

Cuối cùng sau khi giải tán, Vương Trung tìm được cơ hội chặn Thượng tướng Tuganev lại: “Thượng tướng, chào ông. Nữ hầu của tôi nói, ông đã yêu cầu chuẩn bị phòng cho tôi ở Cung điện Mùa hè.” Tuganev nhìn Vương Trung cao hơn mình một cái đầu: “Ừ, nhìn gần quả thật là một quân nhân thép. Komni sẽ rất vui.”

Vương Trung: “Nghe cách gọi, ông rất thân với cha tôi sao?”

“Đương nhiên.” Thượng tướng Tuganev cười nói: “Tôi và ông ấy từng tranh luận xem có nên tham gia vào cuộc nội chiến hay không. Đó là chuyện của mười mấy năm trước rồi.”

Lúc này, Olga, người vẫn đang đóng giả làm hầu gái xuất hiện: “La Thượng tướng Tuganev đề nghị tôi đến tìm giáo hội, thông qua dàn đồng ca để liên lạc với anh. Anh yêu cầu không quân hỗ trợ, tôi cũng phải nhờ Thượng tướng giúp đỡ mới điều động được không quân đến hỗ trợ mọi người.”

“Không quân có giúp được gì không?”

Vương Trung: “Giúp rất nhiều, nhất là phi đội tiêm kích MiG-3 mà ông điều đến, nếu không phải họ bắn hạ chiếc Do 217 mang bom điều khiển từ xa của quân địch, chúng tôi có thể không trụ được đến tối để phá vòng vây.”

Olga cười nói: “Vậy thì tốt quá.”

Lúc này, Vương Trung đột nhiên chú ý đến chỉ tiết trong lời nói của Olga, liền hỏi: “Thượng tướng, vậy là ông có thể chỉ huy không quân?”

Tuganev: “Không, tôi chỉ đề xuất xem nên xuất kích theo hướng nào mà thôi. Có chuyện gì sao?”

Vương Trung: “Tôi được một trung tá không quân hộ tống tôi đến đây cho biết, loại máy bay Yak-1 chuyên về không chiến ở độ cao thấp, đặt ở thủ đô là lãng phí.

“Bởi vì không quân địch tấn công thủ đô đều từ trên cao tiến vào.

“Nhưng nếu đưa Yak-1 ra tiền tuyến, sau khi Stuka của quân địch ném bom xong sẽ bay ở độ cao thấp, vừa vặn là độ cao mà Yak-1 hoạt động mạnh nhất. Yak-1 có thể bắn hạ toàn bộ Stuka, giải quyết mối lo ngại lớn.”

Vị tướng xoa xoa bộ râu trên cằm: “Đề nghị của anh nghe cũng không tệ. Nhưng tại sao anh lại am hiểu tình hình của không quân như vậy?”

Chơi War Thunder đấy!

Nhưng không thể nói như vậy, vì thế Vương Trung đáp: “Tôi biết được khi trò chuyện với các phi công không quân.”

Tướng quân Tuganev gật đầu: “Lần sau nói với người của Không quân, nếu muốn phàn nàn thì trực tiếp tìm chỉ huy của họ, đừng vòng vo.”

Hay lắm, có vẻ như Tuganev cho rằng Vương Trung biết được những điều này là do Không quân cố ý tiết lộ.

Nhưng đã nói đến đây rồi, Vương Trung vẫn tiếp tục yêu cầu: “Ít nhất hãy điều một trung đoàn Yak-1 đến đóng quân ở Shostka cho tôi! Những chiếc máy bay đó để ở thủ đô cũng vô dụng!”

Tuganev: “Tôi sẽ cố gắng. Hơi mệt rồi, tôi về nghỉ ngơi trước. Anh cũng nghỉ ngơi sớm đi. Còn nữa, Công chúa điện hạ, hiện tại ngài đã là Thái nữ rồi, không thể mặc trang phục hầu gái đi lung tung nữa.”

Olga biu môi: “0.

(Hết chương)

Chương 87: Chiến Đấu

Chương 9: Mặt trời vẫn mọc như thường

Chương 9: Mặt trời vẫn mọc như thường

Sáng sớm ngày 11 tháng 8, Vương Trung vừa mở mắt ra, nhìn chằm chằm vào màn che sang trọng trước mặt vài giây, sau đó mới nhớ ra tối qua mình đã ngủ lại một phòng khách ở Cung điện Mùa hè của Sa hoàng.

Anh sờ sờ bên cạnh, quả nhiên Lyudmila đã dậy từ lâu, ga giường đã lạnh ngắt.

Haiz, vị hôn thê quá tự giác cũng không tốt, muốn ôm một cái cũng không được.

Đúng lúc này, Vương Trung vẫn còn đang mơ màng nhìn thấy một nữ hầu bưng nước di tới bên giường, đoán chừng là Nelly, liên lập tức ngồi dậy ôm chầm lấy.

Nelly nhất định sẽ bao dung mình như một người mẹ!

Vương Trung vùi mặt vào ngực Nelly sau đó phát hiện có gì đó không đúng.

Bình thường Nelly không dùng nước hoa, trên người cô chỉ thoang thoảng mùi oải hương.

Nhưng bây giờ, mùi hương thoang thoảng quanh chóp mũi Vương Trung lại là một mùi hương rất sang trọng.

Còn có cảm giác mềm mại không thua kém gì Lyudmila, chẳng lẽ Nelly là yêu tinh biến hình, có thể biến thành loli hoặc người phụ nữ trưởng thành, mỗi sáng đều tung xúc xắc để thay đổi hình dạng?

Vương Trung nghi ngờ đẩy ra xa một chút.

Ngay sau đó, anh lăn từ trên giường xuống, lập tức đứng nghiêm: "Bệ hạ… không, Điện hại"

Công chúa Olga: "Sáng nào anh cũng đối xử với cô hầu gái nhỏ của anh như vậy sao!"

"Không, bình thường tôi không như vậy. Hôm nay là do hoàng cung quá xa hoa khiến tôi mất bình tĩnh, đầu óc có chút không bình thường." Vương Trung nghiêm túc đáp, đồng thời lấy quần che trước người.

Anh cảm thấy không thể để công chúa nắm thế chủ động, vì vậy anh vội vàng nói trước khi công chúa kịp trả lời: "Điện hạ, trong thời kỳ đặc biệt này, ngài không nên mặc trang phục hầu gái tùy tiện vào phòng của người khác. Hiện giờ hoàng gia mà lại có thêm bê bối thì tình hình sẽ càng tồi tệ hơn."

Công chúa Olga: "Tôi cũng không biết sáng sớm nay anh lại làm chuyện như vậy với hầu gái."

"Tôi sẽ không làm chuyện như vậy với hầu gái. Hôm nay là… là do hoàn cảnh, hoàn cảnh xa hoa lãng phí này khiến tôi trở nên kỳ quái." Vương Trung khẳng định nói.

Công chúa Olga vừa định mở miệng, cửa phòng đột nhiên mở ra, Lyudmila bước vào: "Alyosha, anh dậy chưa… A, dậy rồi à. Em bảo Nelly đẩy xe bữa sáng đến đây, chúng ta ăn sáng ở đây nhé."

Nelly đẩy xe nhỏ đi theo sau Lyudmila.

Công chúa Olga quay lưng về phía hai người, trông có vẻ hơi hoảng hốt.

Lyudmila nhìn bóng lưng của Công chúa: "Đây là hầu gái của hoàng cung sao? Không phải em đã dặn trước khi chúng ta rời đi thì đừng vào sao? Em phải đi nói với quản gial"

Vương Trung: “Không, đây là OI…’

Olga lập tức xoay người, cúi đầu chào Lyudmila: “Xin lỗi, chuyện ngài tướng quân rút súng ngày hôm qua đã lan truyền khắp nơi, mọi người đều nói ngài tướng quân đã bắn chết tên gián điệp đột nhập vào hoàng cung, cứu Hoàng thái nữ điện hạ. “Mọi người đều rất sung bái ngài tướng quân, tôi cũng vậy, vì vậy tôi đã lén vào đây! Thật sự xin lỗi!” Vương Trung do dự, anh không biết Công chúa đang toan tính điều gì, chỉ có thể gãi đầu khó hiểu. Lyudmila thở dài: “Tôi hiểu rồi, sau này đừng làm vậy nữa, cô đi đi.”

Olga ngẩng đầu lên, vừa nói lời cảm ơn vừa đi về phía cửa nhỏ dành cho người hầu.

“Chờ đất!” Lyudmila gọi cô lại, sau đó hít một hơi lạnh: ‘Hoàng thái nữ điện hạ?”

“Không, tôi là…”

Vương Trung: “La người đóng thế của Công chúa! Để đề phòng bị ám sát!”

Lyudmila: “Anh đang nói linh tinh cái gì vậy! Chưa từng nghe nói đến chuyện như vậy. Điện hạ, rốt cuộc chị đang làm gì vậy? Hiện tại chị đã là Thái nữ rồi!”

Olga: “Được rồi, tôi biết lỗi rồi. Tôi chỉ là… tôi cũng không biết mình bị làm sao nữa, tối qua tôi nằm mơ thấy quân Prosen bắt được tôi, sau đó muốn gả tôi cho tên tướng không quân béo như heo của bọn chúng, tên là Meyer!

“Sau đó, trong hôn lễ, Alyo… Công tước Rokossovsky đã lái xe lửa đến cứu tôi.”

Vương Trung kinh ngạc kêu lên: “Lái xe lửa?”

Tiểu T-34 của tôi đâu?

Olga: “Lyuda, tôi nhìn thấy Rokossovsky là tôi yên tâm rồi. Chắc chắn em hiểu mài”

Lyudmila: “Em hiểu. Vậy nếu không thì để anh ấy mỗi tối đều ở bên cạnh ru chị ngủ?”

Vương Trung:?

Olga cười nói: “Được đấy, hồi bé anh trai tôi cũng thường đọc truyện cho tôi nghe cho đến khi tôi ngủ thiếp đi.”

Vương Trung nhìn Lyudmila rồi lại nhìn Olga, quyết định mặc quần áo cho chỉnh te trước rồi tính tiếp.

Nelly ở bên cạnh im lặng bày đồ ăn lên bàn.

Lyudmila: “Đó là chuyện của bao nhiêu năm về trước rồi?”

“Khoảng mười tuổi.” Olga đáp,‘Bây giờ anh trai tôi không còn làm vậy nữa, nhưng chỉ cần anh ấy ở lại hoàng cung qua đêm, tối nào anh ấy cũng sẽ đến hôn lên trán tôi, chúc tôi ngủ ngon.”

Lyudmila phản ứng hơi chậm, có lẽ cô cũng không biết nên đáp lại thế nào, Thái tử đã hy sinh trên chiến trường, yêu cầu nhỏ nhoi này của em gái cô ấy cũng không quá đáng.

Lúc này, Vương Trung đã mặc quần áo xong, vừa cầm áo lên, nhìn thấy vị hôn thê đang lúng túng, bèn lên tiếng: “Thái nữ điện hạ, hiện giờ bệ hạ đang như vậy, ngài phải mạnh mẽ lên, không thể tiếp tục làm nũng như vậy nữa.”

Lyudmila nhìn Vương Trung với ánh mắt biết ơn.

Olga: “Ngài tướng quân, là người hùng chiến tranh sắp đọc diễn văn trong lễ tưởng niệm, anh cũng nên mạnh mẽ lên, đừng làm nũng với hầu gái nữa.”

Nelly đang bày bát đũa, nghe thấy vậy liền ngẩng đầu lên nhìn Vương Trung với vẻ mặt khó hiểu.

Lyudmila nheo mắt nhìn Vương Trung với vẻ mặt "chờ đấy, lát nữa giải thích cho tôi".

Nhưng có vẻ như Olga đã chơi đùa thỏa thích, cô nàng dùng lễ nghi cung đình nhấc váy lên, khẽ khụy gối hành lễ: "Vậy thì, chúc hai người ngon miệng, hôm nay tâm trạng thật tốt." Sau đó cô nàng liền chuồn mất.

Lyudmila quay sang Vương Trung: "Làm nũng với hầu gái là sao?"

Vương Trung: 'À, là để cô ấy rửa mặt giúp tôi, không phải như em nghĩ đâu."

"Vậy thì anh diễn lại cho tôi xem."

Vương Trung: "Được, lại đây, tôi diễn cho em xem."

"Không/' Lyudmila chống nạnh,/'Không phải Nelly đang ở đây sao? Diễn cho tôi xem làm nũng với hầu gái như thế nào."

Vương Trung nhìn Nelly, cảm thấy dài dòng không bằng dứt khoát, bèn ôm chầm lấy eo Nelly, áp mặt vào ngực cô: "Là như vậy này, Nelly, em xoa đầu tôi đi."

Nelly nhìn Vương Trung với vẻ mặt chán ghét, miễn cưỡng xoa đầu anh.

Vương Trung vội vàng rời khỏi "bức tường thép": "Diễn xong rồi, em hài lòng chưa?"

Lyudmila: "Anh lại làm ra chuyện như vậy với Nelly?"

Nelly: "Không, hôm nay là lần đầu tiên. Có người nhìn thấy Công chúa nên mới giả vờ như không nhận ra, nhân cơ hội sàm sỡ. Anh ta là mèo quen mỡ rồi."

Lyudmila: "Cũng đúng, anh ta đúng là mèo quen mỡ. Vừa rồi còn nhân cơ hội sàm sỡ em."

Vương Trung: “Không nói chuyện này nữa, ăn cơm, ăn cơm, đúng rồi, hôm nay có hoạt động gì không?”

Lyudmila: “Bộ chỉ huy thông báo hôm nay chúng ta có thể tự do hoạt động, khoảng 5 giờ sáng ông Mikhail có gọi điện thoại đến, nói trang viên đã chuẩn bị xong, chúng ta có thể chuyển đến đó.”

Vương Trung: “Biết rồi. Hôm nay được tự do hoạt động, vậy thì đương nhiên là phải đến kho vũ khí “mượn” trang bị rồi, cục quân giới ở đâu?”

Mục đích Vương Trung đến thủ đô chính là để lấy trang bị và binh lính, những chuyện khác đều là tiện thể.

Anh mặc áo khoác vào, ngồi xuống bàn ăn, cầm thìa lên khuấy cháo yến mạch, vừa khuấy vừa nói: “Chúng ta phải xem thử còn chiếc xe nào giống như chiếc số 422 mà đám công tử kia dùng để xem lễ không, kiếm thêm một hai chiếc nữa, thành lập một trung đội xe tăng đều có trưởng xe và radio.

“Sau đó còn có pháo hạng nặng, pháo phản lực Katyusha, đều phải kiếm một ít. Cả pháo tự hành SU-76 dùng để đối phó trong tình huống khẩn cấp nữa.”

Lyudmila nheo mắt: “Anh… sẽ không cho rằng chỉ cần nói mấy chuyện này là có thể lảng tránh chuyện lúc sáng được chứ?”

Vương Trung: “Không được sao? Hơn nữa tôi cũng đâu có làm gì quá đáng, là Công chúa đánh lén tôi trước, tôi chỉ ôm một cái thôi mà. Tôi vốn định ôm em cơi Ai bảo em chạy mất làm chi, chăn cũng lạnh hết rồi!”

Nói đến đây, Vương Trung còn ra vẻ tủi thân, đúng vậy, đều tại Lyudmila, nếu sáng sớm nay cô cho anh một cái ôm ấm áp, một nụ hôn chào buổi sáng, thì làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy?

Không thể nào!

Lyudmila thở dài, cũng ngồi xuống bàn, kéo bát cháo yến mạch về phía mình.

Nelly vội vàng rót sữa nóng vào cốc cho cô. Lyudmila vừa ăn vừa nói: "Vậy em va Nelly đến trang viên trước, quân sĩ Grigory đi cùng anh đến cục quân giới."

"Được!" Vương Trung giơ ngón tay cái lên.

Grigory nhìn Vương Trung với nụ cười nửa miệng, giơ tay chào: "Tướng quân, chào buổi sáng."

Vương Trung tùy tiện đáp lễ, sau đó hỏi: "Sao anh lại nhìn tôi như vậy?"

"Nghe nói anh sắp được làm phò mã rồi."

Vương Trung đột nhiên nhớ đến bút tích của người bạn cũ mà hôm qua anh nhìn thấy trong phòng game.

Vốn dĩ cả nhà Sa hoàng có thể sẽ phải chịu kết cục bi thảm giống như trên Trái đất, nhưng bây giờ… biết đâu lại có thể an hưởng tuổi già trong một biệt thự hẻo lánh nào đó?

Sau đó, khi quay bộ phim "Chiến tranh và hòa bình", họ sẽ được mời làm cố vấn về lễ nghi cung đình?

Dù sao, nhìn từ việc đám người hầu trong cung đang xôn xao bàn tán về vị phò mã tương lai này, có vẻ như ít nhất hiện tại họ không bài xích việc có một vị Sa hoàng.

Grigory: "Vậy có khi nào tôi được làm cận vệ của hoàng gia không?"

"Ý anh là sao? Anh không muốn làm lính gác cho tôi à?" Vương Trung hỏi ngược lại.

"Sao có thể. Nhờ phúc của anh, tôi cũng trở thành nhân vật nổi tiếng rồi, tối qua sung sướng lắm."

Nếu không phải đang vội đi chọn trang bị, Vương Trung thật sự muốn để Grigory kể lại chi tiết xem "sung sướng" như thế nào.

Vương Trung lên xe .Jeep, vỗ vào lưng ghế lái, giục: "Đi thôi."

Grigory lên xe, nhanh chóng khởi động xe.

Lính gác ở cổng cung dường như đều nhận ra Vương Trung, vừa nhìn thấy anh đã lập tức chào, thậm chí còn không kiểm tra giấy tờ.

Ra khỏi cổng cung, Vương Trung nhìn thấy đường phố đông nghịt sĩ quan, bèn hỏi: "Sao lại có nhiều sĩ quan như vậy?"

"Con đường trước cổng hoàng cung này, bây giờ đều là ký túc xá của sĩ quan, không chỉ có sĩ quan của Bộ Tổng tư lệnh, mà còn có cả nơi ở của các sĩ quan cấp cao được triệu tập đến. Con đường này bây giờ được gọi là phố Sĩ quan."

Vương Trung ồ lên một tiếng, đột nhiên, anh nhìn thấy một người quen.

"Dừng xe phía trước! Dừng lại bên cạnh viên trung tướng mặc quần ky binh kia kìa!"

Quần ky binh của Ant có đường may rất rộng, màu sắc cũng rất sặc sỡ, cho nên có thể nhìn thấy từ xa.

Grigory điều khiển xe dừng lại trước mặt viên sĩ quan kia một cách thuần thục.

Vương Trung đứng dậy: "Trung tướng Kirienkol"

Viên sĩ quan ky binh giật mình vì chiếc xe Jeep đột nhiên lao tới, nghe thấy tiếng Vương Trung gọi mới ngẩng đầu lên: "Thiếu tướng Rokossovsky! Anh còn sống… à không đúng, xem báo thì biết là anh còn sống rồi."

Vương Trung: “Nhưng trên báo không có tin tức gì về anh! Thật tốt quá, mọi người đều sống sót!” Anh xuống xe, ôm chầm lấy vị trung tướng mà anh từng gặp mặt một lần, nồng nhiệt như thể hai người là bạn cũ đã quen biết nhau 30 năm. (Hết chương) Chương 10: Bạn cũ, Bạn mới

Sau khi buông nhau ra, Vương Trung nói: ‘Lần trước chia tay, tôi cứ nghĩ sẽ không thể gặp lại anh ở Prosen nữa.

“Làm sao có thể!” Trung tướng Kirienko cười nói: “Thứ nhất, tôi không bị bao vây, thứ hai, tôi là lính ky binh! Cho dù bọn chúng có giăng bẫy khắp nơi, tôi cũng có thể chạy thoát.”

Vương Trung nghe hắn nhắc đến bộ đội của anh, liền hỏi: ‘Quân ky binh thứ bảy đâu?”

Lúc Vương Trung đánh mất hơn nửa quân của Kirienko, quân ky binh thứ bảy như thủy triều ập đến, nhấn chìm đám tàn quân của quân địch, giải cứu cho đội quân đang thoi thóp của Rokossovsky.

Lính của quân đoàn này đều là ân nhân cứu mạng Vương Trung.

Kirienko thở dài: “Tổn thất lớn lắm, toàn bộ rút về phía đông St. Yekaterinburg để chỉnh đốn bổ sung. Lính của tôi đều là ky binh, quả thực không thích hợp đánh giáp lá cà với quân Prosen trong thành phố.”

Vương Trung: “Đáng tiếc.”

“Đừng quá lo lắng, hôm qua tôi không kịp tham gia buổi chia sẻ, nhưng tối qua tôi uống rượu ở hành lang, gặp trung tướng Kashukhov ở đối diện, liền nói chuyện với ông ấy về ý tưởng của cậu, dùng bùn lầy và mùa đông để kéo dài thời gian, ý tưởng này rất hay. Nhưng cũng có người nói, suy nghĩ thực sự của cậu là san bằng St. Yekaterinburg.”

Vương Trung bật cười: “Ai nói vậy? Sao có thể? Nhìn những tòa nhà bê tông cốt thép xung quanh, nhìn nhà xưởng ở khu công nghiệp xa xa, phải cần bao nhiêu thuốc nổ mới phá hủy được? Không, chúng ta sẽ không rời khỏi St. Yekaterinburg.

“Quân địch cũng không thể nào công phá được. Nếu bọn chúng vào được thành phố, chúng ta sẽ dựa vào những tòa nhà bê tông cốt thép trong thành phố để đánh giáp lá cà với chúng. Đây không phải là Loktev, lần này sẽ phải trả giá bằng mạng sống!”

Lúc này, xung quanh tụ tập một đám sĩ quan, họ không đến gần, chỉ đứng từ xa lắng nghe, trông như đang đợi xe buýt.

Lúc này, Kashukhov, người mà Vương Trung đã gặp tối qua, vừa đi tới vừa ăn bánh mì: “Thiếu tướng Rokossovsky, nghe nói sắp xếp cậu dưới quyền chỉ huy của tôi.”

Vương Trung nghe vậy rất vui mừng: “Chẳng phải chuyện tốt sao? Hôm qua ông nói rất hay, so với việc nhận Skorobo, tên ngốc, kẻ phản bội đó, thì tốt hơn nhiều.”

Đại tướng Skorobo đã bị kết tội phản quốc, nói là vợ ông ta bị phát hiện có một phần tư dòng máu Prosen, bà nội là quý tộc Bavaria, có thư từ qua lại.

Phải nói là Tòa án xử lý rất nhanh.

Kashukhov cau mày: “Cậu không tức giận sao? Tôi vốn là nông dân.”

Vương Trung: “Nông dân thì sao? Lúa mì chúng ta ăn là do nông dân trồng, thịt bò chúng ta ăn là do nông dân nuôi, ghét nông dân thì đừng ăn nữal”

Kashukhov như muốn nhìn nhận lại Vương Trung, cẩn thận đánh giá anh: “Cậu… không giống với lời đồn, họ nói cậu là kẻ ăn chơi trác táng, là tên trộm cướp hoa.”

Nói chỉ tiết về việc trộm cướp hoa, trong thành những người tình cũ của tôi là ai?

Lúc này, Kirienko lên tiếng: "Tôi đoán là đám người Bộ Tổng tham mưu muốn tạo mâu thuẫn giữa hai người.

"Hầu hết bọn họ là quý tộc của quân đội cũ, đứng về đúng phe. Đối với họ, ân oán cá nhân còn quan trọng hơn cả chiến thắng.

"Nếu cậu bị bao vây, để đám sĩ quan quân đội cũ dẫn quân đi cứu, với mức độ thù hận của họ với cậu bây giờ, có thể mỗi ngày quân tiếp viện chỉ tiến lên được một cây số."

Vương Trung chửi: "Ở cùng với lũ sâu mọt này, làm sao đánh thắng trận được!"

Mặc dù các sĩ quan xung quanh không nói gì, nhưng nhìn nét mặt là biết họ đều đồng tình với Vương Trung.

Kashukhov: "Giá như đại tướng Gorky Konstantinovich trở về thì tốt rôi, cha ông ấy là thợ đóng giày, chắc chắn sẽ không cùng phe cánh với đám quý tộc đó. Đáng tiếc ông ấy đã bị điều đi rồi."

Vương Trung đã muốn nói từ lâu, Chekhov, Turgenev, Gorky, thật là, cả đám văn đàn Nga Hoàng xuyên không đến đây à?

Nhưng nghĩ lại, việc xuất hiện nhiều cái tên quen thuộc như vậy cũng không có gì lạ, dù sao người Ant đặt tên đều theo danh sách, đã có trong danh sách rồi thì đâu thể cấm người khác đặt tên đó được?

Kirienko nói: "Theo tôi, chúng ta nên liên kết với nhau, khiến cho mệnh lệnh của đám quý tộc ngu ngốc đó không thể thực hiện được, chúng ta tự mình ứng biến. Cậu xem, ba chúng ta, hai trung tướng, đều có thể chỉ huy Tập đoàn quân,

thiếu tướng như cậu, chiến công hiển hách như vậy, lên trung tướng chỉ là vấn đề thời gian.

“Ba chúng ta gộp lại, ba Tập đoàn quân, nếu bố trí ở cùng một khu vực, sẽ có thể phối hợp tác chiến.”

Vương Trung: “Quân đoàn 7 của ông không phải bị thiệt hại nặng rồi sao?”

“Đúng vậy, nên tôi đã giao lại cho phó của tôi, ông ấy được thăng lên Tư lệnh rồi, bây giờ tôi quay lại có thể sẽ tiếp quản một Tập đoàn quân, Kashukhov chắc cũng vậy.”

Kashukhov ăn xong bánh mì, lấy thuốc lá ra: “Mẹ kiếp, bọn họ không cho tôi mang theo cả ban tham mưu, không biết sẽ sắp xếp cho tôi một tên Tham mưu trưởng như thế nào, nếu là quý tộc cũ thì thật là chán ghét.”

Vương Trung: “Tham mưu chỉ cần tổ chức quân đội tốt là được, thực ra ảnh hưởng không lớn lắm, nếu không tổ chức tốt thì thay người khác. Hơn nữa, trong đám quý tộc cũ cũng có người tốt, Tham mưu trưởng của tôi là quý tộc cũ đấy, ngoài hơi lắm lời ra thì mọi thứ đều ổn.”

Hai người kia nhìn Vương Trung cười.

Vương Trung: “Sao vậy?”

Kashukhov: “Cậu cũng là quý tộc cũ, thiếu tướng. Trong đám quý tộc cũ cũng có người tài giỏi, không thể vơ đũa cả nắm được.”

Lúc này, có người cưỡi ngựa, dắt theo hai con ngựa khác đi tới.

Kirienko: “Được rồi, ngựa của tôi đến rồi, tôi phải đi làm việc.”

Vương Trung: ‘Làm việc gì?”

“Hôm nay vợ con tôi đi tàu đến, tôi đến nhà ga đón.” Nói xong, Kirienko xoay người lên ngựa, vẫy tay chào Vương Trung,‘Hẹn gặp lại ở Prosenial”

Vương Trung cười lớn tiếng: “Hẹn gặp lại ở Prosenial” Nhìn theo Kirienko khuất bóng, Kashukhov hỏi: “Bây giờ nói những điều này có phải hơi sớm không?”

Vương Trung: “Không sớm. Sẽ có ngày chúng ta thực hiện được.”

“Điều này thì tôi không nghi ngờ.” Lúc này, một chiếc xe jeep khác chạy đến, Kashukhov ném điếu thuốc xuống đất rồi dam tat, Xe của tôi đến rồi.”

Ông ta dừng lại một chút, chìa tay ra: “Hẹn gặp lại ở Prosenial”

“Hẹn gặp lại ở Prosenia.’ Vương Trung siết chặt tay ông ta.

Bắt tay xong, Kashukhov leo lên xe jeep, chạy về phía đông.

Vương Trung lên xe của Grigory đã đợi sẵn, đi thẳng đến Cục Quân giới.

Sau khi họ rời đi, các sĩ quan cũng lần lượt chào tạm biệt.

“Hẹn gặp lại ở Prosenial”

“Cậu cũng vậy, hẹn gặp lại ở Prosenial”

Một truyền thống kéo dài suốt cuộc chiến tranh đã lặng lẽ bắt đầu.

Tòa nhà Cục Quân giới trông có vẻ vuông vức, lạc lõng giữa những tòa nhà mang phong cách cổ điển khác ở thủ đô.

Vừa xuống xe, Vương Trung đã nghe thấy tiếng mấy người mặc đồ kỹ sư vừa đi từ trong ra vừa càu nhàu: “Bây giờ vừa

phải di dời nhà máy về phía đông, vừa phải duy trì sản lượng, thật là vô lý!"

"Đúng vậy, nhà máy ở Kazaria đã di dời hết rồi, có cái vừa mới chuyển đến chỗ mới, có cái còn đang tìm địa điểm, thế này thì sản xuất thế nào? May mà nhà máy dọc theo sông Volga vẫn đang hoạt động, nếu không thì chẳng biết lấy đâu ra T-34…"

Nghe thấy T-34, Vương Trung lập tức hứng thú, bước tới chặn họ lại: "Chào các vị, xin hỏi các vị là…?"

"Chúng tôi là Ủy ban Quản lý Sản xuất Trang bị Lục quân, xin hỏi ngài có việc gì không, thưa ngài tướng quân?" Người kỹ sư vừa nói "vô lý" lên tiếng hỏi.

Vương Trung: "Tôi muốn hỏi, nếu tôi muốn có xe tăng T-34 có tháp quan sát thì phải đến đâu?"

Mấy người kỹ sư nhìn nhau, rồi người kỹ sư "vô lý" kia trả lời: "Đó là xe đặc chủng, ngài đến mấy câu lạc bộ ở thủ đô tìm thử xem, biết đâu còn. Ý tôi là những câu lạc bộ mà đám công tử bột hay đến chơi bài, không phải câu lạc bộ kỹ thuật chuyên nghiệp của giáo hội đâu."

Vương Trung: "Vậy nếu tôi muốn T-34 thường và KV-1 thường thì phải đến đâu?"

Mấy người kỹ sư đồng loạt chỉ tay về phía tòa nhà Cục Quân giới.

Vương Trung: "Cục Quân giới quản lý cả việc này sao?"

"Đương nhiên, việc phân bổ tất cả các trang bị đều do họ quản lý. Ngoài ra, Bộ Tư lệnh Hậu cần Tập đoàn quân Dự bị cũng ở đây, nếu ngài là tướng của Tập đoàn quân Dự bị thì đến đây là đúng rồi, nhưng có thể phải điền đơn và xin dấu trước."

Vương Trung mỉm cười, hóa ra mình đến đúng chỗ rồi!

Hơn nữa còn biết được phải đi đâu để tìm T-34 có tháp quan sát!

Anh vẫy tay chào tạm biệt mấy người kỹ sư: "Tạm biệt, hẹn gặp lại ở Prosenial"

"Tạm biệt. Pro-se-ni-a… Hả?" Mấy người kỹ sư ngơ ngác. Vương Trung đã dẫn Grigory đi vào Cục Quân giới.

Vừa vào sảnh, Vương Trung đã nhìn thấy tấm biển "Bộ Tư lệnh Hậu cần Tập đoàn quân Dự bị".

Vương Trung sải bước đi vào.

Bộ Tư lệnh Hậu cần rất lớn, đâu đâu cũng nghe thấy tiếng đóng dấu, tiếng người ta nói chuyện điện thoại: "Anh nói gì cơ? Dưa chuột đóng hộp? Dưa chuột đóng hộp thì sao? Cái anh cần là đạn pháo chứ?"

Vương Trung nhíu mày, cái quái gì thế, cuộc đối thoại này nghe quen quen.

Lúc này, anh lại nghe thấy một sĩ quan văn phòng khác đang quát: "Trên đơn của các anh ghi là xúc xích! Cái gì mà xúc xích chỉ là cách gọi? Hả? Ước lệ quen thuộc? Tôi mặc kệ, đơn ghi xúc xích thì tôi cấp phát xúc xích. Lần sau nhớ ghi tên đồ vật cho đúng!"

Vương Trung đen mặt, trên chiến trường có thứ gì mà theo ước lệ lại được gọi là xúc xích?

Sao mình lại không biết nhỉ?

Vương Trung cứ thế đi thẳng qua khu vực văn phòng, đến thẳng phòng làm việc của Tư lệnh Hậu cần, và trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Sau đó, anh nhận ra người đàn ông đang nói chuyện điện thoại trông khá quen mắt.

“Trung tướng Chekhov?”

Vị trung tướng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Vương Trung thì ngẩn người, roi nói vào điện thoại: “Bên này có việc rồi! Phải, thật sự có việc rồi, không phải tôi muốn đuổi khéo ngài đâu, thưa trung tướng. Vậy, chào ngài.’

Nói xong, vị trung tướng cúp máy, chửi thâm vào cái điện thoại: ‘Khốn kiếp!”

Vương Trung: “Co chuyện gì vậy?”

“À, có người muốn mượn xe tải để di dời người nhà khỏi trang viên của họ. Tôi nói cho anh biết, những trang viên không nằm dọc theo tuyến đường sắt thì không nên di dời.”

Vương Trung: “Trang viên nhà tôi cũng không chiếm dụng nhiều năng lực vận chuyển đường sắt, chủ yếu là đưa người đến nơi an toàn.”

Chekhov nhún vai, rồi chìa tay ra: “Lâu rồi không gặp, Rokossovsky… Công tước.”

Vương Trung: “Vẫn là bá tước, tước vị Công tước Charon của tôi vẫn chưa được phong.”

Chekhov gật đầu: “Cậu đến gặp anh trai cậu à? À, tôi biết ngay là không phải mà. Nói đi, cậu cần gì?”

(Hết chương)

Chương 88: Chiến Đấu 2

Chương 11: Trung tướng dạy cậu cách xin tiếp tế

Chương 11: Trung tướng dạy cậu cách xin tiếp te

Vương Trung: "Tôi vẫn phải đến thăm anh trai… Anh ấy đến St. Yekaterinburg sớm như vậy, sao không về nhà nhỉ?"

"Ai mà biết được. Tôi đâu phải quản gia của nhà các cậu. Nói vào chuyện chính đi."

Vương Trung nhìn Chekhov chằm chằm vài giây: "Lần này không cần điền đơn nữa à?"

"Cậu muốn điền cũng được." Chekhov nói.

Vương Trung: "Không, tôi không muốn điền. Nhưng lần trước ông không phải nói điền đơn là đã là xử lý đặc biệt rồi sao?"

"Cậu hiểu nhầm rồi, vẫn cần phải có đơn, nhưng chúng tôi có thể làm thay. Dù sao thì có rất nhiêu đơn để đó, cũng chẳng có ai xem xét kỹ càng, điều quan trọng là nội dung trên bảng phân bổ.

"Làm như vậy là vi phạm quy định, nhưng tình hình chiến sự đang khẩn cấp, ngay cả Hoàng thái tử cũng đã hy sinh, đương nhiên có thể bỏ qua một số thủ tục rườm rà."

Chekhov dang hai tay ra.

Ra vậy, lần trước gã này chỉ đơn giản là không muốn tự chuốc phiền phức, nên mới làm đúng theo quy trình.

Xử lý đặc biệt là xử lý đặc biệt trong khuôn khổ quy trình.

Vương Trung: "Được rồi, vậy tôi muốn T-34."

“Không có. Bây giờ chúng tôi không có sẵn T-34, cậu nói nhu cầu đi, chúng tôi sẽ phân bổ T-34 sản xuất sau này cho cậu.”

Vương Trung: “Vậy tôi muốn 100 chiếc!”

“Cậu có đủ lính lái xe tăng không? Không, không được, như vậy là không thích hợp. Hơn nữa, cậu mà đòi hỏi nhiều như vậy thì người khác sẽ bất mãn, Bộ Tư lệnh Hậu cần của chúng tôi chủ yếu là phải công bằng, cậu hiểu không?” Chekhov nghiêng người về phía trước, nhìn chằm chằm Vương Trung,‘Đừng đòi hỏi quá nhiều trong một lúc, cách làm đúng là tổng số lượng lớn, nhưng mỗi lần chỉ xin một ít, phân tán trong vô số yêu cầu.”

Vương Trung: “Vậy ông đề nghị tôi nên xin bao nhiêu?”

“Cậu có bao nhiêu lính lái xe tăng? Quân của cậu tổn thất nặng nề ở Olaci phải không?”

Đúng là nói trúng tim đen.

Cho dù có cộng thêm những người lính lái xe tăng sống sót của Quân đoàn xe tăng 5, Vương Trung cũng không gom đủ 30 kíp lái.

Nhưng anh dự định sẽ xin 30 chiếc, cộng với số còn lại từ trận trước là 36 chiếc - tuy nhiên, số còn lại từ trận trước đã được gửi về xưởng sửa chữa hết rồi, chắc phải ít nhất nửa tháng nữa mới có thể nhận lại.

Vương Trung: “Tôi muốn 30 chiếc, còn kíp lái thì ông không cần lo.”

Chekhov ghi nhanh vào cuốn sổ trước mặt: “Một tiểu đoàn, cũng được. Không tính là quá đáng.”

“Sau đó còn có ZIS-3…’ “Cái này thì thật sự không còn nhiều, nhà máy sản xuất chính đang được di dời, hiện tại sản

lượng gần như bằng không. Nhưng sản lượng pháo 45 ly thì rất dồi dào, cậu muốn bao nhiêu?"

Vương Trung: "Trước tiên cứ cho tôi một tiểu đoàn, sau đó tôi còn cần súng cối hạng nặng, tôi muốn tăng cường súng cối hạng nặng cho các tiểu đoàn bộ binh."

"Cậu có hai trung đoàn phải không?" Chekhov hỏi lại.

Vương Trung: "Phải, hai trung đoàn bộ binh."

"Vậy là sáu đại đội súng cối hạng nặng, cũng không nhiều lắm. Thực ra hiện tại nhu cầu về súng cối hạng nặng ở tiền tuyến không cao, mọi người đều đang đòi hỏi chống tăng, chống tăng

Vương Trung giơ ngón tay lên trời: "Tôi cũng là bị tình hình chiến sự ép buộc, quân địch thích dùng máy bay trinh sát để quan sát trận địa pháo binh của chúng ta, sau đó pháo kích. Nếu không có đủ MiG-3 để bắn hạ máy bay trinh sát trên không, thì chỉ có thể dùng súng cối hạng nặng để bao phủ trận địa bị quân địch chiếm đóng."

"Hiện tại, trọng tâm của Không quân là bảo vệ St. Yekaterinburg, hầu hết MiG-3 đều được bố trí gần St. Yekaterinburg. Có một số trung đoàn tiêm kích được điều động đến tiền tuyến, nhưng không nhiều." Chekhov nói,'Cậu còn cần gì nữa không?"

Vương Trung: "Pháo hạng nặng, trung đoàn pháo binh của tôi đã mất hết pháo hạng nặng, tiểu đoàn phòng không của tôi cũng mất sạch. Ít nhất cũng phải cho tôi 24 khẩu lựu pháo 152 ly"

Chekhov nhướn mày: "Không cần B-4 nữa à? Trải nghiệm sử dụng không tốt à?"

Vương Trung: "Nó quá cồng kềnh, nạp đạn quá chậm, quả thật không tiện lợi bằng lựu pháo 152 ly. Thay vì bổ sung B-4,

chi bằng cho tôi thêm 12 khẩu lựu pháo 152 ly.

“Hỏa lực pháo binh cấp sư đoàn của quân địch rất mạnh, cấp tập đoàn quân còn mạnh hơn nữa, trong trường hợp thiếu hỏa lực chi viện cấp tập đoàn quân hoặc thậm chí là cấp chiến dịch, chúng ta buộc phải có đủ hỏa lực mạnh.”

Lời nói của Vương Trung có phần vượt thời đại, hiện tại các sĩ quan Ant không thể nào biết được tình hình bố trí hỏa lực pháo binh của quân Prosen, họ chỉ biết là “rất nhiều” mà thôi.

Nhưng Vương Trung đã đọc rất nhiều sách lịch sử quân sự, anh biết pháo binh của quân đội Đức chủ yếu được phân tán ở cấp sư đoàn, thậm chí còn biết rõ chi tiết bố trí hỏa lực pháo binh của họ.

Chekhov ghi chú vào sổ, rồi ngẩng đầu lên hỏi: “Con gì nữa không?”

Vương Trung: “Tôi muốn pháo phản lực BM-13.”

Chekhov nhíu mày: “Sao cậu biết loại vũ khí này?”

Vào thời điểm này, sự tồn tại của pháo phản lực vẫn là một bí mật, thậm chí sau khi được đưa ra tiền tuyến một thời gian dài, quân đội vẫn không biết tên chính thức của nó là BM-13, vì vậy nó mới có biệt danh là Katyusha.

Vương Trung mỉm cười: “Tôi và Hoàng thái tử là bạn thân.”

Chekhov há hốc mồm: “Cũng đúng. Cậu… cậu thật sự sẽ trở thành Hoàng thân à?”

“Sẽ không.” Vương Trung quả quyết nói,‘Tóm lại, có thể có được không?”

“Không thể, tất cả pháo phản lực đều được sử dụng tập trung, sẽ không phân bổ cho cậu đâu, đừng mơ tưởng nữa.”

Vương Trung thở dài, đành phải bỏ cuộc. Anh bắt đầu suy nghĩ xem còn loại vũ khí nào lợi hại vào thời điểm này mà mình có thể xin được.

Lúc này, Chekhov nói: "Dựa trên kinh nghiệm ở tiền tuyến, chúng tôi đã sản xuất một loại bom cháy có cấu trúc đơn giản, hiệu quả tốt hơn nhiều so với bom xăng tự chế, cũng an toàn hơn, còn có chức năng tự bốc cháy bằng phốt pho trắng, chỉ cần mở nắp ra là tự bốc cháy."

Vương Trung: "Thật sao?"

"Thật đấy. Binh lính phản hồi là bom xăng rất hiệu quả, nhưng phải châm lửa trước khi ném, đôi khi khi ném, nhiên liệu bị đổ ra ngoài và bén lửa vào người ném… Vì vậy, các kỹ sư của chúng tôi đã cải tiến để khắc phục nhược điểm đó."

Vương Trung: "Tuyệt vời, tôi muốn số lượng lớn."

Chekhov tiếp tục: "Chúng tôi cũng đã tăng tốc sản xuất súng máy hạng nặng Degtyaryov (DShK), hiệu năng vượt trội hơn nhiều so với súng máy cũ."

Vương Trung: "Muốn, vừa hay chúng tôi đã mất hết súng máy hạng nặng khi đột phá vòng vây ở Olaci, bây giờ chỉ còn lại súng máy hạng nhẹ DP-27. Vũ khí cá nhân của chúng tôi thì không thiếu, nhưng nếu có thêm súng trường bán tự động Tokarev thì càng tốt."

Chekhov gật đầu: "Chúng tôi cũng đang cố gắng sao chép một số loại giáp chiến đấu của quân địch, có thể trang bị cho lính công binh chiến đấu của cậu, cậu có lính công binh chiến đấu không?"

Vương Trung: "Chưa có, nhưng tôi có thể thành lập. Muốn!"

Chekhov: "Còn có súng cối hạng nhẹ, sẽ là vũ khí yểm trợ rất tốt cho cấp đại đội…"

“Muốn!” Vương Trung vội vàng nói,‘Khoan đã, tôi cảm thấy không cần phải hỏi ý kiến tôi, ông cứ quyết định luôn đi.”

Chekhov: “Không, không, vẫn phải có sự đồng ý của cậu chứ, làm sao tôi tự ý quyết định được? Tôi không thể quyết định thay cậu. Nhưng mà cậu xem, tôi là Trung tướng Hậu cần, chắc chắn là tôi hiểu rõ hơn chúng tôi có những gì, tôi đưa ra đề xuất, như vậy là rất hợp lý phải không?”

Nghe cũng… hợp lý đấy!

Vương Trung hỏi: “Vậy thì, Trung tướng Chekhov, người am hiểu trang bị, ông có biết ngoài pháo 45 ly ra, còn có loại vũ khí nào có thể bù đắp cho hỏa lực chống tăng còn yếu của chúng ta không?”

“Vừa nấy tôi đã nói rồi… Chekhov ngừng lại, cau mày.

Vương Trung ngồi thẳng dậy: “Có rồi? Có rồi à?”

Trung tướng: “Có một loại hỏa pháo đang trong giai đoạn sản xuất thử nghiệm, vì quá gấp nên chưa kịp thử nghiệm kỹ càng trên trường bắn. Cậu muốn thử không?”

Vương Trung: “Pháo gì vậy?”

“Một loại pháo 57mm. Trước đó, nó từng bị trả về để thiết kế lại do có lỗi. Giờ thì đã sửa lỗi rồi, nhưng chưa được thử nghiệm. Vì tình hình khẩn cấp nên Cục Quân giới dự định tận dụng dây chuyền sản xuất để sản xuất luôn. Sản lượng không cao lắm, tôi đoán trước ngày 15 tháng sau có thể giao cho cậu 24 khẩu.”

Vương Trung nhíu mày: “57mm sao?”

Chẳng lẽ là khẩu “57 thần châm’ trong truyền thuyết? Trên Trái Đất, đây là một trong những khẩu pháo chống tăng xuất sắc nhất của Liên Xô. Ngay cả khi chiến tranh bước vào giai

đoạn giữa và cuối, đối mặt với hàng loạt xe tăng hạng nặng của quân Đức, 57 thần châm vẫn có sức xuyên giáp đáng nể.

Tuy nhiên, nó có một nhược điểm chết người là rất khó sản xuất, đòi hỏi rất nhiều thời gian và công nhân lành nghề, sản lượng không thể tăng cao.

Vì vậy, cuối cùng, Liên Xô đã chọn cách tăng cỡ nòng pháo một cách đơn giản, sử dụng pháo 85mm sản xuất hàng loạt để áp đảo quân đội Đức. Loại pháo 85mm này, về mặt tính năng, thực ra khá bình thường so với các loại pháo chống tăng khác trong giai đoạn giữa và cuối chiến tranh, nhưng ưu điểm của nó là dễ sản xuất.

Vương Trung nghe nói có pháo 57mm mà không ai muốn lấy, cảm thấy như vớ được bảo bối.

Hắn muốn xác nhận lại: "Ông có thể cho tôi không? Loại pháo 57mm này?"

"Đúng vậy, trước đây chúng tôi không có loại pháo nào cỡ nòng này, không có kinh nghiệm thiết kế và sử dụng. Hơn nữa, loại pháo này từng bị phát hiện có lỗi thiết kế nghiêm trọng nên không ai muốn lấy cả. Tất nhiên, một phần cũng là do mọi người không biết đến sự tồn tại của nó."

Vương Trung: "Cho tôi! Có bao nhiêu cho tôi bấy nhiêu!"

Trung tướng Chekhov đứng dậy, đi đến tủ hồ sơ, lật giở một tập tài liệu, cẩn thận xem xét rồi nói: "Ở đây có một kế hoạch sản xuất, ngày 22 tháng 8, nhà máy số 9 và 12 sẽ bắt đầu sản xuất xe diệt tăng ZIS30, cũng sử dụng loại pháo 57mm này. Nếu phân bổ toàn bộ số pháo này cho cậu thì sẽ không cần phải cung cấp đạn dược 57mm cho các đơn vị khác nữa."

Vương Trung: "Ý ông là muốn tiết kiệm công sức à?"

Trung tướng Chekhov nhún vai: “Nguyên tắc của tôi là, một đơn vị chỉ nên được trang bị một loại pháo, cỡ nòng càng đồng nhất càng tốt. Quân của cậu đã có rất nhiều pháo 45mm rồi, lại còn có cả pháo 152mm nữa, bổ sung thêm một loại đạn 57mm cũng chẳng sao, dù sao cũng có đường sắt chạy đến chỗ cậu. Cậu đã muốn loại pháo 57mm này rồi thì tôi sẽ không cấp thêm pháo 45mm cho cậu nữa, được chứ?”

Vương Trung búng tay: “Được!”

Pháo 57mm, cộng thêm pháo chống tăng tự hành ZIS30, đột nhiên hỏa lực chống tăng của hắn trở nên dư dải

Trung tướng Chekhov lại nói: “À đúng rồi, tôi xem tài liệu này mới phát hiện ra chúng tôi còn rất nhiều xe tăng chỉ được trang bị súng máy. Hay là tôi coi đó là xe bọc thép chở quân, phân bổ cho cậu luôn nhé? Dùng để chở đạn dược, kéo pháo chống tăng đều rất tốt.”

Vương Trung cau mày, giả vờ tức giận: “Ông coi tôi là cái gì? Kẻ chuyên đi thu gom phế liệu à? Nhưng ông đã nói vậy rồi thì cho tôi vậy. Nhớ điều thêm lái xe cho tôi đấy.”

Trung tướng Chekhov nghiêm mặt nói: “Chỗ tôi chỉ quản vật tư thôi. Cậu muốn người thì tự đi xin Giáo hội, tôi đoán bên đó có rất nhiều thanh niên ở nông thôn biết lái máy kéo vừa mới nhập ngũ.”

(Hết chương)

Chương 89: Tính Kế Tiếp Theo

Chương 12: Chênh lệch

Chuong 12: Chenh lech

Vương Trung bước ra khỏi văn phòng của vị trung tướng, Grigory nghi hoặc nheo mắt: "Vị chỉ huy bên trong là nữ sao? Sao ngài lại có vẻ mặt như vừa từ khu đèn đỏ bước ra vậy?"

"Hừ," Vương Trung cười khẩy,'Còn sung sướng hơn cả khu đèn đỏ ấy chứ. Bên trong là người quen cũ của Agasukoy, Trung tướng Chekhov, ông ta đã phê duyệt cho chúng ta rất nhiều trang bị."

Grigory lúng túng nhắc nhở: "Tôi chỉ là một trung sĩ quèn, không quen biết nhiều nhân vật lớn như vậy. Ngài nói Trung tướng Chekhoy, tôi cũng không biết là ai."

"Là một lão già lọc lõi, nhưng lại rất biết cách giải quyết công việc." Vương Trung cười nói,'Nếu là thời bình, loại người này sẽ trở thành trụ cột của một bộ phận."

Thực ra, Vương Trung không có nhiều kinh nghiệm xã hội, nhưng hắn từng thấy những người như Trung tướng Chekhov trong một bộ phim truyên hình Anh có tên là "Yes, Prime Minister".

Grigory: "Dù sao kết quả tốt là được rồi. Tiếp theo chúng ta đi đâu?"

"Đến Giáo hội, xin người. Chúng ta cần rất nhiều tân binh biết lái máy kéo để lái số xe tăng súng máy vừa xin được."

“Ý ngài là loại BT-1 ấy sao?” Grigory nhăn mặt,‘Thứ đó thì có tác dụng gì?”

“Làm xe chở đạn dược.”

“.. Cũng được.”

Hai người vừa nói vừa đi về phía cổng chính.

Đến cổng Giáo hội, Vương Trung lại thấy cảnh tượng quen thuộc.

Rất đông thanh niên chen chúc trước cổng trạm tuyển quân, dòng người đông nghịt chặn kín cả con đường.

Grigory bấm còi inh ỏi nhưng vô ích, đám đông dường như không có ý định nhường đường.

Vương Trung đứng dậy, nhìn về phía Giáo hội.

Lúc này, xung quanh có người nhận ra Vương Trung:

“Nhìn kìa, là một thiếu tướng.”

“Thiếu tướng thì đã sao, giờ St. Yekaterinburg thiếu gì thiếu tướng.”

“Nghe nói ngay cả vị tướng Bạch Mã tài ba cũng đã đến St. Yekaterinburg rồi, còn muốn cưới công chúa nữa chứt”

“Giờ là Nữ hoàng rồi.”

Vương Trung thầm nghĩ, tin đồn này lan nhanh thật! Thời đại này làm gì có internet, sao lại có thể lan truyên nhanh như vậy? Chuyện mới xảy ra tối qua, bây giờ mới đầu giờ chiều, vậy mà cả thành đều biết rồi.

Lúc này, hắn đã quên mất một sự thật: Tối qua, để tham gia buổi gặp mặt, rất nhiều sĩ quan cấp trung và cấp thấp đã ở lại Cung điện Mùa Hè. Sau khi được khích lệ tinh thần trong buổi gặp mặt, phần lớn bọn họ đều đi uống rượu. Uống rượu thì hay khoe khoang, sau đó những gã đàn ông này mang câu chuyện

nghe được về nhà kể cho vợ nghe. Sáng hôm sau, các bà vợ đi chợ lại buôn chuyện với nhau, thế là cả thành đều biết.

Nhanh như vậy đấy.

Vương Trung thở dài, hét lớn: "Này các chàng trai, các cô gái, nhường đường cho tôi! Tôi đến để tuyển quân cho sư đoàn của tôi!"

Một thanh niên gan dạ hét lại: "Su đoàn của ngài là sư đoàn gì?"

Vương Trung: "Sư đoàn Bộ binh Tạm thời 151!"

"Xí, sư đoàn tạm thời, không di

"Cận vệ quân thì có thể xem xét!"

"Sư đoàn của ngài đã đánh trận nào chưa?"

"Còn phải hỏi, sư đoàn tạm thời thì chắc chắn là chưa đánh trận nào rồi!"

Vương Trung cau mày, thầm nghĩ lũ nhóc con này, mình đường đường là thiếu tướng, thể hiện chút tôn trọng có chết ai đâu.

Lúc này, có người giơ cao tờ báo: "Chờ đãi Báo chí đưa tin sư đoàn do tướng Bạch Mã chỉ huy chính là Sư đoàn Bộ binh Tạm thời 151 đấy!"

"Hả?"

"Cái gì?"

"Không phải tướng Bạch Mã cao sáu mét sao?"

Vương Trung đưa tay lên trán, tại sao tin đồn cao sáu mét này lại lan truyền từ Shepetovka đến tận thủ đô thế nhỉ? Khoảng cách gần 500 km đấy!

Thôi, mặc kệ, trước tiên cứ lôi được người đã. Nghĩ vậy, hắn bèn hét lớn: "Mọi người! Tôi chính là tướng Bạch Mã đây! Tuy rằng hiện tại tôi không cưỡi bạch mã, nhưng tôi chính là tướng Bạch Mã. Tôi đến để tuyển thêm binh sĩ cho sư đoàn của mình, mọi người có thể nhường đường cho tôi đến điểm tuyển quân của Giáo hội phía trước được không?"

Vừa dứt lời, một giọng nữ đã cất lên: "Không được! Tướng quân, Giáo hội nói chúng tôi chưa đủ tuổi, không cho chúng tôi nhập ngũ!"

Câu nói này lập tức nhận được rất nhiều sự đồng tình:

"Đúng vậy, tướng quân! Chúng tôi đều đã tốt nghiệp lớp 10 rồi, chỉ là chưa đủ tuổi thôi!"

"Tôi rất khỏe, tướng quân, đảm bảo khiêng súng không vấn đề gì!"

"Tôi đánh nhau trong làng chưa từng thua, nhất định có thể đánh bại lũ quỷ Prosen!"

Cuối cùng Vương Trung cũng hiểu, những thanh niên này đều chưa đủ tuổi nhập ngũ, vì vậy mới chặn cửa, gây sức ép để Giáo hội nới lỏng điều kiện tuyển quân.

Những người đủ tuổi chắc đã được đăng ký và đưa lên xe tải chở đến trại huấn luyện tân binh rồi.

Vương Trung: "Các bạn trẻ, các bạn nghĩ rằng chỉ có ra tiền tuyến mới có thể chống lại lũ quỷ Prosen sao? Công việc ở hậu phương cũng quan trọng không kém. Không có ai trông trọt, chăn nuôi thì binh lính ở tiền tuyến lấy gì mà ăn?

"Quần áo binh lính mặc, đạn dược bắn ra, tất cả đều cần có người sản xuất. Những công việc ở hậu phương này cũng quan trọng không kém! Các bạn nên về nhà, tham gia lao động, sản xuất phục vụ chiến tranh!

“Đừng lãng phí thời gian ở đây nữa! Bây giờ đã là tháng 8 rồi, mùa gặt sắp đến, lúa ngoài đồng chẳng có ai gặt! Không có lúa mì thì sang năm sẽ xảy ra nạn đói, quân Prosen chưa đánh bại được chúng ta, chúng ta lại tự thua vì đói, tất cả là vì các bạn lãng phí thời gian ở đây!”

Đám đông thanh niên nhìn nhau, hoang mang.

Có người lên tiếng: “Bao chí nói chỉ cần nửa năm là có thể giành chiến thắng!”

Vương Trung giật mình: “Cái gì? Ai nói vậy? Báo của Giáo hội không thể nào nói như vậy được!”

Bởi vì tối qua, Đại Mục thủ rõ ràng đã đồng ý với quan điểm của Vương Trung, cho rằng cuộc chiến này sẽ kéo dài từ ba đến bốn năm.

“Báo Yekaterina bình luận nói thết”

Vương Trung nhíu mày, hắn không biết tờ báo này thuộc phe phái nào, nhưng chắc chắn không phải của Giáo hội.

“Thông tin đó là sai lệch! Không thể nào có chuyện thắng nhanh hay thua nhanh được, cuộc chiến này sẽ là cuộc chiến trường kỳ về tiêm lực chiến tranh.” Vương Trung cố gắng diễn đạt sao cho dễ hiểu, để đám thanh niên có thể tiếp thu,‘Nếu các bạn chỉ còn thiếu một đến hai năm nữa là đủ tuổi, có thể về nhà tham gia lao động, đợi đủ tuổi roi hãy nhập ngũ. Tôi đảm bảo các bạn sẽ không bỏ lỡ cuộc chiến này. Giờ thì cho tôi đi qua được không?”

Những thanh niên nhìn nhau, cuối cùng cũng chịu nhường ra một con đường.

Grigory khởi động xe, từ từ tiến về phía bàn tuyển quân, cẩn thận tránh những người xung quanh.

Đến trước bàn tuyển quân, Vương Trung nói với vị tu sĩ phụ trách: "Tôi cần những tân binh biết lái máy kéo, càng sớm càng tốt."

Vị tu sĩ: "Vâng, chúng tôi sẽ lựa chọn những người phù hợp từ những tân binh nhập ngũ trong mấy ngày gần đây. Tuy nhiên, nếu ngài không quá gấp thì có thể đợi khóa đào tạo của chúng tôi kết thúc."

Vương Trung nhíu mày: "Khóa đào tạo?"

"Vâng, khóa đào tạo lái xe và các kỹ thuật quân sự khác. Lái xe là khóa học kết thúc sớm nhất, khóa đầu tiên sẽ kết thúc vào đầu tháng 9."

Vương Trung: "Tôi muốn cả hai. Trước tiên, hãy tìm cho tôi những người biết lái máy kéo, sau đó, những học viên tốt nghiệp vào đầu tháng 9, tôi cũng muốn!"

Vị tu sĩ lộ vẻ khó xử: "Điều này… có phải là hơi tham lam quá không?"

Lúc này, một thẩm phán đội mũ xanh chạy đến, ghé tai nói nhỏ với vị tu sĩ.

Thái độ của vị tu sĩ lập tức thay đổi 180 độ: "Ngài cần bao nhiêu lái xe?"

Vương Trung: "Tôi muốn ba nghìn."

Thực ra, Vương Trung định nói là năm nghìn, nhưng sau đó hắn nghĩ lại, liệu có thể trang bị cho sư đoàn của mình năm nghìn xe tải hay không cũng là một vấn đề, thôi thì cứ ba nghìn vậy, không đủ xe tải thì lấy xe tăng súng máy thay thế.

Trong lịch sử Trái Đất, cả quân Đức và quân đội Liên Xô đều từng sử dụng xe tăng súng máy lạc hậu làm xe chở đạn dược và các loại xe phục vụ hậu cần khác. Dù sao thì xe tăng cũng đã được sản xuất rồi, mang đi tháo dỡ cũng tốn công sức,

thời chiến, nhà máy nào cũng muốn tiết kiệm thời gian hết mức có thể.

Vị tu sĩ ghi lại yêu câu của Vương Trung, sau đó nói: "Tôi sẽ cố gắng đáp ứng yêu cầu của ngài. Vậy tôi sẽ đưa những người này đến đâu?"

Vương Trung: "Shostka, sư đoàn của tôi đang đóng quân ở đó."

"Vâng."

Xong việc, Vương Trung hỏi Grigory: "Anh có biết trong thành này có câu lạc bộ nào dành cho đám công tử bột nhà giàu hay lui tới không?"

Grigory nhíu mày nhìn Vương Trung: "Tôi là người Cossacks, ngài hỏi tôi câu này có phải là hơi lạc đề rồi không?"

Vương Trung: "Được rồi…"

Hắn gãi đầu.

Lúc này, một thanh niên đứng bên cạnh lên tiếng: "Ngài muốn tìm đám công tử bột ăn chơi trác táng đó sao?"

Vương Trung: "Không, tôi muốn tìm loại xe tăng T-34 dùng cho nghi lễ duyệt binh ấy, để sửa chữa thành xe chỉ huy cho tôi."

Thanh niên: "Vậy ngài nên đến biệt thự Novgorod, nghe nói ở đó tối nào cũng tiệc tùng linh đình."

Vương Trung: "Ở đó có xe tăng sao?"

"Cái này thì tôi không rõ." Thanh niên lắc đầu,'Nhưng ngài có thể đến đó hỏi đám công tử bột nhà giàu xem, chắc chắn bọn họ sẽ biết."

Vương Trung mừng rỡ, vỗ vai Grigory: “Đi, đến biệt thự Novgorod.”

Biệt thự Novgorod nằm ở phía đông St. Yekaterinburg, gần khu vực ngoại ô.

Grigory lái xe đến trước cổng sắt của biệt thự.

Một người quản gia già mở cánh cửa nhỏ bên cạnh cổng sắt, nói: ‘Mời quý ngài quay lại, ở đây không tiếp người mặc quân phục.”

Vương Trung nghe vậy, lửa giận bùng lên, rút súng lục ra: “Ta là Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, lão già kia, mau đi dò hỏi xem hôm qua ta đã bắn chết ai ở đâu!”

Đôi mắt lão quản gia trợn trừng: “Rokossovsky?? Tôi xin phép vào bẩm báo…”

“Bẩm báo cái con khỉ, mở cửa! Nếu không, đừng trách ta nghi ngờ các ngươi chứa chấp gián điệp! Đừng ép ta phải báo cho thẩm phán!”

Lão quản gia run rẩy mở cửa.

Grigory lập tức đạp ga, lái xe vào trong.

Vương Trung nghe thấy lão quản gia ở phía sau gọi điện thoại thông báo cho ai đó.

Xe chạy đến trước cửa chính của biệt thự, một đám công tử bột ăn mặc diêm dúa đã đứng chờ sẵn. Giống như đám công tử bột của Agasukoy, trên người bọn họ đều là quân phục được thiết kế riêng vô cùng xa hoa, lộng lẫy - đúng là nực cười, quân phục thật thì không được vào, còn quân phục giả lòe loẹt thì được vào sao?

“Alyoshal” Ga công tử bột cầm đầu dang rộng vòng tay, trên ve áo hắn ta còn đeo quân hàm nguyên soái - đương nhiên

là hàng nhái,’ Cuối cùng cậu cũng đã trở lại! Chúng tôi đang tưởng nhớ Ivan đây!”

Vương Trung nhíu mày: “Tưởng nhớ?”

“Đúng vậy, chúng tôi đang ôn lại những kỷ niệm về cậu ấy, mấy cô gái còn khóc nữa kial Mau lại đây kể cho chúng tôi nghe xem, khoảnh khắc cuối cùng của Ivan là như thế nào? Trong số chúng ta, cậu là người cuối cùng nhìn thấy cậu ấy!”

Vương Trung liếc nhìn đám người, chẳng muốn lãng phí thời gian với bọn họ, bèn nói thẳng: “Tôi đến đây để tìm xe tăng, loại T-34 dùng trong các buổi lễ duyệt binh ấy, ở đây có không? Nếu ở đây không có, tôi phải đi đâu để tìm?”

(Hết chương) Chương 13: Nhiệm vụ sản xuất đến từ hoàng gia

Đối mặt với câu hỏi của Vương Trung, gã “Nguyên soái” vừa rồi đáp: “Chiếc xe tăng duy nhất dùng cho nghỉ lễ duyệt binh không phải đã được công chúa điều đi rồi sao?”

Vương Trung ngẩn người: “Là chiếc đó sao? Không còn chiếc nào khác à?”

“Nguyên soái” nhíu mày: “Ngoài cậu và lvan ra, có ai thích chơi cái thứ đó đâu. Chỉ có hai người các cậu là suốt ngày lái nó chạy long nhong. Thứ đó chạy ồn muốn chết, ngồi lên thì xóc, thỉnh thoảng lại đập đầu, ai mà thèm chơi chứ!”

Lời của gã “Nguyên soái” lập tức nhận được sự đồng tình của những người xung quanh: “Đúng vậy, cái thứ đó chạy ồn lắm.”

“Lần trước tôi ngồi thử một lần, ve nhà mọc đầy u trên đầu.”

Tâm trạng Vương Trung như rơi xuống vực thẳm, hắn cứ nghĩ trò chơi này rất được ưa chuộng trong giới công tử bột ở

thủ đô, ai ngờ chỉ có Thái tử và đám bạn của hắn ta thích.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên trở nên hỗn loạn.

Ngay sau đó, vài chiếc xe tải xuất hiện, trên xe chở đầy thẩm phán đội mũ xanh.

Vài tiểu thư nhà giàu nhìn thấy thẩm phán liền hét lên thất thanh, tiếng hét chói tai khiến Vương Trung muốn thủng màng nhĩ.

Vương Trung cũng cảm thấy khó hiểu, sao Giáo hội lại hành động nhanh như vậy? Hình như không đúng, tối qua, ý của Đại Mục thủ là muốn giải quyết mâu thuẫn chủ yếu trước.

Xe tải dừng lại phía sau Vương Trung, các thẩm phán nối đuôi nhau xuống xe, bao vây biệt thự.

Vị thẩm phán dẫn đầu tay trái vẫn còn băng bó, dùng tay phải mở cửa xe, bước xuống từ ghế phụ, tiến về phía Vương Trung: "Ồ, chào ngài,'kẻ trở về từ địa ngục"-"

Vương Trung nhận ra đây là người quen cũ, chính là vị thẩm phán đã đưa hắn đến sở chỉ huy ở Bogdanovka.

"Ông thoát ra khỏi Bogdanovka rồi sao?"

Vị thẩm phán cười nói: "Tôi dẫn theo một trung đoàn thẩm phán phá vây ra ngoài."

Vương Trung: "Người còn lại đâu?"

"Anh ta đã ở lại địa ngục." Vị thẩm phán đáp.

Vương Trung: "Chia buồn cùng ông."

"Không, chúng tôi đã lên thiên đàng gặp Thánh Andrew rồi, có gì mà phải buồn. Những kẻ đáng thương là bọn chúng." Nói rồi, vị thẩm phán chỉ tay về phía đám công tử bột đang run rẩy co cụm một chỗ, đột nhiên, ông ta cười lớn/Ồ, nhìn kìa, có kẻ tè cả ra quần rồi!"

Vừa nghe thấy hai chữ "tè ra quần", Vương Trung lập tức cau mày, hắn đã mắc chứng rối loạn căng thẳng sau sang chấn tâm lý rồi.

Hắn nhìn theo hướng tay của vị thẩm phán, thấy gã "Nguyên soái" ban nãy vênh váo tự đắc nghênh đón mình giờ đây quần ướt một mảng lớn.

"Rốt cuộc là vì sao mọi người lại đến đây?" Vương Trung vừa cẩn thận xem xét "bản đồ' to lớn kia, vừa hỏi thẩm phán quan: "Cha mẹ bọn họ bị phát hiện là gián điệp à?" Vương Trung vừa dứt lời, lập tức vang lên một mảnh tiếng khóc.

Thẩm phán quan lắc đầu: "Không, chúng tôi nghe nói ngài chạy tới bên này nên mới đi theo. Lỡ như phát hiện nơi này thây ngang khắp đồng, vậy chúng tôi sẽ mau chóng giải quyết tốt hậu quả, dù sao kẻ địch chủ yếu bây giờ là quân Prosen, vì chống cự quân Prosen, chúng ta phải đoàn kết hết thảy lực lượng có thể."

Nói xong, ông ta nhìn bộ dạng đám người kia, lắc đầu: "Bay giờ xem ra chúng ta lại sắp dọa chết bọn họ. Ngược lại, trong lòng đám người kia đều có quỷ."

Vương Trung: "Hiện tại cục diện này mọi người chuẩn bị thế nào?"

"Để tôi xác nhận xem, anh không định nổ súng chứ? Nơi này sẽ không biến thành sự kiện đổ máu đâu nhỉ? Ông lão người hầu ở cửa nói anh cầm súng vào, chỉ là… ngoài ý muốn nho nhỏ đúng không?"

Vương Trung: "Đúng, ông lão kia nói cấm mặc quân trang đi vào."

Thẩm phán quan cụt một tay nhíu mày: "Bọn họ lại trắng trợn như vậy sao? Này, các người! Câu lạc bộ này quy định mặc quân trang không thể vào à?"

Câu sau là nói với đám công tử bột đang run rẩy như chim sợ cành cong.

Lập tức có người hô: "Là Pantelei nói!"

"Nguyên soái" đã vẽ bản đồ trên quần hét lên: "Tôi! Tôi say rượu váng đầu!"

Thẩm phán quan cụt một tay: "Mang hắn đi thẩm tra kỹ càng một phenl"

Pantelei phát ra tiếng kêu như heo bị chọc tiết.

Hai thẩm phán quan đi lên, một trái một phải đỡ lấy hắn, lôi kéo rời đi.

Thẩm phán quan một tay mỉm cười với Vương Trung: "Đã đến rồi thì cứ yên tâm, chúng tôi sẽ không làm khó hắn đâu. Vậy chúng tôi rút lui. Nhớ kỹ, đừng tùy tiện rút súng, bây giờ ngài đang đứng mũi chịu sào đấy."

Đám thẩm phán lấy tốc độ giống như lúc vừa mới triển khai, tập kết cùng một chỗ lên xe, vội vã rời đi.

Vương Trung quay đầu nhìn đám công tử bột này, phát hiện tất cả bọn họ đều ngồi bệt xuống đất.

"Mấy người hèn nhát quá đấy." Hắn chế nhạo.

"Chúng tôi đâu phải thân vương." Có người đáp.

Vương Trung: "Tôi cũng không phải!"

Không tìm thấy xe tăng diễu binh khiến Vương Trung rất không vui, nhưng lập tức có ý tưởng mới xuất hiện.

Chiếc xe tăng này không thể là do hoàng thái tử tự tay làm ra, hơn nữa xe tăng là thứ dễ hỏng như vậy, chắc chắn có người bảo dưỡng.

Vì vậy, Vương Trung lại hỏi: "Biết chiếc xe tăng diễu binh kia là tìm ai đặt hàng không?"

Lúc này, quản gia câu lạc bộ vẫn luôn im lặng lên tiếng: ‘Là đặt mua từ nhà máy cơ khí liên hợp Nizhny Yekaterinburg (ngoại ô Yekaterinburg), nhà máy này vẫn luôn phụ trách sản xuất các loại xe đặc chủng phục vụ hoàng gia và diễu hành. Hiện tại nghe nói cũng đang theo lệnh Cục Quân giới sản xuất xe tăng T34.

Vương Trung mừng rỡ vô cùng, hóa ra gà đẻ trứng vàng ở đây! Quản gia tiếp tục: “Ngài nên đi tìm tổng giám đốc Morozov của nhà máy cơ khí, bản thiết kế gì đó chắc chắn nhà máy vẫn còn.”

“Chúng tôi quả thật còn bản thiết kế.” Tổng giám đốc Morozov của nhà máy cơ khí liên hợp Nizhny Yekaterinburg đáp,‘Nhưng hiện tại tất cả các phân xưởng đều đang sản xuất T34, mà thiết kế của chiếc xe tăng diễu binh này khác với T34 rất nhiều, nếu muốn sản xuất nó, phải dừng toàn bộ dây chuyền sản xuất để điều chỉnh, cải tạo, sẽ ảnh hưởng đến tiến độ sản xuất của chúng tôi.”

Vương Trung: “Luc trước mọi người chế tạo chiếc xe này như thế nào?”

“Lúc đó nhà máy chúng tôi không hoạt động hết công suất, hơn nữa công việc chủ yếu là sản xuất các loại xe phục vụ hoàng thất. Cho nên đã điều động nhân lực để lắp ráp một chiếc.”

Vương Trung: “Bay giờ tôi yêu cầu dừng một dây chuyên sản xuất, chuyển sang sản xuất loại xe tăng diễu binh này, bởi vì hiệu quả chiến đấu của nó cao hơn T34 thông thường rất nhiều!”

Morozov cau mày: “Điều này là không thể, chúng tôi nhận sự chỉ đạo từ Cục Quân giới, ngài chỉ là một vị thiếu tướng, tuy rằng chiến công hiển hách, nhưng tôi không thể vì một câu nói của ngài mà dừng dây chuyền sản xuất.”

Morozov dừng lại, suy nghĩ một lát rồi nói: “Thế này nhé, dù sao chúng tôi là nhà máy chuyên phục vụ hoàng thất, nếu ngài có thể lấy danh nghĩa hoàng thất để yêu cầu, tôi có thể thu xếp nhân lực để khởi công.

“Còn nhà xưởng, chúng ta có thể nghĩ cách, tôi thấy nhà kho ban đầu sửa sang lại là có thể sử dụng làm phân xưởng, bây giờ nhiệm vụ sản xuất nặng nề như vậy, nguyên vật liệu vận chuyển đến rất nhanh sẽ dùng hết, cũng không cần dùng đến nhà kho nữa.”

Vương Trung: “Tôi phải làm sao mới có thể lấy danh nghĩa hoàng thất để yêu cầu đây?”

Morozov vẻ mặt nghi hoặc: “Không phải ngài là thân vương sao? Bảo công chúa Olga nói một tiếng là được rồi.”

“Tôi không phải thân vương. Nhưng có thể nhờ công chúa Olga nói giúp. Cho tôi mượn điện thoại.”

Một tiếng sau, Morozov nghi hoặc nhìn công chúa Olga phong trân mệt mỏi chạy tới, lại nghi hoặc nhìn sang Vương Trung.

Vương Trung cũng rất ngượng ngùng: “Olga, cô phái một người hầu đến là được rồi.”

Công chúa Olga: “Tôi là người rảnh rỗi nhất trong cung lúc này, cho nên tôi tự mình đến đây. Giám đốc Morozoy, đây là nhiệm vụ sản xuất do hoàng cung giao xuống. Chúng tôi cần đặt hàng một trăm chiếc xe tăng diễu binh, dùng cho hoạt động kỷ niệm ngày Quốc khánh vào tháng 11 năm nay.”

Morozov nhận lấy văn kiện Olga đưa, cẩn thận kiểm tra: “Ừm, hình thức và thủ tục của văn kiện đều đầy đủ, tôi sẽ sắp xếp sản xuất ngay. Hả? Sao văn kiện lại có cả dấu triện của giáo hội?”

“À, chuyện là thế này, tôi có gọi điện thoại trao đổi với giáo hội về việc này, họ cũng rất ủng hộ việc sản xuất xe tăng diễu binh, nên trên đường đến đây tôi tiện thể ghé qua đó đóng dấu.” Olga mỉm cười giải thích/‘Họ còn nói, nếu thiếu công nhân, có thể liên hệ với giáo hội trong nhà máy.”

Vương Trung đứng bên cạnh nghe cuộc đối thoại này, liên tưởng đến lời thẩm phán quan vừa rồi.

Olga nhìn về phía Vương Trung: “À đúng rồi, thiếu tướng cũng ở đây, anh ấy là người có tiếng nói nhất vê hiệu quả chiến đấu của loại xe tăng này trên chiến trường, hay là để anh ấy góp ý cải tiến? Dù sao việc điều chỉnh dây chuyền sản xuất cũng cần thời gian.”

Morozov gật đầu, nhìn sang Vương Trung: “Chúng tôi có thể tiến hành cải tiến trong phạm vi cho phép.

Vương Trung: “Có thể thay đổi thiết bị ngắm bắn không? Quân ta thu được không ít kính ngắm của quân Prosen, mép bên phải kính ngắm là thước ngắm dùng cho pháo chính, điều chỉnh rất tiện lợi, tiên tiến hơn của chúng ta rất nhiều. Nhờ vào bộ kính ngắm này, pháo thủ xe tăng của quân Prosen có thể bắn trúng mục tiêu ở khoảng cách rất xa.

“Còn chúng ta phải ở khoảng cách ba trăm mét mới có thể bắn trúng mục tiêu một cách tương đối ổn định.”

Morozov: “Ngài có kính ngắm thu được của quân Prosen chứ?”

Vương Trung: “Tôi đã tháo từ xác xe tăng của quân Prosen được một số, phần lớn đều bỏ lại ở Olaci, chỉ mang về một ít.”

Morozov: “Vậy mang cho tôi xem, tôi xem có thể sao chép được không. Còn yêu cầu gì nữa không?”

Vương Trung: “Động cơ rất hay hỏng, mỗi lần chiến đấu khoảng hai ngày là hỏng, phải mất cả ngày để sửa chữa.”

“Động cơ hay hỏng.” Morozov ghi chú bên cạnh bản thiết kế,‘Chúng tôi sẽ xem xét, tìm cách giải quyết. Còn gì nữa không?”

Vương Trung: “Tháp pháo rất dễ bị kẹt khi trúng đạn, hiện tại quân địch đã phát hiện ra điểm này, trên cơ bản ai cũng nhắm vào ‘cổ xe tăng để bắn. Ngoài ra, xích xe tăng cũng rất yếu, rất hay bị bắn đứt.”

Morozov lắc đầu: “Xích xe tăng bị đạn pháo bắn đứt thì chúng tôi cũng không có cách nào giải quyết, còn việc kẹt tháp pháo, có lẽ có thể giải quyết bằng cách tăng cường vật cản để làm chệch hướng đạn pháo.”

Vương Trung nói tiếp: “Còn nữa, đây cũng là điểm quan trọng nhất, mỗi chiếc xe đều phải có radio!”

Morozov: “Đó là điều đương nhiên, trên bản vẽ đã có thiết kế, mỗi chiếc xe đều có radio và ghế ngồi. Có điều, liệu có nhiều quý tộc muốn ngồi xe tăng để xem diễu binh hay không?”

Olga lên tiếng: “Tôi rất muốn, chắc chắn sẽ có rất nhiều tiểu thư khác cũng muốn, bởi vì ai cũng ngưỡng mộ công tước Aleksei Konstantinovich Rokossovsky.’

“Ra là vậy.” Morozov nhìn Vương Trung với ánh mắt khó diễn tả.

Vương Trung chỉ có thể giả vờ ngắm phong cảnh.

(Hết chương)

e

Chương 90: Tin Về Hậu Phương

Chương 14: Đêm ngoại 6 Yekaterinburg

Chuong 14: Dem ngoai 6 Yekaterinburg

Sau đó, Vương Trung lại đưa ra một loạt ý kiến, Morozov đều ghi chép cẩn thận.

Vương Trung vẫn chưa thỏa mãn, lại hỏi: “Co thể thiết kế thêm một số thiết bị phục vụ lễ nghi dành riêng cho hoàng thất không? Ví dụ như pháo tự hành phòng không, pháo tự hành… Tôi nghĩ các tiểu thư sẽ rất thích ngồi trên những thứ đó. Đúng không Olga?”

“Hả? Ừ, thích chứ!” Công chúa Olga vội vàng đáp.

Morozov nghiêm mặt: “Mặc dù các tiểu thư có nhu cầu như vậy, nhưng chúng tôi là nhà máy, không phải viện thiết kế, bản thiết kế này cũng phải do viện thiết kế vẽ ra trước rồi mới chuyển đến cho chúng tôi sản xuất.

“Anh xem bản thiết kế này, trên đó có chữ ký của nhà thiết kế Koshkin, ông ấy là kỹ sư trưởng của Viện Thiết kế số 190, anh muốn có xe diễu binh khác thì có thể tìm ông ấy.”

Vương Trung mừng rỡ: “Ông ấy ở đâu?”

“Ở St. Andrewsburg, toàn bộ viện thiết kế đều ở đó.” Morozov đáp.

Vương Trung nhìn bản đồ đế quốc Ant treo trên tường văn phòng, ước lượng khoảng cách từ St. Andrewsburg đến St. Yekaterinburg, đành bỏ ý định.

Công chúa Olga: “Tìm nhà thiết kế khác đi, dù sao ở đây cũng có rất nhiều viện thiết kế.”

Lúc này, điện thoại trong văn phòng giám đốc vang lên.

Morozov nhấc máy: “A lô, nhà máy cơ khí liên hợp xin nghe. À, từ hoàng cung gọi đến ạ? Xin ngài chờ một chút.”

Ông ta đưa điện thoại cho Olga: “Điện hạ, của ngài.”

Olga lộ vẻ bối rối: “Có thể nói tôi không có ở đây được không?”

“Ngài thấy có ổn không?” Morozov hỏi ngược lại.

Olga chỉ đành thở dài, nhận lấy điện thoại: “Tôi là Olga Nikolayevna. Chuyện đó không cần tôi phải đến chứ? Được rồi được rồi, tôi về ngay đây.”

Trả điện thoại cho Morozov xong, Olga thở dài: “Tôi phải về rồi. Tối nay anh ở lại cung điện mùa hè chứ?”

“Không, tôi về trang viên của mình.” Vương Trung đáp,‘Hôm qua quản gia của bố tôi đã thu dọn trang viên xong rồi.”

“Vậy à, tạm biệt nhé, Alyosha.” Công chúa Olga phẩy tay, xoay người rời đi.

Morozov nhìn Vương Trung: “Công chúa vì giúp anh, lén trốn khỏi hoàng cung? Anh… Ngài…”

Vương Trung: “Không có chuyện đó! Vị hôn thê của tôi là Lyudmila Vasilyevna Melekhovna, bạn thanh mai trúc mã của tôi. Cô ấy đã chuyển đến trang viên của tôi ở Nizhny Yekaterinburg rồi.”

“Ồ” Morozov gật đầu, Tôi hiểu rồi.”

Vẻ mặt của ông ta rõ ràng là không hiểu gì cả

Vương Trung cũng lười giải thích: “Bao giờ thì có thể sản xuất xe tăng?”

“Việc điều chỉnh dây chuyền sản xuất phải đến cuối tháng 8 mới hoàn thành. Tôi đoán đầu tháng 9 là có thể xuất xưởng chiếc đầu tiên. Đến lúc đó là giao cho anh từng chiếc một, hay là đợi đủ số lượng chất đầy toa tàu rồi giao một lần?”

Vương Trung: “Chờ đủ số lượng chất đầy toa tàu rồi giao một lần đi. Một toa tàu chở được mấy chiếc?”

“Hai chiếc.”

“Được, đến lúc đó tôi sẽ bảo Chekhov bên quân đoàn dự bị chuẩn bị toa tàu, ông ấy sẽ lo liệu.”

“Vâng.” Morozov lấy sổ tay ra, ghi lại tên và đơn vị của Chekhov, Vậy tôi đi sắp xếp sản xuất.”

Vương Trung nhìn đồng hồ, đã hơn bốn giờ chiều, tuy rằng cả ngày hôm nay phải chạy đôn chạy đáo khắp Nizhny Yekaterinburg, nhưng kết quả rất khả quan - không đúng, không thể nói là khả quan, mà phải nói là thu hoạch rất lớn.

Đã thông suốt được khâu sản xuất, tiếp theo chỉ cần “đánh thông” được viện thiết kế là có thể tự mình làm ra được nhiều thứ.

Có công chúa Olga “nắm” con dấu trong tay, lấy danh nghĩa nhiệm vụ đặc biệt của hoàng thất, chắc chắn sẽ làm ra được không ít thứ tốt.

Nhưng đúng là rất mệt, cả ngày hôm nay gần như không được nghỉ ngơi, tính ra cũng phải di chuyển mấy chục cây số.

Phải về trang viên nghỉ ngơi cho khỏe.

Sáng sớm Lyudmila và Nelly đã đến trang viên, không biết tình hình thế nào.

Nghĩ vậy, Vương Trung bèn chào Morozoy: “Vậy tôi xin phép. Cảnh vệ của tôi vẫn đang ở phòng chờ chứ? Phiền ông báo cho cậu ấy một tiếng.”

“Vâng.”

Nửa tiếng sau, Vương Trung nhìn thấy cổng trang viên của mình.

Cùng với rất đông người tị nạn trước cổng.

Trang viên của Rokossovsky nằm ở ngoại ô Yekaterinburg, xung quanh là khu vực giao thoa giữa nông thôn và thành thị, lúc này dựng đầy lều bạt.

Nơi nơi đều có thể nhìn thấy các tu sĩ và nữ tu đang phát cháo, bánh mì cho người tị nạn.

Vương Trung: “Dung xe bên cạnh quầy đồ ăn của giáo hội kia.”

Grigory lập tức làm theo.

Vương Trung xuống xe, hỏi một tu sĩ: ‘Chuyện gì thế này? Sao lại có nhiều người tị nạn thế?”

Vị tu sĩ nhìn Vương Trung: “Là tướng quân Rokossovsky?”

Vương Trung: “Là tôi. Trả lời câu hỏi của tôi.”

Vị tu sĩ: “Nizhny Yekaterinburg là đầu mối giao thông đường sắt, người dân từ những vùng đất bị chiếm đóng ở phía tây muốn đến miền đông đều phải đi qua Nizhny Yekaterinburg. Nhưng hiện tại đường sắt quá tải, không thể điều phối kịp, nên người dân đành kéo lại đây.

“Hơn nữa, nghe nói điều kiện ở miền đông rất khắc nghiệt, nên cũng có người không muốn đi nữa mà ở lại Nizhny Yekaterinburg.” Vị tu sĩ vừa dứt lời, một bà cụ liền lên tiếng:

“Tôi đã già thế này rồi, nghe nói mùa đông Siberia lạnh đến âm 50 độ, lại không có hệ thống sưởi ấm, chỉ có thể đốt củi, chắc tôi không sống nổi qua mùa đông đầu tiên đâu.”

Vương Trung muốn nói gì đó, nhưng ấp úng mãi không nói nên lời.

Lúc này, vị tu sĩ nói: “Ở Nizhny Yekaterinburg này, chúng tôi cũng chỉ có thể đốt củi sưởi ấm thôi, lấy đâu ra lò sưởi. Thật ra ở miền đông cũng có những nơi ấm áp, có những đồng cỏ rộng lớn, hiện tại thịt, trứng chúng tôi phát cho người tị nạn đều được vận chuyển từ đó đến.”

Vương Trung lặng lẽ lùi lại một bước, trở lại xe. So với giáo hội, ông chẳng thể làm được gì nhiều.

“Đi thôi, vào trang viên.”

Grigory nhả phanh tay.

Quản gia Mikhail dẫn theo một hàng nữ hầu, đứng bên cạnh đài phun nước trước cổng tòa nhà chính, cúi chào đón Vương Trung.

Lúc Grigory dừng xe, tất cả nữ hầu đồng loạt cúi chào: “Cậu chủ Rokossovsky.”

Vương Trung khẽ nhíu mày: “Nhiều người như vậy chỉ phục vụ mình tôi, có phải hơi lãng phí không?”

Quản gia Mikhail vội đáp: “Họ còn phải quản lý hoạt động sản xuất kinh doanh của trang viên, số thịt, trứng giáo hội phát cho người tị nạn phần lớn là do chúng tôi cung cấp.”

Vương Trung ngạc nhiên: “Thật sao? Tôi cứ tưởng trang viên này chỉ ăn sung mặc sướng.”

Mikhail: “Từ khi nội chiến kết thúc, ngài lão gia đã nỗ lực chuyển đổi cơ cấu sản xuất kinh doanh của trang viên, giao ruộng đất lại cho nông dân canh tác, chủ yếu kinh doanh trang

trại chăn nuôi quy mô lớn, nhà máy rượu vang, nhà máy chế biến thịt và một số ngành nghề chế biến nông sản khác.”

Vương Trung “Ồ” lên một tiếng.

Mikhail: “Phần lớn nữ hầu đều là người làm công ăn lương, chỉ có những gia tộc trung thành phục vụ gia đình ngài từ đời này sang đời khác như chúng tôi mới không nhận lương. Trước đây, chúng tôi còn phải nộp thuế cho ngài.”

Ra vậy, họ là những người hầu cận trung thành của gia tộc mình.

Vương Trung bước xuống xe, phẩy tay với đám nữ hầu: “Thôi được rồi, đừng cúi chào nữa, đừng coi tôi là quý tộc.”

Lúc này, đám nữ hầu mới dám đứng thẳng người.

Vương Trung không thấy Nelly đâu, bèn hỏi: “Nelly đâu?”

“Cô ấy là lính cần vụ của ngài, không còn là nữ hầu nữa.” Mikhail giải thíchDù sao cô ấy cũng đội mũ hải quân, không phải khăn choàng đầu của nữ hầu.”

Còn có chuyện này nữa sao?

Vương Trung: “Vậy Lyudmila đâu? Lyudmila yêu quý của tôi đâu rồi?”

Met mỏi cả ngày, Vương Trung chỉ muốn được Lyudmila ôm vào lòng.

Mikhail: “Cô chủ Lyudmila đang chỉ đạo chuẩn bị cho vũ hội tối nay.”

Vương Trung nhíu mày: “Vũ hội? Ông có biết bây giờ là lúc nào không? Giữa lúc đất nước đang lâm nguy mà lại còn tổ chức vũ hội?”

Mikhail điềm nhiên đáp: “Vũ hội sẽ được tổ chức đơn giản hết mức có thể, mục đích chủ yếu là để giao lưu. Tối nay sẽ có

rất nhiều bạn bè của lão gia đến, đây là cơ hội tốt để giới thiệu ngài với họ.

“Tôi đảm bảo với ngài, sẽ không có bất kỳ sự phô trương, lãng phí nào.”

Vương Trung hoàn toàn không tin, trong nhận thức của anh, tổ chức vũ hội bản thân nó đã là một sự phô trương, lãng phí, bởi vì trong thời chiến, hoàn toàn không cần thiết phải làm như vậy.

Vương Trung: “Không cần tổ chức vũ hội. Muốn giới thiệu bạn bè của bố tôi, chỉ cần ăn bữa cơm đơn giản là được! Bảo Lyudmila đừng chuẩn bị nữa.”

Mikhail: ‘Ăn cơm? Điều này… Liệu có bất kính quá không?”

“Nếu ai cảm thấy như vậy là bất kính, thì kẻ đó không xứng làm bạn của Rokossovsky tôi, hiểu chưa?”

Mikhail lần nữa đánh giá Vương Trung: “Hiểu rồi, thưa ngài.”

Vương Trung: “Ngoài ra, danh sách khách mời cũng phải thay đổi, ngoài bạn bè của bố tôi, mời thêm các kỹ sư vũ khí đang có mặt ở Nizhny Yekaterinburg, còn có các sĩ quan trẻ tuổi mà tôi quen biết.”

“Sĩ quan trẻ tuổi… ạ?” Mikhail nheo mắt, dò hỏi.

“Đúng, sĩ quan trẻ tuổi. Tốt nhất là những người không có xuất thân từ tầng lớp quý tộc cũ, gia đình làm nông dân, ngư dân, thợ đóng giày… Ngoài ra, gia đình làm kiểm lâm, thư ký, nha sĩ… cũng được. Quý tộc cũ cũng có thể mời, nhưng với điều kiện là họ không kỳ thị những sĩ quan xuất thân bình dân.”

Mikhail nhắc nhở: “Thiếu gia, hôm nay đã gần sáu giờ rồi, không thông báo kịp cho nhiều người như vậy nữa, hay là ngày mai mời những người này ăn cơm.”

Vương Trung ngẩng đầu nhìn trời, quả thật đã xuất hiện ráng chiều, liền gật đầu: “Ừ. Lấy thực đơn để Lyudmila quyết định… ừm, bây giờ còn có thể quyết định chứ? Chắc không phải đã chuẩn bị xong rồi chứ?”

“Đã chuẩn bị xong rồi ạ.” Mikhail nói.

Vương Trung: “Thôi được rồi. Bây giờ tôi muốn đi tắm.”

Trong bữa tối tạm thời được sửa lại, Vương Trung nhìn thấy rất nhiều lão già mà hắn căn bản không quen biết.

Nếu là vũ hội, trước khi khai mạc sẽ có màn chào khách, Mikhail và Lyudmila có thể giới thiệu từng vị khách quý.

Đổi thành bữa tối thì chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể để Mikhail đứng bên cạnh Vương Trung, ai đến mời rượu thì giới thiệu người đó.

Đám người này số lượng thực sự rất đông, cộng thêm cái tên của người Ant lại dài như quỷ, qua một vòng Vương Trung thấy đầu óc choáng váng, cứ như thể hắn uống không phải là nước lọc, mà là rượu Vodka thật.

Dù sao đến mười giờ tối, mức độ chán ghét văn hóa rượu bia của Vương Trung lại được nâng lên một tâm cao mới.

Vừa đúng mười giờ, đám hầu gái bê vào rất nhiều ghế, một dàn nhạc nhỏ cầm nhạc cụ đi vào, ngồi xuống một góc phòng ăn. Nhạc trưởng của dàn nhạc tranh thủ lúc trước mặt Vương Trung không có ai mời rượu, lớn tiếng nói: “Mọi người! Mọi người đều biết, sử thi anh hùng vẫn luôn là đề tài âm nhạc bất hủ! Tôi là nhạc trưởng của dàn nhạc giao hưởng Yekaterinburg, vô cùng cảm động trước sự tích anh hùng của Công tước Rokossovskyl

“Tôi đã sáng tác một bản anh hùng ca hoàn toàn mới, hiện tại xin cho phép tôi được dâng tặng nó cho Công tước đại nhân!”

Vương Trung nhíu mày: “Tôi còn chưa phải Công tước.”

Lyudmila ghé sát tai, nhỏ giọng nói: “Người ta không gọi anh là Thân vương thì anh nên thâm mừng đi.”

Vương Trung: “Sao em cũng bắt đầu nói đùa kiểu này, anh muốn cưới em mà.”

Lyudmila cười nói: “Em biết mà. Cho nên mới có thể nói đùa như vậy.”

Lúc này, nhạc trưởng dàn nhạc xoay người, cầm lấy gậy chỉ huy, làm động tác bắt đầu.

(Hết chương) Chuong 15: Rokossovsky hoi hieu am nhac

Lúc nhạc trưởng xoay người, người hầu gái vừa vặn đổi cho Vương Trung một món ăn mới.

Bởi vì đã đến thời gian tráng miệng sau bữa ăn, cho nên đây là một chiếc bánh kếp phô mai, ăn kèm với kem chua.

Vương Trung thử dùng nĩa cắt một miếng bánh, không ngờ lúc cắt xuống lại giống như cắt đậu phụ, phần phô mai đông đặc như thể vừa chạm vào nia đã đứt lìa.

Vị chua vừa phải, kem chua phết trên bánh kếp cùng với phô mai bên trong tạo thành một sự kết hợp tuyệt diệu.

Vương Trung đắm chìm trong mỹ thực, hoàn toàn không để ý đến âm nhạc, đợi đến khi ăn uống no nê rồi, mới chú ý xem dàn nhạc đang chơi bản gì.

Đây là một bản nhạc ca ngợi điển hình.

Nói bản nhạc này không hay đi, vậy khẳng định là không đúng, nếu là nhạc phim hoạt hình chắc chắn có thể bước lên

đẳng cấp kinh điển, mà nếu kết hợp với một số cảnh phim đáng nhớ, thậm chí có thể trở thành tác phẩm kinh điển.

Đúng, nhạc phim hoạt hình.

Vương Trung chỉ có thể hình dung bản nhạc này như vậy.

Hắn đứng lên, gào lên: "Đủ rồi! Dừng lại!"

Có nhạc công nhìn thấy động tác của Vương Trung, liên ngừng chơi nhạc trước. Nhạc trưởng thấy nhạc công dừng lại, đang định nổi giận, nhưng lập tức ý thức được điều gì đó, quay đầu lại nhìn, lúc này mới vội vàng bảo những người khác dừng lại.

Vương Trung: "Thứ các người chơi là cái gì vậy! Hoàn toàn không thể hiện được khí chất của cuộc chiến này! Các người mà mang bản nhạc này ra ngoài, người khác sẽ tưởng cuộc chiến này chỉ là trò chơi chiến tranh của một lũ quý tộc, hiệp sĩ! Không! Tôi cự tuyệt thừa nhận thứ này lại là bản anh hùng ca ca ngợi tôi!"

Nhạc trưởng dàn nhạc Yekaterinburg do dự một chút, rồi nói: "Nếu ngài có yêu cầu gì cứ việc đề xuất. Tôi đã cố gắng hết sức để thể hiện sự hùng tráng và hào hùng trong bản nhạc rồi, nếu ngài cảm thấy nó chưa đủ hoành tráng, vậy hẳn là bởi vì bây giờ chỉ có một dàn nhạc nhỏ, đợi đến lúc cả dàn nhạc biểu diễn cho ngài, cộng thêm dàn nhạc dây hùng tráng, chắc chắn sẽ rất tuyệt vời."

Nhạc dây hùng tráng? Kiểu mà bên khách hàng sẽ rất thích?

Vương Trung: "Sai sai sail Cách hiểu của ông về cuộc chiến này hoàn toàn sai lầm! Ông là nhạc sĩ giỏi nhất Yekaterinburg sao?"

Nhạc trưởng chan chừ một chút, rồi thừa nhận: "Xét ve số lượng giải thưởng đã đạt được, tôi nghĩ mình là người giỏi

nhất.”

Vương Trung: “Tên ông là gì?”

Câu hỏi này của hắn khiến mọi người xì xào bàn tán, bởi vì một quý tộc lại không biết tên của nhạc sĩ giỏi nhất Yekaterinburg —— cho dù là kẻ ăn chơi trác táng, cũng không đến mức như vậy, nếu không thì làm sao có thể tán tỉnh được các tiểu thư quý tộc chứ?

Nhưng Vương Trung thực sự không biết, hắn muốn thông qua cái tên để xác nhận xem người này có phải là những nhạc sĩ mà hắn quen thuộc hay không.

Nhạc trưởng nói ra tên của mình, Vương Trung hoàn toàn không có ấn tượng gì.

Một thế giới mà đến cả Turgenev cũng đi làm tướng quân, biết đâu Tchaikovsky cũng có thể chỉ huy một quân đoàn thì sao.

Vương Trung: “Bản nhạc của ông hoàn toàn không được! Giai điệu của cuộc chiến này, ít nhất là giai điệu hiện tại phải bi tráng! Người dân nén nỗi đau thương mất đi người thân, bạn bè, vẫn kiên định tiến ra tiên tuyến, lẽ ra âm nhạc phải mang đến cảm giác như vậy!”

Nói rồi Vương Trung ngân nga một đoạn “Bài ca người chiến sĩ Xô Viết”.

“Hiểu chưa?” Hắn chất vấn.

Vốn dĩ hắn tưởng rằng sau khi mình ngân nga xong, mọi người sẽ phải kinh ngạc.

Thế nhưng nhạc trưởng và các nhạc công dưới quyền lại nhìn nhau vài giây, sau đó mới đáp: ‘À, ý ngài là muốn thêm đoạn giai điệu này vào bản nhạc phải không ạ? Được, để tôi thử xeml”

Nói rồi ông ta lấy bút chì ra, viết một tràng lên bản nhạc trước mặt, sau đó đưa cho những người khác xem.

Họ lại thảo luận thêm khoảng chục giây, rồi mới cam nhạc cụ lên.

Nhạc trưởng: "Chúng tôi đã sửa theo ý của ngài rồi, mời ngài nghe!"

Dàn nhạc lại bắt đầu tấu nhạc, nhưng căn bản không phải bản nhạc mà Vương Trung muốn.

"Không đúng, không đúng! Dừng lại!" Vương Trung gào lên, lần nữa cắt ngang màn biểu diễn của dàn nhạc: "Các người đang làm cái quái gì vậy? Các người không cảm nhận được cảm xúc trong đoạn giai điệu này sao?"

Không chỉ nhạc trưởng, mà tất cả các nhạc công đều tỏ ra vô cùng khó hiểu.

Vương Trung bó tay, hắn mơ hồ nhận ra vấn đề rồi, có hai khả năng: Thứ nhất, bản thân hắn là người ngoại đạo, chắc chắn đã không hát chuẩn đoạn giai điệu.

Thứ hai, ngoài giai điệu, cảm xúc của bài hát còn được truyền tải qua phần phối khí. Bản thân hắn chỉ hát chay, có thể thực sự không truyền tải được.

Hắn chỉ đành phẩy tay: "Đi đi đi! Tôi không muốn nghe thứ âm nhạc yếu đuối đó nữa! Đi hết đi!"

Nhạc trưởng vội vàng dẫn các nhạc công chạy mất dép.

Vương Trung đặt mông ngồi xuống, nhìn chiếc bánh kếp phô mai đã ăn được một nửa trên bàn, thở dài: "Tôi no rồi, mà tôi cũng mệt rồi, muốn nghỉ ngơi."

Nói xong hắn đứng dậy đi thẳng ra cửa phòng ăn.

Lyudmila vội vàng lau miệng, đứng dậy, bắt đầu tiếp quản tình hình: “Mời các vị, Alyosha đã chứng kiến quá nhiều cái chết trên chiến trường, mong các vị thông cảm. Bữa tối xin phép được tiếp tục, tôi xin thay mặt anh ấy tiếp mọi người đến cuối buổi tối.”

Mười một giờ đêm, Lyudmila tiễn nhóm khách cuối cùng ra về, quay trở lại thư phòng của Vương Trung.

Vương Trung ngồi trên bệ cửa sổ, ngắm nhìn mặt trăng. Vì đang trong thời gian giới nghiêm, cả căn phòng đều không thắp nến, tối om, chỉ có ánh trăng chiếu vào từ ngoài cửa sổ.

Nghe thấy tiếng Lyudmila, Vương Trung lên tiếng: “Tại sao họ không cảm nhận được nhỉ? Rõ ràng lúc tôi ngân nga cho Vasili, cậu ấy đã cảm nhận được.”

Lyudmila: “Anh từng ngân nga cho Vasili nghe sao? Là giai điệu lúc nãy ở phòng ăn à?”

Vương Trung: “Ừ, lúc đó chúng ta vừa đến Agasukoy, tôi vừa đưa lá thư của pháo thủ xe tăng số hiệu 422 cho mẹ anh ấy. Tối hôm đó tôi nhớ đến biểu hiện của bà cụ, bỗng nhiên nghĩ đến bài hát này, thế là ngân nga.

“Lúc đó Vasili nghe thấy.”

Lyudmila ngồi xuống chiếc bệ cửa sổ cạnh đó, đầu gối chạm vào đầu gối Vương Trung: “Anh ngân nga lại lần nữa đi, biết đâu em hiểu. Dù sao chúng ta đã cùng nhau chiến đấu.”

Vương Trung nhìn ra ngoài cửa sổ, dưới ánh trăng, Nizhny Yekaterinburg không một ánh đèn, chìm trong giấc ngủ.

Thấy hắn không lên tiếng, Lyudmila nói: “Anh còn nhớ lúc chiến tranh mới bắt đầu không? Chúng ta bị mắc kẹt trong hầm trú ẩn, xe tăng địch đi qua trên con đường lớn ngay bên cạnh.”

Vương Trung gật đầu, làm sao hắn có thể quên được, đó chính là nơi bắt đầu của mọi chuyện. Tương lai, nhất định hắn phải quay lại Rogneda, quay lại căn hầm trú ẩn đó, xem thử khởi nguồn của câu chuyện.

Lyudmila: "Từ ngày hôm đó, rất nhiều, rất nhiều người đã ra đi. Trong số đó có những người mà em rất ghét, nhưng bây giờ nghĩ lại…

Lyudmila không nói tiếp.

Vương Trung bỗng nhớ đến anh trung sĩ mà mình gặp khi mới xuyên không, không hiểu sao lại quên mất tên anh ta. Lúc đó, anh trung sĩ nói không nghe theo sự chỉ huy của viên sĩ quan tiểu đoàn hay tè dầm, sau đó dẫn theo tiểu đội rời đi, kết quả là bị bắn cho te tua.

Tiếp đó, hắn lại nhớ đến nữ y tá đã băng bó cho mình, không biết cô ấy có theo họ phá vòng vây hay không.

Rồi đến cảnh tượng sau khi chiếm được một trạm quân nhu của quân địch, nhìn thấy cả gia đình chết thảm trong hố xí…..

Vô số những hy sinh hiện lên trong đầu Vương Trung.

Hắn theo bản năng bắt đầu ngân nga, giai điệu bi thương nhưng cũng đầy quả quyết.

"Hãy đứng lên, hỡi non sông vĩ đại, bước vào cuộc chiến đấu sinh tử!"

Vương Trung nhìn ra ngoài cửa sổ, chuyên tâm ngân nga giai điệu.

Lyudmila ngồi đối diện, trừng lớn mắt nhìn hắn, dường như quên cả thở.

Shostka, Vasili - binh nhì thuộc Trung đoàn Cận vệ 31 đang cặm cụi viết gì đó trên bàn.

Philippov từ nhà tắm bước ra, tò mò nhìn cậu: “Viết gì đấy?”

Vasili: “Bài hát.”

“Không phải cậu nói đời này sẽ không bao giờ động vào sáng tác nhạc nữa sao? Bởi vì sẽ khiến người ta nghĩ đến bố cậu!” “Không, không phải.” Vasili lắc dau”Khong phải tôi sáng tác. Đây là giai điệu mà tướng quân Rokossovsky đã ngân nga ở Agasukov. Lúc đó tôi đã cảm thấy cảm xúc của tướng quân thật dạt dào. Nhưng mà… mấy hôm nay giai điệu đó cứ văng vẳng bên tai.”

Philippov ghé sát vào, mượn ánh nến để nhìn rõ bản nhạc trên cuốn sổ, khẽ hát thử.

“Giai điệu thì hay đấy, nhưng mà cảm xúc…”

Vasili: “Cậu đợi chút.”

Cậu ghi chú nhịp và giọng ở đầu bản nhạc.

“Cậu hát lại xem.”

Philippov hát lại lần nữa: “Ừm… có chút cảm giác rồi đấy!”

Vasili lại thêm một loạt ký hiệu vào bản nhạc, điều chỉnh lại toàn bộ.

“Hát lại nào!”

Philippov hát xong lần thứ ba, tấm tắc: “Mang một cảm giác bi tráng, một sự quyết tâm liều chết, hay, hay lắm.”

Vasili: “Nói cho cậu nghe này, tôi cảm thấy tướng quân hẳn là người ngoại đạo về âm nhạc, nếu không phải tận mắt chứng kiến dáng vẻ của tướng quân khi ngân nga bài hát này, cảm nhận được cảm xúc của ngài ấy, có lẽ tôi cũng không thể nào cảm nhận được loại cảm xúc này.”

Philippov: “Thế chẳng phải mâu thuẫn sao? Không phải bài hát này là do tướng quân sáng tác à?”

“Tôi không biết nữa. Bố tôi - lão già đó từng nói, giai điệu của bài hát vốn dĩ đã tồn tại, các nhạc sĩ chỉ tình cờ vớt nó ra từ một thế giới khác mà thôi. Tôi nghĩ tướng quân cũng như thế.”

Philippov cau mày: “Cậu… định “đạo nhạc” biến thành của mình à?”

“Không, đương nhiên là không rồi, tôi muốn gửi bản thảo cho bố tôi - lão già đó - ông ấy là cố vấn cho một tạp chí, đứng tên là tướng quân Rokossovsky. Nhưng mà trước đó tôi phải viết lời cho nó đã, cậu nghĩ xem, cậu viết lời giỏi hơn tôi đấy.”

Philippov: “Ừm… câu đầu tiên tôi sẽ viết là: Hãy đứng lên, hỡi non sông vĩ đại! Chiến đấu vì sự sinh tồn!”

“Hay, câu đầu tiên được đấy.” Vasili nhanh chóng tách câu hát ra rồi điền vào bên dưới bản nhạc,/‘Ừm, cần phải chỉnh sửa câu chữ một chút, cậu đổi câu “Chiến đấu vì sự sinh tôn” đi. Đổi thành câu khác.”

Philippov ngân nga lại giai điệu, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Đổi thành “Bước vào cuộc chiến đấu sinh tử” thì sao?”

“Để tôi thử xem, ừm, có vẻ được đấy! Câu thứ hai nào, Philippov, mau lên nào!”

Philippov dựa vào cửa sổ, nhìn dòng sông Desna lấp lánh dưới ánh trăng bên ngoài, tram ngâm một lúc rồi nói: “Phải nói rõ mục tiêu của cuộc chiến đấu, câu thứ hai là “Tiêu diệt lũ xâm lược Prosen’ thì sao?”

Vasili điền câu hát vào, khẽ hát thử vài lần, gật đầu: “Được đấy. Tiếp tục, tiếp tục nào.”

“Đừng có tiếp tục nữa, bài hát này chỉ có đoạn điệp khúc lặp đi lặp lại thôi, cậu viết đoạn chuyển cho tôi đi.”

Vasili líu lưỡi: Nhưng mà tướng quân không hát đoạn chuyển mài Ngài ấy chỉ lặp đi lặp lại đoạn đó thôi.” Philippov: “Cậu là con trai của giáo sư âm nhạc đấy! Cố lên nào! Cậu đã cảm nhận được cảm xúc của tướng quân rồi, cứ dựa theo cảm xúc đó mà viết tiếp đi.”

Vasili vừa lặp đi lặp lại đoạn điệp khúc, vừa mừng rỡ viết thêm đoạn chuyển tiếp nối vào phía sau.

“Tôi đã thêm một đoạn cao trào, giống như đang xông thẳng về phía quân địch, giống như pháo binh đang bắn liên tiếp vậy, thế nào?”

Philippov cau mày: “Cũng tạm được, nhưng mà vẫn kém xa so với đoạn điệp khúc của tướng quân.”

“Bớt nói nhảm đi, viết lời cho tôi!”

Trong không gian tĩnh lặng, ánh trăng lặng lẽ dõi theo hai chàng trai đang say sưa sáng tác.

(Hết chương) Chương 16: Rokossovsky được ôm

Vương Trung chìm đắm trong dòng hồi ức, vừa ngân nga vừa hồi tưởng lại hành trình chiến đấu của mình, nhớ đến nỗi khóe mắt hắn bắt đầu ươn ướt.

Nhưng dù sao đàn ông cũng không dễ rơi lệ, nên hắn vội vàng ngừng dòng suy nghĩ.

Hắn quay đầu nhìn Lyudmila, kết quả là phát hiện cô gái đã dùng khăn tay lau nước mắt từ lúc nào.

Vương Trung lúng túng: “Ơ… Em đừng khóc.”

Lyudmila: “Em nhìn thấy anh đau lòng như vậy, nhưng lại không thể khóc, nên em khóc thay anh.”

“Tôi không sao, thật mà…” Vương Trung gãi đầu.

Hắn định đứng dậy khỏi bệ cửa sổ, nhưng bị Lyudmila kéo lại.

Cô gái nhìn hắn, dịu dàng nói: “Anh có thể dựa dẫm vào em nhiều hơn một chút. Lúc mới đến Shostka, vừa nghe tin chú Konni hy sinh, em đã oa khóc nức nở, sau đó nghe Nelly kể lại, anh đi đến cuối sân ga, trông như sắp khóc đến nơi.”

Vương Trung mỉm cười: “Hóa ra trong mắt Nelly lúc đó tôi là như vậy sao? Bị cô ta xem thường rồi.”

Nhưng Lyudmila lại đưa tay vuốt ve gương mặt hắn: “Không, em không nghĩ Nelly xem thường anh, bởi vì em cũng thấy như vậy. Alyosha, lúc nào cần trút bỏ cảm xúc thì hãy cứ trút bỏ. Sau lần khóc đó, em thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn hẳn.

“Sau khi đến đây, em đã dọn dẹp lại thư phòng của chú Konni, phát hiện ra chú ấy đã cất bức tranh em vẽ tặng chú ấy lúc nhỏ trong giá sách. Em nhìn bức tranh đó, rồi lại nhìn bức chân dung của chú Konni, em không khóc nữa. Dường như nỗi buồn đã theo những giọt nước mắt kia trôi đi hết, thứ còn lại chỉ là những hồi ức tốt đẹp.

“Em nghĩ anh nên thử xem sao.”

Vương Trung nhìn sâu vào đôi mắt Lyudmila, đọc được sự quan tâm và yêu thương trong đó.

Hắn bỗng nhận ra, có lẽ vì ngày hôm đó, cô gái chỉ lo lắng khóc, mà không thể an ủi hắn nên mới áy náy đến vậy.

Thế là Vương Trung nói: “Được rồi, nhưng em phải cho anh mượn một lát, em ngồi yên như vậy nhé.”

Hắn kéo Lyudmila ngồi xuống ghế, sau đó quỳ xuống trước mặt cô gái, vùi mặt vào lòng cô.

Lúc chơi trò chơi "Vòng tròn Elden", Vương Trung rất thích điều khiển nhân vật đến chỗ thiếu nữ đang ngủ để xin một cái ôm.

Thực ra cái ôm đó cũng chẳng giúp ích được gì nhiều, chỉ là Vương Trung muốn một cái ôm mà thôi.

Ban đầu Lyudmila rất bất ngờ, nhưng rất nhanh sau đó, cô đã vòng tay ôm lấy đầu Vương Trung, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc hắn.

Vương Trung đắm chìm trong sự mãn nguyện, giấc mơ ấp ủ bao lâu nay cuối cùng đã thành hiện thực.

Rồi Lyudmila đột nhiên lên tiếng: "Thì ra là vậy, sáng nay anh đã làm chuyện này với công chúa điện hạ." … Em vẫn còn nhớ chuyện đó sao?

Lyudmila: "Là em không tốt, từ nay về sau, mỗi sáng em sẽ đợi anh tỉnh rồi mới dậy, được không?"

Vương Trung im lặng vài giây, đáp: "Được." Lyudmila: "Anh có thể khóc, em sẽ chấp nhận mọi thứ, nước mắt, nước mũi gì đó, cứ việc lau lên áo em, sẽ không ai biết đâu."

Nghe Lyudmila nói vậy, Vương Trung cũng muốn thử xem sao, nhưng cuối cùng, lòng tự tôn của người đàn ông đã chiến thắng.

Vương Trung nghe thấy bên tai có giọng hát quen thuộc của một vị Thiên Vương: "Hãy khóc đi, khóc đi, đừng ngại ngùng…..

Nhưng anh không thể khóc được.

Vương Trung nghe thấy Lyusha đang cười khẽ, không chỉ cười, anh còn có thể cảm nhận được lông ngực của cô ấy phập phồng khi cười.

“Alyosha”, cô ấy nói, giọng nói như ngân nga trong lồng ngực khiến âm thanh như thể đang bao bọc lấy Vương Trung,/Alyosha của em, mạnh mẽ và kiên cường”.

Vương Trung giơ tay lên, ôm lấy eo Lyudmila.

Rõ ràng là một động tác thân mật như vậy, nhưng Vương Trung lại không hề có chút tà niệm nào.

Anh chợt nhớ đến một câu nói, rằng nếu bạn ôm một cô gái cực kỳ xinh đẹp và gợi cảm mà không muốn “làm chuyện ấy” với cô ấy, thì hoặc là bạn thích con trai, hoặc là bạn đã yêu cô ấy thật lòng.

Vương Trung nghiêm túc kiểm tra nội tâm mình một chút, anh chắc chắn không thích con trai, vậy thì chính là đã yêu rồi.

Không biết đã bao lâu trôi qua, anh đứng dậy: “Được rồi, đi ngủ thôi”.

Lyudmila ngẩng mặt nhìn anh: “Tối nay anh mắng đoàn trưởng dàn nhạc, ngày mai không biết bọn họ sẽ viết gì trên báo chí để mia mai anh nữa”.

Vương Trung nhíu mày: “Không đến mức đó chứ, giáo hội đang theo dõi sát sao, bọn họ không sợ bị giáo hội coi là gián điệp à?”

Lyudmila nhún vai.

Vương Trung liền cởi phăng quần áo, nằm vật xuống giường chuẩn bị ngủ.

Lyudmila đứng bên cạnh nhìn anh với nụ cười nửa miệng: “Anh quên mất việc gì rồi sao?”

Vương Trung nhíu mày: “Em nhìn bầu không khí hiện tại đi, lúc này mà còn cần thiết sao? Thôi nào, ngủ thôi… Em làm gì thế! Này!”.

Sáng sớm hôm sau, Vương Trung vừa mở mắt, theo thói quen đưa tay sang bên cạnh, kết quả lần này sờ trúng người.

“Tỉnh rồi à?” Giọng nói của Lyudmila vang len,Anh ngủ nướng sướng thật đấy, làm em không kịp đi tập bài thể dục buổi sáng luôn!”.

Vương Trung: “Thể dục buổi sáng?”.

“Đúng vậy, bí quyết để giữ gìn nhan sắc đấy. Nào, muốn ôm một cái không?”.

“Muốn”.

Đúng lúc này, Nelly mở cửa bước vào.

Cô ấy nhìn thoáng qua, sau đó lặng lẽ đóng cửa lại. Vương Trung: “Nelly cô vào đi, không sao đâu, chúng tôi xong việc rồi”.

Nelly mở cửa bước vào, cau mày nhìn Vương Trung: “Muốn chuẩn bị thịt nhím sao?””.

Vương Trung: “Thịt nhím? Tại sao?”.

Sau đó anh mới hiểu ra, theo góc nhìn của Đông y thì thịt nhím có tác dụng bổ thận tráng dương, hình như có vài người đàn ông ăn vào là máu mũi phun ra như núi lửa phun trào.

Vương Trung: “Đừng hiểu lầm! Ý chúng tôi không phải như vậy!”.

Lyudmila cũng lên tiếng giải thích: “Đúng vậy, anh ấy vẫn ổn. Sáng nay chỉ là để anh ấy tạm biệt con người yếu đuối của bản thân, biến thành vị tướng quân mặt sắt thôi”.

“Thiếu tướng, thiếu tướng”, Vương Trung sửa lại,‘Thiếu tướng là tốt rồi”.

Nếu được làm Tư lệnh Yekaterinburg, biết đâu còn có thể làm Tổng thống.

Nelly ậm ừ một tiếng, rồi đi thẳng vào vấn đề chính: "Sáng nay có một vị Hồng y giáo chủ đến, mang theo một bản lịch trình, là lịch trình quốc tang và lễ tưởng niệm, trên đó có ghi rõ những sự kiện mà ngài cần tham gia, thời gian và địa điểm cụ thể. Ngoài ra…".

Lyudmila đột nhiên bật cười: "Nelly sao cô lại làm công việc của quản gia vậy? Mikhail đâu?".

"Ông ấy nói ông ấy là quản gia của Công tước Rokossovsky, không phải quản gia của Công tước Charon. Sáng nay, văn bản phong tước Công tước cho ngài đã được gửi đến, nhưng Hoàng đế bệ hạ hiện không thể phê duyệt, vì vậy chưa thể tổ chức lễ sắc phong chính thức, nên vẫn chưa có hiệu lực."

Nelly ngừng một chút, rồi nói tiếp: "Ngài nên tìm một quản gia riêng cho mình.

Vương Trung: "Phiên phức vậy?".

Lyudmila: "Không chỉ cần tìm quản gia, còn cân một nữ quan phụ trách quản lý các nữ hầu, còn được gọi là Nữ quan quản gia, rôi còn…".

Vương Trung: "Nelly không được sao? .

Nelly: "Tôi thậm chí còn không phải là thị nữ, Nữ quan quản gia của Công tước ít nhất cũng phải là nữ quý tộc cấp quốc gia".

Vương Trung: "Bỏ cái cấp bậc vớ vẩn đó đi, tôi nói cô được là được. Quyết định vậy đi. Còn quản gia… Grigory có được khong?

Nelly và Lyudmila đồng thanh: "Không được!".

Vương Trung đưa tay lên ôm trán, thật rắc rối, không chịu nổi cái xã hội cũ này nữa.

Lyudmila: “Nhưng hiện tại đang trong thời gian chiến tranh, tạm thời không cần lo lắng đến những việc này cũng được. Cứ để Nelly kiêm nhiệm đi, cũng tốt mà”.

Nelly: “Tôi?”.

Nhìn biểu cảm của Nelly, Vương Trung muốn phì cười, liền nảy ra ý định trêu chọc cô ấy: “Đúng vậy, chính cô. Hôm nay còn việc gì cần làm nữa không, nói nhanh lên”.

Nelly: “Co một buổi lễ phong tặng huân chương, Hoàng đế bệ hạ không thể tham dự nên Thái nữ điện hạ sẽ thay mặt Hoàng đế chủ trì buổi lễ. Ngoài ra, còn có một lời mời, mời ngài tham gia buổi tuyển chọn âm nhạc cho quốc tang”.

Vương Trung nhướng mày. Lyudmila cũng cau mày: “Lời mời này… hay là từ chối đi. Bọn họ muốn làm anh bẽ mặt đấy, đám nhạc sĩ đó.

Vương Trung: “Không, đi xem bọn họ giở trò gì. Quốc tang là dành cho người anh em tốt và cha tôi, còn lễ tưởng niệm là dành cho vô số binh sĩ đã hy sinh, tôi không thể để lũ khốn kiếp đó chơi nhạc uỷ mị trong những dịp trang nghiêm như vậy! Tuyệt đối không”.

12 giờ trưa ngày 12 tháng 8, trụ sở tạp chí “Âm nhạc Hiện đại Ant”.

Tổng biên tập Oshanin đang chuẩn bị nghỉ trưa, buổi chiều còn phải tham gia buổi tuyển chọn âm nhạc cho lễ tưởng niệm.

Ông từ văn phòng đi xuống, đến phòng thư ký, người thư ký già nói: “Tổng biên tập, có thư chuyển phát nhanh cho ông.

Oshanin dừng lại, nhìn vào trong: “Chuyển phát nhanh? Giữa trưa thế này?”.

Thư từ của Ant đều được chuyển phát vào buổi sáng và buổi tối, buổi trưa hầu như không có.

“Ông xem đi, tổng biên tập, người gửi thư là người nổi tiếng đấy! Rất nổi tiếng! Có thể sẽ được phong làm Thân vương đấy! Vì vậy, lúc đưa thư, cậu bé đưa thư còn lắp bắp không nói nên lời!”.

Oshanin giật mình: “Tướng quân Rokossovsky sao? Tối qua ông ta vừa mắng té tát vị nhạc trưởng của dàn nhạc Yekaterinburg, bây giờ lại gửi thư cho tạp chí âm nhạc?”.

Ông lão thư ký đã lấy bức thư ra, đặt lên cửa sổ.

Tổng biên tập Oshanin cầm lấy bức thư: “Aleksei Konstantinovich Rokossovsky. Đúng là ông ta… Hả? Phong bì quân đội? Dấu bưu điện là sáng nay, được gửi từ Shostka? Chuyện gì thế này? Rokossovsky không phải đang ở thủ đô sao? Tối qua còn mắng vị nhạc trưởng kia, cả giới âm nhạc đều bietl

Ông lão thư ký chỉ biết giơ tay lên.

Tổng biên tập Oshanin liền xé toạc phong bì.

Ông lão giật mình: “Ông cứ thế xé ra sao? Không cần dao rọc giấy à?”.

“Trên này không có niêm phong, cũng không có huy hiệu gia tộc, không sao đâu”. Tổng biên tập Oshanin lấy tờ giấy viết thư ra, mở rộng,A, là một bài hát, tối qua vị nhạc trưởng kia đã rất tức giận, mặc dù không dám nói xấu người đang nổi tiếng, nhưng thái độ rất rõ ràng! Để tôi xem…”.

Chuyên môn của tổng biên tập Oshanin là hàng đầu, chỉ là thị lực không được tốt lắm, vì vậy ông phải đưa bức thư gần sát mặt mới có thể nhìn rõ bản nhạc và ngân nga theo…

Ông dừng lại.

Ông lão thư ký: “Sao thế?”

“Tôi không chắc… Để tôi xem lại kỹ hơn”. Tổng biên tập Oshanin lấy kính ra từ cặp, đeo vào, rồi bày ra tư thế đọc tiêu chuẩn, bắt đầu đọc.

Ông lão thư ký vươn cổ, muốn xem thử có chuyện gì.

Tổng biên tập Oshanin đọc xong bức thư, lật mặt sau thấy không có gì, mới lật lại.

Ông lão thư ký: “Thế nào?”.

Oshanin lập tức xoay người đi vê phía cầu thang, hét lên với ban biên tập ở trên lầu: “Này! Các biên tập viên biết chơi nhạc cụ, tất cả tập trung tại phòng nhạc, còn Maluxin đâu? Gọi anh ta đến phòng nhạc!”. Maluxin từ tâng hai tho đầu ra: “Tổng biên tập, có chuyện gì vậy? Lại là bản thảo của một gã trẻ trâu nào đó không biết trời cao đất dày à?”.

“Không, không, không, lần này ghê gớm rồi đấy”. Tổng biên tập Oshanin nhìn bài hát trên tay,‘Cậu mà hát bài này, nói không chừng sẽ lưu danh sử sách đấy”.

(Hết chương) Chuong 17: Ban ngay ngay 12 thang 8, tinh hinh Tap doan quan Tay Nam

13h00 ngày 12 tháng 8, Agasukov, sở chỉ huy Tập đoàn quân Tây Nam.

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân và Giám mục Tập đoàn quân ngồi trong phòng bản đồ, nơi giờ đây đã vắng bóng rất nhiều người, lặng lẽ nhìn các sĩ quan đang hỏa thiêu tài liệu.

“Báo cáo sáng nay cho biết, Skorobo hình như bị coi là ke phản bội, cả gia đình bị bắt”, Tham mưu trưởng nhìn sang vị Giám mục,‘Giáo hội có thông tin gì khác không?”.

Vị Giám mục hít hà một hơi: “Có tin đồn rằng chính Rokossovsky đã bắn chết Skorobo - tên Rokossovsky gầy gò ấy”.

“Ngay tại trụ sở tòa án quân sự sao?” Tham mưu trưởng tò mò hỏi.

“Không, ngay tại Cung điện Mùa hè, trước mặt Thái nữ và rất nhiều sĩ quan cấp cao của Bộ Tổng tư lệnh’.

Mắt Tham mưu trưởng mở to: “Thật sao? Trên báo cáo chẳng thấy nói gì cả. Làm chuyện như vậy mà vẫn có thể bình an vô sự sao?””.

Vị Giám mục chỉ biết giơ tay: ‘Không chỉ bình an vô sự, mà ông ta còn được chọn để đại diện cho toàn thể tướng sĩ phát biểu tại lễ quốc tang vào ngày 18 nữa kia. Có vẻ như Đức Đại Mục thủ muốn dựng Rokossovsky thành một hình mẫu mới, một thế lực đối trọng với các Nguyên soái và Đại tướng của Bộ Tổng tư lệnh”.

Tham mưu trưởng bất giác bật cười: “Lựa chọn hợp lý, một quý tộc cũ, có mối quan hệ gần gũi với Hoàng gia, tư tưởng lại rõ ràng đứng về phía những người thế tục, lại còn có tài quân sự. Điểm yếu duy nhất của Rokossovsky lúc này chính là năng lực chỉ huy quân sự.

“Rất nhiều sĩ quan có thể chỉ huy tốt một trung đoàn, một sư đoàn, nhưng khi họ bắt đầu chỉ huy lực lượng cấp quân đoàn, họ sẽ đụng phải giới hạn của mình. Khi lên đến cấp Tập đoàn quân, họ có thể trở nên tâm thường.

“Trình độ của Rokossovsky chỉ đủ để chỉ huy một quân đoàn. Theo con đường thăng tiến thông thường, nếu muốn thăng tiến tiếp, ông ta cần phải học các khóa chỉ huy cấp cao hơn tại học viện quân sự.

“Tình hình hiện nay chắc chắn sẽ không cho phép ông ta quay lại trường lớp…’.

Giám mục tiếp lời: “Chắc chắn là không, cho dù Giáo hội muốn, thì Bộ Tổng tư lệnh cũng sẽ không bao giờ đồng ý.

Chắc chắn là họ đang nóng lòng muốn thấy Rokossovsky bẽ mặt, tốt nhất là thua trận và mất mấy chục vạn quân như Skorobo'.

Vừa dứt lời, Tham mưu trưởng bỗng bật cười: "Thôi nào, chúng ta vẫn còn sống, đừng tự biến mình thành người chết chứ".

Vị Giám mục nhìn vào tấm bản đồ, cũng cười theo: "Bây giờ với người chết có khác gì nhau đâu? Ông xem, chúng ta đang ngôi đây bàn tán những chuyện có thể mất đầu đấy".

Hai người cùng cười lớn, khiến cho các sĩ quan đang đốt tài liệu tò mò nhìn sang.

Lúc này, một sĩ quan thông tin bước vào, giơ tay chào: "Báo cáo, nhận được điện báo từ Công tước Myshkin, báo cáo sáng sớm nay có ba sư đoàn đã đến được vị trí của ông ấy".

Tham mưu trưởng búng tay: "Tốt, lại thêm ba sư đoàn nữa rút lui an toàn. Lính hầu!". Người lính hầu lập tức xuất hiện, đứng nghiêm.

Tham mưu trưởng: "Trong phòng làm việc của tôi có cất một chai Vodka lâu năm, không có lý do gì lại để dành cho lũ Prosen, lấy ra đây!".

Chẳng mấy chốc, chai rượu đã được bày lên bàn, cùng với hai chiếc ly.

Tham mưu trưởng nhận lấy ly rượu từ tay người lính, phẩy tay: "Không cần cậu phục vụ nữa, mau đi thay đồ dân thường mà chạy đi. Lính hầu không phải là quân nhân, quân Prosen sẽ không đối xử với cậu như tù binh chiến tranh đâu".

Người lính hầu muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi, cuối cùng chỉ cúi chào rồi rời đi.

Tham mưu trưởng rót đầy ly rượu, đẩy sang phía Giám mục: “Nào, cạn ly”.

Vị Giám mục cầm ly rượu lên, uống cạn một hơi.

Tham mưu trưởng vừa rót rượu vừa nói: “Giá như lúc trước chúng ta nghe theo de nghị của Rokossovsky…..

“Đừng nói nữa”, Giám mục ngắt lời,;‘Lúc đó, dù thế nào chúng ta cũng không thể bỏ Agasukov mà rút lui”.

“Tôi không nói đến chuyện rút lui. Ý tôi là, giá như chúng ta nghe theo lời khuyên của ông ta, thiết lập phòng tuyến ở phía bắc, đào hào, xây dựng công sự, chờ đợi quân địch tấn công, biết đâu tình hình đã khả quan hơn, thậm chí còn có thể giữ vững được”.

Giám mục thở dài: “Ai mà biết được, mấy ngày nay, chúng ta đã chiến đấu với quân Prosen trên đủ loại địa hình. Phần lớn thời gian, chúng đều có tỷ lệ trao đổi lực lượng rất có lợi, cho dù chúng ta là bên phòng thủ.

“Đây không phải là vấn đề có thể giải quyết bằng cách bổ sung một số vũ khí tiên tiến. Với chất lượng binh lính như hiện nay, có khi trang bị vũ khí hiện đại cho họ lại thành ra “tặng súng cho giặc” đấy”.

Tham mưu trưởng: ‘Ít ra thì Thủy quân lục chiến cũng đạt được một số kết quả khả quan”.

“Yêu cầu tuyển quân của Thủy quân lục chiến vốn đã cao hơn, phần lớn binh lính của chúng ta chỉ tốt nghiệp cấp 2, còn lính Thủy quân lục chiến cơ bản đều tốt nghiệp cấp 3, hơn nữa thời gian huấn luyện cũng dài hơn, không thể so sánh được”. Giám mục lắc đầu.

Tham mưu trưởng: “Thế mà Rokossovsky lại đạt được tỷ lệ trao đổi lực lượng rất tốt. Nếu sống sót trở về, tôi thật sự muốn nghe ông ta chia sẻ kinh nghiệm’.

Giám mục cười: “Sống sót trở về rồi tính”.

Ông ta uống cạn ly Vodka, đẩy ly về phía trước: “Có điều, chúng ta muốn phá vây, có lẽ phải chờ đến một tuần nữa’.

Tham mưu trưởng gật đầu: “Cũng gần đến lúc đó rồi, những đơn vị nào có thể rút lui thì đều đã rút gân hết - hoặc là bị tiêu diệt trên đường phá vây, đến lúc đó hai chúng ta sẽ dẫn số quân còn lại liều chết mở đường máu.

Lúc này, viên sĩ quan phụ trách đốt tài liệu tiến đến, giơ tay chào: “Báo cáo, tất cả tài liệu đã được xử lý xong.

Tham mưu trưởng: “Tốt lắm. Cậu hãy theo kế hoạch, nhập vào Sư đoàn bộ binh 41, chuẩn bị phá vây”.

“Vâng!”. Viên sĩ quan giơ tay chào, nhưng chưa rời đi ngay. “Sao vậy? Còn chuyện gì nữa sao?”, Giám mục hỏi.

Viên sĩ quan: “Tôi… Tôi muốn chúc hai vị may mắn”.

Tham mưu trưởng giơ cao ly rượu: “Cũng chúc cậu may mắn”.

Giám mục nói: “Tôi nghe nói khi chia tay, Rokossovsky và Kirienko đã nói với nhau rằng “Hẹn gặp lại ở Prosenia”, hơn nữa trước khi phá vây, họ còn được ăn khoai tây ham thịt bò. Bây giờ cả hai đều đã an toàn ở Yekaterinburg”.

Tham mưu trưởng: ‘Bây giờ kiếm đâu ra khoai tây hầm thịt bò nữa, nhưng chúng ta có thể nói “Hẹn gặp lại ở Prosenia’!”.

Ông ta quay sang những người lính đang do dự chưa muốn rời đi: “Hẹn gặp lại ở Prosenial”.

Các sĩ quan đều tỏ ra xúc động, đồng thanh hô vang: “Hẹn gặp lại ở Prosenial”.

Vị Giám mục giơ cao ly rượu: “Hẹn gặp lại ở Prosenial”.

Sau đó, hai vị sĩ quan cấp cao nhất của Tập đoàn quân mắt dõi theo các sĩ quan rời đi.

“Nếu không có mệnh lệnh của Hoàng đế, đáng lẽ ra những người lính trẻ tuổi này có thể theo máy bay rút lui an toàn rồi”, Tham mưu trưởng nói,‘Bây giờ, để chứng minh họ không phải là những kẻ đào ngũ, chỉ có thể để họ liều chết cùng với đơn vị”.

Giám mục: “May mà Thái tử điện hạ đã chiến đấu anh dũng đến giây phút cuối cùng, ít nhất bây giờ chúng ta không phải lo lắng về vấn đề tinh thần của binh sĩ”.

Tham mưu trưởng: “Tuy nhiên, tinh thần thôi thì không thể bù đắp được cho sự chênh lệch về chiến thuật và kỹ thuật. Không biết bao giờ chúng ta mới có thể giải phóng Agasukov?”.

“Có lẽ là rất lâu nữa”, Giám mục nói.

“Hãy đứng lên, hỡi non sông gấm vóc,

Quyết tử cho Tổ quốc vinh quang!”

Phòng thu âm ở tầng 2 tòa soạn báo “Âm nhạc Hiện đại Ant”, ca sĩ Maluxin đang say sưa hát.

“Tiêu diệt lũ Prosen man rợ,

Quét sạch bè lũ cướp nước!

Hãy để lòng căm thù chính đáng,

Như sóng cuộn dâng trào!”.

Ban nhạc được tập hợp một cách vội vàng đang chơi một giai điệu đầy hào hùng, vừa bi tráng, vừa phẫn uất, lại mang âm hưởng thiêng liêng như một bài thánh ca.

Chỉ cần nghe giai điệu, người ta có thể hình dung ra hàng vạn chàng trai Ant dũng cảm, xông pha ra chiến trường.

Trên tay Maluxin là tờ giấy chép lời bài hát. Thực ra anh chỉ mới nhìn thấy nó lần đầu tiên cách đây nửa tiếng, còn bản nhạc thì cách đây ít phút, nhưng anh đã có thể hát một cách khá hoàn hảo.

Đó không chỉ bởi vì anh là một ca sĩ chuyên nghiệp với kỹ thuật xuất sắc, mà còn bởi vì bài hát đã chạm đến những gì sâu thẳm nhất trong tâm hồn anh.

Maluxin vừa hát, vừa cảm nhận ngọn lửa căm hờn bùng cháy trong lồng ngực. Mặc dù không ở tiền tuyến, nhưng anh như cảm nhận được hơi thở của chiến tranh.

Hãy để lòng căm thù chính đáng,

Như sóng cuộn dâng trào!

Vì một cuộc chiến tranh nhân dân,

Vì một cuộc chiến tranh chính nghĩa!

Đoạn điệp khúc với nhịp điệu và giai điệu hoàn toàn khác với phần chính, dôn dập và mạnh mẽ hơn, như thể tiếng đại bác đang bắn phá dữ dội.

Hát xong bài hát, Maluxin hỏi tổng biên tập Oshanin: "Ông thực sự muốn tôi hát bài này sao? Tôi chỉ cần hát nó ở một nơi đông người, lập tức sẽ trở nên nổi tiếng".

Oshanin chủ biên: "Anh không vui? Không, anh sẽ vui. Lát nữa sẽ tổ chức hội nghị tuyển chọn quốc táng và công tế sử dụng nhạc, anh cứ lên hát, dùng dàn nhạc này của chúng ta. Bản thân ca khúc này cũng đủ xuất sắc, cho dù là những người yêu thích chúng ta diễn tấu cũng có thể thể hiện điểm hay của nó!"

Lúc này có người gõ cửa.

"Vào đi!"

Oshanin vừa dứt lời, cửa phòng âm nhạc liền mở ra, cố vấn đặc biệt của tạp chí âm nhạc hiện đại Ant, giáo sư hệ âm nhạc đại học Yekaterinburg Vladimir Bradsky đi vào.

"Vừa rồi là âm nhạc gì?" Giáo sư bất chấp thể diện, hô to: "Ai viết?"

Oshanin kinh ngạc hỏi: "Ông nghe được?"

"Dưới lầu đã tụ tập một đám người, tất cả đều bị âm nhạc dẫn tới. Đó là âm nhạc gì? Là khúc nhạc mới của giáo hội? Nghe cũng có chút gì đó na ná nhạc thánh ca."

Oshanin: "Không, là bài nhạc Aleksei Konstantinovich Rokossovsky viết."

Giáo sư nhíu mày: "Là anh ấy? À, chờ một chút, hình như giai điệu chính là giai điệu mà hôm qua ở câu lạc bộ âm nhạc, vị nhạc trưởng kia chế nhạo."

Oshanin nhíu mày: "Giai điệu bị chế nhạo?"

"Đúng vậy, hôm qua Rokossovsky đã mắng vị nhạc trưởng một trận, sau đó ngâm nga một đoạn giai điệu, nhưng trình độ của hắn quá kém, vị nhạc trưởng bực tức trở lại câu lạc bộ, liền nói với chúng tôi đang chơi bài, còn ngâm nga giai điệu.

"Nhưng mà tôi mới chỉ nghe một lần, chưa chắc đã chính xác, anh đưa bản nhạc cho tôi xem."

Oshanin lập tức lấy ra bản nhạc phổ nguyên bản vừa mới được mọi người sao chép đưa cho giáo sư Brad.

Giáo sư vừa nhìn thấy mặt giấy liên nhíu mày: "Cái này… là chữ Rokossovsky viết?"

"Không, tôi cũng cảm thấy rất kỳ quái, tướng quân đang ở Yekaterinburg, nhưng thư này được gửi qua bưu điện, sáng nay mới gửi từ Shostka."

“Shostka?” Lông mày giáo sư nhăn lai Trung hợp thật.”

“Sao vậy?” Oshanin hỏi.

“Không có gì.” Giáo sư lắc đầu: “Mọi người mau tập luyện đi, tôi cho rằng bài hát này nên được trình diễn ở hội nghị tuyển chọn, cả nước nên được nghe bài hát này vào ngày quốc tang. Nó sẽ cổ vũ sĩ khí của chúng ta rất nhiều.” (Hết chương) Chương 18: Cô ấy vẫn hướng về anh như thế

Vương Trung vốn dựa theo thời gian an bài, trước tiên đến dự lễ thụ huân.

Kết quả đến nơi mới được thông báo, giáo hội can thiệp vào nghi thức, trực tiếp dời sang buổi sáng ngày 13 tháng 8.

Hoàng thái nữ, người đại diện cho Sa Hoàng tham dự cũng có việc bận, tạm thời không thể tham dự.

Vương Trung bị “bỏ bom” đành phải quay đầu đi tới hội tuyển chọn âm nhạc.

Lyudmila ngược lại rất vui vẻ: “Như vậy chẳng khác nào được dạo chơi ở Yekaterinburg, tuy rằng em biết nói như vậy không hay, hiện tại đang là thời chiến, nhưng mà… dạo chơi thật vui a.”

Vương Trung cười nói: “Chẳng sao cả, giống như lúc nghỉ giải lao giữa hai trận chiến lại đánh bài, không ảnh hưởng đến cục diện.”

“Hôm qua anh còn phản đối vũ hội đấy!” Lyudmila nói: “Rõ ràng em đã chuẩn bị tươm tất rồi, kết quả lại uổng phí”

Vương Trung chỉ đành nhìn sang hướng khác.

Lúc này Grigory đang lái xe phanh lại, quay đầu nói: “Đến nhà hát lớn rồi, địa chỉ trên thư mời chính là nơi này.”

Lyudmila tò mò hỏi: “Sao anh Grigory lại quen thuộc địa danh Yekaterinburg như vậy?”

Grigory: “Bởi vì tôi cao ráo, nên lần đầu tiên đi lính là ở đoàn cảnh sát hoàng gia Yekaterinburg, sau đó mới được điều động đến trung đoàn Amur thứ ba. Lúc ở đoàn cảnh sát cơ bản đã chạy khắp các con đường ở Yekaterinburg rồi.”

Vương Trung: “Vậy sau này có đánh nhau trong thành Yekaterinburg thì có thể trông cậy vào anh.”

Lyudmila kinh hãi: “Sẽ đến mức phải đánh nhau trong thành Yekaterinburg sao?”

Vương Trung: “Tôi không biết. Chiến trường khó nói trước điều gì. Nhưng có thể phán đoán, thời tiết lầy lội và mùa đông khắc nghiệt sẽ làm suy yếu quân Prosen, chúng ta sẽ đẩy lui được chiến tuyến vào mùa đông. Nhưng chiến tranh vẫn sẽ tiếp diễn.”

Vừa nói, Vương Trung vừa xuống xe, sau đó nhanh chóng bước đến chỗ Lyudmila.

Lyudmila vốn muốn tự mình xuống xe, thấy Vương Trung đã đến, bèn mỉm cười đưa tay ra, cho vị hôn phu một cơ hội.

Vương Trung đỡ cô xuống xe, nắm tay cô đi về phía nhà hát, Grigory thì trực tiếp giao xe cho người phục vụ, đeo súng tiểu liên đi theo hai người.

Nhà hát lớn được xây dựng với hàng cột theo kiểu La Mã, nhìn gần quả là uy nghiêm, bề thế, nhưng Vương Trung lại chỉ nghĩ xem nên đặt súng máy ở đâu để khống chế toàn bộ khu vực cầu thang.

Chắc là bệnh nghề nghiệp đến hết chiến tranh mới khỏi.

Đi đến bậc thang cao nhất, nhìn lối vào nhà hát lớn, Vương Trung nhìn xung quanh: “Sao không thấy ai ra đón chúng ta?”

“Thôi nào, tối qua anh cho người ta leo cây, hôm nay người ta cho anh leo cây lại đấy. Anh còn muốn rút súng xông vào hay sao? Đừng như vậy. Ngay từ đầu em đã khuyên anh đừng đến, coi như không nhận được lời mời. Nhưng anh muốn xem xét âm nhạc, nên đã đến rồi, vậy thì nhịn một chút.” Lyudmila nói một thôi một hồi khiến Vương Trung dẹp bỏ ý định trong lòng, anh mỉm cười với cô, ôm eo cô đi vào.

Khi Vương Trung đến gần cửa, bỗng nhiên xuất hiện một đám nữ bộc, cung kính mở cửa rồi cúi đầu chào: “Rokossovsky tướng quân, hoan nghênh ngài đến với nhà hát lớn.”

Vương Trung ngạc nhiên: “Mọi người là đến đón tôi sao? Không phải muốn cho tôi leo cây à? Đây là có ý gì?”

Sau đó Olga Hoàng thái nữ bước ra.

Vương Trung và Lyudmila đều ngây người.

Hoàng thái nữ: “Tổng quản cung đình muốn tôi đến tham dự hội nghị tuyển chọn này, thể hiện sự coi trọng của hoàng thất. Tôi thấy lễ thụ huân bị hủy, nên đã đến đây.”

Lyudmila: “Lễ thụ huân bị hủy nên đã đến đây? Vậy là hôm nay điện hạ đều ở cùng anh Alyosha sao?”

“Không, đây là hoạt động cuối cùng gặp mặt anh ay buổi liên hoan tối nay của các anh, tôi không tham gia được.” Hoàng thái nữ mỉm cười.

Vương Trung chuyển chủ đề: “Vì sao lễ thụ huân lại bị hủy?”

“Giáo hội muốn sửa chữa quân kỳ và danh hiệu của quân đội anh, nên đã yêu cầu dừng lễ.” Olga dừng một chút, rồi hỏi: “Nghe nói tối qua anh mắng vị nhạc trưởng kia? Nói âm nhạc ông ta sáng tác cho anh là nhạc rẻ tiền?”

“Đúng vậy, tin tức đã truyên đến tai công chúa rồi sao?”

“Bởi vì sau đó vị nhạc trưởng đã đến câu lạc bộ của giới âm nhạc, rồi than thở, oán trách. Mọi người còn cười nhạo giai điệu anh sáng tác, nói là đồ bỏ đi. Rốt cuộc là bài hát gì? Có thể để tôi nghe một chút hay không?”

Vương Trung đang định trả lời, Lyudmila đã nhanh miệng nói: “Sau này sẽ có cơ hội, điện hạ. Hiện tại chúng ta đứng đây chặn cửa như vậy không hay lắm.”

“Cô nói đúng.” Olga mỉm cười: “Vậy chúng ta vào thôi.”

Nói xong, cô liền xoay người đi dọc theo hành lang lớn của nhà hát vào.

Vương Trung định đi theo, nhưng bị Lyudmila kéo lại, đợi toàn bộ thị nữ của Hoàng thái nữ đi hết, mới đi theo sau.

“Như vậy mới đúng lễ tiết.” Lyudmila nhỏ giọng nói bên tai Vương Trung: “Em không có ý ghen đâu nhé.”

Vương Trung: “Nếu em ghen, anh sẽ còn vui hơn, thật đấy.”

“Vậy thì em ghen đấy.” Lyudmila nói: “Thế anh có vui không?”

Vương Trung gật đầu: “Ừm! … À không, không vui, không dám vui mừng.”

Bước vào bên trong nhà hát, Vương Trung thấy hội trường ngồi đây những nhân vật tiếng tăm ở Yekaterinburg - hoặc là bê ngoài là những nhân vật tiếng tăm.

Mọi người đang hướng về phía Olga Hoàng thái nữ chào hỏi.

Lyudmila kéo Vương Trung lặng lẽ đi sang một bên.

Một người hầu bước tới dẫn đường: “Là Rokossovsky tướng quân phải không ạ? Chỗ của ngài ở đây.” Người hầu dẫn Vương Trung cùng Lyudmila đến bên cạnh khán đài: “Vì mời ngài là quyết định được đưa ra vào phút chót, nên chỉ còn chỗ này.”

Vương Trung: “Để tôi ngồi ở đây, đôi khi tôi muốn góp ý mà người trên sân khấu không nghe thấy, tôi sẽ bắn súng đấy, có thật là không sao không?”

Người hầu cười nói: “Ngài yên tâm, thiết kế âm thanh của nhà hát rất hiện đại, ngài chỉ cần hơi ngẩng cằm lên, nói chuyện về phía bức tường kia, thì giọng nói của ngài sẽ truyền khắp cả nhà hát. Giống như bây giờ vậy.

Lúc này, rất nhiều người nhìn về phía này.

Nhưng phân lớn đều không có ý định đến bắt tay …

Một quý ông trung niên ăn mặc lịch sự, cùng một vị học giả ngoài 40 đeo kính gọng tròn sóng vai đi tới.

Vị thân sĩ đưa danh thiếp: “Tôi là tổng biên tập tạp chí Âm nhạc Hiện Đại Ant, bên cạnh là Giáo sư Vladimir Bradsky.”

Vị giáo sư tiếp lời: “Giáo sư khoa âm nhạc trường đại học Yekaterinburg, tôi muốn hỏi một chút, trong quân của cậu có một chàng trai trẻ tên là Vasily Vladimirovich Bradsky?”

Vương Trung nhíu mày, anh đã quên mất tên đầy đủ của Vasili, nhưng người trước mặt lại là giáo sư âm nhạc, đúng là trùng hợp, liền hỏi: “Có phải là ông với con trai ông có quan hệ không tốt lắm?”

“Tôi muốn nó trở thành nhà soạn nhạc, nhưng nó lại chạy đi lính!”

Ra vậy, đúng là con trai ông ta rồi.

Vương Trung: "Vasili đúng là đang ở trong quân của tôi, vì cậu ấy thông thạo tiếng Prosen, nên được giao nhiệm vụ nghe lén thông tin liên lạc bằng vô tuyến điện của quân Prosen. Ông có muốn gửi thư cho cậu ấy không?"

"Không, không cần, vị tổng biên tập bên cạnh, trưa nay nhận được một bức thư gửi gấp từ Shostka, cậu có biết gì về việc này không?"

Vương Trung nhíu mày, thầm nghĩ chẳng lẽ Vasili đã sáng tác bài hát rồi gửi đến, và bức thư đã đến tay tổng biên tập Oshanin?

Nhưng mà, mình chỉ mới ngâm nga giai điệu trước mặt Vasili, chẳng lẽ mình vô thức hát cả lời ra?

Vương Trung: "Tôi chỉ mới ngâm nga giai điệu còn chưa hoàn chỉnh trước mặt cậu ấy, có lẽ việc này đã khơi nguồn cảm hứng sáng tác cho cậu ấy."

Nếu quả thật Vasili đã sáng tác nên bài "Thần Thánh Chiến Tranh", Vương Trung cũng không ngại để Vasili đứng tên tác giả, dù sao thứ này vốn dĩ không phải do anh sáng tác, anh chỉ là người mang nó đến thế giới này.

Hơn nữa anh cũng chỉ đưa ra giai điệu, Vasili có thể bổ sung, hoàn thiện thành một bản nhạc, thì đó là do cậu ấy tài giỏi, để cậu ấy đứng tên tác giả cũng là chuyện thường tình. Nếu như cậu ấy còn viết thêm cả lời, vậy thì càng nên để tên cậu ấy.

Vị giáo sư lại lắc đầu: "Không, tôi hiểu rất rõ nó, nếu là công lao của nó, nó sẽ không bao giờ nhận vơ, nó để tên cậu là tác giả, vậy thì chắc chắn là do cậu sáng tác, còn phần lời là do Philippov viết, cậu có quen Philippov này không?"

Vương Trung: "La bạn thân của cậu ấy ở trường quân đội, hai người đã cùng nhau sống sót qua trận phòng thủ Loktev và

trận đánh chặn ở Olaci.”

Vị giáo sư do dự một chút rồi nói: “Bọn nó đều tài giỏi như vậy, hay là điều chúng nó về Yekaterinburg, chuyên tâm sáng tác âm nhạc? Công việc cổ vũ tinh thần cũng rất quan trọng.”

Vương Trung: “Vậy thì ông phải tự nói chuyện với Vasili. Hiện tại Shostka vẫn an toàn, quân địch còn cách đó khoảng 100km, ông có thể đến đó thăm cậu ấy.”

Vị giáo sư nhíu mày: “Không! Tôi sẽ không bao giờ đến gặp nó! Trừ khi nó đến nhận lỗi với tôi!”

Haizzz, đúng là hai cha con, tính cách y hệt nhau.

Lúc này, Lyudmila lên tiếng: “Đừng để sự cố chấp trở thành điều hối tiếc về sau, ông hãy đến gặp cậu ấy đi.”

Rõ ràng là vị giáo sư đang do dự.

Đúng lúc này, vị nhạc trưởng từ xa gọi với lại: “Tổng biên tập Oshanin, sắp đến giờ bắt đầu rồi, mời ông mau đến đây!”

Oshanin lớn tiếng đáp: “Được rồi, nhưng mà, nhạc trưởng, tôi muốn thay đổi thứ tự biểu diễn. Chúng tôi có một tiết mục vừa mới tập, muốn được biểu diễn trước.”

Vị nhạc trưởng lộ vẻ khó xử.

Lúc này, Vladimir Bradsky lên tiếng: “Tôi nhất trí thay đổi thứ tự. Bài hát này rất xứng đáng!”

Nói nhảm, đó là “Thân Thánh Chiến Tranh” cơ mà.

Nhưng câu tiếp theo của Bradsky lại là: “Dù sao nó cũng là do anh hùng Rokossovsky sáng tác, là âm nhạc đích thực được tạo ra từ chiến trường!”

Vừa dứt lời, cả hội trường xôn xao bàn tán. Thiết kế âm thanh ở đây đúng là quá tốt, những tiếng bàn tán nho nhỏ bỗng chốc vang lên ồn ào như ở ngoài chợ.

Nhạc trưởng nhíu mày: “Nhưng mà… Chúng ta phải tuân theo quy định, muốn thêm một tiết mục chưa đăng ký là đã không đúng quy định rồi, lại còn muốn chen lên đầu thì thật sự là không ổn…”

Lúc này, Olga đang ngồi trong khu vực dành riêng cho hoàng thất lên tiếng: “Tôi thấy cũng được mà, chỉ cần thêm vào đầu chương trình là được, những quy trình khác vẫn giữ nguyên, chỉ là lùi lại một chút thôi mà. Hơn nữa, nhạc trưởng, nếu như âm nhạc của Rokossovsky tướng quân khó nghe như vậy, thì để mọi người thưởng thức trước cũng tốt mà? Như vậy thì sau đó anh ấy sẽ không còn ý kiến gì nữa.”

Các nhạc sĩ nhìn nhau.

Lyudmila thì nhỏ giọng nói bên tai Vương Trung: “Cô ấy vẫn luôn bênh vực anh như vậy, thân vương điện hạ.”

Vương Trung nghe xong thì toát mồ hôi hột.

Vị nhạc trưởng thở dài: “Nếu tổng biên tập Oshanin và giáo sư Bradsky đã nói như vậy, vậy thì chúng ta hãy thưởng thức âm nhạc đến từ chiến trường.”

(Hết chương)

Chương 91: Không Quân Của Địch Tới

Chuong 19: Vang vong Yekaterinburg

Chuong 19: Vang vong Yekaterinburg

Sau khi mọi người đã yên vị, tổng biên tập Oshanin bước lên buc chỉ huy.

Trong hố dàn nhạc chỉ có một dàn nhạc nhỏ.

Vương Trung nghe thấy có người nói: "Chẳng phải dàn nhạc này là do mấy ông biên tập tạp chí kia lập ra hay sao? Tôi nhớ là toàn là dân nghiệp dư, chơi cho vui thôi mà? Chẳng có lấy một nhạc công chuyên nghiệp nào, có biểu diễn ra hồn được cái gì?"

Một người khác đáp: 'Hôm qua tôi cũng chẳng nghe nói gì đến kế hoạch này, chắc là hôm nay mới tập hợp vội vàng."

"Chắc chắn là như vậy, đây là muốn làm tướng quân bẽ mặt."

"Muốn tướng quân bẽ mặt, vậy thì ban nãy còn đến chào hỏi làm gì?"

Không biết có phải do thiết kế đặc biệt của hội trường, mà Vương Trung có thể nghe rõ mồn một những lời bàn tán đó.

Lyudmila vẫn luôn khoác tay anh, có vẻ như rất sợ anh lại rút súng bắn loạn.

Vương Trung đành phải trấn an: "Em coi anh là người thế nào, anh không rút súng đâu."

“Anh còn nói! Hôm qua đến câu lạc bộ, anh đã rút súng rồi đấy thôi! Không khéo anh sẽ hình thành thói quen, cứ gặp chuyện là lại rút súng ra.”

Vương Trung im lặng, nhưng bị Lyudmila giữ tay như vậy cũng khá thoải mái, nên anh cũng chẳng nói gì.

Tổng biên tập Oshanin đã ở vị trí sẵn sàng, sau khi trao đổi ánh mắt với ca sĩ độc diễn, liền nhẹ nhàng vung gậy chỉ huy.

Tiếng nhạc vang lên.

Vừa nghe giai điệu, Vương Trung liền yên tâm: đúng là “Thần Thánh Chiến Tranh” bản phối mới rồi, giai điệu dường như tiếng nhịp tim nặng nề vang lên khi mở đầu, anh đã quá quen thuộc.

Những nhạc sĩ vừa còn xì xào bàn tán, giờ phút này đều im lặng.

Nam ca sĩ hơi mập bắt đầu cất tiếng hát, lời bài hát có chút khác so với bản gốc, nhưng nhìn chung vẫn đúng giai điệu.

Vương Trung hoàn toàn thả lỏng, anh biết bài hát này nhất định sẽ thành công - chỉ cần những nhạc sĩ kia không cố tình phủ nhận, thì chắc chắn phải thừa nhận đây là một bản hùng ca xuất sắc.

Đột nhiên, cánh tay Vương Trung bị véo mạnh, khiến anh không thể nào tập trung nghe hát, đành phải quay sang nhìn “thủ phạm’.

Lyudmila hai mắt ngan lệ, vừa véo mạnh tay Vương Trung, vừa liên tục lấy khăn tay lau nước mũi.

Bị vị hôn thê “hành hạ” như vậy, Vương Trung chẳng thể nào tập trung nghe hát được nữa, đành phải quan sát xung quanh, anh thấy phần lớn những quý bà, quý cô đều đang ngồi im lặng, còn các quý ông thì đều tỏ vẻ xúc động.

Ra vậy, các quý bà, quý cô chưa từng trải qua chiến tranh, cũng không quan tâm đến chiến tranh, nên không xúc động. Còn các quý ông, bản năng của họ đã bị sự bi tráng trong bài hát đánh động sao?

Nhưng Vương Trung ngay lập tức phát hiện ra một người khác biệt: Olga Hoàng thái nữ đã đứng bật dậy, hai tay vịn chặt lan can.

Với thiết kế của nhà hát như vậy, ngồi yên tại chỗ là có thể thưởng thức âm nhạc một cách tốt nhất, hành động đứng dậy giữa chừng như Olga là hành động bất lịch sự.

Nhưng có lẽ Hoàng thái nữ không còn để ý đến điều đó nữa rồi.

Bài hát kết thúc, cả hội trường im lặng đến đáng sợ.

Ngay sau đó, Hoàng thái nữ là người đầu tiên vỗ tay, vừa vỗ tay vừa nói lớn: "Hay quá, tôi như nhìn thấy anh trai mình đang dũng cảm xông pha nơi chiến trường!"

Không, kỳ thật bài hát không liên quan đến sự dũng cảm của một cá nhân nào cả, đây là bài hát ca ngợi cả đất nước, ca ngợi những người con đang chiến đấu vì Tổ quốc, công chúa điện hại

Vương Trung đang nghiêm túc suy nghĩ có nên đứng dậy giải thích cho công chúa hiểu hay không, thì giáo sư Vladimir Bradsky đã đứng lên: "Đây không chỉ là bài hát ca ngợi lòng dũng cảm của cá nhân! Theo tôi, bài hát này ca ngợi hàng triệu con người bình thường đang dũng cảm chiến đấu nơi tiền tuyến.

"Bài hát này ca ngợi cả dân tộc Ant! Bài hát không sử dụng những kỹ thuật phối nhạc phức tạp, nếu như học trò của tôi nộp bài tập như vậy, có thể tôi sẽ không cho điểm cao. Nhưng là một bài hát chiến tranh, nó thật sự hoàn hảo!"

Vừa dứt lời, đã có người phản bác: "Lời bài hát có câu "cuộc chiến của nhân dân", dùng để hát trong lễ quốc tang của Thái tử và Rokossovsky công tước, có vẻ như không thích hợp lắm?"

"Đúng vậy." Có người tiếp lời: "Nghe cứ như là bài hát được viết riêng cho giáo hội, đặc biệt là đoạn điệp khúc giống như thánh ca kia."

Olga lại lên tiếng: "Không! Rất thích hợp! Anh trai tôi nhất định sẽ thích bài hát này! Nhất định!"

Lúc này Vương Trung mới sực nhớ ra, mình cũng là người thân của người được tổ chức quốc tang, nên anh lên tiếng sau công chúa: "Lúc sáng tác, tôi đã nghĩ đến khuôn mặt của cha mình, và nụ cười của người bạn thân Ivan! Chẳng lẽ các vị muốn nghi ngờ tình cảm giữa tôi và hai người họ sao?"

Những người vừa phản đối đều im lặng.

Lúc này, nhạc trưởng của dàn nhạc Yekaterinburg lên tiếng: "Tôi phải thừa nhận đây là một bài hát rất hay, tuy giai điệu đúng là giai điệu mà tối qua Rokossovsky tướng quân đã ngâm nga, nhưng mà… nghe khác hoàn toàn so với lúc ngài ấy ngâm nga.

"Xin hỏi, ai là người phối nhạc cho bài hát này? Chẳng lẽ là do Rokossovsky tướng quân tự phối nhạc sao? Tôi nghĩ, ngài ấy không có trình độ chuyên môn như vậy…"

Vương Trung thoải mái thừa nhận: "Phải, tôi không phải là người phối nhạc, thậm chí tôi còn không phải là người viết lời. Tôi chỉ đưa ra giai điệu, còn người phối nhạc đã bổ sung và hoàn thiện thành bản nhạc."

Nghe vậy, vị nhạc trưởng như thể vừa giành được chiến thắng, mỉm cười nói: "Vậy tại sao trong phần tác giả chỉ có tên của thiếu tướng, như vậy có phải là không hợp lý lắm không?"

Bradsky mở miệng nói: “Tôi biết người thực hiện âm nhạc của thiếu tướng, tính cách của hắn quyết định hắn tuyệt đối sẽ không nhận công lao về mình. Tin tôi đi, bài hát này cho dù có bảy tám phần là công lao của anh ta, chỉ cần khúc nhạc ban đầu đến từ thiếu tướng, người sáng tác nhạc sẽ không ký tên, tuyệt đối sẽ không.”

Lúc giáo sư nói lời này, giọng điệu hoàn toàn là đang khoe con trai mình, sự đắc ý kia giống như câu được con cá nặng mười cân, hận không thể để người ta vác cá đi khắp thế giới, vừa đi vừa dùng loa lớn khoe khoang.

Lúc này, Olga công chúa nói: “Tôi thấy quốc tang và âm nhạc của công tế cứ theo cái này đi, Rokossovsky tướng quân, anh còn có thể viết không?”

Vương Trung thật sự sợ chết công chúa trước mặt mọi người gọi một tiếng Alyosha, nhưng cô đã không làm thế, cô gọi “Rokossovsky tướng quân”, điều này rất tốt.

Lần trước hình như cô ấy đã trực tiếp gọi Alyosha, lần này có thể là do e ngại nơi công cộng, nên dùng cách xưng hô trang trọng hơn.

Vương Trung: “Xin lỗi, điện hạ, cô cũng biết, tôi không giỏi âm nhạc. Khi còn bé cô và lvan điện hạ một người chơi piano một người kéo violon, tôi chỉ có thể ở bên cạnh vỗ tay theo nhịp. Tôi thậm chí còn không biết đánh trống.

“Bài hát này cũng được nghe thấy trong mơ, nên mới nhớ kỹ.”

Ý của Vương Trung là, tôi xuyên không, thế giới trước khi xuyên không chẳng phải giống như một giấc mơ sao.

Kết quả lời này vừa nói ra mọi người đều hít một hơi lạnh.

Vương Trung ngây người, chuyện gì xảy ra vậy?

Lyudmila chu đáo ghé vào tai hắn nhỏ giọng nói: “Thánh Andrew cũng từng nói những lời giống nhau, trong mơ nghe thấy giai điệu, nên viết ra.” … Thánh Andrew là tiền bối? Hay là hắn thật sự nghe thấy thiên sứ hát cho hắn? Dù sao thế giới này thật sự có sức mạnh thần bí.

So với khả năng thứ hai, Vương Trung ngược lại hi vọng Thánh Andrew là tiền bối.

Lúc này, giáo sư Brads phá vỡ sự im lặng: “Vay ca khúc đầu tiên cứ quyết định như vậy đi! Tôi thấy nên lập tức tổ chức dàn nhạc học tập, sau đó đến nhà ga biểu diễn!

“Nơi đó, thanh niên từ khắp nơi đang bước lên hành trình, chạy về tiền tuyến. Họ cần bài hát này để nâng cao sĩ khít”

Nhạc trưởng dàn nhạc còn chưa lên tiếng, một vị quý ông cao gầy khác đã đứng lên: “Được. Nhạc trưởng, tôi cho rằng dàn nhạc nên lập tức bắt đầu tập luyện bài hát này, cố gắng sáng sớm mai đến nhà ga biểu diễn.”

Vương Trung hỏi Lyudmila: “Người nói chuyện là ai?”

“Phó nhạc trưởng, rất thân cận với giáo hội.” Lyusha đáp.

Ra vậy, giáo hội đây là đã thâm nhập vào mọi mặt rồi.

Nhạc trưởng nhìn chằm chằm phó nhạc trưởng, nhìn một hồi lâu mới nói: “Anh nói đúng, Alexandropol, anh đi tổ chức tập luyện đi.”

Phó nhạc trưởng lập tức hành lễ, sau đó sải bước đi lên sân khấu, hỏi Oshanin xin bản nhạc.

Lúc cầm bản nhạc xuống, ông ta còn hành lễ với Vương Trung.

Nhạc trưởng giống như quả cà chua héo, hắng giọng nói: “Vậy chúng ta tiếp tục nào, bắt đầu tuyển chọn…

“Tôi muốn nghe lại bài hát này một lần nữa.” Olga Hoàng thái nữ ngắt lời nhạc trưởng: “Bài hát này tên gì?” Oshanin trên sân khấu lúng túng xoa xoa mũi: “Gọi là Đêm 15 tháng 7 tình cờ có được ở Agasukov’ ạ.”

Vương Trung muốn cười, Vasili này, lại lấy thời gian của bài hát kia làm tiêu đề.

Mấu chết là cậu ta còn nhớ nhầm thời gian, đây là buổi tối hôm đó gặp Alekseevna mới ngân nga.

Oshanin nhìn về phía Vương Trung: “Tướng quân, cái này… gọi là tên này sao?”

Vương Trung lắc đầu: “Không, bài hát này tên là ‘Chiến tranh thần thánh “

Olga Hoàng thái nữ: “Cũng là anh nghe thấy trong mơ sao?”

Vương Trung gật đầu: “Phải, là Thánh Andrew nói cho tôi biết.”

Vừa rồi mình đã vô ý động vào sấm sét, vậy không bằng chọc mạnh một chút, dọa đám người này một chút.

Quả nhiên lời này lại gây sóng gió.

Nhưng Olga hoàng thái nữ lại cười rất vui vẻ, dường như chỉ coi đây là một trò đùa: “Rokossovsky thiếu tướng, anh thật hài hước.”

Vương Trung cũng cười.

Chậm một chút, Nhà thờ lớn Maria của Giáo hội Chính thống giáo Đông phương.

Belinsky Đại Mục thủ uống một ngụm rượu Teryani, phát ra âm thanh thỏa mãn.

Lúc này, một thẩm phán cầm một bản báo cáo vào cửa: "Thưa ngài, đây là bản nhạc mà Rokossovsky thiếu tướng vừa gửi cho tạp chí Âm nhạc hiện đại'."

"Ồ? Rokossovsky thiếu tướng còn biết viết nhạc? Tối qua không phải nghe nói hắn đắc tội với toàn bộ giới âm nhạc sao? Sao vậy, bây giờ còn viết nhạc muốn lấy lại danh dự?

"Cái này không tốt, một người không thể nào là thiên tài toàn năng, không cần thiết phải sĩ diện như vậy trong âm nhạc."

Belinsky nói, ra hiệu cho thẩm phán đưa bản nhạc tới.

Thẩm phán lập tức giao bản nhạc cho Belinsky.

"Ừm/' Belinsky không hiểu bản nhạc, chỉ liếc nhìn rồi ném xuống, hỏi: "Các nhạc sĩ phản ứng thế nào?"

"Vô cùng kinh ngạc, ngay cả nhạc trưởng của dàn nhạc Yekaterinburg từng bất hòa với thiếu tướng cũng cho rằng đây là một bản nhạc hay."

Belinsky kinh ngạc: "Thật hay giả?"

Ông ta lại cầm bản nhạc lên: "Cái này… À, có lời bài hát, để tôi xem nào… Hãy để cơn thịnh nộ cao cả nhất, cuồn cuộn như sóng! Tiến hành chiến tranh nhân dân, chiến tranh thần thánh… ' "

Đại Mục thủ nhìn về phía thẩm phán: "Đi hỏi phòng tuyên truyên xem, đây không phải là lời bài hát mà họ nhét cho tướng quân đấy chứ?"

"Không phải." Thẩm phán chắc chắn nói: "Phòng Tuyên truyên và Cục Văn nghệ đều nói không liên quan đến họ."

Belinsky nhíu mày: "Đi điều tra xem tình hình của tác giả Philippov này thế nào. Còn nữa, xác định lại xem có phải tướng quân viết hay không."

(Hết chương) Chương 20: Một người cha khác

Vương Trung hoàn toàn không biết bài hát của mình đã truyên đến giáo hội.

Hắn chỉ biết sau khi Oshanin dẫn theo những người yêu thích âm nhạc biểu diễn ca khúc này, quyền lên tiếng của mình lập tức được nâng cao.

Hắn thậm chí có cảm giác sau khi mỗi bài nhạc được biểu diễn xong, tất cả mọi người đều đang chờ hắn nói vài câu.

Mà sự hiện diện của Olga Hoàng thái nữ càng tăng cường loại cảm giác này.

Mỗi khi kết thúc bài hát, người dẫn chương trình đều nhìn Vương Trung, xác nhận xem hắn có ý định nhận xét hay không.

Nhưng bản thân Vương Trung vẫn rất tự biết mình, nên chỉ khi nào bài hát được biểu diễn rõ ràng là không được mới lên tiếng chê bai vài câu, bảo vệ sự trang nghiêm cho tang lễ của người anh em tốt và cha mình.

Buổi tuyển chọn kéo dài hai tiếng rưỡi kết thúc, chân Vương Trung cũng đã tê cứng.

Lyudmila cười kéo hắn đứng dậy, nói: "Anh thật sự là vị tướng dũng mãnh trên chiến trường sao?"

Vương Trung: "Luc tôi chiến đấu trên chiến trường, chủ yếu dựa vào chiếc xe tăng nhỏ của tôi."

Nói xong Vương Trung như nghe thấy tiếng ngựa hí, vội vàng bổ sung thêm một câu: "Còn có con ngựa yêu quý của tôi nữa."

Lyudmila thở dài: "Câu trả lời này của anh khiến tôi nhớ đến, trên chiến trường anh quan tâm xe tăng và ngựa hơn tôi!"

“Đó là em hiểu lầm rồi!” Vương Trung nghiêm túc nói: “Tình cảm của tôi dành cho em và ngựa, xe tăng là như nhau!”

Lyudmila nhìn Vương Trung cười như không cười, còn các tiểu thư quý tộc xung quanh đã dùng ánh mắt thương hại nhìn cô.

Vương Trung lúc này mới phản ứng lại hình như mình nói sai, vì vậy vội vàng sửa lời: “Tôi quan tâm em hơn ngựa và xe tăng!”

“Ha ha ha, tôi không tin.” Lyudmila cười gượng hai tiếng rồi nói.

Vương Trung vừa định nói thêm gì đó, cô đã thở dài: “Thôi vậy, tôi cảm thấy đàn ông đều như vậy. Khi còn nhỏ, chú Komni, còn có cha tôi, mỗi khi họ tụ tập, đều hào hứng bàn luận về giai đoạn chiến dịch nào đó, đội quân nào đó đã đến đâu vào ngày nào tháng nào… Tương lai anh chắc chắn cũng vậy.”

Vương Trung nhìn sang bên cạnh, bởi vì hắn cũng cảm thấy mình sẽ như vậy.

Đúng lúc này, giáo sư Vladimir Bradsky đi tới, có chút ngập ngừng hỏi: “Cái kia, tướng quân, anh… thật sự cảm thấy tôi nên đến Shostka thăm Vasili sao?”

Vương Trung: “Đừng do dự nữa, đi ngay đi. Hiện tại Shostka vẫn yên bình, thậm chí mỗi ngày đều có một chuyến tàu chở khách dân dụng. Nhưng sẽ không còn yên bình như vậy đâu.”

Vương Trung vốn định nói đến giữa tháng 9 sẽ không còn yên bình, nhưng lúc này tiết lộ phán đoán về quân sự là không thích hợp, nên chỉ có thể nói như vậy.

Bradsky cầm mũ, vẻ mặt do dự, liên tục xoa xoa chiếc mũ: “Hiện tại lại sắp đến cuộc chiến lớn rồi đúng không? Loại thời

điểm này đi đến quân đội thăm con, liệu có phạm phải điều cấm ky gì không?

"Tôi nghe nói quân đội là một nơi rất tà môn, có người ra chiến trường sẽ mang theo bùa hộ mệnh, chỉ cần bùa hộ mệnh mất đi là chắc chắn không thể trở về, những chuyện như vậy…

"Vậy nên có phải kiêng ky việc gặp người nhà trước khi ra trận, sau này sẽ gặp xui xẻo không?"

Vương Trung: "Không có. Ông cứ yên tâm. Chiến tranh không hề dễ dàng như vậy, cái chết đến lúc nào sẽ không báo trước, không liên quan gì đến việc ông làm."

Lyudmila vội vàng huých vào eo hắn, sau đó cười nói: "Ý của thiếu tướng là, ông cứ yên tâm, nên đi thăm thì đi. Muốn mang theo món ngon gì thì cứ mang."

Giáo sư liên tục gật đầu, vừa định đi, bỗng nhiên nhớ ra điều gì, hỏi: "Vasili… Nó có hận tôi không?"

Vương Trung: "Nó vẫn luôn ca thán, nói ông ép nó trở thành nhạc sĩ, ngoài ra thì không có gì khác."

Giáo sư thở dài: "Tôi không giống những bậc cha mẹ khác, tôi phát hiện ra nó có tài năng ở phương diện này, mới để nó phát triển theo hướng đó! Ông cũng thấy rồi đấy, nó thật sự có tài năng này!"

Vương Trung phải thừa nhận, Vasili có thể biến bài hát nghe được một lần thành ra như vậy, quả thật có tài năng ở phương diện này, người cha trước mắt này không nhìn lầm.

Vì vậy hắn nói: "Hay là ông nên tâm sự với nó một chút? Không phải với tư cách là cha, là trưởng bối để chỉ bảo nó, mà là trò chuyện với tư cách bạn bè?"

Giáo sư kinh ngạc: "Nhưng tôi chính là cha, là trưởng bối của nói! Sao tôi có thể trở thành bạn của nó? Tôi phát hiện ra

tài năng của nó, chỉ cho nó con đường tốt nhất! Là một người cha, tôi không thẹn với lòng! Thiếu tướng, nếu anh là cha nó thì có thể…”

“Tôi còn chưa là cha.” Vương Trung mỉm cười: “Tuy rằng trông tôi có vẻ già dặn, nhưng đó là do chiến tranh, thật ra tôi chưa đến 30 tuổi. Tôi cũng không có kinh nghiệm làm cha, nên… Xin lỗi, tôi và ông không có tiếng nói chung. Tôi chỉ có thể nói cho ông biết, Vasili hi vọng ông tôn trọng nó, hi vọng có thể cùng ông uống với nhau một ly với tư cách bạn bè.”

Thực ra ở đây, Vương Trung đang nói lên mong muốn của chính mình.

Trước khi xuyên không, hắn hi vọng có thể cùng cha uống với nhau một ly, tâm sự với nhau với tư cách bạn bè.

Nhưng mà đó đã là mong muốn không thể thực hiện được nữa rồi.

Nghĩ đến đây lại có chút đau lòng.

Lyusha thấu hiểu nhìn Vương Trung.

Giáo sư thở dài: “Được, được, ý của anh tôi hiểu rồi. Mang theo một bình rượu, trò chuyện với nó một chút.”

Vương Trung: “Với tư cách bạn bè.”

“Tôi cố gắng.” Giáo sư cười cười, xoay người muốn đi, nhưng lại nhớ ra điều gì, hỏi: “Tôi có thể đi cùng vợ tôi không? Liệu có điều gì kiêng ky không?”

Vương Trung mỉm cười: “Không có, ông yên tâm.”

Nói xong, Vương Trung đột nhiên nghĩ, nhỡ đâu lần này Vasili chết, hai người này có thể sẽ cho rằng chính mình đã phạm phải điều cấm ky, mới hại chết con trai họ?

Loại thời điểm này nên bịa ra một điều cấm ky, để họ luôn chú ý mới đúng. Giống như thủy thủ khi ăn cá không được lật cá lại, những điều như vậy.

Nhưng chưa kịp để Vương Trung bịa chuyện, giáo sư đã đi rồi, vừa đi vừa đội chiếc mũ đã nhàu nát lên đầu.

Lyudmila khẽ nói: "Ông ấy thật sự là một người cha đáng yêu. Nhìn ra được ông ấy rất yêu Vasili."

"Ừm"" Vương Trung gật đầu.

Lúc này, Olga Hoàng thái nữ xuất hiện: "Cuối cùng cũng xong rồi. Tôi nghe nói tối nay hai người sẽ tổ chức tiệc tối mời các sĩ quan trẻ tuổi ở biệt thự?"

"Là tiệc tối." Vương Trung sửa lại.

Lyudmila trêu chọc: "Alyosha không muốn tiếp đãi các cô gái, chỉ muốn tiếp đãi các chàng trai."

Vương Trung không phủ nhận.

Olga thở dài: "Nói cách khác, tối nay anh chắc chắn sẽ không đến vũ hội của hoàng gia."

"Chắc chắn rồi." Vương Trung đáp.

"Vậy thì vũ hội chắc chắn sẽ rất nhàm chán." Olga bĩu môi, đột nhiên như nghĩ đến điều gì đó vui vẻ, nói: "Vậy tôi sẽ để dàn nhạc chơi 'Chiến tranh thân thánh giữa hai điệu nhảy!"

Vương Trung giật mình, hắn đã có thể tưởng tượng ra cảnh sẽ có người bị cao huyết áp vào tối nay.

Lyudmila chuyển chủ đề: "Hoàng đế vẫn như vậy sao?"

"Vẫn vậy, suốt ngày ru rú trong phòng, tin tốt là ngài ấy vẫn ăn uống."

Vương Trung gật đầu, cố gắng thể hiện vẻ lo lắng cho Sa hoàng.

Olga Hoàng thái nữ: “Vậy thì, tôi về đây, chúc hai người tối nay vui vẻ.”

Tối hôm đó, ngoại ô Yekaterinburg, trang viên Rokossovsky.

Rất nhiều sĩ quan trẻ tuổi tập trung ở khu vườn tổ chức tiệc tối ngoài trời.

Trong đó có không ít gương mặt quen thuộc từng tham gia hội thảo chia sẻ kinh nghiệm trước đó, ví dụ như Kashukhov.

Ngoài ra còn có những sĩ quan không còn trẻ, nhưng cũng chưa già như Kiriyenko trà trộn vào. Nếu phải tìm ra điểm chung của các sĩ quan đang tụ tập trong trang viên lúc này, thì đó chính là tất cả bọn họ đều đã từng chiến đấu chống lại quân Prosen ở tiền tuyến.

Vì lệnh giới nghiêm, nên toàn bộ hội trường chỉ có khu vực lấy thức ăn được chiếu sáng bằng nến, những nơi khác chỉ có ánh trăng.

Trong hoàn cảnh này mà tổ chức vũ hội, chắc chắn sẽ xảy ra rất nhiêu chuyện không hay.

Nhưng đây không phải là vũ hội.

Chủ đề mà các sĩ quan trẻ tuổi thảo luận cũng không phải là phụ nữ, mà là chiến tranh.

Vương Trung phát hiện ra món salad cá trích hun khói ở quầy đồ ăn, ngửi thì rất tanh, nhưng sau khi ăn một miếng, hắn đã thích mê mùi vị đó.

Hắn đang ăn ngon thì vài sĩ quan quân đoàn xe tăng đi tới quầy đồ ăn, vì quá tối nên họ không nhận ra Vương Trung, mà tự mình trò chuyện: “Nội dung buổi chia sẻ hôm trước rất hữu ích, nhưng những người lên chia sẻ kinh nghiệm đều là người

thắng trận, hoặc ít nhất là đã rút lui an toàn, nên chỉ giới thiệu cách chiến thắng, chứ không nói đến cách thất bại.”

“Đúng vậy, tôi thấy chia sẻ cách thất bại mới có giá trị hơn.”

Vương Trung nghe vậy, cảm thấy rất thú vị, bèn hỏi: “Vậy thất bại như thế nào?”

Hắn cố ý che cấp hiệu thiếu tướng của mình, giọng nói cũng khác với “Rokossovsky”.

Vài sĩ quan quân đoàn xe tăng nhìn Vương Trung, thấy hắn là bộ binh nên nói: “Thất bại như thế nào à? Bộ binh các anh chắc chắn không rõ, chúng tôi thì rõ lắm.

“Quân đoàn xe tăng số 1 của tôi, là quân đoàn giàu có nhất của toàn bộ Tập đoàn quân Tây Nam, chúng tôi có rất nhiều xe tăng kiểu mới. Riêng KV1 đã có 40 chiếc, còn có 20 chiếc KV2! Anh biết KV2 chứ? Chúng tôi gọi nó là Đầu bồn cầu, thứ đó được trang bị pháo hạng nặng 152mml

“Quân đoàn chúng tôi còn có 80 chiếc T34, hiểu không! 80 chiếc! Ngay khi tiếp cận, quân Prosen đã Sợ ngây người. Chưa từng thấy loại xe tăng nào đáng sợ như vậy! Lại còn nhiều như vậy!

“Anh đoán xem chúng tôi thất bại như thế nào?”

Vương Trung nhớ đến quân đoàn xe tăng số 6, bèn nói: “Pháo 88?”

“Không, không phải.” Sĩ quan quân đoàn xe tăng số 1 liên tục xua tay: “Đoán tiếp.”

Vương Trung: “Stuka?

“Đúng là có bị ném bom, nhưng không nhiều lắm. Thật ra hiệu quả tấn công của Stuka không cao như quân Prosen tuyên truyền. Đoán tiếp!”

Vương Trung: “Tôi đoán không ra, anh nói đi.”

Vị sĩ quan thở dài: “Là bởi vì chúng tôi, ngoại trừ xe tăng, thì cái gì cũng thiếu! Sư đoàn xe tăng của quân Prosen có bao nhiêu đơn vị hỗ trợ? Tiểu đoàn xe tăng chỉ có 3 tiểu đoàn, có sư đoàn thậm chí chỉ có 2 tiểu đoàn xe tăng, còn lại đều là các đơn vị hỗ trợ.

“Lính ném lựu đạn bọc thép, pháo binh, tiểu đoàn phòng không, trung đoàn hậu cần, tiểu đoàn sửa chữa… Bọn họ cái gì cũng có! Một tiểu đoàn xe tăng thậm chí có thể được phối hợp với một tiểu đoàn lính ném lựu đạn, xe bọc thép còn nhiều hơn xe tăng!

“Còn chúng tôi thì sao? Một trung đội của chúng tôi có một tiểu đội đi cùng đã là tốt lắm rồi, có khi một đại đội xe tăng mới có một tiểu đội bộ binh đi cùng. Bộ binh ít thì chớ, mà trang bị lại kém, vị huynh đài này, trung đoàn bộ binh của anh có bao nhiêu súng máy?”

Vương Trung: “Tùy trung đoàn, Trung đoàn Cận vệ 31 của tôi có 114 khẩu súng máy hạng nhẹ. Chủ yếu là do thu được rất nhiều súng máy hạng nhẹ của địch.”

“Thấy chưa! 114 khẩu! Toàn bộ quân đoàn xe tăng của chúng tôi chỉ được trang bị 81 khẩu súng máy hạng nhẹ. Hỏa lực của bộ binh chúng tôi căn bản không thể so sánh với lính ném lựu đạn bọc thép của địch, vừa giao chiến đã bị áp chế, sau đó bị đánh tan.

“Sau đó, bộ binh của địch có thể dùng chiến đấu tâm gần để xử lý xe tăng của chúng tôi! Địch còn thích ném bom khói! Anh biết đấy, khói mù mịt, không có bộ binh đi cùng, xe tăng chẳng khác nào con mồi ngonl

“Chúng tôi còn rất thiếu máy kéo, sư đoàn của tôi, cả sư đoàn chỉ có 7 chiếc máy kéo, mà đều là của pháo binh, phải

dùng để kéo pháo! Xe tăng bị sa lay không có máy kéo nào có thể kéo nó ra được. “Rất nhiều xe tăng bị bỏ lại trên chiến trường như vậy, không thể chiến đấu!”

Vị sư đoàn trưởng đang nói hăng say, đột nhiên dừng lại: “Chờ chút, anh vừa nói đơn vị dưới quyền anh là gì?”

Vương Trung: “Trung đoàn Cận vệ 31.”

Sư đoàn trưởng: “Anh là Rokossovsky thiếu tướng?”

“Đúng. Tôi sẽ phản ánh sự bất mãn của mọi người cho bộ phận trang bị. Sau này, chúng ta cũng cố gắng hợp nhất hóa, bổ sung đủ các binh chủng kỹ thuật khác cho mọi người.”

Vị sư trưởng lắc đầu: “Vô dụng thôi, cục trưởng cục quân giới Sergei đại tướng mà không thay đổi thì ông ta vẫn sẽ tiếp tục mở rộng lực lượng xe tăng, liên tục biên chế thành những đội quân xe tăng què quặt, ngoài xe tăng ra thì thiếu thốn mọi thứ, sau đó sẽ bị quân địch đánh cho tan tác.”

Hẹn gặp lại vào ngày Lợi Khắc. Nhân tiện giới thiệu một chút sách của bạn tôi.

(Hết chương) Chương 21: “Hôm nay chúng ta giống như gia đình đoàn tụ”

Vị sư trưởng xe tăng vừa dứt lời, một trung tá khác lên tiếng: “Bộ binh thiếu súng máy, chẳng phải là do đã lắp hết súng máy lên xe tăng rồi hay sao! Tổng sản lượng súng máy có hạn, lắp cho xe tăng thì bộ binh sẽ bị ít đi thôi!

“Hơn nữa, số lượng súng máy trên xe tăng thật sự là quá nhiều so với mức cần thiết, súng máy phía sau tháp pháo khi thực chiến căn bản là vô dụng! BT7 vốn dĩ là tháp pháo hai người, lúc chiến đấu đã bận tối mắt tối mũi rồi, ai rảnh rỗi mà điều khiển súng máy phía sau tháp pháo chứt”

Vương Trung bật cười. Bản thân anh cũng từng chỉ huy T28, phía sau tháp pháo của T28 cũng có súng máy, thiết kế là để dành cho trưởng xe, nhưng Vương Trung hoàn toàn quên mất sự tồn tại của khẩu súng máy này.

Buồn cười thật, lúc chiến đấu tập trung vào phía trước còn chưa xong, ai lại quay người đi bắn súng máy phía sau?

Phía sau tháp pháo của BT7 cũng có súng máy, lúc đó Vương Trung đứng ở phía sau tháp pháo chỉ huy xe tăng, tác dụng duy nhất của khẩu súng máy này chính là thỉnh thoảng cho anh một cú vào bụng.

Nhân tiện nói thêm, lúc đầu Vương Trung còn lo lắng khẩu súng máy này cướp cò bắn chết mình, sau đó trưởng xe BT7 trấn an anh, bảo anh yên tâm, bởi vì khẩu súng máy kia căn bản không có đạn, vì để tiết kiệm không gian nên đã dỡ hết đạn dược đi rồi.

Trước khi xuyên không, Vương Trung đã đọc rất nhiều hồi ký của lính tăng Liên Xô, có người thì quên mất sự tồn tại của khẩu súng máy này, cả quá trình đều không hề nhắc đến, có người thì phàn nàn rằng nó chiếm dụng không gian tháp pháo quá lớn, lại không sử dụng được.

Ấy vậy mà khẩu súng máy phía sau vẫn luôn tồn tại. Lúc mới khai chiến, phần lớn xe tăng đều được trang bị, đến giai đoạn giữa và cuối thì IS-1 có, IS-2 cũng có, mãi đến tận IS-3 chỉ kịp tham gia lễ duyệt binh mừng chiến thắng thì mới bị loại bỏ.

Không thể không nghi ngờ rằng, khẩu súng máy phía sau tháp pháo này là sở thích cá nhân của nhà thiết kế nào đó.

Chuyện hài hước là, rất nhiều năm sau, trong game chiến tranh “War Thunder” do chính người Nga sản xuất, tất cả súng

máy phía sau đều chỉ là mô hình, căn bản không có chức năng bắn.

Thiết kế này cũng giống như việc loại bỏ trưởng xe từ dòng BT, trở thành trò cười cho thiết kế xe tăng của Nga.

Trước khi xuyên không, Vương Trung còn tưởng rằng quân đội không có ý kiến gì, bây giờ xem ra, ý kiến của họ rất nhiều, chỉ không hiểu sao lại không được cục thiết kế tiếp thu.

Ngay cả việc bổ sung thêm một trưởng xe cho T-34, cũng là bản T-34/85 cải tiến mới có, phiên bản T-34 ban đầu, nhà thiết kế chỉ thiết kế thêm cho pháo thủ một tháp quan sát của trưởng xe, để tăng cường tâm nhìn cho pháo thủ khi không thao tác pháo.

Chỉ cần đọc qua phần mô tả thôi là đã thấy tức nghẹn họng rồi.

Vương Trung thầm nghĩ, bây giờ mình đã đến đây rồi, mình có thể cầm súng, xử lý gã nhà thiết kế cứng đầu cứng cổ, chết cũng không chịu nhận sai này, thay bằng một nhà thiết kế biết đáp ứng yêu cầu của quân đội.

Trong lúc anh đang nghĩ ngợi, đám lính tăng vẫn đang thảo luận sôi nổi: “Nói thật, tôi không hiểu nổi lắp hai khẩu súng máy đồng trục trên tháp pháo thì có tác dụng gì, một khẩu là đã có thể hoàn thành phần lớn nhiệm vụ rồi, lắp thêm một khẩu nữa chẳng lẽ là để quân Prosen chết kỹ hơn hay sao? Không gian tháp pháo vốn đã nhỏ hẹp, lắp thêm một khẩu súng máy nữa càng thêm chật chội. Chi bằng dỡ bỏ bớt, để chỗ trống chứa thêm đạn dược.”

Một người khác nói: “Đúng vậy, tháo dỡ khẩu súng máy phía sau đi, có thể để thêm được khối đạn dược đấy.”

“Lũ sâu mọt ở cục thiết kế, căn bản là chẳng hiểu gì về xe tăng! Đã không hiểu thì sao không học hỏi xe tăng của

Prosen? Những chiếc xe tăng Prosen bị chúng ta phá hủy, căn bản chẳng có súng máy phía sau, hơn nữa còn có cả trưởng xe, những mẫu xe tăng mới còn có cả tháp quan sát cho trưởng xe nữa."

Lúc này, một người đàn ông trung niên đầu hói tiến lại gần, hạ giọng nói: "Nói nhỏ thôi, chuyện bắn súng máy phía sau và hủy bỏ trưởng xe đều là ý tưởng của Valentino, người được Sa Hoàng bệ hạ hết mực sủng ái, ông ta và Skorobo đều là những người cực kỳ được bệ hạ tin tưởng, ngay cả Sergei đại tướng nói chuyện trước mặt bệ hạ cũng không có trọng lượng bằng Valentino đâu.

"Ông ta là người chủ trì thiết kế pháo lựu B-4 và xe tăng hạng nặng T-35, đều là những thứ rất được bệ hạ yêu thích."

Tất cả các sĩ quan chỉ huy xe tăng có mặt đều nhíu mày.

Vương Trung: "Xem ra ai cũng biết rõ mớ sắt vụn T-35 kia thối nát đến mức nào rồi."

"Làm sao mà không biết cho được? Trường đào tạo xe tăng còn lấy cái thứ đồ chơi đó ra làm xe dạy học, bởi vì nó có dung tích lớn, chứa được nhiều người nghe giảng." Vị thiếu tướng sư trưởng xe tăng vừa rồi cau mày nói.

Ra là vậy, hóa ra còn có tâng ý nghĩa này.

Vương Trung vỗ ngực nói: "Con đường sai lầm của Cục Quân giới sẽ do tôi phụ trách sửa chữa, cố gắng sang năm, dựa trên chiếc T-34 tham gia duyệt binh của tôi, chúng ta sẽ chế tạo ra loại xe tăng mới có trưởng xe, có cả radio."

Tất cả lính tăng đều sáng bừng mặt: "Thật ạ?"

"Tôi từng đến xưởng sửa chữa, được tận mắt nhìn thấy chiếc xe số hiệu 422 của ngài, quả thực là rất tuyệt vời."

Chiếc xe của Vương Trung thực ra đã được đưa về Yekaterinburg trước cả anh, lúc đó, những chiếc xe này sau khi xuống tàu đã được đưa thẳng đến nhà máy ở Yekaterinburdg.

Vương Trung tràn đầy tự tin vỗ ngực nói: "Thật đấy. Trên thực tế, tôi đã dùng danh nghĩa kế hoạch đặc biệt của Hoàng gia, yêu cầu nhà máy cơ khí liên hợp Yekaterinburg sản xuất 100 chiếc xe tăng duyệt binh, trên danh nghĩa là dùng để tham gia lễ duyệt binh kỷ niệm ngày Quốc khánh, nhưng thực chất là chuẩn bị đưa ra tiền tuyến tham chiến.

"Sư đoàn của tôi chỉ có một trung đoàn xe tăng, chắc chắn không thể nào dùng hết 100 chiếc này, ước chừng có thể thành lập thêm được hai trung đoàn nữa. Xe tăng duyệt binh sẽ được phân bổ cho ai là do Hoàng gia quyết định, tôi có thể tác động một chút."

Thực ra là do Olga Hoàng thái nữ quyết định.

Nói cách khác, cũng gần như là do Vương Trung quyết định.

Các sĩ quan đều tỏ vẻ đã hiểu. Nhưng hiển nhiên là cái hiểu của họ, có lẽ hơi khác so với suy nghĩ của Vương Trung.

Lúc này, vị sư trưởng ban nãy đề nghị: "Hôm nay cuối cùng cũng được nghe tin tốt, chúng ta hãy cùng nâng ly chúc mừng nào!"

Ông ta quay sang những người tham dự, lớn tiếng nói: "Mọi người! Vừa rồi tướng quân đã cam kết với chúng ta, sẽ có thêm nhiều xe tăng tốt hơn nữa cho lực lượng xe tăng, sẽ có thêm nhiều súng máy hơn nữa cho bộ binh! Chúng ta hãy cùng nâng ly, chúc mừng tướng quân Rokossovsky!"

Tất cả sĩ quan có mặt đều cầm ly rượu lên, ai không có ly thì vội vàng giục người phục vụ mang đến.

Chẳng mấy chốc, tất cả mọi người đều đã có rượu trong tay.

Vương Trung nâng ly rượu vang đỏ lên, nhìn mọi người rồi nói: "Moi người! Hôm nay chúng ta như một gia đình đoàn tụ, thật là vui vẻ!"

Nói xong, anh nâng ly lên.

"Đúng vậy! Hôm nay là ngày vui nhất!

"Tôi đoán, chúng ta sẽ cần 5 năm nữa để giành được chiến thắng, chúng ta hãy cùng nâng ly, vì chiến thắng sau 5 năm nữa, hẹn gặp lại ở Prosenial"

Nói xong, anh ngửa cổ uống cạn ly rượu.

Các sĩ quan trẻ tuổi có kinh nghiệm chiến đấu đồng thanh hô vang: "Hẹn gặp lại ở Prosenial"

Sau khi uống rượu xong, Vương Trung nhìn thấy dàn nhạc xuất hiện gần đài phun nước, thì ra bữa tiệc tối chỉ mới bắt đầu, vừa rồi chỉ là khoảng thời gian mọi người trò chuyện trước khi bữa tiệc chính thức diễn ra.

Ban nhạc bắt đầu tấu lên bản nhạc "Thần thánh chiến tranh" mà hôm nay Vương Trung mới công bố, giai điệu hùng tráng như một bài thơ kết hợp với khúc hành quân vang lên.

Dàn hợp xướng gồm 6 người bắt đầu cất tiếng hát: 'Hãy đứng lên, hỡi non sông vĩ đại! Tham gia vào cuộc chiến đấu sinh tử!"

Những sĩ quan vừa rồi còn đang cụng ly chúc tụng bỗng im bặt, đồng loạt hướng về phía dàn nhạc.

Những người đã từng xông pha trận mạc khi nghe ca khúc này đều có cảm xúc sâu sắc hơn người thường rất nhiều.

Vẻ mặt ai nấy đều trở nên nghiêm nghị khác thường, có lẽ là đang nhớ về những người đồng đội đã ngã xuống trên chiến trường, hoặc có lẽ là đang nghĩ về người thân trên vùng đất đã bị vùi lấp mà bặt vô âm tín.

Ban nhạc đã có một số cải biên sáng tạo, ví dụ như nhịp điệu như tiếng tim đập kia là do tiếng đàn double bass tạo nên, khiến bản nhạc càng thêm hùng tráng, bi thương.

Ngày 13 tháng 8, sáng sớm. Tại hha ga đường sắt Kings Cross ở St. Yekaterinburg.

Những đoàn tàu chở đầy tân binh đang chuẩn bị lăn bánh, các cô gái trẻ đang bịn rịn chia tay người yêu.

Ban nhạc của nhà ga đang chơi bản "Khúc tiễn biệt của cô gái Ant", mọi thứ đều diễn ra như thường lệ.

Cho đến khi các nhạc công của dàn nhạc giao hưởng Yekaterinburg xuất hiện với "súng trường, đại bác" - nhạc cụ chính là vũ khí của họ.

Tất cả các nhạc công đều có quầng thâm quầng mắt, rõ ràng là đêm qua không ngủ ngon.

Phó nhạc trưởng Alexandrov dẫn đầu dàn nhạc tiến đến trước dàn nhạc của nhà ga, nói với nhạc trưởng: "Được rồi, các anh nghỉ tay đi, đến lượt chúng tôi biểu diễn."

Nhạc trưởng dàn nhạc quân đội là học trò của Alexandrov: "Ơ, thầy, có chuyện gì vậy? Muốn biểu diễn ở nhà ga sao?"

"Không, không phải biểu diễn, mà là thực hiện nhiệm vụ. Cứ nghe là biết."

Lúc này, tất cả các nhạc công của dàn nhạc giao hưởng đã vào vị trí, Alexandrov tự mình bê một chiếc hộp đến, bước lên đứng, gật đầu với nhạc công concertmaster, sau đó gật đầu với

dàn hợp xướng, cuối cùng mới nói với người giới thiệu chương trình đã chuẩn bị sẵn sàng: “Bắt đầu giới thiệu đi!”

Người giới thiệu chương trình hít một hơi thật sâu, dõng dac hô: “Xin giới thiệu, ca khúc “Thần thánh chiến tranh”, nhạc: Rokossovsky, lời: Thượng úy Philippov!”

Alexandrov giơ tay phải lên, nhẹ nhàng vung cây gậy chỉ huy.

Giai điệu sâu lắng, hùng tráng vang lên.

Giọng nam trâm của dàn hợp xướng cất lên: “Hãy đứng lên, hối non sông vĩ đại! Tham gia vào cuộc chiến đấu sinh tử!”

Những chàng trai cô gái trẻ vừa rồi còn đang tình tứ chia tay bỗng dừng lại, đồng loạt hướng về phía các nhạc công.

Những người dân tiễn con em lên đường cũng dừng bước, lặng lẽ lắng nghe các nhạc công hát.

Các công nhân đường sắt cũng dừng tay, cùng nhau thưởng thức bản nhạc hùng tráng. Một người lái tàu trẻ tuổi nói với người lái tàu già: “Chuan bị xong rồi, sắp đến giờ kéo còi rồi.”

“Suyt, Alyosha. Nghe xong đã, sau này muốn kéo còi lúc nào mà chẳng được.” Người lái tàu già giơ ngón trỏ lên, nói.

Lúc này, trưởng ga bước ra, nghe thấy vài câu hát, ông ta liền chạy vào phòng phát thanh bên cạnh, nói với kỹ thuật viên: “Lấy mic ra đây, tôi muốn phát bài hát này trên toàn bộ nhà ga, nhanh lên, ghi âm lại!”

Kỹ thuật viên: “Trưởng ga, bây giờ mới ghi âm được một nửa, hay là lát nữa để họ hát lại một lần, ghi âm cho trọn vẹn.”

“Được rồi, nhanh lên, lấy mic ra, phải để toàn bộ nhà ga đều nghe thấy!”

Chẳng mấy chốc, tất cả loa phóng thanh của nhà ga, bao gồm cả chiếc loa phóng thanh lớn trước nhà ga đều đồng loạt vang lên giai điệu của bài "Thần thánh chiến tranh".

Dòng người đang hối hả trên quảng trường nhà ga bỗng chốc dừng lại, đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên những chiếc loa.

"Hãy để cho lòng căm thù sục sôi như sóng cuộn! Tiến lên, vì cuộc chiến tranh nhân dân, cuộc chiến tranh thần thánh!"

Lời ca mạnh mẽ, dứt khoát hòa quyện với giai điệu như in sâu vào trái tim của tất cả mọi người, thổi bùng ngọn lửa căm hờn và ý chí chiến đấu sục sôi.

Bài hát kết thúc, cả nhà ga - không, phải nói là cả quảng trường nhà ga vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy. Vị trưởng ga kích động chạy đến, nắm chặt tay Alexandrov: "Hát lại một lần nữa! Tôi muốn ghi âm lại, phát mỗi ngày! Người ta nói 'Khúc Marseillaise" còn lợi hại hơn cả một quân đoàn, bài hát này cũng vậy!

"Xin hãy hát lại một lân nữa, các nhạc sĩ!"

Alexandrov: "Được thôi. Vậy ông chuẩn bị mic đi, chúng tôi sẽ hát lại một lần nữa! Không, hát bao nhiêu lần cũng được!"

(Hết chương) Chuong 22: Le thu huan

Trong lúc ca khúc "Thần thánh chiến tranh" đang lan tỏa mạnh mẽ, Vương Trung cùng với 450 sĩ quan sắp được nhận huân chương đang đứng xếp hàng trên sân duyệt binh của Cung điện Mùa hè.

Vương Trung không ngạc nhiên khi nhận ra, phần lớn những người có mặt đều là những gương mặt quen thuộc trong bữa tiệc tối hôm qua.

Nhìn thấy Vương Trung, tất cả mọi người sau khi chào theo nghi thức quân đội đều tiến đến bắt tay anh.

Đại tướng Tukhachev đứng trên lễ đài, quan sát khung cảnh trước mắt.

Sĩ quan phụ tá ghé sát tai ông ta, nhỏ giọng nói: "Đã xác nhận, Rokossovsky thiếu tướng đã lấy danh nghĩa Hoàng gia đặt hàng 100 chiếc xe tăng duyệt binh cho nhà máy cơ khí liên hợp, Valentino tức điên người, nói rằng sản xuất loại "xe đồ chơi" này là đang nhạo báng thiết kế hoàn hảo của ông ta."

Tukhachev chưa kịp lên tiếng, Nguyên soái Semyon đã nói: "Quả thực là có rất nhiều ý kiến phản hồi từ tiên tuyến, họ rất bất mãn về việc loại bỏ trưởng xe, có người còn nói rằng thà chỉ huy xe tăng T-28 có trưởng xe còn hơn là lái T-34. Chưa kể đến radio, binh lính ở tiền tuyến đều đồng lòng chửi bới thiết kế không có radio, họ còn nghĩ ra đủ mọi cách để khắc phục, thậm chí còn căng dây điện thoại giữa các xe tăng."

"Nhưng thiết kế của Valentino rất được Sa Hoàng bệ hạ yêu thích." Tukhachev nói.

Nguyên soái Semyon im lặng, nhưng một lúc sau, ông ta lại nói: "Chiến trường không vì sở thích cá nhân của ai mà thay đổi. Ngay cả Sa Hoàng bệ hạ cũng vậy. Nhân lúc Sa Hoàng bệ hạ không thể tự mình quyết định, chúng ta hãy tranh thủ…"

Lúc này, Thượng tướng Tuganev chen ngang: "Không, không được, hiện tại do các nhà máy phải di dời nên sản lượng đã giảm mạnh, nếu bây giờ lại thay đổi thiết kế mới, sản lượng xe tăng sẽ còn giảm mạnh hơn nữa. Chi bằng cứ tiếp tục sản xuất loại xe tăng có khuyết điểm này, sau đó dần dần tăng sản lượng loại xe tăng được đánh giá tốt trên chiến trường.

"Như vậy cũng có thể xoa dịu Valentino một chút."

Tukhachev và Semyon im lặng.

Lúc này, Hoàng thái nữ cùng với một đoàn tùy tùng xuất hiện ở một góc sân duyệt binh, sải bước tiến về phía lễ đài.

Tukhachev nhìn Hoàng thái nữ, rồi lại nhìn theo ánh mắt của bà về phía Thiếu tướng Rokossovsky.

"Hắn ta quả thực như một vị thân vương vậy." Tukhachev lẩm bẩm,'Nghe nói bài hát hắn ta sáng tác hôm qua đã gây được tiếng vang lớn trong buổi tuyển chọn? Phong thái này quả thực giống như Thánh Andrew tái thế."

Nguyên soái Semyon: "Đây là điều tốt cho Ant, có thể đoàn kết quân đội."

Tukhachev im lặng không nói.

Hoàng thái nữ bước lên lễ đài, chào hỏi Tukhachev và những người khác: "Chào các vị tướng quân, nguyên soái."

"Xin kính chào Hoàng thái nữ điện hạ." Tukhachev và những người khác đồng loạt cúi chào. Hoàng thái nữ: "Trong buổi lễ hôm nay, tôi chỉ phụ trách trao huan chương Sao Vàng, đúng không?"

"Còn có cả việc trao quân kỳ cho các đơn vị được phong danh hiệu Cận vệ, người không cần tự mình cầm quân kỳ, chỉ cần nhận lấy từ tay người cầm cờ, sau đó trao lại cho chỉ huy đơn vị là được. Các vị chỉ huy sẽ giao lại quân kỳ cho các binh sĩ đứng phía sau, thực ra chỉ là làm theo nghi thức thôi, sau đó quân kỳ và trang bị sẽ do đội vận chuyển phụ trách chuyển giao cho các đơn vị." Tuganev giải thích.

Hoàng thái nữ: "Vậy còn những huân chương khác thì sao? Không lẽ tất cả mọi người ở đây đều được phong danh hiệu Cận vệ và nhận huân chương Sao Vàng sao? Nhiều huân chương như vậy, tôi còn tưởng chúng ta đã thắng trận, quân Prosen sắp bị tiêu diệt đến nơi rồi."

“Không phải đâu.” Nguyên soái Semyon lắc đầu,‘Huân chương Sao Vàng thì đúng là không ít, nhưng danh hiệu Cận vệ thì không nhiều. Bởi vì muốn được phong danh hiệu Cận vệ thì yêu cầu toàn bộ đơn vị phải rút lui an toàn khỏi trận địa. Rất nhiều đơn vị có đủ chiến công để được phong danh hiệu Cận vệ nhưng không thể rút lui.”

Hoàng thái nữ lộ vẻ buồn bã: “Thật vậy sao? Tôi hiểu rồi. Vậy còn những người khác thì sao?”

“Là những huân chương khác, những huân chương này sẽ do chúng tôi trao tặng, Hoàng thái nữ chỉ cần phụ trách phần danh hiệu Cận vệ và huân chương Sao Vàng là được.” Tuganev giải thích.

Hoàng thái nữ gật đầu: “Được rồi! Đừng để mọi người phải chờ lâu nữa, bắt đầu buổi lễ thôi.”

Đột nhiên, cô dừng lại, nhìn về phía đội quân kỳ Cận vệ vừa tiến vào sân với vẻ mặt khó hiểu.

Giữa một rừng cờ Cận vệ màu trắng, lại có một lá cờ màu đỏ.

Tukhachev lập tức quay sang hỏi sĩ quan phụ tá: “Chuyện gì vậy? Sao lại có cờ đỏ?”

Sĩ quan phụ tá: “Vốn dĩ không có. Quân kỳ được phân cho đơn vị của Rokossovsky là quân kỳ Cận vệ thông thường, trên đó có in lời chúc của Olga Hoàng thái nữ.

“Nhưng giáo hội đã can thiệp vào quyết định của chúng ta, buổi lễ hôm qua bị hoãn lại cũng là vì lý do này. Lá cờ đỏ là do giáo hội yêu cầu, hơn nữa, họ còn yêu cầu phải thêu hình chim Gyrfalcon lên đó.”

Olga hơi nghiêng đầu: “Chim Gyrfalcon? Đó là con gì?”

Không ngờ lại không ai có thể trả lời câu hỏi của Hoàng thái nữ.

Sĩ quan phụ tá của Tukhachev như vớ được cơ hội thể hiện trước mặt Hoàng thái nữ, vội vàng nói: "Đó là loài chim săn mồi của người Khazar, thường sống trên thảo nguyên."

Olga "Ồ" lên một tiếng, nhưng không thèm nhìn sĩ quan phụ tá, bà quay sang nhìn Rokossovsky: "Đại bàng của thảo nguyên, quả là rất hợp với hắn ta."

Tukhachev thở dài: "Chúng ta chưa từng có tiền lệ sử dụng cờ màu đỏ, giáo hội đang muốn phá hủy truyền thống của chúng ta."

"Chuyện này tôi có nghe nói rồi." Olga Hoàng thái nữ mỉm cười,'Màu đỏ tượng trưng cho máu của những người chiến sĩ đã hy sinh, là biểu tượng cho lòng dũng cảm của các chiến sĩ. Cách nói này đã được lan truyền rất rộng rãi, chẳng lẽ ông chưa nghe nói sao?"

Tukhachev quay mặt đi.

Olga Hoàng thái nữ: "Bắt đầu buổi lễ đi!"

Buổi lễ còn chưa chính thức bắt đầu, Vương Trung đã nhìn thấy lá cờ Cận vệ màu đỏ rực kia. Đó chắc chắn là quân kỳ được trao cho Sư đoàn bộ binh 151 của anh. Không biết phiên hiệu của Sư đoàn đã được đổi thành gì.

Chẳng lẽ lại có đến 30 sư đoàn Cận vệ đi trước hay sao?

Nhưng nói thật, giữa một rừng cờ trắng xen xanh, lá cờ đỏ kia quả thực vô cùng nổi bật, cho dù phiên hiệu là bao nhiêu đi chăng nữa thì lá cờ đỏ này đã khiến Vương Trung trở thành người nổi bật nhất.

Buổi lễ chính thức bắt đầu, dàn nhạc quân đội tấu lên quốc ca của Đế quốc Ant.

Nghe thấy giai điệu quốc ca, Vương Trung nhíu mày.

Anh cứ ngỡ quốc ca của Sa Hoàng phải là bài "God Save the Tsar". Hoặc theo phong cách cổ điển một chút thì là "Khúc hành quân trung đoàn Preobrazhensky".

Nếu là thời đại do nữ Sa Hoàng trị vì thì sẽ là "Tiếng sấm chiến thắng", bởi vì trong lời bài hát có câu "Vinh quang thay cho Người, Nữ hoàng Ekaterina vĩ đại".

Thế nhưng lúc này, vừa nghe thấy giai điệu, Vương Trung suýt chút nữa thì không nhịn được cười.

Giai điệu này quá đỗi quen thuộc với anh, theo bản năng, anh quay đầu lại xác nhận quốc kỳ, quả đúng là quốc kỳ của Ant, nên trắng, chữ thập xanh của Thánh Andrew và biểu tượng chim đại bàng hai đầu.

Lúc này, những người xung quanh bắt đầu hát, Vương Trung mới thở phào nhẹ nhõm.

Lời bài hát không đúng, lời bài hát này là để ca ngợi Sa Hoàng.

Vương Trung đành phải ngân nga theo mọi người, cuối cùng cũng hát xong bài quốc ca.

Tiếp đó, Hoàng thái nữ bước ra phía trước lễ đài, bắt đầu đọc diễn văn, đại ý là cảm ơn sự chiến đấu dũng cảm của các chiến sĩ, tóm lại vẫn là những lời lẽ ca ngợi sự vĩ đại của chế độ quân chủ.

Kết thúc bài diễn văn, Thượng tướng Tuganev, người mà Vương Trung đã gặp mặt vài lần, bước lên: "Tiếp theo, chúng ta sẽ bắt đầu lễ trao tặng huân chương. Đầu tiên là trao quân kỳ cho các đơn vị được phong danh hiệu Cận vệ. Lần này, chúng ta có tổng cộng 11 đơn vị được phong tặng danh hiệu Cận vệ."

Vương Trung thầm nghĩ, hơn một tháng đã có đến 11 đơn vị được phong danh hiệu Cận vệ, hơn nữa đây chỉ là những đơn vị rút lui an toàn, có thể thấy được cường độ chiến đấu ác liệt đến mức nào.

Tuganev đọc tên đơn vị đầu tiên: "Sư đoàn bộ binh 151. Trong trận chiến tại Olachi, sư đoàn đã chiến đấu ngoan cường trong vòng 3 ngày trước quân địch đông hơn gấp nhiều lần, tiêu diệt hơn 200 xe tăng của quân địch, hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, đồng thời phá vây rút lui an toàn.

"Ghi nhận tinh thần chiến đấu dũng cảm của sư đoàn, Bộ Tổng tư lệnh quyết định phong tặng danh hiệu: Sư đoàn bộ binh cơ giới "Cờ đỏ" số 1 thuộc lực lượng Cận vệ!"

"Mời Sư trưởng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky Thiếu tướng lên đài tiếp nhận cờ xf

Vương Trung sải bước ra khỏi hàng, mặc cho cơ bắp ghi nhớ trong cơ thể dẫn dắt hắn bước đi theo đúng quân bộ tiêu chuẩn, tiến lên lễ đài.

Hoàng Thái Nữ nghiêm mặt, đưa cờ xí màu đỏ cho Vương Trung.

Vương Trung tò mò nhìn vật trang trí trên cờ xí, phát hiện không phải Song Đầu Ưng, mà là… Ưng?

Ý gì đây? Song Đầu Ưng đâu? Cắt một cái đầu hầm rồi sao?

Hay là cảm thấy Song Đầu Ưng chưa đủ La Mã, dù sao cũng là biểu tượng của Byzantium, La Mã chưa đủ La Mã, phải trực tiếp dùng huy hiệu La Mã nguyên bản mới đủ đô.

Nhưng thế giới này có La Mã à? Vương Trung trăm nghĩ không ra, Olga khẽ nói: "Xuống dưới đi, hùng ưng thảo nguyên."

Ý là có người khác đang chờ nhận cờ. Vương Trung quay đầu, thấy Thượng tướng Tuganev đang đứng đợi, hắn mà không xuống thì Thượng tướng không thể đọc tên người tiếp theo.

Thế là Vương Trung đưa cờ cho người hầu đang chờ lệnh, sải bước đi xuống lễ đài.

Phát cờ cận vệ xong, khâu tiếp theo là trao huy chương Sao Vàng.

Vương Trung cùng những người khác nhận huy chương Sao Vàng cùng bước lên lễ đài, nhìn sơ qua khoảng hơn trăm người.

Olga lại một lần nữa đi tới trước mặt Vương Trung - lần này vẫn là từ hắn bắt đầu, dù sao hắn được xem như người lập "công đầu" theo ý Hoàng đế.

Lúc đeo huy chương cho Vương Trung, Olga khẽ ngâm nga bài "Katyusha'.

Hay lắm, hùng ưng thảo nguyên đây rồi!

Lời bài hát Katyusha có câu "Cô ấy hát về người hùng của thảo nguyên", câu tiếp theo là "Cô ấy hát về người mình yêu".

Có cần phải thẳng thắn như vậy không?

Nhưng bây giờ là thời đại con gái chủ động tấn công, con trai phải biết né tránh, xem ta đây đỡ chiêu đây.

Vương Trung vốn định thể hiện một chút kỹ năng né tránh level max của mình, kết quả Olga đã đi trao thưởng cho người tiếp theo.

Vương Trung, chưa kịp né!

Thôi, chắc là mình nghĩ nhiều rồi? Người ta có thể chỉ là đột nhiên muốn hát Katyusha thôi mà.

Vương Trung tự an ủi bản thân.

Sau đó nghi thức còn kéo dài thêm nửa tiếng, Vương Trung đứng đến tê chân, may mà không phải cầm cờ, sẽ có người mang thẳng đến Shostka.

Chờ mọi việc xong xuôi, đột nhiên xung quanh vang lên còi báo động phòng không.

Vương Trung có cảm giác người Prosen hẹn giờ, canh đúng lúc nghi thức kết thúc là đến thủ đô oanh tạc.

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên hoàng cung, Vương Trung vội vàng đi theo các sĩ quan khác vào hầm trú ẩn, kết quả vừa vào đến nơi thì nhận được tin báo động được gỡ bỏ.

Hình như là phi đội MiG-3 bảo vệ thủ đô đã chặn máy bay ném bom của địch ở ngoại ô.

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, nghi thức thụ huân đã kết thúc, việc cuối cùng hắn cần làm ở thủ đô là: Tham gia quốc tang của cha và bạn thân, sau đó đọc diễn văn.

Nhắc đến chuyện này Vương Trung liên đau đầu, nên chép diễn văn của ai đây?

Lần trước thử tự viết, kết quả chẳng ra ra sao, vẫn là phải chép của người khác thôi.

May là quốc tang là ngày 18, hôm nay mới ngày 13, còn tận năm ngày để đau đầu.

(Hết chương)

Chương 92: Không Quân Của Địch Tới 2

Chương 23: Quốc tang

Chương 23: Quốc tang

Năm ngày trôi qua trong nháy mắt.

Sáng ngày 18 tháng 8, Vương Trung đứng ở phòng chuẩn bị, nhìn ra khung cảnh long trọng bên ngoài, bỗng nhiên đầu óc trống rỗng, vội vàng lấy bản thảo bài diễn văn ra xem.

Lyudmila thấy thế, nhẹ giọng an ủi: "Đừng lo lắng, tối qua anh diễn thuyết rất hay, hôm nay nhất định không có vấn đề gì đâu."

Vương Trung: "Ừm, tôi chỉ xem qua chút thôi."

Lyudmila: "Yên tâm, sẽ có nhân viên cam bảng nhắc chữ ở phía trước, đây chính là lý do anh phải học thuộc bản thảo mài! Thả lỏng nào. Vậy chúng ta ra khán đài thôi."

Lyudmila chưa kết hôn với Vương Trung, cho nên vẫn chưa phải là Công tước phu nhân, không thể ở bên cạnh hắn trong trường hợp này, mà phải cùng Nelly ngồi ở khu vực khách mời đặc biệt của hoàng thất.

Vương Trung gật đầu, sau đó nhìn theo hai người đi về phía khán đài.

Lúc này chỉ còn lại vệ sĩ Grigory và nhân viên của buổi lễ đứng chờ ở phòng chuẩn bị cùng hắn.

Khán đài chính của hoàng thất vẫn chưa có ai, Vương Trung nghe loáng thoáng các vị Đại tướng và Nguyên soái

đang xì xào bàn tán: "Hôm nay Hoàng đế có xuất hiện không nhỉ?"

"Không xuất hiện thì phiên phức rồi, nghe nói Hoàng Thái Nữ bởi vì Rokossovsky mà thân thiết với giáo hội, kết quả cũng theo phe giáo hội luôn."

"Tình hình hiện tại mà không dựa vào giáo hội thì chắc chắn thua, hoàng thất mà không chống đỡ nổi…"

"Nghĩ theo hướng tích cực đi, sự hy sinh của Hoàng Thái tử ngược lại khiến cho ảnh hưởng của hoàng thất trong dân gian tăng lên, còn giúp tập đoàn quân của Agasukov chống đỡ đến tận bây giờ."

"Giá mà cứu được thêm quân thì tốt, tình hình hiện tại mà có thể cứu được nguyên vẹn một Tập đoàn quân thì có thể tuyên bố chiến thắng rồi."

Vương Trung vốn đang xem bản thảo diễn văn, kết quả bị cuộc trò chuyện của các vị Đại tướng thu hút sự chú ý.

Nghe bọn họ nói chuyện, hắn theo bản năng nhìn sang khán đài của giáo hội như thể cố ý đối chọi với hoàng thất - khán đài đó nằm ở phía bên kia đường, cách con đường lớn nhất Yekaterinburg, đối diện với khán đài của hoàng thất.

Hậu cần của Agasukov hiện tại gần như đã bị cắt đứt hoàn toàn, giữa hai mũi tấn công bọc thép của Prosen chỉ còn chưa đến mười cây số, lý do địch chưa công phá được là vì hai mũi bọc thép kia đã hành quân thần tốc mấy trăm cây số, cần phải dừng lại nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Hơn nữa, khoảng cách mười cây số nhìn thì có vẻ rộng, nhưng bị pháo binh và không quân phong tỏa, căn bản không có cách nào để quân đội vượt qua.

Thực tế là quân địch đã hoàn thành việc bao vây, chỉ còn chờ xem bao giờ thì ban tuyên truyền của Prosen tuyên bố

chiến thắng.

Hiện tại, theo như số liệu thì có khoảng 80 vạn quân trong vòng vây, nhưng phần lớn đều bị tổn thất nặng nề do liên tục chiến đấu ác liệt, trên thực tế số quân còn khả năng chiến đấu chỉ còn khoảng 50 vạn, trong đó có rất nhiều người bị thương.

Tuy Tập đoàn quân Tây Nam đã giải tán bộ tham mưu, tiêu hủy sổ mật mã, nhưng điện đài vẫn đang dùng mã Morse phát tín hiệu, mỗi ngày đều báo cáo tình hình, kiêu ngạo tuyên bố "Tập đoàn quân Tây Nam vẫn đang chiến đấu".

Nghe nói chính vì bản tin bằng mã Morse này mà ban tuyên truyên của đế quốc Prosen vẫn chưa thể tuyên bố chiến thắng.

Vương Trung cúi đầu nhìn bản thảo diễn văn trong tay.

Ivan, phải chăng ngay từ đầu cậu đã đoán được cái chết của mình sẽ tạo ra hiệu ứng như thế này?

Vương Trung không hiểu rõ vị Hoàng Thái tử này, dù sao hắn quen biết cậu ta cũng mới được một thời gian ngắn. Có lẽ trong quãng đời còn lại, hắn sẽ luôn nhớ về nụ cười của vị Hoàng Thái tử, cố gắng suy đoán xem rốt cuộc cậu ta đã tính toán được đến đâu.

Nếu như Tập đoàn quân Tây Nam kiên trì kháng cự, kéo chân chủ lực của quân địch đến khi mùa mưa đến, như vậy áp lực ở mặt trận chính sẽ giảm xuống.

Như vậy, có khả năng quân địch sẽ được ở nơi đầy đủ lương thực, vượt qua mùa đông khắc nghiệt, không đến mức bị chết rét quá nhiều, khiến cho chiến tranh năm sau càng thêm tàn khốc.

Nhưng trong tình hình hiện tại, có thể thở phào nhẹ nhõm đã là điều may mắn đối với Ant.

Chờ đến khi các nhà máy được dời về phía đông đi vào hoạt động trở lại, chờ cho tân binh được huấn luyện xong, rất có thể quân đội Prosen tinh nhuệ sẽ phải đối mặt với quân đội Ant đông gấp nhiều lần.

Vương Trung đang mải suy nghĩ, bỗng nhiên nghe thấy tiếng ai đó hắng giọng phía sau.

Là một giọng nam trong trẻo dễ nghe.

Hắn tưởng là nhân viên phụ trách buổi lễ đến bàn bạc chỉ tiết với mình, bèn vừa nói vừa quay người lại: "Tôi đã học thuộc bài diễn văn rồi, bây giờ chỉ ôn lại một chút…"

Vương Trung dừng lại, bởi vì hắn nhìn thấy một bộ quân phục mang phong cách hoàn toàn khác với Ant và Prosen.

Nhưng quân hàm này là một lá sồi, Vương Trung vừa hay biết một quốc gia dùng lá sồi làm quân hàm.

Quốc gia đó dùng lá sồi vàng là Thiếu tá, lá sồi bạc là Trung tá, còn Thượng tá là huy hiệu chim ưng.

Người đàn ông trẻ tuổi này chắc là một Trung tá.

Vương Trung: "Xin hỏi ngài là?"

"John Wick, tùy viên quân sự của Đại sứ quán Hợp chủng quốc, hân hạnh được gặp Tướng quân Rokossovsky." Người đàn ông chào theo kiểu quân đội trước, sau đó mới đưa tay ra.

Vương Trung bắt tay anh ta: "Rất hân hạnh được gặp ngài, không biết ngài tìm tôi có việc gì?"

"Tôi nghe nói ngài từng có những nhận định về cục diện chiến tranh tại buổi thảo luận của các sĩ quan trẻ. Xin thứ lỗi cho sự thẳng thắn của tôi. Ngài có thể nói lại cho tôi nghe một lần nữa được không?" Trung tá John thành khẩn nói: 'Hợp chủng quốc rất quan tâm đến vấn đề này, nó liên quan đến một

cuộc đàm phán bí mật đang diễn ra, và một dự luật đang được thảo luận tại Quốc hội.”

Vương Trung: “La dự luật Cho vay - Cho thuê phải không?”

Mí mắt Trung tá .John giật giật: “Không ngờ ngài cũng biết…”

Lúc này Vương Trung mới nhận ra mình lỡ lời, về lý thuyết thì ở thời điểm này, hắn không thể nào biết đến dự luật Cho vay - Cho thuê. Thế là hắn bèn đánh trống lảng: “Liên hiệp Anh đã biết chuyện này rồi, mà Liên hiệp Anh biết thì cũng coi như chúng tôi biết.”

Trung tá John mỉm cười: “Tốt nhất là Rabverd đừng biết thì hơn.”

Tuy rằng đây là lần đầu tiên Vương Trung nghe thấy cái tên Rabverd, nhưng bên kia địa cầu, cơ quan tình báo Abwehr của Đức Quốc Xã vô cùng nổi tiếng, đặc điểm lớn nhất của cơ quan này là kém cỏi, có cống hiến to lớn cho sự nghiệp phản phát xít của thế giới.

Có lẽ Rabverd là phiên bản ở thế giới song song của Abwehr dù sao phát âm cũng na na nhau.

Vương Trung cười trừ, sau đó đi thẳng vào vấn đề: “Chúng tôi sẽ chặn được quân địch.”

Trung tá .John: “Căn cứ của ngài là gì?”

Vương Trung: “Căn cứ vào lãnh thổ rộng lớn của Ant, và Tướng quân mùa Mưa, Tướng quân mùa Đông sắp sửa đến. Không một quốc gia nào có thể chinh phục được đất nước Ant rộng lớn - à, có lẽ người Mông Cổ thì có thể.”

Trung tá John cười ha hả: “Ngài thật hài hước, đúng vậy, người Mông Cổ có thể. Vậy còn ngoài thiên thời địa lợi ra thì

sao?”

Vương Trung hỏi ngược lại: “Đã có thiên thời địa lợi rồi mà các ngài còn đòi hỏi gì nữa?”

“Ý chí chiến đấu.” Trung tá .John đáp.

Vương Trung: “Agasukov vẫn đang chiến đấu, chẳng phải đã đủ để chứng minh rồi sao? Thực tế thì bọn họ đã bị bao vây, mấy chục vạn quân chắc chắn đã hết sạch lương thực, nhưng bọn họ vẫn chiến đấu đến cùng.”

Trung tá John nhún vai: “Sự hy sinh của Hoàng Thái tử đã cổ vũ tinh thần chiến đấu cho tập đoàn quân Agasukov sự kháng cự kiên cường của họ cũng khiến cho các nghị sĩ ủng hộ dự luật Cho vay - Cho thuê ở trong nước được cổ vũ rất nhiều. Nhưng thái độ của Hoàng đế lại khiến cho phe phản đối hả hê.

“Hãy nhìn Caroline kìa, binh lính Caroline vẫn còn ý chí chiến đấu, nhưng tầng lớp cao cấp lại lựa chọn đầu hàng. Rõ ràng lãnh thổ còn hơn một nửa chưa bị chiếm đóng, rõ ràng còn hàng triệu quân, cả địa bàn rộng lớn ở Châu Phi, cả lực lượng thiết giáp và không quân, vậy mà tầng lớp cao cấp lại lựa chọn đầu hàng.

Vương Trung: “Theo tôi được biết, Tướng De Gaulle vẫn đang chiến đấu.”

“À, đúng vậy, Tướng De Gaulle và lực lượng Caroline tự do của ông ấy vẫn đang chiến đấu, nhưng chính phủ Caroline đã đầu hàng. Nếu Ant đầu hàng, ngài có thể sang Hợp chủng quốc tiếp tục chiến đấu.

Vương Trung: “Tôi sẽ không làm vậy. Người bạn thân nhất của tôi, và cả người cha kính yêu của tôi đã hy sinh trên mảnh đất này, chính sự hy sinh của họ đã giúp tôi đứng ở đây.

“Để bảo toàn lực lượng, tôi đã hai lần - không, ba lần từ bỏ những người tin tưởng mình. Tôi không thể ngừng chiến đấu,

nếu không cho dù có chết, xuống địa ngục, tôi cũng sẽ không được họ tha thứ.”

Trung tá John vừa định lên tiếng, Vương Trung đã nói tiếp: “Hon nữa, tôi là một người thông minh, rõ ràng đây là một trận chiến mà chúng tôi nhất định sẽ thắng, chỉ cần kiên trì đến cùng, chúng tôi nhất định sẽ giành được thắng lợi, tôi cũng sẽ trở thành một nhà quân sự kiệt xuất như Suvorov, Kutuzov, là một người thông minh, tôi chắc chắn sẽ lựa chọn tiếp tục chiến đấu.”

e Trung tá John nheo mắt, nhìn Vương Trung chằm chằm, mấy giây sau mới nở nụ cười bội phục: “Khó trách mọi người gọi ngài là Ngôi sao Chiến thắng. Tôi cảm nhận được ý chí kiên định muốn giành chiến thắng của ngài, tôi sẽ chuyển lời đến ngài Tổng thống.”

Vương Trung: “Không phải ý chí kiên định, nghe như thể tôi bị bệnh cố chấp vậy, tôi chỉ đang trình bày sự thật với ngài thôi.”

Trung tá John chỉ cười, anh ta chào theo kiểu quân đội, so với lúc đầu, lần này rõ ràng là thể hiện sự kính trọng.

Vị Trung tá Hợp chủng quốc xoay người, sải bước rời đi.

Vương Trung hít sâu một hơi, lúc này hắn nghe thấy tiếng xôn xao xung quanh đột nhiên lớn hơn.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía khán đài của hoàng gia.

Vương Trung cũng nhìn theo, kết quả nhìn thấy Hoàng đế tiều tụy được Hoàng Thái Nữ Olga dìu bước ra, chậm rãi tiến đến chiếc ghế sang trọng nhất, ngồi xuống.

Vương Trung bỗng nhiên chú ý thấy, trên khán đài của giáo hội ở phía đối diện, Belinsky cũng chống quyền trượng bước ra.

Hai bên cứ như vậy, cách con đường lớn, cách dòng người đang xếp hàng, nhìn thẳng vào đối phương.

Bài hát "Thánh chiến" vang lên.

Hoàng đế dường như bị bài "Thánh chiến" dọa sợ, ngơ ngác nhìn xung quanh như một con thú nhỏ sợ hãi.

Vương Trung thở dài, tình trạng này của Hoàng đế, thà rằng đừng xuất hiện còn hơn.

"Nhân vật chính" của cả hai bên đều đã xuất hiện, buổi lễ bắt đầu được tiến hành.

Vương Trung không còn tâm trí đâu mà để ý đến những chuyện khác, chỉ chăm chú quan sát Hoàng đế.

Hắn có cảm giác, Hoàng đế lúc này trông rất giống với một nhân vật trong bộ phim "Downfall", vẻ mệt mỏi xen lẫn điên cuồng, như thể sắp sụp đổ đến nơi.

Buổi lễ tiến hành đến phần Vương Trung đọc diễn văn.

Người dẫn chương trình ra hiệu cho Vương Trung chuẩn bị.

Đúng lúc này, Hoàng đế đứng bật dậy.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía ông ta.

Vốn dĩ trên khán đài đã có sẵn micro, Hoàng đế ra hiệu cho người ta mang micro đến trước mặt mình.

"Con trai ta, lvan Nikolayevich Antonov đã anh dũng hy sinhl"

Hoàng đế bắt đầu, giọng nói mang theo sự điên cuồng: "Chúng ta đã mất đi một người anh hùng! Nhưng điều đó có nghĩa là chúng ta thất bại sao? Không! Đây mới chỉ là bắt đầu!

"Lực lượng quân sự của chúng ta, bây giờ xem ra kém xa người Prosen, chúng ta tuy rằng không ngừng mở rộng quân

đội, nhưng quân đội của chúng ta chẳng khác nào lâu đài cát, không chịu nổi một đòn! Chỉ trong vòng hai tuần đầu tiên sau khi chiến tranh bùng nổ, quân địch đã đánh thẳng một mạch 170 cây số t

"Thế mà lũ tướng lĩnh của ta, vẫn thản nhiên khoác lác! Nói cái gì mà trong vòng một tháng sẽ đánh sang đến Prosen! Kết quả thì sao? "Bọn chúng lại muốn đổ hết trách nhiệm cho sự thất bại của Agasukov lên đầu ta! Không… Ha?"

Olga ghé sát tai Hoàng đế, nói nhỏ vài câu.

Hoàng đế cười ha hả: "Quả nhiên là vậy! Tên Skorobo, là một tên phản bội đê hèn! Là tên bán nước! Hắn lừa gạt ta, lừa gạt toàn thể nhân dân Antl

"Tất cả mọi thứ trước đây, đều là do bọn chúng dựng lên! Đều là giả dối!

"Con trai ta, lvan của ta đã chết, nó hy sinh chính là để cho các ngươi tỉnh ngộ khỏi giấc mộng hão huyền đó! Giờ đây, chiến tranh mới thực sự bắt đầu!

"Lực lượng quân sự của chúng ta đang dần dần khôi phục, đế quốc Prosen từ nay về sau sẽ không còn gì đáng sợ nữa.

"Cha anh các ngươi, đều đã bỏ mạng dưới lưỡi gươm của quân Prosen. Không được phép quên đi nỗi đau và sự phân nộ này! Đây là lời nhắn nhủ mà Ivan đã dùng tính mạng của nó để đổi lấy!

"Giờ đây, chúng ta hãy tập hợp sức mạnh của sự phẫn nộ, tiêu diệt quân Prosen, giành lấy chiến thắng thực sự đầu tiên! Chiến thắng này, chính là sự an ủi lớn nhất dành cho những người đã khuất!

"Hi toàn thể quốc dân, hãy đứng lên! Biến đau thương thành sức mạnh, đứng lên đi, hỡi các người con của Ant! Tổ quốc cần sức mạnh của các ngươi!"

Vương Trung ngạc nhiên, bài diễn văn này nghe quen quen.

Lúc này, người dẫn chương trình nói với Vương Trung: "Bộ phận chỉ huy đã thay đổi chương trình, ngài không cần đọc diễn văn nữa."

Vương Trung nhíu mày, nhìn về phía khán đài chỗ các vị Đại tướng, sau đó phát hiện Tukhachev vừa mới đặt điện thoại xuống.

Ở hàng ghế phía sau, Thượng tướng Tuganev khẽ lắc đầu, nháy mắt với Vương Trung.

Hay lắm, lũ này vì muốn đối đầu với giáo hội mà cắt ngang bài diễn văn của hắn!

Vương Trung nhìn bản thảo diễn văn trong tay.

Nội dung bài diễn văn của hắn phần lớn đều trùng với bài phát biểu của Hoàng đế, đúng là không cần phải nói lại lần nữa.

Nhưng cứ thế này, hắn lại cảm thấy sự tồn tại của người dân bị xem nhẹ - tuy rằng Hoàng đế cũng nhắc đến "cha anh của các ngươi", nhưng nghe như thể bọn họ chỉ là vật sở hữu của Hoàng Thái tử.

Cứ như vậy, cuộc Thánh chiến này sẽ lại biến thành cuộc chiến giữa hoàng thất với hoàng thất.

Như vậy thì chưa chắc đã thắng được.

Dù sao thì Prosen cũng mạnh một cách khó tin.

Hơn nữa, hắn luôn cảm thấy như vậy là không phù hợp với mong muốn của Ivan.

Vương Trung bỗng nhớ lại cảnh tượng ngày Agasukov xuất quân, lúc ấy Ivan nói với hắn: "Giúp tôi chăm sóc Olga.'

Hắn nhìn về phía Hoàng Thái Nữ.

Sau đó, hắn nhìn về phía khán đài của giáo hội.

Hắn có cảm giác Belinsky đang gật đầu.

Vương Trung lập tức đẩy người dẫn chương trình sang một bên, sải bước lên bục, tiến đến trước micro.

Người cầm bảng nhắc chữ ở phía trước không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn giơ cao tấm bảng có ghi nội dung bài diễn văn.

Vương Trung liếc nhìn tấm bảng, thầm nghĩ tình hình hiện tại mà đọc theo bản thảo thì không ổn.

Phải thay đổi toàn bộ giọng điệu.

Nghĩ vậy, hắn liên hét lớn: "Thưa toàn thể mọi người!"

Giọng nói vang vọng khắp hội trường Quốc tang.

Sau khi đã thu hút được sự chú ý của tất cả mọi người, Vương Trung giơ cao bản thảo diễn văn,'xoẹt" một tiếng xé toạc nó ra, ném vào trong gió.

Hành động này khiến cho tất cả mọi người đều tò mò.

Vương Trung bắt đầu bài diễn văn ngẫu hứng của mình.

(Hết chương)

Chương 93: Những Bức Thư Nặng Trĩu

Chương 24: Thắng lợi thuộc về nhân dân Ant

Chương 24: Thắng lợi thuộc vê nhân dân Ant

Vương Trung nhìn khán đài của hoàng thất, kỳ thật chủ yếu là Olga, nhưng mà Olga đang đỡ phụ thân nàng, thoạt nhìn giống như là nhìn Sa Hoàng một cái.

Vương Trung nói tiếp: “Có lẽ có người đã biết, tôi và lvan là anh em tốt mặc chung một quần. Ở học viện quân sự, chúng tôi cùng trêu cợt giáo sư, cùng nhau thi đếm ngược, tôi đếm ngược thứ nhất, hắn đếm ngược thứ hai.

“Chuyện hoang đường chúng tôi cùng nhau trải qua, ba ngày ba đêm cũng nói không hết. Tôi vô cùng hiểu rõ người anh em của mình. Mà Sa Hoàng bệ hạ hơn phân nửa không hiểu rõ hắn.”

Lời này vừa ra, toàn trường xôn xao.

Vương Trung phớt lờ phản ứng của những người khác, tiếp tục nói: “Anh ấy quả thật rất dũng cảm, anh ấy đã anh dũng hy sinh cho tổ quốc. Khi tôi xuất phát từ Agasukov, đến Olaci ngăn chặn quân địch, anh ấy đến tiễn tôi, lúc ấy anh ấy bảo tôi chăm sóc tốt em gái của chúng tôi, Olga công chúa.

“Bây giờ nghĩ lại, lúc đó anh ấy đã có ý muốn chết. Nhưng nếu các vị muốn nói, anh ấy khẳng khái hy sinh như vậy, là bởi vì anh ấy là hoàng thái tử, bởi vì anh ấy là quý tộc trong quý tộc, vậy tôi với tư cách là bạn tốt nhất của Ivan, là người anh em hiểu rõ gốc gác nhất, là người đầu tiên không đồng ý!

“Đây là sự sỉ nhục đối với anh ấy!

“Vì sao ư? Quý tộc nhất định dũng cảm sao? Tôi ở thôn Cao điểm Peniye, quý tộc địa phương đã chạy mất tăm, không chỉ như thế, còn để lại một con chó trung thành, không cho chúng tôi vào nhà máy rượu của hắn ta lấy rượu mạnh làm bom xăng!

“Ở Loktev, các quý tộc cũng chạy biến mất, nếu như bên cạnh mọi người có người từ chiến trường trở về nghỉ phép, hỏi họ một câu, nhất định sẽ nghe thấy hàng loạt câu chuyện các quý tộc tè ra quần chạy trốn!

“Quý tộc nhất định sẽ dũng cảm sao? Vớ vẩn!

“Dũng cảm chân chính, là hàng triệu triệu người dân bình thường. Ở Cao điểm Peniye, pháo thủ trong tổ xe của tôi, trước khi hy sinh đã đưa cho tôi một lá thư, muốn tôi gửi cho mẹ anh ấy.

“Tôi đã gửi, bà lão ấy bình tĩnh hỏi tôi, là con trai nào đã hy sinh. Ba người con trai của bà ấy đều đã ra chiến trường, đều có thể hy sinh, ngay cả bản thân bà lão ấy, bây giờ cũng ở lại Agasukov.

“Tôi tin tưởng bà ấy sẽ dùng phương thức của mình đấu tranh với quân xâm lược đến giây phút cuối cùng!

“Ở Loktev, tôi bị bao vây, tất cả vũ khí đều bị quân Prosen tàn ác phá hủy, chỉ có thể cam một khẩu súng lục nhỏ trốn dưới gầm xe tăng, chuẩn bị liều chết!

“Lúc này, là hàng triệu triệu người dân bình thường lao ra, tiêu diệt quân Prosen, kéo tôi ra khỏi gầm xe tăng!

“Chẳng lẽ mỗi người bọn họ đều là hoàng tử sao?”

Hồi âm vang vọng khắp quảng trường.

“Không! Họ là nữ công nhân nhà máy dệt, là công nhân cơ khí của nhà máy máy kéo, là công nhân vắt sữa của trang trại, là người lái máy cày, là nông dân, là ngư dân!

“Nếu phải khái quát một điểm chung về thân phận cho họ, đó chính là, tất cả đều là một phần của nhan dan Antl

“Những người bình thường này, nhận thức được một điều, không chiến đấu sẽ bị diệt vong! Họ ý thức được nếu không chiến đấu, quân địch không chỉ sẽ giết chết họ, còn có thể giãm lên xương cốt của họ mà nói: Xem, đây là nô lệ!

“Cho nên họ đã bộc lộ ra lòng dũng cảm kinh người!

“Chính nhân dân Ant dũng cảm đã ủng hộ tôi, để cho tôi chiến đấu đến ngày hôm nay! Còn người anh em tốt của tôi, cùng với cha tôi, sở dĩ họ dũng cảm, chỉ là bởi vì họ là một phần của nhân dân Ant!”

Vương Trung nói xong lập tức phát hiện, hình như có chút gượng ép.

Quả nhiên mình không am hiểu diễn thuyết.

Vào lúc này thì dùng khí thế để lấp liếm cho qua vậy!

Vương Trung: “Họ là những người con của đất mẹ Ant, họ lớn lên bằng lương thực được trồng trên mảnh đất này, họ không thể khoanh tay đứng nhìn trước sự tàn bạo của quân xâm lược Prosenl

“Cho nên họ đã anh dũng hy sinh, cùng với hàng triệu triệu người dân Ant bình thường!

“Những người hy sinh cùng họ, có thể tên tuổi sẽ không được lưu truyền, bởi vì tất cả tài liệu của Tập đoàn quân Tây Nam đều đã bị tiêu hủy!

“Nhưng họ vẫn lựa chọn tiến về phía trước không chút do dự! Chiến đấu! Vì không trở thành nô lệ! Không trở thành nô

lệ!”

Vì quá kích động, Vương Trung thậm chí có chút lạc giọng, anh dừng lại, để cổ họng nghỉ ngơi một chút.

Vài giây sau anh lại mở miệng: “Tôi là bạn thân của lvan Nikolayevich Antonoy, không, là anh em, tôi vô cùng đau buồn. Cũng như vậy, là con trai của Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, tôi cũng vô cùng đau buồn.

“Những ngày qua, ở trong phòng trò chơi của lvan ở Cung điện mùa he, ở trong thư phòng của trang viên Rokossovsky, tôi luôn nhớ về những kỷ niệm đã qua, nhớ về dung mạo của người đã khuất.

“Nhưng tôi biết, không chỉ mình tôi đau buồn. Đã có hàng trăm nghìn người hy sinh, tương lai còn có thể có hàng trăm nghìn thậm chí là hàng triệu người hy sinh. Nỗi đau buồn sẽ lan rộng khắp các ngọn núi và dòng sông, khắp rừng rậm và hồ nước của Antl

“Nhưng chúng ta vẫn phải chiến đấu! Không phải vì những huân chương, những vinh quang! Mà là vì một ngày nào đó, mảnh đất này sẽ không còn phải chịu đựng nỗi đau nữa.”

Vương Trung nhìn thấy Olga đang cố gắng lau nước mắt, còn trên khán đài bên kia, Lyudmila cũng khóc không thành tiếng.

Anh bình phục lại cảm xúc, tiếp tục nói: “Vừa rồi, tùy viên quân sự John Wick của Hợp chủng quốc có hỏi tôi, triển vọng của cuộc chiến này như thế nào, tôi nói chúng ta nhất định sẽ giành chiến thắng.

“Tôi nói như vậy không phải vì tôi là người lạc quan.

“Tôi có ba lý do.

“Thứ nhất, chúng ta có thiên thời địa lợi. Đây là quê hương của chúng ta, không ai hiểu rõ nó hơn chúng ta. Chúng ta biết khi nào nó sẽ biến thành một bãi lầy chết tiệt, chúng ta biết khi nào tuyết rơi dày đến ngang eol “Chúng ta quen thuộc từng con đường mòn, từng bãi lầy. Còn quân địch thì hoàn toàn mù tịt về những thứ này! Bọn chúng vừa mới tiến vào đất nước của chúng ta, đã bị tắc đường vì không quen đường sái Tôi có thể đánh cho bọn chúng một trận tơi tả ở Cao điểm Peniye, chính là bởi vì trọng pháo của bọn chúng bị kẹt lại phía sau không lên được!

“Chỉ cần nhìn qua xe tăng của Prosen, tôi đã biết là chúng không thể di chuyển trong bùn lầy, bởi vì bánh xích của chúng quá hẹp. Hãy nhìn bánh xích rộng của xe tăng của chúng ta, giống như bàn chân to của các cô gái, được thiết kế để chạy trên mảnh đất lầy lội này!

“Thứ hai, chúng ta có nhân hòa. Quân Prosen đang tàn sát khắp nơi, nhưng bọn chúng sẽ sớm nhận ra, không thể giết hết thường dân ở vùng chiếm đóng, bởi vì Ant quá rộng lớn, chỉ dựa vào dân số của Prosen thì không thể lấp đầy vùng đất hoang dã của Ant. Giết hết người, bọn chúng sẽ không còn ai để bóc lột nữa.

“Đến lúc đó, đường tiếp tế của bọn chúng sẽ không thể vận chuyển, đường sá không ai sửa chữa, đường sắt không ai bảo trì và vận hành! Không, bọn chúng không thể giết hết người Ant trên mảnh đất Ant.

“Nhưng chỉ cần bọn chúng không giết hết, du kích sẽ xuất hiện ở khắp mọi nơi mà bọn chúng chiếm đóng! Ở trong lầu vải của Kazaria, ở trong rừng rậm của Livonia, ở trên vùng băng giá của Novgorodl

“Bọn chúng sẽ sớm rơi vào trạng thái hoang mang lo sợ, chỉ cần ở trên đất Ant, bọn chúng sẽ không bao giờ được ngủ

yên!

“Còn ở phía trước mặt bọn chúng, quân đội của chúng ta sẽ liên tục xuất hiện! Cho dù bọn chúng có tiêu diệt được ba triệu, thậm chí bốn triệu quân thì sao? Sẽ có sáu triệu, thậm chí bảy triệu quân xuất hiện!

“Hơn nữa, theo thời gian, chúng ta cũng sẽ học được cách thức chiến tranh, chúng ta sẽ giống như bọn chúng, tinh thông nghệ thuật chiến tranh! Đến lúc đó, tỷ lệ trao đổi thương vong mà bọn chúng vẫn tự hào, cũng sẽ trở nên vô nghĩa! Chúng ta sẽ từng bước, từng bước tiêu diệt bọn chúng, giành lại từng tấc đất đã mất!

“Thứ bal Quân Prosen quá tự đại, bọn chúng đã gây ra quá nhiều kẻ thù! Ở những quốc gia mà bọn chúng đã chinh phục, ngọn lửa kháng chiến sẽ không bao giờ tắt.

“Tướng quân De Gaulle của nước Pháp tự do đang chiến đấu! Liên hiệp Vương quốc đang chiến đấu! Chỉ cần Ant và Liên hiệp Vương quốc hợp lực, quốc lực đã gấp nhiều lần Prosenl Chưa kể bên kia đại dương, còn có một Hợp chủng quốc đang theo dõi! Sẽ có một ngày, họ cũng sẽ tham gia cuộc chiến này!

“Lực lượng chính nghĩa của toàn thế giới sẽ sát cánh cùng với nhân dân Ant dũng cảm!

“Tất nhiên, chỉ cần hai lý do đầu tiên, đã đủ để cho chúng ta đánh bại quân Prosenl Sẽ có một ngày, chúng ta sẽ tiến vào Prosenia, thủ đô mà bọn chúng vẫn tự hào, kề lưỡi gươm phán xét lên cổ họng của tên hoàng đế Prosen ngạo mạn kial

“Prosen nhất định sẽ diệt vong! Nhân dân Ant dũng cảm, nhất định sẽ chiến thắng!

“Ural”

Vương Trung nắm chặt tay phải, giơ cao lên.

Mọi người đồng thanh hô vang: “Ural”

Dường như cả thành phố đều đang hô vang: “Ural”

Từng đợt sóng “Ura” vang lên, xé toạc bầu trời. Tiếng gam của hàng vạn người hợp lại thành một cơn sóng âm thanh khủng khiếp khiến bê tông cốt thép cũng phải rung chuyển, giống như thiên quân vạn mã đang lao nhanh trên mặt đất.

“Ural”

Đại Mục thủ Belinsky đứng dậy, cùng hô vang theo.

Các tướng lĩnh trên khán đài nhìn nhau.

Thượng tướng Tuganev là người đứng dậy đầu tiên, sau đó các đại tướng và nguyên soái mới lần lượt đứng dậy.

Sa Hoàng bệ hạ được con gái dìu đỡ, nhìn quang cảnh trước mắt, vẻ cố chấp và điên cuồng trên mặt đã biến mất, thay vào đó là sự hoang mang và kinh hãi.

Còn Olga thì lại nhìn tất cả với vẻ ngạc nhiên thích thú, như thể vừa phát hiện ra một vùng đất mới.

Vị tùy viên quân sự John Wick của Hoa Kỳ thầm líu lưỡi: “Ngôi sao chiến thắng… Có vẻ như tôi nên trở về Mỹ rồi, không biết tàu thủy hơi Frunze khởi hành đi San Francisco còn hoạt động không.”

Hẹn gặp lại vào ngày mai

(Hết chương)

Chương 94: Rút Lui

Chương 25: Trở về Shostka

Chuong 25: Tro ve Shostka

Ngày 20 tháng 8, hai ngày sau lễ quốc tang, Bộ Tư lệnh Hậu cần Tập đoàn quân Dự bị.

Vương Trung vừa bước vào tòa nhà Cục Quân giới, đã nhìn thấy mấy người đang thay biển hiệu của Bộ Tư lệnh Hậu cần Tập đoàn quân Dự bị.

Anh dừng lại, nhìn họ treo tấm biển mới lên: Bộ Tư lệnh Hậu cần Tập đoàn quân Tây Nam.

“Nơi này đổi thành Bộ Tư lệnh Hậu cần Tập đoàn quân Tây Nam rồi, vậy Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân Dự bị thì sao?” Vương Trung không nhịn được hỏi.

“Vẫn ở đây, Tập đoàn quân Dự bị và Tập đoàn quân Tây Nam đã hợp nhất, toàn bộ công tác hậu cần do Trung tướng Chekhov phụ trách.” Người trung úy đang thay biển hiệu trả lời, nói xong mới nhìn Vương Trung một cái, sau đó giật mình, đứng nghiêm chào: “Tướng quân Rokossovskyt”

Vương Trung: “Được rồi, đừng căng thẳng, đừng có gọi Ura nữa, tôi nghe mọi người gọi Ura đến phát ngán rồi.”

Đó là sự thật, bây giờ dường như cả thành phố đều biết anh, hơn nữa, ai nhìn thấy anh cũng đều trở nên phấn khích lạ thường.

Bài diễn văn trong lễ quốc tang, dường như đã được phát sóng trực tiếp trên toàn thế giới, và người dân Yekaterinburg,

bất kể già trẻ lớn bé, đều tụ tập dưới những chiếc loa phóng thanh khổng lồ để nghe toàn văn bài diễn văn.

Hiện tại, Vương Trung chính là nhân vật nổi tiếng nhất Yekaterinburg, hắt hơi một cái cũng có thể trở thành chủ đề nóng trên mạng xã hội - tất nhiên là thời đại này không có mạng xã hội, đây chỉ là một cách nói ví von.

Người trung úy treo biển hiệu phấn khích hỏi: "Tướng quân có thể cho tôi xin chữ ký không?"

Vương Trung: "Được thôi, nhưng cậu phải hứa với tôi là không được tiết lộ, không được đi khắp nơi nói 'Rokossovsky đã đến đây, thì tôi sẽ ký."

"Tôi hứa."

Mười mấy giây sau, Vương Trung trả lại cuốn sổ ghi chép đã được ký tên cho người trung úy, đi thẳng vào trong.

Kết quả là anh vừa đi được vài bước, đã nghe thấy tiếng ai đó hít một hơi lạnh, rồi tiếng tài liệu rơi xuống đất: "Tướng quân Rokossovsky!"

Vương Trung thở dài.

20 phút sau, Vương Trung mới có thể đẩy cửa văn phòng Tư lệnh Hậu cần.

Trung tướng Chekhov liếc nhìn anh: "Cậu đừng có tỏ vẻ khó chịu như vậy, đó là nhiệm vụ của cậu, còn hơn là để mọi người nhớ đến việc hiện tại vẫn còn hàng trăm nghìn quân đang bị bao vây bởi quân địch. À, còn một tin xấu nữa, Tập đoàn quân phía Bắc đã bị đánh tan, Tập đoàn quân St. Andrewsburg của Đại tướng Gorky đã giao chiến với quân địch trên toàn tuyến."

Vương Trung: "Tình hình bên đó thế nào rồi?"

“Đại tướng Gorky đang dựa vào địa hình phức tạp để phòng thủ, hiện tại có vẻ như cuộc tấn công của quân địch đang gặp khó khăn. Chết tiệt, tôi chỉ là một tên Tư lệnh Hậu cần, nói với cậu mấy chuyện này làm gì, cậu muốn tìm hiểu tình hình chiến trường thì đến Bộ Tham mưu tìm Thượng tướng Tuganev ấy. Cậu đến đây là muốn gì?”

Vương Trung: “Ông đã hứa là sẽ cung cấp xe tải và máy kéo cho tôi, nhưng vẫn chưa đủ.”

“Bởi vì số lượng đó là không đủ. Tôi đã cố gắng hết sức để điều phối cho cậu rồi.”

Vương Trung: “Tôi đã xin Giáo hội điều 3. 000 lái xe đấy! Mặc dù nhiều người trong số họ vẫn đang được đào tạo, chưa thể ra chiến trường. Đến lúc đó họ đến mà không có xe để lái thì lãng phí lắm.”

Trung tướng Chekhov: “Không lãng phí đâu, toàn tuyến chúng ta đang thiếu xe trâm trọng, Cục Quân giới đang dồn toàn lực sản xuất xe tăng.”

Vương Trung: “Vậy còn chuyện các đơn vị xe tăng đang thiếu bộ binh…”

“Chuyện đó thì tôi không quản lý được, tôi đã nói là tôi chỉ phụ trách vật tư, nếu cậu nói là các đơn vị bộ binh thiếu súng máy thì tôi có thể giúp, cậu nói đơn vị nào thiếu thì tôi sẽ cấp thêm cho đơn vị đó. Ví dụ như lần trước cậu nói là Sư đoàn 51 của Kashukhoy, đơn vị đang đóng giữ bến phà ở hạ lưu của cậu, thiếu súng máy, tôi đã cấp thêm cho họ 200 khẩu.

“Nhưng nếu cậu muốn tôi cấp thêm bộ binh cho các đơn vị xe tăng thì tôi không làm được. Cậu hiểu không? Tôi không có quyên hạn đó. Cậu chỉ có thể kiến nghị lên cấp trên, viết báo cáo kinh nghiệm tổng kết. Tôi có một gợi ý cho cậu, hãy gửi

báo cáo kinh nghiệm tổng kết cho Thái nữ Olga, biết đâu một ngày nào đó, kiến nghị của cậu sẽ được thông qua."

Vương Trung: "Tôi đã gửi rồi."

Chekhov giơ hai tay ra: "Vậy thì hết cách rồi."

Vương Trung gãi đầu: "Nếu đã không đủ xe, vậy ông cấp cho tôi thêm la, ngựa đi!"

"Không được." Chekhov từ chối thẳng thừng.

Vương Trung: "Không được, sao lại có thể trực tiếp như vậy chứ? Lần này ông không định chỉ cho tôi một vài mẹo nhỏ sao?"

"Nếu cậu hỏi là có được hay không, thì câu trả lời là không được, bởi vì sư đoàn của cậu là sư đoàn cơ giới, không thể có la, ngựa, theo quy định, điêu đó sẽ ảnh hưởng đến khả năng cơ động của sư đoàn cơ giới. Còn nếu cậu muốn biết mẹo nhỏ, thì quả thật là có đấy. Cậu hãy nghĩ xem, thân phận của cậu là gì, thân phận của anh trai cậu là gì."

Ban đầu Vương Trung không hiểu, nhưng rất nhanh sau đó đã bừng tỉnh: "Ý của ông là, tôi có thể tự mình tổ chức đoàn vận chuyển bằng la, ngựa đến tiền tuyến?"

"Tôi có nói vậy đâu. Nhưng cậu nghĩ mà xem, một vị đại quý tộc đầy nhiệt huyết, tự mình tổ chức đoàn vận chuyển chỉ viện tiền tuyến, chẳng phải là chuyện bình thường sao."

Vương Trung võ đùi, Đế quốc Ant lấy hình ảnh chim đại bàng hai đầu làm biểu tượng, suy ra cũng có liên quan đến La Mã, mình là quý tộc thì cung cấp la, ngựa để chi viện tiền tuyến là chuyện đương nhiên!

Anh lập tức đứng dậy, định rời khỏi Bộ Tư lệnh, Trung tướng Chekhov lên tiếng: "À đúng rồi, cậu có thể ký tên cho tôi được không? Con trai tôi rất muốn xin chữ ký của cậu."

Vương Trung ngạc nhiên: “Ông có con trai sao?”

“Sao, trông tôi không giống người đã có con trai sao? Nhanh lên, ký tên cho tôi đi.”

Ngày 25 tháng 8, ga xe lửa Yekaterinburdg. Vương Trung đứng ở ga hàng hóa, nhìn đoàn người của mình, được tập hợp từ những người tị nạn, lên tàu.

Trang trại của gia đình anh đã cung cấp phần lớn số la, ngựa cho đoàn vận chuyển này, còn những người tị nạn tham gia đoàn vận chuyển chủ yếu là phụ nữ trung niên, những người đã được truyền cảm hứng sau khi nghe bài phát biểu của Vương Trung.

Họ đã gửi con cái của mình đến các cơ sở giáo dục và chăm sóc tập trung, còn bản thân thì tham gia đoàn vận chuyển. Các cơ sở giáo dục và chăm sóc trẻ em này là do Vương Trung yêu cầu Mikhail thành lập, người quản lý và chăm sóc bọn trẻ đều là những nữ phục vụ lâu năm của gia tộc Rokossovsky.

Vương Trung đã xin cho họ thân phận công nhân được thuê từ Thượng tướng Tuganev, họ được phát đồng phục và được trợ cấp hàng tháng.

Như vậy, vấn đề thiếu hụt khả năng vận chuyển hậu cần của quân đội đã được giải quyết.

Lúc này, những người công nhân mặc đồng phục đang đuổi la, ngựa lên các toa tàu.

Ngoài các toa xe chở người và toa xe chở động vật của đoàn vận chuyển, trên đoàn tàu còn có 8 toa xe bệ phẳng.

Ba toa trong số đó dùng để chở xe tăng T-34 vừa được sửa chữa xong, một toa chở chiếc xe tăng dùng cho lễ duyệt binh mới được xuất xưởng, bốn toa còn lại chở đầy pháo chống tăng tự hành ZIS-30 vừa mới được sản xuất.

Thoạt nhìn, pháo chống tăng ZIS-30 trông giống như một chiếc máy kéo được gắn thêm một khẩu pháo lớn.

Chỉ cần nhìn vẻ ngoài của nó cũng đủ biết nó là sản phẩm được sản xuất trong tình trạng cấp bách.

Nhưng Vương Trung không hề ghét bỏ nó, thậm chí anh còn muốn có thêm nhiều pháo ZIS-30 hơn nữa. Khi chơi game "World of Tanks", anh rất thích lái chiếc xe tăng này, nó là nỗi khiếp sợ của những người chơi mới.

Điểm đáng tiếc duy nhất là nó không đủ nhỏ, khi sử dụng, nó không thể linh hoạt bằng chiếc M56 nhỏ bé.

Đợi đến khi đến Shostka, Vương Trung nhất định sẽ dạy cho các đơn vị trực thuộc cách sử dụng thứ vũ khí lợi hại này. Đặt mìn, phục kích, bắn xong là chạy, thật là thú vị.

Anh đang giám sát các lái xe được điều động từ Giáo hội lái xe tăng lên toa xe bệ phẳng thì một người đàn ông mặc vest, đi giày da và một người đàn ông đeo máy ảnh xuất hiện.

"Xin hỏi, ngài có phải là Tướng quân Rokossovsky không?" Người đàn ông mặc vest hỏi, giọng nói của ông ta khi nói tiếng Nga rõ ràng có chút lạ.

"Đúng vậy, còn ông là… 2"

"Tôi là phóng viên của tờ báo Washington Evening Star của Hoa Kỳ, chúng tôi dự định sẽ đăng tải toàn văn bài phát biểu của ngài tại lễ quốc tang một tuần trước. Ngoài ra, chúng tôi cũng muốn phỏng vấn ngài.

Vương Trung: "Bây giờ sao? Tôi sắp phải ra tiền tuyến rồi…"

Lúc này, người đàn ông cầm máy ảnh lên tiếng: "Mời ngài dịch sang bên trái một bước, tôi muốn lấy xe tăng và pháo làm nên."

Vương Trung không từ chối việc chụp ảnh, liền dịch sang trái một bước, sau đó quay đầu lại nhìn: Ồ, vừa hay che khuất khoảng trống giữa hai toa xe, toa xe phía trước chở pháo ZIS-30 nhỏ hơn, toa xe phía sau chở xe tăng T-34.

Phóng viên người Mỹ ngồi xổm xuống trước mặt Vương Trung, điều chỉnh lại góc độ một chút, tìm một góc chụp đẹp: 'Mời ngài đừng cười."

"Không cười sao?"

"Đúng vậy, hãy giữ vẻ mặt nghiêm nghị, như vậy sẽ tạo hiệu ứng tốt hơn với những chiếc xe tăng và pháo phía sau."

Ngay sau đó, phóng viên ảnh bấm máy, đèn flash lóe sáng, đồng thời tỏa ra một làn khói trắng.

Đèn flash của thời đại này đều như vậy.

Phóng viên ảnh: "Rất tuyệt, tôi nghĩ bức ảnh này có thể giúp tôi giành giải Pulitzer, Mike à."

Phóng viên viết bài tên Mike nói: "Ngài thấy đấy… Nếu ngài có đủ danh tiếng ở Hoa Kỳ, một số việc có thể sẽ phát triển theo hướng có lợi cho tổ quốc của ngài."

Vương Trung: "Được rồi, tôi đồng ý phỏng vấn. Như vậy đi, hai vị hãy lên tàu, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện. Chuyến tàu này sau khi đến Shostka dỡ hàng xong sẽ quay trở lại Yekaterinburg. Đến lúc đó, hai vị có thể đi cùng chuyến tàu này."

Phóng viên: "Cũng được.'

Lúc này, Lyudmila xuất hiện: "Lần này không có toa xe bọc thép, họ đã đặc biệt bố trí một toa xe chở khách cho chúng ta, tôi có mang theo trà ngon và bánh ngọt từ trang viên."

Chưa đợi phóng viên Mike trả lời, phóng viên ảnh đã nói: "Mời phu nhân khoác tay tướng quân."

Lyudmila ngạc nhiên: “Hả?”

Phóng viên ảnh: “Ở Hoa Kỳ hiện tại chưa có nữ quân nhân, hơn nữa phu nhân lại xinh đẹp như vậy, độc giả của chúng tôi sẽ rất thích.”

Mike cười gượng: “Đúng vậy, họ nhất định sẽ thích, một người đẹp, một vị tướng tài ba, và những chiếc xe tăng hùng vĩ phía sau, ôi, họ sẽ phát cuồng vì những thứ này. Nếu phu nhân mặc váy ngắn, họ sẽ càng thích hơn.”

Lyudmila nghiêm nghị nói: “Tôi là chiến sĩ, tôi phải mặc quân giống như các chiến sĩ nam.”

Một lát sau, bức ảnh thứ hai được chụp xong, nhưng lần này phóng viên ảnh không nhắc đến giải Pulitzer nữa.

Vương Trung trêu chọc: “Sao vậy, Lyusha của tôi không thể giúp anh giành giải Pulitzer sao?”

Phóng viên ảnh chỉ cười mà không nói.

Lyusha lên tiếng: “Chúng ta lên tàu thôi, toa xe ở bên kia.”

“Toa xe chở khách” mà Ban Điều hành Ga xe lửa bố trí cho Vương Trung, là một toa xe VIP cực kỳ sang trọng.

Chiếc bàn làm việc trong toa xe, trông còn sang trọng hơn cả chiếc bàn làm việc của lão Công tước trong trang viên Rokossovsky gấp trăm lần.

Phía sau bàn làm việc còn treo một tấm khiên, trên tấm khiên có hình ảnh chim đại bàng hai đầu. Vương Trung nhìn thấy toa xe, ngạc nhiên thốt lên: “Cái gì vậy? Họ đưa cả toa xe dành cho Sa Hoàng bệ hạ cho tôi sao?”

Chưa kịp để anh khen ngợi, phóng viên ảnh đã nói: “Ngai có thể ngồi vào bàn làm việc, tạo dáng như đang ký tên vào văn bản được không?”

Vương Trung: ‘Không được, không được, như vậy sẽ gây hiểu nhầm.”

“Nhưng độc giả của chúng tôi thích những thứ như vậy.”

Vương Trung đành phải ngồi vào bàn làm việc, làm ra vẻ đang ký tên vào văn bản.

Lúc này, Nelly từ toa ăn đi tới, đẩy cửa bước vào, nhìn thấy hai người lạ mặt, cô khẽ nhíu mày, nhưng không nói gì.

Mike kinh ngạc thốt lên: “Cuộc sống của ngài ở tiền tuyến phong phú thật đấy.”

“Nelly là lính hậu cần của tôi.”

Vương Trung vừa giới thiệu xong, phóng viên ảnh đã ngồi xổm xuống trước mặt Nelly, chụp một bức ảnh: “Tuyệt vời, chiếc mũ thủy thủ, bộ trang phục hầu gái, cộng với vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, độc giả của chúng tôi sẽ rất thích.”

Gu của độc giả các anh đúng là kỳ lại

Lúc này, tiếng còi tàu vang lên từ phía trước.

Phóng viên Mike lại mở sổ tay ra: “Chúng ta có thể bắt đầu phỏng vấn được chưa?”

(Hết chương) Chương 26: Mike đến từ Hợp Chung Quốc, woa, tôi không biết đâu

Vương Trung: “Chờ một chút, thật ra tôi không hiểu lắm, mọi người đều chuẩn bị đăng toàn văn bài diễn thuyết của tôi, vì sao còn muốn phỏng vấn chứ? Chuyện quan trọng trong diễn thuyết tôi đều nói rồi.”

“Đúng vậy, trong bài diễn thuyết đã nói hết rồi. Cho nên phỏng vấn chủ yếu là hỏi một số chuyện không quan trọng.’ Phóng viên Mike cười cười.

Đúng lúc này, bên ngoài đoàn tàu truyên đến tiếng phát thanh: “Tiếp theo đây phát ra ca khúc do tướng quân Rokossovsky sáng tác: 《 Chiến tranh thần thánh 》 , mời nghe.”

Sau đó, phiên bản do dàn nhạc Philharmonic của Yekaterinburg diễn tấu vang lên khắp nhà ga, ngay cả toa xe của Vương Trung cũng tràn ngập âm nhạc hùng tráng.

Mike cười nói: “Bắt đầu từ bài hát này đi, lúc điều tra trước đó tôi phát hiện, anh chưa từng học về âm nhạc sao? Nhưng anh lại sáng tác ra bài hát chắc chắn có thể lưu danh sử sách âm nhạc này?”

Vương Trung: “Về chuyện này, thật ra tình huống là như vậy, tôi chỉ là lúc ở trên chiến trường cảm xúc dâng trào, thuận miệng ngân nga một đoạn giai điệu, tựa như vậy.’

Vương Trung lập tức ngân nga một đoạn cho phóng viên nghe, nhưng bị tiếng nhạc bên ngoài ảnh hưởng, nghe không rõ lắm.

Mike: “Nghe…”

Vương Trung: “Rất vụng về đúng không? Chính là như vậy, trên thực tế tối hôm đó trong buổi dạ tiệc tôi đã từng ngân nga bài hát này, sau đó vị nhạc trưởng đã cười nhạo tôi.”

“Cười nhạo anh sao?”

“Đúng vậy, cười nhạo tôi. Bài hát mà anh nghe được bây giờ, là do một người lính dưới trướng của tôi tên là Vasily Vladimirovich Bradsky viết, cha của anh ấy là giáo sư khoa Âm nhạc của đại học Yekaterinburg, bản thân anh ấy được tiếp nhận nền giáo dục Âm nhạc tốt nhất. Anh ấy dựa vào đoạn nhạc mà tôi ngân nga, cùng với cảm xúc lúc ấy của tôi để viết nên bài hát này.”

Mike nhíu mày: “Vậy tại sao anh ta không ký tên?”

“Bởi vì anh ấy rất ghét việc trở thành một nhà soạn nhạc, đây là mâu thuẫn giữa hai cha con họ. Có lẽ ngày nào đó khi anh ấy buông bỏ được, tôi nghĩ anh ấy sẽ ký tên.” Vương Trung nói.

Lúc này ngoài cửa sổ xe truyền đến tiếng còi, báo hiệu đoàn tàu sắp khởi hành.

Vương Trung nhìn chằm chằm Mike, xem anh ta có sử dụng “kỹ năng bị động” của “báo chí” hay không.

Thế nhưng Mike lại chuyển chủ đề: “Tôi nghe nói anh ngoài âm nhạc, còn thích làm thơ, anh có thể chia sẻ với chúng tôi một ít được không?”

Vương Trung: “Cái gì? Thơ?”

Lúc này Lyudmila đứng bên cạnh anh nói: ‘Ý anh ấy là những bài thơ mà trước kia anh đọc trong buổi trà chiều, hiện tại bởi vì danh tiếng của anh vang dội, rất nhiều tiểu thư đã lật lại những bài thơ mà anh tặng họ.”

Vương Trung bỗng nhiên có dự cảm chẳng lành, liền hỏi: “Tôi không nhớ rõ mình đã viết gì, đều là những bài thơ gì vậy?” Lyudmila cười nói: “Đừng lo lắng, những bài thơ đó ít nhất cũng có vần điệu.”

Vương Trung bắt đầu toát mồ hôi, ít nhất cũng có vần điệu là sao, chẳng lẽ đều là thơ cùng một đẳng cấp với thơ của Trương Tông Xương sao?“Hồ Đại Minh lớn như hồ Minh, hồ Đại Minh có hoa sen. Trên hoa sen có con cóc, nhảy nhót lung tung” kiểu vậy sao?

Mike tiếp tục hỏi: “Anh đã từng tặng thơ cho rất nhiều tiểu thư sao?”

Vương Trung: ‘À… Đúng vậy.”

“Chỉ là tặng thơ thôi sao?”

“À… Chúng ta vẫn là nói về cuộc tấn công của Prosen đi.”

Mike cười nói: “Tin tức về cuộc tấn công chắc chắn sẽ được đăng trang nhất, độc giả muốn xem sẽ tự động tìm đọc. Bài phỏng vấn này của chúng ta sẽ không được đăng trang nhất. Cho nên chỉ là tặng thơ thôi sao?”

Lyudmila: “Tất nhiên là không phải, anh ấy còn khiêu vũ với họ trong các buổi vũ hội, đúng không Alyosha?”

“Đúng vậy!” Vương Trung gật đầu: “Tôi thích khiêu vũ, rèn luyện thân thể.”

Mike: “Thì ra là thế, vậy anh cũng thường xuyên khiêu vũ cùng Thái nữ sao?”

Vương Trung: “Đó là đương nhiên, tôi và hầu hết các tiểu thư ở Yekaterinburg đều đã từng khiêu vũ, xã giao mà. Hơn nữa tôi còn chơi rất thân với Thái tử, là bạn tốt của Thái tử, cho nên rất nhiều cô gái vì muốn tiếp cận Thái tử nên tiếp cận tôi.”

Đúng lúc này đoàn tàu chuyển bánh, sân ga ngoài cửa sổ bắt đầu lùi về phía sau.

Mike tiếp tục hỏi: “Mối quan hệ giữa anh và Thái tử rất thân thiết đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Anh đã công khai chỉ trích Sa Hoàng trong lễ quốc tang, nói ông ta không hiểu con của mình, đây là một lời buộc tội vô cùng nghiêm trọng, điều này có nghĩa là anh cho rằng Sa Hoàng là một người cha vô cùng thất trách sao?”

Tốt lắm, cuối cùng cũng đi vào vấn đề chính rồi, những câu hỏi trước đó chỉ là màn dạo đầu thôi.

Vương Trung bình tĩnh đáp: “Y của tôi là, Sa Hoàng bệ hạ bận trăm công nghìn việc, không có nhiều thời gian quan tâm

đến con cái.”

Mike: “Nhưng anh cũng nhiều lần chỉ ra những sai lầm của Sa Hoàng trong việc hoạch định chính sách và xây dựng quân đội.’

Vương Trung: “Đó là trách nhiệm của một người lính trung thành với Bệ hạ. Chẳng lẽ ở đất nước của các anh không có những người lính dám bất chấp tất cả để chỉ ra lỗi sai của tổng thống hay hội đồng tham mưu trưởng sao?”

Mike: “Tất nhiên là có. Nhưng có người cho rằng, anh cảm thấy Sa Hoàng không đủ năng lực để lãnh đạo đất nước trong tình hình hiện nay.”

Vương Trung: “Ai nói vậy? Anh có thể tiết lộ một chút được không? Tôi có một người bạn ở Tòa án, anh ấy rất quan tâm đến chuyện này.”

Mike cười cười, lại hỏi: “Anh có nghĩ rằng Sa Hoàng nên chịu trách nhiệm chính trong thất bại của Agasukov hay không?” Vương Trung: “Trách nhiệm chính phải thuộc về Skorobo, hắn ta là gián điệp của Prosen, cố tình đẩy quân ta vào chỗ chết. Hắn ta đã lừa dối Bệ hạ và Bộ Tổng tư lệnh.”

Đây là những gì chính phủ đang tuyên bố, Vương Trung tất nhiên sẽ không nói những lời khác.

Mike: “Ý anh là không ai trong Bộ Tổng tư lệnh phải chịu trách nhiệm sao? Anh không lo lắng sẽ có thêm nhiều binh sĩ phải hy sinh vô nghĩa sao?”

Vương Trung: “Tôi tin rằng Bộ Tổng tư lệnh sẽ rút kinh nghiệm.”

Mike nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây, trong khoảng thời gian này, không ai trong toa xe nói một lời nào.

Bên ngoài cửa sổ xe, thành phố đã khuất bóng từ bao giờ, thay vào đó là những cánh đồng trải dài bất tận.

Phóng viên đổi một câu hỏi khác: "Anh nói Thái tử đã giao em gái cho anh, có ai khác nghe thấy điều này không?"

Vương Trung: "Điều đó có quan trọng không?"

"Không, không quan trọng. Vậy anh hiểu câu nói đó như thế nào?"

Vương Trung: "Olga là em gái của chúng tôi, tôi nghĩ Thái tử muốn tôi thay anh ấy chăm sóc cho em gái "

"Vậy có khả năng nào, anh ấy muốn anh cưới cô ấy không?" Mike vừa hỏi vừa liếc nhìn Lyudmila.

Vương Trung: "Tôi hiểu rõ anh em mình. Anh ấy là người thông minh, biết rõ hôn nhân của một người con gái hoàng tộc không liên quan gì đến tình yêu, và đó cũng không phải là chuyện chúng tôi có thể quyết định."

Đùa à, con gái hoàng tộc là tài nguyên quan trọng, bất kể là dùng để đổi lấy quyền thừa kế ngai vàng hay là liên minh với các quốc gia khác, đều cực kỳ hữu dụng —— game thủ hội P như Vương Trung thầm nghĩ.

Mike: "Vậy nếu… Ý tôi là nếu như, đế quốc Ant không còn là một đế quốc nữa, mà trở thành một quốc gia liên bang giống như Hợp Chủng Quốc, vậy thì với danh tiếng hiện tại của anh, việc kết hôn với Thái nữ, chính là cách tốt nhất để bảo vệ cô ấy, phải không?"

Vương Trung: "Phóng viên, chúng ta vẫn là nói về tình hình chiến sự đi."

"Được rồi, chúng tôi nhận được tin tức, anh cho rằng Prosen sẽ lại tấn công thủ đô vào giữa tháng 9, xin hỏi…"

Vương Trung: “Anh nhận được tin tức từ đâu vậy? Tôi có một người bạn ở Tòa án, anh ấy rất quan tâm đến chuyện này…”…

Ngày 25 tháng 8,9 giờ tối, Vương Trung đến Sở chỉ huy Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1 “Cờ đỏ’ đóng tại Shostka.

Nhìn thấy Vương Trung, Pavlov không đến nhà ga đón anh mà nói ngay: “Trông anh mệt mỏi quá, đã xảy ra chuyện gì ở thủ đô vậy?”

Popov đi đón Vương Trung ở nhà ga đáp: “Bởi vì anh ấy đã đưa một phóng viên của Hợp Chủng Quốc lên xe, và bị anh ta hỏi dồn dập trong suốt tám tiếng đồng hồ.” Vương Trung: “Đừng nhắc đến nữa. Báo cáo tình hình của Sư đoàn đi.”

Pavlov: “Tiến độ xây dựng công sự hiện tại đạt khoảng 40%. Ngoài ra chúng tôi đã di dời toàn bộ cư dân ở bờ Tây sông Desna sang bờ Đông, hiện đang bố trí họ ở trong những ngôi nhà lớn của các quý tộc địa phương.

“Tất cả những ngôi nhà trống ở bờ Tây, chúng tôi đã cho nổ tung và san phẳng. Hiện tại toàn bộ khu vực bờ Tây đều trống trải, rất thuận lợi cho việc quan sát và tấn công.”

Nói xong, Pavlov chỉ vào cửa sổ.

Vương Trung đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy bờ Tây sông Desna trống trải, không có bất kỳ vật gì che khuất tâm nhìn.

Pavlov: “Tất nhiên, chúng tôi vẫn để lại một số vật làm mục tiêu ngắm bắn, ví dụ như xác của chiếc xe tải kia. Thật ra là dùng xe tải hỏng đốt lên. Đó là mục tiêu ở khoảng cách 800 mét.”

Vương Trung giơ tay lên định nhìn cho rõ, nhưng lại phát hiện mình không đeo ống nhòm, bèn quay sang nói: “Ống nhòm!”

Lập tức có một người lính mang ống nhòm đến.

Vương Trung nhìn qua ống nhòm, tuy trời đã tối, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng vị trí của xác xe tải được đánh dấu bằng một vệt sơn trắng.

“Tốt lắm, rất tốt.” Vừa dứt lời, anh bỗng nhiên quay đầu lại nhìn người lính vừa đưa ống nhòm,‘Vasili?”

Chuẩn úy trẻ tuổi cười toe toét: “Là tôi. Giờ tôi là sĩ quan tham mưu của Sư đoàn.”

Vương Trung đấm nhẹ vào vai anh ta: “Cậu nhóc, cậu khiến tôi bất ngờ đấy!”

“Đừng khách khí. Vasili cười nói.

Vương Trung: “Cha cậu đã đến thăm cậu chưa?”

Nụ cười trên mặt Vasili vụt tắt.

“Sao vậy?” Vương Trung nghi hoặc hỏi.

Vasili: “Đừng nhắc đến ông ấy nữa, ông ấy đã đến đây, mang theo hai chai rượu muốn “trò chuyện với tôi như những người bạn!”

Vương Trung: “Chẳng phải đó là chuyện tốt sao?”

Đó là điều mà tôi hằng mong ước mà không thể thực hiện được!

Vasili lắc đầu: “Nhưng ông già đó không biết uống rượu! Uống được vài ly là bắt đầu say xỉn, chạy ra đường hát vang bài “Hãy đứng lên, hỡi người con của đất nước vĩ đại”! Hát thì thôi đi, hát xong lại còn cầm chai rượu lên giả làm kèn saxophone, vừa đi vừa biểu diễn!

“Biểu diễn thì thôi đi, ông ấy còn không chịu đứng im một chỗ, cứ thấy tôi lại gần là chạy. Ông ấy chạy trước, tôi đuổi theo saul”

Vương Trung phì cười khi tưởng tượng ra cảnh tượng đó.

Vasili bực bội nói: “Cười cái gì! Tôi mất mặt muốn chết! Đến cả lính thủy đánh bộ cũng chạy ra xem và cười nhạo tôi! Giờ cả thành phố này đều biết chuyện của tôi rồi!”

Vương Trung: “Chẳng phải đó là chuyện tốt sao, sau này sẽ không còn ai nói chuyện cậu đi dọn phân nữa.” “Tôi thà đi dọn phân còn hơn!” Vasili dậm chân.

Câu nói của anh ta khiến mọi người trong phòng cười phá lên, không khí căng thẳng trong phòng bỗng chốc tan biến.

Cười xong, Vương Trung cảm thán: “So với thủ đô, tôi vẫn thích bầu không khí ở đây hơn. Ở đây tôi mới cảm thấy thoải mái.”

Những người khác đều ngẩn người, không hiểu tại sao Vương Trung lại đột nhiên nói vậy.

Lúc này, một người lính gõ cửa bước vào: “Trung tá Kharlamov, chỉ huy Trung đoàn Tiêm kích 31 đến báo cáo.”

Vương Trung nhíu mày: “Kharlamov? Có phải là người đã hộ tống tôi đến Yekaterinburg không?”

“Anh ta được điều động đến sân bay gần đây, phụ trách phòng không.” Pavlov nói: “Chắc là đến để báo cáo kết quả trinh sát trên không hôm nay.”

Vương Trung: “Mau mời Trung tá vào.”

(Hết chương 26) Chương 27: Tình hình ngày 26 tháng 8

Kharlamov vào phòng, giơ tay chào theo kiểu quân đội: “Tướng quân Rokossovsky, chào ngài.”

Vương Trung: “Anh thấy quen với cuộc sống ở đây chứ? Dù sao ở đây cũng không có những bữa tiệc rượu và các cô gái xinh đẹp.

“Đó là do ngài có thành kiến với phi công chúng tôi thôi. So với việc khiêu vũ với các cô gái, chúng tôi thích bay lên trời và khiêu vũ với kẻ thù hơn.”

Vương Trung: “Ket quả khiêu vũ thế nào?”

“Bắn hạ ba chiếc.” Kharlamov cười nói, Tất cả đều làm theo lời khuyên của ngài, áp dụng chiến thuật tấn công thấp để đối phó với Stuka. Chúng thường lợi dụng tốc độ cao khi bổ nhào để thoát khỏi sự truy đuổi, nhưng chúng tôi bay ở độ cao 3000 mét để tích lũy tốc độ, khi phát hiện Stuka bổ nhào xuống, tốc độ của chúng tôi nhanh hơn chúng, chỉ cần một cú lượn ngang là có thể bắn hạ chúng.”

Vương Trung: “109 của địch không bám riết các anh sao?”

“Tôi không gặp chúng, nhưng Semyon cùng đội nói chỉ cần cơ động một chút là có thể bắn hạ chúng.”

Vương Trung mỉm cười, Yak-1 kém xa Yak-3 về mặt hiệu suất, nhưng nếu chiến đấu ở độ cao thấp thì việc đối phó với 109 không phải là vấn đề.

Mau chốt là phải ở độ cao thấp.

Kharlamov: “Tướng quân, tại sao ngài lại am hiểu vê không chiến như vậy?”

Bởi vì tôi chơi War Thunder - tiếc là không thể nói như vậy, vì thế Vương Trung thuận miệng nói: “Vasili đã nói cho tôi biết.”

Vasili giật mình: “Tôi?”

Vương Trung: ‘À, là một Vasili khác, cậu ấy tham gia câu lạc bộ hàng không.”

Vasili: “Cậu ta cũng từng đi dọn phân sao?”

Vương Trung lúng túng, vội vàng chuyển chủ đề: "Ảnh đâu? Ảnh chụp trinh sát trên không đâu?"

Kharlamov lấy ra một túi tài liệu đóng dấu "tuyệt mật": "Ở đây. Sau khi tôi gửi cho cơ quan tình báo của Giáo hội và Tập đoàn quân, Giáo hội nói có thể đưa cho ngài một bản. Đây là lần đầu tiên tôi gặp trường hợp như vậy."

Vương Trung: "Bởi vì tôi và Đức Đại Mục thủ rất thân thiết."

Vương Trung không nói dối, anh và Đức Đại Mục thủ rất thân thiết.

Đức Đại Mục thủ còn mời rượu anh nữa.

Nhưng những người khác lại cho rằng anh đang nói đùa, mọi người đều cười phá lên.

Pavlov nhận lấy túi tài liệu, đưa cho Popov: "Anh mở ra đi, sau này có chuyện gì thì anh cũng dễ ăn nói hơn."

Popov không chút do dự mở túi tài liệu ra, ảnh chụp được đổ lên bàn bản đồ.

Vương Trung cầm một tấm ảnh lên xem, sau đó xác định bản hack của anh không có tác dụng với ảnh chụp.

Bản hack của anh chỉ có thể làm nổi bật kẻ thù trong tâm nhìn của anh, ngay từ đầu đã như vậy. Vì thế Vương Trung từ bỏ việc xem những bức ảnh mờ ảo này, trực tiếp hỏi Kharlamov: "Có gì đáng chú ý không?"

Kharlamov lập tức dựa theo số hiệu chọn ra vài tấm ảnh: "Đây là những kho hậu cần của địch, vị trí ở những nơi này."

Kharlamov cầm bút chì đánh dấu số hiệu ảnh chụp tương ứng trên bản đồ.

Vương Trung: “Pháo của chúng ta có thể bắn đến đó không?”

Pavlov cầm compa lên, nhưng sau đó nhận ra Kharlamov vẫn chưa đánh dấu vị trí trên bản đồ, bèn ngẩng đầu lên nhìn vị Trung tá không quân.

Kharlamov viết số hiệu ảnh chụp lên bản đồ.

“Tukha…’ Pavlov lẩm bẩm tên địa danh trên bản đồ, sau đó dùng compa đo khoảng cách,‘Có thể bắn tới, chúng tôi đã đi trinh sát thực địa rồi, tọa độ trên bản đồ có chút sai lệch, nhưng không ảnh hưởng đến việc ngắm bắn.”

Vương Trung: “Các anh đã đi trinh sát thực địa sao?”

“Chúng tôi tranh thủ lúc địch chưa đến để đi trinh sát trước, anh đã từng nói, nếu anh có việc bận thì chúng tôi cứ tự quyết định.”

Vương Trung: “Rất tốt, vậy thì khai hỏa đi. Dan dược đã được bổ sung đầy đủ chưa?”

Popov: “Đã được bổ sung một phần, hiện tại có 18 khẩu pháo hạng nặng 152mm sẵn sàng chiến đấu. Đạn pháo cũng đã được chuyển đến một nửa.”

Vương Trung võ tay: “Vậy thì khai hỏal”

Pavlov lập tức cầm điện thoại: “Kết nối với Trung đoàn Pháo binh.”

Tiếng còi tập hợp vang lên inh ỏi trong doanh trại của Trung đoàn Pháo binh.

Dmitri, người vừa được chuyển sang Trung đoàn Pháo binh, hét lớn: “Tôi biết ngay mài Tướng quân vừa trở về là khai hỏa ngay! Hơn nữa còn là nửa đêm!”

Tân binh tò mò hỏi: “Nổ cái gì thế?”

“Kẻ địch.”

“Kẻ địch đến rồi à?” Tân binh kinh hãi: “Chẳng thấy gì cả!”

“Ngu ngốc, oanh tạc mục tiêu cách đây hơn chục cây số, cho chúng nó lên trời trong lúc ngủ mơ đấy. Nhanh lên, hành động maul”

Pavlov đặt điện thoại xuống: “Đoàn pháo binh cần thời gian tập hợp, dù sao họ cũng không ở trạng thái sẵn sàng chiến đấu. Hơn nữa giờ đã muộn thế này, tân binh chắc đều đi ngủ rồi.”

Vương Trung: “Bảo họ mau thích nghi đi. Còn tình báo gì nữa không?”

Kharlamov: “Hiện tại chúng ta đang đối mặt với bộ binh địch. Không thấy lực lượng thiết giáp.”

Xem ra hiệu quả trinh sát trên không thời này chỉ đến thế là cùng.

Vương Trung tính toán xem khi nào mình bay một vòng trên trời, soi sáng toàn bộ quân địch.

Vương Trung nhìn bản đồ, đột nhiên nhớ ra một việc, bèn hỏi: “Bây giờ đã có bộ binh địch ở phía trước, đường sắt di Shepetovka bị cắt đứt rồi à? Vậy họ tiếp te kiểu gì?”

Pavlov: “Hiện tại đang duy trì tuyến đường thông Borsk. Xem ra có vẻ họ sẽ rút lui vê phía đó, gia nhập tập đoàn quân Borsk. Hiện tại công tước vẫn đang cố gắng giải vây, nhưng hiệu quả không khả quan. Bộ binh địch đã củng cố chiến tuyến, tình hình hiện tại không thể công phá.”

Ngoại trừ không quân, những người có mặt đều biết sức chiến đấu của bộ binh Prosen mạnh đến mức nào.

Vương Trung: “Chúng ta có giao tranh với quân địch chưa?”

“Đội tuần tra chúng ta phái đi đã chạm trán địch.” Pavlov vẽ hai dấu chéo trên bản đồ: “Giao tranh bất phân thắng bại. Trưa hôm qua còn thấy một toán nhỏ quân cơ giới xuất hiện trong tâm mắt của quân ta ở đầu cầu.”

Cả bờ tây, sư đoàn cận vệ 1 chỉ kiểm soát được một đầu cầu.

Vương Trung: “Công sự ở đầu cầu được xây dựng thế nào rồi?”

“Đều là công sự vĩnh cửu đổ bê tông. Nhưng bê tông cần thời gian đông cứng, nếu bây giờ địch tấn công thì pháo hạng nặng 152 ly có thể dễ dàng san bằng đầu cầu.” Pavlov líu lưỡi: “May mà chúng nó sẽ không tấn công ngay lập tức.”

Vương Trung: “Thiết giáp địch chắc đã hoàn thành nhiệm vụ, giờ đang nghỉ ngơi hồi phục. Không biết sẽ mất bao lâu.”

“Chúng ta dự kiến nghỉ ngơi đến giữa tháng chín.” Heinz Wilhelm Guderian, tư lệnh Tập đoàn quân thiết giáp số 2 nói với Hoàng đế Prosen Reinhardt: “Hai sư đoàn của chúng ta tổn thất nặng nề, số xe tăng sẵn sàng chiến đấu có lúc giảm xuống dưới 5%. Toàn là do gã Rokossovsky khét tiếng kia gây ra.”

Thấy Hoàng đế nhíu mày, Guderian vội vàng nói thêm: “May là sau khi đánh đuổi quân của Rokossovsky ra khỏi Olaci, lực lượng sửa chữa chiến trường của chúng ta đã sửa chữa được một số xe tăng. Dự kiến trong 30 ngày tới có thể sửa chữa thêm một số.

“Số xe tăng sẵn sàng chiến đấu của hai sư đoàn bị thiệt hại nặng sẽ hồi phục lên 50%, ngoài ra, họ còn một số lái xe tăng dự bị, chỉ cần bổ sung xe tăng là hai sư đoàn này có thể khôi phục hoàn toàn.”

Guderian nói xong, Nguyên soái von Bock lập tức nói thêm: "Trên chiến trường, địch bỏ lại rất nhiều xe tăng, chỉ cần sửa chữa sơ bộ là có thể sử dụng. Có thể thấy hậu cần của địch rất tệ hại, gần như không có khả năng sửa chữa.

"Chúng ta có thể tận dụng số xe tăng này, dùng vũ khí của chúng để tấn công chúng!"

Von Guderian gật đầu: "Đúng vậy. Quân đội đã tiếp nhận một số xe tăng của địch, đánh giá rất cao loại xe tăng hạng nặng, ngoài ra loại T34 kia cũng rất tốt, nhưng lính tráng phàn nàn không có trưởng xe và radio nên không quen sử dụng.

"Họ chỉ thích dùng xe của trưởng xe trong số đó. Ngoài ra, hệ thống ngắm bắn tệ hại của Ant và độ chính xác kém cỏi của pháo cũng bị phàn nàn rất nhiều."

Hoàng đế Prosen lắc đầu: "Nếu xe tăng của chúng kém cỏi như vậy, tại sao chúng lại có thể giành được những chiến thắng vang dội như vậy? Đặc biệt là xe tăng hạng nặng, ta thấy rất nhiều báo cáo nói rằng loại xe tăng hạng nặng này đã tiêu diệt rất nhiều xe tăng của chúng ta, cuối cùng phải dựa vào bộ binh mới có thể tiêu diệt được." Von Guderian đáp: "Ý của ngài là xe tăng KV, hiện tại quân đội đánh giá rất cao loại xe tăng này, ngoại trừ hay gặp sự cố cơ học nghiêm trọng, gần như không có điểm nào để chê. Tôi đã gửi một chiếc KV về trung tâm nghiên cứu xe tăng của Đế quốc.

"Để đối phó với ưu thế xe tăng của quân địch, chúng ta cần phải có một loại xe tăng hạng nặng được trang bị pháo 88mm, đồng thời sở hữu lớp giáp có thể sánh ngang với xe tăng của địch."

Hoàng đế Prosen đứng dậy, lắc đầu: "Không, không, các vị lo lắng quá rồi. Mặc dù quá trình tiêu diệt quân của Agasukov diễn ra chậm hơn dự kiến, nhưng chúng ta đã giáng một đòn mạnh vào Antl

“Lực lượng tinh nhuệ của Ant đã bị chúng ta bao vây và tiêu diệt! Từ khi chiến tranh bùng nổ đến nay, chúng ta đã tiêu diệt ba triệu quân địch, quân đội của chúng ta đã thể hiện hiệu suất đáng kinh ngạc!

“Ant bây giờ giống như một ngôi nhà cũ, chỉ cần đá một cái là sập!”

Lúc này, Siegfried, Tổng tư lệnh Đoàn ky sĩ Asgard của Đế quốc, người im lặng từ nãy đến giờ lên tiếng: “Bệ hạ, kẻ địch vừa mới dựa vào quốc tang để khích lệ tinh thần cả nước, e là không nên quá lạc quan.”

Reinhardt xua tay: “Đó chỉ là sự vùng vẫy cuối cùng mà thôi! Chỉ cần chúng ta đá một cái, đất nước lạc hậu, già cỗi này sẽ sụp đổ, đất đai màu mỡ của nó sẽ trở thành vựa lúa của Prosen chúng ta.

“Vòng phong tỏa của Hợp Chủng Quốc và Liên hợp Vương Quốc đối với chúng ta sẽ tự sụp đổ, chúng ta sẽ có được tất cả những gì chúng ta thiếu, dầu mỏ, cao su, khoáng sản! Cuối cùng chúng ta sẽ giành chiến thắng, chúng ta sẽ có được toàn thế giới!”

(Hết chương)

Chương 95: Chào Máy Bay

Chương 28: Cơn bão

Chương 28: Cơn bão

Siegfried sờ mái tóc đỏ của mình: "Vẫn nên cẩn thận một chút, thưa Bệ hạ. Ant rất rộng lớn, tiềm lực chiến tranh rất lớn."

Reinhardt dừng lại: "Đúng vậy, tiềm lực chiến tranh của bọn chúng rất lớn, ta biết. Vì vậy, ngay từ đầu, mục tiêu của ta là phá hủy ý chí chiến đấu của chúng.

"Tinh thần chiến đấu mà chúng có được từ cái chết của Hoàng thái tử chỉ là nhất thời, không có người lãnh đạo mới, tinh thần chiến đấu đó sẽ sớm tiêu tan.

"Thật không may, chúng lại xuất hiện một nhà lãnh đạo quân sự mới, nhưng chúng lại không đưa người này lên vị trí trung tâm, biến thành biểu tượng tinh thần.

"Đây là cơ hội của chúng ta, Siege. Theo thông tin tình báo đáng tin cậy, Rokossovsky hiện đang ở Shostka trên sông Desna, đây là hướng tấn công tiếp theo của chúng ta.

"Chúng ta sẽ dùng 1,8 triệu quân, 2. 000 xe tăng, phát động tấn công gọng kìm từ hai hướng Nam - Bắc, Shostka nằm chắn ngay trước gọng kìm phía Nam! Để tiêu diệt hắn, ta sẽ tăng cường cho mũi chủ công phía Nam, Tập đoàn quân thiết giáp số 2, hai sư đoàn ky sĩ!"

Von Guderian lập tức ngẩng đầu: "Cảm ơn Be hạ, thần nhất định không phụ lòng mong đợi."

Reinhardt: “Sức chiến đấu trước đó của ngươi đã khiến Rokossovsky được dịp phô trương thanh thế. Nhưng lúc đó ngươi không biết hắn ta sẽ trở thành nhân vật quan trọng trong việc khích lệ tinh thần chiến đấu của Ant, hơn nữa còn có nhiệm vụ tấn công về phía Nam.

“Bây giờ, ngươi có thể sửa sai! Để giúp ngươi hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ giao quân đoàn Brandenburg của Otto Kurtz cho ngươi! Đây là một lực lượng đặc biệt, đã đóng vai trò quan trọng trong giai đoạn đầu xâm lược của chúng ta, chiếm được rất nhiều cây cầu quan trọng.

“Hãy tận dụng lực lượng này, tiêu diệt hoàn toàn Rokossovsky!”

Von Guderian đứng nghiêm, ngẩng cao đầu đáp: “Vâng! Sau 20 ngày chỉnh đốn, tập đoàn quân của tôi sẽ bắt đầu tấn công. Cuối cùng tôi cũng có thể thực hiện tâm nguyện bấy lâu nay, dẫn quân tiến vào Yekaterinburgl

“Kính thưa Bệ hạ, tôi xin đề nghị đặt tên cho chiến dịch lần này là Lễ hội tháng mười một, để ăn mừng chúng ta đã tiêu diệt hoàn toàn cỗ xe lu Ant luôn đe dọa Uropa.”

Reinhardt lắc đầu: “Không, làm như vậy với một dân tộc thấp kém như Ant thì quá khách khí! Không được, không thể dùng cái tên yếu đuối đó. Chiến dịch lần này phải được gọi là - Cơn bão! Chúng ta phải giống như một cơn bão, quét sạch Ant, kết thúc chiến tranh trước khi mùa đông đến!

“Tháng 12 năm nay, chúng ta sẽ ký kết văn kiện đầu hàng với quân địch ở Yekaterinburg, giống như tháng 5 năm ngoái ở Garmisch-Partenkirchenl”

Nguyên soái von Bock và các tướng lĩnh khác đồng loạt đứng dậy, hô vang: “Prosen muôn năm! Hoàng đế muôn năm!”

Nghe thấy tiếng pháo nổ bên ngoài, Vương Trung ngẩng đầu, bước đến bên cửa sổ.

Đáng tiếc là trong bóng tối không thể nhìn thấy đường đạn.

Ngay cả khi chuyển sang chế độ nhìn toàn cảnh cũng không thấy gì. Nhìn chế độ toàn cảnh, toàn bộ bờ tây chìm trong bóng tối, chứng tỏ không có đơn vị nào của địch.

Vương Trung: "Không biết sự yên bình này còn kéo dài được bao lâu."

Vasili: "Kẻ địch không thể yên bình được đâu, sáng mai chúng sẽ phải đào hố chôn đồng đội chết trong lúc ngủ mơ."

Vương Trung: "Pháo binh địch mà tới thì chúng ta cũng vậy. May là chúng ta có sẵn công trình bê tông cốt thép để tránh pháo. Việc gia cố công trình ở bờ đông thế nào rồi?"

Pavlov: "Vẫn chưa bắt đầu, nhiệm vụ chính hiện tại là đổ bê tông lô cốt, đổ sớm để bê tông đạt độ cứng sớm nhất. Tuy nhiên, chúng ta đã gia cố thép cho một số công trình trọng yếu."

Vương Trung gật đầu: "Tốt. Ngoài ra, chúng ta đã mang đến một loại pháo hoàn toàn mới và một loại pháo tự hành hoàn toàn mới, ngày mai tập trung lực lượng pháo chống tăng, trước khi địch tấn công, phải để họ làm quen với hai loại vũ khí này càng sớm càng tốt.

"Đặc biệt là pháo chống tăng tự hành, chúng ta cần phải chuẩn bị công sự, lên kế hoạch di chuyển cho loại pháo này."

Popov cau mày: "Ý anh là cái xe máy cày xấu xí đó hả? Trông nó như thể chỉ là một khẩu súng trường buộc lên xe máy cày. Mặc dù tôi không rành về pháo, nhưng khẩu pháo đó trông khác với tất cả các loại pháo của chúng ta.

“Nó trông thon gọn hơn pháo 76 ly, nhưng nòng lại rất dài! Giống như cây kim thêu vậy!”

Vương Trung: “Đúng, là cây kim thêu, hơn nữa là cây kim được sản xuất rất công phu. Sản xuất một khẩu pháo như vậy tốn kém gấp mấy lần so với sản xuất một khẩu pháo 76 ly. Nhưng sức mạnh của nó rất khủng khiếp, độ chính xác cũng rất đáng sợ.”

Vasili cười nói: “Nghe có vẻ hay đấy. Vừa hay lực lượng pháo chống tăng của chúng ta chỉ rút về pháo thủ của mình. Anh lấy được loại pháo này ở đâu vậy?”

Vương Trung: “Những người khác chê nó chưa được thử nghiệm nên không cần.”

Mọi người đều sửng sốt.

Vasili cười nói: “Anh lại trêu chúng tôi đấy al Chưa được thử nghiệm mà anh đã thổi phồng nó lên thế?”

Vương Trung thầm nghĩ tôi nói vậy là vì trên Trái Đất loại pháo này đã được chứng minh rồi.

Vương Trung nhìn Vasili: “Ngay mai chúng ta sẽ thử nghiệm loại pháo này.”

Nụ cười trên mặt Vasili tắt ngúm.

Vương Trung: “Anh phải hiểu, hiện tại quân giới của chúng ta rất khan hiếm, vì hầu hết các nhà máy đều đang được di chuyển về phía đông, cho dù di chuyển xong cũng cần thời gian để khôi phục sản xuất.

“Chính vì vậy, chúng ta chỉ có thể tiếp tục sản xuất T34 để bổ sung quân số, từ từ mở rộng sản xuất loại xe tăng duyệt binh được khen ngợi kia.”

Kharlamov là phi công, nghe đến xe tăng duyệt binh thì đầu óc mù mit: “Xe tăng duyệt binh?”

Vương Trung: “Để một tên lính bộ binh không được huấn luyện về xe tăng như tôi có thể ngồi trên xe tăng chỉ huy chiến đấu, nên chiếc xe số 422 của tôi được sản xuất theo tiêu chuẩn xe tăng duyệt binh. Nhưng không ngờ nó lại thể hiện hiệu suất chiến đấu tuyệt vời.”

Kharlamov trợn tròn mắt: “Có phải vừa rồi anh vừa nói ‘lính bộ binh không được huấn luyện về xe tăng ngồi trên xe tăng chỉ huy chiến dau’?”

Vương Trung: “Tôi là lính bộ binh mà.”

Kharlamov hít một hơi lạnh: “Cái gì? Tôi cứ tưởng anh xuất thân từ lính thiết giáp! Dù sao… dù sao anh cũng đã chỉ huy xe tăng tiêu diệt tám tướng Prosen rồi còn gì?”

“Hai, hai tướng Prosen thôi.” Vương Trung đã chán phải đính chính điều này: “Hơn nữa, một trong số đó là bị pháo binh bắn chết.”

“Vậy à. Nhưng chiến tranh thật kỳ lạ, một trong những vị tướng xe tăng giỏi nhất của Prosen, vậy mà lại viết cuốn sách ‘Bộ binh tấn công ” Kharlamov lắc đầu: “Biết đâu một ngày nào đó, một vị tướng bộ binh như anh cũng có thể trở thành nguyên soái không quân đấy.”

Vương Trung cười ha hả, nhưng trong lòng lại thâm nghĩ không giấu gì anh, tôi đã bắn hạ hơn một nghìn máy bay địch trong War Thunder rồi nhé!

Thể chất của tôi mà có thể chịu đựng việc bay lên trời, nhất định sẽ cho anh thấy thế nào là phi công át chủ bài.

Nhưng máy bay bây giờ không có ghế phóng, phi công bị bắn rơi thì tỉ lệ tử vong rất cao, thôi thì cứ an phận làm tướng trên mặt đất vậy.

Mặc dù trên mặt đất cũng chưa chắc đã an toàn hơn trên không là bao.

Lúc này, Nelly đẩy cửa bước vào, đẩy theo một chiếc xe nhỏ: "Giờ ăn khuya rồi! Hôm nay có sữa chua và bánh quy bơ mang từ Yekaterinburg về đấy."

Kharlamov nhìn thấy Nelly liền mở to hai mắt: "Sao lại có một cô bé ở đây? Trông con bé bằng tuổi con gái tôi, chắc đang học lớp năm nhỉ!"

Nelly nhìn viên phi công với vẻ mặt khinh bỉ: "Tôi tốt nghiệp lớp 10 lâu rồi."

"Hả? Thật sao?" Trung tá Kharlamov kinh ngạc.

Vasili lên tiếng: "Anh có con gái à?"

"Tất nhiên, tôi luôn mang theo ảnh vợ con bên mình như bùa hộ mệnh. Nhìn này!" Kharlamov lấy chiếc dây chuyền đeo trên cổ ra, mở tấm ảnh bên trong cho mọi người xem.

Đó là tấm ảnh gia đình được gấp đôi, chỉ để lộ mặt vợ con ông.

Pavlov nhìn tấm ảnh, líu lưỡi: 'Ghen tị với anh thật đấy."

Vương Trung: "Tham mưu trưởng, anh cũng có nhẫn cưới mà?"

"Ừ, tôi có. Nhưng vợ tôi… thôi không nói nữa." Vị tham mưu trưởng lực lưỡng lắc đầu: "Bà ấy khỏe đến nỗi có thể lên núi đánh nhau với gấu rồi."

Vương Trung cười nói: "Chẳng phải đó là chuyện bình thường sao? Phụ nữ Ant tương lai đều phải lên núi chiến đấu với gấu."

Nelly cau mày, nhìn Vương Trung.

Kharlamov nhìn ảnh vợ, lắc đầu: "Vợ tôi chắc chắn không đánh lại gấu, cô ấy là giáo viên trung học, khá yếu đuối. Mùa đông chỉ cần ra ngoài chẻ củi là đau lưng rồi.

“Sau đó, Giáo hội lắp đặt lò than cho các gia đình trí thức trong thành phố, cô ấy đã cảm ơn Giáo hội suốt mấy năm liền, cứ đến mùa đông, khi ngồi vo viên than, cô ấy lại kể cho con gái nghe về thời kỳ trước đây chỉ có thể đốt củi sưởi ấm.” Vương Trung: “Bây giờ mùa đông không phải đều dùng dầu của Kuban để sưởi ấm sao?”

Kharlamov lắc đầu: “Bên tôi không vận chuyển đến được, thà dùng than còn hơn, gân đó có mỏ than. Trước đây, sản lượng than rất thấp, sau khi Giáo hội tiếp quản, sản lượng tăng lên, ai cũng có thể dùng than.”

Vương Trung: “Ra vậy.’

Kharlamov nói tiếp: “Chúng tôi vốn định chuyển đến Kazaria, nhưng giờ Kazaria đã thất thủ rồi.”

Vương Trung nghiêm túc đáp: “Chưa thất thủ. Tôi vẫn còn giữ một hộp đất Kazaria bên mình. Chừng nào tôi còn sống, Kazaria sẽ mãi có một mảnh đất chưa bị chiếm đóng, mảnh đất đó nằm ngay bên cạnh tôi.

Kharlamov ngẩn người, sau đó vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi anh, tôi…”

“Hơn nữa, hiện tại tập đoàn quân Borsk vẫn đang chiến đấu, đó cũng là đất của Kazaria. Vì vậy, nói Kazaria thất thủ là không chính xác.” Vương Trung nghiêm túc đính chính.

“Xin lỗi anh.” Kharlamov chân thành xin lỗi.

Pavlov nói: “Tình hình của tập đoàn quân Borsk cũng không khả quan, nhưng quãng thời gian còn lại trong năm nay, nếu hướng tấn công chính của địch là Yekaterinburg, có lẽ họ có thể có thời gian để thở dốc. Nếu địch muốn chiếm dầu mỏ của Kuban, sớm muộn gì chúng cũng sẽ tấn công Borsk.”

Vương Trung: “Bất kể mất bao nhiêu phần lãnh thổ, cuối cùng chúng ta cũng sẽ giành lại tất cả. Chắc chắn là như vậy.”

Mọi người trong phòng đồng thanh: “Đương nhiên rồi.”

Nelly: “Ăn bánh quy bơ có cần kem chua không?”

Vương Trung: “Cor

Hẹn gặp lại

(Hết chương)

Chương 96: Không Đủ Tốt

Chương 29: Rokossovsky và chuyến trinh sát tiền tuyến

Chương 29: Rokossovsky và chuyến trinh sát tiền tuyến

Ngày 26 tháng 8,0 giờ 5 phút, Shostka.

Lyudmila và Nelly giúp Vương Trung mặc quần áo chỉnh tê, Vương Trung nhìn mình trong gương, hài lòng gật đầu.

Lyudmila: "Hôm nay em phải trở về đơn vị rồi."

Vương Trung: "Ha? Vậy mỗi sáng anh ôm ai đây?"

"Anh có thể ôm Nelly."

Lyudmila vừa dứt lời, Nelly lùi lại một bước, vẻ mặt không vui.

Vương Trung chỉ tay vào Nelly: "Em xem, em làm Nelly sợ rồi kial"

Lyudmila mỉm cười, vuốt tóc Vương Trung: "Alyosha, trước đây không phải anh toàn ngủ một mình à?"

"Sướng quen rồi, khổ không chịu được đâu, hiểu không?"

"Alyosha." Lyudmila chỉ khẽ gọi tên Vương Trung, nhìn anh.

Vương Trung thở dài: "Anh chỉ hơi tiếc nuối khi phải xa em thôi mà. Bắn hạ thêm vài chiếc máy bay địch nữa nhé."

Nói rồi, anh ôm Lyudmila vào lòng, để cô tựa vào ngực mình, nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

Vài chục giây sau, Vương Trung luyến tiếc buông Lyudmila ra, nói với Nelly: "Đưa Lyusha về đơn vị đi."

“Ừm”” Nelly gật đầu.

Vương Trung xoay người bước ra khỏi khu nhà, nói với Grigory đang đứng ngoài cửa: “Chuẩn bị yên cương cho Bucephalus, tập hợp một tiểu đội tinh nhuệ, tất cả mang theo tiểu liên.”

“Đi trinh sát tiên tuyến à?” Grigory vứt điếu thuốc xuống đất, dẫm tắt: “Để tôi đi tập hợp đội hình.”

Lyudmila đuổi theo: “Alyosha, anh là chỉ huy của cả sư đoàn, sao còn tự mình đi trinh sát?”

“Chính vì anh là chỉ huy của cả sư đoàn nên mới phải tự mình đi trinh sát.” Vương Trung võ vai vị hôn thê: “Yên tâm, anh có đôi mắt tinh tường, nhìn thấy kẻ địch từ cách hai cây số.”

Đây là sự thật.

Lyudmila: “Lỡ như anh không nhìn thấy chúng thì sao? Lỡ như anh bị bao vây thì sao? Anh nỡ lòng nào giao đội quân mà anh dày công xây dựng cho người khác chỉ huy sao?”

Lúc này, Grigory lặng lẽ chuồn mất, rõ ràng là không muốn dính vào cuộc tranh cãi của hai người.

Pavlov từ trong trụ sở sư đoàn bước ra, vừa ngó đầu sang đã bị Lyudmila túm lấy: “Tham mưu trưởng, anh nói xem, anh ấy lại muốn tự mình đi trinh sát kìa!”

Pavlov: “Ở Olaci, cậu ấy cũng làm vậy đấy, sau đó quân cơ giới của địch xuất hiện gần đó, tôi mới cấm cậu ấy đi. Bây giờ, đội tuần tra của chúng ta vẫn đang hoạt động bình thường ở bờ tây, để cậu ấy đi xem một chút cũng không sao.”

Lyudmila kinh ngạc: “Anh ủng hộ anh ấy đi sao?”

“Chỉ huy đích thân đi trinh sát tình hình quân địch, sĩ khí quân đội sẽ được nâng cao rất nhiều. Trường quân đội dạy như

vậy đấy, từ thời Suvorov đã như vậy rồi.” Pavlov nhún vai. Lyudmila: “Nhưng anh ay đứng bét lớp đấy!”

Chưa kịp dứt lời, Vương Trung đã ôm chầm lấy Lyudmila, hôn ngấu nghiến.

Nelly không nhịn được, buột miệng: “Giống như đang gặm chân giò heo vậy.”

Vương Trung gặm đến khi Lyudmila dùng sức đẩy ngực hắn mới thôi, lúc vị hôn thê đang há mồm thở dốc, hắn vẫn đang mút mát.

Nelly: ‘Mặn à?”

Vương Trung nhìn Nelly: “Co cũng hài hước đấy.”

“Quá khen.” Nelly khiêm tốn nói.

Vương Trung lại nhìn Lyudmila, nói: “Phụ nữ Ant sẽ không ngăn cản đàn ông thực hiện chức trách, đúng không?”

Lyudmila thở dài: “Đúng vậy, em chỉ đang thảo luận với anh xem có cần thiết như vậy hay không!”

“Cần, tin anh đi.” Vương Trung nhìn thẳng vào mặt cô gái.

“Được rồi, anh đi đi.”

Vương Trung xoay người hấp tấp chạy xuống lầu.

Bucephalus lắc lắc miếng chặn miệng, vì bị chặn nên nó không thể gặm đầu Vương Trung được nữa, chỉ có thể thở phì phò trước mặt hắn.

Vương Trung nhẹ nhàng vuốt ve cổ ngựa, cười nói: “Nhớ ta không?”

Con ngựa hí vang, vó ngựa giậm xuống đất.

Lúc này, Grigory và đội cảnh vệ đã tập hợp xong xuất hiện.

Vương Trung xoay người lên ngựa, gật đầu với Lyudmila đang lo lắng, đang định quay đầu ngựa lại thì Vasili đeo bộ đàm xuất hiện: "Tôi cũng đi, nếu không mọi người gặp chuyện gì cũng không thể liên lạc với Sư đoàn được."

Vương Trung: "Cũng được. Nhưng sao lại mang cái này theo?"

Vasili: "Pin của nó ổn định, sáng nay tôi mới sạc đầy. Pin của chúng ta không ổn định, còn phải mang theo máy phát điện nữa. Cho tôi một con ngựa."

Grigory nói với một chiến sĩ: "Cậu đi chọn một con khác trong chuồng ngựa đi, con này cho Thiếu úy."

Người chiến sĩ lập tức xoay người xuống ngựa, đưa dây cương cho Vasili.

Vài phút sau, đội nhỏ đã chuẩn bị xong. Vương Trung vẫy tay chào tạm biệt Lyudmila, dẫn theo đội ngũ rời khỏi đại viện Sư đoàn.

Bucephalus chạy rất nhanh, chẳng mấy chốc đã men theo con đường lớn chạy đến bờ sông. Sau đó, nó chạy thẳng xuống bãi sông, đến bờ sông bắt đầu uống nước.

Vương Trung: "Này! Cậu ta cũng tự do quá đấy!"

Lúc này, lính hải quân đang tuần tra dưới cầu nói với Vương Trung: "Tướng quân, tuy là mùa khô nhưng đoạn giữa vẫn ngập đầu người đấy! Qua sông cần phải cẩn thận."

Vương Trung: "Toàn bộ đoạn sông chúng ta phòng thủ đều không thể qua sao?"

"Tôi chỉ nói là cần phải cẩn thận. Bọn tôi muốn bơi qua vẫn có thể bơi được, mang theo vũ khí hạng nhẹ và lựu đạn. Còn không biết bộ binh Prosen có bơi giỏi như chúng ta hay không." Nói xong, anh lính hải quân kéo chiếc áo khoác màu

đen của mình để lộ ra một chút chiếc áo kẻ sọc của lính hải quân.

Vương Trung suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Vậy nếu chúng ta đổ dầu lên mặt sông, sau đó châm lửa, có thể ngăn chặn quân địch qua sông không?"

"Tất nhiên là có thể. Nhưng mà cần bao nhiêu xăng dầu, hơn nữa lại chỉ dùng được một lần. Thà lắp thêm một vài khẩu súng máy còn hơn."

Vương Trung: "Lúc nguy cấp thì dùng. Ý tôi là, lúc súng máy không kịp phong tỏa mặt sông."

"Vậy ngài quyết định đi." Người lính hải quân nói,'Kỳ thực cũng không cần quá lo lắng, mặt sông rộng như vậy, chắc chắn quân địch sẽ nghĩ đến việc đi qua cầu trước tiên. Nếu không thì sẽ dùng lực lượng công binh để bắc cầu phao."

Vương Trung gật đầu, lúc này Bucephalus đã uống nước xong, nó hừ một tiếng rồi lại tiếp tục chạy, vài bước đã leo lên cầu thang bên cạnh đường sông, đi lên con đường ven sông rồi rẽ vào cây cầu lớn.

Cây cầu lớn là câu đường sắt, chỉ có đường ray mà không có mặt cầu, bên cạnh có một con đường nhỏ lát ván gỗ.

Bucephalus men theo con đường nhỏ chạy thẳng đến đầu cầu bên này.

Đội quân canh giữ đầu cầu chào Vương Trung.

Vương Trung dừng lại, nhìn mặt cầu, lẩm bẩm: "Nếu như quân địch bố trí súng máy ở bên cạnh để phong tỏa mặt cầu, quân đội ở bờ tây sẽ trở thành quân bị cô lập."

Người lính đứng gác bên cạnh lô cốt cười nói: "Vậy thì súng máy của quân địch phải chịu được hỏa lực của chúng ta mới được. Ngài xem bên này còn chỗ nào có thể làm công sự

cho quân địch lợi dụng không, ngài còn lo lắng ván gỗ trên mặt cầu bị quân địch lật tung lên à?"

Vương Trung quay đầu lại nhìn, gật đầu: "Cũng đúng, chờ đổi thành tấm sắt rồi dùng bu lông cố định lại."

"Vậy thì tôi xin thay mặt mọi người cảm ơn ngài, Tướng quân."

Vương Trung lại hỏi: "Lương thực và đạn dược dự trữ có đủ không?"

"Đủ, có thể trụ được khoảng một tuần. Ngài cứ yên tâm."

Vương Trung gật đầu, thúc ngựa chạy tiếp.

Nửa tiếng sau, bọn họ đụng độ quân địch.

Hơn nữa không phải là đội trinh sát của địch, mà là bộ binh Prosen đang phòng thủ trên cao.

Vương Trung ra lệnh cho quân lính xuống ngựa từ xa, để lại vài người trong rừng trông coi ngựa, còn bản thân dẫn theo những người khác men theo địa hình tiếp cận vị trí của địch, chỉ cách vài trăm mét.

Khác với đồng bằng Kazaria rộng lớn, nơi đây cây cối rậm rạp, rất thuận tiện cho việc tiếp cận quân địch một cách bí mật.

Vương Trung chuyển sang góc nhìn của chim bay, quan sát quân địch trên cao.

Có một trung đội địch, hơn nữa không hề ở trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Vương Trung quay đầu hỏi Grigory: "Nếu chúng ta gọi pháo binh bắn phá, sau khi bắn phá xong, anh có thể dẫn quân đánh chiếm cao điểm với số quân hiện có không? Trên đó có thể có một trung đội." Grigory: "Tôi đề nghị không nên dùng pháo binh bắn phá, chúng ta sẽ tiếp cận và tấn công bất ngờ.

Những người đi theo đều là lính kỳ cựu, hơn nữa đều được trang bị súng tiểu liên, cận chiến chúng ta có lợi thế hơn."

Vương Trung: "Được. Anh đi đi."

Grigory vừa định bò lên thì đột nhiên nhớ ra điều gì đó, quay đầu lại nói với một trung sĩ: "Anh dẫn theo Lavrov ở lại đây, bảo vệ Tướng quân cho tốt."

Trung sĩ nhíu mày: "Chẳng phải đã có Vasili đi theo Tướng quân rồi sao?"

Grigory: "Chấp hành mệnh lệnh. Anh có chết cũng không được để Tướng quân chết, hiểu chưa?"

"Giao cho tôi." Trung sĩ chào.

Sau đó, Grigory mới dẫn người luồn ra khỏi bụi cỏ.

Người trung sĩ bị bỏ lại nhìn Vasili: "Quân sĩ trưởng không yên tâm về anh rồi, nhạc sĩ."

Vương Trung: "Nhạc sĩ?"

"Sau khi cha tôi phát cơn nghiện rượu, họ cứ gọi tôi như vậy." Vasili nói với vẻ mặt đau khổ.

Vương Trung: "Cách gọi này cũng hay đấy chứ. Anh đúng là một nhạc sĩ đại tài."

Vasili: "Ngài đừng trêu chọc tôi nữa."

"Tôi không trêu anh đâu." Vương Trung nói xong, lại tập trung chú ý vào cao điểm.

Bằng mắt thường cơ bản không nhìn thấy Grigory và đồng đội ở đâu, nhưng chuyển sang góc nhìn từ trên cao có thể thấy bọn họ đã tiến đến chỗ cách quân địch một hàng rào cây cối, Grigory đang phân công nhiệm vụ cho binh lính, ở góc nhìn này không nghe được hắn nói gì.

Dù sao thì bọn họ cũng nhanh chóng tản ra, chia thành từng nhóm hai người, tiếp cận cao điểm.

Grigory tiếp cận vị trí súng máy của quân địch, sau đó nhân lúc tên địch quay người lại, hắn xông ra kết liễu hai tên địch ở vị trí súng máy chỉ bằng một nhát dao.

Các tổ khác cũng bắt đầu hành động, trong nháy mắt, vài tên lính gác trên trận địa đã bị tiêu diệt gọn.

Nhưng có một tên lính gác trước khi chết đã kịp bắn một phát súng, khiến quân địch cảnh giác.

Ngay lập tức, có mấy tên lính Prosen xông ra từ công sự bên cạnh Grigory, kết quả bị hắn dùng súng tiểu liên bắn gục toàn bộ.

Người hạ sĩ đi theo hắn ném một quả lựu đạn vào trong công sự, một lúc sau, sóng xung kích từ vụ nổ phát ra từ cửa công sự.

Những người khác cũng chiếm giữ các vị trí trọng yếu và nổ súng, tiếng súng tiểu liên và lựu đạn vang lên không ngớt.

Grigory xông đến trước sở chỉ huy của địch, một loạt đạn bắn gục hai tên lính canh, sau đó ra lệnh cho hạ sĩ yểm trợ, còn hắn cầm lấy lựu đạn.

Vương Trung thầm nghĩ, đừng mà, bắt sống tên chỉ huy ch

Nhưng Grigory đã ném quả lựu đạn ra ngoài.

Mấy người trong sở chỉ huy đều sững sờ, sắp sửa bị tiêu diệt hết thì viên sĩ quan phụ tá của tên chỉ huy đã lao ra che chắn cho hắn.

Vương Trung: “Tốt!” Vasili:?1

Sau vụ nổ, Grigory dẫn đầu xông vào. Tên sĩ quan chỉ huy địch rút súng ra, kết quả bị Grigory đá bay. Đối mặt với họng

súng, quân địch chỉ còn cách giơ tay đầu hàng.

(Hết chương) Chương 30: Tướng quân đích thân thẩm vấn tù binh là chuyện kỳ lạ lắm sao

Sau khi xác định trận địa đã được kiểm soát, Vương Trung tự mình dẫn Vasili và hai vệ sĩ lên trận địa.

Grigory chào Vương Trung: "Bắt được mười lăm tên tù binh, ngoài một tên thiếu tá ra, những tên còn lại cấp bậc cao nhất là chuẩn úy."

Vương Trung: "Ở đây có thuốc men không?"

"Có, băng gạc y tế đều có."

Vương Trung: "Bắn cho mỗi tên một phát vào vai, sau đó dùng thuốc của chúng băng bó lại, rồi ra lệnh cho chúng quay về căn cứ."

Grigory gật đầu, xoay người đi chấp hành mệnh lệnh.

Hắn để lại một hạ sĩ trông coi tên thiếu tá vừa bắt được.

Vương Trung: "Vasili, đến lượt anh đấy."

Vasili tiến lên, dùng báng súng đập vào người tên thiếu tá.

Vương Trung ngạc nhiên: "Tôi bảo anh dùng tiếng Prosen để hỏi cung mài"

Vasili: "Hả? À, vâng. (Chuyển sang tiếng Prosen) Tướng quân muốn hỏi anh đấy."

Tên thiếu tá Prosen vừa bị đánh một cái, vẫn còn đang choáng váng, đáp: "(Tiếng Prosen) Tôi yêu cầu được đối xử theo Công ước về tù binh chiến tranh!"

Vasili: "(Tiếng Prosen) Loại cầm thú thì đòi hỏi gì đối xử theo Công ước?"

Lúc này, tiếng súng vang lên từ phía Grigory.

Ở góc độ này không nhìn thấy cách Vương Trung "xử lý" những tên lính quèn, vì vậy tên thiếu tá này đã hiểu lầm, tưởng rằng bọn họ đang xử bắn tù binh.

Tên thiếu tá: "Các người làm vậy là vi phạm Công ước quốc tết"

Vasili lại dùng báng súng đánh vào người tên thiếu tá, đánh cho mũi hắn gãy gập, máu mũi chảy ròng ròng: "(Tiếng Prosen) Mẹ kiếp, lúc bọn mày tàn sát thường dân của chúng tao sao không nói đến Công ước quốc tế? Phải ném hết bọn mày xuống bồn cầu cho chết đuối hết đi!"

Vương Trung: "Chuyện gì vậy?"

Vasili quay đầu lại: "Hắn ta tưởng chúng ta xử bắn tù binh, đang lên án chúng ta không tuân thủ luật pháp quốc tế."

Vương Trung: "Nói cho hắn biết, luật pháp quốc tế là để ràng buộc con người, không có bất kỳ điều luật quốc tế nào có hiệu lực với cầm thú."

Vasili lập tức phiên dịch.

Tên thiếu tá trợn tròn mắt.

Vương Trung rút súng lục ra, lên đạn một cách thành thạo: "Khẩu súng này của tôi đã được Đức Đại Mục thủ Belinsky của Giáo hội phương Đông ban phước, đặc biệt thích hợp để bắn chết lũ ác quỷ Prosen.'

Sau khi Vasili phiên dịch, tên thiếu tá sợ hãi nhìn chằm chằm vào khẩu súng của Vương Trung: "Đừng dùng khẩu súng này bắn tôi, tôi sẽ không được lên thiên đường!" Vương Trung nhìn Vasili, anh ta phiên dịch: "Hắn ta nói nếu bị khẩu súng này bắn chết thì sẽ không được lên thiên đường."

"Nói cho hắn biết, hắn ta vốn dĩ sẽ phải xuống địa ngục."

Nói xong, Vương Trung giơ súng lên nhắm.

Tên thiếu tá vội vàng nói một tràng dài.

Vương Trung: “Hắn ta nói gì?”

“Hắn ta nói hắn ta khai hết, chỉ xin đừng dùng khẩu súng này bắn hắn ta. Dùng dao găm đâm chết cũng được.”

Vương Trung thâm nghĩ, đám người này cũng mê tín thật đấy, bèn nói: “Vậy phải xem biểu hiện của hắn ta đã. Hắn ta thuộc đơn vị nào, tại sao lại đến đây?”

Sau khi Vasili phiên dịch xong, tên thiếu tá vội vàng đáp: “Tôi là Tham mưu thuộc Sư đoàn bộ binh 337, Quân đoàn 35, Tập đoàn quân số 9. Sư đoàn của tôi đóng quân ở đây, tôi đến đây để kiểm tra tình hình phòng thủ.”

Vương Trung vừa nghe Vasili phiên dịch đến “Tập đoàn quân số 9” thì liền cắt ngang hỏi: “Ai là Tư lệnh của Tập đoàn quân số 9?”

Vasili: “(Tiếng Prosen) Này, tên Tư lệnh Tập đoàn quân số 9 tên là gì?”

“Là Trung tướng Walter Model.”

Vương Trung vừa nghe cái tên đã nhíu mày: “Walter Model? Hắn ta thích trồng đậu Hà Lan à?”

Vasili ngẩn người: “Cái này cũng cần phiên dịch sao? Ý tôi là, phần đậu Hà Lan ấy?”

Vương Trung: “Không, tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi. Su đoàn 337 của các người đóng quân ở đâu? Quân đoàn đóng ở đâu? Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân đóng ở đâu?”

Tên thiếu tá (bỏ qua đoạn phiên dịch): “Trong túi tài liệu của sĩ quan phụ tá của tôi có bản đồ, trên đó có đánh dấu đầy đủ.”

Vasili phiên dịch xong, Vương Trung lập tức hỏi người hạ sĩ đang áp giải tên thiếu tá: "Túi tài liệu đâu?"

Hạ sĩ lấy ra: "Đây ạ."

Vasili nhận lấy, mở túi, lấy ra một tấm bản đồ rồi trải ra.

Vương Trung không hiểu tiếng Prosen trên bản đồ, nhưng có thể hiểu được các ký hiệu quân sự trên đó. Nhìn sơ qua, toàn bộ mặt trận phía trước căn bản không hề có lực lượng thiết giáp.

Nếu không phải lo ngại quân địch có thể bố trí pháo 88 và pháo chống tăng Pak 38, Vương Trung đã muốn cho xe tăng đột phá một lần cho đã.

Nhìn trên bản đồ, tiểu đoàn xe tăng gân nhất cũng cách nơi này 200 km ——

Vương Trung: "Cat bản đồ đi, chúng ta rút lui nhanh thôi, kẻo đêm dài lắm mộng. Sao chép một bản rồi nộp lên trên, còn tên thiếu tá này, đánh ngất rồi trói lại, vác lên lưng ngựa."

Người hạ sĩ áp giải tên thiếu tá cười nói: "Chuyen này tôi quen rồi, tôi xuất thân là thợ săn, sau khi săn được hươu cũng trói lại rôi vác lên lưng ngựa, người còn nhẹ hơn cả hươu nữa."

Vasili hỏi: "Không gọi pháo binh bắn phá sao? Nhìn trên bản đồ, Sư đoàn 337 của chúng đóng quân trong tâm bắn của pháo binh mà." Vương Trung: "Bây giờ mà bắn phá thì bọn chúng sẽ đề phòng, đợi tối rồi tính."

Vasili cười toe toét: "Ngài nói đúng."

Khi Vương Trung dẫn theo đội quân tinh nhuệ này trở về bờ tây Shostka đã bị phá hủy hoàn toàn, phát hiện có rất nhiều binh lính đang hoạt động ở bờ tây.

Có lẽ bọn họ được đưa đến bằng phà, một chiếc phà đang đậu bên cạnh phòng bán vé đã bị phá hủy của bến phà.

Những người này đang dỡ những khối bê tông xuống khỏi xe tải.

Vương Trung cưỡi ngựa đến gần, tò mò hỏi: 'Những khối bê tông này là để làm gì vậy?"

Viên trung úy bị hỏi lập tức chào: "Báo cáo Tướng quân, đây là bia ngắm, lát nữa bộ đội pháo binh chống tăng sẽ bắn vào những khối bê tông này."

Vương Trung: "Bắn vào khối bê tông?"

Trung úy: "À không, là bắn vào tấm bia gỗ được dựng trên khối bê tông, chỉ là bia chưa được dựng lên thôi ạ. Trước đó, bộ đội đã bắn thử ở khoảng cách 800 mét rồi, chính là chiếc xe kia, bắn trúng hoàn toàn, vì vậy mới điều chúng tôi đến đây dựng bia mới ạ."

Nói xong, trung úy chỉ vào đống sắt vụn của chiếc xe tải.

Lấy sắt vụn làm bia ngắm đúng là tiện thật.

Vương Trung nhìn đống sắt vụn, sau đó quay đầu nhìn về phía bờ đông, kết quả nhìn thấy một khẩu pháo ZIS-30 đang đậu ở đó. Ở khoảng cách này, nếu không dùng góc nhìn từ trên cao thì thực sự rất khó nhìn rõ, nó quá nhỏ.

Nếu như ngụy trang thêm một chút cỏ cây, làm thêm công sự ngụy trang, e rằng nếu không khai hỏa thì quân địch sẽ không thể phát hiện ra.

Vương Trung buông ống nhòm xuống, hỏi viên trung úy đang bố trí bia ngắm: "Trang bị mới thế nào?"

Trung úy: "Tướng quân tự mình xem đi ạ, xuyên thủng cả đống sắt vụn kia, hơn nữa độ chính xác rất cao, nghe nói là nhắm vào cửa hút gió của động cơ, kết quả là bắn trúng thật.

Mà khoảng cách đến đó tận hơn 800 mét đấy ạ! Nếu là pháo 45 mm thì chưa chắc đã bắn trúng.”

Vương Trung: “Bởi vì bắn quá chuẩn nên mới phải dựng bia ở khoảng cách 1. 000 mét à?”

“Vâng ạ.

Trong lúc nói chuyện, các binh sĩ đang dựng tấm bia gỗ lên trên khối bê tông. Vương Trung quay đầu hạ lệnh: “Đưa “thịt nai” kia qua sông trước, chúng ta ở bên này xem pháo binh dùng vũ khí mới đánh như thế nào.”

“Vâng.” Người sĩ quan chở tù binh lập tức thúc ngựa, giục ngựa đi về phía cầu.

Viên thiếu tá trên yên ngựa nhìn về phía Vương Trung, dáng vẻ như thở phào nhẹ nhõm.

Vương Trung lạnh lùng nghĩ: Đợi đến khi vào tay tòa án binh, hắn sẽ ước gì bị khẩu súng lục đã được mình ban phước bắn chết còn hơn.

Một phút sau, bia ngắm đã được dựng xong, viên trung úy nói với Vương Trung: “Tướng quân, mời ngài lại đây ạ, chúng ta tránh xa một chút.”

Vương Trung: “Mọi người lái xe đi, chúng tôi cưỡi ngựa đi theo là được.” “Vâng.” Viên trung úy cùng thuộc hạ lên xe, nhanh chóng rời xa bia ngắm. Vương Trung cũng cưỡi Bucephalus đi theo sau xe tải.

Rất nhanh, đoàn người và bia ngắm đã cách nhau khoảng một trăm mét, viên trung úy liền bắn pháo hiệu từ trong cabin xe tải —— hai bên không có radio, chỉ có thể dùng pháo hiệu liên lạc.

Vương Trung giơ ống nhòm lên, thực chất là chuyển sang góc nhìn từ trên cao, liền nhìn thấy các pháo thủ trên ZIS30 đã

lắp ráp xong, bắt đầu điều chỉnh nòng pháo.

Quá trình ngắm bắn kéo dài khoảng 20 giây, sau đó khẩu pháo 57mm khai hỏa.

Có vẻ tiếng nổ nhỏ hơn một chút so với pháo 76mm.

Một tia sáng bắn trúng mục tiêu —— bệ bê tông phía dưới.

Trên bệ bê tông bốc lên một đám bụi.

Viên trung úy bực tức giơ cao lá cờ vàng, ra hiệu cho bên kia ngừng bắn, sau đó cầm cờ đi về phía bia ngắm.

Vương Trung xuống ngựa, đi theo viên trung úy, nghe thấy anh ta lẩm bẩm: "Biet thế này thì cần gì phải trình diễn! Cái bệ đó là để làm mục tiêu mài"

Đến trước bệ bê tông, Vương Trung ngồi xuống kiểm tra —— viên đạn pháo đã bắn vào bên trong bệ bê tông, sau đó xuyên ra từ cạnh bên. Có vẻ như bệ bê tông đã làm thay đổi đường đi của viên đạn.

Vương Trung ước lượng độ sâu của vết lõm trên bệ bê tông, lắc đầu nói: "E là tất cả xe tăng của địch đều không chịu nổi một đòn này."

Trung úy: "Tôi cũng nghĩ vậy, dù sao vừa rồi lấy xe tải làm mục tiêu, viên đạn xuyên thẳng qua. Mặc dù động cơ của xe tải đã được tháo ra, nhưng vẫn rất lợi hại."

Vương Trung: "Ừ. Kết quả rất khả quan."

"Nếu có thể có nhiều loại pháo này hơn một chút, quân Prosen sẽ không tên nào có thể quay về." Trung úy thở dài.

Vương Trung chỉ biết cười khổ.

Hiệu suất của pháo 57mm rất tốt, nhưng thời gian sản xuất quá dài, sản xuất quá chậm, muốn trang bị nhiều hơn thì chỉ có

thể trông cậy vào việc Vương Trung bỗng dưng thức tỉnh năng lực triệu hồi vũ khí từ hư không.

Vương Trung kiểm tra các góc nhìn, xác định mình không có loại năng lực này.

Chỉ có thể tận dụng tối đa số pháo 57mm hiện có.

Vương Trung lại nhìn khẩu pháo tự hành ZIS30 ở bờ bên kia sông.

Vương Trung qua sông, đi thẳng đến bên cạnh khẩu ZIS30.

Trong số các pháo thủ chống tăng có một vài lão binh từng trải qua trận huyết chiến ở Olaci đang khen ngợi vũ khí mới: "Giá mà ở Olaci chúng tôi có thứ này, kết hợp với những hầm hào đã đào cho xe tăng, thì đã sớm tiêu diệt toàn bộ lực lượng thiết giáp của bọn chúng rồi! Tiêu diệt toàn bộ!"

Vương Trung: "Bay giờ mọi người cũng có thể tiêu diệt toàn bộ lực lượng thiết giáp của chúng."

Mọi người quay đầu lại, sau đó đồng loạt đứng nghiêm chào: "Tướng quân!" Khoảnh khắc đó Vương Trung chợt nghĩ, liệu có ngày nào đó, khi nhìn thấy mình, binh lính chỉ biết hô vang "Ura" hay không?

Giống như gã lùn nào đó, quân Caroling nhìn thấy hắn chỉ biết hô vang "Hoàng đế vạn tuế".

Chỉ cần nghĩ thôi, cũng thấy rất oai phong rồi. Đáng tiếc, có lẽ tương lai Ant không có Sa hoàng.

Vương Trung: "Mọi người thấy thứ tôi mang đến thế nào?"

"Rất tuyệt vời." Người lính già vừa nãy lên tiếng: "Chỉ tiếc là bây giờ mới có."

"Không, đây là thành quả chiến đấu của mọi người ở Olaci! Chiến thắng ở Olaci đã mang lại cho tôi đủ uy tín để

giành lấy loại vũ khí này cho mọi người.” Vương Trung nhìn mọi người: “Day là sự ghi nhận cho nỗ lực của mọi người! Hiểu chưa?”

Bất kể là tân binh hay lão binh, lúc này đều lộ vẻ vui mừng.

Nỗ lực được ghi nhận, đối với người lính mà nói chính là vinh dự to lớn.

Vương Trung: “Tiếp theo sẽ còn rất nhiều pháo ZIS30 được đưa đến từ hậu phương. Mọi người phải nhanh chóng làm quen với chúng. Muộn nhất là 20 ngày nữa, quân địch sẽ tấn công.”

“Xin tướng quân yên tâm!” Người trung sĩ già lúc nay thay mặt mọi người đáp: “Chúng tôi nhất định sẽ khiến quân Prosen có đến mà không có vê!”

(Hết chương) Chương 31: Tình hình đêm ngày 9 tháng 9

Ngày 9 tháng 9 năm 914 lịch Julian, Shostka, Sở chỉ huy Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1,2 giờ 30 phút sáng.

Pavlov nhìn đồng hồ: “Tối nay chắc là không có điện báo nữa đâu. Xem ra Agasukov đã thất thủ rồi.”

Điện báo mà Pavlov nói đến là những bức điện báo được gửi bằng mã nguồn mở từ đầu tháng 8 bởi Agasukov - tất cả sổ mật mã của Agasukov đã bị phá hủy, chỉ có thể gửi điện báo bằng mã nguồn mở.

Nội dung điện báo rất ngắn gọn, chủ yếu là “Chúng tôi là Agasukov, chúng tôi vẫn đang chiến đấu”, có một khoảng thời gian đài phát thanh của Agasukov cũng liên tục phát đi đoạn này bằng sóng ngắn, tất cả radio ở Ant đều có thể nhận được.

Nhưng những thông điệp này đã bị gián đoạn gần nửa tháng nay.

Vương Trung đứng trước bản đồ, nhìn vào thế trận phòng thủ của toàn bộ Tập đoàn quân phía Tây: "Agasukov đã cầm cự đủ lâu rồi, đó là một điều tốt. Lực lượng thiết giáp của địch đã được nghỉ ngơi và phục hồi gần một tháng, nhưng bộ binh của chúng vẫn phải liên tục chiến đấu."

Popov: "Bộ binh của Tập đoàn quân số 9 đối diện với chúng ta và Kashukhov cũng đã được nghỉ ngơi rất lâu rồi - ý tôi là, nếu không tính việc bị chúng ta pháo kích mỗi đêm."

Lúc này, trên bầu trời vang lên tiếng rít.

Vương Trung giờ đã là một người lính dày dặn kinh nghiệm, nghe thấy tiếng pháo không còn lập tức nằm xuống nữa. Nhưng để phán đoán điểm rơi dựa vào âm thanh thì vẫn chưa thể làm được, anh chỉ có thể chuyển góc nhìn, xem xét khu vực bị ném bom.

"Nghe như nhà ga bị ném bom rồi." Anh nói như một lão binh dày dạn kinh nghiệm.

Pavlov: "Chắc chắn rồi, các tòa nhà chính trong thành phố đã được gia cố xong xuôi, chúng cũng biết ném bom vào đó cũng chẳng có tác dụng gì, chi bằng đánh cược xem có thể phá hủy đầu máy xe lửa và những thứ chúng ta chưa kịp di chuyển hay không."

Nói xong Pavlov cười: "Đáng tiếc là nhà ga của chúng ta không có lấy một chiếc đầu máy xe lửa nào, tất cả đều đến rồi đi trong ngày. Cậu nói xem, tại sao bọn Prosen không chịu thay đổi một chút, ném bom vào ban ngày?"

Vương Trung nhún vai: "Có lẽ vì chúng ta toàn ném bom vào ban đêm?"

Vasili chen vào: "Đôi khi tôi thật sự cảm thấy quân Prosen cứng nhắc đến đáng sợ."

“Chính là lũ cứng nhắc đó đã đánh cho đất nước chúng ta tan hoang như thế này đây.” Vương Trung đáp lại,‘Đừng vì tác phong cứng nhắc của chúng mà coi thường chúng.”

Lúc này, chuông điện thoại vang lên, Pavlov nhấc máy: ‘Sở chỉ huy đây. Có chuyện gì vậy? Các cậu không đợi được nữa à?”

Anh ta che ống nghe, nhìn về phía Vương Trung: “Trung đoàn pháo binh hỏi có nên bắn trả hay không.”

Vương Trung: “Bắn trả. Nhưng mà tiết chế một chút, chúng ta phải để dành đạn pháo cho những trận đánh sắp tới.”

Trong khi Pavlov ra lệnh, Popov nói: “Rõ ràng là nguồn cung cấp của địch đã được cải thiện, chúng không còn sử dụng đạn pháo một cách de xẻn như trước nữa. Có vẻ như cuối cùng chúng đã thích nghi được với hệ thống đường sá trong nước của chúng ta.” Vương Trung: “Cũng có thể là chúng đã khôi phục được hệ thống đường sắt. Việc khôi phục hệ thống đường sắt nhanh chóng như vậy, chắc chắn là không thể chỉ dựa vào công nhân đường sắt từ Prosen sang, ít nhất là lực lượng công nhân đường sắt của chúng ta đã không bị tàn sát trên diện rộng.”

Popov lắc đầu: “Nói thế nào nhỉ, công nhân đường sắt là những người gần gũi nhất với Giáo hội phái thế tục, chúng đã thiêu sống nông dân, khơi dậy ngọn lửa giận dữ của người dân, vậy mà lại giữ lại công nhân đường sắt…

Vương Trung có thể tưởng tượng ra cảnh những tín đồ Đông Thánh giáo ẩn mình trong số các công nhân đường sắt sẽ gây rối như thế nào.

Hay là làm một cây đàn tỳ bà, coi như thánh vật gửi qua đó nhỉ, ở thế giới này, biết đâu sẽ có một thế lực siêu nhiên nào

đó giáng thế, như một lưỡi dao găm đâm thẳng vào trái tim của đế quốc Prosen.

Lúc này, một người lính phụ trách thông tin liên lạc từ phòng bên cạnh bước vào: "Báo cáo tướng quân, có điện báo từ Tập đoàn quân 51 của Kashukhov."

Vương Trung: "Đọc lên."

"Theo như trinh sát của chúng tôi, đội hình quân địch ở phía trước đã thay đổi, chúng tôi nghi ngờ Sư đoàn Thiết giáp số 5 và số 9 của địch đã được điều động đến phía trước mặt trận của chúng tôi."

Vương Trung nhìn vào tấm bản đồ trên tường: "Cuối cùng cũng điều động lực lượng thiết giáp đến đây rồi sao?"

Pavlov: "Trinh sát trên không ngày hôm qua cũng phát hiện ra xưởng sửa chữa dã chiến của địch, không quân cũng đã tiến hành không kích. Mặc dù không nhìn thấy xe tăng, nhưng … xưởng sửa chữa đã được điều động đến đây, đúng không?"

Vương Trung gật đầu: 'Ừ. Tiếc là sau vụ tấn công bất ngờ lần trước, chúng đã tăng cường phòng thủ."

Pavlov: "Sau đó, tù binh mà chúng ta bắt được có chức vụ cao nhất cũng chỉ là đại úy, cũng không mang theo bất kỳ tài liệu nào, cậu đã khiến cho bọn chúng phải chừa cái thói bất cẩn rồi."

Popov: "Đúng vậy, còn khiến cho chúng không dám ở trong nhà nữa, chỉ cần nằm trong tâm bắn của pháo binh, thì nhà của dân làng đều trống không, thậm chí chúng còn không dám dựng lều ở ven đường. Nghe nói Kashukhov cũng đang học theo kinh nghiệm của cậu, trong vòng bán kính 20 km tính từ đường ranh giới quân sự, tất cả nhà cửa đều trống rỗng."

Vương Trung cười lớn: "Đó là bởi vì trong phạm vi hỏa lực của chúng ta cơ bản không có công trình bằng bê tông cốt thép

kiên cố, hầu hết chỉ là nhà gạch. Cậu xem, chúng ta đang sống trong các thành phố lớn, chẳng phải cũng không sợ pháo kích của chúng hay sao."

Pavlov nói: "Bây giờ chúng ta đang ở thế phòng thủ, có lợi thế như vậy cũng không có gì lạ. Nhưng khi chúng ta tấn công … chẳng lẽ chúng ta cũng không dám ở trong nhà nữa hay sao?"

Vương Trung: "Cấu trúc hỏa lực của địch khác với chúng ta, pháo hạng nặng của chúng nhiều nhất là ở cấp Tập đoàn quân, không có cụm pháo hạng nặng cấp chiến dịch, trên thực tế, ở cấp Tập đoàn quân, hỏa lực của chúng ta mạnh hơn chúng rất nhiều.

"Các cậu hỏi giải quyết như thế nào? Đương nhiên là dùng số lượng để giải quyết, sử dụng tập trung hỏa lực cấp chiến dịch, đưa tất cả các cứ điểm quan trọng của địch lên trời, như vậy chúng ta sẽ không phải lo lắng vê các cuộc pháo kích hàng ngày của chúng nữa."

Pavlov: "Cậu đã bắt đầu tính toán đến cấp chiến dịch rồi, cậu đang định trở thành Tư lệnh Tập đoàn quân à?" Vương Trung: "Chỉ cần nhân dân Ant cần, tôi có thể chỉ huy một sư đoàn, một quân đoàn, một tập đoàn quân, hay một chiến dịch. Vinh quang cá nhân của tôi không quan trọng, điều quan trọng là đánh bại lũ Prosen khốn kiếp đó."

Lúc này, điện thoại lại vang lên, Pavlov nhấc máy: "Sở chỉ huy đây. Ừm. Tiếng động cơ? Ngay bây giờ? Được rồi."

Sau khi cúp điện thoại, Pavlov nói với Vương Trung: "Peter nói nghe thấy tiếng động cơ từ hướng đông, hình như là một loại máy bay nhỏ. Chúng ta không nhận được bất kỳ thông báo nào từ không quân?"

Vương Trung xua tay: “Đừng lo lắng, đó là máy bay ném bom ban đêm của chúng ta. Bảo mọi người đừng căng thẳng.”

Pavlov và Popov nhìn nhau, sau đó Pavlov nhấc điện thoại: “Kết nối với Trung đoàn phòng không.”

Sau khi đã thông báo, Pavlov quay sang Vương Trung: “Làm sao cậu biết đó là máy bay ném bom ban đêm?”

Vương Trung: “Vasili nói.”

“Lại là tôi nói à?” Vasili thở dài: “Đừng như vậy, không vui chút nào.”

Vương Trung: “Một người bạn ở thủ đô nói cho tôi biết.”

Thực ra đó là kiến thức vượt thời gian.

Pavlov: “Người bạn đó của cậu, là nữ à?”

“Nam.” Vương Trung nghiêm túc đính chính: “Đừng có nói như thể tôi chỉ có thể kết bạn với phụ nữ vậy.’

Lúc này, tiếng động cơ vang lên trên bầu trời, Vương Trung đứng dậy, bước đến bên cửa sổ nhìn lên.

Thực ra chỉ cần chuyển góc nhìn là có thể thấy sáu chiếc máy bay hai tầng cánh Po-2 đang bay chậm rãi trên bầu trời thành phố.

Những người khác cũng bước đến bên cửa sổ, nhưng không nhìn thấy máy bay.

Đột nhiên, tiếng động cơ nhỏ dần.

Pavlov: “Chuyện gì vậy?”

“Như vậy chúng mới có thể lặng lẽ lướt đến trên đầu quân địch và tấn công.” Vừa dứt lời, Vương Trung đã nhìn thấy những chiếc máy bay bằng mắt thường, anh chỉ tay lên trời hét lớn: “Nhìn kìa!”

Vasili: “Ôi trời. Sao lại là máy bay hai tầng cánh? Chúng ta đã thảm hại đến mức phải dùng đến thứ lạc hậu như vậy rồi sao?”

Vương Trung: “Đây gọi là tận dụng mọi thứ. Máy bay hai tâng cánh thì sao? Bom do chúng ném xuống cũng chết người như thường. Ngay cả thiết giáp hạm của Prosen cũng có thể bị máy bay hai tâng cánh đánh chìm đấy!”

Tao nói đúng không Bismarck? [Không hiểu lắm có lẽ cách nói khoáy, vì Otto von Bismarck là thủ tướng Đức]

Vasili lắc đầu nguay nguậy: “Không thể nào, cậu đang dọa tôi đấy al Đôi khi tướng quân cũng ba hoa khoác lác chẳng khác gì tôi.” … Anh cũng biết là anh hay ba hoa khoác lác mài Tối ngày 9 tháng 9 năm 914 lịch Julian. Sở chỉ huy Tập đoàn quân Thiết giáp số 2 của quân Prosen.

Vị trung tướng tóc đỏ Siegfried vừa bước xuống xe, nhìn thấy Sở chỉ huy sáng trưng đèn điện liền nhíu mày.

“Không thực hiện giới nghiêm ánh sáng à?”

Viên tham mưu của Tập đoàn quân Thiết giáp số 2 đến đón cười nói: “Giới nghiêm làm gì? Ant không còn chút sức lực nào để tấn công chúng ta nữa, hơn nữa hôm nay chúng ta đã công phá Sở chỉ huy Tập đoàn quân Tây Nam của quân Ant, đội quân của Agasukov đã bị đánh tan, toàn quân đang ăn mừng chiến thắng.”

“Ăn mừng chiến thắng thì ăn mừng, nhưng cũng đâu có liên quan gì đến việc giới nghiêm ánh sáng.” Trung tướng Siegfried chất vấn: “Ai ra lệnh vậy?”

“Đại tướng Von Guderian ạ.”

Siegfried chỉ biết thở dài: “Thôi được, đưa tôi đi gặp ngài ấy.”

Người tham mưu lập tức làm động tác mời.

Siegfried bèn đi theo anh ta vào Sở chỉ huy, đến trước mặt vị đại tướng.

“Đại tướng Von Guderian, từ hôm nay trở đi, tôi và các binh sĩ của tôi sẽ chiến đấu dưới quyền chỉ huy của ngài.”

Von Guderian nhìn Siegfried, cười nói: “Đừng khách sáo, chúng ta đều là binh lính dưới trướng Hoàng đế, chỉ là sát cánh chiến đấu cùng nhau mà thôi.”

Trung tướng Siegfried: “Chỉ huy thống nhất có thể tránh được sai lầm, mong ngài cứ xem tôi như những quân đoàn trưởng khác dưới quyên mà chỉ huy.”

“Yên tâm đi, tôi biết rồi.” Vị đại tướng bước đến trước bản đồ,‘Chúng ta đã bố trí hai sư đoàn thiết giáp ở hạ lưu sông Desna, hai sư đoàn này còn được bốn sư đoàn bộ binh yểm trợ. Tất nhiên, mặt trận không đủ rộng để triển khai nhiều quân như vậy, nên bộ binh chỉ có thể chờ sau khi thiết giáp sư chọc thủng phòng tuyến ở bến phà mới có thể tiến vào.”

Siegfried: “Hai sư đoàn đó đã hoàn thành việc chuyển đổi sang hình thức lội nước chưa?”

Đại tướng Guderian: “Chúng tôi đang gấp rút tiến hành, dự kiến sẽ hoàn thành vào ngày 19 tháng 9. Cân nhắc đến việc bổ sung quân số và tích trữ đạn dược, chúng tôi dự định sẽ phát động tấn công vào ngày 20 tháng 9.”

Siegfried gật đầu: “Quân đội của tôi sẽ triển khai ở mặt trận Shostka. Sư đoàn lính dù thiết giáp của tôi được trang bị loại xe tăng đổ bộ mới nhất. Ngoài ra, Lữ đoàn Brandenburg sẽ đổ bộ đường không xuống phía sau lưng địch, cùng lúc đó, Sư đoàn lính dù số 100 của Công tước Meyer cũng sẽ được triển khai.”

Đại tướng Guderian đang định trả lời, thì đột nhiên có một "viên đá" đập vỡ cửa sổ kính của Sở chỉ huy.

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn về phía cửa sổ bị vỡ, ngay sau đó, một tiếng nổ vang lên.

Vài viên tham mưu đứng gần cửa sổ nhất ngay lập tức trúng phải mảnh bom.

Những người khác đồng loạt nằm rạp xuống, chỉ còn lại Guderian và Siegfried là vẫn đứng.

Lúc này, pháo phòng không bên ngoài bắt đầu khai hỏa, tiếng còi báo động vang lên inh ỏi.

Guderian giận dữ quát: Chuyện gì vậy?"

"Bị không kích, thưa ngài." Trung tướng Siegfried: "Đại tướng, có vẻ như quân Ant vẫn có cách tấn công Sở chỉ huy của ngài, vẫn nên thực hiện giới nghiêm ánh sáng thì hơn."

Vị đại tướng lắc đầu: "Không, cuộc tấn công này chứng tỏ quân địch đã hết hơi, chúng ta sẽ đường đường chính chính giành lấy chiến thắng. Trung tướng Siegfried, hai tháng nữa, chúng ta sẽ tiếp nhận sự đầu hàng của Sa hoàng ngay tại Cung điện Mùa hè của hắn!"

(Hết chương) Chuong 32: Phat dong

22 giờ ngày 19 tháng 9 năm 914 lịch Julian, Shostka, Sở chỉ huy Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1.

Một tên tù binh bị đội trinh sát áp giải vào Sở chỉ huy.

Mọi người trong Sở chỉ huy cùng nhau quan sát tên tù binh.

Pavlov: "Bộ quân phục này … có phải rất giống với loại mà chúng ta từng gặp ở Olaci… cái loại sư đoàn nhà giàu đó? Chính là sư đoàn được trang bị cực kỳ hiện đại, thậm chí còn

có rất ít xe tăng Panzer lI, toàn là xe tăng Panzer lII và Panzer IV?"

Vương Trung: "Sư đoàn ky sĩ Asgard, được thành lập bởi Hoàng đế Prosen nhằm củng cố quyền lực của mình, thoát khỏi sự kiềm chế của Bộ Chiến tranh."

"À, đúng rồi, chính là cái tên đó." Pavlov gật đầu,'Nhưng có phải là tôi nhớ nhầm không? Lần trước chúng ta đánh nhau khá dễ dàng mà."

Popov: "Hai ngày đầu tiên rất dễ dàng, bởi vì áp lực tấn công của địch dồn hết lên quân đoàn của Công tước Myshkin. Đến ngày thứ ba, chúng ta đụng độ với lực lượng chủ lực của chúng, và ngay lập tức bị đánh tan tác."

Vương Trung: "Cậu nói vậy không đúng, gì mà bị đánh tan tác, chúng ta vẫn giữ được đội hình và rút lui an toàn. Chúng ta hãy tập trung vào tình hình hiện tại. Vasilil"

Vasili sải bước về phía trước, đấm thẳng vào mặt tên tù binh, khiến máu mũi hắn ta phun ra.

"Ồ", Vasili giả vờ ngu ngốc: "Anh muốn tôi dịch thuật à?"

Mẹ kiếp, rõ ràng là muốn đánh người ta còn giả vời

Popov cau mày: "Tự ý đánh đập tù binh, Vasili, cậu làm vậy là không đúng."

"Thẩm phán cũng đánh đấy thôi?" Vasili cãi lại.

Popov: "Thẩm phán đánh là do công việc, còn cậu đánh là phải đi dọn phân đấy."

Vasili: Vậy thì đáng.

Nói xong hắn lại cho tù binh một quyền, sau đó mới quay đầu hỏi Vương Trung: "Muốn hỏi gì?"

Vương Trung: “Hỏi bọn họ thuộc sư đoàn nào, quan chỉ huy là ai.”

Vasili vừa phiên dịch xong, tù binh liền bắt đầu thao thao bất tuyệt, vừa nói vừa lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo.

Vasili: “Hắn nói, quân đội các người như lợn bị tiêu diệt hết, hơn triệu quân còn chẳng đánh lại nổi lợn rừng, tôi không cố ý châm ngòi đâu, hắn ta nói vậy đấy.”

Kẻ địch dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Vương Trung, tiếp tục lải nhải.

Vasili: “Hắn nói hắn nhận ra anh, tất cả các đơn vị đều được phát ảnh của anh, bắt sống hay chết đều được phong bá tước.”

Vương Trung nhíu mày: “Tôi nổi tiếng vậy sao? Bảo hắn lấy ảnh của tôi ra xem nào.”

Vasili nói với kẻ địch vài câu.

Lúc này người áp giải lên tiếng: “Có, lúc khám xét chúng tôi tìm thấy, đây ạ.”

Nói xong người áp giải dựng bức ảnh lên, cho mọi người xem. Là tấm ảnh phóng viên Hợp Chủng Quốc chụp, rõ ràng là cắt từ báo ra, nên ảnh hơi mờ, nhưng vẫn thấy rõ mặt Vương Trung.

Vương Trung đứng trước xe ZIS-30 và T-34, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn thẳng.

“Chụp cũng đẹp trai đấy chứ” Vương Trung tặc lưỡi, đưa tay ra: “Nào, đưa đây, tôi mang đi khoe Lyudmila Vasilyevna Melekhovna chơi.’

Pavlov nhận bức ảnh từ tay trinh sát, xem rồi đưa cho Vương Trung: “Rất oai phong.”

Vương Trung cầm lấy xem, tấm tắc: “Bảo sao tên phóng viên kia mạnh miệng bảo có thể đoạt giải Pulitzer.’

“Pulitzer là gì?” Vasili hỏi.

Vương Trung: “Giải thưởng báo chí do một gã lừa đảo lập ra.”

Lúc này, thấy không ai để ý, tù binh lại thao thao bất tuyệt.

Vasili: “Hắn nói, điều hắn hối tiếc nhất là chưa bắt được anh. Nhưng không sao, đồng đội của hắn sẽ tóm gọn, bắn chết anh… Tôi đập hắn được không?”

Vương Trung nhún vai: “Anh đã xin phép rồi, thì tôi phải nói là không được.”

Vừa dứt lời, Nelly đẩy cửa bước vào, ‘cộc cộc” tiến đến trước mặt tù binh, tung một cước vào háng hắn ta.

Tù binh rú lên như heo bị chọc tiết.

Dù sao cũng bị mũi giày da cứng như sắt của cô hầu đá trúng, chắc tan nát hết rồi.

Mọi người đều sửng sốt, ngơ ngác nhìn Nelly.

Pavlov hoàn hồn trước, quay sang hỏi Popov: “Xử lý thế nào đây?”

Popov: “Nhân viên phục vụ coi như công nhân của quân đội, cũng như nữ công giặt là, chủ yếu là phê bình giáo dục, cùng lắm là giam lại thôi.”

Vương Trung đang định giáo huấn cô hầu kiêm nữ công giặt là riêng của mình, thì nghe tên tù binh kia gào lên giận dữ.

Vasili: “Hắn nói các anh… à không, chúng ta… ngày mai sẽ chết, vũ khí mới của đế quốc Prosen sẽ nghiền nát chúng ta, còn có không quân yểm trợ, đây là cuộc tấn công lớn nhất của đế quốc.”

Vasili còn chưa dịch xong, tù binh đã cười như điên dại, sau đó làm động tác cứa cổ, rồi lại lải nhải.

Vasili: “Hắn ta nói chúng ta sắp chết đến nơi, toàn bộ nước Ant sẽ diệt vong trước ngày quốc khánh năm nay. Sau đó những kẻ xâm lược sẽ được chia ruộng đất.”

Mọi người nhìn nhau.

Popov: “Lua binh?”

Pavlov lắc đầu: “Không, trinh sát báo cáo là địch sắp tấn công, hơn nữa thời gian này bọn chúng buộc phải đánh, nếu không sẽ mưa.”

Ant một năm có hai mùa lầy lội.

Một là tuyết tan vào mùa xuân, mặt đất lầy lội khủng khiếp, kéo dài từ tháng ba đến tháng sáu.

Lần thứ hai ngắn hơn, là mùa mưa cuối thu, đất đai lầy lội, nước sông dâng cao.

Pavlov: “Sau khi mưa, nước sông Desna dâng ít nhất cũng đến vạch ba cột đo thủy văn, lúc đó muốn vượt sông rất khó. Hơn nữa sau khi nước dâng, pháo ham của hải quân có thể tiến vào, chẳng lẽ bọn chúng muốn dùng xe tăng đấu với pháo hạm sao?”

Vương Trung: “Vậy là hắn ta nói thật, mai sẽ tấn công, còn có lính dù. Gọi cho trung tướng Kirienko ở hậu phương.”

Pavlov lập tức nhấc điện thoại: “Nối đến trung tướng Kirienko… sở chỉ huy Tập đoàn quân ấy! Alo? Tôi là tham mưu trưởng sư đoàn cận vệ 51 Pavlov, chúng tôi vừa có tin tình báo mới, mời trung tướng Kirienko nghe máy.”

Lát sau, Pavlov đưa ống nghe cho Vương Trung: “trung tướng đây.”

Vương Trung nhận lấy: “trung tướng Kirienko, tôi có tin tình báo mới, chúng tôi bắt được một tên tù binh, hắn khai ngày mai địch sẽ tấn công, sẽ có lính dù đổ bộ xuống phía sau sư đoàn chúng tôi.”

Kirienko: “Lính dù quy mô thế nào? Phía sau anh là trận địa của sư 331, nhiệm vụ của họ là bảo vệ đường sắt.”

Vương Trung bịt ống nghe, quay sang nói với Vasili: “Anh khích tướng hắn đi, moi cho bằng được quy mô đội quân đổ bộ.”

Vasili: (tiếng Prosen) “Các người đừng hòng! Hậu phương chúng tôi vững như bàn thạch, có thể dễ dàng tiêu diệt quân đổ bộ của các người! Bọn chúng chỉ đến nộp mạng!”

Tên tù binh cười ha hả, thao thao bất tuyệt.

Vasili: “Han khai rồi, là sư đoàn lính dù 100, hơn nữa còn có một đơn vị đặc biệt.”

Vương Trung: “trung tướng Kirienko, địch có khoảng một sư đoàn lính dù và một đơn vị đặc biệt quy mô chưa rõ. Tôi đoán đơn vị đặc biệt này sẽ mặc quân phục của ta, nói tiếng Ant.”

Câu sau là Vương Trung thêm vào, dựa theo kiến thức lịch sử của mình.

Kirienko tặc lưỡi: “Lại trò trá hình luôn sâu à? Được, tôi có một sư đoàn bảo vệ nội bộ, toàn thẩm phán, tôi điều động họ đến, bọn họ chuyên nghiệp.”

Vương Trung: “Cần cả xe tăng nữa, bộ binh địch trên đồng bằng không có vũ khí chống tăng, xe tăng có thể tiêu diệt gọn.”

“Tôi sẽ yêu câu lực lượng tăng thiết giáp chiến sẵn sàng xuất kích bất cứ lúc nào. Anh đã báo cho không quân chưa?”

“Sắp rồi, nhưng tôi chỉ có một trung đoàn tiêm kích Yak-1, e là không cản nổi máy bay vận tải bay cao. Cần MiG-3.”

“Vậy để tôi báo, Kirienko out.” Nói xong đầu bên kia cúp máy.

Vương Trung đưa ống nghe cho Pavlov: “Gọi cho Kashukhov, chắc chắn địch không chỉ tấn công mình ta. Quân đoàn 51 cũng sẽ bị đánh. Gọi cho sân bay, thông báo cho họ sáng mai sẵn sàng xuất kích khẩn cấp, có thể sẽ bị không kích. Tôi cần Yak-1 bảo vệ trên đầu.”

Loại pháo ZIS-30 này rất sợ không quân, bởi vì không có gì bảo vệ, chỉ cần bị bắn trúng, dù không ném bom, thì pháo thủ cũng toi mạng.

Nếu Stuka ném bom 500 kg trúng vào phạm vi 50 mét xung quanh ZIS-30, thì coi như xong.

Ngoài bom 500 kg, bom 50 kg cũng đủ thức, xe mui trần mà, phải trả giá thôi.

Tất nhiên ZIS-30 của Vương Trung có thể không sợ không kích như vậy, bởi vì mấy hôm nay, Vương Trung đã chỉ huy xây dựng rất nhiều hầm pháo cho ZIS-30.

Họ khoét lỗ trên tường những ngôi nhà quay lưng ra bờ sông, cho ZIS-30 chui vào, biến cửa sổ thành lỗ châu mai.

Miễn là không thò nòng súng ra ngoài, bắn trong nhà, có khi địch còn không phát hiện ra.

Mặc dù đã chuẩn bị như vậy, nhưng có không quân yểm trợ vẫn tốt hơn.

Nếu Stuka ném bom 500 kg chính xác, chắc chắn sẽ gây thương vong nặng nề.

Pavlov gọi liền mấy cuộc, cuối cùng cũng truyên đạt xong mệnh lệnh, anh ta nhìn Vương Trung: “Tôi đề nghị anh đi ngủ

đi, khi giao tranh còn chỉ huy.”

Vương Trung nhìn tù binh, nói với Vasili: “Làm cách nào đó moi cho bằng được giờ tấn công.”

Vasili lập tức khích tướng.

Tên tù binh cười khinh bỉ, nói một thôi một hồi.

Vasili: “Hắn ta nói dù chúng ta có biết cũng vô dụng. Cuộc tấn công sẽ bắt đầu lúc 4:30 sáng.”

Vương Trung và Pavlov nhìn nhau.

Thật ra, nếu không biết rõ lịch sử, thì Vương Trung đã nghi ngờ tên này là gián điệp.

Trong lịch sử chiến tranh thế giới, tù binh Đức do quá tự tin, đã để lộ kế hoạch, khiến Hồng quân Liên Xô có chuẩn bị.

Vương Trung: “Vậy 4 giờ chúng ta pháo kích địa điểm tập kết của chúng, kéo giờ tấn công đến 9 giờ, lúc đó bọn chúng không thể phối hợp với lính dù”

Pavlov gật đầu: “Được. Anh đi ngủ đi, 3 giờ Nelly gọi dậy.”

Hẹn gặp lại vào ngày mai

(Hết chương)

e

Chương 97: Thẩm Phán Đình Gọi

Chương 33: Khai chiến

Chuong 33: Khai chien

Ngày 20 tháng 9 năm 914 theo lịch Julian, 3:30 sáng, Vương Trung đã có mặt tại hầm chỉ huy sư đoàn.

Pavlov cầm chiếc cốc thép cỡ bự, thấy Vương Trung bước vào liền hỏi: ‘Uống trà không? Hôm nay chắc là một ngày dài đấy.”

Vương Trung: “Thôi, khỏi trà của anh. Nelly, pha trà cho tôi.”

Popov: “Cho tôi cốc!”

Nelly lập tức đi ra ngoài.

Vương Trung cam ống nhòm, đến bên cửa sổ quan sát của hầm. Tầm nhìn ở đây không bằng cửa sổ phòng bản đồ, nhưng Vương Trung có bản đồ vệ tinh, chỉ cân chuyển góc nhìn là thấy rõ.

Trong ánh bình minh lờ mờ, bờ bên kia yên tĩnh lạ thường.

Ngay cả bản đồ vệ tinh của Vương Trung cũng không hiển thị bất kỳ đơn vị nào.

Vương Trung: “Dich không thám thính gì sao?”

Pavlov đáp: “Tối qua sau khi anh ngủ, toán thám báo của địch xuất hiện, anh không nghe thấy tiếng súng máy à?”

Vương Trung lắc đầu, rồi nhận ra điều gì đó: “Anh không ngủ à?”

Pavlov: “Ngủ chút, khoảng hai tiếng. Yên tâm đi, không ảnh hưởng đến công việc đâu, tôi là tham mưu trưởng, công việc chủ yếu là theo quy trình, nhiêu khi giao cho sĩ quan tham mưu là được.”

Vương Trung nhìn quâng thâm mắt của Pavlov: “Nhìn anh lo quá.”

Lúc này Nelly bưng khay thức ăn vào, trên đó không chỉ có ấm trà, cốc, mà còn có bánh ngọt. Cô đặt khay lên bàn bản đồ.

Vương Trung: ‘Ấy, đừng để lên bản đồ phòng thủ, để chỗ khác, hôm nay không cần bản đồ toàn chiến tuyến.

Nelly dịch khay sang chỗ khác, rót cho Vương Trung một cốc trà nóng.

Popov đưa cốc của mình ra: “Cho tôi đầy cốc.”

Nelly đổ hết ấm trà vào cốc cho anh ta, rồi cầm ấm đi ra.

Vasili: “Hết rồi, chúng tôi không có mà uống.”

Vương Trung mỉm cười, tiếp tục quan sát bờ bên kia.

Đột nhiên, bản đồ vệ tinh hiển thị đội hình thám báo của địch xuất hiện ở bờ bên kia.

Vương Trung: “Tới rồi!”

Vasili vội vàng chạy đến dùng ống nhòm quan sát: “Đâu? Không thấy.”

Vương Trung: “Điện thoại, tiểu đoàn chống tăng.”

Pavlov lập tức nhấc điện thoại, hô: “Tiểu đoàn chống tăng”, sau đó đưa ống nghe cho Vương Trung.

Vương Trung nhận lấy, vừa lúc nghe thấy giọng nói bên kia: "Tiểu đoàn chống tăng, xin nghe."

"Thám báo địch xuất hiện ở bờ bên kia, tôi lệnh cho đầu cầu bắn pháo sáng, các anh dùng đạn nổ. ZIS-30 bắn, bắn xong chuyển vị trí ngay."

"Rõ, ZIS-30 bắn, bắn xong chuyển vị trí."

Vương Trung nói xong, Pavlov đã dùng một chiếc điện thoại khác gọi cho đầu cầu: "Bắn pháo sáng, chú ý giấu vị trí súng máy, dùng súng bộ binh bắn."

10 giây sau, một quả pháo sáng từ đầu cầu bay lên, chiếu sáng toán lính thám báo đang bò tiến ở bờ bên kia.

ZIS-30 đã bố trí sẵn trên bờ sông lập tức khai hỏa, đạn nổ tung trên mặt đất bằng phẳng.

Tiếp theo là tiếng súng bộ binh vang lên như hạt đậu rơi.

Đáng tiếc ánh sáng yếu, khoảng cách xa, nên độ chính xác có hạn.

Lượt đạn nổ thứ hai ập đến.

Sau lượt bắn đầu tiên hiệu chỉnh, lượt này rơi trúng đội hình địch, khiến chúng lao đao.

Sau đó chúng bắt đầu rút lui.

Popov cũng bước đến cửa sổ quan sát, dùng ống nhòm nhìn: "Giờ này mới thám thính, có muộn quá không. Địch khinh địch chăng? Cứ như tên tù binh hôm qua."

Vương Trung: "Đó chẳng phải là điều tốt sao? Kiêu binh tất bại, hôm nay để chúng thành ma dưới này."

Pavlov cũng tham gia vào cuộc trò chuyện: "Tôi hơi lo cho đầu cầu. Hay là rút người về, cho nổ cầu luôn đi."

Vương Trung: “Rồi bọn chúng sẽ phân tán dọc bờ sông, chúng ta khó tiêu diệt tập trung. Mục đích giữ cây cầu này là thu hút sự chú ý, tiêu diệt càng nhiều càng tốt, đầu cầu là mồi đấy.”

Nói xong Vương Trung uống một ngụm trà, lấy bánh ngọt, thấy toàn dưa chuột.

Vương Trung: “Dưa chuột muối đâu?”

Vasili: “Mấy hôm trước, anh bảo chúng tôi mở hết ra, lấy nắp lừa địch. Chúng tôi phát hiện ra mìn thật bị pháo bắn trúng là nổ, nhưng nắp lon dưa chuột muối thì không, chúng tôi chôn nông nông, sau khi bọn chúng pháo kích, đất bị thổi bay, công binh của chúng sẽ đến gỡ mìn.”

Vương Trung nhìn Vasili: ‘Giỏi đấy nhạc sĩ, áp dụng hay đấy.”

Vừa nghe thấy cái tên “nhạc sĩ”, Vasili như ăn phải ruồi, nhưng vẫn nói tiếp: “Chúng tôi còn giấu một số mìn thật, nhưng tháo kíp nổ ra, như vậy sẽ không bị nổ do sóng chấn động.

“Chúng tôi lắp kíp nổ mới dưới quả mìn, dùng nam châm hút, khi địch nhấc quả mìn lên, nam châm mất tiếp xúc, dòng điện sẽ kích hoạt kíp nổ, phát nổ.”

Vương Trung: “Tuyệt vời đấy nhạc sĩt”

Vẻ mặt Vasili từ ăn phải ruồi chuyển sang ăn phải gián, lại còn là ăn phải nửa con.

Popov: “Tôi không rành về điện, nhưng nếu mìn bị pháo địch bắn lệch thì sao?”

Vasili: “Thì cũng không mất gì, mìn áp lực vốn đã nổ khi bị sóng chấn động rồi.”

Vương Trung: “Kinh nghiệm này có thể phổ biến, chờ chống giữ ổn định, anh viết báo cáo.”

Vasili: “Vâng, miễn là không phải viết nhạc, gì cũng được.”

Lúc này đồng hồ báo thức reo lên. Nelly vừa bưng ấm trà mới bước vào, giật mình vì tiếng đồng hồ.

Pavlov tắt đồng hồ: “Đến giờ rồi, bắt đầu pháo kích chưa?”

Vương Trung nhìn đồng hồ: “Bắt đầu đi.”

Pavlov nhấc điện thoại: “Tiểu đoàn pháo binh. Tiểu đoàn pháo binh nghe rõ, bắt đầu bắn.”

Trung tướng Siegfried - Gilles vừa đến sở chỉ huy thì nghe thấy tiếng nổ ầm ầm từ xa vọng lại.

Ông ta nhíu mày hỏi sĩ quan phụ tá: “Chuyện gì vậy?”

Sĩ quan phụ tá: “Tôi đi xem ngay.”

Nói xong viên phó quan lớn tuổi hơn Siegfried xoay người rời đi.

Trong quân đoàn Ky sĩ Asgard, việc sĩ quan trẻ tuổi hơn cấp dưới là chuyện thường, điều này thể hiện ý chí của hoàng đế Reinhardt: Thay thế tâng lớp quý tộc cũ bằng những sĩ quan trẻ tuổi, thông thạo kỹ thuật quân sự mới.

Mâu thuẫn là, không có tầng lớp quý tộc cũ, cỗ máy quân đội khổng lồ này sẽ trở nên lệch lạc.

Ngay cả trong quân đoàn Ky sĩ Asgard, nơi ưu tiên sử dụng sĩ quan xuất thân thường dân, thì vấn đề này vẫn tồn tại.

Theo kế hoạch của Reinhardt, toàn bộ kế hoạch “thay máu” phải kéo dài 10 năm, khi hoàn thành, Prosen sẽ tiến vào lãnh thổ của Liên minh các quốc gia, trở thành bá chủ thế giới thực sự.

Sĩ quan phụ tá quay lại rất nhanh: “Dich đang pháo kích vào khu vực tập kết và trung tâm hậu cần của chúng ta.”

Siegfried: “Pháo kích thường lệ sao?”

“Hình như không phải, thời gian không đúng. Hơn nữa, tối qua địch không pháo kích, khiến rất nhiều người ngủ không ngon.”

Siegfried cau mày: “Kế hoạch tấn công bị lộ?”

Có khả năng, gần đây binh lính đều đang bàn tán về việc nhanh chóng tiêu diệt Ant, đến Yekaterinburg đón năm mới, có khả năng kẻ địch đã bắt tù binh và mang những tin tức này qua.

Siegfried: “Pháo binh của chúng ta có thể áp chế pháo binh của kẻ địch không?”

“Có thể, trên không trung trinh sát phát hiện trận địa pháo binh của địch nhân.”

Siegfried: “Vậy thì bắn phá đi.”

Pavlov ngẩng đầu lên: “Tiếng huýt gió này không đúng.”

Vương Trung vẻ mặt mờ mịt. Từ lúc bắt đầu, trên đỉnh đầu đã toàn là tiếng rít của đạn pháo nhà mình xẹt qua bầu trời, Vương Trung căn bản không phân biệt được cái nào không đúng.

Nhưng phía sau truyên đến tiếng nổ, Vương Trung vội vàng kéo góc nhìn một chút, nhìn thấy đạn pháo của kẻ địch đang không ngừng rơi xuống.

Rơi vào trận địa pháo binh giả được dựng bằng gỗ và lưới ngụy trang.

Không ngờ rằng, không bắn rơi máy bay trinh sát của các người là để cho các người nhìn thấy trận địa giả! Cái này gọi

là binh bất yếm trá, người Prosen các người còn phải học tập thêm! Cái ông Sairis kia, Tôn Tử, cao hơn các người không biết bao nhiêu!

Pavlov không có tool hack, chỉ có thể gọi điện khắp nơi xác nhận nơi kẻ địch oanh tạc, gọi đến cuộc điện thoại thứ ba mới nhận được tin tức chính xác, báo cáo với Vương Trung: "Kẻ địch đang oanh tạc trận địa pháo binh giả của chúng ta."

Vương Trung: "Hôm nay cho bộ đội nghỉ binh thêm đồ ăn. Chờ trời tối để họ nhanh chóng dựng trận địa giả mới."

Vasili lẩm bẩm: "Giả trận địa, giả địa lôi, Aleksei Konstantinovich Rokossovsky đánh trận khắp nơi đều là đồ chơi giả."

Vương Trung: "Cái này gọi là binh bất yếm tral Địch nhân mạnh hơn chúng ta, cho nên phải dùng đầu óc đánh với bọn họ, hiểu không."

Vương Trung nói xong mới phản ứng lại, chết tiệt, địa lôi giả không phải mình làm!

Chưa kịp để Vương Trung nói với Vasili, chuông điện thoại reo lên.

Pavlov như thường lệ nhấc máy: "Sư đoàn. Bao nhiêu máy bay? Thông báo không quân chưa? Được, biết rồi."

Sau khi đặt điện thoại xuống, vị tham mưu trưởng giống như gấu nói với Vương Trung: "Tu sĩ Peter nghe thấy trên không trung có rất nhiều máy vận tải ba động cơ, phỏng chừng là lính dù. Đã thông báo không quân cất cánh đánh chặn."

Vương Trung: "Máy vận tải ba động cơ, Junkers 52 sao?"

Vasili thán phục: "Tướng quân, ngài am hiểu vũ khí của Prosen như lòng bàn tay vậy."

Vương Trung tâm nghĩ, phần lớn người hâm mộ quân sự ban đầu đều bị quân trang của Đức thu hút, sau này mới dần dần chuyển biến thành các loại người hâm mộ quân sự khác, cho nên phần lớn mọi người đều rất quen thuộc trang bị của Đức.

Vương Trung: "Tôi đã sớm nhận thức được chúng ta và Prosen chắc chắn sẽ có một trận chiến, cho nên âm thầm tìm hiểu tình hình của bọn họ!"

Những người khác trong bộ tư lệnh liếc nhìn nhau, rất ăn ý không nhắc đến chuyện đứng cuối bảng xếp hạng.

Ngay cả Lyudmila Vasilyevna Melekhovna cũng không nhắc tới.

Lúc này điện thoại lại đến, Pavlov nghe xong báo cáo với Vương Trung: "Trạm quan sát phòng không nhìn thấy máy bay của kẻ địch, đang bay về hướng này."

Nói xong, Pavlov dùng bút chì vẽ vài đường trên bản đồ.

Vương Trung: "Có vẻ như bãi đáp nằm giữa Kalinka và Senica. Gọi điện thoại cho Tập đoàn quân, thông báo cho Kirienko.'

Pavlov vừa gọi điện thoại, Popov vừa nói: "Lực lượng bảo vệ nội bộ của Tòa án sẽ xử lý bọn chúng, trang bị của họ tốt hơn bộ binh thông thường, hơn nữa tất cả đều là chiến sĩ có tín ngưỡng kiên định. Hiện tại còn có xe tăng yểm trợ."

Vương Trung: "Tôi tin tưởng Kirienko, ở Yekaterinburg, tôi đã từng trò chuyện thẳng thắn với ông ấy, là một vị tướng có thể tin cậy."

Popov nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây: "Vậy sao." Đúng lúc này, hỏa lực chuẩn bị nhắm vào phòng tuyến của kẻ địch chính thức bắt đầu.

Đạn pháo hạng nặng khiến trần nhà của hầm trú ẩn vừa mới xây xong hơn hai mươi ngày rơi xuống không ít bụi.

(Hết chương) Chuong 34: Giao chien

Hỏa lực của ke địch vẫn tiếp tục cho đến bảy giờ sáng.

Khác với những lần bị pháo kích trước đó, lần này Vương Trung và những người khác ngồi trên ghế chịu đựng loạt pháo chuẩn bị.

Dù sao hầm trú ẩn được xây dựng rất tốt, chỉ cần không bị pháo hạng nặng bắn trúng trực tiếp thì sẽ không có nguy hiểm gì lớn.

Bị bắn trúng trực tiếp có thể cũng không có nguy hiểm gì, dù sao trên hầm trú ẩn còn có cả một tòa nhà bê tông cốt thép, hầm trú ẩn này được cải tạo từ tâng hầm ban đầu.

Vương Trung đứng ở cửa quan sát nhìn ra ngoài, lúc này mặt trời đã lên cao, toàn bộ bờ Tây đều có thể nhìn thấy rõ ràng, cho dù có dùng tool hack cũng không thấy bóng người.

Vasili chiếm dụng ống nhòm của đội pháo binh, nhìn nửa ngày mới nói: “Yên tĩnh thật, hoàn toàn không nghe thấy tiếng động cơ xe tăng của địch.”

Ngay cả tu sĩ Peter cũng không nghe thấy tiếng động cơ, vậy chứng tỏ kẻ địch đã bị pháo kích làm cho choáng váng.

Lúc này chuông điện thoại vang lên, Vương Trung nói: “Chắc chắn là tu sĩ Peter hắn ta nghe thấy tiếng động cơ xe tăng, đến thông báo cho chúng ta đây.”

Pavlov nhấc máy: “Su đoàn. Có chuyện gì vậy? Được, tiếp tục theo dõi.”

Pavlov đặt ống nghe xuống, nói với Vương Trung: “Đội quân dự bị của Sư đoàn đóng ở phía sau báo cáo, nghe thấy phía đông có tiếng súng, không quá dữ dội.”

Vương Trung: “Lính dù của kẻ địch, bảo họ cảnh giác. Đến trưa nhớ gọi điện thoại cho Kirienko, hỏi thăm tình hình truy quét lính dù.”

Vương Trung vừa dứt lời, chuông điện thoại lại vang lên.

Pavlov nhấc ống nghe lên: “Sư đoàn. Được, biết rồi.”

Đặt ống nghe xuống, vị tham mưu trưởng ngẩng đầu nhìn Vương Trung: “Đến rồi, tiếng động cơ kìa.”

Vương Trung: “Theo kế hoạch ban đầu, pháo đoàn bắt đầu khai hỏa.”

Pavlov lại câm ống nghe vừa mới đặt xuống lên.

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna bỗng nhiên nói nhỏ: “Tham mưu trưởng giống như một con gấu đang ăn cá.’

Vương Trung vốn định nhìn ra ngoài cửa sổ quan sát, vừa nghe Lyudmila Vasilyevna Melekhovna nói như vậy, vội vàng quay đầu lại, quả nhiên giống thật: ống nghe chính là cá, Pavlov đang dùng một tay gặm cá.

Tham mưu trưởng không nghe thấy Lyudmila Vasilyevna Melekhovna nói nhỏ, lớn tiếng ra lệnh: “Pháo đoàn, dựa theo kế hoạch hỏa lực, bắn chặn đứng!”

Lập tức, Vương Trung nghe thấy tiếng đạn pháo xé gió trên đầu, nhưng khác với lần trước, lần này Vương Trung có thể nghe thấy tiếng đạn pháo phát nổ khi chạm đất.

Âm thanh như sấm rền vang lên từ đường chân trời.

Pavlov vừa định rời khỏi điện thoại để đến bên cửa sổ quan sát thì chuông điện thoại lại vang lên. Sau khi nghe điện thoại, Pavlov nói: “Quan sát viên nhìn thấy khói bụi, xe tăng của địch đến rồi.”

Vương Trung vội vàng đến bên cửa sổ quan sát nhìn ra ngoài.

Tuy nhiên, vị trí hầm trú ẩn của Sư đoàn quá thấp, cho dù là khói bụi hay là vụ nổ do pháo binh bắn chặn, Vương Trung đều không nhìn thấy gì.

Ngay cả khi Vương Trung chuyển đổi góc nhìn, Vương Trung cũng không thấy gì.

Vương Trung thu hồi ánh mắt, sau đó nhìn thấy Lyudmila Vasilyevna Melekhovna có vẻ rất muốn nhìn ra bên ngoài, đang cố gắng nhón chân, nhưng cho dù có nhón chân hết cỡ, mắt của cô cũng chỉ có thể nhìn thấy mép dưới của cửa sổ quan sát.

Vương Trung kéo một thùng đạn đến, ôm Lyudmila Vasilyevna Melekhovna đặt lên trên.

Vasili cười nói: "Điều này khiến tôi nhớ đến một cuốn sách của Liên Hiệp Vương Quốc mà tôi từng đọc khi còn nhỏ, trong đó có một chiến binh người lùn khi bảo vệ thành vì quá thấp nên không thể nhìn thấy bên ngoài…'

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna cau mày, bước xuống khỏi thùng đạn, bưng khay đựng trà và bánh ngọt lên định bỏ đi.

Vương Trung: "Chờ một chút, cô cứ để đó đi. Trong lúc chiến đấu, cô hãy ở lại trong hâm trú ẩn của Sư đoàn, những nơi khác không an toàn."

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna lúc này mới đặt khay xuống, sau đó chạy đến một góc đứng, hai tay khoanh trước ngực, đè lên váy.

Vương Trung tiếp tục nhìn ra bên ngoài.

Lúc này, chuông điện thoại lại vang lên, vài giây sau, Pavlov báo cáo: “Tu sĩ Peter nghe thấy tiếng máy bay ném bom bổ nhào, còn có máy bay chiến đấu hộ tống.”

Vương Trung: ‘Kẻ địch cuối cùng cũng điều động máy bay hộ tống, phi cơ của chúng ta đã cất cánh chưa?”

Pavlov: “Vừa mới hạ cánh để tiếp nhiên liệu và đạn dược, hiện đang cất cánh.”

“Vasili, lấy cái radio của Prosen cậu đang giữ ra đây! Mở rộng tần số thu, chúng ta nghe ngóng tình hình trên không một chút.”

Vasili lập tức lấy chiếc radio của Prosen mà anh thu được, vừa điều chỉnh vừa khen ngợi: “Đồ của Prosen đúng là tốt hơn của chúng ta, pin được sạc từ sáng sớm, đã bốn tiếng đồng hồ rồi mà vẫn còn điện.”

Lúc này, trong radio vang lên giọng nói, là tiếng Prosen.

Vasili phiên dịch: “Chuẩn bị giao chiến, tháo thùng nhiên liệu phụ ra”

Vương Trung khẽ cau mày, khi chơi War Thunder, Vương Trung chưa bao giờ sử dụng đến thùng nhiên liệu phụ. Nhưng sau đó Vương Trung chợt nghĩ, dù sao cũng không phải cùng một thời không, Fritz X đã được đưa vào sử dụng trong thực chiến chỉ sau hai tháng kể từ khi Chiến dịch Barbarossa bắt đầu, không cần phải câu nệ những chỉ tiết này.

Trong radio lại có người lớn tiếng nói gì đó bằng tiếng Prosen, Vương Trung chỉ nghe rõ được từ ‘Achtung..

Vasili dịch lại trung thực: “Phát hiện máy bay địch ở hướng hai giờ, lại còn ở phía dưới chúng ta” Lúc này, trong radio lại vang lên giọng nói của một người Prosen lớn tuổi hơn, giọng nói cũng tram ổn hơn.

Vasili: “Lao xuống kiêm chế kẻ địch, yểm trợ máy bay ném bom. Kẻ địch truy đuổi thì hãy thoát ly, đừng giao tranh kéo dài.”

Vương Trung nói: “Thực ra Bf 109 đời đầu có thể giao tranh một chút, nhưng chỉ huy này nói đúng, không nên dây dưa với Yak ở độ cao thấp, cho dù chỉ là Yak-1. Chỉ cần xua đuổi Yak để máy bay ném bom thả bom là được rồi.”

Những người khác nhìn nhau đầy ẩn ý.

Lúc này, trong radio cuối cùng cũng vang lên giọng nói mà Vương Trung có thể hiểu được: “Máy bay chiến đấu của địch! Semyon, cậu dẫn Trung đội 2 giao chiến với chúng, tôi đi săn máy bay ném bom.”

“Kharlamoy, anh lại muốn giành lấy chiến công bắn hạ máy bay ném bom rồi! Nhưng không sao, xem tôi bắn hạ thêm mấy chiếc máy bay chiến đấu, như vậy tôi sẽ là phi công át chủ bài có thành tích cao nhất!”

Ngay sau đó, liên lạc trên không trở nên hỗn loạn.

Hai ngôn ngữ được sử dụng xen kẽ, Vasili không kịp phiên dịch.

“Mishal Kẻ địch ở phía sau cậu!”

“AI LaGG-3 tấn công tôi rồi!”

“Hắn ta đi đâu rồi? Tôi không nhìn thấy hắn!”

“Xoay trái, tất cả đều xoay trái! Bên nào không xoay trái là địch!”

Vương Trung cau mày, Vương Trung bước đến cửa sổ quan sát, sử dụng tool hack để quan sát trận chiến trên không.

Cả hai bên đều có máy bay chiến đấu bị bắn hạ, kéo theo lửa và khói dày đặc lao xuống mặt đất.

Lúc này, Vương Trung nhìn thấy ba mươi chiếc máy bay ném bom bổ nhào đang tiếp cận từ phía bắc trong tầm nhìn của mình - có vẻ như chúng đã vòng qua lực lượng đánh chặn của không quân, đi vòng từ phía bắc.

Máy bay ném bom bắt đầu bổ nhào!

Sau đó, sáu mũi Thân Tiễn được bắn lên từ mặt đất.

Ngay lập tức, những chiếc máy bay ném bom bổ nhào tan tác như đàn chim vỡ tổ.

Nhưng chúng bay quá cao, một số chiếc đã bị trúng đạn trước khi bay ra khỏi tâm bắn của Thần Tiễn.

Một nửa số bom được thả từ độ cao quá lớn đã không rơi xuống mặt nước, tạo thành những cột nước cao mười mét.

Lần phóng Thần Tiễn thứ hai được thực hiện, nhưng lần này hầu hết đều trượt mục tiêu, chỉ có một mũi tên kiên trì đuổi theo chiếc Stuka đã hạ thấp độ cao và đang cố gắng chạy thoát.

Sau đó, những chiếc Yak-1 chưa tham gia vào trận không chiến xuất hiện.

Các phi công Stuka xếp thành đội hình kim cương dày đặc, sử dụng súng máy gắn phía sau để tạo thành một tấm lưới lửa.

Vương Trung nhìn thấy một chiếc Yak lao xuống phía dưới một chiếc máy bay địch, sau đó kéo lên, chuẩn bị tấn công từ phía dưới - cách này sẽ tránh được tầm bắn của súng máy gắn phía sau của kẻ thù. Nhưng ngay lúc đó, chiếc Yak đã bay ra khỏi tâm nhìn.

Vương Trung thầm mắng một tiếng, chộp lấy microphone của Vasili: ‘Kharlamoy, trả lời!”

Kharlamov: “Ai gọi tôi vậy?”

Sau đó, Vương Trung chuyển đổi góc nhìn, nhưng nhận ra rằng mình không thể nhìn thấy góc nhìn của Kharlamov.

Bởi vì lực lượng không quân không nằm dưới quyền chỉ huy của Vương Trung.

Vẫn không nhìn thấy kết qual

Vương Trung đặt microphone xuống, không muốn làm phiền họ chiến đấu.

Lúc này, một sĩ quan tham mưu đang quan sát bờ tây bỗng hét lên: "Xe tăng!"

Do máy bay địch đang lượn lờ trên không, pháo binh đã ngừng bắn. Khi lưới lửa phòng thủ biến mất, đội xe tăng của địch cuối cùng đã tiến vào tâm nhìn của Sư đoàn.

Vương Trung vội vàng quay trở lại cửa sổ quan sát.

Xe tăng của địch đang tiến quân theo đội hình tấn công tiêu chuẩn, nhưng đội hình có một số "lỗ hổng", rõ ràng là do lưới lửa phòng thủ vừa rồi gây ra.

Một số khoảng trống khá lớn, có lẽ là thiếu mất một trung đội xe tăng.

Không biết là đã bị tiêu diệt hoàn toàn, hay là xe tăng bị hư hỏng nên phải tạm thời bỏ lại.

Mặc dù vậy, số lượng xe tăng của địch vẫn trông rất đông đảo.

Vương Trung ước tính có khoảng hai trăm chiếc xe tăng đang dàn trận trước mặt toàn bộ Sư đoàn.

Số lượng bộ binh đi theo sau xe tăng còn kinh ngạc hơn, cứ như thể tất cả các cuộc pháo kích hôm nay đều không gây ra thương vong cho kẻ địch vậy.

Tất nhiên, pháo kích không thể nào không gây ra thương vong, chỉ có một khả năng, đó là kẻ địch quá đông, pháo kích tiêu diệt được chừng đó cũng không thấm vào đâu.

Vương Trung: "Ra lệnh cho các khẩu đội súng cối khai hỏa theo kế hoạch hỏa lực đã định!"

Là bên phòng thủ, tất cả các đơn vị pháo binh của Vương Trung đều chuẩn bị nhiều phương án hỏa lực, chỉ cần khai hỏa theo kế hoạch, có thể đảm bảo đạn pháo rơi trúng trận địa của địch, hoàn thành việc ngăn chặn quân địch.

Hiện tại có máy bay địch trên không, pháo hạng nặng không dám để lộ vị trí, vậy thì súng cối chính là hỏa lực ngăn chặn tốt nhất.

Sau khi Pavlov ra lệnh, loạt đạn đầu tiên đồng loạt rơi xuống, hàng chục cột khói nhỏ bốc lên từ trận địa của địch.

Theo kế hoạch hỏa lực, mỗi khẩu pháo đều được phân công khu vực bắn cụ thể, vì vậy đạn pháo rơi đều khắp trận địa của địch, khiến toàn bộ đội hình tán binh của địch phải nằm rạp xuống - không phải là do bị tiêu diệt hàng loạt, mà chủ yếu là do khi đạn pháo rơi gần đó, theo bản năng binh lính sẽ nằm rạp xuống.

Ngay cả những người lính Prosen dày dặn kinh nghiệm cũng không ngoại lệ.

Bởi vì không ai dám lấy mạng sống của mình ra để đánh cược rằng mảnh đạn sẽ không ghé thăm mình. Lúc này, một sĩ quan tham mưu mới đến, đang quan sát bờ tây, lên tiếng hỏi: "Tại sao kẻ địch không thả khói ngụy trang?"

Vương Trung: "Dựa trên kinh nghiệm giao chiến với quân địch trước đây, các chỉ huy Prosen thường không sử dụng khói ngụy trang khi họ cho rằng hỏa lực trực tiếp của mình chiếm ưu thế."

Vasili nói thêm: “Đặc biệt là sau khi biết tướng quân thích sử dụng Thần Tiễn để phòng không, bọn chúng càng không dám thả khói.”

Vị sĩ quan tham mưu mới gật đầu.

Vương Trung đang định nói tiếp thì nhìn thấy Lyudmila Vasilyevna Melekhovna lại trèo lên thùng đạn để nhìn ra ngoài.

Phụ nữ cũng tò mò về chiến trường sao?

Vasili: “Xe tăng của địch đã vượt qua mốc 1. 500 mét!”

Vừa dứt lời, quân địch dừng lại và bắt đầu loạt bắn đầu tiên.

Tiếng nổ vang lên từ phía trên đầu mọi người.

Pavlov ngẩng đầu nhìn lên trời: ‘Chúng đang bắn vào cửa sổ…”

Vương Trung: “Giống như ở Cao điểm Peniye, trước tiên là bắn vào cửa sổ, có lẽ là để áp chế Thần Tiễn.”

Pavlov: “Nhưng Thần Tiễn của chúng ta đều ở phía sau, như vậy chẳng phải là lãng phí đạn dược sao?”

Vương Trung: “Nếu tôi là chỉ huy của địch, tôi cũng sẽ bắn, nhỡ đâu có thì sao?”

Lúc này, xe tăng của địch thực hiện loạt bắn thứ hai.

Điện thoại trong hầm trú ẩn vang lên.

Pavlov nhấc máy: “Sư đoàn. Đừng bắn! Vội vàng cái gì! Chờ chúng đến gân 1. 000 mét rồi hãy bắn.”

Nói xong, Pavlov cúp máy và nói với Vương Trung: “Lính mới của Trung đoàn Pháo chống tăng sốt ruột rồi.”

Vương Trung cười nói: “Hôm nay sẽ đến lượt họ thể hiện.”

(Hết chương) Chương 35: Đợt xung kích đầu tiên

Địch lại bắn vài loạt đạn, lúc này mới bắt đầu tiến lên.

Pavlov nghe điện thoại xong, quay sang báo cáo với Vương Trung: "Ngoài việc tấn công cửa sổ tầng hai, tâng ba, chúng còn bắn vào những ụ súng mà sáng nay đội trinh sát dùng để tấn công toán do thám của chúng - tất nhiên bây giờ những ụ súng đó đều trống không.

"Ba tổ súng máy của ta bị chúng phát hiện, một khẩu súng máy đã được thu hồi, mười người hy sinh, hơn chục người bị thương."

Vương Trung: "Có thể chấp nhận được, sẽ cho chúng trả nợ máu."

Vasili: "Nếu chúng dừng lại tại chỗ, bắn tất cả các cửa sổ một lượt, liệu tổn thất của chúng ta có lớn hơn không?"

Vương Trung: "Súng 75 ly ngắn của xe tăng Panzer IV ở khoảng cách này không thể bắn chính xác như vậy đâu, cậu không thấy chủ lực của chúng đều là pháo 50 ly ngắn trên Panzer III sao? Uy lực đạn nổ mạnh của thứ đó cũng chỉ đến thế mà thôi.

"Nếu chúng cứ đứng ở khoảng cách này mà bắn, tôi sẽ cho pháo chống tăng khai hỏa, cậu nghĩ rằng chúng có thể dùng pháo 50 ly ngắn để chống lại pháo 57 ly mới của chúng ta sao?"

Đường kính nòng tương đương với uy lực, đạn nổ mạnh của pháo 50 ly ngắn đã từng được kiểm chứng ở Cao điểm Peniye rồi, chỉ như quả lựu đạn. Muốn dùng nó để phá hủy pháo chống tăng được bố trí trong công sự thì đúng là suy nghĩ viển vông.

Còn pháo 57 ly mới lấy được, tuy ở khoảng cách 1500 mét không thể bắn xuyên qua xe tăng Tiger hay Panther, nhưng

vấn đề là xe tăng của chúng không phải Tiger hay Panther, mà là Panzer III và Panzer IV phiên bản đời đầu.

Xem ai sợ ai.

Người sĩ quan tham mưu mới được phân công nhiệm vụ quan sát bỗng hô lên: "Địch đến mốc 1000 métI"

Vương Trung vội vàng áp sát mắt vào cửa sổ quan sát.

Đúng lúc này, pháo chống tăng khai hỏa.

Tốc độ đạn pháo 57 ly mới rất nhanh, chỉ trong nháy mắt viên đạn đã bay vụt qua, căn bản không nhìn rõ.

Trong đội hình xe tăng của địch lập tức có bảy, tám chiếc dừng lại.

Một chiếc bốc cháy, lái xe và pháo thủ hoảng hốt bò ra khỏi xe tăng, chưa chạy được bao xa thì xe phát nổ, tháp pháo bay lên trời.

Vài chiếc khác tuy bề ngoài không có gì thay đổi, nhưng kíp lái vẫn tháo chạy, nấp sau xe tăng.

Còn những chiếc không có gì thay đổi bên ngoài, kíp lái cũng không chạy ra, thì theo góc nhìn của Vương Trung, bên trong đã chết sạch.

Một phát xuyên thủng, cả xe thăng thiên, thích đạn pháo 57 ly của ta chứ, lũ quỷ Prosen?

Vương Trung biết điều này, nhưng pháo thủ thì không, vì vậy trong đợt tấn công thứ hai, có vài phát bắn vào những mục tiêu không có phản ứng này. Lúc này, quân địch cũng phát hiện ra vị trí pháo chống tăng, vội vàng bắn tới.

Vương Trung vội vàng quan sát tình hình bên mình, nhận ra chúng phát hiện ra ZlS-30, dù sao thì những khẩu pháo này cũng khá to lớn, vị trí khai hỏa lại cao, rất khó che giấu.

Nhưng loạt đạn đầu tiên đều bắn vào lớp công sự, chỉ có một pháo thủ ZIS-30 bị thương do trúng mảnh đạn.

Còn vị trí của những khẩu pháo 57 ly được ngụy trang, chúng không phát hiện ra chiếc nào.

Những khẩu pháo 57 ly được ngụy trang lại khai hỏa nhanh hơn do có nhiều pháo thủ hơn, 12 khẩu pháo bắn liên tục, tiếng pháo vang dội như pháo tép.

Toàn bộ chiến trường rền vang tiếng pháo, tiếng động cơ xe tăng gầm rú, vô cùng náo nhiệt.

Nhưng do thiếu vắng tiếng súng máy, Vương Trung cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Bởi vì bộ binh của chúng bị pháo cối chặn lại phía sau, súng máy không có mục tiêu - bắn lên trời hiệu quả không cao, lại còn có thể bị xe tăng bắn thẳng, chi bằng không bắn.

Bây giờ là màn đấu pháo thuần túy, lực lượng chủ yếu là trung đoàn pháo binh được bổ sung dựa trên tiểu đoàn pháo chống tăng ban đầu của Sư đoàn Cận vệ số 1.

Xem ra, cuộc tấn công bên này sông sẽ sớm bị đẩy lùi.

Lúc này, Vasili lên tiếng: “Xe tăng địch đang tiến gần lô cốt đầu câu!”

Vương Trung lập tức nhìn về phía cây cầu, quả nhiên xe tăng địch đang áp sát lô cốt đầu cầu.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chiếc T-34 bên này cầu khai hỏa.

T-34 không thể bắn xa như pháo 57 ly mới, nhưng yểm trợ cho lô cốt đầu cầu ở cự ly gần thì không thành vấn đề.

Hơn nữa T-34 có giáp bảo vệ, không phải phơi mình ra như ZIS-30, có thể áp sát bờ sông, dựa vào công sự để đấu súng cự

ly gần với xe tăng địch.

Chiếc Panzer IV đang tập trung hỏa lực vào lô cốt đầu cầu vội vàng quay nòng, bắn về phía T-34.

Do T-34 khai hỏa bất ngờ, chúng thậm chí còn chưa kịp thay đạn xuyên giáp, đạn nổ mạnh bắn thẳng vào trận địa của T-34.

Sau vài loạt đạn, chiếc Panzer IV còn lại bắn màn khói, bắt đầu rút lui.

Thấy đơn vị tấn công đầu cầu bắt đầu rút lui, các đơn vị khác cũng thi nhau sử dụng kỹ năng truyền thống - bắn màn khói, trong chốc lát, toàn bộ bờ tây chìm trong khói trắng.

Vương Trung: "Súng máy khai hỏa, tạo thành bãi mìn hỏa lực."

Do địch bắn màn khói, khói mù che khuất tâm nhìn, không thể nhìn thấy vị trí súng máy bên này, súng máy có thể thoải mái khai hỏa.

Tiếng súng máy vang lên dồn dập như rang đậu, đan xen thành lưới lửa dày đặc, chặn đứng những tên lính Prosen muốn lợi dụng màn khói để xông lên.

Đột nhiên, Vương Trung thấy một chiếc Panzer IV tăng tốc lao vê phía lô cốt đầu cầu, phía sau là ba chiếc xe bọc thép chở đầy lính!

Chiếc Panzer IV lao thẳng vào lô cốt, dùng chính thân mình thu hút sự chú ý của toàn bộ quân phòng thủ, ngay sau đó, ba chiếc xe bọc thép áp sát lô cốt, lính ném lựu đạn Prosen tinh nhuệ nhảy xuống xe, vừa ném lựu đạn vừa hét lớn: "Xung phong!" Ngay lập tức, từ trong lô cốt, những công binh mặc giáp chiến đấu xuất hiện.

Không ngờ tới đúng không, tôi đã bố trí công binh chiến đấu ở đây!

Lính ném lựu đạn Prosen chỉ được trang bị súng tiểu liên để đánh cận chiến, đạn súng lục bắn ra không thể xuyên thủng nổi lớp giáp chiến đấu mới.

Còn công binh chiến đấu của Vương Trung được trang bị súng tiểu liên PPSh-41 có hộp tiếp đạn, bắn hết đạn còn có thể dùng báng súng đập người.

Vương Trung thích thú nhìn những công binh chiến đấu hành hạ lính Prosen trong trận đánh cận chiến.

Lúc này, Vasili bỗng hô lên: "Nhìn kial"

Vương Trung thoát khỏi màn kịch chiến, nhìn theo hướng Vasili chỉ.

Hắn thấy lính thủy đánh bộ đang đổ bộ lên bờ từ những chiếc xuồng máy, vượt qua sông Desna.

Có ý gì đây? Lính thủy đánh bộ nhận định lô cốt đầu cầu gặp nguy hiểm nên tự động xuất kích?

Lính thủy đánh bộ không thuộc quyên chỉ huy trực tiếp của Vương Trung, tuy họ chịu nghe theo mệnh lệnh của hắn, nhưng không phải quân của hắn. Vì vậy, trong màn sương mù dày đặc, góc nhìn của Vương Trung chỉ nhìn thấy một biểu tượng lớn của lính thủy đánh bộ, không thấy rõ từng người.

Hắn thấy biểu tượng đó tung ra một cú móc trái, quét sạch đám lính Prosen đang mượn màn khói để áp sát, đồng thời tiêu diệt luôn cả chiếc Panzer IV pháo ngắn đang yểm trợ cho chúng.

Lúc này, pháo hạm của hải quân cũng di chuyển tới, thả neo giữa dòng sông, nã pháo, pháo tự động bắn xối xả vào màn khói.

Hay lắm, lúc nãy tâm nhìn rõ ràng, chúng cho rằng chỉ dựa vào một chiếc tàu thì không thể chống lại được đội hình xe tăng. Bây giờ khói bốc lên, chúng bắt đầu phát huy ưu thế của pháo tự động sao?

Tố chất của lính hải quân, tinh thần chủ động của họ thật đáng khen ngợi!

Vương Trung đang khâm phục, chuông điện thoại reo lên, lần này do điện thoại ở ngay bên cạnh, hắn liền cam lấy nghe: "Tôi là Rokossovsky."

"Báo cáo tướng quân, lô cốt đầu cầu đã đẩy lùi được quân địch, có thể ngừng bắn súng máy."

"Tốt." Vương Trung gác điện thoại, nói với Pavlov: "Bảo súng máy ngừng bắn, không cần tạo bãi mìn hỏa lực nữa."

Pavlov lập tức nhấc điện thoại.

Sau khi truyền đạt mệnh lệnh xong, anh ta nói: "Chúng ta có nên cân nhắc thiết lập một hệ thống liên lạc trực tiếp không nhỉ, cứ phải gọi điện thoại thế này tôi thấy phiền quá. Ít nhất những mệnh lệnh đơn giản có thể thông báo qua bộ đàm."

Vương Trung: "Có thể xem xét."

Popov đứng bên cửa sổ quan sát nói: "Đợt tấn công đầu tiên của quân địch bị đẩy lùi rồi sao?"

Vương Trung nhìn ra xa, thực ra quân địch chưa hoàn toàn rút khỏi tâm nhìn, chúng dừng lại ở rìa tâm nhìn của hắn, bắt đầu đào công sự.

Vương Trung sử dụng góc nhìn từ trên cao để chắc chắn rằng không có máy bay địch trên đầu - tuy nhiên hắn vẫn chưa yên tâm, bèn nói với Pavlov: "Gọi cho Peter, xác nhận trên đầu chúng ta không có máy bay địch"

Pavlov lập tức chấp hành mệnh lệnh, 30 giây sau anh ta bỏ ống nghe xuống, nói: "Peter báo cáo trên trời không có máy bay địch."

Vương Trung: "Bảo trung đoàn pháo binh khai hỏa, ngăn không cho chúng áp sát đào công sự."

Pavlov lại cầm lấy ống nghe.

Lát sau, trên đầu lại vang lên tiếng đạn pháo xé gió.

Vương Trung nhìn qua góc nhìn từ trên cao, thấy rõ ràng những quả đạn pháo rơi xuống khu vực công binh của địch.

Nhìn cảnh tượng quân địch bị nổ người ngã ngựa đổ, Vương Trung thở phào nhẹ nhõm: "Đợt đầu tiên bị đẩy lùi rồi."

Vasili le lưỡi: "Sao bộ binh của chúng lại liều lĩnh xông lên như vậy, mìn giả của chúng ta hoàn toàn vô dụng!"

Vương Trung: "Có thể chúng không có tư duy linh hoạt như cậu, cho rằng nơi nào pháo binh đã bắn thì sẽ không có mìn, nhìn thấy mìn giả cũng không suy nghĩ gì."

Vasili nhíu mày: "Tôi cũng không biết nên khen chúng ngốc hay nên chê chúng cứng nhắc nữa. Không ngờ ý tưởng tuyệt vời của tôi lại bị phá sản dễ dàng như vậy."

Lúc này, Popov cắt ngang cuộc trò chuyện của Vasili: "Anh nghĩ đợt tấn công tiếp theo chúng sẽ đánh như thế nào?"

Vương Trung: "Tôi cho rằng chúng sẽ bắn màn khói để che khuất tâm nhìn của chúng ta, sau đó dưới sự yểm trợ của hỏa lực, chúng sẽ tấn công ồ ạt vào lô cốt đầu cầu."

Popov: "Vậy chúng ta cứ theo kế hoạch đã định mà phòng thủ?"

"Đúng vậy, hiện tại chưa thấy dấu hiệu bất thường nào."

Vương Trung trở lại trước bản đồ phòng thủ, chỉ tay lên bản đồ: "Lô cốt đầu cầu chỉ có thể chứa được tối đa hai đại đội tấn công, mà hai đại đội cũng không thể cùng lúc tấn công.

"Anh xem, bên này một đại đội, bên này một đại đội. Theo kế hoạch hỏa lực của chúng ta, pháo cối có thể bao phủ toàn bộ đội hình tấn công của chúng.

"Cố gắng tiêu diệt hai đại đội đó trong một lượt. Đợi đến tối, chúng ta sẽ lợi dụng đêm tối để luân phiên lực lượng, thay quân mới vào thay thế. Cứ như vậy, chúng ta sẽ rút cạn máu của bộ binh địch."

Pavlov: "Chờ rút cạn máu rồi, chúng ta sẽ rút lui, cho nổ tung cây cầu. Chúng không thể nào sửa chữa câu dưới làn hỏa lực của chúng ta."

Vương Trung: "Chính xác, lần này chúng ta có địa hình, có binh lực, có hỏa lực, lại có cả lực lượng bạn hỗ trợ. Chúng ta phải giữ vững nơi này cho đến khi trời mưa."

Popov: "Thực ra tôi rất ghét mùa mưa, cứ mưa là chân tôi lại đau nhức, giống như bị bệnh gút vậy."

Vương Trung: "Chắc chắn anh không bị bệnh gút thật sao?"

"Tất nhiên là không, tôi đâu có ăn uống gì đâu mà bị gút, tôi là tu sĩ, anh hiểu không, tu sĩ đấy." Popov chỉ vào cây thánh giá trên người,'Nhưng bây giờ thì tôi mong trời mưa sớm một chút."

Lúc này, một sĩ quan tham mưu bước vào: "Báo cáo, lực lượng dự bị bắt được một phi công Prosen, đã áp giải đến cửa." Vương Trung: "Phi công của lực lượng nào? Phi công lái máy bay chiến đấu sao?" "Là phi công lái máy bay ném bom." Người sĩ quan tham mưu trả lời.

Vương Trung: "Dẫn hắn vào đây."

Ngay lập tức, một phi công mặc áo khoác phi hành được dẫn vào.

(Hết chương 35) Chuong 36: Qua tang cua thien nhien

Phi công địch vừa nhìn thấy quân hàm Vương Trung, liền bắt đầu oa oa nói chuyện, nước bọt bay tứ tung.

Vương Trung: ˆVasilil'

Vasili đánh một cú đấm, khiến phi công câm miệng.

Sau đó Vasili nói một câu tiếng Prosen, phi công liên cuộn mình lại.

Vương Trung hỏi: "Anh vừa mới nói gì?"

"Tôi nói dù sao hắn cũng phải bị chuyển giao cho Thẩm Phán Đình, tôi cho hắn làm quen trước một chút." Nói xong Vasili xoa xoa nắm đấm.

Vương Trung: "Được. Vậy hắn vừa mới nói gì? Ý tôi là, lúc hắn vừa vào cửa."

"Hắn nói sử dụng vũ khí phòng không của chúng ta là tội ác chiến tranh." Vasili trả lời.

Popov: "Hắn nói như vậy? Vậy cú đấm vừa rồi khỏi cần phạt dọn phân. Cú đấm này thể hiện rõ ràng ý chí của St. Andrews."

Vương Trung vốn xuất thân từ môi trường không tín ngưỡng thần thánh nên chậm một giây mới phản ứng lại: "A, hắn nói dùng thần tiễn phòng không là tội ác chiến tranh?"

"Đúng." Vasili nói.

Vương Trung: "Tại sao? Chỉ vì lý do tôn giáo?"

Vasili phiên dịch một chút.

Phi công Prosen lại kích động, bô bô nói một tràng.

Vương Trung nhìn Vasili.

Vasili: “Hắn nói, thân tiễn tấn công trên không rất khó né tránh, nhất là khi lao xuống. Điều này không công bằng.”

Vương Trung: “Trước khi tấn công chúng tôi, các người đâu có tuyên chiến, toàn đánh úp, còn xé bỏ hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau. Vậy có công bằng không?”

Vasili phiên dịch xong, phi công Prosen cúi đầu.

Vương Trung rất bất ngờ: “Hắn lại cúi đầu?”

Lúc này phi công Prosen lên tiếng, tuy Vương Trung không hiểu hắn nói gì nhưng cảm nhận được sự áy náy.

Vasili: “Hắn nói rất xin lỗi vê việc này. Hắn còn nói, nếu đã tin mình là giống loài ưu tú hơn thì không nên đánh úp, phải đường đường chính chính đánh bại đối thủ.”

Vương Trung lắc đầu: “Không, không, cho dù bọn họ đánh úp, chúng ta vẫn thắng. Chúng ta nhất định thắng”

Vasili phiên dịch lại, đối phương lập tức kích động, nói một tràng.

Vasili: “À, tôi tóm tắt lại, đại khái là kỹ thuật quân sự của Prosen tiên tiến hơn, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, hơn nữa đã giáng cho chúng ta đòn nặng nề, tiêu diệt hàng triệu quân.”

Vương Trung đứng lên, đi tới cửa sổ quan sát, nhìn ra ngoài, thấy hôm nay gió lớn, màn khói do địch bố trí đã tan, có thể nhìn rõ xác xe tăng trên chiến trường và thi thể binh lính Prosen.

“Gọi hắn lại đây.”

Vasili: “Lại đây!”

Phi công Prosen rụt rè đi tới.

Vương Trung đưa ống nhòm cho hắn: “Tự xem đi. Xem xác người và xe tăng ở bờ tây kìa.”

Lần này chưa cần Vasili phiên dịch, đối phương đã hiểu, vốn dĩ rất dễ hiểu bởi con người giao tiếp hơn 60% thông tin qua ngôn ngữ cơ thể.

Phi công Prosen cầm lấy ống nhòm, quan sát chiến trường.

Vẻ mặt hắn càng ngày càng nghiêm trọng.

Vương Trung: “Hoi hắn, có cần tôi cho hắn biết tổn thất của chúng tôi không?”

Vasili phiên dịch xong, phi công Prosen hạ ống nhòm, lắc đầu.

Vương Trung: “Vậy nói cho hắn biết, sau này cảnh tượng như vậy sẽ còn xuất hiện nhiều lần. Cá nhân tôi từng giao chiến với quân Prosen nhiều lần, mỗi lần đều giành được chiến thắng với tỷ lệ ấn tượng. Tướng lĩnh như tôi sẽ ngày càng nhiều, quân đội của chúng tôi cũng ngày càng tinh nhuệ.

“Hiện tại có thể trên toàn bộ chiến tuyến, tỷ lệ thắng của các người đang chiếm ưu thế lớn, nhưng sẽ có ngày, tỷ lệ đó sẽ vê lại một đổi một.

Ant có lãnh thổ rộng lớn, có người dân dũng cảm, các người sẽ không thắng nổi đâu.”

Vasili dùng giọng điệu tự hào phiên dịch toàn bộ lời Vương Trung cho phi công Prosen.

Phi công hạ ống nhòm, lầm bầm một câu: “Nãi y1”

Vương Trung hiểu từ này, nghĩa là ‘không”, bởi vì trước khi xuyên không anh từng xem một bộ phim có diễn viên giải thích rất ấn tượng từ này, lúc đó ông ta nói: “Bà nội!”.

Vương Trung: “Hắn không tin? Không sao, hắn có tin hay không thì sự thật vẫn diễn ra. Prosen thất bại là điều đã được định sẵn.”

Vasili phiên dịch xong, phi công Prosen liên quay đầu nhìn chằm chằm Vương Trung, lải nhải một hồi, trong đó mơ hồ có tên Vương Trung.

Vasili: “Hắn hỏi ngài có phải chuyên gia phòng ngự, ky sĩ áo trắng tướng quân Rokossovsky không?”

Vương Trung: “Phải, sao?”

Vasili phiên dịch xong, phi công lùi lại hai bước, đánh giá Vương Trung từ trên xuống dưới.

Vương Trung tò mò hỏi: “Bên các người không phát ảnh của tôi à? Sao lại chưa từng thấy tôi?”

Vasili phiên dịch được một nửa, đối phương đã mở miệng nói một tràng.

Vasili: “Han nói không quân không phát ảnh.”

Lúc này Vương Trung chợt nhớ ra một chuyện, anh quay đầu hỏi người áp giải phi công: “Túi đựng bản đồ của hắn đâu? Phi công luôn mang theo bản đồ, trên đó có đánh dấu vị trí quân ta và quân địch, để khi bị bắn rơi có thể tìm cách hạ cánh xuống vùng quân mình kiểm soát.”

Người lính kinh hãi: ‘Còn có thứ đó nữa ạ?”

Những người khác cũng kinh ngạc, Pavlov: “Thì ra là vậy! Nghĩ kỹ lại thấy hợp lý.” Vương Trung thầm nghĩ, đương nhiên là hợp lý rồi, trong phim toàn thế mài

Phim “Nhìn đuôi máy bay màu đỏ” chưa xem à?Mỹ nữ Gfis” chưa xem à? Còn “Thoát hiểm từ miệng cọp” nữa chứt

Vương Trung: “Trên bản đồ không chỉ có vị trí quân ta và quân địch, mà còn có vị trí lính nhảy dù của họ, vị trí máy bay rơi. Cho một trung đội đi lùng sục khu vực hắn rơi xuống.”

Vương Trung dừng lại, hỏi: “Luc bắt được hắn, hắn có bỏ chạy không?”

Người lính: “Dạ có.

Vương Trung búng tay: “Vậy là đúng rồi. Hắn muốn chạy trốn thì không thể đốt bản đồ, như vậy quá lộ liễu, sẽ để lộ vị trí. Chắc chắn là giấu trong hốc cây nào đó, hoặc chôn ở đâu đó!”

Lúc này Popov gọi người lính liên lạc đang định đi, nói: “Cau quên mất mấy vị thẩm phán rồi à?”

Sư đoàn chính quy nào cũng có một trung đội thẩm phán, bình thường phụ trách giám sát việc sử dụng sổ mật mã, và phản gián nội bộ.

Đương nhiên, còn có thẩm vấn tù binh.

Vương Trung: “Chuẩn đấy. Cho mấy vị thẩm phán hỏi thăm hắn một chút, biết đâu hắn chịu dẫn chúng ta đi tìm.”

Đoạn đối thoại này Vasili do quá tập trung nên không phiên dịch. Phi công Prosen ngơ ngác nhìn mọi người.

Popov: “Vậy tôi đi gọi thẩm phán.”

Vương Trung: “Khoan đã, hỏi trước xem sao, nhỡ đâu hắn chịu nói thì sao? Vasili, hỏi hắn giấu bản đồ ở đâu.”

Vasili hỏi, và câu trả lời cũng đến ngay lập tức: “Hắn nói lúc nhảy dù, túi đựng bản đồ bị rách, không biết rơi đâu.”

Vương Trung: “Thật không? Vậy nói cho hắn biết, chúng ta sẽ giao hắn cho thẩm phán của Giáo hội Đông phương.”

Vasili nói.

Đối phương liên tục lắc đầu.

Vasili: “Hắn nói giao cho ai cũng vô dụng, hắn thực sự không biết bản đồ rơi ở đâu.”

Vương Trung: “Vậy kể cho hắn nghe một câu chuyện, có một nhà sử học tìm thấy một xác ướp.”

Vasili ngạc nhiên: “Xác ướp? Không phải chỉ có ở Ai Cập mới có sao? Ant cũng có à?”

Vương Trung: “Phiên dịch đi, lắm chuyện. Nhà sử học dùng mọi cách vẫn không xác định được niên đại của xác ướp, bèn giao cho Thẩm Phán Đình. Một ngày sau, Thẩm Phán Đình thông báo cho nhà sử học biết xác ướp này 500 tuổi.

“Nhà sử học kinh ngạc hỏi Thẩm Phán Đình làm sao biết được. Thẩm phán trả lời: “Nó khai rồi.”

Vasili cố nhịn cười phiên dịch câu chuyện cho phi công.

Phi công có vẻ rất sợ hãi nhưng vẫn lắc đầu.

Đúng lúc này hai vị thẩm phán bước vào. Vương Trung làm động tác mời. Một tiếng sau, một túi đựng bản đồ được đặt trước mặt Vương Trung.

Vương Trung: “Tìm thấy ở đâu vậy?”

Thẩm phán: “Trong rừng, giấu dưới một bụi nấm, phá hỏng cả đám nấm, mưa xuống cũng không mọc được nữa.”

Vương Trung nhướn mày: “Nói gì vậy, đó chẳng phải là món quà hào phóng của thiên nhiên ban tặng hay sao?”

Nói rồi anh ném túi đựng bản đồ cho Vasili: “Xem bên trong có gì nào, nhạc sĩ.”

Vasili vẻ mặt ngao ngán mở túi, lấy bản đồ ra trải rộng.

Mọi người trong hầm ngầm đều xúm lại xem.

Vasili: “Tên Prosen này cũng cẩn thận thật, vị trí quân đội được đánh dấu rất rõ ràng, đối diện chúng ta có hai… Để xem nào, Sư đoàn ky sĩ Asgard, chính là loại sư đoàn mà chúng ta từng chạm trán!

“Còn có hai sư đoàn nữa ở phía sau, đây là dấu hiệu của sư đoàn súng trường! Trời đất, đối diện chúng ta có cả một mớ quân như vậy!”

Vương Trung mắng: “Hoảng cái gì? Quân số đông cỡ nào thì chúng cũng phải tấn công theo từng đợt!”

Vừa dứt lời, trên không trung đã vang lên tiếng pháo rít.

Ngay sau đó, tiếng nổ vang lên từ phía xa.

Pháo binh hạng nặng cấp tập đoàn quân dội xuống thành phố Shostka.

Giữa cơn địa chấn, Vasili bình tĩnh lấy các tài liệu khác trong túi ra, trải lên bàn.

Vương Trung định lại hỏi xem anh ta phát hiện được gì, nhưng chiếc đèn chùm của hầm ngầm bất ngờ rơi xuống, đập vào đầu anh.

Anh đẩy chiếc đèn chùm ra, xoa đầu.

“Chết tiệt!”

Trận địa chấn kéo dài khoảng 30 phút mới chấm dứt.

Vương Trung vịn tường đứng dậy, phủi bụi đất trên người, nhìn ra bên ngoài.

Đợt tấn công thứ hai của địch đã bắt đầu.

“Sao lại không có màn khói?” Vương Trung đang ngạc nhiên thì đạn khói bắt đầu rơi xuống trận địa pháo chống tăng.

Nhưng pháo chống tăng đã rút lui từ trước.

Đặc biệt là ZIS30, vừa thấy địch rút lui là chúng đã nhanh chóng di chuyển vị trí.

Pavlov cũng bước tới cửa sổ quan sát, nhìn đội hình địch đang tiến công: "Có vẻ như chúng vẫn tập trung tấn công vào hướng bến phà và cầu phao? Bên kia sông chúng hoàn toàn không có ý định tấn công?"

Bến phà nằm ở phía bắc cây cầu lớn, mặt sông phía nam rộng và sâu, có vẻ như địch không có ý định vượt sông ở khu vực này.

Lúc này một màn khói mới được thả xuống, bao phủ khu vực phía đông cây cầu lớn, nơi đóng quân của T-34 trước đó.

Pavlov: "Đúng như anh nói." Vương Trung cười: "Chứ còn gì nữa."

Lúc này Vasili lên tiếng: "Tôi nghĩ tôi biết tên của viên chỉ huy đối diện chúng ta rồi, trên tài liệu này có ghi, tên hắn là Siegfried Gilles. Trên bản đồ này có chữ cái đầu tiên trong tên hắn, ở đây."

Vasili đưa bản đồ cho Vương Trung xem, chỉ vào một điểm: "Nhìn này, một khoảng trống, chỉ có một chữ cái, anh không thấy kỳ lạ sao?"

Hẹn gặp lại vào ngày mai

(Hết chương)

e Chương 37: Trận chiến của những con lính chì

Năm Julian thứ 914, ngày 20 tháng 9,01:23:00, Sở chỉ huy Quân đoàn Ky sĩ Asgard số 1 - quân Prosen.

Siegfried Gilles đang chờ đợi chiến báo đợt tiến công thứ hai.

Thế nhưng thứ được đưa tới trước tiên lại là báo cáo tái tập hợp của các đơn vị tiến công đợt một.

Một viên Thượng úy Tham mưu cầm báo cáo bước vào phòng họp được ghép từ nhiều xe chỉ huy bọc thép, giơ tay chào Gilles: "Báo cáo Trung tướng, các đơn vị tiến công đợt một đã tái tập hợp xong."

Gilles: "Đọc đi."

Viên Thượng úy lập tức giơ bảng ghi chép lên ngang ngực, bắt đầu đọc: "Sáng sớm nay, bốn tiểu đoàn thiết giáp tham gia tấn công, tổng cộng có 160 chiếc xe tăng số 3,65 chiếc xe tăng số 4 sẵn sàng chiến đấu, hiện tại còn 121 chiếc số 3,27 chiếc số 4 sẵn sàng chiến đấu."

Gilles chưa lên tiếng, Tham mưu trưởng trong phòng đã kinh hô: "Mới một buổi sáng đã mất toi hơn 70 cái xe tăng?"

Thượng úy: "Không phải hoàn toàn bị phá hủy, căn cứ theo báo cáo của các tổ lái rút về, ước tính có một lượng lớn có thể sửa chữa. Ngoài ra còn 15 chiếc rút lui thành công, nhưng hỏng hóc cơ khí không thể tiếp tục tham chiến."

Tham mưu trưởng thở phào, cảm thán: "May mà hậu cần của chúng ta không tệ hại như lũ Ant, chúng ta có thể sửa chữa được số xe tăng bị hỏng."

xe tăng của người Ant hỏng hóc một chút là vứt luôn bên đường, không biết là do học thuyết tác chiến của bọn chúng như vậy, hay chỉ đơn thuần là sĩ khí quá thấp, xe tăng hỏng là bỏ chạy.

Gilles hỏi: "Vậy tổn thất về nhân sự của các đơn vị xe tăng?"

"Ngoài các tổ lái rút lui cùng xe tăng, còn 37 tổ lái không đủ người rút về, bộ binh đã kiểm tra những chiếc xe tăng

không có người chạy ra trước khi rút lui, nhưng không phát hiện thấy ai sống sót.”

Gilles nhíu mày: “Trước đây có tổn thất nặng như vậy về tổ lái không? Kể cả là pháo chống tăng 76mm của địch, cũng thường sẽ còn sống sót vài người chứ?”

Thượng úy: “Về điểm này vẫn cần điều tra thêm. Tuy nhiên, các đơn vị đều phản ánh hỏa lực của địch rất chính xác, hơn nữa các vị trí pháo đều được ngụy trang kỹ lưỡng, rất khó phát hiện. Có lẽ đấu pháo với bọn chúng không phải thượng sách.”

Thượng úy nói xong, Tham mưu trưởng phẩy tay: “Cho nên đợt thứ hai chúng ta sử dụng chiến thuật dùng khói dọn đường, chắc chắn sẽ thu được chiến quả mỹ mãn.”

Gilles lại hỏi: “Tổn thất của bộ binh thế nào?”

Thượng úy: “Báo cáo của các đơn vị bộ binh phối hợp tấn công cho biết, có 471 người chưa trở về, nhưng đang có người lục tục quay về đội ngũ. Thương vong cụ thể cần phải đợi tối nay thống kê chỉ tiết, hoặc sau khi chiếm được chiến trường, rà soát lại mới biết được.”

Quá trình rút lui sau khi tấn công thất bại chắc chắn rất hỗn loạn, cộng thêm pháo binh địch tập kích, việc bị rớt lại hoặc chạy nhầm đội ngũ là chuyện thường.

Thống kê thương vong là một công việc rất phức tạp, phương pháp trực tiếp nhất kỳ thực là rà soát chiến trường, đếm xác chất.

Đây cũng là lý do vì sao quân đội phải nuôi nhiều sĩ quan tham mưu và văn thư đến vậy, không có nhiều người như thế thì ngay cả thương vong cũng không thống kê nổi.

Gilles thở dài: ‘Mới đợt tấn công đầu tiên đã tổn thất lớn như vậy, lại chẳng thu hoạch được gì. Bạch Mã tướng quân

quả nhiên là một đối thủ đáng gờm.”

Phó quan của Gilles tiến lên một bước: “Phòng ngự của địch kiên cố như vậy, chúng ta nên tránh mũi nhọn, tìm cách bọc sườn. Ky sĩ đoàn Asgard là thân vệ tinh nhuệ của Bệ hạ, tổn thất nặng như vậy ở đây, e là không ổn?”

“Hơn nữa, tôi không đồng ý với cách thức oanh tạc đường tiếp vận của địch sau phòng tuyến kiên cố bên kia sông, lính dù nên được sử dụng ở những nơi quân ta có thể nhanh chóng đột phá, nếu không lính dù sẽ trở thành cô quân phía sau lưng địch, bị quân dự bị tuyến hai, thậm chí tuyến ba của địch tiêu diệt.”

Siegfried Gilles gật đầu: “Ngươi nói rất đúng, phòng ngự kiên cố như vậy, không nên tấn công trực diện.

“Nhưng chúng ta đánh trận này, chủ yếu là vì mục tiêu chiến lược, Be hạ muốn chúng ta đánh sập thần tượng của bọn chúng. Tên Bạch Mã tướng quân kia được gọi là bức tường thép của đế quốc, vậy thì chúng ta sẽ đánh tan hắn từ chính diện, nghiền nát bức tường thép ấy.

“Còn về việc sử dụng lính dù, ta đoán phần lớn là để xoa dịu Meyer đại công tước, lai lịch của vị đại công tước này phức tạp, cha ruột không phải quý tộc phế thải, nên Bệ hạ muốn dùng hắn để kiềm chế phe cánh quý tộc quân đội cũ.”

Tham mưu trưởng lộ vẻ mặt khó xử: “Loại chuyện này… tôi nghe có ổn không?”

Siegfried mỉm cười với Tham mưu trưởng: “Ngài có thể đảm nhiệm chức Tham mưu trưởng, có nghĩa là ngài đã nhận được sự tín nhiệm của Bệ hạ.”

Hắn lại quay sang viên Phó quan: “Tóm lại, Ky sĩ đoàn Asgard phải nghiên nát tên Bạch Mã tướng quân cùng với

huyền thoại về hắn ở chỗ này, bất kể phải trả giá đắt đến đâu. Mà làm như vậy là để sau này chúng ta ít đổ máu hơn.

"Nếu không thể nhanh chóng buộc Ant đầu hàng, chiến tranh sẽ bước vào giai đoạn giằng co. Ban đầu, Bệ hạ hy vọng sau khi Carolin đầu hàng, chúng ta có thể nhân đà đó đình chiến với Liên hiệp Vương quốc, nhưng vị Thủ tướng Nội các thời chiến hiện tại không phải người chúng ta ủng hộ, nên bây giờ Liên hiệp Vương quốc vẫn đang đánh.

"Thêm cái đế quốc Ant nữa thì phiên phức lắm."

Gilles nhìn về phía tấm bản đồ trên tường.

"Nếu không thể nhanh chóng nghiền nát ý chí kháng cự của Ant, giống như những gì chúng ta đã làm với Carolin, có khả năng toàn bộ Prosen sẽ bị chảy cạn máu."

Vừa dứt lời, trên mặt đất bỗng vang lên một tiếng động thanh thúy.

Siegfried Gilles cúi đầu, phát hiện nửa thân dưới của một chàng lính chì nằm dưới chân.

Feliz nhíu mày: "Đây chẳng phải là món đồ chơi Bệ hạ tặng ngài sao?"

Gilles ngôi xổm xuống, nhặt nửa thân dưới của chàng lính chì lên, sau đó cởi chùm chìa khóa bên hông, nhìn phần đầu chàng lính được treo trên móc khóa.

Gilles: "Đây là món quà Be hạ tặng ta khi chúng ta còn học ở trường quân sự. Đã nhiêu năm trôi qua, ta vẫn luôn coi nó là bùa hộ mệnh, mang theo bên mình."

Tham mưu trưởng kinh hãi: "Nói đến chuyện này, tên Bạch Mã tướng quân kia hình như rất thích trảm thủ các tướng lĩnh cấp cao của chúng tal Chẳng lẽ vị trí Sở chỉ huy của chúng ta

đã bại lộ rồi? Chết tiệt, rõ ràng chúng ta không đóng quân gần bất kỳ kiến trúc có sẵn nào…”

“Bình tĩnh!” Gilles quát lớn,‘Hai lân Bạch Mã tướng quân trảm thủ các chỉ huy của chúng ta đều là khi bọn họ ở quá gần tiền tuyến, nơi này cách tiền tuyến những 15km, hơn nữa xung quanh không có bất kỳ kiến trúc nào. Ngươi là Tham mưu trưởng đấy, mà hốt hoảng như vậy, còn ra dáng quân nhân đế quốc nữa không?”

Tham mưu trưởng im bặt. Gilles thì cẩn thận ghép phần đầu và phần thân của chàng lính chì lại với nhau.

Feliz: “Giao cho tôi đi, loại lính chì này rất dễ sửa, cùng lắm thì nấu chảy ra rồi đúc lại là được.”

Gilles lắc đầu: “Bây giờ không phải lúc lo chuyện này. Mấy trăm ngàn binh sĩ đang lao vào tấn công phòng tuyến kiên cố của địch, là tướng lĩnh cấp cao, tuy rằng tạm thời chúng ta không làm gì được cho họ, nhưng…

Trên bầu trời vang lên tiếng đạn pháo xé gió.

Vương Trung cau mày, nhìn chữ cái đầu tiên trên bản đồ.

Lúc này, viên Tham mưu quan sát hô: “xe tăng địch đã vượt qua mốc 1000m1”

Vương Trung chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, thấy các khẩu pháo chống tăng đã triển khai xong vị trí đồng loạt khai hỏa, nhanh chóng tiêu diệt xe tăng địch giống như đợt tấn công đầu tiên.

Hắn lại tập trung nhìn vào bản đồ.

Vasily: “Cho pháo oanh tạc một loạt?”

Vương Trung: “Oanh tạc thế nào? Chữ cái đầu tiên này bao phủ một khu vực rộng như vậy. Nhìn tỷ lệ xích trên bản đồ đi,

muốn bao phủ hoàn toàn khu vực chữ cái này thì phải lãng phí bao nhiêu đạn pháo?"

Vasily: "Vậy thì oanh tạc vào tâm điểm, còn lại giao cho xác suất… và sự cẩn thận của quân địch, đánh cược vào việc tâm điểm của chữ cái này chính là vị trí Sở chỉ huy của bọn chúng."

Vương Trung líu lưỡi: "Được rồi, vậy cho bắn ba lượt - mỗi lần hai loạt, tiết kiệm đạn."

Popov: "Đã đánh cược vào xác suất thì bắn một lượt thôi, như vậy có vẻ thành tâm hơn, biết đâu lại trúng."

Vương Trung: "Cũng được. Gọi điện bảo mấy cô tu sĩ cầu nguyện của đội Thần Tiễn cầu nguyện cho đạn pháo bắn trúng mục tiêu."

Popov kinh ngạc: "Có cần thiết phải làm vậy không?"

Vương Trung: "Dù sao thì bây giờ mấy cô ấy cũng đang rảnh. Cứ cầu nguyện thôi."

Popov thở dài, còn người bạn gấu Nga Pavlov của hắn thì ân cần cầm ống nghe lên: "Để tôi gọi cho."

Vương Trung quay đầu lại, tiếp tục quan sát chiến trường.

Quả nhiên, quân địch lại phát hiện ra vị trí ZIS-30, sau đó dùng pháo nòng ngắn số 4 bắn đạn khói che khuất trận địa.

Nhưng ZIS-30 vừa rút khỏi vị trí là bọn chúng bắn đạn khói ngay.

Bên bờ Đông có một dãy nhà, con phố sau dãy nhà hoàn toàn không nhìn thấy từ bờ bên kia, rất thích hợp cho loại pháo nhỏ như ZIS-30 cơ động, đổi vị trí cực nhanh. Thế nhưng chưa kịp đợi ZIS-30 cơ động đến vị trí mới, quân địch đã bắt đầu dùng hỏa lực bắn thẳng, dội đạn khói phủ kín dãy nhà bên bờ Đông.

Đã bắn không lại, vậy thì che khuất tâm nhìn của đối phương.

Sau khi phong tỏa hỏa lực bờ Đông, xe tăng địch bắt đầu lao về phía bến phà.

Tàu nhỏ của lính thủy đánh bộ vẫn còn ở bên bờ, thấy vậy lập tức quay đầu chạy về, còn đám lính thủy đánh bộ mặc quân phục hải quân màu đen thì nhanh chóng tìm chỗ ẩn nấp.

Lúc này, phần lớn đê chắn sóng nhân tạo bên bờ Tây đã lộ ra, vừa vặn tạo thành chỗ nấp cho một người, đám lính thủy đánh bộ nằm úp ở đây như cá phơi khô, chờ xe tăng địch tới gần.

Vương Trung hồi hộp theo dõi diễn biến trận chiến.

Lúc này, Pavlov báo cáo: "Báo cáo Tư lệnh, pháo binh khai hỏa."

"Ừ, biết rồi." Vương Trung phẩy tay,Thông báo cho các đơn vị súng máy sẵn sàng, khi nào lính thủy đánh bộ xông lên đánh xe tăng, dùng hỏa lực áp chế bộ binh của bọn chúng."

Pavlov lại cầm ống nghe lên.

Sở chỉ huy Quân đoàn Ky sĩ Asgard số 1 - quân Prosen.

Gilles đẩy Feliz ra: "Xong rồi, pháo kích kết thúc rồi. Đứng dậy đi."

Feliz ngẩng đầu: "Bắn một loạt là xong?"

Gilles chỉnh lại mái tóc đỏ, nhặt mũ trên đất đội lên, sau đó nhặt chàng lính chì bị văng ra, nắm trong tay trái, rồi mở cửa xe chỉ huy bọc thép, bước ra ngoài.

Không biết quân địch lấy được tình báo từ đâu, nhưng tình báo này không chính xác lắm, hơn 30 phát đạn pháo hạng nặng đều bắn lệch, rải đều trong khu rừng cạnh Sở chỉ huy.

Tất nhiên cũng không phải lệch hoàn toàn, nhà ăn của tiểu đoàn cảnh vệ bị nhấc bay nóc, một xe chở thức ăn bị lật ngay gân Sở chỉ huy, món hầm khoai tây đổ đầy đất, bình đựng cà phê cũng bị thủng một lỗ, cà phê màu bùn nhão chảy lênh láng.

Ngoài ra, đội hình xe tăng của Sở chỉ huy cũng bị ăn một quả đạn pháo, trong số những chiếc xe tăng đỗ cạnh nhau, có hai chiếc đang bốc cháy - có vẻ quả đạn pháo rơi trúng ngay chỗ hai chiếc xe này.

Gilles cúi đầu nhìn chàng lính chì trong lòng bàn tay trái.

Feliz cũng bước ra, nhìn cảnh tượng thê thảm, tức giận nói: "Chắc chắn là do gián điệp! Cần phải báo cáo lên, thỉnh cầu Cơ quan Nội vụ Hoàng gia điều tra kỹ lưỡng!"

(Hết chương)

Chương 98: Thẩm Phán Đình Gọi 2

Chương 38: Trận chiến giằng co

Chuong 38: Tran chien giang co

Vương Trung hoàn toàn không biết mình đã phá hỏng nồi canh của quân bộ đối phương, còn tạo thành cú sốc tâm lý cực lớn cho họ.

Anh đang tập trung theo dõi cuộc đọ sức sắp xảy ra với hải quân bên kia sông.

Chiếc pháo hạm của hải quân nhìn thấy nhiều xe tăng như vậy tiến đến, lại trực tiếp quay về cảng trốn.

Trận địa súng máy bên bờ đông khai hỏa, đạn lửa xẹt qua nóc xe tăng địch, rơi xuống phía sau chúng.

Lúc này bộ binh đối phương đã bị pháo cối chặn lại một đợt, giờ lại gặp phải hỏa lực bắn vượt, bị chặn đứng hoàn toàn.

Lính bộ binh hải quân không vội vàng tiến lên, mà nấp trên bờ đê chắn sóng, chờ xe tăng tới gần.

Khi xe tăng địch tiến đến cách bờ sông chưa đầy mười mét, nhóm lính bộ binh hải quân đầu tiên nhảy lên, một cú lao người đã tiếp cận đến khoảng cách có thể ném bom xăng.

Bom xăng kiểu mới Vương Trung lấy được từ thủ đô không cần châm lửa trước, chỉ cần mở nắp là tự bốc cháy.

Lúc nguy cấp thậm chí có thể ném thẳng, dù sao thì phốt pho trắng bên trong vỡ ra cũng sẽ tự cháy.

Ánh sáng của phốt pho trắng tựa như ma trơi, từng đám ma trơi được ném lên xe tăng địch, vỡ thành biển lửa.

Xe tăng bị đốt cháy lập tức dừng lại, lái xe vừa thò đầu ra đã bị súng tiểu liên của lính bộ binh hải quân bắn hạ.

Chỉ trong nháy mắt đã có bảy, tám chiếc xe tăng bị đốt cháy, những chiếc ở xa bờ sông hơn thì dừng lại, dùng súng máy cố gắng ép lính bộ binh hải quân lùi về.

Đúng lúc này, một chiếc xe tăng địch từ hướng bến đò lao xuống đê, một nửa bánh xích bị nước sông nhấn chìm.

Hắn xoay nòng pháo, dùng súng máy đồng trục bắn phá dọc theo bờ đê.

Lập tức có rất nhiều lính bộ binh hải quân trúng đạn, những người còn lại đều bị ghìm chặt trên mặt đất.

Vương Trung cầm lấy chiếc bộ đàm sản xuất trong nước đặt bên cạnh, hét lớn: “Số 422! Số 4221”

Vasili: “Vẫn dùng cái thu được đi, tôi chỉnh tần số rồi, đưa đây.”

Vương Trung nhận lấy mic: “Số 422!”

“Tướng quân!” Đáp lại ngay lập tức, là Alexander Yefimovich hiện đang tạm thời thay thế vị trí của Vương Trung.

“Tiêu diệt chiếc số bốn lao xuống sông kial”

Sau đó, Vương Trung nhìn thấy xe tăng số 422 chạy thẳng đến cuối cầu dẫn, nhắm bắn từ trên cao xuống.

Kỹ năng bắn pháo của Alexander vẫn như mọi khi, phát đầu tiên trúng đích!

Nắp tháp pháo của chiếc số bốn kia bị xuyên thủng, ngọn lửa phun ra cao hơn một mét. Toàn bộ thành viên bên trong

tháo chạy, người nào người nấy đều bốc cháy. Nhưng xe đang ở trong nước, nên họ chỉ cần nhảy xuống là có thể dập lửa.

Tuy nhiên, lính bộ binh hải quân bị áp chế không buông tha cho họ, đạn tiểu liên bắn tới tấp, tạo thành từng đợt gợn sóng trên mặt nước.

Rất nhanh, đám lính xe tăng địch đã mất dạng - có lẽ bị trang bị trên người kéo chìm xuống đáy. Chỉ còn vệt máu loang rộng cho thấy kết cục của chúng.

Xe tăng địch bắt đầu xoay nòng pháo, bắn trả số 422. Đáng tiếc ở khoảng cách này, chúng căn bản không thể xuyên thủng giáp trước của T34 - lại còn được đặt nghiêng.

Lúc này Vasili kinh hô: "Đầu cầu!"

Vương Trung vội vàng chuyển hướng chú ý, quả nhiên nhìn thấy bộ binh địch đã tiếp cận đầu cầu.

"Hỏa lực bao trùm! Bắn chết chúng, đừng để chúng vào lô cốt!"

Vương Trung vừa hô xong, Pavlov đã nói: "Tôi đã ra lệnh rồi."

Vừa dứt lời, tiếng rít chói tai vang lên.

Đây chính là lợi thế của bên phòng thủ, mọi thông số đều đã được tính toán kỹ lưỡng, nói bao trùm là bao trùm, pháo hạng nặng thậm chí có thể bắn trúng vị trí cách trận địa một trăm mét.

Chuông điện thoại bất ngờ reo lên, Pavlov nhấc máy: "Sư đoàn đây. Tôi biết rồi, loại chuyện này không cần gọi điện thoại báo cáo."

Pavlov đặt ống nghe xuống, thấy Vương Trung đang nhìn mình chằm chằm, bèn nói: "Đầu cầu báo cáo, bắn rất tốt."

Vương Trung: “Chỉ huy đầu cầu là…”

“Lính mới được bổ sung lần này.”

Lần này, Sư đoàn Cận vệ số 1 đã được bổ sung gần đủ quân số, vì danh tiếng lẫy lừng của Vương Trung, rất nhiều sĩ quan đều mong muốn được điều động đến đây.

Vương Trung: “Lính mới à. Vậy cũng dễ hiểu.”

Popov đi đến bên cửa sổ quan sát, nhìn ra ngoài: “Kỳ lạ, địch dùng khói che khuất toàn bộ điểm hỏa lực bên này, sau đó xe tăng xông đến bờ sông, định làm gì vậy? Bọn chúng cũng không qua sông được.”

Vừa dứt lời, một loại xe tăng kỳ quái xuất hiện.

Trông giống như xe tăng số 4 đội mũ cao.

Vương Trung: Xe tăng lội nước, đó là xe tăng lội nước! Bọn chúng định cưỡng ép vượt sông!”

Popov nheo mắt: “Đó là loại xe tăng xuất hiện từ dưới nước theo báo cáo tiền tuyến lúc đầu trận chiến sao? Thứ đó thực sự có thể đi từ dưới nước lên à?”

Vương Trung: “Bây giờ là mùa nước cạn, tuy hải quân nói đã nạo vét lòng sông, nhưng ai biết được. Báo cho bộ binh bờ đông chuẩn bị đánh cận chiến. Ngoài ra, đã đến lúc tung “vũ khí bí mật” của chúng ta rồi.”

Pavlov: “Anh chắc chắn muốn dùng thứ đó?”

Vương Trung: “Tôi chắc chắn, cho chúng xuất phát. Còn nữa, đưa bộ đàm đây.”

Anh nhận lấy bộ đàm từ tay Vasili: ‘Số 422, nhường đường ray, nhường đường ray.‘Cô nàng thôn quê” của chúng ta sắp ra mắt rồi.” “Thứ đó sắp xuất hiện rồi sao? Được, chúng tôi nhường đường ray.”

Vương Trung nhìn thấy xe tăng số 422 rút khỏi câu dẫn, nhường đường ray.

Pavlov đặt ống nghe xuống: "Nó đến rồi."

Ngay sau đó, ba toa xe bệ phẳng chạy lên cầu sắt, mỗi toa đều chở một chiếc KV1.

Đây là ba chiếc KV1 duy nhất còn lại trong tay Vương Trung!

Sử dụng đầu máy xe lửa để di chuyển, khắc phục nhược điểm cơ động kém, hệ thống di chuyển hay gặp sự cố của KV.

Bản thân toa xe bệ phẳng rất chắc chắn, kết cấu đơn giản, khó bị phá hủy.

Còn đầu máy xe lửa yếu ớt được đặt ở phía sau toa xe, lại còn được quay ngược lại, phía sau ba toa xe bệ phẳng là toa chở than, cuối cùng mới là đầu máy xe lửa quay ngược.

Toa xe lên cầu bằng cách lùi vào.

Như vậy, lò hơi yếu ớt nhất được bảo vệ ở vị trí khuất nhất, thậm chí còn bị công trình che khuất, căn bản không thể bắn trúng.

KV khai hỏa.

Vương Trung nhìn ba chiếc KV khai hỏa hết cỡ, thâm nghĩ nếu là KV2 thì không thể chơi kiểu này, với sự phân bổ trọng lượng tệ hại của KV2, e là bắn một phát là lật cả xe lẫn toa xuống sông.

Vasili thì phàn nàn: "Cô nàng thôn quê này, che hết tâm nhìn của chúng ta rồi, không thấy tình hình ở bến đò nữa."

Vương Trung chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, đắc ý nghĩ: Thế nào hả Vasili, không có hack thiệt thòi rồi chứ gì?

Lúc này, xe tăng lội nước của quân Prosen cũng không còn cố ky nhiều nữa, lao thẳng xuống sông.

Bộ binh đi kèm phóng khói ngụy trang.

Đợt xe tăng đầu tiên xuống nước!

Vương Trung không còn nhìn thấy chúng nữa, kết quả là mất dấu. Nhưng dựa vào tâm nhìn của các đơn vị khác, anh có thể nhìn thấy ống thở đang di chuyển trong nước.

Vương Trung: "Ra lệnh cho pháo hạng nặng—"

Chuông điện thoại vang lên, cắt ngang mệnh lệnh của Vương Trung.

Sau khi nghe điện thoại, Pavlov báo cáo: "Tu sĩ Peter phát hiện máy bay trinh sát, cũng là người quen cũ của chúng ta. Ở trên cao."

Vương Trung thở dài.

Không thể dùng pháo hạng nặng nã vào xe tăng lội nước được nữa.

Chỉ có thể trông cậy vào bộ binh đánh giáp lá cà.

Popov: "Để pháo cối bắn?"

Vương Trung: 'Không được, pháo cối không có kíp nổ hẹn giờ, chạm mặt nước là phát nổ. Giao cho bộ binh đi. Để đám nhóc đó cho địch một bài học, cho chúng biết xe tăng không có bộ binh yểm trợ thì chỉ là miếng mồi ngon."

Vừa dứt lời, anh đã thấy ống thở đi đầu tiên biến mất. Ha?

Tiếp theo là ống thở thứ hai, thứ ba, chiếc thứ tư chìm một nửa rồi dừng lại, mắc kẹt tại chỗ không nhúc nhích được.

Sau đó, lái xe tăng địch từ dưới nước trồi lên, há hốc mồm thở dốc, quay người bơi về phía bờ tây.

Càng ngày càng nhiều lái xe tăng trồi lên khỏi mặt nước.

Vương Trung sững sờ.

Những người khác không nhìn thấy tình hình dưới sông, chỉ biết sốt ruột.

Vì vậy, biểu cảm của Vương Trung và họ hoàn toàn trái ngược.

Vasili nhận ra sự trái ngược này, anh nhìn qua nhìn lại giữa Vương Trung và Popov.

Rồi Vasili trâm ngâm suy nghĩ.

Lúc này Vương Trung rốt cuộc cũng hiểu ra chuyện gì đã xảy ra: Hải quân đã nạo vét lòng sông, nhưng bây giờ lượng nước ít, không đủ sức mang đi bùn đất, nên hai bên bờ lại dần dần bị bồi lắng, nhưng ở giữa vẫn rất sâu.

Xe tăng của quân Prosen đã sa lầy.

Nếu đúng như vậy thì thật là thú vị.

Lúc này khói mù bên bờ đông đã tan đi kha khá, bộ binh bên này vừa thấy tình hình, lập tức khai hỏa.

Còn lực lượng xe tăng địch vốn đang áp sát bờ tây để yểm trợ hỏa lực lúc này đã bị ba chiếc KV đánh cho choáng váng, không còn tâm trí nào để ý đến các điểm hỏa lực súng máy lộ ra.

Lúc này, màn khói do pháo cối địch tạo ra lúc đầu trận đã tan hết, pháo chống tăng 57mm bị che khuất tâm nhìn bắt đầu khai hỏa.

Xe tăng địch đồng loạt phóng khói - lần này không phải khói tấn công, mà là khói yểm trợ rút lui.

Vương Trung hạ ống nhòm xuống: "Địch rút lui rồi… Vasili, anh nhìn tôi làm gì? Mặt tôi dính gì à?"

Vasili: “Không có, tôi chỉ thấy ngài chỉ huy chiến đấu rất đẹp trai.”

Nelly giật mình, nhìn Vasili.

Vương Trung cũng lùi lại một bước: “Ý anh là sao?”

Vasili: “Nói sự thật thôi.”

Popov: “Vậy rốt cuộc đám xe tăng lội nước của địch bị tiêu diệt như thế nào?”

Lúc này Vương Trung mới nhận ra Popov không nhìn thấy.

“À;” anh suy nghĩ một chút rồi nói,‘Có lẽ là vì hải quân đã nạo vét lòng sông, vượt quá độ sâu lặn của chúng.”

Quân đội Prosen, sở chỉ huy Quân đoàn Ky sĩ Asgard số 1.

“Dữ liệu thủy văn sai bét!” Chỉ huy đội xe tăng lội nước nói với Gilles: “Le ra độ sâu lặn của chúng ta hoàn toàn đủ, nhưng khi đi đến giữa sông, nước tràn qua ống thở khiến động cơ chết máy. Rất nhiều binh sĩ trung thành đã chết đuối!”

Gilles: “Co thể địch đã cho nạo vét lòng sông. Vị tướng Bạch Mã kia đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng, không thể không tính đến việc chúng ta sẽ cho xe tăng lội nước. Hắn ta đã tính toán hết mọi thứ, là một đối thủ đáng gờm.”

Phó quan Feliz lắc đầu: “Dùng toa xe bệ phẳng chở xe tăng hạng nặng làm tàu bọc thép, ý tưởng này thật tệ hại, chẳng có chút thẩm mỹ nào.”

“Nhưng nó hiệu quả.’ Gilles xoay xoay bức tượng thiếc đồ chơi trong tay: “Mọi hành động của kẻ địch đều đơn giản mà hiệu quả. Hơn nữa còn tạo ra cho chúng ta một vấn đề nan giải - Không thể dùng khói để phong tỏa mặt sông, đạn khói rơi xuống nước sẽ nhanh chóng mất tác dụng. Chỉ cần tàu bọc thép còn ở trên cầu, chúng ta không thể vượt sông.”

Feliz cau mày: “Hay là bỏ qua đầu cầu này đi, không cần thiết phải tấn công trực diện.”

Gilles: “Liên lạc với thượng tướng Walter Model của Tập đoàn quân số 9, hỏi xem tình hình ở hạ lưu thế nào.”

(Hết chương) Chuong 39: Tinh hinh dem 20/9

Quân đội Prosen, sở chỉ huy Tập đoàn quân số 9.

Ba vị tướng Prosen đeo quân hiệu đỏ và một vị thượng tá không đeo quân hiệu đỏ đang đánh bài.

Đúng vậy, tuy bên ngoài bom đạn vang trời, nhưng họ đang đánh bài.

Lúc này, sĩ quan tham mưu thông tin bước vào, đứng nghiêm chào: “Trung tướng Siegfried Gilles của Quân đoàn Ky sĩ Asgard số 1 hỏi về tiến triển của chúng ta.”

Vị tướng trung niên trong số ba người ngẩng đầu lên, chỉnh lại kính một tròng: “Hắn ta không biết cuộc tấn công không phải do tôi chỉ huy sao? Tình hình tấn công phải hỏi “Vị tướng Tia Chớp” của chúng ta chứ. Tuyên truyên kiểu gì vậy?”

Vị chuẩn tướng trẻ tuổi bên cạnh lên tiếng: “La ‘Vị tướng Tấn Công Thần Tốc” ạ, thưa tướng quân.”

“Ồ đúng, Vị tướng Tấn Công Thần Tốc. Tôi chỉ điều động bộ binh đi theo hỗ trợ xe tăng tấn công thôi.”

Sĩ quan tham mưu thông tin: “Vậy chúng ta cứ trả lời như vậy ạ?”

“Không,’ Trung tướng Walter Model đứng dậy, nhìn vào bản đồ/Trả lời thẳng thừng như vậy có vẻ quá thiếu tôn trọng sủng thần của Hoàng đế. Vậy tình hình các đơn vị hiện tại thế nào?”

Vài vị sĩ quan tham mưu phụ trách cập nhật bản đồ quay sang nhìn vị trung tướng: "Ít nhất là trên bản đồ thì không có tiến triển gì."

Walter Model bước đến trước bản đồ, quan sát kỹ lưỡng một hồi, hừ lạnh: "Giống hệt sáng nay! Vậy là rốt cuộc chúng ta cũng gặp phải chướng ngại vật rồi sao? Không phải nói là địch sẽ sụp đổ như tuyết lở sao?

"Hôm qua tôi đến bộ chỉ huy tập đoàn quân, Nguyên soái Von Bock đang viết nhật ký, còn đọc cho tôi nghe, nói: "Kẻ địch đang sụp đổ với tốc độ chóng mặt… Chiến tranh sẽ kết thúc trong vòng ba tháng."

Model quay đầu lại, chỉ vào bản đồ nói với những người khác: "Vì ba tháng sẽ kết thúc, ai cũng muốn giành công, nên đến cả quyền chỉ huy tập đoàn quân của mình tôi cũng bị tước mất."

Trút giận xong, Model quay sang sĩ quan tham mưu thông tin: "Nói với trung tướng Gilles, chúng tôi không có tiến triển gì. Không hề - có - tiến - triển!"

Sau khi sĩ quan tham mưu thông tin nhận lệnh rời đi, vị tướng lớn tuổi nhất trong số những người đánh bài - Tham mưu trưởng của Model lên tiếng: "Bộ Tổng tư lệnh ước tính chúng ta đã tiêu diệt 40% quân số của địch, theo như vậy, chỉ cần tiêu diệt thêm khoảng một triệu tên nữa, Ant sẽ không còn binh lính để chiến đấu.

"Mà hiện tại ở phía bắc, St. Yekaterinburg, có ít nhất 70 vạn quân địch bị kiêm chế tại đó. Nói cách khác, chúng ta chỉ cần tiêu diệt thêm 30 vạn tên nữa, phòng tuyến của địch sẽ sụp đổ."

Model nhìn vào bản đồ: "Bộ Tổng tư lệnh còn dự đoán, chúng ta phải đối mặt với tối đa một triệu quân địch, mà toàn

bộ Chiến dịch Bão Táp huy động 1,8 triệu quân, tỷ lệ binh lực là 18 chọi 1, ưu thế thuộc vê chúng ta. Thế nhưng ngày đầu tiên tấn công, phòng tuyến của địch vẫn vững như bàn thạch.”

Tham mưu trưởng lão làng: “Chứng tỏ công sự của địch rất kiên cố. Nhưng với việc pháo binh và không quân tiếp tục oanh tạc, công sự sẽ dần dần bị phá hủy, quân số địch cũng sẽ hao mòn, chúng ta sẽ công phá được.’

Model nhìn chằm chằm bản đồ một lúc lâu, nói: “Hy vọng là vậy. Hy vọng là vậy.” Quân đội Prosen, sở chỉ huy Quân đoàn Ky sĩ Asgard số 1.

Siegfried Gilles đặt bức điện xuống, thở dài.

Lúc này, Tham mưu trưởng bước đến báo cáo: “Đợt tấn công thứ ba đã tập kết hoàn tất, có xuất phát không ạ?”

Gilles nhìn đồng hồ: “Sắp 7 giờ rồi, sao tập kết lâu vậy?”

“Vì ngài yêu cầu các sư đoàn di chuyển vị trí” Tham mưu trưởng nói,‘Không ai có thể vừa di chuyển vừa tập kết tấn công. Tôi thấy hiện tại đã hoàn thành như vậy là rất tốt rồi, có tấn công không ạ?”

Gilles nhìn vào bản đồ: “Bây giờ mới tấn công, có thể đánh được một nửa thì trời tối mất, cho dù có đánh vào thành phố bên bờ đông, cũng sẽ phải đánh đêm. Không được, không thể đánh đêm với địch trong địa hình quen thuộc của chúng. Hôm nay tạm dừng ở đây. Cho pháo binh khai hỏa, dùng pháo dọn đường kết thúc một ngày.”

“Rõ.” Tham mưu trưởng xoay người rời đi.

Feliz bước đến bên cạnh Gilles: “Toàn bộ chiến tuyến phía nam đều không có động tĩnh gì, phía bắc tuy có tiến triển, nhưng cũng không còn thân tốc như lúc đầu.”

“Kẻ địch đang mạnh lên.” Gilles trâm giọng nói: “Cho công binh bắt đầu đào công sự.”

Feliz: “Dao công sự? Chẳng lẽ chúng ta định đào như thời chiến tranh hầm hào, đào đến đó rồi cho nổ tung sao?”

Gilles: “Chỉ là phòng ngừa bất trắc, chuẩn bị cho phương án dự phòng. Ngày mai chúng ta phải thay đổi cách đánh, địch có ưu thế về xe tăng và công sự, xem tình hình hôm nay, tỷ lệ trao đổi bắn phá với pháo chống tăng của địch quá tệ.”

Feliz: “Hay là chúng ta đến xem những chiếc xe tăng bị bắn hỏng được kéo về?”

Gilles gật đầu: “Đi xem thử, dù sao đêm nay cũng không tấn công, rời khỏi sở chỉ huy cũng không sao.”

Xưởng sửa chữa xe tăng dã chiến của Quân đoàn số 1.

Khi Gilles xuất hiện, các kỹ sư và lính xe tăng đều giật mình, vội vàng đứng nghiêm chào.“Đừng khẩn trương.’ Gilles khoát tay: “Tôi vừa mới chỉ huy quân đội này, mọi người còn chưa quen thuộc tôi, thời gian dài mọi người sẽ hiểu, tôi giống với mọi người, là con dân bình thường, tôi chỉ là vừa vặn ở trường quân đội quen biết hoàng đế bệ hạ mà thôi.”

Hắn chuyển đề tài sang xe tăng đang sửa chữa: “Tình huống xe tăng thế nào rồi? Có thể nhìn ra rõ ràng số liệu xe tăng kẻ địch xuyên giáp đạn hay không?”

“Báo cáo, ở đây có một chiếc bị trúng đạn ở tháp pháo.” Quản đốc xưởng sửa chữa lập tức nói: “Chính là chiếc số 331 này, ngài xem, chính diện tháp pháo bị trúng đạn, sau đó viên đạn xuyên qua mặt bên kia tháp pháo. Ba người trong tháp pháo đều đã chết, lái xe và thợ máy lái xe tăng quay về.”

Gilles cẩn thận xem xét lỗ đạn chính diện của tháp pháo: “Có vẻ không phải là pháo 45mm.”

“Cũng không phải 76mm, chúng tôi đoán đường kính đạn pháo khoảng 50 đến 60mm, cân nhắc đến thói quen của bọn chúng, có thể là 57mm.”

Gilles quay đầu nhìn Feliz: “Trong bảng danh mục vũ khí, quân Ant có loại pháo chống tăng cỡ nòng này không? Lực xuyên giáp còn mạnh như vậy?”

“Không có.” Feliz không xem xét danh sách trang bị, liền chắc chắn nói: ‘Là vũ khí mới mà chúng ta chưa biết - ý tôi là, vũ khí mới mà Bộ chỉ huy chưa biết.”

Gilles gật đầu, lại hỏi: “Nếu lỗ thủng trước sau của đạn pháo đều gọn gàng như vậy, chứng tỏ bản thân đạn pháo không để lại bao nhiêu mảnh vỡ, vì sao người trong tháp pháo đều chết?”

Quản đốc xưởng sửa chữa: “Bên trong tháp pháo bị biến dạng, sau đó vỡ vụn, tạo thành mảnh đạn sát thương người trong tháp pháo. Ngài vào xem sẽ biết, một vòng xung quanh lỗ đạn đều vỡ vụn.”

Gilles leo lên tháp pháo, dưới sự trợ giúp của quản đốc kiểm tra xung quanh lỗ đạn.

“Xem ra, tránh cho lớp giáp bên trong bị vỡ vụn, có thể nâng cao khả năng sống sót của kíp lái xe tăng một cách hiệu quả.” Anh ta nói: “Phải báo cáo đề nghị này cho Viện khoa học.”

Feliz: “Nhưng bây giờ chúng ta chắc chắn không dùng được.”

Gilles tóc đỏ gật đầu: “Ừ. Hiện tại chúng ta biết rõ địch có một loại pháo chống tăng kiểu mới rất lợi hại, tiếp tục đấu pháo với loại pháo này không sáng suốt. Cuộc tấn công ngày mai hẳn là lấy tiêu hao sinh lực địch làm chủ.”

Feliz: “Tiêu hao thế nào? Kẻ địch ở trong công sự kiên cố.”

“Tôi đang nghĩ. Tôi đang nghĩ đây.” Gilles chắp hai tay sau lưng, thở dài một hơi.

Hai mươi giờ hai mươi phút, tại hầm chỉ huy Sư đoàn Cận vệ Shostka.

Vương Trung buông kính viễn vọng xuống: “Lạ thật, sao địch không tấn công nữa? Vừa rồi bắn phá chúng ta hơn một tiếng đồng hồ, sau đó liền kết thúc?”

Popov: “Có thể địch không muốn đánh đêm.”

Vương Trung: “Chúng ta vốn định để các đơn vị tranh thủ thời gian ăn cơm, định buổi chiều lại đánh một trận với bọn chúng, bây giờ thì hay rồi, cơm nước trong bụng còn chưa tiêu hóa xong!”

Pavlov nói: “Đây không phải chuyện tốt sao, có thể tiết kiệm đạn dược còn có thể tiết kiệm lương thực. Bây giờ trời sắp tối rồi, vọng gác cầu có cần đổi ca gác không? Họ báo cáo thương vong không lớn.”

Vương Trung: “Đổi. Thương vong không lớn cũng phải đổi, để cho nhiều chiến sĩ được tôi luyện hơn. Anh cứ theo bảng đổi ca gác ban đầu mà sắp xếp. Tôi thấy… Hai mươi giờ đồng hồ hành động.”

Hai mươi giờ đồng hồ, cách nói theo phương pháp tính giờ quân sự, nói như vậy có thể tránh bị nghe nhầm.

Pavlov: “Rõ.’

Popov cười nói: “Ngày đầu tiên so với tưởng tượng dễ thở hơn, biết đâu chúng ta có thể cầm cự được 20 ngày. Vấn đề còn lại là khi nào trời mưa, hy vọng năm nay “Ngài Bùn” có thể đến sớm một chút.”

Hai mốt giờ, ngoại ô phía đông Shostka, trận địa Tiểu đoàn 3, Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5, lực lượng dự bị Sư

đoàn Cận vệ số 1.

Lính gác tiểu đoàn đột nhiên nhìn thấy trong bóng tối có một đám người xếp hàng chỉnh te từ phía đông đi tới, bèn giơ súng hô to: "Dừng lại! Đơn vị nào?" Nhóm người kia lập tức dừng bước, sau đó hai người giống sĩ quan tiến về phía trạm gác.

"Tiểu đoàn 3, Trung đoàn 51, Sư đoàn Nội vệ 11."

Lính gác quay đầu hô: "Trung đội trưởng!"

Trung đội trưởng dẫn theo hai chiến sĩ xuất hiện: "Chúng tôi đây, thấy có người đến là chúng tôi đã có mặt rồi. Cho kiểm tra giấy tờ và lệnh điều động. Chúng tôi chưa nhận được lệnh nào nói các anh sẽ đến."

Sĩ quan Sư đoàn Nội vệ vừa lấy giấy tờ ra vừa nói: 'Chúng tôi có nhiệm vụ đặc biệt, các anh không biết là bình thường."

Trung đội trưởng kiểm tra xong giấy tờ hỏi: "Lệnh đâu?"

"Nhiệm vụ đặc biệt, không thể nói cho các anh biết!" Sĩ quan quát: "Các anh là cái thá gì, dám hỏi đến cả chuyện của Tòa án dị giáo?"

Trung đội trưởng vẫn không hề nao núng: "Sư đoàn trưởng của chúng tôi là tướng Rokossovsky, súng của ngài ấy là do Đức Đại Mục Thủ ban tặng!"

Từ sau vụ bắt được tên Thiếu tá Prosen kia, sau khi chết cũng không muốn bị khẩu súng lục của Vương Trung bắn chết, trong Sư đoàn Cận vệ đã có rất nhiều lời đồn đại liên quan đến khẩu súng lục đó.

Sĩ quan Sư đoàn Nội vệ giận dữ: "Các anh muốn bao che cho kẻ phản bội sao?"

"Sư đoàn chúng tôi không có phản bội! Andrei, lên nòng súng máy! Gọi điện thoại cho Sư đoàn, báo cáo có một đám

người thuộc Sư đoàn Nội vệ rất khả nghi!”

Bỗng nhiên, từ trong bóng tối lao ra hai người, cứa cổ hai chiến sĩ đi cùng trung đội trưởng.

Lính gác lúc đầu kinh hãi, lập tức nổ súng.

Tiếng súng vừa vang lên, toàn bộ lực lượng dự bị đều được báo động.

“Binh sĩ Sư đoàn Nội vệ” lập tức triển khai đội hình chiến đấu, xông về phía trận địa.

Tiếng súng vang dội khắp trận địa.

Vương Trung đang ăn tối, vừa nghe thấy tiếng súng bèn ngẩng đầu lên: “Từ hướng đông tới?”

Anh phóng to bản đồ, thấy biểu tượng đơn vị của mình ở phía đông có dấu hiệu giao tranh.

Nhưng vì không liên lạc trực tiếp được, nên không rõ tình hình cụ thể.

Vương Trung rất bình tĩnh: “Gọi điện báo động cho sân bay, trung đoàn pháo binh, pháo cao xạ và đại đội tên lửa, yêu cầu chuyển sang trạng thái sẵn sàng chiến đấu, không cho phép bất kỳ ai đến gần. Sau đó gọi điện cho Eugene, bảo anh ta điều tra rõ ràng xem Tiểu đoàn 3 xảy ra chuyện gì, đang giao chiến với ai.”

(Hết chương 39)

Chương 99: Tới Nơi

Chương 40: Thiêu thân lao vào lửa

Chương 40: Thiêu thân lao vào lửa

Báo cáo rất nhanh đã đến.

“Trung tá Eugene báo cáo, phát hiện một toán quân thuộc Tòa án dị giáo, lính gác muốn báo cáo lên Sư đoàn, không cho đi, thế là đánh nhau.” Pavlov bỏ ống nghe xuống,‘Hay là không biết chuyện gì mà tự đánh nhau? Dù sao thì sau đó Trung tướng Kirienko cũng sẽ phái lực lượng đặc biệt đi quét sạch tàn quân địch.”

Vương Trung: “Liên lạc với Kirienko, hỏi xem lực lượng của anh ta đánh đến đâu rồi.”

Pavlov lập tức cầm ống nghe lên: “Nối máy với Tập đoàn quân. Cái gì? Nhanh chóng kiểm tra đường dây!”

Nói xong, anh ta đặt ống nghe xuống, nghiêm nghị nhìn Vương Trung: “Đường dây liên lạc với Tập đoàn quân bị cắt đứt rồi, sự việc ngày càng đáng ngờ.”

Vương Trung: “Gửi điện báo cho Tập đoàn quân, xác nhận tình hình. Ngoài ra, thông báo tình hình cho quân của Kashukhov một tiếng. Kẻ địch có thể không chỉ nhắm vào chúng ta.”

Pavlov lập tức quay đầu lại gọi sĩ quan thông tin.

Vương Trung quay người nhìn về phía bờ tây đã chìm trong màn đêm. Bởi vì hôm nay là ngày 20, nên ánh trăng khá sáng, có thể nhìn thấy rõ ràng những chiếc xe tăng của địch trên cánh đồng.

Khả năng sửa chữa của quân Ant quá kém, nếu không những chiếc xe tăng này có lẽ đã sửa được kha khá.

Vương Trung suy nghĩ một chút, nói: "Hay là để tôi tự mình đi xem những tên đó có phải là quân địch hay không."

"Không được." Popov và Pavlov đồng thanh phản đối.

Sau đó, hai người nhìn nhau, Pavlov làm động tác mời, Popov bèn nói: "Bây giờ là ban đêm, tình hình rất phức tạp, cho dù cậu đi bằng xe tăng, cũng có khả năng gặp nguy hiểm. Lỡ như ngoài những kẻ giả dạng thành lính Sư đoàn Nội vệ, còn có những kẻ giả dạng thành lực lượng khác thì sao?"

Vương Trung nghĩ, chỉ cần xác định được là quân địch, mình sẽ nhìn thấy ngay. Đây không phải là loại người bị ép phản bội như Skorobo, nếu là lực lượng đặc biệt của địch, chắc chắn bản hack của mình sẽ hiện rõ.

Anh thử thuyết phục Popov: "Lúc phá vây ở Olaci, tôi cũng là người lái xe tăng xông lên đầu tiên đấy."

Popov: "Lúc đó, tất cả chúng ta đều có thể chết bất cứ lúc nào, cậu có chết ở đâu cũng chẳng khác gì nhau. Bây giờ thì khác, cậu ở lại Sư đoàn chỉ huy, sẽ không chết được. Cho nên, ngoan ngoãn ở lại đây cho tôi, đừng đi đâu cả, để cấp dưới xử lý."

Vương Trung: "Tin tôi đi, tôi xử lý nhanh hơn!"

Popov quay sang nhìn Pavlov, ý là "Tôi nói không được, anh nói đi". Pavlov lập tức cầm điện thoại: "Nối máy với vị trí của sư đoàn trưởng phu nhân."

Vương Trung: "Được rồi được rồi, tôi không đi!"

Nhưng anh đã nghe thấy giọng Lyudmila trong điện thoại: "A lô? Ai đấy?"

Pavlov: “Sư đoàn đây, sư đoàn trưởng muốn đích thân đi xem xét tình hình giao tranh ở phía sau là như thế nào. Ý kiến của cô thế nào?” Lyudmila: “Không cho phép anh ấy đi. Bảo anh ấy tin tưởng cấp dưới của mình hơn đi!”

Pavlov: “Không cho phép anh đi, hãy tin tưởng cấp dưới của mình hơn đi.”

Vương Trung: “Tôi nghe thấy rồi nhé! Được rồi được rồi, không đi nữa. Giọng điệu của anh vừa rồi thật là đáng ghét!”

Pavlov nhún vai, nói với Lyudmila ở đầu dây bên kia: “Cảm ơn cô, Lyudmila Vasilyevna.”

Ở đây cố tình gọi cả họ và tên đệm là để thể hiện sự tôn trọng.

Nói xong, anh ta cúp điện thoại.

Vương Trung: “Tăng cường cảnh giác cho Sư đoàn, Grigory!”

Viên trung sĩ trưởng đẩy cửa hầm bước vào, bộp” một tiếng khép gót chân.

“Đi kiểm tra, kiểm tra nghiêm ngặt những người khả nghi.”

Trung sĩ trưởng gật đầu, xoay người rời đi.

Sau đó, Vương Trung rút khẩu súng lục được Đức Đại Mục Thủ ban phước ra, đặt lên bàn bản đồ.

Nelly: “Anh muốn uống trà không?”

Vương Trung trực tiếp đẩy chiếc cốc rỗng về phía Nelly.

Nelly ôm ấm trà, rót đây cho anh.

Vương Trung vừa chạm vào cốc trà nóng đã kêu lên: ‘ÁI”…

Nửa tiếng sau, hai chiến sĩ áp giải một tên sĩ quan Sư đoàn Nội vệ bê bết máu vào hầm.

Vừa nhìn thấy Vương Trung, tên sĩ quan đã hét lên: "Bọn mày muốn tạo phản al Dám nổ súng với lực lượng Tòa án dị giáo! Chúng tao đang gánh vác nhiệm vụ bí mật của Tòa án!"

Vương Trung nhìn vào tên sĩ quan, thấy tên người này màu đỏ, còn tên đơn vị thì không hiểu.

Xem ra mình phải học tiếng Prosen, nếu không có hack cũng vô dụng, chẳng hiểu gì cả.

Sau khi đã chắc chắn, Vương Trung nói: "Chúng tôi đã gửi điện báo xác nhận sự việc. Nếu các anh thật sự có nhiệm vụ bí mật, chúng tôi sẽ giúp các anh hoàn thành, thưa ngài thẩm phán."

Tên thẩm phán: "Bọn mày đã đánh rắn động cỏ rồi! Nhiệm vụ thất bại rồi! Tất cả bọn mày đều phải ra trước Tòa án dị giáo! Chờ xeml"

Vương Trung: "Nếu thật sự là như vậy, chúng tôi sẽ chấp nhận sự phán xét của Tòa án. Chúng tôi đều là những tín đồ ngoan đạo, tin tưởng Tòa án sẽ xét xử công bằng. Thay vì thế, bây giờ chẳng phải nên nghĩ cách cứu vẫn hay sao?"

Lúc này, mấy vị thẩm phán thực sự bước vào, người dẫn đầu là một thiếu tá, anh ta gật đầu với Vương Trung.

Vương Trung chỉ vào viên thiếu tá: "Làm quen với đồng nghiệp của anh đi."

Tên tù binh quay người lại, nhìn thấy "đồng nghiệp" thì không chút hoảng hốt: "Chúng tôi…"

Viên thiếu tá ngắt lời hắn: "Cầu nguyện trước đã. Tu sĩ Sufang, mời."

Sufang Batuwendusu bước vào.

Nelly lập tức căng thẳng.

Sufang mỉm cười với Vương Trung: “Chào anh.” Vương Trung: “Tôi không biết các tu sĩ tụng kinh còn có khả năng này?”

Sufang: “Nếu như thành tâm cầu nguyện, tôi có thể cảm nhận được. Càng thành tâm càng rõ ràng. Nhưng trên thực tế, rất nhiều người cầu nguyện không hề thành tâm.”

“Nhưng thẩm phán thì nhất định là thành tâm, thậm chí còn cuồng tín.” Viên thiếu tá thẩm phán gọi Sufang vào nói.

Mặt tên tù binh đỏ bừng, hắn bất ngờ lao về phía Vương Trung!

Nelly ném ấm trà trong tay ra, trà nóng hất thẳng vào mặt hắn.

Tên tù binh hét lên như heo bị chọc tiết, thế tấn công đột ngột dừng lại.

Popov lao tới, đè bẹp hắn xuống đất.

Lúc ngã xuống, Vương Trung nghe thấy rõ ràng tiếng xương cốt gãy vụn.

Vương Trung đứng im tại chỗ, bởi vì tên tù binh và anh vốn đã cách nhau khá xa.

Grigory hạ khẩu tiểu liên đã lên đạn xuống - lúc nãy anh ta đã đứng ở vị trí thích hợp nhất, khi nổ súng có thể đảm bảo không bắn trúng người ngoài.

Vasili đi vòng ra trước mặt Popoy, giật lấy con dao trên tay tên tù binh: “Sao hắn ta lại giấu được con dao trong người thế này? Mấy người lục soát người kiểu gì vậy?”

Grigory: “Không phải tôi lục soát. Lẽ ra tôi phải lục soát lại lần nữa. Của tôi đây.”

Pavlov cũng bước tới, lấy con dao từ tay Vasili: “Co vẻ như con dao này tẩm độc, tốt nhất là giao cho chuyên gia của Tòa án dị giáo.”

Vương Trung: “Vasili, hỏi hắn ta bằng tiếng Prosen xem hắn ta thuộc đơn vị nào, nhiệm vụ là gì.”

Vasili lập tức phiên dịch.

Tên tù binh tuy bị Popov đè nghiến dưới đất, nhưng vẫn cố gắng cười lớn: “Bọn mày… sẽ bị tiêu diệt! Prosen nhất định sẽ giành chiến thắng.”

Vương Trung: “Thôi được rồi, tôi chán phải đấu trí với tù binh Prosen lắm rồi. Giao cho các vị vậy.”

“Cảm ơn ngài đã ủng hộ công việc của chúng tôi.” Viên thiếu tá thẩm phán mỉm cười, bước lên thay Popov ghì chặt tên tù binh xuống đất, một thẩm phán khác lấy còng tay và xích sắt ra, trói chặt hắn ta lại.

Sau đó, viên thiếu tá nói với Vương Trung: “Nếu ngài mệt thì cứ đi nghỉ ngơi đi. Tôi đoán chừng đến tối mai là có kết quả.”

Vương Trung: “Lau vậy sao? Phi công ném bom thì chưa đến một tiếng đồng hồ đã khai rồi.”

Viên thiếu tá mỉm cười: “Tôi ngửi thấy mùi đồng loại trên người tên này. Bọn chúng đã được huấn luyện chống tra tấn, sẽ không dễ dàng khai nhận như vậy. Nếu không may thì có thể phải mất vài ngày, thậm chí phải đưa về cứ điểm của Tòa án ở hậu phương, nơi có đầy đủ phương tiện thẩm vấn.”

Vương Trung gật đầu: “Giao cho các vị.”

Sau đó, viên thiếu tá áp giải tên tù binh rời đi.

Vương Trung nhìn Pavlov: “Xác nhận thương vong của chúng ta.”

“Đã xác nhận, lực lượng dự bị hy sinh ba mươi hai người, mười lăm người bị thương, lũ khốn nạn này ra tay thật tàn độc.” Pavlov nghiến răng nghiến lợi nói.

Vương Trung hít một hơi lạnh: “Những người này đều hy sinh trong khi chiến đấu với quân địch, làm thủ tục để thân nhân ho được nhận trợ cấp tử tuất. Không, họ đã bảo vệ sự an toàn cho đơn vị chủ chốt của Sư đoàn, nên được truy tặng huân chương, anh đi làm thủ tục đi.”

Pavlov gật đầu: “Yên tâm, tôi sẽ làm ngay.”

Vương Trung gật đầu, sau đó nhìn đồng hồ: “Đến giờ pháo kích rồi, có bắt được tù binh nào không? Hỏi được vị trí Sư đoàn, Trung đoàn của bọn chúng chưa?”

Pavlov chỉ vào bản đồ: “Đánh dấu ở trên đó rồi. Nhưng hôm nay không bắt được sĩ quan cấp úy nào, có thể không chính xác.”

Vương Trung: “Không cần biết, bắn!”

Một tiếng rưỡi sau khi pháo kích kết thúc, viên thiếu tá thẩm phán lúc nấy bước vào hâm: “Hắn ta khai rồi.”

Vương Trung giật mình: “Hả? Vậy bây giờ đã là ngày 21 rồi sao?”

“Không, tên này không lợi hại như chúng ta tưởng.” Viên thiếu tá thẩm phán nhún vai: “Hắn ta thuộc lực lượng Brandenburg, là một đơn vị chuyên trách đột nhập của quân địch, hôm nay đã nhảy dù xuống cùng Sư đoàn lính dù số 100. Bọn chúng còn ba đội nữa, một đội phụ trách phá hoại đường dây liên lạc của chúng ta. Một đội phụ trách trinh sát trận địa pháo binh và sân bay, còn một đội thì hắn ta không biết nhiệm vụ cụ thể.”

Vương Trung: “Vậy nhiệm vụ của đội này là gì?”

“Ám sát ngài.” Viên thiếu tá nghiêm túc nói.

Vương Trung nhíu mày: “Chỉ để ám sát một tên thiếu tướng quèn như tôi mà phải phái cả lực lượng tinh nhuệ sao?”

“Vâng. Theo lời khai, Prosen dường như cho rằng ngài là một trong những trụ cột tinh thần của Ant, giết chết ngài, ý chí kháng cự của Ant sẽ nhanh chóng sụp đổ.”

Vương Trung bật cười: “Tôi nào có quan trọng đến thế. Cho dù không có tôi, Đức Đại Mục Thủ vẫn sẽ lãnh đạo Ant tiếp tục kháng chiến.”

Viên thiếu tá: “Xin ngài đừng khiêm tốn trước mặt chúng tôi. Chúng tôi cũng cho rằng ngài là một trong những trụ cột tinh thần của lực lượng kháng chiến.”

Vương Trung nhún vai: “Thôi được rồi, tôi đã nắm được tình hình đại khái…”

Viên thiếu tá ngắt lời Vương Trung: “Chúng tôi cho rằng cần phải tăng cường bảo vệ ngài, vì vậy, một tiểu đoàn Nội vệ thực sự đang trên đường đến đây.”

Vương Trung: “Cảm ơn các vị đã quan tâm. Tôi nói rõ trước, nếu tình hình nguy cấp, tôi sẽ đưa cả tiểu đoàn Nội vệ vào tham chiến.”

“Mong ngài quyết đoán.” Viên thiếu tá thẩm phán nói: “Chúng tôi có thể đối phó với bất kỳ kẻ thù nào. Bất kỳ kẻ thù nào.”

Ngày mai… À, ngày mai tôi phải đi viếng mộ, cho nên là chiều ngày mốt, 2/4, chúng ta gặp lại. Chiều nay sẽ có chương tổng kết tháng Ba và thông báo xin nghỉ phép chính thức.

(Hết chương 40)

Chương 100: Giải Thích Cặn Kẽ

Chương 41: Kết thúc ngày đầu tiên tấn công và bắt đầu ngày thứ hai

Chương 41: Kết thúc ngày đầu tiên tấn công và bắt đâu ngày thứ hai

Sau đó thẩm phán quan áp giải tù binh đi, vừa mới đi;thư ký cấp sáu" của Pavlov liền cầm một xấp tài liệu đi vào.

Pavlov vừa nhìn thấy ông lão, vẻ mặt liền buồn bực: "Chẳng phải tôi đã giao hết con dấu các thứ cho ông quản lý rôi sao? Việc này hoàn toàn đúng quy củ! Những việc này ông cứ làm đi, tôi còn nhiều việc phải làm, tôi muốn dồn hết tâm sức cho quân sự."

Vương Trung là một người mê quân sự, rất nhạy cảm với những từ ngữ đặc biệt, ví dụ như nghe thấy sinh khí bừng bừng, vạn vật sinh sôi nảy nở, sẽ liên tưởng đến những khung cảnh cụ thể, tự động thêm vào phông nền phía sau người nói.

Mà câu "tôi muốn đồn hết tâm sức cho quân sự" này tuy không nổi tiếng bằng câu trước, nhưng cũng khiến Vương Trung bất giác nhớ đến một người đàn ông đầu hói, hơn nữa còn bắt đầu lo lắng cho mái tóc của Pavlov.

Ông lão nhíu mày: "Tôi đến báo cáo tình hình thương vong cho anh, đây chẳng phải là chuyện quân sự sao?"

Vương Trung nhìn đồng hồ, lúc này còn chưa đến ngày thứ hai, bèn nói: "Thương vong đã thống kê xong nhanh vậy sao? Đưa đây tôi xem."

Hắn đưa tay nhận lấy tập tài liệu vốn muốn đưa cho Pavlov.

Trên đó là con số thương vong chỉ tiết của ngày hôm nay, được phân loại rõ ràng theo từng đơn vị.

Vương Trung lật xem một chút, kinh ngạc nói: "Sao thương vong của hậu cần lại nhiều hơn cả quân chủ lực?"

Ông lão lập tức đáp: "Bởi vì rất nhiều người bên hậu cần chưa từng được huấn luyện tránh pháo, lúc pháo kích đến liền nằm rạp xuống đất, kết quả bị chấn thương mà chết rất nhiều.

"Hôm nay, bệnh viện dã chiến của Sư đoàn tiếp nhận rất nhiều thương binh bị vỡ nội tạng, nôn ra máu, đồng thời báo cáo là bệnh viện thiếu phương tiện cứu chữa, chỉ có thể tiến hành sơ cứu rồi chuyển lên tuyến sau."

Vương Trung: "Bây giờ là ban đêm rồi mà? Dùng tàu hỏa để chuyển đi."

Ông lão: "Đến giờ vẫn chưa có chuyến tàu nào đến ga, phỏng đoán là đường sắt đã bị cắt đứt rồi."

Ông lão nói xong, Pavlov chỉ vào điện thoại: "Đường dây liên lạc với Tập đoàn quân cũng đã bị cắt đứt, phỏng chừng đường sắt cũng bị lực lượng trà trộn của địch phá hoại rồi."

Vương Trung hỏi xong chuyện thương vong của hậu cần, tiếp tục lật xem thương vong của các đơn vị khác, xem xong thì đưa cho Popov: "Thương vong của các đơn vị chiến đấu nhìn chung không nhiều, thương vong lớn nhất lại đến từ đơn vị Brandenburg đánh lén trận địa Tiểu đoàn 3 của Trung đoàn Beshenkovichskaya."

Popov vừa lật xem danh sách thương vong, vừa đáp: "Dù sao thì Brandenburg cũng là biệt đội, trình độ huấn luyện tốt hơn hẳn so với quân Prosen bình thường, lại còn đánh úp bất

ngờ, Tiểu đoàn 3 đã thể hiện rất tốt. Với tình hình đêm nay, có thể đề nghị tặng huân chương cho họ.”

Vương Trung: “Huân chương thì có tác dụng gì, thông báo cho hậu cần, sáng mai tăng khẩu phần ăn cho Tiểu đoàn 3.” Nói xong, hắn nói với Popov: “Làm vậy mới có tác dụng, sĩ khí chắc chắn sẽ tăng cao.”

Vasili: “Chi bằng Ngài đích thân đến trận địa của họ, động viên họ vài câu. Nếu Ngài không muốn viết diễn văn, thì cứ nói một câu gì đó dễ nhớ một chút, ví dụ như ‘Bụi bay mù mịt theo tiếng vó ngựa’ chẳng hạn.”

Câu “Bui bay mù mịt theo tiếng vó ngựa” trong tiếng Ant nghe có vẻ giống như câu “Tro bay phân tán, phân bón hóa đen’ trong tiếng phổ thông.

Vương Trung nhìn về phía Vasili: “Nếu ngày mai tôi thật sự nói một câu dễ nhớ như vậy, mà sĩ khí của họ không hề thay đổi thì sao?”

Vasili: “Tôi chỉ là ví dụ thôi. Nếu Ngài đã muốn như vậy, vậy tôi đi dọn phân.”

Vương Trung: “Tốt lắm, cậu đã là một sĩ quan tham mưu dám làm dám chịu rồi đấy.”

Pavlov: “Diễn thuyết không phải là cách hay, bây giờ mà diễn thuyết, đợi đến lúc tình hình căng thẳng sẽ không còn tác dụng nữa. Hiện tại cứ tăng khẩu phần ăn cho họ đã. Đợi đến lúc tình hình nguy cấp hơn thì phát Vodka. Cách cuối cùng mới là để tướng quân diễn thuyết.”

Lúc này, Popov cũng đã xem xong danh sách thương vong, chuyển cho Pavlov.

Pavlov vừa mở ra xem, liền thốt lên: “Sao thương vong ở mặt trận chính diện lại ít như vậy? Ngay cả đơn vị đóng giữ

cầu cũng không tổn thất là bao! Xem ra công sự của chúng ta cũng có chút hiệu quả.

“Đường biên giới của chúng ta và Agasukov đều có rất nhiều pháo đài kiên cố, sao lại không phát huy tác dụng gì vậy? Đặc biệt là các pháo đài ở khu vực giữa chiến tuyến, còn có sông Bug làm lá chắn nữa.”

Vương Trung: “Đừng nhắc đến chuyện này nữa, đợi sau khi chúng ta đánh chiếm lại được biên giới, sẽ có thời gian điều tra xem bọn chúng đã công phá tuyến phòng thủ kiên cố như thế nào.”

“Nói cũng phải.” Pavlov nói xong, ngáp một cái dài: “Không được rồi, tôi phải đi ngủ một lát. Đề nghị anh cũng đi ngủ đi, để Popov - người có thời gian ngủ nhiều nhất trong chúng ta - trực ca.”

Popov gật đầu: “Vừa hay buổi chiều tôi uống khá nhiều trà, bây giờ đang tỉnh táo, muốn ngủ cũng không ngủ được. Hai người cứ đi nghỉ ngơi đi.”

Cuối cùng, Vương Trung nhìn ra chiến trường tối đen như mực, xác nhận không có bóng dáng kẻ địch nào, lúc này mới nói với Nelly: “Tôi muốn đi ngủ. Ban đêm địch có thể sẽ pháo kích, cho nên tôi sẽ không ngủ ở ký túc xá, cô chuẩn bị giường dã chiến ở phòng nghỉ bên cạnh cho tôi.”

Nelly: “Ngài có cần lau người không?”

Vương Trung lắc đầu: “Không cần, hôm nay tôi không đổ mồ hôi.”

Tuy rằng hiện tại ngay cả mưa thu cũng chưa đổ xuống, nhưng nhiệt độ trên chiến trường đã rất thấp, ban đêm ngủ phải đắp chăn.

Thực ra Vương Trung không quen với nhiệt độ này, đối với người sống ở phía nam sông Trường Giang như hắn mà nói,

nhiệt độ này chẳng khác nào mùa đông.

Mà đối với người Ant mà nói, lúc này còn chưa đến cuối thu, nghĩ thôi đã thấy lạnh rồi.

Nelly lại hỏi: "Co cần thông báo cho cô chủ quay về không?"

"Cô chủ" ở đây chính là Lyudmila.

Vương Trung: "Cô ấy có vị trí của cô ấy, phải bám trụ."

Lúc này, Vương Trung bỗng nhiên nghe thấy tiếng động cơ trâm thấp trên bầu trời. Hắn lại nhìn ra bên ngoài - thật ra là chuyển góc nhìn - sau đó liền nhìn thấy sáu chiếc máy bay hai tầng bay theo đội hình từ phía quân địch đến.

Tu sĩ Peter không báo cáo, phỏng chừng là đã nhận ra tiếng động cơ của loại máy bay hai tâng này, biết là máy bay của mình.

Những chiếc máy bay hai tâng này không mang bom, hiển nhiên là đã hoàn thành nhiệm vụ oanh tạc.

Vương Trung hỏi Pavlov: "Phi đội oanh tạc cơ đêm của chúng ta đóng quân ở đâu? Hành trình bay của bọn họ chắc là không cách xa tiền tuyến lắm đâu nhỉ? Càng gần thì càng mang ít nhiên liệu, máy bay sẽ nhẹ hơn."

Pavlov nhíu mày: "Chẳng phải máy bay đều phải đổ đầy bình xăng khi xuất phát sao?"

Vương Trung "Ô" lên một tiếng, lúc này hắn mới nhớ ra hiện thực không phải trò chơi, trên thực tế, để đối phó với những tình huống phức tạp trên không, thông thường máy bay đều phải đổ đầy xăng khi xuất phát.

Không giống như trong trò chơi, máy bay chỉ mang theo lượng xăng đủ bay trong 10 phút, sau đó treo thêm một thùng xăng phụ hơn 1000 lít. Cất cánh bay đến chiến trường thì ném

thùng xăng phụ đi, tôi chính là kẻ linh hoạt nhất trên đời, trong vòng 10 phút, trước khi lượng xăng trong máy bay cháy hết, hoặc là kẻ địch chết hết, hoặc là tôi chết.

Nghĩ kỹ lại, trong trò chơi, xe tăng cũng chỉ mang theo 20 viên đạn pháo, còn trong thực tế, lính tăng hận không thể nhét đầy xe tăng toàn đạn pháo, bởi vì khi giao tranh ác liệt, đạn dược thường xuyên trong tình trạng thiếu hụt.

Tiếng động cơ khuất dần, Vương Trung nói: "Vậy tôi đi nghỉ đây."

Pavlov: "Được, tôi cũng đi nghỉ đây."

"Trước khi đi nghỉ, anh ký vào báo cáo thương vong đã." Thư ký cấp sáu bỗng nhiên lên tiếng: "Đúng rồi, trà ở Sư bộ ngon đấy, ai pha vậy?"

Nelly giơ bàn tay nhỏ nhắn lên: "Tôi ạ."

", thì ra là cô hầu gái nhỏ của tướng quân, vậy cô có thể pha cho chúng tôi một ấm trà không? Phòng làm việc của chúng tôi ở ngay hầm trú ẩn bên cạnh."

Quân địch đã bắt đầu tấn công, những cơ quan trọng yếu của Sư đoàn đương nhiên cũng phải chuyển xuống hầm trú ẩn để làm việc, nếu không mà bị trúng pháo một phát thì toàn bộ Sư đoàn sẽ rơi vào rối loạn.

Nelly: "Chỉ là pha trà thôi mà, không thành vấn đề."

Vương Trung bỗng nhiên cười nói: 'Hôm nay Nelly ở trong hầm trú ẩn của Sư bộ xem náo nhiệt xem rất vui vẻ, nhưng bắt đầu từ ngày mai, sẽ phải chuyển sang công việc nhàm chán là chuyên tâm pha trà rồi."

Nelly: "Tôi không có xem náo nhiệt. Chỉ là tôi tò mò muốn biết xem quân địch trông như thế nào thôi.

“Lúc trước, khi phá vòng vây là ban đêm, tôi lại ngồi phía sau xe tăng, cả đoạn đường đều phải rụt cổ lại, không nhìn rõ được hình dáng của quân địch khi còn sống, cho nên tôi mới tò mò.”

Lúc phá vòng vây, Nelly ngồi trên nắp động cơ của chiếc xe tăng số hiệu 422 của Vương Trung, cả đoạn đường đều rụt cổ, nấp sau tháp pháo.

Lúc đó trông Nelly chắc hẳn rất đáng yêu, đáng tiếc là lúc phá vòng vây, Vương Trung chỉ lo tập trung dùng súng máy trên nóc xe tăng bắn quân địch, không chú ý đến dáng vẻ của Nelly.

Lúc này, Pavlov ký xong tên, đưa tập tài liệu lại cho ông lão, nói: “Ông cũng đi nghỉ ngơi một lát đi.”

Ông lão cười nói: “Cậu không biết sao? Những lão già như tôi một ngày có thể ngủ được ba bốn tiếng đã là tốt lắm rồi. Đợi đến khi cậu già đi, cậu cũng sẽ hoài niệm cái thời còn có thể ngủ được một giấc dài đấy.”

Nói xong, ông lão cam ấm trà của Nelly lên, bưng ấm trà đi mất.

Nelly: “Ấm trà của tôi bị ông ấy lấy đi rồi, đó là ấm trà tôi mang từ trang viên Rokossovsky ở Yekaterinburg đến đấy.”

Vương Trung: “Không sao, ngày mai bảo ông ấy trả lại là được.”

Nói xong, hắn ngáp một cái thật dài.

Sáng sớm hôm sau, 21 tháng 9, Vương Trung bị tiếng pháo đánh thức từ sớm.

Hắn lập tức lăn xuống đất, nằm sap xuống theo tư thế phòng pháo, miệng lẩm bẩm: “Sm vậy?”

Với tính cách cứng nhắc của quân Prosen, phỏng chừng sau này ngày nào cũng sẽ bắn pháo vào lúc sáng sớm như vậy.

Vương Trung nằm sấp một lúc, mới sực nhớ ra hôm qua mình ngủ ở phòng nghỉ trong hầm trú ẩn của Sư bộ, không sợ bị pháo kích.

Hoặc có thể nói, nếu như pháo kích mà bắn đến tận phòng nghỉ trong hầm trú ẩn, thì cho dù hắn có làm gì cũng vô dụng, chi bằng cầu nguyện cho bê tông chắc chắn một chút.

Vương Trung bò dậy, mặc quần áo.

Tối hôm qua, trước khi đi ngủ, để phòng trường hợp khẩn cấp có thể nhanh chóng thức dậy, hắn mặc nguyên quần dài đi ngủ, cho nên lúc này rất nhanh đã mặc xong quần áo.

Lúc này, Nelly mới đẩy cửa đi vào.

Nhìn dáng vẻ của Nelly, có vẻ như cô cũng vừa mới bị đánh thức bởi tiếng pháo, chưa kịp phản ứng, đã nằm sấp xuống đất.

Vương Trung: "Pha trà cho tôi đi, tôi đến Sư bộ."

Nói xong, hắn đẩy Nelly ra, men theo hành lang đi thẳng đến hầm trú ẩn của Sư bộ.

Bên trong hầm trú ẩn, các tham mưu trực ca đêm và Popov đều đang quan sát tình hình bên ngoài qua cửa quan sát.

Vương Trung bước ba bước đến cửa quan sát, vừa cầm ống nhòm lên vừa hỏi: "Tình hình thế nào rồi?"

"Chỉ là pháo kích thôi, chưa thấy tập kết binh lực. Có cần pháo kích phản công không?"

Vương Trung nhíu mày: "Chẳng lẽ bọn chúng còn muốn tập kết đội hình tấn công ở vị trí cũ của ngày hôm qua sao? Hôm qua đã chịu thiệt rồi còn gì."

Popov: “Phản công một chút cũng không thừa, hai giờ sáng nay, đoàn tàu chở nhu yếu phẩm đã đến, bổ sung cho chúng ta rất nhiều đạn pháo, người phụ trách sắp xếp đoàn tàu là một người rất có kinh nghiệm, biết rõ ngày đầu tiên phòng thủ cần phải bổ sung những loại đạn dược nào.”

Vương Trung bất giác nhớ đến khuôn mặt to tròn như chiếc chảo của Trung tướng Chekhov. Ở thời đại mà Vương Trung sống trước khi xuyên không, chảo thường là loại không dính.

Vị trung tướng này quả nhiên rất lợi hại, không bao giờ để xảy ra sai sót, làm việc đâu ra đấy, không để xảy ra sơ suất.

Tương lai nhất định phải viết một cuốn tự truyện về Trung tướng Chekhov sau đó dựng thành phim, đặt tên là “Pháo binh, Con dấu và Chiếc chảo không dính”.

Nếu Trung tướng “Chiếc chảo không dính” đã đặc biệt gửi đạn pháo đến, vậy thì đương nhiên phải để quân Prosen “vui vẻ” một chút rồi.

Vương Trung: “Bao cho Trung đoàn Pháo binh, sử dụng tọa độ bắn y hệt như hôm qua, khai hỏa.”

(Hết chương)

Ba tháng tổng kết

Nói thật, thật không ngờ quyển sách này lại có thành tích như vậy.

Bởi vì quyển sách này định vị ngay từ đầu chính là “Kịch bản quốc lộ chiến tranh”, cho nên tổng thể càng thêm thiên về thể nghiệm cá nhân của Vương Trung.

Cho nên tôi vô cùng xa xỉ lãng phí bút lực viết Vương Trung ngủ trên xe tải cướp được, viết cảnh sáng dậy nhìn thấy đồng hoang.

Từ khi bắt đầu viết, tôi đã cho rằng quyển sách này có hai điểm bán, một cái là năng lực cảm tình của tôi, một cái khác chính là bau không khí chiến trường này, hoặc là dùng cách nói hoa mỹ hơn một chút gọi là "cảm xúc chiến trường".

Lúc tôi nói ý tưởng này cho biên tập viên, biên tập viên nói: "Vậy anh chuẩn bị tinh thần thất bại đi là vừa."

Tôi thì không cảm thấy sẽ thất bại, nhưng lúc đó tôi cho rằng cũng chỉ có hai vạn phiếu.

Không ngờ còn chưa lên kệ đã bùng nổ rồi.

Hiện tại đã ba vạn phiếu rồi. Đây chính là mục tiêu cao nhất mà tôi đặt ra cho quyển sách này ngay từ đầu. Kết quả lập tức đạt được.

Thật sự không có chuẩn bị gì, ngay cả hình minh họa của nữ chính cũng chưa đặt vẽ.

Đúng là đã thử dùng AI để chạy, nhưng AI tôi tự luyện chỉ giỏi vẽ thiếu nữ Cyberpunk. Sau đó tôi muốn dùng AI để luyện, bộ phận bản quyền nhắc nhở tôi, dùng AI sẽ có rủi ro bản quyền, vẫn nên đặt vẽ thì hơn.

Vì thế tôi hỏi một vòng, kết quả họa sĩ rảnh sớm nhất cũng phải tháng tư năm sau mới có lịch.

Đúng vậy, tháng tư sang năm. Tôi nói tôi có thể chen lịch được không? Anh ta nói đây đã là nể mặt mối quan hệ cá nhân của chúng ta mới chen lịch đấy, trước tháng tư tôi kín lịch vẽ bản thảo thương mại rồi, vẽ xong bản thảo thương mại sẽ vẽ cho anh đầu tiên.

Tôi nghĩ ngợi, với tiến độ ra chương như vũ bão của quyển sách này, tháng ba năm sau là kết thúc rồi.

Trong suốt ba tháng, tôi viết 39 vạn 4000 chữ.

Lúc đầu tháng, tôi định thêm quy tắc ra chương, ý nghĩ lúc đó là, mỗi ngày tôi tăng hai chương, một tháng thêm 60 chương, kiểu gì cũng xong.

Trên thực tế, mọi người nhìn tháng này vừa mới bắt đầu, hai ba ngày tôi mới thêm một chương vé tháng, còn rảnh rỗi thêm chương cho minh chủ. Nhìn thế nào cũng không giống kiểu sẽ nợ chương, thoải mái lắm.

Kết quả bây giờ tôi không biết chuyện gì đang xảy ra, ở đâu ra nhiều độc giả như vậy, nhiều vé tháng như vậy.

Đặc biệt là ngày 31, thật là khủng khiếp, mấy tiếng cuối cùng của buổi tối, refresh một cái thấy mấy trăm phiếu, số lượng chương nợ tăng lên chóng mặt.

Cho đến bây giờ, đã nợ 32 chương rồi.

Chỉ có thể bổ sung vào tháng tư. Bởi vì tháng tư phải bổ sung chương, cho nên tháng tư không đặt mục tiêu thêm chương bằng vé tháng nữa.

Bởi vì tháng tư phải bù chương nợ, cho nên tháng tư không đặt mục tiêu thêm chương bằng vé tháng nữa.

Bởi vì tháng tư phải bù chương nợ, cho nên tháng tư không đặt mục tiêu thêm chương bằng vé tháng nữa.

Chuyện quan trọng phải nói ba lần.

Nhưng thêm chương cho minh chủ vẫn sẽ có, đây không phải nói minh chủ 1000 đồng chỉ đáng giá một chương, thêm chương cho minh chủ chủ yếu để thể hiện thái độ, tôi dùng phương thức thêm chương, thể hiện quyết tâm viết thật tốt lần này với minh chủ.

Năm 2008. tôi gia nhập giới sáng tác văn học mạng, vẫn luôn dùng tâm thế chơi game để viết truyện. Đối với tôi mà

nói, viết tiểu thuyết là một loại giải trí —— thật sự, chỉ cần bản thân tôi viết vui vẻ, tác phẩm viết ra sẽ rất tuyệt vời.

A, nói rất tuyệt vời thì hơi quá rồi, vậy chúng ta đổi cách nói khác nhé: Đối với người đồng cảm được với tác phẩm của tôi mà nói, rất tuyệt vời.

Lúc tôi viết không vui vẻ, tác phẩm viết ra sẽ chẳng ra gì.

Vì thế tôi đã hình thành thói quen sáng tác lấy việc bản thân vui vẻ làm mục tiêu hàng đầu. Kết quả là không ít tác phẩm bị bỏ dở.

Nói đi cũng phải nói lại, lăn lộn trong giới văn học mạng nhiều năm như vậy, vẫn thi thoảng có tác phẩm nổi tiếng, vậy cũng đủ để chứng minh nhiều chuyện rồi.

Nhưng dù sao con người cũng phải ổn định, hơn nữa tôi đã 37 tuổi rồi, cũng nên thử viết một vài tác phẩm mà hai ba mươi năm sau vẫn còn người nhớ đến.

Hi vọng quyển sách này có thể trở thành một tác phẩm như vậy.

Cuối cùng chính là, ngày mùng một tháng tư tôi phải đi tảo mộ. Ngoài việc đi tảo mộ ông bà nội, tôi còn phải cùng bố tôi đến Liệt sĩ viên ở Quảng Tây tảo mộ, từ chỗ chúng tôi đến Quảng Tây rất nhanh.

Sáng ngày hai tháng tư sẽ quay lại, buổi chiều hoặc tối sẽ cập nhật.

Trong khoảng thời gian này, tôi sẽ giới thiệu cho mọi người một chút về các tác phẩm trước đây của mình.

Sẽ không giới thiệu những tác phẩm không tìm thấy trên Qidian, cũng không giới thiệu những tác phẩm chưa viết xong.

Tôi muốn đề cử "Cẩm nang du hành vũ trụ", đây là tác phẩm do tôi viết, hơn nữa là tác phẩm tôi tương đối hài lòng,

quan trọng nhất là đã hoàn thành. Đừng thấy nó chỉ có sáu mươi mấy vạn chữ, nhưng nó thật sự đã hoàn thành rồi, tất cả các tình tiết đều được giải quyết ổn thỏa, kết thúc một cách hoàn mỹ. Câu chuyện lấy bối cảnh tương tự Liên Xô, chủ đề là chủ nghĩa vị lai, ngay từ đầu tôi đã muốn viết một câu chuyện lãng mạn về chủ nghĩa vị lai.

Cảm hứng sáng tác ban đầu chính là một bộ tranh cổ động về chủ nghĩa vị lai. Tấm hình minh họa bên dưới có thể bao quát phần lớn cảm nhận khi đọc "Cẩm nang du hành vũ trụ".

Nhưng "Cẩm nang du hành vũ trụ" khá kén người đọc, phần mở đầu viết không được hấp dẫn lắm, mọi người có thể thử đọc đến chương 10, nếu như đọc đến chương 10 mà vẫn muốn đọc tiếp, vậy tôi tin chắc bạn sẽ có được trải nghiệm đọc rất thú vị.

Ngoài ra, phần bình luận của quyển sách này đã từ bỏ quản lý, cho nên mọi người sẽ thấy rất nhiều bài đăng linh tinh, đừng để ý đến chúng, cứ đọc là được.

Dù sao cũng chỉ là mười chương công khai, đọc cũng không thiệt thòi gì.

Phần lời nói đầu không thể đặt quảng cáo tác phẩm khác, cho nên tôi đặt ở mục liên quan đến tác phẩm. Mọi người nhấp vào mục lục, kéo lên trên cùng là thấy.

Vậy thì, hẹn gặp lại mọi người vào tối ngày 2 tháng 4. Chương 42: Người bạn cũ lại bi chơi xỏ

Thời gian lùi lại một chút, một tiếng trước bình minh.

Sở chỉ huy của Sư đoàn Ampla, Quân đoàn Ky sĩ Asgard, quân Prosen, Kruger - người quen cũ của Rokossovsky, quyền Sư đoàn trưởng Sư đoàn Ampla - đang nói chuyện.

À không, bởi vì trong chiến dịch tấn công sau khi vượt sông Olaci đã thể hiện rất xuất sắc, Sư đoàn trưởng Kruger đã

chính thức trở thành "Sư trưởng", quân hàm cũng được nâng lên thành Thiếu tướng - phù hợp với chức vụ Sư đoàn trưởng, ngang hàng với "Tướng quân Bạch mã" Rokossovsky.

Lúc này, Kruger đang thao thao bất tuyệt trước các Tham mưu vừa được điều đến Sư đoàn Ampla: "Tôi rất hiểu rõ vị Tướng quân Bạch mã kia, đặc biệt là hiểu rõ. Tên đó rất mưu mẹo, toàn giở mấy trò tiểu xảo! Nhưng chỉ cần sơ suất một chút thôi là sẽ bị hắn ta chơi xỏ ngay!

"Hôm qua, hắn ta cho oanh tạc khu vực tập kết quân của chúng ta, khiến cho quân chủ lực của chúng ta đang tập kết đội hình bị đánh cho tan tác, khiến cho cuộc tấn công bị trì hoãn mất hai tiếng đồng hồ!

"Tôi cho rằng, hôm nay hắn ta vẫn sẽ giở trò cũ. Nhưng mà, vị trí oanh tạc sẽ có thay đổi một chút! Hắn ta sẽ đánh cược rằng chúng ta sẽ tập kết quân ở phía sau xa hơn một chút, phải trả một chút giá nhỏ nhoi mới có thể tránh được đợt pháo kích."

Sở dĩ quân đội phải tập kết đội hình khi sắp giao tranh với quân địch, là bởi vì sau khi đã triển khai đội hình tấn công, việc duy trì đội hình sẽ rất khó khăn.

Lý do đội hình hành quân được gọi là đội hình hành quân, là bởi vì đội hình này dễ quản lý.

Còn đội hình tấn công thì rất khó quản lý, nếu di chuyển trong phạm vi 3km thì còn đỡ, nếu di chuyển một khoảng cách xa hơn sẽ phát sinh rất nhiều vấn đề.

Kruger nhìn khu vực tập kết quân mà mình đã khoanh trên bản đồ, vẻ mặt đầy tự tin: "Cho nên, chúng ta sẽ làm ngược lại, vẫn tập kết quân ở vị trí ngày hôm qua, như vậy, pháo kích sẽ rơi xuống phía sau chúng ta, chúng ta có thể phát động tấn công đúng giờ!"

Lúc này, Tham mưu trưởng vừa mới được điều đến lên tiếng: "Nhưng mà, tôi đã xem nhật ký chiến đấu của Sư đoàn ta và Tướng quân Rokossovsky, Tướng quân Rokossovsky mỗi đêm đều pháo kích vào đúng một vị trí, hoàn toàn không thay đổi. Ngay cả khi quân ta đã rời xa khu vực đó để đóng trại, ông ta vẫn cho ném bom vào khu vực đó.

"Liệu lần này ông ta có tiếp tục ném bom vào vị trí cũ không?"

Kruger nhíu mày: "Không thể nào! Tôi có bằng chứng xác thực! Tối hôm qua, sở chỉ huy của Quân đoàn trưởng Gilles đã bị oanh tạc, nhưng mà đạn pháo lại bắn lệch, cuối cùng chỉ oanh tạc trúng doanh trại của Tiểu đoàn Cảnh vệ thuộc Quân đoàn đang ăn cơm!

"Rõ ràng là Rokossovsky đã nhận được tình báo của quân ta, có thể là do để lộ bản đồ quân sự. Nhưng mà, mọi người thử nghĩ xem, bản đồ của quân ta sao có thể sai được? Đó là bản đồ của quân tai Vị trí của Sở chỉ huy chắc chắn được đánh dấu rất rõ ràng, không thể sai dù chỉ một tọa đội

"Chắc chắn là Rokossovsky đang giở trò, cho nên pháo mới bắn lệch! Hôm nay, hắn ta nhất định sẽ tiếp tục giở trò!"

Vị Tham mưu trưởng mới đến suy nghĩ vài giây, sau đó gật đầu: "Rất có lý!"

Kruger: "Vậy quyết định như vậy đi, chúng ta hãy cùng nhau chờ xem trò hề của Rokossovskyl!" Một tiếng sau, Tham mưu pháo binh hớt hải chạy vào báo cáo: "Báo cáo, quân địch bắt đầu pháo kích khu vực tập kết quân của chúng ta

Kruger cười ha hả: "Bắn vào đâu? Có phải bắn vào phía sau không?"

Tham mưu: "Báo cáo… bắn vào… vị trí quân ta đang tập kết."

Sắc mặt Kruger thay đổi, sải bước đi ra khỏi xe chỉ huy bọc thép của Sư đoàn - hiện tại, khi đối mặt với "Tướng quân Bạch mã", quân Prosen không dám ở trong nhà, đều ở ngoài thao trường, sống trong xe chỉ huy bọc thép.

Nhìn đạn pháo không ngừng rơi xuống cách mình chưa đến hai km, Kruger suýt nữa không đứng vững, cũng may tham mưu trưởng mới tới đỡ lấy hắn.

Hắn phát ra tiếng gào thét với khu oanh tạc: "Quân đội tôi vừa bổ sung đó!"

Dưới trọng pháo chúng sinh bình đẳng, lão binh hay tân binh đều như nhau, đạn pháo chỉ cần rơi vào gần đó, đáng chết liền phải chết.

Lúc này, tham mưu thông tin từ trong xe thông tin đi ra, chào Kruger: "Thiếu tướng, tôi vừa nhận được điện báo của sư đoàn cận vệ hoàng đế dự định phát động tiến công ở bên cánh phải chúng ta, họ cũng bị pháo kích, nhưng vì đã rút địa điểm tập kết về phía sau một km, nên tổn thất không lớn, chỉ có vài quả đạn pháo rơi vào đội hình đang triển khai."

Tham mưu trưởng mới nhìn về phía Kruger, rất sáng suốt không mở miệng.

Kruger thở dài: "Nói với sư đoàn cận vệ hoàng đế, sư đoàn của tôi không thể phát động tấn công đúng giờ, xin họ cũng kéo dài thời gian tấn công, nếu không có khả năng bị địch đánh úp."

Tham mưu chào, sau đó chạy về phía xe thông tin.

Sáng ngày 21 tháng 9,8 giờ 0 phút, Shostka, sở chỉ huy sư đoàn cận vệ cơ giới số 1.

Vương Trung nhìn ra bên ngoài, lại nhìn đồng hồ: "Cho dù sáng nay chúng ta đánh trúng, cũng nên tấn công rồi chứ?"

Pavlov: “Biết đâu cậu lại đánh chết sư trưởng của người ta, nên mới rối loạn chỉ huy.”

Vương Trung lắc đầu: “Không thể nào. Chỉ huy của Prosen thích ra tiền tuyến xem tình hình, ở Cao điểm Peniye, gã chỉ huy cụm tác chiến đó và tôi cứ nhìn chằm chằm vào nhau, tôi nằm trên tháp nước, hắn đứng trên cao điểm, giữa chúng tôi là Kazaria than khóc.‘Lúc đó tôi không có T34, nếu có tôi đã xông lên đánh hắn rồi.

“Mà hôm qua, cậu đoán xem, tôi nhìn thấy một doanh trưởng!”

Nói xong Vương Trung phát hiện mình lỡ lời, vội vàng chữa cháy: “Ý tôi là, tôi nhìn thấy một chiếc xe tăng có vẻ là xe tăng chỉ huy cấp doanh, sau đó tôi gọi trọng pháo dập.”

Thực ra Vương Trung đã phát hiện khuyết điểm của bản thân, chỉ có thể phát sáng phạm vi mắt thường nhìn thấy. Hiện tại Vương Trung chỉ huy một sư, chiến tuyến phía trước rộng như vậy, Vương Trung ở trong sở chỉ huy sư đoàn chỉ có thể phát sáng được một góc nhỏ.

Để lợi dụng hack này hiệu quả, phải coi xe tăng số 422 là xe tăng duyệt binh, Vương Trung ngồi lên chẳng cần làm gì, cứ thế tuần tra dọc theo trận địa, phát sáng một tên chỉ huy địch, là cho nổ chết một tên. Đương nhiên làm như vậy có một nhược điểm, pháo thủ số 422 là huấn luyện viên xe tăng, nên bắn chuẩn hơn những người khác, tính nết khẩu pháo đó anh ta cũng nắm rõ, đổi sang khẩu khác chưa chắc đã bắn được chuẩn như vậy.

Nhược điểm này cũng dễ giải quyết, dù sao Olga đã đặt hàng hai mươi mấy chiếc xe tăng duyệt binh với danh nghĩa hoàng gia, đều ở trong tay Vương Trung, đổi xe khác lái là được.

Nhưng mà Vương Trung rời khỏi sở chỉ huy đi lái xe tăng nhỏ, Pavlov sẽ càu nhàu.

Lúc ấy anh ta khuyên Vương Trung: "Hiện tại chiến tuyến vẫn vững chắc, cậu không cần phải chạy khắp nơi. Cậu ngồi yên ở sở chỉ huy là có tác dụng nhất. Đợi đến lúc phòng tuyến lủng lỗ chỗ, cậu cứ chờ chạy đầy đường làm đội trưởng cứu hỏa đi."

Phải nói rằng lời của Pavlov rất logic, cũng rất hợp lý.

Hơn nữa, quân đội Prosen tổ chức rất chặt chẽ, ở Loktev, kẻ địch chính diện bị tiêu diệt sư trưởng cũng chỉ hỗn loạn trong một tiếng, sau đó còn phát động một đợt tấn công dữ dội bằng bộ binh, suýt chút nữa là chọc thủng "bức tường thép" của Vương Trung.

Nghĩ đến việc tiêu diệt doanh trưởng của địch, cũng sẽ không có hiệu quả ngay lập tức.

Hôm qua Vương Trung oanh tạc chết doanh trưởng đó, đội hình tấn công của đối phương căn bản không hề dừng lại.

Xem ra đối với người Prosen, cấp bậc doanh trưởng chưa đủ, phải tiêu diệt sư trưởng mới khiến bọn họ dừng tấn công được hơn một tiếng.

Nhưng sư trưởng của địch thì sao?

Sư trưởng của quân địch ở Loktev cách tiền tuyến chưa đến bốn km, Vương Trung lái xe tăng nhỏ xông lên là tìm thấy ngay!

Chiến tranh càng kéo dài, sư trưởng của địch cách tiền tuyến càng xa.

Chẳng lẽ là sợ bị Vương Trung cho nổ tung?

Vương Trung nghĩ mãi cũng không ra, bản thân đã cho nổ chết được mấy sư trưởng đâu.

Vương Trung đang suy nghĩ miên man thì, người tham mưu mới phụ trách vận hành kính quan sát pháo binh hỏi Vasili: "Nhạc sĩ, tại sao trên kính quan sát pháo binh lại giăng một tấm lưới?"

Vasili đắc ý nói: 'Không biết à? Trường quân đội không dạy à? Bởi vì đây là phát minh của tướng quân Rokossovsky! Dùng lưới che lại, bởi vì nguyên lý tạo ảnh của kính quan sát, chúng ta không nhìn thấy lưới, nhưng có thể nhìn thấy địch - vì vị trí lưới tạo ảnh không nằm trên kính!"

Tham mưu: "Nguyên lý thì tôi hiểu, nhưng mà nó có ý nghĩa gì?"

"Phòng phản quang, hiện tại hầm chỉ huy đang hướng về phía tây, buổi chiều ánh nắng chiếu vào có thể tạo thành phản quang, để lộ vị trí. Học hỏi đi, biết đâu sau này có thể bảo toàn tính mạng đấy!"

Tham mưu mới ra vẻ tâm phục khẩu phục, rõ ràng quân hàm của anh ta cao hơn Vasili nhiều - trường quân đội mà Vasili theo học là đào tạo sĩ quan cấp cơ sở, còn tham mưu theo học chính là trường cũ của Vương Trung.

Tham mưu lại áp sát mắt vào kính ngắm: "Quả thực không nhìn thấy mắt lưới, nhưng lượng ánh sáng rõ ràng bị ảnh hưởng. Tôi cảm thấy như vậy ngoài việc chống phản quang, còn có thể nhìn rõ hơn khi đối mặt với ánh hoàng hôn vào buổi chiều."

Vasili ngẩn người, lập tức phản ứng lại: "Đúng rồi! Chính là như vậy! Tướng quân đã từng nói rồi." Vương Trung thầm nghĩ nói bừa, tôi nói lúc nào, trong phim không chiếu thì làm sao tôi biết được?

Nhưng Vương Trung vẫn mỉm cười: "Đúng vậy."

Sau đó Vương Trung còn bổ sung thêm: “Kỹ thuật này là tôi và hoàng thái tử rút ra được khi thi đấu bắn tỉa với nhau, lúc đó chúng tôi chơi như thế này, mang theo trang bị từ các hướng khác nhau vào sân, địa điểm chính là khu săn bắn của hoàng gia…”

Tham mưu mới: “Khu săn bắn hoàng gia ở Oryol?”

Vương Trung: “… Đúng vậy! Sau khi chúng tôi vào sân, vừa di chuyển vừa tìm kiếm, săn bắn để kiếm thức ăn mỗi ngày, di chuyển trong im lặng cho đến khi phát hiện ra đối phương.

“Người bắn trước, nếu bắn trúng trong phạm vi hai mét xung quanh người còn lại, coi như là thắng.

“Đương nhiên, loại trò chơi này rất khó phân định thắng thua, nên cuối cùng đều là xem ai chịu thua trước.’

Tham mưu mới cười nói: ‘Hoàng thái tử chắc hẳn đã thắng tất cả các trò chơi.”

Vương Trung cười mà không nói, không phải Vương Trung thừa nhận điều này, mà là đột nhiên nhận ra mình đang khoác lác.

Lỡ như sau này có kẻ tò mò đi hỏi khu săn bắn hoàng gia xem có chuyện này không, người ta nói không có thì lộ tẩy mất.

Chỉ có thể hy vọng mọi người sẽ tự hiểu mà thôi.

Chuyện này cũng giống như việc đi tàu hỏa màu xanh lá cây trước khi xuyên không, tàu chạy rất chậm, trên tàu chán vô cùng, mọi người chỉ có thể nói chuyện phiếm để giải khuây. Mọi người nói đủ thứ chuyện trên trời dưới biển, người nói một câu, tôi nói một câu, đều ngầm hiểu với nhau, biết là chuyện bịa đặt nhưng không ai vạch trần, cứ coi như là nghe kể chuyện.

Tình hình trên tàu hỏa cũng giống như hiện tại, tất cả mọi người trong sở chỉ huy đều phải ở trong không gian nhỏ hẹp này, buồn chán vô cùng, chỉ có thể làm việc để giết thời gian.

Lại không thể chơi bài, chỉ có thể nói phét mấy chuyện vô thưởng vô phạt cho đỡ buồn.

Vương Trung vừa nói xong, Vasili lại tiếp lời: "Tôi và Philippov thì không có sở thích xa xỉ như vậy, chúng tôi giải trí bằng cách…"

Tham mưu mới: "Dich đến rồi! Bọn chúng tấn công rồi!"

(Hết chương)

Chương 101: Điều Về Nghỉ Ngơi

Chương 43: Giản dị và hiệu quả

Chuong 43: Gian di va hieu qua

Popov nghe nói địch đã áp sát, lập tức đi tới cửa sổ quan sát nhìn ra ngoài.

Năm phút sau anh ta buông ống nhòm xuống, nói với Vương Trung: "Khói mù, pháo bắn dọn đường, xe tăng xung phong, vẫn bài cũ à? Hôm qua thương vong chưa đủ nhiều hay sao mà hôm nay lại thử lại?"

Vương Trung nghe tiếng pháo cối và trọng pháo bắn ngăn chặn của ta, nhún vai: "Anh đi hỏi chỉ huy của bọn chúng đi."

Lúc này Pavlov đã ra lệnh xong cho pháo binh, nên cũng tham gia vào cuộc trò chuyện: "Chiến thuật của bọn chúng không thay đổi, chúng ta cứ theo cách ngày hôm qua mà đối phó. Như vậy đỡ tốn công cho tôi, chỉ cần nói với pháo binh là bắn y như hôm qua là được."

Vasili: "Không, vẫn có điểm khác, mọi người không nhận ra sao?"

Mọi người nhìn Vasili, nhạc sĩ thỏa mãn rồi mới nói: "Hôm nay không có máy bay. Hôm qua chúng ta huy động cả Yak-1 lẫn Thần Tiễn, ước tính bọn chúng mất toi ba bốn chục phi công, hôm nay không dám đến nữa! Ngay cả ném bom tầm cao cũng không thấy đâu!"

Mọi người trong hầm nhìn nhau, Vương Trung đột nhiên vỗ đùi: “Vậy chẳng phải là mấy phi công kia đang rảnh rỗi sao? Sao có thể như vậy được? Yak-1 gắn bom được không nhỉ?”

Vương Trung từng lái Yak-1 - trong game, nhưng Vương Trung lái Yak-1 chỉ để không chiến, nên chỉ biết Yak-1 không thể mang thùng dầu phụ và pháo, còn bom thì không có ấn tượng gì.

Pavlov im lặng: “Cậu lại bày thêm việc cho tôi rồi!”

Nói xong anh ta cầm lấy ống nghe: “Tổng đài, nối máy cho tôi đến trung đoàn tiêm kích. Alo, Kharlamov đấy à? Không phải cậu ta à? Cậu cũng được, Yak-1 của các cậu có thể mang bom không? Mang được hai quả 100kg không? Được rồi. Cậu giữ máy, để tôi hỏi ý kiến của tướng quân.”

Pavlov nhìn sang, không muốn lãng phí thời gian thuật lại, dù sao thì ai cũng nghe thấy rồi.

Vương Trung: “Mang hai quả 100kg thì ảnh hưởng đến tính năng bay lắm, phi công của chúng ta rất quý giá, cho mang hai quả 50kg đi.”

Vasili thắc mắc: “Mang một quả là được rồi mà?”

Vương Trung: “Cậu biết gì chứ? Hai quả thì gắn dưới hai cánh, một bên một quả, như vậy mới cân bằng, khi ném là ném cùng lúc, nếu ném một bên mà bên kia gặp trục trặc không ném được thì nguy hiểm lắm””

Vasili: “Ra là vậy.”

Pavlov thấy hai người nói chuyện xong, bèn hỏi: “Vậy ra lệnh cho họ mang hai quả 50kg rồi xuất phát?”

“Cho một phi đội xuất phát, số còn lại trực chiến. Nói với họ, không cần thiết phải ném trúng, chỉ cần ném vào gần khu

vực của bọn chúng là được, quan trọng nhất là phải sống sót trở về, tôi cần báo cáo tình hình của họ. Đặc biệt chú ý những nơi có ăng-ten.”

Thực ra Vương Trung không tin là đám phi công này có thể nhìn thấy ăng-ten của địch, muốn phát hiện mục tiêu được ngụy trang trên mặt đất từ trên không đã khó, huống hồ Vương Trung còn có kinh nghiệm thực tế.

Trong game, chỉ cần địch ném chút cỏ lên xe tăng, hoặc dừng xe dưới gốc cây, Vương Trung đã chẳng thể nhìn thấy đâu. Trong game còn như vậy, huống hồ ngoài đời thực chi tiết còn phong phú hơn gấp vạn lần, càng không thể nào nhìn thấy, chụp ảnh về còn phải cho chuyên gia phân tích nửa ngày.

Có một trận đánh rất điển hình, một chiếc Panzer IV của Đức Quốc Xã bị gãy xích, bị bộ binh Liên Xô phát hiện và báo cáo lên, kết quả là không quân Liên Xô đã điều động 40 chiếc II-2 đến ném bom, nhưng quả bom gần nhất cũng rơi cách chiếc xe tăng đến mấy chục mét.

Không phải do không quân Liên Xô ném bom kém, mà bởi vì lúc đó chiếc xe tăng nằm lẫn trong chiến trường, xung quanh quá hỗn loạn, phi công không phân biệt được đâu mới là mục tiêu.

Tất nhiên là khả năng ném bom của không quân Liên Xô cũng rất kém, do thời gian huấn luyện không đủ.

Mệnh lệnh của Vương Trung được Pavlov truyên đạt nguyên văn cho trung đoàn tiêm kích.

Tham mưu trưởng buông ống nghe xuống, nói với Vương Trung: “Điều máy bay chiến đấu đi ném bom, chẳng phải là làm việc trái ngành sao?”

Hóa ra ở Ant cũng có câu thành ngữ này…

Vương Trung: “Có gì mà không được? Chỉ là động cơ của chúng ta lạc hậu, lực không đủ, nên chỉ mang được hai “cu khoai nhỏ’ thôi.”

Vasili: “50kg thì không phải là khoai nhỏ, mà là dưa hấu to, à không, tôi cũng không biết có quả dưa hấu nào nặng như vậy, còn ghê gớm hơn cả đạn pháo.”

Vương Trung: “Cậu cứ chờ xem, đợi đến lúc chúng ta có máy bay chiến đấu của Mỹ, để cậu được thấy thế nào mới là làm việc trái ngành.”

Lúc này, người tham mưu duy nhất trong hầm vẫn đang bám trụ vị trí hô lên: “Nghe thấy tiếng súng máy rồi, cầu phao giao tranh với bọn chúng rồi.”

Pavlov lập tức cầm ống nghe lên.

Một lát sau, tiếng pháo xé gió vang lên trên đầu mọi người.

Vương Trung có thể nhìn xuyên qua làn khói, nên thấy rất rõ ràng khu vực xung quanh câu phao lại xuất hiện thêm hai đại đội, đội hình sau khi vượt qua pháo cối của ta đã trở nên thưa thớt, nhưng vì cầu phao chỉ có một lối đi, nên đội hình thưa thớt lại phải dồn lại.

Sau đó bị pháo binh của Vương Trung dập cho tan tác.

Vương Trung không nhịn được lẩm bẩm: “Tên chỉ huy của bọn chúng cứng đầu thật, cứ đưa quân lên cho tôi giết như vậy thì không được, bộ binh của tôi không tích lũy được kinh nghiệm chiến đấu.”

Popov: “Cậu đang nói gì vậy, cậu thực sự cho rằng chúng tôi điều tân binh sang bên kia sông là để tích lũy kinh nghiệm sao? Không đâu, là để rèn luyện tinh thần đấy. Còn kỹ năng chiến đấu, đợi sau khi chúng ta rút ve phía sau nghỉ ngơi, sẽ có lính cũ dạy cho họ.”

Lúc này chuông điện thoại vang lên, Pavlov nhấc máy: “Sở chỉ huy sư đoàn nghe đây. Chuyện gì? Tôi biết rồi.”

Anh ta vừa buông ống nghe xuống lại lập tức cầm lên, ra lệnh cho pháo binh ngừng bắn.

Vương Trung: “Bọn chúng rút rồi à?”

Thực ra Vương Trung đã nhìn thấy quân địch rút lui, nhưng phải giả vờ không biết, dù sao thì sở chỉ huy sư đoàn - à không, phải nói là cả bờ đông đều chìm trong khói mù, chẳng nhìn thấy gì cả. Pavlov: “Bọn chúng thậm chí còn không thử vượt sông. Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Vương Trung vừa định trả lời, thì nhìn thấy một phi đội Yak-1 mang theo bom bay qua sông.

Tiếng động cơ máy bay là âm thanh duy nhất trên chiến trường lúc này.

Vương Trung đang cầu nguyện cho họ tìm được “cá lớn”, thì chuông điện thoại lại vang lên.

Pavlov nhấc máy: “Sở chỉ huy sư đoàn nghe đây. Vâng? Được, tôi chuyển máy cho cậu ấy ngay.”

Nói xong anh ta đưa ống nghe cho Vương Trung: “Tư lệnh tập đoàn quân gọi.”

Vương Trung nhận lấy ống nghe: “Alo, Kirienko, tôi là Rokossovsky, có chuyện gì vậy?”

Trung tướng Kirienko: “Tình hình bên cậu thế nào rồi? Kashukhov bị tấn công dữ dội lắm, số xi măng cậu gửi cho cậu ta rất có ích. Hơn nữa bên cậu ta không có cầu, quân địch phải vượt sông tấn công.”

Vương Trung: “Bên tôi có cầu, nhưng cây cầu đó là cái thớt tôi cố tình dựng cho bọn chúng đấy, trọng pháo của tôi đã

nghiện nát bọn chúng rồi. Bốc hơi bốn đại đội rồi, bốn đại đội đấy!"

Hôm qua bọn chúng bỏ lại hơn bốn trăm xác chết, hôm nay chỉ một đợt tấn công đã bỏ lại gần ba trăm mạng.

Trung tướng Kirienko: "Cậu chắc chắn là không cần chỉ viện chứ?"

Vương Trung: "Lực lượng dự bị của tôi còn chưa động đến."

Thực ra hôm qua lực lượng dự bị bị thiệt hại chỉ sau quân nhu, bởi vì bị lực lượng tinh nhuệ của địch tập kích.

Nghe thấy Vương Trung tự tin như vậy, trung tướng Kirienko nói: "Tốt, vậy là tốt rồi. Nếu không trụ được thì báo cho tôi ngay, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng quân chỉ viện cho cậu, bây giờ cậu ở đó chủ yếu là ý nghĩa tượng trưng thôi. Tuy tôi không tin là có ai có thể phòng thủ vững chắc như cậu, nhưng mà… ý tôi là, nếu cần rút lui thì cứ rút, đừng lo lắng gì cả."

Vương Trung: "Yên tâm đi. Chờ khi nào thương vong của tôi lên đến 40%, tôi sẽ rút."

Kirienko im lặng một lúc, rồi nói: "Được rồi, tôi biết rôi. Vậy nhé."

Nói xong ông ta cúp máy.

Tại sở chỉ huy tập đoàn quân, trung tướng Kirienko buông điện thoại xuống, nhìn tham mưu trưởng và giám mục quân đội: "Rokossovsky này, tự tin nói với tôi là khi nào thương vong 40% mới yêu cầu rút lui."

Tham mưu trưởng cau mày: "Ngay cả quân của Agasukov được hoàng thái tử cổ vũ cũng không chiến đấu kiên cường đến vậy, thương vong 30% là sụp đổ rồi. Quân đội của cậu ta là quân đội gì vậy?"

Giám mục quân đội lên tiếng: “Rokossovsky thiếu tướng có khả năng làm được. Ở Olaci, quân đội của cậu ta thương vong 50% mà vẫn có thể phá vây thành công. Tuy nhiên con số thương vong đó là được thống kê sau khi phá vây.”

Kirienko đi tới trước bản đồ, nhìn toàn cục: “Xem ra chúng ta có thể chặn được hoàn toàn cuộc tấn công của bọn chúng ở phía nam. Vấn đề là phía bắc có thể cam cự được bao lâu. Phía bắc không có sông để phòng thủ, chỉ có một số công sự ở xung quanh Yekaterinburg, đó là chiến trường rất thích hợp cho xe tăng của bọn chúng.”

Tham mưu trưởng: “Nghĩ theo hướng tích cực, chúng ta đã tiết kiệm được rất nhiều binh lực ở đây, Tập đoàn quân phía tây có thể điều động binh lực sang phía bắc.” Trung tướng Kirienko gật đầu: “Hy vọng là vậy.”

Bên phía quân đội Prosen, sở chỉ huy tập đoàn quân số 1 của ky sĩ đoàn Asgard.

Gilles cau mày: “Chưa kịp giao chiến với pháo chống tăng của bọn chúng mà đã tổn thất nặng như vậy. Xem ra không thể cứ xông lên như vậy được nữa. Thay đổi chiến thuật, chuyển sang đào hào, yêu cầu Tập đoàn quân trung tâm điều động công binh đến đây.”

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau, tham mưu trưởng lên tiếng: “Bệ hạ đang rất kỳ vọng vào chúng ta…’

Gilles: “Chính vì vậy nên mới không thể tiếp tục hy sinh vô nghĩa như thế này. Làm như vậy chẳng khác nào đám tướng tá ngu xuẩn của Carolin dùng đội đốc chiến ép binh lính liều chết. Khả năng phòng thủ của chiến hào khi bị pháo binh oanh tạc cao hơn hẳn, cho dù bị pháo oanh tạc, chúng ta vẫn có thể tiếp tục tiến công.

“Như vậy chẳng khác nào phế bỏ đi con át chủ bài đáng sợ nhất của bọn chúng! Tôi đã nghiên cứu kỹ hồ sơ chiến đấu của gã tướng Bạch Mã kia, ở Olaci, thời điểm nguy hiểm nhất của gã ta là lúc máy bay trinh sát bay trên đầu, khiến pháo binh của gã không dám khai hỏa.

“Tuy rằng báo cáo chiến đấu của chúng ta thích thổi phông gã tướng Bạch Mã thành một chỉ huy xe tăng, nhưng trên thực tế, gã ta giỏi nhất là sử dụng pháo binhl

“Vì vậy chúng ta phải kê đơn đúng bệnh.”

Lúc này phó quan Feliz tiến lên: “Đào hào thì cần bao nhiêu thời gian mới có thể tiếp cận được bọn chúng?”

Gilles: “Hôm qua tôi đã lệnh cho công binh đánh giá rồi, hôm nay sẽ có báo cáo chỉ tiết. Theo kinh nghiệm của tôi, có lẽ chúng ta cần mười lăm ngày mới có thể tiếp cận và phát động tấn công.”

Feliz: “Nhưng bệ hạ hy vọng chúng ta có thể hoàn thành cuộc tấn công kìm kẹp vào giữa tháng mười. Tháng mười một sẽ đánh chiếm Yekaterinburg.”

Gilles: “Đừng lo, ngày mùng 5 tháng mười phát động tấn công, khoảng ngày 10 là có thể chọc thủng phòng tuyến, chúng ta vẫn có thể hoàn thành cuộc tấn công kìm kẹp trước ngày 20. Điều bệ hạ mong muốn là đánh tan được gã tướng Bạch Mã được bọn chúng tuyên truyền là “bức tường thép” kia.”

Feliz: “Nhưng mà…’

Gilles: “Tôi sẽ đích thân giải thích với bệ hạ. Cậu không cần lo lắng, lệnh cho quân đội ngừng tấn công, pháo binh tiếp tục oanh tạc phòng tuyến của bọn chúng.”

Feliz do dự một lúc, rồi đáp: “Vâng.”

(Hết chương)

Chương 102: Xem bản đồ lớn

Chương 44: Có Một Số Việc, Có Lần Đầu Là Được

Chương 44: Có Một Số Việc, Có Lân Đầu Là Được

Giờ này khắc này, trên không trung.

Kharlamov tự mình dẫn một trung đội chấp hành nhiệm vụ oanh tạc xưa nay chưa từng có này.

Trước đó, các phi công của trung đoàn tiêm kích thậm chí còn không biết Yak-1 của họ còn có thể treo bom.

Chủ yếu là Không quân Ant đặc biệt nhấn mạnh sự chuyên nghiệp, một loại máy bay khi thiết kế chỉ cân nhắc một loại nhiệm vụ, vì nhu cầu của nhiệm vụ này mà làm đến mức tối đa.

Họ thậm chí muốn tháo súng máy ở ghế sau của Il-2 xuống, để giảm bớt trọng lượng hai ba trăm kg kia.

Dưới ý tưởng thiết kế này, vì sao Yak-1 có thể treo bom đã không thể kiểm chứng. Phi công căn bản không biết vì sao một sân bay chủ yếu đóng quân tiêm kích, vì sao lại có bom 100 kg và 50 kg.

Các phi công thậm chí còn hưng phấn thảo luận, nói xong chứng tỏ lập tức có nữ phi công lái máy bay ném bom Po-2 muốn chuyển trường tới, bằng không làm sao giải thích những quả bom này đây?

Cho tới hôm nay họ treo bom xuất kích.

Đây là một lần làm việc đơn giản nhẹ nhàng, bởi vì đại bộ phận người Prosen chưa bị không kích, số ít người Prosen từng bị không kích gặp phải cũng là không kích ban đêm của Po-2.

Không kích ban ngày của Il-2 phần lớn binh sĩ Prosen chưa từng thấy qua.

Họ căn bản không ngụy trang, có một số người Prosen nhìn thấy Yak-1 lướt qua bầu trời còn vẫy tay, đại khái coi trung đội của Kharlamov là quân bạn.

Trong radio, chiếc số 3 của trung đội Kharlamov, cũng chính là trưởng máy bay của biên đội số 2 - Thượng úy Semyon hỏi: “Chúng ta nên ném cái gì đây? Trông khắp nơi đều là mục tiêu.”

Kharlamov: “Đương nhiên phải ném thứ có giá trị cao, ví dụ như cho vị thiếu tướng đáng kính của chúng ta thêm một chiến quả tướng quân nữa.”

Kharlamov vẫn luôn nói “thiếu tướng đáng kính”, hắn không có ý tứ mỉa mai, mà là ở phía trước “tướng quân” thêm một từ để hình dung sự kính ngưỡng của hắn với Rokossovsky.

Thượng úy Semyon lẩm bẩm: “Trước tiên không nói chúng ta có thể tìm được căn phòng “cắm đầy” ăng ten trong tưởng tượng hay không, cho dù tìm được căn phòng như vậy, còn phát hiện trước cửa nó dựng thẳng cột cờ nước Prosen, còn có mấy trăm người đang được trao huân chương —— cho dù chúng ta phát hiện mục tiêu như vậy, bom của chúng ta cũng chưa chắc đã ném trúng.

“Tôi được huấn luyện toàn bộ là không chiến. Ở trường hàng không quả thật từng học tấn công mặt đất, nhưng lái là II-2.

“Sau khi đến đơn vị, tôi chưa từng được huấn luyện tấn công mặt đất một lân nào. Kể từ khi khai chiến đến nay, tôi chỉ bắn strafing quân địch trên mặt đất.”

Kharlamov: “Đừng oán trách nữa, mọi người đều như nhau cả thôi. Vẫn nên cố gắng tìm mục tiêu thì hơn. Cho dù không ném bom trúng, chúng ta có thể bắn strafing.”

Lúc này phi công số 4 lên tiếng: “Tôi thấy một căn nhà lớn, ở phía bên phải chúng ta, có thể là trang viên của Boye. Tôi cá bên trong nhất định có một Sư đoàn bộ, ít nhất một Sư đoàn bộ.”

Kharlamov liếc nhìn sang phải, vừa vặn nhìn thấy trang viên ở phía xa, bởi vì khoảng cách xa nên nhìn có vẻ đang chậm rãi lùi vê phía sau.

“Vậy chúng ta bay vòng qua đó”, hắn nói,tách đội hình, hai chiếc một. Semyon, anh giữ liên lạc bằng mắt với tôi.”

Biên đội 4 chiếc biến đổi đội hình trên không trung vô cùng phức tạp, cho nên phi công khi tham gia không chiến thường là biên đội 2 chiếc, đội hình như vậy muốn thay đổi đội hình rất đơn giản.

Mặt khác, khi thay đổi đội hình, Kharlamov không nhìn thấy máy bay của Semyon, cho nên phải nhắc nhở anh ta giữ liên lạc bằng mắt với mình, bảo đảm biên đội 2 chiếc không bị phân tán.

Máy bay trên không trung rất dễ bị mất dấu mục tiêu, bất kể là kẻ địch hay đồng đội, bay lên rồi phát hiện không nhìn thấy đồng đội là chuyện rất bình thường.

Cho nên mỗi phi công đều có túi đựng bản đồ của riêng mình, bảo đảm trong trường hợp chỉ còn lại một mình mà không liên lạc được với đồng đội thì có thể dựa vào các điểm mốc trên bản đồ để bay vê căn cứ.

Túi đựng bản đồ còn có một tác dụng khác là bảo đảm lúc hạ cánh khẩn cấp có thể chọn khu vực do quân ta kiểm soát.

Sau khi hoàn thành biến đổi đội hình, Kharlamov hô trong radio: "Semyonl Anh có nhìn thấy tôi không?"

"Nhìn thấy rồi, yên tâm đi, mau đi xem trang viên của Boye, nhất định là một Sư đoàn bộ."

Mấy phút sau, Kharlamov nghiêng máy bay, bay vòng quanh trang viên, mắng: "Vừa rồi ai nói với tôi đây là Sư đoàn bộ thế?"

Trong trang viên không có gì cả, ngoài ra, một loạt hố bom với đường kính khá lớn trong sân cho thấy nơi này không có Sư đoàn bộ của quân địch.

Thượng úy Semyon: "Nghĩ kĩ lại xem, quân Prosen mà chúng ta bay qua đều không ở trong nhà. Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?"

Kharlamov thở dài: "Xem có xe tăng của địch không, ném trúng lực lượng xe tăng cũng coi như là ném trúng mục tiêu giá trị cao."

Lúc này phi công số 2 lên tiếng: "Không có mục tiêu nào rõ ràng hơn sao? Ý tôi là, pháo binh của địch không khai hỏa sao? Ném trúng pháo binh cũng coi như là lập công lớn? Hơn nữa pháo binh khai hỏa động tĩnh lớn như vậy, hẳn là rất xa đã có thể nhìn thấy rồi?"

Trên mặt đất bình thường không nhìn thấy mục tiêu quá xa, đây là do độ cong của Trái đất.

Nhưng lúc này Yak-1 đang bay ở độ cao thấp khoảng 500 mét, nên tâm nhìn được mở rộng rất nhiều.

Thị lực của các phi công đều phải trải qua quá trình tuyển chọn, người có thị lực tốt nhất trong trung đoàn tiêm kích của

Kharlamov có thể phát hiện máy bay ném bom hai động cơ ở khoảng cách 10 km.

Tuy nhiên, mục tiêu trên mặt đất quá nhiều và lẫn lộn, cho dù là phi công cũng không có cách nào phát hiện mục tiêu trên mặt đất cách đó vài km, cho nên Kharlamov mới chọn bay ở độ cao thấp 500 mét.

Nhưng nếu mục tiêu là trận địa pháo binh đang khai hỏa, thì nâng độ cao lên 3000 mét cũng không phải là không được, như vậy còn có thể tiến hành sàng lọc, chỉ có pháo hạng nặng khai hỏa mới có thể nhìn thấy.

Thế là Kharlamov nói: "Anh nói đúng, chúng ta leo lên độ cao 3000 mét, xem có thể phát hiện quân địch đang khai hỏa hay không."

Nói xong hắn nhìn đồng hồ nhiên liệu, lẩm bẩm: "Tiêu hao nhiên liệu nhanh hơn bình thường…"

Hắn bắt đầu kéo cần lái về phía sau, dùng góc nâng 15 độ để leo lên cao, đồng thời vẫn cảnh giác quan sát xung quanh.

Đáng tiếc, phía sau buồng lái của Yak-1 phiên bản đầu có một bướu che khuất tâm nhìn phía sau, cho nên chỉ có thể dựa vào kính chiếu hậu để đề phòng phía sau, rõ ràng phía sau mới là hướng nguy hiểm nhất.

Đột nhiên, Thượng úy Semyon hô: "Nhìn mặt đất kìa! Đang khai hỏa!"

Kharlamov: "Ở đâu?"

"Hướng T11 giời"

Kharlamov lập tức cho máy bay lộn ngược lại, như vậy buồng lái bằng kính sẽ hướng xuống dưới, hắn có thể có được tầm nhìn tốt nhất xuống phía dưới.

Hắn nhìn thấy trận địa pháo binh đang khai hỏa.

“Mọi người, ném bom theo tôi.”

Thượng úy Semyon: “Chết tiệt, tôi cảm thấy chỉ có thể dựa vào tín ngưỡng để trúng đích.”

“Ai cũng vậy thôi, vừa ném bom vừa cầu nguyện Thánh Andrew đi!”

Kharlamov cho máy bay lao thẳng xuống mặt đất, nhắm thẳng vào trận địa pháo binh đang khai hỏa.

Yak-1 không phải là máy bay cường kích chuyên dụng, căn bản không có ống ngắm chuyên dụng để tấn công mặt đất.

Cho nên Kharlamov trực tiếp lấy tâm ngắm của pháo máy để ngắm bắn một khẩu pháo.

Tâm ngắm của Yak-1 hoạt động như sau, giả sử một chiếc máy bay có chiều dài 10 mét, sải cánh 10 mét bị tâm ngắm hình chữ thập khóa mục tiêu, thì khi máy bay địch chiếm toàn bộ vòng ngắm đầu tiên nghĩa là khoảng cách là 500 mét, chiếm toàn bộ ba vòng ngắm nghĩa là khoảng cách chỉ còn khoảng 100 mét.

Dựa theo kinh nghiệm của Kharlamoyv, khi máy bay địch chiếm hết ba vòng ngắm mà khai hỏa, thì khả năng cao sẽ bắn trúng.

Lúc này, Kharlamov coi vị trí của khẩu pháo địch là máy bay địch, rồi đưa tâm ngắm hình chữ thập vào.

Khi khẩu pháo địch nằm trọn trong vòng ngắm đầu tiên, hắn bắn một phát từ pháo máy, rồi quan sát đường đạn.

Pháo máy rơi xuống vị trí “phía sau” pháo đài của quân địch khoảng 10 mét, vừa phát nổ trên mặt đất, thì người dắt ngựa bên cạnh che ngực ngã xuống.

Thế nhưng con ngựa không saol

Kharlamov chợt nhận ra hắn không còn thời gian để chỉnh sửa, hắn đang lao xuống phía quân địch, khoảng cách đến khi pháo máy chạm đất đã gần hơn một đoạn.

Hắn quyết đoán bóp cò súng máy, pháo máy và súng máy bắn liên tục khoảng 10 phát, sau đó nhấn nút ném bom, rồi kéo cân lái lên.

Ngay lúc kéo cần lái, hắn nhìn thấy đạn dược do mình bắn ra rơi xuống mặt đất —— đạn của máy bay đều là đạn tracer, cho nên có thể biết chính xác điểm rơi.

Lượt bắn strafing này cơ bản là bắn trúng pháo đài, pháo thủ đang tập trung khai hỏa không kịp né tránh nên đã có vài người trúng đạn.

Kharlamov không nhìn thấy cụ thể là bao nhiêu người, hắn đã kéo cần lái lên, cánh máy bay che khuất tầm nhìn của hắn —— cho dù là Yak-1 hay bất kỳ loại máy bay nào khác, tâm nhìn xuống phía dưới của máy bay thời đại này đều rất tệ, không nhìn thấy gì cả.

Cho nên mới cần phải cảnh giới góc chết cho nhau.

Kharlamov căn bản không nhìn thấy bom rơi ở đâu, chỉ nghe thấy tiếng nổ phía sau, quay đầu lại có thể nhìn thấy ánh lửa của vụ nổ, nhưng không biết là nổ ở đâu.

Hắn chỉ có thể hỏi qua radio: “Có ai nhìn thấy bom của tôi ném trúng chỗ nào không?”

“Không nhìn thấy, chúng tôi cũng đã ném bom và kéo lên rồi, căn bản không nhìn thấy kết quả.” Có người trả lời trong radio.

“Vậy chúng ta bay vòng trái, tất cả đều bay vòng trái, xác nhận kết quả.”

Toàn bộ trung đội của Kharlamov bay vòng trái, lúc này đội hình của họ đã hoàn toàn rối loạn, nhưng các phi cơ số 2 vẫn miễn cưỡng bám theo được các phi cơ số 1.

Trên mặt đất có thể nhìn thấy rõ ràng tám cột khói, trong đó có hai cột khói bốc cháy. Toàn bộ trận địa pháo binh đã ngừng khai hỏa.

Tuy nhiên —— ít nhất là nhìn từ trên không thì tổn thất về pháo binh của quân địch không lớn.

Thượng úy Semyon đề nghị trong radio: "Chúng ta yêu cầu pháo binh bắn chỉ viện đi!"

Kharlamov: "Nói thì dễ, anh có biết chúng ta đang ở đâu không?"

Máy bay ném bom hạng nặng có hoa tiêu chuyên nghiệp, sẽ dựa vào các loại đồng hồ đo và tham số về hướng bay của máy bay để tính toán một đường bay gần đúng, thông qua đường bay này biết được mình đang ở đâu, từ đó dẫn đường cho máy bay ném bom bay về căn cứ.

Cho nên máy bay ném bom hạng nặng có thể bay hàng nghìn km để tấn công mục tiêu.

Nhưng loại máy bay chiến đấu như Yak-1 chỉ có một phi công, hơn nữa trong quá trình bay phải liên tục chú ý cảnh giới, căn bản không có thời gian để vẽ đường bay lên bản đồ.

Các phi công máy bay chiến đấu thường sử dụng phương pháp xác định phương hướng bằng địa mốc, dựa vào các điểm mốc rõ ràng trên mặt đất để xác định vị trí của mình.

Cho nên cho dù phi công nhìn thấy mục tiêu, cũng chỉ có thể nhớ kỹ mục tiêu đó ở hướng nào của điểm mốc nào.

Máy bay trinh sát của Prosen có thể dẫn đường cho pháo binh, là bởi vì họ có quan sát viên chuyên nghiệp, có thể xác

định vị trí đại khái của máy bay, từ đó xác định tọa độ của mục tiêu phát hiện được.

Còn Yak-1 căn bản không có điều kiện này, trên thực tế không thể trực tiếp dẫn đường cho pháo binh.

Trừ khi —— họ liên lạc được với một người nào đó có khả năng đặc biệt.

Đúng lúc này, Kharlamov nghe thấy giọng nói của Rokossovsky tướng quân trong tai nghe: "Kharlamoy, tôi nghe thấy các anh đã phát hiện mục tiêu. Kharlamoy, báo cáo vị trít"

(Hết chương)

Chương 103: Phát Biểu Cho Thiếu Niên

Chương 45: Máy Bay, Vô Tuyến Điện Và Thần Chiến Tranh

Chương 45: Máy Bay, Vô Tuyến Điện Và Thần Chiến Tranh

30 phút trước, tại hâm chỉ huy của Sư đoàn bộ binh cơ giới cận vệ số 1.

Vương Trung kỳ thực vẫn luôn dùng chiếc radio chiến lợi phẩm của Prosen thu được để theo dõi tình hình trên không.

Nhưng bởi vì chất lượng của radio do Ant sản xuất quá kém, nên hắn không nghe rõ được nhiều chỉ tiết.

Cho nên hắn vừa nghe, vừa hỏi Pavlov: "Hôm qua phái người đi tháo radio của xe tăng địch, tháo được bao nhiêu cái?"

Pavlov lắc đầu: "Xe tăng của bọn chúng phức tạp quá, radio lại tinh vi, mấy ông thợ của chúng ta tháo được hai cái, nhưng đều bị hỏng. Sáng nay tôi đã báo cáo tình hình này với Tư lệnh Kozelsky của Hạm đội sông, tối nay họ sẽ cử kỹ thuật viên trên tàu sang tháo, bộ binh hải quân yểm hộ.

"Kỹ thuật viên của họ đều học đại học cả, chắc chắn là được."

Vương Trung: "Đừng chỉ để họ tháo, đưa cho họ hai cái hỏng xem có thể sửa được không."

Pavlov gật đầu, định cam ống nghe lên, nhưng lại suy nghĩ rồi quay đầu viết một tờ giấy nhắn, xoay người đưa cho liên lạc viên: "Đưa đến Sư đoàn bộ Hạm đội sông."

Sau khi liên lạc viên chạy đi, Pavlov phát hiện Vương Trung đang nhìn mình, bèn giải thích: "Chuyện gì không quá gấp thì gửi giấy nhắn, nhỡ đâu họ có việc gấp cần dùng điện thoại."

Popov chỉ ra phía chiến trường yên tĩnh bên ngoài cửa sổ quan sát: "Y anh là trong tình huống này mà còn có chuyện gì gấp sao?"

Vương Trung cũng nhìn ra ngoài: "Sao quân địch không tấn công nữa nhỉ, đợt tấn công trước đã qua hai tiếng rồi. Hay là chúng ta đánh một trận vào chỗ tập kết của bọn chúng, thúc giục bọn chúng một chút?"

Nelly trợn tròn mắt: "Mặc dù em không nên xen vào chuyện chỉ huy quân sự, nhưng… sao anh nói như thể là bạn tốt của chỉ huy quân địch vậy."

Vương Trung: "Quân địch lấy mạng của chúng để giúp tôi thăng quan tiến chức, dĩ nhiên là bạn tốt của tôi."

Lúc này trong radio vang lên tiếng hét của phi công: "… Pháo… Khai hỏa… Động tĩnh lớn… Rất xa… Nhìn thấy…"

Vương Trung nhíu mày: Tạp âm nhiều hơn cả thông tin hữu ích thế này là sao? Ant không sản xuất được radio tử tế à?

Vasili kiểm tra chiếc radio chiến lợi phẩm của Prosen, ngẩng đầu nói với Vương Trung: "Không phải vấn đề của radio đâu, chắc là do tình hình bên đó quá tệ. Họ đang bay ở độ cao thấp, nên bị ảnh hưởng bởi độ cong của Trái đất."

Vương Trung: "Hình như họ phát hiện ra pháo binh, từ vừa nãy là pháo binh đúng không? Còn nhắc đến động tĩnh lớn nữa. Nghe tiếp xem sao."

Lại đợi vài phút, một giọng nói rõ ràng hơn vang lên: “Nhìn mặt đất! Đang khai hỏa!”

“Ở đâu?”

Vasili tranh thủ góp ý: “Có thể là họ đã bay lên cao, cho nên…” Vương Trung ve vai anh ta một cái, noitham: “Im lặng.”

Trong radio lại vang lên đoạn đối thoại: “Hướng 11 giời”

“Mọi người, ném bom theo tôi.”

Ngay sau đó, liên lạc lại trở nên mơ hồ, từ ngữ duy nhất nghe rõ được là “bay vòng trái”.

Vương Trung nhíu mày: Sao cứ phải bay vòng trái nhỉ, chẳng lẽ là do giáp ở mạn trái mỏng hơn sao?

Lúc này, có phi công đề nghị: “Chúng ta yêu cầu pháo binh bắn chỉ viện đi!”

Xem ra hiệu quả không được tốt. Nhưng đề nghị này lập tức bị bác bỏ:

“Nói thì dễ, anh có biết chúng ta đang ở đâu không?”

Vương Trung câm ống nghe radio lên, ấn nút: ‘Rokossovsky gọi Kharlamov!l Rokossovsky gọi Kharlamovt”

Vương Trung thả nút, chờ đợi hồi đáp.

Không biết vì sao hắn bỗng nhiên cảm thấy đứng mệt, bèn đi đến chiếc bàn để đồ linh tinh cạnh cửa sổ quan sát, đẩy mấy cuốn sổ ghi chép trên bàn sang một bên, roi ngồi phịch xuống, dựa lưng vào tường, tay cam ống nghe đặt lên cửa sổ quan sát.

Vasili: “Trông anh như mấy gã công tử bột đang huyt sáo với các cô gái trong quán cà phê vậy.”

Vương Trung: “Biết đâu tôi là công tử bột thật thì sao? Chỉ là tình cờ giỏi đánh trận thôi.”

Vasili vỗ trán: “Tôi quên mất.”

Lúc này vẫn chưa thấy trả lời, Vương Trung lại ấn nút trên ống nghe: “Rokossovsky gọi Kharlamovl Rokossovsky gọi Kharlamovl”

Lần này lập tức có tiếng đáp: “Tướng quân xin chỉ thị!”

Vương Trung vẫn giữ nguyên tư thế nhìn ra ngoài, chuyển sang góc nhìn từ trên xuống.

Sau đó hắn phát hiện chỉ có biểu tượng của trung đội Kharlamov, không có biểu tượng của những đơn vị khác trong tâm nhìn.

Chết tiệt, không quân không phải do mình chỉ huy nên không hiển thị trên bản đồ của mình đúng không? Cho dù mình có thể ra lệnh cho họ treo bom xuất kích cũng không tính là quân của mình đúng không?

Nhưng vẫn còn cách cứu vẫn, dù sao thì cũng đã nhìn thấy vị trí của phi đội đó rồi.

Vương Trung chỉ vào tấm bản đồ trên bàn, rồi đá vào chân Vasili một cái.

Đồng thời hắn hỏi lớn: “Các anh nhìn thấy lực lượng pháo binh của quân địch đúng không?”

“Vâng, chúng tôi đã tấn công rồi, nhưng không phá hủy được khẩu pháo nào, cũng không thấy đạn dược phát nổ, hiệu quả không tốt. Chúng tôi đang chuẩn bị tiếp tục bắn strafing.”

“Nó ở hướng nào của các anh? Nói đông tây nam bắc!” Vương Trung hỏi. Chủ yếu là góc nhìn của hắn quá cao, không nhìn ra hướng di chuyển cụ thể của máy bay, chỉ nhìn thấy hướng di chuyển của biểu tượng đơn vị, mà mỗi đơn vị lại có nhiều máy bay, nên không thể lấy hướng di chuyển của cả đơn vị làm hướng di chuyển của máy bay được.

Vì vậy, Vương Trung đặc biệt nhấn mạnh phải nói đông tây nam bắc.

Lúc này, Vasili đã bê cả chiếc bàn đựng bản đồ đến, chắc là không biết Vương Trung muốn xem bản đồ nào.

Vương Trung cầm lấy tấm bản đồ nhỏ đặt trên cùng lên —— loại bản đồ này được in ra là để cho chỉ huy viên thoải mái vẽ lên —— sau đó dùng móng tay đánh dấu X lên bản đồ.

Vasili đưa bút chì cho Vương Trung.

Vương Trung nhận lấy bút chì, vẽ một dấu X lên bản đồ. Đây chính là vị trí của phi đội Kharlamov.

Mặc dù vị trí này luôn thay đổi, nhưng chỉ cần Kharlamov nói nhanh một chút, thì chắc là không có vấn đề gì.

Kharlamov: "Đông bắc chúng tôi! Khoảng cách…"

Vương Trung: "Không cần nói khoảng cách."

Hắn vẽ một đường thẳng về phía đông bắc, sau đó dựa theo tỷ lệ xích trên bản đồ, đánh dấu một điểm trên đường thẳng đó.

Vương Trung: "Các anh bay cao lên một chút, bay lên cao thì liên lạc mới tốt. Bay lên độ cao 3000 mét, nhắc lại, bay lên độ cao 3000 mét."

"Rõ, bay lên 3000 mét. Ngài muốn làm gì?"

"Tôi muốn bắn một phát pháo qua đó, anh hiệu chỉnh."

"Được, nhưng làm sao ngài đảm bảo được phát pháo đó sẽ rơi vào trong tâm nhìn của chúng tôi?" Kharlamov rõ ràng rất nghi ngờ.

Vương Trung: "Chuyện đó không cần phải lo."

Vương Trung thả nút trên ống nghe, nói với Vasili: "Bảo pháo binh bắn vào điểm này, bắn một phát."

Cùng lúc đó, tại Sở chỉ huy Tập đoàn quân số 1 của Quân đoàn Ky sĩ Asgard, Prosen.

Các sĩ quan cấp cao mặc quân phục màu đen của Quân đoàn Ky sĩ đang vây quanh một chiếc điện đài.

Vừa rồi bọn họ cũng nghe được cuộc nói chuyện giữa Rokossovsky và không quân.

Feliz, sĩ quan phụ tá của Gilles, nói: "Nên khen thưởng cho nhân viên thông tin đã phát hiện ra đoạn đối thoại này."

Gilles gật đầu: "Ừ. Chuyện đó tính sau, chỉ dựa vào phương hướng thôi, thì làm sao hắn xác định được vị trí trận địa pháo binh của chúng ta?"

Mọi người nhìn nhau, không ai nói gì.

Feliz nói: "Có thể là radar. Vừa rồi hắn bảo máy bay bay cao lên, thật ra là để radar có thể phát hiện ra máy bay."

Các sĩ quan cấp cao khác của Prosen đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Gilles: "Liên hiệp Vương quốc đã đưa radar đến đây, và lắp đặt xong rồi sao? Từ đâu mà đưa đến? Từ phía bắc cao nguyên Balath, sau đó vận chuyển qua biển nội địa sao?"

Feliz bước đến trước bản đồ thế giới: "Xét ve mặt thời gian thì khả thi, xuất phát từ thuộc địa Balaha của Liên hiệp Vương quốc, đi qua cao nguyên Balath, sau đó dùng tàu vận chuyển qua biển nội địa."

Lúc này, sĩ quan thông tin chạy đến báo cáo: "Trung đoàn pháo binh 511 báo cáo, họ bị máy bay địch ném bom, hơn nữa pháo binh của địch đang bắn thử, yêu cầu cho phép chuyển trận địa."

Gilles: "Rút lui khẩn cấp."

Rút lui khẩn cấp là mệnh lệnh cấp bách hơn so với chuyển trận địa, cơ bản đồng nghĩa với việc toàn bộ pháo binh bỏ lại trang bị và rút khỏi trận địa, đồng thời đội cảm tử sẽ lái xe chở đạn dược di chuyển theo hướng ngược lại với hướng rút lui của binh lính.

Vương Trung nghe thấy Kharlamov báo cáo trong radio: "Điều chỉnh mục tiêu lên phía bắc 100 mét."

Không đợi Vương Trung truyền đạt, Pavlov vẫn đang giữ nguyên tư thế cầm ống nghe, lập tức hạ lệnh: "Điều chỉnh mục tiêu lên phía bắc 100 mét."

Sau đó lại là một khoảng thời gian dài chờ đợi.

Thời gian cần thiết để lựu đạn pháo bay mười mấy cây số dài đến kinh người.

Cuối cùng, Kharlamov báo cáo: "Hướng Đông 200 mét."

Vương Trung không cần thuật lại, trực tiếp duy trì tư thế ngồi của công tử bột, quan sát cảnh sắc bên ngoài cửa quan sát.

Kharlamov: "Nghi ngờ hình thành bắn chéo, yêu cầu ba phát thử nghiệm."

Lúc Pavlov thuật lại, Popov nhỏ giọng nói: "Đây không phải là thuật ngữ chuyên môn của hải quân sao? Phi công này hiểu biết nhiều thật."

Vương Trung giơ hai tay lên. Một phi công không quân, lúc dẫn dắt lục quân bắn pháo, lại dùng thuật ngữ chuyên nghiệp của hải quân, ở một số quốc gia, não cũng văng ra mất.

Vasili: "Tướng quân còn rất quen thuộc máy bay."

Lúc này, Kharlamov báo cáo: "Bắn chéo! Có thể khai hỏa rồi!"

Pavlov: “Xác nhận bao phủ khu vực mục tiêu, toàn bộ đoàn pháo binh bắn ba phát cấp tốc.”

Âm thanh pháo bắn liên tiếp rất nhanh truyền đến.

Popov hỏi Vương Trung: “Hắn cảm thấy mục tiêu là sư đoàn pháo binh hay là quân đoàn pháo binh?”

Vương Trung: “Không biết, quản hắn sư đoàn hay quân đoàn, nổ được là tốt rồi. Hắn không cảm thấy hỏa lực vừa mới bắt đầu rơi trên đầu chúng ta đã giảm bớt rồi sao?”

Vasili: “Quả thật vậy.”

Lúc này trong radio truyền đến thanh âm của Kharlamov: “Trúng mục tiêu, lặp lại, trúng mục tiêu.”

Đúng lúc này, một tiếng thét vang lên xen vào radio thông tin vốn yên tĩnh: “Máy bay địch, từ trên bổ nhào xuống!”

Vương Trung nghe câu này phản ứng đầu tiên là “đạn đạo bổ nhào”, làm fan quân sự lâu sẽ có triệu chứng này, lúc nào cũng có thể bị kích hoạt bởi các loại meme kỳ quái.

Vương Trung ấn nút trên mic hô to: “Xoắn! Xoắn toàn bộ! Chui vào điểm mù trong tâm nhìn của bụng máy bay địch. Lúc bổ nhào 109 xoay sở rất kéml”

Lúc bổ nhào, khả năng xoay trở của 109 sẽ trở nên kém hơn, điều này có nghĩa là khi thấy mục tiêu xoắn chui vào điểm mù bên dưới bụng máy bay, 109 đang bổ nhào có thể không kịp xoay chuyển thân máy bay. Vị trí của hai bên trong không chiến thay đổi vô cùng nhanh chóng, một khi đã mất tiếp xúc bằng mắt, có khả năng sẽ không tìm thấy nữa.

Mặc dù Vương Trung đã hô, nhưng thông tin đã hỗn loạn.

“Tản ra tản rat”

“Máy bay địch ở đâu? Ta không nhìn thấy hắn!”

“Thấy rồi, đang thoát ly!”

“Ta đạp bánh lái không có phản ứng, ta sắp phải hạ cánh bắt buộc rồi!”

“Ta bắn hạ một chiếc! Hắn bốc cháy rồi!”

“Semyon, phía sau hắn! Xoay trái!”

“Semyonl”

Vương Trung vẻ mặt nghiêm túc, cầm mic mấy lần muốn an nút nói chuyện, cuối cùng vẫn không nói ra.

(Hết chương) Chương 46: Cái này thật sự rất khoa học

Tám giờ tối, sau khi pháo kích của địch hoàn toàn ngừng lại, một chiếc xe jeep chở Kharlamov cùng một phi công đến trước bộ phận cơ giới cận vệ.

Vương Trung nhận được tin tức trước đó, mang theo toàn bộ sư đoàn đứng ở cửa nghênh đón bọn họ.

Nhìn thấy trên xe jeep có hai người bước xuống, Vương Trung hỏi: “Hy sinh hai người sao?”

“Không.” Kharlamov lắc đầu,‘Còn một người bánh lái bị hỏng, tin tức cuối cùng từ radio là hắn đã bay qua sông, nhưng không biết hạ cánh ở đâu. Hắn liên lạc được với quân đội chúng ta sẽ có xe đến đón về.”

Bởi vì phi công vô cùng quý giá, cho nên các đơn vị đều sẽ phái xe đưa phi công về sân bay nếu tìm thấy họ.

“Biết địa chỉ nhà của thượng úy Semyon không? Ta muốn đích thân viết cho hắn một bức thư cảm ơn.” Vương Trung lại nói.

Vương Trung vừa dứt lời liền nghe thấy cảnh vệ đứng gác bên cạnh líu lưỡi: “Tướng quân tự mình viết thư cảm tạ, tôi mà được như thế thì tốt quá.”

Popov như vừa tỉnh ngộ, quay đầu nhìn Vương Trung từ trên xuống dưới.

Vương Trung cố tình giả vờ như không nhìn thấy vẻ mặt của hắn.

Kharlamov: "Kênh chính thức thì ngài có thể thông qua giáo hội ở sân bay để làm việc này. Nếu ngài muốn tự mình gửi, tôi biết địa chỉ, dù sao hắn cũng là lính lâu năm của trung đội 1, tôi khá thân với hắn. Hay là tôi đưa địa chỉ cho người hầu gái của ngài?"

Vương Trung gật đầu, làm động tác mời: "Mời vào trong, chúng ta cứ đứng thế này, cẩn thận người Prosen học theo chúng ta pháo kích bất ngờ."

Cả đoàn người cứ như vậy tiến vào hầm.

Câu đầu tiên Kharlamov nói sau khi vào trong là: "Tướng quân Rokossovsky, lúc máy bay địch tập kích, mọi người không chú ý đến điện đài của ngài, nhưng giờ nghĩ lại, ngài rất am hiểu chiến thuật không chiến. Ngài còn biết lúc máy bay chiến đấu của địch bổ nhào xoay trở rất kém."

Vương Trung vội vàng nói: 'Đó chỉ là kiến thức phổ thông thôi, phần lớn máy bay khi bổ nhào với tốc độ vượt quá một mức độ nhất định thì khả năng điều khiển sẽ giảm xuống."

Đây là sự thật, cho nên lúc bổ nhào phải khống chế tốc độ, thường sẽ phải hãm bớt tốc độ, để máy bay không quá nhanh.

Yak-1 khi bổ nhào với tốc độ cao cũng sẽ trở nên chậm chạp, hơn nữa còn dễ bị gãy cánh, dù sao cánh của Yak-1 làm bằng gỗ.

Nhưng Yak-1 rất hiếm khi bổ nhào tấn công, khi Vương Trung chơi War Thunder, lái Yak-1 đều là quân nhau với địch ở độ cao thấp.

Kharlamov nhìn chằm chằm Vương Trung: “Kiến thức phổ thông. Thì ra là thế, kiến thức mà chỉ những phi công lão luyện trong giới quý tộc mới có thể nắm giữ đã là kiến thức phổ thông rồi sao?”

Vương Trung chắc chắn nói: “Đúng vậy. Nguyên nhân là vì có một người anh em lái máy bay chở bạn gái lên trời bay một vòng, sau đó cô gái kia liền chết mê chết mệt anh ta, thế là lái máy bay trở nên thịnh hành. Tất cả đều là vì tán gái, mà tôi là công tử bột số hai Yekaterinburg, hiểu chưa!”

Kharlamov gật đầu: “Chuyện của quý tộc tôi không hiểu lắm, nhưng phi công quả thật rất được các cô gái hoan nghênh, trước kia chúng tôi từng nhiều lần yêu cầu bệnh viện không được xây dựng gân sân bay, bởi vì ở gân sẽ phải liên hoan, mà đã liên hoan là y tá sẽ mang thai.”

Lòng đồng cảm của Vương Trung dành cho trung đội của Kharlamov lập tức giảm đi một nửa.

Vasili hỏi: “Vậy trung tá thì sao? Tôi nhớ vợ anh là giáo viên trung học, chẳng lẽ anh cũng thân mật với các y tá trong buổi khiêu vũ sao?”

Kharlamov: “Đương nhiên là không rồi. Khoảng sáu năm trước, bên cạnh sân bay nơi trung đoàn không quân chúng tôi đóng quân có một trường trung học, vợ tôi, khi đó cô ấy vẫn chưa phải là vợ tôi, cô ấy mới đến trường dạy học, chúng tôi tổ chức một buổi giao lưu, là giữa phi công và giáo viên. Sau đó thì tôi kết hôn.”

Vasili: May mà tôi không gia nhập không quân.”

Vương Trung kinh ngạc: “Chẳng lẽ hắn thích con trai?”

“Không, tạm thời tôi chưa muốn kết hôn.”

Popov: “Hắn vẫn chưa chơi bời đủ, tôi vừa nhìn biểu cảm của hắn là hiểu, hồi tôi còn làm cha xứ ở nhà thờ, hơn một nửa

đám nhóc đến sám hối đều là loại người này.”

Lúc này Pavlov xen vào: “Vẫn nên nói chuyện chính sự đi, Kharlamov trung tá.”

Trung tá gật đầu: “Đúng đúng, nên nói chuyện chính sự. Chúng tôi đến đây là để báo cáo tình hình nhìn thấy lúc bay ở độ cao thấp.”

Vương Trung: “Địch không ngụy trang sao?”

Trung tá lắc đầu: “Không, bọn chúng căn bản không có ý thức phòng không, xe tăng và lều trại đầu không ngụy trang, ngay cả lưới ngụy trang cũng không che. Hơn nữa nhìn thấy máy bay cũng không tản ra nằm xuống, tất cả đều đứng im tại chỗ vẫy tay với chúng tôi.”

Vương Trung cũng không cảm thấy kỳ lạ về chuyện này, người chưa từng trải qua không kích quả thật sẽ rất lơ là, lúc Mỹ không kích Tokyo ở Trân Châu Cảng, bay sát mặt biển, ngư dân Nhật Bản nhìn thấy máy bay còn tưởng là của mình, nhao nhao vẫy tay hoan hô.

Popov hừ lạnh một tiếng: “Bọn chúng sẽ nhanh chóng học được bài học từ chiến tranh.”

Vương Trung: “May người bay phía sau lưng địch, có phát hiện ra nguyên nhân bọn chúng dừng lại không? Sau khi đợt tấn công sáng nay kết thúc, địch chỉ pháo kích chúng ta, căn bản không phát động tấn công nữa. Chúng ta phỏng đoán, có thể địch đã gặp phải tổn thất ngoài ý muốn, hoặc là chết nhân vật quan trọng nào đó khiến cho tinh thần chiến đấu giảm sút.”

Kharlamov: “Không, chúng tôi bay trên không nhìn thấy binh lính địch không giống như vừa thua trận, ý chí chiến đấu của bọn chúng rất mạnh mẽ, hơn nữa trông có vẻ vui mừng hớn hở, cũng không có ý định tránh pháo, tụ tập hết ở nhà ăn, một phát trọng pháo nện xuống có thể giết chết cả trăm tên.

“Tôi lại cảm thấy là địch cảm thấy mình sắp thắng lợi.”

Kharlamov nói xong, phi công phụ lái của hắn bổ sung: “Còn một chuyện nữa, tất cả lều trại của địch, chúng tôi phát hiện rất nhiều nhà cửa rất tốt, nhưng lại không có tên địch nào ở.”

Vương Trung: “Chắc là bị pháo kích mỗi đêm của chúng ta dọa sợ rồi.”

Pavlov: “Nếu đã biết địch không ở trong nhà, vậy tối nay có pháo kích nữa không?” “Tối nay có thể dừng một chút, thậm chí có thể dừng hai ngày, đợi bọn chúng bắt đầu chuyển vào nhà ở, chúng ta lại pháo kích.”

Pavlov gật đầu: “Cũng được. Vậy tối nay pháo binh cho nghỉ ngơi.”

Nói xong hắn xoay người đi sắp xếp việc này, Vương Trung tiếp tục hỏi Kharlamov: “Còn tin tình báo nào khác không? Địch không thể nào không tấn công nữa, nhưng hôm nay chúng ta phòng thủ cả ngày, vậy mà chẳng có động tĩnh gì.”

Kharlamov lắc đầu: “Tôi chỉ là phi công, tôi chỉ có thể nói cho ngài biết ý thức phòng không của địch rất kém.”

Vương Trung vuốt cằm trầm tư.

Lúc này Kharlamov nuốt nước bọt, giống như đã hạ quyết tâm rất lớn mới mở miệng hỏi: “Tướng quân, làm cách nào mà ngài đưa được đạn pháo vào trong phạm vi tâm nhìn của chúng tôi? Nếu ngài không đưa phát đầu tiên đến, chiến thuật hôm nay căn bản là không thể thực hiện.”

Vasili cũng nhìn Vương Trung.

Hôm nay chính mắt hắn đã nhìn thấy Vương Trung dùng móng tay vẽ dấu chéo trên bản đồ.

Vương Trung kỳ thực đã sớm nghĩ đến chuyện này rồi, kết luận là không có cách nào che giấu, chỉ có thể nói khung hình lúc đó thật ngầu.

May mà thế giới này có thần lực.

Thế là Vương Trung nói: "Ta cầu nguyện Chúa, ngài ấy đã cho ta biết vị trí."

Sao nào, cho phép thiếu nữ xinh đẹp cầu nguyện dẫn đường thần tiễn, không cho phép ta, một thiếu niên đẹp trai cầu nguyện dẫn đường đại pháo? Huống chỉ tu sĩ cầu nguyện vốn dĩ là nam nữ chia đều, chỉ là trong sư đoàn của ta vừa vặn toàn là nữ tu sĩ cầu nguyện.

Biểu cảm của Popov lập tức trở nên rất kỳ quái.

Lần này Vương Trung đã chú ý! Dù sao lúc nói như vậy, nhất định phải quan tâm đến thái độ của sư đoàn trưởng kiêm giáo chủ chứ.

Thế là Vương Trung dựa theo giáo lý của giáo phái thế tục mà mình biết, bổ sung một câu: "Ta nghĩ nhất định là có nguyên lý khoa học trong đó, có thể là bức xạ vật đen kích phát vướng víu lượng tử."

Thực ra đoạn này Vương Trung hoàn toàn là nói nhăng nói cuội, hắn nào hiểu gì về cơ học lượng tử, hắn chỉ xem qua một video "Avengers: Endgame" thấy rất ngầu nên nhớ đại khái mấy cái thuật ngữ.

Cũng giống như đám thanh niên văn nghệ giả dởm trên mạng xã hội xem video "Tóm tắt tác phẩm kinh điển XX trong năm phút" rồi học được vài từ khóa là bắt đầu khoác lác.

Vương Trung không ngờ rằng, mấy từ này trong tiếng Ant còn dài hơn cả tên người Ant.

Nói một tràng khiến mọi người đều ngơ ngác.

Popov: “Cái quái gì thế?”

Vương Trung: “Ý tôi là, dựa vào hằng số Planck cộng hưởng De Broglie, cho nên tôi biết vị trí của bọn Kharlamov.

Vasili: “Tôi dám chắc câu vừa rồi và câu trước đó anh nói không phải là một.”

Vương Trung: “Tôi chỉ thuận miệng nói ra mấy từ ngữ khoa học tiên tiến nhất, dù sao tương lai nhất định sẽ có người giải thích được. Khoa học tiên tiến đến một mức độ nhất định thì trông không khác gì ma thuật.”

Popov: “Ngài không cần lo lắng, giáo phái Sùng Thánh đã bị tiêu diệt sạch rồi, hơn nữa đức Giáo hoàng cũng đã dặn dò, các thẩm phán sẽ nương tay với những lời ngài nói.”

Vương Trung: “Chuyện này rất khoa học!”

Kharlamov chen vào: “Vậy sau này chúng tôi có thể giữ liên lạc vô tuyến với ngài, để ngài dẫn đường cho pháo binh được không?”

Vương Trung: “Trước tiên, mấy người phải thay bộ điện đài tốt hơn đã. Hôm nay kỳ thực chỉ là tình cờ liên lạc được với mấy người, thời tiết sắp tới sẽ rất xấu, mây nhiều có thể sẽ ảnh hưởng đến việc liên lạc bằng điện đài.”

Kharlamov: “Đúng vậy. Hơn nữa chúng tôi dù sao cũng chỉ là máy bay chiến đấu, không thích hợp làm việc này. Tôi thấy có thể xin điều động máy bay ném bom Ye-2. Máy bay ném bom Ye-2 có hoa tiêu chuyên nghiệp, bản thân nó biết vị trí của mình. Tôi vẫn luôn cho rằng chúng ta nên học theo địch, cải tạo máy bay ném bom hạng nặng thành máy bay trinh sát.’

Vương Trung: “Biết đâu có thể tranh thủ để Hợp Chủng Quốc hỗ trợ chúng ta một ít B-17 nhỉ”

Vương Trung vừa dứt lời, căn phòng rơi vào yên tĩnh.

Popov ho khan một tiếng: “Hình như ngài vừa tiết lộ bí mật quốc gia?”

Vương Trung: “Hả? À, là phóng viên Mike của Hợp Chủng Quốc ấy mà, anh ta kể cho tôi nghe rất nhiều chuyện ở trong nước của họ, đâu tính là tiết lộ bí mật, bọn họ vốn đang thảo luận xem có nên viện trợ cho chúng ta hay không ở quốc hội mà. Đây đâu phải tiết lộ bí mật, báo chí Hợp Chủng Quốc ngày nào mà chẳng đưa tin”

Mọi người nhìn nhau, quyết định coi như là như vậy.

Kharlamov thở dài: “Vậy tôi hy vọng bọn họ gửi thêm nhiều máy bay chiến đấu đến, tôi chịu hết nổi cái thứ máy bay làm bằng gỗ này rồi.”

Vương Trung thầm nghĩ đừng vội, rồi anh sẽ được lái Yak-3, thứ đó làm hoàn toàn bằng kim loại, được mệnh danh là cỗ máy năng lượng vĩnh cửu trên không, có thể biến tất cả máy bay nào dám đánh nhau với nó ở độ cao thấp thành kẻ ngốc.

Lúc này Pavlov đã sắp xếp xong cho pháo binh nghỉ ngơi, hắn quay lại nói: “Vậy rốt cuộc tại sao địch không tấn công nữa?”

Mọi người nhìn nhau, không ai nói gì.

“Sáng mai, ta sẽ tự mình lái máy bay đến trình bày với bệ hạ.”

Quân đội Prosen, sở chỉ huy tập đoàn quân số 1 của Ky sĩ đoàn Asgard, Gilles nói.

Sĩ quan phó quan của hắn lo lắng nhìn điện báo trong tay: “Lời lẽ trong điện báo này gay gắt như vậy, bây giờ đến gặp bệ hạ, liệu có đụng phải họng súng không?”

Gilles: “Nhưng mà, các binh đoàn thiết giáp tinh nhuệ của chúng ta không thể phát huy tác dụng trong cuộc tấn công vào

Shostka, đây là sự thật. Cho dù là điều động đến chiến tuyến phía bắc, ít nhất cũng tốt hơn là lãng phí ở chỗ này. Ta sẽ trình bày rõ ràng cho bệ hạ hiểu.”

Các sĩ quan khác nhìn nhau. Gilles bổ sung một câu: “Hay là các ngươi cho rằng bệ hạ không có khí lượng như vậy?”

Các sĩ quan khác vội vàng lắc đầu.

Gilles: “Vậy quyết định như vậy đi, ngày mai ta sẽ rời khỏi tiên tuyến, các ngươi tiếp tục công việc đào hào.”

(Hết chương) Chương 47: Cuộc chiến của Gilles

Lãnh thổ Đế quốc Prosen, đại bản doanh Kehlsteinhaus của Hoàng đế Reinhardt.

Sân bay phụ cận Kehlsteinhaus, một chiếc máy bay chở khách ba động cơ Junkers 52 đáp xuống một cách nhẹ nhàng. Sau khi máy bay dừng hẳn, một chiếc xe jeep cùng một chiếc xe tải chở một tiểu đội binh sĩ tiến đến trước máy bay.

Gilles bước ra khỏi máy bay, nhìn sân bay trống trơn, hơi nhíu mày.

Lúc này viên thiếu tá phụ trách nghênh đón nói: “Bệ hạ đang chờ ngài ở Kehlsteinhaus. Quân vụ khẩn cấp, nên ngoại trừ lính gác ra không sắp xếp ai khác đến đón tiếp.”

“Ta biết rồi.” Gilles bước xuống cầu thang, lên xe jeep. Phó quan Feliz của hắn trực tiếp ngồi vào ghế lái phụ.

Viên thiếu tá đến nghênh đón thấy thế, bèn đứng lên bậc lên xuống ở cửa xe tải phía sau, vịn cửa xe, sau đó ra hiệu: “Xuất phát.”

Tài xế xe jeep đạp ga, đoàn xe rời khỏi sân bay, men theo đường núi quanh co tiến về phía Kehlsteinhaus.

Trên đường đi ngang qua một khu vực đổ nát, Gilles tò mò hỏi: "Chỗ đó sao lại đổ nát thế?"

Sau đó hắn phát hiện ra vì hành động của phó quan nhà mình, nên người duy nhất có thể trả lời câu hỏi này lại đang ở trên xe chở lính.

Gilles chỉ đành ngậm miệng.

Một lát sau, xe tiến vào đường hầm giữa lưng chừng núi, đi thẳng một mạch đến chỗ sâu nhất, tiến vào một thang máy cực lớn.

Tiếp đó, tiếng động cơ điện vang lên, thang máy bắt đầu đi lên.

Chiếc thang máy này giống như được xây dựng để khoe khoang thành tựu của Đế quốc Prosen trong lĩnh vực cơ khí và động lực điện, nó có thể nâng được một chiếc xe jeep, một chiếc xe tải cùng mười bảy người trưởng thành cùng lúc.

Thang máy dừng lại, viên thiếu tá ra hiệu: "Mời ngài."

Cửa thang máy mở ra, Gilles bước vào hành lang của Kehlsteinhaus, quen đường quen lối đi thẳng đến văn phòng làm việc của Hoàng đế. Đến cửa văn phòng, Gilles định tháo súng lục đưa cho thư ký, nhưng thư ký lại nói: "Bệ hạ nói ngài có thể mang theo súng vào trong."

Gilles do dự một chút, cuối cùng vẫn tháo súng và bao súng ra: "Ta có thể mang súng vào, nhưng không có nghĩa là nhất định phải mang súng vào, đúng không?"

Thư ký cúi người: "Vậy tôi xin phép thay ngài cất giữ."

Sau khi nhận lấy súng, thư ký ấn nút trên bàn, cửa văn phòng tự động mở ra.

Pháo đài này, dường như là vì phô trương thực lực kỹ thuật của Prosen, nên cửa ra vào chỗ nào cũng là cửa tự động.

Hoàng đế Prosen, Reinhardt, đang đứng trước sa bàn cực lớn, nhìn chằm chằm vào toàn bộ chiến trường, như thể ngài là vị thần tối cao đang nắm giữ tất cả.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Reinhardt không thèm quay đầu lại, trực tiếp chất vấn: "Nghe nói ngươi đã ngừng tấn công, chuyển sang đào hào?"

"Đúng vậy, thần phát hiện ra các sư đoàn thiết giáp của chúng ta không thích hợp tấn công theo kiểu này."

Reinhardt: "Vớ vẩn! Ở Carolin, các sư đoàn thiết giáp của chúng ta đã chọc thủng phòng tuyến kiên cố của địch! Khi đó quân ta còn sử dụng rất nhiều xe tăng hạng nhẹ Panzer I và II đấy!"

"Bây giờ quân ta cũng có rất nhiều xe tăng hạng nhẹ Panzer I và II. Ở Carolin chúng ta đã giành được chiến thắng vẻ vang, nhưng ở đây, thần tấn công một ngày, ngoài việc trả giá bằng mấy trăm thương vong, tổn thất bảy mươi xe tăng ra thì chẳng thu hoạch được gì!"

Gilles không kiêu ngạo không siểm nịnh, hắn tiếp tục nói: "Be hạ! Thần biết việc hủy diệt biểu tượng ý chí kháng chiến của địch có ý nghĩa quyết định, chiến tranh chính là sự kéo dài của chính trị, nhưng chiến tranh chung quy không phải là chính trị!

"Thần biết người đang theo đuổi lợi ích mà Ky sĩ đoàn Asgard, thứ tượng trưng cho lý tưởng của người, hủy diệt bức tường thép của đế quốc địch mang lại, nhưng sư đoàn thiết giáp không thích hợp tấn công khu vực phòng ngự kiên cố là sự thật không thể chối cãi!

"Thực ra ở Carolin, sư đoàn thiết giáp của chúng ta chủ yếu phụ trách bao vây quân địch, cắt đứt đường tiếp tế. Bày binh

bố trận sư đoàn thiết giáp trước mặt lũ địch phòng ngự dọc theo con sông kia là một chủ ý ngu xuẩn!"

Đối mặt với lời lẽ đanh thép của Gilles, Reinhardt nhìn trời: "Ngươi… nói cũng có lý. Bức tường thép của Ant kia lợi hại như vậy sao? Vậy mà chỉ một ngày đã khiến cho Siegfried, người cùng tên với vị anh hùng trong truyên thuyết của chúng ta, phải bỏ cuộc sao?"

Gilles: "Thân cùng tên với anh hùng là vì phụ thân đặt tên thân theo tên của vị anh hùng đó. Đây không phải là trùng hợp, cũng không phải là thần linh ban tặng, mà là mong ước tốt đẹp của phụ thân thần."

"Nhưng dưới sự tuyên truyên ram rộ thì không còn như vậy nữa. Siegfried, ngươi phải đánh bại kẻ thù của ngươi!" Reinhardt bước ba bước đến trước mặt Gilles, nắm chặt vai hắn,'Hiểu chưa?"

"Chính vì vậy thân mới phải đến đây trình bày rõ ràng cho bệ hạ! Chúng ta cần lực lượng công binh, cần đào hào, để đối phó với lũ địch giỏi sử dụng pháo binh! Chỉ cần vô hiệu hóa đường đạn của bọn chúng là chúng ta có thể áp sát bờ sông, đến lúc đó cho dù là bắc cầu phao dưới sự yểm trợ của khói mù hay là dùng pháo 88 bí mật phá hủy đoàn xe bọc thép của địch đều dễ như trở bàn tay!" Gilles nói.

Hoàng đế buông vai Gilles ra, đi đến trước sa bàn: "Vậy bây giờ phải làm sao với các sư đoàn thiết giáp? Không thể nào điều động sư đoàn thiết giáp đến tiền tuyến thông qua đường hầm được?"

Gilles: "Vậy có thể điều động sư đoàn thiết giáp đến phía bắc, tham gia tấn công bên đó. Xét về mặt bố trí quân đội, gọng kìm phía nam và phía bắc đều là quân của Tập đoàn quân Trung tâm, điều động như vậy cũng không có gì là phiên phức."

“Nhưng còn khoảng cách thì sao?” Reinhardt nhìn người bạn học cùng trường quân đội,Ant không phải là Carolin, ở Carolin muốn điều động quân rất dễ dàng, chỉ cần dùng tàu hỏa vận chuyển là được. Nhưng ở Ant… Nếu không sử dụng đường sắt, đến lúc đó e là phần lớn xe tăng của sư đoàn thiết giáp sẽ nằm im tại chỗ, số xe tăng còn di chuyển được chưa đến ba mươi chiếc.”

Hoàng đế chỉ vào bản đồ: “Còn về việc sử dụng đường sắt, ngươi nhìn đường ray của Ant xem, tất cả đường ray đều là đường ray hình rẻ quạt, nếu muốn điều động sư đoàn thiết giáp của ngươi đến phía bắc, chúng ta phải đi một đường vòng cung như thế này. “Thiết kế đường sắt của Ant hoàn toàn là vì mục đích đưa quân đội của hắn từ hậu phương ra tiền tuyến một cách liên tục, nếu nhìn từ góc độ vận chuyển quân dự bị đã tập kết đến tiên tuyến thì đường sắt của bọn chúng rất hiệu quảit”

Gilles: ‘Bệ hạ không cần phải lo lắng, đợi sau khi bộ binh và công binh của chúng ta chọc thủng phòng tuyến, chiếm lĩnh Shostka, sư đoàn thiết giáp vẫn sẽ có cơ hội tung hoành trên bình nguyên. Sau khi vượt qua sông Desna, từ đó đến Yekaterinburg đều là đồng bằng.”

Reinhardt nhìn bản đồ hồi lâu, hỏi: “Ngươi đoán xem cần bao nhiêu lâu mới có thể công phá Shostka?”

“Hai mươi ngày. Đây là ước tính dè dặt nhất. Thực tế thì trước khi tôi lên đường, bên phía công binh đã đệ trình báo cáo mới nhất, chỉ cân khoảng mười ngày nữa là có thể đào đến bờ sông, sau đó có thể tính đến chuyện bắc cầu phao dưới sự yểm trợ của khói mù.”

Reinhardt nhìn lịch: “Ừm, được. Hai mươi ngày chọc thủng phòng tuyến cũng chấp nhận được.”

Hoàng đế đi đến trước mặt Gilles: "Ta hỏi ngươi, có thể tuyên bố với bên ngoài là ngươi sẽ công phá phòng tuyến hy vọng cuối cùng của địch trong vòng hai mươi ngày hay không?"

Gilles gật đầu: "Hoàn toàn không thành vấn đề. Sau đó quân đoàn thiết giáp của thần sẽ tung hoành ngang dọc trên mảnh đất Ant."

Hoàng đế gật đầu: "Tốt! Vậy cứ làm theo lời ngươi nói. Mười hai tháng mười chọc thủng phòng tuyến sông Desna, chiếm lĩnh Shostkal"

Ngày 23 tháng 9 năm 914 lịch Julian, Shostka.

Sáng sớm Vương Trung tới Sư bộ địa bảo, phát hiện chỉ có mấy tham mưu trực ban, Popov trực đêm không thấy đâu nữa.

"Chuyện gì xảy ra? Popov đâu?"

"Buổi sáng anh ta đến muộn, bị tiêu chảy rồi." Tham mưu nói.

Vương Trung thở dài, tiêu chảy không trách được, cũng không thể để anh ta đi ngoài ở trong Sư bộ địa bảo, mùi vị kia quá khảo nghiệm người.

Hắn đi tới cửa quan sát, câm lấy kính viễn vọng nhìn đối diện sông, quả nhiên cái gì cũng không nhìn thấy.

Sau đó hắn tiện tay chuyển góc nhìn.

Lần này hắn lại nhìn thấy kẻ địch!

Cả ngày hôm qua, kẻ địch hoàn toàn không xuất hiện trong phạm vi mà hắn có thể quan sát, hắn đã sắp nghi ngờ kẻ địch có phải đột nhiên "rớt mạng" hay không.

Hiện tại rốt cục kẻ địch cũng xuất hiện!

Vương Trung vội vàng nhìn xem kẻ địch đang làm gì, kết quả phát hiện kẻ địch đang đào chiến hào!

Công sự?

Bởi vì trong các loại game về chiến tranh thế giới thứ hai, miêu tả vê công sự tương đối ít, phần lớn thời gian đều là bộ binh đối chiến bộ binh, xe tăng đối chiến xe tăng, cứ như vậy mà chém giết.

Lần trước hắn nhìn thấy công sự quy mô lớn, là trong phim "Đại quyết chiến", quân đội ta vì lấy trang bị yếu hơn để tiêu diệt ưu thế hỏa lực của quân địch, đã trực tiếp áp dụng chiến thuật công sự để tiếp cận trận địa kẻ địch.

Trong phim còn có một đoạn mô phỏng theo góc nhìn của người thứ nhất di chuyển trong chiến hào, đã trở thành kinh điển điện ảnh.

Nhớ rõ lúc ấy trong phim có câu thoại: "Phải đào chiến hào đến cách trận địa kẻ địch 50 mét!"

Chẳng lẽ kẻ địch cũng muốn chơi trò này?

Bọn chúng không dùng tiểu tank nữa à?

Vương Trung đột nhiên phản ứng lại, nếu đã thấy kẻ địch thì không thể không quản. Bất kể kẻ địch đang làm gì, cứ đánh bom trước đã.

Vì thế hắn nói với tham mưu trực ban: "Liên lạc với pháo đoàn! Kẻ địch đang đào công sự, phương án hỏa lực số 1, khai hỏa!"

Năm phút sau, đạn pháo rơi xuống.

Nghe thấy tiếng pháo, Pavlov và Popov cùng nhau chạy tới sở chỉ huy.

Pavlov: "Chuyện gì xảy ra?"

Vương Trung: “Công sự của kẻ địch đã được đẩy mạnh, tôi phát hiện ra, nên đã ra lệnh oanh tạc một đợt.”

Pavlov và Popov vội vàng cầm kính viễn vọng chạy đến chỗ quan sát nhìn ra ngoài.

“Thật sự là công sự, đống đất kia rõ ràng là đất đào ra. Hôm qua tôi chắc chắn không có thứ đó.” Pavlov bỏ kính viễn vọng xuống: “Tôi đề nghị để Trung tá Eugene đến xem, anh ta xuất thân là thợ mỏ, về cơ bản là người chỉ huy xây dựng tất cả công sự của chúng ta.”

Trung tá Eugene nghiêm túc quan sát nửa giờ, mới buông kính viễn vọng xuống, nói với Vương Trung: “Chắc chắn là công sự.”

Vương Trung thâm nghĩ mình hack nhìn thấy được, mau nói chút chuyện mình không biết đi.

Eugene tiếp tục nói: “Vụ oanh tac sáng nay có vẻ hiệu quả không lớn, chủ yếu là vì đạn pháo của quân ta không thể đảm bảo rơi vào trong chiến hào. Hơn nữa chiến hào bình thường đều là hình chữ W, đạn pháo rơi vào, cũng chỉ có thể tiêu diệt những người trong đoạn chiến hào đó.”

Vương Trung: “Vậy là oanh tạc vô dụng?”

“Có tác dụng, lúc đạn pháo oanh tạc kẻ địch không thể nào làm việc được. Chỉ cần đạn pháo của chúng ta đủ để oanh tạc liên tục, vậy kẻ địch căn bản không có khả năng tiến lên.”

Khuôn mặt Vương Trung nhăn lại.

Eugene vừa nhìn liền hiểu: “Chúng ta không thể oanh tac liên tục, đúng không?”

“Đúng.” Vương Trung gật đầu, phải nghĩ cách thôi.

Hắn bắt đầu đi đi lại lại trong địa bảo.

Popov còn an ủi hắn: “Cũng không phải bị đào đến nơi là thất thủ, trong kế hoạch của chúng ta cũng có tình huống kẻ địch thành công vượt sông, sau đó giao tranh kịch liệt với kẻ địch ở bãi biển.”

Vương Trung mím môi.

Đột nhiên, hắn hỏi Eugene: “Theo anh, bọn chúng đào như vậy thì bao lâu có thể đào tới đây?” Eugene: “Lúc xây dựng đầu cầu bên kia, tôi đã kiểm tra qua thổ nhưỡng ở bờ tây, tôi đoán chừng phải mất mười lăm ngày.”

Vương Trung quay đầu hỏi Pavlov: “Sân bay có tổ khí tượng chứ? Dự báo thời tiết mới nhất thế nào? Còn bao lâu nữa mưa?”

Pavlov: “Theo dự báo thời tiết thì còn 20 ngày nữa.”

Vương Trung vỗ đùi: “Chúng ta nên nói tình huống này cho chỉ huy đối diện biết! Cho hắn ta biết hắn ta không còn thời gian nữa!”

(Hết chương) Chương 48: Lời đề nghị hữu hảo

Vương Trung nói xong, những người khác trong phòng đều ngơ ngác.

Vasili: “Chờ chút, ý ngài là muốn nói chuyện với kẻ địch? Dùng radio gọi điện thoại?”

Vương Trung lắc đầu: “Không, như vậy có vẻ quá không chính thức, hơn nữa chỉ có thể để cho kẻ địch trước mặt nghe được, dù sao thì cho dù trong tay chúng ta có thiết bị radio tốt nhất, phạm vi liên lạc cũng chỉ có vậy.

“Chúng ta phải đảm bảo tất cả kẻ địch ở phía bên kia đều có thể nhận được lời nhắc nhở thiện ý này, vậy nên hãy dùng radio phát công khai cho bọn chúng biết đi.”

Pavlov cau mày, nhìn về phía Popov: “Nếu làm vậy mà không trái với kỷ luật chiến trường…”

Popov gãi mái tóc đã thưa thớt của mình: “Dùng mã Morse báo cáo tình hình quân ta cho quân địch, chắc chắn là phản quốc. Nhưng mà dùng mã Morse để báo cáo cho quân địch, hơn nữa lại nói về thời tiết, vậy hẳn là không thể tính là phản quốc.

“Tôi nghĩ nên xử lý theo quy định về việc dùng radio trò chuyện phiếm, cũng chính là giam cầm trong thời kỳ không chiến đấu.”

Vasili kinh ngạc: “Không phải đi dọn phân sao?”

Popov: “Bình thường thì không. Vậy nên chúng ta có thể để điện báo viên gửi điện báo chịu tội thay, đi giam một tuần.”

Vương Trung: “Được, vậy cứ phát công khai như vậy đi.”

Vẻ mặt của Pavlov rõ ràng là vẫn muốn ngăn cản cách làm không phù hợp với lẽ thường trên chiến trường này, anh ta nói: “Bộ phận khí tượng của quân địch hẳn là cũng biết chuyện này? Không đúng, thiết bị quan sát của bọn chúng còn tốt hơn chúng ta, chúng ta làm vậy chẳng phải là lo chuyện bao đồng sao?”

Vương Trung: “Nếu bộ phận khí tượng của quân địch cũng biết, vậy chúng ta phát điện báo này càng không có vấn đề, cứ phát đi.”

Quân Prosen, bộ chỉ huy quân đoàn ky sĩ Asgard số 1.

Gilles đang gặp mặt vị chỉ huy lữ đoàn công binh mới gia nhập đội ngũ của anh ta, đột nhiên tham mưu thông tin mở cửa bước vào, đứng nghiêm chào, lớn tiếng báo cáo: “Báo cáo! Chúng tôi nhận được một bức điện mã Morse không rõ danh tính, bức điện được gửi bằng mã hàng không dân dụng quốc

tế, căn cứ vào giọng điệu của bức điện, có vẻ như là của quân địch."

Gilles nhíu mày: "Mã hàng không dân dụng quốc tế?"

Tham mưu thông tin lập tức giải thích: "Cho dù là sử dụng mã Morse không được mã hóa, nhưng mã hóa của các ngôn ngữ khác nhau cũng không giống nhau. Còn mã hàng không dân dụng quốc tế chính là được tạo ra để giải quyết vấn đề này, sử dụng tiếng Anh của Liên hiệp Vương quốc làm cơ sở."

"Tôi biết rồi. Vậy bức điện nói gì?" Gilles tò mò hỏi.

Tham mưu cầm lấy bức điện, đọc theo đó: " 'Kính gửi ngài chỉ huy quân Prosen, nhận thấy quý quân đang tiến hành xây dựng công sự, vì vậy chúng tôi muốn gửi lời nhắc nhở thiện ý rằng nửa tháng nữa sẽ bước vào mùa mưa, tình hình khi đó sẽ không thích hợp cho việc tấn công. ' " Gilles cau mày: "Có ý gì? Tại sao mùa mưa lại không thích hợp tấn công?"

Phó quan Feliz nhắc nhở: "Trong bản báo cáo tình hình vê Ant do Bộ tư lệnh gửi xuống có đề cập rằng, đến mùa mưa, giao thông của Ant sẽ bị ảnh hưởng ở một mức độ nhất định."

Vừa dứt lời, Tham mưu trưởng liền tự tin nói: "Vì vậy, khi sắp xếp kế hoạch tiếp tế, chúng ta đã đặc biệt chuẩn bị dư ra 20%, cho dù trời có mưa cũng tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến cuộc tấn công của chúng ta."

Gilles suy nghĩ một chút, nói: "Vẫn nên hỏi bộ phận khí tượng một chút. Thuận tiện gọi cả chỉ huy không quân đến đây. Chờ chúng ta đẩy mạnh chiến hào đến bờ tây sông Đesna, sẽ cần bọn họ phối hợp."

Lục quân Prosen vốn có bộ phận khí tượng riêng, nhưng Đại công tước Meyer cho rằng khí tượng cũng thuộc phạm vi quản lý của không quân, ông ta đã liên tục phản đối với Hoàng

đế trong nhiều ngày, Hoàng đế vì muốn suy yếu các thế lực quân đội cũ nên đã giao khí tượng cho không quân.

Bởi vậy nên dù là người được Hoàng đế sủng ái, Gilles vẫn phải mời cả chỉ huy không quân và người của bộ phận khí tượng đến.

Ba mươi phút sau, một Thiếu tướng không quân dẫn theo một Trung tá và một vài tùy tùng đến bộ chỉ huy quân đoàn số 1.

Gilles: Mọi người đã nhận được bức điện mã Morse kia chưa?"

"Đương nhiên là nhận được rồi, chúng tôi còn tiến hành định vị tam giác, xác định bức điện đến từ Bạch Mã tướng quân." Thiếu tướng không quân cố ý ngừng một chút khi nói đến biệt danh Bạch Mã tướng quân.

Nếu Rokossovsky biết biệt danh của mình đã trở thành meme "cách một khoảng trắng", chắc chắn ông ta sẽ thấy rất thú vị, nhưng đáng tiếc là ông ta không thể nào biết được.

Gilles: "Vậy có thật là sắp vào mùa mưa không?"

Thiếu tướng không quân lập tức lùi sang một bước, nhường vị trí cho viên Trung tá mà ông ta mang đến.

Trên tay áo của viên Trung tá có phù hiệu của lực lượng khí tượng, sau khi nhận được sự cho phép của Thiếu tướng, anh ta liền mở cặp tài liệu, lấy ra một tập tài liệu đặt lên bàn bản đồ: "Bắt đầu từ năm 910, chúng tôi đã bí mật ghi chép lại thông tin khí tượng ở các nơi trên đất nước Ant, bộ phận tình báo của chúng ta đã hứa sẽ đánh cắp được dữ liệu khí tượng của Ant, nhưng đến nay vẫn chưa thực hiện được lời hứa đó."

Gilles nghe thấy có người trong số thuộc hạ cười nói: "Rabverd không làm được chẳng phải là chuyện rất bình thường sao?"

Viên Trung tá phớt lờ lời phàn nàn về bộ phận tình báo, tiếp tục nói: "Theo ghi chép của chúng tôi, Ant đúng là sẽ bước vào mùa mưa vào giữa tháng sau. Thời gian cơn mưa đầu tiên hàng năm thường không khác nhau là mấy, năm 910 là ngày 11 tháng 10, năm 911 là ngày 9 tháng 10, năm ngoái là ngày 14.

"Chúng tôi cho rằng năm nay cũng sẽ mưa vào khoảng trước sau ngày 10."

Gilles: "Mua có ảnh hưởng lớn không?"

Viên Trung tá: "Sẽ gây ra tắc nghẽn giao thông ở một mức độ nhất định."

Gilles: "Sẽ khiến cho việc hành quân gặp khó khăn?" "Không đâu, trên thực tế, trong cuộc nội chiến ở đế quốc Ant ho thường xuyên hành quân trong mùa mưa." Viên Trung tá lấy ra một tập tài liệu khác: "Trước khi đến đây, tôi đã đặc biệt nghiên cứu lịch sử chiến tranh trong cuộc nội chiến ở Ant, trong ba năm đó có rất nhiều hoạt động chiến đấu diễn ra vào mùa mưa, ví dụ như cuộc tấn công bất ngờ nổi tiếng của Quân đoàn ky binh số 1.

Gilles cau mày: "Ky binh và lực lượng cơ giới của chúng ta không giống nhau."

Feliz: "Tướng quân, chẳng lẽ móng ngựa còn có khả năng thích nghỉ với địa hình tốt hơn so với bánh xích của chúng ta sao?"

Viên Trung tá: "Vẫn nên chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, chừa ra khoảng 30% sẽ tương đối phù hợp."

Gilles vẫn cau mày, anh ta trầm ngâm một lát rồi nói: "Tìm một người địa phương đến đây, hỏi tình hình một chút… Mọi người đã giết hết rồi sao?"

Feliz lập tức nói: “Xin yên tâm, vào tháng 8, khi chiếm đóng Agasukov Hoàng đế đã ban hành mệnh lệnh, do khu vực chiếm đóng quá rộng lớn, cần phải giữ lại đủ nhân lực, vì vậy cuộc thanh trừng có hệ thống đã kết thúc rồi.

“Tôi sẽ bảo họ đưa một vài người dân địa phương đến đây.”

Gilles: “Đi đi.”

Sau khi Phó quan rời đi, Thiếu tướng không quân nói: “Tại sao Bạch Mã tướng quân lại gửi bức điện này?”

Gilles lộ vẻ trâm tư, hiển nhiên là anh ta cũng không hiểu.

Nhưng Tham mưu trưởng của quân đoàn số 1 đã lên tiếng: “Bởi vì công sự chính là tử huyệt của hắn ta, hỏa lực mà hắn ta am hiểu nhất là tấn công đã không còn đất dụng võ. Hiện giờ hắn ta đang rất sốt ruột.”

“Ra là vậy.” Thiếu tướng không quân gật đầu, tiếp tục nói: “Tên Bạch Mã tướng quân này có chút kỳ quái, hôm qua, khi các phi công của JG17 (số hiệu của lực lượng không quân Prosen) đang truy đuổi máy bay dẫn đường pháo binh của bọn chúng, họ đã nghe thấy tiếng hét bằng tiếng Ant.”

“Tiếng hét bằng tiếng Ant?” Gilles ngẩng đầu lên.

Thiếu tướng: “Trong số các phi công có rất nhiều công tử bột, có rất nhiều người biết tiếng Ant và tiếng Carolin, vì vậy có người đã nghe ra được, họ hét là ‘Phá S, chui vào điểm mù, 109 xoay sở rất kém khi bổ nhào “

Gilles: “Vậy tình hình thực tế là thế nào?”

“Tôi đã từng lái chiếc 109E3 mà quân đội đang được trang bị, cần điều khiển khi bổ nhào xuống đúng là rất nặng. Thực ra đây không phải là do bổ nhào, mà là do tốc độ.” Thiếu tướng không quân khoa tay múa chân: “Tốc độ khi bay bình thường

của 109 tuyệt đối không thể vượt quá 600 km/h. Trên thực tế, khi chiến đấu, chúng ta rất ít khi bay với tốc độ tối đa 536 km/giờ ghi trên lý thuyết. Nhưng khi bổ nhào, tốc độ có thể đạt tới 700 km/h""

Gilles: "Ý anh là, Bạch Mã tướng quân rất hiểu rõ máy bay chiến đấu của chúng ta?"

"Đúng vậy."

Gilles: "Vậy Phá S là gì? Đó là thuật ngữ chuyên ngành sao?"

"Phải. Là động tác chiến thuật hoàn toàn ngược lại với Immelmann Turn. Đại khái là như thế này" Thiếu tướng búng tay, Phó quan của ông ta lập tức cầm một chiếc hộp tiến lên, mở hộp ra, bên trong là hai mô hình máy bay chiến đấu vô cùng tinh xảo.

Sau đó, Thiếu tướng cầm lấy mô hình máy bay chiến đấu, bắt đầu mô tả.

Vừa khoa tay múa chân, ông ta vừa giải thích: "Trong quá trình bay bằng có thể sử dụng Phá S, khi bị đối phương bám đuôi, hãy lợi dụng khả năng xoay trở tốt hơn để thực hiện Phá S, có thể khiến cho đối phương mất dấu mục tiêu ngay lập tức.

"Còn khi máy bay tấn công bổ nhào từ trên cao xuống, do tốc độ của bên tấn công nhanh, khả năng thao tác bị giảm xuống, Phá S thường có thể giúp máy bay chui vào điểm mù của bên tấn công. Tuy nhiên, động tác này không thể giúp cho bên phòng thủ giành được lợi thế. Chỉ cần bên tấn công không tiếp tục truy đuổi mà kéo máy bay lên để khôi phục tốc độ, thì ở lần giao chiến tiếp theo, họ vẫn chiếm ưu thế"

Gilles: "Vậy nếu bên tấn công tiếp tục truy đuổi thì sao?"

Thiếu tướng nhún vai: "Vậy thì trước tiên phải kiểm soát tốc độ, giảm ga đồng thời điều chỉnh góc cánh quạt, lợi dụng

lực cản của cánh quạt. Máy bay chiến đấu không được trang bị phanh bổ nhào như máy bay ném bom bổ nhào, nên không có cách nào để giảm tốc độ nhanh chóng trong trường hợp này.

“Cho dù có giảm được tốc độ, thì anh cũng đã lãng phí rất nhiều năng lượng. Điều này rất ngu ngốc. Vì vậy, khi gặp phải đối phương thực hiện Phá S, những phi công dày dặn kinh nghiệm đều sẽ từ bỏ tấn công, khôi phục độ cao rồi tìm cơ hội giao chiến lại.

“Nhưng phần lớn thời gian sẽ không còn cơ hội để giao chiến lại nữa. Phi công của chúng ta đều thích sơn những màu sắc nổi bật lên máy bay, đây là niềm tự hào do Red Baron để lại, nhưng phi công của quân địch lại thích sử dụng màu ngụy trang, sau khi lao xuống thấp sẽ hòa vào với mặt đất, rất khó bị phát hiện.

“Trận chiến hôm qua cũng vậy, các chàng trai của chúng ta đã bắn hạ được một chiếc, những chiếc còn lại đều bay sát mặt đất để chạy trốn.

“Những chàng trai của chúng ta là những chú đại bàng kiêu hãnh, còn quân địch chỉ là một lũ chim sẻ mà thôi.”

Gilles: “Anh không cần phải nói chi tiết như vậy, tôi hiểu Phá S là một động tác chiến đấu trên không rất thực dụng rồi. Nhưng tại sao Bạch Mã tướng quân lại biết điều này? Chẳng phải hắn ta xuất thân là bộ binh sao?”

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng Tham mưu trưởng lên tiếng: “Co thể Thái tử điện hạ của Ant thích chơi ngông? Rất nhiều công tử bột thích lái máy bay.”

Gilles gật đầu, coi như là đồng ý với cách nói này.

Lúc này, Feliz bước vào: “Bắt được một vài người địa phương rồi ạ.”

“Mang vào đây.” Gilles dừng một chút, sửa lại cách nói: “Mời vào đây.”

(Hết chương)

e

Chương 104: Nghỉ Ngơi Một Giấc

Chương 49: Nụ cười lạnh lùng của người nông dân Ant

Chương 49: Nu cười lạnh lùng của người nông dân Ant

Một người đàn ông ăn mặc như nông dân Ant được dẫn vào phòng.

Gilles cẩn thận quan sát ông ta một lượt, tán thưởng nói: "Nông dân là những người hiểu rõ nhất về tình hình mưa gió và đất đai. Tốt lắm. Hỏi ông ta xem mưa mùa thu sẽ ảnh hưởng đến việc vận chuyển như thế nào."

Viên Thiếu úy dẫn người nông dân vào lập tức dùng tiếng Ant hỏi.

Người nông dân không vội vàng trả lời mà tò mò quan sát xung quanh, không hề tỏ ra sợ hãi.

Viên Thiếu úy dùng tiếng Ant mắng: "Tên khốn! Trả lời câu hỏi!"

Người nông dân liếc nhìn anh ta, sau đó nhìn về phía Gilles: "Ảnh hưởng của trời mưa chẳng phải là những thứ đó sao, xe bò không thể chở quá nặng, nếu không bò sẽ không kéo nổi. Còn trục xe phải được gia cố cẩn thận, nếu không có thể sẽ gặp sự cố.

"Móng ngựa thì luôn có đủ loại vấn đề, thỉnh thoảng lại bị treo chân, những con ngựa dễ bị treo chân thì không thể cho phối giống, bởi vì có thể sẽ di truyên khuyết tật cho ngựa con… Cuối cùng thì chỉ có thể giết thịt…"

“Đủ rồi!” Viên Thiếu úy mắng: “Trả lời câu hỏi!”

Người nông dân trợn mắt nhìn viên Thiếu úy: “Chẳng phải tôi đang trả lời câu hỏi sao? Cậu hỏi không phải là ảnh hưởng của trời mưa sao? Là thế đấy!”

Viên Trung úy thở dài, bắt đầu dịch lại cho Gilles.

Sau khi nghe xong, Gilles nghiêm túc nói: “Có vẻ như mưa sẽ ảnh hưởng rất lớn đến giao thông…”

Tham mưu trưởng: “Có thể là do người Ant chăm sóc gia súc quá sơ sài. Ví dụ như việc móng ngựa bị trẹo, nghe giống như là vấn đề do chăm sóc kém dẫn đến. Dân tộc kém cỏi thì chỉ được như vậy thôi.”

Gilles không để ý đến Tham mưu trưởng mà tiếp tục hỏi: “Vào mùa mưa, việc lưu thông hàng hóa có bình thường không? Có mua được hàng hóa bình thường không?”

Sau khi viên Thiếu úy dịch xong, người nông dân cười lớn: “Mua hàng hóa bình thường? Sao có thể chứ! Trước đây chưa có cửa hàng của Giáo hội, vào mùa mưa và mùa lũ lụt, giá cả các loại hàng hóa đều tăng cao đến chết người.

“Bây giờ những người tốt trong Giáo hội bán hàng hóa với giá bình thường, thẩm phán còn xử bắn lão già Boye vì tội tích trữ hàng hóa!”

Sau khi viên Thiếu úy dịch xong, Tham mưu trưởng liền cười lạnh một tiếng: “Hừ, chỉ là thủ đoạn mua chuộc lòng người của Giáo hội mà thôi!”

Gilles tức giận nói: “Anh im lặng đi!”

Sau đó, anh ta quay sang Feliz: “Có vẻ như mùa mưa năm nay, ảnh hưởng có thể lớn hơn so với dự kiến của chúng ta.”

Feliz: “Chúng ta đã chuẩn bị dư ra 20%, chẳng lẽ mưa một chút mà có thể khiến năng lực vận chuyển giảm 20% sao? Hơn

nữa ông lão kia cũng đã nói, có thể dùng xe bò để chở, chỉ là phải thường xuyên bảo dưỡng trục xe.

“Xe bò của chúng ta tinh xảo hơn xe của người Ant nhiêu. Hay là, tăng mức dự trữ lên 30%?” Gilles gật đầu: “Ừm, 30%.”

Lúc này, người nông dân hỏi: “Sao vậy, các người không đánh nổi nữa, định kéo dài đến mùa mưa sao?”

Những người khác không hiểu tiếng Ant, đều tò mò nhìn ông lão.

Còn viên Thiếu úy biết tiếng Ant thì lập tức tát ông lão một cái: “Không phải chuyện của ông!”

Gilles: “Đừng động thủ! Ông ta nói gì vậy?”

“Hắn ta hỏi chúng ta có phải là không đánh nổi nữa, định đợi đến mùa mưa hay không.” Viên Thiếu úy nói.

Gilles: “Trả lời là ‘Phải’”

Sau khi viên Thiếu úy dịch xong, khóe miệng người nông dân liên hiện lên nụ cười.

Gilles: “Hỏi ông ta cười cái gì.”

(Sau khi dịch)

Người nông dân: “Tôi nhớ đến một chuyện vui, thưa ngài Trung tá.”

Feliz đang định nổi giận thì bị Gilles ngăn lại: “Thôi nào. Tướng quân của Ky sĩ đoàn chúng ta không có cổ áo đỏ, nông dân Ant không nhận ra, ông ta đã nói quân hàm cao nhất rồi, được rồi.

“Đưa ông ta xuống, phát quà và lương thực cho ông ta.”

Feliz gật đầu, sau đó dùng giọng điệu nghiêm khắc ra lệnh, viên Thiếu úy phiên dịch lập tức dùng động tác thô bạo lôi

người nông dân ra khỏi phòng.

Feliz xoay người trở lại, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Gilles.

“Đừng để ý,” Anh ta an ủi: “Dù gì thì người Ant cũng có thể duy trì việc vận chuyển trong mùa mưa, điều đó chứng minh là nó không đáng sợ như vậy. Trong báo cáo tình báo mà Bộ tư lệnh chia sẻ cũng có đề cập đến việc sẽ có mưa, có thể ảnh hưởng đến giao thông.”

Tuy nhiên, Gilles lại nói: “Còn nhớ vụ tắc đường nghiêm trọng hồi đầu chiến tranh chứ? Lần trước, thông tin của Bộ tư lệnh không đáng tin cậy.”

Lúc này, Thiếu tướng không quân (tướng quân không quân cũng không có cổ áo đỏ) vẫn luôn im lặng lên tiếng: “Chúng ta đã xây dựng sân bay hiện đại, cho dù vận tải đường bộ có bị gián đoạn, chúng ta vẫn có thể vận chuyển bằng đường hàng không.”

Gilles gật đầu, quay sang nhìn bản đồ chiến khu: “Chúng ta tiếp tục tiến hành xây dựng công sự, đồng thời, các đơn vị bắt đầu tích trữ đạn dược và các loại vật tư tiếp tế khác.”

Feliz: “Vậy chúng ta có nên trả lời quân địch không?”

Gilles suy nghĩ một chút rồi nói: “Phát điện mã Morse, nói rằng chúng ta đã biết, cảm ơn vì đã nhắc nhở. Cuối bức điện ký tên tôi.”

Địa đạo Sư bộ, Sư đoàn cơ giới số 1, Quân đoàn cận vệ, quân Ant.

Vương Trung nhìn câu trả lời của quân địch, mặt mày sa sâm: “Bọn chúng không mắc mưu!”

Pavlov lo lắng: “Bọn chúng thật sự đã chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với bùn lầy rồi sao? Vậy chẳng phải ý tưởng tác chiến

của anh có lỗ hổng rồi sao?" Vương Trung trong giây lát, thật sự cảm thấy Prosen với tư cách là một cường quốc, có thể thật sự có phương thức ứng phó ghê gớm nào đó. Nhưng nghĩ lại, Prosen tuy rằng lấy ra một số trang bị mà Đức Quốc Xã trên Trái Đất phải mất mấy năm nữa mới có, nhưng trình độ tổng thể không vượt trội hơn Đức Quốc Xã là bao.

Hơn nữa, những sai lầm mà Đức Quốc Xã từng mắc phải trong lịch sử chiến tranh Trái Đất, Prosen cơ bản đều mắc phải hết.

Chắc là không có vấn đề gì quá lớn.

Vương Trung: "Nếu bọn chúng không chấp nhận đề nghị thiện chí của chúng ta, vậy thì chơi chiến tranh chiến hào với bọn chúng. Tối nay chúng ta tổ chức một đội đột kích ban đêm, mò sang đó cho bọn chúng một phen bất ngờ, trì hoãn tốc độ đào công sự của bọn chúng."

Pavlov: "Được."

Vương Trung: "Grigory!"

Quân sĩ trưởng bước vào hầm: "Có chuyện gì vậy?"

Vương Trung: "Tối nay anh dẫn đội đột kích ban đêm, đừng đi qua cầu, quá dễ bị phát hiện. Bảo Hải quân dùng thuyên đưa mọi người qua, nhớ phải di chuyển thật yên lặng."

Grigory: "Rõ! Vậy đội hình tham gia đột kích là do tôi tự chọn sao?"

"Cứ chọn theo ý anh." Vương Trung gật đầu.

Pavlov: "Hay là bàn bạc với bên Hải quân xem sao, tối nay bọn họ cũng phái người qua yểm trợ kỹ thuật viên tháo dỡ đài radio, đưa qua cùng một thể luôn."

Vương Trung: "Cũng được. Anh liên lạc với Hải quân đi. Để yểm trợ cho đội đột kích ban đêm, tối nay chúng ta sẽ bắn

chuẩn bị, căn cứ theo phương án hỏa lực hiện có, đội đột kích ban đêm có thể tiếp cận đến khoảng cách 30 mét mà không cần lo lắng bị hỏa lực của quân ta bắn trúng."

"Được." Pavlov nhấc ống nghe lên, sau đó đột nhiên cười nói: "Thứ này sắp trở thành công cụ sản xuất của tôi rồi, giống hệt như nông dân và cái cuốc."

Vương Trung: "Nói gì vậy, rõ ràng đó là vũ khí của anh! Giống như chiếc xe tăng nhỏ của tôi."

Pavlov nhíu mày: "Cái gì mà xe tăng nhỏ, anh nói nghe buồn nôn quá."

Rõ ràng lúc đầu là anh nói!

2 giờ sáng.

Vương Trung còn căng thẳng hơn cả ban ngày, nằm rạp người bên cạnh cửa sổ quan sát, nhìn về phía bờ bên kia.

Nhờ có wallhack, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng chiến hào của quân địch đã được đào sâu vào 100 mét, cách bờ sông khoảng 1200 mét.

Cứ theo tốc độ này, chỉ 12 ngày nữa bọn chúng sẽ đào tới bờ sông.

Sức mạnh của wallhack vào ban đêm còn mạnh hơn ban ngày rất nhiều, dưới tâm nhìn ban đêm, hắn có thể nhìn thấy lính Prosen đang pha cà phê trong chiến hào ở đằng xa, thật đáng sợ.

Vương Trung thậm chí còn nghĩ, nếu như hắn không xuyên không vào Ant mà xuyên không vào Liên hiệp Vương quốc, có lẽ đã trở thành một thành viên của biệt đội cảm tử của quân Đồng minh, cùng với người anh hùng biết thổi kèn túi, vung trường kiếm và bắn cung tên kia, đi khắp nơi gây rối cho quân Prosen.

Lúc này, hắn nhìn thấy thuyên nhỏ của Hải quân xuất phát.

Vốn dĩ Vương Trung nghĩ rằng những chiếc thuyên nhỏ này phải dùng mái chèo, kết quả là Hải quân thả dây thừng xuống nước, nối thẳng đến bờ bên kia, một đám người kéo dây thừng như kéo co, cứ như vậy kéo thuyền sang.

Vương Trung cũng không biết Hải quân đã thả dây thừng từ lúc nào, nói không chừng là lúc đổ bộ lên bờ đánh úp vào ngày đầu tiên, sau khi đánh xong, Hải quân đã để lại dây thừng, chờ đến tối dùng để đột kích.

Chỉ có thể nói, tính chủ động trong chiến đấu của lính bộ binh Hải quân quả thật cao đến mức đáng SỢ.

Vương Trung nhìn Grigory dẫn theo đội biệt động đổ bộ lên bờ, sau đó kinh ngạc phát hiện còn có một đại đội bộ binh Hải quân đi theo bọn họ hành động.

Chắc là bộ binh Hải quân cũng muốn đánh úp ban đêm, nên đã hành động cùng nhau.

Lúc này, trong tâm nhìn của Vương Trung, có ba vị trí ở bến tàu xuất hiện dấu hiệu của quân ta, một đại đội bộ binh Hải quân án ngữ tại chỗ, chắc là phụ trách yểm trợ kỹ thuật viên tháo dỡ radio.

Hai dấu hiệu còn lại đang chậm rãi tiếp cận chiến hào của quân địch.

Do tâm nhìn quá thấp, Vương Trung chỉ có thể nhìn thấy dấu hiệu của quân đội, không nhìn thấy hành động cụ thể của từng người.

Ngược lại, do có cơ chế highlight, nên có thể nhìn thấy quân địch rất rõ ràng - không đúng, chỉ có kẻ địch nằm trong tâm nhìn của Vương Trung mới bị highlight, đó chỉ là một đoạn chiến hào, mục tiêu mà nhóm Grigory chọn để tấn công, lại không nằm trong phạm vi highlight của Vương Trung.

Vương Trung thở dài: “Điều động thêm hai lính cảnh vệ cho tôi, tôi muốn đến gần hơn để quan sát tình hình.”

Pavlov kinh hãi: “Anh định vượt sông sao?”

Popov đi ngủ bù, không có trong hầm, nếu không chắc chắn cũng sẽ phản ứng như vậy.

Vương Trung: “Không, đi dạo dọc theo chiến hào một vòng. Đi bộ cho tiêu cơm. Tối nay ăn hơi nhiều.”

Nelly: “Ăn nhiều? Anh cũng đâu có ăn bao nhiêu?”

Vương Trung: “Tôi ăn rất nhiều bánh bột ngô, sau đó uống nước, bánh bột ngô nở ra, bây giờ phải đi bộ cho tiêu, vậy đó.”

Pavlov: “Nhưng mà pháo binh sắp bắn chuẩn bị rồi, lúc này anh rời khỏi Sở chỉ huy có ổn không? Lỡ đâu quân địch trả thù thì sao?”

Vương Trung đành phải bỏ ý định. Mấy ngày nay hắn đã được chứng kiến sức mạnh của pháo binh địch, nếu không có công sự bằng bê tông kiên cố, thì pháo binh cũng đủ để san bằng Sư đoàn Cận vệ số 1.

Hắn không muốn ra khỏi hầm để hứng pháo.

Nghĩ kỹ lại, cho dù hắn có chạy đến vị trí có thể highlight được nơi quân ta tấn công, cũng chẳng giúp được gì. Dù sao thì đây cũng không phải là tự mình chỉ huy xe tăng tác chiến, nhìn thấy quân địch bị highlight là có thể ra lệnh cho xe tăng khai hỏa ngay. Đúng lúc này, bên kia bờ sông bỗng nhiên vang lên tiếng nhạc.

Vì âm thanh quá xa, Vương Trung không nghe rõ là bài hát gì, bèn hỏi Vasili: “Nhạc sĩ, đây là bài gì thế?”

Vasili tập trung lắng nghe vài giây, nói: “Hình như là Katyusha.”

Vương Trung: “Quân địch đang mở Katyusha sao?”

Vasili nghe thêm một lúc, gật đầu: “Đúng vậy, là Katyusha, hơn nữa là giọng nữ. Chắc là đang mở bằng máy hát thu được.”

Miệng Vương Trung há hốc thành hình chữ O.

Lúc này, Pavlov lên tiếng: “Đến giờ rồi, có khai hỏa bắn chuẩn bị không?”

Vương Trung vừa định nói “khai hỏa”, thì đột nhiên nhìn thấy hai dấu hiệu của đội ngũ đang mò về phía chiến hào quân địch bỗng nhiên tăng tốc.

Vương Trung: “Khoan, đừng khai hỏa! Tình hình có biến!”

(Hết chương) Chương 50: Đột kích ban đêm

Bờ tây sông Desna, chiến hào tuyến đầu của quân Prosen.

Đại úy Hans nhìn thứ mà lính công binh khiêng đến, bèn hỏi: “Sao thế, các cậu muốn nghe nhạc trong hoàn cảnh này sao?”

Trong số lính của Hans có người hét lên: “Nơi này không có lễ phục cho cậu thay đâu!”

“Cũng chẳng có cô em nào xinh đẹp cả!” Một Trung sĩ khác hét lên.

Mọi người cười ha hả.

Tên Đại úy chỉ huy lính khiêng máy hát đến nói: “Đây là thứ chúng tôi tìm thấy trong một căn nhà đẹp gần đó, căn nhà đó bị pháo binh của Ant bắn cho sắp sập đến nơi rồi, chúng tôi bèn cứu cái máy hát này ra. Còn có một cây đàn piano nữa, Đại đội trưởng của chúng tôi định mang về để lấy lòng bố vợ.”

Đại úy Hans: “Bố vợ của Đại đội trưởng các cậu?”

“Là một vị tướng, lão tướng cự phách.” Đại úy dứt lời, chỉ vào căn hầm trú ẩn vừa mới đào xong,‘Để ở ngay cửa hầm này.”

Tên lính khiêng máy hát nói: “Nhưng mà không có điện.”

“Loại máy này có thể quay bằng tay mà! Ngốc quái! Lắp loa vào nhanh lên, sau đó cầm lấy tay cầm mà quay.”

Tên lính lắp loa vào, bắt đầu quay bằng tay.

Còn Đại úy thì lấy ra một chiếc đĩa hát từ trong hộp mà một tên lính khác cầm: “Nhìn này, chết tiệt, không hiểu chữ gì cả. Nghe thử xem sao.”

Nói xong, Đại úy đặt đĩa hát lên bàn xoay đang quay, sau đó cầm lấy cần tay, đặt kim lên đĩa hát.

Ban đầu, loa chỉ phát ra những tiếng ồn rất nhỏ, ngay sau đó, âm nhạc vang lên.

Đại úy Hans vừa hút thuốc vừa nghe nhạc, chân còn đập theo nhịp: “Cũng hay đấy chứ.”

Có người hét lên: “Giọng cô em này nghe hay thật đấy, chắc chắn rên cũng hay lắm!”

“Khốn kiếp! Đừng có bôi nhọ nghệ thuật!” Hans mắng,Suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện đồi bại! Sao không biết thưởng thức nghệ thuật… nghệ thuật… cái từ đó nói thế nào nhỉ? Tôi luyện? Hay là hun đúc?”

Đại úy công binh: “Là hun đúc.”

“Ồ đúng rồi, vẫn là lính công binh uyên bác!”

Đại úy công binh: “Tôi học ngành kiến trúc ở Vienna, giờ thì suốt ngày nghiên cứu cách thức đánh sập kiến trúc. Giờ lại được điều động đến đây đào đất, coi như là làm đúng chuyên ngành rồi.”

Hans cười lớn: “Yên tâm, sau này sẽ có lúc cậu được thể hiện tài năng, Hoàng đế bệ hạ đã nói rồi, sau khi chinh phục Ant, sẽ đuổi hết lũ chúng đi, mỗi người chúng ta sẽ có một nghìn mẫu đất!”

“Một nghìn mẫu!” Tên lính đầu to vừa mới nghĩ đến chuyện đổi bại kia kinh hô,‘Chắc chắn là làm ruộng đến chết mất!”

“Đúng vậy, cho nên sau này mỗi người Prosen ưu tú chúng ta sẽ phải lấy bốn vợ, để cho các cô ấy sinh con đẻ cái!” Đại úy Hans vừa nói, vừa đắc ý nhả ra một vòng khói, nhìn vòng khói tan dần trong màn đêm.

Bên cạnh hắn, máy hát đang phát ra những giai điệu mà hắn không hiểu. Đại úy công binh nói: “Bài này nghe không vui lắm, tua nhanh lên chút đi!”

Tên lính đang quay máy hát lập tức tăng tốc.

Bản nhạc vốn dĩ mang giai điệu trữ tình, bỗng chốc trở nên sôi động hơn hẳn.

Grigory đang bò sát trên mặt đất, nghe thấy tiếng hát, hắn lập tức dừng lại, cau mày.

Những người khác thấy vậy cũng dừng lại theo, tên Trung úy Đại đội trưởng nhỏ giọng hỏi Grigory: “Bắt được một cô em đang hát sao?”

Grigory lắc đầu: ‘Không, nghe giống máy hát hơn. Cậu nghe đi, lúc nhanh lúc chậm, rõ ràng là có người đang quay bằng tay.”

Lúc này, tiếng cười nói của quân địch vang lên từ trong máy hát, không biết bọn chúng đang vui vẻ vì chuyện gì.

Sau đó, bài hát Katyusha đột nhiên được tua nhanh.

Nghe thấy giai điệu quen thuộc bị biến thành thứ gì đó chẳng ra làm sao, Grigory đứng bật dậy, sải bước tiến về phía trước.

Tên Trung úy đi theo sau kinh ngạc: "Cậu bị điên rồi! Bị lính gác của bọn chúng phát hiện, chúng sẽ bắn chết chúng ta mất!"

Thế nhưng, không hề có tiếng súng nào vang lên, dường như quân địch hoàn toàn không phát hiện ra Grigory.

Sau đó, lính Hải quân bên cạnh đứng dậy, dàn thành hàng ngang, nhanh chóng tiến về phía trước.

Lính Lục quân thấy vậy cũng nhao nhao đứng dậy, đội hình hàng ngang không được chỉnh tê như Hải quân, nhưng tốc độ hành quân rất nhanh, giống như đang thi chạy với Hải quân vậy.

Tên Đại úy thấy vậy cũng đứng dậy theo, vừa đứng dậy vừa mắng: "Mẹ kiếp, mặc kệ chúng nó!"

Thấy Đại úy đứng dậy, những người còn lại trong đại đội cũng đồng loạt đứng dậy.

Trong màn đêm đen kịt, đội hình hàng ngang giống như cơn sóng dữ, cuồn cuộn tiến về phía chiến hào quân địch.

Grigory đi đầu nghe thấy tiếng cười nói, bèn bước nhanh hơn.

Lúc này, Đại úy chạy chậm đến cạnh Grigory: "Nếu lát nữa pháo binh bắn đến thì sao?"

Grigory: "Tướng quân nói chỉ cần chúng ta giữ khoảng cách 30 mét với quân địch, sẽ không bị bắn trúng. Lúc đạn pháo rơi xuống thì nằm rạp xuống cũng kịp. Nếu lúc pháo binh khai hỏa mà khoảng cách đã gần hơn 30 mét, chúng ta sẽ lập

tức xông lên, chui vào chiến hào của bọn chúng để tránh pháo.”

Tên Đại úy kinh ngạc: “Chiến thuật này của cậu có hợp lý không đấy?”

Grigory không trả lời, mà sải chân chạy nhanh về phía trước.

Lính bộ binh Hải quân bên cạnh lập tức hiểu ý, cũng bắt đầu tăng tốc.

Rất nhanh sau đó, toàn bộ đội hình đều đang chạy, không ai hô hào gì cả. Trong màn đêm tĩnh mịch chỉ có tiếng bước chân và tiếng thở dốc.

Sau đó, bọn họ cứ như vậy xông đến trước chiến hào, toàn bộ quá trình đều không bị lính gác của Prosen phát hiện. Có lẽ là do quân Prosen đã bị bức tranh mà tuyên truyên viên của đế quốc mô tả hấp dẫn toàn bộ sự chú ý.

Đúng lúc này, Grigory nghe thấy tiếng chuông điện vang lên từ trong chiến hào.

Hans đang cười ha hả cùng với đám lính, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông điện, hắn bèn quay đầu hét lớn: “Đến giờ rồi, bắn pháo sáng! Xem có lũ chuột nhắt Ant nào đến thăm dò không!”

Tên lính gác đang nhìn về phía này lập tức đáp: “Rõ!”

Sau đó, hắn cầm súng hiệu, vừa lắp pháo sáng vừa nhìn về phía máy hát.

Đúng lúc này, tên lính gác ở phía xa hơn bỗng hét lớn: “Ai đó? Báo động!”

Trong tiếng Prosen, khi phát hiện ra tình huống bất thường có thể hô “Báo động”, còn nếu muốn trang trọng hơn thì có thể hô “Nguy hiểm”.

Tiếng hét lớn của tên lính gác không khiến cho đám lính Prosen đang túm tụm cười nói giật mình.

Thế nhưng, ngay sau đó, tiếng súng vang lên.

Lính Prosen lập tức im lặng, ngay cả tên lính đang quay máy hát cũng dừng lại.

Đại úy Hans phản ứng lại, hét lớn: "Nguy hiểm! Vào vị trí! Súng máy bắn yem trol Mau bắn pháo sáng!"

Vừa dứt lời, tên lính gác đã lắp pháo sáng xong, chìa súng hiệu ra khỏi chiến hào, bắn lên trời.

Quả pháo sáng màu đỏ bay lên không trung, xé toạc một góc màn đêm.

Lính Ant mặc đồ đen, lộ ra nanh vuốt.

Hans hét lớn: "Bắn yểm trợi"

Súng máy bắt đầu nhả đạn.

Nhưng lính Ant mặc đồ đen dường như không hê sợ súng máy, mặc cho đạn bay vèo vèo bên tai, không hề có ý định nằm xuống, ngược lại còn bắt đầu tăng tốc, nhanh chóng chạy ra khỏi phạm vi chiếu sáng của pháo sáng.

Đại úy Hans nghe thấy xạ thủ súng máy kêu lên: "Bọn chúng không sợ súng máy!"

Đại úy: "Đừng có kêu la! Bắn tiếp! Là người thì phải biết sợ súng máy!"

Đột nhiên, quả pháo sáng dường như bị thứ gì đó bắn trúng, dù bị hỏng, nhưng phần thân của quả pháo vẫn tiếp tục cháy sáng, rơi xuống đất.

Toàn bộ chiến trường chìm trong bóng tối.

Đại úy: "Mau bắn pháo sáng! Còn pháo cối nữa! Nhanh bắn chặn bọn chúng lại!"

Vừa dứt lời, ánh lửa lóe lên từ nòng súng máy, chiếu sáng một khuôn mặt đầy giận dữ, cùng lúc đó, còn có thể nhìn thấy chiếc áo kẻ sọc ngang bên trong cổ áo chữ V của bộ quân phục màu đen, và dải ruy băng phía sau mũ.

Tên xạ thủ súng máy sợ đến mức hồn bay phách lạc, vội vàng chĩa nòng súng về phía con quỷ dữ kia, kết quả là đối phương chỉ bước một bước đã xông đến trước mặt, đâm thẳng lưỡi lê về phía hắn.

Súng máy im bặt.

Càng nhiều lính mặc đồ đen nhảy vào chiến hào. Grigory từ một phía khác của chiến hào xông vào. Lúc pháo sáng bay lên, vừa vặn không chiếu sáng đến đội hình bộ binh Sư đoàn Cận vệ số 1 do hắn chỉ huy.

Hỏa lực súng máy gần như dồn hết về phía lính Hải quân, vì vậy, Grigory chạy một mạch, tiếp cận đến khoảng cách có thể ném lựu đạn.

Hắn không xông lên giáp lá cà như lính Hải quân, mà nằm rạp xuống đất, ném lựu đạn trước.

Sau tiếng nổ, tiếng kêu thảm thiết như lợn bị chọc tiết vang lên từ trong chiến hào.

Grigory cầm súng tiểu liên, nhảy vọt một cái đến gần mép chiến hào, bắn một tràng vào.

Lúc này, những quả lựu đạn mà lính của hắn ném ra cũng rơi xuống chiến hào.

Grigory thấy vậy, vội vàng trượt người sang một bên, nằm rạp xuống mép chiến hào.

Ngay sau đó, một loạt tiếng nổ vang lên từ trong chiến hào.

Sau đó, lính bộ binh Cận vệ quân cầm súng trường Tokarev gắn lưỡi lê xông lên.

Grigory: “Mẹ kiếp, suýt chút nữa thì ném trúng tôi rồi!”

“Không trúng là được rồi!”

Grigory: “Bớt nói nhảm! Mau dọn dẹp chiến hào, nhớ nhìn kỹ áo choàng! Còn cả mũ và cổ áo thủy thủ của lính Hải quân nữa! Không có những thứ đó chính là quân địch! Nhanh lên!”

Vừa dứt lời, một tiếng nổ lớn lại vang lên từ đoạn chiến hào cách đó không đến 10 mét.

Grigory: “Thôi xong! Quân ta xông vào chiến hào rồi! Đừng ném lựu đạn nữa! Sẽ bắn nhầm! Giao chiến bằng vũ khí sắc bén! Nhớ kỹ áo choàng và cổ áo thủy thủ!”

Đột nhiên, Grigory nhìn thấy một tên lính địch đứng dậy từ trong chiến hào cách đó không xa, dùng súng tiểu liên MP40 của Prosen bắn về phía hắn.

Hắn lập tức dùng súng MP40 trong tay bắn một tràng, đánh bật tên lính địch về chiến hào, sau đó nằm rạp xuống mép chiến hào để thay băng đạn.

Trong bóng tối, có người đang hét lớn bằng tiếng Prosen.

Grigory lắp đạn xong, bò dậy, nhảy vào chiến hào, lần theo tiếng động, kết quả là nhìn thấy một chiếc loa phóng thanh lớn màu vàng.

Bên cạnh chiếc loa có một tên lính Prosen, có lẽ là sĩ quan, đang gào thét.

Trời quá tối, không nhìn rõ.

Grigory lập tức bắn một tràng dài, khoảng năm phát, tên sĩ quan Prosen ôm ngực, ngã gục.

Sau khi tên sĩ quan Prosen ngã xuống, để lộ ra một tên lính Prosen đang cầm tay quay của máy hát phía sau.

Grigory và tên lính Prosen bốn mắt nhìn nhau.

Ngay sau đó, Grigory bóp cò, không hề nương tay, cho dù hành động của tên lính địch lúc này có khác biệt so với chiến trường đến đâu.

Sau khi hạ gục tên lính, Grigory xông lên, cầm lấy chiếc đĩa hát Katyusha đang phát trên máy, nhét vào túi nhỏ phía sau túi đựng băng đạn. Sau đó, hắn dùng báng súng đập nát chiếc máy hát nặng nề.

Lúc này, quân Ant đã kiểm soát được chiến hào, Grigory hét lớn: "Tìm bản đồ! Tất cả mọi người mau đi tìm bản đồ cho tôi! Tướng quân cần bản đồ để pháo kichy

Lúc này, tên Đại úy đại đội bộ binh chạy đến: "Sao pháo binh còn chưa bắn vậy? Đã quá thời gian hẹn rồi!"

Grigory: "Quân địch đã bắn pháo sáng, chắc chắn tướng quân biết chúng ta đã đánh lên, nên không cho pháo kích."

Tên Đại úy kinh ngạc: "Tướng quân lợi hại vậy sao?"

"Đương nhiên, nếu không thì sao có thể khiến quân địch nghe danh đã sợ mất mật?" Grigory không hề che giấu sự tự hào,'Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đi tìm bản đồ! Nhanh lên! Không tìm thấy bản đồ thì cũng phải tìm đại loại một số tài liệu gì đó, nếu không chẳng phải chúng ta đột kích một cách vô ích sao?"

Lúc này, lính Hải quân mặc đồ đen chạy đến: "Không cần tìm nữa, chúng tôi bắt được một tên Đại úy bị thương!"

Hẹn gặp lại vào ngày mai.

(Hết chương) Chương 51: Tình Hình Ngày 24 Tháng 9

"Hắn khai chưa?" Vương Trung hỏi Popov vừa mới thức dậy.

Lần này bắt tù binh, hắn căn bản không lãng phí thời gian gặp mặt tù binh, trực tiếp giao cho "Chuyên gia".

Popov: “Thú nhận rồi, trên thực tế lúc nhìn thấy thẩm phán là hắn ta khai hết, hơn nữa còn khai thêm một chút.”

Vương Trung tò mò hỏi: “Khai thêm một chút?”

“Phải, nói dù sao bọn họ cũng sắp thua rồi, nói cho chúng ta biết cũng không sao.” Popov nhún vai: “Có phải bọn họ thông đồng với nhau không? Bình thường tôi sẽ nghi ngờ đây là bẫy của địch.”

Vương Trung: “Được rồi, vậy hắn ta khai gì?”

“Tiến độ công sự, lịch thay phiên - nhưng vì đợt tấn công đêm qua của chúng ta gần như đã diệt gọn một đại đội, lịch thay phiên chắc chắn sẽ bị đảo lộn. Ngoài ra, còn có một tin thú vị, hiện tại, tất cả các sở chỉ huy từ cấp sư đoàn trở lên trong tâm bắn của pháo binh, cứ hai ngày sẽ thay đổi vị trí một lần.”

Vương Trung nghi hoặc hỏi lại: ‘Mỗi hai ngày thay đổi vị trí một lần, vậy đường dây điện thoại phải kéo lại à?”

Theo kinh nghiệm của Vương Trung, vị trí sở chỉ huy sư đoàn rất khó thay đổi, vì có rất nhiều đường dây điện thoại được kéo từ sở chỉ huy ra ngoài, thay đổi vị trí đồng nghĩa với việc phải kéo lại toàn bộ.

Điều này cực kỳ phiền phức, với trình độ của lực lượng thông tin quân đội Ant, việc kéo dây điện thoại đến từng trung đoàn mất khoảng một ngày, tức là mỗi lần thay đổi vị trí sở chỉ huy sư đoàn phải mất một ngày để kéo dây. Trước khi kéo xong dây chỉ có thể dùng liên lạc viên truyền tin.

Popov: “Người bị thẩm vấn là một thượng úy, chỉ là một đại đội trưởng, làm sao biết được dây điện thoại được kéo như thế nào? Dù sao thì cứ hai ngày họ lại thay đổi vị trí sở chỉ huy. Do anh ép đấy!”

Vương Trung: “Đây là chuyện tốt, lúc chuyển sở chỉ huy chắc chắn thông tin liên lạc sẽ bị ảnh hưởng. Đáng tiếc chúng ta không phải là bên tấn công, nếu không nhân lúc địch chuyển sở chỉ huy mà tấn công, vậy thì tốt quá.”

“Lúc chúng ta tấn công thì sở chỉ huy của địch chắc chắn sẽ ở trong boongke bê tông rồi. Chưa chắc đã sợ bom.” Popov nói.

Vương Trung lắc đầu: “Cũng đúng. Thôi được, chuyện này đợi đến lúc chúng ta tấn công rồi tính.”

Popov tiếp tục nói: “Ngoài ra, tên thượng úy đó còn khai vị trí trung đoàn của chúng ở trong một boongke được xây dựng tạm thời. Ở đây.”

Vừa dứt lời, từ phía bờ bên kia liền truyên đến tiếng nổ lớn.

Vương Trung vội vàng đứng dậy, đi đến cửa quan sát nhìn ra ngoài, kết quả mắt thường chỉ có thể nhìn thấy một làn khói bốc lên từ phía đối diện, sau khi điều chỉnh góc nhìn mới nhìn thấy trong chiến hào có một người bị thương, có thể đang gào thét - Vương Trung không nghe thấy, chỉ có thể đoán dựa vào hành động của người nọ.

Sau đó, một y tá cẩn thận tiếp cận và bắt đầu sơ cứu, trong khi một trung úy đang ra lệnh cho những người phía sau.

Ngay sau đó, một công binh mang theo máy dò mìn xuất hiện. Vương Trung: “Min bẫy có hiệu quả rồi. Đáng tiếc không để cho chúng mang theo nắp hộp dưa chuột muối chua qua đó.”

Vasili: “Tôi đã viết một tờ giấy cho trung sĩ Grigory bằng tiếng Prosen. Nói rằng chúng ta đã chôn 200 quả mìn bấy.”

Vương Trung: “Có hơi nhiều không?”

“Chữ ký tôi ghi là tên anh.” Vasili cười hi hi nói.

Vương Trung lắc đầu: “Mẹ kiếp, chuyện này có liên quan gì đến logic sao? Chỉ cần ký tên tôi là địch sẽ tin?”

Vasili: “Biết đâu đấy! Địch nổi tiếng là cứng nhắc, biết đâu chúng vẫn đang tìm 15 quả mìn bay còn lại ở Kalinnovka.”

Vương Trung liên tục xua tay: “Không đến mức, không đến mức, đây đều là ấn tượng cứng nhắc.”

Hắn quay đầu nhìn Popov: “Vừa rồi anh nói tên thượng úy kia khai vị trí trung đoàn của địch?”

Popov cầm bút chì lên, vẽ một ký hiệu HQ (sở chỉ huy) trung đoàn trên bản đồ chiến tuyến trên bàn: “Ở đây. Đã dựng boongke bằng gỗ, nghe nói lớp đất lấp dày một mét, trừ khi bị trúng đạn pháo 152mm, nếu không thì pháo kích chắc chắn không ăn thua.

“Ngoài ra, bên cạnh sở chỉ huy trung đoàn là sở chỉ huy của lữ đoàn công binh phụ trách công sự, cũng đã đào boongke.’

Vương Trung nhìn ký hiệu trung đoàn, lắc đầu nói: “Chẳng lẽ sau này tất cả các sở chỉ huy của địch đều đào boongke chống pháo như vậy? Sau này còn đánh úp được nữa không?”

Vasili: “Có thể cho không quân thử xem sao, bom 100kg nếu ném trúng đỉnh boongke, chắc chắn sẽ san bằng tất cả.”

Popov tán thưởng: “Được đấy, thử xem.”

Vương Trung lại lắc đầu: “Không, trận địa pháo binh chúng còn ném không trúng, huống hồ gì cái boongke này. Trên không trung chắc chắn còn khó phân biệt hơn trận địa pháo binh, tôi nghĩ là ném không trúng đâu.”

Vasili: “Thử xem sao, anh đừng lo lắng về tổn thất máy bay, mục tiêu không kích lần này chỉ cách chúng ta 5 km về

phía trước, sau khi ném bom xong có thể bay thấp trở về phạm vi bảo vệ của Thần Tiễn. Dù sao phi công cũng đang rảnh rỗi!"

Vương Trung và Popov liếc nhìn nhau.

Popov: "Tôi ủng hộ thử xem."

"Được rồi." Vương Trung nhượng bộ, Sau khi trời sáng để không quân thử xem."

"Chúng tôi ném trượt rồi." Giọng Kharlamov từ trong điện thoại truyền đến: "Thực ra chúng tôi cũng không chắc chắn cái nào là boongke, quá khó phân biệt. Đợi sau khi bảo dưỡng máy bay xong, chúng tôi có thể thử lại. Nhưng nói thật, đừng hy vọng quá."

Vương Trung: "Tôi biết rồi. Các anh tiếp tục thực hiện nhiệm vụ phòng không, vất vả rồi."

"Chúng tôi nên làm vậy.'

Vương Trung đặt ống nghe xuống, nhìn Pavlov, người không có mặt khi quyết định tối qua: "Tình hình là như vậy, không kích không có tác dụng."

Pavlov lắc đầu: "Pháo kích không được, không kích cũng không được. Có vẻ như muốn phá hủy sở chỉ huy trung đoàn này là không thể, điều này cho thấy cách làm công sự của địch đang phát huy tác dụng. Tấn công đêm qua của chúng ta tuy đã trì hoãn tiến độ của chúng, nhưng đêm nay chúng chắc chắn sẽ đề phòng.

"Hay là chúng ta rút lui về bờ đông, từ bỏ ý định dụ địch vào đầu câu để tiêu hao sinh lực? Nếu chỉ cố thủ bờ đông, địch muốn vượt sông, thương vong của chúng sẽ rất lớn."

Vương Trung: "Sức sát thương của đạn pháo rơi xuống nước kém xa so với trên mặt đất. Mặc dù sóng xung kích trong nước sẽ gây chấn thương cho không ít người, nhưng bản thân

nước sẽ hấp thụ một lượng lớn năng lượng, sóng xung kích không thể truyền đi xa.”

Vụ nổ trong nước khiến phạm vi sát thương nhỏ đi, nhưng sức sát thương lại tăng lên. Nhưng vấn đề là, đối với cơ thể người yếu ớt, sức sát thương tăng thêm này chẳng có ý nghĩa gì.

Đều là bị giết chết, là chết vì một số cơ quan nội tạng bị chảy máu, hay là chết vì tất cả các cơ quan nội tạng bị nổ tung, đối với người chết thì cũng chẳng khác gì nhau.

Ngoài ra, vụ nổ trong nước cũng sẽ ảnh hưởng đến phạm vi sát thương của mảnh đạn.

Nói cách khác, về cơ bản là không có mảnh đạn. Súng bắn dưới nước được thiết kế đặc biệt sau chiến tranh trên Trái đất, sử dụng loại đạn đặc biệt, tâm bắn hiệu quả chỉ 30 mét.

Đừng xem thường thứ gần như không thể nén được là “Nước”.

Popov khoanh tay trước ngực: “Xem ra, chúng ta đã gặp phải một đối thủ lợi hại, trên bộ thì dùng chiến hào để tiến quân, vô hiệu hóa hỏa lực của chúng ta, sau khi tiến đến bờ sông thì lợi dụng nước để làm yếu hỏa lực của chúng ta. Lần trước, khi phát minh ra mã điện báo, hắn ta ký tên là gì?”

Vương Trung: “Siegfried GillEs.”

Hắn nhớ rõ ràng như vậy không phải vì ấn tượng với kẻ địch này sâu sắc, mà là vì cái tên này chỉ khác “người tốt tóc đỏ’ trong “Huyền Thoại Anh Hùng Ngân Hà” có một chữ.

Vương Trung lại nhìn về phía bờ bên kia.

Địch lại bắt đầu tiến quân, tuy rất chậm, nhưng đúng là đang tiến.

Vương Trung lúc này nhìn địch, giống như hồi nhỏ ngôi xổm bên cạnh tổ kiến xem kiến di cư.

Nhưng hồi nhỏ chán, hắn có thể lấy ấm nước ra tạo ra một trận lụt lớn, sau đó tưởng tượng mình là Thượng đế, chọn một con kiến may mắn làm Noah, cho nó một mảnh lá cây làm thuyền.

Bây giờ hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn địch tiến quân - hay sao?

Vương Trung đột nhiên phát hiện ra sơ hở của địch: "Chờ đã, chúng có kéo pháo chống tăng lên không?"

Những người khác cũng đến bên cửa sổ quan sát, cầm ống nhòm của mình lên quan sát.

"Không thấy."

"Nhưng có thể đã ngụy trang rồi. Pháo chống tăng của chúng ta ngụy trang rất tốt."

Vương Trung: "Grigory!"

Grigory lập tức bước vào: "Có tôi."

Vương Trung: "Hôm qua anh có nhìn thấy pháo chống tăng không?" Grigory: "Không, trước khi rút lui, chúng tôi đã bắn hết đạn pháo sáng của địch, cũng không phát hiện ra vị trí pháo chống tăng."

Vương Trung cam ống nghe lên: "Nối máy với sân bay."

Rất nhanh, giọng nói của ông lão trực ban sân bay vang lên: "Ai đấy?"

Vương Trung: "Tôi là Rokossovsky, gọi Kharlamov nghe máy."

"Vâng."

Lát sau, giọng nói của Kharlamov vang lên: “Thiếu tướng! Có chuyện gì vậy?”

“Lúc bay các anh có nhìn thấy pháo chống tăng không?”

“Không, tôi khá chắc chắn về điều này, chiến hào của địch mới đào, lưới ngụy trang còn chưa được che chắn, có thể nhìn thấy rõ ràng từng đoạn chiến hào, địch không bố trí pháo chống tăng.”

Vương Trung: “Tốt, cảm ơn anh.”

Hắn cúp điện thoại, cười toe toét với những người khác: “Dich không ngờ chúng ta sẽ tấn công, nên đã không bố trí pháo chống tăng ở phía trước.”

Pavlov: “Anh định cho xe tăng tấn công? Nhưng làm sao vượt sông? Toàn bộ xe tăng lội nước của Prosen đều đã bị cho cá ăn rồi. Lại còn trở thành đá ngầm, tàu thuyền giờ không dám đến gần bờ bên kia nữa.”

Vương Trung: “Tôi sẽ đi từ trên cầu. Lái xe KV xuống khỏi xe sàn, mỗi toa xe chở hai chiếc T34, đến đường sắt phía đối diện rồi xuống xe.”

Pavlov: ‘Lúc anh dỡ xe, địch mà pháo kích thì sao?”

Vương Trung lắc đầu.

Lúc này, Vasili lên tiếng: “Chúng ta pháo kích trước, sau đó sẽ thả khói ngụy trang ở đầu cầu!”

Pavlov lắc đầu: “Không được, như vậy chẳng khác nào nói cho địch biết chúng ta đang giở trò, sẽ không tạo được bất ngờ, địch sẽ có sự chuẩn bị. Không thể đặt cược chiến thắng vào sơ hở của địch! Nhỡ đâu địch kịp phản ứng, bắt đầu pháo kích, chúng ta sẽ tổn thất nặng nề, nhất là đầu máy xe lửa, thứ đó là dễ bị tổn thương nhất.”

Vương Trung đột nhiên vỗ đùi: “Không đúng! Chúng ta sẽ không dỡ xe KV, toa xe chở xe tăng sẽ được nối với một vài toa xe kín, bên trên chở lính thủy đánh bộ. Còn đầu máy cũng không cần quay đầu, cứ thế chạy thẳng về phía trước, đẩy cả đoàn tàu lao tới.”

Hắn hào hứng bước đến trước bản đồ, cẩn thận xem xét: “Nhìn này! Sở chỉ huy trung đoàn và sở chỉ huy lữ đoàn của địch ở ngay cạnh đường sắt. Dich không có lý do gì để phá hủy đường sắt, đoàn tàu bọc thép của chúng ta chắc chắn có thể lao thẳng đến trước cửa sở chỉ huy trung đoàn của địch.

“Chỉ có xe tăng KV thì chưa đủ, dù sao súng máy đồng trục của xe tăng chỉ có thể bắn về phía trước, gần như vô dụng. Chúng ta có thể chất bao cát lên toa xe, bố trí súng máy.”

Pavlov: “Thậm chí có thể đưa cả pháo phòng không 25mm lên, hiệu quả sát thương của nó đối với bộ binh đã được kiểm chứng.”

Vương Trung: “Thêm vào đó là lính thủy đánh bộ tỉnh nhuệ. Và để đề phòng cuộc tấn công bất ngờ này bị máy bay ném bom bổ nhào của địch phát hiện, sẽ bố trí thêm một tổ Thần Tiễn.”

Pavlov suy nghĩ một lúc rồi nói: “Chiến thuật này hoàn toàn trái ngược với lẽ thường, nếu như lúc ở trường quân sự mà tôi đưa ra phương án như vậy, chắc chắn sẽ bị điểm 0. Nhưng kỳ lạ là, bây giờ tôi lại cảm thấy phương án này khả thi.”

Vương Trung: “Tất nhiên là khả thi, địch không có pháo chống tăng, chúng lấy gì để chống lại đoàn tàu bọc thép của chúng ta? Hơn nữa chúng ta có thể yểm trợ hỏa lực, dựa vào tốc độ của tàu hỏa, có thể nhanh chóng lao đến trước mặt địch.

“Tất nhiên, để thực hiện kế hoạch này, cần phải có bộ binh có tố chất cao, những người lính này phải có đủ khả năng chủ động, khi đoàn tàu dừng lại có thể tự động phân tán và kiểm soát khu vực xung quanh.

“Vì vậy, chúng ta nhất định phải có được sự giúp đỡ của lính thủy đánh bộ.”

“Để tôi gọi điện thoại…”

Vương Trung quay sang nhìn Vasili: “Anh sẽ ở trên đầu tàu, mang theo máy bộ đàm thu được, giữ liên lạc với tôi bất cứ lúc nào.”

“Vâng… Hả? Với anh?”

Vương Trung: “Tất nhiên, tôi sẽ trực tiếp chỉ huy chiếc xe tăng KV dẫn đầu.”

Lý do Vương Trung đích thân chỉ huy, tất nhiên là để dụ pháo chống tăng của địch khai hỏa. Mối đe dọa lớn nhất của kế hoạch này chính là pháo chống tăng.

Đặc biệt là pháo 88mm của địch, lỡ như đụng phải thì đúng là dê vào miệng cọp.

Vì vậy, Vương Trung phải tự mình mạo hiểm.

Vương Trung rất lo lắng Pavlov phản đối, nói xong liền nhìn hắn.

Pavlov cũng nhìn Vương Trung: “Tôi phản đối thì anh có nghe không?”

Vương Trung: “Không.”

“Vậy thì xong rồi.” Pavlov thở dài: “Nhưng so với kế hoạch liều lĩnh trước đây của anh, lần này an toàn hơn nhiều, ít nhất anh cũng được ngồi trong KV-1, lớp giáp đó, ngay cả tôi cũng biết là rất đáng tin cậy.”

Vương Trung: “Thật sao? Anh sẽ không báo cáo lên trên chứ? Cứ cầm điện thoại lên là gọi cho Lyusha.”

“Không đâu.”

Popov hỏi: “Nếu không cho Lyudmila biết, vậy chọn tổ nào?”

Vương Trung: “Yekaterina Andropovna Bolancheva, cô bé mà ngay cả khi mất dấu mục tiêu, Thần Tian vẫn sẽ tiếp tục truy đuổi.”

Nelly nhướng mày.

Vương Trung tiếp tục nói: “Khả năng của cô ấy khá phù hợp với nhiệm vụ lần này, dù sao khi tàu hỏa chạy với tốc độ cao, có thể sẽ không có nhiều cơ hội để nhìn thẳng vào địch như vậy.”

Lúc này, Pavlov đặt ống nghe xuống: “Nhà ga nói, có thể lắp thêm một đầu máy nữa, như vậy cho dù đi hay về đều có thể duy trì tốc độ rất cao.”

Vương Trung: “Được, cứ làm như vậy đi!”

Được rồi

(Hết chương) Chương 52: Hành động “vượt qua sông Desna’

Mãi đến trưa, toàn bộ công tác chuẩn bị của đoàn tàu bọc thép mới hoàn thành.

Vương Trung nhìn đồng hồ nói với Pavlov: “Từ năm giờ sáng đến bây giờ, ròng rã tám giờ, cậu mới chuẩn bị xong al

Pavlov: “Tổ hợp nhiều toa xe như vậy, còn phải chất bao cát, súng máy, điều động đạn dược lên trên, tám tiếng hoàn thành là tốt lắm rồi.”

Vương Trung đứng dậy: “Được, tôi đi xem con tàu nhỏ của tôi.”

Hắn vừa định đi ra khỏi phòng, Pavlov liên gọi hắn lại: “Chờ chút, chiến dịch này phải có tên chứ, nếu không tôi ghi vào nhật ký thế nào?”

Vương Trung tặc lưỡi.

Phòng ngự thì không cần đặt tên kế hoạch, các loại phương án cứ đánh số 1,2, 3 là được rồi. Phương án tấn công thì lại cần tên.

Vương Trung trong nháy mắt nghĩ đến rất nhiều cái tên chiến dịch rất “ngầu”, ví dụ như “Charlie không biết lướt sóng”, cái tên này quân đội Mỹ đầu tiên dùng trong chiến tranh Việt Nam, sau đó bị đánh cho tơi tả.

Sau đó ở Somalia, quân đội Mỹ lại không tin tà mà dùng một lần nữa - Aidid cũng đã mất rồi, mẹ kiếp còn gì có thể cản bước ta nữa!

Rồi lại bị đánh cho tơi tả.

Sau đó, cái tên này được dùng trong game “Call of Duty: Modern Warfare”, trong game, lực lượng đặc nhiệm của Mỹ cuối cùng lãnh một quả bom hạt nhân chiến thuật, trở thành phân cảnh kinh điển trong lịch sử game.

Cho nên dù là chiến dịch gì, cũng không thể đặt tên là “Charlie không biết lướt sóng” được.

Còn có cái tên “Cuộc tấn công Giáng sinh” gì đó cũng không thể dùng.

Vương Trung suy nghĩ một chút, nói: “Hay gọi là “Vượt qua sông McLafferty” đi.”

Pavlov vẻ mặt nghi hoặc: “Sông McLafferty ở đâu vậy?”

Vương Trung: “Là một hành tinh tôi bịa ra, tôi đã chôn vùi sự ngây thơ và ngông cuồng của mình ở đó, cùng với vô số đồng đội.”

Pavlov đầu đầy dấu chấm hỏi, nhưng Vương Trung chỉ vỗ vai hắn: “Đó chỉ là chuyện xảy ra trong mơ thôi, không cần để ý đâu.”

Pavlov chân chừ: “Cậu chắc chắn muốn dùng cái tên này chứ? Tôi ghi nó vào kế hoạch tác chiến rồi đấy?”

Lần này đến phiên Vương Trung kinh ngạc: “Chúng ta có kế hoạch tác chiến sao?”

“Có chứ, lúc tôi điều phối binh lực thì bảo mấy anh em tham mưu viết, tôi xem rồi, viết không tệ, giống như một kế hoạch được cân nhắc kỹ lưỡng lắm.”

Vasili đeo bộ đàm đang chuẩn bị đi theo Vương Trung đến nhà ga, nghe thấy câu “cân nhắc kỹ lưỡng” liền bật cười: “Rõ ràng chỉ là kế hoạch nảy ra trong đầu ngài tướng quân mà thôi!”

Vương Trung nghiêm nghị quát: “Có thể biến cái kế hoạch nảy ra trong đầu như vậy thành hiện thực, triển khai đâu ra đấy, chứng tỏ Pavlov là một Tham mưu trưởng xuất sắc… AI”

Pavlov lắc đầu: “Cậu không cần phải nịnh tôi đâu, tôi không phản đối kế hoạch của cậu là vì tôi thấy nó khả thi. Địch rất có thể không ngờ chúng ta lại tấn công như vậy, sẽ bị đánh cho trở tay không kịp.”

Hắn dừng một chút, nói: “Thôi đừng gọi là “Vượt qua sông McLafferty” nữa, gọi là “Vượt qua sông Desna’ có phải hay hơn không?”

Vương Trung suy nghĩ một chút: “Cũng được.”

Dù sao dùng tên game khoa học viễn tưởng để đặt tên chiến dịch thì cũng hơi quá.

Nhưng mà, sau này nếu có tấn công lũ … , tôi nhất định phải dùng cái tên "Leo lên đỉnh La Đạt", bất kể thế giới này có ngọn núi nào như thế hay không.

Pavlov: "Giải quyết xong vấn đề đặt tên chiến dịch rồi, cậu có thể xuất phát, chúc may mắn, tướng quân."

Nói xong hắn đứng nghiêm chào theo nghi thức quân đội.

Tất cả mọi người ở lại Bộ Tư lệnh đều giơ tay chào theo nghi thức quân đội với Vương Trung, Grigory và Vasili.

Vương Trung cũng chào lại: "Chờ tin thắng trận của tôi."

12h30 trưa ngày 24 tháng 9, ga tàu Shostka.

Vương Trung bước lên sân ga, đã thấy chiếc KV đầu tiên của đoàn tàu bọc thép đã được sơn thành số hiệu 422, trên ăng-ten radio treo lá cờ đỏ.

Toàn bộ kíp lái xe tăng đều đứng thành một hàng ngoài xe, như thể đang chuẩn bị nhận duyệt binh.

Nhìn thấy Vương Trung đến, Xe trưởng hạ lệnh: "Toàn thể, đứng nghiêm! Chào!"

Lính Ant chào theo kiểu ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, thể hiện khí thế không sợ trời, không sợ đất.

Vương Trung nói với Xe trưởng: "Chiếm vị trí của cậu rồi, ngại quá."

"Tôi sẽ phụ trách chỉ huy pháo phòng không cùng mọi người ở toa pháo phòng không phía sau." Xe trưởng nói,'Mà kíp xe 422 ban đầu đâu, không cần họ à?"

Vương Trung: "Họ quen dùng T-34 hơn. Mọi người đã chiến đấu với xe tăng lâu như vậy rồi, tôi sẽ không để mọi

người tách khỏi xe tăng đâu.”

“Chỉ có cỗ xe tăng trung thành ấy mới cho chúng ta một nấm mồ bằng thép.” Xe trưởng nói.

Vương Trung: “Không, lính xe tăng Prosen cũng rất xuất sắc, nhưng không cần học hát quân ca của bọn họ. Nhiệm vụ của chúng ta là tiêu diệt kẻ địch, sau đó sống sót trở về, gặp lại mẹ.”

Vương Trung cao giọng nói với mọi người: “Tôi biết trong số các cậu, không ít người cảm thấy đây là một chiến dịch cảm tử. Hoàn toàn sai lầm! Chúng ta sẽ giáng cho quân địch một đòn chí mạng, sau đó sống sót trở về!

“Mọi người có thể xem lý lịch của tôi, đơn vị của tôi thường xuyên đánh những trận rất thảm khốc, nhưng lần nào chúng tôi cũng tiêu diệt được nhiều quân địch hơn! Lần này cũng vậy!”

Nói xong, cả đoàn tàu vang lên tiếng “Uraa”.

Vương Trung chợt nghĩ, nếu lúc này quân địch mà bắn phá sân ga, e là chỉ trong nháy mắt là phá tan cuoc tan cong nay.

Đáng tiếc, hôm nay sau khi bắn phá thường lệ xong, quân địch im lặng không bắn nữa.

Bọn Prosen lúc này lại chăm chỉ làm việc như thể chấm công vậy.

Vương Trung: “Lên xe, chuẩn bị xuất phát!”

Mệnh lệnh của hắn được chỉ huy của mỗi toa tàu truyền về phía sau, dân dần lan ra xa.

Vasili đeo bộ đàm, chạy chậm về phía đuôi tàu.

Vương Trung là người cuối cùng leo lên xe tăng, chui vào tháp pháo.

Phía trước xe tăng, xạ thủ súng máy sau ụ bao cát đã sẵn sàng.

Lúc này, bao cát trên toa xe của Vương Trung được chất thành hình mũi tên, phía sau không bố trí súng máy, bởi vì súng máy đồng trục trên xe tăng có thể bắn về phía trước.

Phía sau u bao cát hình mũi tên có hai ụ súng máy, mỗi ụ có một khẩu súng máy chĩa sang hai bên.

Phía sau xe tăng lại có thêm hai ụ súng máy nữa.

Một toa xe một chiếc KV-1, cộng thêm bốn khẩu súng máy, thể hiện rõ sự "bá đạo'.

Toa xe phía sau số súng máy ít hơn, nhưng sau u bao cát có hai tiểu đội bộ binh hải quân đang nằm sấp, chờ đợi lệnh xuống xe chiến đấu.

Trên toa xe thứ ba lại có thêm bốn khẩu súng máy nữa.

Toa thứ tư là một toa xe bọc thép kín mít, bên trong nhét hai trung đội bộ binh hải quân.

Toa thứ năm là toa pháo cao xạ, bố trí pháo cao xạ 72-K và tổ "Thần tiễn", ngoài ra còn có một tiểu đội bộ binh hải quân phụ trách bảo vệ các tu sĩ câu nguyện.

Toa thứ sáu và thứ bảy đều là toa xe bọc thép kín mít, toàn bộ là lính bộ binh hải quân mặc quân phục đen.

Cuối cùng là đầu máy và toa chở than.

Trên đầu máy cũng có một tiểu đội bộ binh hải quân, trên đống than ở toa chở than còn có một tiểu đội nữa.

Dù sao thì đoàn tàu bọc thép của Vương Trung, cứ theo tiêu chí bộ binh hải quân là đủ, hôm nay đánh xong trận này, danh tiếng của "Thần chết áo đen" chắc chắn sẽ vang xa.

Vương Trung đeo tai nghe, cầm micro lên: “Vasili, nghe rõ chưa? Vasili?”

“Nghe rõ, ngài muốn cà chua đúng không?”

Đây là mật ngữ đã thống nhất từ trước, chứng tỏ Vasili đã đến đầu máy phía sau, Vương Trung có thể thông qua chiếc radio do Vasili mang trên lưng để chỉ huy đoàn tàu.

Vương Trung: “Đúng, cà chua.”

Lúc này, hắn nghe thấy tiếng pháo binh khai hỏa - trận địa pháo binh nằm trong rừng cây gần đó, được ngụy trang rất tốt.

Cùng lúc pháo binh khai hỏa, tám chiếc Yak-1 bay qua đoàn tàu.

Vương Trung không yêu cầu không quân yểm trợ, nhưng xem ra các phi công không quân cũng tự giác hành động rồi. Hắn thậm chí còn không cần chuyển góc nhìn, chỉ cần dùng mắt thường cũng nhìn thấy quả bom 100kg mà tám chiếc Yak-1 mang theo dưới cánh.

Vương Trung thâm nghĩ: Hỏng rồi, hình như mình đã truyền cho không quân Ant một số thói quen tác chiến không nên có rồi.

Lúc này, trong tai nghe của Vương Trung vang lên giọng nói của Kharlamov: “Nông dân, nông dân, hôm nay ăn gì đấy?”

Vương Trung không hề thống nhất mật ngữ với không quân, chắc là vừa rồi các phi công nghe thấy Vương Trung bảo Vasili mua cà chua nên ứng biến ra đấy.

“Hôm nay ăn canh cà chua trứng!” Vương Trung đáp.

“Mong quá đi!” Lúc này, Vương Trung đã không còn nhìn thấy máy bay nữa, tín hiệu radio bắt đầu nhiễu, cũng chỉ có thể nói radio do Ant sản xuất là như vậy.

Radio tháo được từ xe tăng của địch đều là loại dùng cho xe tăng, kỹ thuật viên hải quân vẫn đang nghiên cứu cách sử dụng.

Vương Trung nhìn đồng hồ, pháo binh chỉ còn 15 phút oanh tạc nữa là kết thúc, nên xuất phát thôi.

Vì vậy, hắn nói với Vasili: "Vasili, thêm hai quả cà tím nữa."

"Rõ, thêm một quả cà tím."

Chưa đầy mấy giây sau khi nhận được câu trả lời, đoàn tàu đột nhiên rung lên, sau đó từ từ chuyển bánh.

Muốn vượt qua sông Desna, trước tiên phải đi qua toàn bộ thành phố Shostka.

Lúc đoàn tàu tiến về phía trước, hai bên đường ray toàn là người dân Shostka chưa kịp sơ tán.

Những người còn ở lại lúc này cơ bản đều đang làm công tác hậu cần, chờ khi nào đơn vị của Vương Trung rút lui thì sẽ đưa họ đi trước.

Vương Trung nghe thấy một bà cụ đang khóc: "Vị tướng quân tốt bụng như vậy, thế mà phải đi chịu chất."

Không phải, tại sao ai cũng nghĩ tôi đi chịu chết vậy?

Xem ra những chiến thắng vang dội mà quân địch giành được trước đó đã làm suy yếu nghiêm trọng lòng tin của người dân Ant.

Hôm nay phải cho người dân thấy, chúng ta cũng có thể phát động tấn công mà không phải là đi chịu chết!

Nghĩ vậy, đoàn tàu chạy lên cây cầu bắc qua sông Desna.

Vương Trung nhìn dòng sông Desna lấp lánh dưới chân cầu, chợt nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên mình đi tàu hỏa qua

cầu Nam Kinh trên sông Trường Giang.

Đôi khi, Vương Trung thực sự không phân biệt rõ ràng được Ant và quê hương trong ký ức của mình, có lẽ vì cả hai nơi đều có diện tích rộng lớn, phong cảnh hữu tình.

Không biết lần sau vượt sông Desna là khi nào nữa.

Đoàn tàu đi qua công sự đầu cầu, những người lính trấn giữ công sự đầu cầu hô vang: "Uraal"

Mẹ kiếp, quân địch chỉ cách chưa đầy 2km, tuy rằng bọn chúng đang bị pháo kích, nhưng hô "Uraa" như vậy có thể khiến chúng cảnh giác đấy! Vương Trung lo lắng liếc nhìn trận địa của địch, phát hiện cũng không có gì bất thường, quân địch bị đánh cho lộn tùng phèo, căn bản không rảnh để ý đến những thứ này.

Lúc này, pháo binh bắt đầu bắn kéo dài, màn đạn bắt đầu dồn về phía trước.

Đoàn tàu đi theo ngay sau màn đạn.

Nhờ tốc độ của đoàn tàu, chỉ trong chớp mắt, chiến hào của địch đã hiện ra ngay trước mắt!

Vương Trung hét lớn: 'Khai hỏa!"

Tất cả súng máy đồng loạt nhả đạn.

Rõ ràng quân địch đã bị đánh úp bất ngờ, chưa từng thấy trận nào như thế này.

Vương Trung: "Vasili, giảm một quả cà tím."

"RõI"

Sau đó, Vương Trung cảm nhận rõ ràng tốc độ đoàn tàu chậm lại.

Tốc độ này cho phép bộ binh hải quân xuống xe chiến đấu, Vương Trung đã sắp xếp xong, bộ binh hải quân có nhiệm vụ

truy kích quân địch ở hai bên đường ray, thiết lập tuyến phòng ngự, đảm bảo an toàn cho đoàn tàu khi rút lui.

Dù sao lúc đoàn tàu rút lui sẽ đi đầu máy về trước, lỡ như xi-lanh bị trúng đạn thì hỏng bét.

Vương Trung chuyển góc nhìn, thấy hai trung đội bộ binh hải quân nhảy xuống khỏi đoàn tàu.

Sau đó, họ không thiết lập tuyến phòng ngự mà xông thẳng về phía quân địch đang hoang mang.

Tiếng súng tiểu liên và tiếng "Uraa" vang trời hòa lẫn vào nhau trên trận địa của địch.

Dù đã giảm tốc độ, nhưng đoàn tàu vẫn lao về phía trước với tốc độ chạy nước kiệu của một con chiến mã.

Súng máy trên các toa xe bắn phá khắp nơi.

Sau khi xuyên qua tuyến phòng thủ đầu tiên của địch, súng máy bắt đầu bắn vào ngựa và các phương tiện vận tải khác ở hai bên đường ray.

Vương Trung cũng cầm lấy súng máy phòng không trên xe tăng, bắn xối xả xuống phía dưới, vừa bắn vừa hét: "Đánh nhanh, đánh nhanh! Đừng vì bọn chúng là lính hậu cần mà thai"

(Hết chương) Chương 53: Đột kích bất ngờ

Vương Trung bắt đầu cho đoàn tàu tiến lên, lúc này hắn mới nhận ra tuyến phòng ngự của địch được đào rất bài bản, phía sau chiến hào thứ nhất là một chiến hào dự bị, phía sau nữa mới là chiến hào thứ hai.

Tất cả các chiến hào đều được đào thành hình chữ W, vì vậy hỏa lực của đoàn tàu bọc thép rất khó phát huy tác dụng, chỉ có thể dựa vào bộ binh để dọn dẹp từng chút một.

May mà đoàn tàu của Vương Trung mang theo rất nhiều bộ binh hải quân.

Khi đi qua giao thông hào, một trung đội bộ binh chủ động xuống xe, tiến dọc theo giao thông hào.

Quân Prosen không bố trí quân ở giao thông hào, nhưng bộ binh hải quân vẫn thận trọng tìm kiếm, tiến lên từng bước.

Vượt qua chiến hào thứ ba, sở chỉ huy của trung đoàn và lữ đoàn công binh của địch đã ở ngay trước mặt.

Mắt thường không nhìn thấy gì cả, rõ ràng là sau cuộc không kích ngày hôm qua, quân Prosen đã tăng cường ngụy trang.

Tuy nhiên, trong tâm nhìn của Vương Trung, các sĩ quan Prosen trong hầm ngầm đều hiện lên màu đỏ chót, muốn không nhìn thấy cũng khó.

Vương Trung lập tức ra lệnh: "Xoay tháp pháo sang trái 30 độ! Cậu sẽ thấy một gốc cây bạch dương bị chặt cụt, ngay bên cạnh là lối vào hâm ngầm của địch! Bắn!"

Họng pháo của KV-1 nhả lửa.

Kết quả, do đoàn tàu đang di chuyển nên viên đạn bắn lệch sang bên cạnh lối vào, tiễn người lính gác cửa lên trời.

Vương Trung: "Vasili, giảm một quả cà tím!"

Ngay lập tức, đoàn tàu bắt đầu phanh gấp.

Sau khi đến nơi, Vương Trung mới biết ở đây có rất nhiêu quân địch, ngoài hai sở chỉ huy, còn có rất nhiều đơn vị hậu cần của địch, thậm chí trong tâm nhìn còn có cả trận địa của một trung đoàn pháo binh.

Trong tâm nhìn của hắn, các chấm đỏ "đối thủ đang hiện diện" dày đặc như Vạn Lý Trường Thành trong kỳ nghỉ lễt

Không đúng, nói vậy thì hơi quá, dù sao quân Prosen cũng tuân thủ nguyên tắc phân tán đội hình, binh lính dàn trải trên diện rộng, chỉ là do Vương Trung nâng góc nhìn lên cao nên trông có vẻ dày đặc mà thôi.

Nhìn thấy nhiều quân địch như vậy, Vương Trung lập tức rụt đầu lại, tay phải kéo nắp tháp pháo xuống, phần thân trên chui vào trong tháp pháo, chỉ còn đôi mắt quan sát bên ngoài, nắp tháp pháo úp lên đầu.

Nhưng hắn quan sát một hồi, có vẻ như quân địch căn bản không để ý đến việc tấn công vị chỉ huy là hắn.

Bộ binh hải quân đã xuống xe, họ không thích hô "Uraa" mà âm thầm xông lên, giải quyết gọn ghẽ quân địch.

Tất cả súng máy đều đang nhả đạn. Khẩu pháo phòng không 72-K duy nhất cũng khai hỏa, đạn pháo không ngừng rơi xuống giữa đám quân địch.

Vương Trung thò đầu ra, nhìn cảnh tượng trước mắt, bỗng cảm thấy có chút quen thuộc.

À phải rồi, có một bộ phim Mỹ tên là "Trân Châu Cảng" do Michael Bay đạo diễn, trong phim, khi quân … tấn công, lính Mỹ chạy tán loạn khắp nơi, bị những người mê quân sự đem ra làm trò cười.

Lúc này, đám lính Prosen cũng chẳng khác gì đám lính Mỹ chạy tán loạn trong phim.

Lính bộ binh hải quân mặc quân phục đen như những chú chó chăn cừu, lùa đám đông chạy tán loạn.

Vương Trung nhìn cảnh tượng trước mắt, bỗng nghĩ: Có phải hơi suôn sẻ quá rồi không? Bình thường suôn sẻ như vậy thì phải có một chiếc Tiger bất ngờ xông ra từ trong rừng chứ nhỉ?

Tiger đâu? À, giờ này loại xe tăng đó còn chưa được phát triển, vậy thì không sao.

Lúc này, Vương Trung lại phát hiện ra một điều, khi quân địch đầu hàng, màu sắc của chúng sẽ thay đổi, từ màu đỏ tươi chuyển thành màu đỏ nhạt.

Trước đây hắn không nhận ra điểm này, là do quân địch đầu hàng quá ít, hay là do chỉ là những cá thể riêng lẻ.

Giờ thì rõ ràng rồi, từng mảng màu đỏ tươi chuyển thành màu đỏ nhạt.

Giống hệt đèn neon vậy.

Sau đó chuyện càng kỳ quái hơn đã xảy ra, bộ đội Vương Trung mang ra thật ra cũng không tính là nhiều, căng lắm là một nửa tiểu đoàn, cho nên trên thực tế hắn không có khả năng khống chế toàn bộ chiến tuyến.

Lúc này hắn chiếu sáng chiến tuyến suốt bốn km, nhiều nhất cũng chỉ khống chế được một km hai bên đường sắt.

Nhưng toàn bộ chiến tuyến của kẻ địch bắt đầu sụp đổ.

Ban đầu là đám bộ đội ở gần đó nhất bỏ trận địa chạy về phía sau, ngay sau đó như tuyết lở, làn sóng sụp đổ liền lan ra hai bên hướng nam bắc.

Vương Trung trầm ngâm: Chẳng lẽ quân địch không tinh nhuệ như mình tưởng tượng, ai cũng sẽ tử chiến đến cùng?

Ky sĩ đoàn Asgard này hắn là lực lượng tương tự SS của Đức Quốc xã trên Trái Đất nhỉ? Lực lượng như vậy mà cũng sụp đổ sao?

Lúc này, chỉ huy bộ binh hải quân Kalinin đi tới trước mặt xe tăng Vương Trung, chào theo nghi thức quân đội và nói: “Báo cáo Tư lệnh, quân địch có tổ chức chống cự đã bị đập

tan, chúng tôi đang bắt tù binh, xin hỏi xử lý tù binh như thế nào ạ?"

Vương Trung định làm theo cách xử lý trước kia, nhưng ngay sau đó hắn lại nghĩ đến một chuyện.

Trước kia mình không bắt tù binh, mà là cho mỗi người một phát súng vào vai rồi thả đi, là vì điều kiện không cho phép.

Bây giờ bắt được tù binh thì áp giải về thôi.

Quân địch đã sụp đổ rồi, bảo người ở đầu cầu ra, tiếp ứng một chút, chẳng phải chỉ có mấy km đường, đi không về được sao?

Đưa số tù binh này về, dùng xe lửa chở đến Yekaterinburg, cho dân chúng vui vẻ một chút! Không đúng, trước tiên cứ để cho dân chúng Shostka vui vẻ một chút đã, xem chúng ta cũng đánh thắng trận rồi! Cho đám tù binh này diễu hành khắp phố phường, hưởng thụ trứng thối và bùn đất trộn nước tiểu của dân chúng một chút, chẳng phải là rất đẹp sao?

Lúc này Vương Trung không có góc nhìn của người ngoài, cho nên không nhìn thấy vẻ mặt của mình, nếu hắn thấy được, nhất định sẽ hỏi một câu: "Ông tướng… , ngài là ai vậy?"

Đúng vậy, biểu cảm lúc này của hắn y hệt biểu cảm của bọn tướng … trong phim ảnh ngày xưa khi nhìn thấy các cô gái Trung Quốc.

Người Trung Quốc nhìn thấy biểu cảm này sẽ tự động nghĩ ra lời thoại: "Yo Xi!"

Đương nhiên Vương Trung không nhìn thấy, bỏ lỡ cơ hội tự giễu bản thân này, hắn nghiêm mặt nói với thiếu tá Kalinin: "Giải giáp bọn họ, phái chiến sĩ tuyệt đối đáng tin áp giải bọn họ qua câu. Tôi sẽ thông báo cho Shostka bên kia tiếp ứng."

Thiếu tá Kalinin: “Vâng!”

Lúc thiếu tá đi chấp hành mệnh lệnh, Vương Trung trực tiếp dùng điện đài nói với Shostka: “Sư đoàn, Sư đoàn nghe rõ, tôi đã đập tan phòng tuyến của địch. Đang chuẩn bị áp giải tù binh về, chuẩn bị tiếp nhận.”

Hắn suy nghĩ một chút, lại nói: “Thông báo cho lực lượng thiết giáp, chuẩn bị phản công, đánh thẳng vào sào huyệt địch.”

Nói xong hắn buông ống nghe xuống, hô to với bộ binh hải quân bên cạnh: “Cậu, chạy nhanh lên! Đi báo cho Sư đoàn, không cần thiết giáp phản kích! Vừa rồi là lừa địch!”

Người lính kia chào theo nghi thức quân đội, nhảy xuống xe lửa.

Sau đó anh ta không lập tức chạy, mà tìm một chút, tìm được một chiếc xe máy rồi cưỡi đi.

Vương Trung nhìn bóng dáng người lính rời đi, ngạc nhiên: “Mình còn không nghĩ tới việc đi xe máy.’

Lúc lái xe máy, cổ áo khoác rộng và dải ruy băng trên mũ của anh ta bay phần phật trong gió.

Pavlov buông tai nghe vô tuyến xuống, nhìn về phía Popov.

Popov: “Thiết giáp phản công?”

Pavlov: “Tôi cảm thấy đây có thể là lừa địch, cậu ấy thích chơi loại trò nhỏ này, một lát nữa chắc chắn sẽ có người chạy bộ tới truyên lệnh, nói là không cân phản công.”

Popov: “Vậy chúng ta cứ chuẩn bị trước đi, dù sao thì thiết giáp muốn phản công cũng phải mất một tiếng đồng hồ để chuẩn bị.”

“Cũng được.” Pavlov gật đầu.

Lúc này, một thượng úy bộ binh hải quân đến báo cáo: "Báo cáo tướng quân, chúng tôi thu được mười hai khẩu trọng pháo, nhìn con số trên hòm đạn pháo, có thể là 150 mm."

Vương Trung: "Có đủ la để kéo đi không?"

"Đủ ạ"

Vương Trung: "Vậy thì kéo di Thượng úy lại báo cáo: "Chúng tôi còn phát hiện tám khẩu súng cối 50 mm."

Vương Trung: "Kéo đi… Ừm? Mấy mm cơ?"

"50 mm ạ."

"Đó là rác rưởi, cho nổ tung hết đi, đừng để quân địch dùng."

Theo lý thuyết, bất kỳ vũ khí nào cũng nên tận dụng, nhưng súng cối 50 mm của Prosen là đồ bỏ đi, tầm bắn gần, uy lực lại nhỏ.

Đức Quốc xã trên Trái Đất dùng thử thấy không ổn, nên không sản xuất nữa, số đã trang bị đều bị loại bỏ hết, đưa cho các đơn vị đóng giữ phía sau để đánh du kích.

Nhưng các đơn vị đóng giữ phía sau cũng không thích dùng thứ này, bởi vì nó quá tệ.

Vị thượng úy này rời đi không lâu, một tiểu đội bộ binh hải quân áp giải một đám sĩ quan Prosen tới.

Trung sĩ dẫn đầu đứng nghiêm chào: "Báo cáo Tư lệnh, những người này muốn gặp ngài, không chịu đi về phía bờ bên kia."

Vương Trung nhìn đám sĩ quan này, lần lượt phân biệt quân hàm trên ve áo của họ.

Sau đó hắn mới nhớ ra hình như mình có thể dùng bản đồ vệ tỉnh.

Thôi, phân biệt quân hàm cũng là một thú vui tao nhã mài

Trong đám người bị bắt này, lại có một đại tá, theo như thông tin tình báo thì ở đây có một lữ đoàn công binh, vị đại tá này hẳn là lữ đoàn trưởng.

Vương Trung: "Tôi là Rokossovsky, các người muốn gặp tôi, bây giờ gặp rồi đấy."

Nói xong hắn nhìn về phía trung sĩ, hắn cho rằng trung sĩ biết tiếng Prosen, đợi trung sĩ phiên dịch.

Kết quả trung sĩ không nói gì, chỉ hất hàm về phía một thiếu tá trong đám tù binh.

Thiếu tá lập tức phiên dịch lời của Vương Trung cho những người khác nghe.

Hay lắm, hóa ra bên địch có phiên dịch viên cơ à.

Sau đó viên đại tá đưa tay sờ túi.

Tất cả bộ binh xung quanh đều kinh hãi: "Không được động đậy, giơ tay lên!"

Vương Trung: "Để ông ta sờ."

Vị đại tá nhìn chằm chằm Vương Trung một giây, sau đó lấy một chiếc kính một mắt từ trong túi ra, đeo lên mắt.

Sau đó ông ta mới cẩn thận quan sát Vương Trung đang ngồi trong tháp pháo xe tăng.

Tiếp đó ông ta lại lần lượt liếc nhìn số hiệu chiến thuật của xe tăng và lá cờ đỏ trên ăng-ten vô tuyến điện.

Ông ta mở miệng: "Quả nhiên danh bất hư truyền, tướng mạo đường đường."

Vương Trung: "Ông biết tiếng Nga à?"

Vị đại tá dường như bị câu nói thô lỗ của Vương Trung làm nghẹn lời, lông mày nhíu lại, nhưng ông ta vẫn tiếp tục nói: "Phá vỡ quy tắc thông thường, dùng binh không theo lẽ thường, là một cuộc tấn công rất xuất sắc. Chúng tôi đều bị ngài qua mặt rồi, tướng quân Rokossovsky."

Vương Trung: "Tối hôm qua bị tập kích ban đêm, lẽ ra các người nên nâng cao cảnh giác." Vị đại tá: "Chúng tôi đã nâng cao cảnh giác rồi, tối nay các người tuyệt đối không thể tập kích ban đêm được nữal"

Sau đó thì quên mất việc phải nâng cao cảnh giác vào ban ngày đúng không.

Vị đại tá tiếp tục bào chữa: "Nhiệm vụ của chúng tôi là tiến hành công việc xây dựng! Không ai nói với chúng tôi phải đề phòng bộ binh tinh nhuệ tập kích. Hơn nữa bộ binh và pháo binh cũng không biết đang làm cái quái gì! Một lữ đoàn công binh như chúng tôi có thể làm gì chứ? Lực lượng công binh chiến đấu chỉ có một tiểu đoàn, mà bây giờ nhiệm vụ chủ yếu của chúng tôi là xây dựng, công binh chiến đấu không dùng tới!"

Vương Trung: "Tiểu đoàn công binh chiến đấu của các người đóng quân ở đâu?"

"Bây giờ thì ở đâu cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa rồi, chắc là đã rút lui cùng các đơn vị khác."

Vị đại tá thở dài: "Lần này các người bắt hết chuyên gia công binh của cả tập đoàn quân rồi, trước khi có chuyên gia mới tới, e là tiến độ sẽ bị trì hoãn rất lớn."

Vương Trung cười nói: "ay chẳng phải là chuyện tốt sao? Thôi được rồi, các vị, các vị đã gặp tôi rồi, có thể ngoan ngoãn qua cầu được chưa?"

Vị đại tá lo lắng bất an hỏi: “Chúng tôi sẽ bị đối xử như thế nào?”

Vương Trung: “Trước tiên, các người sẽ được diễu hành khắp phố phường. Chắc giờ áp giải các người đi là vừa lúc, bộ quân phục đẹp đẽ của ông đây chắc sẽ dính đầy trứng thối và bùn đất trộn nước tiểu. À, bùn đất trộn nước tiểu chính là bọn trẻ con tè vào bùn, sau đó nhặt bùn lên đấy.”

Lông mày của đại tá nhíu chặt lại: “Điều này không phù hợp với công ước quốc tết”

Vương Trung: “Biết điều một chút đi! Tôi đã tận mắt nhìn thấy những chuyện tàn bạo mà các người đã làm. Tôi sẽ không phân biệt xem chuyện đó là do ai làm, tất cả những hành vi tàn bạo đó, đều phải do quân đội các người gánh chịu. Công ước quốc tế là dành cho con người, không phải dành cho lũ súc sinh.

em đi!”

(Hết chương) Chương 54: Trưng bày chiến lợi phẩm

Cùng lúc đó, tại Shostka

Pavlov: “Đột nhiên phát hiện ra, bị pháo kích mấy ngày nay, chẳng còn bao nhiêu tòa nhà nguyên vẹn để nhốt tù binh.”

Popov: “Cũng không cần nhốt, tối nay quân địch sẽ lại pháo kích chúng ta. Pháo kích xuống, lũ tù binh này chết hơn một nửa là cái chắc. Chi bằng cứ đưa bọn chúng đến bên cạnh nhà ga, đợi tối nay tàu chở tiếp tế tới, dỡ hàng xong thì nhốt bọn chúng lên tàu.”

Popov dừng một chút, bổ sung: “Lỡ như trong lúc này quân địch đột nhiên pháo kích, vậy thì cứ nói là quân địch cố ý giết chết đám tù binh này, cứ theo tiêu chuẩn đó mà tuyên truyền.”

Pavlov suy nghĩ một chút, gật đầu: “Được, cứ làm như vậy. Vừa hay bên cạnh nhà ga có một bãi đất trống rộng rãi, để bọn chúng ra đó phơi nắng, dù sao cũng đã sang thu rồi, không thể nào bị say nắng được.”

Nói xong Pavlov cầm điện thoại lên, bắt đầu hạ lệnh, điều động một đại đội từ lực lượng dự bị ra, dàn hàng dọc theo đường sắt.

Popov bỗng nhiên nói: “Không được! Không thể đi dọc theo đường sắt!”

Pavlov nghi hoặc dừng tay đang cầm ống nghe, nhìn vị giáo chủ đang đi theo: “Sao vậy?”

“Đi dọc theo đường sắt, thứ nhất, nếu tàu hỏa muốn quay về, sẽ bị chặn lại. Thứ hai, chỉ có những người dân làm việc bên đường sắt mới nhìn thấy, chúng ta phải để cho đám tù binh này sau khi xuống cầu đường sắt, đi dọc theo con đường chính của thành phố, đi qua khu vực phía đông thành phố, sau đó rẽ vào nhà ga.

“Làm như vậy, tất cả Vệ giáo quân và người lao động trong thành phố đều có thể nhìn thấy bọn chúng. Ngay cả những người lao động bận rộn cũng có thể nhìn thấy!”

Pavlov nghe Popov nói, bừng tỉnh đại ngộ: “Nâng cao sĩ khí cho mọi người! Được, tôi sẽ sắp xếp ngay.”

Ông ta lập tức thay đổi mệnh lệnh, yêu cầu đại đội được điều động dàn hàng dọc theo đường phố, xếp thành hàng dài đến tận nhà ga.

Buổi chiều, người dân Shostka chạy hết ra đường cái, nghi hoặc nhìn binh lính cận vệ đang xếp hàng trên đường.

Các tu sĩ của giáo hội cầm loa sắt hô lớn: “Mọi người không nên tụ tập, xin mọi người không nên tụ tập, quân địch

có thể pháo kích bất cứ lúc nào, quân địch có thể pháo kích bất cứ lúc nào!"

Nhưng không có người dân nào chịu rời đi.

Mọi người đều đang xì xào bàn tán.

"Chuyện gì thế nhỉ?"

"Nghe nói vừa rồi tướng quân đánh đến bờ bên kia rồi, bây giờ e là đã hy sinh rồi!"

"Nói bậy! Cẩn thận bị thẩm phán nghe thấy đấy!"

"Nhưng mà xếp hàng thế này là để làm gì?"

Mọi người thảo luận nửa ngày trời mà không ra kết quả, ngược lại người càng tụ tập càng đông. Đột nhiên, từ phía tây đường cái vang lên tiếng hoan hô: "Ural"

Mọi người đều tò mò chen lên phía trước, muốn xem xem chuyện gì đang xảy ra, nhưng lại bị binh lính cận vệ dùng súng trường chắn ngang, ngăn cản.

"Đừng chen lấn, đừng chen lấn! Mọi người đều có thể nhìn thấy!"

Có một bà lão tò mò hỏi viên trung úy dẫn đầu: "Có chuyện gì vậy? Rốt cuộc là đang xem cái gì thế?"

"Tôi cũng không biết, chỉ được lệnh cho xếp hàng ở đây thôi. Tôi còn tò mò hơn bà nữa!"

Trong lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, tiếng hoan hô dần dần đến gần.

Lúc này có một đứa trẻ đang treo trên nóc nhà hét lớn: "La người Prosen! Người Prosen vào thành rồi!"

Mẹ đứa trẻ lập tức mắng: "Nói linh tinh, chẳng nghe thấy tiếng súng pháo gì cả"

“Nhưng mà, thật sự có người mặc quân phục màu xám đang đi tới mài” Đứa trẻ uất ức nói.

Lúc này những người khác cũng nhìn thấy: “Quân phục màu xám! Xếp hàng đi tới kìa!”

Nếu không phải có người bên cạnh bắt đầu hô “Ura’”, thì có lẽ một số người đã bỏ chạy mất rồi.

Sau đó, những người mặc quân phục màu xám lọt vào tâm mắt của mọi người.

Quân Prosen xếp hàng đi trên đường, trên người ai nấy đều dính đầy trứng thối và bùn đất. Bọn chúng không mang theo vũ khí, tiu nghỉu cúi đầu đi, bên cạnh là những người lính áo đen vênh váo tự đắc.

“Là tù binh! Tướng quân đưa tù binh về rồi!”

Không biết ai đã hô lên câu đó.

Mọi người như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, lập tức hò reo vang trời: “Ural”

Ngay sau đó, đủ loại thứ ném về phía đám tù binh.

Có bà lão vừa ném đồ vừa mắng: “Bọn mày cũng bị bắt làm tù binh rồi hả! Đáng đời! Đáng đời!”

“Giao hết lũ chúng mày cho thẩm phán! Cho bọn mày nếm mùi đau khổi”

“Cút khỏi đất nước của chúng tao!”

Đối mặt với sự phẫn nộ ngút trời, đám tù binh giống như rau héo úa, tiu nghỉu ủ rũ.

Nhưng đám đông rất nhanh đã mệt mỏi, bởi vì họ phát hiện đội ngũ tù binh dài quá.

Có người kinh ngạc lẩm bẩm: “Tướng quân bắt được bao nhiêu tù binh thế này?”

“Ít nhất cũng phải mấy nghìn người đấy nhỉ?”

“Không, cậu xem đội ngũ dài như vậy, chắc chắn phải đến mấy vạn người! Phải biết rằng đó là tướng quân Rokossovsky đấy! Ông ấy đã tiêu diệt chín viên tướng của quân địch rồi!”

Chỉ trong chớp mắt, số tù binh trong lời đồn đại của mọi người đã tăng thêm một con số 0, hơn nữa họ còn cho rằng con số này rất chính xác.

Mà số lượng tướng địch mà tướng quân Rokossovsky tiêu diệt cũng thành công tăng lên thành chín.

Đúng lúc mọi người đã chán xem tù binh, lại có người hô lên: “Nhanh lên! Là sĩ quan của quân địch kìat”

Đám đông vốn đã nghỉ ngơi nhìn thấy đám sĩ quan đội mũ kê-pi kia lập tức lại hăng hái, đá vụn, chậu hoa, bùn đất trộn nước tiểu… ném tới tấp như mưa bão. Có một viên trung úy đeo dây đeo vai còn lấy thân mình ra đỡ đạn cho viên sĩ quan có quân hàm cao nhất, kết quả càng khơi dậy thêm lửa giận của mọi người, càng nhiều gạch đá hơn ném tới.

Lúc này rốt cuộc cũng có tu sĩ đứng ra hô: “Đừng như vậy! Đánh bị thương bọn chúng sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả thẩm vấn! Hãy giao bọn chúng cho thẩm phán!”

Các tu sĩ phải hô rất nhiều lần, lửa giận của mọi người mới dần dần lắng xuống, còn các sĩ quan Prosen thì phải dìu nhau, nhanh chóng đi qua đám đông đang phẫn nộ.

Tiếp theo là la kéo pháo lên sàn diễn, những người lính áo đen dắt la thì vênh váo tự đắc.

Có người lớn tiếng hỏi: “Anh lính, số pháo này lấy ở đâu ra thế?”

“Là chiến lợi phẩm đấy!” Người lính kia vui vẻ nói, “Chúng tôi thu được mười mấy khẩu lận! Ngày mai bọn chúng

sẽ bắn đạn pháo lên đầu quân địch!”

Đi theo sau pháo là xe chở đạn dược, còn có xe chở đầy ắp các loại chiến lợi phẩm khác, trong đó có cả đồ hộp của Prosen.

Có đứa trẻ nhìn người lính áo đen đang ngôi trên xe ngựa, nói: “Chú cho cháu xin một hộp được không ạ? Cháu muốn ăn thử!”

Người lính lập tức lấy một hộp ném cho đứa trẻ: “Của cháu đây!”

Đứa trẻ vui vẻ chạy về nhà.

Ngay sau đó, từ trong nhà vọng ra tiếng đứa trẻ khóc ré lên: “Mặn quá đi!!!”

Mọi người trên đường nghe thấy tiếng khóc, đều cười ha hả.

Vương Trung nhìn bộ binh hải quân đang đánh xe la chở đầy ắp chiến lợi phẩm đi qua trước mặt mình, hét lớn: “Thấy cái nào có vô tuyến điện thì mang đến đây cho tôi, nghe rõ chưal”

Người lính hải quân đang đánh xe chỉ tay về phía sau: “Cả trung đội thông tin của bọn chúng đều bị chúng tôi bắt sống rồi, đang ở phía sau kìa. Còn có một cái máy có rất nhiều rotor nữa!”

Vương Trung: “Máy Enigma?”

Bộ binh hải quân: “Tôi không biết nó tên là gì, chỉ biết là một cái hộp to đùng, có rất nhiều rotor, lúc đầu chúng tôi tưởng là hộp số, nhưng lại phát hiện ra nó có cả bàn phím, có thể gõ chữ được.”

Vương Trung võ lên tháp pháo xe tăng KV-1: “Là máy Enigma đấy! Vậy còn sổ mật mã đâu? Có thu được sổ mật mã

không?”

“Đầu ở phía sau cả, thưa Tư lệnh.”

Vương Trung phất tay, ra hiệu cho người lính hải quân đánh xe đi tiếp.

Rất nhanh, Vương Trung đã đến một chiếc xe bán xích, nửa bánh xe mang ăng ten, hiển nhiên đây là một chiếc xe liên lạc của Prosen.

Vương Trung: “Mọi người thu được cái máy mật mã kia rồi sao?”

Bộ binh hải quân trong chiếc xe bán xích cầm lấy một cái rương.

Đây là lần đầu tiên Vương Trung nhìn thấy máy Enigma chân chính, phản ứng đầu tiên của hắn là: Có phải hơi nhỏ hay không?

Thoạt nhìn giống như một máy đánh chữ lớn hơn một chút. Vương Trung: Dem tới cho ta xem một chút.”

Bộ binh hải quân đứng lên, từ khoang xe bán xích nhảy lên xe kéo, nhanh nhẹn leo lên xe của KV, đặt máy Enigma tới trước mặt Vương Trung.

Vương Trung mở rương ra, kiểm tra máy móc.

Bàn phím gần giống với máy đánh chữ cổ điển, máy đánh chữ vốn dĩ có bánh lăn là năm rotor, gân đó còn có cơ cấu liên kết phức tạp.

Mặt khác, bên cạnh rotor còn có một cái tay xoay tròn, thoạt nhìn là dùng để điều chỉnh vị trí của mỗi rotOr.

Lúc sử dụng máy Enigma rất đơn giản, chỉ cần đưa thông tin cần mã hóa vào bàn phím, nó sẽ tự động chuyển thành chuỗi chữ được mã hóa.

Lúc giải mã chỉ cần nhập vào chuỗi chữ, đi ra chính là nội dung tin tức.

Nhưng muốn hoàn thành giải mã, chỉ có máy Enigma giống như đúc với bên phát báo thì không được, phải biết chính xác vị trí mở đầu của mỗi rotor lúc mã hóa, cùng với phương thức cắm vào bảng mạch phía dưới.

Cho dù thu được một chiếc máy Enigma, căn cứ vào vị trí của rotor có thể giải mã được một ngày, ngày hôm sau đối phương đổi sang vị trí khác, thì không thể tiếp tục giải mã được nữa.

Vương Trung cẩn thận xem xét mật mã, lại một lần nữa nhớ tới chuyện mình từng nghĩ tới: Làm một trang viên, tập trung một đám nhà toán học, giải mã mật mã của Prosen.

Hai trận chiến ở địa cầu, người Anh làm ở Bletchley Park. Sau khi mật mã của Đức Quốc Xã được giải mã, tổn thất của chiến thuật Bầy sói tăng vọt, bởi vì hải quân Hoàng gia biết Bầy sói khi nào đến, tập kết ở đâu, tiếp tế ở đâu.

Vương Trung nhìn máy móc, đóng nắp lại, giao lại cho Hải Quân: "Nhất định phải bảo quản thật tốt, bảo đảm hoàn hảo giao cho thẩm phán. Cái máy này vô cùng quan trọng."

"Giao cho thẩm phán sao?"

Vương Trung: "Đúng, nhưng chúng ta phải giữ lại chiếc xe thông tin này. Còn nữa, thu được bao nhiêu máy bộ đàm? Chính là loại có thể đeo trên lưng ấy."

"Năm cái, tướng quân."

Vương Trung vui mừng quá đỗi: "Tốt tốt tốt! Đưa toàn bộ đến Sư bộ đi! Chờ chiến trường được dọn dẹp xong xuôi, chúng ta bắt đầu rút lui."

Ngày 24 tháng 9,15:00, Quân bộ số 1 của Ky sĩ đoàn Asgard, Prosen.

Gilles nhìn đồng hồ: "Dich không phát động tấn công bằng xe tăng. Chúng ta bị lừa rồi sao?"

Feliz mắng: "Tên Bạch Mã tướng quân này, sau này dù hắn có nói gì trong bộ đàm thì cũng đừng có mà tinl"

Gilles: "Vậy chẳng phải hắn muốn làm gì thì làm sao? Dù sao hắn nói gì chúng ta cũng không tin, vậy hắn cứ việc nói thẳng ra là được rồi. Không, vẫn là phải nghe lén thông tin liên lạc của đối phương, kỹ thuật vô tuyến điện của Ant kém, thích dùng điện báo và điện thoại, nhưng Bạch Mã tướng quân này rõ ràng thích dùng bộ đàm hơn." Lúc này, Tham mưu trưởng bước vào: "Đã điều tra rõ tình hình rồi. Bạch Mã tướng quân mang theo một sư đoàn và một đoàn tàu bọc thép, đột nhiên tấn công, sau đó chiếm lĩnh chiến hào chúng ta đã xây xong.

Gilles nhíu mày: "Một sư đoàn? Tình báo của Bộ tư lệnh lại sai sao? Không phải chúng ta chỉ có một sư đoàn tăng cường ở phía trước thôi sao?"

Mọi người nhìn nhau.

Gilles lắc đầu: "Không, chắc chắn là không nhiều như vậy, Bạch Mã tướng quân đã phát động một cuộc tấn công bất ngờ, quân ta đã thần thánh hóa hắn, biến thành chim sợ cành cong. Không thể tiếp tục như vậy nữa, ra lệnh cho các đơn vị, phải nhấn mạnh với binh lính rằng, Bạch Mã tướng quân cũng chỉ là người thường, hắn không có thần lực, càng không phải là Surtr!"

Feliz: "Bây giờ xem ra, chiến lược tuyên truyên bấy lâu nay của bộ phận tuyên truyên đã có vấn đề, họ nói chúng ta là thân tộc Aesir, nhưng trong thần thoại, thân tộc Aesir cuối

cùng sẽ phải đối mặt với Ragnarok. Gã khổng lồ lửa Surtr vung thanh đại kiếm, khiêu chiến với các vị thần…”

Gilles: “Đủ rồi. Mặc dù trời sắp tối, nhưng chúng ta phải lập tức phát động tấn công. Lực lượng xe tăng của chúng ta có thể không giỏi tấn công các khu vực kiên cố bên kia sông, nhưng nếu không thể chiếm lại chiến hào trên đồng bằng thì thật không phải chút nào. Trước khi trời tối, ta muốn giành lại hoàn toàn trận địa!”

Minh chủ Miêu Đức Lừa thêm canh

(Hết chương) Chuong 55: Rokossovsky Dung Binh Nhu Than

Ngày 24 tháng 9,16:00, Vương Trung đang ở trong hầm trú ẩn của Su bộ, ăn đồ hộp chiến lợi phẩm của Prosen.

Sau khi mở nắp hộp, hắn nhìn chằm chằm thứ gì đó trong hộp hồi lâu, nói: “Đây là chân giò à?”

Vasili cầm lấy hộp nhìn dòng chữ trên đó: “Đây là giò heo muối, hình như là món ăn nổi tiếng của Prosen.’

Vương Trung: “Đáng tiếc, không có mì, nếu không có thể nấu món mì chân giò. Thứ này ăn thế nào vậy?”

Vasili: “Cắt ra ăn? Tôi không rõ lắm, tiếng Prosen của tôi tuy lưu loát, nhưng đều là bị ông già ép học, thật ra tôi chưa tiếp xúc nhiều với đồ đạc của Prosen.”

Vương Trung quyết định cắt một miếng xuống nếm thử.

Hắn đổ giò heo trong hộp ra đĩa, cầm lấy dao nĩa.

Da giò heo rất dai, Vương Trung phải dùng nia hỗ trợ mãi mới cắt được xuống, bỏ vào miệng nhai, lập tức nhíu mày.

Giò heo này mặn quái! Sao lại mặn thế này!

Quả không hổ danh là giò heo muối!

Hắn đưa tay túm lấy tay Nelly: “Nước!”

Nelly lập tức lấy cốc nước từ bên cạnh đến.

Vương Trung uống một hơi dài, thở phào nhẹ nhõm.

“Rốt cuộc là món gì mà lại dùng giò heo mặn đến vậy?” Vương Trung nghi hoặc hỏi Vasili.

Vasili: “Tôi không biết, đã nói là tôi không có kinh nghiệm sống ở Prosen rồi mà. Có lẽ ông già biết, ông ấy từng đi du học âm nhạc bên đó.”

Vương Trung lại quay sang hỏi Nelly: “Em biết không?”

Nelly: “Em chỉ biết nấu món Ant thôi. Nhưng em nghe đầu bếp nói, món ăn của Prosen nổi tiếng là khó ăn, ngay cả Liên hiệp Vương quốc cũng chê cười họ.”

Bị Liên hiệp Vương quốc chê cười, vậy thì chắc chắn là khó ăn đến mức độ nào rồi.

Nhưng trước khi xuyên không, Vương Trung đã từng đi ăn giò heo nướng và bia đen với bạn cùng phòng - có thể là năm người bạn cùng phòng - cũng khá ngon.

Còn có xúc xích Đức, cũng không tệ.

Món giò heo muối này là sao nhỉ?

Vương Trung cầm lấy hộp đồ hộp, nhìn dòng chữ trên đó với vẻ mặt như đang suy tư về triết học.

Pavlov thì cho giò heo đã cắt với dưa chuột muối chua vào miệng: “Cũng được. Vừa lúc chúng ta đã mở rất nhiều hộp dưa chuột muối chua để làm mìn giả.”

Vasili líu lưỡi: “Tôi luôn cảm thấy lần này cũng sẽ không hiệu quả, dù sao lần trước bọn chúng cứ thế giẫm lên nắp hộp mà tấn công.”

Vương Trung cuối cùng cũng đặt hộp đồ hộp xuống, lại nhìn giò heo đã bị cắt một góc trên đĩa. Nelly: “Em đi nấu chút canh dưa chuột xúc xích nhé? Có lẽ ăn kèm được đấy.”

Vương Trung: “Được đấy!”

Vasili: “Chờ chút, hình như đây là hộp canh, để tôi mở.”

Hắn cầm lấy đồ khui hộp, cắm vào cạnh hộp, sau đó liên tục xoay núm xoay của đồ khui, lợi dụng lực cơ học để đồ khui xoay quanh hộp một vòng, vừa vặn cắt mở nắp hộp.

Sau đó, đồ khui hộp này có một cấu trúc đặc biệt để giữ nắp, chỉ cần rút đồ khui ra là có thể lấy nắp ra.

Vasili đặt hộp đã mở lên bàn.

Bên trong là một loại hỗn hợp sên sệt màu xanh lá cây và màu vàng.

Vương Trung nhìn thứ, nói ra cảm nhận của mình: “Cà ri Ấn Độ à? Chúng ta mở đồ hộp của Prosen chứ không phải của Liên hiệp Vương quốc mà?”

Vasili lấy thìa đảo trong hộp một cái, kết quả phần bên dưới lật lên.

Đậu Hà Lan xanh, cà rốt đỏ, có thể còn có hành tây và thịt, cùng với một lượng lớn thứ sền sệt màu vàng.

Vương Trung: “Thứ màu vàng là gì vậy?”

Vasili cam lấy hộp, nhìn bảng thành phần: “Chắc là khoai tây. Thành phần là đậu Hà Lan, khoai tây, hành tây, thịt xông khói, cà rốt và bắp cải.”

Đọc xong, hắn nhìn vào trong hộp: “Tôi đoán màu xanh lá cây này chắc là bắp cải hâm nhừ, màu vàng là khoai tây.’

Vương Trung nhìn chằm chằm vào thứ sên sệt trong hộp, bởi vì có màu xanh lá cây nên trông không giống phân lắm,

nhưng nếu không có màu xanh khỏe mạnh này, nhìn qua giống như của người bị tiêu chảy…

Vasili nếm thử một miếng: "Ơ, khá ngon đấy chứ""

Vương Trung nhìn Vasili: "Anh… ăn phân đến mức sinh ra kháng thể rồi à?"

Vasili: "Thật sự rất ngon! Mặc dù tôi rất ghét ông già - lão già đó ép tôi học tiếng Prosen, nhưng món này thực sự không tệ.

Vương Trung nửa tin nửa ngờ cầm lấy thìa, múc một thìa cho vào miệng.

Vị cũng được.

Nhưng nếu nói về vị thì hoàn toàn là vị khoai tây hầm thịt.

Vương Trung: "Tôi thà ăn khoai tây hầm thịt bò."

Lúc này từ phía bờ bên kia đột nhiên vang lên tiếng nổ.

Vương Trung đứng dậy, bước đến bên cửa sổ quan sát, nhìn trận địa bên kia sông đang bị pháo kích, lẩm bẩm: "Trước khi pháo kích, bọn chúng không phái người đến trinh sát trước sao? Chúng ta đã rút lui hết rồi mà."

Vasili: 'Nếu không pháo kích thì sẽ trúng phải mìn chúng ta gài đấy, chắc là định dùng pháo kích để kích nổ mìn, sau đó bộ binh sẽ tiến vào."

"Cũng có lý." Lúc này, Popov bước vào hầm: "Hình như có thể dùng được cái máy Enigma thu được, nhưng sau khi thẩm phán thử dịch điện văn thì vẫn là chuyện ngựa đầu bò. Chắc là lính thông tin của địch đã làm rối loạn cài đặt của máy trước khi bị bắt."

Vương Trung: "Chúng ta có nhận được điện báo mã loạn của địch không?"

“Luôn nhận được, nhưng không thể giải mã được.” Popov nhún vai,‘Bây giờ thẩm phán đang cố gắng để cho tên lính thông tin đó nhớ lại cài đặt của máy trước khi bị hắn làm rối loạn.”

Vương Trung: “Hy vọng hắn ta có thể nhớ lại, nếu biết được sáng nay điện báo của địch đã hạ lệnh gì thì ít nhiều cũng có chút lợi cho chiến sự.

“Vấn đề là, làm sao để hắn ta nhớ ra đây.”

Vasili: “Anh nghĩ tên đó là kẻ cứng rắn sao?”

Vương Trung: ‘Không, tôi nghĩ có lẽ hắn ta thực sự đã quên mất cài đặt sáng nay rồi. Dù sao thì máy Enigma đã được cài đặt xong, có thể liên tục sử dụng cho đến khi bên kia thay đổi cài đặt. Nhân viên giải mã không cần phải nhớ vị trí ban đầu.”

Popov mắng: “Bọn địch đúng là bày trò.”

Vương Trung: “Yên tâm, chỉ cần tập hợp đủ nhà toán học, chắc chắn sẽ giải mã được.”

Hắn chuyển chủ đề: “Tổng cộng chúng ta bắt được bao nhiêu tù binh?”

“Một nghìn một trăm tên.” Popov đáp,‘Nhưng trên đường đã có lời đồn chúng ta bắt được một vạn một nghìn tên tù binh. Còn nói anh lại giết chết một tên tướng nữa.”

Vương Trung líu lưỡi: “Tôi đã quen rồi. Tôi cảm thấy không bao lâu nữa sẽ xuất hiện những lời đồn đại còn hoang đường hơn. Vậy một nghìn một trăm tên tù binh đó hiện đang ở bãi đất trống chờ bị đưa đi sao? Đã bố trí đủ lính canh chưa?”

“Tất nhiên rồi.” Popov vỗ ngực,‘Tôi để cho thẩm phán bố trí súng máy trên bệ cao, đảm bảo không ai dám manh động.

Nhưng mà nói đến… Đám tù binh Prosen này rất biết điều, lúc áp giải còn có thể đi theo đội hình.”

Vương Trung: “Chứng tỏ lòng tin của bọn chúng vẫn chưa bị đánh gãy, vẫn tin chắc rằng sau khi đế quốc chiến thắng sẽ thả bọn chúng ra, tương lai bọn chúng sẽ được ca khúc khải hoàn. Yên tâm, lòng tin này của bọn chúng không duy trì được bao lâu đâu.”

Vương Trung vừa dứt lời, tiếng pháo bên ngoài thay đổi, rõ ràng là đã bắt đầu bắn kéo dài.

Vasili dùng kính viễn vọng quan sát tình hình bên ngoài, nói: “Chắc là bọn chúng sắp tấn công rồi, xem ra lần này nắp hộp và mìn cải tiến của chúng ta có phát huy tác dụng hay không.”

Lúc này, hỏa lực bắn kéo dài rơi xuống đầu cầu, sau đó dần dần di chuyển về phía bờ đông, những cột nước bắn tung tóe trên mặt sông.

Vương Trung cũng đang quan sát trước cửa sổ, nhìn màn đạn di chuyển về phía mình, sau đó lại di chuyển về phía sau.

“Trận địa” mà quân địch muốn tấn công cách đó hai cây số, hoàn toàn nằm ngoài phạm vi quan sát rõ của Vương Trung, vì vậy hắn chỉ có thể đẩy Vasili ra, dùng kính viễn vọng quan sát phía bờ bên kia.

Qua ống kính viễn vọng, Vương Trung nhìn thấy xe tăng và bộ binh của địch đang thận trọng tiếp cận trận địa.

Sau đó bọn chúng lại dùng súng máy và đạn pháo bắn vào trận địa trống không! Vương Trung ung dung xem màn trình diễn của quân địch.

Vasili ở bên cạnh thì thâm: “Anh giành chỗ của tôi, tôi không nhìn thấy gì cả!”

Vương Trung: “Tránh ra, tôi đang xem rất vui mài”

Lúc này, Vương Trung nhìn thấy có người giãm phải mìn giả, sau đó dừng lại với vẻ mặt nghiêm trọng.

Đáng tiếc, cho dù dùng kính viễn vọng cũng không thể kéo gần lại được, chỉ có thể nhìn sơ qua.

Hắn nhìn thấy lính Prosen tản ra, sau đó có lẽ là một sĩ quan đến, ngồi xổm xuống bên cạnh người giãm phải mìn, lấy ra một con dao găm đa năng.

Cùng lúc đó, toàn bộ đội hình bộ binh của địch dừng lại, có lẽ tin tức mìn chưa nổ đã được truyền đạt cho các đơn vị khác.

Tiếp theo, viên sĩ quan dùng dao găm đa năng đào quả mìn lên, kiểm tra kíp nổ, sau đó cẩn thận đào lên -

Sau đó, người giam phải mìn và viên sĩ quan gỡ mìn đều bay lên trời.

Vương Trung võ vai Vasili: “Mìn của anh phát nổ rồi kìa.”

Vasili: “Thật hay giả vậy? Anh đừng có an ủi tôi.”

Vương Trung đưa kính viễn vọng cho Vasili: “Thật mà, tự anh xem đi.”

Vasili dán mắt vào kính viễn vọng với vẻ mặt phấn khích: “Ôi, có vẻ hỗn loạn lắm. Chờ chút, bọn địch định gỡ mìn sao? Buồn cười thật đấy. Lần trước bọn chúng hoàn toàn không phát hiện ra mìn giả của tôi, cứ thế mà đi quai”

Vương Trung: “Lấy cái bộ đàm mới thu được đến đây! Tôi muốn nói thẳng cho bọn chúng biết! Bảo bọn chúng cẩn thận mìn!”

Pavlov: “Cái này… có phải hơi trẻ con không?”

Vương Trung: “Nếu không hiệu quả thì sau này tôi sẽ không làm nữa, còn nếu có hiệu quả thì đương nhiên là phải

làm nhiều rồi!”

“Nói thẳng?” Gilles cau mày,‘Hắn ta nói gì?”

Tham mưu thông tin: “Hắn ta nói đã gài rất nhiều mìn có ý tưởng kỳ diệu, hy vọng chúng ta thích.”

Gilles cau mày, còn phó quan Feliz của hắn đã mắng lên: “Trò gì thế! Giống hệt như lũ trẻ con đánh nhau, giam lên ngón chân đối phương, toàn dùng mấy chiêu hen hạ, thật là trẻ con!”

Gilles quay sang hỏi Tham mưu trưởng: “Có báo cáo về mìn không?”

“Có.’ Tham mưu trưởng nghiêm mặt nói,‘Đã có hơn chục người thiệt mạng vì mìn rồi. Bọn chúng sử dụng một loại mìn mới, không bị kích nổ bởi áp lực, khi chúng ta gỡ mìn thì nó sẽ phát nổ.”

Gilles: “Sao có thể chứ! Học viện Khoa học Quân sự của chúng ta đã thử nghiệm phát triển loại mìn không bị kích nổ bởi áp lực, nhưng đều thất bại! Bọn chúng làm thế nào nhỉ? Đế quốc Ant không nên có công nghệ này mới phải!”

Lúc này, trong toàn bộ sở chỉ huy Quân đoàn số 1, không ai nghĩ rằng loại mìn không bị kích nổ bởi áp lực kia, căn bản là không hề có kíp nổ, đừng nói là áp lực, cho dù dùng búa đập cũng không nổ.

Tham mưu trưởng: “Dù sao thì tiền tuyến cũng báo cáo như vậy, còn nói là mìn được trộn lẫn với rất nhiều đĩa kim loại, rất khó gỡ.” Gilles: “Để lính công binh xử lý, bọn họ sẽ giải quyết được.” Các tham mưu trong phòng nhìn nhau. Cuối cùng, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía Feliz. Feliz: “Trung tướng, phần lớn lính công binh… đã bị bắt làm tù binh rồi.” Hết (Hết chương) Chương 56: Cách giải quyết độc đáo

Gilles nhìn chằm chằm Feliz vài giây, chỉ thở dài, không cho bất kỳ ai ra ngoài.

“Bảo quân ta tạm thời dừng tiến công, phân tán tại chỗ đào hầm tránh pháo, đợi chúng ta điều động lính công binh từ phía sau lên gỡ mìn.”

Tham mưu trưởng đề nghị: “Vẫn có thể sử dụng lính công binh thuộc sư đoàn, chỉ là gỡ mìn thôi mà.”

Một tham mưu khác đề nghị: “Thực ra vẫn còn một tiểu đoàn công binh chiến đấu thoát ra được, sau khi tập hợp lại có thể phái đi gỡ mìn, dù sao thì bọn họ cũng là lính công binh.”

Gilles: “Được, cứ làm như vậy đi, tối nay ta muốn được thấy loại min mới của quân địch!”

Khoảng 6 tiếng sau, loại mìn “mới” được đưa đến trước mặt Gilles.

Gilles định tiến lên, nhưng bị phó quan Feliz ngăn lại.

Feliz tiến lên kiểm tra cẩn thận thứ này, sau đó nghi hoặc nhìn về phía công binh thượng úy —— trên huy chương của người này có trang sức, cho thấy hắn là công binh chiến đấu, không phải công binh bình thường.

Gilles đỡ trán: “Thật đáng chết, bảo phía sau nhanh chóng phái quân đội lên!”

Công binh thượng úy: “Chúng tôi là công binh chiến đấu, rà phá bom mìn thì được. Muốn công sự tiến lên, cần phải có trang bị đào móc và chuyên gia công trình chuyên môn, những thứ này đều bị địch bắt giữ rồi.”

“Nắp chai!” Feliz hô to,‘Bọn họ sao có thể dùng thứ này để đánh trận?”

Hắn lại hỏi: ‘Những cái đĩa sắt dùng để che chắn loại mìn này đâu? Đó là thiết bị chuyên dụng sao?”

“Một cái cũng không còn, chúng tôi thậm chí vứt bỏ cả bản vẽ chiến hào do lữ trưởng Công Binh chủ trì vẽ trước đó. Để chuyên gia mới đến cần thời gian vẽ lại bản vẽ bố trí.”

Feliz lập tức đóng vai ‘cái loa” của Gilles, mắng to: “LU địch này chỉ biết giở trò mèo! Làm mấy thứ đánh đố này! Mấy thứ này có tác dụng gì? Có thể ngăn cản bọn chúng thua trong vòng ba tháng không?”

Gilles vỗ vỗ vai Feliz: “Đừng như vậy, một quân nhân ưu tú nhất định phải thuần thục vận dụng tất cả mọi thứ trong tay, cho dù chỉ có bút chì làm vũ khí, cũng phải nghĩ cách giết chết địch.”

Công binh thượng úy đáp: “Tôi chỉ phụ trách vận chuyển đồ vật đến quân bộ, tình hình tiền tuyến thế nào tôi không biết.”

“Tôi hỏi, bộ binh giãm lên làm sao kích nổ?” Feliz cao giọng.

Feliz: “Thứ này kích nổ thế nào?”

Gilles quát lớn: “Đừng như vậy! Trí tuệ của địch đáng giá tôn kính. Bị người ta qua mặt thì phải nhận.”

Gilles tổng kết: “Địch lợi dụng tôi sao? Tư duy của cậu cố hữu, tạo thành thương vong cho mấy chục người chúng ta?”

Gilles: Một chuyên gia cũng không còn?”

Gilles: “Bao lâu mới có thể bắt đầu đào bới?”

“Thứ này,’ Thượng úy công binh cầm ‘cái dia đặt bên cạnh mìn lên”Có thể quan sát thấy một lỗ lõm, chúng tôi cho rằng đây có thể là nắp chai thủy tinh.”

“Tướng quân Bạch Mã dùng những thứ đơn sơ này trì hoãn chúng ta, chúng ta nên cẩn thận suy nghĩ lại. Vậy nên hiện tại bộ đội đã chiếm lại trận địa?”

Feliz há hốc mồm, nhất thời quên cả ngậm lại.

Tham mưu trưởng đáp: “Bộ đội đã tiến vào trận địa. Đồng thời căn cứ chỉ thị của ngài, phá hủy đường sắt, pháo đoàn chống tăng cũng bố trí xong.”

Tham mưu trưởng bổ sung một câu: “Còn lãng phí của chúng ta sáu tiếng đồng hồ. Nhân tiện lúc chúng ta bị chặn lại trên vùng đất trống còn bị pháo kích, có mấy trăm thương vong.”

Khóe mắt Gilles giật giật.

Thượng úy: “Sẽ không nổ. Tấm kích hoạt của thứ này chỉ là đồ trang trí, hoàn toàn không thể kích nổ, nhưng sẽ có cảm giác giam phải mìn. Bộ binh giam lên sẽ không dám động, dụ dỗ người rà phá bom min đến, sau đó dựa vào dây kéo đơn giản để kích nổ.”

“Thông qua dây kéo phía dưới. Đầu kia của dây kéo cắm sâu dưới lòng đất.” Công binh lập tức giải thích,‘Cho nên chỉ cần cắt đứt dây kéo là nó sẽ không phát nổ.”

Lúc này tham mưu trưởng đề nghị: “Sư đoàn trưởng sư đoàn Ampla đề nghị trước tiên xây dựng đài quan sát pháo binh trên sườn dốc tiền tuyến, dẫn dắt pháo binh oanh kích.”

“Vậy điểm đột phá kia cách chúng ta xa không?” Gilles hỏi.

Tham mưu trưởng: “Ngay tại đoạn nam chiến hào của chúng ta, bây giờ có thể bắt đầu xây dựng… Không đúng, ngày mai có thể bắt đầu xây dựng.”

Hắn nói xong nhìn thời gian, lại đổi giọng: ‘Hôm nay có thể bắt đầu xây dựng, sáng sớm hôm nay.”

Gilles phất tay: “Cho hắn xây dựng.”

Sáng sớm ngày 25 tháng 9 năm 914, Vương Trung ngáp dài đi vào hầm, trước tiên chào hỏi Popov trực ca đêm: "Xin chào. Tình hình thế nào?"

Popov: "Rất tốt, nửa đêm hôm qua còn có mìn nổ. Nhưng sáng nay đầu cầu báo cáo nói địch phát hiện thấy quân địch xuất hiện trên trận địa chúng ta từ bỏ."

Vương Trung đi tới trước cửa sổ quan sát, giả vờ cầm kính viễn vọng nhìn: "Quả thật là vậy."

Chuyển sang góc nhìn của địch, quân địch đã lấp đầy chiến hào.

Popov: "Tôi không ngờ mấy quả mìn giả này có thể trì hoãn địch lâu như vậy."

Vương Trung ừ một tiếng: "Như vậy thời gian bọn chúng đào tới lại phải lùi lại một ngày. Đúng rồi, tù binh đưa về Yekaterinburg chưa?"

Popov: "Đã nhét vào xe thùng chở đi rồi. Ngoài ra, thẩm phán viên đã thẩm vấn xong tên dịch mật mã của quân địch."

Vương Trung: "Han khai chưa?"

Popov: "Chưa, hắn được đưa vào phòng cấp cứu, vừa mới cấp cứu xong, Thẩm Phán Đình gửi điện báo tới mắng chuyện này, yêu cầu lập tức đưa người đến Yekaterinburg, để chuyên gia của tổng bộ Thẩm Phán Đình xử lý."

Vương Trung: "Vậy nhét cả hai vào xe lửa?" "Không, Yekaterinburg phái máy bay đến đón hắn, đã lên máy bay rồi." Popov nói xong, Pavlov liền đi vào hầm.

"Vậy tình hình thế nào?" Hắn hỏi.

Vương Trung lặp lại lời Popov vừa nói.

Pavlov cười lớn: “Tuyệt quá. Thật muốn xem biểu cảm của tướng lĩnh địch khi nhìn thấy thứ Vasili làm.”

Vương Trung: “Tôi cũng muốn, nhất định rất đặc sắc.”

Hắn dừng một chút, nhìn bờ bên kia: “Tôi đoán bây giờ địch muốn điều pháo chống tăng lên rồi.”

Trong tâm nhìn của Vương Trung, không có tổ pháo chống tăng nào được đánh dấu, vì thế hắn nói tiếp: “Chúng ta nên để không quân tìm xem bọn chúng ở đâu.”

Pavlov: “Được, có lẽ quân Prosen quên ngụy trang rồi. Dù sao trong số vật tư cậu thu được hôm qua, căn bản không có lưới ngụy trang.”

Đúng vậy, trước đó khi trinh sát trên không, không quân luôn cảm thấy quân Prosen sơ suất, quên ngụy trang, hôm qua xông lên, đến bộ chỉ huy lữ đoàn công binh của bọn chúng mới biết được quân địch căn bản không có lưới ngụy trang.

Cũng không biết là sau khi đánh đến mới phát hiện cơ sở hạ tang của Ant quá kém, không thể không điều chỉnh phương án tiếp tế, ưu tiên cấp sau này chuyển, hay là căn bản không nghĩ đến việc cần lưới ngụy trang.

Vương Trung tự mình cầm ống nghe điện thoại: “Kết nối không quân.”

Hơn hai tiếng sau, Kharlamov gọi điện tới: ‘Chúng tôi phát hiện ít nhất một tiểu đoàn pháo chống tăng, chúng tôi đã bắn phá bọn chúng, không biết tiêu diệt được bao nhiêu. Dù sao súng máy quét qua, ai cũng sẽ nằm xuống.”

Vương Trung: “Chứng tỏ bọn chúng đều là quân nhân Prosen được huấn luyện bài bản.”

Đương nhiên Kharlamov không nghe ra Vương Trung đang nói mỉa, đồng ý nói: “Đúng vậy, rất nhiêu tên đều nhìn ra

phương hướng tấn công của chúng ta, biết nhanh chóng rời khỏi khu vực bắn phá.

“Chỉ dựa vào mắt thường của chúng tôi rất khó phán đoán hiệu quả công kích. Vì thế chúng tôi đang định gọi cho cậu, oanh tạc thêm lần nữa, không quân địch đã xuất hiện.”

Vương Trung: ‘Không sao, mọi người trở về an toàn là tốt rồi.”

Kharlamov: “Tôi đã cho người mang bản đồ đánh dấu vị trí tiểu đoàn pháo chống tăng của quân địch đến rồi, chắc cũng sắp đến nơi. Ngoài ra, nếu cậu còn muốn cho đoàn tàu bọc thép xuất kích, tôi nói cho cậu biết là không được đâu, địch đã phá hỏng đường ray ở đoạn trận địa của bọn chúng.”

Đối phương vừa dứt lời, một tên tham mưu dẫn theo một tên lính liên lạc đi vào: “Báo cáo, lính liên lạc của sân bay đến rồi.”

Vương Trung: “Bản đồ đến rồi, Kharlamov. Tôi cúp máy đây.”

“Được, chúc cậu đánh cho quân địch tan tác!”

‘Sẽ mà.”

Vương Trung đặt ống nghe xuống, nói với lính liên lạc: “Ban đồ.” Tên lính liên lạc cũng không đáp lời, trực tiếp lấy bản đồ đưa cho Vương Trung.

Vương Trung nhìn bản đồ, đưa cho Pavlov: “Oanh tạc theo này.”

Lúc Pavlov hạ lệnh cho pháo đoàn, Vasili nói: Hôm nay xem ra lại là một ngày nhàm chán. Giá mà lại có thể đột kích thêm lần nữa thì tốt rồi. Hay là chúng ta lại làm một lần nữa?”

Vương Trung: ‘Không được, vừa rồi trinh sát trên không phát hiện quân địch đã phá hỏng đường ray. Không thể dùng

xe bọc thép để đột kích nữa rồi.”

Vasili chưa từ bỏ ý định: “Vậy chúng ta tổ chức thuần túy xe tăng đột kích? Dùng phà chở xe tăng qua…

Vương Trung: “Không được, trong nước ở bến phà bờ bên kia toàn là xe tăng của địch, phà không thể cập bờ, xuồng nhỏ thì không chở được xe tăng.”

Vasili cau mày: “Vậy chúng ta cứ ngồi nhìn thế này?”

Vương Trung suy nghĩ một chút, nói: “Hay là, chúng ta phái người dùng loa phóng thanh hét sang bên đó, chế nhạo bọn chúng tiến công chậm như vậy, chờ bọn chúng đào tới thì trời mưa rồi, bọn chúng sẽ nửa bước khó đi.”

Vasili: “Nghe hay đấy, bên hải quân chắc là có loa phóng thanh, tôi đi xem có lấy được không.”

Vương Trung: “Đi đi. Nhớ cẩn thận, quân địch sẽ pháo kích bất cứ lúc nào.”

Vasili trực tiếp xắn tay áo, khoe chiếc đồng hồ đeo tay: “Tôi có cái này! Lấy từ trên tay một tên địch đã chết! Bây giờ chiếc đồng hồ này sẽ tỏa sáng cho đế quốc AntI”

Vương Trung: “Tên này, tham ô! Còn dám lấy ra trước mặt chỉ huy!”

Popov: “Bình thường chúng tôi sẽ không chủ động xử lý binh lính lấy chiến lợi phẩm, nhưng cậu lấy ra trước mặt tôi, lại là chuyện khác. Chờ sau khi rời khỏi chiến trường, nhớ nhắc nhở tôi giam cậu một tháng.”

Vasili kêu to: “Một tháng?”

Popov: “Phải.”

Vasili khóc không ra nước mắt.

Popov nói tiếp: “Chủ yếu là để duy trì kỷ luật của quân đội, không thể để đến lúc đánh hạ trận địa của địch, mọi người lại đi tìm chiến lợi phẩm, đến lúc đó địch nhân cơ hội phản công, chúng ta lại mất trận địa.

Vasili ủ rũ, xoay người bỏ chạy.

Vương Trung: “Hôm qua tôi ngồi trên xe tăng, không có thời gian nhặt chiến lợi phẩm. Nếu không tôi muốn một chiếc kính viễn vọng do Prosen sản xuất.”

Vừa dứt lời, pháo đoàn bắt đầu tấn công trận địa pháo chống tăng, tiếng đạn pháo bay vèo vèo trên đầu.

(Hết chương)

Chương 105: Thăng Lên Chuẩn Tướng

Chương 57: “Quân đội Prosen lần đầu tiên xuất hiện trên đường phố Yekaterinburg”

Chương 57: “Quân đội Prosen lân đầu tiên xuất hiện trên đường phố Yekaterinburg”

Ngày 25 tháng 9, thời gian còn lại chỉ có thể dùng hai chữ “nhàm chán” để hình dung.

Pháo binh Prosen bắn phá đúng giờ, kết quả là chẳng có tác dụng gì, bởi vì mọi người đều trốn hết trước khi đến giờ.

Không quân Prosen dường như quên mất thành phố Shostka này, ngay cả oanh tạc tâm cao cũng không thực hiện.

Vương Trung ở trong hầm sư đoàn, nghe tiếng Vasili bên ngoài dùng loa phóng thanh chế nhạo quân địch, hắn ngáp một cái thật dài.

Pavlov: “Nếu mệt thì cậu đi ngủ đi, nếu đánh nhau thật, e rằng cậu phải ở trong hầm sư đoàn cả ngày đấy.

Vương Trung: “Bây giờ tôi đang nghi ngờ liệu có đánh nhau thật không? Hôm qua chúng ta bắt được nhiều sĩ quan như vậy, tất cả đều đeo băng tay công binh, còn cướp được nhiều dụng cụ như vậy, năng lực công sự của quân địch chắc chắn giảm sút.

“Biết đâu chúng ta cứ ngồi yên ở đây đến khi trời mưa, là có thể rút lui.”

Pavlov nhíu mày: “Kiên trì đến khi trời mưa còn muốn rút lui?”

Pavlov: “Nghĩ vậy, chẳng phải chúng ta là sư đoàn giàu có nhất sao? Chúng ta thu được nhiều súng tiểu liên như vậy, lúc rút vê Loktev, ai cũng có súng tiểu liên.”

Pavlov nhìn bản đồ: “Tuyến Bắc rốt cuộc đang làm gì? Vì áp lực bên chúng ta không lớn, Tập đoàn quân phía Tây đã dồn hết lực lượng lên tuyến Bắc. Tại sao địch vẫn có thể tiến quân 110 km trong vòng 5 ngày?”

Vừa nói, Pavlov đưa ống nghe cho Vương Trung: “Yekaterinburg gọi.”

Pavlov nhìn bản đồ: “Nghĩ kỹ lại thì, trung đoàn Amur phía sau của chúng ta cũng tổ chức rất kém, trong sư đoàn chỉ có pháo binh.”

Lúc này, Popov xen vào: “Tôi còn tưởng là thiếu xe tăng.”

“Kể từ khi phát động cuộc tấn công ngày 20, đến nay đã 5 ngày, quân địch đã tiến quân được 110 km.”

Vương Trung: “Hiện tại tuyến tiếp tế của địch chưa đủ dài. Mặc dù trời mưa sẽ gây ra hỗn loạn, nhưng tôi cho rằng vẫn phải rút lui, kéo dài tuyến tiếp tế của bọn chúng.”

“Cậu xem hôm qua chúng ta cướp được bao nhiêu xe máy và xe tải?”

Nói xong, hắn đi đến trước bản đồ chiến sự.

“Vấn đề của chúng ta, nói tóm lại là một câu: Không đủ hỏa lực!”

Pavlov nói tiếp: “Sư đoàn bộ. Ngài ở đâu? Tôi chuyển máy ngay.”

Lúc Vương Trung nói câu này, hắn nhớ đến anh lính hải quân cưỡi mô tô phóng như bay ngày hôm qua, nhớ đến cổ áo và dải ruy băng của anh ta.

Vương Trung: "Chỉ có xe tăng thì vô dụng, phải có sự phối hợp giữa các binh chủng. Cậu xem quân địch, một sư đoàn xe tăng có đủ thứ, pháo binh đầy đủ, bộ binh thiện chiến, còn có tiểu đoàn công binh và tiểu đoàn pháo phòng không đi theo, lại còn có cả tiểu đoàn trinh sát cơ giới.

Lúc này, chuông điện thoại vang lên. Vương Trung: "Đúng vậy, một trung đoàn bộ binh của Prosen có rất nhiều pháo binh 75mm, trong sư đoàn có đầy đủ pháo 105mm và 150mm. Cho dù quân địch chỉ phát động tấn công bộ binh, với mật độ hỏa lực pháo binh như vậy, bọn chúng cũng có thể đột phá phòng tuyến của chúng ta.

Vương Trung: "Về điểm này, lúc ở Yekaterinburg trao đổi với các sĩ quan, tôi cũng nghe nói qua. Chủ yếu là do việc mở rộng quân đội một cách mù quáng dẫn đến tình trạng thiếu hụt trang bị trâm trọng.

Vương Trung nhấc ống nghe: "Tôi là Rokossovsky."

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói nghiêm nghị: "Rokossovsky, cậu làm rất tốt!"

"Hơn nữa, cậu xem cuộc tấn công của địch ở tuyến Bắc, mặc dù tiến triển chậm hơn dự kiến của chúng ta, nhưng vẫn có tiến triển. Hôm kia bọn chúng tiến được 25 km, hôm qua tiến được 28 km. Mặc dù rất chậm, nhưng đúng là bọn chúng đang tiến quân.

"Bộ binh Prosen được trang bị súng máy đến tận tiểu đội, còn sư đoàn bộ binh của chúng ta, một đại đội mới có hai đến ba khẩu súng máy, súng tiểu liên PPSh đôi khi còn ít hơn cả súng máy, chỉ có mỗi đại đội trưởng là có một khẩu."

“Sư đoàn xe tăng thì thiếu đủ thứ, sư đoàn bộ binh ngay cả xe tăng cũng ít.

Vương Trung: “Bây giờ ngài mới biết sao? Nhìn pháo binh của chúng ta xem, 36 khẩu pháo hạng nặng, ngoài chúng ta ra còn sư đoàn nào có trang bị pháo binh như vậy? Tôi gặp một sĩ quan ở Yekaterinburg, sư đoàn của anh ta tổng cộng có bốn khẩu pháo 122mm, bốn khẩu! Pháo binh chỉ có bốn khẩu 76mm”

Vương Trung nhất thời không nhận ra giọng nói này là của ai, định hỏi “Ông là ai”, bỗng nhiên hắn giật mình, người nói chuyện kiểu này, tám chín phần là Đại Mục thủ Belinsky.

Vương Trung vội vàng nói: “Đại Mục thủ, chào ngài.”

Đầu dây bên kia cười ha hả, có vẻ rất vui.

Popov vừa nghe là Đại Mục thủ, vội vàng đứng dậy.

Giọng nói đầu dây bên kia nói: “Chung tôi đã nhận được ‘món quà” cậu gửi đến rồi!”

Vương Trung: “Nhận được máy Enigma rồi, mau tổ chức các nhà toán học giải mã đi.”

Đại Mục thủ sửng sốt một chút: “Cau đợi một chút.”

Sau đó, có lẽ ông ta đã đưa ống nghe ra xa, nhưng vẫn có thể nghe thấy giọng nói của ông ta: “Máy Enigma mà Rokossovsky gửi đến? Cục Tình báo Bộ Tổng tham mưu đã nhận được rồi? Tại sao không báo cho tôi biết? Được rồi, tôi biết rồi.”

Giọng nói của Đại Mục thủ lại rõ ràng trở lại, hiển nhiên ông ta đã đưa ống nghe lại gần tai: “Có chút vấn đề, hình như Bộ Tổng tham mưu cho rằng giải mã là trách nhiệm của bọn họ. Nhưng mà tên dịch mật mã đó hiện đang ở chỗ thẩm phán viên, chờ khi nào hắn tỉnh lại, chúng tôi sẽ ép hắn khai.”

Vương Trung: “Thật ra mấu chốt là toán học, chúng ta nên tập hợp các nhà toán học lại, để họ cùng nhau nghiên cứu quy luật mật mã của địch, xây dựng mô hình toán học. Bản thân máy Enigma không thể giúp chúng ta giải mã, phải biết được chìa khóa, cũng chính là vị trí ban đầu của rotor.”

Belinsky: “Cảm ơn kiến nghị của cậu, chúng tôi sẽ tập hợp tất cả các nhà toán học xuất sắc nhất ở Yekaterinburg lại. Chúng tôi đang nói đến một món quà khác.”

Vương Trung lập tức phản ứng lại: “Ý ngài là số tù binh kia?”

“Đúng vậy, trước đó có một số tin đồn nói rằng chúng ta tuyên truyền là đại thắng, nhưng lại không thấy tù binh đâu. Bây giờ đã có tù binh rồi. Nếu cậu không đưa tù binh đến, chúng tôi có thể phải tìm người đóng giả làm tù binh Prosen.

“Ngay cả quân phục của bọn chúng chúng tôi cũng đã làm được một nửa rồi.

“Giả dạng như vậy rất nguy hiểm, một khi để lộ tin tức thì hậu quả khôn lường. Bây giờ đã có tù binh thật, mọi chuyện đều dễ dàng hơn nhiều.”

Vương Trung: “Vậy thì tốt quá. À, nhất định phải để phóng viên Mike của Hợp Chủng Quốc và cộng sự nhiếp ảnh gia của anh ta đến xem, viết một bài báo thật hay!”

“Đương nhiên.” Belinsky dừng một chút, “Tên phóng viên đó đáng tin cậy không?”

“Chắc là đáng tin cậy.” Vương Trung đáp,‘Chẳng lẽ tin tức anh ta gửi về Hợp Chủng Quốc có vấn đề?”

“Không, không có vấn đề gì. Nhưng tôi chưa tiếp xúc với phóng viên đó bao giờ, cũng không rõ tình hình cụ thể. Nếu cậu cho rằng anh ta đáng tin cậy, hơn nữa anh ta cũng đưa tin

trung thực. Vậy chúng tôi sẽ sắp xếp để anh ta đến tham quan.”

Thành phố Yekaterinburg, buổi chiều ngày 25 tháng 9 năm 914.

Phóng viên Mike của Hợp Chủng Quốc và cộng sự của anh, phóng viên ảnh Robert Capa, sau khi nhận được một cuộc điện thoại, đã được vài thẩm phán viên mời đến đại lộ Yekaterinburg.

Mike nhìn xung quanh với vẻ nghi hoặc, lúc này người đi đường trên đại lộ Yekaterinburg đã vắng vẻ hơn hẳn so với vài tuần trước.

Có thể nhìn thấy những người lao động khổ sai đang chất bao cát bên đường, ở công viên trung tâm phía xa, có thể nhìn thấy pháo cao xạ 85mm được giấu trong đó.

Robert thì rất vui vẻ chụp ảnh, đặc biệt là chụp một người phụ nữ đang mua đồ.

Lúc này, một thẩm phán viên nói bằng tiếng Anh: “Anh nên tiết kiệm phim thì hơn.”

Robert: “Tôi nói được tiếng Nga. Tiết kiệm phim? Tại sao?”

Vị thẩm phán viên mỉm cười: “Lát nữa sẽ có màn trình diễn đặc sắc.”

Đột nhiên, từ xa vọng đến tiếng la hét thất thanh của phụ nữ.

Mike và Robert cùng quay đầu lại, nhìn thấy ở ngã tư đường phía xa, rất nhiều bà, rất nhiều cô đang hốt hoảng vứt đồ đạc xuống đất, chạy như điên về phía xa.

Người phụ nữ vừa đi ngang qua Robert lúc nãy đứng sững sờ, nhìn về phía xa với vẻ mặt hoang mang, không biết có nên

tiếp tục đi tiếp hay không - bà ta vốn định đi về hướng đó.

Ngay sau đó, quân đội Prosen xuất hiện ở cuối con đường!

Người phụ nữ còn đang ngần ngừ hét lên một tiếng, vứt đồ xuống đất bỏ chạy, nhưng bị thẩm phán viên giữ lại: Đừng sợ, thưa bà, bà nhìn kỹ đi, đó là tù binh!"

Nữ nhân quay đầu lại, nhìn chằm chằm người Prosen.

Robert: "Bon họ bị dây thừng trói! Là tù binh!"

Hắn bước nhanh chạy về phía đội ngũ tù binh.

Mike nhìn thẩm phán quan, thấy đối phương ra dấu mời mới bước lên, đuổi theo cộng sự.

Robert điên cuồng tiêu hao cuộn phim, khói của đèn flash bay cả vào mũi Mike.

Mike cẩn thận đánh giá những tù binh này, phát hiện có một nửa tù binh đeo quân hiệu binh chủng công binh, một nửa khác mặc quân phục đen hơn so với quân phục Prosen thông thường, quân hiệu trên cổ cũng không giống nhau.

Bỗng nhiên hắn kéo cộng sự lại: "Chú ý, chụp quân hiệu của bọn họ! Đây mới là nơi có giá trị tin tức nhất!"

Robert: "Quân hiệu?"

Mike: "Thấy không, Zeus cầm tia chớp, những người này là đoàn ky sĩ Asgard mà ban tuyên truyền của Prosen nói, tinh nhuệ trong tinh nhuệt! Tuyên truyên Prosen nói chỉ bộ đội này là vô địch!"

Robert: "Tôi không nhớ rõ có chuyện này, nhưng cậu nói là vậy khẳng định là được. Hơn nữa cái quân hiệu này… Nhìn quả thật rất thu hút ánh mắt người ta!"

Nói xong hắn cầm lấy máy ảnh, áp sát bộ binh có quân hiệu, bấm máy.

Bột magie cháy nhanh tạo ra khói bốc ra từ đèn flash.

Mike: “Chụp thêm mấy tấm!”

Dặn dò cộng sự xong, hắn chuyển sang tiếng Prosen, lớn tiếng hỏi: “Các người là ky sĩ đoàn Asgard sao? Ai đánh bại các người?”

Tất cả tù binh dùng ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm Mike.

Mà Robert giống như nhặt được bảo bối, điên cuồng chụp biểu cảm của đám người này.

Lúc này, quần chúng Ant mới phản ứng lại, bắt đâu mắng chửi tù binh, đủ loại tạp vật cũng từ bốn phương tám hướng ném về phía đội ngũ tù binh.

Mike còn đang lặp lại: “Các người là ky sĩ đoàn Asgard sao? Ai đánh bại các người? Ai bắt các người làm tù binh? Tôi là phóng viên của Hợp Chủng Quốc! Ai có thể tiếp nhận phỏng vấn của tôi?”

Lúc này, một người có dáng vẻ như sĩ quan bỗng nhiên ngẩng đầu lên: “Ob’s stửrmt oder schneit, Ob die Sonne uns lachtl”

Mike hiểu tiếng Prosen, biết là ý tứ “Cho dù là cuông phong hay là bão tuyết, hoặc là mặt trời lên cao”.

Đây là quân ca của lực lượng thiết giáp Prosen.

Ngay sau đó, đám tù binh vốn đầy bụi đất ưỡn ngực ngẩng đầu, cùng nhau cao giọng hát.

Động cơ như sấm, tốc độ nhanh như chớp, nghênh địch mà lên, dưới sự che chở của xe tăng. Đồng đội phía trước, chúng ta xung phong, đơn độc chiến đấu, bởi vậy chúng ta tiến sâu vào trận địa địch nhân.

Quần chúng Ant ném đồ vật càng hăng say hơn, nhưng điều này cũng không thể khiến cho người Prosen dừng lại.

Không đúng, bọn họ dường như là vì đối kháng với sự phẫn nộ của người Ant, hát càng lớn tiếng hơn.

Nếu như nữ thần vận mệnh vứt bỏ chúng ta, nếu như chúng ta không thể trở lại cố hương, nếu như viên đạn bắn về phía chúng ta, kết thúc vận mệnh, sinh mệnh dừng lại, ít nhất chiếc xe tăng trung thành của chúng ta, sẽ cho chúng ta một nấm mồ bằng thép.

Mike nhìn người Prosen vênh váo tự đắc, đã nghĩ xong câu đầu tiên đưa tin.

"Những tù binh này, phảng phất bọn họ căn bản không phải tù binh, mà là đến chiếm lĩnh thành phố này. Đây cũng là nhóm quân nhân Prosen đầu tiên tiến vào Yekaterinburg."

(Hết chương)

Chương 106: Chỉ có cái vỏ

Chương 58: Tình hình các hướng khác

Chương 58: Tình hình các hướng khác

Ngày 29 tháng 9, sở chỉ huy tập đoàn thiết giáp số 2 của Prosen, đại tướng Heinz Wilhelm Guderian vừa vào sở chỉ huy, viên sĩ quan phụ tá của hắn đã vội vã chạy tới nói: "Điện thoại của nguyên soái von Bock, tư lệnh Tập đoàn quân trung tâm."

Guderian: "Tôi biết rồi. Pha cà phê cho tôi."

Dứt lời, hắn đi về phía bàn bản đồ, cầm lấy ống nghe: "Tôi là Guderian, có chuyện gì vậy, nguyên soái?"

"Lại có thể gọi điện thoại tới sở chỉ huy của cậu, trải nghiệm này thật mới mẻ."

Trước đó, lực lượng thiết giáp của Guderian tấn công rất mạnh, luôn tiến ve phía trước, nên sở chỉ huy của hắn cũng không ngừng di chuyển về phía trước, căn bản không kịp kéo đường dây điện thoại.

Tình huống tấn công đã chín ngày mà sở chỉ huy vẫn ở nguyên một chỗ như hiện tại, quả thực chưa từng thấy.

Guderian giải thích: "Chúng tôi gặp phải sự kháng cự quyết liệt trên sông Desna. Chúng tôi vẫn luôn tấn công mạnh vào quân đoàn 51 của Ant, bọn họ tổn thất rất lớn, nhưng được quân đoàn 55 tiếp viện, mặt khác pháo binh tập đoàn quân của địch cũng luôn luôn chăm sóc chúng tôi.

"Nếu như quân đoàn số 1 Asgard có thể phát động tấn công, chia sẻ một chút áp lực tấn công của chúng tôi, tôi muốn

đột phá phòng tuyến của địch chỉ là vấn đề thời gian.”

Nguyên soái von Bock thở dài: “Hoàng đế bệ hạ rất tức giận, dù sao mặt trận phía bắc đang tiến công rất thuận lợi, các cậu lại án binh bất động. Hôm qua có một tờ báo của Hợp Chủng Quốc được đưa đến trước mặt bệ hạ, sau đó ngài ấy tức giận đến mức thức cả đêm phái máy bay đưa báo cho chúng tôi.

“Tôi đã phái một chiếc xe máy đưa cho cậu, chắc cũng sắp đến rồi. Cậu vẫn nên mau chóng giục Gilles phát động tấn công đi.”

Guderian: “Tôi hiểu.”

“Nếu như không có cách nào thúc giục vị hồng nhân của hoàng đế bệ hạ này, cậu cứ việc đột phá phòng tuyến, sau đó tấn công sườn sư đoàn của Rokossovsky đó.”

“Làm vậy sẽ không có vấn đề chính trị sao?” Guderian nghi hoặc hỏi.

Nguyên soái von Bock: “Cậu chỉ cần dâng công lao cho thằng nhóc Gilles đó là được rồi, ví dụ như bao vây Rokossovsky lại, sau đó tiến quân. Chỉ cần cuối cùng có thể đánh chiếm được Yekaterinburg, vinh quang sẽ thuộc về quân đội quốc phòng!”

Guderian khép gót chân lại: “Vâng. Tôi sẽ cố gắng đột phá phòng tuyến trong vòng vài ngày!”

Hắn vừa dứt lời thì đầu dây bên kia đã cúp máy.

Guderian đặt ống nghe xuống, quay sang hỏi sĩ quan phụ tá: “Nguyên soái nói có một tờ báo của Hợp Chủng Quốc. Các anh nhận được chưa?”

Sĩ quan phụ tá: “Vẫn chưa nhận được. Từ sở chỉ huy tập đoàn quân trung tâm đến đây cần thời gian.”

Guderian nhíu mày: “Thôi, mặc kệ nó. Hôm nay chúng ta tiếp tục phát động tấn công…”

Lúc này tham mưu dẫn hai sĩ quan mặc áo da của lực lượng xe máy vào sở chỉ huy.

Hai người vừa nhìn thấy Guderian liền nghiêm trang chào: “Đại tướng! Nguyên soái von Bock lệnh cho chúng tôi đưa tờ báo này cho ngài.” “Đưa tôi xem.” Guderian nói xong cầm lấy cái kẹp, mở hộp đường gắp một viên đường vuông bỏ vào cốc cà phê, sau đó dùng thìa khuấy nhẹ.

Sĩ quan áo da lấy từ trong cặp tài liệu ra một tờ báo, đưa cho sĩ quan phụ tá.

Phó quan vừa nhìn thấy bức ảnh trên trang nhất của tờ báo liền nhíu mày, bắt đầu đọc dòng chữ lớn trên trang nhất.

Guderian: “Nói gì?”

“Những tù binh này, phảng phất bọn họ căn bản không phải tù binh, mà là đến chiếm đóng thành phố này. Đây cũng là nhóm quân nhân Prosen đầu tiên tiến vào Yekaterinburdg.

“Tướng Rokossovsky đã bắt được bọn họ, hơn nữa cam đoan bọn họ sẽ là nhóm người Prosen cuối cùng tiến vào Yekaterinburg.

“Phóng viên của chúng tôi được biết, những quân nhân Prosen này đến từ đoàn ky sĩ Asgard được thổi phồng bởi cơ quan tuyên truyền của đế quốc Prosen, bọn họ bị tướng Rokossovsky đánh tan.

“Lúc diễu phố, bọn tù binh cố gắng duy trì sĩ khí, nhưng vừa nghe đến danh hiệu tướng Rokossovsky, lập tức như chuột sa chĩnh gạo.

“Bọn họ định hát để xua tan nỗi sợ hãi này, nhưng nỗ lực này hiển nhiên thất bại. Rokossovsky đã phá hủy ý chí chiến

đấu của bọn họ.

"Những binh lính này gọi tướng Rokossovsky là Surtr, đây là vua của người khổng lồ lửa hủy diệt các vị thần Aesir trong Ragnarök…"

Sĩ quan phụ tá không đọc tiếp được: "Đoàn ky sĩ Asgard là do người xuất thân từ thành thị trong quân ta tạo thành phải không? Bọn họ tuyệt đối sẽ không nói ra loại lời lẽ tăng thêm uy phong cho địch mà hạ thấp uy phong của ta như vậy!"

Guderian líu lưỡi: "Trên báo chí chưa chắc đã là sự thật. Nhất là báo của Hợp Chủng Quốc. Cho tôi xem."

Sĩ quan phụ tá trải tờ báo ra, đặt lên bàn trước mặt vị đại tướng.

Vị đại tướng nhìn bức ảnh trên trang nhất: "Hu quân phục của đoàn ky sĩ Asgard được chụp rất rõ ràng."

Sĩ quan phụ tá: "Trong quân đội quốc phòng có không ít người sẽ vui mừng đấy?"

"Sao có thể vui mừng được chứ? Anh cũng nói rồi đấy, đoàn ky sĩ Asgard vốn dĩ cũng là quân đội quốc phòng, đây là đồng bào của chúng ta đang bị sỉ nhục! Đã đến lúc phát động cuộc tấn công mang tính quyết định. Hôm nay chúng ta phải đột phá quân địch đối diện!"

Guderian ngẩng đầu lên: "Tấn công, kiên quyết tấn công!"

Sáng ngày 29 tháng 9, quân của Kashukhov bị địch tấn công dữ dội.

Đương nhiên, những cuộc tấn công của quân địch trong những ngày qua đều rất dữ dội.

Hôm qua, quân Prosen đã cố gắng bắc câu phao trên sông, pháo binh của Kashukhov phải vất vả lắm mới ngăn chặn được hành động bắc cầu của quân địch.

Hôm nay xem ra quân địch lại muốn giở trò cũ.

Khi khói mù giăng xuống, Kashukhov liền ra lệnh cho tham mưu trưởng: "Lại là bắc cầu, lệnh cho đội cảm tử xuất phát."

Nhiệm vụ của đội cảm tử là mang theo điện thoại và dây điện thoại bò đến bờ sông, quan sát vị trí bắc cầu của quân địch ở phía đối diện, dẫn đường cho pháo binh tấn công.

Quân của Kashukhov phòng ngự trên một khu vực rất rộng, toàn bộ khu vực bến đò đều thích hợp để bắc cầu, nếu dùng pháo binh bao phủ toàn bộ khu vực thì sẽ tiêu hao quá nhiều đạn dược.

Cân nhắc đến việc còn phải kiên thủ ở đây hơn mười ngày, Kashukhov đành dùng hạ sách này.

Sau khi đội cảm tử xuất phát, tham mưu trưởng của Kashukhov nhỏ giọng nói bên cạnh ông: "Tiếng động cơ xe tăng của quân địch ở bờ bên kia vẫn luôn vang lên, hôm nay có thể sẽ có động tĩnh gì đó. Tuyến phòng thủ này của chúng ta, bờ sông không có đê chắn sóng như Shostka, nếu quân địch lợi dụng màn khói để vượt sông… hay là làm theo cách của Rokossovsky, tổ chức bắn lưới lửa?"

Kashukhov suy nghĩ một chút, lắc đầu: "Không, lượng đạn dược của chúng ta đang rất nguy cấp. Chuẩn bị đánh giáp lá cà đi. Nếu quân địch vượt sông, súng máy hạng nặng không mang theo được, áp lực đối với chúng ta sẽ không lớn lắm."

Đúng lúc này, chuông điện thoại reo lên, tham mưu trưởng nhấc máy: "Alo? Cái gì? Đội viên cảm tử bị tiêu diệt rồi? Bộ binh địch đang lên từ dưới sông? Vậy thì nổ súng đi! Nổ súng!"

Khi tham mưu trưởng gào lên, tiếng súng nổ như pháo trên tuyến phòng thủ.

Tham mưu trưởng vừa cúp máy, chuông điện thoại lại vang lên. Ông ta nhấc máy lên quát: “Alo? Quân đoàn! Sư đoàn 27? Các anh muốn xin tiếp viện? Đội dự bị hôm qua đã lên hết rồi! Nếu các anh còn muốn tiếp viện, thì chỉ còn lại chúng tôi!”

Ném ống nghe xuống điện thoại, tham mưu trưởng ngẩng đầu lên: “Hay là gọi điện cho trung tướng Kirienko nhỉ? Bảo tập đoàn quân của ông ấy phái thêm mấy sư đoàn nữa sang đây.”

Kashukhov còn đang do dự thì bên ngoài vang lên tiếng động cơ.

Ngay sau đó, lính gác của Sư đoàn chạy vào: “Sư đoàn trưởng! Quân tiếp viện đến rồi, là xe tăng!”

Kashukhov lập tức lao ra khỏi cửa hầm, đẩy lính gác ra, bước ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy bụi mù do xe tăng di chuyển tạo nên.

Một chiếc T-34 to đầu dừng lại trước sở chỉ huy của Kashukhoy, trưởng xe mở nắp xe chui ra: “Thưa tướng quân! Chúng tôi chấp hành mệnh lệnh của trung tướng Kirienko đến tiếp viện cho các ngài!”

Kashukhov: “Sao xe tăng của các anh lại khác với những chiếc 下34 khác vậy?”

Trưởng xe cười nói: “Đây là loại xe tăng chỉ huy sản xuất bí mật, giống với chiếc xe số 422 của tướng quân Rokossovsky! Hơn nữa đều được trang bị cả radio! Mặc dù radio thỉnh thoảng vẫn bị lỗi, nhưng đều có cả đấy! Hãy để chúng tôi đi đánh quân địch!”

Kashukhov: “Tốt! Vừa lúc quân địch đang tấn công vào vị trí của Sư đoàn 27. Các anh hãy đi hỗ trợ Sư đoàn 27!”

Sở chỉ huy tập đoàn thiết giáp số 2.

“Báo cáo! Cuộc tấn công của quân ta gặp trở ngại, quân địch đã tung lực lượng xe tăng phản công, hiện tại chúng ta mới chỉ kiểm soát được bãi cạn.” Tham mưu thông tin nói xong liền đứng im tại chỗ chờ mệnh lệnh.

Guderian: “Bộ binh không cần thiết phải chiếm toàn bộ bãi cạn, giữ vững đầu cầu chờ công binh bắc cầu hoàn thành nhiệm vụ là được.”

Tham mưu trưởng: “Loại xe tăng nào đã phản công chúng ta?”

Tham mưu thông tin: “Báo cáo là loại không có trong sách hướng dẫn nhận dạng, nghỉ là T-34 cải tiến, nhưng tháp pháo lớn hơn.”

Guderian ngẩng đầu lên: “T-34 cải tiến có tháp pháo lớn hơn? Rokossovsky đến hướng chúng ta rồi sao? Shostka không có áp lực, nên hắn chạy sang bên này?”

Tham mưu thông tin: “Tiên tuyến không báo cáo nhìn thấy cờ hiệu của Rokossovsky. Có cần tôi yêu cầu họ xác nhận không?”

“Yêu cầu họ xác nhận đi.”

Sau khi Guderian nói xong, tham mưu thông tin xoay người rời đi.

Sĩ quan phụ tá của Guderian nói: “Luc lượng của Rokossovsky đang ở Shostka, còn hắn chạy đến đây, như vậy có hợp lý không? Có khả năng là sau khi Rokossovsky sử dụng T-34 cải tiến có tháp pháo lớn để giành được chiến quả, phía Ant đã khẩn cấp sản xuất một số lượng xe tăng loại này chăng?”

Guderian: “Cũng có khả năng đó. Ra lệnh cho pháo 88mm tiến ra bờ sông, chuẩn bị khai hỏa. Khói mù chắc cũng sắp tan rồi.”

Bờ sông, trận địa của Sư đoàn 27.

Sư đoàn trưởng nhìn quân địch bị hỏa lực của xe tăng đánh lui, cười ha hả: "Tuyệt vời! Cho các ngươi nếm mùi lợi hại!"

Tham mưu trưởng võ vai sư đoàn trưởng: 'Khói trắng sắp tan rồi."

Sư đoàn trưởng lập tức giơ ống nhòm lên: "Quả nhiên, như vậy xe tăng của chúng ta có thể phát huy hỏa lực, tiêu diệt hoàn toàn đội công binh bắc cầu của địch!"

Khi khói mù dần tan, phía đối diện đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn.

Sư đoàn trưởng Sư đoàn 27 chưa từng nghe thấy tiếng súng 88mm, nên vẻ mặt ngơ ngác.

Nhưng quả cầu lửa hình bâu dục đã bắn trúng một chiếc T-34 "mới".

Tháp pháo của chiếc xe tăng lập tức ngừng quay.

Nhưng không có ai chui ra từ trong xe tăng.

Sư đoàn trưởng Sư đoàn 27 còn tưởng rằng kíp lái xe tăng chỉ bị choáng váng, còn đang thở phào nhẹ nhõm, thì ngay sau đó động cơ của chiếc xe tăng bốc cháy, tiếp đó tháp pháo bị nổ mãnh liệt hất tung lên trời.

Sư đoàn trưởng trừng mắt, còn chưa kịp lên tiếng, thì quả đạn pháo tiếp theo đã bắn tới.

Nhìn thấy những chiếc xe tăng yểm trợ lần lượt bị bắn nổ, bộ binh của Sư đoàn 27 cũng bắt đầu dao động.

May mà đúng lúc này, lực lượng tiếp viện từ phía sau tiến lên.

"Chúng tôi là Sư đoàn bộ binh 210! Chúng tôi chấp hành mệnh lệnh của trung tướng Kirienko đến tiếp viện cho các anh

eml”

Quân tiếp viện đã ổn định tinh thần binh sĩ, cuộc chiến đẫm máu ở đầu cầu vẫn tiếp tục. (Hết chương) Chương 59: Cây câu tuyệt vời

Trong khi các đơn vị bạn đang chiến đấu ác liệt, Shostka lại yên tĩnh lạ thường.

Cũng không thể nói là yên tĩnh, ngày nào hai bên cũng dùng pháo hạng nặng chào hỏi lẫn nhau.

Hỏa lực pháo binh của Sư đoàn cơ giới cận vệ số 1 chắc chắn không thể sánh bằng hỏa lực của một quân đoàn địch, hơn nữa quân đoàn này lại là “quân đoàn nhà giàu” được hoàng đế Prosen ưu ái.

Nhưng những công trình bằng bê tông cốt thép kiên cố của Shostka đã chống chọi được tất cả.

Ngày 2 tháng 10 năm 1941. Vương Trung đang quan sát tiến độ công việc của quân địch, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Pavlov nhấc máy: “Su đoàn bộ xin nghe. Xin chờ một lát.”

Nói xong, ông đưa ống nghe cho Vương Trung: “Trung tướng Kirienko.”

Câu đầu tiên của Vương Trung là: “Bên tôi không có vấn đề gì, có phải ông cần tôi điều động quân tiếp viện cho Kashukhov không?”

Kirienko: “Xem ra cậu cũng biết tình hình hiện tại rồi, quân địch đang thay nhau tấn công dữ dội vào vị trí của Kashukhov một số vị trí trên mặt đất đã bị san phẳng, Kashukhov đã mất đầu cầu, hoàn toàn dựa vào pháo binh bắn sập cầu phao của quân địch, ngăn chặn quân địch tiếp tục tiến công.

“Không quân ở sân bay bên cậu cũng phát huy tác dụng rất lớn, đây là lần đầu tiên tôi biết máy bay tiêm kích của chúng ta cũng có thể ném bom.”

Vương Trung: “Thực ra đây cũng là lần đầu tiên tôi biết. Nhưng hình như họ rất thích thực hiện loại nhiệm vụ này. À, tôi cũng biết được tình hình bên phía Kashukhov qua không quân.”

Kirienko: “Tôi đã tung tất cả quân dự bị lên rồi, còn điều chỉnh khu vực phòng thủ của các đơn vị khác, bỏ một số vị trí không quan trọng. Toàn bộ số quân tiết kiệm được tôi đều đã điều động đến chỗ Kashukhov rồi.”

“Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân nói sao?”, Vương Trung hỏi.

“Cậu nhìn tình hình mặt trận phía bắc là biết họ sẽ nói gì rồi đấy?”, Kirienko cười khổ nói qua điện thoại.

Vương Trung nhìn bản đồ treo trên tường Sư đoàn bộ.

Một chỗ phình ra rất lớn ở phía bắc đã cắm sâu vào khu vực phòng thủ của Tập đoàn quân phía Tây.

Cùng lúc đó, ở chính diện Tập đoàn quân phía Tây, bộ binh của quân địch cũng đã phát động tấn công, khiến các đơn vị khác của Tập đoàn quân phía Tây bị hút chặt tại chỗ.

Vì vậy, Tập đoàn quân phía Tây chỉ có thể liên tục điều động quân tiếp viện đến phía bắc, cố gắng ngăn chặn cuộc tấn công như vũ bão của quân địch.

Ngoài phòng thủ, Tập đoàn quân Tây còn tổ chức tấn công nhằm cắt đứt đường tiếp tế của “chiếc răng nanh” của quân địch, nhưng kết quả là thất bại, tổn thất một lượng lớn quân số.

Xem ra tình hình hiện tại của toàn bộ quân đội Ant không đủ để phát động tấn công.

Muốn đánh bại quân đội Prosen, phải tôi luyện binh lính bằng máu và lửa.

Vương Trung: "Tôi có thể điều động một tiểu đoàn, à không, một trung đoàn!" Kirienko: "Thôi đi, tôi gọi điện cho cậu là muốn xin cậu một trung đoàn sao? Không, tướng quân Rokossovsky, bây giờ là lúc cậu nên sử dụng mối quan hệ của mình rồi đấy. Tôi không biết cậu nên gọi cho công chúa điện hạ, hay là đức Giáo chủ, tôi cũng không biết bên nào có thể điều động quân đội.

"Nhưng cậu phải làm gì đó đi, gửi điện báo, gọi điện thoại, hoặc là trực tiếp bay đến Yekaterinburg, làm gì đó đi! Cậu là ngôi sao chiến thắng! Đương nhiên tôi cũng sẽ không đổ hết trách nhiệm lên đầu cậu, bây giờ tôi sẽ đến sở chỉ huy của Tập đoàn quân phía Tây, trình bày rõ sự tình."

Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây không đóng tại thành phố Yekaterinburg, mà đóng tại Tula.

Lái xe từ sở chỉ huy của Kirienko đến đó mất khoảng một ngày đường.

Phải, một ngày đường, nước Ant rộng lớn là vậy.

Vương Trung: "Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ gọi điện thoại, ông cũng cố gắng lên."

"Chúng ta đều cố lên đi. Thật sự sụp đổ rồi, cậu co rút về chỗ bộ tư lệnh của tôi, sư đoàn của cậu trang bị tốt, hẳn là có thể chống đỡ được một đoạn thời gian, bắt đầu mưa còn có thể được cứu. Xong rồi!"

Nói xong Kirienko liên cúp điện thoại.

Vương Trung buông ống nghe xuống, nhìn Pavlov.

Pavlov: "Kashukhov không chịu nổi nữa sao?"

Vương Trung: ‘Sắp hết sạch đội dự bị rồi, bao gồm cả đội dự bị của Kirienko. Kết quả mà nói, nên để chúng ta đi phòng thủ bến phía dưới, chúng ta hỏa lực mạnh. Bây giờ lại là chúng ta ở chỗ này chơi chiến tranh tĩnh với kẻ địch, trang bị của Kashukhov thua xa quân của chúng ta đang phải đối diện với trọng binh đột kích của kẻ địch.”

Pavlov nhún vai: “Ai biết trước được chứ?”

Hiện tại điều động sư đoàn của Vương Trung xuống dưới là không thể nào, bởi vì loại đổi phòng ngự song song này sẽ sinh ra hỗn loạn rất lớn, kẻ địch chưa tới trước mặt có thể đổi, kẻ địch ở trước mắt mà làm như vậy nữa chính là muốn chết.

Cho nên binh lực phân phối sai lầm cũng chỉ có thể giống như bây giờ.

Đương nhiên, người bố trí Vương Trung ở đây không phải hắn, mà là bộ tư lệnh Tập đoàn quân phía tây.

Vương Trung thầm nghĩ, sau này khi mình chỉ huy quân đội quy mô lớn, nhất định phải điều tra nhiều hơn, cố hết sức phán đoán chính xác hướng tấn công chủ lực của kẻ địch.

Lúc này Popov nói: “Cậu không thể nói như vậy, sở dĩ kẻ địch làm công tác thổ mộc [Đào chiến hào], còn không phải bị hỏa lực của sư đoàn chúng ta đánh. Ngày đầu tiên bọn chúng đã tổn thất nhiều xe tăng như vậy. Đổi thành quân của Kashukhov tới, không chừng người ta cũng thay nhau tấn công mạnh mẽ, mà chúng ta ở trận địa hiện tại của Kashukhov cũng là nhàn rỗi nhàm chán nhìn kẻ địch làm công tác thổ mộc.”

Quả thật có khả năng như vậy.

Vương Trung: “Tóm lại, hiện tại Kirienko giao quyên chỉ huy cho tham mưu trưởng của hắn, tự mình đi tìm nguyên soái Semyon của Tập đoàn quân phía Tây đòi quân.

“Mà tôi cũng muốn gọi điện thoại cho đại mục thủ. Điện thoại của chúng ta xác thực có thể trực tiếp gọi tới thủ đô chứ?” Pavlov: “Được, dùng đường dây điện thoại đường dài dân dụng, đường dây quân dụng phải gọi tới tổng đài Tập đoàn quân, rất phiên phức.”

Vương Trung: “Tôi trực tiếp bảo bên tổng đài kết nối tới đường dây dân dụng là được rồi chứ?”

“Đúng vậy, hiện tại tất cả đường dây đều ở chỗ tổng đài.”

Vương Trung cầm lấy ống nghe: “Tôi là Rokossovsky, kết nối tới đường dây dân dụng, gọi tới Yekaterinburg.’

Lính thông tin bên tổng đài hỏi: “Yekaterinburg ở đâu ạ?”

“Đông Thánh Giáo Đại Thánh Đường.”

“Vâng.”

Vương Trung cam ống nghe, chờ đợi kết nối, ánh mắt nhìn qua nhìn Pavlov và Popov.

Rất nhanh, bên kia trả lời: “Tổng đài Đại Thánh Đường, xin hỏi ai vậy ạ?”

Vương Trung: “Tôi là tướng quân Rokossovsky…’

“Là thiếu tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky sao ạ?”

“Đúng vậy.”

“Ngài muốn tìm ngài Belinsky, Đại Mục thủ sao ạ?”

“Đúng vậy.”

“Xin chờ một chút.”

Lại tiến vào thời gian chờ đợi, Vương Trung nhìn Pavlov, đột nhiên hỏi: “Hai người tại sao không nói gì vậy?”

Pavlov cùng Popov liếc nhau, nói: "Sợ quấy ray cậu gọi viện binh."

Popov: "Đúng vậy, nhỡ đâu chúng tôi nói chuyện, dọa chạy viện binh thì không tốt."

Vương Trung muốn mắng hai người này, nhưng bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc: "Rokossovsky đấy à, có chuyện gì sao?"

Vương Trung: "Là thế này, sư đoàn của Kashukhov ở hạ du chúng tôi đã tiêu hao hết đội dự bị. Đội dự bị của Kirienko cũng đều đã được tung ra hết, không có quân tiếp viện, tình huống ở phía nam sẽ vô cùng nguy hiểm."

Belinsky trâm mặc vài giây, hỏi: "Bên tôi chỉ còn quân Vệ giáo, như vậy cũng được sao? Bọn họ có vũ khí, nhưng cũng chỉ là có vũ khí. Cậu hiểu chứ?"

Vương Trung: "Tôi hiểu, tôi đã từng kề vai chiến đấu với họ rồi."

Belinsky: "Tôi biết rồi, vậy thì sẽ sắp xếp người vận chuyển quân Vệ giáo ra tiên tuyến. Tôi sẽ phái những người có tố chất tốt trong quân Vệ giáo tới đó. Sau khi có kinh nghiệm chiến đấu, có lẽ những người này có thể so sánh với trung đoàn Beshenkovichskaya thứ năm, cải tạo thành quân chính quy."

Vương Trung: "Cảm ơn ngài."

"Cái này có gì phải cảm ơn? Tôi cũng đang chiến đấu vì đất nước, chỉ là đang ở vào cương vị khác nhau mà thôi. Mọi người hãy kiên trì, bộ phận khí tượng căn cứ vào thông tin quan trắc được, cùng ghi chép bốn mươi năm qua, cho rằng khoảng một tuần nữa sẽ có mưa."

Vương Trung: "Rõ. Tôi sẽ chuyển lời tới Kashukhov và trung tướng Kirienko. Vậy…" Vốn dĩ hắn muốn chào tạm biệt,

đột nhiên nhớ ra, bèn hỏi: “Tình hình của Bộ Tổng tư lệnh như thế nào rồi? Sau khi nguyên soái Semyon đến Tập đoàn quân phía tây, chẳng phải chỉ còn lại tham mưu trưởng Tukhachev sao…’

Đại Mục Thủ: “Tukhachev đã trấn an được Hoàng đế, ít nhất trong khoảng thời gian này không cần lo lắng hắn ta hạ mệnh lệnh lung tung. Nếu tình huống ở mặt trận phía bắc thực sự rất tồi tệ, phỏng chừng sẽ có mệnh lệnh rút lui.”

Vương Trung: “Cho dù có hạ lệnh rút lui, cũng phải là sau mùa mưa. Quân ta vốn thích ứng với địa hình lầy lội hơn, hơn nữa đường tiếp tế của chúng ta lại ngắn. Sau khi mùa mưa đến, kẻ địch căn bản không có khả năng truy kích, chúng ta có thể rút lui an toàn.”

Belinsky: “Tôi nhớ rôi. Nhưng Bộ Tổng tư lệnh không nghe tôi, có lẽ cậu nên nói chuyện này với công chúa điện hạ.”

Vương Trung: “Cô ấy còn có thể can thiệp vào chuyện này sao?”

Belinsky: “Tình hình tôi nghe được là, cô ấy không thể vào phòng họp tác chiến và phòng bản đồ của Bộ Tổng tư lệnh, nhưng cô ấy vẫn luôn ở chỗ Thượng tướng Tuganev của Quân lệnh bộ, chắc là có thể gây ảnh hưởng nhất định.”

Vương Trung: “Tôi hiểu rồi. Khi cần thiết, tôi sẽ tìm cô ấy.”

Lúc này, đại mục thủ nói “Chờ một chút”, rồi bỏ ống nghe xuống nói chuyện với người khác, một lúc sau giọng nói của ông lại vang lên: “Xác định rồi, nhóm quân Vệ giáo đầu tiên sẽ xuất phát vào tối nay, chiều mai có thể đến ga tàu mà Tập đoàn quân các cậu đang kiểm soát. Sử dụng như thế nào, thì giao cho Tập đoàn quân các cậu.”

Vương Trung: “Cảm ơn ngài… À, đây là lời cảm ơn của cá nhân tôi.”

Đại Mục thủ: “Vậy thì tôi nhận lời cảm ơn của cậu.”

Sau khi cúp điện thoại, Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói với Pavlov: “Thông báo cho Tập đoàn quân, ngày mai quân tiếp viện Vệ giáo sẽ đến. Cụ thể có bao nhiêu thì tôi không biết, nhưng ít nhiều cũng có thể dùng được.”

Vương Trung xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ quan sát.

Tốc độ công sự của kẻ địch đã không còn nhanh như lúc đầu, hiển nhiên là do ảnh hưởng từ lân đột kích kia của Vương Trung.

Popov đi tới bên cạnh Vương Trung, vừa quan sát kẻ địch vừa nói: “Công binh đội ước chừng, ngày 10 tháng 10, quân địch có thể đào tới vị trí cách đầu cầu 50 mét. Trước khi chúng tới đó, chúng ta phải tìm cơ hội rút lui và cho nổ cầu. Nếu không, khi kẻ địch đã đến bờ sông, muốn lắp đặt thuốc nổ sẽ không còn tiện nữa.”

Vương Trung: “Tối nay bắt đầu lắp đặt thuốc nổ. Bắt đầu lắp đặt khi trời tối, hiện tại ban đêm đã dài hơn rồi, đến trước bình minh ngày mai chắc là lắp xong, sau đó nhân lúc trời còn chưa sáng hẳn thì rút khỏi đầu cầu.”

Popov: “Được. Thật đáng tiếc, chiếc đe tốt như vậy, kẻ địch bị đập hai lần mà vẫn không mắc câu.”

Vương Trung thở dài: “Đúng vậy. Hơn nữa còn phải cho nổ tung cây cầu bắc qua sông Desna. Bây giờ nhìn cây cầu này, thật là một cây cầu đẹp biết bao.”

Lúc này, Vương Trung mới thực sự hiểu được câu nói đó trong bộ phim nổi tiếng “Cây cầu”. Hết. (Hết chương) Chương 60: Ôi chao, sao lại có sư trưởng ở đó?

Sáng sớm ngày 3 tháng 10.

Pavlov vẫn duy trì tư thế cam ống nghe nói: “Quân đội ở đầu cầu đã rút lui xong, thuốc nổ đã lắp đặt xong.

Vương Trung: “Cho nổ đi.”

Pavlov: “Cho nổ.”

Ngay sau đó, đỉnh của đầu cầu bên kia bờ sông bị thuốc nổ hất tung lên, phần cầu dẫn bị gãy gập, đổ sụp xuống dòng sông lớn.

Phần cầu chính chưa bị kích nổ bị bẻ cong, nhưng ngay sau đó, thuốc nổ trên cầu cũng phát nổ, đường ray bị nổ thành nhiêu đoạn, bay lên không trung rồi rơi xuống nước.

Từ góc nhìn của Vương Trung, những chấm đỏ di chuyển vốn bất động trong chiến hào của kẻ địch đều bắt đầu chạy toán loạn, hiển nhiên là bị chuỗi tiếng nổ lớn liên tiếp dọa sợ.

Nhìn những chấm đỏ nhỏ bé chạy khắp nơi trong chiến hào, Vương Trung bỗng dưng cảm thấy buồn cười, đáng tiếc hiện tại trong tay hắn không có chai nước khoáng nào, nếu không có thể đổ nước xuống chiến hào trêu chúng.

Pavlov buông ống nghe: “Tiếp theo phải xem tốc độ đào hào của quân địch, theo tốc độ hiện tại, phỏng chừng ngày 9 tháng 10 chúng sẽ đào tới bờ sông. Nếu lạc quan, lúc đó trời sẽ mưa.”

Vương Trung quan sát bờ bên kia một chút, nghe thấy tiếng bước chân của lính thông tin, bèn quay đầu lại, thấy người lính đang cập nhật bản đồ tình hình chiến sự trên tường.

Thông thường, bản đồ tình hình chiến sự ở sở chỉ huy cấp sư đoàn sẽ không cập nhật ngay lập tức, mà tổng hợp thông tin trong một khoảng thời gian rồi mới cập nhật, để giảm bớt lượng công việc cho lính thông tin.

Như vậy, chỉ cần hai ba người cũng đủ để cập nhật bản đồ cho sở chỉ huy cấp sư đoàn.

Nếu là ở bộ tư lệnh Tập đoàn quân, sẽ có hơn chục lính thông tin thay phiên nhau cập nhật thông tin đã được xác minh lên bản đồ, ngoài ra còn có mấy chục người khác liên tục xác minh những tin tức hỗn loạn từ khắp nơi gửi về.

Vương Trung đang nhìn người lính cập nhật bản đồ, bỗng nhiên phát hiện ra một điểm: "Hôm qua quân địch ở mặt trận phía bắc không tiến công sao? Có đơn vị nào cản được chúng à?""

Lính thông tin: "Là quân địch tự dừng tiến công, phỏng chừng là đang bổ sung nhiên liệu và đạn dược."

Vương Trung cười: "Đường tiếp tế của quân địch bắt đầu có vấn đề rồi, chúng đã tiến sâu như vậy về phía bắc, năng lực vận chuyển không theo kịp nữa."

Pavlov nhìn ve phía bên trái bản đồ - cũng chính là cực tây, sau đó nhìn dọc theo đường tiến quân của quân địch đến vị trí hiện tại: 'Khoảng cách gân một ngàn cây số, xảy ra vấn đề cũng bình thường."

Vương Trung: "Sau khi mưa xuống sẽ còn nghiêm trọng hơn."

Hắn lại nhìn ra ngoài cửa sổ quan sát: "Mưa mau xuống đi, mau xuống đi!" Thế nhưng mãi đến ngày 9 tháng 10, trời vẫn không có lấy một giọt mưa.

Sáng ngày 9 tháng 10, Vương Trung vừa bước vào hầm chỉ huy của sư đoàn, đã thấy Popov đang nghe điện thoại: "Hiện tại quân địch chưa có động tĩnh gì, chúng tôi đang giám sát chặt chẽ. Vâng… À, Cậu ay đến rồi, tôi chuyển máy cho cậu ấy."

Nói xong, Popov đưa ống nghe cho Vương Trung: “Trung tướng Kirienko muốn nói chuyện với cậu.”

Vương Trung nhận lấy ống nghe: “Chào anh, trung tướng.”

“Tình hình hiện tại rất tệ.” Giọng nói của Kirienko đây mệt mỏi: “Nếu không có quân Vệ giáo liên tục được gửi tới, e là tuyến phòng thủ của chúng tôi đã sụp đổ rồi. Tin tốt là, mũi tấn công của quân địch ở phía bắc đã dừng lại được hai ngày.”

Vương Trung: “Đúng vậy, có thể là do đường tiếp tế của quân địch ở phía bắc đã quá tải, bọn chúng cần mặt trận phía nam có tiến triển mới có thể hoàn thành thế gọng kìm. Vì vậy áp lực của chúng ta càng lớn.”

Kirienko: “Không chỉ là áp lực lớn hơn đâu, cậu có biết hôm qua sở chỉ huy của Kashukhov bị tấn công không? Bản thân anh ta chỉ bị thương nhẹ, nhưng đám tham mưu chết gần hết. Quân của anh ta bây giờ có thể rút lui một cách có tổ chức hay không cũng là một vấn đề.

“Nếu trời không mưa, chúng ta khó mà rút lui an toàn!”

Vương Trung: “Không được, đường tiếp tế của quân địch trước mặt chúng ta rất ngắn, hơn nữa chúng đã dừng ở đây khá lâu, chắc chắn đang chuẩn bị cho một cuộc tấn công lớn. Nếu không mưa, chúng sẽ đuổi kịp chúng ta.”

Kirienko: “Thời tiết chết tiệt, những năm trước, ngày 7 đã có mưa ở một số nơi rồi.”

Vương Trung: “Anh nói với tôi cũng vô dụng, tôi đâu có thể làm phép câu mưa cho anh được.”

“Cái gì?” Ngay cả qua điện thoại cũng có thể nghe ra sự nghi hoặc trong giọng nói của Kirienko. Có vẻ người Ant không có thói quen cầu mưa, bởi vì họ không thiếu nước.

Trên lãnh thổ của người Ant có rất nhiều sông, nhưng tất cả đều chảy từ nam xuống bắc. Vấn đề là lãnh thổ của họ trải dài từ đông sang tây, cho dù có nhiều sông đến mấy cũng không thể đáp ứng nhu cầu vận chuyển hàng hóa từ đông sang tây.

Vương Trung: "Ý tôi là, cầu nguyện trời mưa."

"Cậu quên chúng ta là phái thế tục rồi sao?"

Phái thế tục cho rằng tất cả "thần tích" đều có thể giải thích bằng khoa học, chỉ là hiện tại vẫn chưa tìm ra mà thôi.

Cho nên phái thế tục sẽ không cầu mưa, mà chỉ dựa vào dữ liệu khí tượng để dự đoán thời điểm mưa đến.

Kirienko: "Theo dữ liệu của những năm trước, muộn nhất là ngày 20 tháng 10 sẽ có mưa, khi đó chúng ta sẽ phải vừa đánh vừa rút lui.

"Tin tốt là, vì quân địch ở phía bắc đã dừng lại, chúng ta sẽ sớm nhận được quân tiếp viện. Ngoài ra, Tập đoàn quân phía Tây cũng đang xây dựng tuyến phòng thủ thứ hai ở phía sau chúng ta."

Vương Trung đang định trả lời Kirienko, thì trên bầu trời bỗng nhiên vang lên tiếng đạn pháo.

Ngay sau đó, mặt đất rung chuyển dữ dội, bụi đất từ trên trần rơi xuống, khiến Vương Trung phải phủi đầu. Pavlov chạy vào, vẻ mặt hốt hoảng: "Chết tiệt, là trọng pháo. Quân địch chuẩn bị tấn công rồi."

Vương Trung nhìn ra bên ngoài, chiến hào của quân địch đã đào tới vị trí cách bờ sông khoảng 20 mét. Nói cách khác, chỉ cần quân địch tràn ra khỏi chiến hào, chạy thêm hai bước là có thể xuống sông.

Nhờ có bản đồ, Vương Trung nhìn thấy quân địch đã vận chuyển vật liệu vượt sông tới bờ sông bằng chiến hào.

Hắn lập tức ra lệnh cho Pavlov: “Pháo binh chuẩn bị, phương án hỏa lực số 4-”

Phương án hỏa lực số 4 chính là pháo kích bờ sông, hy vọng có thể phá hủy được một phần vật liệu vượt sông của quân địch.

Trong khi Pavlov dùng một chiếc điện thoại khác để ra lệnh, Kirienko ở đầu dây bên kia hỏi: “Bên cậu cũng bắt đầu rồi sao?”

“Vâng, quân địch đã tiến đến bờ sông, chuẩn bị vượt sông. Nhưng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón chúng.”

“Vậy tôi không làm phiền cậu nữa. Chúc may mắn.” Nói xong, Kirienko cúp máy.

Vương Trung đặt ống nghe xuống, Popov liền nói: “Cuối cùng cũng chịu đánh, anh em ai nấy đều đã sốt ruột muốn đánh nhau với chúng rồi. Ít nhất hôm nay chúng ta có thể chặn được cuộc tấn công này.”

Lúc này, Pavlov vừa mới ra lệnh cho pháo binh xong, bỗng nhiên biến sắc, gào lên: “Pháo binh? Pháo binh?”

Hắn cúp máy, quay đầu gào lên: “Lính thông tin! Đường dây điện thoại bị đứt rồi! Mau phái người đi sửa chữa!”

Mặc dù quân địch đang chuẩn bị tấn công, nhưng trong tình huống này, nhất định phải nhanh chóng sửa chữa đường dây liên lạc, cho dù việc đó đồng nghĩa với việc người lính đó phải đối mặt với nguy hiểm.

Nếu kéo dài thời gian, để lỡ thời cơ thì hỏng việc.

Vương Trung: “Chúng ta vẫn còn máy liên lạc vô tuyến mà.”

“Liên lạc vô tuyến? Vừa nói là bên kia nghe thấy hết!”

Vương Trung: “Trong tình huống nguy cấp thế này thì cần gì phải giữ bí mật nữa.”

Nói xong, hắn nhìn về phía bờ bên kia.

Ngoài chiến hào, quân địch còn xây dựng một đài quan sát pháo binh trên một ụ đất cao cách bờ sông khoảng 1 km. Vương Trung vẫn luôn để ý tới đài quan sát đó, hy vọng có thể tóm được một tên sĩ quan cấp cao nào đó, nhưng không biết có phải quân Prosen đã đề phòng hay không, mà sau mấy ngày trôi qua, sĩ quan cao nhất ở đó cũng chỉ là một tên đại úy.

Vương Trung không muốn lãng phí đạn pháo cho một tên đại úy.

Quân đội Prosen, Sư đoàn Thiết ky Asgard, bộ tư lệnh Tập đoàn quân số 1.

Gilles: “Hôm nay tấn công, tôi muốn đích thân ra tiền tuyến đốc chiến! Phải công phá được tuyến phòng ngự của quân Ant trong ngày hôm nay!”

Feliz: “Tuyệt đối không thể! Tên Bạch Mã tướng quân đó thích ám sát chỉ huy lắm!”

“Thứ nhất, hiện tại chúng ta có công sự kiên cố; thứ hai, hai lần ám sát chỉ huy có thể chỉ là trùng hợp.” Gilles nghiêm túc nói: “Hơn nữa binh lính của chúng ta đang xông pha trận mạc, còn tôi là chỉ huy lại không muốn mạo hiểm, như vậy thì làm sao có thể chiến thắng?”

Feliz: “Nhưng lần trước suýt chút nữa Bạch Mã tướng quân đã pháo kích trúng bộ tư lệnh! May mà chú lính chì của ngài đã hy sinh!”

Gilles cười, vén áo khoác, để lộ chiếc chìa khóa đeo trên thắt lưng: “Tôi đã sửa xong chú lính chì rồi, cùng lắm thì để nó hy sinh thêm lần nữa. Cậu đi thông báo cho sư trưởng

Kruger của Sư đoàn Ampla, tôi muốn đến sư đoàn của anh ta đốc chiến!”

Nghe được mệnh lệnh từ bộ tư lệnh, Kruger cau mày: “Nếu tên chỉ huy chết ở chỗ của tôi, tôi tiêu đời.”

Hắn quay đầu hỏi tham mưu trưởng: “Có chỗ nào an toàn mà có thể quan sát được tình hình chiến trường không? Ví dụ như chỗ nào đó cao cao chẳng hạn?”

Tham mưu trưởng nhìn bản đồ: “Có một đài quan sát pháo binh khá ổn, được ngụy trang rất kỹ, đến giờ vẫn chưa bị quân Ant phát hiện. Tôi nghĩ có thể sắp xếp để chỉ huy đến đó đốc chiến.”

Kruger gật đầu: “Cách bờ sông hơn 1 km, được, chính là chỗ đó. Chuẩn bị xe, tôi muốn đến đó kiểm tra xem có an toàn hay không.”

Sĩ quan phụ tá của Kruger lập tức đi chuẩn bị xe.

Khoảng 30 phút sau, xe của Kruger đến đài quan sát.

Hắn không đến thẳng đài quan sát, mà xuống xe ở một vị trí cách đó 1 km, sau đó đi bộ dọc theo chiến hào.

Binh lính trên đường nhìn thấy hắn đều tỏ vẻ kinh ngạc, sau đó vội vàng đứng nghiêm chào.

Kruger cứ như vậy đi thẳng đến đài quan sát.

Tên đại úy trấn thủ đài quan sát giật nảy mình: “Sư… Sư trưởng!!”

Kruger phất tay, sau đó di chuyển đến cửa sổ quan sát, cẩn thận quan sát tình hình bên ngoài.

Toàn bộ hai bên bờ sông đều có thể nhìn thấy rõ ràng, đây quả thực là một vị trí quan sát tuyệt vời.

Vấn đề là, liệu Rokossovsky có pháo kích nơi này hay không.

Kruger đã từng chứng kiến Rokossovsky pháo kích suýt chút nữa giết chết vị sư trưởng cũ của Sư đoàn Ampla.

Hắn quyết định sẽ ở lại đây chờ quân đoàn trưởng Gilles.

Vương Trung vốn không chú ý đến đài quan sát cách sông Desna 1 km, hắn đang bận rộn phán đoán hướng tấn công chính của quân địch, để bố trí quân dự bị đến đúng vị trí.

Hắn chỉ liếc mắt nhìn qua đài quan sát một cái, sau đó giật mình.

Ôi chao, sao lại có sư trưởng ở đó?

Phải biết rằng, từ khi phát hiện ra đài quan sát pháo binh đó, Vương Trung đã cho pháo binh đo đạc tọa độ, chỉ chờ có "cá lớn" mắc câu.

Bây giờ, cá lớn" đã đến!

Dù "cá" không tự chui đầu vào lưới, nhưng lưới có thể tự tìm đến "cá"! (Hết chương) Chương 61: Trí Tuệ Đến Từ Dị Thời Không

8 giờ sáng ngày 9 tháng 10, bên phía quân Prosen, đoàn xe của Gilles bị chặn lại.

Feliz xuống xe chất vấn: "Chuyện gì thế? Trên xe là Trung tướng Gilles đấy!"

Thiếu tá chặn xe giơ tay chào, sau đó nói lớn: "Tham mưu trưởng ra lệnh cho tôi nhất định phải chặn ngài lại."

Gilles nhíu mày: "Có chuyện gì?"

"Khi Thiếu tướng Kruger, Sư đoàn trưởng Sư đoàn Ampla đi thị sát đài quan sát pháo binh mà ngài định đến, thì bị pháo kích, xà ngang trên đỉnh hầm quan sát bị đạn pháo chấn sập,

Thiếu tướng Kruger bị thương ở vai, đã được đưa đến bệnh viện dã chiến cấp cứu. Tham mưu trưởng cho rằng tình hình này ngài không nên đến tiên tuyến nữa.” Thiếu tá chặn đường nói lớn.

Feliz quay đầu nhìn Gilles: “Có khi nào địch đã nắm được tình báo, đợt pháo kích này nhắm vào ngài không?”

Gilles trầm mặc vài giây, nói: “Bây giờ Sư đoàn Ampla không có người chỉ huy, tôi sẽ đến thẳng bộ chỉ huy Sư đoàn Ampla. Tôi muốn xem, tên Bạch mã tướng quân kia có thể tìm ra tôi, lại còn pháo kích tôi hay không!”

Bên phía Vương Trung, hắn trơ mắt nhìn vị Sư đoàn trưởng kia bị khiêng đi.

Dù sao cũng có hầm tránh đạn, với độ chính xác khi bắn gián tiếp của lựu pháo, muốn tiêu diệt kẻ địch trong hầm tránh đạn là rất khó.

Lần này chỉ là đạn pháo rơi gần hầm tránh đạn, khiến hầm bị sập. Vị Sư đoàn trưởng kia khá đen đủi, bị đất đá sập đè vào vai, những người khác trong hầm còn có người không bị thương.

Đây là Vương Trung đã quan sát đo đạc khoảng cách, tính toán cẩn thận các yếu tố bắn.

Xem ra muốn đảm bảo sát thương, vẫn phải dùng trọng pháo bắn trực tiếp.

Một phát 203 phang thẳng vào hầm, lo gì không chết người?

Đúng lúc này, quân địch bắt đầu thả khói.

Vương Trung: “Chuẩn bị chiến đấu!”

Phòng tuyến bờ đông bên này, Vương Trung đã thiết lập nhiều lớp.

Quân địch thích thả khói, toàn bộ chỉ huy của Sư đoàn Cận vệ 1 đều biết rõ, nên bờ đông cũng đã tính đến tình huống này.

Vương Trung cho thiết lập hỏa điểm ở tang hai của tòa nhà ven sông.

Có chút giống với ý tưởng thiết kế của pháo đài trong Thế chiến thứ nhất.

Bản thân bờ kè rất dốc, rất khó leo, nên cho dù quân địch có bơi qua sông, lên được bờ, cũng phải đi cầu thang.

Súng máy trên tầng hai bắn xéo xuống, có thể bao quát hoàn toàn những cầu thang này.

Đúng vậy, đây là ải tử vong đầu tiên Vương Trung thiết lập cho quân địch, cho dù chúng dựa vào khói mù yểm hộ qua sông, cũng phải đối mặt với hỏa lực bắn mù của súng máy - khói mù không thể ảnh hưởng đến hỏa lực này, ngược lại còn khiến quân địch trong khói mù không thể nhìn rõ vị trí súng máy để phản công.

Cho dù quân địch vượt qua ải tử vong này, Vương Trung còn bế trí phòng tuyến thứ hai.

Vương Trung cho bịt kín phần lớn cửa sổ của các tòa nhà dọc theo con phố, sau đó để trống toàn bộ căn phòng hướng ra bờ sông, bên trong không có một người phòng thủ nào.

Toàn bộ quân phòng thủ đều ở bên ngoài phòng.

Như vậy, quân địch không thể nhìn rõ tình hình trong phòng, sau khi dùng thuốc nổ để phá vỡ gạch đá bịt kín cửa sổ mà xông vào, sẽ gặp phải hỏa lực của tiểu liên canh giữ ở cửa.

Ngoài ra, Vương Trung còn cho đặt mìn trong những căn phòng hướng ra bờ sông.

Mìn bố trí bên ngoài sẽ bị kích nổ bởi áp suất, vậy còn mìn bố trí trong phòng? Hơn nữa cửa sổ của căn phòng này còn

được bịt kín bằng gạch và bao cát.

Thiết kế như vậy sẽ giảm thiểu tối đa nguy cơ kích nổ do áp suất.

Đương nhiên, tang một của tòa nhà ven sông cũng được cải tạo thành trận địa pháo chống tăng, loại công trình này Vương Trung áp dụng một logic phòng thủ khác.

Những bức tường quay lưng về phía bờ sông của các tòa nhà này đều bị phá bỏ, chỉ để lại cột chống đỡ, sau đó hỏa điểm súng máy được bố trí ở dãy nhà thứ hai.

Như vậy, một khi pháo thủ chống tăng rút lui, tâng một của những tòa nhà này sẽ trở thành khu vực sát thương hỏa lực thuần túy.

Hơn nữa, việc phá bỏ bức tường quay lưng về phía bờ sông của tâng một cũng giúp pháo chống tăng dễ dàng di chuyển. Loại pháo như ZIS30 có thể trực tiếp ra vào tang một.

Nếu quân địch đột phá lớp phòng thủ này, muốn tấn công tầng hai cũng khó như lên trời.

Bởi vì Vương Trung đã cho dỡ bỏ toàn bộ cầu thang lên tầng hai của tòa nhà ven sông, bình thường di chuyển bằng thang gõ, lúc chiến đấu thì cất thang gỗ đi.

Trừ khi quân Prosen biết nhảy cao hai đoạn, nếu không thì không thể lên được.

Cho dù lên được, cũng có lính Sư đoàn Cận vệ 1 cầm tiểu liên đợi sẵn.

Nếu tất cả những thứ này đều vô dụng, quân địch chiếm được hoàn toàn các tòa nhà dọc theo con phố, chúng cũng sẽ phát hiện căn bản không thể vào được hầm ngầm bên dưới.

Tất cả lối vào hầm ngầm đều ở dãy nhà thứ hai, thông qua đường hầm nối với nhau.

Nếu quân địch muốn tấn công dãy nhà thứ hai, sẽ phải đối mặt với hỏa lực từ hầm ngầm sau lưng.

Khi bộ thiết kế này được đưa ra, Pavlov và những người khác đều kinh ngạc, bởi vì học viện quân sự của Ant hoàn toàn chưa từng dạy thiết kế trận địa phòng ngự như vậy.

Vương Trung không nói cho bọn họ biết, thật ra đây không phải là do hắn sáng tạo ra, mà là học từ Địa đạo chiến.

Chính hắn cũng không ngờ, một trong những bộ phim hắn thích nhất khi còn nhỏ, sau khi xuyên không lại có thể phát huy tác dụng!

Lúc này, Vương Trung đang đợi quân địch đến, xem xem thứ học được từ phim ảnh rốt cuộc có hữu dụng hay không.

Sau khi quân địch bố trí xong khói mù, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng còi từ bờ bên kia. Vasili căng thẳng nói: "Tiếng còi, quân địch sắp tấn công rồi."

Vương Trung: "Đóng tất cả cửa hầm ngầm."

Pavlov lập tức truyên lệnh.

Bộ chỉ huy vì để tiện ra vào, vẫn để lại một cửa lên mặt đất, lúc này sau khi đóng cửa này lại, muốn ra khỏi hầm chỉ huy, phải đi qua đường hầm dài.

Do bên trong không có không khí lưu thông, nên khói trắng bên ngoài căn bản không bay vào hầm.

Vương Trung dùng hack xuyên khói để quan sát động tĩnh của quân địch.

Bên phía bến đò, rõ ràng quân địch định bắc cầu phao, nên những tên lính từ trong chiến hào đi ra chủ yếu là công binh cầu đường.

Vương Trung: “Ra lệnh cho pháo đoàn khai hỏa, phương án hỏa lực ba.”

Phương án ba là bao phủ bến đò đối diện.

Để quân địch bắc cầu phao xong xuôi thì sẽ rất phiền phức, chúng sẽ liên tục ua tới, hắn chỉ có một Sư đoàn, tốt nhất là khiến cuộc tấn công của chúng đừng quá thuận lợi.

Tiếng pháo cối vang lên, cùng lúc đó, quân địch bắt đầu xuống nước.

Quân Prosen còn đưa cả xuồng thép, đặt trên sông để vận chuyển vũ khí hạng nặng, do lính công binh đẩy đi.

Lúc này, súng máy và xe thiết giáp của quân địch bắt đầu bắn xối xả vào tâng hai của các tòa nhà bên bờ Đông qua làn khói mù.

Đáng tiếc, Vương Trung đã cho ngụy trang hỏa điểm rất kỹ, quân địch căn bản không phát hiện ra hỏa điểm thực sự ở đâu.

Lúc này, chuông điện thoại vang lên, Pavlov mừng rỡ: “Nối máy được rồi! Tốt.”

Hắn cầm lấy điện thoại: “Bộ chỉ huy, đúng, quân địch đang vượt sông, đội lực lượng dự bị chưa cần hành động, cứ chờ đấy.”

Đặt điện thoại xuống, Pavlov quay đầu lại: “Trung tá Yevgeny hơi nóng vội rồi đấy.”

Vasili: “Tôi cũng nóng lòng lắm, hay là chúng ta khai hỏa đi, yên tĩnh thế này khó chịu quá.”

Vương Trung: “Không phải vẫn còn tiếng pháo cối hạng nặng đang bắn sao?”

“Xa quá. Không đã.” Vasili nhìn ra ngoài cửa sổ: “Hay là chúng ta khai hỏa đi?”

Vương Trung: “Đừng nóng vội, mới nghe thấy tiếng còi tấn công của quân địch được mấy phút chứ.”

Popov: “Cậu nên bình tính như tướng quân chứ.”

Vương Trung nghĩ thâm, tôi bình tĩnh là vì tôi có hack xuyên khói, quân địch bơi đến đâu tôi đều biết.

Pavlov nhìn đồng hồ, hỏi: “Hay là, để pháo đoàn khai hỏa? Ít ra cũng có thể bắn trúng một ít quân dự bị của chúng.”

Vương Trung: “Sao ông cũng thiếu kiên nhẫn vậy? Đợt tấn công đầu tiên này của quân địch, chắc chắn sẽ thất bại, cứ yên tâm.”

Hắn nói xong, cả hầm chỉ huy đều im lặng.

Vương Trung đang tập trung quan sát quân địch, bỗng nhiên cảm thấy có người kéo áo hắn. Hắn quay đầu lại nhìn, là Nelly, cô hầu gái nhỏ: “Em cũng rất lo lắng, phải làm sao bây giờ?”

Vương Trung: “Sao vậy, em không tin bố trí của anh có thể đánh bại quân địch sao?”

“Không phải.”

Vương Trung đưa tay ra, xoa đầu Nelly: “Yên tâm đi.”

Đúng lúc này, Vương Trung nhìn thấy đợt quân địch đầu tiên đổ bộ, chúng thử leo lên bờ kè trước, phát hiện không lên được thì ùa về phía cầu thang.

Vương Trung: “Khai hỏa!”

Pavlov nói với ống liên lạc: “Khai hỏa!”

Súng máy trên tâng hai lập tức khai hỏa, lưới hỏa lực tạo thành phong tỏa toàn bộ cầu thang.

Quân địch bị bao phủ trong làn khói mù, còn chưa kịp nhìn rõ tình hình đã bị hỏa lực như mưa bão đánh guc.

Một số lính kỳ cựu của Prosen dựa vào kinh nghiệm và trực giác đã nằm xuống, tránh được làn mưa đạn.

Nhưng quân Prosen cũng rất ngoan cường, bò dọc theo cầu thang, cho đến khi bị trúng đạn mới dừng lại.

Vương Trung: "Pháo cối!"

Pháo cối hạng nặng được phân bổ cho các Trung đoàn, theo mệnh lệnh của Vương Trung, pháo cối của Trung đoàn Cận vệ súng trường 5 khai hỏa.

Đạn pháo không ngừng rơi xuống bãi đất trống.

Tuy pháo cối không được chính xác, nhưng quân địch quá đông đúc.

Lúc này, Vương Trung nhìn thấy một sĩ quan Prosen bắn pháo sáng về phía hỏa điểm trên tầng hai.

Ánh sáng đỏ của pháo sáng dù xuyên qua làn khói mù vẫn có thể chỉ thị sơ bộ phương hướng.

Vấn đề duy nhất là, tên sĩ quan này bắn đại khái theo đường đạn, pháo sáng thực ra không rơi trúng hỏa điểm súng máy.

Tuy nhiên, pháo binh ở bờ bên kia đã khai hỏa.

Những khẩu pháo này nằm ngoài tâm chiếu sáng của Vương Trung.

Dù sao thì tâm bắn của pháo binh Prosen cũng không tệ.

Đạn pháo liên tục rơi xuống tầng hai, dựa vào mật độ hỏa lực dày đặc, chúng đã bắn im bặt một khẩu súng máy!

Vương Trung: "Gọi điện thoại cho pháo đoàn, pháo binh của quân địch nằm ngoài tâm nhìn của tôi, chắc là không xal"

Pavlov vừa định nhấc điện thoại lên, chợt nghe thấy tiếng trọng pháo: “Khoan đã, pháo đoàn khai hỏa rồi?”

Vasili: “Có thể đài quan sát pháo binh đã nhìn thấy vị trí pháo binh của quân địch rồi.”

Vương Trung đã cho bố trí đài quan sát pháo binh trên nóc nhà, nhưng hắn cứ nghĩ rằng lúc pháo binh chuẩn bị khai hỏa thì sĩ quan pháo binh trên nóc nhà đã hy sinh.

Bây giờ xem ra không phải. Pháo binh của quân địch vốn đang bắn dồn dập về phía pháo sáng bỗng ngừng bắn.

Hỏa lực súng máy lập tức lại vang lên.

Nhưng khoảng thời gian trống này đã có rất nhiều lính Prosen vượt qua ải tử vong đầu tiên.

Quân Prosen rõ ràng đã chuẩn bị cho chướng ngại vật thứ hai, chúng trực tiếp dùng thuốc nổ để phá vỡ cửa sổ bị bịt kín.

Tuy nhiên, chúng không biết phía sau cửa sổ có mìn.

Tên lính Prosen đầu tiên trèo qua cửa sổ đã bị nổ tung lên trời.

Vương Trung nhìn rõ mồn một, cười ha hả.

Những người khác trong phòng bản đồ đều lộ vẻ mặt nghi hoặc, không biết Vương Trung đang cười cái gì.

(Hết chương) Chương 62: Người Prosen Máu Chay Thành Sông

Bộ chỉ huy Sư đoàn Ampla, Quân đoàn Ky sĩ Asgard, quân Prosen.

Gilles sốt ruột chờ đợi báo cáo từ tiên tuyến.

Tham gia tấn công ngoài Tiểu đoàn Lựu đạn của Sư đoàn Ampla, còn có hai Tiểu đoàn Lựu đạn của một Sư đoàn Lựu đạn khác.

Ngoài ra còn có một đơn vị công binh cầu đường được điều động từ phía sau đến để phụ trách bắc cầu.

Sau khi hoàn thành việc bắc cầu, lực lượng thiết giáp của Prosen cũng sẽ tham gia tấn công. Xe tăng phun lửa II sẽ dọn dẹp sạch sẽ tất cả các tòa nhà.

Đây là một trong những kinh nghiệm mà Prosen đã đúc kết được trong Chiến dịch Carolin, khi khói mù che khuất tâm nhìn của hai bên, súng phun lửa của xe tăng phun lửa vẫn có thể gây sát thương hiệu quả, chỉ cần phun vào nơi có tia lửa lóe lên là được.

Theo ghi chép, quân đội của Aleksei Konstantinovich Rokossovsky vẫn chưa đụng độ với xe tăng phun lửa II, lần này phải cho hắn nếm thử mùi vị lợi hại.

Gilles đi tới đi lui trong sở chỉ huy, cuối cùng không nhịn được lên tiếng: “Hay là tôi ra tiền tuyến xem saol”

“Không được!” Feliz lớn tiếng ngăn cản, Tuyệt đối không được! Tuy Sư đoàn trưởng Kruger đã qua cơn nguy kịch, nhưng ông ấy cũng không thể tiếp tục chỉ huy!”

Thực ra, nếu không phải toàn bộ sĩ quan tham mưu của Sư đoàn đều hy sinh, thì việc Sư đoàn trưởng bị thương rời khỏi trận địa cũng không ảnh hưởng quá lớn đến Sư đoàn.

Gilles thở dài, cau mày tiếp tục đi tới đi lui, khiến cho các sĩ quan tham mưu của Sư đoàn Ampla không dám hó hé lời nào - dù sao thì vị này là người được Hoàng đế tin tưởng.

Chưa kể, vị này có thể thuyết phục Hoàng đế, người đang nóng lòng muốn kết thúc chiến tranh, chấp nhận đề xuất sử dụng công sự để giảm thiểu thương vong của hắn, trong vòng hai mươi ngày qua, tin đồn về chuyện này càng ngày càng trở nên kỳ quái.

Thậm chí có người còn khẳng định chắc nịch rằng, Gilles được Hoàng đế sủng ái, thực chất là nam sủng của Hoàng đế.

Gilles chưa từng phủ nhận những lời đồn đại này - đương nhiên cũng có thể là hắn không biết.

Tóm lại, lúc này không ai dám nói gì, chỉ biết nhìn Gilles đi tới đi lui.

Hai tiếng sau khi cuộc tấn công bắt đầu, cuối cùng cũng có tin tức truyền đến.

"Báo cáo Trung tướng," người lính truyền tin giơ tay chào Gilles,'quân ta bị quân Ant chặn đứng hoàn toàn trên bờ sông. Làn khói đầu tiên đã tan. Chỉ huy tiên tuyến yêu cầu được bắn trực tiếp."

"Không được." Gilles quát lớn,'Thả thêm một đợt khói nữa. Pháo chống tăng của quân địch rất mạnh. Yêu cầu pháo binh tiếp tục sử dụng khói mù để che phủ, cho đến khi bắc xong cầu!"

"Vâng!"

Gilles tiếp tục đi tới đi lui, vừa đi vừa lẩm bẩm: "Giá mà lúc này có lính dù thì tốt biết mấy."

Feliz: "Bây giờ cũng có thể yêu cầu không quân yểm trợ mà." Gilles lắc đầu: "Bây giờ bờ sông toàn là khói mù, bọn họ sẽ lấy cớ không nhìn thấy mục tiêu, sẽ không đến đâu. Chúng ta đã cố gắng giảm thiểu thương vong bằng cách sử dụng công sự, bây giờ là lúc phải dùng mạng người để công phá tuyến phòng thủ của quân địch rồi."

Vương Trung nhỏ giọng lẩm bẩm: "Quân địch tổn thất nặng như vậy mà vẫn tiếp tục tấn công sao?"

Thật ra, không ai trong hầm chỉ huy biết quân Prosen tổn thất bao nhiêu, vì không ai nhìn thấy.

Lúc này, toàn bộ hỏa lực của Sư đoàn Cận vệ 1 đều đang bắn mù, dựa vào thông số đã được xác định từ trước để bắn bừa, nhằm đối phó với màn khói mù của quân địch.

Chỉ có Vương Trung, kẻ gian manh với hack xuyên khói, mới nhìn thấy toàn bộ bờ sông bên kia chất đầy xác chết của lính Prosen.

Lực lượng công binh cầu đường của quân địch vẫn đang liều mạng bắc cầu dưới hỏa lực của pháo cối hạng nặng, cầu phao đã được bắc xong một nửa.

Vì vậy, Vương Trung ra lệnh: "Ra lệnh cho pháo đoàn chuyển hướng hỏa lực, cho quan sát viên dẫn đường, pháo kích bến đò."

Pavlov không chút nghi ngờ, lập tức cầm ống nghe điện thoại lên.

Popov thì đề nghị: "Hay là chúng ta cứ để một bộ phận quân địch vào đi, cứ bắn mù vào màn khói như vậy, binh lính sẽ sinh ra tâm lý ngại chiến đấu. Phải để họ nhìn thấy quân địch, sau đó tiêu diệt chúng, như vậy mới được.'

Vương Trung lắc đầu: "Không được, việc quân địch chọc thủng lưới lửa đầu tiên gần như là điều chắc chắn, chúng ta phải gây ra thương vong lớn nhất cho chúng ở mỗi ải, triệt tiêu sinh lực của chúng."

Popov: "Cậu là Sư đoàn trưởng, cậu quyết định đi."

Lúc này, Vương Trung bỗng nhiên nghe thấy tiếng pháo phòng không bắn, hắn ngẩng đầu lên nghi hoặc: "Bọn họ đang bắn cái gì vậy?"

Vasili lắng nghe một lúc rồi nói: 'Không phải pháo phòng không của chúng ta, hình như là hải quân bên cảng đang bắn."

Vương Trung lập tức chuyển góc nhìn.

Hải quân không phải là lực lượng trực thuộc hắn, chỉ có thể nhìn thấy biểu tượng đơn vị, nhưng có thể nhìn thấy rõ ràng đường đạn của pháo cao xạ.

Vương Trung: "Hình như là pháo hạm trên sông kia.'

Pavlov: "Bên cảng hết khói rồi sao? Nhìn thấy mục tiêu rồi à?"

Vương Trung biết rõ ràng khói mù ở cảng vẫn chưa tan, nhưng hắn chỉ có thể thuận miệng đáp: "Chắc vậy.'

Hải quân chắc là nghe thấy tiếng trọng pháo oanh tạc bến đò, phán đoán rằng có mục tiêu giá trị cao của quân địch ở đó, nên đã sử dụng pháo trên pháo hạm để bắn.

Phải nói là tố chất của Hải quân rất cao, ý chí chiến đấu và tinh thần chủ động tấn công đều đáng kinh ngạc.

Lực lượng công binh cầu đường của quân địch ở bến đò bị pháo cối hạng nặng, trọng pháo và pháo tự động bắn phá, đã ngừng bắc cầu từ lâu. Vấn đề là loại hỏa lực này có thể kéo dài bao lâu?

Vương Trung đang suy nghĩ thì nhìn thấy lính Prosen bị chặn lại ở bãi đất trống bên phía bộ chỉ huy bắt đầu leo lên bờ kè.

Hắn nhìn đến sửng sốt, binh lính Prosen lại dùng xẻng công binh cắm vào khe hở của đê chắn sóng, giẫm lên xẻng công binh bò lên mặt đường!

Sau khi binh sĩ đầu tiên bò lên xác nhận phương pháp này khả thi, trực tiếp ném bom khói, đảm bảo khói mù bao trùm.

Binh sĩ thứ hai bò lên lưng đeo một bó dây thừng, sau đó chạy về phía hàng cây ven đường.

Hiển nhiên hắn chuẩn bị đem dây thừng buộc lên cây, để cho binh lính Prosen có thể kéo dây thừng leo lên đê chắn

sóng!

Đám người này ——

Vương Trung đang định sờ bộ đàm ra lệnh, quân phòng thủ lầu hai đột nhiên bắt đầu ném lựu đạn xuống dưới.

Chuyện gì xảy ra?

Quân phòng thủ ở lầu hai không có năng lực thấu thị như Vương Trung.

Hắn cẩn thận quan sát những quân phòng thủ ném lựu đạn này, rốt cuộc hiểu được đám binh sĩ này là nhìn thấy đột nhiên xuất hiện điểm phát khói mới, cảm thấy không thích hợp, lúc này mới ném lựu đạn.

Binh lính Prosen cho là mình bị phát hiện, trực tiếp ném lựu đạn ve phía lầu hai.

Kết quả lựu đạn bị tâng hai đón được lại ném xuống.

Lần này Ant cũng biết có người Prosen đi lên.

Vương Trung nhìn thấy một thượng úy đang hô to, rất nhanh sau đó một khẩu súng máy Prosen thu được được bưng tới, đặt ở lầu hai bắn về phía dưới.

Những người khác thì bắt đầu đại chiến lựu đạn.

Binh sĩ Prosen ít người, lại bị áp chế, rất nhanh thất thế.

Nhưng càng nhiều kẻ địch tìm được phương pháp bò lên trên cập chắn sóng.

Đương nhiên việc phong tỏa cầu thang vẫn phải tiếp tục, bằng không kẻ địch sẽ như thủy triều tràn lên.

Vương Trung đang chú ý giao tranh gân đê chắn sóng, pháo binh Prosen lại bắt đầu bắn - vừa rồi rõ ràng đều bị pháo binh áp chết

Thế nhưng đợt pháo binh đầu tiên của quân địch bắn ra, vì khói mù cản trở, trực tiếp rơi xuống con đường lớn giữa kiến trúc và con đê chắn sóng.

Binh lính Prosen khó khăn lắm mới leo lên được vị trí đứng vững, bị pháo binh của mình bắn chết!

Miệng Vương Trung há hốc.

Pháo binh của Prosen, chẳng lẽ đều là lính bắn tỉa địa ngục sao? Đánh quân ta còn chuẩn xác hơn đánh địch?

Vương Trung: "Bao đài quan sát pháo binh hướng dẫn áp chế trận địa pháo binh của kẻ địch."

Vasili: "Đúng vậy, vừa rồi tôi nghe thấy tiếng nổ của pháo binh địch. Nhưng mà cứ thế này thì lúng túng lắm. Hay là chia làm hai, mỗi bên áp chế một bên?"

Vương Trung: "Không! Anh chưa nghe câu thương năm ngón tay không bằng chặt một ngón tay à? Hỏa lực nên tập trung sử dụng, phân tán ra hai bên đều không thể đạt được hiệu quả tốt."

Đang nói, pháo binh địch lại bắn tới một loạt đạn khói mới.

Vương Trung lắc đầu: "Bọn chúng không định dừng khói rồi."

"Khói không được dừng, phải dùng hết đạn khói mới thôi." Gilles ra lệnh: "Ban ngày không thể hoàn thành cầu phao, cứ tấn công đến tối. Không ngừng tấn công, tấn công!"

Feliz: Đội một báo cáo thương vong nặng nề, nhưng họ không rút lui, nếu đội hai lại lên, sẽ chất đống ở bãi cát chật hẹp."

Gilles: "Để đội hai vượt sông từ bến phà thượng du. Tiếp tục yểm hộ cho việc bắc cầu."

“Vâng.”

Trong hầm sư đoàn cận vệ, chuông điện thoại vang lên.

Pavlov nhấc máy: “Sư đoàn đây. Ở đâu vượt sông? Rõ.”

Hắn bỏ điện thoại xuống: “Địch đang định vượt sông ở thượng du.”

Vương Trung: “Điều động lực lượng thiết giáp. Thượng du sông rộng như vậy, bọn chúng cũng nóng ruột rồi.”

Sông Desna tuy đang vào mùa khô, nhưng dù sao cũng là con sông lớn. Shostka đã là đoạn sông hẹp nhất rồi.

Pavlov vừa ra lệnh cho lực lượng thiết giáp xuất kích, Vương Trung vừa nghe thấy tiếng động cơ.

Nếu Peter không thông báo, vậy hẳn là không quân của Ant đến chỉ viện.

Quả nhiên, bốn chiếc Yak-1 đầu tiên lao xuống, ném bom về phía bến phà phía tây.

Bom 100kg trực tiếp hất tung cả xe bắc cầu của Prosen lên không trung, lật ngược xuống sông.

Sau khi đợt ném bom thứ nhất kết thúc, bốn chiếc Yak-1 nữa lại lao xuống tiếp tục ném bom.

Hai đợt 16 quả bom trực tiếp biến bến phà thành biển lửa.

Lúc này, Vasili đột nhiên nói: “Có gió!”

Vương Trung: “Gió đâu?”

Vasili đưa tay ra ngoài cửa sổ quan sát: “Có gió, gió đang thổi xuống hạ du, sắp mưa rồi.”

Lúc này, gió mạnh từ phương bắc tràn xuống sông Desna.

Chỉ trong mười phút, khói mù bao phủ bờ đông bị thổi bay sạch sẽ.

Lính Prosen đã leo lên đê chắn sóng, hoàn toàn lộ diện trước mắt lính Ant trên lầu hai.

Tiếng súng vang lên như bão tố.

Lính Prosen vất vả lắm mới leo lên được, bị bắn chết sạch.

Đồng thời hỏa lực của quân địch ở bờ bên kia cũng bắt đầu bắn lên lầu hai. Hai bên bắt đầu bắn nhau qua sông Desna.

Vương Trung nghe thấy tiếng pháo chống tăng 57mm, đạn nổ liên tục bắn về phía bến phà phía tây.

Mật độ hỏa lực lần này cao hơn nhiều, pháo chống tăng 57mm có thể đạt tốc độ bắn ba giây một phát.

Hỏa lực của 12 khẩu pháo bắn mãnh liệt còn đáng sợ hơn bất kỳ súng máy hạng nặng nào.

Lực lượng vượt sông của quân địch lập tức tan thành mây khói.

Vương Trung cười lớn: "Tốt! Vòng này chúng ta giữ được rồi!"

Hắn xoay người ve tay với mọi người.

Nelly vẫn luôn im lặng đột nhiên hô: "Mưa, mưa rồi!"

Chiều 9/10/914, mùa mưa đến.

Đúng như kế hoachl

(Hết chương) Chương 63: "Chân thành chúc mừng ngài giành chiến thắng"

Ngày 11 tháng 10.

Sau khi mùa mưa đến, quân Prosen duy trì tấn công thêm hai ngày rồi buộc phải dừng lại.

"Cái gì? hết đạn pháo?" Gilles nhìn chằm chằm viên thiếu tướng hậu cần chất vấn: "Bọn chúng còn rảnh rỗi mỗi đêm

pháo kích chúng ta! Ông nói với tôi là đạn pháo của chúng ta hết trước?"

Thiếu tướng hậu cần nghiêm mặt đáp: "Thưa trung tướng, bọn chúng chỉ cách trung tâm công nghiệp Yekaterinburg chưa đầy 400km, còn đường tiếp tế của chúng ta, chỉ riêng đoạn trong lãnh thổ Ant đã dài 700km rồi.

"Hơn nữa, do khổ đường sắt của Ant khác của chúng ta, tàu hỏa từ trong nước không thể chạy thẳng vào hệ thống đường sắt của Ant, phải chuyển hàng ở ga rồi mới tập kết được.

"Vì vậy, chúng ta vẫn luôn phải dựa vào vận tải bằng ô tô và xe ngựa kéo, nhưng mùa mưa đến, ô tô và xe ngựa đều bị ảnh hưởng lớn."

"Ảnh hưởng lớn đến mức nào mà đạn pháo cũng không tiếp tế được?" Gilles chất vấn.

"Ảnh hưởng cực lớn." Thiếu tướng hậu cần lặp lại từ vừa rồi, rồi nói thêm/'Cho nên đạn dược đang chất đống ở ga, không chuyển lên được. Nhưng chúng tôi đang huy động thêm la, tập trung vận chuyển đạn pháo cho quân đội, ngày mai pháo binh sẽ lại khai hỏa."

Gilles: "Các ông huy động thêm la từ đâu?"

Thiếu tướng hậu cần: "Điều động từ chỗ chở vật tư ít quan trọng hơn. Dù sao chiến tranh cũng sắp kết thúc, một số vật tư không cần thiết lắm."

Gilles thở dài: "Thôi được, ngày mai tiếp tục tấn công. Hôm nay cho quân nghỉ ngơi, Feliz, trong kho còn rượu bia thuốc lá gì không?"

Feliz lập tức đáp: "Theo như tôi thấy, hình như còn."

"Phát cho binh lính!" Gilles nói.

Vương Trung nhìn đồng hồ: “8 giờ sáng rồi mà chưa thấy pháo kích, chẳng lẽ bọn chúng hết đạn thật?”

Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sau hai ngày giao tranh, quân địch đã dùng bộc phá phá hủy đê chắn sóng, tạo thành một con dốc có thể tấn công.

Ngoài ra bọn chúng còn bắc ba cây cầu phao, nhưng đều bị đánh gãy, chỉ còn lại một nửa gân bờ bên kia.

Khắp bãi sông là xác lính Prosen, vì mưa liên tục nên xác chết trương lên, bốc mùi hôi thối nông nặc.

Popov cũng đi tới bên cửa sổ nhìn bờ sông: “Nước giếng đã bắt đầu hỏng rồi, chứng tỏ nước ngầm đã bị ô nhiễm. Còn cả cái mùi hôi thối chết tiệt này nữa, nếu không rút lui thì sẽ có nhiều người bị ốm mất. Hôm qua bệnh viện tiếp nhận ba ca nôn mửa tiêu chảy, có thể là dịch tả.”

Vương Trung: “Nhưng phải đợi đến khi các đơn vị đang bị bao vây rút hết đã.”

Tập đoàn quân phía Tây đã hạ lệnh rút lui toàn diện ngay từ ngày thứ hai trời mưa. Vì các đơn vị đã quá mệt mỏi, thương vong lại lớn, nếu không rút lui e là sẽ sụp đổ hoàn toàn.

Lực lượng mới đã xây dựng tuyến phòng thủ ở Tula, các đơn vị rút về sẽ được nghỉ ngơi bổ sung ở phía đông Tula.

Một số đơn vị tổn thất nặng sẽ được điều về phía đông Yekaterinburg để củng cố lại.

Vương Trung xoay người, nhìn bản đồ chiến tuyến trên tường, rất nhiều đơn vị ở chỗ lồi ra phía đông Shostka đã rút lui, số còn lại cũng đã thoát khỏi giao tranh, đang rút về phía sau sư đoàn cơ giới cận vệ số 1.

Pavlov đặt ống nghe xuống, báo cáo: “Hiện tại toàn tuyến yên tĩnh, quân đoàn 51 cũng không có gì.”

Nói rồi hắn cũng nhìn bản đồ trên tường.

Pavlov: “May mà chúng ta chặn được bọn chúng ở sông Desna, nếu không lại thêm mấy trăm nghìn người bị vây hãm trong cái chỗ lồi ra này.”

Vương Trung: “Ý đồ chiến lược đã đạt được, bây giờ phải xem có rút lui an toàn được không. Và… phải mất bao lâu.”

Lúc này, tham mưu thông tin cầm điện văn vừa giải mã xong vào: “Báo cáo, điện của Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân.”

Vương Trung: “Đọc đi.”

Tham mưu thông tin: “Gửi sư đoàn cơ giới cận vệ “Cờ đỏ’ số 1, các đồng chí đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ chặn địch, lệnh cho các đồng chí rút khỏi vị trí hiện tại lúc 0 giờ đêm nay. Lực lượng đoạn hậu sẽ yểm hộ cho các đồng chí rút về Sukhaya Verevka, ngoại vi Yekaterinburg để nghỉ ngơi.”

Vương Trung lập tức tìm địa danh này trên bản đồ, Pavlov nhanh hơn: “Ở đây. Đi tàu là tới. Chúng ta phải xin thêm toa tàu mới được, cậu xem…”

Pavlov nhìn ra ngoài cửa sổ, ra hiệu “Bọn chúng có pháo kích nữa đâu.”

Vương Trung: “Lại muốn tôi dùng chút quan hệ à?”

Pavlov: “Bây giờ trời mưa, cậu cũng không muốn xe cộ của chúng ta sa lầy hết, phải bỏ lại đấy chứ? Bao nhiêu là pháo, rồi xe tăng của cậu nữa!”

Vương Trung bĩu môi: “Được rồi, để tôi gọi điện…”

Lúc này chuông điện thoại vang lên.

Pavlov vừa lẩm bẩm "Chúa phù hộ, đừng phải bọn chúng tấn công" vừa nhấc máy: "Sư đoàn đây. Vâng, thưa ngài. Tôi chuyển máy cho cậu ấy."

Nói rồi Pavlov đưa ống nghe cho Vương Trung: "Đức Cha tìm cậu."

Vương Trung nhận ống nghe: "Thưa Đức Cha, xin chào ngài."

Belinsky đi thẳng vào vấn đề: 'Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân đã ra lệnh rút lui cho cậu chưa?"

"Rồi ạ, lệnh cho chúng tôi rút khỏi Shostka lúc 0 giờ đêm nay. Đức Cha, ngài có thể dùng chút ảnh hưởng, xin thêm cho chúng tôi ít toa tàu được không?"

"Toa trống?"

"Vâng, chúng tôi không cần đạn dược vật tư nữa, lương thực thì ăn không hết, mang theo không được mà bỏ lại thì phí. Hơn nữa, ngoài lính của sư đoàn, chúng tôi còn có cả công nhân với lính Vệ giáo, họ và gia đình cũng cần phải sơ tán. Phải cần…" Vương Trung nhìn Pavlov.

Pavlov giơ năm ngón tay.

Vương Trung: "Phải cần 500 toa al

Pavlov trợn tròn mắt.

Vương Trung thấy thế, vội vàng chữa: "50 toa ạ."

Pavlov lắc đầu, nói: "Phải cần tới 5 đoàn tàu, 50 toa thì ít quá, chúng ta có gần 4 vạn người đấy!"

Vương Trung vội vàng nói: "Vâng, 5 đoàn tàu a.

Đức Cha cười lớn, có vẻ hôm nay tâm trạng ngài rất tốt: "Được, tôi sẽ bố trí cho cậu 5 đoàn tàu, mỗi đoàn 40 toa. Nếu bây giờ xuất phát thì tối nay sẽ đến nơi."

Vương Trung: “Tuyệt vời, vậy chúng tôi chờ ạ.’

“Chúc cậu khải hoàn. Vậy hẹn gặp lại ở thủ đô.”

“Vâng, hẹn gặp lại Đức Cha.”

Vương Trung cúp máy.

Pavlov: “Bao nhiêu toa?”

Vương Trung: ‘200 toa, 5 đoàn tàu.”

Pavlov búng tay: “Được, vậy triển khai kế hoạch rút lui thôi, sắp xếp thứ tự lên tàu cho các đơn vị. Đoàn tàu bọc thép sẽ đi sau cùng.”

Vương Trung: “De pháo binh bắn nốt số đạn còn lại đi, chúng ta chỉ mang pháo và người rút lui thôi.”

Pavlov: “Không thành vấn đề.”

8 giờ tối 11/10, Đại tá Kozelsky, Tư lệnh hải quân đến hầm sư đoàn.

“Chào anh, tướng quân Rokossovsky.” Kozelsky giơ tay ra: “Anh đúng là ngôi sao may mắn, nằm mơ tôi cũng không ngờ mình có thể sống sót rút lui khỏi đây.”

Vương Trung bắt tay Kozelsky, định nói thì bên ngoài vang lên một tiếng nổ lớn.

Vương Trung giật mình, định chạy ra cửa sổ quan sát thì Kozelsky kéo lại: “Đừng lo, tàu của chúng ta đấy. Thà phá hủy còn hơn để Prosen thu được. Sông cạn thế này, chìm xuống cũng vớt lên được.”

Vương Trung: “Đã làm lễ chia tay tử tế chưa?”

Kozelsky: “Tất nhiên rồi, chúng tôi đã làm lễ long trọng tiễn biệt tàu ma.”

Tàu ma? Tàu này có phải Going Merry đâu!

Kozelsky nhìn ra ngoài: “Thật kỳ lạ, rõ ràng chúng ta rút lui, bỏ lại đất mẹ, bỏ lại mảnh đất thấm máu đồng đội cho lũ xâm lược, cho ác quỷ, vậy mà tôi lại thấy vui như chiến thắng.”

Vương Trung: “Vì đây là chiến thắng, lần này chúng ta không bỏ lại bất kỳ người dân nào, không cần lính Vệ giáo đoạn hậu, chúng ta còn đủ sức đánh tiếp, chỉ là vì mục tiêu chiến lược nên chủ động rút lui.”

Kozelsky cười nói: ‘Kéo dài đường tiếp tế của bọn chúng, khiến bọn chúng không kịp tiếp tế quân trang mùa đông, rồi chờ tới khi đông đến thì phản công đúng không?”

Vương Trung: “Đúng vậy, hoàn toàn là dương mưu, tôi nghĩ tướng lĩnh giỏi nhất của bọn chúng cũng đã nhận ra, nhưng vì mục tiêu của mình, bọn chúng buộc phải dan thân vào. Bọn chúng chỉ có thể trông chờ vào việc đánh chiếm được Yekaterinburg.”

Pavlov: “Nào, chúng ta uống mừng nào!”

Hắn vừa dứt lời, Nelly đã bưng rượu và ly đến.

Vương Trung: “Rượu đâu ra vậy?”

Nelly: “Lấy trong hầm rượu của ông Boye ở đây. Tôi cũng không biết có phải rượu ngon không.”

Vasili cầm chai rượu lên xem, tấm tắc: “Tliani! Rượu ngon đấy! Để tôi rót cho mọi người.”

Vasili thoăn thoắt rút nút chai, rót rượu cho mọi người.

Mọi người mỗi người một ly, thấy còn thừa một ly.

Vương Trung: “Nelly! Cô cũng uống đi! Hôm nay là ngày vui, nhất định phải uống đấy!”

Nelly đành phải cầm ly rượu lên.

Vương Trung: ‘Uống mừng chiến thắng!”

Pavlov: “Cạn ly!”

Mọi người uống cạn ly rượu.

Nelly uống một hơi hết sạch, mặt đỏ bừng.

Vasili đề nghị: “Hay là chúng ta để lại chút quà cho bọn chúng nhỉ? Giống kiểu lần trước tướng quân để lại ấy. Lần này nên để lại bao nhiêu quả mìn tự chế nhỉ?”

Vương Trung: “Thôi, viên chỉ huy của bọn chúng tên là Gilles, rất có năng lực. Nếu hắn không áp dụng chiến thuật công kiên tới gần bờ sông thì tổn thất của bọn chúng còn lớn hơn nhiều.”

Pavlov: “Nhưng cũng có thể sau khi chúng ta hết đạn pháo, bọn chúng sẽ tấn công.”

Mọi người cười ha ha.

Popov nghiêm túc nhắc nhở: “Trên thực tế hai ngày nay hắn cường công, chúng ta tổn thất 25% binh lực, cũng chính là sĩ khí bộ đội chúng ta cao ngất, ý chí chiến đấu mạnh mẽ, tổn thất 25% cũng không chớp mắt một cái, đổi là bộ đội khác đã sụp đổ rồi.”

Vương Trung: “Đúng vậy, đối với một đối thủ như vậy, chúng ta đương nhiên phải chúc mừng hắn giành được thắng lợi rồi!”

Vasili: “Để tôi viết… Dùng bút chì viết có phải hơi sơ sài không?”

Pavlov hô to: “Lấy khối than đen vào đây!”

Rất nhanh một khối than đen được đưa vào - sắp đến mùa đông, loại vật dụng sưởi ấm này ở khắp nơi đều có.

Pavlov chỉ vào vách tường đã dỡ bản đồ xuống nói: “Viết trên tường, viết lớn một chút.”

Vương Trung: “Cậu viết như vậy: “Gilles tôn kính” hắn là quân hàm gì?”

Mọi người nhìn nhau, không ai biết.

Vương Trung: “Như vậy, không đề cập tới tên nữa, viết “Quan chỉ huy Prosen tôn kính, ngài đã thể hiện đầy đủ nghệ thuật chiến tranh với chúng ta, cho nên chúng ta chân thành chúc mừng ngài thắng lợi!”

Tối… Chào buổi sáng! Trời, mới phát hiện quên viết trên tiêu đề đây là bổ sung… Tính toán một chút, chương này coi như tặng không cho các bạn. (Hết chương) Chương 64: Trung tướng, tôi lạnh quá

Ngày 12 tháng 10, bờ đông Shostka, quân Prosen kiểm soát.

Gilles bước xuống cầu phao, nhìn thi thể chất đầy bãi cát.

Phó quan Feliz cau mày: “Tôi sẽ giám sát nhân viên hậu cần nhanh chóng xử lý thi thể, tránh dịch bệnh bùng phát.”

Gilles gật đầu.

Lúc này mùi hôi thối khủng khiếp đã khiến rất nhiều sĩ quan tham mưu phải bịt mũi, nhưng Gilles vẫn thản nhiên.

Hắn nghiêm mặt bước lên đại lộ ven sông, nhìn những cửa sổ và vách tường bị thuốc nổ đánh sập, bên trong chỉ còn lại thi thể binh sĩ Prosen.

Gilles: “Không có thi thể quân Ant sao?”

Tham mưu trưởng lập tức trả lời: “Báo cáo, chúng tôi cho rằng thi thể quân Ant đã bị chôn cất ở nghĩa trang ngoại ô thành phố.”

Gilles: “Kẻ địch thế mà còn có thời gian làm loại chuyện này, chứng tỏ chúng ta căn bản không gây áp lực gì cho bọn chúng, bọn chúng vẫn có thể tiếp tục phòng thủ ở đây, vậy mà bọn chúng lại rút lui.”

Gilles dừng lại một chút, nói thêm: “Hắn mà tiếp tục phòng thủ ở đây, chúng ta đã có cơ hội phá tan hệ thống phòng ngự của hắn.”

Nói xong hắn tiếp tục tiến lên, men theo con đường mà đội quân đổ bộ trước đó đã mở, một đường xuyên qua dãy nhà đầu tiên ven sông Shostka.

Trên con đường lớn giữa dãy nhà thứ nhất và thứ hai vẫn chất đầy thi thể binh sĩ Prosen.

Feliz nói: “Đây chính là nơi chúng ta đánh tới xa nhất.

“Hôm trước, viên đại úy tấn công đến đây rồi chạy về báo cáo rằng, kẻ địch đã phá hủy tất cả cầu thang lên tầng hai, chúng ta không tìm được đường lên tầng hai, cho nên chỉ có thể cố gắng xông qua con đường lớn để tiến vào tòa nhà phía sau dưới sự yểm trợ của khói, kết quả bị thương vong nặng na ngay trên đường.”

Gilles quan sát kiến trúc hai bên, cảm thán: “Đây rõ ràng là một cái bẫy tàn sát quân ta. Nhìn những lỗ châu mai trên tầng hai kia kìa, rõ ràng là đã chuẩn bị sẵn để tấn công chúng ta từ phía sau.”

Nói xong, hắn bước lên một bước, xoay người nhìn quanh.

Lúc này, quân tham mưu trưởng lên tiếng: “Đây là một ụ thành, sau khi quân địch phá vỡ cổng thành, sẽ bị cung thủ trên ụ thành bắn hạ.”

Cuối cùng Gilles dừng lại, nhìn về phía dãy kiến trúc ven sông: “Muốn đối phó với loại công sự này, cách duy nhất là

cho nổ tung toàn bộ dãy nhà đầu tiên, nên dùng pháo binh hạng nặng Bison bắn từ cự ly gần.”

Feliz: ‘Nhưng Bison sẽ lập tức bị pháo binh của địch phản công, hơn nữa còn e ngại pháo chống tăng của địch.”

Gilles: “Chúng ta cần phải có lớp giáp trước dày hơn, hơn nữa còn có thể phá hủy hoàn toàn loại vũ khí kiên cố này. Hiện tại, cả pháo tự hành hạng nhẹ 75mm StuG III của lực lượng xung kích và pháo ngắn 75mm KwK 37 L/24 của xe tăng Panzer IV đầu không làm được.” Nếu Vương Trung biết kiệt tác của mình có thể khiến pháo tự hành hạng nặng Sturmtiger và pháo tự hành StuH 42 xuất hiện sớm hơn, không biết sẽ nghĩ thế nào.

Gilles lại nhìn xung quanh một lần nữa, sau đó hạ lệnh: “Bảo vệ tất cả những kiến trúc này, đo đạc cẩn thận tất cả công sự, đây sẽ là tiêu chuẩn phòng thủ đô thị của quân ta sau này, hãy ghi vào sách giáo khoa.”

Feliz: “Có cần thiết phải làm vậy không? Quân đội đế quốc chúng ta vẫn luôn liên tục tấn công, giành hết thắng lợi này đến thắng lợi khác.”

Gilles im lặng một lúc, sau đó nói: “Phòng ngừa bất trắc. Cậu nhìn quân đội Ant kìa, học thuyết của bọn họ là coi trọng tấn công, xem nhẹ phòng thủ, kết quả cậu cũng thấy rồi đấy. Chúng ta không thể có khuyết điểm như vậy.”

“Vâng.” Feliz gật đầu với vẻ mặt nghiêm nghị.

Gilles lại hỏi: “Biết quân của Rokossovsky rút lui ve đâu rồi không?”

Feliz: “Han ta đi dọc theo đường sắt, chúng ta tiến lên khoảng hai mươi cây số thì gặp phải lực lượng ngăn chặn của địch, không treo cờ đỏ, chắc không phải bọn chúng. Nghe nói

quân của tướng Guderian ở hạ lưu đã chọc thủng được tuyến phòng thủ của quân địch, nhưng mà…”

Gilles: “Nhưng mà?”

“Đội vận chuyển nhiên liệu của hắn ta không theo kịp đội xe tăng, hiện tại vì lượng dầu dự trữ đã xuống dưới mức cảnh báo, nên phải dừng lại.” Feliz cười khổ,‘Hơn nữa thời tiết hiện tại rất tệ, tỷ lệ xe tăng gặp trục trặc tăng vọt, đội ngũ sửa chữa còn kẹt cứng trong bùn không lên được, e là không thể truy kích quân địch được nữa.”

Gilles: “Kẻ địch biết rõ điều đó, cũng biết bọn chúng chạy trốn trong bùn lầy nhanh hơn chúng ta, nên đã thừa cơ rút lui sau khi trời mưa.”

Lúc này, quân tham mưu trưởng nói: “Lý do bọn chúng nắm chặt thời cơ này để rút lui cũng là vì biết không cản được chúng ta. Đế quốc nhất định sẽ giành chiến thắng.”

Nhưng trong giọng nói của hắn ta không còn vẻ lạc quan và tự tin như trước.

Gilles thì nhỏ giọng nói: “Tôi luôn cảm thấy lý do chủ động rút lui không hề đơn giản như vậy… Lý do duy nhất tôi có thể nghĩ đến là kéo dài đường tiếp viện của chúng ta, năm đó Kutuzov cũng từng dùng kế sách tương tự để đối phó với Napoleon.

“Tôi có dự cảm chẳng lành. Feliz, hiện tại chúng ta có bao nhiêu quân trang mùa đông rồi?”

Feliz: “Hiện tại, quân đội mới chỉ được bổ sung quân trang có thể chống chọi với khí hậu mùa thu, quân trang mùa đông cơ bản là không có. Nhưng ngài yên tâm, kế hoạch tác chiến Typhoon vốn dĩ có nội dung tác chiến mùa đông, vì vậy bộ phận hậu cần đã bắt đầu chuẩn bị quân trang mùa đông từ tháng 9 rồi, chắc sẽ sớm được chuyển đến thôi.”

Gáy Gilles bỗng nhiên lạnh toát: “Không, Feliz, không đâu, quân trang mùa đông không chuyển đến được đâu. Bởi vì tất cả ngựa la vận chuyển đều đang tập trung vận chuyển đạn dược, nhiên liệu và phụ tùng xe tăng.”

Feliz cũng tái mét mặt: “Vậy… vậy phải yêu cầu bộ phận hậu cần coi trọng quân trang mùa đông!”

Gilles: “Không, Feliz, kết quả phân bổ lực lượng vận chuyển ngày hôm qua cậu cũng thấy rồi đấy, đạn dược và nhiên liệu mà chúng ta nhận được chỉ bằng 70% so với thời điểm cung ứng bình thường trước kia. Càng tiến về phía trước thì số lượng này càng giảm. Nhưng kẻ địch thì ngày càng đến gần trung tâm tiếp tế…”

Gilles chống cằm, tram ngâm suy nghĩ, sắc mặt tối sâm.

Cuối cùng, hắn nói: “Tôi đã nhìn thấy thất bại thảm hại đang chờ đợi đế quốc ở phía trước. Cách duy nhất để đối phó với thất bại này là dừng bước tiến quân, phòng thủ tại chỗ. Kẻ địch cũng không còn sức để tấn công, vì vậy chúng ta có thể điều động lực lượng vận chuyển để chở quân trang mùa đông.

“Nhưng dừng bước tiến quân đồng nghĩa với việc ý đồ giành chiến thắng chớp nhoáng sẽ phá sản. Chiến tranh sẽ bước vào giai đoạn giằng co, chúng ta sẽ không có được nhiên liệu và nguyên liệu thô mà chúng ta đang rất cần.”

Gilles ngẩng đầu nhìn bầu trời đang lác đác mưa bụi.

“Còn nhớ bức điện mã số rõ mà Rokossovsky đã gửi cho chúng ta lúc ban đầu không? Hắn ta thậm chí còn cảnh cáo chúng tai”

Feliz: “Đó chỉ là chiến thuật tâm lý của hắn ta mà thôi, hắn ta muốn dùng hỏa lực của mình để gây thương vong cho chúng ta càng nhiều càng tốt.”

Gilles không trả lời.

Lúc này, một người lính truyền tin chạy tới, giơ tay chào: “Báo cáo, đã tìm thấy lối vào sở chỉ huy của Rokossovsky.’

Gilles: “Đi, đến đó xem sao.”

Một lát sau, Gilles bước vào sở chỉ huy của vị tướng Bạch Mã.

Bản đồ và tài liệu thì tất nhiên là đã bị đốt sạch, các loại thiết bị cũng bị lấy đi hết, bên trong hầm chỉ huy trống trơn chỉ còn lại một cái bàn.

Và một lò than với một ấm trà đặt trên đó.

Gilles tiến về phía lò than, nhưng đột nhiên cảm thấy khóe mắt nhìn thấy gì đó, bèn quay đầu nhìn về phía bức tường.

Sau đó, hắn nhìn thấy trên bức tường có dòng chữ: “Gửi vị chỉ huy đáng kính của Prosen, ngài đã cho chúng tôi được chứng kiến nghệ thuật chiến tranh tuyệt vời, vì vậy chúng tôi xin chúc mừng chiến thắng của ngài!”

Ký tên “Người bạn Aleksei Konstantinovich Rokossovsky của ngài”.

Feliz nhìn thấy dòng chữ này thì tức giận đến mức mặt mày tím tái: “Người đâu! Xóa ngay dòng chữ này đi!”

Tham mưu trưởng lại nói: ‘Đừng! Chúng ta đều biết dòng chữ này đang mỉa mai chúng ta, nhưng người khác thì không! Chúng ta nên để Bộ Tuyên truyền phái người đến đây chụp lại dòng chữ này, rồi đăng lên trang nhất!”

Feliz nghe xong thì mừng rỡ: “Đúng vậy, cứ tuyên truyền là tướng Bạch Mã đã khuất phục trước chúng tat”

Lúc này, tham mưu thông tin bước vào hầm: “Báo cáo! Điện báo của Hoàng đất”

Gilles: “Đọc lên.”

Tham mưu thông tin: “Chúc mừng cậu, Siegfried yêu quý của ta, cậu đã chiếm được Shostka đúng như đã hẹn, đế chế sẽ ghi nhớ công lao của cậu.”

Gilles mím môi, liếc nhìn dòng chữ trên tường một lần nữa.

“Xóa nó đi.” Hắn nói,‘Không ai được phép nói đã nhìn thấy dòng chữ này.”

Feliz: “Tại sao? Không phải nó rất phù hợp với lời khen ngợi của bệ hạ sao?”

Gilles: “Bởi vì tôi là một quân nhân. Tôi không mặt dày đến mức đó! Xóa sạch đi! Không được để lũ khốn kiếp ở Bộ Tuyên truyền biết chuyện này! Càng không được để chúng chụp ảnh!”

Nói xong, hắn đá bay cái lò than trong phòng.

Ngay lập tức có thứ gì đó bốc khói trên mặt đất.

Feliz hét lên “Cẩn thận”, đẩy Gilles ra, đồng thời lao về phía thứ đó.

Gilles ngã lăn quay ra đất, trong lúc ngã, đầu hắn va vào cạnh bàn, ngay lập tức sưng lên một cục to.

Cùng lúc đó, quả mìn tự tạo phát nổ, hất tung Feliz đang nằm đè lên.

Những tham mưu khác thì nháo nhào chạy trốn.

Sau khi vụ nổ kết thúc, Gilles cố gắng đứng dậy, chạy đến bên Feliz, lật người phó quan của mình lại.

Quần áo của Feliz đã nhuộm một màu đỏ tươi, nhưng vẫn còn thoi thóp thở, hắn nhìn Gilles, nói: “Trung tướng… Tôi… lạnh quá.”

Sau đó, hắn nghiêng mặt sang một bên.

Gilles thử bắt mạch, sau đó nhẹ nhàng khép mắt hắn lại.

Tham mưu trưởng bò dậy: “Chúng ta nên tuyên truyền chuyện này, biến tướng Bạch Mã thành kẻ tiểu nhân hen hại! Như vậy…’

Gilles: “Xóa dòng chữ đó đi! Chưa đủ mất mặt hay sao? Tôi vừa mới hại chết phó quan của mình! Hiểu chưa?”

Tham mưu trưởng lập tức im bặt, còn những tham mưu khác gọi binh lính đến lau sạch bụi than trên tường.

Gilles đứng dậy, nhìn binh lính lau sạch dòng chữ viết bằng than.

Sau đó, hắn cũng ngã quy xuống.

Tham mưu trưởng kinh hãi, vội vàng đỡ lấy vị trung tướng sắp ngã xuống, hét lớn: “Y tái! Y tá đâu!”

Sau đó, Gilles được chẩn đoán bị xuất huyết não nhẹ, bắt buộc phải tạm thời rời khỏi vị trí chỉ huy.

Ngày 12 tháng 10, Sukhaya Verevka, quân Ant kiểm soát.

Vương Trung vừa xuống xe lửa đã hắt xì hơi liên tục mấy cái liền.

Lyudmila vội vàng chạy đến hỏi han: “Anh bị cảm à? Hay là để bác sĩ xem qua nhét”

Vương Trung xua tay: “Không sao đâu, có lẽ là lũ Prosen đang chửi rủa tôi đấy.”

Nelly mở ô, đưa cho Lyudmila.

(Hết chương)

Chương 107: Thời Gian Rảnh Rỗi

Chương 65: Tổng Kết Kinh Nghiệm Của Rokossovsky

Chuong 65: Tong Ket Kinh Nghiem Cua Rokossovsky

Ngày 13 tháng 10 năm Julian thứ 914, Sukhaya Verevka, Ant, bộ sư cơ giới "Cờ đỏ' quân cận vệ số một của quân Ant.

Vương Trung tiến vào Sư bộ nhìn một chút, nói: "So với Sư bộ trước kia của chúng ta mà nói, tồi tàn hơn rất nhiều."

"Biết đủ đi chứ, Sukhaya Verevka không giống như những nơi đã từng đóng quân trước đây, tất cả đều là thành trấn hiện đại hóa." Pavlov nói: "Đợi đào xong lô cốt, chúng ta còn phải chuyển đến trong lô cốt, phòng ngừa kẻ địch cũng nhìn chằm chằm vào nhà dân ném bom như cậu, nhà gỗ này không thể chống đỡ được đạn pháo."

Vương Trung ngẩng đầu nhìn nóc nhà gỗ, nói: "Tôi đột nhiên cảm thấy gian nhà này ở không thoải mái rồi, nhanh xây dựng lô cốt chúng ta chuyển nhà đi."

Pavlov: "Yên tâm, nóc nhà đã treo mạng ngụy trang, có thể tạm thời đánh lừa được trinh sát trên không. Trinh sát tầng trời thấp có thần tiễn cùng tu sĩ Peter phong tỏa, vẫn tương đối an nhàn."

Popov: "Chúng tôi cũng không chọn căn nhà tốt nhất trong thôn, căn nhà gạch của Boye lão gia chúng tôi không ở, không biết khi nào không quân Prosen sẽ ném bom căn nhà đó."

Vương Trung nhún vai, đi đến trước bản đồ nhìn trạng thái mới nhất.

“Kẻ địch lại đột phá phòng tuyến của quân ta.” Hắn kinh hô: “Cũng dễ dàng bị đột phá quá nhỉ?”

Pavlov: “Nhưng sau khi đột phá rất nhanh đã dừng lại, thậm chí không vượt qua bộ binh của chúng ta. Tướng quân Bùn thật là lợi hại.’

Vương Trung: “Phải nói bộ binh của chúng ta có thể chạy nhanh hơn cả xe tăng trong đất bùn cũng rất lợi hại rồi.”

“Nói gì vậy, đây là đất bùn chúng ta đi từ nhỏ, đã sớm quen rồi.” Popov nói: “Hơn nữa xe lừa của chúng ta cũng được cải tiến cho phù hợp với đất bùn, ngoại trừ hao lừa, những thứ khác đều ổn””

Vương Trung: “Hao lừa?”

“Đúng vậy, đi nhiều trong đất bùn, lừa sẽ bị bệnh. Người Prosen mới khổ sở.” Popov lộ ra nụ cười hả hê.

Vương Trung nhìn bản đồ, cười nói: “Đợi mùa đông đến rồi, chúng ta sẽ ngồi trên bờ sông, nhìn thi thể của kẻ địch ngày đêm trôi nổi qua, tự bọn chúng sẽ diệt vong.”

Những người khác cười ha ha, trong không khí tràn ngập niêm vui.

Đột nhiên, Popov nghiêm mặt: “Tuy nói như vậy, nhưng lần này kẻ địch gây ra thương vong không nhỏ cho chúng ta, bộ đội tổn thất 25% quân số, tuy lần này rất nhiều người bị thương, tương lai có thể về đội, nhưng dù sao cũng tổn thất 25%.”

Vương Trung: “Đúng vậy. Chúng ta đã là tinh nhuệ trong quân, nhưng ý chí chiến đấu và kỹ năng tác chiến của quân địch vẫn mạnh hơn chúng ta, tôi đang nói về mức trung bình.

“Bây giờ tôi nhớ lại những trận chiến trước đây, trận đánh ở Cao điểm Peniye, kẻ địch suýt nữa thì đánh tan chúng ta, phần lớn thương vong của chúng ta là do tôi tự mình chỉ huy xe tăng số 422 gây ra.

“Nếu không có cậu tự mình chỉ huy xe tăng, chúng ta ở Cao điểm Peniye ngày đầu tiên đã bị tiêu diệt rồi.” Pavlov cũng từng trải qua trận đánh ở Cao điểm Peniye, nói thêm một câu: “Sau đó xe tăng của cậu bị bắn hạ. Lúc đó chúng tôi đều nghĩ là phải hy sinh rồi, không ngờ Lyudmila gọi chỉ viện lại có tác dụng, một chiếc KV đến, tất cả là nhờ chiếc KV đó mà chúng ta mới chặn được quân địch.”

Vương Trung: “Còn Loktev, chúng ta có thể giữ vững và đạt được tỷ lệ trao đổi có lợi hơn, công sự và sự hỗ trợ của Vệ giáo quân, lao công địa phương là không thể không kể đến. Đương nhiên còn có sự trợ giúp của lực lượng thiết giáp.”

Hắn nói xong, Pavlov tiếp lời: “Hơn nữa cuối cùng chúng ta đã mất một nửa thành phố, dựa vào ky binh quân của trung tướng Kirienko mới giành lại được.”

Vương Trung gật đầu: “Còn trận địa mà chúng ta dày công xây dựng ở Olaci và Shostka đã phát huy tác dụng chủ yếu.”

Hắn đứng dậy, vừa đi đi lại lại trong nhà gỗ vừa nói: “Nhìn lại những trận đánh trước đây của chúng ta, có thể thấy bộ đội của chúng ta, chỉ khi có công sự yểm trợ, mới có thể có tỷ lệ trao đổi tốt hơn so với quân địch.

“Cho dù xe tăng T34 và KV của chúng ta chiếm ưu thế trong đối kháng, cũng cần có công sự yểm trợ. Nếu giao chiến với lực lượng thiết giáp của quân địch trên vùng bình nguyên, rất nhanh sẽ bị chúng lợi dụng ưu thế về chiến thuật đánh bại.

“Nhìn chung, lực lượng duy nhất ngang bằng với quân địch, không hề thua kém, chính là pháo binh.”

Vương Trung nhìn đồng đội, giơ nắm tay phải lên: “Pháo binh! Pháo binh của chúng ta có thể ngang bằng với pháo binh địch! Hơn nữa pháo binh tấn công có thể bỏ qua kỹ năng chiến thuật của lính kỳ cựu của địch.

“Lính kỳ cựu quả thật rất biết cách tránh đạn pháo, nhưng chỉ cần hỏa lực đủ mạnh, vẫn có thể tiêu diệt được chúng.

“Tôi đã từng nghĩ rằng thứ đáng tin cậy nhất chính là lực lượng thiết giáp của chúng ta. Chúng quả thật rất đáng tin cậy, nhưng hiệu quả tiêu diệt sinh lực địch, vẫn kém hơn pháo binh.”

Pavlov nhìn chằm chằm Vương Trung, hỏi: “Cậu không còn yêu xe tăng nữa sao?”

Vương Trung: “Tôi chỉ yêu Lyusha của tôi thôi.”

Popov: “Vậy còn hoàng thái nữ thì sao?”

Vương Trung: “Tôi coi cô ấy như em gái. Chờ chút, tại sao ở đây lại nhắc đến hoàng thái nữ?”

Popov dang hai tay ra: “Từ tiền tuyến trở về, cần có một số câu chuyện phiếm để mọi người thư giãn, nếu không mọi người sẽ chỉ nghĩ đến những đồng đội đã hy sinh. Hiện tại mọi người thích nhất là câu chuyện về cậu và hoàng thái nữ cùng Lyudmila.”

Vương Trung: “Có thể đổi một chủ đề khác được không, ví dụ như để mọi người thảo luận về Vasili và cha của anh ta?”

“Ôi, tướng quân của tôi.” Popov lắc đầu: “Mọi người sẽ không thích chủ đề này đâu, nó thiếu yếu tố hấp dẫn, nếu như cha của Vasili có nhân tình, sau đó Vasili theo đuổi người phụ nữ đó, như vậy mới thích hợp để mọi người tám chuyện.”

Vương Trung: “La một cha xứ, anh nói vậy có thích hợp không?”

“Tôi là cha xứ theo phái thế tục.” Popov nhún vai: “Tôi vẫn uống rượu ăn thịt, hàng năm cũng không kiêng khem gì.” Xác, xác thực.

Lúc này Vasili đi vào: “Tướng quân, tôi nghe được một tin tức kỳ lạ. Hả? Sao mọi người lại nhìn tôi với vẻ mặt như vậy?”

Vương Trung: “Không có gì, tin tức gì?”

Vasili: “Chỉ huy của Quân đoàn ky sĩ số 1 Asgard đã được thay thế, tôi có bằng chứng, đầu tiên là tối qua tôi nghe thấy mật danh của Bộ Tư lệnh đã thay đổi…”

Vasili giải thích một hồi, sau đó tổng kết: “Tổng hợp mọi chuyện, tôi cho rằng chỉ huy của quân đoàn số 1 Asgard đã bị thay thế.”

Vương Trung và Popov liếc nhìn nhau, nói: “Chẳng lẽ… Mìn do tôi gài đã giết chết hắn ta? Không thể nào, với sự cẩn thận của người Prosen, bọn chúng phải rà phá bom mìn trước chứ. Hơn nữa mìn của tôi rất đơn giản, là do lựu đạn chế tạo, trước khi nổ có thời gian phản ứng.”

Pavlov nhún vai: “Ai biết được.”

Vasili: “Dù sao thì quân địch cũng đã thay đổi chỉ huy.”

Popov nhìn vào bản đồ: “Theo tin tức ngày hôm qua, Quân đoàn ky sĩ Asgard cũng không di chuyển, hiện tại đang tiến quân với tốc độ cực chậm là Tập đoàn quân thiết giáp số 2 của Đại tướng Von Guderian. Với tốc độ hiện tại của hắn ta… Ít nhất cũng phải đến giữa tháng 11 mới có thể chạm trán với trận địa phía ngoài Yekaterinburg.’

Trận địa phía ngoài Yekaterinburdg.

Cha của Vasili là Vladimir Bradsky tham gia đoàn lao công, được điều đến ngoại 6 Yekaterinburg để xây dựng công sự.

Cùng đến đây với đoàn của ông còn có rất nhiều nữ thanh niên trẻ tuổi.

Giữa trưa, Bradsky hỏi một cô gái đang phát cơm cho họ: "Cô gái, sao các cô lại đến làm loại công việc nặng nhọc này?"

Cô gái ngẩng đầu lên: "Chúng tôi không đủ tuổi nhập ngũ, đội y tá đến tuyển cũng không cần những người chưa tốt nghiệp cấp 3 như chúng tôi. Nhưng trường học đã đóng cửa, chúng tôi dù sao cũng phải làm gì đó?

"Cho nên chúng tôi cử Shuya đi tìm Đại Mục sư thỉnh cầu, một vị Giám mục đã tiếp kiến và sau khi nghe xong nguyện vọng của họ, liền sắp xếp chúng tôi đến đây sửa chữa cọc chống tăng."

Một cô gái khác đang phát cơm cười nói: "Vẫn có người không vui, nói chị gái nhà bên cạnh đều đi học bắn súng, cô ấy cũng muốn đi."

Bradsky cười nói: "Sửa chữa cọc chống tăng tốt hơn, các cô xem, vừa có tác dụng đối với chiến tranh, lại không phải hy sinh, rất thích hợp với các cô. Không phải chỉ có giết kẻ địch mới là ủng hộ chiến tranh. Chiến tranh là một việc rất phức tạp, việc gì cũng cần có người làm."

"Vậy tại sao ông lại đến đây làm lao công?" Có cô gái hỏi.

Bradsky: "Tôi là giáo sư, viết bình luận âm nhạc. Đáng lẽ tôi có thể đi làm công việc văn phòng trong quân đội, nhưng tôi không giỏi xử lý các loại báo cáo. Tổng biên tập Oshanin nói Hay là ông thử sáng tác một bài hát để cổ vũ tinh thần mọi người, nhưng ông ta đâu biết, tôi chỉ là một nhà phê bình, con trai tôi mới là người sáng tác nhạc." "Vì vậy, cuối cùng tôi đến đây để xây dựng công sự, tôi hy vọng rằng con trai tôi - Vasili - sẽ được bảo vệ an toàn hơn khi sử dụng công sự do tôi xây dựng."

Nói xong, Bradsky cười khổ với cô gái: “Đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy nghề của mình lại vô dụng như vậy.’

“Ông là giáo sư âm nhạc sao?” Cô gái hỏi.

“Phải.”

“Vậy con trai ông là một nhạc sĩ tài giỏi sao?”

“Các cô có biết bài ‘Thánh chiến không?”

“Biết chứ!” Mấy cô gái đồng thanh đáp: “Chúng tôi còn hát được nữa!”

Bradsky: “Đó là do Rokossovsky tướng quân sáng tác, con trai tôi phối khí.”

Nghe đến tên của Rokossovsky tướng quân, các cô gái đều phấn khích hẳn lên: “Tướng quân! Con trai ông chiến đấu bên cạnh tướng quân!”

“Tôi nghe nói tướng quân chỉ cần hét lên một tiếng là có thể dọa cho xe tăng của địch phải dừng lại!”

Bradsky vừa định trả lời thì nghe thấy tiếng vọng từ đài quan sát trên không ở đằng xa: “Máy bay địch! Máy bay địch!”

Các cô gái đang làm việc đồng loạt đứng dậy, tò mò nhìn lên bầu trời.

“Máy bay địch?”

“Ở đâu?”

Những cô gái trẻ tuổi này hoàn toàn không biết sợ, tất cả đều đứng im tại chỗ, tò mò nhìn lên bầu trời.

Ban đầu Bradsky cũng không kịp phản ứng, đến lúc này nhìn thấy hành động của họ, ông mới bừng tỉnh, hét lớn: “Các cô gái đừng đứng ngây ra đó!”

Ông đứng bật dậy, lao đến đẩy từng người một sang một bên: “Nằm xuống! Nằm xuống nhanh!”

Lúc này, trên bầu trời vang lên tiếng hú kinh hoàng của tử thần.

Bradsky tiếp tục chạy, kéo những cô gái trẻ tuổi không có kinh nghiệm chiến tranh, cũng chẳng biết thế nào là chết ném xuống đất: “Mau nằm xuống!”

Đúng lúc này, một quả bom rơi xuống bãi bùn trước mặt Bradsky.

Nhìn thấy quả bom, ông sững sờ, đầu óc trống rỗng.

Lúc này, đại đội trưởng đội lao công lao đến, đẩy Bradsky ngã xuống đất.

Vụ nổ xảy ra.

Bradsky nhắm chặt mắt, bịt tai lại.

Không biết bao lâu sau, ông cảm thấy đại đội trưởng đội lao công trên lưng đứng dậy, lúc này ông mới quay người lại, nhìn về phía quả bom.

Quả bom cắm sâu xuống đất, đồng hồ hẹn giờ trên đuôi đã dừng lại, nhưng không biết vì lý do gì mà nó không phát nổ.

Bradsky đứng dậy, nhìn xung quanh. Những quả bom khác đều đã phát nổ.

Khắp nơi đều là tiếng khóc. Còn rất nhiều cô gái, đã không thể khóc được nữa. (Hết chương) Chương 66: Uy danh Tướng quân Bun

Đến ngày thứ năm Vương Trung ở Sukhaya Verevka, cũng chính là buổi tối ngày 18 tháng 10.

Lyudmila phiên trực trở về, vừa vào cửa đã thấy Vương Trung đang múa bút thành văn.

Nelly cầm nến đứng ở bên cạnh.

Lyudmila hiếu kỳ hỏi: “Anh đang làm gì vậy?”

“Tóm lại kinh nghiệm. Vốn dĩ tôi đã tổng kết miệng với đám Pavlov rồi, nhưng bây giờ nghĩ lại, vẫn nên viết thành văn bản chia sẻ cho nhiều người hơn thì hơn.”

Lyudmila đi tới phía sau Vương Trung, đọc ra dòng chữ trên sổ tay: “Pháo binh là một loại binh chủng duy nhất quân ta và quân địch không có sự chênh lệch mang tính quyết định, trọng pháo kẻ địch sử dụng chúng ta cũng cũ kỹ như nhau…’

Vương Trung tự mình nhận lấy đọc: “Tài liệu giảng dạy pháo binh của kẻ địch, cũng rất nhiều năm rồi không cập nhật. Chúng ta ở cùng một vạch xuất phát với kẻ địch ở phương diện pháo binh.

“Hơn nữa quân địch không coi trọng vận dụng pháo binh cấp chiến dịch, biên chế pháo binh nhiều nhất cũng chỉ đến cấp quân. Đơn vị chiến dịch cấp tập đoàn quân của địch, cũng không có pháo binh †ương ứng.

“Đây là bởi vì Hoàng đế là thủ lĩnh của kẻ địch, binh chủng kỹ thuật càng được ưa chuộng hơn, tăng cường quyền phát biểu của những binh chủng này để tranh quyền đoạt lợi với quân đoàn của sĩ quan phế thải truyền thống…”

Lyudmila nghi hoặc hỏi: “Anh từ đâu biết những thứ này?”

Vương Trung: “Hoàng thái tử lvan ấy mà, cậu ấy một mực nghiên cứu tình hình Prosen, chuẩn bị chống lại xâm lược.”

Thật ra những tình báo này đến từ một thời không khác, cộng thêm Vương Trung não bổ một chút.

Đức Quốc Xã của Trái Đất, bởi vì Hitler là người nổi tiếng, cho nên quyền lực rất lớn, đã từng muốn đặt tất cả đồ vật dùng bánh xích chạy vào lực lượng thiết giáp.

Mà Manstein một mực chống lại, cố gắng gia tăng số lượng pháo tự hành biên chế của Sư đoàn bộ binh.

Bởi vì pháo tự hành phải dùng khung xe tăng để chế tạo, hai bên tranh giành sản lượng có thể giành hết mất.

Vương Trung chỉ là muốn đương nhiên đem những tình huống này rập khuôn lại.

Lyudmila líu lưỡi: "Anh đã bắt đầu chia sẻ kinh nghiệm rồi, sau này còn muốn biên soạn tài liệu giảng dạy nữa không?"

Vương Trung: "Xem tình hình đã. Công chúa điện hạ đã nói qua, muốn ở Charon thành lập một trường học tạm thời, chuyên môn truyền thụ kinh nghiệm tác chiến với quân Prosen."

Lyudmila: "Charon? Đó không phải đất phong mới của anh sao?"

"Đúng vậy, xem ý tứ kia là tôi phải đến trường học này phụ trách dạy học."

"Không để anh phụ trách tiền tuyến ư?" Lyudmila kinh ngạc: "Anh đánh nhiều trận chiến đẹp mắt như vậy!" Vương Trung: "Lúc tiền tuyến căng thẳng đương nhiên để cho tôi chỉ huy bộ đội, nhưng mùa đông va từ tháng 2 đến tháng 6 sang năm là mùa lầy lội, đoán chừng toàn tuyến đều sẽ tương đối bình tĩnh."

Lyudmila: "Cho nên mới điều anh đi dạy người ta làm sao đối phó quân Prosen? Chờ tiền tuyến căng thẳng lại điều anh ra tiền tuyến?"

Vương Trung: "Chuyện này thì có vấn đề gì?"

"Không có." Lyudmila nhún vai: "Vậy đại quân gia của em, lần này chúng ta sẽ có thời gian yên bình bao lâu?"

Vương Trung nhìn lịch: “Tôi đoán chừng có thể bình yên đến tháng mười một, tùy thuộc vào thời điểm mặt đất bắt đầu đóng băng. Đông tướng quân sẽ giải cứu kẻ địch khỏi tay Tướng quân Bùn. Trước khi đợt rét đậm quy mô lớn ập đến, bọn chúng có thể tiến công trong thời gian một tuần.”

“Sau đó?”

Vương Trung: “Hàn triều ap tới thì đến lượt chúng ta phản công.”

Vương Trung và vị hôn thê đang tâm sự, thì ở một nơi khác, tại tổng hành dinh tập đoàn thiết giáp số 2 của Prosen, Đại tướng Von Guderian đang nổi trận lôi đình với đám thuộc hạ.

“Cái gì? Chúng ta không thể tiếp tục tiến lên?” Guderian gầm lên.

Sư đoàn trưởng Sư đoàn thiết giáp số 16 đảm nhiệm vai trò tiên phong nói: “Hiện tại, sư đoàn chúng tôi chỉ có ba mươi chiếc xe tăng còn hoạt động, những chiếc khác đều bị trục trặc kỹ thuật bỏ lại trên đất bùn.

“Phụ tùng thay thế không đưa lên được, xưởng sửa chữa cũng bị sa lầy trong bùn không thể di chuyển, số lượng xe tăng sửa chữa mỗi ngày là con số không, là con số không!

“Tình trạng xe bán xích cũng tệ hại không kém, tệ nhất là những xe tải kia, cứ chạy là lại bị sa lây trong bùn, sau đó phải dỡ hết đồ đạc trên xe tải xuống, nếu không thì cho dù dùng máy kéo cũng không cách nào kéo xe ra được!

“Đại tướng, nếu chúng ta còn tiếp tục tiến lên, chúng ta sẽ biến thành bộ binh, ngài thật sự muốn đám xe tăng xung phong như bộ binh sao?”

Guderian tức giận quát: “Chúng ta bị chặn lại trên sông Desna lâu như vậy, đã trở thành trò cười cho toàn bộ tập đoàn

quân, không, cho toàn bộ quân đội Prosen! Bọn họ đều nói là chúng ta để cho tập đoàn quân của Ant chạy thoát.

"Vinh quang mà chúng ta có được ở Agasukov, đã mất hết rồi! Ngươi hiểu chưa? Ngươi là sư đoàn trưởng đấy!"

Là một Đại tướng mà lại gọi một Thiếu tướng sư đoàn trưởng là "ngươi", đủ thấy ý tứ châm chọc trong đó.

Sư đoàn trưởng Sư đoàn thiết giáp số 16: "Vâng, vậy tôi sẽ lệnh cho bộ hạ cho dù mất hết xe tăng cũng phải tiến lên, cứ coi như chúng tôi là bộ binh! Như vậy ngài đã hài lòng chưa?"

Guderian đi qua đi lại trong sở chỉ huy, trâm mặc một lúc lâu, mới hỏi sĩ quan phụ tá: "Bộ phận hậu cần không có cách nào sao?"

Sĩ quan phụ tá: "Sau khi vượt qua sông Desna, chúng ta lại tiến thêm được gần 100 km, áp lực hậu cần càng lớn hơn. Cộng thêm bùn lầy… Tập đoàn thiết giáp số 3 ở phía bắc khi trời chưa mưa đã gặp phải vấn đề hậu cần rồi. Tôi nghĩ, thưa Đại tướng, bộ phận hậu cần đã nghĩ hết biện pháp rồi."

Guderian như đã hạ quyết tâm hỏi: "Vậy tiếp tế bằng đường không thì sao?"

Sĩ quan phụ tá cười khổ: "Tiếp tế bằng đường không chỉ có thể thông qua không vận, bởi vì hiện tại cho dù công binh có xây dựng sân bay dã chiến, máy bay cũng không dám hạ cánh, toàn là bùn lầy. Trên thực tế, không quân đã tạm dừng sử dụng những sân bay dã chiến có điều kiện mặt đất kém, hiện tại đều dùng đường băng của sân bay kiên cố Agasukov."

Guderian đột nhiên lớn tiếng nói: "Vậy thì thả dù tiếp tel Chuyện này còn có vấn đề gì sao?"

Sĩ quan phụ tá cười khổ: "Thả dù tiếp tế cần có dù, nhưng sau vài ngày đầu thả dù, dù đã không được bổ sung, dùng hết rồi."

Guderian tức giận đùng đùng: “LU hậu cần ăn hại! Đám vô dụng! Trên bãi biển Normandy, cũng là do hậu cần khiến chúng ta phải dừng lại! Sau đó là đám không quân khoác lác, nói chỉ dựa vào không quân là có thể làm được!”

Không ai dám hé răng, đều đang chờ cơn thịnh nộ của Guderian lắng xuống.

Cuối cùng, Guderian thở dài: “Sự tình đã đến nước này, chúng ta chỉ có thể chấp nhận số phận. Toàn quân dừng tiến công, cố gắng thu gom và sửa chữa xe tăng bị bỏ lại, tích lũy tiếp tế. Đợi đến khi mặt đất đóng băng sẽ phát động tấn công.”

“Đóng băng?” Sĩ quan phụ tá kinh ngạc hỏi: “Vì sao lại nhắc tới đóng băng?”

“Hiện tại là do bùn lầy khiến chúng ta nửa bước khó đi, nhưng khi mặt đất đóng băng, chẳng phải chúng ta có thể tấn công sao? Hiện tại chúng ta cách Yekaterinburg hơn hai trăm cây số một chút, chỉ cần mười ngày… Không, năm ngày, tôi có thể đánh tới Yekaterinburg!”

Guderian nói với vẻ mặt tự tin.

Tại trung tâm điều dưỡng sĩ quan của quân đội Prosen ở Agasukov.

Gilles đầu quấn băng, đang viết thư cho cha mẹ của Feliz: “Dì chú kính mến, cháu là Gilles, viết thư này là để thông báo cho hai bác về cái chết của Feliz. Trước tiên cháu muốn gửi lời xin lỗi chân thành tới hai bác, cái chết của Feliz là do sơ suất của cháu…”

Lúc này, một y tá hớt hải chạy vào phòng bệnh: “Trung tướng! Hoàng đế bệ hạ đến thăm ngài!”

Gilles vội vàng đặt bút xuống, chống tay xuống giường định đứng dậy.

Hắn vừa mới đứng dậy, Hoàng đế Reinhardt đã bước vào, thấy vậy vội vàng chạy tới đỡ lấy hắn: “Sao anh lại đứng dậy! Mau nằm xuống nghỉ ngơi!”

Gilles: “Be hạ! Thần đã không thể đánh chiếm Shostka đúng hạn…”

“Trễ hai ngày cũng không sao.” Reinhardt dìu Gilles nằm xuống giường, sau đó tự mình ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, ra hiệu cho những người khác lui ra.

Rất nhanh trong phòng bệnh chỉ còn lại Hoàng đế và Gilles.

Hoàng đế: “Chuyện của Feliz, ta đã được nghe báo cáo, ta rất lấy làm tiếc. Tên Rokossovsky đó đúng là một tên tiểu nhân đê tiện! Lại có thể dùng loại thủ đoạn hèn hạ đó!”

Gilles: “Chúng ta đơn phương xé bỏ hiệp ước không xâm lược, cũng không cao thượng hơn hắn là bao.” Hoàng đế: “Ở đây chỉ có hai ta, anh nói gì cũng không sao.”

“Chính vì chỉ có hai chúng ta, tôi mới dám nói thẳng như vậy.” Gilles nói: ‘Hơn nữa tôi vẫn luôn suy nghĩ về bức điện của Rokossovsky. Nếu chúng ta tiếp tục tấn công, nhất định sẽ rơi vào bẫy rập của hắn. Hiện tại tiếp tế của chúng ta đã rất khó khăn, nếu tiếp tục tấn công sẽ không thể vận chuyển quân nhu mùa đông và các vật tư chống rét khác, khi mùa đông đến…”

Gilles không nói tiếp.

Hoàng đế lộ rõ vẻ sầu lo: “Ta chỉ dám để lộ vẻ mặt này trước mặt anh thôi, Gilles. Cho dù là kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra tình hình hiện tại. Hi vọng duy nhất của chúng ta là lợi dụng khoảng thời gian từ khi mặt đất đóng băng đến khi đợt rét đậm đầu tiên ập tới, đánh thẳng một mạch đến Yekaterinburg.”

Gilles: ‘Rokossovsky và sư đoàn của hắn sẽ không để chúng ta thực hiện được ý đồ đó đâu.”

Hoàng đế: “Hắn chỉ có một sư đoàn…”

“Không chỉ có mỗi hắn! Còn có Kashukhov ở hạ du, Kirienko của Tập đoàn quân 66 phía sau hắn, dưới sự đào thải khắc nghiệt của chiến tranh, kẻ địch đã xuất hiện rất nhiều tướng lĩnh tài năng! Mà chúng ta đã giúp bọn chúng hoàn thành quá trình đào thải đó!”

Hoàng đế ôm mặt, vẻ mặt đau khổ: “Điều này ta biết chứ. Trên thực tế còn có Myshkin ở Borsk, Gorky ở Andrewsburg… Kẻ địch đang sàng lọc ra những tướng lĩnh tài ba với tốc độ chóng mặt, loại bỏ những kẻ bất tài.

“Nhưng chúng ta vẫn chưa thua trong cuộc chiến này, dù sao chúng ta cũng đã tiêu diệt gần ba triệu quân địch, tuy rằng thế gọng kìm lần này không thể tiêu diệt toàn bộ mấy trăm nghìn quân địch trong vòng vây, nhưng cũng khiến bọn chúng bị thiệt hại nặng nề! Quân địch ở hướng Yekaterinburg nhiều nhất cũng chỉ còn lại một triệu quân, ta nghĩ nếu là Guderian, hắn ta có hi vọng đánh vào Yekaterinburg.

“Hơn nữa Guderian đã từng đánh tan phòng tuyến của Rokossovsky, tuy rằng cuối cùng để hắn chạy thoát. Ta nghĩ hắn ta có thể làm lại được.”

Gilles: ‘Rokossovsky ‘bức tường thép 2?”

Hoàng đế: “Đó là biệt danh mà quân địch đặt cho hắn ta.”

Gilles: “Không thích hợp. Nên gọi hắn là Rokossovsky ‘hỏa lực), Rokossovsky tàn sát, hoặc là… hoặc là Rokossovsky ‘đưa tiễn’. Dù sao thì chỉ có quân đội của hắn ta mới có thể khiến binh lính của chúng ta bỏ mạng với số lượng lớn như vậy, hiệu suất cao như vậy đưa binh lính của chúng ta xuống địa ngục.”

Gilles dừng lại, nhìn quyển sổ ghi chép trên bàn.

Hoàng đế: “Đề nghị của anh về việc giữ lại mẫu bê tông của lô cốt ở Shostka, ta đã phê chuẩn. Viện Khoa học Quân sự của Đế quốc sẽ nhanh chóng tiến hành đo đạc mẫu vật, sau đó xây dựng mô hình giống hệt ở trong nước. Biết đâu sau này chúng ta có thể dùng đến. Ngoài ra, mệnh lệnh nghiên cứu chế tạo pháo tự hành hạng nặng dùng để công phá lô cốt cũng đã được phê duyệt, giao cho Tiến sĩ Porsche phụ trách.”

Gilles: “Cuối cùng cũng có chút tin tức tốt.”

Reinhardt buông hai tay ra, vẻ mặt kiên nghị nói: “Dù sao ta cũng là Hoàng đế của Đế quốc, ta phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.”

(Hết chương)

Chương 108: Lực Lượng Bổ Sung

Chương 67: An ủi

Chương 67: An ủi

Trong khi quân đội Prosen bị sa lầy trong bùn đất, thì Sư đoàn bộ binh cơ giới cận vệ số 1 ‘Cờ đỏ vẫn đang tiến hành huấn luyện thường ngày.

Sukhaya Verevka là một phần của tuyến phòng thủ mới được xây dựng xung quanh Yekaterinburg, chỉ là gần đây đang tập trung xây dựng chướng ngại vật chống tăng và trận địa pháo chống tăng, nên chưa xây dựng công sự kiên cố ở đây.

Sư đoàn bộ binh cơ giới cận vệ số 1 vừa đến, Bộ tư lệnh lập tức điều một trung đoàn công binh đến xây dựng lô cốt và chiến hào, không cần sư đoàn phải tự mình động tay.

Vì vậy, Vương Trung hạ lệnh cho sư đoàn tập trung huấn luyện.

Phần lớn tân binh trong sư đoàn đều chưa từng trải qua khóa huấn luyện bộ binh bài bản, chỉ được huấn luyện cấp tốc cách sử dụng lựu đạn và súng ống, mà ngay cả những thứ cơ bản này cũng chưa thuần thục, thậm chí có người còn lau dầu súng không đúng cách dẫn đến súng bị kẹt đạn khi chiến đấu.

Nhân lúc rảnh rỗi, tranh thủ huấn luyện thêm cho thuần thục.

Vương Trung cũng nhân cơ hội này, học hỏi pháo thủ Aleksandr Yefimovich của kíp xe tăng số 422 cách điều khiển

pháo xe tăng T-34.

Biết đâu sau này lại dùng đến?

Cứ như vậy, Vương Trung ban ngày học cách điều khiển pháo xe tăng, buổi tối tự mình viết tài liệu tổng kết kinh nghiệm chiến đấu, ngày tháng trôi qua vừa phong phú vừa nhanh chóng.

Điều duy nhất khiến Vương Trung cảm thấy tiếc nuối trong khoảng thời gian này, chính là tiểu đoàn thủy quân lục chiến rút lui cùng sư đoàn đã bị điều về Yekaterinburg.

Yekaterinburg cũng có một con sông lớn chảy qua thành phố, sau đó chảy về phía nam đổ vào sông Valda, cuối cùng đổ ra biển nội hải.

Đã có sông, tất nhiên là phải có hạm đội tàu sông, vì vậy tiểu đoàn thủy quân lục chiến rút lui cùng Vương Trung được biên chế vào Bộ tư lệnh hạm đội tàu sông Yekaterinburg, trở thành lực lượng bảo vệ bờ sông.

Vương Trung rất không nỡ chia tay tiểu đoàn thủy quân lục chiến tinh nhuệ này, nhưng bọn họ là lính hải quân, phải nghe theo sự điều động của hải quân.

Vương Trung định nhờ Đại mục thủ giúp đỡ, nhưng Đại Mục Thủ lại nói với hắn: “Nếu như cậu là Tư lệnh Tập đoàn quân, thủy quân lục chiến trong khu vực tác chiến cũng thuộc quyền chỉ huy của cậu, ngay cả không quân cũng vậy!”

Đại Mục Thủ đã nói như vậy, Vương Trung cũng chỉ đành thôi.

Ngày 24 tháng 10, còn 10 ngày nữa là đến ngày Quốc khánh Ant. Hôm nay, như thường lệ, trước khi đến thao trường luyện tập lái xe tăng, Vương Trung đến Sư bộ để xem tình hình mới nhất của chiến trường.

Vừa vào cửa đã thấy Popoy, hiện tại Popov trực đêm, còn ban ngày là Vương Trung và Pavlov, việc này đã trở thành lệ thường ở Sư bộ.

Vương Trung: "Chào buổi sáng, 'giáo chử, tình hình chiến sự thế nào rồi?"

Popov: "Hôm qua, tập đoàn thiết giáp số 2 ở phía nam đã đột phá tuyến phòng ngự của chúng ta, tiến vê phía trước khoảng chừng mười cây số thì dừng lại. Tôi cảm thấy mục đích hiện tại của bọn chúng không phải là tiến công, mà là muốn ngăn cản chúng ta xây dựng tuyến phòng ngự kiên cố."

Vương Trung gật đầu, nếu như là trong game chiến thuật "Hearts of Iron IV" thì rất dễ hiểu, thời gian một đơn vị đóng quân ở một địa điểm càng lâu,'cấp bậc công sự" càng cao.

Hành động của tập đoàn quân phía nam của địch, giống như là đang ngăn cản quân đội Ant tích lũy "cấp bậc công sự".

Vương Trung nhìn chằm chằm bản đồ: "Không thể không nói, kiểu tiến quân rùa bò này của tập đoàn thiết giáp số 2 của địch tuy chậm nhưng hiệu quả, sau tám ngày, bọn chúng đã chiếm được một số vị trí, tổng cộng đã tiến về phía trước gần 100 cây số."

Popov: "Trong quá trình vừa đánh vừa lui, quân ta đã tổn thất rất nhiều máy móc công trình, bê tông và rất nhiều thứ khác. Tuyến phòng ngự mới chắc chắn không thể kiên cố bằng tuyến phòng ngự cũ.

"Trên thực tế, tuyến phòng ngự mà chúng ta xây dựng sau khi rút lui khỏi sông Desna là tuyến phòng ngự kiên cố nhất. Nhưng bọn chúng lại có thể dễ dàng chọc thủng tuyến phòng ngự đó. Điều này càng chứng tỏ việc chúng ta có thể cam chân được bọn chúng trên sông Desna là một kỳ tích.

“Tôi cảm thấy, bọn chúng có thể là biết rõ chúng ta có khoảng thời gian từ khi mặt đất đóng băng đến khi đợt rét đậm đầu tiên ap tới, nên định nhân cơ hội này đánh một trận liều mạng.”

Vương Trung gật đầu: “Xem ra nguy hiểm vẫn chưa hoàn toàn biến mất. Tuy nhiên cá nhân tôi cho rằng, nếu như bọn chúng có thể đánh vào Yekaterinburg, tổn thất của bọn chúng sẽ càng thêm nặng nề.”

Popov: “Tôi không hiểu biết lắm về quân sự, ý của cậu là, tổn thất nặng nề hơn là bởi vì sau khi ‘Đông tướng quan đến, quân địch tiến vào Yekaterinburg sẽ bị tiêu diệt toàn bộ sao?”

“Đúng vậy. Vương Trung đáp: “Nhưng lỡ như sau khi bọn chúng đánh vào Yekaterinburg, có người sinh lòng phản trắc thì sao. Vẫn là không nên để bọn chúng tiến vào Yekaterinburg, chúng ta cứ ở đây chặn đứng bọn chúng.”

Nói xong, Vương Trung đi đến bên cửa sổ nhìn về phía Yekaterinburg, tuy rằng vị trí của Sư bộ cách khá xa, nhưng vẫn có thể nhìn thấy ống khói của các nhà máy ở ngoại 6 Yekaterinburdg.

“Thú vị thật đấy.” Vương Trung nói: “Rõ ràng là những ống khói này cách đây hơn hai mươi cây số, vậy mà tôi có thể nhìn thấy rõ ràng như vậy.”

Popov đi tới bên cửa sổ: ‘Đó chỉ là những nhà máy ở ngoại ô thôi, nơi này cách trung tâm Yekaterinburg 30 cây số. Nhưng nếu bọn chúng chiếm được nơi này, tiếp tục tiến về phía trước mười cây số nữa, pháo binh của bọn chúng có thể bắn phá Yekaterinburg.

“Phía bắc chúng ta là Kalanskaya, thành phố vệ tinh của Yekaterinburg, ở đó có một tòa thành cổ rất cao, nằm trên sườn

núi. Nếu như leo lên ngọn tháp canh của tòa thành cổ đó, có thể nhìn thấy cây cầu sắt biểu tượng của Yekaterinburg."

Vương Trung: "Nói thật, tôi cũng muốn phòng thủ thành phố, phòng thủ thành phố tốt hơn nhiều, toàn là công sự kiên cố. Đáng tiếc hiện tại được giao nhiệm vụ phòng thủ nơi đó là những binh đoàn Cận vệ chính quy."

Tuy rằng đơn vị của Vương Trung cũng là Sư đoàn số 1, nhưng đây chỉ là Sư đoàn bộ binh cơ giới số 1, còn những sư đoàn cận vệ chính quy là từ Sư đoàn cận vệ số 1 đến Sư đoàn cận vệ số 5, là cấm vệ quân chân chính của Hoàng gia.

Những sư đoàn cận vệ này được giao nhiệm vụ phòng thủ Kalanskaya, nơi có thể nhìn thấy cây cầu sắt ở trung tâm Yekaterinburg từ trên ngọn tháp canh.

Vương Trung: "Dù sao Kalanskaya cũng là thành phố được xây dựng bằng bê tông cốt thép, muốn công phá cũng không phải chuyện dễ dàng. Rất có thể bọn chúng sẽ bỏ qua nơi đó, như vậy nơi này sẽ trở thành trọng điểm tấn công của bọn chúng. Nơi này tuyệt đối không thể thất thủ! Tuyệt đối không th人ll Một khi nơi này thất thủ, mọi cố gắng trước đó đều đổ sông đổ biển."

Lúc này Pavlov từ bên ngoài đi vào: "Này, trên đường đến đây tôi thấy có một đoàn tàu chở quân nhu mùa đông đến."

Có rất nhiều tuyến đường sắt được xây dựng từ Yekaterinburg đến các vùng phụ cận, Sukhaya Verevka cũng có một tuyến đường sắt, hơn nữa tuyến đường sắt này không chỉ nối với Yekaterinburg, mà còn nối liền với Shostka, trước đó bọn họ chính là đi theo tuyến đường sắt này đến đây.

Vương Trung: "Quân nhu mùa đông?"

Vương Trung cúi đầu nhìn quần áo trên người, đối với một người con miên nam, chiếc áo khoác dạ dày cộp này đã được

coi là áo khoác mùa đông rồi.

Trọng lượng của chiếc áo khoác này còn nặng hơn tất cả những bộ quần áo mà Vương Trung từng mặc.

Hơn nữa đây là quân phục mùa thu được cấp phát vào mùa thu, Vương Trung đã mặc gần ba tháng, lúc đầu mới mặc còn thấy nóng, nên thường xuyên cởi cúc áo, nhưng bây giờ vì kỷ luật quân đội, Vương Trung luôn cài cúc áo cẩn thận.

Pavlov nhíu mày: "Đừng như vậy chứ, tướng quân Rokossovsky, đừng có giống như người miên nam như vậy. Cái áo khoác mỏng manh này của cậu làm sao có thể chống chọi được với mùa đông khắc nghiệt chứ?"

Lúc này, mấy người lính khiêng mấy chiếc hòm gỗ đi vào.

Pavlov mở chiếc hòm có dán tờ giấy ghi chữ "Tướng quân ra, lấy từ bên trong ra một chiếc áo khoác quân đội, sau đó nhét vào tay Vương Trung.

Chiếc áo khoác này nặng quái

Hơn nữa còn rất dày, Vương Trung thậm chí còn cảm thấy lấy hai chiếc áo khoác này nhúng nước, sau đó kẹp đất vào giữa, là có thể biến thành chiếc xe tăng bằng đất giống y hệt chiếc xe tăng mà Lượm đã dùng để đánh lô cốt trong bộ phim "Cậu bé du kích".

Vương Trung mở chiếc áo khoác ra, phát hiện phần cổ áo được may bằng lông thú.

Xem ra người Ant cũng thích mặc đồ da.

Vương Trung cởi áo khoác dạ trên người ra, sau đó mặc chiếc áo khoác dày hơn vào, cảm giác đầu tiên là rất nặng, giống như đang mặc áo giáp vậy.

Cảm giác thứ hai là rất ấm, giống như chiếc áo khoác da này có thể tự động phát nhiệt vậy, vừa mặc vào đã cảm thấy

nóng.

“Tuyệt vời!” Vương Trung cảm thán: “Mặc chiếc áo khoác này thì tôi không sợ lạnh nữa rồi!”

Popov cũng nhận lấy một chiếc áo khoác, nghe Vương Trung nói như vậy, hắn nghi ngờ nhìn Vương Trung: “Nếu đã như vậy, vậy thì cần gì phải dùng lò sưởi nữa?” … Hả?

Không phải nói người phương bắc đều thích ở trong phòng nóng bức, cởi trần, ra ngoài mới mặc áo khoác sao?

Chẳng lẽ nói khoa học kỹ thuật thời đại này lạc hậu đến mức không có cách nào sưởi ấm tốt hơn sao?

Vương Trung đang nghi hoặc, Pavlov lên tiếng giải thích: “Nếu như cậu ở trung tâm Yekaterinburg, vậy thì đúng là chỉ khi ra ngoài mới cần mặc chiếc áo khoác dày cộp này. Nhưng chúng ta đang ở đây, vẫn nên mặc ấm áp một chút thì hơn.

“Hơn nữa, một khi chiến tranh bùng nổ, chúng ta phải ở trong lô cốt cả ngày, làm gì có thời gian mà nhóm lò sưởi.”

Vương Trung gật đầu, lúc này Lyudmila mặc áo khoác mới đi vào: “A, anh thay áo khoác rồi sao.” “Đúng vậy, cô cũng mặc vào rồi?” Vương Trung đánh giá vị hôn thê của mình một chút, phát hiện áo khoác này thậm chí có thể che lại dáng người của cô.

Vậy thì rất đáng sợ.

Lúc này Nelly cũng đi vào, cô bé cũng mặc một bộ áo khoác như vậy.

Vương Trung: “Áo khoác quân đội này còn có cỡ trẻ em sao?”

Nelly dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn chằm chằm Vương Trung.

Lúc này chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Pavlov nghe máy: “Alo? Nơi này là Sư đoàn bộ. Hả? Chuyến tàu đặc biệt? Chuyến tàu vận chuyển thứ gì? Không nói? Được rồi tôi sẽ báo cho tướng quân.”

Pavlov cúp điện thoại: “Ga tàu báo, trung tâm điều độ nói có một chuyến tàu đặc biệt được bổ sung tạm thời muốn đến chỗ chúng ta, chưa nói rõ vận chuyển thứ gì.”

Vương Trung: “Loại thời điểm này có cái gì không thể thông báo chứ?”

Vasili vừa lúc đi vào, nghe được đoạn hội thoại cuối cùng, liền nói: “Vũ khí bí mật?”

Vương Trung: “Không, tôi cảm thấy không giống lắm. Dựa vào phương pháp loại trừ, tôi phỏng đoán có thể là người, đến đây để động viên chúng ta. Chỉ là không biết là Đại Mục Thủ hay Sa Hoàng bệ hạ. Bất kể như thế nào, đến ga tàu chờ chắc chắn là không sai.”

Toàn bộ sĩ quan cấp cao mặc quân phục mùa đông mới tinh tập kết trên sân ga, chờ đợi chuyến tàu đến.

Pavlov bỗng nhiên cười nói: “Có chút giống với tình cảnh chúng ta ở Loktev chờ Popov đến.”

Vương Trung: “Quả thật, nhưng so với lúc đó, chúng ta bây giờ coi như là quân tinh nhuệ, lương thực đầy đủ —— được rồi, quân đội còn chưa chắc đã tinh nhuệ, chỉ là ý chí chiến đấu cũng không tệ lắm.”

Lyudmila: “Cho nên mới phải dùng pháo binh để san bằng chênh lệch kỹ thuật - chiến thuật với quân địch”

Vương Trung: “Cô còn nhớ sao…”

“Vị hôn phu của tôi viết sách về chiến thuật! Tôi nhất định phải đọc!”

Vương Trung còn chưa trả lời, từ xa đã truyên đến tiếng còi tàu.

Chuyến tàu đã vào ga, chậm rãi dừng lại trước sân ga.

Toàn bộ chuyến tàu đều là những toa xe kín mít giống hệt như các đoàn tàu chở quân khác, hoàn toàn không nhìn ra có nhân vật tôn quý nào ngồi trên đó. Thế nhưng khi cửa toa số một mở ra, Vương Trung không khỏi nheo mắt lại. Hoàng thái nữ Olga của đế quốc đang đứng trong cửa toa xe, nở nụ cười rạng rỡ với Vương Trung. (Hết chương) Chương 68: Cái gì gọi là đánh xuyên phòng ngự

Vương Trung ngẩng đầu nhìn trời, thầm nghĩ lúc này cũng không có tuyết rơi, sao công chúa lại đến… Không đúng, hắn sợ tuyết gì chứ, hắn cũng không phải đang bắt cá hai tay.

Vì thế hắn giơ tay chào theo nghỉ thức quân đội với công chúa, gót chân dậm xuống đất đến rung trời: “Hoàng thái nữ điện hại”

Lyudmila cũng giơ tay chào theo, toàn bộ quân nhân trên sân ga đồng loạt giơ tay chào theo một hướng, mấy tên lính Vệ giáo phản ứng chậm trễ nghi hoặc nhìn họ, mãi đến khi nhìn thấy vương miện của hoàng thái nữ mới vội vàng giơ tay chào theo.

Hoàng thái nữ nhìn thấy bọn họ hành lễ, nụ cười trên mặt hơi cứng lại, nhưng cô lập tức điều chỉnh lại biểu cảm, dùng nghỉ thức của hoàng gia đáp lễ: “Miễn lễ. Các ngươi đều là chiến sĩ chiến đấu vì đế quốc, không cần phải đa lễ như vậy.”

Nói xong cô xuống tàu, đi đến trước mặt Vương Trung, thấy Vương Trung buông tay xuống, liền lại nở nụ cười ban đầu, vừa định mở miệng thì…

Vương Trung đã giành nói trước: “Điện hạ đến thị sát đáng lẽ phải báo trước một tiếng chứt”

Lần này Olga không hề nói lắp, mà vô cùng trôi chảy tiếp lời hắn: "Báo trước ngược lại sẽ có vấn đề về an ninh, hiện giờ tình hình ở thủ đô rất phức tạp, hôm nay đã bắn chết hơn một trăm người, có khả năng ngày mai sẽ bắt đầu giới nghiêm."

Vương Trung nhíu mày: "Tình hình nghiêm trọng như vậy sao?"

"Đúng vậy, lúc anh cố thủ Shostka, phe chủ hòa án binh bất động, anh vừa rút lui là bọn họ bắt đầu hoạt động. Nhưng cụ thể là nói những gì thì tôi không rõ, nếu tôi biết, chắc chắn những thẩm phán cũng biết, bọn họ sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn."

Vương Trung: "Vậy ý cô nói bọn họ bắt đầu hoạt động là chỉ điều gì?"

Olga: "Anh đến thủ đô tự mình cảm nhận sẽ rõ, dù sao từ ánh mắt, từ thái độ của bọn họ, tôi đều cảm nhận được điều đó. Trước khi đến đây tôi có gặp Đại Mục Thủ, ánh mắt của ngài ấy cũng thể hiện rất nhiều vấn đề, nếu không phải hiện tại quân Prosen chỉ cách thủ đô có hai trăm cây số, có lẽ ngài ấy đã bắt đầu thanh trừ những tên chủ hòa đó rồi."

Olga dừng lại một chút, lại lắc đầu nói: "Tôi cũng không biết nữa, có lẽ ngài ấy đang chờ những tên chủ hòa kia tự lộ, đợi quân ta đánh đuổi được quân địch khỏi thủ đô sẽ ra tay."

Công chúa dừng lại, đưa tay khẽ vuốt ve ngôi sao tướng quân trên cổ áo khoác của Vương Trung: "Đại Mục Thủ rất tin tưởng vào đánh giá của anh. Quân địch chắc chắn sẽ bị ngăn chặn chứ?"

Vương Trung: "Quân địch chắc chắn sẽ bị ngăn chặn."

Hắn vốn định vừa nói vừa gỡ tay công chúa ra, nhưng nhìn xung quanh có nhiều người như vậy, đành thôi.

Con gái mà bị người ta đẩy tay ra trong hoàn cảnh thế này, chắc chắn sẽ rất khó xử.

Thế nhưng Olga lại tự mình rút tay về, cười nói: “Vậy thì tốt rồi. Lần này tôi đến đây có hai mục đích, thứ nhất là hỏi xem tiếp theo nên sản xuất loại vũ khí nào.

“100 chiếc xe tăng do hoàng gia đặc biệt đặt hàng đã sản xuất xong, trừ 24 chiếc giữ lại để duyệt binh, số còn lại đều được phân phối cho quân đội, nhận được rất nhiều lời khen ngợi. “Chúng ta sản xuất thêm gì nữa đây?”

Vương Trung: “Tiếp tục sản xuất loại xe tăng đó đi, được khen ngợi nhiều như vậy đương nhiên là phải tiếp tục sản xuất. Tốt nhất là đổn toàn bộ năng lực sản xuất của nhà máy cơ khí liên hợp Yekaterinburg vào sản xuất loại xe tăng đó. Trước đó sản xuất 100 chiếc mà mất hơn hai tháng, quá chậm. Như vậy một năm chỉ sản xuất được 600 chiếc, quá ít.

“Hiện tại chúng ta đang tiến hành một cuộc chiến tranh có quy mô lớn chưa từng có, 600 chiếc xe tăng ném vào cũng chẳng tạo ra được ảnh hưởng gì.

“Lúc mới khai chiến chúng ta có hơn hai vạn xe tăng, tuy rằng phần lớn đều là mấy loại như BT và T26, nhưng quân địch cũng có rất nhiều xe tăng hạng nhẹ số 1 và số 2.

“Thế nhưng cô xem bây giờ, hai vạn xe tăng bị quân địch ăn sạch, đến cái đinh cũng không nhả ra.”

Olga gật đầu: “Vậy tiếp tục sản xuất loại xe tăng đó. À đúng rồi, thượng tướng Tuganev đã âm thầm đặt tên cho loại xe tăng này là T34W”

Vương Trung nhíu mày, sao lại là W2

Bảng chữ cái Kirin cũng bắt đầu từ A B C D chứ, W đâu phải đứng đầu!

Olga nhìn thấy biểu cảm của Vương Trung, cười nói: “Lam vậy để tránh trùng với chữ cái của những phiên bản cải tiến thông thường. Ông Valentino, tổng công trình sư thiết kế nên

T34 rất tức giận, báo cáo của các đơn vị được trang bị T34W vừa gửi về, ông ấy đã trực tiếp ném vào lò sưởi. Ông ấy nói bản thiết kế cải tiến của ông ấy sẽ khiến các đơn vị phải tâm phục khẩu phục."

Vương Trung: "… Vậy thì hi vọng ông ấy lắp thêm cả radio cho phiên bản xe tăng mới."

Olga thở dài: "Radio thì rất khó, tôi đã hỏi rồi, hiện tại sản lượng radio không đủ đáp ứng nhu cầu, máy bay cũng cần radio, lại còn cần cả radio dự phòng để thay thế nữa.

"Nếu trang bị radio cho tất cả xe tăng, chúng ta sẽ thiếu hụt một lượng lớn radio. Sergei, đại tướng quân giới đề nghị tập trung những chiếc xe tăng đó lại, giao cho những tổ lái giàu kinh nghiệm nhất sử dụng, thành lập những tập đoàn quân xung kích chuyên biệt."

Vương Trung cười nói: "Chắc ông Valentino nghe thấy thế lại tức chết?"

"Sergei là bố vợ của ông ấy mà, cho nên…' Olga nhún vai,'Tôi thấy Sergei là người rất tốt, lần này tôi đến tiền tuyến, ông ấy còn đặc biệt gọi điện thoại, dặn tôi hỏi xem anh có yêu cầu gì đặc biệt không, những yêu cầu mà trang bị hiện có không thể đáp ứng được."

Vương Trung: "Có chứt Có rất nhiều là đằng khác! Đầu tiên tôi cần một loại pháo tự hành được trang bị pháo nòng 152mm, có radio, có thể cơ động trên địa hình lầy lội của đất nước chúng ta với tốc độ cao.

"Loại pháo tự hành này cần phải có xe chở đạn đi kèm, có thể nhanh chóng di chuyển trận địa, đồng thời có một mức độ kháng cự nhất định trước các cuộc tập kích đường không của quân địch, ngoài ra còn phải có một khẩu súng máy phòng không!"

Vương Trung nói như vậy là dựa theo SU-152, trên Trái Đất, có rất nhiều trường hợp SU-152 bị sử dụng như pháo tự hành.

Sau chiến tranh, quân đội Liên Xô thậm chí còn đưa cả pháo 122mm vào trang bị của các tập đoàn quân xung kích.

Vương Trung nói tiếp: "Ngoài ra tôi còn cần một loại pháo phòng không bốn nòng, cũng dùng khung gầm xe tăng, pháo thì dùng pháo tự động 25mm của chúng ta, ngoài ra cần phải có hệ thống đạn mới. "Đây là pháo phòng không yem trợ cho quân ta, ngoài việc yểm trợ cho các đơn vị thiết giáp xung kích, nó còn có thể được dùng để tiêu diệt bộ binh địch, cho nên nó cần có góc tà, góc tà đấy, cô hiểu không!"

Nói đến đây, Vương Trung đưa hai tay nắm lấy vai công chúa, lắc mạnh: "Góc tà, góc tà cô hiểu không!"

Công chúa: "Đừng có lắc nữa! Nói chuyện bình thường được không!"

Lúc này Nelly ở bên cạnh ghé sát vào tai Lyudmila: "Sao tôi thấy công chúa có vẻ rất vui thế?"

"Họ đang bàn chuyện quan trọng, Nelly." Lyudmila nhỏ giọng nói,'Chờ họ bàn xong chuyện tôi sẽ nói."

Cuối cùng Vương Trung cũng buông công chúa ra: "Xin lỗi."

Olga thở dài, sau đó lập tức mỉm cười.

Vương Trung nhìn thấy nụ cười của cô liền buột miệng nói: "Sao thế, não bị lắc đều rồi nên cười ngây ngô à?"

Olga nghiêm mặt nói: "Không có. Những yêu cầu của anh tôi sẽ chuyển lời lại nguyên văn cho đại tướng Sergei."

Vương Trung: "Hay là để tôi viết báo cáo. Trước giờ tôi không viết là vì cảm thấy với vị trí hiện tại của mình thì không

đủ tư cách nhúng tay vào việc nghiên cứu và sản xuất vũ khí, bây giờ có thể nhúng tay rồi, dĩ nhiên là phải tranh thủ góp ý, ngày mai tôi sẽ viết báo cáo…”

“Không cần đâu,’ Olga nghiêm túc nói, Tôi sẽ chuyển lời! Có yêu cầu gì cứ nói với tôi! Đi theo con đường thông thường sẽ bị kẹt lại đấy, anh hiểu không?”

Vương Trung kinh ngạc: “Bị kẹt?”

Olga vô cùng kiên quyết nói: “Đúng vậy!”

Vương Trung: “Cũng được. Vậy chúng ta còn cần một loại súng trường sử dụng loại đạn giảm liều, có thể bắn liên thanh, đồng thời ở khoảng cách từ 200 đến 400 mét vẫn có độ chính xác cao, ngoài ra còn phải có độ tin cậy cực cao. Độ tin cậy là vô cùng quan trọng!”

Olga nghiêm túc hỏi: “Đạn giảm liều là gì?”

Vương Trung: “Chính là giảm bớt thuốc súng trong viên đạn, đồng thời rút ngắn chiều dài viên đạn. Hiện tại đạn súng trường muốn bắn tự động thì toàn bộ khẩu súng sẽ rất nặng, vì nó chẳng khác gì súng máy. Khẩu súng máy thông dụng mà quân ta thu được có kích thước lớn như thế này này…”

Vương Trung quay đầu lại, tùy tiện gọi một tên lính: “Này! Cậu đến doanh bộ nói Rokossovsky muốn xem một khẩu súng máy thông dụng mà quân ta thu được của quân địch.”

Trong lúc chờ súng máy được mang đến, Olga hỏi: “Sử dụng súng máy luôn không phải tốt hơn sao?”

Vương Trung: “Không tốt, cách tổ chức đội hình cấp tiểu đội của quân địch là lấy súng máy làm trung tâm, trên chiến trường loại tiểu đội này đều tập trung tác chiến xung quanh súng máy, cách đánh khá cứng nhắc.

“Khi chúng ta tập trung lực lượng xung kích, lựa chọn những địa hình không thích hợp cho súng máy tác chiến để giao tranh với quân địch, bọn chúng sẽ bó tay.

“Trên thực tế súng trường bán tự động Tokarev của quân ta thể hiện rất tốt —— mấu chốt là phải biết cách lựa chọn địa hình, không cho súng máy của quân địch phát huy tác dụng.”

Thực tế, trên Trái Đất, khi đội hình tiểu đội được tổ chức xung quanh súng máy của quân Đức đối mặt với đội hình được trang bị súng bán tự động Garand, súng trường tự động Browning (BAR) và súng tiểu liên Thompson của quân đội Mỹ thì đã bộc lộ rõ nhược điểm.

Sức mạnh chế áp hỏa lực của BAR đương nhiên không thể so sánh với súng máy, thế nhưng nó cơ động hơn.

Một khẩu súng máy cần đến ba người để vận hành, lại còn rất nặng.

Trong khi đó BAR chỉ cần một người lính là có thể vừa di chuyển vừa bắn.

Ở những nơi không có hỏa lực súng máy yểm trợ, súng bán tự động Garand của lính Mỹ đã áp chế hoàn toàn súng Mauser K98k.

Quân đội của Vương Trung được trang bị chủ yếu là súng trường bán tự động Tokarev trên thực tế cũng gặp phải tình huống tương tự, chỉ cần súng máy của quân Prosen không kịp yểm trợ, quân cận vệ sẽ giành được ưu thế hỏa lực tuyệt đối.

Không cần phải nghi ngờ gì nữa, cách tổ chức đội hình trang bị súng trường bán tự động cho toàn bộ binh lính, kết hợp với một số ít súng tự động hiệu quả hơn hẳn so với cách tổ chức đội hình lấy súng máy làm trung tâm của quân Prosen hiện tại.

Mà muốn tiến thêm một bước, vậy chỉ có thể sản xuất AK.

Lúc này tên lính vừa nãy đã dẫn theo ba người khác khiêng một khẩu súng máy đến.

Vương Trung chỉ vào khẩu súng máy nói: "Điện hạ nhìn xem, thứ này nặng như vậy, đó chính là nhược điểm của việc sử dụng đạn súng trường. Tôi đề nghị cải tiến loại đạn đang sử dụng cho Tokarev, rút ngắn chiều dài, đồng thời thiết kế thêm chế độ bắn tự động."

Olga gật đầu: "Được! Tôi sẽ ghi nhớ, báo lại với đại tướng Sergei. Anh còn yêu cầu gì nữa không?"

Vương Trung: "Tạm thời chỉ có vậy. Những loại vũ khí tôi vừa đề cập đều có thể cải tiến dựa trên những trang bị hiện có, có thể nhanh chóng đưa vào sản xuất hàng loạt được."

"Tốt." Olga gật đầu, sau đó nói: "Bây giờ anh dẫn tôi đi tham quan tiền tuyến đi, dù sao tôi cũng đến để động viên tinh thần binh sĩ, phải gặp mặt mọi người một chút."

Vương Trung: "Gặp mặt thì có gì hay, hay là cô hát cho mọi người nghe một bài đi? Chắc hẳn cô được học âm nhạc bài bản rồi nhỉ?"

"Tôi có học mà." Olga mỉm cười, nhìn Vương Trung với vẻ mặt khó hieu Toi còn từng hát cho anh nghe rồi cơ mal Lúc đó còn có cả anh trai tôi nữa."

Vương Trung: 'A đúng rồi, hình như là có chuyện như vậy."

Hay lắm, công chúa biết hát, chỉ thiếu mỗi mái tóc màu hồng là đủ bộ.

Nghĩ kỹ lại, Olga cũng đã tặng cho hắn rất nhiều trang bị, vậy nên chiếc xe tăng số 422 của hắn, phải chăng nên gọi là "Xe tăng miễn phí"?

Vương Trung: “Mời công chúa đi lối này, hiện tại các chiến sĩ của chúng ta đang khẩn trương huấn luyện, cô có thể hát cho mọi người nghe để cổ vũ tinh thần, mọi người nhất định sẽ rất vui.”

“Được.”

Olga theo bản năng định khoác tay Vương Trung, nhưng Vương Trung lại nói với Lyudmila: “Em đi cùng công chúa điện hạ đi!”

Thấy chưa, đây mới gọi là đánh xuyên phòng ngự! (Hết chương) Chuong 69: May den

Lyudmila mỉm cười khoác tay Olga: “Công chúa, chúng ta đi thôi.”

Olga cười đáp: “Ừm, được.”

Vương Trung bước lên phía trước, trông hắn chẳng khác gì một quản gia dẫn đường, phụ trách dẫn hai vị tiểu thư đi dạo trong vườn hoa.

“Mời hai vị đi lối này.”

Thế là ba người cùng với Nelly, thêm một đám đông vệ binh hoàng gia, cùng với đội cận vệ do trung sĩ Grigory dẫn đầu hùng dũng rời khỏi ga tàu.

Cùng lúc đó, tại St. Yekaterinburg, một chiếc pháo hạm đang neo đậu dưới gầm cầu sắt, lính công binh và lính thủy đánh bộ đang dùng dây thừng để chuyển thuốc nổ từ trên tàu xuống.

Để phá hủy cây cầu này cần phải có 20 tấn thuốc nổ, nếu vận chuyển bằng xe tải GAZ thì cần đến 10 chiếc. Ngay cả khi sử dụng loại xe 3 tấn GAZ ít ỏi thì cũng cần đến 7 chiếc.

Thế nhưng chỉ với một chiếc pháo hạm là có thể vận chuyển toàn bộ số thuốc nổ đến gầm cầu.

Lính công binh đang khẩn trương làm việc, lúc này, trên bờ, cạnh cây cầu, mấy tên thẩm phán đội mũ nồi xanh bất ngờ xông ra, tóm lấy một người phụ nữ đang đứng ngắm cảnh trên đài quan sát cạnh cầu.

“Các người làm cái gì vậy!” Người phụ nữ gào thét! Tôi chỉ là đang đứng ngắm cảnh thôi!

Lời chất vấn của viên thẩm phán vọng vào tai người phụ nữ: “Trời mưa thế này mà ngắm cảnh sao? Không nói nhiều nữa, chúng tôi muốn kiểm tra người cô!”

Người phụ nữ kêu gào: “Thẩm phán muốn giở trò đồi bại sao!”

Cô ta kêu gào khoảng một phút, cho đến khi viên thẩm phán lục ra một chiếc máy ảnh từ trong áo ngực của cô ta.

“A…” Viên thẩm phán dẫn đầu cẩn thận kiểm tra chiếc máy ảnh,‘Hàng Prosen sản xuất, tuy nhỏ nhưng có thể chụp rõ ràng toàn bộ số thuốc nổ chúng ta bố trí trên cầu. Người phụ nữ, cô hãy giải thích xem vì sao trong áo ngực của cô lại có thứ này đi!”

Người phụ nữ nức nở nói: “Tôi khai hết! Là do một gã tên là Polo, hắn nói chỉ cần tôi chụp ảnh cây cầu này, sau khi chiếm được Yekaterinburg, quân Prosen sẽ không giết chúng tôi! Xin các vị thẩm phán làm ơn, tôi chỉ muốn tìm một con đường sống cho gia đình mình!”

Viên thẩm phán: “Trông cô có vẻ rất thành khẩn, nhưng dựa theo kinh nghiệm của chúng tôi, ban đầu quân địch thường giả vờ thành khẩn, dùng một số thứ ít quan trọng để che giấu những thứ thực sự quan trọng. Nhưng không sao, chúng tôi sẽ điều tra rõ ràng.”

“Một lũ đàn ông các người, vậy mà lại muốn dùng hình với một người phụ nữ yếu đuối như tôi sao?”

Viên thẩm phán: “Đương nhiên là không. Chúng tôi rất tôn trọng phụ nữ, vậy nên sẽ để cho nữ thẩm phán phụ trách thẩm vấn cô.”

Vừa dứt lời, một chiếc xe ô tô dừng lại bên đường, bốn nữ thẩm phán cao to, lực lưỡng bước xuống xe.

Nữ thẩm phán dẫn đầu mỉm cười nói: “Chúng tôi nhân từ hơn đám đàn ông nhiều, vì chúng tôi biết cách nào ít bạo lực nhất nhưng vẫn có thể khiến cô khai ra.

“Đương nhiên, chúng tôi cam đoan những biện pháp chúng tôi sử dụng cũng hiệu quả như những biện pháp mà đám thẩm phán nam sử dụng.”

Như để minh họa cho lời nói của mình, viên thẩm phán nam dẫn đầu đấm một cú vào quả cầu trang trí trên lan can cầu, khiến nó vỡ tan, đốt ngón tay của hắn cũng bị rách, máu chảy ra.

“Cảm ơn màn biểu diễn của anh.” Nữ thẩm phán mỉm cười nói.

Sở chỉ huy bộ binh thuộc bộ tư lệnh phòng thủ thành phố Yekaterinburg.

Bộ tư lệnh phòng thủ thành phố hoàn toàn do lục quân Ant quản lý, còn sở chỉ huy bộ binh nằm ngay trong cùng một khu vực thì lại do giáo hội quản lý.

Vì năng lực động viên của quân đội Ant kém xa giáo hội, cho nên hiện tại giáo hội đang liên tục đưa những thanh niên đến tuổi gia nhập quân đội đến các trại huấn luyện của lục quân Ant.

Còn những thanh niên không đủ điều kiện gia nhập lục quân Ant đều bị biên chế vào lực lượng dân quân, hay còn gọi là lính Vệ giáo, còn phụ nữ bất kể tuổi tác đều được tổ chức thành các đội lao công.

Vị chỉ huy lực lượng dân quân đang báo cáo với Belinsky: “Hiện tại chúng tôi đang tổ chức lực lượng theo đơn vị khu phố, mỗi khu phố ở Yekaterinburg đều có một nhà thờ, kèm theo đó là các cửa hàng, trung tâm phân phối lương thực giá rẻ…

“Các nhà thờ này có tác dụng rất lớn trong việc động viên quần chúng, hiện tại chúng tôi đã thành lập được 25 tiểu đoàn Vệ giáo, dự kiến trong hai tuần tới sẽ thành lập thêm 25 tiểu đoàn nữa.

“Ngoài ra chúng tôi còn thành lập các đội xung kích cảm tử, thành viên là các tu sĩ lớn tuổi, nhiệm vụ của họ là tiêu diệt những chiếc xe tăng của quân địch vượt qua được hàng rào chống tăng. Chúng tôi dự định bố trí một số hầm cá nhân ở tuyến đầu, các đội cảm tử sẽ ẩn nấp trong đó.”

Belinsky: “Những đội cảm tử này nên được bố trí ở tuyến phòng thủ cuối cùng của thành phố, bên trong vành đai công viên. Đó là quân bài tẩy cuối cùng của chúng ta.”

Vị chỉ huy dân quân: “Vâng.”

Belinsky: “Tình hình bên quân phòng thành thế nào rồi?”

“Quân phòng thủ thành hiện đã có hai mươi lăm trung đoàn, toàn bộ bố trí ở vòng ngoài. Từ đây, đến đây.’ Tư lệnh dân quân dùng thước chỉ trong tay vẽ một vòng trên bản đồ,Phía ngoài nữa là thế công phòng ngự của quân dã chiến.”

Belinsky: “Quân dã chiến và quân phòng thủ thành có gì khác nhau?”

“Quân phòng thủ thành sử dụng toàn trang bị cũ kỹ, còn quân dã chiến ngoài các đơn vị mới, còn có rất nhiều đơn vị rút từ vòng vây phía tây về, những đơn vị này tổn thất rất lớn, hơn nữa trước khi địch tấn công đến không được bổ sung đủ, nên trước mắt áp dụng biện pháp thu gọn.”

“Giản biên?” Belinsky nghi hoặc hỏi.

“Phải, một sư đoàn thu gọn thành một lữ đoàn, một trung đoàn thu gọn thành một tiểu đoàn. Như vậy, các đơn vị duy trì trạng thái đủ quân số, vũ khí trang bị thậm chí còn có phần dư thừa hơn trước. Đơn vị duy nhất không bị thu gọn là Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1, chính là sư đoàn có biệt hiệu là Cờ đỏ ấy. Họ chỉ tổn thất một phần tư lực lượng chiến đấu.”

Belinsky: “Ho đóng quân ở đâu?” “Ở Sukhaya Verevka. Đây, họ cách vòng ngoài mười cây số, một khi trận địa của họ mất, pháo hạng nặng của địch có thể bắn vào thành phố.

“Ngoài ra, phía bắc họ là Kalanskaya, do Cận vệ quân chịu trách nhiệm phòng thủ. Nơi này có một tòa thành, ở vị trí cao nhất của tòa thành có thể nhìn thấy Cung điện Mùa hè.

“Một khi địch chiếm nơi này, pháo hạng nặng của chúng có thể quan sát và bắn phá Cung điện Mùa hè.”

Tư lệnh dân quân nghiêm mặt: “Chung tôi cho rằng, một khi địch bắn phá Cung điện Mùa hè, tình hình ở thủ đô sẽ vô cùng nguy hiểm.”

Belinsky lộ vẻ hung ác: “Bọn phái đầu hàng sẽ hành động đúng không?”

Giám mục Lavkid, người phụ trách tòa án, đẩy kính: “Chúng ta đã quét sạch năm nhóm phản quốc định chế tạo thuốc nổ. Ngoài ra còn triệt phá một giáo hội ngâm của giáo phái Sùng Thánh.

“Chúng ta còn phát hiện một xưởng in, thu được rất nhiều tài liệu tuyên truyền, đều là kêu gọi quý tộc đứng lên giành lại vinh quang thuộc về mình, nói quý tộc Prosen vì… vì giúp đỡ đồng bào quý tộc.”

Belinsky: “Bắt hết bọn phản quốc này, không cần xét xử, tra tấn đến khi nào không moi được thêm thông tin gì thì giết

hết.”

Lavkid cười nói: “Rõ, thực ra chúng ta bắt được một tên phản quốc là sẽ diệt cả nhà hắn, hiệu quả trước mắt rất khả quan.

“Nhưng ở Yekaterinburg vẫn còn rất nhiều phản quốc ẩn nấp.”

Belinsky: “Một khi chúng ta thực hiện lệnh giới nghiêm theo kế hoạch, tình hình nguy cấp sẽ dịu đi rất nhiều.”

Lavkid: “Hay là giết hết quý tộc đi.”

“Không, không được, địch còn cách Yekaterinburg chưa đến hai trăm cây số. Lúc này chúng ta phải đoàn kết tất cả các lực lượng. Chờ tình hình ổn định lại rồi tính sổ sau. Vì vậy, chỉ bắt những kẻ nào lộ mặt, có bằng chứng xác thực.”

Lavkid: “Nhưng nếu pháo của Prosen bắn đến Cung điện Mùa hè, biết đâu ngay cả Sa hoàng bệ hạ cũng sẽ đầu hàng.”

Belinsky: “Tình hình của Sa hoàng bệ hạ hiện nay thế nào?”

Lavkid: “Lúc Shostka còn trụ vững, có vẻ bệ hạ rất tự tin. Nhưng sau khi Shostka thất thủ, tinh thần bệ hạ bắt đầu sa sút.”

“Sa hoàng bệ hạ là người nhu nhược.” Belinsky nói,‘Chính vì vậy, ban đầu chúng ta mới chọn hắn làm bù nhìn, nào ngờ đám thuộc hạ của hắn lại làm tốt như vậy. Đặc biệt là những kẻ trước đây thuộc phái trung gian.”

Belinsky im lặng.

Lavkid: “Nếu bệ hạ muốn chạy khỏi Yekaterinburg thì sao?”

Belinsky: “Thì để hắn chạy. Ta không đi là được, chỉ cần ta không đi, quần chúng ủng hộ phái thế tục sẽ không hoang mang. Nhưng Sa hoàng bệ hạ bỏ chạy sẽ gây ra một loạt hệ lụy.”

Belinsky đứng dậy, tiến về phía bản đồ phòng thủ đồ so trên tường: “Mười tháng Mười một là ngày kỷ niệm thành lập đất nước, theo lý phải tổ chức duyệt binh, nếu hoàng thất chạy hết, lễ duyệt binh sẽ trở thành trò hề không có hoàng gia duyệt đội. “Trong tình hình hiện nay, điều đó sẽ gây ra ảnh hưởng tiêu cực. Không, bất kể Sa hoàng bệ hạ có chạy hay không, chúng ta phải đảm bảo có một thành viên hoàng gia ở lại. Tình hình của Thái nữ Olga thế nào?”

Lavkid đẩy kính: “Cô ấy đến tiền tuyến thị sát rồi, điểm dừng đầu tiên là sư đoàn của Rokossovsky. Tôi nghĩ thế nào Thái nữ điện hạ cũng sẽ ở lại.”

“Tốt.” Belinsky nhìn bản đồ phòng thủ: “Liệu địch có khả năng chiếm Kalanskaya vào ngày mười tháng Mười một không?”

Tư lệnh dân quân đáp: “Không thể nào. Hiện giờ, do đường sá lầy lội, tốc độ tiến quân của địch chỉ khoảng mười cây số mỗi ngày. Đến ngày 10 tháng 11, thời kỳ lầy lội mới chỉ kết thúc, chúng không thể nào tiến đến nơi có thể bắn phá St. Yekaterinburg được. Đó là một bài toán đơn giản.”

Belinsky gật đầu: “Vậy vấn đề nằm ở trên không. Phải đảm bảo trong ngày duyệt binh, trên không không có máy bay địch.”

Tư lệnh dân quân: “Không quân có quan hệ mật thiết với giới khoa học nên chúng tôi vẫn nói chuyện được. Chúng tôi cũng đã mời Tư lệnh không quân nhưng có vẻ ông ta lo ngại điều gì đó nên không đến.”

Belinsky: “Vì sao?”

Tư lệnh dân quân nhìn Lavkid, ông này nhún vai: “Vì chúng ta đã bắt con gái ông ta, mà con bé lại đang quay phim cách bố trí trận địa của quân ta bằng máy ảnh của quân Prosen.”

“Vậy thì không thể tin tưởng tên Tư lệnh này được, bắt hắn lại, chưa cần giết vội, cứ giam lỏng ở bộ tư lệnh, để phi công thấy Tư lệnh của chúng vẫn chưa bị giết. Mời Phó tư lệnh đến đây.”

Hai tiếng sau, Phó tư lệnh không quân đến bộ tư lệnh dân quân.

“Kính chào ngài, Giáo chủ.” Phó tư lệnh cao giọng chào.

Belinsky: “Sáng mười tháng Mười một, ông có thể đảm bảo không có chiếc máy bay nào của Prosen xâm nhập thủ đô không?”

Phó tư lệnh cau mày: “Cần phải bổ sung thêm cho tôi hai trăm máy bay chiến đấu, số máy bay chiến đấu ở thủ đô hiện giờ vì mấy ngày liền không chiến nên phần lớn đang bảo dưỡng.”

Belinsky: “Chỉ cần máy bay chiến đấu? Phi công có đủ không?”

Phó tư lệnh cười: “Chúng ta chiến đấu trên không phận của mình, chỉ cần nhảy dù được là về được.”

Belinsky gật đầu: “Chuyện máy bay, tôi sẽ nghĩ cách.”

(Hết chương)

Chương 109: Đưa Học Viên Tới

Chương 70: Đao quang kiếm ảnh

Chuong 70: Dao quang kiem anh

Vương Trung dẫn theo hai nàng công chúa - phải, hai nàng công chúa, một thật, một của hắn - đi dạo ba tiếng đồng hồ ở doanh trại của mình.

Hắn đã chuẩn bị tinh thần cho một màn đao quang kiếm ảnh rồi, dù sao hai cô nàng này đều là gái Ant, không câu nệ lễ nghi gì sất, toàn nói thẳng, làm thẳng.

Nhưng tình hình hóa ra lại tốt hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

Ban đầu Vương Trung đóng vai trò hướng dẫn viên du lịch, nhưng dần dà Lyudmila giành mất vị trí này, kéo Olga đi "thăm thú" khắp doanh trại, thậm chí còn coi các bài huấn luyện của lính tráng như trò tiêu khiển.

Lúc hai nàng công chúa thật giả vui vẻ tập bắn súng máy, Vương Trung không nhịn được hỏi Nelly vẫn luôn đi theo: "Thế này là bình thường hả? Hai người họ hòa thuận thế kia, không phải là yên lặng trước cơn bão đấy chứ?"

Nelly nhìn Vương Trung, hỏi ngược lại: "Sao, anh thật sự muốn bỏ Lyuda, cưới Thái nữ điện hạ, làm Hoàng thân à?"

Vương Trung: 'Không, tôi không có ý đó. Nhưng Hoàng Thái nữ vốn thẳng tính, nên tôi cứ tưởng hai người họ sẽ…"

Nelly: “Anh nói gì vậy, dù anh có cưới Lyuda thì vẫn có thể có nhân tình mà, phụ nữ không có nhân tình chứng tỏ cô ấy yêu chồng thật lòng, đàn ông không có nhân tình chứng tỏ anh không có sức hấp dẫn.”

Vương Trung: “Hả? Là thế sao?”

‘Chứ sao nữa.”

Lúc Nelly nói câu này, Olga bắt đầu bóp cò súng máy, Lyuda làm xạ thủ phụ, đỡ dây băng đạn cho cô.

Hai người họ nằm rạp xuống đất, trông như thể lấy ngực làm gối dựa.

Vương Trung dừng lại, nhìn súng máy giật lắc lư.

Lyudmila mặc quân phục nên không sao, chứ Hoàng Thái nữ - chà chal

Lúc đạn súng máy bắn nát bức tường gạch sau bia tập bắn, Olga còn cười ha hả.

Miệng Vương Trung há hốc thành hình chữ O, thâm nghĩ mẹ ơi, bất kể cưới ai trong hai người này, mình cũng không dám có nhân tình, không thì thành bia bắn tập bị bắn mất.

Lúc này, Nelly lại nói: “Sau này, cho dù Hoàng Thái nữ có lấy ai, cô ấy vẫn sẽ tìm đến anh, nhân tình của cô ấy ạ, hôn nhân quý tộc không có tình yêu, nên chuyện vợ chồng mỗi người nuôi một đám nhân tình cũng bình thường thôi.”

Vương Trung kinh hãi: “Ý cô là sao? Vậy Lyuda cũng…”

“Không, cô ấy yêu anh mà.” Nelly nói.

Vương Trung: “Tôi cũng yêu cô ấy, vậy chẳng phải chúng tôi nên chung thủy với nhau sao? Sao nghe cô nói, hình như tôi phải có nhân tình mới đúng?”

Nelly: “Đúng thế, chứng tỏ anh là người đàn ông ưu tú. Cho dù anh chưa từng động đến cô nhân tình đó, anh cũng phải có. Lyuda có lẽ thấy Hoàng Thái nữ rất hợp.”

Vương Trung bị sốc nặng: “Có, có thật không?” Trong tiểu thuyết “Sông Đông em đềm’, Grigory dan díu với Aksinya, vì sao lại khiến Natalia tự sát?

Vương Trung chìm vào suy tư.

Nelly như đoán được hắn đang nghĩ gì, bèn nói: “Chỉ có quý tộc mới thế thôi. Còn bình dân ấy à, nếu phụ nữ ngoại tình, đàn ông sẽ quyết đấu, hai người đàn ông kiểu gì cũng có một người chết.

“Còn nếu đàn ông ngoại tình, cô gái sẽ cảm thấy mình kém cỏi, có khi nghĩ quẩn.”

Vương Trung: “Vậy khác biệt giữa quý tộc với bình dân cũng lớn quá, không, tôi không thể chấp nhận được.”

Nelly chớp chớp mắt: “Nãy giờ tôi bia đấy.’… Bia đấy al

Cũng phải, nghĩ kỹ lại, trong những tác phẩm văn học Nga mà Vương Trung từng đọc, chẳng thấy quý tộc nào thản nhiên chấp nhận chuyện nuôi nhân tình cả. Như trong tiểu thuyết “Những người bị sỉ nhục”, mẹ của Nelly bị gã quý tộc kia ruồng bỏ, vì người yêu của hắn ta phải cưới một tiểu thư quý tộc chân chính.

Hả?

Vương Trung quay ngoắt sang nhìn Nelly: “Cô… là con gái của bà vú Lyusha đúng không?”

Nelly: “Vâng. Mẹ tôi cũng là vú nuôi của anh.”

Vương Trung: “Ờ, ra vậy. Cô… không phải là con riêng của Công tước nào đấy chứ?”

Nelly nhìn Vương Trung với ánh mắt ái ngại, như thể hắn là một ông lão lẩm cẩm.

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, hóa ra chỉ là trùng tên.

Cũng phải, Nelly không có vẻ ương ngạnh và tự tôn cao ngút trời như cô gái trong truyện.

Tất nhiên, điểm giống nhau là trưởng thành sớm và giàu đức hy sinh.

Lúc đọc tiểu thuyết, Vương Trung đã cảm thấy (Nelly trong truyện) có thể làm mẹ mình được.

Nhưng kết thúc truyện bi thương quá, đúng là nghiền nát tất cả những gì tốt đẹp nhất, chỉ để lại một tia sáng le lói.

Truyện của Mao Tử phần lớn đều bi kịch, như "Sông Đông êm đềm', Grigory cuối cùng mất hết tất cả, kể cả Aksinya - người con gái hắn yêu, Natalia - người con gái yêu hắn, và cả quân hàm mà hắn liều mình giành lấy: Quân trắng, Quân đỏ, mất het.

Cuối cùng, thậm chí hắn còn ném cả khẩu súng đã cùng hắn vào sinh ra tử xuống dòng sông Đông.

Nhưng rồi, đứa con trai chạy về phía hắn.

Thật ra, Vương Trung không thích trẻ con cho lắm, nhưng khi đọc đến đoạn này, hắn lại thấy đứa bé như thiên thần giáng thế.

Thần kỳ thật, văn học Nga.

Trong lúc Vương Trung mải nghĩ ngợi, nét mặt Nelly càng thêm chua ngoa: "Thiếu gia, nếu anh dám nói hai người họ, anh chẳng chọn ai, chỉ chọn mình tôi thôi, thì dù anh có nói đùa, tôi cũng giận đấy."

Vương Trung: "Cô giận thì làm gì tôi?"

“tôi sẽ hắt nước trà nóng vào người anh.” Nelly nói.

Vương Trung: ‘Đó mà là lời con gái nhà vú em nói ra sao? Chắc chắn cô là con gái của Công tước nào rồi.” Nelly: “Phái thế tục đã nắm quyền rồi, mẹ tôi là người tự do, làm công ăn lương.”

“Xin lỗi. Là tôi lỡ lời.” Vương Trung thật lòng xin lỗi vì lỡ lời.

Nelly bỗng luống cuống: “Ơ… Không, cũng không đến mức phải xin lỗi…”

Lúc này, Lyudmila và Olga đã đổi vị trí cho nhau, nhưng không bắn nữa mà cùng nhìn sang chỗ khác.

Olga: “Cô thấy sao?”

Lyudmila: “Hồi bé, anh ấy bám vú em lắm, có lẽ là nhìn thấy hình bóng của bà ấy trên người con gái.”

Olga: “Cô chẳng lo lắng gì cả!”

“Không, chúng tôi sống cùng nhau từ nhỏ, coi nhau như người nhà. Tôi luôn coi Alyosha là em trai, Nelly là em gái út.’

ay mới là điều nguy hiểm nhất!” Olga nói,‘Ra chiến trường, cô sẽ xa anh ấy chứ? Còn cô hầu gái kia thì lúc nào cũng kè kè bên cạnh! Lâu ngày…’

Lyudmila cười nói: ‘Không đâu, tôi bắn tiếp đây, công chúa chịu khó đỡ dây băng đạn cho cẩn thận nhé.”

Nói xong, Lyudmila lại bóp cò, Olga hoàn toàn không kịp trở tay, bị dây băng đạn trượt đi làm giật mình.

Lyudmila dừng lại: “Đỡ dây băng đạn cẩn thận chứ.”

Lúc này, người lính phụ trách hướng dẫn bắn súng máy đứng bên cạnh giải thích: “Loại súng máy cũ này, không có xạ

thủ phụ đỡ dây băng đạn cũng không sao, vẫn bắn được. Không có xạ thủ phụ thì chỉ là tăng tỷ lệ hỏng hóc thôi, không phải cứ thế nào cũng hỏng.”

“Ra vậy.” Olga đứng dậy phủi bụi đất - Thật ra, họ nằm trên tấm bạt nên người không hề bẩn.

Lyudmila cũng đứng dậy: ‘Không chơi nữa à?”

Olga: “Tôi muốn anh ấy sang đây chỉ cho tôi cách bắn, thậm chí tự tay đỡ dây băng đạn cho tôi! Ai ngờ anh ấy lại đi trêu cô hầu gái kial”

Lyudmila liếc sang bên đó: “Bình thường mà. Mà ngài đừng nói to thế.”

Lúc này, có người lính reo lên: “Tướng quân xác định là Hoàng thân rồi sao?”

Lyudmila: “Tôi mới là vị hôn thê của tướng quân.”

Vị giáo sĩ giám sát huấn luyện đứng bên cạnh quát: “Shulov! Đi chạy vòng! Chạy cho đến khi nào tỉnh ra thì thôi!”

“RõI”

Olga nhìn Lyudmila: “Cô… Cô đính hôn rồi sao? Ý tôi là, đã làm lễ, trao nhẫn các thứ rồi? Tôi thấy cô chưa đeo nhẫn đính hôn.”

Lyudmila: “Vẫn chưa làm lễ. Công tước Rokossovsky tháng Tám mới hy sinh. Mà đất phong của nhà tôi và nhà Công tước đều ở bên Borsk, chắc giờ này người nhà tôi đang bận rộn tham gia bảo vệ Borsk. Trong tình hình này, làm gì có ai rảnh rang lo liệu lễ đính hôn, giấy tờ cho chúng tôi.”

Olga: “Vậy là cô chưa phải vị hôn thê của anh ấy, tôi vẫn còn cơ hội.”

Lyudmila: “Chính miệng anh ấy nói chỉ coi ngài như em gái.” “Chính miệng cô cũng từng nói coi anh ấy như em trai.”

“Giờ thì không.” Lyudmila nói.

Màn đấu khẩu nảy lửa khiến mọi người đều vô thức lùi xa hai vị “Tối cao” kia.

Olga: “Tôi công nhận hiện giờ cô đang chiếm ưu thế, nhưng tôi xin nhắc cô, nếu tướng quân Rokossovsky trở thành Hoàng thân, anh ấy sẽ càng trực tiếp gây ảnh hưởng đến chính sách của quân đội…”

Lyudmila: “Nhưng ngài mới chỉ là Thái nữ, chưa phải Ekaterina III. Hơn nữa, chắc ngài cũng nhận ra, Rokossovsky thân thiết với phe thế tục hơn, ngài nghĩ quý tộc sẽ chấp nhận một Hoàng thân như vậy sao?

“Tất nhiên, tôi sẽ không để bụng chuyện anh ấy coi ngài như em gái. Dù sao anh ấy và Hoàng thái tử quá cố cũng rất thân thiết. Cực đoan hơn, vì toàn thể Đế quốc Ant, tôi thậm chí có thể nhịn anh ấy và ngài có chút tin đồn thất thiệt.

“Phải nói là, xét những gì anh ấy từng làm, nếu tôi không nhịn được thì cuộc hôn nhân này sẽ là địa ngục. Xin hỏi ngài… đã chuẩn bị tinh thần chưa? Ngài đã sẵn sàng chia sẻ người đàn ông của mình cho các quý bà, quý cô ở St. Yekaterinburg chưa?

“Chỉ tính riêng những người tôi biết, anh ấy đã có 51 cô nhân tình ở St. Yekaterinburg rồi, mỗi tuần hẹn hò một người, cả năm không trùng.”

Olga: “Không đúng, phải là 52 chứ?”

“Một tuần còn lại là của tôi.” Lyudmila nói.

Olga nhìn chằm chằm Lyudmila, cô cũng không hề né tránh, nhìn thẳng vào mắt cô.

Cuối cùng, Olga thở dài: “Thôi được rồi, anh trai cũng tốt. Nhưng… Biết đâu giáo hội lại cho rằng cần một người gần gũi với họ hơn, làm cầu nối giữa họ với quý tộc?”

“Tôi thấy ngài cũng rất gần gũi với họ mà.” Lyudmila cười nói.

Olga: “… Cũng đúng. Chúng ta tiếp tục đi thăm hỏi tướng sĩ tiền tuyến thôi.”

Lyudmila: “Ơ kìa? Tôi cứ tưởng là đi tham quan chứ, tham quan công viên giải trí quân sự khổng lồ.”

Olga: “Tất nhiên là không rồi.”

Nói đoạn, cô quay sang phía các binh sĩ, hắng giọng rồi hát: “Khi hoa lê trắng nở khắp đất trời…”

Lyudmila lập tức cất giọng hát bè.

Dù sao thì cả hai đều được giáo dục như nhau, toàn là tiểu thư khuê các, nên trình độ âm nhạc không tồi.

Ngay đến tướng quân Rokossovsky cũng ngừng trò chuyện với cô hầu gái, quay sang nhìn.

(Hết chương)

Chương 110: Tôi Sẽ Ghi Nhớ Mặt Các Cậu!

Chương 71: Rất Có Khí Tức Chủ Nghĩa Anh Hùng

Chương 71: Rất Có Khí Tức Chủ Nghĩa Anh Hùng

Vương Trung nghe thấy thượng sĩ bên cạnh lầm bầm nói: "Tôi nhất định là nằm mơ, công chúa… hoàng thái nữ điện hạ hát cho tôi"

Hắn quả quyết nói: "Bởi vì hiện tại thế tục hóa, hoàng thái nữ điện hạ là người bình thường giống như chúng ta mà thôi!"

Thượng sĩ: "Là như vậy sao?"

"Đương nhiên. Anh xem tôi cũng giống như mọi người. Mỗi ngày ăn đồ ăn giống nhau, chẳng qua bữa trưa của tôi là do cô hầu gái nhỏ tự mình làm, bữa trưa của mọi người là do bác gái tự mình làm…"

"Vậy thì không giống như bình thường được rồi!" Có binh sĩ kích động nói.

Lúc này giáo sĩ nhìn qua: "Suyt! Yên tĩnh thưởng thức âm nhạc!"

Bài hát Katyusha đã hát xong, hai vị Chí Tôn liếc nhau một cái, sau đó Olga Chí Tôn cất giọng cao vút, bắt đầu hát opera.

Các binh sĩ đều ngây ngẩn cả người. Không đúng, ngay cả Lyudmila cũng ngây ngẩn cả người, Vương Trung cũng ngây ngẩn cả người.

Đây là nổi lên lòng cạnh tranh?

Olga đứng ở nơi đó, một bên hát cao giọng đến cả người ngoài nghề như Vương Trung cũng biết khó khăn vô cùng, một bên duy trì tư thế đứng ngẩng cao đầu, phảng phất hát ca không tốn chút sức lực nào.

Nhất là bây giờ công chúa còn mặc áo nịt eo, trừ phi eo cô vốn nhỏ như vậy, không có hành xác, nếu không độ khó bài hát này sẽ tăng lên mấy cấp bậc.

Vương Trung dần dần nghe ra đây là bài hát gì.

Đây là đoạn hát trong vở opera Trà Hoa Nữ, Vương Trung sở dĩ biết điều này, không phải bởi vì hắn thường xuyên mặc áo đuôi tôm đi nghe opera —— làm sao có thể, hắn còn chưa có thanh lịch tao nhã như vậy.

Hắn biết điều này là vì hắn từng quảng bá cho một VUP dùng bài hát này đạt được quán quân cuộc thi ca hát.

Bài hát này xuất phát từ Pháp - không đúng, xuất phát từ tác phẩm Trà Hoa Nữ của Alexandre Dumas con được chuyển thể thành vở opera cùng tên của người Ý.

Hát cũng là tiếng Ý.

Hiện tại Vương Trung đã xác định, hắn nghe không hiểu tiếng Ý, mà nhìn bộ dạng như lạc vào trong sương mù của binh sĩ bên cạnh, phỏng đoán bọn họ cũng không hiểu.

Nhưng tất cả mọi người đều nghe ra được giọng opera này thật lợi hại.

Hát xong, Olga giống như đang khoe khoang hơi thở vững vàng của mình, hai tay chống nạnh, cố gắng duy trì hô hấp đều đặn, người ngoài gân như không nhìn ra được.

Đương nhiên cũng có thể là do áo giáp quá dày, che mất đi cả nhịp thở.

Các binh sĩ đều ngây ngẩn cả người.

Lyudmila: “Olga điện hạ, mọi người đều nghe không hiểu.” Lúc này Vương Trung mới phản ứng lại, dẫn đầu võ tay: “Hay lắm! Hát hay lắm! Công chúa điện hạ hát hay lắm! Tôi cũng rơi lệ rồi!”

Các binh sĩ vội vàng đưa ra tiếng vỗ tay như sấm.

Olga cười liếc nhìn Vương Trung, lại nhìn về phía Lyudmila.

Lyudmila mỉm cười, bắt đầu hát bài Tania Tanusha.

Kết quả Lyudmila vừa mở miệng, các binh sĩ liên bắt đầu hát theo, lúc vào đoạn điệp khúc, giọng nói của mọi người thậm chí còn lấn át cả Lyudmila: “Tanya Tanusha, Tanya của tôi ơi, em có còn nhớ mùa hè nóng bỏng kia không, anh khó có thể quên đoạn thời gian yêu đương nồng nhiệt đó.”

Hát đến đây đáng lẽ phải có tiếng huýt sáo, kết quả mười mấy chàng trai trẻ cùng nhau huýt sáo.

Khúc nhạc phía sau mọi người vẫn còn tiếp tục hát, Lyudmila lại dừng lại, nhìn Olga: “Điện hạ, lân sau muốn kéo gan khoảng cách với mọi người, hãy hát bài này.”

“Ta biết rồi, cảm ơn cô đã chỉ bảo.” Olga đáp.

Hai người ngẩng cao đầu, nhìn nhau, mặc dù không trợn mắt, mặc dù hai người duy trì tư thế đứng bình thường, nhưng Vương Trung đứng ngoài quan sát luôn cảm thấy có thể nghe thấy tiếng gam gu của hai con mèo lúc giằng co phát ra uy hiếp.

Mẹ ơi, bắt đầu hoài niệm tình huống vừa rồi cô hầu gái nhỏ bịa chuyện, tình nhân và vợ cả chung sống hòa thuận —— quả nhiên là không có khả năng rồi.

Vương Trung đứng lên, bắt đầu giảng hòa: “Nghệ thuật cao nhã và dân ca đều rất tốt! Cảm tạ Olga hoàng thái nữ điện hạ

đã dẫn chúng ta đi tham quan thánh đường nghệ thuật mà bình thường không thể nào được chiêm ngưỡng…’

Lúc này có kẻ nhiều chuyện hô: “Công chúa điện hạ hát xong rồi, chị dâu cũng hát xong rồi, tướng quân ngài cũng đến một bài đi!”

Vương Trung: “Hả? Tôi?”

Có nhầm lẫn gì không, vị kia vừa hát xong bài opera Trà Hoa Nữ, tôi đây năm nốt nhạc chẳng được đầy đủ, không cần phải bêu xấu nữa chứ?

Vương Trung: “Hay là thôi đi, tôi không am hiểu ca hát…”

“Nhưng ngài là người sáng tác ra bài Hành khúc thiêng liêng của người lính!”

Vương Trung á khẩu, đúng, bài hát này là hắn “mượn” ý tưởng, nhưng khi hắn đích thân ngâm nga thì bị người khác cười đấy nhé!

Hắn đưa ánh mắt cầu cứu về phía Lyudmila, nhưng Lyusha của hắn lần này quay mặt đi, nhìn sang bên cạnh, giống như đang nói: “Tự anh muốn giảng hòa, tình huống này tự anh nghĩ cách đi.”

Vương Trung vẫn luôn cảm thấy Lyusha giống như đang cùng Olga diễn trò, hiện tại đột nhiên phát hiện ra cô thật ra đang ghen, ghen lắm rồi đấy!

Hỏng (láo) rồi, phải làm sao đây.

Vương Trung suy nghĩ một chút, hay là hát loại bài hát không cần kỹ thuật quá cao, qua loa cho xong chuyện vậy.

Sau đó hắn bắt đầu nhớ lại những ca khúc Nga đã nghe qua.

Hắn quyết định hát bài Xuất phát. Khi hắn lắc lư người bắt đầu hát "Chúng ta hành quân đường xa", Olga đột nhiên hô: "Chúng tôi không muốn nghe bài hát này nữa!"

Vương Trung nghẹn họng, bài hát cũng bị cắt ngang.

Không phải chứ, điện hạ! Nghe nói cô muốn làm em gái tôi? Có cô em gái nào lại làm anh trai mình mất mặt như vậy không?

Lyudmila cũng hùa theo: "Chúng tôi không muốn nghe bài hát này nữa!"

Binh sĩ xung quanh đều là những chàng trai trẻ tuổi, đặc điểm của đám người này chính là, hễ có cô gái xinh đẹp dẫn đầu, bọn họ sẽ hùa theo một cách rất nhiệt tình, căn bản chẳng quan tâm gì đến tướng quân hay không tướng quân.

"Tướng quân hát một bài chưa nghe bao giờ đi!"

"Hát đi! Hát đi!"

Vương Trung bị ồn ào đến mức không còn cách nào khác, chỉ có thể lục tìm trong ký ức, tìm loại dễ hát, giọng hát thường cũng có thể tạo cảm xúc, mà giai điệu còn đơn giản —— như vậy hắn sẽ không bị lệch tông quá nghiêm trọng.

Lần trước ngâm nga giai điệu bài Hành khúc thiêng liêng của người lính, là bởi vì hắn xúc cảnh sinh tình, được Vasili - một thiên tài âm nhạc cảm nhận được —— kỳ thực khó mà nói là Vương Trung mang giai điệu đến, hay là Vasili được gợi ý rồi sáng tác.

Bây giờ không có cảm xúc làm nền, lệch tông là điều chắc chắn.

Tốt nhất là loại bài hát có một tông duy nhất, giống như đang nói chuyện, phần điệp khúc cũng rất đơn giản, cần kỹ thuật thì có kỹ thuật, can nghệ thuật thì có nghệ thuật.

Hơn nữa lời bài hát phải phù hợp với hoàn cảnh hiện tại.

Vương Trung đầu tiên nghĩ đến bài The Cuckoo của "cha đẻ nhạc rock Liên Xô", nhưng ngay sau đó hắn ý thức được, bài hát The Cuckoo rất chú trọng phần phối khí, rất nhiều phân đoạn thể hiện cảm xúc không phải dựa vào lời bài hát hay giai điệu, mà là dựa vào âm nhạc được phối khí.

Hát chay chưa chắc đã hay.

Vương Trung chỉ có thể tìm bài khác, rồi hắn thật sự tìm được.

Đây là một bài hát rock, nhưng chủ yếu là dùng tiếng trống làm nhạc đệm, có một cái trống là tạm được, có guitar điện thì tốt, không có cũng không sao.

Vương Trung tìm một người lính bên cạnh, lấy mũ sắt của anh ta, sau đó dùng tay gõ lên.

Tiếng trống đã có.

Người lính được chọn có vẻ mặt sung sướng như vừa đỗ trạng nguyên, cười đến mức miệng méo xệch.

Dù sao Vương Trung cũng không gõ mạnh, chủ yếu là tạo không khí là được.

Hắn gõ mũ sắt, vừa hát: "Nuốt cát bụi xuống, tôi mất đi ý thức." (Lời dịch của UP chủ Khố Tát trên Bilibili, tên bài hát: Phệ Sa)

Những người vốn đang ồn ào đều im lặng, lắng nghe Vương Trung hát.

"Nước đã cạn khô."

"Stuka lượn vòng trên đầu, khẩu Tokarev trên tay cũng trở nên nặng trĩu." Binh sĩ Cận vệ quân ở đây đều được trang bị

súng ngắn bán tự động Tokarev bọn họ cúi đầu nhìn khẩu súng trong tay, cảm giác như được nhập vai.

Vương Trung tiếp tục gõ mũ sắt, vừa hát: "Đúng vậy, chỉ còn lại mình tôi, đồng đội đều đã hy sinh. Băng đạn cuối cùng là hy vọng duy nhất, lũ súc sinh chúng mày đừng hòng bắt sống tao!"

Đây là chỗ duy nhất cần lên cao giọng trong toàn bộ bài hát, nhưng kỳ thực cũng không cần lên quá cao, có cảm xúc là được.

Phía sau là đoạn điệp khúc, lời bài hát gốc là "Afghanistan'.

Vương Trung đổi thành: "Kaza, Kazarial Xe chở tử sĩ đi qua bờ sông, bờ sông mẹ!"

Đoạn điệp khúc của bài hát này chỉ lặp đi lặp lại hai câu này, mà tiếng trống cũng không thay đổi, chỉ có thêm tiếng guitar để thể hiện sự phẫn uất.

Guitar thì chịu chết, nếu như Vasili - nhạc công vạn năng có mặt ở đây, có lẽ có thể kịp thời soạn nhạc, nhưng đáng tiếc là anh ta đi dọn phân rồi.

Vương Trung chỉ có thể gào khan đoạn điệp khúc, gào hai lần cho xong chuyện, rồi lại hát tiếp.

"Hai chân bị đánh gãy, âm thanh vang vọng bên tai."

Mọi người đều cúi đầu nhìn chân mình, ngay cả Olga và Lyudmila cũng cúi đầu, sau đó phát hiện chỉ cúi đầu thôi thì không nhìn thấy.

"Thánh Andrew ơi, con không muốn, con không muốn chết khi chưa đầy hai mươi tuổi. Hai mắt nhòe đi, nước mắt không ngừng rơi xuống."

Lúc này, những cô gái đội giặt đang đứng xem ở bên cạnh đã khóc hết nước mắt.

Nhưng các binh sĩ đều trâm mặt, bọn họ phần lớn là lính kỳ cựu, bò ra từ địa ngục, lúc này chắc chắn đều đang nhớ đến những người đồng đội đã khuất.

Cũng có thể đang nghĩ đến một ngày nào đó trong tương lai của chính mình.

Vương Trung gõ mũ sắt, tiếp tục hát: "Phải bình tĩnh, tôi tự nhủ với bản thân như vậy. Chúng ta sẽ mỉm cười đối mặt với cái chết."

"Kaza, Kazarial Xe chở tử sĩ đi qua bờ sông, bờ sông me

Lúc vào đoạn điệp khúc, rốt cuộc cũng có nhạc cụ khác ngoài tiếng trống (mũ sắt), Vương Trung nhìn vê phía âm thanh phát ra, nhìn thấy một người lính xa lạ, tay cầm một cây đàn balalaika.

Vẻ mặt anh ta nghiêm nghị, như đang chơi nhạc đám ma cho chính mình.

Sang đến đoạn ba, Vương Trung tiếp tục: "Tôi bị bao vây, không còn đường thoát.

"Lại gần đây, lũ khốn kiếp, đến đây mà chơi với tao này!

"Bọn chúng gào thét, xông về phía tôi.

"Một tên dùng báng súng đánh vào mặt tôi, máu tươi túa ra, che khuất tâm mắt.

"Được rồi, vĩnh biệt nhé, tôi giật kíp nổi"

Hát đến câu này, Vương Trung nhìn thấy có người lính siết chặt nắm đấm, gân xanh nổi lên.

Có lẽ anh ta đang nhớ đến người đồng đội đã cùng chết với quân địch.

Vương Trung: “Kaza, Kazarial Xe chở tử sĩ đi qua bờ sông, bờ sông mẹt”

Phía sau bài hát này chỉ toàn là đoạn điệp khúc lặp đi lặp lại, và một đoạn guitar solo, nhưng làm gì có guitar, cho nên chỉ có thể lặp đi lặp lại đoạn điệp khúc.

Thật ra, nếu đặt bài hát này ở Afghanistan, sẽ có cảm giác hài hước đen tối, bởi vì quân đội Liên Xô là quân xâm lược, những người bị gọi là “súc sinh” trong bài hát là những người lính kháng chiến anh dũng.

Người lính trong bài hát càng anh dũng, càng làm nổi bật sự tàn khốc của cuộc chiến.

Nhưng đặt trong hoàn cảnh hiện tại,‘súc sinh” biến thành quân xâm lược Prosen, bài hát này lập tức tràn đầy hơi thở anh hùng.

Trước khi “mượn” bài hát này, Vương Trung hoàn toàn không ngờ nó lại phù hợp đến vậy.

Hắn chỉ chọn đại một bài hát có vẻ dễ hát thôi mà.

Kết quả là bây giờ nhìn quanh, những cô gái trẻ đã khóc hết nước mắt, các bà thím đội giặt quân áo thì vỗ vai an ủi các cô, sẵn tiện khoe bộ ngực đồ sộ của mình.

Đúng vậy, là bộ ngực của các bà thím.

Vương Trung dừng lại, nhìn xung quanh: “Tôi hát xong rồi, vỗ tay đi chứ?”

Mọi người vẫn chưa hoàn hồn —— đang mải mê tưởng tượng cảnh chiến đấu với quân địch, không rảnh.

Vương Trung chỉ đành bất đắc dĩ nhún vai, sau đó cầm lấy chiếc mũ sắt vừa rồi gõ, đội lại cho người lính kia: “Cậu tên gì?”

“Semyon Alekseyevich.’

Vương Trung: ‘Semyon, hãy giữ chiếc mũ sắt này, nó sẽ giúp cậu dũng cảm, bất khuất trên chiến trường.”

Semyon cười nói: “Yên tâm đi, tướng quân, tôi đã từng bắn chết một tên địch, còn tè lên người hắn nữa.”

Vương Trung ngẩn người: “Cái gì?”

Semyon khoa tay múa chân: “Ở Shostka, tôi chắc chắn là mình đã bắn chết hắn, tôi dùng Tokarev bắn hắn năm phát. Sau khi chiến đấu kết thúc, tôi tìm thấy xác hắn, tè một bãi lên người hắn. Lúc đó tôi nhịn tiểu lâu lắm rồi, nước tiểu vừa nhiều vừa vàng. Tè xong, tôi cảm thấy tay chân mình không còn run nữa, trong lòng cũng bình tĩnh lại, cho dù có một vạn tên Prosen xông đến, tôi cũng chẳng sợi”

Vương Trung:…

Đúng lúc này, còi báo động phòng không đột nhiên vang lên.

Trong loa phát thanh vang lên tiếng hét của thầy tu Peter: ‘Máy bay địch đã vòng qua trận pháp âm thanh của ta, chúng đang bay từ hướng đông đến! Chuẩn bị nghênh địch!”

Trận pháp âm thanh của thầy tu Peter vẫn luôn hướng về phía tây, liên tục “quét” từ nam lên bắc, từ bắc xuống nam, phía đông là điểm mù.

Còi báo động phòng không vẫn đang réo inh ỏi, Vương Trung nhìn thấy máy bay ném bom từ trên cao.

Hắn lao về phía Olga và Lyudmila, giang hai tay đẩy hai cô gái ngã xuống đất.

Tiếng nổ vang lên, tiếp theo là tiếng súng máy bắn phá.

Sau đó là tiếng thần tiễn xé gió và tiếng pháo cao xạ.

Có lẽ phát hiện ra thần tiễn trên mặt đất, máy bay địch nhanh chóng rút lui. Vương Trung vốn nhắm chặt mắt, dùng sức ấn đầu hai cô gái xuống đất, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, mở mắt ra.

Bên trái là Lyudmila đang nhìn hắn với ánh mắt trìu mến, bên phải là Olga cũng đang nhìn hắn với ánh mắt trìu mến.

Có một khoảnh khắc, Vương Trung cảm thấy cứ nằm như vậy cũng tốt.

Nhưng ngay sau đó hắn đứng dậy, đưa tay kéo Lyudmila lên trước, sau đó mới kéo Olga.

Olga nhìn Vương Trung với vẻ mặt sùng bái: "Anh thật sự biết sáng tác nhạc sao!"

Vương Trung: 'À, cái này… là do cảm xúc tự nhiên mà có, là Thánh Andrew ban cho tôi."

Olga nắm chặt tay Vương Trung: "Bài hát này nhất định phải được xuất bản! Em rất rất thích nó!"

Lyudmila lập tức ôm lấy cánh tay Vương Trung: "Em cũng vậy!"

Olga cũng không khách sáo, ôm chầm lấy cánh tay còn lại của Vương Trung.

Lyudmila: "Điện hạ, người chú ý ảnh hưởng một chút!"

"Nếu như em đã đính hôn, đã đeo nhẫn đính hôn…" Olga dừng lại,'Không, chị là em gái, em gái thì luôn có thể làm như vậy." … Cô nàng đã tìm ra loophole của cái hệ thống "chị dâu -em chồng" này rồi!

Nhưng nếu như hoàng nữ điện hạ thừa nhận cô em gái này, hình như sẽ không còn cảnh "cơm chẳng lành, canh chẳng ngọt" nữa?

Vương Trung thầm nghĩ.

Mà lúc này, hạ sĩ Semyon bên cạnh đang khoe khoang chiếc mũ sắt bị tướng quân gõ suốt năm phút đồng hồ.

Hình như có người muốn mua chiếc mũ này, ra giá tận 1000 rúp.

Cuối cùng cũng bổ sung xong chương của hôm qua, nhưng hôm nay lại phải tiếp tục cày cuốc rồi…

(Hết chương)

Lại là thông báo trì hoãn đăng chương

Không nhịn được lại đi cãi nhau, lỗi của tôi. Bây giờ đã bị biên tập mắng cho một trận rồi.

Hiện tại đang pha trà, chuẩn bị gõ chữ.

Giờ giấc sinh hoạt của tôi đã hoàn toàn đảo lộn, chẳng phân biệt được ngày đêm, từ sau lần đi viếng mộ hôm đó.

Tôi chỉ có thể đảm bảo là trước khi đi ngủ sẽ gõ được ba chương.

Các ngươi sáng sớm dậy xem thì tốt.

Vì sao lại hứa hẹn là canh ba, không phải canh bốn, bởi vì sáng nay hắn không nhịn được ngủ, canh bốn mới gõ.

Vốn dĩ hắn còn nghĩ, hôm nay đã canh ba rồi, tối nay hai canh nữa là canh năm, kết quả hôm nay chỉ còn lại canh ba, hôm qua chỉ có hai canh.

Hắn nghĩ ngợi, ngoại trừ thêm chương không có cách nào đền bù cho mọi người, như vậy, tất cả cập nhật của ngày 11,12 đều không tính là bổ sung, hắn tranh thủ hai ngày viết ít nhất tám chương cho mọi người.

Sau đó lại bắt đầu bổ sung bình thường. Đường vòng lửa đạn lại là thông báo trì hoãn cập nhật đang đánh trúng tay, xin

chờ một lát, Sau khi nội dung cập nhật, xin một lần nữa cập nhật trang mới, là có thể thu hoạch cập nhật mới nhất! Chương 72: Em gái của ta không thể cao như vậy

Vương Trung bị kẹp ở giữa, cảm giác của hắn là ——

Nóng quái

Vốn áo khoác này đã dày, bây giờ còn bị mỡ bao quanh.

Về phần cái gì tốt, cười chết áo khoác quá dày, căn bản không cảm giác được!

Vì sao hắn lại mặc áo khoác dày như vậy!

Rõ ràng hẳn là hưởng phúc lợi! Hắn nghĩ là hưởng phúc lợi nhal

Vương Trung cưỡng ép bỏ hai cô gái ra: "Được rồi! Các cô xem, trên người tôi đều toát mồ hôi rồi kìa!"

Lyudmila lập tức tiến lại gần: "A, toát mồ hôi thật rồi. Anh mặc áo khoác này quá sớm. Áo khoác này nên thay chung với áo choàng mùa đông tuyết phủ, anh xem các chiến sĩ còn mặc áo choàng cỏ mùa hè nữa không.'

Nói xong Lyudmila giúp Vương Trung cởi áo khoác ra, giao cho Nelly.

Sau đó Vương Trung mặc quân phục mùa thu, mồ hôi lại chảy ra lập tức cảm thấy lạnh.

Hiện tại nhiệt độ không khí vốn đã không cao, hơn nữa trong không khí còn ẩm ướt. Nói thật thời tiết này có chút giống với trở về vùng phía nam ở phía nam Seris.

Vương Trung vừa mới cởi áo khoác liền hắt hơi một cái.

Olga thoạt nhìn muốn lại gần dùng thân thể ủ ấm Vương Trung, nhưng Lyudmila lại nhanh hơn một bước.

Cô còn cười nói: ‘Lúc ở Cao điểm Peniye, anh sốt cao đánh tan kẻ địch, bây giờ không phải lại sốt đấy chứ?”

Vương Trung cười nói: “Có một khả năng, chỉ là mặc áo khoác, hai người không ôm, nhiệt độ vừa đủ?”

Lyudmila và Olga liếc nhau một cái, sau đó cùng nhau lùi ra xa.

Nelly mở áo khoác ra lần nữa, giúp Vương Trung mặc vào.

“Anh xem, nhiệt độ vừa phải.” Vương Trung hoạt động cánh tay và cơ thể: “Cấm hai người ôm nữal Đứng yên đói”

Olga giống như bị Vương Trung lây bệnh, cũng hắt hơi một cái, sau đó ra hiệu với nữ quan, thế là nữ quan hoàng gia lấy ra một cái áo choàng thật dày, choàng lên cho công chúa, che kín cả giáp che ngực.

Lyudmila: “Điện hạ, ngay từ đầu người nên mặc thứ này, bị cảm rất không tốt.”

Olga: “Ta không ngờ bên ngoài thành phố lại lạnh như vậy.”

Cô nhìn trời: “Không biết bùn lầy còn kéo dài bao lâu nữa.”

Vương Trung cũng nhìn lên trời: “Cho dù bây giờ lập tức đóng băng, mặt đất cứng lại, chúng ta cũng có lòng tin ngăn cản địch nhân. Công chúa điện hạ.”

Olga gật gật đầu.

Vương Trung: “Đi xem đội tiếp theo đi.” Olga vẫn liên tục thị sát cho đến buổi chiều.

Cuối cùng sau khi xem qua tất cả các vị trí chiến đấu, Olga bắt đầu nghĩ cách để xem các thứ kỳ quái: “Tháp nước kia ta muốn xem thử!”

“Ta muốn xem căn nhà gỗ kia một chút!”

“Còn có vườn hoa giữa phố kia…”

“Đó là phân đấy, cũng chính là chất thải.’ Vương Trung cắt ngang lời Olga: “Điện hạ, chẳng phải người còn phải đi thị sát các đội khác sao?”

Olga biu môi: “Ta muốn mang bài hát anh vừa sáng tác qua! Tối nay ta sẽ ở lại đây! Anh dạy ta hát!”

Không thể không nói, Olga làm nũng thoạt nhìn thật sự giống một cô em gái.

Rõ ràng tướng mạo của cô không hề giống em gái.

Chưa kể, chiều cao em gái không thể cao, tốt nhất là ngang với Nelly.

Mà Olga và Lyudmila giống nhau, đều là cô gái Nga điển hình, cao lớn.

Olga vừa mới bắt đầu làm nũng, Lyudmila liền nhắc nhở: “Đừng ôm anh ay anh ấy sẽ nóng, người cũng không muốn tướng quân của chúng ta vì người mà bị sốt đâu? Loại thời điểm quan trọng này, sốt là nguy hiểm đến tính mạng đấy!”

Lyudmila cũng không nói rõ là nguy hiểm đến tính mạng ở phương diện nào.

Olga chỉ có thể lùi ra xa, nhưng vẫn cầu xin nói: “Dạy tôi! Ngày mai tôi đi các đội khác, hát cho họ! Bản thân tôi cũng rất thích bài hát này.”

Vương Trung: “Điện hạ, bài hát này căn bản không có phối nhạc, ngay cả giai điệu cũng không có, nếu như các nhạc sĩ của Yekaterinburg mà nghe được, lại muốn chê cười tôi.”

Olga: “Vi nhạc sĩ thiên tài kia của anh đâu? Tôi biết nhạc sĩ thiên tài trong quân đội anh đã phối giai điệu cho bài hát, gọi

anh ta đến đây!”

Vương Trung lộ vẻ khó xử.

Olga kinh hãi: “Hả, anh ta hy sinh rồi? Xin lỗi, tôi…”

“Không, anh ta không hy sinh. Bởi vì anh ta vi phạm kỷ luật, đang đi gánh phân.”

Olga đợi một giây: ‘Làm gì cơ?”

Vương Trung: “Ganh phân. Anh ta là chuyên gia gánh phân ở đây, làm việc này rất nhanh nhẹn!”

Đang nói thì Vasili cầm đòn gánh từ xa đi tới.

Vương Trung định giả vờ không thấy, mục đích của hắn là đưa công chúa lên xe lửa, Vasili đến đây thì công chúa sẽ tìm lý do ở lại đây cả đêm.

Nhưng Vasili lại trực tiếp chào hỏi: “Tướng quân! Nghe nói ngài có bài hát mới, họ đều đang bàn tán! Là bài hát gì vậy?”

Vương Trung nhìn Olga, nói với Vasili: “Cái này à…’

Olga: “Hát lại một lần nữa đi, để cho nhà soạn nhạc này phối nhạc! Vị này chính là nhà soạn nhạc đúng không? Gái đòn gánh này dùng để gánh phân phải không?”

Vasili nhìn thấy công chúa thì giật mình: “Ø2? Đây chẳng lẽ là Hoàng thái nữ điện hạ?”

Olga: “Đòn gánh của anh là để gánh phân à?” “Vâng, đúng vậy.” Vasili vẻ mặt khó hiểu,‘Cho nên xin người đừng chạm vào nó, cũng đừng chạm vào tôi, vừa nãy gánh phân không biết có bị bắn lên người không.”

Olga: “Xin hãy phối nhạc cho bài hát này, tối nay tôi muốn học, ngày mai mang đến các đội khác hát.”

Vương Trung lắc đầu: “Điện hạ, như vậy không ổn, sao người có thể tùy tiện ở lại?”

Olga: “Tôi có thể gọi điện thoại cho phụ hoàng. Người sẽ đồng ý!”

Địa chỉ mới nhất của 83 trung văn

Sư đoàn bộ, Olga cầm điện thoại, yên lặng chờ tổng đài viên kết nối, rốt cuộc đầu dây bên kia truyền đến giọng nói mệt mỏi: “Ai đấy?”

Olga: “Phụ hoàng, con hy vọng hôm nay có thể ở lại Sukhaya Verevka, Rokossovsky mới sáng tác một bài hát, rất được các binh sĩ yêu thích, con muốn học bài hát đó!”

Bên kia im lặng khoảng hai mươi giây mới hỏi: “Con đang ở Sukhaya Verevka sao?”

“Vâng.”

“Cùng Rokossovsky công tước?”

“Vâng, công tước Charon.’

“Ừ, con muốn ở lại một ngày thì cứ ở. Bên này cha còn cuộc họp quân sự”

Nói xong Sa hoàng bệ hạ liên cúp máy.

Olga quay đầu nói với Vương Trung: “Phụ hoàng nói tôi muốn ở lại một ngày thì cứ ở.”

Vương Trung bu môi.

Lúc này Pavlov vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Nhưng chúng ta không có nhà ở đạt tiêu chuẩn hoàng gial Căn nhà tốt nhất là nhà gạch của Boye, mà cũng chỉ là nhà gạch! Căn nhà này lát nữa mà bị oanh tạc e là không trụ được!”

Olga: “Tôi có thể ở boongke! Hoặc là ngủ võng, tôi muốn ngủ võng từ lâu rồi! Ở đây có võng không?”

Pavlov: “Không có, nhưng chúng tôi có thể làm cho người một cái. Người nhất định phải ngủ võng sao? Lỡ đâu ngã xuống thì sao?”

Olga do dự, liếc mắt nhìn Vương Trung: “Alyosha, anh nói tôi ngủ ở đâu thì tốt?”

Vương Trung: “Giường dã chiến là được rồi. Còn về phần ngủ ở đâu, tôi thấy boongke cũng được đấy, tôi và Lyudmila dọn ra khỏi boongke, giường của chúng tôi nhường cho điện hạ. Chúng tôi… đến phòng Nelly ở tạm.”

Nelly: “Tôi chỉ có một cái giường nhỏ!”

Vương Trung: “Thêm một cái nữa, chúng ta đâu có thiếu giường.”

Olga cau mày: “Hay là ngủ chung đi, để hai cái giường, hai người ngủ một cái, tôi ngủ một cái.”

Cô vừa nói xong, Vasili liên đi vào: “Tôi viết xong bài hát rồi, giai điệu này rất đơn giản, ca khúc cũng đơn giản. Tướng quân nói nhạc cụ của bài hát này cũng nên đơn giản, cho nên tôi chỉ sắp xếp balalaika và bayan, cùng với…

Vasili giơ chiếc mũ sắt trong tay lên: “Một cái mũ sắt!”

Vương Trung hơi xấu hổ: “Anh đổi thành trống cũng được, trống gì cũng được…” “Không không không!” Vasili lắc đầu liên tục: “Tôi đã hỏi các binh sĩ ở đây rồi, họ đều nói mũ sắt mới đúng! Bài hát này phải dùng mũ sắt gõ!”

Nói xong Vasili đặt mũ sắt lên bàn, bắt đầu vừa gõ mũ sắt vừa hát: “Nuốt cát bụi, ta mất đi ý thức.”

Pavlov bày ra vẻ mặt “cái gì thế này, để ta nghe thử xem, hai tay khoanh trước ngực, nhìn Vasili.

Vasili quả nhiên là một nhạc sĩ chuyên nghiệp, nói là không thay đổi bài hát là không đúng, Vương Trung đã nghe qua bản

gốc, bài hát này rõ ràng đã được Vasili sửa lại nhịp điệu.

Bài hát "Nuốt cát bụi" vốn dĩ rất tuyệt vọng, thậm chí có chút chán nản, nhưng sau khi được Vasili sửa lại đã trở nên bi thương, sâu lắng và tràn đầy khí khái anh hùng.

Lúc Vương Trung tự hát, chỉ cảm thấy thay đổi hoàn cảnh là đã rất anh hùng rồi, bây giờ Vasili còn thể hiện sự anh hùng đó trên giai điệu.

Hát xong một khúc, Olga đưa tay lau nước mắt, lại phát hiện không có giọt nước mắt nào: "Kỳ lạ, lúc nghe Alyosha hát, tôi đã khóc rất nhiều."

Vasili: "Tôi hát không có cảm xúc sâu sắc như vậy, dù sao tôi cũng chưa từng trải qua trận chiến ở Cao điểm Peniye, tướng quân, bài hát này là nói về trận chiến ở Cao điểm Peniye phải không?"

Vương Trung hít sâu một hơi: "Đúng vậy! Anh quả nhiên rất giỏi, nghe ra được cả điều đó!"

Olga: "Mau dạy tôi hát!"

Vasili: "Không cần đâu, tôi đã chép nhạc ra rồi, có cả lời bài hát, đã in rất nhiều bản, người lấy mấy bản đi là được!"

Vương Trung: "Gryffindor cộng thêm mười điểm! À không, Vasili cộng thêm mười điểm!"

Vasili vẻ mặt ngơ ngác: "Hả? Cộng thêm điểm gì?"

Olga bĩu môi: "Tôi không biết hát, phải dạy!"

Vương Trung: "Giả vờ, cô có thể hát giọng nữ cao, tự học đi! Tối nay nhường boongke cho cô, ở chung với các nữ quan của cô!"

Olga biu môi.

Pavlov lặng lẽ đi đến cửa, đang định lẻn ra ngoài thì Popov đi vào: “Anh làm gì thế?”

“Hả, tôi đi sắp xếp chỗ ở cho Hoàng thái nữ!!”

Popov nhíu mày, sau đó nhìn tình hình trong phòng, lập tức quay người: “Vậy tôi đi bố trí lính canh cho Hoàng thái nữ!”

Vương Trung thở dài chỉ vào hai người rời đi nói: “Olga, hiện tại chiến sự rất căng thẳng, hôm nay chúng ta mới bị oanh tạc, đừng nhõng nhão nữa. Cô muốn ở lại học hát thì học, đừng đưa ra yêu cầu vô lý nữa.”

Olga ủ rũ nói: “Được rồi…”

Ngày hôm sau, 25 tháng 10, Vương Trung dẫn theo một đám người ở nhà ga tiễn Olga.

Hắn dặn dò: “Nhất định phải chuyển lời tôi cho Sergey bên Cục quân khí! Càng nhanh chóng thiết kế và sản xuất trang bị tôi yêu cầu, càng nhanh đưa vào sử dụng, thương vong của chúng ta sẽ càng ít!”

“Biết rồi.” Olga ngẩng đầu: “Lúc chia tay, không có nụ hôn nào sao?” Vương Trung thở dài, nhẹ nhàng hôn lên trán Olga.

Vừa hôn xong, Olga đột nhiên nhón chân, chủ động hôn hắn.

Nếu như cô ấy cao bằng Nelly, có nhón chân cũng chỉ hôn được cằm Vương Trung.

Nhưng cô ấy lại cao bằng Lyudmila.

Vương Trung giật mình, cô là “Cô thích Huân Tông” sao? Chủ động tấn công như dã thú vậy, chẳng lãng mạn chút nào! [Quả thực không biết dùng từ nào thay thế từ Huân Tông]

Hôn xong, Olga chạy đi như một làn khói.

Vương Trung lo lắng nhìn Lyudmila: “Đó là nụ hôn anh em. Hơn nữa anh biết có một vị vua của Ant cũng thích làm vậy!”

Lyudmila: “Tôi thấy rồi, anh chỉ muốn hôn trán thôi mà, không trách anh. Chúng ta vẫn nên nhanh chóng kết hôn đi. Tôi muốn sinh thêm một đứa nữa, trước đây anh không phải đã nói rồi sao, từ tháng 12 năm nay đến tháng 6 năm sau chiến sự sẽ tạm thời ổn định, tôi nghĩ thời gian đó rất thích hợp.”

Vương Trung: “Nhưng chúng ta đã đồng ý…

Lyudmila dùng ánh mắt sắc bén nhìn Vương Trung.

Vương Trung: “Tuân lệnh, vợ yêu.”

Địa chỉ mới nhất của 83 trung văn Chương 73: Tới gần

Sáng ngày 31 tháng 10, Sukhaya Verevka.

Grigory vừa đến trước boongke Rokossovsky ở liền giật mình.

Hắn trông thấy Rokossovsky ngồi ở trên ghế trước cửa, bộ dáng như đã kiệt sức.

Nghe được tiếng bước chân của Grigory, Rokossovsky ngẩng đầu, nhìn cảnh vệ viên của mình, nói: “Nhìn lại lịch sử, Ant quốc gia này a, chỉ can bị nữ hoàng thống trị, sẽ có được tiến bộ nhảy vọt. Sa Hoàng vĩ đại trong lịch sử của Ant, hoặc là bạo quân hoặc là nữ hoàng, hoặc là nữ hoàng bạo quân, đây chính là tính dân tộc của quốc gia chúng ta.”

Grigory thò đầu nhìn vào trong boongke, lại hít mũi một cái, vẻ mặt như đã hiểu ra điều gì, nói: “Trong rừng rậm phụ cận có hươu, tôi đi săn một con. Ăn chút thịt hươu là được rồi.”

Nói xong, Grigory một tay vịn súng tiểu liên, đi về phía chuồng ngựa.

Lúc này Lyudmila đi ra: “Em cảm thấy như vậy cũng được. Nó đang đá bụng em!”

“Làm gì nhanh như vậy chứ!” Vương Trung chửi bới đến sức mạnh cũng không còn: “Em có từng suy nghĩ đến tâm trạng của anh chưa? Dựng dục sinh mệnh mới, hẳn là một chuyện tràn ngập cảm giác nghi thức, có hiểu cảm giác nghi thức không?”

Lyudmila: “Thời đại chiến tranh, làm sao có nhiều cảm giác nghi thức như vậy?”

Vương Trung thở dài: “Nghĩ kỹ rồi, nửa cuối năm sau em đều sẽ ở hậu phương, đây là chuyện tốt, tuyệt đối là chuyện tốt.”

Sang năm chính là thời kỳ khai chiến thứ hai, trước mắt mà nói, toàn bộ tiến trình chiến tranh đều dựa theo kịch bản địa cầu để phát triển, mặc dù dưới sự cố gắng của Vương Trung thiếu đi một lần tiêu diệt chiến, nhưng bởi vì kẻ địch là người Đức, cho nên tiến trình hẳn là sẽ không kém quá nhiều.

Sang năm hẳn là sẽ phát sinh chiến tranh thành thị xay thịt quy mô lớn ở một nơi nào đó.

Lúc này Vương Trung còn không biết Prosen bởi vì bị hắn làm công sự phòng ngự kiên cố kia làm phiền, muốn sớm tạo ra xe tăng đột kích Panther cùng Đột Kích Tiger.

Dù sao trên Địa Cầu, Panther là tổng kết kinh nghiệm xay thịt thành thị năm thứ hai, mới tạo ra được.

Vương Trung trực tiếp ở Shostka, để cho người Prosen kiến thức trận địa phòng ngự thành thị tân tiến nhất, trực tiếp để cho Prosen sinh ra ý niệm từ bỏ tranh đoạt nhà cửa.

Đường kính nòng của Panther là 75 mm, hơn nữa có thể bắn ra đạn dược tăng cường giảm bớt tâm bắn, bắn ra một phát pháo xuống công sự gì cũng tan hoang.

Đương nhiên Vương Trung bên này cũng không phải không nghĩ tới bộ đội của mình đối mặt với loại thành thị bê tông cốt thép được bố trí phòng ngự kiên cố này thì làm sao bây giờ.

Ở địa cầu, người Anh làm một loại xe tăng đặc chủng tên là Churchill AVRE, chuyên dùng để phá kiến trúc bê tông cốt thép kiên cố. Đây là pháo cối 290mm.

Tầm bắn của thứ này chỉ khoảng 100 mét - đúng vậy, 100 mét, hơn nữa bởi vì lúc nó bắn ra tiếng pháo nghe như lò xo bắn đạn pháo ra, cho nên còn có một cái tên gọi: Máy bắn thùng rác.

Trong thực chiến thứ này thành công nổ tung không ít pháo đài, nhưng bởi vì lúc nạp đạn, nhân viên thao tác vô tuyến điện muốn cả người chui ra ngoài xe, rất dễ dàng bị đánh chết, cho nên bình thường phải nạp đạn ở khu vực an toàn. Tầm bắn của thứ này chỉ có 1000 mét, kết quả là thứ này thường được lấp đầy ở khu vực an toàn, sau đó bắn một phát vào mặt kẻ địch, rồi quay về khu vực an toàn nạp đạn.

Thứ đồ chơi Churchill này ngoại trừ trang giáp dày nặng ra, còn có một đặc điểm khác: Chậm, vì thế hiệu suất chiến đấu của thứ này liên thấp đến giận sôi.

Mà trên Trái Đất, sau khi quân đội Liên Xô đi qua những thành phố xay thịt, phương án lấy ra chính là: Lái B4 ra đường, nã pháo vào kiến trúc của kẻ địch.

Quân đội Liên Xô còn trang bị đạn phá hủy bê tông chuyên môn cho pháo tự hành SU-152, chính là dùng để bắn xuyên qua kiến trúc bê tông ở khoảng cách gần.

Vương Trung nghĩ tới nghĩ lui, hình như cũng chỉ có một lựa chọn là san bằng kiến trúc bê tông.

Đương nhiên bom cháy cũng là một lựa chọn, nhưng Vương Trung không biết Ant hiện tại có thể khai phá ra loại cao cấp như bom cháy hay không.

Muốn làm rõ chuyện này, phải tiến hành mò mẫm công nghiệp của Ant.

Nói tóm lại, với cục diện hiện tại, Vương Trung không chắc liệu mình có thể lấy được vũ khí tác chiến thành thị hiệu suất cao trước khi chiến tranh nổ ra năm thứ hai ở các thành phố lớn hay không.

Cho nên nếu Lyudmila có thể sinh con ở hậu phương, không tham gia chiến dịch này, đó là tốt nhất.

Đương nhiên, nếu thật sự muốn nghĩ cách, còn có thể tìm Hợp Chủng Quốc đòi vũ khí, Hợp Chủng Quốc có bom xăng, có đạn phốt pho trắng, đều thích hợp sử dụng trong chiến tranh thành thị.

Vương Trung thất thần, Lyudmila dùng sức đẩy hắn: "Anh làm sao vậy?"

"Không có gì, anh chỉ cảm thấy em có thể mang thai là được rồi. Vừa lúc chúng ta có đất phong mới ở Charon, em có thể ở lại đó. Nơi đó cách xa tiền tuyến, thậm chí ở ngoài phạm vi công kích của không quân Prosen."

Lyudmila: "Em thực sự không muốn để một mình anh ở lại tiền tuyến, anh yêu. Sáng sớm thức dậy, em đã nghi ngờ, quyết định của em có phải đã làm sai rồi không. Em nên ở lại tiền tuyến với anh, làm tu sĩ cầu nguyện cho anh.

"Hồi tưởng lại, là nụ hôn kia của Hoàng thái nữ làm cho em hoảng hồn…"

Vương Trung lấy ra khí lực cuối cùng đứng lên, hai tay nắm lấy bả vai Lyudmila, sử dụng tất sát kỹ của Huân Tông

với nàng. [Quả thực không biết dùng từ nào thay thế từ Huân Tông]

Sau khi kết thúc, Vương Trung nặn ra một nụ cười: "Bây giờ yên tâm đi? Anh nói thật với em, khi Olga toàn lực ứng phó tấn công, em nói anh không dao động, đó là giả. Nhưng anh yêu nhất là em. Olga chỉ là em gái mà Ivan nhờ vả anh, cho dù cô ấy làm nhiều hơn nữa cũng không thay đổi được điểm ấy."

Lyudmila nhấch miệng cười.

Lúc này cảnh báo không tập lại vang lên.

Vương Trung kéo Lyudmila, tiến vào boongke.

Lyudmila: "Grigory đi săn thú?"

Vương Trung: "Đúng, ở trong rừng cây hẳn là an toàn hơn chúng ta, không ai đi oanh tạc rừng cây."

Trong lúc nói chuyện, Vương Trung dựa vào cửa sổ quan sát của boongke, lợi dụng hack thu được tầm nhìn hoàn chỉnh bên ngoài.

Hắn không tốn chút sức nào đã nhìn thấy máy bay của kẻ địch, hơn nữa còn nhìn thấy khoang chứa bom mo ra.

Một lượng lớn truyền đơn được thả ra từ khoang chứa bom.

Truyền đơn?

Vương Trung bỗng nhiên nhớ tới thế cục thủ đô mà Olga nói, phái đầu hàng rục rịch, truyên đơn này sợ không phải là vì tăng cường lòng tin của phái đầu hàng.

Sau khi xác nhận nhiều lần chỉ có tờ rơi, Vương Trung mở cửa boongke.

Lyudmila: "Anh làm gì vậy? Bên ngoài rất nguy hiểm!"

Vương Trung: "Oanh tạc đã kết thúc."

Nói xong hắn trực tiếp đi ra khỏi boongke.

“Cái gì? Còn chưa nghe được tiếng nổ mạnh! Sao lại kết thúc chứ?”

Vương Trung nhìn lên bầu trời: “Bởi vì thứ ném không phải bom công thành, mà là bom công tâm.”

Lyudmila cũng đi ra khỏi boongke, nhìn tờ rơi đầy trời.

Lúc này tiếng cảnh báo giải trừ phòng không vang lên, thế là người chui ra khỏi boongke nhiều hơn.

Tờ rơi xuống đất vào lúc này.

Vương Trung trực tiếp nhận một tấm trên không trung, đọc lên văn tự in ấn: “St. Andrewburg bị vây hãm đã bị công phá, kẻ địch đã thẳng tiến đến Markov cách Yekaterinburg 100 km, rất nhanh sẽ đến Yekaterinburg. Đây chỉ là một lần biểu tình vũ trang vui vẻ, quân đội Ant đã sắp sụp đổ.

“Người Ant có thể chỉ còn lại có một trăm vạn quân đội, Ant đã là binh không thể dùng!”

Lyudmila cũng duỗi cổ nhìn văn tự phía trên, lúc nhìn đến câu này cau mày: “Một trăm vạn cũng quá ít đi? Chỉ là phòng tuyến trên Yekaterinburg cũng không chỉ có ít quân đội như vậy.”

Vương Trung: “Đúng vậy. Đương nhiên đây có thể là tài liệu tuyên truyền do người Prosen viết ra. Đi, chúng ta đi boongke của bộ tư lệnh, xác nhận tình trạng của St. Andrewburg, xem tình hình của Markov.”

Lyudmila gật gật đầu.

Sư bộ theo thường lệ là Popov trực ca đêm, nhìn thấy Vương Trung tiến vào liên nói: “Nhìn thấy truyên đơn rồi?”

Vương Trung phất phất tờ rơi trong tay, hỏi: “Cho nên tình huống St. Andrewburg và Markov thế nào?”

Popov quay sang bản đồ: ‘Hai thành phố đều nằm trong sự kiểm soát của chúng ta. Trong đó Tập đoàn quân St. Andrewburg vẫn còn giữ được sức mạnh tương đối lớn, Tập đoàn quân đã đẩy lùi cuộc tấn công của Mannheim, gây ra một lượng lớn sát thương cho kẻ địch.

“Bởi vì bản thân Mannheim thiếu thốn binh lực, loại trình độ đả kích này đủ để cam đoan Mannheim không thể hô ứng hành động công kích của Tập đoàn quân phía Bắc Prosen.

“Tập đoàn quân St. Andrewburg đã điều động phần lớn lực lượng đến chính diện, đối mặt với Tập đoàn quân phương Bắc.”

Vương Trung líu lưỡi: “Xem ra tình hình St. Andrewburg vẫn ổn al”

Popov gật đầu: “Hắn là còn có thể, nhưng tôi nghĩ bọn họ gặp vấn đề giống như chúng ta, bộ đội giống như bã đậu, nhất là bộ đội xe tăng. Mù quáng từ 18 quân đoàn xe tăng mở rộng đến 95 quân đoàn xe tăng, kết quả là trong quân không có gì cả.”

Vương Trung: “Chúng ta chính là một tên mập mạp sưng vù, bị Prosen dùng sức đẩy một cái, thiếu chút nữa té ngã.”

Popov nhìn về phía Markov: “Markov quả thực bị bắn phá, hơn nữa còn nhìn thấy bộ đội trinh sát của kẻ địch. Nhưng trước mắt nó chưa bị tấn công mạnh, có lẽ người Prosen đang tích trữ vật tư để công phá.”

Vương Trung: “Vậy trên truyền đơn này không phải một câu nói thật cũng không có sao!”

Lúc này Pavlov vào cửa: “Cái gì mà không có lời nói thật? Là chỉ tờ rơi sao? Yên tâm, tờ rơi là thứ gửi cho những người

nguyện ý tin tưởng xem. Những người thuộc phái đầu hàng ở thủ đô chắc chắn đã mừng rỡ như điên rồi."

Giữa trưa ngày 31 tháng 10, St. Yekaterinburg, công trường chiến hào chống tăng ở ngoại ô. Khu vực kiểm soát của Ant.

Truyền đơn của quân đội Prosen được phát xuống, rất nhiều người giống như Vương Trung trực tiếp bắt lấy nội dung đọc trên đó.

Lúc này giáo sĩ vừa đi vừa trấn an mọi người: "St. Andrewburg còn đang chiến đấu, Markov còn đang chiến đấu! Không nên mắc lừa kẻ địch!"

Đoạn công trường này do Trại lao động số 515 phụ trách, đây là một Trại lao động toàn là phụ nữ, hiện tại chung quanh Yekaterinburg có rất nhiều Trại lao động như vậy.

Nghe được giáo sĩ nói, các bà, các mẹ trong Trại lao động liên nhao nhao phụ họa: "Không nên mắc lừa địch nhân! Nhất định là quỷ kế"

Mà bản thân các cô gái trẻ tuổi nhìn tờ rơi có chút dao động, bị các bà, các mẹ và giáo sĩ rống một tiếng như vậy cũng trấn định lại.

Đúng lúc này, một nam tử đeo kính mắt giơ cao truyên đơn xông lại, la lớn: "Các cô gái! Các người hiện tại đang bận rộn cái gì! Mau chạy trốn đi! Quân đội của Prosen sắp đến nơi này rồi!"

"Đừng nghe hắn nói mò, các cô gái! Bắt hắn lại!" Có bà cô hô.

"Bắt lấy hắn! Không cho hắn yêu ngôn hoặc chúng!"

Chờ những người phụ nữ dân quân chế phục xong tên nam tử đeo kính, các thẩm phán vội vàng chạy đến, bắt tên phản bội lại mang đi.

(Hết chương)

Chương 111: Sĩ Khí Cao

Chương 74: Máy ép đường xoay

Chuong 74: May ep duong xoay

Ngày 1 tháng 11, Vương Trung vừa mới đến Sư bộ, liền thấy Pavlov đã đến trước, đang cùng Popov trực đêm thảo luận.

“Tốc độ tiến quân của địch đột nhiên tăng nhanh.” Pavlov một tay ôm ngực, một tay chống cằm,‘Ngày hôm qua chúng bất ngờ tiến lên 20 km. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng rất có thể sẽ đánh vào Yekaterinburg trước khi trời lạnh.”

Vương Trung: “Chuyện gì xảy ra?”

Pavlov chỉ chỉ điện báo đặt trên bàn: “Ngài tự xem đi.”

Vương Trung cầm điện báo lên, nhanh chóng đọc một chút, sau đó nói: “Các anh cũng đâu phải chưa từng thấy quân địch một ngày tiến quân bảy mươi cây số, hai mươi cây số mà đã ngạc nhiên sao?

“Hơn nữa, tôi đã kiểm tra mặt đất xung quanh, đất đai xung quanh đây không giống Kazaria, đất đai ở đây vốn dĩ đã tương đối cứng, cho dù có bùn chắc cũng không ảnh hưởng nghiêm trọng như đất đen của Kazaria.”

Vương Trung từng cưỡi Bucephalus đi điều tra, lúc ấy Vương Trung chuẩn bị đi xe, kết quả Grigory đề nghị cưỡi ngựa đi, bởi vì “Lúc này ngựa so với xe dùng tốt hơn, tin tôi đi”.

Xung quanh Sukhaya Verevka đều là nen đất cứng, chỉ có điều bê mặt có một lớp bùn.

Tương ứng với điều này, khi Vương Trung hỏi thăm những người nông dân lớn tuổi gần đó, họ cũng nói gần đây không trồng lúa mạch, mà trồng các loại rau củ, còn có cỏ khô dùng để nuôi heo chẳng hạn như cỏ linh lăng gì đó.

Cùng với khoai tây.

Điều này thậm chí còn ảnh hưởng đến nguồn cung cấp của cận vệ, khi ở Kazaria, thức ăn trên bàn của các quân binh rất phong phú, đa dạng, bây giờ ngày nào cũng canh củ cải đỏ với khoai tây.

Khoai tây thậm chí trở thành món chính, hấp xong thì phát cho quân binh, còn phải để binh lính tự gọt VỎ.

Lò bánh mì trong Sư bộ bây giờ ba ngày mới phát bánh mì một lần.

Vương Trung không ngờ rằng mình lại có thể cảm nhận được lợi ích của đất đen Kazaria nhanh như vậy.

Nhớ lại cảnh tượng lúc trước đi điều tra, Vương Trung không khỏi sờ lên hộp cơm treo trên người, bên trong là đất nặng triu của quê hương.

Vương Trung: “at đai gần đây, không giống đất đen của Kazaria, không giống.”

Pavlov: “Thì ra là vậy, tôi chưa từng khảo sát tình trạng đất đai xung quanh đây, cho nên là do mặt đất biến đổi nên mới khiến tốc độ tiến quân của địch nhanh hơn.”

Hắn cầm lấy bút chì, ghi lên bản đồ mấy chữ: Mặt đất cứng hơn.

“Tình hình quân ta thế nào?” Vương Trung hỏi.

Pavlov: “Bổ sung thêm bốn Tập đoàn quân mới, đều được dàn trải trên phòng tuyến chính diện. Tôi cho rằng ý đồ của tập đoàn quân phía Tây là, dùng những binh lính chưa có kinh

nghiệm chiến đấu này để trì hoãn quân địch, khiến chúng mệt mỏi, sau đó sẽ dùng những binh lính được nghỉ ngơi chỉnh đốn chặn đường chúng.” Vương Trung nhìn bản đồ, quân của Kashukhov được đặt ở phía nam Sukhaya Verevka, khu vực phòng thủ bị thu hẹp lại rất nhiều, có lẽ là do quân của hắn tổn thất nặng nề.

Những binh lính khác của Tập đoàn quân Kirienko, cơ bản đều được bố trí xung quanh Sukhaya Verevka, có vẻ như là chuẩn bị đánh trận xung quanh cận vệ cơ giới.

Vương Trung: “Tập đoàn quân không được bổ sung sao?”

Pavlov: “Ý của ngài là rất nhiều doanh trại Vệ giáo sao? Đúng là có bổ sung thêm. Nhưng mà những tiểu tử có kinh nghiệm, đã qua huấn luyện chính quy thì trước mắt chưa được bổ sung nhiều. Tôi nghĩ những binh lính được huy động đợt đầu đã đánh xong rồi.”

Việc huy động binh lính được chia thành nhiều giai đoạn, đợt đầu tiên huy động là những quân nhân đã xuất ngũ trong vòng ba năm và quân dự bị tại ngũ. Còn những thanh niên trong độ tuổi nhập ngũ nhưng chưa qua huấn luyện quân sự thì không nằm trong diện động viên đợt đầu, cho nên bọn họ chỉ có thể tham gia quân ngũ rồi đi huấn luyện quân sự.

Tiếp theo sẽ là đến lượt những quân nhân đã xuất ngũ hơn ba năm, phần lớn bọn họ đều phải huấn luyện bồi dưỡng lại, không thể nào vừa mới động viên xong đã lên đường ra tiền tuyến được.

Những quân nhân đã xuất ngũ trong vòng ba năm và quân dự bị tại ngũ đã đánh xong rồi sao… Cái này còn phải tính thêm 5 triệu quân được mở rộng từ trước đó.

Vương Trung nhìn bản đồ, vẻ mặt nghiêm túc, người ta thường nói những con số rất lạnh lùng, không cách nào khiến

người ta cảm nhận được gì, nhưng Vương Trung là người thật sự bước ra từ địa ngục, chỉ cần nhìn thấy con số là có thể cảm nhận được sức nặng của nó.

“Nghiệp chướng a.” Hắn nhẹ giọng nói,‘Mở rộng quân đội một cách tồi tệ, chỉ huy một cách tôi tệ, đúng là nghiệp chướng a.’

Pavlov và Popov cũng im lặng, giống như đang mặc niệm cho hàng triệu quân nhân đã hy sinh.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng hát của một đội quân nào đó: “Kazaria, Kazarial Xe ngựa chở thi thể đi qua bờ sông, bờ sông mẹ!”

Pavlov đột nhiên hỏi: “Bài hát này tên là gì? Chưa từng nghe cậu nói qua?”

Vương Trung: “Nếm bùn đất.”

Phệ Sa là ăn cát đất, đây là câu chuyện của Afghanistan, đổi thành Kazaria thì gọi là gặm bùn, hợp lý.

Popov kinh hãi: “Tên này không thể nào khích lệ tinh thần quân đội được! Cậu thật sự muốn dùng cái tên này để công bố sao?”

Vương Trung: ‘Không, tên bài hát mà Vasili gửi cho tạp chí âm nhạc là Lòng dũng cảm cuối cùng.”

Popov thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Nelly đẩy cửa ra: “Bữa sáng đến rồi.”

Pavlov: “Ồ, bữa sáng đến rồi. Hôm nay ăn gì vậy? Thơm quá.”

Nelly: “Sup Succuc.’

“Thật sao, cho tôi một bát.”

Nelly lập tức múc cho vị Tham mưu trưởng một bát lớn.

Vị Tham mưu trưởng béo ú bưng bát lên uống một hơi hết nửa bát, sau đó dùng muỗng múc thịt đã hâm nhừ trong canh cho vào miệng. Vương Trung im lặng nhìn Pavlov ăn ngon miệng, cứ như vậy nhìn máu mũi hắn chảy ra.

“Chờ chút!” Pavlov lấy khăn tay ra bịt mũi lại,‘Chuyện gì thế này?”

Vương Trung: “Bởi vì súp này không phải nấu bằng xúc xích hay thịt bò, mà là thịt hươu và thịt nhím””

Nelly: “Còn có cả thịt rắn nữa. Tôi đã xử lý hết số thịt mà quân sĩ Grigory bắt được rồi cho vào.”

Pavlov trợn tròn mắt: “Sao bây giờ mới lấy ra cho chúng ta ăn?”

Vương Trung: “Bởi vì hôm qua là ngày lễ của cô ấy, cho nên tôi ăn nữa cũng vô dụng. Vì vậy tôi mới đưa số thịt còn dư cho đội nấu cơm.”

Popov thè lưỡi: “Xong rồi, cậu có biết lần này cậu đã tạo ra bao nhiêu bà mẹ đơn thân không hả? Ở trong doanh trại có biết bao nhiêu cô gái, đội nấu cơm, đội giặt quần áo, còn có cả y tá của bệnh viện. Xong rồi xong rồi, sao cậu có thể để cho đám nhóc đó ăn thịt hươu và thịt nhím chứ, xong đời rồi.”

Vương Trung gãi đầu: “Lỗi của tôi à?”

“Lỗi của cậu.” Popov và Pavlov đồng thanh nói.

Ngày 1 tháng 11, bộ chỉ huy tiến công của Tập đoàn quân thiết giáp số hai, cố cư của đại văn hào Kozlov.

“Tướng quân!” Người sĩ quan phụ tá vừa dẫn đường, vừa kiêu ngạo tuyên bố: “Đây chính là cố cư của đại văn hào Kozlov.”

Von Guderian thả chậm bước chân, vừa thưởng thức cách bài trí hoàn hảo bên trong căn phòng, vừa đi vào: “Ông ta đã

viết “Chiến tranh và Hòa bình” ở đây sao?”

Người sĩ quan phụ tá: “Chúng ta sẽ đặt bộ chỉ huy ở đây sao?”

“Không.” Von Guderian không cần suy nghĩ đã từ chối,‘Bây giờ quân địch đã bắt đầu ném bom bừa bãi, nơi này nhất định sẽ trở thành mục tiêu oanh tạc. Chỉ cần nằm trong phạm vi tấn công của pháo binh địch thì không thể ở trong nhà được, không thể để quân địch được như ý.”

Người sĩ quan phụ tá: “Nhưng mà, vì không thể ở trong nhà, không thể đóng quân trên đường khi nằm trong phạm vi pháo binh của quân địch nên thể lực của quân ta tiêu hao rất lớn. Những chàng trai cần được nghỉ ngơi.”

Von Guderian: “Hãy nói với bọn họ, sau khi tử trận là có thể yên nghỉ mãi mãi ở Valhalla.”

“Nhưng mà.” Người sĩ quan phụ tá nghi ngờ hỏi: “Chẳng phải chiến tranh sắp kết thúc rồi sao?”

Guderian không trả lời, mà đi đến trước bản đồ đã được mở ra, nhìn địa danh lớn nhất trên bản đồ: Yekaterinburg, mím chặt môi, ngay cả tần suất chớp mắt cũng chậm lại.

Lúc này, một vị tham mưu chạy vào, khép hai chân lại, lớn tiếng báo cáo: “Báo cáo! Tiền tuyến báo về, từ trong miệng của tù binh lấy được tin tức về ba phiên hiệu Tập đoàn quân mới!”

Guderian lập tức xoay người, nhìn về phía vị tham mưu, lông mày nhíu lại: “Mấy?”

“Bal” Vị tham mưu lớn tiếng đáp.

Guderian tram giọng nói: “Tôi nghe thấy rồi, không cần nói lớn tiếng như vậy.”

Vị tham mưu ngượng ngùng đứng im.

Người sĩ quan phụ tá đi tới, cầm lấy điện báo, lặng lẽ phất tay, ra hiệu cho anh ta mau chóng rời đi. Guderian đại tướng tu mình bước lên, cầm lấy điện báo, bắt đầu đọc: "Căn cứ theo lời khai của tù binh, xác nhận sự tồn tại của ba Tập đoàn quân 111,112,113 của địch. Căn cứ theo lời khai của tù binh, ba Tập đoàn quân này không có quân đội cấp Tập đoàn quân, phỏng đoán là do sĩ quan cấp cao bị tổn thất quá nặng.

"Trong ba Tập đoàn quân, Tập đoàn quân có quy mô lớn nhất là Tập đoàn quân 112, có biên chế tám Sư đoàn bộ binh, cộng thêm pháo binh và quân đội hỗ trợ, quy mô khoảng 10 vạn người.

"Tập đoàn quân có quy mô nhỏ nhất là Tập đoàn quân 111, có năm Sư đoàn và một Lữ đoàn độc lập, khoảng 6 vạn người.

"Chúng tôi phỏng đoán ít nhất có 20 vạn quân mới đã tham gia vào tác chiến phòng ngự."

Sau khi đọc xong, Guderian để tay đang cầm điện báo ra sau lưng, hít một hơi thật sâu, sau đó nhìn lên trần nhà.

Hắn cứ giữ nguyên tư thế đó, như thể một đứa trẻ đang nhìn mạng nhện trên trần nhà vậy.

Một lúc sau, Guderian mới lên tiếng hỏi: "Bộ chỉ huy nói trên chiến trường chính diện chỉ có bao nhiêu quân địch?"

Người sĩ quan phụ tá: "Một triệu."

"Bây giờ là một triệu hai trăm ngàn rồi. Hỏi thăm tiền tuyến xem tình hình trang bị của những Tập đoàn quân mới được bổ sung này thế nào? Nếu như trang bị kém… Vậy thì còn hy vọng."

Người sĩ quan phụ tá lập tức xoay người: "Tôi lập tức gọi điện thoại… À không, dùng điện đài liên lạc."

“Không cần, không cần gấp như vậy, gửi điện báo là được rồi.”…

Khoảng một tiếng sau, Guderian đang lật xem bộ sưu tập sách của Kozlov, người sĩ quan phụ tá cầm điện báo đi vào: “Báo cáo, đã có điện báo trả lời, tướng quân.”

“Đọc đi.” Vị đại tướng nhẹ giọng nói.

Người sĩ quan phụ tá cúi đầu đọc: “Những Tập đoàn quân mới gặp phải quả thật có dấu hiệu thiếu hụt trang bị, nhưng chủ yếu là thiếu hụt vũ khí hạng nhẹ, còn số lượng trọng pháo và xe tăng tương đối đầy đủ. Tinh thần chiến đấu của binh lính trong những quân đoàn này rất cao, thường xuyên phát động tấn công bằng lưỡi lê để bù đắp cho sự thiếu hụt kỹ năng tác chiến.

“Và…”

Người sĩ quan phụ tá dừng lại, nhìn vị đại tướng, sau đó mới tiếp tục nói: “Và chúng ta lại phát hiện thêm một phiên hiệu Tập đoàn quân mới, Tập đoàn quân 114, có tám Sư đoàn bộ binh và một Sư đoàn ky binh, gần 10 vạn người.”

Guderian thở dài: “Chiếc xe lu… đã lăn bánh rồi.”

Hắn gấp cuốn sách cổ lại, nhắm mắt.

Vài giây sau, hắn mở mắt ra: “Không, vẫn chưa đến lúc bỏ cuộc, ra lệnh cho tất cả các đội, toàn lực tiến ve phía trước! Tình trạng lầy lội đang giảm bớt, chúng ta sẽ đến Yekaterinburg để đón mùa đông!”

Nói xong, hắn quay đầu nhìn bộ sưu tập sách: “Mang tất cả số sách này, cất vào trong rương, chuyển xuống tầng hầm! Lũ Ant đó sẽ ném bom nơi này, bộ sưu tập sách này vô tội!”

(Hết chương)

Chương 112: Mơ mộng hão huyền

Chương 75: Doanh Đột Kích

Chương 75: Doanh Đột Kích

Ngày 4 tháng 11, Đại đội trinh sát, Sư đoàn bộ binh cơ giới số 1 cận vệ.

Koshkin cưỡi con ngựa màu đỏ mà hắn mang từ nhà đến, dẫn theo một đội trinh sát nhỏ lên núi.

Trên vùng bình nguyên gần Yekaterinburg, tuy rằng địa hình vẫn là bình nguyên, nhưng bắt đầu xuất hiện rất nhiều ngọn đồi, không giống như thảo nguyên Kazaria chỉ toàn là gò đất.

Có những ngọn đồi cao hơn mặt đất mấy trăm mét, chỉ có điều độ dốc tương đối thoải, cho nên xe tăng cũng có thể leo lên.

Koshkin xông lên đỉnh núi, giơ ống nhòm lên quan sát phía Tây.

Lúc này, thuộc hạ của hắn đột nhiên thúc ngựa chạy xuống núi, chĩa súng tiểu liên vào bụi cây, hét lớn: Ai đó! Ra ngoài!”

Sau khi hét lên hai tiếng, có vài người đội mũ quân đội xiêu vẹo, run rẩy bước ra khỏi bụi cây.

“Thuộc đội nào?” Người lính trinh sát cố gắng khống chế con ngựa đang nóng nảy, súng tiểu liên vẫn chĩa thẳng vào mấy người kia.

Vị Thượng sĩ dẫn đầu chỉnh lại mũ, lớn tiếng nói: “Chúng tôi là lính của Sư đoàn bộ binh tạm thời số 180, Sư đoàn của chúng tôi bị đánh tan, tất cả đều chạy về phía sau, chúng tôi tìm không thấy Sư bộ, cũng không tìm thấy chỉ huy của Trung đoàn, chỉ có thể tiếp tục đi về phía Đông, hy vọng có thể gặp được quân ta.”

Người lính trinh sát: “Giấy tờ tùy thân của anh đâu?”

“Anh xem túi của tôi này.” Vị Thượng sĩ chỉ vào túi áo khoác quân đội mùa thu của mình,/Bị mảnh đạn bắn rách mất rồi, bọn họ có lẽ có giấy tờ.”

Vừa dứt lời, một người lính Hạ sĩ liền lấy giấy tờ ra: “Tôi có.”

Sau đó là hai người lính Binh nhì: “Tôi cũng có.’

“Giấy tờ của tôi không biết đánh rơi ở đâu rồi.”

“Lúc tôi đang giằng co thì bị lũ quỷ Prosen cướp mất áo khoác rồi! Giấy tờ với ảnh của tôi và vợ sắp cưới đều bị chúng nó lấy mất rồi, chết tiệt!”

Người lính Thượng sĩ làm động tác “im lặng”, nghiêm túc nói với người lính trinh sát: Chúng tôi không hề phản bội, chúng tôi sẵn sàng tiếp tục chiến đấu với lũ quỷ đó! Xin hãy tha cho người nhà của chúng tôi! Chúng tôi chỉ là không tìm thấy sĩ quan chỉ huy, không biết phải làm gì!”

Lúc này Koshkin cũng cưỡi ngựa đi xuống từ trên sườn núi: “Lam sao tôi biết được các anh không phải là gián điệp do quân địch phái đến?”

“Nhà tôi ở Ermusukul! Tôi là người Ant chính hiệu! Nhà tôi có tất cả năm người!” Người lính Thượng sĩ lớn tiếng nói,‘Các anh có thể đi điều tral”

Người lính Hạ sĩ vừa nãy nói mình có giấy tờ nhỏ giọng nói: “Anh nói người nhà ra như vậy, lỡ như bọn họ tìm đến nhà anh thì sao?”

Người lính Thượng sĩ trừng mắt nhìn người lính Hạ sĩ: “Cậu đưa giấy tờ cho người ta xem, chẳng phải cũng giống vậy sao? Không, chúng ta có thể sống sót hay không, người nhà của chúng ta có thể sống hay không, tất cả đều phụ thuộc vào việc có thể gặp được một vị chỉ huy tốt bụng hay không!” “Được rồi!” Koshkin nói: “Lần này coi như các anh may mắn đấy! Bởi vì chúng tôi là quân của Rokossovsky, ngài ấy sẽ đối xử công bằng với các anhl”

“Đối với vấn đề của những tên lính đào ngũ… Còn cả những tên bại binh nữa.” Vương Trung nhìn những người khác trong hầm, nói: “Tôi cho rằng có thể triệu tập một cuộc họp, để mọi người chỉ ra những kẻ cầm đầu bỏ chạy, chúng ta sẽ xử bắn những kẻ cầm đầu đó, những người còn lại sẽ được tập hợp lại thành lập Doanh trừng giới, chuyên môn thực hiện những nhiệm vụ nguy hiểm nhất để chứng minh quyết tâm chiến đấu của bọn họ với quân địch.”

Popov lắc đầu: “Không được, chúng ta là Cận vệ quân, chúng ta không thể dùng cách gọi Doanh trừng giới được, như vậy sẽ khiến người ta lầm tưởng rằng chúng ta cũng kết nạp cả tội phạm cải tạo lao động và tử tù.”

Vương Trung suy nghĩ một lúc: “Vậy gọi là Doanh đột kích. Để bọn họ huấn luyện sử dụng loại lựu đạn chống tăng mới, trong chiến đấu, nhiệm vụ của bọn họ là chuyên môn tiêu diệt xe tăng của quân địch.”

Pavlov: “Chỉ có lựu đạn chống tăng thôi sao? Nếu như bọn họ làm phản trên chiến trường cũng sẽ không gây ra tổn thất quá lớn. Tôi đồng ý. Ngày hôm qua, chúng ta đã bắt được 700 tên lính đào ngũ, cần phải tận dụng số quân lực này.”

Vương Trung hơi nhíu mày: “700? Nhiều như vậy sao?”

“Đúng vậy, gân đây những người giao chiến với quân địch đều là lính mới, ngay cả sĩ quan chỉ huy cũng chưa có kinh nghiệm, một khi sĩ quan chỉ huy hy sinh thì binh lính sẽ lập tức tan rã.” Pavlov lắc đầu,‘Gần đây chúng ta có bổ sung thêm một vài thương binh là lính kỳ cựu, tình hình chung cũng không tệ lắm. Nhưng số lượng binh lính kỳ cựu được bổ sung cũng tất ít.”

Vương Trung: “Binh lính bị thương đã bắt đầu quay trở lại quân ngũ rồi mà…”

“Đúng vậy, chiến tranh đã kéo dài bốn tháng rồi, tướng quân.” Pavlov nhìn Vương Trung, nói: “Bốn tháng rồi.”

Sau đó, trong hầm chỉ huy liền rơi vào yên lặng.

Một lúc sau, Popov đứng dậy: “Tôi đi tổ chức Doanh trừng giới… À không, Doanh đột kích, tiện thể để cho thẩm phán dựa theo lời khai của binh lính mà xử bắn kẻ cam đầu.”

Sau khi Popov rời đi, Pavlov mới nói với Vương Trung: “Tốc độ tiến quân của quân địch ngày càng nhanh, có khi còn chưa đợi Tướng quân Mùa Đông đến thì chúng ta đã bị đánh tan rồi.”

Vương Trung nhìn mũi tên đại diện cho quân địch trên bản đồ, nhìn từ trên bản đồ, mũi tên chỉ cách địa danh Yekaterinburg bằng khoảng cách của ba lần lấy compa để đo.

Lúc này, người lính tham mưu phụ trách thông tin bước vào, giơ tay chào: “Báo cáo, điện báo khẩn cấp từ Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây.”

Pavlov nhận lấy điện báo, sau khi xem xong liền ngẩng đầu lên, nói với Vương Trung: “Markov đã bị chiếm đóng. Quân địch chỉ cách Yekaterinburg chưa đến 100 km”

Vương Trung bước đến trước bản đồ chiến tuyến, nhìn một lúc rồi mới hỏi: "Dự báo thời tiết thế nào?"

Pavlov: "Một tuần tới sẽ không có tuyết, hai tuần tới, tỉ lệ dự báo có tuyết rơi cũng chỉ có 40%. Nhưng mà nhiệt độ hiện tại đã gần đến 0 độ rồi, sắp đóng băng rồi."

Vương Trung cau mày, ít nhất còn hai tuân nữa Tướng quân Mùa Đông mới đến. Mà quân địch đã tiến đến khu vực cách Yekaterinburg chưa đến 100 km.

Trận chiến thật sự sắp bắt đầu rồi.

Vương Trung: "Tiếp tục trinh sát."

Lúc này, lại có một người lính tham mưu khác cầm điện báo đi vào: "Báo cáo, điện báo từ Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây.'

Pavlov nhận lấy, sau khi xem xong liền nói: "Tập đoàn quân phía Tây chuẩn bị phát động phản công. Kỳ lạ thật, tại sao lại gửi điện báo này cho chúng ta? Chúng ta chỉ là Sư bộ."

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn người lính tham mưu phụ trách thông tin: "Cau chắc chắn là điện báo này gửi cho chúng ta chứ?"

"Vâng, phần đầu của điện báo có mã nhận dạng, đúng là gửi trực tiếp cho chúng ta."

Pavlov nhìn Vương Trung: "Xem ra là… bọn họ thật sự coi cậu là Hoàng thân, muốn cậu xem qua một chút."

Vương Trung nhận lấy điện báo, liếc nhìn một cái: "Nói nhăng nói cuội, rõ ràng là không hề có ý định hỏi ý kiến của chúng ta. Gửi điện báo trả lời, nói là chúng tôi đã biết."

Sau khi người lính tham mưu phụ trách thông tin rời đi, Pavlov mới nói: "Hiện tại, Tư lệnh của Tập đoàn quân phía Tây, Nguyên soái Semyon là một vị tướng mà Sa Hoàng rất tin

tưởng. Tuy rằng không được sủng ái, nhưng về cơ bản vẫn giữ vững quan điểm nhất quán với Quốc vương. Tôi đoán có thể là do chuyện công chúa ngủ lại đây một đêm khiến bọn họ suy nghĩ quá nhiều."

Vương Trung cau mày: "Bọn họ bị làm sao vậy? Quân địch đã tiến đến khu vực cách thủ đô chưa đến 100 km rồi, vậy mà bọn họ còn đang lo mấy chuyện mưu mô chốn cung đình này sao? Lũ sâu mọt này ở cùng một chỗ…"

Vương Trung thầm nghĩ, bây giờ hắn cũng không có ý định diệt trừ sâu mọt, nói ra cũng vô dụng.

Đột nhiên Vasili xông vào, trên tay cầm một chiếc radio: "Mọi người, mau đến nghe này!"

Nói xong, anh ta liền bật radio lên, nhưng lại phát hiện không có tiếng, bèn vỗ mạnh vào mặt sau của chiếc radio.

Pavlov cầm lấy chiếc radio, đặt lên bàn, sau đó giơ tay lên, định bổ một phát thật mạnh xuống, suýt chút nữa thì bổ đôi chiếc radio.

Sau đó, âm thanh liền vang lên, là bài "Phe Sa", à không, là "Lòng dũng cảm cuối cùng".

Phải công nhận rằng, sau khi được thêm vào những âm thanh nhiễu sóng đặc trưng của radio thì bài hát này lại mang một phong cách khác.

Vasili: "Tôi mới gửi đi có một tuần! Vậy mà đài radio đã phát sóng rồi!"

Pavlov nhìn chiếc radio: "Đáng tiếc là tôi nghe đến phát ngán rồi, ra ngoài nhà vệ sinh cũng nghe thấy người ta hát "Tao còn quả lựu đạn cuối cùng, lũ khốn kiếp chúng mày, thử xem lợi hại của nó này".

Vương Trung cười nói: “Chẳng phải đây là chuyện tốt sao? Nếu như chỉ cần một bài hát cũng có thể khiến binh lính dũng cảm chiến đấu đến hơi thở cuối cùng thì mọi chuyện đã trở nên quá đơn giản rồi.”

Lúc này, bài hát trên radio đã kết thúc, người phát thanh viên lên tiếng: “Bài hát này được sáng tác bởi tướng quân Rokossovsky dựa trên cảm xúc của ông ấy trong trận chiến tại Cao điểm Peniye, tại đó, ông ấy đã rơi vào tuyệt cảnh, quân số chỉ còn lại vài trăm người, nhưng ông ấy đã tiêu diệt được 200 xe tăng của quân địch!” Vương Trung: “Cái rắm! 200 xe tăng phần lớn đều là công lao của tổ lái xe tăng KVI Tôi chỉ tiêu diệt được 8 chiếc, chỉ có 8 chiếc mà thôi!”

Hắn còn đang tức giận thì bên ngoài vang lên tiếng còi báo động phòng không.

Vương Trung vội vàng chạy đến cửa quan sát của hầm, điều chỉnh góc nhìn lên bầu trời.

Dưới góc nhìn từ trên cao, hắn nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên trong hầm, chắc là tu sĩ Peter gọi đến.

Pavlov nghe điện thoại xong liền báo cáo: “Tu sĩ Peter nghe thấy hai chiếc máy bay ném bom hạng nặng được tám chiếc 109 hộ tống đang bay về phía chúng ta.”

Vương Trung chuyển về góc nhìn trong hầm: “Chuyện gì vậy? Chỉ có hai chiếc?”

“Đúng vậy.”

Vương Trung bỗng có dự cảm chẳng lành.

Hắn lại quan sát từ góc nhìn trên cao, cuối cùng cũng tìm thấy đội hình đó.

Hai chiếc máy bay ném bom hạng nặng - dưới bụng có treo bom Fritz XI

Vương Trung: “ai đội Thần Tiễn chuyển đi! Đừng nổ súng!”

Pavlov lập tức cầm lấy ống nghe: “Nhận Đại đội Thần Tiên! Dừng phòng bị trống, mau di chuyển!”

Tầm nhìn của Vương Trung di chuyển về trận địa của quân đội mình, tìm Đại đội Thần Tiễn, nhìn người tí hon chạy ra từ trong hầm trú ẩn phủ lưới ngụy trang, nhảy lên xe máy chạy trốn.

Được đấy chứ, chiếc xe máy mà Shostka tập kích quân địch cướp được giờ vẫn còn dùng được!

Sau khi xác nhận Đại đội Thần Tiễn đã di chuyển toàn bộ, Vương Trung lại chú ý đội hình quân địch.

Kỳ quái, toàn bộ đội hình quân địch đều bay trên không trung, Đại đội Thần Tiễn ở độ cao này sẽ không khai hỏa, tâm bắn không tới.

Vậy đây rốt cuộc là…

Sau đó Vương Trung nhìn thấy Fristz X ném bom.

Hắn kinh hãi, ánh mắt vẫn luôn đuổi theo quả bom.

Sau đó hắn liên thấy bom lao vào căn nhà gạch của ông Boye.

Đúng vậy, chính là căn nhà trước đó suýt chút nữa để công chúa điện hạ ở lại.

Giờ là nhà trống, dù sao mình khai pháo cho nổ nhà người ta nhiều, cũng phải đề phòng người ta cho nổ nhà mình.

Một tiếng nổ lớn - tiếng nổ này bản thể Vương Trung nghe được, sau khi đã bị hâm chỉ huy làm suy yếu, mắt thường của Vương Trung - Thiên Nhãn lại nhìn thấy đám mây hình nấm khổng lồ.

Nhìn đám mây hình nấm kia, trong lòng hắn còn giật thót một cái, sau đó phát hiện không có sóng xung kích hay bức xạ ánh sáng quá mức, chỉ là do nhiều thuốc nổ TNT quá nên mới nổ ra như vậy.

Căn nhà gạch của ông Boye, bị san phẳng.

Quả Fristz X thứ hai rơi xuống, nổ tung nhà thờ trong làng, cũng coi như nhà gạch, nhưng mái nhà lại bằng gỗ.

Sau tiếng nổ lớn, nhà thờ cũng không cánh mà bay. Sau khi ném hai quả Fristz X này xuống, phi đội của quân địch chuyển hướng.

Xem ra quả Fristz X ở trong chiếc máy bay ném bom còn lại không phải chuẩn bị cho Sư đoàn cận vệ số 1.

Vương Trung chuyển về góc nhìn hầm chỉ huy, nói với Pavlov: “Phải nghĩ cách triển khai một số đơn vị tạo khói, khi máy bay địch tới dùng khói che khuất tâm nhìn trên không.”

Tỷ lệ trúng đích của Fristz X dựa vào nhân viên điều khiển vô tuyến trên máy bay, mà nhân viên thao tác thì đang ngắm bắn mục tiêu.

Vương Trung: “Ngoài ra kiểm tra hố bom, xem có thể tìm được linh kiện còn sót lại của bom địch hay không.”

Pavlov: “Vâng.”

(Hết chương) Chuong 76: Tiep dich

Ngày 8 tháng 11, Sư đoàn cận vệ số 1, Đại đội Trinh sát, đi làm nhiệm vụ trinh sát.

Koshkin chuẩn bị đến ụ đất thường ngày để xem xét tình hình, kết quả phi ngựa được một nửa đường, đột nhiên nghe thấy trên núi có tiếng động cơ.

Hắn kéo mạnh con ngựa chiến, nín thở lắng nghe.

Đúng là tiếng động cơ, hơn nữa càng ngày càng rõ ràng.

Hắn quay đầu hô lớn: “Misha (biệt danh của Mikhail)! Chạy mau! Chúng ta gặp địch rồi, mau về Bộ Tư lệnh báo tinI”

Mikhail là người cưỡi ngựa giỏi nhất trong Đại đội, cho nên con ngựa mạnh nhất vẫn luôn là do hắn cưỡi, giờ nghe thấy Đại đội trưởng gọi như vậy, Mikhail lập tức quay đầu, thúc ngựa bắt đầu chạy như bay, vó ngựa bắn lên những tia bùn đất.

Koshkin một bên lấy lựu đạn khói cướp được từ quân địch trên lưng xuống, một bên hô: “Chuẩn bị tạo khói! Chúng ta phải câu giờ cho Mishal”

Thực ra trong tình huống đường xá thế này, ngựa chiến phi nước đại còn nhanh hơn cả đội quân cơ giới.

Nhưng để cho chắc chắn, Koshkin quyết định dẫn đội ở lại chặn đội trinh sát của địch.

Hắn ném lựu đạn khói ra, đồng thời một chiếc xe máy lao lên đỉnh núi.

Ngồi trong thùng xe máy không phải là xạ thủ súng máy, mà là chỉ huy đội trinh sát xe máy, nên súng máy không bắn tới ngay lập tức.

Nhưng khi chiếc xe máy thứ hai lao lên, xạ thủ súng máy trong thùng xe lập tức nổ súng.

Ba con ngựa của đội trinh sát trúng đạn ngã xuống, ba người cưỡi ngựa chỉ có hai người kịp nhảy xuống, người còn lại trực tiếp bị ngựa đè lên người, kêu thảm thiết - chắc là xương đùi bị gãy rồi.

Con ngựa bị ngã vẫn còn giãy giụa, muốn đứng dậy.

Koshkin trốn vào trong làn khói, nói với Đại đội: “Tản ra! Tạo khói! Không cho quân địch tùy tiện truy kíchl”

Tiểu đội trinh sát tứ tán né tránh hỏa lực súng máy, ném lựu đạn khói.

Rất nhanh, toàn bộ sườn núi chìm trong khói trắng, tiếng súng máy của quân địch cũng ngừng lại.

Koshkin: “Phân tán rút lui, cho quân địch không biết đuổi theo ai, tối nay tập kết tại Sư bộ!”

Nói xong hắn nằm sấp trên lưng ngựa, phi nước đại.

Thiếu tá Cohen, Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn Trinh sát Cơ giới 512 bò ra khỏi thùng xe.

Hắn nhìn mặt đất dưới chân: “Trên đỉnh núi không còn lầy lội nữa, thời tiết chết tiệt này sắp qua rồi.”

Nói xong, Thiếu tá Cohen lại xác nhận tình trạng mặt đất một lần nữa, xác định thật sự không còn lầy lội, hắn cười toe toét: “Thời tiết này qua đi là chúng ta có thể toàn lực tấn công. Ngày tàn của lũ Ant sắp đến rồi!”

Những người khác cũng cười ha hả. Chẳng trách bọn họ lại cười như vậy, sau khi chọc thủng sông Desna, Tập đoàn thiết giáp số 2 thế như chẻ tre, đánh đâu thắng đó, bất kể quân Ant có chống trả kiên cường thế nào, đều sẽ nhanh chóng bị Tập đoàn thiết giáp số 2 nghiền nát.

Tuy rằng không phải là chiến tranh vây hãm, không bắt được quá nhiều tù binh, nhưng liên tiếp giành thắng lợi như vậy có tác dụng rất rõ ràng trong việc cổ vũ sĩ khí quân đội.

Trong lúc cười nói vui vẻ, xe thiết giáp chở theo Tiểu đoàn Trinh sát cũng leo lên sườn dốc, Thiếu tá Cohen lập tức hạ lệnh: “Thiết lập trạm quan sát và điểm tựa ở đây, đảm bảo đội quân quấy rối của địch không thể vượt qua sườn dốc này.”

“Vâng, thưa Thiếu tá.”

Thiếu tá lại quay đầu, nói với xe tăng số 2 dưới chân núi: “Thế nào! Sửa được không?”

Đội trinh sát có xe tăng số 2 đi theo đã là cách bố trí thường lệ của quân Prosen, xe tăng số 2 không còn cách nào tham gia chiến đấu trực diện nữa, nhưng đi theo sau đội trinh sát dùng pháo 20 ly yểm trợ hỏa lực vẫn rất tốt.

Đối mặt với các đội quân nhỏ và đội ky binh trinh sát của quân Ant, xe tăng số 2 có hiệu quả rất cao.

Đối mặt với câu hỏi của Thiếu tá, Xe trưởng xe tăng số 2 hướng về phía này hô lớn: “Không được, hỏng nặng rồi, cần đội sửa chữa đến đây!”

Thiếu tá: “Vậy thì bỏ lại đây đi, đánh dấu vị trí trên bản đồ, đợi đội sửa chữa đến rồi tính.”

Vì đường sá lầy lội, cộng thêm Tập đoàn thiết giáp số 2 tiến công quá nhanh, nên đội bảo trì đã bị bọn họ bỏ lại phía sau 100 km.

Vào tháng 10, bọn họ vì đợi đội sửa chữa mà phải dừng tấn công hai ngày.

Sau đó, bộ phận hậu cần đã phân phối rất nhiều trọng tải cho đội sửa chữa, vất vả lắm mới khiến xưởng sửa chữa dã chiến theo kịp đội tiên phong.

Nhưng theo sự tiến công của Tập đoàn thiết giáp số 2, tình hình lại trở nên tồi tệ.

Kíp xe bỏ xe tăng rất nhanh đã lên xe máy leo lên núi, Xe trưởng nhảy xuống xe máy liền phản đối Thiếu tá Cohen: “Xưởng sửa chữa dã chiến còn cách đây 100 km, bỏ lại đây không chừng sẽ không bao giờ sửa được. Chỉ cần có bánh răng

số 3 của hộp số là chúng ta có thể sửa được. Nên hỏi xem những xe tăng khác có bánh răng số 3 không?

"Túi phụ tùng mà xe tăng chúng tôi mang theo chỉ mới dùng hết bánh răng số 3, những cái khác còn, có thể đổi cho xe tăng khác."

Thiếu tá Cohen nhìn Xe trưởng: "Tất cả các anh đều mang theo túi phụ tùng sao?"

"Đương nhiên rồi, thời tiết quỷ quái thế này, hậu cần cũng không đáng tin cậy như không quân. Tất cả các xe tăng đều phải tự mang theo túi phụ tùng, tự sửa chữa. Khi giao chiến, túi phụ tùng còn có thể dùng làm giáp phụ nữa!"

Thiếu tá Cohen gật đầu: "Được rồi, anh dùng radio hỏi xem còn xe tăng nào có bánh răng số 3 không."

"Cảm ơn Thiếu tá."

Đội trinh sát vì muốn tránh bị lộ, nên thường giữ im lặng vô tuyến điện, chỉ khi phát hiện mục tiêu có giá trị mới phá vỡ im lặng báo cáo lên trên.

Sau khi tiên Xe trưởng đi, Thiếu tá Cohen nói với nhân viên thông tin: "Báo cáo Sư đoàn, chúng ta đã tiến đến khu vực cách Sukhaya Verevka 10 km về phía Tây." 12 giờ trưa ngày 8 tháng 11, Sukhaya Verevka, Sư bộ sư đoàn cận vệ số 1.

Một ky binh được dẫn vào hầm chỉ huy Sư bộ.

Vương Trung: "Ồ, cậu là binh sĩ Mikhail của Đại đội Trinh sát phải không?"

Người ky binh kinh hãi: "Ngài biết tôi ạ?"

Vương Trung: "Tôi đều nhớ tên của tất cả sĩ quan, binh sĩ trong Sư đoàn."

Dùng phần mềm hỗ trợ để nhớ.

Nhưng người ky binh không biết, lập tức lộ vẻ cảm động: "Thật là ghê gớm!"

"Đừng kinh ngạc nữa, báo cáo tình hình đi. Mọi người đi trinh sát phải không? Sao Đại úy Koshkin không tự mình đến?" Vương Trung hỏi.

Người ky binh lập tức nghiêm túc: "Đại úy Koshkin bảo tôi ve báo cáo trước, bọn họ phụ trách cản địch. Chúng tôi gặp đội trinh sát của địch ở cao điểm 391, có xe máy, xe thiết giáp bánh xích, còn có rất nhiều tiếng động cơ khác nữa, tôi không nhìn thấy rõ xe."

Pavlov lập tức cầm lấy một chiếc thẻ đánh dấu giao tranh, đặt lên bản đồ tình hình chiến trường trên bàn, bên cạnh thẻ đánh dấu là ký hiệu hình tam giác biểu thị cao điểm, cùng với độ cao của cao điểm 391.

Dùng độ cao so với mực nước biển để đặt tên cho cao điểm cũng là cách làm truyền thống trên bản đồ quân sự.

Cao điểm xảy ra đại chiến sau này mới được đặt tên, ví dụ như "Ngọn đồi vô danh gì đó.

Vương Trung nghiêm nghị nói: "Đội trinh sát của quân địch đã đến cách chúng ta 10 km."

Pavlov: "Có cần đánh một trận không?"

Vương Trung: "Chưa chắc quân địch đã dừng lại, biết đâu họ vẫn đang tiếp tục tiến về phía chúng ta?"

Lúc này, Vasili đột nhiên báo cáo: "Chờ một chút, tôi nghe thấy tiếng người của quân Prosen đang gọi nhau. Hình như có một chiếc xe tăng số 2 bị hỏng, cần xe tăng khác đưa phụ tùng đến."

Vương Trung: "Tín hiệu radio có rõ không?"

“Rõ, có lẽ người nói chuyện chỉ cách chúng ta khoảng 10 km.” Vasili đáp.

Vương Trung: “Làm tốt lắm, nhạc sĩ”

Hắn tự mình cầm ống nghe: “Nối máy với trận địa pháo binh. Trận địa pháo binh phải không? Tôi là Rokossovsky đây.”

“Báo cáo Tướng quân! Chúng tôi đang tiến hành huấn luyện bắn giả định!” Trung đoàn trưởng Trung đoàn Pháo binh báo cáo.

Vương Trung: “Đừng giả định nữa, bắn thật đi. Tôi cho anh tọa độ trên bản đồ, anh tự tính toán tham số bắn. Tọa độ là…”

Vương Trung dùng góc nhìn từ trên cao để tìm cao điểm 391, tuy rằng lúc này có một tầng “sương mù chiến tranh” bao phủ cao điểm, hắn chỉ có thể nhìn thấy cảnh vật, không thấy quân địch trên đó, nhưng nói tọa độ thì vẫn rất đơn giản.

Báo xong tọa độ, hắn nói tiếp: “Bắn nhanh 3 phát.” Trung đoàn trưởng Trung đoàn Pháo binh: “Bắn nhanh 3 phát, rõ. Tướng quân, quân địch lại sắp có một vị tướng quân nữa chết phải không?”

Vương Trung nghiêm nghị bác bỏ: “Đừng nói những lời không căn cứ như vậy, chỉ là ở đó có thể có một chiếc xe tăng số 2 của quân địch bị hỏng, cũng có thể đội trinh sát cơ giới của địch cũng ở đó. Cho nên chúng ta bắn nhanh 3 phát dò xét xem sao.”

“Chỉ là dò xét thôi sao?”

“Đúng vậy, dù sao bây giờ chúng ta ở gần Yekaterinburg, bổ sung đạn pháo rất dễ dàng.”

Trên thực tế, đạn pháo bên phía Vương Trung nhiều đến mức hắn lo lắng nếu bị đánh bom, thì số đạn pháo đó phát nổ có thể khiến cả Sư đoàn bị xóa sổ hay không - nhiều đến mức đó.

Vương Trung đặt điện thoại xuống, nhìn Pavlov: "Bọn họ hỏi tôi có phải lại muốn giết chết một vị tướng của địch nữa hay không."

Pavlov cười ha hả.

Vương Trung: "Nên tránh để những lời đồn đại thiếu thực tế như vậy xuất hiện."

Pavlov: "Anh bỏ đi, anh không xem tờ báo lá cải mới nhất ở Yekaterinburg đưa tới sao? Người dân Yekaterinburg bây giờ đang bàn tán về chuyện giữa anh với Công chúa Hoàng gia, anh đã giết bao nhiêu tướng của Prosen, còn có chuyện anh chính là Thánh Andrew tái thế."

Vương Trung nhíu mày: "Chuyện sau cùng là thế nào?"

Pavlov chỉ tay vào Popov: "Đó là lĩnh vực của anh ta, anh hỏi anh ta đi."

Popov sau khi chạm mắt với Vương Trung bèn nói: "Đầu tiên, đây không phải là do Giáo hội tung tin, nhưng… Thông thường mà nói, nếu có lời đồn đại nào đó cho rằng người nào đó là Thánh Andrew tái thế, thì sẽ bị Tòa án dị giáo coi là báng bổ Thánh Andrew, thế nhưng lời đồn đại như vậy lại có thể xuất hiện trên báo chí, tuy rằng chỉ là báo lá cải, nhưng mà… phải không ạ?"

"Cái gì mà phải không?" Vương Trung vừa dứt lời, liền nghe thấy tiếng pháo nổ ầm ầm bên ngoài, Trung đoàn Pháo binh đã tính toán xong tham số bắn, bắt đầu khai hỏa.

Vasili đột nhiên nói một câu: "Hy vọng là đã giết chết một tên tướng địch."

Vương Trung trừng mắt nhìn hắn.

Lúc Thiếu tá Cohen nghe thấy tiếng đạn pháo xé gió, hắn lập tức nằm sấp xuống, hơn nữa còn rất chuyên nghiệp áp dụng tư thế nằm chống pháo.

Đợt pháo kích đầu tiên nện xuống cao điểm, trực tiếp lật tung xe thiết giáp bánh xích, súng máy trên xe văng ra khỏi bệ, rơi xuống trước mặt Thiếu tá Cohen.

Lượt pháo kích thứ hai ập tới, Thiếu tá Cohen bất đắc dĩ phải há to miệng để cân bằng áp lực trong và ngoài tai.

Khi đợt pháo kích thứ ba ập xuống, hắn rốt cuộc cũng bị chấn động đến bất tỉnh.

Sự thật chứng minh tư thế chống pháo quả thật hữu dụng, nhưng chỉ cần hỏa lực của địch đủ mạnh, thì tư thế chống pháo cũng chẳng còn tác dụng gì.

Không biết đã hôn mê bao lâu, Thiếu tá Cohen tỉnh lại, hắn bò dậy, ngồi ngây người trên mặt đất, nhìn xung quanh với vẻ mặt ngơ ngác. Lúc này, đầu óc hắn vẫn chưa hoạt động trở lại, vẫn đang trong trạng thái mơ màng - hơn nữa là mơ màng theo nghĩa đen.

Đồng thời, tai hắn lúc này không nghe thấy gì cả, chỉ có tiếng ù ù, tiếng ù ù chói tai.

Sau đó, hắn nhìn thấy một gã Đại úy chạy tới, liên tục há miệng, ngậm miệng với hắn.

Thiếu tá Cohen ngơ ngác nhìn vị Đại úy, cho đến khi tiếng ve kêu bên tai đột nhiên biến mất, thế giới như trở lại bên cạnh hắn, hắn lại có thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của thương binh và tiếng nói của Đại úy.

“Thiếu tá! Xe máy và xe thiết giáp của chúng ta đều bị tiêu diệt rồi! Chúng ta có tiếp tục trinh sát nữa không?”

Thiếu tá lắc đầu: “Không, mau rời khỏi cao điểm! Quân địch, quân địch là Rokossovsky! Là Bạch mã tướng quân! Cách thức pháo kích bất ngờ, lén lút như vậy, nhất định là hắn!”

(Hết chương) Chương 77: Rokossovsky cam đoan với ngài, lễ duyệt binh có thể tiến hành

Quân đội Prosen, Tập đoàn thiết giáp số 2, sở chỉ huy dã chiến.

Gọi là sở chỉ huy dã chiến là bởi vì hiện tại sở chỉ huy vẫn đang di chuyển, chưa được thiết lập. Trong trạng thái này, tuy xe thông tin của sở chỉ huy có thể nhận điện báo, nhưng tuyệt đối không thể gửi điện báo - lý do rất đơn giản, xe xóc nảy quá, xe rung lắc một cái là lại gõ thêm một chữ, rung lắc thêm cái nữa lại gõ thêm một chữ.

Mà điện báo chỉ cần ấn xuống là điện văn đã được gửi đi.

Đương nhiên, cho dù đang di chuyển, sở chỉ huy vẫn có thể liên lạc với các đơn vị thông qua radio.

Công suất radio trên xe thông tin rất lớn, nếu phát tín hiệu với công suất tối đa, có khi cả nước Prosennia đều có thể nghe thấy.

Nhờ có radio, Đại tướng Von Guderian vẫn có thể nắm được tình hình của các binh đoàn, thỉnh thoảng còn có thể nghe ngóng tình hình chiến đấu của các phi công.

1 giờ chiêu ngày 8 tháng 11, Tham mưu Thông tin đột nhiên đứng dậy nói: “Tướng quân, Sư đoàn Thiết giáp số 2 báo cáo.”

Lúc này, Von Guderian đang nghiên cứu bản đồ, bèn hỏi mà không ngẩng đầu lên: “Có chuyện gì?”

“Lại gặp phải tuyến phòng thủ kiên cố của quân địch, tướng lĩnh trấn giữ có thể là Rokossovsky.”

Von Guderian ngẩng đầu lên: “Thật sao? Không phải hắn ta đã được điều động đến phòng tuyến Charon ở hậu phương, phụ trách tổ chức phòng thủ Charon rồi sao? Rabverd nói như vậy mài! Cục Tình báo mới thành lập của bọn họ đã cung cấp rất nhiều tin tức tình báo về quân Ant!”

Tham mưu Thông tin nhìn sang Tham mưu Phụ tá.

Tham mưu Phụ tá vừa định lên tiếng, Đại tướng đã lắc đầu: “Thỉnh thoảng tình báo có sai sót cũng là chuyện bình thường. Chỉ là vấn đề nhỏ.”

Hắn đột nhiên dừng lại, cau mày: “Không, không phải vấn đề nhỏ, nếu quân địch không rút lui… Bọn họ đặt “Bức tường thép” ở đây, rõ ràng là muốn quyết chiến với chúng ta.”

Đại tướng Guderian suy nghĩ vài giây, nói: “Vẫn phát động tấn công theo kế hoạch ban đầu. Nhưng điều động lực lượng dự bị ban đầu của chúng ta cho Sư đoàn Thiết giáp số 2^”

Tham mưu Phụ tá: “Điều động lực lượng dự bị ngay bây giờ sao?”

“Nếu chúng ta không thể công phá Yekaterinburg, thì giữ lại lực lượng dự bị để làm gì? Tuyến phòng thủ của hắn đã ở gần vòng ngoài Yekaterinburg rồi, chúng ta chỉ còn cách mục tiêu một chút nữa thôi.

“Đây là lúc nước rút, phải dốc toàn lực! Toàn lực tấn công!”

Đại tướng Guderian đập mạnh tay xuống bàn.

Tham mưu Phụ tá: “Vậy… lệnh cho Sư đoàn Thiết giáp số 2 lập tức phát động tấn công?”

Đại tướng Guderian suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: "Không, không, muốn làm việc gì cho tốt thì trước tiên phải mài sắc công cụ, đó là một câu tục ngữ của phương Đông. Bây giờ Sư đoàn Thiết giáp số 2 có pháo binh chưa?"

"Chưa ạ. Pháo binh vẫn còn ở phía sau, chưa theo kịp. Nhưng Sư đoàn Bộ binh Cơ giới số 35 bên cạnh được trang bị pháo tự hành Brummbäir.' Đại tướng Von Guderian đứng dậy trong chiếc xe chỉ huy đang rung lắc không ngừng: "Brummbar sao, pháo hạng nặng 150 ly có khả năng công thành nhất định, nhưng cũng chỉ có vậy. Dựa theo kinh nghiệm chiến đấu của Lữ đoàn Ky sĩ Asgard, thì gã Bức tường thép này rất thích xây dựng những công sự kiên cố và xảo quyệt."

Đại tướng dừng lại một chút: "Lúc ở Agasukov nghỉ ngơi, tôi cũng đã đến xem hầm trú ẩn xe tăng mà hắn xây dựng ở Olaci, rất xảo quyệt, nhưng quá phức tạp, vê cơ bản không thể áp dụng trên chiến trường. Tôi đã đơn giản hóa thiết kế của hắn, sau này chắc chắn sẽ phát huy tác dụng rất lớn trong tác chiến phòng ngự.

Tham mưu Phụ tá nhíu mày: "Tác chiến phòng ngự? Quân ta vẫn đang tấn công mà…"

"Chỉ là phòng ngừa bất trắc thôi!" Đại tướng Guderian cắt ngang lời Tham mưu Phụ tá: "Cũng giống như việc gã Gilles đi dưỡng thương kia đã cho bảo tồn Shostka, yêu cầu Học viện Khoa học Quân sự của Đế quốc đến vẽ bản đồ, thì tôi cũng học hỏi trí tuệ của quân địch. Gã Bức tường thép này, về khoản phòng ngự - và cả khoản chơi bẩn, quả thật có bản lĩnh""

Tham mưu Phụ tá không nhịn được cười: "Chơi bẩn ạ?"

"Phải, chơi bẩn. Sau này chiếm được nơi hắn từng phòng thủ, nhất định phải cẩn thận, rà phá bom mìn cho kỹ. Nếu không thì cứ cho nổ tung hết đi." Đại tướng Von Guderian lắc

đầu: “Sao lại có loại quân nhân vô liêm sỉ như vậy chứ, lại đi chôn mìn bẫy ngay trong sở chỉ huy của mình.”

Vương Trung hắt hơi ba cái liên tiếp, thậm chí còn hắt hơi vào tay Nelly.

Nelly lộ vẻ mặt khinh bỉ, vừa lấy khăn tay lau tay vừa lùi ra xa Vương Trung.

Vương Trung: “Chắc chắn là có người của quân Prosen đang nguyền rủa mình! Có thể là mìn bẫy chúng ta chôn ở Shostka lại bị ai đó kích hoạt.”

Đúng vậy, mìn bẫy mà Vương Trung chôn ở Shostka không chỉ có cái ở trong sở chỉ huy.

Pavlov: “Cậu không sao chứ? Bị cảm lạnh thì không tốt đâu, một thời gian nữa nhiệt độ sẽ giảm mạnh, lúc đó bị cảm thì phiên phức lắm.”

Vương Trung: “Có gì mà phiên phức, cứ trùm chăn ngủ một giấc thật ngon là khỏi.”

Hắn chuyển sự chú ý trở lại tấm bản đồ phòng thủ chi tiết trên bàn: “Chúng ta đã biết, sẽ phải đối đầu với Tập đoàn thiết giáp số 2 của địch, dựa theo tin tức tình báo mà binh sĩ Tiểu đoàn Đột kích mang về trước khi tan rã, thì rất có thể chúng ta sẽ phải đối đầu với Sư đoàn Thiết giáp số 2.

“Lực lượng pháo binh của Sư đoàn này chưa theo kịp, trước đó bọn họ có thể chọc thủng phòng tuyến của chúng ta là do quân ta chưa có đủ thời gian xây dựng trận địa phòng ngự hoàn chỉnh.

“Nhưng chúng ta không chỉ có trận địa hoàn chỉnh, mà còn có rất nhiều pháo chống tăng 57 ly.”

Ưu điểm của pháo 57 cơ động ZIS30 là bắn được thì có thể chạy, cơ động diệt địch.

Mà ưu điểm của pháo 57mm cố định là dưới sự yểm trợ của tổ lớn, tốc độ bắn cực cao, thậm chí có thể đạt tới ba giây một phát.

Điều này đã vượt qua một số súng trường lên đạn bằng tay.

Đương nhiên pháo chống tăng phải không ngừng thay đổi mục tiêu ngắm bắn, trong thực chiến không đạt được tốc độ bắn như vậy, nhưng mà 57 pháo của Vương Trung tốc độ bắn thực chiến cũng đủ đáng sợ, có thể nhanh chóng áp chế toàn bộ xe tăng địch. Tổng kết xong tình huống bên mình, Vương Trung chắc chắn nói: "Sư đoàn thiết giáp số 2 không đột phá được phòng tuyến của chúng ta, nếu liêu mạng xông lên bọn chúng sẽ bỏ mạng trước mặt chúng ta."

Đại tướng Von Guderian: "Sư đoàn trang bị xe tăng số 2 không đột phá được phòng tuyến của Rokossovsky. Số lượng xe tăng sẵn sàng chiến đấu của bọn chúng đã không đến 100 chiếc, dùng số xe tăng này để tấn công cái mai rùa Rokossovsky này, chỉ là tiêu hao binh lực vô ích mà thôi.

"Biết đối phó với cái mai rùa quan trọng nhất là gì không? Là vòng qua cái mai, móc thịt. Đương nhiên cũng không thể hoàn toàn không tấn công Rokossovsky, phải kiềm chế hắn, không thể để cho hắn hành động tùy tiện."

Vị đại tướng xoay người đi tới trước cửa sổ nhỏ của xe chỉ huy, mở cửa sổ ra nhìn về phía cánh đồng hoang không ngừng lướt qua phía sau: "Trong chiến tranh ai có thể tung vào doanh cuối cùng, người đó sẽ giành được thắng lợi.

"Chúng ta nhất định phải đảm bảo sư đoàn của Rokossovsky sẽ không trở thành 'doanh cuối cùng" này.'

Sĩ quan phụ tá: "Ý của ngài là…"

Đại tướng: "Tấn công mạnh vào sư đoàn của Rokossovsky, tiêu hao binh lực của bọn chúng, sau đó lực lượng tinh nhuệ

của chúng ta sẽ vòng qua phòng ngự của hắn từ hai bên trái phải. Không, không phải hai bên trái phải, các tướng lĩnh khác thuộc cùng tập đoàn quân với Rokossovsky trước đó cũng thể hiện rất tốt, quân đội cũng vô cùng kiên quyết.

"Chúng ta phải đi vòng một vòng lớn hơn nữa. Chúng ta…"

Vị đại tướng từ bên cửa sổ trở lại trước bản đồ, cầm lấy bút chì di chuyển dọc theo phòng tuyến quân địch đã trinh sát được, cuối cùng dừng lại trên địa danh Kalanskaya này.

"Vị trí tổng tấn công là ở đây. Chúng ta từ nơi này đột phá phòng ngự của địch."

Phó quan nghe xong lời này, lập tức đi tới tủ tài liệu bên cạnh, tìm một cái túi đựng tài liệu, từ bên trong lấy ra album ảnh, dựa theo phân loại trên album tìm được ảnh chụp Kalanskaya do thám trên không.

"Nơi này, e rằng không dễ dàng công chiếm, nơi này là thành phố vệ tinh của Yekaterinburg, có rất nhiều công trình bê tông cốt thép, hơn nữa còn có một pháo đài được xây dựng trên núi, tâm nhìn bao quát xung quanh. Hơn nữa sườn dốc phía sau pháo đài có thể làm vị trí pháo phòng thủ…"

Guderian xòe tay: "Anh nghĩ rằng có bê tông cốt thép, chính là nơi dễ thủ khó công sao? Không, trên thực tế tác chiến cự ly gần rất thử thách lòng dũng cảm và ý chí chiến đấu của quân đội.

"Trong trận chiến trước đây của chúng ta, quân địch có thể đối mặt với hỏa lực của chúng ta, đối mặt với xe tăng của chúng ta, nhưng một khi giao chiến cự ly gần với quân đội Prosen tinh nhuệ, bọn chúng sẽ nhanh chóng sụp đổi

"Mà hiện tại, trên đường tiến quân, chúng ta gặp phải quân đội Ant, chúng đang dần dần đánh mất ý chí chiến đấu. Có

một số sư đoàn thậm chí thương vong 10% sẽ tan rã.

“Đây là thời cơ tốt nhất để tận dụng ưu thế của chúng tai”

Đại tướng Guderian đứng thẳng lưng, nhìn về phía quốc kỳ Ant treo trong xe chỉ huy.

“Chúng ta sẽ dùng dũng khí để giành chiến thắng trong cuộc chiến này. Còn Rokossovsky chỉ có thể ở trên trận địa của hắn mà nhìn, nhìn chúng ta đột phá phòng tuyến, tiến thẳng đến Yekaterinburgl”

Vương Trung: “Nếu quân địch không đánh chiếm được chúng ta, mà chuyển sang tấn công Kalanskaya, tuyến đường tiếp tế của bọn chúng sẽ rất kỳ lạ.”

Vương Trung dùng bút chì chỉ vào quốc lộ trên bản đồ.

“Con đường này tôi đã thực địa, tôi cảm thấy quý tộc xây dựng con đường này chắc chắn đã tham nhũng. Tình trạng đường xá này rất tệ, cho dù chúng ta không gài mìn trên đó, bọn chúng cũng không vận chuyển được bao nhiêu vật tư. Lúc chúng tôi trinh sát, đường đi toàn là bùn lầy, chỉ cần phi ngựa nhanh một chút là có ngựa bị thương chân.

“Tôi đã hỏi thăm nông dân ven đường, con đường này khi đóng băng cũng không dễ đi, quân đội tấn công Kalanskaya chắc chắn sẽ gặp vấn đề nghiêm trọng về tiếp tế.”

Pavlov nhìn bản đồ: “Nếu con đường này khó đi, vậy quân địch chỉ có thể tấn công chúng ta, chiếm lĩnh trận địa hiện tại của chúng ta làm trung tâm tiếp tế, phải không?”

Vương Trung: “Chính xác là như vậy. Bọn chúng buộc phải tấn công chúng ta.”

Popov cảm thán: “Bình thường khi rời khỏi thủ đô tôi sẽ đi tàu hỏa, không ngờ giao thông xung quanh thủ đô lại tệ như vậy.”

Vương Trung: “Không, là giao thông đường bộ của cả Ant đều kém. Chúng ta chủ yếu dựa vào đường sắt và vận tải đường thủy. Tuyến đường thủy của Yekaterinburg có thể xuôi dòng về phía nam tiến vào nội địa, vì vậy mới hình thành nên vùng công nghiệp dọc sông Valdai.

“Mà vùng công nghiệp này và vùng công nghiệp Kazaria - Livonia gần như đã bị chúng ta vứt bỏ mất, vậy thì dựa vào sông Valdai và sông Neva ở phía bắc kết nối với nhau, giữa hai con sông này có một kênh đào dài 100 km. Giao thông bên trong các vùng công nghiệp này cũng không tệ lắm, nhưng giữa các vùng công nghiệp - ngoài đường sắt ra, thì chỉ còn những con đường đất như thế này.”

Vương Trung vừa nói vừa nhún vai nhìn bản đồ.

Bản đồ của Ant nếu đánh dấu các vùng công nghiệp thành màu đen, những nơi còn lại đổi thành màu trắng, trông sẽ giống như tấm da của ngựa van.

Pavlov: “Nhưng nếu vượt qua được chúng ta, tình trạng giao thông sẽ tốt hơn.”

Vương Trung: “Đúng vậy, tôi cũng đã trinh sát qua, ở phía đông của chúng ta, chất lượng quốc lộ tăng lên rõ rệt, còn có đường trải nhựa. Đồng thời các công trình bê tông cũng nhiều hơn, còn có các nhà máy nằm rải rác trên cánh đồng.

“Quân địch vượt qua được chúng ta, sẽ có thể nhanh chóng tiến quân, chúng ta nhất định phải chặn đứng quân địch.”

Lúc này chuông điện thoại vang lên, Vương Trung tự động nhấc máy: “Tôi là Rokossovsky.”

Đầu dây bên kia truyên đến giọng nam trầm ổn: “Rokossovsky.”

“Đại Mục thủ.” Vương Trung theo bản năng đứng thẳng người.

“Ta có một vấn đề muốn hỏi anh. Ta nghe nói quân đội của anh đã giao chiến với quân địch?”

“Vâng, quân đội của tôi đã giao chiến với quân địch.” Vương Trung thành thật trả lời.

“Vậy ta muốn hỏi anh, ngày 10 tháng 11, chúng ta có thể tổ chức duyệt binh mừng ngày Quốc khánh chứ?”

Vương Trung suy nghĩ một chút, kiên quyết đáp: “Tôi, Aleksei Konstantinovich Rokossovsky xin cam đoan với ngài, lễ duyệt binh có thể diễn ra bình thường!”

(Hết chương) Chuong 78: Bung chay

Lúc 06:00 ngày 9 tháng 11, quân địch bắt đầu pháo kích.

Lúc này Vương Trung đã ở trong hầm chỉ huy của sư đoàn. Trước đây, lúc 4 giờ sáng trời đã sáng, nên Vương Trung cũng quen dậy lúc 4 giờ.

Lịch sinh hoạt của Vương Trung đã hoàn toàn là “giờ mùa hè”, hơn 10 giờ tối trời tối là bắt đầu buồn ngủ, ngủ đến 4 giờ sáng là dậy.

Mà bây giờ, mùa hè ban ngày dài bao nhiêu, thì ban đêm cũng dài bấy nhiêu.

6 giờ sáng trời vẫn tối om, đây chính là phương bắc.

Nhưng lịch sinh hoạt của Vương Trung vẫn như cũ, kết quả là 4 giờ sáng, khi trời vẫn còn tối đen như mực, Vương Trung đã ngáp ngắn ngáp dài đến hầm chỉ huy của sư đoàn, sau đó tán gẫu với Popov trực đêm.

Lúc quân địch bắt đầu pháo kích, Pavlov mới loạng choạng chạy vào hầm chỉ huy.

Vương Trung: “Anh không cần phải như vậy, có thể đợi quân địch pháo kích chuẩn bị xong rồi hãng tới.”

Pavlov: “Làm vậy sao được, bọn chúng chuẩn bị đến tận 2 tiếng đồng hồ, tôi phải đến chứ. Không có tôi chia nhỏ mệnh lệnh cho anh, anh chẳng khác gì tướng tá chỉ huy trên giấy. Hơn nữa trọng điểm pháo kích của quân địch cũng không phải chỗ chúng ta, mà là trận địa tiền tuyến, trên đường tôi đến đây rất an toàn.”

Vương Trung vừa định lên tiếng, thì pháo kích bất ngờ thay đổi.

Vương Trung cũng là lính lâu năm, nên khi pháo chuẩn bị chuyển sang bắn yểm trợ bộ binh tiến công là Vương Trung có thể nhận ra ngay.

Những người khác trong phòng cũng nhạy bén ngẩng đầu lên.

Popov: “Chuyển sang bắn yem trợ rồi? Hình như kết thúc hơi sớm thì phải?”

Vương Trung: “Bọn chúng không có nhiều đạn pháo như vậy! Tôi đoán không sai đâu, hậu cần của quân địch căn bản không theo kịp, bọn chúng sẽ phải bỏ mạng trên trận địa của chúng ta.”

Nói xong Vương Trung đi tới bên cửa sổ quan sát.

Thực ra lúc này cửa sổ quan sát ở sở chỉ huy không nhìn thấy tiền tuyến, bởi vì khu vực bố phòng của sư đoàn không giống như Shostka.

Shostka có sông Desna, hầm chỉ huy của sư đoàn nằm ngay bên bờ sông, nên có thể quan sát được tình hình chiến đấu.

Sukhaya Verevka là một giao lộ đường bộ và đường sắt, nằm trên đồng bằng.

Cho nên trận địa phòng ngự của trung đoàn bộ binh cận vệ 1 được bố trí thành nhiều lớp, ở sở chỉ huy không thể quan sát

được tiền tuyến.

Thật ra hồi ở Olaci, sở chỉ huy mà Pavlov đóng cũng không nhìn thấy tiên tuyến, sở dĩ Vương Trung có thể nhìn thấy tiền tuyến là vì lúc đó binh lực của Vương Trung yếu, nên Vương Trung phải tự mình lái xe tăng hạng nhẹ ra tuyến đầu chống đỡ.

Bây giờ nói đùa một chút, sư đoàn của Vương Trung, chỉ riêng pháo chống tăng 57 ly kéo xe đã được bổ sung đến 36 khẩu, đây chính là 36 khẩu pháo bắn 3 giây một phát, chỉ cần quân địch không dùng pháo hạng nặng bắn san phẳng trận địa pháo chống tăng, thì xe tăng của quân địch nhất định sẽ tổn thất nặng nề.

Cho dù trận địa pháo chống tăng bị san phẳng cũng không sao, Vương Trung còn có 30 chiếc ZIS-30 làm lực lượng pháo chống tăng cơ động.

Trung đoàn bộ binh cận vệ 1 đã được trang bị như một sư đoàn nhà giàu, nên Vương Trung có thể đưa toàn bộ 36 chiếc xe tăng T-34 dùng cho lễ duyệt binh của lữ đoàn xe tăng - không đúng, bây giờ phải gọi là T-34W - vào lực lượng dự bị.

Đương nhiên khi tung lữ đoàn xe tăng vào phản công, Vương Trung nhất định phải tự mình chỉ huy chiếc xe tăng hạng nhẹ của mình.

Nếu thực sự đến mức phải tung lữ đoàn xe tăng vào tấn công, thì Pavlov chắc cũng sẽ không phản đối việc Vương Trung tạm thời rời khỏi sở chỉ huy.

Ngoài ra, Vương Trung còn có 3 chiếc KV - số lượng này vẫn giữ nguyên như cũ.

Hiện tại, 3 chiếc xe tăng KV này được Vương Trung bố trí ở 3 cứ điểm phòng ngự, được ngụy trang thành xe tăng nằm trong công sự ở tuyến đầu.

Hơn nữa, để thu hút đủ hỏa lực vào những con rùa với giáp dày pháo lớn này, khi xây dựng trận địa, Vương Trung đã bố trí các cứ điểm ra phía trước, còn bố trí lính kỳ cựu sử dụng súng tiểu liên ẩn nấp ở gân các cứ điểm, chuyên môn chờ lính kỳ cựu Prosen xông lên đánh cận chiến.

Lúc này, Vương Trung dựa vào góc nhìn bao quát của mình, chờ quân địch đến kiểm tra cường độ công sự của mình.

Khi chưa liên lạc trực tiếp với tiền tuyến, Vương Trung chỉ nhìn thấy các biểu tượng của quân đội, Vương Trung ngạc nhiên phát hiện bên cạnh 2 tiểu đoàn đi đầu còn có biểu tượng quân sự là đường răng cưa, đại diện cho trận địa phòng ngự.

Đang ngạc nhiên thì biểu tượng của quân địch xuất hiện.

Biểu tượng của quân địch là hình vuông màu đỏ, bên trong đáng lẽ phải có hình vẽ đại diện cho binh chủng của quân địch, nhưng lúc này lại là hình vuông cộng thêm một dấu hỏi.

Có phải là do tiền tuyến chưa xác định được quân địch tấn công là loại quân nào không?

Vương Trung: "Gọi điện cho tiểu đoàn 1, trung đoàn 31."

Pavlov giật mình: "Gọi cho bọn họ làm gì?"

Vương Trung: "Tôi muốn nắm tình hình, kết nối được rồi đưa ống nghe cho tôi."

Pavlov lập tức cầm điện thoại: "Kết nối với tiểu đoàn 1 trung đoàn 31. Tiểu đoàn 1 phải không? Sư đoàn trưởng muốn nói chuyện với cậu! Này, nghe đây."

Vương Trung cầm lấy ống nghe đặt bên tai, sau đó chuyển góc nhìn sang phía tiểu đoàn 1, tâm nhìn sáng lên, có thể nhìn thấy từng người trong tiểu đoàn 1, cũng có thể nhìn thấy quân địch đang tấn công.

Nhưng thứ nhất là quân địch không được tô sáng, thứ hai là đội hình của quân địch vẫn chưa xác định được.

Nói cách khác, trước đây có thể trực tiếp nhìn thấy đội hình của quân địch, biết được quân địch là tiểu đoàn xe tăng hay là tiểu đoàn súng phóng lựu, là bởi vì mình tận mắt nhìn thấy quân địch… Vương Trung thâm nghĩ. Nói cách khác, trong tình huống khẩn cấp vẫn phải tự mình ra tiền tuyến quan sát.

Lúc này, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn 1 ở trong điện thoại nói: "Sư đoàn trưởng, mời ngài nói!"

Lúc này Vương Trung mới phản ứng lại, mình cầm ống nghe mà chưa nói gì.

Vương Trung: 'À, tình hình bên cậu thế nào rồi?"

"Báo cáo sư đoàn trưởng, quân địch đang tiến lên, hiện tại vẫn chưa vượt qua mốc 1000 mét, nên chúng tôi chưa nổ súng."

Vương Trung: "Tốt, tìm cách bắt sống một vài tên, xác định phiên hiệu của bọn chúng, và loại quân tham gia tấn công lần này."

"Rõ! Chờ đánh lui được quân địch, chúng tôi sẽ cố gắng tìm trong số quân địch chết vài tên bị thương nhẹ đưa về cho ngài. Ngài còn dặn dò gì nữa không?"

"Hết rồi, hẹn gặp ở Prosenial"

"Hẹn gặp ở Prosenial"

Vương Trung chỉ thuận miệng nói ra câu đó, nhưng tiểu đoàn trưởng lại đáp lời rất hùng hồn.

Sau khi cúp điện thoại, Vương Trung phát hiện tâm nhìn ở tiên tuyến vẫn còn trong 15 giây, sau đó thì biến mất, lại trở về trạng thái các biểu tượng đụng độ.

Khá thú vị, plugin này muốn cho dù mình có ở vị trí cao, thì cũng phải chạy ra tiền tuyến.

Hả?

Vương Trung chợt nhớ ra ở nước Đức trên Trái Đất cũng có một vị tướng rất thích chạy ra tiền tuyến, thậm chí vị tướng đó còn leo lên chức Tư lệnh quân đoàn Afrika, nhưng vẫn thích nhảy lên chiếc xe tăng hạng nhẹ yêu thích của mình để xông pha trận mạc.

Trận đánh nổi tiếng nhất của vị tướng đó - không đúng, phải gọi là trận chiến đấu, chính là khi vị tướng đó tự mình chỉ huy 2 sư đoàn xe tăng tiến công thì bị quân Anh bao vây, sau đó liêu chết đánh tan vòng vây, đánh cho đội hình của quân Anh chuẩn bị tiêu diệt quân của vị tướng đó tan tác.

Cáo sa mạc, ông cũng là người chơi hack! Bị tôi phát hiện rồi!

Sở dĩ Vương Trung quen thuộc với trận đánh đó như vậy là vì hồi nhỏ, tạp chí Xe tăng - Thiết giáp đã lấy trận đánh đó làm "đề bài" cho chuyên mục độc giả tham gia, để độc giả gửi kế hoạch tác chiến của mình, xem làm sao để phá vỡ thế bao vây.

Đương nhiên Vương Trung cũng viết bài gửi, nhưng kết quả là như đá chìm đáy biển.

Sau đó, đáp án tiêu chuẩn được công bố chính là kế hoạch tác chiến trong lịch sử của Cáo sa mạc, ngoài ra còn đăng kèm kế hoạch của một số độc giả, cuối cùng bình luận là cho dù độc giả có góc nhìn của Chúa, thì cũng không đưa ra được phương án tác chiến nào hay hơn phương án của Cáo sa mạc.

Từ đó về sau, Vương Trung trở thành fan hâm mộ của Cáo sa mạc, và luôn cảm thấy Montgomery chẳng có gì ghê gớm.

Đương nhiên, dấu hiệu của trưởng thành là không còn thần tượng nữa, sau khi đọc rất nhiều sách ve tiểu sử của Cáo sa

mạc, Vương Trung không còn sùng bái ông ta nữa.

Mà hiện tại, tôi, chính là Cáo sa mạc của thế giới này!

Tôi cũng phải đánh vài trận để đời, để sau này tạp chí quân sự lấy phương án tác chiến của tôi làm đáp án tiêu chuẩn! Vương Trung đột nhiên bừng bừng khí thế.

Vương Trung không quan tâm đến tiền tuyến nữa, quay trở lại trước bản đồ khu vực phòng thủ, nhét ống nghe vào tay Pavloy, tập trung nghiên cứu bản đồ.

Pavlov tò mò hỏi: "Sao thế?"

Vương Trung: "Trong tình huống pháo kích chuẩn bị vội vàng như vậy, mà quân địch vẫn tấn công chúng ta… Anh thấy bọn chúng có ngốc đến thế không?"

"Ừm, đúng là… Pavlov vừa nói vừa đặt ống nghe xuống,'Tôi thấy đây giống như là hành động kiềm chế để chúng ta không tấn công, nếu đúng như vậy, quân địch sẽ tấn công liên tục, tuy rằng sẽ không uy hiếp được căn bản phòng tuyến của chúng ta, nhưng sẽ không dừng lại."

Vương Trung gật đầu: "Đúng vậy, xem ra, quân địch muốn tấn công Kalanskaya. Đi theo con đường nhỏ này."

Vương Trung chỉ vào con đường nhỏ mà hôm qua Vương Trung đã nói đến.

Pavlov: 'Vậy anh định làm gì?"

Vương Trung: "Chúng ta phải tiến lên, ít nhất cũng phải tiến đến vị trí cao điểm 391 trước đây, như vậy pháo binh của chúng ta mới có thể đẩy lên, đưa con đường nhỏ này vào tầm bắn."

Pavlov: "Tấn công sao? Nhưng anh đã nói, trình độ kỹ thuật chiến thuật của chúng ta kém xa quân địch, nếu rời khỏi

trận địa, thì cho dù là quân tinh nhuệ nhất của chúng ta cũng không đánh lại quân đội bình thường của quân địch.”

Vương Trung: “Tôi còn nói, về mặt pháo binh, chúng ta không hề yếu thế. Gọi điện thoại cho Kirienko.”

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, Pavlov đưa ống nghe cho Vương Trung.

Vương Trung: ‘Kirienko, tôi là Rokossovsky đây.’

“Có chuyện gì vậy? Áp lực lớn lắm phải không?”

“Không, tôi không hề bị áp lực, tôi phán đoán hướng tấn công chủ yếu của quân địch không phải ở chỗ tôi, tôi cho rằng có thể là Kalanskaya.”

Kirienko: “Tôi cũng phán đoán như vậy, áp lực ở mặt trận của chúng tôi quá nhỏ, thậm chí pháo kích chuẩn bị sáng nay chưa đến nửa tiếng đồng hồ. Vậy anh định làm gì?”

Vương Trung: “Tôi muốn tấn công. Nhưng do kỹ thuật chiến thuật của chúng ta kém, nên cần pháo binh của anh yểm trợ.”

Kirienko: “Tôi sẽ tăng cường lữ đoàn pháo binh của tập đoàn quân cho anh, anh xem sử dụng thế nào cho hợp lý. Lữ đoàn này vừa mới được bổ sung một trung đoàn pháo mới, toàn bộ đều là pháo hạng nặng 152 ly”

Vương Trung: “Không có pháo phản lực à?”

“Cái gì cơ?” Kirienko giật mình.

Ra vậy, vẫn đang trong giai đoạn giữ bí mật.

Vương Trung: “Không có gì. Bao giờ lữ đoàn pháo binh đến nơi được?”

“Nếu xuất phát ngay bây giờ, thì ngày mai sẽ đến nơi, anh chuẩn bị trận địa cho bọn họ trước đi, giăng lưới nguy trang gì

đó.”

Vương Trung: “Tôi đã cho chuẩn bị 4 trận địa dự bị cho trung đoàn pháo của tôi rồi, để bọn họ vào trận địa đó là được.”

“Mẹ kiếp, 4 trận địa dự bị?”

Vương Trung: “Không chỉ có trận địa dự bị, còn có cả pháo giả làm bằng gỗ nữa. Lữ đoàn đến nơi chỉ cần dỡ pháo giả ra là được. Chúng ta lại tìm chỗ khác xây dựng trận địa pháo binh giả mới.”

Kirienko: “Cậu đúng là… trận địa giả, mìn giả, mìn bẫy, pháo kích bất ngờ, cái gì không chính thống là cậu dùng hết.”

Vương Trung: “Tôi cũng chẳng còn cách nào khác, đánh chính diện thì không lại bọn chúng, chỉ có thể dựa vào đấu pháo, tôi phải làm sao bây giờ? Tăng cường lữ đoàn pháo binh cho tôi đi, tôi cho bọn chúng một trận ra trò.’

(Hết chương) Chương 79: Duyệt binh

4 giờ sáng ngày 10 tháng 11, cung điện mùa hè ở Yekaterinburg.

Sa hoàng Nicholas V chất vấn: “Nếu duyệt binh, Belinsky có đến không? Hắn ta sẽ không phải đã chạy rồi chứ? Tên đó, chắc chắn là muốn chúng ta ở đây tử thủ, giống như Ivan, chết trận, sau đó hắn ta sẽ đến hái quả ngọt!”

Tham mưu trưởng Tukhachev liếc nhìn Nguyên soái Boris, người kế nhiệm chức vụ Bộ trưởng Bộ Quốc phòng của Nguyên soái Semyon sau khi Nguyên soái Semyon nhậm chức Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây.

Nguyên soái Boris đẩy gọng kính: “Theo chúng tôi được biết, Đại Mục thủ vẫn chưa rời khỏi Yekaterinburg, ông ta cũng sẽ tham gia duyệt binh.”

“Chắc chắn là thế thân!” Nicholas V xua tay, Thế thân! Nếu các ngươi hỏi hắn ta một số vấn đề liên quan đến giáo phái thế tục, bảo hắn ta giảng giải kinh thánh, hắn ta sẽ ậm ừ cho qua chuyện!”

“Ta rất sẵn lòng trả lời ngài bất cứ vấn đề gì liên quan đến giáo phái thế tục.” Một giọng nam trâm hùng hồn vang lên từ phía cửa ra vào.

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn về phía cửa lớn.

Đại Mục thủ Belinsky bước vào phòng với những bước chân vững chãi, theo sau là 2 Hồng y giáo chủ và đội cảnh vệ.

“Bệ hạ.” Đại Mục thủ hành lễ với Sa hoàng Nicholas V, đây là lễ nghi mà bề tôi dùng khi diện kiến Hoàng đế.

Vẻ mặt Nicholas V dịu lại: “Ông hiểu nhầm rồi, Belinsky, ta vừa rồi chỉ là… chỉ nghe người ta đồn đại vậy thôi. Ta đã cho người xử lý những kẻ tung tin đồn rồi. À, không cần đa lễ.”

Belinsky lúc này mới đứng thẳng người: “Bệ hạ, thực ra quân địch đã đến lúc sức cùng lực kiệt rồi, chỉ là do trước nay vẫn tiến quân thuận lợi nên bọn chúng mới tự tin như vậy. Quân địch cũng tăng cường thả truyền đơn xuống khu vực xung quanh Yekaterinburg, chỉ riêng ngày hôm qua, máy bay của bọn chúng đã ném xuống hơn chục tấn truyền đơn.

“Rõ ràng là quân địch muốn chúng ta đánh mất ý chí kháng cự, giống như Carolin. Thủ đô của Carolin vẫn có thể chiến đấu, bộ chỉ huy phòng thủ thành phố đã huy động hàng triệu dân quân, thành phố anh hùng này đã vô số lần chống trả quân xâm lược, nhân dân ở đó cũng đang chuẩn bị làm như vậy!

“Nhưng mà, những người đứng đầu Carolin đều là những kẻ hèn nhát, sợ chết, nên đã lựa chọn đầu hàng, quân đội

Prosen thậm chí còn chưa nhìn thấy thủ đô, bọn chúng đã đầu hàng rồi.

“Người Prosen đang hy vọng chúng ta cũng làm như vậy.”

Nicholas V nhìn chằm chằm Belinsky: “Nhưng ông nhìn chiến tuyến đi, chúng ta đã dồn bao nhiêu quân ra trận, đều bị quân địch đánh tan, quân đội mới được đưa ra chiến trường thậm chí còn không chống đỡ nổi 1 ngày! Ông có thể đảm bảo bọn chúng không đánh chiếm được Yekaterinburg không?”

Belinsky: ‘Rokossovsky đã cam đoan với tôi là quân địch không thể tiến vào Yekaterinburg.”

“Lúc làm lễ tưởng niệm, hắn ta cũng nói như vậy! Hắn ta nói bùn lầy và tuyết rơi sẽ chặn đứng quân địch. Bùn lầy đã đến rồi lại đi, tuyết rơi phải còn ít nhất 10 ngày nữa mới đến, nhưng quân địch đã tiến đến cách Yekaterinburg chưa đầy 50 km rồi!” Lúc này, Olga đứng bên cạnh đột nhiên lên tiếng: “Quân đội của Rokossovsky đang trấn giữ tuyến phòng thủ cuối cùng cách Yekaterinburg 20 kml Anh ấy cũng cam đoan với con là sẽ không để một tên địch nào vượt qua phòng tuyến.”

Nicholas V đột ngột quay phắt đầu lại, nhìn chằm chằm con gái, quan sát kỹ lưỡng con gái từ trên xuống dưới, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở phần eo của con gái: “Ta biết con đã ở chỗ hắn ta 1 ngày! Hắn ta dùng cái gì để cam đoan với con? Hả? Dùng cái gì?”

Olga: “Dùng lý trí và logic. Phụ hoàng, bách tính cần người làm gương. Hơn nữa, chẳng phải phụ hoàng đã thề là sẽ báo thù cho hoàng huynh sao?”

Nicholas V đột nhiên im bặt, nhìn gương mặt của con gái có vài phần giống con trai, sau đó vẻ mặt trở nên kiên định: “Phải rồi. lvan, con nói đúng.” Ngay khi được phụ thân nhận

thành ca ca, khóe miệng Olga giật giật, nhưng rất nhanh dựa vào nhiều năm huấn luyện lễ nghi cung đình để kiểm soát biểu cảm, duy trì sự đoan trang.

Nicholas V quay đầu về phía Belinsky, giống như biến thành một người khác: "Ngươi nói đúng, chúng ta phải duyệt binh! Phải cho những tên Prosen kia biết, chúng ta tuyệt đối không từ bỏ kháng cự! Sẽ có một ngày, chúng ta sẽ đánh thẳng vào thủ đô của chúng, san bằng thủ đô của chúng!"

Nói xong Nicholas V tức giận bỏ ra khỏi phòng.

Lúc này Olga mới thở dài, vai buông thống xuống.

Belinsky đi tới trước mặt cô, nhẹ giọng nói: "Đừng buồn, sẽ có một ngày, hắn ta sẽ hiểu con."

Nói xong Belinsky cũng sải bước đuổi theo Nicholas V.

Lúc hắn ta không đi theo, trong phòng bao gồm cả Tổng tham mưu trưởng và Bộ trưởng Bộ Quốc phòng, không ai dám đi theo, hiện tại quyết đoán ào ào đi theo.

Khu vực đế quốc Prosen, Kehlsteinhaus.

Hoàng đế Prosen là Reinhardt đặt xuống báo cáo mật mà tình báo Asgard vừa gửi tới: "Đài phát thanh ở Yekaterinburg của chúng ta vừa liều chết phát báo, nói hôm nay người Ant sẽ tổ chức duyệt binh mừng quốc khánh"

Hắn ta nhìn vê phía thủ lĩnh Rabverd là công tước Redvez.

Công tước Redvez: "Chúng tôi cũng đã đệ trình báo cáo, cho rằng có khả năng sẽ duyệt binh. Chúng tôi còn cho rằng duyệt binh là vì để ổn định quân tâm, sau đó bọn họ vẫn sẽ lui về giữ vững phòng tuyến Charon, dù sao bọn họ đã phái Bức Tường thép của đế quốc là Rokossovsky đến phòng tuyến Charon."

Reinhardt: ‘Rokossovsky đang ở ngay mặt trận của Tập đoàn quân thiết giáp thứ hai!”

“Sai số ở mức độ này cũng nằm trong dự liệu. Cũng có thể hắn ta vốn muốn đến Charon, nhưng mà bị hủy bỏ bổ nhiệm. Cũng có thể bổ nhiệm vẫn chưa kịp thi hành. Phải biết rằng, Cục Kratt chúng ta mới thành lập cực kỳ hùng mạnh, liên lạc trực tiếp với tổ chức lưu vong Sùng Thánh phái năm đó.”

Công tước Redvez vô cùng tự hào nói.

Reinhardt á khẩu, quay đầu hỏi thư ký cơ yếu của mình: “Rabverd nói như vậy sao?”

“Vâng, nhưng lúc ấy bản báo cáo này đã bị ngài bỏ qua. Bởi vì ngài muốn sau khi chiếm lĩnh Yekaterinburg sẽ kết thúc chiến tranh, từ chối xem bất kỳ báo cáo nào về việc chiến tranh có thể sẽ tiếp tục sau khi Yekaterinburg bị chiếm đóng.” Reinhardt tram mặc một giây, quyết định bỏ qua chuyện này, lập tức quay đầu hỏi Đại công tước, Nguyên soái không quân Meyer: “Không quân có thể phá hỏng cuộc duyệt binh lân này không?”

Đại công tước Meyer lắc đầu: “Không được, bởi vì sân bay tiền tuyến của chúng ta vẫn chưa xây xong, xuất phát từ sân bay hiện tại chúng ta có thể bay đến bầu trời Yekaterinburg, nhưng không thể duy trì thời gian quá lâu.’

Reinhardt: “Chúng ta đã tiến công đến vị trí cách Yekaterinburg chưa đến năm mươi cây số rồi!”

Đại công tước Meyer: “Sân bay tiên tuyến của chúng ta vẫn còn cách 300 km, trước đó do đường băng lầy lội nên công binh không thể san bằng được, luôn bị ngập nước. Hiện tại đang nỗ lực xây dựng sân bay mới.

“Người Ant đã tập trung toàn bộ máy bay chiến đấu đến để bảo vệ thủ đô, xuất phát từ sân bay hiện tại của chúng ta, máy

bay chiến đấu của chúng ta sẽ gặp bất lợi rất lớn.”

Reinhardt: “Bất lợi gì?”

Đại công tước Meyer giang hai tay ra: “Tôi là phi công lái máy bay chiến đấu chủ lực, vì vậy tôi có thể giải thích cho ngài. Đầu tiên, máy bay chiến đấu của chúng ta muốn bay 300 km, cần phải mất hơn một tiếng…”

Reinhardt: “Ta nhớ rõ máy bay của chúng ta có thể bay với tốc độ 500 km/giờ mà?”

“Phần lớn thời gian không đạt được tốc độ đó, hơn nữa còn phải bay lên cao, vì vậy khi bay đến bầu trời Yekaterinburg, phi công thường đã rất mệt mỏi. Nếu bọn họ phải phối hợp với máy bay ném bom hạng nặng có tốc độ bay chậm hơn, vậy thì thời gian cần thiết sẽ lâu hơn.

“Bởi vì máy bay ném bom hạng nặng không thể cất cánh từ sân bay tiền tuyến, bọn họ phải tập hợp với oanh tạc cơ trên không trước, trước khi tập hợp còn phải mất thêm mấy chục phút để bay lên độ cao của oanh tạc cơ. Tóm lại, ngài chỉ cần biết phi công của chúng ta đến bầu trời Yekaterinburg sẽ vô cùng mệt mỏi là được rồi.

“Một vấn đề khác là bay lệch hướng. Chúng ta không kích Liên Hiệp Vương Quốc sử dụng phương pháp dẫn đường bằng sóng vô tuyến, dẫn dắt phi đội máy bay ném bom bay đến thủ đô của Liên Hiệp Vương Quốc. Nhưng ở Ant… chúng ta không có thiết bị như vậy.

“Trong tình huống không có sóng vô tuyến dẫn đường, chỉ có thể dựa vào la bàn để bay bằng thiết bị, bởi vì trên mặt đất của Ant không có quá nhiều điểm đánh dấu rõ ràng.”

Reinhardt lại cắt ngang lời Đại công tước Meyer: “Bay bằng thiết bị thì có vấn đề gì?”

“Trên không có gió, thưa bệ hạ.” Đại công tước nói xong thấy bệ hạ không để ý mới nói tiếp,‘Trên không thường có gió lớn kinh người, máy bay sẽ bị gió thổi lệch hướng. Máy bay ném bom hạng nặng của chúng ta được trang bị con quay hồi chuyển, còn có thể chống lại gió ở một mức độ nhất định - nhưng vẫn sẽ bị lệch hướng. Trừ phi cải tiến kỹ thuật dẫn đường của chúng ta, nếu không trong điều kiện hiện tại thì không thể tránh khỏi việc bay lệch hướng.”

Reinhardt thở dài: “Bảo bọn họ nhanh chóng xây dựng sân bay tiên tuyến!”

Lúc này mồ hôi của Tham mưu trưởng Bộ Tổng tham mưu Prosen đã túa ra: “Be hạ, việc tiếp tế ở tiền tuyến rất khó khăn, tuy rằng tình trạng lây lội hiện tại đã biến mất, nhưng ảnh hưởng của khoảng cách và cơ sở hạ tâng kém của Ant vẫn còn… Yêu cầu tiên tuyến xây dựng sân bay, e là không thích hợp.”

Reinhardt: “Xây một cái được chứ? Chỉ một cái thôi! Xây!”

Tham mưu trưởng nhìn những người khác, đáp: “Vâng!” Olga đi theo phụ hoàng và Đại mục sư cùng nhau bước lên lễ đài.

Các quý tộc đã ngồi chờ ở hai bên khán đài đều kinh ngạc, không ngờ tới Đại mục sư lại lên khán đài “Bên này”.

Khán đài của giáo hội nằm đối diện với đại lộ duyệt binh.

Olga đi tới lễ đài, bỗng nhiên nghe thấy đội ngũ đang chờ được duyệt binh phía dưới đang hát.

Cô vội vàng nhìn xuống, thấy trong hàng ngũ có người ôm mũ sắt trước ngực, vừa vỗ vừa hát.

Là bài hát của Rokossovsky!

Ban đầu Olga còn tưởng rằng là hai ba người đang hát lớn, kết quả phát hiện không phải như vậy, mà tất cả các binh sĩ tham gia duyệt binh đều đang hát, giọng của mỗi người tuy không lớn, nhưng lại hợp thành âm lượng mà lễ đài cách xa mấy trăm mét cũng có thể nghe thấy.

"Bao vây rồi, bị bao vây rồi, không còn đường thoát nữa.

"Lại gần chút nữa, các ngươi lại gan chút nữa đi, lũ súc sinh để tao chiêu đãi chúng mày!"

Lúc này Đại mục sư đột nhiên nói: "Ngươi có biết không, rất lâu về trước, tác giả của bài Khúc ca sông Rhein đã gặp Hoàng đế Prosen, Hoàng đế nói: Một bài hát của ngươi còn lợi hại hơn mấy quân đoàn.

"Hắn ta nói như vậy là bởi vì, quân đội Carolin vừa hát Khúc ca sông Rhein, vừa liều chết đánh vào phòng tuyến của người Prosen. Chỉ cần tiếng hát còn vang vọng, Carolin sẽ không bại trận.

"Xem ra bài ca chiến đấu đó, Carolin đã quên mất cách hát rồi."

Olga vừa định trả lời, thì dàn nhạc quân đội bắt đầu tấu lên, là bài 《Lời tiễn biệt của người phụ nữ Ant》.

Bên phía đội ngũ giống như bị kích thích, hát càng lớn tiếng hơn, như muốn át cả dàn nhạc quân đội.

Các sĩ quan chạy tới chạy lui, liều mạng quát tháo, lúc này mới áp chế được âm thanh.

Nghi thức sư tuyên bố lễ duyệt binh bắt đầu, Tư lệnh duyệt binh kiểm duyệt đội ngũ trước.

Đại mục sư ở bên cạnh Olga, nhận xét vị Tư lệnh đó: "Chẳng có chút khí thế nào cả, cả người lẫn ngựa đều như vậy."

Olga không biểu hiện gì, nhưng cô thử tưởng tượng người kiểm duyệt đội ngũ thành Rokossovsky đang cưỡi Bucephalus.

Cô cười nói: “Quả thật, kém hơn nhiều lắm.”

Đến phiên Hoàng đế đọc diễn văn, Olga cũng chẳng buồn nghe phụ hoàng nói gì, chỉ cảm thấy tiếng hét của ông ta có chút khô khan và ồn ào.

Như thể đáp lại suy nghĩ của Olga, sau khi bài phát biểu kết thúc, tiếng hô “U-ra” của đội ngũ cũng có chút yếu ớt.

Sau đó là diễu binh, đội ngũ sau khi rời khỏi hội trường gần như lập tức bắt đầu hát bài “Tôi còn quả lựu đạn cuối cùng”.

Bọn họ vừa hát bài hát này, vừa ngẩng cao đầu sải bước tiến về phía chiến trường.

(Hết chương)

Chương 113: Thiếu Thốn Mọi Thứ

Chương 80: Cuộc tấn công của Rokossovsky

Chương 80: Cuộc tấn công của Rokossovsky

14 giờ ngày 10 tháng 11, Sư đoàn bộ binh cơ giới Cận vệ số 1 "Cờ đỏ".

Hai vị Chuẩn tướng được Tham mưu dẫn vào pháo đài của Sư đoàn.

Vương Trung thấy hai người vẫn rất bình tĩnh, bởi vì góc nhìn của hắn ta đã nhìn thấy hai trung đoàn đang tiến đến.

Nhưng Vương Trung vẫn phải diễn một chút, vì vậy trừng to mắt: "Sao lại đến hai vị Chuẩn tướng? Không phải chỉ có một trung đoàn pháo binh thôi sao?"

"Trung đoàn pháo binh là tôi." Vị Chuẩn tướng đi đâu đứng nghiêm chào: "Donikov, Trung đoàn trưởng trung đoàn pháo binh 33! Nghe theo sự điều động của tướng quân!"

Vương Trung đáp lễ, nhìn về phía người còn lại: "Vậy ngài là Trung đoàn trưởng của trung đoàn nào?"

Vị Chuẩn tướng khác chào: "Kính chào ngài, tướng quân Rokossovsky! Tôi là lvanov Trung đoàn trưởng trung đoàn pháo phản lực Cận vệ số 1, chúng tôi được lệnh bắn hai loạt cho ngài."

Vương Trung đã chuẩn bị hỏi "Sao mới có một loạt", nghe nói là hai loạt thì ngây người.

Thật sự cho hai loạt sao?

Pavlov thấy Vương Trung ngây người, tưởng rằng số lần ít như vậy khiến Vương Trung kinh ngạc, bèn thay Vương Trung chất vấn: “Sao mới có hai loạt?”

lvanov xấu hổ: “Chúng tôi chỉ mang theo đạn dược lắp cho một lần bắn. Giữa hai lần bắn cần thời gian lắp đạn rất lâu, cho nên khi phân phối hỏa lực cần phải chú ý. Đây là sổ tay sử dụng pháo phản lực của chúng tôi…

Vương Trung cầm lấy sổ tay, không thèm nhìn mà nói thẳng: “Kế hoạch của tôi là như thế này. Trung đoàn pháo binh và pháo binh của Sư đoàn tôi cùng tiến hành chuẩn bị hỏa lực, bắn hai tiếng, phải đảm bảo đập nát hết xe tăng của địch.

“Sau đó, khi pháo binh chuyển sang bắn yểm trợ, quân ta sẽ bắt đầu tiến công, pháo phản lực bắn khi quân ta cách địch 1000 mét. Chờ tín hiệu của tôi.”

Ivanov kinh hãi: “Ngài sẽ đích thân tấn công sao?”

Vương Trung: “Cha tôi, đã hy sinh ở Agasukoy, binh lính chạy thoát nói ông ấy lúc nào cũng xông về phía trước. Cha tôi là Đại tướng, còn xông về phía trước, tôi chỉ là Thiếu tướng mà thôi.”

Hốc mắt Ivanov đã ươn ướt, người lính từng trải qua sinh tử vừa nhìn thấy biểu cảm của Vương Trung là hiểu ngay.

Tuy rằng Vương Trung xông lên trước là vì muốn dùng hack để xem tình hình, nhưng trên thực tế chính là liều chết.

Hơn nữa, hiện tại Vương Trung cũng không sợ, cùng lắm là xuống suối vàng chiêu mộ binh sĩ cũ, kéo cờ đến đánh Diêm Vương. Diêm Vương có dám thu nhận hắn ta không?

Đây là dũng khí được tôi luyện qua lửa đạn - không, là lòng dũng cảm.

lvanov chào: “Kính chào ngài! Có tướng quân như ngài, là phúc phận của binh sĩ. Nhưng có một vấn đề, trung đoàn chúng tôi không có máy vô tuyến.”

Vương Trung: “Cái gì?” lvanov: “Trung đoàn chúng tôi không có máy vô tuyến. Quân đội chúng tôi không có lệ trang bị máy vô tuyến cho pháo binh.”

Vương Trung chợt nhớ ra, ở Olaci, pháo binh cũng không có máy vô tuyến, vì vậy phải đặt một chiếc xe tăng BT hoặc là một chiếc T26 ở trận địa pháo binh, lúc này mới thiết lập được liên lạc vô tuyến.

Vương Trung: ˆVasilil’

“Có!” Vasili đứng dậy, đeo máy vô tuyến: “Tôi đã sạc đầy pin rồi, pin của Prosen, đáng tin cậy. Tôi đi cùng với trung đoàn pháo phản lực Cận vệ.”

Vương Trung gật đầu: “Đi đi.”

lvanov và Vasili cùng nhau rời đi.

Donikov: “Tôi đi đâu để tìm sĩ quan chỉ huy pháo binh của ngài?”

“Tôi sẽ bảo Tham mưu dẫn anh đi. Chúng ta vốn có bốn trận địa pháo binh giả, tất cả đều là pháo gỗ. Chúng ta đã chuyển pháo gỗ đến trận địa giả mới, các anh hãy vào những trận địa này. Ở đây, đây và đây.”

“Rõ, thuận tiện hỏi một câu, những trận địa giả này có phòng không không?” Donikov hỏi.

Vương Trung: “Có, chúng tôi dùng xe tải chở bệ phóng Thần Tiễn, tu sĩ cầu nguyện ngồi trên mô tô, bọn họ đều đang du kích ở gần đây. Ngoài ra, trận địa của tiểu đoàn pháo cao xạ được bố trí ở đây và đây, vừa vặn có thể yểm trợ cho bốn trận địa.”

Donikov gật đầu: “Hiểu rồi, bảo Tham mưu dẫn đường đi.”

Pavlov lập tức gọi một Tham mưu đến, bảo anh ta dẫn đường.

Sau khi hai vị Trung đoàn trưởng rời đi, Pavlov nói: “Cậu cứ yên tâm xông lên phía trước, tôi giải quyết những chuyện khác. Nếu cần chỉ viện, ở đây chúng ta cũng có máy vô tuyến, cũng là thu được của địch, chỉ là hơi công kênh một chút.”

Nói xong, hai người cùng nhìn về phía máy vô tuyến trong góc, là do kỹ thuật viên hải quân tháo từ trên xe tăng của Prosen xuống.

Rất dễ sử dụng.

Cũng chỉ là hiện tại xe tăng của Prosen quá kém, nếu bọn họ có xe tăng số 4 F2 nòng dài, Vương Trung sẽ chỉ huy chiếc đó.

Dù sao trong War Thunder, xe tăng có thành tích tốt nhất của Vương Trung chính là xe tăng số 4 F2, nhưng đó là chuyện trước khi thay đổi hệ số, hiện tại chắc là không đánh ra được.

Vương Trung: “Cứ quyết định vậy đi, liên lạc bằng máy vô tuyến. Tín hiệu của các anh là sông Valdai, tín hiệu của tôi là…”

Vương Trung sờ lên hộp cơm bên hông, hắn ta có một loại ảo giác, cảm thấy quê hương trong hộp cơm đang nóng lên.

“Tín hiệu của tôi là sông Desna.” Vương Trung nhìn về phía Pavlov,‘Chỉ cần gọi sông Desna, tôi sẽ trả lời, nhất định sẽ trả lời!”

Pavlov mắng: “Khỉ khốn, tôi cũng là người Kazaria, tôi cũng muốn dùng sông Desna làm tín hiệu.”

Vương Trung: ‘Vậy anh… Anh dùng…

“Thôi được rồi, tôi chỉ oán giận một chút thôi.” Pavlov phất phất tay, như thể muốn đuổi người,‘Đi đi đi, lái xe tăng của cậu đi.” Vương Trung cười rồi đi ra khỏi Sư đoàn.

Vừa vặn xe phóng pháo phản lực của trung đoàn pháo phản lực đang từ nhà ga tiến về phía trận địa pháo kích.

Belyakoy, lái xe số 422 hỏi: “Rốt cuộc những chiếc xe tải này là vũ khí gì vậy? Nhìn giống như Thần Tiễn của Đại đội Thần Tiễn, chỉ là gom nhiều bệ phóng lại với nhau.”

Pháo thủ Alexander Yefimovich nói: “Lúc nãy lúc bọn họ dừng ở đó, tôi đã đi qua xem, trên xe có chữ K, nhưng không có kiểu loại.”

Vương Trung: “Cái đó gọi là Katyusha, sẽ khiến quân địch cảm nhận được sự ấm áp của mùa xuân.”

Belyakov huýt sáo: “Là loại ấm áp mà tôi đang nghĩ sao?”

“Là loại ấm áp mà anh đang nghĩ đấy.”

Lúc này, một Tham mưu chạy tới, báo cáo với Vương Trung: “Tướng quân, đã phát mũ sắt cho tiểu đoàn xung kích, tất cả đều được viết chữ Z.”

Vương Trung: “Tốt lắm, như vậy mọi người đều có thể nhìn thấy bọn họ chiến đấu như thế nào, chỉ cần chứng minh được bản thân, có thể bổ sung vào các đơn vị khác.”

Nói xong, Vương Trung trèo lên xe tăng, vỗ vai pháo thủ: “Nhường chỗ, nhường chỗ, tôi ngồi.”

Alexander cười nói: “Lại giống như trước kia rồi.”

Vương Trung: “Ừ””

Ngồi vào trong xe tăng, Vương Trung đeo tai nghe và micrô, sau đó ấn vào micrô ở cổ họng nói: “Bây giờ kiểm tra

máy vô tuyến, tất cả hãy báo số xe, những ai không phải xe tăng thì im lặng trước.”

Trong lúc các xe tăng đang báo số, quân địch đột nhiên bắt đầu pháo kích vào trận địa chính diện của Sư đoàn bộ binh cơ giới Cận vệ số 1, xem ra là chuẩn bị tấn công lần nữa.

Nhưng quân địch rõ ràng là thiếu đạn dược, chỉ pháo kích vào trận địa chính diện.

Vương Trung quay đầu vẫy tay với Pavlov, Pavlov liền đến gần: “Sao thế?”

Vương Trung: “Bắt đầu chuẩn bị hỏa lực, đập nát hết xe tăng của chúng!”

Pavlov giơ ngón tay cái lên, xoay người trở về hầm.

Vương Trung nhìn thấy động tác giơ ngón tay cái của Pavlov, bỗng nhiên nhớ đến một câu nói vui, nếu như bom nguyên tử rơi xuống, thì hãy giơ ngón tay cái lên so với đám mây hình nấm, nếu đám mây hình nấm nhỏ hơn ngón tay cái, vậy thì hãy nhanh chóng chạy đi.

Nếu như bom nguyên tử lớn hơn đám mây hình nấm, vậy thì chấp nhận số phận đi, có chạy cũng vô ích.

Vương Trung giơ ngón tay cái lên, so sánh với bầu trời xanh.

Chắc là… Cũng chỉ có người dân trên một hòn đảo nào đó mới dùng đến kiến thức vui này thôi.

Lúc này pháo binh của Vương Trung bắt đầu chuẩn bị hỏa lực.

Uy thế này còn mạnh hơn pháo kích nhỏ nhoi của quân địch nhiều.

Vương Trung thầm nghĩ.

Hắn ta còn hai tiếng để tập hợp đội hình tấn công, Pavlov sẽ lo liệu chuyện này. Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân thiết giáp số 2 của quân đội Prosen, trong căn phòng làm bằng lều vải có treo bản đồ, Đại tướng Guderian đang xem bản đồ, một Tham mưu thông tin chạy vào lều: "Báo cáo! Trận địa của Sư đoàn thiết giáp số 2 và Sư đoàn súng trường cơ giới số 35 bị pháo kích dữ dội."

Guderian phất tay: "Có phải bọn họ vừa mới chuẩn bị hỏa lực xong không?"

"Vâng."

Đại tướng Guderian cười lạnh: "Đây là phản pháo, Rokossovsky thích nhất là làm loại chuyện này. Sau này khi chúng ta phòng thủ - tôi muốn nói là, nếu chúng ta phòng thủ, cũng có thể cân nhắc làm như vậy."

Tham mưu thông tin: "Nhưng mà, Sư đoàn thiết giáp số 2 không chỉ gửi điện báo, mà còn dùng máy vô tuyến để gọi. Hỏa lực rất mạnh, bọn họ nghi ngờ quân địch muốn tấn công."

Đại tướng Guderian nhướng mày: "Tấn công?"

Hắn ta suy nghĩ một chút, nói: "Tôi đi nghe thử xem dữ dội đến mức nào."

Hắn ta xoay người, sải bước đi ra khỏi lều, đi thẳng đến chiếc xe vô tuyến bên cạnh.

Sau khi vào trong xe, hắn ta lớn tiếng nói: "Gọi Sư đoàn thiết giáp số 21"

"Không có trả lời, thưa Đại tướng." Binh sĩ truyên tin đáp lại.

"Tiếp tục gọi! Thuận tiện gọi Sư đoàn súng trường cơ giới số 35, à không, gọi tất cả các đơn vị báo cáo bị pháo kích."

Trong xe vô tuyến lập tức vang lên tiếng gọi.

Đại tướng Guderian muốn đi qua đi lại, kết quả phát hiện không gian trong xe quá chật, không thể đi được, đành phải ra khỏi xe, mở cửa xe, đi qua đi lại trên mặt đất.

Nhưng mà thời gian trôi qua từng giây từng phút, không có bất kỳ đơn vị nào bị pháo kích trả lời.

Sư đoàn thiết giáp số 2, Sư đoàn súng trường cơ giới số 35 và toàn bộ trạm quân nhu phụ trách hậu cần đều như bốc hơi.

Lúc này, viên Phó quan cầm áo khoác đến bên cạnh Guderian, vừa khoác áo cho hắn ta vừa nói: "Những đơn vị này đều không xây dựng công sự phòng pháo, dù sao bọn họ không có thời gian làm công sự, lại luôn tấn công…"

Guderian: "Nhưng bọn họ có tiểu đoàn pháo phòng không, bên trong có pháo 88 ly, dựa theo kinh nghiệm tổng kết sau chiến dịch Carolin, khi một đơn vị đóng quân ở một chỗ quá một ngày, nên xây dựng công sự cho pháo 88 ly, chuẩn bị khai hỏa.

"Nếu quân Ant thật sự tấn công, vậy thì chỉ có thể hy vọng các đơn vị kia đã thực hiện đúng mệnh lệnh này.'

Guderian ngẩng đầu lên: "Rokossovsky tấn công? Không thể nào?"

Hiện tại, Vương Trung chỉ còn cách trận địa của quân địch chưa đến 3 km.

Quân của Vương Trung đã dàn trận xong, 36 chiếc T-34W dàn thành hàng ngang. Ban đầu Vương Trung muốn học theo người Prosen, bày trận hình chữ V, nhưng Vương Trung tự mình dẫn quân là vì muốn nắm bắt tình hình ngay từ đầu, nếu giống như Prosen, để xe chỉ huy ở phía sau, vậy thì uổng phí công sức.

Vì vậy Vương Trung bày trận hình mũi tên, bản thân Vương Trung đi đầu. Trên mỗi chiếc xe tăng đều chở theo một

tiểu đội bộ binh - đây là chiến thuật đặc biệt của người Ant.

Đương nhiên, ý của Vương Trung là đến vị trí sẽ để bộ binh xuống dàn hàng.

Hàng ngũ thật sự ở phía sau xe tăng của Vương Trung, đã bị bỏ lại phía sau 700-800 mét.

Vương Trung luôn chú ý phía trước.

Tâm nhìn của Vương Trung hơn 2 km một chút, nếu quân địch có mai phục, Vương Trung có thể phát hiện ra chúng trước khi quân địch có thể tấn công.

Đột nhiên, Vương Trung nhìn thấy một khẩu pháo cao xạ 88 ly.

Pháo thủ đang vào vị trí, nhưng đạn pháo vẫn chưa được đưa lên.

Vương Trung lập tức ấn vào micrô ở cổ họng: "lvanov, pháo phản lực của anh đâu? Bắn cho tôi!"

(Hết chương) Chương 81: Đây Là Cách Tấn Công Của Rokossovsky

Vương Trung hô xong, mới nhớ tới nên báo tọa độ, vì vậy vội vàng cộng thêm tọa độ vào, tiếp tục hô: "Ivanov! Tọa độ cho cậu, đánh cho tôi"

Gọi xong, hắn liên nhìn kẻ địch mang đạn pháo lên vị trí bắn.

Nhưng mà pháo phòng không vốn hướng lên bầu trời, cho nên phải hạ pháo xuống.

Vương Trung nhìn pháo dần dân nhắm vào mình…

Lúc này, theo xe tăng tiến lên, hắn nhìn thấy càng nhiều vị trí pháo, nhưng hoặc là không có ai hoặc là pháo không thể động, xem ra vừa rồi sau khi hỏa lực chuẩn bị kết thúc, toàn bộ

kẻ địch trong doanh trại phòng không chỉ còn lại một mống này.

Nhưng chính là mống này cũng mang tới cho Vương Trung áp lực vô cùng lớn.

Hắn cầm súng máy phòng không lên, đồng thời hô to về phía viên đạn dò đường: "Alexander, hướng súng máy của tôi, cậu thấy không? Tháp pháo xoay trái 7 độ! Khoảng cách 21001"

Alexander: "Thấy rồi! Đạn nổ mạnh! Dừng lại ngay!"

Belyakov phanh xe, người lính bộ binh ngồi xổm phía sau tháp pháo trực tiếp đụng vào Vương Trung, mũ sắt mang theo chữ Z trực tiếp rơi xuống, lăn xuống xe.

Xe tăng khai hỏa, nhưng đạn pháo lại bay qua, rơi xuống phía sau vị trí pháo của kẻ địch.

Vương Trung: "Alexander! A a a al"

"Thước ngắm của chúng ta chỉ có 20001 Tôi dựa theo kinh nghiệm để bắn, phát tiếp theo!"

Lúc này Vương Trung thấy kẻ địch đã hoàn thành lắp đạn, phát thứ nhất đã đến!

Sau đó đạn pháo sượt qua bên cạnh số 422, đánh xuống đất lại bật dậy, bay lên không trung bay xa.

Được, kẻ địch cũng chưa từng đánh trúng mục tiêu xa như vậy.

Khoảng cách này cho dù là mục tiêu to như xe tăng, ước chừng cũng chỉ bằng hạt đậu xanh.

Đúng lúc này, trên bầu trời truyên đến tiếng ồn đáng sợ.

Cảm giác giống như có một đứa trẻ to lớn đang chơi mô hình máy bay trên không trung, vừa giơ máy bay lên vừa hô:

“Vèo vèo!”

Vương Trung ngẩng đầu, cảm giác giống như đang nhìn một trận mưa sao băng kéo dài nửa thế kỷ.

Bên phía kẻ địch lập tức náo nhiệt.

Trước kia Vương Trung từng thử qua trong War Thunder, dùng Sherman bắn phá vị trí của đối phương, cho dù chỉ có một quả rocket của Sherman, cũng có thể tiêu diệt gọn mấy tên xui xẻo.

Đây chính là “San bằng” theo nghĩa đen.

Hiện tại một trung đoàn điên cuồng tấn công vào một tọa độ, khí thế đó quả thực muốn san bằng tất cả mọi thứ.

Độ chính xác của rocket còn kém, dẫn đến phạm vi bao phủ vô cùng lớn, nhưng mật độ hỏa lực dồi dào trực tiếp khiến cho cả phạm vi đều bị đảo lộn.

Toàn bộ trận địa của kẻ địch trong tâm nhìn của Vương Trung đều bị bao phủ bởi vụ nổ, trong phạm vi được đánh dấu của hắn càng thêm trực quan, kẻ địch tụ tập lập tức biến mất, chỉ còn lại tàn binh bại tướng.

Lúc này, hắn đột nhiên ý thức được đây là một cơ hội, vì vậy hô to: “Xông lên, Belyakov! Tốc độ tối đa, xông lên trận địa!”

Belyakov vừa gõ cần điều khiển, vừa hô to: “C cứ như vậy xông lên sao? Đợt tấn công này kết thúc rồi sao? Mật độ hỏa lực này chúng ta đi vào là tự sát đấy!”

Vương Trung: “Chúng ta xông tới là kết thúc, pháo phản lực rất nhanhl”

“Nhanh như vậy sao?”

Bởi vì số 422 xông quá nhanh, những người lính bộ binh ngồi trên xe còn có người bị rơi xuống, ngã lăn trên đất một chút lại bò dậy chạy theo.

Grigory dùng tay nắm lấy ăng ten, ổn định thân hình, lớn tiếng hỏi: "Cứ như vậy xông lên sao?"

Vương Trung: "Đúng, xông lên, tản ra, thừa dịp địch nhân chưa kịp phản ứng, tiêu diệt bọn chúng."

Nói xong, hắn cầm súng máy phòng không, bắn loạn xạ vào màn đạn pháo của rocket phía trước, dù sao đạn súng máy cũng nhiều.

Khi số 422 xông tới còn khoảng hai trăm mét, pháo kích của rocket đã kết thúc.

Kẻ địch còn chưa kịp phản ứng.

Vương Trung cầm súng máy phòng không bắn về phía khẩu pháo 88 ly vừa rồi vẫn luôn uy hiếp mình.

Bởi vì hắn thấy ở đó còn có một tên địch!

Sau khi liên tục bắn, kẻ địch bị "Tiêu diệt", Vương Trung lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đồng thời xe tăng cũng đã xông lên trận địa.

Vương Trung: "Nhanh, bộ binh chiến đấu, dọn dẹp hố bom và công sự! Tiêu diệt kẻ địch!"

Kỳ thực, sau hai tiếng đồng hồ hỏa lực chuẩn bị cùng với đợt pháo kích vừa rồi, mặt đất đã bị san bằng, vốn dĩ kẻ địch không đào công sự phòng ngự, cũng không hề nghĩ tới việc phòng ngự, một đợt oanh tạc như vậy đã không còn mấy tên sống sót.

Chờ đến khi quân tiếp viện xông lên, Vương Trung hô: "Chỉ một nửa số bộ binh xuống, những người còn lại đi theo chúng ta xông về phía trước, mục tiêu cao điểm 391!"

Hô xong mới nhớ ra, lần này 36 chiếc xe đều được trang bị điện đài, vì vậy bấm micro hô to: “Bộ binh xuống một nửa, những người còn lại đi theo chúng ta xông về phía trước, mục tiêu cao điểm 3911”

Gọi xong, hắn gọi Grigory: “Grigory, phái hai người đáng tin cậy ở lại canh khẩu pháo 88 ly này, những người khác lên xe!”

Rất nhanh, xe tăng số 422 lại khôi phục trạng thái “đầy tải”, Vương Trung ra lệnh cho Belyakov: “Tiến lên! Đi thẳng tới cao điểm 3911”

Câu trả lời của Belyakov chính là tiếng gầm ru của động cơ, ống xả của T34 phun ra hai luồng khói đặc, sau đó lao nhanh về phía trước.

Phải nói là, trước đây bùn đất còn chưa có tuyết rơi, T34 chạy thật sự rất nhanh.

Sớm một chút thì mặt đất có bùn, chạy không lại ky binh, muộn một chút thì mặt đất có tuyết, cũng chạy không lại ky binh.

Chính là trong tình huống hiện tại, T34 chạy nhanh như xe tải. Vương Trung điều chỉnh tần số bộ đàm một chút, gọi Pavlov: “Sông Valdai, sông Valdai, sông Desna gọi!

“Nơi này là sông Valdai, xin mời sông Desna thông báo.”

Vương Trung: “Hiệu quả pháo kích vượt ngoài mong đợi, vượt ngoài mong đợi, tôi đang nhanh chóng tiến về phía cao điểm 391. Yêu cầu điều động xe tải chở trung tá Eugene đến cao điểm 391.”

Ở trên cao điểm tranh thủ sửa chữa công sự, chuyện này trung tá Eugene rành, nhất định phải để quân của anh ta làm.

“Sông Valdai rõ. Còn nữa, đừng nói tên và phiên hiệu.”

Được lắm, dám dạy đời tôi cơ đấy.

Nhưng tham mưu trưởng nói đúng, Vương Trung chỉ có thể nhún vai.

Lúc này, hắn bỗng nhiên nhìn thấy phía trước có tên địch chưa bị nổ chết.

Hình như bọn chúng đang bảo vệ một tên quan lớn!

Vương Trung lập tức điều khiển súng máy, một loạt đạn bắn ra, đánh ngã ba tên, tên quan lớn kia bị sĩ quan phụ tá ấn xuống đất.

Vương Trung: "Grigory, có tướng của địch! Bắt sống!"

Lúc này, nhân viên điện đài cũng nhìn thấy kẻ địch, bắt đầu xả súng, khiến kẻ địch không dám ngẩng đầu, cứ như vậy xe tăng một đường xông đến trước mặt kẻ địch, phanh gấp.

Grigory trực tiếp nhảy xuống, một cước đá bay khẩu MP40 của tên lính canh, sau đó bắn chết mấy tên địch khác đang định chống cự.

Lúc này, những người khác mới xuống xe, bao vây những tên địch lại.

Vương Trung ấn vào micro trên cổ ra lệnh: "Tiếp tục tiến lên, đừng lo cho tôi!"

Lúc này, số 423 đã vượt qua số 422/ky binh xe tăng" trên xe vẫn đang vẫy tay với Vương Trung.

Vương Trung chỉ về phía trước: "Tiến lên! Cao điểm 391 chờ tôi!"

Tiểu đoàn xe tăng nối đuôi nhau đi qua bên cạnh xe số 422.

Lúc này, Grigory đã lôi được tên tướng kia dậy, kéo đến bên cạnh xe tăng.

Vương Trung: "Tự giới thiệu đi."

Sau đó hắn mới phản ứng lại, quên mang Vasili đi, không có ai phiên dịch!

Vasili đâu rồi? Vasili đang đeo bộ đàm ở chỗ lữ đoàn pháo phản lực cận vệ.

Không ngờ lúc này, viên tướng Prosen lại tự mình dùng tiếng Anh trả lời: "Sư đoàn trưởng sư đoàn thiết giáp số 2, Rudolph von Bingerloh, thiếu tướng."

Vương Trung: "Ông có biết là mình đã bị bắt chưa? Ngày mai, Yekaterinburg sẽ lan truyền tin tôi bắt được mười tên thiếu tướng?"

Grigory: "Ít nhất mười."

Rudolph hừ lạnh một tiếng: "Cậu nghĩ rằng quân đội của tôi sẽ sụp đổ chỉ sau một lần bị oanh tạc sao? Cậu nhất định sẽ gặp phải sự kháng cự, sự kháng cự kiên quyết!"

Vương Trung chuyển góc nhìn, quả thực còn rất nhiều quân Prosen sống sót, nhưng tất cả bọn chúng đều đang chạy về phía sau, hoàn toàn không có ý định chống cự. Sau khi xác nhận tình hình, Vương Trung nói với Rudolph: "Hình như không có, ông nghe xem, chẳng có tiếng súng nào cả. Quân đội của ông đã sợ vỡ mật rồi."

"Không! Không thể nào! Chúng tôi liên tục giành được chiến thắng, sĩ khí quân đội đang lên cao!" Rudolph hét lớn,"Cậu nhất định sẽ gặp phải sự kháng cựt"

Vương Trung: "Có vẻ như các người không hề dũng cảm thiện chiến như trong truyền thuyết nhỉ? Tuy nhiên, tôi đã biết điều này từ lâu rồi, tôi đã biết từ lâu rồi. Tôi đã đánh bại các người vô số lần, và tôi sẽ tiếp tục đánh bại các người trong tương lai!"

Vào đêm ngày 10 tháng 11, lúc 0 giờ 0 phút, sở chỉ huy Tập đoàn Thiết giáp số 2 của Prosen.

Mấy tên lính canh áp giải một số người mặc quân phục thiết giáp vào lêu chỉ huy.

Sĩ quan phụ tá chào đại tướng Guderian: “Báo cáo, những tên này đều là tàn binh bị bắt được gân sở chỉ huy.”

Guderian nhìn về phía đám tàn binh: “Hừ, nhìn cái bộ dạng kial Chạy trốn thê thảm như vậy, còn ra dáng quân nhân Prosen nữa không? Ít nhất cũng phải đứng nghiêm cho tai”

Lời vừa dứt, đám tàn binh theo phản xạ có điều kiện liền đứng nghiêm.

Guderian tiếp tục hỏi: “Cậu là lính Sư đoàn Thiết giáp số 2?”

“Vâng, Tiểu đoàn Thiết giáp số 51, Sư đoàn Thiết giáp số 2”

Guderian: “Tình hình thế nào?”

“Quân đội của Rokossovsky đã phát động tấn công, giương cờ đỏ từ khắp mọi hướng! Bọn chúng lao vào trận địa của chúng ta như thủy triều!”

“Lời nói xằng bậy!” Guderian quát lớn,‘Báo cáo lại tình hình thực tế cho ta!”

Tên lính rụt cổ lại, ấp úng nói: “Pháo binh địch, pháo kích rất dữ dội, chúng tôi không có công sự phòng pháo, chỉ có thể tránh trong làng mạc và đường cái, nhưng pháo của bọn chúng bao phủ khắp nơi, bọn chúng giống như có vô hạn đạn pháo vậy, khắp nơi đều là bom đạn, rừng rậm bị san bằng.

“Sau khi pháo kích kết thúc, kẻ địch sử dụng một loại vũ khí mới rất đáng sợ, giống như tiếng quỷ gào thét, sau đó trung sĩ Fritz hét lên ‘Riokossovsky mang theo lũ quỷ địa ngục đến rồi, sau đó tất cả mọi người đều bắt đầu bỏ chạy. Chúng tôi cũng bắt đầu chạy.”

Guderian sững sờ: “Trung sĩ Fritz? Tìm cho ra tên trung sĩ đó, bắn chết hắn. Cho tất cả tàn binh chỉ điểm những kẻ cầm đầu bỏ chạy, gieo rắc tin đồn nhảm nhí, bắn chết hết. Những người còn lại đưa vào trại kỷ luật.”

Nói xong phất tay một cái, đám lính canh liên áp giải đám tàn binh xuống.

Tham mưu trưởng tập đoàn quân lên tiếng: “Kẻ địch sẽ phát động một cuộc phản công quy mô lớn sao?”

“Không. Nếu là phản công quy mô lớn thì sẽ không chỉ có hai sư đoàn bị pháo kích.” Guderian đi đến trước bản đồ, quan sát một hồi rồi nói: “Rokossovsky đã đoán được ý đồ của chúng ta, cho nên hắn ta muốn chiếm lĩnh cao điểm 391, như vậy pháo binh của hắn có thể đẩy ra, dùng hỏa lực phong tỏa con đường này. Như vậy, hậu cần của quân đội chúng ta khi tấn công Kalashskaya sẽ bị ảnh hưởng.”

Guderian dừng lại, suy nghĩ một chút rồi nói: “Nhưng hắn ta đã rời khỏi khu vực phòng thủ kiên cố đã xây dựng suốt một tháng, chiếm lĩnh một cao điểm không có công sự, đây có lẽ là cơ hội để chúng ta tiêu diệt hắn ta.

“Tất nhiên, chúng ta phải song song thực hiện hai việc. Không phải vừa rồi có một đội công binh xây dựng sân bay từ phía sau lên sao? Bảo bọn họ men theo con đường nhỏ heo lánh này, xây dựng một con đường mới, con đường này sẽ nằm ngoài phạm vi hỏa lực pháo binh của Rokossovsky.”

Sĩ quan phụ tá lo lắng nói: Nhưng mà, đội công binh này sau khi xây dựng xong sân bay là để cho không quân đánh bom Yekaterinburg. Nếu không…”

Guderian xua tay: “Không quân với cả sân bay cái khỉ gì! Giờ này còn bày vẽ mấy cái trò vô bổ đói Chúng ta đang tranh

thủ từng giây từng phút, đang giải cứu đế chế Prosen, hiểu chưa?"

(Hết chương) Chuong 82: Cao diem 391

Sau khi chiếm lĩnh cao điểm 391, Vương Trung đợi đến khi trời tối - thật ra cũng không phải đợi lâu, bởi vì hiện tại trời tối rất sớm - thì cuối cùng Eugene cũng mang theo cuốc chim của mình đến.

Eugene nhảy xuống xe tải, đi tới bên cạnh chiếc xe tăng số 422 đóng vai trò nòng cốt phòng ngự, oán giận nói: "Thời tiết này ngày càng lạnh, tôi mặc áo khoác dày mà ngồi trên xe vẫn bị gió thổi muốn ngốc luôn rồi."

Vương Trung: "Rồi rồi, nhìn mặt đất xem, có đào được không? Tôi thấy đạn pháo hạng nặng bắn xuống cũng chỉ tạo ra được những hố nông như vậy."

Hắn chỉ tay sang bên cạnh, sau đó nhận ra trời tối om, căn bản không nhìn rõ kích thước của cái hố.

Eugene tháo cuốc chim trên vai xuống: "Chính vì vậy tôi mới mang theo ông bạn già này đến đây."

Vương Trung lùi lại một bước, nhường chỗ cho anh ta đào.

Trung tá bổ cuốc xuống một nhát, lông mày lập tức nhíu lại.

Vương Trung cũng nhíu mày, chăm chú quan sát biểu cảm của trung tá.

Eugene đổi một vị trí khác, lại bổ thêm một nhát, sau đó lắc đầu lia lịa: "Bây giờ vẫn đào được, nhưng rất tốn sức, tôi đề nghị dùng thuốc nổ cho nổ tung ra trước, sau đó mới nghĩ cách san bằng và sửa sang lại."

Vương Trung: "Đất đã đóng băng cứng như vậy, thảo nào pháo phòng không 88 ly của quân Prosen cũng không đào

nhiều chiến hào để bảo vệ, hóa ra là không đào được.”

Eugene lại thử thêm vài lần, rất nhanh đã đào ra một cái hố có thể trồng cây con. Hồi bé, mỗi dịp lễ trông cây Vương Trung đều đi trông cây, hố đào chắc cũng chỉ to bằng này.

Sau đó Eugene đứng dậy, lắc đầu nói: “Muốn đào chiến hào thì thể lực sẽ không theo kịp, tôi đi tìm xem có chỗ nào đất mềm hơn không. Trên đỉnh dốc này chắc chỉ có thể dùng thuốc nổ để tạo hố cá nhân, sau đó chất thêm bao cát.”

Vương Trung: ‘Vậy thì khỏi, ở đây có rất nhiêu hố bom rồi. Lần này phiền phức rồi, pháo hạng nặng của địch bắn trúng thì cái gì cũng không còn.”

Alexander, đồng thời cũng là huấn luyện viên của đội xe tăng, lúc này đề nghị: “Cho KV lên đây, dựa vào KV để phòng thủ.”

Vương Trung: “Chỉ có thể vậy, tôi liên lạc với KV bảo họ lên đây, Eugene, anh đi tìm chỗ nào có thể đào chiến hào đi! Giao hết cho anh đấy.”

Eugene vỗ ngực: “Cu giao cho tôi! Nếu tôi không tìm được thì sẽ không ai tìm được nữa.”

Nói xong, anh ta vác cuốc chim đi vào bóng tối.

Alexander: “Mac dù mặc quân phục, nhưng nhìn anh ta giống thợ mỏ hơn.”

Vương Trung: “Tôi nhìn không giống công tử bột à?”

“Giống, tướng quân, giống lắm.” Alexander đáp.

Vương Trung leo lên xe tăng, kết quả khi tay chạm vào xe tăng thì cảm thấy một cảm giác dính dính, vội vàng rụt tay lại, may mà chưa bị dính mất một lớp da nào.

“Mẹ kiếp.” Hắn nhìn bàn tay mình: “Nhiệt độ còn chưa xuống âm mà đã như vậy rồi sao?” Alexander: “Tốt nhất ngài nên đeo găng tay vào. Nếu âm 40 độ mà ngài còn sờ tay trần vào lớp vỏ thép của xe tăng như vậy, chúng tôi sẽ phải đưa ngài cho quân y đấy.”

Vương Trung chửi thầm một câu, leo lên xe tăng, lấy bộ đàm ra.

8 giờ tối, Vương Trung nghe thấy tiếng động cơ của KV, vội vàng chuyển góc nhìn, quả nhiên nhìn thấy hai chiếc KV đang tiến về phía cao điểm 391.

Vương Trung lập tức dùng bộ đàm hỏi: “Sao chỉ có hai chiếc?”

“Báo cáo sông Desna, còn một chiếc bị hỏng, tổ lái quay về Sukhaya Verevka tìm người sửa chữa rồi.”

Vương Trung chửi thầm một câu - hắn cũng quen dùng câu chửi thề này rồi.

Xe tăng KV rất nặng, nhưng động cơ lại yếu, dẫn đến việc dù có cải tiến thế nào thì tỉ lệ hỏng hóc của nó vẫn rất cao.

Ngựa nhỏ kéo xe lớn, cho dù không có bộ phận nào bị hỏng thì ngựa cũng có thể bị kiệt sức mà chết.

Vương Trung còn đang chửi thầm thì Eugene đã vui mừng chạy tới: “Tướng quân! Tướng quân! Tôi tìm được một khu đất chất đầy lá cây mục, ở trong rừng dưới chân núi - phải nói là khu rừng trước kia, phần lớn cây cối đã bị quân Prosen chặt để đốt lửa và dựng lều trại, số còn lại đều bị pháo của ngài san phẳng.”

Vương Trung mừng rỡ: “Có thể đào sâu được bao nhiêu?”

“Không thể đào sâu quá, bên dưới vẫn là đất cứng, nhưng có thể xúc chỗ đất này vào bao tải để làm bao cát, hơn nữa vị

trí rất tốt, tôi tuy không học khoa học quân sự, nhưng đại khái cũng biết ở sườn núi sau có thể tránh pháo. Vậy thì chọn sườn núi saul"

Eugene nói xong, nhìn xung quanh một lượt, đột nhiên nhận ra cao điểm này hình như không cao lắm, hơn nữa độ dốc cũng rất thoai thoải.

"À ừm… Tôi không chắc là ở cao điểm này có tránh được pháo không." Eugene lúng túng nói.

Vương Trung: "Yên tâm, lúc nãy địch oanh tạc chúng ta cũng chỉ có từng đó thời gian, tiếp tế của địch đã cạn, không còn đạn pháo để bắn nữa đâu. Chúng ta lại dùng xác chết của quân địch tạo thêm mục tiêu giả, lát nữa pháo binh di chuyển đến nơi rồi, chúng ta sẽ lấy máy kéo của bọn chúng, kéo xác chết của quân địch lên tiên tuyến, phủ cỏ lên."

Trung tá Eugene cười ha hả: "Đánh trận với tướng quân thật là thoải mái - ý tôi là, làm đồng minh với tướng quân thật là thoải mái."

Vương Trung cũng cười.

Đùa à, tôi chơi bất kỳ game đối kháng nào cũng thích làm ninja rùa đấy nhé!

Làm ninja rùa rất sướng, làm ninja rùa mãi mãi sướng.

Vương Trung đứng trên xe tăng, nhìn về phía tây.

Cả vùng đất chìm trong bóng tối, chỉ có những ngọn lửa bùng lên từ trận pháo kích lúc trước vẫn đang cháy.

Hình như có một cái cây đang cháy, khiến Vương Trung nhớ đến ca từ trong bài "The Lonely Mountain","The trees like torches blazed with light" (Cây cối như ngọn đuốc bùng cháy trong bóng tối). Vì vấn đề ngôn ngữ nên Vương Trung

không có cảm xúc gì với hầu hết ca từ tiếng Anh, chỉ có một số ít ngoại lệ, và đây chính là một trong số đó.

Vương Trung nhìn cây đại thụ đang cháy, sự tồn tại của nó càng khiến bóng tối xung quanh trở nên dày đặc hơn.

Thật ra, Vương Trung đã từng nghĩ đến việc đẩy tuyến phòng thủ đến đây.

Nhưng lúc đó, đường từ nhà ga đến đây rất xấu, không thể vận chuyển tiếp tế.

Bùn lầy là con dao hai lưỡi.

Nếu thiết lập phòng tuyến ở đây thì sẽ không thể xây dựng công sự phòng ngự kiên cố như ở Sukhaya Verevka.

Hơn nữa, ngay cả bây giờ, Vương Trung cũng có thể chọn cách tin tưởng quân bạn, chỉ cần giữ vững trận địa của mình.

Không đúng, phải nói là lúc mới rút lui vê Sukhaya Verevka, Vương Trung hoàn toàn không ngờ quân Prosen có thể "bò" xa đến vậy trong bùn lầy.

Có lẽ là do thực lực của Prosen mạnh hơn quân Đức rất nhiều.

Vương Trung lặng lẽ nhìn cây đại thụ đang cháy, xung quanh là công trường đang hối hả thi công.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, Vương Trung đã rút lui đến phía sau cao điểm 391, cách đó khoảng một km.

Hắn giấu đội xe tăng trong bụi cây - tuy rằng bụi cây này hôm qua cũng bị hỏa lực cày qua một lần.

Chờ các chiến sĩ của đoàn Beshenkovichskaya phía trước và kẻ địch giảo thịt, tiêu hao kẻ địch đến một mức độ nhất định, hắn sẽ lại đưa xe tăng vào tiến hành phản công.

Đây chính là kế hoạch của Vương Trung.

Có thể nghe thấy tiếng pháo nổ cách đó không xa, đây là pháo đoàn được đẩy lên phía trước đang bao trùm con đường nhỏ dẫn đến Kalanskaya.

Lúc này, binh sĩ truyền tin kéo dây điện thoại một đường đi tới: "Tướng quân, Tham mưu trưởng bảo chúng tôi kéo dây điện thoại lên."

Vương Trung: "Vì sao không dùng vô tuyến điện?"

"Sợ để lộ bí mật, vẫn là đường dây điện thoại đáng tin cậy hơn. Anh ta nói như vậy." Dứt lời, lính liên lạc lấy kìm ra, cắt dây điện thoại, sau đó thuần thục cắt một đoạn vỏ dính trước mặt, lộ ra dây điện thoại, lại nhận được điện thoại mang theo bên người.

Làm xong những việc này, hắn đặt điện thoại dưới đất, lắc mạnh vài cái cần khởi động rồi cam ống nghe lên: "Sư đoàn, Sư đoàn! Nhận điện thoại, cho tôi gặp tướng quân."

Vương Trung nhận lấy ống nghe: "Có chuyện gì vậy Pavlov?"

"Quân cận vệ số một cảm ơn chúng ta đã ra tiên tuyến phong tỏa đường, nhưng bọn họ có thể chặn được kẻ địch, bọn họ có bốn sư đoàn cận vệ, còn có công sự được xây dựng rất tỉ mỉ."

Vương Trung: "Ừm, nhưng chúng ta đã đến đây rồi, có thể chia sẻ một ít áp lực cho bọn họ. Như vậy hôm nay địch nhân nhất định sẽ xuất ra không ít binh lực đến tấn công chúng ta."

Pavlov: "Tôi ủng hộ quyết định của ngài, nắm giữ thắng bại của chiến tranh trong tay mình thì tốt hơn."

Vương Trung: "Vậy thì nhờ anh lo liệu với bọn họ. Điện thoại tôi để lại đây." Vừa dứt lời, liên có đạn pháo rơi vào cao điểm 391 cách đó một km.

Vương Trung: “Hỏa lực của kẻ địch chuẩn bị bắt đầu rồi. Tôi cúp máy đây.”

Không đợi Pavlov trả lời, Vương Trung đã cúp điện thoại.

Hỏa lực của kẻ địch vẫn tính là dày đặc, nhưng cũng chỉ kéo dài nửa giờ giống như hôm qua.

Hơn nữa những hỏa lực này cơ bản đều bị những xe tăng giả mà Vương Trung thả ra thu hút, không oanh tạc đến trận địa phía sau sườn núi.

Căn cứ vào kết quả thăm dò hôm qua của Eugene, hỏa lực phòng ngự mà Vương Trung bố trí đều ở phía sau sườn núi, thậm chí pháo chống tăng còn được giấu trong rừng cây.

Xe tăng kẻ địch chỉ cần vượt qua đỉnh núi, sẽ phải chịu một đòn chí mạng.

Nhưng Vương Trung không cảm thấy kẻ địch có thể vượt qua đỉnh núi.

Hắn chia lữ đoàn pháo phản lực ra thành ba tiểu đoàn, trước đó Vương Trung cảm thấy hỏa lực của một lữ đoàn bao trùm cùng một khu vực có chút lãng phí.

Cho nên chia thành ba tiểu đoàn, lần lượt khai hỏa.

Vương Trung trốn ở đây, cho dù không cần hack, chỉ cần xe tăng địch nhân vượt qua đỉnh núi tiến vào tầm mắt, hắn có thể ra lệnh khai hỏa, một đợt hỏa lực là có thể đánh cho quân địch tan tác.

Vương Trung chờ xe tăng kẻ địch vượt qua ngọn đồi.

Hắn đã nghe thấy tiếng động cơ.

Nhưng lại là từ phía sau truyên đến!

Vương Trung vội vàng đổi hướng nhìn, liền thấy chiếc KV bị tụt lại phía sau đang chạy tới một cách khập khiễng.

Nói là khập khiễng là vì hình như bánh xích bên trái của chiếc KV này có vấn đề, hơi bị lắc lư.

Xe trưởng của chiếc KV thò đầu ra, nhìn thấy Vương Trung liền vẫy tay: "Tướng quân! Chúng tôi đuổi kịp rồi!"

Vương Trung: "Tiến vào vị trí của các anh đi! Nhìn thấy công sự đơn giản của Eugene chưa? Cái được che chắn bởi thân cây ấy! Anh dừng lại bên cạnh đó là được. Cẩn thận đừng lái xuống mương đấy!"

Xe trưởng giơ tay lên che nắng nhìn sang bên kia: "Rõ! Yên tâm đi!"

Sau đó chiếc KV lắc lư đi qua, còn chưa tới nơi thì đột nhiên nằm bẹp xuống, bánh xích bên trái gặp vấn đề bị đứt, xe cũng đột nhiên dừng lại, còn bị xoay đi khoảng 30 độ.

Vương Trung vừa nhìn thấy tư thế của chiếc KV, thâm nghĩ quá tuyệt vời, dừng lại đúng tư thế bắn bật rồi.

Đúng lúc này, xe tăng của quân địch đã vượt qua đỉnh núi.

Vương Trung: "Gấu Xám! Khai hỏa! Gấu Xám khai hỏa!"

Đây là mật danh dùng để liên lạc được phân cho ba tiểu đoàn, trước khi ra lệnh này chưa từng được sử dụng, sau khi ra lệnh xong cũng sẽ không sử dụng nữa, sẽ để lính liên lạc mang mật danh mới tới.

Cơn mưa sao băng mà hôm qua Vương Trung nhìn thấy lại một lần nữa bay qua trên đầu hắn.

Nhưng mục tiêu lần này lại nằm ngoài tâm mắt của Vương Trung, hắn chỉ có thể quan sát thông qua góc nhìn từ trên xuống, cảm giác lực sát thương nhỏ hơn rất nhiều. Hôm qua tận mắt nhìn thấy, thanh thế long trời lở đất khiến Vương Trung ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Cùng lúc pháo phản lực khai hỏa, những khẩu ZIS-30 được giấu ở rìa rừng cây cũng đồng loạt khai hỏa.

Vương Trung không mang theo khẩu đội pháo 57 ly đến đây, bởi vì thứ đó di chuyển quá chậm, một khi bị lộ vị trí thì rất phiền phức.

ZIS-30 chạy nhanh như vậy, đánh xong đổi vị trí là được.

Mặc dù tốc độ bắn của ZIS-30 không nhanh bằng pháo 57 ly.

Một loạt đạn bắn ra, tất cả xe tăng vừa vượt qua vách núi đều dừng lại.

Lính xe tăng nhảy ra khỏi xe tăng, chạy về phía sau.

Vương Trung cười lớn, có vẻ như trước khi toàn bộ lữ đoàn pháo phản lực bắn hết đạn, không cần thiết phải phản công xe tăng nữa.

(Hết chương) Chương 83: Ta còn một quả lựu đạn cuối cùng

Ngày 12 tháng 11,12 giờ 30 phút trưa, sở chỉ huy Tập đoàn quân thiết giáp số 2 của quân Prosen.

“Phòng ngự của kẻ địch ở cao điểm 391 vô cùng kiên cố. Bọn chúng bố trí xe tăng hạng nặng KV ở phía sau cao điểm, chúng ta không có hỏa lực bắn thẳng nào có thể tiêu diệt nó từ xa, chỉ có thể bị ép cận chiến, sau đó sẽ bị pháo chống tăng ẩn nấp trong rừng cây tấn công.”

Vị Tham mưu trình bày xong dừng lại, chờ Guderian đặt câu hỏi.

Guderian: “Đã điều tra ra được loại vũ khí đó là gì chưa? Chính là loại vũ khí mà binh lính mô tả là ‘giống như tiếng ác quỷ gào thét’ ấy.”

Tham mưu: “Chuyên gia pháo binh đã quan sát loại vũ khí đó khai hỏa, cho rằng có thể là một loại tên lửa, sau khi báo cáo lên, Viện hàn lâm khoa học Đế quốc nói rằng họ có một loại nguyên mẫu, gọi là Nebelwerfer, hiệu quả thử nghiệm cũng gần giống như vậy.”

Guderian nhíu mày: “Nebelwerfer… Tôi cũng từng nghe nói đến, nhưng tôi cứ tưởng đó là một loại thiết bị tạo khói, chết tiệt, ngay cả tôi mà Viện hàn lâm khoa học Đế quốc cũng giấu sao?”

Lúc này viên sĩ quan phụ tá lên tiếng: “Tôi đã từng tận mắt chứng kiến vũ khí mới của Rokossovsky tác chiến, quả thật rất phù hợp với cái tên “Nebelwerfer”, đạn dược bay tới, phần đuôi vẫn luôn phun khói, tạo thành quỹ đạo rất rõ ràng.”

Guderian: “Nebelwerfer…’

Viên Tham mưu tiếp tục: “Học viện khoa học quân sự Đế quốc còn nói, mật độ hỏa lực của loại vũ khí này, thực chất chỉ là giả, sau mỗi lần bắn cần rất nhiều thời gian để nạp đạn. Thêm nữa một dàn phóng có thể có hơn chục quả đạn pháo phản lực chờ phóng, giống như mười mấy khẩu pháo đồng loạt bắn xong trong vòng vài chục giây, cho nên mới tạo thành hỏa lực dày đặc đến vậy.”

Tham mưu nói xong, sĩ quan phụ tá bổ sung: “Hơn nữa chúng ta cũng chỉ bị Nebelwerfer tấn công vào ngày hôm qua, ngày 11, và ngày hôm kia, ngày 10, hôm nay thì không gặp nữa. Có thể quân địch không còn nhiều đạn dược, đã bắn hết rồi.”

Guderian suy nghĩ vài giây, chuyển chủ đề: “Tình hình con đường bị hỏa lực phong tỏa thế nào rồi?”

Tham mưu cúi đầu lật một trang trong tập tài liệu, bắt đầu đọc: “Thời gian hỏa lực của quân địch bao trùm không xác

định, ban đầu chúng tôi nghi ngờ quân địch có trinh sát pháo binh ở gần con đường, vì vậy đã cho người điều tra kỹ lưỡng, nhưng không phát hiện ra manh mối.

“Ngoài những đợt pháo kích theo lịch trình, quân địch thỉnh thoảng lại tiến hành các đợt tập kích hỏa lực bất ngờ, thậm chí có lúc vừa kết thúc pháo kích theo lịch trình, thì quân ta đã trúng bom.

“Do bị quân địch quấy rối, hiện tại mới chỉ có một sư đoàn của chúng ta vượt qua được khu vực hỏa lực, còn các trang bị hạng nặng di chuyển chậm hơn đều chưa thể vượt qua.”

Guderian rời khỏi bản đồ, đi đi lại lại trong lều, đi ba vòng rồi mới quay lại trước bản đồ: “Đi đường nhỏ. Bây giờ chúng ta sẽ gọi con đường đó là đại lộ Yekaterinburg.’

Hắn cầm bút chì lên, viết chữ “đại lộ Yekaterinburg” lên con đường nhỏ không mấy ai chú ý trên bản đồ.

Guderian: “Tôi đã tự mình đi con đường này rồi, xe máy đi được, xe bán xích cũng đi được, chỉ là hơi xóc một chút, xe tăng và pháo tự hành cũng đi được. Còn xe tải, xe ngựa và xe la có đi được hay không thì hiện tại chúng ta không cần phải cân nhắc. “Đợi khi nào công binh san bằng con đường đó, tất cả sẽ đâu vào đấy! Đi đường nhỏ!”

Sĩ quan phụ tá cau mày: “Nhưng như vậy thì hậu cần sẽ gặp khó khăn, hơn nữa trọng pháo không thể nào đi qua loại đường nhỏ này được.”

Guderian: “Vậy thì dùng xe tăng, pháo tự hành, pháo cối tự hành để hỗ trợ! Hiện tại chúng ta phải tiến công, tiến công, hiểu chưa!”

Hắn quay sang nhìn bản đồ, nhìn chằm chằm vào địa danh lớn nhất trên bản đồ.

“Tiến công! Bất chấp tất cả mà tiến công! Chỉ cần chúng ta có thể đưa pháo binh đến Cung điện Mùa hè, tôi tin chắc ý chí chống cự của quân địch sẽ sụp đổt”

Phía tây nam Kalanskaya là thị trấn nhỏ Krasnopole, cách trung tâm thành phố Yekaterinburg 35 km, cách đường vòng ngoài Yekaterinburg 15 km. Thị trấn vẫn chưa bị quân Prosen chiếm đóng.

Nhân viên trực tổng đài điện thoại, cô Tatyana Borisovna vẫn đang ăn trưa tại tổng đài như mọi ngày.

Krasnopole giờ đây chẳng khác nào một thị trấn ma, chỉ còn lại vài cư dân sinh sống, còn phần lớn đã di tản đến Yekaterinburg hoặc các thành phố khác ở phía đông.

Ngoài tổng đài điện thoại, các cơ quan hành chính cũng đều di tản gần hết, chỉ có nhà thờ địa phương là vẫn hoạt động, cung cấp giăm bông và các sản phẩm từ sữa cho cư dân còn sót lại.

Tuy nhiên nguồn cung cấp cũng đang dần cạn kiệt, may mà trong thị trấn cũng không còn nhiều người, số thực phẩm ít ỏi này cũng đủ để cung cấp.

Cha xứ vẫn luôn khuyên mọi người nhanh chóng sơ tán, nhưng luôn có những người không nỡ rời xa quê hương.

Tatyana Borisovna cũng vậy.

Cô đang ăn trưa thì nghe thấy tiếng máy kéo vọng lại từ ngoài đường.

Krasnopole là một thị trấn nhỏ không có ngành công nghiệp nào, nơi đây chủ yếu là trung tâm thu mua và trung chuyển nông sản, có cả trạm máy kéo và trạm giống.

Nhưng đây là lần đầu tiên Tatyana Borisovna nghe thấy tiếng máy kéo lớn đến vậy.

Cô tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó nhìn thấy rất nhiều binh lính Prosen mặc quân phục màu xám đang hành quân dọc theo con phố.

Hóa ra tiếng máy kéo mà cô nghe thấy là do xe bán xích của quân Prosen phát ra, Tatyana từng nhìn thấy loại xe này trong buổi triển lãm khoa học do nhà thờ tổ chức.

Cô há hốc mồm kinh ngạc, vội vàng chạy vào quầy, nhấc điện thoại lên, bấm số.

Đường dây điện thoại của tổng đài được kết nối với hệ thống điện thoại của Yekaterinburg, chỉ cần bấm số là có thể liên lạc với bất kỳ đơn vị nào trong thành phố.

Tatyana Borisovna gọi cho Ủy ban phòng thủ Yekaterinburg, kết quả là phải đợi rất lâu mới có người nhấc máy.

“Xin chào, đây là Ủy ban phòng thủ.”

“Tôi là Borisovna, ở Krasnopole! Quân Prosen vừa tiến vào thị trấn! Quân Prosen vừa tiến vào thị trấn!”

Vừa dứt lời, Tatyana Borisovna đã nghe thấy tiếng súng máy vang lên từ phía nhà thờ. Cô theo bản năng đứng dậy nhìn về phía đó, nhưng đột nhiên phát hiện ra ngoài cửa sổ có lính Prosen.

Chưa kịp hét lên, thì lính Prosen đã nổ súng, súng tiểu liên bắn vỡ cửa kính, găm vào người cô, khiến cô từ từ gục xuống, trong điện thoại vẫn còn vọng lại tiếng của nhân viên trực tổng đài: “Alo? Alo?”

Tên lính Prosen bước qua lớp kính vỡ, đi đến bên cạnh quầy nhìn vào trong.

“Chết tiệt, là một cô gái trẻ.” Tên lính líu lưỡi”Cứ tưởng là quân địch, nếu không thì đã…”

Nhà thờ không phải là mục tiêu trọng điểm cần phòng thủ, trong thị trấn cũng không còn nhiều thường dân, lực lượng Vệ giáo ở Krasnopole chỉ có một trung đội, được trang bị một khẩu súng máy hạng nặng.

Lúc này, khẩu súng máy hạng nặng đang gầm rú trên gác chuông nhà thờ, trút đạn xuống đường phố.

Quân Prosen vừa tiến vào thị trấn không có xe tăng, chỉ có xe máy và xe bán xích, vì vậy chúng chỉ có thể cho xe bán xích nấp sau những tòa nhà, lợi dụng tòa nhà để che chắn một nửa thân xe, xạ thủ súng máy trên xe bắn trả quyết liệt với quân Vệ giáo trên gác chuông.

Trong lúc hai bên đang đấu súng ác liệt, quân Prosen đã chia nhau bao vây nhà thờ.

Lính Vệ giáo chỉ được trang bị súng trường, căn bản không thể cản nổi quân Prosen.

Đặc biệt là sau khi súng máy của trung đội bộ binh Prosen khai hỏa, tình hình càng trở nên bất lợi hơn.

Lính bộ binh Prosen trèo qua bức tường thấp của nhà thờ, tiến vào nghĩa trang, lợi dụng bia mộ làm công sự, tiếp cận nhà thờ.

Đột nhiên, một quả lựu đạn được ném ra từ trong nhà thờ, khiến hai tên lính Prosen bị nổ chết tại chỗ.

Ngay lập tức có hai tên lính Prosen chạy đến kiểm tra đồng đội, cùng lúc đó xạ thủ súng máy cũng giương súng lên, nhắm vào cửa sổ nơi vừa ném lựu đạn.

Quả lựu đạn thứ hai lại được ném ra từ một cửa sổ khác, rơi ngay trước mặt xạ thủ súng máy.

Xạ thủ súng máy lập tức nhặt quả lựu đạn lên định ném trả lại, nhưng chưa kịp ném thì nó đã phát nổ.

Cả cánh tay phải của xạ thủ súng máy bị nổ nát, máu thịt be bét.

Hắn ta kêu gào thảm thiết, ngã gục xuống đất.

Nhưng hai tên lính Prosen còn lại vẫn lao lên, ném lựu đạn vào cửa sổ.

Vừa lúc quả thứ nhất phát nổ, quả thứ hai cũng được ném ra.

Hai quả lựu đạn đã dập tắt hoàn toàn mọi sự kháng cự ở tầng một nhà thờ, có lẽ tất cả lính Vệ giáo bên trong đều đã chết.

Những tên lính Prosen trốn sau bia mộ lúc này mới dám đứng dậy, cẩn thận tiến về phía cửa sau nhà thờ, một tên dùng chân đạp cửa xông vào.

Bên trong nhà thờ, xác lính Vệ giáo nằm la liệt, những chiếc ghế dài cũng bị lựu đạn thổi bay, biến dạng.

Đột nhiên, cầu thang dẫn lên gác chuông vang lên tiếng động, lính Prosen lập tức giương súng bắn, viên đạn găm trúng người một lính Vệ giáo đang cam súng định bắn trả.

Tên lính Vệ giáo ngã xuống cầu thang, lăn ra đất. Súng máy trên gác chuông vẫn đang bắn, lính Prosen lầm ram chửi, hắn ta rút chốt lựu đạn, ném lên gác chuông.

Tiếng nổ vang lên, súng máy cũng ngừng hẳn.

Lính Prosen thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó, một lính Vệ giáo người day máu me bất ngờ bật dậy từ đống xác chết, lao vào giữa đám lính Prosen, trên tay hắn ta là một quả lựu đạn đã rút chốt.

Tiếng nổ vang lên, tên lính Vệ giáo gục xuống, cùng với đó là bốn tên lính Prosen đứng xung quanh hắn ta.

Tên lính Prosen bị thương nặng kêu gào thảm thiết: “Mẹ ơi!”

Guderian nhìn tên lính bị thương trước mặt, cau mày hỏi: “Cậu kể lại chuyện vừa rồi một lân nữa xem nào?”

Tên lính bị thương run rẩy nói: “Phải cẩn thận với những tên lính Nga bị thương, bọn chúng sẽ liều chết ôm lựu đạn lao vào chúng ta. Bọn chúng căn bản không sợ chết, bọn chúng không phải là con người, mà là những xác chết được bọn chúng dùng tà thuật điều khiển, bọn chúng đã chết rồi, cho nên mới liều lĩnh như vậy!”

Guderian cau mày: “Đó chỉ là lời đồn nhảm, ở Carolin cũng có lời đồn rằng có phù thủy trong rừng điều khiển xác chết, nhưng cuối cùng phát hiện ra chỉ là trò lừa bịp. Phù thủy chỉ có thể dùng tà thuật để nguyên rủa binh lính của chúng ta bị bệnh mà thôi.”

Tên lính ngắt lời Guderian với vẻ mặt hoảng sợ: “Chúng là xác chết thật đấy! Bọn chúng coi cái chết như trở về nhà, trên mặt còn mang theo nụ cười điên cuồng!”

Guderian định phủ nhận lần nữa, thì vị bác sĩ đi tới nói: “Tướng quân, anh ta bị kích động, cần nghỉ ngơi. Tình trạng này là do dũng khí của lính Nga quá đáng sợ nên mới vậy. Hơn nữa, bốn đồng đội của anh ta đều bị một tên lính Nga tự sát bằng lựu đạn giết chết, nên anh ta mới bị tổn thương tinh thần.”

Guderian: “Tôi muốn biết tình hình thực tế…”

“Tình hình thực tế chính là”, vị bác sĩ cắt ngang lời Guderian,‘Lính Nga đã bắt đầu coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, cho dù bị thương nặng, không thể sử dụng vũ khí, bọn chúng cũng sẽ dùng lựu đạn. Dù sao lựu đạn của lính Nga, chỉ cần một tay còn cử động được, răng còn cắn được, là có thể rút

chốt. Cho dù không còn sức để ném cũng không sao, bọn chúng có thể dụ lính của chúng ta lại gần rồi mới rút chốt.”

Guderian: “Lẽ ra chúng ta đã nghiền nát ý chí chống cự của bọn chúng rồi chứ, trước đây có những tập đoàn quân của bọn chúng chỉ cần chịu tổn thất 10% là đã sụp đổ rồi!”

“Sao tôi biết được! Tôi là bác sĩ! Tôi chỉ nói cho anh biết sự thật!”

Lúc này, viên sĩ quan phụ tá của Guderian bước vào từ ngoài bệnh viện, vẻ mặt căng thẳng: “Tướng quân!”

Guderian quay đầu lại: Chuyện gì vậy?”

Sĩ quan phụ tá: ‘Mời ngài ra ngoài xeml”

Guderian đưa tay ra, hứng những bông tuyết rơi xuống.

Tuyết rơi rất nhỏ, rơi trên lòng bàn tay chẳng hề lạnh chút nào. Hàng vạn bông tuyết rơi xuống từ bầu trời.

Guderian: “Nhiệt độ hiện tại là bao nhiêu?”

Sĩ quan phụ tá: ‘Âm 5 độ, binh lính vẫn có thể chịu được.”

Guderian: “Đã phát được bao nhiêu phần trăm quân trang mùa đông rồi?”

“Chưa đến 30%.”

Guderian: “Phải nhanh lên! Đánh vào trong thành phố Yekaterinburg là có thể sưởi ấm rồi! Chiếm được Kalanskaya, chúng ta chỉ còn cách trung tâm Yekaterinburg chưa đầy 20 kml Pháo binh có thể oanh tạc Cung điện Mùa hè! Nhanh lên! Bất chấp tất cả, tấn công Kalanskayal”

Chào buổi sáng, hẹn gặp lại buổi tối.

(Hết chương) Chuong 84: Liet hoa kim cuong

Phía Vương Trung.

Nhìn thấy tuyết rơi, hắn như biến thành công chúa Disney, trong đầu vang lên giai điệu bài hát "Let it go' trong bộ phim hoạt hình "Frozen", một cô bé vừa xoay tròn vừa hát: "Ngươi muốn nặn người tuyết cùng ta không?"

Vương Trung nhảy xuống khỏi Bucephalus, giang hai tay đón những bông tuyết.

Lý do hắn ở đây là để tự mình chỉ huy hỏa lực phong tỏa con đường, nhưng thật kỳ lạ, từ hôm qua quân Prosen đã không đi theo con đường này nữa.

Tuy nhiên Kalanskaya vẫn bị quân địch tấn công.

Chẳng lẽ kẻ địch công qua con đường nhỏ kia? Con đường nhỏ kia có thể đi vũ khí hạng nặng sao?

Vương Trung tốt xấu gì cũng đã bố trí phòng vệ ở đây hơn hai mươi ngày, cưỡi ngựa chạy khắp nơi, hắn biết con đường nhỏ tình huống càng kém kia.

Chính bởi vì tự mình khảo sát con đường kia, hắn không cảm thấy người Prosen sẽ đi theo con đường đó.

Nếu như bọn họ đi con đường kia, vậy nói rõ người Prosen cũng liều mạng, xông tới Yekaterina bảo cướp được tiếp tế liền sống, xông tới không được liên chết.

Vương Trung nhận lấy một nắm tuyết, bóp nát trong tay.

Địch nhân cũng đang liều mạng, không thể lơ là, phải nghĩ biện pháp cho địch một đòn, chặt đứt đường tiếp tế của địch.

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng thật ra trong tay Vương Trung chẳng còn bao nhiêu quân.

Hắn vốn chỉ có một sư đoàn, bên Kirienko ngoại trừ sư đoàn của Vương Trung ra thì tình trạng tương đối tốt, những sư đoàn khác đều bị đánh tan tác, còn phải trông coi một khu vực phòng thủ lớn như vậy.

Bản thân Vương Trung mấy ngày nay tuy rằng tiêu diệt số lượng lớn quân địch, nhưng cũng giáp chiến mấy lần với lính Prosen mò lên nhờ sương khói, cũng chịu không ít tổn thất.

Thiếu tá Eugene báo cáo, sau khi quân địch bị đánh lui, bọn họ đi kiểm tra tình hình của các binh sĩ hy sinh, phát hiện lương khô và giăm bông trên người đều bị lấy đi.

Có khả năng việc cung cấp lương thực cho binh lính Prosen cũng xảy ra vấn đề.

Loại đói bụng nhưng vẫn còn sức lực di chuyển này càng nguy hiểm hơn.

Vương Trung tính toán xem điều động quân từ nơi nào để đánh thêm một trận nữa.

Ngày 12 tháng 11, ngoại ô Kalanskaya.

Thiếu tá Cohen, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn trinh sát cơ giới 512, bỗng nhiên phát hiện phía trước có một tấm biển báo, bèn lớn tiếng hô: "Dừng lại trước tấm biển báo kial"

Người lính lái xe máy lập tức quay đầu xe, lái đến trước biển báo rồi phanh gấp.

Thiếu tá Cohen chui ra khỏi xe, nhìn chằm chằm vào tấm biển, thế nhưng anh ta chỉ nhận ra con số 25 trên đó, còn những chữ Ant khác thì anh ta không biết.

"Phiên dịch! Lại đây, xem xem đây ghi là cách chỗ nào 25 kml"

Người phiên dịch vừa vỗ tuyết rơi trên người, vừa đi tới nheo mắt phân biệt một chút, đáp: "Cách trung tâm thành phốt"

Thiếu tá Cohen: "Trung tâm thành phố này, có giống với trung tâm thành phố mà chúng ta hiểu không? Hay là hai nước chúng ta có cách hiểu khác nhau?"

“Tôi nghĩ là giống nhau.” Người phiên dịch suy nghĩ một chút, sửa lời: “Cách Cung điện Mùa Hè 25 km, Cung điện Mùa Hè nằm ở trung tâm thành phố.”

Người lính lái xe máy đã cười lớn: “Cung điện Mùa Hè! Chẳng phải đó là cung điện của Sa hoàng sao? Lại sắp tóm được một hoàng đế rồi!”

Những người khác đều cười ha hả, còn có người hô: “Nghe nói Sa hoàng còn có một cô con gái! Phải xem xem cô ta trông như thế nào mới được!”

“Cẩn thận đấy, sẽ bị ủy ban cách ly cho rằng làm ô nhiễm dòng máu thuần chủng đấy!”

“Sợ gì chứ, Sa hoàng cũng mang dòng máu Prosen mài Ít nhất cũng là công dân hạng hai, ngủ được!”

“Vậy thì tốt quá rồi, ha ha hal

Trước đây, khi bành trướng, đế quốc Prosen đã tiêu diệt không ít vương quốc, quân đội Prosen còn có một loại huân chương đặc biệt: Huân chương bắt giữ thành viên hoàng thất.

Có được huân chương này còn vinh quang hơn cả việc nhận được Huân chương Thập tự Sắt hạng hai!

Thiếu tá Cohen: “Lại đây, cắm biển báo của chúng ta lên, báo cho quân ở phía sau tin tốt này. Sau đó tiếp tục tiến lên! Biết đâu chúng ta cứ thế tiến thẳng, có thể xông vào trong thành Yekaterinburg cũng nên!”

Nói xong, thiếu tá Cohen lại chui vào trong xe máy, vung tay: “Tiến lên!”

Người lái xe khởi động xe, tiếp tục lái về hướng được chỉ trên biển báo.

Chiếc xe bán xích đi theo sau xe máy trực tiếp cán nát tấm biển báo, nghiến qua tấm biển.

Một nhóm lính Prosen khác cắm biển báo mới có ghi tiếng Prosen, sau đó nhảy lên xe máy đuổi theo xe bán xích.

Tiếp theo là xe tăng số 2 được biên chế cho tiểu đoàn trinh sát, đại đội tấn công của Prosen nối đuôi nhau đi qua trước tấm biển báo mới.

Ngày 13 tháng 11, trận địa phòng ngự phía Tây Kalanskaya, quân Prosen đang tấn công.

Trung úy Hans quay đầu nhìn về phía đội hình tán binh.

Tuyết đã rơi xuống một lớp mỏng, mặt đất hiện ra màu sắc loang lổ, đen trắng lẫn lộn.

Điều này khiến cho những tên lính ném lựu đạn mặc áo choàng ngụy trang tuyết trắng rất lúng túng.

Mặc áo choàng này nằm rạp xuống đất thì lộ liễu vô cùng.

Tên nhóc ở bộ phận hậu cần nói đợi đến lúc tuyết rơi nhiều thì tình hình sẽ khác, lúc đó cả mặt đất đều là một màu trắng xóa.

Trung úy Hans thầm nghĩ có lẽ vấn đề áo choàng được giải quyết, nhưng vấn đề quần áo mùa đông thi phai lam sao day?

Lúc này, trung úy Hans đã cảm thấy lạnh, trước khi xuất phát hắn có uống chút rượu để làm ấm người, kết quả lúc này rượu đã hết tác dụng, ngược lại còn thấy lạnh hơn.

Muốn uống thêm chút rượu nữa thì hết mất rồi, số rượu này là lấy được từ kho hàng của người Ant trên đường hành quân.

Chỉ có thể chờ mong sau khi chiếm được trận địa của quân địch, có thể kiếm được chút đồ tốt hay không.

Người Ant có áo da dày sụ, đáng tiếc trung úy Hans có tịch thu được cũng không dám mặc, bởi vì đã có liên tiếp mấy vị

đại đội trưởng vì mặc áo da của quân địch mà bị chính quân ta bắn thành cái sàng.

Vì vậy, trung úy Hans chỉ có thể tháo lớp lông bên trong áo da ra, quấn quanh eo, buộc chặt bằng thắt lưng, bên ngoài vẫn mặc áo khoác mùa thu của Prosen.

Làm như vậy thì ít nhất bụng cũng ấm.

Cái bất tiện là ngoại trừ bụng ra thì chỗ nào cũng lạnh.

Chỉ cần công phá được trận địa của quân địch, xông vào trong thành, sẽ có lò sưởi ấm áp, cơm canh nóng hổi, có khi còn có thể cướp được chút chiến lợi phẩm, kiếm chút tiền, chờ sau khi chinh phục được Ant thì mua một mảnh đất ở đây…

Trung úy Hans nhìn về phía trước, khói mù bao phủ toàn bộ trận địa của quân địch.

Thoạt nhìn, việc sử dụng nhiều đạn khói như vậy để che phủ toàn bộ trận địa của quân địch có vẻ rất lãng phí.

Kỳ thực, đây là bởi vì pháo hạng nặng không thể di chuyển đến, chỉ có thể dùng khói mù để cắt đứt toàn bộ hỏa lực của quân địch, sau đó xông lên đánh giáp lá cà.

Tác chiến đánh giáp lá cà thì điều quan trọng nhất là ý chí chiến đấu của binh lính, mà từ khi phát động chiến dịch cho đến nay, trung úy Hans vẫn chưa gặp được đội quân nào của Ant có ý chí chiến đấu kiên cường cả.

Lần này chắc cũng sẽ chiếm được thuận lợi thôi. Trung úy Hans nghĩ.

Thế nhưng trong lòng hắn lại có một nỗi bất an khó hiểu, gần đây có mấy lời đồn, một là nói các phù thủy của Ant đã yểm bùa chú lên người binh lính, biến họ thành những thây ma không có ý chí.

Một lời đồn khác là nói các phù thủy của Ant đã cho binh lính uống một loại thuốc, khiến cho họ biến thành cỗ máy giết người liều chết không sợ gì.

Mỗi tối, khi vây quanh đống lửa sưởi ấm, đều nghe thấy những lời đồn đại như vậy.

Nói thêm, sưởi ấm bên đống lửa chẳng có tác dụng gì, ở nơi hoang dã này thì có đống lửa hay không cũng như nhau.

Trung úy Hans siết chặt khẩu súng tiểu liên.

Sắp đến chỗ khói mù rồi, quân địch rốt cuộc là loại lính yếu như trước đây, chỉ can chạm nhẹ là tan vỡ, hay là cỗ máy giết người do yêu thuật tạo ra, lập tức có thể rõ ràng.

Lúc này, chiếc xe tăng phun lửa số 2 đi cùng đội hình tán binh bắt đầu khai hỏa.

Vũ khí chính của xe tăng phun lửa số 2 được lắp đặt trong hai tháp pháo phun lửa nhỏ phía trước xe, hai luồng lửa cùng phun về phía trước, sau đó quét sang hai bên. Cả quá trình phun lửa kéo dài năm giây.

Trận địa của quân địch bị khói mù bao phủ, căn bản không nhìn thấy hiệu quả thiêu đốt của lửa.

Nhưng có thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của quân địch.

Xe tăng phun lửa chỉ huy dường như cho rằng đợt tấn công có hiệu quả nên đã hạ lệnh phun lửa lần nữa.

Hai luồng lửa lại phun về phía trước.

Lần này chỉ phun trong thời gian ngắn rồi dừng lại.

Sau đó, chiếc xe tăng phun lửa số hiệu 331 này lại phun lửa thêm vài lần nữa.

Trung úy Hans đã ngửi thấy mùi khét của da thịt.

Chắc là quân địch đã chết rồi.

Hắn quay đầu lại hô lớn với binh lính: “Tiến lên! Dọn dẹp chiến hào! Chú ý đừng để bị bỏng.”

Sau đó, trung úy Hans dẫn đầu xông lên phía trước.

Kỳ thực, điều này không phù hợp với điều lệnh quân sự, trên thực tế, các sĩ quan của quân đội Prosen thường có xu hướng tự mình nắm bắt tình hình ở phía sau, giao việc chỉ huy tấn công ở phía trước cho các hạ sĩ quan và binh lính kỳ cựu.

Binh lính kỳ cựu là những người lính dày dặn kinh nghiệm nhất, không cần thực hiện những nhiệm vụ thông thường.

Phần lớn sĩ quan đều xuất thân là lính kỳ cựu.

Thế nhưng trung úy Hans vẫn dẫn đầu xông lên, có lẽ hắn muốn tự mình xác nhận xem cỗ máy chiến tranh do yêu thuật tạo ra có thực sự tồn tại hay không.

Hắn tiến vào trong màn khói mù.

Thực ra, trong khói mù vẫn có thể nhìn thấy được một chút.

Trung úy Hans nhìn thấy một người Ant nằm trên đất, bị thiêu cháy đến thoi thóp, người này mặc bộ quân phục có phần cổ, trên đầu đội một chiếc mũ da không biết làm bằng da gì.

Đáng tiếc là chiếc mũ này đã bị lửa của xe tăng số hai thiêu rụi, hoàn toàn cháy đen, nếu không thì lấy về làm quà cho vợ cũng được…

Trung úy Hans thầm nghĩ.

Bỗng nhiên, người Ant nằm trên đất mở mắt, cười như điên như dại.

Lúc này, trung úy Hans mới phát hiện thứ người này giấu trong lớp áo ở bụng không phải là ruột của anh ta, mà là một quả lựu đạn.

Người Ant giật chốt lựu đạn.

Anh ta đã không thể đứng dậy được nữa, vì vậy bèn ngậm lựu đạn trong miệng, hai tay bấu chặt xuống đất, bò về phía trung úy Hans.

Lựu đạn phát nổ, trung úy Hans kêu lên một tiếng thảm thiết.

Tuy không cảm thấy đau, nhưng khi cúi đầu xuống, trung úy Hans nhìn thấy nửa thân dưới của mình toàn là máu.

Còn người lính Ant kia, cả miệng bị nổ tung, mặt mũi biến dạng. Thế nhưng biểu cảm trước khi chết của anh ta vẫn in sâu trong tâm trí của trung úy Hansl

Lúc ngã xuống, trung úy Hans muốn hét lớn:

Là yêu thuật, chắc chắn là yêu thuật!

Người bị thiêu cháy thành như vậy, làm sao có thể có ý chí mạnh mẽ đến vậy!

Hắn ngã xuống đất.

“Cuộc tấn công vào Kalanskaya không được thuận lợi.” Tham mưu trưởng vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Đại tướng Von Guderian, Tư lệnh Tập đoàn quân thiết giáp số hai: “Nguyên nhân là do thiếu hỏa lực, chỉ dựa vào pháo tự hành của các đơn vị thì không thể nào công phá được hệ thống phòng thủ của quân địch.”

Von Guderian: “Lúc nào thì công binh mới có thể san bằng con đường nhỏ đó?”

Tham mưu trưởng: “Nửa đêm nay sẽ sửa xong, đến lúc đó pháo hạng nặng có thể di chuyển đến. Xét theo kết quả chiến đấu giáp lá cà hiện tại của chúng ta, sau khi pháo hạng nặng được đưa đến, chúng ta có thể chiếm được Kalanskaya trước ngày 16 tháng 11.

Von Guderian - Đại tướng Heinz Wilhelm Guderian, Tổng thanh tra Lực lượng thiết giáp Prosen, thở dài một hơi nặng nề: "Ngày 16. Anh nói với tôi là phải đến ngày 16 mới chiếm được sao!"

Tham mưu trưởng: "Đây là ước tính thận trọng nhất, ngày 16, ngài nhất định có thể trèo lên tòa thành cổ ở Kalanskaya, từ đó quan sát Cung điện Mùa Hè ở trung tâm thành phố Yekaterinburg."

(Hết chương) Chuong 85: Nhin ve phia Cung dien Mua He

Ngày 14 tháng 11, St. Yekaterinburg, Cung điện Mùa Hè.

Sáng sớm Sa Hoàng Nicholas V đã lao ra khỏi phòng, lớn tiếng chất vấn quản gia của mình: "Sao lúc này lại có tiếng sấm?"

Quản gia lộ vẻ khó xử.

Nicholas V tiếp tục chất vấn: "Nói cho ta biết! Mùa này sẽ không có sét đánh!"

Quản gia lúc này mới nhìn cửa sổ hành lang.

Nicholas V vọt tới trước cửa sổ, hai tay vịn bệ cửa sổ, cả người nghiêng về phía trước, giống như muốn dán vào trên thủy tinh.

Hắn nhìn nơi phát ra tiếng sấm ở phía xa.

Quản gia ở bên cạnh giải thích: "Đó là lâu đài Vĩnh Hằng của Kalanskaya, đã có lịch sử một trăm năm, năm đó sau khi người chinh phục từ Yekaterinburg lui bước, chuyên gia công trình quân sự lúc đó chủ trì xây dựng, ý là vĩnh viễn bảo vệ Yekaterinburg."

Nicholas V hai tay chống cửa sổ, nhìn chằm chằm pháo đài đang bị oanh tạc, nhẹ giọng lẩm bẩm: "Vĩnh viễn bảo vệ xung quanh Yekaterinburg… Hiện tại hắn sắp bị địch nhân nổ nát!"

Quản gia lập tức nháy mắt với người hầu gái bên cạnh, bảo cô nhanh chóng đi tìm Hoàng Thái Nữ điện hạ.

Mấy ngày gần đây theo Prosen quân tiếp cận, tinh thần Sa Hoàng bệ hạ trở nên càng ngày càng yếu ớt, thỉnh thoảng nổi giận, la to, chỉ có Hoàng Thái Nữ ở thời điểm có mặt mới có thể trở lại bình thường.

Đương nhiên đây là tình huống trong mắt những người khác, trong mắt Nicholas V căn bản không có Hoàng thái nữ gì, chỉ có con trai hắn lvan Nikolayevich Antonov.

Nghe nói lvan hoàng thái tử từng mặc nữ trang chơi đùa với người khác trong vũ hội hóa trang, tướng mạo của hắn cũng có chút trung tính.

Nhưng bình thường sẽ không có ai coi Olga - Nikolayevna - Thái nữ Antonov là hoàng thái tử đã qua đời.

Dù sao chiều cao và dáng người của Olga đều khác xa anh trai, khuôn mặt mặc dù có chút giống, nhưng cũng chỉ là giống.

Tất cả mọi người đều biết, Nicholas V đã sắp bị cái chết của con trai và Prosen quân ép tới gân như phát điên.

Hiện tại Prosen quân pháo kích lâu đài Vĩnh Hằng trong tâm mắt Cung điện Mùa Hè, không cần nghĩ chắc chắn sẽ tăng thêm "bệnh tình" của bệ hạ.

Nữ hầu vừa rời đi, Nicholas V liền bắt dau cuồng loạn, cầm bình hoa trên hành lang ném xuống đất. Ném một cái còn khó chịu, lại xông về phía cái thứ hai, nhưng hai nữ bộc sớm có chuẩn bị đã nâng bình hoa lên bàn chạy như bay.

Nicholas V đuổi theo mấy bước dừng lại, quỳ rạp xuống đất, hai tay ấn thảm: "Lũ lừa đảo! Lừa đảo! Nói gì mà kẻ địch nhất định sẽ bị ngăn cản, nói gì mà tướng quân Bùn và tướng quân mùa Đông sẽ làm kẻ địch dừng lại!

“Bùn đất tới rồi sao? Tới rồi, thế nhưng địch nhân dừng lại sao? Không có al “tướng quân mùa Đông cũng tới, nhìn xem trên trời dưới đất là cái gì? Là tuyết! Nhưng kẻ địch dừng lại sao? Không! Pháo của kẻ địch đã đánh tới lâu đài vĩnh viễn! lâu đài Vĩnh Hằng! Hay là cái pháo đài gì đó! Chiến tranh đã thất bại!”

Lúc này Boris nguyên soái cùng Tukhachev đại tướng chạy tới.

Boris nguyên soái nói: “Be hal Tiền tuyến báo cáo địch nhân đã không còn bao nhiêu đạn pháo, công kích của bọn chúng đã yếu ớt. Hơn nữa mùa đông tuy tới, nhưng cũng chưa tới lúc lạnh nhất…”

“Lừa đảo lừa đảo!” Nicholas V cắt ngang lời Boris Nguyên Soái,‘Các ngươi đều là lừa đảo! Các ngươi đang lừa gạt tal Lời các ngươi nói không có một câu nào thực hiện! Tất cả các ngươi đều là lừa đảo! Ngươi là lừa đảo, Tukhachev là lừa đảo, Belinsky là lừa đảo, còn có Rokossovsky kia cũng là lừa đảo! Ta muốn bắn chết Rokossovsky, hiện tại, lập tức!”

Nicholas V như nghĩ tới điều gì, trực tiếp đứng lên, nói với tất cả mọi người: “Rokossovsky đâu? Là hắn lừa ta, nói gì lây lội sẽ ngăn trở Prosen, mùa đông sẽ ngăn trở Prosen, đều không thực hiện được!

“Hắn là tường sắt của đế quốc, cái gì cũng không ngăn trở được! Ngược lại làm bụng con gái ta lớn rồi!”

Boris nguyên soái: “Hoàng thái nữ điện hạ hẳn là không mang thai, theo tôi được biết cô ấy vừa mới đến kỳ kinh nguyệt…”

“Ông cho rằng lời tên lừa gạt ông nói tôi sẽ tin sao? Cho đến bây giờ, lời nói thật duy nhất mà các ông nói, chính là kẻ

địch càng ngày càng gần! Tôi muốn bắn chết Rokossovsky kia! Xử bắn hắn!"

Đúng lúc này, hoàng thái nữ Olga xuất hiện, cô trực tiếp dùng giọng nam nói: "Cha, người làm sao vậy?"

Nicholas V nhìn về phía hắn, có thể thấy rõ là đã bình tĩnh lại.

"Ngươi đã đến rồi, Ivan." Hắn dịu dàng nói,'Nói đến tên bạn chơi bời lêu lổng đáng chết của con đó hả."

Sa Hoàng bệ hạ ôn nhu kéo tay Olga, hoàn toàn không có phát hiện tay cô gái nhỏ thon mem hơn Thái tử rất nhiều.

Olga ôn nhu nói: "Vào nhà đi, bên ngoài lạnh lắm."

"Không không, lvan, ta muốn đến thư phòng của con ngồi một chút, chúng ta tâm sự thật tốt giống như những người bạn."

Nói xong, Nicholas V kéo theo Olga công chúa đi về phía trước.

Trong thư phòng của Ivan, Nicholas V đặt mông ngồi xuống ghế sô pha đơn bên cạnh lò sưởi, chán nản nhìn xuống đất.

"Chiến tranh thất bại."

Olga nhìn xuống phía sau lưng, xác nhận đã đóng kỹ cửa, lúc này mới yên tâm đáp: "Cha, chúng ta còn chưa thua, địch nhân đã là nỏ mạnh hết đà. Ngày hôm qua bọn chúng toàn tuyến bắn ra số lượng đạn pháo đều giảm bớt rất nhiều."

Nicholas V: "Đó là âm mưu! Đại pháo của địch nhân đã đánh tới cái pháo đài quỷ quái gì đó rồi! Chính là cái pháo đài mà mỗi ngày đều có thể nhìn thấy! Pháo đài đó đã trở thành một phần phong cảnh của Cung điện Mùa Hè, hiện tại hắn đã bị pháo kích! Pháo kích!"

Sau một thoáng kích động ngắn ngủi, Nicholas V cuộn mình trong sô pha, nhìn mặt đất: "Tất cả đều xong rồi, các tướng quân sao còn không biết? Bọn họ đang đánh cái gì? Chiến tranh đã thất bại…"

Vẻ mặt Olga rất phức tạp.

Lúc quốc tang, Cha bởi vì cái chết của anh trai mà dấy lên ý chí chiến đấu, nhưng bây giờ loại ý chí chiến đấu này đã hoàn toàn tiêu tan.

Olga nghĩ: Phân ý chí chiến đấu này dễ dàng phai mờ như thế, khiến người ta hoài nghi phân lượng của anh trai trong lòng Cha.

Cô như lần đầu tiên nhìn thấy Cha, cẩn thận đánh giá hắn, vẻ mặt không tự chủ được mang theo khinh thường.

—— Chung quy là con rối được nâng đỡ, sau đó thế lực quý tộc cũ đoàn kết xung quanh hắn, cũng không phải bởi vì hắn có năng lực, chỉ là bởi vì cái vương miện kia.

Đột nhiên Olga phát hiện ý nghĩ của mình đáng sợ, đại nghịch bất đạo cỡ nào.

Nhưng mà có một giọng nói lẩm bẩm bên tai cô: "Trong lịch sử không phải Nữ đế đều như vậy sao?"

Olga đuổi đi ý nghĩ này, chuyên tâm sắm vai anh trai, dỗ dành Sa Hoàng bệ hạ.

Cách xa chiến trường trung lập, thành phố hải cảng Sofia.

Đặc công duy nhất của "Kratt Đặc cục" Fiodorovich đang kiểm tra báo chí mới nhất của hai nước Prosen và Ant, trang đầu tiên của tờ báo chính thức lớn nhất của Prosen - Prosenia thời báo đã thu hút sự chú ý của Fiodorovich.

Bài báo này, chỉ có một ý, chính là dưới thế công mãnh liệt của Prosen quân, Ant đế quốc ít ngày nữa sẽ đầu hàng, giống

như Carolin, thần dân Prosen đế quốc có thể yên lặng chờ đợi tin chiến thắng, Prosen hoàng đế vĩ đại sẽ tổ chức lễ mừng long trọng.

Fiodorovich nhìn bài báo này, lâm vào trâm tư.

Kỳ thực Kratt Đặc cục căn bản không có cách nào liên lạc với cái gọi là tàn dư Sùng Thánh phái, thậm chí Fiodorovich còn không biết có thật sự tồn tại tổ chức Phục Quốc của Sùng Thánh phái hay không.

Hắn chỉ biết mình đúng là tàn dư của Sùng Thánh phái.

Mỗi ngày, rất nhiều thông tin tình báo được gửi từ Kratt Đặc cục, thật ra đều là Fiodorovich căn cứ vào báo chí của các quốc gia bịa đặt ra, đương nhiên, là một nhà văn, cho dù Fiodorovich có bịa đặt, hắn cũng sẽ chú ý tránh để chúng mâu thuẫn lẫn nhau, thậm chí có đôi khi có thể bổ trợ cho nhau.

Mặt khác, Fiodorovich rất chú trọng đến sở thích của người thuê mình - Prosen đế quốc - để biên soạn thông tin tình báo.

Hắn đọc báo chính là vì muốn phỏng đoán cái nhìn của giới chức cấp cao đế quốc, thậm chí là cái nhìn của hoàng đế.

Nhìn thấy trang nhất của bài báo này, hắn lại tìm ra một tờ báo nhỏ được xuất bản vào tháng 10 của Ant, nhìn bài báo nói rằng sức khỏe của Sa Hoàng có thể có vấn đề, suy nghĩ một chút rồi bắt đầu viết.

Ngày 15 tháng 11, Kehlsteinhaus.

Redvez công tước vui mừng hớn hở đi vào văn phòng làm việc của Prosen hoàng đế Reinhardt, nói với vị hoàng đế đang cùng các tướng lĩnh nghiên cứu bản đồ: “Be hạ! Tin mừng lớn!” Reinhardt ngang đầu: “Tin mừng gì?”

Redvez công tước lấy ra một văn kiện: ‘Kratt Đặc cục của chúng ta vừa gửi tới một nhóm văn kiện mới, trong đó có ba

phần bổ trợ lẫn nhau, phân biệt đến từ người ủng hộ Sùng Thánh phái đang làm hầu gái ở Cung điện Mùa Hè, người ủng hộ Sùng Thánh phái đang đốt lò ở Cung điện Mùa Hè và người ủng hộ Sùng Thánh phái đang ẩn nấp trong Bộ chỉ huy Ant.

"Tổng hợp ba phần tình báo này, có thể biết, Sa Hoàng bệ hạ của Ant đã bị tình hình chiến sự ép đến mức lâm bệnh, không thể trông coi việc nước!"

Reinhardt kinh hãi: "Thật sao?"

"Vâng!"

Công tước đi tới trước mặt bệ hạ, cung kính dâng văn kiện lên.

Reinhardt cầm lấy văn kiện, nhanh chóng xem qua một lượt, sau đó đặt văn kiện xuống, hai tay đặt ở mép bản đồ, nhìn lãnh thổ rộng lớn của Ant: "Quá tốt rồi, Sa Hoàng vốn là chất kết dính được phái thế tục đưa lên, hiện tại chất kết dính sắp hỏng rồi, cho dù Ant không đầu hàng, cũng sẽ nội chiến! Cơ hội của chúng ta đến rồi!"

Gilles đã hồi phục, khuyên nhủ: "Nhưng tình hình tồi tệ ở tiền tuyến sẽ không thay đổi."

Reinhardt: "Chỉ can địch nhân nội chiến, Von Guderian và tướng quân Hawke của Tập đoàn thiết giáp số 3 sẽ nắm lấy cơ hội! Bọn họ sẽ xông vào Yekaterinburg!

"Pháo của Guderian đã sắp đánh tới trung tâm thành phố Yekaterinburg, sắp đánh tới Cung điện Mùa Hè rồi! Thắng lợi đang ở trước mắt, Gilles! Hiểu không, theo nghĩa đen là ở trước mắt!"

Nói xong, Reinhardt xoay người đi đi lại lại trên bản đồ, vừa đi vừa xoa tay: "Việc còn lại, chính là đối phó với Liên

hiệp Vương quốc và Hợp chủng quốc. Sẽ tìm được biện pháp, nhất định sẽ tìm được!”

13:00 ngày 16 tháng 11, Kalanskaya, nằm dưới sự kiểm soát của quân Prosen.

Sư đoàn trưởng Sư đoàn Thiết giáp ném lựu đạn đã chiếm đóng Kalanskaya đích thân dẫn đội chờ đợi trước cổng lâu đài Vĩnh Hằng.

Tuyết tích tụ trên mặt đất đã dày ba cm, thế giới cơ bản đã biến thành màu trắng, nhưng vẫn còn sót lại một chút màu đen cố chấp chứng minh sự tồn tại của bản thân.

Xe của Tư lệnh Tập đoàn thiết giáp số 2 chạy lên con đường dốc trước cổng lâu đài Vĩnh Hằng, kết quả chạy được một nửa thì dừng lại.

Tài xế vội vàng xuống xe, mở nắp capo kiểm tra.

Đại tướng Von Guderian xuống xe, đi tới bên cạnh động cơ: “Chuyện gì xảy ra?”

Tài xế: “Dầu bôi trơn có vấn đề, dầu bôi trơn của chúng ta không thích ứng với mùa đông lạnh giá.”

“Nhanh chóng loại bỏ sự cố.” Nói xong, Guderian đi về phía lâu đài Vĩnh Hằng trên đỉnh núi.

Sư đoàn trưởng Sư đoàn thiết giáp ném lựu đạn bước lên nghênh đón: “Đại tướng, chúng tôi đã chuẩn bị xong pháo để pháo kích Cung điện Mùa Hè, chỉ chờ mệnh lệnh của ngài.”

“Tốt, để tôi nhìn Yekaterinburg trước, nhìn Cung điện Mùa Hè.”

“Mời đi bên này.” Sư đoàn trưởng vội vàng dẫn đường.

Hai mươi phút sau, Guderian leo lên tòa tháp cao nhất của lâu đài Vĩnh Hằng, đi tới trước cửa sổ hướng đông. Hắn giơ

ống nhòm lên, nhìn vê phía thành phố khiến vô số binh lính Prosen hồn khiên mộng nhiễu. Cuối cùng, thước ngắm trên kính viễn vọng của hắn nhắm ngay Cung điện Mùa Hè. Guderian: "Nghe nói Sa Hoàng vẫn còn ở trong Cung điện Mùa Hè, chúng ta hãy tặng cho hắn một món quà lớn. Bắn." (Hết chương) Chương 86: Gọi tôi la Yekaterina III

Ngày 16 tháng 11, Yekaterinburg, Cung điện Mùa Hè.

Lúc này, trong Cung điện Mùa Hè đang diễn ra hội nghị chiến lược, ngay cả Đại giáo chủ Belinsky và rất nhiều Giám mục quan trọng cũng đến dự thính.

Nguyên soái Semyon, người trước đó đã đến Tập đoàn quân phía Tây nhậm chức Tư lệnh, cũng từ Bộ Tư lệnh chạy tới tham gia hội nghị lần này.

Nhưng bởi vì hắn không còn giữ chức vụ trong Bộ Tổng tư lệnh và Bộ Quốc phòng, nên vị trí của hắn tương đối gân mép phòng.

Boris nguyên soái đang giải thích tình hình hiện tại: "Dich nhân đã chiếm đóng phần lớn Kalanskaya, nhưng tin tốt là, cho đến hiện tại bọn chúng vẫn chưa dọn dep các toán quân Cận vệ quân đang phân tán trong thành khu, chúng tôi phỏng đoán địch nhân đã là nỏ mạnh hết đà.

"Hơn nữa, giữa chúng ta và Kalanskaya vẫn còn khu vực công sự dài 10km, cùng với một lượng lớn Vệ giáo quân và quân đội tạm thời.

"Tin tốt là, trước đó, việc tái biên chế các binh sĩ bị tản ra trong cuộc tấn công dữ dội của quân địch đã hoàn thành, trong vòng một tuần tới, chúng ta sẽ có thêm nhiều Tập đoàn quân đủ quân số tham gia chiến đấu.

"Tin tốt thứ hai là, nhóm thương binh đầu tiên đã xuất viện, sắp sửa trở về đơn vị, còn thanh niên trong độ tuổi mà chúng

ta chiêu mộ vào cuối tháng 6, đầu tháng 7 cũng đã hoàn thành khóa huấn luyện quân sự, có thể bổ sung vào quân đội.

“Chúng tôi dự tính trong một tháng tới, chúng ta sẽ có ít nhất một triệu quân đầy đủ sức lực. Ngoài ra, còn có mấy triệu thanh niên trai tráng khác đang được huấn luyện quân sự.

“Đồng thời, chúng ta cũng chuẩn bị khởi động kế hoạch động viên giai đoạn hai, động viên những cựu binh sĩ trên ba mươi tuổi. Chúng ta có ưu thế về dân số so với Prosen, hơn nữa Prosen hiện tại đang phải chiến đấu trên nhiêu mặt trận, bọn chúng bố trí rất nhiều quân đội ở phía tây đất nước, đề phòng Liên hiệp Vương quốc tấn công trên biển.”

Boris nguyên soái nhìn về phía Nicholas V: “Be hạ có…’ 9ehqh

“Trong những lời này, có bao nhiêu là sự thật?” Sa Hoàng bệ hạ hỏi.

Olga: “Phụ hoàng! Hãy tin tưởng các vị tướng quân hơn một chút!”

Lời còn chưa dứt, trên bầu trời truyên đến những tiếng rít.

Những vị tướng từng trải qua chiến trường trong phòng đều kịp phản ứng, Thượng tướng Tuganev thậm chí còn chui tọt xuống gầm bàn.

Ngay sau đó, tất cả cửa kính trong phòng đồng thời vỡ vụn, giống như bầu trời bên ngoài trực tiếp xuyên qua cửa sổ.

Olga há to miệng nhìn khung cửa sổ và mảnh kính vỡ bay về phía mình, suýt chút nữa đã bị biến thành con nhím.

Một thân ảnh to lớn lập tức chắn trước Olga, là Nguyên soái Semyon.

Hai tay hắn chống lên bàn, luôn giữ một khoảng cách nhất định với công chúa.

Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào công chúa, hiền từ như đang nhìn cháu gái của mình. Tiếng nổ vang lên liên tiếp, bụi trên trần nhà rơi xuống đầu Olga.

Đèn chùm đột nhiên rơi xuống, đập lên bàn hội nghị, vỡ tan tành.

Đột nhiên, gò má Olga bị mảnh vỡ của đèn chùm cứa vào một đường nhỏ.

Kỳ thật chỉ là một vết thương nhỏ, dùng nước bọt lau qua một tuần là khỏi.

Pháo kích dừng lại.

Có thể nghe thấy tiếng kêu rên của những người bị thương bên ngoài phòng họp.

Boris nguyên soái đứng dậy: "Nhanh như vậy đã đình chỉ pháo kích, chứng tỏ đạn pháo của địch đã bắn hết rồi."

Những người khác cũng bò dậy từ dưới đất, Tham mưu trưởng Tukhachev lớn tiếng hỏi: "Nhanh chóng kiểm kê thương vong, hẳn là bọn chúng không nhắm vào phòng họp mà bắn."

Lúc này, Nguyên soái Semyon, người đã bảo vệ công chúa, dùng chút sức lực cuối cùng buông công chúa ra, ngã xuống.

Olga trừng lớn hai mắt nhìn hắn.

Nicholas V đột nhiên cười lớn một cách quái dị: "Ha ha ha! Xong rồi, tất cả đều xong rồi! Lời nói dối của các ngươi đã bị vạch trần! Chiến tranh đã thất bại! Ha ha ha ha! Các ngươi ở đây lừa gạt ta, nói không chừng đã bí mật nghị hòa với Prosen rồi!"

Belinsky ngẩng đầu lên, nhìn về phía Giám mục Lavkid.

Lavkid gật đầu, im lặng rời khỏi phòng.

Tuganev nhìn thấy cảnh tượng Lavkid rời đi, lông mày nhíu chặt.

Còn Tukhachev căn bản không còn tâm trí đâu mà quản những chuyện khác, hắn cố gắng khuyên nhủ Sa Hoàng bệ hạ: "Be hạ! Chúng ta vẫn chưa thất bại! Địch nhân vừa mới đình chỉ pháo kích, chúng ta vẫn còn sống, điều này chứng tỏ bọn chúng đã là nỏ mạnh hết đài"

"nỏ mạnh hết đà! no mạnh hết đà!" Nicholas V đập bàn hét lớn,'Từ lúc nào các ngươi bắt đầu nói câu này, đã nói bao nhiêu lần rồi? Ta muốn bắn chết tất cả các ngươi, sau đó sẽ đi nghị hòa với Prosenl Nói không chừng ta còn có thể làm quốc vương! Trước tiên hãy bắn chết tên tường đồng vách sắt kia trước! Người đâu, khu phòng ngự của Rokossovsky chỉ cách đây có 30km, gọi hắn tới đây!"

Mặc dù vẫn còn sợ hãi, Olga vẫn tiến lên một bước: "Phụ hoàng!"

Cô cố gắng khiến giọng nói của mình trở nên trung tính một chút, giống như giọng nói của một người đàn ông trẻ tuổi.

Nicholas V ngừng cuồng loạn, nhìn về phía Olga: "Ivan! Con ở đây à. Chờ một chút, mặt của con làm sao vậy?"

Olga nhíu mày.

Nicholas V giơ tay lên, dùng ngón tay run rẩy chỉ vào gò má Olga.

Olga lập tức đưa tay lên sờ thử, kết quả lại càng xát muối vào vết thương, vốn dĩ chỉ là một vết thương nhỏ, chảy một chút máu, kết quả bị cô sờ một cái, trên gò má lập tức dính đầy máu.

Nicholas V sợ hãi lùi ve sau một bước: "Không! Ivan của ta sẽ không chảy máu! Ngươi không phải lvan, ngươi là ai! Ngươi là ai?"

Olga cố gắng cứu vãn: “Phụ hoàng, người không nhận ra con sao?” “Ngươi dám giả mạo lvan! Người đâu! Bắt hắn lại cho ta! Đây là gian tế do Prosen phái tới! Bọn chúng đã bắt cóc Ivan của ta rồi! Ta biết rồi, lvan đã bị bắt cóc, bọn chúng dùng cách này để ép ta đầu hàng! Chỉ cần ta đầu hàng, Ivan sẽ được thả về! A ha ha ha!”

Olga há hốc mồm nhìn Nicholas V đã hoàn toàn phát điên.

Tuganev nhìn Belinsky, sau đó đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ vỡ vụn.

Giọng nói của Nicholas V rất lớn, ngay cả những nhân viên cứu viện chạy tới cũng nghe thấy.

Nhưng rõ ràng Tuganev không phải đang nhìn những người bình thường đang ngây người kia.

Hắn nhanh chóng nhìn thấy thứ mình muốn tìm.

Xe tải chở một lượng lớn binh lính đội mũ nồi xanh tiến vào cổng chính của Cung điện Mùa Hè.

Đó là Sư đoàn bộ binh được thành lập bởi các Thẩm phán quan, trang bị tốt hơn so với Sư đoàn bộ binh thông thường.

Trong nháy mắt nhìn thấy bọn mũ xanh, Tuganev liền thu hồi ánh mắt, chuyển hướng về phía Belinsky - Đại mục thủ.

Belinsky cũng đang nhìn hắn.

Tuganev thở dài, cầm lấy cặp công văn của mình, lấy bao súng lục từ trong cặp công văn viết tuyệt mật ra.

Cặp tài liệu tuyệt mật đương nhiên sẽ không bị mở ra kiểm tra, ai có thể nghĩ tới trong tài liệu lại nhét một bao súng chứ.

Tuganev đeo khẩu súng lên, điều chỉnh vị trí súng, lại mở bao súng ra, kiểm tra một chút bảo hiểm cùng viên đạn xem đã lên đạn hay chưa.

Lúc này bởi vì Nicholas V đứng ở giữa sân khấu, là nơi tất cả đèn tụ ánh sáng tụ tập, nên không có ai chú ý tới cử động của Tuganev.

Ngoại trừ tân Bộ trưởng Boris nguyên soái.

Tuganev chuẩn bị sẵn súng, nhìn về phía công chúa điện hạ.

Lúc này Olga lại hô to với Nicholas V: "Cha! Người là hoàng del Đừng nên điên cuồng như vậy! Bộ dạng người này sẽ làm dao động ý chí chống cự! Sẽ làm dao động căn cơ của ý chí chiến đấu!"

Nicholas V: "Ngươi là ai? Ngươi dựa vào cái gì mà nói ta như vậy! Ta chỉ muốn đổi lại con trai của ta!"

Olga: "Hoàng huynh đã chết! Huynh ấy đã chết! Hiện tại huynh ấy rất thất vọng về người! Nhất định huynh ấy rất thất vọng!"

"Không! Ivan của ta sẽ không thất vọng về tai"

Olga tức giận, sải bước tiến lên, muốn cho người cha không chịu cố gắng một cái tát.

Tuganev nhìn đúng thời cơ đi ra, ngăn cản Olga: "Hoàng thái nữ điện hạ, làm như vậy là vô dụng. Điện hạ, khi Ivan điện hạ chưa tuẫn quốc, ngài vẫn luôn ở trong phòng làm việc của tôi mài mòn thời gian, chẳng phải tôi đã dạy ngài rồi sao? Phải luôn nhìn rõ ràng thế cục xung quanh, phải áp dụng hành động có lợi nhất mà cũng dứt khoát nhất, hậu hoạn ít nhất."

Hắn bước sang bên cạnh Olga một bước, như vậy trên đường đạn của súng sẽ không có người khác.

Sau đó hắn nhỏ giọng nói: "Nhìn ra ngoài cửa sổ." Olga nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thẩm phán quan đội mũ xanh đang xua tan đám người vây xem.

Trong nháy mắt này, Olga nghĩ tới một người.

Sau đó cô sờ lên hông mình, lại phát hiện chỉ sờ được chiếc thắt lưng cứng rắn.

Từ sau khi Rokossovsky nổ súng bắn chết Skorobo đại tướng, ngoại trừ vệ binh hoàng cung ra, quân nhân tiến vào Cung điện Mùa Hè đều không thể mang súng.

Tuganev: "Quan sát xung quanh đi, bệ hạ."

Lúc này Olga mới phát hiện, Tuganev vậy mà lại mang súng, hơn nữa bao súng còn mở.

Cô không hỏi nhiều, trực tiếp rút súng ra.

Kinh nghiệm bắn súng của Olga không đủ để cô nhận biết trong súng có đạn hay không dựa vào trọng lượng. Nhưng cô tin chắc súng này chắc chắn có đạn, thậm chí còn lên đạn.

Cô kiểm tra bảo hiểm một chút, sau đó trước khi tất cả mọi người kịp phản ứng, cô chĩa thẳng súng vào Sa Hoàng bệ hạ - người đang hô to "Ta muốn đầu hàng để đổi lại con trai của ta".

Trong nháy mắt Nicholas V nhìn thấy súng, dường như ông ta bỗng nhiên khỏi bệnh.

Ông ta nhìn họng súng, lại nhìn khuôn mặt Olga, rồi bỗng nhiên cười nói: "Chính là gian phòng này, Rokossovsky đã bắn chết Skorobo. Ngươi quả nhiên là người của hắn…"

Olga nổ súng.

Nhưng không trúng, dù sao cô cũng chỉ mới học bắn súng săn, chưa từng dùng súng lục bao giờ.

Đúng lúc này Belinsky tiến lên, giật lấy khẩu súng của Olga: “Nếu cô trở thành kẻ giết cha, chúng tôi cũng sẽ rất đau đầu đấy.”

Lúc này, rất nhiều thẩm phán ùa vào phòng.

Thậm chí có thẩm phán quan từ cửa sổ bị pháo kích làm vỡ bò vào.

Lập tức cả căn phòng tràn ngập mũ xanh.

Belinsky kiểm tra tình trạng súng lục một chút, sau đó giơ súng lên, nhắm chuẩn: “Nikolai Aleksandrovich Romanov ông đã phạm tội phản quốc, tử hình.”

Sau đó, Belinsky dứt khoát bắn một phát xuyên qua đầu Nicholas V.

Belinsky nhặt cây quyền trượng Sa Hoàng vừa bị ném xuống đất khi bị pháo kích lên, xoay người giao cho Olga.

Olga hít sâu một hơi: “Phụ hoàng của tôi phản quốc, đã bị trừng trị. Bây giờ, xin hãy gọi tôi là Ekaterina lII.”

Belinsky là người đầu tiên quỳ xuống hành lễ: “Chúa phù hộ người, Sa Hoàng!”

Tukhachev nhìn Boris và Tuganev, cũng quỳ một gối xuống đất, hét lớn: “Sa Hoàng muôn năm!”

Tất cả mọi người trên sân đều quỳ một gối xuống theo, hô to: “Sa Hoàng muôn năm!”

Chỉ còn Nicholas V nằm đó, hai mắt vô hồn nhìn trân nhà.

(Hết chương)

Chương 114: Có Pháo Được Sửa Chữa

Chương 87: Mở màn phản kích

Chuong 87: Mo man phan kich

Kẻ chủ mưu của mọi chuyện bên này - Guderian đang chửi am lên: "Sao lại ngừng lại r6i? Phải san phẳng Cung điện Mùa Hè mới được chứ!"

"Báo cáo tướng quân, không còn đạn pháo." Sư đoàn trưởng Sư đoàn pháo binh bất lực nói: "Đây là số đạn cuối cùng của chúng ta rồi."

Guderian chửi thê một câu bằng tiếng Prosen, sau đó chuyển chủ đề: "Ngày mai có thể tiến vào Yekaterinburg được không?"

Sư đoàn trưởng Sư đoàn pháo binh: "Không thể, thưa tướng quân. Ngài cũng đã thấy rồi đấy, từ đây đến Yekaterinburg, tất cả đều là khu vực công sự, phía trên dày đặc toàn là quân Ant."

"Nhưng tôi thấy đó chỉ là dân quân! Trang bị vô cùng đơn sơ!" Guderian nói.

Sư đoàn trưởng Sư đoàn pháo binh: "Thưa tướng quân, theo tôi thấy, dân quân chỉ thiếu tố chất chiến đấu và trang bị, nhưng ý chí chiến đấu lại vô cùng kiên cường.

"Đương nhiên, nếu là trong trạng thái bình thường, những tên dân quân này chúng ta có thể một chọi mười. Nhưng hiện tại đâu phải là trạng thái bình thường, thưa tướng quân, hiện

tại chúng ta chỉ có đạn dược vũ khí hạng nhẹ là dồi dào, tất cả các loại pháo, thậm chí cả đạn pháo 20mm cũng đều không đủ.

"Hơn nữa binh lính vô cùng đói, đang cướp bóc… Ý tôi là đang trưng thu lương thực. Trừ phi nhận được tiếp viện, nếu không chúng ta không có khả năng đánh vào được Yekaterinburg."

Guderian thở dài: "Được rồi, hãy phát điện báo về bộ chỉ huy, nói rằng chúng ta chỉ cần bổ sung thêm một sư đoàn, là có thể đánh vào Yekaterinburg rồi!"

Nói xong, hắn xoay người, lần nữa đối mặt với khung cảnh mùa đông ngoài cửa sổ Yekaterinburg, tram mặc một hồi lâu, sau đó mới cầm lấy ống nhòm: "Để ta được nhìn thành phố này lần cuối. Lần cuối cùng."

Bộ tư lệnh Tập đoàn quân Trung tâm của Prosen, von Bock nguyên soái cùng các sĩ quan tham mưu dưới quyền đang nghiên cứu bản đồ.

Lúc này, cửa lớn của bộ tư lệnh bị người ta mở ra, một tham mưu dẫn theo một hạ sĩ bưng một chiếc radio đi vào.

Nguyên soái tò mò nhìn hai người: "Có chuyện gì vậy?"

Tham mưu: "Tôi cho rằng ngài nên nghe cái này."

Nói xong, gã ta ra hiệu, hạ sĩ liền đặt radio lên bàn, kết nối với nguồn điện của xe phát điện, sau đó bật công tắc.

Trong tiếng nhiễu sóng, một giọng nói đang đọc bằng tiếng Ant.

Von Bock nguyên soái: "Dich ra xem nào!"

Tham mưu dẫn người vào vội vàng dịch: "Sáng nay, Sa Hoàng bệ hạ do quá đau buồn trước sự ra đi của Thái tử điện hạ, nên đã băng hà."

Lời phiên dịch của tham mưu khiến các lão tướng dòng dõi quý tộc phế thải hơi cau mày, bởi vì tuy là hoàng đế của kẻ địch, nhưng dùng từ cũng không nên tùy tiện như vậy. Nhưng không ai lên tiếng.

Tham mưu tiếp tục dịch: "Xét theo tình hình đặc thù hiện nay, do Hoàng thái nữ Olga Nikolayevna Antonovna kế thừa ngôi vị, nghi thức được tổ chức đơn giản."

Các tướng lĩnh Prosen nhìn nhau.

Von Bock nguyên soái tháo chiếc kính một tròng của mình xuống: "Chẳng lẽ… là bị bắn chết? Nhanh chóng liên lạc với Tập đoàn quân thiết giáp số hai, xác nhận xem bọn họ có pháo kích Yekaterinburg hay không!"

Lúc này, Vương Trung đang định lên kế hoạch phản công, vì vậy anh tìm đến pháo thủ Alexander: "Tình hình của Tiểu đoàn xe tăng thế nào rồi?"

Alexander chỉ vào những chiếc xe tăng đang đậu trong rừng cây: "Tự anh xem đi, chỉ có tám chiếc là có thể tham chiến được, số còn lại đều đang sửa chữa, tuy rằng tình hình hiện tại của quân địch rất tệ, nhưng chỉ dựa vào tám chiếc xe tăng để phản công thì có vẻ hơi khó coi đấy?"

Vương Trung: "Cậu nhận ra tôi muốn phản công rồi à?"

"Nếu không thì anh hỏi tôi còn bao nhiêu xe tăng làm gì?"

Vương Trung nhìn xung quanh, vừa lúc nhìn thấy Eugene đang nướng đôi giày của mình, bèn đi tới hỏi: "Tình hình của bộ binh thế nào rồi?"

"Phòng ngự cũng đủ mệt rồi, chúng tôi có một chiến sĩ rất thích sưu tập băng tay của quân Prosen bị giết, phải là của những đơn vị khác nhau. Cậu ta đã sưu tập được 9 cái băng tay khác nhau rồi. Bây giờ chúng ta có thể ngồi đây là bởi vì pháo binh của địch đã hết hơi rồi." Eugene giơ hai tay ra.

Còn Andrei - người được phái đến làm tham mưu quân sự cho Eugene - lên tiếng: “Bên nào cũng vậy thôi, nếu đổi lại là đơn vị khác thì đã sớm sụp đổ rồi. Đám người Prosen đó, bọn chúng chiến đấu chỉ vì một chấp niệm, cuồng nhiệt đến đáng sợ.”

Vương Trung: “Bây giờ cậu không thể nào rút quân phối hợp với xe tăng phản công được đúng không?”

Eugene chỉ tay về phía xa, nơi Trung đoàn 3, Sư đoàn 31 vừa mới được thay phiên phòng thủ: “Hay là anh đi hỏi bọn họ thử xem, bọn họ mới chỉ đỡ được hai đợt tấn công, chắc là vẫn còn chút sức lực.”

Vương Trung lắc đầu: “Thôi, hai người ở đây phòng thủ cho tốt, tôi quay vê bộ tư lệnh một chuyến, xem có thể xin chỉ huy cấp trên chi viện thêm quân không.”

Nói xong, Vương Trung huýt sáo một tiếng, Bucephalus lập tức phi như bay đến.

Vương Trung nhảy lên lưng ngựa, bắt đầu phi nước đại.

Nói thật, thời tiết này mà phi ngựa với tốc độ cao như vậy thì lạnh đến thấu xương.

Cho dù có mặc ấm đến đâu, thì mặt mũi vẫn phải để hở ra ngoài, lúc này, Vương Trung cảm giác như mặt của mình đang nghênh đón những lưỡi dao, không ngừng bị tra tấn.

Cứ tiếp tục như vậy, e là mặt mũi của anh sẽ như bị tàn phá mất.

Đến sở chỉ huy Sư đoàn, Vương Trung cảm thấy bầu không khí có gì đó kỳ lạ.

Anh ta ném dây cương cho lính nuôi ngựa, chui vào hầm chỉ huy, liền thấy mọi người trong sở chỉ huy đều đang rất nghiêm túc, vây quanh một chiếc radio, chăm chú lắng nghe.

Vương Trung nói đùa: “Chuyện gì vậy? Ant sắp tan rã rồi à? Hay là Nicholas V vì nguyên tắc nên không muốn làm Sa Hoàng nữa?”

Pavlov: “Cũng gần như vậy.”

Vương Trung: “Xin lỗi, tôi không có ý dọa các anh… Hả? Gần như vậy là sao?”

Vasili: “Beha do quá đau buồn trước sự ra đi của Thái tử, nên đã băng hà.”

Vương Trung nhíu mày: “Chuyện này… Bị pháo kích chết? Hay là bị bom oanh tạc chết?”

Hay là…

Đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên.

Pavlov theo phản xạ có điều kiện định nhấc máy, nhưng rồi lại dừng lại, nhìn Vương Trung, làm động tác “mời”.

Vương Trung câm ống nghe lên: “Tôi là Rokossovsky, xin nghe.”

“Alyoshal” Giọng nói ở đầu dây bên kia là Olga;Anh đã nghe radio chưa?”

Vương Trung: “Đang nghe đây. Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng Olga hỏi người khác: “Đường dây điện thoại này an toàn chứ?”

Sau đó, một giọng nói khác vang lên: “An toàn, dọc đường dây đều là người của chúng ta.”

Olga: “Chuyện là thế này, phụ hoàng tôi phát điên, ông ta la hét om sòm rằng chúng ta không đánh lại được, muốn đầu hàng. Lúc đó, Cung điện Mùa Hè vừa mới bị pháo kích, rất

nhiều người đến cứu viện, ông ta cứ thế la hét âm ĩ, tất cả mọi người đều nghe thấy.”

Sau đó, Olga nghe thấy có người bổ sung: “Ít nhất cũng phải hai nghìn người nghe thấy, thậm chí năm nghìn người, không có khả năng giữ bí mật được.”

Olga: “Cho nên, sách lược hiện tại của chúng tôi là tuyên bố ông ấy băng hà do quá đau buồn, lát nữa tôi sẽ có bài phát biểu, để ổn định quân tâm. Hiện giờ, điều quan trọng nhất là, anh có thể phản công như đã hứa không?”

Vương Trung: “Cho tôi quân, bây giờ tôi có thể phản công ngay, quân địch ngay cả đạn pháo cũng đã bắn hết rồi, bây giờ chúng ta phản công, có thể tiêu diệt toàn bộ quân địch ở Kalanskaya. Chờ đến khi nhiệt độ xuống âm bốn mươi độ, tình hình của quân địch sẽ càng thêm thảm hại.”

Olga có vẻ như thở phào nhẹ nhõm: “Anh có thể phản công sao? Tốt quá! Chờ chúng ta đánh bật quân địch khỏi cửa ngõ Yekaterinburg, bắt sống được một lượng lớn tù binh, và nâng cao sĩ khí bằng cách phát tán rộng rãi ảnh chụp của tù binh, chúng ta có thể chính thức công bố nguyên nhân cái chết thực sự của phụ hoàng tôi.”

Vương Trung: “Các quý tộc không phản đối sao?”

“Đó chính là vấn đề, hiện tại, Yekaterinburg đã giới nghiêm, lùng bắt những kẻ muốn đầu hàng khắp nơi. Tôi nhờ anh đấy, nhất định phải đánh đuổi được quân địch khỏi cửa ngõ Yekaterinburg! Chuyện cụ thể, để Tuganev nói chuyện với anh.”

Sở chỉ huy Tập đoàn quân Trung tâm.

Von Bock nguyên soái hào hứng nói: “Các vị, thắng lợi đã ở ngay trước mắt rồi! Tuy rằng so với chiến dịch ở Carolin khó khăn hơn một chút, nhưng cũng chỉ là khó khăn hơn một

chút mà thôi. “Loại khó khăn này, chủ yếu là do khoảng cách, thời tiết khắc nghiệt và giá rét. Quân Ant không đủ đáng sợ.

“Hiện tại, chúng ta chỉ cần dồn lực lượng dự bị cuối cùng vào, là có thể kết thúc chiến tranh!”

“Chúng ta có thể rút ba sư đoàn từ Tập đoàn quân số 9 của Walter Model giao cho Tập đoàn quân thiết giáp số hai, vị trí cũng rất phù hợp.” Tham mưu trưởng Tập đoàn quân nói.

Von Bock nguyên soái gật đầu: “Cho dù Model có không muốn, cũng phải rút ba sư đoàn này ra. Ba sư đoàn này khi nào có thể tham chiến?”

“Chiều ngày kia.” Tham mưu trưởng đáp.

Von Bock gật đầu: “Rất tốt, đòn tấn công cuối cùng. Thắng bại của chiến tranh, phụ thuộc vào việc ai là người tung lực lượng dự bị cuối cùng vào trận chiến, chúng ta có ba sư đoàn, quân Ant đang rối loạn chắc chắn không thể chống đỡ nổi!”

Tuganev thượng tướng: “Ben chúng tôi có hai tập đoàn quân được tổ chức lại từ lính thất trận, về lực lượng thiết giáp, có Tập đoàn quân xung kích số 1 vừa mới thành lập.

“Đương nhiên, về nguyên tắc không thể để một thiếu tướng chỉ huy đội quân lớn như vậy, vì vậy chúng tôi quyết định bổ nhiệm cậu làm quyền tư lệnh Tập đoàn quân xung kích số 1.”

Vương Trung là thiếu tướng, bình thường chỉ huy cấp sư đoàn, hoặc là làm tham mưu trưởng hoặc phó tư lệnh cấp quân đoàn, nhưng nếu thêm hai chữ “quyền’ thì có thể chỉ huy cấp tập đoàn quân.

Hơn nữa, hiện giờ do tổn thất quá lớn về sĩ quan cấp cao, tập đoàn quân mới thành lập không có biên chế cấp quân đoàn, mà đều là cấp sư đoàn.

Vương Trung sắp được thăng trung tướng rồi, treo một cái danh quyền tư lệnh cũng chẳng có vấn đề gì.

Nhưng mà, có một vấn đề.

Vương Trung: 'Không có ban tham mưu của tôi, tôi chỉ huy một sư đoàn cũng đủ mệt rồi."

"Cậu không muốn chỉ huy Tập đoàn quân xung kích số 1?"

Vương Trung: 'Ý tôi là, không cần đến lực lượng lớn như vậy, cho tôi một sư đoàn xe tăng, cộng thêm một sư đoàn bộ binh là đủ rồi. Pháo binh sẽ dùng pháo binh ở đây. Chúng tôi đảm bảo sẽ đột phá được phòng tuyến của quân địch, cắt đứt tuyến đường tiếp tế của quân địch ở Kalanskaya.

"Số quân còn lại, có thể giao cho Kiriyenko, bộ máy tham mưu của anh ta đủ lớn, có thể chỉ huy được."

Tuganev im lặng một lúc: "Cậu xuất sắc hơn tôi tưởng rất nhiều, vậy thì cứ làm như cậu nói. Chúng tôi vốn định giao lực lượng ky binh vừa được bổ sung cho anh ta. Sư đoàn xe tăng cậu muốn, chúng tôi sẽ điều động cho cậu, còn sư đoàn bộ binh, cứ dùng Sư đoàn bộ binh cơ giới Cận vệ Cờ đỏ số 1 của cậu đi."

Vương Trung: "Sư đoàn của chúng tôi đã bị tổn thất rất lớn, hơn nữa sư đoàn của chúng tôi lại chỉ có hai trung đoàn bộ binh."

Tuganey: "Lực lượng bổ sung cho sư đoàn của cậu sẽ đến vào tối nay, nhớ ra ga đón quân. Chúc các cậu phản công thuận lợi. À đúng rồi, tôi khuyên các cậu hôm nay nên cải thiện bữa ăn, ăn khoai tây hầm thịt bò, như vậy buổi tối còn có thể chiêu đãi bạn cũ."

Vương Trung hơi nhíu mày: "Bạn cũ?" Đầu dây bên kia đã ngắt máy.

Vương Trung đặt điện thoại xuống, nhìn mọi người trong hầm.

Vasili: “Bây giờ chúng tôi phải chào anh sao? Thân vương điện hạ.”

Vương Trung: “Thôi nào, đừng giỡn nữa. Tối nay chúng ta sẽ được bổ sung quân, còn có một sư đoàn xe tăng sắp đến. Sư đoàn xe tăng chắc là loại sư đoàn chỉ có xe tăng. Ngày mai chúng ta phản công.”

Nói xong, Vương Trung nhíu mày: “Sao gió lại lớn thế nhỉ? Gặp gió gì thế này?”

Vasili: “Lúc này gió lớn là chuyện bình thường mà, dù sao cũng đã là ngày 16 rồi.”

Vừa dứt lời, một bông tuyết to bằng lông ngỗng bay vào trong hầm, xoay tròn rồi rơi xuống đất trước ánh mắt chăm chú của mọi người.

Vương Trung quay đầu, chạy ra khỏi hầm, ngẩng đầu nhìn bầu trời tuyết rơi lả tả.

tướng quân mùa Đông đến rồi.

(Hết chương) Chương 88: Hội ngộ bạn cũ

Tuganev nói tối ngày 16 tháng 11 sẽ có quân tiếp viện cho Sư đoàn bộ binh cơ giới Cận vệ số 1, vì vậy Vương Trung đã tranh thủ ngủ một giấc.

Kết quả là anh ngủ được hai tiếng thì bị lạnh đến mức phải thức giấc, vừa thức dậy liền thấy Nelly đang thêm than vào lò sưởi.

Vương Trung Cương vừa muốn nói chuyện, liền hắt xì mấy cái.

Nelly: “Anh cảm thấy lạnh không phải vấn đề lửa than, cái lô cốt này chỉ cân nhắc đến việc phòng pháo, không cân nhắc giữ ấm. Tôi đi hậu cần lĩnh cái túi làm túi chườm nước, kết quả còn chưa bổ sung được. Bọn họ không nghĩ tới nó lại lạnh nhanh như vậy.”

Vương Trung vừa lấy giấy lau nước mũi, vừa nói: “Không có túi nước ấm, cô có thể tự mình vào chăn sưởi ấm cho tôi al”

Bàn tay của Nelly thêm than dừng lại, dùng biểu cảm “Cái này không cần, chủ nhân lại đang nói cái gì ngốc nghếch vậy” nhìn Vương Trung.

Vương Trung bồi thêm một câu: “Lyudmila sẽ không để ý đâu, cô ấy còn có thể cảm tạ cô không để cho tôi bị cảm lạnh!”

Biểu cảm của Nelly hơi thay đổi, lần trước khi cô dùng vỉ đập ruồi chính là biểu cảm này.

Vương Trung: “Tại sao cô lại nhìn tôi như vậy, tôi chỉ là đang đưa ra một phương án giải quyết thôi. Thôi bỏ đi, đem quần áo đưa cho tôi.”

Nelly đặt thùng nhỏ đựng than và kẹp than xuống, cởi găng tay dính đầy than ra, ôm quần áo của Vương Trung đi tới.

Cô duy trì tư thế đề phòng, giống như tùy thời chuẩn bị tung cước.

Nhưng Vương Trung chỉ là nhờ cô giúp mặc quân áo tử tế, trong quá trình lại hắt xì mấy cái.

Nelly: “Anh không giở trò với tôi sao?”

Vương Trung: “Tôi nên giở trò sao?”

“Không nên.” Nelly đáp: “Như vậy là tốt rồi, như vậy rất tốt.”

Nói xong cô lấy ra một bình nước: “Mặc dù không có túi nước ấm, nhưng tôi dùng bình nước đổ nước nóng vào, tạm thời cứ dùng đỡ. Để ở bên người sẽ nóng, nhưng đặt ở bên trong áo khoác ngoài cùng với áo ngoài rất thích hợp.”

Vương Trung: “Nelly hay là cô đến làm mẹ tôi đi… A nóng bỏng!”

Nelly lúc này mới lấy bình nước từ trong tay Vương Trung ra: “Đáng tiếc tôi không với tới mặt của anh.”

Sao anh còn muốn bỏng mặt?

Hai tay Vương Trung nắm lấy eo Nelly giơ lên, tư thế giống như con khỉ đột già giơ sư tử Simba vậy.

Bởi vì Nelly cũng mặc áo khoác ngoài của người hầu gái, cho nên eo thon bỗng nhiên to gấp đôi.

Vương Trung: “Đến, cô có thể ho nóng rồi… Ách aa cô thật nóng al

Vương Trung bị tập kích bất ngờ buông tay ra, Nelly nhẹ nhàng hạ xuống đất, không hổ là hầu gái hoàn mỹ, nhanh nhẹn. Vương Trung: “Cô làm vậy có hợp quy củ không?”

Nelly: “Thật ra cũng không nóng như vậy, anh xem tôi trực tiếp lấy tay câm đi, nếu bỏng anh tôi sẽ không làm.”

“Sẽ không bị phỏng là hợp quy củ sao?”

“Giáo dục chủ nhân còn nhỏ tuổi chưa hiểu chuyện cũng là chức trách của người hầu, huống chi bây giờ anh cũng không phải chủ nhân của tôi, tôi là lính cần vụ do Lục quân Ant thuê, không cần phải tiếp tục lễ tiết chủ tớ như vậy.”

Vương Trung: “Như vậy đi, vậy tôi không cần cô nữa, phải đổi một binh sĩ cần vụ không biết cam ấm nước làm nóng tôi!”

Nelly vừa mới thao thao bất tuyệt, bây giờ mím môi nhìn Vương Trung.

Vương Trung thấy chiêu này hữu dụng, lập tức dương dương đắc ý nhìn Nelly: "Lam sao vậy, không nói chuyện nữa? Ai nha vừa rồi còn giáo huấn tôi, giống như cô rất lợi hại vậy, kết quả cũng là fangirl của tôi, lần này lộ tẩy rồi!"

Nelly nhấc thùng than lên, xoay người rời khỏi lô cốt.

"Chờ một chút, ấm nước nóng đưa cho tôi al Đừng đi, tôi nói đùa thôi! Tôi không đổi đâu, không đổi đâu! Nelly! Mẹ ơi!"…

Năm phút sau, ở nhà ga, Pavlov nhìn thấy Vương Trung, liên nghi hoặc hỏi: "Sao anh lạnh như cà bị đông vậy?"

Vương Trung ngẩng đầu nhìn tuyết bay đầy trời: "Chuyện này rất kỳ quái sao? Tuy tôi không biết cà bị đông thì thế nào, nhưng tôi nghĩ người bị gió tuyết đánh này hẳn là tôi như vậy chứ?"

Sau đó hắn nhìn về phía Pavlov và Popov đang đứng thẳng tắp.

"Hai người các anh là người Ant, không tính!" Hắn hô.

Pavlov và Popov nhìn nhau: "Có phải hắn bị lạnh đến lú lẫn rồi không?"

Popov: "Nhìn tinh thân còn tốt mà."

Vương Trung đi đến sân ga, đứng cùng hai người bọn họ: "Đúng vậy đúng vậy, còn tốt."

"Đứng thẳng người lên, anh như vậy ngược lại sẽ khiến quần áo có nhiều chỗ không hợp với thân thể, sẽ bị gió lùa vao Popov nói.

Vương Trung: "Anh nói sớm đi."

Hắn đứng thẳng người, không biết có phải ảo giác hay không, hình như hơi ấm áp hơn một chút.

Lúc này Nelly lại xuất hiện, trong tay cầm túi vải nhỏ.

Nelly: "Tôi lấy một cái túi vải dày bọc bên ngoài ấm nước nóng, nhét một ít bông vào, chắc là tốt hơn rất nhiều. Mặt khác nước ấm bên trong cũng vừa mới được đun sôi."

Vương Trung nhận lấy cái túi, quả thật cách một lớp bông dày vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ ấm áp.

Nelly: "Dây thừng này có thể buộc trên cúc áo khoác, như vậy là có thể treo trong quần áo rồi."

Vương Trung vô cùng cảm động, vội vàng nhét túi nước ấm thô vào trong áo khoác theo hướng dẫn của Nelly. Lần này thật sự ấm áp rồi.

Pavlov: "Sao tôi cảm thấy giống như là mẹ đang chăm sóc con trai không có khả năng tự chăm sóc bản thân vậy?"

Popov cười ha ha.

Lúc này, nhân viên gác ghi đã kiểm tra xong đường ray, bắt đầu cầm đèn xanh phát tín hiệu cho đoàn tàu.

Nhưng người trên sân ga tuyết lớn đều không nhìn thấy đoàn tàu.

Tầm nhìn của Vương Trung là hai km, lúc này có thể nhìn thấy đoàn tàu, nhưng tuyết lớn này thậm chí có thể ảnh hưởng đến tầm nhìn của hắn, đoàn tàu trong gió tuyết chỉ có đèn đầu xe tương đối rõ ràng.

Ngay sau đó, một tiếng còi hơi xuyên qua gió tuyết rót vào tai tất cả mọi người.

Đèn pha đầu xe lửa cũng lọt vào tâm mắt, loại thời tiết này không có máy bay nào có thể cất cánh để trinh sát trên không,

cho nên tàu hỏa cũng không tắt đèn.

Đoàn tàu lại bấm còi một lần nữa, sau đó chậm rãi tiến vào sân ga.

Sau đầu máy và toa chở than là các toa xe kín, đoàn tàu lần này ngay cả tổ pháo phòng không cũng không có, tất cả đều dùng để chở quân.

Cửa toa xe kín đầu tiên được mở ra từ, những người lính được bổ sung mặc áo khoác quân đội, đội mũ da, chen chúc bên cạnh cửa.

Xe còn chưa dừng hẳn, một người đàn ông lực lưỡng đã nhảy xuống sân ga, cười sang sảng với Vương Trung: "Ô hô hô hô!"

Vương Trung nghĩ thâm thế nào, anh định hát hả? Trong kinh kịch, mặt hoa như vậy đều phải hát đấy.

Người đàn ông khập khiễng đi về phía Vương Trung, vừa đi vừa nói: "Tướng quân! Tôi lại đến tìm ngài rồi!"

Vương Trung nheo mắt, nhìn hồi lâu mới nhận ra đây là Yegorov, lúc Olaci phá vây chân hắn bị trúng đạn, cho nên quay về dưỡng thương.

Mới ba tháng, vết thương ở chân đã lành rồi sao?

Vương Trung đi tới bắt tay Yegorov: "Xin chào, người anh em, khó trách tướng Tuganev lại đề nghị tối nay tôi làm khoai tây hầm thịt bò! Hóa ra là muốn chào đón ông bạn già này!"

Vương Trung bắt tay xong, nhường chỗ cho Pavlov.

Pavlov ôm Yegorov: "Anh bạn, nhanh vậy đã trở lại rồi! Không phải anh nói nửa năm mới trở về sao?"

Yegorov: "Là nửa năm, anh xem chân tôi bây giờ còn què này, nhưng tôi nhịn không được, ai cũng nói chiến tranh sắp

kết thúc rồi, đợt phản công này sẽ đánh đuổi quân địch về nước!”

Vương Trung nhíu mày: “Ai nói?”

“Ai cũng nói như vậy, thương binh mới xuống đều nói, hỏa lực của quân Prosen rõ ràng yếu đi nhiều, phản công là chắc chắn.”

Không đợi Vương Trung trả lời, Popov chen vào ôm Yegorov lúc này mới nói: “Hiện tại, tư tưởng vê chiến thắng nhanh chóng rất phổ biến trong toàn quân, chúng ta ở đây cũng có ý xem thường người Prosen.’

Vương Trung nghiêm mặt nói: “Điều này không tốt.” Yegorov vẻ mặt nghi hoặc: “Chẳng lẽ chúng ta không phản công sao?”

Vương Trung: “Phản công là điều chắc chắn, nhưng chiến tranh sẽ không kết thúc nhanh như vậy. Prosen vẫn còn tiềm lực chiến tranh rất lớn. Hiện tại hắn thậm chí còn chưa tổng động viên. Chúng ta phải chuẩn bị tinh thần cho một cuộc đấu tranh gian khổ kéo dài.”

Yegorov sững người, lập tức nói: “Tướng quân, ngài quả nhiên có cái nhìn riêng về tình hình chiến đấu, tôi tin tưởng ngài. Nhưng những người khác đều cho rằng quân địch sắp tiêu đời rồi, gần như tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, chỉ sợ ngài không thể thay đổi được suy nghĩ của họ.”

Vương Trung gật đầu: “Ừm, dù sao thì anh cũng đã trở lại, chúng ta sẽ phản công ngay lập tức, anh hãy chỉ huy lực lượng bộ binh theo sau.”

Yegorov: “Được! Xem ra tôi đã chọn đúng bác sĩ rồi!”

Vương Trung hơi chan chừ, hỏi: “Chọn bác sĩ?”

“Đúng vậy, theo đuổi bác sĩ, để cô ấy đồng ý với yêu cầu của tôi, nếu không thì làm sao tôi có giấy chứng nhận xuất viện? Chân tôi vừa mới đi, anh không nhìn ra sao? Trước khi lên tàu ở bệnh viện, tôi phải nghiến răng nghiến lợi để đi cho đàng hoàng.”

Vương Trung: “Anh làm vậy không tốt, nhỡ đâu bị què vĩnh viễn thì sao?”

“Không sao! Bác sĩ Katya nói, nhiều nhất là sau này trở trời sẽ đau, đi lại không bị ảnh hưởng, anh xem tôi bây giờ chỉ cần nghiến răng chịu đau là có thể đi lại bình thường, thậm chí có thể đi đều bước.”

Vương Trung đang định nói thêm vài câu thì Yegorov nói: “À phải rồi, tôi còn mời bác sĩ Katya đến cho anh nữa, bác sĩ phẫu thuật, y thuật rất cao.”

Lúc này Vương Trung mới phát hiện một phụ nữ Ant khỏe mạnh đứng cách đó không xa.

Đúng vậy, chính là kiểu phụ nữ Ant có thể đánh nhau với gấu.

Không thể nói là cô ấy không xinh, nhưng việc cô ấy có thể đánh nhau với gấu cũng là thật.

Vương Trung buông tay Yegorov ra, bắt tay cô: “Chào mừng cô, bác sĩ Katya. Tiếp theo, những người anh em của tôi phó thác cho cô.”

Lúc này, Vương Trung đột nhiên nhớ ra một chuyện, hắn kéo Yegorov sang một bên, nhỏ giọng nói: “Không phải anh đã có vợ rồi sao?”

Yegorov: “Bị người Prosen giết chết rồi.”

Vương Trung cứng họng.

Yegorov: “Anh biết tại sao tôi vội vàng trở lại như vậy không? Nhân tiện, chồng của Katya đã hy sinh, còn cha cô ấy thì chết trong một cuộc không kích. Chúng tôi với Prosen có một chút… ân oán cần phải giải quyết.”

Khi Yegorov nói điều này, đôi mắt hắn nhìn chằm chằm vào Vương Trung.

Mặc dù ánh sáng không tốt, nhưng Vương Trung vẫn có thể nhìn thấy tia máu trong mắt hắn.

Vương Trung: “Tôi biết rồi, ở chỗ tôi, anh có thể đánh bọn chúng nhừ tử.”

Lúc này, một thiếu tá chạy tới chào Vương Trung: “Bao cáo, sư đoàn bộ binh cơ giới Cận vệ số 1 đã tập hợp hoàn tất, xin chỉ thị!”

Yegorov chỉ vào viên thiếu tá và những người lính đang xếp hàng ngay ngắn phía sau, nói: “Tất cả bọn họ đều là lính kỳ cựu từng trải qua chiến trường, khi nghe nói muốn bổ sung vào quân đội của anh, ai nấy đều tranh nhau đến, chúng tôi phải lựa chọn kỹ càng, những ai tham gia những trận đánh không mấy khốc liệt, tôi đều loại bỏ hết, những người này đều là những người trở về từ địa ngục, giống như anh vậy, tướng quân.”

Vương Trung gật đầu, bước lên băng ghế dài trên sân ga, nói với mọi người: “Các anh em! Tôi cũng giống như các anh em, trở về từ địa ngục! Đêm nay, các anh em hãy đến bổ sung cho các đơn vị, ăn uống no nê, ngày mai, chúng ta sẽ cho người Prosen nếm thử mùi vị của địa ngục!”

Tất cả mọi người đồng thanh hô vang: “Ural”

(Hết chương) Chương 89: Đóng băng, không được đi

Ngày 17 tháng 11,0 giờ 30 phút, hầm chỉ huy Sư đoàn bộ binh cơ giới Cờ đỏ số 1, Quân đoàn cận vệ Ant.

Vương Trung cũng đã đến hầm chỉ huy Sư đoàn từ sớm.

Ban đầu trong hầm chỉ có hai con gấu, bây giờ có thêm Yegorov, ba người đàn ông to lớn đang uống trà bên cạnh đống lửa, cảnh tượng này trông hơi buồn cười.

Vasili và các tham mưu khác đều bị dồn sang một bên, mặc dù họ cũng mặc áo khoác rất dày, nhưng trông họ vẫn khá gầy.

Vương Trung: "Khi nào bão tuyết mới ngừng?"

Tấn công trong tuyết sẽ gặp rất nhiều vấn đề, chủ yếu là tâm nhìn quá kém, cộng với khả năng liên lạc kém cỏi của quân Ant, nếu không cẩn thận sẽ xảy ra tình huống quân ta đánh quân mình.

Pavlov: "Du báo thời tiết nói hôm nay sẽ ngừng, cùng lắm thì chiều nay tấn công."

Vương Trung: "Bây giờ không có cách nào tấn công, sư đoàn thiết giáp của chúng ta đã đến chưa?"

"Đường sắt bị tuyết vùi lấp rồi, tuyết ngừng rồi còn phải dọn tuyết nữa. Hả?" Pavlov ngẩng đầu lên.

Hai người còn lại cũng quay đầu nhìn về phía cửa sổ quan sát.

Gió đã yếu đi.

Với kiến thức khí tượng học hạn hẹp của mình, Vương Trung phán đoán rằng luồng không khí lạnh di chuyển về phía nam đã tiến xa hơn về phía nam.

Hắn đi đến cửa sổ quan sát nhìn ra ngoài, tuyết lớn như lông ngỗng đã ngừng rơi, nhưng trên trời vẫn còn lất phất tuyết nhỏ.

Vương Trung: "Nhanh, gọi điện thoại, tìm cách dọn dẹp đường sắt, để sư đoàn xe tăng lên!"

Yegorov: “Lúc chúng tôi đến đây bằng tàu hỏa, mọi thứ vẫn bình thường, nhưng khi tàu hỏa quay trở lại thì bị kẹt trên đường. Thời tiết thật là…”

Pavlov vừa cầm ống nghe lên vừa nói: “Mẹ Ant vốn dĩ thất thường mà, quen rồi.”

Ngày 17 tháng 11,5 giờ 00 phút sáng, sở chỉ huy Tập đoàn quân thiết giáp số 2 của quân đội Prosen.

Đại tướng Von Guderian bước ra từ ngôi nhà gỗ - ngôi nhà gỗ này được xây dựng thêm vào ngày hôm qua, nếu không thì việc sống trong lều trong thời tiết này sẽ rất tệ.

Đặc biệt là trong bối cảnh quân đội Prosen đang thiếu nhiên liệu sưởi ấm trầm trọng.

Rừng cây xung quanh sở chỉ huy đã gần như bị chặt phá để làm củi.

Vị tướng nhìn đoàn xe tiếp tế đang bị chặn lại cách sở chỉ huy không xa, lớn tiếng hỏi: “Tại sao không di chuyển? Quân của Kalanskaya đang cần tiếp tết”

Lập tức có một thượng úy đeo băng tay hậu cần chạy tới chào, sau đó báo cáo: “Hôm qua bão tuyết quá lớn, đoàn xe buộc phải dừng lại, hôm nay tất cả các xe đều không thể khởi động được, một số xe thậm chí còn không thể quay tay quay, bên trong đã bị đóng băng hoàn toàn.”

Đại tướng Guderian mắng: ‘Không biết dùng lửa để làm tan băng à? Dùng gỗ mà đốt!” “Vâng!”

Sau khi viên thượng úy rời đi, Đại tướng Guderian ngẩng đầu nhìn trời, hỏi sĩ quan phụ tá: “Bây giờ bao nhiêu độ rồi?”

Sĩ quan phụ tá: “Nhiệt kế của chúng ta đã hỏng rồi.”

“Cái gì?”

“Hỏng rồi, nhiệt độ đã xuống dưới điểm đông đặc của thủy ngân, thủy ngân đã đông đặc lại.”

Đại tướng Guderian im lặng, hơi thở phả ra khỏi miệng ông ta ngưng tụ thành những tinh thể băng trên bộ râu.

Sĩ quan phụ tá an ủi: “Chúng tôi đã kiểm tra dữ liệu khí hậu những năm trước của Ant, đây cũng là một đợt giảm nhiệt độ kỷ lục đối với Ant. Trong điều kiện thời tiết như thế này, sẽ chẳng ai còn muốn chiến đấu.”

“Chúng ta hành quân đường xa vạn dặm, mọi người hãy nhìn về phía trước, lá cờ của đội chúng ta bay cao trong gió, người chỉ huy đang ở phía trước!”

Cùng với giai điệu của bài hát “Lên đường”, các công nhân đường sắt liều mạng vận hành máy móc của xe xúc tuyết, xe cút kít chạy dọc theo đường ray, lưỡi xúc tuyết được lắp đặt ở phía trước sẽ xúc toàn bộ tuyết trên đường ray sang phía bên trái.

Phía sau xe cút kít là một nhóm lính Vệ giáo đi theo, có nhiệm vụ dùng chổi quét sạch chỗ tuyết còn sót lại sang một bên.

Xa hơn nữa phía sau là đoàn tàu đang di chuyển với tốc độ bằng người đi bộ.

Khi vào ga, đoàn tàu còn kéo còi, như thể thông báo cho tất cả mọi người rằng lực lượng xe tăng đã đến.

Vương Trung đứng trên sân ga nhìn đoàn tàu tiến vào ga, khi đầu tàu đi qua trước mặt, hắn lớn tiếng hỏi người lái tàu: ‘Những toa xe chở quân bị kẹt trên đường lúc nãy đâu rồi?”

Người lái tàu: “Dung ở đường ray phụ để nhường đường chứ sao. Tướng quân, tôi đã đưa xe tăng đến cho ngài rồi đấy!”

Đầu tàu đi qua, trên toa chở than, các chiến sĩ cảnh vệ đứng trên đống than chào Vương Trung.

Vương Trung giơ tay chào lại, sau đó nhìn về phía những chiếc xe tăng trên toa phẳng.

Sau đó, hắn phát hiện ra đó chỉ là những chiếc T-34 thông thường, không có xe chỉ huy và radio.

Một sĩ quan đeo quân hàm thiếu tướng nhảy xuống khỏi xe, đứng trên sân ga, bước thêm vài bước để lấy thăng bằng rồi mới dừng lại, chào Vương Trung: "Tướng quân! Thiếu tướng Aldarion Mikhailovich, Sư đoàn trưởng Sư đoàn xe tăng số 77, xin báo cáo!"

Vương Trung: "Các anh có bao nhiêu xe tăng?"

"40 toa xe, 80 chiếc! Phía sau còn một đoàn nữa, cũng 80 chiếc, đó là toàn bộ gia sản của chúng tôi."

Vương Trung: "Vậy các anh có bao nhiêu bộ binh, pháo binh và súng máy?"

Mikhailovich dang hai tay ra: 'Không có, chúng tôi chẳng có gì ngoài xe tăng, ngay cả đội hậu cần của Sư đoàn cũng phải do các anh trang bị!"

Vương Trung: "Bảo anh em dỡ xe, sau đó đến trạm quân nhu xin thêm hai thùng dầu cột vào sau xe tăng, chúng ta còn phải đi xal"

Vương Trung vừa dứt lời, hai công nhân đường sắt từ nhà ga gỗ chui ra, một người cầm điện thoại, một người cầm dây.

Hai người đi đến trước mặt Vương Trung, người cầm điện thoại nói với Vương Trung: "Tướng quân, điện thoại từ Sư bộ a.

Vương Trung nhận ống nghe: "Tôi là Rokossovsky."

“Rokossovsky, tôi là Kirienko đây, cậu đoán xem? Quân đoàn ky binh của tôi được bổ sung xong lại lên đường rồi, lúc cậu tấn công, tôi sẽ để họ xuất kích yểm hộ cho cậu!

“Trên tuyết, họ chạy còn nhanh hơn xe tăng của cậu đấy! Không tin chúng ta thử so xemI”

Vương Trung cười: “Kirienko, cậu không được rời khỏi sở chỉ huy Tập đoàn quân, cậu còn phải chỉ huy các đơn vị tiếp theo nữa.”

Kirienko bỗng chốc mất hứng: “Cậu này, tự mình đánh bừa, lại không cho chúng tôi đánh, tôi xem cậu nhanh chóng lên làm Tư lệnh Tập đoàn quân đi, như vậy cậu chỉ có thể ngồi lì ở sở chỉ huy phía sau cho mọc rễ ở mông thôi!”

Vương Trung cười ha ha: “Cho dù tôi có làm Tư lệnh Tập đoàn quân, cần tự mình ra tiền tuyến thì vẫn sẽ tự mình ra tiền tuyến!”

Dù sao cũng phải dùng hack cho nhuần nhuyễn chứ, biết đâu còn có thể tự mình lên không trinh sát nữa.

Kirienko: “Vậy giao cho cậu đấy. Gặp ở Prosenial”

“Ừ. Gặp ở Prosenia.”

Sau khi cúp điện thoại, Vương Trung nhìn đường ray, thấy lính tăng đang trải những tấm thép phụ trợ để chuẩn bị dỡ xe.

Vương Trung bỗng nhiên nhớ tới liền hỏi Sư đoàn trưởng Mikhail: “Sao toàn là T34 tháp pháo đôi vậy? Sư đoàn của ông không có T34W sao?”

Mikhail cười khổ: “34W rất được ưa chuộng, rất nhiều đơn vị không phải dùng xe tăng để khẳng định nó tốt, mà là cảm thấy ngài lái chắc chắn là tốt, còn có người cảm thấy đây là kế hoạch sản xuất đặc biệt của Hoàng gia, chất lượng chắc chắn tốt hơn T34 bình thường.”

Vương Trung: “Chất lượng T34 bình thường không tốt sao?”

Mikhail: ‘Không có vấn đề gì lớn, chỉ toàn vấn đề nhỏ. Số T34 này của chúng tôi đều là mới xuất xưởng, khoảng cách bắn trên 500 mét thì đừng mong bắn trúng, bởi vì pháo thủ chưa nắm được tính nết của pháo - dù sao đạn pháo không thể nào bắn trúng gần khu vực chữ thập được.”

Chất lượng kém đến mức này sao…

Vương Trung: “Chuyện này tôi phải phản ánh với nhà máy sản xuất, nhưng bây giờ không kịp sửa rồi, dùng tạm vậy, tôi sẽ cố gắng đảm bảo khai hỏa trong phạm vi 500 mét.”

“Làm phiền ngài rồi.”

13h00 trưa ngày 17 tháng 11, hầm chỉ huy Sư đoàn bộ binh cơ giới cận vệ số 1.

Pavlov nhìn đồng hồ: “Đã đến lúc rồi.” Hắn nhấc điện thoại: “Nối máy với trận địa pháo binh, khai hỏa.”

Lúc đặt điện thoại xuống, Popov nói: “Cuối cùng cũng đến lúc phản công rồi. Thật ra, tôi còn nghĩ đến cảnh kẻ địch xông đến gần hầm chỉ huy Sư đoàn, tôi phải tự mình ra ngoài dẫn dắt bộ đội đánh trả.”

Nói xong Popov vỗ vào khẩu súng lục bên hông: “Khẩu súng này là để dành cho thời khắc này. Kết quả là kẻ địch chỉ xông vào trận địa của chúng ta một chút liền đổi mục tiêu, căn bản không dám đánh vào trận địa của chúng ta. Lúc đó tôi thật sự cảm thấy, chúng cũng chỉ là người thường, có thể bị đánh bại.”

Pavlov: “Chuyện kẻ địch là người thường, chúng ta không phải đã biết từ lâu rồi sao? Bị giết sẽ chết, bị pháo kích sẽ kêu la thảm thiết.”

Nói xong Pavlov ngẩng đầu, nhìn về phía tiếng pháo không ngừng vang lên.

“Hiện tại chúng đang kêu la thảm thiết kìa.”

Vương Trung ngồi ở vị trí quen thuộc trên xe 422, nhìn thấy Yegorov cưỡi ngựa dọc theo chiến tuyến kiểm tra đội hình tán binh, liền gọi: “Yegorov, cậu sắp đè bẹp ngựa rồi!”

“Nói bậy!” Yegorov mắng,‘Tôi nào có to béo vậy? Con ngựa này là giống tốt đấy, nặng đến nửa tấn! Tôi với nó so chẳng là gì!”

Lúc này, đội hình tấn công của lực lượng xe tăng đã dàn ra hoàn toàn, xe 422 của Vương Trung vẫn dẫn đầu, bởi vì hắn muốn là người đầu tiên phát hiện ra vị trí pháo 88.

Vương Trung đoán pháo 88 của địch chắc chắn còn đạn, nên lần này mang theo rất nhiêu đạn khói, chuẩn bị phát hiện pháo 88 là ném đạn khói che khuất tâm nhìn, không đấu súng với chúng nữa, chỉ cần che chắn hỏa lực của chúng trong thời gian sớm nhất.

Cũng bởi vì hiện tại Hợp Chủng Quốc vẫn chưa thông qua dự luật cho thuê, chưa viện trợ cho phe Đồng minh, nếu không Vương Trung chắc chắn đã lắp một nửa đạn phốt pho trắng, một phát pháo bắn xuống khiến cho người bốc cháy, sau đó pháo sẽ thuộc về hắn.

Tuy khẩu pháo 88 lần trước trông có vẻ bình thường, nhưng thật ra đã hỏng, nên chỉ có thể đưa về nhà máy phía sau nghiên cứu.

Có đạn phốt pho trắng chắc chắn phải thu một khẩu về dùng.

Lúc chơi Company of Heroes 2, khi dùng quân Đức ở chiến tuyến phía đông, Vương Trung rất thích dùng vị chỉ huy mang theo pháo 88 để đánh trận địa với quân địch.

Hình như trong những trò chơi này, họ đều thích thiết kế tiếng pháo 88 rất vang dội, tạo cảm giác vô cùng áp bức. Lúc chơi quân Đồng minh nghe thấy tiếng pháo 88 là tim đập chậm nửa nhịp.

Điều này khiến cho Vương Trung vẫn luôn muốn bắt được một đại đội pháo 88 - không đúng, tốt nhất là một tiểu đoàn!

Cuộc tấn công này nói không chừng có cơ hội!

Vương Trung đang mơ mộng hão huyền thì Yegorov cưỡi con ngựa nặng nửa tấn chạy đến: "Đội hình tán binh đã dàn xong! Chuẩn bị hỏa lực chắc cũng sắp xong rồi, có thể xuất phát rồi!"

Nói xong Yegorov ở trên ngựa hành lễ với Vương Trung.

Vương Trung đáp lễ.

Lúc này, những người lính mặc áo choàng trắng, chân đạp ván trượt tuyết từ xa chạy đến, một người trượt qua trước mặt xe 422, hat tung lớp tuyết trắng xóa.

Người lính chào: "Báo cáo Tướng quân, đội trinh sát trượt tuyết báo cáo, phía trước không có mìn, thông suốt al"

Nghe báo cáo xong, Yegorov cười nói: "Thời tiết này căn bản không chôn mìn được, trừ khi chôn trong tuyết, chứ không phải trong đất, pháo kích một cái là bay lên, sau đó phát nổ."

Vương Trung chào lại đội trinh sát trượt tuyết: "Cảm ơn các anh. Mời các anh tiếp tục dẫn đường cho lực lượng thiết giáp."

Hắn dừng một chút, bổ sung một câu: "Hẹn gặp ở Prosenia."

Câu nói này giống như câu thần chú, tinh thần chiến đấu của người lính sôi sục hẳn lên. Sau khi chào đáp lễ, hai người lính trượt tuyết lại quay về theo đường cũ.

Vương Trung ngồi thẳng dậy, giơ cao tay phải, làm vậy xong, hắn ngẩng đầu nhìn lá cờ đỏ trên ăng-ten.

Vùng đất quê hương của Kazaria bên hông như đang nóng lên.

Hắn hắng giọng, hô lớn: "Sư đoàn xe tăng, tiến lên!"

Hắn nghe thấy tiếng "roàng" quen thuộc, được lắm, đã từng quay về xưởng một lần rồi, mà cái tật phải dùng cờ lê gõ vào cần điều khiển vẫn chưa sửa được! Về xưởng sửa chữa cái gì vậy!

Hai ống xả phía sau xe 422 phụt ra khói đen, lao về phía trước một đoạn, sau đó mới ổn định tốc độ, lao nhanh về phía trước.

Sư đoàn xe tăng số 77 vừa mới được điều động đến căn bản chưa từng phối hợp diễn tập với Vương Trung, nhưng bọn họ lại có thể xếp thành đội hình khá chỉnh tê phía sau tám chiếc T34W của Vương Trung.

Mà đội hình tán binh của bộ binh đi ngay sau đội hình xe tăng, Yegorov cưỡi ngựa dẫn đầu bọn họ - tên này thật sự không sợ bị bắn tial

Nhưng Vương Trung nghĩ lại, hắn cũng chẳng có tư cách nói người ta, xe 422 này treo cờ đỏ xông lên phía trước, tất cả hỏa lực chống tăng của quân địch chắc chắn đều nhắm vào xe 422.

Lúc này, Vương Trung đã có thể nhìn thấy trận địa của địch.

Lúc này mặt đất quá cứng, quân địch căn bản không xây dựng được công sự phòng ngự tử tế, cho nên thương vong rất nặng nà.

Nhưng những tên còn sống sót vẫn cố gắng chui vào công sự phòng ngự.

Đáng tiếc là Lữ đoàn pháo phản lực cận vệ đã rút lui rồi, nếu không Vương Trung lại cho bắn thêm một loạt pháo phản lực bao phủ thì tốt rồi.

Đột nhiên, Vương Trung nhìn thấy xạ thủ súng máy của địch đang ra sức kéo chốt súng máy.

Hay lắm, đám người này không có kinh nghiệm đối phó với mùa đông khắc nghiệt, không biết hơ nóng súng máy, súng máy bị đóng băng rồi!

Vậy thì cần gì pháo phản lực bao phủ nữal

Vương Trung lập tức nghĩ ra cách, quay đầu lại gọi Yegorov: "Yegorov, hát đi!"

Yegorov: "Hát bài gì? Tôi còn quả lựu đạn cuối cùng này?"

Cút đi, bài hát của tôi không phải tên như vậy, tên là "Khí phách cuối cùng", được chưal Vương Trung: "Bai đó không được, bi tráng quá!"Thánh chiến" cũng không được, giống thánh ca quái Vậy hát "Tanya'" đi"

"Cậu chắc chắn muốn hát bài đó chứ?"

"Tôi chắc chắn!"

Ca ngợi tình yêu trên chiến trường, cười nhạo cái chết, không còn gì phù hợp hơn.

Hàng ngũ bộ binh bắt đầu cất tiếng hát: "Tôi nhớ một thành phố nhỏ ở tỉnh lẻ,

Vắng vẻ, buồn bã, khiến người ta đau lòng.

Trong thành có đường cây rợp bóng, khu chợ và nhà thờ,

Cùng với màn sương mù mờ ảo.

Tôi nhìn thấy

“Bóng hình quen thuộc và đáng yêu,

Chiếc mũ tròn màu xanh,

Chiếc áo khoác màu xanh;

Chiếc váy màu tối, dáng hình thiếu nữ,

Tình yêu chớm nở đã tàn của tôi!”

John, xạ thủ súng máy của Prosen, đang cố gắng hết sức để kéo chốt súng.

Tiếng gầm rú của xe tăng địch rung chuyển cả cánh đồng tuyết.

Lúc này, hắn nghe thấy tiếng hát từ xa vọng lại, lúc đầu, bài hát giống như làn gió nhẹ, giống như lời thì thâm ôn nhu của cô gái bên tai, khiến lòng người vui vẻ.

Thậm chí .John còn ngừng vật lộn với chốt súng bị đóng băng, nghi hoặc nhìn về phía quân địch.

Bỗng nhiên, tiếng hát trở nên dữ dội (thật ra là đến đoạn điệp khúc), quân địch đang hô vang khẩu hiệu chiến đấu (thật ra là lời kêu gọi người con gái yêu dấu), khí thế hùng hổ lao đến.

John nghe thấy có người hét: “Cờ đỏ! Là cờ đỏ của quỷ dữ! Bọn chúng sẽ giết rồi đi tiểu lên xác các người, dùng nước tiểu để đóng dấu địa ngục lên người các người!”

Tên vừa hét lên đứng dậy bỏ chạy, giống như con thỏ bị hoảng sợ.

Lần này không còn cách nào cứu vãn, chiến tuyến lập tức sụp đổ, tất cả mọi người đều chạy như điên về phía sau.

Những kẻ không thể di chuyển đều là những kẻ bị tê cóng vào đêm qua.

John cũng ném súng máy xuống, bò dậy bỏ chạy.

Lúc này, súng máy trên xe tăng vang lên, những viên đạn tạo thành roi tử thần bắn ra từ phía sau .John, gặt hái sinh mạng những tên Prosen đang chạy trốn một cách hiệu quả.

Còn tiếng hát kia càng lúc càng lớn, giống như lời thì thâm của ác quỷ, khiến màng nhĩ John rung động.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy như bị ai đó đấm một cú.

Cảm thấy có gì đó không ổn, hắn sờ lên ngực, chỉ cảm nhận được lỗ hổng to tướng do viên đạn xuyên qua, sau đó, dưới tác động của lực va chạm, hắn ngã nhào về phía trước, miệng ha hốc đầy tuyết lẫn bùn đất. (Hết chương) Chương 90: Thắng lợi mất đi

Vốn dĩ Vương Trung đã chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với sự chống cự liều chết của kẻ địch, kết quả kẻ địch bắt đầu chạy, hắn lại ngẩn người.

Hắn không ngờ kẻ địch lại quay đầu bỏ chạy như vậy.

Xem ra cảnh tượng chiến đấu trong giai đoạn phản kích của quân đội Liên Xô trong bộ phim Điện Kremlin Chiến Lũy vẫn rất bảo thủ.

Ít nhất trong phim quân Đức còn biết dùng súng máy chống cự một chút.

Vương Trung cam súng máy phòng không trên đỉnh tháp pháo, bắt đầu bắn bia.

Pháo thủ Alexander đánh mấy lần oán giận nói: “Tướng quân, ngài còn có thể bắn súng, chúng tôi không có việc gì làm!”

Giống như cười nhạo tổ hai người tháp pháo đang rảnh rỗi không có việc gì làm, thợ máy lái xe vui vẻ xạ kích bằng súng máy đồng trục.

Alexander mắng: “Cố ý đúng không! Tiết kiệm đạn một chút, đừng đến lúc cậu thay đạn thì bộ binh địch đột nhiên xuất hiện ở gần đấy!”

Thợ máy lái xe cười ha hả, đại khái bình thường đều là tổ hai người tháp pháo khí thế ngất trời, anh ta chỉ có thể xem kịch, hiện tại rốt cuộc đến phiên mình, phải tìm một chút cảm giác tồn tại.

Còn lái xe Belyakov trực tiếp lái xe tăng đâm vào vị trí súng máy của kẻ địch, đè bẹp súng máy và giá ba chân xuống đất.

Alexander tiếp tục oán giận: “Súng 88 ly của kẻ địch đâu? Tôi dựa theo mệnh lệnh của tướng quân mà bắn đạn khói, chỉ chờ pháo 88 ly ra sân! Pháo 88 ly đâu?”

Vương Trung: “Tôi không biết!”

Phạm vi tìm kiếm của Vương Trung dưới sự hỗ trợ của kính viễn vọng là gan 2400 mét, trên lý thuyết cho dù là tổ pháo 88 ly tinh nhuệ cũng rất khó bắn trúng phát đầu.

Khoảng cách tiêu diệt kẻ địch của các đội xe tăng vương bài của quân Đức sử dụng pháo 88 ly trên xe Tiger là từ 1200 đến 1700 mét.

Đương nhiên khoảng cách tiêu diệt kẻ địch này đã rất đáng sợ rồi, trong điều kiện của Thế chiến thứ hai.

Vương Trung lại bắn ngã thêm mấy tên địch đang chạy trốn, hắn bắt đầu cảm thấy loại giết chóc này có chút nhàm chán.

Đúng lúc này, trong radio có người hô: “Ky binh tới rồi!”

Vương Trung không cần quay đầu lại, chỉ cần chuyển góc nhìn đã nhìn thấy tuyết mù bốc lên phía sau tuyến tán binh, đó là đại đội ky binh đang lao tới.

Rất nhanh Vương Trung đã nhìn thấy ky binh mặc áo choàng đen.

Giữa các tuyến tán binh có đường để xe cộ di chuyển, các ky binh liền từ đó lao tới, xuyên qua tuyến tán binh đầu tiên sau đó tản ra hai bên cánh, tạo thành tường chắn.

Họ thoạt nhìn giống như sóng biển, đuổi theo đội hình xe tăng từ phía sau.

Kirienko từng nói, trong tình huống này ky binh còn nhanh hơn xe tăng, không ngờ lại là thật. Ky binh vượt qua đội hình xe tăng, xông về phía lính Prosen đang hỗn loạn, bắt đầu làm chuyện sở trường nhất: Dùng mã tấu chém bay đầu kẻ địch như bổ dưa hấu.

Rõ ràng là binh chủng lỗi thời, vậy mà bây giờ lại có thể thu hoạch sinh mạng như Thần Chết, đối thủ lại còn là quân đội hiện đại bậc nhất Uropal

Quả nhiên không có binh chủng vô dụng, chỉ có người chỉ huy không biết cách dùng.

Bởi vì ky binh đã xông lên phía trước, súng máy của Vương Trung cũng không thể bắn, sẽ gây sát thương cho đồng đội.

Vì thế hắn điều chỉnh tân số radio một chút, chuyển sang tân số mà quân Prosen sẽ dùng - Lyudmila bình thường nghe lén ở tần số này.

Vương Trung: "Nhạc sĩ, tiếng Prosen mà nói "Bây giờ ai là con mồi, ai là thợ săn" thì nói như nào?"

Không có tiếng trả lời.

Vương Trung nhìn ky binh phía trước chém giết như chốn không người, buồn chán hỏi lại lần nữa: "Nhạc sĩ, tiếng Prosen…"

“Anh chắc chắn muốn dùng radio tán gẫu chuyện nhảm nhí này sao, tên mù chữ kia?”

Là giọng của Lyudmila.

Vương Trung: “Nhạc sĩ, sao tôi thành người mù chữ rồi?”

“Để phân biệt với Beethoven. Hơn nữa anh thật sự không biết nhạc lý.”

Mẹ kiếp, Lyudmila, tôi thấy cô là dọn phân chưa đủ nhiều!

Vương Trung: “Nhạc sĩ, trả lời câu hỏi của tôi di”Bay giờ ai là con mồi, ai là thợ săn” nói thế nào?”

Lyudmila: “Anh chắc chắn muốn thảo luận chuyện này sao? Vẫn đang ở tân số của quân địch đấy? Bọn chúng chỉ cần có radio là có thể nghe thấy hết.”

Vương Trung: “Đúng vậy, cô nói nhanh đi!”

Lyudmila bất đắc dĩ dịch lại lời của Vương Trung.

Đúng lúc này Vương Trung nhìn thấy có lính Prosen quỳ trên đất, giơ súng lên đầu hàng.

Vì thế hắn học theo, dùng tiếng Prosen chất vấn: “Bây giờ ai là con mồi, ai là thợ săn?”

Người bị hỏi là một lão binh, trên cánh tay có ký hiệu miễn trừ nghĩa vụ quân sự.

Ông ta trợn mắt, nhìn Vương Trung.

Ở góc độ này, lá cờ đỏ trên ăng-ten xe tăng của Vương Trung vừa đúng là phông nền cho hắn.

Lính Prosen há hốc mồm.

Lúc này, một ky binh đeo quân hàm Trung tướng cưỡi ngựa đến bên cạnh xe tăng Vương Trung, kéo chặt dây cương, để chiến mã đi chậm lại, anh ta trước tiên chào Vương Trung, sau

đó nói: “Tướng quân, xử lý tù binh như thế nào ạ? Tôi nghe nói cách xử lý của ngài là, sĩ quan cấp úy trở lên thì bắt sống, còn lại bắn một phát vào vai -”

Vương Trung bỗng nhiên nhớ đến lời của Olga - Sa hoàng bệ hạ: Cố gắng bắt nhiều tù binh càng tốt, chụp ảnh đăng báo và in truyền đơn.

Vì thế Vương Trung nói: “Không, tình hình thay đổi rồi, phải bắt sống tất cả tù binh, đưa về Yekaterinburg! Phải đảm bảo bọn chúng được sống, được đối xử tử tế” Vị Trung tướng do dự: “Tử tế sao?”

“Phải, đối xử tử tết Chúng ta cần dẫn chúng diễu hành qua phố, để chứng minh cho thế giới biết chúng ta đã chiến thắng trong trận phòng ngự.”

“Rõ! Prosenia gặp!” Vị Trung tướng chào thiếu tướng Vương Trung, thúc ngựa phi về phía trước, vừa phi vừa hét: “Đừng giết tù binh! Đưa tù binh về hậu phương có ích lắm!”

Không phải chứ, câu này của anh dễ gây hiểu nhầm đấy.

Bắt tù binh đi xây cầu cũng là có ích đấy.

Vương Trung thở dài, nói: “Tôi luôn cảm thấy, hai lần tấn công của chúng ta đều rất dễ dàng, kẻ địch như ly thủy tinh, chạm nhẹ là vỡ.”

Lyudmila: “Này, anh vẫn đang bật chức năng phát của radio đấy.”

Vương Trung giật mình, lúc này mới nhận ra vừa nãy nhìn thấy tù binh đầu hàng mình quá phấn khích, học theo luôn, quên tắt chức năng phát của radio, sau đó vẫn tưởng mình đã tắt rồi.

Hắn vội vàng tắt đi.

Nhưng nghĩ lại lại thấy không ổn, mở radio, vừa định nói, lại do dự.

Vốn dĩ hắn muốn nói: "Tôi biết, Nhạc sĩ. Đây là đang chế nhạo quân địch, là sách lược chiến thuật cấp cao."

Nhưng như vậy lại có vẻ cố ý, giống như kẻ ngốc.

Thế là Vương Trung nói: "Nhạc sĩ, cám ơn cô đã nhắc nhở, tôi quên tắt mất."

Haiz, như vậy là được rồi, thẳng thắn thừa nhận mình quên tắt.

Kẻ địch nghĩ thế nào thì mặc kệ bọn chúng.

Heinz Wilhelm Guderian đại tướng đấm mạnh xuống bàn, khiến đồ vật trên bàn đều nảy lên.

"Mẹ kiếp! Tôi muốn phản công! Ba sư đoàn đã hứa đâu?"

Tham mưu thông tin lập tức trả lời: "Vì bão tuyết nên họ buộc phải dừng tiến quân, hiện tại đang bị kẹt cứng rồi."

"Khởi động động cơ khó vậy sao? Cái gì gọi là bị kẹt cứng?"

Lúc này, phó quan cẩn thận đề nghị: "Hay là chúng ta rút lui đi, căn cứ theo báo cáo của tiên tuyến phỏng đoán, tiền phương của quân địch chỉ cách chúng ta mười cây số. Pháo binh của Rokossovsky có thể pháo kích bộ chỉ huy bất cứ lúc nào."

Guderian trừng mắt nhìn phó quan: "Tôi có ba sư đoàn thiết giáp và bốn sư đoàn bộ binh cơ giới hiện tại có thể đang bị bao vây! Cậu bảo tôi rút lui khỏi bộ chỉ huy sao?"

Phó quan: "Nếu ngài bị pháo binh của Rokossovsky bắn bị thương, e là không chỉ có bảy sư đoàn bị bao vây đâu. Hiện tại nên rút lui, chờ ba sư đoàn do Tập đoàn quân số 9 điều động

đến, lại tiến hành đột phá một lần nữa, cố gắng giải cứu quân bị vây."

Lúc này, Tham mưu trưởng tập đoàn quân lên tiếng: "Quân đội ở Kalanskaya cũng chưa chắc đã bị bao vây, phía tây bọn họ đều là cao nguyên tuyết đóng băng cứng ngắc, hơn nữa vì không xảy ra giao tranh, cho dù không có đường cũng có thể di chuyển." Guderian đại tướng: "Nhưng bọn họ không có hậu cần!"

Tham mưu trưởng: "Vậy cũng tốt hơn là bị bao vây. Hơn nữa không quân đã hứa sẽ tiếp tế, bây giờ là lúc để không quân phát huy tác dụng, dù sao thì hiện tại thời tiết đang rất tốt."

Guderian đại tướng lại lắc đầu: "Không, chúng ta không xây dựng sân bay, đám khốn kiếp không quân kia sẽ ghi hận chúng ta.

Phó quan: "Cũng chưa chắc, thưa đại tướng, không quân có thể vì muốn lấy lòng Bệ hạ mà tiếp tế cho quân ta."

Guderian do dự hồi lâu, cuối cùng gật đầu: "Được rồi, gửi điện cho không quân. Ngoài ra, ra lệnh cho quân đội ở Kalanskaya, bỏ lại những người tình nguyện ở lại chặn hậu, di chuyển về phía tây, rút lui qua cao nguyên tuyết."

Đồng thời nghe được đoạn radio này còn có bộ chỉ huy Tập đoàn quân Trung tâm, nhân viên bộ phận radio thậm chí còn ghi âm lại, chuẩn bị trình lên Kehlsteinhaus.

Nguyên soái von Bock mặt mày tái mét: "Lần này cho dù trước đó Ant có khả năng đầu hàng, thì bây giờ cũng sẽ không đầu hàng nữa. Hình ảnh các binh sĩ bị bắt giữ chắc chắn sẽ bị lan truyền rộng rãi, chiến tranh sẽ biến thành một cuộc chiến tranh toàn diện, lâu dài."

Ông ta thở dài: "Rokossovsky, tên tướng này, nói không chừng thật sự đã thay đổi tiến trình lịch sử. Hiện tại chúng ta

cần phải ngăn chặn quân ta rơi vào tình trạng hoang mang như khi thất bại trong cuộc tấn công của Ludendorff cách đây hai mươi năm.

"Các đơn vị phải tuyên truyền với binh lính rằng quân ta chỉ bị đánh bại bởi mùa đông. Ngoài ra, phải bố trí quân đội và tiếp tế đây đủ ở hậu phương đủ xa, bắt đầu xây dựng công sự phòng ngự."

Von Bock cầm bút chì, vẽ một đường trên bản đồ, tuy chỉ là vẽ tay, nhưng lại xuyên qua chính xác một số địa điểm quan trọng có thể làm điểm phòng ngự, bao gồm cả Shostka.

"Chính là tuyến này, phải ngăn chặn quân địch phản công ở gần tuyến này, đảm bảo chúng ta vẫn kiểm soát được vùng đất này vào ngày 20 tháng 11. Đây là việc quan trọng nhất, tất cả mọi việc khác đều phải nhường chỗ cho việc này."

Nguyên soái von Bock nhìn Tham mưu trưởng: "Cứ thế mà làm."

Lúc này, Tham mưu thông tin đi vào: "Báo cáo, điện khẩn từ Tập đoàn quân thiết giáp số 2."

"Đưa tôi." Nguyên soái von Bock ra hiệu, Tham mưu lập tức tiến lên, đưa điện báo cho ông ta.

Đọc kỹ điện báo xong, von Bock nói: "Guderian rất tỉnh táo, ông ta chuẩn bị dùng cả hai biện pháp, một mặt để bảy sư đoàn bị bao vây phá vây qua cao nguyên tuyết, đồng thời điều động không quân đến tiếp tế.

"Ngoài ra, ông ta còn chuẩn bị điều động ba sư đoàn vừa được bổ sung cho mình để giải vây. Làm như vậy thì đối với binh sĩ, đối với Bệ hạ, đều dễ ăn nói hơn."

Tham mưu trưởng: "Ăn nói sao?"

“Đúng vậy.” Von Bock lấy kính một mắt xuống,‘Bây giờ chúng ta có thể làm, chẳng phải là cho Be hạ một câu trả lời sao? Nỗ lực nhanh chóng kết thúc chiến tranh đã thất bại. Nhưng chúng ta có thật sự thất bại hay không, vẫn chưa thể khẳng định.”

Ông ta dừng lại, dùng bút chì gõ nhẹ lên lòng bàn tay trái, suy nghĩ vài giây, nhấn mạnh: “Vẫn chưa thể khẳng định!” (Hết chương) Chương 91: Vòng vây Kalanskaya

Vương Trung đột nhiên nhìn thấy những khẩu pháo 88 ly mà mình hằng mong ước.

Binh lính phụ trách pháo đã bị ky binh chém giết gần hết, chỉ còn lại vài tên quỳ rạp trên đất, giơ súng run lẩy bẩy.

Bốn khẩu pháo này thậm chí vẫn duy trì trạng thái phòng không.

Vương Trung vừa nhìn thấy pháo đã giục Belyakov: “Rẽ trái 30 độ, thấy khẩu pháo kia không! Lái qua đó nhanh, không, đừng đi nhanh quá! Đừng có đâm hỏng đấy! Còn cậu nữa Alexander, đừng bắn, bắn hỏng pháo tôi xử cậu.”

Xe tăng số 422 cứ như vậy chạy đến trước trận địa pháo 88 ly của quân địch, lúc dừng xe lại còn đâm đổ cả tường bao cát bảo vệ pháo.

Belyakov: “Tôi không đâm vào pháo nhé! Không đâm vào pháo! Túi cát thì không tính là lỗi của tôi chứ?”

Vương Trung: “Tốt tốt tốt, cậu làm tốt lắm!”

Nói xong, hắn tháo tai nghe và micrô trên cổ xuống, leo ra khỏi xe tăng, đi hai bước rồi nhảy xuống đất, kết quả khiến chân tê cứng, phải đứng im một chỗ mấy giây mới có thể di chuyển đôi chân tê dại về phía khẩu pháo 88 ly.

Alexander thò đầu ra, thấy Vương Trung như vậy bèn hỏi: "Sao thế tướng quân?"

Vương Trung: "Cậu nhảy xuống đây xem có bị tê chân không."

"Hả?" Alexander mặt đầy dấu chấm hỏi.

Vương Trung đi thêm vài bước, cuối cùng cũng hết tê chân, bèn sải bước đến trước khẩu pháo.

Mấy tên lính Prosen đang quỳ trên đất đầu hàng nhìn thấy Vương Trung, lại nhìn lá cờ đỏ trên xe tăng phía sau, sợ đến mức bò sang một bên.

Lính bộ binh cận vệ đang canh giữ bọn chúng quát: "Đứng im đấy! Ngồi xổm xuống!"

Vương Trung nhìn mấy tên lính này với vẻ khó hiểu: "Bọn chúng đang sợ cái gì vậy?"

Người lính bên cạnh lắc đầu: "Báo cáo, tôi không biết, thưa tướng quân. Chúng tôi không hiểu tiếng Prosen. Ngài cũng không hiểu sao?"

Vương Trung: "Tôi đội sổ đấy, sao biết thứ đó được."

Kỳ thực, lính thiết giáp trong xe tăng có radio đều biết Vương Trung không hiểu tiếng Prosen, nhưng lính bộ binh không nghe được cuộc trò chuyện trong radio.

Nghe thấy Vương Trung nói "đội sổ", người lính kia lộ vẻ mặt kỳ quái, có thể tưởng tượng tối nay khi ngồi buôn chuyện bên đống lửa, anh ta sẽ có chuyện để kể.

Danh tiếng của Vương Trung bị đám người này thổi phồng lên quá rồi, hơn nữa, là người Ant, không uống rượu là không thể nào, nhiều nhất là khống chế ở mức độ sẽ không bị tu sĩ cầu nguyện phát hiện.

Vì vậy, những câu chuyện ve Vương Trung ngày càng trở nên ly kỳ.

Vương Trung không để ý đến bọn họ, đi thẳng đến trước khẩu pháo, sau đó rốt cuộc hắn cũng hiểu vì sao thứ này vẫn duy trì ở trạng thái phòng không - giá pháo của nó bị đóng băng! Dầu bôi trơn bị đóng băng hết, toàn bộ cơ cấu chuyển động của pháo đều biến thành băng, bên cạnh đế chống của pháo còn vứt mấy cái xẻng công binh, có vẻ như pháo binh định dùng xẻng để đập tan băng, sau đó xoay pháo.

Nghĩ đến cảnh tượng đó thôi đã thấy bọn họ thật đáng thương, xe tăng và ky binh của quân địch ầm âm xông lên, kết quả thứ vũ khí duy nhất có thể dùng để chống lại lại bị đóng băng.

Vương Trung lại nhìn súng máy yểm hộ cho khẩu pháo, không cần đến gần cũng biết, chắc chắn súng máy cũng bị đóng băng rồi.

Quân đội Prosen căn bản không nghĩ là mình sẽ phải chiến đấu trong giá rét, nên không hề chuẩn bị dầu bôi trơn chống đông.

Cũng có thể là bọn họ có chuẩn bị, nhưng lại không chuẩn bị loại dầu bôi trơn có thể chịu được nhiệt độ âm 40 độ.

Dù sao thì mùa đông năm nay cũng đặc biệt lạnh.

Trước đây, khi đội xe tăng của Vương Trung thay dầu chống đông, chính mắt hắn đã thấy, dầu có thể chịu được nhiệt độ khác nhau thì hiệu năng cũng rất khác biệt.

Kiểm tra bốn khẩu pháo bị đóng băng xong, Vương Trung ra lệnh: “Đốt lửa bên cạnh mấy khẩu pháo này, nướng tan băng rồi kéo về. Belyakov! Cậu còn dầu chống đông không? Nghĩ cách giải quyết vấn đề pháo bị đóng băng này đi.’

Belyakov giơ ngón tay cái lên: “Tôi mang theo hai thùng dầu dự phòng, đều treo trên xe tăng cả.”

Vương Trung: “Tốt! Lấy xuống, sửa lại mấy khớp nối của pháo, sau đó thay dầu. Chúng ta phải kéo hết số pháo này về.”

Lúc này, một chiếc xe tăng T34 mang số hiệu chiến thuật 4221 chạy đến trước trận địa pháo 88 ly, Sư đoàn trưởng Sư đoàn xe tăng số 77 nhảy xuống xe tăng, chào Vương Trung: “Tướng quân, chúc mừng ngài giành được thắng lợi.”

Vương Trung: “Bây giờ chúc mừng chiến thắng còn quá sớm, chúng ta cơ bản không có tổn thất, có thể tiếp tục tiến công, hoàn thành một cuộc bao vây lớn!”

Đột nhiên, Vương Trung thấy ảo giác, nhìn thấy Ivan và Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, cả hai đều đang mỉm cười với hắn.

Ảo giác này lóe lên rồi biến mất, người ngoài nhìn vào chỉ thấy hắn hơi cúi đầu.

Hắn nói tiếp: “Giống như bọn chúng đã làm với chúng ta ở Agasukov!”

Mikhail cười nói: “Đương nhiên có thể, chúng ta còn một trăm bốn mươi lăm chiếc xe tăng có thể hoạt động, chắc chắn có thể hoàn thành bao vây!”

Vương Trung kinh hãi: “Bao nhiêu chiếc?”

Mikhail ngẩn người, vội vàng sửa lời: “Thực ra chỉ là dựa theo số liệu các tiểu đội trưởng báo cáo lên tổng hợp lại thôi, nhưng sẽ không sai lệch nhiều lắm đâu, ít nhất cũng còn 140 chiếc xe tăng có thể hoạt động.”

Vương Trung: “Sao lại ít đi? Quân địch đều như vậy rồi, cậu nhìn khẩu pháo này xem, bị đóng băng thành que kem rồi! Hai mươi chiếc xe tăng kia bị sao thế?”

Mikhail lộ vẻ mặt khó hiểu, như thể đang thắc mắc vì sao Vương Trung lại tức giận.

Lúc này, pháo thủ số 422, lão lính xe tăng kiêm huấn luyện viên đội xe tăng Alexander lên tiếng: "Có lẽ là do trục trặc kỹ thuật, tỷ lệ trục trac kỹ thuật của T34 thấp hơn KV nhiều, nhưng cũng không phải là không có.

"Chúng ta xuất phát từ Sukhaya Verevka, hành quân bằng động cơ đến cao điểm 391 là 11 km, sau đó rút lui về đây chắc cũng gần 40 km rồi, mới có 20 chiếc gặp trục trặc, chứng tỏ bảo dưỡng tốt đấy chứ."

Vương Trung nhíu mày, trong ấn tượng của hắn, T34 là loại xe tăng bền bỉ, đáng tin cậy, nghe nói hành quân bằng động cơ 400 km cũng không hỏng hóc gì cơ mà?

Mấy tên tướng lĩnh của quân Đức cũng khen ngợi T34 là loại xe tăng cực kỳ xuất sắc.

Đương nhiên Vương Trung cũng từng xem qua một số tài liệu đối lập, ví dụ như có tài liệu của chính Liên Xô được dịch sang tiếng Anh, nói rằng hệ thống động lực của T34 rất tệ, thậm chí còn là kẻ hủy diệt dâu máy, chỉ cần chạy 145 km là hết dầu, phải thêm dầu.

Nhưng Vương Trung không coi trọng tài liệu đó.

Chẳng lẽ tài liệu kia mới là thật?

Nhưng Vương Trung đột nhiên nhớ ra, bản thân hắn cũng là người sử dụng T34, chiếc xe tăng số 422 của hắn quả thật rất bền bỉ, đáng tin cậy.

Vì vậy, hắn vội vàng hỏi: "Nhưng xe của chúng ta vẫn chạy bình thường, chạy khắp nơi cũng không sao mài"

Alexander: "Vì ngài toàn tham gia những trận đánh phòng ngự cự ly gân, ở Loktev, ngài dẫn chúng tôi xuất kích một lần,

chạy xa nhất chính là chiếc số 422 do ngài chỉ huy.

"Ở Olaci, thực ra chúng ta không hề cơ động trong trận phòng ngự, chỉ di chuyển qua lại giữa các trận địa phòng ngự, vậy mà cũng hỏng nhiều xe như thế. Sau đó, những chiếc xe tăng có thể rút lui về Shepetovka đều là những chiếc xe tốt nhất, đã qua chọn lọc kỹ càng."

Vương Trung nhíu mày, hắn dùng một cách đặc biệt để hiểu ý của Alexander: Những chiếc xe tăng có thể thoát ra khỏi Olaci đều là những chiếc xe tăng có linh hồn vui vẻ.

Đương nhiên, cũng có thể chỉ là do may mắn.

Vương Trung: "Không đúng, vẫn còn một chiếc xe chưa từng bị trục trặc lớn, vẫn luôn hoạt động tốt! Chính là chiếc xe tăng số 422 của tôi!"

Alexander và Belyakov liếc nhau một cái, người chuyên môn phụ trách loay hoay máy móc đáp: "Bởi vì chiếc này là xe duyệt binh của Hoàng gia, động cơ dùng không phải động cơ V-2, mà là động cơ V2K, K đại biểu 'Hoàng gia'. Thời gian sản xuất chiếc xe này gấp 3 lần T34 bình thường.

"Dù sao, xe duyệt binh nếu như lúc nào cũng trục trặc vậy thì không tốt lắm, trên thực tế ngài và Hoàng thái tử cùng với hai vị bằng hữu thích lái xe tăng."

Miệng Vương Trung há to hết cỡ.

Thì ra xe của hắn chắc chắn chịu được tác động mạnh là bởi vì trước đó hắn cùng anh em tốt muốn lái đi chơi?

Vậy những chiếc T34 còn lại thật ra không có bền bỉ như vậy?

Không, không đúng.

Vương Trung nghĩ, thực tiễn mới cho ra chân lý, cho đến hiện tại T34 ở thời không này còn chưa tiến hành cơ động cự

ly dài, dù sao tất cả đều vừa ra khỏi cửa đã bị phá hủy. Phải thử cơ động cự ly dài một chút, mới biết được có chắc chắn hay không.

Vừa lúc này Yegorov và vị trung tướng mới của ky binh đã cùng đến, vì thế Vương Trung nói: "Yegorov, anh phái người đáng tin cậy giữ vững bốn khẩu pháo này, tôi nhất định phải thu được tất cả đạn pháo của bọn chúng một cách nguyên vẹn, sau đó để lại đủ người trông coi tù binh, tôi nghĩ quân tiếp viện của Kirienko sẽ nhanh chóng chạy đến."

Yegorov mỉm cười: "Cau muốn tiếp tục tấn công sao?"

Vương Trung: "Đúng vậy, ky binh cùng tấn công với chúng ta, hôm nay chúng ta cũng đua xe một phen.

Lúc này, một chiếc xe Prosen treo co Ant, sơn màu đặc trưng của Ant chạy tới, Vasili nhảy ra khỏi thùng xe: "Tham mưu trưởng Pavlov bảo tôi đi theo mọi người. Tôi mang theo nhân viên giải mã và thẩm phán áp tải sổ mật mã, cho nên chúng ta có thể gửi điện báo."

Vương Trung: "Đến đúng lúc lắm, Vasili, anh ghi nhớ nhé."

Vasili lấy ra quyển sổ tay.

Vương Trung: "Gửi cho Tư lệnh Tập đoàn quân Kirienko: Quân ta sau khi đột phá 20 km, giống như vào chỗ không người, quân địch đã tan tác như chim muông, tôi phán đoán quân ta nên hướng bắc thực hiện cơ động vòng quanh, bao vây quân địch ở Kalanskaya. Các binh đoàn trực thuộc Tập đoàn quân, cùng với các binh đoàn tăng cường cho anh chỉ huy nên nhanh chóng theo vào. Hết. Rokossovsky."

Nói xong Vương Trung tự nhíu mày: "Hình như không giống đề nghị lắm nhỉ?"

Vasili: "Giống mệnh lệnh rồi đấy."

Vương Trung: “Anh sửa lại một chút, thêm thỉnh cầu, đề nghị, các loại từ như thế.”

Vasili nhanh chóng sửa xong, trực tiếp đọc ra: “Gửi đến Tư lệnh Tập đoàn quân Kirienko: Quân ta sau khi đột phá 20 km, giống như vào chỗ không người, quân địch đã tan tác như chim muông. Tôi cho rằng quân ta có hy vọng hướng bắc thực hiện cơ động vòng quanh, bao vây tập đoàn quân chủ lực của Kalanskaya. Nhưng cần các binh đoàn trực thuộc Tập đoàn quân và các đơn vị bạn nhanh chóng theo vào, để tránh bị tấn công từ bốn phía, hy vọng được anh phê chuẩn và phối hợp. Hết. Rokossovsky.”

Vương Trung gật đầu: “Được, cứ phát như vậy đi.”

Vasili lập tức xé trang sổ tay kia ra, giao cho nhân viên giải mã, để anh ta chuyển đổi thành mật mã điện báo, thẩm phán quan thì vẻ mặt nghiêm túc ở bên cạnh giám sát.

Vương Trung quay sang Yegorov và ——

Vương Trung hỏi vị tân Tư lệnh ky binh: “Xin hỏi nên xưng hô ngài như thế nào?”

“Nikolai Andreyevich Oschtus, Trung tướng.”

Vương Trung: “Chúng ta hãy thực hiện một vòng lớn, bao vây toàn bộ! Toàn thể lập tức ăn cơm, tối nay xuất phát ngay trong đêm! Thời gian không đợi người! Chuẩn bị đuốc cho tốt!”

Yegorov: “Tôi đề nghị, nên để bộ binh chúng ta ở lại phòng thủ, phòng ngừa quân địch phản công, cậu mang theo ky binh là đủ rồi. Xe tăng xông lên, bộ binh chúng ta chưa chắc theo kịp.”

Vương Trung: “Có lý. Bảo Pavlov mang pháo chống tăng lên, nhất định phải đảm bảo không có sơ hở nào.”

Lúc này Nikolai Andreyevich hỏi: “Vậy những tên Sư đoàn trưởng và sĩ quan Sư đoàn bị bắt giữ thì xử lý thế nào? Chỉ riêng Sư đoàn trưởng đã có hai tên rồi.” Vương Trung: “Giao cho người áp giải đến Sukhaya Verevka, đưa lên xe lửa, nói là quà của Rokossovsky tôi tặng Nữ hoàng bệ hạ.” (Hết chương)
Chương 92: Xuyên rừng vượt tuyết nguyên

Xe tăng số 422 dẫn đầu, rong ruổi trên cánh đồng phủ đầy tuyết trắng.

Vương Trung ló nửa người trên tháp pháo, đã sắp bị gió ngược thổi cho ngốc luôn rồi.

Bọn họ vẫn đang bọc đánh về phía bắc, đúng lúc ngược gió.

Lúc này tâm trạng của Vương Trung, khiến hắn nhớ tới hồi còn bé ông nội hắn rất thích vở kinh kịch hiện đại “Trí thủ Uy Hổ Sơn”.

Đoạn mở đầu với nhịp nhị hoàng dẫn bản (một loại tiết tấu trong kinh kịch), rất phù hợp với tâm trạng hiện giờ của Vương Trung:

Xuyên rừng rậm, vượt tuyết nguyên [Cao nguyên tuyết], khí thấu trời cao!

Vừa nghĩ đến lời hát, bên tai Vương Trung liền vang lên tiếng đàn dồn dập, sau đó tiếng kèn trumpet vang lên, dùng âm thanh ấy để tạo nên khung cảnh bao la rộng lớn của rừng rậm tuyết nguyên, ngay sau đó là tiếng trống nhanh, mô phỏng tiếng vó ngựa chạy nhanh.

Vương Trung không khỏi nhìn về phía sau, lúc này đám ky binh áp dụng phương thức chạy bước nhỏ khá đỡ tốn sức, đi theo sau đoàn xe tăng, tiếng vó ngựa ấy thế mà lại ăn khớp với tiếng trống nhanh trong ảo giác của Vương Trung!

Đoạn sau hát thế nào nhỉ?

Bày tỏ tráng chí trước những dãy núi hùng vĩ?

Hay là "Ta hận không thể ra lệnh cho tuyết tan thành nước, nghênh đón mùa xuân thay đổi thế gian"?

Nhưng mà mùa xuân vẫn nên đến muộn một chút thì hơn, còn đang trông cậy vào mùa đông để phát động thế công mùa đông mà.

Câu tiếp theo là gì nhỉ?

Lúc này trong bộ đàm bỗng nhiên có người hô: "Số 422, chúng tôi gặp trục trặc rồi, sửa xong sẽ đuổi kịp mọi người!"

Vương Trung vừa quay đầu lại đã thấy xe tăng số 427 dừng lại, đây cũng là một chiếc T34W, dựa theo cách nói của Alexander thì dùng động cơ V2K, hộp số và bộ lọc không khí đều là phiên bản cao cấp được thiết kế mới hoàn toàn.

Cả T34W cũng hỏng, không biết xe tăng của Sư đoàn 77 hỏng bao nhiêu chiếc.

Vương Trung thấy một gã Liên đội trưởng ky binh phát hiện xe tăng dừng lại, lập tức phái bốn gã ky binh vây quanh xe tăng canh chừng.

Hắn yên tâm tiếp tục nhìn về phía trước.

Lúc này câu tiếp theo vừa rồi không nhớ ra lại hiện lên trong đầu Vương Trung: Muốn diệt phỉ trước tiên phải đóng giả phỉ, giống như con dao nhọn đâm thẳng vào Uy Hổ Sơn.

Thề sẽ chôn sống, mai táng! Tên Tọa Sơn Điêu kia trong khe núi!

Thề sẽ chôn sống, mai táng! Tên Prosen trong khe núi!

Trong tích tắc ấy, Vương Trung nhớ đến bãi tha ma chất đầy thi thể các chiến sĩ trẻ tuổi trong trung đoàn của Rokossovsky, nhớ đến kết cục bi thảm của tổ lái xe số 422 đời

đầu tiên, đời thứ hai, nhớ đến bà lão Aleksei Phu Na… Nhớ đến lvan và lão công tước Rokossovsky.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy vẫn chưa hết giận, lại hát thêm một lân trong đầu: Thê sẽ chôn sống, mai táng! Tên Prosen trong khe núi!

Kết quả dùng sức quá mạnh khiến tay bị đau… Cách lớp găng tay dày như vậy mà vẫn đau.

Prosen chắc chắn sẽ diệt vong, chí lớn này có thể lay chuyển núi sông, hoài bão có thể rung chuyển vực sâu, tương lai nhất định sẽ khiến bọn chúng phải kinh thiên động địa.

Ý chí chiến đấu của Vương Trung sục sôi, hiện tại cần phải tìm một tên Prosen nào đó để trút giận, hắn nắm lấy báng súng máy phòng không, kiểm tra một chút buồng đạn, xác nhận dầu bôi trơn chống đông vẫn trong trạng thái tốt.

Mẹ kiếp, đám Prosen đâu rồi?

Đột nhiên, Vương Trung thật sự nhìn thấy ánh sáng le lói trong màn tuyết, hắn dứt khoát chuyển góc nhìn, phát hiện ra một đống lửa, xung quanh có người Prosen ẩn nấp.

Bên cạnh đống lửa còn có súng đang được hơ nóng.

Vương Trung lập tức điều khiển súng máy bắt đầu bắn phá, vừa bắn vừa hô: “Xoay tháp pháo sang phải mười độ, nhìn thấy hướng đạn của tôi không? Có một đống lửa, đạn nổ mạnh!”

Alexander lập tức nhắc lại: “Dan nổ mạnh!”

Lính nạp đạn: “Đạn nổ mạnh, rõ!”

Alexander: “Dừng lại!”

Belyakov phanh một tiếng thật mạnh, Alexander lập tức khai pháo.

Quả nhiên là xe duyệt binh của Hoàng gia, dù cách xa như vậy, lại còn là bắn khi đang di chuyển, nhưng viên đạn pháo vẫn rơi trúng phạm vi 5 mét quanh đống lửa.

Dấu hiệu của đám Prosen trong góc nhìn từ trên cao lập tức biến mất một phần ba.

Vương Trung: "Tiếp tục! Vẫn còn quân địch!"

Lúc này những chiếc xe khác cũng dừng lại khai hỏa, nhưng độ chính xác của những chiếc xe còn lại kém hơn rất nhiều.

Vương Trung: "Tiếp tục tiến lên, trừ xe chúng ta ra thì hỏa lực của những xe khác hơi lệch."

Không đúng, đâu chỉ là hơi lệch, phải dùng lời của người Anh năm đó để miêu tả súng hỏa mai mới đúng: "Nếu đã bắn xa hơn 100 mét thì dù có nhắm vào đâu thì xác suất trúng mục tiêu cũng chẳng khác gì ngắm vào mặt trăng."

Xe số 422 lại tiếp tục tiến lên, xông thẳng về phía trận địa của quân địch, sau đó Vương Trung nhìn thấy pháo 88 ly bên cạnh đống lửa.

Vương Trung: "Đạn khói! Nhắm vào vị trí súng máy của tôi đang bắn, cứ bắn đi! Che khuất tâm nhìn của pháo binh địch!"

Mệnh lệnh này được chấp hành một cách triệt để, bởi vì không cần phải quá chính xác, Alexander dứt khoát không cần dừng xe, cứ vừa chạy vừa bắn, một quả đạn khói rơi xuống vị trí cách trận địa pháo 88 ly khoảng 400 mét, làn khói tỏa ra nhanh chóng bị gió bắc thổi thành một dải dài.

Vương Trung thấy vậy, lập tức hạ lệnh qua bộ đàm: "Phát hiện trận địa pháo phòng không 88 ly của địch, trận địa của chúng đang nhắm vào chúng ta, tất cả các xe hãy nạp đạn khói, bắn về phía làn khói hiện tại."

Một chiếc xe không thể tạo ra làn khói một cách nhanh chóng được, mọi người hãy cùng nhau bắn!

Rất nhanh, làn khói đã bao phủ gần như toàn bộ trận địa của quân Prosen, đồng thời đội ky binh cũng vượt qua đội xe tăng, tấn công từ sườn phải.

Mỗi ky binh đều mang theo súng tiểu liên, từ xa đã xả đạn về phía trận địa của quân địch.

Dù sao bọn họ đang cưỡi ngựa, không sợ hộp đạn nặng, trên lưng ngựa có thể mang theo rất nhiều hộp đạn đã được nạp sẵn.

Bộ binh mà đeo ba hộp đạn kiểu này thì đủ ngạt thở rồi.

Cộng thêm cả hỏa lực bắn yểm trợ của súng máy trên xe tăng.

Vương Trung lại phát hiện ra một nhược điểm của phiên bản T34 "thông thường": Khi tấn công không có ai điều khiển súng máy phòng không.

T34W có cửa sập cho trưởng xe thò đầu ra, trưởng xe có thể tiện thể điều khiển súng máy phòng không.

Còn T34 thông thường chỉ có thể bố trí thêm một người đứng phía sau xe tăng để điều khiển súng máy này.

Điểm này khá giống với thiết kế của Mỹ.

Mà trên Trái đất, phiên bản T34 đời đầu thậm chí còn lược bỏ cả súng máy trên nóc tháp pháo, nhưng sau đó thực chiến chứng minh rằng, súng máy này có tác dụng rất lớn trong việc gây nhiễu loạn máy bay ném bom của Đức, thực chiến không giống như trong game War Thunder, máy bay bị bắn trúng là tiêu đời, chỉ cần có hỏa lực phòng không quấy rối thì phi công địch sẽ bối rối.

Bởi vậy nên một tựa game chiến tranh khác là "Wargame: Red Dragon" đã mô phỏng lại điểm này, hiệu quả bắn hạ mục tiêu của pháo phòng không không bằng tên lửa phòng không, nhưng lại có thể khiến phi công hoảng loạn, buộc phải từ bỏ nhiệm vụ.

Lúc này Alexander dùng mắt thường xác định vị trí trận địa pháo 88 ly, bắt đầu "bắn khói" liên tục.

Vương Trung thì căng thẳng điều khiển súng máy bắn yểm trợ, không dám lơ là một chút nào.

Dù sao hiện tại hắn đang ở ngay tiền tuyến, có thể trúng đạn hy sinh bất cứ lúc nào.

Hình ảnh hai kíp lái xe số 422 trước đó lần lượt hy sinh vẫn còn hiện rõ mồn một trước mắt, nhất là kíp lái thứ hai, Vương Trung còn chui vào trong xe tăng, nơm nớp lo sợ canh chừng cửa hầm trong khoang xe đầy máu của đồng đội.

Trải nghiệm trong quá khứ kích thích tuyến thượng thận bài tiết một lượng lớn adrenaline, Vương Trung đúng nghĩa "tức giận đến dựng cả tóc gáy".

Hắn liên tục dùng súng máy bắn hạ quân địch.

Lúc này, đội ky binh đã xông vào làn khói, áp sát trận địa pháo 88 ly.

Ngay khoảnh khắc xông ra khỏi làn khói, súng máy của quân địch lập tức khai hỏa, bắn ngã bốn ky binh.

Số ky binh còn lại không sợ chết, vừa xả súng tiểu liên vừa áp sát.

Tên lính bắn súng máy của địch trúng đạn ngã xuống, nhưng tên xạ thủ phụ lập tức tiếp nhận vị trí bắn súng, còn tên lính mang đạn thì thay thế vị trí của xạ thủ phụ. Tiểu đội bộ binh của Prosen được tổ chức hoàn toàn dựa vào súng máy, tất

cả mọi người đều được huấn luyện bắn súng máy, khi cần thiết đều có thể trở thành xạ thủ súng máy.

Vương Trung bỗng nhiên phát hiện, pháo 88 ly của địch đang ngắm bắn vào hướng di chuyển của xe số 422.

Cho mày ngắm bắn này!

Vương Trung: "Belyakov, đánh lái 90 độ, chúng ta xông thẳng về phía quân địch."

"Hung hãn vậy sao?" Belyakov cười lớn nói: "Tôi thích cảm giác liếm máu trên mũi dao này!"

Cùng với tiếng 'rầm' vang lên, xe số 422 lắc đuôi một cái, bắt đầu lao thẳng về phía trận địa pháo 88 ly.

Vương Trung hô lên trong bộ đàm: "Mọi người tiếp tục vòng sang bên cạnh, nhớ dùng khói để che khuất tâm nhìn của quân địch! Nếu không quét sạch bọn chúng thì khi nghe thấy tiếng động cơ, chúng sẽ tìm đến chúng ta đấy!"

Vì vậy, những chiếc T34W khác dẫn theo đại đội T34 tiếp tục vòng sang sườn trận địa pháo binh, vừa vòng vừa bắn đạn khói.

Chỉ có xe số 422 là lao thẳng vào trận địa với tâm thế của một con mãnh thú.

Xông vào trong làn khói, Vương Trung cố gắng kìm chế bản thân, không bắn nữa, không thể để lộ vị trí của mình, cho đến khi xông ra khỏi màn khói…

Xe số 422 xé toạc làn khói, Vương Trung lập tức xả súng.

Súng máy của quân địch vẫn đang bắn yểm trợ cho đám ky binh đang vòng sang bên cạnh, lập tức bị Vương Trung bắn cho tan xác - dù sao vị trí súng máy phòng không rất cao, công sự của quân địch lại rất đơn giản.

Vương Trung lại tiếp tục bắn chết mấy tên địch, đồng thời súng máy đồng trục và súng máy trên thân xe tăng cũng khai hỏa hết công suất.

Từ lúc xông ra khỏi làn khói cho đến khi lao vào trận địa của quân địch là khoảng 300 mét, trong suốt quãng đường ấy, Vương Trung không ngừng xả súng, bởi vì quân địch đột nhiên xuất hiện khắp nơi, đạn lửa của súng máy quét qua đâu là chỉ thấy toàn đầu người ngã xuống.

Nếu đây là game "Battlefield 1942" thì giao diện của Vương Trung đã hiện lên thông báo tiêu diệt và điểm kinh nghiệm nhận được.

Lúc lao đến trận địa, Vương Trung đã bắn hết sạch đạn súng máy, hắn cũng không lãng phí thời gian thay đạn, mà trực tiếp lấy món "đồ chơi" của mình từ trong tháp pháo ra: Súng tiểu liên Suomi phiên bản hộp đạn tròn, tiếp tục xả súng vào quân địch.

Hắn còn có lựu đạn, chỉ cần cắn nhẹ quai lựu đạn là có thể ném ra ngoài.

Hắn vừa tự tay tiêu diệt quân Prosen, vừa dùng thứ tiếng Prosen duy nhất mà Vasili dạy hô lên: "Bây giờ ai mới là con mồi? Ai mới là thợ săn?"

Lúc này xe tăng thật ra rất nguy hiểm, bởi vì không có bộ binh đi kèm mà lại lao thẳng vào giữa đám bộ binh địch như vậy, bản thân chiếc xe tăng sẽ tạo ra rất nhiều góc chết.

Nhưng đám Prosen đã bị dọa cho khiếp sợ.

Vương Trung thấy có người chỉ vào lá cờ đỏ nói gì đó, sau đó tất cả binh lính Prosen trên trận địa đều quay đầu bỏ chạy. Lúc này đội ky binh cũng đã xông lên.

Bọn họ đuổi theo chém giết quân địch.

Vương Trung vẫn đang khoe khoang câu tiếng Prosen duy nhất mà hắn biết: “Bây giờ ai mới là con mồi? Ai mới là thợ săn?”

Hắn hoàn toàn không nhận ra rằng, giờ phút này, hình ảnh một tay cầm súng tiểu liên bắn phá, một tay nắm chặt lựu đạn sẵn sàng ném ra của hắn, trông không khác gì một vị Chiến thần.

Thề sẽ chôn sống, mai táng! Tên Prosen trong khe núi!

Tráng chí có thể lay chuyển núi sông, hoài bão có thể rung chuyển vực sâu!

Đợi đến ngày cùng đồng đội ăn mừng chiến thắng, san bằng sào huyệt lũ phỉ, nhất định phải khiến bọn chúng phải kinh thiên động địa!

(Hết chương) Chuong 93: Hoan thanh bao vay

Vương Trung đánh đến khi hết sạch cả hộp đạn mới chịu dừng lại, lúc này trên trận địa đã không còn tên địch nào dám kháng cự nữa.

Ngoại trừ xác chết, chỉ còn lại tù binh.

Vương Trung dừng lại, lượng adrenaline được tiết ra khiến hắn rất muốn hét lớn “Còn ai nữa không”.

Đây là phản ứng tự nhiên sao…

Nhưng theo chiến đấu kết thúc, tác dụng của adrenaline cũng nhanh chóng biến mất.

Vương Trung dần lấy lại bình tĩnh.

Vừa rồi lúc hưng phấn, hắn quên mất cả góc nhìn từ trên cao, chỉ dùng mắt thường để tìm kiếm quân địch, cũng may là dưới tác dụng của adrenaline, dường như mắt hắn cũng trở nên tinh tường hơn, không bỏ sót bất kỳ tên địch nào.

Hắn kiểm tra khẩu Suomii trong tay, sau đó nhìn bảng gỗ dùng để đựng "đồ chơi" bên trong tháp pháo.

Khoang tháp pháo của T34 rất chật hẹp, căn bản không có nhiều không gian để đồ cá nhân.

Kích thước khoang tháp pháo có thể được nhìn ra trực quan thông qua đường kính vòng đai tháp pháo, dù sao thì những người ngồi trong khoang tháp pháo đều có một phần cơ thể nằm trong thân xe, bởi vậy nên vòng đai giống như chiếc vòng bao quanh eo của bọn họ.

Đường kính vòng đai tháp pháo T34 hai người - chú ý là đường kính - chỉ có 1420 mm, chiếc vòng này đã quyết định không thể nhét thêm người thứ ba vào được.

Bởi vì bên trong chiếc vòng này không chỉ có cơ thể con người, mà còn có rất nhiều thiết bị cơ khí.

Để so sánh, đường kính vòng đai tháp pháo T34W là 1670 mm, về cơ bản là cùng cấp độ với Sherman của Mỹ (đường kính vòng đai Sherman là 1753 mm).

Nếu không phải T34W là loại tháp pháo lớn như vậy, thì bên cạnh Vương Trung không thể để vừa nhiều "đồ chơi" như vậy.

Ít nhất là T34 tháp pháo hai người của Sư đoàn 77 không thể để vừa.

Loại tháp pháo hai người chỉ có thể nhét vừa một khẩu PPSh là đã tốt lắm rồi.

Vương Trung quan sát toàn bộ chiến trường, xác định trận địa đã được kiểm soát hoàn toàn, đội ky binh đang truy đuổi đám tàn quân, còn đội xe tăng vừa rồi vẫn luôn vòng sang bên cạnh thì đang quay đầu trở về trận địa chính.

Quan sát tình hình xong, Vương Trung gọi một vị Trung tá ky binh đang đi ngang qua: "Chờ chút! Trung tá, điều một Liên đội ky binh xuống ngựa, bảo bọn họ canh chừng số vũ khí trang bị trên trận địa, quân địch bỏ lại nhiêu đồ như vậy, nhỡ đâu bọn chúng quay lại nhặt lên đánh chúng ta thì phiên phức lắm."

"Rõ, thưa tướng quân." Lúc chào theo quân lễ, vị Trung tá còn liếc nhìn khẩu Suomi trong tay Vương Trung, nói thêm một câu: "Chúc ngài đi săn vui vẻ, thưa tướng quân."

Vương Trung: "Cảm ơn."

Vị Trung tá quay đầu hạ lệnh cho thuộc hạ: "Liên đội 1 xuống ngựa, tiếp nhận tù binh, quản lý chiến lợi phẩm, chờ đơn vị phía sau đến tiếp quản."

Vương Trung: "Bảo bọn họ tìm cho ra tên chỉ huy trận địa này, sống phải thấy người, chết phải thấy xác."

"Rõ, thưa tướng quân."

Chỉ huy của kẻ địch nhanh chóng được khiêng đến trước mặt Vương Trung, là một thiếu tá, chân anh ta bị thương, ngồi trên cáng cứu thương dùng ánh mắt kính sợ nhìn Vương Trung đang lắp đạn vào hộp tiếp đạn súng tiểu liên.

Nói không chừng là nhìn lá cờ đỏ trên ăng-ten xe tăng của Vương Trung.

Vương Trung: "Anh ta biết tiếng Ant sao?"

Thiếu tá địch nhân tuy vẻ mặt hoang mang, nhưng giống như đoán được Vương Trung hỏi cái gì, liền lắc đầu.

Lúc này viên trung tá kia mới nói: "Tôi sẽ dịch tiếng Prosen cho anh."

"Đương nhiên là tốt." Vương Trung mừng rỡ: "Các anh là sư đoàn nào? Bộ đội nào phòng thủ ở đây, chủ lực của các anh

ở đâu?”

Thiếu tá nghe xong phiên dịch, liền bắt đầu nói, viên trung tá lại ở bên cạnh bắt đầu dịch đuổi: “Chúng tôi là tiểu đoàn bộ binh số 331 thuộc sư đoàn bộ binh cơ giới số 37 và tiểu đoàn pháo phòng không số 204. Chúng tôi phụng mệnh ở đây chặn đường các anh cho đến khi sư đoàn rút lui xong.”

Vương Trung kinh hãi: “Các anh còn có thể rút lui đường nào? Con đường duy nhất này đã bị tôi cắt đứt rồi.”

Thiếu tá nghe xong phiên dịch của viên trung tá mới đáp: “Đi vê phía tây, băng qua vùng đất đóng băng.”

Vương Trung nhìn cánh đồng tuyết mênh mông phía tây: “Các anh điên rồi?”

Dưới điều kiện khắc nghiệt như vậy, quân Prosen còn chưa có đủ trang phục mùa đông, đoán chừng lương thực cũng không còn bao nhiêu, đi ra ngoài từ cánh đồng tuyết như vậy ư?

Mười người này có thể thoát ra một người đã là may mắn lắm rồi.

Biểu cảm thiếu tá nghiêm túc: “Cho nên rất nhiều người tình nguyện ở lại chống cự. Ngài có thể bao vây những người chống cự chúng tôi.”

Hắn dừng một chút, đợi trung tá phiên dịch xong, lại thêm một câu: “Hôm qua tôi chưa ăn gì cả, xin hỏi anh có gì ăn không?”

Vương Trung lấy từ trong túi đồ dùng cá nhân của mình ra một món đồ ăn vặt: Một phần tư chiếc xúc xích, ném cho tên lính Prosen.

“Đông cứng rồi, nướng lên rồi ăn với nước đi.”

Thế nhưng tên lính Prosen đã cắn một miếng, cứ thế gặm một miếng xúc xích đông lạnh, nhai rau ráu.

Vương Trung biết đây là kẻ địch, nhắc nhở mình không thể có lòng thương hại đối với kẻ địch.

Đây đều là vì cổ vũ sĩ khí cho quân Ant, vì hoàng nữ, vì chính nghĩa - chính nghĩa mới có thể đảm bảo không có nội loạn.

Là một người chơi kỳ cựu game Crusader Kings, Vương Trung có nhận thức trực quan về tính chính nghĩa, dù sao mỗi lần người thừa kế trong game không đủ chính danh đều sẽ bị phản loạn khắp nơi.

Đương nhiên chuyện này ở nước Ant không phức tạp như vậy, trên cơ bản ai nắm tay to hơn ai đánh thắng chính là chính nghĩa. Cái này đánh thắng có thể là đánh nội chiến hoặc ngoại chiến, dù sao cứ thắng là được.

Vương Trung vừa vặn đánh thắng - đây không phải là trùng hợp sao!

Thắng lợi thuộc vê Ekaterina Đại đế vĩ đại!

Vương Trung vốn dĩ chiến đấu không phải vì hư danh của mình, mục tiêu ban đầu của hắn là bảo toàn tính mạng, bây giờ là tiêu diệt quân Prosen.

Chỉ cần là đánh quân Prosen, hắn có thể làm bất cứ công việc gì.

Đương nhiên, hắn thích nhất vẫn là như vừa rồi, ngồi xe tăng xuyên rừng, vượt cánh đồng tuyết, tự mình hóa thành quả đấm thép, đánh vào ngay mặt quân xâm lược Prosen.

Vương Trung nhìn thiếu tá Prosen ăn ngấu nghiến, dặn dò viên trung tá ky binh: “Trông chừng hắn ta, đến lúc hành quân

phải đưa hắn ta theo. Tôi còn phải đi bắt thêm nữa. À đúng rồi, hỏi hắn ta, sở chỉ huy sư đoàn bọn họ ở đâu."

Viên trung tá hỏi xong, thiếu tá Prosen đang vội vàng gặm xúc xích, một tay tháo túi bản đồ đeo trên người xuống, đưa cho viên trung tá.

Trung tá mở ra lấy bản đồ ra xem, chỉ vào ký hiệu trên đó nói: "Sở chỉ huy sư đoàn cách trận địa này ba cây số về phía đông bắc."

Vương Trung: "Đi! Belyakov, khỏi kiểm tra động cơ nữa, đi thôi!"

Belyakov lộ ra nụ cười khổ: "Tướng quân, vừa rồi không phải tôi lái xe. Lái kiểu gì mà để xe bị nghiêng thế kia."

Lúc này Vương Trung mới phát hiện xe hơi nghiêng, nhìn kỹ thì ra nửa bên xích xe đang đè lên bao cát của quân địch, bức tường bao cát bị đè sập, nhưng chưa sập hoàn toàn, còn sót lại một chút, thế là xe bị nghiêng.

Ra là xe bị hỏng rồi!

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, hôm nay hành quân cơ giới nhanh hơn 100 km, trước đó hơn một tuần cũng liên tục tác chiến, chạy tới chạy lui trên chiến trường.

Phải nói là đến giờ mới hỏng, đã là rất tốt rồi.

Dù sao thì việc bảo trì xe tăng trên chiến trường của quân Ant đều dựa vào bản thân kíp lái, xưởng bảo dưỡng dã chiến thì không có, xe sửa chữa, xe bảo dưỡng cũng không nốt, trước đó đám thợ máy ở nhà máy sản xuất máy kéo mà Vương Trung vơ vét được đều bị đưa vào nhà máy sản xuất xe tăng hết rồi.

Vương Trung gãi đầu: "Vậy phải làm sao để bắt sống sư đoàn trưởng đây?"

Aleksandr: “Chúng ta chỉ có thể đổi xe khác thôi. Nhưng mà… Tôi đoán là cũng sắp hỏng nốt, xe tăng của Sư đoàn 77 là xe mới, nhưng mà… haiz…”

Hắn nhìn ba chiếc T-34 đang đỗ gần trận địa pháo 88. Toàn bộ quá trình quân địch đều bị sương mù che khuất tâm nhìn, những chiếc xe tăng này không thể nào bị súng máy của quân địch bắn hỏng được.

Vương Trung: “Nhưng mấy chiếc xe tăng này không có chỗ cho trưởng xe, tháp pháo chật hẹp như vậy, nhét thêm người thứ ba không nổi.”

Bây giờ trời lạnh như vậy, ai cũng mặc áo khoác quân đội dày cộp, vấn đề chật chội của T-34 càng thêm nghiêm trọng.

Lúc này viên trung tá ky binh đề nghị: “Hay là cưỡi ngựa đi, chúng ta thu được một chiếc radio của quân Prosen, tôi sẽ cử một tham mưu biết sử dụng radio, dan theo một đại đội ky binh đi theo ngài.”

Vương Trung: “Cũng được, cưỡi ngựa thì cưỡi ngựa, tôi vẫn phải thực hiện đánh vu hồi! Nào, đưa ngựa cho ta -”

Vương Trung đột nhiên nhíu mày, thâm nghĩ: Không thể nào?

Hắn đưa tay lên miệng huýt một tiếng.

Rồi từ rất xa vọng lại tiếng ngựa hí.

Hắn nhìn về phía âm thanh phát ra, nhưng trong tâm mắt chỉ thấy cánh rừng và đồng tuyết trắng xóa, tính lặng.

Bỗng nhiên, có thứ gì đó đâm thủng lớp tuyết dày đặc, bay lên cao.

Một bóng trắng như tia chớp, mang theo tuyết bay cuồn cuộn lao đến.

Là “Bóng đêm, à không, không phải là chiến mã của Gandalf, mà là con ngựa ngốc Bucephalus của tai

Bucephalus chạy một mạch qua chỗ rất nhiều ky binh, chiến mã của các ky binh khác dường như sợ nó, nhao nhao dạt sang hai bên nhường đường.

Bucephalus cứ thế chạy một mạch đến bên cạnh chiếc xe tăng số 42, giơ chân trước lên đá một phát vào xích xe, sau đó nhe răng với Vương Trung.

Vương Trung đỡ trán: “Sao mày không mang theo yên cương?”

Hắn đã đoán được, tám phần là chuồng ngựa lại bị oanh tạc, nó lại không việc gì, tự mình chạy ra, sau đó cứ thế chạy theo.

Viên trung tá ky binh: “Chúng tôi có thể tháo yên cương của một con ngựa khác.”

“Được rồi, nhanh lên, tôi còn đang vội đi bắt sư đoàn trưởng.”

Vương Trung cưỡi Bucephalus, phi băng băng trên cánh đồng băng đang dần chìm vào màn đêm.

Viên tham mưu đeo radio lo lắng hỏi: “Hay là chúng ta nghỉ ngơi trước đã, trời tối thế này, nhỡ bị tập kích thì sao?”

Vương Trung nhìn bản đồ trong đầu, thầm nghĩ không thể nào, quân địch cách hai cây số đã sáng rực lên rồi, còn tập kích gì nữa.

Thế là hắn nói: “Quân địch đã là chim sợ cành cong, không còn khả năng phục kích chúng ta đâu. Đi!”

Ba cây số trôi qua trong nháy mắt, kết quả Vương Trung chỉ tìm thấy rất nhiều trang bị và xe cộ bị vứt bỏ.

Kỳ lạ là, tất cả đều là xe bán xích, không có chiếc xe bánh hơi nào.

Vương Trung đến trước chiếc lều lớn nhất, xuống ngựa xông vào, liền thấy một đám sĩ quan đang vây quanh một thùng phuy, bên trong toàn là tài liệu bị đốt cháy.

Vị sư đoàn trưởng của quân địch còn cố tình thay quân phục chỉnh tê, đứng nghiêm chào Vương Trung, sau đó dùng tiếng Ant bập be nói: 'Rokossovsky tướng quân, ngưỡng mộ đại danh đã lâu."

Vương Trung: "Sao các anh không chống cự?"

"Lực lượng có thể chống cự đều bị anh tiêu diệt hết rồi, chúng tôi đã hoàn thành nhiệm vụ mà đế quốc giao phó, bây giờ chúng tôi lựa chọn chịu trách nhiệm cho mạng sống của mình."

Mũi Vương Trung tức điên lên, lũ khốn nạn này, đồng đội và người thân của ta đều bị chúng giết chết, giờ lại còn muốn chịu trách nhiệm cho mạng sống của mình?

Muốn chịu trách nhiệm thì đừng có xâm lược!

Nhưng những tên này còn phải giữ lại để làm vật trưng bày, mặt mũi mà có sẹo thì không đẹp.

Mà chính mình ra tay đánh đập bọn chúng thì hình như cũng không hay lắm.

Thế là Vương Trung nói: "Được rồi, mời."

Nói xong hắn tránh đường, vừa lúc nhìn thấy Bucephalus, bèn nháy mắt ra hiệu với nó: Nhẹ nhàng thôi.

Bucephalus mấp máy miệng, không biết đang nhai cái gì.

Vừa lúc đó thì vị sư đoàn trưởng sư đoàn bộ binh cơ giới số 37 đi ra khỏi lều.

Bucephalus nhẹ nhàng nhấc chân trước lên, đá hắn ta bay ngược vào trong lều.

Vương Trung cười ha hả.

Từ khi khai chiến tới nay, đây là lần đầu tiên hắn cười sảng khoái đến vậy.

(Hết chương) Chương 94: No lực cuối cùng

Ngày 18 tháng 11, trước cửa bộ tư lệnh tập đoàn quân thiết giáp số hai của quân đội Prosen.

Walter Model xuống ngựa, ném dây cương cho lính gác, sau đó sải bước đi vào bộ tư lệnh, rẽ trái đi thẳng đến đại sảnh - hiện tại được dùng làm phòng bản đồ kiêm phòng làm việc của tư lệnh.

Vừa vào cửa Model đã nhìn lò sưởi trong tường, nói: "Mấy người dám ở trong nhà xây sẵn thế này, không sợ Rokossovsky pháo kích à?"

Von Guderian: "Trừ phi pháo binh của hắn ta có thể bắn xa hai mươi lăm cây số. Hiện tại hắn ta đang bận tiêu diệt số quân của chúng ta bị vây, theo tôi được biết thì có khoảng mười vạn quân vẫn còn khả năng chiến đấu đang chống cự."

Model lớn tiếng nói: "Đó chẳng phải là toàn bộ số quân trong vòng vây sao? Bảy sư đoàn này sau hai tháng chiến đấu, đã tổn thất rất nặng nề, hơn một nửa số binh sĩ đã được đưa về hậu phương điều trị rồi!"

Von Guderian sa sầm mặt mày: "Bởi vì phần lớn binh sĩ đều tình nguyện ở lại chặn hậu cho lực lượng chủ lực rút lui. Trên thực tế bọn họ đã từ chối phương án rút lui khỏi vùng đất đóng băng, đây cũng là lý do tại sao chúng ta phải phát động chiến dịch giải vây."

Model: "Dùng sư đoàn của tôi!"

“Là sư đoàn của Hoàng đế bệ hạ.” Von Guderian sửa lại.

Model: “Nhưng là được điều động từ tập đoàn quân của tôi, tôi biết rõ tình trạng của bọn họ, tuy rằng không phải lực lượng xung kích, cho nên tình hình tiếp tế của ba sư đoàn này tương đối tốt, mỗi người lính đều được phát một chiếc chăn, nhưng bọn họ thiếu đạn pháo - không, là thiếu đủ thứ!

“Tôi phản đối tiến hành phản công, yêu cầu ghi rõ điều này vào biên bản!”

Nói xong Model nhìn sang viên tham mưu phụ trách ghi chép các quyết sách của bộ tư lệnh.

Von Guderian bật cười khanh khách: “Cách làm của ông khiến tôi nhớ đến lão đối thủ Schlieffen của tôi. Ông ta lúc nào cũng vậy, hễ cứ thua trận là y như rằng không phải lỗi của ông ta.”

Model: “Ông tưởng tôi đang đùn đẩy trách nhiệm sao? Không, tôi chỉ nói cho ông biết lúc này mà tấn công là hoàn toàn vô nghĩa, đánh không lại đâu. Bên kia toàn là chuyên gia phòng ngự, tình hình tiếp tế của chúng ta bây giờ lại như thế này, căn bản không có khả năng giành được thắng lợi!

“Còn ông, phát động tấn công chỉ là vì muốn ăn nói với Hoàng đế bệ hạ mà thôi, không phải sao? Ông và Schlieffen có gì khác nhau? Chẳng khác gì cả”

Von Guderian nhìn sang sĩ quan phụ tá: “Tôi thấy Model trung tướng đường sá xa xôi, chắc là mệt rồi…”

“Không! Tôi sẽ không ở lại đây qua đêm! Tôi đến đây chỉ là để bày tỏ ý kiến của mình, bây giờ đã nói xong rồi, ông cũng nên nhanh chóng rút lui đi, nếu không quân Ant sẽ phản công quy mô lớn, trinh sát của tôi phát hiện ra ngày càng nhiều đơn vị mới của bọn chúng, tôi tin chắc cuộc phản công quy mô

lớn của bọn chúng sẽ sớm diễn ra, bây giờ không phải lúc tấn công, mà là phòng ngự! Hiểu chưa!”

Nói xong Model xoay người sải bước bỏ đi.

Mọi người trong bộ tư lệnh nhìn Von Guderian.

Vị đại tướng thở dài: “Phát động tấn công theo kế hoạch ban đầu.” Sau khi pháo binh của quân Prosen ngừng bắn, Yegorov đứng dậy: “Nhanh vậy sao? Liệu quân địch có thực sự muốn tấn công không?”

Vasili được phái đến đây phụ trách liên lạc nói: ‘Không biết nữa, cũng có thể bọn chúng biết rõ trong vòng một ngày một đêm chúng ta không thể đào được công sự tử tế gì, cho nên chỉ bắn qua loa cho xong chuyện.”

Lúc này quan sát viên pháo binh hô lớn: “Xe tăng địch, hướng tây naml”

Yegorov vội vàng ghé mắt vào chỗ hở của ụ súng được làm tạm bợ bằng gỗ và bao cát, giơ ống nhòm lên, vừa quan sát vừa nói: “Khoảng sáu mươi chiếc xe tăng, bộ binh thì rất đông. Chuyện gì thế này?”

Vasili: “Có thể là xe hỏng hết rồi, xe tăng của chúng ta bị phá hủy nhiều như vậy, quân đội Prosen cho dù có hệ thống hậu cần tốt đến đâu, cũng không thể nào đảm bảo cho xe tăng hoạt động bình thường trong điều kiện thời tiết như thế này được.”

Yegorov líu lưỡi: “Dù sao thì cách đánh của chúng ta vẫn thế, chặn đường bộ binh trước, pháo cối bắn.”

Nói xong hắn xoay người, nhìn về phía trận địa pháo cao xạ 88 ly bên cạnh sở chỉ huy - Thực ra sở chỉ huy của hắn chính là công sự mà quân Prosen xây dựng, vốn có mái che bằng gỗ ba lớp, bị pháo binh của quân Ant bắn sập mất rồi.

Sau đó trận địa này bị chiếm gọn, bởi vì pháo 88 ly và súng máy đều bị đông cứng.

Đương nhiên hiện tại số pháo và súng máy này đã được hơ lửa, có thể hoạt động bình thường.

Làn đạn pháo cối đầu tiên đã rơi xuống trận địa của quân địch.

Lúc này quan sát viên của pháo đội hô lớn: "Vượt qua mốc một nghìn năm trăm mét!"

Dmitri lvanovich được cử làm chỉ huy trận địa pháo phòng không tạm thời hô lớn: "Ngắm bắn mục tiêu, khai hỏa!"

Pháo thủ đều được điều động từ các đơn vị pháo chống tăng, trình độ văn hóa của binh sĩ quân Ant không cao, huấn luyện sử dụng pháo phải mất rất nhiều thời gian.

Bởi vì chưa quen với pháo, lại thêm nhân lực ít ỏi, bốn khẩu pháo 88 ly sau khi bắn loạt đạn đầu tiên đã im bặt.

Yegorov dùng ống nhòm quan sát điểm rơi của đạn pháo, chỉ thấy đạn pháo rơi xuống đất rồi nảy lên như quả bóng bàn.

Không có chiếc xe tăng nào của quân Prosen trúng đạn.

Lúc này màn pháo cối dày đặc hơn bắt đầu dội xuống, chia cắt đội hình xe tăng và bộ binh của quân địch.

Pháo 88 ly rốt cuộc cũng bắn loạt đạn thứ hai.

Yegorov nhìn thấy một chiếc xe tăng của quân Prosen bị đâm thủng giáp trước, sau đó lửa bốc lên ngùn ngụt từ nắp động cơ, hai tên lính xe tăng chui ra khỏi xe, lăn lộn trên đất.

Yegorov: "Tốt! Đánh hay lắm! Tiếp tục bắn!"

Lúc này, màn khói của quân Prosen cũng được thả xuống.

Yegorov: "Thế này mới đúng là quân đội Prosen mà tôi biết chứ."

Hắn vừa dứt lời thì nghe thấy tiếng động cơ gầm ru từ phía sau, quay đầu lại thì thấy khẩu đội pháo ZIS-30 vốn bị che khuất tâm nhìn đã bắt đầu di chuyển.

“Ồ, mấy khẩu pháo này chạy nhanh thật, có thể vòng qua màn khói của quân địch để bắn không nhỉ? Tuyệt vời!”

Yegorov vui mừng ra mặt: “Thay đổi rồi, mọi thứ đã thay đổi rồi, không còn là đội quân phải đi xin ăn khắp nơi nữa.”

Nói xong Yegorov rút súng lục ra, nói với các binh sĩ: “Mọi người hãy chiến đấu hết mình! Năm đó khi không có vũ khí, chúng ta chỉ bằng vào bộ binh cũng đánh thắng quân thù! Hãy cho lũ giặc thấy khí thế của Trung đoàn cận vệ số 31!

“Nhưng chúng tôi là Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5.” Có người nói.

“Đâu như nhau cả thôi! Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5 cũng là đơn vị lập nhiêu chiến công ở Loktev! Đừng làm ô uế thanh danh của các bậc tiên bối! Hãy cho bọn chúng thấy thế nào là lợi hại! Súng máy, bắn! Xây dựng lưới lửa!”

Các khẩu súng máy trên trận địa đồng loạt khai hỏa, những khẩu súng máy này được bố trí theo chiến thuật “lưới lửa” do Rokossovsky đề xuất, tạo thành một lưới lửa dày đặc không góc chết, cho dù có bị che khuất tâm nhìn bởi khói mù cũng có thể chặn đứng hiệu quả các cuộc tấn công của quân địch - chỉ là hơi tốn đạn dược.

Phong cách của Rokossovsky chính là dùng pháo và đạn đè bẹp quân địch, pháo kích là như vậy, lưới lửa” cũng thế.

Lúc này khẩu đội pháo ZIS-30 đã di chuyển đến vị trí mới và khai hỏa.

Yegorov không nhìn thấy hiệu quả của đợt pháo kích, chỉ có thể ló cổ lên sốt ruột: “Mẹ kiếp, chẳng thấy gì cả, khói mù đáng ghét.”

Lúc này Vasili nói: ‘Không biết có phải tôi bị ảo giác hay không, tôi luôn cảm thấy Rokossovsky tướng quân có thể nhìn xuyên qua màn khói.”

Yegorov còn chưa kịp lên tiếng thì Popov, người được phái đến tiền tuyến để giám sát đã lên tiếng: “Cậu nghĩ thế là đúng đấy, một vị tướng tài năng như vậy, nhận thức của cậu về ông ấy sẽ dần thay đổi, và sẽ lý tưởng hóa ông ấy. Thánh Aleksandr Nevsky đã từng nói rằng, ông ấy cũng chỉ là một người bình thường, chỉ là chúng ta thần thánh hóa ông ấy mà thôi.

“Thánh Aleksandr cả đời rất ghét bị thần thánh hóa.”

Vasili cau mày: “Nhưng… Tôi thực sự cảm thấy tướng quân có thể nhìn thấy rất nhiều thứ mà chúng ta không thấy, rõ ràng là mọi người đều đang cùng nhìn ra ngoài cửa sổ quan sát, vậy mà ông ấy có thể nắm rõ toàn bộ cục diện.”

Yegorov cười: “Nói nhảm, người ta tốt xấu gì cũng theo học khóa đào tạo chỉ huy cao cấp, tốt nghiệp Học viện Quân sự Suvorov cơ mà. Còn cậu chỉ là học viên khóa huấn luyện chuẩn úy, muốn làm tham mưu cấp cao thì phải đến học viện Suvorov mà học hỏi.

“Những gì tướng quân được học, ngay cả tôi còn chưa hiểu hết nữa lài”

Vasili định nói điều gì đó, nhưng cuối cùng vẫn nuốt xuống, không nói ra chuyện Rokossovsky tốt nghiệp với vị trí bét bảng. Ngày 19 tháng 11,0 giờ 0 phút, bộ tư lệnh tập đoàn quân trung tâm của quân đội Prosen.

Thống chế Fedor von Bock nhìn viên tham mưu thông tin đang bước vào: “Tình hình thế nào rồi?”

Viên tham mưu nhìn vào tờ điện báo trong tay: “Báo cáo về tỷ lệ xe tăng, xe bọc thép sẵn sàng chiến đấu của các đơn vị đã

được tổng hợp xong. Ông muốn nghe từ đầu không ạ?”

Thống chế von Bock gật đầu: “Đọc đi.”

Tham mưu: “Sư đoàn thiết giáp số 1, số lượng xe tăng sẵn sàng chiến đấu: Một chiếc Panzer III, một chiếc Panzer IV. Sư đoàn thiết giáp số 2…”

“Chờ đãi” Thống chế von Bock giơ tay phải lênSư đoàn thiết giáp số 1 chỉ còn hai chiếc xe tăng có thể hoạt động?”

“Đúng vậy, thời tiết lạnh giá đã phá hủy hệ thống truyền động của xe tăng, cho dù sau khi rã đông cũng không thể nào hoạt động một cách trơn tru được, tất cả các đơn vị xe tăng đều báo cáo tỷ lệ hỏng hóc tăng đột biến. Tin tốt là, hơn một nửa số kíp lái xe tăng vẫn còn sống.”

Thống chế von Bock phẩy tay: “Thôi khỏi đọc nữa. Chúng ta phải rút lui, nếu không sẽ mất trắng, ngay cả những người lính xe tăng cũng không giữ được. Những người lính xe tăng giàu kinh nghiệm cũng quý giá như phi công vậy. Đã đến lúc phải rút lui toàn diện rồi.”

Tham mưu trưởng: “Bỏ mặc mười vạn quân đang bị vây ạ?”

Thống chế von Bock nhìn vào vùng đất nhỏ màu xanh bị biểu tượng của quân địch bao vây trên bản đồ.

“Thực ra… tôi nghi ngờ liệu trong vòng vây có còn đơn vị nào chống cự hay không. Quân địch không tiêu diệt lực lượng này, là vì muốn dụ chúng ta đến giải vây, tạo điều kiện cho quân đội của bọn chúng chuẩn bị cho cuộc phản công quy mô lớn, sau đó sẽ tiêu diệt thêm lực lượng của chúng ta.”

Vương Trung cầm ống nghe, nói với người ở đầu dây bên kia: “Chỉ cần quân địch còn tiếp tục tấn công, còn muốn giải vây, chúng ta sẽ tiếp tục bao vây mà không tiêu diệt. Chúng ta thậm chí có thể dùng loa phóng thanh kêu gọi đám quân

Prosen trong vòng vây ra ngoài ăn uống, nuôi nhốt bọn chúng ở đây, đợi quân ta chuẩn bị xong sẽ tiến hành chiến dịch tiêu diệt quy mô lớn."

Belinsky: "Suy nghĩ của cậu rất tốt, nhưng trước mắt chúng ta cần thiết phải thể hiện thành quả phản công quy mô lớn. Chuyện này không thể chỉ cân nhắc từ trên phương diện quân sự."

Vương Trung: "Vậy mau chóng phát động tiến công không phải tốt hơn sao?"

Belinsky: "Mùa đông khắc nghiệt cũng ảnh hưởng đến chúng ta. Chuyện cụ thể cậu nói với Tham mưu trưởng Tukhachev đi."

Vương Trung hơi nhíu mày, nghĩ thầm đây không phải là chó liếm của Sa Hoàng sao? Chẳng lẽ nói… Vì muốn đảm bảo đoàn kết… sao?

Lúc này trong ống nghe điện thoại truyền đến giọng nói của Tukhachev: "Hiện tại binh lực được đầu nhập phản kích đã là toàn bộ binh lực của chúng ta, những binh đoàn khác sớm nhất ở ngày 5 tháng 12 mới có thể chuẩn bị tốt. Hơn nữa cậu cũng đã dùng gần như toàn bộ đạn dược của chúng ta, vấn đề hậu cần… À, Tuganev sẽ nói với cậu."

Không phải chứ, các người đá bóng trách nhiệm à?

Một lát sau, giọng nói của Tuganev vang lên: "Ảnh hưởng mà các nhà máy dời về phía sau vô cùng nghiêm trọng, hiện tại chúng ta ngay cả nguyên liệu hóa học sản xuất thuốc nổ cũng không đủ. Hiện tại chúng ta cái gì cũng thiếu, cần phải nhanh chóng thể hiện ra thành quả. Đây là… suy xét về ngoại giao."

Hiểu rồi, phải để Hợp Chủng Quốc phê chuẩn cho dự luật thuê mượn, nếu không thì phía Ant cũng không thể tiếp tục

đánh nữa.

Vương Trung đứng thẳng người: “Ngày mai, cũng chính là ngày 20 tháng 11, tôi sẽ phát động toàn diện tiến công, tiêu diệt kẻ địch trong vòng vây.”

(Hết chương) Chương 95: Rượu mừng công

Ngày 20 tháng 11 năm Julian thứ 914, Vương Trung nhìn đồng hồ đeo tay.

Kirienko, Tư lệnh Tập đoàn quân, đứng bên cạnh châm chọc: “Rõ ràng tôi mới là Tổng chỉ huy, nhưng cậu lại là người nhìn đồng hồ, tình cảnh này cũng có chút kỳ quái.”

Vương Trung làm một động tác mời: “Vậy ông tới di

Kirienko lắc đầu liên tục: “Không không không, kế hoạch là do cậu làm, công lao cũng là cậu hưởng, cậu cứ làm đi, tôi sẽ không lưu lại cái tên này trong lịch sử đâu.”

Lúc này, thuộc hạ cũ của Kirienko, tân Quân trưởng Ky binh số 7 - Nikolai Andreyevich Oschtus cẩn thận hỏi: “Tướng quân Rokossovsky các hạ vẫn luôn gần gũi như vậy sao?”

Vương Trung: “Chứ sao? Tôi chỉ là một người bình thường.”

Dường như lời nói của Vương Trung có ẩn ý gì đó, Andreyevich rơi vào trầm tư.

Vương Trung lại nhìn đồng hồ, thấy kim phút chỉ về số 12, hắn nói: “Bắn pháo.”

Đúng tám giờ sáng ngày 20 tháng 11, trận chiến tiêu diệt tập đoàn quân Prosen tại Kalanskaya do chỉ huy của Tập đoàn quân phía Tây Ant đã bắt đầu.

Pháo kích được một phút, Tham mưu thông tin bước vào nhà gỗ - nơi được dùng làm sở chỉ huy tạm thời của Tập đoàn

quân xung kích: “Trong vòng vây, quân Prosen đã dùng mật mã hàng không quốc tế để phát điện báo.”

Vương Trung nhìn Tham mưu thông tin.

Mọi người trong nhà đều nhìn hắn.

Vương Trung: “Ha? Tôi hạ lệnh này sao? Không không, Kirienko, ông tới đi!”

Giọng điệu của hắn có chút giống như một câu chuyện cười kinh điển của Liên Xô: Ông mau lên sân khấu nào đó đi.

Kirienko tặc lưỡi, phất tay nói: “Đọc đi!”

Tham mưu thông tin nhìn điện văn: “Thiếu tướng .Joseph, Sư đoàn trưởng Sư đoàn Thiết giáp số 5, thay mặt toàn bộ quân đội Prosen tại Kalanskaya gửi đến Thân vương Rokossovsky lời chào trân trọng nhất, chúng tôi nguyện ý đầu hàng người anh hùng như ngài.”

Vương Trung hừ một tiếng: “Gửi lại, Đế quốc Ant không có Thân vương Rokossovsky, không tìm thấy người này. Cứ như vậy… À…”

Vương Trung nghĩ nghĩ, người ta đã chỉ đích danh muốn đầu hàng mình, hình như cũng không cần phải câu nệ hình thức như vậy đúng không.

Vì thế hắn phất phất tay: “Cứ trả lời như vậy! Câu chữ không cần phải trau chuốt, cứ như vậy đi.”

Tham mưu thông tin cầm điện văn rời đi.

Pavlov: “Như vậy có ổn không? Nếu bọn họ đầu hàng tập thể, chẳng phải chúng ta có thể đưa thêm nhiều tù binh còn sống để thị uy sao?”

Vương Trung: “Cậu không hiểu, làm gì có Thân vương Rokossovsky nào, chuyện này hoàn toàn không có. Cậu cũng

đừng có nói lung tung như vậy, truyền ra ngoài sẽ không tốt cho danh dự của Bệ hạ. Hơn nữa, đối với Lyudmila cũng không tốt, cô ấy mới là vị hôn thê của tôi.” Vasili: “Nhưng rõ ràng là Bệ hạ có ý với cậu mà, mọi người đều thấy cô ấy hôn cậu nồng nhiệt ở nhà ga đấy.”

Vương Trung vô cùng bình tĩnh, hắn đã sớm nghĩ ra cách ứng phó: “Tôi coi cô ấy như em gái, đó chỉ là cách cô ấy thể hiện sự nhớ nhung với người thân thôi.”

“Dùng cách đó sao?” Vasili kinh ngạc hỏi.

Lúc này, Tham mưu thông tin đã trở lại: “Điện trả lời của quân địch.”

Vương Trung: “Sao lại nhanh như vậy?”

Tham mưu thông tin: “Vì không cần phải giải mã, bọn họ dùng thẳng mật mã hàng không quốc tế để gửi.”

Vương Trung: “Bọn họ nói gì?”

“Thiếu tướng .Joseph, Sư đoàn trưởng Sư đoàn Thiết giáp số 5, thay mặt toàn bộ quân đội Prosen tại Kalanskaya gửi đến Tướng quân Rokossovsky lời chào trân trọng nhất, hy vọng tướng quân có thể chấp nhận cho quân đội chúng tôi đầu hàng.”

Vương Trung nói thẳng, không cần làm theo trình tự: “Gửi lại, bọn họ chỉ có thể đầu hàng nhân dân Ant nếu không chúng tôi sẽ cho nổ bom đến khi bọn họ tan xương nát thịt.”

Tham mưu thông tin vừa định rời đi, Vương Trung gọi hắn lại:

“Cái điện văn này cả thế giới đều có thể nhận được sao? Hay là chỉ có chúng ta nhận được?”

Tham mưu thông tin: “Xét theo cường độ tín hiệu, chỉ có những radio trong phạm vi hai trăm kilomet mới có thể nhận

được, xét theo bước sóng thì cũng gần tương tự.”

Vương Trung: “Vậy thiết bị bên chúng ta, tối đa có thể để cho người ở khoảng cách bao xa nhận được?”

Tham mưu thông tin tính toán một chút, đáp: “Thiết bị của chúng ta có thể phủ sóng đến tận St. Yekaterinburg, nếu dùng cách này để phát, một số tỉnh ở trong nước Prosen cũng có thể nhận được.”

Vương Trung: “Vậy đổi nội dung điện văn thành như thế này: Quân đội Prosen trong vòng vây tại Kalanskaya đã bại trận, chỉ có thể đầu hàng nhân dân Ant, nếu không chúng tôi sẽ tiêu diệt từng tên một.

“Sau đó tôi sẽ sáng tác một bài hát, tên là “Mùa mưa Kalanskaya”, để cho mọi người biết rằng đã từng có hàng vạn binh sĩ Prosen co đầu rút cổ ở Kalanskaya, hiện tại mưa to rơi xuống, chỉ có những hồn ma vất vưởng mới có thể nghe thấy.

“Sau này mỗi lần đánh hạ một thành phố của Prosen, tôi sẽ cho phát bài hát này, kể lại kết cục bi thảm của bọn họ.”

Tham mưu thông tin viết xong, nhìn điện văn dài dằng dặc, nói: “Phai gửi nhiều như vậy sao?”

“Phải, đi đi, đảm bảo toàn bộ người dân Ant đều nhận được.”

Tham mưu thông tin rời đi.

Giám mục Popov lẩm bẩm: “Chỉ có thể đầu hàng nhân dân Ant sao? Cậu còn có thể làm cả tu sĩ nữa đấy. Không đúng, tôi biết cậu có bản lĩnh này từ lâu rồi, cậu đánh trận chưa bao giờ cần tôi phải khích lệ tinh thần chiến đấu cho binh lính, khiến tôi cảm thấy mình đúng là đồ vô dụng.”

Vasili nói theo: “Quen là được.

Popov liếc xéo Vasili. Vương Trung nghe tiếng pháo từ trận địa pháo binh xa xa, tình hình trước mắt có lẽ không cần phải lo lắng nữa, quân địch thiếu ăn thiếu mặc, đạn dược cũng không còn nhiều, phỏng chừng sau khi bị nã pháo một trận sẽ đầu hàng.

Vương Trung bắt đầu lợi dụng đặc quyền của người xuyên không, suy nghĩ về chuyện tương lai.

Sau khi tiêu diệt quân địch ở Kalanskaya, tiếp theo sẽ là truy kích, lúc này sẽ phải đối mặt với một loại vũ khí mới của quân địch: pháo chống tăng Pak 40.

Mặc dù chỉ là mẫu thử nghiệm, nhưng trên thực tế vào lúc này, loại pháo chống tăng này đã được đưa vào sử dụng.

Loại pháo này có thể bắn xuyên giáp T-34 ở khoảng cách 1500 mét, thêm vào đó là hệ thống ngắm bắn ưu việt và chất lượng binh lính cao, chắc chắn sẽ gây ra tổn thất nặng nề cho quân đội Ant đang phản công.

Cùng với việc quân địch rút lui, vấn đề hậu cần sẽ dần được giải quyết, loại pháo chống tăng mới được bổ sung đầy đủ đạn dược là điều chúng ta phải đặc biệt lưu ý.

Hơn nữa điều nguy hiểm hơn là sang năm, tháng 3 năm thứ hai của cuộc chiến, quân địch sẽ đưa vào sử dụng Panzer IV Ausf. F2, loại xe tăng này có thể bắn xuyên giáp T-34 từ xa, hơn nữa chất lượng lính tăng của địch vốn đã cao, hệ thống ngắm bắn cũng tiên tiến hơn, trong khi đó T-34 lại thường xuyên do lính mới chưa có kinh nghiệm điều khiển.

Rồi đến tháng 9 năm thứ hai, xe tăng Tiger I sẽ được đưa vào tham chiến.

Mặc dù ban đầu, tỷ lệ gặp sự cố của những chiếc xe tăng mới này rất cao, hiệu quả chiến đấu không được như mong

đợi, nhưng sau khi đã khắc phục được những nhược điểm, nó sẽ trở thành bá chủ trên chiến trường.

Ở Trái đất, Hồng quân Liên Xô đã phải trả giá bằng rất nhiều xương máu mới có thể chiến thắng. Thế nhưng ở thế giới này, Prosen còn mạnh hơn cả Đức Quốc Xã, liệu những vũ khí mới này có khiến chiến tuyến sụp đổ, dẫn đến thất bại cuối cùng hay không?

Bởi vì cũng giống như ở Trái đất, Prosen ở thế giới này căn bản vẫn chưa tiến hành tổng động viên, cũng chưa áp dụng nền kinh tế thời chiến.

Vương Trung càng nghĩ về tương lai, hắn càng cảm thấy điều mình cần làm lúc này không phải là giành được bao nhiêu chiến thắng trên chiến trường, mà là phải nhanh chóng nắm rõ tình hình công nghiệp, can thiệp vào việc sản xuất vũ khí, tốt nhất là có thể can thiệp vào cả việc xây dựng quân đội, thậm chí là cả học thuyết quân sự nữa…

Đang mải suy nghĩ, Tham mưu thông tin bước vào: "Điện báo bằng văn bản gốc của quân địch."

Vương Trung: "Đọc đi."

Tham mưu thông tin: "Toàn thể binh sĩ Prosen tại Kalanskaya, xin được đầu hàng nhân dân Ant."

Vương Trung gật đầu: "Như vậy mới được, nhưng bọn họ phải dùng công suất lớn nhất để phát đi, liên tục phát đến tám giờ tối nay. Chúng ta có thể ngừng pháo kích, đồng thời phái sứ giả đến đàm phán về việc đầu hàng, nhưng tuyệt đối không được để bọn họ ngừng phát điện báo này, nếu dừng lại, quân ta sẽ lập tức tấn công. Đi thông báo cho bọn họ biết."

Lần này Tham mưu thông tin đi chưa lâu đã quay lại: "Báo cáo, quân địch đồng ý."

Vương Trung: “Vậy thì ngừng bắn. Nhưng các đơn vị pháo binh vẫn phải duy trì trạng thái sẵn sàng chiến đấu.” Pavlov: “Tôi nghĩ bọn họ sẽ không giở trò gì nữa đâu. Hay là chúng ta uống rượu mừng chiến thắng đi? Đây là lần đầu tiên chúng ta đánh bại quân địch một cách thực sự kể từ khi khai chiến đến nay, không phải là một cuộc rút lui chiến thuật nữa.”

Yegorov nghe vậy lập tức tỏ ra hào hứng: “Được đấy!”

Vương Trung suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Cũng nên làm vậy, hôm nay chúng ta sẽ uống rượu mừng công!”

Ngày 20 tháng 11, tại Sở chỉ huy Tập đoàn quân St. Yekaterinburg, thành phố St. Yekaterinburg.

Đại tướng Gorky, Tư lệnh Tập đoàn quân, đang cùng các sĩ quan cấp cao nghiên cứu những động thái mới nhất của quân địch, bất ngờ cửa phòng làm việc bật mở, Tham mưu thông tin bước vào: “Chúng tôi nhận được một bức điện báo được gửi bằng mật mã hàng không quốc tế, nội dung là: “Toàn thể binh sĩ Prosen tại Kalanskaya, xin được đầu hàng nhân dân Ant.”

Nghe xong, Gorky lập tức xoay người, nhìn lên bản đồ chiến sự, hỏi: “Vì sao Rokossovsky lại phát động tấn công? Chẳng lẽ không phải là nên bao vây quân địch, chờ bọn họ đến giải vây rồi tiêu diệt sao? Làm như vậy chẳng phải là để cho bọn họ chạy mất hay sao?”

Giám mục quân đội: “Có lẽ là do vấn đề về chính trị… và ngoại giao, ngài Gorky. Đặc biệt là bức điện báo này, nếu chúng ta có thể nhận được thì trạm khí tượng của Anh và Mỹ ở Bắc Cực cũng có thể nhận được. Hắn đang muốn nói cho cả thế giới biết, chúng ta đã chiến thắng.”

Đại tướng Gorky nhìn chằm chằm vào bản đồ vài giây, nói: “Rokossovsky từng nói, chúng ta không thể nào giành chiến thắng chớp nhoáng được, ông còn nhớ chứ?”

“Tất nhiên rồi. Trên thực tế, Giáo hội chúng tôi vẫn luôn nỗ lực tuyên truyền quan điểm này, tôi cho rằng nó đã trở thành quan điểm chính thức của Đức Đại Mục thủ và cả Giáo hội.”

Đại tướng Gorky gật đầu: “Hắn cũng có chút tầm nhìn đấy, nhưng làm cách nào để hắn có thể đáp ứng được yêu cầu của những kẻ muốn chiến thắng nhanh chóng đây? Việc đặc cách đề bạt hắn lên làm Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây đã khiến rất nhiêu người bất mãn rồi. Hiện tại hắn chỉ có thể tấn công, nhưng nếu hắn tấn công thất bại thì sao? Vinh quang hiện tại của hắn lớn bao nhiêu thì sau này sẽ bị người ta chửi rủa thậm tệ bấy nhiêu!”

Khác với vẻ mặt nghiêm nghị của Đại tướng Gorky, Tham mưu trưởng Tập đoàn quân - lvan Stepanovich đi đến tủ rượu: “Chuyện đó để sau hãng lo, hiện tại hãy cùng nhau nâng ly vì chiến thắng của chúng tal”

Gorky suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Nói đúng lắm, vì Bức tường thép Rokossovsky của Đế quốc, vì chiến thắng vang dội đầu tiên của hắn, cạn ly!”

Tại Kehlsteinhaus, Prosen.

“Toàn thể binh sĩ Prosen tại Kalanskaya, xin được đầu hàng nhân dân Ant.” Thư ký đọc xong, rụt cổ lại, sợ hãi nhìn Hoàng đế.

Hoàng đế phất tay: “Tất cả ra ngoài đi.”

Mọi người trong phòng nhìn nhau, sau đó lặng lẽ đi ra cửa.

“Siegfried, cậu ở lại.” Hoàng đế nói. Thế là Siegfried - Gilles ở lại.

Chờ mọi người đã đi hết, Hoàng đế Reinhardt đập mạnh tay xuống bàn: “Bọn họ sao có thể như vậy chứ! Cho dù đầu hàng cũng phải đầu hàng một cách đường hoàng chứ, làm như

vậy chẳng khác nào khiến chúng ta bị động trên trường quốc tế hay saol

“Mạng lưới tình báo của chúng ta ở Hợp Chủng Quốc đang ra sức ngăn cản việc thông qua dự luật cho vay! Bức điện báo này chẳng khác nào tạt một gáo nước lạnh vào những nỗ lực của chúng tal

“Nếu bọn họ là những chiến binh Prosen quang vinh, bọn họ nên chết vì Đế quốc! Chiến đấu đến hơi thở cuối cùng!”

Trút giận xong, vị Hoàng đế của người Prosen, người chinh phục Uropa, bất lực ngồi phịch xuống ghế.

Siegfried: “Họ cũng là con người, cũng muốn được sống, tôi nghĩ họ không có lỗi.”

Hoàng đế ngẩng đầu, nhìn người bạn của mình: “Họ không có lỗi sao?”

Siegfried: “Là chúng ta đã sai lầm khi khinh địch. Theo tôi, bây giờ chúng ta nên tiến hành tổng động viên, tất cả các nhà máy đều chuyển sang chế độ sản xuất thời chiến, tất cả các nhà máy dân sự đều phải tham gia sản xuất vũ khí, chúng ta vẫn còn cơ hội.”

Hoàng đế im lặng vài giây, lắc đầu: “Không được, chúng ta còn một số vũ khí mới chưa kịp đưa vào sử dụng, ví dụ như pháo tự hành 88 ly được phát triển sau khi xe tăng hạng nặng B1 của quân địch tấn công Carolin. Tôi đã xem qua buổi thử nghiệm của nguyên mẫu, chúng ta chưa cần phải tổng động viên.”

Siegfried thở dài.

Lúc này, Reinhardt đứng dậy: “Lấy rượu đến đây, Siegfried. Dù là kẻ thù, nhưng hắn ta đã chiến thắng, căn cứ vào những gì cậu kể, tôi thừa nhận hắn là một chuyên gia phòng ngự xuất sắc. Hãy cùng nhau uống rượu như những

thuyền trưởng của những con tàu buồm một trăm năm trước, sau khi trận chiến kết thúc, cùng nhau uống rượu trên boong tàu."

Siegfried gật đầu: "Vâng, đúng là nên uống một chút."

Số 10 Phố Fleet, dinh thự đệ nhất, Liên Hiệp Vương Quốc.

Thủ tướng Leonard Spencer đang xem xét tập tài liệu dày cộp do Bộ Hải quân cung cấp, nội dung là thảo luận về khả năng đổ bộ lên hậu phương chiến trường Mamluk.

Lúc này, thư ký riêng Bernard của ông và Chánh văn phòng Nội các - Ngài Appleby cùng nhau bước vào.

Bernard đặt một tập tài liệu lên bàn làm việc của Leonard.

"Cái gì đây?" Thủ tướng ngẩng đầu lên.

Ngài Appleby nói: "Chúng tôi vừa nhận được một bức điện báo được gửi bằng văn bản gốc từ quân đội Prosen, nội dung là: "Toàn thể binh sĩ Prosen tại Kalanskaya, xin được đầu hàng nhân dân Ant."

Thủ tướng Leonard vui mừng khôn xiết: "Đã xác nhận là thật chưa?"

Bernard: "Bộ phận của Ngài Carming đã phân tích thông tin tình báo gửi về từ Prosen, cho rằng rất có thể là sự thật."

Leonard vui mừng ra mặt: "Mang rượu đến đây! Phải uống mừng một trận ra trò! Đây đúng là một tin vui!" Ngài Appleby: "Nhưng mà, ngay vừa rồi, Thượng viện Hợp Chung Quốc đã bác bỏ dự luật cho vay, trong thời gian tới, họ sẽ không cung cấp viện trợ vật tư miễn phí cho chúng ta và Ant."

Leonard chùng xuống: "LU khốn kiếp Prosen!"

Thư ký Bernard: "Vậy còn lấy rượu không ạ?"

Leonard phất tay: "Lay chứ! Lúc này càng phải uống!"

(Hết chương)

Chương 115: Bạch Mã Tướng Quân??

Chương 96: Rokossovsky khải hoàn trở về

Chương 96: Rokossovsky khai hoàn trở về

Ngày 22 tháng 11, tại cửa ngõ phía tây đường vòng ngoài thành phố Yekaterinburg.

Nelly kiểm tra lại trang phục của Vương Trung, gật đầu: "Bây giờ thì ngài sẽ không bị mất mặt vì trang phục nữa."

Vương Trung: "Tôi chưa bao giờ phải mất mặt vì chuyện ăn mặc cải"

Nelly lập tức lộ ra vẻ mặt vừa thương hại vừa cưng chiều như một người mẹ đang nhìn đứa con trai khờ khạo của mình.

Thực ra, bởi vì Nelly rất đáng yêu nên Vương Trung cảm thấy biểu cảm này của cô cũng rất đáng yêu.

Nhưng hiện tại có những chuyện quan trọng hơn cần làm.

Vương Trung nhìn đoàn tù binh đã xếp thành hàng ngay ngắn.

Quân đội Prosen rất có kỷ luật, rõ ràng đã trở thành tù binh mà vẫn có thể xếp hàng chỉnh tê như vậy.

Hai mươi người đi đầu đêu đeo quân hàm màu đỏ, điều này chứng tỏ bọn họ đều là tướng lĩnh của Prosen.

Đi tiếp theo sau là những sĩ quan có cấp tướng nhưng do đặc thù binh chủng nên không đeo quân hàm đỏ, sau đó mới đến các sĩ quan cấp tá.

Đoàn tù binh lên đến hàng chục vạn người, binh lính đều đi ở cuối cùng, còn hàng nghìn người đi phía trước đều là sĩ quan các cấp.

Hơn nữa, Vương Trung còn cố tình yêu câu bọn họ mặc bộ quân phục đẹp nhất, đeo những tấm huân chương lấp lánh nhất, nhưng lại không cho phép cạo râu, chải đầu hay rửa mặt.

Mục đích là để tạo ra sự tương phản giữa bộ quân phục chỉnh tê và gương mặt lem luốc, nhếch nhác.

Các sĩ quan quân đội Ant biết tiếng Prosen được lựa chọn kỹ lưỡng đứng rải rác dọc theo hai bên đoàn tù binh dài dằng dặc.

Vì số lượng người quá đông, để đảm bảo đoàn người di chuyển không bị hỗn loạn, rất nhiều nhân viên văn thư làm việc ở các Sư đoàn, Quân đoàn cũng được điều động đến làm phiên dịch.

Đoàn người lên đến cả chục vạn, lại có rất nhiêu người bị thương phải chống nạng hoặc nằm trên cáng, cho dù đã xếp thành bốn hàng dọc nhưng vẫn dài đến mức kinh người.

Đoàn người này sẽ diễu hành dọc theo con đường chính của thành phố, đi qua quảng trường trung tâm - nơi trước đó diễn ra lễ duyệt binh, đi qua cổng chính Cung điện Mùa hè, sau đó đến trại tập trung dành cho tù binh chiến tranh ở ngoại ô thành phố.

Vương Trung đã viết báo cáo đề nghị đặt tên cho trại tập trung này là Goodlin, nhưng không được Belinsky chấp thuận.

Tên này hay như vậy mài

Nhưng hình như cái tên này là do cư dân mạng sau này nghĩ ra để trêu chọc thì phải?

Lúc này, con Bucephalus đột nhiên hí vang, Vương Trung quay đầu lại thì thấy một viên Thiếu tá đi tới, giơ tay chào: "Báo cáo Tướng quân, có thể bắt đầu lễ khải hoàn rồi ạ"

Vương Trung gật đầu, xoay người lên ngựa, sau đó giơ tay lên. Hắn còn chưa kịp hạ tay xuống thì ban nhạc quân đội đã bắt đầu tấu nhạc!

Vương Trung đành phải giả vờ như thể mình vừa mới ra hiệu lệnh, vẻ mặt hài lòng hạ tay xuống.

Mẹ kiếp, không trao đổi kỹ càng trước với nhau thì sẽ như thế này đấy.

Ban nhạc lại tấu bài "Lời tiễn biệt của người phụ nữ Ant", Vương Trung khẽ thúc vào bụng con Bucephalus, nó lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực bước đi, trông rất oai vệ.

Trên thực tế, người dân Ant đã tập trung rất đông ở khu vực ngoại ô, vừa nhìn thấy Vương Trung cưỡi ngựa đi tới, bọn họ lập tức reo hò.

Vương Trung mỉm cười gật đầu chào, giơ tay phải lên vẫy nhẹ.

Lúc này, Vương Trung nhìn thấy phóng viên người Hợp Chủng Quốcg quen thuộc Mike và người đồng nghiệp quay phim Robert Capa.

Nhưng lần này, hai người bọn họ đứng lẫn trong một đám đông phóng viên.

Rõ ràng là có một số người không phải người Ant, Vương Trung đoán bọn họ đến từ các quốc gia khác trên thế giới.

Làm không tốt còn có gián điệp Prosen ngụy trang thành phóng viên.

Vương Trung mỉm cười với ống kính, ngay sau đó có vô số ánh đèn flash phun ra khói mù.

Thẩm phán quan đội nón xanh vây quanh đám phóng viên, hiển nhiên đèn flash và máy ảnh của tất cả phóng viên đều được kiểm tra, xác định không phải súng ống.

Lúc Bucephalus chậm rãi tiến về phía trước, một bộ phận phóng viên cũng đi theo, dường như xem Vương Trung là trung tâm đưa tin.

Một số phóng viên khác thì chuyển ống kính về phía tù binh Prosen.

Vương Trung bên này vừa đi về phía trước một đoạn, liền có cô nương xông qua tuyến phong tỏa của giáo sĩ cùng quân Vệ giáo, giơ cao hoa tươi muốn tặng cho Vương Trung.

Nhưng Bucephalus một ngụm ăn hoa tươi.

Cô nương ngây người, sau đó lập tức bị nữ thẩm phán quan lưng hùm vai gấu ấn xuống đất.

Vương Trung: "Cô ấy chỉ định tặng hoa mà thôi, nhẹ nhàng chút."

Kết quả lời này của hắn khiến mọi người hoan hô.

Vương Trung nhìn về phía bên kia đường, phát hiện bên kia có rất nhiều người vây xem đều nhìn chằm chằm bên này, chuyển góc nhìn xuống có thể kéo gần ống kính, nhìn rõ vẻ mặt ngưỡng mộ của họ - ngưỡng mộ những người ở ven đường đối diện có thể tương tác với Vương Trung.

Vương Trung nhìn đội nhạc và tù binh đang đi giữa đường, xác định mình không thể cưỡi ngựa vượt qua đường tương tác với mọi người bên kia.

Thôi thì đành để mọi người bên kia ngưỡng mộ vậy, hắn không còn cách nào khác.

Lúc Vương Trung nghĩ như vậy, bỗng nhiên ý thức được một chuyện: Những tù binh này là động vật cho mọi người

tham quan, hắn chẳng phải cũng vậy sao?

Mẹ kiếp, trước đó chỉ thấy ngầu nên mới đồng ý, không ngờ lại như vậy!

Chẳng trách Lyudmila không đến, cô ấy không muốn bị triển lãm!

Sai lầm rồi! Tám tiếng sau, Vương Trung rốt cuộc cũng mệt mỏi ngồi xe vào Cung điện Mùa Hè.

Lần này Lyudmila đi cùng hắn, nhìn thấy bộ dạng của hắn còn trêu chọc: "Cảm giác thế nào, nghi thức khải hoàn. Nếu là thời cổ đại, ít nhất cũng phải xây cho anh một cái khải hoàn môn, trước cửa lại dựng một bức tượng anh cưỡi tuấn mã."

Vương Trung bị triển lãm tám tiếng chỉ biết cười khổ.

Nhân tiện nói thêm, vì cưỡi ngựa tám tiếng nên mông của hắn hiện tại rất đau.

Le ra trước đó cưỡi Bucephalus đi do thám, một lần chạy mấy chục, trăm cây số cũng chẳng đau mông, lần này không biết tại sao, chỉ đi một vòng trong thành Yekaterinburg, tám tiếng đồng hồ, mông hắn như muốn nứt ra.

Có lẽ lần này cưỡi ngựa toàn đi chậm, lại phải giữ nguyên một tư thế, giữa chừng cũng không thể xuống ngựa nghỉ ngơi nên mới vậy.

Bước vào đình viện Cung điện Mùa Hè, đập vào mắt là cảnh đổ nát hoang tàn.

Xem ra đây chính là dấu vết do lần oanh tạc nổi tiếng kia để lại.

Nhìn từ đống đổ nát, đường kính đại khái là 150 mm, chứ không phải pháo hạng nặng 170 hay 210 mm. Vương Trung ở trong vòng vây Kalanskaya cũng không phát hiện loại pháo hạng nặng nào như vậy.

Nghĩ kỹ lại thì loại pháo hạng nặng này vào lúc đó chắc chắn không có cách nào đưa đến Kalanskaya.

Lyudmila tò mò hỏi: “Sao không dọn dẹp số mảnh vỡ này đi?”

Vương Trung: “Đã dọn rồi, em không thấy nhiều mảnh đá nhỏ đã bị lấy đi sao, cố ý giữ lại đống đổ nát này đấy, ít nhất anh nhìn thấy nó sẽ cho rằng Prosen phải bị hủy diệt. Sẽ có một ngày anh đứng trên đường cái ở thủ đô Prosen, dùng pháo hạng nặng oanh tạc trung tâm quyền lực của chúng.”

Lyudmila nhìn đống đổ nát thêm lần nữa: “Ừm, em cũng mong chờ ngày đó.”

Lúc này xe đã chạy đến trước cửa chính hoàng cung.

Vị tân Sa Hoàng bệ hạ đang đứng ở bậc thang cao nhất, mỉm cười nhìn các vị khách.

Vương Trung vừa xuống xe, Olga đã xách váy chạy xuống: “Alyoshal”

Vương Trung lập tức quỳ một gối xuống: “Be hạ.”

Đừng coi thường tường đồng vách sắt của đế quốc!

Lyudmila nhìn Vương Trung, giơ tay chào theo nghi thức quân đội - cô cũng mặc quân phục, nói chính xác thì chào theo nghi thức quân đội là cách ứng xử chuẩn mực nhất.

Olga dừng lại, ngừng cười, bày ra dáng vẻ đoan trang, đưa tay về phía Vương Trung.

Vương Trung hôn lên mu bàn tay cô, lúc này mới đứng dậy.

Olga: “Có sơ hở”

“Be hạ!” Giọng Thượng tướng Tuganev từ phía sau truyền đến.

Olga vội vàng dừng hành động muốn đánh lén, nghiêm mặt nói: “Chúc mừng anh khải hoàn trở vê. Xét công lao của anh, ta cho phép anh được mang vũ khí vào hoàng cung, đồng thời cho phép anh cưỡi ngựa trong hoàng cung.

Sắp tới rồi sao, cưỡi Bucephalus tiến vào phòng yết kiến. Vương Trung: “Cảm ơn người, Yekaterina III đáng kính.”

Vẻ mặt Olga am đạm: “Họ không cho phép ta xưng là Yekaterina III, cũng không cho ta đổi tên. Bởi vậy ta chỉ có thể làm Olga I.”

Vương Trung: “Olga I cũng không tệ, thưa bệ hạ.’

Olga cười nói: ‘Vào đi, các tướng quân đang đợi anh.

“Ta phải rất vất vả mới khiến họ đồng ý cho ta tự mình ra đón anh.

“Họ nói bệ hạ tự mình nghênh đón một vị Thiếu tướng là không hợp lễ nghi. Ta nói anh như anh trai của ta, không, anh chính là người thay anh trai chăm sóc ta, anh trai thắng trận trở về, chẳng lẽ muội muội không thể ra đón sao?”

Vương Trung không tiện phản bác, bởi vì hắn thật sự có ý định thay người anh em tốt của mình làm một người anh trai tốt.

Hắn đành phải nói: “Bệ hạ, sau này hành động phải chú ý ảnh hưởng.”

“Ta biết rồi. Di đường này, đừng để các tướng quân đợi lâu.”

Phòng bản đồ của Bộ Tổng tham mưu đã được đổi sang một phòng khác, từ góc nhìn quan sát thông tin tình báo mà Vương Trung thu thập được, căn phòng mà Vương Trung bắn chết Skorobo đã bị phong tỏa.

Vương Trung tò mò hỏi Olga: “Sao lại đổi phòng?”

Olga: “Vì Cha ta - tên phản đồ của Ant đã chết ở đó. Cộng thêm việc anh đã giết chết Skorobo, nơi đó đã có hai tên phản đồ cấp cao bỏ mạng.”

Vương Trung ồ một tiếng.

Olga: “Hơn nữa lúc oanh tạc cửa sổ kính bị sóng xung kích làm vỡ tan. Bởi vậy mới chuyển sang phòng mới, thời tiết này mà không đóng cửa sổ thì chết người.”

Đang nói thì người hau đã mở cửa phòng họp mới, đồng thời hô to: “Sa Hoàng bệ hạ Olga I, vị anh hùng của Ant - tướng quân Rokossovsky đã đến!”

Chỉ là anh hùng của Ant thôi sao? Danh hiệu này ngắn quá - tuy hắn không chiến đấu vì danh hiệu.

Tất cả tướng lĩnh trong phòng đều đứng dậy.

Vương Trung nhìn quanh một lượt, có cảm giác tất cả tướng lĩnh cấp cao của thủ đô đều đã đến - cộng thêm Thượng tướng Tuganev luôn đi theo phía sau, lúc này nếu cho nổ một quả bom ở đây, quân đội Ant chắc chắn sẽ tan rã.

Belinsky cũng ngồi trên ghế dự thính.

Olga là Sa Hoàng, bởi vậy ngồi ở vị trí chủ tọa, Vương Trung cũng có một ghế ở bên phải bàn hội nghị, chỉ sau Tổng tham mưu trưởng Tukhachev và Bộ trưởng Quốc phòng Boris.

Lyudmila ngồi ở khu vực tùy tùng trong góc.

Sau khi mọi người đã ngồi xuống, Tukhachev đứng dậy, cầm một cây gậy dài, đi đến trước tấm bản đồ khổng lồ.

Hiện tại, cứ nhìn thấy tấm bản đồ to lớn phủ kín cả bức tường là Vương Trung lại vô thức nghĩ đến “Từ Châu là vùng đất từ xưa đã là nơi giao tranh…” Tukhachev mở miệng: “Thưa các vị, tháng 12 tới, quân ta sẽ phát động cuộc phản

công toàn diện vào quân Prosen đóng tại Ant, mục tiêu của cuộc tấn công này là quét sạch mối đe dọa từ Prosen.

“Rất nhiều năm trước, một tên xâm lược đã bại trận dưới thành Yekaterinburg, khi đó chúng ta cũng do một nữ hoàng trị vì, khi đó chúng ta đã phát động cuộc phản công mạnh mẽ, nhanh chóng đánh bại tên xâm lược đó.

“Hiện tại, chúng ta tin tưởng lịch sử sẽ lặp lại.”

Vương Trung: “Lam sao có thể! Hiện tại sao có thể giống một trăm năm trước được?”

Tukhachev: “Đương nhiên chúng ta biết hiện tại khác một trăm năm trước, nhưng cuộc phản công này là bắt buộc. Tôi de nghị để tướng quân Rokossovsky - người vừa giành chiến thắng vẻ vang - làm tổng chỉ huy, chắc mọi người không có ý kiến gì. Trên thực tế, trong chiến dịch Kalanskaya - Sukhaya Verevka vừa kết thúc thắng lợi, tướng quân đã chỉ huy một đội quân lớn hơn rất nhiều so với quân hàm của mình.

“Tôi nghe nói ngay cả Trung tướng Kirienko và Trung tướng Kashukhov đều nghe theo sự chỉ huy của anh. Bởi vậy, hiện tại chúng ta sẽ phong quân hàm Đại tướng cho anh, giao cho anh chỉ huy cuộc tấn công đầy vinh quang này, chắc chắn sẽ không ai phản đối.”

Vương Trung nhìn chằm chằm Tukhachev, thâm nghĩ xem ra làm như vậy sẽ có rất nhiều người phản đối.

Hắn nhìn Belinsky.

Hiện tại, Sa Hoàng băng hà, tân hoàng còn chưa xây dựng được uy tín, phe quý tộc cũ và phái thế tục của Giáo hội vốn đã mâu thuẫn gay gắt, quân đội lại có rất nhiều sĩ quan là quý tộc. Nếu bây giờ hắn nhảy cóc lên làm Đại tướng, e là sẽ bị đưa lên giàn hỏa thiêu.

Vương Trung lại nghĩ đến những chuyện trước khi phát động tấn công.

Từ nửa năm nay - không, 5 tháng chiến đấu vừa qua có thể thấy, quân Ant có rất nhiều vấn đề, từ biên chế quân đội, đến chiến thuật tác chiến, tư tưởng quân sự, cuối cùng là trang bị, tất cả đều là vấn đề.

Nếu không giải quyết tốt những vấn đề này, đợi sang năm xe tăng Tiger xuất hiện trên chiến trường, e là tình hình sẽ càng thêm toi tệ.

Vương Trung vẫn luôn cho rằng mình là một vị tướng dũng mãnh, bây giờ xem ra công việc vá víu cũng phải do hắn làm.

Đối thủ là nước Đức hùng mạnh, ngay từ năm đầu tiên của chiến dịch Barbarossa, Đức đã có loại xe tăng Panzer IV tham chiến, ai mà biết được sau này chúng còn có những loại vũ khí tối tân nào nữa.

Chiến tích của xe tăng Tiger trên Trái Đất đã đủ đáng sợ rồi, hễ xuất hiện là y như rằng càn quét mấy lữ đoàn xe tăng của Liên Xô.

Bên này nếu Đức chế tạo ra loại E50, E75, thậm chí là loại xe tăng E79 chỉ có trong game… thì đúng là đau đầu.

Nghĩ đến đây, Vương Trung đứng dậy nói: “Xin cho phép tôi từ chối chức vụ này. Thứ nhất, từ Thiếu tướng trực tiếp lên Đại tướng là không hợp lệ. Trước đó tôi đã được thăng từ Thiếu tá lên Chuẩn tướng rồi, bây giờ lại thăng chức như vậy là không thích hợp.

“Thứ hai, tôi không cho rằng cuộc tấn công này có thể kết thúc chiến tranh, tôi cho rằng chúng ta nên thận trọng giành lại lãnh thổ đã mất, không được khinh địch.

“Ngoài ra, trong quá trình chiến đấu, tôi nhận thấy biên chế quân đội hiện tại, tư tưởng chiến thuật, chiến thuật tác chiến,

thiết kế trang bị… của chúng ta đều không phù hợp với thực tiễn chiến tranh hiện nay.

“Tôi hy vọng trong vòng nửa năm tới có thể sửa chữa những sai lầm này.”

Vẻ mặt Tukhachev nghiêm nghị, chắc là bởi vì hắn ta là một trong những người góp phân tạo ra những sai lầm trong tư tưởng chiến thuật, chiến thuật tác chiến và thiết kế trang bị.

Lúc này, Nguyên soái Boris đứng dậy hòa giải: “Vậy tướng quân có thể đến Bộ tư lệnh nhận chức, anh trai anh đã thể hiện năng lực làm việc đáng kinh ngạc ở Bộ tư lệnh Hậu cần. Tôi nghĩ…”

Lúc này Vương Trung mới để ý thấy Belinsky gật đầu với Olga.

Olga như thể đã hạ quyết tâm, đứng dậy nói: “Mọi người!”

Giọng cô uy nghiêm, là giọng nói của một vị vua.

Olga: “Ta quyết định thăng Rokossovsky lên Trung tướng, đồng thời bổ nhiệm tướng quân Rokossovsky làm Viện trưởng Học viện Quân sự Suvoroy, ta tin rằng ở đó, anh có thể toàn tâm toàn ý sửa chữa những sai lâm mà anh vừa nêu.”

Vương Trung ngẩn người: “Olga - bệ hạ, lúc tốt nghiệp Học viện Quân sự Suvoroy, tôi là người đứng cuối lớp đấy.”

Olga mỉm cười: “Nhìn chiến công của anh đi, tướng quân thân mến, anh là người đứng cuối lớp mà thôi, chẳng phải điều đó chứng minh nền giáo dục quân sự của chúng ta có vấn đề sao? Những người học giỏi cùng khóa với anh đều đi đâu hết rồi?”

Tukhachev đáp: “Đều hi sinh hết rồi, chẳng phải chuyện đương nhiên sao.”

Olga vẫn kiên quyết: “Theo truyên thống, Viện trưởng Học viện Quân sự Suvorov do ta bổ nhiệm, ta đã quyết định rồi, sẽ không thay đổi.”

Vương Trung suy nghĩ, như vậy cũng tốt, ít nhất có thể sửa chữa những sai lầm về tư duy biên chế, học thuyết quân sự, thậm chí là chiến thuật tác chiến.

Hắn ngẩng đầu, nói với Olga: “Tuân mệnh, tôi sẽ không để bệ hạ thất vọng.”

“Ta biết anh sẽ không.” Olga nở một nụ cười mà người ngoài khó lòng nhận ra, nhưng Vương Trung lại nhìn rõ mồn một.

Cùng lúc đó, ở bên kia địa cầu.

Vùng biển gần Wahiawa - bang cuối cùng gia nhập Liên bang - thuộc Hợp chủng quốc.

Wahiawa là một hòn đảo nằm trong quần đảo, người dân ở đây đều sống bằng nghề đánh bắt cá, cho đến mấy chục năm trước, Hợp chủng quốc xây dựng căn cứ quân sự quy mô lớn ở đây.

Từ đó về sau, người dân ở đây có thêm một nghề: Móc tiền từ túi lính Hợp Chủng Quốcg.

Nhưng vẫn có không ít người thích ra khơi đánh cá.

Hôm nay, lão ngư dân Santiago cùng con trai lái thuyên ra khơi, chuẩn bị đuổi theo đàn cá.

Đúng lúc này, trong chiếc radio chỉ có tiếng nhiễu sóng bỗng nhiên vang lên một giọng nói kỳ lạ.

Giọng nói đó nói: “Dora Dora Dora.”

Santiago chau mày, vỗ vỗ chiếc radio, nhưng không còn nghe thấy âm thanh tương tự nào nữa. Ông lão lắc đầu, tập

trung lái thuyền.

Con trai ông bỗng nhiên đứng bật dậy, ngơ ngác nhìn về phía quân cảng. Santiago quay đầu, nhìn về phía làn khói đen dày đặc bốc lên từ quân cảng. Lịch sử lại sang trang mới.

(Hết chương) Chương 97: Chức vụ mới của Rokossovsky

Ngày 23 tháng 11, văn phòng Bộ tư lệnh.

“Thiếu tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, thăng cấp lên Trung tướng, mệnh lệnh có hiệu lực ngay lập tức.” Thượng tướng Tuganev đặt tờ mệnh lệnh thứ nhất xuống, cầm tờ thứ hai lên.

“Trung tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky kiêm nhiệm Sư đoàn trưởng Sư đoàn Cơ giới “Cờ đỏ’ Cận vệ số 1.”

Vương Trung đứng trước bàn làm việc của Tuganev nhíu mày, nói là bổ nhiệm hắn làm Viện trưởng Học viện Quân sự Suvorov cơ mà?

Olga đổi ý rồi?

Thượng tướng Tuganev đặt tờ mệnh lệnh thứ hai xuống, nói: “Tập trung.”

“Vâng.” Vương Trung đứng thẳng người.

Tuganev cầm tờ mệnh lệnh thứ ba lên: “Sư đoàn Bộ binh Cơ giới “Cờ đỏ’ Cận vệ số 1 lập được nhiều chiến công hiển hách, kể từ hôm nay đóng quân tại căn cứ huấn luyện Kubinka, đồng thời chuyển sang trực thuộc Bộ tư lệnh Phòng thủ Thủ đô.”

Vương Trung rất muốn hỏi, thứ nhất, chức Viện trưởng của hắn đâu, thứ hai, một Trung tướng có địa vị như hắn làm Sư đoàn trưởng của một sư đoàn anh hùng, vậy thì phải là Tư lệnh Phòng thủ như thế nào mới có thể trấn được?

Nhưng Tuganev đang nghiêm mặt, Vương Trung không tiện hỏi, chỉ biết nhìn hắn đặt tờ mệnh lệnh thứ ba xuống, cầm tờ thứ tư lên.

“Bổ nhiệm Trung tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky làm Tư lệnh Phòng thủ thành phố St. Yekaterinburg.’

Vương Trung nhướn mày, được lắm, đặt quân chủ lực của hắn ở vị trí quan trọng gần thủ đô, bổ nhiệm hắn làm Tư lệnh Phòng thủ, rõ ràng là đề phòng người khác làm loạn.

Vương Trung nhân lúc Tuganev vừa đặt tờ mệnh lệnh xuống bèn hỏi: “Đây là ý của Olga - ý của bệ hạ?”

Thượng tướng Tuganev: “Là ta đề nghị. Cậu hiểu ý ta chứ?”

Vương Trung: “Hiểu.”

Tuganev cầm tờ mệnh lệnh mới lên: ‘Bổ nhiệm Trung tướng Rokossovsky làm Viện trưởng Học viện Quân sự Suvorov.’

Người đứng cuối lớp thật sự trở thành Viện trưởng Học viện Quân sự, không biết các giáo sư của Học viện sẽ có phản ứng qì.

Tuganev đặt tờ này xuống, sau đó lại cầm một tờ mệnh lệnh khác lên.

Vương Trung không nhịn được hỏi: “Còn nữa à?””

Thượng tướng Tuganev nhìn Vương Trung: “Ta đang đáp ứng yêu cầu của cậu đấy, nếu cậu không muốn nhận thì ta có thể sửa mệnh lệnh ngay tại chỗ.”

Vương Trung: “Ông cứ đọc tiếp đi.”

Lúc này Tuganev mới cúi đầu nhìn tờ mệnh lệnh: "Bổ nhiệm Trung tướng Rokossovsky làm Ủy viên trưởng Ủy ban Thẩm định Trang bị Quân sự đặc biệt." Hay lắm, lại là Viện trưởng, lại là Ủy viên trưởng, sau này còn chỉ đạo cả quân đội, xem ra mái tóc của hắn khó mà giữ được.

Vương Trung nhìn Thượng tướng Tuganey, hỏi: "Còn nữa không?"

Tuganev đặt tất cả mệnh lệnh thành một chồng, chỉnh sửa lại, sau đó cầm bút lên hỏi: "Cậu còn muốn chức vụ gì nữa, ta viết cho?"

Tuy Vương Trung không có nhiều kinh nghiệm xã hội, nhưng hắn biết lúc này mà còn đưa ra yêu cầu thì đúng là ngông cuồng. Hơn nữa hắn cũng không có gì bất mãn, cái gì cũng có thể can thiệp, một loạt chức vụ như vậy, hắn không phải là Thân vương cũng chẳng khác gì Thân vương.

Ít nhất là ở Yekaterinburg.

Thượng tướng Tuganev cầm xấp mệnh lệnh, đi vòng qua bàn làm việc, đưa cho Vương Trung: "Vốn dĩ ta còn muốn cho cậu tham gia các cuộc họp của Bộ Tổng tham mưu, nhưng sắc mặt Tukhachev khó coi lắm. Ý của bệ hạ là để gã ta làm Tổng chỉ huy chiến dịch phản công lần này, cô ấy hoàn toàn tin tưởng vào đánh giá của cậu, dự tính nếu xảy ra vấn đề thì sẽ có lý do thay Tukhachev."

Vương Trung: "Xem ra tân Sa Hoàng bệ hạ vẫn chưa thể khiến quân đội tâm phục khẩu phục."

"Dù sao cô ấy cũng là con gái, hơn nữa lại quá thân thiết với Giáo hội."

Thượng tướng Tuganev thở dài, nói tiếp: "Dù sao thì nội chiến đã là chuyện của hai mươi năm trước, Giáo hội vẫn luôn

mở rộng thế lực ở tầng lớp dưới, còn quý tộc thì bành trướng thế lực trong quân đội.

"Chẳng phải cậu nói rất nhiều vũ khí của chúng ta được thiết kế rất tệ sao, ta nghe bệ hạ thuật lại ý kiến của cậu, nguyên nhân sâu xa khiến mọi chuyện trở nên tôi tệ như vậy chính là do đám quý tộc cũ kết bè kết phái. Không phải quý tộc nào cũng sáng suốt như cha cậu đâu."

Rõ ràng Tuganev còn nhiều điều muốn nói, nhưng Tham mưu trưởng đã mở cửa bước vào: "Báo cáo! Tình hình khẩn cấp!"

Thượng tướng Tuganev cau mày: "Có chuyện gì? Cuối cùng cũng có kẻ muốn chống đối tân Sa Hoàng bệ hạ rồi sao? Vừa hay tân Tư lệnh Phòng thủ thành phố đang ở đây…"

"Không, xin cho phép tôi bật radio." Nói xong, thư ký lập tức đi đến chỗ radio, bắt đầu thao tác.

Xem ra Tuganev là người dễ tính, cấp dưới làm việc tự tiện một chút, ông ta cũng không để ý.

Sau khi radio mở ra, truyền ra tiếng Anh - thế giới này gọi là tiếng Anh.

Tiếng Anh của Vương Trung cơ bản thuộc về cấp bậc "How do you do" của Hòe Dung, nghe có thể nghe hiểu đơn giản, nói thì chỉ có thể vô tận nói lắp bắp.

Cơ yếu tham mưu phiên dịch nói: "Phía dưới, Tổng thống Hợp Chủng Quốc sẽ phát biểu ở quốc hội, chúng ta sẽ phát sóng toàn bộ."

Vương Trung nhìn ánh nắng ban mai bên ngoài, ước lượng thời gian Hợp Chủng Quốc hiện tại, hay lắm, lúc này mà phát biểu sao…

Hắn lại nhìn lịch ngày, sớm hơn Địa Cầu hai tuân, nhưng đều là Phù Tang đánh lén.

Lúc này diễn thuyết bắt đầu.

Thực ra bài diễn thuyết này Vương Trung đã nghe rất nhiều lần ở rất nhiều nơi, ví dụ như game Cương Thiết Hùng Tâm có bản MOD thêm nguyên văn bài diễn thuyết này vào trò chơi, người chơi chỉ cần đưa ra quyết định là có thể nghe. Đương nhiên, với trình độ tiếng Anh "học giỏi" này của Vương Trung, chắc chắn không thể hiểu hết từng câu một, nhưng câu cuối cùng "Chúa phù hộ chúng ta" kia, hắn tuyệt đối sẽ không nghe nhầm.

Cơ yếu tham mưu phiên dịch nói: "Tôi tin tưởng tôi đã bày tỏ ý nguyện của Quốc hội Hợp Chủng Quốc và nhân dân Hợp Chủng Quốc, tôi tin tưởng, chúng ta không chỉ phải toàn lực bảo vệ quốc thổ, còn phải đảm bảo Hợp Chủng Quốc vĩnh viễn sẽ không bị loại hành vi bội bạc này làm hại nữa.

"Kẻ địch ở ngay trước mặt, nhân dân chúng ta, quốc thổ và lợi ích của chúng ta đều nằm trong nguy hiểm cực lớn, chúng ta không thể xem nhẹ sự thật này. Tôi đối với quân đội Hợp Chủng Quốc và nhân dân Hợp Chủng Quốc có mười phần tin tưởng, chúng ta nhất định sẽ giành được thắng lợi, phù hộ chúng ta, Chúa ơi."

Tham mưu phiên dịch không tức giận như bản thân người diễn thuyết.

Cuối cùng hắn dùng giọng nói bình tĩnh nói với Thượng tướng Tuganev và Vương Trung: "Hợp Chủng Quốc và Phù Tang đế quốc, cùng với minh quốc Prosen của bọn họ, đã ở vào trạng thái chiến tranh."

Trong nháy mắt này, Vương Trung đột nhiên hiểu ra, đây là lúc nên ngủ một giấc thật ngon.

Nhất là hôm qua hắn mới nghe nói Hợp Chủng Quốc đã bác bỏ dự luật cho thuê trong sự kích động của đoàn thuyết trình Prosen.

Giờ thì hay rồi, không cần dự luật nữa, tự mình ra sân luôn rồi.

M3 Lee, M4 Sherman đều có thể lấy, còn có máy bay chiến đấu P39 Airacobra.

Quan trọng hơn là xe tải, sau khi Hợp Chủng Quốc bùng nổ năng lực sản xuất thì xe tải nhiều đến mức kinh khủng, dùng xe tải của Hợp Chủng Quốc cải thiện hậu cần, bố trí cho một sư đoàn thêm nhiều bộ đội phụ trợ, cấp cho bộ đội xe tăng xe sửa chữa, xe kéo cùng những thứ khác -

Danh sách trong đầu Vương Trung lập tức liệt kê ba trang, vẫn còn tiếp tục dài ra.

Tuganev nhìn Vương Trung: "Có phải nên lấy rượu ra chúc mừng một chút không?"

Vương Trung: "Lay đi, lấy đi!"

Tham mưu cơ yếu thấy thế, tắt radio lặng lẽ chuồn mất.

Thượng tướng đi tới bên cạnh tủ rượu của mình, lấy ra một bình rượu nhìn trang trí rất cầu kỳ, dùng dụng cụ mở nắp chai rượu vang rút nút bần ra, rót hai ly.

Vương Trung đi qua cầm lấy ly, nâng ly nói: "Để chúc mừng Hợp Chủng Quốc tham chiến!"

Tuganev: "Vì viện trợ sắp tới!"

Hai người cụng ly.

Uống xong, Tuganev nói: "Buổi chiều ngươi đến Học viện Quân sự Suvorov lộ diện một chút, ta đã thông báo cho trường là ngươi sẽ đến. Mặt khác, sự an toàn của ngươi ở

Yekaterinburg, sẽ do Thẩm phán đình của Giáo hội Vệ giáo phụ trách. Ngươi cũng có thể bố trí thêm một ít lính mà ngươi tin tưởng.”

Vương Trung: “Tôi sẽ sắp xếp.”

Tuganev tiếp tục: “Bên Bộ Tư lệnh Phòng thủ Thành, ngày mai ngươi có thể đến.”

Vương Trung: “Việc bổ nhiệm Lyudmila Vasilyevna Melekhovna đâu? Cô ấy được điều đến đâu rồi?”

Thượng tướng: “Tu sĩ cầu nguyện và Đại đội Thần Tiễn vốn không thuộc quyền chỉ huy của chúng ta.

“Hơn nữa, từ sau khi ngươi thay đổi cách dùng Thần Tiễn, tiền tuyến đã không còn quá cần tu sĩ cầu nguyện nữa, tỷ lệ thương vong của tu sĩ câu nguyện cũng giảm xuống. “Hiện tại, phần lớn Đại đội Thần Tiễn được biên chế cùng với pháo cao xạ, phụ trách phòng không ở những nơi quan trọng. Ta đoán Belinsky sẽ không để vị hôn thê của ngươi đến tiền tuyến một mình đâu, hai người có thể hưởng thụ cuộc sống gia đình ở Yekaterinburg.”

Vương Trung: “Nếu như vậy thì tốt rồi.”

Tuganey: “Được rồi, đi nhanh đi, bằng không Hoàng đế phải mở xong cuộc họp hội đồng cơ mật rồi, cô ấy mà đến đây thì ngươi không dễ đi đâu.”

Đúng vậy, Sa hoàng bệ hạ mà nói “Ái khanh, ta muốn tìm hiểu tình hình tiền tuyến một chút”, thì chắc chắn là không đi được.

Vương Trung gật đầu, cất một chồng tài liệu vào cặp công văn của mình.

Tuganev: “Tìm một sĩ quan phụ tá đi. Trung tướng rồi, tự mình cầm cặp công văn, kỳ cục lắm.”

Vương Trung không thích câu nói này, hắn đến từ Trung Quốc, không có cái thói xấu này.

Tuganey: "Ta biết ngươi thân cận với Giáo hội Vệ giáo, hơn nữa cố ý muốn tẩy đi khí chất công tử bột trên người."

Ra vậy, theo người khác thấy thói quen từ thế giới khác là như vậy.

Tuganev: "Ta không biết Giáo hội Vệ giáo bên kia muốn tạo hình cho ngươi như thế nào, ta xuất phát từ góc độ chức năng, ngươi có lính cần vụ xử lý việc vặt trong sinh hoạt, còn phải có sĩ quan phụ tá xử lý công việc, sĩ quan phụ tá cũng giống như thư ký."

Vương Trung: "Được rồi, nếu tôi tìm được thư ký nào như Bernard hay Humphrey, tôi sẽ tìm họ đến làm sĩ quan phụ tá."

Tuganev: "Những người này là ai? Là công tử bột của Yekaterinburg sao? Ngươi phải chọn cho kỹ, người không có năng lực thì không làm sĩ quan phụ tá cho ngươi được đâu, ta đảm bảo đấy."

Vương Trung: "Tóm lại tôi sẽ lưu ý.'

Tuganev gật đầu: "Đi thôi, cuộc họp hội đồng cơ mật sắp kết thúc rồi."

Vương Trung xoay người rời khỏi phòng.

Thượng tướng Tuganev đi tới bên cửa sổ, nhìn về phía mặt trời mọc bên ngoài.

Hắn duy trì tư thế thưởng thức cảnh đẹp mặt trời mọc, đứng hồi lâu.

Sau đó, cửa mở, Olga I bệ hạ đẩy cửa bước vào: "Alyosha! 0? Anh ấy đi rồi sao? Sao lại đi nhanh như vậy? Ta còn muốn tìm anh ấy để tìm hiểu tình hình tiên tuyến!"

Tuganev quay người: “Be hạ, anh ấy vừa mới nhận nhiều quyết định bổ nhiệm như vậy, chắc chắn rất bận, ngài đừng nên làm phiền anh ấy.”

Olga I bu môi như một cô bé.

Thượng tướng: “Be hạ, mặc dù còn chưa cử hành lễ đăng quang, nhưng người đã là Nữ hoàng rồi.”

Olga I thở dài: “Ta biết rồi. Ta biết rồi. Ta sẽ thay thế anh trai, xử lý tốt mọi việc!”

(Hết chương)

Chương 116: Tất Nhiên Nhớ

Chương 98: Học viện quân sự "Học viên kém cỏi"

Chương 98: Học viện quân sự "Học viên kém cỏi"

Phía Vương Trung.

Hắn vừa ra khỏi Cung điện Mùa hè, đã nhìn thấy Grigory đang ôm súng tiểu liên chiến lợi phẩm, tựa vào bên cạnh một chiếc xe Jeep - đó hẳn là xe của hắn ở thủ đô.

Từ sau lễ diễu binh mừng chiến thắng ngày hôm qua, Vương Trung không muốn cưỡi ngựa nữa.

Vừa nghĩ đến việc cưỡi ngựa là hắn lại thấy đau mông.

Vương Trung cầm cặp công văn đi về phía Grigory, đi được hai bước thì mới nhận ra trước xe của mình có một chiếc xe chở đầy thẩm phán đang đỗ.

Được đấy, sau này mình đi đến đâu ở Yekaterinburg cũng có thẩm phán đi theo.

Như vậy thì an toàn thật đấy, nhưng có thể dọa người bình thường hay không.

Hắn đi đến trước mặt Grigory, liếc nhìn tài xế, hỏi: "Người tài xế này là…"

Grigory: "Do Cục Lễ tân thuộc Bộ Nội vụ điều đến, các thẩm phán nói hắn không có vấn đề gì."

Được, đám người này bắt đầu tranh giành quyền lực trong việc bảo vệ mình rồi.

Vương Trung lắc đầu, quyết định không quản những chuyện này nữa, tập trung tinh thần để đấu với Prosen.

Hắn lên xe, nói với tài xế: "Đến Học viện Quân sự Suvorov."

Tài xế gật đầu.

Chiếc xe chở đầy thẩm phán phía trước hiển nhiên nghe thấy, khởi động xe trước.

Grigory ngồi vào ghế phụ, còn chưa kịp đóng cửa xe đã lao đi, bám theo xe của các thẩm phán.

Hai chiếc xe, một trước một sau, rời khỏi Cung điện Mùa hè, chạy trên Đại lộ Quân đội - phần lớn sĩ quan làm việc ở Bộ Tổng tham mưu đều sống trên con đường này.

Vương Trung quan sát hai bên đường, nhận thấy rõ ràng số lượng lính canh nhiều hơn trước quốc tang, ngoài lính canh còn có quân Vệ giáo, hai nhóm người đứng đối mặt nhau, ngăn cách bởi con đường.

Tất nhiên, có thể là do quân địch vừa mới bị đẩy lùi khỏi vùng ngoại ô Yekaterinburg.

Vương Trung hỏi tài xế: "Mất bao lâu nữa mới đến Học viện Quân sự?"

Tài xế: "Tình trạng giao thông hiện tại thì nửa tiếng là đến nơi, vì bây giờ không thể tắc đường, hơn nữa các xe trên đường sẽ nhường đường cho chúng ta."

Vương Trung gật đầu, dựa người vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng thực ra hắn đang suy nghĩ về tương lai.

Nếu mọi việc diễn ra giống như ở Trái Đất, thì tháng 3 năm sau quân địch sẽ có xe tăng Panzer IV Ausf. F2. Nhưng sau khi xe tăng Panzer IV Ausf. F2 được sản xuất, quân Đức không cấp cho các sư đoàn thiết giáp lão luyện ở mặt trận phía đông nữa, ngược lại còn giảm quân số của các sư đoàn thiết

giáp, thậm chí một số sư đoàn thiết giáp bị thu hẹp lại chỉ còn một tiểu đoàn xe tăng, còn lại là các tiểu đoàn lính phóng lựu.

Một số ít xe tăng Panzer IV Ausf. F2 được đưa đến mặt trận phía đông, đều phát huy tác dụng rất lớn. Còn phần lớn xe tăng Panzer IV Ausf. F2 được dùng để trang bị cho ba sư đoàn thiết giáp đang được nghỉ ngơi, chỉnh đốn ở mặt trận phía tây, cũng như thành lập các sư đoàn thiết giáp và tiểu đoàn xe tăng mới.

Khả năng phòng thủ của xe tăng Panzer IV Ausf. F2 không được cải thiện nhiều, chủ yếu là được trang bị pháo 75 mm KwK 40 L/48, khả năng xuyên giáp tăng lên đáng kể.

Sau đó, lính tăng Đức dựa vào tố chất cao của mình để đối đầu với xe tăng T-34 - sang đến năm thứ hai, tố chất chung của lính tăng Đức giảm đi một chút, nhưng vẫn áp đảo lính tăng Liên Xô.

Cho đến tháng 9, xe tăng Tiger I bắt đầu xuất hiện trên chiến trường.

Vương Trung đã đọc rất nhiều hồi ký của cựu binh Đức, biết được điểm mạnh thực sự của xe tăng Tiger I hoàn toàn khác với những gì được thể hiện trong phim ảnh.

Trong phim ảnh, người ta luôn thể hiện sự chắc chắn của lớp giáp xe tăng Tiger I.

Nhưng trên thực tế, điểm lợi hại nhất của xe tăng Tiger I là hỏa lực, thứ hai là những người điều khiển nó.

Ở chiến trường mặt trận phía đông Trái Đất, xe tăng Tiger I có thể khai hỏa ở nhiều vị trí, hầu hết thời gian đều không cần đến giáp bảo vệ, mà chỉ cần hai chiếc xe tăng Tiger | bắn trúng mục tiêu từ khoảng cách hơn 1. 000 mét là đủ để phá hủy mục tiêu, sau đó là đến lượt khoảng 20 chiếc xe tăng T-34 bị bắn

cháy, khiến lữ đoàn xe tăng đang tấn công bị thiệt hại nặng nề, phải rút lui.

Hơn nữa, thường thì đến lúc này, xe tăng T-34 vẫn chưa phát hiện ra xe tăng Tiger 16 đâu.

Bởi vì các pháo thủ xe tăng lão luyện đều sẽ cẩn thận do thám địa hình chiến trường, lựa chọn vị trí ẩn nấp rất tốt.

Giống như chơi game vậy, game thủ lão luyện vào phòng của những người chơi mới để cày điểm, nấp ở những vị trí hiểm hóc, bắn cho đến khi hết đạn, đạt được chỉ số K/D (tỷ lệ hạ gục/bị hạ gục) rất cao.

Hơn nữa, pháo 88 mm KwK 36 của xe tăng Tiger l rất mạnh, khi xem xét các trường hợp giao tranh với xe tăng Tiger I, có thể thấy, những xe tăng 下34 bị bắn cháy đều bị phá hủy hoàn toàn, trong đó 90% là bị đạn bắn đến mức bốc cháy.

Điều này, bản thân Vương Trung đã từng trải nghiệm khi thực chiến, pháo tăng bắn trúng mục tiêu nhưng phần lớn đều không thể biết được có phá hủy được mục tiêu hay không.

Tình huống bình thường là phải bắn liên tục cho đến khi mục tiêu bốc cháy, hoặc là có người chui ra khỏi xe tăng, sau đó mới chuyển sang mục tiêu khác.

Chỉ có Vương Trung là ngoại lệ, hắn vừa nhìn là biết hiệu quả của đợt tấn công, trực tiếp chỉ thị cho pháo thủ chuyển mục tiêu.

Còn pháo 88 mm KwK 36 của xe tăng Tiger I thì khác, một khi bắn trúng mục tiêu, 90% là mục tiêu sẽ bốc cháy hoặc là nổ tung do đạn dược phát nổ, như vậy, xe tăng Tiger 1 có thể chuyển sang mục tiêu khác, hiệu suất tiêu diệt kẻ địch được nâng cao đáng kể.

Cho nên, xe tăng Tiger I lợi hại, chủ yếu là do pháo 88 mm KwK 36 lợi hại.

Có thể gọi xe tăng Tiger I là "xe chở pháo 88 ly".

Cách đối phó với xe tăng Tiger | của cả Liên Xô và các nước Đồng minh ở Trái Đất không phải là trực tiếp phá hủy nó, mà là cắt đứt đường tiếp tế hậu cần của quân Đức, đánh tan các đơn vị không được xe tăng Tiger I yểm trợ để dần dần thu hẹp chiến tuyến. Thậm chí, có người còn nói đùa rằng, cách Hồng quân Liên Xô đối phó với xe tăng Tiger là dùng số lượng xe tăng T-34 áp đảo để tiêu hao hết đạn xuyên giáp của xe tăng Tiger I, buộc nó phải rút lui.

Vương Trung không muốn để chuyện như vậy xảy ra ở Ant.

Như vậy, nhất định phải có biện pháp đối phó. Cần phải có một loại phương tiện có thể tiêu diệt xe tăng Tiger I từ xa, sau đó giao cho những pháo thủ xe tăng giỏi nhất sử dụng.

Loại phương tiện này nên tham khảo tiểu đoàn xe tăng Tiger I hạng nặng của quân Đức, thành lập thành các tiểu đoàn độc lập, bố trí đầy đủ lực lượng hỗ trợ và hậu cần, ở đâu có xe tăng Tiger I thì điều đến đó.

Quân địch dùng xe tăng Tiger I làm đội cứu hỏa, thì ta sẽ thành lập đội chuyên diệt xe tăng Tiger |.

Vậy thì vấn đề đặt ra là, trong kho vũ khí của Ant, có loại vũ khí nào có thể bắn trúng xe tăng Tiger I từ khoảng cách 1. 500 mét, hơn nữa còn phải đảm bảo phá hủy được mục tiêu ngay từ phát bắn đầu tiên?

Vương Trung dựa theo kiến thức có được từ Trái Đất để suy nghĩ, hình như là không có. Khoảng cách 1. 500 mét là quá xa.

Nếu rút ngắn khoảng cách xuống 1. 000 mét thì có loại vũ khí có thể xuyên thủng giáp xe tăng Tiger I, nhưng góc bắn phải chuẩn.

Trong một số trò chơi tái hiện lại Chiến tranh thế giới thứ hai, để đối phó với xe tăng Tiger 1 và xe tăng Tiger II, Vương Trung thường dùng lựu đạn 152 mm để bắn, chấn động khiến những người bên trong xe tăng chết, sau đó chiếm xe tăng làm chiến lợi phẩm.

Nhưng hiển nhiên là không thể làm như vậy trong thực tế.

t

Hơn nữa, xe tăng Tiger I thường không hoạt động một mình, mà luôn có các đơn vị khác phối hợp.

Trong hồi ký của "Hổ Vương" Otto Carius có nhấn mạnh, nhất định phải xây dựng mối quan hệ tốt đẹp với bộ binh đi theo, phối hợp với họ trong chiến đấu.

Vương Trung đang đau đầu vì kế hoạch đánh xe tăng Tiger I thì xe dừng lại, tài xế quay đầu nói: "Thưa tướng quân, chúng ta đến nơi rồi."

Lúc này Vương Trung mới nhận ra xe đang dừng trước một tòa nhà nguy nga, bên phải là câu thang dẫn lên cửa chính tòa nhà, bên trái là một bức tượng, phía trên là một vị tướng mặc quân phục từ hơn một trăm năm trước, cưỡi trên lưng một con tuấn mã.

Suy đoán, bức tượng này là Suvorov.

Vương Trung còn đang ngắm nhìn bức tượng thì một đám người mặc quân phục bước ra từ cửa chính tòa nhà, tươi cười tiến về phía xe.

Vương Trung biết đây là các giáo sư của Học viện Quân sự Suvorov.

Hắn mở cửa xe bước xuống, chờ đám giáo sư này đi đến trước mặt mình.

Vị giáo sư đi đầu tiên đến trước mặt Vương Trung, chìa tay ra: "Chúng tôi chờ ngài đã lâu, Thưa Trung tướng Rokossovsky!"

Vương Trung thực ra không biết những người này, chỉ có thể dựa vào "ngoại lực" để nhìn tên và chức danh của họ, người đang bắt tay với hắn tên là Valery Nikolaevich, là một giáo sư, dạy chiến thuật bộ binh, đồng thời là Phó Hiệu trưởng. Vương Trung siết chặt tay ông ta: "Giáo sư Valery, tôi vẫn còn nhớ những lời nhận xét của ông về tôi."

Tay vị giáo sư run lên: "Chuyện này…"

Vương Trung lập tức khẳng định, trước đây, lão già này đã từng nhận xét về hắn! Nếu không thì ông ta đã chẳng sợ hãi như vậy!

Nhưng vì không nhớ rõ đám giáo sư này đã từng dạy gì, Vương Trung cũng không chắc là nên sa thải ai, vì vậy bèn nói thêm một câu: "Những lời dạy bảo của ông đã giúp tôi rất nhiều!"

Hả? Sao nghe giống như đang mỉa mai vậy?

Lão già này sẽ không bị dọa chết như trong tiểu thuyết "Cái chết của một viên lục sự" của Gogol chứ?

Thôi kệ, nếu đã bị dọa chết thì chứng tỏ ông ta có tật giật mình.

Vương Trung: "Tôi mới đến, chưa quen thuộc tình hình ở học viện, mong được các vị giới thiệu thêm."

Giáo sư Valery vội vàng nói: "Vâng, vâng, chúng tôi đang định đưa ngài đi tham quan trường học, người phụ trách của các khoa đều có mặt ở đây, chúng tôi sẽ đảm bảo ngài hiểu rõ tình hình của trường. Đầu tiên, xin mời ngài tham quan trường học."

Vương Trung: “Được, dẫn đường đi.”

Vị giáo sư bèn xoay người, chỉ vào tòa nhà phía sau, nói: “Đây là tòa nhà giảng dạy chung của trường chúng ta, có hội trường chính của trường học và hầu hết các phòng học lý thuyết -”

Vương Trung: “Sao tôi không nghe thấy tiếng của học viên vậy?”

Valery: “Vì chiến tranh bùng nổ, ngoài việc cho hai khóa sắp tốt nghiệp được tốt nghiệp sớm, trường còn sắp xếp lại chương trình học của các khóa khác, giảm bớt các lớp học lý thuyết. Hiện tại, phần lớn học viên đang diễn tập mô phỏng ở Tòa nhà Diễn tập, hy vọng có thể nhanh chóng nắm được chiến thuật của quân Prosen.”

Vương Trung thấy hứng thú: “Hay đấy, đưa tôi đến đó xem.”

Giáo sư Valery có chút lúng túng: “Chúng ta không tham quan ở đây nữa sao?”

Vương Trung: “Để sau đi, tôi muốn đến xem các học viên đang làm gì.”

“Vâng, mời ngài đi lối này…”

Vừa dứt lời, Vương Trung đã nhìn thấy hơn chục chiếc xe tải chở đầy sĩ quan lái vào trường, chạy vòng quanh đài phun nước, dừng lại ở khoảng trống giữa tượng Suvorov và tòa nhà.

Lúc này Vương Trung mới nhìn rõ, các sĩ quan trên xe đều là thiếu úy và thiếu tá trẻ, thậm chí còn rất ít trung tá.

“Họ là… 2” Hắn hỏi Valery.

Valery: “Ngài không biết sao? Bộ Tổng tham mưu đã điều động những sĩ quan sắp bình phục, đến đây tham gia khóa huấn luyện hai tháng.”

Vương Trung: “Khóa huấn luyện gì?”

Valery nhìn Vương Trung với vẻ mặt kỳ lạ: “Bộ Tổng tham mưu nói ngài sẽ đích thân giảng dạy.”

Cái quái gì thế? Hắn chưa từng nghe nói là mình phải đích thân lên lớp giảng dạy!

Không đúng, trước đây hình như có tổ chức buổi chia sẻ kinh nghiệm gì đó, nhưng những người tham gia đều là tướng lĩnh cấp cao, chức vụ thấp nhất cũng là thượng tá. Lần này lại là một phiên bản “rẻ tiền” hơn?

Hơn nữa, một lần mà điều động đến tận mười mấy chiếc xe tải?

Ít nhất cũng phải vài trăm người!

Vấn đề là, Vương Trung hoàn toàn không biết dạy gì, lúc nãy hắn chỉ nghĩ đến chuyện làm thế nào để đối phó với xe tăng Tiger |.

Lúc này, các học viên phấn khích bắt đầu chú ý đến Vương Trung, có người hỏi: “Xin hỏi, có phải ngài là Hiệu trưởng Rokossovsky không ạ?”

Vương Trung: “Phải, tôi là Rokossovsky.”

Nói xong, hắn thấy hình như mình quên gì đó, bèn bổ sung thêm một câu: “Chào các học viên!”

Kết quả là, đám sĩ quan vừa nãy còn đang xì xào bàn tán đều đồng loạt nhìn về phía hắn.

“Chẳng lẽ là Trung tướng Rokossovsky?”

“Tôi nghe nói ngài ấy sẽ làm Hiệu trưởng Học viện Quân sự Suvorovl”

“Hắn đứng thứ nhất đếm ngược cũng làm hiệu trưởng rồi!”

Khi câu nói đếm ngược số một truyên đến, Vương Trung chú ý tới khóe mắt của giáo sư Valery co giật một chút, hiển nhiên mí mắt giật rất mạnh. Vương Trung: "Các bạn học!"

Hắn cũng là đại tướng chỉ huy qua mấy vạn quân rồi, một tiếng nói tuyệt đối đủ.

Các quan quân đều yên tĩnh lại.

Vương Trung: "Mọi người tới tham gia khóa huấn luyện tạm thời, hẳn là để tôi dạy, nhưng tôi còn chưa nghĩ ra phải dạy mọi người cái gì, tôi cam đoan ngày mai sẽ nghĩ ra được! Hôm nay mọi người cứ tự do hoạt động trước, nói cho các học viên khác về tiền tuyến một chút, nói một chút chiến tranh là như thế nào, coi như là tôi nhờ mọi người!"

(Hết chương) Chương 99: Lượng vàng xếp hạng bét

Sau khi để đám quan quân giải tán, Vương Trung bắt đầu suy nghĩ ngày mai phải nói gì đó cho đám học sinh cứng đầu này, vừa suy nghĩ vừa đi theo một đám giáo sư.

Nghĩ kỹ một chút, hiện tại Quân Ant có quá nhiều vấn đề, nói gì cũng không thể thay đổi tình trạng của Quân Ant ngay được.

Giáo sư Valery: "Nơi này chính là tòa nhà diễn tập binh kỳ của chúng ta, phòng diễn tập số 1 đang tiến hành diễn tập trận phòng ngự Yekaterinburg."

Vương Trung: "Hả? Ồ""

Hắn đang muốn tiếp tục suy nghĩ ngày mai nói cái gì, bỗng nhiên phát hiện mọi người đều dùng ánh mắt sáng lấp lánh nhìn mình, hiển nhiên là đang hy vọng hắn nói gì đó.

Giáo sư Valery tận chức giới thiệu: "Hiện tại sắm vai quân ta là học viên chuyên ngành chỉ huy bộ binh, còn sắm vai Prosen là học viên chuyên ngành chỉ huy Thiết giáp binh."

Vương Trung không cần suy nghĩ đã nói: "Prosen ở phương diện bộ binh cũng rất mạnh, kỳ thực bọn chúng dưới sự yểm hộ của hỏa lực, bộ binh tấn công uy hiếp rất lớn, không thể tưởng tượng bọn chúng chỉ là những tên chỉ biết dùng thiết giáp."

Học viên hai bên nhìn nhau.

Một học viên đột nhiên nhớ tới muốn vỗ tay, liền giơ tay lên ve một cái, nhưng Vương Trung lại tiếp tục lên tiếng, anh ta chỉ có thể im lặng. Vương Trung cẩn thận xem xét bản đồ diễn tập, lắc đầu.

"Mọi người suy nghĩ quá đơn giản về quân Prosen rồi, trên thực tế người Prosen có thể đánh bại chúng ta, không phải là do thiết giáp của bọn chúng lợi hại - tuyên truyền của chúng ta luôn đặt lực chú ý ở đây, nhưng lại không để ý đến tình hình thực tế"

Vương Trung liên tục xua tay, đi tới trước mặt học viên cầm cây gậy dài hơn hai mét, cầm lấy cây gậy, bắt đầu điều chỉnh các loại quân cờ đối kháng trên bản đồ, vừa điều chỉnh vừa nói: "Quân đội Prosen có thể thắng chúng ta, chủ yếu là bởi vì bọn chúng hợp thành hóa cao độ.

"Đây là ưu thế thực sự của bọn chúng. Lấy Sư đoàn Thiết giáp của Prosen làm ví dụ, kỳ thực một sư đoàn thiết giáp như bọn chúng chỉ có hai trung đoàn thiết giáp, ngay cả sư đoàn ba trung đoàn thiết giáp cũng rất hiếm thấy.

"Nhưng đại đa số sư đoàn thiết giáp của bọn chúng, ngoài hai trung đoàn thiết giáp ra, sẽ có một trung đoàn ném lựu đạn bọc thép, có trung đoàn pháo binh, tiểu đoàn phòng không, tiểu đoàn hậu cần, tiểu đoàn trinh sát cơ giới…

Vương Trung vừa nói vừa bổ sung quân đội phụ thuộc của Sư đoàn Thiết giáp Prosen trên bản đồ.

“Còn chúng ta, có một số tướng lĩnh cao cấp hiểu biết về kẻ địch rất nông cạn, không chịu khó điều tra nghiên cứu kỹ lưỡng. Chúng ta khai chiến 18 ngày đã tổn thất 10 ngàn chiếc xe tăng, 10 ngàn chiếc đấy!

“Mặc dù những chiếc xe tăng này phần lớn đều là loại như BT và T26, nhưng cũng có không ít T34 và KV, thế nhưng những chiếc xe tăng này cũng bị tổn thất.

“Tôi đã trao đổi với không ít chỉ huy viên của quân đoàn xe tăng, những quân đoàn xe tăng này ngoại trừ xe tăng ra thì chẳng có gì cả, cứ nghĩ rằng xe tăng thì có thể đánh bại tất cải

“Kết quả thì sao? Kết quả là những quân đoàn thiếu sự phối hợp của các binh chủng khác, ngoài xe tăng ra thì chẳng còn gì, giống như bọt biển dưới ánh mặt trời, tan biến trong chớp mắt.

“Chủ mưu của loại quân đội ngu ngốc này là ai? Một người là Đại tướng Skorobo, tôi đã giết chết hắn ta, sự thật chứng minh hắn ta là gián điệp của Prosen, một người khác là Sa Hoàng Nicholas V, nhưng hắn ta lại chết vì quá thương tiếc lvan - Hoàng thái tử.“Bây giờ chỉ còn lại một người, đó chính là Tham mưu trưởng Tukhachev - hiện tại là Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây, ông ta sẽ có cơ hội chứng minh lòng trung thành của mình với Mẹ Ant.”

Lúc Vương Trung nói “trung thành với Mẹ Ant”, hắn chú ý thấy có mấy học viên cau mày, đoán chừng là quý tộc. Theo cách nói của quý tộc, hẳn là chứng minh lòng trung thành với Sa Hoàng. Vương Trung phớt lờ bọn họ: “Những chuyện đó không phải là chủ đề thảo luận hôm nay của chúng ta, chúng ta phải thảo luận là cách vận dụng xe tăng. Hiện tại, toàn bộ quân đội Ant, người có thành tích vận dụng xe tăng nhiều nhất là ai? Là tôi, Rokossovsky.

“Quân đoàn xe tăng của tôi, chưa bao giờ hành động một mình. Trên thực tế, sư đoàn của tôi là sư đoàn bộ binh cơ giới, tôi chỉ có một trung đoàn xe tăng, nhưng trung đoàn này của tôi trên cơ bản toàn là lính xe tăng có quân công, mỗi một tổ xe bình quân tiêu diệt hơn mười chiếc xe tăng của Prosen.

“Xe tăng chỉ khi có sự phối hợp của bộ binh, pháo binh phòng không, pháo binh chống tăng và pháo binh bắn thẳng, mới có thể phát huy hiệu quả tác chiến tốt nhất. Prosen đã sớm phát hiện ra điểm này, cho nên sư đoàn xe tăng của bọn chúng - bọn chúng gọi là sư đoàn thiết giáp - mới có nhiều đơn vị quân không phải xe tăng như vậy.”

Vương Trung dừng lại, bởi vì hắn nói hơi nhiêu, miệng hơi khô, lúc này, một nữ sinh bưng khay trà lên.

Vương Trung cầm lấy chén trà, thấy có thể uống trực tiếp, liền nói “cảm ơn”, rôi uống cạn. Đặt chén trà lại trên khay, hắn nói tiếp: “Quân đoàn xe tăng của chúng ta, không chỉ có vấn đề về biên chế, mà cách sử dụng cũng có vấn đề, rất nhiều vị chỉ huy chỉ biết xông lên, như vậy là không đúng. Mấu chốt khi sử dụng xe tăng là phát huy hỏa lực của nó.

“Cho dù là lúc giao chiến với xe tăng của đối phương, hay là lúc yểm trợ bộ binh tấn công, thì phát huy hỏa lực là điều quan trọng nhất.“Điều này yêu cầu xe tăng phải có khả năng quan sát và tìm kiếm tốt nhất có thể, xe tăng của Prosen đều có trưởng xe, hơn nữa trưởng xe thích thò nửa người ra khỏi xe tăng để quan sát, xe tăng của bọn chúng có khả năng quan sát rất tốt, xe tăng loại 3G mới nhất thậm chí còn được trang bị tháp quan sát… Có hình ảnh không?”

Bởi vì lúc này trong phòng có học viên chuyên ngành chỉ huy thiết giáp, nên Vương Trung muốn cho bọn họ thấy một chút, để bọn họ có khái niệm về tháp quan sát.

Nhưng giảng viên phụ trách chủ trì diễn tập lại lắc đầu: “Vẫn chưa.”

Vương Trung: “Không sao, chiến dịch lần này tôi cũng bắt được rất nhiều xe tăng loại 3G và 4E còn nguyên vẹn, đến lúc đó, các học viên ngành thiết giáp có thể tự mình lái thử, cảm nhận ưu điểm của những chiếc xe tăng này.

“Prosen rất giỏi phát huy ưu thế hỏa lực của xe tăng, xe tăng của bọn chúng được trang bị kính ngắm tốt nhất thế giới, độ chính xác của pháo cũng rất cao. Lần đầu tiên tôi thắng trận phòng ngự là ở cao điểm thôn Peniye, lính xe tăng Prosen lại có thể dùng pháo bắn trúng cửa sổ tháp chuông trong làng từ khoảng cách hai cây số.“Hai cây số đấy! Lúc đó, chỉ huy của Đại đội Thần Tiễn - tu sĩ Yetsemenko, nhất quyết muốn bố trí trận địa ở tháp chuông, dưới sự phản đối của tôi mới chịu đổi vị trí.“Nếu không phải tôi phản đối, vị hôn thê của tôi - Lyudmila Vasilyevna Melekhovna - tu sĩ cầu nguyện của Thần Tiễn - đã chết dưới họng pháo của địch rồi.” Vương Trung dừng lại, nhìn các học viên.

Nhìn ánh mắt của bọn họ là biết, tất cả đều đang nghe rất chăm chú.

Điều này khiến Vương Trung cảm thấy rất thỏa mãn: “Hiểu chưa? Phát huy hỏa lực! Còn tác dụng của thiết giáp, chủ yếu là để cho xe tăng phát huy hỏa lực bền bỉ hơn! Hỏa lực! Tìm kiếm kẻ địch, bắn phát đầu tiên, như vậy sẽ đáng tin cậy hơn bất kỳ loại thiết giáp nào!”

Vương Trung nói như vậy là bởi vì vừa rồi hắn đang nghĩ xem phải đánh xe tăng Tiger như thế nào, sau đó nghĩ một loạt đặc điểm của nó, kết quả là bây giờ lại lấy một phần suy nghĩ lúc đó ra để “chia sẻ kinh nghiệm thực chiến” cho các học viên.

Vương Trung: “Nhưng còn xe tăng của chúng ta thì sao? Xe tăng của chúng ta không có trưởng xe! Bởi vì những người chủ trì thiết kế và những người phụ trách nghiệm thu cho rằng trưởng xe là không cần thiết, lãng phí nhân lực! Thật nực cười!”

Kỳ thực, người quyết định không cân trưởng xe là Sa Hoàng Nicholas V, nhưng hắn ta đã chết rồi. Vương Trung: “Xe tăng của chúng ta không có trưởng xe, hay nói cách khác, trưởng xe phải kiêm luôn pháo thủ, dẫn đến khả năng quan sát trong chiến đấu rất kém. Nếu trưởng xe của chúng ta cũng thò nửa người ra khỏi xe tăng như Prosen, thì xe tăng sẽ không thể bắn được.“Đây là thiết kế buồn cười nhất mà tôi từng thấy.

“Còn có pháo tăng của chúng ta nữa, chỉ cần lái thử T34 là biết, pháo tăng của nó căn bản không thể bắn trúng mục tiêu ở khoảng cách trên 1000 mét, hầu hết đều bắn trúng ở khoảng cách 500 mét.

“So với khoảng cách bắn trúng của Prosen, quả thật không thể tưởng tượng nổi!”

Lúc này, một học viên giơ tay: “Nhưng báo chí nói T34 là vô địch, có thể đánh bại bất kỳ loại xe tăng nào của Prosen.”

Vương Trung: “Vớ vẩn! Đúng vậy, hiện tại Prosen không thể xuyên thủng giáp của T34, nhưng bọn chúng sẽ sớm tìm ra cách đối phó. Tôi vừa mới nói, khả năng quan sát của T34 rất kém, nói trắng ra là, T34 giống như người mù

“Prosen chỉ cần vòng qua phía trước T34, là T34 không thể phát hiện ra bọn chúng! Về điểm này, sau này, chúng ta có thể mang xe tăng loại 3G của Prosen đến đây, cho nó đối kháng với T34 một lần.‘Mặc dù Prosen không thể xuyên thủng giáp trước của T34, nhưng bọn chúng có thể tấn công vòng đỡ pháo, có thể bắn đứt xích!

“Lần đầu tiên quân đoàn của tôi nhận được T34 là ở trận phòng ngự Loktev, lúc đó, quân bài của Prosen đã dùng cách này để đối phó với T34 của chúng ta. Nếu không phải tôi kịp thời quay về phát hiện ra tổ xe tăng quân bài này đã tiêu diệt rất nhiều chiếc T34 của chúng ta, đồng thời tiêu diệt bọn chúng, thì quân ta chắc chắn sẽ phải chịu tổn thất nặng nề.”

Vương Trung dừng lại.

Nữ sinh lúc nay tưởng hắn lại khát nước, bèn bưng nước lên, nhưng Vương Trung xua tay, ánh mắt lướt qua toàn bộ căn phòng. Vương Trung: “Bây giờ mọi người đã hiểu chưa? Đối với xe tăng mà nói, có hai điều quan trọng: Thứ nhất, khả năng trinh sát tâm xa, phát huy hết hỏa lực, thứ hai là phối hợp tác chiến giữa nhiêu binh chủng.

“Giáp cũng rất quan trọng, nhưng không quan trọng như trong tuyên truyền! Một số vị tướng lĩnh của chúng ta cho rằng chỉ cần tăng độ dày của giáp là được, cho rằng chỉ cần có xe tăng là có thể chiến thắng, như vậy là sai lâm.” Vương Trung dừng lại, hắn cảm thấy mình nói như vậy là được rồi, dù sao hôm nay hắn cũng không chuẩn bị trước, nói nhiều như vậy là được rồi, bèn hỏi: “Còn vấn đề gì không?”

Lập tức có học viên giơ tay.

Vương Trung: “Cậu nói đi.”

Học viên: “Thưa tướng quân, vậy là ngài bị điểm kém nhất lớp là vì lý luận của quân ta sai sao?”

Vương Trung nhìn các giáo sư đi cùng mình, chắc là bọn họ đang toát mồ hôi hột rồi.

Vương Trung: “Đương nhiên rồi. Tôi đến đây là để sửa chữa những sai lầm này! Sửa chữa từ gốc rễ! Nếu chúng ta không thay đổi, không loại bỏ ảnh hưởng của những tư tưởng

quân sự sai lầm này, thì sau này sẽ càng có nhiều binh sĩ Ant hy sinh vô nghĩal

“Những sự hy sinh này hoàn toàn có thể tránh được! Đây chính là lý do tôi tự mình xin nữ hoàng Olga I làm Hiệu trưởng trường Quân sự Suvorov!”

Vương Trung nói xong, dùng sức đập tay xuống bàn. Tiếng vỗ tay như sấm của các học viên vang lên, chấn động đến mức trần nhà cũng rung lên. Các giáo sư núp ở trong góc nhìn nhau. (Hết chương)

Chương 117: Xe tải ở đâu ra?

Chuong 100: Du doan

Chương 100: Du đoán

Chờ tiếng vỗ tay ngừng lại, các giáo sư đều nhìn giáo sư Valery.

Valery thở dài, đứng ra nói: “Trung tướng Rokossovsky, phủ nhận hoàn toàn lý luận của chúng tôi như vậy có phải là không ổn lắm không? Lý luận của chúng tôi chủ yếu là tấn công, lúc phòng ngự gặp phải một số vấn đề cũng là bình thường. Nếu như tấn công…”

Vương Trung nhìn vị phó hiệu trưởng: “Cho dù là tấn công hay phòng ngự, xe tăng đều cần rất nhiều đơn vị hỗ trợ. Chiến tranh hiện đại là chiến tranh tổng hợp, đồng thời cũng là chiến tranh hậu cần.

“Thế nhưng sư đoàn xe tăng của chúng ta, 80 chiếc xe tăng chỉ được trang bị ba chiếc xe kéo, còn nhân viên kỹ thuật chuyên nghiệp thì lại càng không có. Tôi đã chứng kiến rất nhiều xe tăng chỉ vì một lỗi nhỏ đã bị bỏ lại bên đường, không có xe kéo kéo về, cũng không có nhân viên kỹ thuật sửa chữa.Quân đoàn như vậy mà muốn tấn công, cho dù đối phương không phản kháng, thì trong quá trình hành quân, xe tăng cũng tự hỏng hết.”

Vương Trung vừa nói vừa nhìn chằm chằm giáo sư Valery, khiến ông ta chỉ có thể cúi đầu.

Thấy giáo sư không có ý định phản bác, Vương Trung bèn quay sang các học viên, nói tiếp:

“Chỉ cần lên chiến trường là biết, ngoại trừ những chiếc xe tăng bị cháy rụi hoàn toàn, thì rất nhiều xe tăng đều có thể sửa chữa được, các phương diện của quân đoàn thiết giáp Prosen đều rất xuất sắc, đặc biệt là khả năng sửa chữa trên chiến trường của bọn chúng.

“Nếu chúng ta mất quyên kiểm soát chiến trường, thì đội sửa chữa của bọn chúng có thể sửa chữa được một phân xe tăng bị hư hỏng. Đây chính là nguyên nhân khiến xe tăng của bọn chúng đánh mãi không hết.“Trong tương lai, quân đoàn thiết giáp của chúng ta, ngoài việc phải có các đơn vị chiến đấu phụ trợ, còn phải có cả đội sửa chữa, bởi vì thời gian và chi phí để sửa chữa một chiếc xe tăng ít hơn rất nhiều so với việc chế tạo một chiếc xe tăng mới, điều này rất quan trọng trong chiến tranh toàn diện.”

Kỳ thực, theo lý mà nói, Vương Trung - à không, là “Rokossovsky” không thể nào biết được khả năng sửa chữa của đối phương. Nhưng trước khi xuyên không, Vương Trung rất mê quân sự, hắn đã đọc rất nhiều tài liệu, và phát hiện ra một điều rất thú vị, đó là: Trong một số trường hợp, khi không được bổ sung quân số, thì xe tăng của quân Đức càng đánh càng nhiều.

Ví dụ như trận Kursk, ngày 11 tháng 7, Sư đoàn Thiết giáp SS “Leibstandarte SS Adolf Hitler” báo cáo có 18 chiếc xe tăng Panzer IV Ausf. F2/G có thể tham chiến, đến ngày 13 tháng 7, bọn chúng có 20 chiếc xe tăng Panzer IV Ausf. F2/G có thể tham chiến, hai chiếc tăng thêm chính là hai chiếc đã được sửa chữa.

Còn xe tăng Panzer III Ausf. L/M thì càng khó tin hơn, ngày 11 có 34 chiếc, ngày 12 tăng lên 43 chiếc, số lượng xe

tăng được sửa chữa còn nhiều hơn số xe tăng bị bắn hạ.

Vì vậy, trò chơi "Call of War" ở một góc độ nào đó rất chân thực, xe tăng trên chiến trường là có thể sửa chữa được, điểm kỳ ảo duy nhất chính là trong trò chơi này, bất kỳ ai cũng có thể sửa xe tăng.

Giờ khắc này, Vương Trung quyết tâm phải xây dựng đội ngũ sửa chữa cho quân đội Ant, để không thua kém gì Prosen - ít nhất là phải xây dựng đội ngũ như vậy cho một số đơn vị. Vì vậy, hắn mới nói như vậy.

Lúc này, một học viên giơ tay: 'Nhưng mà, chẳng phải Prosen sắp thua rồi sao? Cha tôi là Tư lệnh Tập đoàn quân, ông ấy nói phản công vào tháng 12, nhất định Prosen sẽ thua. Chúng ta sẽ nhanh chóng tiến vào lãnh thổ Prosen, thực hiện lời hứa gặp nhau ở Prosenia." Những học viên xung quanh cũng lên tiếng: "Đúng vậy, cha tôi cũng nói như vậy."

"Cha tôi cũng vậy.'

Vương Trung nhìn ra được, đây là một nhóm nhỏ, có lẽ đều là con cháu của các gia đình quý tộc quân sự. Người dẫn đầu nói tiếp: "Thưa Trung tướng, tôi nghe nói lẽ ra ngài phải là Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây, được thăng lên Đại tướng, nhưng ngài lại từ chối. Tại sao ngài lại từ chối chức vụ béo bở như vậy? Cha tôi vẫn luôn không hiểu."

Vương Trung: "Có phải ông ấy còn nói khả năng chỉ huy của tôi không đủ để đảm nhiệm chức vụ Tư lệnh Tập đoàn quân không?"

Nói đùa, tôi từng chỉ huy đội quân hàng triệu người - trong trò chơi "Hearts of Iron IV". Học viên kia có chút xấu hổ: "Chuyện này… Tôi đã cãi nhau với cha tôi một trận vì chuyện này, bởi vì tôi rất sùng bái ngài…"

Vương Trung xoay người, nói với giảng viên đang chủ trì diễn tập: “Chuyển sang bản đồ phía tây Yekaterinburdg.’

Giảng viên lập tức điều khiển thiết bị, bản đồ trên tường từ từ cuộn lên, bản đồ mới được mở ra.

Vương Trung dùng cây gậy dài hai mét trong tay vẽ một đường trên bản đồ: “Tôi cho rằng, địch sẽ chặn cuộc phản công mùa đông của chúng ta ở chỗ này.”

Bên dưới lập tức vang lên tiếng xì xào bàn tán, ngay cả học viên ít nói nhất cũng không nhịn được thảo luận.

“Tại sao?” Con trai của vị Tư lệnh Tập đoàn quân lúc nãy hỏi.

Vương Trung: “Cậu báo tên trước đã, sau đó chúng ta thảo luận tiếp.”

“Maslo Bower.’

Nghe cái tên này, Vương Trung hơi nhíu mày: “Cậu không phải quý tộc?”

Cách cấu tạo của cái tên này không giống người Ant, bởi vì ở giữa không có tên cha.

Maslo Bower cười nói: “Quý tộc sao có thể sùng bái ngài được chứ? Trong mắt bọn họ, ngài là kẻ phản bội. Bây giờ ngài có thể trả lời câu hỏi của tôi chưa?”

Vương Trung: “Cha của cậu là…”

Maslo: “Tư lệnh Tập đoàn quân 21 - Bower.’

Vương Trung: “Rất vui được biết cậu, Maslo. Bây giờ tôi sẽ nói cho cậu biết tại sao tôi lại cho rằng chúng ta chỉ có thể tiến đến đây. Đầu tiên là vấn đề hậu cần. Nếu địch muốn xây dựng một cứ điểm hậu cần lớn, thì nhất định sẽ chọn nơi này.

Khi đến nơi này, tình hình tiếp tế của bọn chúng sẽ được cải thiện rất nhiều.

“Thứ hai, khu vực này có địa hình rất thích hợp cho việc phòng ngự, phía nam là sông Desna, phía bắc tuy là đồng bằng, không có sông, nhưng có công sự phòng ngự mà chúng ta đã xây dựng, những công sự này tuy không chặn được địch, nhưng lại có thể chặn chúng ta.

“Quân Prosen cho dù ở trong vòng vây Kalanskaya, vẫn có ý chí chiến đấu kiên cường, lúc đó, bọn chúng bị đói, thiếu đạn dược, dầu bôi trơn chống đông cũng không có, thế nhưng vẫn gây cho chúng ta tổn thất không nhỏ.”

Nói xong, Vương Trung cầm cây gậy dài hai mét như cầm súng, hỏi: “Còn vấn đề gì nữa không?” Giáo sư Valery: “Chuyện này… Lúc này không nên nói những lời dễ khiến quân ta nhụt chí…”

Vương Trung: “Tôi là quân nhân, nếu tôi ngây thơ, sẽ khiến hàng vạn binh sĩ hy sinh.”

Maslo: “Ý của ngài là Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây - Đại tướng Tukhachev rất ngây thơ sao?”

Vương Trung: “Y tôi là, những người cho rằng có thể nhanh chóng đánh bại đế chế Prosen đều rất ngây thơ. Cuộc chiến này nhất định sẽ rất lâu dài.”

Vương Trung nói xong, cả căn phòng trở nên yên tĩnh, hoàn toàn khác hẳn với khung cảnh lúc nấy.

Lúc này, lại có học viên lên tiếng: “Vậy nên ngài mới được gọi là “bức tường thép của đế chế”;chiến thân của đế chế”, nhưng lại trốn ở hậu phương? Có phải là định đợi đến khi nào sắp thắng lợi mới chịu ra tay không?”

Nghe giọng điệu khinh thường này, Vương Trung đoán ngay, đây là con cháu nhà quý tộc.

Vương Trung: “Nói tên ra.”

“Aleksei Petrovich Valkov, con trai của Công tước Peter Alexandrovich Valkov.”

Vương Trung: “Lý do tôi tạm thời rời khỏi tiền tuyến là để giải quyết những vấn đề đã phát hiện được. Sư đoàn Cơ giới số 1 Cận vệ của tôi đã đến căn cứ huấn luyện Kubinka, tôi muốn lấy nó làm hình mẫu để xây dựng một loạt các sư đoàn kiểu mới, những sư đoàn này sẽ không bị Prosen đánh tan dễ dàng như trước nữa. “Tôi còn muốn sửa chữa những lỗi thiết kế của T34, chế tạo ra loại xe tăng mạnh hơn. Ngoài ra, tôi cũng có một số ý kiến về trang bị của không quân.”

Valkov chất vấn: “Ngay cả ngài cũng phải thừa nhận rằng, T34 của chúng ta đã đủ tốt rồi, phải không?”

Vương Trung: “Đủ tốt? Không, nó chỉ đủ tốt khi đối đầu với xe tăng Panzer III và Panzer IV được trang bị pháo nòng ngắn của bọn chúng thôi, khi nào bọn chúng thay pháo nòng dài, thì T34 sẽ không còn đủ tốt nữa. Đặc biệt là khả năng bắn xa kém cỏi của nó, sẽ khiến rất nhiều lính xe tăng của chúng ta hy sinh, đến lúc đó, chúng ta sẽ không thể nào có được những quân bài xe tăng giàu kinh nghiệm được.”

Kỳ thực vẫn có thể có, nhưng không nhiều, hơn nữa, bọn họ rất dễ hy sinh, có thể sống đến sau chiến tranh đều là những siêu nhân của dân tộc Slav. Valkov: “Lẽ nào ngài cũng tin vào thuyết “Prosen là dân tộc ưu tú” sao? Ngài khẳng định bọn chúng có thể chế tạo ra loại xe tăng tốt hơn?”

Đúng là chụp mũi

Vương Trung: “Lý do T34 có thể chiến thắng là vì hình dáng của nó rất tốt. Hình dáng thì ai cũng có thể học được, không liên quan gì đến việc dân tộc nào ưu tú hơn. Đương

nhiên, bọn chúng cần bao nhiêu thời gian để học được thì tôi không biết.

“Trước lúc đó, tôi cho rằng bọn chúng sẽ thử trang bị pháo nòng dài cho xe tăng của mình. Điều này rất dễ dàng.”

Valkov: “Không ngờ “Điện hạ” lại sợ Prosen như vậy, thảo nào lúc đó ngài lại nói chúng ta có thể chiến thắng là nhờ “Tướng quân Bùn’ và “Tướng quân Mùa đông”.”

Vương Trung: “Lợi dụng thời tiết cũng là một trong những khả năng của người tướng, tôi không cho rằng đó là điêu gì đáng xấu hổ. Nhưng chúng ta chỉ có thể lợi dụng một lân, sang năm, Prosen sẽ chuẩn bị kỹ càng.‘Vì vậy, chúng ta phải chuẩn bị cho những trận chiến khốc liệt hơn. Quân đội Ant hiện tại, sau khi kết thúc mùa bùn lầy vào đầu năm sau, để chặn được cuộc tấn công mùa hè của địch, có thể sẽ phải trả một cái giá rất đắt. Tôi không muốn nhìn thấy binh sĩ của chúng ta hy sinh vì lý luận quân sự sai lầm và thiết kế trang bị ngu xuẩn nữa.” Valkov: “Nhưng đó là thiết kế được Hoàng đế phê duyệt!”

Vương Trung: “Đúng vậy, sau đó, thiết kế này đã hại chết rất nhiều người, bao gôm cả cha và bạn thân của tôi. Hoàng đế vì quá đau buồn trước cái chết của Hoàng thái tử nên mới chết, hay là vì áy náy mà chết, tôi nghĩ cũng nên đặt một dấu hỏi.”

Kỳ thực, người dân Yekaterinburg đều biết, Hoàng đế chết là vì phản quốc, chỉ là không ai dám nói thẳng mà thôi. Aleksei Petrovich Valkov hu lạnh: “Vậy thì cứ chờ xem, dù sao thì với tình hình hiện tại của bọn chúng, rất nhanh sẽ đánh đến nơi ngài đã vẽ!”

Vương Trung: ‘Hy vọng là trước khi đến được phòng tuyến mới của bọn chúng, chúng ta sẽ không phải chịu tổn thất quá lớn.”

Nói xong, hắn quay đầu lại, nhìn dấu vết do cây gậy dài tạo ra trên bản đồ. Vài giây sau, hắn quyết định không nghĩ đến những chuyện này nữa, bởi vì hắn không thể thay đổi được, trước tiên cứ làm tốt việc của mình đã.

Hôm nay, sau khi tham quan trường học xong, hắn sẽ đến Tổng cục Quân giới. Hiện tại, hắn là Ủy viên trưởng Ủy ban Thẩm định Trang bị Quân sự Đặc biệt, Ủy ban này vẫn chưa có trụ sở làm việc, cũng chưa có nhân viên, nói cách khác là chỉ có một mình hắn.

Tuy nhiên, theo như chức năng của Ủy ban, thì Ủy ban có quyền thẩm định lại các trang bị quân sự hiện có dựa trên nhu cầu thực tế của chiến trường.

Chỉ nhìn vào điều này là biết quyền lực của Ủy ban rất lớn.

Vương Trung quyết định sẽ đến Tổng cục Quân giới, dùng chức quyền của mình để yêu câu bọn họ cải tiến các trang bị quân sự hiện có.

(Hết chương)

Chương 118: Dù đây là địa ngục, hoa tình …

Chương 101: Vui mừng Đề bạt Văn Viên cấp Năm

Chương 101: Vui mừng Đề bạt Văn Viên cấp Năm

Nếu đã quyết định đi Cục Quân giới, Vương Trung liên tính toán nhanh chóng hoàn thành quy trình trường học.

Vì thế hắn quét mắt nhìn toàn bộ phòng diễn tập đối kháng trên bản đồ, hỏi: “Con có vấn đề gì không? Mọi người cứ việc hỏi, súng của tôi đang đóng chốt an toàn đấy.”

Rất nhiều học sinh cười rộ lên, từ bề ngoài nhìn không ra bọn họ là quý tộc hay là xuất thân bình dân. Nhưng Maslo Bower xuất thân bình dân cùng một đám học sinh xung quanh hắn cười đến càn rỡ nhất, Vương Trung phỏng đoán đó đều là xuất thân bình dân.

Mà học sinh vẻ mặt xanh mét, đều vây quanh Aleksei Petrovich công tước - nếu là người thừa kế, dựa theo quy củ của Ant, cha chưa chết sẽ xưng hô tước vị cha.

Vương Trung nhìn tình cảnh này, trực quan hiểu được tình huống hiện tại của Ant phức tạp đến mức nào.

Hắn quyết định đợi khi tham quan kết thúc trở lại phòng hiệu trưởng, sẽ cùng hiệu phó Valery hỏi thăm mâu thuẫn giữa học sinh quý tộc và học sinh bình dân.

Vương Trung: “Không có vấn đề gì chứ?”

Lúc này Maslo Bower giơ tay: “Tướng quân! Ngài thật sự tiêu diệt nhiều tướng quân của kẻ địch như vậy sao?”

“Không. Tôi có thể xác định có hai người bị tiêu diệt, có thể xác định có một người bị thương, còn lại đều là một loạt tù binh trong trận chiến phản kích vào tháng 11. Tôi không tiêu diệt rất nhiều tướng quân của địch, nhưng bắt được không ít.”

Vương Trung ngừng một chút, lại bổ sung một câu: “Chờ tương lai khi chúng ta bao vây tiêu diệt bọn chúng, sẽ có càng nhiều tướng quân của bọn chúng bị bắt. Cuối cùng chúng ta còn phải bắt được hoàng đế Reinhardt của bọn chúng.”

Maslo Bower hưng phấn hỏi: “Ngài muốn xử bắn Reinhardt hoàng đế sao?”

Vương Trung theo bản năng muốn nói bắt được sau đó công thẩm, sau đó công khai xử phạt, nhưng một khắc trước khi ra khỏi miệng, hắn nhớ tới rất nhiều gương mặt người đã khuất.

Sau đó hắn nhớ tới bộ phim “Du kích chiến trên đồng bằng” mà hắn rất thích khi còn bé, bên trong có một đứa bé luôn cầm một viên đạn chơi, sau đó đứa bé này bị kẻ địch tàn bạo sát hại.

Nhân vật chính Lý Hướng Dương cất viên đạn này đi, mãi đến cuối phim, mới nạp viên đạn này vào súng lục ổ xoay.

Vương Trung vẫn khắc sâu ấn tượng đối với cảnh tượng này, lớn lên cũng không quên.

Reinhardt, ngươi ngàn vạn lần phải chống cự đến cuối cùng, sau đó để ta tự tay bắn chết ngươi.

Quên thủ tục chính nghĩa đi, đây là quốc thù gia hận, càng là thù riêng của ta.

“Đúng vậy.” Hắn nói, Tôi sẽ tự tay bắn chết hắn.”

Vừa dứt lời, tiếng vỗ tay như sấm dậy, ngay cả học viên xuất thân quý tộc cũng vỗ tay.

Vương Trung: “Còn có gì muốn hỏi?”

“Ngài sẽ lấy Olga I bệ hạ sao, tướng quân?” “Sẽ không.” Vương Trung dứt khoát phủ định: “Vị hôn thê của tôi cùng tôi chiến đấu hăng hái cho tới bây giờ, tôi sẽ không phản bội cô ấy, tựa như tôi sẽ không phản bội mẹ Ant.”

Lần này không phải tiếng vỗ tay mà là tiếng xì xào bàn tán, xem ra đám trẻ con chưa từng ra tiền tuyến này còn hứng thú với chuyện phiếm lắm… Không đúng, người từng ra tiền tuyến cũng thích loại chuyện phiếm này.

Vương Trung vỗ bàn một cái: “Còn có vấn đề gì sao? Về phương diện quân sự!”

Nhưng mà mọi người một bộ chỉ muốn quan tâm cuộc sống riêng tư của vị tướng quân.

Vương Trung suy nghĩ một chút, cảm thấy dù sao về sau còn nhiều thời gian truyền thụ kinh nghiệm thực chiến tâm đắc cho bọn họ, liền nói: “Mọi người đã không có muốn hỏi, vậy hôm nay đến đây thôi, mọi người tiếp tục thực hành diễn tập công thủ trên bản đồ, dựa theo đặc điểm địch nhân tôi vừa mới nói mà làm!”

Nói xong Vương Trung trực tiếp xoay người đi ra cửa, các giáo sư vội vàng đuổi theo.

Vương Trung vừa ra khỏi cửa, một thẩm phán quan liền tiến lên chào: “Hiệu trưởng các hạ, tôi là đại biểu của Tòa án đóng tại học viện quân sự, về vị tiểu công tước Aleksei Petrovich Valkov kia, cha con bọn họ đã được chúng tôi chú ý trọng điểm.

“Nhưng gần đây chúng tôi đã xử quyết rất nhiều kẻ đầu hàng, cấp trên phán đoán nên tạm hoãn hành động, tránh cho tình thế tiến thêm một bước mất khống chế. Cho nên bây giờ

chỉ có thể tìm được chứng cứ có thể chứng minh bọn họ cấu kết với Prosen, mới có thể hành động.”

Vương Trung gật gật đầu.

Hắn đã có thể tưởng tượng được tình huống bắt đầu hàng trước đó như thế nào, dù sao hắn cũng là tự tay bắn chết Skorobo đại tướng, bản thân vị đại tướng này không bị bên ngoài đánh dấu là màu đỏ, vậy hẳn không phải là gián điệp thật. Nhưng bây giờ hắn ta là gián điệp.

Vừa lúc giáo sư Valeri đi theo ra ngoài nghe được lời của đại biểu Tòa án, lập tức lui về phía sau một bước.

Vị đại biểu nhếch miệng cười nói với ông ta: “Phó hiệu trưởng Valery, ngài trung thành, chúng tôi có thể xác định điểm ấy.”

Valery thở phào nhẹ nhõm, sau đó lấy lại tinh thần, nói với Vương Trung: “Vậy chúng ta tiếp tục tham quan sân trường.”

Vương Trung gật đầu.

Sau đó Vương Trung đi dạo khắp sân trường một lần, sau đó phát hiện sân tập xe tăng của học viện quân sự Suvorov rất nhỏ, hơn nữa giáo cụ là T35, là thứ đồ chơi bọc thép mỏng manh nhiều tháp pháo.

Vương Trung hỏi về giáo cụ, phó hiệu trưởng Valery vỗ ngực nói, rất nhanh sẽ có T26 và BT7 được đưa tới.

So với sân tập xe tăng đơn sơ, Học viện quân sự Suvorov có cơ sở dạy học ky binh vô cùng hoàn mỹ, chương trình học cũng từ nhân giống ngựa tốt đến chiến thuật ky binh, cái gì cũng có.

Tuy trong trận phản kích Kalanskaya vừa rồi, ky binh quả thật có tác dụng rất lớn, bản thân Vương Trung cũng đã hai lần được sự giúp đỡ của ky binh.

Nhưng mà tác dụng của binh chủng này, trên cơ bản là ở vào trạng thái "dự phòng". Vương Trung hỏi chuyện ky binh, phó hiệu trưởng Valery nói như vậy: "Chúng ta coi trọng lực lượng xe tăng, là chuyện sau khi Tukhachev đảm nhiệm chức vụ Tổng tham mưu trưởng. Trước đó tư tưởng quân sự chủ yếu của chúng ta, vẫn cho rằng ky binh mới là nhân tố quyết thắng, xe tăng giống như xe bọc thép thời kỳ nội chiến, là phiên bản nâng cấp của xe bọc thép gắn súng máy."

Được lắm, Ant còn lạc hậu hơn cả tưởng tượng của hắn.

Trạm tham quan cuối cùng là phòng hiệu trưởng.

Vương Trung vừa vào phòng hiệu trưởng, đã nhìn thấy trên vách tường trống rỗng một mảng lớn, hơn nữa màu sắc của mảng tường này rõ ràng nhạt hơn xung quanh, hẳn là trước đó có một bức tranh treo ở đó.

Vì vậy hắn chỉ vào khoảng trống hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Giáo sư Valeri: "La như thế này, bình thường nơi này sẽ treo chân dung toàn thân của hiệu trưởng, vị hiệu trưởng tiên nhiệm có quan hệ không tốt với ngài, ông ta từ chối lời mời ở lại trường dạy học, cáo lão hồi hương."

Vương Trung: "Sao lại thế được? Ông ta là công chức cấp sáu sao?"

Giáo sư Valeri có chút xấu hổ: "Chúng tôi đều là quân nhân."

Vương Trung: "Vậy chẳng phải ông ta đã giải ngũ rồi sao? Sau khi giải ngũ ông ta có công việc ở địa phương đúng không? Công việc đó cấp mấy?"

Valeri nhìn trân nhà, có thể là đang nhớ lại hệ thống cấp bậc của công chức, sau một lát ông ta nói: "Cái này tôi thật sự không biết. Nhưng dựa theo quân hàm để tính, lão hiệu trưởng hẳn là công chức cấp năm.

Vương Trung mừng rỡ: “Vậy thì càng tốt, mau mời ông ta đến bộ tư lệnh phòng thủ thành phố của tôi, làm công chức! Không đúng, ủy ban kiểm tra vũ khí của tôi cũng cần công chức, ông bảo ông ta đến đó đi”

Sau khi ông lão hiệu trưởng kia gia nhập cơ quan Sư đoàn của Vương Trung, khí sắc Pavlov lập tức trở nên tốt hơn hẳn.

Loại lão niên có kinh nghiệm làm việc nhiều năm trong cơ quan như này đều là bảo bối, cứ để bọn họ xử lý văn kiện và đóng dấu.

Không am hiểu quân sự thì đừng để ông ta nhúng tay vào quân sự là được rồi.

Giáo sư Valeri lúng túng: “Thật sự, thật sự phải như vậy sao? Như vậy có khi nào là sỉ nhục người quá đáng hay không?”

Vương Trung: “Cống hiến sức lực cho Ant sao lại là sỉ nhục? Chú ý lời nói của ông đấy!”

Giáo sư Valeri: “Vậy… xin ngài đừng phái thẩm phán đến ‘mời’ ông ấy…”

Vương Trung: “Không phái thẩm phán đến thì ông ta chịu ra mặt sao?”

Valeri trâm mặc vài giây nói: “Hay là để tôi viết một bức thư khuyên nhủ ông ấy trước, được không?”

Vương Trung ranh mãnh nói: “Ông viết một lá thư, tôi sẽ để thẩm phán mang thư đến mời ông ta.”

Giáo sư phó hiệu trưởng Valery: “Vậy… xin phép cho tôi gọi điện thoại cho ông ấy trước.”

Vương Trung: “Vậy thì ông phải nói rõ với ông ấy, nếu như ông ấy chạy trốn, sẽ bị coi là phản quốc, là gián điệp của Prosen. Bảo ông ta ở nhà chờ.” Vương Trung cũng không phải

là loại người sau khi phát đạt trở ve ức hiếp người khác, hắn chủ yếu là muốn xem thử công chức cấp năm lợi hại như thế nào.

Cấp sáu đã có thể sắp xếp đâu ra đấy tất cả mọi việc của cả Sư đoàn, chỉ huy toàn bộ cơ quan Sư đoàn vận hành, công chức cấp năm lợi hại thế nào hắn hoàn toàn không dám tưởng tượng.

Vẻ mặt giáo sư Valery buồn bã, có vẻ như là đã nghĩ lệch đi đâu. Biểu tình kia của ông ta thậm chí có chút cảm giác thỏ chết cáo buồn.

Vương Trung giả vờ như không nhìn thấy, chỉ vào vị trí khung tranh trống nói: "Vậy chỗ này xử lý thế nào? Trống trơn thế này khó coi quá."

Giáo sư Valeri lập tức nói: "Có thể vẽ cho ngài một bức chân dung, chúng tôi đã liên hệ với họa sĩ, chỉ cần ngài có thời gian, ông ấy có thể đến vẽ ngay."

Vương Trung lắc đầu: "Tôi không có thời gian. Vậy đi, để họa sĩ đến Sư bộ Kubinka, tìm xe jeep của tôi và con ngựa yêu Bố Cáp Phát Lạp của tôi, vẽ cả hai vào chung một bức tranh, sau đó treo nó trong phòng này.'

"Vâng, tôi sẽ thông báo cho họa sĩ." Giáo sư Valeri nói.

Vương Trung quay đầu nhìn những đồ trang trí khác trong phòng, nhìn một hồi cảm thấy nhàm chán, liền nói: "Tháo hết những bức tranh này xuống, treo cho tôi một tấm bản đồ, bản đồ Ant, tốt nhất là có cả bản đồ Prosen."

"Vâng."

Vương Trung xoay người về phía Nam, nhìn ra ngoài cửa sổ sát đất, bên ngoài là sân tập cưỡi ngựa rộng lớn của học viện quân sự Suvoroy, xa hơn nữa có thể nhìn thấy rừng Hoàng gia.

Vương Trung: “San tập cưỡi ngựa bên ngoài phải cải tạo toàn bộ thành sân tập xe tăng, chương trình học cưỡi ngựa và các chương trình liên quan đến ky binh chuyển đến trường đua ngựa gần đó để tiến hành. Gần đây có trường đua ngựa đúng không?”

“Có, là nơi chuyên cung cấp ngựa cho chúng tôi.” Valeri cung kính nói.

Vương Trung gật gật đầu, đi đến bàn làm việc, nhìn thấy trên bàn có ba chiếc điện thoại, liền hỏi: “Ba chiếc điện thoại này có công dụng gì?”

“Chiếc màu đỏ kia có thể gọi thẳng đến Cung điện Mùa Hè…”

Vương Trung nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại màu đỏ, sợ nó bỗng nhiên vang lên.

Valery: “Hai chiếc màu đen là điện thoại bình thường, dùng hai đường dây khác nhau, như vậy ngài sẽ không bị lỡ các cuộc gọi quan trọng.”

Vương Trung: “Tôi thấy có bàn xoay số, vậy là phải quay số để gọi sao?”

“Không, ngài có thể trực tiếp yêu cầu tổng đài kết nối đến số ngài muốn.”

Vương Trung nghe xong, lập tức cầm lấy ống nghe của chiếc điện thoại màu đen: “Tổng đài viên, kết nối cho tôi đến Sư đoàn Cơ giới hóa Cận vệ số 1 Kubinka.”

“Vâng.” Giọng nữ dễ nghe đáp.

Một lát sau bên kia truyền đến thanh âm của Pavlov: “Sư đoàn Cơ giới hóa Cận vệ số 1, xin nghe.”

Vương Trung: “Là tôi. Số xe tăng hạng trung Panzer Typ II Ausf. G và xe tăng hạng nặng Panzer Typ IV Ausf. E mà

chúng ta thu được còn không?" Pavlov: "Còn, tướng quân. Còn có pháo tu hành Sturmgeschutz III. Mỗi loại chúng tôi đều giao cho Tổng cục Quân giới ba chiếc, số còn lại giữ lại trong kho. Tôi làm vậy có đúng không?"

Vương Trung: "Ông làm rất đúng. Bây giờ mỗi loại chuyển một chiếc đến học viện quân sự Suvoroy, ngày mai… Không, ngày mốt phải chuyển đến nơi, tôi muốn cho các học viên tự mình xem qua ưu điểm trong thiết kế xe tăng của địch. Ngoài ra, chuyển thêm một chiếc T-34 và một chiếc T-34M đến đây."

Pavlov: "Rõ. Đảm bảo trước ngày mốt sẽ chuyển đến nơi."

(Hết chương) Chương 102: Rokossovsky đại náo Cục Quân Giới

Buông ống nghe xuống, Vương Trung nhìn giáo sư Valeri: "Gọi điện thoại và viết thư cho lão hiệu trưởng cứ giao cho ông. Chờ ông làm xong thì đưa thư cho tôi, tôi sẽ lệnh cho thẩm phán mang thư đến mời ông ta đến ủy ban của tôi."

Valeri gật đầu.

Vương Trung suy nghĩ một chút, nhớ tới chuyện vừa mới nảy ra trong lúc tham quan, liền hỏi: "Mâu thuẫn giữa học sinh xuất thân quý tộc và học sinh xuất thân bình dân trong trường rất gay gắt sao?"

"Rất gay gắt. Lúc ngài và lvan hoàng thái tử còn ở trường học còn có thể hòa hoãn mâu thuẫn đôi chút. Nhưng hiện tại…"

Chúng ta, một người là quý tộc, một người là hoàng thái tử, vậy mà có thể hòa hoãn mâu thuẫn với bình dân?

Hai tên kia thật sự chỉ là công tử bột thôi sao?

Không, điêu này không quan trọng, hai tên đó hiện tại đã không còn ở đây.

Vương Trung: "Tình huống căng thẳng như vậy đã kéo dài bao lâu rồi?"

Giáo sư Valery gật đầu: "Đúng vậy, bắt đầu từ sau khi nội chiến kết thúc, theo quy định của Giáo hội, mỗi năm học sinh trong trường ít nhất phải có một nửa là xuất thân bình dân.

"Ban đầu, đám quý tộc cố tình đề cử những học sinh bình dân ngu dốt vào trường, sau khi Giáo hội phát hiện thì bắt đầu tự mình đề cử học sinh nhập học.

"Từ đó về sau mâu thuẫn vẫn luôn tồn tại, thậm chí còn lan đến cả quân đội. Gần đây, binh chủng nào có yêu cầu càng cao về trình độ kỹ thuật chuyên môn thì tỷ lệ binh sĩ xuất thân bình dân càng lớn. Ví dụ như lực lượng xe tăng có rất nhiều sĩ quan xuất thân bình dân."

Vương Trung kinh ngạc: "Vì sao?"

Biểu cảm của giáo sư Valery lúc này có thể dùng một câu để miêu tả: "Vì sao ngài lại không biết?"

Vương Trung phỏng đoán: "Là bởi vì đám quý tộc dành quá nhiều thời gian vào các thú vui như khiêu vũ, đua ngựa…'

Giáo sư Valery gật đầu: "Đúng, chính là như vậy. Nhân tiện nói thêm, tỷ lệ quý tộc trong lực lượng ky binh là cao nhất."

Vương Trung: "Du sao cũng dành rất nhiều thời gian để luyện tập cưỡi ngựa mà, có thể hiểu được."

Nói xong, Vương Trung suy nghĩ một chút, phát hiện sau khi hỏi xong chuyện này, dường như hắn không còn việc gì để làm ở trường học nữa, vậy thì đi Cục Quân giới thôi!

Lúc này, Valery mở miệng hỏi: "Ngài định tiến hành cải cách quân đội Ant sao?"

Vương Trung: "Han là vậy, tôi vẫn chưa có kế hoạch hoàn chỉnh, trước mắt định sẽ bắt đầu từ chiến thuật và vũ khí trang

bị, sau đó dựa theo kết cấu của Sư đoàn Cơ giới hóa Cận vệ xây dựng một số sư đoàn chủ lực.”

Valery cân nhắc một chút, sau đó nói: “Vậy ngài nên tranh thủ lúc đang ở hậu phương bắt tay vào việc biên soạn cẩm nang chiến thuật mới. Ngài ở đây có thể dạy bảo trực tiếp cho những người đến trường học, nhưng cẩm nang chiến thuật được phổ biến trong toàn quân có thể giúp cho nhiều người học hỏi hơn.” Lúc trước Vương Trung cũng từng nghĩ đến việc này, kỳ thực vào tháng 8, khi hắn đến Yekaterinburg đã từng viết một quyển sách nhỏ, ấn tượng lúc đó là suýt chút nữa thì bị chuột rút tay, may mà có Lyudmila giúp đỡ.

Lúc này, thấy Vương Trung nghiêm túc suy nghĩ, Valery vội vàng nói: “Ngài nên thuê một người đánh máy, thông qua hình thức đọc cho họ ghi chép lại để hoàn thành những quyển cẩm nang này, nếu có thể, nên tìm một biên tập viên am hiểu kiến thức quân sự để chỉnh sửa và vẽ minh họa.”

Vương Trung: “Ý ông là tôi nên tìm người giúp đỡ?”

“Đúng vậy, thừa dịp ngài còn đang ở hậu phương.”

Vương Trung: “Ừm, đề nghị này rất hay, tôi sẽ suy xét.”

Nói xong, hắn xem đồng hồ, nói: “Tôi muốn đến Cục Quân giới, chuyện này để sau hãng hay.”

Vương Trung vừa bước vào Cục Quân giới đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Đột nhiên, có một người ăn mặc như công nhân, đeo cặp kính dày cộp chạy xông về phía Vương Trung.

Các thẩm phán lập tức hành động, hai người tiến lên ngăn cản người này, một người chĩa súng về phía hắn ta.

“Tôi là nhà thiết kết Hôm nay tôi đến tham gia đấu thầu của Cục Quân giới! Trong tay tôi là bản thiết kế súng trường

bán tự động sử dụng loại đạn giảm liều, có thể bắn liên thanh, tâm bắn hiệu quả 700 mét!"

Vương Trung: "Vậy súng của ông nặng bao nhiêu?"

"Súng không đạn nặng 6 kg, nhẹ hơn nhiều so với súng máy!"

Vương Trung: "Giảm tâm bắn hiệu quả xuống 400 mét, chỉ cần có thể bắn trúng mục tiêu ở khoảng cách 400 mét là đạt yêu cầu, sau đó giảm trọng lượng xuống còn 4,5kg khi lắp đầy 30 viên đạn. Ngoài ra, tỷ lệ kẹt đạn phải thấp, cho dù không tra dầu, vùi trong cát phơi nắng cả ngày, đào lên cũng có thể bắn ngay.

Thực tế, độ tin cậy của AK không khoa trương đến vậy, vẫn cần phải bảo dưỡng và tra dầu thường xuyên, nhưng khi đưa ra yêu cầu, nói quá một chút cũng không sao.

Dù sao Lỗ Tấn cũng từng nói, muốn mở cửa sổ thì phải dỡ nóc nhà trước đã.

Lúc này, rất nhiều nhà thiết kế ngồi trên ghế dài trong đại sảnh đều cúi đầu nhìn thiết kế của mình, xem ra tất cả bọn họ đều đến ứng tuyển thiết kế súng trường kiểu mới - chắc hẳn là Olga đã chuyển yêu cầu lần trước của Vương Trung cho Cục Quân giới, kết quả là cô nàng đã biến thành nữ hoàng, Cục Quân giới lập tức vội vàng phát động dự án, bắt đầu tổ chức đấu thầu.

Vương Trung nghe thấy có nhà thiết kế lẩm bẩm: "Yêu cầu như vậy chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày, không thể nào làm được."

Lại có nhà thiết kế lẩm bẩm: "Hy sinh tâm bắn để đổi lấy tốc độ bắn sao, hơn nữa còn yêu cầu trọng lượng nhẹ như vậy, đây là muốn thiết kế súng cho bộ binh mang theo, vậy thì ngay

từ đầu đã sai lầm khi coi dự án này là thiết kế súng máy hạng nhẹ, chúng ta phải thiết kế lại từ đầu.”

Vương Trung không để ý đến đám nhà thiết kế vũ khí này, hắn đi thẳng đến thang máy ở cuối đại sảnh, mục tiêu của hắn là Cục trưởng Cục Quân giới Sergei đại tướng. Văn phòng Cục trưởng Cục Quân giới cũng giống như văn phòng của các quan chức cấp cao khác của Ant, đó là rất rộng rãi - văn phòng hiệu trưởng của Vương Trung cũng rất lớn, bàn làm việc lớn đến mức có thể nằm ngủ trên đó.

Lúc Vương Trung bước vào, trong phòng ngoài Sergei đại tướng với quân hàm năm sao trên câu vai, còn có một người đàn ông tóc tai bù xù, đeo cặp kính dày cộp trông rất giống kỹ sư.

Sergei đại tướng nhìn thấy Vương Trung, câu đầu tiên là: “Tôi chưa nhận được thông báo hôm nay có người đến thị sát?”

Vương Trung: “Đó là bởi vì Ủy ban Kiểm tra Trang bị vẫn chưa chính thức đi vào hoạt động, chưa có ai thông báo cho ông.”

Sergei đặt bức ảnh trong tay xuống: “Vậy Ủy viên trưởng đến đây có việc gì?”

Vương Trung: “Tôi đến chào hỏi ông trước, dù sao sau này tôi nhất định sẽ gây ra không ít phiên phức cho Cục Quân giới. Mong ông hiểu cho, tôi làm vậy là vì muốn giảm thiểu số binh sĩ Ant hy sinh oan uổng vì vũ khí lạc hậu.”

Sergei còn chưa lên tiếng, người đàn ông ăn mặc như kỹ sư đã lên tiếng: “Nói vậy là sao? Tôi thừa nhận dòng BT và T-26 có nhiều vấn đề, quả thật đã gây thương vong không nhỏ, nhưng chẳng lẽ T-34 không phải là kiệt tác sao?”

Vương Trung: “Ông đang nói đến kiệt tác không thể bắn trúng mục tiêu ở khoảng cách 1000 mét sao?”

Kỹ sư: “Đó là bởi vì thiết bị ngắm bắn được thiết kế để giao chiến ở khoảng cách 600 đến 800 mét. Cậu đánh ở cự ly 1000 mét chứng tỏ cậu không hiểu gì về vũ khí.”

Lông mày Vương Trung nhíu lại, đây là lần đầu tiên hắn nghe nói thiết bị ngắm bắn của T-34 được thiết kế để giao chiến ở khoảng cách dưới 800 mét.

Cũng không biết đây là đặc điểm mà hai thế giới đều có, hay là vấn đề chỉ có ở Ant.

800 mét?

Lính tăng Prosen thiện chiến có thể bắn trúng cửa sổ tháp chuông ở khoảng cách 2000 mét, vậy mà ở đây hắn dám nói với Vương Trung rằng khoảng cách giao chiến được thiết kế chỉ là 800 mét?

Vô lý hết sức, Vương Trung không nhịn được mà mắng: “Tên ngốc nào thiết kế ra cái thứ này vậy?”

Vị kỹ sư ngẩng cao đầu, ưỡn ngực: “Tôi thiết kế, tôi đã nghiên cứu các trận đánh xe tăng của Castilla, khoảng cách khai hỏa của xe tăng phần lớn đều trong vòng 800 mét, cho nên thiết kế ống ngắm đến mức này là đủ rồi.”

Vương Trung sải bước xông lên, cho hắn ta một cái tát, đánh hắn ngã nhào xuống đất, sau đó rút súng lục ra: “Tên gián điệp khốn kiếp của Prosen, chính hắn đã hại chết một nhóm lính tăng thiện chiến nhất của chúng tai”

Sergei lên tiếng: “Trung tướng, nếu ngài muốn cải tiến xe tăng T-34, không có nhà thiết kế nào thích hợp hơn Valentino đâu. Nếu như trong thực chiến khoảng cách giao chiến xa hơn so với dự đoán của cậu ta, ngài có thể nói mà.”

Vương Trung: “Trong thực chiến, quân ta rất ít khi tiêu diệt được xe tăng địch ở khoảng cách trên 800 mét.”

Vị kỹ sư nằm trên mặt đất dù bị chĩa súng lục vào mặt, vẫn phát ra tiếng cười đắc ý.

Vương Trung: “Nhưng quân địch lại thường xuyên tiêu diệt xe tăng của chúng ta ở khoảng cách 1000 mét. Chúng ta đã thu được xe tăng của quân địch, còn nguyên vẹn, ông xem thử xem thiết bị ngắm bắn của chúng tiên tiến đến mức nào kìal

“Trong trận Olaci, lúc tôi phục kích quân địch, tỷ lệ bắn trúng chỉ có một phần ba, nguyên nhân chủ yếu là do ống ngắm quá tệ hại, một nguyên nhân khác là do nòng súng được hiệu chỉnh kém!

“Tên này dám mạnh miệng nói là đã nghiên cứu tài liệu vê chiến tranh xe tăng của Castilla, vậy tại sao các nhà thiết kế của Prosen lại đưa ra kết luận khác với hắn? Hắn ta hoặc là một tên gián điệp có dụng ý khác, hoặc là một tên ngốc. Bất kể là loại nào thì hắn ta cũng không nên tiếp tục làm nhà thiết kế của T-34 nữa, đuổi hắn đi!”

Sergei sa sâm mặt mày, nói với Vương Trung: “Ngài có quyên đưa ra yêu cầu như vậy. Nhưng tôi muốn nhắc nhở ngài, hiện tại chúng ta đang rất cần xe tăng, mà dây chuyền sản xuất của nhà máy muốn chuyển sang sản xuất loại xe tăng khác cần rất nhiều thời gian, hơn nữa hiệu suất sản xuất ban đầu sẽ rất thấp.”

Vị tướng quân nhìn vào bảng biểu trên bàn: “Lúc nhà máy ở Raul khôi phục sản xuất, chúng ta có thể điêu động một lượng lớn nhân lực sang sản xuất T-34W của ngài, điều kiện tiên quyết là phải có đủ thiết bị vô tuyến điện. Hiện tại, sản lượng thiết bị vô tuyến điện gần như đều bị không quân lấy hết rồi.”

Vương Trung: “T-34W là không đủ! Quân địch lần này đã chịu thiệt thòi trong việc đối kháng giáp - đạn, chắc chắn chúng sẽ nghĩ cách để thay đổi cục diện này.”

Vị tướng quân: “Đúng vậy, nhưng mà cần có thời gian. Tôi đoán chừng phải ba năm nữa thì loại xe tăng mà quân địch nghiên cứu riêng để đối phó với T-34 mới có thể được đưa vào chiến trường. Mà lúc đó thì bọn chúng đã thua rồi. Ôi, xin lỗi, tôi quên mất ngài không thuộc phe cho rằng Prosen sẽ nhanh chóng bị đánh bại.”

Vương Trung: “Chúng ta cần một loại vũ khí mới, khi được giao cho kíp lái giàu kinh nghiệm, có thể phát hiện và khai hỏa ở khoảng cách 1500 mét, đồng thời đạt được tỷ lệ bắn trúng mục tiêu lần đầu tiên là trên 33%, càng cao càng tốt!”

Vương Trung từng tận mắt nhìn thấy kích thước của xe tăng hạng ba, hạng bốn ở khoảng cách 1500 mét lớn đến mức nào, cho nên anh không nói tỷ lệ bắn trúng quá cao.

Bắn ba phát trúng một phát thì cũng không tệ rồi.

Những người khác có thể bắn trăm phát trăm trúng là do họ thiện chiến, chỉ dựa vào huấn luyện thì chắc chắn không thể đạt đến trình độ đó.

Sergei lắc đầu: “Tâm trạng muốn có ống ngắm tốt hơn của cậu, tôi có thể hiểu được, nhưng mà… nhà máy sản xuất thủy tinh quang học tốt nhất của chúng ta đã bị mất chỉ sau một tuần nổ ra chiến tranh, các kỹ sư và công nhân đều không kịp sơ tán.

“Bây giờ chúng ta chỉ có thể sản xuất loại ống ngắm được trang bị trên T-34, cho dù là loại ống ngắm này, thì thủy tinh cũng có rất nhiều khuyết điểm, thậm chí còn có bọt khí, ý tôi là, ngay chính giữa thủy tỉnh.”

Vương Trung há hốc mồm.

Sergei: “Vậy chúng ta có thể nhân cơ hội này thảo luận về những vấn đề mà ngành công nghiệp quốc phòng của chúng ta đang gặp phải, ngài có thể thả con rể tôi ra trước được không?”

(Hết chương)

Chương 119: Mình Còn Có Sở Thích Này Sao _

Chuong 103: Khan canh

Chương 103: Khốn cảnh

Vương Trung cúi đầu nhìn vị kỹ sư có vẻ mặt bất phục, nói: "Không, tôi có một ý tưởng hay hơn, cậu hãy tham gia huấn luyện lính tăng, sau đó bổ sung lên tiền tuyến, lái chiếc xe tăng T-34 không có thiết bị vô tuyến điện. Hôm nay là ngày 23 tháng 11 năm 914, cậu chỉ cần chiến đấu ở tiên tuyến cho đến ngày 23 tháng 11 năm 915, sau đó quay lại đây rồi muốn nói gì về thiết kế xe tăng của cậu thì nói."

Nói xong, Vương Trung đứng dậy, đóng chốt an toàn của súng lục, nhìn về phía Sergei: "Ông có ý kiến gì không?"

Sergei: 'Chuyện điều động nhân sự cần phải có mệnh lệnh của Bộ Tư lệnh…"

"Sẽ có mệnh lệnh của Bộ Tư lệnh. Hãy để cậu ta tự mình trải nghiệm thứ mà mình thiết kế ra, như vậy có thể giúp cậu ta có cái nhìn đúng đắn hơn. Nếu cậu ta không đi, Sergei, ông nên biết rõ ràng rằng chỉ cần không có sự chấp thuận của tôi, thì những sản phẩm mới, hay là những mẫu thiết kế cải tiến từ sản phẩm hiện có của các ông đều không thể được đưa vào sản xuất."

Sergei: "Được rồi, để con rể tôi tự mình trải nghiệm tác phẩm của nó cũng được. Nhưng tôi phải nhắc nhở cậu, nó là…"

Vương Trung: “Hắn ta là một tên ngốc, nếu không phải là một tên ngốc, thì chính là một tên gián điệp. Bây giờ chúng ta hãy nói về vấn đề của thủy tinh, chẳng lẽ chúng ta không thể sản xuất thủy tinh quang học sao?”

Sergei: “Chúng ta có thể sản xuất, nhưng chất lượng rất kém, ngài muốn có loại ống ngắm tốt như của Prosen, thì chỉ có thể dùng loại thu được từ bọn chúng. Đồng thời bị ảnh hưởng còn có kính viễn vọng, ống nhòm pháo binh.”

Vương Trung: “Còn gì nữa bị ảnh hưởng?”

Sergei cười khổ: “Cái gì cũng bị ảnh hưởng, ảnh hưởng lớn nhất là thuốc nổ, sản lượng thuốc nổ của chúng ta đã giảm 20%.”

Vương Trung nhíu mày: “Nghe cũng không tệ lắm nhỉ? Không đến mức tổn thất quá lớn.”

Sergei: “Nhưng sản lượng phân bón của chúng ta đã giảm xuống còn 20% so với ban đầu, cậu hiểu ý tôi chứ?”

Vương Trung há hốc mồm, thời chiến muốn mở rộng sản xuất thuốc nổ thì chủ yếu dựa vào việc chuyển đổi từ sản lượng phân bón, không có sản lượng phân bón thì không thể chuyển đổi được.

Hơn nữa, lượng tiêu thụ thuốc nổ trong thời bình không cao, chủ yếu được sử dụng để khai thác mỏ, thời chiến phải mở rộng sản xuất thuốc nổ.

Nếu không, thuốc phóng trong đạn pháo cũng sẽ không đủ.

Prosen thì không có đạn pháo để bắn, còn Ant thì bị nghẽn ở sản lượng.

Giống như Ngọa Long, Phượng Sồ vậy.

Sergei nói tiếp: “Te hơn nữa là, sản lượng phân bón giảm mạnh đến mức này, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến ngành nông

nghiệp vào năm sau, nhưng tin tốt là chúng ta không còn nhiều đất để canh tác nữa. Nếu chỉ tính những khu vực sản xuất nông nghiệp chất lượng cao, thì chúng ta chỉ còn lại 40%, chênh lệch không lớn lắm."

Đây mà là tin tốt sao, rõ ràng là đang nói dual Nói xong, Sergei đẩy tập tài liệu dày cộp được đóng thành một cuốn đến trước mặt Vương Trung: "Tình hình sụt giảm của những mặt hàng khác, cậu xem trong này."

Vương Trung cầm lấy tập tài liệu, nhanh chóng lật xem, anh phát hiện tất cả các số liệu sản xuất đều có một mũi tên hướng xuống dưới ở phía sau.

Lật xem khoảng ba mươi trang, Vương Trung đặt tập tài liệu xuống, vẻ mặt nghiêm túc - phía sau ít nhất còn ba mươi trang nữa.

Vương Trung lẩm bẩm như đang nói với chính mình: "Hóa ra, thứ chúng ta cần nhất hiện tại không phải là cải tiến những thiếu sót của vũ khí, trang bị, mà là sự hỗ trợ từ Hợp Chủng Quốc."

Sergei: "Chính là như vậy. Nếu không có sự trợ giúp từ bên ngoài, chúng ta sẽ gặp rất nhiều khó khăn trong năm 915, đây chính là lý do tại sao bộ phận hậu cần lại ủng hộ chiến lược đánh nhanh thắng nhanh, bởi vì nếu không đánh nhanh thắng nhanh, thì sang năm chúng ta sẽ rất khó khăn.

"Cậu hiểu chưa? Thật ra chúng tôi đều biết lý luận của cậu là đúng, có thể Tukhachev cũng biết, nhưng chúng ta còn khó khăn hơn cả Prosen - mặc dù không đến mức không thể chống đỡ được nữa, nhưng năm sau chúng ta chắc chắn sẽ phải đi trên dây, nếu như quân địch lại khiến chúng ta tổn thất 11. 000 xe tăng trong vòng 18 ngày giống như năm nay, thì chúng ta không thể tiếp tục chiến đấu được nữa.

“Đương nhiên, những chiến công hiển hách mà cậu đã đạt được cho đến thời điểm hiện tại, cộng thêm việc Hợp Chủng Quốc tham chiến, chúng ta có thể sẽ nhận được sự hỗ trợ từ họ. Về điểm này, tôi vô cùng cảm kích cậu.”

Vương Trung tặc lưỡi.

Sergei: “Đương nhiên, việc cải tiến vũ khí cũng phải được tiến hành. Chúng tôi dự tính nhà máy ở Raul có thể bắt đầu sản xuất thử vào tháng 4 năm sau, nếu không tính đến nguồn cung cấp thiết bị vô tuyến điện, chúng ta có thể để nhà máy này đồn toàn lực sản xuất T-34W, để trống vị trí lắp đặt thiết bị vô tuyến điện.

“Nhà máy cơ khí liên hợp Yekaterinburg hiện có một dây chuyền sản xuất rất quen thuộc với quy trình sản xuất T-34W, mặc dù sản lượng không cao.

“Lý do tôi đồng ý làm như vậy là vì quân đội đã đưa ra phản hồi rằng T-34W tốt hơn so với T-34 thông thường. Vừa rồi tôi cũng đang thuyết phục con rể tôi, nhưng nó vẫn khăng khăng với quan điểm của mình, cho rằng thời gian sản xuất một chiếc T-34W gấp đôi, thậm chí gấp ba lần so với T-34…”

Vương Trung: “Nhưng chỉ cần sử dụng hợp lý, một chiếc T-34W có thể phát huy hiệu quả gấp năm, sáu lần so với T-34.”

“Tôi biết.” Sergei nhìn về phía con rể vừa mới đứng dậy, lấy tay che mặt: “Cho nên tôi mới thuyết phục nó… ừm, có lẽ để nó ra tiên tuyến trải nghiệm cũng là một ý kiến hay. Được rồi, Valentino, cậu đi xuống đi.

Vị kỹ sư che mặt rời đi.

Sergei đổi sang giọng điệu nghiêm túc, nói với Vương Trung: “Nếu chiến tranh cứ tiếp diễn, liệu có thể nhận được viện trợ từ Hợp Chủng Quốc hay không - nhận được bao nhiêu

viện trợ sẽ trở thành yếu tố then quyết. Tiếc là tôi không thể nào quản được việc này.

“Về vấn đề nội bộ của Tổng cục Quân giới, tôi đảm bảo chúng tôi sẽ xem xét kỹ lưỡng ý kiến của cậu. Rất nhiều kỹ sư rất cứng đầu, cậu không thể nào đưa tất cả bọn họ ra tiền tuyến, dù sao cũng phải có người ở lại thiết kế.” Vương Trung: “Không, ý tôi không phải là đưa tất cả mọi người ra tiền tuyến, mà là đưa những kẻ ngốc cứng đầu, phớt lờ phản hồi từ tiền tuyến, tự cho mình là đúng ra tiền tuyến. Nếu như các kỹ sư chịu khó lắng nghe phản hồi từ tiền tuyến, tôi sẽ không đưa họ đi.”

Sergei gật đầu: “Được rồi, cậu nói rất đúng, hơn nữa cha cậu và rất nhiều đồng đội đã hy sinh trên chiến trường, cậu có thể để con rể tôi ra chiến trường.

“Ngoài T-34 ra, còn gì cần cải tiến nữa không?”

Vương Trung: “Tôi sẽ viết một bản báo cáo chỉ tiết cho ông, ngoài ra tôi cũng sẽ yêu cầu các sĩ quan kỹ thuật dưới quyền phụ trách sử dụng các loại vũ khí, trang bị viết báo cáo chi tiết, dù sao thì hiện tại bọn họ cũng đang được nghỉ ngơi, hồi phục ở Kubinka.”

Sergei: “Tôi đảm bảo sẽ đọc kỹ những báo cáo này, đồng thời yêu cầu các kỹ sư phụ trách dự án liên quan nghiên cứu kỹ lưỡng. Còn gì nữa không?”

Vương Trung: “Tôi cần một loại vũ khí mới, là xe bọc thép, pháo chính của nó phải có một mức độ xuyên giáp nhất định ở khoảng cách 1500 mét, ví dụ như có thể xuyên thủng lớp giáp dày 110 mm.

“Đồng thời, sau khi xuyên thủng xe tăng địch, đạn pháo phải đảm bảo có đủ uy lực sát thương.

“Nó phải dễ bảo trì và có tỷ lệ gặp sự cố thấp. Tỷ lệ xe tăng KV gặp sự cố cao như vậy là do công suất động cơ quá thấp, trọng lượng xe quá nặng…”

Sergei cắt ngang lời Vương Trung: “Công nghệ động cơ của chúng ta không tốt lắm.”

Điểm này giống hệt như Trái đất, xét cho cùng thì động cơ là “viên ngọc trên chiếc vương miện của ngành công nghiệp”, trên thực tế, rất nhiều động cơ được sử dụng trong Thế chiến II được sản xuất dựa trên giấy phép của các quốc gia khác, thậm chí một số động cơ còn được người Đức cung cấp bản vẽ thiết kế và tài liệu kỹ thuật - nhằm mục đích che giấu mục đích thực sự của họ, tạo mối quan hệ tốt đẹp giả tạo với Liên Xô.

Vương Trung: “Tôi biết công nghệ động cơ của chúng ta không tiên tiến. Vì vậy, ý tưởng của tôi là, đầu tiên, nhập khẩu động cơ công suất lớn mới từ Hợp Chủng Quốc, tốt nhất là có thể mua được bản vẽ thiết kế và giấy phép sản xuất.

“Thứ hai, trước khi có động cơ mới của Hợp Chủng Quốc, chúng ta sẽ sản xuất một loại pháo tự hành có lớp giáp được đơn giản hóa. Thực ra, ZIS-30 được đánh giá rất cao trong sư đoàn của tôi. Nhưng nó quá đơn bạc, hơn nữa lại không có tháp pháo, chỉ có thể phục kích ở những vị trí được bố trí trước.

“Chúng ta có thể sản xuất một loại pháo tự hành có tháp pháo và thân xe có thể chống lại được súng máy hạng nặng, trọng lượng sẽ nhẹ hơn rất nhiều so với T-34, chúng ta thậm chí có thể sử dụng dây chuyền sản xuất của dòng xe tăng BT…”

“Điều đó là không thể.” Sergei cắt ngang lời Vương Trung: “Dòng xe tăng BT không thể nào lắp được loại pháo có thể đáp ứng yêu cầu của cậu.”

Vương Trung: “Ông chắc chắn như vậy?”

“Đương nhiên rồi. Mặc dù tôi không phải là chuyên gia về pháo binh, nhưng tôi đã làm việc ở Tổng cục Quân giới được 15 năm rồi, tôi biết loại pháo có thể đáp ứng yêu cầu của cậu chắc chắn sẽ có nòng pháo không nhỏ, nòng súng cũng không ngắn.”

Đây là sự thật, những công nhân lão làng vừa nghe thấy yêu cầu của Vương Trung, thì biết ngay loại pháo này chắc chắn là một khẩu pháo lớn, dài và thô.

Sergei nói tiếp: ‘Một khẩu pháo như vậy, chỉ riêng trọng lượng của nòng pháo thôi cũng không thể xem thường, cộng thêm trọng lượng của khóa nòng, cơ cấu giật lùi, bộ phận ổn định, … thì pháo tự hành này chắc chắn sẽ không nhỏ. Tôi đoán rằng tháp pháo của T-34W cũng không thể nào lắp vừa.”

Vương Trung: “Vậy thì hãy chế tạo tháp pháo lớn hơn…”

“Hiện tại, loại tháp pháo lớn nhất mà chúng ta có thể chế tạo chính là tháp pháo của T-34W. Để chế tạo loại tháp pháo này, chúng ta đã phải nhập khẩu loại máy tiện đứng đặc biệt từ Prosen, chúng ta cũng đã sao chép loại máy tiện này, nhưng vẫn chưa tìm được loại xe tăng nào thực sự cần dùng đến loại máy tiện này để sản xuất, bởi vì ngay cả đường kính vòng đai tháp pháo của xe tăng KV cũng chưa đến 1600 mm.”

Để chế tạo một loại xe tăng diễu hành dành cho giới thượng lưu, họ đã chế tạo ra một chiếc máy có thể sản xuất vòng bi lớn hơn, kết quả là nó lại đặt nên móng cho việc chế tạo tháp pháo lớn hơn?

Càng tìm hiểu tình hình, Vương Trung càng cảm thấy bất an.

Mặt khác, Vương Trung còn phát hiện ra một điều, vòng đai tháp pháo của M4 Sherman của Mỹ là 1753 mm, vì vậy

người Anh mới có thể lắp đạn pháo 17 pound lên M4 Sherman để tạo ra pháo tự hành chống tăng "Firefly"!

Vương Trung ngừng suy nghĩ miên man, nói với Sergei: "Trước tiên hãy tìm pháo, sau khi tìm được pháo rồi thì xem thử có thể nhét vừa vào tháp pháo hiện có hay không, ví dụ như có thể cân nhắc loại bỏ bớt một số thứ bên trong tháp pháo, bỏ luôn cả lớp giáp trên đỉnh…"

Hả? Nói đến đây, Vương Trung đột nhiên im bặt, cấu trúc này có vẻ quen quen.

Chẳng phải đây là M18 Hellcat sao?

M18 Hellcat phiên bản Ant?

Vương Trung rất quen thuộc với M18 Hellcat, bởi vì trong trò chơi War Thunder, trong số những phương tiện chiến tranh của Thế chiến II, anh thích nhất là loại xe tăng vừa nhanh, vừa có hỏa lực mạnh này.

M18 Hellcat, T-50 đều rất tuyệt vời.

Tuy nhiên, nhược điểm lớn nhất của M18 Hellcat là rất tốn chỉ huy xe tăng, bởi vì nó không có nóc, vị trí ngồi của chỉ huy xe tăng lại cao, nên chỉ huy xe tăng phải thò nửa người ra khỏi tháp pháo.

Tất nhiên, mục đích cuối cùng của Vương Trung vẫn là chế tạo một loại xe tăng có lớp giáp đáng tin cậy, để những người lính tăng thiện chiến của Ant có thể sống sót.

Tỷ lệ sống sót của lính tăng thuộc Lữ đoàn Cơ giới Cận vệ số 1 rất cao, vì vậy có thể nói họ là những người lính tăng giàu kinh nghiệm chiến đấu nhất của Ant.

Trong nửa năm tới, chỉ cần huấn luyện thật nghiêm túc, biến những kỹ năng cơ bản thành phản xạ tự nhiên, sau đó

trang bị thêm vũ khí, trang bị đáng tin cậy, là có thể xuất phát săn "hổ" rồi.

Phương án hiện tại chỉ là phương án thay thế khi chưa có động cơ mạnh hơn, trong tương lai, khi đã có động cơ đáng tin cậy, phải tính đến việc tăng cường lớp giáp, tiến hành đối kháng giáp - đạn.

Sergei nhìn Vương Trung: "Ừm, đơn giản hóa tháp pháo sao, có thể thử, trước tiên hãy chọn pháo. Tôi có dữ liệu hiệu suất của tất cả các loại pháo hiện có. Cậu chọn một loại đi.

"Tôi muốn nhắc nhở cậu trước, thời gian để nghiên cứu và chế tạo một khẩu pháo có thể còn lâu hơn so với chế tạo một chiếc xe tăng."

Vương Trung: "Tôi biết, hãy cho tôi xem tài liệu." (Hết chương) Chương 104: Anh nhìn khẩu pháo này xem, nó vừa to vừa dài

Sergei đưa cho Vương Trung một "viên gạch" khiến anh nhớ đến "Từ điển Bách khoa": "Của cậu đây."

Vương Trung nhìn cuốn sách, suy nghĩ một chút rồi đặt sang một bên, nói với Sergei: "Tôi sẽ mang bản sao của cuốn này về nghiên cứu kỹ lưỡng, ông có thể đề xuất một số loại pháo tốt được không?"

Sergei: "Chẳng phải khẩu pháo 57 mm được sử dụng trên ZIS-30 hiện tại rất tốt sao? Chúng tôi đã chuẩn bị ngừng sản xuất pháo 57 mm để tập trung sản xuất pháo ZIS-3 76,2 mm."

Vương Trung: "Khẩu pháo đó quả thực rất tốt, nhưng nòng pháo hơi nặng."

Trong quân đội Ant thực ra có hai loại pháo 76,2 mm, một loại là pháo chống tăng ZIS-3 được trang bị cho các tiểu đoàn chống tăng, loại còn lại là pháo bộ binh 76,2 mm được trang bị

cho các đơn vị bộ binh - loại pháo này sử dụng khung của pháo chống tăng 45 mm.

Trong lịch sử Trái đất, do nhu cầu về pháo chống tăng của Hồng quân đột ngột tăng cao, dẫn đến việc phần lớn khung pháo được sử dụng để sản xuất pháo chống tăng 45 mm, vì vậy, pháo bộ binh 76,2 mm nòng ngắn không được biết đến rộng rãi do sản lượng quá ít.

Ngoài ra, do vấn đề trọng lượng, pháo chống tăng 76 mm thường được trang bị ở cấp sư đoàn, và đôi khi được sử dụng như pháo lựu pháo.

Đó cũng là lý do tại sao pháo chống tăng 45 mm được Hồng quân sử dụng cho đến cuối cuộc chiến: Loại pháo này nhẹ, chỉ cần hai người là có thể đẩy đi, mặc dù không thể xuyên thủng lớp giáp của các loại xe tăng được tăng cường giáp từ giữa cuộc chiến, nhưng nó vẫn có thể đối phó với các phương tiện bán bánh xích.

Quân đội Đức có rất nhiều phương tiện bán bánh xích, không giống như Hồng quân chỉ có xe tăng, bộ binh di chuyển cùng xe tăng chỉ có thể ngồi trên xe tăng.

Vương Trung vừa hồi tưởng lại những kiến thức vượt thời gian này, vừa nói tiếp: “Hơn nữa, khả năng xuyên giáp của pháo 76 mm hiện tại là đủ, nhưng quân địch chắc chắn sẽ tăng cường khả năng phòng thủ. Trên thực tế, chúng ta đã thu được hai chiếc Panzer 咱 Ausf. H, chúng đã được bổ sung thêm giáp ở mặt trước, còn các đơn vị ở tiền tuyến đã phải tự gia cố thêm bằng cách gắn xích xe tăng lên lớp giáp vốn đã rất dày.”

Người Prosen coi xích xe tăng như một loại giáp, đặt ở mặt trước của xe tăng, như vậy không chỉ có thể tăng khả năng bảo vệ, mà khi xích xe tăng bị hỏng còn có thể tháo ra để thay thế.

Sergei gật đầu: “Cậu nghĩ rất chu đáo.”

Vương Trung: “Phải chuẩn bị kỹ càng. Tôi thấy pháo phòng không 85 mm cũng không tệ, sơ tốc đầu nòng lớn, đường đạn thẳng!”

Pháo chính 85 mm được sử dụng trên T-34-85 được cải tiến từ pháo phòng không 85 mm.

“Loại pháo đó quá nặng, phải đơn giản hóa thiết kế, giảm trọng lượng một cách triệt để.” Sergei lắc đầu.

Vương Trung lập tức hiểu rằng vị tướng quân này thực sự có bản lĩnh, bởi vì pháo 85 mm của Trái đất đã phải giảm trọng lượng một cách triệt để mới có thể nhét vừa vào xe tăng, nhưng hiệu suất tổng thể đã bị suy giảm rất nhiều so với phiên bản pháo phòng không.

Ít nhất thì Sergei cũng nắm rõ dữ liệu của từng loại vũ khí, trang bị, có lẽ ông đã thực sự đọc qua tập tài liệu dày như cục gạch kia. Vị tướng quân vừa vuốt râu vừa suy nghĩ: “Neu cậu muốn loại pháo có hiệu suất tương tự như pháo phòng không 85 mm… Hải quân có một loại pháo nòng đôi 100 mm có thể đáp ứng yêu cầu này.”

Vương Trung: “Hải quân?”

“Đúng vậy, hơn nữa, do phần lớn nhiệm vụ chỉ huy bắn của loại pháo này được giao cho máy tính kiểm soát hỏa lực trên tàu chiến, nên kết cấu của nó rất đơn giản, phù hợp để lắp đặt trên xe tăng hơn so với pháo phòng không 85 mm của lục quân.”

Vương Trung cau mày: “Loại pháo 100 mm này có thể lắp vừa tháp pháo không?”

Anh nhớ rằng lý do tại sao phiên bản T-34 đầu to được trang bị pháo 85 mm là vì không thể nào nhét vừa pháo 100 mm, sau đó, khi lắp đặt pháo 100 mm cho T-44, ban đầu họ đã thiết kế một tháp pháo có đường kính vòng đai là 1700 mm, cố

gắng nhét pháo vào trong, nhưng kết quả là sau khi thử nghiệm, kíp lái cho biết bên trong xe quá chật hẹp.

Ngay cả người Liên Xô cũng cảm thấy chật, vậy thì nó thực sự rất chật hẹp.

Vì vậy, T-44-100 được định hình sau đó đã sử dụng tháp pháo có đường kính vòng đai là 1825 mm.

Đó là tình huống của Trái đất.

Còn tình huống của Ant, theo như những gì Sergei nói, thì loại tháp pháo lớn nhất mà họ có thể chế tạo chính là tháp pháo của T-34W, muốn nhét vừa pháo 100 mm vào trong loại tháp pháo đó là điều không thể.

Sergei cũng cau mày, sau khi suy nghĩ một lúc lâu, ông nói: "Hay là như vậy, chúng ta sẽ tháo bỏ tháp pháo, thiết kế mặt trước của khoang chiến đấu có độ nghiêng lớn, đồng thời thiết kế riêng một tháp quan sát cho chỉ huy xe tăng."

Vương Trung: "Như vậy thì chỉ có thể dùng để phục kích."

"Như vậy thì chúng ta có thể sản xuất, dựa vào dây chuyền sản xuất hiện có." Sergei dang hai tay ra: "Hơn nữa cậu cũng đã nói rồi đấy thôi, sắp tới chúng ta sẽ tiếp tục chiến đấu phòng ngự."

Vương Trung xoa cằm, vừa rồi anh còn đang nghĩ đến việc chế tạo M18 Hellcat phiên bản Ant, không cần giáp cũng được.

Bây giờ Sergei lại đưa ra phương án có giáp đáng tin cậy - hơn nữa, không có tháp pháo thì chắc chắn xe tăng sẽ thấp hơn - khả năng trinh sát, quan sát, ngắm bắn đều không tệ, nhưng không thể dùng để tấn công.

Dùng thiết kế này, trước tiên hãy huấn luyện kíp lái, tích lũy những người lính tăng giàu kinh nghiệm?

Sau đó, nhân cơ hội này nhanh chóng nhập khẩu máy móc và động cơ từ Hợp Chủng Quốc, sau khi đã có đủ những thứ này thì bắt tay vào chế tạo 下54?

T-54 đại chiến E-100… Cấp độ 10 trong World of Tanks?

Càng nghĩ, Vương Trung càng cảm thấy có hi vọng.

Lúc này, Sergei hiểu lầm sự im lặng của Vương Trung, ông nói: "Việc sử dụng pháo hải quân còn có một lợi điểm, ban đầu, Hải quân chế tạo những khẩu pháo này là để làm pháo phụ cho những chiếc thiết giáp hạm trong kế hoạch, nhưng thiết giáp hạm, bao gồm cả thân tàu đã được đóng xong một nửa, đều bị Prosen cướp mất, rất nhiều pháo đã được chế tạo xong bị bỏ không, không có đất dụng võ."

Vương Trung lập tức quyết định: "Tuyệt vời như vậy sao? Vậy hãy cho tôi sử dụng pháo của Hải quân! Khoan đã, kế hoạch đóng thiết giáp hạm của Hải quân đã bị hủy bỏ rồi sao? Vậy còn những tàu chiến lớn khác thì sao?"

Sergei: "Ngoại trừ Hạm đội Biển Bắc, những chiếc khác đều đã bị tiêu diệt."

Vương Trung: "Vậy Hải quân có rất nhiều lính thủy đánh bộ sao?"

"Đúng vậy, sao thế?"

Vương Trung: "Tôi có thể muốn những người lính thủy đánh bộ này gia nhập lục quân không?"

Anh đã từng hợp tác với lính thủy đánh bộ, anh biết điểm khác biệt lớn nhất giữa những người này với binh lính Ant thông thường chính là trình độ học vấn của họ rất cao. Ít nhất thì lính thủy đánh bộ cũng tốt nghiệp cấp hai, thậm chí có rất nhiều người đã tốt nghiệp cấp ba.

Trong khi đó, tỷ lệ binh lính lục quân tốt nghiệp cấp hai rất thấp, phần lớn binh lính đến từ nông thôn chỉ học qua trường học của giáo hội, được coi là chương trình học rút gọn của cấp hai, rất nhiều môn học không được dạy.

Giáo hội sẽ đề cử những thanh niên có thành tích học tập tốt đến các trường trung học để tiếp tục học lên, nhưng hiện tại, những thanh niên này hoặc là đang làm việc trong các nhà máy, hoặc là gia nhập không quân, hải quân.

Không thể nào để những thanh niên này gia nhập lục quân làm lính nghĩa vụ được.

Khi Vương Trung nghe tin Hải quân lấy lính thủy đánh bộ đã tốt nghiệp trung học phổ thông, mắt hắn đều trợn tròn: Cho tôi dùng đi, đừng cho đám tướng quân ngu ngốc kial

Sergei đại tướng rất bất đắc dĩ: "Việc này ngài nên đi tìm Tuganev thượng tướng mới đúng, ồ, hắn ta có thể sắp thăng chức đại tướng rồi. Hắn ta là bộ trưởng bộ quân lệnh, nhân sự điều động do hắn ta quản. Chỗ này của tôi chỉ quản trang bị thôi. Vẫn nên nói về phương án của ngài đi."

"Dùng pháo 100mm của hải quân, cộng thêm thân xe của T34…"

Vương Trung: "Thân xe không thể thiết kế lại sao? Không thể đặt động cơ nằm ngang sao? Như vậy có thể rút ngắn khoang động lực, tổng thể càng gọn gàng hơn."

Động cơ của xe tăng T34 được đặt thẳng đứng, hình như là nói trình độ kỹ thuật hồi đầu Chiến tranh thế giới thứ hai không hỗ trợ động cơ nằm ngang, Vương Trung cũng không rõ lắm, nên hỏi một câu.

Sergei gãi đầu: "Tôi chỉ quen thuộc số liệu trang bị thôi, vấn đề này tôi thật sự không thể trả lời được. Hay là… tôi gọi một kỹ sư thiết kế tới?"

Vương Trung: “Con rể của ông sao?”

“Không không, vừa hay có một kỹ sư thiết kế khác ở đây, anh ta đến để đưa phương án cải tiến xe tăng KV, tôi mời anh ta vào?”

Vương Trung: “Rất tốt. Tôi tiện thể khen ngợi thiết kế của KV một chút.”

Sergei đại tướng cầm lấy điện thoại trên bàn: “Mời kỹ sư trưởng Korin vào, chủ tịch ủy ban thẩm tra trang bị muốn gặp anh ta.”

Vương Trung cầm lấy chén trà trên bàn uống một ngụm, không ngon.

Sergei buông ống nghe xuống: “Chắc anh ta tới trong vòng năm phút.”

Vương Trung: “Trà này của ông nhạt nhão thật.”

Sergei đại tướng: “Đương nhiên không thể so sánh với trà do nữ hầu của ngài pha rồi. Nữ hầu của ngài đã nổi tiếng rồi, từ chối toàn bộ quà tặng cho ngài, còn dùng ánh mắt như muốn giết người nhìn chằm chằm vào người tặng quà.”

Vương Trung kinh ngạc: “Còn có chuyện này nữa sao?”

Sergei: “Có chứ, ngài thử hóa trang đi ra ngoài đường chặn một tên say rượu hỏi thử xem, hắn có thể kể với ngài cả đống chuyện kiểu này. Thậm chí có người đồn kẻ địch muốn cho lính dù tập kích sở chỉ huy của ngài, là nữ hâu một mình một súng máy bắn chết hết.”

Vương Trung nhíu mày, hắn nhớ lại mấy lần sờ tay Nelly, cô nàng quả thật rất khỏe, nhưng cầm súng máy bắn tỉa gì đó vẫn là quá đáng, Nelly tuyệt đối không làm được.

Chuyện này nhất định là bị người ta thêm mắm dặm muối rồi.

Lúc này phó quan của Sergei mở cửa: “Kỹ sư trưởng Korin tới rồi.”

Một kỹ sư bước vào, vừa nhìn thấy Vương Trung lập tức đứng nghiêm, cứ như anh ta là quân nhân: “Thân vương điện hạt”

Vương Trung: “Đừng gọi tôi là Thân vương!”

Sergei đại tướng: “Đừng trách anh ta, mọi người đều biết trước mặt nữ hoàng gọi ngài là thân vương thì bệ hạ sẽ vui.’”… Căn nguyên ở chỗ này al

Vương Trung: “Anh muốn gọi tôi thế nào trước mặt Olga - Nữ hoàng đệ Nhất thì tùy, nhưng trước mặt tôi đừng gọi tôi là Thân vương. Tôi hỏi anh, tại sao không đặt động cơ nằm ngang?”

Korin kinh hãi: “Vì sao? Mẫu xe tăng chúng tôi tham khảo, đều là động cơ đặt dọc ạ.”

Vương Trung: “Chỉ vì vậy?”

“Vâng, tôi thấy xe tăng của Prosen cũng vậy?”

Vương Trung há to miệng: “Không còn lý do nào khác sao? Đặt nằm ngang sẽ khó sản xuất hơn sao?”

Korin: “Cái đó phải thiết kế ra rồi mới biết. Còn chưa thiết kế ra, sao tôi biết sản xuất dễ hay khó?”

Nói cũng phải!

Vương Trung: “Vậy thì anh đừng cải tiến KV nữa, hiện tại KV chỉ cần cải thiện tính ổn định, mà nếu không thay động cơ, anh có sửa thế nào cũng vô ích. Nếu chúng ta có thể tăng công suất động cơ lên 500 mã lực, tỷ lệ hỏng hóc của KV chắc chắn sẽ giảm mạnh.”

“Đúng vậy.” Korin thuận miệng đáp một câu, nhưng lập tức toát mồ hôi: “Ý tôi là, cách nhìn của ngài vô cùng chính xác!”

Vương Trung: “Đừng căng thẳng. Hôm nay là anh đến trả lời câu hỏi của tôi, vậy thì anh phụ trách thiết kế xe chở pháo 100mm.

“Đây là loại xe tăng diệt tăng không có tháp pháo, nhưng được tăng cường khả năng quan sát ngắm bắn, sử dụng pháo cao xạ 100mm của hải quân, động cơ V2K của T34W, hơn nữa phải dùng động cơ đặt ngang, kíp lái từ 4 đến 5 người.

“Hơn nữa, cân nhắc tình huống thực chiến, loại xe diệt tăng này cần phải có góc hạ nòng tốt, ít nhất phải -5 độ.”

Korin chỉ vào chính mình: “Tôi thiết kế sao?”

Vương Trung: “Phải.”

Sergei: “Việc này, ngài vẫn nên viết một bản yêu cầu chính thức, rồi trình Tuganev thượng tướng ký quyết định bổ nhiệm.” (Hết chương) Chương 105: Tổ thiết kế xe chở pháo 100mm

Vương Trung: “Được, đưa điện thoại cho tôi, tôi giải quyết vấn đề điều động trước.”

Kỹ sư trưởng Korin: “Ơ kìa? Nhưng tôi là đàn ông mà?”

Vương Trung dừng lại, nhìn chằm chằm Korin hỏi: “Ý anh là sao?”

Kỹ sư trưởng Korin nhìn Sergei, lúc này mới ấp úng: “Bọn họ đều nói ủy ban thẩm định này là cơ quan đóng dấu thôi, chủ yếu là để ngài tìm phụ nữ.”

Vương Trung: “Bọn họ là ai?”

Kỹ sư trưởng Korin hét lớn: “La vợ của Bulgakov nói, rất nhiều bà vợ đều nói vậy!”

Vương Trung nhíu mày, vốn dĩ ủy ban này có thể có phụ nữ, bây giờ chỉ có thể chọn đàn ông. Nhưng nếu chọn toàn đàn ông thì bên ngoài chắc chắn sẽ có lời đôn mới, ví dụ như Rokossovsky không thích phụ nữ chẳng hạn.

Đến lúc đó một đám đàn ông đến ve vãn hắn thì ghê tởm chết.

Thôi, không nghĩ đến chuyện đó nữa, sau này ủy ban này cứ chọn người tài là được.

Vương Trung đi đến trước bàn làm việc có thể đánh bida của Sergei: “Đưa điện thoại đây.”

Sergei đại tướng cầm ống nghe đưa cho hắn: “Nói muốn gọi đi đâu là được.”

Vương Trung: ‘Alo? Nối máy cho tôi đến bộ quân lệnh, Tuganev thượng tướng.”

Bộ quân lệnh, văn phòng Tuganev thượng tướng.

“Từ tình hình quân Prosen hiện tại mà xem, chúng hiện tại vừa mới thoát khỏi hỗn loạn do một bộ phận rút lui, nhưng tình hình thời tiết bây giờ, chúng muốn tổ chức rút lui có trật tự là vô cùng khó khăn, phải có bộ đội chặn hậu câu giờ cho chúng.”

Tuganev thượng tướng dừng lại, nhìn tân nữ hoàng Olga đệ Nhất.

Olga biết đây là muốn cô đặt câu hỏi, bèn nhìn chằm chằm bản đồ, suy nghĩ một hồi lâu mới nói: “Địch lấy đâu ra quân chặn hậu?”

Tuganev: “Từ phía sau tới.’

Olga bĩu môi: “Vậy tôi nên hỏi gì đây?”

Tuganev: “Đây chính là điêu người cần suy nghĩ.”

Lúc này điện thoại trên bàn vang lên.

“Xin lỗi.” Nói xong, Tuganev cầm điện thoại lên;Tôi là Tuganev. Là cậu đó à? Có chuyện gì vậy? Korin của cục thiết kế?”

Thượng tướng liếc nhìn Olga đệ Nhất, rồi mới nói tiếp: “Được, tôi sẽ chuẩn bị lệnh điều động. Cậu liệt kê danh sách những người cần điều, muốn điều đến đâu. Còn có nhu cầu gì nữa không? Lính thủy đánh bộ? Được rồi được rồi, cần bao nhiêu lính thủy đánh bộ? Ba sư đoàn? Tôi sẽ bàn bạc với nguyên soái Kuznetsov của Hải quân.”

Olga: ‘Là Alyosha đúng không?”

Tuganev thượng tướng không trả lời, giả vờ tập trung nghe điện thoại, không nghe thấy Olga nói: “Được rồi, còn thường dân thì cậu cứ thuê thẳng, sau đó đến chỗ tôi làm thủ tục thuê người làm hoặc chuyển ngạch. Cựu viện trưởng học viện quân sự? Cậu muốn ông ta làm gì? Nhưng ông ấy đã nghỉ hưu, nếu bản thân ông ấy không muốn thì chúng ta cũng không có cách nào, cậu chắc chắn ông ấy muốn không? Được rồi…”

Olga đứng dậy, hai tay chống lên bàn: “Là Alyosha đúng không?”

Tuganev thượng tướng: “Đúng vậy. Tôi không nói chuyện với người, bệ hạ muốn cướp điện thoại.”

Olga: “Đúng, ta muốn cướp đây.”

Cô giật lấy ống nghe: “Alyosha! Sao anh lại đi nhanh như vậy!”

Rokossovsky: “Anh rất bận. Trước tiên là đến trường, bây giờ lại…”

Olga: “Ở đâu?”

Rokossovsky: “Anh đã nói em không được đến, sẽ gây thêm phiền phức cho mọi người. Hơn nữa anh sắp đi rồi!”

Olga bĩu môi: “Anh không thèm nói chuyện với em, bây giờ mỗi ngày em phải xử lý rất nhiều việc, còn phải học rất nhiều thứ, vậy mà anh không chịu dành thời gian uống trà chiều với eml”

Rokossovsky: “Anh sẽ bảo Lyuda đến hoàng cung uống trà chiều với em, có thể để cô ấy kể cho em nghe chuyện phiếm trên chiến trường.”

Miệng Olga càng bĩu cao hơn, nhưng vẫn nói: “Được rồi-”

Rokossovsky: “Bệ hạ quả nhiên là một vị minh quân.”

Olga nhíu mày, bởi vì nghe câu này cứ như “Haha anh thắng rồi, anh chuồn đây”, nên cô suy nghĩ một chút rồi nói:

“Khi nào anh đến tham dự hội nghị trước mặt em? Hiệu trưởng không cần tham dự, nhưng chủ tịch ủy ban thì phải đấy! Ít nhất anh cũng phải báo cáo với em đã phê duyệt những gì chứ?

“Hơn nữa chức chủ tịch ủy ban này là do em giành được cho anh, anh phải dẫn em đi tham quan những thứ các người đã phê duyệt, em muốn tận mắt xem thử tính năng thế nào, đề phòng anh lừa em!”

Bên kia im bặt.

Olga ra oai: “Trả lời đi chứ? Ái khanh?”

Rokossovsky trung tướng: “Người nói đúng, đợi chúng ta có thành quả, sẽ báo cáo với người.”

Olga: “Anh phải tự mình giới thiệu với eml”

Rokossovsky trung tướng: ”… Vâng, tuân lệnh bệ hạ.”

Olga nở nụ cười chiến thắng, khi còn bé ba anh em chơi đùa, lúc cô thắng cũng cười như vậy. Bây giờ nghĩ lại nụ cười này chắc hẳn hai người anh đã phải nhường cô rất nhiều.

Cô đang muốn thừa thắng xông lên, nhưng nhìn thấy Tuganev thượng tướng sắc mặt âm trầm, đành phải đổi giọng: "Vậy em chờ Lyuda đến uống trà chiều với em."

Rokossovsky: "Đương nhiên, anh sẽ bảo cô ấy lập tức khởi hành từ trang viên đến cung điện mùa hè."

Tuganev thượng tướng đưa tay ra: "Có thể trả điện thoại cho tôi chưa, bệ hạ?"

"Được." Olga trả ống nghe cho lão thượng tướng.

Tuganev: "Nói chung là như vậy, sau này cậu đừng gọi điện thoại nữa, giấy tờ, biết chưa? Nếu cậu không muốn tự mình soạn thảo, thì tìm một phó quan, thậm chí có thể tìm một phó quan lo về quân sự, một thư ký lo vê những việc khác.

"Korin phải không, tôi biết rồi. Vậy nhé."

Tuganev cúp điện thoại, nhìn Olga: "Rokossovsky trung tướng đã quyết tâm ở bên cạnh thanh mai trúc mã của mình rồi, bệ hạ."

Olga: "Ta biết. Nhưng anh ấy đã hứa với ta, sẽ chăm sóc ta như anh trai."

Tuganey: "Trong lịch sử đến nay, chưa từng có vị vua nào độc thân cả đời, bất kể nam hay nữ."

Olga mỉm cười: "Thượng tướng, ngài yên tâm, ta biết mình nên làm gì."

Tuganev cẩn thận quan sát biểu cảm của cô, cũng mỉm cười: "Người quả nhiên rất thông minh."

Olga: “Đúng rồi, vừa nãy ngài đề nghị Alyosha tìm hai phó quan, một văn một võ đúng không? Vậy…”

“Người không thể tự mình đi được. Tôi không biết năng lực của các nữ quan giả dạng thế nào, nhưng dù sao họ cũng không phải là người thật. Người phải ngồi yên ở cung điện mùa hè, nhất là trong tình hình hiện nay.”

Olga: “Là chất kết dính sao?”

Tuganev thượng tướng không trả lời, xem như ngầm thừa nhận.

Olga xoay người nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ: “Phải nhanh chóng đánh bại Prosen, nếu không ta không thể có được tự do thật sự.”

Bỗng nhiên, cô thôi không đa sầu đa cảm nữa, nhìn Tuganev thượng tướng: “Ta có rất nhiều nữ quan xuất sắc, tiến cử cho anh ấy một người được chứ?”

Tuganev thượng tướng: “Người có thể nói chuyện này với Lyudmila Vasilyevna, không phải cô ấy sắp đến uống trà chiều với người sao?”

Vương Trung buông ống nghe xuống, nhìn những người xung quanh: “Sao mọi người lại bày ra vẻ mặt đó?”

Sergei đại tướng: “Đối mặt với một công tước có thể nói “Em không được đến với nữ hoàng, tôi không thấy vẻ mặt chúng ta có vấn đề gì cả.”

Vương Trung: “Nếu tôi không nói vậy, nữ hoàng sẽ chạy đến đây, ông cũng không muốn nửa cái ban ngành này phải dừng mọi việc để tiếp đón nữ hoàng chứ?”

Sergei đại tướng: “Đúng vậy.”

Kỹ sư trưởng Korin: “Vậy tôi… khi nào thì chuyển nơi làm việc?”

Vương Trung: “Anh về sắp xếp công việc tiếp theo đi, giao việc cải tiến KV cho người đáng tin cậy. Sau đó chọn ra mười người mới mà anh thích nhất… Bây giờ chưa quyết định địa điểm, tóm lại anh cứ chọn người trước đi.

“Dự án xe chở pháo 100mm là dự án cấp bách, mục tiêu là nhắm vào thế hệ xe tăng tiếp theo của địch.”

Korin: “Đặt cỡ nòng 100mm, là định dùng số pháo 100mm mà hải quân sản xuất ra nhưng không dùng đến sao?”

Vương Trung: “Nhiều đến 200 khẩu sao?” “Đúng vậy, hơn nữa dây chuyền sản xuất vẫn còn, loại pháo này do nhà máy số 700 bên cạnh biển nội địa sản xuất. Hiện tại nhà máy này hình như vẫn chưa chuyển sang sản xuất loại khác, nhưng không biết tiếp theo sẽ sản xuất gì, nên tạm thời ngừng hoạt động.” Korin đáp.

Sergei: “Chúng tôi cũng từng nghĩ đến chuyện chuyển nhà máy đó sang sản xuất pháo cao xạ 85mm, nhưng Hải quân không chịu. Bọn họ định lắp pháo 100mm lên tàu tuần tra trên sông, đánh nhau với quân địch. Bây giờ nếu các anh cần, có thể để nhà máy đó tiếp tục sản xuất.”

Vương Trung: ‘Không vấn đề gì chứ?”

“À, ngài được Hải quân đánh giá rất cao, chắc họ sẽ rất vui lòng.”

Vương Trung: “Tốt, tốt lắm, vấn đề pháo đã được giải quyết, nhà máy sản xuất có thể dùng nhà máy Ural sau khi khôi phục sản xuất. Kỹ sư trưởng Korin, anh ước chừng khi nào thì chế tạo được xe mẫu?”

Korin: “Cái này khó nói trước, nhưng nếu dùng toàn đồ có sẵn, chắc là rất nhanh, tháng 4, tháng 5 năm sau là được!”

Vương Trung: “Tháng 2 tôi muốn nhìn thấy xe mẫu! Ba tháng phải chế tạo xong! Như vậy có thể phát hiện vấn đề sớm

để còn cải tiến!”

Bất cứ trang bị mới nào, lúc đầu chắc chắn sẽ có rất nhiều lỗi, phải sử dụng một thời gian, phát hiện vấn đề rồi mới có thể cải tiến, như vậy mới có thể đảm bảo được độ tin cậy.

Lúc này Vương Trung rất phấn khích, hận không thể tua nhanh đến tháng 2 năm sau, tự mình lái thử xe mẫu.

Sergei: “Tôi biết ngài rất mong chờ, công tước Rokossovsky. Nhưng làm việc phải từ từ, tôi vẫn cảm thấy ngài nên tìm phó quan và thư ký trước, một văn một võ.”

Vương Trung: “Chuyện này…’

Sergei: “Ủy ban của ngài cũng cần rất nhiều nhân viên văn phòng, cho dù kéo ông hiệu trưởng đã nghỉ hưu kia đến, chỉ một mình ông ấy thì làm sao được việc. Hơn nữa ủy ban của ngài cần rất nhiều người có kiến thức chuyên môn, lại có kinh nghiệm chiến đấu, nếu không thì việc thẩm định của ngài sẽ không ai tâm phục khẩu phục.

“Ngài định tìm đâu ra nhiều người như vậy?”

Vương Trung vốn đang nhíu mày, bỗng nhiên nhớ ra trường quân đội vừa điều một loạt sĩ quan đến nghe hắn giảng bài, chọn trong số đó những người có chuyên môn giỏi không phải được sao?

Còn về hai vị phó quan, tại sao Nelly lại không am hiểu quân sự chứ, nếu Nelly làm phó quan cho hắn thì tốt quái

Phó quan…

Vương Trung chơi game all-in vào nhân vật Muersith, nhưng nếu chọn con gái… chắc chắn danh tiếng của cô gái đó sẽ bị hủy hoại.

Hay là tìm một anh chàng bảnh bao nào đó làm phó quan nhỉ?

Grigory mới học đến lớp 10, chắc không được.

Còn Vasili… Tên đó suốt ngày chỉ thích hót phân, nhưng nghĩ đi nghĩ lại hình như cũng chỉ có Vasili là thích hợp.

Gia đình là giáo sư âm nhạc cho nên từ nhỏ đã được giáo dục đàng hoàng, trước khi nhập ngũ đã tốt nghiệp trung học phổ thông, còn tham gia thi đại học, chữ viết rất đẹp. AI

Vương Trung: "Đưa điện thoại đây."

Sergei đại tướng cầm điện thoại đưa cho hắn.

Vương Trung: "Kết nối đến bộ chỉ huy sư đoàn bộ binh cơ giới số 1 vùng Kubinka. Pavlov phải không? Bảo Vasili thu dọn hành lý, đến trang viên của tôi. Trang viên Rokossovsky."

Pavlov: "Có chuyện gì vậy?"

Vương Trung: "tôi muốn bổ nhiệm cậu ta làm phó quan."

"Biết rồi."

Vương Trung buông ống nghe xuống, vậy là xong một phó quan rồi.

(Hết chương) Chuong 106: Rokossovsky hieu may bay

Về phần bên văn chức, Vương Trung quyết định lát nữa sẽ phiên não, hắn lại câm ống nghe lên: "Đưa đến nhà tôi."

Nói xong hắn mới ý thức được nói như vậy không thích hợp, nhân viên trực tuyến người ta đều ngơ ngác, vì vậy đổi giọng nói: "Tiếp Rokossovsky trang viên, trong thành hắn là chỉ có một cái thôi?"

"Đúng vậy. Ngài chờ một chút." Tiếp tuyến viên nói.

Một lát sau, giọng nói uy nghiêm già nua truyền đến: "Rokossovsky trang viên, xin chào ngài. Xin hỏi có thể giúp gì cho ngài không?"

Vương Trung: “Lão gia tử Mikhail, là tôi. Bảo Lyudmila nhận điện thoại.”

“Biết rồi, Trung tướng đại nhân.”

Mikhail tuy là quản gia của nhà Rokossovsky, nhưng danh hiệu công tước hiện tại đang nằm trên đầu Pyotr, anh trai của Vương Trung, cho nên quản gia hết sức cung kính gọi hắn là trung tướng các hạ.

Dù sao Vương Trung đã là công tước Charon, trên lý thuyết hắn là đã tách ra ở riêng.

Rất nhanh bên kia điện thoại truyền đến tiếng nhấc ống nghe: “Alo? Alyosha? Có chuyện gì vậy?”

Vương Trung: “Có hai việc, một là Vasili đang trên đường đến trang viên, tôi muốn thăng hắn làm phó quan, chuẩn bị phòng cho hắn. Thứ hai là, bây giờ em đi Hạ cung, uống trà chiêu với Olga, nghe nàng ấy than thở một chút.”

“Em biết rồi.” Lyudmila cười nói,‘Em sẽ bảo lão gia tử Mikhail chuẩn bị chỗ ở cho Vasili, tự mình lên đường đi Hạ cung.”

“Cẩn thận một chút, trên đường không yên tĩnh, mang theo đủ cảnh vệ.”

“Yên tâm đi, bảo vệ và trạm gác ngầm mà giáo hội phái cho em nhiều đến mức em phát hiện ra được, xung quanh trang viên có rất nhiều quần chúng đến lánh nạn mà, bên trong tất cả đều là người của giáo hội.’ Lyudmila cười nói.

“Vậy thì nhờ em, Olga chắc hẳn đã tích tụ không ít áp lực.”

“Vâng. Anh cũng đừng để bản thân mệt mỏi.”

Vương Trung gật đầu, cúp điện thoại.

Hắn nói với Sergei: ‘Ngày mai phó quan của tôi sẽ đệ trình đầy đủ yêu cầu, cục thiết kế cũng sẽ nhanh chóng được thành lập.”

Sergei: “Việc cải tiến các vũ khí khác thì sao?”

Vương Trung: “Cứ dựa theo nhu cầu phía dưới mà sửa. Các anh không có bộ phận thu thập phản hồi sao?”

“Có.’ Đại tướng Sergei do dự một chút, vẫn hỏi: “Nhưng ủy ban của cậu làm sao biết được những thứ chúng tôi sửa chữa có phù hợp với yêu cầu của bộ đội hay không? Cậu là sĩ quan chỉ huy xe tăng và là người điều khiển xe tăng xuất sắc nhất, vậy dĩ nhiên là biết xe tăng cần phải thay đổi như thế nào, bộ binh do cậu chỉ huy cũng đã tiến hành trận phòng ngự thành công nhất của quân đội, cho nên cậu hẳn là cũng biết súng trường, súng máy và pháo chống tăng cần thay đổi như thế nào. Vậy còn những thứ khác thì sao?” Vương Trung vốn muốn nói tôi cũng biết, nhưng hắn nén lại, bởi vì mặc du hắn đã xem rất nhiều chiến sử trước khi xuyên việt, nhưng vẫn sẽ có chỗ hắn không hiểu rõ, dù sao trên giấy có được chung quy vẫn cảm thấy nông cạn.

Huống chi cho dù là những chuyên gia chuyên môn nghiên cứu chiến sử Thế chiến thứ hai, thì cũng sẽ có điểm mù tri thức của riêng mình.

Vương Trung: “tôi sẽ thành lập một trung tâm phản hồi tiền tuyến, hơn nữa sẽ tổ chức nhân lực thu thập ý kiến đối với vũ khí hiện có từ những quân nhân bị thương và những quân nhân đã rút lui về khôi phục thể lực. Thời điểm thẩm tra cuối cùng cũng sẽ mời những sĩ quan và binh lính ở tuyến một có kinh nghiệm tham gia thử nghiệm.”

Đại tướng Sergei gật đầu: “Vậy thì tôi yên tâm rồi.”

Vương Trung: “tôi phải cáo từ.”

“Ngài đi thong thả.” Sergei chào Vương Trung.

Vương Trung nhìn kỹ sư trưởng Korin, mở cửa ra khỏi phòng, hội hợp với Grigory đang chờ ở cửa, hơn nữa còn nói với hắn: “tôi muốn mời Vasili làm phó quan, anh có ý kiến gì không?”

Dù sao trước đó người luôn đi theo Vương Trung chính là quân sĩ trưởng Grigory.

Grigory cười nói: “Không có ý kiến, hắn dọn phân đã rất chuyên nghiệp rồi.” … Có ý gì, tôi là phân thôi sao? Nếu không phải kề vai chiến đấu với anh đến bây giờ thì tôi đã nổi giận rồi.

Grigory cũng kịp phản ứng: ‘À, tôi không có ý đó, tướng quân ngài biết mà.”

“Tôi biết.” Vương Trung đáp,Anh chỉ đơn thuần cảm thán Vasili dọn phân rất khá.”

“Thật sự rất không tệ, đáng tiếc làm sĩ quan phụ tá thì không thể dọn phân được nữa.”

Vương Trung cười, vừa định đáp lời, phía trước liền truyền đến tiếng rống giận.

“Tên khốn kiếp, tôi phải nói bao nhiêu lần thì anh mới hiểu được! Thiết kế như lìn ấy của anh đúng là củ kẹc! Tôi đã viết bao nhiêu báo cáo như vậy, từ lúc khai chiến đã viết báo cáo, viết đến tận bây giời đcml”

Vương Trung và Grigory liếc nhau một cái, sau đó cùng nhau tăng tốc đi về phía trước.

Sau đó bọn hắn phát hiện âm thanh thật ra là từ dưới lầu truyên đến, phía trước vừa vặn là cầu thang.

Vì thế hai người đi xuống lầu, rẽ qua góc cầu thang, liền thấy một viên phi công trung tá đang lớn tiếng quát mắng mấy

kỹ sư: “Tại sao cứ phải khăng khăng với cái thiết kế như lìn này? Là anh đang lái máy bay hay là tôi đang lái?”

Vương Trung tiến lên một bước: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Viên phi công liếc nhìn Vương Trung, thấy quân hàm trung tướng trên cổ áo liền chào theo phản xạ, sau đó tiếp tục gào thét với kỹ sư.

“Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, cách bố trí hỏa lực của anh không hợp lý! Không hợp lý!”

Kỹ sư rõ ràng biết Vương Trung là ai, lần này mở miệng phản bác liền mang theo lý do: “Thiết kế kia là để phối trọng lượng! Anh hiểu không? Phối trọng lượng!”

Phi công: “Anh phối xong rồi đấy, chúng tôi cái kẹc gì cũng không đánh trúng! Súng máy so với pháo còn hữu dụng hơn, đây quả thực là trò cười lớn nhất! Trò cười!”

Vương Trung chen vào: “Anh là người của bộ đội nào?” Phi công: “Trung đoàn cường kích số 40

Vương Trung: “Anh điều khiển II-2?”

“Vâng, từ khi khai chiến, tôi đã chiến đấu ở mặt trận phía Nam được 5 tháng, thay hai xạ thủ ngồi sau. Tôi cảm thấy mình vẫn có chút quyền lên tiếng.”

Vương Trung nhíu mày: “Anh tác chiến ở mặt trận phía Nam?”

“Đúng vậy, sau khi chiến tranh bùng nổ, không quân ở tuyến đầu đều tiêu đời cả rồi, trung đoàn cường kích của chúng tôi bị điều động đến mặt trận phía Nam để chi viện cho Tập đoàn quân Tây Nam. Ngày 28 tháng 6, tôi đã thực hiện cuộc tấn công đầu tiên vào quân Prosen.”

Vương Trung: “Ở làng Cao điểm Peniye?”

Phi công lắc đầu: “Không biết. Trung tướng là bộ binh nên không biết, lên trời rồi thì rất khó phân biệt rõ ràng mình đang ở đâu, có bản đồ cũng vô dụng, lúc chúng tôi xuất phát là bay về phía tây, thấy quân đội Prosen ở đâu là tấn công ở đó. Lúc quay về thì nhận ra những cột mốc gần sân bay, tìm được cột mốc mới có thể xác định được vị trí, sau đó lại bay về sân bay.

“Cho nên tôi không biết mình đã tấn công kẻ địch ở đâu. Lúc đó tôi bị lạc mất đồng đội, một mình đơn thương độc mã tấn công quân địch.”

Vương Trung: “Có phải lúc đó quân địch đang chuẩn bị tấn công một thị trấn nhỏ có tháp nước và nhà thờ không?”

Phi công dang hai tay ra: “Thị trấn nhỏ nào cũng có tháp nước và nhà thờ.’… Hình như cũng có lý!

Đột nhiên, Vương Trung nhớ tới chiếc Il-2 ở Cao điểm Peniye có số hiệu chiến thuật là 401, mà vị trung tá này là người của trung đoàn cường kích số 4, nói cách khác số hiệu chiến thuật có thể là bắt đầu bằng số 4.

Vương Trung: “Số hiệu chiến thuật của máy bay anh là 401 sao?”

“Đúng vậy. Sao ngài biết?”

Vương Trung cười ha ha: “Lúc anh một mình tấn công quân địch vào ngày 28 tháng 6, tôi ở phía dưới.”

Nói xong Vương Trung phát hiện nói như vậy có chút kỳ quái, bèn đổi cách nói: “Tôi ở trên mặt đất.”

Phi công lập tức thay đổi thái độ vừa rồi: “Thật hay giả vậy? Không đúng, tôi nhớ quy mô quân địch tôi tấn công không lớn, quy mô của chúng tôi khi đó cũng không lớn, không giống như bộ chỉ huy của trung tướng.”

Vương Trung: “Bởi vì khi đó tôi chỉ là một trung tá.”

“Ha ha ha ha, anh khoác lác quá đấy, nửa năm từ trung tá lên tới trung tướng cũng chỉ có một mình công tước Rokossovsky… Ách…” Viên phi công trung tá dừng cười, hắn đánh giá Vương Trung một chút, lại nhìn hành lang trống trơn phía sau Vương Trung.

“Ít tùy tùng…” Hắn lẩm bẩm một câu, xoay người lấy tờ nhật báo Yekaterinburg được kẹp ở trên giá báo đặt bên cạnh ghế dài.

Những tờ báo này đều là để cho những người đang ngồi trên ghế dài chờ đợi làm việc giết thời gian, dù sao bây giờ cũng không có điện thoại di động.

Bình thường sẽ kẹp số báo cùng một loại trong một tuần gần đây vào một cái kẹp, sau đó các loại báo khác nhau được sắp xếp trên giá. Phi công lập tức lật đến trang nhất có in ảnh chụp toàn thân của Vương Trung.

“Trời ơi!” Hắn kinh ngạc kêu lên: “Anh thật sự là Rokossovsky hiểu máy bay mà Kharlamov từng nói sao?”

A? Rokossovsky hiểu máy bay? Không quân gọi tôi như vậy sao?

Viên trung tá đặt tờ báo xuống, đi tới trước mặt Vương Trung, chỉnh trang lại quần áo, đội mũ ngay ngắn, nghiêm túc chào: “Kính chào ngài, tướng quân Rokossovsky!”

Vương Trung đáp lễ, nói: “Anh còn chưa tự giới thiệu mình?”

Trung tá: “Tôi là trung đoàn trưởng trung đoàn cường kích số 4, Drachenko Grigoryevich, đến đây để phản ánh vấn đề của máy bay cường kích II-2!”

Vương Trung: “Tôi là chủ nhiệm ủy ban thẩm tra trang bị quân sự đặc biệt, trung tướng Rokossovsky, trang bị mới, và cả cải tiến trang bị cũ đều phải thông qua sự thẩm tra của chúng

ta. Ngoài ra, ủy ban của chúng ta sẽ thành lập cơ quan thu thập phản hồi tiền tuyến chuyên trách. Nhưng cơ quan này còn chưa được thành lập, anh có thể nói trước với tôi."

Drachenko lập tức đứng nghiêm: "Rõ! Vấn đề tôi muốn phản ánh là…"

Vương Trung: "Nghỉ ngơi một chút, thả lỏng một chút, từ từ nói."

Trung tá thả lỏng cơ thể, nhưng giọng điệu vẫn rất gấp gáp: "Không chậm được đâu! II-2 là một loại máy bay có khuyết điểm rất nghiêm trọng. Ngoại trừ đạn dược được treo, vũ khí hữu hiệu nhất của nó là súng máy, bởi vì hai khẩu pháo kia không thể bắn trúng mục tiêu!"

Vương Trung: "Bởi vì ống ngắm không tốt sao?"

"Đối với súng máy và pháo máy thì ống ngắm vẫn có thể dùng được. Còn ống ngắm ném bom và bắn tên lửa thì đúng là đồ bỏ đi, còn không bằng dựa vào kinh nghiệm để ném. Hơn nữa cách chúng ta tác chiến cũng có vấn đề, máy bay Il-2 này, nếu góc bổ nhào vượt quá 40 độ, nó sẽ rung dữ dội, căn bản là không nhắm bắn được."

Phi công vừa dứt lời, kỹ sư liền mở miệng nói: "Tư tưởng thiết kế của loại máy bay này là bay ngang ở độ cao thấp, coi như một loại xe tăng bay. Tính năng bổ nhào không cần thiết."

Vương Trung nhìn kỹ sư.

Kiến thức của hắn về II-2 đều đến từ trò chơi "Il-2 Sturmovik" - một game mô phỏng lái máy bay chiến đấu, sau đó đội ngũ sản xuất game này tiếp tục phát triển và cho ra mắt tựa game đối kháng xe tăng nổi tiếng "War Thunder".

Trong "II-2 Sturmovik'", đúng là năng lực bổ nhào của Il-2 vô cùng kém, cơ bản chỉ có thể bay ngang ở độ cao thấp, coi như một chiếc xe tăng bay.

Khái niệm này không sai, chỉ là quá mức tân tiến, vê sau này, máy bay trực thăng vũ trang AH-1 Cobra mới đảm nhiệm vai trò này.

Nhưng Vương Trung thông qua game cũng không cảm nhận được vấn đề pháo máy không bắn trúng mục tiêu.

Thế là hắn ra hiệu cho kỹ sư im lặng, để phi công tiếp tục nói.

Drachenko: "Ngoài việc không thể bổ nhào và ống ngắm quá tệ, cách lắp đặt vũ khí trên Il-2 cũng không hợp lý!"

Drachenko giơ hai tay lên, lần lượt đưa ngón trỏ ra, đầu tiên là để hai ngón tay chạm vào nhau: "Đây là cách bố trí hai khẩu súng máy trên II-2."

Tiếp theo, hắn kéo dài hai ngón trỏ ra, kéo dài khoảng nửa mét: "Đây là cách bố trí của hai khẩu pháo."

Vương Trung: 'Lắp pháo trên cánh?"

"Vâng!"

Kỹ sư: "Thứ nhất là để phối trọng lượng, thứ hai, tốc độ bắn của pháo chậm, thiết bị đồng bộ với cánh quạt rất khó thiết kế."

Phi công lập tức nổi giận: "Sau đó anh lại lắp hai khẩu pháo lên cánh, kết quả là hễ bắn là rung, căn bản không bắn trúng mục tiêu! Hơn nữa, độ rung này còn khiến cho súng máy vốn dĩ bắn rất chuẩn cũng trở nên lệch lạc! Kết quả là rất nhiều khi muốn tấn công chính xác, chúng tôi đều phải dùng súng máy, căn bản không dám dùng pháo."

Vương Trung nhớ ra rồi, hình như quả thật có hồi ký từng ghi lại, nói tỷ lệ bắn trúng mục tiêu của II-2 quá kém, cho nên mọi người thích dùng 8 chiếc, thậm chí là hơn hai mươi chiếc máy bay tạo thành đội hình hàng ngang giống như tường khiên

của ky binh, vừa bay vừa bắn, dùng mật độ hỏa lực để bù đắp cho độ chính xác.

Vương Trung nhìn kỹ sư: "Tôi không quan tâm là anh đổi vị trí lắp đặt vũ khí, hay là dùng biện pháp khác, tóm lại, hãy để cho vũ khí trên máy bay có thể bắn trúng mục tiêu!"

Lúc này, trung đoàn trưởng trung đoàn cường kích lên tiếng: "Trung tướng các hạ, nói thật, so với Il-2, Pe-2 của trung đoàn bên cạnh có hiệu quả tấn công rõ ràng hơn nhiều. Tôi đã từng lái thử Pe-2, nó nhanh hơn II-2 rất nhiêu, hơn nữa còn linh hoạt hơn Il-2, nó còn có thể bổ nhào để tấn công!

"Pe-2 bay lên cao còn có khả năng trinh sát tốt hơn, tìm được mục tiêu là có thể bổ nhào ném bom, sau đó dựa vào tốc độ và tính cơ động để rút lui, hỏa lực tự vệ của bản thân nó cũng mạnh hơn Il-2 của chúng tôi!"

Vương Trung: "Anh cho rằng Pe-2 tốt hơn sao?"

"Đương nhiên!"

Vương Trung: "Vậy anh cho rằng tất cả các trung đoàn cường kích hiện tại muốn chuyển thành trung đoàn ném bom hạng nhẹ Pe-2 thì cần bao nhiêu thời gian để huấn luyện?"

"Vài tháng là đủ rồi!" Giọng của Drachenko đã không còn tự tin như trước nữa. Bởi vì Pe-2 là oanh tạc cơ hạng nhẹ hai động cơ, khác biệt rất lớn so với cường kích một động cơ như II-2.

Vương Trung võ vai Drachenko: "Yên tâm đi, trước tiên cứ lái Il-2, chờ viện trợ của Mỹ đến, tôi sẽ cho anh một thứ lợi hại hơn."

Ví dụ như máy bay chiến đấu P-47 Thunderbolt, bởi vì ngoại hình của nó mà được một số người gọi đùa là "bình sữa".

Thứ này có khả năng bổ nhào cực kỳ xuất sắc, nếu như nắm vững được bí quyết không chiến năng lượng thì đây chính là một loại chiến đấu cơ ưu tú.

Đồng thời, giống như tất cả máy bay chiến đấu ưu tú khác của Mỹ, nó đều có thể mang theo rất nhiêu vũ khí.

Sau khi ném bom xong vẫn có thể không chiến, mấu chốt là, đối với phi công mà nói, nó đều là máy bay một động cơ, thời gian huấn luyện chuyển đổi sẽ ngắn hơn.

Nhưng Drachenko không biết chuyện này, hắn chỉ có thể nhìn Vương Trung với vẻ mặt nửa tin nửa ngờ: "Vâng, tôi tin ngài.' (Hết chương)

Chương 120: Nịnh Hót

Chuong 107: Trian vong tuong lai

Chuong 107: Trien vong tuong lai

Vương Trung: "Bộ phận của chúng ta sẽ nhanh chóng thành lập bộ phận chuyên trách tiếp nhận phản hồi, đến lúc đó sẽ gửi địa chỉ liên lạc cho các đơn vị thông qua văn bản, mọi người có ý kiến gì về máy bay đều có thể viết thư cho chúng tôi.

"Mọi người cũng gửi bản sao kinh nghiệm tổng kết sau chiến tranh cho chúng tôi, để chúng tôi tham khảo khi cải tiến vũ khí.

"Tôi sẽ đảm bảo rằng các kỹ sư không thể phớt lờ ý kiến của mọi người!"

Vương Trung nhìn kỹ sư.

"Nếu kỹ sư nào vẫn khăng khăng cho rằng thiết kế của mình là tốt nhất, vậy thì nhất định phải đến tuyến đầu điều khiển chính những thứ do mình thiết kế, thực hiện nhiệm vụ trong vòng một năm."

Drachenko vừa nghe thấy câu này, lập tức cười lớn: "Cái này hay, cái này hay lắm! Cho dù kỹ sư các hạ không biết lái máy bay, thì cũng có thể làm xạ thủ ở vị trí phía sau."

Tỷ lệ tử vong của xạ thủ phía sau trên Il-2 còn cao hơn nhiều so với phi công, dù sao thì máy bay chiến đấu của địch chủ yếu tấn công từ phía sau.

Sắc mặt của gã kỹ sư vừa rồi còn cứng miệng, giờ đây đã tái mét: "Không, không thể nào, đế quốc đã đào tạo tôi ngần

ấy năm, anh không thể để tôi chết như một tên lính quèn được!”

Vương Trung: “Tại sao không thể? Thực tế thì trong nửa năm chiến đấu vừa qua, đã có rất nhiều kỹ sư hy sinh rồi, anh có gì đặc biệt hơn họ sao? Không, tôi thấy là không. Đã cố chấp cho rằng ý tưởng thiết kế vũ khí của mình là hoàn mỹ, vậy thì hãy chứng minh cho chúng tôi thấy.”

Kỹ sư lộ vẻ mặt đau khổ.

Lúc này, Vương Trung đột nhiên nảy ra một ý tưởng, tại sao không gọi những người đã từng trải qua chiến hỏa ở tiên tuyến trở vê làm nhà thiết kế nhỉ?

Trái Đất từng có những người tham gia chiến đấu với quân Đức Quốc Xã, sau khi chiến tranh kết thúc, họ tiếp tục đi học và trở thành những người tài giỏi.

Cho họ trở vê học tập từ sớm, để họ trở thành những người tài giỏi, có được không?

Vương Trung suy nghĩ một chút, quyết định sẽ viết một bài báo, kêu gọi những sinh viên đại học đã từng trải qua chiến tranh, mang theo kiến thức thực tiễn ở tiền tuyến trở về cống hiến cho đất nước ở những nơi quan trọng hơn.

Nhưng hắn không muốn viết tay nữa, để Vasili nhanh chóng học cách sử dụng máy đánh chữ đi!

Vương Trung vừa nghĩ như vậy, vừa chào tạm biệt Drachenko, dẫn Grigory đi xuống lầu.

Drachenko nhìn theo bóng dáng của trung tướng Rokossovsky biến mất ở chỗ rẽ, lúc này mới quay sang nhìn kỹ sư: “Chúng tôi rất hoan nghênh anh trở thành xạ thủ phía sau.”

Kỹ sư run ray môi một lúc, sau đó mới khó khăn nói: "Muốn phối trọng lượng lại cho máy bay thì phải thiết kế lại từ đâu, không mất vài tháng thì không làm xong đâu, đặc biệt là thiết bị đồng bộ của pháo, phải trải qua rất nhiều cuộc thử nghiệm mới có thể đảm bảo pháo bắn trúng mục tiêu…"

Drachenko: "Vậy thì sửa đi. Thực ra chúng tôi còn một phương án khác, đó là tháo pháo đi, bỏ bớt trọng lượng của pháo và đạn pháo, mang theo nhiều đạn rocket cỡ nòng lớn hơn. Chúng tôi có một ý tưởng, đó là cải tiến đạn rocket của BM-13 thành rocket cho không quân, giảm bớt thuốc phóng, phần đầu đạn thì làm lớn hơn một chút."

Kỹ sư há hốc mồm: "Cái này… có hợp lý không?"

Drachenko: "Rất hợp lý, thực ra đã có người yêu cầu bộ phận hậu cần cải tiến như vậy rồi, số lượng rocket mang theo có thể tăng gấp đôi! Lúc tấn công mục tiêu trên mặt đất thì dùng súng máy xác định khoảng cách, sau đó mới bắn rocket."

Kỹ sư: "Vậy các anh lấy gì để đối phó với máy bay chiến đấu của địch?"

Drachenko cười ha ha: "Anh nghĩ khi chúng tôi đối đầu với máy bay chiến đấu của địch, còn có thể dùng hỏa lực bắn thẳng được sao? Bản thân thứ anh thiết kế ra nặng nề thế nào, chẳng lẽ anh không biết?"

Phi công đi theo Drachenko cũng cười lớn.

Nhìn nụ cười của bọn họ, mặt kỹ sư đỏ bừng.

Lúc này Drachenko mới thôi cười, vỗ vai kỹ sư: "Cải tiến cho tốt đi, tôi thấy tướng quân Rokossovsky cũng dễ nói chuyện, nếu anh cải tiến tốt, chắc chắn ngài ấy sẽ không đưa anh ra tiền tuyến đâu."

Nói xong, Drachenko xoay người, phất tay với cấp dưới: "Đi thôi! Về nói cho mọi người trong trung đoàn biết, tướng

quân Rokossovsky thực sự rất hiểu biết về máy bay, Kharlamov ở trung đoàn tiêm kích quả nhiên không hề nói khoác, mọi người đều tưởng hôm đó cậu ta say rượu nên mới nói năng lung tung, không ngờ lại là sự thật!"

Bên này, Vương Trung vừa mới từ Cục quân giới đi ra, hắn xem đồng hồ - trời sắp tối rồi, mùa này ở Yekaterinburg trời tối rất nhanh, mà lúc này Lyudmila vẫn còn đang trên đường đến Hạ cung uống trà chiều với nữ hoàng Olga.

Hắn cảm nhận rất rõ rệt đất nước Ant có vĩ độ rất cao.

Vương Trung lên xe, tài xế lập tức quay đầu lại hỏi: "Chúng ta đến đâu ạ?"

"Về Rokossovsky trang viên." Vương Trung suy nghĩ một giây, ra lệnh.

Chủ yếu là ngày này chạy khắp nơi, hơi mệt, về trang viên nghỉ ngơi một chút, chờ Vasili đến, có thể nhét máy đánh chữ cho hắn, bắt đầu viết văn kiện.

Trước tiên xác định quy cách kỹ thuật của xe vận chuyển pháo 100mm, sau đó là địa điểm chọn của ủy ban mới, thành lập nhân viên vân vân…

Vương Trung không khỏi đỡ trán, phiền toái rất nhiều, nếu không thì cứ điều Pavlov đến ủy ban này làm trâu làm ngựa là được.

Đầu tiên Pavlov đáng tin, tiếp theo năng lực làm việc rất mạnh, nhất định có thể đảm đương trách nhiệm lớn.

Kubinka, bộ tư lệnh Sư đoàn Cơ giới Cận vệ Số 1, Pavlov đột nhiên hắt xì mấy cái, nước miếng và nước mũi làm bẩn văn kiện trên mặt bàn.

Hắn vội vàng lấy khăn tay ra lau, vừa lau vừa mắng: "Chắc chắn là vợ tôi lại cằn nhằn rồi."

Yegorov: “Cần nhăn cái gì? Cậu đã điều động đến thủ đô rồi còn không về nhà ở?” “Chứ sao nữa?” Pavlov lắc đầu: “Có đôi khi thật hâm mộ cậu, vợ ở bệnh viện quân y. Khi nào tổ chức hôn lễ?”

Yegorov: “Ý của chúng tôi là, vào thời điểm này không nên lãng phí thời gian tổ chức hôn lễ, hiện tại lương thực đã bắt đầu phân phối rồi, ngay cả đội giặt quần áo cũng được phân phối theo hạn ngạch, tổ chức hôn lễ không thích hợp.”

Lính chiến đấu và nhân viên hậu cần ở vị trí quan trọng vẫn cung ứng theo tiêu chuẩn bình thường, còn “dân phu” được thuê thì không lạc quan như vậy.

Cũng chỉ có Nelly là người trên danh nghĩa là dân phu còn có thể ăn uống tương đối tốt.

Đương nhiên Nelly hiện tại không ở Kubinka ăn cơm, theo ý nguyện của cô ấy, hạn ngạch của cô ấy bị phân cho mấy bà thím trong nhà có con nhỏ giặt quân áo.

Tướng Rokossovsky cũng phân phối dựa theo cách nghĩ tương tự.

Pavlov: “Vợ tôi mắng tôi cũng có nguyên nhân là do tôi không thể tranh thủ thêm phần phân phối cho gia đình. Mất đi Kazaria, nhưng lại sơ tán nhiều người ở phía đông như vậy, sang năm biết đâu sẽ chết đói.”

Yegorov nghiêm túc gật đầu, đổi chủ đề: “Vợ cậu cũng là người Kazaria?”

“Phải, nhưng sau khi đến Yekaterinburg học tập thì chỉ coi mình là người Yekaterinburg. Cô ấy thậm chí còn bắt đầu chê bai tôi quê mùa.”

Pavlov nói xong, Yegorov cười khổ: “Nếu như không đánh chiếm lại được, thì vĩnh viễn chỉ có thể là đồ nhà quê.”

“Sẽ đánh chiếm lại được, tôi tin tưởng tướng quân.” Pavlov uống một ngụm trà.

Vương Trung vừa trở lại cửa trang viên, liên thấy Vasili xách túi, ngơ ngác nhìn trang viên lớn trước mắt.

“Cậu vào đi, đứng ngoài làm gì?” Vương Trung vừa nói vừa xuống xe, đi lên bậc thang trước cửa, đấm Vasili một cái vào vai.

Vasili: “Không, trang viên này xa hoa quá, đất phong nhà cậu không phải chủ yếu ở Kazaria sao?”

Vương Trung: “Cụ thể tôi không biết, nhưng hình như căn nhà này được mua từ tay gia tộc giàu có địa phương, chắc cũng được một khoảng thời gian rồi. Đi nào, vào trong đi, cậu biết dùng máy đánh chữ không?”

Vasili: “Biết sơ sơ.”

Vương Trung: “Tuyệt quá, tối nay tôi có rất nhiều văn kiện muốn soạn thảo, đang lo không có ai giúp.”

Vasili bị Vương Trung kéo vào trong tòa nhà chính của trang viên, biểu hiện như thiếu nữ bị tú bà kéo vào lầu xanh: “Không, tôi thật sự chỉ biết sơ sơ thôi. Tôi cứ tưởng sĩ quan phụ tá là làm những công việc liên quan đến quân sự, ví dụ như cập nhật bản đồ gì đó.”

Vương Trung: “Thôi đi, cậu cũng nói là cậu không hiểu âm nhạc, thế mà cậu đã viết hai bài hát nổi tiếng khắp Ant rồi đấy, cậu đây đâu phải chỉ có nửa giang sơn, cậu là cả giang sơn của nền âm nhạc Ant.”

Vasili: Nhưng đánh máy thì thật sự không được…

Vương Trung vừa nói vừa kéo Vasili vào đại sảnh, đúng lúc quản gia Mikhail ra đón: “Công tước, dụng cụ làm việc của ngài Vasili đã chuẩn bị xong.”

Bởi vì người thừa kế tước vị gia tộc Rokossovsky là anh trai Pyotr, cho nên quản gia mới không gọi Vương Trung là cậu chủ, mà gọi là công tước.

Dù sao thân phận của Vương Trung hiện giờ mà gọi là cậu hai thì không còn thích hợp nữa.

Vương Trung: "Tốt lắm, dẫn đường đi, để chúng ta xem thử bản lĩnh của cậu nào, Vasili."

Một tiếng sau, Vương Trung nhìn thành quả của Vasili.

Vasili: "Tôi đã nói là tôi chỉ biết dùng máy đánh chữ thôi mà, dùng nó để ghi chép văn bản vẫn hơi khó."

Vương Trung: "Được rồi, cậu tránh ra, để tôi tự làm."

Không phải chỉ là đánh máy thôi sao, có gì khó! Vương Trung nghĩ, đúng là trò cười, chúng ta là cao thủ Liên Minh Huyền Thoại, lúc gõ phím chữ phun đồng đội còn nhanh như đánh đàn!

Hơn nữa còn chơi bản "Ong Mật Đốt Gấu" nữa chứ.

Vương Trung ngồi vào vị trí của Vasili, đẩy ống lăn của máy đánh chữ về vị trí cũ, chuẩn bị bắt đầu thao tác.

"Thông số kỹ thuật của xe vận chuyển pháo 100mm"

Đánh xong câu này, Vương Trung định xuống dòng, bấm phím xuống dòng, sau đó tiếp tục gõ, kết quả phát hiện chữ cái bị lệch, nối tiếp vào chữ cái cuối cùng của dòng trên.

Vương Trung ngẩn người, sau đó mới phản ứng kịp là phải đẩy ống lăn về vị trí ban đầu.

Vương Trung xé tờ giấy bị đánh đến nát nhừ đi, bắt đầu lại từ đầu.

Kết quả đánh được hai dòng lại gặp vấn đề.

Máy đánh chữ cơ này không tiện lợi như máy tính, định dạng gì đó đều phải do người đánh máy tự điều chỉnh.

Hơn nữa, bàn phím của máy đánh chữ cơ so với bàn phím cơ cứng nhất còn cứng hơn nhiều, Vương Trung mới đánh được hai dòng mà tay đã phản đối.

Vương Trung nhìn Vasili.

Vasili: "Thấy chưa, chính cậu cũng không được!"

Vương Trung mím môi nhìn Vasili.

Vasili: "Đi xúc phân đúng không, không thành vấn đề. Đợi tôi đeo dải băng phụ tá xong, tôi sẽ đi xúc ngay."

Vương Trung: "Tôi thấy cậu không còn sợ xúc phân nữa rồi, được, ra lệnh cho cậu phải học thành thạo máy đánh chữ, trong vòng một tuần phải luyện tập đến trình độ một ngày đánh được một vạn chữ!"

Vasili há hốc mồm: "Không, cậu không thể đối xử với tôi như vậy!"

Đúng lúc này, cửa phòng làm việc mở ra, Lyudmila bước vào, mỉm cười với Vương Trung: "Alyosha, em về rồi đây."

Nói xong, cô ấy quay đầu nhìn ra cửa: "Vào đi, em giới thiệu cho Alyosha, à không, công tước Rokossovsky một chút." (Hết chương) Chuong 108: Tien trien

Vương Trung nhíu mày, cảm thấy sự việc không đơn giản.

Chưa kịp từ chối, Lyudmila đã mời người ngoài cửa vào phòng làm việc.

Vương Trung ngây người, buột miệng nói: "Hả?"

Bởi vì người phụ nữ bước vào, cho dù là người có khả năng phán đoán tuổi tác của phụ nữ kém như Vương Trung, cũng có thể nhìn ra người này hơi đứng tuổi.

Dùng cách nói dễ hiểu của dân mạng để hình dung thì chính là, khoảng tâm "cô Thảo" nhỉ?

Chính là - nhìn bê ngoài rõ ràng biết bà ấy đã lớn tuổi, nhưng cũng biết lúc còn trẻ chắc chắn là một đại mỹ nhân.

Lyudmila giới thiệu: "Đây là quý bà Gabrielle Ulyanova, Olga - Hoàng đế bệ hạ đã tiến cử bà ấy cho em, đảm nhiệm chức vụ thư ký cho, cho anh ấy."

Vương Trung nhìn thấy dáng vẻ lúng túng khi liên tục sửa chữa cách xưng hô của Lyudmila, suýt nữa thì bật cười.

Lúc này, Vasili lên tiếng: "Nữ quan cấp bậc quý bà, lợi hại đấy, chắc chắn đánh máy không thành vấn đề!"

Bà Ulyanova đẩy kính: "Tôi quả thực rất giỏi đánh máy và sắp xếp văn kiện."

Vương Trung đứng dậy, nhường chỗ ngồi trước máy đánh chữ: "Mời bài!"

Bà Ulyanova ngẩng cao đầu, sải bước đến trước máy đánh chữ ngồi xuống.

Vasili hình dung: "Thần thái này giống như Sa hoàng bước lên ngai vàng, xem ra sau này chúng ta không cần phải lo lắng chuyện đánh máy nữa rồi."

Bà Ulyanova lại nói: "Không, chẳng phải cậu muốn thành lập một ủy ban để xem xét việc cải tiến vũ khí sao? Cân nhắc đến việc ủy ban này cần xem xét toàn bộ vũ khí của đế quốc Ant, ít nhất cũng cần 20 nhân viên đánh máy."

Vasili giật mình, vỗ tay: "Bà ấy là tổng tư lệnh của quân đoàn đánh máy!"

Vương Trung: "À, quý bà Ulyanova, vậy có thể nhờ bà tổ chức những nhân viên đánh máy này được không?"

Bà Ulyanova gật đầu: “Nếu được ủy quyền, tôi có thể phụ trách việc này.”

Vương Trung: “Vậy thì tốt quá, bà còn có thể tổ chức những gì nữa không? Ví dụ như nhân viên văn thư có kinh nghiệm làm việc trong cơ quan nhà nước? Quý bà Ulyanova?”

Bà Ulyanova nhìn chằm chằm Vương Trung: “Sao cậu phải cung kính với tôi như vậy? Cậu đang giễu cợt tôi đấy à?”

Vương Trung thâm nghĩ lỗi này đâu phải do tôi, rõ ràng là bà toát ra khí chất của giáo viên chủ nhiệm, lúc nào cũng lén lén lút lút đi đến cửa sau lớp học, nhìn chằm chằm vào những học sinh đang nói chuyện riêng.

Bất kỳ ai từng trải qua 12 năm phổ thông, khi đối diện với bà ấy đều sẽ theo bản năng đứng nghiêm, bày ra thái độ cung kính.

Chờ chút, hình như cảm giác của Vương Trung đối với bà cô này đã thay đổi rồi, từ “cô Thu” biến thành “giáo sư McGonagall”, bước nhảy hơi xa, cần phải tiêu hóa đã.

Lúc này, bà Ulyanova thấy Vương Trung không nói gì, bèn nói tiếp: “Cậu không nên cung kính với tôi như vậy, thứ nhất, tước vị của chồng tôi thấp hơn cậu nhiều, thứ hai, tôi chỉ là nữ quan cấp bậc quý bà, còn cậu là công tước, đáng lẽ ra tôi phải là người cung kính với cậu mới phải.”

Vương Trung: “Vâng, bà Ulyanova.’

Bà Ulyanova thở dài: “Đừng có xưng hô với tôi cung kính như vậy.”

Vương Trung: “Theo tôi thấy, xét về tuổi tác, sự kính trọng của tôi là điều dễ hiểu.”

Ý của Vương Trung là xét theo góc độ kính lão đắc thọ thì cách làm của mình không có vấn đề gì.

Nhưng rõ ràng là bà Ulyanova càng thêm tức giận.

Lúc này Vương Trung mới nhớ ra, hình như ở phương Tây không thể tùy tiện hỏi tuổi tác của phụ nữ.

Làm vậy rất bất lịch sự.

Vương Trung: "Xin lỗi, ý tôi là…"

Lyudmila vỗ vai Vương Trung, chen vào giữa hai người: "Bà Ulyanova, ý của Alyosha là, đối với một nữ quan đáng tin cậy như bà, chúng ta nên thể hiện sự tôn trọng. Anh ấy đối với người khác cũng vậy, ngay cả người làm vườn lớn tuổi được chúng tôi thuê, anh ấy cũng nói chuyện rất lễ phép."

Đúng vậy, ông làm vườn tóc bạc trắng rồi, Vương Trung theo thói quen sẽ tôn trọng ông ấy, đây là truyên thống của người Ciris, Vương Trung đã qua cái tuổi không biết kính lão rồi.

Bà Ulyanova cẩn thận quan sát biểu cảm của Lyudmila, lúc này mới bình tĩnh lại: "Cũng đúng, dù sao ngài cũng là người được giáo hội trọng dụng."

Ồ, còn có thể giải thích như vậy sao? Tôi không tốt sao, đây là phẩm chất tôi mang từ quê hương đến đấy.

Sau đó, bà Ulyanova lại nói: "Tuy chồng tôi không phải là kiểu quý tộc bảo thủ, nhưng ông ấy cũng không phải là kiểu tân quý tộc như cha cậu, như vậy có vấn đề gì không?"

Vương Trung: "À, không có vấn đề gì. Chồng bà là người ôn hòa, đó chính là đối tượng mà chúng ta cần tranh thủ, không có vấn đề gì."

"Vậy thì tốt, yên tâm, tôi sẽ không mang bất kỳ tài liệu nào ra khỏi nơi làm việc, cũng sẽ không nói bất kỳ chuyện gì liên quan đến công việc với chồng tôi."

Lúc này, Vasili vỗ tay: “Tôi nhớ ra rồi, quý bà quốc vụ phải là phụ nữ quý tộc đã kết hôn mới có thể đảm nhiệm, trên đó chỉ có hai cấp bậc nữa thôi, cấp hai là nữ quan quản lý cung điện, cấp một là tổng quản nữ quan.

“Quý bà quốc vụ trong cung cũng là chức vị quan trọng, có thể quản lý đến mấy nghìn cung nữ!”

Bà Ulyanova nhìn Vasili: “Nói không sai, ngài Vasili Vladimirovich.”

Vương Trung nhíu mày, nếu không nhìn dòng thông tin giới thiệu, cậu suýt nữa quên mất Vasili còn có một cái tên lót dài như vậy, cũng quên mất họ của anh ta là Bradsky.

Vasili: “Gọi tôi là Vasili được rồi. Hôm nay tôi bắt đâu nhậm chức sĩ quan phụ tá, sau này chúng ta là đồng nghiệp rồi, bà Ulyanova.”

Bà Ulyanova gật đầu.

Vương Trung: “Tên này dài quá, bà Ulyanova, sau này tôi gọi bà là…’ Hỏng rồi, Vương Trung là người Ant giả, làm sao biết được tên thân mật của Gabrielle là gil

Bà Ulyanova lên tiếng: “Có thể gọi tôi là Abby hoặc là Ally.”

Vương Trung: “Vâng, bà Ally, mời bà bắt đầu công việc.”

Bà Ally gật đầu, ngồi xuống trước máy đánh chữ, lặng lẽ khôi phục lại toàn bộ những thiết lập mà Vương Trung vừa mới chỉnh, sau đó lấy tờ giấy bị hỏng ra.

Vương Trung bắt đầu đọc: “Thông số kỹ thuật của xe vận chuyển pháo 100mm. Mục tiêu thiết kế: Tiêu diệt xe tăng Prosen ở khoảng cách 1000 đến 1500 mét, đồng thời bảo vệ binh sĩ xe tăng của chúng ta một cách tối đa.

“Nó nên được trang bị pháo phòng không 100mm của hải quân trên cơ sở đảm bảo hiệu suất không thay đổi, đồng thời có khả năng trinh sát tốt và khả năng phòng thủ chính diện đáng tin cậy.”…

Ngày hôm sau, Vương Trung tỉnh dậy, phát hiện mình ngủ quên trên ghế sofa trong phòng làm việc, sau đó mới nhận ra âm thanh đều đặn bên tai chính là tiếng gõ máy chữ.

Vương Trung đứng dậy, thấy bà Ally vẫn đang làm việc, bèn hỏi: “Không phải hôm qua đã đánh máy xong hết rồi sao?”

Bà Ally: “Mới chỉ đánh xong bản thảo đầu tiên thôi, còn rất nhiều chỗ cần phải sửa, văn bản như vậy không đạt yêu cầu, cho nên tôi mới đánh lại. Hơn nữa, văn bản này cần phải nộp cho ba bộ phận, cho nên tôi đánh ba bản giống nhau.”

Vương Trung “Ồ” một tiếng, thời đại này máy photocopy tĩnh điện vẫn chưa được ứng dụng rộng rãi, cho nên phân lớn văn bản đều phải đánh máy như vậy.

Bà Ally nói tiếp: “Đợi sau khi nhóm của chúng ta được thành lập, những loại văn bản cần phải sao chép nhiều bản này có thể làm thành bản in, in hàng loạt”

Vương Trung: ‘Ồ… giao cho bà đấy!”

Bà Ally gật đầu: “Cứ giao cho tôi. Bây giờ cậu nên đi rửa mặt thay quần áo, ăn sáng đi. Tôi nghĩ cô Melekhovna đang đợi cậu đấy.”

Vương Trung vẫn nhớ rất rõ họ của Lyudmila, cho nên vừa nghe đến Melekhovna là biết ngay đang nói đến vợ mình.

Vương Trung: “Vậy phiền bà.”

Nói xong, Vương Trung đá vào mông Vasili đang ngủ gục trên bàn: “Này! Dậy mau!”

“Kẻ địch đến à? Ở đâu?” Vasili bật dậy, luống cuống tay chân tìm kiếm súng ngắn Tokarev, sau đó mới phát hiện không có súng - bình thường sĩ quan phụ tá không mang theo súng trường.

Vương Trung: “Rửa mặt, thay quần áo đi. Hôm nay chúng ta còn rất nhiều việc phải làm. Nhớ mang theo cặp tài liệu! Còng tay vào còng tay của cậu.”

Vasili vừa dụi mắt vừa đáp: “Rõ!”

Bà Ally: “Tài liệu tôi đã sắp xếp xong hết rồi, Vasili Vladimirovich.”

Vasili: “Đã bảo gọi tôi là Vasili được rồi mà.”

Vương Trung không để ý đến bọn họ nữa, đi thẳng ra khỏi phòng làm việc, vừa hay nhìn thấy Nelly đẩy xe đẩy đến. Trên xe đẩy là chậu rửa mặt, khăn mặt và những thứ khác, còn có bộ quân phục mới được gấp gọn gàng.

Vương Trung cúi đầu nhìn bộ quân phục nhăn nhúm trên người vì nằm ngủ quên, khen ngợi Nelly: “Có cô thật tốt.”

Nelly lùi vê sau một bước, hai tay khoanh trước ngực.

Vương Trung xua tay: “Không, hôm nay không có hứng thú đó. Tôi đi tìm Lyudmila đây! Cô ấy đâu?”

Nelly: “Phòng ăn, cô ấy đợi cậu lâu rồi.”

Vương Trung gật đầu, nhanh chóng rửa mặt, thay quần áo xong, đi thẳng đến phòng ăn.

Cậu nghe thấy tiếng Nelly mở cửa phía sau: “Bữa sáng đến rồi đây.”

Thì ra trong xe đẩy còn giấu bữa sáng, xe đẩy của người hầu gái đúng là thần kỳ như túi thần kỳ của Doraemon vậy.

Lyudmila đang ngồi ở phòng ăn đọc báo, chiếc radio bên cạnh đang phát bản tin thời sự.

Vương Trung: "Chào buổi sáng, em ngủ ngon không…"

Chưa hỏi xong, Vương Trung đã ngáp một cái rõ to.

Lyudmila: "Anh thấy nữ quan mà bệ hạ tiến cử thế nào?"

Vương Trung: "Rất lợi hại, một người chống đỡ 10 người. Sao vậy?"

Lyudmila thở dài: "Hôm kia, các tiểu thư ở Yekaterinburg đã nghe phong phanh là anh muốn thuê nhân viên đánh máy. Có rất nhiều tiểu thư là con gái của các vị thư ký, bản thân họ cũng biết đánh máy, đều đang mong muốn được đến bên cạnh anh."

Vương Trung: "Cho nên Olga liền phái một nữ quan đến, quản lý những cô gái này, dựng lên một "vách chắn" đúng không?"

"Chỉ sợ chính là như vậy. Ngay từ đầu tôi đã nghĩ cô ấy sẽ giới thiệu cô gái trẻ tuổi, kết quả là một bà vợ đã kết hôn ổn trọng như vậy. Nghĩ lại cũng đúng, cô ấy không thể nào gia tăng đối thủ của mình."

Vương Trung nhìn Lyusha, nghĩ thầm thẳng thắn như vậy thật sự tốt sao? Xe mã pháo đều bày rõ ràng, sau đó chém giết, còn muốn cho hắn biết?

Lyudmila nhìn chằm chằm Vương Trung: "Tôi biết anh đã cự tuyệt bệ hạ rất nhiều lần, nhưng chúng ta không thực hiện hôn ước, cô ấy sẽ không dừng lại."

Vương Trung: "Không thành vấn đề, hiện tại nhà Rokossovsky là anh trai tôi đương gia, tôi bên này tìm hắn gật đầu là được rồi, cô lại tìm phụ thân cô tới, chúng ta chính thức đính hôn."

Lyudmila nở nụ cười: “Ừ””

(Hết chương)

Chương 121: Bỗng Nhiên Giàu Có

Chương 109: Đàm phán với Hợp Chủng Quốc

Chương 109: Đàm phán với Hợp Chủng Quốc

Vương Trung nhìn nụ cười của Lyusha, bỗng nhiên muốn ôm cô một cái, liền giang hai tay với Lyusha.

Lyudmila làm ra vẻ chị gái xem em trai bướng bỉnh: "Anh, đến đây đi."

Cô xoay người, giang hai tay ra.

Vương Trung quỳ một gối xuống đất trước mặt cô, vùi đầu vào ôn nhu hương chỉ thuộc về mình.

Trạm xăng của Lyudmila, Rokossovsky!

Đúng lúc này điện thoại vang lên.

Vương Trung đột nhiên không muốn rời khỏi ôn nhu hương đi nghe điện thoại, tựa như sáng sớm trong trời đông giá rét người ta không muốn rời khỏi ổ chăn ấm áp.

Lyudmila nhẹ giọng nói: "Anh cầm lấy ống nghe muộn một chút, có thể sẽ có mấy trăm hơn ngàn người uổng mạng."

Vương Trung lập tức đứng lên, đi ve phía điện thoại, nhanh nhẹn cầm lấy ống nghe: "Tôi là Rokossovsky trung tướng, ai vậy?"

Giọng Belinsky từ bên kia điện thoại truyên đến: "Buổi sáng tốt lành, trung tướng Rokossovsky. Nghe nói hành động của cậu ngày hôm qua được phi công và chỉ huy không quân

nhất trí khen ngợi, làm tướng linh lục quân thật không đơn giản.”

Vương Trung: “Buổi sáng tốt lành, thưa ngài. Tôi chỉ nghe họ phản hồi, đồng thời dùng danh hiệu mới của mình nói chuyện giúp họ mà thôi. Dù sao tương lai trang bị mới có được đầu tư sản xuất hay không cũng phải do Ủy viên trưởng là tôi gật đầu.”

Belinsky: “Thẩm phán quan đã báo cáo yêu cầu cậu đưa ra cho tôi, cậu phải chú ý một chút, có thể chúng ta bây giờ không sản xuất ra được thứ phù hợp yêu cầu.”

Vương Trung: “Không sản xuất được?”

Bên phía Belinsky truyền đến tiếng lật trang, có lẽ trên tay hắn có báo cáo: “Chúng ta có mấy trung tâm công nghiệp, Agasukov sơ tán khá tốt, có 70% kỹ thuật viên và công nhân chuyên nghiệp đã được sơ tán về hậu phương,

“Nhưng mà tiến độ sơ tán máy móc, đặc biệt là loại máy móc cỡ lớn, sản lượng của chúng ta hiện nay lại không lý tưởng.

“Việc sơ tán Shepetovka diễn ra thuận lợi hơn một chút, dù sao thời gian sơ tán cũng dài. Nhưng tương ứng, những nơi gần biên giới hơn, cơ bản là chưa kịp sơ tán. Cậu hiểu chứ?

“Còn có St. Andrewsburg, đây là căn cứ công nghiệp nặng quan trọng nhất của chúng ta. Kẻ địch đã phong tỏa tuyến đường bộ thông thường, chúng ta chỉ có thể vận chuyển tiếp tế từ mặt hồ đóng băng phía bắc!

“Chúng ta đã sơ tán 1 triệu dân thường từ tuyến đường này, nhưng trong đó chỉ có một phần là kỹ sư và công nhân, phần lớn là phụ nữ và trẻ em.

“Nhà máy đèn điện tử của St. Andrewsburg, còn có nhà máy thủy tinh quang học đều chưa sơ tán, toàn bộ đều chưa!

Các công nhân và kỹ sư dự định cùng chiến đấu với quân phòng thủ, cho dù chúng ta khuyên họ rời đi, họ cũng từ chối.

“Cho dù tất cả bọn họ đều rời đi, hai ngành nghề này, nếu như không có những công cụ sản xuất tinh xảo kia, chỉ có công nhân thì tuyệt đối không có khả năng khôi phục.”

Vương Trung: “Hôm qua ở Cục Quân giới tôi đã hiểu rõ cục diện khó khăn của nền công nghiệp chúng ta hiện nay.”

Belinsky: “Vậy cậu hẳn phải biết, chúng ta bây giờ rất cần Hợp Chủng Quốc - không, là viện trợ của tất cả các nước đồng miinh.

“Hôm nay đại sứ Hợp Chủng Quốc cùng một đoàn đại biểu vừa mới đến Yekaterinburg muốn yết kiến Sa hoàng, thảo luận về việc viện trợ. Giáo hội sẽ phái đoàn đại biểu của bộ phận dân sinh tham gia hội đàm.

“Tôi hy vọng cậu cũng tham dự hội nghị. Phía Hợp Chủng Quốc cũng bày tỏ hy vọng tương tự.”

Vương Trung lộ vẻ khó xử: “Tôi… hoàn toàn chưa chuẩn bị tài liệu liên quan, tài liệu tối hôm qua tôi chuẩn bị suốt đêm, đều là về việc thành lập Ủy ban thẩm tra và phát triển xe chở pháo 100mm.”

Belinsky: “Cậu chỉ cần ngồi ở đó thôi, là đã có tác dụng rồi. Nếu không phải chúng tôi còn cần tài năng quân sự của cậu, tôi đã định phái cậu đến Hợp Chủng Quốc để thuyết phục họ rồi. Cậu ở Hợp Chủng Quốc đã được lên tạp chí lớn nhất của họ, hình như là Thời Đại hay gì đó.”

Vương Trung nhíu mày: Mình mà được lên cả tạp chí Thời Đại á? Sao nghe nhẹ nhàng quá vậy?

Belinsky: “Đại sứ Hợp Chủng Quốc muốn đích thân tặng cậu số tạp chí kỳ này, cho nên cậu nhất định phải đi. Tôi đoán

là sau khi tôi cúp máy, bộ phận lễ nghi của hoàng gia sẽ gửi lời mời chính thức cho cậu."

Vương Trung: "Tôi biết rồi. Sáng nay tôi sẽ đến đúng giờ."

Ngày 24 tháng 11, Yekaterinburg, 9 giờ rưỡi sáng, Vương Trung đến Cung điện Mùa hè.

Nhân viên bộ phận lễ nghi của hoàng gia đã đợi hắn ở cửa, lập tức dẫn hắn đến phòng nghỉ.

Đại sứ và đoàn đại biểu Hợp Chủng Quốc đã ở trong phòng nghỉ.

Phòng nghỉ này thật ra là để mọi người liên lạc tình cảm riêng tư, lát nữa lên bàn đàm phán sẽ đối chọi gay gắt, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc trao đổi một chút ở đây.

Dù sao hai bên cũng là đồng minh.

"Trung tướng Rokossovsky!" Vương Trung vừa vào phòng nghỉ, liền có người dùng tiếng Ant mang theo chút khẩu âm nói lớn: "Lần trước chúng ta gặp mặt, còn phải mặc áo cộc tay cơ đấy!"

Vương Trung nhìn theo tiếng gọi, phát hiện là võ quan Hợp Chủng Quốc, Trung tá John Wick mà hắn từng gặp ở lễ quốc tang.

Sau khi bốn mắt nhìn nhau, vị Trung tá liền chào theo nghi thức quân đội với Vương Trung.

Vương Trung đáp lễ xong liền chủ động bắt tay .John Wick: "Gần ba tháng không gặp, lần này chúng ta là đồng minh rồi."

John Wick gật đầu: "Đúng vậy. Kỳ thực sau tháng 8 tôi có về nước một chuyến, vừa mới trở về cùng đoàn đại biểu. Tặng anh cái này."

Anh ta lấy từ trong cặp ra một cuốn tạp chí, trên bìa viết to hai chữ TIME.

Tạp chí Time, ảnh bìa là bức ảnh Rokossovsky đứng trước xe tăng T-34 do phóng viên Mike và Robert Capa chụp.

Tiếng Anh bập bẹ của Vương Trung cũng đủ để nhận ra dòng chữ lớn nhất trên đó: "Ngôi sao chiến thắng".

Nghe cũng được đấy chứ.

Vương Trung nhận lấy cuốn tạp chí, tùy ý lật vài trang rồi đưa cho Vasily: "Cat cẩn thận, đây là vật kỷ niệm quý giá."

Vasily tò mò: "Không phải chỉ là tạp chí thôi sao?"

Vương Trung: "Những người được lên tạp chí này đều là nhân vật kiệt xuất cùng thời đại."

Vasily "Ô" lên một tiếng, lẩm bẩm: "Vậy chúng ta cũng có thể làm một quyển tương tự, chỉ cần được lên bìa đã là rất gì và này nọ rồi."

Trung tá John Wick cười sảng khoái.

Lúc này, một ông lão Hợp Chủng Quốc gần 60 tuổi đi tới bên cạnh .John Wick: "Giới thiệu giúp tôi một chút được chứ, Trung tá?"

"Đương nhiên rồi, ngài đại sứ. Vị này là Trung tướng Rokossovsky. Còn ngài Rokossovsky, đây là ngài Hawthorne, đại sứ Hợp Chủng Quốc tại Đế quốc Ant."

Thật ra trước khi tới đây, thông qua Ally, Vương Trung đã biết tên của vị đại sứ này, hiện giờ chỉ là làm theo phép lịch sự mà thôi.

John Wick vừa dứt lời, vị đại sứ đã chủ động đưa tay ra: "Rất hân hạnh được gặp ngài, Trung tướng Rokossovsky. Tạp chí Time đã gọi ngài là Ngôi sao Chiến Thắng."

Vương Trung mỉm cười, trong trường hợp này hắn chỉ có thể khiêm tốn một chút: “Quá khen, quá khen.”

Đại sứ Hawthorne nói tiếp: ‘Các nhà phân tích trong nước chúng tôi đều cho rằng, ngài không thể nào giành chiến thắng chớp nhoáng được. Họ phỏng đoán, nguyên nhân khiến phe chủ chiến trở thành xu hướng chủ đạo là vì, thứ nhất là những người lính bị đuổi khỏi quê hương đang rất muốn nhanh chóng giành lại lãnh thổ, nhanh chóng báo thù; thứ hai là tất cả mọi người đều biết, sang năm tình hình sẽ trở nên cực kỳ khó khăn.”

Vương Trung: ” Hợp Chủng Quốc chẳng phải cũng vậy sao?”

Đại sứ Hawthorne: “Tôi không phủ nhận, hiện tại Đế quốc Phù Tang đang tấn công trên mọi mặt trận, tất cả các chiến tuyến của chúng tôi đều đang bị đánh cho tan tác. Thế nhưng, chỉ cần cỗ máy chiến tranh của chúng tôi được khởi động hoàn toàn, Đế quốc Phù Tang nhất định sẽ bị đánh bại.”

Vương Trung: “Tiềm lực chiến tranh của các vị lớn hơn.”

“Đúng vậy, chính là như vậy.” Đại sứ Hawthorne gật đầu, Thế nhưng, ngài cũng biết đấy, cỗ máy chiến tranh của chúng tôi còn chưa được khởi động hoàn toàn, thêm vào đó là sự hạn chế về vận tải, viện trợ mà chúng tôi có thể cung cấp trong năm sau cũng có hạn…”

Vương Trung: “Chiến tranh với Đế quốc Phù Tang chủ yếu diễn ra trên biển, là việc của hải quân, chiến sự trên bộ ở châu Âu đã kết thúc rồi, kế hoạch đổ bộ lên Mamluk cũng đang được thảo luận, trước tiên cứ giao xe tăng cho chúng tôi để chống đỡ cuộc tấn công của Prosen đã.”

Đại sứ Hawthorne cười ha hả: “Phong cách thẳng thắn này của ngài rất hợp với người Hợp Chủng Quốc chúng tôi. Dù sao

thì, trong mắt đám quý tộc Liên hiệp Vương quốc, chúng tôi chỉ là đám nhà giàu mới nổi không có văn hóa, cho nên chúng tôi thích nói chuyện thẳng thắn."

Vương Trung vừa định trả lời thì cửa lớn mở ra: "Bệ hạ đang đợi ngài ở phòng yết kiến, ngài đại sứ." "Ồ, đến giờ rồi." Vị đại sứ nhìn Vương Trung,'Gặp lại sau, trên bàn đàm phán."

Dứt lời, ông ta cùng mấy người tùy tùng đi theo lính gác rời khỏi phòng nghỉ.

Vương Trung hỏi John Wick: "Chúng ta tiếp tục chờ ở đây à?"

"Phải. Yết kiến chỉ là hình thức thôi, lát nữa Sa hoàng sẽ không tham gia đàm phán, chúng ta sẽ bàn về hình thức viện trợ cụ thể." John Wick dừng lại một chút rồi đột nhiên hỏi: "Theo anh, hiện tại Ant cần nhất loại vật tư viện trợ nào? Là loại quan trọng nhất ấy."

Vương Trung không chút do dự đáp: "Thịt hộp Spam."

Thật ra là chỉ loại thịt hộp làm từ thịt lợn vụn xay nhuyễn trộn với bột và gia vị, thời còn nhỏ, Vương Trung luôn coi đây là đồ cao cấp, ăn rất nhiều.

Sau này lên đại học, hắn vẫn thỉnh thoảng ăn mì gói với thịt hộp Spam để bổ sung protein.

Vương Trung dừng lại một chút rồi bổ sung: "Cá nhân tôi còn mong là sẽ có đủ Coca Cola."

Từ khi xuyên không đến giờ, hắn vẫn chưa được uống một ngụm Coca Cola nào, đương nhiên là rất muốn được nếm lại hương vị quen thuộc này.

John Wick cười nói: "Chẳng lẽ anh từng sống ở Hợp Chủng Quốc? Tôi dám chắc rằng, ngay cả những nhà ngoại

giao của Ant cũng chưa chắc đã biết đến thịt hộp Spam, dù sao thì, họ rất ít khi ăn đồ ăn của người bình thường."

Vương Trung: "Tôi và Thái tử Ivan đã nghiên cứu rất kỹ về Hợp Chủng Quốc."

Nụ cười của .John Wick cứng lại.

Vương Trung: "Anh vừa hỏi tôi thứ cần nhất là gì, vậy thì chắc chắn là thịt hộp Spam, thứ này có thể cứu đói, chúng tôi vừa mới mất đi hàng triệu gia súc vì đợt rét đậm vừa rồi. Sang năm chắc chắn không thể sản xuất được nhiều xúc xích như vậy, phải có thứ gì đó thay thế.

"Nếu anh hỏi tôi, ngoài thực phẩm ra thì tôi cần thứ gì nhất, tôi sẽ nói là động cơ và máy móc."

"Ồ?" John Wick lại lộ ra vẻ hơi có hứng thú, Vì sao vậy?"

Vương Trung: "Chúng tôi cần sản xuất ra loại xe tăng tốt hơn. Hiện tại, T-34 của chúng tôi có thể chiếm ưu thế trong cuộc đối đầu với đạn xuyên giáp, chủ yếu là nhờ ưu thế đi sau, cộng thêm thiết kế giáp nghiêng.

"Nhưng chẳng bao lâu nữa, Prosen sẽ chế tạo ra loại xe tăng tốt hơn, hơn nữa, binh chủng thiết giáp của bọn chúng vốn đã thiện chiến hơn chúng tôi, kinh nghiệm chiến đấu cũng phong phú hơn.

"Chúng tôi cần máy móc để sản xuất ra tháp pháo lớn hơn, cần động cơ có mã lực lớn hơn để vận hành loại xe tăng nặng hơn. Hiện tại, xe tăng KV của chúng tôi đang gặp rất nhiều vấn đề vì động cơ có công suất quá thấp."

John Wick: "Anh rất am hiểu về sản xuất quốc phòng nhỉ?"

Vương Trung: "Cũng bình thường thôi. Ngoài ra, chúng tôi còn cần máy dập, đặc biệt là loại có thể sản xuất ra vật dập có độ chính xác cao, rồi thì thủy tinh quang học nữa, nhà máy

thủy tinh quang học của chúng tôi đang bị vây hãm ở St. Andrewsburd…’

Lúc này, cửa phòng nghỉ lại một lần nữa được mở ra, nhân viên lễ nghi của hoàng gia nói: “Buổi yết kiến đã kết thúc, mời mọi người di chuyển đến phòng họp. Phòng họp ở bên này.”

Vương Trung: “Vậy thì, gặp lại sau, trên bàn đàm phán.” John Wick mỉm cười: “Hẹn gặp trên bàn đàm phán.”

Sau đó, trải qua mười ngày đàm phán, Đế quốc Ant đã ký kết Hiệp ước Viện trợ Thời kỳ Chiến tranh với các nước đồng minh như Hợp Chủng Quốc, Liên hiệp Vương quốc.

Hiệp ước quy định, các nước đồng minh như Hợp Chủng Quốc, Liên hiệp Vương quốc sẽ cung cấp cho Ant 85 loại vật tư viện trợ, từ lương thực, cao su, dầu thô cho đến thành phẩm như xe tải, xe tăng, máy bay.

Nếu những vật tư viện trợ này bị tiêu hao hoặc tổn thất trong chiến tranh thì Ant sẽ không phải trả tiền, sau khi chiến tranh kết thúc, những vật tư viện trợ chưa được sử dụng sẽ được quy đổi thành nợ.

Không ai trong số những người tham gia đàm phán cho rằng, sau khi chiến tranh kết thúc, số vật tư viện trợ này còn sót lại được.

Ngoài ra, theo yêu cầu của Trung tướng Rokossovsky, hai bên đồng ý, Cục Quân giới Ant sẽ cử một đoàn khảo sát đến Hợp Chủng Quốc, mục tiêu là trước tháng 5 năm 915 phải mua được một lô máy móc mà Ant không có, bao gồm cả máy phay đứng siêu lớn có thể gia công giá đỡ tháp pháo có đường kính 3500 mm.

Số máy móc này sẽ được vận chuyển đến Ant trước tháng 2 năm 916, hoàn thành lắp đặt và hiệu chỉnh trước tháng 5 năm 916.

Về phần chuyển giao công nghệ động cơ mà Trung tướng Rokossovsky đặc biệt coi trọng, hai bên tạm thời chưa đạt được thỏa thuận, các nước đồng minh chỉ hứa sẽ cung cấp cho Ant một lượng "đủ" động cơ thành phẩm.

Ngày 3 tháng 12 năm 914 theo lịch Julian, hai ngày trước khi Tập đoàn quân phía Tây phát động tấn công.

Yekaterinburg, Bảo tàng Chiến thắng Nội chiến.

Vương Trung quan sát tòa nhà, líu lưỡi: "Chắc chắn là có thể làm văn phòng cho Ủy ban thẩm tra ở đây sao?"

Giám mục Lavkid gật đầu: "Đương nhiên là được, chúng tôi đã niêm phong những hiện vật có giá trị lịch sử xuống tâng hầm rồi. Hơn nữa, ở đây có hệ thống công sự ngầm rất hoàn hảo, nếu Prosen lại đánh đến Yekaterinburg, mọi người có thể dùng công sự ở đây làm hầm tránh bom."

Vương Trung: 'Vậy sao.

Hắn quay đầu nhìn Ally, gật đầu: "Được rồi, vậy thì lấy nơi này làm văn phòng làm việc, cô có thể bảo các cô gái của cô bắt tay làm việc được rồi."

Ally lập tức xoay người, vừa vỗ tay vừa nói lớn: "Được rồi các cô gái, bắt tay vào làm việc thôi nào! Sáng nay phải dọn dẹp ra năm căn phòng lớn để làm việc!"

Trong lúc "Quý bà Quốc vụ" thể hiện năng lực của mình, một ông lão mặc quân phục đã tháo bỏ quân hàm và huân chương đi đến trước mặt Vương Trung: "Thật không thể tin nổi! Cậu lôi tôi từ tận đâu đâu về làm thư ký, vậy mà cơ quan của cậu lại là một cái khung rỗng thế này!"

Vương Trung: "Hiệu trưởng, tôi mời thầy về là vì nhớ thầy đấy ạ!"

Ông lão hừ một tiếng: "Mấy trò tà môn ngoại đạo của cậu cho dù có thắng cũng không được lâu đâu! Cứ tận hưởng đi! Nhưng mà, nhìn dáng vẻ này của cậu, chắc là sẽ không quay lại tiền tuyến nữa đâu nhỉ?"

Vương Trung: "Không đâu ạ, tôi sẽ quay lại. Để chứng minh loại hình đơn vị mới do tôi thành lập và những vũ khí trang bị do tôi giám sát nghiên cứu là có hiệu quả, tôi nhất định sẽ đích thân đánh cho Prosen một trận ra trò."

Ông lão nhìn Vương Trung chằm chằm mấy giây rồi nói: 'Ít nhất thì lòng dũng cảm này của cậu cũng đáng khen."

Lúc này, một chiếc xe jeep dừng lại trước mặt Vương Trung, Vasily nhảy xuống xe, chỉ vào hòm thư ở ghế sau, nói: "Hom thư mà ngài đặt trước Cục Trang bị đã đầy rồi, tôi đoán là do Drachenko và những người khác đã tích cực tuyên truyền, nên thư từ gửi từ không quân đặc biệt nhiều. Tôi đã mở một bức thư, là khiếu nại về việc uy lực của pháo Schvak quá yếu."

Vương Trung: "Chuyện này dễ thôi, chờ chúng ta thu được pháo 20mm MG 151 của Prosen, chúng ta sẽ thử sao chép. Chờ Ally sắp xếp xong văn phòng cho bộ phận phản hồi, chúng ta sẽ thuê người đáng tin cậy đến phân loại thư, ghi chép lại những yêu cầu trong thư""

Vasily: RốU"

Vị cựu hiệu trưởng cười lạnh: "Nghe cậu nói cứ như là thuê người dễ lắm vậy."

Vương Trung: "Đúng là dễ mà, trước đây là do chúng ta chưa có văn phòng, cho nên mới phải tự mình tìm người, tập hợp được chừng này người. Bây giờ đã có văn phòng rồi, chỉ cần đăng quảng cáo lên báo, nói là cơ quan của Rokossovsky đang tuyển người, đảm bảo là rất nhanh sẽ tuyển đủ người.

“Không tin thì cứ chờ xem.”

(Hết chương)

Chương 122: Chỉ làm để diễu binh

Chuong 110: Tinh hinh ngay 4thang 12 nam 914

Chương 110: Tình hình ngày 4 tháng 12 năm 914

Ngày 4 tháng 12 năm 914 theo lịch Julian, một ngày trước khi Tập đoàn quân phía Tây phát động cuộc phản công, Yekaterinburg, trước cửa Bảo tàng Nội chiến.

Xe của Vương Trung định đi vào từ cổng chính, nhưng khi đến số 10 đường Hòa Bình, nơi tọa lạc của bảo tàng, thì thấy cả con đường đã bị tắc nghẽn.

Người thẩm phán dẫn đường cho Vương Trung dừng xe, phái một người đến gõ cửa sổ xe của hắn.

Vương Trung hạ cửa sổ xuống, gió bắc thổi vù vù vào trong xe.

Hắn phải nheo mắt lại, hỏi người thẩm phán: "Thế nào?"

"Đề nghị đi vào bằng lối vào phụ của công sự ngầm ạ, ngài tướng quân."

Vương Trung: "Dan đường đi."

Lối vào công sự ngầm nằm trong hầm của một ngôi nhà bình thường cách đó ba dãy nhà.

Trong hầm là một cánh cửa sắt lớn, bên cạnh còn có mấy cái chum dưa muối.

Vương Trung còn tưởng là có cách mở cửa gì đó thật hiện đại, ai ngờ người thẩm phán kia đi thẳng đến trước cửa, gõ

cửa. Trên cánh cửa sắt hé mở một ô cửa sổ nhỏ, có người nhìn ra.

Tiếp đó là tiếng kéo then cửa ken két - chứ không phải tiếng máy móc gì cả.

Đúng là không nên kỳ vọng quá nhiều vào trình độ kỹ thuật của Ant.

Nhưng mà như vậy mới đáng tin cậy!

Bước vào trong là một hành lang dài hun hút, hơn nữa còn được xây theo hình chữ W, mỗi chỗ rẽ đều có bố trí súng máy.

Trông nó giống như căn cứ cuối cùng trong game vậy.

Đi hết hành lang, Vương Trung bước vào một căn phòng giống như trung tâm chỉ huy ngầm, nhưng hiện tại, trong này toàn là tài liệu lưu trữ và hiện vật được chuyển xuống từ trên mặt đất.

Vương Trung: "Hôm qua tôi chưa kịp tham quan kết cấu ngầm ở đây, hôm nay mới thấy, nơi này được xây dựng với quy mô khá lớn đấy."

Người thẩm phán dẫn đường lập tức giới thiệu: "Nơi này vốn là hầm trú ẩn và trung tâm chỉ huy dự phòng khi Yekaterinburg gặp biến cố."

Vương Trung: "Là trung tâm chỉ huy sau khi Prosen đánh vào Yekaterinburg, hai bên giằng co trong thành phải không? Hiểu rồi."

Người thẩm phán: "Nhờ có ngài, hiện tại nơi này được dùng làm nhà kho."

Vương Trung: "Không, có thể chặn được Prosen là nhờ toàn quân đồng lòng chiến đấu anh dũng."

Nói xong Vương Trung nhìn thấy thang máy, liền tiến lên ấn nút.

Tiếp theo đoàn người lên thẳng tầng năm, đi về phía văn phòng của Vương Trung.

Trong căn phòng lớn bên cạnh văn phòng đã vang lên tiếng máy đánh chữ lách cách.

Vừa mở cửa phòng làm việc ra, đã thấy vị trí của quý bà Ally trống không, Vương Trung vội hỏi cô gái đang sắp xếp văn kiện trên bàn: "Quý ba Ally đâu rồi?"

"Cô ấy đang ở dưới chủ trì phỏng vấn người mới." Cô gái ngẩng đầu: "Ngài muốn cà phê hay là trà?"

Vương Trung gật đầu: "Hồng trà đi."

Cô gái gật đầu, cầm lấy khay đi về phía phòng trà.

Nhóm thẩm phán đưa đến cửa liền không tiếp tục đi vào nữa, Grigory thì ngôi xuống ghế sofa.

Vương Trung: "Nghĩ vê Aksinya đi, đừng động vào vợ của người ta."

Các nữ thư ký mà Ally phu nhân tìm đến đều là phụ nữ đã có chồng.

Grigory: "Tôi vẫn có chút yêu cầu với dung mạo của phụ nữ, tướng quân yên tâm đi."

Vương Trung vào văn phòng, cởi áo khoác và mũ quân đội giao cho Vasili.

Vasili vừa đặt những thứ này lên kệ áo, vừa than thở: "Loại chuyện này ngài mang theo Nelly tới làm không phải tốt hơn sao. Lúc ở sư bộ cũng là cô ấy làm mài"

Vương Trung: "Đây vốn là công việc của sĩ quan phụ tá! Về phần để Nelly tới đây làm việc - cũng không phải là không

thể, tôi đã sắp chán ngấy các bác gái mà quý bà Ally tìm đến rồi."

Vasili: "Đúng vậy! Để Nelly đến! Nhưng cô ấy có một vấn đề, thể hình cô ấy hẳn là không đủ để đặt chỗ đó, phải chuẩn bị một cái rương."

Vương Trung cũng cười: "Đúng vậy.

Sau đó hai người cùng nhau cười lên ha hả —— vốn tuổi thân thể của Vương Trung không lớn hơn Vasili bao nhiêu, vốn chính là phạm vi có thể trở thành anh em.

Vương Trung đi vào văn phòng, đối mặt cửa sổ quảng trường cửa chính nhìn xuống, chi chít đầu người khiến hắn nhớ tới đủ loại điểm du lịch trước khi xuyên không.

"Người đến ứng tuyển còn nhiều hơn cả đợt tuyển quân." Hắn lầm bầm một câu.

Lúc này một dì mở cửa, đẩy xe nhỏ vào, phía trên là chén trà và ấm trà hồng trà.

"Để ở đó đi, lát nữa chúng ta muốn uống tự rót." Vương Trung dặn dò như thế, dì liền cúi đầu rời khỏi phòng.

Vasili đợi các dì đi rồi mới chế nhạo nói: "Bệ hạ làm vậy cũng quá rõ ràng rồi, chẳng muốn giấu nữa."

Vương Trung cố gắng tiếp tục đề tài vừa rồi: "Người đến ứng tuyển thế mà còn nhiều hơn cả đợt tuyển quân!"

Vasili: "Tuyển quân thì nhiều cô gái sẽ không bị gọi đi đâu. Dù sao làm y tá và nhân viên y tế cũng cần phải có thân thể khỏe mạnh, nếu không thì không thể cõng thương binh được. Nữ xạ thủ và nữ phi công cũng có yêu cầu…"

Lúc này cửa mở ra, quý bà Ally đi vào.

Vương Trung: “Công việc tuyển người tiến hành thế nào rồi?”

“Tôi đến để báo cáo chuyện này.” Quý bà Ally liếc Vương Trung đầy ẩn ý, sau đó mở sổ ghi chép ra, Tôi vốn định chiêu mộ những phu nhân không có việc gì làm trong nhà, cùng với phu nhân của các quan chức, nhưng tình huống có khác biệt rất lớn so với dự đoán của tôi.”

Vương Trung: ‘Khác biệt?”

Quý bà Ally: “Đến ứng tuyển tuyệt đại đa số đều là nữ sinh đại học và nữ sinh trường kỹ thuật chuyên nghiệp, chuyên ngành kế toán. Tin tốt là phần lớn họ đều sử dụng máy đánh chữ rất thành thạo, hơn nữa có đủ trình độ văn hóa để hoàn thành các loại công việc văn thư.

“Tin xấu là động cơ của phần lớn bọn họ đều không thuần khiết.”

Vương Trung: “Sắp xếp cho họ làm việc ở văn phòng dưới tầng bốn, không tiếp xúc được với tôi là được. Sau này tôi ra vào sẽ đi thang máy xuống tâng hầm.”

Quý bà Ally: “Có phải hơi vòng vo quá không?”

Vương Trung: “Chẳng phải để thuận tiện cho bà hoàn thành nhiệm vụ sao.”

“Cảm ơn ngài đã hiểu cho.” Quý bà Ally hơi cúi đầu, sau đó lật sổ ghi chép trong tay, Công tác chiêu mộ nam giới khá thuận lợi, nhưng phần lớn nhân viên đều đã lớn tuổi, phần lớn bọn họ đều được sơ tán từ vùng bị chiếm đóng, bởi vì tuổi tác nên tạm thời chưa thể gia nhập quân đội.”

Vương Trung: “Vậy chẳng phải rất tốt sao? Các chú trung niên kinh nghiệm phong phú.”

Quý bà Ally: “Họ có thể không thích ứng nổi với công việc cường độ cao.”

Vương Trung: ‘Vậy thì tăng thêm nhân viên, tình hình hiện tại, chúng ta thuê thêm một ít người cũng tốt cho sự ổn định của Yekaterinburg.”

Quý bà Ally nhanh chóng viết gì đó vào sổ, tiếp tục nói: “Còn nữa, các tình nguyện viên đến từ không quân đã bắt đầu xem xét thư từ nhận được, mỗi người đều được phân công một nhân viên đánh chữ, để có thể nhanh chóng chuyển ý kiến của họ thành văn bản tài liệu. Lô tài liệu đầu tiên hôm nay sẽ được đưa lên, ngài muốn xem hết không?”

Vương Trung: “Không, tổng hợp lại, làm một bản phân tích thống kê các vấn đề được phản ánh. Chúng ta ưu tiên xử lý vấn đề được phản ánh nhiều nhất ở tiền tuyến.”

Quý bà Ally: “Vậy chúng ta cần chiêu mộ sinh viên khoa Toán.”

Vương Trung: “Sinh viên khoa Toán đều được điều đi để phá giải cỗ máy Enigma của quân Prosen rồi. Bà tìm người từ các sinh viên ngành Kế toán hoặc Kiểm toán đến làm phân tích thống kê đi.”

“Vâng.” Quý bà Ally ghi nhớ xong, nhìn Vương Trung: “Ngài còn gì dặn dò nữa không?”

“Hết rồi, mang tài liệu cần tôi ký tên hôm nay đến đây, buổi chiều tôi muốn đến trường giảng bài.”

“Tôi hiểu rồi.”

Quý bà Ally hành lễ rời đi.

Vasili: “Bên phía Kubinka chắc là đã đưa xe tăng Prosen thu được đến trường rồi, không biết họ tự nghiên cứu được đến đâu rồi.”

Vương Trung: “Chiều nay chúng ta đến đó khảo sát các học viên chuyên ngành chỉ huy xe tăng, xem bọn họ lĩnh ngộ được bao nhiêu.”

Lúc Vương Trung đến trường, các học viên khoa chỉ huy xe tăng đang sử dụng xe tăng Prosen và T34 tiến hành diễn tập đối kháng trên sân tập, bắn đạn sơn.

Vương Trung quyết đoán leo lên tháp quan sát bên cạnh sân tập xem.

Hắn leo lên tháp cao, giơ ống nhòm lên, toàn bộ góc nhìn đều thấy đội xanh đóng vai quân Prosen đang chia làm hai đường, bao vây đội đỏ sử dụng xe tăng T34 loại thông thường.

Phương thức ứng phó của tổ T34 là co cụm phòng ngự, kiểm soát tốt hướng pháo, để các xe bù đắp điểm mù tâm nhìn cho nhau.

Nhưng đạn sơn của đội đỏ phần lớn đều bắn xuống đất, còn đạn sơn của đội xanh luôn có thể bắn trúng vòng bảo vệ pháo và xích xe của T34 một cách chính xác.

Vương Trung quan sát khoảng nửa tiếng, chỉ huy viên diễn tập bắn pháo hiệu, chắc là tuyên bố kết thúc vòng đối kháng này.

Các học viên tham gia diễn tập lái xe tăng về bãi đỗ.

Vương Trung thấy có vài chiếc xe tăng bị hỏng giữa sân tập, cả xe Panzer lII và T34 đều có.

Thấy các học viên xếp hàng chuẩn bị nghe nhận xét, Vương Trung mới dẫn Vasili xuống khỏi tháp cao, đi về phía đội ngũ đang tập hợp.

Vị huấn luyện viên tinh mắt nhìn thấy Vương Trung từ xa, liền hô nghỉ, sau đó chạy đến trước mặt Vương Trung đứng

nghiêm chào: “Báo cáo Hiệu trưởng, chúng tôi vừa kết thúc diễn tập đối kháng, đang tiến hành nhận xét.”

Vương Trung: ‘Kết quả diễn tập thế nào?”

Huấn luyện viên: “Đội Xanh bốn thắng một thua.”

Vương Trung: “Không tệ, đội Đỏ thắng ván đó như thế nào?”

Huấn luyện viên: “Chính là ván vừa rồi, đội Xanh áp dụng chiến thuật cũ, đội Đỏ tạo thành đội hình dày đặc, thông qua bộ đàm phối hợp hướng pháo, cảnh giới góc chết lẫn nhau.”

Vương Trung vội vàng nhìn ve phía những chiếc T34 đang xếp hàng ở bãi đỗ, phát hiện tất cả đều là xe chỉ huy, có trang bị bộ đàm.

Vương Trung: “Như vậy không được, lần sau diễn tập chỉ cho phép xe chỉ huy sử dụng bộ đàm, xe thông thường phải tắt bộ đàm, không được nghe cũng không được nói.”

“RõI”

Vương Trung nói xong đi thẳng đến trước mặt các học viên, lớn tiếng hỏi: “Các anh đã nhận ra ưu điểm của xe tăng Prosen chưa?”

“Nhận ra rồi!” Các học viên đồng thanh đáp.

Lúc này Maslo Bower lớn tiếng nói: “Nhưng mà T34 chỉ bị hỏng thôi, sửa chữa một chút là có thể dùng được!”

Vương Trung: ‘Đúng vậy. Nhưng trên chiến trường, ai có thể sửa chữa xe tăng phụ thuộc vào việc ai là người kiểm soát chiến trường sau khi chiến đấu kết thúc. Trong nửa năm vừa qua chúng ta đa phần đều rút lui, cho nên những chiếc T34 bị kẹt vòng bảo vệ pháo, đứt xích xe đều bị bỏ lại.

“Chúng rất có thể bị quân Prosen thu giữ, thậm chí là sơn lại phù hiệu của quân Prosen, gia nhập quân đội của họ và chiến đấu với chúng ta.”

Vương Trung ngừng một chút, hỏi: “Tôi rất vui vì đội Đỏ đã thắng một trận, chỉ huy của đội Đỏ trận đó là ai?”

Maslo Bower giơ tay: “Là tôi!”

Vương Trung: “Rất tốt! Anh đã phát hiện ra cách đối phó với nhược điểm tầm nhìn kém của T34: Phân chia khu vực cảnh giới cho mỗi xe. Trong trận phục kích xe tăng ở Olaci, tôi cũng làm như vậy. Về trận phục kích ở Olaci, tôi sẽ viết một cuốn sách nhỏ, in ra phát cho các anh. “Nhưng đội hình cảnh giới điểm mù lẫn nhau này có một nhược điểm rất lớn, Maslo, anh có biết là gì không?”

Maslo đáp: “Vâng, đội hình này quá cứng nhắc, chỉ thích hợp để phòng ngự, rất khó để tấn công.”

Vương Trung bổ sung một câu: “Đặc biệt là trong tình huống chỉ có xe chỉ huy mới có bộ đàm. Mà chất lượng bộ đàm của quân ta lại rất kém, về chuyện này thì phụ tá Vasili của tôi rất có quyền phát biểu.”

Vasili: “Hả? Tôi có nên nói không? À thì, bộ đàm của chúng ta sản xuất chủ yếu là pin quá kém, ngoài ra còn có nhược điểm là độ tin cậy thấp.”

Vương Trung: “Cảm ơn Vasili đã giải thích rõ. Tiếp theo, những ai đã sử dụng qua xe tăng của Prosen, hãy nói về ưu điểm của những chiếc xe tăng này đi.”

(Hết chương) Chương 111: Giảng giải về xe tăng Panzer III, phân sau quên mất

Vương Trung nhìn quanh các học viên, thấy không ai dám giơ tay.

Vì thế hắn khích lệ: “Chúng ta phải dám thừa nhận ưu điểm của đối phương, đồng thời phải học tập đối phương, biến ưu điểm của họ thành ưu điểm của mình. Trong chuyện này, chúng ta phải quán triệt chủ nghĩa tiếp thu, bỏ đi cái xấu, lấy cái tốt!

“Nào, nói kỹ hơn về ưu điểm của xe tăng đối phương đi! Các anh không nói thì tôi nói đấy. Nhưng các anh sẽ bỏ lỡ cơ hội được tôi nhìn nhận bằng con mắt khác đấy!”

Maslo Bower lập tức giơ tay: “Để tôi!”

Vương Trung: “Mời anh!”

Maslo: “Kẻ địch có tháp pháo riêng cho trưởng xe, tuy cửa sổ quan sát của tháp pháo này rất nhỏ, nhưng tầm nhìn tốt hơn nhiều so với cửa quan sát bên hông xe của chúng ta, hơn nữa trưởng xe có thể quan sát 360 độ, còn cửa quan sát của chúng ta thì có rất nhiều điểm mù.”

Vương Trung gật đầu: “Còn gì nữa?”

Maslo: “Kính ngắm tiên tiến, chỉ cần biết kích thước mục tiêu là có thể nhanh chóng ước tính khoảng cách. Hơn nữa độ phóng đại cũng rất tốt.”

Vương Trung: “Còn gì nữa?”

Maslo: “Có bộ đàm! Nhưng trong bài diễn tập này không thể hiện rõ, vì chúng ta đều được trang bị bộ đàm.”

Vương Trung: ‘Không sai, bộ đàm mang lại lợi thế rất lớn cho quân địch. Còn gì nữa?”

Maslo ấp úng: “Còn gì nữa? À…”

Vương Trung: “Khoang chiến đấu rộng rãi, thiết kế công thái học tốt. Xe tăng Prosen không cần phải đội mũ bảo hiểm khi lái xe, họ đều đội mũ lưỡi trai và mũ nồi khi lái xe tăng.

Thêm nữa, khoang xe rộng rãi cũng giúp tăng tỷ lệ sống sót của kíp lái khi xe bị bắn xuyên.”

Thật ra, khoang xe của Panzer III vẫn khá chật hẹp, phải đến Panzer IV mới thật sự rộng rãi, cho nên sau đó Panzer IV đã được cải tiến rất nhiều lần, sử dụng cho đến khi xe tăng Panther được sản xuất hàng loạt, thậm chí còn có một nhà máy chuyên sản xuất Panzer IV.

Các học viên nhìn nhau, trước giờ thiết kế xe tăng của quân đội Ant chưa bao giờ coi trọng công thái học và sự thoải mái của kíp lái.

Vương Trung lớn tiếng nói: “Đừng xem thường việc tăng tỷ lệ sống sót nhờ khoang xe rộng rãi.

“Tư tưởng thiết kế của chúng ta vẫn còn mang nặng tư tưởng của đám sĩ quan pháo binh, coi binh lính như rác rưởi, chúng ta cần phải thay đổi điều này.

“Lái xe tăng cũng giống như lái máy bay, đều là các binh chủng kỹ thuật, những người lái xe tăng giỏi rất quý giá, chúng ta phải cố gắng hết sức để đảm bảo tỷ lệ sống sót của họ, đồng thời cũng phải cho mỗi người lính xe tăng đều quen thuộc với mọi vị trí trong xe, như vậy trong thời gian chiến tranh chúng ta có thể nhanh chóng bổ sung đầy đủ biên chế kíp lái bị thiếu hụt.”

Vương Trung nhìn quanh các học viên, lớn tiếng nói: “Nếu cứ như ba tuần đầu tiên của cuộc chiến, để mất hơn một vạn chiếc xe tăng chỉ trong nháy mắt thì chính là tội ác với nhân dân Antl Hơn một vạn chiếc xe tăng, biết bao nhiêu người lính đã hy sinh vô ích! “Tình trạng này phải được ngăn chặn, tất cả các chỉ huy phải học cách sử dụng xe tăng như một lực lượng quý giá, chứ không phải là lãng phí một cách vô tội!”

Vương Trung ngừng lại, ánh mắt sắc bén nhìn khắp lượt mặt từng học viên: “Các anh là những chỉ huy xe tăng tương lai, ở đây tôi muốn đưa ra một yêu cầu, đó là sau này khi các anh chiến đấu ở tiền tuyến, tỷ lệ tiêu diệt xe tăng phải đạt 1 đổi 1, có nghĩa là mỗi khi mất một chiếc xe tăng thì ít nhất cũng phải kéo theo một chiếc xe tăng của đối phương!”

Có người hô lên: “Vậy thì cứ cho xe tăng đâm vào xe tăng của địch là được chứ sao?”

Rất nhiều học viên cười ồ lên, nhưng cũng có một nhóm không cười, trong đó có Maslo.

Vương Trung: “Maslo, anh hãy nói cho mọi người biết vì sao cách đó không khả thi.”

Maslo nhìn những kẻ vừa la ó, nói: “Bởi vì nếu quân địch được trang bị pháo có thể bắn xuyên giáp T34, thì khi đó các anh sẽ bị tiêu diệt trước khi đến được khoảng cách để đâm vào xe tăng của đối phương.”

Lập tức có người phản bác: “Làm gì có chuyện quân địch có thể trang bị loại pháo bắn xuyên giáp T34 nhanh như vậy!”

Vương Trung: “Nói không chừng bây giờ họ đã có rồi. Đừng bao giờ xem thường đối thủ, nếu không kẻ phải trả giá sẽ là chính các anh.”

Nếu Vương Trung không phải là người có công lớn nhất trong việc đánh lui quân Prosen, thì với những lời vừa rồi, hắn đã bị tống giam mấy chục lần rồi.

Vương Trung thấy những học viên phản bác không nói gì nữa, bèn nhìn sang Maslo: “Bây giờ chúng ta hãy cùng thảo luận xem làm thế nào để đạt được tỷ lệ tiêu diệt 1:1 trong điều kiện trang bị hiện tại.”

Maslo: “Tham khảo những trận đánh của ngài là được chứ gì? Trận phục kích xe tăng ở Olaci, bây giờ báo chí đăng đầy,

đi đến đâu cũng thấy người ta đọc báo ca ngợi chiến công của ngài, ngay cả các bà lão ở Yekaterinburg không biết chữ cũng có thể nói vanh vách được vài câu!"

Vương Trung: "Trường quân đội quản lý nội trú, làm sao anh biết được tình hình ở Yekaterinburg?"

Maslo Bower ấp úng: "Chuyện này…"

Vương Trung: "Giáo sĩ phụ trách đời sống! Học viên trốn khỏi trường thì xử lý như thế nào?"

Vasili giành lời: "Cho đi thông cống!"

Có vẻ hắn rất vui khi nói ra điều này.

Vị giáo sĩ phụ trách đời sống đáp: "Có thể phạt thông cống. Maslo Bower, anh hãy thành thật khai báo việc tự ý rời khỏi trường, chỉ cần đi thông cống một tuần thôi. Nếu không thành thật khai báo, hoặc cố tình che giấu sự việc, thì phạt thêm hai tuần."

Mặt Maslo Bower nhăn nhó.

Vương Trung cũng thích chí như Vasili, nhưng hắn lập tức nghiêm mặt: "Tiếp tục nói về chuyện xe tăng. Đúng vậy, phục kích là một cách, ngụy trang xe tăng cũng là một cách. Hay như cách Maslo đã làm trong bài diễn tập vừa rồi, phân chia khu vực cảnh giới cho từng xe, đều là những cách làm khả thi.

t

"Nhưng những cách này đều không thích hợp cho việc tấn công. Nếu muốn tấn công, khi quân địch phòng ngự, làm thế nào để chúng ta có thể đạt được tỷ lệ tiêu diệt 1:1? "Phần lớn kíp lái xe tăng của các anh chỉ được huấn luyện trong vòng 6 tháng, trong đó thời gian lái xe tăng là 60 giờ. Còn phần lớn kíp lái xe tăng của đối phương đều được huấn luyện trong vòng 1 năm, thời gian lái xe tăng hơn 600 giờ.'

Vương Trung vừa dứt lời, trong nhóm của Maslo Bower có người lên tiếng: “Huấn luyện 6 tháng thì không thực tế, bây giờ đang thiếu hụt kíp lái xe tăng trâm trọng!” … Ngay cả học viên trong trường quân đội cũng biết tình hình hiện tại nghiêm trọng đến mức nào.

Vương Trung: “Cứ tính là huấn luyện 6 tháng đi. 60 giờ lái xe tăng, dù là lái T35 hay T26 thì cũng mặc kệ. Hãy trả lời tôi, làm thế nào để có thể đạt được tỷ lệ tiêu diệt 1:1 trong tình huống như vậy?”

Tất cả mọi người đều nhìn nhau.

Vương Trung leo lên chiếc Panzer Ⅲ Ausf. G - chiếc xe tăng này là do đơn vị của hắn thu được, đương nhiên là hắn đã từng leo lên, rất quen thuộc.

Hắn võ lên tháp pháo của chiếc Panzer Ⅲ: “Hơn nữa, quân địch còn được trang bị loại xe tăng tốt hơn, loại xe tăng này cũng có giáp nghiêng giống như T34, trọng lượng thậm chí còn nặng hơn T34, điều đó có nghĩa là nó có lớp giáp tốt hơn T34.

“Đồng thời nó còn được trang bị pháo 88mm, có thể bắn trúng xe tăng của các anh ở khoảng cách 1500 mét.”

Bower kêu lên: “Điều kiện như vậy thì quá đáng rồi! Làm sao đánh lại?”

Vương Trung: “Vẫn có thể đánh, bởi vì chiến trường không phải là làm bài tập, khi gặp phải tình huống như vậy trên chiến trường, cách ứng phó tốt nhất là không nên tấn công, hãy giao cho pháo binh. Mục tiêu của pháo binh không phải là tập đoàn xe tăng của địch, mà là bộ binh đi theo xe tăng, cùng với các đơn vị hậu cần hỗ trợ cho xe tăng, xưởng sửa chữa, xe kéo, xe chở nhiên liệu, xe chở đạn dược…

“Hãy cắt đứt tuyến đường của bộ binh, như vậy bộ binh có thể dùng lựu đạn khói và bom xăng để tiêu diệt xe tăng. Hãy đánh sập xưởng sửa chữa, như vậy xe tăng của đối phương sẽ không thể sửa chữa được. Các anh xem trên sân tập có bao nhiêu xe tăng bị hỏng kìa, xe tăng rất dễ hỏng hóc!”

Vương Trung nói xong, tất cả học viên đều quay đầu nhìn những chiếc Panzer III và T34 bị hỏng trên sân tập.

Bower: “Nhưng mà chẳng phải ngài nói phải đạt được tỷ lệ tiêu diệt xe tăng 1:1 hay sao?”

Vương Trung: “Đúng vậy, tôi dùng xe tăng để bắt nạt bộ binh không có pháo chống tăng, tiêu diệt hậu cần, khiến đối phương phải bỏ lại xe tăng hỏng mà chạy trốn, như vậy chẳng phải là 1:1 hay sao?

“Hơn nữa, cho dù là tấn công, nếu chúng ta có thể vòng qua được lực lượng thiết giáp của địch, chiếm lĩnh những vị trí trọng yếu mà đối phương buộc phải giành lại, ví dụ như những quả đồi kiểm soát đường giao thông.

“Chúng ta nhanh chóng đào công sự trên đó, phân chia hỏa lực, như vậy chẳng phải là đến lượt xe tăng của đối phương phải tấn công hay sao?”

Các học viên xì xào bàn tán.

Bower nhìn Vương Trung bằng ánh mắt sùng bái.

Vương Trung tiếp tục nói: “Binh vô thường thế, nước vô thường hình, nghệ thuật chiến tranh chính là nghệ thuật của sự biến hóa, những kẻ chỉ biết phòng thủ cứng nhắc thì mãi mãi chỉ là hạng hai.”

Bower tán thưởng: “Ngài quả không hổ là nhà ảo thuật trên chiến trường!” Vương Trung: “Không dám, không dám.”

Hắn thật sự không dám nhận, bởi vì kết cục của nhân vật được mệnh danh là nhà ảo thuật trên chiến trường trong bộ tiểu thuyết "Huyền Thoại Các Anh Hùng Dải Ngân Hà" không được tốt đẹp cho lắm.

Vương Trung thấy đã nói đến đây, dứt khoát giảng giải cho người chuyên ngành chỉ huy xe tăng về phương pháp xây dựng công sự che chắn của xe tăng của mình.

"Hiện tại còn có thời gian, tôi giảng cho các bạn một chút làm sao thiết trí một mảnh trận địa phòng ngự xe tăng kiên cố, làm sao đào móc một cái công sự che chắn xe tăng hoàn mỹ ——"…

Tiếp theo Vương Trung trực tiếp lên sân tập bắt đầu khóa học, mấy ngày nay hắn cơ bản đều bận rộn đấu trí đấu dũng với Hợp Chủng Quốc, căn bản không đến học viện quân sự.

Bây giờ nghe hắn nói, các giáo quan vốn dĩ học kiến thức lý thuyết cao cấp từ chiến trường trở về đã lập tức chạy đến sân tập.

Các chuyên ngành khác nhau đang tiến hành dạy học bình thường, sau khi tan học thì toàn bộ đều chạy tới.

Vốn Vương Trung chỉ định mở bếp cho các học viên chuyên ngành chỉ huy xe tăng, kết quả lập tức biến thành nồi cơm lớn toàn trường ăn chung.

Toàn bộ sân tập đều là người, giáo sư Valeri còn lấy micro ra kéo dây, để Vương Trung cầm microphone nói với toàn trường.

Cho nên Vương Trung không có cách nào, chỉ có thể chia sẻ toàn bộ kinh nghiệm chỉ huy cận vệ một cơ bộ không giữ lại —— hơn nữa so sánh với tháng tám, lý giải của hắn đối với chiến tranh lại tiến thêm một bước tinh tiến, cho nên lần này nói tỉ mỉ hơn so với lần chia sẻ tháng tám kia.

Hắn cứ như vậy nói đến trời tối.

Vương Trung: "Được rồi, thời gian không còn sớm, những nội dung này, vê sau tôi sẽ biên tập thành sách, phát cho các bạn, không, phát cho toàn quân! Như vậy, hôm nay cứ như vậy! Giải tán đi!"

Bower đã tiến hóa thành fan cuồng số một của Vương Trung hô: "Còn chưa tan học đâu, tướng quân! Ngài phải hô tan học, chúng tôi mới có thể đi!"

Vương Trung nhìn Bower, lại nhìn Vasili, nghĩ thâm số người dọn phân nhiều hơn!

Hắn thở dài, cầm lấy microphone, nói với toàn trường: "Tan học! Giải tán!"

Tất cả mọi người đều vỗ tay phát ra từ nội tâm, tiếng vỗ tay như sấm mùa xuân.

Lúc này cách lúc Tập đoàn quân phía Tây phát động tiến công, còn không đến mười hai giờ.

(Hết chương)

Chương 123: Nghiêm Trọng Hơn Tưởng Tư…

Chương 112: Tập đoàn quân phía Tây Tiến Công

Chuong 112: Tap doan quan phia Tay Tien Cong

Ngày 5 tháng 12, cách lâu đài Yekaterina 120 km, 0 giờ 40 phút.

Một mực duy trì ẩn nấp, pháo quần đột nhiên bắt đầu rống giận, tiếng pháo như sấm mùa xuân cuồn cuộn, rung động thế giới bao phủ màu bạc.

Trên cây chất đống lượng lớn tuyết và băng trượt rơi xuống từng mảnh trong tiếng pháo.

Tập đoàn quân phía Tây đã lên kế hoạch phản công từ lâu bắt đầu.

Bộ tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây, Tukhachev đại tướng nhìn chằm chằm đồng hồ đeo tay, kim phút chỉ hướng 12, ông ta quay đầu gật gật đầu với Tham mưu trưởng Tập đoàn quân.

Tham mưu trưởng liên hạ mệnh lệnh đối với ống nghe: “Lực lượng tấn công xuất phát.”

Tukhachev hưng phấn xoa xoa tay, nhìn bản đồ treo trên vách tường: “Rokossovsky nói chúng ta nhiều nhất đánh tới đường này, sau đó sẽ trì trệ không tiến, mạnh mẽ công kích có thể sẽ gặp tổn thất trọng đại. Chúng ta càng muốn đột phá tuyến này, triệt để đánh tan quân địch!”

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân sau khi hạ đạt tất cả mệnh lệnh, cũng đi tới trước bản đồ: “Hiện tại rất nhiều người

cho rằng Rokossovsky mới có thể mang đến thắng lợi, chúng ta phải lật đổ loại ấn tượng này. Rokossovsky có thể thắng lợi, là vì quân địch đã đến lúc suy yếu!"

Tukhachev gật đầu: "Đúng vậy, phải phủ định loại ấn tượng này. Ngay cả Hợp Chủng Quốc cũng tin tưởng hắn, cho rằng chiến tranh sẽ kéo dài mấy năm""

Nói xong Tukhachev và Bộ tư lệnh tất cả mọi người đều im lặng.

Có lẽ một phần nào đó trong lòng bọn họ, cũng mách bảo bọn họ chiến tranh không có khả năng kết thúc đơn giản như vậy, nhưng bọn họ từ chối tin tưởng —— hoặc là không thể tin tưởng.

Sự im lặng kéo dài một phút, Tukhachev tự mình phá vỡ sự im lặng: "Tôi nghe nói hắn chỉ dạy một tiết ở Học viện Quân sự đã thu được sự kính trọng của phần lớn học viên, chỉ có một số ít quý tộc xuất thân —— hơn nữa học nghệ không tinh, ăn chơi trác táng mới không đồng ý hắn.

"Nếu hiệu trưởng là hắn vẫn tiếp tục làm, ảnh hưởng khó có thể đoán trước. Chúng ta nhất định phải có anh hùng chiến tranh cấp bậc tương đương mới được."

Tukhachev không nói "Anh hùng này là tôi".

Ông ta cứ như vậy duy trì tư thế này, nhìn bản đồ.

Giờ này khắc này trong Tập đoàn quân phía Tây, tất cả tướng lĩnh có quan hệ mật thiết với Rokossovsky và quân đội của họ đều bị điều đến thành thị có cơ sở hạ tầng phía đông Yekaterinburg tiến hành nghỉ ngơi và hồi phục,'Phái Rokossovsky" đã hoàn toàn bị đuổi ra khỏi Tập đoàn quân phía Tây.

Ngay cả những phi công trong không quân khen Rokossovsky không ngớt cũng bị điều động đến các phi đội

tiêm kích cơ xung quanh thủ đô.

Tóm lại, chỉ cần Tập đoàn quân phía Tây có thể giành được thắng lợi, vậy tất nhiên tất cả những điều này sẽ không liên quan gì đến "Ngôi sao chiến thắng" Rokossovsky.

Nếu như có thể thu được thắng lợi.

Nhưng mà trên bản đồ kia bị đặc biệt ghi rõ ra tuyến, tựa như một đám mây đen đè nặng trong lòng Tukhachey, khiến ông ta không thở nổi.

Nếu quân địch không sụp đổ như tuyết lở, vậy quả thật có thể ngăn cản Tập đoàn quân phía Tây ở tuyến này.

Nhưng quân địch sao có thể không sụp đổ như tuyết lở? Thậm chí quân địch ở Kalanskaya còn không có ý chống cự! Quân địch nhất định đã suy yếu, nhất định là như vậy… Không, phải là như vậy!

Không biết qua bao lâu, đột nhiên Tham mưu Thông tin tiến vào Bộ tư lệnh: "Báo cáo, Tập đoàn quân Xung kích số 1 đã đột phá phòng tuyến quân địch."

Tukhachev vỗ mạnh vào đùi: "Tốt! Để cho Tập đoàn quân Xung kích số 1 bắt tù binh, tốt nhất bắt vài tên tướng!"

Vương Trung bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, từ trong giấc mộng đẹp ngẩng đầu lên, đưa tay ra khỏi chăn cầm ống nghe: "Alo?"

Bên kia điện thoại là giọng của Vasili: "Tập đoàn quân phía Tây đã đột phá phòng tuyến chính diện của quân địch."

Vương Trung: "Chuyện này có gì kỳ quái, chờ bọn họ chiếm lại Shostka rồi gọi điện cho tôi cũng không muộn."

Vasili: "Shostka sao? Ý của ngài là bọn họ đột phá tuyến mà ngài vạch ra rồi mới thông báo cho ngài?"

Vương Trung: “Lời tôi nói có chỗ nào không rõ ràng sao?”

“Không có, xin lỗi đã quấy ray ngài nghỉ ngơi. Hẹn gặp ở Prosenia.”

“Hẹn gặp ở Prosenia.” Vương Trung cúp điện thoại, lại vùi mặt vào giấc mộng đẹp.

Lyudmila: “Anh nên dậy đi, ngủ nướng không tốt đâu. Nếu em để anh ngủ nướng, chính là em không hoàn thành trách nhiệm.

Nói xong cô ấy kéo phắt chăn của Vương Trung.

Nhưng trong phòng có lò sưởi, vách tường bản thân cũng cách nhiệt rất tốt, chỉ là chút lạnh này căn bản không đủ để cho Vương Trung tỉnh lại.

Sau đó lúc này Nelly đi vào.

Lúc cô bé mở cửa Vương Trung rùng mình một cái.

Lyudmila nháy mắt với Nelly, vì thế cô hầu gái nhỏ trực tiếp mở cửa sổ hướng bắc, luồng gió lạnh âm 40 độ ùa vào phòng.

Vương Trung lạnh đến mức nhảy dựng lên khỏi giường: “Này, muốn giết tôi à?”

Nelly: “Hơi hơi ạ.”

Vương Trung thở dài, quay đầu nhìn Lyudmila, phát hiện cô ấy đã mặc quần áo tử tế, đây là chuẩn bị đi cùng mình.

Lyudmila: “Nelly, đóng lại đi, lỡ mà bị ốm thì không ổn.”

Nelly đóng cửa sổ lại, còn đi tới trước lò sưởi lật than củi, để lửa than cháy mạnh hơn.

Lyudmila thì lấy quân phục, đưa từng món cho Vương Trung.

Một lát sau, Rokossovsky tướng quân ăn mặc chỉnh te. Có người gõ cửa.

Lyudmila đáp: "Vào đi!"

Vasili mở cửa thò đầu vào trước, xác định mọi người đều đã mặc quân áo chỉnh te, lúc này mới đi vào chào Vương Trung: "Tướng quân, chào buổi sáng!"

Vương Trung: "Tình hình chiến đấu tối qua thế nào?"

Vasili: "Bắc tuyến vẫn như cũ, Gorky đại tướng không thể nào phát động thế công giải vây, trung tuyến vừa mới bắt đầu phản kích. Nam tuyến người Prosen vẫn đang vây công pháo đài ven biển của chúng ta, pháo đài vẫn đang kiên trì, chặn đứng con đường tiến vào thảo nguyên rộng lớn phía nam của quân địch."

Vương Trung: "Cả tuyến giằng co à, có thể chấp nhận. Hôm nay trên phương diện quân sự tôi có việc gì nhất định phải làm không?"

Vasili nhún vai: "Ngoại trừ đến trường học giảng bài, và tiếp tục biên soạn tài liệu giảng dạy của ngài, hình như không có gì khác.

Lúc này, cô Ally giống như đã canh đúng thời gian Vasili hoàn thành báo cáo, mở cửa đi vào.

Vương Trung: "Hôm nay tôi có việc phi quân sự gì cần hoàn thành không?"

Cô Ally: "Ngài có 50 văn kiện cần phê duyệt."

Vương Trung kinh ngạc: "Tại sao lại nhiều như vậy?"

Cô Ally: "Bởi vì bộ phận của chúng ta chỉ có mình ngài phụ trách, mọi chuyện lớn nhỏ đều phải báo cáo với ngài. De nghị có thể giao quyền quyết định những việc không quan trọng cho cấp dưới, thực ra hôm nay văn kiện đầu tiên ngài

cần phê duyệt chính là về việc lựa chọn người đứng đầu các bộ phận cấp dưới của Ủy ban. Đợi khi những vị trí này đều có người đảm nhiệm, số lượng văn kiện ngài cần phê duyệt mỗi ngày sẽ giảm đi rất nhiều."

Vương Trung không khỏi đưa tay lên trán, hắn lại một lần nữa nảy ra ý định điều Pavlov đến để sai khiến.

Lyudmila: "Đáng tiếc em không thể xem giúp anh được."

Vương Trung: "Em chỉ cần đến lúc đó nương tay với anh là được."

Lyudmila cười hắc hắc.

Vasili: "Hay là để Grigory quân sĩ trưởng đi kiếm thêm ít thịt hươu với thịt nhím?"

Vương Trung: "Cậu lắm chuyện thật! Tôi giống người yếu ớt như vậy sao? Biến!"

"Vâng." Vasili chuôn mất, không chút do dự.

Cả buổi sáng Vương Trung đều xử lý công việc của Ủy ban ở số 10 đường Hòa Bình.

Phải nói là cô Ally đã giúp hắn rất nhiều, tất cả tài liệu đều có phần tóm tắt ở đầu, hơn nữa được sắp xếp theo thứ tự mức độ cấp bách về thời gian, thậm chí còn có ý kiến của một số chuyên gia được đính kèm vào tài liệu dưới dạng phụ lục.

Cảm giác của Vương Trung là cô Ally đã có thể sánh ngang với Bernard (Thư ký trong phim truyền hình Anh "Yes Prime Minister").

Buổi chiêu hắn cũng giống như hôm qua, đến Học viện Quân sự Suvorov làm hiệu trưởng. Vừa đến trường, đã thấy một đám sĩ quan từ tiền tuyến trở về trường học đang tu tập lại, thảo luận gì đó.

Vương Trung chuyển góc nhìn, phát hiện có một số học viên cũng ở trong đó, bao gồm Aleksei Petrovich Valkov tiểu công tước được Tòa án quân sự đặc biệt chú ý, và Maslo Bower mà Vương Trung đặc biệt coi trọng.

Vì thế Vương Trung bảo xe dừng lại, xuống xe đi bộ về phía đám người này.

Vừa đến gần hắn đã nghe thấy giọng nói của Valkov tiểu công tước: "Tập đoàn quân phía Tây thế như chẻ tre! 8 giờ sáng nay bắt đầu tấn công, đến giờ mới được 6 tiếng, đã tiến được mấy chục cây số, thậm chí còn vượt qua tốc độ tiến quân của người Prosen lúc bắt đầu chiến tranh!

"Quân địch quả nhiên đã suy yếu! Rokossovsky là bị quân địch đánh sợ, cho nên mới sợ hãi quân địch như vậy!"

Giọng nói của Maslo Bower phản bác: "Chờ khi nào Tập đoàn quân phía Tây chọc thủng phòng tuyến mà tướng quân nói rồi hãy nói, đừng để đến lúc đó uổng công tổn thất một lượng lớn binh lực và trang bị, lại không thu được chút thành quả nào!"

Valkov tiểu công tước: "Hừ! Các cậu bất quá chỉ bị lý luận ba hoa của hắn mê hoặc mà thôi!"

Bower: "Nhưng ngài ấy đã đánh thắng trận, còn cha cậu thì sao?"

Valkov tiểu công tước ấp úng, sau đó lập tức nói: "Tuy cha tôi không có, nhưng Myshkin công tước đánh đâu kém gì ngài ấy! Nếu không phải Myshkin công tước ra tay tương trợ, Rokossovsky đã chết ở Olaci rồi!"

Vương Trung: "Tôi biết Myshkin công tước, ông ấy sẽ không bao giờ khoe khoang công lao của mình trước mặt mọi người như vậy. Hơn nữa công lao này là của Myshkin công

tước, không phải của cậu, Valkov tiểu công tước, cũng không phải của cha cậu."

Mọi người cùng quay đầu nhìn Vương Trung, sau đó tách ra một con đường như thể Moses re nước biển, để Vương Trung có thể đi thẳng vào giữa đám đông.

Vương Trung nhìn Valkov tiểu công tước: "Tôi hiện tại vẫn cho rằng người Prosen không thể nào từ bỏ phòng tuyến Shostka, bọn họ nhất định sẽ dốc toàn lực để phòng thủ.

"Mà sau khi chúng ta tiến quân hơn hai trăm cây số, kết cấu tổ chức chắc chắn đã rất hỗn loạn, xe tăng cũng sẽ có một bộ phận khá lớn bị trục trặc.

"Cách làm đúng đắn là sau khi tiến đến khu vực kiên cố này thì dừng lại, để quân đội nghỉ ngơi, chờ đến mùa hè năm sau rồi tính đến chuyện phát động tấn công."

Vương Trung dừng lại, nhìn quanh bốn phía.

Valkov tiểu công tước: "Vậy nếu như không dừng lại thì sao?"

Vương Trung: "Lực lượng tấn công sẽ phải chịu thất bại nặng nề, thậm chí có thể sẽ đánh mất một số thành quả phản công. Phái Tốc chiến lấy Tukhachev làm đại diện sẽ phải chịu trách nhiệm cho thất bại thảm hại lần này."

Maslo Bower nói: 'Bây giờ thế công mới chỉ vừa mới bắt đầu, nói thất bại thảm hại có phải hơi quá không?"

Vương Trung: "Biết rõ sẽ thất bại, mà còn vì thỏa mãn tư lợi, vì cân nhắc về chính tri mà cố ý phát động tấn công, cho nên mới nói phái Tốc chiến tội ác tày trời." Vương Trung giơ tay lên, chỉ vào Valkov tiểu công tước: "Bọn họ phải chịu trách nhiệm cho những người lính của chúng ta bị bọn họ hại chết!" (Hết chương) Chương 113: Thu được xe tăng Panzer IV Ausf. F

Chiều ngày 7 tháng 12, Vương Trung vừa đến trường đã thấy một chiếc máy kéo kéo theo một chiếc xe tăng dừng trước tòa nhà chính.

Vì văn phòng của Vương Trung ở trên tang thượng của tòa nhà chính, cho nên đoàn xe của hắn chỉ có thể dừng lại bên cạnh máy kéo và xe tăng.

Vương Trung xuống xe, cẩn thận quan sát một chút liền nhận ra đây là xe tăng Panzer IV Ausf. F, sau khi phiên bản Panzer IV Ausf. F2 được trang bị pháo nòng dài, thì phiên bản F sẽ được đổi tên thành F1.

Vương Trung đưa tay sờ vào tấm giáp phụ được hàn trên giáp trước của xe tăng, khẽ tặc lưỡi —— tấm thép này dày đến 50mm, không biết là do cải tiến trên chiến trường hay là phiên bản Panzer IV Ausf. F của người Prosen được trang bị sẵn một tấm giáp phụ như vậy.

Phiên bản F vốn dĩ đã được tăng cường giáp trước thân xe và giáp trước tháp pháo lên đến 50mm, lại còn được hàn thêm một tấm dày như vậy, e rằng hiện tại hỏa lực chống tăng chủ yếu của quân đội Ant cũng không làm gì được nó.

Dù sao đây cũng là giáp dày 100mm, hơn nữa còn không hoàn toàn là giáp thẳng đứng, giáp trước của Panzer IV tuy có góc nghiêng rất nhỏ, nhưng dù sao cũng vẫn có.

Vương Trung vốn còn nghĩ, sau khi Panzer IV Ausf. F đến tiên tuyến, pháo chống tăng 45mm chắc chắn sẽ không bắn thủng, bây giờ ngay cả pháo chống tăng 76,2mm ở cự ly xa cũng không bắn thủng nổi.

Thắng một bậc về giáp mà còn bị đánh cho thành ra như vậy, nếu thua về giáp thì tình hình sẽ tồi tệ đến mức nào.

Vương Trung đi vòng quanh chiếc Panzer IV Ausf. F vài vòng, lông mày nhíu chặt.

Lúc này đột nhiên có người gọi hắn: “Rokossovsky tướng quân, chỉ là một chiếc xe tăng thôi mà, không đến mức phải cau mày như vậy chứ? Tổng số lượng xe tăng chúng tôi thu được, vẫn không bằng ngài, số lượng tù binh bắt được cũng là ngài nhiều hơn.”

Vương Trung có chút mơ màng nhìn về phía phát ra tiếng nói: “Cái gì?”

Người nói chuyện là một viên Thượng tá, trên quân phục có phù hiệu sĩ quan phụ tá, thấy Vương Trung vẻ mặt mơ màng, bèn nói rõ ràng: “Chẳng lẽ là vì chúng tôi cũng thu được xe tăng của quân địch nên ngài mới cau mày sao?”

“Đương nhiên là các anh sẽ thu được xe tăng, tôi cau mày là vì hỏa lực chống tăng hiện có của chúng ta rất khó xử lý thứ này. Nhất là pháo chống tăng 45mm và súng chống tăng PTRD được trang bị với số lượng lớn, về cơ bản chỉ có thể bắn vào cửa sổ quan sát và khe hở súng máy ở phía trước.”

Vương Trung vừa nói vừa đưa tay sờ lên phần giáp trước được hàn thêm giáp phụ của xe tăng.

“Chỉ thu được mỗi một chiếc này thôi sao? Những chiếc khác có được đưa đến Cục Quân khí để tiến hành thử nghiệm bắn phá không?”

Đối mặt với câu hỏi của Vương Trung, viên sĩ quan phụ tá lộ vẻ khó xử: “Cái này… chúng tôi chỉ thu được mỗi một chiếc…”

Vương Trung: “Vậy anh đưa đến đây cho tôi làm gì? Mau đưa đến Cục Quân khí để kiểm tra khả năng phòng ngự của nó! Tôi dám chắc chắn đây là phiên bản cải tiến mới nhất của quân địch, chúng ta cần phải nhanh chóng tìm hiểu rõ khả năng phòng ngự của nó. Kéo đến Cục Quân khí ngay, bảo họ

lập tức tiến hành thử nghiệm, kết quả thử nghiệm gửi một bản cho Ủy ban Kiểm tra Quân giới."

Viên sĩ quan phụ tá ấp úng: "Chuyện này…"

Vương Trung: "Còn đứng ngây ra đó làm gì? Kéo đi ngay! Yêu câu Cục Quân khí hoàn thành việc thử nghiệm chỉ tiết trong vòng ba ngày, cứ nói là yêu cầu của Chủ tịch Ủy ban Kiểm tra Rokossovsky! Nhanh lên!

Viên Thượng tá phụ tá ấp úng nói: "Chúng tôi nghĩ có thể ngài muốn trực tiếp tìm hiểu tính năng của xe tăng mới của quân địch trước tiên…"

Vương Trung: "Đúng vậy, tôi muốn, cho nên mới muốn các anh kéo đến Cục Quân khí để kiểm tra khả năng phòng ngự của nó! Để ở chỗ tôi thì kiểm tra thế nào? Để tôi tự tay kiểm tra sao?"

Tôi đâu có siêu năng lực, giáp trước dày gân 100mm này tôi thật sự bó tay!

Lúc này Vasili lên tiếng: "Họ muốn khoe khoang với ngài đấy, tướng quân. Thay chưa, chúng tôi cũng có thể thu được xe tăng kiểu mới của quân địch, chờ khi họ bắt được tướng, chắc chắn sẽ đưa đến Học viện Quân sự Suvorov cho ngài xem trước, sau đó còn kéo đi diễu hành khắp Yekaterinburg."

Vương Trung thở dài: "Vasili, tôi cố ý không vạch trần, cậu làm vậy thì tôi biết ăn nói thế nào đây?"

"Xin lỗi." Vasili nhún vai: "Lỡ lời."

Lúc này chuông tan học vang lên, học viên ùa ra, đến xem xe tăng Prosen.

Người chuyên ngành chỉ huy xe tăng tinh mắt nhận ra: "Hình như không phải loại chúng ta có ở sân huấn luyện!"

Vương Trung: “Đúng vậy, đây là phiên bản cải tiến mới nhất, cảm ơn Tập đoàn quân phía Tây sau khi thu được đã lập tức đưa đến đây. Nhưng chiếc xe tăng này sắp phải được đưa đến Cục Quân khí để tiến hành thử nghiệm phòng ngự. Vì chuyện này rất cấp bách, cho nên không thể để các bạn lên xe tham quan.”

Vừa dứt lời, Bower đã lên tiếng: “Có vẻ như giáp trước của chiếc xe này được hàn thêm một lớp giáp phụ rất dày, còn bản thân giáp có thay đổi gì không ạ?”

Vương Trung: “Chắc là gần giống với loại E, tôi đoán độ dày giáp trước của chiếc xe này gần 100mm.”

Học viên chuyên ngành xe tăng xôn xao: “Một trăm mi-li-mét! Vậy chẳng phải dày hơn cả T34 sao?”

“Nhưng xe của địch không có góc nghiêng, phòng hộ vẫn là T34 tốt hơn một chút.”

“Tôi từng thấy đầu của KV2, cũng thẳng đứng, biết đâu thứ này phòng ngự chính diện còn tốt hơn đầu của KV2”

Vương Trung không để ý đến các học viên, mà nói với viên sĩ quan phụ tá kia: “Nhanh chóng kéo đến Cục Quân giới kiểm tra.”

Lúc này, tiểu công tước Valkov cười nói: “Sao lại vội vàng kéo xe tăng đi như vậy! Chẳng lẽ vì điều này khiến hình tượng huy hoàng của ngài bị tổn hại sao?”

Vương Trung: “Nếu cậu muốn nghĩ như vậy thì tùy cậu. Thực ra tôi mong muốn có thể nhanh chóng đánh bại Prosen hơn bất cứ ai, cậu xem bên hông tôi đây, đây là đất của quê hương tôi, tôi dùng nó để nhắc nhở bản thân cố thổ chưa khôi phục, tôi còn phải cố gắng.

“Prosen bị đánh tan, tôi còn vui mừng hơn các cậu. Đáng tiếc là đầu óc của tôi mách bảo, tốc chiến tốc thắng là điều

không thể.” Tiểu công tước Valkov: “Yên tâm đi, Tập đoàn quân Phía Tây của tướng quân Tukhachev sẽ chứng minh hắn mới là kẻ không có đầu óc! Anh ta rất am hiểu phòng ngự, điều này không sai, nhưng tấn công vẫn là sở trường của ngài Tukhachev, dù sao chúng ta từ trước đến nay vẫn luôn lấy tấn công làm tiên đề để xây dựng quân đội!”

Vương Trung: “Hy vọng là vậy. Nếu hắn đánh bại Prosen, tôi sẽ đích thân hôn giày của hắn.”

Vì biết rõ điều này là không thể, nên Vương Trung mới dễ dàng nói ra lời như vậy.

Tiểu công tước Valkovier dẫn đầu một đám học viên quý tộc lập tức phấn khích: “Một lời đã định!”

“Lúc đó sẽ có trò hay để xem rồi!”

Vương Trung không để ý đến bọn họ, quay đầu nói với viên sĩ quan phụ tá: “Mau kéo xe tăng đi.”

Viên thượng tá phụ tá: “Ngài biết tôi là sĩ quan phụ tá của Tukhachev nên mới cố ý nói như vậy phải không?”

Vương Trung kinh hãi: “Ha? Anh là sĩ quan phụ tá của Tukhachev?”

Hắn chuyển góc nhìn, quả nhiên nhìn thấy phía sau quân hàm của người này có dòng chữ nhỏ “Phụ tá Tukhachev’.

Vừa rồi Vương Trung mải nhìn xe tăng, không xem góc nhìn ngoài.

Vương Trung: “Vậy phiền anh chuyển lời đến đại tướng Tukhachey, tôi chờ mong hắn chiến thắng trở về.”

Viên thượng tá phụ tá cắn răng, cố gắng nói: “Chúng tôi sẽ!”

Quân Prosen, sở chỉ huy Tập đoàn quân Trung ương.

Tư lệnh Tập đoàn quân Ky sĩ Asgard số 1, Siegfried. Siegfried bước vào sở chỉ huy, giơ tay chào von Bock: "Thưa Nguyên soái, Tập đoàn quân Ky sĩ Asgard số 1 đã tiến vào phòng tuyến Bokoste-Shostka."

von Bock gật đầu: "Rất tốt. Tướng Walter Model của Tập đoàn quân số 9 sẽ hiệp trợ các cậu phòng thủ, quân của tướng Model đã xây dựng công sự phòng ngự trên phòng tuyến nửa tháng rồi, bộ binh của hắn bảo toàn rất tốt, chắc chắn có thể hỗ trợ cho các cậu một cách mạnh mẽ."

Gilles: "Tôi đã thị sát toàn bộ phòng tuyến, dựa vào những kiến trúc bê tông cốt thép, xây dựng nên trận địa vững chắc. Tôi thậm chí còn nghi ngờ, không biết vào cuối tháng 9, những phòng tuyến này đã bị chọc thủng như thế nào."

Nguyên soái von Bock cười nói: "Dù sao thì không phải tướng Ant nào cũng là bức tường sắt của đế quốc. Quân của trung tướng Rokossovsky là đội quân độc nhất vô nhị trong toàn bộ quân đội Ant."

Gilles gật đầu, chuyển chủ đề: "Chúng ta có bao nhiêu thời gian để tổ chức phòng ngự?"

Nguyên soái von Bock cầm lấy cây thước, vừa chỉ tay lên bản đồ vừa nói: "Bọn chúng đã mất mười mấy ngày để chuẩn bị tấn công, còn chúng ta trong mười mấy ngày này cơ bản là đang rút lui. Quân đoạn hậu phụ trách cản bước địch đã kiên quyết, hơn nữa còn chống trả rất hiệu quả.

"Điều này khiến tốc độ tiến quân của bọn chúng thấp hơn so với dự tính của chúng ta, chúng tôi phỏng đoán, thời gian hai bên tiếp chiến trên phòng tuyến là khoảng ngày 10 tháng 12, các cậu có đủ thời gian để dự trữ đạn dược, xây dựng công sự."

Gilles: “Rất tốt, thay tôi gửi lời chào đến các đội quân đoạn hậu.” Nguyên soái von Bock: “Bọn họ đều sẽ nhận được khen thưởng của Hoàng đế Prosen bệ hạ - nếu còn sống trở về.”

Gilles: “Rất tốt. Vậy tôi xin phép cáo lui.”

Chờ sau khi người của Ky sĩ đoàn Asgard rời đi, Tham mưu trưởng của von Bock nói: ‘Ky sĩ đoàn Asgard đã lấy đi toàn bộ xe tăng và pháo chống tăng mới nhất. Nghe nói bọn họ có loại pháo chống tăng PAK 40 mới nhất, là loại sản xuất thử nghiệm, có thể bắn xuyên qua xe tăng T34 và KV từ khoảng cách rất xa.

Nguyên soái von Bock cười khổ một tiếng: “Cứ nghĩ xem tốc độ nhận được trang bị mới của không quân Meyer Đại công tước kìa. Sư đoàn thiết giáp của không quân, trang bị còn tiên tiến hơn cả sư đoàn thiết giáp lục quân của chúng ta, anh tin được không?”

Hoàng đế Prosen vốn thiên vị về các loại binh chủng kỹ thuật, hơn nữa hắn còn thích dùng những binh chủng có hàm lượng kỹ thuật cao như Không quân và Thiết giáp binh để kiềm chế các sĩ quan dòng dõi quý tộc phế thải truyền thống.

Huống hồ Ky sĩ đoàn Asgard còn là đội quân cận vệ của Hoàng đế.

Bọn họ nhận được trang bị mới gì cũng không có gì lạ.

Nguyên soái von Bock nhìn bản đồ: “Chỉ cần có thể cản được bọn chúng là được, còn lại không quan trọng!”

Vừa lên xe, Gilles đã nói với sĩ quan phụ tá: “Chúng ta sẽ dùng trang bị mới nhất, thực hiện một trận tập kích.”

Sĩ quan phụ tá: “Sao chép chiến thuật của Rokossovsky sao?”

“Đương nhiên rồi, chiến thuật hiệu quả thì chúng ta phải học hỏi, lát nữa tôi sẽ đích thân lựa chọn trận địa mai phục, để công binh đào hầm ẩn nấp cho xe tăng. Loại xe tăng thử nghiệm Panzer số 4 F2 trong tay chúng ta có khả năng phòng ngự không được tốt, phải giấu thân xe đi, sau đó dùng pháo 75 mm nòng dài để khai hỏa bắn tan bọn chúng.” Gilles nói.

Sĩ quan phụ tá cười khổ nói: “Vậy thì phải sửa chữa xong đống xe tăng thử nghiệm này trước đã.”

Vì là loại sản xuất thử nghiệm, lại thêm điều kiện khắc nghiệt của Ant, số xe tăng 4F2 được phân cho Tập đoàn quân Ky sĩ Asgard số 1 có đến hơn một nửa vừa đến tiên tuyến đã hỏng hóc.

Tin tốt là, trên phòng tuyến Bokoste-Shostka, tình hình hậu cần của Prosen đã được cải thiện rất nhiều, bọn họ có đủ nhân lực để sửa chữa những chiếc xe tăng này.

Gilles: “Người nước khác đều cho rằng người Prosen chúng ta cứng nhắc, lần này phải để cho người Ant xem chúng ta học hỏi và ứng dụng như thế nào.”

Hắn ngừng một chút, hỏi: “Đúng rồi, Rabverd nói Rokossovsky đi đâu rồi?”

Sĩ quan phụ tá: “Rabverd nói hắn ta thất thế trong cuộc đấu tranh chính trị, bị tước đoạt quyền chỉ huy quân đội. Đây là tin tình báo đáng tin cậy từ Cục tình báo.”

Gilles cau mày: “Tại sao lại như vậy? Thôi, mặc kệ hắn ta.”

(Hết chương)

Chương 124: Viết Giấy Vay Nợ

Chương 114: Tập đoàn quân Phía Tây thất bại

Chuong 114: Tap doan quan Phia Tay that bai

Ngày 9 tháng 12, sở chỉ huy Tập đoàn quân Phía Tây, 12 giờ 4 phút.

Tukhachev nhìn bản đồ vừa mới cập nhật, liên tục tán thưởng: "Tốt, rất tốt! Tiếp tục tiến quân, tiến quân!"

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân Phía Tây: "Nhưng chúng ta đã tiến xa như vậy rồi, hậu cần bắt đầu không theo kịp. Từ hôm qua, binh lính đã không có đồ ăn nóng để cung cấp, tất cả đều là lương khô. Đội nấu cơm và đội giặt quần áo đều không theo kịp.

"Hơn nữa, thiết giáp quân cũng báo cáo có rất nhiều xe tăng bị hỏng hóc, không thể không bỏ lại, sáng nay, Tập đoàn quân xung kích số 1 báo cáo xe tăng cần sửa chữa đã lên tới con số 221 chiếc! Bọn họ chỉ còn lại hơn 100 chiếc T34 trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu!

"Hay là chúng ta tạm dừng, chờ hậu cần theo kịp rồi hãy nói tiếp?"

Tukhachev tức giận nói: "Bây giờ thời gian là vàng bạc, lúc bọn chúng tấn công chúng ta, bọn chúng liều mạng tiến lên, khiến quân ta không kịp tổ chức phòng ngự!

"Bây giờ chúng ta phải học theo cách làm của bọn chúng, tiến lên, tiến lên, tiến lên! Rokossovsky nói không sai, tuyến

Bokoste đến Shostka quả thật rất thích hợp để phòng ngự, vậy thì chúng ta phải chọc thủng tuyến này trước khi bọn chúng chuẩn bị xong phòng tuyến!”

Tukhachev vung tay, đấm mạnh xuống bản đồ.

“Chọc thủng phòng tuyến! Sau đó để cho tên khốn Rokossovsky kia đến hôn giày của tôi!”

Ngày 9 tháng 12,13 giờ 50 phút, phía đông Shostka, trận địa mai phục thiết giáp của Prosen.

Lữ đoàn thiết giáp số 32 của Sư đoàn Thade thuộc ky sĩ đoàn cận vệ Asgard đã tiến vào trận địa được một ngày.

Trang bị của tiểu đoàn này đều là xe tăng thử nghiệm số 4 F2, khi những chiếc xe tăng này vừa được đưa đến tiền tuyến, vẫn còn lớp sơn của nhà máy, đến tiên tuyến mới được đội hậu cần của tiểu đoàn sơn lại thành màu xám đặc trưng của quân đội Prosen.

Thiếu tá Sheriff, tiểu đoàn trưởng, đang ở trên xe tăng của mình, quan sát tuyến đường sắt ở phía xa, và con đường quốc lộ bên cạnh tuyến đường sắt.

Số hiệu chiến thuật của xe tăng hắn là 201, hiện tại đang đỗ trong hầm ẩn nấp có thể che giấu toàn bộ thân xe.

Toàn bộ hầm ẩn nấp được xây dựng dựa theo bản thiết kế hầm ẩn nấp xe tăng của Rokossovsky được tìm thấy ở Olach, nhưng để tiết kiệm đất đá và tăng tốc độ xây dựng trận địa, kết cấu che chắn hoàn toàn phía trước xe tăng trong bản thiết kế của Rokossovsky đã bị lược bỏ, chỉ giữ lại rãnh thoát nước dùng để giảm bớt ánh lửa và khói bụi khi xe tăng bắn.

Nghe nói, loại xe tăng số 4 F ở tiên tuyến đã được hàn thêm một lớp giáp dày 50 mm, tăng độ dày giáp trước lên đến mức mà T34 cũng không thể bắn xuyên qua, nhưng tiểu đoàn của thiếu tá Sheriff lại không được cải tiến loại này.

Một mặt là do số xe tăng thử nghiệm này vừa mới được đưa đến tiền tuyến, không có thời gian để cải tiến, chỉ kịp sơn lại. Mặt khác, sau khi lắp pháo 75 mm nòng dài, tháp pháo của số 4 F2 vốn đã rất nặng, để cân bằng trọng tâm của tháp pháo, phía sau còn được gắn thêm một cục u to đùng.

Trong trường hợp này mà còn hàn thêm một lớp giáp dày 50 mm lên trước tháp pháo thì sẽ quá nặng.

Vì vậy, hiện tại, giáp trước tháp pháo của những chiếc xe tăng này vẫn là loại giáp 50 mm nguyên bản của số 4, nếu bị T34 bắn trúng thì có khả năng sẽ bị xuyên thủng.

Cách đối phó của thiếu tá Sheriff và các pháo thủ của hắn là phủ lên trước tháp pháo một lớp lưới ngụy trang, chỉ để lộ nòng pháo và kính ngắm của pháo thủ.

Tuy nhiên, mặc dù bản thân Sư đoàn Thade chưa từng giao chiến với T34, nhưng bọn họ từng tiếp xúc với những thương binh được đưa về, biết được rằng, độ chính xác của T34 ở khoảng cách xa hơn 800 m rất tệ.

Mà hiện tại, khoảng cách giữa trận địa mai phục và con đường quốc lộ là 800 m, tiểu đoàn thiết giáp số 32 chuẩn bị giao chiến với quân địch ở khoảng cách này.

Thiếu tá Sheriff đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý hy sinh 1/3 số xe tăng.

Lúc này, trong radio bỗng nhiên vang lên giọng nói: “Chó săn, Chó săn, đây là Diều hâu, chúng tôi nhìn thấy đội hình thiết giáp của địch đang di chuyển về phía các anh, hiện tại có ít nhất 100 chiếc xe tăng, lặp lại, có ít nhất 100 chiếc.”

Thiếu tá Sheriff cam lấy micro, bật chế độ phát: “Dieu hâu, Diều hâu, đây là Chó săn. Bữa tối của chúng tôi đã được chuẩn bị xong, lặp lại, bữa tối của chúng tôi đã được chuẩn bị xong.”

“Diều hâu rõ, chúng tôi đã ném 2 quả bom nhỏ, không có kết quả gì, dựa vào các anh đấy.”

“Cảm ơn đã báo.” Thiếu tá Sheriff đặt micro xuống, cầm lấy còi thổi một hồi dài hai hồi ngắn, sau đó hét lớn: “Báo động chiến đấu!”

Những tên lính tăng đang chơi bài và khoác lác trên trận địa vội vàng nhảy lên xe tăng, chui vào trong xe một cách thành thạo.

Bộ binh yểm trợ xe tăng cũng hành động theo.

Tiểu đoàn bộ binh đi cùng tiểu đoàn thiết giáp số 32 có tên là “Tiểu đoàn bộ binh đi cùng số 57’, là một đơn vị chuyên nghiệp.

Hơn nữa, vì là bộ binh thuộc Sư đoàn Thade, trang bị của tiểu đoàn này vô cùng sang trọng, có đến 12 khẩu pháo cối 50 mm, 4 khẩu pháo cối 82 mm, cùng 8 khẩu pháo bộ binh 75 mm và 2 khẩu pháo tự hành Bison 150 mm.

Chưa đầy 10 phút sau, toàn bộ trận địa đã vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu, tất cả mọi người đều đang đợi đội hình thiết giáp của Ant xuất hiện.

Tuy nhiên, âm thanh đầu tiên truyền đến lại là tiếng động cơ trên bầu trời. Một chiếc máy bay trinh sát FW189 với tạo hình kỳ lạ gào thét bay qua trận địa mai phục. Phi công dường như đang tìm kiếm trận địa mai phục của Prosen bên dưới, nhưng kết quả là không nhìn thấy. [Nguyên tác quả thực là FW189, nhưng mà máy bay này lại của phía quân Prosen, thật khó hiểu-]

Thiếu tá Sheriff có chút đắc ý, dù sao thì lớp ngụy trang của tiểu đoàn hắn là do chính tay hắn chỉ huy.

Tuy rằng, bộ máy tuyên truyền của Prosen suốt ngày ra rả “Người lính Prosen vĩ đại giống như loài chim ưng kiêu ngạo,

không bao giờ che giấu bản thân", nhưng những đơn vị dày dặn kinh nghiệm của Prosen chưa bao giờ xem thường việc ngụy trang. Không lâu sau khi chiếc máy bay trinh sát bay qua, từ phía đông vọng đến tiếng động cơ gầm rú.

Thiếu tá Sheriff nhìn vê phía đông, quả nhiên nhìn thấy những làn bụi tuyết trắng xóa bốc lên cao.

Thiếu tá Sheriff chỉnh lại huy chương Thập tự Sắt hạng hai trên cổ áo, thâm nghĩ hôm nay chính là ngày mình nhận được huy chương hạng nhất.

Hắn nhìn về phía đội quân của mình.

Lúc này, để tránh đánh rắn động cỏ, toàn bộ đội quân đều duy trì im lặng vô tuyến điện. Nhưng thiếu tá Sheriff đã phân công mục tiêu cho 20 chiếc xe tăng Panzer số 4 F2 trên trận địa mai phục.

Số xe tăng còn lại của tiểu đoàn được giấu trong rừng cây phía sau trận địa mai phục, làm đội dự bị.

Không biết vì sao, thiếu tá Sheriff luôn cảm thấy hôm nay sẽ không cần dùng đến đội dự bị.

Đáng tiếc là, cho dù là Sư đoàn Thiết giáp Thade được ưu tiên bổ sung, cũng chỉ nhận được 20 chiếc xe tăng thử nghiệm Panzer số 4 F2. Muốn trang bị rộng rãi Panzer số 4 F2, có lẽ phải đợi đến tháng 3 năm sau.

Nếu như trước chiến dịch Bão tháng Mười đã được trang bị rộng rãi Panzer số 4 F2, thì có lẽ Tập đoàn quân Trung tâm đã đánh vào Yekaterinburg rồi.

Cuối cùng thì thiếu tá Sheriff cũng nhìn thấy đội hình thiết giáp của quân địch.

Trước đây, Sheriff chỉ nghe nói người Ant thích để bộ binh ngồi lên xe tăng, bây giờ hắn tận mắt chứng kiến: Trên chiếc

T34 dẫn đầu có đến 7,8 tên bộ binh đang ngồi.

Xem ra, người Ant quả thật rất thiếu xe bọc thép chở quân, chỉ có thể để bộ binh ngồi trên xe tăng để cơ động.

Ngược lại, bộ binh đi cùng tiểu đoàn 32, mỗi đại đội đều được trang bị 12 đến 15 chiếc xe bọc thép chở quân, căn bản không cần phải ngồi trên xe tăng để chiến đấu.

Thiếu tá Sheriff không ngừng dùng ống nhòm để quan sát đội hình thiết giáp của Ant, nhìn thấy chiếc xe tăng dẫn đầu đi qua một tấm biển báo ven đường - đây là vật đánh dấu bắt đầu khu vực mai phục.

Vị trí mai phục của xe tăng của thiếu tá Sheriff vừa vặn cách tấm biển báo này 800 m.

Quân Ant hoàn toàn không phát hiện ra quân Prosen chỉ cách có 800 m, tất cả đám bộ binh trên xe tăng đều tập trung nhìn về phía tây, toàn bộ sự chú ý đều đổ vào Shostka phía trước.

Thiếu tá Sheriff kiên nhẫn chờ đợi, cho đến khi chiếc xe dẫn đầu của quân Ant sắp sửa rời khỏi khu vực mai phục, hắn mới ra lệnh qua hệ thống liên lạc nội bộ: “Bắn!”

Pháo thủ lập tức khai hỏa, viên đạn giống như một tia chớp, bắn trúng vào phía trên bánh xe của chiếc T34 vừa đi qua tấm biển báo.

Học viện Khoa học Prosen đã tháo dỡ và nghiên cứu kỹ lưỡng những chiếc xe tăng T34 tịch thu được, biết rằng đạn dược của T34 đều được đặt trên sàn xe, pháo thủ nhắm vào vị trí này, chính là nhắm vào kho đạn của T34.

Chớp mắt một cái, chiếc T34 đã nổ tung, tháp pháo cùng với đám bộ binh ngồi trên xe bị hất văng lên trời, máu thịt văng tung tóe, nhuộm đỏ cả mặt đất.

Những kíp xe mai phục khác cũng đồng loạt khai hỏa, bắn trúng những chiếc xe dẫn đầu đội hình, biến chúng thành những quả cầu lửa.

Vì số lượng quân địch quá đông, thiếu tá Sheriff không đợi toàn bộ bọn chúng tiến vào khu vực mai phục mới khai hỏa, hiện tại vẫn còn khoảng 30 chiếc T34 bị chặn lại ở bên ngoài.

Sheriff lớn tiếng ra lệnh: "Xoay tháp pháo 30 độ về bên phải, toàn bộ đều là địch, tự do khai hỏa!"

Vừa dứt lời, pháo thủ lại bắn thêm một phát, bắn trúng một chiếc T34, biến nó thành một cỗ quan tài rực lửa.

Pháo thủ: "Nạp đạn! Nạp đạn nhanh! Địch còn mấy chục chiếc nữa kìa!"

Ngay lập tức, phát thứ ba được bắn ra, lại một chiếc T34 bị biến thành cỗ quan tài rực lửa.

Lúc này, thiếu tá Sheriff mới cảm thấy nghi ngờ: "Chuyện gì vậy? Sao bọn chúng đến giờ vẫn chưa phát hiện ra vị trí của chúng ta?"

Trong ống nhòm của hắn, đám T34 bắt đầu bắn về phía hỏa điểm súng máy của bộ binh, bắn về phía trận địa pháo cối của tiểu đoàn bộ binh, nhưng không có một chiếc nào nhắm bắn về phía trận địa mai phục thiết giáp cách đó 800 m.

Thiếu tá Sheriff còn đang ngạc nhiên thì pháo thủ của hắn đã bình tĩnh bắn cháy 10 chiếc T34.

Trong lúc hỗn loạn, đám T34 của Ant bắt đầu rút lui.

Thiếu tá Sheriff hủy bỏ lệnh im lặng vô tuyến điện: "Thiết giáp 3,4, 5,6, xung phong, xung phong! Toàn bộ đội hình xung phong, địch muốn chạy! Bắn gãy xích, khóa chặt tháp pháo của chúng! Nhanh lên!"

"Rõ thưa tiểu đoàn trưởng!"

Lực lượng còn lại của tiểu đoàn thiết giáp số 32 ồ ạt lao ra, vòng qua trận địa mai phục, lao về phía đội hình xe tăng đang tháo chạy của Ant.

Thiếu tá Sheriff: ‘Chúng ta cũng xung phong. Toàn bộ số F2, lùi lại, rời khỏi hâm! Tự do truy kích!”

Chiếc xe tăng số hiệu 201 của thiếu tá Sheriff gầm ru một tiếng, lùi ra khỏi hầm ẩn nấp.

Thiếu tá: “Rẽ trái! Phía trước không có hố, tiến lên, tiến lên! Tìm kiếm vị trí bắn tốt hơn! Tiêu diệt bọn chúng!”

Sở chỉ huy Tập đoàn quân Phía Tây của Ant.

Tiếng chuông điện thoại vang lên.

Tham mưu trưởng nhấc máy: “Sở chỉ huy Tập đoàn quân Phía Tây. Cái gì? Bao nhiêu chiếc?”

Tukhachev đang xem bản đồ bỗng quay người lại, nheo mắt nhìn tham mưu trưởng.

Mà hai mắt của tham mưu trưởng trợn tròn như chuông đồng.

Cuối cùng, ông ta đặt điện thoại xuống, nhìn về phía Tukhachev.

“Thưa ngài Tư lệnh”, tham mưu trưởng nói, Tập đoàn quân xung kích số 1 báo cáo, bị địch phục kích, tổn thất… tổn thất 103 chiếc xe tăng T34, hiện tại bọn họ chỉ còn 7 chiếc T34 có thể di chuyển.”

“Cái gì?” Tukhachev suýt nữa thì ngã nhào, phải chống hai tay xuống bàn mới đứng vững được: “Bọn chúng lấy đâu ra quân đội?”

“Không rõ, lực lượng tiên phong của Tập đoàn quân xung kích số 1 đã bị đánh tan, không bắt được tù binh.”

Tukhachev ngồi phịch xuống ghế.

Sau đó, chiếc ghế gay krak một tiếng, suýt chút nữa thì làm nứt đôi mông của đại tướng Tukhachev. (Hết chương) e Chương 115: Sự hy sinh cần thiết

Chiều ngày 9 tháng 12, Yekaterinburg, Học viện Quân sự Suvorov, giảng đường số 1.

Hầu hết các công trình kiến trúc của Ant đều rất rộng lớn, như thể cố tình thể hiện sự rộng lớn của lãnh thổ.

Giảng đường này cũng vậy.

Giảng đường này chứa toàn bộ học viên của ba khóa chuyên ngành chỉ huy xe tăng, và gần 200 sĩ quan chỉ huy tuyến đầu được điều đến để bồi dưỡng, chuẩn bị tiếp nhận những vị trí chỉ huy cấp cao hơn.

Ngoại trừ những người chiếm cứ vị trí trong phòng, còn có số lượng người không rõ treo ở trên cửa sổ.

Vốn dĩ mùa đông mở cửa sổ là một chuyện vô cùng ngu ngốc, nhưng đám đông chen chúc cửa sổ đến mức nước chảy không lọt, ngược lại khiến trong phòng học ấm áp lên.

Vương Trung đang giảng giải cho mọi người về phòng ngự tác chiến của mình trên bục giảng.

“Ngày thứ hai sau trận chiến Olaci, chúng ta đã từ bỏ một số trận địa đã từng chiếm đoạt nhiều lần vào ngày đầu tiên, những trận địa này đã được thiết kế tỉ mỉ, không có lợi cho việc ngăn cản hỏa lực từ trận địa pháo binh của chúng ta.

“Sau khi dụ dỗ kẻ địch tiến vào những trận địa này, dùng hỏa lực tập kích đại lượng sát thương kẻ địch, ngược lại so với cố thủ ở trận địa thu được hiệu quả tốt hơn.

“Nhưng chúng ta có thể tiến hành tác chiến phòng ngự như vậy, là bởi vì chúng ta xây dựng một trận địa phòng ngự tương

đối sâu.”

Vương Trung hướng tất cả thành viên biểu diễn trận địa phòng ngự hắn xây dựng xung quanh Olaci.

“Nhìn này, đây là trận địa phục kích ngày đầu tiên của chúng ta, đây là trận địa ngày thứ hai —— mặc dù trận địa của chúng ta đã lui về phía sau, nhưng chúng ta vẫn bảo tồn lực lượng của mình, đồng thời sát thương đại lượng địch nhân.

“Tiếc là xung quanh Olaci nhiều không gian như vậy, không thể bố trí trận địa phòng ngự sâu hơn. Ngoài ra binh lực và hỏa lực của chúng ta cũng không cho phép chống cự…”

Lúc này Vasili đột nhiên chen qua một đám người chặn ở cửa, đi vào phòng: “Tướng quân, không xong rồi!”

Hắn đi tới bên tai Vương Trung nhẹ giọng thì thâm: “Quân đoàn đột kích số 1 ở phía đông Shostka bị phục kích, tổn thất hơn một trăm chiếc xe tăng.”

Vương Trung lập tức trừng to mắt: “Bao nhiêu chiếc?”

Vasili: “Hơn một trăm chiếc, tất cả đều là T34 vừa mới sản xuất chưa lâu.”

Vương Trung trong nháy mắt nghĩ đến các đồng bào chết thảm trong xe tăng.

Khóe miệng hắn hơi co quắp, buông thước dạy học xuống, nói với các học viên chật ních phòng học: “Xin lỗi. Cho tôi bình tĩnh một chút.”

Nói xong hắn xoay người đối mặt bảng đen vẽ biểu đồ chiến tuyến, nện một quyền vào bảng đen.

Tuy rằng chuyện như vậy đã trải qua vô số lần, tương lai có thể còn trải qua vô số lần, nhưng hắn vẫn không có cách nào quen được. Khó khăn lắm mới bình phục tâm tình, Vương

Trung quay đầu hỏi Vasili: “Sao có thể tổn thất lớn như vậy? Kẻ địch trang bị pháo chống tăng kiểu mới rồi sao?”

Đến lúc này hắn còn tưởng rằng là chiến quả của pháo chống tăng PAK 40.

Vasili vẻ mặt nghiêm túc: “Binh sĩ chạy về báo cáo, nhìn thấy xe tăng Prosen được trang bị pháo nòng dài cỡ lớn.”

Vương Trung kinh hãi, vội vàng hỏi: “Nhìn rõ ràng kiểu dáng chưa? Là số 4 mà chúng ta đã gặp, hay là kiểu xe tăng mới hình hộp hơn?”

Trên lý thuyết, tháp pháo của Tiger và Panzer IV không thể nào nhìn lầm, nhưng tình hình trên chiến trường hỗn loạn như vậy, lại bị phục kích, không nhìn rõ cũng là chuyện bình thường.

Vasili lắc đầu: “Không thấy rõ ràng, chỉ biết là pháo nòng dài. Có người chạy về nói là số 3 lắp pháo nòng dài, cũng có người nói là số 4.”

Vương Trung tặc lưỡi, hắn lập tức nghĩ đến có thể tìm không quân hỗ trợ, phái máy bay đi trinh sát, sau đó để máy bay duy trì liên lạc với mặt đất.

Nhưng ngay sau đó, hắn nghĩ rằng không quân không phải là quân dưới trướng của mình, cho nên dù có giữ liên lạc vô tuyến, cũng không thể thu được tầm nhìn của phi công.

Kết quả vẫn chỉ có thể dựa vào ảnh chụp trinh sát trên không.

Vương Trung: “Chuẩn bị xe, tôi muốn đến Bộ Tư lệnh Không quân.”

Vasili: “Ngài đi cũng vô dụng, hiện tại không quân của chiến khu thuộc về Tập đoàn quân Tây chỉ huy. Ngài phải trực tiếp đến Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân Tây.”

Vương Trung: “Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân Tây hiện tại ở đâu?”

Vasili: “Đây là bí mật quân sự, tôi cũng không biết.”

Vương Trung chửi thầm một câu, hạ lệnh: “Chuẩn bị xe, tôi muốn đến Bộ Thống soái, hỏi một chút xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra! Tôi đã nói cho bọn họ biết kẻ địch có thể bố trí phòng tuyến ở đâu, vì sao bọn họ vẫn đâm đầu vào như vậy, còn là bị phục kích!

“Tiền tuyến trinh sát đâu? Thật sự là không thể hiểu nổi!”

Vương Trung nói xong, quay đầu nói với các học viên: “Tan học! Tự mình tiêu hóa nội dung bài giảng hôm nay.”

Nói xong hắn đi về phía cửa phòng học, các bạn học chặn ở cửa như thủy triều rút xuống nhường đường.

Vương Trung vừa ra khỏi phòng học, liền thấy tiểu công tước Valkov dẫn theo một đám công tử bột ở ngoài cửa, vừa thấy hắn liền cười nói: “Tướng quân Rokossovsky, chuẩn bị đi liếm giày của Nguyên soái Tukhachev sao?”

Vương Trung: “Vừa rồi, quân tiên phong của Quân đoàn đột kích số 1 bị kẻ địch phục kích, toàn quân tiên phong bị diệt, tổn thất hơn 100 chiếc xe tăng T34.”

Biểu cảm của tiểu công tước Valkov cứng đơ.

Vương Trung không để ý tới hắn, trực tiếp quay đầu đi, không ngờ vừa bước một bước, tiểu công tước liền hô to: “Ông có phải rất vui vẻ không! Nhưng mà quân địch chỉ là phục kích thành công mà thôi, cũng không phải thật sự chặn được Tập đoàn quân Tây!” Vương Trung mạnh mẽ xoay người, một cái tát giáng vào mặt tiểu công tước, đánh hắn đụng vào tường.

Không thể không nói, thể trạng của vị tiểu công tước này ở Ant đúng là thuộc dạng "thân nhẹ như yến".

Vương Trung: "Một trăm chiếc xe tăng bị phá hủy, mấy trăm chiến sĩ hy sinh, bất cứ ai nghe được tin tức này mà vui vẻ thì kẻ đó nhất định là gián điệp Prosen! Ví dụ như cậu, phản ứng đầu tiên của cậu là tôi nghe được tin tức này sẽ vui vẻ! Điều này chứng tỏ cậu căn bản không coi trọng sinh mạng của mấy trăm người lính đã hy sinh.

"Những kẻ như cậu mà sau này chỉ huy quân đội thì chắc chắn sẽ gây ra thương vong nặng nề. Tôi cho rằng cậu không đủ tư cách làm quân nhân, vì vậy với tư cách là Hiệu trưởng Học viện Quân sự Suvoroy, tôi tuyên bố khai trừ quân tịch cậu! Cút đi, đồ ngu ngốc!"

Nói xong Vương Trung xoay người, nói với thẩm phán đứng bên cạnh: "Tiểu công tước Valkov tuyên truyền phản động, vu khống tôi. Lý do này đủ để bắt hắn ta chứ?"

Vị thẩm phán cười nói: "Đương nhiên. Vừa rồi hắn ta dám vu khống anh hùng bảo vệ Yekaterinburg là ngài, nói ngài nghe được tin tức quân địch chiến thắng là vui mừng, đây là lời vu khống hết sức ác ý, phải bắt hắn ta về điều tra!"

Tiểu công tước Valkov lập tức kêu gào: "Không! Không! Tôi không có ý đó! Tôi đáng chết! Tôi lỡ lời!"

Hắn ta vừa nói vừa tự tát vào mặt mình.

Vị thẩm phán lập tức xông lên, giữ chặt tay hắn ta, còng tay hắn ta lại: "Chúng tôi đều nghe thấy, hơn nữa còn có nhiều học viên làm chứng! Cậu đã vu khống tướng quân Rokossovsky! Có gì thì đến nhà giam của tòa án rồi khai báo!"

"Không! Không! Tôi sai rồi, tôi… Cha tôi còn đang chiến đấu ở tiền tuyến, hai người không thể bắt tôi như vậy! Ít nhất phải đợi cha tôi trở về từ tiền tuyến!"

Hai vị thẩm phán kéo tiểu công tước đi.

Vương Trung bỗng nhiên chú ý tới, quần quân trang của tiểu công tước hình như có chút ẩm ướt. Hiện tại đang là mùa đông, quần áo của mọi người đều rất dày, bên ngoài mà đã thấm nước thì bên trong chắc chắn là ướt hết rồi.

Nhưng Vương Trung lại không vui nổi.

Hiện tại hắn chỉ muốn nhanh chóng ngăn chặn Tập đoàn quân Tây, để cho bọn họ dừng lại chỉnh đốn, không nên lãng phí binh lực trên phòng tuyến của quân địch.

Một tiếng sau, đoàn xe của Vương Trung đã đến trước cổng chính Cung điện Mùa hè.

Vì Vương Trung không báo trước với Bộ Thống soái là mình sẽ đến nên không có ai ra đón.

Vương Trung trực tiếp xông vào trong.

Lính gác của Cung điện Mùa hè cơ bản đều nhận ra Vương Trung, cho nên chỉ kiểm tra giấy tờ qua loa rôi cho qua.

Vương Trung đi thẳng đến phòng bản đồ của Bộ Thống soái, chưa kịp đẩy cửa thì Belinsky đã đẩy cửa bước ra.

Belinsky: “Tôi vừa nghe nói cậu đến là ra ngay.” Vương Trung: “Ông không cần ngăn cản tôi, hãy mau ra lệnh cho Tập đoàn quân Tây dừng lại!”

Belinsky: “Sau đó bọn họ sẽ đổ hết trách nhiệm không thể đánh bại hoàn toàn quân Prosen lên đầu cậu. Không, tôi phải ngăn cản cậu, không thể để cậu phá hủy cơ hội quét sạch phái Tốc Thắng trong quân đội.

“Sau khi đám người Tukhachev thất bại thảm hại, chúng ta có thể nhân cơ hội đó mà nhổ cỏ tận gốc. Trong số đó có không ít là quý tộc.”

Vương Trung: “Vậy còn những người lính đã hy sinh thì sao? Chỉ vì mục đích đó mà để họ hy sinh vô ích sao?”

Belinsky nhìn chằm chằm vào Vương Trung, vẻ mặt cứng như thép: “Đúng, đó là cái giá phải trả.

“Cậu phải hiểu một điều, không chỉ có các tướng lĩnh cấp cao mong muốn chiến thắng nhanh mà ngay cả những người lính cũng nghĩ như vậy. Phải để cho bọn họ nếm mùi thất bại thì mới tỉnh ngộ.

“Trước đây tôi đã bảo cậu viết một bài báo trình bày chỉ tiết suy nghĩ của mình, cậu đã viết xong chưa?”

Vương Trung: “Tôi viết xong rồi, bài báo có tiêu đề “Phản bác phái đầu hàng và phái Tốc Thắng, chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc chiến đấu trường kỳ gian khổ với quân Prosen’, tôi cũng đã giao cho ông rồi! Nhưng ông không cho đăng!”

Belinsky: “Thời cơ chưa thích hợp, lúc đó mà đăng thì chỉ khiến mọi người phản cảm. Mười mấy ngày nữa, sau khi Tập đoàn quân Tây bị đánh bại hoàn toàn thì sẽ đăng bài báo đó.

“Lúc đó, mọi người sẽ coi bài báo của cậu là tư tưởng chỉ đạo cho cuộc chiến này. Tôi đã đọc bài báo đó rồi, viết rất hay, đủ sức gánh vác trách nhiệm này!”

Vương Trung thầm nghĩ, tất nhiên là hay rồi vì tôi sao chép mà, hơn nữa với kiến thức nông cạn của tôi thì chắc chỉ sao chép được 1/10 công lực của bản gốc thôi.

Sau khi hiểu rõ ý đồ của Belinsky, Vương Trung vẫn cảm thấy bất đắc dĩ: “Những người lính đó… không thể tránh khỏi những tổn thất này sao?”

Belinsky: “Nếu như đánh thủng được phòng tuyến của quân địch thì sao?”

Vương Trung: ”…

Belinsky: “Cậu cũng không thể đảm bảo 100% là không có khả năng đó, đúng không? Vì vậy tôi cho rằng, không thể tránh khỏi những tổn thất này.”

Vương Trung im lặng.

Thái độ của Belinsky rất kiên quyết.

Hơn nữa, Vương Trung cũng cảm thấy ông ta nói có lý, từ trên xuống dưới đều có tư tưởng Tốc Thắng, vậy thì chỉ có thể để cho hiện thực đánh thức bọn họ.

Belinsky chuyển chủ đề: “Đúng rồi, tôi đã xem qua nội dung cậu giảng dạy ở trường quân sự. Rất tốt. Nghe nói cậu đang soạn thảo tài liệu ve việc thành lập sư đoàn hỗn hợp tinh nhuệ theo mô hình của Lữ đoàn cơ giới cận vệ số 1?”

Vương Trung: “Vâng, kế hoạch của tôi là thành lập hai sư đoàn theo mô hình của Lữ đoàn cơ giới cận vệ số 1, ba sư đoàn sẽ được biên chế thành một quân đoàn cơ động, cung cấp đầy đủ hậu cần và huấn luyện bài bản.

“Sau đó sẽ đưa quân đoàn này đến những vị trí quan trọng, do tôi trực tiếp chỉ huy.” Thực ra ý tưởng này của Vương Trung giống với game “Hearts of Iron”, khi chơi game này thì thường có rất nhiều sư đoàn bộ binh yếu và một số sư đoàn tinh nhuệ.

Người chơi Hearts of Iron thường gọi sư đoàn tỉnh nhuệ này là “Gundam, ý nói những sư đoàn này giống như robot Gundam trong bộ anime “Mobile Suit Gundam’, chém nát quân địch như chém rau củ.

Belinsky gật đầu: “Tốt, ý tưởng này rất hay.”

Vương Trung: “Ước gì tôi có thể chỉ huy không quân, chỉ huy một hai trung đoàn tiêm kích cơ và cường kích cơ thì tốt biết mấy.”

Belinsky: “Vậy chẳng phải cậu thành Tư lệnh Tập đoàn quân rồi sao? Tập đoàn quân chỉ có ba sư đoàn… Không, cho dù Hoàng đế muốn thành lập một Tập đoàn quân như vậy thì cũng sẽ bị phản đối kịch liệt. Cậu nên tranh thủ tạo mối quan hệ tốt với không quân, giống như ở Shostka, tuy rằng bọn họ không thuộc quyền chỉ huy của cậu nhưng vẫn nghe theo lệnh của cậu.”

Vương Trung thầm nghĩ đúng là như vậy, nhưng hệ thống của tôi không công nhận bọn họ là quân của tôi nên không cho tôi tâm nhìn!

Haizz, Belinsky nói cũng đúng, trước mắt nên linh hoạt một chút, nhận được sự chi viện từ không quân. Đợi sau này khi nào quân đoàn cơ động của tôi đánh đâu thắng đó thì sẽ chỉ huy Tập đoàn quân.

Vương Trung đang định nói chuyện khác với Belinsky thì cửa phòng bất ngờ mở ra. Olga tự tay mở cửa, vừa nhìn thấy Vương Trung đứng ở cửa thì mỉm cười rạng rỡ: “Alyoshal Anh đến rồi, mau vào đây giúp tôi, xảy ra chuyện lớn rồi!”

Belinsky kéo áo Vương Trung: “Nhớ lời tôi dặn.

Vương Trung gật đầu.

Olga bước lên, nắm tay Vương Trung kéo vào phòng, kéo đến trước tấm bản đồ lớn.

Olga: “Vừa rồi quân tiên phong của Quân đoàn đột kích số 1 bị phục kích, tổn thất hơn 100 chiếc xe tăng! Bây giờ phải làm sao, Alyosha! Anh là chuyên gia, anh nói xeml”

(Hết chương 115) Chương 116: Tôi va Be hạ diễn kịch

Vương Trung vội vàng rút tay khỏi tay Olga, nghiêm túc phê bình: “Khi quân đội đang chịu tổn thất nặng nề như vậy, tuyệt đối Bệ hạ không được tỏ thái độ vui mừng ở nơi công cộng.”

Olga vội vàng ngừng cười, cúi đầu: “Xin lỗi, tôi biết lỗi rồi.”

Các sĩ quan trong phòng họp nhìn nhau, ngạc nhiên.

Vương Trung cũng nhận ra hành động vừa rồi của mình có phần không ổn, dễ gây ra hiểu lầm nên vội vàng nói: “Tôi chỉ là một người thần tử đưa ra kiến nghị, cảm ơn Bệ hạ rộng lượng.”

Olga muốn cười nhưng phải cố nhịn, nghiêm nghị đáp lời: “Anh nói đúng, cho dù kiến nghị chính đáng đến đâu mà được đưa ra với thái độ không đúng mực thì tôi cũng sẽ không cân nhắc.

Tiếp đó, cô xoay người, bước đến trước bản đồ: “Anh có ý kiến gì về tình hình hiện tại không?”

Vương Trung liếc nhìn Belinsky.

Nếu như bây giờ mình đề nghị đình chỉ tấn công, cho quân đội nghỉ ngơi chỉnh đốn thì kế hoạch quét sạch phái Tốc Thắng của Belinsky sẽ thất bại.

Vì Olga nhất định sẽ nghe theo lời khuyên của mình.

Vương Trung nhìn Olga, hắn nhận ra ánh mắt của cô gái rất trong sáng, không hề giống như đang lo lắng cho tình hình chiến sự.

Lúc này, Vương Trung mới hiểu ra: Cô nàng này diễn kịch từ lúc mở cửa, tất cả những hành động vừa rồi đều là để dọn đường đưa mình lên làm Hoàng phu.

Làm sao cô ấy có thể không hiểu là phải nhân cơ hội này để dập tắt phái Tốc Thắng?

Không thể nào!

Thế là Vương Trung nói: “Tôi đã nói rồi, quân Prosen sẽ thiết lập phòng tuyến ở khu vực Bokoste-Shostka, nhưng Tập đoàn quân Tây hoàn toàn không coi trọng lời khuyên của tôi nên mới dẫn đến thất bại thảm hại như vậy!

“Tôi đề nghị sau khi đẩy chiến tuyến đến khu vực Bokoste-Shostka thì toàn quân dừng lại nghỉ ngơi chỉnh đốn, chờ mùa đông trôi qua. Lần tấn công tiếp theo của chúng ta sẽ là vào tháng 4, tháng 5 năm sau, lúc đó mùa xuân đã kết thúc, mặt đất không còn lầy lội…”

“Không!” Olga giả vờ tức giận,‘Sao có thể để đến tháng 4, tháng 5 năm sau mới tấn công? Lúc đó quân Prosen đã khôi phục lại sức mạnh rồi! Ý tôi là anh có cách nào để trong tháng này đột phá phòng tuyến của bọn chúng không? Tukhachev đã vỗ ngực cam đoan là có thể đẩy chiến tuyến đến biên giới, giành lại những vùng đất đã mất!”

Đúng như tôi dự đoán!

Tukhachev không có mặt ở đây nhưng người thay thế ông ta, Quyên Tổng tham mưu trưởng Boris lại lộ vẻ mặt đau khổ. Với kinh nghiệm non kém của mình, Vương Trung đoán rằng vị nguyên soái này biết rõ là không thể đột phá được phòng tuyến của quân địch, nếu cố chấp tấn công thì sẽ gây ra thương vong nặng nề.

Tuganev lộ ra vẻ mặt tiếc nuối, có vẻ như ông ta rất hy vọng Vương Trung có thể ngăn cản phái Tốc Thắng, không để bọn họ hy sinh vô ích.

Bản thân Vương Trung cũng muốn ngăn cản phái Tốc Thắng, hắn là người đã từng chiến đấu ở tiền tuyến, những người lính ở tuyến đầu đều là anh em, đồng chí của hắn.

Nhưng Belinsky nói đúng, từ trên xuống dưới đều có tư tưởng Tốc Thắng, tất cả đều đang ở trong trạng thái chủ quan,

tự mãn, phải để cho bọn họ nếm trải thất bại thì mới có thể tỉnh ngộ.

Điều mà Vương Trung có thể làm là giảm thiểu thương vong cho quân đội.

Vương Trung: "Nếu Be hạ đã tin tưởng Tukhachev thì tôi cũng không còn gì để nói. Nhưng mà…"

Hắn ngừng lại, nhìn Olga.

Olga lập tức hiểu ý, nói: "Anh có thể đưa ra những đề nghị về chiến thuật."

Vương Trung: "Vậy tôi đề nghị không nên vội vàng tấn công vào những vị trí được phòng thủ kiên cố, nên dùng trinh sát binh để quét sạch khu vực phía trước, chờ bộ binh, công binh và đặc biệt là pháo binh tiếp cận sau đó mới tấn công."

Olga: "Tốt! Đề nghị này rất hợp lý, tôi sẽ chuyển lời đến Nguyên soái Tukhachev. Anh còn đề nghị gì nữa không?"

Vương Trung suy nghĩ một lúc, hình như hắn cũng không còn đề nghị nào khác, tấn công vào vị trí phòng thủ kiên cố chắc chắn sẽ phải trả giá bằng máu.

Hồi cuối tháng 9, đầu tháng 10, khi Vương Trung xây dựng phòng tuyến ở sông Desna, quân Prosen tinh nhuệ cũng phải trả giá bằng thương vong rất lớn mới có thể công phá được.

Đó là bởi vì Gilles đã tạm dừng tấn công, chuyển sang sử dụng chiến thuật công thành. Nếu không thì thương vong của quân Prosen còn cao hơn nữa.

Ít nhất là gấp đôi.

Còn quân Ant có trình độ huấn luyện kém hơn mà tấn công thì có thể tưởng tượng được hậu quả sẽ thảm khốc đến mức nào.

Vương Trung thở dài: “Không còn gì nữa. Tấn công vào phòng tuyến của quân địch chắc chắn sẽ gây ra thương vong rất lớn, Nguyên soái Tukhachev nên chuẩn bị tinh thân gánh vác trách nhiệm.”

Olga: “Tôi tin là ông ấy đã chuẩn bị sẵn sàng. Alyosha, anh…”

Vương Trung: “Bệ hạ, xin hãy gọi chức vụ hoặc quân hàm của tôi khi đang làm việc.”

Olga thoáng lộ vẻ mặt “bị nhìn thấu”, sau đó nghiêm nghị đáp: “Anh nói đúng, Trung tướng Aleksei Konstantinovich. Vậy anh vội vàng đến đây chỉ để nói những điều này sao?”

Vương Trung: “Tôi đến đây là vì hai lý do, một là để yêu cầu đình chỉ tấn công nhưng đã thất bại. Lý do thứ hai có liên quan đến chuyên môn xe tăng của tôi.”

Khoan đã, hình như mình là tướng lĩnh bộ binh, thôi kệ, hiện tại sẽ không có ai thắc mắc về chuyện này.

Vương Trung: ‘Lý do thứ hai, tôi cần phải biết loại xe tăng nào đã phục kích quân tiên phong của Quân đoàn đột kích số 1. Tôi nghe nói loại xe tăng này được trang bị pháo nòng dài.”

Nguyên soái Boris lên tiếng: “Đúng là có báo cáo như vậy từ tiên tuyến, chúng tôi đã yêu cầu Tập đoàn quân Tây xác minh. Ngày mai sẽ có ảnh chụp trên không.”

Vương Trung: Hy vọng là có xe tăng thật.”

Nguyên soái Boris: “Chờ chúng ta chọc thủng phòng tuyến của bọn chúng thì sẽ có xe tăng thật.”

Vương Trung gật đầu: “Cảm ơn các chiến sĩ của Tập đoàn quân Tây.” Nguyên soái Boris gật đầu.

Olga hỏi Vương Trung: “Loại xe tăng đó có ảnh hưởng lớn đến vậy sao?”

“Rất lớn, Bệ hạ, chúng có thể bắn xuyên giáp T34 từ khoảng cách xa, sức công phá rất lớn. Điều này chứng tỏ sau khi chạm trán với T34 vào tháng 6, quân Prosen đã ngay lập tức yêu cầu bộ phận nghiên cứu phát triển chế tạo loại xe tăng mới có thể đối phó với T34. Giờ thì loại xe tăng này đã được đưa ra tiên tuyến, tốc độ của bọn chúng thật đáng kinh ngạc.” Vương Trung nói với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Bên Trái Đất, 4F2 là tháng ba năm thứ hai mới xuất hiện, hơn nữa số 4 đã sớm có kế hoạch pháo nòng dài, cho nên mới có thể nhanh như vậy.

Thế giới này quả nhiên Prosen mạnh hơn Đức rất nhiều.

Vương Trung không biết, những thứ mà Seydlitz tiếp nhận là sản xuất thử nghiệm, gần với nguyên mẫu, sản xuất hàng loạt có lẽ là vào tháng ba sang năm sẽ ra tiên tuyến.

Dù sao Vương Trung cũng cảm thấy Đại Đức trước mắt có chút khó nhăn.

Olga thấy vẻ mặt Vương Trung nghiêm túc như vậy, cũng trở nên nghiêm túc hẳn lên, nàng dùng giọng nói nghiêm nghị hạ lệnh: “Bảo quân Tây Phương cố gắng nghĩ cách mang một chiếc xe tăng kiểu mới trở về. Đây là nhiệm vụ ưu tiên nhất.”

Nguyên soái Boris gật đầu: “Được.”

Olga quay đầu nhìn Vương Trung: “Còn gì nữa không?”

Vương Trung: “Không còn. Tôi đến đây chỉ có hai chuyện. Vậy tôi xin phép, còn có việc khác phải xử lý.

Olga gật đầu: “Được.”

Vương Trung chào Olga, xoay người đi ra ngoài.

Lúc rời đi, hắn nhìn Belinsky, Đại mục thủ hiển nhiên vô cùng hài lòng với việc triển khai hội nghị.

Vương Trung ra khỏi phòng, sải bước đi dọc theo hành lang của cung điện Mùa Hè.

Tối hôm đó, Vương Trung kết thúc công việc một ngày trở về trang viên, thấy Lyudmila và mấy vị tiểu thư đang uống trà trong phòng trà ở tâng hai.

Vì thế hắn không đi cửa chính, mà đi lên thang lâu bên cạnh vào phòng trà, vào cửa nhìn Lyudmila, giang hai cánh tay: "Em yêu, anh về rồi!"

Lyudmila đi lên ôm hắn một cái, sau đó hôn lên má hắn.

Vương Trung: "Bánh ngọt trên bàn trông có chút kỳ quái."

Bởi vì lúc này trời đã tối, dưới ánh nến, Vương Trung không nhìn rõ đồ vật trên bàn.

Lyudmila: "Là quà do đại sứ Hợp Chủng Quốc tặng, hôm nay vừa mới đến, đồ hộp Hợp Chủng Quốc."

Vương Trung: "Spam đóng hộp sao?"

Lyudmila: "Hình như là đọc như vậy, ăn cũng khá ngon.

Đó là bởi vì hiện tại vừa khai chiến, Spam đóng hộp vẫn sản xuất theo tiêu chuẩn trước chiến tranh, vẫn chú ý hương vị. Đợi đến lúc chiến tranh mở rộng sản xuất, thứ đồ chơi này sẽ biến thành thịt muối khó ăn. Đương nhiên cũng chỉ là lính cậu ấm Hợp Chủng Quốc mới thấy khó ăn, sĩ quan Liên hiệp Vương quốc đến ăn đều sẽ thấy là món ngon - so với khoai tây chiên cá muối của bọn họ ngon hơn nhiều!

Lúc này Vương Trung đột nhiên sực nhớ ra, hỏi: "Đại sứ Hợp Chủng Quốc ngoài tặng loại đồ hộp này, có tặng gì khác không? Ví dụ như đồ uống?"

"Có, họ có tặng một loại đồ uống đen si giống như cà phê, chúng em chưa thử"

Vương Trung cười: “Mau lấy ra đây, anh muốn thử một ngụm!”

Cả ngày hôm nay, Vương Trung cứ nghĩ đến việc hy sinh của các chiến sĩ ở phòng tuyến kiên cố của Prosen là thấy khó chịu, bây giờ hắn cần Coca Cola để cung cấp năng lượng!

Nelly bưng một chai Coca lên: “Cái này, chúng em không biết mở nó như thế nào…”

Vương Trung cầm chai Coca, gõ nhẹ đầu chai vào thành bệ cửa sổ bên cạnh, nắp chai liền bật ra.

Sau tiếng “bụp”, bọt từ trong chai thủy tinh trào ra.

Vương Trung không quan tâm nhiều như vậy, uống một ngụm lớn.

Lyudmila ở bên cạnh nhìn động tác của hắn, tò mò hỏi: “Đây là loại rượu vang sủi nào vậy? Champagne?”

Vương Trung không kịp trả lời, uống cạn chai Coca.

Giây phút này, hắn như trở về thế kỷ 21, trở về cố quốc, vừa mới mở máy tính ở tiệm net, lấy trong tủ lạnh ra một chai Coca chuẩn bị bắt đầu một đêm lướt web.

Vương Trung ợ một cái, ảo ảnh thế kỷ 21 liên biến mất, Lyudmila lại chiếm trọn tâm nhìn.

Vương Trung: ‘À, đây là một loại đồ uống, cũng giống như Champagne. Em thử một chút đi!”

Nói xong, hắn đặt chai rỗng lên khay của Nelly.

Nelly nghi hoặc cầm lấy chai, nhìn vào, sau đó đưa lên mũi ngửi, vẻ mặt càng thêm nghi hoặc.

Vương Trung: “Nelly lấy thêm một chai cho Lyusha.”

“Vâng.”

Lúc này, một trong những quý bà đang ngồi quanh bàn thưởng thức Spam lên tiếng: “Tướng quân Rokossovsky, nghe nói sáng nay ở cung điện Mùa Hè có chút chuyện. Ngài đã mắng Olga Bệ hạ trước mặt mọi người.”

Vương Trung: “Tôi chỉ đưa ra ý kiến.”

Hắn nhìn Lyudmila: “Với tư cách là anh trai kết nghĩa.”

Lyudmila nhún vai: “Không cần giải thích với em.”

Vương Trung: “Hơn nữa, tôi đến cung điện Mùa Hè là muốn ngăn cản phái Tốc Thắng dâng đầu người.”

“Em đã nói là không cần giải thích với em. Em tin anh.” Lyudmila cười nói.

Lúc này, Nelly bưng khay đến: “Em lấy thêm hai chai từ hầm rượu lên.”

Bởi vì trời quá lạnh nên rượu bia đều phải để trong hầm rượu, giữ nhiệt độ. Thế mà lại để cả Coca Cola vào trong hầm rượu…

Xem ra nó được coi là đồ cao cấp thật. Vương Trung đặt tay lên vai Lyudmila: “Nào, em yêu, thử xem.” (Hết chương) Chương 117: Tướng quân Rokossovsky ở cùng chúng ta

Ngày 12 tháng 12 năm 2014. Vương Trung theo thường lệ ra ngoài.

Điểm đến đầu tiên là Ủy ban thẩm tra, hắn phải đến đó phê duyệt văn kiện. Từ khi xác định lãnh đạo các ban ngành của Ủy ban, số lượng văn kiện Vương Trung phải xử lý mỗi ngày đã giảm xuống còn 20 phần, hơn nữa phần lớn đều liên quan đến đợt thẩm định vũ khí đầu tiên vào trung tuần tháng 12.

Trong đợt thẩm định này, Ủy ban sẽ lần đầu tiên phát huy chức năng, quyết định loại vũ khí nào sẽ được đưa vào sản xuất.

Đương nhiên, vì Ủy ban tháng này mới được thành lập nên những vũ khí này đều không phải do Ủy ban đưa ra tiêu chuẩn kỹ thuật mà là phản hồi từ các quân đoàn gửi đến các nhà thiết kế, sau đó tổng thiết kế sư của dự án sẽ "xem xét điều chỉnh".

Sau này, Ủy ban sẽ tổng hợp nhu cầu của tiền tuyến, đưa ra tiêu chuẩn kỹ thuật, sau đó gửi đến các nhà thiết kế liên quan, ai thiết kế ra sản phẩm ưu việt hơn thì sản phẩm đó sẽ được đưa vào sản xuất.

Sau khi phê duyệt xong tài liệu ở Ủy ban, Vương Trung phải đến thao trường Kubinka để thị sát huấn luyện và thành lập các sư đoàn mới cho Lữ đoàn cơ giới cận vệ số 1.

Bởi vì Lữ đoàn cơ giới cận vệ số 1 có biên chế tương đối phức tạp nên muốn dựa theo đó để thành lập hai sư đoàn không phải chuyện đơn giản, ngay cả Tướng Tuganev cũng chỉ có thể cố gắng để tập hợp đủ nhân lực cho một sư đoàn.

Khó khăn chủ yếu là do trình độ giáo dục cơ bản của Ant không đủ, lúc trước Vương Trung cứ nghĩ tốt nghiệp lớp 10 là phổ biến ở Ant, bây giờ mới biết chỉ có những khu vực phát triển tương đối tốt mới có nhiều người học hết lớp 10 như vậy, đại đa số con cái của thường dân Ant chỉ học vài năm ở trường của Giáo hội là phải ra ngoài làm việc.

Còn học sinh tốt nghiệp trung học thì lại càng hiếm, phần lớn đều được bổ sung vào các quân chủng kỹ thuật. Ngay cả như vậy, học sinh tốt nghiệp trung học cũng chỉ chiếm chưa đến 20% quân số các quân chủng kỹ thuật của Ant.

Các binh chủng có quân số đông như thiết giáp thì phần lớn binh sĩ đều là học sinh tốt nghiệp lớp 10, thậm chí còn có khoảng 1/10 chưa học hết lớp 10, chỉ biết đọc chữ viết chữ ở trường của Giáo hội.

Cuối cùng thì Vương Trung cũng hiểu vì sao lực chiến đấu của lính thủy đánh bộ lại cao như vậy, thì ra là bởi vì lính thủy đánh bộ ít nhất cũng tốt nghiệp lớp 10, thậm chí có rất nhiều người tốt nghiệp trung học.

Chẳng trách trong phim điện ảnh "Bảo vệ **" của Trái Đất có một câu thoại: "Trình độ văn hóa thấp đã hạn chế việc phát huy tính năng của vũ khí kỹ thuật."

Biết được mấu chốt của vấn đề thì dễ giải quyết.

Cứ học theo cách của Trái Đất là được.

Vương Trung quyết định sẽ tổ chức lớp học buổi tối trong Lữ đoàn cơ giới cận vệ số 1, nâng cao trình độ văn hóa cho binh sĩ.

Ban ngày huấn luyện, buổi tối học văn hóa, học kiến thức kỹ thuật.

Tin tốt là ít nhất binh sĩ Ant đều biết chữ, không cần phải giống như một số quân đội ở Trái Đất, mỗi người lính phải đeo sau lưng một tấm biển có ghi chữ cái. Tin xấu là người Ant không thích học tập, buổi tối họ thích uống rượu, nhảy múa bên đống lửa, chơi đàn accordion và đàn balalaika.

Vương Trung đành phải vừa cố gắng để cho đám người thô kệch này học chút kiến thức văn hóa, vừa tìm Hải quân để xin người: Các anh không có tàu chiến nữa, gửi cho tôi ít học sinh trung học đi, cho tôi xin ít đi!

May mà Giáo hội cũng đang cố gắng gửi học sinh trung học và học sinh tốt nghiệp lớp 10 đến chỗ Vương Trung, có vẻ Giáo hội cũng cảm thấy thay vì giao những thanh niên có văn hóa này cho đám tướng tá bất tài để lãng phí, không bằng giao cho Vương Trung.

Tóm lại, hiện tại sư đoàn mẫu đầu tiên của Vương Trung đã được thành lập được một nửa, chỉ còn chờ đám sĩ quan từ

tiền tuyến trở về học tập lý thuyết ở trường quân sự tốt nghiệp, bổ sung vào quân đội.

Xong việc ở Kubinka, Vương Trung phải đến trường giảng dạy, lớp học của hắn là lớp học được hoan nghênh nhất trường quân sự, những học viên nào không bỏ lỡ buổi học nào của hắn đều được gọi là "phái Rokossovsky'.

Tuy Vương Trung đã viết một quyển sách nhỏ, in ra phát cho mọi người trong trường nhưng có vẻ như điều này lại càng khiến cho các học viên thêm nhiệt tình đến nghe hắn giảng bài.

Tóm lại, đó là một ngày của Trung tướng Rokossovsky.

Nhưng hôm nay, ngay từ đầu hành trình đã gặp phải một chút trục trặc nhỏ.

Ủy ban thẩm tra nằm ngay bên cạnh Bệnh viện Kỷ niệm Nội chiến, đây là bệnh viện lớn nhất Yekaterinburg, có khoa ngoại chấn thương tốt nhất Yekaterinburg.

Hôm nay, đoàn xe của Vương Trung vừa đến trước cổng Bệnh viện Kỷ niệm Nội chiến đã bị chặn lại.

Trên đường, từng chiếc xe tải nối đuôi nhau nhích từng chút một, di chuyển rất chậm.

Vương Trung hạ cửa kính xe xuống, một mùi máu tanh xộc vào mũi, những chiếc xe tải này chắc là đang chở thương binh từ tiên tuyến trở vê.

Đoàn xe di chuyển chậm như vậy, chắc là do bệnh viện đã quá tải.

Vương Trung đợi một lát, thở dài, mở cửa xe bước xuống.

Vasili vội vàng hỏi: "Tướng quân? Ngài đi đâu vậy?"

Vương Trung: "Đi bộ, nếu không sẽ không kịp làm việc buổi sáng."

Vasili vội vàng cầm cặp tài liệu xuống xe.

Grigory cũng xuống xe, đi theo Vương Trung.

Vương Trung vừa đi được mấy bước, một thương binh trên xe tải đã nhận ra hắn, hô to: "Tướng quân các hại"

"Chào các anh." Vương Trung giơ tay chào.

Không ngờ người thương binh này lại oa khóc: "Tướng quân các hạ! Chúng tôi đã không nghe lời ngài, cứ tưởng Prosen sắp bị diệt vong đến nơi rồi, chúng tôi còn cười nhạo ngài! Xin ngài hãy tha thứ cho chúng tôi!"

Vương Trung: "Không trách các anh được, là do phái Tốc Thắng mê hoặc! Tội của bọn chúng đáng chết!"

Người thương binh này vừa khóc, vừa nói, tất cả mọi người trên xe đều phát hiện ra Vương Trung. Tin tức này nhanh chóng lan ra khắp đoàn xe.

Càng ngày càng có nhiều thương binh òa khóc:

"Prosen đã xây dựng rất nhiều lô cốt kiên cố! Cả tiểu đoàn của tôi đều bỏ mạng trước lô cốt!"

"Bọn chúng rất xảo quyệt! Cố tình bố trí bẫy, chúng tôi vừa xông vào thì bị tấn công từ bốn phương tám hướng!"

Vương Trung nhíu mày: Bị tấn công từ bốn phương tám hướng, sao nghe quen quen, hình như có liên quan đến hắn?

Không lẽ Prosen đã học được cách bố trí trận địa phòng ngự trong chiến tranh phòng ngự chiến của hắn rồi?

Năng lực học tập của bọn chúng kinh thật!

Vương Trung đi bộ được khoảng mấy chục mét, xem ra cả đoàn xe đều đã biết hắn đến.

Nhưng trong quá trình lan truyền, tin tức đã bị biến đổi, hiện tại mọi người đều nói "Tướng quân Rokossovsky đến

thăm chúng tôi".

Chuyện đã đến nước này, hắn không thể nào nói mình chỉ đi ngang qua đây được nữa.

Vương Trung đành phải bắt tay từng người một, để mặc cho các thương binh chạm vào mặt và quân phục của mình.

Vất vả lắm mới đến được cổng bệnh viện, Vương Trung quyết định nhân tiện vào thăm hỏi một chút.

Hắn vừa bước vào bệnh viện đã khiến cho cô y tá ở cửa giật nảy mình: "Trung tướng các hal Ngài bị sao vậy? Bị tập kích sao? Tôi đi gọi bác sĩ khoa chấn thương!"

Vương Trung: 'Không phải, đây không phải máu của tôi, là lời chúc phúc của các chiến sĩ"

Hắn cúi đầu nhìn những vết máu trên người, trịnh trọng nói: "Họ dùng cách này để nhắc nhở tôi rằng nợ máu phải trả bằng máu."

Vẻ mặt của cô y tá rõ ràng là "Tôi không hiểu nhưng nghe có vẻ rất lợi hại."

Cô y tá hỏi: "co cần thông báo cho Viện trưởng biết ngài đến thăm không?"

Vương Trung: "Không cần, tôi chỉ ghé qua thăm thôi."

Hai tiếng sau, Vương Trung đã nói chuyện với hơn trăm thương binh, thu thập được rất nhiều thông tin trực tiếp từ họ.

Ví dụ như, quân phòng thủ có thể là Tập đoàn quân số 9 của Prosen và Quân đoàn ky sĩ số 1 của Asgard, chỉ huy Tập đoàn quân số 9 là Trung tướng Walter Model, còn chỉ huy Quân đoàn ky sĩ số 1 là người quen cũ của Vương Trung - Siegfried.

Lại ví dụ như, quân địch đúng là có loại xe tăng nòng dài nhưng số lượng rất ít.

Một vị tiểu đoàn trưởng khẳng định với Vương Trung rằng, loại xe tăng nòng dài này có thể chỉ có một tiểu đoàn, hơn nữa tất cả xe tăng đều có biểu tượng đầu lâu, phỏng đoán là biểu tượng của đơn vị chiến đấu.

Sau khi Vương Trung thu thập thông tin gần xong, cuối cùng thì Viện trưởng cũng chạy đến.

"Xin lỗi, Trung tướng các hạ, tôi có ca phẫu thuật nên đến muộn"" Viện trưởng ay náy nói.

Vương Trung: "Không sao, ông cứ đi phẫu thuật đi. Ông cứu được càng nhiều thương binh thì tôi càng vui, tiếp đón tôi không phải là việc quan trọng."

Viện trưởng gật đầu: "Ngài vẫn như xưa."

Vương Trung hơi bất ngờ: "Hả? Trước đây chúng ta đã gặp nhau rồi sao?"

"Ở Loktev, tôi cũng là Viện trưởng bệnh viện dã chiến." Viện trưởng đẩy kính mắt.

Vương Trung mừng rỡ: "Ông là bác sĩ Losonovl Ông cũng sống sót à."

Viện trưởng: "Sống sót, suýt chút nữa thì bị vây ở Agasukoy, sau khi đến Yekaterinburg thì vừa lúc Viện trưởng ở đây chết do bom của Prosen, tôi được bổ nhiệm làm Viện trưởng."

Vương Trung: "Ông vất vả rồi."

Hai người bắt tay nhau.

Viện trưởng: "Vậy tôi đi phẫu thuật đây."

Vương Trung: “Mời ông, tôi ở lại với các chiến sĩ thêm một lát nữa.”

Viện trưởng gật đầu rồi xoay người rời đi.

Vương Trung nhìn các thương binh đang nằm kín phòng bệnh.

Tất cả thương binh đều đang nhìn hắn.

Vương Trung cảm thấy lúc này mình nên nói gì đó, bèn lên tiếng: “Hiện tại, tôi không muốn nói những lời như “đây là vì không nghe lời khuyên của tôi” nữa. Tôi hiểu tâm trạng muốn nhanh chóng trở về nhà của mọi người.”

Vương Trung lấy hộp cơm vẫn luôn đeo trên người xuống: “Hộp cơm này! Trong này là đất của quê hương tôi - Kazaria. Lúc rời khỏi Kazaria, tôi đã đào một ít đất ở một ga tàu hẻo lánh.

“Cùng ngày hôm đó, cha tôi, những người anh em tốt của tôi, tất cả đều hy sinh - cùng với hàng vạn hàng nghìn người lính khác.

“Tôi, Rokossovsky, hơn bất kỳ ai, tôi muốn giành lại quê hương! Tâm trạng của tôi cũng giống như các anh! Cho nên tôi sẽ không bao giờ cười nhạo các anhl

“Tuyệt đối sẽ không!

“Tôi chỉ muốn nói với các anh rằng, muốn giành lại quê hương cũng phải dựa vào thực tế. Không được thoát ly thực tế, không được khoác lác! Nói khoác lác không thể nào đánh bại được lũ quỷ Prosenl”

Vương Trung cất hộp cơm, nhìn quanh căn phòng một lần nữa.

“Muốn đánh bại lũ quỷ Prosen là cả một quá trình gian khổ và lâu dài, chúng ta phải trả giá bằng máu và nước mắt. Nhưng

tôi có thể cam đoan với các anh, thắng lợi cuối cùng nhất định sẽ thuộc về chúng tai

“Vì thắng lợi này, chúng ta không những phải dũng cảm chiến đấu, hy sinh mà còn phải động não, tìm hiểu ưu điểm của địch, phải biết người biết ta! Sau đó mới có thể lựa chọn chiến thuật phù hợp!

“Các anh đều biết, tôi là người thích xông pha trận mạc, tôi làm như vậy là vì muốn hiểu rõ kẻ địch. Tìm ra điểm yếu của bọn chúng!

“Trong tương lai, tôi xin thề với các anh, tôi vẫn sẽ tiếp tục phát huy tác phong này, cho dù có một ngày tôi hy sinh trên chiến trường!”

Vương Trung đứng giữa các thương binh, trên người đầy máu của họ. Các thương binh cũng mình đầy thương tích nhìn hắn.

“Tôi tuy không áo, nguyện cùng đồng bào. Nay vương ra quân, tôi nguyện mài gươm, cùng đồng lòng giết giặc.”

Lúc này, đột nhiên có tiếng đèn flash lóe sáng.

Vương Trung quay đầu nhìn về phía ánh sáng đang chiếu tới, liền thấy phóng viên Mike và người cộng tác của anh ta.

Phóng viên chụp ảnh Robert Capa đắc ý lầm bầm: “Tôi lại chụp được một tấm hình tốt! Tấm này gọi là “Tướng quân Rokossovsky ở cùng với chúng ta’”

Vương Trung lắc đầu, nói với Mike: “Phóng viên Hợp Chủng Quốc các anh chạy nhanh thật đấy!”

(Hết chương) Chuong 118: Tinh hinh ngay 16 thang 12

Ngày 12 tháng 12, cung điện Mùa Hà.

Mấy ngày nay Belinsky đều ở Bộ Tổng tư lệnh, chú ý chặt chẽ tình hình chiến đấu tiền tuyến.

Hôm nay, hội nghị ở Bộ Tổng tư lệnh vừa mới kết thúc, Lavkid liền vào phòng, đi đến bên tai Belinsky thì thầm: "Trên đường đi làm, Rokossovsky nhìn thấy đoàn xe vận chuyển thương binh, liền ghé thăm Bệnh viện Kỷ niệm Nội chiến."

Belinsky vui mừng: "Thật vậy sao? Vậy có chụp ảnh không?"

Lavkid: "Căn cứ theo tình hình lúc đó, thẩm phán đã thông báo cho phóng viên của Hợp Chủng Quốc và cộng sự của anh ta."

Belinsky cười nói: "Tốt, nói chuyện với phóng viên của Hợp Chủng Quốc một chút, ảnh rửa ra chúng ta cũng phải có một bộ, lựa chọn một số tấm để đăng lên Nhật báo Yekaterinburg."

Lavkid: "Còn có một việc, chính phủ lưu vong Melainia đã yêu cầu Ngoại trưởng để được gia nhập liên minh với tư cách là một quốc gia đồng minh."

Belinsky: "Melainia? Tôi nhớ lúc đế quốc Prosen diệt vong Melainia, những người theo phái thế tục của giáo hội Đông Thánh ở đó đều chạy trốn đến đây."

"Đúng vậy, chúng ta từng sắp xếp chỗ ở cho một số giáo sĩ từ Melainia, phân lớn người ti nạn cũng được bố trí đến vùng lãnh thổ rộng lớn ở phía đông, đó là chuyện của ba năm trước rồi."

Lavkid nói xong, Belinsky liền cảm thán: "Họ vậy mà vẫn còn đang chiến đấu, thật đáng khâm phục. Ý của chính phủ lưu vong là gì? Định chiêu mộ binh lính từ những người Melainia tị nạn ở đây sao?"

“Chắc là vậy.” Lavkid gật đầu,‘Nhưng mảng ngoại giao này đều do giới quý tộc quản lý.”

Rốt cuộc trước khi đế quốc Prosen gây han, phần lớn quốc gia ở Uropa đều là vương quốc hoặc đế quốc, đều là những quốc gia có vua.

Belinsky suy nghĩ một chút, hỏi Lavkid: “Những người Melainia tị nạn này, khi chúng ta động viên thì họ có mong muốn tham gia quân đội không?”

“Từ khi đến đây, họ đã yêu cầu khôi phục đất nước, sau khi chiến tranh bùng nổ, họ còn nhiều lần gửi đơn thỉnh cầu thông qua các giáo sĩ của họ.”

Belinsky: “Vậy tại sao không chiêu mộ họ?”

“Bởi vì quân đội chê họ nói tiếng Ant quá kém. Tôi cho rằng đó là cái cớ của giới quý tộc, họ coi những người Melainia chạy trốn đến đây là những kẻ cuồng tín của phái thế tục.”

Belinsky nhíu mày: “Họ thật sự là vậy sao?”

Lavkid đẩy mắt kính: “Phần lớn là vậy, cho dù ban đầu không phải, sau khi chứng kiến những hành vi tàn bạo của người Prosen thì cũng trở thành như vậy.”

Belinsky: “Anh đi chuẩn bị một chút, một khi Bộ Ngoại giao và chính phủ lưu vong Melainia thiết lập quan hệ, chúng ta sẽ chiêu mộ những người Melainia này. Ngoài ra, trình độ văn hóa của những người Melainia này có cao không?”

Lavkid: “Nhìn từ dữ liệu đăng ký nhập cảnh, trình độ của họ khá cao.”

Belinsky: “Vậy thì bổ sung cho Rokossovsky đi, ngày nào hắn cũng kêu gào muốn có binh sĩ có trình độ văn hóa cao, cứ đưa cho hắn, xem hắn có thể làm gì với những người lính này.

Tất nhiên, tất cả những việc này đều phải làm sau khi liên minh với chính phủ lưu vong Melainia, trước đó cứ để những người Melainia này ở lại khu vực đã được bo trí.”

Ngày 16 tháng 12, phòng hiệu trưởng Học viện Quân sự Suvorov.

Vương Trung nhìn thư ký đánh xuống chữ cái cuối cùng, thở phào nhẹ nhõm: “Xong rồi, cuối cùng đã hoàn thành cuốn ‘Nguyên tắc Hướng dẫn trong Chiến đấu Phòng ngự Thiết giáp’

Thực ra Vương Trung vốn định đặt một cái tên dài hơn: “Nguyên tắc Hướng dẫn trong Chiến đấu Phòng ngự Thiết giáp được đúc kết từ các trận đánh ở Cao điểm Peniye, Loktev và Olaci”.

Nhưng như vậy thì nhìn giống tên tiểu thuyết quá, nên Vương Trung đã bỏ ý định đó.

Lúc này, người phụ trách đánh máy là bà Petrofna do cô Ally tìm đến, là một nữ quan đã gần năm mươi tuổi, con cái đều trêm trạc tuổi Vương Trung.

Bà Petrofna lấy tờ bản thảo cuối cùng từ máy đánh chữ ra, đặt lên bàn cho khô mực, đồng thời nói với Vương Trung: “Chúc mừng cậu, tướng quân, đây là sách giáo khoa trong tương lai đúng không?”

Vương Trung: “Trước khi chúng ta có lý luận phòng ngự xuất sắc hơn thì đúng là vậy.”

Thực ra trong cuốn sách này không chỉ có tổng kết kinh nghiệm thực chiến của Vương Trung, mà còn có không ít lý luận tiên tiến từ Trái Đất.

Bà Petrofna: “Cậu thật khiêm tốn, đây nhất định sẽ là sách giáo khoa của chúng ta.”

Vương Trung cười đi tới trước cửa sổ kính lớn của phòng hiệu trưởng, nhìn ra sân tập bên ngoài bị tuyết buổi sáng bao phủ. Học viên chuyên ngành chỉ huy xe tăng và chuyên ngành chỉ huy bộ binh vừa mới tiến vào sân tập, đang dọn dẹp tuyết.

Hôm nay hình như là chuẩn bị diễn tập hiệp đồng bộ binh - xe tăng, nên học viên chuyên ngành chỉ huy bộ binh cũng có mặt, bình thường chỉ có chuyên ngành chỉ huy xe tăng dọn dẹp sân tập lớn nhất trường này.

Lúc này, chuông điện thoại đột nhiên vang lên, bà Petrofna cầm lấy điện thoại: "Học viện Quân sự Suvorov xin nghe. Tướng quân Rokossovsky đang ngắm tuyết, tôi sẽ gọi cậu ấy nghe điện thoại."

Lúc này, Vương Trung đã đi tới từ chỗ cửa sổ, trực tiếp nhận ống nghe từ tay bà Petrofna: "Là tôi đây, Rokossovsky, có chuyện gì vậy?"

Pavlov: "Biên chế của sư đoàn kiểu mẫu… Lực lượng chiến đấu cơ bản đã tập hợp đủ, nhưng lại thiếu nhân viên bảo trì. Cục Quân giới nói với chúng ta là không đủ năng lực sản xuất xe kéo xe tăng, bảo chúng ta dùng xe tăng kéo là được rồi."

Vương Trung lập tức mắng: "Bọn họ bị ngu à? Loại xe tăng có tỷ lệ hỏng hóc cao như vậy mà so được với xe kéo saol"

Bản thân xe tăng đã nặng hơn 30 tấn, chạy được 100 km mà không gặp trục trặc đã là may rồi, còn muốn dùng xe tăng kéo xe tăng hỏng chạy 100 km về trạm sửa chữa?

Cho dù trong thời chiến, trạm sửa chữa sẽ không cách xa tiền tuyến như vậy, nhưng lấy xe tăng làm xe kéo là một việc cực kỳ không đáng tin cậy.

Ở Trái Đất, một đại đội xe tăng 14 chiếc của Mỹ sẽ được trang bị hai chiếc xe kéo 30 tấn.

Hơn nữa, quân đội Mỹ còn trang bị loại xe kéo hạng nặng nhất được đưa vào sử dụng trong Thế chiến thứ hai: Xe kéo kiểu rồng M25, dựa vào thứ này, quân đội Mỹ có thể kéo xe tăng Sherman hỏng về hậu phương đại tu, cũng có thể vận chuyển tàu đổ bộ đến bờ sông Rhine.

Quân đội Liên Xô ở Trái Đất lại là một ví dụ điển hình khác: Một lữ đoàn xe tăng chỉ có ba chiếc xe kéo, dẫn đến việc phần lớn xe tăng bị hỏng hóc chỉ có thể bỏ lại bên đường, bởi vì không có đủ xe kéo.

Sư đoàn kiểu mẫu của Vương Trung muốn thay đổi điểm này, để cho quân đội Ant cũng có khả năng "bảo đảm hậu cần".

Suy cho cùng, trong suy nghĩ của Vương Trung, những trang bị mà sư đoàn của anh đang sử dụng đều là những trang bị được sản xuất với yêu cầu kỹ thuật rất cao, chắc chắn không thể dễ dàng vứt bỏ.

Ví dụ như pháo chống tăng 57mm được trang bị phổ biến cho Lữ đoàn Cơ giới Cận vệ số 1, việc sản xuất nó thậm chí còn phức tạp hơn cả pháo cao xạ 85mm.

Để vận chuyển pháo 100mm của hải quân đến đây, chắc chắn cũng là thứ quý hiếm với sản lượng thấp.

Xét cho cùng, chỉ có một nhà máy bên bờ biển Nội Hải đang sản xuất pháo 100mm, cho dù nhà máy này có tăng năng suất đến đâu thì cũng không tăng được là bao, trừ khi đầu tư xây dựng nhà máy mới để sản xuất nó.

Vì vậy, lực lượng của Vương Trung phải được đảm bảo về hậu cần.

Pavlov thở dài: “Nhưng không có đủ năng lực sản xuất xe kéo là sự thật, Cục Quân giới cũng không thể làm gì được.”

Vương Trung: “Được rồi, tôi sẽ thử xem có thể kiếm được một ít từ Hợp Chủng Quốc không. Xe kéo hạng nặng, xe kéo pháo, thậm chí là xe sửa chữa chiến trường, tôi sẽ cố gắng hết sức.”

“Thế thì tốt quá. Nhưng mà…”

Vương Trung: “Có chuyện gì thì cứ nói.”

“Không có nhiều công nhân kỹ thuật. Sửa chữa những hỏng hóc đơn giản thì dạy một chút là được, còn muốn đại tu xe tăng thì ít nhất cũng phải tốt nghiệp cấp 3. Nhưng những người tốt nghiệp cấp 3 đều là xương sống của quân đội, không thể nào điều động hết đi sửa chữa xe tăng được.”

Vương Trung tặc lưỡi, im lặng vài giây rồi nói: “Tôi sẽ đi hỏi hải quân, chẳng phải trước đó tôi đã yêu cầu 1. 000 công nhân kỹ thuật sao?”

“Đã bổ sung hết cho Lữ đoàn Cơ giới Cận vệ số 1 rồi, sư trưởng Yegorov coi những công nhân kỹ thuật đó như báu vật, tôi bảo ông ta chia cho sư đoàn kiểu mẫu một nửa mà ông ta không chịu.”

Vương Trung: “Anh là Tham mưu trưởng Phòng thủ Thành phốt! Anh lớn hơn hay ông ta lớn hơn?”

Pavlov: “Chúng ta đều là thiếu tướng.”

Vương Trung tặc lưỡi: “Thôi được, tôi sẽ đi nói chuyện với ông ta.”

Pavlov: “Đừng quên xin thêm công nhân kỹ thuật từ hải quân, càng nhiều càng tốt.”

Vương Trung: “Được rồi, tôi biết rồi.”

Vương Trung cúp điện thoại, thở dài một hơi nặng nề.

Bà Petrofna hỏi: "Gặp chuyện khó khăn sao?"

Vương Trung: "Đúng vậy, bây giờ chỗ nào cũng thiếu công nhân kỹ thuật, nhà máy thiếu, tiền tuyến cũng thiếu. Các nhà máy đã bắt đầu sử dụng phụ nữ và trẻ em để sản xuất xe tăng, họ thiếu đào tạo bài bản, làm việc chắp chước, nhiều mối hàn bị lỗi."

Lúc này, cửa phòng làm việc mở ra, Vasili cam một bức điện bước vào: "Đợt tấn công thứ hai của Tập đoàn quân phía Tây bắt đầu vào hôm kia, đến nay vẫn chưa đạt được kết quả gì, tuy rằng đã chiếm được một số vùng, nhưng quân đội Prosen vẫn đang kiểm soát một số thành phố lớn."

Nói xong, Vasili đi đến chỗ bản đồ trong phòng hiệu trưởng, cầm bút chì và dụng cụ vẽ, nhanh chóng vẽ vài đường trên bản đồ.

Vương Trung tặc lưỡi: "Tuyến đầu trở nên rối ren như răng cưa vậy."

Thực ra, đây mới là trạng thái bình thường của chiến tranh hiện đại, chiến tuyến giống như bị xé rách, vô cùng hỗn loạn,'bên địch có ta, bên ta có địch".

Đặc biệt là khu vực ngoại ô gân thành phố, tình hình sẽ càng phức tạp hơn.

Vasili nhìn bản đồ vừa cập nhật xong, nói: "Bây giờ ngay cả tôi cũng có thể nhận thấy, cuộc tấn công của Tập đoàn quân phía Tây đã thất bại."

Vương Trung: "Thương vong bao nhiêu?"

Vasili cầm bức điện lên nhìn: "Hai ngày sau khi phát động cuộc tấn công thứ hai, tổng cộng đã tiếp nhận 70. 000 thương binh."

Vương Trung chửi thầm một câu.

Quân đội Hợp Chủng Quốc tiếp nhận 70. 000 thương binh, vậy có thể chỉ có khoảng 10. 000 đến 20. 000 người chết, bởi vì hệ thống hậu cần của họ tốt, rất nhiêu thương binh có thể được cứu sống.

Quân đội Ant thì khác.

Vasili tiếp tục báo cáo: "Trong điện báo còn nói có một số tiểu đoàn bộ binh chỉ còn lại chưa đến 200 người. Muốn tiếp tục tấn công thì phải bổ sung lực lượng dự bị"

Vương Trung nhìn bản đồ, lắc đầu: "Có thể sẽ còn bổ sung một số lực lượng dự bị, nhưng sẽ không nhiều. Trận thua này đã rất thảm hại, cứ để họ đánh thêm một lần nữa, chỉ là để họ từ bỏ ý định này mà thôi."

Vasili cười hả hê nói: "Dù sao thì người chịu trách nhiệm cho thất bại này sẽ phải rơi đầu."

Vương Trung gật đầu: "Đúng vậy. Nhưng ông ta nên cảm thấy may mắn vì mình chỉ là bất tài, chứ không phải phản quốc, cho nên chỉ cần mất đầu là được."

Lúc này, điện thoại trên bàn lại reo.

Vương Trung nhấc máy: "Rokossovsky đây. Cái gì? Tham quan? Vào lúc này?"

Vasili nhìn Vương Trung với vẻ nghi ngờ, nhưng không hỏi ngay.

Vương Trung trả lời điện thoại vài câu rồi đặt máy xuống, nhìn Vasili: "Hình như có một đoàn tham quan ngoại giao muốn đến đây."

Vasili: "Ngoại giao?"

Vương Trung: “Tôi cũng không rõ, có thể là bạn bè của chúng ta ở Hợp Chủng Quốc muốn đến xem đối tượng được họ viện trợ. Anh đi gọi phó hiệu trưởng Valery đến, sắp xếp công việc tiếp đón.”

Vasili đặt bức điện lên bàn, quay đầu rời đi.

Bà Petrofna cầm bức điện lên, cất vào một chiếc kẹp file đặc biệt. Lúc này, điện thoại trên bàn lại reo, Vương Trung nhấc máy: “Tôi là Rokossovsky.”

Giọng nói của Belinsky vang lên từ đầu dây bên kia: “Có một đoàn tham quan ngoại giao đang trên đường đến Học viện Quân sự Suvorov, thành viên chủ yếu là đoàn đại biểu của chính phủ lưu vong Melainia, cả Thủ tướng kiêm Tư lệnh các lực lượng vũ trang của họ đều đến.”

Vương Trung lập tức dùng tay xoay quả địa cầu bên cạnh, tìm Melainia - một quốc gia đã bị Prosen sát nhập, nằm khá gần Ant.

Belinsky: “Có thể chúng ta sẽ thiết lập quan hệ ngoại giao với Melainia, họ có thể sẽ cử một số quân tình nguyện đến hỗ trợ chúng ta.”

Vương Trung: “Nhiệm vụ của tôi là tiếp đãi họ chu đáo, đúng không?”

“Đúng vậy, phải khiến họ tin rằng chúng ta có thể giành lại Melainia.”

Vương Trung: “Cứ giao cho tôi.”

“À đúng rồi, cậu đã xem tin tức trang nhất trên tờ Nhật báo Yekaterinburg mới nhất chưa?”

Vương Trung: “Chưa, tôi đang bận chạy đôn chạy đáo khắp nơi.”

Đúng lúc này, Vasili cầm một tờ báo chạy vào: “Tướng quân! Tướng quân, cậu xem này! Bức ảnh này!”

Vasili đưa trang nhất cho Vương Trung xem, trên đó là một bức ảnh lớn, trong ảnh, Vương Trung - tướng quân Rokossovsky đang đứng giữa những người lính bị thương bê bết máu, trên người cũng đầy máu, nhưng ánh mắt thì vô cùng kiên định, rõ ràng đang cổ vũ tinh thần binh sĩ.

Bên cạnh bức ảnh là dòng chữ: “Ngôi sao chiến thắng sát cánh cùng các chiến sĩ.”

Vương Trung một tay cam ống nghe, một tay nhận tờ báo.

Belinsky trong ống nghe nói: “Tôi đã tìm họa sĩ nổi tiếng nhất vẽ một bức tranh sơn dầu rồi.”

Vương Trung nhìn bức ảnh, lần đầu tiên anh nhận ra mình lại được mọi người mong đợi với ánh mắt đầy kỳ vọng như vậy.

Vậy thì càng không thể để họ thất vọng.

(Hết chương)

t Chuong 119: Melainia se khong diet vong

Vương Trung đang ngẩn người nhìn bức ảnh, bỗng nhiên nghe thấy Belinsky nói: “Nói va chuyện đoàn tham quan.”

Lúc này Vương Trung mới nhận ra mình vẫn đang cầm ống nghe, anh vội vàng trả tờ báo cho Vasili, cầm chắc ống nghe nói: “Thực ra tôi không hiểu tại sao một đoàn đại biểu ngoại giao lại muốn đến thăm học viện quân sự.

“Cậu thật sự không hiểu sao?” Belinsky cười nói,‘Tình hình ngoại giao của chúng ta được cải thiện là bắt đầu từ khi cậu đánh đuổi quân Prosen khỏi khu vực Yekaterinburg. Cho dù đế quốc Phù Tang không ‘góp phần, thì Liên hiệp Vương quốc cũng sẽ cố gắng viện trợ chúng ta. Tuyến đường viện trợ

trên bộ từ biển Nội Hải - Balath - Bahala đã được khai thông từ trước, nhưng sau khi cậu đánh bại quân địch, số lượng vật tư được vận chuyển qua tuyến đường này đã tăng lên rất nhiều."

Vương Trung: "Nhưng Melainia đã mất hết lãnh thổ rồi, họ có thể viện trợ gì cho chúng ta?"

"Quân lính." Belinsky nói,'Hơn nữa là binh lính có chất lượng cao. Ít nhất, theo dữ liệu của chúng tôi, rất nhiều người tị nạn đến từ Melainia đã tốt nghiệp trung học phổ thông."

Vương Trung: "Tôi nhất định sẽ tiếp đãi họ chu đáo! Nhưng mà, nếu những người tị nạn đã chạy đến đây, thì chúng ta trực tiếp chiêu mộ họ là được rồi, liên quan gì đến đoàn ngoại giao?"

"Nếu không có thỏa thuận với họ, việc chiêu mộ người tị nạn sẽ khiến chúng ta bị đánh giá không tốt, hơn nữa trong quân đội có ý kiến, nói rằng những người tị nạn này nói tiếng Ant không tốt. Nếu có cân nhắc về mặt ngoại giao, chúng ta có thể áp chế những ý kiến phản đối trong quân đội." Belinsky giải thích.

Vương Trung: "Được rồi, tôi hiểu rồi."

"Ngoài ra, trong đoàn ngoại giao lần này còn có con gái thứ ba của Tổng thống Cộng hòa Melainia, là một cô gái trẻ, hãy tận dụng sức hấp dẫn của mình một chút."

Vương Trung nhíu mày: "Sức hấp dẫn của tôi? Không, không được, tôi đã có hôn thê rồi."

"Việc cậu có hôn thê hay không không mâu thuẫn với việc tận dụng sức hấp dẫn của mình. Cố gắng lấy lòng cô gái đó một chút, tôi nhờ cậu đấy."

Nói xong, Belinsky cúp máy.

Vương Trung gãi đầu, nhìn Vasili.

Vasili: "Yên tâm, cậu nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ! Sức sát thương của cậu với các cô gái là rất lớn!"

Bà Petrofna đang bận rộn sắp xếp lại bản thảo trong phòng ngẩng đầu lên, nhìn Vương Trung và Vasili.

Vương Trung: "Đừng nói như vậy, cứ như tôi muốn dùng mỹ nam kế với công chúa vong quốc vậy."

"Bây giờ nhìn thế nào cũng thấy giống như vậy." Vasili dang hai tay ra.

Đúng lúc này, giáo sư Valery đẩy cửa bước vào: "Ngài tìm tôi?"

Vương Trung: "oan ngoại giao của Melainia sắp đến rồi, ông chuẩn bị một chút đi."

Giáo sư Valery gật đầu: "Vâng, tôi sẽ cất những thứ như trang bị ky binh của Melainia đang được trưng bày trong bảo tàng lịch sử nhà trường." Vương Trung: "Cái gì?"

"Đó là chiến lợi phẩm thu được trong các trận chiến với Melainia vài trăm năm trước, trong đó có không ít là kiệt tác của ky binh Kozaria."

Vương Trung: 'À… Không cần để ý đến những thứ đó đâu. Mục đích họ đến đây là để xác định xem liệu chúng ta có đánh bại được Prosen hay không. Cứ để các học viên thể hiện tinh thần là được, hô to một chút trong lúc tập luyện."

Lúc này, chiếc điện thoại bên trái trên bàn của Vương Trung reo lên. Chiếc điện thoại này chủ yếu được sử dụng để liên lạc nội bộ trong trường.

Vương Trung nhấc máy: "Trung tướng Rokossovsky đây, có chuyện gì vậy?"

“Thưa trung tướng, lính gác cổng đây, có một đoàn xe nói là đoàn ngoại giao, chúng tôi chưa nhận được thông báo, xin hỏi ý kiến của ngài. Có cho họ vào không ạ?”

Vương Trung: “Cho họ vào đi, để họ lái xe thẳng đến tòa nhà số 1.

Sau khi cúp máy, Vương Trung nhìn Valery: “Còn đứng đó làm gì, mau đi sắp xếp đi, tổ chức một số hoạt động và buổi học để thể hiện tinh thần của chúng ta.”

Valery liên tục gật đầu, xoay người rời khỏi phòng.

Vương Trung đi đến trước gương, xem quân phục của mình có chỉnh tê hay không.

Vasili: “Nếu cậu không muốn tán tỉnh công chúa vong quốc thì soi gương làm gì?”

Vương Trung: “Cậu thì biết gì, bây giờ tôi không chỉ đại diện cho bản thân, mà còn đại diện cho đất nước.’

Nói xong anh ta đi tới trước kệ quần áo, lấy áo khoác mặc vào, đội mũ, lại chỉnh lý quân hàm trên áo khoác, thu dọn xong lúc này mới đẩy cửa ra khỏi phòng hiệu trưởng.

Vasili vừa mới chạy một vòng ở bên ngoài, cho nên áo khoác đã mặc xong, lúc này vội vàng đuổi theo bước chân của Vương Trung.

Hắn vừa đi vừa nói: “Không biết công chúa Melainia có xinh đẹp không.”

Vương Trung: “Là con gái thứ ba Tổng thống nước cộng hòa, không thể gọi là công chúa.”

Vasili: “Vậy phải gọi là gì?”

Vương Trung: “Gọi thẳng tên, tiểu thư nào đó là được rồi.”

Hai người đi đến đầu cầu thang, Grigory trực ở phòng cảnh vệ, trang bị đầy đủ vũ khí, đi ra, đi theo phía sau Vương Trung.

Ba người cứ như vậy tiến vào thang máy.

Khi ba người đi ra khỏi lầu số một, đoàn xe vừa vặn tới.

Chiếc xe ở giữa đoàn xe khiến Vương Trung cảm thấy rất quen mắt: Thoạt nhìn giống như một chiếc xe hơi cao cấp của Steampunk. Phía trước xe còn cắm hai lá cờ nhỏ, trên đó là quốc huy của Melainia - một con… Một con ngỗng trắng lớn?

Thoạt nhìn giống như ngỗng trắng đang dang rộng hai cánh uy hiếp kẻ địch.

Không nên, sao có thể bị Prosen diệt ngay lập tức, khiến sức chiến đấu của con ngỗng trắng mất mặt được! Cửa xe Steampunk mở ra, người xuống trước là một người đàn ông trung niên quyền cao chức trọng, ông ta vừa xuống xe liên ngẩng đầu đối mặt với Vương Trung, không kiêu ngạo cũng không tự tỉ.

Lúc này suy nghĩ của Vương Trung lại bị lệch lạc, chỉ chăm chăm tìm con gái tổng thống.

Lúc này hắn nhìn thấy quản gia đi tới bên kia của chiếc Steampunk, mở cửa xe ra.

Một mỹ nữ tóc vàng bước xuống xe.

Vương Trung nhìn chằm chằm cô ta vài giây liền không còn hứng thú.

Bình thường.

Cũng không phải nói em gái của Melainia không đẹp, chỉ là so với Lyudmila cùng Olga chênh lệch quá lớn, thiếu nét đặc sắc riêng.

Hơn nữa Vương Trung thật ra là một người Ciris xuyên không đến, đối với người phương Tây vẫn có chút mù mặt, vị "công chúa" của Melainia này thiếu một số điểm để ghi nhớ.

Nếu cô ta có chút tàn nhang, nói không chừng Vương Trung sẽ nhớ kỹ cô ta vì tàn nhang.

Vương Trung trực tiếp đưa mắt nhìn người đàn ông trung niên xuống xe đầu tiên, đưa tay ra với ông ta: "Xin chào, tôi là Trung tướng Rokossovsky, xin hỏi ngài xưng hô như thế nào?"

"Moáécicki Ratzkoyeviš, Thủ tướng của chính phủ Melainia lưu vong." Người đàn ông trung niên nắm tay Vương Trung: "Rất vinh hạnh được gặp ngài, ngài là người đầu tiên trên toàn thế giới có thể tiêu diệt gọn một lượng lớn quân đội Prosen."

Vương Trung kinh ngạc: "Thật sao?"

Không ai nói cho tôi biết chuyện này? Tôi lợi hại như vậy sao?

Ratzkoyeviš cũng có chút kinh ngạc: "Ngài không biết sao? Một mình ngài bắt sống được nhiều tướng quân Prosen hơn cả toàn bộ quân đội trên thế giới cộng lại!"

Vương Trung: "Như vậy à… Không sao đâu, không bao lâu nữa mọi người sẽ bắt được vô số tướng quân Prosen.

Ratzkoyeviš: "Ngài đã trở thành biểu tượng cho toàn thế giới chống lại sự tàn bạo của Prosen, cho nên tôi mới cùng với tiểu thư Hedwig đến đây, chúng tôi muốn chụp ảnh chung với ngài, để cổ vũ lòng tin cho những người Melainia đang phân tán khắp nơi trên thế giới tiếp tục kháng chiến."

Vương Trung: "Tiểu thư Hedwig?"

Hắn đang giả vờ như không phát hiện trong sứ đoàn có một vị tiểu thư.

Ratzkoyeviš đứng sang bên cạnh, giới thiệu với Vương Trung: “Vị này là con gái thứ ba của cố Tổng thống nước cộng hòa, người đã kiên cường bảo vệ thủ đô Wisla Warsy Hedwig .Jadwiga.”

Vương Trung lại nhìn vê phía cô gái này, kết quả cô gái lại ngại ngùng quay mặt đi.

Ô? Tôi đẹp trai như vậy sao?

Nhưng cô gái lập tức ép buộc mình nhìn thẳng Vương Trung, bày ra tư thế phù hợp với một “công chúa mất nước”.

Vương Trung: “Xin chào, Hedwig… tiểu thư”

Suýt chút nữa thì gọi là điện hạ.

Hedwig: “Xin chào, tướng quân Rokossovsky. Ngài… còn oai phong hơn cả trong ảnh.” Vương Trung: “Cô cũng xinh đẹp động lòng người như trong lời đồn.”

Hắn đưa tay ra, Hedwig lập tức tiến lên một bước nắm lấy.

Lúc này Ratzkoyeviš ở bên cạnh nói: “Nhiếp ảnh gia của chúng tôi đã chuẩn bị xong, mời hai vị đứng gân nhau một chút.”

Vương Trung rất phối hợp tiến gân Hedwig một bước, duy trì tư thế bắt tay, nhìn về phía ống kính máy ảnh.

Hedwig cũng tiến gần về phía Vương Trung một bước lớn, gân như dính vào người hắn.

Nhiếp ảnh gia lập tức ấn nút chụp, đèn flash lóe lên một làn khói nhỏ, ánh sáng chiếu sáng hai người.

Hedwig: “Cảm ơn ngài, điều này nhất định sẽ cổ vũ mạnh mẽ tinh thân chiến đấu của người Melainia.”

Vương Trung: “Tôi cảm thấy nếu các bạn có thể kiên trì chiến đấu đến bây giờ, vậy các bạn nhất định không thiếu lòng

tin và ý chí chiến đấu để khôi phục tổ quốc.”

Nụ cười trên mặt Hedwig bỗng nhiên phủ lên một tầng u ám: “Trên thực tế, tình hình không được tốt lắm. Prosen vừa mới thông qua dự luật, cho người Melainia hai loại quyên công dân, có không ít người cảm thấy so với việc sống trong sự đàn áp đầy lo sợ hãi của Prosen, làm công dân hạng hai ít nhất có thể sống an ổn hơn.

“Quân đội Melainia ở nước ngoài còn đỡ, chúng tôi có mười mấy vạn người, vẫn luôn chiến đấu với Prosen. Nhưng tổ chức kháng chiến trong nước đã sắp không duy trì nổi nữa rồi.

“Cũng không phải nói Liên Hiệp Vương Quốc cung cấp vũ khí và viện trợ không đủ, chủ yếu là… Không nhìn thấy hy vọng. Prosen cường đại như vậy, không ai bì nổi, chúng tôi đã sắp mất đi ý chí chiến đấu. Thậm chí có người bắt đầu tin vào những lời lẽ xằng bậy của Hoàng đế Prosen, cho rằng bọn họ chính là dân tộc ưu tú hơnl”

Nói xong vẻ mặt của Hedwig bỗng nhiên sáng lên: “Nhưng ngài đã đánh bại người Prosen! Tiêu diệt gọn gàng bảy sư đoàn! Đây chính là chuyện chưa từng có! Ngài không biết khi tin tức truyên đến, chúng tôi đã được cổ vũ đến mức nào đâu!

“Hình ảnh ngài cưỡi bạch mã áp giải tù binh Prosen, còn hiệu quả hơn bất kỳ đài phát thanh nào! Chúng tôi đã in hình ảnh đó thành tờ rơi, nhờ không quân Liên Hiệp Vương Quốc rải xuống khắp đất nước Melainial”

Lúc Hedwig nói những lời này, ánh mắt nhìn Vương Trung căn bản không phải là ánh mắt ái mộ của một cô gái dành cho người trong lòng, Vương Trung bỗng nhiên hiểu ra, cô gái này căn bản không phải vì thích hắn mới ngại ngùng như vậy, đối với cô ta mà nói,tướng quân Rokossovsky” chính là tồn tại giống như thánh nhân, như sứ giả của Chúa.

Vương Trung: “Tiểu thư Hedwig, tôi rất hiểu tâm trạng của các bạn, quê hương của tôi cũng đã bị vùi lấp, đang bị gót sắt của Prosen chà đạp. Sẽ có một ngày chúng ta giành lại được quê hương. Melainia sẽ không diệt vong.”

Hedwig nhìn chằm chằm Vương Trung, bỗng nhiên hai hàng nước mắt lăn dài trên khóe mi: “Cảm ơn… Cảm ơn ngài…”

(Hết chương)

Chương 125: Tự Mình Đi Chinh Sát

Chương 120: Ap phich quyên góp

Chương 120: Ap phích quyên góp

Lúc này Vương Trung thật sự rất muốn đưa tay lau nước mắt cho Hedwig, nhưng hắn kìm nén được.

Sau đó hắn liền nhìn thấy nước mắt của cô gái đông cứng lại.

May mà không lau, nếu không lát nữa trên tay dính một mảng da của người ta thì không giải thích rõ ràng được!

Lúc này, phu nhân Petrofna tiến lên, giúp Hedwig lau sạch nước mắt.

Trong lúc Hedwig lau nước mắt, Ratzkoyeviš nói với Vương Trung: "Tướng quân, chỉ một bức ảnh có lẽ là chưa đủ, chúng tôi cần nhiều ảnh hơn nữa, để cổ vũ tinh thần cho người Melainia.

"Đặc biệt là những bức ảnh có thể khiến họ liên tưởng đến những điều tốt đẹp. Chúng tôi rất cần những bức ảnh như vậy."

Vương Trung: "Các vị muốn ảnh chụp kiểu gì?"

Ratzkoyeviš: "Nghe nói ngài có xe tăng Prosen thu được ở đây, có thể để tiểu thư Hedwig leo lên đó chụp vài bức ảnh được không?"

Vương Trung: "Được, mời đi lối này."

Sau đó Vương Trung dẫn đoàn đại biểu của Melainia đi tham quan trường học, chụp rất nhiều ảnh.

Hắn đã nhìn ra, Melainia coi Hedwig là biểu tượng, dù sao cha cô ta cũng là vị Tổng thống cuối cùng đã kiên cường chống trả đến giây phút cuối cùng ở thủ đô Wista Warsy.

Đài phát thanh mà cận vệ của ông ta kiên quyết trấn giữ là nơi cuối cùng ở Wista Warsy bị công phá.

Trước khi quân Prosen ập đến, vị Tổng thống cuối cùng này đã đeo súng tiểu liên, lần cuối cùng phát thanh cho toàn thể người dân Melainia: "Cuộc chiến của tôi sẽ dừng lại vào ngày hôm nay, nhưng cuộc chiến của các bạn sẽ còn tiếp tục, cũng phải tiếp tục! Cho đến khi nào tổ quốc được khôi phục!"

Vương Trung đưa đoàn đại biểu đi rồi mới biết được những điều này, trước đó hắn chỉ biết Melainia là một quốc gia bị Prosen thâu tóm.

Khó trách Hedwig lại được các chiến sĩ Melainia coi là biểu tượng của sự kháng cự.

Vương Trung tự mình trải qua đại thắng ở Yekaterinburg, hắn biết rõ trong thời khắc đen tối nhất, con người ta cần một điểm tựa tinh thần, mà Hedwig chính là điểm tựa đó.

Chiều ngày 17 tháng 12, một ngày sau khi kết thúc chuyến thăm, Vương Trung nhận được những bức ảnh được rửa khẩn cấp. Trong ảnh, Hedwig đứng trên những chiếc xe tăng Prosen thu được, nét mặt kiên nghị.

Vị quan chức ngoại giao Melainia mang ảnh đến nói: "Tiểu thư Hedwig sẽ có bài phát biểu trên đài phát thanh với những người Melainia ở Ant, thời gian sắp đến rồi, ngài có muốn nghe không?"

Vương Trung: "Bật radio lên, tôi nghe thử xem."

Vasili lập tức bật radio trong phòng lên, xoay nút điêu chỉnh tân số.

Vị quan chức ngoại giao nói: ‘Kênh 109. 1.”

Vasili lập tức xoay nút, dừng chính xác ở kênh 109. 1.

Bài phát biểu vừa mới bắt đầu, cô gái nhỏ ngày hôm qua còn coi Vương Trung là thân tượng, là thánh đồ để sùng bái, bây giờ bỗng chốc trở thành một nữ chiến binh kiên cường, một công chúa mất nước, giọng nói vừa bi thương vừa kiên định:

“Hỡi đồng bào! Tôi là Hedwig .Jadwiga, ba năm trước, cha tôi đã phát biểu trước toàn thể người dân Melainia tại mảnh đất chưa bị chiếm đóng cuối cùng ở thủ đô Wisla Warsy ông ấy nói rằng Melainia sẽ không diệt vong.

“Bây giờ đã ba năm trôi qua, Prosen thế như chẻ tre, không ai địch nổi, rất nhiều quốc gia có bề dày lịch sử bị hủy hoại, vó ngựa của Prosen giam đạp lên khắp cả Uropa.

“Tình hình tàn khốc khiến rất nhiều đồng bào đánh mất niềm tin vào sự kháng cự, liên tiếp có người buông vũ khí đầu hàng. Nói thật lòng, tôi không trách các bạn.”

Vương Trung dựa người vào cạnh bàn, lắng nghe bài phát biểu của cô gái.

Vasili: “Rõ ràng là cô ấy đã có rất nhiều kinh nghiệm trong việc phát biểu những bài diễn văn kiểu này, rất thành thạo.”

Vương Trung gật đầu.

Bỗng nhiên, hắn nảy ra một nghi vấn, bèn hỏi vị quan chức ngoại giao của Melainia: “Tại sao cô ấy lại dùng tiếng Ant? Loại diễn văn này không phải nên dùng tiếng Melainia sao?”

Vị quan chức ngoại giao trả lời: “Phần lớn những người theo chủ nghĩa thế tục đến Ant đều biết tiếng Ant. Hơn nữa

mục đích của bài phát biểu này là muốn kêu gọi sự đồng cảm của người dân Ant với chúng tôi.

Vương Trung "Ồ" lên một tiếng, lại hỏi: "Các vị dùng một cô gái trẻ như vậy để cổ vũ tinh thần kháng chiến, có thật sự hiệu quả không? Anh hùng chiến tranh vẫn nên là đàn ông thì thích hợp hơn."

Vị quan chức ngoại giao: "Ở Ant có thể là như vậy, nhưng ở Hợp Chủng Quốc, con gái dễ dàng kêu gọi quyên góp hơn. Trước đây chúng tôi kêu gọi quyên góp ở Hợp Chủng Quốc rất khó khăn, chỉ có những người Melainia sống ở Hợp Chủng Quốc là hào phóng quyên góp.

"Nhưng sau khi chúng tôi đưa Hedwig .Jadwiga ra làm người đại diện, việc quyên góp trở nên thuận lợi hơn rất nhiều. Khi đó Hợp Chủng Quốc chưa tham chiến, tất cả vũ khí đều dựa vào tiền quyên góp được để mua và gửi cho quân kháng chiến Melainia."

Vương Trung: "Bây giờ thì sao?"

Vị quan chức ngoại giao nhún vai: "Có lẽ vẫn phải dựa vào tiểu thư Hedwig để quyên góp. Vì Melainia đã thất thủ ba năm rồi, thậm chí đã có người Melainia bắt đầu chấp nhận sự đồng hóa của Prosen. Hợp Chủng Quốc bây giờ muốn ủng hộ phong trào kháng chiến của Carolin hơn."

Vương Trung vuốt cằm, bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng mới, hắn cầm điện thoại lên, nói với nhân viên trực tổng đài: "Nối máy đến Đại sứ quán Hợp Chủng Quốc. Xin chào, tổng đài Đại sứ quán phải không? Cho tôi gặp phóng viên Mike ở văn phòng tin tức."

Vài giây sau, giọng nói của Mike vang lên từ trong điện thoại: "Chào ngài, Trung tướng Rokossovsky, ngài cần gì ạ?"

Vương Trung: “Nếu như tôi để vị hôn thê của tôi chụp một bức ảnh quảng cáo quyên góp, thì sẽ nhận được những lợi ích gì ở Hợp Chủng Quốc?”

Phóng viên Mike: “Ở Hợp Chủng Quốc chúng tôi, chỉ cần có tiền thì có thể mua được bất cứ thứ gì, cho dù là trong thời chiến cũng vậy, vị hôn thê của ngài lại xinh đẹp như vậy, lại còn là quân nhân - ở Hợp Chủng Quốc không có nữ quân nhân, càng không có nữ quân nhân lập chiến công, chỉ cần chụp ảnh đẹp một chút, nhất định có thể giúp các ngài kêu gọi được một khoản tiền quyên góp khổng lồ.

“Hơn nữa cô ấy còn có một ưu thế, hiện tại ngài là anh hùng chiến tranh nổi tiếng khắp Hợp Chủng Quốc, mà người dân Hợp Chủng Quốc chúng tôi lại rất thích mô típ anh hùng - mỹ nhân.”

Vương Trung mừng rỡ: “Được, vậy chúng ta hẹn thời gian để chụp ảnh.”

“Khoan đã,” Phóng viên Mike nói,‘Hiện tại ngài bận chuyện này có ảnh hưởng gì không? Tình hình chiến sự ở mặt trận Bokoste-Shostka thế nào rồi?”

Vương Trung: “Đừng nhắc nữa… Tình hình cụ thể tôi không tiện tiết lộ, đó là bí mật quân sự. Dù sao cũng giống như tôi dự đoán.”

Vương Trung suýt chút nữa thì lỡ lời nói cho phóng viên Mike biết đợt tấn công thứ hai đã thất bại, hiện đang tập hợp lực lượng dự bị, chuẩn bị cho đợt tấn công thứ ba.

Phóng viên Mike: “Được rồi, ngài không định làm gì đó để xoay chuyển tình thế sao?”

Vương Trung: “Không phải tôi đang cố gắng bù đắp tổn thất do thất bại sao? Ngày mai có thể đến chụp ảnh được không?”

“Để tôi hỏi cộng sự của tôi đã.” Bên kia điện thoại mơ hồ truyên đến cuộc đối thoại giữa phóng viên Mike và cộng sự của anh ta, một phút sau, Mike nói: “Được rồi, cộng sự của tôi muốn có thêm một số lựa chọn về bối cảnh.”

Vương Trung: “Chuyện bối cảnh, tôi sẽ liên hệ với phòng tuyên truyền của Giáo hội.”

“Hợp tác với nhiếp ảnh gia của Giáo hội sao, để tôi hỏi xem…” Kết quả là phóng viên Mike còn chưa kịp hỏi, thì bên kia điện thoại đã vang lên tiếng đồng ý của cộng sự anh ta: “Được rồi, cộng sự của tôi hình như không để ý đến chuyện này lắm. Vậy quyết định là ngày mai, 3 giờ chiều, được chứ?”

Vương Trung: “Cứ quyết định như vậy đi, 3 giờ chiều mai gặp nhau ở tòa nhà phòng tuyên truyền.”

Hắn cúp điện thoại.

Lúc này, bài phát biểu của Hedwig đã đi được một nửa: ‘Ánh sáng hy vọng đã xuất hiện, Trung tướng Rokossovsky đã tiêu diệt gọn gàng bảy sư đoàn của địch, chỉ riêng tù binh đã bắt sống được đến mười vạn người!

“Ông ấy đã chứng minh rằng người Prosen có thể bị đánh bại, chứng minh rằng bọn họ không phải là dân tộc được Chúa chọn, không phải là ‘dân tộc ưu tú được định sẵn sẽ thống trị thế giới’.

“Tướng quân Rokossovsky còn đích thân cam đoan với tôi rằng, quê hương của chúng ta nhất định sẽ được giải phóng…”

Vương Trung nghe mà ngượng ngùng, bèn nói với Vasili: “Tắt đi.”

Vasili vừa tắt radio vừa cười trộm: “Tướng quân ngài cũng biết ngại ngùng sao?”

Vương Trung cầm điện thoại lên: “Nói linh tinh, tôi phải gọi điện thoại về nhà, để Lyudmila nghe thấy bên này có giọng con gái khác là không hay.”

Ngày hôm sau, 18 tháng 12, trong phòng chụp ảnh ở tâng một của tòa nhà phòng tuyên truyên Giáo hội, Vương Trung nhìn Lyudmila mặc quân phục, lo lắng hỏi: “Em mặc thế này có lạnh không?”

Lyudmila cúi đầu nhìn váy ngắn của mình: “Cũng bình thường, ở đây sưởi ấm tốt mà. Nhưng váy này, trên chiến trường không mặc được đâu nhỉ?” Nữ binh Ant trên chiến trường cũng mặc quần dài giống như nam binh. Không chỉ mặc quần dài, bên trong còn mặc quần lót bốn góc của nam, rất rộng, nghe nói rất dễ bị xước da, lúc hành quân thường xuyên bị trây xước ở đùi.

Lyudmila xoay một vòng trước mặt Vương Trung, hỏi: “Dep không?”

Vương Trung mỉm cười: “Em mặc gì cũng đẹp.”

Nói xong hắn đưa tay ra, chỉnh lại vị trí thắt lưng của Lyudmila.

Lyudmila nhìn chằm chằm Vương Trung: “Em còn tưởng anh sẽ nhân cơ hội này sàm sỡ em chứ.”

Vương Trung: “Anh sờ nắn em đến phát chán rồi.”

“Thật sao?”

“Thật.

Lyudmila cười khúc khích.

Lúc này, một nữ tu sĩ đi tới, đưa cho Lyudmila một cây quyền trượng nghi thức.

Lyudmila kinh ngạc: “Chắc chắn là để tôi cầm nó sao? Cấp bậc của tôi không đủ đâu nhỉ?”

Nữ tu sĩ mỉm cười: “Đức Giám mục Belinsky đặc biệt phê chuẩn, cô cứ cầm lấy đi.”

Vương Trung nhìn cây quyền trượng: “Cây gậy này có gì đặc biệt sao?”

“Nghe nói đây là cây gậy mà thiên thần bên cạnh Thánh Andrew đã từng sử dụng, bình thường chỉ được dùng trong những nghi lễ long trọng nhất. Người được cầm nó ít nhất cũng phải là Hồng y giáo chủ.” Lyudmila giải thích.

Lúc này, nhân viên của phòng tuyên truyên đang giăng một lá cờ Ant cực kỳ to lớn, xem ra lát nữa sẽ dùng lá quốc kỳ này làm phông nền chụp ảnh.

Hai phóng viên người Hợp Chủng Quốc vẫn chưa đến, không biết nhìn thấy lá quốc kỳ này sẽ nghĩ gì.

Lúc này lại có một nữ tu sĩ đi tới, khoác lên người Lyudmila một chiếc áo choàng trắng viền vàng.

Chờ nữ tu sĩ chuẩn bị xong, Lyudmila cầm quyền trượng, nhìn về phía Vương Trung: “Như thế nào?”

Vương Trung gật đầu: “Cũng được, nếu như để cây gậy lùi về phía sau một chút, để sát vào phía trước áo giáp thì càng đẹp.”

Lyudmila thở dài: “Nghiêm túc một chút được không!”

Vương Trung nhìn chằm chằm cô một lúc, bỗng nhiên nhớ tới đoạn phim cắt cảnh đầu trò chơi rất nổi tiếng trước khi xuyên không, hắn cảm thấy giây tiếp theo Lyudmila sẽ bắt đầu đọc lời thoại kinh điển:

Cảm thấy quen thuộc ư? Cảnh tượng như vậy, lúc này đang được diễn ra ở khắp mọi nơi trong dải ngân hài Kẻ tiếp theo

rất có thể chính là bạn!

Trừ khi bạn có thể đưa ra quyết định quan trọng nhất trong cuộc đời mình!…

Lyudmila: “Anh yêu? Sao anh lại ngẩn người ra vậy?”

Vương Trung: “Em còn xinh đẹp hơn cả hoa hồng, anh chỉ là nhìn đến ngây người thôi.”

Chết tiệt, đây là lời tỏ tình sến súa gì thế này! Mình đang làm cái quái gì vậy!

Lyudmila được khen đến mức vui vẻ vô cùng.

Đúng lúc này, Vasili bất ngờ bước vào phòng chụp, vội vàng đi đến bên cạnh Vương Trung, nhỏ giọng nói: “Quân địch đã giành thế chủ động, phát động tấn công trước khi Tập đoàn quân phía Tây của chúng ta kịp phản công, hiện tại Tập đoàn quân phía Tây đã mất toàn bộ số đất chiếm được trong hai đợt tấn công trước. Bộ chỉ huy Tập đoàn quân đang rất hoang mang.”

Vương Trung: “Họ hoang mang cái gì chứ? Quân Prosen không đánh vu hồi, mà chỉ giành lại những vùng đất đã mất, chứng tỏ bọn họ cũng không có đủ binh lực và vật tư để phát động một cuộc tấn công quy mô lớn.”

Hắn còn chưa nói hết lời, một vị Thiếu tá đã bước đến trước mặt Vương Trung, giơ tay chào: “Thưa ngài, Sa hoàng bệ hạ yêu cầu ngài lập tức đến Cung điện Mùa hè.”

(Hết chương) Chương 121: Giao Hối

Vương Trung nhìn Lyudmila, hắn cười nói: “Mau đi đi, nàng ở lại đây cũng không giúp được gì.”

“Được.” Vương Trung tiến lên hôn nhẹ môi nàng, quay người gật đầu với giáo quan cung điện Mùa Hè.

Sau đó đoàn người nhanh chóng rời khỏi hiện trường quay phim.

Lyudmila cầm cây trượng dài mà Thánh Andrews đã từng cầm, nhìn theo hắn rời đi.

Không khí cung điện Mùa Hè thoạt nhìn có chút khẩn trương, các vệ binh nhìn thấy Vương Trung xuất hiện, đều lộ ra vẻ mặt "quả nhiên".

Vương Trung được dẫn vào phòng nghỉ, sau đó nhìn thấy một vị đại tướng trong phòng, tay cầm Coca đứng bên cửa sổ nhìn cảnh tuyết bên ngoài.

Vị đại tướng vốn đang giơ tay phải lên, chuẩn bị uống một ngụm Coca, nghe thấy tiếng bước chân của Vương Trung, bèn duy trì tư thế giơ chai Coca, liếc mắt nhìn qua.

Vương Trung nhìn thấy vị đại tướng lĩnh theo thói quen cúi chào.

Vị đại tướng vội vàng uống sạch Coca Cola, buông bình xuống, đáp lễ với Vương Trung.

Sau khi hai bên đều buông tay, vị đại tướng mở miệng: "Là trung tướng Rokossovsky à? Nghe danh đã lâu."

Vương Trung dùng hack mắt nhìn tên của vị đại tướng, nói: "Đại tướng Gorky, tôi cứ tưởng ngài đang trấn thủ St. Andrewsburg."

Gorky: "Tình hình St. Andrewsburg đã ổn định, trước tháng 2 năm sau, quân địch không thể phát động tấn công quy mô lớn. Cuộc phản kích của chúng ta đã đẩy lùi quân địch khỏi hồ băng, khiến pháo binh của chúng không thể uy hiếp quốc lộ trên hồ băng.

"Giai đoạn hiện tại có thể làm được cũng chỉ có vậy."

Vương Trung: "Ít nhất thành phố tạm thời được bảo vệ."

“Đúng vậy. Tạm thời. Quân địch không đánh nổi chúng ta, chúng ta cũng không có cách nào đánh đuổi chúng. Trước khi sang năm nhận được lực lượng viện quân đủ mạnh, tình hình St. Andrewsburg khó mà có thể chuyển biến tốt đẹp hơn.” Đại tướng Gorky lại cầm lấy một chai Coca đã mở nắp, uống một ngụm.

Vương Trung: “Vậy nên ngài đến để báo cáo công tác?”

“Không, hôm trước tôi nhận được mệnh lệnh trở về. Tôi phải mất hơn một ngày mới rời khỏi thành phố, đáp máy bay tới đây.” Gorky uống hết Coca Cola, đặt chai xuống: “Tôi đoán là mình sẽ phải đi xử lý mớ hỗn độn ở Tập đoàn quân phía Tây. Còn cậu, tại sao lại đến đây?”

Vương Trung: “Sáng nay tôi vừa nhận được tin quân Prosen tấn công, đã bị gọi tới.”

Đại tướng Gorky: “Cậu thấy thế nào về cuộc tấn công của quân Prosen?”

Vương Trung: “Tôi nghe nói quân Prosen đã chiếm lại một số trận địa đã mất trước đó, nếu như thế công của chúng là kìm kẹp, hòng bao vây tiêu diệt quân ta với số lượng lớn, thì sẽ không phí công chiếm lấy trận địa cài răng lược chính diện.

“Tôi phán đoán đây không phải là tấn công quy mô lớn, chỉ là muốn giành lấy trận địa tốt hơn, chuẩn bị cho cuộc tấn công quy mô lớn vào năm sau.”

Đại tướng Gorky gật đầu: “Ừm, có lý. Nếu quân địch thực sự chiếm lại được không ít trận địa đã mất, ‘san bằng’ chiến tuyến, thì quả thực không giống với dấu hiệu của một cuộc tấn công quy mô lớn.”

Đại tướng Gorky đi vòng quanh phòng nghỉ hai vòng, đột nhiên hỏi: “Trung tướng Rokossovsky, cậu cảm thấy sang năm quân địch sẽ tấn công vào đâu? Lại là Yekaterinburg sao?”

Vương Trung: “Bon chúng tấn công Yekaterinburg là vì muốn nhanh chóng kết thúc chiến tranh, hiện tại kế hoạch này đã phá sản. Cho dù chúng có chiếm được Yekaterinburg, chúng ta vẫn sẽ tiếp tục kháng cự. Tuy Yekaterinburg là điểm giao nhau của tất cả các tuyến đường sắt của Ant, vẫn có giá trị chiến lược cực cao, nhưng…”

Đường sắt của Ant rất ít khi giao nhau, tổng cộng chỉ có ba điểm giao nhau lớn, Agasukov đã bị quân Prosen chiếm đóng, St. Andrewsburg hiện đang bị quân địch bao vây, chỉ còn lại Yekaterinburg.

Mất Yekaterinburg, rất nhiều tuyến đường sắt của Ant sẽ bị cắt đứt, vì vậy không thể nói việc quân địch chiếm đóng Yekaterinburg vào năm sau là không có ý nghĩa chiến lược.

Nhưng nếu đầu tư một lượng lớn binh lực như vậy vì mục tiêu này, thì chưa chắc đã đáng.

Vương Trung: “Tôi cảm thấy sang năm quân Prosen có thể sẽ chuyển trọng tâm chiến lược sang chiến tuyến phía Nam, sau khi chiếm được cứ điểm ven biển sẽ tiến thẳng vào thảo nguyên rộng lớn, chiếm lấy mỏ sắt, mỏ than, kim loại hiếm và quan trọng nhất là dầu mỏ của Kuba.”

Đại tướng Gorky gật đầu: “Tung hoành trên thảo nguyên sao, quả thực rất thích hợp với các quân đoàn cơ giới của chúng. Ngược lại, xung quanh Yekaterinburg lại không thích hợp, vì có quá nhiều rừng cây.”

Vasili cuối cùng không nhịn được chen lời: “Hai người cứ thế mà nói suông sao?”

Vương Trung và Gorky cùng nhìn chăm chằm vào hắn.

Vương Trung: “Vasili, sang phòng nghỉ của sĩ quan phụ tá bên cạnh đi.”

“Phó quan của tôi cũng ở đó, cậu có thể nói chuyện với anh ta.” Đại tướng Gorky nói thêm.

Vasili bực bội bỏ đi.

Gorky: “Tuy chúng ta đều phán đoán như vậy, nhưng khó có thể đảm bảo Hoàng đế Prosen sẽ không tiếp tục tấn công Yekaterinburg.”

Vương Trung: “Vậy thì để hắn đến, nơi này sẽ trở thành nấm mồ chôn quân Prosen. Đợi khi chúng đốt hết sạch nhiên liệu dự trữ, sẽ đến lượt chúng ta phản công.

“Không, tôi nghĩ Hoàng đế Prosen sẽ không ngốc đến vậy, hiện tại hắn ta cần đảm bảo là có thể kéo dài cuộc chiến. Dầu mỏ của Kuba, hắn ta nhất định phải có được. Hơn nữa, một khi chúng chiếm được các mỏ dầu, chúng ta sẽ là người phải chịu đựng, tuy rằng vẫn có Hợp Chủng Quốc viện trợ, nhưng bản thân Hợp Chủng Quốc cũng cần phải cung cấp cho quân đội khổng lồ của mình.”

Vương Trung vừa dứt lời, Gorky liền nói: “Nghe nói Hợp Chủng Quốc sắp mất mỏ dầu chính ở Châu Á rồi?”

Vương Trung gật đầu: “Đúng vậy, mỏ dầu Borneo sắp tiêu đời rồi.”

Đại tướng Gorky chép miệng: “Nghe nói Kuba trong một năm tới sẽ là điểm mấu chốt mà cả hai bên chúng ta đều không thể từ bỏ.”

Vương Trung gật đầu. Lúc này, cửa mở, quan lễ nghi của triều đình bước vào và lớn tiếng tuyên bố: “Đại tướng Gorky Konstantinovich, Trung tướng Aleksei Konstantinovich, mời đi theo tôi!”

Gorky: “Tôi biết rồi. Đi thôi, Trung tướng Rokossovsky, đến lượt chúng ta ra sân.”

Quan lễ nghỉ của triều đình dẫn Vương Trung và Gorky vào thẳng hội trường nơi diễn ra cuộc họp.

Vừa vào cửa, Vương Trung đã nhìn bản đồ, xác nhận quân địch đang dần chiếm lại từng trận địa bị Tập đoàn quân phía Tây chiếm đóng, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

Quả thực không phải là tấn công quy mô lớn.

Lúc này, Đại tướng Gorky đi trước cúi chào Olga.

Vương Trung vội vàng theo sau.

Olga: "Hai vị tướng quân không cần đa lễ. Ta mời hai vị đến đây là muốn hỏi ý kiến về tình hình hiện tại. Quân địch vừa mới phát động phản công, trước cả khi chúng ta kịp phát động tấn công."

Đại tướng Gorky nhìn Vương Trung, ra hiệu "Cậu nói đi".

Vương Trung cũng không từ chối, cầm lấy cây gậy dài gần hai mét chỉ lên bản đồ: "Cuộc phản công của quân địch chỉ là chiếm lại những trận địa đã mất trước đó, san bằng' toàn bộ chiến tuyến, như vậy có thể tiết kiệm được binh lực để bảo vệ chiến tuyến.

"Tôi phỏng đoán bước tiếp theo quân địch sẽ cho các đơn vị luân phòng rút về nghỉ ngơi."

Olga mở to mắt: "Vậy nghĩa là, đây không phải là một cuộc tấn công quy mô lớn sao?"

Vương Trung: "Nếu là tấn công quy mô lớn, chiếm lấy những trận địa không quan trọng này để làm gì? Trực tiếp kìm kẹp, chọc thủng phòng tuyến của chúng ta và cắt đứt đường tiếp tế, chúng ta sẽ tự động bỏ những cái răng nanh này ở tuyến đầu.

"Nhưng quân địch không phát động thế trận kìm kẹp, mà dàn trải lực lượng phản công trên toàn bộ chiến tuyến, đồng

thời phát động tấn công ở nhiều nơi.

“Không, thưa Bệ hạ, đây không phải là một cuộc tấn công quy mô lớn.”

Vương Trung đặt cây gậy dài hai mét xuống, nhường lời cho Gorky.

Vị đại tướng tiếp lời: “Tuy không phải là tấn công quy mô lớn, nhưng nếu như có người sợ hãi, quân đội dao động, thì quân địch cũng có thể chuyển sang tấn công. Việc cấp bách hiện nay là ổn định quân đội, nói cho họ biết rằng đây không phải là một cuộc tấn công quy mô lớn của quân địch.

“Sau đó, yêu cầu phần lớn quân đội xây dựng công sự phòng thủ, đóng quân tại chỗ, chuẩn bị cho cuộc chiến vào năm sau.”

Olga gật đầu: “Được rồi, ta biết rồi. Thượng tướng Tuganev!”

Tuganev đứng dậy, cầm lấy mệnh lệnh trước mặt: “Hiện tại bổ nhiệm Đại tướng Gorky Konstantinovich làm Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây, lập tức đến nhận chức, bằng mọi cách phải nhanh chóng ổn định tinh thần quân đội và chiến tuyến.”

Gorky cúi chào: “Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!”

Lúc này, Vương Trung vô cùng tò mò, gọi cả Đại tướng Gorky và Trung tướng Rokossovsky đến đây, không lý nào lại chỉ giao chức vụ mới cho mỗi Gorky.

Chẳng lẽ muốn nhét mình vào Tập đoàn quân phía Tây làm Tham mưu trưởng? Trung tướng quả thực rất thích hợp làm Tham mưu trưởng.

Không thể nào! Mình không muốn trở thành kẻ đầu trọc như Pavlovl

May thay, Thượng tướng Tuganev tiếp tục đọc: “Bổ nhiệm Trung tướng Aleksei Konstantinovich làm Đại thần đặc phái của Sa Hoàng, đến Tập đoàn quân phía Tây thị sát tình hình, trừng phạt những sĩ quan không xứng chức.’

Vương Trung nhíu mày, hắn biết là cấp trên muốn lợi dụng danh tiếng “Vị tướng của Bạch mã” để ổn định tinh thần quân đội, nhưng mà…

Vương Trung: “Thật sự muốn giao cho tôi chức vụ này sao? Sau khi tôi đến Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây, e là không ít người sẽ bị dọa chết.”

Olga cười nói: “Đó chính là mục đích của việc bổ nhiệm này. Chết vì bị dọa, thì phe quý tộc cũng không thể nói gì. Nhưng nhớ kỹ, với những kẻ như Tukhachey, trước tiên hãy để chúng trở về, dùng thủ tục pháp lý để kết tội chúng, không thể trực tiếp xử bắn như lần trước nữa.”

Vương Trung nhướng mày: “Tuân mệnh.”

Olga thúc giục: “Vậy thì hai người mau chóng khởi hành đi, hiện tại tình hình ở Tập đoàn quân phía Tây không được khả quan, ngay cả Bộ Tư lệnh cũng báo cáo là có dấu hiệu dao động rõ ràng.”

Vương Trung gật đầu.

Đại tướng Gorky lại hỏi: “Chúng ta sẽ đi cùng một máy bay sao? Muốn cổ vũ tinh thần quân đội, thì việc chúng ta cùng xuất hiện sẽ có hiệu quả tốt nhất.”

Olga nhìn về phía Thượng tướng Tuganev.

Vị thượng tướng trả lời: ‘Đúng là đã sắp xếp cho hai người đi cùng một máy bay, được hộ tống bởi MiG-3 của Trung đoàn Tiêm kích 11”

Tham mưu trưởng Boris nói thêm: “Hai vị tướng quân nên xuất phát ngay bây giờ, máy bay đã chờ sẵn ở sân bay Yekaterinburg. Nó sẽ hạ cánh trực tiếp xuống sân bay dã chiến cạnh Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân, sau khi hạ cánh có thể đến Bộ Tư lệnh ngay lập tức.”

Vương Trung và Gorky đồng thanh đáp: “Tuân mệnh.”

Sau đó, hai người cùng nhau rời khỏi cuộc họp.

Lúc đi ra, Đại tướng Gorky nói thẳng với thị vệ: “Đi gọi phó quan của tôi và Trung tướng Rokossovsky đến đây, chúng tôi sắp khởi hành.”

Người thị vệ đáp lời rồi rời đi, Vương Trung và Gorky đứng trước cửa sổ hành lang, trò chuyện về nhiệm vụ mới.

“Trước tiên phải để quân đội nhận thức rõ ràng đây không phải là tấn công quy mô lớn, không được tự mình rối loạn.” Đại tướng Gorky nói.

Vương Trung: “Trước tiên báo cho toàn bộ Tập đoàn quân phía Tây, nói Đại tướng Gorky và Tướng quân Rokossovsky đã đến.”

Đại tướng Gorky lắc đầu: “Tôi không có sức ảnh hưởng lớn như cậu, cứ tuyên truyền là cậu đến tiên tuyến là được rồi. À, tôi đã xem qua tài liệu về việc thành lập sư đoàn kiểu mẫu mà cậu gửi. Tôi cho rằng loại sư đoàn tinh nhuệ này không phát huy được tác dụng trong loại hình chiến tranh quy mô lớn mà chúng ta đang phải đối mặt.

“Cậu có biết là hai ngày trước, không tính Tập đoàn quân phía Tây đang trong quá trình tấn công, số thương vong được ghi nhận trên toàn chiến tuyến là bao nhiêu không?”

Vương Trung đã sớm dặn Vasili không được báo cáo số thương vong nữa, bởi vì hiện tại hắn vẫn chưa thể quen với những con số lạnh lùng này.

Vì vậy, hắn thành thật trả lời: “Tôi không biết.”

Gorky: “Sáu nghìn năm trăm người, đây là số thương vong được ghi nhận. Một nửa sư đoàn đã mất. Chưa kể đến Tập đoàn quân phía Tây đang trong quá trình tấn công.”

Vương Trung: “Vậy nên tôi sẽ tập trung sử dụng những sư đoàn tinh nhuệ này, tự mình quyết định nơi để đưa họ đến.”

Đại tướng Gorky bĩu môi: “Vậy thì tôi rất mong chờ màn trình diễn của cậu.”

Lúc này, hai vị phó quan đã đến, Đại tướng Gorky vung tay: “Đi thôi, đến tiền tuyến xem thử đám người Tập đoàn quân phía Tây kia đang làm cái quái gì, ngay cả việc quân địch có đang tấn công quy mô lớn hay không cũng không phán đoán được sao? Thật không thể tin nổi!”

(Hết chương) Chương 122: Song Bích Tâm Đầu Ý Hợp

Sau khi rời khỏi cung điện Mùa Hè, Vương Trung và Gorky cùng tùy tùng đi thẳng đến sân bay, lên chiếc máy bay vận tải Li-2 đang đợi sẵn ở đó.

Chiếc máy bay vận tải Li-2 này trông khá giống với chuyên cơ của vị lãnh tụ kia trong bộ phim “Đại quyết chiến”, có lẽ là bởi vì trong phim sử dụng chính là Li-2.

Cũng giống như trong các bộ phim về Thế chiến thứ hai, chỉ cần gắn thêm một lớp vỏ gỗ lên tháp pháo của T-34 là có thể đóng vai Tiger.

Dù sao thì, khi đã lên máy bay, vị lãnh tụ Vương Trung này lại không tự chủ được mà tưởng tượng đến việc trở thành Không quân Tư lệnh - không đúng, là tưởng tượng cảnh mình ngồi trên máy bay, sử dụng hack để xác định vị trí tất cả các sở chỉ huy của quân địch, sau đó ra lệnh cho pháo binh “xóa sổ từng tên một”.

Gorky vừa ngồi xuống đã hỏi tiếp viên: “Có loại đồ uống màu đen mà Hợp Chủng Quốc viện trợ không?”

Vương Trung: “Nước có ga màu đen.”

Gorky: “Cậu cũng thích sao? Đó là một biến thể của Champagne à? Uống khác hẳn với rượu vang nổ do chúng ta sản xuất.”

Trứng cá muối, rượu vang nổ và xúc xích bác sĩ, là ba cỗ xe ngựa giúp giáo hội mua chuộc lòng dân, lý do có rượu vang nổ là vì trước nội chiến, Champagne là đại diện cho rượu vang nổ, cùng với trứng cá muối, là biểu tượng cho cuộc sống quý tộc, thường dân căn bản không được uống.

Vì vậy, sau khi nội chiến kết thúc, giáo hội đã ra sức tăng sản lượng trứng cá muối và rượu vang nổ, cộng thêm xúc xích bác sĩ rẻ tiền và thiết thực, chiếm lĩnh hoàn toàn bàn ăn của người dân, trước tiên là để người dân được ăn no, sau đó sẽ tự nhiên nhận được sự ủng hộ của họ.

Tuy nhiên, rượu vang nổ không được đón nhận rộng rãi như trứng cá muối và xúc xích bác sĩ, người Ant thích Vodka hơn, thường dân cho rằng rượu vang nổ quá ẻo lả.

Có người nói, uống rượu vang nổ mà không đủ can đảm để đánh nhau với gấu, vậy thì uống rượu này để làm gì?

Hiện tại, đối mặt với câu hỏi của Gorky, Vương Trung nhún vai: “Nguyên lý có phần tương tự, nhưng họ sử dụng công thức khác.”

Đại tướng Gorky có chút ngạc nhiên: “Cậu cũng không biết sao? Tôi cứ tưởng quý tộc như cậu sẽ biết chứ.”

Vương Trung nhún vai: “Nếu ngài hiểu rõ ve tôi, ngài sẽ biết là quý tộc như tôi khác với những quý tộc khác.”

“Nghe đồn thì cũng chẳng khác gì những tên công tử bột khác.” Gorky nói, lúc này Coca Cola đã được mang đến.

Vị đại tướng cầm chai lên tu một hơi dài: ‘Ừm, kém xa Champagne. Nhưng mà ngon, hơn nữa uống xong cảm thấy đầu óc tỉnh táo hơn.”

Vương Trung thầm nghĩ, đó là bởi vì trong công thức Coca Cola thời này thực sự có caffeine.

Uống ba ngụm “Champagne đen”, Đại tướng Gorky chuyển chủ đề: “Tôi đã xem qua cuốn sổ tay nhỏ mà cậu biên soạn cho Học viện Quân su Suvoroy, để chia se kinh nghiệm thì khá ổn, nhưng nếu dùng làm giáo trình giảng dạy của học viện quân sự thì hơi thiếu tính hệ thống, cậu không thể lấy những thứ này để dạy cho học viên.”

Vương Trung: “Tôi đã biên soạn một bộ giáo trình có hệ thống, khi nào in xong tôi sẽ tặng ngài một bản.”

Gorky cười nói: “Tốt lắm, tôi rất mong chờ. Nói về cuộc tấn công của quân địch vào năm sau, chúng ta đều nhất trí rằng chúng sẽ phát động tấn công ở chiến tuyến phía Nam vào mùa hè. Vậy chúng ta phải làm sao để ngăn chặn cuộc tấn công của chúng?”

Vương Trung: “Tôi cho rằng với trình độ kỹ thuật và chiến thuật hiện tại của chúng ta, giao chiến trực diện với quân địch trên thảo nguyên là điều không nên.”

Đại tướng Gorky cũng gật đầu: “Chúng ta không thể đánh bại những lính tăng thiện chiến của quân Prosen, đó là sự thật. Chắc hẳn sư đoàn kiểu mẫu của cậu cũng không đánh lại được?”

Vương Trung: “Nếu bố trí trận địa phòng thủ từ trước, có thể đạt được tỷ lệ tổn thất 1 đổi 1, thậm chí có phần nhỉnh hơn.”

Vương Trung đã từng thử chủ động tấn công ở Loktey, rõ ràng là xe tăng và đạn dược của hắn có lợi thế hơn, nhưng suýt chút nữa đã bị quân địch tiêu diệt.

Đại tướng Gorky vừa định trả lời thì tiếp viên đi tới nói: "Chúng ta chuẩn bị cất cánh."

"Được." Vương Trung và Gorky đồng thanh đáp.

Đại tướng Gorky liếc nhìn Vương Trung, nói: "May mà lần này là đường ngắn, từ St. Andrewsburg trở vê suýt nữa thì lấy mạng tôi."

Vương Trung mỉm cười.

Đại tướng Gorky tiếp tục nói: 'Không thể đánh bại xe tăng của chúng, mùa hè năm sau chúng ta chỉ có thể rút lui về phía sau, lợi dụng vùng đất trống trải giữa hai khu công nghiệp."

Đặc điểm của Ant là dọc theo các con sông lớn phân bố các khu công nghiệp, giữa các khu công nghiệp là những vùng đất trống trải với cơ sở hạ tầng tương đối kém.

Vị đại tướng ra hiệu cho sĩ quan phụ tá, người này lập tức đưa bản đồ lên.

Vương Trung thấy thế rất thích, bèn ra hiệu cho Vasili. Vasili nhìn xung quanh, cuối cùng đặt tay mình vào lòng bàn tay Vương Trung.

Vương Trung hat tay Vasili ra: "Cậu là chó à?"

"Tôi nghĩ mãi mà không hiểu ngài muốn gì!"

Đại tướng Gorky cười lớn, nhưng sau đó nhanh chóng ngừng cười và chỉ vào bản đồ: "Vùng đất rộng lớn này đều là thảo nguyên, tuy rằng cũng có một số thị trấn là đầu mối giao thông đường sắt, nhưng nhìn chung thì cơ sở hạ tâng ở khu vực rộng lớn này không được tốt.

“Tôi cho rằng để đối phó với cuộc tấn công của quân địch vào mùa hè năm sau, chúng ta có thể nhường toàn bộ khu vực rộng lớn này cho chúng, sau đó chặn đánh chúng ở đây.”

Đại tướng Gorky dùng bút chì vẽ một đường trên dòng sông Valdai.

Vương Trung: “Được, chúng ta tập trung một lực lượng lớn ở tuyến này, quân địch sẽ không dám tùy tiện tiến về phía Nam, bởi vì trên thảo nguyên không có nơi nào hiểm yếu để phòng thủ, điều này đúng với cả hai bên. “Chúng mặc kệ lực lượng lớn của chúng ta, chúng ta có thể nhân cơ hội đó cắt đứt đường lui của chúng.”

Vương Trung dùng tay chấm một chút nước, vẽ một đường trên bản đồ.

Gorky: “Trận chiến khốc liệt và mang tính quyết định nhất sẽ diễn ra ở một đoạn nào đó trên sông Valdai, đáng tiếc là hiện tại chúng ta không thể xác định được là ở đâu.”

Vương Trung: “Cũng có khả năng là, chúng ta sẽ cố thủ cứ điểm ven biển, vì vậy tôi phỏng đoán một trận chiến khốc liệt sẽ nổ ra ở khu vực giữa cứ điểm ven biển đến Borsk ở phía Đông Bắc.”

Hắn dùng bút chì đánh dấu lên đó.

Borsk, quân đoàn của Công tước Myshkin đã rút lui về khu vực này, nếu Myshkin có được quyền chỉ huy cao hơn, nói không chừng có thể chặn được quân địch ở đây.

Gorky gật đầu: “Đây là tình huống tốt nhất, nếu có thể ngăn địch nhân ở cứ điểm Tân Hải - Borsk một đường, tình huống của chúng ta sẽ cải thiện thật lớn.

“Từ Bahala - Balath thông qua tuyến vận chuyển của Nội Hải sẽ được đảm bảo an toàn.”

Vương Trung đùa giỡn: "Tuyến đường vận chuyển này gánh chịu gần như toàn bộ nguồn cung trà của chúng ta, một khi bị Prosen cắt đứt, hậu quả thật khó lường."

Gorky cười ha hả.

Vương Trung: "Đương nhiên, tôi biết vật tư quan trọng nhất của tuyến vận chuyển này là cao su. Nhưng với tốc độ tan rã hiện tại của Hợp Chủng Quốc thì chẳng mấy chốc sẽ không còn cao su trên đảo nữa."

Gorky: "Ừ. Dù thế nào đi nữa, mùa hè năm sau chúng ta nhất định phải giữ vững."

Vương Trung: "Tôi hy vọng quân của tôi có thể có hơn nửa năm để huấn luyện."

Gorky: "Vậy thì chỉ có thể hy vọng Công tước Myshkin có thể cầm cự thêm một thời gian."

Vương Trung: "Công tước Myshkin?"

"Phải, đáng lẽ hắn ta sắp được bổ nhiệm làm Tư lệnh Tập đoàn quân ven biển rồi. Sao cậu lại biết chuyện này muộn hơn cả con trai của một tên thợ giày như tôi chứ?"

Vương Trung xua hai tay: "Tôi không để ý mấy chuyện này."

Hai người tiếp tục nói chuyện về chiến tuyến, ve cuộc tấn công chắc chắn sẽ được phát động vào mùa hè năm sau, về việc thành lập các đơn vị mới, cho đến khi máy bay hạ cánh xuống một sân bay dã chiến.

Khi máy bay hạ cánh, Vương Trung cảm thấy như bánh xe va phải đá, toàn bộ máy bay rung lắc như muốn vỡ tung.

Sau khi xuống máy bay, Vương Trung chỉ thấy vài chiếc xe jeep đang đợi, không thấy bóng dáng một sĩ quan cấp cao nào.

Gorky bực bội: “Dù sao tôi cũng là Tư lệnh Tập đoàn quân mới, sao lại phái ít người như vậy đến đón?”

Vương Trung: “Có lẽ họ sợ súng của tôi. Đến đón rồi thì máu me be bét sân bay.”

Gorky quay lại hỏi: “Cậu sẽ làm thế à?”

Vương Trung: “Chưa chắc. Đến lúc đó hãng hay.” Lúc này, viên Thiếu tá phụ trách đón tiếp bước đến trước mặt hai người, giơ tay chào: “Kính chào hai vị.”

Gorky hờ hững đáp lễ rồi lên thẳng xe jeep.

Vương Trung ngồi xuống bên cạnh Gorky, sau đó nhận ra ghế phụ đã bị viên phó quan của Gorky chiếm mất, Vasili không có chỗ ngồi.

Vương Trung: “Vasili, cậu còn trẻ như vậy, cứ đứng lên bệ đỡ là được mà.”

“Anh nói đúng.” Vasili bước thẳng lên bệ đỡ, tay đặt trên bao súng, trông chẳng khác gì mafia vừa gây án xong đang rút khỏi hiện trường.

Đoàn xe khởi động, chạy thẳng đến sở chỉ huy của Tập đoàn quân phía Tây.

Vừa vào thị trấn nơi đặt sở chỉ huy, từ xa Vương Trung đã nhìn thấy một đám tham mưu đang đốt tài liệu.

Nhìn thấy đoàn xe chạy đến, đám tham mưu dừng lại, nhìn chằm chằm.

Cùng dừng lại còn có các đơn vị đóng trong thị trấn, bao gồm cả đơn vị pháo phòng không, đơn vị Thần Tiễn phụ trách phòng không, và cả trung đoàn cảnh vệ của sở chỉ huy.

Tất cả binh lính đều nhìn chằm chằm vào đoàn xe.

Xe còn chưa dừng hẳn, Vasili đã nhảy khỏi bệ đỡ, hét lên: "Đừng đốt nữa! Chúng ta không rút lui"

Đám tham mưu nhìn nhau bối rối.

Lúc này, Vương Trung đẩy cửa bước xuống xe, dùng ánh mắt sắc bén nhìn quanh.

Ngay lập tức có binh sĩ nhận ra hắn: "La Rokossovsky! Bức tường thép của đế quốc đến rồi!"

"Mau nhìn kìa, Rokossovskyt"

"Hắn đến chỉ huy chúng ta sao?"

"Sao hắn mới chỉ là Trung tướng? Trung tướng không chỉ huy nổi Tập đoàn quân đâu?"

Lúc này, Gorky bước xuống xe, nhìn người vừa nói.

"Là Gorky, vị tướng đã chặn đứng quân địch ở mặt trận St. Andrewsburgl"

"Hai vị tướng phòng ngự giỏi nhất của Ant đã đến rồi!"

"Có phải một người là Tư lệnh, một người là Tham mưu trưởng không?"

Vương Trung nhíu mày, thâm nghĩ các người tha cho tôi đi, cái chức Tham mưu trưởng này tôi không làm đâu, để Pavlov mà làm!

Gorky lớn tiếng nói: "Đừng đốt nữa! Kẻ địch chỉ đang phản công cục bộ, không có ý định tấn công toàn diện! Các người làm gì vậy! Bị dọa vỡ mật hết rồi à!"

Vương Trung kéo một viên tham mưu lại hỏi: "Tư lệnh của các anh đâu? À không, ý tôi là vị Tư lệnh trước đây ấy?"

Viên tham mưu nhìn khẩu súng lục trên eo Vương Trung, nuốt nước bọt rồi run rẩy nói: "Hắn… ở."

Vương Trung và Gorky liếc nhau, Gorky ra hiệu "Cậu vào đi".

Vương Trung sải bước xông vào tòa nhà sở chỉ huy, đi thẳng đến phòng bản đồ. Tukhachev đang ngồi trên ghế, trông như quả bóng xì hơi, viên tham mưu bên cạnh đang gỡ bản đồ trên tường xuống.

Vương Trung: "Khoan đã, đừng gỡ nữa! Vị Tư lệnh mới đến còn phải dùng!"

Viên tham mưu dừng lại, ngạc nhiên nhìn hắn.

Tukhachev thì ngẩng phắt đầu lên: "Tư lệnh mới?"

Vương Trung: "Là Đại tướng Gorky Konstantinovich. Còn tôi là đặc phái viên của Hoàng đế, được phái đến để tìm hiểu tình hình!"

Vương Trung dừng lại, tiến lên tát Tukhachev một cái: "Tên ngu ngốc này, lúc tấn công thì là kẻ cơ hội, theo chủ nghĩa mạo hiểm! Gặp chút khó khăn đã chuyển sang chủ nghĩa đầu hàng! Thậm chí còn chưa nhìn rõ ý đồ của đối phương, tiền tuyến còn đang chiến đấu mà ông đã nghĩ đến chuyện chạy trốn!

"Chỉ cần bỏ ra chút thời gian suy nghĩ là biết mục tiêu phản công của chúng chỉ là để san bằng chiến tuyến, không phải để tiêu diệt toàn bộ Tập đoàn quân của ông!"

Tukhachev nhìn Vương Trung: "Tôi… Tôi… chỉ là không muốn mất nhiều quân như vậy! Tôi chỉ…"

Vương Trung: "Rồi định dâng hết thành quả phản công cho chúng sao? Ngu ngốc!"

(Hết chương) Chương 123: Mặt đỏ mặt trắng

Vương Trung nói xong, quay sang các thẩm phán vừa đến cùng, ra lệnh: "Giải trừ vũ khí, bắt hắn lại!"

Các thẩm phán không chút do dự tiến lên, tháo súng của Tukhachev, sau đó nhìn Vương Trung với ánh mắt dò hỏi: "Quân hàm… có xé không?"

Vương Trung trừng mắt nhìn Tukhachev: "Hoàng đế bệ hạ đặc biệt dặn dò tôi, phải đảm bảo hắn ta an toàn trở vê Yekaterinburg để chịu sự phán quyết của tòa án quân sự. Vì vậy, trước khi bị phán quyết, hắn ta vẫn là Đại tướng. Hắn ta sẽ cùng chúng ta đáp chuyến bay trở vê Yekaterinburg."

Nghe vậy, các thẩm phán mới thôi không xé quân hàm nữa, lùi lại một bước, giữ nguyên tư thế cảnh giác.

Tukhachev đứng dậy, nhìn Vương Trung: "Cậu không biết chúng ta sẽ phải đối mặt với khó khăn lớn đến nhường nào vào năm sau đâu!"

Vương Trung: "Tên nhát gan, những kẻ theo phái tốc chiến tốc thắng khác còn có thể thông cảm được, họ chỉ là quá khao khát chiến thắng. Còn ông, ông theo đuổi tốc chiến tốc thắng chỉ vì không dám đối mặt với cuộc chiến gian khổ phía trước!"

Tukhachev cao giọng: "Chiến thắng thì sao? Cậu có biết chúng ta phải trả giá bằng bao nhiêu sinh mạng không?"

"Tôi biết!" Vương Trung đáp trả dứt khoát,'Tôi khác với những kẻ chỉ ngôi một chỗ đọc báo cáo, chính tay tôi đã chôn cất vô số binh sĩ, tôi còn nhớ tên của từng người!"

Vương Trung dừng lại, nhìn chằm chằm vào Tukhachev: "Hơn bất kỳ ai, hơn cả ông, tôi mong họ được sống! Vì vậy, tôi mới biên soạn tài liệu giảng dạy, cải cách cơ cấu lực lượng bất hợp lý của các người! Nhưng tiền đề của tất cả những điều này là phải chiến đấu đến cùng!"

Tukhachev và Vương Trung nhìn nhau vài giây, cuối cùng hắn ta cúi đầu xuống.

Hắn cúi gầm mặt, lê bước ra khỏi sở chỉ huy.

Hai viên thẩm phán lập tức đi theo, áp giải hắn ta.

Vương Trung quay lại nhìn Gorky, lùi lại một bước, ra vẻ "Tôi hát xong vai ác rồi, đến lượt ông".

Gorky lập tức ra lệnh: "Truyền lệnh cho các đơn vị tiên tuyến, bằng mọi giá phải chặn đứng cuộc tấn công của địch. Biên chế lực lượng dự kiến dùng cho cuộc tấn công thành lực lượng dự bị, bổ sung cho khu vực bị địch đột phá ác liệt nhất."

Nói xong, ông ta nhìn quanh phòng chỉ huy, vung tay: "Treo lại những tấm bản đồ chưa bị đốt lên, nhanh chóng khôi phục hoạt động của sở chỉ huy Tập đoàn quân."

Lúc này, Tham mưu trưởng Tập đoàn quân phía Tây bước lên: "Thưa Đại tướng, tinh thần binh sĩ ngoài tiên tuyến cũng có phần dao động, đã có đơn vị bắt đầu tháo chạy."

Gorky: "Bắn chết kẻ câm đầu, những kẻ còn lại đưa vào Trừng Giới Doanh. Nhanh chóng ổn định chiến tuyến, chỉ cần địch chưa phát hiện ra thì còn kịp."

Vương Trung: "Về việc này, tôi có một cách. Chỉ cần một chiếc radio công suất lớn là đủ."

Gorky: "Cậu định dùng radio để nói chuyện với toàn bộ chiến tuyến à?"

Vương Trung mỉm cười: "Không chỉ nói chuyện với binh sĩ của chúng ta, mà còn nói chuyện với cả quân địch." Gorky nhướng mày: "Rất giống với phong cách "manh khoé nhỏ" trong cuốn sách nhỏ của cậu đấy, thử xem sao, cũng không thiệt gì. Trưởng ban thông tin, mang chiếc radio công suất lớn nhất đến đây!"

Rất nhanh, một chiếc radio cùng với máy phát điện được mang đến, ăng-ten cũng được dựng lên.

Vương Trung nói với nhân viên thông tin: “Cố gắng phủ sóng toàn bộ tần số radio của chiến trường.”

Nhân viên thông tin hỏi: “Cả tần số của phi công cũng phủ sóng sao?”

Các phi công cần dùng radio để bổ sung điểm mù trong tâm nhìn, có thể chưa kịp nghe hết câu đã bị bắn rơi rồi.

Vương Trung suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Có thể chỉ phủ sóng tần số của quân địch được không?”

“Có thể thì có thể, nhưng hiệu quả sẽ không cao, trên thực tế, chúng ta không thể đảm bảo toàn bộ tiền tuyến đều nghe được, có thể bị ảnh hưởng bởi thời tiết và tình trạng ăng-ten bên phía họ.”

Vương Trung: “Yên tâm đi, mục tiêu hàng đầu là đảm bảo quân ta đều nghe được. Gây nhiễu quyết định của quân địch chỉ là mục tiêu phụ.”

Nhân viên thông tin gật đầu, sau khi hoàn tất các điều chỉnh cuối cùng, anh ta đưa micrô cho Vương Trung: “Mời ngài.”

Vương Trung: “Toàn thể binh sĩ Tập đoàn quân phía Tây, tôi là Trung tướng Rokossovsky, hiện đang ở sở chỉ huy Tập đoàn quân phía Tây, thay mặt Hoàng đế bệ hạ nói chuyện với các bạn! Lực lượng tiếp viện mới sẽ sớm gia nhập chiến đấu, các bạn hãy kiên quyết giữ vững vị trí, kiên quyết giữ vững vị trít”

Nói xong, hắn nhìn Gorky, tiếp tục nói vào micrô: “Tên nhát gan Tukhachev đã bị cách chức, Đại tướng Gorky là Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây! Ông ấy sẽ dẫn dắt các bạn chặn đứng quân thù, giống như những gì đã làm ở St. Andrewsburg! Và tất nhiên, tôi cũng sẽ sát cánh chiến đấu cùng các bạn!”

Mikhail, Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn xe tăng, bỗng nghe thấy giọng nói đầy oai phong từ radio: “Toàn thể binh sĩ Tập đoàn quân phía Tây, tôi là Trung tướng Rokossovsky, hiện đang ở sở chỉ huy Tập đoàn quân phía Tây, thay mặt Hoàng đế bệ hạ nói chuyện với các bạn!”

Mikhail mừng rỡ nói với các đồng đội: “Tướng quân Rokossovsky đã đến sở chỉ huy Tập đoàn quân rồi! Là Hoàng đế bệ hạ phái ông ấy đến!”

Lúc này, tiểu đoàn của Mikhail vẫn chưa tham chiến, đáng lẽ ra họ phải xuất phát lúc 8 giờ sáng để tấn công quân địch, nhưng hiện tại, tiếng súng từ tiền tuyến vọng lại dồn dập, nhưng họ vẫn chưa nhận được lệnh xuất kích, cứ như thể tiểu đoàn xe tăng này đã bị lãng quên.

Anh ta lập tức mở nắp hầm, chui ra khỏi xe tăng - tất cả xe tăng của tiểu đoàn đều là phiên bản T-34 thông thường, tháp pháo hai người, nắp hâm liên khối, khi mở ra, gân như toàn bộ khoang tháp pháo đều lộ thiên.

Lý do của thiết kế nắp hầm lớn như vậy là để che chắn cho xe trưởng khi quan sát bằng kính tiềm vọng, nhưng thực tế, nó không chỉ che chắn mà còn che mất cả tâm nhìn.

Hơn nữa, mở nắp hầm ra thì rất dễ bị bộ binh Prosen ném lựu đạn, vì vậy, khi chiến đấu, các xe trưởng T-34 thường khóa chặt nắp hầm, không thèm ngó ngàng gì đến kính tiêm vọng.

Mikhail mở toang nắp hầm, thò đầu ra hét lớn: “Tướng quân Rokossovsky đã đến sở chỉ huy Tập đoàn quân rồi!”

Lúc này, những người khác trong tiểu đoàn đều đang rất bất an - họ không biết chuyện gì đang xảy ra, tiếng súng ở phía tây lại dữ dội như vậy, đổi lại là ai cũng phải bất an.

Tin tức “Bức tường thép của đế quốc”,‘Ngôi sao chiến thắng” Rokossovsky đến sở chỉ huy Tập đoàn quân chẳng

khác nào liều thuốc trợ tim, khiến mọi người an tâm hơn rất nhiều.

Mikhail bịt tai nghe tiếp, truyền đạt thông tin mới nhất cho mọi người: "Đại tướng Gorky Konstantinovich của Tập đoàn quân St. Andrewsburg cũng đến rồi! Ông ấy được bổ nhiệm làm Tư lệnh Tập đoàn quân!"

Ngay lập tức, có binh sĩ trong tiểu đoàn đi kèm thốt lên thất vọng: "Sao không phải tướng quân Rokossovsky chỉ huy chúng ta?"

Mikhail mắng: "Tướng quân Rokossovsky đang bận biên soạn tài liệu giảng dạy ở trường quân đội, lần này ông ấy đến tiên tuyến với tư cách là đặc phái viên của Hoàng del Còn muốn thế nào nữa?"

Một lính tăng khác hỏi: "Vậy ngài ấy có dặn dò gì chúng ta không?"

Nụ cười của Mikhail tắt ngấm: "Không, chỉ nói chúng ta hãy kiên quyết giữ vững vị trí."

Các binh sĩ nhìn nhau: "Địch? Chúng tôi còn chẳng nhìn thấy địch đâu?"

"Không phải chúng ta sắp tấn công sao?"

Tại sở chỉ huy Tập đoàn quân ky sĩ Asgard số 1 của Prosen, viên tham mưu phụ trách thông tin lao vào: "Thưa ngài! Gilles! Bạch Mã tướng quân đã đến sở chỉ huy Tập đoàn quân phía Tây rồi!"

Gilles nhíu mày, trên bản đồ trước mặt hắn, đâu đâu cũng là cờ hiệu đánh dấu chiến thắng, những vùng đất giành lại được đều được đánh dấu rõ ràng.

Nếu chỉ nhìn vào bản đồ, có thể thấy Prosen đang trong trạng thái "chiến thắng trên toàn tuyến", nhưng Gilles lại cau

mày: “Rokossovsky đến rồi? Không phải hắn ta đã bị tước quân quyền vì thất bại trong cuộc đấu đá chính trị sao?”

Tham mưu thông tin: “Hắn ta vừa tự mình phát biểu trên radio, tôi đã ghi âm lại!”

Nói xong, viên tham mưu ra hiệu, người sĩ quan đi theo sau đặt chiếc máy ghi âm lên bàn.

Viên tham mưu bật công tắc, máy ghi âm hoạt động, giọng nói trầm ổn vang lên từ loa: “Toàn thể binh sĩ Tập đoàn quân phía Tây, tôi là Trung tướng Rokossovsky, hiện đang ở sở chỉ huy Tập đoàn quân phía Tây, thay mặt Hoàng đế bệ hạ nói chuyện với các bạn!”

Gilles cau mày: “Quả thực là Rokossovsky, Bạch Mã tướng quân. Tại sao hắn ta lại đến tiền tuyến? Hơn nữa, chúng ta vừa mới phát động tấn công, hắn ta đã đến ngay…”

Đột nhiên, Gilles dừng lại, há hốc mồm: “Chẳng lẽ… Tập đoàn quân phía Tây đã phán đoán sai ý đồ của chúng ta, hoảng sợ đến mức chuẩn bị rút lui? Rokossovsky được phái đến để ổn định tình hình?”

Đúng lúc này, Rokossovsky trong đoạn ghi âm tuyên bố Gorky là Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây.

Gilles vỗ đùi: “Chết tiệt! Chúng ta đã bỏ lỡ cơ hội! Kẻ địch bị chúng ta dọa sợ đến mức hồn bay phách lạc! Không, không đúng, Rokossovsky đến nhanh như vậy, kẻ địch không thể nào sụp đổ nhanh đến thế, là ta đã nghĩ quá đơn giản.”

Hắn lắc đầu: ‘Là ta đã nghĩ quá đơn giản. Thời cơ quá ngắn ngủi. Feliz, mang…”

Đột nhiên, Gilles ngừng lại, bởi vì hắn chợt nhớ ra, Feliz đã không còn nữa, bị chết bởi quả mìn do chính tay Rokossovsky bố trí. Vẻ mặt Gilles thoáng chốc trở nên u ám, nhưng hắn nhanh chóng lấy lại tinh thần: “Truyền lệnh cho các

đơn vị, cẩn thận mìn, Rokossovsky đã đến tiên tuyến, hắn ta rất thích gài mìn. Ngoài ra, tất cả sở chỉ huy đều chuyển vào hầm kiên cố, Rokossovsky rất thích chơi chiêu trò.

"Các cấp chỉ huy cố gắng tránh rời khỏi hầm khi ăn uống và ngủ! Nhanh chóng thông báo xuống dưới."

Viên tham mưu thông tin lập tức ra hiệu cho lính thông tin đi làm việc.

Sau đó, anh ta chỉ vào chiếc máy ghi âm, hỏi: "Còn cuộn băng này thì xử lý thế nào?"

Gilles: "Gửi đến bộ phận tình báo, xác minh xem có đúng là Bạch Mã tướng quân không. Mục tiêu tác chiến của chúng ta không thay đổi: giành lại những vùng đất đã mất từ tháng 12, san bằng chiến tuyến, rút càng nhiều quân càng tốt về tuyến sau để nghỉ ngơi."

Cùng lúc đó, sở chỉ huy Tập đoàn quân số 9 của Walter Model cũng đang phát biểu bản ghi âm bài phát biểu của Rokossovsky.

Walter vuốt cằm: "Chúng ta căn bản chưa đánh bại được kẻ địch, sao lại có đến hai tên chỉ huy cấp cao có thành tích thực chiến đến thế? Chẳng lẽ… chúng ta thực sự có cơ hội đánh bại kẻ địch trong chớp nhoáng?"

Hắn suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: "Không, không thể nào. Cho dù có cơ hội, thì thời cơ cũng chỉ có vài tiếng đồng hồ, không ai nắm bắt được đâu. Cứ để mặc cho đám ky sĩ Asgard đối đầu với lũ danh tướng Ant chúng ta chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ của mình là được."

Nói xong, Walter quay sang hỏi Tham mưu trưởng Tập đoàn quân số 9: "Hàng hóa cho lễ Giáng Sinh đã được đưa lên chưa?"

Tham mưu trưởng: “Chưa ạ. Hiện tại mọi người đang bận vận chuyển đạn dược, nhiên liệu và những thứ cần thiết khác, không rảnh để chuyển những thứ đó.”

Walter tặc lưỡi: “Vậy thì chịu thôi.”

(Hết chương)

Chương 126: Âm Trận

Chương 124: Trung tướng Rokossovsky ở tiền tuyến

Chương 124: Trung tướng Rokossovsky ở tiền tuyến

Vương Trung đặt micrô xuống, nhìn Gorky: "Hiện tại tôi chỉ có thể làm đến vậy. Chờ chút nữa tôi sẽ cưỡi ngựa đến tiền tuyến xem sao…"

"Không được,' Gorky xua tay, Cậu chạy đến đó thì đến mai mới tới nơi, chỗ này cách tiền tuyến rất xa."

Vương Trung nhíu mày, đúng lúc này, viên tham mưu đã dán xong bản đồ, hắn liền chạy đến, tìm vị trí của sở chỉ huy Tập đoàn quân trên bản đồ.

"Sao lại cách xa tiên tuyến như vậy!" Hắn kinh ngạc thốt lên,'Như vậy thì làm sao nắm bắt được tình hình tiên tuyến?"

Gorky nói: "Việc này thì tôi phải nói đỡ cho họ một chút, họ phụ trách chỉ huy toàn bộ hướng tấn công của Tập đoàn quân, chiến tuyến lại dài như vậy, cách xa tiên tuyến một chút cũng là điều dễ hiểu.

"Cậu vẫn luôn chỉ huy đơn vị cấp Sư đoàn, trong giai đoạn phản công cũng chỉ là đơn vị cấp Quân đoàn, đương nhiên sẽ thấy họ cách xa tiền tuyến."

Vương Trung: "Vậy lúc ở St. Andrewsburg, sở chỉ huy của ông cách tiền tuyến bao xa?"

"Lúc đó khác, St. Andrewsburg bị bao vây, sở chỉ huy của tôi ở ngay trong thành phố, khoảng cách với quân địch là điều tôi không thể kiểm soát." Gorky xua tay, Không giống nhau."

Vương Trung tặc lưỡi: “Tôi muốn thành lập một đoàn thị sát nhỏ gọn, đến tiền tuyến xem sao.”

Gorky đại tướng: “E rằng tôi không thể đồng ý, ai cũng không biết hiện tại có địch thâm nhập vào hậu phương hay không. Chờ sau khi ổn định chiến tuyến, bộ tư lệnh tập đoàn quân của tôi sẽ dời về phía trước, cậu có thể cùng đi theo.”

Vương Trung đương nhiên không sợ địch thâm nhập, hai cây số là có thể nhìn thấy rõ ràng, sợ cái gì. Nhưng lý do này không thể nói ra, cũng không thể nói là Thánh Andrew bảo hộ chứ?

Gorky tiếp tục nói: “Hơn nữa cậu xem, tình hình tiền tuyến giống với dự đoán của chúng ta, địch không có ý tấn công quy mô lớn.

“Bọn chúng trước mắt đã phát động chiến đấu đoạt lại trận địa trên toàn bộ chiến tuyến, bọn chúng hiện tại cho dù muốn tổ chức đột phá quy mô lớn cũng không tổ chức nổi.

“Không nguy hiểm như vậy, vừa rồi cậu diễn thuyết đã đủ ổn định quân tâm.”

Lúc này, tham mưu trưởng tập đoàn quân phía Tây báo cáo: “Chúng ta đã phân phối mục tiêu mới cho quân đội vốn chuẩn bị tiến công, để bọn chúng hành động theo mệnh lệnh mới sao?”

Gorky đại tướng: “Được, để bọn chúng tham gia chiến đấu.”

Tham mưu trưởng bắt đầu hạ đạt mệnh lệnh.

Gorky nhìn về phía Vương Trung: “cậu xem, không có gì đáng để cậu tự mình đi tuyến đầu. Nếu như địch thật sự đột phá, tôi nhất định sẽ trước tiên xin nhờ cậu chạy tới tuyến đầu, chỉ huy tập đoàn quân ở vị trí mấu chốt nhất.”

Vương Trung gật đầu: “Được, có cam đoan của ngài, tôi an tâm rồi.”

“Nào, ngồi xuống, chúng ta có thể tiếp tục thảo luận chủ đề trên máy bay, chiến tranh sang năm đánh như thế nào. Tôi muốn biết, sang năm quân ta sẽ có vũ khí kiểu mới gì? Cảm thụ của tôi ở bên phía tập đoàn quân St. Andrewsburg là, KV là đáng tin cậy, điều kiện tiên quyết là không tiến hành cơ động cự ly dài, mà kết quả chiến đấu khi trang bị T-34 cho quân đội thường không được như ý.” Vương Trung kéo một cái ghế ngồi xuống, cởi mũ đặt lên bàn: “Thiết kế của T-34 có thiếu sót.”

Gorky đại tướng cũng ngôi xuống, mũ vừa lấy xuống lộ ra cái trán bóng loáng.

Vương Trung nhìn trán của đại tướng, bắt đầu lẩm bẩm, chẳng lẽ đàn ông Ant đến tuổi nhất định sẽ bắt đầu hói đầu sao?

Đương nhiên Gorky đại tướng tóc vẫn còn, nhưng đường chân tóc di chuyển về sau vô cùng nghiêm trọng, sắp đuổi kịp Pavlov.

Vương Trung vô thức sờ lên mái tóc dày của mình, nhưng hắn chưa đến ba mươi tuổi, trẻ hơn Gorky đại tướng ít nhất 20 tuổi.

Gorky đại tướng: “Nói đi, T-34 có thiếu sót gì? Nhận thức của quan quân ky binh tôi đối với xe tăng vẫn không khác gì quân mã dưới trướng chúng ta.”

Vì vậy Vương Trung bắt đầu giảng giải kỹ càng cho Gorky về vấn đề và thiếu sót của T-34, suốt nửa tiếng đồng hồ. Trong quá trình này tiền tuyến không ngừng truyền đến tin tức tốt, một phần chiến tuyến dao động đã được ổn định trở lại.

Gorky đại tướng líu lưỡi: “Thì ra T-34 tôn tại nhiều vấn đề như vậy, trước đó tôi còn tưởng rằng tiết kiệm ra một thành viên để tiền tuyến có thể bố trí nhiều T-34 hơn là chuyện tốt. Xem ra tôi cũng phạm vào sai lầm của chủ nghĩa giáo điều, không thể dùng giáo điều ky binh để áp đặt cho bộ đội hiện đại hóa.”

Nói xong đại tướng nhíu mày: “Ơ, vậy chẳng phải T-34W giải quyết xong những vấn đề này càng nên sản xuất hàng loạt sao?”

Vương Trung: “T-34W tốn quá nhiều thời gian, sản lượng không thể thỏa mãn nhu cầu của bộ đội. Tiền tuyến chúng ta tổn thất xe tăng với tốc độ quá nhanh, nếu có thể tăng cường thu hồi chiến trường và sửa chữa, giảm tổn thất xuống, Tổng cục Quân giới có thể dành ra nhiều sản lượng hơn để sản xuất loại T-34W””

Gorky: “Đúng là nửa năm qua tổn thất quá lớn, quân Prosen đánh cho chúng ta chạy trối chết, chỉ có thể giải quyết trước vấn đề có hay không, rồi mới tính tới chuyện khác. Có xe tăng dù sao cũng tốt hơn không.”

Vương Trung: “Đúng vậy.’

Lúc này, tham mưu thông tin tiến vào báo cáo: “Chúng ta đã đoạt lại được cao điểm 451,279”

Vương Trung quay đầu nhìn về phía bản đồ, xác nhận vị trí hai cao điểm: “Không tệ, chiếm lại hai cao điểm này là có thể dẫn pháo bắn bao trùm khu vực địch kiểm soát, buổi tối bọn chúng ngay cả đèn cũng không dám đốt, rất tốt.”

Gorky: “Nói cho bộ đội, bọn họ làm rất tốt, nhất định phải giữ vững, phản công của địch hẳn là không kéo dài được bao lâu.”

“Vâng!” Tham mưu thông tin cúi chào, xoay người rời đi.

Gorky nhìn Vương Trung: “cậu xem, đã nói là vấn đề nhỏ. Máy bay hẳn là đã cất cánh, cậu ở đây đợi đến ngày mai, lại đi máy bay trở về.”

Lúc này chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Tham mưu trưởng tập đoàn quân nghe điện thoại: “Tư lệnh tập đoàn quân phía Tây. Ông là ai?”

Đột nhiên, tham mưu trưởng xoạt một cái đứng nghiêm, thân thể căng thẳng: “Be hạ, xin gửi lời chào đến ngài! Tướng quân Rokossovsky? Anh ấy ở đây, tôi để anh ấy nghe điện thoại.”

Nói xong tham mưu trưởng một tay cầm điện thoại, một tay câm ống nghe di tới, cung kính đưa ống nghe cho Vương Trung: “Tướng quân, điện thoại của Bệ hạ.”

Vương Trung cầm ống nghe lên: “Bệ hạ, xin gửi lời chào đến ngài.”

Olga: “Alyosha, tiền tuyến thế nào?”

Vương Trung: “Không có chuyện gì lớn, giống như chúng ta phán đoán trước khi xuất phát, mục tiêu của địch không phải đột phá, nhưng có kẻ nhát gan, suýt chút nữa khiến toàn quân sụp đổ. Gorky đại tướng đã ổn định chiến tuyến, ngày mai tôi sẽ quay về Yekaterinburg.”

Olga: “Anh nói người nhát gan là Tukhachev đại tướng sao?”

“Đúng vậy. Còn có thể là ai nữa?”

“Tôi biết rồi.” Olga dùng giọng điệu lạnh lùng nói: “Tôi sẽ đích thân đứng xem xét xử hắn, bảo đảm hắn sẽ bị trừng phạt thích đáng.”

Vương Trung: “Be hạ anh minh.”

Olga: “Vậy tôi chờ anh trở vê, ngày mai gặp.”

Bên kia nói xong liên cúp điện thoại.

Vương Trung hơi nhíu mày, câu nói cuối cùng của Olga, có phải có chút mờ ám hay không?

Hắn trả ống nghe cho tham mưu trưởng, sau đó phát hiện toàn bộ người ở bộ tư lệnh đều đang nhìn mình.

Vương Trung nghiêm mặt: “Dich quân hùng mạnh, mẹ Ant mong muốn mọi người làm hết phận sự!”

Lúc này mọi người mới trở lại công việc.

Chỉ có Gorky đại tướng còn dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Vương Trung.

Vương Trung: “Sao vậy?”

“Không có gì.” Đại tướng nhún vai: “Tiếp tục nói chuyện về đề tài vừa rồi…”

Lúc này, tham mưu thông tin lại tiến vào: “Chúng ta đã chiếm lại trận địa phía đông bắc Shostka, lại có thể quan sát thành phố Shostka.”

Vương Trung: “Đông Bắc… A, trận địa kia, sân bay bên cạnh chưa chiếm lại được sao?”

Tham mưu thông tin lắc đầu: “Vẫn chưa. Trên thực tế chúng ta vẫn chưa thể chiếm được sân bay, địa hình quá bằng phẳng, thích hợp cho quân Prosen phát huy hỏa lực.”

Vương Trung líu lưỡi.

Hỏa lực của trung đoàn bộ binh Ant kém xa trung đoàn bộ binh của quân Prosen. Không đúng, có lẽ hỏa lực của sư đoàn bộ binh Ant cũng không bằng một trung đoàn của quân Prosen.

Trung đoàn bộ binh Prosen có rất nhiều súng cối và pháo, còn có pháo hạng nặng 150mm, phân đội hỏa lực cấp sư đoàn bên phía Ant mới có pháo 152mm, hơn nữa thường thường số lượng rất ít.

Loại bố trí trang bị 36 khẩu pháo 152mm của cận vệ đặt ở toàn bộ quân đội Ant đều vô cùng hiếm thấy.

Gorky: "Trước hết đừng vội tấn công sân bay, chiếm lấy một góc, bảo đảm quân Prosen không có cách nào cất cánh và hạ cánh là được. Còn nhiều thời gian." Vương Trung: "Lúc tấn công Shostka, có thể tham khảo phương pháp tấn công của quân Prosen, không ngừng sử dụng công sự để tiếp cận thành phố, tranh thủ đẩy trận địa tấn công đến vị trí cách quân Prosen năm mươi mét."

Gorky: "Tôi sẽ phái công binh đoàn đến đó. cậu chắc chắn nơi đó có thể đào công sự?"

Vương Trung: "Có thể, tôi đã tự mình khảo sát địa hình và thổ nhưỡng xung quanh Shostka, thổ nhưỡng nơi đó hoàn toàn có thể đào công sự để tiếp cận. Quân Prosen cũng làm như vậy, nếu không thương vong của bọn chúng ở Shostka không đến mức ít như vậy."

Gorky đại tướng cười ha ha: "cậu đúng là tham lam, Shostka gây ra nhiều thương vong như vậy cho quân Prosen còn chưa đủ."

Vương Trung: "Đương nhiên là chưa đủ! Chúng ta phải khiến cho quân Prosen chảy sạch máu!"

Gorky đại tướng: "Vậy trước khi cậu quay về Yekaterinburg vào ngày mai, tôi sẽ tranh thủ cho quân Prosen phải đổ máu nhiều hơn. Tham mưu trưởng, đạn pháo vốn dùng cho pháo binh chuẩn bị còn chứ?"

Tham mưu trưởng: "Đương nhiên là còn."

Gorky: “Vậy thì khai hỏa, mục tiêu là những vị trí quân địch không tham gia vào tranh chấp, cho bọn chúng nếm thử sức mạnh của chúng ta, không cho bọn chúng điều động những quân này đi chi viện cho trận địa đang tranh chấp!”

“Vâng.”

Ngày hôm sau, Vương Trung quay trở ve St. Yekaterinburg.

Hắn vừa xuống máy bay liền đi thẳng đến tòa án, muốn dự khán phiên tòa xét xử Tukhachev.

Kết quả còn chưa đến đường cái nơi có tòa án, đã gặp đoàn xe của Nữ hoàng.

Olga hạ cửa kính xe xuống, nhìn Vương Trung rồi nói lớn: “Alyosha, bên này!”

Nói thì thôi đi, cô còn vươn tay ra vẫy.

Vương Trung vội vàng xuống xe, đi đến bên cạnh xe của Olga, khom lưng ghé sát vào cửa sổ: “Be hạ, có chuyện gì sao?”

“Lên xe đi, kể cho tôi nghe tình hình ở tiên tuyến.” Olga vừa nói vừa dịch người sang một bên, mở cửa xe.

Vương Trung chỉ đành ra hiệu cho đoàn xe của mình, sau đó lên xe Olga.

Vừa đóng cửa xe, Olga liền nghiêm túc hỏi: “Tiền tuyến thật sự không có vấn đề gì chứ? Tôi chỉ tin tưởng lời anh nói, tôi tin anh tuyệt đối sẽ không lừa tôi.”

Vương Trung: “Yên tâm đi, tiền tuyến không có vấn đề gì đâu. Trước khi tôi lên máy bay, chiến tuyến đã hoàn toàn ổn định, còn chiếm lại được một số cao điểm quan trọng. Pháo binh của tập đoàn quân đã gây ra rất nhiêu thương vong cho quân địch.”

Olga thở phào nhẹ nhõm: “Tốt quá, tối qua tôi gặp ác mộng, mơ thấy mọi chuyện ở tiền tuyến đều là lừa tôi, quân Prosen lại chiếm được Kalanskaya, từ pháo đài Vĩnh Hằng bắn phá Cung điện Mùa Hè, tôi bị nổ tan xác.”

Vương Trung: “Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra.”

Olga nhìn Vương Trung với vẻ mặt đáng thương: “Nếu là anh trai, lúc này anh ấy nhất định sẽ ôm tôi.” Vương Trung: “Khong, cô không phải là cô gái yếu đuối như vậy, cô đang giả vờ.”

Vương Trung nói xong búng nhẹ lên trán Olga.

“Ái uil” Olga kêu lên,‘Tôi giả vờ một chút thì đã sao! Trên xe cũng không có ai khác, rèm cửa cũng đã được kéo kín, anh để tôi làm nung một chút thì có sao?”

“Không được.” Vương Trung kiên quyết nói.

(Hết chương)

Chương 125: Tội ac tày trời

Rất nhanh đoàn xe đã đến trước tòa án.

Lúc xe dừng lại, Vương Trung nói với Olga: “Tôi biết cô muốn ghé sát vào tôi, nhưng hiện tại cô là Nữ hoàng, đây là trường hợp trang trọng, cô phải giữ dáng vẻ đoan trang, thỏa đáng.”

Olga gật đầu: “Tôi biết.”

Vương Trung nhìn cô chằm chằm vài giây, dặn dò: “Chuyện ở nhà ga hôm trước không được tái diễn đâu đấy!”

“Được.” Olga nghiêm túc gật đầu.

Vương Trung lúc này mới mở cửa xe bước xuống, chỉnh lại quần áo, sau đó đi vòng qua bên kia xe, mở cửa, đưa tay ra.

Olga nắm lấy tay Vương Trung, bước xuống xe một cách tao nhã.

Vì sợ Olga sẽ nhân cơ hội ôm lấy tay mình, nên ngay khi Olga vừa buông tay, Vương Trung lập tức lùi ra xa một chút.

Olga chỉ liếc nhìn Vương Trung, sau đó vẫn giữ dáng vẻ đoan trang, ngẩng cao đầu bước về phía trước.

Vương Trung vội vàng đi theo sau.

Đột nhiên một ý nghĩ lóe lên trong đầu hắn: Chỗ này của mình chẳng phải là vị trí của thái giám tổng quản trong phim cung đấu hay sao? Đi trước là Từ Hi Thái hậu, còn mình là Lý Liên Anh…

Trọng sinh chỉ ta làm Lý Liên Anh ở đất nước Ant?

Vương Trung vội vàng kiểm tra lại, xác nhận "nó" vẫn còn.

Hù mình.

Tòa án phái một vị giám mục cấp cao ra đón tiếp Nữ hoàng, vị giám mục này có vẻ hơi bối rối khi nhìn thấy Vương Trung, sau khi hành lễ với Nữ hoàng xong, ông ta nhìn Vương Trung rồi nói: "Be hạ, nếu tướng quân Rokossovsky cũng đến, mong ngài thông báo trước cho chúng tôi một tiếng."

Olga hỏi ngược lại: "Anh trai nuôi đi cùng tôi, mà cũng cần phải báo cáo cho các người sao?"

Giám mục: "Nhưng lát nữa tướng quân Rokossovsky có thể sẽ được gọi lên làm chứng."

Olga: "Vậy thì gọi lên, phòng của tôi cũng đâu phải là không có lối đi riêng thông với phòng xử án."

"Ngài nói đúng, vậy tôi sẽ báo lại cho chánh án để điều chỉnh lại quy trình xét xử. Mời ngài, Bệ hạ."

Thế là Vương Trung và Olga được đưa đến phòng riêng dành cho hoàng tộc. Mỗi khi tòa án xét xử những phạm nhân mà hoàng tộc không tiện trực tiếp ra mặt, Nữ hoàng có thể ngồi trong căn phòng này để theo dõi phiên tòa.

Phòng có tâm nhìn rất tốt, có thể bao quát toàn bộ phòng xử án.

Vương Trung đứng trước cửa sổ, nhìn thấy hơn nửa số người ngồi trên ghế hội thẩm là các tướng quân, ai nấy đều có vẻ mặt nghiêm nghị.

Olga đang ngồi bỗng đứng dậy, đi đến bên cạnh Vương Trung, chỉ tay vào từng người trên ghế hội thẩm, giới thiệu cho Vương Trung biết xuất thân của bọn họ. "Người kia là thượng tướng Andrei Stepan, thuộc phe chủ chiến, người kia là thượng tướng Gorgoli, thuộc phe trung lập, có quan hệ rất tốt với thượng tướng Tuganev. Còn có vị kia là trung tướng Pushkin, đã công khai ủng hộ lý luận của anh…"

Vương Trung: "Be hạ, đừng đứng sát vào tôi như vậy.

Olga: "Như vậy anh mới nhìn rõ tôi đang chỉ ai chứ! Còn có người kia là thượng tướng Chernyshevsky, cũng phản đối chủ nghĩa tốc chiến tốc thắng…"

Vương Trung hiểu rồi, những người có tên là các nhà văn hóa nổi tiếng, đều là người của phe mình, đều phản đối chủ nghĩa tốc chiến tốc thắng. Nghĩ kỹ lại, quả thật những người như thượng tướng Tuganev và trung tướng Chekhov mà anh đã gặp trước đây đều là những người tốt, làm việc rất đáng tin cậy.

Không biết đây là sự trùng hợp hay là ý chí của tạo hóa.

Olga vừa giới thiệu xong, Tukhachev đã bị hai thẩm phán áp giải vào phòng xử án.

Trông ông ta già đi rất nhiều, cả người toát ra vẻ tiều tụy, chán nản.

Olga cũng nhìn Tukhachev, bỗng nhiên nói: “Nhìn ông ta như vậy, tôi lại thấy tội nghiệp cho ông ta.”

Vương Trung: “Cô đừng có mà tội nghiệp cho ông ta! Hãy nghĩ đến những người lính đã chết thảm khốc trước hệ thống phòng thủ kiên cố của quân Prosen vì sự liều lĩnh tấn công của ông ta.”

“Ừm”” Olga gật đầu thật mạnh.

Lúc này phiên tòa đã chuẩn bị xong, vị giám mục tiếp đón Olga lúc nãy đi vào phòng: “Be hạ, phiên tòa đã chuẩn bị xong, có thể bắt đầu được chưa ạ?”

Olga: “Bắt đầu đi.”

Vị giám mục nhìn Vương Trung, hỏi: “Lát nữa khi chánh án cho gọi tướng quân Rokossovsky lên, thì để ngài ấy đi từ lối đi riêng ra rồi vào phòng xử án, hay là trực tiếp dùng thiết bị cơ khí mở cửa sổ của căn phòng này ra ạ? Làm vậy thì tướng quân Rokossovsky có thể trực tiếp ra trước tòa từ trong phòng này.”

Chưa đợi Olga lên tiếng, Vương Trung đã nói: ‘Lên làm chứng thì đương nhiên là phải đến ghế dành cho nhân chứng, làm chứng ngay trong phòng của Nữ hoàng, trông chẳng khác nào lấy thế lấn át người khác. Tướng quân Tukhachev là kẻ có tội, tuyệt đối không phải vì bị thất sủng mà vướng vào vòng lao lý.”

Vị giám mục cung kính cúi đầu: “Vậy lát nữa khi cần mời ngài, sẽ có thẩm phán đến dẫn đường. Vậy tôi không làm phiền hai người nữa.”

Vị giám mục lui ra khỏi phòng.

Lúc này Vương Trung mới nhận ra trong phòng chỉ còn lại anh và Olga.

Olga cũng nhìn xung quanh, sau đó nói: “Alyosha, tôi muốn…”

“Không được.” Vương Trung nhanh chóng ngắt lời,‘Bất kể cô muốn gì cũng không được. Ngồi xuống cho đàng hoàng, ngoan ngoãn ngồi nghe.”

Olga bực bội ngồi trở lại chỗ của mình.

Lúc này, chánh án gõ búa, cả phòng xử án lập tức yên lặng như tờ. Các thành viên hội thẩm vừa nãy còn đang nói chuyện phiếm, cùng với khán giả ngồi trên khán đài đều im lặng, nhìn về phía chánh án.

Chánh án: “Hôm nay, chúng ta sẽ tiến hành xét xử vụ án tướng quân Tukhachev liều lĩnh tấn công, khiến quân ta chịu tổn thất nặng nề.” Cả phòng xử án im phăng phắc.

“Phần đầu tiên, xin mời các vị hội thẩm, cùng toàn thể nhân viên chủ tọa phiên tòa tuyên thệ trước Thánh Andrew.’

Vừa dứt lời, trước mặt mỗi ghế ngồi của hội thẩm đều hiện lên một cái giá đỡ, trên đó đặt một cuốn sách rất dày, chắc là kinh thánh của Thánh Andrew.

Tất cả mọi người đứng dậy, đặt tay trái lên cuốn kinh thánh. Dàn đồng ca bắt đầu hát thánh ca, tất cả mọi người đều có vẻ mặt trang nghiêm.

Vương Trung liếc nhìn Olga, thấy cô đang nhìn mình chằm chằm, hoàn toàn không quan tâm đến những việc khác.

Bắt gặp ánh mắt của Vương Trung, Olga còn mỉm cười với anh.

Sau khi nghi thức đơn giản kết thúc, chánh án tiếp tục nói: “Phân thứ hai, mời tướng quân Tukhachev tuyên thệ.’

Tukhachev không có được đãi ngộ như vậy, thẩm phán canh giữ ông ta lấy một cuốn kinh thánh, nắm tay ông ta đặt lên cuốn kinh rồi bắt đầu tuyên thệ.

Sau khi đã hoàn thành xong các bước, chánh án tuyên bố bắt đầu phiên tòa.

"Tukhachev đại tướng, bên trái là phim đèn chiếu, là ông chỉ huy tập đoàn quân phía Tây phát động phản công, thương vong nhân số, đối với số người này, ông có thừa nhận không?" Chủ thẩm chất vấn.

Tukhachev nhìn vào phim đèn chiếu: "Cơ bản thừa nhận. Nhưng mà…"

"Ông phải lên tiếng trước tiên xin!"

Tukhachey: "Tôi xin phát biểu!"

Chủ thẩm: "Ông có thể lên tiếng."

Tukhachev: "Chiến tranh chính là muốn người chết, cho dù là trung tướng Rokossovsky, bộ đội dưới trướng cũng chết rất nhiều người không phải sao? Hắn từ Rogneda mang ra trung đoàn Amur số 3, trên lý thuyết hắn là có 2500 chiến sĩ, đến Loktev thời điểm còn thừa lại bao nhiêu?

"Hắn không phải được tôn xưng là tường sắt của đế quốc sao?"

Vương Trung nghe thấy Olga bên cạnh cả giận nói: "Cũng không nhìn xem Alyosha đối mặt với địch nhân nhiều gấp bao nhiêu lần mình!"

"Bệ hạ."

Vương Trung vừa mở miệng, Olga bất mãn mở miệng: "Thế nào, còn không cho tôi nói một câu công đạo sao?"

"Không, tôi chỉ là cảm tạ bệ hạ hiểu cho."

“HU

Trong phòng thẩm phán bên dưới, Tukhachev vẫn tiếp tục: “Trong St. Andrewsburg, Gorky đại tướng, bộ đội của hắn thương vong không nhỏ, nhưng bộ thống soái vẫn khen thưởng hắn. Bây giờ các người lại muốn bắn chết tôi? Chuyện này không công bằng!”

Vương Trung nhìn về phía ghế bồi thẩm đoàn, phát hiện rất nhiều người đều cau mày.

Hiển nhiên lần biện giải này của Tukhachev, khiến cho các quân nhân trong bồi thẩm đoàn không hài lòng lắm. Chủ thẩm: “Ông nói xong chưa?”

“Tôi nói xong rồi.” Tukhachev trả lời, vậy mà lại khôi phục một chút khí tràng lúc trước làm tổng tham mưu trưởng.

Chủ thẩm: “Trước khi ông tấn công Prosen, người của ông ở khu vực lũy tuyến đầu từ Shostka đến Shostka, có người cảnh cáo ông tấn công phòng tuyến này sẽ có thương vong lớn, ông lại phủ định đề nghị chính xác này, có chuyện này sao?”

Tukhachev: “Tấn công khu vực xây lũy kiên cố vốn sẽ phải chịu thương vong rất lớn, không thể vì vậy…

Chủ thẩm dùng sức gõ gõ mộc chùy: “Yên tĩnh! Không có cho phép chỉ có thể trả lời là, hoặc không!”

Tukhachey: “Vâng. Tôi muốn tự mình giải thích!”

Chủ thẩm: “Phê chuẩn.”

Tukhachev: “Tiến công khu vực lũy trúc của kẻ địch vốn sẽ phải trả giá bằng thương vong nặng nề, nhìn thấy kẻ địch bố trí phòng ngự thì không tiến công nữa, đó mới là hành vi khiếp chiến!”

Vương Trung đứng lên, nói với Olga: “Tôi đi đối chất với tên này.”

Olga: “Anh muốn trực tiếp xông vào phòng thẩm phán? Vậy còn không bằng cứ mở thủy tinh ra như vậy. Ai nhat”

Vương Trung nhẹ nhàng búng trán Olga, liền xoay người rời khỏi phòng, hỏi thẩm phán quan cùng vệ binh hoàng cung canh giữ ở ngoài cửa phòng: “Làm sao tiến vào thẩm phán sảnh?”

Lúc này, hai thẩm phán vừa vặn từ hành lang bên kia đi tới, nhìn thấy Vương Trung vội vàng nói: “Ngài ra ngoài sớm như vậy, đi theo chúng tôi!”

Vương Trung đi theo hai vị thẩm phán quan một vòng, đến cửa hông của tòa án.

“Ngài chờ một chút, chờ chủ thẩm —~ “

Vương Trung trực tiếp mở ra cánh cửa trước mặt, bởi vì dùng lực quá mạnh nên cánh cửa đâm vào vách tường, lại bắn trở về, sau đó bị một bàn tay của Vương Trung ngăn trở.

Tukhachev vốn đang khẳng khái trần từ, nhìn thấy Vương Trung trực tiếp ngây ngẩn cả người.

Chủ thẩm: “Rokossovsky trung tướng, bây giờ còn chưa tới thời điểm ông làm chứng, ngài như vậy giống như là đang miệt thị bản đình.”

Vương Trung: “Tôi tuyệt đối không có ý miệt thị Thẩm Phán Đình, dù sao các vị cũng là đại biểu cho tín đồ của Ant đến thẩm phán tội nhân. Tôi tới đây chỉ là vì không thể chịu đựng được sự ăn nói bừa bãi của Tukhachev. Tôi thỉnh cầu chủ thẩm đại nhân cho tôi một cơ hội giằng co với hắn!”

Chủ thẩm gật gật đầu: “Cho phép, mời ngồi ghế nhân chứng.”

Hai thẩm phán mở hàng rào gỗ của ghế nhân chứng ra.

Vương Trung ba bước thành hai bước xông vào, thẩm phán quan chưa kịp đóng cửa đã quát lớn: “Tukhachev! Tên khốn kiếp đáng chết nhà ông! Lại còn có mặt mũi nói tiến công khu vực kiến trúc thành lũy tất nhiên sẽ có thương vong, đúng, tiến công khu vực kiến trúc thành lũy sẽ có thương vong, nhưng ông xem ông có thương vong đơn giản như vậy không?

“Ông không để ý đến tình hình tiếp tế của quân đội, cũng không để ý đến kiến thức quân sự! Bình thường tiến công trận địa thành lũy kiên cố cần binh lực gấp mấy lần kẻ địch, ông thì sao? “Tôi biết, trải qua mười ngày đột tiến trước đó, bao gồm cả quân đội của tập đoàn đột kích thứ nhất đều vô cùng mệt mỏi, hơn nữa có lượng lớn xe tăng ở trạng thái sửa chữa, toàn bộ tập đoàn đột kích thứ nhất chỉ có mấy chiếc T34 chuẩn bị chiến đấu!

“Tình huống bộ binh cũng hỏng bét, trước đó liên tiếp không ngừng tiến lên, khiến toàn bộ bộ binh đều ở trạng thái mệt mỏi, ngựa hết hơi. Những bộ binh này vốn là mới xây dựng, bộ binh thiếu huấn luyện, quan quân cũng không quen thuộc đội ngũ, trong quá trình truy kích có lượng lớn người tụt lại phía sau.

“Ông không nhìn những thứ này, một mặt yêu cầu nhanh chóng tiến công, kết quả đụng phải phòng tuyến do địch nhân tỉ mỉ cấu thành! Có chút đoạn, binh lực địch ta thấp hơn 1 so với 1! Vô số chiến sĩ bị hy sinh vô ích”

Vương Trung chỉ vào Tukhachey, giận dữ hét: “Tất cả những điều này, đều là vì thỏa mãn lòng hư vinh đáng buồn của ông! Đều là bởi vì ông muốn tôi đi hôn giày của ông! Ông tội ác tày trời!”

(Hết chương) Chương 126: Đã phân cao thấp, cũng quyết sinh tử

Vương Trung nhìn chằm chằm Tukhachev đại tướng.

Tukhachev ngay từ đầu giống như là con thỏ bị diều hâu nhìn chằm chằm, nhưng hắn đại khái đã nghĩ thông suốt, dù sao đều là chết một cái, không bằng bày ra bộ dáng không sợ hãi.

Hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, đối mặt với Vương Trung: "Trước đây tôi vẫn cho rằng, tôi là người hiểu rõ chiến tranh hiện đại nhất trong quân của Ant, là tôi yêu cầu thành lập đội quân bọc thép, là tôi yêu cầu tang cường quân đội…'

Vương Trung: "Ông còn không biết xấu hổ đề bạt quân đội? Những sư đoàn thiết giáp ông làm ra kia ngoại trừ cho xe tăng vương bài của Prosen kiếm chiến tích còn có tác dụng gì sao?

"Sự hiểu biết của ông đối với chiến tranh hiện đại chỉ dừng lại ở mặt ngoài! Ông thậm chí không hiểu đến mấu chốt của chiến tranh hiện đại! Không, ông căn bản chính là dốt đặc cán mail"

Tukhachev vừa rồi còn bày ra vẻ mặt cam chịu số phận, vừa nghe Vương Trung nói hắn đối với chiến tranh hiện đại dốt đặc cán mai, tức giận lập tức nổi lên.

Dưới sự ủng hộ của cơn giận, cái gì mà chiến bại cái gì mất mặt cũng không quan trọng, hắn chỉ muốn phân cao thấp với Vương Trung về mặt học thuật!

Tukhachey: "Anh nói thử xem, tôi có chỗ nào không hiểu?"

Vương Trung: "Ông không hiểu chỗ nào cal Trong toàn bộ quân của Ant có người thật sự hiểu được chiến tranh hiện đại, nhưng tuyệt đối không phải ông! Cũng không phải tên phản đồ Skorobo đại tướng kial"

Tukhachev: "Mấu chốt của chiến tranh hiện đại chính là đột phá, đột phá phòng tuyến của địch nhân, bao vây tiêu diệt

địch nhân trong vận động chiến! Hiểu được điều này chẳng lẽ có vấn đề sao?"

Vương Trung: "Đây chỉ là biểu hiện! Ông căn bản không hiểu được chỗ cường đại chân chính của quân đội Prosenl"

Tukhachev ngẩng cao đầu: "Vậy anh nói thử xem, hiệu trưởng đời thứ 41 của học viện quân sự Suvorov! Tôi là hiệu trưởng đời thứ 38, muốn chất vấn anhl"

Vương Trung căn bản không biết Tukhachev còn từng làm "tiền bối" của mình, suy nghĩ kỹ một chút loại tính tình lý luận suông này, nói không chừng chính là dạy dỗ ra.

Thật giống như một chuyên gia động cơ vĩnh cửu nào đó, giảng bài rõ ràng mạch lạc.

Nếu như là Vương Trung lúc vừa mới xuyên qua, có thể hắn đã sợ rồi, dù sao trước khi xuyên qua hắn cũng chỉ là một sinh viên đại học bình thường, đối mặt với giáo sư luận văn vừa mới được đánh giá là phó giáo sư còn vâng vâng dạ dạ.

Bây giờ thì khác, hắn là Rokossovsky trở về từ địa ngục, những sáng tác lý luận quân sự mà trước đây hắn yêu thích đã hóa thành lý giải đối với chiến tranh.

Những lý luận đó giống như là vật liệu thép tốt nhất, trải qua nhiều nhà quân sự tinh luyện tổng kết như vậy, sau đó ở trong lò luyện chiến hỏa, bị Tử Thần vung cự chùy tên là "Hi sinh" rèn vô số lần, rốt cuộc bị đúc thành bảo kiếm.

Cầm trong tay lợi kiếm, Vương Trung sao có thể sợ loại hổ giấy này!

Vương Trung: "Vậy để tôi nói cho ông biết, chỗ cường đại thực sự của Prosen. Ông cho rằng bọn họ mạnh ở xe tăng sao? Không, lúc chiến dịch Melainia, đại bộ phận trang bị xe tăng của bọn họ là số 1 số 2, là hàng cùng một đường với xe tăng

BT của chúng ta! Không, BT của chúng ta còn mạnh hơn bọn họ, dù sao còn có một khẩu 45mm đấy.

"Nhưng Prosen đánh ra chiến đấu chớp nhoáng. Đây là một loại chiến tranh hoàn toàn khác với chiến tranh trước kia. Bộ đội bọn họ lập tức xuyên thấu phòng tuyến kẻ địch chiều sâu, mang hậu cần cùng cơ quan chỉ huy đảo thành một mảng hồ kết dính.

"Đây là hành động vĩ đại dựa vào xe tăng hoàn thành sao? Là hành động vĩ đại chỉ dựa vào xe tăng hoàn thành sao?"

Tukhachev khinh miệt hừ một tiếng: "Vậy anh nói xem dựa vào cái gì? Anh vừa vặn hỏi lại liên tiếp, không che giấu được kỳ thật anh không nói gì về chuyện này!"

Vương Trung: "Tôi đang muốn nói đây! Kẻ địch dựa vào là ba điểm."

Hắn dựng thẳng ba ngón tay, nhìn quanh toàn bộ tòa án, cố ý bỏ qua Olga cố ý mở tấm kính nhìn xuống hội trường.

"Thứ nhất, là kỹ thuật thông tin liên lạc tiến bộ. Công suất lớn hơn, tiện thể phát đài tốt hơn, cùng với vô tuyến trang bị phổ biến, khiến bộ tư lệnh chiến dịch của Prosen có thể hiểu rõ hơn tình trạng tiền tuyến.

"Chỉ cần quan tư lệnh của Prosen đồng ý, thậm chí có thể trực tiếp liên lạc với một chiếc xe chỉ huy ở tiền tuyến! Sự đổi mới của công nghệ vô tuyến khiến quân đội Prosen phân tán ở khắp nơi trên chiến trường có thể liên kết giống như tế bào!

"Thứ hai, hiệp đồng binh chủng hoàn chỉnh, hiệp đồng binh chủng của quân đội Prosen tốt hơn chúng ta rất nhiều, sư đoàn thiết giáp của bọn họ có một lượng lớn bộ đội phụ trợ, kèm theo hỏa lực của trung đoàn bộ binh thậm chí còn cao hơn sư đoàn bộ binh chúng tai

“Hơn nữa bọn họ còn có thể có được sự ủng hộ của không quân, Stuka căn cứ vào chỉ thị của bộ đội mặt đất mà oanh tạc mục tiêu, thậm chí có thể lấy ra xe tăng mặt đất dùng khói mù đánh dấu mục tiêu, không quân oanh tạc phối hợp như vậy!

“Không quân của chúng ta chỉ có thể dựa vào bản thân để tìm địch, bởi vì đại đa số đơn vị trên mặt đất không có vô tuyến điện.

“Thứ ba, tố chất của binh lính cao siêu. Điểm này, khi tôi chỉ huy bộ binh hải quân cảm thụ đặc biệt rõ ràng.

“Một bộ phận không nhỏ trong Hải quân là học sinh cấp ba, bọn họ biết rõ vì sao mà chiến, biết rõ phải làm cái gì, mục tiêu chiến thuật là cái gì, cho dù tạm thời mất đi liên lạc với cấp trên, bộ binh Hải quân cũng có tính năng động cực cao.

“Mà quân đội Prosen ít nhất sĩ quan cơ sở đều có năng lực tương đương với bộ binh hải quân, một trung sĩ có thể chỉ huy một tiểu đội chiến đấu quần nhau với chúng tal

“Lúc chém giết với quân đội Prosen, loại cảm giác này đặc biệt rõ ràng, chỉ can bọn họ còn có một sĩ quan chưa bị đánh chết, bọn họ có thể duy trì chiến ý!

“Quân đội của tôi dưới tình thế bất lợi lớn như vậy của Loktev, còn có thể đứng vững trong trận chiến giáp lá cà với Prosen, là bởi vì lúc ấy lực lượng cơ sở của quân đội tôi là sinh viên trường quân sự.”

Vương Trung dừng lại, chủ yếu là nói quá nhiều nên có chút khô miệng, hắn nói với bên cạnh: “Nước!”

Thẩm phán quan lập tức đưa cho Vương Trung một chai Coca Cola. Vương Trung uống xong mới phản ứng lại: Có phải nhầm hay không, thích uống Coca Cola chính là đại tướng Gorky, thôi mặc kệ.

Tukhachev như có điều suy nghĩ, không ngờ không nhân lúc Vương Trung uống nước giải thích. Hắn rõ ràng đang suy nghĩ lời Vương Trung nói - hắn thật sự đang suy nghĩ lời Vương Trung nói.

Vương Trung không nhịn được chế nhạo nói: "Bây giờ bắt đầu suy nghĩ lời của tôi rồi? Muộn rồi! Cũng giống như Skorobo đại tướng, muộn rồi!"

Tukhachev mím môi, không phản bác.

Vương Trung tiếp tục: "Còn ông, xem chuyện ông làm. Vô tuyến điện chỉ phát tới xe trung đội trưởng có phải ông phê chuẩn hay không?"

Tukhachey: "Không phải tôi… Nhưng chuyện này tôi phải ngụy biện một chút, sản lượng vô tuyến điện của chúng ta quá thấp, hơn nữa nhà máy điện tử ở St. Andrewsburg, bởi vì đại học tốt nhất của chúng ta ở phương diện này là St. Andrewsburg…"

Vương Trung: "Vậy các ông vì sao không đem sản lượng đè thấp đến một phần tư chứ? Khai chiến mười tám ngày chúng ta tổn thất một vạn tám ngàn chiếc xe tăng, mà kẻ địch đầu nhập vào xe tăng chỉ có bốn ngàn chiếc! Xe tăng lớn mà không có tác dụng gì?

"Ông thấy được Prosen ở Melainia và Carolin thành công, đã mở rộng 18 sư đoàn thiết giáp nguyên bản của chúng ta đến 96 cái! Kết quả là những sư đoàn này hoàn toàn không có quân đội phụ trợ, cũng không có đủ radio và vô tuyến!

"Tăng cường quân đội cũng khiến tố chất của những người này khó nói hết một lời, hơn nữa còn ảnh hưởng đến các binh chủng khác. Bởi vì chỉ huy xe tăng cần ít nhất tốt nghiệp lớp mười, mỗi năm sinh viên tốt nghiệp lớp mười cũng chỉ có bấy nhiêu đó!

“Bởi vì nhét tất cả sinh viên tốt nghiệp lớp 10 vào lực lượng thiết giáp, binh chủng kỹ thuật khác không có nhiều binh sĩ như vậy. Mà bộ binh càng đáng thương, hơn phân nửa bộ binh chỉ lên tới trường học chủ nhật của giáo hội.

“Cho nên không chỉ lực lượng thiết giáp biến mất như bọt biển, bộ binh cũng vậy! Ông quả thực làm hại vạn năm!”

Vương Trung dừng lại, trừng mắt nhìn Tukhachev, hắn biết lúc này nên lấy một ví dụ, nhưng hắn lại không nhớ cụ thể, chỉ nhớ lúc trao đổi với sĩ quan quân thiết giáp may mắn còn sống sót, nghe nói có sư đoàn thiết giáp trang bị xa hoa bị sư đoàn bộ binh của kẻ địch tiêu diệt.

Bởi vì thật sự không nhớ nổi phiên hiệu, hắn chỉ có thể nói: “Có một số sư đoàn thiết giáp, rõ ràng có T34 và KV tiên tiến, lại bị sư đoàn bộ binh của kẻ địch ăn mất! Chính là bởi vì quan chỉ huy thiếu kinh nghiệm mang trang bị sư đoàn bộ binh của kẻ địch đột kích pháo trở thành xe tăng, dừng lại bắn.

“Kết quả bị bộ binh của kẻ địch gói gọn, sư đoàn này chỉ có một tiểu đoàn bộ binh đi theo! Hơn nữa hỏa lực thua xa đối phương, pháo binh bộ binh tổng cộng mới bốn khẩu.

“Bộ binh đi theo bị đánh tan, xe tăng chính là chiến công của bộ binh. Một sư đoàn thiết giáp, lại bị một sư đoàn bộ binh đánh bại trên cánh đồng bát ngát! Thật sỉ nhục!”

Vương Trung nói xong, Tuganev chen vào một câu: “Han là Sư đoàn thiết giáp 27, sư đoàn này quả thật chỉ có một tiểu đoàn bộ binh đi theo, hơn nữa không có pháo binh, công binh, xe tăng phản lực và bộ đội phòng không đi theo, bộ đội trinh sát cũng chỉ có một ky binh doanh.”

Vương Trung được Tuganev trợ giúp càng thêm kiêu ngạo: “Nghe chưa? Là ông mù quáng tăng cường quân đội, chôn vùi bọn họi”

Tukhachev cúi đầu.

Đột nhiên hắn nói: “Đúng vậy, có lẽ anh nói có đạo lý.”

Vương Trung: “Có lẽ? Đến bây giờ ông còn muốn mạnh miệng sao?”

Tukhachey: “Không, tôi nói có lẽ là bởi vì biểu hiện cụ thể của sư đoàn hỗn hợp của anh như thế nào còn chưa xác định được đúng không? Anh muốn tổ chức quân đội cơ giới phụ trợ nhiều đến mức trước nay chưa từng có. Anh biết những quân đội phụ trợ mà anh công phu sư tử ngoạm đòi hỏi này, đã là quân số của mấy tập đoàn quân rồi sao?

“Nếu như bộ đội tinh nhuệ như vậy gặp tổn thất trọng đại, anh phải bàn giao với Sa Hoàng bệ hạ như thế nào?”

Vương Trung: “Quân đội của tôi không cần hướng Sa Hoàng phụ trách, chỉ cân xứng đáng với mẹ Ant là được rồi.”

Tukhachey: “Vậy nếu như quân đội giảm như vậy, anh phải ăn nói như thế nào với mẹ Ant?”

Vương Trung đặt hai tay lên lan can ghế nhân chứng, nghiêng người về phía trước, nhìn Tukhachev: “Đến lúc đó tôi sẽ giống như ông, gánh vác trách nhiệm.”

Tukhachev do dự một chút, thở dài: “Vậy tôi mỏi mắt mong chờ - mặc dù muốn nói như vậy, nhưng cụ thể thế nào tôi cũng không thấy được. Trung tướng Rokossovsky, lời vừa roi của anh đã thuyết phục được tôi. Lúc trước tôi vẫn luôn kỳ quái, vì sao quân đội của chúng ta bị kẻ địch mở ra như mỡ bò.

“Hy vọng quân đội của anh có thể ngăn cản khoái đao của Prosen.”

Vương Trung: “Tôi biết.”

Tukhachev nhìn chăm chú Vương Trung, nhìn rất lâu, lâu đến chủ thẩm tính mở miệng nhắc nhở hắn, hắn mới nói: “Là

tôi nhìn lầm rồi, anh và Ivan hoàng thái tử đều như vậy."

Sau đó hắn chuyển hướng thẩm phán quan: "Chủ thẩm đại nhân, tôi đã chuẩn bị tốt thừa nhận trách nhiệm cho sai lầm của mình."

Vương Trung: "Ông không cãi lại vài câu?"

"Sự thật bày ở trước mắt, không thể không nhận."

Chủ thẩm nhìn về phía bồi thẩm đoàn: "Bồi thẩm đoàn muốn lên tiếng sao?"

Tổng tham mưu trưởng đương nhiệm Boris nguyên soái nói: "Không có gì phải nói. Rokossovsky trung tướng phát biểu, rất có tính dẫn dắt. Nếu như ở trước chiến đấu đưa ra… Không có gì, không cần để ý."

Chủ thẩm lại nhìn Sa Hoàng bệ hạ đã mở cửa sổ nghe ngóng, sau khi xác nhận nàng gật đầu mới nói: "Tukhachev đại tướng, ông đi sai tuyến đường quân sự, để cho quân đội Ant, cùng với mẹ Ant bị tổn thất thật lớn, bổn đình phán ông, tử hình!"

Chủ thẩm giơ mộc chùy lên, nặng nề nện xuống.

(Hết chương)

Chương 127: Nghi Binh

Chương 127: Từ sông ngòi đến hải dương, Uropa chắc chắn được giải phóng

Chương 127: Từ sông ngòi đến hải dương, Uropa chắc chắn được giải phóng

Vương Trung như hoàn thành một nhiệm vụ mang tính giai đoạn, thở phào nhẹ nhõm, đang chuẩn bị cầm lấy lon Coca lên uống một nửa, Tukhachev bỗng nhiên nói: "Thẩm Phán trưởng, tôi có một yêu cầu."

Chủ thẩm: "Ông nói đi, dù sao ông không phải phản đồ, yêu cầu hợp lý chúng tôi sẽ thỏa mãn."

Đây là đang nhắc nhở Tukhachev: Nói ông sai thì ông nhận đi, đừng ép tôi sửa phán tội phản quốc, vậy thì cả nhà tiêu tan - mặc dù Sa Hoàng bệ hạ đã hạ mệnh lệnh kia qua đời, nhưng mệnh lệnh không hủy bỏ đâu.

Vương Trung cũng dừng lại, nhìn xem Tukhachev còn có thể làm gì, kết quả Tukhachev cũng nhìn về phía hắn, hai người cứ như vậy đối mặt.

Tukhachey: "Nếu đã bị tử hình, tôi hy vọng có thể do Rokossovsky trung tướng tự mình chấp hành. Tôi và Skorobo đại tướng là đồng môn, tôi đảm nhiệm hiệu trưởng Học viện quân sự Suvoroy, hắn là chủ nhiệm giáo vụ.

"Chúng tôi tự mình ký tên vào danh sách thành tích đội sổ của Rokossovsky năm đó."

Vương Trung hơi nhíu mày, sao, ông còn muốn chỉnh đốn một chút nghi thức?

Tukhachey: “Bây giờ nghĩ lại, lúc đó hắn ta bị treo ở đuôi xe, chỉ là bởi vì không thể công nhận tư tưởng quân sự sai lầm của chúng ta. Hiện tại nên do hắn ta tự tay kết thúc sai lầm này.”

Quả nhiên sau khi đánh thắng tự có đại nho biện kinh cho mình.

Nhưng nói thật, Vương Trung không có thù hận trực tiếp như vậy với Tukhachev.

Hành vi của Skorobo đại tướng chẳng khác gì là trực tiếp hại chết hảo huynh đệ và cha hiền lành, sau đó bản thân Vương Trung còn thiếu chút nữa không chạy thoát, quân đội tỉ mỉ thành lập trực tiếp bị mất một nửa ở trong vòng vây.

Nhìn thấy hắn chạy vê, Vương Trung thật sự là tức giận không chịu nổi, bị trêu chọc một chút trực tiếp rút súng.

Nhưng Tukhachev sự tức giận của hắn đã trút qua ở bộ tư lệnh tập đoàn quân, lúc ấy Vương Trung thiếu chút nữa tát hắn thành con quay, cũng may thể trọng của hắn tương đối lớn, không xoay chuyển.

Đổi lại là Vasili thì dáng người đã xoay chuyển, nói không chừng cũng xoay tròn bay lên không.

Cho nên hiện tại Vương Trung kỳ thật không có thâm cừu đại hận lớn như vậy muốn bắn chết Tukhachev.

Nhưng nếu đối phương đã yêu cầu…

Chủ thẩm quăng ánh mắt trưng cầu ý kiến về phía Vương Trung.

Vương Trung: “Nếu ông đã yêu cầu như vậy, tôi chỉ có thể đồng ý với ông.”

Tukhachev trừng mắt nhìn Vương Trung: “Ta biết ông từng nói, nếu ta đột phá phòng tuyến sẽ hôn vào giày của ta, ta cũng

thực sự tưởng tượng ra cảnh tượng đó. Hiện tại theo lý ta nên hôn giày của ông, nhưng xin cho phép ta giữ lại tôn nghiêm cuối cùng."

Vương Trung: "Tôn nghiêm? ông xuống dưới nói chuyện tôn nghiêm với những tướng sĩ Ant đã hy sinh, với đám chỉ huy xe tăng chết trong xe tăng bị thiêu hủy kia, xem bọn họ có cho ông hay không!"

Tukhachev: "Ta hiểu." Chủ thẩm thấy hai người không có ý nói chuyện với nhau nữa, liền gõ mộc chùy một cái: "Thời gian hành hình là sáng sớm ngày mai, hình trường…"

Lúc này có một thẩm phán cấp bậc Giám mục tới, thì thâm bên tai chủ thẩm vài câu.

Thế là chủ thẩm nhìn về phía Vương Trung: "Sau khi Sa Hoàng bệ hạ và Belinsky miện hạ đặc phê, địa điểm hành hình đổi thành sân tập bắn Học viện Quân sự Suvorov."

Vương Trung ngẩng đầu nhìn về phía ghế Sa Hoàng bệ hạ mở rộng cửa sổ phía trên phòng thẩm phán.

Belinsky đang đứng sau lưng Olga, chú ý tới ánh mắt Vương Trung liên khẽ gật đầu.

Được lắm, đây là muốn thông qua bắn chết Tukhachey, triệt để xác định ảnh hưởng của tôi đối với quân đội. Lần này căn cơ quý tộc phái trong quân đội ít nhất bị hủy diệt một nửa.

Lúc này chủ thẩm nói với Vương Trung: "Phiên tòa xét xử Đại tướng Tukhachev kết thúc, các tướng lĩnh khác trong quá trình tấn công phạm phải sai lâm sẽ bị đưa ra xét xử khi được rút về."

"Tuyên bố, lui đình!"

Chủ thẩm nói xong dùng sức gõ gõ mộc chùy, toàn trường đều đứng lên, chờ chủ thẩm rời khỏi.

Hay lắm, Tập đoàn quân phía Tây hiện tại tập trung một đống lớn phái tốc thắng và phái quý tộc, Belinsky đây là ước gì đem bọn họ toàn bộ tẩy sạch.

Có đại bại như vậy, phái trung gian trong quân bộ đế quốc cũng không tiện nói gì.

Vương Trung nhìn vê phía Thượng tướng Tuganev ở ghế bồi thẩm đoàn —— trong ấn tượng của hắn Thượng tướng Tuganev chính là nhân vật đại diện phái trung gian.

Tuy rằng hắn chỉ là Thượng tướng, nhưng mà trường kỳ đảm nhiệm chức vụ Trưởng ban Quân lệnh chủ quản bổ nhiệm nhân sự, vị trí mấu chốt hơn nữa danh vọng rất cao, hiện tại lại có thể trực tiếp "lên lớp" cho Sa Hoàng bệ hạ, biết đâu lại có tác dụng hơn cả Tổng tham mưu trưởng Boris.

Tuganev cũng nhìn Vương Trung, lúc này chủ thẩm đã rời khỏi, cho nên mọi người trên bàn bồi thẩm đoàn cũng rời khỏi vị trí bắt đầu tụ tập nói chuyện phiếm, Thượng tướng Gorgoli cùng Trung tướng Pushkin đều đi tới bên cạnh Tuganev.

Vương Trung tâm nghĩ, được chứ, tôi được giới văn học Nga ủng hộ rộng khắp!

Lúc này không biết Tuganev nói cái gì, Gorgoli và Pushkin đều nhìn vê phía Vương Trung, ba người đều gật đầu.

Xem ra phái trung gian đã nghiên cứu xong rồi.

Lúc này, cảnh sát của tòa án nói với Vương Trung: "Trung tướng Rokossovsky, ngài có thể rời đi rồi."

Vương Trung gật đầu, sau đó không quên uống Coca Cola.

Ngày 18 tháng 12, trên sân tập bắn của Học viện Quân sự Suvorov St. Yekaterinburg.

Mặc dù mặt trời rất thấp, nhưng hôm nay thời tiết rất tốt, bầu trời trong xanh không một gợn mây.

Đáng tiếc vẫn rất lạnh, trước khi ra ngoài Vương Trung đã muốn nhét Nelly vào trong áo khoác cho ấm.

Không biết nếu hắn thật sự làm như vậy, Nelly có thể giống như một nữ bộc hoàn mỹ dùng tuyệt kỹ thời gian đình chỉ hay không. Toàn bộ học viên của Học viện Quân sự Suvorov tập hợp ở sân tập bắn, xếp thành mười mấy khối vuông van chỉnh te.

Mà đội ngũ sĩ quan tiền tuyến tới đây học tập lý luận thì lỏng lẻo hơn nhiều, các sĩ quan tuy rằng duy trì quân tư, nhưng không giống như các học viên tuân thủ nghiêm ngặt kỷ luật đội ngũ, không ít người đang nói chuyện phiếm.

Nhưng khi Vương Trung bước lên khán đài, tất cả mọi người đều im lặng - tôi thực sự có thể nghe thấy tiếng ôn ào của khối sĩ quan bên kia đột nhiên im bặt.

Vương Trung: "Toàn thể chú ý, đứng nghiêm!"

Cùng với tiếng gót giày va chạm đều tăm tắp, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Vương Trung.

Vương Trung nhìn về phía khán đài, xác nhận Sa Hoàng bệ hạ và Đại mục sư Belinsky, cùng với một đám sĩ quan cấp cao đều đã ngôi vào vị trí, mới lần nữa nhìn về phía khối học viên.

—- lại đến lúc diễn thuyết rồi, cảm giác một tháng nay tôi toàn đi diễn thuyết.

Nhưng so với trước kia toàn nói lắp bắp, không thể không chép đông chép tây, thì bây giờ tôi đã là một tay lão luyện rồi.

Thậm chí chỉ cần bản nháp là tôi có thể lên đài!

Nghĩ như vậy, Vương Trung đi đến trước micro: "Hôm nay chúng ta tập trung ở đây, là để triệt để thanh toán sai lâm về đường lối quân sự của vị hiệu trưởng thứ 38. Tôi dự đoán chiến trường sẽ xuất hiện thời kỳ bình tĩnh từ ba đến bốn

tháng, trước tháng 5 năm 915 quân địch sẽ không có hành động quy mô lớn nào nữa, chúng ta sẽ lợi dụng thời cơ này để tiến hành thí điểm cải cách quân sự quy mô nhỏ.”

Trên thực tế, ở Trái đất, Liên Xô cũng vừa đánh vừa cải cách - chủ yếu là không cải cách không được, các đơn vị cũ gần như bị tiêu diệt hoàn toàn, khi thành lập các đơn vị mới thì tiện thể cải cách luôn.

Cho đến Kursk, trên thực tế, Liên Xô vẫn dựa vào số lượng để nghiền nát quân Đức, sư đoàn thiết giáp tinh nhuệ của Đức đã đạt được tỷ lệ tiêu hao đáng kinh ngạc, nhưng cuối cùng vẫn bị đánh bại.

Sau Kursk, Liên Xô mới thực sự trở nên mạnh mẽ, các chiến dịch tấn công sau đó đều diễn ra khá tốt, chiến dịch Bagration thậm chí còn đánh tan tác quân Đức, cuối cùng là do hậu cần không theo kịp nên Liên Xô mới dừng lại.

Nếu có hậu cần của Mỹ, có lẽ chiến dịch Bagration đã có thể đánh tan quân Đức.

Đáng tiếc thời gian cày cấp của Liên Xô ở Trái đất quá dài, cái giá phải trả cũng quá lớn.

Vương Trung dự định thay đổi tình hình này.

Trên thực tế, hắn đã phần nào thay đổi cục diện chiến tranh, ở Trái đất, Liên Xô vẫn bị mất vài trăm nghìn quân ở Vyazma trong chiến dịch Typhoon, nhưng dựa vào bản thân và các đơn vị anh em kiên trì trấn giữ sông Desna, Vương Trung đã giúp cho các đơn vị vốn sắp bị bao vây rút lui an toàn.

Chính những người lính kỳ cựu trong các đơn vị này đã giúp cho ý tưởng thành lập một đội quân hoàn toàn do lính kỳ cựu của Vương Trung trở thành hiện thực.

Vương Trung: “Hai năm trước khi chiến tranh bùng nổ, do Tukhachev chỉ hiểu biết hời hợt về việc sử dụng lực lượng

thiết giáp, hắn ta đã thực hiện chính sách mở rộng quân đội một cách vô ích, tăng số sư đoàn thiết giáp từ 18 lên 96, số lượng xe tăng lên tới hai vạn chiếc.

"Những con số này đã trở thành vốn liếng để hắn ta khoác lác trước mặt tiên đế, đưa hắn ta và đồng bọn là Đại tướng Skorobo lên nắm quyền cao!"

Dù sao thì việc Sa Hoàng bị bắn chết vẫn chưa được công bố, hơn nữa ông ta lại là cha ruột của lvan và Olga, vì vậy Vương Trung vẫn gọi ông ta là tiên đế.

Vương Trung: "Và rồi những sư đoàn thiết giáp béo phì này đã bị tiêu diệt hoàn toàn trong cuộc tấn công mùa hè của quân Prosen. 5 triệu quân Ant trước khi chiến tranh bùng nổ thực chất chỉ là một gã khổng lồ bằng đất sét, khi nước lớn đổ xuống, đôi chân bằng bùn của gã ta đã bị cuốn trôi, gã khổng lồ mất đi nên móng cũng ầm ầm sụp đổ.

"Và những gì chúng ta cần làm là hồi sinh người khổng lồ. Bây giờ, chính là điểm khởi đầu cho sự hồi sinh! Tôi tin rằng, đội quân mới này sẽ quét sạch những vùng đất bị chiếm đóng, quét sạch toàn bộ đế chế Prosen!"

Vương Trung dừng lại, giờ hắn cũng được coi là một diễn giả có kinh nghiệm, bản năng mách bảo hắn rằng nên có một câu khẩu hiệu dễ truyền bá ở đây.

Suy nghĩ một chút, hắn nói: "Từ dòng sông (sông Desna) đến đại dương (Đại Tây Dương), Uropa nhất định sẽ được giải phóng!"

Vừa dứt lời, một học viên đã không kìm được hét lên: "Ural"

Cả sân tập vang lên tiếng "Ura" vang dội như sấm dậy đất trời.

Âm thanh này thậm chí còn khiến tuyết rơi lả tả từ trên cây xuống.

Đúng lúc này, ba chiếc xe bọc thép chở tù nhân chạy vào sân tập, dừng lại trước khán đài.

Vương Trung hơi nhíu mày khi nhìn thấy chiếc xe bọc thép - chẳng phải đây là chiếc M3 bán xích nổi tiếng của Mỹ hay sao? Viện trợ đã được chuyển đến đây rồi?

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, đồ hộp Spam và Coca Cola đều đã được chuyển đến, thì xe bọc thép cũng là chuyện bình thường.

Cửa xe tù mở ra, Đại tướng Tukhachev bước xuống.

Quân phục của hắn vẫn còn quân hàm, có lẽ là muốn giữ thể diện cho phe quý tộc, không muốn làm quá, như vậy vẫn có thể đoàn kết được một bộ phận quý tộc.

Vương Trung cảm thấy, lúc bắn chết Skorobo, hắn ta cũng mang quân hàm, như vậy cũng coi như trước sau như một.

Tukhachev quay đầu nhìn về phía các học viên đang tập hợp phía dưới.

Lúc này, các học viên vẫn đang hô vang "Ura", chỉ có những người ở hàng đầu tiên là chú ý đến Tukhachev.

Nhưng rất nhanh, tiếng "Ura" im bặt, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào Tukhachev.

Vương Trung: "Đại tướng Tukhachev ông còn muốn nói gì với các học viên nữa không?"

Tukhachev lắc đầu: "Không cần nữa, hãy để máu của ta tưới tắm cho sự hồi sinh của quân đội Ant."

Vương Trung gật đầu: "ua lên pháp trường!"

Các thẩm phán áp giải Tukhachev đi về phía pháp trường được dựng giữa sân tập bắn.

Vương Trung thì lấy súng lục ra kiểm tra cẩn thận, đừng để bị kẹt đạn như lần trước nữa.

Tukhachev đứng trên pháp trường, một thẩm phán cầm miếng vải đen bịt mắt lại, nhưng hắn lắc đầu: "Không cần đâu." Thế là vị thẩm phán lui xuống.

Tất cả các thẩm phán đều rời khỏi pháp trường, chỉ còn lại mỗi Tukhachev đứng đó.

Vương Trung cầm súng lục, bước xuống khán đài, sải bước đều đặn về phía pháp trường.

Hắn cảm nhận được ánh mắt của mọi người đều đang đổ dồn vào mình.

Hắn bước lên pháp trường, đứng trước mặt Tukhachev.

Tukhachev nhìn khẩu súng trong tay hắn: "Là khẩu súng đã bắn chết Skorobo sao?"

Vương Trung: "Phải."

Tukhachey: "Trông nó cũng chỉ là một khẩu súng lục của sĩ quan bình thường."

Vương Trung: "Ông có biết truyền thuyết của Liên Hiệp Vương Quốc không? Truyền thuyết kể rằng ai rút được thanh thánh kiếm khỏi hồ nước thì người đó sẽ là vua của Liên Hiệp Vương Quốc, nhưng trong lịch sử, không ai biết thanh kiếm đó ở đâu, còn vua thì có vô số.

"Không phải cứ rút được thanh kiếm của dũng sĩ thì mới là dũng sĩ, mà là thanh kiếm dũng sĩ sử dụng chính là thanh kiếm của dũng sĩ.

“Khẩu súng này cũng vậy, tôi đã dùng nó để bắn chết Skorobo, bắn chết ông, và trong tương lai, tôi sẽ dùng nó để bắn chết tên đầu sỏ gây tội ác là Hoàng đế Prosen. Khẩu súng lục bình thường này sẽ trở thành một khẩu súng huyền thoại được lưu truyền.”

Sau đó sẽ được người ta lấy làm Thánh tích để đánh nhau trong Cuộc Chiến Chén Thánh.

Vương Trung giơ súng lên, nhắm thẳng vào mi tâm Tukhachev.

Tukhachey: “Nói được làm được đấy, Trung tướng Rokossovsky.”

Vương Trung: “Tôi đảm bảo.”

Hắn bóp cò.

Viên đạn găm thẳng vào mi tâm Tukhachev xuyên qua đầu, máu bắn ra tạo thành một đường vòng cung dài, rơi xuống nền tuyết trắng phía dưới.

Xung quanh rõ ràng là đồng bằng, nhưng tiếng súng lại như có tiếng vọng.

Vương Trung biết, đây chính là tiếng chuông báo hiệu sự hồi sinh của người khổng lồ.

(Hết chương) Chương 128: Phiên họp đầu tiên của Ủy ban Xem xét Vũ khí

Ngày 20 tháng 12, phiên họp đầu tiên của Ủy ban Xem xét Vũ khí được tổ chức tại bảo tàng Nội chiến cũ, số 10 phố Hòa Bình.

Hai ngày trước, việc Rokossovsky tự mình hành hình Tukhachev tại Học viện Quân sự Suvorov đã gây ra một loạt chấn động.

Rất nhiều sĩ quan quý tộc không trực tiếp chỉ huy quân đội đã bị điều động đến Viễn Đông và đối đầu với đế chế Phù Tang, nhiều sĩ quan có năng lực đã được đề bạt.

Những sĩ quan được đề bạt này đều phải tham gia một khóa đào tạo cấp tốc tại Học viện Quân sự Suvorov khi các đơn vị của họ được rút về nghỉ ngơi, chủ yếu là học tập kinh nghiệm của các tướng lĩnh tiền tuyến, bao gôm cả Rokossovsky.

Lớp sĩ quan đầu tiên thực ra đã đến trường báo cáo từ khi Rokossovsky nhậm chức Hiệu trưởng Học viện Quân sự Suvorov.

Những sĩ quan tham gia huấn luyện này, có kinh nghiệm chiến đấu thực tế và có thể trực tiếp chỉ huy quân đội, giờ đây có một danh xưng mới ở Yekaterinburg: phái Rokossovsky.

Sáng hôm đó, Vương Trung vừa đến cổng số 10 phố Hòa Bình thì đã thấy phóng viên Mike của Hợp chủng quốc và cộng sự của hắn ta.

Thế là hắn liên giành nói trước: "Mike! Sao anh không đến dự buổi hành hình ngày 18 thế?"

Phóng viên Mike lộ vẻ mặt chán nản: "Tôi đến tiên tuyến phỏng vấn, hôm nay mới về. Các anh hành động nhanh quá, tôi vừa nhận được tin Tukhachev bị áp giải vê Yekaterinburg thì đã vội vàng quay lại, nghĩ thế nào cũng phải mất nửa tháng mới xong chuyện, chắc chắn tôi sẽ kịp.

"Kết quả, ai ngờ…"

Hắn ta nói xong, cộng sự Robert liền nói: "Nhiếp ảnh gia của các anh chụp ảnh rất đẹp, nhưng không biết cách chụp những bức ảnh có tính chất tác động mạnh, anh xem bức ảnh này, giống như một bức tranh sơn dầu, chụp toàn cảnh, không phải là không đẹp, nhưng thiếu đi sự ấn tượng."

Vương Trung: “Bức ảnh hai người chụp cho vị hôn thê của tôi rất đẹp, rất ấn tượng. Hiện tại, phụ nữ tham gia quân đội đang dâng cao chưa từng thấy.”

Robert kinh ngạc: “Tại sao phụ nữ lại hăng hái tham gia quân đội?”

Vương Trung: “Họ muốn được như cô ấy, bảo vệ Tổ quốc. Phụ nữ Ant lần này sẽ không còn cam chịu ở nhà chờ đợi người thân trở về từ chiến trường nữa, họ muốn đích thân ra chiến trường và đánh bại kẻ thù. Tôi đề nghị anh Mike nên phỏng vấn một số nữ quân nhân trong quân đội chúng tôi, bài báo có thể đặt tên là “Khuôn mặt người phụ nữ trong chiến tranh”, tôi tin là họ sẽ cung cấp cho anh rất nhiều câu chuyện tu một góc nhìn khác.

“Tuy là một góc nhìn khác, nhưng cũng cảm động không kém gì những trận chiến đấu anh dũng ở tiền tuyến”

Phóng viên Mike gật đầu: “Vâng, thưa Trung tướng. Nhưng bây giờ, xin ngài hãy cho biết ý kiến của mình về những lời đồn đại đang lan truyền ở Yekaterinburg. Người ta nói rằng trên thực tế, ngài đã thành lập nhóm sĩ quan của riêng mình, và bữa tiệc tối qua tại trang viên của ngài chính là buổi tụ họp của nhóm sĩ quan này.’ Vương Trung kinh ngạc: “Cái gì? Tôi chỉ mời mấy người bạn cũ đến ăn đồ hộp Spam, uống Coca Cola thôi mà, sao lại biến thành buổi tụ họp của nhóm sĩ quan được?”

Tối qua, Vương Trung phát hiện Kashukhov, Kirienko và một số tướng lĩnh khác từng chiến đấu cùng mình đều đang ở Yekaterinburg, nên đã mời họ và các tham mưu của họ đến nhà chơi, thực sự chỉ là một buổi tụ tập của những người đồng đội cũ từng vào sinh ra tử.

Giống như những buổi gặp mặt của bố Vương Trung và những người đồng đội cũ, mọi người tụ tập, cùng nhau hát

“Hang Miêu Nhĩ”,“Chuông lạc đà”, ôn lại những kỷ niệm xưa.

Không ngờ lại bị người ngoài nhìn nhận như vậy.

Phóng viên Mike: “Vậy chỉ là bạn bè cũ tụ họp thôi sao? Đây là câu trả lời chính thức chứ?”

Vương Trung: “Đây là câu trả lời của tôi đấy. Nếu bài báo viết sai sự thật, anh phải chịu trách nhiệm!”

Phóng viên Mike lại hỏi: “Vị hôn thê của ngài đã đứng ra tổ chức cho các phu nhân sĩ quan tham gia sản xuất vải vóc, đây là để chuẩn bị cho sau chiến tranh sao?”

Vương Trung: “Cô ấy chỉ cảm thấy việc các phu nhân sĩ quan suốt ngày tham gia các buổi khiêu vũ là không phù hợp với hoàn cảnh hiện tại! Thực tế, rất nhiều phu nhân sĩ quan cũng không thích tổ chức những hoạt động xã giao này trong khi tình hình chiến sự đang căng thẳng như vậy, cô ấy chỉ tập hợp những người này lại và làm một số việc có ích cho chiến tranh.”

Phóng viên Mike nhanh chóng ghi chép vào sổ.

Vương Trung trực tiếp giật lấy cuốn sổ, sau đó phát hiện ra đó là tiếng Anh, với trình độ tiếng Anh chỉ ở mức đọc hiểu, hắn thực sự không hiểu nổi gã này đang viết cái gì.

Sau đó, Robert đã nhanh tay chụp được một bức ảnh.

Vương Trung thầm nghĩ hỏng rồi, bị đám phóng viên này gài bay rồi.

Hắn đành phải trả lại cuốn sổ cho phóng viên Mike: “Bài báo phải viết dựa trên sự thật, đừng thêm mắm dặm muối!”

Phóng viên Mike cười khổ: “Nếu vậy thì tổng biên tập sẽ không hài lòng đâu. Thực ra, theo chỉ thị mới nhất, tổng biên tập nói rằng đã có quá nhiều bài báo viết ve những trận chiến đấu anh dũng ở tiên tuyến rôi. Những bài báo này đã bán rất

chạy trong bối cảnh cả nước đang kêu gọi trả thù, nhưng chúng ta cũng phải tính đến những tình huống có thể xảy ra trong tương lai.”

Vương Trung: “Và sau đó thì nhắm vào tôi?”

Phóng viên Mike: “Âm mưu cung đình luôn là chủ đề hot mà, vở kịch “Macbeth” mỗi năm đều được công diễn, lần nào cũng chật kín chỗ.”

Vương Trung: “Anh đang ám chỉ điều gì vậy, phóng viên Mike?”

Phóng viên Mike tỏ vẻ ngạc nhiên: “Ngài đã xem vở “Macbeth” sao?”

Nói nhảm, tôi đã xem bốn vở bi kịch của Shakespeare (bản điện ảnh), ngoài ra, tôi còn xem rất nhiều phiên bản của “Romeo và .Juliet”, thích nhất là bản của Leonardo DiCaprio.

Đột nhiên, Vương Trung nhận ra rằng, phản ứng của mình không phù hợp với thân phận công tử bột.

Xét cho cùng, thời đại này chỉ có thể đến nhà hát xem kịch, không có phim ảnh.

Thế là hắn vội vàng sửa lời: “Chưa xem, nhưng tôi biết là vở “Macbeth” kể về một tên bạo chúa cướp ngôi.’ Phóng viên Mike cười nói: “Tôi chỉ lấy ví dụ thôi, không có ý gì khác. Vậy hôm nay, ngài định sẽ thông qua những trang bị gì?”

Vương Trung: “Không thể tiết lộ.”

Nói xong, hắn liền đi thẳng vào trong.

Phóng viên Mike định đuổi theo, nhưng bị Vasili chặn lại: “Ủy ban Xem xét đã có bộ phận phụ trách liên lạc với báo chí rồi, mời anh đến đó để tìm hiểu.”

Vương Trung âm thầm tán thưởng Vasili.

Phiên họp của Ủy ban Xem xét được tổ chức tại phòng triển lãm hình tròn ở tầng một, tất cả các hiện vật trưng bày ở đây đều đã được chuyển xuống tầng hầm, phòng triển lãm trống không.

Chính giữa là một chiếc bàn dài, phía sau có năm chỗ ngồi, phía trước bàn được chuẩn bị bảng đen, giá vẽ và một số thiết bị khác thường được sử dụng trong các bài giảng khoa học.

Vương Trung đang định đến ngồi vào bàn thì bị người ta chặn lại.

Là Hiệu trưởng thứ 40 của Học viện Quân sự Suvorov đúng, chính là lão đầu mà hắn tự mình mời về làm văn viên cấp năm.

"Trung tướng các hạ, ngài chuẩn bị lấy đầu tôi khi nào vậy?" Lão đầu hỏi, lúc nói chuyện chống gậy tư thế làm cho Vương Trung nhớ tới tạo hình chống kiếm kinh điển của Saber trong Fate.

Hình như đây là tư thế thịnh hành ở niên đại này nhỉ?

Vương Trung: "Ngài đang nói gì vậy? Tôi còn phải dựa vào ngài duy trì sự vận hành của ủy ban."

Lão đầu: "Ta cũng ký tên trên phiếu điểm của cậu!"

Vương Trung: "Tukhachev là bởi vì lộ tuyến quân sự sai lầm mới bị bắn chết, đem lý giải này thành tôi báo thù riêng, ngài là xem thường tôi hay là xem thường Sa Hoàng bệ hạ?"

Lão đầu nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây: "Thật sự không phải thù riêng?"

"Không phải. Tôi còn hẹn với hắn, phải dùng một khẩu súng bắn chết Prosen Hoàng đế" Nói xong Vương Trung võ võ khẩu súng bên hông,'Chính là khẩu súng này."

Lão đầu nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây, nói: ‘Là mạnh miệng hay là hứa hẹn, để lão hủ dùng đôi mắt này nhìn rõ ràng đi!”

Nói xong lão đầu xoay người đi vê phía cửa lớn.

Vương Trung: “Ngài không đảm nhiệm ủy viên xét duyệt sao?”

“Chiến trường bây giờ đối với lão hủ mà nói có chút xa lạ.” Lão đầu hơi quay đầu lại, liếc mắt nhìn Vương Trung,‘Dù sao cũng là thứ các cậu muốn đích thân sử dụng, nơi này ta tạm thời tín nhiệm phán đoán của người trẻ tuổi.”

Nói xong lão đầu rời đi.

Vương Trung vẫn nhìn theo bóng dáng hắn biến mất ở ngoài cửa.

Vasili cũng đưa mắt nhìn lão đầu, sau đó nói: “Sao tôi cảm giác hắn đã tán thành ngài rồi?”

Vương Trung: “Cảm giác của cậu không sai.”

Vasili: “Khi nào cha tôi cũng có thể công nhận tôi đây?”

Vương Trung: “Nói không chừng ông ấy đã đồng ý.” Nói xong hắn trực tiếp đi tới vị trí chính giữa bàn dài, kéo ghế ngồi xuống.

Lần đầu tiên ủy ban xét duyệt, không có bao nhiêu trang bị lục quân, hẳn là bởi vì tiền tuyến tan tác quá nhanh, lục quân căn bản không kịp tổng kết trang bị tốt xấu.

Còn có rất nhiều đơn vị lục quân còn bị kẻ địch vây quanh, làm tù binh.

Mà trong phần lớn trang bị không quân cải tiến, Il-2 và Pe-2 đều có tên trên bảng.

Việc sửa chữa của Il-2 có hai loại, một loại là hủy bỏ pháo máy trên cánh, bỏ trống tải trọng để gắn thêm nhiều rocket hơn. Một loại khác chính là đổi vị trí của pháo máy và súng máy, lắp pháo máy lên thân, để giải quyết vấn đề nổ pháo sẽ gây chấn động.

Vương Trung hỏi ý kiến của đại biểu Không quân, sau khi xác nhận cẩn thận số liệu bắn bia khi bay thử, phê chuẩn hai loại sản xuất cải tiến.

Thật ra Vương Trung không muốn sản xuất số lượng lớn Il-2 như một thời không khác, bởi vì hiệu suất yểm trợ đường không tầm gần của không quân Thế chiến II không cao.

Hơn nữa là phổ biến tính không cao, chiến tuyến phía Tây tốt hơn một chút, xe tăng Prosen tổn thất có sáu đến tám phần trăm là do không kích tạo thành.

Chiến tuyến phía Đông chỉ có 2%, đúng vậy bốn vạn chiếc II-2 chỉ đánh được 2% xe tăng tổn thất của quân Prosen, hơn nữa chỉ còn 2% này, còn có hơn phân nửa là do Pe-2 ném bom nhà ga, sau đó bị tính vào thành tích của II-2.

Trên thực tế hiệu suất của không quân trong Thế chiến II không cao, chẳng hạn như bắn tên lửa chống tăng, Anh thống kê là 36 phát trúng 1, Mỹ thống kê là 22 phát trúng 1, còn không bằng lấy rocket bắn tàu hỏa, trúng một phát là cả đoàn tàu phải dừng lại.

Với điều kiện kỹ thuật hiện tại, trông cậy vào II-2 chống tăng là không thực tế.

Đương nhiên Il-2 dùng để tấn công mục tiêu mềm vẫn là rất không tệ, Vương Trung đã tận mắt nhìn thấy.

Hơn nữa, hiện tại các phi đoàn cường kích của Ant đều được trang bị Il-2, không sản xuất không được, muốn họ đổi sang loại máy bay khác thì cần huấn luyện lại.

Ant cũng không có sẵn máy bay ném bom bổ nhào một động cơ, thật sự muốn cho toàn bộ phi đoàn cường kích đổi máy bay mới, cũng phải thiết kế từ đầu.

Vậy thì phiên phức sẽ càng nhiều hơn.

Vương Trung ngược lại là mượn việc tham gia đàm phán viện trợ với Liên Hợp Quốc, điểm danh muốn P-47, nhưng có thể đưa tới hay không vẫn là một nghi vấn.

Vương Trung nghĩ đến những điều này, phê chuẩn tất cả các dự án của Không quân.

Ví dụ như Pe-2 trinh sát trên không, hắn biết thứ này là nguồn cung cấp ảnh chụp trinh sát trên không chính sau này, cho nên phê chuẩn!

Lại ví dụ như LaGG-3 sửa chữa khẩn cấp, Vương Trung suy nghĩ thế nào cũng có thể đề cao tỷ lệ sống sót của phi công một chút, liền phê chuẩn.

Còn có phiên bản cường hóa giáp của Yak-1, chủ yếu là bổ sung thép tấm ở các bộ phận trọng yếu của Yak-1, tăng cường lực phòng hộ của phần gõ, sau khi Vương Trung xác nhận tỉ lệ công suất trên khối lượng của máy bay cũng đã phê chuẩn. Lúc xét duyệt Yak-1, đại biểu không quân nhìn Vương Trung cẩn thận hỏi thăm các loại chi tiết kỹ thuật, ánh mắt đều thẳng.

Sau khi nhà thiết kế của Yak-1 rời đi, đại biểu không quân cẩn thận hỏi: “Tướng quân đã lái máy bay chưa?”

Vương Trung: “Chưa từng lái, nhưng phó quan Vasili của tôi đã lái rồi! Cậu ấy dạy tôi!”

Đáng ghét, rõ ràng tôi là cao thủ không chiến mô phỏng (chế độ lịch sử không chiến War Thunder) hơn 2000 trận!

Để Vasili kiếm được món hời rồi!

Sau khi đồ vật của không quân qua đi, một nhà thiết kế đi vào, cầm trong tay một vũ khí mới tỉnh.

Vương Trung nheo mắt lại, nhìn chằm chằm khẩu súng kia.

Nhìn không giống AK, mà giống M14 hơn.

Nhà thiết kế: "Tôi là nhà thiết kế súng Tokarev, trong tay tôi chính là súng trường Tokarev phiên bản giảm đạn dược, thiết kế theo chỉ tiêu sản xuất mà ngài đề ra."

(Hết chương) Chương 129: Chẳng lẽ đây là dự án 704?

Vương Trung cẩn thận quan sát khẩu súng kia, sau đó hỏi vấn đề hắn quan tâm nhất: "Trọng lượng của thứ này phù hợp yêu cầu thiết kế mà tôi đưa ra sao?"

Bởi vì súng trong tay Tokarev nhìn không nhẹ, cho nên hắn mới hỏi như vậy.

Tokarev: "Đúng là trọng lượng đạn đầy 4. 5 kg nặng hơn yêu cầu của ngài 1 kg, nhưng tôi cho rằng tính năng ưu việt của khẩu súng này có thể bù đắp cho nhược điểm này. Chỗ của tôi có một bản báo cáo, là số liệu chúng tôi đạt được trong kiểm tra tại trường bắn của viện thiết kế"

Vương Trung ra hiệu, thư ký trong phòng lập tức cam bảng trong tay nhà thiết kế đến trước mặt hắn.

Trên bảng chủ yếu là độ chính xác và tính tin cậy khi bắn liên tục, có thể nhìn ra được khẩu súng này ở khoảng cách 400 mét cũng có độ chính xác khá tốt.

Vương Trung lắc đầu: "Nhà thiết kế tiên sinh, ông có biết tại sao quân đội tiền tuyến đều thích sử dụng súng tiểu liên không? Bởi vì phần lớn thời gian giao chiến chỉ trong vòng 200 mét. Hơn nữa binh lính của chúng ta bởi vì thời gian huấn luyện quá ngắn, kỹ năng bắn súng không tốt lắm, ông làm một

khẩu súng có độ chính xác cao ở khoảng cách 400 mét đối với họ không có ý nghĩa gì.”

Nhà thiết kế đều kinh ngạc: “Độ chính xác tốt lại là khuyết điểm sao?”

Vương Trung: “Không, đương nhiên không phải. Nhưng trên thực tế, quân đội chúng ta không bắn chuẩn như vậy. Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1 dưới trướng tôi đa số đều được trang bị súng trường bán tự động Tokarev do chính ông thiết kế, nhưng họ cũng thích dùng súng tiểu liên hơn trên chiến trường.

“Ông không hiểu nhu cầu của tôi, trên thực tế tôi cần một khẩu súng tiểu liên có tầm bắn đủ xa. Cho dù là súng tiểu liên của địch hay ta, bắn ở khoảng cách 200 mét chỉ có thể dựa vào tín ngưỡng, tôi hy vọng có được một khẩu súng tiểu liên có thể bắn trúng mục tiêu ở khoảng cách 200 mét.”

Trên thực tế, lúc Trung Quốc mới giới thiệu AK, họ đã sử dụng nó như súng tiểu liên, đặt tên cũng là súng xung phong Kiểu 56, lúc bắn cũng dựa theo thói quen sử dụng súng tiểu liên mà nắm hộp tiếp đạn để bắn.

Sau này mới có một số đơn vị nhận thức được thứ này kỳ thật không giống súng tiểu liên, cho nên dựa theo thói quen khi sử dụng súng trường mà nắm ốp lót tay.

Kết quả là có cả hai cách bắn súng trong quân đội.

Vương Trung đứng lên, đi thẳng đến trước mặt nhà thiết kế, cầm súng trong tay ông ta, vừa khoa tay múa chân vừa nói: “Cảnh tượng sử dụng vũ khí như trong tưởng tượng của tôi là như thế này: Một người lính cầm khẩu súng này, anh ta vô cùng căng thẳng - chuyện này rất bình thường, cho dù là lính kỳ cựu khi gặp địch cũng sẽ căng thẳng, đây là do adrenaline được tiết ra nhiều dẫn đến.

“Trong nháy mắt nhìn thấy kẻ địch, anh ta bóp cò súng, rào rào 15 viên đạn bắn ra, anh ta căn bản không nhắm bắn cẩn thận, căn bản không đo khoảng cách cũng không chỉnh thước ngắm, nhưng toàn bộ đạn đều rơi vào trong phạm vi một mét xung quanh kẻ địch.”

Tokarev kinh hãi: “Trong phạm vi một mét sao?”

Vương Trung: “Đúng vậy, khoảng cách 200 mét dưới tình huống nhắm bắn sơ sài như vậy có thể rơi xuống trong phạm vi một mét đã không tệ rồi.”

Tokarev: “Nhưng mà, không phải nên tiêu diệt kẻ địch sao?” Vương Trung: “Đó là việc của xạ thủ bắn tỉa, ý tưởng của tôi là như vậy, sau này phải chia những người lính có kinh nghiệm bắn súng, kỹ thuật bắn tốt đến từng tiểu đội bộ binh, trang bị cho họ súng trường bán tu động Tokarev thậm chí là súng trường lên đạn từng viên. Còn trong tay bộ binh bình thường chính là vũ khí trong tưởng tượng của tôi.

“Bắn trúng kẻ địch cũng không phải là một chuyện rất quan trọng, quan trọng là trong nháy mắt có thể trút một nửa băng đạn vào gần kẻ địch. Sau đó kẻ địch sẽ từ bỏ tấn công, nằm rạp xuống để ẩn nấp.

“Quân Prosen cũng sợ chết, đột nhiên có nhiều đạn bắn xung quanh hắn như vậy, khắp nơi đều là âm thanh đạn bắn vào bê tông, hắn sẽ trốn ở phía sau công sự mà không dám ló đầu ra.”

Tokarev: “Vậy làm sao tiêu diệt kẻ địch? Chỉ dựa vào xạ thủ bắn tỉa?”

Vương Trung: “Ông đã từng ra chiến trường chưa?”

Tokarev lắc đầu: “Chưa. À, tôi biết ngài đã từng yêu cầu nhà thiết kế nào từ chối sửa chữa thiết kế thì phải đích thân ra

chiến trường sử dụng vũ khí của mình, tôi nhớ hình như là nhà thiết kế máy bay? Nhưng mà…”

Vương Trung: “Không sao, tôi sẽ không ép ông ra chiến trường trải nghiệm cuộc sống. Để tôi miêu tả một chút chiến trường là như thế nào.”

Là người tự mình từ địa ngục trở về nhiều lần, Vương Trung quá rõ ràng chiến trường là như thế nào, cho nên hắn sinh động miêu tả: “Trên chiến trường, đại đa số thời gian, bạn căn bản không nhìn thấy kẻ địch ở nơi nào, bạn nhìn thấy chỉ là tia lửa do kẻ địch khai hỏa.

“Điều bạn có thể làm chính là không ngừng nổ súng, dùng hỏa lực áp chế kẻ địch. Về phần có thể tiêu diệt kẻ địch hay không, bạn căn bản không quản được, bởi vì không nhìn thấy.”

Vương Trung có thể nhìn thấy là vì có wallhack, nhưng wallhack không có tác dụng ở góc nhìn thứ nhất, phải chuyển sang góc nhìn từ trên xuống. Cho nên hắn ngược lại càng rõ ràng hơn là ở trên chiến trường muốn nhìn thấy một kẻ địch có bị tiêu diệt hay không khó khăn đến mức nào.

Vương Trung: “Ma sát thương chủ yếu đối với địch nhân trên chiến trường chưa bao giờ là đạn súng trường, mà là pháo binh. Cách tốt nhất để tiêu diệt kẻ địch của phân đội bộ binh, vĩnh viễn đều là gọi pháo binh yểm trợ. Khi bạn có thể thấy rõ mặt kẻ địch, khoảng cách không sai biệt lắm là chỉ cần nhanh hơn bóp cò súng là được.’

Trên thực tế, đoạn này không chỉ là trải nghiệm của Vương Trung trên chiến trường, mà còn tổng hợp lại một số video FPS mà hắn xem trước khi xuyên không.

Những video đó thật sự không thể nhìn thấy họ đang đánh cái gì, so với chiến trường thực tế, các trò chơi, ngay cả

Escape From Tarkov cũng được coi là tác chiến ở khoảng cách gần.

Cho nên đối với lính bộ binh bình thường, độ chính xác của súng trường chỉ cần đạt yêu câu là được, xạ thủ bắn tỉa mới cần trang bị súng trường có độ chính xác cao - Tokarev là đủ dùng rồi.

Nhà thiết kế Tokarev gật đầu như có điều suy nghĩ: "Súng tiểu liên… có tâm bắn xa hơn và độ chính xác cao hơn sao? Giờ thì tôi hiểu rồi."

Vương Trung: "Thực ra súng này của ông cũng không tệ lắm, 400 mét cũng có độ chính xác khá tốt. Nhưng chỉ cần ở cự ly 200 mét có thể đạt được độ chính xác này là nó đã phù hợp với yêu cầu của tôi rồi. Ông xem thử, nếu nới lỏng yêu cầu về độ chính xác thì có thể điều chỉnh thêm chút nữa hay không, giảm bớt trọng lượng, tăng độ tin cậy.

"Trước tháng Hai năm sau chế tạo ra mẫu súng mới là được rồi." Tokarev gật đầu: "Được, tôi về sửa chữa thiết kế. Ý tưởng hiện tại là giảm bớt lượng thuốc phóng của đạn, nếu chiều dài viên đạn ngắn hơn thì có thể giảm thêm trọng lượng."

Vương Trung: "Được! Nhớ kỹ, tôi muốn một khẩu súng tiểu liên có thể bắn trúng mục tiêu ở cự ly 200 mét. PPSh-41 bắn ở cự ly 200 mét thì cơ bản là dựa vào tín ngưỡng."

Trên thực tế, ở cự ly gần 200 mét, dùng súng tiểu liên bắn vào tường ngoài của một tòa nhà hai tầng, viên đạn sẽ rơi rải rác khắp nơi trên tường.

Nhắm bắn hay không nhắm bắn không có khác biệt quá lớn.

Chủ yếu là do tâm bắn hiệu quả của súng tiểu liên quá thấp.

Vương Trung lại nhấn mạnh: “Súng tiểu liên có tâm bắn 200 mét, nhớ kỹ!”

Nói xong hắn đưa mẫu súng trong tay cho Tokarev, còn võ vai nhà thiết kế.

Nhà thiết kế lặp đi lặp lại lẩm bẩm “Súng tiểu liên tâm bắn 200 mét”, ôm súng mẫu đi ra ngoài, ngay cả bản vẽ cũng quên mang theo.

Vương Trung cuộn bản vẽ lại giao cho thư ký: “Đưa cái này cho nhà thiết kế Tokarev.”

Sau khi thư ký cầm bản vẽ rời đi, Vương Trung quay sang phía cửa lớn hô: “Bên ngoài còn ai chờ phê duyệt nữa không?”

“Không còn, thưa tướng quân.”

Vương Trung kinh ngạc: “Trang bị của lục quân chỉ có mỗi khẩu súng?”

Hắn có chút đồng cảm với tâm trạng của tướng lĩnh lục quân Trung Quốc khi nhìn thấy hải quân và không quân nhận trang bị mới: Ít nhất giày mới của chúng ta cũng không tệ!

Đại biểu không quân đứng lên: “Mấy loại máy bay mới đều rất phù hợp với yêu cầu của chúng tôi. Hy vọng trang bị mới mau chóng được đưa đến các đơn vị.”

Mẹ kiếp, ông đắc ý lắm phải không!

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng cảnh vệ: “Ai đó? Đứng lại, có báo cáo không?”

“Đây là thứ mà tướng quân đặc biệt chỉ thị tôi thiết kết Hôm qua mới vẽ xong bản thiết kết Tôi không phải đến để được phê duyệt, tôi chỉ muốn cho tướng quân xem qual” Nhà thiết kế ở bên ngoài hét lớn.

Vương Trung: “Cho ông ta vào!”

Bên ngoài lập tức yên tĩnh, sau đó lính gác mở cửa: “Mời vào.”

Một người đàn ông trung niên mặc veston, đi giày da ôm bản vẽ đi vào, quả nhiên là tổng công trình sư Korin.

Korin: “Tướng quân, xe chở pháo 100mm mà ngài yêu cầu tôi thiết kế đã hoàn thành bản thiết kế đầu tiên.”

Nói xong, ông ta mở bản thiết kế trên giá vẽ: “Ngài xem! Dựa theo yêu cầu của ngài, tôi tiến hành cải tiến trên khung gầm của T-34, đặt động cơ nằm ngang để giảm chiều cao của xe, hơn nữa khoang chiến đấu cũng khá lớn, đã hoàn thành chiếc xe tăng… tấn công này?”

Vương Trung nhìn ngoại hình chiếc xe trên bản vẽ, nghĩ đến một chiếc xe tăng có thật trên Trái Đất: Dự án 704.

Nhưng dự án 704 sử dụng pháo 152mm, nòng pháo trông khá ngắn và dày, còn pháo của chiếc xe này rõ ràng dài hơn rất nhiều. Hơn nữa, dự án 704 sử dụng khung gầm của IS-3, thứ này sử dụng khung gầm T-34, nhìn trọng lượng có vẻ nhẹ hơn không ít.

Chờ chút - dự án 704 trên Trái Đất hình như cũng là do nhà thiết kế xe tăng hạng nặng thiết kế, hình như cũng tên là Korin.

Đột nhiên mọi thứ trở nên hợp lý!

Korin hưng phấn giải thích: “Tôi tính toán trọng lượng của nó, chắc cũng tương tự T-34, nhưng vì không có tháp pháo và cơ cấu xoay nòng, nên giáp trước của nó được bảo vệ tốt hơn. Hình dạng chống đạn ở phía trước cộng thêm lớp giáp dày 100mm, cho dù là pháo 88mm của quân địch, dù ở khoảng cách xa cũng chưa chắc có thể xuyên thủng.

“Hơn nữa, nó thấp hơn, phù hợp với chiến thuật phục kích, ẩn nấp. Vấn đề duy nhất là, tôi đã xem xét kỹ kính ngắm của

quân địch, chúng ta có thể sao chép kết cấu cơ khí của nó, bao gồm cả thước ngắm xoay tròn, và cách đo góc mil trên thước ngắm để đo khoảng cách.

“Nhưng chúng ta không thể sản xuất được loại thấu kính tốt như vậy, góc nhìn của loại thấu kính đó rất rộng, độ phóng đại cũng không tệ. Chúng ta muốn có độ phóng đại cao thì góc nhìn không thể quá rộng.”

Vương Trung: “Van đề tâm nhìn có thể giải quyết bằng cách cho chỉ huy xe thò đầu ra ngoài, xe này có vị trí chỉ huy xe chứ?”

“Có.” Korin chỉ vào vị trí phía sau khoang chiến đấu trên bản vẽ,‘Đây chính là ghế ngồi của chỉ huy xe, tôi cố ý thiết kế cao hơn một chút, như vậy đầu của chỉ huy xe sẽ nằm trong tháp chỉ huy này. Hơn nữa, chỗ này có một cái bệ, chỉ huy xe chỉ cần đứng lên bệ là có thể thò nửa người trên ra khỏi cửa sập để quan sát.”

Vương Trung liên tục gật đầu: “Tốt, tốt lắm! Sản xuất có vấn đề gì không?”

Korin: “Có, bởi vì mặc dù sử dụng khung gầm của T-34, nhưng việc đặt động cơ nằm ngang khiến toàn bộ khung gầm phải thiết kế lại, trên thực tế cũng giống như thiết kế khung gầm mới. Muốn chuyển đổi dây chuyền sản xuất T-34 sang sản xuất loại xe này, cần phải cải tạo dây chuyền sản xuất, công nhân cũng phải làm quen lại.

“Để giải quyết vấn đề này, tôi còn thiết kế thêm một phiên bản sử dụng cách bố trí động cơ truyên thống.”

Korin lại mở thêm một bản vẽ khác.

“Phiên bản này có thể chuyển đổi dây chuyền sản xuất rất nhanh, nhưng vấn đề là, nó cao hơn phiên bản động cơ nằm

ngang khá nhiều, không thể không giảm bớt độ dày của giáp trước."

Vương Trung nhìn phương án "cao hơn" này, chau mày: "Không, phiên bản vừa rồi là tốt nhất rồi. Dù sao nhà máy sản xuất loại xe này hiện tại vẫn đang trong quá trình di dời và xây dựng lại, cũng giống như xây dựng một nhà máy mới vậy.

"Ông hãy mau chóng chế tạo loại xe này, sau đó đưa ra trường bắn để thử nghiệm."

Korin: "Cac nhà máy đều đang tăng ca sản xuất T-34 và KV, trước đó tôi muốn chế tạo xe prototype, nhưng không có đủ nhân lực và thiết bị."

Vương Trung: "Chuyện này đơn giản, cứ lấy danh nghĩa nhiệm vụ đặc biệt của Hoàng gia mà hạ lệnh sản xuất. Dành một phần công suất sản xuất T-34 cho ông chế tạo hai chiếc xe prototype. Nhanh chóng tiến hành thử nghiệm, chủ yếu là cải thiện độ tin cậy, tôi không muốn giao loại xe chạy được vài chục cây số là nằm đường cho các đơn vị!" (Hết chương) Chương 130: Nhìn kìa, bình sữa đang bay trên trời!

Vương Trung: "Về phần kính ngắm, tôi sẽ nghĩ cách."

Lúc này Vasili nói: "Ngài cứ bắt sống 1000 chiếc xe tăng của quân Prosen là có đủ kính ngắm rồi!"

Vương Trung muốn đá chết tên lắm mồm này: "Cậu nói linh tinh cái gì đấy? Làm gì có chuyện dễ dàng bắt sống nhiều trang bị của quân Prosen như vậy?"

Korin: "Dùng trang bị chiếm được e là không thích hợp lắm? Chúng ta không thể kiểm soát được việc sản xuất, bổ sung phụ tùng cũng là vấn đề lớn. Đương nhiên nếu chiếm được 1000 chiếc thì có thể dùng một nửa làm phụ tùng…"

Vương Trung: "Tôi sẽ không dùng trang bị chiến lợi phẩm."

Mẹ kiếp, tại sao không ai nghi ngờ chuyện bắt sống 1000 chiếc xe tăng của quân Prosen vậy!

Vương Trung giống như lúc vừa tiễn Tokarev, vỗ vai Korin: "Hãy mau chóng chế tạo thứ này, sau đó mang ra trường bắn thử nghiệm."

"Ngài rất hài lòng với thứ mà tôi thiết kế gấp gáp chưa đầy một tháng sao?" Korin có chút bất ngờ.

Vương Trung: "Đương nhiên, là thứ được thiết kế trong thời gian gấp rút, như vậy là rất tốt rồi. Những thứ còn lại chỉ xem bản vẽ thì không thể nhìn ra vấn đề, hãy mau chóng chế tạo xe thật đi."

"Xe thật có chế tạo thuận lợi hay không còn phải xem…"

Vương Trung: "Tôi biết, tôi đảm bảo với ông, ngày mai, nhiệm vụ sản xuất của Hoàng gia sẽ được gửi đến Cục Quân giới và nhà máy liên hợp, ngày mai, điện thoại sẽ gọi đến cục thiết kế của ông, yêu cầu ông mau chóng mang bản vẽ đến đó."

Đột nhiên Vương Trung cảm thấy mình giống như một CEO đang vẽ bánh cho nhân viên mới.

Thì ra đây chính là cảm giác của sếp khi tôi còn đang thực tập sao?

Cứ như vậy, Vương Trung 'vừa dỗ vừa lừa" tiên Korin đi. Hắn còn thuận tiện nhìn ra ngoài cửa, xác nhận không còn nhà thiết kế nào muốn xông vào nữa, lúc này mới quay đầu lại nhìn mọi người trong ủy ban.

Đại biểu Không quân đứng lên: "Tướng quân các hạ, hôm nay máy bay hỗ trợ Hợp Chủng Quốc sẽ chuyển đến sân bay, ngài có hứng thú cùng ra sân bay nghênh đón không?"

Vương Trung: “Hôm nay đã đến rồi sao? Lại muộn hơn Coca Cola và thịt hộp Spaml”

Đại biểu Không quân cười nói: “Nghe nói là bởi vì máy bay của họ đến phía bắc xuất hiện rất nhiều trục trặc kỹ thuật, cho nên trước tiên tiến hành một loạt sửa chữa, sử dụng dầu bôi trơn chống đông gì đó, sau đó mới bay tới.”

Vương Trung nhíu mày, cậu nhớ trong số máy bay viện trợ cho Liên Xô của Mỹ có một chiếc vốn dĩ tản nhiệt kém, kết quả đến bên này lại chẳng còn vấn đề gì, thế là Liên Xô rất thích chiếc máy bay đó, đánh giá hoàn toàn trái ngược với Không quân Lục quân Mỹ.

Bây giờ lại vì lạnh mà gặp trục trặc kỹ thuật sao? Rốt cuộc là loại máy bay nào vậy?

Vương Trung: “Vậy là máy bay gì?”

Đại biểu Không quân: “Danh sách Hợp Chủng Quốc đưa cho, hẳn là máy bay P47, nghe nói bởi vì ngài đặc biệt yêu cầu loại máy bay này, cho nên Không quân Lục quân Hợp Chủng Quốc trực tiếp đưa tới máy bay đang được trang bị, họ vừa vặn muốn chuyển sang một loại máy bay gọi là Mustang

Vương Trung biết, Trái Đất cũng gần như là tháng đó quyết định lựa chọn P51, trước đó là Anh Quốc thử nghiệm một thời gian để giải quyết các loại trục trặc.

Nhưng vì sản lượng P51 không cao, cho nên Mỹ còn sử dụng P47 trong một khoảng thời gian rất dài.

Chẳng lẽ là bởi vì ở thời không này, Prosen gây áp lực quá lớn cho Liên hiệp Vương quốc Anh, sản lượng Mustang tăng cao, khiến Không quân Hợp Chủng Quốc cũng có thể chuyển đổi nhanh hơn?

Bên Trái Đất, khi diễn ra trận không chiến tại Anh Quốc, Anh vẫn luôn có quân bài tẩy, lúc ấy họ còn một lượng lớn

đơn vị không quân tiến hành huấn luyện ở những nơi mà Đức Quốc Xã không thể đến được như Scotland, Meyer của Đức Quốc Xã kỳ thực từ đầu đến cuối deu không để cho Không quân Hoàng gia Anh dốc toàn lực.

Bên này Meyer rốt cuộc đã ép Liên hiệp Vương quốc Anh phải dốc toàn lực?

Nếu Mỹ có thể nhanh chóng chuyển sang Mustang, vậy P47 sẽ chẳng còn ai cần nữa, không ai cần thì tôi cần, tôi muốn dùng nó làm máy bay ném bom bổ nhào một chỗ ngồi, ném bom 500kg.

Vương Trung quay đầu lại hỏi Vasily: "Lịch hôm nay của tôi có thể trống buổi chiều không?"

"Buổi chiều chủ yếu là ngài dạy học sinh, báo cho trường điều chỉnh giờ học là được, Phó hiệu trưởng Valery sẽ giải quyết." Vasily nói.

Vương Trung gật đầu, quay đầu nói với đại biểu Không quân: "Vậy tôi đi xem. Những chiếc máy bay này quyết định giao cho trung đoàn nào chưa?"

"Trung đoàn tiêm kích số 31.

Vương Trung: "Trung đoàn của Kharlamov ấy à?"

Máy bay tôi muốn đến, lại giao cho trung đoàn tiêm kích do một trung tá có quan hệ mật thiết với tôi chỉ huy, mấy người này, đây là đang tiếp tay cho những lời đồn không hay ở Yekaterinburg đấy!

Vương Trung: 'Không, tôi muốn loại máy bay này không phải để làm tiêm kích."

Đại biểu Không quân kinh hãi: "Nhưng Trung tá Smith - người phụ trách tiếp nhận phía Hợp Chủng Quốc nói đây là tiêm kích mà?"

Vương Trung: “Vậy là các anh không nắm rõ đặc điểm của tiêm kích ưu tú của Hợp Chủng Quốc rồi.”

Tiêm kích ưu tú của Hợp Chủng Quốc, không chiến xác thực rất mạnh, nhưng đặc điểm lớn nhất là mang được rất nhiều vũ khí tấn công mặt đất.

Nghe nói đây là bởi vì nhiên liệu hàng không mà Hợp Chủng Quốc sử dụng quá đỉnh, thêm vào máy bay như thể được tiếp thêm sức mạnh.

Trái Đất còn xảy ra chuyện tự mình dọa mình: Mỹ thu được một chiếc Zero khá hoàn chỉnh, sau đó kéo về, thêm nhiên liệu hàng không của mình vào rồi cho bay thử, kết quả phát hiện tính năng cực kỳ bá đạo, khiến Hải quân phải vội vàng nâng cao tiêu chuẩn hiệu năng của tiêm kích mới.

Nhưng thực ra nhiên liệu hàng không của Nhật Bản không tốt, Zero mà thêm loại nhiên liệu rác rưởi đó vào thì căn bản không có tính năng như vậy. Trên thực tế, thiết kế của Zero ưu việt như vậy là do bị động cơ yếu kém ép buộc mà thành.

Vương Trung thật ra có chút lo lắng nhiên liệu hàng không tự sản xuất của Ant không thể nào khiến P47 phát huy được hiệu năng như khi ở trong tay Hợp Chủng Quốc. Nhưng nghĩ lại mình còn muốn Hợp Chủng Quốc không ít nhiên liệu hàng không, nhìn đám người này gọi tên mình lên, máy bay đều giao cho những người quen thuộc với mình, những nhiên liệu hàng không chất lượng cao này chắc chắn cũng sẽ ưu tiên cung ứng cho những đơn vị này.

Vương Trung: “Giúp tôi báo với Bộ tư lệnh Không quân, nên giao những chiếc tiêm kích này cho trung đoàn cường kích số 4, để họ dùng làm máy bay tấn công mặt đất.”

Trung đoàn cường kích số 4 chính là trung đoàn của viên phi công đã đưa ra ý kiến trong tòa nhà Cục quân giới mà

Vương Trung gặp trước đó, khi đó Vương Trung đã hứa sẽ cố gắng kiếm cho họ ít tiêm kích một chỗ ngồi, một động cơ, phù hợp để ném bom bổ nhào, đây chẳng phải đã kiếm được rồi sao!

“Trung đoàn cường kích số 4 sao?” Đại biểu Không quân cau mày, Vâng, tôi sẽ nói với Tư lệnh Không quân… Hay là hôm nay ngài tự mình nói với ông ấy khi đón máy bay?”

Vương Trung: “Được. Vasily, đã thông báo cho trường chưa?”

“A2 Tôi đi gọi điện ngay đây.” Vasily vội vàng chạy đi.

Tên này, vừa rồi còn ở bên cạnh cười hớn hở nhìn, cũng không biết tranh thủ thời gian gọi một cú điện thoại.

Chẳng mấy chốc Vasily đã trở về: “Xong rồi!”

Vương Trung: “Đi”

Vương Trung gặp được Đại tướng Không quân Dostoev ở sân bay.

“Giao tiêm kích cho trung đoàn cường kích?” Vị đại tướng vẻ mặt kinh ngạc,‘Sao được? Hiện tại chúng ta rất thiếu tiêm kích, hiệu năng của LaGG-3 không tốt lắm, các phi công phàn nàn rất nhiều, chúng tôi định dùng số tiêm kích này để thay thế LaGG-3…”

Vương Trung: “Ngài ngàn vạn lần đừng làm thế! Hiệu năng của loại máy bay này khác biệt khá lớn so với LaGG-3, nó thích hợp đánh kiểu năng lượng, chiếm giữ độ cao rồi bổ nhào xuống, sau đó nhanh chóng kéo lên.”

Đại tướng Không quân Dostoev trợn tròn mắt, nhìn Vương Trung đang thao thao bất tuyệt: ‘Không ngờ ngài lại am hiểu chuyện này đấy, tôi còn tưởng lại là lời tâng bốc ngài.”

Vương Trung: “Tâng bốc?”

Đại tướng Không quân Dostoev nhún vai: “Ngài nên cải trang đến quán bar ở Yekaterinburg nghe thử xem sao, ngài đã trở thành người khổng lồ trong thần thoại Prosen, dám khiêu chiến với thần của họ rồi đấy.”

Hình tượng của tôi trong quán bar lại đáng sợ vậy sao?

Đại tướng không quân nói tiếp đề tài ban đầu: “Ý ngài là chiếc máy bay này rất thích hợp làm máy bay ném bom giống như Stuka của địch?”

Vương Trung: “Nói đùa, thứ này lợi hại hơn Stuka nhiều.”

Đại tướng Dostoev: “Không quân quả thật vẫn luôn muốn học tập Không quân Prosen, để Pe-2 thực hiện ném bom bổ nhào càng nhiều càng tốt, nhưng dựa theo phản hồi hiện tại, Pe-2 hơi lớn so với một chiếc máy bay ném bom bổ nhào.

“Còn cường kích một động cơ Il-2 của chúng ta được thiết kế để bay thấp tấn công địch, góc bổ nhào trên 30 độ sẽ rung lắc rất mạnh, trước đó còn xảy ra thảm kịch bổ nhào 60 độ dẫn đến gãy đôi trên không. Chúng ta vừa vặn lại thiếu máy bay ném bom bổ nhào.” Vương Trung: “Bây giờ đã có rồi.”

Lúc này trên bầu trời truyên đến tiếng động cơ gầm rú, P47 bay theo đội hình lướt qua bầu trời sân bay.

Vasily ngẩng đầu nhìn những chiếc máy bay được vẽ họa tiết sọc ngựa van truyền thống của Không quân Lục quân Mỹ trên cánh, thuận miệng nhận xét: “Sao trông giống như bình sữa mọc cánh vậy?”

Nói đúng lắm Vasily! Thứ này ở Trái Đất có biệt danh là “bình sữa’.

Vasily: “Trông chẳng mạnh mẽ chút nào, tiêm kích ưu tú chẳng phải nên có hình dáng thon dài như điếu xì gà sao?”

Vương Trung: “Loại đó sử dụng động cơ làm mát bằng chất lỏng, máy bay dùng động cơ làm mát bằng khí - hay nói cách khác là động cơ làm mát bằng gió đều có hình dáng chắc nịch như vậy.”

Dostoev lại nhìn Vương Trung thêm vài lần.

Ba mươi chiếc “bình sữa” hoàn thành màn bay biểu diễn bắt đầu hạ cánh theo từng nhóm, lượn về phía sân đỗ máy bay của Vương Trung.

Lúc này, Đại tướng Dostoev nói: “Nếu ngài cho rằng những chiếc máy bay này nên được giao cho trung đoàn cường kích, chúng tôi sẽ để phi công cường kích thử nghiệm trước. Nhưng phần lớn bọn họ đều không có kinh nghiệm lái tiêm kích, khả năng không chiến có thể sẽ khá thấp.”

Vương Trung: “Không cần để họ không chiến, cứ bổ nhào ném bom, sau đó lợi dụng tốc độ cao có được từ cú bổ nhào để áp sát mặt đất rút lui.”

Đại tướng Dostoev: “Để họ thử xem sao, biết đâu các phi công lại không thích, khi đó tôi sẽ giao những chiếc máy bay này cho trung đoàn tiêm kích.”

Vương Trung: “Cũng được, sau đó để cho trung đoàn tiêm kích thực hiện nhiệm vụ ném bom bổ nhào. Trung đoàn của Kharlamov ấy, hồi ở Shostka tôi đã để cho họ thực hiện nhiệm vụ ném bom bổ nhào rồi, lúc ấy họ còn phàn nàn là chỉ mang được hai quả bom 100kg, sát thương đối với địch quá nhỏ.”

Đại tướng Dostoev: “Sau đó, họ thường xuyên huấn luyện hạng mục ném bom bổ nhào, giao cho họ quả thực rất thích hợp.”

“Vậy quyết định như vậy đi.”

Lúc này, chiếc P47 đã hạ cánh lượn đến trước mặt Vương Trung, phi công mở cửa buồng lái, cũng không đợi lính hậu

cần bắc thang, trực tiếp nhảy lên cánh máy bay, sau đó nhảy xuống đất, đi thẳng về phía Vương Trung, dùng tiếng Ant bap be nói: “Xin chào, ngài là Trung tướng Rokossovsky phải không?”

Cảnh vệ lập tức xông lên, chặn viên phi công lại.

Vương Trung: ‘Không cần cản, anh ấy chỉ muốn bắt tay thôi.”

Nói xong, Vương Trung tự mình đẩy cảnh vệ sang một bên, nắm lấy tay viên phi công đang chìa ra: “Mọi người vất vả rồi.”

Viên phi công lập tức rút tay về, giơ tay chào Vương Trung: “Trung tá Donald, phi đội tình nguyện, xin được kính chào ngài.”

Vương Trung:?

Phi đội tình nguyện?

(Hết chương)

Chương 128: Bắt Sống

Chương 131: Sức mạnh của truyền thông

Chương 131: Sức mạnh của truyên thông

Vương Trung: “Anh vừa nói gì cơ?”

Trung tá Donald: “Phi đội tình nguyện. Chúng tôi từng tình nguyện tham gia phi đội chiến đấu vì Liên hiệp Vương quốc Anh vào thời điểm nguy cấp nhất. Tháng 7 năm nay, Prosen cơ bản đã ngừng không kích quy mô lớn vào Liên hiệp Vương quốc Anh, chúng tôi bèn quay về Hợp Chủng Quốc. Nhưng rất nhiều đồng đội của chúng tôi đã bỏ mạng, vì vậy chúng tôi muốn đổi địa điểm để chiến đấu với Prosen.”

Vương Trung: ‘Không quân Hợp Chủng Quốc - ý tôi là Không quân Lục quân gần đây không có dự định giao chiến với quân địch sao?”

Trung tá Donald: “Nhiệm vụ chủ yếu vẫn là bảo vệ lục địa Hợp Chủng Quốc, và đến Asia-Pacific đánh Đế quốc Phù Tang. Nhưng chúng tôi muốn chiến đấu với người Prosen.”

Vương Trung nhíu mày: “Vậy, mấy chiếc máy bay này, các anh định tự mình sử dụng à?”

Trung tá Donald: “Không, chúng tôi chỉ chịu trách nhiệm đưa máy bay đến đây, còn lái loại máy bay nào để chiến đấu thì phải xem tình hình cụ thể. Thực tế, phần lớn chúng tôi đều lái Mustang ở Liên hiệp Vương quốc Anh, có một số điểm khác biệt so với P47, cần phải huấn luyện chuyển loại.”

Donald dừng lại một chút, nghiêm túc nói: “Phi công Prosen rất lợi hại, chúng tôi không muốn gặp phải bọn họ khi

chưa chuẩn bị kỹ càng.”

Vương Trung quay đầu nói với Đại tướng Không quân: “Những người này đều là phi công giàu kinh nghiệm chiến đấu, tôi thấy có thể để họ huấn luyện cho phi công của chúng ta cách chiến đấu với phi công Prosen.”

Dostoev gật đầu: “Không quân quả thực đã bổ sung rất nhiều phi công chỉ có kinh nghiệm ở câu lạc bộ bay, thời gian bay của họ nhìn chung không nhiều, đương nhiên cũng chưa từng giao chiến với quân địch”

Đang nói thì 30 chiếc P47 trên bầu trời gân như đã hạ cánh xong, nhưng trên không trung lại vang lên tiếng động cơ.

Vương Trung: “Vẫn còn máy bay sao?”

Đại tướng Dostoev: “Còn 30 chiếc P-39 Airacobra nữa.”

Vương Trung thầm nghĩ, quả nhiên vẫn cho Airacobra.

Trung tá Donald ở bên cạnh nói: “Đây là loại máy bay khá tệ, buồng lái chật hẹp, cửa hút gió của động cơ không tốt, hơn nữa dễ bị quá nhiệt. Không quân Lục quân không muốn nhận, phần lớn sẽ giao cho các anh”

Vương Trung muốn cười, bởi vì những nhược điểm này của Airacobra, đều vô tình bị người Nga khắc phục, ví dụ như buồng lái chật hẹp, điều này chưa bao giờ là vấn đề.

Đừng thấy người Nga cao to lực lưỡng, nhưng nhu cầu về không gian lại rất nhỏ, rất giỏi chịu đựng. Bên Trái Đất, xe tăng M3 Lee được viện trợ cho Liên Xô theo chương trình Cho vay - Cho thuê, người Nga vừa nhìn thấy “Ôi chao, không gian rộng thế này”, liền nhét vào bên trong xe tăng 7,8 người lính bộ binh được vũ trang đầy đủ, sử dụng xe tăng như xe chiến đấu bộ binh.

Điều quan trọng là sau khi nhét nhiều lính bộ binh như vậy, xe tăng vẫn có thể chiến đấu và khai pháo bình thường. Có lẽ chỉ có người Ấn Độ mới nhét được nhiều hơn người Nga.

Còn dễ bị quá nhiệt, nói đùa à, hãy nhìn vào môi trường chiến đấu rồi hãy nói, đây là nhược điểm sao? Đây rõ ràng là ưu điểm, không dễ bị đóng băng.

Nghĩ đến đây, Vương Trung đã mỉm cười, Vasily rất nghi ngờ: "Loại máy bay này bị sao vậy?"

Vương Trung: "Không có gì, tốt hay không thì phải để phi công bay thử mới biết được."

Vừa dứt lời, một phi đội máy bay xếp thành nhiều đội hình chữ V xuất hiện, bay lướt qua bầu trời sân bay một cách chỉnh te.

Vasily kinh ngạc nói: "Lần này là loại máy bay giống điếu xì gà kìa! Vậy loại này là làm mát bằng chất lỏng sao?"

Vương Trung: "Đúng vậy, nhìn hình dáng là có thể phân biệt được, thân máy bay thon dài là sử dụng động cơ làm mát bằng chất lỏng, thân máy bay ngắn và dày là động cơ làm mát bằng không khí."

Nói xong, hắn quay sang Trung tá Donald: "Những chiếc này cũng do phi đội tình nguyện lái sao?"

"Phải, như vậy chúng tôi sẽ không phải quay về nữa, có thể trực tiếp chiến đấu ở đây." Trung tá Donald nói.

Vương Trung: "Rất tốt, càng nhiều huấn luyện viên càng tốt."

"Về việc này,' Donald có chút ngại ngùng,thực ra phần lớn thành viên phi đội không biết tiếng Ant, e rằng việc huấn luyện khó mà thực hiện được. Vừa rồi tôi không có cơ hội nói."

Vương Trung: “Vậy các anh có thể tiến hành không chiến với phi công của chúng tôi, sử dụng chiến thuật của quân đội Prosen, để họ làm quen với kỹ thuật của đối phương.”

Donald: “Chuyện này thật sự khiến người ta không vui nổi.”

Lúc này, các phi công của P47 đã tập hợp xong, phụ tá của Donald chạy nhanh đến, giơ tay chào hắn, nói bằng tiếng Anh, Vương Trung chỉ có thể miễn cưỡng đoán được hắn nói: “Trung tá, phi đội 1 của phi đội tình nguyện đã tập hợp xong.”

“Tôi biết rồi.” Trung tá gật đầu,‘Không có gì đặc biệt, có thể…”

Vương Trung nhíu mày, nửa câu sau hắn nói quá nhanh, Vương Trung không nghe rõ.

Không còn cách nào, thời kỳ đỉnh cao tiếng Anh của cậu là lúc thi đại học, giờ đã mai một hết rồi.

Vasily: “Hắn nói mọi người có thể đi nghỉ ngơi theo sự sắp xếp của Ant, bay đường dài vất vả rồi.”

Vương Trung: “Cậu còn hiểu cả tiếng Anh?”

Vasily: “Thực ra tiếng Prosen và tiếng Anh có mối liên hệ nhất định, đã hiểu tiếng Prosen thì học tiếng Anh tương đối đơn giản. Nhưng học tiếng Carolin lại khó, là hai hệ thống ngôn ngữ khác nhau. Tiếng Carolin và tiếng Castilla lại cùng một hệ thống.” [Carolin:Pháp, Castilla:Tây Ban Nha]

Vương Trung: “Cậu biết tiếng Carolin và tiếng Castilla à?”

Vasily ngược lại kinh ngạc nhìn Vương Trung: “Ngài không biết tiếng Carolin sao? Ngài là quý tộc mài”

Vương Trung: “Thời đại mà quý tộc ai cũng phải biết tiếng Carolin đã qua từ hơn trăm năm trước rồi, đó là thời đại của vị hoàng đế chinh phạt kial”

Lúc này, Đại tướng Dostoev ho khan một tiếng, thu hút sự chú ý của hai người rồi đưa mắt về phía Donald. Vương Trung và Vasily cùng nhìn sang, vừa hay thấy Donald dẫn theo phụ tá đi tới.

Trung tá Donald: "Các thành viên phi đội tình nguyện hi vọng được chụp ảnh chung với ngài."

Vương Trung: "Tôi?"

"Vâng, mọi người cho rằng ngài là ngôi sao chiến thắng, có thể mang đến may mắn."

Vương Trung vốn định nói đây là mê tín, nhưng nghĩ lại, thế giới này, thần tiễn thật sự có thể bắn trúng kẻ địch nhờ cầu nguyện, tốt hơn hết là không nên coi thường hành vi mê tín.

Tuy phái thế tục cho rằng, một ngày nào đó, sự dẫn đường của thần tiễn có thể được khoa học giải thích, có thể là thông qua cơ học lượng tử, dù sao cũng sẽ có lời giải thích.

Vương Trung: "Được rồi, chờ khi nào Airacobra hạ cánh hết, tôi sẽ chụp ảnh chung với mọi người."

Hắn dừng lại một chút, rồi hỏi: "Tôi nổi tiếng như vậy ở Hợp Chủng Quốc sao?"

"Phải." Trung tá Donald cười nói,'Chuyện này cũng có công lao của người Prosen. Một cổ đông của tờ New York Daily News là người gốc Prosen, trước khi tuyên chiến, ông ta liên tục đăng bài viết ca ngợi quân đội Prosen là vô địch. Họ đã tốn rất nhiều giấy mực để thổi phồng chiến thắng Agasukov."

Vương Trung lập tức hiểu ra, hiệu ứng boomerang phải không, thời đại này đã có hiệu ứng boomerang rồi.

Donald cười nói: "Sau đó, cảnh ngài tiêu diệt 10 vạn quân Prosen ở Kalanskaya, dẫn đầu một đoàn tướng lĩnh diễu hành

khắp phố đã lan truyên khắp nơi.”

Hắn vừa dứt lời, viên phụ tá liền lấy một cuốn sổ từ trong túi đựng bản đồ ra, sau đó mở trang đầu cuốn sổ, cho Vương Trung xem mẩu báo được cắt ra dán.

Trong bức ảnh đen trắng, Vương Trung cưỡi Bucephalus, ngẩng cao đầu, oai phong lẫm liệt, bên cạnh là hàng tù binh tướng lĩnh Prosen.

Chủ yếu là quân phục của các tướng lĩnh Prosen có cổ áo màu đỏ, mà không biết người chụp ảnh đã dùng kỹ thuật gì, khiến cổ áo màu đỏ này trở nên rất nổi bật.

Vương Trung: “Vậy nên những lời tâng bốc trước đó của người Prosen đã vô tình khiến tôi được chú ý nhiều hơn?”

“Chính xác là vậy. Ngoài ra, gã Prosen kia bị phát hiện có liên quan đến Đại sứ quán Prosen, đã bị bắt với tội danh gián điệp.

Bắt tốt lắm!

Donald tiếp tục nói: “Ngoài ra, trước đây, vị tướng nổi tiếng nhất bên chúng tôi là Tướng Douglas, ông ấy thích đeo kính râm và hút tẩu, tạo hình của ngài khác biệt quá lớn so với ông ấy, kết quả là càng gây hiệu ứng truyền thông.”

Vương Trung: “Vì khác biệt sao?”

“Phải, Tướng Douglas đặc biệt thích làm những việc khác người để lên báo.”

Chờ chút, vị tướng này tên là Douglas, thích đeo kính râm và hút tẩu -

Trong đầu Vương Trung đột nhiên vang lên nhạc nền quen thuộc và giọng đọc đầy nam tính của AI:

“Thống chế 5 sao MacArthur từng nhận xét rằng, hãy giao cho Rokossovsky một tập đoàn quân, ông ta dám cho quân uống nước bên bờ Đại Tây Dương, biến vùng đất từ Ireland đến Khiết Đan thành lãnh thổ của Ant…” Vương Trung: “Có dịp, tôi muốn uống rượu với Tướng Douglas.”

Trung tá Donald thở dài: “Chuyện đó phải chờ đến khi nào ông ấy đánh bại quân đội Đế quốc Phù Tang. Lúc chúng tôi cất cánh, đài phát thanh đưa tin quân đội Đế quốc Phù Tang đã đổ bộ lên khu vực đóng quân của Tướng Douglas.”

Vương Trung: ‘Kẻ địch chỉ là hổ giấy, chúng ta nhất định sẽ giành chiến thắng.”

Lúc này, các phi công lái P-39 cũng lần lượt tập hợp lại, Vương Trung thấy đội hình 2 chiếc P-39 cuối cùng đã hạ cánh, bèn nói: “Hình như tất cả máy bay đã hạ cánh rồi. Hay là vẫn còn máy bay chưa đến?”

“Hết rồi, đợt đầu chỉ có 60 chiếc. Máy bay vận tải đã hạ cánh từ sớm, chuyển hàng hóa lên tàu hỏa hết rồi.”

Vương Trung: “Vậy chúng ta chụp ảnh thôi.”

Vừa dứt lời, một tiếng ‘bụp” vang lên cùng ánh đèn flash lóe sáng, Vương Trung quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy phóng viên Mike và cộng sự.

Chuyện thế này, nếu hai người này không xuất hiện thì chắc chắn là họ bị ốm liệt giường, hoặc bị gián điệp Prosen ám sát rồi.

Vương Trung: “Giới thiệu cho các vị một chút, đây chính là người tạo ra bức ảnh kia! Bạn cũ của tôi phóng viên Mike và cộng sự của anh ấy, phóng viên ảnh Robert!”

Phóng viên Mike cười ha hả đi tới, còn Robert thì không ngừng tìm vị trí chụp ảnh.

“Nghe nói ngài muốn đích thân nghênh đón phi hành đoàn, chúng tôi lập tức tới ngay.” Phóng viên Mike nói.

Vương Trung: “en thật đúng lúc, tôi muốn chụp chung một bức ảnh với các thành viên phi hành đoàn tình nguyện, họ hình như cho rằng điều này có thể mang đến may mắn.”

Phóng viên Mike: “Được chứ, lúc này chúng ta đều cần may mắn.”

Ngày hôm sau, Julian năm 914, ngày 21 tháng 12, Vương Trung cầm tờ báo ở phòng ăn trong trang viên lên lật xem trang nhất, phát hiện ra không phải là ảnh chụp chung với phi hành đoàn, mà là ảnh hắn đang trò chuyện với Trung tá Donald.

Bức ảnh trông như thể Trung tá Không quân Hợp Chủng Quốc đang được Ngôi Sao Chiến Thắng chỉ dạy.

Vương Trung không khỏi nhíu mày, đây chắc chắn là do giáo hội cố tình lựa chọn, không biết Hợp Chủng Quốc bên kia sẽ dùng ảnh nào.

Nelly đi ngang qua Vương Trung, thò đầu ra nhìn, nói: “Dạo gần đây phần lớn thời gian trang nhất đều là ngài đấy.”

Vương Trung: “Thường xuyên như vậy sao?”

Nelly: “Vâng, ngài và bệ hạ Olga I cơ bản mỗi người chiếm một nửa, hay là tôi nên chuẩn bị thăng chức thành nữ bộc Hoàng gia rồi?”

Vương Trung: “Đừng nghĩ nữa. Vả lại, sau chiến tranh có còn Hoàng gia hay không cũng là một vấn đề đấy.”

Vương Trung vừa nghĩ đến chuyện sau chiến tranh là lại đau đầu, bèn ép bản thân không nghĩ đến nữa, du sao đại địch trước mắt, chưa đánh bại Prosen thì làm sao dám nghĩ đến chuyện sau chiến tranh.

Đây chính là Prosen đã dồn Liên Hiệp Vương Quốc vào đường cùng, nếu không phải Barbarossa bắt đầu, có thể không kích sẽ vẫn tiếp tục al Không phải loại có thể khiến Không quân Hoàng gia chơi chưa đã như năm Prosen tam.

Để phân tán sự chú ý, Vương Trung hỏi: "Hôm nay ăn gì?"

"Thịt hộp Spam ăn kèm trứng cá muối, còn có cá tâm đóng hộp."

Vương Trung: "Ngoại trừ đồ Hợp Chủng Quốc viện trợ, thì chỉ còn nguồn cung cấp cá là bình thường sao?"

Nelly: "Hom nay là ngày cá."

"Ồ… Tôi quên mất."

Trước đây ngày cá chỉ là quy định không bắt buộc, nhưng hiện tại nguôn cung ứng trở nên khó khăn, cho nên đã trở thành tiêu chuẩn bắt buộc.

Nhưng mà lúc cung ứng khó khăn mà vẫn có thể cung cấp trứng cá muối không giới hạn cũng thật khó hiểu.

Lúc này chuông điện thoại vang lên, Vương Trung cầm lấy ống nghe: "Tôi là Rokossovsky, có chuyện gì vậy?"

Giọng Pavlov từ đầu dây bên kia truyền đến: "Anh tốt nhất đến Kubinka xem sao, có một nhóm tân binh kỳ lạ mới đến, tôi không biết phải xử lý như thế nào."

Vương Trung nhíu mày, thầm nghĩ tân binh gì mà khó xử lý vậy, không thể nào là Leopard 2A6 đến chứ?

Hắn nói: "Lát nữa tôi đến."

(Hết chương) Chuong 132: Quan tinh nguyen Melainia

Vương Trung phải mất hơn một tiếng đồng hồ mới đến được Kubinka.

Đoàn xe vừa đi vào trạm gác cổng chính của thao trường, Vương Trung đã nhìn thấy một đám người đông nghịt ngồi trên quảng trường, các cô gái của đội nấu ăn đang phát đồ ăn cho họ.

Pavlov dẫn theo một đám sĩ quan từ tòa nhà được sử dụng làm sở chỉ huy phòng thủ thành phố trong thao trường đi ra, chạy thẳng đến đoàn xe của Vương Trung.

Vương Trung chất vấn từ xa: "Sao lại để họ ngồi trong tuyết thế kia? Ngoài trời lạnh như vậy."

Pavlov vẻ mặt chua xót: "Họ không chịu vào nhà, nhất quyết muốn đợi ngài ở ngoài trời lạnh giá này, nên tôi chỉ đành bảo đội nấu ăn phát bánh mì kẹp thịt và nước nóng cho họ."

Vương Trung nhìn về phía những người này.

Lúc này rất nhiều người đã phát hiện ra Vương Trung, những người ngồi lần lượt đứng dậy.

Vương Trung đang định bước về phía họ, thì chợt nhớ ra mình còn chưa hỏi lai lịch của những người này, bèn vội vàng quay đầu hỏi: "Họ rốt cuộc là ai vậy? Xem ra cũng không có đồng phục quân đội."

Pavlov: "Đây là nhóm quân tình nguyện Melainia đầu tiên, vừa được đưa đến từ nơi bố trí. Giáo sĩ đưa họ đến nói rằng, họ không muốn đến đơn vị khác, yêu cầu được phục vụ dưới trướng ngài."

Vương Trung: "Chỉ vì tôi chụp ảnh chung với "cô Minerva" thôi sao?"

Pavlov nhíu mày: "Cô Minerva?"

Vương Trung xua tay: "La biệt danh tôi đặt cho "Vị công chúa vong quốc" Melainia kia."

Lúc này, những người Melainia đồng loạt đứng dậy, Vương Trung bèn bước về phía họ.

Nhóm người này rõ ràng đã được huấn luyện quân sự, khi Vương Trung đi đến trước mặt họ thì đã chỉnh đốn đội ngũ xong, đồng loạt nhìn hắn.

Vương Trung: "Xin chào mọi người, những người tình nguyện Melaini.'

Hắn nói xong vốn tưởng sẽ nhận được câu trả lời đồng thanh, ví dụ như "Chào thủ trưởng", nhưng những người Melainia chỉ nhìn hắn, không nói gì.

Một người đàn ông trông đã bốn mươi tuổi bước ra trước mặt Vương Trung, giơ tay chào.

Vương Trung: "Tuy ông không mặc quân phục, nhưng có vẻ đã qua huấn luyện quân sự?"

Người đàn ông: "Tôi vốn là Thiếu tướng Melaini, hiện tại được mọi người bầu làm chỉ huy viên."

Từ cách gọi "chỉ huy viên" có thể thấy người đàn ông này theo phái thế tục, phái thế tục cho rằng mọi người đều bình đẳng, nên gọi là chỉ huy viên, không có sự phân biệt cao thấp với chiến sĩ, gọi chung là chỉ huy và chiến sĩ.

Vương Trung đưa tay ra: "Chào ngài, ngài Thiếu tướng. Tôi nghe các giáo sĩ nói, các vị nhất quyết muốn đến dưới trướng tôi."

Vị Thiếu tướng nắm lấy tay Vương Trung: "Kính chào ngài, Trung tướng Rokossovsky. Chúng tôi thật sự muốn đến dưới trướng ngài, bởi vì ngài đã thắp lên trong chúng tôi ý chí chiến đấu chống lại Prosen một lần nữa. Rất nhiều người trong chúng tôi đã chuẩn bị tiếp tục chạy về phía đông, chúng tôi cứ ngỡ Ant cũng sẽ thất thủ, giống như Carolin vậy." Vương Trung: "Carolin cũng đâu có ngừng kháng cự, Tu do Carolin

của Tướng De Gaulle vẫn đang chiến đấu. Các vị cũng nên tiếp tục chiến đấu."

Vị Thiếu tướng có vẻ hơi hổ thẹn, buông tay Vương Trung ra: "Chúng tôi… đã bị Prosen đánh cho mất hết ý chí chiến đấu. Sau khi tổ quốc bị diệt vong, Prosen liên tiếp giành thắng lợi, tuy Liên Hiệp Vương Quốc dựa vào Hải quân Hoàng gia nên chưa bị chiếm đóng, nhưng có vẻ cũng chẳng có cách nào phản công.

"Lúc Prosen vừa xé bỏ hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau để tấn công Ant, chúng tôi còn hân hoan khôn xiết, cứ ngỡ 5 triệu quân Ant có thể dễ dàng tiêu diệt Prosen, kết quả chúng tôi thấy được gì? Cho dù chúng tôi không tin Prosen tuyên truyền đã tiêu diệt 4 triệu quân, thì chiến tuyến cũng không thể nào nói dối."

Lời vị Thiếu tướng nói, phần lớn người Melainia đều nghe thấy, không ít người cúi đầu xuống.

Vị Thiếu tướng: "Chỉ cần còn một tia hy vọng, chúng tôi cũng sẽ tiếp tục chiến đấu, chỉ sợ hoàn toàn không còn hy vọng. Đối với chúng tôi mà nói, ngài chính là tia sáng đầu tiên xé toạc bóng tối, rất nhiều người trong chúng tôi sau khi nhìn thấy bức ảnh ngài áp giải các tướng lĩnh Prosen diễu phố đã được thắp lên ý chí chiến đấu một lần nữa.

"Vì vậy, chúng tôi hy vọng có thể chiến đấu dưới trướng ngài, giành lại tổ quốc!"

Người Melainia đồng thanh hô vang: "Giành lại tổ quốc!"

Câu "Giành lại tổ quốc" này được hô bằng tiếng Melaini, Vương Trung mơ hồ nghe ra được họ đang hô cái gì, dù sao đều thuộc ngữ hệ Slav.

Vương Trung: "Quê hương tôi cũng đã mất, tôi luôn mong chờ ngày trở về quê hương."

Lúc này, có người hỏi: “Tướng quân, đất đai quê hương ngài mang theo người là thật sao?”

Vương Trung: “Đúng vậy.”

Hắn cầm lấy hộp cơm luôn đeo trên người, giơ cao lên: “Ngày tôi đào hộp đất này, cha tôi và người anh em tốt của tôi đã hy sinh trong vòng vây Agasukov. Tôi muốn đánh trở về quê nhà, rải hộp đất này lên nơi họ hy sinh.”

Vương Trung để ý thấy, rất nhiều người đều rưng rưng nước mắt, xem ra họ cũng có người thân hy sinh dưới gót giày Prosen.

Vị Thiếu tướng thay mặt mọi người nói: “Hãy cho phép chúng tôi gia nhập đội ngũ của ngài, chúng tôi muốn chiến đấu. Nhóm đầu tiên được chiêu mộ đều là những người có kinh nghiệm quân ngũ, chúng tôi không thể bảo vệ tổ quốc, nhưng chúng tôi có thể giành lại nó.”

Vương Trung: “Tôi nghe nói trong số các vị có rất nhiều học sinh trung học?”

Vị Thiếu tướng: “Vâng, bởi vì nơi này đa phần đều theo phái Đông Chính giáo thế tục, nên phần lớn là người đến từ thành thị, số lượng học sinh trung học tốt nghiệp rất nhiều. Cũng chính vì vậy mà phần lớn mọi người đều hiểu tiếng Ant. Ngài có thể bổ sung chúng tôi vào bất kỳ đơn vị nào.”

Vương Trung: “Tôi hy vọng những ai có kinh nghiệm sửa chữa máy móc hãy ra khỏi hàng. Ông hãy dịch lại bằng tiếng Melaini.”

Vị Thiếu tướng lập tức làm theo.

Rất nhanh, rất nhiều người lần lượt bước ra khỏi hàng ngũ, nhìn có vẻ hơn một nghìn người. Vương Trung vui mừng khôn xiết: “Nhiều vậy sao!”

Trong số những người bước ra có người nói với hắn: "Bởi vì không ít người là đồng hương cùng nhà máy với chúng tôi, lúc Prosen đánh đến thì bị động viên, kết quả là vừa đến đơn vị đóng quân còn chưa kịp huấn luyện, thì Wista Warsy đã thất thủ, chúng tôi chỉ đành chạy."

Vương Trung nhìn về phía người vừa nói: "Nhà máy của các ông sửa chữa ô tô sao?"

"Sản xuất ô tô." Người nọ đáp.

Vương Trung: "Tốt, rất tốt. Hiện tại chúng tôi đang rất thiếu nhân viên bảo trì chiến trường, các ông hãy thành lập Tiểu đoàn bảo trì chiến trường số 1!"

"Chúng tôi muốn đánh quân Prosen!"

Vương Trung: "Tôi hiểu tâm trạng muốn trực tiếp nổ súng vào quân Prosen của các ông. Nhưng chiến tranh không chỉ là nổ súng vào kẻ địch, sửa chữa cũng rất quan trọng. Quân đội của tôi sẽ được trang bị xe tăng và xe chống tăng có thời gian sản xuất rất dài, vô cùng quý giá, sản xuất mới thì cần thời gian quá lâu.

"Vì vậy, nhất định phải dựa vào các ông, bất chấp bom đạn kéo xe tăng bị hỏng về, sửa chữa lại! Đây chính là chiến trường của các ông, là trận chiến của các ông. Đây là một trận chiến vô cùng vô cùng quan trọng, thậm chí còn quan trọng hơn cả việc nổ súng vào kẻ địch.

"Một trong những lợi thế của quân Prosen chính là khả năng bảo đảm. Chúng ta phải học tập!"

Hơn một nghìn người này nhìn nhau.

Lại có người nói: "Nhưng chúng tôi muốn đổ máu cho Melaini, làm công nhân sửa chữa… trở về làm sao dám huenh hoang với người ta."

Vương Trung: “Sao lại không thể? Chẳng phải vừa nãy tôi đã nói rồi sao, các ông phải bất chấp bom đạn của địch kéo xe tăng về. Chẳng lẽ các ông không biết, trong Quân đội Ant, tỷ lệ hy sinh của nhân viên y tế chỉ đứng sau giáo sĩ sao? Các ông chính là nhân viên y tế của xe tăng!

“Quyết định vậy đi, các ông là Tiểu đoàn sửa chữa chiến trường số 1, là lực lượng bảo đảm chính quy đầu tiên của Binh đoàn Cơ giới đang được thành lập. Được rồi, Pavlov, phân công doanh trại cho họ, sau đó soạn thảo các văn bản thành lập đơn vị!”

Pavlov: “Vâng, mời các vị đi theo vị tham mưu này, đừng phản đối nữa, tướng quân muốn thành lập đội ngũ sửa chữa chuyên nghiệp đã lâu rồi.”

Nhìn những người này rời đi, Vương Trung mới quay sang những người Melainia còn lại.

“Những người còn lại sẽ được biên chế thành Sư đoàn bộ binh cơ giới Melainia số 1, tôi sẽ trang bị cho các ông vũ khí trang bị giống như các đơn vị khác dưới trướng tôi. Vì mọi người đều là học sinh trung học, nên phần lớn sẽ trở thành binh chủng kỹ thuật. Sau này có thể sẽ bổ sung thêm một Trung đoàn bộ binh Ant cho các ông.”

Vị Thiếu tướng: “Chúng tôi sẽ thành lập quân đội riêng sao?”

Vương Trung: “Đúng vậy, các ông có thể nghĩ ra một cái tên, ví dụ như có thể gọi là Quân đội Nhân dân Melaini, cũng có thể gọi là Quân đội Giải phóng Melaini. Về phần quân kỳ, màu nền nên dùng màu đỏ, quân đội của tôi sử dụng cờ đỏ, là bởi vì ở Loktev, lá cờ mà người dân địa phương tặng tôi đã bị nhuộm đỏ bởi máu.

“Tôi nghĩ các ông cũng có thể sử dụng ý nghĩa này, Melainia đã phải trả giá bằng máu, cầm cờ đỏ tượng trưng cho việc vĩnh viễn không quên những hy sinh này.

“Vê phần họa tiết trên lá cờ đỏ, tôi nghĩ có thể dùng hình ảnh chim đại bàng trắng của Melaini, tuy lúc đầu tôi đã nhầm nó thành con ngỗng trắng.”

Trong hàng ngũ vang lên tiếng cười.

Vị Thiếu tướng quát: “Không được cười!”

Vương Trung vội vàng xua tay: “Đừng như vậy, tôi chỉ nói đùa một chút thôi, mọi người không cười tôi ngại lắm.”

Câu này thực sự đã chọc cười không ít người.

Vương Trung: “Vậy quyết định như vậy đi. Pavlov, hãy dựa theo biên chế của sư đoàn mẫu để biên chế họ thành một sư đoàn.”

Pavlov thở dài: “Sư đoàn mẫu còn chưa biên chế xong, anh đúng là giao việc cho tôi không nể nang gì cả”

Vương Trung võ vai ông: “Ai bảo ông có năng lực. Trước tiên hãy sắp xếp chỗ ở cho họ đã.”

Kubinka vốn dĩ có khu vực đóng quân dùng để diễn tập, có thể chứa được một quân đoàn. Lúc quân Prosen sắp đánh đến, bộ chỉ huy phòng thủ thành phố dự định biến tất cả doanh trại thành pháo đài, nên đã bịt kín rất nhiều cửa sổ, bây giờ muốn vào ở trong những doanh trại này thì cần phải “mở cửa sổ” lại.

Coi “mở cửa sổ” là hoạt động lao động tập thể của đơn vị mới cũng không tệ.

Vương Trung đợi Pavlov phân phó tham mưu đưa tất cả người Melainia đi, rồi mới hỏi: “Sư đoàn mẫu biên chế đến đâu rồi?”

Pavlov: “Vẫn thiếu lính kỹ thuật, bên hải quân điều động hơn hai nghìn lính thủy đánh bộ đến, đều bị tôi chuyển thành lính kỹ thuật. Nhưng… Anh vừa muốn thành lập Tiểu đoàn pháo cao xạ, vừa muốn thành lập Tiểu đoàn sửa chữa chiến trường, cần nhiều lính kỹ thuật như vậy sao?”

Vương Trung: “Cần. Không quân địch là mối đe dọa rất lớn đối với trận địa cố định và mục tiêu mềm của chúng ta, chúng ta không thể lúc nào cũng trông chờ vào Thần tiễn. Ông nhìn xem, cả bộ chỉ huy phòng thủ thành phố có bao nhiêu Thần tiễn, bao nhiêu Tu sĩ cầu nguyện. Tu sĩ cầu nguyện thì có động viên cũng không thể nhiều lên, còn phải chờ họ từ từ lớn lên, trong chiến tranh thứ này thuộc về tài nguyên không thể tái tạo.”

Vương Trung dừng lại một chút, rồi bổ sung: “Hơn nữa, Lyuda của tôi có thể sẽ sớm sinh con, cô ấy sẽ phải rời khỏi chiến tuyến.”

Pavlov: “Thôi được rôi. Nhưng hiện tại pháo cao xạ của chúng ta không đủ, hơn nữa loại pháo cao xạ có thể bám theo đội hình xe tăng cơ động chỉ có loại 4 nòng gắn trên xe.”

Vương Trung: “Cả pháo cao xạ 72K gắn trên xe cũng không có sao?”

“Không có. Hơn nữa nói thật, ông cũng biết tình hình mặt đất của Ant thế nào rồi đấy, muốn bám theo đội hình xe tăng cơ động thì phải có pháo cao xạ tự hành bánh xích mới được.” Pavlov nói.

Vương Trung gãi đầu: “Để tôi nghĩ cách, may mà trong vài tháng tới cường độ chiến tranh sẽ giảm xuống đáng kể, chúng ta có thời gian.”

(Hết chương)

Chương 129: Lừa Ai?

Chương 133: Tình hình thế giới vào lễ Giáng Sinh năm 914

Chương 133: Tình hình thế giới vào lễ Giáng Sinh năm 914

Mấy ngày tiếp theo, cuộc sống diễn ra đều đều, không có gì đặc biệt.

Không có gì đặc biệt, tức là mỗi ngày con số thương vong do Bộ Tổng tư lệnh công bố đều không vượt quá mười nghìn người.

Lễ Giáng Sinh của giáo hội Đông Chính giáo là ngày 7 tháng 1, nhưng lãnh thổ Ant rộng lớn, để quan tâm đến các dân tộc trong nước, nên vào ngày 25 tháng 12 vẫn tổ chức một số hoạt động chúc mừng đơn giản.

Sáng sớm ngày 25 tháng 12, Vương Trung đã bị Nelly gọi dậy từ sớm, hắn vừa ngồi dậy, Lyusha cũng ngồi dậy, còn va phải vai hắn.

Vương Trung kinh ngạc: "Sao hôm nay ngay cả Lyusha cũng ngủ nướng?"

Lyudmila vốn dĩ dậy rất sớm, vì chiều theo Vương Trung nên mới nằm trên giường chờ hắn dậy rồi cùng nhau rời giường, nhưng lần này ngay cả cô cũng không mở mắt ra.

Nelly: "Hôm nay là lễ Giáng Sinh, tuy chúng ta không đón lễ, nhưng phải tham gia hoạt động do Hoàng cung tổ chức."

Vương Trung: "Tôi rất bận, vừa phải đến ủy ban xem xét ý kiến phản hồi của các quân binh chủng để sửa đổi, vừa phải đến bộ chỉ huy phòng thủ thành phố để giám sát việc biên chế quân đội mới, còn phải đến trường giảng bài viết sách…"

Lyudmila từ phía sau ôm lấy hắn, hôn lên tai Vương Trung: "Hôm qua Belinsky điện hạ đã đích thân gọi điện thoại đến, dặn dò nhất định phải để anh đến Hoàng cung tham gia hoạt động, bởi vì cả Hợp Chủng Quốc và Liên Hiệp Vương Quốc đều đón lễ Giáng Sinh, nên hôm nay phải chiêu đãi các nhà ngoại giao của đồng minh.

"Anh không đi, họ sẽ thất vọng đấy."

Vương Trung: "Thôi được rồi, điện hạ nói đúng. Nelly, lấy lễ phục của tôi đến đây. Lyusha, em cũng muốn đi chứ?"

"Đương nhiên rồi. Em định mặc quân phục đi, anh thấy sao?"

Vương Trung: "Được, quân phục đẹp đấy. Dạo này nhìn em mặc thường phục tôi cũng hơi chán rồi."

Lyudmila: "Vậy còn em không mặc gì thì sao?"

"Cũng chán rồi." Vương Trung nói.

Nelly nghe vậy vội vàng lấy bộ quần áo đang cầm trên tay che chắn trước người, lùi về sau một bước.

Vương Trung: "Dù có chán, tôi cũng không đến mức giở trò với cô đâu!"

Nelly: "Xét thấy lịch sử đen tối của ngài, tôi nghĩ vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn."

Xong rồi, xem ra dù mình có thay đổi thế nào, cũng không thể xóa bỏ được định kiến của Nelly.

Vương Trung thở dài, bắt đầu mặc quần áo.

Lúc ăn sáng, Nelly mang tờ báo hôm nay và bản tin chiến sự của Bộ Tổng tư lệnh đến.

Vương Trung xem bản tin chiến sự trước, liếc mắt nhìn qua đã kinh ngạc thốt lên: "Ngày hôm qua (24) thương vong cộng

lại mà không đến mười nghìn người, xem ra cường độ chiến đấu ở tiền tuyến giảm xuống thật rồi.”

Lyudmila: “Mấy ngày hôm trước thương vong cũng không đến mười nghìn người mà? Hy vọng giai đoạn yên tĩnh này có thể kéo dài thêm một chút.”

Vương Trung: “U phải tranh thủ thời gian yên bình này để huấn luyện quân đội. Hiện tại phải chạy đua với thời gian.”

Hắn dùng dao nia cắt đôi quả trứng ốp la đặt trên miếng thịt hộp Spam trong đĩa, sau đó cho cả thịt nguội cùng trứng vào miệng.

Lòng đỏ của nửa quả trứng còn lại chưa chín hẳn chảy ra, chảy qua miếng thịt hộp Spam, lan ra khắp đĩa.

Vương Trung nhanh chóng ăn xong thịt hộp và trứng, sau đó húp vội bát cháo yến mạch, cuối cùng cho một miếng dưa chuột muối chấm kem chua vào miệng.

Chưa kịp nuốt xuống, Vương Trung đã đứng dậy: “Đi thôi.”

Lyudmila: “Nuốt đồ ăn xuống rồi hãy nói.”

Vương Trung vội vàng nhai mấy cái, nuốt thức ăn xuống, cười nói: “Câu này của em giống hệt mẹ anh.”

Lyudmila: “Anh còn có thể nhớ chuyện của mẹ anh à? Hình như bà ấy đã chết khi chúng ta bốn tuổi rồi thì phải?”

Vương Trung và Pyotr là anh em cùng cha khác mẹ, sau khi mẹ của Pyotr chết, Lão Rokossovsky tái giá, sau đó người vợ trẻ tuổi sinh ra Vương Trung. Cho nên hai anh em tuổi mới chênh lệch lớn như vậy.

Mà mẹ của Vương Trung ở thế giới này cũng đã sớm qua đời, lão công tước giống như liên tục mất đi hai người vợ, không muốn cưới nữa.

Đương nhiên Vương Trung vừa mới nói "Giống mẹ tôi", là chỉ mẹ ở một thời không khác của hắn.

Người mẹ vĩnh viễn không gặp được.

Vương Trung xua tan nỗi nhớ quê không tên, thúc giục Lyudmila: "Mau lên đi, tham gia hoạt động chính thức này không thể tùy tiện đến muộn."

Lúc Vương Trung tiến vào phòng nghỉ của cung điện Mùa Hè, lập tức nhìn thấy một đám người mặc quân trang khác với Ant đang tụ tập lại nói chuyện phiếm.

Vương Trung nhận ra một trong số đó: Trung tá John Wick của Hợp Chủng Quốc.

Hắn lập tức nói với Lyudmila: "Lyusha, tôi muốn qua tâm sự với các vị kia một chút."

Lyudmila lập tức buông tay hắn ra: "Vậy tôi qua bên kia nói chuyện phiếm với các phu nhân của quan ngoại giao."

Vương Trung nhìn về phía Lyudmila chỉ, phát hiện một đám phu nhân đều trang điểm lộng lẫy, hắn lại nhìn nhìn quân trang của vị hôn thê của mình, khích lệ nói: "Nàng mặc quân trang còn xinh đẹp hơn các nàng ấy, còn có một loại khí khái oai hùng khác người."

"Tôi biết." Lyudmila nhẹ giọng nói, đồng thời dùng tay đẩy bả vai Vương Trung, để hắn xoay người đối mặt với các võ quan của các quốc gia: "Đi đi."

Lúc này Vương Trung mới sải bước đi về phía những người kia. Người đầu tiên chú ý đến hắn là John Wick: "Ồ, tướng quân Rokossovsky, bạn của tôi, chúng tôi đều đang đợi cậu đấy!"

Vương Trung đi lên ôm lấy John Wick, trong nháy mắt hắn thậm chí muốn học theo nụ hôn nồng nhiệt của Stalin, nhưng

không phải là gay nên thôi: “John Wick, bạn cũ của tôi. Khi nào thì tôi mới có thể nhận được Sherman của mình?”

Trung tá .John Wick: “Cậu thật sự là đến ngày lễ cũng không quên đả kích Prosen à. Nhóm xe tăng đầu tiên hẳn là đêm nay khởi hành, sẽ đưa đến cảng biển phía bắc không bị đóng băng của các cậu, sau đó thông qua đường sắt vận chuyển đến Yekaterinburg. Cụ thể có cái gì thì tôi không rõ lắm, có thể là loại Stuart, cũng có thể là Sherman mà cậu muốn.”

John Wick nói xong, viên trung tá mặc đồng phục lục quân Liên hiệp Vương quốc chế nhạo nói: “Ngay cả Liên hiệp Vương quốc chúng tôi cũng chỉ có thể nhận được xe tăng M3 Lee, vậy mà lại đưa cho Ant Sherman, có phải là có chút bất công rồi không?”

Vương Trung: “Chẳng phải là tin tưởng xe tăng Matilda của các anh sao.”

Trung tá Liên hiệp Vương quốc lắc đầu: “Vật kia phòng ngự thì được đấy, nhưng không nhất định có thể đánh xuyên qua xe tăng của Prosen. Quan trọng nhất là nó quá chậm, các tướng quân còn cho rằng tốc độ chậm là chuyện tốt, như vậy bộ binh có thể đuổi kịp để xung phong!”

Vương Trung nói: “Tôi còn tưởng rằng xe tăng của các anh chậm như vậy là vì không muốn để cho kíp lái đổ trà ra ngoài.”

Các sĩ quan đều cười ha hả, ngay cả trung tá Liên hiệp Vương quốc cũng cười rất vui vẻ.

Cười xong, trung tá Liên hiệp Vương quốc nghiêm túc nói: “Chúng tôi cần xe tăng tốt hơn, Prosen đã làm mẫu chiến thuật thiết giáp cho chúng ta, chúng tôi cần thiết phải có trang bị mới để cải tiến chiến thuật của mình.”

Vương Trung gật gật đầu, sau đó hỏi John Wick: “Chúng ta có phải vào chuyện chính quá sớm hay không? Tôi còn chưa biết tên của mọi người.”

Trung tá John Wick lập tức nói: “A, là lỗi của tôi. Để tôi giới thiệu cho cậu một chút, vị này là võ quan của Liên hiệp Vương quốc, trung tá lục quân vương quốc Wilt, vị này là trung tá không quân hoàng gia Allen Ogden, cùng với vị này là trung tá hải quân hoàng gia Nelson, ông ấy là hậu duệ của vị Nelson kia.

“Vị cuối cùng này là đồng liêu của tôi, trung tá Duke của Lục quân hàng không Hợp Chủng Quốc.”

Vương Trung lần lượt bắt tay với bọn họ, sau đó ghi nhớ đơn giản đám người này là trung tá lục quân, trung tá không quân, trung tá hải quân và trung tá lục quân hàng không.

Trung tá Duke nói: “Chúng tôi đang thành lập lực lượng không quân viễn chinh, huấn luyện phi công và tổ bay, chờ hoàn thành huấn luyện sẽ bay tới bản thổ Liên hiệp Vương quốc, chấp hành nhiệm vụ oanh tạc công trình công nghiệp trên đất Prosen.”

Vương Trung: “Sang năm chắc là không có cách nào hoàn thành huấn luyện nhỉ?”

Duke lúng túng gật đầu: “Ce máy chiến tranh của Hợp Chủng Quốc cần thời gian để khởi động, dù sao lần trước chúng tôi tiến hành chiến tranh quy mô lớn đã là 40 năm trước rồi, vận hành rất chậm. Hải lục quân sang năm chắc hẳn chỉ có thể dùng trang bị hiện có để chiến đấu thôi.

“Cá nhân tôi dự đoán, không kích sẽ bắt đầu vào mùa xuân năm 916, sau đó sẽ tiếp tục liên tục.”

Vừa dứt lời, trung tá Ogden của không quân hoàng gia phụ họa: “Oanh tạc chết bọn chúng. Chúng tôi chống đỡ Prosen

oanh tac gần một năm, nhà máy trên đất nước bị hao tổn nghiêm trọng, hiện tại đến lượt chúng tôi ăn miếng trả miếng rồi.

"Máy bay ném bom Lancaster của không quân hoàng gia đã từng thừa dịp ban đêm oanh tạc qua nhà máy trong biên giới Prosen rồi, không có gì khó khăn cả, vấn đề còn lại chính là tăng số lượng lên thôi."

Trung tá Duke: "Hiệu quả oanh tạc ban đêm có thể bàn lại. Chúng tôi hẳn là sẽ áp dụng phương thức oanh tạc vào ban ngày, B17 của chúng tôi có đủ trang bị giáp và hỏa lực tự vệ, xếp thành đội hình dày đặc có thể chống cự hữu hiệu sự đánh chặn của không quân Prosen."

Ogden: "Hỏa lực tự vệ của Lancaster chúng tôi cũng rất mạnh!"

Vương Trung: "Bất kể ban ngày hay ban đêm, có thể oanh tạc đến mức sản lượng của kẻ địch bị tê liệt chính là chuyện tốt!"

Lúc này, trung tá Nelson của hải quân Hoàng gia nói: "Hải quân dự định sang năm sẽ phát động tấn công, hẳn là vào khoảng thời gian nào đó trong nửa cuối năm."

Vương Trung thuận miệng hỏi: "Mục tiêu là các thuộc địa ở Africa của Carolin sao?"

Nelson trừng to mắt: "Cậu lấy được tin tức này từ đâu vậy?"

Từ một thời không khác.

Vương Trung chỉ cười không nói.

Haiz, để cho tình báo đoán đi, dù sao tương lai các người cũng sẽ đơn phương minh bạch thôi.

Lúc này, trung tá lục quân Wilt của Liên hiệp Vương quốc không có hai chữ hoàng gia lên tiếng: “Chúng tôi thì khác, chúng tôi đang ở sa mạc Mamluk, đã giao chiến kịch liệt với quân đội của Prosen cùng với đám anh em Apennine của bọn chúng. Chúng tôi sẽ nhanh chóng đánh đuổi toàn bộ bọn chúng xuống biển, tiếp giáp với các thuộc địa ở Africa của Carolin.” [Apennine: Ý]

Vương Trung: “, lợi hại như vậy sao!”

Han là không làm được đâu, lần này Đại Đức đã sớm tự mình ra trận rồi.

Trung tá Wilt nhìn vê phía John Wick: “Cho nên nhanh chóng cho chúng tôi Sherman đi!”

Trung tá Wick dang hai tay ra: “Nói với tôi cũng vô dụng, là một võ quan nho nhỏ, lực ảnh hưởng của tôi đối với quốc hội và tổng thống cực kỳ bé nhỏ. Trong nước dự định viện trợ lớn cho Ant, là bởi vì trung tướng Rokossovsky đã đạt được thành quả. Các vị trong quốc hội đều là thương nhân, bọn họ thích đầu tư có đảm bảo.”

Trung tá Wilt hu một tiếng: “Chờ chúng tôi quét sạch quân Prosen ở khu vực Ma Mục Lỗ Khắc, thì không cần xe tăng kiểu mới của các anh nữa.”

Vương Trung: ‘Ồ, lợi hại như vậy sao!”

Mọi người cùng nhìn về phía Vương Trung.

Vương Trung: “Y của tôi là, quả thật rất lợi hại. Hy vọng đồng minh có thể đánh ra chiến dịch đặc sắc trên mọi mặt trận. Nếu Liên hiệp Vương quốc không cần Sherman, vậy cho tôi thêm một chút là được rồi. Cho dù không thể cho Sherman, cũng cho thêm radio, bộ đàm.”

Trung tá John Wick: “Những thứ đó tự nhiên không thành vấn đề, tuy rằng tàu ngâm của Prosen rất hung hăng ngang

ngược, nhưng hải quân Hợp Chủng Quốc đã tham chiến, lực lượng phản tiềm ẩn của tuyến đường biển Bắc Băng Dương tăng cường rất nhiều, sẽ có rất nhiều vật tư được vận chuyển đến Ant, yên tâm đi.” Vương Trung: “Vay thì tốt.”

Lúc này, viên quan phụ trách nghi thức của cung đình mở cửa đi vào: “Mời các vị, vũ hội đã chuẩn bị xong, mời mọi người lần lượt vào trong.”

Vương Trung: “Tôi đi gặp vị hôn thê của mình đây, chúc mọi người Giáng sinh vui vẻ.”

Những người khác nâng ly: “Giáng sinh vui vẻ!”

(Hết chương) Chương 134: Công tử bột, Sa hoàng, và điệu Flamenco

Phòng khiêu vũ của cung điện Mùa Hè được trang hoàng lộng lẫy, bởi vì là tiệc rượu đứng nên xung quanh phòng khiêu vũ bày hai cái bàn dài, phía trên bày đầy đồ ăn có thể cầm tay.

Vương Trung khoác tay Lyudmila đi vào phòng khiêu vũ, thuận tay cầm một miếng bánh kem óc chó, vừa ăn vừa đánh giá xung quanh.

Các quan chức ngoại giao và phu nhân đi theo sau hai người, lần lượt tiến vào, rất nhanh đã lấp đầy cả căn phòng.

Ban nhạc đã vào vị trí, đang chơi một khúc nhạc du dương.

Vương Trung nhỏ giọng hỏi Lyudmila: “Lát nữa sẽ diễn ra như thế nào?”

Bởi vì câu nói “Trung tướng Rokossovsky không thích vũ hội” đã truyền khắp Yekaterinburg, Vương Trung đến Yekaterinburg nhậm chức đã hơn một tháng, chưa từng tham gia vũ hội lần nào.

Kiến thức của hắn về vũ hội vẫn chỉ dừng lại ở trong các loại tác phẩm điện ảnh và truyền hình, ví dụ như bộ phim

“Chiến tranh và hòa bình” do Nga quay trước nay chưa từng có.

Còn có bộ phim “Hòm Bia” của Nga được quay một lèo từ đầu đến cuối.

Ngoài ra, vũ hội đối với Vương Trung mà nói chính là một cái hộp đen, là lĩnh vực chưa được khám phá, mà người hắn xuyên vào lại là một “tay chơi tiệc tùng” chính hiệu, hoặc là dùng cách gọi của giới trẻ là “dân chơi hệ party .

Theo như những gì người khác kể lại, Rokossovsky rất giỏi việc dụ dỗ các thiếu nữ ngây thơ lên giường trong vũ hội.

Đây lại là lĩnh vực mà Vương Trung xa lạ nhất.

Vũ hội? Đùa à, ngay cả khi tôi đến quán karaoke cũng chỉ toàn hát “Nồi sắt rơi lệ gọi chảo thủng” cùng anh em thôi! Toàn bộ quá trình ở quán karaoke, khoảnh khắc duy nhất tương tác với các cô gái đi cùng là lúc hát bài “Cô gái đối diện nhìn sang đây”.

Đối mặt với Vương Trung đang mông lung, Lyudmila ân cần giải thích: “Lat nữa sẽ có bài phát biểu, anh cứ ăn uống thoải mái là được.”

“Được. Chuyện này anh rành, cuối cùng võ tay là xong.” Vương Trung gật đầu.

Lyudmila: “Sau đó sẽ là điệu nhảy đầu tiên, là nữ chủ nhân khiêu vũ với nam khách mời chính.”

“Ừm, hiểu rồi, anh sẽ tiếp tục ăn.” Vương Trung tiếp tục gật đầu lia lịa.

Lyudmila nhìn hắn: “Không được, anh là nam khách mời chính mà.”

Vương Trung: “anh?”

Khiêu vũ với Sa hoàng?

Thật hay giả?

Lyudmila nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Vương Trung, không nhịn được cười: “Sao anh lại nghiêm túc như vậy? Cũng đâu phải muốn anh đi đánh tan quân đoàn của Prosen đâu.”

Vương Trung: “Anh thà đi tiêu diệt quân đoàn của địch còn hơn.”

Đùa à, các cô còn đáng sợ hơn cả xe tăng Prosen, lớp giáp trước này, ngay cả Tiger cũng không dày bang.

Vương Trung: “Vậy nữ chủ nhân là Olga - bệ hạ sao?”

Lyudmila nhỏ giọng nhắc nhở: “Thiếu De Nhất “

“Ồ. Vậy là cô ấy? Anh khiêu vũ với cô ấy?”

Lyudmila gật đầu: “Cẩn thận đừng giam chân cô ấy đấy.”

Vương Trung: “Trước đây anh hay giam chân người khác à?”

“Lúc nào mà chẳng vậy. Sau đó lấy cớ bôi thuốc, xoa bóp cho người ta, nhân cơ hội đưa các cô gái đến phòng y tế đã chuẩn bị sẵn.” Lyudmila nháy mắt với Vương Trung.

Vương Trung: “Yên tâm, anh sẽ không làm vậy với em gái nuôi đâu.”

Viên quan phụ trách nghi lễ gõ mạnh cây gậy xuống sàn, thu hút sự chú ý của mọi người rồi cao giọng hô: “Bệ hạ Olga Đệ Nhất giá lâm!”

Mọi người đang trò chuyện đều quay người lại, nhìn về phía cửa lớn nơi viên quan đang đứng.

Cánh cửa lớn từ từ mở ra, Sa hoàng Olga Đệ Nhất mặc lễ phục, bước vào phòng khiêu vũ, phía sau còn có hai nữ hầu đi theo nâng váy.

Olga mặc kín đáo như vậy, có lẽ là do hôm nay trời lạnh.

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó, Sa hoàng run vai, giống như động tác trước khi Boss xuất hiện trong game, hất tung tấm áo choàng dài!

Sau đó, cô còn thuận tay cởi bỏ chiếc thắt lưng cố định váy ở eo.

Olga "giảm béo" xong, mỉm cười nhìn các vị khách mời.

Thật ra cô đang tìm kiếm, sau khi nhìn thấy Vương Trung thì dừng lại.

Vương Trung há hốc mồm.

"Chúc mọi người Giáng sinh vui vẻ." Olga bắt đầu bài phát biểu.

Vương Trung làm theo lời Lyudmila dặn, bắt đầu ăn.

Lyudmila liếc nhìn hắn, nói: 'Bệ hạ đang nhìn anh kìa, anh cúi đầu ăn như vậy là bất lịch sự đấy."

Vương Trung: "Anh cũng đang nhìn cô ấy mà. Cứ như vậy đi."

Hắn cầm đồ ăn, nhìn Olga, sau đó mới phát hiện lúc nãy cắn bánh kem đã để dính kem lên môi. Tư thế này của hắn trông rất buồn cười.

Sa hoàng suýt nữa thì không nhịn được cười, nhưng cuối cùng vẫn giữ được phong độ, tiếp tục bài phát biểu: "Năm nay là một năm gian khổ đối với các quốc gia đồng minh chống lại phe Trục, đế quốc Ant đã tổn thất hàng triệu binh sĩ, chỉ riêng số quân bị bắt đã vượt quá một triệu rưỡi."

Vương Trung thâm nghĩ, nếu không phải tôi liều mạng chiến đấu, có khi còn được thêm mấy trăm nghìn nữa, đủ hai

triệu luôn.

Sa hoàng nói tiếp: “Còn Hợp Chủng Quốc, bị đế quốc Phù Tang đánh lén, đã mất đi sáu thiết giáp hạm và vô số thủy thủ đã hy sinh. Đối với Liên hiệp Vương quốc, cho đến tháng 7 năm nay, họ vẫn đang phải hứng chịu những cuộc oanh tạc của Prosen, vô số thường dân thiệt mạng trong các cuộc không kích. Tôi đề nghị, chúng ta hãy dành một phút mặc niệm những người đã khuất.” Nói xong, Olga chắp hai tay trước bụng, cúi đầu mặc niệm.

Vương Trung vội vàng đặt thức ăn xuống, cúi đầu mặc niệm.

Một phút sau, Vương Trung ngẩng đầu lên, nhìn Olga, phát hiện khóe mắt cô long lanh nước.

Là nhớ đến Ivan sao?

Olga: ‘Là Sa hoàng, tôi cũng có hai người thân đã ngã xuống dưới gót giày sắt của Prosen. Mối thù máu này, chỉ có thể dùng lửa và kiếm để rửa hận! Những vùng đất đã mất nhất định phải được giành lại, chính nghĩa nhất định sẽ chiến thắng!”

Vương Trung dẫn đầu vỗ tay, tiếng vỗ tay vang dội khắp hội trường.

Chờ tiếng ve tay lắng xuống, Olga tiếp tục: “Hôm nay chúng ta kỷ niệm Giáng sinh là để thể hiện quyết tâm của chúng ta với đế quốc Prosen, chứng minh rằng chúng ta sẽ không khuất phục trước uy quyên của bọn chúng. Nào, hãy nâng ly, chúc mừng Giáng sinh!”

Những người phục vụ bưng khay rượu vang đỏ, đi thành hàng xuất hiện, sau đó tản ra, len lỏi giữa các vị khách một cách thuần thục.

Chẳng mấy chốc, trên tay ai cũng có một ly rượu vang.

Vương Trung giơ cao ly, hô to cùng mọi người: “Cạn ly!”

Uống xong, Olga đưa ly cho người phục vụ, sau đó ra hiệu cho ban nhạc, điệu nhạc đầu tiên vang lên.

Lyudmila đẩy Vương Trung: “Đến lượt anh rồi.”

Tôi là Pokemon của cô à?

Không đúng, bây giờ phải nói là “Tôi là Partner của cô à?””

Nhưng hắn vẫn bước lên, mời Olga khiêu vũ.

Điều kỳ lạ là, rõ ràng hắn không biết mời như thế nào, nhưng cơ thể lại tự động làm theo, rất tự nhiên.

Olga mỉm cười rạng rỡ, đặt tay vào lòng bàn tay Vương Trung.

Vậy là Vương Trung dắt cô đến vị trí trung tâm.

Lúc này Vương Trung mới dám khẳng định, cơ thể này có trí nhớ cơ bắp, thế là hắn cứ để mặc cho cơ thể tự động hành động, dẫn dắt Olga khiêu vũ uyển chuyển trong phòng.

Le ra Lyudmila phải khiêu vũ với nam chủ nhân, nhưng không có nam chủ nhân, vì vậy cô chỉ mỉm cười đứng bên cạnh, nhìn Vương Trung nhảy với “em gái nuôi”.

Vương Trung cố gắng không nhìn vào “tấm chắn” trước mặt, tập trung nhìn vào gương mặt Olga.

Kết thúc một điệu nhảy, hắn không hề giãm chân Olga lần nào.

Chết tiệt, không phải nói là giãm chân rồi nhân cơ hội đưa cô gái đến phòng y tế sao?

Không, tôi tuyệt đối không có ý muốn đưa Sa hoàng đến đó đâu!

Trong tiếng võ tay, Olga tiếc nuối nói nhỏ: “Tôi còn tưởng là điệu nhảy sôi động hơn cơ.”

Vương Trung: “Thưa bệ hạ, điệu nhảy đó cần nhạc Tango, hoặc là Flamenco sôi động hơn một chút. Ban nhạc đang chơi Waltz, tôi cũng không thể nào sôi nổi lên được.”

“Vậy à.” Olga quay đầu nhìn về phía ban nhạc, búng tay: “Lấy danh nghĩa Sa hoàng, tôi muốn nghe Flamencol” Là ban nhạc được mời đến biểu diễn trong cung đình, tất nhiên là chơi được mọi loại nhạc.

Âm thanh guitar lập tức vang lên, đúng là Flamenco.

Vương Trung thầm hồi hộp, không biết cơ thể này có kỹ năng này không.

Tiếng vĩ cầm vang lên, Vương Trung: “Be hạ… đã học qua Flamenco chưa?”

Olga: “Tôi thấy anh nhảy với các cô gái khác rồi.”

Giỏi thật, đúng là có kỹ năng này, Rokossovsky, anh đúng là dân chơi thứ thiệt.

Lúc này, tiếng vĩ cầm lại vang lên, Vương Trung chợt nhớ ra, điệu nhạc này hắn từng xem Antonio Banderas và Catherine Zeta-.Jones nhảy trong phim “Mặt nạ Zorro‘1

Vì vậy hắn học theo, dưới sự trợ giúp của thân thể, hắn ôm eo Olga.

Giai đoạn đầu bản nhạc kỳ thực rất nhu hòa, Vương Trung ôm eo Olga, dạo một vòng trong sàn nhảy, sau đó tiếng ghi-ta vang lên, nhịp trống cũng đồn dập hơn, vì thế động tác của Vương Trung cũng đột nhiên nhanh hơn.

Vương Trung khoát tay, Olga xoay chuyển như con quay, bước chân phối hợp hoàn mỹ với tốc độ của guitar.

Xoay đến cuối cùng, Olga lao vào lòng Vương Trung, lúc này Vương Trung có một động tác, mặt hướng về phía lớp giáp trước mặt, thiếu chút nữa là mũi có thể chạm vào khe hở của lớp giáp.

Vừa mới xoay tròn còn chưa khiến Olga toát mồ hôi, cho nên Vương Trung chỉ có thể ngửi được mùi nước hoa, hắn không phân biệt được đây là loại hương gì, chỉ biết là rất dễ ngửi, không có cảm giác nông gắt như nước hoa kém chất lượng.

Còn có chính là, thật trắng, muốn vùi mặt vào đó.

Vương Trung tự nhiên phối hợp với điệu nhảy của Olga, phối hợp với cô xoay tròn, làm cho làn váy của cô nở rộ như hoa.

Một bản nhạc kết thúc, Vương Trung điều chỉnh hơi thở của mình, lại nhìn mặt Olga, phát hiện cô rốt cuộc cũng đổ mồ hôi - rõ ràng là mùa đông, nhiệt độ trong sảnh tiệc cũng không thấp.

Nốt nhạc cuối cùng vang lên, hai người dừng lại ở tư thế cuối cùng.

Tiếng võ tay vang dội.

Olga thừa cơ hội này nhẹ giọng nói bên tai Vương Trung: "Tôi đã sớm muốn nhảy cùng anh một bản, vũ đạo là anh trai dạy đấy."

Cái quái gì vậy, Ivan, cậu tính kế tôi!

Vương Trung đứng thẳng, buông eo Olga ra, tự nhiên nắm tay cô, chào hỏi tất cả mọi người.

Vì thế tiếng ve tay lại vang lên, Lyudmila cũng vỗ tay.

Vương Trung đưa Olga về vị trí ban đầu của cô, sau khi cúi đầu lần nữa, hắn xoay người, nhìn Lyudmila.

Giữa hai điệu nhảy hẳn là có thời gian nghỉ ngơi.

Ban nhạc cũng bắt đầu diễn tấu khúc nhạc du dương.

Vương Trung đi về phía Lyudmila, cúi đầu với cô: "Em có muốn nhảy một bản Flamenco không?"

Lyudmila: "Em không có giáo viên dạy, sẽ giẫm chân anh đấy. Hơn nữa em mặc quân phục." Vương Trung: "Vậy không phải vừa hay sao? Đến đây nào."

Thế là Lyudmila đặt tay lên lòng bàn tay Vương Trung.

Vương Trung dắt cô đến giữa sàn nhảy, sử dụng thành thạo chiêu thức mới học được, búng tay một cái với ban nhạc: "Flamencol"

(Hết chương) Chương 135: Anh Hùng Tâm Mắt

Tiếng nhạc vang lên, Vương Trung đã quen thuộc, vừa rồi hắn chủ yếu học theo một bộ phim trong trí nhớ, lần này hắn bắt đầu vận dụng kinh nghiệm vừa rồi, động tác lại trôi chảy hơn không ít.

Kết quả động tác đầu tiên của Lyudmila đã gặp vấn đề, váy quân phục của cô hạn chế hoạt động chân, kết quả xoẹt một cái, tà váy bị xé ra một đoạn bằng ngón tay út.

Kết quả Lyudmila thừa dịp xoay người trực tiếp xé toạc một đường khoảng mười lăm centimet, cứ thế biến váy thành sườn xám, xẻ tà.

Sau khi giải phóng sự hạn chế của chiếc váy, cường độ của Lyudmila càng lớn hơn - Vương Trung cũng không hiểu Flamenco nhảy thế nào là đẹp, hắn chỉ biết điệu nhảy này thoạt nhìn rất nhiệt tình, vậy thì cường độ càng lớn chắc hẳn là càng đẹp nhỉ?

Bởi vì là vị hôn thê, cho nên Vương Trung cũng buông tay buông chân, động tác mạnh mẽ dứt khoát.

Có người nói, vũ đạo nên là tự do, có thể thể hiện ra tâm tình lúc đó chính là vũ đạo đẹp.

Động tác hiện tại của Vương Trung, rất có thể thể hiện tâm tình của hắn.

Vừa rồi khi nhảy với Olga, có một số động tác Vương Trung cần phải áp sát người cô ấy, thật ra hắn cũng không thật sự làm vậy, vẫn luôn giữ khoảng cách.

Hiện tại hắn không khống chế nữa, thật sự áp sát vào, thậm chí còn để mũi chạm vào khe hở của lớp giáp phản ứng nổ.

Cô không hiểu đâu, làm như vậy có thể tránh được việc đạn pháo bắn trúng vào đó khi khai chiến, đây là việc mà một chỉ huy xe tăng nên làm.

Nhảy xong một bản, Lyudmila cũng thừa dịp tạo dáng ở tư thế cuối cùng nói nhỏ bên tai Vương Trung: "Sao nào, vừa rồi không được chạm vào tôi khiến anh bức bối lắm đúng không?"

Vương Trung giả vờ như không nghe thấy, hỏi: "Sao em cũng nhảy Flamenco giỏi vậy?"

"Thấy anh tập luyện nên em học theo thôi, vốn dĩ em đã muốn học nhảy rồi, thầy giáo lại biết nhảy Flamenco."

Ra vậy, kiểu phát triển này quả nhiên chỉ có ở thanh mai trúc mã, đáng tiếc không thể xuyên không để trải nghiệm, hàng xóm cả đời không qua lại mới là chuyện thường ngày ở thế giới hiện đại.

Nói thật, Vương Trung cảm thấy lần này mình nhảy tốt hơn, nhưng không hiểu sao tiếng vỗ tay lại không nhiệt liệt như vừa rồi, không biết có phải sợ chọc giận Sa hoàng hay không.

Nhưng Sa hoàng lại vỗ tay rất nhiệt tình, Vương Trung ngẩng đầu, nhìn vào mắt Olga, phát hiện cô ấy đang nhìn hắn

với ánh mắt tán thưởng.

Vì vậy tiếng vỗ tay của những người khác cũng trở nên nhiệt liệt hơn.

Vương Trung muốn dắt Lyudmila trở về chỗ ngồi, nhưng cô ấy nói nhỏ: "Em phải đi xử lý váy một chút."

Vương Trung: "Không sao chứ?"

"Khâu một chút là được rồi, Nelly chắc chắn mang theo hộp kim chỉ, em đi một lát sẽ quay lại."

Vương Trung đột nhiên nghĩ, không biết tương lai có một ngày nào đó, ở tiền tuyến, trong lúc chờ đợi pháo của quân địch nạp đạn, Lyudmila vừa vá quần áo vừa hát "Một dòng sông lớn sóng nước mênh mông' - không đúng, lại nghĩ lung tung rồi. Lyudmila rời khỏi phòng đi tìm Nelly, Vương Trung nhìn theo cô cho đến khi khuất bóng mới quay lại nhìn mọi người trong phòng.

Lúc này không biết phu nhân của vị quan ngoại giao nào tiến đến, dùng tiếng Ant bập bẹ hỏi: "Tôi có thể mời ngài nhảy một bản được không?"

Vương Trung: 'Không được, tôi hơi mệt.'

Nếu đồng ý với người này thì không biết sau đó còn phải nhảy bao nhiêu bản Flamenco nữa, Vương Trung dứt khoát từ chối, đi về phía bàn bày đồ ăn.

Các nam quan ngoại giao đang đứng trò chuyện với nhau, thấy Vương Trung đi tới liền chào hỏi: "Nhảy đẹp lắm, tướng quân."

"Nghe nói ngài sắp đính hôn với cô Lyudmila?"

Vương Trung: "Phải, người nhà của cô ấy đã sơ tán đến Borsk, nhưng hiện tại đường sắt đều là tàu chở quân, tạm thời không qua được."

Tuyến đường sơ tán của Borsk không đi qua Yekaterinburg, cho nên người nhà Lyudmila không thể ngồi tàu sơ tán đến Yekaterinburg được.

Vương Trung đoán rằng sang năm Borsk sẽ là trọng tâm tấn công của quân địch, cho nên bảo Lyudmila gửi điện báo cho người nhà cô ấy mau chóng sơ tán, đừng vội đến Yekaterinburg.

Vương Trung vừa trả lời xong câu hỏi trước, lập tức có vị quan ngoại giao khác tò mò hỏi: "Nghe nói ngài sắp trở thành thân vương, có chuyện gì vậy?"

Vương Trung: "Bởi vì tôi và anh trai của Sa hoàng là bạn thân, Thái tử định hy sinh nên đã giao em gái cho tôi, muốn tôi thay anh ấy chăm sóc cô ấy.

"Thật ra tôi chỉ muốn làm một người anh trai tốt, nhưng không hiểu sao lại bị truyền thành tôi muốn cưới Olga.

"Yêu đương với Sa hoàng đâu có dễ dàng như vậy, cô ấy đâu phải người dễ dãi, tôi phô trương thanh thế một chút là được sao? Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!"

Các quan ngoại giao liên tục gật đầu, Vương Trung âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Làm anh trai rất tốt, vừa không phụ lòng Thái tử Ivan, cũng không phụ lòng Lyudmila.

Lúc này, các quan ngoại giao đương nhiên bắt đầu bàn luận về chiến sự của năm sau.

Vương Trung vừa ăn vụng đồ ăn trên bàn vừa nghe bọn họ nói chuyện, đột nhiên có người hỏi: "Không biết tướng quân Rokossovsky nghĩ thế nào về chiến sự năm sau? Liệu chúng ta có phản công không?"

Vương Trung: “Lý thuyết tấn công trước đây của chúng ta đã không còn phù hợp với sự phát triển của kỹ thuật quân sự hiện đại nữa rồi.

“Cuộc tấn công do tướng quân Tukhachev chỉ huy đã phơi bày điểm yếu của quân ta, các cấp chỉ huy đều không biết cách tổ chức tấn công trong điều kiện kỹ thuật hiện đại, bản thân tôi cũng không có nhiều kinh nghiệm trong việc này.”

Chờ chút, nghe thế nào cũng thấy giống như đang ở Versailles vậy?

Quả nhiên, có người chế nhạo: “Ngài đã bắt được mười vạn quân Prosen, vậy mà còn nói không có kinh nghiệm tổ chức tấn công, vậy thì chẳng lẽ trong quân Đồng minh không ai biết cách đánh trận sao?”

Vương Trung: “Lúc tôi tấn công, quân địch vừa đói vừa rét, lúc mới đột phá, pháo của bọn chúng đều bị đóng băng, căn bản không thể tổ chức phòng ngự hiệu quả.

“Nói trắng ra thì chiến thắng đó là do quân địch dâng tặng. Sau đó, sở dĩ chúng ta có thể đẩy quân địch về bờ đông sông Desna là vì tiếp tế của bọn chúng quá kém, lúc gặp phải tuyến phòng thủ kiên cố của quân địch, chúng ta lập tức bị chặn lại.

“Chúng ta cần thời gian để học hỏi, tất cả các cấp chỉ huy đều phải học.”

Thật ra Vương Trung đang nói về bản thân mình, trong game, hắn chỉ thường chỉ huy cấp tiểu đoàn, nhiều nhất là cấp trung đoàn, sau đó là đóng vai trò quan sát toàn cục như trong game Hearts of lron, còn chỉ huy cấp tập đoàn quân, Vương Trung mới chỉ thử qua trong một số game chiến thuật ít người chơi.

Tuy nhiên, game dù có chân thật đến đâu cũng chỉ là game, nó được lập trình dựa trên một số quy tắc nhất định để mô

phỏng chiến tranh.

Thực lòng mà nói, Vương Trung không biết phải chỉ huy một quân đoàn tấn công như thế nào, hắn cần phải học hỏi thêm.

Tuy nhiên, Vương Trung cảm thấy năm sau hắn vẫn phải phòng ngự.

Xe chở pháo 100mm mới được sản xuất cũng giống như xe tăng chống tăng không có tháp pháo, rất thích hợp để phòng ngự.

Cho nên lúc này, Vương Trung không chỉ đang trả lời câu hỏi của các quan ngoại giao mà còn đang sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

Lúc này, John Wick - vị tùy viên quân sự cũng tiến tới: "Tôi nghe nói tướng quân Rokossovsky cho rằng năm sau chúng ta chủ yếu vẫn là phòng ngự?"

Vương Trung: "Đương nhiên là sẽ có một số cuộc tấn công cục bộ, phản công cũng là một phần của phòng ngự."

"Ra vậy, cách nhìn của ngài rất giống với vị Tư lệnh Hạm đội Thái Bình Dương mới nhậm chức." John Wick nói ra những lời không phù hợp với bộ quân phục lục quân trên người.

Quân đội Mỹ cũng có mâu thuẫn nội bộ giữa lục quân và hải quân, không quân lục quân (lúc này Mỹ chưa có lực lượng không quân độc lập) sử dụng chữ "P" để đặt tên cho máy bay chiến đấu, còn hải quân thì sử dụng chữ "F".

Không quân lục quân thích sử dụng động cơ làm mát bằng dung dịch, khiến hải quân phải tranh giành động cơ làm mát bằng không khí.

Đương nhiên loại mâu thuẫn này chỉ là không ưa gì nhau, chứ chưa đến mức lục quân chế tạo tàu sân bay, hải quân chế tạo xe tăng.

Vương Trung: 'Vị Tư lệnh Hạm đội Thái Bình Dương mới nói như thế nào?"

John Wick: "Ông ấy nói hạm đội sẽ tập trung phòng ngự, quyền chủ động tấn công thuộc về Phù Tang."

Vương Trung gật đầu, điều này chắc chắn không sai.

Trên Trái Đất cũng vậy, cả năm 1942 là do Nhật Bản tấn công, mặc dù Mỹ đã chủ động chiếm đóng đảo Guadalcanal, nhưng nhìn từ khoảng cách thì việc Mỹ chiếm đảo cũng là một động thái phòng thủ.

Lúc đó, Nhật Bản bí mật đưa người lên đảo Guadalcanal gần cảng Moresby để xây dựng sân bay, chuẩn bị tấn công cảng Moresby, sau đó bị Mỹ phát hiện, liền chiếm luôn hòn đảo này. Sau đó, Nhật Bản liên tục đưa quân đến đảo Guadalcanal để chuẩn bi tấn công cảng Moresby hải quân cũng nhiều lần chủ động tấn công.

Vì vậy, mặc dù Mỹ đã thực hiện chiến dịch đổ bộ lên đảo Guadalcanal, nhưng thực chất đây là một trận chiến phòng thủ.

John Wick nhìn biểu cảm của Vương Trung, hỏi: "Chẳng lẽ tướng quân cũng am hiểu về hải quân?"

Vương Trung: "Không, không, tôi chỉ là lính bộ, sao có thể hiểu biết về hải quân? Tôi chỉ cảm thấy Hợp Chủng Quốc vừa mới tham chiến, sang năm chắc chắn sản lượng chưa thể đáp ứng được nhu cầu, phải đến năm 916 thì Hợp Chủng Quốc mới có thể phát huy hết sức mạnh."

John Wick: "Đúng vậy.'

Vương Trung đột nhiên cảm thấy mình giống như xạ thủ trong game, được cả đội bảo kê đến khi lên đầy đủ trang bị.

Lúc này, ban nhạc đã diễn tấu xong khúc nhạc nghỉ, điệu nhảy thứ hai sắp bắt đầu.

Rất nhiều vị khách vừa nghe thấy tiếng nhạc kết thúc liên quay đầu tìm kiếm bạn nhảy.

Lúc này Lyudmila vẫn chưa quay lại phòng tiệc, chắc là đang sửa váy.

Những người đàn ông nhanh nhẹn đã hành động.

Vương Trung thấy có người đến mời Olga nhảy nhưng bị cô từ chối, sau đó anh ta quay trở lại bàn tiệc với vẻ mặt tiếc nuối.

Vương Trung vội vàng hỏi: "Sa hoàng nói gì vậy?"

Vị quan ngoại giao đáp: "Sa hoàng nói vừa rồi nhảy Flamenco bị treo chân, bây giờ chỉ có thể ngồi nghỉ ngơi, hy vọng chúng ta hãy cứ tự nhiên."

Vương Trung có linh cảm nếu mình đi mời Olga, chắc chắn cô ấy sẽ khỏi ngay lập tức.

John Wick cũng nói: "Nếu ngài đi mời thì chắc chắn Sa hoàng dù có bị đau chân cũng sẽ đồng ý."

Vương Trung: "Không đâu, tính cô ấy thất thường lắm. Tôi đã nói rồi, theo đuổi Sa hoàng khó như lên trời."

Hỏng rồi, vô tình biến Olga thành đóa hoa cao ngạo khó với tới rồi.

John Wick lại nói: "Bên kia có rất nhiều phu nhân đang nhìn ngài đấy, ngài không định mời ai sao?"

Vương Trung: "Hình như tôi cũng bị trẹo chân, ý tôi là bị vị hôn thê giam vào chân."

“Ra vậy.” John Wick tỏ vẻ đã hiểu, Thì ra là vậy.”

Vũ hội cứ thế tiếp tục.

Phải đến khi vũ hội kết thúc, Lyudmila mới quay trở lại, nghe nói là cô ấy bị mệt.

(Hết chương)

Chương 130: Không Vặt

Chương 136: Ngày cuối cùng của năm đầu tiên chiến tranh

Chương 136: Ngày cuối cùng của năm đầu tiên chiến tranh

Sáng sớm ngày 31 tháng 12, Vương Trung thức dậy, sờ sang bên cạnh, phát hiện hôm nay kỳ lạ là bên cạnh trống không, ga giường đã nguội lạnh, chứng tỏ Lyudmila đã dậy từ lâu.

Vương Trung vén chăn ngồi dậy, thấy Nelly đang thêm củi vào lò sưởi.

Vương Trung: "Lyudmila đâu rồi? Sao không ôm tôi buổi sáng như mọi ngày? Nelly, cô… ôm tôi một cái đi?"

Nelly vỗ ngực, phát ra tiếng "bich bịch": "Anh chắc chứ?"

Vương Trung: "Cứng cũng được, quan trọng là tôi muốn cảm nhận tình yêu thương."

Nelly dùng ánh mắt "yêu thương" nhìn Vương Trung.

Yêu thương kẻ ngốc cũng là một loại yêu thương.

Vương Trung từ bỏ ý định làm nũng, xoay người đứng dậy: "Lấy quần áo cho tôi."

Một lát sau, Vương Trung thay quân áo xong, bước ra khỏi phòng, vừa đi được vài bước, nhìn qua cửa sổ trên hành lang, hắn thấy Lyudmila đang chỉ huy người hầu khiêng một cây thông vào sân.

Vương Trung: "Làm gì mà phải chặt cây vậy?"

Nelly: "Trang trí cây thông Noel đấy."

“Giáng sinh không phải… A.” Người Ant không đón Giáng sinh vào ngày 25 tháng 12 mà là ngày 7 tháng 1, vì vậy họ gộp chung Giáng sinh và năm mới, ngày 31 tháng 12 phải trang trí cây thông Noel.

Chẳng trách Lyudmila lại dậy sớm như vậy.

Lúc này, Vương Trung nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên từ trong thư phòng, vội vàng chạy tới, thấy quản gia đang cầm ống nghe.

Thấy Vương Trung bước vào, quản gia nói: “Tướng quân Rokossovsky sao, tôi bảo ông ấy chờ một lát.”

Nói xong, ông đưa ống nghe cho Vương Trung.

Vương Trung nhận lấy ống nghe: “Tôi là Rokossovsky.”

“Tướng quân.” Giọng nói ở đầu dây bên kia vang lên,‘Tôi là giám đốc trung tâm thử nghiệm vũ khí của Cục quân giới, chúng tôi vừa nhận được hai chiếc… à thì, hai chiếc xe kỳ lạ, nghe nói là do ngài yêu cầu sản xuất gấp, yêu cầu chúng tôi tạm dừng việc thử nghiệm pháo tự hành 76mm.”

Pháo tự hành 76mm, chính là SU-76, loại pháo này đã được thông qua trước khi Ủy ban kiểm tra được thành lập, mục đích là để tận dụng khung gầm của xe tăng T-70 đã được sản xuất.

Rốt cuộc thì xe tăng hạng nhẹ đã chứng minh là vô dụng trên chiến trường vào tháng 6, nhưng khung gâm đã được sản xuất, dây chuyên sản xuất cũng đã được lắp đặt, thay đổi dây chuyền sản xuất sẽ rất phiền phức, chi bằng dùng nó để sản xuất pháo tự hành.

Ở Trái Đất, không chỉ Liên Xô áp dụng cách làm này, Đức cũng vậy, xe tăng Panzer III nhanh chóng bị loại bỏ vì lỗi thời, nhưng dây chuyền sản xuất khung gầm của Panzer III không

thể sản xuất loại xe tăng khác, vì vậy họ đã sử dụng nó để sản xuất pháo tự hành Sturmgeschutz III.

Có lẽ xe tăng Panzer III đã lỗi thời ngay từ khi Chiến dịch Barbarossa bắt đầu, nhưng pháo tự hành Sturmgeschitz III lại là một loại vũ khí lợi hại, được sử dụng cho đến khi chiến tranh kết thúc. Vương Trung: "Hôm nay các anh định thử nghiệm SU-76 sao?"

"Vâng, chỉ còn hai hạng mục nữa là kết thúc."

"Vậy thì cứ thử nghiệm xong đi. Bảo với đội ngũ thiết kế là họ được nghỉ phép rồi, qua năm mới làm tiếp, không cần phải vội vàng." Vương Trung nói.

"Vâng." Giám đốc trung tâm thử nghiệm đáp,'Cảm ơn tướng quân đã thông cảm."

Vương Trung: "SU-76 rất quan trọng đối với quân đội chúng ta."

SU-76 là một loại pháo tự hành hạng nhẹ, cơ động, đã phát huy tác dụng rất lớn, nó không chỉ đơn giản là sản phẩm của việc tận dụng dây chuyền sản xuất khung gầm xe tăng hạng nhẹ.

Nhược điểm của SU-76 là nó sử dụng khung gầm của xe tăng hạng nhẹ, sau khi lắp pháo 76mm thì không còn đủ trọng lượng để tăng cường giáp.

Ngược lại, pháo tự hành Sturmgeschitz III thậm chí còn có lớp giáp dày hơn cả xe tăng Panzer III.

Mà Vương Trung bây giờ gật đầu phương án vận chuyển xe 100mm này, thật ra cũng là sử dụng ý tưởng của pháo tự hành xung kích số 3 Trái Đất, dùng khung gầm xe tăng chở pháo lớn, sau đó mặt trước có lớp giáp bảo vệ tương đối đáng tin cậy.

Nhưng mà ngay từ đầu pháo tự hành xung kích số 3 Trái Đất thật sự là một khẩu pháo tự hành xung kích, chủ yếu là yểm trợ bộ binh công phá lô cốt, về sau mới được lắp nòng pháo dài hơn để dùng chống tăng.

Vương Trung lược bỏ giai đoạn pháo tự hành xung kích, trực tiếp chế tạo pháo chống tăng.

Chủ nhiệm trung tâm khảo thí: "Vậy chúc ngài năm mới vui vẻ."

Vương Trung: "Cũng chúc mọi người năm mới vui vẻ."

Nói xong hắn cúp điện thoại trước, sau đó phát hiện Mikhail quản gia đang nhìn mình.

Mikhail: "Ngài làm vậy có ổn không ạ? Ngài đã thông báo hôm nay phải tiếp tục công việc, ngài ở đây đón năm mới thật sự ổn sao ạ?"

Vương Trung nghĩ nghĩ, quả thật là địch mạnh ngay trước mắt, mình ở nhà hưởng thụ cuộc sống không ổn lắm.

Đột nhiên, hắn nảy ra một ý tưởng tuyệt vời: Trước khi xuyên không xem chương trình mừng xuân, thường xuyên có màn chúc Tết, các đơn vị quân đội hình như đều là chỉ huy đơn vị xuống tận cơ sở cùng các chiến sĩ đón Tết.

Sao không học hỏi kinh nghiệm tiên tiến nhỉ?

Thế là Vương Trung búng tay một cái, nói với Mikhail: "Báo cho Lyudmila, hôm nay chúng ta đến Kubinka, cùng ăn bữa cơm tất niên với các chiến sĩ - ý tôi là bữa cơm năm mới. Bảo nhà bếp sơ chế nguyên liệu nấu ăn hôm nay trước, sau đó chất lên xe, các đầu bếp cũng lên xe."

Mikhail kinh hãi: "Điều này… Tôi chưa từng nghe nói đến cách làm như vậy!"

Vương Trung: “Vậy thì hôm nay ông được thấy rồi đấy. Tôi gọi điện cho Pavlov trước, kẻo ông ấy luống cuống tay chân.”

Hai tiếng sau, Kubinka.

Pavlov nhìn đoàn xe tải tiến vào thao trường, chớp chớp mắt. Vương Trung nhảy xuống xe, hỏi: “Thông báo xuống dưới chưa?”

Pavlov: “Tôi… Nói thật, chưa từng tổ chức hoạt động kiểu này, trước đây đúng là có dạ hội mừng năm mới, nhưng chủ yếu là sĩ quan liên hoan, còn chiến sĩ thì tổ chức lửa trại… chứ chưa từng làm như thế này.”

Vương Trung: “Ông nên tập làm quen dần đi, sau này loại hoạt động này sẽ ngày càng nhiều. Trước tiên cho xe chở nguyên liệu nấu ăn đến chỗ đội nấu cơm đi, đầu bếp chính nhà tôi cũng đến rồi, chúng ta…

Pavlov: “Ngài quên chúng ta có một đầu bếp người Pháp sao?” [Có lẽ tác giả quên nên vẫn giữ tên đúng]

Vương Trung võ đùi: “A đúng rồi, gặp ở Loktev. Anh ta… không hy sinh à?”

Pavlov: “Nghe nói lúc Olaci phá vây, anh ta cầm chảo rán phang loạn xạ, đập nát đầu không ít tên Prosen.’

Vương Trung: “Tôi chỉ biết đầu bếp Ý lúc nấu ăn hay nổi khùng đập phá thôi, không ngờ đầu bếp Pháp cũng vậy.”

Pavlov: “Vậy thì hôm nay ai là bếp trưởng?”

Vương Trung: “Dọc đường chúng ta cũng đâu có được ăn món Pháp nào, không phải đều là món ăn bình thường của người Ant sao? Kem chua nè, dưa chuột muối chua nè, món hầm chanaki nè…”

Pavlov chỉ nhún vai.

Vương Trung quay đầu lại nói với Nelly đi theo phía sau: "Này, báo cho bếp trưởng nhà chúng ta… Ơ, sao cô lại đội mũ thủy thủ rồi?"

Lúc ở trang viên Rokossovsky, Nelly đã thay mũ thủy thủ bằng mũ đội đầu của hầu gái.

Nelly: "Bây giờ tôi vào doanh trại, vậy thì lại là lính rồi."

Sau đó tiến hóa thành á chủng, hầu gái thú đội mũ quân đội? Tuyệt kỹ là rút súng tiểu liên MP40 từ trong váy ra thi triển tốc biến?

Nelly: "Để tôi đi báo cho bếp trưởng là có một đầu bếp người Pháp đến đảm nhiệm vị trí bếp chính hôm nay. Nhưng mà có khả năng là vị đầu bếp Pháp kia phải so tài thắng bếp trưởng nhà mình mới có quyền cầm chịch."

Đầu bếp người Ant dữ dan vậy sao?

Nelly đã xoay người chạy đi mất.

Pavlov nhìn theo bóng lưng Nelly, nói: "Nếu tôi có con gái thì phải như thế này."

Vương Trung tò mò hỏi: "Ông không có con gái à?"

Pavlov nhún vai: "Tôi cũng muốn lắm, nhưng toàn là lũ nhóc con trai, phiền chết đi được, nhất là lúc chúng nó lớn đến bảy, tám tuổi, y như con chó kéo xe già nhà tôi lúc còn trai trẻ, thấy thứ gì là tháo tung ra hết, hễ thứ gì trong nhà có thể mở ra là phá bằng sạch.

"Cậu có biết cái cảm giác ngẩng đầu lên muốn xem giờ thì thấy cái đồng hồ bị tháo tung ra đau khổ thế nào không? Hay là lúc muốn nghe radio thì phát hiện linh kiện bán dẫn bên trong bị lũ nhóc rút ra làm hỏng… Ôi Chúa ơi."

Pavlov nói xong lộ ra vẻ mặt đau khổ. Vương Trung: "Bọn họ bây giờ thế nào rồi?"

Pavlov: “Bây giờ á? Cả ngày viết thư đòi tôi xin chữ ký của cậu. Tôi in mấy tờ báo, ký tên cậu vào bên dưới ảnh ở trang nhất.”

Vương Trung: “Ông… giả chữ ký của tôi à?”

“Ừ, thế còn hơn là đi làm phiền cậu chứ sao? Dù sao thì chúng nó cũng có biết chữ ký của cậu đâu.” Pavlov giang hai tay ra.

Vương Trung: “Lần sau đưa tôi, để tôi ký.”

“Không không không, như vậy chữ ký trước đây sẽ bị lộ tẩy mất.” Pavlov lắc đầu nguầy nguậy, Thôi thì cứ như vậy đi.’

Vương Trung mỉm cười.

Dù sao cũng vừa mới qua đông chí, màn đêm nhanh chóng buông xuống.

Nghe nói ở St. Andrewsburg, ban ngày ngắn ngủi đến mức chỉ như một khoảnh khắc.

Lúc này, đóng quân ở Kubinka trên danh nghĩa có ba sư đoàn:

Đầu tiên là Sư đoàn bộ binh cơ giới Cận vệ số 1 “Cờ đỏ’ đã được bổ sung quân số, đây là lực lượng chủ lực trong Quân đoàn cơ động mà Vương Trung đang xây dựng.

Tiếp theo là Sư đoàn bộ binh cơ giới số 225 được thành lập làm sư đoàn kiểu mẫu. Sư đoàn này thực ra vẫn chưa đủ quân số, rất nhiều đơn vị kỹ thuật còn khuyết người, xe tăng của lữ đoàn thiết giáp thì đã đủ, nhưng lại thiếu thớt các loại xe khác, tổng cộng chỉ có một chiếc xe thiết giáp kéo tời có thể kéo xe tăng bị hỏng, xe tải của trung đoàn vận tải cũng chỉ có 50 chiếc.

Cuối cùng là Sư đoàn số 1 Quân đội Nhân dân Melainia, sư đoàn này hiện tại chỉ có 1/4 quân số, tin tốt là có rất nhiều lính

kỹ thuật, còn tin xấu là đám lính kỹ thuật này lại không có trang bị, xe tăng pháo, pháo chống tăng, pháo tự hành - cái gì cũng thiếu.

Lúc này, ba sư đoàn tập hợp cùng một chỗ, khắp thao trường mùng lên mấy chục đống lửa trại, vây quanh các chiến sĩ ở giữa.

Vương Trung rất nghi hoặc, tại sao đến giờ ăn cơm rồi mà vẫn chưa thấy dọn đồ ăn ra?

Nhưng hắn không dám hỏi, dù sao thân là người Ant mà lại không hiểu tập tục của người Ant thì rất kỳ quái.

Hắn đang vật lộn với cái bụng đói meo thì Lyudmila đi đến, nhét cho hắn mấy miếng bánh quy: "Ăn chút lót dạ đi, bữa tối nay phải đợi đến mười giờ."

Lúc này, các cô gái thuộc đội nấu cơm dùng đòn gánh gánh những chiếc rổ đi ra, bên trong là các loại bánh ngọt, xem ra cũng là để mọi người lót dạ.

Lyudmila nói tiếp: "Phải nghĩ cách cho mọi người giải trí nữa."

Vương Trung: "Vậy chúng ta mở màn trước nhé? Múa flamenco một bài?"

Lyudmila mắng: "Anh nhìn xem ở đây có ban nhạc nào đâu mà múa, ai chơi nhạc cho anh múa? Hơn nữa, bộ đội nhảy múa thì sao có thể nhảy loại nhạc ở vũ hội của quý tộc được?"

Vương Trung lập tức hiểu ra các chiến sĩ nên nhảy loại nhạc gì: Đương nhiên là điệu nhảy hủy diệt đầu gối rồi! Nghĩ vậy, Vương Trung nảy ra ý tưởng, hắn nhớ Yegorov rất biết nhảy điệu này, thế là hắn tiến lên một bước, hét lớn: "Yegorov

Pavlov: "Anh ta đi vào thành phố với Katya bác sĩ rồi, tối nay chắc không về đâu."

Chết tiệt, lúc thế này lại không có Yegorov.

Vương Trung nhìn sang Pavlov: "Ông biết nhảy điệu nhảy gãy chân đó không?"

Pavlov: "Tôi á? Nhìn thân hình của tôi có giống kiểu người biết nhảy điệu đó không? Đầu gối tôi gãy trước cho cậu xem bây giờ."

Vương Trung nhíu mày, đúng lúc này, hắn nhìn thấy phó quan Vasili, thế là lại nảy ra ý tưởng: "Vasili, giao cho anh một nhiệm vụ. Nghĩ cách làm nóng không khí lên nào."

"Hả?" Vasili giật minh TOi á2"

Vương Trung: "Đương nhiên rồi, anh là nhạc sĩ mà. Hát đi!"

(Hết chương) Chương 137: Váy va bao tải

Vasili trừng mắt, chưa kịp nói gì thì đã có người xung quanh ồn ào: "Vasili, lên hát một bài đi!"

Cảnh tượng này quá đỗi quen thuộc với Vương Trung, tuy hắn chưa từng đi lính, nhưng thời còn đi học, từ cấp 2, cấp 3 cho đến đại học, năm nào cũng phải trải qua huấn luyện quân sự.

Trong lúc huấn luyện quân sự thường có trò tập hát, thường là do huấn luyện viên dẫn dắt mọi người cùng nhau ồn ào, sau đó bắt đầu hát, phương pháp này tuy thầm lặng nhưng lại rất hiệu quả trong việc bồi dưỡng tinh thần đoàn kết và ý thức cạnh tranh.

Lúc này, thấy có người xung phong, Vương Trung lập tức hùa theo: "Vasili, lên hát một bài đi!"

Hắn vừa khích lệ, những người ở gần đó nghe thấy, biết chuyện gì xảy ra bèn lập tức hưởng ứng, cùng nhau ồn ào hướng ve phía Vasili. Lúc đầu tiếng hô hào còn chưa đồng

đều, nhưng Vương Trung chủ động dẫn dắt vài lần, lại thêm động tác võ tay, dân dần tiếng hô đã trở nên đều nhịp.

"Vasili, lên hát một bài đi!"

Bốp! Bốp! Bốp!

Các chiến sĩ Melainia không hiểu tiếng Ant, không biết chuyện gì xảy ra, nhưng thấy trò ồn ào có vẻ thú vị nên cũng bắt chước làm theo.

Đối mặt với tiếng vỗ tay đều đặn cùng tiếng hò reo của tất cả mọi người, Vasili dậm chân một cái: "Được rồi, để tôi hát cho. Philippov, lên đánh trống!"

Philippov ở dưới đài kêu khổ: "Cậu hát thì hát một mình đi, sao lại lôi tôi vào, mất mặt một mình cậu là được rồi!"

Vương Trung: "Làm gì có chuyện mất mặt, đáp lại nhiệt tình của đồng đội, lên biểu diễn một tiết mục thôi mà! Hai người làm nóng không khí lên, lát nữa đến lượt mọi người."

Philippov cầm trống đi lên, Vương Trung còn trêu chọc: "Nhìn kìa, cậu không phải lúc nào cũng mang theo trống đó sao?"

"Tôi cũng đoán được là sẽ thế này, nhưng không ngờ lại biểu diễn trước mặt toàn thể cán bộ, chiến sĩ."

Vương Trung: "Sợ à?"

Philippov cười: "Sao có thể, chẳng lẽ còn đáng sợ hơn hỏa lực của quân Prosen sao?"

Vương Trung cười ha hả, hắn rất tán thành câu nói này của Philippov, hắn cũng cảm thấy sau khi vào sinh ra tử ngoài chiến trường trở về, dường như năng lực biểu đạt trước đám đông của bản thân mạnh hơn trước, bởi vì không còn sợ hãi nữa.

Philippov gõ trống, Vasili bắt đầu cất giọng hát bài “Tanya - Katyusha’ kia.

Vương Trung mỉm cười, bài hát này cũng gợi lên rất nhiều hồi ức, hồi đó ở Loktev, mấy nghìn học viên quân sự được bổ sung vào “Lực lượng chiến đấu Rokossovsky” - lúc bấy giờ vẫn chưa phải sư đoàn - cũng hát vang bài hát này.

Khi đó, bài hát này là một ca khúc ca ngợi tình yêu thuần túy, trong lòng Vương Trung nó cũng giống như bài “Cô gái đối diện hãy nhìn sang”, nhưng giờ đây, bài hát này đã nhuốm màu chiến tranh, nó vẫn ca ngợi tình yêu, nhưng đồng thời cũng ca ngợi tuổi trẻ của những người lính trong chiến hỏa.

Trước khi xuyên không, Vương Trung rất ngưỡng mộ loại tuổi trẻ này. Đó là tuổi trẻ của ông nội hắn, sau khi tốt nghiệp, ông hát vang “Gánh vác trên vai trách nhiệm hưng vong của đất nước”, hòa vào dòng thác cuồn cuộn của phong trào dân tộc tự cứu.

Đó là tuổi trẻ của cha hắn/‘Trên lá cờ của Tổ quốc có màu máu của chúng ta nhuộm đỏ’.

Lúc đó Vương Trung cảm thấy rất lãng mạn.

Bây giờ đến lượt hắn, tuy là ở một thế giới khác.

Lúc này, Vasili hát đến đoạn điệp khúc, giọng hát có chút khàn đặc: “Tanya, Katyusha của anh, em có còn nhớ mùa hè rực lửa năm ấy?”

Mùa hè rực lửa, ý chỉ hỏa lực của quân Prosen vô cùng dữ dội.

Thế nhưng, những người thanh niên trong biển lửa vẫn ca ngợi tình yêu.

Vương Trung có thể tưởng tượng ra cảnh tượng một ngày nào đó trong tương lai, học sinh cấp hai sẽ phải viết cảm nhận

về bài hát này, chắc chắn là sẽ rất đau khổ.

Không tự mình trải qua thì làm sao hiểu được ý nghĩa của bài hát này đối với những người lính trẻ tuổi.

Nghĩ đến việc học sinh sau này phải viết cảm nhận về bài hát, Vương Trung bắt đầu suy nghĩ, có phải nên trả lời là "Thực ra, những người lính hát không phải là tình yêu, mà là thông qua cách này để thể hiện khát vọng về một cuộc sống hòa bình, hạnh phúc sau khi chiến thắng"?

Vasili vừa dứt lời, có người huýt sáo ba tiếng rất tinh nghịch.

Hơn nữa không chỉ một người huýt sáo, xem ra ai cũng biết đoạn này phải có tiếng huýt sáo.

Đột nhiên, Vương Trung thấy trong đám đông có người nhúc nhích muốn thử sức, thế là hắn chỉ tay về phía đó, sau đó làm động tác 'lên đi".

Một chàng trai bước ra khỏi đám đông, trên tay câm một cây balalaika.

Vương Trung vốn tưởng rằng anh ta muốn lên góp vui, không ngờ anh ta vừa gảy đàn vừa hát một bài khác:

"Có một mùa he, trời vừa mới sáng, tôi nhìn sang nhà bên cạnh!"

"Thấy một cô gái mắt đen, đang hái đầy giỏ nho.

"Tôi bỗng đỏ mặt, tim đập rộn ràng, muốn mở lời nói với nàng.

"Hãy đến bên sông, cùng tôi đón ánh bình minh!"

Vương Trung nhíu mày, hắn từng xem "Sông Đông êm đềm, biết rõ "den bên sông" không đơn giản chỉ là cùng nhau

đón bình minh, đây là người Nga, rất phóng khoáng, căn bản không cần tiếng cối xay nước che đậy.

Không biết từ lúc nào, Popov đã đứng bên cạnh Vương Trung, nhỏ giọng hỏi: "Thế này có ổn không? Sẽ biến thành đại hội ca nhạc tình yêu mất, hay là hát "Bài ca Chiến tranh Thánh" gì đó?"

Vương Trung: "Không cần, các chiến sĩ sẽ tự mình tham gia cuộc chiến tranh thần thánh, bây giờ cứ để họ tận hưởng những điều không thể tận hưởng trên chiến trường đi. Tình yêu chốn sa trường đặc biệt lãng mạn, ông hiểu không? Giống như việc bạn tìm thấy một đóa hoa nhỏ trên chiến trường đầy xác chết, khung cảnh như địa ngục xung quanh sẽ khiến bông hoa đó trở nên rực rỡ hơn."

Vương Trung vừa dứt lời, đột nhiên cảm thấy những lời này nên được ghi chép lại, đây chính là tư liệu quý giá, sau này phải tìm người chuyên môn ghi lại những câu nói của mình, như vậy sẽ tạo ra rất nhiều câu châm ngôn khiến học sinh sau này phải vò đầu bứt tai khi viết cảm nhận.

Chàng trai vừa đàn balalaika vừa hát bài "Cô gái mắt đen", khi chuyển sang đoạn điệp khúc, ngón tay anh ta bỗng nhiên lướt nhanh hơn, biến tấu đoạn điệp khúc vốn du dương, êm đềm thành giai điệu sôi động như nhạc rock, sau đó có thêm một chàng trai khác bước ra, nhảy điệu nhảy hủy diệt đầu gối theo điệu nhạc.

Vương Trung bỗng lóe lên một ý nghĩ, hắn nhớ trước khi xuyên không từng xem một video nhảy của người Nga, được dàn dựng theo hình thức battle.

Hơn nữa, rất nhiều tiểu thuyết viết ve cuộc sống của quân nhân Nga cũng có cảnh battle nhảy, đây có lẽ là truyên thống của người Nga.

Nghĩ vậy, Vương Trung đợi bài "Cô gái mắt đen" kết thúc, bèn lên tiếng hỏi: "Các cậu là lính sư đoàn nào?"

Chàng trai chơi balalaika rụt cổ lại: "Có thể không phạt tôi đi dọn phân được không?"

Vương Trung: "Không phạt, hôm nay ai không lên biểu diễn thì người đó dọn phân. Cậu là lính sư đoàn nào?"

"Sư đoàn bộ binh cơ giới 225 ạt"

Vương Trung: "Tốt, Sư đoàn bộ binh cơ giới 225 làm tốt lắm, vỗ tay!"

Nói xong hắn ve tay theo nhịp.

Võ tay ba lần, Vương Trung hỏi: "Sư đoàn Cận vệ số 1 có tiết mục nào hay hơn không? Sư đoàn Cận vệ số 1 đâu, lên nào!"

Cảm giác quen thuộc ùa về, chính là cảm giác lúc tập hát trong các buổi huấn luyện quân sự!

Sư đoàn 225 lập tức hò reo, hưởng ứng theo Vương Trung: "Sư đoàn Cận vệ số 1 đâu, lên nào!"

Có người bên Sư đoàn Cận vệ số 1 hét lớn: "Tướng quân, chúng tôi không mang nhạc cụ theo, xin phép cho người về lấy nhạc cụt"

Vương Trung: "Cho phép! Những người khác, không có nhạc cụ thì không biểu diễn được sao? Sư đoàn 225, la ó sư đoàn lão đại của các cậu nào!"

Thế là Sư đoàn 225 ra sức la ó, bình thường trong lúc huấn luyện, các hạ sĩ quan của Sư đoàn Cận vệ số 1 đều chỉ bảo kinh nghiệm chiến đấu cho họ, quan hệ giữa hai sư đoàn cũng không tệ, lúc này càng không ngại ngần trêu chọc.

Đột nhiên, có người đứng dậy, là Dmitri vừa được điều động đến trung đoàn pháo binh, trung đoàn của anh ta hiện tại là một phần của sư đoàn pháo binh mà Vương Trung đang lên kế hoạch thành lập.

“Tuy bây giờ tôi bị điều động khỏi tiểu đoàn pháo binh sư đoàn, nhưng tôi vẫn là lính kỳ cựu của Sư đoàn Cận vệ số 1, để tôi lên trước!”

Nói xong, anh ta như một cơn gió lao đến khoảng trống giữa ba sư đoàn, bắt đầu biểu diễn màn xoay người như con quay, tư thế này đòi hỏi hai chân phải cong, chỉ cần nhìn thôi cũng biết rất khó.

Chàng trai chơi balalaika lập tức phối hợp, Philippov cũng gõ trống theo.

Dmitri càng xoay hăng hơn, anh ta vừa xoay xong thì bên phía Sư đoàn 225 đã có một người bước ra, battle với anh ta.

Hai người battle khoảng ba phút, cho đến khi kết thúc bài nhạc.

Lúc đứng dậy, cả hai đều thở hổn hển, sau đó nắm chặt tay nhau.

Vương Trung: “Tuyệt vời! V6 tay!” Lúc này, mấy người chạy về lấy nhạc cụ đã quay lại, trên tay cầm theo đàn bayan va violin.

Vương Trung: “Sao tôi không biết trong sư đoàn cũ của mình lại có người chơi violin nhỉ? Cậu là học sinh cấp ba à?”

Người chơi violin đáp: “Vâng, có chuyện gì sao ạ?”

“Cậu là lính bộ binh?” Vương Trung lại hỏi.

“Đúng vậy.”

Vương Trung: “Cậu không thể làm lính bộ binh được, chúng ta đang thiếu chỉ huy pháo phòng không, cần người tính toán các thông số bắn, phải là học sinh cấp ba, mai cậu đến tiểu đoàn pháo phòng không báo cáo đi.’

“Chuyện này… Bạn học của tôi đều ở sư đoàn bộ binh.”

Vương Trung: “Vậy các anh đều đi tiểu đoàn pháo cao xạ.”

“Chúng ta muốn đổ máu hy sinh!” Cậu trai cầm bayan lớn tiếng kháng nghị.

Vương Trung: “Các anh cho rằng ở tiểu đoàn pháo cao xạ thì không cần đổ máu hy sinh sao? Hừ, tôi đã biểu hiện cho Yegorov thấy, hắn nhất định sẽ giống như tôi lấy pháo cao xạ tới gần bộ binh xạ kích địch nhân, đến lúc đó các anh sẽ phải hy sinhI

“Hơn nữa bây giờ chúng ta dùng Thần Tiên phòng không khống chế kẻ địch tấn công, nhưng mà tu sĩ cầu nguyện chỉ có bấy nhiêu, chết cũng không có cách nào bổ sung ngay lập tức. Phòng không rất quan trọng đói

“Không đề cập tới cái này nữa, biểu diễn tiết mục của các anh đi! Không thể để cận vệ mất mặt một cơ động, các anh những tân binh vừa mới bổ sung lên này!”

Anh vừa dứt lời, chàng trai cầm đàn violon liền kéo lên giai điệu vui sướng.

Vương Trung: “Vân Tước?”

Không phải bài Vân Tước của Kajiura Yuki, mà là bài violin trứ danh Vân Tước, nếu có bằng hữu thi đậu đàn violon khẳng định biết.

Trước khi xuyên qua, Vương Trung không khéo lại có một người bạn như vậy.

Khúc nhạc này cũng rất dễ nhận ra, bởi vì mở đầu là dùng đàn violon bắt chước tiếng kêu của chim sơn ca, phảng phất như ở trong rừng rậm đột nhiên nghe thấy tiếng chim sơn ca hót vang trên đầu cành.

Sau đó khúc nhạc liền vui vẻ hẳn lên.

Bài hát này vì kéo nhanh, yêu cầu người diễn tấu rất cao, cho nên trở thành bài hát thường gặp trong kỳ thi vĩ cầm, cũng là bài hát chính của cao thủ vĩ cầm.

Ước chừng Ong-Ong-Ong-Rê-Mi-Fa trong khúc piano.

Vương Trung: "Nhưng mà Vân Tước không dùng tới bayan à?"

Bài hát này cân nhạc đệm đàn piano, Vương Trung không tưởng tượng nổi bayan sẽ làm thế nào để thay thế đàn piano.

Sau đó cậu trai cầm bayan nói cho Vương Trung đáp án: Không thay thế, cậu ta trực tiếp bắt đầu khiêu vũ, bayan chính là đạo cụ vũ đạo.

Vương Trung kinh ngạc. Lúc này có mấy cô gái trong đội giặt quân áo nắm tay nhau xuất hiện, các cô mặc váy, đang nhảy múa xoay tròn bên cạnh anh chàng bayan, giống như những đóa hoa tươi nở rộ.

Sự xuất hiện của cô gái khiến tất cả những thanh niên trẻ tuổi ở đây đều nhiệt tình hơn.

Phương diện này chỉ có thể nói là hai cậu trai trẻ tuổi thời không đều giống nhau.

Vương Trung đột nhiên rất muốn dạy bọn họ hát cô gái đối diện nhìn qua. Lúc tốt nghiệp cấp ba, lớp anh bao một phòng lớn làm lễ tốt nghiệp, đó là lần đầu tiên Vương Trung đến quán karaoke, lúc ấy có hai trường hợp cực kỳ nóng nảy, Vương Trung đến nay vẫn còn nhớ rõ.

Một là đám nam sinh hợp xướng cô gái đối diện nhìn qua, chọc cho các cô gái cười tươi như hoa, một là lúc hát Bị cậu chinh phục như vậy, điểm số của MV hơi lớn, cả hội trường đều đang hò reo.

Vương Trung khi đó mới ý thức được, chinh phục này cũng có thể là chỉ khoảng cách giữa hai người thành số âm.

Một khúc nhạc kết thúc, Vương Trung nói với cậu trai bayan: "Không tệ, không ngờ bayan là đạo cụ!"

Kết quả lúc ấy cậu ta đã bắt đầu diễn tấu, sau đó nhường "sàn nhảy" cho các cô gái.

Các chàng trai yên tĩnh lại, nhìn các cô gái.

Chờ một khúc nhạc kết thúc, Vương Trung hô: "Không sai, tôi tuyên bố các cô gái thắng ván này!"

Tất cả mọi người cùng nhau võ tay.

Vasili bỗng nhiên hô: "Các cô gái, váy các cô mặc, nhìn thế nào cũng giống như cắt đi cái túi lót! Bên cạnh còn có chữ viết, nặng năm mươi ký!"

Vương Trung vừa nhìn, cũng không phải là còn có chữ saol

Lập tức có cô gái hô: "Đây là túi đựng hành lý cho chúng tôi! Không phải túi đựng lương thực của đội nấu cơm! Anh đừng bôi bẩn trong sạch của chúng tôi!"

Vasili cười to: "Các cô bỏ hết vào trong túi của mình đi!"

Vương Trung: "Váy quân trang đâu?"

Pavlov: "Họ là lính hợp đồng, không được cấp phát quân trang, chỉ có quần áo quyên tặng từ hậu phương."

Vương Trung nhớ tới Nelly, nàng cũng là lính hợp đồng, chiếc mũ hình thuyền kia hình như là do Lyudmila đưa cho.

Vương Trung thở dài, nói: "Phát thêm túi cho các cô gái."

Các cô gái hoan hô.

Vương Trung thì nhớ tới ca từ Tanya - Katyusha :

Có lúc ta có thể trông thấy trong đám người

Thân ảnh thân ái quen thuộc kia

Mũ tròn nhỏ màu lam, áo ngắn màu lam

Váy tối màu, dáng người thiếu nữ…

Anh nhìn cái váy làm từ túi mì, lộ ra nụ cười bất đắc dĩ nhưng cũng không đắng chát, một ngày nào đó trong tương lai, đây cũng sẽ trở thành hồi ức chiến tranh quý giá, xuất hiện ở trên hồi ức của ai đó.

(Hết chương) Chương 138: Hãy gọi tôi la Tovaryš

Vương Trung tiếp tục thực hiện trách nhiệm của mình: "Đừng thua các cô gái! Còn ai nữa không? Lên nào các chàng trai!"

Lúc này có một nhóm người đứng dậy, Vương Trung nhìn kỹ thì ra là quân đội Melainia, vội vàng mời họ ra giữa hội trường.

"Hãy cùng chào đón những người con của Melainia…"

Vương Trung do dự, gọi là huynh đệ thì có vẻ phong kiến quá, gọi là chiến hữu thì tuy đúng nhưng không thể hiện được ý "tuy khác dân tộc nhưng chúng ta đồng lòng nhất trí".

Suy nghĩ một hồi, anh thấy chỉ có một từ là phù hợp nhất, bèn nói: "Hãy cùng chào đón Tovaryš đến từ Melainial [Tovaryš : Bạn đồng hành]

Không còn từ nào thích hợp hơn từ này nữa, từ này vốn được dùng để chỉ những người bạn trong hải quân, sau này được mở rộng nghĩa là Tovaryš, những người có chung chí hướng.

Cùng chung chí hướng, tức là đánh bại Prosen, giải phóng quê hương bị chiếm đóng.

Quân đội Melainia định biểu diễn luôn, nghe thấy Vương Trung hô "Tovaryš" thì dừng lại nhìn anh.

Vương Trung: "Tiếp tục đi, Tovaryš, tiến lên, Tovaryš!"

Người Melainia nhìn nhau, sau đó bắt đầu màn trình diễn của mình, bài hát được hát bằng tiếng Melainia, nhưng Vương Trung đã từng nghe giai điệu này, biết đó là quốc ca của Melainia.

Người Melainia vừa hát quốc ca vừa nhảy điệu nhảy truyên thống, so với điệu nhảy như muốn trả thù đầu gối của người Ant thì lại là một hương vị khác.

Tiếp theo, Vương Trung ngoài việc thỉnh thoảng lại ra ngoài dẫn đầu hò reo, khích lệ tinh thần cạnh tranh giữa các sư đoàn thì những lúc khác chỉ ngồi xem mọi người biểu diễn văn nghệ.

Gần 11 giờ, xe tải chở đồ ăn từ nhà bếp chạy đến, thùng xe được hạ xuống biến thành một chiếc bàn ăn lớn, trên đó là những món ăn được đựng trong rổ và thau lớn.

Các bà các cô cầm muôi lớn xuất hiện, hét lớn với những cô gái đang nhảy múa cùng các chàng trai: "Đừng chơi nữa, đến lấy đồ ăn nào!"

Lúc này các cô gái mới tạm biệt các chàng trai, chạy về phía xe tải.

Vương Trung nghe thấy một bà cụ can nhăn: "Mấy đứa con gái này, còn mặc cả túi đựng đồ lên người! Sau này lấy gì đựng hành lý? Đến lúc đó tên quản lý kho khó tính kia lại mắng các con, rồi lại ríu rít chạy đến chỗ ta kêu oan!"

Có cô gái nói: “Bà ơi, trung tướng Rokossovsky nói sẽ phát cho mỗi người chúng con một cái túi mới!”

Bà cụ vẻ mặt bực bội nhìn Vương Trung: “Trung tướng gì ơi, sao cậu lại làm vậy? Cậu có biết bây giờ túi đựng bột mì quý giá thế nào không? Túi tốt chỗ nào cũng thiếu, cậu phát cho mấy cô gái này mấy trăm cái túi, trong khi đáng lẽ ra số túi đó phải được dùng để đựng bột mì cho binh lính của cậu ăn nol

“Cậu làm vậy, có ngày thua trận đấy!”

Lúc này bầu không khí rất sôi nổi, mọi người nghe thấy nghệ thuật quân sự của trung tướng Rokossovsky bị một bà cụ ở nhà bếp nghi ngờ thì cười ồ lên.

Ngoài những người cười ồ, còn có thanh niên quen biết bà cụ hỏi: “Bà llyinichna, bà có biết ông ấy là ai không?”

Bà llyinichna: “Sao lại không biết? Ngày nào ông ta chả lên báo! Ta tuy không biết chữ, nhưng xem tranh thì vẫn biết chứ! Đây là trung tướng Rokossovsky còn gì nữa!”

Chàng trai trẻ lại hỏi: “Vậy bà có biết ông ấy làm gì không?”

Bà llyinichna: “Hừ, bắt được khối tướng của Prosenl Chuyện bé xé ra to, ta đây chỉ cần cái móc lùa lợn là có thể tóm gọn con lợn nặng mấy chục cân, chẳng lẽ tướng còn nặng hơn lợn?”

Vương Trung hiểu ra, đây là một nông dân già cả đời chưa từng đọc sách.

Nên anh hỏi: “Bà ơi, sao bà lại đến đây nấu ăn?”

“Bởi vì con trai tôi đi đánh trận, ông mục sư tốt bụng đến sơ tán, tôi nói tôi muốn chờ con trai về, nhưng ông ấy đưa cho

tôi một cây xúc xích nặng 10kg, nói Ilyinichna, cam lấy cây xúc xích này, nghĩ đến công ơn của Chúa, đi đi.

“Sau đó tôi đi, chất lượng lạp xưởng kia thật là tốt! Tôi vốn muốn mang trâu của tôi đi, nhưng mà mục sư nói không được, ngươi nhanh ngồi lên máy kéo đi, tôi liền để trâu lại. Không biết người Prosen có cho trâu tôi ăn cỏ khô hay không!”

Bà lão lải nhải nói một đống, nhưng không nói vì sao bà lại nấu cơm, giống như rất nhiều người già đều như vậy, nói xong liền nói lời lạc quẻ.

Vương Trung đổi đề tài: ‘Hôm nay ăn gì?”

“Ngày cuối cùng của năm nay, còn có thể ăn gì đây?” Bà lão Ilyinichna vén tấm vải đậy trên giỏ lên, lộ ra món ăn được đựng trong đĩa: “Salad cá đông lạnh, tôi đã ăn một phần rồi, ăn rất ngon, đến một phần của tướng quân.”

Nói xong Bà lão liền cầm một đĩa, đưa cho một cô gái đội nấu cơm, vì thế cô gái chạy chậm đưa đến trước mặt Vương Trung, lúc đưa cho hắn còn mỉm cười.

Toàn bộ lực chú ý của Vương Trung đều đặt trên đồ ăn, món ăn này nhìn rất giống một loại bánh mà quê nhà Vương Trung lúc ăn sáng hay ăn, gọi là bánh ngàn lớp.

Dù sao thứ này nhìn thế nào cũng không giống như là salad.

Nhìn từ bên cạnh, nó được chia thành rất nhiều lớp, lớp trên cùng là màu đỏ, sau đó theo thứ tự là màu trắng gân với canh cá, không biết là màu vàng sữa của thứ gì, cùng với màu vàng thuần ở phía dưới cùng.

Hắn ghé sát vào ngửi thử, có mùi cá trích.

Tuy Vương Trung đã ăn không ít đồ ăn đặc sắc của Ant, nhưng loại salad này hắn vẫn là lần đầu thấy.

Vì thế hắn dùng mép nia xiên một miếng nhỏ cho vào trong miệng.

Mặc dù là món ăn chưa từng thấy, nhưng vì lòng hiếu kỳ của người Trung Quốc đối với đồ ăn, Vương Trung đã thử một miếng lớn.

Sau đó hắn nhíu mày, lớp màu đỏ phía trên này thật ra là củ cải đỏ, đúng là món ăn được dùng để tạo màu đỏ trong canh củ cải đỏ, ở giữa giống canh cá có rất nhiều thịt cá trích đông lạnh, phần hương vị này cũng rất ngon, phía dưới nữa là sốt mayonnaise phô mai, cuối cùng lót dưới cùng là khoai tây nghiền.

Cá đông lạnh và khoai tây nghiền đều có mùi vị rất ngon, mùi vị của củ cải đỏ - quen rồi cũng tạm được, nhưng sốt mayonnaise phô mai ở giữa thì có chút khó tả. Món ăn này chỉ có thể đánh giá —— tràn ngập phong cách nước ngoài.

Đương nhiên đối với người Ant mà nói, đây đại khái chính là hương vị quê nhà.

Nhưng Vương Trung với suy nghĩ đã ăn rồi thì ăn thêm miếng nữa, lại ăn thêm một miếng.

Hình như cũng không đến nỗi nào, thử thêm miếng nữa xem sao.

Cứ như vậy Vương Trung thử ăn thử hết phần salad kỳ lạ này.

Sau khi ăn xong câu nói đầu tiên của hắn: “Có món hầm Chanakhi không? Cho tôi một phần.”

Món hầm Chanakhi mà Aleksei Konstantinovich Rokossovsky yêu thích, cũng rất hợp khẩu vị của Vương Trung, ngoài ra bánh nhân sốt óc chó cũng không tồi.

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna trực tiếp cầm đi cái đĩa salad cá đông lạnh, đặt bát đựng món hầm vào trong tay Vương Trung: "Biết ngay là anh thích mà."

Vương Trung vừa ăn món hầm, vừa nhìn những người khác thưởng thức đồ ăn.

Ban đêm càng ngày càng tối, báo hiệu năm mới đã sắp đến.

Chờ đến khi ăn gần hết, các cô gái đội nấu cơm đẩy xe nhỏ đựng rượu xuất hiện, vì giữ nhiệt độ cho rượu, trên xe nhỏ lại có một lò thanl

"Không có nhiều ly chân cao như vậy." Cô gái đẩy xe hô lớn "Dùng bình nước của mọi người để uống tạm đi, trong thùng gỗ đầu tiên là rượu vang sủi, thứ hai là Vodka mà mọi người yêu thích nhất!"

Lúc nghe thấy Vodka, các binh sĩ đều trở nên phấn khích.

Nhưng Vương Trung nhìn thấy bọn họ đều ngoan ngoãn dùng bình nước giữ nhiệt uống rượu vang sủi trước, sau đó mới nhận Vodka.

Xem ra ăn tết phải uống rượu vang sủi trước rồi mới uống Vodka.

Nếu không đám người nghiện rượu này chắc chắn sẽ uống Vodka trước.

Giáo hội thế tục vẫn luôn lấy việc quảng bá rượu vang sủi - cũng chính là Champagne - trở thành một phần tuyên truyền, nhưng quảng bá nhiều năm như vậy, sản lượng Champagne tăng lên, nhưng vẫn bán không lại Vodka.

Vương Trung nhìn thấy xe đến trước mặt mình, cũng nhận một ít Champagne nhấp thử, sau đó lại nhận một ít Vodka.

Ngay khi một đoàn người ăn uống no say, đang nhâm nhi rượu, loa trong sân diễn tập Kubinka bắt đầu phát ra tiếng

chuông —— đây là báo hiệu năm mới đã đến.

Vương Trung cầm bình nước giữ nhiệt, quay sang Lyudmila Vasilyevna Melekhovna: "Chúc mừng năm mới."

Lyudmila cũng cười: "Chúc mừng năm mới, chúc anh đánh nhiều trận thắng."

Vương Trung gật đầu: "Đó là điều đương nhiên."

Tiếng chuông trong loa vang lên hồi cuối cùng, ngay sau đó là âm nhạc vang lên, hình như là bản biến tấu của bài "Bài ca ngợi Sa hoàng". Vương Trung dự cảm có thể Olga muốn đọc diễn văn.

Quả nhiên, giọng nói của Olga vang lên: "Hỡi thần dân của đế quốc, năm nay là một năm đầy khó khăn đối với chúng ta. Đế quốc Prosen đã tàn sát anh em, bạn bè, và cả cha mẹ của chúng ta. Chúng đã tàn bạo giết hại tù binh, tàn sát thường dân, để lại vô số tội ác tày trời trên mảnh đất này! "Hỡi đồng bào, một năm qua, khắp nơi trên lãnh thổ Ant đều là nỗi đau thương."

Lúc này Vương Trung đang nghĩ, không biết Olga có công khai chân tướng cái chết của Sa hoàng hay không. Nhưng người dân ở Yekaterinburg đã sớm biết Sa hoàng bị bắn chết vì kêu gào muốn đầu hàng.

Dù sao ngày hôm đó, có rất nhiều người ở Cung điện Mùa hè, còn có rất nhiều người đến ứng cứu, tất cả đều nghe thấy.

Cuối cùng, Olga cũng đề cập đến chuyện này: "Người Prosen thậm chí còn nã pháo vào Cung điện Mùa hè, lúc đó phụ hoàng của tôi vì tinh thần bị suy sụp do hoàng huynh tuan quốc, kết quả pháo của người Prosen đã khiến ông ấy hoàn toàn phát điên!"

Cho nên cuối cùng không quy kết Sa hoàng tội danh phản quốc, mà là phát điên sao.

Olga: “Kết quả là phụ hoàng đã giật lấy súng của lính canh và tự sát.”

Haiz, thật khiến người ta liên tưởng đến một quốc gia nào đó bị bắn tám phát súng vào lưng nhưng lại kết luận là tự sát.

Hợp Chủng Quốc, đừng có nhìn người khác nữa, chính là đang nói chú em đấy!

Olga: “Nỗi đau buồn to lớn đang bủa vây lấy tôi, nhưng tôi biết, lúc này tôi phải mạnh mẽ, đội lên mình chiếc vương miện nặng ngàn cân này! Tôi, Olga Nikolayevna Antonovna, xin thề sẽ dẫn dắt mọi người đi đến thắng lợi! Cho dù phải mất bao lâu, chúng ta cũng sẽ giành lại đất mẹ, sau đó tiến đánh vào quốc gia tội ác tay trời kia, tiêu diệt tận gốc mâm mống tội ác!”

Vương Trung gật đầu: “Rất tốt, ngắn gọn, súc tích, không dài dòng, chỉ nhấn mạnh kết quả.”

Đối với một người nông dân mù chữ như Bà lão Ilyinichna mà nói, kiểu diễn văn như vậy là thích hợp nhất.

Dù sao thế hệ trước ở Ant còn rất nhiều người nông dân lớn tuổi, phải để họ hiểu được.

Bài diễn văn của Nữ hoàng kết thúc, âm nhạc lại vang lên, nhưng lần này không phải là “Bài ca ngợi Sa hoàng”, mà là bài “Chiến tranh thần thánh.

Các binh sĩ bắt đầu reo hò: “Ural”

Dù sao cũng đã uống rượu, tiếng “Ura” vang lên không ngớt.

Vương Trung quay đầu nói với Pavlov và Popov: “Đêm nay chú ý một chút, đừng để ai uống say nằm ngủ ở sân tập, chết cóng thì phiên phức.”

Pavlov vỗ ngực: “Yên tâm đi! À, chúc mừng năm mới!”

Vương Trung vừa định đáp lại, trên trời bắt đầu có những bông tuyết nhỏ rơi xuống.

Không phải là trận tuyết lớn dữ dội hơn một tháng trước, mà là tuyết rơi nhẹ nhàng, trái ngược với phong cách của đất nước Ant này.

Vương Trung bỗng nhiên nhớ đến câu tục ngữ: "Tuyết rơi Triệu Phong Niên".

Lúc này Popov nghiêm túc nói với Vương Trung: "Tướng quân các hạ - à không, Tovaryš, tôi kiến nghị nên phổ biến quy trình công tác này của cậu cho tất cả các giáo sĩ trong quân đội."

Vương Trung: "Ý anh là thi hát? Chính là kiểu thi đấu ca hát theo từng nhóm đó?"

Popov: "Còn có phần thi hát tập thể, tôi nghĩ, trong cuộc thi hát lấy đơn vị làm đơn vị này, tuy mọi người chỉ so âm lượng cao thấp, thắng bại chỉ là chuyện hơn thua nhất thời, nhưng lại có tác dụng củng cố tinh thần đoàn kết." Nói nhảm, đây đều là kinh nghiệm mà quân đội ở thế giới kia đúc kết được sau bao nhiêu năm.

Popov: "Ngài nên đến đơn vị chúng tôi giảng bài, Tovaryš."

Vương Trung: "Thôi khỏi, tôi phải đi giảng bài nhiều nơi lắm, anh đi giảng cho bọn họ là được rồi, hoặc là bảo Pavlov tổng kết thành sách nhỏ, tôi thấy tài liệu tổng kết kinh nghiệm sau chiến đấu mà cậu ấy viết rất hay!"

"Tôi?" Pavlov kinh hãi: "Anh lại sai khiến tôi!"

Vương Trung phất tay: "Cứ quyết định như vậy đi!"

(Hết chương) Chương 139: Xoáy nước

Cuộc vui mừng năm mới kéo dài đến ba giờ sáng, sau đó mọi người mới lũ lượt trở về doanh trại dưới sự hò hét của các giáo sĩ.

Tối hôm đó Vương Trung ở lại Kubinka cùng Lyudmila Vasilyevna Melekhovna.

Sáng sớm hôm sau, Vương Trung dậy rất sớm, chuẩn bị đến sân thử nghiệm của Cục Quân giới để xem thử nghiệm xe chở pháo 100mm.

Dù sao đây cũng là nhiệm vụ trọng tâm, là cách khả thi nhất để đưa pháo 100mm lên xe bọc thép trước khi chế tạo được vòng đai tháp pháo lớn hơn T-34W.

Tất nhiên Vương Trung hy vọng có thể có một chiếc xe tăng hạng nặng có tháp pháo, loại pháo tự hành tấn công này tuy có chữ "tấn công", nhưng trên thực tế lại là loại vũ khí không thích hợp để tấn công.

Ban đầu, mục đích thiết kế của nó là để phối hợp với sư đoàn bộ binh tấn công các lô cốt cố định, nhưng sau này, công dụng thực tế của nó là để chống lại xe tăng trong phòng thủ.

Nhiệm vụ phá hủy lô cốt thường được giao cho Stuka hoặc pháo hạng nặng có cỡ nòng lớn hơn.

Quân đội Đức có pháo bộ binh 150mm, uy lực rất lớn, nhưng không cơ động được trên chiến trường.

Vì vậy, họ đã lắp đặt loại pháo bộ binh này lên khung gầm của xe tăng hạng nặng số 1, biến nó thành pháo tự hành Brummbar hiệu quả phá hủy lô cốt tốt hơn nhiều so với pháo tự hành tấn công số 3.

Vương Trung vừa suy nghĩ về những điều này vừa ăn sáng.

Hắn vừa đứng dậy, Lyudmila Vasilyevna Melekhovna cũng đứng lên.

Vương Trung: “Em đi đâu vậy? Cũng đến sân thử nghiệm của Cục Quân giới để xem thử nghiệm xe chở pháo 100mm của chúng ta sao? Nói cho em biết, tôi rất kỳ vọng vào nó đấy!”

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna thở dài: “Em về nhà! Dù sao em cũng là tu sĩ cầu nguyện, không cần phải thành thạo các kỹ năng khác. Thật ra em rất muốn tham gia khóa huấn luyện bắn tỉa để học cách dùng súng trường tiêu diệt kẻ địch, nhưng họ nói rằng tốt nhất tu sĩ câu nguyện không nên học những thứ này.”

Vương Trung: “Em muốn học thì cứ học, biết tự vệ vẫn tốt hơn.”

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna: “Họ yêu cầu em một khi bắn hết thần tiễn thì phải lập tức rút lui. Tất cả các tu sĩ cầu nguyện đều được yêu cầu như vậy.”

Vương Trung: “Vậy sao.”

Tu sĩ cầu nguyện là tài nguyên không thể tái tạo, cho dù huy động tất cả trẻ em trong Học viện Thần học cũng không được bao nhiêu.

Trên thực tế, tất cả những người có thể sử dụng thần lực đều là tài nguyên không thể tái tạo, chết một người thì chỉ có thể chờ đợi được sinh ra một cách tự nhiên, mà điều này cũng không chắc chắn.

Vì vậy, trước đây, phái Sùng Thánh của Giáo hội Chính thống giáo phương Đông luôn thận trọng trong việc sử dụng thân lực, thà rằng không sử dụng cũng phải đảm bảo an toàn cho họ. Bởi vì sự tôn tại của thân lực tượng trưng cho sự tôn tại của thần.

Vì phái Thế tục kiên quyết tin rằng thần lực là một hiện tượng khoa học, nên một mặt, họ không ngừng nghiên cứu

thần lực, mặt khác, họ có xu hướng sử dụng thần lực như một loại lực lượng thông thường. Việc phân tán Thần tiễn đến các đơn vị cấp cơ sở cũng là vì mục đích này.

Nhưng ngay cả phái Thế tục cũng sẽ không bố trí tu sĩ câu nguyện lên máy bay - một khi bị bắn hạ thì tỷ lệ sống sót gần như bằng không.

Vương Trung trìu mến nhìn vị hôn thê, lúc này nàng mới nói: "Việc anh để chúng em đảm nhiệm nhiệm vụ phòng không đã giúp nâng cao tỷ lệ sống sót của chúng em lên rất nhiều, em thay mặt cho tất cả các tu sĩ cầu nguyện cảm ơn anh."

"Ừ" Vương Trung gật đầu: "Đi thôi, Vasili, chuẩn bị xe!"

Vasili: "Báo cáo tướng quân, xe đã chuẩn bị xong."

"ĐỊ."

Sau khi đưa Lyudmila Vasilyevna Melekhovna về trang viên, đoàn xe của Vương Trung đến sân thử nghiệm vũ khí của Cục Quân giới. Sân thử nghiệm này và Kubinka nằm ở hai đầu của Yekaterinburg, nối liền hai địa điểm này sẽ đi qua tượng đài kỷ niệm Yekaterina II ở trung tâm Yekaterinburg, ba điểm tạo thành một đường thẳng.

Vừa vào sân thử nghiệm, Vương Trung đã nghe thấy tiếng pháo, bèn hỏi Vasili: "Pháo gì đang bắn vậy?"

Vasili lật xem tài liệu trên tay: "Có lẽ là đang thử nghiệm loại pháo tự hành sử dụng khung gầm T-70, có thể là còn một số hạng mục thử nghiệm chưa hoàn thành hôm qua. Bởi vì ngài chưa đến nên các hạng mục mà ngài thúc đẩy chắc chắn sẽ không được thử nghiệm."

Vương Trung: "Ừ""

Lúc này, đoàn xe đi theo sự hướng dẫn của nhân viên sân thử nghiệm, chạy thẳng đến bãi thử nghiệm bắn đạn thật. Sau đó, Vương Trung phát hiện có vài chiếc xe tăng Prosen đang đỗ.

Vương Trung vừa nhìn đã nhận ra những chiếc xe tăng này đều được tăng cường giáp so với những chiếc mà hắn từng giao chiến.

Hắn quay đầu nhìn về phía trận địa pháo, chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, phát hiện khoảng cách giữa trận địa pháo và mục tiêu, gần nhất là 500 mét, xa nhất là 800 mét.

Hắn kinh ngạc, kêu lên: "Sao khoảng cách thử nghiệm xa nhất chỉ có 800 mét?"

Lúc này, một đám sĩ quan và kỹ thuật viên từ phòng quan sát bên cạnh sân thử nghiệm chạy ra, đi thẳng đến đoàn xe của Vương Trung.

Chưa đợi những người này lại gần, Vương Trung đã lặp lại câu hỏi: "Tại sao khoảng cách thử nghiệm xa nhất chỉ có 800 mét?"

Vị sĩ quan dẫn đầu nhún vai: "Báo cáo, theo tài liệu thì khoảng cách giao chiến tiêu chuẩn của xe tăng chỉ có vậy, trên cẩm nang cũng viết như vậy."

Vương Trung chuyển góc nhìn, xác nhận vị sĩ quan này tên là Zinov Grigorievich, cấp bậc Chuẩn tướng.

Hắn suy nghĩ một chút, quyết định trước tiên không để lộ việc mình biết tên ông ta, bèn hỏi: "Ông là ai? Tự giới thiệu đi. Tất cả mọi người."

"Zinov Grigorievich, Chuẩn tướng. Tôi chấp hành mệnh lệnh của Đại tướng Gorky, áp giải số xe tăng chiến lợi phẩm chưa có trong danh sách của quân ta đến đây." Vương Trung

tiếp tục xác nhận góc nhìn, chắc chắn người này không có đơn vị tương ứng.

Vương Trung: "Quân của ông đâu rồi, Chuẩn tướng?"

Zinov Grigorievich thở dài: "Bị tiêu diệt toàn bộ trong trận phục kích của địch. Xe chỉ huy của tôi cũng bị phá hủy, chỉ có mình tôi may mắn sống sót trở về. Xin Trung tướng hãy đưa tôi ra tòa án binh! Chính vì sự khinh địch, nóng vội của tôi mà hơn một trăm chiếc xe tăng của Lữ đoàn đã bị chôn vùi!"

Vương Trung: "Ông là người của phái Tốc chiến?"

"Phải." Zinov Grigorievich không chút do dự gật đầu.

Vương Trung: 'Vậy tại sao Đại tướng Gorky không giao ông cho tòa án binh mà lại để ông áp giải số xe tăng chiến lợi phẩm này trở về?"

"Tôi không biết." Zinov Grigorievich trả lời.

Vương Trung: "Tôi không có quyền xét xử ông, hay là ông đến hỏi vị thẩm phán viên kia đi."

Lúc này, sĩ quan phụ tá kiêm Thẩm phán viên của tòa án quân sự - Bulgakov lên tiếng: "Tôi cũng muốn hỏi tại sao cấp trên lại không bắt ông. Nhưng với tư cách là Thẩm phán viên, tôi muốn hỏi ông một câu, ông là người của phái Đầu hàng sao?"

"Không/' Zinov Grigorievich quả quyết nói: "Tôi hận không thể băm vằm lũ địch, để chuộc lại lỗi lầm của mình"

Vương Trung: "Được rồi, chuyện của ông để sau hằng nói, đã sắp xếp chỗ ở cho ông chưa?"

"Chưa, tôi giống như một đứa trẻ bị bỏ rơi, mọi người đều lãng quên tôi."

Vương Trung: "Vasili, sắp xếp chỗ ở cho ông ấy."

Vasili: “Vâng. Tôi nghĩ ở Kubinka vẫn còn rất nhiều doanh trại trống, có thể đóng quân cả một Tập đoàn quân, rất thuận tiện cho việc huấn luyện hoặc diễn tập, à không, là trò chơi chiến tranh của các quý tộc.

Vương Trung: “Những người khác đâu?”

Một Thiếu úy bước lên: “Báo cáo, tôi là Anatoly Ivanovich, thuộc Lữ đoàn của Lữ trưởng, là một trong số ít những người sống sót sau trận phục kích đó, xin hãy xét xử tôi cùng với Lữ trưởng!”

Vương Trung cẩn thận quan sát người này, thấy tuy anh ta có thân hình vạm vỡ nhưng lại toát lên khí chất của người trí thức, bèn hỏi: “Cậu là học sinh cấp ba à?”

Vasili phì cười, bởi vì dạo gần đây, tướng Rokossovsky cứ như bị ám ảnh bởi học sinh cấp ba, đi đâu cũng tìm học sinh cấp ba về để đào tạo thành lính kỹ thuật.

Anatoly Ivanovich: “Báo cáo, tôi tốt nghiệp đại học, chuyên ngành Toán học.”

Vương Trung: “Sao cậu lại đi lái xe tăng?”

Anatoly Ivanovich: “Báo cáo, bởi vì tôi biết lái xe ô tô! Thế là họ cho tôi làm lái xe tăng. Tôi có thể sống sót là nhờ lúc đó, vì muốn quan sát đường sá nên xạ thủ đã thò đầu ra khỏi tháp pháo, nên tôi mới có thể dễ dàng thoát ra ngoài.”

Vương Trung: “Thật là lãng phí khi để một người tốt nghiệp đại học Toán học làm lái xe tăng.”

Anatoly Ivanovich nói dõng dạc: “Tôi muốn tham gia kháng chiến chống Prosen, tôi cho rằng xe tăng chính là vũ khí then chốt trên chiến trường hiện đại.”

Vương Trung: “Thật sao? Cậu đã tham gia bao nhiêu trận chiến rồi?” “Tôi đã trải qua khóa huấn luyện xe tăng kéo dài

bốn tháng rưỡi, trận tấn công hồi tháng 12 năm ngoái là trận đầu tiên tôi tham chiến."

Vương Trung: "Nói cách khác, cậu chẳng biết gì về chiến tranh cả. Nhưng tôi vẫn muốn hỏi cậu, với trí thông minh của một sinh viên đại học, cậu có nghĩ rằng xe tăng đóng vai trò quyết định trên chiến trường không?"

Anatoly Ivanovich lập tức trả lời: "Báo cáo, không. Khi rút lui, tôi đã quan sát đội hình của quân Prosen, tôi đoán xe tăng đơn lẻ không có tác dụng lớn."

Vương Trung quay sang nói với Thẩm phán viên Bulgakov: "Không cần xét xử người này, tôi muốn điều cậu ta đến đơn vị của tôi."

Vasili lẩm bẩm: 'Ôi trời, lại nhặt được một sinh viên đại học."

Thực ra, điều mà Vương Trung thực sự muốn những sinh viên Toán học làm là giải mã cỗ máy Enigma, nhưng một sinh viên đại học thì không thể nào làm được, vì vậy, Vương Trung đặt hy vọng vào giáo hội.

Giáo hội thế tục bởi vì tuyên truyền khoa học có thể giải đọc thần học nên có mối quan hệ rất tốt đẹp với giới khoa học. Hễ là nhà khoa học thì là phái thế tục, cho nên giao loại chuyện này cho giáo hội cũng khá thích hợp.

Vương Trung: "Những người khác đâu? Tiếp tục tự giới thiệu đi."

Thế là các sĩ quan lần lượt tự giới thiệu, đáng tiếc những người còn lại deu không thể để lại ấn tượng sâu sắc cho Vương Trung - hay nói cách khác, biểu hiện của những người này đều khiến Vương Trung liên tưởng đến fan cuồng, chẳng qua họ đang theo đuổi ngôi sao chiến thắng là Vương Trung mà thôi.

Sau khi đã biết tên của những người này, Vương Trung lại đưa ra câu hỏi ban đầu: "Vì sao mục tiêu lại ở khoảng cách 500-800 mét?"

Chuẩn tướng Zinov: "Bởi vì thiết kế giao chiến ở khoảng cách xa như vậy. Xa quá thì bắn không trúng, trên thực tế tình hình chiến trường của chúng ta cho thấy, khoảng cách này vẫn là xa, phần lớn thời gian xe tăng T-34 đều khai hỏa tiêu diệt xe tăng địch ở khoảng cách 300 mét."

Vương Trung: "Đúng vậy, vì thế sau này chúng ta sẽ phải trả giá rất đắt, chuẩn tướng Zinov!"

Chuẩn tướng Zinov: "Tôi biết, lữ đoàn của tôi đã phải trả giá rất đắt rồi. Tôi đã nói với bọn họ nên tiêu diệt kẻ địch ở khoảng cách xa hơn, nên muốn bọn họ đổi khoảng cách thành 1000 mét, 1200 mét và 1500 mét, nhưng bọn họ không chịu!

"Hơn nữa bây giờ bọn họ sắp đưa ra kết luận hỏa lực chống tăng của chúng ta có thể phá hủy những chiếc xe tăng được sửa chữa ngay trên chiến trường của quân địch!"

Vương Trung: "Ghi lại vị trí điểm đạn, sau đó bổ sung kết quả bắn ở cự ly 1000 mét và 1200 mét."

Chuẩn tướng Zinov: "1500 mét thì sao?"

Vương Trung: "Pháo thủ của chúng ta chắc chắn không bắn trúng, nhất là khi sử dụng loại kính ngắm tệ hại này."

Quân địch có thể bắn trúng phát đầu tiên ở khoảng cách 1500 mét, đó là kết quả của sự kết hợp giữa lính xe tăng thiện xạ và thiết bị quan sát tiên tiến.

Bên phía quân đội Ant, bất kể là binh chủng nào cũng đều thiếu huấn luyện.

Vương Trung ra lệnh xong, phát hiện nhân viên thao tác của trường bắn Cục Quân giới không động tĩnh gì, liên quát:

“Tôi nói kéo xe tăng ra khoảng cách 1000 mét và 1200 mét rồi thử lại lần nữa.”

Nhân viên trường bắn: “Xe tăng của địch đã bị phá hủy, cho dù kéo xa cũng khó quan sát hiệu quả sau khi trúng mục tiêu, không thể phán đoán…”

Vương Trung: “Trước tiên thử xem có thể bắn xuyên hay không đã, đồ ngu! Đi làm mau!”

Nhân viên thao tác sợ đến mức tè ra quần, vội vàng chạy đi.

Lúc này, Vương Trung nghe thấy phía sau có tiếng động cơ.

Hắn quay đầu lại, nhìn thấy hai chiếc xe nguyên mẫu chở pháo 100mm chạy tới.

Không biết có phải do trọng lượng tổng thể nhẹ hơn hay không, chiếc xe vận tải lắp pháo 100mm nòng dài này chạy còn nhanh nhẹn hơn cả xe tăng T-34.

Lúc này, Vương Trung nghe thấy chuẩn tướng Zinov bên cạnh hít vào một hơi lạnh: “Cái gì đây? Tôi chưa từng thấy nó bao giờ! Trông thật mạnh mẽt”

Vương Trung: “Đây là xe nguyên mẫu do tôi chỉ thị sản xuất… Chờ chút, bảo bọn họ không cần di chuyển mấy chiếc xe tăng kia nữa, gọi các nghiên cứu viên quay trở lại.”

Lúc này, hai chiếc xe vẫn chưa được đặt số hiệu hay mật danh kỹ thuật này chạy đến trước mặt Vương Trung.

Tổng công trình sư Korin nhảy xuống khỏi xe, bước đến trước mặt Vương Trung: “Do chưa có mật danh kỹ thuật nên chúng tôi tạm đặt cho chúng một biệt danh, xe số 1 là Hoằng, xe số 2 là Nai. Tất cả các xe đều đã được kiểm tra xong, đầy đủ nhiên liệu và đạn dược.”

Vương Trung: “Thấy mấy chiếc xe tăng kia chứ? Bảo họ lái xe đến vị trí cách những chiếc xe tăng này 1000 mét, nhắm vào chúng rồi khai hỏa.”

Korin lập tức quay đầu lại truyền đạt mệnh lệnh của Vương Trung cho kíp lái, thế là hai chiếc xe vận tải quay đầu, chạy đến vị trí cách 1100 mét trước mặt những chiếc xe tăng của Prosen vừa thu được.

Dù sao lái xe cũng không có bản hack như Vương Trung, không thể nào căn chỉnh chính xác cự ly 1000 mét được.

Bởi vì Vương Trung bèn gọi kỹ thuật viên: “Bộ đàm!”

Người kỹ thuật viên lập tức mang đến một chiếc bộ đàm được viện trợ từ Hợp Chủng Quốc - trông giống hệt một chiếc điện thoại di động cỡ lớn vậy.

Vương Trung cầm chiếc bộ đàm trên tay, thầm lắc đầu: Hợp Chủng Quốc đúng là cái gì cũng có.

Hắn cầm bộ đàm lên nói: “Xe Hoẵng - “

Tên quái quỷ gì thế này!

Vương Trung: “Xe Hoẵng, nhắm vào chiếc xe tăng địch ở ngoài cùng bên phải. Tự do đo khoảng cách, tự động điều chỉnh thước ngắm, sẵn sàng khai hỏal”

“RõI”

Sau đó, Vương Trung bỏ tay đang cầm bộ đàm xuống, kiên nhẫn chờ đợi.

Bỗng nhiên, chiếc xe vận tải mang biệt danh Hoẵng khai hỏa, ngọn lửa lóe lên từ nòng pháo 100mm trông thật hùng vĩ, luông khí nén từ nòng pháo thổi bay đám bụi bẩn trên xe.

Ngay sau đó, tất cả mọi người đều biết chiếc xe tăng Prosen ngoài cùng bên phải đã tiêu đời. Bởi vì ngay khi trúng

đạn, khói đen đã bốc ra từ tất cả các lỗ hổng trên xe tăng, ngay sau đó ngọn lửa bùng lên dữ dội.

Vương Trung thầm lắc đầu, ít nhất thì uy lực của khẩu pháo này là đủ rồi.

Bỗng nhiên, hắn nảy ra một ý tưởng, quyết định đặt tên cho loại xe vận tải này là "Xoáy Nước".

(Hết chương)

Nghỉ ngơi hơi quá giờ, vừa mới thức dậy

2024-05-10 Tác giả: Bá tước Konstantin

Nghỉ ngơi hơi quá giờ, vừa mới thức dậy

Vừa mới bò dậy, ngủ ngon quá, ngủ nhiều hơn dự kiến bốn tiếng… Chương tiếp theo đăng vào khoảng năm giờ chiều, không dám hứa hẹn trước…

Mới không phải là do bản DLC mới của Warhammer quá hay, mải mê chiến đấu vì đế chế nên mới thế đâu.

Chờ chút, thật sự có Bạch Ngân Minh à… Trời ơi lại phải tăng thêm chương rồi, sao cứ có cảm giác lúc nào tôi cũng phải tăng chương thế này…

(Hết chương)

Chương 131: Máy Bay Sắp Tới

Chương 140: Vừa bắn xuyên vừa chống đỡ

Chương 140: Vừa bắn xuyên vừa chống đỡ

Vương Trung định khen ngợi nhà thiết kế một chút, kết quả hắn vừa định lên tiếng thì chuẩn tướng Zinov đã phấn khích ve tay trước: “Tốt! Rất tốt! Bắn rất chuẩn, uy lực cũng tốt!”

Anatoly cũng vỗ tay, nhưng vỗ được vài cái thì ông ta nghi hoặc hỏi Vương Trung: “Trung tướng Rokossovsky, thứ này dùng để đối phó với cái gì vậy? Prosen căn bản không có loại xe tăng nào cần đến hỏa lực mạnh như thế cả?”

Vương Trung thầm nghĩ hiện tại thì chưa có, nhưng sau này họ sẽ có Tiger và Panther, nhưng hắn không thể nói rõ ràng như vậy được, đành phải nói: “Prosen đã thu được xe tăng hạng nặng KV của chúng ta, còn sơn lại biển hiệu của bọn chúng rồi đem ra sử dụng. Chúng ta cần phải có phương tiện để tiêu diệt KV ở khoảng cách xa.”

Anatoly gật đầu: “Đúng vậy, tôi cũng nghe nói trong quá trình phản công, có đơn vị đã chạm trán với KV sơn màu xám của quân Prosen. Nhưng lúc lập dự án thì chưa gặp phải tình huống này nhỉ?”

Vương Trung: “Chúng ta bỏ lại nhiều xe tăng KV như vậy, người Prosen chỉ cần nhặt nhạnh linh kiện từ đống xác xe là có thể lắp ráp được xe mới, không có lý gì bọn họ lại không dùng.”

Thực tế, có rất nhiều xe tăng KV chỉ vì hỏng hệ thống di chuyển mà bị bỏ lại bên đường, bởi vì quân đội Ant không có khả năng sửa chữa, cũng không có đủ xe kéo để kéo những chiếc xe tăng bị hỏng ve xưởng sửa.

Vương Trung đột nhiên nảy ra một ý tưởng, bèn hỏi chủ nhiệm trường bắn: "Trường bắn có chiếc KV nào để thử nghiệm không?"

Chủ nhiệm: "Có, dùng để thử nghiệm cải tiến cho hệ thống di chuyển, hiện đã hoàn thành nhiệm vụ thử nghiệm, đang để trong kho."

Vương Trung: "Lái ra đây, đặt ở vị trí cách 1000 mét, bên cạnh chiếc Panzer IV của Prosen."

"Cái này… Chủ nhiệm trường bắn lộ vẻ mặt khó xử,/Không có phê duyệt mà tự tiện sử dụng xe thử nghiệm thì không ổn lắm nhỉ?"

Lúc này, Vương Trung đã có kinh nghiệm phong phú, biết cách xử lý tình huống này như thế nào, bèn nói: "Ông soạn một văn bản, ghi rõ cần dùng KV đã hoàn thành thử nghiệm để kiểm tra khả năng sát thương của pháo 100mm, tôi sẽ ký tên."

Chủ nhiệm lập tức đổi giọng: "Vâng. Ngay lập tức."

Quả nhiên, mẹo nhỏ học được từ trung tướng Chekhov rất hữu dụng.

Mười mấy phút sau, Vương Trung ký xong tên, chiếc KV được lái từ nhà kho đến trường bắn, dừng lại bên cạnh chiếc Panzer IV vừa mới dập lửa.

Chờ sau khi tất cả các nghiên cứu viên rời đi, Vương Trung dùng bộ đàm nói với kíp lái chiếc xe 100mm: "Hoẵng, lùi lại 200 mét, nhắm vào chiếc xe tăng KV."

Chiếc xe nguyên mẫu mang biệt danh Hoang lập tức bắt đầu lùi lại, Vương Trung quan sát khoảng cách từ góc nhìn từ trên cao, khi xe đã lùi đúng 200 mét thì hô lớn: "Được rồi! Dừng lại, nhắm xong thì bắn trực tiếp."

Nói xong, hắn đưa chiếc bộ đàm cho Vasily - thứ này thực ra khá nặng, cầm lâu sẽ mỏi tay. Không biết điện thoại di động có nặng như vậy không, nếu nặng như vậy thì việc nghệ sĩ Vu Thiên thường xuyên nhét nó vào mông cũng không phải chuyện dễ dàng gì. Chưa đầy năm giây sau, chiếc xe Hoang khai hỏa, giống như lần trước, luồng khí nén từ nòng pháo thổi tung lớp tuyết tích tụ trước xe.

Vương Trung thậm chí còn nhìn thấy viên đạn phản chiếu ánh nắng mặt trời, nó lao vun vút đến, bắn trúng giáp trước của chiếc KV, ngay sau đó nắp khoang pháo của KV bị sóng xung kích đánh bật ra, tiếp đó lửa bốc lên từ nắp tản nhiệt động cơ phía sau tháp pháo.

Ngọn lửa nhanh chóng lan rộng, chiếc xe tăng bốc cháy.

"Tốt!" Chuẩn tướng Zinov vỗ tay không ngừng,Tốt! Như vậy thì dù có gặp phải KV của địch cũng không cần phải sợ nữa!"

Lúc này, một trong những lái xe đi theo chuẩn tướng Zinov áp giải xe tăng lên tiếng: "Có hỏa lực mạnh như vậy thì cũng không cần phải sợ xe tăng Char B1 của quân địch nữa. Bọn chúng dùng xe tăng hạng nặng Char B1 là xe tăng phun lửa cải tiến của Pháp để tiêu diệt rất nhiêu bộ binh của chúng ta."

Vương Trung không để ý đến người lái xe này, bởi vì hắn đang mải quan sát chiếc KV đang bốc cháy ở góc nhìn từ trên cao, hắn phóng to màn hình, có thể nhìn thấy một lỗ đạn trên giáp trước của KV, chứng tỏ phát bắn này không trúng súng máy, cũng không trúng cửa kính quan sát, mà là xuyên thẳng qua lớp giáp trước của thân xe.

1200 mét, phát bắn đầu tiên đã phá hủy chiếc KVI

Giờ thì lớp giáp trước của pháo tự hành chống tăng Xoáy Nước có đáng tin cậy hay không cũng không còn quan trọng nữa, chỉ riêng hỏa lực này thôi đã đủ để nó có một chỗ đứng trên chiến trường rồi.

Nhưng nếu như lớp giáp trước của Xoáy Nước đáng tin cậy thì càng tốt.

Nếu như độ tin cậy cũng đạt tiêu chuẩn thì càng tuyệt vời hơn!

Nếu như thời gian sản xuất có thể giảm xuống -

Vương Trung quyết định không ảo tưởng nữa, chuyện tốt như vậy không thể nào xảy ra được.

“Rất tốt”, hắn quay sang nói với tổng công trình sư Korin Toi rất hài lòng.”

Korin nở nụ cười khiêm tốn: “Đó là do chất lượng pháo 100mm của hải quân tốt, không liên quan gì đến thiết kế của tôi cả.”

Vương Trung: “Anh giải quyết vấn đề ngắm bắn như thế nào? Thiết bị ngắm của chúng tôi được thiết kế cho cự ly giao chiến trong vòng 800 mét, vậy mà anh có thể bắn trúng mục tiêu ở cự ly 1200 mét ngay từ phát đầu tiên, làm thế nào vậy?”

Korin: “Thứ nhất, lái xe thử nghiệm có kỹ năng pháo thuật rất tốt. Thứ hai, chúng tôi đã sử dụng kính ngắm và thiết bị quang học thu được từ quân Prosen, công việc sao chép kính ngắm đã được giao cho nhà máy 251, nhà máy này được thành lập dựa trên cơ sở nhân viên của nhà máy quang học Saint-Gobain ở Saint-Gobain sơ tán.”

Vương Trung: “Là nhà máy chuyên sản xuất thủy tinh quang học đó sao? Có bao nhiêu người đã sơ tán?”

Korin: “1/3 số kỹ thuật viên và kỹ sư đã sơ tán thành công, ban đầu chúng tôi còn muốn sơ tán những công nhân lớn tuổi, những người có thể mài thấu kính bằng tay, nhưng tất cả công nhân đều là tín đồ ngoan đạo của giáo hội thế tục, họ quyết tâm dùng máu và sinh mạng để bảo vệ thành phố mang tên Saint-Gobain, không chịu sơ tán.”

Vương Trung: ‘“Hỗn xược! Đây mới là chiến trường cần họ nhất! Không có người sản xuất kính ngắm, hoặc kính ngắm kém chất lượng, sẽ gây ra tổn thất to lớn cho quân đội! Tôi sẽ tự mình viết thư cho họ, khuyên họ sơ tán.”

Korin vui mừng khôn xiết: “Tốt quá! Nếu được như vậy thì tốt quá, nhà máy 251 hiện đang rất thiếu công nhân mài thấu kính lành nghề. Nếu ngài có thể viết thư, yêu cầu công nhân nhà máy đèn điện tử cũng sơ tán thì tốt quá.”

Vương Trung: “Được! Vasily, cậu nhớ nhắc tôi viết thư vào tối nay.”

Vasily: “ƠØ? Tôi cứ tưởng là tôi viết thay chứ, ngài thật sự muốn tự tay viết sao?”

Vương Trung: “Đương nhiên rồi. Làm vậy mới có thành ý, tôi muốn thuyết phục tất cả những công nhân đồng chí này quay trở lại, sản xuất kính ngắm chất lượng cao cho chúng ta. Đương nhiên, việc nhập khẩu từ Hợp Chủng Quốc cũng rất quan trọng!”

Hợp Chủng Quốc hiện tại khá giống với Trung Quốc sau này, có thể sản xuất mọi thứ, tuy không phải lúc nào cũng là tốt nhất, nhưng có thể giải quyết được vấn đề có hay không.

Bất ngờ chưa, Hợp Chủng Quốc hóa ra là Trung Quốc phiên bản thu nhỏ.

Vương Trung lại nhìn chiếc KV đang bốc cháy, nói thật lòng, sau khi biết pháo tự hành 100mm sử dụng kính ngắm thu

được từ quân Prosen, tâm trạng hắn không còn tốt như lúc nãy nữa.

Hắn còn tưởng rằng có thể bắn trúng mục tiêu ở cự ly 1200 mét ngay từ phát đầu tiên bằng cách sử dụng toàn bộ thiết bị tự sản xuất.

Mặc dù không thể so sánh với phát bắn trúng đích đầu tiên ở cự ly 1500 mét của kíp lái xe tăng Tiger thiện xạ của Đức, nhưng cũng rất đáng nể rồi.

Thôi thì, tuy chưa hoàn hảo lắm, nhưng ít nhất cũng chứng minh được pháo 100mm của hải quân không thua kém gì pháo 88mm của Prosen.

Đột nhiên, không biết thứ gì đó trên chiếc KV đang cháy nổ tung, một cột lửa phụt ra từ cửa khoang pháo, tạo thành một đám mây hình nấm nhỏ xíu, tồn tại trong khoảnh khắc rồi biến mất.

Vương Trung: "Cái gì nổ thế?"

Nghiên cứu viên: "Có thể là đạn pháo còn sót lại trong lúc thử nghiệm, có lẽ chúng tôi đã để quên ở đâu đó lúc tháo đạn."

Vương Trung cau mày, vậy mà cũng có thể để sót một quả đạn pháo sao? Nhưng nghĩ lại đó là người Nga thì cũng có thể chấp nhận được.

Tiếp đó, Vương Trung quan sát hai chiếc xe nguyên mẫu hoàn thành một loạt thử nghiệm.

Nó có thể đạt tốc độ 60km/h trên đường cao tốc, khả năng vượt chướng ngại vật gân như tương đương với xe tăng T-34 - dù sao cũng dùng chung một loại khung gầm, đồng thời do trọng lượng giảm xuống nên tỷ lệ hỏng hóc có vẻ cũng được cải thiện.

Hai chiếc xe nguyên mẫu chạy như bay được gần 100km trong trường bắn mà không hề gặp sự cố nào.

Đương nhiên, để kiểm tra độ tin cậy một cách chỉ tiết hơn, cần phải thử nghiệm lặp đi lặp lại trong hơn một tuần, cuối cùng mới có thể xác định được chiếc xe tăng này có thực sự bền hay không.

Chưa cần tiến hành thử nghiệm khả năng phòng thủ, Vương Trung đã bị chiếc xe này chinh phục hoàn toàn. Sau đó, vào lúc 5 giờ chiều, khi màn đêm vừa buông xuống, bài thử nghiệm khả năng phòng thủ bắt đầu.

Lý do phải điều động hai chiếc xe nguyên mẫu đến đây là vì một trong hai chiếc sẽ phải tham gia bài thử nghiệm khả năng phòng thủ.

Các nghiên cứu viên của trung tâm thử nghiệm nhét một vài hình nộm vào trong chiếc xe số 2 có biệt danh Nai, sau đó chủ nhiệm trung tâm xin Vương Trung chỉ thị: “Cũng kéo ra xa 1000 mét rồi bắn sao?”

Vương Trung: “Không, thử nghiệm khả năng phòng thủ phải nghiêm ngặt một chút, bắn từ cự ly 800 mét.”

“Rõ, thưa tướng quân.”

Vương Trung: 和 đúng rồi, chúng ta thu được xe tăng của địch mà nhỉ? Sau khi thử nghiệm xong pháo 45mm và súng chống tăng thì dùng xe tăng của địch bắn thử một phát xem sao. Dùng pháo 50mm của Panzer III.’

Lực lượng thiết giáp Prosen xâm lược Ant hiếm khi được trang bị xe tăng Panzer III phiên bản đầu sử dụng pháo 37mm, toàn bộ đều là phiên bản sử dụng pháo 50mm.

Thực ra, Vương Trung rất muốn dùng Panzer IV được trang bị pháo 75mm nòng dài của địch để thử nghiệm, à không đúng, nếu xét đến việc sau này Prosen sẽ cho ra đời pháo

75mm nòng dài hơn thì loại pháo 75mm nòng 43 (tức là chiều dài nòng pháo gấp 43 lần đường kính nòng pháo) này nên được gọi là pháo 75 tâm trung.

Nòng pháo 75mm của Panzer IV đã được kéo dài đến giới hạn 48 lần rồi, nếu kéo dài thêm nữa sẽ khiến trọng lượng thân xe mất cân bằng, tỷ lệ hỏng hóc của bánh xe chịu lực đầu tiên sẽ tăng vọt.

Lúc này, Anatoly lên tiếng: "Trong số vũ khí chiến lợi phẩm chúng ta thu được, có một khẩu pháo chống tăng mới, hình như là 75mm."

Vương Trung mừng rỡ, chẳng phải đây chính là pháo Pak 40 sao? Nếu có thể chống đỡ được loại pháo này thì về cơ bản chỉ cần lo lắng mỗi pháo 88mm đa năng nữa thôi.

Vì vậy, hắn nói: "Kéo đến đây, thử nghiệm luôn một thể."

Rất nhanh, khẩu pháo chống tăng Pak 40 chiến lợi phẩm được kéo đến trường bắn.

Vương Trung đi vòng quanh khẩu pháo một vòng, nhận thấy thứ này lớn hơn nhiều so với trong game.

Khẩu pháo chống tăng 45mm của Ant đặt bên cạnh nó trông chẳng khác gì một món đồ chơi tí hon.

Lúc này, một vài chiếc Panzer ll và Panzer IV chiến lợi phẩm cũng được lái đến.

Vương Trung: "Bắt đầu thử nghiệm bằng súng chống tăng PTRD-41 có uy lực yếu nhất trước."

Vài phút sau, kết quả đã có, súng chống tăng PTRD-41 tiêu chuẩn của quân đội Ant cơ bản không thể xuyên thủng giáp trước của "Xoáy Nước".

Bởi vì khi thiết kế Xoáy Nước, Korin đã không thiết kế cửa quan sát trên giáp trước, hắn bố trí cửa quan sát của lái xe trên

nóc xe, ghế ngồi của lái xe cũng được thiết kế theo kiểu nâng hạ, khi không chiến đấu có thể xoay bu lông để nâng ghế lên, thò nửa đầu ra ngoài quan sát, lúc chiến đấu thì hạ ghế xuống, dùng kính tiềm vọng để quan sát phía trước.

Còn súng máy đồng trục thì Korin trực tiếp loại bỏ, thay vào đó, hắn bố trí một khẩu súng máy phòng không trên nóc tháp pháo.

Vì vậy, thứ này chắc chắn sẽ không hiệu quả trong việc chống lại bộ binh, dù sao nó cũng chỉ có một khẩu súng máy phòng không.

Còn kính ngắm của pháo thủ, Korin cũng đặt trên nóc tháp pháo, sử dụng kết cấu kính tiềm vọng để truyền tải hình ảnh.

Nói tóm lại, trên giáp trước của Xoáy Nước không hề có điểm yếu nào để súng chống tăng có thể tấn công - khi chiến đấu thực tế, thứ này cơ bản chỉ có thể bắn vào các loại cửa kính quan sát.

Không ai đau buồn vì thất bại của PTRD-41, tiếp theo, pháo chống tăng 45mm tiêu chuẩn của quân đội Ant ra sân.

Khi nhìn thấy pháo thủ thao tác khẩu pháo này, Vương Trung lại nhớ đến cảnh tượng lúc mới khai chiến, hắn phải chạy vạy khắp nơi, cầu ông nọ bà kia mới xin được một khẩu.

Cuối cùng vẫn là nhờ công nhân sửa chữa của nhà máy Loktev góp nhặt được ba khẩu.

Ơ, hình như là góp nhặt được pháo 76mm thì phải? Dù sao thì lúc bấy giờ, thứ này cũng rất quý giá.

Pháo thủ khai hỏa, Vương Trung tận mắt nhìn thấy viên đạn bắn trúng giáp trước của chiếc xe số 2, sau đó bị bật ra.

Bật đạn!

Nghiên cứu viên chạy đến kiểm tra hình nộm trong xe, sau đó báo cáo không có tổn thất gì!

Sau đó, pháo thủ thay đổi vị trí ngắm bắn khác nhau, nhưng kết quả vẫn là bị bật ra khỏi giáp trước, chiếc xe mới miễn nhiễm với pháo 45mm ở cự ly 800 mét!

Tiếp theo, dựa theo nguyên tắc đường kính, đến lượt pháo 50mm của xe tăng Panzer III của Prosen, kết quả là hoàn toàn không có vấn đề gì.

Sau khi thử nghiệm xong pháo 50mm, đến lượt pháo 75mm nòng ngắn của Panzer IV của Prosen.

Kết quả là đạn nổ phá 75mm khiến một số vị trí bên trong giáp của xe số 2 bị vỡ vụn, nghiên cứu viên phán đoán một thành viên bị thương nhẹ, hai người bị thương nhẹ ngoài da, vẫn còn khả năng chiến đấu.

Cuối cùng, đến lượt pháo chống tăng ZiS-3 76mm của Ant đây là loại pháo có khả năng xuyên giáp tốt nhất trong số các loại pháo được thử nghiệm ngày hôm nay - pháo chống tăng ZiS-2 57mm được trang bị với số lượng lớn trong quân đội của Vương Trung không có ở trường bắn, hôm nay không thể thử nghiệm được.

Liệu chiếc xe tăng mới có thể vừa bắn xuyên vừa chống đỡ hay không, tất cả phụ thuộc vào việc nó có thể chống đỡ được phát bắn của pháo 76mm hay không!

(Hết chương) Chương 141: Thứ này hẳn là lập tức sản xuất hàng loạt

Vương Trung nhìn pháo binh đẩy pháo lên vị trí, hơn nữa hoàn thành lắp đạn.

Pháo thủ cúi chào Vương Trung: “Tướng quân, bắn xong xuôi, xin chỉ thị!”

Vương Trung trước tiên quay đầu xác nhận các nghiên cứu viên đã thay người giả hay chưa. Việc này là để tiện cho việc phán đoán tình huống bị hủy hoại, dù sao lần kiểm tra trước nòng 75mm bắn đạn nổ mạnh đã làm cho giáp bảo vệ bên trong bị hư hỏng, mảnh vỡ làm người giả bị thương.

Sau khi xác định nhân viên nghiên cứu phát ra tín hiệu "hoàn thành thay đổi", Vương Trung nói với pháo thủ: "Ngắm chuẩn một chút, khai hỏa."

"Vâng!"

Vương Trung vừa cầm lấy kính viễn vọng, pháo thủ liền khai hỏa, Vương Trung thậm chí còn không kịp nhìn đến góc nhìn.

Kính viễn vọng có thể nhìn thấy rõ ràng đạn pháo đánh vào mặt chính của xe số hai, tuy rằng bị bắn bay, nhưng vẫn để lại một vết xước rõ ràng.

Các nhà nghiên cứu lập tức xông lên, kiểm tra người giả bên trong chiếc xe, không lâu sau bên kia đã phát ra tín hiệu "bên trong không bị hư hại, có thể tiếp tục kiểm tra".

Vương Trung: "Tiếp tục khai hỏa.

Vừa dứt lời pháo thủ liên khai hỏa, phát thứ hai bắn cao, sượt qua nắp xe bay mất.

Vương Trung: 'Làm sao vậy?"

Tướng Zinov nói: "Tình huống bình thường, tốt nhất là cố định lại kính ngắm một lần nữa, tôi đang nói đến kính ngắm của pháo 76."

Vương Trung cau mày: "Y của anh là kính ngắm vừa bị chấn động hỏng sao?"

Vị tướng còn chưa mở miệng, Anatoly đã lên tiếng trước: "Bị chấn động lệch rồi, cũng có thể là do giá pháo bị chấn

động tạo ra chút sai sót nhỏ, trang bị của chúng ta chỉ cần là bộ phận tinh vi sẽ đều có vấn đề này. Tôi biết đội pháo phản lực có người thà rằng dùng nòng pháo nhắm vào kẻ địch, cũng không cần dùng ống ngắm không đáng tin cậy."

Vương Trung: "Dùng nòng pháo nhắm vào kẻ địch có phải quá mức hay không, dù sao ống ngắm cũng đáng tin hơn nòng pháo chứ?"

Anatoly dang hai tay ra: "Biết đâu mục tiêu ở gần thì nòng pháo sẽ đáng tin cậy hơn."

Lúc này mục tiêu bên kia đã kiểm tra xong, phát này cũng không bắn xuyên, người giả bên trong không hề hấn gì.

Mà bên phía pháo thủ cũng dựa theo đề nghị của vị tướng vừa rồi kiểm tra xong ống ngắm, hướng Vương Trung báo cáo: "Ống ngắm không có vấn đề, vừa rồi hẳn là sai sót bình thường."

Vương Trung lắc đâu, nếu như ở trong trò chơi xe tăng, vậy thì vòng tròn đứt nét xung quanh tâm ngắm này lớn đến mức nào (đại diện cho phạm vi rơi của đạn pháo).

"Tiếp tục bắn!"

"Vâng!"

Phát thứ ba lập tức được bắn ra, lần này trúng phải tấm chắn pháo của xe số hai. Bởi vì không thấy đạn bị bật ra, trái tim Vương Trung thot lên.

Rất nhanh, kết quả kiểm tra đã tới: Hệ thống nâng hạ nòng pháo bị kẹt lại, nhưng pháo không bị hỏng, cần thời gian sửa chữa hệ thống nâng hạ nòng pháo.

Vương Trung quay đầu nói với Korin: "Phần bảo vệ của tấm chắn pháo còn phải tăng cường, nhưng không gây thương vong cho thành viên, coi như không tệ.'

Korin: “Tôi muốn đi xem tình hình hư hỏng của tấm chắn pháo.”

Vương Trung: “Được, chúng ta cùng đi. Pháo thủ, tạm dừng bắn.”

Một lát sau, Vương Trung và Korin dẫn một đám người đến chiếc xe số hai cách đó 800 mét.

Có thể nhìn thấy trên tấm chắn pháo có vết lõm do đạn pháo để lại.

Korin đẩy mắt kính: “Co vẻ như đạn pháo đã trực tiếp đánh vỡ một phần giáp bảo vệ của tấm chắn pháo.”

Hắn tiến sát vào tấm chắn pháo, cẩn thận kiểm tra phía sau, sau đó thở dài: “Tấm chắn pháo bị biến dạng, kẹt vào hệ thống nâng hạ nòng pháo, quả nhiên giống như tôi dự đoán, tấm chắn pháo quá mỏng.”

Vương Trung: “Ngay từ đầu ông đã biết tấm chắn pháo rất mỏng sao?”

“Đúng vậy.”

Korin giơ tay lên, vừa khoa tay múa chân vừa giải thích: “Vị trí của tháp pháo xe tăng nằm trên thân xe, cho dù tháp pháo của T34 có đặt ở phía trước, cũng rất dễ dàng điều chỉnh trọng tâm nằm ở giữa xe tăng. Trên thực tế, tháp pháo của T34 được đặt ở phía trước, là để cân bằng động cơ và trọng lượng của bình xăng.

“Nhưng chiếc xe này thì khác, nó không có tháp pháo, toàn bộ pháo được đặt ở phía trước thân xe, hơn nữa phía trước thân xe lại được bố trí giáp bảo vệ dày như vậy, còn có cả hệ thống nâng hạ nòng pháo cùng hệ thống quay pháo, cho nên chiếc xe này rất khó phối trọng lượng.

“Tôi sợ nếu tăng trọng lượng của tấm chắn pháo sẽ khiến hệ thống treo bánh trước bị đè hỏng.”

Vương Trung: “Thì ra là như vậy.”

Hắn chợt nhớ tới, chiếc .Jagdtiger của Đức Quốc xã bên kia Trái Đất, cũng đặt khoang chiến đấu ở giữa thân xe, lúc ấy hắn không hiểu vì sao lại thiết kế như vậy, hiện tại rốt cuộc đã hiểu rõ đây là vì phối trọng lượng, pháo 128 mm cùng giáp bảo vệ đặt chung một chỗ quá nặng.

Vương Trung: “Chờ một chút, hệ thống nâng hạ nòng pháo và hệ thống quay pháo này là chạy bằng điện sao?”

Korin: “Dùng áp suất, đổi thành chạy điện có thể giảm trọng lượng, nhưng sản xuất có thể gặp phải khó khăn, hiện tại lượng cung ứng động cơ điện không đủ nhu cầu, phần lớn động cơ điện đều được lắp đặt trên xe tăng.”

Vương Trung: “Dùng áp suất rất nặng phải không?”

“Cũng không tính là quá nặng, dù sao hành trình rất ngắn.”

“Góc bắn của thứ này là bao nhiêu?” Vương Trung tiếp tục hỏi, hắn muốn cố gắng hết sức hiểu rõ tình huống.

Tuy phát bắn vừa rồi xem như bị tấm chắn pháo và hệ thống nâng hạ nòng pháo “hấp thụ”, không gây thương vong cho thành viên, nhưng trên chiến trường lần này chiếc xe này coi như mất đi sức chiến đấu - trên chiến trường đâu phải chỉ cần ấn một nút mười mấy giây là sửa chữa xong.

Cho dù là bị kẹt tháp pháo, loại trục trặc nhỏ nhặt này, cũng phải tốn thời gian rất lâu mới có thể sửa xong, cơ bản có thể coi như là “từ biệt” trận chiến đó.

Cho nên Vương Trung muốn cố gắng hết sức tránh để xảy ra tình huống này.

Đối với câu hỏi của hắn, Korin lập tức báo cáo số liệu:

“Xoay trái phải mười lăm độ, góc hạ nòng pháo lớn nhất 7 độ, góc nâng nòng pháo 50 độ.”

Vương Trung kinh hãi: “Góc nâng nòng pháo cao như vậy?”

Korin: ‘Kỹ sư hải quân nói đây là một khẩu pháo có thể bắn ở cả hai góc độ cao và thấp, hơn nữa còn có thể bắn đạn pháo theo đường vòng cung.”

Thực ra quân đội Liên Xô trên Trái Đất thường có thói quen phân loại SU-85 và SU-152 là pháo tự hành, thực tế thời điểm sử dụng cũng thường xuyên để chúng bắn đạn pháo theo đường vòng cung, thậm chí còn bố trí chúng cạnh các khẩu đội pháo binh bắn đạn pháo theo đường vòng cung, cùng nhau khai hỏa.

Hiển nhiên Ant cũng kế thừa ý nghĩ này, nhưng Vương Trung không có ý định để họ kế thừa - ít nhất chiếc xe 100mm này không được.

Vương Trung: “Không không không, bớt chức năng một chút, hãy làm tốt việc tôi giao, góc nâng nòng pháo 18 độ là đủ rồi, góc hạ nòng pháo có thể tăng thêm một chút, lên 9 độ.”

Số liệu Vương Trung đưa ra, chính là phạm vi góc nâng hạ nòng pháo của xe tăng Tiger: -9 đến 18 độ.

“Chuyện này…’ Korin do dự.

Vương Trung: “Tôi sẽ thêm nó vào trong các thông số kỹ thuật mà tôi đề xuất. Lúc trước tôi chỉ nói đến góc hạ nòng pháo, thật không ngờ các ông lại muốn dùng nó để bắn đạn pháo theo đường vòng cung.”

Hắn nói như vậy, tương đương với nhận lỗi về mình, Korin lập tức tỏ vẻ không có ý kiến.

Vương Trung tiếp tục nói: “Góc nâng hạ nòng pháo và góc xoay trái phải này, cũng không cần dùng áp suất nữa, tháo thiết bị áp suất ra, đổi thành quay tay.”

Lần này là tướng Zinov đưa ra dị nghị: “Như vậy phản ứng sẽ rất chậm, nếu gặp phải xe tăng địch ở cự ly gần thì làm sao?”

Vương Trung: “Hãy dựa vào bộ binh yểm trợ để phát hiện xe tăng kẻ địch, không nên giao chiến với kẻ địch ở cự ly gân.”

Hắn vừa nói xong, Anatoly liền lộ ra nụ cười khổ: “Lực lượng xe tăng ở đâu ra bộ binh đi theo vậy?”

Vương Trung: “Quân đội của tôi có, hơn nữa còn có cả pháo binh yểm trợ, trung đoàn pháo binh và cả trung đoàn sửa chữa đi theo nữa.”

“Oa,’ Anatoly thốt lên kinh ngạc: “Có thể làm lính xe tăng trong quân đội của ngài thật sự là may mắn. Tôi rốt cuộc đã hiểu vì sao quân đội của ngài lại có nhiều lính xe tăng tiêu diệt được số lượng lớn xe tăng địch đến vậy.”

Có lẽ báo chí ở Yekaterinburg đã đưa tin về thành tích của Vương Trung đến phát chán, không biết ai đã khởi xướng, chạy đi phỏng vấn đám thuộc hạ của Vương Trung đã lập được chiến công hiển hách, sau đó những bài phỏng vấn này được thêm mắm thêm muối vào trong các quán rượu, đám lính xe tăng dưới trướng Vương Trung đều trở thành anh hùng xe tăng. Nghe nói khiến cho lính xe tăng của các đơn vị khác sinh ra tâm lý cạnh tranh.

Vương Trung cũng lười quản những chuyện này, hắn nói với Korin: “Cach sử dụng để tôi lo, nhiệm vụ của ông là chế tạo chiếc xe theo yêu cầu của tôi. Trên thực tế những chiếc xe

diệt tăng này nếu như chủ yếu tác chiến ở khoảng cách 1200 mét, quay tay là đủ rồi.”

Kẻ địch ở xa, chỉ cần quay tay một góc rất nhỏ, là có thể nhắm trúng mục tiêu, những ai học qua kiến thức hình học đều biết.

Korin: “Được rồi, tôi trở về sẽ cho người tháo động cơ điện, tăng độ dày cho tấm chắn pháo, như vậy thì sẽ không còn lỗ hổng phòng ngự nào ở phía trước nữa.”

Vương Trung: “Chờ một chút, ông muốn sửa thiết kế, vậy chẳng phải là phải chế tạo một chiếc xe mới sao? Dù sao việc tháo gỡ hệ thống áp suất phức tạp lắm.”

Korin: “Đúng là phải thiết kế lại kết cấu gân buồng đạn, tấm chắn pháo cũng phải điều chỉnh. Kỳ thực có thể kéo hai chiếc này về nhà máy cải tiến, nhưng như vậy rất mất công, chỉ bằng trực tiếp chế tạo một chiếc mới.”

Vương Trung: “Vậy chiếc xe số hai này, tên là gì?”

“Nai sừng tấm.” Vasili nhắc nhở.

“Đúng rồi, Nai Sừng Tấm, cứ để nó ở lại trường bắn làm mục tiêu, toàn diện kiểm tra khả năng phòng ngự của nó. Pháo 76 ly bắn vào tấm chắn pháo có thể khiến hệ thống nâng hạ nòng pháo bị kẹt, điều này chúng ta đã biết, tiếp theo tiếp tục kiểm tra xem ở những khoảng cách khác nhau liệu có thể bắn xuyên qua hay không.

“Có khi lại phát hiện ra vấn đề mới, để tổng công trình sư Korin cải tiến.”

Vương Trung nói xong, nhìn về phía Korin với ánh mắt dò hỏi, nhưng ánh mắt này hiển nhiên bị hiểu lâm, Korin đứng nghiêm: “Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.”

“Có quyết tâm là tốt rồi.” Vương Trung nhìn trời: “Trời đã tối rồi, chắc là bắn không chính xác trong điều kiện này đâu nhỉ? Ngày mai thử lại, đưa báo cáo lên bàn cho tôi là được.”

Ngày hôm sau, buổi chiêu ngày 2 tháng 1 năm 915, một bản báo cáo được đưa đến bàn làm việc của Vương Trung.

Căn cứ vào bản báo cáo này, giáp bảo vệ chính diện của pháo tự hành 100mm, ở khoảng cách 500 mét có thể chống đỡ được đạn pháo của pháo chống tăng ZiS-3.

Nhưng mà tấm chắn pháo ở vị trí 600 mét có thể bị bắn xuyên, một khi bị bắn xuyên, chắc chắn hệ thống nâng hạ nòng pháo sẽ gặp vấn đề.

Sau khi rút ngắn xuống khoảng cách 500 mét, dùng pháo 76 ly bắn vào tấm chắn pháo, có khả năng sẽ khiến pháo thủ và người nạp đạn bị thương, thậm chí là hy sinh. Trong mười lần thử nghiệm, có ba lần chỉ có pháo thủ bị thương hoặc hy sinh, hai lần chỉ có người nạp đạn xui xẻo, ba lần cả hai cùng gặp nạn, hai lần còn lại cả hai đầu bình an vô sự.

Xe chỉ huy vì có hai “tấm chắn thịt người”, ngược lại tỷ lệ sống sót khá cao, chỉ bị thương nhẹ hai lần.

Nói một cách công bằng, nhược điểm này căn bản không tính là gì, nếu trong game, biết đâu nó còn được gọi là “giáp lỗ đen” vì hệ thống nâng hạ nòng pháo và buồng đạn có thể hấp thụ hiệu ứng sát thương của đạn pháo. Nhưng đây là hiện thực, những kíp lái bị mảnh vỡ găm trúng, nếu không may trúng vào động mạch thì có thể sẽ hy sinh.

Đây đều là những kíp lái được Vương Trung tuyển chọn kỹ lưỡng, đều là lính kỳ cựu, rất quý giá.

Cho nên, việc cải tiến tấm chắn pháo là bắt buộc, dù cho phải hy sinh tốc độ ngắm bắn.

Khoảng 7 ngày sau, Korin đã cho ra đời chiếc xe nguyên mẫu thế hệ thứ hai.

Lần này, kết quả về khả năng phòng ngự rất khả quan, ngay cả khi ở khoảng cách 300 mét, pháo 76 ly cũng chưa chắc có thể bắn xuyên qua giáp bảo vệ chính diện của nó.

Vì vậy, Vương Trung đã hạ lệnh cho người ta kéo pháo cao xạ 85 ly đến, tiến hành bắn thử nghiệm với chiếc xe nguyên mẫu, kết quả cho thấy chỉ cần giữ khoảng cách trên 800 mét, chiếc xe nguyên mẫu thế hệ thứ hai cơ bản không cần lo lắng về loại pháo cao xạ 85 ly do chính Ant sản xuất.

Nhưng pháo 88 ly của Prosen có thể bắn xuyên qua tấm chắn pháo của chiếc xe nguyên mẫu thế hệ thứ hai ở khoảng cách 800 mét, nhưng sát thương đối với người bên trong không lớn, chỉ có một số ít mảnh vỡ lọt vào bên trong khoang chiến đấu.

Sau khi kết quả thử nghiệm được đưa ra, Korin lắc đầu nguầy nguậy: “Không không không, thật sự không thể tăng thêm gì cho tấm chắn pháo nữa rồi. Cậu muốn có khả năng phòng ngự tốt hơn, thì phải chuyển khoang chiến đấu về phía sau. Như vậy, vị trí lắp đặt pháo cũng phải nâng cao lên, nhìn chung sẽ trở nên cao hơn.”

Vương Trung dựa theo lời Korin tưởng tượng thử, trong đầu hiện lên hình ảnh chiếc pháo tự hành chống tăng Ferdinand (hay còn gọi là “voi”), và chiếc pháo tự hành .Jagdtiger.

Hai loại xe này có một điểm chung: Cao lớn, chỉ cần đặt ở đó là có thể bị phát hiện từ rất xa.

Nhưng thứ mà Vương Trung muốn là loại xe tương đối thấp, phù hợp để phục kích như Sturmgeschtz III và Panzer IV.

Hơn nữa ở khoảng cách 800 mét, pháo 88 ly chỉ bắn xuyên qua tấm chắn pháo và tạo ra một số mảnh vỡ bên trong xe, so với việc bị xe tăng Tiger bắn một phát là mất mạng, như vậy đã là rất lợi hại rồi!

Đợi đến khi Viện nghiên cứu hóa học và vật liệu dệt may của Vương Trung cho ra đời "lớp lót chống văng mảnh" mà hắn yêu cầu, tỷ lệ sống sót của kíp lái sẽ còn cao hơn.

Nói tóm lại, Vương Trung khá hài lòng với món đồ chơi mới này.

Còn tướng Zinov, người luôn theo dõi sát sao cuộc thử nghiệm vũ khí mới này, cho rằng "phải lập tức sản xuất hàng loạt thứ này".

Đáng tiếc đây là điều không thể, kết quả thử nghiệm sản xuất sau đó cho thấy thời gian sản xuất thứ này gấp 1,3 lần so với T-34M.

T-34M đã không thể thay thế hoàn toàn T-34 vì thời gian sản xuất quá lâu.

Muốn thực sự nâng cao sản lượng của T-34M, phải dựa vào việc Liên minh Quốc tế chuyển giao công nghệ và thiết bị sản xuất tiên tiến hơn.

Vương Trung hiểu rất rõ, chiến tranh không phải dựa vào "vũ khí tối thượng" hay "vũ khí hủy diệt" mà thắng, khả năng sản xuất là một yếu tố cực kỳ quan trọng trong chiến tranh quy mô lớn.

Vì vậy, hắn chỉ muốn thử xem, liệu việc để cho các đơn vị tinh nhuệ sử dụng loại vũ khí đặc biệt khó sản xuất này có thể tạo ra kết quả khả quan hơn hay không.

Cuối cùng, loại pháo tự hành chống tăng này được đặt tên là SU-100, SU là chữ viết tắt của "pháo tự hành' trong tiếng

Ant, 100 đại diện cho cỡ nòng pháo. Còn Vương Trung đã tự mình đặt cho nó biệt danh: Xoáy nước. (Hết chương)

Chương 132: Nhanh Chóng Rút Về

Chuong 142: Minh quan hao phong chi vien

Chương 142: Minh quân hào phóng chỉ viện

Chiến trường tháng 1 năm 915 tương đối yên tĩnh, số thương vong mỗi ngày giảm xuống còn khoảng 10. 000 người.

Vào buổi trưa ngày 15 tháng 1, Vương Trung vừa phê duyệt xong tài liệu ở Ủy ban kiểm tra trang bị số 10 đường Hòa Bình, đến Bộ tư lệnh phòng thủ thành phố để lộ mặt, sau đó chuẩn bị đến trường học tiếp tục biên soạn tài liệu giảng dạy, thì điện thoại reo lên.

“Vị tướng Rokossovsky của tôi”, đầu dây bên kia là sĩ quan .John Wick của Hợp Chủng Quốc, giọng Ant của hắn ta có chút đặc trưng, rất dễ nhận ra,“Chỉ một tiếng nữa thôi, đoàn tàu chở đầy trang bị hạng nặng viện trợ sẽ đến ga, anh không đến xem sao?”.

Vương Trung biết quân đội của mình chắc chắn sẽ được bổ sung trước tiên, nhưng cụ thể là bổ sung những gì thì hắn không rõ - thực tế chẳng ai biết sẽ được bổ sung những gì, bởi vì không ai biết tàu vận tải nào có thể cập bến.

Hiện tại là thời điểm cuộc chiến tàu ngầm của Prosen đang diễn ra ác liệt nhất, cơ quan tuyên truyền của Prosen ngày nào cũng rêu rao về chiến công đánh chìm hàng vạn tấn tàu địch.

Thống kê của quân Đồng minh cũng không lạc quan, Prosen chỉ phóng đại lên gấp ba lần mà thôi. Cho dù không phóng đại, tổn thất của quân Đồng minh cũng rất lớn.

Trước đó, có vài đoàn tàu vận chuyển trang bị hạng nặng đã không thể vượt qua được vòng vây, nên chỉ có thể chuyển đến xe tải, radio, … Còn xe tăng thì một chiếc cũng không có.

Lần này, xem ra cuối cùng cũng có xe tăng cập bến thành công, cho nên trung tá John Wick mới vội vàng gọi điện thoại cho hắn như vậy.

Vương Trung: "Được, tôi sẽ đến ga xem sao."

Thật ra chỉ cần gọi điện thoại hỏi trung tướng Chekhov là Vương Trung có thể biết được đoàn tàu chở theo loại xe tăng viện trợ nào trước khi nó đến, nhưng cảm giác này giống như mở hộp quà mù vậy, điều quan trọng nhất chính là cảm giác hồi hộp lúc mở ra.

Vì vậy, Vương Trung hỏi viên tham mưu đến đón hắn: "Tình hình trong thành thế nào rồi?".

Viên tham mưu lập tức trả lời: 'Không quân đã bắn hạ một chiếc máy bay trinh sát của Prosen, xác máy bay rơi xuống công viên cách Cung điện Mùa hè 3 km, không tìm thấy thi thể phi công, chúng tôi đang tổ chức lực lượng truy bắt phi công nhảy dù.

"Ngoài ra không có chuyện gì lớn."

Vương Trung: "Bọn chủ hòa thế nào rồi?"

"Có người phát hiện thấy khẩu hiệu tuyên truyền của bọn chủ hòa trên tiên giấy, chúng tôi đã thu hồi số tiền này rồi."

Vương Trung nhíu mày, chuyện viết khẩu hiệu tuyên truyền lên tiên giấy hắn đã từng gặp trước khi xuyên không, hắn còn tự mình cầm tờ tiên đó đến ngân hàng đổi, ngân hàng lập tức đổi cho hắn một tờ tiền mới có mệnh giá tương đương.

Hành động vừa quen vừa lạ này khiến Vương Trung nhớ đến quê hương."Tướng quân?" Tham mưu hỏi.

Vương Trung: “Giúp Thẩm Phán Đình truy tra lai lịch tiền giấy, không có chuyện gì khác hắn sẽ đến ga xe |Ua.

Tham mưu gật đầu: “Không có chuyện gì khác. Dù sao kẻ địch cũng bi ngài đuổi khỏi biên giới thành thị, chúng ta cũng nhàn rỗi. Nhưng mọi người đều lo lắng tương lai có thể lại tới một lần nữa hay không…”

Vương Trung: “Không, tôi cho rằng sang năm —- tôi nói là năm nay, Prosen sẽ không tiếp tục cố gắng tấn công Yekaterinburg, đối với thủ đô chúng ta mà nói, thời điểm nguy hiểm nhất đã qua. Nhưng chúng ta vẫn có khả năng thua trận chiến tranh.

“Đây chính là nguyên nhân hiện tại mỗi ngày tôi đều xoay vòng vòng.”

Nói xong hắn hoạt động bả vai một chút, trên thực tế thời gian ở hậu phương, hắn bận rộn hơn so với ở tiền tuyến đánh trận nhiều: Vĩnh viễn có tài liệu giảng dạy viết không hết, phê văn kiện không hết, lên lớp không hết.

Hắn cũng rất thích như vậy, hận không thể đem kinh nghiệm tổng kết Liên Xô sau chiến tranh trong ký ức của mình, cùng với kinh nghiệm tổng kết quân đội ta đều tận khả năng viết ra, coi như chiêu thức sinh hoạt nhỏ thần kỳ đút cho quân đội Ant.

Vương Trung: “Vậy tôi rời khỏi đây trước, đợi chút nữa tôi sẽ ở nhà ga.”

Nói cho tham mưu biết hướng đi của mình là vì phát sinh chuyện khẩn cấp, tham mưu có thể tìm được hắn.

Vạn nhất phái đầu hàng phát động chính biến, thì tư lệnh phòng thủ thành phố như Vương Trung phụ trách bình định, đặt bộ đội dòng chính của hắn ở Kubinka chính là căn cứ vào suy nghĩ như vậy.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, Vương Trung đi thẳng đến nhà ga.

Lúc hắn đi lên sân ga, vừa vặn có một đoàn tàu hỏa vào trạm, Vương Trung trực tiếp hỏi nhân viên điều hành đường sắt: "Đây là đoàn tàu từ cảng không bị đóng băng tới sao?"

"Đúng vậy."

Khi nhân viên điều hành trả lời, Vương Trung đã nhìn thấy xe tăng Sherman cố định trên đoàn tàu.

Tới rồi!

Nhưng mà xe tăng Panzer IV Ausf. H của kẻ địch còn xuất hiện trên chiến trường sớm hơn dự đoán, thời không này hẳn là Sherman không thể phát huy tác dụng giống như Trái Đất.

Vương Trung suy nghĩ một chút, lại phủ định ý nghĩ này, đến bây giờ Panzer IV Ausf. H ở tiên tuyến cũng chỉ có mấy lần báo cáo tận mắt, bộ phận tình báo của Thẩm Phán Đình và bộ phận tình báo của Ant đều phỏng đoán, có thể là loại hình thử sản xuất được kéo đến tiền tuyến để tiến hành kiểm tra.

Nói cách khác, Sherman chỉ đối mặt với Panzer III nòng 50mm, cùng với loại xe tăng Panzer 4 nòng 75mm.

Sherman đánh hai loại xe tăng này cơ bản nghiền ép.

Trái Đất bên kia cũng chính là Sherman tham chiến trên quy mô lớn quá muộn, ở Ý gặp phải đều là hổ báo, mới bị đặt một cái biệt hiệu bật lửa.

Sherman kỳ thật là một loại xe tăng tương đối ưu tú, thời điểm vừa phục dịch tương đối ưu tú.

Thứ này giống như chơi trò chơi chiến lược tức thời, phải chú ý đến thời gian một chút, hai tiểu đoàn tấn công nhanh vài phút phải có bao nhiêu quân áp đến cửa nhà ngươi, vừa vặn thuốc kích thích đã hoàn thành thăng cấp, ok mọi thứ đều đã định xong, chỉ cần chậm một chút là thời kỳ cường thế đi qua.

Hiện tại Vương Trung đang chuẩn bị lợi dụng thời kỳ mạnh mẽ của Sherman.

Về phần hổ báo có thể lên sân trước, liền giao cho Vòng xoáy đến giải quyết.

Vương Trung đang xem xe tăng Sherman trong mộng, đột nhiên một thứ xấu xí khác lọt vào tâm mắt của hắn.

Trên một toa xe bằng phẳng có hai cỗ pháo phòng không tự hành Crusader của Liên Hiệp Vương Quốc.

Tháp pháo này trông giống như kim tự tháp Maya, muốn xấu bao nhiêu thì xấu bấy nhiêu, nhưng khẩu pháo cơ quan 40mm Bofors kia lại là thứ tốt.

Thứ này là pháo phòng không cơ quan đường kính lớn ưu tú nhất toàn thế giới, tính năng cho dù đến vịnh Ba Tư cũng không hoàn toàn lỗi thời.

Thứ đồ chơi này bắn ngang, có thể làm hỏng cả bộ binh và xe bọc thép hạng nhẹ.

Nó có thể không thể xuyên thủng giáp xe tăng, nhưng có thể phá hỏng những thứ bên ngoài xe tăng, chẳng hạn như đánh vào gốc của ăng ten vô tuyến, làm hư hỏng bộ đàm gì đó.

Lúc trước Vương Trung tham gia đàm phán viện trợ với Liên Hiệp Vương Quốc, đặc biệt chú ý đến việc xin giấy phép sản xuất Bofors, hơn nữa còn tranh thủ được Liên Hiệp Vương Quốc trợ giúp xây dựng dây chuyền sản xuất trong lãnh thổ Ant.

Nhưng dây chuyền sản xuất này hoàn toàn được sản xuất ra, bắt đầu sản xuất nhanh, có lẽ phải đến mùa xuân năm 916. Có lẽ sản xuất với tốc độ cao nhất là tháng 7, tháng 8 năm 916.

Đến lúc đó, Vương Trung chuẩn bị chế tạo một chiếc xe chống tăng hạng nhẹ trang bị pháo Bofors đôi, tên của nó là

“Thiên Khải”.

Đến lúc đó chiếc xe phòng không này nhất định sẽ trở thành khắc tinh của bộ binh Prosen.

Hiện tại, có loại đơn nòng như Crusader này là Bofors cũng có thể lấy ra dùng, dù sao cũng tốt hơn không có! Như vậy vấn đề xe phòng không cũng được giải quyết, pháo phòng không tự hành tốt nhất mà Vương Trung có thể lấy được trước đó chính là một khẩu pháo cơ quan 25mm gắn sau xe tải GAZ.

Vương Trung quyết định quay đầu lại, nói với Vasili: ‘Nhìn thấy tên xấu xí kia không? Khẩu pháo phòng không tự hành kia kìa, ở phía trên canh gác! Tiểu đoàn phòng không của chúng ta đang lo không có pháo phòng không tự hành đi kèm xe tăng đấy!”

Vasili: “Được! Nhưng ngài có chắc là ngài muốn dùng thứ xấu xí như vậy không? Có ảnh hưởng tới sĩ khí không?”

Vương Trung: “Nói nhảm cái gì, vứt bỏ tâm hồn nghệ sĩ của cậu đi. Ngoại hình không quan trọng, dùng tốt là được!”

Vasili: “Ngài xác định nó dùng tốt?”

Vương Trung: “Tôi không biết, cho nên chúng ta phải kéo về thử một lần!”

Ngày hôm sau, tám chiếc pháo phòng không tự hành Crusader được đưa đến Kubinka.

Cùng đưa tới còn có 30 chiếc Sherman.

Lúc này, sư trưởng của Sư đoàn Bộ binh số 1 Tadeusz thuộc Quân đội Nhân dân Melainia tìm đến Vương Trung: “Tướng quân đồng chí, chúng tôi có đồng bào từ Quân đội Tự do Melainia bên Liên Hiệp Vương Quốc đến, họ từng sử dụng Sherman, vừa vặn có thể làm huấn luyện viên để chúng ta nhanh chóng nắm giữ loại xe tăng này.”

Vương Trung: “Vậy các ông đã dùng qua pháo phòng không Crusader chưa?”

Tadeusz hiển nhiên đối với loại pháo phòng không xấu xí này không có hứng thú gì: “Có lẽ có người dùng qua, điều này rất quan trọng sao?”

Vương Trung: “Đương nhiên rất quan trọng. Sự tồn tại của pháo phòng không có thể quấy nhiễu việc ngắm bắn của không quân địch, ép buộc bọn chúng phải ném bom ở độ cao rất cao, căn cứ vào kinh nghiệm thực chiến của tôi, điều này tương đối quan trọng.”

Đúng vậy, trải qua khói lửa chiến tranh, Vương Trung đã có sự thay đổi mang tính đột phá đối với lý giải về phòng không trên chiến trường. Trước kia hắn cho rằng phòng không phải bắn hạ máy bay địch mới có ý nghĩa, cho nên sau khi nhìn thấy số liệu vê số lượng máy bay địch bị bắn hạ của các quốc gia trong Thế chiến II, đương nhiên hắn cũng hùa theo một số kẻ không hiểu gì kêu gào “Phòng không, phòng không, mười lần phòng không thì chín lần chẳng được gì”.

Hiện tại Vương Trung biết, phòng không không thể xem thường việc bắn hạ bao nhiêu máy bay, chỉ cần quấy nhiễu cuộc tấn công của kẻ địch, dẫn đến cuộc tấn công trở nên không chính xác, thậm chí khiến phi công của kẻ địch có chút kiêng dè, không thể tùy ý tấn công, vậy tác chiến phòng không chính là thành công.

Nói cách khác, trước kia Vương Trung vẫn luôn cảm thấy súng máy phòng không trên nóc xe chủ yếu là để bắn bộ binh, thật ra có thể phòng không, có súng máy phòng không này, kẻ địch có thể định ném bom ở độ cao 500 mét nhưng sẽ phải nâng lên 800 mét.

300 mét này chính là “ý nghĩa” của súng máy phòng không.

Vương Trung đem những lời này giải thích một lần, vị thiếu tướng Melainia lộ ra vẻ mặt khâm phục: "Trước đó tôi không có suy nghĩ như vậy, tôi cho rằng súng máy trên nóc xe chủ yếu là đánh bộ binh."

Vương Trung hơi đỏ mặt, bởi vì trước khi xuyên không hắn cũng nghĩ như vậy.

Nhưng không thể nói ra, phải giữ vững, duy trì hình tượng.

Thiếu tướng Tadeusz vẫn còn nói tiếp: "Lúc tôi phục vụ trong quân đội Melainia, phía trên căn bản không chú ý tới tiến bộ quân sự mới nhất, nhận thức đối với không quân cũng vô cùng nông cạn, bọn họ còn cho rằng không quân chỉ là loại tôn tại bay là là trên không trung rồi ném lựu đạn.

"Cho nên quân đội chúng tôi phòng không, cơ bản đều là tập trung vài khẩu súng máy lại một chỗ, cho rằng như vậy là đủ rồi."

Vương Trung quay đầu nhìn về phía chiếc xe tải GAZ chở súng máy phòng không bốn nòng cách đó không xa.

Thiếu tướng Tadeusz cũng nhìn sang: "Đúng, chính là loại đó. Nhưng theo lời ngài nói, như vậy thật ra cũng có thể tạo được tác dụng nhất định phải không?"

Vương Trung: "Đúng vậy, nhưng phạm vi bảo vệ của súng máy quá nhỏ, xe tải cũng không thích hợp đi theo bộ đội thiết giáp."

Nói xong hắn quay đầu nhìn về phía tám chiếc Crusader vừa mới nhận được: "Mặt khác, chúng ta lập tức sẽ tiến hành thử nghiệm, để cho các ông nhìn xem hiệu suất chống bộ binh của pháo 40mm Bofors."

(Hết chương)

Chương 133: Lên Kế Hoạch

Chương 143: Đây là uy lực của pháo phòng không cỡ trung

Chương 143: Đây là uy lực của pháo phòng không cỡ trung

Ngày 16 tháng 1 năm 915, Kubinka, đang thành lập căn cứ quân cơ động.

Đồng thời nơi này cũng là nơi đóng quân của "Vệ binh Hoàng gia" trong miệng rất nhiều người dân Yekaterinburg.

Kubinka vốn dĩ là sân tập của Sa hoàng, địa vị tương đương với Chu Nhật Hòa của quân đội ta, Vương Trung tận dụng triệt để điều kiện này, vừa biên chế quân đội vừa ngày ngày huấn luyện ở đây.

Khi xe tăng mới được đưa tới, các binh sĩ đang diễn tập hiệp đồng binh - tăng, cho nên khi nhìn thấy những chiếc Sherman và Crusader này tiến vào, tất cả binh sĩ đều nhìn thấy.

Yegorov đang tổ chức diễn tập, nhìn thấy cảnh này liền trực tiếp hạ lệnh: "Nghỉ ngơi 30 phút, tôi đi xem sao."

"Chúng tôi cũng có thể đi sao?" Lão binh đã sớm quen thân với Yegorov liền hỏi.

Yegorov: "Ở lại! Tướng quân sẽ không để ý đám người các anh làm loạn, tôi thì có."

"Anh cũng là tướng rồi." Aleksandr Aleksandrovich, người tiếp quản chức vụ Tham mưu trưởng Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1 của Pavlov nói.

Yegorov cúi đầu nhìn quân hàm: "Quả thật là vậy. Đời này tôi chưa từng nghĩ mình có thể làm tướng. Anh và Cha xứ để ý

bọn họ, tôi đi xem sao.”

lvan Petrovich, người thay thế Popov đảm nhiệm chức vụ Cha xứ của Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1, nói: “Anh cứ đi đi, nếu là trang bị tốt thì tranh thủ xin cho Sư đoàn chúng ta.”

Yegorov cười toe toét: “Đương nhiên rôi. Năm đó tướng quân —~ ý tôi là khi Rokossovsky làm Sư đoàn trưởng, dẫn chúng tôi đi khắp nơi xin trang bị, bây giờ đến lượt ông ấy bị tôi làm phiền rồi!”

Không ít lão binh đều cười rộ lên.

Yegorov nghênh ngang đi về phía chỗ trang bị mới.

Tham mưu trưởng Aleksandr hỏi lvan Petrovich: “Vanya (biệt danh của lvan), anh nhìn dáng vẻ nghênh ngang của anh ta xem, có thể tưởng tượng được anh ta là lão già tối qua vì nhớ vợ đã khuất mà uống rượu giải sầu không?”

Chưa đợi Cha xứ Ivan lên tiếng, bên cạnh có một binh sĩ trêu chọc nói: “Kể chi tiết chuyện uống rượu giải sầu đi.”

Kết quả người hỏi lại là một tân binh, bị lão binh búng trán: “Chuyện kiểu này đừng có mà đùa giỡn! Vợ con của Sư đoàn trưởng đều chết trong mưa bom bão đạn của kẻ địch đấy!”

Cha xứ Ivan nhìn tân binh bị giáo dục, nói: “Có thể Sư đoàn trưởng không để ý việc cậu lấy chuyện này ra làm trò đùa, nhưng làm người phải biết lễ phép chứ? Trường học buổi tối ngoài việc dạy văn hóa còn dạy lễ tiết đấy!”

Trường học buổi tối là hoạt động ban đêm do Tướng quân Rokossovsky tổ chức, bởi vì trước đó quân đội Ant không có chuyện buổi tối còn phải tiếp tục sử dụng thời gian, cho nên lúc đầu các binh sĩ rất nhiều ý kiến.

Sau đó, Tướng quân Rokossovsky áp dụng hai biện pháp để nâng cao tính tích cực của mọi người. Biện pháp thứ nhất là

xây dựng chế độ, chỉ cần vượt qua kỳ thi tốt nghiệp trường học buổi tối, có thể được bổ sung vào lực lượng thiết giáp đầy vinh quang, cùng Tướng quân xông pha trận mạc. Biện pháp thứ hai là trong buổi tổng kết trường học buổi tối hàng tuần, binh lính có thành tích xuất sắc có thể nhận được một chai Vodka, hơn nữa được phép uống rượu vào cuối tuần, không tham gia huấn luyện bổ sung vào cuối tuần.

Hiện tại vẫn chưa biết hiệu quả của biện pháp thứ nhất ra sao, bởi vì vẫn chưa có binh sĩ nào vượt qua kỳ thi tốt nghiệp trường học buổi tối.

Biện pháp thứ hai có tác dụng rất tốt, mỗi dịp cuối tuần, những binh sĩ có thành tích xuất sắc trong trường học buổi tối đều tụ tập uống rượu, khiến những người khác phải ghen tị —— những người còn lại vẫn phải huấn luyện bổ sung.

Petrovich mượn cơ hội này giáo dục binh lính một phen, sau đó lại chắp tay sau lưng nhìn về phía những trang bị mới: "Hy vọng Sư đoàn trưởng có thể xin được ít đồ tốt."

Tham mưu trưởng Aleksandr nói: "Hy vọng là loại xe tăng có nòng pháo to, loại xe tăng còn lại, nhìn nòng pháo chẳng khác gì pháo 45mm của chúng ta, nhìn là biết yếu xìu."

Lập tức có lão binh tiếp lời: "Nhìn giáp cũng không được chắc chắn, ít nhất giáp trước của loại xe tăng có nòng pháo to kia phải vuốt nghiêng."

Rất nhiều binh sĩ thậm chí còn chưa tốt nghiệp cấp 2, cho nên bọn họ chỉ biết giáp của T-34 chắc chắn là vì giáp được vuốt nghiêng, còn lại thì không biết gì hơn.

Vương Trung đang bố trí người ở trường bắn sắp xếp bia đỡ đạn, nghe thấy có người gọi mình: "Tướng quân!"

Có thể gọi thẳng là "Tướng quân" như vậy, không cần nghĩ cũng biết là người quen cũ. Hắn quay đầu nhìn, quả nhiên là

Yegorov.

“Yegorov, anh bạn!” Vương Trung cười nói: “Anh đến xin trang bị phải không?”

Yegorov chỉ vào Sherman: “Tôi muốn cái này!”

Vương Trung: “Cái này đã quyết định giao cho Quân đội Nhân dân Melainia rồi. Bọn họ có người từ Quân đội Tự do Melainia bên Liên Hiệp Vương Quốc đến, từng sử dụng loại này.”

Yegorov bĩu môi: “Anh lên chức rồi là không còn nhớ đến đồng đội cũ nữa!”

Vương Trung: “Nói gì vậy! Sư đoàn được bổ sung đủ T-34/85 trước nhất chính là Sư đoàn Cơ giới số 1 đấy.”

Yegorov: “Tôi chỉ có một tiểu đoàn, không đủ, cho thêm một tiểu đoàn nữa đi!”

Vương Trung: “Anh là Sư đoàn Bộ binh, không phải Sư đoàn Thiết giáp. Tuy rằng tôi cảm thấy Sư đoàn của các anh tác chiến hẳn là có sức chiến đấu mạnh hơn so với Sư đoàn Thiết giáp kiểu Tukhachev.”

Không biết có phải là do có người cố tình dẫn dắt hay không, hiện tại trong quân đội, loại Sư đoàn Thiết giáp thiếu thốn đủ thứ, trừ xe tăng ra cái gì cũng không có của thời đại Tukhachev được gọi là “Sư đoàn Thiết giáp kiểu Tukhachev”, còn loại Sư đoàn có quy mô lớn do Vương Trung thành lập, có một tiểu đoàn xe tăng kết hợp với một số lượng lớn các loại binh chủng khác được gọi là “Sư đoàn kiểu mới” hoặc “Sư đoàn Thiết giáp kiểu Rokossovsky”.

Sau khi biết không có hy vọng lấy được xe tăng mới, Yegorov trực tiếp không nhìn Sherman nữa, chuyển hướng sang pháo phòng không Crusader: “Thứ xấu xí này là cái gì?”

Vương Trung: “Pháo phòng không tự hành Crusader.’ Vừa nói, trong đầu hắn bỗng lóe lên một ý nghĩ, nếu như pháo phòng không 25mm được gọi là pháo phòng không hạng nhẹ, pháo phòng không 85mm được gọi là pháo phòng không hạng nặng, vậy Crusader này là pháo 40mm Bofors, có phải nên gọi là pháo phòng không hạng trung?

Là một game thủ kỳ cựu của Hearts of Iron IV, điều hắn thích làm nhất chính là nhét một chiếc pháo tự hành phòng không hạng trung vào Sư đoàn Bộ binh để nâng cao chỉ số giáp của toàn Sư đoàn, bởi vì trong game, khi tính toán khả năng xuyên giáp của kẻ địch, game chỉ tính đến đơn vị có giáp dày nhất trong toàn Sư đoàn, nếu khả năng xuyên giáp của kẻ địch không đủ để xuyên thủng, toàn bộ Sư đoàn sẽ trở nên cứng cỏi hơn.

Hành vi này thường được gọi là “Cay giáp”, cho nên người chơi Hearts of Iron IV có sự yêu thích đặc biệt với loại pháo phòng không hạng trung vừa có thể “cày giáp”, vừa có khả năng phòng không, vừa có thể tiêu diệt mục tiêu mềm, lại còn rẻ.

Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1 của Vương Trung đã có một tiểu đoàn xe tăng, sau này có thể sẽ bổ sung thêm một tiểu đoàn pháo chống tăng hạng nặng được trang bị “Xoáy Nước”, sức mạnh của lực lượng thiết giáp không yếu, nếu so sánh với game thì loại “Sư đoàn Gundam’ này không cần dùng pháo phòng không để “cày giáp”.

Nhưng trong thực tế, loại Sư đoàn tinh nhuệ này cần có pháo phòng không tự hành đáng tin cậy để yểm trợ.

Vương Trung: “Khẩu pháo phòng không này sẽ được tăng cường cho Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1, yểm trợ phòng không cho lực lượng thiết giáp.”

Yegorov lập tức cau mày: “Nhìn nó không có vẻ gì là mạnh!”

Vương Trung: ‘Không mạnh?”

Hắn quay đầu hỏi nhân viên trường bắn: “Đã bố trí mục tiêu xong chưa?”

“Báo cáo Tướng quân, đã bố trí xong, bao gồm bia bay được treo trên khinh khí cầu và người giả trên mặt đất.”

Vương Trung nhìn ve phía những khẩu Crusader - hiện tại chúng đang do huấn luyện viên quân sự của Liên Hiệp Vương Quốc lái đến đây điều khiển.

“Nói cho huấn luyện viên, bắn mục tiêu trên không trước, chú ý đừng bắn vào khinh khí cầu.”

Sau khi hắn nói xong, Vasili lập tức tiến hành phiên dịch.

Huấn luyện viên ra hiệu OK, sau đó Crusader xoay nòng pháo, bắn một tràng về phía bia bay trên không trung.

Vương Trung nghe thấy Yegorov bên cạnh thốt lên kinh ngạc: “Giọng cũng lớn đấy!”

Dù sao thì cỡ nòng của Bofors chỉ nhỏ hơn 5mm so với pháo chống tăng 45mm chủ lực của quân đội Ant thậm chí còn lớn hơn so với pháo 37mm được trang bị trên những chiếc Panzer III đời đầu của Prosen, thứ này mà bắn liên thanh thì tiếng động lớn đến dọa người.

Bia bay bị bắn trúng liên tiếp, rơi xuống đất.

Vương Trung: “Bảo họ bắn vào ngôi nhà.”

Trong trường bắn có nhà gạch dùng để luyện tập cận chiến trong nhà, cũng dùng để thử nghiệm uy lực của các loại đạn pháo đối với mục tiêu trong nhà, hiện tại bên trong những ngôi nhà này cũng được bố trí người giả. Sau khi Vasili truyên đạt

mệnh lệnh, Crusader hạ thấp nòng pháo, nhắm vào ngôi nhà, bắt đầu bắn.

Mỗi khi Bofors khai hỏa, mặt đất đều bị thổi bay một lớp bụi, thứ này đúng là một cái máy phát tán bụi, lập tức khiến cho khu vực xung quanh Crusader chìm trong bụi mù.

Bên phía mục tiêu, đạn pháo nổ mạnh liên tục bắn trúng tường gạch, xé toạc từng mảng tường gạch kiên cố, gạch vụn bay tứ tung.

Người giả được đặt bên ngoài ngôi nhà bị đánh nát, người giả bên trong nhà cũng không thể may mắn thoát khỏi, những kẻ đứng cạnh cửa sổ bị xé nát, những kẻ trốn bên trong phỏng chừng cũng bị bắn thành cái sàng.

Bức tường nhà gạch đối diện với Bofors bị phá sập.

Vương Trung: "Ngừng bắn!"

Vasili: "Stop firel

Bắn chum dừng lại.

Nhân viên bãi bắn chạy về phía ngôi nhà, kiểm tra tình hình, rất nhanh bộ đàm trong tay cán bộ bãi bắn đã vang lên tiếng báo cáo: "Mười hình nộm đều bị hư hại ở các mức độ khác nhau, toàn bộ bị thương.

Vương Trung vừa nhìn về phía Yegorov, hắn liền nói: "Tôi muốn cái này! Chỉ là không biết thứ này có dùng được để chống tăng không."

Vương Trung nói với Vasili: "Bảo bọn họ thay đạn xuyên giáp, xe tăng hạng ba và hạng bốn chúng ta thu được, cùng với xe bọc thép chở quân kéo mỗi loại một chiếc đến đây, bên trong đặt hình nộm."

Lần này thời gian chuẩn bị hơi lâu, Vương Trung bèn nói chuyện phiếm với Yegorov: "Làm sư đoàn trưởng cảm thấy

thế nào?”

“Tuyệt lắm, tôi nóng lòng muốn đi đánh bọn Prosen rồi.” Yegorov nói.

Vương Trung: “Nghe nói anh thường xuyên uống rượu giải sầu?”

Yegorov: “Không đánh bọn Prosen thì rảnh rỗi sinh nông nổi thôi, đánh nhau là hết ngay.”

Vương Trung ve vai Yegorov: “Còn sớm lắm, tôi đoán chừng bọn Prosen phải đến tháng Tư mới có thể bắt đầu cuộc tấn công mới.”

Yegorov: “Lại đánh vào thủ đô sao?”

Xung quanh không ít sĩ quan, nghe vậy liên nhìn sang.

Vương Trung: “Không, âm mưu buộc chúng ta đầu hàng nhanh chóng của địch đã phá sản, lúc này tầm quan trọng của Yekaterinburg không còn lớn như vậy nữa, ít nhất là không lớn bằng khu vực sản xuất dầu mỏ ở phía Nam của chúng ta. Tôi và đại tướng Gorky đều phán đoán, hướng tấn công chủ yếu của địch trong năm nay là phía Nam.”

Yegorov: “Vậy mặt trận Trung tâm và mặt trận phía Bắc không có tấn công sao?”

“Sao có thể, địch cần kìm chân lực lượng của chúng ta, cho nên cả ba mặt trận Bắc, Trung, Nam đều sẽ bị tấn công, nhưng những hướng khác đều là tác chiến kìm chân.”

Lúc này, cán bộ bãi bắn báo cáo: “Mục tiêu đã sẵn sàng.”

Vương Trung: “Trước tiên nhắm vào xe bọc thép chở quân, khai hỏa.”

Chưa cần Vasili phiên dịch, khẩu Crusader đã trực tiếp khai hỏa, bắn vài phát thì chiếc xe bọc thép chở quân đã bốc cháy -

chiếc xe này vừa mới được lái đến bãi bắn, bên trong tự nhiên có dầu và dầu máy có thể cháy.

Yegorov: “Ồ, không tệ.”

Vương Trung: “Nhắm vào xe tăng hạng ba.”

Rất nhanh, khẩu Crusader đã khai hỏa, đạn xuyên giáp đầu tiên bắn tung đèn xe tăng hạng ba, sau đó bắn đứt xích xe.

Yegorov: “Không tệ, có thể bắn đứt xích xel”

Trên chiến trường, kíp lái xe tăng bị đứt xích sẽ phải tạm thời bỏ xe, sau đó sẽ gọi xe kéo đến kéo đi.

Yegorov rõ ràng rất vui vì có thể bắn đứt xích xe tăng, nhưng khẩu Crusader vẫn đang bắn, không biết bắn trúng chỗ nào, chiếc xe tăng hạng ba bỗng nhiên bốc cháy.

Yegorov: “Ồ, tốt, tốt, cho tôi một tiểu đoàn loại này!”

(Hết chương) Chuong 144: Tinh hinh thang 1 nam 915

Vương Trung: “Thế nào, không tệ chứ?”

“Rất tốt.” Yegorov gật đầu, Thực ra chỉ cần có thể bắn đứt xích xe tăng là tôi đã hài lòng rồi. Vậy mà thứ đồ chơi này không chỉ có thể bắn đứt xích xe!”

Vương Trung: “Còn có thể phá hỏng hệ thống quan sát của địch. Nếu bắn vào bên hông, thậm chí có thể xuyên thủng xe tăng hạng ba.”

Dù sao thì thứ này cũng có cỡ nòng 40mm.

Hơn nữa pháo phòng không còn có một ưu điểm: Không cần ngắm bắn cẩn thận, cứ bắn đại kiểu gì cũng trúng điểm yếu mà xuyên vào, chiếc xe tăng hạng ba kia chắc chắn là bị bốc cháy như vậy.

Vương Trung: “Nhắm vào xe tăng hạng bốn, xem thử khi đối mặt với lớp giáp bảo vệ tốt nhất hiện nay của Prosen, khẩu

pháo này thể hiện như thế nào.”

Thực ra chiếc xe tăng hạng bốn ở đây đã không thể đại diện cho lớp giáp tốt nhất của Prosen nữa rồi, những chiếc xe tăng hạng bốn được trang bị giáp tốt hơn đã xuất hiện trên chiến trường, còn được cải tiến theo nhiều kiểu khác nhau.

Nhưng Vương Trung cũng không trông cậy vào việc biến pháo Bofors thành vũ khí chống tăng chủ lực, chỉ là muốn thử xem nó có thể bắn xuyên qua được hay không.

Khẩu Crusader không nói hai lời, lập tức khai hỏa, bắn ra một đám bụi mù mịt xung quanh chiếc xe tăng hạng bốn.

Sau khi bắn 20 viên, Vương Trung ra lệnh ngừng bắn.

Chiếc xe tăng hạng bốn không bốc cháy.

Nhân viên kiểm tra mục tiêu sau khi kiểm tra xong, liền báo cáo qua bộ đàm: “Một thành viên kíp lái xe tăng bị thương, bước đầu phán đoán là mảnh đạn bay từ cửa quan sát vào làm bị thương. Ngoài ra, vòng xoay tháp pháo bị kẹt, chúng tôi đã thử, không thể xoay được, xích xe cũng bị đứt.”

Vương Trung võ tay một cái: “Tốt! Thế nào, Yegorov, anh có muốn không?”

“Tôi vừa mới nói là muốn rồi đấy! Thứ tốt thế này sao có thể không muốn?” Yegorov nói.

Trên chiến trường, muốn vô hiệu hóa một chiếc xe tăng, kỳ thực không cần phải tiêu diệt kíp lái cho đến khi còn ít hơn hai người, chỉ cần bắn hỏng xích, khóa vòng xoay tháp pháo, về cơ bản là có thể khiến kíp lái bỏ xe.

Bắn chết lái xe qua cửa quan sát, thông thường kíp lái cũng sẽ bỏ xe.

Vương Trung nhớ trong cuốn tự truyện “Những chú hổ trong bùn lầy” của Carrius, lần đầu tiên hắn lái xe tăng 38T

trên chiến trường, cuối cùng là vì có thành viên bị bắn chết nên cả xe phải bỏ chạy.

Lính xe tăng của Đức Quốc xã yêu cau có thể đảm nhiệm bất kỳ vị trí nào, cho dù vậy họ vẫn bỏ xe, bởi vì trên chiến trường rất khó di chuyển nhanh chóng những người đã chết, thi thể sẽ chiếm chỗ.

Lúc này chỉ có thể bỏ xe, đợi đánh xong kiểm soát được chiến trường, lại kéo thi thể ra, sửa chữa xe, kíp lái cũng sẽ tập hợp lại với nhau để tạo thành một kíp lái hoàn chỉnh, như vậy một chiếc xe tăng lại khôi phục được sức chiến đấu.

Trong tình huống này, một khẩu pháo phòng không có thể bắn hỏng xích, khóa vòng xoay tháp pháo, thậm chí có thể bắn bị thương một người của địch, tác dụng trên chiến trường lớn hơn nhiều so với trong game.

Hơn nữa thứ này còn có thể phòng không.

Không đúng, chức năng chính của nó là phòng không, nhưng việc không được sử dụng để phòng không là định mệnh của mọi loại pháo phòng không ưu tú.

Sau khi thử nghiệm xong khẩu Bofors trên pháo phòng không Crusader, Vương Trung càng thêm mong chờ đến ngày dây chuyền sản xuất pháo Bofors hoàn thành, để tự mình chế tạo pháo phòng không hai nòng.

Nửa tháng sau, Vương Trung vẫn bận rộn với công việc.

Khoảng thời gian này, Vương Trung nhớ lại cuộc sống công sở của mình trước khi xuyên không, đi làm, làm việc, tăng ca. Nếu không phải lúc về nhà có cô vợ sắp cưới xinh đẹp và cô hầu gái nhỏ xinh đẹp chào đón, Vương Trung còn tưởng mình đã trở về Trái đất.

Ngày 29 tháng 1, đoàn xe của Vương Trung vừa đến cổng trang viên nhà mình, đã thấy một chiếc xe quân sự khác từ

phía bên kia cổng chạy tới, trên xe, đại tướng Gorky liên tục vẫy tay với hắn.

Một lát sau, Vương Trung ôm chầm lấy đại tướng Gorky trước cổng trang viên nhà mình.

Vương Trung do dự một chút, cuối cùng vẫn không bắt chước kiểu chào hỏi của Ant, mà lùi lại một chút rồi hỏi: "Sao ông lại về đây?"

Đại tướng Gorky: "Tình hình tiền tuyến đã ổn định, tôi đã dành nửa tháng để điều tra kỹ lưỡng địa hình tiền tuyến, chuẩn bị trong khoảng thời gian từ tháng Ba đến tháng Tư, khi quân địch tấn công phía Nam, sẽ phát động tấn công để kìm chân một bộ phận lực lượng của địch."

Vương Trung: "Đối mặt với khu vực phòng thủ kiên cố thì khó đánh lắm phải không?"

"Đúng vậy, nhưng sau khi trinh sát, tôi đã phát hiện một bến đò mới trên sông Desna, xe tăng có thể vượt sông, bờ bên kia không có quân địch phòng thủ. Tôi dự định lợi dụng bến đò này."

Vương Trung: "Ông đã thử chưa? Bây giờ sông Desna không phải là đang đóng băng sao?"

Đại tướng Gorky: "Người dân địa phương nói có thể đi bộ qua sông, tôi nghĩ xe tăng không thành vấn đề."

Vương Trung: "Vẫn nên điều tra thêm thì hơn."

Hắn mơ hồ nhớ ra, hình như quân đội Liên Xô bên kia Trái Đất khi tấn công Zhytomyr lần đầu tiên, cũng là vì vấn đề vượt sông, lực lượng phía sau không theo kịp, lực lượng đã vượt sông bị sư đoàn thiết giáp của quân Đức phản công nên mới thất bại.

Đại tướng Gorky: “Tôi có linh cảm, cuộc tấn công sẽ không hiệu quả, nhưng ngoài tấn công ra, không còn cách nào khác để kìm chân quân đội của hắn. Nếu để cho bọn Prosen tập trung lực lượng ưu thế về phía Nam, tình hình sẽ càng tồi tệ hơn, chúng ta không thể để mất mỏ dầu Kuban.

“Sự viện trợ của Hợp Chủng Quốc trước sau gì cũng bị hạn chế bởi vận tải, nếu họ không cần phải phân bổ vận tải để vận chuyển dầu, thì có thể cung cấp cho chúng ta nhiều thứ khác hơn.”

Hiện tại, mỗi ngày đều có vật tư mới của Hợp Chủng Quốc được đưa vào Ant, liên tục tiếp máu cho Ant.

Nhưng dù sao thì chiến tranh cũng mới bắt đầu, Hợp Chủng Quốc vẫn chưa hoàn thành việc chuyển đổi công nghiệp và huy động, vẫn chưa bắt đầu sản xuất hàng loạt tàu Liberty, hiện tại hạn chế về vận tải van rat nghiem trong.

Lúc này, Lyudmila bước tới chào đón roi hỏi: “Hai người cứ thế này mà thảo luận quân sự có ổn không? Liệu có bị gián điệp nghe lén không?”

Đại tướng Gorky: “Không sao, chuyện này cũng giống như năm ngoái ai cũng biết quân địch nhất định sẽ tấn công Yekaterinburg, việc quân địch sẽ tấn công chủ yếu ở phía Nam gần như là bí mật ai cũng biết, vấn đề là, cụ thể bọn chúng sẽ tấn công ở đâu.”

Vương Trung bổ sung một câu: “Vấn đề về chiến lược phần lớn đều là dương mưu, bày ra ngoài sáng, chỉ có chiến thuật mới có thể thực hiện các loại lừa gạt. Nhưng quân địch dù muốn tấn công vào đâu, thì trước tiên phải chọc thủng tuyến phòng thủ pháo đài Tân Hải-Borsk của chúng ta, công tước Myshkin đang ở đó.”

Lyudmila: “Ồ, là vị công tước bị bệnh kia, tôi đã gặp ở Shepetovka. Không biết bệnh tình của ông ấy đã khá hơn chưa.”

Vương Trung: ‘Không rõ.’

Dựa theo ấn tượng của Vương Trung về công tước Myshkin khi gặp ông ta, phỏng đoán công tước mắc bệnh lao phổi, hiện tại thuộc loại bệnh nan y, chỉ có thể kéo dài sự sống.

Tin tốt là các triệu chứng của công tước còn nhẹ, có lẽ là giai đoạn đầu, đến nơi có không khí trong lành để dưỡng bệnh, nói không chừng có thể kéo dài đến khi y học của nhân loại khắc phục được căn bệnh nan y này.

Bây giờ thì không rõ nữa.

Lyudmila lại nói: “Hai người là vào thư phòng tiếp tục nói chuyện, hay là ăn cơm trước?”

Vương Trung: “Tôi chọn ăn cơm ở thư phòng, bảo Nelly đẩy xe thức ăn vào đây.”

“Được. Nelly, tôi đi chuẩn bị cùng cô.”

Nelly nhìn Lyudmila với ánh mắt như mọi khi cô nhìn Vương Trung: “Tiểu thư, người vào bếp đi, ngoài salad ra thì đừng làm gì khác.”

Chẳng lẽ Lyudmila còn có thuộc tính đầu độc thức ăn? Cần gì phải hai mặt như vậy chứ.

Vương Trung vừa oán thầm trong lòng, vừa võ vai đại tướng Gorky: “Chúng ta đi thôi, để cho các cô gái làm việc. Trong phòng tôi còn bánh quế, có thể ăn lót dạ trước khi cơm được dọn lên.”

Đại tướng Gorky: “Bánh quế không quan trọng, có Coca-Cola không? Nghe nói Coca-Cola là hàng xa xỉ, số lượng viện trợ rất ít.”

Vương Trung: “Có chứ, đương nhiên là có. Ở đây tôi có rất nhiều Coca-Cola.”

“Vậy thì đi thôi.”

Một lúc sau, trong thư phòng của Vương Trung, đại tướng Gorky uống một hơi hết một phần ba chai Coca-Cola, sau đó ợ một cái đây mãn nguyện.

Vương Trung hỏi: “Ngoài tiền tuyến không có Coca-Cola, tình hình cung ứng các loại nhu yếu phẩm khác như thế nào?”

Đại tướng Gorky: “Hiện tại cũng không tệ, vốn dĩ kế hoạch của chúng ta là phân phối lương thực cho công nhân, nhưng thịt hộp Spam đã thay đổi điều đó. Hiện tại ở tiên tuyến, binh lính được ăn no mặc ấm, tiếng hô xung phong cũng rất cao. “Nhưng chúng ta vừa mới bổ sung tân binh, đây đều là những tân binh chỉ mới được huấn luyện vài tháng, dùng bọn họ để tấn công…”

Vị đại tướng lắc đầu, tiếp tục uống Coca-Cola.

Vương Trung: “Nếu có thể để quân địch tấn công, quân ta dựa vào trận địa kiên cố để phòng thủ, đồng thời rèn luyện tân binh, tình hình sẽ tốt hơn một chút.”

Nhưng hướng tấn công chủ yếu của quân địch là phía Nam, nơi đó trước tiên chỉ có một tuyến phòng thủ kiên cố, còn lại đều là đồng bằng. Các đơn vị được bổ sung nhiều tân binh khi tác chiến với quân đội Prosen - vốn là những người lính dày dạn kinh nghiệm - ở địa hình như vậy, chắc chắn sẽ chịu tổn thất nặng nề.

“Tân binh mà quân đội ta được bổ sung gân đây, đều là lực lượng dự bị được huy động, chỉ có một số ít là tân binh vừa mới ra khỏi trại huấn luyện.”

Đế chế Prosen, Kehlsteinhaus.

Tham mưu trưởng William Keitel của đế chế báo cáo: “Xét tình hình tiền tuyến hiện nay, chúng ta đã rút toàn bộ các đơn vị chiến đấu chủ lực.

“Một số đơn vị thuộc Cụm tập đoàn quân Trung tâm và Cụm tập đoàn quân phía Nam bị tổn thất đặc biệt nặng nề đã được điều động đến Agasukov để nghỉ ngơi và bổ sung. Dự kiến sẽ hoàn thành việc bổ sung vào tháng Ba.”

Hoàng đế Reinhardt của đế chế: “Tình hình bổ sung trang bị thì sao?”

Wilhelm Von Guderian, người được điều động từ tiên tuyến về, chuyên tâm đảm nhiệm chức vụ Tổng thanh tra Lực lượng Thiết giáp, báo cáo: “Hiện tại, xe tăng số bốn được trang bị pháo Kwk 40 đã được đưa vào sản xuất hàng loạt, dù sao cũng chỉ là một bản cải tiến, không cần phải cải tiến dây chuyền sản xuất quy mô lớn, công nhân cũng tương đối thành thạo.

“Vấn đề bây giờ là, ban đầu chúng ta sản xuất xe tăng số bốn với vai trò là xe tăng bộ binh, duy trì tỷ lệ khoảng ba đổi một với xe tăng số ba - loại xe tăng chủ yếu đảm nhiệm nhiệm vụ tác chiến chống tăng.

“Dây chuyên sản xuất cũng vậy, ba nhà máy đang sản xuất xe tăng số ba, trong khi xe tăng số bốn chỉ có một nhà máy sản xuất. Để chuyển đổi dây chuyên sản xuất xe tăng số ba thành dây chuyền sản xuất xe tăng số bốn, cần tám tháng để cải tạo. Hiện tại, sản lượng xe tăng số bốn là không đủ, trên thực tế, sản lượng xe tăng số ba cũng không đủ.

“Xét thấy cuộc chiến ở mặt trận phía Đông hiện nay có thể biến thành một cuộc chiến tiêu hao khốc liệt, tôi đề nghị tiến hành tổng động viên, giải quyết triệt để vấn đề sản lượng không đủ.”

Reinhardt xua tay: “Không, năm ngoái chúng ta đã tiêu diệt hàng triệu quân Ant, chỉ riêng số tù binh đã bắt được một trăm năm mươi nghìn người. Loại dân tộc hạ đẳng này, căn bản không cần chúng ta phải tổng động viên. Hiện tại, với sức chiến đấu của chúng ta, vẫn còn hy vọng kết thúc chiến tranh trong năm nay!

“Nỗ lực đánh chiếm thủ đô để đả kích ý chí chiến đấu của quân địch đã thất bại, nhưng khả năng đánh chiếm các khu vực sản xuất tài nguyên của địch, buộc chúng phải đầu hàng vẫn còn đó!

“Ở đây!”

Reinhardt dùng ngón tay chọc mạnh vào khu vực Kuban trên bản đồ. “Chiem được các mỏ dầu ở đây, hơn nữa trên đường tấn công, chúng ta còn chiếm được khu vực sản xuất than chủ yếu của địch, đến lúc đó, quân Ant ngay cả nhiên liệu để sưởi ấm cũng không có, bọn chúng chỉ có thể lựa chọn giữa việc chết rét hoặc là đầu hàng!”

Lúc này, Tổng tư lệnh Lục quân Walter von Bryan lên tiếng: “Tuy nhiên, quân địch cũng biết điều này. Chẳng phải Rabverd đã lấy được thông tin tình báo từ Cục Tình báo Quân đội rồi sao?”

Reinhardt: ‘Chuyện này ai cũng biết. Nhiệm vụ của các người là tìm ra một con đường tắt để đạt được mục tiêu, giống như lần tấn công ở rừng Ardennes.”

Hắn nhìn quanh căn phòng, cuối cùng nhìn về phía Tư lệnh Không quân, Đại công tước Meyer: “Mua lầy lội của Ant khi nào kết thúc?”

Về lý thuyết, thời tiết thuộc vê Không quân quản lý, mặc dù Lục quân cũng có cơ quan khí tượng riêng.

Đại công tước Meyer đáp: “Tháng Tư.”

Reinhardt: “Vậy thì phát động cuộc tấn công mùa xuân vào tháng Tư, mục tiêu giai đoạn một là chọc thủng tuyến phòng thủ từ pháo đài Tân Hải đến Borsk của quân địch, giai đoạn hai, chúng ta sẽ tiến quân thân tốc trên khắp vùng đồng bằng phía Nam, cố gắng tiêu diệt thêm khoảng một triệu quân Ant, khiến bọn chúng hoàn toàn mất khả năng bảo vệ Kubanl” Chương 145: Hội nghị ngự tiền của Prosen

Hoàng đế Reinhardt vừa dứt lời, Tham mưu trưởng William Keitel liền tiếp lời: ‘Bộ Tổng tham mưu đã soạn thảo một số kế hoạch, lần lượt ứng với ba hướng tấn công chủ yếu là Bắc, Trung, Nam, chúng tôi đánh giá rằng, kế hoạch đánh chiếm St. Andrewsburg ở phía Bắc là chắc chắn nhất.

“Tuyến đường tiếp tế của kế hoạch này là ngắn nhất, mặc dù đầm lầy, rừng rậm và du kích hoạt động ở Livonia đã gây cản trở nghiêm trọng đến hậu cần của quân ta, nhưng tuyến đường tiếp tế ở các hướng khác cũng gặp phải vấn đề về du kích.”

Reinhardt đột nhiên nổi giận, dùng sức đấm bàn: “Lúc trước tôi chuẩn bị giết sạch người Ant, kết quả các người ngăn cản tôi, hiện tại lại nói cho tôi biết vấn đề của du kích nghiêm trọng?”

William Keitel nhìn Tư lệnh lục quân Walter von Bryan, nói: “Chúng ta cần thuê dân phu để đảm bảo hậu cần, bộ phận hậu cần của quân ta thuê chín triệu người, trong đó bao gôm công nhân đường sắt, tài xế xe cùng công nhân sửa chữa vân vân.

“Chúng tôi vốn tưởng rằng dựa vào những người này là đủ cung ứng hậu cần cho mấy triệu quân, nhưng tình huống thực tế xuất hiện sai lệch khá lớn so với dự đoán của chúng tôi, cơ sở hạ tang của Ant quá kém, chỉ dựa vào chín triệu người này

không thể đảm bảo cung ứng cho 153 sư đoàn ở mặt trận phía đông. Chúng tôi phải thuê người Ant.”

Reinhardt: “Sau đó bởi vì thuê người Ant đường tiếp tế hỏng bét!”

William Keitel: “Dù sao cũng tốt hơn không có tuyến tiếp tế. Thực tế những vùng đất không thuộc Prosen chúng ta chiếm lĩnh đều như vậy, Carolin, Melainia, còn có Cộng Hòa Netherlands, khắp nơi đều là tổ chức kháng chiến.”

Lúc này, Tổng trưởng Nghỉ thức Lễ Nghi Heinz vẫn luôn ở bên cạnh không nói chuyện, nhẹ nhàng đẩy mắt kính, nói: ‘Chúng ta đã cố gắng hết sức dọn dẹp những tổ chức kháng chiến này rồi, một tháng vừa qua, chúng ta bắt được mấy trăm gián điệp Liên hiệp Vương quốc thả dù.

“Chắc chắn còn nhiều người ẩn náu hơn, mỗi tối Liên hiệp Vương quốc đều dùng ngôn ngữ khác nhau để phát các loại thơ ca, đó đều là ám hiệu cho các tổ chức kháng chiến ở các nơi.

“Mà địch có thể thành công trong không gian, là bởi vì có người khoác lác nói một con ruồi cũng không lọt vào được!”

Đại Công tước Meyer lấy khăn tay lau mồ hôi, sau đó mới giải thích: “Máy bay của địch là toàn bộ đều bằng gỗ, radar của chúng ta không nhìn thấy loại máy bay này, khó lòng phòng bị. Loại máy bay gỗ này xâm nhập từ trên cao, trạm quan sát dưới mặt đất rất khó nhìn thấy trực tiếp.

“Loại máy bay này còn bay rất nhanh…”

Heinz mỉm cười: “Ngài dù sao cũng có lý do, Đại Công tước.”

Đại Công tước: “Lý do gì? Cái này gọi là sự thật khách quan. Chúng ta bây giờ đã khống chế gần như toàn bộ Uropa,

lãnh không rộng lớn như thế, rất khó phòng ngự một loại máy bay mà radar không thấy được."

Tổng tư lệnh lục quân Walter nói: "Chúng ta đã quen với việc không quân không đáng tin cậy."

Đại Công tước Meyer nhíu mày: "Ông nói như vậy tôi không thể đồng ý, không có không quân phối hợp thì chiến tranh chớp nhoáng không thể thực hiện được, Guderian sẽ đồng ý quan điểm của tôi!"

Lúc này, Guderian đang phiền muộn, dù sao hắn bị giải trừ chức vụ chỉ huy mặt trận, tuy danh hiệu thagiám đốc Thiết giáp vẫn còn, nhưng không ra tiền tuyến lập chiến công, lấy được cây gậy Nguyên soái là điêu không thể.

Guderian vừa nghĩ tới việc thăng tiến của bản thân đến đây là chấm dứt, liền không nhịn được phiền muộn.

Ngay tại không đến hai tháng trước, hắn còn dùng kính viễn vọng quan sát Yekaterinburg, còn hạ lệnh pháo kích Yekaterinburg.

Nghĩ đến cái này liền càng phiền muộn, thậm chí muốn uống chút rượu.

Đáng tiếc Hoàng đế Reinhardt không thích nhìn thấy người uống rượu trước hội nghị quân sự.

Hiện tại đột nhiên bị Đại Công tước Meyer ném bóng tới, Guderian chỉ có thể hoang mang nhìn mọi người: "Xin lỗi, tôi vừa mới thất thân. Các vị đang hỏi gì vậy?"

Đại Công tước Meyer lặp lại câu hỏi của mình: "Đang hỏi ông có đồng ý không? Không có không quân yểm trợ thì chiến tranh chớp nhoáng không đánh được?"

Không quân và Thiết giáp binh, hai quân chủng mới phối hợp mới tạo nên chiến tranh chớp nhoáng huy hoàng, tuyên

truyên của Đế quốc Prosen chính là như vậy.

Guderian không có ý định phá hoại thành quả tuyên truyền, hơn nữa tuyên truyền này có lợi cho việc duy trì địa vị của hắn, dù sao hắn chính là người mặc quân phục màu đen của lực lượng Thiết giáp, còn là Tổng thanh tra Thiết giáp.

Vì vậy Guderian đáp: "Đúng vậy, không quân yểm trợ gần đã giúp ích rất nhiều cho chúng ta."

Đại Công tước Meyer lập tức lộ ra vẻ mặt cao hứng.

Nhưng Guderian lại nói: "Nhưng chiến dịch Yekaterinburg vừa qua, không quân cơ bản không phát huy tác dụng. Tuy rằng nguyên nhân là vì quân ta không kịp thời thay dầu chống đông cho máy bay, nhưng không thể không thừa nhận có đôi khi không quân quả thật không có tác dụng gì."

Đại Công tước Meyer vội vàng cam đoan: "Sang năm sẽ dùng loại dầu bôi trơn thích hợp, cho dù mùa đông cũng có thể xuất kích."

"Hy vọng là như thế." Guderian nói.

Đại Công tước Meyer dự định mạnh mẽ lái câu chuyện trở ve phương hướng cũ, liền nói: 'Lúc tấn công mùa xuân, ta cam đoan không quân có thể toàn lực xuất kích""

"Trước khi khai chiến ông cũng nói như vậy." Tổng tư lệnh Walter nói.

Đại Công tước Meyer tranh luận: "Lúc khai chiến chúng ta quả thật toàn lực xuất kích, chỉ là Ant quá mức rộng lớn, trực tiếp dẫn đến bộ binh dưới mặt đất nhìn thấy hiệu quả yểm trợ gần trên không của chúng ta lại một lần nữa giảm xuống."

Hắn dừng một chút, cường điệu lần nữa: "Chúng ta thật sự dốc toàn bộ lực lượng!"

Nguyên soái Lục quân von Bryan nói một câu: “Doc toàn lực mà chỉ có chút hiệu quả này, không quân cũng chỉ có thế”

Đại Công tước Meyer: “Ông!”

“Đủ rồi!” Reinhardt nghiêm nghị quát.

Không quân là binh chủng kỹ thuật cao mới nổi, luôn được Reinhardt thiên vị, lúc này đương nhiên ông ta phải đứng về phía không quân. von Bryan cúi đầu, tỏ vẻ mình tuân lệnh, để vẻ mặt căng thẳng của Reinhardt thả lỏng một chút.

Tướng lĩnh Lục quân chủ yếu là Đoàn sĩ quan quý tộc phế thải, Reinhardt đã lợi dụng việc thành lập binh chủng Thiết giáp để phân chia, làm suy yếu ảnh hưởng của họ trong Lục quân, gần đây lại thành lập Đoàn ky sĩ Asgard không thuộc quyền quản hạt của Tổng tư lệnh Lục quân.

Nhưng bản thân Lục quân khổng lồ như thế, sĩ quan nhiều như vậy, quan hệ quý tộc phế thải rắc rối khó gỡ, lạc đà gây còn lớn hơn ngựa. Hơn nữa Reinhardt rõ ràng cảm giác được các lão tướng Lục quân trước kia bởi vì chuỗi thắng lợi huy hoàng mà im miệng, nay lại bắt đầu có ý kiến.

Thủ lĩnh của các lão tướng có hai người, một người là lão Nguyên soái Hindenburg đã về hưu ở nhà, người thứ hai chính là von Bryan trẻ hơn Hindenburg năm tuổi.

Đương nhiên, mấy năm thắng lợi huy hoàng đã khiến Reinhardt thành lập được quyền thống trị vững chắc dị thường, cho nên cho dù gặp phải chút khó khăn nhỏ, von Bryan vẫn biểu đạt sự tuân phục với Reinhardt.

Hơn nữa, trải qua mấy năm chiến tranh, các lão tướng cũng biết cách tân kỹ thuật đã thay đổi hình thái chiến tranh, lượng lớn sĩ quan nắm giữ kỹ thuật mới bổ sung vào quân đội là xu thế tất yếu, quyền lực của sĩ quan phế thải bị pha loãng là kết cục đã định.

Không ít lão tướng đã từ bỏ chống cự, thản nhiên tiếp nhận cách tân quân sự.

Giống như các quý tộc Ant mất đi quyền lực, quý tộc quân sự phế thải cũng sẽ dần dần mất đi quyền lực.

Không ít quý tộc phế thải đã bán đi trang viên cũ truyền thừa nhiều đời, chuyển vào thành phố bê tông cốt thép hiện đại, con cái của họ cũng quen điện, radio và nước máy, không muốn trở lại trang viên cũ nữa.

Reinhardt nhìn chằm chằm Tổng tư lệnh Lục quân vài giây, gật đầu: "Không quân sẽ toàn lực hỗ trợ các người. Trong vòng bốn tháng đánh tới bờ sông Valdai, không cần vượt sông, chỉ cần bố trí phòng tuyến dọc theo sông, ép buộc quân tiếp viện của Kuban phải đi vận chuyển đường thủy nội địa."

von Bryan gật đầu: "Chỉ cần sửa chữa một chút trên cơ sở kế hoạch chiến tuyến phía nam của chúng ta là được. Kế hoạch của chúng tôi vốn chỉ định đột phá tuyến Tân Hải - Borsk, chiếm lĩnh khu vực được phòng thủ kiên cố này, chặn cổ họng địch, phòng ngừa địch phản công từ chiến tuyến phía nam."

Reinhardt: 'Kế hoạch của các người quá bảo thủ, cho dù Gilles cũng không thích."

Gilles còn đang phụ trách phòng tuyến Tập đoàn quân trung tâm ở phía nam, cũng chính là phòng ngự tuyến sông Desna, cho nên không tham gia hội nghị lần này.

von Bryan: "Chúng tôi sẽ đưa ra một kế hoạch mới trước cuối tháng, mặc dù bây giờ vẫn chưa rõ phương án tấn công cụ thể, nhưng có thể bắt đầu tích trữ đạn dược và trang bị rồi."

Reinhardt nhìn về phía Tổng thanh tra Thiết giáp: "Nhanh chóng bổ sung xe tăng kiểu mới cho bộ đội."

Guderian: “Vừa rồi tôi đã nói, trừ khi bắt đầu động viên, chuyển sang hệ thống sản xuất thời chiến, nếu không quân ta không có cách nào nhanh chóng bổ sung xe tăng Panzer IV Ausfũhrung H. Đến tháng 4 bắt đầu tấn công, tôi dự tính mặt trận phía đông có 10 tiểu đoàn xe tăng có thể nhận được Panzer IV Ausfùhrung H”

Reinhardt lập tức nhạy bén bắt được một chữ: “Có thể nhận được?”

Guderian: “Để việc chuyển đổi trang bị thuận lợi, trước tiên phải để cho kíp lái vốn đang điều khiển xe tăng Panzer IV đổi sang. Mỗi tiểu đoàn chỉ có khoảng 25 chiếc.” “Vậy cũng chỉ là 250 chiếc!” Reinhardt nâng cao am lượng,‘Ba tháng mới có 250 chiếc, công nghiệp Prosen của tôi đã suy yếu đến mức này sao?”

Guderian: “Chủ yếu là hai nguyên nhân, thứ nhất, sản lượng nòng pháo 75 mm KwK 40 có hạn, dù sao Lục quân Đế chế vừa mới đặt hàng số lượng lớn pháo chống tăng Pak 40, tuy hai loại pháo này ở chỉ tiết có khác nhau, nhưng vẫn sẽ cạnh tranh năng suất sản xuất lẫn nhau. Chuyển sang thể chế thời chiến có thể giải quyết vấn đề này.”

Reinhardt xua tay: “Nguyên nhân thứ hai là gì?”

“Xe tăng mới phải ưu tiên trang bị cho Sư đoàn ky sĩ Asgard, và các sư đoàn không quân.”

Reinhardt á khẩu.

von Bryan, các quan quân phái cũ liếc nhau, sau đó đồng loạt bày ra vẻ mặt hóng kịch.

Cuối cùng Reinhardt lắc đầu: “Vậy tấn công mùa xuân, hãy sử dụng Sư đoàn ky sĩ Asgard nhiều hơn! Đặt bọn họ ở điểm then chốt nhất, điểm đột phá có binh lực địch mạnh nhất! Lần trước bọn họ đụng phải Aleksei Konstantinovich

Rokossovsky, biểu hiện không tốt bị báo chí của Hợp Chủng Quốc và Liên Hiệp Vương Quốc cười nhạo! Vừa lúc để bọn họ tự chứng minh bản thân!”

von Bryan và William Keitel lại lần nữa nhìn nhau.

Sau đó Tổng tham mưu trưởng William Keitel nói: “Vậy chúng tôi cần ngài cam đoan những bộ đội này sẽ dựa theo kế hoạch của chúng tôi mà bố trí ở tiền tuyến.”

“Tôi cam đoan! Các người cứ coi chúng như sư đoàn Thiết giáp bình thường để bố trí, nhưng phải đặt ở nơi khó đột phá nhất!” Reinhardt nói xong, lại quay sang hướng Tổng thanh tra Thiết giáp Guderian: “Tình hình xe tăng kiểu mới thế nào?”

Guderian: “Panzer V trước đó chỉ là giai đoạn nghiên cứu trước, cũng chưa có bản thiết kế, vì thế tôi bảo tổ thiết kế cẩn thận đo đạc chiếc T-34 thu được. Về cơ bản dự định cải tiến trên cơ sở của nó, sửa chữa những chỗ thiết sót. Nhanh nhất là cuối năm nay tiến hành thử nghiệm xe mẫu.”

Reinhardt: “Vậy trận chiến với Ant này có thể không dùng đến nó. Năm nay chúng ta sẽ đánh chiếm các vùng mỏ than và dầu mỏ của Ant mùa xuân sang năm bọn họ sẽ đầu hàng.”

Guderian: “Đúng là có một loại xe tăng có thể đưa vào chiến trường trong năm nay. Trước đây chúng ta đối mặt với xe tăng hạng nặng Char B1 của Pháp, rất vất vả mới đánh bại được, vì thế đã đưa ra dự án xe tăng trang bị pháo 88 mm, chủ yếu là cải tiến trên cơ sở của dự án VK 30. 01 P đã ngừng phát triển trước đó.

“Hiện tại Henschel và Porsche đã chế tạo xe mẫu, đang tiến hành thử nghiệm ở bãi thử xe tăng của Belka. Nếu mọi việc thuận lợi, tháng 4 có thể vận chuyển loại xe tăng sản xuất thử nghiệm tới tiền tuyến.”

Guderian: “Ở Belka sao? Tốt, tôi muốn đi xem. Hội nghị hôm nay đến đây kết thúc!”

(Hết chương)

Chương 134: Lên Kế Hoạch 2

Chương 146: Ngôi Sao Chiến Thắng Và Đội Trưởng Cứu Hỏa

Chương 146: Ngôi Sao Chiến Thắng Và Đội Trưởng Cứu Hỏa

Bên phía Vương Trung.

Hắn đang chia sẻ Coca Cola với Đại tướng Gorky.

Đại tướng uống xong một chai, sau đó phát ra tiếng thở thỏa mãn: "A ha, thật không tệ."

Hắn đặt chai xuống, dùng giọng điệu trêu chọc nói: "Cậu biết không, hiện tại bọn họ gọi tôi là Đội trưởng Cứu hỏa. Rõ ràng từ khi khai chiến đến nay tôi mới chỉ chấp hành hai nhiệm vụ mang tính chất 'cứu hỏa"

Vương Trung: "Chuyện này đơn giản, tôi quen biết một phóng viên Hợp Chủng Quốc tên là Mike, bảo hắn viết cho ông một bài, rất nhanh nhật báo Yekaterinburg sẽ đăng lại, sau đó ông sẽ có một cái tên thật kêu."

Đại tướng Gorky: "Cậu còn không bằng viết một bài hát về tôi."

Vương Trung chỉ có thể cười gượng, hắn làm sao biết sáng tác nhạc, toàn là đạo nhái, thật sự để hắn sáng tác thì lộ tẩy ngay.

Chờ chút, hình như cũng có thể cân nhắc, tìm một bài hát ca ngợi nào đó đạo nhái là được.

Vương Trung đang suy nghĩ nên đạo nhái bài nào, Gorky nói: "Sao cậu lại nghĩ thật vậy, đừng như vậy, ta chỉ đùa thôi. Cậu vẫn nên ca ngợi chiến sĩ của chúng ta nhiều hơn, hôm nay ta ngồi xe lửa trở về, ở nhà ga nhìn thấy một người mẹ già tiễn bốn đứa con trai tòng quân, bốn đứa đấy!"

Vương Trung: "Bốn người con trai đều trong độ tuổi quân dịch sao, thật sự là một người mẹ đáng kính."

Gorky: "Nói không chừng trong nhà còn một người nữa, dù sao đợt tuyển quân này yêu cầu mỗi nhà phải có ít nhất một người con trai ở lại. Tương lai chiến sự bất lợi, người mẹ ấy có thể sẽ đưa đứa con cuối cùng lên tiền tuyến, ta nhìn ánh mắt bà ấy, ta biết bà ấy sẽ làm như vậy!"

Rất kỳ lạ, rõ ràng Vương Trung chưa từng tận mắt nhìn thấy người mẹ già ấy, nhưng chỉ dựa vào miêu tả của Gorky mà hình dung ra một cách cụ thể, giống như người mẹ ấy đang đứng ở góc phòng nhìn hắn vậy.

Có phải bởi vì hắn đã nhìn thấy quá nhiều người mẹ như vậy?

Bài hát quân ca truyền thống "Tạm biệt người con gái Ant", người con gái được tiễn biệt thật sự chỉ là người yêu sao?

Vương Trung rót Vodka và Coca Cola trên bàn vào hai chiếc cốc, đưa một cốc cho Gorky, sau đó nâng cốc của mình lên: "Kính các bà mẹ Ant."

"Kính các bà mẹ Ant." Đại tướng Gorky cũng thấp giọng lặp lại, hai người chạm cốc rồi uống cạn.

Sau đó Đại tướng nhấp nhấp miệng: "Ngoài dự kiến đấy, ta vốn tưởng Vodka và Coca Cola mà uống chung thì sẽ rất khó uống."

Vương Trung đột nhiên nổi hứng, liên lắc chiếc chuông trên bàn.

Nelly vẻ mặt nghi hoặc đẩy cửa bước vào.

Đại tướng Gorky: “Sao cô ấy lại bày ra vẻ mặt như vậy?”

Vương Trung: “Bởi vì đa số lúc tôi lắc chuông chỉ là muốn ngắm Nelly cho khuây khỏa.” Nelly: “Tôi còn ba căn phòng nữa phải dọn dẹp, bận lắm.”

Vương Trung: “Cô có nhớ những ngày tháng làm lính cần vụ ở tiền tuyến không?”

“Không, tuy rằng ở tiền tuyến tôi làm ít việc hơn, nhưng lúc nào cũng có thể bị trúng đạn, thà dọn dẹp cả tầng này còn hơn là phải lo sợ đạn pháo rơi xuống đầu.” Nelly nói.

Vương Trung: “Vậy lần sau tôi sẽ đổi sang lính cần vụ nam, cô cứ ở lại hậu phương dọn dẹp phòng đi.”

Nelly có vẻ không vui, nàng lạnh lùng hỏi: “Ngài cần tôi lấy gì ạ?”

Vương Trung: “Lay đá, bia và chanh đến đây.”

Nelly: “Thời tiết thế này mà ngài còn muốn uống với đá sao?”

“Phải, tôi muốn.”

“Chanh xanh thì dùng chanh đóng hộp vừa mới chuyển đến được không ạ?”

Vương Trung: “Được.”

Nelly xoay người rời đi.

Đại tướng Gorky vẻ mặt kinh ngạc: “Chanh còn có loại đóng hộp sao?”

Vương Trung: “Còn có cả dứa đóng hộp nữa, ông muốn thử không?”

“Cái gì?” Đại tướng Gorky càng thêm nghi hoặc.

Vương Trung: “Dứa, một loại trái cây nhiệt đới.”

“Nhiệt đới chẳng phải chỉ có chuối thôi sao?” Là người Ant bản địa, cả đời chưa từng đi đến vùng nhiệt đới, Gorky kinh ngạc hỏi.

Vương Trung lập tức phổ cập kiến thức về trái cây nhiệt đới cho Đại tướng, đương nhiên cuối cùng không quên thêm một câu: “Chuyện này là do Hoàng thái tử Ivan nói cho tôi biết, tôi nào có được ăn những loại trái cây đó.”

“Ra là vậy.” Đại tướng liên tục gật đầu, hoàn toàn tin tưởng, dù sao là hoàng thất, xa hoa lãng phí, ngay cả khi đi đại tiện cũng phải dùng đồ bằng vàng.

Đang nói chuyện thì Nelly bưng bia và chanh đến: “Bia chỉ còn loại lúa mạch đen, hơn nữa sản xuất cũng lâu rồi.”

Vương Trung: “Không sao, tôi biết một công thức, do chính Hoàng thái tử lvan dạy tôi, nguyên bản phải dùng bia gừng, nhưng tôi nào biết bia gừng là cái quái gì.”

Hắn vừa nói vừa ra hiệu cho Nelly dùng dụng cụ mở nắp hộp chanh ra.

Gorky nói: “Cha tôi là thợ đóng giày, có một người bạn làm thủy thủ, mỗi lần về nhà đều tìm ông ấy sửa giày, ông ấy bảo thủy thủ thường ăn chanh đóng hộp, nghe nói là tập tục truyên thống từ xa xưa, để tránh bệnh scurvy.’

Vương Trung: “Bây giờ còn ăn chanh đóng hộp để chữa bệnh scurvy?”

Ngày xưa bị bệnh scurvy là do hải trình quá dài, có khi kéo dài một hai năm, phải bổ sung vitamin.

Hiện tại đều là tàu chạy bằng máy móc, 80 ngày đã có thể đi vòng quanh Trái đất, đâu còn ai phải ăn chanh trên tàu nữa.

Đại tướng Gorky: "Ông ấy nói là do quen rồi."

Nelly: "Tôi đổ chanh ra cốc ạ?" Vương Trung: "Không cần, cô đi lấy dứa đóng hộp rồi mang đến đây cho tôi."

Vương Trung đứng dậy, đi đến tủ rượu trong phòng sách lấy bình lắc và dụng cụ vắt nước chanh, sau đó quay lại bàn, bắt đầu màn biểu diễn của mình.

Thật ra hắn chưa từng học cách pha chế cocktail, nhưng hắn xem rất nhiều video ngắn, chỉ mong có ngày có thể "soái" một chút, nào ngờ lại có ngày phải thể hiện trước mặt một lão già.

Hắn bỏ chanh trong hộp vào dụng cụ vắt, dùng sức ấn cần gạt, vắt nước cốt chanh vào bình lắc. —— Chờ một chút, hình như phải đặt khối băng trước? Quên đi mặc kệ.

Vương Trung dùng kẹp gắp mấy miếng băng ném vào bình lắc, sau đó đổ bia và Vodka vào.

Đúng rồi, cuối cùng còn phải bỏ vào trong một chút tình yêu, nhưng đối tượng là các ông nên Vương Trung lược bớt bước cuối cùng này.

Vương Trung đậy nắp bình lắc lại, học theo dáng vẻ của người pha rượu trong video ngắn lắc đều.

Sau khi lắc tượng trưng mười mấy giây, Vương Trung mở nắp ra, đổ rượu vào trong ly.

Thoạt nhìn —— ơ, rất bình thường?

Gorky đại tướng: "Đây là cái gì?"

Vương Trung: "Gọi là Jack Wills, là một loại rượu đến từ bờ biển phía tây Hợp Chủng Quốc. Ivan nói cho tôi biết."

Trước đó ở trong trò chơi kỷ niệm hảo huynh đệ, Vương Trung cảm động không chịu nổi, nhưng hiện tại dùng công thức trộm được từ trong trò chơi để kỷ niệm hảo huynh đệ chân chính, Vương Trung lại vô cùng bình tĩnh.

Gorky đại tướng uống một ngụm, trừng mắt nhìn: "Còn… được đấy? Nhưng ta tình nguyện uống Vodka.

Vương Trung cũng buông bình lắc, nói: "Tôi cũng nhất thời hứng khởi. Nào chúng ta dùng Vodka cạn ly đi.

Lúc này Nelly cầm lon dứa đi vào, xuyên qua lớp thủy tinh của lon, Gorky nhìn chằm chằm vào miếng thịt dứa có hình răng cưa bên trong: "Thứ màu vàng này là cái gì thế?"

Vương Trung: "Rất ngọt."

Nelly nhanh nhẹn mở hộp: "Tôi… không biết thứ này ăn như thế nào."

"Còn có thể ăn như thế nào?" Vương Trung trực tiếp thò tay nhón một miếng từ trong lon lên nhét vào trong miệng.

A, là món ngon cư dân mạng miền Nam Trung Quốc thường ăn vào mùa hè.

Nhưng quê nhà Vương Trung sẽ dùng nước muối ngâm một chút rồi mới ăn, đồ hộp Hợp Chủng Quốc này ngọt đến phát ngấy.

Gorky đại tướng cũng ăn thử một miếng, lập tức khen ngợi: "Rất ngon, đây chính là loại trái cây sinh trưởng ở nhiệt đới. Đáng giận, Hợp Chủng Quốc quả là một nơi khiến người ta phải ghen tị, vừa có đất đai phì nhiêu rộng lớn thích hợp sản xuất lương thực, lại có than đá thép, còn có thể ăn được dứa!"

Không phải anh bạn, so sánh dứa với than đá thép có phải hơi kỳ cục không.

Gorky đại tướng lại cầm lấy một miếng dứa.

Có vẻ hắn cũng rất thích loại trái cây này. Vương Trung: "Nelly chỗ chúng ta còn dứa đóng hộp không, mang thêm một ít cho Gorky đại tướng."

Nelly gật đầu, sau đó tò mò hỏi: "Ngon không ạ? Có… ngọt không?"

Tuy rằng Nelly chỉ hỏi như vậy, trên mặt cũng không thể hiện điều gì, nhưng là người sống chung với Nelly lâu như vậy, Vương Trung lập tức hiểu, Nelly thèm.

Trước đó Vương Trung từng bắt gặp Nelly dùng nước tráng chai Coca, uống thứ nước đường có chút vị ngọt đó, từ nay về sau Vương Trung mở Coca đều là mở hai chai, chai còn lại đưa cho Nelly "đổ đi".

Vương Trung: "Cô có thể ăn một miếng."

Nelly: "Có khách ở đây ạ."

Nếu không có khách chắc cô ấy ăn rồi.

Gorky đại tướng: "Có phải ta đã làm phiền hai người chủ tớ trò chuyện vui vẻ rôi không?"

"Không có." Vương Trung và Nelly đồng thanh phủ nhận.

Gorky đại tướng: "Quả nhiên là đã làm phiền rôi! Thôi vậy, chờ ngày mai họp triều đình rồi nói chuyện tiếp."

Vương Trung: "Vậy ngài đi luôn bây giờ ạ?"

Gorky đại tướng: "Ta vào đây uống chút rượu tán gau với cậu là vì chúng ta là bạn bè. Thực ra mục đích ta đến, khi gặp cậu ở cửa đã đạt được rồi."

Vương Trung: "De cho phái Tốc Thắng thấy?"

"Để cho tất cả mọi người ở Yekaterinburg thấy, không làm vậy thì tối nay sẽ có một đám người tìm đủ mọi cách để thăm dò thái độ của ta."

Gorky đại tướng đã thành công tránh được thất bại thảm hại, danh hiệu lính cứu hỏa đã được lan truyền khắp Yekaterinburg, tuy rằng còn chưa đến mức sánh ngang với "ngôi sao chiến thắng", nhưng chắc chắn không ít người có ý định lôi kéo hắn.

Vì vậy, vừa trở vê đã chạy đến trang viên Rokossovsky, tương đương với việc thể hiện rõ ràng thái độ với những kẻ đang mong chờ.

Vương Trung đứng dậy: "Vậy tôi tiễn ngài."

Gorky đại tướng cười lớn: "Cậu cũng đã nắm được mấu chốt rồi đấy."

Vương Trung cũng cười theo.

Đúng lúc này, Lyudmila mở cửa bước vào: "Anh yêu, em thấy hơi khó chịu, ngày mai em muốn đến bệnh viện kiểm tra một chút."

Ban đầu Vương Trung không nghĩ nhiều: "Không vấn đề gì, anh sẽ sắp xếp xe cho em. Em nghỉ ngơi sớm một chút, uống nhiều nước nóng."

Lyudmila: "Anh cũng phải đi cùng eml"

Vương Trung: "Anh rất bận, ơ… hả?"

Cuối cùng Vương Trung cũng nhận ra có gì đó không đúng.

Lyudmila bổ sung một câu: "Tháng này em chưa đến kỳ kinh nguyệt."

Gorky đại tướng: "Chúc mừng. Một trong những động lực chiến đấu hăng hái của ta chính là bảo vệ những thiếu nữ sắp thắp lên "Thánh Hỏa" như các bạn." Vương Trung nhướn mày: "Horatius trên câu? Tôi cũng rất thích bài thơ đó."

Sau đó, Vương Trung nhìn Lyudmila, nhẹ nhàng xoa bụng cô: "Thời gian trùng khớp rồi nhỉ? Bây giờ mới có phản ứng, chẳng phải là lúc chúng ta đóng quân ở Shostka đã mang thai sao? Vậy chẳng phải là sau này tôi phí công ăn nhiều lương thực như vậy sao? Thịt hươu thịt rắn thịt nhím tôi ăn đến phát ói!"

Gorky đại tướng: "Chú ý một chút, ta vẫn còn ở đây. Vậy ta đi trước đây, hai người ở nhà vui vẻ ăn mừng đi."

Nói xong, Gorky đại tướng cầm mũ và áo khoác treo trên giá áo.

Vương Trung: "Chờ tôi một chút, tôi vẫn nên tiễn ngài."

Lyudmila: "Đi đi, em chờ anh về."

Ngày hôm sau, sau khi bác sĩ kiểm tra, xác định Lyudmila đã mang thai, đúng là lúc đóng quân ở Shostka, thịt hươu và thịt nhím xem như Vương Trung đã ăn uổng rồi.

Chuyện này đã để lại cho tháng giêng êm dam một cái kết có thể coi là không tâm thường.

Tháng 2 năm 915 lặng lẽ đến.

(Hết chương) Chương 147: Con bướm võ cánh

Tình hình tháng 2 vẫn yên tĩnh.

Vương Trung nhớ trên Trái Đất, tháng 1 năm thứ hai, Hồng quân Liên Xô đã phát động chiến dịch tấn công Rzhev lần thứ nhất, sau đó đụng phải phòng tuyến kiên cố của quân Đức Quốc Xã tinh nhuệ, thương vong vô số.

Bên này đã là tháng 2 rôi mà quân đội Ant vẫn chưa có động tĩnh gì.

Vương Trung phỏng đoán có hai nguyên nhân, thứ nhất là đa số những kẻ thuộc phái Tốc Thắng đều đã thất thế, hiện tại

phe chiếm ưu thế là phái Ôn Kiện do Vương Trung làm đại diện.

Sở dĩ gọi là phái Ôn Kiện là vì trước khi xuyên không, Vương Trung đã đọc không ít truyện chữ tu tiên, thấy cụm từ "phái Ôn Kiện" khá hay nên lấy ra sử dụng.

Nguyên nhân thứ hai là, lần rút quân này của quân Prosen rất triệt để.

Trên Trái Đất, sau khi chiến dịch Bão Tháng Mười của quân Đức thất bại, họ không hề bị đánh tan tác như vậy, bọn họ vẫn giữ vững một đầu cầu, có thể uy hiếp thủ đô Moskva của Liên Xô bất cứ lúc nào.

Điều này khiến cho sau đó, Hồng quân Liên Xô phải liều mạng "san bằng" đầu cầu này.

Vì vậy, trong tình huống mà binh lính, trình độ của sĩ quan chỉ huy đều kém xa quân Đức, Hồng quân Liên Xô đã liều lĩnh phát động chiến dịch tấn công quy mô lớn, dẫn đến tổn thất vô cùng to lớn.

Còn bên này, quân Prosen đã rút lui toàn bộ về tuyến xuất phát hồi tháng 10, tuy vẫn còn uy hiếp Yekaterinburg, nhưng không lớn như đầu cầu Rzhev trên Trái Đất.

Mặc dù đầu câu Rzhev được đặt theo tên của thành phố này, nhưng trên thực tế, nó chỉ là điểm mỏm phía Bắc của đầu cầu, điểm mỏm phía Đông của đầu cầu này chỉ cách Moskva hơn 100km.

Bản thân Rzhev cũng chỉ cách Moskva khoảng 200km.

Vì vậy, đầu câu khổng lồ này giống như một con dao sắc nhọn cắm trên chiến tuyến, có thể khiến Hồng quân Liên Xô mất máu bất cứ lúc nào.

Nhưng quan sát chiến tuyến miền Trung của đế quốc Ant, hoàn toàn không có một đầu cầu nào như vậy.

Nếu không xét đến độ cong của Trái Đất, chỉ đơn thuần dùng tình hình trên bản đồ để hình dung, hiện tại toàn bộ chiến tuyến là một đường chéo, bắt đầu từ St. Petersburg ở cực Bắc, kéo dài xuống phía Nam đến pháo đài Tân Hải - Borsk.

Nếu coi phần lãnh thổ Uropa của đế quốc Ant là một cái đùi gà, thì chiến tuyến giống như là một nhát chém ở chỗ uốn cong của đùi gà.

Lý do hình thành nên chiến tuyến như vậy cũng rất dễ hiểu, phía Nam là đồng bằng rộng lớn, cơ sở hạ tầng tương đối tốt, vì vậy quân Prosen đã tiến rất sâu.

Phía Bắc lại toàn là đâm lầy, hồ nước, còn có rất nhiều rừng rậm, khiến cho quân đội Prosen đánh trận rất vất vả.

Cũng vì vậy, việc tiếp tế cho quân Prosen ở phía Bắc lại dễ dàng hơn, một mặt vì đường đi ngắn hơn, mặt khác là do có biển, có thể vận chuyển bằng đường thủy.

Quân Prosen cũng đã triển khai chiến hạm ở phía Nam, nhưng dù sao thì các cảng biển ở khu vực này cũng không thể đáp ứng được nhu cầu của những chiến hạm cỡ lớn, chỉ cần hoạt động được một thời gian ngắn, chiến hạm sẽ phải đi qua eo biển do quốc gia trung lập kiểm soát để quay trở về cảng của đồng minh đế quốc Prosen để đại tu.

Loại chiến hạm cỡ lớn này chỉ cần hoạt động một hai năm là phải đại tu một lần.

Trên Trái Đất, chiến tuyến cũng là một đường chéo như vậy, ở giữa có một đầu cầu Rzhev.

Nhìn vào bản đồ là có thể hiểu tại sao Hồng quân Liên Xô lại liều mạng giành lại đầu cầu này.

Nhưng ở đây lại không hề có đầu cầu nào như vậy.

Mấy ngày nay, Vương Trung nhân lúc rảnh rỗi đã suy nghĩ ve dòng thời gian, phát hiện ra sự thay đổi này có thể có liên quan rất lớn đến bản thân mình.

Đầu tiên là chiến dịch phòng thủ Shostka, trung đoàn của Vương Trung, cùng với sư đoàn do Kiriyenko - cấp trên của Vương Trung chỉ huy và quân đoàn của Kashukhov đã kiên cường giữ vững phòng tuyến sông Desna.

Chính vì vậy, hàng chục vạn quân đội bị bao vây tiêu diệt trên Trái Đất đã chạy thoát khỏi vòng vây.

Điều này khiến cho đế quốc Ant có thể tập trung lực lượng, nhân lúc quân đội Prosen mệt mỏi nhất để phản công, đồng thời thành công tiêu diệt gọn 10 vạn quân Prosen.

Mà chiến công này là do chính Vương Trung tự mình dẫn quân đánh.

Chiến thắng này đã cổ vũ mạnh mẽ tinh thần quân dân đế quốc Ant, đồng thời cũng ảnh hưởng đến phán đoán của các cấp chỉ huy quân đội Prosen, khiến cho bọn họ quyết định rút lui vê nơi có thể xây dựng phòng tuyến vững chắc, không để lại bất kỳ đầu cầu nào có thể chứa được hàng chục vạn quân.

Đúng vậy, diện tích đầu câu Rzhev trên Trái Đất rất lớn, mặc dù chỉ có Tập đoàn quân số 9 đóng giữ, nhưng quy mô của tập đoàn quân này tương đương với Tập đoàn quân số 6 của Paulus.

Diện tích đầu cầu Rzhev thậm chí còn lớn đến mức có thể chứa quân đội rút lui từ tiền tuyến về nghỉ ngơi, quân đội Liên Xô tấn công đến gần cửa đột phá thì vừa vặn gặp phải một sư đoàn thiết giáp đang luân phiên nghỉ ngơi, sau đó, sư đoàn trưởng sư đoàn thiết giáp này đã thể hiện tố chất quân sự đáng kinh ngạc, tự mình phán đoán hướng tấn công của quân đội

Liên Xô trong bối cảnh bộ chỉ huy tập đoàn quân hỗn loạn, không thể đưa ra mệnh lệnh hiệu quả, sau đó phát động phản công.

Cũng chính vì diện tích đầu câu Rzhev rất lớn, cho nên quân Đức mới có thể thực hiện chiến thuật phòng ngự đàn hồi ở đây - chỉ khi có đủ độ sâu thì mới có thể đàn hồi, gõ vào tấm thép thì chỉ có âm thanh "banh bành", không hề có cảm giác đàn hồi.

Chiến tuyến bằng phẳng, không có đầu cầu, có nghĩa là nếu quân đội Prosen muốn tấn công Yekaterinburg, bọn họ sẽ phải hành quân 300km để đột phá một lần nữa.

Nhưng không có đầu cầu, cũng có nghĩa là Bộ Tổng tư lệnh quân đội Prosen chỉ cần ít quân hơn để bảo vệ chiến tuyến, bọn họ có thể tập trung lực lượng cho những việc khác.

Sau khi quân địch khôi phục tấn công, áp lực ở chiến tuyến phía Nam sẽ tăng lên rất nhiều.

Bên kia, chính vì sự tôn tại của đầu cầu Rzhev, quân Đức Quốc Xã buộc phải bố trí hàng chục vạn quân để bảo vệ đầu cầu, khi bị Hồng quân Liên Xô tấn công, bọn họ còn phải liên tục điều động quân tiếp viện, một lượng lớn quân đội bị sa lây ở đầu câu Rzhev.

Lần này chắc chắn sẽ không có chuyện tốt đẹp như vậy nữa.

Con bướm nhỏ bé Vương Trung, rốt cuộc đã khiến dòng chảy lịch sử bị thay đổi.

Biết đâu, quân đội Prosen với lực lượng cơ động mạnh hơn thật sự có thể đánh một mạch đến tận Kuban, đến lúc đó, đế quốc Ant sẽ phải chiến đấu với quân đội Prosen trong tình trạng thiếu hụt nhiên liệu và vật tư sưởi ấm.

Vương Trung có thể tưởng tượng, cuộc chiến chắc chắn sẽ vô cùng khó khăn.

Bất luận như thế nào cũng phải nghiền nát ý đồ chiếm đóng Kuban của quân địch.

Nhưng đây không phải là chuyện Vương Trung cần phải lo lắng lúc này.

Quân đội Prosen sớm nhất cũng phải đến tháng 4, khi bùn đất đã khô ráo thì mới có thể tấn công.

Vương Trung còn 3 tháng để chuẩn bị.

Ngày 10 tháng 2, Ủy ban thẩm định tổ chức cuộc thẩm định trang bị mới lần thứ hai, lần này, xe chở pháo tự hành 100mm kiểu xoáy đã trải qua hơn một tháng thử nghiệm cũng được đưa vào danh sách thẩm định, hơn nữa còn được ưu tiên là hạng mục áp chót được thẩm định.

Áp chót, đây chính là tiết mục dinhl

Trước khi xe chở pháo tự hành 100mm được đưa ra thẩm định, còn 17 loại vũ khí cải tiến đang chờ được thông qua.

Phần lớn các loại vũ khí này đều được cải tiến dựa trên phản hồi từ chiến trường.

Chỉ có 3 loại vũ khí là do đổi mới công nghệ sản xuất, vì vậy phải sửa đổi bản thiết kế cho phù hợp với công nghệ mới.

Trong số 17 loại vũ khí cải tiến, chỉ có 5 loại được đánh giá là đạt yêu cầu, được chuyển giao cho Cục Quân giới bắt đầu tổ chức sản xuất hàng loạt.

Sau đó, đến lượt tác phẩm tâm huyết của Vương Trung - xe diệt tăng "Xoáy Nước".

Tổng công trình sư Korin phấn khởi bước vào hội trường thẩm định, sau đó bảo trợ lý treo bản thiết kế xe diệt tăng

“Xoáy Nước” lên bảng đen.

Vương Trung có thể nhận ra, bản thiết kế này đã được hoàn thiện hơn rất nhiều so với trước đây.

Khi bản thiết kế được treo lên, vị đại biểu của Lục quân trong Ủy ban thẩm định lập tức mở to hai mắt.

“Đây là cái gì?” Ông ta vừa hỏi vừa nhìn Korin, nhưng sau đó lại lập tức nhìn Vương Trung.

Vương Trung: “La xe diệt tăng, vì phải lắp pháo lớn hơn nên bất đắc dĩ mới phải sử dụng thiết kế không có tháp pháo. Chờ khi nào máy móc nhập khẩu từ Hợp Chủng Quốc về đến nơi, chúng ta có thể chế tạo xe tăng được trang bị pháo chính mạnh như vậy! Loại có tháp pháo!”

Các ủy viên đều lộ ra vẻ mặt “thì ra là vậy”, liên tục gật đầu, xem ra là đã đồng ý cho bản thiết kế này được thông qua.

Thậm chí còn không có ai muốn hỏi thêm.

Ban đầu, Vương Trung cho rằng mình sẽ phải tranh luận một phen với Ủy ban thẩm định thì bản thiết kế “Xoáy Nước” mới có thể được thông qua, không ngờ lại dễ dàng như vậy, giống như là chuyện đương nhiên.

Tiễn Korin tổng công trình sư xong, hạng mục thẩm định cuối cùng cũng được đưa ra.

Tokarev cầm trên tay kiệt tác của mình, bước vào phòng thẩm định.

Đối mặt với các vị giám khảo ngồi sau bàn dài, Tokarev nhìn thẳng vào Vương Trung: “Tướng quân Rokossovsky, tôi đã làm theo lời ngài, chế tạo ra một khẩu súng mới. Ngài nói với tôi, đây là một khẩu súng tiểu liên có thể bắn trúng người ở khoảng cách 200m, tôi nghĩ là tôi đã chế tạo thành công loại vũ khí đáp ứng yêu cầu của ngài rồi.”

Vừa nói, Tokarev vừa cầm khẩu súng mẫu đi thẳng về phía Vương Trung, kết quả là lập tức có mấy vị giám khảo mở cửa phòng, xông vào, ghì ông ta xuống đất.

Vương Trung: "Để ông ấy lại đây đi, không lại gần thì làm sao đưa súng cho tôi?"

Kết quả một trong những thẩm phán đã cướp đi khẩu súng trong tay Tokarev, sau đó cung kính nâng hai tay lên trước mặt Vương Trung.

Trong lúc Vương Trung nghịch súng, Tokarev cũng thoát khỏi sự kiềm chế của các thẩm phán.

Hắn vội vàng giải thích: "Tôi tiến thêm một bước rút ngắn độ dài của viên đạn, giảm bớt lượng thuốc. Như vậy lúc súng trường đầy đạn trọng lượng sẽ giảm xuống rất nhiều.

"Viên đạn thu nhỏ mang đến tâm bắn và uy lực bị suy giảm, chúng tôi thử đi thử lại rất nhiều lần, cuối cùng đã điều chỉnh số lượng thuốc phóng trong mỗi viên đạn đến mức phù hợp.

"Thuốc phóng ít hơn một chút, đường đạn sẽ bị cong rõ ràng, không đạt tới độ chính xác 200 mét mà ngài yêu cầu.

"Thuốc phóng nhiều hơn một chút, độ chính xác sẽ tăng lên, nhưng căn cứ theo lời ngài, loại tăng cường độ chính xác này không có ý nghĩa quá lớn."

"Rất tốt!" Vương Trung tán thưởng: "Tokarev đồng chí, anh đã lĩnh ngộ ý của tôi."

Nói xong hắn cúi đầu cẩn thận xem xét khẩu súng trong tay.

Thoạt nhìn… Có chút giống súng trường Vi Thanh "Máy cắt hoa văn" của VSS.

Đặc trưng lớn nhất của khẩu súng trường Máy cắt hoa văn chính là nòng súng giảm thanh rất thô. Vương Trung không biết vì sao khẩu súng này cũng có nòng súng thô như vậy.

Hắn liền hỏi Tokarev: "Vì sao nòng súng lại thô như vậy?"

Tokarev: "Để đảm bảo tính ổn định tốt hơn, chúng tôi đã lắp đặt thiết bị dẫn khí trong nòng súng, dẫn một phần khí thuốc súng sinh ra khi bắn ra ngoài nòng súng, làm giảm lực giật. Điều bất ngờ là, thiết kế này khiến cho ánh lửa đầu nòng và khói súng khi bắn ra đều khá nhỏ, đặc biệt là âm thanh, nhỏ hơn rất nhiều.

"Chúng tôi đoán là do một phần năng lượng của khí thuốc súng bị thiết bị dẫn khí phân tán, dẫn đến tốc độ viên đạn bắn ra khỏi nòng súng chỉ có 320 mét mỗi giây, thấp hơn tốc độ âm thanh, cho nên viên đạn sẽ không tạo ra tiếng nổ lớn khi vượt qua bức tường âm thanh.

"Cũng vì kết cấu dẫn khí phân tán khí thuốc súng, cho nên khi viên đạn rời khỏi nòng súng, khí thuốc súng xung kích xung quanh tạo thành sóng âm cũng nhỏ hơn."

Hay lắm, vì muốn nâng cao tính ổn định khi bắn súng, vô tình đã tạo ra súng trường giảm thanh.

Lúc này, đại diện Lục quân hỏi: "Chờ một chút, súng này bắn ra viên đạn chậm như vậy sao? Vậy đường đạn có bị cong không?"

Tokarev đáp: "Đúng là cong hơn đạn thường một chút, nhưng dù sao cũng chỉ bắn 200 mét, khoảng 0,5 giây là tới, độ rơi thực ra cũng không đáng kể.

"Nếu muốn bắn, độ rơi này không quan trọng. Nếu muốn nâng súng lên ngắm bắn chính xác, chúng ta có thể tính toán độ rơi này trên thước ngắm, để xạ thủ khi ngắm bắn thực tế sẽ nâng nòng súng lên một góc gần như không thể nhận ra."

Vương Trung lo lắng hỏi: “Nhưng tốc độ chậm, lực sát thương của viên đạn liệu có đủ không?”

Tokarev đáp: “Chúng tôi đã thử nghiệm bằng gelatin, khi bắn trúng trực tiếp, do động năng nhỏ nên nó lăn lộn trong gelatin mô phỏng cơ thể người, năng lượng đều chuyển hóa thành lực phá hoại, còn phần lớn năng lượng của đạn thường bị viên đạn xuyên qua mang đi mất.

“Tất nhiên, xét về khả năng xuyên phá, thứ này quả thực không bằng đạn tốc độ cao. Cũng có thể tháo thiết bị dẫn khí, sử dụng nòng súng thông thường để bắn.”

Tokarev ra hiệu, trợ lý liên lấy ra một khẩu súng khác, nhìn giống như súng bắn tỉa Dragunov phiên bản rút ngắn.

Tất nhiên, là phiên bản không có ống ngắm, hộp đạn dài.

Tokarev: “Ngài cẩn thận, thứ này giật mạnh lắm đấy.”

Vương Trung thốt lên: “Chấp thuận phiên bản nào, tôi phải tự mình thử mới được.”

Lập tức cán sự của ủy ban đáp: “Bên cạnh là trường bắn trong nhà của Vệ giáo quân, được cải tạo từ nhà thi đấu thể thao nhân dân, có thể đến đó thử súng.”

“Được, vậy đến đó.”

Ba mươi phút sau, Vương Trung đã bắn mỗi khẩu súng ba bốn mươi viên đạn. Khẩu không có ống dẫn khí, tốc độ đạn nhanh khi bắn liên thanh rất khó dùng, khiến người ta nghi ngờ liệu có phải nó không được lắp đạn giảm liều, nên muốn duy trì độ chính xác tốt thì cần bắn điểm xạ, mỗi lần ba hoặc bốn viên.

Còn phiên bản “Máy cắt hoa văn” khi bắn rất thoải mái, bắn từ hông, bóp cò hết 20 viên đạn, vẫn có thể trúng bia một hai viên, mà đây là bia 200 mét đấy!

Thử xong, Vương Trung đã có kết luận trong lòng, hắn hỏi Tokarev: “Loại nào tốn ít thời gian công sức sản xuất hơn?”

Tokarev đáp ngay: “Tất nhiên là loại nòng súng thông thường.”

Vương Trung quyết định: “Vậy sản xuất hàng loạt loại nòng súng thông thường.”

Tokarev kinh ngạc: “Tôi cứ tưởng ngài thích phiên bản đạn cận âm hơn!”

Vương Trung: “Đúng là tôi thích hơn, nhưng thứ này sau này mỗi ngày có thể phải sản xuất sáu bảy nghìn thậm chí hơn chục nghìn khẩu mới đáp ứng đủ nhu cầu, không rảnh mà làm thủ công tỉ mỉ đâu.”

Tokarev lại nói: Nhưng mà, nòng súng đó chỉ mất thêm nửa giờ gia công thôi, vì tôi đã cải tiến thiết bị dẫn khí trong nòng súng, khiến nó dễ sản xuất hơn.”

Vương Trung: “Nửa tiếng cũng rất nhiều! Mỗi khẩu súng lãng phí nửa tiếng, một ngày sản xuất một vạn khẩu, thì có năm nghìn tiếng bị lãng phít”

Tokarev lắc đầu: “Tướng quân, không thể tính như vậy được. Cả hai loại vũ khí đều có thể đạt được sản lượng một vạn khẩu mỗi ngày, chỉ là nhà máy sản xuất phiên bản đạn cận âm cần nhiều công nhân hơn, vì có thêm công đoạn chế tạo nòng súng.”

Vương Trung man mê khẩu “Máy cắt hoa văn” trong tay.

Tokarev: “Hơn nữa, hai loại nòng súng có tính tương thích, có thể tách riêng nhà máy sản xuất nòng súng, như vậy cả hai loại súng đều có thể bắt đầu sản xuất, căn cứ vào sản lượng của nhà máy nòng súng để quyết định sản xuất loại nào nhiều hơn, chỉ cần thuê thêm vài trăm công nhân là đủ. Hơn nữa, dây chuyền sản xuất càng lớn thì chi phí càng thấp.” Vương Trung

suy nghĩ một lúc, cuối cùng gật đầu: “Sản xuất cả hai loại, bộ đội nhận được loại nào thì dùng loại đó.” (Hết chương)

Chương 135: Kẻ Phản Bội

Chương 148: Đối đầu gay gắt trước lễ đính hôn

Chương 148: Đối đầu gay gắt trước lễ đính hôn

Mấy ngày sau đó không có chuyện gì đáng nói, tiền tuyến vẫn bắn phá lẫn nhau, mỗi ngày vẫn có hàng nghìn người thương vong, Vương Trung ở hậu phương vẫn tiếp tục công việc.

Tuy nhiên, Vương Trung có một sở thích mới, đó là áp tai vào bụng Lyudmila để nghe ngóng động tĩnh.

Mặc dù bác sĩ và Lyusha đều nói với hắn rằng bây giờ chưa thể nghe thấy thai động rõ ràng, nhưng Vương Trung vẫn không nhịn được muốn nghe.

Đương nhiên, nhân tiện được hưởng thụ vòng tay của vị hôn thê cũng là điều tốt.

Ngày 20 tháng 2, gia đình Lyudmila cuối cùng cũng đi xe lửa từ hậu phương, sau khi trung chuyển ở Raul thì đến được Yekaterinburg.

Anh trai của Vương Trung, Công tước Pyotr Konstantinovich Rokossovsky hiếm khi được trở về từ ký túc xá của Bộ Tư lệnh Hậu cần, cùng dùng bữa với gia đình Lyudmila.

Lễ đính hôn được tổ chức vào ngày 21 tháng 2.

Vương Trung hoàn toàn không biết chuẩn bị lễ đính hôn như thế nào, ấn tượng của hắn về lễ đính hôn chỉ là dựa theo nghi thức ký kết ngoại giao, cha mẹ hai bên cùng ngồi sau một

chiếc bàn, phía sau là quốc kỳ của hai bên - à không, là cờ của hai gia tộc.

Sau đó, hai bên ký tên vào hợp đồng đính hôn, rồi dưới sự hướng dẫn của người chủ trì, trao đổi bản hợp đồng đã ký, rồi lại ký tên.

Cũng không thể trách Vương Trung được, bởi vì trước khi xuyên không, dư luận lúc đó khiến cho dù Vương Trung có khao khát một tình yêu đẹp de, thì cũng có phần e ngại hôn nhân.

Cũng có thể là bởi vì trước khi xuyên không, Vương Trung chưa gặp được người phụ nữ nào khiến hắn vừa gặp đã muốn kết hôn sinh con.

Lyudmila là người đầu tiên theo đúng nghĩa.

Tóm lại, tối ngày 20 tháng 2, khi quản gia già Mikhail kể cho Vương Trung nghe về toàn bộ quy trình của lễ đính hôn, Vương Trung mới biết được lễ đính hôn là như thế nào.

Thực ra nó là phiên bản rút gọn của hôn lễ, mời một vị cha xứ ở nhà thờ gân đó đến, hai người nắm tay nhau tuyên thệ, sau đó trao nhẫn đính hôn là xong.

Lễ đính hôn được tổ chức vào ngày 21 tháng 2 tại trang viên Rokossovsky, vị cha xứ được mời là linh mục của nhà thờ gần trang viên.

Còn về khách mời, trong thời chiến tranh không thể mời được nhiều họ hàng - Lyudmila còn có họ hàng bị kẹt trong vòng vây St. Andrewsburg, không thể đến được.

Bạn bè đồng trang lứa với hai người thì đang ở trong quân ngũ, hoặc đã sơ tán đến hậu phương xa xôi.

Hoặc là ở lại vùng bị chiếm đóng.

Còn có một số người đã “đi gặp Chúa”.

Để lễ đính hôn không quá đìu hiu, Vương Trung đã mời một số đồng đội cũ ở Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1, ví dụ như Yegorov.

Những người này cũng là đồng đội cũ của Lyudmila.

Sáng sớm ngày 21 tháng 2, Vương Trung nhìn Lyusha mặc chiếc váy mới, khen ngợi từ tận đáy lòng: "Em đẹp quá.

Lyusha mỉm cười, đột nhiên nói: "Anh đã coi Nữ hoàng bệ hạ là em gái, vậy có nên mời cô ấy đến không?"

Vương Trung: "Sao thế, em muốn tuyên bố chiến thắng trước mặt cô ấy à?"

Lyudmila nói: "Không, em chỉ đột nhiên nghĩ, đã là em gái, lễ đính hôn của anh trai thì phải tham gia chứ."

"Em có tin là cho dù anh không mời, cô ấy cũng sẽ đến không?" Vương Trung nói: "Hay là chúng ta cá cược đi?"

"Alyosha, anh đừng có lúc nào cũng coi cô ấy là con bé, cô ấy sẽ suy nghĩ rất nghiêm túc ve ảnh hưởng của việc xuất hiện ở lễ đính hôn hôm nay đấy."

Lyudmila nhìn mình trong gương, bất chợt nở nụ cười gượng: "Nhưng mà sau khi suy nghĩ kỹ càng, có thể cô ấy vẫn sẽ xuất hiện, hiện tại Hoàng gia cần anh ủng hộ."

Dù sao, hiện tại ngoài lực lượng phòng thủ thành phố ban đầu, quân đội dã chiến gần Yekaterinburg nhất chính là Quân đoàn Cơ giới của Vương Trung.

Mặc dù hiện tại ba sư đoàn của Quân đoàn vẫn đang được bổ sung quân số, nhưng lực lượng chiến đấu đã lên tới gần bảy vạn người, cộng thêm một lượng lớn trang bị kỹ thuật, tố chất binh lính cũng cao hơn quân đội thông thường của quân Ant rất nhiều.

Một lực lượng hùng hậu như vậy đóng quân gần thủ đô, những người muốn lấy lòng Vương Trung nhiều vô số kể.

Vương Trung đặt hai tay lên vai Lyusha, nói: "Sa hoàng cần tôi ủng hộ… Nghe như thể tôi sắp tự phong làm quan nhiếp chính vậy."

"Suyt, cho dù là ở nhà mình, anh cũng phải cẩn thận kẻo tai vách mạch rừng."

Vương Trung gật đầu, đúng lúc này bên ngoài vang lên tiếng xe ô tô.

Hắn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: "Xe ô tô? Ít nhất là năm chiếc, đoàn xe lớn như vậy, bây giờ ở Yekaterinburg không dễ kiếm đâu."

Vừa dứt lời, quản gia Mikhail đã mở cửa bước vào: "Bảo vệ gọi điện báo, đoàn xe của Đức Cha Belinsky vừa mới đi qua cổng chính, lúc tôi đến báo cáo thì đã đến trước cửa trang viên rồi ạ."

Vương Trung búng tay: "Tôi đã nói mà."

Lyudmila cười gượng: 'Lần này khả năng Nữ hoàng bệ hạ xuất hiện là rất cao. Em đoán được lý do Đức Cha Belinsky đến đây, ông ta sẽ thay thế cha xứ chủ trì hôn lễ của chúng ta, như vậy sau này sẽ không dễ hủy hôn ước."

"Giáo hội chắc chắn không muốn anh trở thành Thân vương Rokossovsky - ý em là sau khi chúng ta chiến thắng."

Mặc dù Lyudmila đang nói về vấn đề chính trị, nhưng Vương Trung lúc này lại lơ đãng, hắn đang nghĩ đến "hủy hôn' và "ba năm sau", ba năm sau "Đấu De' Lyudmila đến tận cửa trả thù, sỉ nhục hắn gấp mười lần so với lúc bị hủy hôn…

Thật là một mớ hỗn độn.

Lyudmila: “Anh yêu?” Vương Trung: “Ha? Không có gì, anh chỉ muốn cưới mình em thôi.”

Lyudmila: “Em đang nói vê chuyện sau khi chiến thắng.”

Vương Trung: “Olga là một cô gái thông minh, cô ấy được thừa hưởng trí tuệ từ anh trai, thư phòng của lvan vẫn được giữ nguyên vẹn ở Cung điện Mùa hè, sách Ivan đọc, Olga nhất định cũng sẽ đọc. Biết đâu còn có cả nhật ký và ghi chú khi đọc sách của lvan nữa, hãy tin tưởng cô ấy.”

“Ừm”

Lúc này, chuông điện thoại reo lên, quản gia Mikhail lập tức bước tới nhấc máy: “Trang viên Rokossovsky xin nghe.”

Ông ta đặt ống nghe xuống, quay sang báo cáo với Vương Trung: “Phòng Nghi lễ của Cung điện Mùa hè gọi điện thoại đến, Nữ hoàng bệ hạ muốn tham dự lễ đính hôn của Thiếu tướng Rokossovsky ạ.”

Lyudmila: “Thấy chưa, Olga đến rồi kìa.”

Vương Trung: “Nếu cô ấy đã cố tình cho người gọi điện báo trước, chắc là sẽ không làm gì quá đáng đâu. Muốn làm gì quá đáng thì đã đánh úp bất ngờ rồi.”

“Anh hiểu em gái mình thật đấy.” Lyudmila cười nói.

Một tiếng sau, Olga mới đến trang viên Rokossovsky.

Anh trai của Vương Trung, Công tước Pyotr Konstantinovich Rokossovsky khi nhìn thấy Olga thì tỏ ra rất lúng túng, ngay cả lúc bắt tay cũng luống cuống.

Không ngờ Olga lại nắm lấy tay Pyotr, nói: “Cong tước Rokossovsky, tôi đến đây để cầu hôn cho em họ tôi.”

Vương Trung nhíu mày: “Sao tôi không biết lvan còn có em họ nhỉ?”

Olga và Ivan là anh em ruột, còn em họ phải là con của người thân bên ngoại.

Olga quay lại mỉm cười với Vương Trung: "Em họ tôi nhiều lắm, hơn nữa cô ấy vừa từ Hợp Chủng Quốc trở về, cha mẹ cô ấy chạy sang Hợp Chủng Quốc từ hồi nội chiến."

Pyotr toát mồ hôi: "Chuyện này… tôi đã từng kết hôn rồi, nhưng vợ tôi đã qua đời. Để một người như tôi cưới em họ của người là không ổn đâu."

Lúc này, Lyudmila lên tiếng: "Anh cả yêu quý, Nữ hoàng bệ hạ đã có lòng tốt như vậy, anh hãy đồng ý đi. Chắc hẳn Nữ hoàng bệ hạ đã suy nghĩ kỹ rồi."

Nói xong, Lyudmila nhìn thẳng vào Olga, ánh mắt hai người chạm nhau.

Lúc này, Vương Trung mới hiểu ra, Đức Cha Belinsky đến chủ trì hôn lễ, Nữ hoàng be hạ liền ga ngay một cô em họ cho người anh trai góa vợ của hắn, Nữ hoàng quả là cao tay!

Chắc chắn Lyudmila coi đây là một sự đánh đổi lợi ích, bên này "bồi thường" một Pyotr, thì bên kia phải thừa nhận danh hiệu phu nhân Rokossovsky của cô.

Pyotr bị kẹp ở giữa, lúc nhìn Nữ hoàng, lúc nhìn em trai và em dâu tương lai, hai bên đều không thể đắc tội.

Vì vậy, ông ta nói: "Chỉ cần Công chúa điện hạ không chê, tôi không có ý kiến gì."

Công chúa ở đây đương nhiên là chỉ em họ của Olga. Olga vui vẻ nói: "Tốt! Chọn ngày không bằng gặp ngày, vậy hôm nay tiến hành luôn hôn lễ đi. À phải rồi, em họ tôi còn ba năm nữa mới đủ tuổi thành niên, cho nên chỉ có thể đính hôn trước."

Vương Trung đột nhiên cảm thấy ghen tị với anh trail

Công chúa 15 tuổi, mặc dù hắn đã có Nelly, nhưng vẫn ghen tị phát điên!

Lyudmila mỉm cười nói: "Nữ hoàng bệ hạ thật chu đáo, bản thân còn chưa đính hôn, đã lo chuyện hôn sự cho em họ rồi. Người cũng nên sớm tìm một người đàn ông có trách nhiệm đi, dù sao thì những lão quý tộc đó đều cho rằng một vị vua chưa kết hôn sẽ khiến đất nước bất ổn."

Olga: "Khi nào gặp được người khiến tôi rung động, tôi sẽ đính hôn."

Nói câu này, cô nhìn Vương Trung, nhưng Vương Trung lại giả vờ như đang ngắm cảnh.

Lúc này, Đức Cha Belinsky xuất hiện: "Nghe nói Nữ hoàng bệ hạ đến, tôi vội vàng từ phòng chuẩn bị ra đây"

"Hóa ra ngài còn phải học thuộc lòng bài giảng à?" Olga kinh ngạc nói, nghe có vẻ mỉa mai.

Đức Cha Belinsky cười nói: "Lần trước tôi chủ trì hôn lễ là hai mươi năm trước rồi. Ôn lại lời cầu nguyện một chút là chuyện bình thường thôi."

Olga đang định nói thì Vương Trung bỗng nghe thấy tiếng pháo nổ từ xa.

Hắn lập tức nhận ra đó không phải tiếng pháo, liền hét lớn: "Tiếng súng! Hơn nữa còn rất gần đây."

Hắn chạy nhanh đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra, lắng tai nghe: "Từ hướng Bắc vọng lại… Lính dù Prosen? Nhưng mà vì sao chứ? Ném lính dù vào sâu trong lãnh thổ địch chẳng khác nào ném quân vào chỗ chết sao?"

Đức Cha Belinsky nghiêm nghị nói: "Không, hướng đó là trại giam tù binh, cậu vừa mới bắt được hơn mười vạn tù binh, việc bố trí số tù binh này là một thách thức lớn. Trại giam tù

binh mỗi ngày đều phải xử bắn những tên tù binh có ý định bạo loạn, treo cổ hàng chục tên.

"Chắc là lại thêm một vụ bạo động trong tù bình thường thôi, không cần phải điều động Quân đoàn Cơ giới chưa được huấn luyện đầy đủ đâu."

Vương Trung: "Ý chí phản kháng của đám tù binh mạnh đến vậy sao? Lúc tôi bắt chúng, chúng đều ủ rũ như gà mắc mưa."

Đức Cha Belinsky cười khổ nói: "Ban đầu chúng tôi cũng nghĩ vậy. Mặc dù đám người Prosen này không dám để cho bọn tù binh cầm súng ra chiến trường, nhưng bắt chúng đến các nhà máy ở hậu phương sản xuất vũ khí thì vẫn được.

"Căn cứ theo điều tra sơ bộ của chúng ta, trong số những tù binh này có rất nhiều học sinh tốt nghiệp trung học, nếu như có thể để cho bọn họ chuyển sang ủng hộ chúng ta, đây chính là mấy vạn công nhân sản nghiệp đó!"

Belinsky nói xong, Vương Trung hỏi: "Thoạt nhìn hiệu quả không được tốt lắm sao?"

Thật ra không cần Belinsky nói, Vương Trung là lão binh trở về từ chiến trường, hắn có thể nghe ra được cường độ giao chiến không tâm thường, xem ra kế sách của giáo hội cơ bản thất bại.

Belinsky thở dài: "Đúng vậy, đám người Prosen này khó chơi hơn chúng ta tưởng tượng nhiều. Xem ra lý luận của Prosen hoàng đế đã đi sâu vào lòng người."

Vương Trung bỗng nhiên linh cơ khẽ động, hỏi: "Mọi người đều chiêu dụ bọn họ như thế nào?" "Dùng đủ loại thủ đoạn, thậm chí còn kể lại vì sao Ant sẽ thành công, cho bọn họ xem bài văn đó, nhưng vô dụng."

Vương Trung vuốt cằm, hắn bỗng nhiên nghĩ đến trong chương trình của John Khan có một vị bằng hữu người Nhật - là bằng hữu thật - chương trình kia là nói vị này đã chiêu dụ những tên lính Nhật cứng đầu bị bắt làm tù binh như thế nào, thành lập liên minh phản chiến.

Có lẽ nên lấy những gì học được trong chương trình ra thử xem sao?

(Hết chương) Chuong 149: Nghi thuc dinh hon

Chỉ là thử một chút, hắn là cũng không có gì xấu.

Vì vậy hắn nói với Belinsky: "Có lẽ có thể để cho tôi cùng bọn họ nói chuyện một chút."

Belinsky mừng rỡ: "Quan quân Prosen có ấn tượng rất tốt với cậu, cậu đi nói chuyện với bọn họ một chút quả thật có khả năng chiêu dụ bọn họ."

Vương Trung: "Không, quan quân hắn là đại bộ phận đều là quý tộc chứ? Vì đủ loại lý do hắn là sẽ không phản quốc. Tôi có thể cùng các binh lính Prosen nói chuyện một chút, đặc biệt là những người xuất thân bình dân."

Belinsky nhíu mày, tò mò hỏi: "Trước tiên tôi không phải nghi ngờ năng lực của cậu, tôi chỉ là tò mò cậu định ra tay như thế nào."

Olga cũng ở bên cạnh chờ mong lắng nghe, thoạt nhìn cô ấy quả thật vô cùng mong muốn hiểu rõ Vương Trung định làm như thế nào.

Vương Trung: "Tôi dự định bắt đầu từ hai hướng, thứ nhất, tôi đã chứng kiến rất nhiều hành vi tàn bạo của quân đội Prosen, người có lương tri ở trong quân đội Prosen chắc chắn sẽ vô cùng dày vò. Tôi tính tìm ra những người này.

“Thứ hai, lợi ích mà Prosen mở rộng chắc chắn phần lớn đều vào túi tầng lớp trên, chỉ cần để binh sĩ tầng lớp dưới ý thức được lợi ích mà mình có được khi chiến đấu hăng hái trên chiến trường, đều bị tầng lớp trên nuốt chứng là được.

“Phải để bọn họ hiểu, đầu hàng cũng không phải phản quốc, quốc tặc thật sự là những tên tướng quân phát động chiến tranh, dùng máu tươi của người dân Prosen để đổi lấy cuộc sống xa hoa lãng phí của mình.

“Bọn họ nên tổ chức quân đội nhân dân Prosen, tấn công về tổ quốc, đưa hoàng đế lên đoạn đầu đài.”

Belinsky cho dù kiến thức uyên bác, nhưng nghe xong lời của Vương Trung trực tiếp há hốc mồm: “Cái này… Tôi chỉ là muốn cậu nghĩ cách để cho người Prosen an tâm vào nhà máy của chúng ta sản xuất đồ vật, cậu lại muốn thành lập quân đội nhân dân Prosen?”

Vương Trung: “Tôi chỉ nói là có khả năng này, Prosen chắc chắn cũng sẽ thử thành lập ngụy quân làm bia đỡ đạn.”

Lavkid chủ giáo vốn im lặng nghe mọi người đối thoại, lúc này đột nhiên lên tiếng: “Bọn họ quả thật đã thành lập, căn cứ theo tình báo chúng tôi thu được, ở những thành phố lớn như Agasukov, Rogneda… bị chiếm đóng, có rất nhiều người Ant đã trở thành ngụy quân và ngụy cảnh sát.

“Mặt khác nội tuyến ở trại tù binh cũng đưa tới tình báo, có một người Kazaria mỗi ngày đều đến địa điểm giam giữ tù binh bản địa Kazaria, vận động tù binh gia nhập quân đội tự do Kazaria.

“Còn có tình báo cho thấy, địch nhân đã chiêu mộ được 15 tiểu đoàn ngụy quân từ trong quân ta đầu hàng, đặt tên là Đông Phương Doanh.”

Vương Trung: “Nhìn xem, nếu người Prosen có thể thành lập Đông Phương Doanh, vậy chúng ta cũng có thể thành lập đội quân như vậy. Đương nhiên, không thể bài trừ có người giả ý quy thuận, lên chiến trường rồi lại đào ngũ, chúng ta phải cẩn thận phân biệt.

“Ngoài ra, có thể dựa vào việc xây dựng cảm giác vinh dự tập thể để tránh loại hành vi phản bội cá nhân này.” Belinsky lại đánh giá Vương Trung: “Cậu nói có lý. Trước đó Popov đã đệ trình một bản báo cáo vô cùng chỉ tiết, gọi là “Quan sát đối với phương pháp làm việc của Rokossovsky tướng quân”, giới thiệu rất cặn ke phương pháp làm việc của cậu, cho rằng những phương pháp này hữu hiệu hơn một vạn lần giảng đạo.

“Tôi đã xem qua phần mô tả phương pháp làm việc của cậu trong báo cáo, rất tốt. Tôi đã ra lệnh cho mọi người sao chép báo cáo này thành văn kiện chính thức, phổ biến đến tay mỗi vị giám mục quân đội.

“Bây giờ cậu lại dự định đi chiêu dụ tù binh Prosen, thành lập quân đội nhân dân Prosen?”

Vương Trung: “Chỉ là có ý nghĩ này, không nhất định có thể đạt thành.”

Belinsky líu lưỡi: “Được, ngày mai tôi sẽ phê duyệt cho cậu một điều kiện, cậu cứ việc đến trại tù binh thử xem sao, cho dù thất bại cũng không sao, vốn dĩ tôi không trông cậy vào việc có thể làm được chuyện không tưởng như thế.”

Hắn dừng một chút, chuyển chủ đề: “Bây giờ chúng ta vẫn nên thảo luận về lễ đính hôn của cậu đi. Bên này đã chuẩn bị xong rồi.”

Vương Trung: “Vậy thì nhanh chóng bắt đầu thôi.”

Belinsky: “Không đợi khách quý nữa sao?”

Vừa dứt lời, liền có xe quân đội chạy dọc theo con đường bên trong trang viên tiến vào.

Belinsky: “Cậu xeml”

Olga thì rướn cổ nhìn chiếc ô tô đang chạy đến gần, hỏi: “Anh cảm thấy đây là xe của ai?”

Vương Trung đã dùng wallhack kiểm tra xem trên xe có ai ngồi, liền tự tin nói: “La Tuganev và phó quan của hắn.”

Xe chạy đến gần, Olga nhanh hơn Lyudmila nhận ra người ngồi ở hàng ghế sau: “Quả nhiên là TuganevI Thị lực của anh tốt như vậy sao?”

Không, tôi chỉ bật wallhack thôi.

Vương Trung: “Đương nhiên, thị lực không tốt làm sao có thể phát hiện ra tướng quân của địch từ khoảng cách xa như vậy?

Thật ra Vương Trung đang nói đến lần đầu tiên hắn chỉ huy xe tăng T-34 phản công ở Loktev.

Nhưng Belinsky lại cho rằng đây là một câu nói đùa, bèn cười ha hả.

Vương Trung cũng cười theo, dù sao chuyện wallhack này không thể nói rõ ràng được.

Vị đại mục thủ còn chưa cười xong, lại có một chiếc xe Jeep chạy tới, trên xe chật ních phi công không quân.

Người lái xe là Drachenko Grigoryevich, đoàn trưởng trung đoàn cường kích số 4, còn hàng ghế sau xe Jeep như thể người Ấn Độ, chen chúc một đống người, tất cả đều là phi công.

Vương Trung vội vàng hô: “Drachenko! Cậu mà lật xe thì cả trung đoàn phi công tiêu đời đấy, cậu phải chịu trách

nhiệm!”

Drachenko: “Lúc đó tôi chết rồi, còn chịu trách nhiệm thế nào nữa?”

Vương Trung: “Tôi không nói đùa, đừng cười cợt với tôi nữa, nghiêm túc một chút! Dừng xe, xuống xe, chú ý an toàn giao thông! Cho dù các cậu có chết, cũng phải chết trên bầu trời! Đừng lãng phí sinh mạng trong tai nạn xe cộ” Drachenko quay đầu lại nói với đám phi công: “Nghe thấy chưa! Rokossovsky tướng quân muốn chúng ta chết trên trời! Nhớ kỹ, lần sau nếu bị đạn của Prosen bắn trúng, phía dưới lại là khu vực địch chiếm đóng, thì đừng nhảy dù nữa, lao thẳng xuống tìm một chiếc xe tăng mà đâm vào! Nhớ xả hết đạn trước khi đâm!”

Đám phi công sục sôi khí thế: “Vốn dĩ đã chuẩn bị kỹ như vậy rồi!”

“Thà chết chứ không để bị bắt!”

Belinsky: “Nói vậy là không được, các cậu vẫn nên cố gắng quay về, đến trại tù binh còn có thể vượt ngục mài”

Vương Trung: “Hon nữa, cho dù muốn đâm, cũng đừng đâm vào xe tăng. Có thể các cậu sẽ phá hủy được xe tăng, nhưng mà khả năng sửa chữa của Prosen rất mạnh, vài ngày là sửa xong ngay.

“Không, đừng chọn xe tăng làm mục tiêu, các cậu nên đâm vào kho nhiên liệu, như vậy dễ bốc cháy hơn, dễ nổ lớn hơn. Hoặc là kho đạn dược cũng được.”

Drachenko: “Tướng quân chê mục tiêu của chúng ta không được tốt! Nên chọn mục tiêu thế nào?”

“Vậy thì không đâm vào xe tăng nữa, tướng quân là chuyên gia trong lĩnh vực này!”

“Đúng đúng, đâm vào kho nhiên liệu!”

Vương Trung: “Nhưng các cậu phải nhớ kỹ tiền đề để làm như vậy: Đó là các cậu phải chắc chắn không còn cách nào để nhảy dù xuống trận địa của quân ta. Có thể sống sót thì vẫn phải ưu tiên sống sót.”

Đám phi công nhìn nhau, cuối cùng do Drachenko đại diện phát biểu: “Rõ, thưa tướng quân!”

Vương Trung: “Mà này, làm sao các cậu biết hôm nay tôi đính hôn?”

“Vasili nói, hôm qua ở câu lạc bộ sĩ quan trong thành phố, ngay bên cạnh nhà hát lớn ấy.” Drachenko nói.

Vương Trung quay đầu tìm Vasili, phát hiện tên nhóc này đã chuồn mất.

Drachenko: “Tướng quân, ngài tha cho Vasili đi, cậu ấy cũng chỉ là muốn chọc cho vui thôi!”

Tên nhóc này được lắm, lấy chuyện của mình ra làm trò cười cho con gái nhà người ta, mày cứ đợi đấy!

Vương Trung âm thầm ghi thù Vasili, thê rằng sẽ trả thù sau.

Lúc này càng ngày càng có nhiều xe chạy vào trang viên.

Vương Trung sử dụng góc nhìn toàn cảnh, một đống sĩ quan có tên đang chạy về phía hắn, chẳng khác nào game thủ thủ thành đến giờ cao điểm phải đánh quái vậy.

Cũng phải thôi, ngay cả vị đại mục thủ và Sa Hoàng cũng đích thân đến dự, bây giờ người dân trong thành đều biết Rokossovsky sắp đính hôn.

Bây giờ những nhân vật cấp cao không đến trang viên của Rokossovsky, hoặc là những người phải túc trực ở vị trí quan

trọng, hoặc là trong lòng có quỷ.

Vương Trung nhìn tình hình này, bèn hỏi ý kiến của Lyudmila: "Hay là dời lại một tiếng nữa? Như vậy sẽ không ai đến muộn cả."

Lyudmila gật đầu: "Được. Anh đi tiếp đón các vị khách nam, em đi tiếp đón các vị khách nữ"

Vương Trung giơ ngón cái khen ngợi. Một tiếng sau, lễ đính hôn rốt cuộc cũng được bắt đầu, địa điểm tổ chức nghi lễ ban đầu không đủ chỗ, vì vậy đã được chuyển đến đại sảnh của trang viên - bởi vì sau khi Vương Trung chiếm được trang viên này thì cơ bản không tổ chức vũ hội nữa, cho nên đại sảnh đã bị bỏ trống từ lâu.

Thêm nữa là trang viên cũng cắt giảm số lượng nữ bộc, những nơi không dùng đến thường không được dọn dẹp, đại sảnh này cũng bị bỏ bê từ rất lâu, bây giờ mới được dọn dẹp qua loa.

Tuy rằng địa điểm tổ chức được đổi thành đại sảnh một cách vội vàng, nhưng các mục sư phái thế tục đi theo vị đại mục thủ đều là những người chuyên nghiệp, rất nhanh chóng đã dựng xong một bệ thờ vô cùng trang nghiêm ở giữa đại sảnh.

Nhân sự của nghi lễ cũng được bố trí theo tiêu chuẩn cao nhất, riêng tu sĩ cầu nguyện rung chuông đã có bốn người, mỗi người đứng một góc của bệ thờ.

Belinsky mặc áo bào trang nghiêm, đứng trên bệ thờ, nhìn các vị khách.

Ngay cả những phi công kiêu ngạo bất tuân cũng đều cúi đầu.

Bởi vì chỉ là lễ đính hôn, không có nghi thức tiến vào, cho nên Vương Trung và Lyudmila trực tiếp đứng ở phía trước bệ

thờ.

Belinsky bắt đầu cầu nguyện: “Hôm nay, dưới sự chứng kiến của mọi người, lại có một đôi trai tài gái sắc đến với nhau, tôi đã chứng kiến tình yêu của họ nảy mầm và lớn lên, tôi biết đây tuyệt đối không phải là ảo giác sinh ra bởi dục vọng tâm thường!”

Vương Trung thầm nghĩ, bài giảng đạo này nghe có vẻ kỳ lạ sao?

Chúa đâu? Cả bài giảng đạo một chữ cũng không nhắc đến Chúa?

Đây là phái thế tục, nhưng có cần phải thế tục đến mức này không?

“Hiện tại, họ sẽ trao cho nhau lời thê nguyện thiêng liêng dưới sự chứng kiến và chúc phúc của mọi người!”

Nói xong, một vị tu sĩ bưng khay vuông phủ vải nhung màu xanh lam, trên khay đặt hai chiếc nhẫn.

Bởi vì Vương Trung là người Trung Quốc, nên khi nhắc đến đính hôn là nghĩ ngay đến màu đỏ, nhìn thấy vải nhung màu xanh lam cảm thấy hơi không quen.

Belinsky đi đến trước mặt hai người, đeo nhẫn đính hôn lên ngón áp út tay phải của họ.

Nhẫn đính hôn của giáo hội Đông phương, bất kể nam hay nữ đều đeo ở ngón áp út tay phải.

Belinsky: “Chúc hai con trăm năm hạnh phúc!”

Là trăm năm hạnh phúc, không phải chúc phúc của Chúa.

Một thế giới có phép màu, nhưng lời cầu nguyện của giáo hội lại không hề nhắc đến Chúa, rốt cuộc Thánh Andrew, người sáng lập ra phái thế tục, là người như thế nào?

Chẳng lẽ là đồng hương của mình?

Vương Trung thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này Belinsky đã hoàn thành nghi thức cuối cùng, ông dùng ngón tay chấm nước thánh điểm lên trán của Vương Trung và Lyudmila.

Belinsky: "Tôi rất mong chờ đến ngày được làm lễ rửa tội cho con của hai con." Vừa nghe đến lễ rửa tội, Vương Trung liền nhớ đến cảnh phim kinh điển trong "Bố già", một bên là đứa trẻ được rửa tội, Al Pacino trong vai Bố già đời tiếp theo đã đọc lời thề trang nghiêm trong tiếng nhạc thánh ca, còn một bên khác là đám sát thủ ra tay tàn nhẫn, giết sạch kẻ thù của gia tộc Corleone.

Vương Trung: "Tôi cũng rất mong chờ."

(Hết chương) Chuong 150: Gieo hat giong

Ngày hôm sau lễ đính hôn, Vương Trung được Hồng y giáo chủ Lavkid dẫn đến trại tù binh ở ngoại ô.

Lavkid chỉ ra bên ngoài cửa sổ, giới thiệu: "Con đường chính ở giữa là ranh giới, bên trái là khu vực giam giữ sĩ quan, bên phải là khu vực giam giữ binh lính và hạ sĩ quan, cậu muốn đến bên nào?"

Vương Trung: "Chọn riêng những người tốt nghiệp trung học phổ thông trong số những tù binh là binh sĩ"

Lavkid nghi ngờ hỏi: "Vì sao?"

Vương Trung cười nói: "Bởi vì những người thông minh thường dễ tiếp thu phái thế tục."

Lavkid suy nghĩ một chút, nói: "Nghe cậu nói cũng có lý, lúc Thánh Andrew sáng lập ra phái thế tục, đầu tiên là truyên bá trong giới học giả ở thành thị."

“Đúng vậy! Cho nên phải chọn ra những người tốt nghiệp trung học phổ thông trong số các tù binh là binh sĩ, hơn nữa phải là những người xuất thân bình dân, còn những người xuất thân giàu có thì e là khó mà làm họ dao động.’

Lavkid: “Tôi sẽ chọn trước một số người có biểu hiện tốt, tập trung bọn họ ở đại lễ đường.”

Vương Trung bổ sung: “Ngoài ra, hãy tung tin tôi sẽ đến, xem thử có ai là fan của tôi không - ý tôi là những người sùng bái tôi, chắc là không nhiều lắm đâu, gọi hết bọn họ đến đây.”

“Được. Tôi đi sắp xếp, cậu cứ tiếp tục uống trà.” Lavkid nói xong liền rời khỏi phòng tiếp khách của trại tu binh.

Một lát sau, hắn quay trở lại, cau mày nói: “Tướng quân, vừa nghe tin cậu đến, hầu như tất cả tù binh đều muốn xem thử người đã bắt giữ bọn họ là thần thánh phương nào.”

Vương Trung: “Vậy thì càng tốt, hãy chọn ra những người xuất thân bần hàn, lại tốt nghiệp trung học phổ thông. Sau này bọn họ sẽ là thành phần nòng cốt của chúng ta. Chuẩn bị xong thì báo cho tôi.”

Lavkid đẩy gọng kính: “Đã chuẩn bị xong, bây giờ cậu có thể đến đại lễ đường.”

Vương Trung kinh ngạc nói: “Sao ông biết tôi sẽ yêu cầu như vậy?”

“Đoán được điểm này cũng không khó, ít nhất là dễ hơn so với việc đoán hướng tấn công chủ yếu của địch trong năm nay.” Lavkid nghiêm mặt nói.

Vương Trung đứng dậy: “Được rồi, đi thôi, chúng ta đi xem thử những người đồng minh tiêm năng này.

Đại lễ đường của trại tù binh có sức chứa khoảng bốn nghìn người, nhưng Vương Trung cảm thấy có ít nhất tám

nghìn người bị nhét vào đây. Hắn vừa bước vào cửa, tất cả mọi người đều nhìn hắn với ánh mắt trông mong.

Thậm chí còn có một nhóm người kích động đứng bật dậy, khiến cho những người lính canh cầm súng tiểu liên vô cùng căng thẳng.

Vương Trung xua tay: "Đừng căng thẳng, mọi người chỉ là thấy tôi hơi phấn khích thôi."

Hắn tự tay ấn nòng súng của người lính canh xuống.

Thấy vậy, một tên tù binh đánh bạo đưa tay ra, nói gì đó bằng tiếng Prosen. Vasili phiên dịch: "Han muốn bắt tay với anh."

Vương Trung không chút do dự nắm lấy tay tên tù binh: "Chào anh, hy vọng anh ăn ngon miệng."

Sau khi Vasili phiên dịch xong, người nọ hưng phấn nói một tràng.

Vasili: "Anh ta nói cà phê và trà ở đây đều rất ngon, gần đây bắt đầu cung ứng đồ hộp càng tuyệt."

Không ngờ thịt hộp Spam lại chinh phục được binh sĩ Prosen! Điều này làm cho Vương Trung nhớ tới câu chuyện ở Trái Đất, một sĩ quan Anh ăn thịt hộp Spam mà kinh ngạc như được gặp bậc thần thánh.

Vương Trung: "Rất tốt."

Vương Trung tiếp tục đi về phía trước, kết quả có càng nhiều người vươn tay về phía Vương Trung.

Vương Trung có chút bất ngờ: "Xem ra tôi được lòng bọn họ lắm, vì sao vậy?"

Vasili cũng không biết là giả ngu hay là chính mình cũng tò mò, bèn phiên dịch lời của Vương Trung. Kết quả là đang bắt

tay với Vương Trung, viên sĩ quan kia hưng phấn nói một tràng.

Vasili: "Anh ta nói ngài một mình ngăn cản quân đội Prosen vô địch, quả là thiên tài quân sự như Suvorov tái thế. Người Prosen kính trọng thiên tài như ngài."

Vương Trung có chút bất ngờ, nhìn chằm chằm viên sĩ quan nói chuyện: "Tôi là người Ant, dân tộc hạ đẳng mà các anh nói đó."

Lúc Vasili phiên dịch câu này mang theo chút ý vị trào phúng.

Lúc đối phương trả lời có vẻ hơi tự hào.

Vasili: "Anh ta nói, ưu điểm của dân tộc ưu tú chính là tiếp thu ưu điểm của dân tộc khác."

Thế mà lại hợp lý!

Xem ra Hoàng đế Prosen rất được lòng dân chúng.

Vương Trung lắc đầu, bước lên bục giảng, nhìn quanh hội trường, lớn tiếng nói: "Các vị! Hôm nay tôi mời mọi người đến đây để nói chuyện.

"Tôi rất tò mò, từ khi đế quốc Prosen phát động chiến tranh xâm lược, trong nước đã có thay đổi gì không?"

Vasili phiên dịch xong, mọi người bắt đầu nhìn nhau.

Vương Trung: "Thay đổi ở đây là chỉ tình trạng gia đình của mọi người. Nói thẳng, lai lịch của mọi người đều đã được điều tra kỹ lưỡng, không có ai xuất thân từ quý tộc, thương nhân lớn hay chủ nhà máy, đều là thường dân.

"Đế quốc bắt đầu bành trướng đến nay đã ba năm, cuộc sống của mọi người có khá hơn không?"

Vương Trung hỏi xong thì bắt đầu do dự, vì Vương Trung đột nhiên nhớ ra, trước khi Đức Quốc Xã bắt đầu xâm lược đã thoát khỏi cuộc Đại khủng hoảng, so với thời kỳ đó tất nhiên là tốt hơn.

Liệu có khi nào thời không này cũng vậy không?

Nếu vậy thì kế hoạch ly gián người Nhật của Lâm tiên sinh năm xưa không thể áp dụng được.

Vương Trung thấp thỏm bất an chờ đợi kết quả, đám tù binh cũng nhìn nhau, cả hai bên đều im lặng khiến hội trường chìm vào yên tĩnh.

Đột nhiên, có một tù binh lớn tiếng nói gì đó.

Vương Trung vội vàng nhìn Vasili. Vasili phiên dịch: "Anh ta nói, sau khi chiến tranh bùng nổ, đường phố náo nhiệt hơn hẳn, quân nhân khiến việc buôn bán của các cửa hàng ven đường đều tốt lên, nhà anh ta mở quán ăn, mẹ anh ta viết thư nói rằng, khi ăn cơm, quân nhân nhìn thấy biển hiệu chiêu mộ lính trước cửa quán đều sẽ cho thêm tiên boa.'

Vương Trung thầm nghĩ xong rồi, xem ra kế hoạch dùng hoàn cảnh gia đình để ly gián binh lính Prosen đã thất bại, chỉ có thể dùng lương tri để cảm hóa.

Không ngờ viên sĩ quan kinh doanh quán ăn lại nói tiếp.

Vasili phiên dịch: "Anh ta nói, nhưng quán ăn vắng khách hơn hẳn, chỉ có công nhân làm việc trong các xí nghiệp quân sự mới đủ khả năng ăn uống ở quán. Anh ta còn nói thực đơn của quán cũng ít đi, vì phần lớn rau củ đều bị quân đội mua hết. Đồ đạc trong quán cũng đã lâu không được thay mới, vì nhà máy sản xuất đồ gia dụng giờ đây đang sản xuất báng súng trường Mauser."

Vương Trung đột nhiên cảm thấy có hi vọng, bèn gật đầu nói: "Rất tốt, cảm ơn anh bạn đã chia sẻ, Lavkid, cho anh ta

một bao thuốc lá.”

Lavkid gật đầu với tu sĩ cầu nguyện bên cạnh, một bao thuốc lá sản xuất tại Hợp Chủng Quốc được đưa đến tay viên sĩ quan.

Nhìn thấy thuốc lá được phát, các tù binh đều phấn khởi hẳn lên.

Xem ra Vương Trung đoán đúng rồi, thuốc lá là thứ hiếm có trong trại tù binh. Vương Trung rút ra kết luận này từ những bộ phim về trại tù binh như “Cầu sông Kwai”.

Một hạ sĩ khác bước lên bục, bắt đầu kể câu chuyện của mình.

Vasili tiếp tục phiên dịch: “Người này nói rằng cha anh ta là công nhân nhà máy, trước khi Hoàng đế Reinhardt cải cách, nhà máy đã phải hoạt động cầm chừng, gần như không trả nổi lương. Sau khi chiến tranh bùng nổ, nhà máy bị Henschel mua lại, bắt đầu sản xuất đinh vít, lương được trả bình thường.

“Nhưng mỗi tháng, gia đình anh ta mua được ít đồ hơn trước, vì các thương nhân đã cộng gộp số tiền mua công trái chiến tranh vào giá bán hàng hóa!”

Vương Trung thâm nghĩ, may mà mình đã mời học sinh cấp ba đến dự hội nghị này, nếu không làm sao biết được giá cả tăng cao là do công trái chiến tranh.

Đột nhiên, Vương Trung nảy ra một ý, bèn hỏi: “Anh còn biết gì về việc những kẻ cầm quyền kia kiếm tiền từ chiến tranh không?”

Vasili phiên dịch xong, con trai của công nhân suy nghĩ một chút rồi nói: ‘Lúc chiếm đóng Carolin, sư đoàn trưởng đã cho người dọn sạch hầm rượu của quý tộc ở nơi đóng quân, vàng bạc châu báu gì cũng bị cướp sạch.”

Vương Trung: “Các anh không được chia một phần nào à?”

Vasili vừa dứt lời, các tù binh đều cười phá lên.

Một trung sĩ ở phía dưới hét lên gì đó.

Vasili nói: “Anh ta nói sao có thể được, đó là của sư đoàn trưởng và lữ đoàn trưởng, ngay cả tiểu đoàn trưởng cũng không được chia!”

Vương Trung: “Rất tốt, còn ai có câu chuyện nào về việc kiếm tiền từ chiến tranh không?”

Một người ở phía dưới nói một tràng, Vương Trung không đợi Vasili phiên dịch, chỉ vào người đó nói: “Lên đây nói!” Người nọ cũng không đợi Vasili phiên dịch, trực tiếp bước lên bục, chen lấn với con trai của công nhân vừa rồi, kích động kể lể.

Vasili dịch từng câu từng chữ: “Ở Kazaria, các sĩ quan bắt chúng tôi đi cướp lương thực trong thời gian nghỉ ngơi, dùng súng ép buộc người dân nộp lương thực. Sau đó, số lúa mì này được chuyển về hậu phương. Đến tháng 11, em gái tôi gửi thư nói rằng trong thành phố bắt đầu bán lúa mì và bột mì của Kazaria, nhưng giá rất cao, họ nói là đã cộng thêm chi phí vận chuyển và quân phí!”

Vương Trung: “Tốt! Bọn cầm quyền cướp đi lương thực của người dân Kazaria, nhưng người dân Prosen lại không được ăn! Số lương thực này đều chui vào túi riêng của chúng! Cái gọi là quân phí căn bản không đến tay các anh!”

Vương Trung vừa nói vừa nghĩ, xu hướng này rất tốt, cứ tiếp tục như vậy, hội nghị than thở sẽ thành công!

Tiếp theo, càng nhiều binh lính bước lên bục, kể hết những gì họ biết về việc các sĩ quan và quý tộc kiếm tiền từ chiến tranh.

Những sự thật khủng khiếp này khiến người ta không khỏi nghi ngờ liệu chúng có phải là sự thật hay không.

Tuy nhiên, trước khi xuyên không, Vương Trung đã đọc các tài liệu liên quan và biết rằng quân Đức thực sự rất tham nhũng, có lẽ chỉ khá hơn Quốc Dân Đảng của Tưởng Giới Thạch một chút.

Vì vậy, Vương Trung cảm thấy những điều nghe có vẻ hoang đường này có thể không hoàn toàn là bịa đặt.

Càng ngày càng có nhiều binh lính Prosen bước lên bục, có lẽ vì không có sĩ quan hay quý tộc nào có mặt nên họ càng thêm thoải mái.

Vương Trung thấy thời cơ đã chín muồi, bèn giơ tay lên, ngăn cản những tù binh muốn tiếp tục lên bục, tự mình bước ra giữa bục giảng.

Vương Trung: "Chiến tranh đã kéo dài bao lâu nay, các anh chiếm được nhiều đất đai như vậy, bọn cầm quyền ăn sung mặc sướng, nhưng người dân lại sống khốn khổi Các anh còn chưa bắt đầu tổng động viên, sau khi tổng động viên, tình hình sẽ càng tồi tệ hơn!

"Prosen chắc chắn sẽ tổng động viên, vì để thỏa mãn dục vọng của mình, họ đã gây chiến với nửa thế giới rồi! Người dân Prosen sẽ ngày càng khổ cực, nhưng những kẻ cổ súy thuyết dân tộc thượng đẳng kia sẽ tiếp tục sống trong nhung lụa!

"Hôm nay tôi đến đây để nói với các anh rằng, hợp tác với chúng tôi không phải là đầu hàng, mà là vì tương lai của tổ quốc, lựa chọn con đường đúng đắn!

"Tôi không mong các anh thay đổi suy nghĩ ngay lập tức, tôi chỉ yêu cầu các anh hãy suy nghĩ, rốt cuộc ai là người được

hưởng lợi từ cuộc chiến tranh bành trướng này, hãy nghĩ đến cha mẹ, anh chị em của các anh!”

Vương Trung nói xong, gật đầu với Lavkid.

Thay đổi tư tưởng không phải là chuyện ngày một ngày hai, Vương Trung chỉ mới gieo mầm, tiếp theo là quá trình nuôi dưỡng lâu dài.

Sau khi hội nghị kết thúc, Lavkid tìm Vương Trung: “Bắt đầu từ gia đình, quả là một ý tưởng tuyệt vời.”

Vương Trung: “Ông hãy nhanh chóng cho người dịch kinh sách của phái thế tục sang tiếng Prosen, cho họ đọc.” “Vốn dĩ đã có bản tiếng Prosen, thực tế, trước đây, phái thế tục được truyền bá khá rộng rãi ở Prosen, chỉ là chúng ta lấy danh nghĩa là Giáo hội phương Đông, mà người Prosen thường không theo Giáo hội phương Đông.

“Reinhardt đã trục xuất tất cả những người thuộc Giáo hội phương Đông ở Prosen, nhiều thành viên của phái thế tục đã chạy đến Melainia, sau đó đến đây.”

Vương Trung: “Vậy thì để họ đến đây, trước tiên là truyền bá Giáo hội phương Đông, sau đó mới chiêu mộ tình nguyện viên từ các tù binh.”

Lavkid gật đầu: “Tôi hiểu rồi, tôi sẽ đi sắp xếp.”

Vương Trung rất hài lòng, nhưng đột nhiên Vương Trung nhận ra, sao mình lại giống như một lãnh đạo ra lệnh cho Hồng y giáo chủ vậy? Mình là thằng nào chứ?

Vương Trung quyết định giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

(Hết chương) Chương 151: Tình hình tháng 3 năm 915

Cuối tháng 2, khi thời tiết ấm lên, tuyết bắt đầu tan, nhưng chỉ có lớp tuyết trên bê mặt tan ra, còn lớp đất sâu bên dưới bị

đóng băng vẫn cứng như đá, tạo thành một rào cản ngăn nước tuyết thấm xuống.

Vì vậy, mùa bùn lây bắt đầu.

Ngay cả ở Yekaterinburg - thành phố lớn với đường nhựa trải khắp nơi, cũng có thể nhìn thấy bùn lầy, ra ngoài một chuyến là quần áo lấm lem bùn đất.

Trong điều kiện tồi tệ này, xe tăng cũng phải chật vật lắm mới đi được, còn ô tô thì không thể nào rời khỏi đường nhựa.

Vì vậy, chiến trường hoàn toàn yên ắng, tất cả các hoạt động quân sự quy mô lớn từ Bắc chí Nam đều tạm dừng.

Cả hai bên đều đang tranh thủ thời gian tích trữ đạn dược, bổ sung quân số, chuẩn bị cho một trận chiến lớn vào mùa hè.

Ngày 6 tháng 3, Trung tá John Wick đột ngột đến thăm Học viện Quân sự Suvorov tìm gặp Vương Trung - người đang chuẩn bị đi dạy học - tại văn phòng hiệu trưởng.

Vừa gặp mặt, John Wick đã hỏi: “Anh đã nghe tin gì chưa?”

Vương Trung ngạc nhiên hỏi lại: “Nghe tin gì cơ?”

“Cơ quan tình báo của Liên hiệp Liên Hiệp Vương Quốc vừa chuyển thông tin cho Bộ Tổng tư lệnh của các anh.”

Vương Trung: “Ho vừa mới chuyển thông tin, làm sao tôi biết được?”

“Vậy thì,’ John Wick ngồi xuống trước mặt Vương Trung, cười nói,‘ĐĐể tôi cho anh biết. Quân Prosen chuẩn bị phát động tấn công ở mặt trận phía Nam, giai đoạn đầu tiên là chọc thủng tuyến phòng thủ từ pháo đài ven biển đến Borsk, cơ quan tình báo của Liên hiệp Vương quốc không nắm được thời gian và hướng tấn công chủ yếu cụ thể.”

Vương Trung: “Thông tin đó có ích gì? Ai cũng biết quân Prosen sẽ tấn công mặt trận phía Nam.”

John Wick: “Xác nhận những phỏng đoán ban đầu cũng rất quan trọng, dựa trên những phỏng đoán đó để bố trí lực lượng, nếu phỏng đoán sai thì sẽ trở thành bài học kinh điển trong sách giáo khoa quân sự.”

Vương Trung: “Sẽ không sai đâu, năm ngoái, khi họ tấn công Yekaterinburg là lúc chúng ta yếu nhất, bây giờ muốn tấn công Yekaterinburg, họ sẽ phải đối mặt với một đội quân đã được huấn luyện bài bản và có kinh nghiệm chiến đấu phòng thủ, họ sẽ không thể nào đánh dễ dàng như năm ngoái.

“Còn mặt trận phía Bắc, cho dù họ có chiếm được St. Andrewsburg thì phía Bắc cũng chẳng còn gì để đánh. Phía Bắc toàn rừng và cao nguyên tuyết, cơ sở hạ tâng còn kém hơn, dân cư thưa thớt, họ sẽ tiến thoái lưỡng nan, ngược lại, chúng ta có thể dựa vào cảng biển không đóng băng ở phía Bắc để tiếp tế”

Trước đây, cảng biển không đóng băng chủ yếu phục vụ cho ngành công nghiệp đóng tàu, chỉ riêng thành phố này và các khu công nghiệp lân cận không thể cung cấp đủ cho một tập đoàn quân - phía Bắc chưa có khả năng sản xuất nông nghiệp, không thể nào để quân đội ăn cá muối và gỗ được?

Nhưng tình hình bây giờ đã khác, cảng biển không đóng băng là điểm cuối của tuyến vận tải biển Bắc Băng Dương, hàng hóa viện trợ từ các nước đồng minh được tập kết tại đây, đủ để cung cấp cho một triệu quân chiến đấu.

Vì vậy, cho dù có để mất St. Andrewsburg, Tập đoàn quân St. Andrewsburg chỉ cần đổi tên là có thể tiếp tục chiến đấu, bố trí phòng thủ dọc theo tuyến đường sắt từ cảng biển không đóng băng đến Yekaterinburg, toàn bộ tuyến đường sắt này sẽ được tiếp tế đầy đủ.

Vương Trung phân tích tất cả những điều này, sau đó khẳng định chắc nịch: "Kẻ địch chỉ có thể tấn công mặt trận phía Nam, đây là kế dương đông kích tây, tất cả những tin đồn về việc họ sẽ tấn công mặt trận phía Bắc hoặc trung tâm chỉ là để đánh lạc hướng."

John Wick cười nói: "Nhận định của anh hoàn toàn trùng khớp với nhận định của các tướng lĩnh của chúng tôi, anh nghĩ quân Prosen có thể thành công không?"

Vương Trung: "Tôi không chắc lắm, Công tước Myshkin là một vị tướng tài ba, rất giỏi phòng thủ, tôi không biết liệu ông ấy có thể chặn đứng được cuộc tấn công của địch hay không."

Trên thực tế, Tập đoàn quân do Myshkin chỉ huy đã có hàng trăm nghìn quân, pháo đài ven biển còn có thêm vài chục nghìn lính thủy đánh bộ, với lực lượng hùng hậu như vậy, chỉ cần chỉ huy không mắc sai lầm thì có thể cam chân quân Prosen một thời gian.

Vấn đề là có thể cầm cự được bao lâu.

John Wick chuyển chủ đề: "Tôi nghe nói các anh đã đạt được tiến triển đáng kể trong việc ly gián tù binh Prosen?"

Vương Trung: "Chuyện đó, ông nên hỏi Hồng y giáo chủ Lavkid của Tòa án dị giáo."

"Thôi nào, tôi không phải là phóng viên, tôi đang hỏi anh với tư cách là một sĩ quan quân đội, sau này chúng tôi cũng cần phải chiêu hàng tù binh Prosen."

Vương Trung: "Tinh thần của các tù binh hiện giờ khá tốt, một số tù binh đã đồng ý vào các nhà máy để giúp chúng tôi sản xuất vũ khí. Nhưng việc ly gián tù binh là một công việc lâu dài, không thể nóng vội được."

John Wick: "Tôi cứ tưởng những kẻ tự cho mình là dân tộc thượng đẳng như người Prosen sẽ không thèm hợp tác với dân

tộc hạ đẳng.”

Vương Trung chỉ cười mà không đáp.

Vì vậy, John Wick đổi chủ đề: “Khi nào thì con anh chào đời? Chính phủ Hợp Chủng Quốc muốn tặng con anh một món quà nhỏ.”

Vương Trung: “Ông nên hỏi bác sĩ sản khoa.”

John Wick: “Tất nhiên rồi, cơ quan tình báo của chúng tôi đã hỏi bác sĩ sản khoa, nhưng tôi nghĩ với tình bạn của chúng ta, hỏi thẳng anh có lẽ tôi sẽ nhận được câu trả lời.”

Vương Trung: “Sm nhất là vào tháng 8.”

“Belinsky sẽ làm lễ rửa tội cho con anh? Hay là làm cha đỡ đầu?” John Wick tiếp tục hỏi.

Vương Trung: “Ông ấy sẽ làm lễ rửa tội. Còn cha đỡ đầu thì chưa quyết định.”

Thực tế, trong những ngày qua, rất nhiều người đã đến hỏi về việc ai sẽ là cha đỡ đầu của đứa trẻ, bởi vì điều này có thể ảnh hưởng đến cấu trúc quyền lực của đế quốc Ant sau này.

Vương Trung cực kỳ phản cảm với việc chưa đánh thắng đã tính đến chuyện chia chác lợi ích, vì vậy, ngay cả khi John Wick là bạn của một quốc gia khác, Vương Trung cũng không khách khí thể hiện sự khó chịu. John Wick vội vàng nói: “Thật ra, không phải tôi muốn hỏi mà là ngài đại sứ rất quan tâm đến chuyện này, đã nhờ tôi hỏi thăm.”

Đổ hết trách nhiệm cho ngài đại sứ!

Vương Trung: “Hiện tại vẫn chưa quyết định ai sẽ là cha đỡ đầu của đứa trẻ, vì có rất nhiều người muốn nhận vai trò này. Khi nào quyết định, tôi nhất định sẽ thông báo cho ngài đại sứ.”

John Wick có vẻ hài lòng với câu trả lời này, ông ta tiếp tục hỏi: “Tôi có thể xem qua cuộc thử nghiệm xe diệt tăng “Xoáy nước” được không?”

xe diệt tăng “Xoáy nước” đã được cải tiến đến nguyên mẫu thế hệ thứ ba, khắc phục một số vấn đề của nguyên mẫu thế hệ thứ hai, nâng cao độ tin cậy và điều chỉnh lại cấu trúc của tấm chắn pháo.

Hiện tại, ở khoảng cách trên 1000 mét, ngay cả khi bị pháo 88mm bắn trúng,‘Xoáy nước” vẫn có khả năng bảo vệ tính mạng của kíp lái.

Đúng vậy, là khả năng bảo vệ tính mạng của kíp lái, chứ không phải khả năng sống sót của xe bọc thép.

Ở khoảng cách này, nếu bị pháo 88mm bắn trúng, pháo sẽ bị hỏng, xe tăng mất khả năng chiến đấu, trong trường hợp đó, việc bảo vệ được tính mạng của pháo thủ đã là tốt lắm rồi.

Mặt khác, ở khoảng cách 1000 mét, pháo chống tăng PaK 40 của Prosen cũng có khả năng phá hủy các bộ phận của “Xoáy nước”, khiến nó mất khả năng chiến đấu.

Tuy nhiên, ở khoảng cách 1000 mét, PaK 40 vê cơ bản không thể đe dọa đến tính mạng của kíp lái, kíp lái chắc chắn sẽ sống sót.

Hiện tại, những người đã xem qua cuộc thử nghiệm “Xoáy nước” đều đánh giá rất cao loại xe diệt tăng này.

Vấn đề duy nhất là khả năng sản xuất, rất khó để sản xuất loại xe tăng này.

Rõ ràng là đã loại bỏ tháp pháo - bộ phận chiếm nhiều thời gian sản xuất nhất - nhưng thời gian sản xuất lại tăng lên, phá vỡ quy luật xe tăng tấn công rẻ hơn xe tăng chiến đấu.

Chủ yếu là vì loại xe tăng này có quá nhiều bộ phận được chế tạo tinh xảo.

Vương Trung cũng muốn tạo ra một phiên bản đơn giản hơn để sản xuất hàng loạt cho quân đội sử dụng, nhưng đã bị Thượng tướng Sergey gạt phăng: "Cậu muốn lấy phiên bản đơn giản hơn để tranh giành nòng pháo 100mm với tôi sao?"

Sản lượng nòng pháo 100mm chỉ có hạn, hiện tại, nguyên mẫu đang sử dụng nòng pháo dự trữ cho pháo phụ của tàu khu trục và tàu tuần dương chiến đấu của hải quân, nhưng sau khi sản xuất hàng loạt, số nòng pháo này có thể sẽ hết trong vòng một tuần, sau đó, sản lượng sẽ bị hạn chế bởi sản lượng nòng pháo.

Quả thực là không cần thiết phải tạo ra một phiên bản đơn giản hơn để tranh giành nòng pháo.

Tóm lại,"Xoáy nước" đã trở thành vũ khí quý hiếm chỉ dành cho các đơn vị tinh nhuệ, giống như xe tăng Tiger mà nó nhắm đến.

Xe tăng Tiger của Trái Đất deu được phân phối cho các lữ đoàn xe tăng hạng nặng, sau đó khi lữ đoàn cứu hỏa chạy khắp nơi trên chiến tuyến, đến đâu cũng để lại tỷ lệ thắng-thua đáng kinh ngạc.

Đương nhiên Vương Trung không định biên chế "Xoáy Nước" thành tiểu đoàn diệt tăng độc lập, càng không có ý định để chúng chạy khắp nơi như lữ đoàn cứu hỏa, nó hẳn là chỉ được trang bị cho Quân đoàn Co động số 1 dưới trướng Vương Trung vừa mới được thành lập.

Điều này khiến mọi người càng thêm hứng thú với loại vũ khí này, bởi vì theo người khác thấy, đây chính là trang bị đặc biệt mà Rokossovsky dùng chức quyền của mình làm cho đơn vị chủ lực, ai cũng muốn xem cho rõ.

Đối mặt với yêu cầu của .John Wick, Vương Trung sảng khoái đồng ý: “Không thành vấn đề, tôi sẽ bảo Vasili sắp xếp cho mọi người đến tham quan.”

“Vô cùng cảm ơn.” John Wick đứng lên, sau đó lấy một túi văn kiện từ trong cặp tài liệu ra, đặt lên bàn Vương Trung.

Vương Trung nghi hoặc mở dây thừng ở miệng túi ra, lấy chồng văn kiện bên trong ra.

Trên bìa tài liệu có ký hiệu chữ thập sắt của Prosen.

Vương Trung: “Ke hoạch tác chiến của quân Prosen?”

John Wick cười khổ nói: “Không, cái đó rất khó lấy được. Đây là tình trạng các đơn vị do Bộ Tư lệnh Prosen tập hợp vào tháng Hai, bao gồm số lượng xe tăng sẵn sàng chiến đấu và các số liệu quan trọng khác.”

Vương Trung mở bìa, lật trang bìa và trang tóm tắt, trực tiếp vào nội dung chính.

Vừa mở ra đã thấy bảng số lượng xe tăng sẵn sàng chiến đấu của từng sư đoàn thiết giáp của Prosen, cùng với bảng tình hình bổ sung binh sĩ.

Vương Trung cau mày: “Sao số lượng xe tăng sẵn sàng chiến đấu của Prosen lại ít như vậy? Sư đoàn Thiết giáp số 1 chỉ có 81 chiếc sẵn sàng chiến đấu, 25 chiếc bảo dưỡng, 40 chiếc trả về nhà máy? Sư đoàn Thiết giáp số 2, số 3 ngay cả sửa chữa và trả về nhà máy cộng lại cũng chỉ có hơn 100 chiếc!”

John Wick: “Hình như là Tổng thanh tra binh chủng thiết giáp thất thế, nên Prosen không theo đuổi sư đoàn thiết giáp 400 xe tăng trong mơ của hắn nữa, đã giảm quân số của các lữ đoàn thiết giáp của đa số các sư đoàn xuống còn 2, một số sư đoàn thậm chí chỉ có 1 lữ đoàn thiết giáp.”

Vương Trung lật đến trang tiếp theo, líu lưỡi nói: “Số lượng xe tăng giảm bớt, nhưng quân số đi kèm lại không giảm, thậm chí còn tăng thêm 1 tiểu đoàn lính phóng lựu, chẳng lẽ quân địch thấy kết cục cuối cùng của các sư đoàn chỉ có xe tăng của chúng ta, sợ tới mức tăng cường mức độ phối hợp hiệp đồng tác chiến hay sao?”

Dù sao 200 xe tăng bị 1 sư đoàn bộ binh đánh tan quả thật có chút mất mặt, quân Prosen bị dọa sợ cũng là bình thường.

John Wick: “Cũng không phải tất cả đều là giảm bớt số lượng xe tăng, bản báo cáo này không bao gồm Ky sĩ đoàn Asgard, nghe nói quân số của Ky sĩ đoàn vẫn là biên chế của 3 lữ đoàn thiết giáp.”

Vương Trung: “Ky sĩ đoàn Asgard không thuộc Bộ Tư lệnh Prosen quản lý sao?”

John Wick gật đầu: “Vâng, họ là trực thuộc Hoàng đế. Nhân tiện bây giờ mọi người đều cho rằng Quân đoàn Cơ động số 1 của ngài cũng như vậy.”

Vương Trung: “Tuyệt đối không có chuyện này!”

Lần này đến phiên John Wick cười mà không nói.

(Hết chương)

Chương 136: Sao Ngài Lại Có Thể Đứng Bé…

Chương 152: Biên chế Quân đoàn

Chuong 152: Bien che Quan doan

Quân đoàn Cơ động số 1 của Vương Trung quả thật có sự khác biệt rất lớn với Ky sĩ đoàn Asgard của Prosen, hơn nữa cũng không phải là cấm quân của Sa hoàng.

Tên chính thức của Quân đoàn Cơ động số 1 là Lực lượng huấn luyện trực thuộc Bộ Tổng tư lệnh - Quân đoàn Cơ động số 1, theo cách nói trong văn bản do chính Vương Trung chủ trì soạn thảo, là "nhằm mục đích khám phá cách thức biên chế quân đội thích ứng hơn với chiến tranh".

Hiện tại, đơn vị này chỉ là vê mặt hậu cần và nhân sự phụ thuộc vào Bộ Tư lệnh phòng thủ thành phố Yekaterinburg - dù sao thì đơn vị cũng là một hộ tiêu thụ lớn về tiếp tế, cho dù không chiến đấu, thì việc ăn uống của gần hai trăm nghìn binh sĩ và nhân công cũng là một khoản chi phí lớn, hiện tại những khoản chi tiêu hàng ngày này đều do hậu cần của đơn vị phòng thủ thành phố đảm nhiệm.

Vì vậy, không cần thiết phải suy diễn quá nhiều khi thấy đơn vị được đặt dưới trướng Bộ Tư lệnh phòng thủ thành phố.

Tất nhiên, Quân đoàn Cơ động số 1 quả thật có được một số quyên lợi nhất định trong việc tiếp nhận trang bị, nhưng đó cũng chỉ là vì đơn vị hậu cần của đơn vị này nhiều, độ tin cậy của trang bị mới thấp, họ có thể xử lý được, nếu cấp cho các

đơn vị thông thường, trang bị mới bị hỏng chắc sẽ bị vứt ven đường.

Quân đoàn Cơ động số 1 có 3 sư đoàn, bao gôm Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1 "Cờ đỏ', Sư đoàn Bộ binh Cơ giới số 225, Sư đoàn Quân đội Nhân dân Melania số 1.

Cả 3 sư đoàn đều được tổ chức theo khuôn mẫu của Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1.

Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1 có các tiểu đoàn xe tăng, tiểu đoàn trinh sát, tiểu đoàn công binh, tiểu đoàn phòng không, tiểu đoàn diệt tăng, tiểu đoàn pháo chống tăng, ngoài ra còn được biên chế 1 trung đoàn bộ binh cơ giới, 1 trung đoàn pháo binh, 1 trung đoàn vận tải và 1 trung đoàn hậu cần.

Ngoài ra còn được tăng cường 1 đại đội ky binh làm lực lượng trinh sát và thông tin liên lạc khẩn cấp.

Trung đoàn Bộ binh Beshenkovichskaya số 5 trước đây thuộc Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1, sau khi được cải biên thành Trung đoàn Bộ binh Cận vệ số 41 đã được giao cho Sư đoàn Bộ binh Cơ giới số 225 làm lực lượng nòng cốt của sư đoàn.

Biên chế hiện tại của Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1 đã thể hiện sự đúc kết kinh nghiệm chiến đấu trong một năm qua của Vương Trung, trong sư đoàn, các binh chủng kỹ thuật khác chỉ được biên chế 1 tiểu đoàn, chỉ có bộ binh, pháo binh, ô tô và lực lượng hậu cần được biên chế thành 1 trung đoàn.

Trung đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 31 trực thuộc sư đoàn là đơn vị cũ của Vương Trung, cũng chính là Trung đoàn Amur số 3 lúc ban đầu, trung đoàn này được bổ sung một lượng lớn xe bánh xích M3, thực sự đã cơ giới hóa.

Điểm "khủng" nhất của trung đoàn này là trang bị pháo binh, vì số lượng M3 nhiều nên Vương Trung đã nhét rất nhiêu

pháo bộ binh 75mm vào trung đoàn này, dùng M3 kéo để di chuyển, khiến cho số lượng pháo 75mm của mỗi tiểu đoàn thuộc trung đoàn này tăng lên 12 khẩu, còn súng cối 82mm thậm chí còn được phân bổ xuống đến cấp đại đội bộ binh để làm hỏa lực yểm trợ.

Không ngoa khi nói, chỉ xét riêng về số lượng pháo thì 1 tiểu đoàn của Trung đoàn 31 Cận vệ có thể sánh ngang với 1 sư đoàn bộ binh được trang bị tương đối "xịn" của quân Ant.

Còn tiểu đoàn xe tăng trực thuộc Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1, nếu chỉ xét về xe tăng thì không có gì là quá "khủng", vẫn là 1 hàng 4 xe tăng, 1 đại đội 12 chiếc, 3 đại đội hợp thành 1 tiểu đoàn. Hiện tại, sản lượng của T-34W đã tăng lên đáng kể nên việc biên chế tiểu đoàn thiết giáp với số lượng như vậy là rất phổ biến trong quân đội Ant.

Điều "bá đạo" là Vương Trung đã trang bị cho tiểu đoàn này rất nhiều lực lượng đi kèm, hắn đã nhét vào mỗi đại đội xe tăng 1 trung đội trinh sát 3 tổ sử dụng xe jeep và 1 trung đội bộ binh cơ giới, được trang bị 4 xe tăng M3 Lee.

Đúng vậy, là trung đội bộ binh cơ giới, nhưng xe chiến đấu bộ binh lại là xe tăng hạng trung M3.

Không phải là đùa đâu, bên trong xe tăng M3 rất rộng rãi, có thể nhét vừa 8 binh sĩ Ant được vũ trang đầy đủ nên đã bị Vương Trung sử dụng làm xe chiến đấu bộ binh.

Xe bán bánh xích không thể so sánh với T-34W về khả năng vượt địa hình, vậy thì dùng xe tăng bánh xích.

Như vậy, cho dù đại đội xe tăng có xung phong nhanh đến đâu thì ít nhất vẫn có 60 lính bộ binh đi kèm, nếu gặp phải tình huống phức tạp thì có thể cho bộ binh xuống xe dò đường phía trước, mở rộng tầm nhìn" cho xe tăng.

Ngoài bộ binh cơ giới, Vương Trung còn nhét thêm 1 khẩu pháo tự hành SU-76 vào đại đội xe tăng làm hỏa lực bắn thẳng yểm trợ.

Việc tăng cường bộ binh cho xe tăng là kinh nghiệm mà Vương Trung tự mình đúc kết được, còn việc nhét thêm pháo bắn thẳng vào đại đội xe tăng là học hỏi kinh nghiệm của quân đội Liên Xô trên Trái Đất.

Khi tấn công, ngoài việc được trang bị bộ binh cơ giới, đại đội xe tăng của quân đội Liên Xô còn được trang bị 1 khẩu pháo 122mm đặt trên xe, như vậy, một khi đại đội xe tăng phát hiện bộ binh địch đang xây dựng chiến hào thì có thể sử dụng khẩu pháo 122mm này phối hợp với bộ binh đi kèm để tấn công.

Hiện tại, Vương Trung vẫn chưa có pháo lựu pháo 122mm đặt trên xe, tạm thời dùng SU-76 thay thế, đường kính nhỏ hơn 46mm, cứ đối phó trước đã.

Chờ sau này có SU-152 thì sẽ trang bị nó cho đại đội xe tăng.

Ngoài bộ binh và pháo binh, tiểu đoàn xe tăng trực thuộc Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1 còn được tăng cường lực lượng hậu cần vượt xa các tiểu đoàn xe tăng khác, Vương Trung thậm chí còn tham khảo tiêu chuẩn của quân đội Mỹ trên Trái Đất, nhét vào mỗi đại đội 1 xe kéo để kéo xe tăng bị sa lầy.

Vương Trung còn muốn "vẽ" thêm một ít xe kéo hạng nặng, nhưng tiếc là bản thân Hợp Chủng Quốc hiện tại cũng không đủ dùng, dù sao thì họ vẫn chưa bắt đầu sản xuất hàng loạt.

Trung đoàn pháo binh của Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1 được trang bị rất 'khủng", được biên chế 36 khẩu pháo

hạng nặng 152mm và 24 khẩu lựu pháo 122mm. Để kéo số pháo này, Vương Trung đã trang bị cho trung đoàn pháo 150 xe kéo và 100 ô tô.

Đúng vậy, ngoài trung đoàn vận tải còn có 100 xe tải.

Trung đoàn vận tải còn có 500 xe tải, toàn sư đoàn có tới 600 xe tải!

Cảm ơn sự giúp đỡ hào phóng của Hợp Chủng Quốc.

À không, tiểu đoàn pháo phòng không còn có 8 khẩu pháo phòng không Crusader, phải cảm ơn sự giúp đỡ hào phóng của Hợp Chủng Quốc và Liên Hiệp Vương Quốc mới đúng.

Quân đoàn Cơ động số 1 có 3 sư đoàn được trang bị "khủng" như vậy.

Tất nhiên, chỉ có Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1 mới có tiểu đoàn diệt tăng được trang bị xe diệt tăng "Xoáy Nước", 2 sư đoàn còn lại tạm thời chưa có do "Xoáy Nước" là trang bị được thiết kế lại, sản lượng quá thấp.

Đến cuối tháng 4 năm 915, mới chỉ có 36 chiếc, vừa đủ trang bị cho 1 tiểu đoàn.

Đến cuối tháng 4, ngoại trừ tiểu đoàn diệt tăng chưa được biên chế đủ, các sư đoàn cơ bản đã được bổ sung đủ quân số, nhân viên hậu cần và nhân công cũng đã được bố trí đầy đủ.

Ngoài các sư đoàn, Vương Trung còn cho thành lập 1 bệnh viện dã chiến quy mô lớn và 1 xưởng sửa chữa xe tăng chiến trường quy mô lớn trực thuộc quân đoàn, sử dụng xe sửa chữa xe tăng chiến trường do Hợp Chủng Quốc viện trợ.

Ngoài ra, Bộ Tư lệnh quân đoàn còn trực tiếp chỉ huy 1 lữ đoàn pháo phản lực và 1 lữ đoàn pháo nòng cốt, như vậy, chỉ riêng số pháo cỡ nòng 152mm trở lên của quân đoàn của

Vương Trung đã vượt quá 200 khẩu, bước đầu có khả năng san phẳng một ngọn núi.

Nhưng Vương Trung vẫn cảm thấy hỏa lực chưa đủ - những người đã từng tham gia chiến đấu có lẽ đều mắc phải ‘căn bệnh” này.

Đã có thể dùng pháo để tiêu diệt quân địch thì tại sao còn phải liều mạng chiến đấu ở cự ly gần?

Trang bị của quân đoàn của Vương Trung so với quân đội Prosen có lẽ không còn chênh lệch quá lớn, điều quan trọng là huấn luyện.

Từ khi đóng quân tại Kubinka, các bài huấn luyện cường độ cao vẫn liên tục được thực hiện, hơn nữa, Vương Trung còn học theo kỳ thi tháng của mình hồi cấp 3,3 ngày cuối tuần của tuần cuối cùng mỗi tháng đều tổ chức thi đấu tổng hợp, một mặt thông qua thi đua - và phần thưởng - để khích lệ tinh thân của mọi người, mặt khác cũng để cho các chỉ huy, chiến sĩ được nghỉ ngơi sau 1 tháng huấn luyện vất vả.

Sau đó, ông quyết định kéo dài thời gian thi đấu thành 1 tuần, đầu tiên là thi đấu nội bộ cấp đại đội, sau đó là cấp tiểu đoàn, cứ thế tăng dần lên, cuối cùng dựa vào kết quả thi đấu để trao cờ luân lưu cho sư đoàn giành được nhiều giải nhất.

Vì vậy, vào tuân cuối cùng của mỗi tháng, Kubinka lại tràn ngập không khí lễ hội thể thao, hiệu quả rất tốt! Nhất là sau khi Vương Trung bổ sung xì gà Havana do Hợp Chủng Quốc vận chuyển đến vào danh sách phần thưởng.

Vào tối Chủ nhật của tuần cuối cùng mỗi tháng, tại doanh trại Kubinka luôn có thể thấy những người giành giải nhất ở các môn thi đấu với vẻ mặt “ngâu lòi” đang hút xì gà, tận hưởng ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người.

Vương Trung thực sự không ngờ những thứ mà mình học được từ huấn luyện quân sự và hồi cấp 3 lại hữu ích đến vậy!

Đến cuối tháng 4, Vương Trung rất tin tưởng rằng trình độ huấn luyện của quân đội của mình so với quân Prosen có lẽ không còn chênh lệch nhiều, nhưng về mặt trình độ văn hóa có thể còn kém hơn một chút.

Vài tháng nay, thỉnh thoảng hắn lại đi trò chuyện với các tù binh, hắn phát hiện ra một điều, tỷ lệ người dân hoàn thành cấp 3 của Prosen thực sự rất cao, học sinh cấp 3 có tư tưởng năng động, chủ động cao nên quân đội Prosen mới có được trình độ như vậy.

So với quân đội Ant, có một số binh sĩ chưa tốt nghiệp cấp 2, quê hương lại chưa bị chiếm đóng, rất nhiều người tham gia quân đội chỉ vì "cha xứ trong giáo đường kêu gọi", Vương Trung còn phải bắt đầu dạy từ "ý nghĩa của việc bảo vệ Tổ quốc".

May mắn thay, các cha xứ phụ trách dạy học buổi tối đều có kinh nghiệm phong phú trong việc giao tiếp với những đứa trẻ nông thôn này, rất nhanh chóng đã khiến họ hiểu được ý nghĩa của chiến đấu, cũng hiểu vì sao Ant nhất định sẽ chiến thắng, Prosen nhất định sẽ thất bại.

Đến cuối tháng 4, về mặt tư tưởng, Quân đoàn Cơ động số 1 cũng đã sẵn sàng chiến đấu với quân địch.

Tuy nhiên, cuộc tấn công của quân đội Prosen vào phòng tuyến Bán đảo - Borsk mà Vương Trung dự đoán đã không diễn ra.

Rạng sáng ngày 1 tháng 5, Vương Trung vừa thức dậy, đang ăn sáng thì quản gia Mikhail bước vào phòng ăn báo cáo: "Đại tướng Gorky đang đợi ngài ở phòng khách."

Vương Trung: “Nếu ông ấy chưa ăn sáng thì mời ông ấy cùng ăn sáng.”

Mikhail hành lễ rồi lui ra.

Một lát sau, Đại tướng Gorky ngồi xuống đối diện Vương Trung và vợ sắp cưới của hắn, nhìn bữa ăn trên bàn: “Bây giờ ngay cả các cậu cũng chỉ có thể ăn thịt hộp Spam thôi sao…”

Vương Trung: “Năm ngoái, rất nhiều gia súc đã bị chết rét, phải đến nửa cuối năm nay mới có thể khôi phục nguồn cung, cảm ơn thịt hộp Spam và cá đánh bắt được ở biển Bắc đã giúp người dân Ant no bụng. Sao ông lại trở về đây?”

Đại tướng Gorky: “Hình như muốn tôi làm Tham mưu trưởng.”

Vương Trung ngạc nhiên hỏi: “Nguyên soái Boris làm việc không tốt sao?”

Người trả lời câu hỏi này là Lyudmila: “Nguyên soái sức khỏe không tốt, có thể phải nghỉ hưu, vợ ông ấy nói vậy.”

Vương Trung: “Vậy sao, còn có sự thay đổi nào khác không?”

Đại tướng Gorky: “Thượng tướng Tuganev sắp được thăng lên Đại tướng, lẽ ra ông ấy đã được thăng lên Đại tướng từ khi nội chiến kết thúc rồi, kết quả là đã nhiều năm như vậy mà vẫn chưa được thăng chức, bây giờ cuối cùng cũng đã được thăng lên Đại tướng… Nhưng tôi cảm thấy ông ấy có thể cũng không quá để tâm đến chuyện này.”

Nói xong, Đại tướng nhún vai.

Ông tiếp tục: “Ngoài ra, Chekhov cũng sắp được thăng lên Thượng tướng, có thể sẽ được điều động đến Tổng cục Hậu cần, sau này sẽ thay thế Đại tướng Sergei ở Cục Quân giới.”

Vương Trung: “Sergei sắp bị thay thế rồi sao… Nói thật, ông ta ngoài việc lúc nào cũng tạo điều kiện cho con rể ra thì cũng không có khuyết điểm gì lớn.”

Đây là sự thật, với tư cách là Chủ tịch Ủy ban Thẩm định Quân giới, Vương Trung ngày nào cũng phải làm việc với Cục Quân giới, Đại tướng Sergei làm việc đâu ra đấy, chỉ là ông ta rất thích bao che cho con rể của mình.

Nhưng rõ ràng, Chekhov “lành giống cành khế”” sẽ tốt hơn ông ta.

Đại tướng Gorky quan sát biểu cảm của Vương Trung, cười nói: “Xem ra cậu cũng rất hài lòng với những thay đổi này, Bộ Tham mưu và Bộ Quốc phòng được giao cho Đại tướng Tuganev, hậu cần do Thượng tướng Chekhov đáng tin cậy phụ trách…

Vương Trung sửa lại: “Thượng tướng Chekhov đáng tin cậy và ‘lành giống cành khế ” “Hahaha. Đại tướng Gorky cười rất vui vẻ.

Lúc này, Mikhail bước vào với vẻ mặt nghiêm túc, một tay cầm điện thoại, một tay câm ống nghe, tiến lên đưa ống nghe cho Vương Trung: “Điện thoại từ hoàng cung ạ.”

Vương Trung nhận lấy ống nghe, nghe thấy giọng nói gấp gáp của Olga: “Đại tướng Gorky đang ở chỗ cậu phải không?”

Vương Trung: “Vâng.”

Olga: “Quân địch tấn công rồi, tôi nghĩ bên Bộ Tổng tư lệnh cũng đã gọi điện thoại cho cậu rồi, nhưng tôi gọi trước một bước.’

Vương Trung: “Cuối cùng cũng đến rồi sao, là mặt trận phía Nam?”

“Đúng vậy, cứ điểm Tân Hải báo cáo đã bị pháo kích dữ dội, đồng thời trên biển xuất hiện tàu chiến của quân Prosen, hiện đang đấu pháo với pháo đài phòng thủ bờ biển.”

Vương Trung: “Tôi biết rồi.”

“Cậu có đến hoàng cung tham gia cuộc họp khẩn cấp trước mặt Hoàng đế không?”

“Tất nhiên rồi.”

(Hết chương) Chuong 153: Khai hoa

Một ngày trước đó, ngày 30 tháng 4 năm 915.

Thượng tướng Erich von Schlieffen, Tư lệnh Tập đoàn quân số 11, đang thị sát trận địa pháo đường sắt đã được triển khai xong.

Ông ta phải ngẩng cao đầu mới có thể nhìn thấy nòng pháo của khẩu pháo khổng lồ Gustav. [Schwerer Gustav: Pháo có cỡ nòng lớn nhất thế giới cho tới hiện tại]

Schlieffen: “Thứ này thực sự hiệu quả chứ?”

Vị Thiếu tướng phụ trách khẩu pháo bên cạnh đáp: “Nếu nó không hiệu quả thì ngài chỉ có thể trông chờ vào bom Fritz của không quân thôi.”

“Chúa ơi, vậy thì nó vẫn nên có tác dụng thì hơn.” Thượng tướng Schlieffen nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở chiếc xe tăng Panzer II trên bệ pháo: “Tại sao khẩu pháo lại chở theo một chiếc Panzer II?”

Vị Thiếu tướng: “Bởi vì chiếc máy kéo chúng ta dùng để đẩy đạn pháo vào nòng pháo bị hỏng, máy kéo cỡ lớn dùng để đưa pháo trở lại vị trí cũ lại không đặt vừa lên đó, nên chúng tôi đã dùng chiếc xe tăng Panzer II đã tháo pháo tháp để thay thế, kích thước vừa khít luôn.”

Thượng tướng Schlieffen nhíu mày: “an pháo to đến mức nào mà phải dùng xe tăng để đẩy?”

“Đầu đạn nặng 4 tấn, cộng thêm thuốc phóng là 7 tấn. Ngoài ra, chúng tôi còn có một loại đạn xuyên giáp cực nặng, dùng để tấn công các pháo đài bê tông kiên cố của quân địch.”

Thượng tướng Schlieffen líu lưỡi: “Nghe có vẻ rất uy lực, nhưng dù uy lực có lớn đến đâu mà bắn không trúng thì cũng vô dụng.

Vị Thiếu tướng pháo binh vỗ ngực nói: “Yên tâm đi, dựa vào kinh nghiệm tích lũy được từ Schwerer Gustav chúng tôi có thể đảm bảo sai số trong vòng 300 mét.”

“Nửa cây số?” Thượng tướng Schlieffen kinh ngạc,‘Cậu thực sự cho rằng sai số này có thể chấp nhận được sao?”

Vị Thiếu tướng pháo binh: “Tin tôi đi, đạn nổ mạnh có thể đảm bảo khiến các mục tiêu mềm lộ thiên trong bán kính 500 mét mất khả năng chiến đấu, sai số 300 mét không phải là vấn đề lớn.

“Hơn nữa, sai số có thể được hiệu chỉnh thông qua việc bắn thử, chúng tôi đã thiết lập một đài quan sát trên cao, đồng thời kết nối với bên này bằng điện thoại, đến viên thứ 3, thứ 4 sẽ có độ chính xác khá cao.”

Thượng tướng Schlieffen mím môi, nhìn chằm chằm vào khẩu pháo khổng lồ một lúc rồi nói: “Vậy một ngày các cậu có thể bắn được bao nhiêu viên?”

“Nếu bắn liên tục vào một mục tiêu, ở giữa chỉ cần điều chỉnh nhỏ thì một ngày có thể bắn được 14 viên.”

“14 viên! Sao lại ít như vậy?” Thượng tướng Schlieffen chất vấn.

Vị Thiếu tướng pháo binh giải thích: “Đó là bởi vì sau khi bắn phải dùng máy kéo để đưa thứ này trở lại vị trí cũ, toàn bộ quá trình này cần rất nhiều thời gian.”

“Được rồi, ông thuyết phục rồi. Mười bốn phát một ngày hình như cũng không phải không thể tiếp nhận.” Thượng tướng Schlieffen thở dài,‘Vậy nếu là mục tiêu khác nhau thì sao?” “Vậy phải xem khoảng cách giữa hai mục tiêu, chủ yếu là khoảng cách nam bắc, khoảng cách này càng lớn, góc độ cần xoay của đại pháo càng lớn. Trước mắt, xoay khẩu pháo này cần 12 giây, nếu trong quá trình xoay xảy ra trục trặc, còn cần thời gian khá dài để loại trừ trục trặc.”

Schlieffen: “Đừng nói với tôi những lời này, nói cho tôi biết một phạm vi đại khái.”

“Từ chín đến mười phát, thượng tướng. Chúng tôi vẫn kiến nghị mỗi ngày chỉ tấn công một mục tiêu quan trọng, sau khi phá hủy mục tiêu thì dừng lại, để chúng tôi sửa chữa đại pháo, dù sao cũng tốt hơn là sau khi hỏng hoàn toàn không thể không đưa về.”

Schlieffen: “Được rồi, các anh đã yêu cầu như vậy, cứ như vậy đi. Tôi muốn trèo lên anh chàng to xác này nhìn một chút!”

“Mời đi bên này.” Thiếu tướng pháo binh vội vàng làm dấu mời.

Rất nhanh, Schlieffen đã leo lên mặt sau của đại pháo qua cầu thang mạn pháo, nhìn xe tăng chuyên dụng lắp đạn được cải tạo từ chiếc xe tăng số hai kia ở khoảng cách gần, sau đó quay đầu nhìn vào nòng pháo đối diện với xe tăng.

“Lớn như vậy! Đường kính này là bao nhiêu?”

“800 mm, thượng tướng.”

Schlieffen tán thưởng nói: “Đây là đại pháo chỉ sau Urban cự pháo, nếu như giới hạn trong phạm vi pháo nòng dài hiện đại, vậy đây chính là hỏa pháo lớn nhất, là thể hiện sức mạnh công nghiệp của đế quốc! Chúng ta phải dùng nó, phá hủy sự kháng cự của người AntI”

Nói xong, Schlieffen nhìn quanh bốn phía, đột nhiên dừng lại, chỉ vào thứ giống như vỉ đập ruồi ở cách đó không xa hỏi: “Đó là radar?”

“Đúng vậy, radar cảnh giới trên không. Tuy rằng không quân cam đoan sẽ không để cho bất kỳ máy bay nào của không quân Ant đến trên không cự pháo, nhưng chúng tôi vẫn tiêu tốn một khoản tiền khổng lồ để trang bị trạm radar và thiết bị phát điện liên quan, để có thể cho cao xạ pháo của chúng ta chuẩn bị sẵn sàng trước.”

Schlieffen gật đầu: “Rất hợp lý. Không quân không đáng tin cậy, vẫn là dựa vào chính chúng ta phòng không. Đại pháo sáng mai tám giờ bắt đầu bắn, đến lúc đó hỏa lực chuẩn bị đã kết thúc, kẻ địch sẽ tiến vào trận địa, vừa vặn để cho bọn họ nếm thử mùi vị lợi hại.”

“Tuân mệnh.” Thiếu tướng pháo binh cúi chào.

Schlieffen lại dặn dò: “Đừng bắn đạn xuyên giáp, cứ bắn đạn nổ mạnh, lúc các anh khai hỏa bộ binh của chúng ta hẳn là đã xuất phát rồi, đạn nổ mạnh tạo ra đám mây bụi lớn sẽ cổ vũ sĩ khí.”

Bốn giờ rưỡi sáng hôm sau, hỏa lực chuẩn bị tấn công cứ điểm Tân Hải bắt đầu.

Ở trận địa của đại pháo Gustav, có thể nghe thấy tiếng pháo nổ ở xa xa.

Cự pháo lặng lặng chờ đợi thời gian bắn.

Trong quá trình này, hàng trăm nhân viên bảo trì đã kiểm tra cẩn thận từng bộ phận của hệ thống, xác định rằng quái vật khổng lồ này có thể hoạt động bình thường.

Sau đó bắt đầu nạp đạn.

Sáu pháo thủ hợp sức đẩy một chiếc xe đẩy, đưa đạn pháo đến trước cần cẩu, sau đó cần cẩu treo lên, đặt vào đường ray nạp đạn phía sau thân pháo. Sau đó xe tăng số hai được cải tiến thành xe kéo nạp đạn đẩy đầu đạn khổng lồ này vào nòng pháo, lại lùi vê phía sau, chờ cần cẩu đưa thuốc phóng lên đường ray, lại tận tụy đẩy ống thuốc vào nòng pháo.

Loại đại pháo này căn cứ vào mục tiêu khác nhau, số lượng thuốc phóng nạp cũng khác nhau.

Lần đầu tiên bắn cần nạp hai liều thuốc phóng, cho nên xe tăng số hai lại lùi về phía sau, lặp lại quy trình trước đó một lần nữa.

Bước cuối cùng chính là khóa nòng pháo. Thiết bị khóa của cự pháo như vậy, cần ba người cùng thao tác mới có thể hoàn thành thao tác khóa.

Sau khi nạp đạn xong, còn 40 phút nữa là kết thúc hỏa lực chuẩn bị.

Mặc dù vậy, các pháo thủ vẫn đứng ở vị trí của mình, không hề lơ là, tập trung chờ đợi hỏa lực chuẩn bị kết thúc.

Tám giờ, chuông điện thoại vang lên, lính thông tin lập tức cam điện thoại đi tới trước mặt thiếu tướng, cung kính đưa ống nghe.

Thiếu tướng vừa cầm ống nghe, liền nghe thấy Schlieffen dùng giọng bình tĩnh nói: “Khai hỏa đi.”

Một câu nói của Schlieffen đã khiến toàn bộ trận địa từ trạng thái yên tĩnh trở nên náo nhiệt, các kỹ sư và công nhân

vừa rồi còn đang tranh thủ nghỉ ngơi lại hành động, tiến hành kiểm tra lần cuối cùng trước khi bắn.

Thiếu tướng thì trực tiếp leo lên bục bên cạnh đại pháo, nơi đó có bảng điều khiển của đại pháo.

Các kỹ sư hoàn thành kiểm tra cuối cùng cũng nhanh chóng rời khỏi đại pháo, xếp hàng bên cạnh đại pháo, lặng lẽ chờ đợi thời khắc bắn.

Thiếu tướng kiểm tra lần cuối các thông số bắn, sau khi xác định không có vấn đề, hắn quay đầu hướng lá cờ Prosen treo ở phía tây trận địa đại pháo chào.

Hắn chào, đồng thời các pháo thủ xếp hàng phía dưới đồng loạt lấy tay che tai.

Sau khi chào xong, thiếu tướng xoay người, kéo một sợi dây thừng bên cạnh bảng điều khiển, hét lớn một câu gì đó, dùng sức giật mạnh.

Họng pháo phun ra ngọn lửa sáng rực, luồng gió từ họng pháo trong nháy mắt quét qua xung quanh.

Động tác che tai của các pháo thủ vừa vặn đè mũ xuống, như vậy mũ mới không bị gió thổi bay.

Cùng lúc luồng gió quét qua toàn bộ trận địa, thân pháo khổng lồ cùng với bục phía dưới đồng thời giật lùi ve phía sau theo đường ray, chuyển hóa lực đẩy của thuốc phóng thành công.

Sau khi giật lùi xong, đại pháo lập tức dừng lại.

Những pháo thủ vừa xếp hàng bịt tai lập tức hành động, lái ba chiếc máy kéo đến, bắt đầu kéo đại pháo.

Ba chiếc máy kéo phải rất vất vả mới kéo được khẩu pháo đường ray nặng hơn 1000 tấn này về vị trí cũ, sau đó mới bắt đầu nạp đạn lần thứ hai. [Đây là một khẩu pháo cỡ lớn được

gắn trên một toa tàu hỏa đặc biệt. Có thể di chuyển dọc theo đường ray, cho phép nó thay đổi vị trí nhanh chóng]

(Hết chương)

Chương 137: Lực Lượng Đầu Tiên Tiến Công

Chương 154: Phòng ngự như Nguyên soái Rokossovsky

Chương 154: Phòng ngự như Nguyên soái Rokossovsky

Tuyến tấn công của quân Prosen.

Lúc âm thanh đạn pháo xé gió vang lên, các binh sĩ phía sau xe tăng đều ngẩng đầu lên.

Quân đội Prosen bổ sung không ít binh sĩ có kiến thức quân sự cơ bản, nhưng không có kinh nghiệm chiến đấu trực tiếp, hoặc chỉ có kinh nghiệm chiến đấu thời Melainia, nhưng khoảng 60% binh sĩ là lính kỳ cựu tham gia chiến đấu ở mặt trận phía đông từ năm ngoái.

Sở dĩ tỷ lệ lính kỳ cựu không cao hơn là vì một số sĩ quan bị điều động đi thành lập đơn vị mới, hoặc được chuyển vào Quân đoàn ky sĩ Asgard.

Dù sao trong cuộc tấn công bắt đầu từ tháng 6 năm ngoái, quân đội Prosen không chịu tổn thất quá lớn - ngoại trừ một số sư đoàn bị bao vây tiêu diệt ở Kalanskaya vào cuối trận Yekaterinburg.

Những người lính kỳ cựu lập tức nhận ra tốc độ bay của đạn pháo bay trên bầu trời không nhanh.

“Đây là đạn pháo bắn từ rất xa.” Một sĩ quan nói.

Lập tức có tân binh tò mò hỏi: “Sao anh biết?”

Lão binh: “Đạn pháo bắn từ xa, lúc bay qua đỉnh đầu tốc độ sẽ tương đối chậm, bởi vì quỹ đạo của những quả đạn này

rất cao, nếu điểm rơi cách xa chúng ta, hiện tại nó đang ở điểm cao nhất của quỹ đạo…

Vừa nói, viên sĩ quan vừa giơ tay mô tả.

Đúng lúc này, ở phía trước rất xa đột nhiên bốc lên một cột khói đen, rõ ràng là đạn pháo đã phát nổ.

Mười mấy giây sau, tiếng nổ mới chậm chạp truyền đến.

Viên sĩ quan thốt lên: "Điểm rơi này cách chúng ta ít nhất năm cây số, vậy mà còn nhìn thấy cột khói lớn như vậy, quả này tuyệt đối là siêu trọng pháo, có thể là LeopoldI"

"Tôi lại nghĩ là Karl. Một lão binh khác nói.

"Cậu ngốc à? Tốc độ bay của Karl còn chậm hơn, lúc nấy bay qua đỉnh đầu chắc chắn không phải âm thanh này!"

Lúc này, một tân binh tò mò hỏi: "Sao mới có một quả rơi xuống? Lúc nãy oanh tạc chuẩn bị, tôi thấy trận địa địch toàn là hỏa cầu do đạn pháo nổ tung."

"Ngốc nghếch." Lão binh vỗ vào mũ sắt của tân binh"Loại pháo đường kính lớn này một quả rơi xuống đã đủ chết người rồi, rơi vào thành phố một quả đã giết chết cả nghìn người, bị thương không biết bao nhiêu. Một quả đạn pháo như vậy, một tiểu đoàn - không, một trung đoàn cũng bị xóa sổt"

Lúc này, viên trung úy từ nãy đến giờ vẫn im lặng nghe họ nói chuyện lên tiếng: "Mấy cậu tân binh này, đợi đến lúc bị trọng pháo của quân Ant oanh tạc thì sẽ hiểu."

Tân binh phản đối: "Tôi cũng đi lính ba năm rồi mới chuyển sang lực lượng dự bị, đừng có coi tôi là tân binh."

Trung úy: "Cậu chính là tân binh. Tôi nói cho cậu biết, trong quân đội Ant có một số tên rất độc ác, chúng sẽ điều tra trước xem nhà dân ở đâu, sau đó đợi khi giao chiến với chúng ta, ban đêm sẽ nhắm vào những ngôi nhà đó mà bắn."

Nghe vậy, sắc mặt tất cả những người lính kỳ cựu đều trở nên nặng nề. Trung úy nói tiếp: "Den lúc đó cậu sẽ biết bị trọng pháo oanh tac là cảm giác gì, đạn pháo rơi xuống cách giường của cậu một trăm mét, cậu sợ đến mức bò dậy, máu mũi sẽ chảy ròng ròng vì khoang mũi yếu ớt của cậu bị áp lực xé rách, nặng hơn còn có thể ho ra máu vì phế nang phổi bị áp lực phá hủy, máu sẽ theo đường hô hấp phun ra ngoài."

Tân binh nghiêm túc nói: "Tôi đọc báo rồi, đó là cách làm của gã tướng Bạch Mã, báo chí mắng hắn ta là cặn bã không màng đến tính mạng của đồng bào mình."

Biểu cảm của những người khác trở nên rất kỳ lạ.

Cuối cùng, viên trung úy nói: "Thực ra cũng không thể trách hắn ta, trước đây chúng ta đều coi người Ant là hạ đẳng, tùy ý tàn sát, có thể hắn ta mặc định là ở vùng bị chiếm đóng không còn đồng bào."

Tân binh nhất thời nghẹn lời, sau đó hỏi: "Trung úy, anh đã từng giết thường dân Ant chưa?"

Trung úy: "Tôi thì chưa. Nhưng khi cấp dưới của tôi giết họ, tôi đã không ngăn cản, còn đứng cười bên cạnh. Vì vậy chúng ta nhất định phải thắng trận chiến này, nếu không khi quân Ant đánh trả, chúng sẽ làm điều tương tự với chúng ta. Hơn nữa khi đó chúng là chính nghĩa, còn chúng ta là kẻ ác.

"Chúng ta luôn tự cho mình là ưu việt hơn người Ant, nên mới không kiêng dè gì mà làm ra đủ loại hành vi tàn bạo, nếu người Ant chứng minh được họ không hề kém cỏi hơn chúng ta, vậy thì những hành vi tàn bạo đó sẽ không còn lý do gì để tồn tại nữa"

Tân binh nói: "Trung úy, anh vẫn luôn dùng từ tàn bạo."

Trung úy: "Đúng vậy, dù có lý do gì hay không, thì đó vẫn là hành vi tàn bạo. Chỉ cần làm loại chuyện đó với con người,

thì đó chính là tàn bạo. Khốn kiếp, lúc đó sao họ không tìm hai con cừu mà lại xuống tay với phụ nữ Ant?"

Lúc này, một lão binh nói: "Trước đây trung úy không như vậy, nhưng sau khi chúng ta bị đánh bại ở Yekaterinburg năm ngoái, anh ấy đã trở nên như vậy."

"Bởi vì bây giờ tôi thường xuyên mơ thấy căn nhà đó, chỉ khác là người làm chuyện đó với mẹ con Ant không phải là lính của tôi, mà là lính của Ant làm chuyện đó với vợ con tôi. Còn gã tướng Bạch Mã kia thì đứng ở vị trí của tôi lúc đó, vừa vỗ tay vừa chế nhạo, bình phẩm vóc dáng, khuôn mặt của con gái tôi."

Trung úy nhìn về phía phòng tuyến quân Ant vẫn còn ở rất xa.

Hắn nói: "Mà trong mơ tôi chỉ có thể trơ mắt nhìn tất cả những chuyện đó xảy ra, bởi vì tôi đã gục trên mặt đất, trở thành một cái xác chết."

Lúc này, xe tăng đi qua một gốc cây bị gãy, trung úy vô thức quay đầu lại nhìn, kết quả phát hiện trên gốc cây có một mảng màu đỏ. Ban đầu hắn tưởng đó là máu, nhưng sau đó mới nhận ra đó là sơn đỏ.

Hắn lập tức ý thức được đây là vật đánh dấu của quân phòng thủ, hét lớn: "Mau nằm xuống! Súng cối sắp nã tới rồi!"

Vừa dứt lời, cách đó vài chục mét đã có đạn pháo rơi xuống, tiếp theo là màn đạn cối dày đặc liên tiếp dội xuống.

Trung úy nằm sấp trên mặt đất, hét lớn: "Chết tiệt! Cách phòng ngự này, là Rokossovsky! Chúng ta lại gặp phải Rokossovsky rồi!"

Sở chỉ huy Sư đoàn 5 quân phòng thủ cứ điểm, sư đoàn trưởng hài lòng quan sát hiệu quả của màn đạn cối qua ống nhòm. "Tốt lắm, tốt lắm." Hắn cười lớn nói: "Cho chúng nếm

thử những gì tôi học được ở Học viện Quân sự Suvorov! Chính Nguyên soái đã tự mình giải đáp những thắc mắc của tôi!"

Lúc này, tham mưu trưởng sư đoàn hỏi: "Nguyên soái thật sự trẻ tuổi như vậy sao? Có người nói, người lập công là anh trai Pyotr, em trai chỉ là nhờ ngoại hình nổi bật nên mới được chọn để xuất đầu lộ diện."

Sư đoàn trưởng lắc đầu: "Không, tôi thề là tôi đã gặp Rokossovsky lúc ông ấy còn trẻ, bởi vì khi giảng bài, trong mắt ông ấy có thần, ông ấy thật sự đã thấu hiểu chiến tranh, cho dù tôi hỏi gì ông ấy cũng có thể đối đáp trôi chảy."

Thực ra đó đều là những kiến thức có trong các tác phẩm quân sự ở những thế giới khác nhau, dĩ nhiên ở đây không ai biết.

Sư đoàn trưởng chống hai tay lên bệ cửa sổ quan sát của sở chỉ huy, nhìn ra chiến trường đầy khói lửa và tiếng nổ, cảm thán: "Đáng tiếc là Nguyên soái Rokossovsky chưa nghiên cứu về tấn công, chúng ta chỉ có thể phòng ngự giống như ông ấy."

Tham mưu trưởng cười nói: "Một vị tướng duy nhất của toàn bộ quân đội Ant có thành tích tiêu diệt quân địch một cách có hệ thống, vậy mà lại nói ông ấy không biết tấn công, có vẻ không ổn lắm đâu."

"Không, không, đó là chính Rokossovsky tự nói, ông ấy nói quân địch ở Kalanskaya là thua Tướng quân Mùa Đông và Tướng quân Bùn đất, chứ không phải thua ông ấy. Còn nói cuộc tấn công đó giống như đá một cái vào gốc cây đã bị mối mọt ăn mục ruỗng, chứ không phải là bản lãnh của ông ấy.

"Vì vậy, ông ấy chỉ dạy chúng tôi cách phòng ngự, đợi khi nào ông ấy có kinh nghiệm tấn công đối phương với nguồn

tiếp tế dồi dào, địa hình kiên cố, thì sẽ viết sách dạy chúng tôi cách tấn công.”

Hắn lại nhìn về phía phòng tuyến: “Nhìn kìa, đây chính là phòng tuyến được xây dựng theo cách của Rokossovsky! Tiếc là lúc tôi học thành tài trở về, mặt trận đã bị địch chiếm đóng, không thể giống như ông ấy tự mình đi trinh sát địa hình mà địch có thể khống chế.”

Tham mưu trưởng: “Ý anh là, dựa vào thông tin trinh sát trực tiếp, suy đoán vị trí sở chỉ huy và trung tâm tiếp tế của địch, sau đó nhân lúc ban đêm hoặc giờ ăn cơm của chúng pháo kích quấy rối?”

“Ừm”’ Sư đoàn trưởng cắn môi,‘Không sao, đợi khi nào chúng ta chuyển sang nơi khác phòng thủ, có thể thử xem.”

Buổi trưa ngày 1 tháng 5, tại sở chỉ huy Tập đoàn quân 11 của Prosen, Thượng tướng Eric von Schlieffen đang gọi điện thoại cho Đại tướng Ewald von Kleist, Tư lệnh Binh đoàn Thiết giáp số 1.

“Cuộc tấn công đầu tiên đã bị chặn lại, hơn nữa thương vong còn lớn hơn dự kiến rất nhiều.” Schlieffen nói,‘Quân địch đã có bước tiến bộ rõ rệt về khả năng phòng ngự so với năm ngoái.”

Kleist nói: “Sư đoàn trưởng thiết giáp của tôi nói, cách phòng ngự này rất giống với chiến thuật phòng ngự của Rokossovsky ở Olachi mà chúng ta từng thấy trong báo cáo tổng kết kinh nghiệm, quân Ant không còn cố chấp đánh nhau với chúng ta trên một trận địa nữa, mà thích đợi quân ta vừa chiếm được trận địa thì pháo kích bao phủ, gây thương vong lớn rồi mới phản công giành lại trận địa.”

Schlieffen đáp: “Đúng vậy, bộ binh cũng báo cáo, hầm tránh pháo trên trận địa được đào rất kín đáo, còn có mìn gài,

quân ta không quen thuộc địa hình căn bản không tìm thấy hầm tránh pháo, có tìm được cũng không dám xuống, kết quả bị tổn thất lớn dưới hỏa lực của địch.

“Hệ thống chiến hào trên trận địa cũng được bố trí rất tinh vi, gây khó khăn cho việc phòng thủ pháo kích của chúng ta.”

Schlieffen dừng lại một chút, nói tiếp: “Xem ra thông tin trong báo cáo của Rabverd nói Rokossovsky bị điều động về hậu phương làm giáo viên là chính xác, còn việc có phải do đấu đá chính trị thất bại hay không thì không rõ.”

Kleist nói: “Loai thông tin tình báo này mà đúng được một nửa là đã tốt lắm rồi. Vậy ông có kế hoạch gì chưa? Tấn công trực diện vào hệ thống phòng ngự như vậy sẽ rất nguy hiểm.”

Schlieffen: “Không phải tên sủng thần Gilles của Hoàng đế đã biểu diễn rồi sao? Đào hào, công sự. Hoặc là để hải quân ra sức phong tỏa tiếp tế đường biển của cứ điểm Tân Hải.”

“Tôi không muốn phải dựa vào binh chủng khác.” Kleist nói,‘Tôi sẽ cố gắng tìm cách bao vây, còn ông cứ tiếp tục đào công sự đi.”

Schlieffen: “Chúc ông may mắn.”

“Cũng chúc ông may mắn.”

Tại St. Yekaterinburg, hội nghị trước mặt Sa hoàng được tổ chức vào lúc 11 giờ trưa.

Vương Trung và Đại tướng Gorky đến Cung điện Mùa Hè từ 10 giờ, trước tiên gặp gỡ các tướng lĩnh sẽ tham gia hội nghị ở phòng chờ.

Vừa vào phòng chờ, hai người đã nhìn thấy Đại tướng Turgenev với quân hàm mới.

“Ồ, nhận huân chương xong rồi à?” Gần đây, Vương Trung cũng coi như đã quen thân với đám “nhân vật văn học” này, đã

đến giai đoạn có thể gọi trống không, bèn trêu chọc.

Turgenev nhìn quân hàm của mình: "Thêm một sao cũng chẳng có cảm giác gì, tôi đã phản đối rất nhiều lần, nhưng Hoàng đế vẫn để cho một lão già chỉ biết làm công việc văn phòng như tôi làm Tổng tham mưu trưởng."

Vương Trung: "Nếu ông không muốn làm thì để Đại tướng Gorky làm đi."

Dù sao cũng đều là nhân vật văn học cả.

Gorky: "Thôi khỏi, tôi còn đang bận nghiên cứu kế hoạch tấn công, bây giờ tôi không muốn giao lại quyền chỉ huy Tập đoàn quân phía Tây đâu."

Đang nói chuyện, Thượng tướng Chekhov bước tới.

Vương Trung: "Ông cũng được thăng chức à?"

Chekhov bực bội nói: "Cũng không biết là ai suốt ngày cứ kêu ca muốn đưa con rể của Sergei ra tiền tuyến để cho hắn ta biết thiết kế của mình tệ hại như thế nào. Ông ta định cùng con rể cáo lão hồi hương, nên tôi mới được đề bạt lên để tiếp tục rèn luyện."

Vương Trung: "Vị hôn thê của tôi nói là ông ta sức khỏe không tốt."

"Chẳng phải là một sao?" Chekhov thở dài,'Cậu nên sửa cái tính cách hấp tấp đó đi."

Sau đó, ông chuyển chủ đề: "Tình hình chiến sự thế nào rồi?"

Vị tân Tổng tham mưu trưởng đáp: "Hiện tại chúng ta đã đánh lui đợt tấn công đầu tiên của địch, nhưng chắc chắn quân Prosen sẽ không dừng lại. À, cứ điểm Tân Hải báo cáo bị trọng pháo với uy lực cực lớn tấn công, sức công phá còn

mạnh hơn cả pháo chính của chiến hạm, không rõ là loại pháo gì.”

Vương Trung: “Chắc là pháo đường ray, là Leopold hoặc Karl.” Chekhov: “Nghe có vẻ lần này chúng ta có thể ngăn cản kẻ địch rồi.”

Vương Trung: “Đúng, nhưng có thể ngăn cản bao lâu là một vấn đề.”

Gorky: “Giống như năm ngoái, cố gắng hết sức kéo dài thời gian đến ngày lầy lội tháng 10, đồng thời dụ địch xâm nhập, ở nội địa nước ta đánh một trận tiêu diệt.”

Chekhov: “Ý ông là tốt nhất không chống cự?”

“Không.” Gorky đại tướng lắc đầu: “Hiện tại mới tháng tư, sớm như vậy để địch nhân vào đại bình nguyên không tốt, chúng ta sẽ với tốc độ chớp nhoáng đánh mất chiến tranh.”

Chekhov gật đầu: “Hiểu rồi.”

Lúc này Tuganev hỏi Vương Trung: “Quân mới của cậu chuẩn bị xong chưa?”

Vương Trung: “Hiện tại đã chuẩn bị xong, nhưng có thêm thời gian chuẩn bị, đến lúc đó tác chiến hiệu quả càng tốt, thưa đại tướng.”

Chekhov đồng ý: “Hơn nữa, quân của hắn bây giờ bao gồm cả phi chiến đấu viên có gần 20 vạn người, biên chế lớn như vậy muốn chuyển đến Tân Hải - Borsk, rất phiên phức, bây giờ lập tức xuất phát, quân tiên phong phải đi nửa tháng, trong thời gian hai tuần sau quân đội sẽ lần lượt đến.”

Nói cách khác, Vương Trung phải vận chuyển mẫu quân này một tháng mới có thể hoàn chỉnh đưa đến tay công tước Myshkin.

Vương Trung thật sự không nghĩ tới điểm ấy.

Chekhov nhìn vẻ mặt này của Vương Trung, còn giải thích: "Hiện tại tuyến vận chuyển không phải chỉ có mình cậu sử dụng, trên đường sắt chật ních binh lính và tiếp tế vận chuyển."

Tuganev tiếp lời: "Đúng rồi, rất nhiều người đề nghị, quân này của cậu không nên gọi là quân, sẽ khiến mọi người nhầm lẫn với quân chỉ có hai ba vạn người, lại không có nhân viên hậu cần. Cậu xem có muốn đổi tên hay không?"

Vương Trung: "Vậy gọi là tập đoàn quân."

Lúc này Olga đột nhiên xuất hiện, nói: "Thuận tiện đổi tên bộ đội luôn đi, cơ động quân gì đó không có cảm giác như bộ đội tinh nhuệ."

Những người khác vội vàng chào Olga: "Be hạ.'

Vương Trung lại đang tiếp tục đối thoại: "Vậy cô nói gọi là gì? Gọi đột kích, đã có biên chế tập đoàn quân đột kích rồi."

Olga gật đầu ra hiệu với những người khác, sau đó tiếp tục nói với Vương Trung: "Prosen lập một đoàn ky sĩ Asgard, hay các cậu cũng lấy một cái tên tương tự đi."

Vương Trung suy nghĩ một chút nói: "Không cần, tên không quan trọng, cho dù phiên hiệu tập đoàn quân của tôi bình thường, chỉ cần lập nên chiến tích ghi vào sử sách, phiên hiệu này cũng sẽ lưu danh sử sách.

Olga gật đầu: "Vậy gọi là tập đoàn quân cơ động số một đi. Dù sao tập đoàn quân của cậu cũng không phải là quân đoàn đột phá, mà hình như cậu cũng không có ý định tập trung phòng thủ, gọi là cơ động là thích hợp."

Vương Trung: "Cảm ơn cô đã đặt tên."

Olga nhìn chằm chằm Vương Trung mấy giây, nói: "Cậu lại muốn ra tiền tuyến đúng không?" Vương Trung: "Chưa

chắc, vừa rồi thượng tướng Chekhov nói với tôi, tập đoàn quân của tôi muốn điều động đến chiến tuyến nam bộ cần một tháng.”

Chekhov: “Van chưa thể là tiền tuyến, một tháng chỉ đủ đưa các cậu đến đầu mối then chốt tiếp tế, sau đó các cậu còn phải tốn thời gian kết nối với hệ thống hậu cần địa phương, rồi hành quân ra tiền tuyến.”

Gorky: “Thật ra không cần vội vàng đưa quân mới vào chiến đấu. Ít nhất hiện tại phương hướng Tân Hải-Borsk còn tương đối vững chắc. Nếu chúng ta ở tuyến sông Valdai chặn địch nhân tiến công, có thể lợi dụng sông Valdai vận chuyển bằng thuyền, trực tiếp xuất phát từ Yekaterinburg, một đường xuôi dòng mà xuống cũng không có vấn đề gì.”

Vương Trung: “Có thể vận chuyển bằng thuyền đến một nửa, sau đó xuôi nam gia nhập vào trận chiến trên thảo nguyên. Chúng ta có “Xoáy Nước”, đây là một loại xe có thể tiêu diệt xe tăng kẻ địch ở khoảng cách rất xa, chúng ta còn có pháo thủ tốt nhất.”

Olga: “Vậy cậu còn phải ở lại Yekaterinburg một thời gian nữa sao?”

Vương Trung: “Điều này phải xem tình hình chiến trường. Chưa thể nói trước được, thưa bệ hạ.”

(Hết chương)

Chương 138: Thần Chiến Tranh

Chương 155: Bác bỏ kế hoạch đoạt lại Shepetovka

Chuong 155: Bac bo ke hoach doat lai Shepetovka

Tình hình trên chiến trường quả thật khó lường.

Cứ điểm Tân Hải chống cự 18 ngày, vẫn luôn báo cáo "Áp lực không lớn" "Trận địa phòng ngự kiểu Rokossovsky thể hiện rất tốt", nhưng sáng sớm ngày 19 tháng 5, đột nhiên cứ điểm Tân Hải báo cáo vòng phòng ngự bên ngoài bị đột phá.

Đương nhiên, cứ điểm Tân Hải còn 2 phòng tuyến khác, vẫn có thể chống cự một thời gian, nhưng nét mặt của mọi người trong cuộc họp trước mặt bệ hạ đều không tốt lắm.

Ngày 19 tháng 5, Yekaterinburg, cung điện Mùa Hè, họp mặt trước mặt bệ hạ.

Tuganev đại tướng đang giới thiệu tình hình trinh sát của không quân: "Chúng tôi dùng máy bay trinh sát trên không Pe-2 cải tiến để trinh sát thì luôn bị không quân Prosen chặn lại, không thể nắm được tình hình xung quanh cứ điểm.

"Nhưng mà Il-2 báo cáo, kẻ địch ở vị trí này có lượng lớn hỏa lực phòng không."

Vị đại tướng vẽ một vòng tròn trên bản đồ.

"Hơn nữa, đội trinh sát trà trộn vào trong của bộ đội phòng thủ cũng báo cáo, mật độ tuần tra khu vực này sẽ tăng lên rất nhiều, hơn nữa còn được trang bị chó quân sự, không có cách nào đột nhập vào được.

“Kết hợp với việc khảo sát hố đạn mà trọng pháo của địch để lại, phỏng đoán đây có thể là một khẩu pháo lửa hạng nặng. Ban đầu bộ tư lệnh cứ điểm còn tưởng là pháo kích từ tàu chiến của địch, nhưng cho dù là pháo hạm cũng không thể để lại hố pháo khủng khiếp như vậy, càng không thể xuyên thủng lớp bê tông dày 30 mét của kho đạn dược dưới lòng đất.”

Vương Trung: “Quân đồng minh có thông tin gì không?”

“Không có.” Lavkid giáo chủ lắc đầu: “Chúng tôi vẫn luôn trao đổi thông tin tình báo với quân đồng minh, họ cũng không nhắc đến khẩu đại pháo này.”

Vương Trung: “Nói tóm lại, vốn dĩ phòng thủ rất tốt, hôm nay đột nhiên bị xuyên thủng kho đạn, động tĩnh nổ lớn quá, tiền tuyến không kịp ổn định tinh thân quân đội, nên đã mất một phần trận địa phòng ngự, đúng không?”

“Chính xác là vậy.” Tuganev đại tướng gật đầu,‘Hơn nữa còn có một vấn đề thực tế, hỏa lực pháo binh của cứ điểm cơ bản do pháo đài ven biển của hải quân cung cấp, pháo đài chủ yếu sử dụng pháo đài của cứ điểm, muốn chỉ viện cho pháo binh khu vực bị công phá hiện tại, cần được cung cấp đạn từ kho đạn dược dưới lòng đất đã bị phá hủy.”

Vương Trung: “Na hỏng một kho đạn dược dưới lòng đất là bị cắt đứt nguồn cung cấp rồi à?”

Vị thiếu tướng công trình tham dự cuộc họp giải thích: “Không phải bị cắt đứt, pháo binh bờ biển vẫn có thể lấy đạn dược từ kho khác.

“Kho đạn của cứ điểm Tân Hải là như vậy, mỗi kho cung cấp cho một cụm pháo, giữa vị trí đặt pháo và kho đạn có đường ray ngầm nối liền, có thể dùng xe chở đạn đưa đạn dược đến vị trí đặt pháo.

“Vận chuyển từ kho đạn khác đến thì không tiện lợi như vậy, đầu tiên phải chuyển đạn dược lên mặt đất, sau đó dùng xe tải vận chuyển. Không quân địch hiện tại tấn công rất mạnh, căn bản không có cách nào vận chuyển bằng xe tải.”

Thiếu tướng công trình nói xong, Tuganev vội vàng tiếp lời: “Trước đó chúng tôi cho rằng, cứ điểm Tân Hải sử dụng chiến thuật phòng ngự mới có thể cầm chân được quân địch trong thời gian dài, hiện tại xem ra phải chuẩn bị tinh thân mất cứ điểm Tân Hải.

“Sau khi cứ điểm bị công phá, quân của Myshkin có khả năng bị tấn công bên sườn, có thể chúng ta phải từ bỏ Borsk.”

Vương Trung: “Sau đó rút lui về đâu? Thảo nguyên không thích hợp phòng ngự””

Tuganev đáp: “Van có, sông Sukhaya Verevka có thể làm tuyến phòng thủ, chúng ta từ tháng 1 năm nay đã bố trí phòng ngự ở ven sông.

“Kẻ địch muốn đảm bảo hậu cần của mình, nhất định sẽ tấn công về phía đông để phá vỡ phòng tuyến sông Sukhaya Verevka trước, sau đó tiếp tục tiến về phía sông Valdai.

“Ven sông Valdai có rất nhiều khu công nghiệp, hơn nữa chúng ta vận chuyển tiếp tế từ Yekaterinburg xuống phía nam chủ yếu dựa vào thuyền bè trên sông Valdai.

“Chỉ cần kẻ địch đẩy được chiến tuyến đến bờ sông Valdai, chúng ta muốn vận chuyển tiếp tế cho tập đoàn quân phía Nam thì chỉ có thể dựa vào tuyến đường biển nội địa.”

Vương Trung bổ sung một câu: “Vận chuyển nhiên liệu từ Kuban đến cũng chỉ có thể dựa vào tuyến đường biển nội địa.”

“Đúng vậy.” Tuganev đại tướng gật đầu,Cho nên phòng tuyến sông Sukhaya Verevka cực kỳ quan trọng, chúng tôi phái Kashukhov trung tướng dẫn tập đoàn quân số 51, tập

đoàn quân này được mở rộng trên nên tảng quân đoàn 51, ngoài ra còn có tập đoàn quân 52,54 được phái đến bờ sông Sukhaya Verevka.'

Vương Trung: "Tôi nhớ những tập đoàn quân này đều tham gia chiến đấu từ tháng 9 đến tháng 10 năm ngoái, quân của Kashukhov còn chịu tổn thất khá nặng."

Tuganev đại tướng: "Ho đã được nghỉ ngơi, hồi phục đầy đủ rồi, hiện tại quân số đã đủ."

"Vậy nghĩa là, không cần tập đoàn quân cơ giới số 1 của tôi phòng thủ sông Sukhaya Verevka?" Vương Trung hỏi.

"Đúng vậy, cậu có thể có thêm thời gian huấn luyện."

Tuganev tiếp tục giải thích trên bản đồ: "Tất nhiên, phòng tuyến sông Sukhaya Verevka không đáng tin cậy như sông Desna, bởi vì hai bên bờ đều là thảo nguyên rộng lớn, không có thành phố lớn nào làm điểm tựa. Năm ngoái chúng ta ở địa hình tương tự đã bị quân Prosen đột phá liên tục.

"Tin tốt là, những tập đoàn quân này đều được tăng cường xe tăng hạng nặng. Chúng tôi tham khảo kiến nghị của Rokossovsky, chia xe tăng hạng nặng thành tiểu đoàn 21 chiếc, tăng cường cho sư đoàn bộ binh có nhu cầu, coi như là một loại 'điểm tựa cơ động ^"

Vương Trung nghe thấy tên mình, lập tức ưỡn ngực, ngẩng cao đầu.

Thật ra đây cũng là cách biên chế quân đội của Liên Xô ở Trái Đất. Giai đoạn giữa và sau chiến tranh, quân đội Liên Xô không dồn nhiều xe tăng hạng nặng vào sử dụng tập trung, bởi vì khả năng bảo trì, bảo dưỡng của họ quá kém, 21 chiếc xe tăng hạng nặng hợp thành một đơn vị là đơn vị lớn nhất có thể đảm bảo được.

Khả năng bảo trì, bảo dưỡng của quân đội Ant cũng không khá hơn là bao, xe tăng hạng nặng vì nặng nên tỷ lệ hỏng hóc cao hơn xe tăng hạng trung rất nhiều, vì vậy phân tán xe tăng hạng nặng ra sử dụng để giảm bớt khó khăn trong việc bảo trì là điều đương nhiên.

Vương Trung chỉ là đưa kinh nghiệm mà quân đội Ant sau này tự rút ra được ra trước thời hạn, sau đó coi đó là công lao của bản thân.

Tuganev nói tiếp: "Ngoài ra, chúng tôi cũng dựa theo cẩm nang phòng ngự dã chiến mới, đào rất nhiều công sự chỉ để lộ tháp pháo ở bờ sông."

Quyển cẩm nang phòng ngự dã chiến mới này cũng là do Vương Trung soạn ra.

Toàn bộ quân đội Ant hiện tại đều đang sử dụng quy tắc tác chiến mà Vương Trung học được từ Trái Đất.

Tuganev: "Nhìn từ kết quả phòng ngự ở cứ điểm Tân Hải và Borsk, hệ thống phòng ngự mới thể hiện rất tốt, cá nhân tôi cho rằng có thể kỳ vọng vào sự thể hiện của họ ở sông Sukhaya Verevka.

"Hiện tại đại khái là như vậy."

Vương Trung: "Quân địch ở trung tâm và tuyến bắc không có động tĩnh gì sao?"

"Không có. Nhưng chúng tôi nhận được rất nhiều thông tin, cho thấy mục tiêu tấn công của quân Prosen trong năm nay vẫn là Yekaterinburg." Tuganev đại tướng nhìn Vương Trung.

Vương Trung: "Đó là chiêu nghi binh, mục tiêu của kẻ địch là mỏ dầu, tôi và Gorky đại tướng đều nhận định như vậy."

"Bộ thống soái cũng vậy. Nên tôi chỉ thuận miệng hỏi một câu thôi." Tuganev đại tướng nói, Vậy tình hình là vậy, thưa

bệ hạ, tôi xin hết.”

Olga nãy giờ im lặng, lập tức lên tiếng: ‘Alyosha…”

Vương Trung: “Ở đây là nơi làm việc, xin hãy gọi quân hàm.”

Olga biu môi, nhưng lập tức điều chỉnh lại biểu cảm: “Trung tướng Rokossovsky, ban tác chiến đã trình lên một kế hoạch phát động tấn công ở chiến tuyến phía nam, mục tiêu là đoạt lại thành phố Shepetovka, ngài thấy thế nào?”

Vương Trung: “Cũng được, định dùng lực lượng gì?”

“Chủ yếu là các lữ đoàn xe tăng mới thành lập, dự kiến sẽ điều động 5 lữ đoàn, cộng thêm 2 sư đoàn bộ binh.”

Vương Trung nhíu mày.

Quân đội Liên Xô ở Trái Đất trong năm thứ hai của cuộc chiến đã xuất hiện một số cách biên chế rất kỳ lạ, ví dụ như thành lập tập đoàn xe tăng lớn với 600 chiếc, kết quả bởi vì người chỉ huy không có kinh nghiệm chỉ huy tập đoàn xe tăng quy mô lớn như vậy nên đã thua trận thảm hại.

Hơn nữa, tập đoàn xe tăng này còn rất ít quân đội hỗ trợ, bị quân đội Đức với quân số đông áp đảo đánh cho tan hoa.

Cuối cùng, ngay cả vị chỉ huy của tập đoàn xe tăng này cũng bị quân Đức bắn chết.

Sang đến giai đoạn giữa, quân đội Liên Xô cũng nhận ra tập đoàn xe tăng cần được trang bị nhiêu binh chủng khác hỗ trợ, một quân đoàn xe tăng sẽ được biên chế thêm rất nhiều pháo tự hành và bộ binh, số lượng xe tăng bị giảm xuống còn khoảng 200 chiếc, nhưng cái tên thì vẫn cố chấp gọi là quân đoàn xe tăng. Quân đội Ant may mắn hơn, nhờ có Vương Trung, ho đã tránh được bước đi sai lầm này.

Nhưng điều đó không có nghĩa là các lữ đoàn xe tăng của quân đội Ant không kỳ lạ.

Những lữ đoàn này quả thực đã được kết hợp thêm bộ binh và pháo binh, nhưng số lượng rất ít, khiến người ta có cảm giác chỉ cần giải quyết được vấn đề thiếu hụt quân số thì sức chiến đấu của các lữ đoàn này sẽ tăng vọt.

Ngoài ra, các lữ đoàn này vẫn cực kỳ thiếu khả năng đảm bảo, chỉ có rất ít nhân viên bảo trì, bảo dưỡng.

Chủ yếu là không phải sĩ quan chỉ huy nào cũng có thể mượn được nhiều công nhân kỹ thuật từ giáo hội và hải quân để thành lập đội ngũ bảo đảm. Đương nhiên cũng không phải tiểu đoàn xe tăng nào cũng có điều kiện như Vương Trung, phân bổ máy kéo cứu hộ, thu hồi xe tăng đến tận trung đội.

Vương Trung từng đề nghị giảm bớt số lượng các lữ đoàn xe tăng, nhưng Tuganev đã thuyết phục hắn.

Lúc đó, Tuganev nói như vậy: “Cậu là trường hợp đặc biệt, cậu có thể xây dựng được đội quân hỗn hợp tinh nhuệ với đầy đủ trang bị, nhưng không có nghĩa là bộ tư lệnh cũng có thể làm được. Tôi đã cố gắng hết sức để trang bị thêm quân hỗ trợ cho họ rồi. Trước tiên cứ thành lập lữ đoàn xe tăng, lấp đầy chiến tuyến đã, dù sao chúng ta cũng sản xuất được nhiều xe tăng như vậy.

“Bộ binh nhìn thấy xe tăng thì tinh thần chiến đấu sẽ được nâng cao, ít nhất bọn họ sẽ không nhìn thấy xe tăng của quân Prosen xông đến cách trận địa 100m thì vứt bỏ trận địa, bỏ chạy tán loạn.”

Quân đội của Vương Trung đã được tôi luyện trong lửa đạn, có thể thương vong quá nửa mà không hề nao núng.

Nhưng phần lớn quân đội Ant không có ý chí chiến đấu kiên cường như vậy, cần phải rèn luyện thêm ít nhất 1 năm

nữa.

Quân đội Liên Xô ở Trái Đất cũng vậy, đến tận năm 1943 vẫn còn những đội quân chưa kịp chạm mặt kẻ địch đã bỏ chạy. Thậm chí trong bộ phim "Giải phóng" được quay sau chiến tranh, phần 1 cũng có rất nhiều cảnh quay binh lính Liên Xô bỏ chạy toán loạn - phần 1 nói về trận Kursk năm 1943.

Bây giờ, để cho những lữ đoàn xe tăng thiếu khả năng đảm bảo, mức độ hỗn hợp thấp như vậy, cùng với đội ngũ bộ binh nhìn thấy xe tăng địch là bỏ chạy, đi tấn công quân Prosen, còn muốn giành lại thành phố quan trọng Shepetovka, có phải là hơi quá sức hay không?

Nghĩ vậy nên Vương Trung nói: "Shepetovka là thành phố, xung quanh còn có rất nhiều công trình bằng bê tông cốt thép, điều động nhiều xe tăng như vậy, bộ binh lại ít như vậy, những người bên ban tác chiến nghĩ gì vậy? Không được, không thể làm vậy được."

Olga: "Nhưng mà, chẳng phải anh ủng hộ kế hoạch tấn công của Gorky đại tướng sao?"

Vương Trung: "Ke hoạch tấn công của Gorky đại tướng chủ yếu dựa vào bộ binh và pháo binh, lực lượng thiết giáp chỉ đóng vai trò hỗ trợ, mục đích cũng chỉ là kiềm chế lực lượng trên chiến tuyến của địch, nhân tiện rèn luyện khả năng tấn công cho quân đội.

"Hoàn toàn khác với việc tự tin muốn đoạt lại thành phố quan trọng. Tôi phản đối kế hoạch tấn công liều lĩnh này, phản đối việc lãng phí trang thiết bị kỹ thuật quý giá cùng sinh mạng của binh sĩ ở nơi này."

Olga gật đầu: "Được, vậy tôi sẽ không phê chuẩn kế hoạch này!"

Vương Trung gật đầu, thuận miệng khen một câu "Rất tốt", sau đó mới nhận ra mình nói như vậy là không ổn: Như vậy chẳng phải sẽ khiến người khác nghĩ hoàng đế chỉ là con rối của mình hay sao? Không, không, mọi người hiểu lầm rồi! (Hết chương) Chương 156: Kiếm va khiên

Tuy rằng trong cuộc họp ngày 19 tháng 5, Tuganev đại tướng bày tỏ lo lắng về việc cứ điểm Tân Hải thất thủ sẽ khiến Myshkin công tước buộc phải từ bỏ Borsk, nhưng mãi đến tháng 6, cứ điểm Tân Hải vẫn nằm trong tay tập đoàn quân độc lập Tân Hải.

Theo báo cáo từ cứ điểm, mỗi ngày họ phải hứng chịu từ 8 đến 12 đợt oanh tạc bằng pháo hạng nặng, phần lớn cứ điểm phòng ngự bên ngoài đã bị phá hủy bởi loại trọng pháo này, hỏa lực chi viện của pháo binh ven biển cho quân phòng thủ trong cứ điểm giảm di rất nhiều.

Nhưng dựa vào ý chí chiến đấu kiên cường, quân phòng thủ trong cứ điểm vẫn chặn được các đợt tấn công của địch, cứ như vậy kiên trì hơn 10 ngày, mỗi ngày đều phải hứng chịu pháo kích từ pháo hoả xa hạng nặng của địch và tàu chiến trên biển, nhưng vẫn giữ vững được hơn nửa trận địa.

Có thể nói chiến trường là một sân khấu vận mệnh khó đoán, Vương Trung lại một lần nữa nhận ra điều này.

Bởi vì cứ điểm Tân Hải đã chặn được quân địch, khả năng Borsk bị tấn công bên sườn giảm đi rất nhiều, vì vậy, Myshkin công tước cũng chặn được đợt tấn công này của quân Prosen, chiến tuyến tạm thời rơi vào thế giằng co.

Nhưng tập đoàn quân độc lập Tân Hải báo cáo thương vong rất lớn dưới hỏa lực của trọng pháo địch, yêu cầu được chi viện.

Kết quả trinh sát không ảnh cho thấy trọng pháo của quân Prosen đã phá hủy phần lớn các cứ điểm phòng ngự bên ngoài.

Hải quân Prosen phong tỏa hoàn toàn vùng biển ngoài khơi cứ điểm Tân Hải, hơn nữa còn phong tỏa tuyến đường ven biển phía đông nam của cứ điểm.

Lục quân Prosen xây dựng trạm quan sát pháo binh trên các cứ điểm đã chiếm được, bao quát toàn bộ tuyến đường vận tải nội địa của cứ điểm Tân Hải.

Ngày 3 tháng 6, bộ thống soái tối cao kết luận không nên tiếp tục cố thủ cứ điểm Tân Hải, ra lệnh cho quân phòng thủ bắt đầu phá vây.

Cứ điểm Tân Hải thất thủ, bên sườn quân đoàn Borsk do Myshkin công tước chỉ huy sẽ bị lộ ra, bộ thống soái tối cao dự đoán đầu tháng 7 sẽ phải để quân đoàn Borsk rút lui về phía đông nam.

Vương Trung cũng tham gia cuộc họp trước mặt bệ hạ khi đưa ra quyết định này, sau khi cuộc họp kết thúc, Tuganev đại tướng gọi Vương Trung đang định rời đi: “Rokossovsky, chờ tôi một chút. Tôi còn tưởng cậu sẽ phản đối kịch liệt.”

Vương Trung hơi bất ngờ: “Phản đối chuyện gì?”

“Để Myshkin rút lui vê phía đông nam.” Tuganev đại tướng nhìn chằm chằm vào Vương Trung, Borsk là thành phố quan trọng cuối cùng do chúng ta kiểm soát, nơi đó có mỏ than và mỏ sắt, nếu từ bỏ Borsk, thứ chúng ta kiểm soát được ở Kazaria chỉ còn thảo nguyên rộng lớn mà thôi.”

Vương Trung: “Chẳng phải chúng ta vẫn đang kiểm soát sông Sukhaya Verevka hay sao? Quân đội của Kashukhoy, bạn của tôi vẫn đang phòng ngự ở đó.”

Tuganey: “Cậu bình tĩnh hơn tôi tưởng tượng đấy.”

Vương Trung: “Nóng lên thì có thể ngăn cản quê hương bị chiếm đóng sao? Không đâu, đồng chí đại tướng. Sau này, nhất định sẽ có một ngày tôi giành lại quê hương của mình, đến lúc đó, tôi đảm bảo mình sẽ còn kích động hơn những gì ông tưởng tượng rất nhiều.” [ở chỗ “đồng chí đại tướng”, cái “đồng chí” thực ra là “Tovaryš” nên từ sau này tôi dùng “đồng chí”, vì cái nghĩa của Tovaryš là bạn đồng hành cùng chí hướng, tôi cũng rõ tác giả có vẻ muốn đưa từ “đồng chí” vào nhưng lại không muốn liên quan đến vấn đề gì đó nên dùng “Tovaryš”, vì dịch ra mà để “Tovaryš đại tướng” thì nó khó hiểu]

Tuganev đại tướng lộ vẻ tán thưởng: “Tốt lắm, tôi còn lo cậu trẻ tuổi nóng nảy.”

Vương Trung lúc này mới phản ứng lại, cái túi da này còn tương đối trẻ tuổi, có thể còn trẻ hơn so với Tô Huân Tông chém giết với Tam Đức Tử ở trên Trái Đất vô danh nho nhỏ. [Đoạn này quả thực chẳng biết tác giả nói ai II]

Cho nên Tuganev lo lắng mình sẽ bị cảm xúc chi phối giống như người trẻ tuổi cũng rất bình thường.

Vương Trung: “Đừng lo lắng, đồng chí Đại tướng.”

“Đây là cách xưng hô mới nhất lưu hành sao? Ta nghe tham mưu trẻ tuổi của Quân lệnh xử cũng xưng hô với nhau như vậy.”

Vương Trung: “Ban đầu là xưng hô của các thủy binh, chỉ đồng đội cùng chung mục tiêu chiến đấu. Tôi thấy không tệ nên dùng để gọi đồng đội của quân đội nhân dân Melainia, hình như họ rất thích. Nhân tiện, bộ đội của tôi cũng rất thích, có thể dan dần truyền ra, ngài biết đấy, tôi và quân đội của tôi giống như là minh tinh của Yekaterinburg vậy.”

Tuganev cười ha hả: “Hay cho câu ‘giống như’. Vậy hiện tại tâm trạng bộ đội của cậu thế nào?”

Vương Trung: “Hôm qua lúc tôi rời khỏi Kubinka, họ đã chặn tôi lại, chất vấn tại sao không được điều ra tiên tuyến, so với việc bắn đạn huấn luyện trên thao trường, họ càng muốn dùng vũ khí mới trong tay đánh cho quân Prosen một trận tơi bời.’

“Tôi nghĩ tinh thần bộ đội đã sẵn sàng, có thể ra chiến trường bất cứ lúc nào.”

Lúc Vương Trung nói lời này, Lavkid Hồng y giáo chủ cũng dựa sát lại, vẻ mặt nghiêm túc lắng nghe.

Tuganev nhìn vị giáo chủ một cái, mới nói với Vương Trung: “Tôi đã thảo luận với Nữ hoàng be hạ, việc vận dụng chỉ đội này của cậu cần phải thận trọng, Nữ hoàng hy vọng các cậu vừa xuất động đã giành được chiến quả, chứ không phải là đội cứu hỏa bị đưa đi lấp lỗ hổng trên chiến tuyến.

“Cho nên cần phải chờ đợi thời cơ.”

Vương Trung: “Lúc cân thiết, cũng có thể tự tạo cơ hội.”

Tuganev: “Cậu cảm thấy trận chiến đầu tiên sẽ ở đâu?”

Vương Trung: “Tôi không phải là nhà chiêm tinh, không biết dự đoán tương lai. Nhưng nếu ngài hỏi tôi muốn tác chiến ở đâu, tôi sẽ nói cho ngài biết là bờ tây sông Valdai.”

Tuganey: “Tại sao lại là nơi này? Bởi vì dựa lưng vào sông lớn nên việc tiếp tế sẽ thuận lợi hơn sao?”

Vương Trung: “Đúng vậy, hơn nữa còn có thể nhận được sự hỗ trợ của hạm đội nội hải. Đáng tiếc chúng ta không chế tạo pháo hạm hạng nặng nước cạn, pháo hạm hạng nặng nước cạn mà Liên hiệp Vương quốc sử dụng ở khu vực kênh đào lại không có cách nào vận chuyển bằng đường bộ đến nội hải.”

Dù sao Liên hiệp Vương quốc không phải La Mã, không thể nào đi thuyền trên đất liền.

Tuganev: "Hình như hạm đội Địa Trung Hải của Liên hiệp Vương quốc định thông qua eo biển Dardanelles, giao chiến với hạm đội của Prosen, nhưng các quốc gia trung lập không cho phép. Để thể hiện lập trường trung lập của mình, các quốc gia trung lập cũng cấm tàu của Prosen đi qua eo biển."

"Ngoài ra, hạm đội của Liên hiệp Vương quốc và hạm đội của Prosen đã giao chiến ở biển Aegean, chiến ham Agincourt của Liên hiệp Vương quốc đã bắn trúng soái hạm Hắc Thái Tử của ham đội biển Aegean của đế quốc Prosen, hiện quyền khống chế biển Aegean đã nằm trong tay Liên hiệp Vương quốc, chiến hạm Friedrich Đại đế tạm thời không thể quay về cảng."

"Tin tốt là, tùy viên quân sự hải quân của Liên hiệp Vương quốc phỏng đoán Friedrich Đại đế sắp phải đại tu, quân Prosen không có ụ tàu nào ở bờ biển Bạch Hải có thể sửa chữa nó."

"Tin xấu là, cho dù không đại tu thì chiến hạm này vẫn có thể chống đỡ thêm một khoảng thời gian, chỉ cần chúng ta tác chiến gần bờ biển sẽ bị pháo chính 381 ly của nó bắn phá."

Khi Vương Trung nghe thấy pháo chính 381 ly, đầu hắn bỗng nhiên đau nhói, dù sao sau khi xuyên không, hắn đã lập tức bị trúng một phát pháo, hơn nữa còn sống sót một cách thần kỳ.

Cùng sống sót còn có nam sủng của phu nhân công tước.

Mà nói, tên kia đi đâu rồi nhỉ? Vương Trung ở Yekaterinburg hơn nửa năm rồi, một lần cũng chưa từng gặp hắn ta.

Vương Trung đang ngẩn ngơ thì Tuganev lại nói: "Không quân Liên hiệp Vương quốc dự định thực hiện một chiến dịch,

sử dụng oanh tạc cơ Lancaster của họ để ném một loại bom đặc biệt. Họ hy vọng chúng ta có thể cung cấp một sân bay lớn đủ gần với chiến hạm này, hơn nữa phải đủ an toàn để họ có thể phát động cuộc tấn công."

Vương Trung nhớ lại bán kính tác chiến của oanh tạc cơ Lancaster, sau đó nhìn vào bản đồ, líu lưỡi nói: "Chúng ta tạm thời không có sân bay nào đáp ứng yêu cầu. Hay là để họ cố gắng một chút, ở sân bay tiền tuyến tiếp nhiên liệu và trung chuyển một chút?"

Tuganev nói: "Bọn họ đoán chừng chỉ dựa vào một vòng tấn công sẽ không thể nào thành công, cho nên cần chúng ta bảo vệ mặt đất xung quanh sân bay trong vòng 20 ngày, hơn nữa phải đảm bảo cung cấp hậu cần."

Vương Trung: "Ngài cố ý nói với tôi chuyện này, là định điều Tập đoàn quân cơ động của tôi đi làm chuyện này đúng không?"

Tuganev: "Không, cậu hiểu lầm rồi, tôi thấy tạm thời không cần phải lo lắng vê chiến hạm kia nữa, bởi vì chúng ta đã quyết định từ bỏ pháo đài ven biển, tạm thời sẽ không chiến đấu trong tâm bắn của pháo hạm kia."

"Nếu chiến hạm này dám đánh phá các cảng biển của chúng ta ở vùng núi Kavkaz, đến lúc đó, bọn họ sẽ tiến vào phạm vi tấn công của sân bay vĩnh cửu trong núi của chúng ta, đến lúc đó bàn bạc với Liên hiệp Vương quốc cũng không muộn."

Vừa nói, Tuganev vừa dùng bút chì vẽ một vòng tròn trên bản đồ.

Vương Trung: 'Không thể dùng tàu ngầm đánh lén chiến hạm này sao?"

“Chúng tôi đã thử rồi, ngư lôi đã bắn trúng chiến hạm, nhưng hiệu quả không tốt, đai chống ngư lôi của chiến hạm này quá dày. Nhưng dựa vào máy bay trinh sát, sau khi tiêu hao một lượng lớn đạn pháo, nhiên liệu và vật tư tiếp tế, mớn nước của chiến hạm này đã sâu hơn, chúng tôi phỏng đoán nó hẳn là đã bị thủng, ngập nước nhưng lượng nước chưa đủ để khiến nó bị chìm.” Tuganev nhún vai.

Vương Trung gật đầu.

Trên Trái Đất, quyền khống chế Biển Đen vẫn luôn nằm trong tay Liên Xô, vì vậy pháo đài ven biển mới kiên trì được lâu như vậy, bên này, quân Đức đã nắm giữ quyền khống chế, pháo đài ven biển sẽ không thể nào phòng thủ trong thời gian dài được. Nhưng mà, nếu hải quân Ant đã mất quyền khống chế, vậy chẳng phải sẽ có nhiều lính thủy đánh bộ được chuyển đến dưới trướng của mình sao?

Vương Trung thầm nghĩ.

Lúc này, cửa chính bỗng nhiên mở ra, Tham mưu trưởng cơ yếu của Bộ tư lệnh nhanh chóng bước đến bên cạnh Tuganey, định nói nhỏ vào tai ông ta, Tuganev ngăn cản: “Không cần thiết, Rokossovsky và Lavkid đều là người có thể tin tưởng tuyệt đối.”

Tham mưu trưởng cơ yếu gật đầu: “Rõ. Hôm nay, Tập đoàn quân phía Tây đã phát động tấn công, dự định bao vây Shostka từ sườn, hiện tại đang tấn công thuận lợi.”

Vương Trung: “Shostka? Hiện tại vẫn là quân đoàn ky sĩ Asgard đang phòng thủ sao?”

“Không, theo tình báo của chúng tôi, vào cuối tháng 3, khi tình trạng lầy lội được cải thiện, quân đoàn ky sĩ Asgard đã rút lui, thay thế họ là ba sư đoàn bộ binh thuộc Tập đoàn quân số

9, Sư đoàn bộ binh 197 đóng quân trong thành phố, Sư đoàn bộ binh 206 và 246 ở hai bên sườn.”

“Phòng thủ bến phà là Sư đoàn bộ binh 337, hiện tại, quân tiên phong của chúng ta đã chọc thủng tuyến phòng thủ bờ đông bến phà, đến được bến phà, đội tiên phong đã vượt sông.”

Vương Trung: “Sư đoàn bộ binh 337 có phải là sư đoàn mới không? Lập tức đã bị chọc thủng tuyến phòng thủ?”

Tham mưu trưởng cơ yếu lắc đầu: “Tôi không biết, có lẽ phải đợi báo cáo thẩm vấn tù binh ở tiền tuyến mới có thể xác định sư đoàn này được thành lập khi nào.”

Vương Trung: “Để tôi trực tiếp gọi điện thoại cho Gorky hỏi một chút.”

Nói xong, Vương Trung cầm điện thoại trên bàn lên: “Tổng đài, nối máy tới sở chỉ huy Tập đoàn quân phía Tây.”

Lát sau, đầu dây bên kia vang lên một giọng nói mà Vương Trung không quen thuộc lắm: “Sở chỉ huy Tập đoàn quân phía Tây.’

Vương Trung: “Tôi là Trung tướng Rokossovsky, cho tôi nói chuyện với chỉ huy của các anh.”

Mười giây sau, giọng nói của Gorky vang lên từ đầu dây bên kia: “Cậu nhận được báo cáo về đợt tấn công đầu tiên của tôi là gọi điện thoại cho tôi ngay sao?”

Vương Trung: “Tốc độ chọc thủng bến phà của các anh nhanh hơn tôi tưởng tượng đấy.”

“Đó là vì Sư đoàn 337 này là sư đoàn bộ binh được cải biên từ sư đoàn cảnh sát quốc dân, phần lớn bọn họ mấy tháng trước vẫn còn đang chiến đấu với du kích. Quân đội Prosen cũng không phải là toàn bộ đều tinh nhuệ, cũng có những tên

lính yếu kém. Sau này, chúng ta có thể phát động tấn công trên toàn tuyến, thăm dò cường độ phòng ngự của quân địch, tìm ra điểm yếu, sau đó đồn quân lực dự phòng vào đó."

Vương Trung nghe xong, đây chẳng phải là chiến thuật của Hồng quân Liên Xô sau này sao, tấn công toàn diện, xem thử chỗ nào là quân yếu, sau đó chọc thủng từ đó, nhanh chóng tiến sâu vào phía sau.

Còn quân tinh nhuệ của quân Đức thì bao vây nhưng không đánh, gặp phải lực lượng thiết giáp của quân Đức cũng bao vây nhưng không đánh.

Chiến trường mặt trận phía đông quá rộng lớn, có những nơi có thể chọc thủng, một số ít quân tinh nhuệ đánh đổi lấy hiệu suất cao cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Vương Trung: "Chúc anh thành công." Gorky rất vui mừng: "Sau này, cậu là lá chắn thép của de quốc, còn tôi là thanh kiếm sắc bén của đế quốc!"

Vương Trung: "Được đấy! Như vậy chúng ta thực sự là hai bức tường thành của đế quốc."

Khi nói lời chúc phúc này, Vương Trung rất chân thành. Nhưng hắn mơ hồ nhớ, trên Trái Đất, Tập đoàn quân số 9 có khá nhiều câu chuyện ly kỳ, sau này đã sản sinh ra bậc thầy phòng ngự lợi hại nhất của quân đội Đức - Model, người hâm mộ quân sự đặt cho ông ta biệt danh là Model bất khả xâm phạm - dùng cách nói của thế giới anime là "Vì quá sợ đau nên dồn hết điểm vào phòng ngự".

Chỉ huy của Tập đoàn quân số 9 ở thế giới này hình như tên là Model, trùng tên với người trông đậu Hà Lan.

Chẳng lẽ ông ta có thể trồng Đậu bắn súng và Quả óc chó để ngăn chặn cuộc tấn công của Gorky sao?

(Hết chương) Chương 157: Model và Đậu bắn súng của ông ta

Mãi đến trưa ngày hôm đó, Walter Model mới nắm rõ tình hình.

Chủ yếu là Gorky đã phát động tấn công giả ở nhiều nơi, hơn nữa còn điều động lực lượng không quân được Tập đoàn quân phía Tây phối hợp, tiến hành oanh tạc vào sở chỉ huy của Tập đoàn quân số 9.

Sĩ quan phụ tá của Model bị thương trong trận oanh tạc, tạm thời được thay thế bằng một tham mưu trẻ tuổi, thậm chí ngay cả dải ruy băng đeo vai của sĩ quan phụ tá cũng chưa kịp trang bị.

Có thể thấy, người thanh niên lần đầu tiên làm sĩ quan phụ tá rất căng thẳng, lúc báo cáo ngữ tốc rất nhanh.

Model: "Đừng nói nhanh như vậy, tôi sắp nghe không rõ rồi. Từ từ nói. Cậu là phụ tá của tôi, phải luôn tỏ ra bình tĩnh."

"Vâng, thưa tướng quân.

Tham mưu trưởng của Tập đoàn quân cầm một cốc nước đến: "Uống chút nước, bình tĩnh lại nào."

Người thanh niên cầm cốc nước lên, uống một hơi cạn sạch.

Model: "Đã thống kê được thiệt hại do không kích chưa?"

"Rồi ạ. Kẻ địch chắc chắn đã biết chúng ta ở đây từ lâu, trung đoàn phòng không đi theo sở chỉ huy báo cáo rằng họ đã quan sát thấy một loại máy bay chưa từng thấy bao giờ, thân máy bay rất lớn, trên cánh có sọc đen trắng giống như ngựa văn. Có thể là một loại máy bay ném bom bổ nhào kiểu mới, bom ném xuống có uy lực rất lớn."

Model: "Họ không nhận ra loại máy bay này sao?"

“Không ạ.’ Sĩ quan phụ tá lộ vẻ áy náy, như thể đó là lỗi của anh ta vậy.

Model vỗ vai người thanh niên: “Không phải lỗi của cậu đâu.”

Sĩ quan phụ tá nuốt nước bọt, tiếp tục nói: “Trung đoàn trưởng trung đoàn pháo phòng không nói rằng, trước đây quân đội Ant chưa từng có máy bay ném bom bổ nhào một động cơ, Il-2 của bọn họ chưa bao giờ thực hiện oanh tạc bổ nhào ở góc lớn như vậy. Đây chắc chắn là một loại máy bay hoàn toàn mới, hơn nữa tính năng còn tốt hơn cả Stuka của chúng ta.”

Model cau mày, lẩm bẩm: “Trang bị của đế quốc vậy mà lại tụt hậu rồi…”

Rõ ràng là Model không biết rằng, loại “máy bay ném bom bổ nhào” này thực chất là máy bay chiến đấu giành ưu thế trên không thuần túy, chỉ là động cơ của máy bay chiến đấu của quân Đồng minh có mã lực lớn, nhiên liệu hàng không có chỉ số octan cao, nên có thể mang theo tải trọng gần hai tấn, nên bị họ sử dụng làm máy bay ném bom bổ nhào.

Sau khi cảm thán một lúc, ông ta lập tức lắc đầu: “Không, năm ngoái chúng ta đã phải chịu thiệt hại nặng nề trước xe tăng hạng nặng T-34 và KV. Tuy bây giờ chúng ta đều biết hai loại xe tăng này đều có khuyết điểm chết người, rất dễ đối phó, trong tay quân đội Ant thì lại càng dễ đối phó hơn, nhưng chúng ta phải thừa nhận rằng, đây quả thực là một loại xe tăng tốt, chỉ là quân đội Ant không biết cách sử dụng.

“Vậy thì, xe tăng T-34 của quân địch hiện đang ở đâu?”

Sĩ quan phụ tá mới: “Chủ yếu xuất hiện ở hai nơi, thứ nhất là tuyến phòng thủ của Sư đoàn 337, thứ hai là thượng nguồn sông Shostka, chúng tôi không biết quân địch ở thượng nguồn đã vượt sông từ đâu.”

Model: “Đã liên lạc lại được với Sư đoàn 337 chưa?” “Rồi ạ, vừa rồi chúng tôi đã liên lạc được với sở chỉ huy của họ qua radio, tuyến phòng thủ bờ đông bến phà đã bị chọc thủng, quân địch còn thiết lập trận địa đầu cầu ở bờ tây, Sư đoàn 337 vốn định dùng pháo binh để áp chế trận địa đầu cầu, nhưng lực lượng pháo binh của sư đoàn lập tức bị quân địch phản kích.”

Model nhìn vào bản đồ, đột nhiên hỏi tham mưu trưởng: “Lực lượng thông tin có nghe thấy thông tin liên lạc vô tuyến điện của quân địch không?”

“Có ạ, rất nhiều, hơn nữa rõ ràng là có rất nhiều mật mã và tín hiệu vô tuyến đã được thống nhất từ trước, không còn hô phiên hiệu trực tiếp như trước nữa.” Tham mưu trưởng đáp.

Model líu lưỡi: “Rõ ràng là số lượng radio được trang bị cho quân địch đã tăng lên, hơn nữa bọn họ còn có nhiều kinh nghiệm hơn, cho nên sự phối hợp giữa các binh chủng của họ hẳn là đã được cải thiện. Loại sư đoàn như Sư đoàn 337, vừa mới được cải biên từ sư đoàn cảnh sát quốc dân, không thể nào cản nổi quân địch là chuyện bình thường.”

Tham mưu trưởng: “Quân địch còn có xe tăng, Sư đoàn 337 lại thiếu pháo tự hành, pháo chống tăng cũng chỉ có PaK 38, không có PaK 40 loại mới nhất, trận chiến năm ngoái đã chứng minh rằng, PaK 38 không đủ sức xuyên thủng giáp trước của T-34.”

Model đi đến tấm bản đồ khu vực phòng thủ của Tập đoàn quân số 9 treo trên tường, hiện tại, trên bản đồ này toàn là những ký hiệu biểu thị cho cuộc tấn công của quân đội Ant.

Ông ta nói: “Bây giờ có thể phán đoán sơ bộ, quân địch có hai hướng tấn công chính, thứ nhất là trận địa của Sư đoàn 337, thứ hai là một khu vực nào đó ở thượng nguồn, trước đây chúng ta không hề biết có thể vượt sông ở đó, cho nên không

bố trí lực lượng phòng thủ, vì vậy đã không phát hiện ra họ vượt sông ngay từ đầu.”

Tham mưu trưởng: “Việc này xảy ra cũng là bởi vì lực lượng trên tuyến phòng thủ đã bị điều động rất nhiều, Bộ tư lệnh chắc chắn đang âm mưu điều gì đó.”

Là chỉ huy cấp Tập đoàn quân, Model và tham mưu trưởng của ông ta không biết gì về chiến dịch quân sự mà Tập đoàn quân của mình không tham gia.

Một số tướng lĩnh có quan hệ rộng sẽ thông qua “bạn cũ” trong Bộ tư lệnh để có được một số thông tin, nhưng chắc chắn là những phần quan trọng nhất đã bị che giấu.

Model không có “bạn cũ” nào lợi hại như vậy, cho nên ông ta hoàn toàn không biết gì về kế hoạch tiếp theo của Bộ tư lệnh.

Nhưng ông ta có thể đoán được đại khái kế hoạch của Bộ tư lệnh.

Bởi vì những vấn đề về chiến lược thường là những mưu kế rõ ràng, ai cũng không ngốc, điều thực sự quan trọng là những chỉ tiết cụ thể ẩn sau những mưu kế rõ ràng đó.

Ví dụ như, quân đội Đức biết rằng quân Đồng minh chắc chắn sẽ mở mặt trận thứ hai, nhưng lại không biết chính xác họ sẽ đổ bộ ở đâu, cũng không biết chính xác thời gian đổ bộ.

Giờ đây, đối với Model, một tướng lĩnh của Prosen, ông ta biết rằng mục tiêu tiếp theo rất có thể là mỏ dâu ở Kuban. Nhưng ông ta không biết kế hoạch tác chiến cụ thể.

Nhưng ông ta cũng hiểu rằng, trong chiến dịch tấn công quy mô lớn tiếp theo này, Tập đoàn quân số 9 không phải là lực lượng tấn công chủ lực, vì vậy, việc điều động quân số và trang bị kỹ thuật của Tập đoàn quân số 9 cho lực lượng thực sự phát động tấn công là điều đương nhiên.

Model tiếp lời: “Đây chắc chắn là một chiến dịch tấn công quy mô lớn, nhưng không liên quan gì đến chúng ta. Chúng ta chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ của mình là được. Máy bay trinh sát đã tìm thấy vị trí quân địch vượt sông ở thượng nguồn sông Shostka chưa?”

Tham mưu trưởng: “Không quân báo cáo có hai chiếc FW 189 chưa trở về căn cứ, khu vực trinh sát của bọn họ là hai khu vực quạt này.”

Mỗi ngày, các máy bay trinh sát được không quân điều động đều sẽ phân chia khu vực trinh sát theo khu vực quạt, chiếc nào không trở về căn cứ, chứng tỏ chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó ở khu vực đó.

Sau khi dùng bút chì khoanh tròn khu vực quạt, tham mưu trưởng đề nghị: “Chúng ta nên phái quân đội, men theo sông Desna để tìm kiếm, lục soát toàn bộ khu vực sông ngòi thuộc hai khu vực quạt này.”

Model lắc đầu: “Không, không kịp trinh sát rồi mới quyết định có phản kích hay không. Vị trí đóng quân của Sư đoàn Thiết giáp số 1 nằm trong phạm vi bao phủ của khu vực quạt này, ra lệnh cho bọn họ lập tức xuất kích về phía đông, nổ súng vào bất kỳ thứ gì trông giống quân đội Ant, tiêu diệt tất cả những thứ trông giống như T-34.”

Tham mưu trưởng gật đầu, đi về phía điện thoại để hạ lệnh.

Sĩ quan phụ tá mới của Model hỏi: “Mệnh lệnh chung chung như vậy có ổn không?”

“Không có gì là ổn hay không ổn, cậu cũng thấy từ sáng sớm nay chúng ta đã tiếp nhận bao nhiêu thông tin giả rồi? Trong tình huống này, nên tin tưởng vào phán đoán của sĩ quan chỉ huy tuyến đầu, bọn họ ở gần chiến trường hơn chúng ta.”

Nói xong, Model chửi thâm một câu: “Mẹ kiếp, cái tên Bạch mã tướng quân chết tiệt, bây giờ chúng ta cũng không dám đặt sở chỉ huy Tập đoàn quân trong phạm vi có thể bị pháo binh của quân đội Ant bắn trúng.”

Thực ra, sở chỉ huy của Tập đoàn quân, đơn vị chỉ huy nhiều đơn vị như vậy, vốn không nên ở quá gần tiên tuyến. Khu vực phòng thủ của Tập đoàn quân quá rộng lớn, trên lý thuyết, vị trí tốt nhất của sở chỉ huy Tập đoàn quân là ở trung tâm khu vực phòng thủ, cách các đơn vị trực thuộc khoảng cách tương đương.

Như vậy, cho dù đường dây điện thoại và điện đài đều bị cắt đứt, lính truyên tin của các đơn vị cũng biết phải đến đâu để tìm sở chỉ huy - hoặc là tìm tàn tích của sở chỉ huy, không có người lính truyền tin nào muốn phải chạy thêm một quãng đường dài.

Tham mưu trưởng hạ lệnh xong quay lại, hỏi: “Vậy trận địa đầu cầu bên kia của Sư đoàn 337 thì xử lý thế nào? Chắc là họ không thể nào giành lại được trận địa đâu.”

Model nhìn vào bản đồ, chỉ vào Sư đoàn Thiết giáp số 9 đóng quân cách Sư đoàn 337 15 km về phía sau: “Để bọn họ phản kích.”

Tham mưu trưởng lập tức nói: “Sư đoàn này đang được rút về phía sau để nghỉ ngơi và chỉnh đốn, rất nhiều sĩ quan chỉ huy cấp trung vẫn còn đang ở Agasukov. Hơn nữa, việc bổ sung trang bị cho sư đoàn này vẫn chưa hoàn thành, bọn họ chỉ có 46 chiếc xe tăng Panzer III và 15 chiếc xe tăng Panzer IV ở trạng thái sẵn sàng chiến đấu, còn lại đều là Panzer I và Panzer II…”

“Đừng lo lắng!” Model an ủi: “Chúng ta có thể tăng cường Sư đoàn Grof4deutschland (đây là tên của sư đoàn) cho Sư đoàn Thiết giáp số 9, để bọn họ đánh bật quân đội Ant xuống

sông. Nếu kịp dựng cầu phao, thì vượt sông tấn công vào kho hậu cần và sở chỉ huy của quân địch.”

Model dừng lại, nhìn chằm chằm vào bản đồ trong vài giây, lẩm bẩm: “Ta tuyệt đối sẽ không để cho máu của năm ngoái đổ xuống một cách vô ích, những vùng đất này, các ngươi đừng hòng chiếm được dù chỉ một tấc.” (Hết chương)

Chương 139: Địch Tới Trận Địa Lôi Giả

Chương 158: Tướng quân Rokossovsky có bạn be khắp thiên hạ

Chương 158: Tướng quân Rokossovsky có bạn be khắp thiên hạ

Sư đoàn Thiết giáp số 1 trực thuộc Tập đoàn quân số 9 của Model vừa nhận được một lô xe tăng Panzer IV Ausfuihrung F2 - số hiệu chính thức là Panzer IV F2.

Lúc nhận được mệnh lệnh phản kích của Model, ngoài 25 chiếc Panzer IV F2 vừa mới đến, sư đoàn này chỉ còn 45 chiếc xe tăng ở trạng thái sẵn sàng chiến đấu, những chiếc còn lại đều đang được bảo dưỡng định kỳ.

Bởi vì Thiếu tướng Hansen, sư đoàn trưởng, mới ra lệnh cho toàn sư đoàn tiến hành vệ sinh động cơ xe tăng cách đây hai ngày, đây là một công việc rất nặng nhọc, phải tháo động cơ xe tăng ra, cẩn thận lau chùi bụi bẩn - thông thường, việc bảo dưỡng dã chiến sẽ chỉ vệ sinh bộ lọc gió của động cơ, bên trong động cơ vẫn sẽ tích tụ bụi, thậm chí là cát.

Tình trạng đường xá của Ant lại kém như vậy, xe tăng đi đến đâu cũng sẽ làm bụi bay mù mịt, nếu không tháo động cơ ra để vệ sinh, tỷ lệ hỏng hóc sẽ tăng vọt, mệnh lệnh này của sư đoàn trưởng không có vấn đề gì.

Chỉ là không may lại đúng lúc gặp phải cuộc phản công của quân đội Ant.

Sư đoàn trưởng Hansen lập tức đưa ra quyết định, điều động tiểu đoàn trinh sát cơ giới trực thuộc sư đoàn làm lực lượng tiên phong, tập hợp những chiếc xe tăng có thể điều động được cùng với một tiểu đoàn lính phóng lựu thành lập một chiến đoàn, lập tức xuất kích về phía đông.

Trung tá Sriffen được bổ nhiệm làm chỉ huy của chiến đoàn.

Trung tá Sriffen leo lên chiếc xe tăng chỉ huy số 3 của doanh trại, nhìn về phía những chiếc xe tăng hạng nặng số 4 nòng dài đang chờ xuất phát ở phía sau: "Hy vọng tỷ lệ hỏng hóc của những chiếc xe tăng này thấp hơn một chút."

Trang bị mới vừa được đưa vào chiến trường, tỉ lệ trục trặc luôn cực kỳ cao, còn chưa gặp phải kẻ địch đã hỏng một nửa số xe tăng là chuyện bình thường.

Trung sĩ kỹ thuật của tiểu đoàn sửa chữa tại chỗ vỗ ngực nói: "Yên tâm đi, đừng nhìn những chiếc xe tăng này nòng dài, thật ra vẫn là xe tăng số 4, trọng lượng tổng thể chỉ nhiều hơn một chút, không sao đâu.'

Trung tá Sriffen nói: "Hy vọng như thế"

Hắn đeo tai nghe, cầm lấy microphone nói với toàn bộ Chiến đoàn: "Tất cả mọi người nghe cho kỹ, quân Ant đã tìm thấy một bến đò không có trên bản đồ, chúng đã vượt qua sông Desna, nhiệm vụ của chúng ta chính là đẩy bọn chúng về sông cho cá ăn, giữ vững tinh thần cho tôi!

"Hoàng đế bệ hạ đã gửi đến cho chúng ta trang bị mới, có thể đánh xuyên giáp trước của xe tăng T-34 của quân Ant! Đương nhiên kết quả thử nghiệm của đám người học viện khoa học đế quốc kia đều là lý thuyết suông, thực lực của loại xe tăng này rốt cuộc như thế nào, hãy để chúng ta tự mình kiểm chứng!

“Mệnh lệnh rất đơn giản, tiến về phía đông, nghiền nát tất cả quân Ant gặp phải trên đường!”

Nói xong hắn buông microphone xuống, lúc này người nạp đạn hỏi: “Trung tá Sriffen, người ta nói ngài suýt chút nữa đã tiêu diệt được Rokossovsky, có thật không?”

“Đúng vậy, ở Cao điểm Peniye. Hắn đã khiến tôi chịu tổn thất nặng nề, nếu không phải sau đó tôi lập công trong trận vây hãm Agasukov và bị thương, có lẽ hiện tại vẫn là thiếu tá. Còn hắn đã là trung tướng rồi, chết tiệt.”

Đội hình xe tăng số 4 F2 đi qua chiếc xe chỉ huy của Trung tá Sriffen, bụi mù bốc lên khiến mặt Trung tá Sriffen lấm lem.

Xe tăng số 4 được trang bị pháo nòng dài trông oai vệ hơn hẳn so với xe tăng số 4 thông thường, điều này cũng khiến tâm trạng Trung tá Sriffen tốt hơn.

Xe tăng số 4 nòng dài có khả năng xuyên giáp đáng kinh ngạc, ở Cao điểm Peniye mà có loại xe tăng này, thì tôi cũng không đến mức bó tay trước chiếc xe tăng hạng nặng KV của địch.

Nhớ lại trận Cao điểm Peniye, Trung tá Sriffen nhíu mày, hắn có quá nhiều ký ức không tốt về ngôi làng này.

Lúc này lái xe nhắc nhở: “Đoàn xe tăng sắp đi hết rồi, chúng ta có đuổi theo không?”

Trung tá Sriffen: “Đuổi theo!”

Vì vậy, chiếc xe tăng chỉ huy số 3 của hắn chen vào đường cao tốc, bám sát phía sau đội hình xe tăng. Phía sau hắn là xe bọc thép chở quân của lính súng trường, so với lính xe tăng, trang bị mới mà lính súng trường nhận được tương đối ít, ngược lại, lực lượng pháo phòng không được tăng cường cho các đơn vị xe tăng, được trang bị loại pháo phòng không mới -

thực chất là đặt một khẩu pháo cao xạ 37 mm trên khung gầm xe bọc thép chở quân.

Sriffen lắc đầu.

Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng cuộc chiến sẽ kéo dài đến năm thứ hai, trên thực tế, trong thời gian hắn dưỡng thương ở hậu phương, câu hỏi hắn nhận được nhiều nhất là: Tại sao chúng ta không thắng, và câu hỏi phổ biến thứ hai là liệu sang năm có thể thắng hay không.

Một số cô gái thì quan tâm nhiều hơn đến ngày trở về của người yêu.

Sriffen nhất thời không nhớ nổi mình đã trả lời những câu hỏi đó như thế nào.

Ngay khi hắn đang cố gắng nhớ lại, thì trong radio truyền đến báo cáo của tiểu đoàn trinh sát được phái đi trước: "Hans đây Hans đây, phát hiện xe tăng của quân Ant trong rừng cây phía tây điểm Alpha, chúng tôi đang gọi Bob tấn công."

Sriffen lập tức lấy bản đồ ra, điểm Alpha thực chất là mật danh của cao điểm 247, vì lý do bảo mật thông tin liên lạc, nên đã thống nhất trước như vậy. Bob tấn công thực chất là gọi pháo binh tấn công.

Hắn không mất quá nhiều sức lực đã tìm thấy, lẩm bam một câu: "Địch đã thâm nhập đến tận đây rồi sao? Vậy tại sao chúng không tìm căn cứ hậu cần của chúng ta để tấn công?"

Trong radio, Tham mưu trưởng Chiến đoàn nói: "Có thể nhiệm vụ của chúng chỉ là chiếm giữ điểm Alpha, sĩ quan chỉ huy cấp cơ sở của quân Ant thiếu chủ động, binh lính cấp cơ sở cũng vậy."

Tham mưu trưởng Chiến đoàn cũng là một kẻ dày dạn kinh nghiệm ở chiến trường phía đông gần một năm, vậy mà lại dùng giọng điệu dạy dỗ tân binh.

Trung tá Sriffen: “Tôi biết, tôi đã từng gặp binh lính Ant, biết trình độ của chúng.”

Vừa nói xong, Trung tá Sriffen lại nghĩ đến vị tướng quân Rokossovsky cưỡi ngựa trắng dẫn đầu xe tăng KV tấn công kia.

Hắn đã quên mất tình huống cụ thể lúc đó rồi - hay nói cách khác, não bộ của hắn đã tự sửa chữa ký ức về lúc đó, hiện tại, mỗi khi Trung tá Sriffen kể lại cuộc chạm trán đó, thì đó đều là một cảnh tượng như thế này: Sriffen ngồi trong xe tăng chỉ huy của mình, đang tự mình giao chiến ác liệt với một chiếc 下28 của quân Ant, lúc này, Rokossovsky cưỡi trên lưng ngựa bạch, một tay giương cao lá cờ đỏ, tay kia cầm thanh mã tấu, xông ra từ làn khói mịt mù của chiến trường, lao về phía chiếc xe tăng chỉ huy của Sriffen.

Ngay khi Sriffen hạ lệnh cho xe tăng xoay tháp pháo, thì chiếc xe tăng hạng nặng KV xông ra khỏi màn khói bụi, đi theo sau vị tướng quân cưỡi bạch mã, phát động tấn công.

Pháo thủ của Sriffen và kẻ thù đồng thời khai hỏa, kết quả là khẩu pháo 37 ly của xe tăng chỉ huy số 3 đã bắn trúng mũ của vị tướng quân cưỡi bạch mã, còn xe tăng KV do bắn không chuẩn, nên không bắn trúng thân xe tăng chỉ huy, viên đạn sượt qua chân tháp pháo, khiến vòng xoay bị kẹt cứng.

Sau đó, Sriffen buộc phải hạ lệnh bỏ xe, kết thúc cuộc đối đầu chóng vánh này.

Sau khi Tướng quân Rokossovsky trở nên nổi tiếng, một phóng viên đã tìm đến phỏng vấn Trung tá Sriffen, người đang trong thời gian dưỡng thương.

Sriffen không chút do dự kể lại câu chuyện này cho phóng viên nghe.

Lúc bấy giờ, câu chuyện này đã gây nên tiếng vang lớn, khiến Sriffen đã từng cho rằng Bộ Tuyên truyền muốn xây dựng hình tượng hắn trở thành một anh hùng chiến tranh ngang tâm với Tướng quân Rokossovsky, không ngờ trọng tâm tuyên truyền của Bộ Tuyên truyền vẫn luôn là chiến thắng vang dội ở Agasukov.

Nghĩ đến điều này, Sriffen cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

"Trung tá?" Giọng nói của Tham mưu trưởng Chiến đoàn vang lên trong radio: "Trung tá, anh ổn chứ?"

"Tôi không sao." Trung tá Sriffen lắc đầu xua đi những suy nghĩ miên man vừa rồi: 'Lâu rồi không ngồi xe tăng tấn công, hơi chóng mặt một chút."

Vừa dứt lời, lái xe hỏi qua hệ thống liên lạc nội bộ: "Có cần tôi lái chậm lại một chút không?"

"Không cần, cứ như vậy đi." Trung tá Sriffen đáp: "Để tôi cảm nhận gió trời khi xe chạy băng băng. Gió này, cảm giác này, mới đúng là chiến tranh!"

Đại tướng Gorky vừa đặt ống nghe xuống, Tham mưu trưởng liền hỏi: "Thân vương điện hạ nghĩ gì về kết quả của cuộc phản công?"

"Anh ấy rất lo lắng, sợ chúng ta chịu thiệt thòi. Khoan đã, đừng gọi cậu ấy là Thân vương điện hạ, cậu ấy đã đính hôn với thanh mai trúc mã của mình rồi, còn được đích thân Giáo chủ cử hành hôn lễ nữal Cậu ấy không thể nào trở thành Hoàng đế được nữa."

Tham mưu trưởng nhún vai: "Biết đâu sau khi giành lại Kazaria, cậu ấy sẽ được phong làm Quốc vương Kazaria."

"Điều đó cũng có thể, nhưng đừng gọi cậu ấy là Thân vương điện hạ, anh cũng không muốn vì lỡ lời mà ảnh hưởng đến tình bạn giữa tôi và cậu ấy chứ? Tuy tôi cảm thấy, cậu ấy

có thể không để ý đến những chuyện như vậy, nhưng cậu ấy không để ý, không có nghĩa là chúng ta có thể làm như vậy.”

Đại tướng Gorky trách móc xong, lập tức chuyển chủ đề: “Cầu ponton thế nào rồi?”

Tham mưu trưởng: “Vẫn chưa xong, lính công binh của chúng ta chưa quen với trang bị của Đồng minh, những chiếc xe bắc cầu đó đều do Đồng minh viện trợ, theo báo cáo của các đơn vị, thì trang bị rất dễ hỏng, một nửa đã hỏng trên đường vận chuyển rồi.”

Đại tướng Gorky nghiêm mặt nói: ‘Là trang bị dễ hỏng hay là do bộ đội của chúng ta sử dụng quá thô bạo, không làm theo hướng dẫn sử dụng của họ? Rokossovsky nói đúng, phải nâng cao trình độ văn hóa của binh sĩ. Sau khi chiến dịch kết thúc, khi các sư đoàn tham chiến bắt đầu chỉnh đốn, hãy tham khảo cách làm của Tập đoàn quân Cơ giới số 1, mở lớp học buổi tối cho họ!”

“Vâng!” Tham mưu trưởng đáp.

Đại tướng Gorky nhìn vào bản đồ: “Cầu ponton không giải quyết được, e là sẽ có vấn đề.”

Tham mưu trưởng: “Đến giờ vẫn chưa thấy tin tức gì về cuộc phản công của quân Prosen, hôm nay sắp trôi qua rồi, quân Prosen không có thói quen tấn công vào ban đêm, chúng ta vẫn còn cơ hội.”

Đại tướng Gorky vừa định lên tiếng, thì Tham mưu Thông tin xông vào hầm chỉ huy: “Báo cáo, địch phản công! Quân ta đóng trên cao điểm 247, thượng nguồn sông Shostka, bất ngờ bị địch tấn công, Lữ đoàn Xe tăng 71 và bộ binh đi kèm đã bị đánh tan.”

Đại tướng Gorky nhìn Tham mưu trưởng.

Tham mưu trưởng cúi đầu: “Là tôi đã đánh giá thấp kẻ địch.”

Đại tướng Gorky: “Đừng đánh giá thấp sĩ quan của địch, đặc biệt là năng lực của các sĩ quan chỉ huy cấp trung và cấp cao, đồng chí Tham mưu trưởng. Lữ đoàn 71 có báo cáo về lực lượng của địch không?”

Sĩ quan Thông tin: “Họ đã dựa theo sổ tay nhận dạng mới được cấp phát, nhận ra được phù hiệu trên xe tăng, đó là lực lượng của Sư đoàn Thiết giáp số 1. Ngoài ra, Lữ đoàn trưởng Alexander còn báo cáo, phát hiện thấy những chiếc xe tăng số 4 nòng dài! Loại xe tăng này có thể tiêu diệt xe tăng T-34 từ khoảng cách rất xal”

Đại tướng Gorky thốt lên: “Năm ngoái Rokossovsky đã cảnh báo chúng ta phải cẩn thận với xe tăng số 4 nòng dài, vì vậy chúng ta nhất định phải cải tiến xe tăng của mình, không thể để thua kém địch, vậy mà có người lại cho rằng cậu ấy nói như vậy là xuất phát từ động cơ chính trị, muốn củng cố địa vị cho cái Ủy ban của cậu ấy!

“Tụi khốn! Rokossovsky chỉ chuyên tâm vào một việc, đó là đánh bại quân Prosen, là bạn cũ của cậu ấy, tôi có thể đảm bảo điều này!”

Tham mưu trưởng: “Bây giờ địch đã phản công, có cần kích hoạt phương án dự phòng không?”

“Tất nhiên rồi. Ra lệnh cho pháo binh Tập đoàn quân, bắn phá cao điểm 247. Không nã pháo trúng mũi nhọn tấn công của địch thì cũng phải nã pháo vào lực lượng tiếp ứng của chúng! Thông báo cho các đơn vị đang chặn giữa bến phà và quân địch, sư đoàn thiết giáp tinh nhuệ của địch đã phản công!”

Tham mưu trưởng lập tức cầm điện thoại lên.

Trung tá Sriffen nghe thấy tiếng đạn pháo xé gió trên bầu trời.

Hắn ngẩng đầu lên: "Chết tiệt, chắc là đang nã pháo vào cao điểm 247, so với năm ngoái, tốc độ phản ứng của quân Ant nhanh hơn nhiều. Hơn nữa, chiến thuật nã pháo dọn sạch trận địa vừa mới mất này, rất giống phong cách của Rokossovsky!"

Trong thời gian dưỡng thương, Trung tá Sriffen ngày nào cũng nghiên cứu cách tổng kết thói quen tác chiến cá nhân của các tướng lĩnh nổi tiếng của quân Ant, do Bộ Tổng tham mưu gửi xuống.

Rokossovsky rất thích làm như vậy, tuy rằng hắn nổi tiếng với việc tự mình chỉ huy xe tăng chiến đấu, nhưng sở trường thực sự của hắn là sử dụng hỏa lực pháo binh.

Vài giây sau khi nghe thấy tiếng rít chói tai, trong radio truyên đến tiếng la hét của đội hình phía sau: "Pháo kích! Pháo kích dữ dội! Ít nhất có một trăm khẩu pháo hạng nặng đang nã pháo vào chúng tôi! Pháo kích! AI"

Âm thanh chói tai cắt ngang lời nói.

Tham mưu trưởng Chiến đoàn hỏi trong radio: "Ngài… đội hình phía sau đã bị nã pháo trúng, chúng ta…

Trung tá Sriffen: "Tiếp tục thực hiện mệnh lệnh! Chú ý kỷ luật thông tin liên lạc!"

Thông tin liên lạc bằng radio hiện tại vẫn chưa có các biện pháp mã hóa phức tạp và nhảy tần số, nên phải mặc định là kẻ địch cũng đang nghe, vì vậy trong radio tuyệt đối không được phép xuất hiện tên địa danh rõ ràng, kế hoạch tác chiến, mục tiêu tác chiến, cũng như phiên hiệu của quân ta, vân vân.

Kết thúc liên lạc, Trung tá Sriffen mím môi.

Quân Ant có lẽ đã giỏi chiến tranh hơn năm ngoái, nhưng quân Prosen còn mạnh hơn!

Lúc này, tiểu đoàn trinh sát báo cáo: “Hans đây Hans đây, phát hiện địch đã chuyển sang trạng thái sẵn sàng chiến đấu tại điểm Beta, có xe tăng và pháo chống tăng, Bob đang trên đường đến.”

Trung tá Sriffen: “Rất tốt!”

Hắn chuyển tần số, hét vào bộ đàm: “Tiến lên! Mấu chốt nằm ở tốc đội! Tấn công chúng trước khi chúng kịp phản ứng!”

(Hết chương) Chương 159: Kết cục của pháo đài ven biển

Ngày 5 tháng 6 năm 915, Vương Trung nhận được điện thoại của Đại tướng Gorky từ Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây, ngay từ sáng sớm.

Vương Trung: “Đừng gọi đến nhà tôi, lỡ đâu để lộ bí mật quân sự thì sao.”

Đại tướng Gorky: “Vậy thì cậu mau đến Bộ Tư lệnh Phòng thủ Thành phố đi, tôi có thể gọi đến đó bất cứ lúc nào.”

Nói xong, Đại tướng Gorky cúp máy.

Vương Trung đặt ống nghe xuống, nhìn tấm bản đồ trong phòng ngủ. Kể từ khi quân Prosen và Tập đoàn quân phía Tây lần lượt phát động tấn công, Vương Trung đã chuyển tấm bản đồ vào phòng ngủ, như vậy, vừa có thể ở bên cạnh người vợ chưa cưới bụng mang dạ chửa, vừa có thể nhìn chằm chằm vào tấm bản đồ suy nghĩ.

Chiến tuyến trên bản đồ có vẻ như không có vấn đề gì lớn, thời gian cập nhật được viết bằng bút chì bên cạnh bản đồ là 11 giờ đêm qua, có lẽ là vừa mới cập nhật trước khi đi ngủ.

Lyudmila tò mò hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Vương Trung: “Tôi cũng không biết, nhưng chắc không phải là tiền tuyến nguy cấp, nếu vậy thì người gọi điện thoại đến sẽ không phải là Đại tướng Gorky, mà là Olga.”

Lyudmila: “Vậy tại sao ông ấy lại gọi điện thoại đến sớm như vậy?”

Vương Trung: “Tôi đoán là chỗ đột phá của ông ấy đã bị quân Prosen bịt kín. Phải mất một khoảng thời gian dài như vậy mới bịt kín được, chứng tỏ quân ta đã chiến đấu rất tốt, tốt hơn nhiêu so với đám bã đậu năm ngoái, vừa đánh là vỡ.’

Lyudmila cười nói: “Anh lại nói đậu phụ nữa rồi, anh thích món ăn kiểu Seres này đến vậy sao?”

Vương Trung: “Bo, ý tôi là, năm ngoái quân ta chiến đấu hệt như miếng bơ, hoặc pho mát cũng được.”

Lyudmila cười vui vẻ: “Thôi được rồi, xem có thể mua được một ít đậu phụ đóng hộp từ Đồng minh không.”

Vương Trung cười khổ, bởi vì hắn biết hiện tại Đồng minh không có đậu phụ đóng hộp, nói không chừng họ còn chẳng biết đậu phụ là cái gì.

Hắn hôn Lyudmila, người còn muốn nói gì đó, sau đó xoa xoa cái bụng của cô: “Anh đi đây.”

Lyudmila giả vờ buồn bã nói: “Bây giờ anh chỉ biết xoa bụng em thôi, em đã không còn hấp dẫn trong mắt anh nữa rồi.”

Vương Trung vội vàng sửa chữa, làm động tác sơn lại cho chiếc xe tăng: “Anh sai rồi, anh sai rồi, vẫn hấp dẫn, vẫn hấp dẫn!”

Lyudmila đẩy hắn một cái: “Đi đi, tiền tuyến đang chờ anh kìa.”

Vương Trung gật đầu, vừa lúc đó thì Nelly cầm mũ quân đội và đôi giày da đã đánh bóng loáng đi vào.

Khi Vương Trung bước vào Bộ Tư lệnh Phòng thủ Thành phố, các Tham mưu đều rất ngạc nhiên: "Sao ngài không tham dự họp ở hội nghị ngự tiền?"

"Một tên Trung tướng như tôi tham gia những cuộc họp đó đều chỉ là ngồi cho đủ chỗ, làm Tham mưu giống các anh thôi, chẳng lẽ các anh thật sự cho rằng tôi có thể ảnh hưởng đến quyết định nào đó sao?" Vương Trung nói, Thư ký Cơ yếu đi làm chưa? Gọi anh ta đến phòng trực tổng đài."

"Vâng, thưa Tướng quân." Tham mưu lập tức đi thực hiện mệnh lệnh.

Vương Trung đi thẳng vào văn phòng của mình, cởi mũ treo lên giá, sau đó cởi một cúc áo khoác - thời tiết đã bắt đầu nóng bức, cứ cài cúc áo kín mít như vậy thì chắc chắn sẽ ướt đẫm mồ hôi.

Nói đi cũng phải nói lại, cái nóng này cũng chỉ cần cởi một cúc áo là có thể đối phó được, chẳng đáng là gì.

Vương Trung vừa mới ngồi xuống sau bàn làm việc, thì điện thoại reo lên, nhấc máy lên, đầu dây bên kia là giọng nói của Thư ký Cơ yếu: "Tôi đang ở phòng trực tổng đài đây."

Vương Trung: "Nối máy đến Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây, Đại tướng Gorky đang đợi tôi."

Chốc lát sau, giọng nói của Đại tướng Gorky vang lên từ trong điện thoại: "Rokossovsky đấy à?"

Vương Trung: 'Là tôi, có chuyện gì vậy?"

"Bọn địch đã tiêu diệt toàn bộ số quân chúng ta vượt sông sang bờ bên kia, tốc độ sụp đổ của quân ta vẫn nhanh hơn tưởng tượng. Tin tốt là lần này không phải là tháo chạy, ngoại

trừ số quân bị đánh tan, thì không ít người trong số các đơn vị khác đã rút lui an toàn.”

Vương Trung: “Ông đã hạ lệnh rút lui?”

“Ừ, đáng lẽ ra lính công binh đã nói với tôi là có thể bắc xong cầu ponton vào rạng sáng ngày 3 tháng 6, nhưng đến giờ vẫn chưa xong, vì vậy, tôi đã hạ lệnh rút quân vào lúc 4 giờ sáng nay, đồng thời sử dụng pháo binh cấp Tập đoàn quân yểm hộ cho đại bộ phận rút lui.

“Hiện tại vẫn chưa rút quân xong, nhưng quân Prosen đã dọc theo bờ đông tiến hành càn quét, ý đồ đánh đuổi hoàn toàn chúng ta khỏi khu vực bến phà.”

Vương Trung: “Còn những đơn vị chưa kịp vượt sông, chắc hẳn là có không ít đơn vị chưa kịp vượt sông do cầu ponton chưa được bắc xong.”

“Cậu đoán đúng rồi đấy, hiện tại, chúng tôi đang cố gắng giữ vững ít nhất một đầu cầu.”

“Tôi đã nắm được tình hình chiến sự rồi, nhưng vẫn không hiểu tại sao ông lại gọi điện thoại cho tôi.”

Đại tướng Gorky: “Có phải cậu đã đoán được kết quả ngay từ đầu rồi không?”

Vương Trung: “Tôi chỉ đưa ra suy luận dựa trên tình hình của quân ta và quân địch, nhưng chiến tranh là một thứ rất khó nói, không thực sự đánh một trận thì không thể biết được kết quả. Hơn nữa…”

Vương Trung bỗng nhiên trầm giọng, bởi vì hắn sắp phải nói ra một sự thật tàn khốc.

“Hơn nữa cái gì?” Đại tướng Gorky hỏi.

Vương Trung: “Chúng ta cần phải tôi luyện đội ngũ sĩ quan chỉ huy của mình thông qua những phương thức như thế này,

phát hiện và khắc phục những thiếu sót. Quân đội Prosen cũng đâu phải ngay từ đầu đã mạnh như vậy, người ta đã duy trì được truyền thống quân sự lâu đời như vậy, còn chúng ta, chúng ta có truyên thống quân sự sao?"

Nói quân đội Ant có truyên thống quân sự, thì đúng là có, nhưng so với quân đội Prosen thì còn kém xa.

Đầu dây bên kia truyền đến một tiếng thở dài: "Nghe nói phải dùng hy sinh để tôi luyện đội ngũ sĩ quan chỉ huy, thật sự là khiến người ta khó mà chấp nhận được." Vương Trung: "Tôi rất mong chờ bản tổng kết kinh nghiệm của ông."

Đại tướng Gorky cười khổ nói: "Nếu là người khác nói câu này, tôi sẽ cho rằng người đó đang mỉa mai tôi, còn cậu, tôi nghi là cậu định mang tôi lên lớp học làm ví dụ điển hình cho việc "Làm thế nào để trở thành một vị tướng tồi" đấy!"

Vương Trung: "Đúng vậy, hơn nữa còn muốn ông tự mình lên giảng bài cho các học viên, tự mình mổ xẻ phân tích. Lúc ông lên bục, tôi còn muốn cho phát một đoạn nhạc thật hùng tráng, mạnh mẽ."

"Đồ khốn! Cậu được lắm. Thôi được rồi, đợi sau khi trận chiến bên này kết thúc, tôi sẽ về Yekaterinburg để viết bản tổng kết cho cậu!"

Vương Trung: "Đối với bến đò, nếu như phòng thủ thương vong quá lớn, có thể cân nhắc từ bỏ, hi sinh vô vị là không cần thiết."

Gorky: "Ý kiến của anh tôi đã nghe được, tôi sẽ suy xét, cam đoan. Nhưng bây giờ tôi phải thử canh giữ xem sao, có lẽ có thể tiêu hao một ít sinh lực của Prosen, giảm bớt áp lực bên Tân Hải.

"Nhưng mà, bên Tân Hải có thể… Không, có thể giảm bớt một chút áp lực vẫn tốt hơn."

Vương Trung gật đầu: "Đúng vậy."

Hắn biết ý của Gorky, bên Tân Hải đã bắt đầu rút lui, nhưng con đường duy nhất lại nằm trong phạm vi pháo của địch, không còn cách nào khác chỉ có thể nương theo bóng đêm rút lui, công tước Myshkin cũng đang cố gắng phát động tiến công, thử đả thông con đường trên đất liền từ Borsk đến cứ điểm Tân Hải.

Nhưng vấn đề giống như Đại tướng Gorky gặp phải, hiện tại tố chất binh sĩ của Ant quá kém, đặc biệt là trình độ chỉ huy viên cấp cơ sở quá kém, dẫn đến tổ chức tiến công rối tinh rối mù.

Mà trình độ chỉ huy viên kém, một mặt là bởi vì nửa năm chiến tranh đã hi sinh quá nhiều chỉ huy viên có kinh nghiệm, một mặt khác là thanh lý phái tốc thắng cùng phái đầu hàng đã loại bỏ rất nhiều chỉ huy viên có kinh nghiệm.

Hiện tại bộ quân lệnh đều đang thảo luận khôi phục một bộ phận phái tốc thắng đã hoàn toàn tỉnh ngộ, nhưng bị Belinsky ngăn lại.

Belinsky tin tưởng vững chắc lớp học cấp tốc nửa năm của Vương Trung, sau khi rèn luyện thực chiến, có thể đào tạo ra những sĩ quan độc lập tác chiến.

Hơn nữa, học viện quân sự Suvorov sắp có một nhóm học sinh mới tốt nghiệp, những người này trước tiên đến tiền tuyến đảm nhiệm chức phó để tích lũy kinh nghiệm, một năm sau có thể trưởng thành thành cán bộ cấp sư đoàn.

Cũng chính là trước khi bọn họ trưởng thành, quân đội Ant đã phải đổ rất nhiều máu.

Có vẻ như mười mấy vạn người của cứ điểm Tân Hải chính là đợt hi sinh đầu tiên.

Đại tướng Gorky đột nhiên nói: “Điều động Tập đoàn quân Cơ động số một của cậu đến đó, có thể giải cứu đội quân của cứ điểm Tân Hải ra không?”

Vương Trung: “Tôi không biết. Trước tiên bất luận bây giờ có thể đưa Tập đoàn quân Cơ động số một của tôi qua đó hay không, cho dù có vận chuyển qua, hậu cần cũng là một vấn đề, tôi cũng không biết có thể tạo ra chiến quả hay không.

“Ông biết lần đầu tiên tôi tiến công là đánh hoàn toàn thuận lợi. Tôi phải thực tế đánh một trận, mới biết được mình có thể tấn công được hay không.” Gorky: “Bây giờ tôi luôn cảm thấy, cậu nói như vậy là đang nể mặt tôi.”

Vương Trung: “Nếu ông không muốn bị tôi cướp mất vòng nguyệt quế kẻ tấn công mạnh nhất, thì phải tự mình tổng kết kinh nghiệm cho tốt, Geer.”

Ở đây Vương Trung cố ý dùng biệt danh của Gorky để gọi hắn.

Vị Đại tướng đáp lại: “Cậu cũng cẩn thận, đừng để tôi cướp mất danh hiệu ‘Bức tường thép của đế quốc! Hiện tại tôi cũng có một chút tâm đắc trong việc phòng thủ.”

Vương Trung: “Đội trưởng đội cứu hỏa nói mình có một chút tâm đắc trong việc phòng thủ? Được rồi, không nói nữa, tháng bảy gặp.”

Ngày 29 tháng 6 năm 915, vị quan tư lệnh Tập đoàn quân số 11 của Prosen - Erich von Schlieffen đã leo lên pháo đài Peter I Đại Đế - pháo đài quan trọng nhất của căn cứ.

Đứng trên đỉnh pháo đài, hắn nhìn xuống hố đạn khổng lồ do đạn pháo của Gustav để lại, lắc đầu nói: “Thật sự là sâu không thấy đáy, cứ như thể thông thẳng xuống địa ngục vậy.”

Sư trưởng Sư đoàn 191 đi cùng hắn tham quan nói: “Chúng ta đang ở địa ngục, thưa tướng quân.”

Sư đoàn bộ binh 191 đã chiến đấu thảm khốc đến mức chỉ còn lại một khung xương, nên lời hắn nói cũng có thể lý giải được.

Erich von Schlieffen vỗ vỗ vai vị sư trưởng, không nói thêm gì, mà chuyển hướng về phía khu vực thành phố của pháo đài.

Giống như căn cứ Liệt Nhật, Căn cứ Tân Hải cũng có một khu vực thành phố, bên trong có mười lăm vạn dân thường, phần lớn đều làm việc tại xưởng đóng tàu và các nhà máy thuộc pháo đài.

Giờ phút này, các cuộc chiến đấu trong thành phố vẫn đang diễn ra, có thể nghe thấy tiếng súng dữ dội.

Từ pháo đài Peter I Đại Đế nhìn xuống thành phố, chỉ thấy khắp nơi đều là cột khói đen ngòm, giống như toàn thành phố đang chìm trong biển lửa.

Schlieffen lấy ra một tấm bưu thiếp từ trong túi, nhìn khung cảnh thành phố Tân Hải yên bình trên đó: “Không biết phải mất bao lâu nữa, thành phố này mới có thể khôi phục lại vẻ đẹp như trên tấm bưu thiếp này.’

Sư trưởng Sư đoàn 191 hiển nhiên là vì thương vong quá lớn, nên có chút nóng nảy, trực tiếp nói: “Lại thốt ra loại lời này từ chính miệng kẻ đã phá hủy thành phố, thật là đạo đức giả.”

Schlieffen nhìn tấm bưu thiếp, gật đầu: “Đúng vậy.”

Lúc này, tham mưu thông tin dẫn một người lính thông tin đeo radio đi tới: “Bao cáo tư lệnh, tiểu đoàn 222, trung đoàn 65 báo cáo đã chiếm được bộ chỉ huy của quân phòng thủ pháo đài Tân Hải.”

Schlieffen: “Tốt, rất tốt.”

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân hỏi: “Chúng ta có nên vào thành nghỉ ngơi qua đêm không?”

Schlieffen lắc đầu: “Không, tìm một căn nhà nào đó gần pháo đài qua đêm là được, không cần bắt mắt. Lũ Ant bây giờ rất thích nhắm vào bộ chỉ huy của chúng ta mà oanh tạc.”

“Mời đi lối này.” Sĩ quan phụ tá của hắn lập tức làm động tác mời.

“0? Đã tìm được rồi sao? Tốt, dẫn tôi đi xem” Một lát sau, đoàn người đi tới một căn nhà gỗ nhỏ, nhưng có vẻ như chủ nhân của căn nhà đã không còn ở đây.

Nhìn cách bài trí, đây có lẽ là căn nhà của một gia đình người Tatar đã định cư ở đây qua nhiều thế hệ.

Schlieffen bước vào nhà, nhìn cách bài trí trong nhà với vẻ hài lòng: “Tốt, rất tốt, thiết lập bộ chỉ huy ở đây đi, mau chóng dựng ăng-ten lên, tôi nóng lòng muốn gửi tin chiến thắng cho bệ hạ rồi.”

Ngày 2 tháng 7 năm 915, Schlieffen và các tham mưu của mình đang uống cà phê trong phòng, đột nhiên một tham mưu bước vào, nghiêm trang chào: “Thưa ngài thượng tướng, tôi xin phép được bật radiol”

Schlieffen nhướng mày: “Ồ? Bật đi.”

Chiếc radio lập tức được bật lên, viên tham mưu thành thạo điều chỉnh tần số, rất nhanh sau đó, giọng nói của Hoàng đế Reinhardt đã vang lên từ chiếc radio.

“Hỡi các bạn, tôi vô cùng háo hức muốn thông báo cho mọi người một tin mừng, pháo đài Tân Hải - nơi đã cản bước tiến quân của chúng ta từ năm ngoái, đã bị quân đội của chúng ta hoàn toàn kiểm soát vào ngày hôm qua! Đế quốc Ant đã một lần nữa phải gánh chịu thất bại nặng nề, điều này đồng

nghĩa với việc bọn chúng đã hoàn toàn đánh mất quyền kiểm soát Bạch Hải!

"Năm ngoái, nỗ lực buộc bọn chúng đầu hàng giống như Carolin đã thất bại, nhưng năm nay, chúng ta vẫn còn cơ hội để kết thúc chiến tranh! Ant đã là nỏ mạnh hết đà, bọn chúng đã mất đi năm triệu quân trong một năm qua! Bọn chúng sẽ sớm không còn binh lính để chiến đấu nữa!"

Bài phát biểu vẫn tiếp tục, nhưng các sĩ quan cấp cao của Tập đoàn quân 11 trong căn phòng đều mang vẻ mặt nghiêm túc.

Bọn họ không còn lạc quan như trước nữa. Mặc dù năm ngoái, quân đội Prosen chủ yếu bị đánh bại trước Yekaterinburg bởi bùn lầy, giá rét và đường tiếp tế quá dài, mặc dù hiện tại quân đội Ant vẫn không có cách nào ngăn cản được cuộc tấn công của Prosen, nhưng…

Các sĩ quan đều cảm nhận được, trình độ và ý chí chiến đấu của quân đội Ant đã khác xa so với một năm trước.

Mọi người im lặng lắng nghe bài phát biểu của Hoàng đế, nhưng không phải vì lòng kính trọng đối với Hoàng đế.

Cuối cùng, khi Hoàng đế nói rằng người Ant hiện đang lâm vào cảnh khốn cùng, Schlieffen cầm chiếc hộp thiếc đang dùng làm gạt tàn trên bàn lên, xoay mặt trước của chiếc hộp về phía mình, nhìn dòng chữ "Spam' được viết bằng tiếng Anh trên đó.

Rõ ràng, việc người Ant đang phải chịu đựng nạn đói chỉ tồn tại trong tưởng tượng của Hoàng đế bệ hạ mà thôi.

Bài phát biểu kết thúc, Schlieffen phẩy tay: "Tiếp tục kế hoạch của chúng ta, chiếm được pháo đài không phải là điểm dừng, hiện tại có khoảng chín vạn tên địch bị chúng ta dồn ép

vào một khu vực nhỏ ven biển, bọn chúng vẫn đang ngoan cố chống cự…”

Thư ký riêng bước vào, tay cầm một lá điện: “Báo cáo, thưa tướng quân, điện khẩn của Hoàng đế bệ hạ.”

“Đọc lên.” “Tướng quân Erich von Schlieffen đáng kính, chiến thắng của ngài, không nghi ngờ gì nữa, đã tạo nên một khởi đầu tốt đẹp cho cuộc tấn công của chúng ta trong năm 915, và giờ đây, việc quân đội của chúng ta càn quét toàn bộ miên Nam Ant đã nằm trong tâm tay. Với những thành tích xuất sắc của ngài trong thời gian qua, ta quyết định thăng chức cho ngài lên Thống chế Lục quân! Hoàng đế Reinhardt von Hohenzollern.’

Schlieffen cau mày: “Thăng liền hai cấp, đây là muốn chia rẽ tôi với các tướng lĩnh khác đây mà.”

Hắn lắc đầu lia lịa, nhưng không giấu nổi ý cười trên khóe miệng.

Tham mưu trưởng đề nghị: “Nhân ngày vui trọng đại, tối nay chúng ta sẽ tổ chức một bữa tiệc, mời tất cả các sĩ quan và những người được tặng thưởng huân chương đang có mặt trong thành phố tham dự.”

Schlieffen gật đầu: “Được! À mà không cần phải đợi đến tối, bây giờ chúng ta hãy cùng nâng ly chúc mừng chiến thắng! Mang rượu đến đây!”

Cứ như vậy, pháo đài Tân Hải sau một năm chiến đấu ác liệt, rốt cuộc đã rơi vào tay giặc.

Cũng cần phải nói thêm, bữa tiệc tối hôm đó đã phải kết thúc giữa chừng, bởi vì 12 chiếc máy bay ném bom Bo-2 đã lợi dụng đêm tối để oanh tạc thành phố, mục tiêu của chúng là nơi duy nhất trong thành phố không bị kiểm soát ánh sáng, tổng cộng đã có 5 sĩ quan cấp úy thiệt mạng.

(Hết chương)

Chương 140: Đợt Đầu Tiên Kết thúc

Chương 160: “Lại có một phần mười tổn thất là do hắn gây ra!”

Chương 160: “Lại có một phần mười tổn thất là do hắn gây ra!”

Ngày 4 tháng 7, Kehlsteinhaus, cuộc họp ngự tiên của Đế quốc Prosen.

William Keitel đang báo cáo với Reinhardt: “Cuộc tổng điều tra một năm sau khi khai chiến đã kết thúc. Quân đội của chúng ta đã thiệt hại 980. 000 quân không thể bù đắp, trong đó có 100. 000 quân bị tiêu diệt bởi Rokossovsky trong trận vây hãm Kalanskaya.”

Reinhardt chửi rủa: “Mẹ kiếp, lại có một phần mười tổn thất là do hắn gây rat”

William Keitel liếc nhìn von Bryan: “Thưa bệ hạ, thiệt hại mà Rokossovsky gây ra không chỉ có vậy, hắn ta còn giết hại rất nhiều binh lính của chúng ta ở Olaci và Shostka. Loktev rõ ràng vẫn còn là lính mới, nhưng tỉ lệ trao đổi thương vong với quân đội của chúng ta cũng đã gần như là một đổi một rồi.”

von Bryan tiếp lời: “Gần đây, tại pháo đài Tân Hải mà chúng ta vừa mới chiếm được, quân phòng thủ cũng đã sử dụng chiến thuật của Rokossovsky, gây ra thương vong rất lớn cho quân ta.”

Reinhardt nhìn về phía Công tước Redvez, người đứng đầu Rabverd: “Clag của các ngươi không phải rất lợi hại sao?

Không phải có thể liên lạc với tàn dư của phái Sùng Thánh của Ant sao? Bảo bọn chúng trừ khử Rokossovsky đi!”

Công tước Redvez lộ vẻ khó xử: “Chúng tôi và phái Sùng Thánh chỉ là quan hệ hợp tác, đương nhiên, tôi có thể yêu cầu bọn họ thử xử lý Rokossovsky, bởi vì hiện giờ phái thế tục dựa vào hắn ta mà tăng cường đáng kể quyền kiểm soát đối với quân đội Ant, phái Sùng Thánh chắc chắn không muốn nhìn thấy điều này.

“Nhưng mà… tôi không thể đảm bảo bọn họ sẽ đồng ý, càng không thể đảm bảo sẽ thành công.”

Reinhardt: “Nhưng các ngươi phải hành động, hành động! Hiểu chưa?”

William Keitel: “Am sát một vị tướng nổi tiếng của đối phương, thay vì đánh bại hắn ta trên chiến trường, sẽ khiến người khác coi thường chúng ta.”

Reinhardt tức giận nói: “Vậy thì để mặc cho hắn ta tiếp tục giết hại người dân Prosen sao? Không, ta sẽ không thỏa mãn yêu cầu được đối đầu đường đường chính chính với hắn ta của các ngươi, nếu Rabverd không giải quyết được hắn ta, vậy thì điều không quân đi!”

Đại Công tước Meyer giật mình: “Tôi? Thưa bệ hạ, bây giờ các sân bay của chúng ta đã cách xa thủ đô của bọn chúng, muốn oanh tac thủ đô là vô cùng khó khăn.”

Reinhardt: “Hắn ta vẫn sẽ phải ra tiên tuyến, đến lúc đó, hãy ném bom giết chết hắn ta! Keitel, ngươi tiếp tục báo cáo đi.”

William Keitel gật đầu: “Vâng, tổng số xe tăng bị thiệt hại không thể bù đắp của chúng ta trong một năm qua đã lên tới con số 2. 179 chiếc, tin tốt là trong số đó, số 1 và số 2 chiếm

phần lớn, tin xấu là cho đến nay, những tổn thất này vẫn chưa được bổ sung.

“Kể từ khi khai chiến đến nay, chúng ta đã cung cấp tổng cộng 1. 000 chiếc xe tăng cho tiên tuyến, tổng số xe tăng ở tiên tuyến so với năm ngoái đã giảm đi rất nhiều.”

Nói đến đây, William Keitel nhìn về phía Tổng thanh tra binh chủng thiết giáp - Đại tướng Guderian, Guderian lên tiếng: “Không thể tính như vậy, những chiếc xe tăng mà chúng ta cung cấp cho tiền tuyến đều là số 3 và số 4, hơn nữa đều là phiên bản số 3 và số 4 đã được cải tiến dựa trên kinh nghiệm chiến đấu ở tiền tuyến.

“Chất lượng của những chiếc xe tăng này cao hơn nhiều so với số 1 và số 2. Ngoài ra, mặc dù số lượng xe tăng được bổ sung cho tiền tuyến ít hơn, nhưng chúng ta đã thành lập thêm nhiều sư đoàn thiết giáp mới, những trận chiến sau này có thể dựa vào các sư đoàn thiết giáp này. Hơn nữa, chúng ta sắp có loại xe tăng mới được đưa ra tiền tuyến.

“Xe chở pháo 88mm vừa được đặt số hiệu là xe tăng số 6, mẫu thử nghiệm đã được đưa ra tiền tuyến và hoàn toàn có thể tham gia vào Chiến dịch Xanh lam.”

Chiến dịch Xanh lam, là kế hoạch tác chiến do Bộ Tư lệnh tối cao Prosen vạch ra nhằm càn quét miền Nam Ant và chiếm giữ các mỏ dầu ở Kuban.

Reinhardt có vẻ rất tin tưởng vào xe tăng số 6, hỏi: “Những chiếc xe tăng hạng nặng đột phá này sẽ được tăng cường cho đơn vị nào?”

Đại tướng Guderian: “Sẽ được biên chế thành các tiểu đoàn xe tăng hạng nặng độc lập, tăng cường cho Sư đoàn Thiết giáp Seeckt thuộc Quân đoàn ky sĩ Asgard.”

Nghe vậy, các tướng lĩnh lục quân có mặt đều hơi nhíu mày, bởi vì Quân đoàn ky sĩ Asgard không được tính là lực lượng lục quân, mà là cận vệ của Hoàng đế, việc trang bị tốt nhất lại được ưu tiên cho Quân đoàn ky sĩ Asgard khiến các tướng lĩnh lo ngại rằng liệu trong tương lai, lục quân có nhận được đủ trang bị mới hay không.

Nhưng không ai ngu ngốc đến mức nói ra điều này.

Reinhardt khoanh tay trước ngực: "Tốt lắm, Sư đoàn Seeckt là một sư đoàn thiện chiến. Bọn họ sẽ dùng sức mạnh áp đảo để chọc thủng phòng tuyến sông Sukhaya Verevka, mở đường cho giai đoạn tấn công tiếp theo. Keitel, tiếp tục báo cáo đi."

William Keitel tiếp tục đọc báo cáo: "Tổng số pháo tự hành bị thiệt hại của quân ta kể từ khi bắt đầu chiến tranh…"

"Chờ một chút." Reinhardt cắt ngang,'Trong số xe tăng bị thiệt hại, có bao nhiêu chiếc là do quân của Rokossovsky phá hủy?"

William Keitel ấp úng: "Cái này… chúng tôi không thống kê, nhưng nếu tính số lượng xe tăng bị thiệt hại của chúng ta trong vòng vây Kalanskaya, thì có lẽ vào khoảng 200 chiếc."

"Lại là một phần mười!" Reinhardt đập mạnh tay xuống bàn,"Tên Rokossovsky này thật đáng ghét!"

William Keitel: "Tôi có thể tiếp tục báo cáo chưa ạ?"

"Ngươi cứ nói tiếp đi."

Sau đó, Tham mưu trưởng Keitel báo cáo chi tiết về thiệt hại của các trang thiết bị kỹ thuật khác của lục quân, cuối cùng kết luận: "Kể từ khi bắt đầu Chiến dịch Ant, thiệt hại về lực lượng thiết giáp và trang thiết bị kỹ thuật của quân đội chúng ta thấp hơn nhiều so với Chiến dịch Carolin. Ngay cả khi tính

trung bình thiệt hại mỗi ngày, thì cũng thấp hơn nhiều so với Chiến dịch Carolin.

“Trong hai tháng khốc liệt nhất của Chiến dịch Ant, trung bình mỗi ngày chúng ta chỉ mất 15 xe tăng, trong khi Chiến dịch Carolin kéo dài tổng cộng 42 ngày, trung bình mỗi ngày mất 26 xe tăng.”

“Đúng, đúng.” Reinhardt gật đầu lia lịaLực lượng thiết giáp của Ant đông gấp 10 lân Carolin, lên tới 20. 000 xe tăng! Ant quả là một dân tộc kém cỏi, với ưu thế về số lượng lớn như vậy, mà cũng chỉ gây ra cho chúng ta thiệt hại ít ỏi như vậy.”

Đại tướng Guderian xen vào: “Chất lượng binh lính của bọn chúng thực sự rất kém, lại thiếu sự phối hợp, chỉ có lòng dũng cảm là đáng khen ngợi. Tuy nhiên, lòng dũng cảm cũng chỉ là biểu hiện đặc biệt của một số ít binh sĩ, phần lớn quân đội Ant sẽ tan vỡ khi thương vong lên tới 10%.” Reinhardt với vẻ mặt hài lòng: “Thưa các quý ông, mặc dù chúng ta đã phải chịu tổn thất 980. 000 quân, nhưng chúng ta đã gây ra cho quân Ant thiệt hại gấp bốn, thậm chí là gấp năm lần con số đó, chúng ta đã tiêu diệt được 20. 000 xe tăng của bọn chúng chỉ trong vòng 100 ngày. Thời khắc đánh bại hoàn toàn Đế quốc Ant sắp đến rồi.

“Keitell”

William Keitel ra hiệu, viên phụ tá của ông và một sĩ quan tham mưu tác chiến mang đến một tấm bản đồ, trải rộng trên bảng đen đã được chuẩn bị từ trước.

William Keitel: “Giai đoạn 1 của Chiến dịch Xanh lam, chúng ta sẽ huy động Tập đoàn quân số 5, số 10 và số 15, tiến công về phía đông, quét sạch quân Ant trên hai bờ sông Sukhaya Verevka.

“Giai đoạn này, chúng tôi gọi là Trận chiến khúc quanh sông Sukhaya Verevka, do yếu tố địa hình, chúng ta khó có thể bao vây tiêu diệt quân địch.

“Tuy nhiên, sang giai đoạn 2, khi không còn phải lo lắng về sườn, chúng ta sẽ thực hiện một cuộc tấn công gọng kìm nhằm vào quân Ant trên đồng bằng phía nam sông Sukhaya Verevka.

“Bọn chúng vừa mới rút lui khỏi pháo đài Tân Hải, một lượng lớn sinh lực tập trung trong khu vực rộng khoảng 100. 000 km2 gần Borsk, chúng ta sẽ thực hiện một cuộc vây hãm tương tự như trận vây hãm Agasukoy, tiêu diệt khoảng 600. 000 quân Ant trong một trận chiến!

“Giai đoạn 3 của kế hoạch, trong thời gian lực lượng địch bị suy yếu, hãy nhanh chóng tiến về phía tây nam, mục tiêu là chiếm Kuban, thậm chí là Abadan ở xa hơn nữa, từ đó thiết lập một căn cứ không quân vững chắc trên bờ biển Nội Hải!”

William Keitel nói xong, Đại Công tước Meyer liền nói: “Một khi kiểm soát được Abadan, không quân sẽ xuất kích với quy mô lớn, cắt đứt tuyến đường tiếp tế trên biển Nội Hải - à mà, điểm cuối của tuyến đường này vốn dĩ là Abadan, nhưng cho dù Ant có chuyển điểm cuối của tuyến đường này lên phía bắc, thì không quân cũng có đủ khả năng để cắt đứt nó.”

Thống chế von Bryan bất chợt nói: “Nam ngoái, ông cũng đã nói như vậy về Liên hiệp Vương quốc, rằng không quân có thể khiến Liên hiệp Vương quốc đầu hàng.”

Đại Công tước Meyer nhăn mặt.

Reinhardt ngắt lời hai người: “Dù sao đi nữa, một khi chúng ta chiếm được Abadan, Ant sẽ bị giáng một đòn nặng nề. Kế hoạch lần này so với kế hoạch tấn công Yekaterinburg có một điểm sáng hơn hẳn, đó là phần lớn khu vực tác chiến nằm trong khu vực công nghiệp phát triển của Ant, việc tiếp tế

cho quân đội của chúng ta sẽ không còn khó khăn như năm ngoái.”

“Thời gian phát động tấn công giai đoạn 1 là ngày 9 tháng 7! Do Thống chế Ewald von Kleist, Tư lệnh Cụm tập đoàn quân phía Nam, chỉ huy!”

4 giờ 30 phút sáng ngày 9 tháng 7, tại sở chỉ huy của Phương diện quân Sukhaya Verevka vừa được thành lập của quân đội Ant, Đại tướng Andrei bị đánh thức bởi tiếng pháo.

Hắn lập tức nhấc điện thoại: “Nối máy cho tôi đến sở chỉ huy. Sở chỉ huy nghe rõ trả lời! Bị pháo kích ở đâu vậy?”

Tham mưu trưởng Phương diện quân trực điện thoại ở sở chỉ huy trả lời: “Báo cáo, là tiền tuyến, quân địch đang pháo kích chuẩn bị.”

Đại tướng Andrei nói: ‘Làm theo cách của Rokossovsky, pháo binh Phương diện quân lập tức bắn pháo phản chuẩn bị, pháo kích vào các khu vực tập kết quân có thể có của địch.”

“Rõ!” Tham mưu trưởng đáp,‘Còn chỉ thị gì nữa không, thưa Đại tướng Andrei Ivanovich?”

Đại tướng Andrei: “Không còn nữa, tôi sẽ đến sở chỉ huy ngay bây giờ, nói với các sư đoàn, hãy kiên định giữ vững, chúng ta sẽ có cách”

“Rõt”

5 giờ sáng, quân Prosen xuất phát tấn công.

Thượng tá Busse, chỉ huy của đợt tấn công đầu tiên, nhìn màn pháo dội xuống phía trước khu vực tập kết - theo nghĩa đen là phía trước - cười lớn: “LU Ant đã học được một chút từ gã tướng Bạch vệ đó, nhưng cũng chỉ có một chút mà thôi!”

Do có tính tổ chức cao hơn và binh lính có tố chất tốt hơn, quân Prosen có thể đặt điểm xuất phát tấn công ở vị trí xa hơn

so với bình thường, nhưng vẫn có thể duy trì được đội hình tương đối chỉnh tê trong quá trình tấn công.

Lúc này, Thượng tá Busse nghe thấy tiếng động cơ gầm rú từ phía sau, vội vàng quay đầu lại, thì nhìn thấy một số chiếc xe tăng hình hộp vuông vức, với bánh xích cực rộng, đang tiến đến.

Những chiếc xe tăng này đều được trang bị pháo chính to và dài khiến người ta phải khiếp sợ, hầu hết binh lính Prosen đều có thể nhận ra ngay đó là pháo 88mml

Rất nhiều binh lính reo hò: "Xe tăng mới!"

"Trông thật tuyệt vời!"

Thượng tá Busse lại cau mày, ông ta nhảy khỏi xe tăng chỉ huy của mình, tiến đến trước một chiếc xe tăng hạng nặng bánh rộng, chặn cả đoàn xe tăng lại, ngẩng đầu lên nói: "Tôi là Thượng tá Busse, chỉ huy cụm tác chiến. Các anh là ai? Tôi nghe nói là sẽ được tăng cường một đại đội, tại sao chỉ có bốn chiếc? Chẳng lẽ một đại đội của các anh chỉ có bốn chiếc xe tăng thôi sao? Đây chỉ là một trung đội!"

Xe trưởng của chiếc xe tăng kiểu mới cười khổ: "Chúng tôi cũng không muốn thế này, nhưng mà từ nhà ga đến đây, đã có 8 chiếc xe tăng bị hỏng. Độ tin cậy của loại xe tăng này thật đáng lo ngại, nhưng ngài yên tâm, bốn chiếc còn lại sẽ cho lũ Ant một bài học, cứ chờ xeml"

(Hết chương)

Chương 141: Nã Pháo

Chương 161: Mãnh Hổ Ra Lồng

Chương 161: Mãnh Hổ Ra Lồng

Busse thượng tá vừa muốn trả lời, liên thấy xe tăng trưởng kiểu mới chui ra khỏi xe tăng: "Đúng rồi, tôi muốn mượn các anh một chiếc xe máy."

Busse thượng tá vẻ mặt nghi hoặc: "Làm gì?"

Xe tăng trưởng chỉ phía trước: "Địch đang chuẩn bị hỏa lực phản pháo phải không? Chờ chúng nó pháo kích xong tôi muốn đi vào xem vị trí hố bom."

Busse thượng tá cũng là chỉ huy trang giáp, lập tức hiểu rõ: "Sợ rơi vào hố bom à?""

"Vâng, bánh xích của xe tăng mới rất rộng, khả năng vượt địa hình tốt trên đất bùn, nhưng thứ này tự trọng quá lớn, lỡ vào hố thì phần lớn là không ra được, các anh chắc là không có loại máy kéo nào kéo nổi thứ nặng như vậy đâu."

Sĩ quan phụ tá của Busse không biết vì sao có chút tâm lý đối kháng, liền nói: 'Máy kéo của chúng tôi kéo được 40 tấn đấy!"

"Thứ này 56 tấn." Xe tăng trưởng nói.

Sĩ quan phụ tá im lặng.

Xe tăng trưởng lập tức trấn an: "Yên tâm, chúng tôi sẽ không lái nó vào hố bom đâu, điều kiện tiên quyết là phải cẩn thận kiểm tra mặt đất phía trước, các anh cứ xuất phát trước đi."

Busse thượng tá rất nghi hoặc: “Vậy nếu chúng tôi đột phá được phòng tuyến của địch thì sao?”

“Thì cứ đột phá.” Xe tăng trưởng nói,‘Chúng tôi theo sau là được. Nếu các anh gặp phải kháng cự, cứ để chúng tôi lo. Nếu các anh bị lực lượng thiết giáp của địch phản công, cũng cứ để chúng tôi lo, chúng tôi sẽ xử lý hết.”

Busse thượng tá: “Tự tin như vậy sao?”

“Anh không biết thứ này thể hiện ở trường bắn tốt thế nào đâu, ý tôi là, ngoại trừ tỷ lệ trục trặc. Nhưng xe mới thì bị trục trặc nhiều là chuyện bình thường, loại chuyện này không thể cưỡng cầu.”

Busse thượng tá gật đầu, anh xe tăng trưởng trẻ tuổi này đã để lại cho hắn ấn tượng tương đối tốt.

Hắn hỏi: “Cậu tên gì?”

Người lái xe trẻ tuổi lập tức trả lời: “Tôi tên là John Christopher, như ngài thấy đấy, là một thượng úy, rất hân hạnh được phục vụ dưới quyền chỉ huy của ngài, thưa thượng tá.”

Busse thượng tá: “Cậu quên tự giới thiệu với cấp trên mới, vậy mà lại nhớ rõ phải đi thăm dò lộ tuyến, tôi dự cảm cậu là một chỉ huy xe tăng xuất sắc đấy.”

“Cảm ơn.” John đáp.

Busse thượng tá nhìn mưa đạn phía trước còn đang không ngừng rơi xuống, dứt khoát tiếp tục hỏi: “Đã từng có kinh nghiệm thực chiến chưa?”

“Rồi ạ, đã từng tham gia chiến dịch Carolin, sau đó bị thương.” Nói xong người trẻ tuổi trưng ra dải băng chiến dịch Carolin và huân chương bị thương của mình.

Busse thượng tá nhìn huân chương bị thương, nghi hoặc hỏi: “Cậu còn bị thương một lân nữa, chuyện gì vậy?

“Trước khi chiến dịch Melainia bắt đầu, tôi nhảy lên xe tăng, kết quả trượt chân, bị gãy xương. Vốn dĩ không tính là bị thương, nhưng lúc ấy doanh trưởng của tôi khá coi trọng tôi, nên đã biến nó thành bị thương cho tôi.”

Busse thượng tá nhịn không được bật cười: “Thật là một anh chàng may mắn.”

Không ảnh hưởng đến khả năng tự chăm sóc bản thân, lại có thể rời xa chiến trường, loại bị thương này đều được coi là một loại may mắn, ngay cả ở Prosen có truyền thống quân sự cũng vậy.

John Christopher cũng cười: “Đúng vậy.”

Busse thượng tá lại hỏi: “Trở thành người lái xe tăng kiểu mới, có phải là có quan hệ gì không?”

“Không ạ, tôi xem thấy quảng cáo tuyển dụng lái xe tăng trên báo, bèn nộp hồ sơ, kết quả rất nhanh sau đó Bộ Quốc phòng đã điều tôi đến trường bắn, gia nhập đại đội thử nghiệm. Sau đó, bây giờ như ngài thấy đấy, tôi đang ở đây.”

Busse thượng tá vừa muốn đáp lại, đạn pháo vẫn luôn rơi phía trước đột nhiên bắt đầu bắn kéo dài.

Vị thượng tá lập tức chui tọt vào trong xe tăng, còn đóng nắp khoang lại.

Hệ số an toàn trong xe tăng chắc chắn tốt hơn bên ngoài.

Hắn vào trong rồi mới phản ứng lại, John Christopher còn ở bên ngoài - huân chương bị thương trên vai anh chàng kia sẽ không lại nhiều thêm một cái nữa chứ?

Hỏa lực bắn kéo dài rất nhanh đã đi qua khu tập kết thực sự, di chuyển về phía sau. Busse thượng tá chui ra khỏi tháp pháo, nhìn thấy John Christopher bò ra từ gâm xe tăng kiểu

mới, phủi phủi bụi đất trên người: “Hoa lực phản pháo còn kéo dài ra phía sau nữa đấy, học được rồi.”

Busse thượng tá thấy hắn không sao, liền cầm lấy bộ đàm: “Các đơn vị chú ý, bắt đầu tiến lên -”

“Báo cáo!” John Christopher giơ tay: “Tôi đề nghị tạm thời chưa nên tiến lên, lũ Ant giở trò mèo một lần, sẽ giở trò mèo lần hai, khi chúng ta cho rằng phía trước an toàn, nghênh ngang đi qua, nói không chừng chúng nó sẽ lại tập kích hỏa lực một lân nữa.”

John nói xong, trong tai nghe của Busse thượng tá truyền đến giọng nói của Tham mưu trưởng: “Vừa rồi hỏa lực bắn kéo dài khiến các đơn vị bị động, chịu tổn thất tương đối lớn, xuất phát ngay lập tức thì đội tiếp viện chưa chắc đã đuổi kịp.”

Lúc này một vị trung úy của lực lượng thiết giáp chạy tới chào: “Thưa thượng tá, có 15 chiếc xe tăng bị hỏng bánh xích, không thể xuất kích.”

Busse thượng tá thấp giọng chửi một câu.

Lúc này John Christopher nói: “Vừa hay tôi đi do thám phía trước, sau khi xác nhận lộ tuyến có thể đi qua, sẽ cùng tấn công với mọi người. Các anh chắc là tổn thất không ít xe tăng nhỉ?”

Busse thượng tá đáp: “Phải, đa số đều là bị đứt bánh xích.”

John thượng úy cười nói: “Vậy nên việc chúng tôi có thể tham gia tấn công là vô cùng quan trọng đối với các anh, dù sao nếu như không thể chiếm lĩnh chiến trường trong đêm nay, đồng thời lập tức bắt đầu công tác cứu hộ cho những chiếc xe tăng bị hỏng bánh xích kia, thì ngày mai có thể chúng sẽ phải đưa vào danh sách tổn thất vĩnh viễn.”

Busse thượng tá chỉ có thể gật đầu: “E là đúng như vậy.”

John: “Vậy xe máy của tôi đâu? Muốn giúp các anh, tôi phải đi do thám trước đã, nếu không thì không có cách nào lái xe tăng đến trước trận địa của địch được.” Busse thượng tá: “Không phải cậu nói lũ Ant có thể giở trò mèo thêm lần nữa sao? Tôi cũng cảm thấy nên đợi thêm 15 phút, xác định lũ Ant thực sự sẽ không bắn phá nữa, rồi mới hành động.”

“Vâng.” John Christopher nói,‘Nhưng khi pháo kích ap tới, một mình tôi cũng rất dễ dàng ẩn nấp, sẽ không có chuyện gì đâu, chúng nó sẽ không dùng hỏa lực mạnh như vậy để làm khó một tên lính trinh sát quèn như tôi đâu.”

Busse thượng tá ra hiệu, sĩ quan phụ tá lập tức nói với John thượng úy: “Đi theo tôi, tôi giúp anh mượn một chiếc của trung đoàn trinh sát cơ giới, dùng quan hệ cá nhân.”

Lúc hai người rời đi, kíp xe của những chiếc xe tăng bị hỏng bánh xích vừa mới tháo dỡ phần bánh xích dự phòng cố định trên xe tăng xuống.

Bị đứt bánh xích là một chuyện rất khó xử, nói nó không quan trọng, thì nó thực sự có thể khiến một chiếc xe tăng phải rút lui khỏi chiến dịch đang tham gia.

Nói nó không có vấn đề gì, thì phần lớn bánh xích bị đứt đều có thể sửa chữa được, nếu kíp xe mang theo bánh xích dự phòng, thì cho dù là tự kíp xe cũng có thể tự sửa chữa - với cái giá phải trả là mất mười mấy tiếng đồng hồ.

Vẫn hơn là bỏ xe chạy sau khi bị đứt bánh xích.

Cho nên càng ngày càng có nhiều kíp lái xe tăng cũ của Prosen bắt đầu đặt bánh xích dự phòng lên trên giáp phụ bên ngoài xe tăng, coi như là một lớp phòng vệ bổ sung, như vậy một khi bị đứt bánh xích, có thể nhanh chóng xuống xe thay thế bánh xích để khắc phục sự cố.

Đương nhiên, đôi khi xe tăng sẽ bị bắn hỏng ngay trước trận địa của địch, bị súng máy và mấy trăm tên lính Ant ngày đêm nhìn chằm chằm vào xác xe tăng trên chiến trường. Trong trường hợp đó thì chỉ có thể giả chết trong xe tăng, tìm cơ hội thoát thân.

Trong lúc Busse thượng tá đang miên man suy nghĩ, thì John đã lái xe máy xuất phát.

Khoảng 30 phút sau, pháo kích không thấy đâu, mà John đã lái xe máy quay lại: "Được rồi, tôi đã nắm được sơ bộ tình hình rồi, chúng ta xung phong thôi! Xe tăng kiểu mới có khả năng phòng ngự vượt trội hơn hẳn số 3, số 4, để chúng tôi thể hiện cho anh xeml"

Thượng tá: "Cho phép yêu cầu của cậu, cứ thỏa sức mà thể hiện đi."

"RõI"

John Christopher thận trọng bò lên xe tăng, dường như rất sợ giẫm phải vết xe đổ trước kia.

Chờ hắn vào vị trí trong xe tăng, theo một tiếng hô, con quái vật gầm lên giận dữ, lao mạnh về phía trước một đoạn ngắn, sau đó tiếng gầm rú dần ổn định, chiếc xe tăng cũng đi qua trước mặt Busse thượng tá.

Nhìn thì có vẻ không hề nặng nề, phải nói là với tư cách là một chiếc xe tăng hạng nặng, khả năng cơ động của nó nằm ngoài dự đoán. Lực lượng của Busse thượng tá đã từng thử nghiệm xe tăng hạng nặng của Ant thu được, sự nặng nề của chúng đã để lại ấn tượng sâu sắc cho Busse thượng tá.

Mà hôm nay, loại xe tăng kiểu mới vuông vắn này lại thể hiện khả năng cơ động khiến Busse thượng tá phải mở rộng tâm mắt.

Chúng cứ ầm ầm tiến về phía trước như vậy, hai chiếc xe tăng kiểu mới khác cũng đi theo sau nó.

Đúng vậy, chỉ có hai chiếc, còn một chiếc đã bị bắn hỏng trong trận pháo kích vừa rồi.

Đến tận lúc này Busse thượng tá vẫn chưa chắc chắn được liệu mình có hài lòng với loại xe tăng kiểu mới này hay không, nhưng hắn biết, bộ phận hậu cần, đặc biệt là các kỹ sư của xưởng sửa chữa dã chiến chắc chắn sẽ rất ghét loại xe tăng kiểu mới này.

John Christopher lái xe tăng yêu quý của mình rong ruổi dọc theo lộ tuyến vừa do thám.

Rất nhanh, xe tăng đã đi qua một thân cây được sơn màu, Christopher nhận ra đây là mục tiêu đánh dấu của địch, bản thân đã tiến vào phạm vi hỏa lực của chúng.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một phát đạn xuyên giáp từ xa bay tới, để lại một chuỗi tia lửa trên tấm chắn pháo chính diện của chiếc xe tăng kiểu mới, còn viên đạn thì không biết đã bay đi đâu.

Christopher nghe thấy tiếng ai đó kêu lên trong tai nghe, vội vàng hỏi: “Ai bị thương? Nghiêm trọng không?”

“Không sao, không biết mảnh giáp nào bị vỡ, sượt qua mặt tôi một đường, chỉ chảy chút xíu máu thôi.”

Christopher không kịp suy nghĩ nhiều, lập tức cầm lấy ống nhòm tìm kiếm vị trí pháo của địch.

Để đảm bảo giữ được khoảng cách tác chiến có lợi, hắn hạ lệnh đầu tiên sau khi tham chiến: “Dừng xe, chúng ta cảnh giới tại chỗ.”

Chiếc xe lập tức dừng lại.

Trong lúc xe đang rung lắc dữ dội vì phanh gấp, Christopher đột nhiên phát hiện thấy có tia sáng lóe lên trên điểm cao 414 bên bờ sông.

Phát thứ hai rơi xuống bên cạnh xe tăng của Christopher.

Christopher: "Xoay tháp pháo sang trái 30 độ, nhắm vào điểm cao, chờ nó bắn phát thứ ba."

Tháp pháo vừa mới xoay sang, thì phát bắn thứ ba đã ập tới.

Thế nhưng chiếc xe tăng kiểu mới vẫn vững như bàn thạch, viên đạn pháo chỉ sượt qua vị trí trúng đạn, để lại một vệt xước lớn, cạo bay cả số hiệu chiến thuật và biểu tượng đơn vị thiết giáp trên xe.

Christopher: "Pháo thủ! Nhìn thấy tia sáng lóe lên không? Tia sáng vừa rồi ấy!"

Pháo thủ báo cáo: 'Không nhìn thấy! Tôi đang dùng độ phóng đại lớn nhất để quan sát trận địa của địch."

"Không!" Christopher kiên quyết nói,'Dùng ống kính có độ phóng đại nhỏ nhất, như vậy mới có thể nhìn thấy tia sáng lóe! Nhìn thấy tia sáng lóe là tìm ra được vị trí pháo chống tăng của địch!"

Vừa dứt lời, lại một lân nữa lóe sáng.

Pháo thủ gần như lập tức khai hỏa bắn trả, vị trí vừa rồi lóe sáng trên điểm cao lập tức bốc lên một cột khói trắng, trông như một cây nấm kim châm đang xòe mũ.

Christopher hô to: "Tiếp tục!"

Đúng lúc này hắn bỗng nhiên nhìn thấy phía trước cũng có tia sáng lóe.

“Chú ý, phía trước xe cũng có địch. Bắn một phát vào vị trí pháo trên điểm cao 414, sau đó lập tức chuyển hướng nòng pháo.”

Vừa dứt lời, xe tăng yểm trợ bên cạnh khai hỏa, mục tiêu chính là mục tiêu mà Christopher vừa phát hiện.

Ngay sau đó, một tiếng nổ vang lên, tháp pháo bay thẳng lên trời. Christopher kinh hãi: “La xe tăng? Đây chính là loại chiến thuật xe tăng an nap trong công sự sao?”

Lại một phát đạn pháo từ phía trước bắn tới, kèm theo đó là những viên đạn lửa của súng máy.

Nhưng lúc này xe tăng kiểu mới của Christopher vừa mới đi qua mục tiêu đánh dấu đầu tiên, hiển nhiên là còn cách trận địa rất xa, đạn lửa của súng máy bắn theo đường đạn vòng cung, chẳng chạm được vào chiếc xe tăng của Christopher.

Đột nhiên, quân địch lại khai hỏa.

Lần này chưa cần xe tăng trưởng Christopher chỉ thị mục tiêu, pháo thủ đã lập tức khai hỏa, viên đạn bắn trúng thứ ẩn nấp phía sau lớp ngụy trang, ngay lập tức có khói đen bốc lên từ phía sau đống rơm rạ.

Rõ ràng đó là một chiếc xe tăng khác của quân địch.

Lúc này Christopher nghe thấy tiếng động cơ gầm rú từ phía đối diện, có vẻ như xe tăng của địch đã phát hiện ra không thể bắn thủng xe tăng kiểu mới, nên quyết định áp sát lại gần.

Ngay sau đó, mấy chiếc xe tăng KV xông ra khỏi bụi cây.

Tiếp theo đó là hơn mười chiếc T34 xuất hiện.

Christopher phấn khích hô to: “Bọn chúng tự chui đầu vào rọ rồi! Nếu chúng nó cứ tiếp tục ẩn nấp, chúng ta chưa chắc đã tìm được ra chúng nói! Khai hỏa!”

Ba chiếc xe tăng kiểu mới dàn thành hàng ngang, liên tục nhả đạn.

Đây là một cuộc tàn sát phiến diện, từng chiếc xe tăng của Ant lần lượt nổ tung thành pháo hoa.

Cuối cùng, những chiếc xe tăng của Ant quay đầu bỏ chạy, để lộ phần lưng yếu ớt cho ba chiếc xe tăng kiểu mới.

Sau đó Christopher và đồng đội vui vẻ tiễn những chiếc xe tăng đang chạy trốn lên trời.

Christopher: "Tiến lên! Nghiền nát trận địa của chúng!"

Động cơ của những chiếc xe tăng kiểu mới lại gâm lên giận dữ, lao nhanh về phía trước với sức mạnh vô song.

Những khẩu pháo chống tăng khác của Ant có lẽ đã bị dọa choáng váng, liên tục khai hỏa từ khoảng cách rất xa, kết quả bị tổ lái của Christopher lần lượt điểm danh.

Lúc xe tăng của Christopher tiếp cận chiến hào của quân Ant, vài tên lính Ant từ trong chiến hào nhảy ra.

Ban đầu Christopher cho rằng chúng định lao lên tấn công xe tăng, bèn vội vàng hô to: "Súng máy đồng trục! Xử lý chúng nó!"

Thế nhưng những tên lính Ant này lại quay đầu bỏ chạy.

Hiển nhiên, những chiếc xe tăng kiểu mới giống như chiến thần đã dọa cho lũ Ant này hồn bay phách lạc!

Sau khi tan vỡ ban đầu, chiến tuyến của quân Ant sụp đổ như tuyết lở, chỉ trong chốc lát, tất cả những tên lính trong chiến hào đều bắt đầu chạy về phía saul

10 giờ sáng ngày 10 tháng 7, Vương Trung vừa mới đến sở chỉ huy phòng thủ thành phố, thì chuông điện thoại reo lên. Vương Trung nhấc điện thoại, đầu dây bên kia là giọng nói

của Belinsky: “Hình như mặt trận Sukhaya Verevka gặp vấn đề rồi.”

Vương Trung: “Không thể nào, tối qua tôi nhận được tin tức vẫn là Đang nắm giữ tình hình chiến trường, trinh sát không phải cũng báo cáo là tình hình vẫn bình thường sao?”

Belinsky: “Không thể nắm giữ được tình hình chiến trường, là bởi vì mấy sư đoàn ở gần điểm đột phá đã sụp đổ, đến hôm nay mới có những toán tàn binh chạy đến hậu phương, bị quân của tòa án binh bắt được.”

Vương Trung: “Tình hình nghiêm trọng lắm sao?”

“Rất nghiêm trọng, có sĩ quan bỏ chạy nói là ‘Giống hệt ngày 22 tháng 6 năm ngoái’. Ngoài ra, các thẩm phán đã thu thập được một số tin tình báo từ những người khác nhau: Phát hiện xe tăng kiểu mới vuông vức của Prosen, nhìn có vẻ lớn hơn tất cả những loại xe tăng mà chúng ta từng gặp phải trước đây”

Vương Trung vốn đang lim dim mắt, có chút uể oải, nghe thấy câu này, lập tức mở to mắt: “Xe tăng kiểu mới vuông vức sao? Có phải còn có bánh xích rất rộng không?”

“Đúng vậy.”

Vương Trung: ‘Vậy là đến rồi, chúng ta thử xem xe tăng kiểu mới của bên nào lợi hại hơn.”

Belinsky: “Tóm lại, chuẩn bị xuất kích đi, mặc dù hiện giờ trong tay Tuganev có ít nhất sáu tập đoàn quân mới được thành lập, nhưng tôi nghĩ hắn ta cũng rất muốn kiểm chứng xem ý tưởng xây dựng quân đội của cậu có dùng được hay không. Xét cho cùng thì một sư đoàn của cậu chỉ có một trung đoàn bộ binh, khắp Yekaterinburg đều đồn đại là cậu ăn bổng lộc không.”

Vương Trung bật cười: “Ăn bổng lộc không?”

Vasili ở bên cạnh nói: “Anh không biết sao? Lần trước sau khi công bố bảng biên chế quân đội cơ động, rất nhiều người cười nhạo chúng ta đấy!”

Vương Trung: “Thật hay giả vậy?”

“Thật đấy.” Belinsky nói,‘Tóm lại, chứng minh cho bọn họ thấy đi! Chứng minh cho chúng tôi, cho tất cả mọi người thấy! Hết liên lạc!”

Hắn cúp máy.

(Hết chương)

Chương 142: Pháo Binh Giao Chiến

Chương 162: Tiến quân bắt đầu

Chuong 162: Tien quan bat dau

Vương Trung đặt điện thoại xuống, lập tức lại cầm lên: "Nối máy đến Kubinka."

Rất nhanh sau đó điện thoại đã được kết nối, đầu dây bên kia là Pavlov: "Tập đoàn quân cơ động số 1, tôi là Tham mưu trưởng Pavlov, xin nghe."

Vương Trung: "Ra lệnh cho các đơn vị tổng động viên, chuẩn bị chiến đấu."

Pavlov kinh hãi: "LU Prosen lại đánh đến gần đây rồi sao? Nhanh vậy?"

Vương Trung: "Không phải, là chúng ta chuẩn bị đánh chúng, Tập đoàn quân phía Sukhaya Verevka yêu cầu chỉ viện, bọn họ bị xe tăng kiểu mới của địch đánh cho tan tác, một số sư đoàn đã sụp đổ rồi.

"Bây giờ anh lập tức tổ chức một đội tiên phong, lấy tiểu đoàn pháo tự hành chống tăng số 16 vừa mới được biên chế làm nòng cốt, tăng cường lực lượng hậu cần và bộ binh tinh nhuệ, cùng với tám khẩu pháo phòng không và tiểu đoàn pháo phản lực của Tập đoàn quân, còn có… Tùy anh điều động, tóm lại phải đảm bảo trong vòng hôm nay tất cả đều có thể lên tàu, tiến về phía trước!"

Pavlov: "Có thể có bao nhiêu toa tàu?"

Vương Trung: “Phụ thuộc vào việc anh có thể xin được bao nhiêu toa từ Chekhov thượng tướng.”

“Lại đẩy cho tôi?” Pavlov kinh hô.

Vương Trung: “Vui vẻ lên, với danh tiếng hiện giờ của tôi và mối quan hệ với Chekhov thượng tướng, anh nhất định sẽ xin được không ít đâu.”

“Vậy sao cậu không tự đi mà xin?”

Vương Trung: “Tôi còn nhiều việc, phải đồn sức cho mảng quân Su.

Nói xong, không đợi Pavlov phản đối, Vương Trung đã cúp máy.

Vừa cúp máy, Vasili đã lên tiếng, vẻ mặt đầy hào hứng: “Cuối cùng cũng được xuất kích rồi, cho lũ khốn ở Yekaterinburg sáng mắt ra, chúng ta không phải ăn không ngồi rồi!”

Vương Trung nở nụ cười: “Bọn họ hẳn là bị biên chế doanh này lừa gạt rồi.”

Trong lúc nói chuyện, Vương Trung người xuyên việt xuyên qua một năm lại nhớ lại thời gian ở địa cầu. Ở địa cầu có rất nhiều người mê quân sự giả, nửa vời dựa theo tư duy quán tính, cảm thấy doanh chính là nhỏ hơn so với đoàn cùng lữ, vô số tài khoản marketing dựa vào những người mê quân sự giả này để kiếm lợi.

Cách làm thường thấy nhất chính là nói tiểu đoàn thiết giáp nào đó của Đức Quốc Xã tiêu diệt hai lữ đoàn xe tăng Liên Xô, tổng cộng sáu tiểu đoàn blah blah.

Thế là đám người nửa vời kia dồn dập hô to quân Đức Quốc Xã bất khả chiến bại.

Nhưng người mê quân sự chân chính vừa nhìn đã biết chỗ nào có vấn đề.

Đức Quốc Xã biên chế tiểu đoàn lớn, tiểu đoàn xe tăng số 4 là 96 chiếc Panzer IV Ausfùhrung G, biên chế tiểu đoàn Panther có lớn có nhỏ, nhỏ nhất là 77 chiếc Panther, lớn cũng có 96 chiếc Panther. Tiểu đoàn Tiger nhỏ nhất, cũng có 45 chiếc Tiger.

Quân đội Ant biên chế tiểu đoàn nhỏ, một lữ đoàn xe tăng của họ chỉ có 68 chiếc xe tăng, đại bộ phận tiểu đoàn và trung đoàn đều cùng một cấp bậc, đều là 21 chiếc xe tăng.

Tôi có 96 chiếc Panzer IV Ausfihrung G, hoặc là 96 chiếc Panther, đánh tan hơn 100 chiếc T-34-76 của các người thì đã sao? Có gì kỳ quái sao?

Thoát ly biên chế, chỉ cam phiên hiệu ra nói chuyện, cơ bản đều là những kẻ non kém, hiện tại những kẻ non kém ở Yekaterinburg chính là như thế.

Bọn họ nhìn thấy sư đoàn của Vương Trung chỉ có một tiểu đoàn xe tăng và một tiểu đoàn pháo chống tăng, liền cho rằng sư đoàn này không có lực lượng thiết giáp gì.

Bởi vì quân đội Ant cũng dùng tiểu đoàn, giống như Liên Xô ở địa cầu, đều là 21 chiếc xe tăng một tiểu đoàn.

Nhưng trên thực tế, tiểu đoàn xe tăng của Vương Trung là đại tiểu đoàn, mỗi đại đội của tiểu đoàn này, ngoại trừ 12 chiếc xe tăng T-34W ra, còn có 4 chiếc xe tăng M3 Grant Lee, trung đội trinh sát còn có 8 chiếc xe Jeep mang súng máy hạng nặng M2 Browning, sau đó còn có một chiếc SU-76.

Ngay cả bên trong còn có 56 lính bộ binh, bốn chiếc M3 Grant Lee mỗi chiếc nhét tám người, tám chiếc xe Jeep mỗi chiếc chở 3 người —— kỳ thật có thể tăng đến mỗi chiếc Jeep

7 người, nhưng như vậy trông quá giống quân đội Ấn Độ, bị Vương Trung cự tuyệt.

Ba đại đội như vậy hợp thành một tiểu đoàn xe tăng.

Cho nên, tuy rằng tiểu đoàn xe tăng của Vương Trung này tên là tiểu đoàn, nhưng có 48 chiếc xe tăng, 24 chiếc xe .Jeep, 4 chiếc SU-76.

Đương nhiên, pháo binh, bộ binh và trinh sát binh bình thường đều ở trong biên chế của mình, chỉ là khi huấn luyện thì hợp luyện. Đến thời chiến mới có thể "Khổ nhất khổ hậu cần", hợp thành một chỗ.

Mà trung đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 31 thuộc sư đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 1, những kẻ non kém ở Yekaterinburg liền nhìn vào chữ "trung đoàn" trong phiên hiệu, cho rằng trung đoàn này cũng chỉ 3000 người.

Nhưng trên thực tế căn bản không phải như thế, trung đoàn này thật ra có gần sáu ngàn binh sĩ, một số sư đoàn bộ binh mới thành lập của quân đội Ant, cũng chỉ có tám ngàn người.

Vì sao trung đoàn này lại có nhiều người như vậy? Bởi vì Vương Trung mang đến lý niệm hoàn toàn mới, nhét vào bên trong rất nhiều hỏa lực yểm trợ.

Mỗi đại đội dưới trướng trung đoàn này, được trang bị 4 khẩu súng cối 82mm, sau đó còn có 8 chiếc xe thiết giáp M3 Half-track, 4 chiếc xe M6 Fargo.

Bốn khẩu súng cối 82mm, ở một số sư đoàn bộ binh trang bị kém đã là hỏa lực cấp tiểu đoàn. Mà tám chiếc M3 Half-track đều được trang bị súng máy hạng nặng M2 Browning, một đại đội có 8 khẩu súng máy hạng nặng, những sư đoàn khác lấy đâu ra trang bị xa xỉ như vậy.

Càng đừng nói đến pháo 37mm trên xe M6 Fargo.

Thật ra Vương Trung muốn M8 Greyhound và M8 Howitzer Motor Carriage (hai loại xe này không cùng một khung gâm), nhưng bây giờ còn chưa có, hắn chỉ có thể dùng M6 Fargo trang bị pháo 37mm để thay thế.

Tất cả những chiếc xe này đều phải có người điều khiển, súng cối cũng cần người nạp đạn, kết quả là mỗi đại đội đều lớn hơn đại đội bộ binh bình thường rất nhiều, hoàn toàn là đại đội tăng cường.

Đến cấp tiểu đoàn, Vương Trung càng thêm táo bạo.

Căn cứ vào báo cáo từ tiên tuyến, khi tác chiến thực tế, quân đội Prosen cũng sẽ đem pháo binh sư đoàn hạ cấp cho trung đoàn bộ binh, lúc này tiểu đoàn bộ binh quân Prosen trên hướng tấn công chủ yếu sẽ nhận được sự yểm trợ của hơn 12 khẩu pháo bộ binh, thậm chí là lựu pháo.

Vương Trung trực tiếp đem loại yểm trợ này chuyển xuống trở thành thông lệ.

Đương nhiên, hắn còn chưa điên cuồng đến mức trang bị lựu pháo cho tiểu đoàn bộ binh, vậy thì quá đáng, cũng không cần thiết.

Pháo bộ binh và lựu pháo khác nhau ở chỗ nòng pháo, nòng pháo bộ binh rất ngắn, thành pháo tương đối mỏng, dù sao đại đa số trường hợp đều là yểm trợ gần, không cần bắn quá xa, đạn pháo không cần quá nhiều thuốc phóng, tự nhiên cũng không có áp lực lớn như vậy.

Lựu pháo vì đạt được tầm bắn trên 15km, nòng pháo vừa dài vừa dày, để cân bằng nòng pháo nặng như vậy, đồng thời khi bắn cũng không đến mức bị khói lửa bắn ra thổi ngã trên mặt đất, lựu pháo bình thường đều có bệ đỡ rất nặng.

Cho nên cho dù cỡ nòng giống nhau, pháo bộ binh cũng nhẹ hơn lựu pháo rất nhiều, cơ động càng tiện lợi, có thể theo

kịp trung đoàn bộ binh. Giống như pháo bộ binh 76,2mm của quân đội Ant, kỳ thật dùng khung pháo không khác gì pháo chống tăng 45mm, khi thiếu người thì hai người cũng có thể thao tác.

Quân đội Ant biên chế trung đội pháo rất nhỏ, bình thường một trung đội có hai tiểu đội, mỗi tiểu đội hai khẩu pháo, mà trung đội pháo Vương Trung thành lập có bốn khẩu pháo, một trung đội pháo có 12 khẩu pháo, gần ba trăm người.

Hắn nhét những thứ này vào trong tiểu đoàn bộ binh, hậu cần phỏng chừng muốn chửi ầm lên rồi.

Nhưng hắn vẫn làm như vậy.

Chủ yếu là bởi vì lúc mới tham chiến ở Cao điểm Peniye, pháo binh của quân đội Ant không theo kịp, chỉ có súng cối trên xe tải là theo kịp, cho nên mới có thể đánh trả, sau đó ở Loktev, trọng pháo của quân địch đã khiến hắn chịu đủ đau khổ.

Có trải nghiệm như vậy, Vương Trung mới trở nên điên cuồng như vậy.

Đã có thể dùng pháo binh oanh tạc quân địch, vì sao còn phải cận chiến? Bộ binh chính là phụ trách mở rộng tâm nhìn cho pháo binh mài

Những khẩu pháo này đều cần người thao tác, cho nên biên chế tiểu đoàn bộ binh dưới trướng Vương Trung lớn đến mức đáng sợ, tính số lượng thì bộ binh và pháo binh chênh lệch gần 2 lần.

Mà ở cấp trung đoàn bộ binh này, Vương Trung lại trang bị cho trung đoàn một tiểu đoàn pháo tự hành M3 Howitzer Motor Carriage trang bị pháo 75mm.

Càng đừng nói còn có xe bọc thép, xăng dầu, hậu cần, linh tinh các thứ, một trung đoàn có gần bảy ngàn binh sĩ.

Sư đoàn chỉ có thể có hạn chế số lượng trung đoàn như vậy, nếu không hậu cần sẽ không kham nổi.

Đây không phải là chơi game Hearts of Iron, nếu số lượng bộ binh quá ít, sẽ ảnh hưởng đến tổ chức tác chiến, trong thực chiến bộ binh chịu tổn thất đến mức nào mới sụp đổ, tất cả đều dựa vào ý chí chiến đấu.

Vương Trung tự tin ý chí chiến đấu của bộ binh mình đủ mạnh, cũng tin tưởng giáo dục bổ túc văn hóa kéo dài hơn nửa năm, có thể nâng cao tính tích cực chủ quan của bộ đội, cho dù bị đánh tan thành từng nhóm nhỏ cũng có thể duy trì sức chiến đấu.

Vậy lựa chọn tiếp theo rất đơn giản, cho bộ binh đủ loại đơn vị yểm trợ, sau đó dàn trải binh lực ra. Trong trận chiến ở Olaci, hai ngày đầu tiên, kỳ thật trận địa của hắn chỉ có hai tiểu đoàn bộ binh, chính là dựa vào hỏa lực yểm trợ mà chống đỡ được công kích của quân địch. Những bộ đội còn lại là đội dự bị, chuẩn bị khi nguy cấp sẽ được đưa vào chiến đấu, kết quả căn bản không dùng tới, toàn bộ quân địch đều bị hỏa lực yểm trợ tiêu diệt.

Cho nên Vương Trung đưa ra một kết luận, chỉ cần hỏa lực yểm trợ đủ mạnh, một tiểu đoàn có ý chí chiến đấu kiên định, hoàn toàn có thể phòng thủ khu vực của một trung đoàn.

Hơn nữa, dàn trải binh lực ra có lợi ích rất rõ ràng —— năng lực chịu đựng pháo kích được tăng cường rất nhiều.

Đương nhiên, ý nghĩ này của Vương Trung muốn thực hiện được, can một tuyến bộ binh có đầy đủ bộ đàm, ít nhất phải trang bị đến cấp đại đội.

Số lượng bộ đàm được trang bị trong trung đoàn của Vương Trung, nhiều hơn so với một sư đoàn khác, bởi vì sư đoàn bộ binh bình thường của quân đội Ant, ngay cả sở chỉ

huy tiểu đoàn cũng không có bộ đàm, chỉ có thể kéo dây điện thoại.

Liên Hiệp Vương Quốc viện trợ bộ đàm, phần lớn đều bị Tập đoàn quân cơ động số 1 lấy mất, kết quả khiến các bộ đội khác cũng cho rằng bộ đàm là thứ tốt, đều muốn có —— tuy rằng tôi không biết vì sao nó lại tốt như vậy, nhưng thứ Aleksei Konstantinovich Rokossovsky muốn khẳng định là thứ tốt.

Đương nhiên các bộ đội khác không có nhiều hỏa lực yểm trợ như Tập đoàn quân cơ động số 1, cho nên bộ đàm cũng không có tác dụng lớn như vậy.

Về phần trung đoàn pháo binh thuộc sư đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 1, vậy càng thêm khủng bố.

Trung đoàn pháo binh của một sư đoàn bộ binh bình thường của quân đội Ant, cùng lắm là 12 khẩu 152mm, 24 khẩu 122mm, tổng cộng 36 khẩu pháo, gần hai ngàn người.

Trung đoàn pháo binh của sư đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 1 này có 36 khẩu 152mm, 24 khẩu 122mm, tổng cộng 60 khẩu trọng pháo, gân bốn ngàn người phục vụ.

Đây thực ra là một con số rất khủng bố, có thể có người đọc nhiều sách báo lá cải sẽ cảm thấy số pháo này chẳng là gì cả, bọn họ thậm chí còn nói trung đoàn pháo binh của một sư đoàn Mỹ có 50 khẩu trọng pháo! Hoặc là một sư đoàn Đức Quốc Xã có 48 khẩu trọng pháo!

Nhưng thật ra, pháo binh sư đoàn của quân đội Mỹ là ba tiểu đoàn pháo 105mm cộng thêm một tiểu đoàn pháo 155mm, tuy rằng 105mm và 155mm đều được phân loại là trọng pháo sư đoàn, nhưng mà phân loại này chủ yếu là vì pháo 105mm nòng dài rất nặng, cần xe kéo cỡ lớn, cho nên đều đặt ở sư đoàn để tiện bảo đảm hậu cần.

Sư đoàn bộ binh số 1 Mỹ chỉ có 12 khẩu pháo 155mm.

Quân đội Đức Quốc Xã cũng vậy, pháo hạng nặng 150mm sFH 18 của một sư đoàn chỉ có 12 khẩu, còn lại đều là pháo 105mm. Khác biệt của quân đội Đức Quốc Xã là họ có pháo bộ binh hạng nặng 150mm.

So sánh một chút sẽ thấy, hỏa lực của sư đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 1 có 36 khẩu 152mm và 24 khẩu 122mm quả thực rất khủng bố.

Tiểu đoàn pháo chống tăng của sư đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 1, ngoài 36 khẩu pháo chống tăng 57mm ra, còn có khoảng 30 chiếc pháo tự hành chống tăng ZiS-3, khác biệt một trời một vực với tiểu đoàn pháo chống tăng 12 khẩu của sư đoàn bộ binh bình thường.

Còn có pháo cao xạ, tiểu đoàn pháo cao xạ của quân đội Ant bình thường chỉ có 16 khẩu pháo cao xạ 37mm, tiểu đoàn của Vương Trung có tới 36 khẩu pháo cao xạ 37mm, còn được tăng cường 8 chiếc xe pháo tự hành phòng không Crusader AA Mk. I.

Tóm lại, đừng nhìn sư đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 1 chỉ có một trung đoàn bộ binh, một trung đoàn pháo binh, một trung đoàn xe cơ giới, còn lại đều là "tiểu đoàn", kỳ thật nó có hơn 100 chiếc xe tăng, pháo tu hành, tương đương với hai lữ đoàn xe tăng.

Nó có hơn 70 khẩu pháo cỡ nòng trung bình 75mm, 60 khẩu pháo cỡ nòng lớn từ 122 mm trở lên.

Nó có tổng cộng 66 khẩu pháo chống tăng 57mm (bao gồm cả pháo tự hành và pháo kéo).

Nó có hơn 100 khẩu súng máy hạng nặng, hơn 200 khẩu súng máy hạng nhẹ, tổng cộng hơn 1100 chiếc xe tải, xe thiết giáp và xe kéo pháo.

Kinh khủng nhất chính là khả năng bảo đảm hậu cần của sư đoàn này, nó được trang bị hai tiểu đoàn sửa chữa, hai đại đội cứu hộ (chia cho mỗi đại đội xe tăng và đại đội pháo chống tăng), mỗi ngày có thể sửa chữa 12 chiếc xe tăng bị hư hỏng trung bình.

Để so sánh, khả năng sửa chữa của Tập đoàn quân xung kích số 1 của Liên Xô, mỗi ngày chỉ có thể sửa chữa 20 chiếc xe tăng bị hư hỏng trung bình —— đúng vậy, một tập đoàn quân chỉ có thể làm được như vậy.

Bỏ vào nhiều thứ như vậy, sư đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 1 trở thành sư đoàn nhà giàu có tổng quân số hơn hai vạn người, sau đó đám người mù chữ ở Yekaterinburg nhìn vào một đống "tiểu đoàn" trong biên chế, nói cái gì khẳng định là ăn bớt quân lương.

Có thể là nghĩ đến những điều này, Vasili thở dài: "Thật sự là không có cách nào giải thích với những người ngoài ngành. Mau chốt là, nếu nói với bọn họ không thể nhìn vào phiên hiệu mà phán đoán, phải tính số lượng xe tăng, số lượng pháo, bọn họ liền nằm lăn ra đất ăn vạ, kêu gào 'không nghe không nghe, ngươi ăn bớt quân lương.

Vương Trung nhún vai: "Sm biết như vậy tôi đã đổi tiểu đoàn xe tăng và tiểu đoàn pháo chống tăng thành trung đoàn, như vậy vừa nhìn thấy một sư đoàn có một trung đoàn bộ binh, một trung đoàn xe tăng, một trung đoàn pháo chống tăng, những kẻ non kém ở Yekaterinburg sẽ cảm thấy một sư đoàn có ba trung đoàn, rất hợp lý."

Vasili cười ha ha.

Vương Trung: "Đương nhiên, bản thân tôi cũng thỉnh thoảng cảm thấy, số lượng bộ binh có thể quá ít… Nhưng với biên chế khoa trương như hiện nay, hậu cần đã kêu trời rồi."

Dù sao đơn vị yểm trợ đều là những con quỷ hút máu hậu cần, nếu nhét thêm ba trung đoàn bộ binh vào trong biên chế tập đoàn quân, nói không chừng sẽ trở thành cọng rơm đè chết lạc đà.

Hiện tại Vương Trung còn lo lắng, với số lượng pháo 75mm, 122mm và 152mm của tập đoàn quân mình như vậy, khi đánh nhau liệu có đủ đạn dược hay không, đánh tới đánh lui có khi lại hết đạn.

Vasili: "Ôi chao, ở Loktev, chẳng phải đám học viên trường pháo binh chúng ta vẫn bị cậu sai khiến như bộ binh đó sao, chẳng phải bọn họ đều biểu hiện rất tốt sao! Bộ binh cũng không phải binh chủng chuyên nghiệp gì, ai cầm súng trường nằm rạp trên mặt đất bắn, vậy hắn chính là bộ binh."

Vương Trung tiếp lời: "Anh nói đúng, đám nạp đạn viên của trung đoàn pháo binh kia, cũng chẳng phải đều là lính trơn sao. Nói không chừng bởi vì ở trong bộ đội pháo binh nên sống lâu hơn, khi chiến đấu còn đáng tin cậy hơn tân binh mới được gọi đến."

Lúc này điện thoại trong phòng lại vang lên, Vương Trung cầm ống nghe lên: "Tôi là Rokossovsky." Giọng nói của Đại tướng Tuganev truyền đến từ trong ống nghe: "Rokossovsky chắc cậu cũng đã biết Tập đoàn quân Sukhaya Verevka đang cầu cứu rồi chứ? Tôi đã nói với bộ phận hậu cần, cố gắng nhanh chóng điều động xe lửa, đưa tập đoàn quân của cậu đến bờ đông Sukhaya Verevka, trước mắt vẫn còn khá an toàn là Yalgava.

Vương Trung: "Tôi đã ra lệnh thành lập một đội tiên phong, do tôi tự mình dẫn đầu, hôm nay có thể lên đường xuất phát."

"Rất tốt, rất tốt." Đại tướng Tuganev dừng một chút: "Tôi rất mong chờ biểu hiện của quân đội mới của cậu, dù sao

chúng ta đã đầu tư rất nhiều tài nguyên vào tập đoàn quân của cậu.”

Vương Trung gật đầu: “Tôi sẽ cố gắng hết sức.”

“Vậy thì, chúc cậu may mắn.”

Bên kia cúp điện thoại, Vương Trung buông ống nghe xuống, nhìn về phía Vasili: “Tôi cảm thấy, vẫn nên bố trí một đơn vị bộ binh thuần túy ở trạm hậu cần của tập đoàn quân, chỉ là bộ binh thôi, chỉ cần cung cấp lương thực là được, hơn nữa lại ở ngay bên cạnh trạm hậu cần, tuyến đường vận chuyển ngắn, sẽ không gây áp lực quá lớn cho hậu cần.”

Vasili: “Tôi nhớ hình như người Melania lại đưa tới bốn tiểu đoàn bộ binh, chỉ có trang bị cơ bản, hay là chúng ta tổ chức bọn họ thành một lữ đoàn bộ binh độc lập?”

Vương Trung: “Được, để Pavlov đi làm việc này. Nhân lúc vận chuyển quân chủ lực của chúng ta về phía trước, tranh thủ hoàn thành việc biên chế lữ đoàn này, sau đó đưa bọn họ tới.”

Vasili đồng tình lâm bâm: “Pavlov đáng thương.”

(Hết chương)

Chương 143: Nã Vào Nơi Địch Đóng Quần

Chương 163: Cáo biệt những người phụ nữ

Chương 163: Cáo biệt những người phụ nữ

Vương Trung lại gọi điện thoại cho Pavlov, nói cho hắn biết chuyện đem bốn tiểu đoàn người Melania biên chế thành lữ đoàn bộ binh dự bị.

Pavlov: "Tôi còn đang phải lập kế hoạch vận chuyển cho toàn bộ tập đoàn quân, anh còn muốn giao thêm việc cho tôi?"

Vương Trung: "Bây giờ anh có rất nhiều thư ký đấy, toàn bộ đều là những ông lão thư ký cấp tát Tôi cảm thấy anh vẫn còn rất nhiều tiềm lực."

Pavlov trầm mặc vài giây, hỏi: "Đúng rồi, anh muốn tự mình dẫn đầu đội tiên phong phải không? Tôi và ban tham mưu tập đoàn quân nhất định sẽ đi cùng với nhóm quân cuối cùng, anh định để ai làm tham mưu cho anh?"

Vương Trung: "Điêu một số người từ ban tham mưu của sư đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 1, thành lập ban tham mưu cho đội tiên phong, để Tham mưu trưởng Aleksandr Aleksandrovich của Yegorov tạm thời đảm nhiệm chức Tham mưu trưởng đội tiên phong."

"Hiểu rồi. Aleksandr Aleksandrovich có năng lực, cho hắn đến chiến trường tôi luyện một chút cũng tốt." Pavlov đồng ý: "Còn nhiệm vụ gì nữa không, đồng chí Tư lệnh Trung tướng."

Vương Trung: “Hết rồi. À đúng, Yegorov chắc chắn muốn tham gia đội tiên phong, cản hắn lại, cứ nói là tôi muốn hắn ở lại, để hắn cùng các đơn vị khác trong sư đoàn đi sau, dù sao sư đoàn không thể không có sư trưởng, để cho cha xứ đi cùng đội tiên phong.”

“Yên tâm, giao cho tôi. Chỉ có tôi mới khuyên được Yegorov.” Pavlov nói.

Dù sao hắn vốn là Tham mưu trưởng của Yegorov, một đường đi theo Vương Trung được đề bạt lên.

Vương Trung: “Giao cho anh đấy.”

Hắn cúp điện thoại, vừa định nói chuyện với Vasili thì chuông điện thoại lại vang lên.

Vasili: “Tôi cá là điện thoại của nữ hoàng.”

Vương Trung trừng mắt nhìn hắn, cầm lấy ống nghe: “Tôi là Trung tướng Rokossovsky.”

Trong ống nghe truyền đến giọng nói của Olga: “Alyosha, tiền tuyến nguy cấp rồi!”

Luôn cảm thấy nữ hoàng bệ hạ rất hưng phấn.

Olga: “Alyosha, quân đội của anh rốt cuộc cũng được ra chiến trường rồi!”

Vương Trung thở dài: “Nữ hoàng bệ hạ, phòng tuyến của quân ta đã bị chọc thủng, cô không nên hưng phấn như vậy.”

“Tôi cũng không dám hưng phấn trước mặt người khác, chỉ dám hưng phấn trước mặt anh thôi.” Olga làm nũng nói.

Vương Trung: “Bây giờ mỗi phút mỗi giây trên đường dây điện thoại của tôi đều rất quý giá, không biết bao nhiêu người đang chờ gọi điện thoại vào, đừng chiếm dụng đường dây của tôi.”

Hắn nói xong định cúp điện thoại, kết quả Olga hỏi: ‘Hôm nay anh xuất phát sao?”

Vương Trung: “Đúng vậy, tôi sẽ cùng đoàn tàu đầu tiên xuất phát, đến đó tìm hiểu tình hình chiến trường trước.”

Olga bên kia trầm mặc vài giây, nhỏ giọng hỏi: “Tôi có thể đến nhà ga tiễn anh không?” Phản ứng đầu tiên của Vương Trung là từ chối, nhưng trong lòng lại không nỡ: “Nữ hoàng bệ hạ, cô là đến để tiễn các binh sĩ, tôi chỉ là một trong số đó mà thôi.”

“Được rồi! Tôi hiểu rồi!”

“Cô không hiểu, phải đặt tâm tư lên người các binh sĩ, không nên đối xử đặc biệt với tôi! Đây mới là một nữ hoàng chân chính!”

“Nhưng tôi vẫn là em gái của anh mà, em gái lo lắng cho anh trai thì có gì sai?”

Vương Trung nhất thời nghẹn lời, dù sao Olga là em gái là do chính miệng hắn nói ra, im lặng hai giây hắn mới nói: “Nhưng cô vẫn là nữ hoàng, phải phân biệt rõ ràng.”

Nói xong Vương Trung trực tiếp cúp điện thoại, không cho Olga cơ hội phản bác.

Vasili bày ra vẻ mặt xem kịch vui: “Anh… cúp điện thoại của nữ hoàng, nếu tôi mà nói ra ngoài thì đêm nay anh sẽ trở thành hoàng đế mất.”

Vương Trung trừng mắt nhìn Vasili: “Mẹ kiếp, nói như thể anh không phải là người lắm lời vậy! Những lời đồn về tôi ở Yekaterinburg, một nửa là do anh bịa ra để tán gái!”

Vasili: “Không phải tôi không tán được sao!”

“Dùng danh tiếng của tôi, mà anh còn không tán tỉnh được, anh còn rất tự hào phải không? Chờ chút, tại sao anh lại không

tán được? Bây giờ hẳn là rất nhiều cô gái vì danh hiệu "Phó quan của Rokossovsky" mà tiếp cận anh chứ?" Vương Trung kinh ngạc hỏi.

Vasili nhún vai: "Chính là vì bọn họ muốn tiếp cận danh hiệu này nên tôi mới tránh xa bọn họ. Tôi hy vọng người con gái ấy thích con người thật của tôi."

Vương Trung muốn nói lại thôi, cuối cùng vỗ v6 bả vai Vasili.

Lúc này điện thoại lại vang lên.

Vương Trung cầm lên, quả nhiên nghe thấy tiếng Lyudmila: "Em nghe nói anh sắp lên đường?"

"Ừ, chờ anh trở về." Vương Trung nói.

Lyudmila thở dài: "Luc đầu em hy vọng con có thể nhìn thấy ba nó trước. Nhưng… Đây chính là số mệnh của những đứa trẻ được sinh ra trong chiến tranh."

"Đừng nói như thể anh sắp hy sinh vậy." Vương Trung nói đùa.

"Xin lỗi. Ý của em là…"

"Anh biết, anh chỉ nói đùa thôi. Căn cứ theo kinh nghiệm trước kia, chúng ta ở tiền tuyến sẽ chiến đấu một đến hai tháng, sau đó sẽ rút về tuyến sau nghỉ ngơi."

Trên thực tế, Vương Trung nói nhiều hơn so với thực tế, kỳ thật trận đánh kéo dài nhất năm ngoái là trận Shostka, cũng chỉ hơn một tháng, còn lại đều là những trận đánh ác liệt kéo dài vài ngày, tổn thất một nửa quân số và trang bị kỹ thuật.

Chiến tranh hiện đại chính là được tạo thành từ vô số lần nghỉ ngơi và những cuộc chạm trán ngắn ngủi nhưng vô cùng ác liệt, Vương Trung đã hiểu rõ điều này.

Trên thực tế, điều này được thể hiện rất rõ trong game Hearts of Iron: Sư đoàn bị mất hết điểm tổ chức sẽ dừng lại để hồi phục, chỉ là nửa tháng trong Hearts of Iron trôi qua rất nhanh, mọi người đều không nhận ra những sư đoàn bị mất hết điểm tổ chức kia đã nghỉ ngơi hơn mười lăm ngày.

Đương nhiên, không thể nào coi trò chơi là thật được. "Khi nào nghỉ ngơi, anh sẽ về thăm hai mẹ con."

"Vâng." Lyudmila nhẹ giọng nói: "Vậy hôm nay mấy giờ xe lửa khởi hành? Anh sẽ đi cùng chuyến đầu tiên sao?"

Vương Trung: "Thời gian khởi hành cụ thể vẫn chưa rõ. Nhưng anh sẽ lên đường trong hôm nay, phải đến chiến trường tìm hiểu địa hình trước."

Hắn lặp lại những lời vừa nói với Olga, cảm thấy có chút kỳ quái.

Nói xong, Vương Trung nói: "Nói với Nelly, bảo cô ấy thu dọn hành lý, lập tức đến sở chỉ huy tập đoàn quân, đi cùng chuyến đầu tiên."

"Chuyện này anh không cần lo lắng, lúc Đại tướng Tuganev gọi điện thoại tới, Nelly đang uống trà với em, sau đó cô ấy nghe được cuộc trò chuyện của chúng ta, đoán được chuyện gì đang xảy ra, lập tức buông tách trà xuống rồi đi, thậm chí còn không chào hỏi em một tiếng.

"Có lẽ cô ấy đã mong chờ từ rất lâu, muốn được cùng anh ra chiến trường."

Vương Trung: "Ra là vậy. Lần này ra tiền tuyến, không có em bên cạnh, anh có thể ôm tấm thép của Nelly thay thế không?"

"Đừng gây thêm phiền phức cho Nelly nha." Lyudmila dặn dò,'Cô ấy chỉ cần khó chịu, anh không được làm. Còn có cái từ thép này đừng nói trước mặt Nelly.'

Vương Trung: “Hiểu rồi hiểu rồi. Vậy cứ như vậy đi.”

Hắn vừa định cúp điện thoại, Lyudmila đột nhiên hỏi: “Olga đã gọi điện thoại rôi?”

“Bà xã sáng suốt!” Vương Trung vội vàng nói: “Quả thật em gái nuôi của anh đã gọi điện thoại rồi.”

“Cô ấy sẽ đi tiên anh chứ? Xem ra anh cũng phải đến nhà ga rồi, biết thời gian xuất phát lập tức báo cho em biết nhé, được không, anh yêu?”

“Được.” Vương Trung thành thật trả lời.

4 giờ chiều ngày 10 tháng 7, trạm phía đông Yekaterinburg - đây là trạm xe lửa quân dụng chuyên dụng của Yekaterinburg, bên cạnh là căn cứ huấn luyện tân binh, vô số tân binh ngồi xe bọc thép từ nơi này lao ra tiền tuyến.

Gần như mỗi ngày, dàn nhạc quân đội thường trực ở trạm phía đông đều diễn tấu “Từ biệt phụ nữ Ant”.

Hôm nay cũng như thế.

Vương Trung bước lên sân ga, thấy Pavlov liền hỏi: “Xe thứ nhất anh chất những gì?”

Pavlov: “Anh, bộ máy tham mưu của anh, ngựa của anh, còn có các loại đồ vật thuận tiện cho anh điều tra trước, cùng với Grigory quân sĩ trưởng suất lĩnh một trung đội cảnh vệ, cuối cùng còn có đội ngũ văn thư phụ trách sắp xếp phối hợp ăn, mặc, ở, đi lại của cả tập đoàn quân - do văn thư cấp sáu của tôi dẫn đầu.”

Vương Trung nhìn sang Grigory cùng ở trên sân ga, phát hiện khẩu súng tiểu liên Prosen mà hắn thu được đã được thay bằng Tokarev cải tiến phiên bản nòng súng dày. [Lưu ý: Ở chỗ này tôi thật sự không hiểu tác giả muốn nói đến cây súng gì? Vì dịch ra là Tokarev cải tiến, hoặc máy cắt ren, không thể áp

dụng vào một trường hợp nào, cây súng này lại gần giống AK, nhưng cách đọc tên lại khác nên vẫn khônh thể gọi là AK, nhưng vì là cải tiến từ Tokarev nên tôi sẽ gọi là "Tokarev cải tiến". Các bạn có góp ý gì vê tên cho cây súng này xin hãy góp ý. | Thế là Vương Trung hỏi: "Quân sĩ trưởng, súng này dùng tốt không?"

Grigory: "Tuyệt lắm, đây là vũ khí tốt nhất tôi từng dùng, khuyết điểm duy nhất là nòng súng khá phức tạp, lúc lau phải dùng dụng cụ chuyên môn."

Xem ra khẩu súng này rất được quân sĩ trưởng ưa thích. Nhìn cảnh vệ chiến sĩ bên cạnh hắn, cơ bản tất cả đều là Tokarev cải tiến, Vương Trung đã bắt đầu chờ mong cảnh tượng kẻ địch bị thứ đồ chơi này đánh cho tơi tả.

Lúc này Grigory nói: "Nhưng mà loại đạn này uy lực có thể không được tốt lắm, dù sao sơ tốc chậm, cá nhân tôi thấy nên tăng đường kính lên một chút, làm thành cỡ nòng của Tomson bên Hợp Chủng Quốc""

Đạn của Tomson là đạn . 45ACP, đổi sang đơn vị mm là 11. 43 mm, 11. 43x39 (số phía sau là chiều dài viên đạn), mẹ kiếp, thế thì thành súng bắn bi rồi!

Tokarev cải tiến thực sự dùng đạn dược cỡ nòng lớn cũng là vì lo lắng uy lực không đủ, xuyên giáp kém, kết quả, không biết xuyên giáp có tăng lên hay không, nhưng mà sức sát thương của viên đạn đối với con người thật khiến người ta phải kinh ngạc.

Thử nghĩ xem anh bị một viên bi nặng bay với tốc độ cận âm bắn trúng, nó chui vào trong cơ thể anh lăn lộn, thì anh nhất định bị thương rất nặng.

Đối với đề nghị sử dụng của Grigory, Vương Trung nói: "Tôi sẽ phản hồi lại cho nhà thiết kế. Nhưng sản xuất loại đạn

9 mm dài hơn liên quan đến rất nhiều vấn đề.”

Rút ngắn viên đạn súng trường tiêu chuẩn 7,62 mm, chỉ cần cải tiến dây chuyên sản xuất hiện có một chút, nhưng mà để làm cho viên đạn súng ngắn vốn đã ngắn lại dài ra, vậy thì mất công rồi.

Grigory gật đầu.

Đúng lúc này, vợ hắn - Aksinya xuất hiện: “Grishkal”

Aksinya lao vào vòng tay Grigory, vùi đầu vào ngực hắn.

Các chiến sĩ trung đội cảnh vệ bắt đầu ồn ào.

Vương Trung cũng hùa theo trêu chọc: “Tôi cũng phải ghen tị với anh rồi, Grishkal”

Cả trung đội cảnh vệ đồng loạt nhìn về phía Vương Trung, đồng thanh phát ra tiếng huýt sáo.

Dù sao Lyudmila so với Aksinya còn xinh đẹp hơn.

Rồi tất cả lính cảnh vệ đồng thời im bặt, mặt nghiêm lại.

Vương Trung nhận ra điều gì đó, quay đầu nhìn về hướng bọn họ đang nhìn.

Lyudmila: “Anh ghen tị với hắn cái gì, Alyosha, nói thử xem nào?”

Vương Trung: “Bây giờ anh không ghen tị nữa.”

Nói xong hắn tiến lên một bước, ôm vợ.

Đúng lúc này, dàn nhạc quân đội đột nhiên ngừng bản “Từ biệt phụ nữ Ant”, bắt đầu tấu bài “Bài ca ngợi Sa hoàng.

Rõ ràng, Olga cũng đến rồi.

Vương Trung nắm tay vợ, nhìn về phía lối vào nhà ga, sau đó liền thấy đội nghi trượng của Olga tiến vào. Olga mặc một

bộ lễ phục mùa hè hoàn toàn mới, đeo dải lụa màu xanh, đội vương miện, tay cầm quyền trượng, bước lên sân ga.

Vương Trung buông tay Lyudmila ra, hành lễ với Sa hoàng.

Olga nhìn về phía ban nhạc: "Tiếp tục tấu bản Tu biệt phụ nữ Ant'"

Ban nhạc lập tức đổi bài, còn Olga thì ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, bước về phía Vương Trung và Lyudmila.

"Tướng quân của ta,' cô ấy nói,'Chúc anh thắng lợi."

Vương Trung cũng đáp lại bằng giọng điệu công việc: "Cảm ơn. Tôi sẽ làm hết trách nhiệm, đánh cho quân Prosen tan tác."

Olga mỉm cười: "Nghe anh nói cứ như thể đánh quân Prosen là trách nhiệm của anh vậy."

Vương Trung: "Vốn dĩ là vậy mà."

Lúc này, Vương Trung không để ý, các chiến sĩ trung đội cảnh vệ và Grigory đều lặng lẽ lên tàu.

Pavlov đi tới, trước tiên hành lễ với Sa hoàng, đợi sau khi được nữ hoàng gật đầu mới quay sang báo cáo với Vương Trung: "Toa đầu tiên đã chất hàng xong, tướng quân, mời anh lên tàu."

"Được." Vương Trung nói xong lại ôm Lyudmila lần nữa, hôn nhẹ lên môi cô.

Nhưng Lyudmila lại rất chủ động, cô ôm chầm lấy cổ Vương Trung, diễn lại màn hôn kiểu Brezhnev.

Nụ hôn dài kết thúc, Lyudmila nhẹ nhàng đẩy Vương Trung ra, lùi lại một bước, kéo dài khoảng cách: "Cẩn thận trên chiến trường nhé."

Vương Trung gật đầu: “Em cũng chú ý giữ gìn sức khỏe.”

Hắn luôn cảm thấy như còn thiếu thiếu gì đó, nghĩ mãi mới bổ sung một câu: ‘Uống nhiều nước ấm.”

Không còn cách nào khác, hết từ rồi.

Olga ho khan một tiếng.

Vương Trung quay sang nữ hoàng, hành lễ theo đúng nghi thức cung đình, nói: “Be hạ, tôi xin đi.”

“Chúc anh thắng lợi.”

Nói xong Olga đưa tay ra.

Vương Trung không biết lúc này mà hôn tay có phù hợp với lễ nghi cung đình hay không, nhưng người ta đã đưa tay ra rồi, vậy thì hôn một cái vậy.

Hắn cúi người, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay Olga.

Sau đó, hắn buông tay ra, xoay người, bước lên toa xe chỉ huy của đoàn tàu, lại xoay người lần nữa, nhìn những cô gái trên sân ga.

Lúc này, Nelly đeo một cái ba lô to tướng khiến người ta liên tưởng đến NPC bán đồ trong game, mặc đồ hầu gái, đầu đội mũ thủy thủ, chen qua giữa hai người, chạy vọt tới bên cạnh đoàn tàu.

Vương Trung vội vàng túm lấy tay cô bé, kéo lên tàu.

Nelly đứng bên cạnh Vương Trung, nhìn về phía Lyudmila và Olga trên sân ga.

Vương Trung thầm nghĩ, mẹ kiếp, bố cục gì thế này? Trông cứ như kiểu tôi và mẹ loli bỏ đi, bỏ lại hai bà chị ngực khủng. Lúc này, đầu tàu kéo còi, toa xe rung lên một cái, sau đó bắt đầu chậm rãi lăn bánh.

Trong tiếng còi tàu, ban nhạc tiếp tục tấu bài “Lời tiễn biệt của người phụ nữ Ant

(Hết chương)

Phản hồi cuối cùng về vấn đề biên chế

2024-05-21 Tác giả: Bá tước Konstantin

Phản hồi cuối cùng về vấn đề biên chế

Chương này, thật ra phần lớn nội dung đều là đang mắng những tên mù quân sự chạy đến chương biên chế của tôi để bắt bẻ, đám mù quân sự đó căn bản không biết ngần ấy trang bị kỹ thuật thì cần bao nhiêu người để vận hành, không biết sư đoàn “đại gia” Vibranium này nó “xịn” cỡ nào.

Ban đầu tôi định viết một chương riêng để mắng, nhưng sau đó nghĩ lại, nói không chừng độc giả bình thường cũng chẳng biết sư đoàn “đại gia” Vibranium này và tập đoàn quân được tập hợp từ ba sư đoàn “đại gia” nó khủng khiếp ra sao, thế là viết luôn vào trong nội dung chính.

Sau đó thì sao, lại có người bắt đầu phun, nói cái gì mà tôi bố trí cho một sư đoàn những 60 khẩu pháo hạng nặng, hơn 200 khẩu cối và pháo binh, sẽ dẫn đến rất nhiều sư đoàn khác ở tiền tuyến không có pháo binh mà dùng. Lại còn có kẻ nói quân này chiếm mất 30% số pháo hạng nặng của Ant, rồi còn kêu gào là không cung ứng nổi hậu cần, …

Nào, cùng xem trong thực tế nó như thế nào.

Bên dưới là ảnh chụp trang sách “Gã khổng lồ trỗi dậy” của Glantz.

Chụp không được rõ lắm, tôi xin thuật lại cho các bạn: Tháng 7 năm 1942. lực lượng pháo binh dự bị của Bộ Tổng tư lệnh Ant có 323 trung đoàn pháo binh, 26 lữ đoàn pháo hạng nặng. Chúng ta không bàn đến những lữ đoàn pháo hạng nặng

được trang bị chủ yếu pháo 203 ly và 280 ly, chỉ riêng 323 trung đoàn pháo binh kia đều là pháo 122 ly hoặc 152 ly!

Bạn không nhìn nhầm đâu, 323 trung đoàn đấy!

Tất nhiên, 323 trung đoàn này, kỳ thực so với trước chiến tranh đã bị cắt giảm quân số, trước chiến tranh, một trung đoàn pháo binh dự bị có 48 khẩu lựu pháo 152 ly, nhưng đến năm 1942. 323 trung đoàn này thật ra đều là loại có biên chế nhỏ, mỗi trung đoàn chỉ có 20 khẩu pháo 122 ly hoặc 152 ly.

Tôi bố trí có 60 khẩu pháo là đã ít rôi đấy nhé!

Có thể sẽ có người nói đấy là trung đoàn pháo binh dự bị, lại không cần tiếp tế, tiền tuyến căn bản không có nhiều trung đoàn pháo binh như vậy, …

Ngu ngốc, pháo binh cấp sư đoàn của Ant vốn dĩ đã có 12 khẩu 122 ly rồi, pháo binh cấp tập đoàn quân thông thường là lữ đoàn pháo binh, 24 khẩu lựu pháo 152 ly + 24 khẩu pháo 122 ly, tổng cộng 48 khẩu.

Tôi chỉ là tăng cường một lữ đoàn pháo binh cấp tập đoàn quân thành pháo binh cấp sư đoàn mà thôi, vừa vặn 12 + 48 = 60 khẩu.

Tiện thể nói luôn, khi triển khai chiến dịch, Bộ Tổng tư lệnh của "Bố già" sẽ tăng cường pháo binh cho các tập đoàn quân phía dưới phụ trách thực hiện cụ thể, các bạn thực sự không có khái niệm gì về pháo binh của quân đội Liên Xô thời kỳ đó. Còn có kẻ dám nói một sư đoàn chiếm mất 10% hỏa lực pháo hạng nặng của toàn quân.

Trong truyện, tổn thất của Ant nhỏ hơn so với Liên Xô, năm đầu tiên, quân đội Ant bị tiêu diệt hơn 4 triệu quân, chỉ riêng số bị bắt làm tù binh đã hơn hai triệu. Trong truyện chỉ có 5 triệu thương vong, mà thương binh sau khi khỏi có thể quay lại quân ngũ. Những người này khi trở lại quân đội đều là

lính kỳ cựu được tôi luyện qua chiến trận, ý chí chiến đấu khác hẳn lính mới. Nói cách khác, Ant có ít nhất là hai triệu lính kỳ cựu nhiều hơn Liên Xô.

Hơn nữa, đơn vị rút lui và đơn vị tháo chạy là không giống nhau, trang bị kỹ thuật của đơn vị rút lui có thể bảo toàn được.

Để kiểm chứng xem có thể sử dụng loại biên chế này hay không, tôi đã đọc hai "siêu phẩm' của Glantz, một là "Ga khổng lồ đất sét", hai là "Ga khổng lồ trỗi dậy", hai quyển này đọc không "sướng" bằng sách chiến sử, bởi vì tôi thích xem sách chiến sử như tiểu thuyết, còn hai quyển này hoàn toàn là sách liệt kê tư liệu, đọc y như sách giáo khoa vậy.

Nhưng tôi vẫn đọc hết.

Hiện tại, số sách chiến sử và hồi ký liên quan đến mặt trận phía Đông mà tôi chưa kịp cất vào kho bao gôm:

Bên dưới là ba hàng sách, hơn nữa nhìn rõ ràng là đã khá cũ rồi, đều là những cuốn tôi đã đọc xong trước khi viết bộ truyện này, còn "Ga khổng lồ đất sét" và "Ga khổng lồ trỗi dậy" là hai cuốn tôi mới đọc xong để viết bộ này, còn "Cánh cổng địa ngục",;'Mặt trận sông Oder" và "Con đường đến Berlin" là những cuốn tôi đang định đọc.

Tôi ở đây còn có một lượng sách tương đương về chiến sử Thái Bình Dương và một lượng sách tương đương về chiến sử Thế chiến I, đều đã đọc xong hết rồi.

Ngoài ra, tôi còn theo dõi một số tài khoản nghiên cứu chiến sử tương đối uy tín như "Fenrir chiến sử', bài viết nào của họ tôi cũng đọc.

Quả thực, tôi chỉ là một người yêu thích, nhưng tôi là một người yêu thích đọc sách hơi nhiều một chút.

Muốn bắt bẻ tôi, ít nhất bạn phải đọc được một phần ba số sách kể trên chứ?

Sau này, nếu muốn bắt bẻ vấn đề quân sự trong truyện của tôi, bắt buộc phải chụp ảnh màn hình sách hoặc biểu đồ, đồng thời phải nói rõ là sách gì, do ai viết, trang bao nhiêu.

Làm như vậy, còn có một mục đích khác là để phân biệt đâu là "cao thủ" quân sự thực sự, tôi có kha khá bạn bè làm trong ngành quân đội cũng đang đọc bộ truyện này, bạn bè của họ có thể cũng đang đọc, những người này tôi không chắc là quen biết hết, cho nên phải tránh "ngộ thương".

Nếu thực sự am hiểu về quân sự, bạn có thể bắt bẻ, tôi hoan nghênh bạn bắt bẻ.

Nhưng bạn phải chứng minh được là mình thực sự am hiểu đã.

Ai không có ảnh chụp màn hình mà cứ thích bắt bẻ, ban nick 50 năm.

(Hết chương) Chương 164: Thành phố then chốt Yalgava

Nằm ở bờ đông sông Sukhaya Verevka, Yalgava là thành phố lớn cuối cùng ở cực đông của toàn bộ lưu vực sông Sukhaya Verevka, đi về phía đông nữa là thảo nguyên bát ngát, đến cả làng mạc cũng hiếm hoi.

Cả một vùng rộng lớn trải dài 300 km, tất cả đều là thảo nguyên. Ban đầu, Giáo hội có kế hoạch đào một con kênh nối liền sông Sukhaya Verevka Verevka với sông Valdai, nhưng trong quá trình nghiên cứu, người ta nhận thấy việc thi công trên thảo nguyên là cực kỳ khó khăn.

Vào thời điểm đó, Ant không có đủ khả năng để đảm bảo cho một dự án xây dựng quy mô lớn như vậy.

Vì thế, Giáo hội quyết định chuyên tâm phát triển trong vòng 20 năm, đợi đến khi Ant đã có thể sản xuất được 20. 000 xe tăng, đủ để trang bị cho 96 sư đoàn thiết giáp, Giáo hội mới lôi kế hoạch kênh đào đã bị bỏ xó từ lâu ra.

Tuy nhiên, kế hoạch kênh đào còn chưa kịp bước vào giai đoạn chuẩn bị thì chiến tranh đã nổ ra, Giáo hội buộc lòng phải gác lại kế hoạch này.

Cứ như vậy, Yalgava trở thành trung tâm giao thông và khu dân cư lớn cuối cùng ở rìa thảo nguyên, đồng thời cũng là trung tâm tiếp tế của Tập đoàn quân Sukhaya Verevka.

Một khi để mất Yalgava, Tập đoàn quân Sukhaya Verevka sẽ nhanh chóng rơi vào tình trạng cạn kiệt lương thực và đạn dược.

Vốn dĩ, các khu công nghiệp ở hai bên bờ sông Sukhaya Verevka có thể cung cấp đầy đủ đạn dược cho quân số lên đến hàng chục vạn người của Tập đoàn quân Sukhaya Verevka, nhưng từ năm ngoái, phần lớn các nhà máy đã được di dời về phía sau, hiện tại hai bên bờ chỉ còn lại những nhà xưởng trống rỗng.

Do đó, đạn dược chỉ có thể được vận chuyển bằng đường sắt.

Sáng sớm ngày 11 tháng 7, máy bay ném bom của Prosen đã oanh tạc nhà ga và bãi điều độ của Yalgava, hòng cắt đứt tuyến đường tiếp tế hậu cần của Tập đoàn quân Sukhaya Verevka.

Không quân thuộc Tập đoàn quân Sukhaya Verevka đã dũng cảm nghênh chiến, nhưng vẫn có vài quả bom lọt lưới, rơi xuống bãi điều độ, gây ra một trận hỏa hoạn lớn.

10 giờ sáng, đám cháy được khống chế.

Lúc này, ông trạm trưởng từ phòng điện báo đi ra, tìm gặp tổ trưởng tổ công nhân khuân vác: “Chuẩn bị đón tàu.”

Tổ trưởng ngơ ngác: “Chúng ta vẫn luôn túc trực để đón tàu mà, sáng nay đã tiếp nhận 12 đoàn tàu quân sự rồi, anh em

công nhân vẫn đang hăng say bốc dỡ hàng hóa, không bị ảnh hưởng gì bởi vụ hỏa hoạn."

"Chuyến này khác!" Vẻ mặt ông trạm trưởng lộ rõ vẻ căng thẳng: "Không giống đâu! Tôi vừa mới nhận được tin, trên chuyến tàu sắp tới là đội tiên phong của một tập đoàn quân mới!"

Nghe vậy, tổ trưởng mừng rỡ: "Vậy thì tốt quá, họ có thể tự mình bốc dỡ hàng hóa, tôi sẽ cho anh em công nhân nghỉ ngơi một chút, họ mệt lắm rồi."

"Không được!" Giọng ông trạm trưởng cao vút lên: "Không được! Anh có biết là ai sẽ đến trên chuyến tàu sắp tới không?" Tổ trưởng ngẫm nghĩ một lúc, rồi de dặt đoán: "Phải chăng là… Sa hoàng bệ hạ?"

"Gần đúng rồi! Là… Đại tướng Rokossovsky!"

Tổ trưởng ngẩn người: "Ha? Là Rokossovsky nào?"

Ông trạm trưởng trừng mắt: "Ngoài Rokossovsky đó ra thì còn Rokossovsky nào nữa? Bây giờ nhắc đến Rokossovsky thì chỉ có thể là Rokossovsky đó thôi!"

Tổ trưởng: "Vậy là… tin đồn hôm qua là thật sao? Tiền tuyến… thực sự sụp đổ rồi ư? Nếu không thì đã chẳng cần đến Rokossovsky đến cứu viện."

Ông trạm trưởng: "Anh đừng có bận tâm đến chuyện tiền tuyến nữa, bảo anh em công nhân tập trung tinh thần vào!"

"Chuyện này cứ để tôi lo, để tôi làm mẫu cho mà xem." Nói xong, tổ trưởng quay sang đám công nhân khuân vác đang nghỉ ngơi, hô lớn: "Mọi người ơi, lát nữa đoàn tàu của Đại tướng Rokossovsky sẽ vào gal"

Các công nhân đang túm tụm nói chuyện phiếm, nghe vậy đều đồng loạt quay đầu lại.

“Là Rokossovsky đã giết 41 tên tướng Prosen đó hả?”

“Chính hắn!”

“Nghe nói ông ấy một tay cầm cờ đỏ như máu, một tay cầm mã tấu chém nát 5 chiếc xe tăng Prosen?”

“Tao nghe nói là 7 chiếc!”

Tổ trưởng: “Phải phải, chính là Rokossovsky đó!”

Nghe vậy, các công nhân nhao nhao đứng dậy, không ai nghỉ ngơi nữa.

“Cuối cùng cũng có người có thể đánh được một trận rồi, hôm qua tôi cứ lo lắng mãi!”

“Đúng vậy, hôm qua suýt chút nữa tôi đã định đưa vợ con chạy trốn vào thảo nguyên! Quân Prosen chắc không đuổi theo vào thảo nguyên đâu nhỉ?”

Làng mạc trên thảo nguyên cực kỳ thưa thớt, hồi nội chiến, có một băng cướp là tàn dư của phái “Sùng Thánh” lẩn trốn trong đó, sau khi nội chiến kết thúc, quân đội đã nhiều lần tiến hành càn quét nhưng vẫn không thể tiêu diệt triệt để, bởi vì khu vực đó quá rộng lớn, dân cư lại thưa thớt, băng cướp với vài trăm khẩu súng lang thang khắp nơi, dựa vào săn bắn để sống qua ngày.

Sau đó, Giáo hội bắt đầu cung cấp xúc xích, trứng cá muối và rượu vang sủi cho các ngôi làng trên thảo nguyên, đồng thời thu mua thịt và sữa của người dân với giá cao. Những tên cướp vốn là người dân địa phương thấy gia đình mình sống sung túc như vậy, bèn bỏ băng cướp, quay về nhà.

Cứ như vậy, băng cướp ngày càng nhỏ, cuối cùng biến mất hẳn.

Người dân địa phương hầu như ai cũng từng nghe thế hệ trước kể ve câu chuyện này, vì vậy họ coi việc chạy trốn vào

thảo nguyên là một lựa chọn.

Tất nhiên, việc chạy trốn vào thảo nguyên có khả thi hay không lại là một chuyện khác.

“Dẹp đi mày, mày có biết săn bắn không đấy? Coi chừng chưa kịp đến nơi đã chết đói, thành mồi cho chó sói!”

“Trên thảo nguyên còn chó sói nữa hả?”

Trong lúc các công nhân đang xôn xao bàn tán, tổ trưởng quay sang nhìn ông trạm trưởng: “Thấy chưa, không cần phải lo lắng về tinh thần làm việc của anh em đâu, ai cũng muốn thể hiện trước mặt Đại tướng Rokossovsky. Nói gì thì nói chứ Giáo hội cũng đang tích cực tuyên truyền, muốn biến ông ấy thành Thánh nhân mà.” Lời này bi công nhân nghe được, lập tức có công nhân nói: “Đó không phải là Thánh Nhân sao? Nghe nói Rokossovsky tướng quân và binh lính ăn đồ vật giống nhau, lúc rút lui tặng con ngựa xinh đẹp của mình cho người bị thương cưỡi, những chuyện này đều là chuyện chỉ có trong câu chuyện của Thánh Nhân mới có thể xuất hiện!”

“Đúng vậy đúng vậy! Ông xem trong chuyện xưa của Suvorov cũng không có loại chuyện này, chỉ có câu chuyện của Thánh Andrews mới có!”

“Trong câu chuyện của Kutuff cũng không có! Kutufu chính là một lão gia quý tộc!”

Tổ trưởng: “Vậy lát nữa phải làm sao đối với vị hảo tiên sinh, đại thánh nhân này?”

“Vậy còn cần hỏi sao!”

“Xe của bọn họ ba mươi phút không dỡ xong coi như chúng ta chậm trết”

Tổ trưởng lại nhìn Trạm trưởng: “Nhìn, không cần lo lắng.”

Các công nhân tình cảm quần chúng sục sôi, các binh sĩ cảnh vệ của trạm xe cũng đều nghe được.

Liên đội trưởng trực ban hôm nay hỏi giáo sĩ: "Ông biết Rokossovsky sắp tới chưa?"

"Không biết, loại chuyện này làm sao có thể nói cho chúng ta biết trước, truyên đến bên Prosen thì phải làm sao bây giờ? Vậy hôm nay người bị nổ không phải là nhà máy điều hành, kẻ địch nhất định chờ nổ Rokossovsky." Giáo sĩ đáp.

Liên đội trưởng líu lưỡi: "Ông nói đúng, xác thực không thể sớm như vậy để lộ tin tức."

Lúc này, một người lính đứng gác bên cạnh nói: "Hôm qua, ở sân bay có một phi đội cường kích được trang bị máy bay chiến đấu của Hợp Chủng Quốc đến, kỳ lạ lắm. Máy bay chiến đấu đó mang bom còn nhiều hơn cả Il-2, hơn nữa động cơ đều là động cơ làm mát bằng không khí, tôi cũng không biết động cơ làm mát bằng không khí là gì, dù sao thì nhân viên mặt đất ở sân bay cũng chưa sửa chữa loại động cơ này bao giờ."

Liên đội trưởng: "Vậy những máy bay chiến đấu này tác chiến như thế nào? Tôi biết, máy bay mỗi ngày phải kiểm tra tu sửa một lần."

Người lính kia dùng giọng điệu kể chuyện ở quán rượu nói: "Ông không biết đâu! Phi đội cường kích đó cũng mang theo cả thợ máy mặt đất của họ đến, khoang hành khách của máy bay Hợp Chủng Quốc rộng rãi, có thể nhét thêm một người. Họ cứ nhét thêm người như vậy, những người còn lại thì đi máy bay chở khách đến."

Liên đội trưởng lắc đầu: "Ông nói vậy rõ ràng không đúng, điều thêm máy bay chở khách là được rồi?"

"Thật đó, nhân viên mặt đất ở sân bay nói…"

Lúc này giáo sĩ ho khan một tiếng, chen vào cuộc đối thoại: “Ivan, hôm qua ông đi uống rượu phải không? Trèo tường sau doanh trại ra ngoài đúng không?”

Sắc mặt người lính kia tái mét.

Giáo sĩ ôn hòa hỏi: “Những người đi cùng là ai?”

Người lính tên Ivan: “Đánh chết tôi cũng không nói.”

Giáo sĩ: ‘Ông cho rằng tôi không biết sao? Nhưng ông không nói ra bọn họ, trừng phạt của bọn họ sẽ do ông gánh chịu hết đấy.”

lvan dao động. Đúng lúc này, chuông điện vang lên, báo hiệu tàu sắp vào ga.

Nhân viên gác ghi đã kiểm tra xong tất cả ghi, tay cam đèn xanh đứng bên cạnh nhà ghi.

Tiếng còi tàu hỏa từ xa vọng lại.

Giáo sĩ tạm thời bỏ qua việc truy hỏi, quay đầu nhìn về hướng tiếng còi tàu hỏa giống như những người khác.

Đoàn tàu xuất hiện từ phía xa, dần dần tiến vào ga. Trước khi vào ga, đầu tàu bắt đầu phanh, bánh xe ma sát với đường ray tạo ra tia lửa bắn tung tóe.

Con tàu dần dần giảm tốc độ trượt vào ga: Đầu tiên là xe sửa chữa đường ray, tiếp theo là đầu máy, sau đó là toa chở than và toa pháo phòng không.

Phía sau pháo phòng không là toa tàu chở người, trên nóc chiếc toa tàu đầu tiên cắm một lá cờ đỏ.

Nhìn thấy lá cờ đỏ, các công nhân phấn khích reo lên: “Nhanh lên, có chữ kìat”

Rất nhiều công nhân trẻ tuổi đều tốt nghiệp lớp 10, nhận ra chữ trên đó, bèn đọc to: “Công nhân dệt Shepetovka tặng, là

công nhân của Shepetovka tặng!”

“Đây chắc chắn là toa xe của tướng quân!”

“Tướng quân cũng đi toa tàu chở người sao!”

“Mau nhìn, đó có phải tướng quân không?”

Để đảm bảo thông gió, cửa toa tàu chở người thường được mở khi di chuyển.

Cửa toa tàu treo cờ đỏ cũng mở, bên trong chật kín người. Nhìn sơ qua có thể thấy một nửa là sĩ quan, một nửa còn lại đều là binh lính.

Người thanh niên đứng giữa các binh sĩ và sĩ quan như một ranh giới, trên quân hiệu có ba ngôi sao tướng.

“Ba ngôi sao, là trung tướng, là tướng quân rồi!” Một công nhân kêu lên.

“Hắn thật sự đứng chung với binh lính bình thường!”

Không giống như các công nhân, những người lính cảnh vệ trực ca chú ý đến vũ khí trong tay những người lính bên phải tướng quân.

Người lính vừa bị giáo sĩ ép hỏi nheo mắt: “Đó là cái gì vậy? Trông… rất đẹp.”

Liên đội trưởng cũng đang quan sát vũ khí đó: “Nòng súng to như vậy là sao? Giống như Markhim bọc một cái ống nước?”

“Vậy thì nặng lắm!” Tuy là giáo sĩ, nhưng là giáo sĩ của một đơn vị chiến đấu ở tuyến đầu, nên cũng biết một chút về vũ khí,Nhưng nhìn tư thế cầm súng và vết han trên vai áo của họ, khẩu súng này có vẻ không nặng.”

Liên đội trưởng tiếp tục đánh giá: “Băng đạn lớn như vậy, có vẻ như 20 hoặc 30 viên, chẳng lẽ là súng tiểu liên? Súng

tiểu liên kiểu mới?”

Người lính: “Tôi thấy PPSh-41 rất tốt, sao phải làm cái mới?”

Liên đội trưởng: “Cậu nhìn độ rộng của băng đạn xem, rõ ràng là loại đạn dài hơn PPSh-41, có lẽ tâm bắn xa hơn? Tóm lại, Rokossovsky tướng quân là Chủ tịch Ủy ban kiểm tra vũ khí, vũ khí của quân đội hắn dùng chắc chắn không tệ.” Lúc này xe dừng hẳn, vị trung tướng nhảy xuống trước, quay đầu nhìn thẳng về phía liên đội trưởng và giáo sĩ.

“Các người có hứng thú với vũ khí mới được trang bị cho quân đội ta không?” Rokossovsky hỏi.

Liên đội trưởng, giáo sĩ và người lính đồng thời gật đầu.

Vị tướng ra hiệu cho viên trung sĩ phía sau: “Grisha, biểu diễn một chút.”

Nghe thấy cái tên “Grisha”, các công nhân đều kinh ngạc, bởi vì một vị trung tướng lại dùng biệt danh để gọi một viên trung sĩ, điều này rõ ràng không bình thường - huống chi họ còn không nhận ra quân hàm của viên trung sĩ, họ chỉ thấy người này không phải là sĩ quan mà là “lính quèn”.

Khoảnh khác này, những lời tuyên truyền của giáo hội như “bình đẳng với binh sĩ” bỗng chốc trở nên chân thực, hữu hình, vô cùng đáng tin.

Còn những người lính thì đổ dồn sự chú ý vào vũ khí trong tay viên trung sĩ.

Chỉ thấy viên trung sĩ ngẩng đầu lên nhìn, bất ngờ giơ vũ khí lên trời bóp cò.

Khẩu súng phát ra âm thanh như thể dùng gậy gỗ vụt vào mông một đứa trẻ hư.

Mọi người ngơ ngác nhìn lên, không biết viên trung sĩ đang bắn cái gì, kết quả là hai con chim bồ câu rơi xuống sân ga.

Người lính há hốc mồm nhìn lên trời: "Bồ câu bay cao như vậy mà cũng bắn trúng được?"

Liên đội trưởng nhìn viên trung sĩ: "Bắn bằng eo sao?" [Các bạn có thể hiểu như sau: Bắn bằng vai là kê lên vai, bắn bằng eo là kẹp eo(nách), như trong mấy phim Mỹ đó.]

Viên trung sĩ cười nói: "Đúng vậy, vũ khí này rất dễ dùng, xạ thủ có kinh nghiệm bắn ở khoảng cách hai trăm mét, chắc chắn sẽ bắn trúng người."

"Hai trăm mét!" Người lính kinh hô,'PPSh-41 bắn ở khoảng cách 100 mét thì độ tản mát đã lớn bằng cả tòa nhà rồi!"

Hắn ta lại nhìn vũ khí trong tay viên trung sĩ, ánh mắt đã khác hẳn.

Khẩu PPSh-41 trong tay bỗng nhiên trở nên kém hấp dẫn!

(Hết chương) Chương 165: Đánh Hổ lên núi

Vương Trung rất hài lòng với màn trình diễn của Grigory.

Thực ra bắn bằng eo trúng chim bồ câu đang bay trên trời là điều mà người bình thường không thể làm được.

Tất nhiên, người bình thường dùng súng trường cũng sẽ có tỷ lệ trúng đích cao hơn PPSh-41, hỏa lực chiến đấu tâm gần tương đương với PPSh-41, tầm bắn xa thì chính xác hơn PPSh-41, cộng thêm tỷ lệ gặp sự cố thấp, đây chắc chắn là một loại vũ khí tốt.

Về phần âm thanh khi bắn nhỏ thì không quan trọng lắm. Lý do Grigory và đồng đội muốn phiên bản nòng dày là vì nó ổn định khi bắn, tâm quan trọng của việc giảm thanh vẫn chưa được ai nhận ra ở thời đại này.

Grigory hạ thấp nòng súng, nhìn về phía Vương Trung.

Vương Trung: “Làm tốt lắm, nhặt chim bồ câu lên, mang đi xung quanh hỏi xem, biết đâu là bồ câu người dân nuôi, chúng ta sẽ bồi thường theo giá.”

“Rõ!” Hai người lính lập tức chạy đi nhặt chim bồ câu, cầm trên tay chạy ra khỏi nhà ga.

Vương Trung nghe thấy các công nhân đang xì xào bàn tán: “Nghe thấy chưa, còn bồi thường nữa!”

“Thật là tốt quái”

“Nếu tôi là chủ của chim bồ câu, tôi sẽ không bao giờ nhận bồi thường, các chiến sĩ ăn một chút thịt bồ câu thì có sao?”

Vương Trung quay sang các công nhân: “Không được, chúng ta không thể lấy của người dân một cọng chỉ, như vậy họ mới ủng hộ chúng ta.”

Vương Trung dừng lại một chút, chuyển chủ đề: “Hôm nay phải làm phiền các vị rồi, đội tiên phong của tập đoàn quân tôi còn nhiều đoàn tàu nữa, sẽ đến trong ngày hôm nay.”

“Cứ giao cho chúng tôi!”

Lúc này, những người lính cảnh vệ đã lấy lá cờ đỏ do công nhân dệt tặng từ trên toa tàu xuống, người lính cao lớn cam cờ đứng bên cạnh Vương Trung.

Cờ đỏ, tướng quân, cùng với các chiến sĩ và công nhân vây quanh, cảnh tượng này rất thích hợp để chụp ảnh, tiếc là “nhiếp ảnh gia riêng” của Vương Trung lại không có ở đây.

Đúng lúc này, một đám sĩ quan do một vị đại tướng dẫn đầu bước vào nhà ga.

Vị đại tướng nhìn trái nhìn phải, sau đó đi thẳng đến chỗ Vương Trung: “Trung tướng Rokossovskyl Hôm qua Bộ Tổng

tư lệnh chỉ nói với tôi là sẽ có một tập đoàn quân mới đến hỗ trợ, nhưng không nói là Tập đoàn quân huấn luyện của ngài!"

Vương Trung: "Tập đoàn quân huấn luyện?"

"Hả? Bọn họ đều gọi như vậy sao?" Vị đại tướng ngẩn người.

Vương Trung: "Phiên hiệu chính thức của chúng tôi là Tập đoàn quân cơ động số 1, đương nhiên, tập đoàn quân này cũng là để thử nghiệm phương pháp biên chế hoàn toàn mới."

Vị đại tướng: "Nghe nói tập đoàn quân của ngài được biên chế tới gần ba trăm khẩu pháo hạng nặng?"

Vương Trung gật đầu: "Đúng vậy, thật ra tôi còn muốn nhiều hơn, nhưng không biết hậu cần có đáp ứng được khong.…

Dù sao thì tập đoàn quân của Vương Trung đã rất phức tạp, cái gì cũng có, chỉ riêng pháo đã có nhiều loại cỡ nòng như 37,40,57,75,76,100,122 và 152.

Trong đó, nhiều khẩu pháo cùng cỡ nòng lại sử dụng loại đạn khác nhau, ví dụ như pháo 37 mm, pháo của xe M6 khác với pháo cao xạ 37 mm.

Vương Trung đã từng nghĩ đến việc thay thế tất cả các đơn vị pháo cao xạ bằng pháo tự hành phòng không Crusader trang bị pháo Bofors 40 mm, như vậy sẽ giảm bớt được một loại đạn 37 mm. Nhưng số lượng Crusader được gửi đến quá ít, chỉ có thể chờ nhà máy Bofors được cấp phép nhanh chóng đưa vào sản xuất, sản xuất hàng loạt pháo 40 mm.

Thực ra, Vương Trung đã cố gắng hết sức để giảm bớt khó khăn trong việc tiếp tế trong phạm vi cho phép, ví dụ như súng cối, súng cối 120 mm quá nặng, trong khi bộ binh của Vương Trung có rất nhiêu pháo 75 mm và 76 mm, vì vậy hắn chỉ thử nghiệm trang bị súng cối 82 mm.

Nếu làm như vậy không hiệu quả, thì sẽ phải làm khổ hậu cần, bổ sung thêm súng cối hạng nặng 120 mm.

Tóm lại, hiện tại, tập đoàn quân của Vương Trung là lực lượng hỏa lực hạng nặng không thể nghi ngờ trong biên chế quân đội Ant. Ngay cả khi so sánh với Hồng quân Liên Xô trên Trái đất trước năm 1943. đây cũng được coi là một lực lượng hỏa lực hạng nặng.

Tuy nhiên, khi Hồng quân Liên Xô thực hiện nhiệm vụ tấn công, sẽ có pháo binh dự bị của Bộ Tổng tư lệnh được tăng cường.

Và sau năm 1943. Hồng quân Liên Xô đã thành lập các tập đoàn quân đột phá với sức mạnh khủng khiếp, sư đoàn pháo binh đột phá được trang bị tới 144 khẩu pháo 152 mm, cực kỳ đáng sợ.

Vương Trung không điên rồ như vậy, bởi vì hắn lo lắng về vấn đề tiếp tế.

Nếu Hợp Chủng Quốc mạnh tay hơn một chút, trong vòng nửa năm cung cấp cho Ant 10. 000 xe tải, có lẽ hắn đã thành lập một đơn vị pháo binh khủng khiếp như vậy.

Tất cả là tại Hợp Chủng Quốc.

Nhưng tư lệnh Tập đoàn quân Sukhaya Verevka không có nhận thức vượt thời gian như Vương Trung, ông ta hiển nhiên cảm thấy một tập đoàn quân có 300 khẩu pháo hạng nặng 122 mm trở lên đã là quá nhiều.

Chưa kể tập đoàn quân của Vương Trung còn có một lữ đoàn pháo phản lực.

“Rất mong chờ màn trình diễn của các ngài.” Vị đại tướng nắm tay Vương Trung, cảnh tượng này trông ông ta mới là trung tướng, còn Vương Trung là đại tướng.

Vương Trung: “Xin hỏi, tôi phải xưng hô với ngài như thế nào?”

“À, tôi là đại tướng Andrei Ivanovich, Tư lệnh Tập đoàn quân Sukhaya Verevka.”

Vương Trung tự giới thiệu: “Tôi là trung tướng Rokossovsky, Tư lệnh Tập đoàn quân cơ động số 1.”

“Chúng tôi đều biết ngài.” Đại tướng Andrei nói, Mời ngài đến Bộ tư lệnh, tôi sẽ giới thiệu sơ qua về tình hình chiến sự. Việc dỡ hàng sẽ do chỉ huy hậu cần của Tập đoàn quân phụ trách, nếu có nhu câu gì vê tiếp tế, ngài có thể nói trực tiếp với ông ấy.”

Đại tướng Andrei chỉ tay vào vị trung tướng phía sau.

Vương Trung gật đầu: “Tôi đã mang theo đội tiên trạm của Bộ tư lệnh Tập đoàn quân, do…” Vương Trung nhìn người thư ký cấp 6 của mình.

“Do thượng tá Kalatayev phụ trách, ông ấy sẽ phối hợp với các vị về vấn đề tiếp tế.”

Ban đầu, nhân viên văn thư chỉ có chức danh, nhưng sau khi chiến tranh bùng nổ, họ nhận ra rằng nhân viên văn thư cũng phải có quân hàm, bởi vì thường xuyên xảy ra tình trạng cơ quan bị giảm biên chế, khi đó có thể nhanh chóng xác định được hệ thống lãnh đạo mới của cơ quan dựa trên quân hàm.

Vì vậy, thư ký cấp 6 trở thành thượng tá văn thư.

Ông lão ưỡn ngực thẳng lưng như một quân nhân thực thụ, nhưng động tác chào theo kiểu nhà binh vẫn cứng nhắc và buồn cười như ngày nào.

Sau khi đã giao lại công việc tiếp tế, đại tướng Andrei ra hiệu: “Mời ngài đến Bộ tư lệnh.”

Vương Trung gật đầu: "Được, tôi muốn nghe ngài giới thiệu tình hình trước, sau đó sẽ tự mình đi thị sát tiền tuyến."

Đại tướng Andrei ngạc nhiên: "Ngài muốn tự mình đi thị sát tiền tuyến sao?"

"Đúng vậy."

"Tôi cứ tưởng đó chỉ là tuyên truyên…"

Vương Trung nghiêm nghị nói: "Sao có thể như vậy! Trong điều lệnh mới được ban hành, tôi đã nhấn mạnh rằng trong điều kiện cho phép, người chỉ huy phải tự mình quan sát địa hình, bản thân tôi không làm gương thì sao được?"

Đại tướng Andrei vội vàng chữa cháy: "Tôi cứ tưởng đó là cách làm của ngài khi còn là sư đoàn trưởng, bây giờ ngài đã là tư lệnh tập đoàn quân, chẳng lẽ còn muốn tự mình chạy khắp khu vực tác chiến của tập đoàn quân sao?"

Vương Trung: "Sao lại không thể? Tất nhiên, khi quy mô đơn vị do tôi chỉ huy lớn hơn, việc tự mình chạy khắp mọi nơi là bất khả thi, tôi chỉ có thể giao nhiệm vụ khảo sát những khu vực này cho các chỉ huy cấp sư đoàn.

"Nhưng tôi vẫn sẽ tự mình đi trinh sát hướng đột phá chính! Một người chỉ huy giỏi phải nắm rõ từng ngọn cỏ, cọng rơm trong khu vực tác chiến!"

Cho dù là thông qua gian lận.

Đại tướng Andrei nhìn Vương Trung với ánh mắt kính nể: "Điều này… E là tôi không làm được. Tôi không thể nói với ngài rằng tôi quen thuộc từng ngọn cỏ, cọng rơm ở Sukhaya Verevka. Nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức để trả lời câu hỏi của ngài. Mời ngài."

Vương Trung gật đầu, sau đó đi ra khỏi nhà ga dưới sự dẫn đường của đại tướng Andrei.

Sau đó, hắn nhìn thấy trước một cửa hàng cách nhà ga không xa, một ông lão đang hét lớn: “Bọn mày bắn chết con chim bồ câu yêu quý nhất của tao, tưởng đền tiền là xong chuyện sao?”

Vương Trung giơ tay lên, ra hiệu cho cả đội dừng lại, sau đó bước về phía ông lão dưới ánh mắt ngạc nhiên của đại tướng Andrei.

Grigory lập tức bưng khẩu súng trường báng gỗ đi theo.

Vương Trung đến trước mặt ông lão: “Ông lão! Là do lính của tôi muốn biểu diễn vũ khí mới nên mới lỡ tay bắn chết chim bồ câu của ông! Tôi xin lỗi ông!”

Ông lão nheo mắt nhìn Vương Trung: “Mày là ai?” “Tôi là…”

Lúc này, ông lão nhìn thấy phía sau Vương Trung có người đang cầm lá cờ đỏ, liền hét lên: “Chờ đãt”

Lời tự giới thiệu của Vương Trung bị chặn lại, hắn ngượng ngùng đứng im.

Ông lão nhìn kỹ khuôn mặt của Vương Trung, rồi nhìn ba ngôi sao trên cổ áo hắn: “Mày là… Ngài là trung tướng Rokossovskyt”

Vương Trung: ‘Là tôi.”

“Ôi chao! Ngài không biết đâu, từ hôm qua, người dân ở Yalgava đã vô cùng hoang mang lo lắng! Ngài đến rồi thì mọi người có thể yên tâm! Ngài sẽ đánh bại lũ Prosen độc ác đó đúng không? Ở đây chúng tôi có rất nhiều người đến từ Tây Kazaria, họ đều nói rằng người Prosen là ác quỷ, chúng giết người, cưỡng hiếp khắp nơi! Ngay cả những người già như tôi cũng không tha! Xin ngài hãy ngăn chặn chúng!”

Ông lão càng nói càng kích động, nắm chặt tay Vương Trung không buông: “Tôi là lính giải ngũ, nhưng tôi không còn sức để chiến đấu nữa, con trai tôi đêu đang ở trong quân đội, tôi đã dâng hiến tất cả cho giáo hội, cho quân đội Ant! Chỉ mong sao lũ Prosen kia đừng đạt được mục đích của chúng!”

Vương Trung: “Ông yên tâm, nhưng ông nên sơ tán càng sớm càng tốt, bởi vì chúng tôi vẫn chưa sẵn sàng để chặn đứng chúng hoàn toàn.”

Ông lão: “Chưa sẵn sàng sao?”

“Vâng, vì vậy có thể chúng ta sẽ còn phải rút lui. Nhưng ông yên tâm, lần này chúng ta sẽ sớm đánh đuổi chúng trở lại.”

“Được rồi, tôi biết rồi, tôi biết rồi.”

Vương Trung: ‘À, về con chim bồ câu, mong ông hãy nhận tiền bồi thường của chúng tôi.”

“Hả?” Ông lão ngẩn người, nhìn thấy hai người lính đang cầm chim bồ câu trên tay mới nhớ ra, xua tay: “Tôi không biết chim bồ câu nào cả, rõ ràng là hai con chim bồ câu rừng!”

Vương Trung: “Không, ngài vẫn nên nhận bồi thường đi, vừa lúc ngài muốn rút lui, dùng số tiền này về quê an cư.”

Lão nhân vẻ mặt cảm động: “Vị tướng quân này thật tốt, câu Chúa phù hộ ngài. Câu Chúa phù hộ ngài!”

Sau đó lão nhân vẫn lặp lại câu cầu nguyện này, nhìn theo Vương Trung mang người rời đi.

Andrei đại tướng đợi Vương Trung trở lại trước mặt, mới nói: “Đây là việc của những tu sĩ cầu nguyện đi theo quân đội mà.”

Vương Trung: “Tôi đâu có mang theo tu sĩ cầu nguyện nào đâu. Đi thôi, đến sở chỉ huy nào.”

Sở chỉ huy Tập đoàn quân Sukhaya Verevka.

Vương Trung vừa vào đã thấy trên bản đồ toàn là ký hiệu tấn công của quân địch.

Khu vực địch chiếm đóng đã lấn vào khu vực phòng thủ của Tập đoàn quân Sukhaya Verevka, mũi nhọn cách Yalgava chưa đầy 50 km.

Vương Trung: "Tình hình quả nhiên rất tệ."

Andrei đại tướng: "Quân địch đã đưa vào sử dụng một loại xe tăng mới, phóng viên chiến trường ở tiền tuyến có chụp được một bức ảnh. Nhưng do không dùng đèn flash nên chất lượng không được tốt lắm." Nói roi Andrei đại tướng lấy từ trong tập tài liệu trên bàn ra một bức ảnh, đặt lên bàn bản đồ, đẩy ve phía Vương Trung.

Vương Trung cầm lấy ảnh.

Đúng là ảnh chụp rất kém, toàn bộ hình ảnh mờ nhạt, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng của chiếc xe tăng mới.

Nhưng Vương Trung vẫn có thể chắc chắn, đây chính là xe tăng Tiger.

Trên Trái Đất, trận chiến đầu tiên diễn ra vào tháng 9 năm 1942. thế giới này lại diễn ra sớm hơn hai tháng.

Hơn nữa trận chiến đầu tiên của xe tăng Tiger do gặp quá nhiều trục trặc kỹ thuật nên biểu hiện cũng rất bình thường. Nhưng những chiếc Tiger này lại biểu hiện rất tốt, suýt chút nữa là đánh tan cả Tập đoàn quân.

Andrei đại tướng ở bên cạnh nói: "Tất cả những người đã nhìn thấy loại xe tăng mới này đều rất kiêng dè, họ nói tất cả các loại vũ khí của chúng ta đều không thể xuyên thủng lớp giáp của nó, trong khi đó, pháo của nó có thể phá hủy xe tăng của chúng ta từ khoảng cách rất xa.

“Thậm chí có người còn nói nó có thể tàng hình!”

Vương Trung bật cười, nói có thể tàng hình chắc là do lái phải chiếc T-34 thường, xe tăng T-34 hai người quá mù, bị Tiger bắn tỉa từ khoảng cách trên 1500 mét rất có thể từ đầu đến cuối cũng không biết Tiger ở đâu.

Đây đều là những trường hợp có thật.

Vương Trung: “Xem ra muốn ổn định phòng tuyến thì phải xử lý đám hổ dữ này trước đã.”

(Hết chương)

Chương 166: Quy cu cũ, trinh sát tiền tuyến

Vì quân địch chỉ còn cách Yalgava chưa đầy 50 km nên Vương Trung quyết định không lãng phí thời gian ở sở chỉ huy Tập đoàn quân nữa, dẫn theo quân đội đi trinh sát tiền tuyến.

Andrei đại tướng giữ Vương Trung lại: “Ngài đường xa mới đến, nghỉ ngơi một chút đã.”

Vương Trung: “Tình hình cấp bách, đợi đánh đuổi quân địch khỏi Yalgava rồi nghỉ sau.”

Andrei đại tướng: “Chúng ta ở bờ đông, quân địch ở bờ tây…”

Vương Trung: “Nhưng sau khi quân địch chiếm được đầu cầu ở bờ tây, toàn bộ tuyến hậu cần của ngài ở bờ tây sẽ bị cắt đứt! Andrei đại tướng! Ngài nên lo lắng hơn tôi mới đúng!”

Vị đại tướng ấp úng vài câu, đột nhiên nghĩ ra một lý do: “Quân địch đã tiến xa như vậy rồi, chắc chắn phải dừng lại để nghỉ ngơi hồi phục, xe tăng chắc chắn cần được sửa chữal”

Cách Yalgava 55 km, Yeisk, nằm dưới sự kiểm soát của quân đội Prosen.

John Christopher bò ra khỏi chiếc xe tăng Tiger số hiệu chiến thuật 210 của hắn, lắc đầu với lái xe.

Mọi người trong tổ xe tăng Tiger tinh nhuệ đều quen thuộc tất cả vị trí chiến đấu, có thể thay thế vị trí cho nhau bất cứ lúc nào.

Tổ xe tinh nhuệ như vậy, việc sửa chữa xe đương nhiên ai cũng biết, người này không sửa được thì người khác sửa.

Giờ đến cả trưởng xe cũng xuống xem, chứng tỏ tất cả mọi người trong tổ đều đã xuống xem qua một lần rồi.

John: "Chúng ta không xử lý được trục trặc này, đợi tiểu đoàn sửa chữa đến thôi."

Lái xe gật đầu: "Tôi cũng nghĩ vậy. Nhân tiện, trước khi động cơ và hộp số hỏng, tôi đã thấy bánh xe có gì đó không ổn rồi, nó hơi lắc."

"Mặt đất ở đây tệ hơn nhiều so với mặt đất ở Belka John dậm chân xuống đất: "Nghe nói mùa mưa còn tệ hơn, nhưng nói thật lòng… thế này đã là quá tệ rồi, ở Carolin thế này không thể gọi là đường quốc lộ được."

Pháo thủ ngồi trên tháp pháo, rít một hơi thuốc lá rồi nói với trưởng xe: "Năm ngoái mấy cậu không tham chiến, năm ngoái tôi chiến đấu ba tháng thì bị điều về hậu phương tham gia thử nghiệm loại xe tăng mới, lũ la của sư đoàn bộ binh phối hợp tác chiến với chúng tôi khi đó chạy đến mức móng của chúng đều bị gấy, phải tìm thợ rèn ngay tại chỗ để đóng móng mới."

Pháo thủ đột nhiên im bặt.

John tò mò hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Không, tôi vừa nhớ đến kết cục của người thợ rèn đó. Sau khi đóng xong móng ngựa, ông ta về nhà thì thấy có người

đang cưỡng hiếp vợ con mình, liền câm búa đập móng ngựa xông vào, đập vỡ đầu hai tên lính.”

dohn: “Rồi sao?”

“Một tên trung sĩ đã nổ súng, dùng súng tiểu liên giết chết cả nhà người thợ rèn.”

John Christopher im lặng. Mọi người đều im lặng.

Mười mấy giây sau, nhân viên điện đài phá vỡ sự im lặng: “Hừ, cũng chỉ là cái chết của mấy tên hạ đẳng thôi mà.”

John trừng mắt nhìn nhân viên điện đài, định nói gì đó thì lái xe đá vào chân anh ta một cái, hất hàm về phía bên trái.

John nhìn sang, thấy hai tên đeo tấm thẻ hình trăng lưỡi liem trước ngực, mặc áo khoác da màu đen, đeo súng tiểu liên. Đó là hiến binh chiến trường, trong quân đội bọn họ được gọi là “chó săn.”

Nếu để bọn họ nghe thấy anh dám nghi ngờ Prosen là dân tộc cao quý, chắc chắn sẽ có chuyện không hay xảy ra.

John chỉ đành nuốt những lời phản bác vào trong bụng.

Nhân viên điện đài lại nói: “Nhưng lũ lính đó cũng quá đáng thật, vậy mà cũng có thể xuống tay được với đám hạ đẳng đó, tôi thì không làm thế được đâu, tôi thấy bọn họ quá bẩn. Hơn nữa, phụ nữ Ant không xinh đẹp bằng phụ nữ Prosen chúng ta, thích bọn họ chẳng khác nào cưỡng hiếp thẩm mỹ của chính mình.”

John không nói gì, ánh mắt nhìn theo hai tên hiến binh chiến trường.

Lúc này từ phía tây truyền đến tiếng động cơ.

Mấy người đang vây quanh chiếc xe tăng bị hỏng đều quay đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh, quả nhiên nhìn thấy đám

bụi mù mịt do xe tăng chạy nhanh tạo nên.

Lái xe: "Nghe có vẻ là đồng đội của chúng ta, xe tăng Tiger."

Vừa dứt lời, chiếc xe tăng Tiger số hiệu chiến thuật 217 chở theo tám lính bộ binh lao nhanh như chớp đến.

Khi đi ngang qua xe số 210, trưởng xe 217 vẫy tay với .John: "Đại đội trưởng, chúng tôi đi hội quân với mũi nhọn đây."

"Cẩn thận đừng có mà nằm đường đấy!" .John vừa vẫy tay vừa dặn dò.

"Yên tâm, tiểu đoàn sửa chữa đã hứa với tôi rồi."

"Bọn họ đến đâu rồi?" John hỏi.

"Sắp đến rồi, đang sửa chữa cho xe 213 trên đường."

John nhớ lại vị trí hỏng của xe 213, lẩm bẩm: "Thế thì sắp đến nơi rồi."

Lúc này ba chiếc xe tăng Tiger khác đã được sửa xong đi ngang qua xe 210, tất cả mọi người đều chào hỏi John.

Không chỉ vì hắn là đại đội trưởng của đại đội này mà còn vì hắn vừa mới trở thành xạ thủ xe tăng bắn hạ nhiều xe tăng nhất của Prosen.

Sau khi bốn chiếc xe tăng rời đi, John nói: "Như vậy tôi có thể yên tâm rồi, mũi nhọn lại có thêm bốn chiếc Tiger."

Pháo thủ: "Chắc là chỉ cần một hai ngày nữa là mũi nhọn có thể nhìn thấy sông Sukhaya Verevka rồi nhỉ? Phòng tuyến Rokossovsky mà bọn họ luôn ba hoa chẳng qua chỉ có vậy, dưới hỏa lực của chúng ta vẫn bị đánh tan dễ dàng."

John cũng cười: "Đúng vậy, Tiger ngoại trừ việc bảo trì khó khăn, tốn thời gian, chạy đường dài dễ gặp trục trặc ra thì

quả thực là một loại xe tăng hoàn hảo.”

Lời này nhận được sự đồng tình của tất cả mọi người.

Yalgava, sở chỉ huy Tập đoàn quân Sukhaya Verevka của quân đội Ant.

Vương Trung: “Có thể ngài nói đúng, nhưng chúng ta không thể đem thắng bại của cả cuộc chiến đặt cược vào quân địch. Chúng ta phải nắm chắc chiến thắng trong tay mình. Bây giờ tôi sẽ đi trinh sát, sẽ liên lạc với mọi người bằng radio. Cho tôi một bản mã hiệu radio của các ngài.”

“Được.’ Vị đại tướng quay đầu quát lớn với tham mưu trưởng: “Mau đưa cho trung tướng một bản mã hiệu radio.”

Tham mưu trưởng quay đầu hô lớn: “Tham mưu cơ yếu! Mau lấy mã hiệu đưa cho trung tướng.”

Mặc dù mức độ bảo mật của mã hiệu radio không cao bằng sổ mật mã điện báo nhưng vẫn do tham mưu cơ yếu bảo quản, bên cạnh còn có thẩm phán giám sát.

Tham mưu cơ yếu cầm mã hiệu đến, đưa cho Vương Trung.

Vương Trung lật bản mã hiệu, hỏi: “Bản mã hiệu này còn dùng được bao lâu?”

Để tránh để lộ quy luật, mã hiệu cần phải được thay đổi vài ngày một lần.

Tham mưu cơ yếu đáp: “Hai ngày, tối qua vừa mới thay.”

Vương Trung gật đầu, thuận tay đưa bản mã hiệu cho Vasily: “Cầm lấy, lát nữa cô phụ trách bộ đàm.”

“Tôi biết rồi.” Vasily bất đắc dĩ nói.

Vương Trung nói với tham mưu cơ yếu: “Mã hiệu của tôi là Thành Cát Tư Hãn. Vậy, tôi đi đây.”

Hắn xoay người rời khỏi sở chỉ huy.

Andrei đại tướng thở phào nhẹ nhõm, ngồi phịch xuống ghế: "May quá, may quá, tôi còn tưởng hắn đến xử bắn tôi."

Tham mưu trưởng an ủi: "Thượng cấp cũng biết chúng ta thua không phải do sai lầm về chiến thuật mà là do quân địch đã đưa vào sử dụng loại vũ khí mới."

"Vũ khí mới à." Andrei đại tướng tặc lưỡi: "Nghe nói quân của trung tướng Rokossovsky cũng có vũ khí mới, gọi là cái gì mà Tuabin, không biết trông như thế nào."

Vì quân địch cách Yalgava hơn 40 km, cưỡi ngựa hơi xa, hơn nữa rất mệt nên Vương Trung đã chọn xe Jeep Willys làm phương tiện di chuyển cho chuyến trinh sát lần này.

Hợp Chủng Quốc đến nay đã vận chuyển đến Ant tổng cộng 6000 chiếc Jeep Willys, Vương Trung đã chặn lại 1000 chiếc để trang bị cho Tập đoàn quân của mình.

Mỗi sư đoàn trong Tập đoàn quân đều có một tiểu đoàn trinh sát cơ giới, trang bị chủ yếu là xe Jeep Willys, thời chiến, tiểu đoàn này sẽ chia thành nhiều trung đội trinh sát để tăng cường cho các đại đội thiết giáp.

Trong Tập đoàn quân còn có một tiểu đoàn trinh sát độc lập, trực thuộc trung đoàn sở chỉ huy Tập đoàn quân.

Ngoài các đơn vị được trang bị xe Jeep Willys chính quy, mỗi sở chỉ huy sư đoàn và sở chỉ huy lữ đoàn pháo binh độc lập đều được trang bị rất nhiều xe Jeep Willys.

Vương Trung thậm chí còn không tính những chiếc xe Jeep này vào số xe ô tô mà coi chúng như ngựa chiến.

Mặc dù chúng chạy bằng xăng nhưng 100 km chỉ tiêu tốn hết 11 lít xăng, cho dù là xăng A98 thì cũng chỉ khoảng 9 kq.

Một con ngựa chiến mỗi ngày có thể ăn hết 10 - 12 kg cỏ khô + thức ăn tinh. Đương nhiên, trong trường hợp khẩn cấp có thể cho ngựa ăn cỏ ngay tại chỗ, nhưng như vậy sẽ khiến ngựa gầy đi, sức bền giảm sút rất nhiều.

Đương nhiên, về lâu dài, ngựa chiến và la vẫn rất cần thiết, dù sao thì đường xá ở Ant rất xấu, xe ô tô chạy nhiều chắc chắn sẽ gặp trục trặc.

Nhưng nếu là chiến dịch ngắn ngày thì ưu điểm của xe .Jeep rất rõ ràng.

Vương Trung dẫn theo đại đội cảnh vệ, lái xe Jeep Willys xuất phát, đi cùng còn có một chiếc xe bánh xích M3.

Hắn còn đeo kính râm, ngồi trên xe .Jeep bắt chước tướng quân Patton.

Khi đội tiên phong gồm tám chiếc xe đi qua cầu Sukhaya Verevka, Vương Trung nghe thấy tiếng ngựa hí vang sau lưng, quay đầu lại thì thấy Bucephalus đang vui vẻ đuổi theo, chạy đến bên cạnh xe .Jeep thì giảm tốc độ, bắt đầu gặm mũ sắt của Vương Trung.

Vương Trung bất lực, cau mày định đuổi con ngựa đi.

Grigory: "Nó nôn nóng như vậy, cứ mang theo đi, dù sao hai ba ngày là chúng ta quay lại rồi."

Thế là đội hình kỳ quái gồm tám chiếc xe và một con ngựa lên đường.

Vương Trung cho xe qua cầu, men theo đường lớn đi về phía tây, hắn vẫn luôn duy trì góc nhìn từ trên cao để quan sát phía trước.

Đi được khoảng hơn một tiếng đồng hồ, Vương Trung đột nhiên nhìn thấy phía trước có điểm đỏ.

Hắn lớn giọng: "Dừng xe!"

Vasily phanh xe, quay đầu nhìn Vương Trung: “Chuyện gì vậy?”

Vương Trung đứng dậy, vịn vào kính chắn gió, câm ống nhòm nhìn về phía xa - thật ra là hắn đang duy trì tư thế này để chuyển sang góc nhìn.

Cách đó hai cây số, ba chiếc mô tô và một chiếc xe tăng Panzer II, một chiếc xe bán xích tạo thành một đội hình nhỏ đang dừng lại trong một trang trại.

Có khoảng một trung đội quân địch đang ở trạng thái sáng.

Trưởng xe và pháo thủ của xe tăng Panzer II deu thò đầu ra ngoài, rõ ràng chiếc xe tăng này đang ở trạng thái không thể tấn công.

Nhưng chỉ cần trưởng xe rụt đầu lại là có thể khai hỏa ngay.

Khoảng hai tiểu đội quân địch đang lục soát tòa nhà chính của trang trại - một tòa nhà hai tâng nhỏ.

Không thấy bọn chúng chiếm giữ điểm cao, cũng không thấy bố trí súng máy. Xạ thủ súng máy đang vác súng máy, trò chuyện với phó xạ thủ. Còn có một tiểu đội khác đang v bắt gà.

Tiểu đội cuối cùng đang chuẩn bị nhóm lửa nấu cơm giữa sân trang trại.

Lúc này, cửa hầm đột nhiên mở ra, hai tên lính Prosen chui ra, mỗi tên cầm một chai rượu, lớn tiếng nói gì đó với những người khác.

Vương Trung kết thúc quan sát, nói với Vasily và Grigory: “Phía trước có quân địch ở trang trại, nhìn từ phương tiện di chuyển thì có khoảng một trung đội. Xem ra chúng không hề đề phòng.”

Grigory lập tức cầm Tokarev cải tiến lên: “Vậy chúng ta tập kích bọn chúng đi, tôi đã muốn dùng người Prosen để thử súng mới rồi.”

Mẹ kiếp, đừng có nói như thể võ sĩ thời Chiến quốc dùng thường dân để thử kiếm vậy!

Vương Trung cúi đầu hỏi Grigory: “Bãi Cỏ, anh định tập kích như thế nào?”

Grigory: “Hai cây số, cứ thế sờ mó qua là được, nhiều nhất hai mươi phút là đến nơi. Cỏ ở đây cao như vậy, vừa hay có thể che giấu chúng ta.”

Vương Trung suy nghĩ một chút, gật đầu: “Hành động.”

Grigory lập tức đứng dậy quan sát trang trại ở phía xa, sau đó nhảy xuống xe, hét lớn về phía sau: “Tiểu đội một, theo tôi, những người còn lại bảo vệ tướng quân!”

Tiểu đội một lập tức xuống xe, dưới sự dẫn dắt của Grigory xếp thành một hàng, lặng lẽ tiến về phía quân địch.

Vương Trung dùng góc nhìn từ trên cao quan sát bọn họ xuyên qua bãi cỏ.

Cảm giác này hơi giống trò chơi chiến tranh, đáng tiếc là hiện tại Vương Trung không thể điều khiển Grigory và những người khác, chỉ có thể làm khán giả.

Giống như chơi cờ tự động vậy?

Tự mình bồi dưỡng tướng tá và sĩ quan có năng lực, sau đó để bọn họ tự chiến đấu, bản thân chỉ có thể đứng nhìn.

Mười lăm phút sau, Grigory tìm thấy một hình nộm bằng rơm trên cánh đồng, yểm hộ cho hắn tho đầu ra ngoài quan sát trang trại, sau đó bảo những người lính tập hợp thành một vòng tròn nhỏ trên ruộng lúa mì, dọn sạch một mảnh đất, bắt đầu giới thiệu tình hình cho bọn họ.

Sau khi giới thiệu xong, tiểu đội của Grigory tản ra, chia thành từng nhóm ba người, từ các hướng khác nhau bao vây trang trại.

Grigory nổ súng trước, mục tiêu là trưởng xe và pháo thủ đang thò đầu ra ngoài của xe tăng Panzer II.

Khoảng cách khai hỏa chỉ khoảng 100 mét, loạt đạn bắn trúng mục tiêu. Trưởng xe Prosen ngã về phía sau, phần thân dưới bị mắc kẹt trong xe tăng, pháo thủ thì trực tiếp bị hất văng ra khỏi xe, cắm đầu xuống đất.

Những tên lính Prosen xung quanh xe tăng đều vô cùng kinh ngạc.

Xạ thủ súng máy trên xe bán xích lập tức điêu chỉnh họng súng, nhưng hiển nhiên là do đặc điểm tiếng súng nhỏ của K11 khiến hắn phán đoán sai hướng đạn: Hắn lại chĩa súng máy về hướng hoàn toàn ngược lại.

Bởi vì tiếng súng bắn trúng vũ khí cứng không giống tiếng "Đoàng" như trong phim ảnh mà giống như tiếng ném bom - "Bùm." Hơn nữa, do có rất nhiều viên đạn bắn trúng tường, âm thanh giống như tiếng đổ nước vào chảo dầu nóng, xèo xèo' rất khó nghe.

Chẳng trách xạ thủ súng máy của quân địch lại phán đoán sai hướng.

Phó xạ thủ của Grigory cũng nổ súng, bắn trúng xạ thủ súng máy trên xe bán xích.

Những người khác cũng nhao nhao bắn, đạn như bão tố đem địch nhân toàn bộ đánh ngã trên mặt đất.

Người Prosen hoàn toàn không phát hiện ra đòn tấn công từ đâu đến, bởi vì súng Tokarev cải tiến không chỉ nhỏ, mà ánh lửa và khói khi bắn ra cũng rất nhỏ.

Bọn chúng bắt đầu bắn lung tung, sau đó bị bắn hạ bởi những phát đạn chính xác.

Trận chiến kết thúc chưa đầy một phút, cuối cùng chỉ còn lại chiếc xe tăng hạng nhẹ số hai, dưới sự điều khiển của lái xe, lao ra khỏi cổng nông trại.

Kết quả là Grigory đã ném một quả bom xăng vào phía sau xe tăng.

Chiếc xe tăng bốc cháy, từ từ dừng lại, người lái xe vừa nhảy ra đã bị Grigory bắn chết.

Vương Trung rất hài lòng, hắn có thể dựa vào bản đồ, nhìn thấy trong trang viên còn có mấy tên Prosen còn sống.

Lần này Vương Trung mang theo xe bọc thép chở quân M3, có thể nhét tù binh vào trong xe mang đi, không cần phải cho bọn chúng một phát súng bắn vào vai nữa.

Hắn thậm chí có thể băng bó cho những tên tù binh này!

Lúc này, chiếc bộ đàm trong tay Vasili truyên đến báo cáo của Grigory: “Thành Cát Tư Hãn, Thành Cát Tư Hãn, bộ phận của chúng tôi đã tiêu diệt toàn bộ kẻ địch, xin chỉ thị.”

Vương Trung cầm lấy bộ đàm: “Đợi lệnh, tôi sẽ đến ngay, Thành Cát Tư Hãn kết thúc.”

(Hết chương)

e

Chương 144: Dừng Chiến

Chương 167: “Trùng lớn” đột kích

Chương 167: “Trùng lớn” đột kích

Vương Trung nhét bộ đàm vào tay Vasili, giật lấy một khẩu súng Tokarev cải tiến từ tay lính canh, cưỡi Bucephalus xông thẳng về phía trước.

Vasili thấy thế, vội vàng ra lệnh cho những người khác lên xe đuổi theo.

Bucephalus nghe thấy tiếng động cơ phía sau, quay đầu lại nhìn, sau đó liền phi nước đại, suýt chút nữa hất văng Vương Trung xuống.

Vasili thấy thế, liêu mạng thúc giục tài xế: “Nhanh lên! Nhanh lên! Máy xe các anh không chạy lại một con ngựa sao, còn ra thể thống gì nữa!”

Vì vậy, tài xế cũng lái xe đến mức bánh xe gần như rời khỏi mặt đất, nếu là sau tám mươi năm nữa thì nhất định sẽ được lên “Tổng hợp tai nạn giao thông”.

Lúc này bên phía trang viên, Grigory đang chỉ huy đội viên tập trung những tù binh bị thương nhẹ, vì vậy những tên tù binh trong bức tường đá thấp của trang viên đã chứng kiến cảnh tượng này:

Một con ngựa trắng chạy như bay đến, phía sau là khói bụi mù mịt và lá cờ đỏ bay phấp phới.

Chiếc xe jeep Willys rất nhỏ, hoàn toàn bị che khuất trong làn bụi do con ngựa trắng tạo ra, không nhìn thấy gì cả, chỉ có lá cờ đỏ đang bay.

Sau đó, bụi do xe jeep tạo ra đã che khuất cả đoàn xe phía sau, nhìn từ phía trước chỉ thấy bụi bay mù mịt, giống như một đội quân ky binh hạng nặng đang tiến quân dọc theo con đường đất.

Có tù binh kinh hãi kêu lên: "Một con ngựa xám, tên là Tử thần, cây nho bị ném vào cối xay lớn của cơn thịnh nộ của Chúa, quả bị nghiền nát, máu chảy ra từ cối xay, chảy thẳng đến dây cương của con ngựa… Kẻ nào quỳ lạy trước con thú và hình ảnh của con thú, kẻ đó sẽ uống rượu của cơn thịnh nộ của Chúa, bị thiêu trong lửa và diêm sinh, bị thiêu trước mặt các thiên thần thánh và Con chiên…"

Những người khác nghe thấy câu này đều không có bất kỳ phản ứng gì, bởi vì tên tù binh đó đang đọc tiếng Latinh.

Chỉ có vị tu sĩ đi theo Grigory là cau mày, cảnh giác nhìn tên tù binh này.

Grigory chú ý đến vẻ mặt của vị tu sĩ, nghi hoặc hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Đó là lời trong Kinh Khải Huyên của những kẻ Sùng Thánh."

Tên tù binh vẫn còn lẩm bẩm: "Hắn đến từ bóng tối, như tia chớp xé tan mây đen, mang đến cái chết, và cũng chiếu sáng tất cả"

Vương Trung vừa lúc phi ngựa đến trước cửa sân, Bucephalus giơ cao chân trước, hí vang.

Chiếc xe jeep phía sau vừa phanh gấp vừa đánh lái, dùng kỹ thuật drift để tránh Bucephalus đột ngột dừng lại, đâm sam vào bức tường thấp của trang viên mới dừng lại.

Vasili đứng dậy, cầm bộ đàm hét lớn về phía sau: "Dừng lại! Dừng lại! Đừng đâm vào nhau nữa, sẽ xảy ra tai nạn giao thông đấy."

Vì vậy, trong tiếng phanh xe chói tai, càng nhiều khói bụi bốc lên, như muốn che khuất cả bầu trời.

Tám chiếc xe đã tạo ra một màn khói bụi như thể có đến một trăm chiếc xe đang di chuyển!

Tất cả tù binh đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Vương Trung, tên vừa mới đọc kinh điển vẫn tiếp tục lẩm bẩm. Vương Trung kéo dây súng lục vừa mới bị trượt từ vai xuống eo do chạy quá nhanh, sau đó rút súng từ trên đùi lên, nhìn tên lính Prosen đang lẩm bẩm và hỏi: "Hắn ta đang nói gì vậy?"

Vasili: "Tôi không hiểu, đó không phải là tiếng Prosen."

Vị tu sĩ đi cùng lên tiếng: "Đó là tiếng Latinh, tướng quân, ngài đã dọa hắn ta thành kẻ Sùng Thánh rồi."

Vương Trung: "Ha? Trong đám Prosen cũng có những kẻ Sùng Thánh sao?"

"Có, chỉ là đã bị Hoàng đế Prosen giết gần hết rồi, bởi vì Hoàng đế Prosen muốn phổ biến học thuyết thứ ánh sáng khoa học kỹ thuật thay thế cho ân điển của Chúa."

Vương Trung bỗng nhiên phát hiện ra một điểm mù: Prosen cho rằng ánh sáng khoa học kỹ thuật sẽ chiến thắng ân điển của Chúa, còn những kẻ thế tục lại cho rằng các loại thần tích thực ra là cơ học lượng tử, sao lại có thể giống nhau đến vậy?

Hắn quyết định giả vờ như không phát hiện ra điều này, đợi sau khi đánh bại Prosen rồi hãng thảo luận những chuyện này cũng chưa muộn.

Vương Trung: "Bảo hắn ta ngậm miệng lại, lôi kéo tôi theo phe Sùng Thánh chắc chắn là có ý đồ xấu!"

"Rõ!" Vasili lập tức dùng tiếng Prosen quát lớn vài câu, tên tù binh lập tức ngậm miệng.

Mặc dù Vương Trung có thể nhìn thấy rất rõ ràng bằng con mắt trên bản đồ, bên mình không có ai thương vong, nhưng vẫn phải giả vờ hỏi: "Bên các anh có tổn thất gì không?"

Grigory: "Báo cáo, không có, quân địch cơ bản không phát hiện ra chúng ta đã tấn công từ hướng nào, dù sao thì tiếng súng này cũng thực sự rất nhỏ. Tuy nhiên, loại súng này không thích hợp để bắt tù binh, mấy vết thương nhẹ này đều là do trúng phải những mảnh đạn bay lạc, những người bị trúng đạn trực tiếp ít nhất cũng bị thương nặng."

Vương Trung gật đầu: "Có vẻ như lần thực chiến đầu tiên này hiệu quả cũng không tệ."

Grigory: "Đương nhiên rồi, chúng tôi cũng không ngờ rằng tiếng súng nhỏ như vậy lại có lợi ích lớn như vậy.'

Trên thực tế, thiết bị giảm thanh đã được phát minh từ rất sớm, nhưng trong các cuộc chiến trước đây không có nhu cầu tác chiến đặc biệt gì, thiết bị giảm thanh chỉ được sử dụng như một loại phụ kiện trên súng dân sự, cho phép những người chơi súng giảm bớt sự phiên hà cho người dân.

Sau đó, Liên Hiệp Vương Quốc đã thành lập Lực lượng Đặc nhiệm Commando, và ngay lập tức nhận ra ưu điểm của vũ khí giảm thanh, và vũ khí giảm thanh đã được sử dụng rộng rãi.

Tuy nhiên, quân đội của Vương Trung sử dụng súng Tokarev cải tiến là vì hiệu suất của nó, chứ không phải vì nó có tiếng súng nhỏ.

Grigory: "Đáng tiếc là vấn đề sản lượng, không có cách nào thay thế hoàn toàn súng tiểu liên PPSh bằng súng Tokarev cải tiến được."

Súng tiểu liên PPSh-41 và người anh em PPS hiện đã được sản xuất bởi tất cả các nhà máy sản xuất, sản lượng hàng ngày

của hai loại súng này cộng lại đã đạt con số khủng khiếp là sáu nghìn khẩu.

Lực lượng Ant hiện tại có rất nhiều xạ thủ súng tiểu liên.

Lực lượng Ant cũng đặc biệt thích trang bị súng tiểu liên PPSh-41 cho tân binh, dù sao thì cũng không cần nhắm bắn, cứ xả đạn là được, đưa cho tân binh súng trường Mosin-Nagant thì chẳng có tác dụng gì. Vì vậy, khóa huấn luyện tân binh của Ant hiện nay, trước tiên là dạy cách lau chùi và bảo dưỡng súng tiểu liên PPSh-41, đợi đến khi tân binh có thể đảm bảo bắn hết băng đạn PPSh-41 trên chiến trường một cách thuận lợi thì coi như đã tốt nghiệp, còn việc nhắm bắn gì đó là hoàn toàn không cần thiết.

Quân đội Prosen ở bên kia thì ngược lại, chỉ có những người lính kỳ cựu mới có đủ tư cách sử dụng MP38 và MP40, còn tân binh thì ngoan ngoãn cầm súng trường Kar98k lên mà kéo chốt.

Đương nhiên, điều này cũng liên quan đến việc hỏa lực của trung đội bộ binh Prosen chủ yếu dựa vào súng máy, còn những người lính quèn có bắn trúng người hay không thì không quan trọng.

Nhưng rõ ràng là không thể sử dụng súng Tokarev cải tiến như súng tiểu liên PPSh-41, tân binh mà sử dụng loại vũ khí này thì thật là lãng phí.

Vương Trung nhạy bén nhận ra rằng việc hắn theo đuổi trang bị súng Tokarev cải tiến cho toàn bộ Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1 trước đây là sai lâm, đáng lẽ nên coi súng Tokarev cải tiến như một phần thưởng cho các cựu binh và hạ sĩ quan, sau này trong một trung đội, tân binh và binh sĩ bình thường sẽ sử dụng súng tiểu liên PPSh-41, còn trung sĩ dày dạn kinh nghiệm sẽ được sử dụng súng Tokarev cải tiến.

Chẳng phải vừa rồi là như vậy sao, 12 cựu binh được trang bị súng Tokarev cải tiến đã đánh cho quân địch có cả lực lượng thiết giáp không có sức đánh trả, để tân binh sử dụng loại vũ khí này chắc chắn sẽ không có hiệu quả như vậy.

Trong khi Vương Trung đang suy nghĩ vê những điều này, Grigory bỗng lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn: "Tướng quân? Vẫn đang chờ ngài quyết định xử lý những tên tù binh này như thế nào đấy!"

Vương Trung lập tức bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ, nhìn Grigory và trực tiếp nói ra ý tưởng trong đầu để trưng cầu ý kiến: "Grisha, câu nói Đáng tiếc là vấn đề sản lượng, không có cách nào thay thế hoàn toàn súng tiểu liên PPSh' của anh đã nhắc nhở tôi. Hiện tại tôi đang theo đuổi việc trang bị súng Tokarev cải tiến cho toàn bộ Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1, nhưng làm như vậy có thực sự phù hợp hay không? Loại súng này có thể phát huy hết hiệu suất của nó trong tay những người lính bình thường hay không?"

Grigory thè lưỡi: "Tôi thấy là khó. Đúng là không nên giao loại súng này cho những người lính bình thường thiếu kinh nghiệm, bọn họ cầm nó và cầm súng tiểu liên PPSh-41 cũng chẳng khác nhau là mấy."

Vương Trung: "Vì vậy, tôi nghĩ như thế này, hãy coi súng Tokarev cải tiến như một phần thưởng dành cho các cựu binh, chứng minh rằng chỉ có những cựu binh mới có thể sử dụng nó, còn tân binh thì chỉ có thể sử dụng súng tiểu liên PPSh-41 hoặc súng bán tự động Tokarev để tích lũy kinh nghiệm.

"Ngoài ra, phương thức phân phối này có thể tăng cường cảm giác vinh dự của các cựu binh, đồng thời cũng khuyến khích những người lính bình thường tích cực phấn đấu."

Vasili vội vàng ghi chép, gân như dừng bút ngay khi Vương Trung vừa dứt lời.

Vương Trung: “Anh nhắc lại một lần nữa xem!”

Vasili lập tức đọc lại một cách nhanh chóng.

Lúc này, một người lính thuộc Đại đội Cận vệ lo lắng hỏi: “Bây giờ Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1 đã cấp phát rất nhiều súng Tokarev cải tiến rồi, chẳng lẽ lại muốn thu hồi sao?”

“Không, hãy nói với các chiến sĩ, nếu như để mất súng, sau này chỉ có thể lập công mới được nhận.” Vương Trung nói.

Lúc này, một y tá đi theo Đại đội Cận vệ bước tới chào Vương Trung: ‘Báo cáo, có 8 người bị thương nặng, một người đã chết trong quá trình cấp cứu, 6 người bị thương nhẹ đã được băng bó xong.”

Vương Trung chỉ vào chiếc xe bọc thép chở quân M3: “Đưa những người bị thương nặng lên xe chở về hậu phương, còn những người bị thương nhẹ tôi muốn thẩm vấn một chút.” Y tá chào, sau đó xoay người đi tổ chức cho các chiến sĩ khiêng người.

Vương Trung bước vê phía những người bị thương nhẹ, sau đó phát hiện ra trong đó không có sĩ quan nào.

“Sĩ quan đâu?”

Hắn vừa dứt lời, Grigory đã đưa cho hắn một túi tài liệu và một túi bản đồ: “Hắn ta đã chết, nhưng tôi đã lấy túi tài liệu và túi bản đồ của hắn ta.”

Vương Trung ra hiệu cho Vasili: Xem xem bên trong có gì.’

Vasili nhanh chóng xem lướt qua tiêu đề của các tài liệu trong túi, tìm ra một tài liệu quan trọng và nhanh chóng đọc lướt qua, báo cáo: “Đơn vị này thuộc Tiểu đoàn Trinh sát Cơ giới, Sư đoàn Lá chắn Thần thánh, Quân đoàn Thiết giáp Ki sỹ

Asgard của Prosen. Nhiệm vụ của bọn chúng là trinh sát về phía Yalgava.”

Vương Trung: “Sư đoàn Lá chắn Thần thánh sao, có nhắc gì đến những chiếc xe tăng kiểu mới không?”

“Không có. Chờ một chút, đây hình như là bảng hiệu lệnh vô tuyến! Để tôi xem nào, mật danh của nhóm trinh sát này là Chó chăn cừu, còn có hai đơn vị cũng được gọi là Nhóm trinh sat với mật danh là Chó kéo xe và Chó săn…’

Vương Trung: “Còn hai nhóm nữa sao, nên gọi không quân xem bọn chúng ở đâu, vừa hay để cho Trung đoàn Cường kích số 4 luyện tập ném bom bổ nhào.”

Vasili: “Ở đây có nhắc đến một đơn vị tên là ‘Buse’, là cấp trên trực tiếp của mấy nhóm trinh sát này.”

Vương Trung: “Nghe có vẻ như là lực lượng tiên phong của Sư đoàn ‘Lá chắn Thần thánh “

Vasili không trả lời, mà lấy một tấm bản đồ từ trong túi bản đồ ra, mở ra xem xét, nói: “Tôi cảm thấy, Yeisk, cách chúng ta 20 km về phía trước, có thể đã bị Buse’ của quân địch chiếm đóng. Thành phố này cách Yalgava 55 km, có vẻ rất thích hợp để làm trung tâm hậu cần cho Tập đoàn quân của chúng ta.”

Vương Trung: “Có nên làm như vậy hay không, còn phải xem kết quả trinh sát, chúng ta mới chỉ vừa mới xuất phát. Grigory, lần sau nếu gặp phải nhóm trinh sát của quân địch, hãy nghĩ cách bắt sống một sĩ quan, có một số thứ chỉ xem tài liệu và bản đồ thì không thể nào hiểu rõ được.”

Grigory vừa hút thuốc vừa đáp: “Đã rõ.”

Vương Trung: “Vasili, nếu trong tài liệu không có gì có giá trị, chúng ta sẽ đi thẩm vấn tù binh.”

“Chờ một chút,’ Vasili bỗng nhiên lấy ra một bức thư từ trong túi tài liệu,‘Tên sĩ quan này đã để thư nhà trong túi tài liệu. Để tôi xem nào.”

Anh ta mở bức thư ra và bắt đầu dịch từng câu một: “Catherine thân yêu, trong bức thư trước, em đã bày tỏ sự lo lắng về tương lai của cuộc chiến, anh cũng có cảm giác tương tự, người Ant đang học hỏi cách thức chiến tranh, ngày càng trở nên khó đối phó hơn. Trận chiến càng khó khăn, càng chứng tỏ rằng học thuyết về dân tộc Prosen ưu việt càng không đứng vững.

“Nhưng hôm nay, một loại vũ khí hoàn toàn mới đã xua tan mọi lo lắng của anh. Nó mạnh mẽ đến mức có thể nghiền nát hàng phòng thủ của người Ant một cách dễ dàng. Anh đã tận mắt chứng kiến nó nghiền nát binh lính và xe tăng của người Ant, san bằng cả chiến hào.

“Người Ant không có bất kỳ loại vũ khí nào có thể xuyên thủng lớp giáp của nó, và cũng không có bất kỳ loại giáp nào có thể chống lại được hỏa lực của pháo chính! Catherine, có lẽ chúng ta sắp thắng trận rồi.

“Hiện tại anh đang ở một thành phố tên là Yeisk, ‘Buse’ của chúng ta đã được tăng cường 12 chiếc xe tăng kiểu mới như vậy! Đáng tiếc là trước khi đến tay chúng ta, 9 chiếc xe tăng đã bị hỏng hóc do trục trặc. Hậu cần vừa mới sửa xong 4 chiếc và đang trên đường đến đây, 3 chiếc đi cùng chúng ta chiến đấu lại bị hỏng toàn bộ.

“Mặc dù vậy, nó vẫn là một chiếc xe tăng tuyệt vời! Ngày mai, chúng ta sẽ tiếp tục trinh sát về phía trước, Buse’ sẽ dẫn đầu với đội hình 4 chiếc xe tăng kiểu mới! Chúng ta chắc chắn sẽ nghiền nát tất cả kẻ thù…”

Vương Trung nhíu mày, bởi vì hắn như nghe thấy tiếng động cơ gầm rú.

Hắn chuyển góc nhìn, ở vị trí xa nhất trên bản đồ, cách đó khoảng 2. 500 mét, hắn nhìn thấy thân xe hình hộp vuông của xe tăng Tiger.

Mẹ kiếp!

Khẩu súng có đường kính lớn nhất của tôi chỉ là súng máy hạng nặng M2 Browning 12,7 mml

(Hết chương) Chuong 168: Chan nhiep

Sau khi hết bàng hoàng vì nhìn thấy xe tăng Tiger, điều đầu tiên Vương Trung nghĩ đến là hiện tại quân địch vẫn chưa biết nhóm trinh sát đã bị tiêu diệt, dù sao thì cuộc tấn công vừa rồi diễn ra quá nhanh chóng, hầu hết quân địch đều chưa kịp phản ứng đã bị tiêu diệt.

Mặc dù chiếc xe tăng hạng nhẹ số hai đã chiến đấu rất dũng cảm, nhưng người sống sót lại là lái xe, mà lái xe thì không thể nào sử dụng đài vô tuyến trên xe tăng được, vì vậy chắc chắn là hắn ta chưa kịp báo cáo.

Nếu vậy, có thể thay quân phục của Prosen, diễn lại một màn kinh điển trong phim kháng Nhật -

Nhưng ngay sau đó, Vương Trung nhìn thấy chiếc xe tăng Tiger dừng lại, rõ ràng là đã phát hiện ra có gì đó không ổn.

Nhưng giữa mùa hè, lúa mì cao như vậy, xe tăng Tiger vẫn còn cách đó hơn 2. 000 mét, làm sao có thể nhìn thấy được? Vương Trung đang cảm thấy khó hiểu, bỗng nhiên hắn chú ý đến chiếc xe tăng hạng nhẹ số hai bị phá hủy đang bốc cháy - chết tiệt, là do làn khói dày đặc này đã để lộ vị trí!

Cùng lúc xe tăng Tiger dừng lại, càng nhiều đơn vị của quân địch lọt vào tâm nhìn của Vương Trung, chỉ riêng xe bọc thép chở quân đã có hơn năm chiếc, bộ binh ba bốn mươi tên.

Vương Trung lập tức đưa ra quyết định, hắn chuyển về góc nhìn của mình, chuẩn bị ra lệnh, đúng lúc này, một người lính ở trên tầng hai hét lớn: "Quân địch! Ở hướng Tây!"

Vương Trung lập tức hạ lệnh: "Tất cả nghe rõ, dùng lựu đạn chôn ngay tại chỗ một quả mìn bay nhanh lên! Vasili, viết một tấm biển, dùng tiếng Prosen viết 'Cẩn thận mìn bẫy!"

Những người lính vừa rồi còn đang rất nhàn nhã, lập tức hành động.

Vị tu sĩ đi cùng lên tiếng hỏi: "Xử lý những tên tù binh này thế nào?"

Vương Trung: "Trói lại, mỗi xe nhét một tên."

Lời còn chưa dứt, ánh mắt hắn rơi vào tên tù binh đang lẩm bẩm đọc kinh điển của Sùng Thánh.

Trong nháy mắt, hắn đã đưa ra quyết định, chỉ vào tên tù binh đó và nói: "De hắn ta lại, dù sao thì đế chế cũng sẽ giết chết những kẻ Sùng Thánh."

Trên thực tế, quyết định này của Vương Trung có chút tư tâm, hắn muốn xem sau khi tên tù binh này trở về đế chế, hắn ta có thể thêm thắt những tình tiết kỳ ảo nào cho câu chuyện của hắn.

Nói đùa, bị người ta thổi phồng thành một trong Tứ Ky sĩ Khải huyền thì ngầu biết mấy!

Vì vậy, tên lính địch đã bị rối loạn thần kinh này bị tước hết vũ khí và trang bị, thậm chí cả bình nước cũng bị lấy đi, những tên tù binh khác bị trói chặt và ném vào thùng xe.

Sau đó, bảy chiếc xe jeep Willys lao đi trong màn bụi mù mịt.

Vasili là người cuối cùng lên xe, anh ta nhanh chóng nhảy lên chiếc xe jeep đã khởi động, bám vào giá treo vũ khí phía

sau kính chắn gió của xe jeep, giữ nguyên tư thế đứng.

Lúc này, quân Prosen vừa mới dàn đội hình xong, đang chuẩn bị tiến về phía trang trại - lúc này phải cảm ơn sự cứng nhắc của quân Prosen, nếu bọn chúng lái thẳng xe tăng Tiger lao tới thì phiền phức rồi.

Khác với suy nghĩ của rất nhiều người, và cũng khác với những gì được thể hiện trong nhiều trò chơi, trong hồi ức của tất cả những cựu binh từng lái xe tăng Tiger, khả năng cơ động của Tiger đều rất xuất sắc. Vì vậy, xe tăng Tiger hoàn toàn có thể chở theo bộ binh lao thẳng tới, đến lúc đó, ít nhất là một nửa số xe jeep của Vương Trung sẽ bị tiêu diệt.

Sau khi mất xe, Vương Trung và những người lính của hắn sẽ bị tiêu diệt bởi một lượng lớn bộ binh đi cùng.

Tuy nhiên, quân Prosen đã không làm như vậy, bọn chúng lựa chọn dừng lại, cho bộ binh tiến lên trước, xe tăng Tiger yểm trợ phía sau.

Vì vậy, bảy chiếc xe jeep Willys đã chạy thoát.

Vương Trung quan sát từ trên cao, còn nhìn thấy quân Prosen bị màn bụi mù do xe jeep Willys tạo ra làm cho khiếp sợ, đội hình bộ binh thậm chí còn dừng bước tiến, phái một chiếc xe bọc thép chở quân Sd. Kfz. 251 chở theo một tiểu đội bộ binh tiến lên xem xét tình hình.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Vương Trung đưa tay ra: “Bộ đàm!”

Vasili lập tức đưa bộ đàm cho Vương Trung.

Vương Trung: “Thành Cát Tư Hãn gọi Attila.’

Hắn gọi hai lần, câu trả lời từ sở chỉ huy Tập đoàn quân liền vang lên: “Đây là Attila, Thành Cát Tư Hãn, mời nói.”

“Tiến hành bắn phá vào tọa độ sau…”

Vương Trung dựa vào bản đồ, báo cáo chính xác tọa độ của quân địch vẫn chưa hoàn toàn khuất khỏi tầm nhìn.

Hắn lặp lại tọa độ hai lần, sau đó bên phía Tập đoàn quân trả lời: "Pháo binh của chúng tôi không thể bắn tới phạm vi đó, lặp lại, không thể bắn tới phạm vi đó."

Vương Trung nhíu mày, nhưng nghĩ lại cũng thấy bình thường, đội trinh sát của hắn đã đi xa như vậy, chắc chắn là đã vượt khỏi phạm vi khai hỏa của pháo binh.

Hiện tại, tâm bắn của các loại pháo xe kéo thông thường cũng chỉ khoảng 20 km là hết cỡ.

Vương Trung: 'Vậy thì để không quân xử lý bọn chúng."

"Chúng tôi sẽ chuyển tọa độ cho không quân, anh còn yêu cầu gì nữa không?"

"Không còn, Thành Cát Tư Hãn kết thúc."

Nói xong, hắn đưa bộ đàm cho Vasili.

Thực ra trong lòng Vương Trung cũng không chắc liệu máy bay có thể tìm thấy những tên địch này hay không.

Dù sao thì hiện tại cũng không có định vị GPS, phi công bay trên trời nếu không có hoa tiêu dẫn đường chuyên nghiệp thì bay lạc đường là chuyện rất bình thường.

Cho dù có nhân viên hàng không, cũng thường xuyên bay lệch, khoảng cách càng xa càng lệch.

Mà máy bay đơn lẻ cơ bản chỉ có thể dựa vào địa tiêu để dẫn đường.

Mà bây giờ đại thảo nguyên này, thật sự không có bao nhiêu địa tiêu có thể sử dụng trên không trung.

Cho nên Vương Trung yêu cầu không quân xuất kích, chính là cầu may.

Bên phía Prosen, thời gian hơi sớm một chút. Linden trung úy, xe tăng số 6 số hiệu 217, là người đầu tiên phát hiện phía trước có khói đen, hắn lập tức hạ lệnh dừng lại, giơ ống nhòm lên quan sát. [xe tăng số 6 là Tiger]

Nhưng màn sương mù dày đặc che khuất hơn nửa tầm mắt, cộng thêm vật thể đang cháy cách quá xa, Linden nhìn hồi lâu cũng không thấy rõ đó là thứ gì.

Lúc này, Đại đội trưởng bộ binh đi cùng leo lên xe tăng, ghé vào mép tháp pháo hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Linden chỉ về phía trước: 'Khói!"

Vị thượng úy vội vàng cầm lấy ống nhòm nhìn về phía hắn chỉ: "Trông giống như xe cộ bị cháy rồi. Phía trước chúng ta chắc là có nhóm trinh sát của tiểu đoàn cơ giới, hay là gọi cho bọn họ một tiếng?"

Linden trung úy: "Tôi gọi cho bọn họ, mời ngài cũng lập tức triển khai đội hình, bắt đầu thực hiện nhiệm vụ trinh sát."

Dù sao Linden cũng chỉ là trung úy, không thể chỉ huy đại đội trưởng bộ binh là thượng úy, chỉ có thể đề nghị.

Đại đội trưởng bộ binh: "Hiểu rồi, tôi lập tức triển khai đội hình, tiến về phía đông để tìm kiếm."

Nói xong Đại đội trưởng liền nhảy xuống xe tăng, bắt đầu lớn tiếng gọi các binh sĩ xuống xe.

Trong lúc bộ binh triển khai đội hình, Linden trung úy vừa gọi nhóm trinh sát phía trước, vừa quan sát hướng cột khói.

Thế nhưng mãi đến khi bộ binh triển khai xong, Linden trung úy cũng không nhận được hồi âm.

Đại đội trưởng bộ binh lại leo lên xe tăng: "Thế nào rồi?"

“Không có trả lời.” Linden trung úy dừng một chút,‘E rằng nhóm trinh sát đã bị tiêu diệt rôi——nghĩ như vậy có vẻ hợp lý, dù sao nhóm trinh sát có rất nhiều bộ đàm, không thể nào tất cả đều hỏng được.”

Đại đội trưởng: “Vậy có khi nào chiến trường ở ngay phía trước không? Tôi phải bắt đầu tiến lên.”

Linden trung úy: “Tôi yểm hộ cho mọi người. Chờ mọi người đi được năm mươi mét, tôi sẽ bắt đầu tiến lên.’

Prosen đã tiến hành chiến thuật bộ binh - xe tăng phối hợp trong một thời gian dài, biết rõ ruộng lúa mạch cao như vậy không thể để xe tăng đơn độc xông lên phía trước, như vậy rất dễ bị kẻ địch ẩn nấp trong lúa mạch tập kích.

Sau khi Đại đội trưởng bộ binh nhảy xuống xe tăng, vừa đi vừa liên tục hạ lệnh: “Tiến lên! Phía trước hẳn là chiến trường, cứ tiến thẳng đến khi nào nhìn thấy rõ ràng thứ gì đang cháy thì thôi!”

Bộ binh bắt đầu tiến lên, Linden đợi bọn họ đi được 50 mét mới hạ lệnh cho phân đội xe tăng tiến lên —-hiện tại bốn chiếc Tiger đều được phân vào đội hình tạm thời của Linden trung úy, do hắn chỉ huy.

Động cơ của bốn chiếc xe tăng hạng nặng gầm rú, đẩy khối sắt thép nặng nề tiến về phía trước. Chiếc xe số 217 của Linden có thể đã cán sập một cái hang chuột đồng, dọa một vài con chuột đồng chạy ra khỏi hang, chui vào ruộng lúa mạch.

Người Prosen cẩn thận từng li từng tí tiến lên, đột nhiên phía trước bốc lên một lượng lớn bụi mù.

Linden thấy Đại đội trưởng bộ binh giơ tay lên làm động tác nắm chặt tay, đây là ý bảo dừng tiến.

Các binh sĩ lần lượt dừng lại, cảnh giác nhìn về phía trước.

Vài phút sau, một chiếc xe bán xích chở theo một tiểu đội bộ binh tiến về phía trước.

Linden căng thẳng nhìn những người lính dũng cảm này, cho đến khi bọn họ biến mất trong màn sương mù dày đặc.

Đột nhiên, Linden trung úy nghe thấy từ hướng khói đặc truyền đến tiếng nổ lớn!

Hắn vội vàng hỏi: "Chuyện gì vậy? Bộ binh, bộ binh, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Lúc này hắn nghe thấy trong bộ đàm có người Prosen đang dùng mật ngữ hô lớn: "Joseph bị mìn của địch giết chết rồi! Ở đó là một nông trang, bên trong chỉ có một tên lính trinh sát bị điên đang lẩm bẩm đọc chữ viết trên sách cấm!

"Trong sân nông trang có cắm một tấm biển, ghi là 'Cẩn thận mìn, khoản cuối là 'Trung tướng Aleksei Konstantinovich RokossovskyT"

Sau gáy Linden trung úy nổi hết da gà.

Trung tướng Rokossovsky? Chính là vị trung tướng chỉ huy quân đội đánh tan quân ta, giết chết và bắt sống rất nhiều tướng lĩnh sao?

Linden trung úy không có ấn tượng gì với cái tên dài như tàu hỏa của người Ant, hơn nữa người Ant còn thích dùng tên Thánh đặt cho mình, trùng tên rất nhiều, càng khó phân biệt.

Hắn còn đang nghi ngờ, bỗng nhiên nghe thấy người lính vừa mới báo cáo bằng mật ngữ hét lên: "Chờ chút, đừng cướp bộ đàm của tôi!"

Ngay sau đó, trong bộ đàm truyền đến giọng nói đã điên cuồng: "Hắn đến từ bóng tối, giống như tia chớp xé toạc mây đen, mang đến cái chết, đồng thời cũng soi sáng tất cả! Sinh linh trên mặt đất đều cảm nhận được ngày tận thế đang đến

gần! Kẻ nào quỳ lạy mãnh thú và hình tượng của nó, kẻ đó sẽ phải uống rượu thịnh nộ của Chúa! Các ngươi vẫn chưa hiểu sao? Khoa học chính là mãnh thú, là hình tượng của mãnh thú! Prosen sắp tiêu đời rồi!

"Còn Rokossovsky, chính là dấu hiệu của sự hủy diệt, là hiện thân của thần phạt! Tôi nhìn thấy, tôi nhìn thấy tay trái hắn đang nâng cao dòng máu đang sôi sục, cuồn cuộn trên không trung (thật ra là lá cờ đỏ được cắm trên chiếc Willis phía sau), tay phải nắm giữ quyền trượng của Chúa (chỉ chiếc Tokarev cải tiến)!".

Linden mím chặt môi, hắn đột nhiên không muốn bước vào nông trang đó nữa, giống như bước vào đó sẽ gặp phải thứ gì đáng sợ lắm.

Vì vậy hắn dùng kênh liên lạc của lính xe tăng ra lệnh cho những chiếc xe khác: "Chúng ta chờ ở bên ngoài trang viên, chờ công binh đến rà phá bom mìn. Không có trinh sát đi trước, chúng ta không thể tiến lên được nữa."

Ngay khi hắn hạ lệnh, tên kia vẫn đang lải nhải lặp đi lặp lại: 'Nó sẽ hủy diệt chúng tal Hủy diệt!"

Ngay sau đó, tiếng súng sắc bén vang lên, chấm dứt tất cả.

Sau đó giọng nói ban đầu lại vang lên: "Đại đội trưởng, tôi sợ hắn tiếp tục nói nữa, cho nên đã thi hành kỷ luật, xử bắn kẻ gieo rắc tin đồn thất thiệt, làm dao động quân tâm."

Tiếp đó là giọng nói của Đại đội trưởng: "Cậu là đồ ngu, không nên để hắn cầm bộ đàm, bây giờ thì cả tiểu đoàn đều nghe thấy rồi."

Busse thượng tá cũng vừa vặn nghe thấy đoạn đối thoại này.

Vì xe tăng bị hỏng, John Christopher tạm thời ở lại Yeisk ——anh ta được Busse thượng tá mời đến cùng ăn tối, dù sao

toàn bộ chiến đoàn có thể đánh sâu một cách thuận lợi như vậy, đều là nhờ John Christopher thượng úy dẫn dắt đại đội xe tăng hạng nặng số 6 này.

“Tên Rokossovsky này, rốt cuộc có năng lực thần bí gì vậy? Dù sao thì bên kia thật sự có năng lực thần bí. Chẳng lẽ hắn…” John Christopher do dự một chút, hạ giọng hỏi: “Chẳng lẽ hắn thật sự có thể dùng đao chém xe tăng? Anh xem, chuyện này dọa người ta phát bệnh rồi kìa.”

Busse thượng tá lắc đầu: “Làm sao tôi biết được, tôi lại chưa từng đối đầu với hắn. Nhưng mà ở câu lạc bộ sĩ quan Agasukoy, tôi nghe một người bị thương tên là Sriffen nói, nói là những người đó có vẻ tà môn lắm”

John Christopher cau mày, đột nhiên anh ta nói: “Chờ chút, chúng ta phải gọi không quân đi tìm hắn, không phải không quân đã hứa hẹn sẽ chi viện đây đủ cho chúng ta sao? Keu không quân oanh tac chết hắn đi!”

(Hết chương) Chuong 169: Khong kich

Giờ phút này, tại sân bay gân Yalgava, các phi công của trung đoàn cường kích số 4 đang chen chúc trong lầu của bộ chỉ huy trung đoàn, nghe trung đoàn trưởng Drachenko Grigoryevich báo cáo tình hình nhiệm vụ.

“Mọi người cũng đã thấy, tướng quân đã đưa ra một tọa độ để không kích, nhưng chúng ta vừa mới đến đây, còn chưa quen thuộc địa hình xung quanh, không chắc chắn có thể bay đến khu vực điểm tọa độ đó một cách thuận lợi hay không. Cho nên chúng ta chỉ có thể thay đổi một chút mệnh lệnh quá mức cụ thể của tướng quân.”

Drachenko vẽ một thứ giống như tháp nước lên bảng đen: “Đây là đài quan sát gió của sân bay, phía trên có cờ gió, mọi người đều nhìn thấy. Điểm tọa độ ở hướng này của đài quan

sát gió, sau khi cất cánh, mọi người bay qua đài quan sát gió, sau đó chuyển hướng bay theo hướng này, về lý thuyết, chỉ cần không bị lệch hướng quá lớn, thì nhất định có thể tìm được mục tiêu mà tướng quân nói."

Lập tức có phi công nói đùa: "Có khả năng không bị lệch hướng quá lớn sao?"

Drachenko nhún vai: "Biết đâu hôm nay mọi người gặp may thì sao? Tóm lại, sau khi cất cánh, bay qua sân bay, khi bay qua đài quan sát gió thì chuyển hướng bay theo hướng này."

Drachenko viết ba con số lên bảng đen, đại diện cho hướng bay.

"Sau đó nhìn thấy gì đánh bom cái đó, nhìn thấy máy bay địch thì bắn hạ, nhớ kỹ máy bay mới không giống Yak, đừng có mà quần nhau với chúng ở độ cao thấp, phải bay ở trên cao, đánh nhanh rút gọn, lúc bổ nhào ném bom là ở độ cao bốn nghìn mét, lúc quay về ít nhất phải ba nghìn mét. Giao việc chiến đấu ở độ cao thấp cho đồng đội lái Yak-1."

Nói xong Drachenko ném viên phấn vào hộp, hô to: "Xuất phát!"

Các phi công lập tức đứng dậy.

Thông thường, phi công của quân Đồng minh vào lúc này sẽ cầm theo tấm bản đồ có ghi chú thông tin nhiệm vụ, phi công Ant không có thói quen đó, bọn họ gấp bản đồ lại nhét vào túi, mở bình rượu ra uống một ngụm vodka, sau đó vênh váo bước ra khỏi lều.

Bên ngoài, đội hậu cần kỹ thuật đã treo bom cho máy bay, khởi động động cơ, đang nghe ngóng âm thanh——đây là cách nhanh nhất để kiểm tra tình trạng động cơ, thợ máy lâu

năm chỉ cân nghe một chút là biết động cơ có chỗ nào chưa được vệ sinh sạch sẽ hay không.

Drachenko đi đến chiếc máy bay mang số hiệu chiến thuật 01 của mình (số 4 đằng trước là phiên hiệu của trung đoàn không quân), hỏi tổ trưởng đội hậu cần kỹ thuật: "Thế nào rồi?"

Tổ trưởng đóng nắp bình nhiên liệu lại, giơ ngón tay cái lên: "Rất tốt! Đây không phải là động cơ do chúng ta sản xuất, hay bị đủ thứ bệnh vặt, tôi cảm thấy cái động cơ này ít nhất cũng có thể bay được thêm 500 tiếng đồng hồ nữa!"

Ant đã nhận được giấy phép sản xuất động cơ từ Prosen và Hợp Chủng Quốc từ rất sớm, nhưng chất lượng động cơ do Ant tự sản xuất rất thất thường, hoàn toàn phụ thuộc vào tâm trạng của công nhân trong nhà máy hôm đó tốt hay xấu, có động cơ chạy được 4000 tiếng đồng hồ mà không gặp trục trặc gì lớn, cũng có động cơ mới chạy được 200 tiếng đồng hồ đã phải đưa về nhà máy đại tu.

Thế nhưng, toàn bộ số máy bay của trung đoàn cường kích số 4 đều được trang bị động cơ do Hợp Chủng Quốc sản xuất, chất lượng rất đảm bảo. Drachenko treo lên cánh máy bay, sau đó chui vào buồng lái, quay đầu lại nói với tổ trưởng: "Vậy tôi xuất phát đây."

Tổ trưởng nhặt bánh xe chèn phía trước ra, lùi lại mấy bước: "Xuất phát thôi!"

Drachenko lập tức tăng ga——tốc độ động cơ vừa rồi còn chưa đủ sức kéo chiếc máy bay được gắn hai quả "khoai lang" này.

Máy bay chậm rãi tăng tốc, trượt về phía đường băng cất cánh.

Drachenko: “Đài quan sát, đài quan sát, số 1 trung đoàn 4 chuẩn bị cất cánh.”

Đài quan sát trả lời: “Đường băng trống, tốc độ gió mặt đất 3 m/s, tâm nhìn tốt, có thể cất cánh.”

Trong lúc nói chuyện, máy bay của Drachenko đã trượt đến đường băng, anh ta phanh lại ở vạch cất cánh, kiểm tra tất cả các đồng hồ đo, sau đó nhìn cờ gió trên đài quan sát gió, xác định xong xuôi mới nhả phanh, đẩy cần điều khiển động cơ đến mức tối đa.

Chiếc P-47 chất đầy bom gầm tú lao về phía trước.

Sân bay của không quân Ant tuy gần chiến trường, nhưng bọn họ không có truyền thống yểm trợ hỏa lực trực tiếp, cho nên chỉ khi nào nhận được thông tin tình báo thì mới xuất kích từ sân bay.

Không quân Prosen thì thích bay lượn trên chiến trường trong thời gian dài, chờ quân đội dưới mặt đất yêu cầu yểm trợ là lập tức xông vào hỗ trợ.

Thế nhưng, do lượng nhiên liệu mà mỗi loại máy bay mang theo khác nhau, cho nên thời gian có thể bay lượn trên chiến trường cũng không giống nhau, Stuka thường sẽ nhanh chóng rời đi để quay về sân bay, còn loại máy bay ném bom chiến thuật như Do 215 thì có thể bay lượn lâu hơn.

Một phi đội gồm bốn chiếc Do 215 đã nhận được yêu cầu yểm trợ qua bộ đàm của chiến đoàn Busse, lập tức bắt đầu tìm kiếm Rokossovsky tướng quân đang tự mình đi trinh sát phía trước.

Rất nhanh sau đó, bọn chúng đã phát hiện ra cột khói bụi mù mịt bốc lên do xe cộ chạy nhanh tạo thành.

Vương Trung là người đầu tiên nghe thấy tiếng động, hắn lập tức điều chỉnh tâm nhìn, liên nhìn thấy một phi đội gồm

bốn chiếc Do 215 đang bay về phía mình.

“Chuẩn bị bắn máy bay!” Vương Trung hét lớn.

Trên bảy chiếc xe Willy đều được trang bị súng máy hạng nặng M2 Browning, ít nhiều gì cũng có thể gây khó dễ cho máy bay địch.

Vương Trung tự mình cầm lấy súng máy trên chiếc xe jeep của mình, điều chỉnh nòng súng——những người khác vẫn đang dựa vào âm thanh để phán đoán máy bay địch đến từ hướng nào, chỉ có hắn là trực tiếp chĩa súng về hướng máy bay địch đang lao tới.

“Tài xế nghe lệnh của tôi, chúng ta phải lợi dụng khả năng cơ động để né tránh máy bay địch.”

Bán kính vòng lượn của máy bay dù có nhỏ đến đâu cũng phải hơn trăm mét, dù sao thì tốc độ của nó bày ra đó, cho nên khi xe cộ muốn đấu trí đấu dũng với máy bay thì không thể dựa vào tốc độ, mà phải dựa vào sự linh hoạt.

Cho nên khi đua xe với Stuka, thật ra là so xem ai drift giỏi hơn, Vương Trung chưa chắc đã lái xe nhanh hơn, nhưng chắc chắn là hắn rất giỏi chạy cua gắt liên tục, nói không chừng không cần dùng kỹ thuật “đường nước chảy” cũng có thể đánh bại Fujiwara Takumi.

Vương Trung vừa dùng wall hack để hiệu chỉnh đường đạn, vừa quan sát tuyến đường bay của máy bay địch, ước chừng đối phương không kịp điều chỉnh nữa, bèn hét lớn: “Rẽ trái! Tăng tốc!”

Chiếc xe jeep bẻ lái sang trái một cái rất gấp, suýt chút nữa hất văng Vương Trung xuống xe, may mà hắn nắm chặt lấy súng máy.

Đoàn xe phía sau thấy vậy, cũng bám theo Vương Trung để rẽ, nhưng do chiếc xe thứ tư bị khuất sau đám bụi mù, nên

không nhìn thấy xe phía trước đã rẽ, thế là nó cứ thế lao thẳng về phía trước theo tuyến đường ban đầu.

Tài xế chiếc xe thứ năm do dự một chút, sau đó quyết định bám theo chiếc xe thứ ba, mặc kệ chiếc thứ tư.

Đạn của máy bay địch bắn xuống mặt đất tạo thành hai hàng rào thoáng chốc đã biến mất, đuổi kịp chiếc xe số 4 đang chạy theo hướng cũ.

Lính trên xe đều là lính kỳ cựu, vừa nhìn thấy sắp bị bắn trúng là lập tức nhảy xuống xe, chỉ còn lại xạ thủ và tài xế.

Xạ thủ lập tức trúng đạn, viên đạn xuyên qua người hắn, sau đó găm thẳng vào người tài xế.

Chiếc xe lập tức nghiêng sang một bên, lật nhào trên mặt đất.

Vương Trung quan sát hai người may mắn sống sót qua góc nhìn từ trên cao, có vẻ như bọn họ đều bị thương, nằm trên đất rất đau đớn, nhưng may mà ruộng lúa mạch cao rậm rạp đã che khuất bọn họ, đợi lát nữa máy bay địch bỏ đi, có thể quay lại cứu bọn họ.

Hắn thu hồi tâm nhìn lại, sau đó phát hiện máy bay địch đang chuyển hướng.

Vương Trung lập tức dựa vào hướng bay của máy bay địch để ra lệnh: “Rẽ phải!”

Lúc này, Vương Trung cảm thấy mình như đang điều khiển chiến hạm trên biển, đối phó với máy bay ném bom bổ nhào, liên tục điều khiển chiến hạm di chuyển theo đường zigzag, đảm bảo diện tích tiếp đạn của chiến hạm là nhỏ nhất.

Bốn chiếc máy bay địch lại lao tới.

Do phải bay vòng, tốc độ của máy bay địch đã giảm đi rõ rệt, vì vậy bọn chúng có nhiều thời gian hơn để điều chỉnh

hướng bay, có thể phát động tấn công chính xác hơn.

Vương Trung vẫn ra lệnh rẽ vào thời điểm tương tự như lần trước, kết quả chiếc xe cuối cùng vẫn bị máy bay địch bắn trúng. Xạ thủ và người ngồi cạnh tài xế chết ngay tại chỗ, nhưng tài xế không sao, tiếp tục lái xe bám theo đoàn xe, người lính cuối cùng còn lại trong thùng xe sau đẩy thi thể đồng đội sang một bên, chộp lấy súng máy, nhắm vào chiếc máy bay đang bay vụt qua, bóp cò.

Đáng tiếc, ở trong trạng thái vừa di chuyển vừa bắn như vậy, lại còn bắn từ bên hông máy bay, thì uy lực của một khẩu M2 Browning là không đủ.

Vương Trung cảm thấy hình như có một, hai viên đạn bắn trúng, nhưng máy bay ném bom chiến thuật hai động cơ to như vậy, chỉ cần không bắn trúng chỗ hiểm yếu thì coi như không sao.

Sau đợt tấn công thứ hai, máy bay địch lại chuyển hướng.

Vương Trung đột nhiên cảm thấy không nên tiếp tục như vậy nữa.

Bọn họ đã hy sinh bốn người, hai người bị thương nặng. Máy bay địch cứ một mực bám theo đoàn xe của bọn họ như vậy, tám chín phần là muốn nhắm vào hắn.

Hơn nữa, nếu chỉ có một mình hắn, máy bay địch ngược lại sẽ không dễ dàng bắn trúng, nhất là khi hắn còn có wall hack, có thể chủ động né tránh đạn.

Rõ ràng lúc này nên làm gì rồi.

Nếu như là Vương Trung mới xuyên không đến, hắn tuyệt đối sẽ không lựa chọn như vậy, khi đó hắn chỉ là một người bình thường đến từ thế giới hòa bình, luôn tâm niệm đạo lý "người không phạm ta, ta không phạm người".

Nhưng bây giờ, hắn là chiến binh trở về từ địa ngục.

Nghĩ vậy, hắn buông tay cầm súng máy ra, nói với Vasily: "Đến lượt cậu!"

Vasily không nói hai lời, lập tức tiếp quản súng máy.

Vương Trung huýt sáo một tiếng, Bucephalus vốn chỉ đang chạy theo xe jeep, nghe thấy tiếng huýt sáo, nó lập tức tăng tốc, chạy song song với chiếc xe jeep đang lao vun vutl

Vương Trung tung người nhảy lên lưng ngựa, sau đó chỉ vào lá cờ đỏ: "Đưa nó cho tôi!"

Grigory võ vai Vasily: "Để tôi! Cậu mau đưa cờ cho lão đại!"

Năm giây sau, Vasily tháo lá cờ đỏ xuống, ném cho Vương Trung.

Vương Trung suýt chút nữa thì không bắt được lá cờ, hắn chửi thê một tiếng, vội vàng nắm chặt lá cờ sắp rơi khỏi tay, sau đó nói với Bucephalus: "Rời khỏi đoàn xe ngay lập tức!"

Con ngựa lập tức quay đầu, re một góc gần như 90 độ.

Vương Trung tay giơ cao lá cờ đỏ, cưỡi ngựa phi như bay trên thảo nguyên, đồng thời chú ý đến hướng bay của máy bay địch trên bầu trời.

Bốn chiếc máy bay địch chia làm hai nhóm, hai chiếc tiếp tục truy đuổi đoàn xe, hai chiếc còn lại quay sang tấn công Vương Trung!

Vương Trung rút khẩu súng lục đã bắn chết hai vị tướng địch, sau đó được Belinsky lau chùi cẩn thận ra, một tay giơ súng nhắm vào máy bay địch.

Máy bay địch bắt đầu xả súng!

Không đợi Vương Trung ra lệnh, Bucephalus đã tự động xoay người, né tránh làn đạn.

Vương Trung bóp cò, bắn về phía chiếc máy bay dường như chỉ cách đó vài mét.

Đương nhiên, đó chỉ là ảo giác mà thôi, trên thực tế, chiếc máy bay đó cách mặt đất ít nhất cũng phải hơn trăm mét, dùng súng lục tuyệt đối không thể nào bắn trúng.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, đạn bắn vãi ra từ trên trời xuống, xuyên thủng cánh của chiếc Do 215, xé toạc cánh máy bay.

Thời điểm trùng hợp đến mức, cứ như thể chính súng lục của Vương Trung đã bắn gãy cánh chiếc Do 215

Chiếc P-47 vừa mới oanh tạc xong đồn toàn lực kéo cần lái, bay lên cao, còn chiếc máy bay hộ tống còn lại thì chuyển hướng, tấn công chiếc Do 215 còn lại.

Hai chiếc Do 215 đang truy đuổi Vương Trung kéo theo làn khói đen đặc, lao xuống mặt đất. Vương Trung một tay cầm cờ, một tay vung súng lục, hoan hô chiếc P-47 đang bay lên cao.

Chuyển sang góc nhìn từ trên cao, có thể thấy hai chiếc Do 215 đang truy đuổi đoàn xe cũng từ bỏ tấn công, quay đầu bay về phía sân bay của Prosen, nhưng những chiếc P-47 khác đã chiếm lĩnh vị trí tấn công, bắt đầu bổ nhào xuống.

Hai chiếc Do 215 sau khi bay lòng vòng nhiều lần như vậy, tốc độ đã giảm xuống rất thấp, mà trong không chiến, tốc độ chính là yếu tố sống còn, mất đi tốc độ, dù là máy bay tiêm kích hay máy bay ném bom đều chỉ có thể nằm im chờ chết.

Hai chiếc "cường kích" mang theo bom dễ dàng bắn trúng mục tiêu, sau đó kéo cần lái, bay lên cao.

Đoàn xe cũng dừng lại, các chiến sĩ hò reo, tiên những chiếc máy bay khuất dần trên bầu trời.

Drachenko nghe thấy máy vô tuyến hỏi: "Tiểu đội trên mặt đất này bị sao vậy? Sao 215 truy đuổi của kẻ địch mà bọn họ đuổi tới không kịp, đây là đi vòng bao nhiêu vòng vậy?"

Drachenko: "Không biết, cũng không thể là đội trinh sát của tướng quân Rokossovsky được? Tập trung chú ý, tìm xe tăng của kẻ địch! Chắc là ở gần đây rồi!"

(Hết chương)

Chương 170: Địch cơ thẳng lên, cấp tốc hạ xuống

Drachenko vừa bò lên bốn ngàn mét không bao lâu, Bayev đang bay yểm hộ liền hô: "Phía dưới có phải có người hay không?"

Drachenko lắc cánh, quả nhiên thấy phía dưới có chiếc xe tăng nhỏ xíu, gần như không nhìn thấy.

Xe tăng rõ ràng đã dừng lại, cho nên không có bụi đất, vô cùng khó nhìn thấy.

Số 3 Ivan có chút lo lắng: "Có phải là quân đội của chúng ta không?"

Nói thật, từ trên trời nhìn xuống căn bản không có khả năng phân biệt là bộ đội bên nào, tùy tiện lao xuống quả thật có khả năng đánh nhầm.

Vừa rồi sở dĩ Drachenko xác định phía dưới đang công kích mặt đất là kẻ địch, cũng là bởi vì máy bay ném bom Po-2 của quân ta ném bom xong sẽ bay lên, sẽ không dùng pháo bắn phá trên mặt đất.

Hiện tại đối mặt với mục tiêu trên mặt đất, Drachenko gặp khó khăn. Hắn quyết định dùng vô tuyến điện hỏi một chút.

“Hùng Ưng gọi đoàn xe phía dưới, dưa chua ăn loại nào ngon? Dưa chua ăn loại nào ngon?”

Không có ai trả lời.

Đồng thời Liêu cơ Ba Da Phu cũng nói: “Tôi nghe thấy rất nhiều bộ đàm rất rõ ràng đối thoại bằng tiếng Prosen, tôi đoán là kẻ địch.”

Drachenko tặc lưỡi, hạ quyết tâm: “Xuống dưới, dù sao không nhất định có thể ném trúng, ném trước rồi nói.”

Nói xong hắn trực tiếp điều khiển cần lái, máy bay xoay nửa vòng, lộn ngược lại, bổ nhào xuống.

Hắn nhắm chuẩn bắn bổ nhào thẳng vào chiếc xe tăng nhỏ như con kiến trên mặt đất, lao xuống với tốc độ tối đa.

Chiếc P47 này, có thể kéo lên với tốc độ bảy trăm tám trăm, mấy cái máy bay gỗ của Ant căn bản không làm được như vậy. Cho nên những phi công lão làng nhanh chóng quen thuộc máy bay, khi bổ nhào thậm chí còn không thu chân ga, như vậy tốc độ máy bay nhanh, lúc kéo lên cũng nhanh, thời gian ở trong phạm vi hỏa lực của pháo phòng không kẻ địch rất ngắn.

Cho nên lúc P47 ném bom bình thường đều không giảm tốc độ, cũng không cần mở tấm giảm tốc, trực tiếp bổ nhào với tốc độ cao nhất, khoảng 2000 mét là ném bom —— thấp hơn nữa có khi còn đâm xuống đất.

Độ chính xác của kiểu ném bom này rất đáng lo ngại, thứ nhất là độ cao bổ nhào quá cao, nhìn không rõ lắm mục tiêu trên mặt đất, thứ hai là do độ cao ném bom quá cao, tốc độ ném bom quá nhanh.

Hơn nữa P47 không có giá treo bom bổ nhào chuyên dụng, khi bom được thả xuống sẽ bị ảnh hưởng bởi luông khí hỗn loạn do máy bay kéo lên tạo ra.

Để khắc phục vấn đề tỷ lệ trúng bom thấp, nhóm cường kích cơ thứ tư đã động não, họ treo cho P47 hai quả bom 500 kg và hai quả bom 250 kg.

Đã ném không chính xác, vậy thì ném một lần 4 quả, kiểu gì cũng có một quả ném trúng trong phạm vi sát thương chứ?

Loại phương pháp treo bom này có hiệu quả cực kỳ lớn đối với mục tiêu mềm, một phi đội hai máy bay ném bom, nếu ném trúng đội hình hành quân dày đặc, một lần thương vong lên tới bốn trăm người, trực tiếp xóa sổ một tiểu đoàn.

Nếu ném trúng đội hình kẻ địch đã phân tán, vậy thì tiêu diệt một hai đại đội cũng là chuyện bình thường.

So với chiếc Stuka tuy rằng ném bom khá chính xác, nhưng một lần chỉ ném được một quả 500 kg, hiệu quả chưa chắc đã tốt hơn P47.

P47 ném bom xong còn có thể không chiến, Stuka ném bom xong chỉ có thể chạy.

Giờ phút này, bốn chiếc P47 mang theo 8 quả bom 500 kg và 8 quả bom 250 kg lao thẳng xuống kẻ địch trên mặt đất.

Hắn căn bản không nhìn đồng hồ đo độ cao, trực tiếp dựa vào kinh nghiệm ném bom, lúc bắt đầu kéo lên mới liếc nhìn đồng hồ đo độ cao: 1500 mét, ném thấp rồi!

Vì vậy hắn càng dùng sức kéo cần lái va phía sau, như thể làm vậy có thể khiến máy bay kéo lên nhanh hơn.

Quá tải khiến máu của Drachenko dồn hết xuống chân, do thiếu máu nên đầu óc hắn bắt đầu lâng lâng, tầm nhìn cũng tối đen.

Hắn chỉ có thể dựa vào ý chí cuối cùng để nắm chặt cần lái.

Lúc này, việc khi nào nhả cần lái chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm, nhả sớm quá, máy bay chưa kéo lên đã đâm xuống

đất.

Drachenko âm thâm đếm ba tiếng, đột ngột thả lỏng cần điều khiển, để cánh đuôi tự động trở về vị trí cũ dưới tác dụng của lực cản không khí.

Cảm giác choáng váng dần dần biến mất, bầu trời xanh một lần nữa lấp đầy tâm mắt. Drachenko nhìn đồng hồ đo độ cao, đã 2100 mét, máy bay đã kéo lên.

Hắn nghiêng người sang trái, cố gắng nhìn về phía sau, muốn xem kết quả của vụ ném bom.

Chế độ hẹn giờ kích nổ bom là một giây, chắc là đã phát nổ rồi.

Quả nhiên, Drachenko nhìn thấy mười sáu đám mây bụi lớn nhỏ trên mặt đất đã bao trùm hoàn toàn đội hình của kẻ địch.

Đánh trúng rồi!

Trong lúc phấn khích, Drachenko dùng vô tuyến điện hỏi: "Mọi người ổn chứ? Không ai đâm xuống đất chứ?"

"Không có.'

"Lão đại, anh kéo lên muộn quá, tôi còn tưởng rằng không kéo lên được, sắp phải hy sinh vì tổ quốc rồi."

"Chúng ta có nên bắn phá một chút không, dù sao đạn dược cũng nhiều."

Vũ khí của P47 là 8 khẩu súng máy Browning 12,7 mm, hỏa lực cực kỳ mạnh mẽ, cho nên vừa rồi mới có thể dễ dàng cắt đứt cánh của chiếc máy bay ném bom Do 215.

Hỏa lực như vậy mà dùng để bắn phá mục tiêu mềm trên mặt đất thì còn gì bằng.

Drachenko: “Không được, cậu không thấy kết cục của bốn chiếc máy bay ném bom chiến thuật Prosen vừa rồi sao? Nếu chúng ta mải mê bắn phá, tốc độ của chúng ta sẽ trở nên rất chậm, chúng ta sẽ trở thành con mồi của 109! Hiện tại chúng ta đã lấy lại được độ cao và tốc độ, nếu gặp 109 vẫn có thể đánh một trận.

Có thể nói 109 và P47 mỗi loại đều có ưu điểm riêng, tất cả đều dựa vào độ cao và tốc độ của hai bên khi tham chiến.

Bốn chiếc P47 cứ như vậy bay về phía sân bay.

Trên mặt đất, Linden trung úy quân đội Prosen mở nắp khoang, thò đầu ra khỏi chiếc xe tăng số 217 của mình.

Xung quanh một mảnh hỗn độn, khắp nơi đều là binh sĩ bị thương.

Trong tai nghe truyên đến giọng nói của nhân viên điện đài: “Chết tiệt, lũ khốn đó có khi đã ném xuống hai ba chục quả bom hạng nặng! Vậy mà không có quả nào trúng chúng ta, đúng là đồ kém cỏi, ném cũng không trúng!”

Chưa kịp để Linden lên tiếng, lái xe đã nói: “Chưa chắc, tôi thấy xe 218 hình như bị đứt xích rồi.”

Linden lập tức quay đầu nhìn về phía xe 218, quả nhiên nhìn thấy lái xe đang kiểm tra xích.

Linden trung úy cầm lấy micrô: ‘218, anh thế nào rồi?”

“Một quả bom rơi xuống cách tôi chưa đến 30 mét, xích hỏng rồi, chết cùng nó còn có mấy tên bộ binh trốn bên cạnh xe tăng. Nhìn thảm lắm, đây là lần đầu tiên tôi thấy người bị bom ép chết trông như thế nào.”

“Anh còn sửa được xích không?” Linden trung úy bỏ qua mấy tên bộ binh đã chết, hỏi vấn de quan trọng nhất.

“Có sửa được hay không còn phải xem kết quả kiểm tra của lái xe.” Xe trưởng 218 đứng trên tháp pháo nhìn về phía bên này, lúc này lái xe đột nhiên ngẩng đầu nói vài câu gì đó.

Linden hỏi: “Anh ta nói gì vậy?”

“Nói hỏng không chỉ có xích, mà còn có bánh xe chịu lực số một. Anh ta đề nghị tháo xích ở phía bên kia, sau đó nhờ một chiếc Tiger kéo chúng tôi rút lui.”

Xe tăng Tiger cũng có thể tháo xích nhờ xe khác kéo, nhưng làm vậy sẽ ảnh hưởng rất lớn đến hệ thống di chuyển của xe tăng Tiger, rất dễ phát sinh thêm nhiều hư hỏng khác.

Linden trung úy: “Như vậy thì ít nhất nửa tháng các anh không thể tham gia chiến đấu, anh biết là đội sửa chữa dã chiến của chúng ta không theo kịp chứ?”

Xe trưởng xe tăng số 218 không trả lời, mà lại nói với lái xe vài câu, chỉ thấy lái xe lắc đầu, còn liếc nhìn về phía Linden trung úy, rồi lại cúi đầu tiếp tục nghịch ngợm cái xích.

“Lái xe của tôi nói, ít nhất phải sửa đến sáng ngày mốt.”

Linden trung úy: “Vậy các anh ở đây sửa chữa, chúng tôi tiếp tục tiến lên. Chúng tôi có thể đến ngôi làng cách Yalgava 20 km chờ các anhl”

Xe trưởng 218 do dự hỏi: “Vẫn muốn tiếp tục tiến lên sao? Sắp tới không quân địch sẽ oanh tạc ngày càng dữ dội ——

Vừa dứt lời, bên cạnh đã có người hô: “Không kích! Máy bay địch ở ngay trên đầu chúng ta, chúng đang bổ nhào!”

Linden ngẩng đầu lên, nhìn thấy những chiếc máy bay có sọc ngựa van trên cánh đang bổ nhào xuống. Khi bổ nhào, những chiếc máy bay này không phát ra tiếng hu đáng sợ như Stuka, nhưng đã từng chứng kiến uy lực của một lần oanh tạc, Linden cảm thấy thứ này còn khủng bố hơn Stuka nhiều.

Hắn nhanh chóng chui vào trong xe tăng, đóng nắp lại, sau đó mới nhớ ra lái xe và nhân viên điện đài của mình đều đang ở bên ngoài!

Lúc này, cửa sập dẫn xuống đất ở dưới đáy khoang chiến đấu mở ra, lái xe hình như muốn chui vào từ gầm xe, kết quả vừa mới thò tay vào thì bom đã rơi xuống.

Linden cảm thấy cả thân hình đồ sộ của chiếc Tiger đang rung lên bần bật.

Mỗi lần bom nổ, chiếc xe tăng như bị một bàn tay vô hình tát mạnh, lớp giáp thép ở phía đối diện với vụ nổ vang lên những tiếng ong ong.

Khác biệt giữa không kích và pháo kích là không kích kết thúc rất nhanh.

Sau khi bên ngoài yên tĩnh trở lại, Linden lại đẩy nắp khoang chui ra ngoài.

Lần không kích này, số lượng máy bay địch gấp năm lần vừa rồi, cho nên bom ném xuống cũng nhiều gấp năm lần, Linden nhìn thấy một nửa số xe kéo quân nhu đi theo đang bốc cháy, một chiếc mô tô như bị sóng xung kích của bom hất tung lên trời.

Người lái mô tô mặc áo da nằm im lìm trên mặt đất cách đó không xa.

Linden đang định lên tiếng thì nhìn thấy xe trưởng 218 ở đằng xa đang ra hiệu, có vẻ như là đang nói "hãy kiểm tra xích xe của anh đi".

"Bob, đi kiểm tra xích xe!" Linden ra lệnh cho lái xe.

Người lái xe vừa mới chui vào từ cửa sập dưới đáy xe lại chui ra từ cửa nóc dành cho lái xe, nhảy xuống đất.

Anh ta chỉ liếc nhìn một cái rồi báo cáo: “Xe trưởng, tin xấu, xích xe của chúng ta đứt rồi.”

Linden: “Bánh xe chịu lực số một có vấn đề gì không?”

“Ít nhất là bây giờ chưa thấy gì.” Lái xe lắc đầu.“Nhưng không loại trừ khả năng lát nữa vừa đi vừa hỏng. Sửa xích có thể mất một ngày.”

Linden tặc lưỡi, sau một hồi suy nghĩ ngắn gọn, hắn gọi chỉ huy bộ đội đi theo.

Vị thượng úy bộ binh bò lên xe tăng, hỏi: ‘Chuyện gì vậy?”

“Như anh thấy đấy, chúng tôi chết máy rồi. Tin tốt là chỉ bị đứt xích, có một chiếc xe bị hỏng bánh xe chịu lực, còn tin xấu là chúng ta ít nhất phải ở đây đợi đến tối mai.”

Linden trung úy không dám nói là phải đợi đến sáng ngày mốt.

Thượng úy cau mày: “Bọn địch ném bom chúng ta một lần rồi sẽ ném bom lần thứ hai.”

Linden trung úy: “Chúng ta có thể liên lạc với Busse thượng tá, yêu cầu ông ấy phái pháo phòng không đến đây. Đương nhiên, nếu Busse thượng tá có thể trực tiếp tiến công, chiếm được ngôi làng ngay phía trước thì càng tốt.”

Thượng úy thở dài: “Trung úy, tôi có dự cảm không lành, thật đấy, dự cảm chẳng lành chút nào.”

Linden trung úy an ủi: “Yên tâm, ở đây có bốn chiếc Tiger, sức chiến đấu của chúng ta anh cũng đã được chứng kiến. Cho dù bọn địch có điều động một trăm chiếc T-34 đến đây cũng chẳng làm gì được chúng tal”

“Tôi không lo lắng vê chuyện đó…” Thượng úy nhìn về phía đông - cũng chính là hướng kẻ địch đang đứng, Tôi lo là

tướng quân Bạch Mã Rokossovsky đã đến trước mặt chúng ta rồi, hắn ta đã đánh tan rất nhiều đơn vị của chúng ta rồi!”

Linden trung úy tự tin nói: “Yên tâm đi, đã có Tiger ở đây rồi, hắn ta không ăn được chúng ta đâu! Anh cũng thấy đấy, quân đội Ant căn bản không có loại vũ khí nào có thể uy hiếp được Tiger!”

(Hết chương) Chương 171: Vì thắng lợi trong tương lai

Vương Trung sau khi tập hợp lại được với quân đội, quyết định rút lui về ngôi làng Telinka cách Yalgava 20 km.

Thứ nhất là do hôm nay trời cũng hơi tối rồi, thứ hai là không rõ xung quanh còn bao nhiêu đội trinh sát cơ giới của địch, bảy tám chiếc xe, một trăm khẩu súng của Vương Trung mà đụng độ bọn chúng thì vẫn rất nguy hiểm.

Hơn nữa, không thể nào đảm bảo lúc nào cũng có thể đánh úp được quân địch.

Khi đến Telinka, Vương Trung phát hiện quân phòng thủ ở đây đang xây dựng trận địa pháo chống tăng ở bên ngoài ngôi làng.

Vương Trung chỉ vào trận địa, nói: “Lái xe qua đó!”

Lái xe lập tức đánh lái, chiếc xe jeep Willys lượn một vòng hơn sáu mươi độ, chạy thẳng tới bên cạnh trận địa pháo.

Viên thiếu tá đang chỉ huy xây dựng trận địa vội vàng chào Vương Trung: “Tướng quân!”

Vương Trung: “Sao cậu lại bố trí trận địa pháo chống tăng ở ngoài làng như thế?”

Thiếu tá giật mình: “Trận địa pháo phải được bo trí ở nơi có tâm bắn tốt, tôi được huấn luyện như vậy mà?”

Vương Trung liên tục lắc đầu: ‘Không, không, cậu bố trí trận địa ở ngoài làng, thứ nhất là khó ngụy trang, cậu nhìn xem, từ xa đã có thể nhìn thấy trận địa pháo của các cậu rồi! Pháo binh của bọn địch rất giỏi, cậu bố trí trận địa như vậy, chúng có thể gọi tên từng người các cậu ở khoảng cách hai cây số!

“Các cậu có thể bắn trúng mục tiêu ở khoảng cách hai cây số không? Không, không thể! Cậu đã từng tham gia chiến đấu thực tế chưa?”

Thiếu tá lắc đầu: “Chưa từng, thưa tướng quân, tôi là lính dự bị, trước đó được điều động đến thủ đô, sau đó ngài đánh đuổi quân địch khỏi ngoại ô thủ đô, tôi chưa kịp tham chiến.”

“Cậu đang trách tướng quân đấy à?” Vasili chất vấn.

“Không,’ thiếu tá tiếp tục lắc đầu,Tôi nào dám trách tướng quân, tôi có một người bà con ở Yekaterinburg, họ đối xử với tôi rất tốt, tướng quân đã giải cứu họ.”

Vương Trung: “Nếu cậu bố trí trận địa như thế này, e là người bà con kia của cậu sẽ phải tham gia đám tang của cậu sớm thôi. Cậu chết thì thôi, còn hại chết đồng đội khác. Giáo trình trước kia không còn dùng được nữa, những nguyên tắc tác chiến phòng ngự mới do tôi viết, cậu phải học tập cho tốt vào! Vasilil

Vasili lấy ra một cuốn sổ nhỏ, nhét vào tay viên thiếu tá: “Đây là những nguyên tắc mới do tướng quân viết, cậu về nhà nhớ đọc kỹ, bây giờ tướng quân ở đây, cậu có thể được chỉ dạy tận tình.”

Vasili nói xong, Vương Trung liên chỉ vào ngôi làng phía sau, nói: “Phải bố trí trận địa ở rìa làng, chứ không phải ở bên ngoài, lợi dụng những bức tường thấp, nhà xí và những thứ lặt vặt khác ở rìa làng để ngụy trang trận địa pháo, để trận địa hòa

lẫn vào đó. Làm như vậy có hai cái lợi, cậu có biết là gì không?"

Thiếu tá lắc đầu: "Tôi không biết."

"Cậu thử nói xem sao!" Vương Trung do đi dạy ở trường nhiều, lúc này hoàn toàn là phong thái của một giáo viên đang giảng bài. Thiếu tá nhìn những bức tường thấp ở rìa làng, nói: "Dễ ngụy trang hơn?"

"Còn gì nữa?"

Thiếu tá suy nghĩ một chút rồi nói: "Tiết kiệm thời gian hơn? Dù sao cũng không cần phải đào hào, chất bao cát."

Vương Trung: "Là dễ dàng di chuyển! Cậu bố trí trận địa ở ngoài làng, xe tăng địch xông lên thì các cậu chạy đâu cho thoát, cho dù có đào hào giao thông, nhưng đại pháo rất khó di chuyển trong hào giao thông, đúng không?

"Cậu bố trí phòng tuyến ở rìa làng, chỉ cần đục thông các sân nhà với nhau là có thể hình thành một lối di chuyển hoàn hảo, thậm chí có thể kéo pháo chạy."

Vừa nói, Vương Trung vừa khoa tay múa chân.

Thiếu tá như bừng tỉnh: "Thì ra là vậy, mọi người dừng tay! Tướng quân nói phải bố trí phòng tuyến ở trong làng!"

Vương Trung: "Công sự đã xây dựng xong ở bên ngoài cũng không cần phá bỏ, cậu nhìn trận địa pháo này xem, đã có quy mô rồi đấy, kiếm một tấm gỗ hình vuông, thêm một khúc gỗ nữa, thế là thành pháo giả.

"Tuy chỉ lãng phí được một ít đạn dược của bọn địch, nhưng ít ra cũng có chút tác dụng! Biết đâu còn có thể thu hút hỏa lực chuẩn bị của bọn chúng, giảm bớt thương vong cho quân ta."

“Tướng quân nói đúng.” Thiếu tá liên tục gật đầu.“Tôi nhất định sẽ cho người bố trí lại trận địa, vê nhà tôi sẽ đọc kỹ cuốn sổ của ngài.”

“Đi đi.”

Vương Trung nói xong, quay người trở lại xe jeep, ra hiệu: “Lái xe, đến sở chỉ huy quân phòng thủ.”

Thiếu tá nhiệt tình chỉ đường: “Đi thẳng theo con đường lớn trong làng, đến tòa nhà lớn đối diện nhà thờ là tới!”

Vương Trung phẩy tay.

Xe jeep chạy thẳng vào trong làng, Vương Trung phát hiện người dân trong làng đều mang vẻ mặt lo lắng.

Xe vừa dừng trước sở chỉ huy, một người phụ nữ chạy thẳng tới.

Grigory nhanh tay nhanh mắt, chặn người phụ nữ lại: “Bà làm gì vậy?”

Người phụ nữ lập tức nắm lấy tay Grigory: “Tôi chỉ muốn hỏi vị tướng quân này, ngôi làng này còn giữ được không? Rất nhiều bại binh đi qua đây, nói Ant sắp diệt vong rồi!”

Vương Trung: “Có thể giữ được, nhưng bà nên sơ tán đi nơi khác, nơi này có thể sẽ trở thành chiến trường.”

“Quả nhiên là phải rút lui sao!”

Người phụ nữ bắt đầu khóc: “Cả gia sản của tôi đều ở trong ngôi làng này, nhất là căn nhà, tôi vừa mới xây xong! Ông bảo tôi sao nỡ bỏ đi…”

Vương Trung: “Nhà tôi ở Agasukoy, nó đã bị chiếm đóng một năm rồi. Cha và anh tôi đều hy sinh ở đó. Thưa bà, bây giờ người dân Ant ai mà không đau buồn? Chính vì vậy chúng ta mới phải anh dũng chiến đấu, phải đánh đuổi quân ProsenI”

Người phụ nữ: “Nhưng chúng ta vẫn luôn rút lui, phải không? Lần này không rút nữa sao?”

Vương Trung do dự một chút, tình hình so sánh lực lượng giữa ta và địch hiện nay, thật sự không thể đảm bảo là không rút lui.

Tập đoàn quân cơ động số 1 đến Tập đoàn quân Sukhaya Verevka chủ yếu là vì không muốn quân ta tan rã quá nhanh, ít nhất phải cầm cự đến tháng 8, như vậy mới có thể đảm bảo khi quân địch đến được sông Valdai thì đã là mùa bùn lầy.

Lợi dụng mùa bùn lầy để gây áp lực lên đường tiếp tế của quân địch, tấn công chúng, đây là hạ sách trong tình thế hiện nay.

Thấy Vương Trung không trả lời, người phụ nữ còn định nói tiếp, Vasili bỗng nhiên lên tiếng: “Ba có biết vị tướng quân này là ai không? Ông ấy chính là tướng quân Rokossovsky! Tướng quân nói sau này sẽ đánh trở về, vậy thì chắc chắn sẽ làm được. Hiện tại không cố thủ, cũng là do tình thế bắt buộc. Năm ngoái ở Yekaterinburg, tướng quân đã khiến bọn chúng không thể tiến thêm một bước nào!”

Vương Trung: “Thôi nào, hiện tại chúng ta không thể đảm bảo giữ vững được trận địa, không cần lấy danh tiếng của tôi ra để dọa người.”

Lúc này người phụ nữ hoàn toàn không nghe lời Vương Trung và Vasili, nàng lướt qua bả vai Grigory đang cản đường, đánh giá Vương Trung, kinh hô: “Là ngài!”

Vương Trung: ‘Là tôi.”

Người phụ nữ vội vàng lau nước mắt, vừa lau nước mắt vừa nói: “Tôi đương nhiên tin tưởng ngài, dù sao ngài cũng đã bắt hơn 40 vị tướng Prosen rồi!”

Vương Trung nhíu mày, chuyện gì xảy ra, tôi giết 40 tướng quân, bắt 40 người đúng không? Nếu cứ tiếp tục lan truyền như vậy, tôi sẽ một mình quét ngang tất cả các vị tướng Prosen.

Người phụ nữ tiếp tục nói: "Cho dù ngài rút lui, cũng sẽ sau khi đánh tan tác quân địch một trận mới rút lui đúng không?"

Vương Trung: "Đúng. Điểm ấy bà cứ yên tâm. Hơn nữa chúng ta còn chưa vội đi, chúng ta phải ở chỗ này đánh tới giữa tháng tám, thậm chí là tháng chín!"

"Đánh lâu như vậy! Vậy tôi còn lo lắng gì nữa, ngoại trừ nhà cửa, tôi có thể chuyển những tài sản khác đi sau.'

Thì ra bà cần thời gian để chuyển tài sản!

Trong lúc mọi người đang xôn xao, chỉ huy trưởng của bộ đội phòng thủ địa phương đi ra, là một vị thiếu tướng, nhìn thấy Vương Trung lập tức cúi chào: "Tướng quân, sư trưởng sư đoàn bộ binh tạm thời 401 Sergei xin báo cáo!"

Vương Trung đáp lễ: "Vì sao pháo binh của anh lại bố trí trận địa ở ngoài thành?"

"Ơ? Không phải sao? Tôi làm theo quy tắc phòng thủ…"

Vương Trung ngắt lời hắn: "Đó là chuyện xưa rồi, Vasili."

Vasili lấy ra một cuốn sổ nhỏ, đưa cho vị sư trưởng thiếu tướng: "Đây là tâm huyết của tướng quân, anh cầm lấy, trước tiên đừng vội xem, đợi tướng quân thực hành cho anh xem một lần. Thông thường phải lập chiến công được thăng chức, sau đó đến học viện quân sự Suvorov học tập, mới được tiếp cận đấy!"

Vương Trung: "Vasili, anh bớt nói vài câu không ai coi anh là người câm đâu." "Vâng.' Vasili ngậm miệng.

Vương Trung: “Anh có thể xem lại quyển này sau. Kết quả do tôi tự mình trinh sát cho thấy, loại xe tăng mới của quân địch có thể chỉ cách nơi này hơn mười cây số một chút.”

“Hả?” Vị sư trưởng thiếu tướng kinh ngạc: “Quân địch đến nhanh vậy sao?”

Vương Trung: ‘Đã chậm hơn năm ngoái rồi, dù sao trận địa năm nay của tôi cũng tạm ổn hơn một chút, không còn như đậu phụ - ý tôi là, bơ nữa. Mặt khác, không quân đã oanh tạc quân địch, chắc chắn có tác dụng trì hoãn. Tôi đoán chừng ngày mai quân địch mới có thể đến.”

Thực tế không đến được, nhưng Vương Trung không biết.

Vương Trung: “Hôm nay mọi người có thể dựng công sự suốt đêm. Ngoài ra, tôi cần gọi điện thoại, quân của tôi sẽ hành quân suốt đêm tới đây.”

Yêu cầu của Vương Trung khi giao cho Pavlov thành lập đội tiên trạm là trong vòng một ngày phải đưa tất cả lên tàu hỏa, lấp đầy các toa xe được phân bổ.

Như vậy, hôm nay đội tiền trạm cũng sắp đến nơi rồi, có thể để cho họ di chuyển đến Telinka tham gia phòng ngự.

Lực lượng chủ chốt của đội đặc nhiệm là một tiểu đoàn xe tăng T-34, còn lại là một số đơn vị hỗ trợ linh tinh.

Ngày mai thử nghiệm hiệu quả của T-34 khi đối đầu xe tăng hạng nặng của địch.

Vị sư trưởng sư đoàn 401 vội vàng làm động tác mời: “Ngài muốn gọi điện thoại, mời đi lối này!”

Vương Trung gật gật đầu, đi vào sở chỉ huy, Vasili lập tức đi theo.

Grigory xác định người phụ nữ kia không còn ý định lao về phía Vương Trung nữa, lúc này mới lui về phía sau, vào sở chỉ

huy.

Đêm khuya ngày 11 tháng 7, Yalgava, quán rượu.

Cho dù quân địch sắp ập đến, quán rượu của Ant vẫn làm ăn phát đạt.

Nói đúng hơn, chính vì quân địch hung hãn như vậy nên mọi người càng cần đến quán rượu hơn.

Những người kể chuyện thường ngày trong quán rượu giờ đã trở thành khán giả, đang nghe mấy ông lão công nhân nhà ga nói chuyện.

"Để tôi nói cho mà nghe, hôm nay tôi đi bốc dỡ hàng của quân đoàn cơ giới số 1 của tướng quân Rokossovsky, trang bị toàn đồ tốt! Bọn họ được trang bị một loại súng tiểu liên mới tinh, nhắm mắt bắn lên trời, đạn tự động trúng mục tiêu!" Một ông lão công nhân nói.

Lập tức bên cạnh có một ông lão khác phụ họa: "Đúng đúng, mấy con bồ câu của tôi, toàn những con bay nhanh nhất, kết quả, ram một cái, bị bắn rụng hết!"

Lúc này có người nói: "Nghe nói quân Prosen đã đưa vào loại xe tăng mới, súng có lợi hại đến đâu, chẳng lẽ còn bắn hạ được xe tăng hay sao?"

"Cậu không biết rồi! Quân đội của tướng quân Rokossovsky cũng được trang bị một loại xe tăng mới! Loại xe tăng đó không có đầu, gọi là dòng chảy gì đó! Nòng súng to như thế này! Tôi đã tận mắt nhìn thấy!"

Lúc này, kế toán của nhà ga đột nhiên lên tiếng: "Mấy ông, căn bản không hiểu cái gì mới là quan trọng nhất. Tôi nói cho mà nghe, quân đội của tướng quân, ang ten rất nhiều! Đây mới là lợi hại nhất! Không tin các ông đến lữ đoàn xe tăng cận vệ 20 của Tập đoàn quân dự bị mà xem! Bốn chiếc xe tăng của bọn họ mới có một chiếc được trang bị ang tenl

“Toàn bộ xe tăng của tướng quân đều có ăng ten! Mỗi chiếc đều có! Ngay cả trên xe ô tô cũng có một người đeo ăng tenl

“Loại quân này lợi hại hơn quân đội bình thường rất nhiều! Hôm nay bọn họ hùng dũng xuất quân, tôi cá là chẳng mấy chốc sẽ chiến thắng!”

Lúc này, ông chủ quán rượu nâng ly: “Hôm nay tôi mời mọi người một ly, vì chiến thắng trong tương lail”

Lời vừa dứt, cả quán rượu như bùng nổ, mọi người đồng thanh hô vang: “Vi chiến thắng trong tương lai

(Hết chương) Chuong 172: Ke hoach san ho

Phía Vương Trung.

Vừa bước vào sở chỉ huy sư đoàn bộ binh tạm thời 401, hắn nhíu mày: “Sao ít tham mưu vậy?”

Người có quân hàm là tham mưu trưởng vuốt cằm, vẻ mặt ái ngại: “Sư đoàn bộ binh tạm thời như chúng tôi thường chỉ có chừng này tham mưu, nhân viên văn phòng cũng không đủ, chỉ có thể lo hậu cần, đảm bảo cho toàn sư đoàn có cơm ăn đã là tốt lắm rồi.”

Vasili: “Tướng quân, ngài quên tình cảnh của chúng ta hồi còn ở sư đoàn bộ binh tạm thời 151 rồi sao?”

Vương Trung nhớ ra, hồi đó Pavlov suýt nữa thì chết vì kiệt sức, đầu vốn đã hói lại càng hói hơn.

“Anh có thể tìm nhân viên văn phòng ở các cơ quan địa phương.”

Vị tham mưu trưởng lắc đầu: “Bọn họ đều đã được thuê hết rồi, bây giờ trừ lính trơn ra thì thiếu đủ loại người.’

Ông ta vừa dứt lời, sư trưởng sư đoàn 401 Sergei liền hỏi: ‘Ngài đến đây là để tiếp viện cho chúng tôi phòng thủ sao?”

Vương Trung: “Tiếp viện? Cũng có thể coi là vậy, nhưng trước tiên chúng ta phải ăn hết đám quân tiên phong của địch ngay trước mắt đã, tạo điều kiện cho việc tiêu diệt quân địch sau này.”

Sergei có vẻ như không theo kịp: “Hả? Tiêu diệt quân địch? Không phải phòng ngự sao?”

Vương Trung: “Tiêu diệt quân địch cũng là một hình thức phòng ngự. Quân địch tấn công như vậy, nếu như đội hình của chúng không bị chia cắt thì cũng không sao, nếu như đội hình của chúng bị chia cắt, chẳng phải là cơ hội tốt để chúng ta tập trung binh lực, tiêu diệt chúng hay sao?”

Trên thực tế, mấy lần tấn công vào năm ngoái của quân Prosen đều xuất hiện vấn đề bị chia cắt đội hình, nhưng lúc đó binh lực trong tay Ant quá yếu, định đóng cửa đánh chó, kết quả lại bị quân Prosen đánh cho tan tác.

Ngay trong tuần đầu tiên của cuộc chiến, đã xảy ra trường hợp vị chỉ huy tiền tuyến của Ant nhạy bén phát hiện ra một khoảng trống trong đội hình của địch, bèn chỉ huy lực lượng xe tăng định chui vào đó, kết quả đụng phải một tiểu đoàn pháo tự hành yểm trợ cho bộ binh của địch, tưởng là xe tăng của Prosen, bèn nã pháo âm ầm, kết quả bắn hết đạn mà không phá hủy được chiếc pháo tự hành nào của đối phương, cuối cùng sĩ khí sụp đổ, tự động bỏ xe bỏ chạy.

Bản thân Vương Trung cũng từng chỉ huy một cuộc “rút lui” ngược đời, đánh chiếm một trạm tiếp tế của địch, giả vờ tấn công rồi lại quay đầu chạy mất - đó là trận đánh đầu tiên của hắn sau khi xuyên không.

Vì vậy, Vương Trung hiểu rõ hơn ai hết, quân Prosen chắc chắn sẽ bị chia cắt đội hình.

Tìm ra sơ hở, nhanh chóng tiêu diệt quân địch, muốn nhanh chóng tiêu diệt quân địch thì cần phải nhanh chóng tập trung ưu thế binh lực ở một số khu vực nhất định.

"Plugin" của Vương Trung trời sinh thích hợp để tìm ra những điểm yếu trong đội hình của quân địch, còn việc nhanh chóng tập trung ưu thế binh lực để tiêu diệt gọn - trước kia hắn không có đủ binh lực, có tập trung lại thì cũng ít hơn quân địch rất nhiều.

Hiện tại đã khác. Nhưng vị sư trưởng sư đoàn bộ binh tạm thời 401 này không thể nào hiểu được suy nghĩ của Vương Trung, ông ta lo lắng nói: "Chúng tôi chưa từng được học những thứ này, hồi ở trường quân sự, phòng ngự chính là đào chiến hào, giành giật từng tấc đất với quân địch."

Vương Trung: "Đó là một phần của phòng ngự, trên thực tế năm ngoái tôi cũng làm như vậy, thậm chí còn tổng kết lại thành mấy quyển sổ tay."

Sergei: "Tôi có quyển sổ tay của ngài, cũng đã đọc, nhưng lúc lên đường vội quá nên không mang theo."

"Nhưng anh lại không hề áp dụng những gì viết trong đó vào việc bố trí trận địa phòng ngự." Vương Trung không chút khách khí chỉ ra.

Sergei: "Tôi… Nhất thời không nghĩ ra. Tôi mới tiếp quản sư đoàn này được một tuần, sau đó nhận lệnh đến đây bố trí phòng ngự, hôm qua áp lực lớn đến mức ăn không ngon. Vì vậy nên hoàn toàn không nhớ đến việc làm theo những gì ngài viết trong sổ tay."

Vị tham mưu trưởng của sư đoàn 401 nói: "Hôm qua anh ta bị đói ngất xỉu, theo tôi thấy thì từ lính trơn cho đến sĩ quan

trong sư đoàn này đều không đủ tiêu chuẩn, quân địch mà tấn công, chúng tôi chỉ có nước ôm lựu đạn lao vào cho nổ tung cùng bọn chúng."

Sergei lập tức tiếp lời: "Đúng vậy, mấy hôm nay, từ trên xuống dưới đều hát bài "Lòng dũng cảm cuối cùng", tôi thấy mấy cậu lính còn thảo luận xem sau khi quân địch tấn công thì nên chọn mục tiêu nào để tu sát cùng."

Là tác giả của bài "Lòng dũng cảm cuối cùng", Vương Trung nhíu chặt mày: "Không, tôi sáng tác bài hát này không phải để mọi người đi tự sát. Mà là để ca ngợi lòng dũng cảm bùng cháy trong tuyệt vọng của người lính."

Bài "Lòng dũng cảm cuối cùng" được Vương Trung sửa lời từ bài "Nuốt cát", một bài nhạc rock có âm hưởng post-punk, khá là bi thương, nhưng lúc Vương Trung sửa lời, Vasili - người phụ trách soạn nhạc - vì chưa từng nghe bản gốc, nên đã dựa theo lời bài hát để sửa thành bài hát khí thế.

Kết quả là hiện nay, tỷ lệ lính Ant sau khi bị bắt giữ liền rút chốt "lựu đạn vinh quang" tăng cao.

Thậm chí có cả báo cáo của các cha xứ cho biết, có những người lính trong tình huống rõ ràng có thể sống sót, nhưng vẫn lựa chọn rút chốt "lựu đạn vinh quang". Điều này hoàn toàn đi ngược lại mong muốn ban đầu của Vương Trung.

Ý định ban đầu của hắn là phải cố gắng hết sức để sống sót, cho đến khi không còn đường lui nữa mới được rút chốt "lựu đạn vinh quang".

Nhưng hiện tại cũng không còn thời gian để bận tâm đến chuyện này nữa, tình hình của sư đoàn 401 hiện tại, e là khi quân địch tấn công, cả sư đoàn sẽ biến thành những người lính ôm bom cảm tử.

Vương Trung lắc đầu: “Thôi được rồi, chí khí chiến đấu của mọi người rất đáng khen ngợi, tôi sẽ không nói gì nữa. Tôi sẽ cử cận vệ của tôi, quân sĩ cao cấp Grigory, hướng dẫn mọi người xây dựng công sự.”

Grigory giơ tay chào, xoay người định rời đi.

Vị tham mưu trưởng sư đoàn 401 lập tức chỉ vào một trong số ít tham mưu của mình: “Đi theo, nói cho quân sĩ biết phải làm thế nào thì làm như thất”

Người tham mưu vội vàng chạy theo Grigory.

Grigory vừa rời đi chưa được bao lâu, hai chiến sĩ cảnh vệ đã bước vào, rõ ràng là đến để thay thế vị trí của Grigory. Vương Trung nói tiếp: “Đội tiền trạm của tôi sẽ sớm đến nơi, chúng ta cần phải nhanh chóng nắm rõ được động tĩnh của quân tiên phong của địch, sau đó dùng sét đánh không kịp bưng tai tiêu diệt gọn bọn chúng. Ở đây có máy phát điện không?”

Vị tham mưu trưởng sư đoàn 401 gật đầu: “Có, để cung cấp điện cho máy điện báo và một số thiết bị khác, ở ngay cạnh đây.”

Vương Trung chỉ vào Vasili: “Mang máy điện đài công suất lớn của chúng ta ra đây, dùng mật mã gửi điện báo cho đội tiền trạm, lệnh cho bọn họ lập tức lên đường đến đây. Cố gắng đến nơi trong đêm nay, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát, tiêu diệt lũ xe tăng mới của địch.”

Vasili lập tức chạy ra ngoài, Vương Trung gọi với theo: “Khoan đã, liên lạc với không quân, hỏi kết quả oanh tạc, và cả động tĩnh của quân địch nữa.”

Vasili đáp lời, vội vã rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Vương Trung cùng hai chiến sĩ cảnh vệ, và các sĩ quan cấp cao của sư đoàn 401.

Sư trưởng Sergei do dự một lát rồi hỏi: “Hồi đó, sư đoàn 151 của ngài cũng như vậy sao?”

Vương Trung lắc đầu: “Tình hình của chúng tôi tốt hơn mọi người, có các sĩ quan và quân nhân dày dạn kinh nghiệm chiến đấu, hơn nữa, những người được bổ sung về sau đều là sinh viên trường quân sự, được điều động đến để ứng phó tình huống khẩn cấp.”

“Ra vậy.” Sergei líu lưỡi: “Chúng tôi hoàn toàn không có kinh nghiệm gì, đột nhiên nhận được tin tiên tuyến bị chọc thủng, sau đó nhận lệnh đến đây thiết lập phòng tuyến. Tôi hỏi vị tham mưu của Tập đoàn quân ra lệnh cho tôi rằng: “Ke địch của chúng ta là ai?”, ông ta nói là sư đoàn gì đó của Seeckt, sau này tôi mới biết đó là lũ tinh nhuệ trong tinh nhuệ của quân địch.”

Vương Trung lập tức hiểu được cảm giác của Sergei lúc đó - chắc là giống như cái biểu cảm rất hot trên mạng trước khi hắn xuyên không: “Mày đi giết Tôn Ngộ Không đi!” “Tao hả?”

Vương Trung trấn an: “Yên tâm, tôi và Tập đoàn quân của tôi đến rồi - tuy chỉ mới có đội tiền trạm. Đương nhiên, trong tình huống nguy cấp, tôi vẫn sẽ coi sư đoàn của anh là lực lượng dự bị, đưa lên tuyến đầu, nhưng tôi sẽ không để một sư đoàn bộ binh tạm thời như sư đoàn của anh đi đánh quân đoàn ky sĩ Asgard của địch đâu.”

“Vậy thì tốt quá, vậy thì tốt quá.” Sư trưởng Sergei thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Vasili từ bên ngoài đi vào: “Báo cáo, không quân nói bọn họ đã tiến hành ba đợt oanh tạc, căn cứ theo những mảnh vỡ và hố bom trên mặt đất, có vẻ như quân địch vẫn chưa di chuyển.”

Vương Trung: “Căn cứ theo những mảnh vỡ và hố bom trên mặt đất là sao?”

Vasili: “Bọn họ nói như vậy. Còn nói là đã cử một chiếc máy bay trinh sát Pe-2 mang theo máy ảnh đến đó, đợi chụp ảnh xong, hôm nay sẽ gửi đến cho chúng ta.”

Vương Trung hơi khó hiểu: “Gửi đến?”

Vasili hai tay một cái nhún vai: “Đừng hỏi tôi, tôi chỉ thuật lại, không biết bọn họ gửi bằng cách nào, nhưng sân bay cách chỗ chúng ta chưa đến 50 cây số, dùng ngựa phi nhanh là đến ngay.”

Vương Trung suy nghĩ một chút, quả thật là vậy.

Vasili tiếp tục báo cáo: “Đội tiền trạm đã xuất phát từ Yalgava, trừ đội tiền trạm của Tập đoàn quân do lão hiệu trưởng dẫn đầu, còn lại đều đã lên đường.” Vương Trung: “Tốt, chỉ cần có T-34 là được, chỉ cần có T-34 là có thể đánh bại lũ xe tăng hạng nặng của địch. Nếu không, chúng ta sẽ phải trả giá bằng rất nhiều máu mới có thể bù đắp được sự thua thiệt về xe tăng.”

Hắn vừa dứt lời, bỗng nhiên cảm thấy Vasili hình như còn điều muốn nói, bèn hỏi: “Sao vậy?”

Vasili gãi đầu: “Toàn bộ nhân viên văn phòng đều ở lại Yalgava, hiện tại tôi phải một mình xử lý công việc của cả bộ tham mưu.”

Vương Trung: “Anh cố gắng gánh vác trước, đợi đội tiền trạm đến nơi, tham mưu trưởng Alexander Alexandrovich hiện tại của sư đoàn bộ binh cơ giới cận vệ số 1 sẽ đến đây, đến lúc đó để cho anh ta làm.”

Vasili vẻ mặt méo xệch, đưa tay sờ mái tóc của mình: “Thôi xong, xem ra trước khi trở thành Pavlov thứ hai, tôi phải nhanh chóng tìm vợ thôi.”

Vương Trung: “Pavlov có vợ rồi, lại còn có cả một đàn con.”

Vasili nhún vai: “Vậy là đã tìm ra nguyên nhân vì sao ông ta bị hói rồi.”

Sau khi trời tối ngày 11 tháng 7, Telinka - nơi đóng quân của sở chỉ huy tạm thời của Rokossovsky.

Đoàn xe của đội tiền trạm nối đuôi nhau tiến vào trong làng.

Vương Trung nhìn đoàn xe, bỗng nhiên nghĩ, nếu như quân địch cũng thỉnh thoảng pháo kích bất ngờ như mình thì tổn thất lần này sẽ lớn.

May là pháo hạng nặng của địch chắc chắn đã bị bỏ lại phía sau.

Tham mưu trưởng đội tiền trạm Alexander Alexandrovich đến trước mặt Vương Trung, giơ tay chào: “Báo cáo Tư lệnh Tập đoàn quân, trên đường hành quân, có 5 chiếc T-34 bị hỏng, tôi đã lệnh cho xe kéo kéo những chiếc hỏng nặng về Yalgava, hai chiếc hỏng nhẹ đang được sửa chữa trên đường, tôi để lại một khẩu pháo cao xạ 88mm yểm hộ.”

Vương Trung vừa đáp lễ vừa nói: “Anh làm tốt lắm. Bảo anh em chiến sĩ tối nay cố gắng một chút, kiểm tra lại toàn bộ số T-34 đến nơi. Ngày mai, chúng ta sẽ xuất phát, đi săn lũ xe tăng mới của quân địch.”

Alexander: ‘RõI”

Đúng lúc này, trên bầu trời bỗng vang lên tiếng động cơ.

Vương Trung chuyển góc nhìn, phát hiện ra một chiếc máy bay ném bom hai tang cánh Po-2.

Có vẻ như nó định hạ cánh xuống con đường cái ở đầu làng.

Vương Trung: “Vasili, đây có phải là máy bay đến để đưa ảnh không? Không quân nói là hôm nay sẽ gửi ảnh đến mà.”

“Vâng.”

Vương Trung: “Bảo quân ở đầu làng bật đèn lên, nó muốn hạ cánh, chắc chắn là sẽ hạ cánh xuống con đường cái ở đầu làng.”

Thực ra hắn đang diễn, ở góc nhìn từ trên cao, hắn đã thấy chiếc máy bay vững vàng đáp xuống con đường cái, lượn một vòng rồi hướng về phía trong làng.

Việc Po-2 có thể hạ cánh trên con đường gồ ghề như vậy cũng không có gì lạ, những sân bay dã chiến của Ant dùng để cất hạ cánh máy bay chiến đấu cũng chẳng khác gì con đường này là mấy, chỉ là san bằng một mảnh đất trống, trên đường băng thậm chí còn không thèm dọn cỏ.

Yêu cầu của Po-2 đối với sân bay còn thấp hơn cả máy bay chiến đấu.

Đợi đến khi chiếc máy bay dừng hẳn, Vương Trung nhìn thấy hai nữ phi công từ trên máy bay bước xuống.

Là nữ phi công!

Vương Trung chuyển về góc nhìn của mình, nhìn Vasili: “Máy bay Po-2 thường là do phi công nữ lái, anh phải nắm chắc cơ hội đấy.”

Vasili lắc đầu: “Trừ phi ngài không có ở đây, tướng quân, nếu không thì tôi không có cửa đâu.”

(Hết chương) Chương 173: Bố trí tác chiến của Vương Trung

Ngôi làng Telinka không lớn, hai nữ phi công rất nhanh đã đến trước mặt Vương Trung.

Có thể là do ngồi trong buồng lái chật hẹp nên cả hai đều rất mảnh mai, ngay cả chiều cao cũng có vẻ thấp hơn so với phụ nữ Ant bình thường.

Tất nhiên là vẫn cao hơn Nelly.

Nữ phi công đi trước là một trung tá, mái tóc dài màu nâu được búi gọn sau gáy, toát lên vẻ từng trải của người phụ nữ "ba đời chồng, hai đứa con".

Còn cô gái đi sau rõ ràng là một cô gái trẻ, vừa bước vào phòng, đôi mắt đã tò mò nhìn khắp nơi, cuối cùng dừng lại trên người Vương Trung.

Sau đó, cô nàng lộ rõ vẻ do dự.

Vương Trung trêu ghẹo: "Sao vậy? Trông tôi không giống người có thể tiêu diệt 40 chiếc xe tăng, bắt sống 50 tên tướng địch cho lắm phải không?"

Nữ phi công liên tục gật đầu: "Đúng, đúng…, nhưng rất nhanh sau đó cô bỗng nhận ra hình như không nên nói như vậy, dù sao trên đời làm gì có ai có thể tiêu diệt 40 chiếc xe tăng, bèn vội vàng lắc đầu: "Không đúng, không đúng!"

Lúc này, vị nữ trung tá "ba đời chồng, hai đứa con' lên tiếng: "Tướng quân, tôi biết ngài rất đào hoa, nhưng ngài đã có con rồi, không phải sao?"

Vương Trung: "Cô nói đúng. Ảnh đâu?"

Nữ trung tá mở cặp tài liệu của mình, lấy ra một phong bì đặt lên bàn.

Vương Trung lập tức bước đến, xé phong bì, lấy những bức ảnh ra xem xét kỹ lưỡng.

"Tôi thấy ít nhất hai - không, ba chiếc xe tăng loại mới, còn cái này nữa, có vẻ ngoài cũng rất giống xe tăng loại mới." Hắn vừa nói vừa lật sang bức ảnh tiếp theo,/Vết hỏng do trúng đạn

ở bức ảnh trước vẫn còn nguyên ở vị trí cũ, bốn chiếc xe tăng đều không hề di chuyển, rõ ràng là chụp cùng một chỗ, nhưng tại sao chúng lại không di chuyển? Vasili, anh thấy vì sao?"

Vasili: "Thôi vậy, xe tăng hỏng không phải rất bình thường sao? Đặc biệt là xe tăng hạng nặng. Có thể do bánh xích bị nổ gãy, cũng có thể có vấn đề khác."

Vương Trung gật đầu: "Anh nói rất đúng, oanh tac không quân đã có tác dụng."

Tiger trong Chiến tranh thế giới thứ hai thực ra rất ít khi bị không quân phá hủy, mặt trận phía đông lại chỉ có hai chiếc - Đúng, hai chiếc Tiger bị hủy rõ ràng bởi không kích, hơn nữa là lúc oanh tạc nhà ga, Pe-2 đã làm cho toa xe chở Tiger nổ tung.

Thật ra máy bay trình độ Chiến tranh thế giới thứ hai đối phó Tiger, Panther hiệu quả thật không tốt, phần lớn thời gian chỉ là cắt đứt dây xích, sửa chữa một chút lại có thể dùng.

Hiện tại hẳn là đã hỏng bánh xích rồi.

Lại nói tiếp, ở Cao điểm Peniye, KV số 67 bị Stuka không kích, cũng là hỏng hóc cơ khí, vẫn có thể tiếp tục chiến đấu.

Nhưng không kích khiến KV mất đi khả năng di chuyển, cuối cùng Vương Trung buộc phải để đám lính xe tăng vừa quen thuộc chặn hậu, mang theo quân còn sót lại chạy mất. Nghĩ vậy, Vương Trung kiên định quyết tâm tiêu diệt nhóm người Prosen này.

Coi như là tế phẩm giỗ đầu đưa cho các chiến hữu xe tăng số 67 - mặc dù thời gian có vẻ lệch không ít, nhưng Vương Trung cảm thấy, các anh hùng xe số 67 sẽ không để ý.

Vương Trung đưa ảnh chụp cho Alexander, đồng thời hỏi nữ trung tá: "Đã xác nhận vị trí cụ thể của những người này chưa?"

Trung tá mở túi bản đồ ra, lấy ra một bản đồ: “Cơ trưởng Pe-2 trinh sát đã cẩn thận xác nhận, chính là nơi này, hắn còn nhìn thấy phụ cận có một ít mảnh vỡ, cùng với kẻ địch có thể triển khai cảnh giới, tất cả đều vẽ trên bản đồ này.”

Vương Trung gật đầu: “Rat tốt!”

Hắn quay đầu hạ lệnh với Tham mưu trưởng tạm thời Alexander: “Lập tức tìm hết sĩ quan chỉ huy các đại đội, tôi muốn bố trí hành động ngày mai. Vasili, dẫn hai vị nữ sĩ đi ăn cơm.”

Vasili không nhúc nhích, mà nhắc nhở: “Tướng quân, ngài ngay cả tên người ta cũng chưa hỏi, có phải không quá lễ phép hay không?”

Vương Trung nhìn Vasili, quay đầu nói với hai nữ phi công: “Xin lỗi, là tôi sơ suất, hai vị xưng hô như thế nào vậy?”

Nữ trung tá tóc búi nói: “Trên chiến trường lấy quân tình làm trọng, cách làm của ngài không có vấn đề, cá nhân tôi cũng rất thưởng thức. Nhưng tôi cũng xác thực không muốn được gọi là “Này”, lúc cần xưng hô ngài có thể gọi tôi là Smirnova.”

Mà cô gái trẻ tuổi hơn một chút nhỏ giọng nói ra tên của mình: “Katya.”

Vương Trung: “Rokossovsky.’

“Tên của ngài chúng tôi đều biết.” Vasili chen vào, sau đó tự giới thiệu với hai cô gái,‘Tôi là Vasili.”

Vương Trung: “Anh ta là con trai của giáo sư âm nhạc, thề phải từ bỏ âm nhạc, người tái hiện bản nhạc Rokossovsky ngẫu hứng ngân nga, kẻ biến chuyện phiếm của chỉ huy thành đề tài tán gái!”

Vương Trung đang muốn tiếp tục bịa, Vasili tự nói một câu: "Và là kẻ hủy diệt hố phân."

"Phụt." Katya không nhịn được bật cười, nhưng lập tức nghiêm mặt, giả vờ như không biết gì.

Vương Trung: "Anh xem, con gái người ta bị anh chọc vui rồi, còn không mau chóng sắp xếp cho hai người họ?"

Vasili làm ra vẻ mặt công việc: "Hai vị đi bên này."

Lúc hắn dẫn hai nữ phi công ra ngoài, các đại đội trưởng vừa hay đi vào, hai bên lướt qua nhau. Có đại đội trưởng trêu chọc: "Vasili, con gái ông chủ nhà máy xay xát thế nào rồi? Hôm đó tôi nhìn thấy hai người đấy, ở bên cạnh cối xay nước, tiếng xe nước hôm đó rất vang đấy!"

Vương Trung kinh hãi, hắn căn bản không ngờ tới Vasili đã thành công, ghê thật, trước đó tên này còn nói dối mình thất bại, một cô nàng cũng chưa tán được!

Vasili nghiêm mặt, dẫn hai nữ phi công rời đi.

Các đại đội trưởng cười đi vào phòng bản đồ.

Tham mưu trưởng tạm thời Alexander mở bản đồ vừa mới đưa tới ra, dùng đinh ghim cố định trên tường.

Vương Trung: "Mọi người!" Hắn vừa lên tiếng, tất cả tiếng xì xào bàn tán đều im lặng.

Vương Trung cầm bức ảnh trên bàn lên, giơ lên cho mọi người xem: "Đây là ảnh chụp không quân vừa mới gửi tới, dựa theo ảnh chụp, không quân oanh tạc đã phá hủy ít nhất ba chiếc xe tăng kiểu mới của địch. Loại xe tăng kiểu mới này vừa mới tấn công KV và T-34 của chúng ta, kết quả chiến đấu vô cùng phóng đại, nghe nói tỉ số là 30:0!"

Cho dù là Vương Trung, cũng không thể nào ngăn chặn tiếng nghị luận trong giây lát này.

Hắn chỉ có thể giơ hai tay lên: “Được rồi! Được rồi! Tất cả các chỉ huy xe tăng bị đánh tan tác đều nói như vậy! Chúng ta phải đánh giá cao kẻ địch, hiểu không? Hơn nữa kỹ thuật quân sự của Prosen xác thực rất tiên tiến, có lẽ lúc tham gia chiến dịch Carolin, bọn chúng đã bị xe tăng hạng nặng của Carolin làm cho đau đầu rồi!

“Bọn chúng phát triển một loại xe tăng hạng nặng cũng hợp tình hợp lý. Hiện tại loại xe tăng hạng nặng này đã bắn xuyên qua lớp giáp KV mà trước giờ chúng ta vẫn cho là vững như bàn thạch, hơn nữa còn chặn đứng phần lớn hỏa lực chống tăng của chúng ta - ngoại trừ bom xăng.”

Cái đó chỉ cần ném đúng vị trí, vê cơ bản xe tăng thời đại này đều không thể ngăn cản, không phải lỗi của Tiger.

Lời của Vương Trung khiến đám đại đội trưởng bộ binh cười ha hả, đám chỉ huy xe tăng thì cười gượng.

“Tóm lại, ngày mai có một miếng bánh ngon như vậy ở trước mặt chúng ta, mọi người nói xem Rokossovsky tôi có thể để cho thứ tốt này chạy thoát sao? Ngày mai chúng ta không chỉ phải phá hủy những chiếc xe tăng kiểu mới này, mà còn phải nghĩ cách chiếm lấy một chiếc. Chúng ta còn máy kéo chưa có nhiệm vụ, có thể kéo đi một chiếc!

“Nhớ kỹ, nhiệm vụ của chúng ta không phải là chặn đánh đại quân địch, mà là chui vào hang copl

“Chiến đấu ngày mai, nhất định phải nhanh, tốc độ nhanh nhất tiêu diệt bộ binh đi theo địch, phá hủy ba trong bốn chiếc xe tăng kiểu mới, cuối cùng kéo đi một chiếc.”

Vương Trung dừng lại, nhìn quanh căn phòng, phát hiện không ít đại đội trưởng không xem trọng nhiệm vụ nguy hiểm này, bèn nhấn mạnh thêm lần nữa: “Đại quân địch đã tới Yeisk, cách Yalgava chỉ có 55 kml Ngày mai khai chiến, rất có

thể quân địch sẽ lập tức tới tiếp viện! Đó chính là Sư đoàn SS thuộc Quân đoàn ky sĩ Asgard của địch!

"Nghĩ lại xem chúng ta ở Olaci, dựa vào trận địa kiên cố mới vất vả lắm mới chặn được cuộc tấn công của Quân đoàn ky sĩ Asgard, lần này chúng ta chẳng có công sự nào để dựa vào cả"

Hơn phân nửa cựu binh Olaci may mắn sống sót, hiện tại chính là lực lượng nòng cốt của Sư đoàn Cơ giới cận vệ số 1, cho nên Vương Trung mới lấy trận Olaci làm ví dụ.

Vương Trung: "Nhất định không thể có tư tưởng khinh địch, phải đánh giá cao kẻ địch! Đánh giá cao kẻ địch, hiểu không?"

Hắn nhìn quanh căn phòng, xác định phần lớn mọi người đã thu hồi vẻ mặt kiêu ngạo, nói: "Vậy thì, căn cứ vào tình hình trận đánh trực diện chiêu nay, kết hợp với ảnh chụp trinh sát của không quân, tôi quyết định sắp xếp như saul"

Vương Trung cầm thước, chỉ lên bản đồ trên tường.

"Kẻ địch ở đây, rạng sáng mai 4 giờ 30 phút, đội trinh sát lái xe jeep Willy sẽ xuất phát. Các anh cần kéo theo hai cây chổi lớn sau xe, vừa chạy như bay vừa quét bụi trên đường, tạo ra một màn khói bụi dày dac.

"Làm vậy có thể khiến kẻ địch phán đoán sai lệch về quân số của chúng ta, khiến chúng cẩn thận hơn, kiêng dè hơn khi đến tiếp viện."

Có đại đội trưởng lên tiếng: "Nếu là vị tướng khác, chúng tôi đã nghi ngờ rồi. Nhưng ngài chỉ dùng một tấm biển gỗ đã lừa cho quân Prosen sợ chết khiếp, khiến chúng tưởng thật sự có bãi mìn! Thế nên chiến thuật cổ xưa của ngài, chúng tôi lại cảm thấy có thể thành công."

Vương Trung mỉm cười, không đáp lại lời khen tặng này, mà tiếp tục khoa tay múa chân trên bản đồ: “Chúng ta tổng cộng còn 31 chiếc SU…”

“30 chiếc.” Alexander cắt ngang lời Vương Trung, Lại thêm một chiếc bị trục trặc, không chắc ngày mai có tham chiến được không.”

Vương Trung: “30 chiếc! Vậy là vừa đẹp, chia làm hai nhóm. Một nhóm phụ trách phá hủy xe tăng kiểu mới của địch, kiểm tra uy lực pháo 100 ly của chúng ta. Nhóm còn lại mai phục ở vị trí này.”

Hắn vẽ một đường thẳng giữa quân địch và đại quân tiếp viện phía sau.

“Chủ yếu là SU-85 bắn tỉa, nhưng cũng sẽ phối hợp với một bộ phận bộ binh, dù sao hiệu quả chống bộ binh của SU-85 không tốt, bởi vì nó chỉ có một khẩu súng máy phòng không.”

Vương Trung dừng một chút, nói tiếp: “Giao nhiệm vụ tấn công quân địch bị bao vây cho bộ binh, sau khi SU-85 phá hủy toàn bộ xe bọc thép của địch, sẽ dùng đạn nổ phá mảnh hỗ trợ bộ binh.”

Lúc này có đại đội trưởng hỏi: “Vừa nãy ngài còn nói muốn chiếm lấy một chiếc xe tăng kiểu mới mài”

Vương Trung: “Tôi sẽ không để chiến sĩ của mình hy sinh vô ích vì một chiếc xe tăng!”

Câu nói đầy khí phách này khiến không ít lão binh lộ ra vẻ mặt tán thưởng.

Vương Trung ra dáng một vị lãnh đạo, hỏi: “Con vấn đề gì nữa không? Có vấn đề thì cứ nói.”

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng đều lắc đầu.

Vương Trung: “Rất tốt, vậy ngày mai cứ theo kế hoạch này mà hành động!”

“Rõ!” Mọi người đồng thanh đáp.

(Hết chương)

Chương 145: Thoáng Vậy Sao?

Chương 174: Tình hình sáng sớm 12/7

Chương 174: Tình hình sáng sớm 12/7

Sau khi tan họp, các chiến sĩ đội tiên phong bắt đầu đi mượn chổi của người dân trong làng.

Chổi của họ khá đơn giản, chỉ là một bó rơm lúa mì phơi khô rồi buộc lại với nhau.

Lúc quét nhà phải cầm chổi nghiêng, dùng sức ấn đầu chổi xuống đất, như vậy rơm ra sẽ tự động áp sát mặt đất, chỉ cần quét mạnh một cái là có thể quét sạch rác bẩn trong phạm vi một vòng tay.

Các chiến sĩ chất hết số chổi mượn được lên xe jeep Willy.

Tối hôm đó, mặc dù Vương Trung ra lệnh cho mọi người tranh thủ nghỉ ngơi, nhưng hầu như chẳng ai ngủ được, khắp nơi trong làng đều có thể thấy các chiến sĩ đội tiên phong túm tụm nói chuyện phiếm.

Thôn Telinka tuy là một ngôi làng khá lớn, nhưng phải chứa một lúc Sư đoàn bộ binh cùng đội tiên phong thì vẫn không đủ nhà, rất nhiều chiến sĩ đội tiên phong phải ngủ ngoài trời.

Riêng Vương Trung lại ngủ rất ngon, vừa đặt lưng xuống chiếc giường Sư đoàn trưởng 401 nhường cho là ngủ quên lúc nào không hay.

Trong mơ, Vương Trung thấy mình lái máy bay chiến đấu, quần thảo với không quân Prosen trên không, lúc đối đầu với máy bay địch thì hét lớn: "Siêu AIM-9 khai hỏa!"

Kết quả chẳng có quả tên lửa nào được bắn ra từ cánh máy bay, sau đó máy bay bị bắn rơi.

Cảm giác rơi tự do khiến Vương Trung bừng tỉnh, mồ hôi túa ra ướt đẫm lưng, ngồi bật dậy.

Nelly câm chiếc quạt, ngồi bên cạnh, vẻ mặt nghi hoặc nhìn hắn: "Sao vậy ngài?"

Vương Trung lắc đầu: 'Không có gì. Cô quạt cho tôi nấy giờ à?"

"Vâng." Nelly gật đầu,'Trước khi ngủ ngài nói nóng."

"Tôi nói nóng cũng đâu có bảo cô phải thức cả đêm quạt cho tôi, cô không nghỉ ngơi thì làm sao được?"

Nelly: "Lúc ngài ra ngoài chiến đấu thì tôi ngủ bù."

Vương Trung nhìn chằm chằm Nelly: "Thế chẳng phải là ban ngày sao? Ban ngày cô không nóng à?"

"Tôi không sao." Nelly nhún vai,'Có lẽ là do tôi gầy?"

Vương Trung thở dài: "Tôi cũng đâu có béo! Bây giờ là mấy giờ rồi?"

Nelly nhìn đông hồ đeo tay của Vương Trung trên tủ đầu giường.

Vương Trung cầm lấy đồng hồ xem giờ, rồi đứng phắt dậy: "Được rồi, sắp đến giờ rồi, đi tiễn quân Prosen lên đường thôi."

Sau đó, hắn mới để ý thấy vẻ mặt muốn nói lại thôi của Nelly, bèn hỏi: "Sao thế? Cô cũng muốn đi à?"

Nelly gật đầu lia lịa.

Vương Trung do dự một chút, cuối cùng vẫn lắc đầu: "Không được, đó là chiến trường, cô không thể đến đó."

Nelly: "Ở Shostka tôi vẫn luôn ở tiền tuyến, tôi còn học bắn súng ngắn, có thể làm vệ sĩ cho ngài."

Vương Trung cười: "Chỗ cần dùng súng ngắn ở tiền tuyến không nhiều đâu, chờ cô học cách sử dụng tiểu liên, tôi sẽ cho cô làm cảnh vệ." Lúc này, Vasili đẩy cửa bước vào: "Tôi nghe thấy tiếng Tướng quân tỉnh rồi… Ôi, tôi không nhìn thấy gì hết."

Nói rồi, Vasili vẫn giữ nguyên tư thế nắm tay nắm cửa, lùi ra ngoài, định đóng cửa lại.

Vương Trung: "Thôi đủ rồi, đừng có tạo scandal vớ vẩn cho tôi nữa, bây giờ tôi có nhiều lời đồn kỳ quái như vậy đều là tại anh! Vào đây, buông tay nắm cửa ra, đứng nghiêm!"

Vasili đứng nghiêm ở cửa: "Rõ!"

Vương Trung hỏi: "Cả đơn vị đã dậy hết chưa?"

"Đêm qua có mấy ai ngủ đâu. Anh không nghe thấy họ ca hát suốt đêm à?"

Vương Trung: "Không. Cho các đơn vị tập hợp, kiểm tra vũ khí trang bị và xe cộ lần cuối, đến giờ thì theo thứ tự đã bàn tối qua mà xuất phát."

Đầu tiên xuất phát là đội trinh sát xe jeep Willy, lúc bọn họ ra khỏi làng, bụi bay mù mịt, trông như có hàng vạn ky binh đang hành quân.

Vương Trung đứng ở đầu làng, nhìn theo bọn họ, hít đây một bụng bụi.

Hắn chuyển sang góc nhìn từ trên cao, thấy ở góc nhìn này, khói bụi càng thêm hoành tráng, đến chính hắn còn chẳng nhìn rõ trong "làn khói bụi mù mịt" kia có bao nhiêu binh mã.

Đối mặt với tình cảnh này, quân địch chắc chắn sẽ phán đoán sai lệch về quân số, đến lúc tiếp viện sẽ sợ hãi dè dặt.

Lần này, Vương Trung không muốn vây điểm diệt viện, mục tiêu của hắn là ăn tươi quân địch trước mắt, cho nên tốt nhất là quân địch đừng tới tiếp viện. Hắn bố trí đội bắn tỉa chỉ để đề phòng bất trắc.

Chờ đội xe jeep đi khuất, Vương Trung xoay người, đi về phía đội xe diệt tăng đang chờ xuất phát.

Lính bộ binh được "chở" trên xe SU-85 trêu chọc: "Tướng quân, ngài muốn tự mình lái chiếc xe này sao?"

Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn xe diệt tăng vốn đang dặn dò gì đó cho cấp dưới, nghe thấy tiếng lính bộ binh, lập tức quay đầu: "Tướng quân muốn tự mình ra trận sao? Vậy để tôi làm pháo thủ cho ngài, ngài chỉ huy!"

Vương Trung: "Không cần, chỉ là bắn từ xa thôi, không cần dùng đến năng lực của tôi."

Ý hắn là không cần dùng đến bản hack của mình, dù sao bản hack này phát huy tác dụng lớn nhất là lúc đang hành quân chiến đấu, còn ngồi một chỗ bắn tỉa thì chưa chắc đã hiệu quả hơn quan sát bằng mắt thường là bao.

Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn xe diệt tăng hiển nhiên đã hiểu lầm: "Sao có thể không cần dùng bản lĩnh của ngài chứ? Ngài là đội trưởng xe tăng có thành tích chiến đấu cao nhất quân ta từ trước đến nay đấy!"

Vương Trung: "Rất nhanh sẽ không còn như vậy nữa. Dù sao tôi cũng đã là chỉ huy, không còn nhiều cơ hội tự mình xông pha trận mạc nữa."

"Vị tướng quân Rokossovsky 12 tiếng trước còn tự mình xông pha trận mạc, đọ sức với không quân địch vừa phát ngôn." Vasili đứng bên cạnh nói móc.

Lúc này, Tham mưu trưởng Alexander lên tiếng: “Đến giờ rồi, nên xuất phát thôi.”

Vương Trung ra hiệu: “Đội bắn tỉa xuất phát! Đội bao vây theo saul” Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn xe diệt tăng chào Vương Trung, sau đó quay đầu nói với cấp dưới: “Nhớ rõ tần số liên lạc, bám sát đội hình! Xuất phát!”

Cấp dưới nhanh như bay chạy về phía xe tăng của mình.

Tiểu đoàn trưởng cũng trèo lên chiếc xe Vương Trung vừa đứng, nửa người chui vào khoang lái, đeo tai nghe, cầm lấy micro: “Đội bắn tỉa theo tôi, xuất phát!”

Động cơ xe tăng SU gầm rú, một cột khói đen cuồn cuộn phun ra từ ống xả bên hông. Vương Trung ngửi thấy mùi hắc ín nông nặc, bèn lùi lại mấy bước.

15 chiếc SU lần lượt đi qua trước mặt hắn, tiến về phía chiến trường.

Lúc này, một người lính thuộc Sư đoàn bộ binh 401 đang làm nhiệm vụ canh gác bỗng chỉ tay lên trời, hô lớn: “Nhìn kìa, máy bay!”

Vương Trung ngẩng đầu lên, thấy trên bầu trời xuất hiện 24 vệt khói trắng.

Điều này rất kỳ lạ, bởi vì thông thường, máy bay cánh quạt bay ở độ cao dưới 7000 mét rất ít khi để lại vet khói. Vệt khói trong phim “Cuông nộ” đều là do máy bay ném bom hạng nặng bay ở trên cao tạo thành.

Vương Trung chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, phát hiện ra những chiếc máy bay kia lại là B-24 Liberator!

Thời không này, Mỹ hào phóng thế sao? Lại cung cấp cả B-24 Liberator? Trên Trái Đất, Mỹ chỉ cung cấp cho Liên Xô

loại máy bay cường kích hai động cơ A-20 Havoc, chứ đâu có cho oanh tạc cơ hạng nặng bốn động cơ?

Quan trọng nhất là, Vương Trung là người tham gia đàm phán viện trợ, hắn dám chắc chắn trong cuộc đàm phán không hề nhắc đến việc cung cấp oanh tạc cơ hạng nặng bốn động cơ?

Chẳng lẽ trong quá trình viện trợ, bọn họ đã dùng điều khoản bổ sung để cung cấp?

Vương Trung nói với Vasili: ‘Lấy bộ đàm đến đây, để tôi liên lạc với không quân.”

Vasili lập tức lấy bộ đàm trên chiếc jeep bên cạnh: “Đã điều chỉnh sang tần số của không quân.”

Vương Trung nhận lấy bộ đàm: “Mặt đất gọi đội hình trên không, mặt đất gọi đội hình trên không.”

Một lát sau, từ trong bộ đàm vang lên giọng nói sốt ruột: “Nếu các anh cần yểm trợ hỏa lực tâm gần thì rất tiếc, hiện tại chúng tôi đang ở độ cao 9000 mét, không thể yểm trợ cho các anh được, chúng tôi thậm chí còn không nhìn thấy các anh.”

Vương Trung: “Không, tôi đang gọi các anh đấy, chúng tôi nhận được tin tình báo, quân địch đã đến Yeisk…’

“Chúng tôi không phải đi ném bom chỗ đó, chuyện của các anh thì tự mình giải quyết.”

Vương Trung thè lưỡi, định bụng sẽ xưng danh tính, biết đâu có thể khiến bọn họ đổi địa điểm ném bom.

Lúc này, một giọng nói quen thuộc xen vào: “Phi đội P-47 gọi mặt đất, chúng tôi đang bay phía dưới máy bay ném bom một chút, có lẽ chúng tôi có thể chiếu cố mục tiêu của các anh.”

Vương Trung chuyển góc nhìn, quả nhiên phát hiện ra phi đội P-47, nhưng độ cao của bọn họ thấp hơn máy bay ném bom rất nhiều, ở góc nhìn từ trên cao rất khó nhận ra.

Phải chú ý kỹ mới thấy, chứ máy bay ném bom thì to đùng. Vương Trung: "Tiên phong của địch đang ở Yeisk, nhắc lại, tiên phong của địch đang ở Yeisk."

Bên kia đáp: "Các anh nói địa danh thì chúng tôi cũng chịu, dù sao chúng tôi không giống máy bay ném bom có hoa tiêu dẫn đường, hiện tại chúng tôi cũng chả biết mình đang ở đâu."

Vương Trung: "Nhìn thấy ngôi làng dưới đất không? Bay về phía Tây ngôi làng! Thấy thứ gì di chuyển về phía Đông thì ném bom là được!"

Các đơn vị của đội tiên phong đều đang di chuyển về phía Tây, cho nên chỉ cần xác định đúng hướng thì sẽ không ném bom nhầm.

Không quân đáp: "Hiểu rồi. Giao cho chúng tôi. Chúc các anh chặn đánh quân địch thành công."

Xem ra không quân đã hiểu lầm, tưởng rằng quân của Vương Trung đi chặn đánh quân địch, nào ngờ bọn họ lại định chui vào hang cọp.

Trong lúc Vương Trung nói chuyện với không quân, nửa còn lại của Tiểu đoàn xe diệt tăng - lực lượng chủ lực "đánh hổ" cũng đã xuất phát.

Alexander nói với Vương Trung: "Đến lúc chúng ta xuất phát rồi, tướng quân. Tuy tôi cảm thấy cứ giao cho các chiến sĩ là được, nhưng hẳn là ngài sẽ không ở phía sau đâu nhỉ?"

Vương Trung: 'Đương nhiên là không, chúng ta đi. Vô tuyến điện ngồi chung một xe với ta."

Sau khi khởi hành, Vương Trung không ngừng dùng vô tuyến điện gọi các bộ đội.

Lần này những bộ đội này đều do hắn chỉ huy, nên lúc liên lạc trên vô tuyến điện sẽ thu được tâm nhìn ngắn ngủi của những bộ đội này.

Mặc dù tầm nhìn này không thể làm nổi bật kẻ địch, hiệu quả kém hơn thị giác của hắn rất nhiều, nhưng cũng tốt hơn nhiều so với báo cáo bằng miệng của bộ đội.

Vương Trung dựa vào biện pháp như vậy, nắm giữ tình trạng của toàn quân.

Doanh trại tăng cường tinh nhuệ của hắn cứ như vậy triển khai trong khu vực dài rộng khoảng mười km.

Hai đội mô tô trinh sát xông lên trước nhất, giống như hai xúc tu của côn trùng, lần lượt bao vây từ phía nam bắc của mục tiêu săn bắn lần này đến phía sau chúng.

Về phía quân Prosen.

Linden trung úy bị một tiếng gõ dồn dập làm bừng tỉnh, hắn dụi mắt, bò dậy đẩy nắp khoang của tháp pháo.

Ngủ ở trong xe tăng khiến toàn thân hắn đau nhức, nên vẻ mặt vô cùng khó coi.

Thượng úy chỉ huy bộ binh bên ngoài vẻ mặt càng khó coi: "Kẻ địch đã vượt qua chúng ta, nhìn từ bụi mù, số lượng kẻ địch cực kỳ lớn."

Nói xong, thượng úy bộ binh chỉ về phía bắc.

Linden trung úy lúc này mới phát hiện phương bắc có bụi mù vô cùng khủng bố, thoạt nhìn như thiên quân vạn mã đang tiến lên.

Hắn quay đầu lại, kết quả ở phía nam cũng nhìn thấy bụi mù. “Mẹ kiếp.”

Hắn lập tức cầm lấy microphone, điều chỉnh radio một chút, hô to: “217 gọi 210,217 gọi 2101”

Rất nhanh, trong vô tuyến điện truyên đến giọng nói của đại đội trưởng .John: “Chuyện gì vậy 217?”

“Tôi thấy ít nhất một trăm chiếc xe tăng vượt qua vị trí của chúng ta, đi về phía các anh! Lặp lại, 100 chiếc xe tăng!”

“Biết rồi.”

John vừa dứt lời, bên cạnh có bộ binh hô: “A đau quát”

Linden nhìn về phía bộ binh, sau đó phát hiện bộ binh đang chỉ lên bầu trời.

Hắn ngẩng đầu, thấy trên bầu trời có 24 đường màu trắng đang lướt qua đỉnh đầu bọn họ.

Linden lập tức nhận ra đó là cái gì: “Con có 24 máy bay ném bom hạng nặng đang đánh ve phía các anh”

(Hết chương) Chuong 175: Gap dich

Yeisk, dưới sự kiểm soát của quân Prosen.

Ngoại trừ chiến đoàn của Busse thượng tá, chiều tối hôm qua còn có một tiểu đoàn xe tăng và bộ binh đi theo đến nơi này.

Tiểu đoàn xe tăng của Prosen không giống với tiểu đoàn xe tăng của Ant, tiểu đoàn xe tăng của Ant và trung đoàn xe tăng là một biên chế, tên gọi khác nhau, tổng cộng 21 chiếc xe tăng.

Còn tiểu đoàn xe tăng của Prosen được gọi là tiểu đoàn thiết giáp, bây giờ là đội hình 3 đại đội số 3 cộng thêm 1 đại đội số 4, sẽ có 80 chiếc số 3 và 28 chiếc số 4.

Thông thường sư đoàn thiết giáp của Prosen sẽ có hai tiểu đoàn thiết giáp như vậy cộng thêm một tiểu đoàn lính phóng lựu, cùng với một đống lớn các bộ đội hỗ trợ.

Vì vậy, lực lượng thiết giáp tương đương với nửa sư đoàn đã đến Yeisk, cộng thêm lực lượng thiết giáp vốn có của chiến đoàn Busse, hai trăm chiếc xe tăng đã lấp đầy tất cả các khoảng đất trống của Yeisk.

Là một thành phố không có đường sắt, Yeisk muốn tìm ra nhiều đất trống như vậy không phải là chuyện dễ dàng - đường sắt đồng nghĩa với việc có rất nhiều bãi chứa hàng hóa, hơn nữa thành phố có đường sắt thường có công nghiệp hóa cao hơn, ô tô càng nhiều, bãi đỗ xe cũng nhiều hơn.

Tóm lại lúc này Yeisk đã chật ních xe tăng và xe bọc thép.

Vì vậy, khi Busse thượng tá nghe thấy số hiệu 217 báo cáo với đại đội trưởng John qua radio rằng có 24 máy bay ném bom hạng nặng đang bay về phía này, tim hắn lạnh toát.

Hắn ném tai nghe xuống, hét lớn với viên tham mưu bên cạnh: “Báo động phòng không! Bảo bộ binh thả khói che khuất bãi tập kết xe tăng!”

Viên tham mưu lập tức xoay người chạy ra ngoài.

Chiến đoàn Busse được sáp nhập vào lực lượng phòng không, lực lượng phòng không của Prosen đều mang theo còi báo động phòng không, họ coi việc báo động là một trong những nội dung tác chiến phòng không.

Rất nhanh, tiếng còi báo động phòng không vang lên khắp Yeisk.

Sau khi viên tham mưu trở về, nói với Busse thượng tá: ‘Hay là bây giờ chúng ta xuất phát đi, chen chúc trong thành phố cho dù có khói mù che chắn, bị oanh tạc cũng sẽ tổn thất

nặng nề, đặc biệt là bộ binh của chúng ta. Oanh tạc trên không có hiệu quả rất kém đối với đội hình đang di chuyển.”

Busse thượng tá nghiêm mặt nói: “Tiểu đoàn thiết giáp vừa đến tối qua không nằm trong đội hình xuất kích ban đầu của chúng ta, vì né tránh oanh tạc mà vội vàng xuất phát sẽ rơi vào hỗn loạn.”

Kế hoạch ban đầu của Busse là sau khi ăn sáng và kiểm tra trang bị xong, sẽ xuất phát đi tiếp ứng lực lượng tiên phong.

Là lực lượng dẫn đường cho toàn quân, một trung đội thuộc trung đoàn trinh sát cơ giới 333 đã xuất phát, trung đội này được tăng cường hai chiếc xe tăng số 2, tổng cộng 3 chiếc mô tô ba bánh, 4 chiếc xe bán tải và hai chiếc số 2.

Hôm qua, trung đội dẫn đường báo cáo rằng vũ khí của quân địch đã tiêu diệt nhóm trinh sát không vượt quá 20 mm, chắc là bộ binh hạng nhẹ. Hỏa lực của trung đội trinh sát mô tô này đã đủ để đối phó với bộ binh hạng nhẹ thông thường. Về phần các đơn vị khác của chiến đoàn, tham mưu đã sắp xếp xong thứ tự xuất phát.

Nhưng tiểu đoàn xe tăng đến tối qua không có trong hàng ngũ xuất phát này, bây giờ nếu tất cả cùng lúc ra khỏi thành chắc chắn sẽ rơi vào hỗn loạn.

Vì vậy, sau một hồi do dự ngắn ngủi, Busse thượng tá quyết định: “Không xuất kích, phòng không ngay trong thành phố, thành phố lớn như vậy, chưa chắc bọn chúng đã ném bom trúng bãi đậu xe của chúng 1a.

“Chờ oanh tạc kết thúc, chúng ta sẽ xuất phát theo thứ tự ban đầu, tiểu đoàn xe tăng vừa đến đợi chúng ta xuất phát hết rồi tự quyết định thời gian xuất phát.”

Tham mưu trưởng: “Rõ.”

Trung đoàn trinh sát cơ giới 333 của Prosen đã xuất phát, ba đại đội trong đó đã nghe thấy cuộc liên lạc giữa đại đội trưởng .John và xe số 217.

Khi đại đội trưởng nghe thấy tin tức về 24 chiếc máy bay ném bom hạng nặng, hắn ngẩng đầu nhìn lên bau trời.

Họ đã có thể nhìn thấy những vệt khói của máy bay ném bom trên không trung.

Đại đội trưởng lắc đầu: "Điều này khiến tôi nhớ đến lúc chúng ta tiến vào Ant, khi đó máy bay ném bom của không quân Prosen cũng bay về phía nội địa Ant như vậy. Phong thủy luân chuyển thật."

Lúc này mặt trời vừa mọc ở hướng đông, nên lúc đại đội trưởng nhìn lên trời chỉ có thể nheo mắt, vì vậy hắn không nhìn thấy những chiếc máy bay chiến đấu đang lao xuống - những chiếc máy bay chiến đấu treo đầy bom.

Chờ đến khi hắn nhìn thấy máy bay chiến đấu, thì đã quá muộn.

"Máy bay địch! Không kích!"

Cùng lúc với tiếng hét lớn của đại đội trưởng, chiếc máy bay chiến đấu lao xuống đầu tiên đã kéo lên.

Ngay sau đó, đại đội trưởng nhìn thấy một quả bom cắm xuống mặt đường phía trước chiếc xe hắn đang đi.

Ngòi nổ chậm của quả bom khiến nó không phát nổ ngay lập tức, vì vậy đại đội trưởng kịp co người vào trong xe bán tải, để lớp thép xung quanh bảo vệ - ít nhất là bảo vệ tâm lý.

Ngay sau đó hắn có cảm giác lâng lâng, hắn lập tức nhận ra chiếc xe bán tải đã bị hất lên không trung.

Chưa kịp phản ứng gì, chiếc xe đã đập xuống đất, đại đội trưởng cũng ngất đi.

Không kích kết thúc, trung sĩ trên chiếc xe tăng số 2 đi sát phía sau thò đầu ra, vừa nhìn đã thấy xe của đại đội trưởng bị lật, bèn dùng radio gọi: "Đại đội phó, đại đội trưởng sống chết chưa rõ, đến lượt anh chỉ huy."

Trung đội của Prosen thường chỉ có một sĩ quan, trung đội phó do trung sĩ đảm nhiệm, quan hệ giữa trung sĩ và binh lính cũng tốt hơn.

Đôi khi binh lính thậm chí còn thích trung sĩ chỉ huy họ hơn.

Giọng nói của trung đội phó vang lên trong radio: "Chỉ là bị lật thôi đúng không? Mở cửa sau xem có thể cứu người ra được không. Nhất định không được lật xe lại, có thể sẽ gây ra thương tích thứ hai."

"Rõ." Trung sĩ lập tức ra lệnh cho binh sĩ to con trong tiểu đội của mình: "Mở cửa sau ra, cứu người."

Lúc này, xạ thủ súng máy của xe bán tải đột nhiên nói: "Nhanh nhìn kial Phía trước có khói bụi!"

Trung sĩ nhìn về phía trước, quả nhiên nhìn thấy một lượng lớn khói bụi.

Hắn đứng dậy, cầm ống nhòm lên quan sát - tiểu đội trưởng của Prosen thường phải chỉ huy súng máy, nên sẽ được trang bị một chiếc ống nhòm.

Trong ống nhòm, chỉ có thể nhìn thấy chiếc xe nhỏ dẫn đầu của quân địch, đội hình hành quân phía sau hoàn toàn bị khói bụi che khuất.

Trung sĩ chưa từng thấy chiếc xe nhỏ dẫn đầu đó, có thể là trang bị của Hợp Chủng Quốc.

"Mẹ kiếp." Trung sĩ chửi thê một tiếng, câm lấy microphone của radio hét lên: "Lực lượng chủ lực của địch

đang áp sát! Lực lượng chủ lực của địch đang áp sát!”

Trung đội phó rất bình tĩnh: “Đừng hoảng, có thể là bộ binh hạng nhẹ của địch, 137,138, hai xe tản ra hai bên cánh!”

“Rõ.”

Hai chiếc xe tăng số 2 lập tức tản ra hai bên cánh, như vậy đội hình hành quân xiêu vẹo trên đường lớn và hai chiếc xe tăng tạo thành hình chữ V.

Nhưng xe trưởng của xe tăng lại sợ hãi trước: ‘Khói bụi lớn như vậy, chắc là lực lượng xe tăng của địch rồi! Pháo 20 ly của tôi chỉ có thể đánh bóng cho T34 thôi!”

Lúc này, chiếc xe nhỏ đi đầu tiên bắt đầu dùng súng máy trên xe bắn về phía bên này.

Xe tăng trưởng: “Dich dám xông thẳng về phía xe tăng, đây chắc chắn là lực lượng xe tăng của Antl Thả khói mù rút lui mau!”

Trung đội phó do dự một giây, ra lệnh: “Thả khói mù, rút lui!”

Lúc này, trung sĩ của xe tăng số 2 hỏi: “Vậy đại đội trưởng thì sao? Có thể anh ấy còn sống!”

“Không kịp nữa rồi, rút lui nhanh!”

Xe tăng số 2 đã khởi động ống phóng khói, bắn ra đạn khói.

Trung sĩ xe tăng số 2 tuy còn muốn nói gì đó nhưng vẫn chấp hành mệnh lệnh, bóp cò súng phóng lựu đạn khói của xe bán tải.

Vương Trung đột nhiên nhận được lời gọi của một trong hai đội hình nghi binh: “Khwarazm gọi Thành Cát Tư Hãn,

Khwarazm gọi Thành Cát Tư Hãn. Phía trước đội tôi địch thả khói mù, lặp lại, phía trước đội tôi địch thả khói mù."

Vương Trung vừa đáp lời, vừa chuyển góc nhìn, quả nhiên nhìn thấy khói mù của địch ở phía trước đội xe jeep nghỉ binh.

Sau đó, Vương Trung phát hiện ra một điều, mặc dù tâm nhìn mà các đơn vị chia sẻ cho hắn không được làm nổi bật, nhưng tâm nhìn này sẽ không bị khói mù che khuất.

Chỉ cần quân địch không trốn trong khói mù, hắn có thể nhìn thấy.

Tất nhiên, bụi do xe cộ của quân địch di chuyển vẫn sẽ gây nhiễu tâm nhìn của hắn, nhưng không đến mức hoàn toàn không nhìn thấy. Những chiếc Willys Jeep đó kéo theo cành cây ở phía sau, nên bụi bay mù mịt, thực sự không nhìn rõ lắm.

Tóm lại, Vương Trung nhìn thấy rõ ràng phía trước đội hình xe jeep có hai chiếc xe tăng số 2 của Prosen, hai chiếc xe tăng số 2 này có thể đánh cho đội hình xe jeep tan tác.

Nhưng bây giờ quân địch đã bắt đầu bỏ chạy, tình hình lại khác.

Giáp của xe tăng số 2 thực ra cũng chỉ có vậy, giáp ở hai bên hông và phía sau có thể bị súng máy hạng nặng M2 bắn xuyên.

Quan trọng nhất là, quân địch đã bỏ chạy, nếu như đội hình nghi binh không đuổi theo, quân địch có thể sẽ phản ứng lại, quay đầu phản công, khi đó sẽ rất nguy hiểm.

Vì vậy, Vương Trung ra lệnh: "Tiếp tục truy kích, tranh thủ tiêu diệt địch."

Theo mật ngữ đã thống nhất trước khi xuất phát, tranh thủ tiêu diệt địch có nghĩa là: "Giữ tiếp xúc với quân địch, gây áp

lực liên tục.'

Cho dù quân Prosen có nghe lén thông tin liên lạc vô tuyến điện cũng không saol

"Rõ!" Bên phía đội hình nghi binh có lẽ không biết quân địch có xe tăng số 2, nên trả lời rất dứt khoát: "Tranh thủ tiêu diệt địch!"

Busse thượng tá nhíu mày: "Bị không kích sao?"

"Vâng, hơn nữa còn chạm trán với lực lượng xe tăng của quân địch." Tham mưu trưởng nghiêm mặt nói: "Đại đội trưởng của đội trinh sát sống chết chưa rõ, lực lượng còn lại đang rút lui về Yeisk dưới sự chỉ huy của trung đội phó."

John thượng úy nói: "Đây chắc chắn là một trong hai lực lượng thiết giáp mà xe số 217 báo cáo."

Busse thượng tá gật đầu: "Xe tăng kiểu mới đã hoạt động được chưa?"

John thượng úy lộ vẻ mặt khó xử: "Chưa ạ, vừa mới khắc phục xong sự cố, các kỹ sư của tiểu đoàn sửa chữa đang lắp bánh phụ, còn cần thêm chút thời gian."

"Thêm chút là bao lâu? Thượng úy, cậu nên biết trên chiến trường không nên dùng kiểu nói mơ hồ như vậy."

John thượng úy: "Rõ! Nhiều nhất là tám tiếng nữa, thưa thượng tá."

"Lắp một cái bánh xe mà mất tám tiếng?" Thượng tá kinh ngạc.

John thượng úy: "Nhiều nhất là vậy. Nếu nhanh thì năm tiếng có thể hoàn thành."

Thượng tá: "Năm tiếng mà cậu còn vênh mặt tự hào?"

John thượng úy nhún vai, bất đắc dĩ nói: “Không còn cách nào khác, để đảm bảo khả năng di chuyển tốt nhất, xe tăng kiểu mới sử dụng bánh xe gối đôi, mỗi lần tháo lắp đều phải mất một đến hai ngày. Tiểu đoàn sửa chữa đã cố gắng hết sức rồi.”

Busse thượng tá lắc đầu: “Vậy là các cậu không thể tham gia trận phòng ngự tiếp theo rôi? Xem ra chỉ có thể để mấy cậu lính xe tăng ống dài số bốn lấy chút huân chương thôi.”

John thượng úy cũng cười nói: “Chuyện đó thì không thành vấn đề.”

Lúc này, bên ngoài lại vang lên tiếng còi báo động phòng không, Busse thượng tá và những người khác lập tức nằm xuống. Thế nhưng đợi một lúc lâu cũng không có quả bom nào rơi xuống.

Cửa sở chỉ huy đột nhiên mở ra, một viên tham mưu bước vào báo cáo: “Tiểu đoàn phòng không xin được gỡ bỏ báo động phòng không, máy bay ném bom hạng nặng của quân địch không phải đến ném bom chúng ta.”

Busse thượng tá bực bội đứng dậy: “Sáng nay chúng ta còn phải nhận bao nhiêu tin tức không đáng tin nữa đây?”

(Hết chương) Chuong 176: Tran tieu diet

Sau khi máy bay của Ant bay qua khỏi đầu, Linden trung úy vẫn chăm chú nghe radio của quân mình.

Sau đó, hắn nghe thấy báo cáo của trung đoàn trinh sát cơ giới đang đến gần.

Hắn lập tức tháo tai nghe xuống, nhìn lái xe và thợ máy đang sửa chữa. Người thợ máy vừa lau mồ hôi, ngẩng đầu lên nhìn, kết quả là bốn mắt nhìn nhau.

“Có chuyện gì vậy?” Lái xe là lính kỳ cựu, dường như vừa nhìn thấy biểu cảm của Linden trung úy là hiểu ngay, nhưng vẫn hỏi.

Linden trung úy: “Lực lượng phản công của quân địch đang lao về phía chiến đoàn của Busse thượng tá, chúng ta tạm thời không nhận được tiếp viện.”

Lái xe lắc đầu: “Vậy sao. Nhưng mà nói cũng lạ, tại sao quân địch không tấn công chúng ta? Ăn tươi nuốt sống mũi nhọn nhỏ bé này của chúng ta, chẳng phải đơn giản hơn là tiêu diệt chiến đoàn của Busse thượng tá sao?”

Linden trung úy nhún vai: “Lam sao tôi biết được?”

Lúc này, bộ binh đang cảnh giới đột nhiên hét lớn: “Phát hiện xe bọc thép không xác định ở hướng đông bắc!”

Linden trung úy lập tức nhìn về phía đông bắc, quả nhiên nhìn thấy xe bọc thép đang tiến lên trong ruộng lúa mì, chỉ nhìn chiều cao của xe… Cảm giác như là pháo tự hành?

Lúc này, lính canh ở phía bên kia cũng hét lên: “Hướng đông nam cũng co

“Chính diện cũng có! Chúng ta bị bao vây ba mặt!”

Lúc này Vương Trung không rảnh để ý đến đội xe jeep Willys đang đuổi theo lực lượng trinh sát của quân địch, mà đội quân “đánh hổ” của hắn đã giao chiến.

Mười lăm chiếc “Xoáy Nước” được chia thành ba nhóm, tiếp cận đội hình nhỏ của quân địch đang nằm im trên thảo nguyên từ ba hướng.

Chiếc “Xoáy Nước” ở chính diện đã tiến đến cách quân địch chưa đầy 2. 400 mét, những chiếc “Xoáy Nước” đang bao vây ở hai bên sườn vẫn đang cơ động, khoảng cách xa hơn một chút.

Lực lượng bộ binh chở trên xe "Xoáy Nước" đã xuống xe, dàn thành hàng ngang trước đội hình "Xoáy Nước".

Tổng cộng có một đại đội bộ binh đi cùng "Xoáy Nước", mỗi hướng có một trung đội dàn trận.

Vương Trung bố trí máy bộ đàm đến cấp trung đội, trên Trái Đất này, đây là trang bị mà quân đội Mỹ mới có trong chiến tranh Việt Nam, trong Thế chiến II, quân đội Mỹ là quân đội có nhiều radio nhất, nhưng máy bộ đàm cũng chỉ được trang bị đến cấp đại đội.

Vương Trung làm một lần là đến nơi đến chốn, trang bị máy bộ đàm đến tận cấp trung đội theo biên chế của quân đội Mỹ trong chiến tranh Việt Nam. Để phát huy tác dụng của máy bộ đàm, hắn còn đặc biệt điều động hai học sinh đã tốt nghiệp trung học, học tập kỹ thuật vô tuyến điện, nắm vững kỹ năng sửa chữa thông thường của máy bộ đàm, cùng với kỹ năng đo đạc tọa độ đơn giản.

Học sinh trung học thực sự rất quý giá, bộ binh hải quân mà tất cả đều tốt nghiệp trung học thì quá xa xỉ, nhất định phải lên án, hải quân ngu ngốc - tướng lĩnh lục quân Rokossovsky nghĩ như vậy. Tuy nhiên, hiện tại vô tuyến điện bo trí vẫn chưa phát huy tác dụng, bởi vì pháo binh của sư đoàn và tập đoàn quân chưa theo kịp.

Hiện tại, bộ đàm trang bị cho các trung đội bộ binh ở tiền tuyến chỉ có thể cung cấp cho Vương Trung "tâm nhìn", mà lại là tâm nhìn không có tính năng highlight.

Vương Trung liên tục gọi cho các trung đội bộ binh này để đảm bảo hắn nắm rõ được động tĩnh của địch.

Bị bao vây ba mặt —— được rồi, nếu tính cả vị trí của lực lượng đánh viện binh thì đám quân địch này đã bị bao vây bốn phía roi —— tổng binh lực của quân địch bị bao vây vào

khoảng hơn ba trăm tên, có bốn chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới, tám chiếc Panzer III, bốn chiếc Panzer IV nòng dài, hai mươi chiếc xe bán xích, và có thể là một đại đội bộ binh.

Nếu có tính năng highlight, Vương Trung chỉ cần nhìn phiên hiệu của chúng là có thể xác định được có bao nhiêu tên địch bị vây ở giữa rồi, đáng tiếc highlight là "đặc quyền" chỉ có trong phạm vi mắt thường của Vương Trung mới có, mắt của binh lính thì không có hiệu ứng đặc biệt này.

Vì vậy Vương Trung chỉ có thể cố gắng đếm đầu người, phải nói là có cảm giác như đang xem kiến tha môi vậy.

Quân địch rõ ràng đã phát hiện ra những chiếc "Xoáy Nước", xe tăng bắt đầu xoay nòng pháo.

Có vài chiếc Panzer IV và Panzer lII cũng xoay thân xe theo, hơn nữa có thể thấy rõ ràng chúng được chia thành ba nhóm đón địch.

Số xe tăng còn lại chắc là bị không quân phá hỏng xích nên đành đứng im một chỗ xoay nòng pháo.

Vương Trung kết nối vô tuyến điện với năm chiếc "Xoáy Nước" đang áp sát: "Tiếp cận đến khoảng cách 1500 mét thì khai hỏa, cự ly cụ thể do chỉ huy các cậu quyết định."

"Rõ!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chiếc Tiger mang số hiệu chiến thuật 218 đã khai hỏa.

Khẩu pháo 88 ly gầm lên giận dữ, Vương Trung ở góc nhìn từ trên cao xuống thậm chí còn có thể nhìn thấy rõ ràng luồng khói bụi do xung chạn nòng pháo tạo nên!

Vương Trung nhìn thấy rất rõ đường đạn, viên đạn lao vút đi, đánh trúng "lưng" của chiếc "Xoáy Nước" mang số hiệu 461, kết quả vì góc bắn quá hẹp nên bị bật ra.

“Chờ đã, chẳng lẽ đám địch này muốn lợi dụng góc bắn cầu vồng để tấn công đỉnh xe sao?” Vương Trung nhíu mày, nếu đúng là vậy thì chứng tỏ tên pháo thủ Prosen này có chút tự tin thái quá rồi.

Tàu chiến đấu với nhau có thể bắn cầu vồng vào boong tàu là vì khoảng cách giao chiến rất xa, xa đến mười mấy hai mươi cây số.

Bây giờ mày bắn cầu vồng ở khoảng cách hai cây số này thì được cái quái gì!

Sau khi xe số 218 nổ súng, xe số 220 cũng lập tức khai hỏa, lần này viên đạn bắn trúng chính xác vào tấm chắn pháo của chiếc pháo tự hành chống tăng “Xoáy Nước” mang số hiệu 458.

Vương Trung khinh thường hừ một tiếng, ở khoảng cách này mà muốn dùng pháo 88 ly xuyên thủng tấm chắn pháo của “Xoáy Nước”? Nghĩ nhiều rồi.

Tuy nhiên, lực tác động cực lớn khi bắn trúng trực tiếp vẫn khiến chiếc xe số 458 giảm tốc độ trong chốc lát, dần dần tụt lại phía sau, có lẽ là do kíp lái bên trong bị chấn động.

Chuyện này cũng khá thường gặp, khi đạn pháo có sức công phá lớn bắn trúng giáp xe, cho dù không xuyên thủng cũng có khả năng khiến kíp lái bên trong bi choáng trong giây lát.

Thời gian bị choáng có thể chỉ khoảng ba đến năm giây.

Quả nhiên, chiếc xe số 458 lại bắt đầu tăng tốc, đuổi theo đồng đội đang tiến lên phía trước.

Quân địch bắt đầu nổ súng liên tiếp.

Nhưng dù là pháo 75 ly nòng dài 43 calibers (pháo chính của Panzer IV nòng dài), hay pháo 88 ly nòng ngắn (pháo

chính của xe tăng hạng nặng kiểu mới), dường như đều không thể làm gì được lớp giáp trước của những chiếc "Xoáy Nước".

Cảnh tượng năm chiếc "Xoáy Nước" vừa chịu đựng hỏa lực của quân địch vừa tiến lên phía trước khiến Vương Trung nhớ đến đoạn video mà hắn xem trước khi xuyên không, trong đó những chiếc xe tăng T-34 lao thẳng vào đội hình quân địch.

Đột nhiên, chiếc "Xoáy Nước" mang số hiệu 460 dừng lại!

Vương Trung giật mình, tưởng rằng quân địch đã gây ra thương vong đầu tiên cho quân ta trước khi chúng ta kịp nổ súng, kết quả nhìn kỹ mới phát hiện ra là xích xe bị bắn đứt.

Pháo tự hành mà đứt xích thì coi như bỏ đi, có lẽ chính vì vậy nên nắp khoang của xe số 460 đã mở ra, trưởng xe ném ra ngoài vài quả lựu đạn khói, sau đó mới bò ra khỏi xe dưới sự yểm hộ của khói mù.

Quân địch bắn khoảng hai phút, chiếc "Xoáy Nước" số 458 đột nhiên dừng lại, xoay thân xe nhắm bắn, sau đó khai hỏa phát pháo đầu tiên với tốc độ cực nhanh.

Luồng khí xung chạn do khẩu pháo 100 ly tạo ra còn hoành tráng hơn cả pháo 88 ly và pháo 75 ly.

Ngay khoảnh khắc pháo tự hành khai hỏa, tâm nhìn đã bị che khuất hoàn toàn, chỉ thấy toàn khói bụi do xung chạn nòng pháo tạo nên —— pháo tự hành chống tăng "Xoáy Nước" tương đối thấp nên bị che khuất hoàn toàn.

Vương Trung lập tức quay sang hướng quân địch, quả nhiên nhìn thấy một chiếc Panzer IV bốc cháy dữ dội, các thành viên đang bò ra khỏi xe, có người còn đang bốc cháy, phải lăn lộn trên bãi cỏ để dập lửa.

"Làm tốt lắm." Vương Trung buột miệng khen ngợi, sau khi kêu lên mới nhận ra hình như hắn không thể nhìn thấy chiến trường một cách trực tiếp.

Vì vậy hắn giả vờ như tiểu đoàn đả cọp đã báo cáo tình hình cho hắn.

Toàn bộ số "Xoáy Nước" ở chính diện, ngoại trừ chiếc xui xẻo bị đứt xích, đều đã khai hỏa.

Panzer III và Panzer IV chỉ can bị pháo 100 ly bắn trúng là chắc chắn tiêu đời, cho dù khoang chứa đạn không bị kích nổ, xe tăng cũng sẽ bốc cháy cho đến khi bị thiêu rụi hoàn toàn.

Tuy nhiên, vài chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới vẫn rất kiên cường.

Vương Trung nhìn khoảng cách, phát hiện ra rằng vị chỉ huy của đội "Xoáy Nước" ở chính diện quá nóng vội, ra lệnh ngừng bắn quá sớm, dẫn đến khi khai hỏa thì khoảng cách đến những chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới vẫn còn từ 1700 đến 1800 mét.

Khoảng cách này mà muốn bắn xuyên thì đúng là gặp ma.

Vương Trung cầm bộ đàm lên, vừa định hạ lệnh thì chợt nghĩ thao tác này có phải rất giống với một vị tướng lĩnh đầu trọc nào đó không?

Hắn đang do dự thì Tham mưu trưởng Aleksandr, người dẫn đầu đội ngũ tấn công chính diện, lên tiếng: "Tướng quân, 100 ly của chúng ta hình như không bắn xuyên qua được những vũ khí kiểu mới của Prosen thì phải!"

Vương Trung: "Hoảng loạn cái gì! Chắc chắn là do khoảng cách quá xa, tiến lên 1500 mét rồi thử lại!"

Tuy chỉ tiến lên ba trăm mét nhưng hiệu quả tiêu diệt sẽ được cải thiện rõ rệt.

Mệnh lệnh được truyền đạt qua sóng vô tuyến, Vương Trung hài lòng nhìn thấy những chiếc pháo tự hành vốn đã dừng lại ở chính diện vẫn duy trì đội hình hàng ngang đơn

giản, tiếp tục tiến về phía trước —— ngoại trừ chiếc xui xẻo bị đứt xích kia.

Trên đường xung phong, lại có một chiếc pháo tự hành dừng lại, Vương Trung vội vàng nhìn kỹ, phát hiện ra lại là xích xe bị bắn đứt.

Nhưng điều này rõ ràng không thể nào lay chuyển được quyết tâm tấn công của phân đội chính diện.

Lúc này, những chiếc pháo tự hành đang bao vây vòng ngoài ở hai bên sườn cũng quay đầu xe, lao vê phía nhóm nhỏ quân Prosen đang bị bao vây.

Còn những chiếc pháo tự hành chống tăng "Xoáy Nước" được bố trí ở chính diện quân địch, khi còn cách quân địch khoảng 1400 mét thì dừng lại.

Chúng lại khai hỏa một lần nữa.

Vương Trung nhìn thấy một tia sáng lóe lên, bắn trúng lớp giáp trước của chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới mang số hiệu 220, hình như là trúng vào cửa sổ quan sát của lái xe.

Ngay sau đó, nắp khoang của xe 220 mở ra, các thành viên hoảng hốt bò ra ngoài, tiếp theo là đuôi xe bốc khói đen.

Lửa là thứ xuất hiện cuối cùng, nhìn chiếc Tiger đang bốc cháy, Vương Trung cảm thấy đau lòng, thâm nghĩ người Prosen các ngươi làm ăn kiểu gì vậy, dập lửa đi chứ! Đây là trang bị mà ta muốn dùng đấy!

Chiếc xe số 217 là chiếc thứ hai bị bắn trúng, lúc đó nó đang xoay tháp pháo, kết quả bị đạn pháo bay tới khiến khu vực xung quanh vòng đỡ tháp pháo tóe ra một vòng lửa lớn.

Tháp pháo lập tức ngừng hoạt động.

Toàn bộ lính tăng Prosen đều nhảy ra khỏi xe, Vương Trung đếm số người, ôi chao, năm người mà không ai bị

thương.

Vương Trung bắt đầu tự hỏi có phải hắn đã nhồi quá ít thuốc nổ vào đạn pháo, bắn trúng xe tăng mà không tiêu diệt được kíp lái bên trong hay không.

Hắn vừa suy nghĩ những chuyện này vừa xem những chiếc "Xoáy Nước" đại chiến xe tăng Tiger.

Những chiếc Panzer III, Panzer IV khác đều đã bị bắn cho vỡ đầu, có chiếc đã bị thiêu rụi thành than.

Còn lại hai chiếc xe tăng hạng nặng Tiger VI may mắn sống sót, chúng đang dựa vào địa hình hiểm trở để chống cự.

Lúc này, bộ binh đã lặng lẽ tiếp cận được quân địch.

Những khẩu Tokarev cải tiến bắt đầu khai hỏa, bộ binh địch cũng đang tập trung vào trận chiến xe tăng, hoàn toàn không ngờ rằng mình sẽ bị tập kích, càng không ngờ rằng mình sẽ bị tập kích bởi súng trường tự động có gắn bộ phận giảm thanh.

Vương Trung nhìn thấy một trung sĩ Ant đang cầm Tokarev cải tiến bắn quét, tiêu diệt gân một tiểu đội quân địch, kết quả là những tên địch khác đều đang tập trung theo dõi màn đấu súng giữa hai loại xe bọc thép kiểu mới, hoàn toàn không phát hiện ra quân số của mình đã giảm đi một tiểu đội.

Chờ đến khi những khẩu Tokarev cải tiến trong tay bộ binh đã hạ gục gân tám mươi tên địch, quân Prosen mới phát hiện ra rằng mình đang bị tập kích, sĩ quan và hạ sĩ quan bắt đầu tổ chức chống trả.

Mặc dù bộ binh Ant đã mất đi lợi thế tập kích bất ngờ, nhưng trận chiến vừa rồi đã giúp họ chiếm được vị trí có lợi, lưới lửa được dệt nên từ những khẩu Tokarev cải tiến nhanh chóng đánh gục đội hình bộ binh đi kèm của quân địch.

Lính tăng xuống xe chú ý đến điều này, định liên lạc với những chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới đang đấu súng ác liệt, nhưng lại bị bộ binh Ant chặn lại.

Đến khi chiếc Tiger thứ ba bị phá hủy, bộ binh Ant đã tạm thời kiểm soát được chiến trường, sắp sửa biến chiếc xe tăng kiểu mới cuối cùng thành chiến lợi phẩm của bộ binh.

Vương Trung hô lớn: "Đừng! Đừng ném bom xăng vào chiếc xe tăng kiểu mới cuối cùng! Để tôi đi khuyên hàng chúng!"

(Hết chương) Chuong 177: Hang phuc ac ho

Vương Trung nói xong, cầm bộ đàm suy nghĩ một lúc, sau đó đưa cho Vasily: "Tôi không biết tiếng Prosen, anh đi khuyên hàng đi!"

Vasily: "Tôi ư? Không, không, tôi không có tự tin thuyết phục được những tên Prosen kiêu ngạo đâu."

Vương Trung suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy thế này đi, tôi cưỡi bạch mã đi qua đi lại trước mặt quân địch, nói chuyện thật to, anh không cần quan tâm là tôi đang nói gì, tóm lại cứ nghe thấy tôi nói là anh dịch lại."

Vasily kinh hãi: "Nhưng xe tăng vẫn đang chiến đấu, dùng pháo lớn bắn phá chúng ta, ngài cứ như vậy xuất hiện trong tâm nhìn của chúng sao? Không, tôi không thể để ngài mạo hiểm như vậy!"

Vương Trung mỉm cười.

Đúng vậy, cưỡi ngựa xuất hiện trong tâm bắn của xe tăng địch là cực kỳ nguy hiểm. Nhưng Vương Trung có hack, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng hướng thân xe và tháp pháo của địch.

Pháo chính và súng máy đồng trục của xe tăng chỉ có thể bắn trúng mục tiêu nằm trong hướng nòng pháo, còn tâm bắn

của súng máy thân xe chỉ giới hạn ở phía trước thân xe.

Nói thật, trong trường hợp đã biết rõ tình trạng của địch, né tránh đường đạn của xe tăng còn dễ hơn né tránh đường đạn của bộ binh nhiều.

Xét cho cùng thì dù là tháp pháo điện tử thì tốc độ xoay chuyển cũng chỉ đến thế, chậm hơn nhiều so với việc con người điều chỉnh họng súng.

Thứ mà Vương Trung cần, chỉ là dũng khí một mình một ngựa đối mặt với Tiger, đối mặt với cái chết bất ngờ có thể ập đến bất cứ lúc nào mà thôi.

Mà hiện tại, Vương Trung không thiếu nhất chính là dũng khí.

Có hai loại dũng khí, một loại bắt nguồn từ sự ngu muội, giống như người Zulu xông thẳng vào súng máy Maxim, loại còn lại là sau khi đã biết rõ sự đáng sợ và tàn khốc phía trước, vẫn ngẩng cao đầu tiến về phía trước.

Dũng khí của Vương Trung thuộc loại thứ hai, hắn đã từng chứng kiến cảnh bom đạn gào thét, đã từng nhảy múa cùng tử thần.

Hắn huýt sáo một tiếng, quả nhiên tiếng hí của Bucephalus vang lên từ đằng xa —— con ngựa này có thể là cảm thấy tiếng pháo giao chiến quá ồn ào nên đã chạy đi xa, đến bây giờ mới hí vang rồi chạy đến.

Vương Trung xoay người lên ngựa, theo thói quen cầm lấy lá cờ đỏ, cắm phần đuôi cờ vào điểm cố định trên yên ngựa, một tay giương cao cờ, thúc ngựa tiến lên.

Vasily nhìn bóng lưng của Vương Trung, sau đó nhìn sang Thượng sĩ Grigory.

Grigory ra hiệu cho lái xe lái xe.

Vasily hỏi: “Chúng ta đuổi theo tướng quân sao?”

Grigory nhún vai: “Không, chúng ta sẽ dừng lại ở khoảng cách mà anh có thể nghe thấy tiếng tướng quân, ước chừng cách quân địch khoảng hai cây số.”

Vasily lại hỏi: “Anh không làm tròn trách nhiệm bảo vệ sao?”

Grigory: “tướng quân làm chuyện này, có lính bảo vệ hay không cũng chẳng khác gì nhau, cứ giao cho những thiên thần bảo vệ tướng quân là được rồi.”

‘Anh nói đúng.”

Vasily cầm bộ đàm lên, điều chỉnh tân số mà quân Prosen thường dùng.

Grigory hỏi: “Anh làm được không đấy?”

“Tôi đã có cách rồi, kỳ thực muốn khuyên hàng thì mấu chốt không nằm ở việc tôi nói gì, mà là ở uy áp của tướng quân.” Vasily nhún vai: “Vì vậy tôi sẽ nói bốc một chút!”

Trung úy Linden là người đầu tiên chú ý thấy tháp pháo đang xoay —— từ nãy đến giờ tháp pháo vẫn luôn giữ nguyên một góc, bởi vì chiếc xe tăng thử nghiệm mang số hiệu 217 đã bị tê liệt, còn quân địch là pháo tự hành, hơn nữa chúng đã dừng lại để tập trung bắn phá nên việc bắn phá đã chuyển sang giai đoạn ngắm bắn từng điểm một.

Tháp pháo đột nhiên bắt đầu di chuyển, điều đó có nghĩa là mục tiêu đã bị tiêu diệt.

Trung úy Linden lập tức quay về phía chính diện —— vừa rồi hắn vẫn luôn quan sát tình hình xung quanh.

Bởi vì tháp pháo đang xoay nên trong chốc lát Linden không nhìn thấy làn khói dày đặc bốc lên từ chiếc pháo tự hành bị bắn trúng của địch, hắn vừa tìm kiếm vừa nói: “Quả

nhiên, chất lượng giáp của quân địch quá kém, chỉ cần liên tục bắn trúng thì sớm muộn gì cũng khiến giáp xe bị phá hủy do mỏi kim loại! Ơ, hình như quân địch không sao?"

Pháo thủ run rẩy nói: "Xe trưởng! Trung úy! Đừng quan tâm đến pháo tự hành của địch nữa, nó đến rồi, nó đến rồi!"

Pháo thủ liên tục thay đổi hai đại từ, cuối cùng vẫn cảm thấy không ổn nên đổi thành từ đã bị cấm dùng: "Hắn ta đến rồi! Hắn ta mang theo cái chết và sự hủy diệt đến đây! Hắn ta cưỡi con ngựa xám đó đến rồi!"

Trung úy Linden nghe thấy tiếng vó ngựa.

Hắn quay đầu nhìn lại, thấy một ky sĩ giơ cao lá cờ đỏ đang phi nhanh trên thảo nguyên.

"Đó là bạch mã." Trung úy Linden sửa lại, hắn cũng không biết vì sao vào lúc này mình lại phân tâm đi sửa chữa loại chuyện không đâu này.

Lúc này, trong tai nghe vang lên giọng nói nặng trịch âm điệu Ant: "Nếu các ngươi không đầu hàng, ta sẽ tự mình leo lên xe tăng của các ngươi, dùng súng của ta bắn vỡ đầu từng tên một! Người thân bạn bè của các ngươi sẽ nhận được thư, nói rằng các ngươi đã chết vì ngu ngốc và không biết tự lượng sức mình!"

Bởi vì vô tuyến điện và hệ thống liên lạc nội bộ của xe tăng Prosen dùng chung một đường dây nên tất cả mọi người trong xe đều có thể nghe thấy âm thanh từ vô tuyến điện —— nhưng chỉ có micrô của trưởng xe mới có thể phát ra âm thanh qua vô tuyến điện, micrô của những người khác chỉ có thể liên lạc nội bộ trong xe.

Pháo thủ sợ đến mức sắp chết: "Tôi không khóa mục tiêu được! Tốc độ động cơ quá chậm, không đủ năng lượng để xoay tháp pháo. Lái xe! Tăng tốc độ động cơ lên!"

Lái xe: “Ngay đây!”

Ngay sau đó là tiếng động cơ gầm rú, nhưng tốc độ xoay của tháp pháo vẫn vậy. “Động cơ không đổi tốc độ được, chắc là bị chấn động bởi vụ oanh tac hôm qua rồi. Xoay bằng tay di Lái xe hét lớn.

Pháo thủ lập tức kéo tay cầm, bắt đầu điên cuồng quay. Trên xe ngoại trừ vị trí Xa trưởng ra, đều có tay cầm, có thể cùng nhau chuyển động tháp pháo.

Pháo thủ vừa ra sức quay tay cầm với mọi người, vừa hô to: “Hắn ra khỏi tâm nhìn của kính ngắm của tôi rồi! Tôi không đuổi kịp hắn! Hắn muốn tới chém chúng tai”

“Bình tĩnh, chúng ta đang ở trong xe tăng! Xung quanh có 5,6 tấn thép bảo vệ chúng ta!” Linden Trung úy quát lớn,‘Chờ hắn quay lại chính diện, tôi sẽ dùng súng máy đồng trục bắn chết hắn! Mấy thứ này không có gì to tát, cho dù là thần, bị MG34 bắn trúng cũng phải chết!”

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt Linden Trung úy nhìn theo vị ky sĩ kia.

Bỗng nhiên Linden Trung úy có chút hâm mộ ky sĩ này, giơ cao cờ xí của mình, cưỡi bạch mã rong ruổi trên chiến trường, đây chẳng phải là cảnh tượng miêu tả trong tiểu thuyết ky sĩ hay sao?

Linden Trung úy ở trên chiến trường tàn khốc, tràn đầy máu lửa, cảm nhận được sự lãng mạn chết tiệt!

Thậm chí hắn cảm thấy, có thể rong ruổi một lần như vậy, cho dù chết cũng đáng giái

Lúc này ky sĩ đã chạy một vòng quanh xe tăng, sắp tiến vào tâm bắn của súng máy đồng trục! Linden Trung úy giơ tay lên: “Chuẩn bị!”

Nhưng kẻ địch đột nhiên chuyển hướng, thản nhiên lướt qua nòng súng chính và góc bắn của súng máy đồng trục.

Linden Trung úy chửi: "Hắn chuyển hướng rồi! Nhìn kìa, tên này sợ súng máy đồng trục! Đừng quay sang bên này nữa, tháp pháo quay lại di

Linden Trung úy đột nhiên dừng lại, thấy pháo thủ không biết từ lúc nào đã cầm khẩu MP40 được trang bị cho trưởng xe trong tay, mở chốt an toàn.

Hắn thầm nghĩ: Trên mây xuất hiện một con ngựa xám, nó tên là Tử, chúng sinh trên mặt đất cảm thấy ngày tận thế sắp đến; Kẻ nào quỳ lạy thú vật và tượng thú, kẻ đó liền…

Linden Trung úy: "Cậu làm vậy là phản quốc! Cậu là thành viên quang vinh của Quân đoàn ky sĩ Asgardl"

Pháo thủ cười lớn: "Ông còn chưa nhìn rõ sự thật sao? Cỗ máy chiến tranh vô địch của đế quốc Prosen vừa mới ra chiến trường đã bị người ta phá hủy!"

Linden Trung úy: "Chúng ta cũng phá hủy hai chiếc pháo tự hành của địch! (Ở góc nhìn Prosen, họ không nhìn ra xe tăng chỉ dừng lại vì đứt xích, bọn họ chỉ thấy thành viên nhảy xe)

"Chỉ có thể nói, kẻ địch trên chiến trường này có lợi thế, chúng ta đều co rúm lại, nếu như chúng ta cơ động, kẻ địch sẽ không thắng dễ dàng như vậy! Chỉ cần chúng ta phản hồi số liệu, xe tăng sản xuất hàng loạt sẽ có giáp tốt hơn, sức xuyên tốt hơn!"

Pháo thủ cười lớn.

Linden Trung úy cố gắng lờ đi họng súng tiểu liên, nói: "Cau sẽ không nổ súng với tôi đâu, nghĩ lại xem trước khi xuất phát đi tiền tuyến, buổi tụ tập ở nhà tôi. Cậu không phải đang nói chuyện rất vui vẻ với chị gái tôi sao? Cậu sẽ không để chị

gái tôi đau lòng muốn chết đâu! Bình tĩnh lại, đưa súng tiểu liên cho tôi

Pháo thủ: “Giết chết vị tướng quân kia, ông thật sự không có cách nào quay về đâu.” Ngay sau đó, pháo thủ mở cửa khoang bên cạnh, tho nửa người trên ra ngoài. Linden Trung úy căn bản không kịp ngăn cản.

“Chúng tôi đầu hàng!” Pháo thủ giơ cao súng tiểu liên hô to,‘Chúng tôi đầu hàng!” (Hết chương)

Chương 146: Đợi Chiến Tranh Kết Thúc

Chương 178: Tiger bỗng nhiên hết hấp dẫn

Chuong 178: Tiger bong nhien het hap dan

Vương Trung nhìn thấy kẻ địch đầu hàng, thở phào nhẹ nhõm, sau đó mồ hôi lạnh tua ra —— mẹ kiếp, nghĩ kỹ lại lúc nãy né họng pháo kẻ địch trong gang tấc, nếu kẻ địch nổ súng, vậy chỉ có trở thành Neo trong Ma Trận mới có thể được cứu.

Neo của Ma Trận người ta né cũng chỉ là đạn súng ngắn và súng trường, tôi né đạn pháo 88 ly, Neo thấy tôi cũng phải kính nể ba phần chứt!

Lúc này Vương Trung cách Tiger chưa đến một trăm mét, hắn không ngốc, đương nhiên sẽ không so tốc độ quay tháp pháo với Tiger ở khoảng cách 1400 mét, đó không phải là hành động của kẻ ngu si sao?

Hơn nữa Vương Trung dám liều lĩnh như vậy, còn vì hắn rất quen thuộc xe tăng Tiger, hắn biết tháp pháo của nó quá nặng, ở trạng thái động cơ tắt, không đủ năng lượng để xoay tháp pháo với tốc độ tối đa. Hắn không phải là kẻ chỉ biết nhìn số liệu trên giấy tờ trong game!

Nếu kẻ địch tăng tốc độ động cơ để tăng nguồn điện, vậy chỉ cần nghe tiếng động cơ là biết, đến lúc đó ứng phó cũng không muộn.

Thế nhưng toàn bộ quá trình kẻ địch không hề tăng tốc độ động cơ, tháp pháo cứ chậm rãi xoay như vậy.

Chẳng lẽ bị hỏng rồi?

Dù sao cũng là phiên bản thử nghiệm, tỷ lệ hỏng hóc cao cũng là bình thường.

Vương Trung lắc dây cương, thúc Bucephalus tiến lại gân chiến lợi phẩm.

Bạch Mã không biết vì sao lại ngẩng đầu ưỡn ngực đầy kiêu ngạo, như thể chính nó đã chiến thắng xe tăng vậy.

Nói thật, nếu không phải ở xa không có Xoáy Nước nhắm vào bên này, kẻ địch cũng không có khả năng đầu hàng.

Khi Vương Trung đến bên cạnh chiếc xe tăng số 6 cuối cùng, bộ binh đã lên xe trước, thu súng MP40 của tên pháo thủ đầu hàng đang giơ cao, mở tất cả các nắp của xe tăng, mỗi nắp có một lính cam súng tiểu liên, nòng súng đen ngòm chĩa vào.

Bị súng tiểu liên bắn trúng mặt, Vương Trung không dám tưởng tượng hậu quả sẽ thê thảm đến mức nào.

Vương Trung nhìn về phía người đầu hàng đầu tiên: "Tại sao pháo thủ lại ra đầu hàng? Xe trưởng của các ngươi đâu?"

Tên pháo thủ của địch ngơ ngác.

Vương Trung ra hiệu cho bộ binh: "Bộ đàm."

Một tên bộ binh lấy bộ đàm từ trong ba lô đưa cho Vương Trung.

Tên pháo thủ nheo mắt, nhìn chiếc bộ đàm nhỏ như vậy, vẻ mặt khó tin.

"Hợp chủng quốc!" Vương Trung lắc lắc bộ đàm trong tay, nói.

Tên pháo thủ gật đầu.

Lúc này, trưởng xe cũng đứng dậy dưới sự "giám sát" của hai lính súng tiểu liên, thò nửa người trên ra khỏi tháp pháo.

Vương Trung: “Vasili, lại đây dịch.”

“Đang tới!” Giọng Vasili lúc to lúc nhỏ, có thể nghe thấy bên đó rất xóc nảy, bộ đàm khi gần khi xa.

Lúc này, bộ binh chỉ vê phía đông nam, Vương Trung nhìn sang, vừa lúc thấy một chiếc xe Jeep lao như bay về phía này.

Chờ Vasili đến mất mấy phút, Vương Trung và tên trưởng xe, pháo thủ đầu hàng nhìn nhau chằm chằm.

Vương Trung quyết định xem xe trước.

Hắn bèn nhảy xuống xe, bắt đầu xem xét bánh xe đặc trưng của xe tăng hạng nặng số 6, quả nhiên nhìn từ bên ngoài đã thấy rất phức tạp.

Bánh xe này không chỉ đơn giản là hai hàng xen kẽ, mỗi bánh xe còn có “thiết kế đặc biệt”, là ba bánh xe mỏng ghép lại với nhau, tạo thành kết cấu chữ “1”.

Kết cấu chữ “I” này có độ dày hai nửa trên dưới không giống nhau, một bên là hai bánh xe nhỏ áp sát vào nhau, một bên là một bánh xe đơn.

Chỉ vậy thì thôi, khi lắp ráp lại với nhau, kỹ sư của Prosen còn mắc chứng OCD, làm cho hai hàng bánh xe đối xứng nhau.

Chỉ cần dùng ngôn ngữ miêu tả thôi, cũng có thể biết thứ này phức tạp đến mức nào.

Áp dụng thiết kế phức tạp như vậy, là vì để tăng khả năng vượt địa hình của xe tăng.

Nhưng ở Trái Đất, sau khi Đức Quốc Xã tự mình thử nghiệm T-34 và Sherman (hai hệ thống treo thuộc trường phái khác nhau), họ cũng thừa nhận bánh xe phức tạp xen kẽ nhau chỉ cải thiện khả năng vượt địa hình ở mức độ hạn chế.

Bởi vì thứ này có hiệu ứng giảm dần theo cấp số nhân, sau khi đạt đến một mức độ nhất định, dù có cố gắng cải thiện cũng không hiệu quả.

Cả T-34 và Sherman đều đang cố gắng tìm kiếm điểm cân bằng tốt nhất giữa khả năng vượt địa hình, độ tin cậy và khả năng bảo trì.

Kỹ sư của Đức Quốc Xã chỉ mù quáng theo đuổi khả năng vượt địa hình tối đa, hiểu tinh thần thợ thủ công không? Hiểu bọc giấy dầu không?

Bên Prosen này hình như cũng vậy.

Vương Trung lắc đầu, Ant là do trình độ công nghiệp có hạn, không thể chế tạo vòng đỡ tháp pháo lớn như vậy, cũng không có động cơ tốt như vậy, cho nên mới phải làm ra Xoáy Nước để đối phó, chờ các nước Đồng Minh hỗ trợ máy móc đầy đủ, lúc đó mới chế tạo xe tăng mạnh mẽ.

Prosen ngươi có trình độ công nghiệp tốt như vậy, tại sao lại mắc tật xấu lãng phí trọng tải chứ?

Lục quân lãng phí trọng tải vào bánh xe xen kẽ, hải quân lãng phí trọng tải vào - lãng phí vào thứ gì đó không biết là gì.

Vương Trung lắc đầu nhìn bánh xe xen kẽ: “Cơ cấu di chuyển này không được, nếu bọn họ thật sự sử dụng thứ này trên quy mô lớn, hậu cần sẽ sụp đổ.”

Lúc này mấy tên lính xe tăng Prosen đều bị áp giải ra khỏi xe tăng, nhưng bọn chúng nghe không hiểu Vương Trung đang nói gì, cho nên chỉ biết nhìn nhau, không ai nói gì.

Cuối cùng Vasili cũng đến, nói với đám tù binh một câu tiếng Prosen, sau đó tên trưởng xe lập tức dùng tiếng Prosen hỏi Vasili.

Vương Trung: “Hắn hỏi gì?”

“Hỏi ngài đối với bánh xe “xen kế” có đánh giá gì. Tôi có biết xen ke nghĩa là gì…”

Vương Trung chỉ vào bánh xe của xe tăng hạng nặng: “Là cái này.”

Vasili trợn tròn mắt: “Ồ, lợi hại như vậy sao?”

Dù sao bánh xe xen kẽ chỉ cần nhìn bằng mắt thường cũng đủ khiến người ta phải kinh hãi.

(Ngươi nghĩ hình minh họa chỉ để trưng bày thôi sao? Không, đây là bánh xe đã được lắp ráp trên xích)

Vasili mang theo vẻ kính sợ, nghiêm túc hỏi: “Vậy ngài đánh giá về loại bánh xe này như thế nào?”

Vương Trung: “Cơ cấu di chuyển này, gây gánh nặng quá lớn cho hậu cần, nhưng khả năng vượt địa hình lại không được cải thiện nhiều, là một thiết kế rất tệ.”

Sau khi Vasili dịch xong, có lẽ là lái xe, tên lính xe tăng kích động nói một tràng dài.

Vasili: “Ý của hắn ta đại khái là, ban đầu Prosen không muốn sử dụng cơ cấu di chuyển phức tạp như vậy, nhưng năm ngoái bị sa lầy thảm hại, cơ cấu di chuyển của xe tăng số 4 thể hiện rất tệ trên địa hình lầy lội của Ant.”

Vương Trung cười lớn: “Yên tâm, T-34 của chúng ta cũng thể hiện rất tệ! Tướng bùn dù là nửa thế kỷ sau, vẫn là đối thủ đáng gờm của mọi loại xe bọc thép.”

Lúc hắn cười to, đám người Prosen đều hoảng sợ, không biết hắn có ý gì, sau khi Vasili dịch xong, đám tù binh này đều lúng túng.

Cười theo thì có vẻ không phải phép, nhưng nghe thấy vị tướng nổi tiếng nhất của Ant tự giễu T-34 của mình, hình như lại nên cười.

Vương Trung mặc kệ đám tù binh đang lúng túng, đi vòng quanh xe tăng, vừa đi vừa lẩm bẩm: "Giáp thẳng đứng, pháo 88 ly… Tôi còn tưởng Prosen có thể tạo ra thứ gì đó khác biệt chứ."

Vasili dịch nguyên văn.

Sắc mặt của mấy tên tù binh Prosen đều trở nên rất khó coi.

Vương Trung cũng không để ý đến bọn chúng, tiếp tục quan sát chiến lợi phẩm vất vả lắm mới có được.

Tiger lợi hại ở Trái Đất, là bởi vì lúc nó xuất hiện, đối thủ đều là xe tăng hạng nhẹ.

Bên phía Liên Xô, T-34-85 có khả năng đánh bại Tiger mãi đến năm 1944 mới tham chiến, còn bên phía quân Đồng minh, dù là xe tăng chống tăng Firefly hay xe tăng chống tăng Jackson đều là chuyện sau năm 1944.

Nhưng hiện tại thì khác, trong tay Vương Trung có Xoáy Nước, tuy sản lượng chắc chắn không cao, nhưng dù sao cũng có thể áp chế Tiger ở khoảng cách 1500 mét.

1500 mét! Ở Trái Đất, T-34-85, Firefly, Jackson đều không thể xuyên thủng lớp giáp cứng của Tiger ở khoảng cách xa như vậy.

Dù sao Xoáy Nước sử dụng pháo 100 ly của hải quân, cỡ nòng lớn hơn pháo của mấy anh em dùng để bắn Tiger ở Trái Đất: pháo 17 pounder của Firefly thực chất là cỡ nòng 76,2 ly, pháo chính của T-34-85 là 85 ly, pháo của .Jackson là lớn nhất, nhưng cũng chỉ là 90 ly.

Hơn nữa, pháo chính của Xoáy Nước không chỉ có nòng to, mà nó còn được hải quân phát triển để làm pháo cao xạ, tốc độ đầu nòng của pháo cao xạ phải cao, tốc độ đầu nòng cao thì có tiềm năng làm pháo chống tăng.

Tóm lại, ban đầu Vương Trung rất hào hứng đi vòng quanh Tiger hai vòng, nhưng bây giờ sự hào hứng đó đã hoàn toàn biến mất.

Dù sao trong tay cũng có Xoáy Nước rồi, nhìn Tiger bị Xoáy Nước đánh cho không có sức hoàn thủ kìa. Đấu súng ở khoảng cách 1500 mét, Xoáy Nước chỉ bị bắn đứt xích mất khả năng di chuyển, còn Tiger lại bị nổ tung.

Đương nhiên Tiger có tháp pháo, điểm này vẫn mạnh hơn Xoáy Nước, nhưng đã không còn xứng với hai chữ "vô địch" nữa rồi!

Chờ máy móc của các nước Đồng Minh về đến nơi, nên cân nhắc đưa xe tăng hạng nặng IS-3 đến đây, xe tăng hạng nặng IS-3 với pháo 100 ly, chẳng phải mạnh hơn Tiger nhiều sao?

Vasili ở bên cạnh hỏi: "Tướng quân? Ngài không có gì muốn hỏi sao? Dù sao đây cũng là thứ mà ngài rất muốn thu được."

Vương Trung: "Đột nhiên tôi phát hiện, thiết kế của nó không tốt như tôi tưởng tượng, Xoáy Nước của chúng ta mạnh hơn nó nhiều."

Câu này hắn nói với Vasili, nhưng Vasili lại trực tiếp dịch cho người Prosen nghe.

Sắc mặt của đám tù binh càng thêm khó coi.

Vương Trung tiếp tục nói: "Các ngươi xem, bánh xe xen kẽ này, rác rưởi. Thiết kế giáp thẳng đứng, rác rưởi. Pháo 88 ly vốn không tệ, nhưng chúng ta có pháo tốt hơn. Đương nhiên, cũng không phải là không có ưu điểm, các ngươi xem vết lõm do Xoáy Nước bắn trúng này, chất lượng thép của Prosen quả thật rất tốt.

“Ngoài ra là kính ngắm, tôi dám chắc, chiếc xe này nhất định cũng được trang bị kính ngắm quang học rất hiện đại.”

Vương Trung lại đi thêm hai bước, nói tiếp: “Còn có động cơ, động cơ có thể đẩy được cỗ xe nặng như vậy, nhất định là động cơ rất tốt, những thứ này chúng ta đều có thể sao chép, chắc chắn sẽ trở thành nên tảng cho xe tăng thế hệ mới của quân đội ta trong tương lai.”

Vasili dịch lại toàn bộ.

Đám tù binh nhìn nhau, sau đó tên trưởng xe đại diện cho mọi người hỏi.

Vasili dịch: “Chẳng lẽ Xoáy Nước của ngài là hoàn hảo sao?”

Vương Trung: “Đương nhiên là không hoàn hảo, khuyết điểm cũng rất nhiều, nhưng mà các ngươi xem, xe tăng thế hệ mới của các ngươi được thiết kế để đánh T-34 và KV, nó đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, đánh cho hai loại xe tăng đó không có sức hoàn thủ.

“Xoáy Nước của tôi được thiết kế để đánh xe tăng thế hệ mới của các ngươi, các ngươi xem nó cũng đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, xe tăng thế hệ mới của các ngươi không có sức hoàn thủ.”

Vương Trung giang hai tay ra, chờ Vasili dịch xong mới tung ra đòn cuối cùng: “Prosen các ngươi, cũng không ưu tú như các ngươi vẫn tự hào đâu nhỉ, nhà thiết kế, kỹ sư và nhà khoa học của chúng ta, không hề kém cạnh các ngươi! Các ngươi còn tự xưng là chủng tộc ưu tú, chỉ có vậy thôi sao?”

Vương Trung cố tình dừng lại một chút, để tăng thêm hiệu quả: “Chỉ có vậy thôi sao?”

(Hết chương)

Chương 147: Đợi Chiến Tranh Kết Thúc 2

Chương 179: Nguyên lý cơ bản của ghi âm

Chương 179: Nguyên lý cơ bản của ghi âm

Sau khi đánh tan sự tự tin của đám tù binh, Vương Trung phất tay: "Mang đi!"

Quyền Tham mưu trưởng Aleksandr đợi đám tù binh bị đưa lên xe, mới tiến lại gần nói: "Mấy chiếc xe tăng thế hệ mới bị phá hủy, chúng tôi đã kiểm tra, xác định không còn giá trị thu hồi. Chiếc còn nguyên vẹn này có cần kéo về không?"

Vương Trung: "Kéo về, tháo xích rồi kéo, tuy sẽ làm hỏng cơ cấu di chuyển, nhưng hiện tại không còn cách nào khác."

Thực ra hắn không chắc chắn lắm là có thể tháo xích Tiger rồi kéo đi hay không, nhưng trước khi xuyên không, hắn đã thấy người Nga làm như vậy với Leopard 2A6, nếu Leopard 2 làm được, vậy Tiger chắc cũng được?

Khác với Vương Trung không chắc chắn lắm, Aleksandr lập tức ra lệnh cho đám thợ máy được điều đến để "bắt Hổ.

Trong lúc đám thợ máy đang bận rộn, Vương Trung lại cầm bộ đàm lên, gọi phân đội chặn đánh: "Thành Cát Tư Hãn gọi Hoàn Nhan A Cốt Đả, Thành Cát Tư Hãn gọi Hoàn Nhan A Cốt Đả."

"A Cốt Đả nghe rõ, Thành Cát Tư Hãn xin nói."

"Phân đội của anh đã chạm địch chưa?"

“Chưa chạm địch, lặp lại, chưa chạm địch, A Cốt Đả kết thúc.”

Vương Trung đưa bộ đàm cho Vasili, nói với Aleksandr: “Đáng tiếc là phân đội chặn đánh không chạm địch. Xoáy Nước chắc chắn có thể vô hiệu hóa xe tăng Panzer IV Ausf. J của địch, phục kích ở trận địa đã chuẩn bị có thể khiến địch tổn thất nặng nề.”

Aleksandr còn chưa kịp nói gì, Vasili đã lên tiếng trước: “Vậy chúng ta chủ động tấn công?”

Vương Trung: “Không được, tuy rằng Xoáy Nước đã vượt qua “bài kiểm tra cuối kỳ” thành công, nhưng dù sao nó cũng là pháo tự hành, dùng để phòng thủ, khi tấn công sẽ rất bị hạn chế.”

Trong Thế chiến thứ hai ở Trái Đất cũng có báo cáo như vậy, trong Chiến dịch Bulge, cả hai bên đều nhận ra pháo tự hành không hiệu quả khi tấn công, hạn chế quá lớn.

Muốn tấn công vẫn phải có tháp pháo.

Hiện tại trong tay Vương Trung có Xoáy Nước, tương đương với có chiếc khiên mạnh nhất, nhưng muốn tấn công thì Xoáy Nước không được.

Ngoài việc không có tháp pháo, thân xe quá chú trọng vào việc bảo vệ mặt trước cũng là một vấn đề lớn, dù sao trọng lượng của Xoáy Nước có hạn, đã có “mặt tiền” vững chắc như vậy, thì hai bên hông chắc chắn sẽ không tốt lắm, phỏng chừng sẽ bị pháo chống tăng hạng nặng của quân đội Prosen như PaK 40 bắn thủng.

(Pháo chống tăng của Prosen từ 70 ly trở lên được coi là hạng nặng, vì vậy PaK 40 75 ly là pháo chống tăng hạng nặng.)

Nhưng muốn chế tạo xe tăng mạnh hơn, phải chờ máy móc do các nước Đồng Minh viện trợ đến nơi.

Thôi, loại chuyện không thể hoàn thành trong năm nay thì đừng nên nghĩ nữa.

Ăn tươi ngót đội quân tiên phong nhỏ bé của địch, nhiều nhất cũng chỉ là ăn lót dạ trước khi bữa ăn chính được dọn lên, món khai vị chính là tập đoàn quân Busse này. Lúc này, Vasili đang dọn dẹp chiến trường, cầm một chiếc cặp tài liệu đến: "Tôi tìm thấy một tên đại úy bộ binh, đây là cặp tài liệu và bản đồ của hắn ta."

Vương Trung lập tức giục: "Mau xem đi!"

Vasili mở bản đồ ra trước: "Ồ, bản đồ chỉ tiết lắm, nhưng mà thời gian cập nhật là ngày hôm kia."

Sau khi đội quân tiên phong này xuất phát, ngày thứ hai đã bị không quân oanh tạc, nằm liệt tại chỗ, ngày thứ ba đã bị Vương Trung dẫn theo đội tiên phong tiêu diệt, bản đồ này chắc là được cập nhật vào sáng ngày đội quân tiên phong xuất phát.

Vasili cẩn thận quan sát bản đồ: "Ở Yeisk là tập đoàn quân Busse, lực lượng chủ lực của tập đoàn quân là trung đoàn thiết giáp thuộc sư đoàn thiết giáp Sied, được tăng cường tiểu đoàn lính phóng lựu, và rất nhiều đơn vị trực thuộc khác, sao tôi cảm thấy số lượng không nhiều lắm nhỉ?"

Vương Trung: "Trung đoàn của Prosen là trung đoàn lớn, ít nhất cũng phải hơn 70 chiếc xe tăng. Tiểu đoàn lính phóng lựu bọc thép của bọn chúng cũng rất lớn, đến 20 đại đội đấy. Hơn nữa tập đoàn quân còn được tăng cường xe tăng hạng nặng, thực lực không thể khinh thường."

Lúc này, Vương Trung không biết, tối hôm qua địch đã được tăng cường thêm một trung đoàn thiết giáp, trên thực tế

trước mặt hắn đã là toàn bộ lực lượng thiết giáp của sư đoàn Sied, và một nửa lực lượng lính phóng lựu bọc thép.

Sau một hồi suy nghĩ, Vương Trung nói: "Vasili, anh ghi lại đi. Sau khi phân tích bản đồ và thông tin thu được của quân địch, tôi quyết định tập trung lực lượng, trong vòng hai đến ba ngày sẽ phát động một trận tiêu diệt, tiêu diệt tập đoàn quân Busse của địch."

Vasili nhanh chóng ghi xong, ngẩng đầu lên: "Sau đó?"

"Gửi cho Pavlov, đồng thời gửi một bản cho đại tướng Tuganev ở Bộ Tư lệnh."

Vasili lại ghi chép thêm vài chữ, sau đó ngẩng đầu lên: "Không đề cập đến chiến lợi phẩm mới nhất của chúng ta sao?"

"Không cần phải nói nhiều, dù sao thứ này cuối cùng cũng phải đưa đến Cục Quân giới để kiểm tra… Nhưng nhớ đánh dấu vị trí của ba chiếc xác xe tăng hạng nặng kiểu mới trên bản đồ, cố gắng kéo chúng về. Chúng ta có một chiếc để nghiên cứu còn chưa đủ, nên chia cho Các nước Đồng Minh, để họ cũng biết trình độ xe tăng của Prosen."

Vasili múa bút thành văn.

Vương Trung chờ hắn viết xong, mới quay đầu nói với đại diện Tham mưu trưởng Alexander: "Để cho Xoáy Nước đánh Tiger đi về phía tây, gia nhập bộ đội chặn đánh. Cố gắng phái ra đội trinh sát, mang theo bộ đàm. Căn cứ vào bản hô hiệu chúng ta thu được trước đó, còn có hai nhóm trinh sát hoạt động trên chiến trường, nhất định phải cẩn thận."

Lúc này, phía quân Prosen.

Tại sở chỉ huy ở Yeisk của Busse, Thượng tá Busse cau mày, tự lẩm bẩm với bản đồ: "Chuyện gì xảy ra? Đã nói một, hai trăm chiếc xe tăng Ant tập kích đâu?"

Nói là nói như vậy, thật ra Thượng tá Busse cũng đoán được đại khái là chuyện gì xảy ra.

Trong chiến tranh, các sĩ quan chỉ huy cấp cao ít nhiều gì cũng sẽ báo cáo láo về cường độ của quân địch, phóng đại tình cảnh khó khăn mà mình phải đối mặt, hoặc là để bao che cho lỗi lầm của mình, hoặc là vì muốn có thêm viện binh.

Cho nên, cho dù quân địch không hề cố ý tung tin giả, thì các sĩ quan chỉ huy cấp trung trở lên trong chiến tranh vẫn nhận được vô số tin tức không đúng sự thật.

Thượng tá Busse đã từng tham gia tất cả các chiến dịch của đế quốc Prosen sau khi phát động cuộc chinh phạt Uropa, nên đương nhiên là biết rõ điều này.

Hắn nhìn về phía Đại đội trưởng .John của đại đội xe tăng hạng nặng kiểu mới vừa được tăng cường: "Vị Trung úy Linden của các anh, chính là nguồn cơn của tin tức giả lần này."

dohn lắc đầu: "Có thể là quân địch lừa hắn."

"Lừa gạt như thế nào?"

John xòe hai tay ra: 'Không biết, có lẽ là phía sau mỗi chiếc xe tăng đều có gắn một cái chổi."

Thượng tá Busse lại nhìn vê phía bản đồ, trâm ngâm một lúc rồi nói: "Phái thêm một đội trinh sát nữa đi, tiện thể yêu cầu không quân trinh sát. Cứ ở lỳ trong thành phố như thế này, chẳng khác nào mù mắt."

John gật đầu: "Tôi ủng hộ."

Tuy John chỉ là Đại úy, nhưng những chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới mà hắn chỉ huy chính là nguyên nhân chủ yếu khiến cho cuộc tấn công của Thượng tá Busse có thể thuận lợi

như vậy, cho nên ý kiến của hắn đương nhiên trở nên quan trọng.

Huống hồ, xe tăng kiểu mới là loại xe được Hoàng đế Reinhardt kỳ vọng rất lớn, vị Đại đội trưởng này tương lai rất có thể trở thành hồng nhân trước mặt Hoàng đế, Thượng tá Busse tuyệt đối không muốn đắc tội với .John, nên mọi chuyện đều hỏi ý kiến của hắn.

Vị Thượng tá ra lệnh cho Tham mưu trưởng của mình, sau đó tiếp tục xem bản đồ.

Lúc này, sĩ quan thông tin xông vào, lớn tiếng báo cáo: "Báo cáo, chúng tôi vừa chặn được một đoạn liên lạc radio của quân địch, đã ghi âm lại."

Thượng tá Busse mừng rỡ: "Nhanh, phát ra nghe thử! Phiên dịch đâu?"

Phiên dịch lập tức đẩy cửa bước vào: "Tôi ở đây, Thượng tá."

"Anh dịch đi." Nói xong, Thượng tá Busse gật đầu với sĩ quan thông tin.

Người sĩ quan lấy máy ghi âm ra, nhấn một cái nút, cuộn băng bắt đầu chạy.

Rất nhanh, tiếng Ant đã phát ra từ loa.

Phiên dịch: "Thành Cát Tư Hãn gọi Hoàn Nhan A Cốt Đả."

dohn nhíu mày: "Thành Cát Tư Hãn? Sao lại dùng cái tên này làm hô hiệu?"

"Có lẽ là hô hiệu ngẫu nhiên." Thượng tá Busse nói, đồng thời ra hiệu cho phiên dịch và sĩ quan thông tin tiếp tục.

Phiên dịch: "A Cốt Đả trả lời Thành Cát Tư Hãn, nói là chưa đánh trúng đội viện binh."

Thượng tá Busse và Đại úy John liếc nhìn nhau, sau đó John làm một động tác mời với Busse, người có quân hàm cao hơn.

Thượng tá Busse nói: "Chúng tôi đã mất liên lạc với xe tăng số 217 — à không, là tất cả các xe tăng hạng nặng thuộc biên chế của đội tiên phong từ nửa tiếng trước. Xét tình hình hiện tại, đội tiên phong có thể đã bị tiêu diệt hoàn toàn. "Quân địch bố trí một lực lượng chặn đánh chúng ta, nói cách khác, bọn chúng đang đề phòng chúng ta xuất phát đi cứu viện quân bạn bị bao vây.

"Mà làn sóng tấn công bằng xe tăng quy mô cực lớn trong truyên thuyết cũng không thấy đâu.

"Tôi cho rằng, cái gọi là cuộc tấn công của lực lượng thiết giáp quân địch vào sáng nay, hoàn toàn là một màn kịch để đánh lừa chúng ta, mục đích chính là khiến cho chúng ta bỏ mặc quân bạn bị bao vây. Rõ ràng là bọn chúng đã thành công!"

Đại úy John gật đầu, nhưng lập tức nói: "Nhưng rốt cuộc thì quân địch đã dùng cách gì để đối phó với những chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới kia? Pháo xe tăng của bọn chúng không thể nào bắn xuyên giáp xe tăng của chúng ta được! Ngay cả pháo chống tăng hạng nặng ZIS-3 cũng bó tay."

Vị Thượng tá vừa định lên tiếng, thì phụ tá của sĩ quan thông tin đẩy cửa bước vào: "Báo cáo! Không quân vừa bay qua khu vực tập kết thiết giáp của chúng ta ở ngoại ô phía tây thành phố, thả xuống một đoạn băng ghi âm."

Vị Thượng tá lẩm bẩm: "Sao lại là băng ghi âm nữa?"

dohn thì giục giã: "Nhanh xem thử trong băng ghi âm là gì đi."

Thượng tá Busse gật đầu với sĩ quan thông tin, thế là đoạn băng ghi âm mới được cho vào máy ghi âm.

Từ loa phát ra một giọng nói ôn hòa, lễ độ: "Xin chào toàn thể các quân nhân thuộc Quân đoàn Busse, phi cơ của chúng tôi đã nhận được một đoạn liên lạc vô tuyến vào lúc 12 giờ 30 phút, nội dung được ghi âm lại như sau."

Hắn ngừng lời. Sau một khoảng im lặng ngắn ngủi, từ loa phát ra tiếng gâm đầy giận dữ bằng tiếng Prosen: "Nếu lũ khốn các ngươi không đầu hàng, tao sẽ đích thân leo lên xe tăng của từng thằng, dùng súng lục bắn nát đầu từng thằng một! Gia đình và bạn bè của các ngươi sẽ nhận được thư báo tử, nói rằng các ngươi đã chết vì ngu xuẩn và kiêu ngạo!"

Lần này, thậm chí không cần phiên dịch, tất cả mọi người có mặt đều hiểu được.

Thượng tá Busse chửi thề: "Chết tiệt, đây rõ ràng là lời kêu gọi đầu hàng."

John cau mày: "Không thể nào, sức chiến đấu của những chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới bị hỏng xích vẫn còn đó, quân địch dựa vào cái gì mà phá hủy ý chí chiến đấu của họ? Chỉ bằng lời đe dọa thô thiển này thôi ư? Không, tôi không tin là lính của tôi lại sợ sệt trước lời đe dọa như vậy.

"Hơn nữa, nếu suy nghĩ kỹ thì lời đe dọa này cũng rất kỳ quái, 'đích thân leo lên xe tăng, nhưng lại không có cách nào mở nắp hầm xe tăng từ bên ngoài, giữa việc 'leo lên xe tăng' và 'dùng súng lục bắn nát đầu' hình như còn thiếu một bước thì phải?"

Thượng tá Busse: "Anh đang bận tâm đến chuyện này à?""

"Không, điều này rất quan trọng, rốt cuộc thì quân địch đã dùng cách gì để phá vỡ lớp phòng ngự của những chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới?"

Thượng tá Busse tặc lưỡi: “Nói không chừng là tên Rokossovsky kia đã dùng đao chém.”

(Hết chương)

Chương 148: Thông Tin Giả?

Chuong 180: Du dich xam nhap

Chương 180: Du địch xâm nhập

Đại úy John suy nghĩ vài giây, rồi lắc đầu: “Quân địch hẳn là đã áp sát, dùng bom xăng để giải quyết. Còn một điều kỳ lạ nữa là, tại sao chúng ta không nhận được bất kỳ liên lạc radio nào từ họ?”

Tham mưu trưởng Quân đoàn nhìn sĩ quan thông tin.

Người sĩ quan lập tức trả lời: ‘Nếu ăng-ten thu sóng radio của chúng ta vẫn trong trạng thái mở, có lẽ chúng ta đã nhận được tín hiệu. Nhưng sáng nay có báo cáo là máy bay ném bom hạng nặng của quân địch sắp đến ném bom, cho nên chúng tôi đã tháo ăng-ten xuống theo đúng quy định phòng không.

“Quân đoàn cách vị trí của đội tiên phong do Đại úy Hans chỉ huy gần 10 km, nếu không có ăng-ten thì rất có thể không nhận được tín hiệu radio từ xe của họ.

“Đương nhiên, cũng có thể là do xe tăng của họ phát điện không đủ, dẫn đến công suất phát sóng radio yếu. Hoặc đơn giản là radio bị hỏng, hôm qua họ báo cáo là bị không quân địch oanh tạc dữ dội, sáng nay có thể cũng bị oanh tạc.”

Sĩ quan thông tin giải thích một hồi.

Đại úy John gật đầu.

Prosen rất coi trọng thông tin liên lạc radio, trong đội sửa chữa đi kèm của mỗi đại đội xe tăng đều có một kỹ sư điện và một kỹ sư thông tin, họ sẽ phối hợp nhịp nhàng với nhau để đảm bảo radio của đại đội xe tăng hoạt động bình thường.

Nhưng những đội sửa chữa này sẽ không xông pha ở tuyến đầu, khi đại đội xe tăng thực hiện nhiệm vụ chiến đấu, những đội này thường ở cùng với đội xe chở nhiên liệu, đợi xe tăng dừng lại mới đi theo sau xe chở nhiên liệu để tiếp cận.

Mà radio là thứ rất dễ hỏng khi bị không kích hoặc pháo kích, đặc biệt là ăng-ten gắn bên ngoài xe tăng.

Đại úy John gật đầu: "Khả năng bị oanh tạc đến mức hỏng hóc hoàn toàn là có thật. Thượng tá Busse, tôi cho rằng chúng ta nên chủ động xuất kích, cho dù 4 chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới kia là bị bắn hỏng, hay là bị trục trặc, chết máy, chúng ta đều phải tìm cách thu hồi. Có như vậy thì Đế quốc mới có thể dựa vào những gì còn sót lại để cải tiến thiết kế."

Thượng tá Busse nhìn chằm chằm bản đồ, nói: "Trước tiên, lệnh cho đội trinh sát cơ giới đang trên đường đến Yeisk quay đầu lại, xem thử quân địch vẫn bám theo sau lưng họ là lũ nào."

Bên phía Vương Trung, hắn nhìn các kỹ sư tháo xích của chiếc xe tăng chiến lợi phẩm, dùng máy kéo kẹp hai bên rồi kéo đi.

Đúng lúc này, người lính mang radio sau lưng hô lớn: "Báo cáo! Khwarezm gọi.'

Vương Trung nhận lấy bộ đàm: "Tôi là — Thành Cát Tư Hãn, nghe đây."

"Đội trinh sát của địch vừa rồi còn đang rút lui, đột nhiên quay đầu lại."

Vương Trung nghe xong, lập tức chuyển góc nhìn, nhanh chóng định vị đội "Khwarezm', phát hiện ra rằng họ đang bị hai chiếc Panzer II và một đám xe thiết giáp bán bánh xích đuổi theo ráo riết.

Nhưng đội trinh sát đã được tiếp nhận những chiếc Willys Jeep 4 tháng rồi, lái rất thành thạo, cứ thế dẫn quân Prosen chạy lòng vòng trên thảo nguyên, không hề bị sứt mẻ. Vương Trung từng đọc hồi ký của một xạ thủ súng máy thuộc đội lính sơn cước của Đức Quốc Xã, trong hồi ký có nhắc đến việc rất khó bắn trúng những chiếc xe Jeep nhỏ do Mỹ sản xuất mà quân đội Liên Xô sử dụng (chính là Willys .Jeep), thường phải tốn đến hàng trăm viên đạn mới có thể bắn hạ được một chiếc.

Mà MG42 sau khi bắn 400 viên là phải thay nòng.

Cho nên, những xạ thủ súng máy dày dạn kinh nghiệm sẽ không để ý đến những chiếc .Jeep nhỏ này, mà tập trung hỏa lực vào xe tải và xe thiết giáp bán bánh xích.

Tình cảnh hiện tại dường như đã chứng miinh cho lời nói của xạ thủ súng máy lão luyện kia.

Sau lưng những chiếc Willys Jeep còn kéo theo cành cây, tạo ra đám bụi còn lớn hơn cả xe tăng, trong tình huống này, cho dù là xạ thủ súng máy thiện xạ nhất của Prosen cũng không thể bắn trúng những chiếc Jeep đang chạy như bay.

Hỏa lực bắn trả của những chiếc Willys Jeep vê cơ bản cũng chỉ là "gãi ngứa" mà thôi, cả hai bên đều tap trung né tránh là chính.

Vương Trung thầm nghĩ: Bọn họ đánh như vậy thì vô ích thôi, vũ khí hiệu quả nhất trong các cuộc đua xe là bí ngô cơI Ném bí ngô đi chứt

Còn về phần lực lượng chủ lực của quân địch, rất nhiều xe tăng Panzer III đang xếp thành một hàng dài trên đường cái,

tiến về phía trước với tốc độ 20 km/h.

Độ dài của đội hình hành quân đã vượt quá tâm nhìn của Vương Trung, tức là dài hơn 2,5 km.

Nhìn thấy đội hình hành quân dài như vậy, Vương Trung không khỏi lẩm bẩm: "Đây là một tiểu đoàn xe tăng và một tiểu đoàn lính phóng lựu à?"

Lúc này, hắn đột nhiên nhìn thấy trận địa phục kích của tiểu đoàn Xoáy Nước ở phía trước.

Phần lớn xe tăng Xoáy Nước đều dừng lại trên một ngọn đồi nhỏ, hơn nữa còn đào những hố nông, giảm bớt chiều cao vốn đã thấp, thân xe tăng bị cánh đồng lúa mì cao che khuất, chỉ có kính ngắm và tháp pháo là nhô lên khỏi ruộng lúa mì.

Vương Trung bỗng nhiên phát hiện ra một điều, đội xe tăng của địch đang tiến thẳng về phía trận địa phục kích.

Nếu đây là trận chiến giữa các chiến hạm trên biển, thì đây chính là đội hình chữ T trong truyền thuyết, thích hợp nhất để phát huy tối đa hỏa lực, có thể tập trung hỏa lực đánh chìm từng chiếc chiến hạm một của quân địch.

Nhưng tác chiến trên bộ không cần tập trung hỏa lực như vậy, 100 khẩu pháo chỉ cần bắn xuyên qua được một chiếc Panzer III, thì bên trong sẽ không còn ai sống sót.

Nói cách khác, trong tình huống hiện tại, căn bản là không thể nào nhanh chóng tiêu diệt quân địch, sau đó chắc chắn sẽ biến thành cuộc đấu pháo giữa hai bên!

Mà bây giờ, quân địch sắp sửa tiến vào tâm nhìn của tiểu đoàn phục kích, muốn điều chỉnh cũng không kịp nữa, nói không chừng còn khiến cho quân địch nhìn thấy sườn xe yếu ớt của những chiếc Xoáy Nước.

Chỉ có thể đánh theo kiểu này thôi.

Vương Trung tự trách bản thân, tại sao lại mải xem "Mad Max" chứ.

Nhưng mà, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn Xoáy Nước cũng là tên kém cỏi, rõ ràng là tôi đã dạy, khi phục kích phải triển khai đội hình ở bên sườn đội hình hành quân của quân địch! Tôi đã dạy rõ ràng rồi mài Chờ tên tiểu đoàn trưởng này quay vê, tôi phải nhốt hắn lại, bắt hắn suy nghĩ cho kỹ! (Hết chương)

Chương 149: Chuẩn Bị Gỡ MÌn

Chương 181: Đánh bọc và Phản bọc

Chuong 181: Danh boc va Phan boc

Busse thượng tá nghe được tiếng pháo, lập tức hỏi cảnh vệ: "Chuyện gì xảy ra? Ai đang nã pháo? Nghe cách bắn này không nhỏ!"

cảnh vệ trả lời là một chuỗi thét chói tai: "Chúng ta bị phục kích! Đại đội trưởng đã bỏ mạng, nửa Đại đội bị diệt rồi!"

Busse thượng tá: "Cậu là ai?"

"Trung úy Hans, đại đội bal

"Cậu là chỉ huy rồi đấy, tôi yêu cầu cậu xác định phương hướng địch, bắn một phát tín hiệu! Ngay bây giời"

Busse thượng tá thấy phía trước có một viên đạn tín hiệu bay lên, rơi thẳng về phía trước.

Busse nhíu mày: "Phục kích tại sao lại bố trí trận địa bắn ở phía trước? Không đúng, bố trí ở phía trước vì sao có thể ngay lập tức diệt gọn nửa Đại đội?"

Từ khi Busse thượng tá nghe được tiếng pháo đến khi nói chuyện với cảnh vệ, cũng không đến nửa phút, nửa phút mà diệt gọn nửa Đại đội thiết giáp thì quá khủng bố.

"Trung úy Hans, cậu có thể nhìn thấy xe cộ địch sử dụng không?"

“Không nhìn thấy! Tôi chỉ có thể nhìn thấy khói bụi khi địch nổ súng thổi bay! Kẻ địch sử dụng công sự ẩn giấu của Rokossovsky!”

Busse thượng tá nhíu mày càng chặt.

Công sự ẩn giấu của Rokossovsky cần một lượng lớn thời gian và nhân lực mới có thể hoàn thành việc xây dựng. Cho dù là phiên bản đơn giản hóa của quân Prosen, muốn đào một công sự có thể giấu hoàn toàn thân xe cũng cần rất nhiều thời gian.

Thế nhưng hôm qua khi quân Prosen đi qua nơi này, vẫn chưa thấy bóng dáng quân Ant. Máy bay trinh sát của Prosen cũng nhiều lần đi qua đây, vẫn không thấy quân Ant đang tiến hành công tác đào đất.

Busse thượng tá nhanh chóng loại bỏ khả năng địch đã đào công sự - ít nhất không phải công sự hoàn chỉnh.

Sau đó, anh ta nhớ tới báo cáo của trung đội trưởng trung đội trinh sát cơ giới thoát chết trước đó, anh ta nói không nhìn thấy xe tăng quân Ant.

Busse thượng tá nhanh chóng đưa ra phán đoán: “Là dùng xe cơ giới kéo pháo chống tăng, lợi dụng ruộng lúa để ẩn nấp! Kẻ địch nhận được một lượng lớn phương tiện cơ giới từ phía Hợp Chủng Quốc, một số đơn vị pháo chống tăng của bọn chúng có thể đã được cơ giới hóa hoàn toàn!”

Cơ giới hóa, chỉ việc sử dụng xe cơ giới kéo để cơ động.

Đơn vị pháo chống tăng của quân Prosen đã được cơ giới hóa hoàn toàn, tất cả đều được kéo bởi xe bán xích và xe tải Uropa.

Có lẽ quân Ant học tập cách biên chế của quân Prosen, để cho các đơn vị pháo chống tăng ưu tiên cơ giới hóa.

Dựa trên phán đoán này, Busse thượng tá hạ lệnh cho toàn đội hình chiến đấu: "Nhanh chóng triển khai đội hình tấn công, trên quả đồi phía trước có trận địa pháo chống tăng của địch, chúng ta sẽ bao vây bọn chúng!" Vasili cầm tai nghe cách xa mình một chút, báo cáo: "Kẻ địch cho rằng đã bị pháo chống tăng của chúng ta chặn lại, hơn nữa cho rằng đơn vị pháo chống tăng của chúng ta đã cơ giới hóa rồi."

Vương Trung cười, hắn là ủy viên trưởng Ủy ban thẩm tra trang bị, chuyện có cơ giới hóa hay không chẳng lẽ hắn lại không biết?

Trên thực tế, các đơn vị pháo chống tăng có thể cơ giới hóa trong quân đội Ant rất ít, phần lớn vẫn là "lực lượng xe ngua .

Vương Trung: "Tiếp tục nghe lén."

Vasili gật đầu, tiếp tục dán tai vào nghe.

Bên cạnh hắn có một chiếc xe điện thoại do Hợp Chủng Quốc hỗ trợ: Một chiếc xe bán xích M3 chở theo máy phát điện cỡ lớn, đài phát thanh công suất lớn và ăng-ten vô tuyến khổng lồ.

Ăng-ten này luôn khiến Vương Trung nhớ tới những "mái che" dùng để chống máy bay không người lái trước khi hắn xuyên không, nhưng cái mái che này lại rỗng tuếch, giống như mang theo một giàn nho di động vậy.

Nhờ có chiếc xe điện thoại này, Vasili có thể nghe thấy tín hiệu vô tuyến mà bình thường không thể nghe thấy - dù sao lúc này "sở chỉ huy" của Vương Trung cách nơi giao tranh thực tế gần năm km, cường độ tín hiệu của quân Prosen đã rất yếu.

Kỹ thuật viên điện trên xe nhìn Vương Trung, nói: "Thứ này lợi hại thật, cho dù là máy phát điện hay vô tuyến điện, chúng ta chắc chắn không chế tạo được."

Vương Trung sửa lời: “Bây giờ không chế tạo được, nhưng tương lai chưa chắc.”

Người kỹ thuật viên gật đầu.

Quân đội của Vương Trung được trang bị một lượng lớn thiết bị vô tuyến, nhu cầu sửa chữa vô tuyến cũng theo đó tăng cao.

Sau đó, hắn tiếc nuối phát hiện ra rằng căn bản không có nhiều nhân tài liên quan đến vô tuyến như vậy.

Giáo hội đã mở câu lạc bộ bay để đào tạo phi công, nhưng lại không mở câu lạc bộ vô tuyến, bởi vì lúc đó không ngờ vô tuyến lại quan trọng như vậy - nếu nghĩ đến thì cũng sẽ không để xe tăng của quân Ant chỉ có xe của tiểu đoàn trưởng mới được trang bị vô tuyến.

Không còn cách nào khác, Vương Trung chỉ có thể mở lớp học ban đêm để đào tạo, người kỹ thuật viên đi theo xe điện thoại này là do lớp học ban đêm đào tạo, trên quân phục của anh ta có huân chương tốt nghiệp lớp học ban đêm - huân chương này được lập ra để khen thưởng những người vượt qua kỳ thi sát hạch của lớp học ban đêm, gia đình của họ cũng sẽ nhận được một giấy chứng nhận, mỗi ngày có thể được nhận thêm một hộp thịt hộp Spam.

Rất nhiều người đã tham gia lớp học ban đêm vì huân chương này - và phần thưởng thịt hộp Spam cho gia đình.

Người kỹ thuật viên này cũng là một trong số đó.

Nhận thấy Vương Trung đang nhìn chằm chằm vào huân chương của mình, người kỹ thuật viên trẻ tuổi có chút ngại ngùng: “Lúc đó gia đình gửi thư cho tôi, nói rằng đã bắt đầu được phân phối rồi, tôi lo lắng cho hai đứa em trai ở nhà, chúng đang tuổi ăn tuổi lớn, nên tôi đã tham gia lớp học ban đêm, cố gắng để lấy thịt hộp Spam.

“Bây giờ tôi hơi hối hận, bởi vì nạn đói mà cha tôi từng nói đã không xảy ra, mặc dù lượng cung cấp xúc xích bác sĩ quả thật ít hơn, mỗi tuần còn có một ngày chỉ có thể ăn cá, bình thường cũng có cá, nhưng dù sao cũng không đến nỗi phải nhịn đói.

“Nói chung hình như cũng không cần thiết phải có thêm một hộp thịt hộp Spam mỗi ngày.”

Lúc này thịt hộp Spam đã không còn là loại thịt hộp Spam thời kỳ đầu chiến tranh nữa, thịt hộp Spam bây giờ chỉ là thịt muối, chỉ có thể giải quyết vấn đề có thịt hay không, chỉ có người Anh mới thấy ngon.

Vương Trung: “Ý anh là đổi phần thưởng thành rượu Vodka?”

“Không, tôi không có ý kiến gì về phần thưởng, dù sao ban đầu cũng là vì sợ người nhà bị đói, nếu đã không có khả năng bị đói nữa, vậy tôi vẫn muốn làm một người lính chiến đấu.” Người kỹ thuật viên vừa nói vừa nhìn một đống huân chương trên ngực Vương Trung với vẻ ngưỡng mộ.

Vương Trung cũng cúi đầu nhìn, nói: “Chúng ta chiến đấu không phải vì huân chương.”

“Tôi biết, là vì giành lại đất nước.” Quả nhiên là người có thể vượt qua kỳ thi sát hạch ban đêm để trở thành kỹ thuật viên,‘Ngài đã dạy rất nhiều lần rồi.”

Vương Trung: “Nhưng anh vẫn khao khát có được huân chương?”

Ai mà không khao khát chứ?”

“Chỉ vì có thể khoe khoang trong quán rượu thôi sao?” Vương Trung hỏi.

Người kỹ thuật viên vô cùng xấu hổ.

Vương Trung đang định tiếp tục dạy dỗ người kỹ thuật viên thì Vasili lên tiếng: "Dựa theo thông tin nghe lén được, kẻ địch đang triển khai đội hình, muốn bao vây trận địa phục kích của chúng ta."

Vương Trung: "Thông báo cho tiểu đoàn "Xoáy Nước""""

Vasili lập tức cầm lấy bộ đàm, gọi cho tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn xe tăng "Xoáy Nước": "A Cốt Da A Cốt Da Valdai gọi, quân Prosen đang chuẩn bị bao vây trận địa của các anh."

Vương Trung phóng to tâm nhìn, hắn lại có phát hiện mới, hình như khi tham mưu bên cạnh liên lạc với cấp dưới, cũng sẽ bị coi là có thể trực tiếp chỉ huy quân đội.

Tuyệt vời, cuối cùng cũng không cần tự mình câm bộ đàm gào thét từng đơn vị một nữa rồi! Bộ đàm nặng lắm đấy!

Sau này có thể để cho tham mưu hoặc Vasili gọi, hắn sẽ đứng bên cạnh tạo dáng ngầu! (Thật ra là đang nhìn góc nhìn từ trên xuống).

Vương Trung quyết định tạo một dáng thật ngầu, chuyển góc nhìn để xem chuyện gì đang xảy ra.

Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn xe tăng chia quân thành hai nhóm, nhóm thứ nhất gồm 15 chiếc đang ở trên một ngọn đồi nhỏ bắn về phía quân địch, nhóm thứ hai xếp hàng ở phía sau ngọn đồi nhỏ, mỗi bên năm chiếc, rõ ràng còn có năm chiếc là đội dự bị.

Vương Trung vừa nhìn đã hiểu, vị tiểu đoàn trưởng này đã sớm nhận ra quân địch sẽ bao vây mình, hắn ta đang đợi lúc quân địch bắt đầu tấn công hình kìm, sẽ cho quân Prosen xem thế nào là "Mở rộng cánh ánh sáng.

Nhưng Vương Trung có một ý tưởng hay hơn.

Hắn trực tiếp nói với Vasili: “Tiểu đoàn xe tăng đã chuẩn bị xong rồi, nói với tiểu đoàn trưởng cứ làm theo ý hắn ta, nói là tôi đồng ý với kế hoạch của hắn ta.”

Vasili kinh ngạc, vội vàng tắt chức năng phát âm thanh của bộ đàm, nói với Vương Trung: “Tôi còn chẳng biết kế hoạch của anh ta là gì nữal”

Vương Trung nhớ ra Vasili không nhìn thấy góc nhìn từ trên xuống, bèn nói: “Tôi biết tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn xe tăng mà, có thể đoán được kế hoạch của anh ta.”

Vasili: “Ngài không chỉ nhớ tên của tất cả mọi người, mà còn có thể đoán được kế hoạch của họ sao? Woa, lợi hại thật đấy!”

Vương Trung: “Nhanh chóng truyền đạt ý của tôi đi.”

Vasili vội vàng truyền đạt ý của Vương Trung cho tiểu đoàn xe tăng, sau khi kết thúc liên lạc, anh ta nhìn Vương Trung: “Ngài còn muốn tôi liên lạc với các đơn vị khác nữa phải không?”

Vương Trung: “Ừ, gọi cho tôi hai đội xe .Jeep.”

Người kỹ thuật viên vừa nói chuyện với Vương Trung lên tiếng: “Để tôi phủ sóng hai tần số, anh cứ gọi số hiệu vô tuyến của họ là được.”

Vương Trung hài lòng vỗ vai người kỹ thuật viên: “Giúp tôi việc lớn rồi, tốt lắm.”

Rất nhanh, Vasili đưa bộ đàm cho Vương Trung: “Xong rồi, chỉ huy của hai đội đều đang nghe đây.”

Vương Trung cam lấy bộ đàm: “Tôi là Rokossovsky, lý do tôi không sử dụng số hiệu vô tuyến, là vì nhiệm vụ tiếp theo rất nguy hiểm, đòi hỏi các anh phải có lòng dũng cảm tuyệt đối, mệnh lệnh như vậy tôi không thể dùng mật danh được.”

Hắn nói như vậy để tạo cảm giác trang trọng, thể hiện sự coi trọng của mình đối với hai đội cũng như nhiệm vụ này, có thể khích lệ tinh thần binh sĩ.

Quả nhiên, chỉ huy của cả hai đội đều trả lời với tinh thần phấn chấn: "Xin hãy hạ lệnh!"

"Thưa tướng quân, chúng tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ."

Vương Trung: "Tôi ra lệnh cho các anh vòng quanh đội hình của địch, dùng súng máy quấy rối đội hình của chúng."

"Nhưng thưa tướng quân, chúng tôi không thể bắn xuyên qua xe tăng của địch!"

"Nhưng các anh có thể buộc chỉ huy xe tăng của chúng phải chui vào trong xe tăng. Sau khi tâm nhìn của chúng bị hạn chế, hãy tìm cách tiếp cận xe tăng và ném bom lửa."

Chiến thuật này của Vương Trung là học được từ những người lính da đen châu Phi dùng để tấn công xe tăng của Gaddafi.

Vừa rồi, khi nhìn thấy những chiếc xe Jeep và xe ba bánh của địch rượt đuổi nhau, hắn bỗng nảy ra ý tưởng, thảo nguyên khô can bây giờ chẳng phải giống hệt thảo nguyên châu Phi hay sao? Xe Jeep Willis và xe bán tải Toyota cũng chẳng khác gì nhau, thậm chí còn cơ động hơn.

Vậy tại sao không thử xem sao?

Hơn nữa bản thân Vương Trung cũng đã từng cưỡi ngựa né tránh hỏa lực của xe tăng, Bucephalus làm được, tại sao không để xe Jeep Willis thử xem?

Lúc này, một trong hai vị chỉ huy hỏi: "Nếu chúng tôi từ chối thực hiện nhiệm vụ, ngài sẽ đích thân chỉ huy chúng tôi chứ?"

Vương Trung: “Phải. Vậy các anh muốn từ chối sao?” “Không, chúng tôi tin tưởng ngài. Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.”

Vị chỉ huy còn lại cũng đáp: “Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!”

Vương Trung: “Xuất phát!”

Hắn trả bộ đàm cho Vasili, sau đó chuyển góc nhìn.

Mười mấy giây đầu tiên sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Vương Trung vẫn có thể nhìn thấy đội xe Jeep, hắn nhìn thấy những chiếc xe Jeep lao đi, kéo theo bụi đất mù mit lao về phía hai cánh của quân địch.

(Hết chương 181) Chương 182: Từng thấy Pika war chưa?

Sau khi hạ lệnh, Vương Trung cảm thấy rất lo lắng, hắn sợ thử nghiệm này sẽ khiến cho quân đội chịu tổn thất nặng nề, uổng phí nhiều sinh mạng.

Chiến thuật của lính da đen đôi khi không phải ai cũng áp dụng được, cũng giống như chiến thuật của người Ấn Độ không phải ai cũng dùng được.

Lúc này, khuyết điểm của bản hack đã bộc lộ, hắn chỉ có thể nhìn thấy khi đang liên lạc, nhưng liên lạc quân sự thì không thể nói chuyện phiếm được, sau khi nắm được tình hình, hạ lệnh xong là kết thúc.

Nói cách khác, tâm nhìn tiền tuyến của Vương Trung không thể duy trì liên tục, không thể liên tục giữ liên lạc với các đơn vị tấn công, nếu không sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của người chỉ huy, dẫn đến kết quả không tốt.

Vì vậy, Vương Trung chỉ có thể để Vasili liên lạc lại với tiểu đoàn xe tăng, lấy cớ yêu cầu tiểu đoàn xe tăng báo cáo

tình hình một lần nữa, thông qua tâm nhìn của tiểu đoàn xe tăng để xem tình hình của đội tấn công.

Sau đó, Vương Trung nhìn thấy ky binh xe Jeep dũng cảm lao về phía đội hình xe tăng đang triển khai, chưa kịp khai hỏa của địch.

Xe Jeep chạy ngập tràn khắp núi đồi, khiến Vương Trung nhớ đến cảnh mình dẫn dắt ky binh đế quốc xông lên trong game Mount Blade II: Bannerlord.

Điều quan trọng là phía sau hai chiếc xe Jeep dẫn đầu đều kéo theo cành cây, nên bụi bay mù mịt, trông rất hoành tráng.

Đội xe Jeep bắt đầu xả súng.

Cho dù chỉ huy xe tăng của quân Prosen có thích thò đầu ra ngoài để quan sát đến đâu, thì lúc này cũng không thể không chui vào trong xe tăng.

Nhưng mà xe tăng hạng nặng số 3 và số 4 đời mới nhất của quân Prosen đều được trang bị tháp pháo chỉ huy, buộc bọn chúng chui vào trong xe tăng liệu có tác dụng gì không, trong lòng Vương Trung cũng không chắc chắn.

Súng máy đồng trục của địch khai hoal

Nhưng súng máy đồng trục không có cách nào ngắm bắn, chỉ có thể dựa vào cảm giác để bắn, sau đó điêu chỉnh theo đường đạn của đạn lửa.

Muốn dùng súng máy đồng trục bắn trúng xe Jeep đang chạy quả thực hơi khó.

Hơn nữa còn có bụi mù dày đặc như vậy.

Vương Trung hồi hộp quan sát một lúc, phát hiện ra cuốn hồi ký mình đọc trước khi xuyên không không hề nói dối, súng máy rất khó bắn trúng xe Jeep Willis đang chạy.

Súng máy của người lính sơn cước kia là MG42, còn súng máy được trang bị trên xe tăng của địch hiện tại là MG34, tốc độ bắn chắc chắn kém hơn.

Hơn nữa, súng máy của người lính kia là loại 42 có giá ba chân, độ chính xác cao hơn súng máy đồng trục trên xe tăng rất nhiều.

Vương Trung vừa thở phào nhẹ nhõm, thì thấy quân địch khai hỏa, kết quả đạn pháo bắn đến gần xe Jeep cũng không trúng. Xem ra là trách nhầm Gaddafi rồi, xe tăng của ông ta bị xe bán tải bắn hạ thật sự không phải vì ông ta gà mờ, mà là lính xe tăng tinh nhuệ của quân Prosen cũng không bắn trúng xe Jeep Willis đang chạy.

Đúng lúc này, cuộc trò chuyện giữa Vasili và tiểu đoàn xe tăng kết thúc, nghĩa là tâm nhìn của Vương Trung chỉ có thể duy trì trong một khoảng thời gian ngắn nữa thôi.

Lúc này, Vương Trung đột nhiên nhận ra quân Prosen đã thay đổi chiến thuật, hắn thấy tất cả súng máy đồng trục trên xe tăng của quân Prosen đều bắn về một hướng.

Bọn chúng không đuổi theo từng chiếc xe Jeep nữa, mà là tạo thành một vùng hỏa lực, để cho xe Jeep Willis ở trong vùng hỏa lực này tự đâm đầu vào chỗ chất.

Chỉ trong nháy mắt, ba chiếc xe Jeep đã bị bắn trúng.

Tài xế của một chiếc xe .Jeep bị hất văng ra khỏi xe, vô lăng cũng bị lệch theo, chiếc xe bẻ lái một góc lớn, suýt chút nữa thì lật nhào trên thảo nguyên, tiếc là bụi cỏ đã chặn bánh xe lại, khiến chiếc xe bị lật nghiêng.

Xạ thủ súng máy nhảy khỏi xe, ngã xuống đất, kết quả bị chiếc xe đang lật đè lên.

May mà lúc đội xe Jeep xuất phát, biết nhiệm vụ này vô cùng nguy hiểm, nên đã cho những người không phải tài xế và

xạ thủ xuống xe hết rồi.

Một giây trước khi chia sẻ tâm nhìn biến mất, Vương Trung lại thấy một chiếc xe Jeep bị bắn trúng, còn những chiếc xe Jeep khác đều né tránh được vùng hỏa lực của quân Prosen.

Chia sẻ tâm nhìn kết thúc.

Vương Trung tặc lưỡi.

Mẹ kiếp, Gaddafi đúng là gà mờ, nhìn cách lính xe tăng tinh nhuệ của quân Prosen xử lý kìa.

Phía quân Prosen, năm phút trước.

Busse thượng tá đang giám sát tình hình triển khai của các đơn vị, một tham mưu thông tin nhảy xuống khỏi xe vô tuyến, hớt hải chạy đến trước mặt Busse thượng tá, nghiêm túc chào theo nghi thức quân đội: "Báo cáo thượng tái Nghe lén được vô tuyến của địch, chỉ huy của địch tự xưng là Rokossovskyl"

Gáy Busse thượng tá lạnh toát: "Ai cơ?"

"Rokossovsky!"

Hai vị đại đội trưởng đại đội súng phóng lựu đứng cạnh thượng tá đều trợn tròn mắt, một người trong số đó kêu lên: "Là Rokossovsky đã tiêu diệt hàng trăm nghìn quân của chúng ta sao? Chẳng lẽ chúng ta sắp bị bao vây rồi sao?"

Thượng tá mắng: "Khon kiếp! Quân đội đế quốc vừa mới giành được chiến thắng vang dội tại pháo đài ven biển, chúng ta đang tiến như chẻ tre, một tên Rokossovsky đã dọa các cậu sợ rồi sao? Thật vô dụng!"

Busse thượng tá còn chưa nói hết câu, một người lính liên lạc nhảy xuống khỏi xe vô tuyến, chạy đến bên cạnh tham mưu thông tin, ghé vào tai anh ta nói nhỏ vài câu.

Thượng tá chất vấn: "Chuyện gì vậy?"

Tham mưu thông tin: “Mời ngài qua đây tự mình nghe.” Nói xong, anh ta giơ tay làm động tác mời, Busse thượng tá bực bội đi đến bên cạnh xe vô tuyến, nhận lấy tai nghe từ tay người lính liên lạc, vừa mới đeo lên đã nghe thấy tiếng gào thét trong bộ đàm:

“Địch! Địch tấn công! Chúng ở khắp mọi nơi!”

“Bình tĩnh! Báo cáo số hiệu, chú ý kỷ luật liên lạc!”

Không báo cáo số hiệu thì căn bản không biết ai đang nói, cũng không thể phán đoán được bên nào bị tấn công.

“231! 231 bị tấn công!”

Số hiệu vô tuyến bên trong quân đội Prosen đều là số hiệu chiến thuật, chỉ có các đơn vị lớn mới dùng tên địa danh hoặc động vật làm số hiệu.

Nếu một đơn vị nào đó muốn liên lạc với các đơn vị bên ngoài, có thể dùng số hiệu của đơn vị lớn cộng với số hiệu của chính mình.

231 ở đây là số hiệu của một đại đội xe tăng đang triển khai bên cánh trái.

Busse thượng tá còn chưa kịp ra lệnh, thì lại nghe thấy tiếng kêu thất thanh trong bộ đàm: “251 bị tấn công! Địch ở khắp mọi nơi!”

Busse: “Đây là số 1,231,251, bình tĩnh báo cáo, hiện tại thương vong thế nào?”

“Không có thương vong, lặp lại, không có thương vong! Địch dùng súng máy hạng nặng hoặc pháo tự động tấn công!”

“Chỉ có súng máy hạng nặng và pháo tự động thôi sao?”

“Vâng!” Giọng nói bên kia đã bình tĩnh trở lại,Hình như là xe thùng! Tại sao bọn chúng lại dùng xe thùng để tấn công xe

tăng?”

Rất nhiều binh lính Prosen lần đầu tiên nhìn thấy xe Jeep Willis, nên cho rằng đó là loại xe tương tự như xe thùng của quân đội Prosen.

Trên thực tế, xe Jeep Willis nhẹ hơn nhiều.

Busse thượng tá: “Tiêu diệt những chiếc xe đó.”

“… Xin lỗi, thưa thượng tá, chúng chạy quá nhanh, không bắn trúng.”

Thượng tá trầm ngâm một lúc, nói: “Nếu không bắn trúng, thì tập trung hỏa lực vào một khu vực, chỉ cần mật độ đủ dày đặc thì nhất định sẽ bắn trúng! Sau khi đánh đuổi bọn chúng, tiếp tục thực hiện kế hoạch ban đầu!”

Nói xong, thượng tá bỏ tai nghe xuống, mắng: “Chỉ là xe thùng mà đã khiến các cậu sợ hãi thành như vậy, đây là Ky sĩ đoàn Asgard sao?”

Lúc này, sĩ quan phụ tá nói: “Nhưng đó là Rokossovsky, nếu là hắn, thì việc hắn dễ dàng tiêu diệt đội tiên phong của chúng ta cũng dễ hiểu thôi, nói không chừng hắn còn có kế hoạch kỳ lạ nào khác.”

“Cậu cũng bị hù dọa sao?” Busse thượng tá trừng mắt nhìn sĩ quan phụ tá của mình.

Sĩ quan phụ tá: “Rokossovsky là tình nhân của Sa Hoàng mới Ant, hắn nhất định sẽ nhận được sự nghiêng về binh lực và trợ giúp. Trước đó không quân Ant đột nhiên chiêu đãi mãnh liệt như thế là chúng ta đã có thể giải thích rồi! Ngẫm lại xem buổi sáng hôm nay máy bay ném bom hạng nặng đi qua đỉnh đầu chúng ta kìa.”

Busse thượng tá mím môi. Hình như… Có chút đạo lý!

Lực lượng đặc nhiệm Busse từ lúc Yeisk xuất phát đã nhận được báo cáo của hậu phương, nói kẻ địch đã ném một lượng lớn bom, từ lượng bom bắn ra thì không thể nào là máy bay ném bom hai động cơ được, chắc là một loại máy bay ném bom hạng nặng bốn động cơ.

Có thể điều động máy bay ném bom hạng nặng bốn động cơ…

Nghĩ như vậy, Busse thượng tá cũng cảm thấy trong này có mờ ám.

Lúc này tham mưu trưởng đã tới: "Quân đội đã chuẩn bị sẵn sàng tiến hành bao vây, xuất phát đi, lực lượng thiết giáp chính diện của chúng ta tổn thất vô cùng nghiêm trọng, đối mặt với kẻ địch đã thiết lập trận địa đối mặt bắn đã tổn thất quá lớn."

"Không." Busse thượng tá nhìn về phía tham mưu trưởng, Cậu cảm thấy kẻ địch đột nhiên dùng lực lượng thiết giáp hạng nhẹ cơ động cao đánh vào cánh chúng ta là có dụng ý gì?"

Tham mưu trưởng suy nghĩ một chút, nói: "Có thể là liều chết xung kích, Ant có một số tướng lĩnh đánh trận không được, nhưng có một cỗ dũng mãnh. Mặt khác, tôi đọc qua không ít tác phẩm văn học của Ant, trong văn hóa của họ có khuynh hướng tự hủy, cái này cũng có thể giải thích từ mùa đông năm trước họ bắt đầu tình nguyện tự bạo cũng không đầu hàng."

Busse thượng tá: "Nhưng mà chỉ huy của kẻ địch là Rokossovsky."

Tham mưu trưởng trợn tròn mắt: "Rokossovsky? Rokossovsky kia sao?"

"Rokossovsky kia, Bạch Mã tướng quân Rokossovsky, Bức tường thép Rokossovsky của đế quốc, Ngôi sao chiến thắng

Rokossovsky.”

Tham mưu trưởng chan chờ: “Cái này…”

“Rokossovsky cũng có khuynh hướng tự hủy sao?” Busse thượng tá hỏi.

Tham mưu trưởng: “Nếu hành vi của hắn là thật, tôi cho rằng hắn cũng có, Ông thử ngẫm lại xem, hắn cưỡi ngựa dẫn đường KV tấn công chúng ta, đây rõ ràng chính là khuynh hướng tự hủy hoại. Rokossovsky không thể nghi ngờ là anh hùng kiểu Ant, loại anh hùng này vạn nhất không tự hủy, sẽ thành tựu đại sự.”

Hắn dừng một chút, nói: “Nếu Rokossovsky ra lệnh cho những lực lượng thiết giáp hạng nhẹ này tấn công chúng ta, vậy hành vi này không chỉ đơn thuần là tự hủy, hắn chắc chắn có mục đích.”

Tham mưu trưởng nói xong, sĩ quan phụ tá Busse nói: ‘Khói bụi. Người Ant có thể thiếu đạn khói, cho nên dùng lực lượng thiết giáp hạng nhẹ chế tạo khói bụi, để che giấu hành động tiếp theo của quân địch.”

Busse thượng tá tiếp lời sĩ quan phụ tá: “Chúng ta cho rằng 100 chiếc xe tăng chỉ là tin tức giả, kẻ địch vô cùng nhỏ yếu, cho nên mới xuất kích. Nhưng thật ra, báo cáo của lực lượng tiên phong là đúng, bọn họ thật sự thấy được 100 chiếc xe tăng!

“Đây là quỷ kế của Rokossovsky, kỳ thật Ant đã tập trung số lượng lớn lực lượng xe tăng, chuẩn bị ăn luôn Lực lượng đặc nhiệm của chúng ta!”

Tham mưu trưởng bừng tỉnh đại ngộ: “Thì ra là thế”

Busse thượng tá: “Chúng ta phải rút ve Yeiskl Dựa vào Yeisk tiến hành phòng thủ, chờ đợi quân tiếp viện của chúng ta! Ông, lập tức tổ chức rút lui, chọn lựa tình nguyện viên lưu

lại đánh lén lực lượng thiết giáp của Rokossovsky, ngăn chặn bọn họ!"

Tham mưu trưởng kính lễ: "Vâng!" Vương Trung bên này.

Vasili: "Lực lượng Jeep báo cáo, hình như kẻ địch đã bắt đầu rút lui sau khi để lại lực lượng chặn hậu rồi."

Vương Trung lập tức nhìn qua, quả nhiên thấy quân địch dây dưa với xe Jeep đang lui bước, có khoảng mười lăm chiếc xe tăng Panzer III được giữ lại, trải rộng trên cánh đồng.

Từ trận địa chúng chiếm lĩnh xem, mục tiêu của những chiếc xe tăng này là chặn đánh.

Vương Trung quay lại, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Vasili: "Tại sao? Tại sao bọn chúng lại chạy?"

Vasili nhún vai.

Hiệu quả của chiến thuật Pika không bằng dự đoán của Vương Trung, vốn dĩ Vương Trung cảm thấy có thể lực lượng xe .Jeep có thể đến gần một số xe tăng đã bắn đạn cháy, nhưng mà không có.

Muốn tìm được khoảng trống của đội hình xe tăng địch để lao tới khoảng cách có thể ném bom cháy, nói dễ vậy saol

Suy nghĩ kỹ một chút, Gaddafi đại tá bị Pika đánh bại, là bởi vì trên xe bán tải của người ta ngoại trừ súng máy hạng nặng, còn có súng phóng lựu RPG, mà xe tăng của Gaddafi đại tá là xe tăng chủ lực hiện đại, bên hông bị RPG đánh trúng liền hỏng.

Lực lượng "Pica" của Vương Trung không có RPG.

Mẹ kiếp, đáng lẽ nên yêu cầu Liên Hợp Vương Quốc một ít Bazooka, tuy rằng thứ này danh tiếng không lớn bằng Panzerfaust, kỳ thật dùng rất tốt.

Tham mưu trưởng Alexander hỏi: “Bây giờ phải làm sao?”

Vương Trung suy nghĩ một chút nói: “Lực lượng pháo chống tăng tự hành của chúng ta sợ kẻ địch xông lên hỗn chiến, nhưng kẻ địch đã chiếm lĩnh trận địa muốn đánh chặn, vậy chúng ta cứ đẩy lên đối phó với chúng. Ra lệnh cho tiểu đoàn pháo chống tăng, bắt đầu tấn công.

“Tuy không biết kẻ địch rốt cuộc thông qua quy trình quyết sách gì, đưa ra quyết định rút lui, nhưng không cản trở chúng ta ăn luôn lực lượng chặn hậu của bọn chúng.”

Vương Trung nói xong lộ ra nụ cười lão luyện: “Coi như món khai vị, cũng không tệ lắm.”

(Hết chương) Chương 183: Cuộc đối đầu trong số phận vĩ đại

Sau khi Vương Trung ra lệnh, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn pháo chống tăng liền đem toàn bộ số xe SU-85 vốn được giấu ở phía sau sườn dốc xuống, tham gia tấn công.

Xe SU-85 dàn ra một trận tuyến dài gần hai km, khai hỏa ở khoảng cách 1. 500 mét.

Kẻ địch lưu lại chặn hậu bị bắn hạ từng chiếc xe tăng một.

Mặc dù đạn xuyên giáp của pháo 100mm khi tấn công xe tăng hạng nặng kiểu mới của địch có hiệu quả sát thương hạn chế, nhưng khi tấn công xe tăng Panzer III, hiệu quả tốt đến mức đáng sợ, bắn trúng là bốc cháy, hơn nữa có rất ít tổ lái xe tăng còn sống sót chui ra khỏi xe tăng.

Trên thảo nguyên khắp nơi đều là tiếng pháo, ngẫu nhiên sẽ có tiếng xe tăng Prosen phát nổ.

Busse thượng tá đang ở trong xe chỉ huy bọc thép của mình, sĩ quan phụ tá của hắn đeo tai nghe, đang nghe lén thông

tin liên lạc vô tuyến trên chiến trường, đột nhiên hắn nói: "Lực lượng chặn hậu đang gọi.'

Busse thượng tá hơi nhíu mày, cầm lấy một chiếc tai nghe khác đeo lên —— vừa đeo lên liền nghe thấy có người trong vô tuyến điện gào to: "Kẻ địch không phải tổ pháo chống tăng ẩn núp trong bụi cỏ, mà là pháo tự hành! Pháo tự hành của địch bắt đầu tiến công!"

"Pháo tự hành của địch đang hành hạ chúng ta! Trời ạ, xe tăng Panzer III bị phá hủy như đồ chơi vậy!"

"Chúa ơi, chúng ta căn bản không đánh xuyên được giáp trước của pháo tự hành!"

"Mẹ ơi!"

Busse thượng tá tháo tai nghe xuống, vẻ mặt phức tạp.

Sĩ quan phụ tá duy trì trạng thái đeo tai nghe, cầm lấy tập sách nhận dạng mới nhất, lật đến phần pháo tự hành nói: "Pháo tự hành của kẻ địch, chủ yếu là pháo tự hành SU-76 cùng một ít xe chở pháo 57mm mà chúng ta từng gặp, những vũ khí này đều có thể đánh xuyên xe tăng Panzer III, nhưng pháo 50mm của Panzer III có thể phá hủy những pháo tự hành này, chúng ta không có xe tăng Panzer III phiên bản cũ được trang bị pháo 37mm."

Busse thượng tá vẻ mặt nghiêm túc: "Có thể là vũ khí kiểu mới, như vậy có thể giải thích xe tăng hạng nặng kiểu mới của chúng ta tổn thất như thế nào."

Busse thượng tá tựa vào ghế, nửa người trên lắc lư theo xe, vẻ mặt nghiêm túc tự hỏi.

Sĩ quan phụ tá: "Kẻ địch cùng lúc với chúng ta nghiên cứu ra vũ khí kiểu mới, hơn nữa còn khắc chế vũ khí kiểu mới của chúng ta. Thượng tá, cái này…"

Busse thượng tá ho khan một tiếng, vẻ mặt nghiêm túc nhắc nhở: "Cẩn ngôn thận trọng."

Sĩ quan phụ tá im lặng.

Vị thượng tá nhìn hắn một cái, tiếp tục nói: "Quay về Yeisk, lập tức báo cáo với cấp trên tin tức về loại pháo chống tăng tự hành mới của địch. Tối nay cậu tự mình dẫn đội tiếp nhận tàn binh, thu thập lời khai trực tiếp từ họ."

"Vâng." Sĩ quan phụ tá gật đầu. Lúc Vương Trung cưỡi Bucephalus chạy tới chiến trường, trên thảo nguyên chỉ còn lại những chiếc xe tăng Prosen đang bốc cháy.

Trên chiếc xe Jeep đi theo phía sau, Vasili hô: "Tướng quân! Cẩn thận kẻ địch nấp trong cỏ!"

Vương Trung phất phất tay.

Kẻ địch giấu trong cỏ? Đùa à, tưởng highlight của tôi là giả sao?

Vương Trung quét mắt nhìn chiến trường, thầm nghĩ mục tiêu bắt sống sĩ quan phỏng chừng lại không thể hoàn thành, cho dù có bắt được thật thì cũng bị bỏng nặng, với trình độ y tế hiện tại, sống được mấy ngày cũng khó nói, càng không có khả năng mở miệng nói chuyện.

Lúc này, một cơn gió thổi tới, mang theo hơi nóng của dầu máy, mùi khét của mỡ cháy, và một chút mùi thịt cháy.

Chắc là kíp lái xe tăng bị thiêu cháy rồi.

Đây chính là mùi vị của chiến trường sau một trận đại chiến.

Lúc này, một chiếc xe Jeep chạy tới, dừng lại trước mặt Vương Trung, một vị đại úy trên xe giơ tay chào: "Tướng quân! Đại đội cơ giới số 1, tiểu đoàn trinh sát cơ giới số 51, đã hoàn thành nhiệm vụ bao vây kẻ địch, trở về!"

Vương Trung giơ tay chào lại: “Vất vả cho các anh em rồi. Còn bao nhiêu người sống sót?”

“Vẫn còn khá nhiều, dù sao lúc chúng tôi bao vây cũng chỉ có tài xế và xạ thủ súng máy trên xe. Tổng cộng 15 chiếc xe Jeep, 7 chiếc trở về.”

Vương Trung lại giơ tay chào vị đại úy một lần nữa: “Tôi xin nghiêng mình kính phục lòng dũng cảm của các anh em. Không gì có thể bù đắp cho sinh mạng quý báu của các chiến sĩ, nhưng tôi xin cam đoan, mỗi một chiến sĩ hy sinh đều sẽ được nhận huân chương, gia đình của họ sẽ được chăm sóc chu đáo.”

Ngừng một lát, Vương Trung nói: “Những chiến sĩ còn sống cũng sẽ được nhận huân chương, tôi đảm bảo.”

Vị đại úy cười nói: “Huân chương gì đó, không bằng Vodka, cái đó mới là thực tế.”

“Đương nhiên, Vodka sẽ có, thuốc lá cũng sẽ có.”

“Vậy thì tốt quá rồi.”

Lúc này, một chiếc xe Jeep khác từ xa chạy tới, vị đại úy chỉ vào chiếc xe Jeep đó và nói: “Đó là đại đội 2, bọn họ cũng đã trở về.”

Vừa nói chuyện, chiếc xe Jeep đã chạy tới trước mặt Vương Trung và Bucephalus.

Đại đội trưởng đại đội 2 đứng lên, vừa chào Vương Trung vừa tấm tắc khen: “Chiếc xe này tuyệt thật, tiết kiệm nhiên liệu, chạy còn nhanh hơn cả ngựa chiến tốt nhất!”

Bucephalus quay đầu nhìn vị đại úy, khit mũi một cái, rồi lại nhìn chỗ khác.

Rõ ràng Bucephalus không thèm tranh luận với vị đại úy này.

Vương Trung: “Các anh em có bao nhiêu người trở vê?”

“Chúng tôi đã cố gắng tiếp cận xe tăng địch để ném bom xăng, kết quả chịu thương vong nặng nề, chỉ có 8 xe trở về, trong đó 3 xạ thủ súng máy đã hy sinh.”

Vương Trung lặp lại những lời vừa nói với đại đội 1 cho đại đội 2 nghe. Vừa dứt lời, đại đội trưởng đại đội 2 liền nói: “Chung tôi không có vũ khí chống tăng tâm xa, nếu trên xe Jeep có trang bị pháo cao xạ 25mm, chúng tôi có thể cho xe tăng của địch nếm mùi.”

Vương Trung: “Tôi sẽ xem xét việc ký kết một thỏa thuận viện trợ mới với Liên Hợp Vương Quốc, cố gắng xin cho các anh em một ít súng phóng lựu hoặc súng không giật.”

Đại đội trưởng đại đội 1 cười nói: “Vậy thì tốt quá. Tuy nói vậy có hơi tự hạ thấp bản thân, nhưng đồ của Liên Hợp Vương Quốc đúng là rất tốt.”

Vương Trung: “Đúng vậy, đồ tốt thì phải tận dụng.”

Lúc này, một chiếc SU-85 chạy tới, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn pháo chống tăng chui ra khỏi tháp pháo, giơ tay chào Vương Trung: “Báo cáo thống kê thiệt hại của toàn tiểu đoàn đã hoàn tất, trong trận chiến tiêu diệt xe tăng kiểu mới của địch lúc trưa, có 3 chiếc SU-85 bị đứt xích, chúng tôi đã xác nhận tình hình qua vô tuyến điện, 2 chiếc đã tự sửa chữa xong, đang trên đường tập hợp. 1 chiếc đang chờ xe kéo.”

“Trong trận đánh chặn vừa rồi, 5 chiếc SU-85 bị hỏng xích, 1 chiếc bị hỏng kính ngắm, ngoài ra những chiếc SU-85 ở lại Yekaterinburg vẫn đang được sửa chữa, hiện tại có 23 chiếc SU-85 hoạt động bình thường.”

Vương Trung: “Lính xe tăng của Prosen trong tình huống đó mà còn nghĩ đến việc bắn vào xích xe sao?”

“Đúng vậy, rất khó tin.” Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn pháo chống tăng gật dau. Tuy là kẻ địch, nhưng vẫn đáng khâm phục.”

Vương Trung: “Đừng khâm phục kẻ địch, những tên địch tinh nhuệ này sẽ gây ra tổn thất nặng nề cho chúng ta.”

“Xin lỗi.” Tiểu đoàn trưởng cúi đầu.

Vương Trung xua tay: “Hôm nay là ngày vui chiến thắng, đừng ủ rũ như vậy. Chúng ta hãy ăn mừng chiến thắng, Vasili, hát một bài nào!”

Vasili quay đầu lại: “Philippov —— à, cậu ấy ở tiểu đoàn bộ binh, không lên được. Vậy để tôi hát.”

Nói xong, Vasili cam một chiếc mũ sắt, vừa gõ vừa hát.

Vương Trung: “Đừng, đã chiến thắng rồi, hát bài gì mà ‘Tôi còn quả lựu đạn cuối cùng’ chứ, hát một bài ca ngợi chiến thắng đi!”

Vasili gãi đầu: “Bài hát ca ngợi chiến thắng nhất thời tôi không nghĩ ra…”

“Vậy thì hát một bài vui vẻ nào đó đi.”

Vasili suy nghĩ một chút, rồi bắt đầu hát bài “Cô gái da đen”, giai điệu vui tươi quả thực rất vui vẻ.

Vương Trung cũng võ tay theo, ngay cả Bucephalus cũng dậm chân theo.

Rạng sáng ngày 13 tháng 7, Kehlsteinhaus, đại bản doanh của Đế quốc Prosen.

Hoàng đế Reinhardt đặt văn kiện xuống, dùng sức xoa huyệt thái dương.

Lúc này, cửa phòng làm việc mở ra, Gilles cùng hai thư ký cơ yếu bước vào.

Hoàng đế nhíu mày: “Chuyện gì vậy? Giờ này mà thư ký cơ yếu đến gặp ta thì chắc chắn không phải chuyện tốt, tiền tuyến lại thất bại ở đâu à?” Gilles: “Đúng là có tin xấu, giai đoạn 1 của Chiến dịch Xanh, cuộc tấn công vào Tập đoàn quân Sukhaya Verevka của địch đã gặp nhiều khó khăn.”

“Khó khăn? Chẳng phải chúng ta đã tăng cường cho mũi nhọn đột kích loại xe tăng hạng nặng mới sao? Không phải nói nó có thể dễ dàng tiêu diệt mọi loại xe tăng của địch sao?”

Gilles: Nhưng hôm nay địch đã đưa vào sử dụng một loại vũ khí mới, là một loại pháo tự hành, chúng ta đã mất 4 chiếc xe tăng kiểu mới, Lực lượng đặc nhiệm Busse đang trên đường đến ứng cứu thì bị hơn 30 khẩu pháo tự hành phục kích, tổn thất nặng nề.”

Hoàng đế ngồi trên ghế, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Gilles: “Pháo tự hành? Xe tăng hạng nặng kiểu mới của chúng ta bị pháo tự hành của địch tiêu diệt?”

“Báo cáo của Busse thượng tá từ tiên tuyến là như vậy, ông ta là chỉ huy lực lượng tiên phong của Sư đoàn Seeckt. Hơn nữa…’

Gilles lộ vẻ do dự.

Hoàng đế: “Hơn nữa cái gì?”

Gilles: “Chỉ huy của địch là Rokossovsky.”

“Cái gì?” Hoàng đế đứng phắt dậy, kết quả đập chân vào bàn, đau đến mức phải cúi người xuống.

Gilles: “Vì vậy, tôi đã do dự không biết có nên nói cho ngài biết ngay bây giờ hay không, tôi sợ tối nay ngài lại mất ngủ.”

“Không nói cho ta biết là ta có thể ngủ ngon được sao? Xe tăng kiểu mới của chúng ta bị địch phá hủy, lại còn bị pháo tự hành của địch áp đảo!” Hoàng đế đi vòng ra khỏi bàn làm

việc, đến trước mặt Gilles, giật lấy bức điện báo trong tay ông ta, bắt đầu đọc.

Gilles lặng lẽ ra hiệu cho hai thư ký cơ yếu, hai người liền lặng lẽ rời khỏi phòng làm việc, đóng cửa lại.

Hoàng đế đọc xong bức điện báo, tức giận mắng: "Rokossovsky chết tiệt! Nhất định là do hắn ta tạo ra loại vũ khí này!

"Rabverd nói hắn ta được điều đi làm hiệu trưởng trường học, vì hắn ta đã thất thế trong cuộc đấu tranh chính trị, kết quả là hắn ta lại tạo ra được vũ khí mới! Gọi Redvez công tước đến đây ngay lập tức, ta muốn chất vấn ông ta!"

Gilles: "Chưa chắc là do Rokossovsky tạo ra…"

"Chắc chắn là hắn ta!" Hoàng đế cắt ngang lời Gilles."Ta có thể cảm nhận được, chắc chắn là do hắn ta tạo ral Ta có thể cảm nhận được, giữa ta và hắn ta có một cuộc đối đầu định mệnh! Chắc chắn là như vậy!"

Gilles có chút bất lực, nhưng thấy hoàng đế đang trong trạng thái vô cùng kích động, nên đành phải nói: "Hay là để ngày mai đi, giờ cũng muộn rồi, ngài không nên thức khuya nữa."

"Không! Ta muốn chất vấn ông ta ngay bây giờ! Ngay bây giờ! Tại sao ta phải thức khuya, chẳng phải là do đám người dưới quyên bất tài vô dụng sao!"

Gilles lập tức đi đến bàn làm việc, nhấc điện thoại lên: "Nối máy đến phủ công tước Redvez."

Redvez công tước bước vào phòng làm việc, đầu tiên là cẩn thận quan sát sắc mặt của hoàng đế, sau đó nhìn Gilles, dùng khẩu hình hỏi: "Chuyện gì vậy?" Gilles cũng dùng khẩu hình đáp: "Có gì nói đấy."

Hoàng đế chất vấn: “Cục tình báo quân đội của các ngươi nói Rokossovsky đã thất thế trong cuộc đấu tranh chính trị, bị điều đi làm hiệu trưởng trường học, không phải sao? Kết quả là hắn ta lại tạo ra được vũ khí mới, còn khiến quân đội của chúng ta chịu tổn thất nặng nề!”

Redvez công tước vội vàng nói: “Vũ khí mới? Cục tình báo quân đội có rất nhiều báo cáo, cũng có báo cáo nói rằng Rokossovsky đã được giao nhiệm vụ phát triển vũ khí mới.”

Hoàng đế trừng mắt: “Vậy tại sao không báo cáo cho ta biết?”

“Bởi vì thông tin Rokossovsky được bổ nhiệm làm hiệu trưởng trường học đã được xác nhận từ nhiều nguồn tin cậy khác nhau, vì vậy chúng tôi cho rằng hai thông tin này mâu thuẫn nhau, nên đã loại bỏ báo cáo không có nguồn tin nào khác xác nhận.”

Hoàng đế đập bàn: “Bay giờ Rokossovsky đã xuất hiện với loại vũ khí mới! Lũ vô dụng các ngươi, không ngờ rằng hắn ta có thể kiêm nhiệm cả hai việc sao?! Cục tình báo quân đội để cho các ngươi quản lý đúng là lãng phí, để Cục tình báo quân đội báo cáo trực tiếp cho tai”

Redvez công tước lộ vẻ khó xử: “Việc đó… cũng được, nhưng lượng thông tin mà Cục tình báo quân đội cung cấp rất lớn, hơn nữa phần lớn là không chính xác…”

Hoàng đế: “Vậy thì ta sẽ giao cho những người ta tin tưởng phân tích thông tin của Cục tình báo quân đội! Cơ quan này sẽ trực thuộc tal”

Nói xong, hoàng đế đập mạnh xuống bàn một cái, khiến chiếc cốc trên bàn nảy lên rồi đổ xuống, nước trà trong cốc đổ ra bàn, trông như máu đang loang ra.

(Hết chương) Chuong 184: Phong vien My den Yalgava

Rạng sáng ngày 13 tháng 7, phóng viên Mike cảm nhận được đoàn tàu phanh lại, bèn bo dậy từ đống rơm.

Anh ta thấy những người lính trong toa xe chở hàng vẫn đang ngủ, vị tu sĩ quân đội đang mượn ánh đèn pin để viết thư.

Mike: "Tu sĩ cũng viết thư về nhà sao?"

"Tất nhiên, tu sĩ của cả phái Sùng Thánh và phái Thế tục đều viết." Vị tu sĩ quân đội mỉm cười.

Mike ngẩng đầu nhìn lỗ thông gió của toa xe, nói: "Ngoài trời đã sáng rồi, sao không mở cửa sổ ra? Trong này ngột ngạt quá, toàn mùi mồ hôi của đàn ông."

Vị tu sĩ nhìn lỗ thông gió, gật đầu: "Anh nói đúng, Mike tiên sinh, tôi mải viết thư quá, không để ý."

Mike: "Ông đang viết chuyện gì quan trọng sao?"

"Sắp xếp hậu su" Vị tu sĩ bình tĩnh nói."Ở tiền tuyến, những người hy sinh nhiều nhất chính là tu sĩ quân đội, thậm chí còn cao hơn cả tỷ lệ hy sinh của xạ thủ súng máy đuôi của Il-2, vì vậy tôi phải sắp xếp hậu sự của mình."

Vừa dứt lời, ánh đèn flash lóe lên, chiếu sáng cả toa xe.

"Robert!" Mike lên tiếng."Chụp ảnh lúc này không hay đâu!"

Tay phóng viên ảnh nói với vị tu sĩ: "Cho tôi xin địa chỉ, tôi sẽ gửi bức ảnh này cho gia đình ông."

"Cảm ơn"" Giáo sĩ có vẻ rất cao hứng.

Thấy chính chủ cũng không ngại, Mike cũng thôi, hắn đứng lên, đi đến bên cửa lớn, ý đồ kéo cửa ra.

Tùy quân giáo sĩ đi theo vội vàng chạy tới hỗ trợ, dưới sự cùng nhau ra sức của hai người, cửa lớn trượt ra, lộ ra đồng ruộng trong nắng sớm.

Có lẽ bởi vì cách Yalgava đã rất gần, trên cánh đồng có thể nhìn thấy rất nhiều nhà cửa cùng cột điện, cũng không phải cảnh tượng bình thường trên thảo nguyên.

Tùy quân giáo sĩ nói: "Nơi này lại đi ve phía đông, thảo nguyên mênh mông vô bờ, ngay cả ruộng lúa mạch cũng không có, người chăn cừu mang theo chó chăn cừu sẽ đi theo bây cừu du đãng trên thảo nguyên."

Mike phóng viên: "Ông là nói họ bây giờ còn đang du mục?"

"Như vậy không dễ dàng ăn hết đồng cỏ một chỗ. Giáo hội tổ chức đội y tế di động, đội bảo trì, cung cấp dịch vụ cho những người chăn cừu này, mặt khác mùa cắt lông cừu hàng năm họ cũng sẽ đuổi đàn cừu đi tới điểm cắt lông cừu cố định."

Giáo sĩ dừng một chút, tiếp tục nói: "Thảo nguyên sẽ khiến người Prosen đẹp mắt, nó cũng không thua kém tướng quân Bùn!"

Mike phóng viên: "Nhưng Bộ Thống soái vẫn quyết định ở phía tây thảo nguyên ngăn trở Prosen, thậm chí còn phái cả Rokossovsky đi."

"Bởi vì không thể để cho người Prosen tiến vào thảo nguyên quá sớm." Giáo sĩ đáp: 'Mặt khác các tướng quân Bộ Thống soái có thể còn có ý khác. Dù sao có thể kéo dài một chút thời gian, chúng ta chuẩn bị càng hoàn mỹ, mỗi khi kéo dài thêm một tháng, sẽ có càng nhiều chiến sĩ bổ sung vào bộ đội." Hắn dừng lại, nhìn phóng viên Mike, bổ sung một câu: "Kéo dài thêm một tháng, sẽ có càng nhiều vật tư từ Hợp Chủng Quốc chở tới, ve điểm này, thật ra tôi vô cùng cảm tạ bằng hữu của Hợp Chủng Quốc."

Phóng viên Mike gãi đầu, hắn có chút xấu hổ.

Lúc này bên ngoài xuất hiện càng nhiều kiến trúc, hiển nhiên đoàn tàu đã tiến vào ngoại ô chân chính của Yalgava.

Nhà xưởng và ống khói bắt đầu xuất hiện, thậm chí Mike còn nhìn thấy một khẩu pháo phòng không được ngụy trang.

Đoàn tàu trượt vào khu vực nhà ga, tiến vào bãi điều độ, có thể nhìn thấy đường nhánh đi thông đến xưởng sửa chữa đầu máy.

Nhân viên gác ghi cầm đèn xanh đứng ở ven đường, vẫy tay chào hỏi đoàn tàu.

Cuối cùng, sân ga cũng xuất hiện, sĩ quan văn chức đến đón, cầm bảng kẹp, nhìn danh sách vật chuyển của đoàn tàu đang kẹp ở phía trên. Phía sau ông ta, công nhân hỗ trợ dỡ hàng xếp thành hàng.

Đột nhiên, ánh mắt Mike bị sân ga đối diện hấp dẫn.

“Này, Robert, mau đến xeml” Hắn vỗ vai người cộng tác đang quay phim sân ga,/‘Nhìn bên này! Đừng quay công nhân trên sân ga nữa! Nhìn xem cái kia kìal”

Robert xoay người, ánh mắt đầu tiên đã nhìn thấy “Cái kia”, trực tiếp trợn to mắt: “ô”

“Ô cái khỉ gì, mau quay đi!”

Đó là một chiếc xe tăng vuông vức, thoạt nhìn có thể vượt qua sáu mươi tấn, trên tháp pháo và thân xe đều có dấu hiệu chữ thập sắt của Prosen.

Xe tăng dừng trên toa tàu vận chuyển xe bọc thép, bánh xích đã bị tháo xuống, bánh chịu tải cũng hỏng mất hai cái, bánh xe chịu lực còn lại thậm chí vượt ra khỏi phạm vi toa tàu, lơ lửng ở bên ngoài - xe tăng này lại rộng như vậy!

Công nhân vận chuyển đang cùng với chiến sĩ Ant mang bánh xích xe tăng và bánh chịu tải lên một toa tàu khác.

Mike: “Đây tuyệt đối là xe tăng kiểu mới của địch! Xe tăng kiểu mới của Prosen! Rokossovsky bắt được nói!”

Cộng sự Robert đã không quan tâm trả lời, một mực chụp ảnh.

Phóng viên Mike không đợi đoàn tàu của mình dừng lại, đã nhảy xuống sân ga, tiến về phía đoàn tàu chở xe tăng.

Phóng viên ảnh chậm hơn hắn một bước, nhưng cũng ra sức đuổi theo.

Năm phút sau, cuối cùng Mike cũng tới được chiếc xe tăng Prosen, phát hiện nhìn nó ở khoảng cách gần càng có cảm giác uy nghiêm hơn.

“Chúa ơi!” Hắn giữ chặt một sĩ quan: “Đây là do Rokossovsky tướng quân bắt được sao? Chắc chắn là vậy chứ?”

Sĩ quan cười nói: “Đương nhiên, Rokossovsky tướng quân lúc đến đã nghe nói Prosen đưa vào sử dụng loại xe tăng mới đánh cho quân ta tơi bời, nên quyết tâm bắt cho bằng được nó. Và hiện tại nó đang ở đây.”

Một viên sĩ quan khác thì tỏ vẻ: “Tôi nghe nói còn có ba chiếc, nhưng ba chiếc kia đều bị đánh hỏng, bộ đội công binh đang cố gắng thu hồi tàn tích.”

Viên sĩ quan ban đầu lại tiếp lời: “May mà Tập đoàn quân chúng tôi có nhiều đơn vị thu hồi và sửa chữa, các Tập đoàn quân khác phỏng chừng đánh hỏng cũng phải bỏ lại ở đó.”

Mike nhạy bén bắt được từ mấu chốt, vội hỏi: “Ngài là sĩ quan của Tập đoàn quân Cơ động số 1?”

“Đúng vậy, tôi là Đại đội trưởng Đại đội Hậu cần trực thuộc Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân Cơ động số 1” Sĩ quan hat hàm về phía đồng đội,‘Anh ta là Đại đội trưởng Đại đội Xe cơ

giới của Tập đoàn quân, chúng tôi vốn đều làm việc ở nhà máy địa phương, tướng quân nói cần nhân viên kỹ thuật chuyên nghiệp, thế là nhập ngũ!"

Mike: "Đây là chiến lợi phẩm của Tập đoàn quân Cơ động số 1 sao?"

"Là chiến lợi phẩm của đội tiên phong, tướng quân chỉ dẫn theo một tiểu đoàn pháo tự hành chống tăng, cộng thêm một loạt xe jeep, đã tóm gọn được thứ này rồi!" Đại đội trưởng Hậu cần nói.

Đại đội trưởng Xe cơ giới tiếp lời: "Tôi nghe nói, lúc đánh đến chiếc cuối cùng này, lính lái xe tăng của Prosen còn muốn cố thủ, tướng quân giơ cờ đỏ cưỡi bạch mã đích thân đến khuyên hàng, bọn họ vừa nghe nói là tướng quân Rokossovsky đến, liền sợ tè ra quần đầu hàng!"

Mike: "Đây là đầu hàng sao? Không phải dùng lựu đạn cho nổ chết người bên trong để bắt sao?"

"Không phải, ông không tin vào xem, trong xe tăng ngay cả máu cũng không có, sạch bong, như mới vậy!"

Mike: "Vậy tôi đến đâu có thể phỏng vấn được lính lái xe tăng Prosen đã đầu hàng?"

Đại đội trưởng Xe cơ giới và Đại đội trưởng Hậu cần liếc nhau, vẻ mặt khó xử: "Những lính lái xe tăng Prosen này hiện đang ở dưới sự giám sát nghiêm ngặt của thẩm phán quân sự, ông muốn gặp họ phải được giám mục Tập đoàn quân đồng ý."

Mike vội hỏi: "Giám mục ở đâu?"

Đại đội trưởng Hậu cần giơ một ngón tay chỉ.

Phóng viên Mike vừa quay đầu lại đã nhìn thấy cái đầu trọc lóc của Popov giám mục Tập đoàn quân.

Rokossovsky có hai tên đầu trọc, một Pavlov một Popov. Vừa hay hai tên đầu trọc Mike đều quen biết.

“Cảm ơn rất nhiều.” Mike tạm biệt hai vị Đại đội trưởng, quay đầu tìm cộng sự, lại phát hiện cộng sự đã leo lên toa tàu, đang mải miết chụp cho quái vật khổng lồ kia.

Thế là hắn lắc đầu, một mình chạy về phía Popov.

Mike vừa chạy đến trước mặt Popov vị giám mục Tập đoàn quân theo quân đã nhận ra hắn, nói: “Đây không phải là phóng viên của Hợp Chủng Quốc sao! Lúc Pavlov gọi điện thoại cho tôi, có nói sẽ sắp xếp cho anh lên chuyến tàu đến đây. Trên đường đi thuận lợi chứ?”

Mike gật đầu lia lịa, sau đó nói: “Tôi muốn phỏng vấn lính lái xe tăng Prosen đã đầu hàng, chính là người lái chiếc xe tăng này!”

Popov chỉ vào toa xe phía sau: “Được thôi, họ đang ở trên chuyến tàu này đấy, để vận chuyển họ, tôi còn phải yêu cầu ngành đường sắt địa phương điều động riêng một toa xe khách đấy.”

Mike quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy một toa xe khách bình thường, trong tình huống hiện tại, cho dù thương binh cũng phải ngồi xe thùng kín, tiêu chuẩn cho tù binh ngồi toa xe khách quả thật rất cao. Mike: “Vậy tôi đi lên?”

“Đi đi, thẩm phán quân sự canh gác nhận ra anh, anh ở chỗ chúng tôi cũng coi như người nổi tiếng rồi. À đúng rồi, anh biết tiếng Prosen chứ?”

Mike cười: “Có phải ông quên rồi không, tiếng Prosen và tiếng Anh đều thuộc cùng một ngữ hệ? Tôi học qua tiếng Prosen, đối thoại đơn giản không thành vấn đề.”

“Vậy à, vậy chúc may mắn.” Popov gật đầu.

Mike lúc này mới xoay người chạy về phía đoàn tàu.

Vị thẩm phán quân sự canh giữ ở cửa gật đầu với hắn, rồi cho qua - nhưng phóng viên Mike chẳng có ấn tượng gì về vị thẩm phán quân sự này.

Lên đến toa xe, Mike phát hiện đây là một xe tù binh Prosen, còn có vài người quấn băng vải, truyên dịch.

Mike dùng tiếng Prosen hỏi: "Xin hỏi ai là trưởng xe của chiếc xe tăng mang số hiệu chiến thuật 217 kia?

Một viên trung úy Prosen gầy gò giơ tay: "Là tôi."

Mike nhìn về phía hắn: "Tất cả những người này đều là tổ viên của anh?"

Trung úy Prosen: "Không phải tất cả, những người mặc quân phục màu sáng kia là bộ binh. Tôi chỉ có thể chỉ huy những người mặc quân phục thiết giáp màu sẫm này thôi."

Mike: "Anh là Trung úy phải không? Quân hàm của lính thiết giáp hình như không giống với quân đội thông thường của Prosen, tôi không rõ lắm…"

"Phải, tôi là Trung úy."

Mike: "Có thể kể cho tôi nghe về quá trình đầu hàng của các anh không? Những người Ant trên sân ga kể ly kỳ lắm…"

Mike để ý thấy, vị trung úy kia liếc nhìn viên hạ sĩ quan bên cạnh.

"Có liên quan đến vị hạ sĩ quan này?"

Hạ sĩ quan nhìn Mike: "Là tôi đầu hàng đầu tiên. Lúc đó chúng tôi bị bảy tám nòng pháo của loại pháo tự hành mới kia chĩa vào, chúng tôi căn bản không bắn thủng được giáp trước của chúng, trong khi chúng lại có thể dễ dàng tiễn chúng tôi

lên đường! Tôi chỉ chọn một cách để chúng tôi có thể thuận lợi trở về nhài"

Mike kinh ngạc: "Không phải Rokossovsky tự mình đến khuyên hàng các anh sao?"

Trung úy Prosen: "Đúng vậy. Ông ta cưỡi bạch mã, giơ cao lá cờ đỏ, đi thẳng về phía họng súng máy và nòng pháo của chúng tôi."

Mike trừng to mắt: "Đi thẳng về phía các anh?"

"Phải."

"Các anh không nổ súng sao?"

"Kính ngắm của chúng tôi không theo kịp ông ta."

"Không theo kịp ông ta?" Phóng viên Mike kinh ngạc lặp lại lời viên lính Prosen,"Nghĩa là sao? Ý anh là ông ta giống như một tia chớp lao đến bên cạnh các anh?" Lúc này, một gã bộ binh mặc quân phục màu sáng lên tiếng: "Ông ta vừa đi vòng tròn vừa áp sát xe tăng, tôi tận mắt chứng kiến. Tôi còn tưởng ông ta muốn dùng lá cờ đỏ trong tay chém nát xe tăng! Giống như trong truyền thuyết ấy."

"Truyền thuyết?"

"Những lão binh từng giao chiến với quân đội của ông ta đều nói như vậy, nói ông ta có thể dùng đao chém nát xe tăng!" Tên bộ binh nói.

Lúc này viên trung úy kia nói: "Ông ta không có chém xe tăng của chúng tôi, ông ta điều động loại pháo tự hành mới, đánh bại chúng tôi."

Vừa dứt lời, trong số lính bộ binh lại có người nói: "Còn có một loại súng tiểu liên mới, tâm bắn rất xa, mà lại không hề có tiếng động! Âm thầm lặng lẽ đã có thể giết chết mấy chục, thậm chí là cả trăm người bên phía chúng tôi!"

Mike nhướng mày, vẻ mặt như vớ được vàng.

(Hết chương) Chương 185: "Đối đầu như trong tiểu thuyết hiệp sĩ"

Mike phóng viên: "Loại vũ khí mới đó, anh có thể nói rõ hơn được không?"

Tên lính bộ binh Prosen vẻ mặt nghi hoặc: "Chẳng phải các người là đồng minh với nhau sao? Đồng minh với nhau mà còn giữ bí mật với nhau à?"

Căn cứ theo hiệp định được ký kết vào năm ngoái, Ant, Hợp Chủng Quốc và Liên hiệp Vương quốc sẽ trao đổi thông tin tình báo về vũ khí cho nhau, nhưng việc trao đổi này đòi hỏi một bên phải biết về sự tồn tại của loại vũ khí đó, sau đó mới đưa ra yêu cầu.

Ngoài ra, đối với các trang bị của quân đội Prosen thu được, các nước đồng minh cần phải chia sẻ thông tin tình báo kỹ thuật, để các nước đồng minh có sự chuẩn bị sớm, nếu đồng minh yêu cầu cử đội ngũ kỹ thuật đến để tiến hành đo đạc thực địa, các nước cũng không được phép từ chối.

Phóng viên Mike không giải thích những điều này với người Prosen, chỉ nói qua loa một câu: "Tôi nghĩ các nhà ngoại giao hoặc tùy viên quân sự của chúng tôi chắc là biết rồi, nhưng tôi chỉ là phóng viên thôi. Anh vui lòng miêu tả qua cho tôi về loại vũ khí đó được không?"

Tên lính bộ binh hồi tưởng lại rồi nói: "Trông nó… có vẻ hơi giống phiên bản dài hơn của súng tiểu liên PPSh…"

Lúc này một tên lính bộ binh khác chen ngang: "Lúc bắn nghe giống như hai người đang ân ái, bup bụp bụp."

"Sai rồi, nghe giống như mẹ tôi đang dùng gậy gỗ vụt vào mông tôi vậy." Một tên bộ binh khác sửa lời đồng đội.

“Này, phóng viên đang hỏi tôi! Để tôi trả lời!” Tên lính bộ binh đầu tiên tiếp nhận phỏng vấn cao giọng.

Mike phóng viên: “Đó là một loại vũ khí có âm thanh rất nhỏ khi bắn, đúng không?”

“Nhỏ hơn nhiều so với các loại vũ khí thông thường, mà gần như không có tia lửa đầu nòng, khói súng cũng rất ít, trên chiến trường căn bản không nhìn ra được đạn bắn từ hướng nào tới.”

Tên lính bộ binh Prosen vừa chen ngang lại tiếp tục chen ngang: “Ngay cả trung sĩ của chúng tôi cũng bị lừa, lúc đầu anh ấy còn tưởng địch ở hướng khác, dựa theo phán đoán đó để tìm chỗ ẩn nấp, kết quả là bị địch bắn trúng.”

Mike phóng viên: “Trung sĩ?”

“Chính là trung sĩ, là người Đông Kleist, tuổi tác chắc phải gấp đôi chúng tôi, chăm sóc chúng tôi như cha vậy.” Tên lính bộ binh Prosen đang nói chuyện cúi đầu, thở dài: “Đáng tiếc, tôi còn tưởng rằng trung sĩ sẽ cùng chúng tôi chiến đấu đến hết cuộc chiến này.”

Những người lính bộ binh khác cũng cúi đầu, có thể thấy, Trung sĩ” rất được kính trọng trong đám lính bộ binh.

Phóng viên Mike: “Ít nhất các anh có thể sống sót qua cuộc chiến này, còn những người đồng trang lứa với các anh thì vẫn phải chịu đựng thử thách của chiến tranh. Các anh chỉ cần ở trong trại tù binh, mỗi ngày ăn ngon ngủ kỹ, làm thêm một chút việc trong nhà máy, sau đó là có thể trở về quê hương, tham gia công cuộc tái thiết quê nhà.”

Những người lính bộ binh nhìn nhau.

Phóng viên Mike bổ sung thêm một câu: “Chẳng lẽ các anh còn cho rằng mình có thể giành chiến thắng?”

Những người lính bộ binh nhìn nhau, cuối cùng ánh mắt đồng loạt đổ dồn vào người viên trung úy thiết giáp ban nấy - trong số tù binh Prosen trên toa xe, quân hàm của anh ta là cao nhất.

Trung úy thiết giáp: "Bộ Tư lệnh nói năm nay sẽ buộc Ant đầu hàng. Nửa đầu năm nay, quân Ant vẫn bị đánh cho tan tác.'

Hơn một trăm ngày của nửa đầu năm nay, quân Ant cũng phải gánh chịu hơn một triệu thương vong - mỗi ngày năm, sáu ngàn người như vậy, cộng dồn lại đã là một triệu.

Thương vong tương ứng bên phía Prosen khoảng 30 vạn, cho nên viên lính thiết giáp này mới có cách nói như vậy.

Hơn nữa vào tháng cuối cùng của nửa đầu năm, quân Ant lại dâng tặng một trận thua đậm, tỷ lệ trao đổi thương vong càng thêm khó coi, vốn dĩ còn có thể là bốn đổi một, bây giờ trực tiếp biến thành Ant phải trả giá sáu người mới có thể tiêu diệt được một tên Prosen.

Chưa kể đến việc nửa cuối năm vừa mới bắt đầu, Cụm tập đoàn quân phía Nam tấn công Tập đoàn quân Sukhaya Verevka, càng thêm thế như chẻ tre, đánh tan rất nhiều đơn vị của quân Ant.

Mike phóng viên cười nói: "Các anh quả thật thể hiện không tệ, nhưng có thể làm tốt hơn so với năm ngoái sao? Năm ngoái quân Ant bị các anh bao vây, đều là tổn thất không thể bù đắp, năm nay các anh mới tiêu diệt được bao nhiêu chiến sĩ Ant?

"Những chiến sĩ bị thương kia, khi họ trở lại, sẽ là những lão binh dày dạn kinh nghiệm. Năm ngoái các anh có khả năng đánh bại Ant nhất, nhưng các anh đã thất bại, năm nay các anh lại tin rằng mình có thể đánh bại được quân Ant đang ngày

càng trưởng thành trong chiến tranh, chẳng phải rất kỳ quái sao?"

Mike dừng một chút, nói thêm: "Hơn nữa Ant hiện tại còn được Hợp Chủng Quốc viện trợ, anh có biết năng lực công nghiệp của Hợp Chủng Quốc mạnh đến mức nào không?"

Là người Hợp Chủng Quốc, mặc dù Mike thường hay lấy Bác Sam ra làm trò đùa, nhưng đến lúc này, hắn vẫn rất tự hào về đất nước sau lưng mình.

Tự hào về đất nước, về dân tộc mình là lẽ đương nhiên.

Đáng tiếc là, sự tự hào của Mike chỉ khơi dậy được tâm lý chiến đấu của những người lính Prosen, viên trung úy thiết giáp kia nói: "Tôi không biết năng lực công nghiệp của Hợp Chủng Quốc mạnh đến mức nào, nhưng tôi biết công nghệ của Prosen là số một thế giới!"

Mike cười lạnh một tiếng: "Sau đó thì công nghệ số một thế giới của các anh bị người Ant mà các anh coi là chủng tộc hạ đẳng đánh cho tơi bời."

Vừa rồi trung úy Prosen còn đang hừng hực khí thế chuẩn bị tranh luận với Mike, bỗng chốc ỉu xìu.

Mike tiếp tục chất vấn: "Cùng là vũ khí mới, các anh phá hủy được mấy chiếc xe của quân Ant rồi?"

"Ba chiếc!" Trung úy Prosen quả quyết nói: "Tôi tận mắt nhìn thấy ba chiếc pháo tự hành dừng lại, kíp xe chui ra ngoài!"

Mike: "Thật ra là do bánh xích của chúng bị cắt đứt đấy!"

Mike không biết ba chiếc Xoáy Nước bị đứt bánh xích, nhưng hắn là phóng viên mà.

Người Prosen hiển nhiên không biết sự lợi hại của phóng viên Hợp Chủng Quốc, vậy mà chẳng mảy may nghỉ ngờ -

cũng có thể là do Mike diễn quá đạt.

Mấy tên lính Prosen nhìn nhau, một tên nói: "Hong bánh xích cũng là mất khả năng chiến đấu, có thể tính là chiến công."

Một tên khác thì bày tỏ: "Địch sử dụng pháo tự hành, lại còn bố trí mai phục, bị hạn chế về tình huống sử dụng, xe tăng hạng nặng số 6 của chúng tôi có tính năng toàn diện hơn! Nói về việc đứt bánh xích, xe tăng của chúng tôi bị đứt bánh xích vẫn có thể tiếp tục chiến đấu, còn pháo tự hành bị đứt bánh xích thì chỉ có nước bỏ xel"

Luận điểm này nhanh chóng nhận được sự ủng hộ của tất cả lính thiết giáp, mọi người đều lên tiếng: "Đúng vậy! Lúc bị bao vây, tất cả chúng tôi đều nằm im tại chỗ, nếu là pháo tự hành gặp phải tình huống đó, thì chỉ có thể đầu hàng, còn chúng tôi vẫn tiếp tục chiến đấu!"

"Nếu như chúng tôi không nằm im, sau khi bắn màn khói xong xông lên đánh giáp lá cà với pháo tự hành, hươu chết về tay ai còn chưa biết chừng!"

"Chúng tôi nằm im cũng không phải do công lao của pháo tự hành, mà là do không quân! Không quân Ant đã đánh tê liệt chúng tôi, nói cho đúng thì chúng tôi bị không quân đánh bại!"

"Đúng, là không quân! Không phải công lao của pháo tự hành! Mấy cái loại pháo tự hành của Ant mà gặp phải Stuka thì chỉ có nước chết thảm hơn!"

Phóng viên Mike kinh ngạc nhìn đám lính Prosen tự hoàn thiện logic cho mình, thầm nghĩ mẹ kiếp ai nói người Prosen cứng nhắc không biết linh hoạt biến báo chứ, ít nhất là trong việc tự bào chữa cho bản thân thì bọn họ rất biết linh hoạt đấy!

Mike: "Chờ chút, các anh bị không quân đánh cho nằm im tại chỗ? Là Il-2 sao?"

“Không phải, là một loại máy bay ném bom bổ nhào, Ant đã học theo Stuka của chúng tôi!”

Mike nhíu mày, hắn biết trong số máy bay viện trợ không có máy bay ném bom bổ nhào, Ant cũng không phát triển loại máy bay ném bom bổ nhào một chỗ ngồi mới nào.

Vậy nên hắn thăm dò hỏi: “Loại máy bay ném bom bổ nhào đó, trông có giống bình sữa bay trên trời không? Chính là loại bình sữa cho trẻ con ấy.”

Mấy tên lính Prosen nhìn nhau, rồi đồng loạt gật đầu: “Đúng đúng, rất giống!”

“Chắc là do sử dụng động cơ làm mát bằng không khí, nên mới ngắn ngủn mập mạp như vậy.”

Mike ve đùi: “A ha, đó là máy bay tiêm kích P47 của Hợp Chủng Quốc. Các anh bị máy bay tiêm kích đánh cho nằm bẹp dí, nếu gặp phải oanh tạc cơ của Hợp Chủng Quốc thì càng không xong rồi!

“Cứ chờ xem, Hợp Chủng Quốc vừa mới đánh bại hạm đội của đồng minh các anh trên đại dương! Đánh chìm bốn chiếc tàu sân bay! Hợp Chủng Quốc sắp sửa phản công, Phù Tang Đế quốc sẽ tiêu đời trước, sau đó sẽ đến lượt các anhI”

Trung úy Prosen đứng phắt dậy: “Năm nay chúng tôi sẽ đánh bại Ant, kết thúc cuộc chiến kéo dài này, sau đó sẽ quyết đấu sòng phẳng với các người!”

Mike và đám lính Prosen trừng mắt nhìn nhau, đúng lúc này đèn flash lóe sáng.

Robert, cộng sự của Mike, lên tiếng bằng tiếng Anh: “Tuyệt vời! Tôi cá đây sẽ là một bức ảnh ấn tượng, Mike, anh có thể cân nhắc viết bài dựa trên bức ảnh này, tạo thêm hiệu ứng lan tỏa! Loạt bài đặc biệt về Ant của anh hiện đang là sản phẩm chủ lực của tòa soạn báo chúng tal

“Còn nhớ bức điện của tòa soạn báo gửi đến không? ‘Viết nhiều hơn về những tình tiết giống như tiểu thuyết hiệp sĩ ấy’, đây chẳng phải là sao!”

Mike bất đắc dĩ đáp lại bằng tiếng Anh: “Bức điện còn nói độc giả yêu thích Công tước Rokossovsky như yêu thích minh tinh điện ảnh, rõ ràng nhân vật chính của những tình tiết giống như tiểu thuyết hiệp sĩ phải là Trung tướng Rokossovsky chứ, ai lại muốn xem một phóng viên Hợp Chủng Quốc đối đầu với người Prosen như những hiệp sĩ chứ, mà lại còn là loại đối đầu bằng lời nói như thế này.

“Không, tôi nghĩ có thể khai thác từ việc người Prosen khinh thường Hợp Chủng Quốc, tôi sẽ viết một bài hùng văn khiến độc giả tức điên lên! Cứ viết là Prosen muốn tiêu diệt Ant, sau đó sẽ vượt qua eo biển Hắc Linh giữa Ant và Liên Hiệp Vương Quốc để đổ bộ lên!”

Mike nói xong, Robert cười lớn: “Được đấy! Rất hay!”

Mike thuận theo mạch suy nghĩ vừa rồi nói tiếp: “Lại viết thêm, sau khi Prosen khai thông với đồng minh là Phù Tang Đế quốc, sẽ chuyển giao công nghệ tiên tiến của mình cho Phù Tang Đế quốc, giúp đế quốc đảo ngược tình thế”

Robert giơ ngón tay cái lên: “Tuyệt! Nghe đã thấy hấp dẫn rồi, số báo này chắc chắn sẽ bán chạy! Không chỉ vậy, trái phiếu chiến tranh cũng sẽ bán rất chạy!”

Mike: “Không chỉ có vậy, trong Quốc hội còn có người nghi ngờ về tính cần thiết của việc chúng ta viện trợ Ant, cho rằng nên tập trung sức mạnh cho mặt trận phía Tây, nhanh chóng triển khai hành động với Mamluk và vương quốc Sardinia. Ngài Tổng thống chắc chắn sẽ rất thích bài báo này của chúng tai”

Hai người làm trong ngành truyền thông Hợp Chủng Quốc mặt đối mặt cười ha hả.

Đám lính Prosen đứng cạnh ngơ ngác nhìn.

Mike: "Số báo này cứ như vậy đi, tôi phải nhanh chóng đi viết bài, gửi vê nước, cùng với cuộn phim của anh"

Robert: 'Không phỏng vấn Rokossovsky nữa à?"

"Tạm thời không phỏng vấn, tôi có linh cảm Rokossovsky sẽ sớm giành được chiến thắng lớn, biết đâu ông ấy có thể san bằng tỷ lệ thương vong giữa Ant và Prosen trong năm nay!"

Vương Trung: "Hi vọng một chiến dịch liên san bằng tổn thất, hiển nhiên là không thực tế."

Hắn nhìn những chỉ huy viên tham chiến hôm nay: "Tố chất của quân đội Prosen vẫn còn, hôm nay chúng ta chiếm hết ưu thế về chiến thuật, nhưng thống kê số thi thể và thương binh thu về trên chiến trường, trên thực tế tỷ lệ trao đổi là 1:1,6, chúng ta chiếm một chút ưu thế.

"Chúng ta vắt óc suy nghĩ, tranh thủ ưu thế chiến thuật lớn như vậy, tỷ lệ trao đổi chỉ là dẫn trước một chút như vậy, bây giờ muốn trực tiếp áp dụng thế công chính diện, khả năng tiêu diệt quân đội Prosen quy mô lớn không cao.'

Vương Trung nhìn về phía bản đồ: "Cho nên, mục tiêu chiến thuật của chúng ta không thay đổi, tập trung binh lực của một tập đoàn quân, tiêu diệt một đến hai sư đoàn của địch, khiến cho địch tạm thời đình chỉ thế công.

"Mục tiêu chiến lược của chúng ta, là kéo dài thời gian địch đến ven bờ sông Valdai đến tháng chín, lợi dụng thảo nguyên rộng lớn cùng mùa lầy lội để kéo sụp hậu cần của địch."

(Hết chương)

Chương 150: Bắn Vào Xe Cối

Chuong 186: Hanh dong Suvorov

Chuong 186: Hanh dong Suvorov

Vương Trung: "Tên của chiến dịch là Suvorov."

Trong hai cuộc Thế chiến trong lịch sử Trái Đất, không có chiến dịch quân sự nào mang tên Suvorov, nhưng có Bagration.

Bagration cũng là danh tướng Nga thời Napoleon, vậy Vương Trung cảm thấy mình có thể học theo một chút, từ Suvorov, đến Kutuzoy, rồi đến Bagration.

Chờ đến thời Bagration liền nghiền nát, tiêu diệt quân đội Prosen như gió cuốn mây tan, hai người trước cứ từ từ ăn mòn quân địch, tiện thể rèn luyện quân đội Ant.

Bây giờ quân Ant quá kém, ngay cả tập đoàn quân cơ động mà Vương Trung dày công huấn luyện cũng chỉ có thể đánh ngang ngửa với quân Prosen, những đội quân khác mà đánh Prosen chẳng khác nào ném thịt cho chó?

Chờ quân Ant tích lũy thêm kinh nghiệm, lính kỳ cựu Prosen chết thêm nữa, ước chừng có thể đánh giáp lá giáp với quân Prosen.

Tin tốt là so với quân Nga trên Trái Đất, Ant thực ra thể hiện không tệ, quân Nga đầu năm 1942 trong vòng 8 tháng vẫn bị tiêu diệt rất nhiều, trước trận Stalingrad, quân Nga đã chịu 1,5 triệu thương vong không thể hồi phục.

Mà Ant đối mặt với Prosen mạnh hơn rất nhiều, thương vong cộng lại mới 1,5 triệu, trong đó còn có một phần không nhỏ là bị tiêu diệt trong trận vây hãm pháo đài ven biển.

Chủ yếu là phe chủ chiến của Ant đã bị tiêu diệt, cuộc tấn công quy mô lớn nhất được phát động trong nửa đầu năm nay là chiến dịch của Đại tướng … ở sông Desna, sau khi chiến dịch bị chặn lại, Đại tướng … đã quyết đoán dừng tấn công, chuyển sang bảo vệ cầu phao phía đông Desna.

Chính vì tổn thất ít hơn Trái Đất, hiện tại Bộ Tư lệnh Ant có trong tay nhiêu quân hơn quân Nga trên Trái Đất.

Đáng tiếc là càng nhiều lính kỳ cựu, dường như không khiến cho lực chiến đấu của quân Ant mạnh lên quá nhiều.

Cũng có thể là Prosen quá mạnh.

Vương Trung nói xong quyết tâm của mình với thuộc hạ, Vasili giơ tay lên: "Anh nói với chúng tôi cũng vô dụng, chúng tôi ở đây quân hàm cao nhất là thượng tá, ngay cả một tướng quân cũng không có."

Tham mưu trưởng Alexander nói: "Anh không coi tôi là chuẩn tướng sao?"

"Được rồi, trừ anh ra, nói với chúng tôi mấy thứ này vô dụng." Vasili nhún vai: "Anh còn không bằng nói sau này anh định lái xe jeep thế nào."

Lúc này tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn trinh sát đại diện mọi người lên tiếng: "Chúng tôi đã tổng kết kinh nghiệm, sau này tác chiến trên thảo nguyên với xe tăng địch, phải cố gắng giữ khoảng cách 800 mét, buộc địch dùng pháo bắn chúng tôi, như vậy có thể giảm thương vong một cách hiệu quả."

Các anh còn định đánh nhau với xe tăng địch al

Vương Trung: “Hôm nay để cho các anh kiêm chế địch, là vì tránh cho địch đánh bọc sườn, đánh giáp lá cà với “Xoáy Nước”. Bình thường việc yểm hộ sườn cho “Xoáy Nước” nên giao cho lực lượng pháo chống tăng và thiết giáp. Ngày mai pháo chống tăng và thiết giáp đã đến, không cần các anh nữa. “Còn về cái quyết tâm chiến thuật gì đó, là tôi đang tự mình sắp xếp lại suy nghĩ.”

Vasili: “Anh đã nói hai lần cái quyết tâm chiến thuật này rồi.”

“Đã nói hai lần rồi sao?” Vương Trung kinh hãi.

Vasili: “Đúng vậy, hôm qua anh cũng nói rồi, chỉ là không nói trước mặt mọi người.”

Vương Trung gãi đầu: “Vậy à. Nói nhiều lần cũng tốt, chờ Pavlov đến, tôi còn phải nói với ông ấy.”

“Cũng nói với tôi một chút đi.” Giọng nói quen thuộc từ cửa truyền đến, Vương Trung quay đầu lại, thấy Popov đầu trọc.

Vị giám mục quân đoàn bước vào, chào Vương Trung: “Giám mục của tập đoàn quân, theo đội tiên phong thứ hai đến Yalgaval”

Vương Trung đáp lễ, sau đó chỉ Alexander: “Tham mưu trưởng, mau chóng bố trí cho các đơn vị phía sau tản ra, đừng tập trung ở Yalgava, nhỡ đâu địch pháo kích thì nguy.”

Popov chỉ viên thượng tá phía sau, nói với Alexander: “Anh đi tiếp xúc với cán bộ quân sự đi, tôi ở đây nghe tướng quân nói về kế hoạch tác chiến.”

Vương Trung: “Ông thật là rũ bỏ trách nhiệm.”

“Tôi là giám mục quân đoàn, tôi mà đã phải chỉ huy, chứng tỏ chỉ huy quân sự đã hi sinh hết rồi, tình hình lúc đó không ổn

đâu, tôi hi vọng mình sẽ không bao giờ phải chỉ huy quân đội.” Popov nhún vai, sau đó chuyển chủ đề: “Nhưng chắc là không cần lo lắng, dù sao chỉ huy quân sự của chúng ta là Rokossovsky, Tử Thần thấy anh ta cũng phải chào.”

Vương Trung: “Ông đừng thêm mắm thêm muối vào truyền thuyết về tôi.”

Popov lắc đầu: “Truyền thuyết về anh còn cần tôi thêm mắm thêm muối sao? Chúng tôi vừa đến Yalgava, đã nghe nói anh tay không xé nát xe tăng mới của Prosen, còn bắt được một vị tướng nữa!”

Vương Trung cau mày: “Hậu phương đã thổi phồng đến mức này rồi à? Địch mà chúng ta đánh hôm nay nói không chừng chỉ là một tên thiếu tá.”

Vasili chen vào: “Có khi người dân nhìn thấy cái đầu lâu trên quân hiệu binh chủng thiết giáp của địch lại tưởng là tướng.”

Anh ta vừa nói vừa gẩy gẩy quân hiệu của mình.

“Tôi nghe người ta nói trong quán rượu là quân hiệu tướng của Prosen có hình đầu lâu.”

Vương Trung: “Quán rượu phải không, Vasili, khi nào anh đến quán rượu vậy? Chúng ta ở Yalgava chỉ có một ngày?”

Vasili: “Ý tôi là, tôi nghe người ta nói như vậy ở quán rượu Yekaterinburg! Anh nhớ nhầm địa điểm rồi! Ở Yalgava tôi không rời anh nửa bước!”

Popov cười ha ha, sau đó đi đến trước bản đồ, liếc mắt một cái rồi nói: “Lực lượng tiên phong đã đến gần Yeisk vậy rồi sao?”

Vương Trung: “Đội trinh sát, mang theo cả điện đài. Quân ta được trang bị rất nhiêu điện đài, cho nên phải tận dụng ưu

thế này để kiểm soát thảo nguyên càng nhiều càng tốt.”

“Địch có bao nhiêu quân?” Popov lại hỏi.

Vương Trung: “Không ít. Ban đầu tình báo nói nhóm tác chiến Busse có một tiểu đoàn xe tăng và một tiểu đoàn pháo tự hành, nhưng hôm nay nhìn bọn chúng tổng tấn công, có vẻ không chỉ có nhiêu đó quân. Rất có thể sư đoàn … của địch đã đến Yeisk.”

Popov kinh hãi: “Vậy chẳng phải chúng ta yếu thế hơn về binh lực sao? Tổng cộng chỉ có một tiểu đoàn pháo chống tăng, một tiểu đoàn xe tăng và một tiểu đoàn pháo chống tăng, ngay cả trung đoàn cơ giới cận vệ 1 cũng chưa đến đông đủ, ngày mai lực lượng tiên phong của sư đoàn 225 mới có thể đến Yalgava! Toàn bộ tập đoàn quân đến nơi phải đến ngày 161”

Vương Trung: “Cho nên ngày mai chúng ta phải pháo kích Yeisk, giả vờ như muốn tấn công.”

Popov: “Chỉ dựa vào số pháo 122mm của đợt hai thôi sao? Số pháo 152mm và xe kéo của chúng còn phải đến sáng mai mới tới nơi!”

Vương Trung: “Tôi đã xin Tập đoàn quân chỉ viện pháo binh, nếu không có gì bất ngờ thì họ đang trên đường đến đây. Đến lúc đó họ sẽ triển khai ở khu vực này.”

Nói xong hắn cầm bút chì khoanh một khu vực trên bản đồ.

Popov líu lưỡi: “Tôi vừa đi đến sở chỉ huy Tập đoàn quân, nói thật là tôi không dám tin tưởng Tập đoàn quân này, nhất là cái tên Andrei kia.”

Vương Trung nheo mắt hỏi: “Sao vậy, ông thấy ông ta thế nào?”

“Ấn tượng của tôi về ông ta không tốt, tôi thấy ông ta rất cố chấp, độc đoán. Hồ sơ nhân sự của Giáo hội cũng đánh giá ông ta như vậy. Chỉ là tập đoàn quân chỉ viện là của anh, ông ta không dám tùy tiện chỉ huy anh.”

Nói thật, một đại tướng mà không dám tùy tiện chỉ huy một trung tướng, nghe không giống một đội quân có thể đánh thắng trận chút nào - Vương Trung thầm nghĩ.

Nhưng mà, hắn cũng tự biết rõ nguyên nhân vì sao lại như vậy, nên không nói ra.

Nói đúng hơn là hắn muốn Tập đoàn quân không nhúng tay vào, để mặc hắn tự do phát huy.

Nghĩ vậy, khóe miệng Vương Trung hiện lên nụ cười khó hiểu.

Popov nhìn vẻ mặt của hắn, rõ ràng đã đoán được hắn đang nghĩ gì, bèn nói: “Cố gắng lên nhé, vị đại tướng tương lai, Belinsky và Sa hoàng đều rất kỳ vọng vào anh.”

Vương Trung: “Tôi biết.”

Popov: “Ngoài ra, ngày mai chỉ có pháo 122mm là dễ bị tướng lĩnh Prosen nhìn thấu, anh muốn pháo 152mm của trung đoàn nào? Tôi sẽ chạy một chuyến qua đó, đảm bảo ngày mai họ sẽ đến vị trí đã định để tham gia pháo kích.”

Vương Trung thật sự không nhớ rõ Tập đoàn quân đã điều động trung đoàn pháo nào đến tham chiến, bèn quay sang nhìn Vasili.

“Trung đoàn pháo phóng lựu hạng nặng 197, trung đoàn pháo phóng lựu hạng nặng 204.” Vasili lập tức báo cáo phiên hiệu, đồng thời xé một tờ giấy nhớ, nhanh chóng dùng bút chì viết gì đó, đưa cho Popov,Đóng quân ở đây.”

“Tốt lắm, ngoài đào … ra còn học được việc khác.” Popov nhận lấy tờ giấy nhìn, sau đó giơ lên: “Vậy tôi đi đây.”

Vương Trung gật đầu, nhìn ông ta rời đi.

Lúc này tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn trinh sát đứng dậy: “Chúng tôi cũng về đây, ngày mai nếu pháo kích không dọa được địch, sẽ phải đánh một trận ác liệt.” Vương Trung: “Đi đi.”

Các sĩ quan lần lượt đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

Họ vừa đi, Nelly đã bưng một khay lớn thức ăn vào: “Bữa tối.”

Vương Trung vỗ đầu: “Chờ chút, gọi các sĩ quan lại đây ăn cơm rồi hãy đi.”

Vasili lập tức chạy ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Nelly và hai tham mưu đang vẽ bản đồ.

Hai tham mưu nhìn nhau, định chuồn êm.

Vương Trung: “Hai người làm xong bản đồ đi! Đừng lo chuyện khác.”

Nelly đặt khay thức ăn lên bàn, bỗng nhiên nói: ‘Hôm nay ít người hi sinh hơn mọi khi.”

“Ừ, dù sao chúng ta cũng được huấn luyện bài bản rồi, hơn nữa còn có ưu thế chiến thuật.” Vương Trung đáp: “Khoan đã, hình như cô nói sai rồi, ngày đầu tiên ở Olaci tổn thất cũng không lớn mài”

“Không, tôi nhớ rất rõ, ngày đầu tiên ở Olaci, thi thể chất đầy quảng trường trước nhà thờ, thương binh nằm la liệt trong bệnh viện. Hôm nay chỉ có hơn trăm thi thể, nhà xác dã chiến còn trống chỗ.”

Vương Trung nhớ lại, ngày đầu tiên ở Olaci tổn thất không lớn là so với quân số cả sư đoàn, kỳ thực thương vong hôm đó cũng gần ngàn người.

Nhưng hôm nay tổn thất ít là thật, có đếm kỹ cũng ít.

Vương Trung: "Ít người hi sinh, cô vui lắm sao?"

"Vâng." Nelly gật đầu.

Vương Trung: "Vậy cô có thể xoa đầu tôi như mẹ thưởng cho con không?"

Nelly nhìn Vương Trung với vẻ mặt khinh bỉ.

Nhưng cô vẫn đưa tay ra, nhẹ nhàng xoa đầu Vương Trung: "Ngoan, anh làm tốt lắm, cố gắng của anh có hiệu quả rồi."

Vương Trung: "Đáng tiếc các đơn vị khác của chúng ta không thể có tỷ lệ trao đổi thấp như vậy. Hôm nay rất nhiều tân binh bộ binh của chúng ta thương vong, chúng ta đã cố gắng dạy bảo họ như vậy, muốn họ sống sót, kết quả…"

Vương Trung cảm thấy bàn tay đang xoa đầu mình trở nên nặng hơn.

"Đây không phải lỗi của anh." Nelly dịu dàng mà kiên định nói.

(Hết chương)

Chương 151: Phải Trụ Tới Ngày 11

Chương 187: Nỗi băn khoăn của Thiếu tướng Witt

Chương 187: Nỗi băn khoăn của Thiếu tướng Witt

Sáng sớm 14/7, Vương Trung đang đánh răng thì nghe thấy tiếng pháo vọng lại từ xa.

Vị trí pháo binh ở phía tây Yalgava, gần địch hơn, nên tiếng pháo vọng tới từ hướng ngược với mặt trời.

Vương Trung dừng lại, cảm thấy hơi không quen.

Nelly khó hiểu nhìn Vương Trung, nhìn theo ánh mắt của hắn, chỉ thấy một góc tường bình thường.

Cuối cùng, Vương Trung cũng phát hiện ra điều khiến hắn không quen: "Trước đây, pháo binh luôn ở phía sau tôi, bây giờ pháo binh còn gần tiền tuyến hơn cả tôi."

Nelly: "Người ngày hôm qua còn chạy ra tiền tuyến, chia thẳng vào họng súng tăng địch là ai vậy?"

Vương Trung ngạc nhiên: "Cô biết tôi chia thẳng vào họng súng tăng rồi à?"

"Ai cũng nói vậy, anh chỉ cần làm chuyện gì đó dũng cảm trên chiến trường là cả quân đội đều biết ngay. Hôm qua lúc tôi đi lấy nước, nghe một anh hạ sĩ tiểu đoàn trinh sát kể, hình như anh ta lái xe chở tiểu đoàn trưởng đến họp, anh ta ngồi trên xe jeep, miêu tả hành động của anh y như thật.

"Còn nói là nhờ anh dũng cảm, anh ta mới có dũng khí lái xe jeep lao thẳng vào họng súng tăng địch."

Vương Trung nhạy bén nhận ra một chỉ tiết: ‘Không đúng, tiểu đoàn trinh sát không thể nào nhìn thấy cảnh tôi chĩa thẳng vào họng súng để chiêu hàng hôm nay, anh hạ sĩ kia chắc chắn là nói khoác!”

Nelly: “Có lẽ anh ta không tận mắt chứng kiến, nhưng anh thật sự chĩa súng vào họng tăng địch mà, phải không? Nghĩ đến con của anh đi! Chúng không thể sống thiếu cha!”

“So với việc có cha hay không/’ Vương Trung lấy bàn chải đánh răng ra, trịnh trọng nói: “thì việc có phải nô lệ hay không còn quan trọng hơn! Tôi đang chiến đấu vì con tôi không phải làm nô lệ!”

Nelly định nói gì đó nhưng thôi, nhét cốc nước vào tay Vương Trung: “Suc miệng đi! Súc kỹ vào! Súc sạch bột đánh răng!”

Bây giờ không có nguyên liệu để sản xuất kem đánh răng, nhất là ống nhôm đựng kem đánh răng, nên chỉ có thể dùng bột đánh răng, cảm giác như đang bôi vôi vào răng vậy.

Vương Trung cẩn thận súc miệng, vừa đặt cốc xuống, Nelly đã đưa khăn mặt. Khăn mặt được giặt bằng nước ấm, còn thoang thoảng mùi thơm.

Nelly thấy Vương Trung ngửi khăn mặt, bèn nói: “La hương liệu của bà Shena, bà ấy nói hồi nội chiến, mỗi lần chồng bà ấy đi đánh trận về người toàn mùi, nên bà ấy luôn chuẩn bị sẵn hương liệu.”

Vương Trung nhíu mày: “Vậy chồng bà ấy đâu? Hình như bà ấy sống một mình mà?”

Nelly: “Tôi không biết, cũng không dám hỏi.”

Vương Trung lắc đầu: “Có gì mà không dám hỏi, chúng ta động viên quân đội cũng chưa đến mức phải gọi cả mấy ông

lão ở vùng sâu vùng xa ra chiến trường. Trong đó cũng có công lao của tôi."

Đúng là có công lao của hắn thật, nỗ lực của Vương Trung ít nhất đã giúp Ant giảm thiểu được 2 triệu thương vong, nếu tính cả việc khuyên can các tướng lĩnh Ant không nên tùy tiện tấn công mà nên đánh phòng ngự phản công, con số có khi còn lớn hơn.

Vương Trung vừa rửa mặt xong, tiếng pháo bên ngoài vẫn tiếp tục, đây là để giả làm hỏa lực chuẩn bị.

Vương Trung nhìn Nelly: "Co đi ngủ bù đi, đêm qua cô lại quạt cho tôi cả đêm phải không?" "Còn đuổi muỗi nữa." Nelly nói.

Vương Trung: "Miền bắc này cũng có muỗi sao?"

Mùa hè năm ngoái bận chiến đấu, Vương Trung chỉ là một sĩ quan cấp thấp, cứ đến giờ là lăn ra ngủ, nên không chú ý đến muỗi.

Cho nên hắn rất ngạc nhiên.

Nói xong hắn mới nhận ra mình lỡ lời, người Ant không biết có muỗi hay không sao?

Vương Trung vội vàng chữa cháy: "Ý tôi là, muỗi là cái gì?"

Đến nước này rồi chỉ còn cách giả làm công tử bột chưa từng trải sự đời, muỗi là cái gì tôi cũng không biết!

Nelly nhìn Vương Trung với ánh mắt thương hại: "Là một loại côn trùng bay bay, hút máu người."

Vương Trung mơ hồ có một suy đoán, những người xung quanh có lẽ đã đoán ra hắn là người xuyên không, họ cư xử bình thường như vậy, có khi trước đây cũng có người xuyên không đến đây.

Ví dụ như Andrews, nhìn rất giống đồng hương, nhưng có lẽ không phải là người Trung Quốc, nên ông ta mới không "leo núi …, hoặc cũng có thể là người thời Nguyên, sợ … đến mức ám ảnh.

Nếu St. Andrews là đồng hương, vậy rất nhiều chuyện có thể giải thích được, ví dụ như tại sao Giáo hội lại coi trọng và tin tưởng hắn như vậy.

Hay tại sao St. Andrews, một người sống cách đây hơn 100 năm, lại có thể biết trước được cơ học lượng tử có thể giải thích những "điều thần kỳ".

Vương Trung đang thất thần thì Popov đầu trọc xuất hiện, góc độ vừa đúng để phản chiếu ánh sáng mặt trời, khiến Vương Trung chói mắt.

Popov nói lớn: "May mà tối qua tôi đã đến trung đoàn pháo phóng lựu hạng nặng 204, trung đoàn này toàn lính mới, chỉ huy cũng thiếu kinh nghiệm, còn định sáng nay mới xuất phát! Tôi mắng cho một trận, bắt họ hành quân đêm, nên mới kịp tham gia pháo kích sáng nay!"

Vương Trung: "Vất vả cho ông rồi, thật ra chỉ cần trung đoàn pháo phóng lựu 197 là được rồi, pháo 152mm đủ lừa quân Prosen."

"Vậy thì không hiệu quả bằng trung đoàn 204, trung đoàn này được trang bị pháo B-4, người bạn cũ của chúng ta! 203mmI Đảm bảo quân địch sẽ phải trả giá!"

Vương Trung nhíu mày: "Tốt vậy sao? Lúc tôi lên kế hoạch thành lập tập đoàn quân cơ động, vì pháo B-4 quá nặng, cơ động bất tiện, nên đã không đưa loại pháo này vào."

Popov: "Đúng là nó rất nặng, trên đường đến đây đã có 5 khẩu bị gãy xích. May mà lực lượng hậu cần của tập đoàn

quân đã đến một phần, điêu động xe kéo đến, khoảng 3 tiếng nữa số pháo này có thể tham gia pháo kích."

Vương Trung: "3 tiếng nữa thì pháo kích đã kết thúc rồi."

Popov ngạc nhiên: "Pháo kích trong thời gian ngắn vậy sao? Nhỡ đâu địch không chờ được mà tấn công, phát hiện ra quân số chúng ta ít thì sao?"

Vương Trung lắc đầu: "Prosen sẽ không làm vậy, bọn chúng sẽ điều máy bay trinh sát đến do thám, xác nhận tình hình roi mới quyết định, bọn chúng đánh trận rất cứng nhắc.

"Cho dù địch có tấn công, chúng ta cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để chặn đánh. Bọn chúng không biết rõ tính năng của "Xoáy Nước", khi bị chặn đánh, hành động của chúng sẽ rất thận trọng."

Vương Trung vừa dứt lời, Vasili đẩy cửa bước vào, nói: "Hơn nữa bọn chúng rất sợ cái tên Rokossovsky, chắc chắn sẽ hành động rất cẩn thận!"

"Đừng nói bậy, là chỉ huy, không được đánh giá quá cao nỗi sợ của địch, như vậy là sai lầm." Vương Trung trừng mắt nhìn Vasili, sau đó chỉ Popov: "Vừa hay có giám mục ở đây, ông hãy dạy dỗ cậu ta cho tốt!"

Popov hắng giọng: "Phải đánh giá địch cao hơn một chút, có lẽ quân Prosen cũng có kiêng dè Rokossovsky, nhưng chỉ huy chúng ta không được tính đến điều này, mà phải coi như bọn chúng không biết chỉ huy của chúng ta là ai."

"Đúng đúng." Vương Trung gật gù, sau đó mới sực tỉnh: "Khoan đã, sao ông cũng nghĩ là bọn chúng kiêng dè tôi? Tôi có gì đáng để bọn chúng kiêng dè?"

"Mấy cậu nghe thấy chưa? Pháo 203mm đấy! Theo báo cáo của Bộ Tổng tư lệnh, đó là loại pháo Rokossovsky thích

nhất!” Trung tá Busse nằm áp sát xuống đất, giữ tư thế phòng pháo tiêu chuẩn, nói với giọng chắc nịch.

Vừa lúc đó, một quả đạn pháo 203mm rơi xuống gần đó, bụi đất từ trần nhà rơi xuống ào ào.

Để tránh nuốt phải bụi, Busse ngậm miệng lại, nuốt nửa câu sau vào bụng.

Đạn pháo tiếp tục rơi xuống, bụi từ trần nhà rơi xuống như mưa, mọi người trong phòng đều ngậm chặt miệng, im lặng chịu đựng cơn địa chấn.

Không biết qua bao lâu, pháo kích cuối cùng cũng dừng lại.

Trung tá Busse bò dậy: “Nhanh! Vào vị trí phòng thủ đã bố trí hôm qua! Địch sắp tấn công rồi, có khi bộ binh của chúng đã đến cách trận địa chưa đầy 50 mét!”

Đại úy John Christopher cũng bò dậy: “Tôi đi tập hợp với đại đội xe tăng.”

Sáng nay anh ta đến Bộ chỉ huy để lấy bản đồ phòng thủ, như vậy anh ta mới biết cách điều động xe tăng yểm trợ phòng tuyến.

Trung tá Busse: “Đi đi! Tất cả đều trông cậy vào xe tăng của cậu, nếu đúng như lời đám tàn binh của lực lượng tiên phong hôm qua, thì chỉ có xe tăng mới của chúng ta mới có thể đương đầu với những khẩu pháo tự hành đó!”

Đại úy Johann chào, xoay người chạy nhanh ra khỏi sở chỉ huy.

Trung tá Busse nhìn sĩ quan phụ tá: “Nếu tôi có hi sinh, cậu nhất định phải sống sót thoát vây, gửi lá thư này cho vợ tôi.”

Nước mắt lưng tròng, viên sĩ quan phụ tá đáp: “Rõ, tôi nhất định sẽ làm, thưa trung tá.”

Đột nhiên, tiếng súng vang lên dữ dội từ phía tây thành phố.

Sĩ quan phụ tá mắng: "Rokossovsky chết tiệt, quả nhiên giảo hoạt, cư nhiên tiến công từ thành Tây! Đáng tiếc trận địa phòng ngự của chúng ta tối hôm qua đều hướng vê!"

Busse thượng tá nhíu mày: "Thành Tây…'

Đột nhiên, hắn đè bả vai tham mưu trưởng lại: "Hôm nay có phải quân đội tiếp theo của Seeckt sẽ lên không?" "Đúng vậy." Tham mưu trưởng Chiến đoàn nhìn đồng hồ: "Mẹ nó, đã đến lúc này rồi! Pháo kích khiến chúng ta không chú ý đến thời gian trôi qua."

Nói xong hắn sải bước đi tới trước điện thoại, cầm lấy ống nghe: "Này! Tiếp bộ đội phòng ngự thành tây! Điện thoại đứt mất? Vậy không mau nối mạng!"

Hắn ném điện thoại xuống, chạy về phía vô tuyến điện, tay đè bả vai người vô tuyến điện: "Gọi bộ đội thành tây, bảo họ xác nhận xem rốt cuộc có phải kẻ địch hay không! Xác nhận kẻ tới rốt cuộc có phải là kẻ địch hay không! Nếu đánh nhầm quân đội bạn thì hỏng bét rồi!"

Vô tuyến viên: "Dùng mã sao?"

"Dùng mã rõ ràng! Đến lúc nào rồi, mau dừng đánh nhầm mới là mấu chốt!"

Một giờ sau, Sư đoàn trưởng sư đoàn Seeckt Witt thiếu tướng đầy bụi đất tiến vào Bộ Tư lệnh của Busse ở Yeisk, mở miệng nói với Busse thượng tá: "Tốt lắm, Sư bộ của tôi thiếu chút nữa bị ông diệt sạch, thượng tá tiên sinh!"

Busse thượng tá: "Quân đội vừa mới bị trọng pháo kẻ địch oanh kích, tương đối khẩn trương."

Witt thiếu tướng: “Tôi nghe nói các người bị trọng pháo oanh kích, mới ra roi thúc ngựa chạy về phía trước, Sư bộ của tôi đến ít nhất có thể ổn định quân tâm! Kết quả các người thiếu chút nữa giết chết tôi!

“Xe chỉ huy của tôi bị các người một pháo tiêu thụ, Sư tham mưu trưởng cùng xe lên trời! May mắn tôi ngồi ở trong xe tăng của Sư bộ, bằng không tôi cũng phải lên đường cùng tham mưu trưởng!

“Các người, không nhận ra được chỉ huy thập tự sắt trên xe sao?”

Busse thượng tá không dám nói lời nào.

Nhưng John thượng úy của Đại đội xe tăng hạng nặng lên tiếng: “Cánh quân của Sư bộ tiến lên bụi mù lớn như vậy, không thấy rõ cũng bình thường.”

Witt thiếu tướng chuyển hướng sang .John: “Hừ, Đại đội trưởng xe tăng kiểu mới, hoàng đế ký thác kỳ vọng cao đối với anh và cả xe tăng của anh, kết quả bị Ant đánh đau?”

John: “Là do không quân địch làm nổ tung bánh xích của một xe tăng của chúng tôi, xe tăng không thể động và bắn đối kích thua cũng là bình thường.

“Chúng tôi còn hai trung đội tám chiếc xe tăng hoàn hảo, chúng tôi còn có thể cùng pháo binh của địch nhân quyết chiến. Tôi có lòng tin.

“Trên thế giới này không có xe bọc thép vô địch, xe tăng số sáu của chúng ta là như thế, pháo đột kích kiểu mới của kẻ địch chắc hẳn cũng vậy.”

Witt quan sát kỹ khuôn mặt John: “Rất tốt, rất tốt. Nếu không phải tôi vừa mới đi qua Quỷ Môn Quan của người một nhà, tôi sẽ tán thưởng anh, thượng úy.”

Nói xong Witt quay sang bản đồ trong phòng: “Báo cáo tình hình! Đánh lui địch nhân mấy lần?”

“Không có lần nào.” Busse thượng tá nói.

Witt sư trưởng: “Cái gì?”

“Không có lần nào. Địch nhân đã chuẩn bị hỏa lực mãnh liệt như vậy, nhưng không tấn công.” Busse thượng tá nói, vẻ mặt vô cùng hoang mang.

Mà nghi hoặc cũng truyền cho Witt thiếu tướng. (Hết chương) Chương 188: Prosen Bỏ lỡ thời cơ tiến công tốt nhất

Buổi sáng ngày 14 tháng 7, sau khi pháo kích dọn đường, chiến trường bỗng yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Binh lực bên Vương Trung không đủ, khu vực tác chiến của một tập đoàn quân kỳ thực chỉ là các phân đội bộ binh nhỏ lẻ mang radio rải rác khắp cánh đồng.

Nhìn từ góc độ của Vương Trung, cảnh tượng này khiến hắn nhớ đến cảm giác khi chơi game dàn trận Hồng Long) năm xưa - Vương Trung từng leo đến quân hàm sĩ quan trong game, cũng có chút tâm đắc.

Chiến trường của Hồng Long chính là như vậy, trên chiến trường rộng hơn mười km, tất cả đều là các tiểu đội bộ binh được trang bị thiết bị quan sát hoặc là các tổ trinh sát, một trung đội thường kiểm soát một, hai km đất trống.

Nếu quân địch phát động tấn công, pháo phản lực phía sau lập tức sẽ dội hỏa lực bao trùm chiến trường, đồng thời không quân gào thét ủng hộ.

Đây cũng là cách bố trí tiêu chuẩn của thời kỳ Chiến tranh Lạnh, dù sao thời kỳ Chiến tranh Lạnh là thời đại của hỏa lực, nhồi nhét quân vào chiến trường chính diện cũng vô dụng, hỏa lực dội xuống là tan thành mây khói.

Nhưng trong tình huống hiện tại, nhìn quân đội của mình dàn trải mỏng manh như vậy, Vương Trung cảm thấy bất an.

Hỏa lực của tập đoàn quân có thể tiêu diệt gọn quân địch nếu chúng bất cẩn tấn công, nhưng vấn đề là hỏa lực của tập đoàn quân có thể rơi trúng đầu địch hay không.

Pháo binh của Vương Trung không có máy tính đường đạn, hơn nữa pháo binh vừa mới đến, chưa kịp tính toán tham số bắn, cho dù bộ binh có thể báo cáo tọa độ của quân địch một cách chính xác, đơn vị pháo binh cũng phải mất một lúc để tính toán, chưa chắc đã bắn trúng, lại còn phải bắn hiệu chỉnh.

Mười mấy phút này, bộ binh tuyến đầu rất có thể đã bị địch đánh tan.

Chờ đến ngày mai tình hình sẽ tốt hơn rất nhiều, pháo đoàn sẽ tính toán trước một số tham số bắn thông dụng, khi nhận được báo cáo từ tiên tuyến chỉ cần hiệu chỉnh là được.

Tóm lại, hiện tại Vương Trung đang có chút bồn chồn, tin tốt là ngoài tiểu đoàn thiết giáp, hắn còn có tiểu đoàn thiết giáp cận vệ số 1 dày dạn kinh nghiệm - cũng chính là bộ đội cũ của hắn, tiểu đoàn thiết giáp tiêu diệt nhiều quân Ant nhất, 90% là lính kỳ cựu (một số đã được thăng chức và chuyển sang đơn vị khác).

Trong trường hợp khẩn cấp, có thể đưa tiểu đoàn thiết giáp cận vệ số 1 vào tham chiến, tổ chức phản công.

Vương Trung cầu nguyện tình huống nguy cấp nhất đừng xảy ra, trong tay quân địch có xe tăng hạng trung số 4 nòng dài, pháo tự hành hạng nặng đời mới chắc cũng phải còn hai phần ba, những đơn vị nguy hiểm cao này cứ để cho Xoáy Nước lo liệu, xe tăng của lính hắn còn đang chạy T-34W, Sherman còn chưa có.

Nhưng, nếu quân địch thăm dò được vị trí của Xoáy Nước, điều động lực lượng thiết giáp bao vây, vậy để yểm trợ cho Xoáy Nước chỉ có thể đưa tiểu đoàn thiết giáp cận vệ số 1 vào.

Vương Trung đi tới đi lui trong sở chỉ huy, chờ đợi đối phương ra tay trước. Phía đông Yeisk, trận địa tiểu đoàn thiết giáp cận vệ cơ giới số 1.

Tiểu đoàn trưởng thò người ra khỏi tháp pháo trên khoang lái của x diệt tăng Xoáy Nước, quan sát Yeisk ở phía xa, vừa quan sát vừa lẩm bẩm: "Bọn chúng không có động tĩnh gì cả. Bọn mình không tấn công, chúng cũng không ra xem thử sao?".

Pháo thủ của xe tăng nói: "Hay là cho chúng nó một phát đi, tôi thấy có người di chuyển trên tuyến phòng ngự của chúng".

"Cậu bị điên à, xa ba cây số đấy, thước ngắm của chúng ta chỉ đến 2200 métI".

Pháo thủ chẳng hề để ý nói: "Thì tính sơ sơ, rồi bắn hiệu chỉnh dần dần!".

"Không được, sẽ để lộ vị trí của chúng ta." Tiểu đoàn trưởng quát.

Xoáy Nước rất thích hợp đánh mai phục trên kiểu thảo nguyên này, độ cao của cỏ vừa đủ che khuất bánh xích, mặc dù khoang lái cao hơn bụi cỏ, nhưng chỉ cần ngụy trang thêm chút cỏ rậm, ở khoảng cách xa căn bản không nhìn thấy.

Năm ngoái, sư đoàn bộ binh Prosen thường xuyên lợi dụng hình dáng thấp bé của pháo tự hành để phục kích thiết giáp Ant, bây giờ đến lượt Ant phục kích Prosen.

Đáng tiếc là quân địch co cụm trong thành Yeisk không chịu ra, chỉ thỉnh thoảng mới thấy lính Prosen thò đầu ra từ cửa sổ, nhưng rất nhanh lại biến mất.

Chắc là lính mới tò mò muốn nhìn mặt trận.

Andreas bị Kosrek hạ sĩ ấn xuống đất.

Hạ sĩ quát lớn: ‘Không muốn sống nữa? Toàn bộ cửa sổ đều rất nguy hiểm! Phó xạ thủ trước của tôi chính là ngốc nghếch như vậy ở cửa sổ tho đầu ra thăm dò bị bắn chất.

“Đó là chiến dịch Carolin, chúng tôi vây quân viễn chinh của Liên Hiệp Vương Quốc cùng với mấy vạn quân Carolin tại một thành nhỏ ven biển.

“Phó xạ thủ tên là Hans, là một thanh niên Hessen ngốc nghếch, anh ta cứ như vậy thăm dò, muốn nhìn một chút địch nhân trên bãi biển, sau đó liền xong đời!”

Nói xong, Kosrek hạ sĩ ngẩng đầu nhìn cửa sổ, cũng không có ai hướng về bên này bắn.

Vì thế hắn buông tân binh ra, dựa vào tường ngồi xuống, tay trái đặt lên trên giá ba chân súng máy.

Súng máy hạng nặng được đặt ở bên trong tường động, đây là tường động chuyên môn đào ra, bên ngoài còn có dây thường xuân yểm hộ, người Ant tám phần không thể tưởng được nơi này là hầm trú ẩn súng máy.

Súng máy cùng với giá ba chân đều nằm trong bóng tối, cho dù bắt đầu bắn, Ant không chú ý, có thể cũng không nhìn thấy vị trí của súng máy - mà không ai có thể tập trung lực chú ý khi bị súng máy bắn phá, khi đó mọi người đều vội vàng để thân thể nằm sấp thấp hơn một chút.

Mà người không bị súng máy bắn phá muốn thấy rõ vị trí súng máy - xin lỗi, bức tường sẽ che khuất.

Khó trách Kosrek hạ sĩ lại khoác lác, vị trí súng máy này là kết tinh tất cả kinh nghiệm tác chiến từ chiến dịch Melainia đến bây giờ của hắn.

Tân binh Andreas lật người, ngồi dậy, nhìn hạ sĩ: “Ant không phải chiến sĩ ưu tú, Ty Vụ Trưởng của trại huấn luyện nói như vậy.” Kosrek: “Bọn họ quả thật không phải, năm ngoái tôi ở bên ngoài Agasukov chặn đánh phá vây của bọn họ, tôi đánh một ngày, bắn hai vạn viên đạn, nòng súng đều bị đánh hỏng năm cái, trước súng máy của tôi Ant để lại ít nhất một ngàn thi thể.

“Thậm chí bọn họ còn không nghĩ tới việc dùng pháo cối hoặc thứ gì đó để bắn ngược súng máy của tôi, vốn dĩ tôi đã chuẩn bị sẵn sàng chết ở đó, tổ súng máy dự bị ở trận địa thứ hai, chỉ cần chờ tôi hết đạn, bọn họ sẽ thay tiếp.

“Kết quả là bọn họ không đợi được thời gian khai hỏa, súng máy loại trừ người của tổ súng máy dự bị, những người khác đều đang chuyển đạn dược và nòng súng cho tôi. Ant cứ như vậy không ngừng chết đi chết lại, giống như đi đến chỗ Tử Thần chỉ là một chuyến đi chơi ngoại ô.”

Kosrek lắc đầu: “Nghe nói là bởi vì hoàng thái tử của bọn họ tự mình dẫn đội xung phong, sau đó tuẫn quốc. Cũng có thể lý giải. Dũng khí của bọn họ làm người ta kính nể, nhưng nói thật, bọn họ đích xác không phải là chiến sĩ ưu tú - không, không phải là chiến sĩ hợp cách, chiến sĩ hợp cách sẽ dùng pháo cối hoặc súng phóng lựu giết chết tôi, mà không phải là tặng tôi một cái Thập tự thiết hạng hai.”

Kosrek chỉ vào chỗ cổ áo lộ ra một chút xíu Thập tự thiết hạng hai.

Andreas kỳ quái hỏi: “Vậy sao anh không cho tôi đứng ở cửa sổ?”

“Bởi vì không cần là chiến sĩ hợp cách, cũng có thể bắn trúng cậu đang ngốc nghếch đứng ở cửa sổ. Loại hành vi này của cậu là phạm phải ngu xuẩn, ở trên chiến trường, ai phạm ngu xuẩn thì người đó phải chết.”

Kosrek hạ sĩ dừng lại, liếc nhìn tân binh, đổi đề tài: “Cậu là người nơi nào?”

“Phía Đông Kleist.’

“Phía Đông Kleist là một Công quốc, lớn như vậy! Ở đâu ở Kleist?”

Andreas: “Tilia, ở phía tây thủ phủ của Công quốc, một thành phố nhỏ.”

Kosrek hạ sĩ lại hỏi: “Cậu huấn luyện mấy tháng?”

“Sáu tháng, trước đó tham gia doanh trại lao dịch của đế quốc, làm việc ở công sự Bức Tường Tây của Carolin bốn tháng, khi công tác kết thúc nghỉ một tháng, sau đó thư chiêu mộ tới, tôi liền gia nhập quân doanh bổ sung ở phụ cận quê nhà.”

Bức Tường Tây, công sự bờ biển Prosen xây dựng ở Carolin, bao gồm một loạt điểm chống đỡ cùng cứ điểm, cùng với lượng lớn bãi mìn cùng cọc chống tăng.

Kosrek hạ sĩ líu lưỡi: “Carolin là một nơi tốt, các cô gái nhiệt tình xinh đẹp, đồ ăn ngon, ngoại trừ bánh mì có chút cứng rắn không có khuyết điểm. Đáng tiếc hiệu suất làm việc của bọn họ quá thấp.

“Cậu không có ngủ với một phụ nữ Carolin sao?”

Andreas lắc đầu: “Không có. Công việc ở bức tường phía tây rất mệt mỏi, lúc nghỉ ngơi thì hâu như đều đang ngủ. Thậm chí tôi còn từng thấy tổng chỉ huy mặt trận phía tây, Longstahler nguyên soái, là một lão già giống như cha tôi, không, có lẽ còn lớn hơn cha tôi…”

Kosrek hạ sĩ: ‘Nguyên soái nói như thế nào?”

“Nguyên soái nói chuyện với chúng tôi, nói địch nhân ở đối diện biển, bởi vì bất tài của Meyer đại công tước, địch

nhân có thể tập kết hàng triệu đại quân, tùy thời có thể đổ bộ. Tóm lại là nói cho chúng tôi biết tường tây rất quan trọng."

Kosrek hạ sĩ: "Sau đó thì sao?" "Sau đó? Chúng tôi xây Bức Tường Tây, thỉnh thoảng có máy bay của Liên Hiệp Vương Quốc oanh tac và chụp ảnh…"

"Không không, tôi nói cậu, sau khi rời khỏi doanh trại lao dịch."

"Sau đó tôi gia nhập quân doanh bổ sung, tháng đầu tiên là huấn luyện nội vụ và đội ngũ, nói như vậy có thể khiến chúng tôi biến thành binh lính chân chính - kỳ thực những chuyện này, khi còn bé tôi đã từng tham gia quân doanh quân đoàn thiếu niên của đế quốc, làm điều thừa." Andreas nhún vai: "Nhưng tháng thứ hai bắt đầu, huấn luyện không có trong quân doanh thiếu niên bắt đầu."

Andreas thao thao bất tuyệt kể lại những gì mình đã thấy ở trại huấn luyện, hiển nhiên hắn đã sớm muốn tìm người nói những điều này.

Cuối cùng, Andreas kể về việc bọn họ lên tàu, chào tạm biệt người nhà ở nhà ga.

Kosrek hạ sĩ bỗng nhiên ngắt lời hắn: "Có cô gái nào tạm biệt cậu không?"

"Có, em gái tôi tạm biệt tôi, cô ấy cảm thấy quân trang của tôi cực kỳ đẹp trai."

"Cậu sẽ không phải là chưa từng yêu đương chứ?" Hạ sĩ hỏi.

Andreas có chút co quắp: "Đây là chuyện quan trọng gì sao? Ở chỗ chúng tôi, chưa bao giờ yêu đương, người lớn hai nhà tính toán một chút, chúng tôi sắp kết hôn rồi, sau đó có thể mượn trâu bò và hạt giống của nhau, còn có ngựa, la, yêu đương loại chuyện này, chỉ xảy ra ở trong sách nhỉ? Có lẽ tôi

đến thủ phủ Kleist học đại học, sẽ có một hồi yêu đương, nhưng tôi không có.”

Kosrek hạ sĩ lắc đầu: “Nghe tôi, có thời gian thì yêu đương đi, ít nhất tìm kỹ nữ ngủ một giấc, chiến tranh cái thứ chó má này, hừ.’

Andreas nhìn chằm chằm vào hạ sĩ: “Người Ant không có tuyên truyền không chịu nổi như vậy đúng không? Lúc chúng tôi bổ sung vào, là tiểu đoàn hành quân thứ ba, lúc đầu tôi tưởng rằng là một nhóm bổ sung binh phân thành tiểu đoàn một, hai, ba, về sau mới phát hiện, tiểu đoàn khác cũng là tiểu đoàn thứ ba hoặc là tiểu đoàn thứ tư.

“Đây là dựa theo lần bổ sung vào bộ đội để tính đúng không? Trước chúng tôi, đã có tiểu đoàn hành quân thứ nhất cùng tiểu đoàn hành quân thứ hai bổ sung vào Sư đoàn Seeckt!”

Kosrek hạ sĩ lấy ra cuộn thuốc lá, vừa gõ lên tường, ép chặt thuốc lá, vừa đáp: “tiểu đoàn hành quân thứ nhất còn tốt, đều là vê đội sau khi bị thương. tiểu đoàn hành quân thứ hai có một ít kỹ thuật binh. tiểu đoàn thứ ba cũng giống như cậu thấy đấy.

“Sư đoàn Seeckt tham chiến đến bây giờ, cũng chỉ giảm quân số ba tiểu đoàn, so với Ant tốt hơn nhiều. Nhưng… Tôi đã nói rồi, chiến tranh cái thứ chó má này chính là như vậy, chiến sĩ tinh nhuệ nữa lúc đáng chết cũng phải chết.”

Hạ sĩ đưa điếu thuốc đã cuộn xong cho tân binh, lại bị từ chối.

Hạ sĩ: “Xem ra buổi sáng hôm nay pháo kích còn chưa khiến cậu muốn hút một điếu hoặc uống một chén. Nhưng tin tôi, tương lai cậu sẽ cần dùng đến.”

Nói xong hắn nhét thuốc lá vào túi tân binh.

(Hết chương)

Chương 152: Bông Hoa Vỡ Tan

Chương 189: Lần lượt kéo đến

Chương 189: Lân lượt kéo đến

Khi các binh sĩ tuyến một của hai bên đang nói chuyện phiếm giết thời gian, lực lượng trong tay Vương Trung tăng lên theo từng phút.

Các đơn vị dưới trướng tập đoàn quân cơ động số một không ngừng xuống xe ở Yalgava, lấy tiểu đoàn làm đơn vị không ngừng lái tới, mỗi một giờ đều có tiểu đoàn mới đến.

Đại tá tham mưu trưởng Alexander bận tối mắt tối mũi, mỗi giờ đều có tiểu đoàn mới muốn hắn sắp xếp.

Vương Trung phái Vasili cho hắn sai khiến, hắn và Popov ở bên cạnh nhìn bọn họ bận túi bụi.

Popov cảm thán nói: “Có đôi khi tôi còn cảm thấy may mắn vì tôi chỉ là một tu sĩ cầu nguyện, nhất là khi làm tu sĩ cầu nguyện của cậu, phần lớn những chuyện tôi nên làm cậu sẽ làm thay, tôi lại càng nhàn rỗi.”

Vương Trung nhún vai: “Tôi chỉ không chắc là cái đầu trọc của anh có thể thuận lợi cổ vũ sĩ khí hay không, cho nên mới tự mình làm.”

Popov líu lưỡi: “Tôi cũng không phải tự mình muốn đầu trọc, cậu cứ chờ xem, đàn ông đến tuổi đều như vậy, cậu chỉ là còn trẻ, tương lai chưa biết chừng còn trọc hơn tôi! Đến lúc đó con của cậu sẽ cưỡi lên cổ cậu, sờ đầu cậu hô ‘Mẹ ơi, thủy tinh

cầu mau nói cho con biết, ai là người phụ nữ xinh đẹp nhất thế giới.”

Vương Trung bật cười, đây là phiên bản khác của câu chuyện công chúa Bạch Tuyết?

Lúc này có người đi vào cửa lớn, vừa nhìn thấy Vương Trung liền phát ra tiếng cười “Ô hô hô ha ha”.

Vương Trung: “Được rồi, Yegorov, tôi nhìn thấy anh rồi, đừng chặn cửa lớn của tôi.”

Popov: “Cậu xem, đàn ông đến tuổi chính là sẽ hói đầu! Đây chẳng phải là một ví dụ điển hình sao?”

Yegorov sửng sốt: “Vì sao tôi vừa vào cửa đã bị trêu chọc hói đầu? Tôi còn chưa hói đâu!”

“Sắp rồi.” Popov nói.

Vương Trung chỉ vào bản đồ: “Anh tự xem vị trí của cận vệ một cơ giới hóa, chọn địa chỉ cho Sư bộ của anh.”

Yegorov nhìn về phía bản đồ, đồng thời trêu chọc: “Cậu không hỏi tình hình trên đường của tôi à?”

Vương Trung: “Tình hình trên đường thế nào?”

“Không quân Prosen tấn công chúng tôi, nhưng không trúng. Tổ pháo phòng không trên xe lửa phát huy tác dụng.” Yegorov dừng một chút, chỉ vào một điểm trên bản đồ: “Cái ký hiệu này, đó là nông trường?”

Vương Trung: “Đúng vậy, tôi đã đi dạo trước, có hai căn nhà, một cái chuông ngựa.”

“Sư bộ của tôi ở đây. Thảo nguyên này thật sự bao la, quá trống trải, nếu là Kazaria, trên bản đồ này ít nhất có thêm năm ngôi làng, cộng thêm nông trường nhỏ chỉ chít.”

Popov: “Dưới thảo nguyên này không phải đất đen, không có màu mỡ như vậy, không ít địa phương chỉ có thể mọc cỏ dại. Không giống đất đen của Kazaria, cỏ ngoài ruộng cao đến nỗi có thể cuộn bánh xe ô tô vào.”

Kazaria quá màu mỹ, cỏ tươi tốt đến mức có thể hạn chế bánh xe di chuyển, chỉ có xe tăng mới có thể như diễu hành trên đất bằng.

Nếu là ở Kazaria, Vương Trung hôm qua đã không có cách nào để cho đội trinh sát đua xe, không thể đua xe thì có thể bị đội thiết giáp của địch bao vây đánh/Xoáy Nước” có thể sẽ bị xe tăng có tháp pháo áp chế ở cự ly gần.

Nhưng Vương Trung càng hy vọng chiến đấu trên đất Kazaria, chỉ tiếc đất đai cuối cùng của Kazaria ở xung quanh Borsk, đó cũng là đất đai cuối cùng mà Ant khống chế ở Kazaria.

Nếu Myshkin công tước bị đánh bại, hắn chỉ có thể rút lui về phía nam, vào trong núi lớn, phòng thủ cửa ải.

Vương Trung xua tan nỗi nhớ quê hương chợt đến - nói chính xác là nỗi nhớ quê hương thứ hai, nói với Yegorov: “Đi chỉ huy quân đội của anh đi, kẻ địch lúc nào cũng có thể nhìn thấu kế hoãn binh của chúng ta mà phát động tấn công.”

Yegorov cười: “Yên tâm đi, nhìn khu vực này toàn là đồng cỏ, không thích hợp phòng ngự, nhưng bộ binh của chúng ta ít, vũ khí kỹ thuật nhiều, bắn nhau trên mặt đất trống trải như thế này thì chúng tôi không sợ, mọi người đều không có chỗ trốn, bên nào có hỏa lực mạnh sẽ chiến thắng.”

Tập đoàn quân của Vương Trung không thích hợp tác chiến ở những khu vực tâm nhìn kém như rừng rậm, loại địa phương đó đánh trận cần rất nhiều bộ binh đến “mở rộng tâm nhìn’.

Vương Trung: “Cẩn thận một chút, kẻ địch lấy lực lượng thiết giáp làm chủ, cũng rất thích hợp tác chiến trên địa hình trống trải.”

“Giao cho tôi.” Yegorov chào Vương Trung, sau đó quay đầu nhìn Alexander: “Tham mưu trưởng của tôi, anh đi theo tôi, tôi không thể không có tham mưu trưởng mà chỉ huy quân đội.”

Alexander nhìn về phía Vương Trung.

Vương Trung: “Anh đi đi, thực hiện chức trách của anh, bộ phận tập đoàn quân giao cho Vasili là được rồi.”

Vasili: “Tôi?”

Alexander cười: “Tôi tin tưởng anh làm được, nhạc sĩ.”

Nói xong, anh võ vai Vasili, sau đó chào Vương Trung.

Yegorov đi trước một bước ra ngoài, lúc đi qua cửa lớn còn rụt vai lại, giống như nếu không rụt lại thì sẽ bị cửa lớn kẹp.

Sau khi hai người rời đi, Vương Trung nhìn Vasili, nắm tay lại động viên anh.

Vasili líu lưỡi, đúng lúc này tham mưu thông tin báo cáo: “Tiểu đoàn xe tăng diệt địch số 2 gọi, bọn họ sắp đến, hỏi nên bổ sung dầu ở đâu.”

Vasili: “Nói cho bọn họ, đi dọc theo đường là có trạm xăng, nhìn thấy bồn chứa dầu từ xa nghĩa là sắp đến rồi.”

Tham mưu thông tin lập tức xoay người.

Biên chế tiểu đoàn xe tăng diệt địch là do Vương Trung đề xuất, trước kia đều coi xe tăng hạng nặng SU-76 là pháo tự hành, biên chế vào tiểu đoàn pháo tự hành, còn pháo chống tăng thì trực tiếp gọi là tiểu đoàn pháo chống tăng.

Loại xe bọc thép chỉ dùng để bắn xe tăng như "Xoáy Nước", trước kia quân đội Ant chưa từng có, cho nên được biên chế thành "tiểu đoàn xe tăng diệt địch". e

Tương lai, xe tăng M18 Hellcat và M10 Wolverine do Hoa Kỳ viện trợ cũng sẽ được biên chế vào tiểu đoàn xe tăng diệt địch.

Nhưng bây giờ quân đội Ant chỉ có một loại xe tăng chuyên dụng để diệt địch là "Xoáy Nước", cho nên hiện tại ba tiểu đoàn xe tăng diệt địch đã thành lập đều ở trong tập đoàn quân của Vương Trung.

Tiểu đoàn xe tăng diệt địch số 2 là đơn vị trực thuộc của Sư đoàn bộ binh 225, hiện tại, các đơn vị của Sư đoàn bộ binh 225 đang lần lượt đến.

Vương Trung: "Sư đoàn 225 không phái đội tiên phong đến sao? Pavlov sẽ không phạm phải sai lầm này, chắc chắn ông ta đã phái một bộ phận cơ quan chỉ huy của Sư đoàn 225 thành lập đội tiên phong đến trước, chuyện tiếp tế nhiên liệu hẳn là do đội tiên phong phụ trách."

Vasili còn chưa trả lời, lại có người đi vào cửa bộ chỉ huy tập đoàn quân.

Là Eugene - Chuẩn tướng.

Popov: "Xem ra đội tiền trạm đã đến. Sao lại là chủ quan quân sự tới trước? Đi tiền trạm hẳn là tham mưu và văn thư."

Eugene tướng vẻ mặt chua xót: "Vì tôi vốn cũng là một văn thư."

Vương Trung: "Anh là quản lý mỏ không phải sao?"

"Đó cũng là văn thư cao cấp, so với chỉ huy bộ đội đánh trận, tôi am hiểu an bài hàng ngũ hành quân hơn. Tướng quân,

anh vẫn là đem cấp bậc chuẩn tướng quân cùng danh hiệu đại diện sư trưởng của tôi cho đi, tôi làm thượng tá là được."

Vương Trung: "Giai đoạn hiện tại không được. Anh là sĩ quan cấp tá năm trước biểu hiện tốt nhất, dù sao bộ đội của anh không tháo chạy, ngoan cường đánh lén kẻ địch, anh là vì quân công mới được đề bạt làm sư trưởng quản lý sư đoàn 225."

Trong quân đội Ant, năm ngoái có rất nhiều giáo quan biểu hiện xuất sắc được đặc cách đề bạt làm chuẩn tướng, chỉ huy quân đội cấp sư đoàn.

Đối với những người này có thể có biểu hiện gì, trong lòng bộ Thống soái không chắc, trong lòng Vương Trung cũng không chắc.

Cũng may sư đoàn 225 do Eugene chỉ huy là bộ đội dưới trướng hắn, cùng lắm thì đến lúc đó hắn trực tiếp đi xuống chỉ huy là được.

Vương Trung rất chắc chắn bản lĩnh chỉ huy một sư đoàn của mình cũng không tệ lắm.

Nhưng bây giờ hắn sẽ không nói những điều này cho Eugene biết, hắn muốn thử xem vị quản lý mỏ này có thể học được chiến tranh hay không.

Dù sao vị này hiện tại cũng coi như là "Phái Rokossovsky"", là tướng lĩnh Vương Trung hiểu rõ gốc gác.

Eugene chuẩn tướng: "Ngoại trừ đào chiến hào đánh trận phòng thủ có chút tâm đắc, những thứ khác thật sự không am hiểu."

"Anh am hiểu bài tập trên bản đồ và sắp xếp hàng ngũ hành quân không?" Hai mắt Vasili sáng rực lên hỏi: "Anh là đội tiền trạm của sư đoàn 225, vậy sư đoàn của các anh tới sắp xếp đi!"

Eugene chuẩn tướng: “Như thế không có vấn đề. Tôi còn mang theo văn thư và tham mưu.”

“Vậy thì quá tốt rồi.” Vasili vui mừng quá d6i”B6 tham mưu của tập đoàn quân còn đang ở Yekaterinburg vội vàng đưa một xe người lên tàu lửa, phái công văn và tham mưu đến đây lại ở lại Yalgava, bây giờ ở đây chỉ có tôi là Thượng úy phó quan chọn đại lương, vốn dĩ còn có Alexander có thể gánh vác một lần, anh ta lại bị Yegorov lấy đi rồi.”

Vương Trung đỡ cằm, bỗng nhiên nói: “Han là tổ chức một bộ tư lệnh chuyên môn, phụ trách loại công tác chuyển vận phức tạp này, giống như lần này quá loạn.”

Popov đồng ý: “Đúng vậy, sau khi toàn bộ quân đội triển khai đến chiến trường, bộ tư lệnh này liền chuyên tâm phụ trách chuyển vận hậu cần, như vậy tất cả đều sẽ có trật tự. Vừa vặn tập đoàn quân chúng ta ỷ lại hậu cần lại đặc biệt nghiêm trọng.”

Dù sao Tập đoàn quân cơ động số một pháo thật sự quá nhiều.

Lúc thành lập không ngờ tới vấn đề tổ chức khi lao tới chiến trường nhanh chóng như vậy, chủ yếu Vương Trung chỉ có kinh nghiệm chỉ huy sư đoàn, đơn vị cấp một lợi dụng khoảng cách tàu hỏa dài để di chuyển, trên cơ bản Pavlov đã dẫn theo tham mưu làm xong, căn bản không phiền phức như vậy.

Hiện tại Vương Trung căn cứ tình huống nghe thấy, trực quan cảm nhận được một đơn vị cần thiết phải tăng 30 đến 50 người, chuyên môn phụ trách chỉ huy bộ đội chuyển vận cần thiết.

Có bộ tư lệnh như vậy chuyển vận chắc chắn sẽ thuận lợi hơn rất nhiều, các tham mưu quân bộ cũng không cần phân

tâm xe lửa đường dài vận chuyển, chỉ phụ trách tòng binh đứng ở tiên tuyến 50 km cuối cùng là được rồi.

Tiện thể, Vương Trung cũng hiểu sâu sắc một vấn đề mà trước khi xuyên không không thể lý giải: Vì sao Chu Nhật Hòa diễn luyện còn bao gồm cả dỡ xe ở nhà ga, cái này có gì tốt để diễn luyện?

Hiện tại hắn phát hiện quả thật phải diễn luyện, không luyện không được.

Tập đoàn quân cơ động số một chưa từng diễn luyện qua cái này, hiện tại luống cuống tay chân đó là bởi vì nhân viên tham mưu quả thật rất có năng lực, nhất là ở Yalgava tọa trấn văn chức thượng tá Kalatayev cấp sáu nào đó.

Phàm là năng lực của tham mưu và các nhân viên kém một chút, vậy thì vô cùng hỗn loạn.

Vương Trung nhìn Eugene giống như một văn thư bận rộn đứng lên, nội tâm cảm kích người Prosen, nếu bọn họ tiến công, tình huống kia không biết sẽ biến thành thế nào.

“Chúng ta phải thử tiến công một chút.” Witt Thiếu tướng nhìn bản đồ nói: “Sau khi địch nhân chuẩn bị hỏa lực, vẫn không tiến công, khiến tôi cảm giác đó là một kế hoãn binh, địch nhân kỳ thật căn bản không chuẩn bị tốt cứng đối cứng với chúng ta, cho nên mới cố ý hù dọa chúng ta.”

Busse Thượng tá kinh hãi: “Đối thủ là Rokossovsky kial”

Witt Thiếu tướng: “Chính vì là Rokossovsky kia mới càng phải hoài nghi điểm ấy. Hắn phi thường giảo hoạt, có khả năng giả bộ muốn tiến công tiến hành chuẩn bị hỏa lực, thật ra mục đích thật sự là tranh thủ thời gian chờ bộ đội phía sau đến.”

Busse Thượng tá: “Co thể nào ngài nghĩ như vậy đúng ý hắn không? Hôm qua chúng ta đã được chứng kiến quỷ kế tinh diệu thứ hai, chúng ta nhìn thấu quỷ kế quan trọng nhất của

hắn, cho rằng binh lực kẻ địch suy yếu, liên xuất kích, thiếu chút nữa bị mấy trăm chiếc xe tăng của hắn ăn sạch ở trong cánh đồng hoang!"

Witt Thiếu tướng: "Anh thấy mấy trăm chiếc xe tăng của hắn rồi? Tận mắt chứng kiến?" Busse Thượng tá câm miệng.

Witt Thiếu tướng: "Đó không phải sao, mắt thấy mới là thật, phái ra tiểu đoàn trinh sát hóa hình mô-tô, thăm dò tình trạng của địch nhân, đặc biệt là muốn xem, có "Mấy trăm chiếc xe tăng" hay không!"

(Bản chương xong) Chương 190: Chúng Ta Gặp Rokossovsky!

Tân binh Andreas và Kosrek hạ sĩ đang trò chuyện, đột nhiên nghe thấy tiếng động cơ.

Hạ sĩ đi vào hướng cửa sổ trong thành Yeisk, nhìn ra ngoài, liền thấy xe máy của tiểu đoàn trinh sát hóa hình mô-tô và xe bọc thép chạy qua trên đường cái.

Andreas cũng tiến lại gần: "Chuyện gì vậy? Không phải nói kẻ địch muốn tấn công à?""

"Kẻ địch không tới, cho nên cấp trên phái người ra ngoài điều tra." Kosrek hạ sĩ nói: "Chúng ta làm lính súng máy là vì điểm này, không cần làm loại chuyện này, tổ chức đội tuần tra cũng không tới phiên chúng ta.

"Đội tuần tra?" Andreas nghi hoặc hỏi: "Lúc ở trại huấn luyện, tôi đã tham gia đội tuần tra."

Kosrek kinh ngạc hỏi: "Trong nước cũng tổ chức đội tuần tra?"

"Không, trại huấn luyện của chúng tôi ở Melainia, xung quanh có đội du kích của người Melainia, gọi là quân Đồng minh Cứu quốc gì đó. Nghe nói ở vùng duyên hải, còn có máy

bay của Liên hiệp Vương quốc sẽ cho bọn họ vũ khí miễn phí, bọn họ vận chuyển những vũ khí này đến nội địa, thường xuyên phát động tập kích đối với chúng tôi."

Kosrek mắng: "Những tiện nhân này, thời điểm chúng tôi tiến công Melainia, rất nhiều người bọn họ đều ăn không đủ no, cũng không có công việc, Đại Khủng hoảng phá hủy hết thảy. Chúng tôi để cho bọn họ gia nhập đế quốc quang vinh, bọn họ lại còn vong ân phụ nghĩa!"

Kosrek dừng một chút, lại hỏi: "Anh tham gia đội tuần tra, sau đó thì sao?"

"Đó là vây công đối với cứ điểm quân Đồng minh, đội tuần tra chúng tôi phụ trách chặn lại bên ngoài, chúng tôi phát hiện mấy đội du kích, thiếu úy dẫn đội hướng về phía kẻ địch bắn đạn tín hiệu, những tân binh chúng tôi liền hướng về phía đạn tín hiệu rơi xuống bắn súng, căn bản không nhìn thấy kẻ địch ở nơi nào.

"Sau đó thiếu úy kêu ngừng bắn, chúng tôi liên ngừng bắn, trong lòng căn bản không có cảm giác tham gia thực chiến, tôi nghĩ thâm chúng tôi khẳng định cái gì cũng không bắn trúng, nhưng sau đó chúng tôi tìm được bốn cỗ thi thể, hoàn toàn không biết là bắn trúng như thế nào."

Nghe xong lời nói của Andreas, Kosrek hạ sĩ cười rộ lên: "Đối với tân binh mà nói, rèn luyện xem như không tệ, làm lính súng máy anh đại đa số thời điểm cũng không nhìn thấy mình bắn trúng ai. Đại đa số thời điểm anh chỉ nắm tay cầm súng máy, đều đặn tốc độ từ một bên di chuyển đến một bên khác.

"Ngắm bắn do bánh xe trên giá ba chân quyết định, cậu xoay bao nhiêu vòng, đường đạn súng máy là cái dạng gì."

Súng máy cố định ở giá ba chân thật ra phạm vi hoạt động dựng thẳng rất nhỏ, muốn điều chỉnh độ lớn khẩu súng máy ngửa mặt lên phải dựa vào bánh xe. Chỉ có tháo súng máy xuống chỉ dựa vào hai giá để bắn, thước đo trên súng máy mới có tác dụng, khi lắp ở trên giá ba chân, bánh xe liền đảm đương tác dụng của thước đo.

Kosrek tiếp tục nói: "Ở trên giá ba chân súng máy thậm chí có thể bắn người cách xa 1500 mét, cậu có biết người cách xa 1500 mét là người như thế nào không? Chỉ là một con kiến, cậu căn bản không thể nhắm chuẩn, vật lý là không thể - trừ khi cậu lắp súng máy vào kính ngắm bắn.

"Cậu hãy xoay tay đến vị trí cách đó 1. 500 mét, sau đó vẫy tay như vậy."

Hạ sĩ làm động tác lay động tay cầm súng máy trái phải. "Chiến trường chính là như vậy, có thể nhìn thấy cụ thể bắn trúng ai đó mới là trường hợp đặc biệt. Hơn nữa nói thật, nhìn không thấy ngược lại tốt, nhìn thấy cậu sẽ ý thức được, cậu ở tuổi tiêu diệt người xấp xỉ với cậu, sẽ gặp ác mộng. Đối với lính súng máy của chúng ta mà nói, điểm ấy càng quan trọng hơn.

"Có nhớ chuyện Agasukov mà tôi đã nói không?"

Andreas gật đầu: "Nhớ kỹ, hạ sĩ anh dùng hơn hai vạn phát đạn tiêu diệt hơn một ngàn người Ant."

"Đúng, sau đó bọn họ đi quét dọn chiến trường, bảo tôi cùng đi, nói tôi có thể từ chỗ người Ant lấy chút chiến lợi phẩm, nhưng tôi cự tuyệt."

Andreas: "Vì không thấy ác mộng?"

Hạ sĩ: "Vì không gặp ác mộng. Đây không phải đương nhiên sao?"

Lúc này phía dưới truyên đến tiếng bánh xích áp qua mặt đường.

Andreas tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hạ sĩ nói: "Nhất định là xe tăng số hai, hỏa lực duy nhất đáng tin cậy của Bộ đội trinh sát chính là 20 pháo trên xe tăng số hai. Gặp phải quân đội thiết giáp của địch nhân bọn họ sẽ bị đánh tơi bời."

Andreas quả nhiên nhìn thấy có một chiếc xe tăng số 2 xen lẫn trong đội trinh sát mô-tô hóa.

Hắn nói: "Số hai, ở chỗ Melainia đâu đâu cũng có, còn có xe tăng số một, sư đoàn cảnh vệ quốc dân trang bị rất nhiều. Tiền tuyến đã không thấy số một nữa."

"Công binh còn đang dùng, dùng chúng nó ném bao thuốc nổ, giống như máy ném đá.' Hạ sĩ làm một động tác tay.

Andreas nằm sấp trên bệ cửa sổ, nhìn tiểu đoàn trinh sát đang thẳng tiến phía dưới, hỏi: "Hạ sĩ, nếu tiểu đoàn trinh sát phát hiện kẻ địch thật sự không có ý định tiến công, chúng ta sẽ tiến công sao? Lúc chúng ta tiến công là thao tác súng máy trên xe tăng sao?"

"Đương nhiên không phải, đến lúc đó chúng ta sẽ ngồi xe bán xích, đi theo bộ binh, đợi đến lúc cần thiết thì trung đội trưởng sẽ hô to 'Lũ heo các người xuống xe cho ta, xạ thủ súng máy chiếm lĩnh cao điểm, sau đó chúng ta sẽ leo lên kiến trúc cao nhất trong tâm mắt, có thể là kho thóc, có thể là một sườn đất nhỏ, cũng có thể là hài cốt."

"Sau đó?" Andreas hỏi.

"Sau đó thì bắn, đến chết mới thôi." Hạ sĩ nhún vai: "Tôi cảm thấy tôi nên chết ở Agasukov, dù sao tổ súng máy thứ hai cũng đã chuẩn bị xong, phải xem khi nào người Ant đến đòi mạng tôi."

Andreas không biết làm sao đón, chỉ có thể ghé vào bệ cửa sổ, nhìn đội trinh sát tiến lên.

Quân đội Ant, trận địa ngoài thành.

Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn diệt tăng số 1 đang quan sát địch nhân: "Kỳ quái, trong khói đen bốc cháy, sao lại lẫn vào khói trắng giống như cát bụi?"

Sau đó hắn liên nhìn thấy đội trinh sát hóa hình của kẻ địch ra khỏi thành.

Hắn lập tức cam micro lên: "Thành Cát Tư Hãn Thành Cát Tư Hãn, kẻ địch đã ra khỏi thành, là đội trinh sát hóa hình mô-tô! Phương hướng ra khỏi thành không nằm trong phạm vi công kích của tôi."

Thước ngắm của "Xoáy Nước" là 2200 mét, Rokossovsky Trung tướng tự mình quyết định.

Cho dù có thước đo xa hơn, với trình độ thấu kính quang học của Ant cũng không thể bắn chính xác, cho nên quân đội điều tra của kẻ địch ra khỏi thành, Tiểu đoàn diệt tăng số một thực sự không thể quản, chỉ có thể báo cáo lên trên.

Lúc này một giọng nói hùng hồn từ trong vô tuyến điện truyền đến: "Để cho bộ đội thiết giáp đi xử lý, Cận vệ Tăng Tiểu đoàn 1, đến các anhl"

Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn diệt tăng cau mày: "Cái này trái với vô tuyến kỷ luật rồi chứ? Không thể nói phiên hiệu - Chờ một chút, Sư trưởng?"

"Đúng vậy, là tôi. Tôi vừa đến không biết các anh gọi là gì, tóm lại là ăn hết trinh sát tiểu đoàn, không thể để cho đối phương phát hiện chúng ta không tiến công là bởi vì bộ binh chưa tới nơi."

Tiểu đoàn trưởng lúng túng, hắn nghe được nửa câu sau là lừa gạt người Prosen, nhưng trong lòng hắn thâm nghĩ: Lừa gạt như vậy người Prosen có thể tin sao?

Lúc này tiếng của Tiểu đoàn trưởng Cận vệ Tăng Tiểu đoàn 1 xuất hiện trong bộ đàm: "Sư trưởng, ngài đã đến rồi! Cho nên bây giờ chúng tôi do ngài chỉ huy?"

"Đúng, Lữ đoàn xe tăng của tướng quân đến rồi, tất cả đều là xe tăng kiểu mới, chức trách của các anh với tư cách là đội dự bị đã kết thúc! Bây giờ các anh lại thuộc về chỉ huy của Yegorov tôi lần nữa!"

Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn diệt lông mày nhăn thành bánh quai chèo.

Pháo thủ nghe thấy đối thoại vô tuyến điện, hỏi: "Sơ hở rõ ràng như vậy, kẻ địch có thể tin sao? Tướng quân nói muốn liệu địch từ rộng, có phải vi phạm nguyên tắc này không?"

Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn diệt nhún vai. Lúc này phía sau bên phải truyên đến tiếng động cơ, hắn quay đầu, nhìn thấy bụi mù nơi xa, hẳn là Cận vệ Tăng 1 đã xuất động.

Lúc này, bộ đội xe jeep phụ trách giám thị bên kia báo cáo: "Bên này chúng tôi cũng có địch nhân ra khỏi thành, đại khái là một đại đội trinh sát, có xe tăng số hai, chúng tôi không thể xử lý."

Yegorov: "Tăng Tiểu đoàn của Sư 225 sẽ xử lý, không cần phải xen vào!"

"Báo cáo."

Witt Thiếu tướng quay đầu lại, nhìn về phía tham mưu: "Có việc gì thì nói."

"Nghe lén vô tuyến, nghe thấy cuộc đối thoại của quân Ant, xác định phiên hiệu của quân địch phía đông bắc chúng ta

là Sư đoàn 225, phiên hiệu của quân địch phía đông nam không rõ, nhưng quan chỉ huy tên là Yegorov.'

Witt Thiếu tướng cau mày: "Yegorov sao?"

Sĩ quan phụ tá của hắn lập tức tiến lên: "Là ái tướng của Rokossovsky, căn cứ theo công báo của Bộ Tổng tư lệnh, từ lúc bắt đầu từ thành Rogneda đã đi theo Rokossovsky rồi, cùng nhau trải qua nhiều chiến dịch, là cường địch rất mạnh."

Witt Thiếu tướng: "Cho nên ở phía đông nam chúng ta chính là Cận vệ Cơ giới 1 của Rokossovsky? Sư đoàn 225 của đông bắc có lai lịch gì?"

Mọi người ở đây đều lắc đầu.

"Chưa từng nghe qua.

"Không có danh hiệu Cận vệ, hẳn không phải là bộ đội tinh nhuệ gì chứ?"

Witt Thiếu tướng lắc đầu: "Nhưng Yegorov vô cùng tín nhiệm chi quân đội này…" Lúc này lại có người tiến vào báo cáo: "Quân trinh sát ra khỏi thành đông nam báo cáo gặp phải quân đội xe tăng địch, sau khi thông báo với chúng tôi liên mất liên lạc, nhắm chừng đã bị tiêu diệt."

Busse Thượng tá chắc chắn nói: "Xeml Lập tức đánh cho một đại đội trinh sát không có năng lực báo cáo, lấy kỹ thuật bắn súng kém cỏi của quân Ant, cái này ít nhất mấy chục chiếc xe tăng đang đồng loạt bắn!"

"Báo cáo,' Tham mưu thông tin lúc đầu nói,'Chúng tôi còn nghe lén được một đoạn đối thoại, người tự xưng Yegorov tuyên bố không có tiến công là bởi vì bộ binh chưa lên."

Witt Thiếu tướng chắp hai tay sau lưng, đi qua đi lại trong phòng.

Lúc này, Tham mưu trưởng Sư đoàn Seeckt nói: "Trong tay chúng ta có hai tiểu đoàn thiết giáp hoàn chỉnh, tuy rằng tiểu đoàn thứ nhất hôm qua bị một ít tổn thất, nhưng chủ yếu là xe tăng Panzer III, số lượng chuẩn bị sáng nay của xe tăng Panzer IV nòng dài cũng có 27 chiếc. Hai tiểu đoàn cộng lại có 58 chiếc Panzer IV nòng dài, cộng thêm 8 chiếc xe tăng kiểu mới của John Thượng úy, cùng với 150 chiếc Panzer II, hoàn toàn có thể ra khỏi thành đánh một trận với địch nhân."

Witt Thiếu tướng suy nghĩ một chút, hỏi Busse Thượng tá: "Anh xác định tiêu diệt xe tăng hạng nặng của chúng ta là một ít pháo tự hành?"

"Đúng vậy, là pháo tự hành." Busse Thượng tá chắc chắn nói.

"Không được." Witt Thiếu tướng nói với Tham mưu trưởng: "Pháo tự hành giỏi phòng thủ, chúng ta phát động thiết giáp tiến công là hợp ý đối phương. Gọi đội trinh sát tiến ve Đông Bắc trở về, không cần tổn thất trinh sát binh vô ích. Gửi báo cáo cho Tập đoàn quân, Sư đoàn chúng ta gặp Ant tập trung trọng binh bao vây tấn công, xin quân đội phía sau mau chóng đuổi kịp."

Sau khi tạm dừng ngắn ngủi, Witt Thiếu tướng tiếp tục nói: "Đồng thời sao chép gửi đến tổng bộ Tập đoàn quân phía Nam, đặc biệt cường điệu chúng ta gặp Rokossovsky, Rokossovsky!"

Chương 153: Địch Phái Trinh Sát

Chương 191: Tình hình trước Chiến dịch Suvorov

Chương 191: Tình hình trước Chiến dịch Suvorov

Về phía Prosen, Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân số 10 - Tập đoàn quân phía Nam.

Thượng tướng Pock - Tư lệnh Tập đoàn quân hiện tại có một vị khách quý: Thượng tướng Wilhelm von Friedrich - Tư lệnh Tập đoàn quân số 6, ông vừa mới rót rượu cho Pock, còn chưa nâng ly thì Tham mưu thông tin đã xông vào phòng: "Tướng quân!"

Thượng tướng Pock nhíu mày, tuy rằng không vui, nhưng mà bộ đội đang trong tác chiến, không để ý tới điện báo tiền tuyến hiển nhiên không thích hợp - nhất là trước mặt đồng nghiệp.

Vì vậy Pock ra hiệu, sĩ quan phụ tá của ông lập tức tiến lên nhận điện văn: "Tiền tuyến, Sư đoàn Seeckt báo cáo bị Rokossovsky suất lĩnh trọng binh tập trung tấn công."

"Rokossovsky tới chúng ta đã biết rồi, hôm nay tiến công gặp khó khăn phải không?" Pock tỏ ra bình tĩnh khác thường trước mặt đồng nghiệp: "Hôm qua khi nói Rokossovsky tới tiền tuyến, tôi đã dự tính hôm nay tiến công sẽ bị thất bại."

Wilhelm von Friedrich - Tư lệnh Tập đoàn quân số 6 hỏi: "Vậy ngài có phương án dự phòng chứ?"

“Đương nhiên, Rokossovsky là một khối xương khó gặm, vì để nhanh chóng thẳng tiến, chúng ta cần phải vòng qua hắn ta. Chiến dịch mùa hè năm ngoái, Quân đoàn Thiết giáp số 2 của Guderian đã đá trúng tảng đá thối này, chân bị trẹo, cuối cùng Guderian đã vòng qua hắn ta, sau đó hắn ta cũng chỉ có thể phá vây, nghe nói sư đoàn của hắn ta bị tiêu diệt hơn một nửa!”

Pock đứng lên, khoa tay múa chân trên bản đồ: “Sư đoàn Seeckt ở chính diện chặn hắn ta, sau đó đưa hai sư đoàn thiết giáp và hai sư đoàn xe bọc thép phóng lựu đột phá hai bên sườn của hắn ta.”

Sĩ quan phụ tá trên bản đồ vẽ hai bên sườn Sư đoàn Seeckt ký hiệu của một sư đoàn thiết giáp và một sư đoàn xe bọc thép phóng luu .

“Đến ngày 18, tôi có thể triển khai thế công kìm kẹp Rokossovsky. Sức chiến đấu tổng thể của Tập đoàn quân Sukhaya Verevka bên phía địch không được, dựa vào thành thị còn có thể dựa vào sĩ khí chống đỡ một thời gian, nhưng thật đáng tiếc, một vùng này đều là thảo nguyên, thành thị duy nhất Yeisk đã bị chúng ta chiếm.”

Pock có vẻ rất đắc ý: “Binh quý thần tốc, chúng ta lại một lần nữa đánh bại quân đội Ant về mặt tốc độ. Rokossovsky đối mặt với thảo nguyên mênh mông này cũng không có bất kỳ biện pháp nào, hắn ta chỉ có thể lui về phía sau đến ven sông Sukhaya Verevka, dựa vào thành thị ven bờ phòng ngự.”

Wilhelm von Friedrich khen ngợi gật đầu: “Rất hợp lý. Nói ra tôi và Rokossovsky này cũng có duyên phận.”

Sĩ quan phụ tá của Pock: “Hai vị…”

Pock: “Chiến dịch mùa hè năm ngoái ông đã từng giao thủ với hắn ta?”

“Không, lúc ấy Tập đoàn quân số 6 của tôi đi theo sau Quân đoàn Thiết giáp số 1, chiến trường Peniye - nơi hắn ta thành danh cách bộ tư lệnh của tôi chưa đến 100 km. Sau đó khi hắn ta phòng thủ Loktey, Tập đoàn quân của tôi đang xử lý tàn quân trong vòng vây Bogdanovka, bộ tư lệnh của tôi cách chiến trường của hắn ta chưa đến 50 km.”

Sĩ quan phụ tá: “Các vị tướng quân…

Pock: “Hắn ta ba lần bị đánh chạy, ông có hai lần ở gần đó. Lần này là lần thứ bal Tôi sẽ không phạm sai lầm cứng đối cứng với hắn ta.” Sĩ quan phụ tá rốt cuộc không nhịn được nữa: “Hai vị!”

Pock cuối cùng cũng nhìn về phía sĩ quan phụ tá: “Làm sao vậy, không giống anh chút nào.”

Sĩ quan phụ tá: “Su đoàn Seeckt không có tiến công, sư đoàn trưởng báo cáo, sáng nay chiến đấu quần tiên phong gặp phải hỏa lực chuẩn bị lập tức chuyển sang trạng thái phòng ngự, buổi chiều sau khi đến Sư Bộ, phát hiện số lượng lớn xe tăng kẻ địch đang tính toán nhằm vào Sư đoàn Seeckt thực hiện thế công kìm kẹp.”

Pock ngây người: “Cái gì? Rokossovsky tấn công?”

Wilhelm nhắc nhở: “Chiến dịch mùa đông năm ngoái hắn ta cũng tổ chức tiến công, nhanh chóng bao vây quân ta ở Kalanskaya. Ông quên ảnh hắn ta tự mình áp giải tướng quân bị bắt đi diễu hành rồi sao?”

Pock vỗ đầu một cái: “Chết tiệt, cậu vừa nói như vậy tôi nhớ ra rồi, lúc nhìn thấy tấm ảnh đó tôi còn mơ thấy ác mộng, mơ thấy mình cũng bị bắt đi diễu hành. Tôi nghĩ nhất định là đầu óc của tôi cố ý muốn quên chuyện này!”

Wilhelm: “Ông sẽ không để Rokossovsky ăn luôn Sư đoàn Seeckt chứ?”

“Đương nhiên là không, chết tiệt, đương nhiên là không.” Pock đứng lên, hạ lệnh với sĩ quan phụ tá: “Gọi Tham mưu trưởng vào đây, không đúng, tôi phải đến phòng bản đồ.”

Wilhelm cũng đứng dậy: “Tôi đi cùng ông.”

Hai người cứ như vậy đi về phía phòng bản đồ.

Vừa tiến vào phòng bản đồ, thứ đập vào mắt đầu tiên chính là toàn bộ bản đồ bố trí giai đoạn một của Kế hoạch Xanh.

Tập đoàn quân thứ mười là mũi nhọn của giai đoạn một.

Quân đoàn thứ sáu là đội hình tấn công thứ hai, đi theo sau tập đoàn quân thứ mười của thượng tướng Wilhelm, hiện tại tiền phương vừa mới vượt qua tuyến xuất phát của thượng tướng Pock.

Trong trận chiến mùa hè năm ngoái, nguyên tắc tập trung xe tăng mà Prosen áp dụng khiến cho hầu hết các đơn vị thiết giáp đều nằm trong 4 khối thiết giáp.

Nhưng trải qua một năm tác chiến, người Prosen phát hiện ra việc tập trung nhiều đơn vị thiết giáp như vậy sẽ gây ra gánh nặng hậu cần quá lớn, địa hình Ant kém coi khiến hậu cần căn bản không theo kịp.

Kết quả là khối thiết giáp sau một tuần xung phong đã phải dừng lại đợi đơn vị phía sau.

Cũng may là quân Ant quá kém cỏi, không thể nắm bắt thời cơ khi thiết giáp thoát ly, nếu không thì hậu quả khó lường. Trên thực tế, một bộ phận chỉ huy xuất sắc của Ant đã phát hiện ra sơ hở và phát động phản công, đáng tiếc lực lượng trong tay họ quá ít ỏi.

Năm ngoái, thiết giáp của Ant thể hiện cực kỳ tôi tệ, cho dù chỉ huy có nhận ra thời cơ cũng không thể nắm bắt được.

Bộ binh ngược lại thành công bắt được một số thời cơ, nhưng quy mô có hạn, đối với chiến dịch mùa hè có quy mô lớn thì chẳng thấm vào đâu.

Nhân tiện nhắc tới, Rokossovsky chính là số ít chỉ huy phát hiện và nắm bắt được thời cơ, đáng tiếc lúc ấy hắn chỉ có một trung đoàn, còn lại đều là các đơn vị hỗ trợ tạp nham.

Nói tóm lại, quân Ant đang tổng kết kinh nghiệm, người Prosen cũng vậy. Vì vậy, trước khi kế hoạch Xanh được triển khai, các khối thiết giáp đã bị chia nhỏ thành các đơn vị nhỏ hơn, phối thuộc cho các tập đoàn quân, cùng bộ binh tiến lên, tốc độ tấn công chung bị chậm lại, nhưng lại tránh được việc bị thoát ly một cách hiệu quả.

Dưới quyền tập đoàn quân thứ mười có 3 sư đoàn thiết giáp, 3 sư đoàn thiết giáp phóng lựu, 6 sư đoàn bộ binh, tính cả các đơn vị trực thuộc tập đoàn quân thì tổng binh lực khoảng 22 vạn.

Quân đoàn thứ sáu có quân số 30 vạn, thực lực mạnh hơn, đi theo sau tập đoàn quân thứ mười - "mũi nhọn", đảm nhiệm nhiệm vụ mở rộng khu vực đột phá, lan rộng khu vực chiếm đóng sang hai bên sườn.

Thượng tướng Pock đơn giản hồi tưởng lại nhiệm vụ của mình và quân đồng minh, sau đó hỏi tham mưu trưởng đang bận rộn trước bàn đồ: "Tình hình sư đoàn Seeckt hiện tại thế nào rồi?"

Tham mưu trưởng: "Ý ngài là muốn biết về thiệt hại? Tối qua họ báo cáo…"

"Ta đang hỏi tình hình hiện tại của họ! Đừng bới móc thiệt hại nữa."

Tham mưu trưởng chỉ vào bản đồ: "Vừa mới cập nhật tình hình, có vẻ sư đoàn Seeckt vẫn chưa bị tấn công, chỉ là bị pháo

hạng nặng oanh tạc cho choáng váng thôi.”

Thượng tướng Pock: “Rokossovsky có bao nhiêu quân?”

“Không rõ.” Tham mưu trưởng thẳng thắn,‘Chúng tôi không biết hắn đang chỉ huy bao nhiêu quân, hiện tại chúng tôi chỉ nắm được 2 phiên hiệu, một là sư đoàn bộ binh cơ giới cận vệ số 1 - đơn vị cũ của Rokossovsky, một là phiên hiệu mới sư đoàn bộ binh 225, biên chế không rõ.”

Thượng tướng Pock: “LU người ở Bộ Tổng tư lệnh ăn không ngồi rồi sao? Tên Rokossovsky xuất hiện 3 ngày rồi mà vẫn chưa điều tra rõ ràng được sao?”

Tham mưu trưởng: “Không quân đang tiến hành trinh sát trên không, có lẽ…”

“Kệ mẹ không quân đi! 4 sư đoàn chuẩn bị tham gia mũi gọng kìm hiện tại đang ở đâu?”

Tham mưu trưởng: “Họ đã triển khai sang hai bên sườn rồi, hiện tại mà hủy bỏ mệnh lệnh triển khai, để họ quay sang tiếp viện Yeisk là không thích hợp, sẽ gây ra hỗn loạn lớn. Tôi đề nghị để các đơn vị vốn được giao nhiệm vụ tiếp quản Yeisk tăng tốc độ hành quân.”

Thượng tướng Pock vuốt cằm: “Còn các đơn vị tham gia mũi gọng kìm thì tiếp tục tác chiến - là như vậy sao? Ăn sạch tập đoàn quân của Rokossovsky? Nhưng tập đoàn quân này, liệu tập đoàn quân chúng ta có nuốt trôi nổi không?”

Thượng tướng Wilhelm là khách mời, từ đầu đến giờ vẫn im lặng, nghe thấy thượng tướng Pock nói vậy, nhịn không được lên tiếng: “Quân do Rokossovsky chỉ huy vẫn luôn tăng lên, trong trận vây hãm Kalanskaya năm ngoái, Rabverd cho rằng hắn đã chỉ huy một tập đoàn quân rồi.

“Hiện tại có khi nào hắn đã là tư lệnh Tập đoàn quân rồi không?”

Thượng tướng Pock: “Tập đoàn quân… Ý anh là, chúng ta nên hỏi ý kiến của cấp Tập đoàn quân?”

Wilhelm: “Dù sao thì mũi gọng kìm của anh cũng phải đến ngày 18 mới sẵn sàng mà, đúng không?”

“Nói đúng, trước tiên cứ cố gắng tiếp máu cho sư đoàn Seeckt, không cho bọn họ bị ăn thịt, xem Tập đoàn quân nói thế nào đã.”

Cùng lúc đó, Yekaterinburg, Cung điện Mùa Hè.

Olga cố gắng duy trì vẻ mặt uy nghiêm, ngồi trên ghế. Trước mặt cô là giá vẽ và tấm toan vẽ khổ lớn, họa sĩ hoàng gia đang vẽ tranh.

Bỗng nhiên con mèo trên đùi Olga không biết phát hiện ra cái gì, không hề báo trước mà nhảy phốc xuống, chạy biến mất dạng.

Olga: “AI Nó chạy mất rồi! Ta đi bắt nó về!”

“Không cần đâu, mèo gì đó, tôi cứ vẽ theo cảm nhận là được rồi. Bệ hạ đừng lấy cớ tìm mèo để chuồn sang phòng bản đồ của Bộ Tổng tư lệnh chứ?”

Olga nài nỉ: “Hiện tại đang là thời khắc quan trọng, Alyosha —— trung tướng Rokossovsky đang chiến đấu ở tiền tuyến! Ta muốn đến phòng bản đồ để theo dõi!”

“Ngài lại không chỉ huy tác chiến, đó đâu phải công việc của ngài. Công việc của ngài là phải hoàn thành bức chân dung này! Bức tranh này sẽ được treo trong hành lang, nơi trưng bày chân dung của các đời quân chủ vương triều Antonoy, làm sao có thể thiếu ngài được?”

Olga biu môi.

“Chiến tranh kết thúc có khi đã chẳng còn Sa hoàng nữa, những bức tranh này cũng chỉ có nước bị đưa vào bảo tàng

thôi…”

Cô lẩm bẩm.

Họa sĩ kinh hãi: “Cái gì?”

Olga: “Ta nói ngươi mau vẽ lên, hoàn thành nhanh đi, sau đó ta còn phải đến phòng bản đồ để giám sát bọn họ điều binh khiển tướng!”

Vừa dứt lời, đại tướng Tuganev bước vào phòng ve tranh.

Olga mừng rỡ, lập tức đứng bật dậy, kết quả là chiếc áo choàng hoàng gia quá nặng, khiến cô suýt nữa thì mất thăng bằng.

“Đại tướng Tuganev!” Cô đứng vững lại, hỏi: “Tình hình thế nào rồi?”

Đại tướng: “Rokossovsky định nhân lúc địch tiến quá sâu, đánh một trận tiêu diệt ngắn gọn, các tham mưu ở bộ tác chiến cho rằng kế hoạch này khả thi, chúng ta đang tập trung lực lượng, chỉ viện cho tập đoàn quân Rokossovsky —— cũng chính là tập đoàn quân cơ động số 1”

Olga: “Vậy là hắn lại sắp thắng trận nữa rồi, đúng không?”

“Chưa chắc.” Tuganev nghiêm mặt nói,‘Cho dù là Rokossovsky thì cũng có lúc thất bại.”

Olga: “Ông đừng nói vậy chứ!”

“Nhiệm vụ của tôi là báo cáo cho Sa hoàng bệ hạ những khả năng xấu nhất có thể xảy ra.” Đại tướng Tuganev dừng một chút, rồi nói tiếp,Nhưng ngài có thể hy vọng vào điều tốt đẹp nhất.”

(Hết chương)

Chương 154: Vì Đế Quốc

Chương 192: Viện trợ bất ngờ

Chương 192: Viện trợ bất ngờ

22h30 ngày 14 tháng 7, làng Terinka, quân Ant đang kiểm soát.

Vương Trung rời khỏi sở chỉ huy tập đoàn quân, nhìn vệt đỏ rực trên bầu trời.

Dù đã xuyên không sang được 2 năm, nhưng nhìn thấy hoàng hôn lúc 10 giờ tối vẫn khiến Vương Trung cảm thấy mới lạ.

Vương Trung đang cảm thán thì giọng nói của Nelly vang lên bên tai: "Xong việc rồi à? Muốn ăn khuya không?"

Vương Trung quay đầu nhìn Nelly: "Ô, cũng được. Sao trước đây ngày nào cô cũng chuẩn bị đồ khuya cho cả sư đoàn, bây giờ lại không làm nữa?"

Nelly nhún vai: "Vì những cô gái trước đây hay giúp tôi chuẩn bị đồ khuya hiện giờ đều đang ở Yekaterinburg, không di theo.

Vương Trung kinh ngạc: "Ý cô là trước đây có người khác giúp cô chuẩn bị à? Tôi cứ tưởng đều là cô tự tay làm hết!"

Nelly nhìn Vương Trung với vẻ mặt 'vô tri": "Làm sao có thể được, sư đoàn có đến mấy trăm người, chuẩn bị đồ khuya cho từng ấy con người là cả một công trình đấy. Tôi chỉ đẩy xe đến phân phát cho các sĩ quan cấp cao và tham mưu thôi."

Vương Trung: “Ể? Tôi cứ tưởng tối nào cũng được ăn đồ mẹ loli tự tay làm cơ!”

Lúc này, tâm trạng Vương Trung hệt như đứa trẻ phát hiện ra ông già Noel thực chất là bố, siêu nhân Tiga bên trong chỉ là diễn viên đóng thế.

Nelly nhìn Vương Trung: “Đừng gọi tôi là mẹ. Bây giờ anh muốn ăn thì tôi chỉ có thể tự mình làm thôi.”

Vương Trung: “Vậy tôi muốn ăn bánh kem, uống sữa bò.”

“Không có đâu. Tôi chỉ có thể dùng khẩu phần của quân đội làm nguyên liệu thôi! Thịt hộp Spam, bánh mì đen và Vodka được chứ?”

Vương Trung gãi đầu, xem ra món sở trường của đội hậu cần chỉ có thịt kho tàu. Không đúng, còn một chuyện quan trọng hơn cần xác nhận.

“Nelly,’ Vương Trung nghiêm túc hỏi,‘Năm ngoái cô cũng dùng khẩu phần quân đội làm đồ khuya sao?”

“Ừ” Nelly gật đầu.

Nói cách khác, lương thực trong khẩu phần tiếp tế năm nay không phong phú bằng năm ngoái.

Không biết năm sau tình hình tiếp tế có tệ hơn không.

Thấy Vương Trung có vẻ đang trầm tư, Nelly bèn nói: “Lương thực trong khẩu phần tiếp tế phần lớn là do địa phương cung cấp, khu vực này nghèo nên mới vậy. Nếu như anh ở Yalgava, tôi có thể làm bánh kem, bánh quy và nhiều món ngon khác cho anh.”

Vương Trung: “Ha? Thì ra là vậy sao? Đợi đã, cô biết tôi đang nghĩ gì à?”

Nelly giơ tay phải lên, dùng ngón trỏ xoay hai vòng trên thái dương: “Tôi cũng biết suy nghĩ đấy, chỉ cần liên hệ với câu hỏi của anh, cộng thêm chủ đề lúc nãy thì dễ dàng hiểu ra anh đang nghĩ gì thôi.”

Vương Trung: “Vậy là tôi lo lắng thừa à? Thực ra tình hình cung cấp lương thực của chúng ta vẫn ổn?” “Ừ. Mùa đông năm ngoái đúng là rất khó khăn, nhưng hiện giờ đã ổn định trở lại rồi.”

Thì ra là vậy.

Vương Trung vừa thở phào nhẹ nhõm thì thấy Popov dẫn Sufang cùng mấy bà thím lạ mặt đi vào sân nhỏ - nơi đặt sở chỉ huy.

Vừa nhìn thấy Vương Trung, Sufang lập tức nở nụ cười rạng rỡ.

Nelly liếc nhìn cô.

Popov chủ động mở lời: “Vị này là nữ tu sĩ cấp cao Sufang vừa mới đến, cô ấy…”

“Để tôi nói.” Sufang tiến lên một bước, hành lễ với Vương Trung,‘Trung tướng Rokossovsky kính mến, tôi phụng mệnh Đại Mục thủ, dẫn đầu các Druid thuộc Hội Nghiên cứu Văn hóa Dân gian đến chi viện cho ngài.”

Vương Trung: “Druid cái gì?”

“Druid.” Sufang lặp lại.

Hội Nghiên cứu Văn hóa Dân gian và Druid? Vương Trung quan sát kỹ lưỡng mấy bà thím đi theo Sufang, xét về tuổi tác, quả thực họ đều có thể làm “phù thủy đầm lầy” hay “thần bà rừng rậm’ được rồi.

Còn về ngoại hình - chỉ cần hóa trang một chút là mấy nếp nhăn trên mặt họ đủ để đóng vai phù thủy độc ác trong phim

CRPG, nhất là kiểu phù thủy sống trong đầm lầy, chuyên ăn thịt trẻ con.

Nhưng trang phục của mấy bà thím này lại rất hiện đại, trông giống điều tra viên trong phim kinh dị của Klusu hơn.

Lúc này, bà thím dẫn đầu lên tiếng: "Bảo sao tướng quân lại có vẻ mặt khó hiểu như vậy, tôi đã bảo là chúng ta nên thay đồ rồi mới đến mà."

Vương Trung: "Thay đồ?"

Một bà thím đặt chiếc vali da xuống đất, mở ra, cho Vương Trung xem đồ vật.

Bên trong vali là vòng cổ làm từ chân gà khô, áo choàng cũ nát, búp bê phù thủy và những thứ khác toát ra vẻ tà ác.

Vương Trung: "Nếu các người mặc đồ kiểu này đến đây, có khi tôi đã ra lệnh cho lính gác xả súng rồi đấy."

Popov đặt tay lên vai Vương Trung: "Thư giãn nào, đây đều là các nhà nghiên cứu của chúng ta, cũng giống như các nhà vật lý lượng tử ở Viện Vật lý, đều đang dốc sức tìm hiểu bí ẩn của sức mạnh thần bí."

"Dùng chân gà phơi khô để nghiên cứu sao?" Vương Trung hỏi vặn.

Lúc này, bà thím khoe vòng cổ chân gà lên tiếng: "Sóng De Broglie, hằng số Planck gì gì đó, chúng tôi không hiểu mấy thứ vật lý đó đâu. Nhưng ngài xem, cho dù không nghiên cứu mấy thứ cao siêu đó, chúng tôi vẫn có thể tìm ra quy luật của sức mạnh thần bí."

Một bà thím khác tiếp lời: "Điều quan trọng là phải thực hiện nhiều thí nghiệm, sau đó tổng kết lại."

Vương Trung: "Được rồi, tôi hiểu rồi. Ý các vị là Giáo hội không muốn đặt hết trứng vào một giỏ, nên muốn thử thêm

một số cách khác, đúng không? Tôi đoán chắc còn có cả Viện Nghiên cứu Huyền bí nữa.”

Sufang: “Vâng, đúng vậy. Ngoài ra còn có Học viện Kinh, chuyên nghiên cứu về ảnh hưởng của việc tụng kinh đối với sức mạnh thần bí, mỗi ngày đều thay đổi cách ngắt nghỉ, cao độ khi tụng kinh. À, tôi cũng thường xuyên đọc tạp chí của họ.”

Vương Trung gật đầu: “Tôi đã hiểu rõ những nỗ lực của Giáo hội trong việc tìm hiểu sức mạnh thần bí rồi. Hiện giờ tôi muốn hỏi là, tại sao các vị lại đến tiền tuyến?”

Bà thím chân gà: “Để dùng ma thuật Druid giúp ngài giành thắng lợi. Chúng tôi đã nắm vững được một số ma thuật Druid bằng phương pháp khá khoa học, nếu sử dụng trên chiến trường và giành được chiến thắng, chúng ta sẽ giáng một đòn mạnh vào phái Sùng Thánh.”

Vương Trung: “Tôi cứ tưởng phái Sùng Thánh đã bị tiêu diệt rồi chứ…”

Vương Trung chưa nói hết câu thì chợt nhớ đến tên lính Prosen bị dọa đến phát điên lúc trước.

Rất có thể phái Sùng Thánh vẫn còn đất sống, chỉ là bọn chúng đang lẩn trốn mà thôi.

Vương Trung: “Được rồi, tôi đại khái đã hiểu ý của Đại Mục thủ rồi. Vậy các vị có thể làm được gì? Triệu hồi người cây? Hay là gọi một đàn quạ đen che kín bầu trời, khiến không quân địch không thể tấn công?”

Sufang bật cười ha hả: “Tướng quân thật hài hước… Ơ…”

Sufang ngừng lại, quan sát biểu cảm của Vương Trung,‘Anh không phải đang nói đùa sao?”

Vương Trung: “Tôi thấy, nếu như thần lực có thể dẫn đường cho tên lửa truy đuổi máy bay địch, vậy thì việc triệu hồi người cây cũng chẳng có gì là lạ.”

“Tiếc là chúng tôi vẫn chưa làm được những chuyện chỉ có trong truyền thuyết như vậy. Ngài cũng đừng hy vọng chúng tôi có thể triệu hồi quái vật trong rừng để tấn công quân địch.” Bà thím lắc đầu,‘Nhưng nếu ngài cần một màn sương mù kéo dài 2 tiếng thì chúng tôi có thể làm được.”

Vương Trung tròn mắt: “Bà nói lại xem nào, các bà có thể triệu hồi cái gì cơ?”

Bà thím: “Với số vật liệu tế lễ hiện có, chúng tôi có thể triệu hồi một màn sương mù kéo dài 2 tiếng. Chúng tôi đã thực hiện thành công 3 lần ở bãi cỏ gần khúc sông Sukhaya Verevka, vào mùa hè các năm 907 đến 909. Loại “ma thuật” mà chúng tôi sử dụng là ma thuật của giáo phái Druid bản địa.”

(Hết chương)

Chương 155: Hế Thống Dẫn Đường Tự Động _

Chương 193: Ma thuật hay trò lừa?

Chương 193: Ma thuật hay trò lừa?

30 phút sau, nhà thờ làng Terinka.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc mình sẽ phải dựa vào huyền bí học trên chiến trường.” Vương Trung nhìn các “nhà nghiên cứu văn hóa dân gian” đang chuẩn bị cho nghi thức, nói với Popov.

Popov có vẻ hơi bất ngờ: “Anh chưa từng nghĩ đến sao?”

Chưa để Vương Trung kịp trả lời, Popov đã tự tìm ra đáp án: “Cũng phải, anh đâu phải là một tín đồ ngoan đạo, tôi đi theo anh cũng được 10 tháng rồi mà chưa từng thấy anh cầu nguyện lần nào.”

Vương Trung giật mình thon thót, với tư cách là người Ciris, anh không có thói quen cầu nguyện, chỉ là thi thoảng đi ngang qua chùa chiên, miếu mạo, bất kể là thờ Chúa hay thờ Phật, anh đều vào thắp hương.

Lúc thắp hương anh cũng không cầu khấn gì, càng không có chuyện thành tâm hay không.

Chỉ đơn giản là thấy chùa chiền, miếu mạo thì vào thắp hương cho biết thôi.

Trước đây, khi trong người còn tiền lẻ, Vương Trung cũng thường ném đồng xu vào hòm công đức, sau này toàn bộ chuyển sang thanh toán điện tử nên anh cũng bỏ luôn.

Lúc này, Vương Trung mới nhận ra, Popov là một giáo sĩ! Mình ở trước mặt một giáo sĩ cả năm trời mà không cầu nguyện lần nào, đúng là toát mồ hôi hột.

Popov cười ha hả: "Đừng căng thẳng vậy, phái Thế tục chúng tôi không câu nệ hình thức như vậy, đó là những thứ cặn bã của phái Sùng Thánh, đã bị chúng tôi loại bỏ từ lâu rồi."

Vậy, vậy sao?

Thấy Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, Popov bèn đổi giọng: "Nhưng không cầu nguyện lần nào thì cũng hơi quá, các chiến sĩ phần lớn đều là tín đồ sùng đạo của phái Thế tục, anh cũng nên làm cho có lệ một chút."

Vương Trung: "Làm thế nào mới được coi là "làm cho có lệ"?"

"Ví dụ như trước khi xung phong, anh có thể hô to một đoạn kinh."

Hò kinh?

Nhắc đến chuyện hô kinh trên chiến trường, Vương Trung liền nhớ đến Warhammer 40K, chẳng lẽ còn phải đóng đinh cả cuộn giấy da viết kinh thư lên áo giáp? Nếu vậy thì các người phải phát cho tôi kiếm động lực và súng bolter trước đãi

Hoàn toàn lệch tông rồi!

Popov: "Chuyện này không khó lắm đâu. Nếu anh không nhớ kinh thì có thể đọc sách mà, tôi cho anh mượn quyển Thánh Kinh Andrew này, những trang đã được đánh dấu đều là những câu thích hợp để giảng đạo."

Vừa nói, Popov vừa móc ra một quyển sách dày cộp in hằn dấu vết thời gian.

Vương Trung: “Tôi mà cầm quyển Thánh Kinh này đọc trước khi xung phong, e là chẳng bao lâu nữa, mọi người sẽ đồn thổi đây là Thánh vật của Giáo hội, có thể triệu hồi Thiên binh Thiên tướng mất.”

Popov cười ha hả: “Anh nói vậy, tôi cũng thấy quyển sách cũ này của tôi trông cũng hơi “ngầu” thật. Thực ra nó chỉ là một quyển Thánh Kinh bình thường, theo chân một mục sư già rong ruổi khắp nơi, lúc tôi mới gia nhập Học viện Thần học đã tự bỏ tiền túi ra mua, chỉ có 1 đồng bạc thôi.” Vương Trung: “Một quyển dày cộp thế này mà chỉ có 1 đồng bạc?”

“Dù sao thì bây giờ cũng là thời đại công nghiệp rồi, cách đây 300 năm, một quyển Thánh Kinh như vậy có giá đến 10 đồng vàng cũng chưa chắc đã mua được.”

“Khoan đã, Vương Trung bỗng nhận ra một điểm mù,‘Cách đây mấy chục năm, mọi người vẫn còn dùng đồng bạc sao?”

“Đúng vậy, tiền giấy chỉ mới được sử dụng trong khoảng 30 năm trở lại đây thôi.”

Vương Trung nghiêm túc hỏi Popov: “Ông bao nhiêu tuổi rồi?”

“55 tuổi, tôi gia nhập Học viện Thần học từ năm 8 tuổi. Lúc đó, Học viện Thần học chủ yếu dạy những thứ của phái Sùng Thánh, còn phái Thế tục chỉ được truyền bá một cách âm thầm.”

Vương Trung: “Vì lúc đó năng lực sản xuất chưa đủ phát triển sao?”

Thực ra Vương Trung chỉ thuận miệng nói dựa trên những kiến thức mà anh được học, cơ sở hạ tâng quyết định kiến trúc thượng tầng mà, tư tưởng của phái Thế tục cũng là một phần của kiến trúc thượng tầng, nên chắc chắn phải được truyền bá

ở những nơi công nghiệp và thương nghiệp phát triển trước tiên.

Popov trợn tròn mắt nhìn Vương Trung: "Tôi biết ngay mà, tuy anh không cầu nguyện nhưng trong lòng vẫn luôn hướng về Thánh Kinh."

Ê, không phải, tôi không có! Đừng có nói bậy bạ

Vừa nghĩ như vậy, trên mặt Vương Trung lại nở nụ cười: "Rượu thịt tuy ngon, Thánh Kinh mới là chân lý.

Popov ôm chặt quyển sách cũ: 'Vậy tôi lấy lại nhé?"

"Thôi, ông cứ để tôi giữ đi, tôi chỉ nhớ mang máng ý nghĩa chứ không nhớ rõ câu chữ, nhỡ đâu lúc cầu nguyện trước trận lại sai sót gì đó thì phiền phức lắm."

Popov lại cười ha hả lần thứ ba.

Lúc này, Vương Trung chuyển chủ đề sang việc sử dụng sức mạnh thần bí trong chiến tranh: "Tôi nhớ hình như Carolin đã từng dùng ma thuật của phù thủy để chống lại Prosen xâm lược?"

"Đúng vậy." Popov nhìn về phía nhóm nhà dân tộc học đang chuẩn bị,'Họ đã dùng ma thuật gây bệnh dịch, nhưng bị Prosen dùng penicillin tiêu diệt."

Penicillin lợi hại thật!

Khoan đã, penicillin chẳng phải là thuốc penicillin sao? Bỗng chốc mất hết cả uy phong! Ma thuật bị penicillin đánh bại nghe "cùi bắp" quái

Popov nói tiếp: "Hình như người ta dùng một loại dưa để làm môi trường nuôi cấy sản xuất penicillin hàng loạt."

Ma pháp làm tròn số của phù thủy là bị dưa hấu đánh bại sao?

Popov: “Sau đó, loại dưa hấu này được trông từ công ty sản xuất trái cây liên hợp của Hợp Chủng Quốc.”

Hợp Chủng Quốc đánh bại ma pháp của phù thủy?

Ồ, đột nhiên cảm thấy hợp lý. Popov nói xong lắc đầu, chuyển de tài: “Cho nên tôi không quá chắc chắn ngày mai ma pháp có thể giúp chúng ta đánh bại Prosen hay không, tốt nhất nên có phương án dự phòng.”

Vương Trung: “Tôi biết.”

Lúc này, chủ lực tham gia hành động vào ngày mai, Semyon - Đoàn trưởng đương nhiệm của Trung đoàn bộ binh cận vệ 31 đã vào giáo đường, chào theo nghi thức quân đội với Vương Trung và Popov: “Tư lệnh, Giám mục, các sĩ quan cấp tiểu đoàn và đại đội của Trung đoàn 31 đã tập hợp hoàn tất theo mệnh lệnh của ngài, xin chỉ thị!”

Vương Trung đứng lên: “Được, chúng ta đến sở chỉ huy, đừng làm phiền các nhà dân tộc học chuẩn bị nghi thức.”

Nói xong Vương Trung sải bước đi vê phía cổng, thuận tiện hỏi: “Sĩ khí của quân đội thế nào?”

“Sĩ khí đang hừng hực, nghe nói lực lượng thiết giáp đã đánh được kết quả, hiện tại ai nấy đều hăng hái xin đánh.” Semyon trung tá nói,‘Dù sao họ cũng là lính cũ của ngài.”

Vương Trung: “Họ? Sao, không nhận ra anh là hòa thượng đến từ nơi khác?”

“Không có gì, dù sao chỉ huy tiên nhiệm là thiếu tướng Yegorov, so ra có chút chênh lệch, tôi cũng không có chiến tích xuất sắc, năm ngoái lúc khai chiến tôi là trung tá, năm nay vẫn là trung tá.” Trung tá Semyon cười khổ: “Tôi cũng không biết tại sao lại bổ sung tôi vào đội quân tinh nhuệ của ngài.”

Vương Trung cười nói: “Đại tướng Tuganev của Bộ tư lệnh là người thực tế, họ sẽ không sắp xếp người lung tung. Chờ ngày mai hành động tập kích kết thúc, anh cũng sẽ có chiến công thôi.”

“Hy vọng như vậy.’ Trung tá Semyon nói.

Lúc này, hai người vừa nói vừa đi vào sân của Bộ tư lệnh Tập đoàn quân, các sĩ quan cấp tiểu đoàn và đại đội của Trung đoàn 31 đều ở, nhìn thấy Vương Trung lập tức đứng nghiêm chào theo nghỉ thức quân đội.

Vương Trung liếc mắt nhìn qua, thấy không ít gương mặt quen thuộc, liền tùy tiện gọi một người: “Philippov, sao còn chưa lên làm tiểu đoàn trưởng? Có đang nỗ lực không?”

Philippov: “Không có, Vasili chẳng phải cũng là đại úy sao, hắn cũng chưa được thăng chức lên sĩ quan?”

“Vậy lần này cậu cố gắng hơn hắn, thăng chức sĩ quan trước, sau đó tôi có thể ngày nào cũng ở trước mặt hắn đọc tên cậu để làm hắn xấu hổ.” Vương Trung nói xong quay đầu liếc nhìn Vasili một cái —— Si quan phụ tá tự nhiên phải luôn đi theo sĩ quan chỉ huy, Vasili hiện tại coi như là nửa cảnh vệ viên của Vương Trung.

Philippov cười nói: “Vasili, đáng tiếc, lần này cậu không thể đi.”

Vasili: “Báo cáo tướng quân, tôi xin tham gia tập kích.

“Không được. Trước khi Pavlov đến, có rất nhiều việc cần cậu làm rồi. Đợi Pavlov dẫn theo Bộ tư lệnh Tập đoàn quân đến, tôi sẽ cân nhắc.” Vương Trung trả lời, sau đó ra hiệu cho tất cả mọi người: “Vào nhà thôi.”

Chờ mọi người đi vào phòng, Vương Trung đưa một xấp ảnh cho trung tá Semyon: “Truyên tay nhau xem một chút, đây là ảnh chụp địa hình Yeisk do không quân trinh sát.”

Trong lúc mọi người truyền tay nhau xem, Vương Trung chỉ vào bản phác thảo trên bảng đen: "Đây là bản đồ đơn giản mà Vasili vẽ dựa theo ảnh chụp hàng không, tối nay các nhà dân tộc học sẽ tiến hành nghi thức suốt đêm, dự kiến 5 giờ sáng mai sẽ bắt đầu có sương mù.

"Vì vậy, việc bắn chuẩn bị sẽ bắt đầu vào lúc bốn giờ, chuẩn bị trong một tiếng, tranh thủ phá hủy hết toàn bộ hàng rào dây thép gai và bãi mìn bên ngoài của địch. Không thể bắn sớm quá, bởi vì trước đây chúng ta chưa từng khai hỏa vào lúc ba giờ. Trong lúc bắn chuẩn bị, các anh phải bí mật di chuyển đến tuyến xuất phát."

Vương Trung dùng phấn vẽ một đường trên bản phác thảo: "Công binh đã xác nhận rồi, đến tuyến này sẽ không có mìn. Sau khi bắn chuẩn bị kết thúc, các anh sẽ thừa dịp sương mù dày đặc để tấn công. Vũ khí giảm thanh ở trong sương mù sẽ đạt được hiệu quả bất ngờ."

Philippov giơ tay: "Tướng quân!"

Vương Trung: "Cậu nói đi."

Philippov: "Sương mù buổi sáng là do nhiệt độ mặt đất thấp, hơi nước ngưng tụ, sau khi bắn chuẩn bị xong còn xuất hiện sương mù sao?"

Vương Trung: "Theo khoa học thì không. Nhưng khoa học hiện tại của chúng ta vẫn chưa thể giải thích được một số hiện tượng, ví dụ như sương mù ngày mai. Ý tôi là, nếu như ngày mai thật sự có sương mù.'

Sau khi F4 ma quỷ trong bộ phim "Apocalypse Now" ném bom napalm, hướng gió đã thay đổi, nơi vốn là thánh địa lướt sóng bỗng chốc biến thành bãi biển chẳng có gì đặc biệt.

Vì vậy Vương Trung cho rằng sau khi bắn chuẩn bị ngày mai, nếu không có thứ gì thần bí nào tác động, chắc chắn sẽ

không có sương mù dày đặc.

Nói cách khác, nếu như sau khi bắn chuẩn bị mà lập tức hình thành sương mù dày đặc, vậy thì chứng tỏ các nhà dân tộc học thật sự đã dẫn dắt được sức mạnh vượt qua khoa học hiện đại.

Không giống như ma thuật của phù thủy Carolin, loại ma thuật có thể bị penicillin đánh bại, khiến người ta nghi ngờ chỉ là sử dụng một loại vũ khí sinh học nào đó.

Biết chừng là vũ khí sinh học do siêu văn minh cổ đại để lại, bị các phù thủy nắm giữ.

A, không đúng, nếu thật sự là như vậy, vậy thì sương mù kia cũng có thể là do vệ tinh điều khiển thời tiết trên trời bị kích hoạt ——

Vương Trung đang suy nghĩ miên man, đột nhiên nhìn thấy Sufang Batuwendusu ở cửa vẫy tay.

"Mọi người đợi tôi một chút." Vương Trung nói với các sĩ quan, sau đó bước nhanh ra cửa: "Chuyện gì vậy?"

Sufang hạ giọng: "Viện trưởng bảo tôi đến nói với anh, đừng bắn chuẩn bị trước khi sương mù nổi lên. Anh muốn chuẩn bị thì chuẩn bị ngay bây giờ. Nhưng trước khi sương mù xuất hiện hai tiếng, phải dừng lại.

Vương Trung cau mày: "Nếu không phải tôi đã tận mắt nhìn thấy thần tiên đuổi theo máy bay của địch, tôi đã nghi ngờ các nhà dân tộc học các cô thực ra là lừa đảo. Cô biết trong báo cáo của cơ quan khí tượng không quân gửi cho tôi nói, sáng mai vốn dĩ có khả năng xuất hiện sương mù sao?"

Sufang: "Tôi không biết cơ quan khí tượng nói thế nào, nhưng tôi có thể nói cho anh biết, sáng mai nhất định sẽ có sương mù."

(Hết chương)

Chương 156: Địch Tấn Công Hỏa Lực

Chương 194: Chạy mau, Vasilil

Chương 194: Chạy mau, Vasilil

Vương Trung nhìn đồng hồ, thở dài với Sufang: "Tóm lại là tôi bắn chuẩn bị trước hai tiếng là được rồi đúng không?"

Sufang gật đầu lia lịa.

Vương Trung quay đầu hô to: "Vasili, gọi điện thoại cho sở chỉ huy pháo binh, nói cho họ khai hỏa trước hai tiếng."

Sở chỉ huy pháo binh cũng là thứ mà Vương Trung học theo Hoa Kỳ. Hoa Kỳ có một loại pháo bắn đồng thời, các cấp bậc pháo binh khác nhau được trang bị các loại pháo khác nhau, sau khi phối hợp xong, thời gian khai hỏa sẽ khác nhau, nhưng đạn pháo lại rơi xuống cùng một lúc.

Bởi vì rơi xuống đồng thời, nên mật độ hỏa lực trong cùng một khoảng thời gian sẽ dày đặc hơn so với khai hỏa bình thường gấp mấy lần.

Ở Trái Đất, trong toàn bộ Chiến tranh thế giới thứ hai, chỉ có Mỹ mới có thể làm được điều này, sau đó các quốc gia khác cũng bắt đầu học theo.

Sở chỉ huy pháo binh có nhiệm vụ phối hợp pháo kích, bên trong có rất nhiều nhà toán học —— thời đại này không có máy tính, chỉ có thể để các nhà toán học tính toán thủ công các yếu tố bắn.

Vương Trung học tập kinh nghiệm của Hoa Kỳ, thành lập sở chỉ huy pháo binh ở cấp Tập đoàn quân.

Sở chỉ huy này vì sự thuận tiện trong liên lạc, nên không được đặt cùng một chỗ với Bộ tư lệnh Tập đoàn quân, cần phải gọi điện thoại để thông báo thay đổi kế hoạch.

Vasili nghe thấy Vương Trung nói vậy thì ngẩng đầu lên: "Trước hai tiếng đúng không?"

"Đúng.'

Vasili gật đầu, xoay người đi gọi điện thoại.

Vương Trung nhìn về phía Sufang: "Còn chuyện gì nữa không?"

"Không có. Tướng quân, thật đáng tiếc là Lyudmila tiểu thư không thể cùng ngài đến tiên tuyến, nếu ngài có…

Nelly bỗng nhiên xuất hiện, đứng bên cạnh Vương Trung, liếc nhìn Sufang.

Vương Trung: "Tôi có cái gì?"

"Nếu cần, ý tôi là, nếu cần nói chuyện với Lyudmila tiểu thư, có thể đến tìm tôi."

Vương Trung lại nhớ đến lần trước mình đã thử trò chuyện bằng ý niệm thông qua tu sĩ tụng thi, hình như đó là lần đầu tiên hắn nói chuyện với Olga.

Nghĩ như vậy, hắn thấy mọi chuyện trở nên kỳ quái: Nói chuyện với cô em gái thâm mến mình thông qua cái miệng của nữ tu sĩ tụng thi luôn muốn quyến rũ mình, chỉ cần nhìn qua mặt chữ thôi cũng đủ khiến người ta liên tưởng đến rất nhiều điều xấu xa.

Vương Trung: "Tôi là quân nhân thuần túy, khi ở tiền tuyến, tôi sẽ không nghĩ đến những chuyện yêu đương nam nữ

này. Tu sĩ Sufang, cô cũng là giáo sĩ, giáo hội Đông phương ở trong quân đội chúng ta phải làm gương mẫu, mọi mặt."

Sufang gật đầu: "Được rồi. Vậy tôi tiếp tục ở cùng với mọi người ở Viện nghiên cứu dân gian."

"Nhiệm vụ của cô là giao tiếp với họ sao?" Vương Trung hỏi. "Không, tôi phụ trách tụng kinh để áp chế khi họ dẫn đến thứ gì đó không ổn." Nói xong Sufang mỉm cười, rời đi.

Khoảnh khắc ấy, trong đầu Vương Trung hiện lên một loạt tưởng tượng rất rùng rợn.

Dẫn đến thứ gì đó không ổn! Cô nói rõ ràng xem nào! Pháo 100mm của "Xoáy Nước" có đối phó được không? Còn đạn pháo B4 mượn được từ trung đoàn pháo binh hạng nặng thì sao?

Nếu không đối phó được thì tiêu đời rồi!

Sau khi bóng dáng Sufang biến mất, Nelly lấy ra một cái túi, đưa tay bốc một nắm, ném về phía Sufang vừa rời đi.

Vương Trung tò mò hỏi: "Cô rắc cái gì thế?"

"Muối." Nelly nhìn Vương Trung, giơ túi muối trong tay lên: "Là muối mỏ, chắc chắn có tác dụng, cho dù là tà ác lợi hại đến đâu cũng sẽ bị quét sạch."

Vương Trung nhắc nhở cô: "Sufang là nữ tu sĩ cấp cao đấy. Chuyện cô ném muối vào nữ tu sĩ cấp cao phái thế tục tốt nhất là đừng để Tòa án dị giáo phát hiện."

Nelly líu lưỡi, cất túi muối đi, vẻ mặt rất tiếc nuối.

Vương Trung: "Thôi được rồi, ném cũng ném rồi, cùng lắm thì tôi gọi điện thoại cho Belinsky. Yên tâm đi, tôi tiếp tục họp đây."

Nelly: “Vâng. Có cần chuẩn bị bữa ăn khuya cho các sĩ quan bộ binh không?”

Vương Trung nhìn vào trong phòng, cuộc họp bị Sufang cắt ngang, các sĩ quan đang tự do nói chuyện phiếm. Nhưng nhìn họ chỉ trỏ vào ảnh chụp, có lẽ là đang thảo luận về trận chiến ngày mai.

Nhìn những người trẻ tuổi —— không đúng, là những người đồng trang lứa, nét mặt Vương Trung dịu dàng hẳn: “Chuẩn bị đi, chuẩn bị thịnh soạn một chút. Dù sao có một số người tối mai sẽ không về được.”

Nelly gật đầu.

Cô đang định rời đi thì Vasili thở hổn hển chạy vào: “Báo cáo!”

Nelly giật mình, nghi ngờ nhìn hắn.

Các sĩ quan trẻ tuổi trong phòng cũng ngừng thảo luận, quay đầu nhìn về phía cửa.

Vasili: “Dây điện thoại bị chuột đồng cắn đứt rồi, tiểu đoàn thông tin đang kiểm tra.”

“Cậu gào to như vậy chỉ vì chuyện cỏn con này thôi sao? Chuột đồng?” Philippov hét lớn, các sĩ quan trong phòng đều cười phá lên.

Vương Trung không cười, nghiêm túc nói: “Tình huống khẩn cấp, không kịp chờ tiểu đoàn thông tin đánh nhau với chuột đồng đâu, phái liên lạc viên đi.”

Thời đại này, khả năng bảo mật của sóng vô tuyến cực kỳ kém, chỉ có Hợp Chủng Quốc thử nghiệm chế tạo ra sóng vô tuyến nhảy tần, có thể ngăn chặn kẻ địch nghe lén, nhưng vẫn chưa đủ điều kiện để trang bị trên diện rộng.

Vì vậy, những thông tin quan trọng trong thời đại này đều được truyền bằng cách sử dụng điện đài để phát điện báo đã được mã hóa, hoặc là gọi điện thoại, nếu những cách này đều không được thì phái người đi, cuối cùng không còn cách nào khác mới dùng sóng vô tuyến để liên lạc.

Từ Bộ tư lệnh Tập đoàn quân đến sở chỉ huy pháo binh hiển nhiên là không cần dùng đến điện đài, thứ này trước khi phát thì phải dịch và mã hóa điện văn, sau khi nhận được còn phải giải mã, rất rườm rà, chỉ bằng phái một liên lạc viên chạy qua đó cho nhanh.

Vasili: "Đã phái liên lạc viên rồi, cho nên tôi mới quay lại. Chỉ là… báo cáo một chút về chiến công hiển hách của chuột đồng."

Các sĩ quan trẻ tuổi trong phòng lại cười ồ lên.

Lúc này, giọng nói của Yegorov vang lên: "Mùa hè chuột đồng cắn đứt dây điện thoại là chuyện quá bình thường, nơi này can cỗi, ở vùng đất đen của Khazaria, chuột đồng còn béo gấp ba lần ở đây!"

Vương Trung quay đầu lại thì nhìn thấy Yegorov, bèn hỏi: "Anh không ở lại Sư đoàn của mình, chạy đến chỗ tôi làm gì?"

"Cậu gọi lính của tôi đến, tôi không thể đến xem sao?" Yegorov hỏi ngược lại.

Lần này gọi người đến là vì tình huống khẩn cấp, sau khi truyên đạt quyết tâm tấn công cho các đơn vị, Vương Trung đã trực tiếp gọi điện thoại cho Trung đoàn 31, gọi người đến đây.

Vương Trung: "Hồ đồ, nhỡ đâu địch tấn công thì sao?"

"Người Prosen sẽ không tấn công vào ban đêm. Hơn nữa, cậu đã gọi tất cả các sĩ quan cấp tiểu đoàn và đại đội của trung đoàn bộ binh dưới quyền tôi đến đây rồi, nếu thật sự bị địch

đột phá, thì cũng không trách tôi được, cậu cứ việc gánh vác trách nhiệm của Tư lệnh đi!"

Vương Trung gãi đầu: "Không đến mức đó đâu, trên thảo nguyên rộng lớn, không có lực lượng thiết giáp thì không thể nào tấn công được. Hơn nữa, ban đêm xe tăng cũng khó hành động, chẳng nhìn thấy gì cả."

Yegorov dang hai tay ra: "Đúng vậy, cho nên cậu xem, cậu cũng cảm thấy tôi đến đây không có vấn đề gì mà"

Vương Trung: "Thôi được rồi, ngày mai tùy theo tình hình cũng cần lực lượng thiết giáp phối hợp hành động, anh đến đây nghe cũng được. Ngoài ra, gọi Eugene - quyền Sư đoàn trưởng của Sư đoàn 225 đến đây nữa, Sư đoàn của anh ta về cơ bản cũng đã đến nơi rồi."

Vasili vội vàng chào theo nghi thức quân đội: "Tôi đi gọi quyên Sư đoàn trưởng của Sư đoàn 225 ngay.

Yegorov: "Cậu giao nhiệm vụ tấn công chính cho Trung đoàn 31 - lính cũ của mình, chỉ để bộ binh của Sư đoàn 225 đánh nghi binh, có phải là có sự thiên vị không?"

Vương Trung nghiêm túc nói với Yegorov: "Tôi chọn các anh là vì trận đánh kiểu này cần quân đội có tính chủ động rất cao, cần mỗi người lính đều có dũng khí tự mình tìm kiếm cơ hội chiến đấu trong Sương mù.

"Tôi cho rằng, chỉ có Trung đoàn 31 mới có thể đánh được kiểu tác chiến này. Trung đoàn Beshenkovichskaya thứ năm còn phải rèn luyện thêm."

Yegorov quay đầu nói với các sĩ quan trẻ tuổi: "Nghe rõ chưa? Chỉ có chúng ta mới làm được! Ngày mai không được phép làm mất mặt! Nhất định phải truyền đạt sự tin tưởng của tướng quân đến cho mỗi chiến sĩ, nói cho họ biết, cho dù chỉ

có một mình, cho dù không phân biệt được phương hướng, cũng phải xông về hướng có tiếng súng!"

"Rõ!" Mọi người trong phòng đồng thanh đáp.

Vương Trung hỏi: "Tiếp tục nghiên cứu ảnh chụp. Nghiên cứu ra manh mối gì chưa?"

"Báo cáo!" Philippov đứng lên: "Có thể mời người địa phương đến đây nói cho chúng ta biết một chút được không? Chắc hẳn là có rất nhiều người dân chạy nạn đến Terinka hoặc thậm chí là những nơi xa hơn về phía đông."

Vương Trung còn chưa trả lời, Vasili đã đi vào: "Quyên Sư đoàn trưởng Eugene đang trên đường đến đây."

Yegorov: "Đường dây điện thoại bên đó không bị chuột đồng cắn đứt sao?"

Vasili: "Nếu như đường dây bên đó mà cũng bị cắn đứt thì tôi phải đi tìm thẩm phán rồi."

Vương Trung dùng tay ấn vai Vasili: "Cau đừng tìm thẩm phán, đến nhà thờ trước, gọi cha xứ đến đây. Tôi muốn hỏi ông ấy một việc."

Nếu có người chạy nạn, vậy chắc chắn là do nhà thờ ở địa phương phụ trách sắp xếp, hỏi cha xứ chắc chắn là chính xác.

Vasili xoay người: "Vâng, vừa nấy còn chạy đến bên cạnh gọi điện thoại, lần này phải chạy đến nhà thờ. Mặc dù khoảng cách cũng không xa…"

Vương Trung: "Đừng kêu ca nữa, dù sao cũng tốt hơn là đi gánh phân."

Yegorov nói với giọng điệu trêu chọc: "Chạy mau lên, Vasilil"

Vasili chạy như bay.

“Bức tường này là tường thấp,’ Ivan - người Yeisk chạy nạn nói,‘Người lớn đều có thể trèo qua được. Nhưng hàng loạt sân ở đây không hề liên thông với nhau, các anh vào một cái sân rồi thì phải đi thẳng vào trong, đi đến đường cái.”

Philippov hỏi: ‘Bức tường giữa hai cái sân có thể dùng thuốc nổ để phá không?”

lvan trợn tròn mắt: “Thuốc nổ? Tôi không biết uy lực của thuốc nổ lớn đến mức nào…”

Philippov: “Uy lực cũng gần giống như thuốc nổ dùng để khai thác mỏ.”

lvan vẻ mặt ngơ ngác.

Yegorov: “Thôi đi, lão nông ở đây làm sao biết khai thác mỏ là gì chứ. Gần đây ngay cả một ngọn núi đá cũng không có. Nghe này lvan, dùng búa to cỡ nào thì mới có thể đập vỡ bức tường này?”

Ivan nắm tay phải lại: “Dùng búa to bằng hai nắm đấm của tôi là có thể đập vỡ rồi.”

Yegorov mắng: “Tường gạch dày như vậy, có khi các anh phải mang theo nhiều thuốc nổ hơn đấy.”

Philippov búng tay: “Rõ!”

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng động cơ ô tô.

Vương Trung nhìn ra ngoài cửa, thấy Vasili đang dẫn Eugene - quyền Sư đoàn trưởng của Sư đoàn 225 đi vào.

Điều đầu tiên Eugene làm sau khi bước vào là thở dài.

Vương Trung: “Sao thế? Nhiều sĩ quan như vậy, anh thở dài sẽ ảnh hưởng rất lớn đến sĩ khí đấy!”

Eugene vội vàng ngậm miệng, sau đó bất đắc dĩ giải thích: “Tôi chỉ là một giám đốc mỏ, anh muốn tôi chỉ huy một Sư

đoàn tấn công, thật là khó quá.”

“Sư đoàn của anh đánh nghi binh.” Yegorov nói: “Nếu anh thật sự không biết phải làm thế nào, thì để lính của anh cứ việc hô to ‘Uraa’ trong sương mù là được.” Eugene lắc đầu: “Không được, tôi từng gặp người Prosen rồi, làm như vậy họ sẽ không tin đâu. Ngày mai quân đội của tôi nhất định phải tiến vào nội thành, ít nhất cũng phải khiến người Prosen bị thương vong, khiến súng máy của người Prosen phải khai hỏa, bắn vào trong màn sương mù.”

Vương Trung chỉ vào Eugene, nói với Yegorov: “Giám đốc mỏ của chúng ta ngoài miệng thì nói không biết, nhưng thật ra phân tích rất đâu ra đấy.”

Popov cười nói: “Tôi thấy Eugene có thể chỉ huy cả một Tập đoàn quân, không thì tướng quân nhường chức cho anh ta đi?”

Yegorov: “Không được, các chiến sĩ sẽ có ý kiến đấy, ai cũng muốn làm ma thuật sư trên chiến trường, muốn trở thành lính dưới quyền của Rokossovsky bất bại.”

Lúc này, bên ngoài lại vang lên tiếng động cơ.

Vương Trung: “Vasili, đi xem xem là bộ đội nào mà nửa đêm rồi còn đến đây.”

Vasili đứng dậy: “Vâng, tôi đi xem ngay.”

Lát sau, Vasili dẫn Tadeusz - Sư đoàn trưởng Sư đoàn 1 Quân đội Nhân dân Melainia đi vào: “Báo cáo, đội tiên phong của Quân đội Nhân dân Melainia đã đến.”

Vương Trung mừng rỡ: “Nhanh như vậy?”

Tadeusz dùng tiếng Ant pha giọng địa phương rất nặng nói: “Là do Tham mưu trưởng sắp xếp ổn thỏa”

Vương Trung: “Đội tiên phong có bao nhiêu quân?”

Tadeusz: “Một tiểu đoàn bộ binh.”

“Vậy thì các anh phối hợp với Trung đoàn 31, anh đến đây, tôi nói rõ cho anh nghe…”

(Hết chương) Chương 195: Yên lặng trước cơn bão

Vương Trung mất hai mười phút để kể lại tỉ mỉ toàn bộ những thông tin tình báo vừa rồi cho Tadeusz.

Tadeusz gật đầu: “Hiểu rồi, tóm lại là coi như toàn bộ chiến trường bị khói bao phủ, chúng ta sẽ tiến hành tác chiến tâm gần trong khói.”

Vương Trung: “Đúng vậy, chúng ta đều sử dụng vũ khí giảm thanh, nói cách khác chỉ can nghe thấy tiếng súng, vậy thì chắc chắn không phải là người của chúng ta, sẽ không xảy ra tình trạng bắn nhầm.”

Tadeusz: “Nói cách khác, một khi xảy ra tình trạng bắn nhầm, rất có thể quân ta sẽ chết một cách lặng lẽ. Phải phân chia khu vực tấn công cho hợp lý, tránh bắn nhầm vào nhau.”

Vương Trung: “Vô ích thôi, tôi từng là ác quỷ trong khói, tôi biết tình huống lúc đó hỗn loạn đến mức nào, chắc chắn không thể nào tránh khỏi việc bắn nhầm, tin tốt là, người của chúng ta ít hơn so với người Prosen rất nhiêu, khả năng bắn nhầm vào quân ta sẽ giảm đi rất nhiêu.”

Tadeusz cười nói: ‘Chúng ta giống như yêu quái sương mù tí hon, lặng lẽ tiêu diệt bọn chúng.”

Vương Trung nghe thấy danh từ quen thuộc này không khỏi nhíu mày: “Tiểu Vụ Yêu?”

“A, là quái vật trong truyền thuyết của Melainia chúng ta, sẽ đi kèm sương mù mà đến, đả thương người trong sương mù, còn có thể sử dụng ảo thuật che dấu hành tung của mình.” Tadeusz nhún vai,‘Logic điển hình sẽ tự thoả mãn mê tín, bởi

vì tiểu vụ yêu luôn đi theo sương mù dày đặc mà đến, cho nên không ai gặp qua bọn chúng, nhưng lúc bọn chúng rời đi sẽ dùng ảo thuật che giấu tung tích, cũng không ai phát hiện dấu vết bọn chúng lưu lại."

Vương Trung gật đầu: "Ta hiểu rồi. Cho nên tiểu Vụ Yêu không tồn tại?"

"Ít nhất những người tôi quen chưa từng gặp qua, ý tôi là, lúc tỉnh táo chưa từng gặp."

Ngáo đá xong thì gặp qua đúng không?

Vasili vỗ đùi: "Chúng ta có thể giả làm tiểu vụ yêu, dọa cho Prosen chạy mất!"

Vương Trung: "Đừng ngốc, Prosen đã từng dùng penicillin đối phó với ma thuật của phù thuỷ, nếu thật sự đụng phải bọn Tiểu Vụ Yêu chỉ biết bắn phá, sau đó đem thi thể đưa đến Viện Khoa học Đế quốc lĩnh thưởng, nhất định là như vậy."

Tadeusz: "Ở Melainia cũng chỉ có trẻ con mới sợ tiểu vụ yêu, tôi luôn cảm thấy đây là bịa ra để hù dọa trẻ con, không để bọn chúng ra ngoài chơi khi trời có sương mù dày đặc. Trong sương mù có rất nhiều nguy hiểm thực tế."

Nói xong, Tadeusz cất tấm bản đồ và ảnh chụp đơn giản đi: "Tôi sẽ họp với các đại đội trưởng để giới thiệu tình hình."

Yegorov: "Chúng ta cũng nên đi thôi, có rất nhiều chuyện phải sắp xếp, đêm nay chắc chắn không ngủ được.'

Vương Trung: "Được rồi, đến đây, đối chiếu đồng hồ."

Hắn cúi đầu nhìn đồng hồ: "Bây giờ là 0 giờ 29 phút ngày 15 tháng 7, vừa vặn."

Những người khác đều cúi đầu, rút nút xoay trên đồng hồ ra để kim đồng hồ dừng lại, sau đó xoay nút xoay chuyển thời gian đến 00:30, chờ khẩu lệnh của Vương Trung.

Vương Trung: “Tốt!” Mọi người đồng thời ấn nút xoay, để đồng hồ tiếp tục chạy.

“Chúc mọi người may mắn. Ngày mai gặp lại trong thành Yeisk.”

“Gặp trong thành.”

“Gặp trong thành!”

Mọi người lần lượt đứng dậy, đi xuống.

Vương Trung chú ý tới vị Trung tá Semyon kia có vẻ rất căng thẳng, bèn vỗ vỗ vai hắn: “Không sao đâu, lính Prosen chiến đấu tuy cơ động nhưng trong sương mù, điều quan trọng là dũng khí, hãy lấy hết dũng khí.”

Nói xong Vương Trung võ võ lưng Semyon, đẩy hắn ra khỏi sở chỉ huy.

Sau đó Vương Trung ngủ một giấc, mãi đến khi bị tiếng pháo đánh thức.

Hắn ngồi dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chim trốn trong cỏ bị tiếng pháo làm cho giật mình, kêu inh ỏi bay lên trời.

Thảo nguyên vẫn là một màu đen kịt, thỉnh thoảng lại có ánh sáng lóe lên từ nòng trọng pháo.

Vương Trung tặc lưỡi, đây là lần đầu tiên pháo binh dưới tay hắn thử đồng thời bắn đạn trong thực chiến, trước đó ở thao trường Kubinka, hạng mục này thường xuyên xảy ra sai sót. Nhà toán học tính toán rất chuẩn xác, nhưng pháo binh của Ant lại không thể hoàn mỹ chấp hành ý đồ của nhà toán học, cho nên mật độ hỏa lực đồng thời oanh tạc cũng lúc mạnh lúc yếu.

Hy vọng lần này bọn họ phát huy siêu việt.

Sư trưởng Witt nằm rạp trên mặt đất, kinh hô: “Mật độ hỏa lực này! Cảm giác có mười trung đoàn pháo đang bắn về phía chúng tai”

Bắn tập trung đồng thời sẽ khiến cho những tướng lĩnh chưa từng trải qua phán đoán sai lầm về lực lượng pháo binh đang bắn về phía mình, Prosen bây giờ còn chưa có tướng lĩnh nào đối kháng chính diện với Liên Hợp Vương Quốc, cho nên đây là lĩnh vực bọn chúng không biết.

Nếu Rabverd có năng lực một chút, có lẽ có thể đánh cắp được chút tình báo về thói quen chiến thuật của Liên Hợp Vương Quốc, đáng tiếc Rabverd lại chẳng có năng lực như vậy.

Lúc này, đám sĩ quan Prosen trong nhà đều nằm rạp trên mặt đất, giữ nguyên tư thế phòng pháo, thậm chí có người còn ôm chặt đầu.

Trận pháo kích kinh thiên động địa kéo dài không biết bao lâu, cuối cùng cũng dừng lại.

Sư trưởng Witt bò dậy: “Trời còn chưa sáng, sao đã dừng rồi? Muốn tấn công lúc này sao?”

Tác chiến ban đêm là bài toán nan giải đối với phần lớn các đội quân, chỉ có số ít đội quân tinh nhuệ và chủ động tìm kiếm tác chiến ban đêm.

Ví dụ như lực lượng đặc nhiệm Commando của Liên hiệp Anh, thường xuyên lợi dụng đêm tối đánh úp các cơ sở của Prosen ở mặt trận phía Tây.

Thượng tá Busse cũng bò dậy: “E là không phải tấn công, đây là thói quen của Rokossovsky, thừa dịp chúng ta ngủ mà pháo kích, ý đồ muốn giết chết chúng ta.” Thiếu tướng Witt đi tới cửa sổ sở chỉ huy, nhìn ra ngoài: “… Không đúng, với mật

độ hỏa lực vừa rồi thì những ngôi nhà gần sở chỉ huy không thể chỉ bị hư hại như vậy.”

Tham mưu trưởng đi tới bên cửa sổ - vị tham mưu trưởng thay thế này nhận chức chưa đầy 24 tiếng, nói chuyện còn hơi rụt rè: “Đúng, đúng vậy, số lượng đạn pháo chắc chắn không chỉ như vậy, chẳng lẽ trọng điểm pháo kích không phải là khu vực thành thị?”

Thượng tá Busse cũng lại gần cửa sổ quan sát: ‘Nhưng tôi chắc chắn mật độ bom đạn vừa rồi không phải là ảo giác.”

Thiếu tướng Witt trâm ngâm vài giây rồi nói: “Đây là hỏa lực chuẩn bị, mục tiêu chủ yếu là phá hủy hàng rào dây thép gai và bãi mìn phía ngoài khu vực phòng thủ của chúng ta. Bây giờ là ban đêm, lính công binh không thể mò mẫm trong bóng tối để sửa chữa, quân địch muốn tấn công, truyền lệnh cho các đơn vị sẵn sàng chiến đấu.”

“Bây, bây giờ sao?” Tham mưu trưởng xác nhận.

“Đúng vậy, ngay bây giờ. Yêu cầu các đơn vị sẵn sàng chiến đấu.” Thiếu tướng Witt nói.

Vương Trung đi tới đi lui trong sở chỉ huy, mỗi lần đi đến cửa sổ đều nhìn ra bên ngoài.

“Trăng sáng sao thưa thế này thì làm sao có sương mù?” Hắn tặc lưỡi nói.

Popov: “Tên Philippov hôm qua không phải đã nói rồi sao, buổi sáng có sương mù là bởi vì trời quang đãng, nhiệt lượng tản mát lên cao, khiến hơi nước ở tầng thấp ngưng kết. Trong đó có cả đống thuật ngữ khoa học, tôi là tu sĩ câu nguyện nghe mà hiểu chết liên. Nhưng chắc là cậu hiểu mà, tướng quân.”

Vương Trung: “Tôi hiểu, vừa nãy quên mất.”

Popov: “Cậu đâu phải lần đầu chỉ huy tấn công, sao cứ như lính mới ra trận thế?”

“Bởi vì trước kia toàn là tự mình lái cái xe tăng con con xông lên trước.”

Vương Trung quay đầu lại, thấy Pavlov đi vào.

“Cậu đến rồi đấy à!” Hắn tiến lên một bước, cho Pavlov một cái 6m, Toi còn tưởng cậu sẽ đi cùng cánh quân cuối cùng đến vào ngày 16 cơ.”

“Tôi để lại mấy tham mưu và thư ký đáng tin cậy, bọn họ sẽ sắp xếp ổn thoả cho cánh quân cuối cùng.” Pavlov đấm vào vai Vương Trung một cái, Tôi nghe nói cậu giao tranh với quân địch rồi, thật là, cậu không chờ tập đoàn quân đến đông đủ đã đánh, vội vàng thế?”

Vương Trung lắc đầu: ‘Không thể không vội, cậu xem, bây giờ chúng ta chỉ có thể đặt sở chỉ huy ở cái làng bé tẹo này, nếu không đánh chặn quân địch thì chúng ta sẽ phải giao tranh với chúng ở bờ sông.”

Pavlov: “Chúng ta đâu phải chưa từng đánh trận trong thành phố.”

Vương Trung: ‘Khác nhau, Xoáy Nước” tập trung phòng ngự, hai bên sườn không đáng tin cậy, không đánh được trận địa chiến trong thành phố. Thảo nguyên rộng lớn này mới là nơi để “Xoáy Nước” phát huy, chúng ta đã đánh cho quân địch thảm bại trên thảo nguyên.”

“Tôi biết rôi.’ Pavlov vỗ vai Vương Trung,‘Bây giờ bình tĩnh nào, cậu là Tư lệnh tập đoàn quân, không phải là gã chỉ huy quân đoàn vác xe tăng con con xông lên phía trước nữa.”

Vương Trung gật đầu.

Thực ra hắn rất muốn tự mình tham gia tấn công, dù sao hắn cũng có hack, có thể biết vị trí của quân địch trong sương mù, hơn nữa còn là quân địch trong phạm vi 2,5 km, hắn dẫn theo đội đột kích nhất định có thể đánh thẳng vào sào huyệt, bắt sống chỉ huy của quân địch.

Nhưng nghĩ lại, trong vòng 2,5 km ấy không biết có bao nhiêu quân địch, hắn kiểm tra từng tên một thì không biết đến bao giờ, hơn nữa lại còn là tập kích trong sương mù, chưa chắc đã phát huy được tác dụng.

Hơn nữa cái hack của hắn cũng chỉ là đánh dấu vị trí của quân địch trên bản đồ thu nhỏ, chứ không phải là có vòng khoanh để mà bắn, càng không phải là con quay thần thánh.

Bản thân hắn là lính bộ binh thì có thể phát huy được tác dụng đến đâu, vẫn cần phải xem xét.

Hơn nữa, quân địch bây giờ có tổ chức, có tinh thần chiến đấu, bắn bừa trong sương mù, không cẩn thận là bản thân hắn ăn đạn như chơi.

Hiện thực không phải game, trúng đạn mà không chết thì cũng phải nằm viện đến nửa năm.

Vương Trung không nỡ vứt bỏ đội quân mà mình vất vả lắm mới gây dựng được.

Cho nên, cứ để cho đám lính tráng dưới trướng tấn công, nuôi bọn họ cả nửa năm, trang bị cho bọn họ, huấn luyện bọn họ, còn mở lớp học buổi tối, ngày nào cũng dạy bọn họ kiến thức, dạy bọn họ lý tưởng chiến đấu, đã đến lúc để bọn họ phát huy tác dụng rồi.

Vương Trung tuyệt đối là người yêu binh sĩ như con, bây giờ là lúc "dùng binh như đất".

Chờ đập tan nhuệ khí của quân địch, khi đó hắn có thể dùng hack để bắt tướng tá của quân địch trong đám tàn quân,

đến lúc đó Vương Trung có thể thong thả ung dung kiểm tra xem tên nào là sĩ quan cấp cao, không cần phải lo lắng đạn lạc hay lựu đạn nữa.

Hắn nghĩ vậy, lại đi tới bên cửa sổ: "Sao vẫn chưa thấy sương mù đâu, bắn chuẩn bị xong lâu rồi mà."

"Sao quân địch còn chưa tới nữa!" Tân binh Andreas vừa ngáp vừa nói.

Hạ sĩ Kosrek thì ngược lại, rất bình tĩnh, lặng lẽ hút thuốc.

Andreas quay đầu nhìn hạ sĩ, tò mò hỏi: "Sao lúc hút thuốc hạ sĩ lại phải lén lút thế?"

"Ánh lửa từ đầu thuốc." Hạ sĩ nói,;Không muốn bị bắn tỉa bắn vỡ đầu thì ngoan ngoãn tìm chỗ nấp mà hút thuốc."

Andreas: "Nghe nói lính bắn tỉa của Ant có rất nhiều là nữ, anh đã gặp chưa?"

"Chưa." Hạ sĩ lắc đầu,'Tao thà rằng cả đời không phải gặp bọn họ, lũ nữ tu tử thần chết tiệt."

Andreas thở dài: "Em thì muốn gặp thử xem sao. Phụ nữ ra chiến trường, thật là kỳ lạ, đánh nhau với làm việc trong nhà máy là việc của đàn ông."

Rõ ràng là cậu ta vẫn còn tò mò với chiến trường, tuy rằng đã nhìn thấy mấy xe chở thi thể, nhưng chỉ nhìn thấy thi thể thì tân binh không thể trở thành lính kỳ cựu được.

Hạ sĩ Kosrek vẫn lặng lẽ hút thuốc.

Andreas do dự một chút, hỏi: "Hạ sĩ Kosrek, anh không phải là sợ đấy chứ? Lính kỳ cựu cũng biết sợ sao?"

"Không phải, chỉ là khi khai chiến thì tao sẽ không sợ. Nhưng hôm nay tao có linh cảm không lành, sau khi từ chiến trường như địa ngục trở về, cậu sẽ có được loại năng lực này,

có thể cảm nhận được nguy hiểm, thậm chí là nguy hiểm trong tương lai.” Hạ sĩ Kosrek đột nhiên nói,‘Tao đã từng gặp rồi đấy, lúc hành quân, tự dưng tao không muốn bước tiếp, bèn bước sang ngang một bước, kết quả là, lúc giam chân xuống, tao mới phát hiện ra, ngay dưới chân tao là mìn.”

Andreas: “Thế là anh nhặt về được một cái chân!”

“Một cái chân?” Kosrek lắc đầu,‘Mìn của Ant mà chỉ lấy mỗi chân tao thôi à, nếu tao hay bất kỳ ai dẫm phải, cả tổ súng máy sẽ đi tong.”

“Ghê gớm vậy sao?”

“Ghê gớm vậy đấy, quả mìn mà bọn tao đào lên to chừng này này.” Hạ sĩ khoa tay múa chân.

Andreas há hốc mồm kinh ngạc.

Lúc này, tổ trưởng tổ súng máy xuất hiện: “Co chuyện gì vậy?”

“Không có gì.’ Hạ sĩ trả lời,‘Cho dù có chuyện thì cũng không phải chúng ta phát hiện ra trước, nếu tổ súng máy phát hiện ra quân địch trước thì có nghĩa là đám bộ binh yểm hộ chúng ta tiêu đời rồi.”

“Là, là vậy sao?” Tổ trưởng rõ ràng là lính mới ra trường, có hơi sợ hãi trước lão binh kỳ cựu.

Hạ sĩ: “Tổ trưởng, anh là quý tộc dòng dõi quý tộc Phổ sao?”

“Cũng có thể coi là vậy.” Tổ trưởng đáp.

“Vậy thì không được rồi, anh phải thể hiện phong cách của quý tộc dòng dõi quý tộc Phổ chứ, quát chúng tôi mấy câu “im mồm đi, lũ ngu xuẩn’ ấy.” Hạ sĩ nói.

Tổ trưởng: “Im mồm đi, lũ ngu xuẩn! Như vậy á?”

“Không được, không được.” Hạ sĩ lắc đầu.

Andreas nói: “Quân nhu hô nghe mới đúng điệu, quý tộc dòng dõi quý tộc Phổ phải như thế.”

Tổ trưởng đang định lên tiếng thì đột nhiên dừng lại, nhìn ra bên ngoài.

Hai người ở tổ súng máy cũng quay đầu lại, nhìn ra ngoài qua đám dây leo.

“Sương mù, dày đặc thật.” Andreas nói,‘Mùa hè, quê em ở thung lũng, sáng nào cũng có sương mù như vậy, hồi bé mẹ em toàn dọa em, nói trong sương mù có tiểu Vụ Yêu, chuyên đi bắt trẻ con.”

Hạ sĩ Kosrek cau mày, hắn dập tắt điếu thuốc, chui ra khỏi chỗ nấp, nằm xuống vị trí xạ thủ, mở hộp tiếp đạn kiểm tra, đảm bảo băng đạn hoạt động bình thường.

Đóng hộp tiếp đạn lại, hắn kéo chốt súng, để súng máy ở trạng thái sẵn sàng khai hoả.

(Hết chương 195) Chương 196: Tập kích trong sương mù

Tổ trưởng tổ súng máy nghi hoặc hỏi: “Sao thế?”

Hạ sĩ: ‘Vừa rồi pháo binh bắn chuẩn bị, hàng rào dây thép gai trước trận địa của chúng ta bị thổi bay hết rồi, phải đợi trời sáng mới có người ra sửa. Nếu quân địch muốn thừa dịp sương mù để tấn công thì chúng sẽ vượt qua chỗ đó.”

Andreas: “Tấn công trong sương mù dày đặc thế này á?”

“Sao? Cậu nghĩ là tiểu Vụ Yêu sẽ xử lý đám Ant à?” Hạ sĩ Kosrek vừa dứt lời thì nghe thấy từ xa xa trong màn sương vọng lại tiếng “A đau quá?, tiếp theo là tiếng loạt xoạt.

Sau đó có người hét lớn: “Chết tiệt, chúng giết Hank rồi!”

Tiếng bom nổ át đi tiếng chửi bới.

Hạ sĩ Kosrek nổ súng, vừa bắn vừa hô: “Tiểu Vụ Yêu không ném boml Lính Ant đánh tới rồi!”

Vị trí đặt súng máy này được thiết kế để từ bỏ hoàn toàn việc ngắm bắn, xạ thủ súng máy chỉ cần bắn không theo quy luật, đồng thời lắc nhẹ báng súng là được.

Andreas nằm bên cạnh hạ sĩ, tay đỡ băng đạn.

MG34 không cần phó xạ thủ tiếp đạn cũng có thể bắn được, chỉ là tỉ lệ hỏng hóc sẽ cao hơn một chút.

Khi xạ thủ chính hy sinh, phó xạ thủ sẽ phải một mình đảm nhiệm.

Tim Andreas đập thình thịch, như thể muốn nhảy ra khỏi cổ họng đến nơi, cậu ta căng thẳng đến mức chết đi sống lại, nhưng việc cậu ta có thể làm cũng chỉ là đỡ băng đạn.

Cậu ta không nhìn thấy quân địch, cũng không nhìn thấy mặt đồng đội, chỉ có họng súng máy đang không ngừng nhả đạn.

Hạ sĩ Kosrek hô: “Thay đạn!”

Cơ thể Andreas tự động hoạt động, quá trình huấn luyện lâu dài khiến cậu ta như một cỗ máy, phối hợp ăn ý với xạ thủ Kosrek, nhanh chóng thay đạn.

Tiếp tục bắn, Andreas có cảm giác như thể cả thế giới đã bị màn sương nuốt chứng, chỉ còn lại hòn đảo nhỏ bé nơi cậu ta đang nằm.

Đột nhiên, một quả lựu đạn từ trong màn sương bay tới, rơi vào phòng đặt súng máy.

Andreas sững người, ngơ ngác nhìn quả lựu đạn, nhìn ngòi nổ đang bốc khói.

Hạ sĩ Kosrek vội vàng đẩy cậu ta sang một bên: “Lăn ra!”

Cơ thể Andreas tự động lăn về phía xa quả lựu đạn.

Hạ sĩ Kosrek cũng lăn theo.

Tiếng nổ nhỏ hơn Andreas tưởng tượng rất nhiều, nhưng những mảnh đá vụn rơi xuống người Andreas đã chứng minh sức công phá của quả lựu đạn.

Đồ của Ant, bất kể là cái gì, sức công phá cũng rất lớn.

Hạ sĩ Kosrek lập tức quay trở lại chỗ súng máy, hắn vừa cầm lấy báng súng thì một tên lính Ant từ cửa sổ trèo vào, trong tay là khẩu súng có nòng súng to như ống nước.

Hạ sĩ Kosrek nổ súng, tên lính Ant trúng đạn, phần ngực lập tức nát bét. Nhưng hắn ta vẫn trợn trừng mắt, nhìn chằm chằm vào súng máy, trong khoảnh khắc ấy, Andreas có cảm giác như hắn ta vẫn muốn tiếp tục chiến đấu.

Nhưng cuối cùng, tên lính Ant cũng không tiếp tục chiến đấu nữa, hắn ta ngã ngửa ra sau, chắn ngang cửa sổ.

Andreas định tiến lên đẩy hắn ta ra thì hạ sĩ Kosrek hét lớn: "Rút lui! Xuất hiện một tên lính nghĩa là còn tên thứ hai, hơn nữa đội yểm hộ chúng ta tiêu đời rồi!"

Hạ sĩ cầm lấy súng tiểu liên, kéo Andreas chạy như bay.

"Súng máy!" Tân binh hét lên.

"Bỏ súng máy lại!"

Ngay sau đó, lại một quả lựu đạn được ném vào từ cửa sổ.

Lần này, quả lựu đạn rõ ràng đã được tên lính Ant kia rút chốt từ trước, vừa ném vào đã phát nổ.

Sương mù bao phủ tâm nhìn của Andreas, cậu ta đột nhiên nhớ ra, hình như lúc quân địch tấn công, ở vị trí súng máy này không chỉ có hai người bọn họ.

"Tổ trưởng đâu rồi?" Andreas hỏi.

“Tao biết quái đâu!” Hạ sĩ hét lớn,“Tự đi được không? Đi được thì đừng để tao phải kéo, mau lên!”

Nói xong, hạ sĩ buông tay Andreas ra, hai tay cầm súng tiểu liên, bắn về phía màn sương.

Tiếng chửi bới của lính Ant vọng lại từ trong màn sương.

Hạ sĩ Kosrek lập tức lăn sang một bên, nấp sau bức tường thấp để thay đạn. Ngay sau đó, thứ gì đó bắn trúng chỗ hạ sĩ vừa đứng, phát ra tiếng loạt xoạt.

“Không có tiếng súng!” Andreas kêu lên.

“Suyt!” Hạ sĩ vừa nói vừa kéo Andreas nằm rạp xuống đất, ngay sau đó, một loạt đạn bay vèo qua.

Kosrek ghé sát tai Andreas, nói nhỏ: “Cậu vẫn chưa nhận ra à? Quân địch sẽ bắn vào bất kỳ thứ gì phát ra âm thanh, vũ khí của chúng không có tiếng động, cũng không có ánh sáng, cho nên chỉ cần nghe thấy tiếng súng thì chắc chắn là quân địch.”

Andreas: “Vừa rồi chúng ta nên nhặt súng của tên kia.”

“Nhặt súng của hắn thì cậu chết chắc rồi, im lặng đi, đi theo tao, chúng ta đi vê phía có tiếng súng máy, có thể tìm thấy những người khác trong tổ.”

Hạ sĩ đã dẫn Andreas đi quen rất nhiều đường rút lui, cũng đã xem qua ba vị trí đặt súng máy dự bị, cho dù bây giờ sương mù dày đặc, hai người vẫn có thể tìm được đường.

Đột nhiên, bên cạnh vang lên tiếng nổ lớn, sau đó là tiếng đổ sập.

Andreas sợ hãi co rúm người lại.

Hạ sĩ Kosrek: “Quân địch đang dùng thuốc nổ để phá tường, như vậy là có thể vòng qua tuyến phòng thủ chính của

chúng ta. Mau đi thôi, phải đến đó trước khi quân địch bao vây tổ súng máy khác!”

Nói xong, hạ sĩ dẫn đầu lao vào màn sương, Andreas vội vàng đuổi theo, nhưng lại bị thứ gì đó làm vấp ngã, cậu ta quay đầu lại thì thấy tổ trưởng đang nằm trên mặt đất, vai trái đã bị nghiền nát - nhìn không giống bị trúng đạn mà giống như bị vật gì đó cứng và cùn đập nát.

Andreas bỗng nhiên cảm thấy không thở nổi, từng ngụm từng ngụm hô hấp của hắn lại cảm giác như là ngâm nước, lồng ngực càng ngày càng khó chịu.

Hắn chợt nhớ tới truyền thuyết vê Tiểu Vụ Yêu, loại yêu quái này sẽ theo sương mù mà đến, bóp cổ người ta ——

Vừa vặn lúc này có người vỗ bả vai hắn.

Andreas kêu lên quái dị, lại bị người che miệng: “Mày muốn chết al”

Là hạ sĩ, hạ sĩ kéo hắn chạy, đồng thời viên đạn không tiếng động bắn vào vách tường sau lưng Andreas.

Sau khi tum Andreas trở về, hạ sĩ một cái tát đánh lên mặt hắn, dùng thanh âm tràn ngập tức giận quát lớn: “Tỉnh táo chút, kẻ nào phạm phải ngu xuẩn sẽ bỏ mạng!”

Andreas theo bản năng trả lời một câu: “Cha tôi cũng đánh tôi như vậy đó.”

“Đi chỗ khác chơi đi, đuổi theo, tao sẽ không bao giờ quay lại nữa.”

Hạ sĩ giống như mèo nhảy dựng lên, chui vào sương mù dày đặc.

Andreas lảo đảo đuổi theo, quai hàm đau rát khiến hắn tỉnh táo lại không ít.

Hai người cứ như vậy một đường chạy như điên, phía trước chính là ánh lửa do tổ súng máy thứ hai nổ súng.

Andreas cảm thấy ánh lửa kia giống như là thuyên hàng bị vây trong sương mù nhìn thấy ánh sáng của hải đăng.

Tàu hàng đang đi về phía hải đăng, bên cạnh đột nhiên lại xảy ra vụ nổ, sóng khí đuổi theo Andreas từ phía sau, đập hắn ngã xuống đất.

Đầu Andreas ong ong, nhưng sau lưng truyền đến tiếng Ant để hắn tỉnh táo lại.

Hắn đứng lên, tiếp tục chạy như điên về phía "Hải đăng" phía trước.

Dựa vào ký ức cơ bắp của thân thể, hắn vọt vào công sự che chắn, thấy hạ sĩ đã tới trước một bước.

Hắn trực tiếp ngồi liệt bên cạnh hạ sĩ, dựa vào vách tường, há mồm thở dốc.

Hạ sĩ vỗ võ bả vai hắn: "Được được, không để cho Tiểu Vụ Yêu bắt được mày."

"Tôi thấy được Trung đội trưởng." Andreas nói, Trung đội trưởng chết rồi, bả vai giống như bị người ta dùng đại chùy đập nát, xương quai xanh nơi này liền nát."

Kosrek hạ sĩ: "Vậy hắn rất may mắn, chết ngay lập tức, không tính là đặc biệt thống khổ."

"May mắn?" Andreas: "Hắn chết rồi!"

"Đúng, may mắn. Bất hạnh chính là xương sống bị đánh gấy, hoàn toàn không thể động, cứ như vậy nằm ở nơi đó, nhìn sinh mệnh trôi qua từng chút một, đợi đến lúc chiến đấu chấm dứt, dọn dẹp chiến trường, mới bị người ta phát hiện.

“Trong quá trình này cảm giác đau đớn còn không có biến mất, đau nhức giày vò, nhưng ngay cả cử động một chút cơ bắp trên mặt cũng không làm được.”

Andreas ngậm miệng lại.

Lúc này hắn nghe thấy bên cạnh có tiếng Ant nói chuyện.

Hạ sĩ hô to: “Luu đạn!”

Lời còn chưa dứt lựu đạn liền ném vào, liên rơi vào bên chân hai người. Tên Ha sĩ cam lấy lựu đạn, trở tay ném ra khỏi chỗ che chắn, sau đó nói với Andreas: “Nơi này cũng không an toàn, người Ant vòng qua rồi! Đi mau!”

Hắn quay đầu hô to với tổ súng máy: “Đi maul Tới trận địa kế tiếp!”

Tổ súng máy lập tức bắt đầu tháo súng máy trên ba cái giá chân.

Hạ sĩ muốn nói lại thôi, kéo Andreas sớm bắt đầu di chuyển, hai người xông vào sương mù.

“Chết tiệt, sương mù này là sao?” Hắn vừa chạy vừa mắng.

“Chết tiệt, sương mù này là sao?” Witt thiếu tướng mắng.

Vì sương mù dày đặc, quân Prosen bị tập kích trong sương mù trở nên hỗn loạn, các tham mưu đều phát điên, cầm microphone hô to: “Này! Nói lớn lên chút!”

“Chỗ nào bị đột phá?”

“Tiểu Vụ Yêu là cái quái gì? Bắn nó! Xác nó có thể giao cho Viện Khoa học Đế quốc!”

Witt thiếu tướng nhìn các tham mưu bận rộn, bỗng nhiên nói một câu: “Lại đúng lúc này, tham mưu trưởng giàu kinh nghiệm của tôi lại đi vắng, bởi vì ông ta và tham mưu giỏi nhất của tôi cùng bị quân mình oanh tạc rồi!”

Busse cũng cầm điện thoại, hai má co rút.

Hắn đứng lên: “Tôi đi tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra, tiện thể ổn định quân lính.”

“Tốt nhất là đi.” Witt thiếu tướng nói.

Thượng tá chào, xoay người cầm lấy mũ trên bàn, vừa đội mũ vừa đi.

Lúc này quyền tham mưu trưởng đi tới trước mặt Witt thiếu tướng: “Báo cáo tình hình, lợi dụng sương mù, quân địch đã tập kích chúng ta.”

“Cái này tôi cũng biết! Nghe tiếng súng là rõ!” Witt thiếu tướng mắng,‘Nói điều gì có ích đi!”

“Quân địch sử dụng vũ khí giảm thanh, cho nên chúng rất có lợi thế trong sương mù. Ngoài ra, theo báo cáo từ binh lính Stellenmark, họ đã chạm trán Tiểu Vụ Yêu. Đây hình như là quái vật trong truyên thuyết dân gian của bọn họ.”

Witt thiếu tướng: “Vậy thì bắn chết nó, sau đó đem xác cho Viện Khoa học Đế quốc. Đế quốc sẽ thưởng cho người phát hiện.”

Quyền tham mưu trưởng tiếp tục nói: “Thêm nữa, điện thoại không thể liên lạc được với trận địa vòng ngoài phía Đông Nam và Đông Bắc Yeisk, phỏng đoán trận địa đã bị mất.”

Witt thiếu tướng đi qua đi lại trong phòng, bỗng nhiên, hắn nói: “Cho lực lượng thiết giáp xuất thành, bọn họ đều được trang bị điện đài, lại được giáp bảo vệ, có thể giữ vững bình tĩnh. Ra khỏi thành, trên thảo nguyên, họ có thể lập thành đội hình phòng ngự. Lính phóng lựu cũng đi theo xe tăng, trên đường ra khỏi thành không được rời khỏi xe bọc thép.”

Witt thiếu tướng dừng một chút, lại nói: “Tôi cũng đi cùng lực lượng thiết giáp, thông báo cho trung đội xe tăng của Sư đoàn chuẩn bị cho sẵn sàng.”

Quyên tham mưu trưởng: “Thượng tá Busse còn…”

Witt thiếu tướng: “Bảo hắn đi tập hợp quân lính, trước tiên đưa những đơn vị chưa hỗn loạn ra khỏi vũng bùn này rồi tính sau!” (Hết chương) t Chuong 197: Suong mu day dac dot nhien tan

Lúc này Yegorov không ở Sư bộ của mình, mà giống như Rokossovsky, đã chạy đến tiền tuyến, ở cùng với tiểu đoàn xe tăng cận vệ số 1.

Tham mưu trưởng Alexander của hắn cũng nổi cơn thịnh nộ bất lực y như Pavlov, còn vị cha xứ sau khi khuyên can bất thành cũng chạy tới, nói là chuẩn bị trước khi Yegorov tự mình xung phong sẽ dùng thân thể đè hắn lại.

Lão Yegorov có ý kiến: “Tôi sẽ không xung phong đâu, tôi không phải trung tướng Rokossovsky, tôi biết chừng mực.”

Cha xứ liếc nhìn hắn: “Ồ, thật sao?”

Yegorov vừa định lên tiếng, bỗng nhíu mày: “Chờ chút!”

Hắn nhìn về phía thành phố, lúc này sương mù vẫn còn rất dày đặc, ngoài năm mét thì chẳng nhìn thấy gì nữa.

Cha xứ: “Có chuyện gì vậy?”

“Suyt! Ông có nghe thấy tiếng động cơ không?”

“Không, là tiếng động cơ xe tăng của chúng ta đấy chứ?”

“Không đúng! Xe tăng của chúng ta chỉ đang nổ máy, không chạy, tiếng động cơ không lớn như vậy. Đây là tiếng động cơ xe tăng đang di chuyển.”

Nếu như xe tăng không chạy, chỉ nổ máy, thì âm thanh tuy lớn, nhưng không thể lớn bằng xe tăng đang di chuyển.

Cha xứ cũng nín thở, lắng nghe một lúc rồi nói: "Đúng là tiếng động cơ. Kẻ địch trong thành đã di chuyển, hơn nữa còn đang rời xa chúng ta."

Yegorov: "Điện thoại!"

Người lính thông tin lập tức mang chiếc điện thoại dã chiến tới, đưa ống nghe cho Yegorov.

Yegorov: "Nối máy tới Sư đoàn —— à không, Tập đoàn quân, chết tiệt, vẫn chưa quen."

Cha xứ cười nói: "Dù sao tướng quân cũng là thây của ngài mà."

Mười mấy giây sau, trong ống nghe truyên đến giọng nam: "Tập đoàn quân nghe đây, xin mời nói."

"Tôi là Yegorov, cho tôi nói chuyện với tướng Rokossovsky!"

"Xin chờ một chút."

Lại chờ khoảng hai mươi giây, giọng Rokossovsky từ trong ống nghe truyền đến: "Tôi là Rokossovsky, có chuyện gì vậy, Yegorov?"

"Kẻ địch đã xuất thành, tiếng động cơ rất lớn, phỏng chừng toàn bộ lực lượng thiết giáp đều đã ra ngoài.

"Tôi biết rồi, anh có thể chỉ điểm pháo binh không?"

"Không thể, tâm nhìn ở đây chỉ có năm mét, chúng tôi chỉ có thể nghe thấy tiếng động, không nhìn thấy gì cả"

"Hiểu rồi, để tôi nghĩ cách. Chờ chút, anh có thể nghe thấy tiếng động từ hướng nào? Tôi cần hướng cụ thể."

Yegorov vừa định lên tiếng, bỗng chột dạ, cúi đầu lấy ra một chiếc la bàn, nhìn kỹ vạch chia độ rồi nói: “Khoảng 30 độ Tây Bắc “

“Tốt. Tiếp tục theo dõi… Trước khi sương mù tan có thể điều chỉnh vị trí của pháo tự hành, tranh thủ sau khi sương mù tan có thể khai hỏa ngay lập tức.”

“Rõ.”

Rokossovsky cúp điện thoại.

Yegorov trả ống nghe lại cho người lính thông tin, nghi hoặc nhìn cha xứ: “Tướng quân hỏi hướng phát ra tiếng động, nhưng lại không hỏi vị trí của chúng ta, ông ấy muốn làm gì?”

Cha xứ hai tay dang ra: “Anh theo ông ấy đã một năm rồi mà còn không biết. Tôi là lính mới, làm sao tôi biết được?”

Vương Trung dựa vào hack, biết được vị trí của Yegorov, đồng thời đánh dấu lên bản đồ của Tập đoàn quân, sau đó vẽ một đường thẳng về hướng Tây Bắc.

Pavlov: “Đây là cái gì?”

“Yegorov nghe thấy tiếng động cơ của quân địch, tôi vẽ ra thôi. Kết nối máy cho tôi với thiếu tướng Eugene của Sư đoàn 225.”

Vài chục giây sau, Vasili đưa ống nghe tới: “Thiếu tướng đang chờ ạ.”

Vương Trung nhận lấy ống nghe: “Thiếu tướng Eugene, hẳn là quân của anh đã nghe thấy tiếng động cơ của quân địch xuất thành rồi nhỉ?”

“Hả? Nghe thấy ư? Để tôi xác nhận.”

Vương Trung chuyển đổi góc nhìn, quả nhiên Eugene không ở tiên tuyến, mà là đang ở trong Sư bộ của mình, xem

ra hắn ta là một vị chỉ huy bình thường.

Vì lúc này điện thoại đã được kết nối, nên trong hack của Vương Trung vốn chỉ là một biểu tượng Sư bộ bỗng hiện ra tình huống cụ thể, có thể nhìn thấy rõ ràng Eugene đang hỏi tham mưu trưởng của mình.

Tham mưu trưởng lập tức cầm lấy một chiếc điện thoại khác, bắt đầu hỏi thăm tình hình.

Ngay sau đó Vương Trung phát hiện ra, trong tình huống này hắn không thể nào nhìn thấy trực tiếp tình hình tiền tuyến. Rõ ràng khi nãy Vasili gọi điện thoại xuống dưới, hắn vẫn có thể nhìn thấy tình hình, vậy mà…

Chẳng lẽ, mấu chốt là ở chỗ thông tin truyền đi qua bao nhiêu thiết bị liên lạc?

Trong lúc Vương Trung suy nghĩ, Eugene đã có được câu trả lời, báo cáo: "Báo cáo, đúng là có nghe thấy tiếng động cơ, ở hướng Tây Nam."

"Hiểu rồi. Điều chỉnh vị trí của tiểu đoàn pháo tự hành, bảo đảm sau khi sương mù tan, tiểu đoàn pháo tự hành sẽ đối mặt trực tiếp với quân địch."

Có một khoảnh khắc, Vương Trung muốn Sư đoàn 225 phái một đội trinh sát mang theo điện đài đi xác định vị trí của quân địch.

Nhưng ngay sau đó hắn đã ý thức làm như vậy là không thực tế, thứ nhất, trong màn sương mù dày đặc này, e là chính bản thân đội trinh sát cũng khó mà xác định được vị trí của mình, thứ hai, bộ đàm của lính trinh sát không thể nào liên lạc trực tiếp với Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân —— cho du sương mù không ảnh hưởng đến phạm vi liên lạc của bộ đàm, cũng không thể nào làm được.

Hiện tại, khoảng cách giữa Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân với tiền tuyến là quá xa.

Thế là Vương Trung nói với Eugene: "Chỉ vậy thôi, cẩn thận đấy."

Lúc này Eugene báo cáo: "Báo cáo tướng quân, theo kế hoạch, chúng tôi đánh nghi binh, nhưng tiền tuyến báo cáo tiến triển thuận lợi, chúng tôi đã tiến vào Yeisk."

Vương Trung: "Dừng lại, giữ vững vị trí, tránh đụng độ với quân ta trong sương mù."

"Rõ."

Vương Trung cúp điện thoại, vẽ một đường thẳng khác trên bản đồ.

Hắn nhìn chằm chằm vào bản đồ mấy giây rồi lắc đầu: "Không được, dựa vào cách này để xác định vị trí của quân địch thì độ chính xác quá thấp, chỉ phí đạn pháo. Tôi phải đích thân ra tiền tuyến một chuyến."

Pavlov: "Không được! Nguy hiểm quá! Lỡ như xảy ra tai nạn giao thông thì sao?"

Vương Trung: "Tôi cưỡi ngựa đi! Bucephalus sẽ đưa tôi đến tiền tuyến an toàn."

"Cũng không được! Cho dù Bucephalus là thân thú có thể chạy như bay trong sương mù cũng không được. Anh nghĩ xem bây giờ chúng ta cách tiền tuyến bao xa? Đến lúc anh cưỡi ngựa tới nơi, sương mù cũng tan mất rồi." Pavlov nhìn chằm chằm Vương Trung, sau đó cầm lấy ống nghe điện thoại đưa cho hắn,'Anh có thể gọi điện thoại cho tiền tuyến, tối hôm qua chúng ta đã bố trí trận địa pháo chống tăng, có kéo dây điện thoại đến đó."

Vương Trung bĩu môi: "Ông nói có lý."

Hắn nhận lấy ống nghe: “Nối máy với tiểu đoàn pháo chống tăng của Sư đoàn 225.”

Tiểu đoàn pháo tự hành chủ yếu sử dụng pháo tự hành, là lực lượng thiết giáp, còn tiểu đoàn pháo chống tăng chủ yếu sử dụng pháo chống tăng, tính là pháo binh. Tiểu đoàn pháo tự hành không lập trận địa cố định, cho nên không kéo dây điện thoại, còn trận địa pháo chống tăng cố định dĩ nhiên là có thể kéo dây điện thoại.

Rất nhanh, Vương Trung đã nhìn thấy trong số rất nhiêu đơn vị của Sư đoàn 225, có một đơn vị đại diện cho pháo chống tăng sáng lên, hắn đã nhìn thấy được những gì mà tiểu đoàn này nhìn thấy.

Vương Trung lập tức chuyển góc nhìn tới, kết quả trước mắt chỉ là một màn sương mù dày đặc, ngay cả trận địa của tiểu đoàn pháo chống tăng cũng nhìn không rõ, còn cảnh vật ở xa thì càng khỏi phải nói.

“Ai đấy?” Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn pháo chống tăng hỏi.

Vương Trung: “Là tôi, Rokossovsky!”

“Tướng quân!” Giọng nói bên kia lập tức trở nên cung kính hơn, âm lượng cũng lớn hơn.

“Các anh có nghe thấy tiếng động cơ không?”

“Báo cáo, có, phán đoán dựa vào khoảng cách thì không phải xe tăng của chúng ta, hơn nữa còn đang di chuyển ra xa.”

Vương Trung: ‘Phương hướng?”

Tiểu đoàn trưởng lập tức báo cáo phương hướng, cũng giống như Yegorov, dùng vạch chia độ trên la bàn để biểu thị. “Tiếp tục cảnh giới.”

Vương Trung nói xong liền cúp điện thoại, tiếp tục vẽ trên bản đồ.

Pavlov lắc đầu: “Độ chính xác vẫn quá thấp, nếu dựa vào cách này mà bắn trúng quân địch thì cũng chẳng cần đài quan sát pháo binh làm gì. Hay là chờ trời quang lên đi, các chuyên gia nghiên cứu văn hóa dân gian nói sương mù này sẽ kéo dài khoảng hai tiếng, bây giờ còn chưa đầy một tiếng nữa, quân địch chạy không thoát đâu.”

Vương Trung nhìn đồng hồ, quả nhiên chưa đến một tiếng nữa, cho dù bây giờ hắn lập tức cưỡi Bucephalus xuất phát cũng không kịp đến tiền tuyến.

Chỉ có lái xe mới có thể đến tiền tuyến trước khi sương mù tan, dùng hack để xác định vị trí của quân địch.

Sau một hồi suy tư, Vương Trung quyết định: “Không thể để cho quân địch chạy thoát. Grigory, chuẩn bị xe!”

Lúc này chỉ có thể tin tưởng vào kỹ thuật lái xe của Grigory.

Pavlov: “Không được! Tôi không đồng ý! Popov, ông nói gì đi chứ!”

Popov vẫn luôn ngồi xem kịch hay, đột nhiên bị điểm danh, giật bắn mình: “Hả? Gì cơ?”

Vasili bỗng hô lớn: “Mau nhìn kìa!”

Vương Trung quay đầu lại, nhìn thấy một tia nắng chiếu vào bệ cửa sổ của Bộ Tư lệnh.

Pavlov há hốc mồm: “Sương mù tan sớm?“Phép thuật” này cũng không đáng tin cậy cho lắm nhỉ?”

Popov thì lộ vẻ mặt như gặp quỷ —— à không, là vẻ mặt như nhìn thấy Thánh Andrews.

Vương Trung: “Nhìn kial Sương mù bắt đầu tan rồi, tôi đi tiền tuyến sẽ không nguy hiểm nữa.”

Pavlov: “Sương mù bắt đầu tan rồi, vậy là đài quan sát của chúng ta đã có thể nhìn thấy xe tăng của quân địch, anh không cần ra tiền tuyến nữa.”

Vương Trung ngây người: “Ừ nhỉ, hình như là vậy.”

Chết tiệt, cơ hội để mình dùng hack không còn nữa rồi! Không phải nói là sương mù dày đặc hai tiếng sao?

Đột nhiên, hắn ý thức được còn có chuyện quan trọng hơn: “Không ổn, sương mù tan rồi, nói không chừng quân địch sẽ khôi phục lại. Chúng ta mới chỉ có hai trung đoàn và một tiểu đoàn tiến vào thành, lỡ như… Ra lệnh cho Sư đoàn bộ binh 401 tiến lên! Tiến vào Yeiskl”

Pavlov: “Nhưng sư đoàn đó không thuộc quyền chỉ huy của chúng ta.”

“Bây giờ còn quản cái đó làm gì, nó đang ở trong khu vực tác chiến của chúng ta, chính là quân của chúng ta, nhanh lên! Dùng xe tải của chúng ta chở họ vào thành, nhanh lên, tranh thủ lúc sương mù còn chưa tan hết.”

Pavlov lập tức xoay người truyền đạt mệnh lệnh, Popov thì nhìn Vương Trung, nói: “Tôi cảm thấy lần này không phải là các chuyên gia nghiên cứu văn hóa dân gian kia học nghệ không tinh, mà là có một bàn tay khổng lồ nào đó đã xua tan sương mù.”

Bàn tay khổng lồ? Bàn tay của Hayek sao? Ông là người của thần thánh mà cũng hiểu biết về kinh tế học à?

Vương Trung vừa thâm mắng trong lòng, Popov đã nói tiếp: ‘Lúc chúng ta tấn công, sương mù giúp đỡ chúng ta, khi quân địch xuất thành, chúng ta cần tâm nhìn rõ ràng, sương mù liền lặng lẽ rút lui, tướng quân, xin cho phép tôi báo cáo chuyện này với Tổng bộ Giáo hội.”

Vương Trung nghiêm mặt nói: "Chuyện này có gì đáng để báo cáo, chẳng qua là phép thuật không linh nghiệm nữa thôi. Tôi thậm chí còn cảm thấy sương mù này căn bản không phải do phép thuật tạo thành, mà là sương mù tự nhiên, chẳng phải Cục Khí tượng đã tìm được số liệu khí tượng của những năm trước rồi sao, thời điểm này xuất hiện sương mù là chuyện rất bình thường."

Popov nhún vai: "Anh nói cũng có lý, vậy thì cứ báo cáo theo hướng đó."

Khoảng mười lăm phút sau, chuông điện thoại vang lên.

Vương Trung bước qua Pavloy, trực tiếp nhấc điện thoại: "Tôi là Rokossovsky."

Giọng nói của Yegorov từ bên kia truyền đến: "Sương mù đã tan bớt, hình như tôi nhìn thấy đội xe tăng của quân địch rồi. Chúng đang lập thành đội hình phòng ngự hình tròn ở ngoài thành, hình tròn! Chết tiệt, tên chỉ huy của quân địch cổ hủ thật."

Vương Trung chuyển góc nhìn, nếu Yegorov đã có thể nhìn thấy quân địch, thì ở góc nhìn từ trên cao, hắn dĩ nhiên cũng nhìn thấy.

Nhìn thấy đội hình của quân địch, hắn nghi ngờ có phải mình nhìn nhầm hay không.

Thật sự là bày trận hình tròn!

Hơn nữa quân Prosen còn mở đèn pha, như vậy có người dựa vào sương mù mò tới, sẽ bị đèn pha chiếu mù mắt.

Không đúng, bây giờ không phải là lúc để cảm thán.

Yegorov: "Tôi đã tính toán xong tọa độ của địch, xin hãy pháo kích vào tọa độ bên dưới!"

Hắn báo ra một chuỗi tọa độ.

Vương Trung: “Biết rồi. Lập tức lệnh cho pháo binh khai hỏa. Mọi người cũng hãy điều động tiểu đoàn súng chống tăng và tiểu đoàn xe tăng, xem có thể nhân lúc địch bị pháo kích áp sát đến 1500 mét hay không… Không, 1800 mét khai hỏa. Xa một chút cho an toàn, bắn nhiều đạn pháo một chút cũng không sao.”

“RõI”

Đặt điện thoại xuống, Vương Trung sửa lại chữ số cuối cùng của tọa độ: “Yegorov đã cho chúng ta tọa độ rồi, khai hỏa theo tọa độ này!”

(Hết chương) Chương 198: Tác chiến cự ly gần

Bên phía quân Prosen, mười lăm phút trước.

Lúc Witt thiếu tướng nhìn thấy tia nắng đầu tiên xuất hiện trên bầu trời, ông ta thở phào một hơi.

Lúc này tham mưu trưởng đi tới bên cạnh ông, giơ tay chào theo quân lễ rồi nói: “Thiếu tướng, đã xác nhận xong. Hiện tại rút lui có hai tiểu đoàn xe tăng, tổng cộng 90 chiếc Panzer III, 44 chiếc Panzer IV.”

Witt thiếu tướng kinh hãi, cắt ngang báo cáo của tham mưu trưởng: “Sao lại tổn thất nhiều Panzer III như vậy?”

Tiểu đoàn xe tăng của Prosen thường có 70 chiếc Panzer III và khoảng 28 chiếc Panzer IV. Hiện tại kết quả kiểm kê cho thấy, có hơn 50 chiếc Panzer III và hơn mười chiếc Panzer IV bị bỏ lại trong thành.

Tham mưu trưởng: “Đêm qua pháo kích, rất nhiều xe tăng bị phá hủy, tiểu đoàn trưởng của hai tiểu đoàn xe tăng tin rằng bọn họ đã mang tất cả xe tăng còn vận hành được ra rồi.”

Witt thiếu tướng lắc đầu, ra hiệu cho tham mưu trưởng tiếp tục báo cáo.

Tham mưu trưởng: “Trung đoàn xe bọc thép phóng lựu chạy ra được 6 đại đội, mỗi đại đội tổn thất khoảng một nửa số xe.”

Witt thiếu tướng cau mày.

Trung đoàn xe bọc thép phóng lựu của Sư đoàn Seeckt là một trung đoàn lớn, có 16 đại đội, mỗi đại đội cũng là một đại đội lớn, ngoài bộ binh ra còn có các loại tổ vũ khí, trinh sát, hậu cần… tổng cộng hơn 200 người. Vậy là hai ngàn người bị bỏ lại trong thành.

Tiểu đoàn xe tăng còn có bộ binh đi theo, tính như vậy, rất có thể có hơn bốn ngàn người bị bỏ lại trong thành.

Hiện tại vẫn có thể nghe thấy tiếng súng dày đặc trong thành, vũ khí của kẻ địch đều là vũ khí giảm thanh, những tiếng súng này chắc hẳn là do binh lính Prosen bắn ra.

Witt thiếu tướng ngẩng đầu nhìn bầu trời, xác nhận ánh mặt trời càng ngày càng sáng, mới nói với tham mưu trưởng: “Một khi trời quang, lập tức quay trở lại trong thành, hỗ trợ bộ đội trong thành đoạt lại thành phố.”

Tham mưu trưởng có vẻ muốn nói lại thôi, Witt thiếu tướng liếc nhìn ông ta một cái rồi nói: “Anh muốn nói gì thì nói.”

Tham mưu trưởng: “Chúng ta là sư đoàn thiết giáp, không am hiểu tác chiến đô thị, nên chờ sư đoàn xe bọc thép phóng lựu của đội quân tiếp theo đuổi kịp.”

Witt thiếu tướng lắc đầu: “Chắc anh vẫn chưa biết, sư đoàn xe bọc thép phóng lựu tiếp ứng của chúng ta đã được điều động đến hai bên sườn phía Nam và phía Bắc, Bock nguyên soái chuẩn bị triển khai thế gọng kìm với Rokossovsky.”

“Hả?” Tham mưu trưởng kinh ngạc: “La như vậy sao?”

“Bức điện mật hôm trước nói như vậy, anh không xem sao? À, hôm trước anh còn chưa phải là tham mưu trưởng, thậm chí còn không phải là sĩ quan tham mưu cấp cao, không biết cũng bình thường.”

Tham mưu trưởng im lặng.

Witt thiếu tướng: “Tóm lại chúng ta phải quay trở lại thành phố, trong thành còn mấy ngàn anh em của chúng ta đang chiến đấu, không thể bỏ mặc họ.” Trong lúc nói chuyện, sương mù lại tan đi không ít, dù sao ánh mặt trời đã chiếu xuống, đây là vũ khí tốt nhất để xua tan sương mù.

Tầm nhìn dần dần khôi phục, Witt thiếu tướng bỗng nhiên nhìn thấy trên thảo nguyên phía xa có thứ gì đó.

Hắn cầm lấy ống nhòm.

Dựa vào hiệu suất vượt trội mà ống kính quang học Zeiss mang lại, Witt thiếu tướng nhìn thấy trên ngọn đồi xa xa có những chiếc T-34 nổi tiếng của quân Ant, hơn nữa còn là loại đầu to.

Loại xe tăng đầu to này trong một năm qua, gần như được gắn chặt với cái tên Rokossovsky, đến mức bây giờ quân Prosen vừa nhìn thấy T-34 đầu to là nghĩ ngay đến việc gặp phải Rokossovsky.

Bộ Tư lệnh Tối cao Prosen không thể không ban hành văn bản, nhấn mạnh Rokossovsky sẽ đánh cờ hiệu đỏ đặc biệt, hơn nữa xe chỉ huy của hắn ta sẽ sử dụng số hiệu chiến thuật 422.

Chính vì vậy, Witt thiếu tướng đã cẩn thận xác nhận trong ống nhòm không có xe tăng nào treo cờ đỏ - số hiệu chiến thuật thực sự không nhìn rõ, không thể xác nhận.

Nhưng mà, Witt thiếu tướng nhìn thấy phía trước xe tăng có một sĩ quan quân Ant vạm vỡ đang nhìn về phía mình.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy viên sĩ quan kia hình như nhận lấy ống nghe điện thoại từ trong tay thuộc hạ (thực ra là ống nghe điện thoại, nhưng ở quá xa nên không nhìn rõ).

Witt thiếu tướng lập tức hô lớn: "Tham mưu thông tin, nghe lén kênh liên lạc vô tuyến điện của địch, bọn chúng có thể đang báo cáo lên cấp trên!"

"RõI"

Giọng nói của tham mưu thông tin truyền đến từ hướng xe thông tin.

Witt thiếu tướng đợi mười giây, không thấy tham mưu thông tin báo cáo, bèn giục giã: 'Không nghe thấy gì sao?"

"Báo cáo, kênh vô tuyến điện của địch không có ai nói chuyện."

Witt thiếu tướng nhíu mày: "Chẳng lẽ đang gọi điện thoại? Anh nói xem, Hank…"

Đột nhiên, thiếu tướng nhớ ra, tham mưu trưởng ăn ý, giàu kinh nghiệm của mình đã được quân ta tiễn lên trời.

Hắn ta chửi thầm một câu, lại nghĩ đến kẻ đầu so gây nên, bèn hỏi: "Busse thượng tá đã ra chưa?"

"Báo cáo, chưa a.

Witt thiếu tướng bĩu môi.

Lúc này hắn bỗng nhiên ý thức được, Busse thượng tá có thể là sĩ quan cấp cao có kinh nghiệm phong phú nhất trong quân đội ngoại trừ hắn ra, kết quả lại bị bỏ lại trong thành, hình như không ổn lắm.

Chưa kịp suy nghĩ kỹ, viên sĩ quan quân Ant trong ống nhòm đã trả lại dụng cụ liên lạc cho thuộc hạ.

Cuộc gọi kết thúc rồi?

Rốt cuộc hắn đã nói gì?

Witt thiếu tướng nhìn thấy viên sĩ quan kia bắt đầu hạ lệnh cho những người xung quanh, ngay sau đó lực lượng thiết giáp quân Ant ở trên sườn đồi bắt đầu di chuyển. Không đúng, ngoài lực lượng thiết giáp ra còn có thứ khác!

Witt thiếu tướng kinh ngạc nhìn những bụi cỏ đang di chuyển kia, lúc chúng bất động, hắn cứ tưởng đó là cỏ mọc caol

Pháo tự hành chống tăng của địch!

Witt thiếu tướng bỗng nhiên ý thức được hiện tại mình không nên tấn công vào thành phố, mà nên nhân lúc kẻ địch đang chuyển đổi trận địa, phát động tấn công bất ngờ bằng thiết giáp.

Hắn ta xoay người hô lớn: "Ra lệnh cho lực lượng thiết giáp, triển khai đội hình chữ V rộng! Mục tiêu là ngọn đồi phía Đông Nam, bắt đầu tấn công! Số lượng xe tăng của địch không nhiều, cộng thêm cả pháo tự hành chống tăng thì cũng chỉ tương đương với số lượng Panzer III của chúng ta! Chúng ta còn có cả Panzer IV nòng dài mới nhất…"

Khoảnh khắc này, Witt thiếu tướng nghe thấy tiếng rít bên tai.

Hắn ta lập tức ý thức được có đạn pháo đang nhắm vào mình, vì vậy vội vàng lao về phía trước: "Nằm xuống!"

Đạn pháo rơi xuống.

Hơn nữa không phải kiểu từng quả đạn pháo rơi xuống như pháo kích thông thường, mà là trong nháy mắt có đến hàng trăm quả đạn pháo rơi xuống.

Witt thiếu tướng đương nhiên không biết đây là "bắn đồng loạt", hắn ta dựa vào kinh nghiệm trong quá khứ để phán

đoán: “Chúa ơi, ít nhất mười trung đoàn pháo đang bắn vào chúng tai”

Tối hôm qua, khi bị pháo kích ở Sư bộ, Witt thiếu tướng không ở vị trí hỏa lực tập trung nhất, hắn ta còn cho rằng mục tiêu pháo kích là nhằm phá hủy công sự phòng ngự, hơn nữa còn hạ lệnh cho toàn quân tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Hiện tại, hắn ta đang ở ngay vị trí tập trung hỏa lực nhất.

“Chúa ơi!” Hắn ta hét lớn - Dù sao lúc tránh pháo cũng phải há to miệng để cân bằng áp suất bên trong và bên ngoài xương sọ, chỉ bằng hét lớn, còn có thể giải tỏa căng thẳng.

Busse thượng tá nghe thấy tiếng pháo, lập tức chạy đến bên cửa sổ, ghé vào bệ cửa sổ để quan sát bên ngoài, quả nhiên nhìn thấy rất nhiều đạn pháo rơi xuống bên ngoài thành.

“Lực lượng thiết giáp bị pháo kích rồi, xem ra chúng ta tạm thời sẽ không nhận được tiếp viện.” Ông ta quay đầu nói với viên thượng úy sau lưng: “Chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình để đánh đuổi những tên địch đã vào thành.”

Viên thượng úy: “Ngoại trừ những người ở các điểm phòng thủ, chúng ta đã tập hợp được một trăm người, hơn nữa còn tập trung súng tiểu liên lại.”

Busse thượng tá rời khỏi cửa sổ, đứng thẳng người trong phòng: “Rất tốt, tôi sẽ tự mình dẫn đội. Chúng ta đã chiếm đóng nơi này ba ngày rồi, quen thuộc địa hình hơn quân Ant - mặc dù đây là đất nước của bọn chúng. Đưa tôi một khẩu súng tiểu liên.”

Lập tức có người đưa một khẩu MP40 đến tay thượng tá.

Vị thượng tá kiểm tra súng một chút, kéo khóa nòng, thấy bên trong có đạn, mới khóa nòng súng lại.

Lính canh đưa túi đựng băng đạn đến, Busse thượng tá liếc nhìn rồi mắng: "Sao lại là túi đựng băng đạn của quân Ant?" "Dùng tốt ma Lính canh nói: "Dùng thoải mái hơn túi đựng băng đạn của chúng ta, còn có thể che chắn trước ngực. Đây là trang bị của quân Ant tiến vào thành hôm nay, trước đây chưa từng thấy quân Ant nào dùng. Chúng ta chỉ thu được một ít."

Kỳ thực đây là do ai đó sao chép áo chiến thuật của quân ta, lập tức nhận được sự khen ngợi của bộ binh, đáng tiếc là không thể phổ biến trong các đơn vị khác của quân Ant, bởi vì các đơn vị khác hoặc là sử dụng hộp tiếp đạn hình trống của PPSh-41, hộp tiếp đạn không để vừa áo chiến thuật, hoặc là sử dụng Mosin-Nagant lên đạn bằng khóa nòng, cũng không cần dùng đến áo chiến thuật.

Nhưng mà chiếc áo chiến thuật này dùng để đựng băng đạn của MP40 thì rất vừa vặn.

Busse thượng tá nhíu mày: "Vậy còn loại vũ khí giảm thanh của địch thì sao? Thu được chưa?"

Viên thượng úy: "Chúng tôi có bốn khẩu, các đơn vị khác trong thành chắc cũng thu được một ít."

Busse thượng tá: "Gửi một khẩu ra khỏi thành, đảm bảo Bộ Tư lệnh và Viện Khoa học Đế chế sẽ có mẫu súng."

Nói xong ông ta nhận lấy bộ trang bị của quân Ant, định đeo lên người, lính canh vội vàng nói: "Không phải, không phải đeo lên người thế này, mà là mặc vào như mặc áo ba lỗ, ngài xem, chỗ này còn có thể để lựu đạn, chỉ cần giơ tay lên là lấy được. Thiết kế của bộ trang bị này thật sự rất tuyệt, tôi nghĩ nên gửi về cùng với vũ khí của địch."

Busse thượng tá gật đầu: "Vậy thì gửi một bộ về."

Trang bị của quân Prosen hiện nay vẫn còn trong tình trạng cái gì cũng đeo lên vai, còn những thứ không đeo được lên vai

thì đều nhét hết vào thắt lưng, cho nên thắt lưng - nói chính xác là thắt lưng quân dụng - rất nặng.

Busse thượng tá được lính canh giúp đỡ mặc xong bộ trang bị, nói với viên thượng úy: "Sau khi chúng ta bắt đầu tấn công, các anh hãy cố thủ ở đây, tòa nhà này là điểm tựa không thể mất…"

Đột nhiên, phía sau Busse thượng tá truyền đến tiếng nổ, còn có tiếng binh lính kinh hô: "Cẩn thận! Quân Ant đang bao vây từ phía sau!"

Busse thượng tá cầm khẩu MP40: "Giải quyết bọn chúng trước! Đi!"

"Xông lên, đây là điểm hỏa lực của địch!" Trung tá Semyon hô lớn: "Chiếm được nơi này, bố trí súng máy, chúng ta có thể khống chế con đường chính trong thành!"

Rạng sáng nay, Eugene - sư đoàn trưởng Sư đoàn 225 đã hạ lệnh cấm bộ đội tiến lên để tránh bắn nhầm, nhưng tình hình trong màn sương mù hỗn loạn như vậy, rất nhiều binh sĩ của Sư đoàn 225 không nhận được mệnh lệnh này.

Tiểu đội của Semyon trung tá là một trong số đó, lính thông tin vô tuyến đi theo ông ta đã bị lạc trong màn sương mù dày đặc, vì vậy ông ta dẫn theo đội ngũ cứ thế xông về phía trước.

Trên đường quả thực có gặp phải một số lính bộ binh của Sư đoàn Cận vệ 1, có thể cũng xảy ra tình huống bắn nhầm, nhưng trong màn sương mù dày đặc căn bản không nhìn rõ.

Dù sao Semyon trung tá cũng tập hợp tất cả những người lính gặp phải trên đường, dẫn theo bọn họ xông thẳng đến đây.

Vụ nổ vừa rồi đã phá hủy cả bức tường, cổng sân mở toang, Semyon trung tá cầm khẩu Tokarev cải tiến, vừa bắn về phía cửa sổ bên kia để áp chế địch, vừa xông vào sân. Lúc này,

cửa ra vào tang một của tòa nhà mở ra, một sĩ quan quân Prosen nhảy ra, cầm súng tiểu liên bắn về phía Semyon trung tá.

Vị trung tá lập tức trúng đạn, nhưng ông ta cố gắng chống đỡ cơ thể, nhìn quân hàm của đối phương - kết quả là không nhận ra quân hàm của viên sĩ quan này.

Dù sao thì quân hàm của Quân đoàn Ky sĩ Asgard không giống với quân đội Prosen thông thường.

Semyon trung tá giơ súng, bắn về phía đối phương -

Cơ thể đối phương run lên, dựa vào khung cửa phía sau, cố gắng chống đỡ để tiếp tục bắn.

Semyon trung tá ngã ngửa ra sau dưới lực tác động của viên đạn, ngã mạnh xuống đất.

Viên trung tá quân Prosen ném súng xuống, cơ thể từ từ trượt xuống theo khung cửa.

Lính Prosen bước qua chân ông ta, xông về phía những người lính quân Ant đang xông vào, một cuộc chiến đấu giáp lá cà khốc liệt bắt đầu.

(Hết chương) Chương 199: Tuyến đầu không có Rokossovsky xung trận

Vừa mới giao chiến giáp lá cà, quân Ant đã chiếm ưu thế.

Không phải vì thể hình người Ant to lớn, mà là vì súng trong tay quân Ant có lực cản lớn hơn. Bên phía quân Prosen là đội xung kích được tập trung đặc biệt, được trang bị súng tiểu liên MP38 và MP40, bắn loại đạn súng lục, chỉ cần không bắn trúng chỗ hiểm yếu, thì mục tiêu hơn phân nửa sẽ tiếp tục di chuyển.

Còn vũ khí trong tay quân Ant bắn đạn giảm liều, bất kể bắn trúng chỗ nào cũng sẽ gây sát thương cực lớn, người của

quân Prosen trúng một phát là ngã.

Điều này rất quan trọng trong chiến đấu giáp lá cà, bởi vì tất cả mọi người đều bắn ở cự ly gần, bên nào có lực cản lớn hơn thì bên đó chiếm ưu thế.

Đúng vậy, bất kể là quân Ant hay quân Prosen, trong chiến đấu giáp lá cà, hễ cứ có cơ hội nổ súng là sẽ nổ súng.

Hơn nữa, vũ khí trong tay quân Ant nặng hơn, lại vô cùng chắc chắn, dùng làm vũ khí cận chiến thì hiệu quả cực kỳ tốt.

Trận chiến đẫm máu giáp lá cà nhanh chóng diễn ra ở khắp các ngõ ngách trong thành phố.

Philippov dùng báng súng đập một binh lính Prosen bay lên không trung.

Chưa kịp đợi tên địch rơi xuống đất, Philippov đã nhanh chóng trở về tư thế bắn súng tiểu liên, tìm kiếm mục tiêu có thể bắn, kết quả phát hiện ra tiểu đội của mình đã tiêu diệt toàn bộ đối thủ.

"Nghỉ ngơi năm phút, nạp đạn, thu thập lựu đạn trên người quân địch. Misha, cậu cảnh giới xung quanh."

Người lính cấp bậc thượng sĩ nhận được mệnh lệnh gật đầu, lập tức chạy lên đống củi bên tường, thò đầu ra quan sát đường phố phía trên bức tường gạch.

Những người khác bắt đầu kiểm tra thi thể của quân Prosen.

Đột nhiên, có người kêu lên: "Ở đây có một tên còn sống!"

Philippov quay đầu, ba bước gộp làm hai chạy tới, phát hiện ra một tên lính Prosen bị thương ở vai, đang giơ cao hai tay.

“Giết hắn cho xong chuyện.” Một người lính cấp bậc hạ sĩ trong đội nói.

Philippov chặn họng súng của người lính hạ sĩ: “Chúng ta là quân của Rokossovsky tướng quân, ngài ấy rất căm hận quân Prosen, nhưng cũng chưa từng tra tấn tù binh đến chết, nhiều nhất chỉ là bắn một phát súng lên vai rồi thả đi.”

Vẻ mặt người lính hạ sĩ dịu xuống: “Được rồi, cậu nói đúng. Vậy chúng ta cũng bắn hắn một phát súng vào vai?”

“Không, tình huống bây giờ khác rồi.” Philippov quay sang người lính cấp bậc binh nhì đang băng bó ở vai: “Grisha, cậu ở lại đây.”

“Tôi vẫn có thể chiến đấu!”

“Tôi biết, cho nên mới để cậu ở lại trông coi tù binh, cậu không thể chiến đấu thì để cậu ở lại làm gì? Hôm nay cậu làm rất tốt, tôi nhìn thấy cậu đã hạ gục một tên Prosen cao hơn cả cậu đấy.”

Người lính kia không tranh cãi nữa, mà dùng ánh mắt oán hận nhìn tên tù binh.

Philippov: “Tốt nhất là trói hắn lại. Những người khác tiếp tục làm theo mệnh lệnh vừa rồi, lắp đạn vào.

Lính bộ binh quân Ant ngoài băng đạn trong súng, còn có thể mang theo ba băng đạn đầy, nhưng chiến đấu đến bây giờ, băng đạn của mọi người gần như đều đã hết. Mà mỗi người ngoài băng đạn ra, còn mang theo một ít đạn rời, đều để trong ba lô sau lưng.

Cụ thể mang theo bao nhiêu là do khả năng chịu tải của mỗi người.

Hiện tại Philippov đang cho mọi người thời gian lấy đạn dự trữ trong ba lô ra để lắp vào băng đạn.

Bản thân anh ta cũng kiểm tra băng đạn rỗng trong áo chiến thuật, lấy đạn dự phòng ra lắp đầy băng đạn.

Lúc đang lắp đạn, anh ta bỗng nhiên nghe thấy Grisha nói: "Ai còn nhiều đạn cho tôi xin một ít."

Anh ta ngẩng đầu lên hỏi: "Sao vậy, cậu không mang đủ à?"

Grisha dang hai tay ra: "Tôi không ngờ mình có thể sống đến lúc bắn hết sạch đạn, chết tiệt, ai cho tôi xin một ít"

Mọi người đều lắc đầu, có người đáp: "Băng đạn của mọi người đều sắp hết rồi, bổ sung cho bản thân còn chưa chắc đủ đây."

Grisha thở dài, đeo khẩu súng không còn đạn sau lưng, nhặt khẩu MP40 của quân địch trên mặt đất lên: "Năm ngoái, tôi cứ nghĩ loại súng tiểu liên này của quân Prosen là vũ khí được thiết kế tốt nhất trên thế giới, tôi thậm chí còn định dùng nó để chiến đấu trong suốt cuộc chiến."

Nói xong, anh ta thành thạo rút băng đạn ra, kiểm tra số lượng đạn, sau đó lắp băng đạn trở lại, lên đạn một cách thuần thục.

Philippov: "Sao không dùng nữa?"

"Bởi vì có loại súng khác tốt hơn. Súng tiểu liên của quân Prosen nhẹ, dễ sử dụng, nhưng rõ ràng là không bằng súng mới của chúng ta. Khẩu súng này bắn xa 100 mét là chỉ có thể nhắm mắt nhắm mũi mà bắn."

Philippov: "Nó là súng tiểu liên, bắn loại đạn súng lục, đừng nên quá khắt khe với nó."

"Cũng đúng. Dùng tạm được trong chiến đấu đô thị."

Philippov lắp xong viên đạn cuối cùng, hiện tại anh ta lại có hai băng đạn đầy, cộng thêm băng đạn đã bắn được một nửa

trong súng, chắc là có thể chiến đấu thêm một lúc nữa.

Anh ta cất băng đạn vào áo chiến thuật, cúi đầu nhìn đồng hồ, lại nhìn tình hình của mọi người, quyết định kéo dài thời gian nghỉ ngơi thêm vài phút, ít nhất là đợi mọi người lắp hết đạn dự trữ vào băng đạn rồi mới tiếp tục.

Lúc này, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng đạn pháo xé gió.

Những người lính kỳ cựu đều ngẩng đầu lên nhìn trời.

“Đánh ra ngoài thành à?”

“Vừa rồi lúc còn sương mù, tôi nghe thấy tiếng động cơ, lực lượng thiết giáp của địch chắc là đã chạy ra khỏi thành rồi.” “Mọi người đều nghe thấy mà. Chắc chắn là đang pháo kích lực lượng thiết giáp của bọn chúng.”

Philippov: “Đừng nói chuyện phiếm nữa, nhanh chóng chuẩn bị vũ khí, còn rất nhiều kẻ địch đang chờ chúng ta tiêu diệt.”

Mọi người vội vàng cúi đầu xuống lắp đạn.

Lại qua một lúc, thấy mọi người đã chuẩn bị xong, Philippov đứng dậy: “Đi thôi! Sương mù đã tan rồi, không cần phải lo lắng bắn nhầm nữa, đi về phía tiếng súng, nhanh chóng liên lạc lại với các đơn vị khác.”

Bên phía quân Prosen, Andreas đi theo hạ sĩ Kosrek đã chạy đến rìa thành phố.

Kosrek hạ sĩ: ‘Có một chiếc xe máy!”

Andreas cũng nhìn thấy chiếc xe máy kia, hẳn là mô tô ba bánh kiểu treo đấu của trại trinh sát hóa xe.

Kosrek hạ sĩ tiến lên nhanh chóng kiểm tra một chút, sau đó thành thạo dùng báng súng đập vỡ khóa xe, bước lên.

Andreas kinh hãi: “Anh muốn làm gì?”

“Trong sương mù anh không nghe thấy tiếng động cơ sao? Rút quân ra ngoài, chúng ta bây giờ ra khỏi thành đuổi theo đại bộ đội!”

“Như vậy không có vấn đề gì chứ?” Andreas lo lắng hỏi.

“Nếu như bộ đội không chạy ra khỏi thành, chúng ta làm như vậy đương nhiên là có vấn đề, gặp phải đốc chiến đội tôi muốn bị bắn chết, anh phải đi Trừng Giới tiểu đoàn chứng minh bản thân. Nhưng mà bộ đội ra khỏi thành, chúng ta chỉ là phụng mệnh làm việc mà thôi. Ngồi vào trong xe đi!”

Andreas do dự một chút, nhưng vẫn làm theo lời Kosrek hạ sĩ nói, sau đó Kosrek hạ sĩ bắt đầu đạp mạnh chân đạp, muốn khởi động xe máy.

Đột nhiên, hắn ngừng đánh nhau với chân, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Andreas là tân binh, không rõ tiếng rít trên bầu trời có ý gì, chỉ có thể học động tác của Kosrek hạ sĩ nhìn lên trời.

Kosrek hạ sĩ: ‘Bên ngoài thành phố nổ tung, vì sao?”

Hai người này vẫn luôn chạy trên mặt đất, sau khi sương mù tan đi cũng không hề đi lên điểm cao, cho nên không biết đội quân của Seeckt chỉ là xe ra ngoài thành tránh bị bộ binh thừa dịp sương mù dày mò lên cận chiến.

Cuối cùng, Kosrek hạ sĩ lắc đầu: “Mặc kệ, chúng ta đi.”

Hắn lại dùng sức giẫm một cước đạp, xe rốt cục phát động.

Kosrek hạ sĩ: “Anh khống chế súng máy trong thùng xe, tuy rằng tôi cảm thấy sau khi ra khỏi thành thì hơn nửa sẽ không có tác dụng với súng máy bọc thép của địch nhân, nhưng có còn hơn không. Còn nữa, trước khi ra khỏi thành đối mặt với bộ binh của địch nhân vẫn rất hữu dụng.”

Andreas cầm súng máy, đặt khẩu súng lên vai: “Tôi chuẩn bị xong rồi!”

Kosrek hạ sĩ một cước dầu, xe máy khởi bước, rất nhanh chạy vội trên đường phố chật hẹp.

Yegorov nhìn thấy trong ống nhòm, tiểu đoàn xe tăng và tiểu đoàn xe tăng của mình đều đã vận động đến nơi, liền gọi điện thoại cho nhân viên truyền tin bên cạnh: “Điện thoại!”

Thính đồng lập tức được đưa đến trong tay hắn.

Yegorov: “Bộ tư lệnh tập đoàn quân —— Alo? Tổng đài? Alo!”

Sau khi gọi liền mấy tiếng, hắn nổi giận đùng đùng trả ống nghe cho nhân viên thông tin: “Chuột đồng lại cắn đứt dây điện thoại, mau phái người kiểm tra dây điện! Lấy máy bộ đàm đến!”

Tùy Quân giám mục: “Muon để pháo đoàn ngừng bắn?”

Yegorov chỉ về phía xa: “Nói nhảm, ông xem đại pháo nổ này, căn bản không thấy rõ địch nhân ở đâu. Đại pháo không dừng lại thì chúng ta không thể tiêu diệt địch.”

giám mục: “Nói không chừng đã không cần chúng ta.”

“Làm sao có thể, kẻ địch khẳng định còn có lực lượng bọc thép, pháo kích có thể giải quyết rất nhiều vấn đề, nhưng pháo kích không phải vạn năng.”

Binh sĩ đưa bộ đàm cho Yegorov: “Gọi đến bộ tư lệnh rồi.”

Yegorov cầm ống nghe lên: “Bộ tư lệnh! Tôi là Yegorov, trận hình của chúng tôi đã triển khai hoàn thành, đình chỉ pháo kích, giao cho chúng tôi đi!”

Giọng nói của Rokossovsky truyền đến từ bên kia: “Anh có nắm chắc không? Xe tăng nòng dài số 4 của kẻ địch có không

ít nhỉ?”

Yegorov nhíu mày: “Không ít à?”

“Tôi đoán.” Rokossovsky trung tướng nói: “Tôi đoán luôn chuẩn, không phải sao? Vẫn nên bắn thêm 30 phút đi.”

Yegorov: “Được rồi, cậu là thủ trưởng, cậu nói là được.”

Đặt ống nghe xuống, Yegorov quay đầu nói với sĩ quan phụ tá: “Phái người lái xe Jeep truyền lệnh, pháo kích 30 phút sau dừng lại, chuẩn bị sẵn sàng.”

Sĩ quan phụ tá chào rồi rời đi.

Tùy Quân giám mục nhìn bình luận dày đặc trước mắt, nói: “Sao, trung tướng vẫn là tín nhiệm hỏa lực của mình hơn?”

Yegorov: “Hắn giỏi cái này mà.”

Lúc này cảnh vệ binh bên cạnh hô: “Tướng quân, nhìn bên kia kìa!”

Yegorov quay đầu lại, liền thấy trên con đường đất giữa cận vệ một cơ giới và Sư 225 bụi mù cuồn cuộn, có một chi quân đội từ hướng tổng bộ tập đoàn quân chạy tới.

giám mục: “Quân đội của Melainia sư đoàn thứ nhất?”

Yegorov: “Không đúng, quân đội tập đoàn chúng ta có trình độ cơ giới hóa cao như vậy, bộ binh đều ngồi M3 bán xích, bụi mù còn lớn hơn cái này. Cái này nhìn giống một đống ô tô.”

Lúc này một chiếc xe .Jeep chở quân đoàn chuẩn tướng lữ trưởng đi xuống, chào Yegorov: “Lữ đoàn ô tô phụng mệnh vận chuyển bộ binh lâm thời thứ 401 thông qua khu vực phòng ngự.”

Yegorov nhíu mày: “Vận chuyển lính mới vào thành phố xay thịt? Rokossovsky trở nên cẩn thận như vậy từ khi nào

vậy.’

Giám mục: “Hiện tại trong thành có đại bộ phận của hai trung đoàn chúng ta, binh lực hẳn là sáu bảy ngàn, không nên có vấn đề gì. Ông nghe tiếng súng trong thành đều trở nên thưa thớt rồi.”

Lữ trưởng ô tô hai tay buông xuống: “Tôi đang thi hành mệnh lệnh.”

Yegorov: “Để cho đám lính mới mở mang kiến thức cũng tốt. Gọi vô tuyến cho bộ đội trong thành, nói cho họ biết anh em bộ binh lâm thời của sư đoàn 401 vào rồi, cẩn thận ngộ thương.”

Binh sĩ truyền tin lập tức cầm máy bộ đàm bắt đầu gọi.

Yegorov thì tiếp tục dùng ống nhòm quan sát đội bọc thép của kẻ địch bị pháo kích bao trùm - Hắn vẫn luôn coi đó là “cá lớn”, trong thành chỉ là thêm một cái đầu.

‘30 phút sao lại lâu như vậy chứt”

(Hết chương) Chương 200: Trên Bình Nguyên Xe tăng nổ vang

“Sao pháo kích này lại lâu như vậy!” Witt thiếu tướng nằm rạp trên mặt đất, hét lớn.

Nhưng tiếng la của hắn đã bị đạn pháo nuốt chửng hoàn toàn.

Witt thiếu tướng trong nháy mắt ấy, muốn dứt khoát từ bỏ phòng pháo, trực tiếp nằm rạp trên mặt đất là được rồi, như vậy chống đỡ còn mệt mỏi, khả năng sống sót chưa chắc có thể tăng lên bao nhiêu.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn quyết định giữ tư thế phòng pháo.

Pháo kích vẫn còn tiếp tục, đột nhiên hắn nghe thấy một tiếng "rắc", mặt kính đồng hồ vỡ tan, mảnh kính vỡ văng ra làm Witt thiếu tướng bị thương ở trán.

Witt thiếu tướng kinh hãi, nếu kính đồng hồ cũng chịu không nổi, người không có khả năng không sao

Sau đó hắn phát hiện mũi mình đã sớm chảy máu như suối, máu mũi đang không ngừng từ lỗ mũi chảy ra, nhỏ giọt trên mặt đất.

Rõ ràng vẫn luôn duy trì tư thế há miệng cân bằng áp suất trong và ngoài!

Witt thiếu tướng lập tức nằm nghiêng, lấy túi cứu thương từ trên người ra, áp dụng biện pháp cầm máu khẩn cấp.

Mỗi một binh sĩ Prosen đều đã từng được huấn luyện, có thể tự mình xử lý một số vết thương không quá nghiêm trọng.

Bị đạn pháo chấn động đến chảy máu mũi chính là một trong số đó.

Witt thiếu tướng xử lý xong, dứt khoát lật người lại, nằm ngửa mặt, thông qua sống lưng cảm nhận mặt đất rung chuyển, cảm nhận hỏa lực hung mãnh của kẻ địch.

Không ngừng có đá vụn và cát rơi vào mặt hắn.

Hắn nhắm mắt lại, để mí mắt cản những thứ vụn vặt này.

Đột nhiên, có một giọng nói vang lên bên tai hắn: "Quân thiết giáp quang vinh của đế quốc, Ky sĩ đoàn Asgard, không hy sinh trong trận đấu xe tăng, mà bị trọng pháo oanh thành mảnh nhỏ, thật là mỉa mai."

Hắn mở to mắt, cố gắng tìm kiếm người nói chuyện, kết quả cát bay vào mắt, tuyến lệ lập tức bắt đầu bài tiết, muốn đẩy cát ra.

Mà giọng nói kia vẫn tiếp tục bên tai hắn: “Vũ khí mới giống như đã thay đổi hình thức chiến tranh, nhưng cuối cùng vẫn là đại pháo quyết định.”

“Ngươi là ai? Báo danh đi!” Witt thiếu tướng hét lớn.

Người nọ chỉ cười lớn.

“Tà thuật chết tiệt! Nhất định là khí độc gây ảo giác, quân Ant đã trộn đạn pháo với đạn khí độc!” (Thực ra không có, Witt thiếu tướng chỉ là bị chấn động xuất hiện ảo giác)

Đạn pháo vẫn tiếp tục rơi xuống, pháo kích dường như sẽ không bao giờ dừng lại.

“Pháo kích đã ngừng!” Yegorov vui mừng kêu lên,ĐĐến lượt chúng ta rồi! Đợi khói bụi tan đi sẽ đánh cho quân địch một trận nhớ đời!” Tùy Quân giám mục: “Tình hình hiện tại, có nên di chuyển pháo chống tăng de yểm hộ sườn cho tiểu đoàn xe tăng hạng nhẹ và tiểu đoàn xe tăng hạng nặng không?”

“Ông nói đúng, tình hình trong thành này, lại vừa mới được bổ sung thêm một đợt bộ binh, chắc là sẽ không có xe bọc thép nào lao ra khỏi thành đâu. Ra lệnh cho pháo chống tăng bắt đầu di chuyển, chiếm lĩnh trận địa số 2!” Yegorov hạ lệnh.

Trong kế hoạch tác chiến, đã sớm quy hoạch một số vị trí đặt pháo chống tăng, thậm chí công binh sư đoàn đã xây dựng công sự phòng ngự đơn giản ở những vị trí này, súng máy yểm hộ cũng đã được bố trí.

Rất nhanh, bụi mù đã bốc lên từ vị trí đặt pháo chống tăng - Tất cả các khẩu pháo chống tăng của tập đoàn quân Rokossovsky đều đã được cơ giới hóa, điều này cũng học hỏi từ Prosen.

Toàn bộ lực lượng pháo chống tăng của Prosen đều được cơ giới hóa, còn pháo hạng nặng và pháo dã chiến hầu hết vẫn

sử dụng ngựa kéo.

Nhưng tập đoàn quân cơ giới số 1 thậm chí đã cơ giới hóa cả pháo hạng nặng.

Lính pháo binh chống tăng treo pháo lớn vào xe bán xích M3 và các loại xe kéo, kéo theo một lượng lớn bụi mù tiến về vị trí mới.

Yegorov quan sát tình hình của pháo chống tăng bằng ống nhòm, sau đó chuyển sự chú ý trở lại kẻ thù.

Khói bụi do pháo kích đã bị gió buổi sáng thổi bay đi phần nào, đã có thể nhìn thấy hình dáng của xe tăng Prosen.

Witt thiếu tướng đứng dậy, muốn quan sát trận địa của quân Ant, kết quả khi cầm ống nhòm lên thì phát hiện trên ống kính có một vết nứt.

Hắn mặc kệ vết nứt, giơ ống nhòm lên nhìn về phía trận địa của quân địch mà hắn phát hiện trước khi pháo kích.

Tên sĩ quan quân Ant đó cũng đang nhìn về phía bên này, nhưng bên cạnh hắn đã không còn xe tăng.

Witt thiếu tướng xoay góc nhìn, phát hiện xe tăng của quân Ant đã dàn trận trên thảo nguyên,'đống rơm' của pháo tự hành cũng đã thay đổi vị trí, đang dàn trận đối diện với quân của hắn.

Witt lấy mặt trước xe tăng của quân địch làm vật tham chiếu chính, điều chỉnh mức độ trên ống nhòm để bắt đầu ước tính khoảng cách.

Rất nhanh, hắn đã tính toán ra kết luận: Quân địch đang dàn trận ở khoảng cách 1800 mét.

Witt thiếu tướng quay đầu lại: "Ra lệnh cho lực lượng thiết giáp dàn trận, quân địch muốn đấu pháo với chúng ta, chúng ta chưa bao giờ sợi"

Không ai trả lời hắn.

Witt thiếu tướng: “Tham mưu trưởng? Hoffman (sĩ quan phụ tá của hắn)!”

Không ai trả lời, chỉ có một tham mưu trẻ tuổi chạy tới: “E rằng ngài chỉ có thể ra lệnh cho tôi, tham mưu trưởng và Hoffman đều đã bị thương, đang hôn mê bất tỉnh.”

Witt thiếu tướng: “Ra lệnh cho lực lượng thiết giáp dàn trận tấn công! Quân địch muốn đấu pháo, pháo nòng dài số 4 của chúng ta đối phó với T-34 vẫn còn quá đủ! Giao pháo tự hành cho xe tăng kiểu mới đối phó!” “RõI”

John Christopher thượng úy thò đầu ra từ tháp pháo, nhìn xung quanh.

Hắn ta tặc lưỡi, bắt đầu thực hiện nhiệm vụ của mình, cầm lấy ống nghe: “Tất cả các xe báo cáo, tất cả các xe báo cáo! Tôi trước, xe số 201 có chút vấn đề về hệ thống di chuyển, hình như bị hỏng một bánh xe, nhưng không ảnh hưởng đến khả năng di chuyển.”

Dù sao xe tăng hạng nặng Tiger có nhiều bánh xích như vậy, hỏng một cái thực sự không ảnh hưởng lắm đến khả năng di chuyển tổng thể, chỉ là dan dần sẽ khiến các bánh xe khác bị hỏng mà thôi.

“Tháp pháo xe số 202 hình như có vấn đề, hiện tại tốc độ quay giảm rất nhanh, nói không chừng lát nữa phải quay tay.”

“Số 203…”

“Kính ngắm của các anh không có vấn đề gì chứ?” Đột nhiên có người cắt ngang báo cáo.

John nhìn về phía pháo thủ: “Kinh ngắm!”

Tên pháo thủ lập tức áp mắt vào kính ngắm, tay bắt đầu thao tác các nút bấm: “Đang tự kiểm tra… Đúng là có chút

vấn đề, nhưng tôi cần có vật tham chiếu để hiệu chỉnh lại.”

Kính ngắm thường xuyên bị hỏng do pháo kích, chỉ cần tìm được vật tham chiếu ở khoảng cách xác định để hiệu chỉnh là được.

Còn cách nào để phán đoán kính ngắm bị hỏng, hoặc là đạn bắn ra ngoài mới biết, hoặc là dựa vào kinh nghiệm và trực giác của pháo thủ lão luyện.

Mà trung đội xe tăng của .John đều là những tay kỳ cựu giàu kinh nghiệm, khi kính ngắm bị lệch, họ có thể cảm nhận được trực tiếp khi ngắm bắn.

John: “Hiệu chỉnh lại kính ngắm, xe số 203, anh tiến lên phía trước, khi dừng lại thì báo cho chúng tôi biết số trên đồng hồ đo quãng đường thay đổi như thế nào.”

Quãng đường di chuyển trên đồng hồ đo chỉ là ước tính dựa trên hoạt động của động cơ và hộp số, nhưng trong tình huống hiện tại cũng có thể tạm chấp nhận được.

Dù sao cũng tốt hơn là không hiệu chỉnh.

“Số 203 rõ.”

John nhìn xe số 203 rời khỏi đội hình, tiến về phía trước.

Lúc này, mệnh lệnh được truyền đến từ radio: “Tất cả các đơn vị xe tăng chú ý, trung đội xe tăng Panzer IV dàn trận, mục tiêu là T-34 của quân địch. Xe tăng hạng nặng kiểu mới, mục tiêu là pháo tự hành của quân địch! Dàn trận ngay lập tức!”

John chửi thề: “Trong tình huống này mà đánh trận xe tăng với quân địch?”

Lúc này, có người trèo lên xe tăng của hắn.

Hắn ta quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt của xe trưởng xe số 211.

“Radio của xe tôi hỏng rồi, xích xe cũng đứt, không thể tham gia tấn công. Có chỉ thị gì không?”

John: “Đi tìm trung đội sửa chữa, dùng xe kéo kéo xe tăng của các anh đi.”

Xe trưởng xe số 211: “Anh chắc chứ? Quân địch đang ở ngay trước mắt! Chúng ta có thể ở lại chặn hậu, giống như những chiếc xe tăng KV của quân địch năm ngoái.”

John: “Thực hiện mệnh lệnh. Hơn nữa chúng ta đang tấn công, cho dù sư đoàn Seeckt có bị tiêu diệt ở đây, lực lượng thiết giáp tiếp theo cũng sẽ theo sau. Chúng ta không cần phải cân nhắc đến việc chặn hậu. Bây giờ đi tìm xe kéo đi!”

Xe trưởng chào, nhảy khỏi xe số 201 của .John.

John cầm ống nghe: “Còn ai không thể tham chiến không? Tiếp tục báo cáo!”

“Số 204, hệ thống di chuyển bị hỏng, chúng tôi cũng đành bỏ cuộc, chỉ có thể ở lại chỗ này.”

“Đi tìm xe kéo, kéo xe tăng của các anh đi, trận chiến của các anh đã kết thúc. Những người khác tiếp tục báo cáo.”

“Số 205, xích xe của chúng tôi cũng bị đứt, hiệu quả phá hủy xích xe của pháo kích này thật là tốt quá mức!”

John tặc lưỡi, hắn ta quay đầu lại nhìn, thấy xe tăng Panzer III và Panzer IV của sư đoàn Seeckt bắt đầu di chuyển, nhưng cũng có rất nhiều xe tăng nằm im tại chỗ.

Có vẻ như pháo kích gây sát thương rất lớn cho xích xe, thậm chí bánh xe đầu tiên của một chiếc xe tăng Panzer IV đã bị bong ra hoàn toàn, chiếc xe tăng cũng nằm im trên mặt đất.

Báo cáo trong tai nghe vẫn tiếp tục: “Số 206, chúng tôi vẫn ổn.”

“Số 212 bình thường, tiện thể nói luôn là số 211 hình như bị hỏng radio, tôi thấy xe trưởng của anh ta đi tìm anh.”

“Anh ta tìm thấy tôi rồi. Tôi đã ra lệnh cho họ -”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một tia sáng lóe lên từ phía trước, bắn trúng giáp trước của xe tăng số 203 đang tiến lên, bị bật ra.

Tiếng nổ lớn của đạn pháo thậm chí John đeo tai nghe cũng nghe thấy.

“Pháo tự hành!” John hét lớn,‘Quân địch đang tấn công chúng ta! Số 203! Nghiêng xe!”

Khi hắn ta hét lên, xe số 203 đã nghiêng người, vì vậy phát bắn thứ hai bắn trúng vào bên hông xe, lại bị bật ra.

Viên đạn bay qua đầu John, rơi xuống cách đó không xa, sau đó lại bật lên.

Giọng nói của xe trưởng xe số 203 rất bình tĩnh: “Là pháo chống tăng cỡ nòng lớn, sơ tốc rất cao, chỉ là khoảng cách quá xa nên mới không xuyên thủng được chúng tôi!”

Còn .John đang cố gắng tìm kiếm khẩu pháo tự hành đã khai hỏa.

Tuy nhiên, thứ đó ẩn mình trong bụi cỏ, căn bản không thể nhìn thấy.

Càng nhiều đạn pháo bắn về phía xe số 203, sau đó bị bật ra.

“Chúng tôi không sao, có người bị choáng, nhưng chắc sẽ tỉnh lại sớm thôi - đã tỉnh lại rồi!”

Yegorov nhìn thấy những phát bắn của pháo chính liên tục bị những chiếc xe tăng hình hộp của quân địch bật ra, chửi: "Thứ này đúng là cứng thật, xem ra muốn bắn xuyên thủng nó ở khoảng cách 1800 mét là hơi khó. Nhanh chóng chuyển mục tiêu! Đừng có chỉ nhắm vào cái mai rùa của quân địch!"

Nhưng tiểu đoàn xe tăng hạng nhẹ vẫn đang khai hỏa. Yegorov: "Đưa radio cho tôi, tôi phải gọi cho họ, bảo họ bắn vào những chiếc Panzer IVI"

"Quân địch bắt đầu bắn vào Panzer IV rồi!"

Cùng lúc với tiếng nói trong tai nghe, .John nhìn thấy một chiếc Panzer IV bị nổ tung.

"Chết tiệt!" Hắn ta hét lớn, Tất cả, hiệu chỉnh pháo chính! Số 203, số đọc của anh là bao nhiêu?" Anh cứ tính theo 93 mét đi!"

"Tất cả các xe điều chỉnh kính ngắm, hiệu chỉnh theo 93 mét, xong thì báo cáo."

"202 xongl"

"204 xongl"…

Sau khi tất cả các xe đều báo cáo xong, .John vung tay lên: "Tiến lên! Đừng để thua quân địch!" (Hết chương) Chương 201: Chí Tử Phương Huu

Yegorov nhìn thấy loại xe tăng kiểu mới trong kính viễn vọng đang đi tới.

"Chậc,' Hắn líu lưỡi;Quan chỉ huy xe tăng của kẻ địch đã quyết định sai lầm. Tuy tôi là quan quân bộ binh, nhưng tôi biết hắn khẳng định sai lầm rồi."

Giám mục theo quân ở bên cạnh hắn cũng cầm kính viễn vọng: "Có lẽ người ta thấy được "Xoáy Nước" ở đâu?"

“Sao lại như vậy được, xa như vậy, hơn nữa khói bụi quanh “Xoáy Nước” lớn như vậy , cho dù có nhìn thấy cũng che chắn hết.” Yegorov lắc đầu: “Tôi đại khái hiểu hắn nghĩ thế nào, hắn cảm thấy chỉ có xe tăng của mình mới có thể đối phó với “Xoáy Nước”, cho nên ra lệnh đi tới.”

Dứt lời Yegorov chuyển hướng tập trung xe tăng Prosen đang cơ động hướng cánh bên, nói: “Lựa chọn đó mới là chính xác, rời khỏi khu hỏa lực của “Xoáy Nước”, đi vòng qua bên cạnh.“Xoáy Nước” không có tháp pháo, hiệu quả đối với loại chiến pháp này không lớn.”

Giám mục: “Mà chúng ta đã di chuyển đám pháo phản xe tăng đến bên cạnh rồi.”

Yegorov cười: “Đúng vậy, chính là như vậy. Chúng ta còn 30 chiếc T34W làm lực lượng cơ động, tôi cảm thấy chúng ta có thể thắng.”

Đúng lúc này, xe tăng kiểu mới của kẻ địch nổ súng.

Yegorov kinh hãi: “Bọn họ thật sự nhìn thấy vị trí của “Xoáy Nước” rồi sao? Chúng ta không dựa vào bản đồ cũng không biết vị trí cụ thể của “Xoáy Nước” ở đâu!”

Sau một khắc đạn pháo rơi vào trước trận địa “Xoáy Nước”, nổ thành một đoàn bông vải màu trắng, cấp tốc che đậy tâm mắt.

Yegorov vỗ đùi: “Quên bọn họ còn có thứ này!”

Ngay sau đó, các xe tăng khác của kẻ địch cũng nổ súng, bom khói nhanh chóng phủ kín trận địa lốc xoáy phía trước.

Yegorov mím môi, suy nghĩ vài giây sau mới hạ lệnh: “Bảo “Xoáy Nước” di chuyển, rút lui đến trận địa dự trù thứ hai.”

Giám mục theo quân: “Trận địa thứ hai là dùng để nghênh kích địch nhân ra khỏi thành.”

“Trận địa thứ hai ở trên cao, có thể đánh lén một đợt kẻ địch, bị sương mù che khuất rồi lui về sau là được. Còn nữa, liên lạc với Sư đoàn 225, xe tăng kẻ địch đã tới, yêu cầu bọn họ phát động công kích từ phía sau.”

Lính truyền tin lập tức bắt đầu truyền đạt mệnh lệnh, Yegorov thì tiếp tục quan sát địch nhân.

Hắn phát hiện một việc: “Địch nhân trên đường đột kích cỏ tương đối cao, có lẽ có thể thao tác một chút. Để cho bộ binh đi theo tiểu đoàn cận vệ xe tăng số một xuống xe, giấu ở trong bụi cỏ phía sau khói mù.”

Giám mục: “Dùng thân thể đối mặt với cự thú sắt thép, điều này cần binh lính có dũng khí thật lớn!”

“Yên tâm, binh lính của chúng ta thiếu kiến thức văn hóa, dũng khí thì không thiếu.” Yegorov nói.

Mấy phút sau, trong ống nhòm lính bộ binh đi theo tiểu đoàn xe tăng xuống xe, tản vào trong màn cỏ xanh. Yegorov còn nhìn thấy có bộ binh muốn lái xe jeep Willys vào bãi cỏ, kết quả lập tức bị cỏ xanh cuốn lấy bánh xe - cỏ quá cao, xe bánh xích mới có thể đi vào, đoán chừng ngay cả M3 bán bánh xích cũng không dễ đi vào trong loại cỏ này.

Nhưng loại cỏ này có thể ẩn giấu bộ binh.

Về phía quân của Prosen.

John thượng úy hài lòng nhìn thấy đạn khói hoàn toàn che khuất tâm nhìn pháo binh của kẻ địch.

Sự phối hợp của xe tăng nòng dài số 4 càng làm cho mặt bao phủ khói mù mở rộng chưa từng có.

John thượng úy: “Công kích có uy lực mạnh hơn nữa, bắn không trúng cũng vô dụng! Động cơ toàn bộ triển khai, xông lên!”

Lúc này xe của hắn đã vượt qua xe số 203 làm vật chuẩn, thượng úy John hét lên với trưởng xe 203: "Đi nào! Cùng tấn công đi! Để chúng ta chứng kiến tính năng của pháo tự hành kiểu mới của quân Ant!"

Ống xả khói sau lưng xe số 203 phun ra khói đặc, đuổi theo số 201.

Xe tăng kiểu mới còn có thể di chuyển đều tiến về phía trận địa pháo tự hành của kẻ địch, thượng úy John còn đang dặn dò trong radio: "Góc bắn của pháo tự hành không tốt, phải cố gắng hết sức cơ động, khiến cho thân xe kẻ địch chuyển động nhắm vào chúng ta!"

Trên thực tế, pháo tự hành muốn nhắm mục tiêu không đơn giản như trong trò chơi ở hậu thế, chủ yếu là vì người thao tác pháo tự hành không có góc nhìn của người thứ ba trong game, chỉ có một chút tình báo nhìn thấy từ trong lỗ quan sát rất hẹp.

Cho dù pháo tự hành có tháp pháo, tầm nhìn của trưởng xe tương đối tốt, nhưng anh ta truyền đạt mệnh lệnh cho lái xe cuối cùng vẫn có trì hoãn.

Cho nên pháo tự hành chỉ thích hợp chiếm lĩnh trận địa tiến hành bắn tỉa cự ly xa, một khi tiến vào trong phạm vi 500 mét cận chiến thì thế bất lợi sẽ vô cùng lớn.

Quân đội Prosen trang bị rất nhiều pháo tự hành StuG III, có kinh nghiệm sử dụng phong phú, đương nhiên biết rõ điều này.

Số 201 lao vào bức tường khói mù mà mình đã bố trí, John hạ lệnh: "Nạp đạn khói, sau khi bắn ra khói lập tức tạo ra một làn khói mù mới. Kẻ địch chắc chắn sẽ di chuyển trận địa, tuy không biết trận địa mới của kẻ địch ở đâu, nhưng bắn khói trước cũng không sail"

Mọi người đồng thanh đáp lại: "Rõ!"

Số 201 một ngựa xông ra khỏi khói trước.

“Bắn, nhanh!”

Pháo thủ nổ súng, đạn pháo rơi vào phía trước khoảng 300 mét, nổ tung thành một màu trắng.

Cùng lúc đó, đạn pháo của kẻ địch gào thét mà đến, bay qua ở bên cạnh số 201 chưa đến một métI

Ngay sau đó, tiếng pháo của địch nhân truyền đến - đạn pháo hiển nhiên so với âm thanh nhanh hơn rất nhiều!

John thượng úy nhìn về phía tiếng pháo, chỉ thấy khói mù khi kẻ địch bắn pháo, căn bản không nhìn thấy pháo tự hành ở đâu.

Nhưng biết đại khái vị trí của kẻ địch là đủ rồi. “Tháp pháo xoay trái 35 độ! Kẻ địch ở trên sườn núi! Đạn khói nạp đạn!”

Vừa hạ lệnh, John vừa bật radio, tất cả xe tăng đều có thể nghe được, có thể xoay tháp pháo trước.

Kẻ địch đồng loạt khai hỏa!

Rõ ràng kẻ địch đầu tiên khai hỏa có kỹ thuật rất tốt, ngắm bắn nhanh, chỉ tiếc là bắn quá nhanh - cũng có thể là thiếu kinh nghiệm bắn mục tiêu di động.

Hiện tại hướng di chuyển của số 201 và đường đạn của kẻ địch có góc 35 độ, đối với kẻ địch mà nói đây là một mục tiêu di động!

John ở trên tháp pháo nhìn thấy ít nhất mười phát đạn pháo bay về phía mình.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, xe tăng của hắn đột nhiên đánh lái sang phải, những viên đạn pháo được tính toán trước đó đều bắn trượt, vù vù lướt qua bụi cỏ cao cao trước xe.

John cười ha hả: “Làm tốt lắm Kyle (lái xe)! Lừa được hết bọn chúng rồi!”

“Không phải tôi!” Kyle hô to: “Bánh xe bị hỏng rồi! Bị trượt bánh rồi!”

Số 203 lao ra khỏi làn khói, ngay khi ra khỏi làn khói liền khai hỏa - pháo thủ của nó cố ý bắn thấp một chút, vì thế đạn pháo rơi vào giữa trận địa kẻ địch và John.

khói mù lập tức che khuất tầm bắn.

Vẫn có đạn pháo xuyên qua khói mù bắn tới, xe số 203 trúng đạn phía trước, giảm tốc độ, vừa vặn dừng ở bên cạnh xe số 201.

Trưởng xe 203 quay đầu lại, nhìn thượng úy .John.

Ngay sau đó, đạn pháo nhắm vào xe số 201 xuyên qua khói bắn tới - kẻ địch rõ ràng căn cứ vào vị trí nhìn thấy lần cuối để điều chỉnh điểm ngắm bắn.

Xe số 203 trúng bảy tám phát đạn pháo, lửa lớn từ cửa nóc xe phun ra, biến trưởng xe 203 thành một ngọn đuốc.

Tiếng kêu thảm thiết gân như xé rách màng nhĩ của .John.

Ngay sau đó, đạn dược của xe 203 phát nổ, tất cả các cửa trên tháp pháo đều bị bung ra. Thi thể của trưởng xe cũng bay lên trời, xoay tròn trên không trung, cuối cùng rơi xuống phía trước xe số 201.

Số 203 trực tiếp biến thành đống lửa.

John đã chứng kiến toàn bộ quá trình, nhưng trong đầu hắn vẫn là ánh mắt nhìn lại cuối cùng của trưởng xe 203.

Không một khối cơ nào co giật, cho nên cũng không có bất kỳ biểu cảm gì, cứ như vậy nhìn .John.

Trong nháy mắt này, John biết, chỉ cần mình còn sống, sẽ không bao giờ quên khuôn mặt này.

Nó sẽ xuất hiện trong tất cả cơn ác mộng của hắn, đến chết mới thôi.

"Trưởng xel" Pháo thủ hô to: "Chỉ huy chúng tôi!"

John tắt radio: "Tháp pháo xoay phải 50 độ, mục tiêu là T-34 của quân Ant tự do tiêu diệt!"

Pháo thủ: "Chuyện này tôi rành!"

Lúc này càng nhiều xe tăng hạng nặng số VI lao ra từ trong làn khói, bởi vì vừa rồi xe 203 bắn một phát, nên những chiếc xe tăng này đều không bị kẻ địch bắn tỉa.

John lại bấm radio: "Tôi không thể tiến lên nữa, phó tiểu đoàn trưởng tiếp quản chỉ huy, kẻ địch ở phía trước chúng ta bên trái 35 độ, ở trên sườn núi."

Phó tiểu đoàn trưởng: "Rõ, tất cả các xe bắn đạn khói về phía bên trái, đảm bảo che khuất, di chuyển theo đường xoắn ốc tiến về phía kẻ địch!"

Bốn chiếc xe tăng kiểu mới còn lại cứ như vậy xông qua xe số 201.

Đồng thời pháo chính của số 201 khai hỏa vào nhóm T-34, lập tức biến một chiếc T-34 thành một ngọn đuốc.

Sau đó kẻ địch cũng bắn khói!

John kinh hãi: "Quân Ant lại biết chúng ta khai hỏa từ đâu? Có thể che khuất tâm nhìn của chúng ta một cách chính xác?"

Pháo thủ: "Đây là quân của Rokossovsky, là quân đội tinh nhuệ nhất trong quân Ant, nghe nói tỷ lệ tiêu diệt của bọn họ với lực lượng thiết giáp của chúng ta vô cùng kinh người, mỗi kíp xe đều tiêu diệt hơn mười chiếc xe tăng của quân ta."

John líu lưỡi.

Lái xe Kyle: “Bây giờ phải làm sao?”

John: “Kiểm tra xem bánh xe bị hư hỏng nặng cỡ nào, có khả năng sửa chữa ngay trên chiến trường hay không.”

“Rõ.”

Người lái xe lập tức tháo tai nghe xuống, leo ra khỏi xe tăng, đến bên cạnh xe tăng kiểm tra.

Hắn lập tức báo cáo: “Không cứu được nữa rồi, bốn bánh xe bị vỡ rồi.”

Vừa dứt lời, trong cỏ đột nhiên xông ra một tên lính Ant to lớn, từ phía sau một nhát cắt đứt cổ họng người lái xe.

John kinh hãi, cúi đầu tìm khẩu MP40 được trang bị cho mỗi xe tăng, kết quả khóe mắt liếc thấy một tên lính Ant khác từ một bên khác leo lên xe tăng -

Hắn lập tức rụt đầu lại, tiện tay đóng cửa xe tăng lại, khóa trái lại.

“Nhanh khóa cửa khoang! Bộ binh địch ở ngay bên cạnh chúng tai”

Sau đó hắn tuyệt vọng phát hiện, có ánh sáng chiếu vào từ ghế lái, rõ ràng lái xe ra ngoài không đóng nắp khoang.

Ngay sau đó, một quả lựu đạn được ném vào.

Lính thông tin lao tới, lấy thân mình đè lên quả lựu đạn.

Quả lựu đạn của quân Ant chết tiệt này có uy lực cực lớn, vụ nổ thổi bay người lính thông tin, mảnh vỡ bay dọc theo đáy xe tăng.

Phần lớn mảnh vỡ bị tấm chắn của giỏ treo tháp pháo chặn lại, nhưng vẫn có mảnh vỡ dội ngược lại trúng chân pháo thủ, anh ta kêu thảm thiết.

John nghĩ xong đời rồi.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, bên ngoài xe tăng vang lên tiếng súng máy của quân Prosen.

Rất nhiều viên đạn bắn vào giáp xe tăng, phát ra tiếng "bum bùm.

John và nạp đạn viên nhìn nhau, pháo thủ thì lấy bột sulfanilamide từ trong túi cứu thương ra, rắc lên vết thương, đang nghiến răng nghiến lợi.

John cầm khẩu súng tiểu liên được trang bị cho kíp xe, cẩn thận mở nắp khoang, thò đầu ra, kết quả nhìn thấy một chiếc xe bán xích từ trong màn khói chạy ra, bên cạnh còn có sáu binh sĩ Prosen.

"Trong cỏ có kẻ địch!" John hét lớn.

Xạ thủ súng máy trên xe bán xích lập tức xả súng vào bãi cỏ, những viên đạn cắt đứt rất nhiều cọng cỏ, nhựa cây màu xanh bắn tung tóe.

Sau đó, bánh trước của xe bán xích bị cỏ quấn lấy, dừng lại.

Lái xe chửi am lên: "Me kiếp! Cỏ này cao quá! Không được rồi, xe bán xích không thể đi tiếp được nữal"

Một hạ sĩ leo lên xe tăng, nói với .John: "Rút lui thôi, căn bản không biết trong cỏ có bao nhiêu lính Ant. Chúng ta rút lui về phía sau, ít nhất có thể rút đến nơi cỏ thấp hơn!"

John vốn muốn nói "Chúng ta có thể chờ khói tan rồi tiếp tục chiến đấu", nhưng ngay sau đó hắn nhớ tới khuôn mặt của trưởng xe 203.

"Được." Hắn cúi đầu nhìn vào trong xe,Anh có thể đi được không?"

Pháo thủ: ‘Không vấn đề gì, chỉ là vết thương nhẹ.”

John gật đầu: “Được, kíp xe 201 kết thúc nhiệm vụ, bỏ xe! Nhiệm vụ bây giờ là cố gắng quay trở lại!”

(Hết chương) Chương 202: Hon chiến thiết giáp

Yegorov nhìn kẻ địch lần nữa dùng đạn khói che khuất tâm bắn của “Xoáy Nước”.

“Chết tiệt, toàn là khói!” Hắn chửi rủa.

Giám mục theo quân: “LU Prosen ở Melainia đã thích dùng khói để chặn tâm bắn của thần tiễn rồi, đến tận Caroline chúng càng sử dụng khói triệt để hơn. Hiện tại chúng ta dùng thần tiễn để phòng không, còn chúng thì dùng khói để chặn hỏa lực bắn thẳng của chúng ta.”

Yegorov lắc đầu, hạ lệnh: “Bảo “Xoáy Nước” di chuyển, không nên đánh cận chiến với kẻ địch. Bây giờ tôi đã hiểu tại sao Rokossovsky lại nhấn mạnh khả năng cơ động của pháo tự hành như vậy, hóa ra hắn đã dự đoán được lũ Prosen sẽ sử dụng khói như thế này.”

Thực ra thì không phải vậy.

Yegorov: “Tướng quân Rokossovsky đã tính toán trước từng bước của kẻ địch, thậm chí hắn còn viết bài báo dự đoán tương lai quân Prosen sẽ thua như thế nào!”

Giám mục có chút xấu hổ: “Ý anh là bài hùng văn đó của hắn sao? Đó là dựa vào điều kiện và tình hình hiện tại để phân tích xu hướng tương lai, đừng nói như thể thầy phù thủy bói toán tương lai vậy.”

Yegorov: “Anh chưa hiểu rõ vị tướng đó đâu, tôi đã theo ông ấy rất lâu rồi, từ lúc mới khai chiến đã đi theo, tôi nói cho anh biết, hắn chắc chắn đã nhìn thấu tương lai, trên người hắn toát ra loại cảm giác đó.”

“Bỏ chuyện đó đi.” Giám mục cắt ngang lời Yegorov: “Tiểu đoàn diệt tăng đã rút lui rồi, chúng ta cũng nên rút, nếu không xe tăng của địch sẽ xông đến trước mặt chúng ta.”

Yegorov nhìn chiến trường, phát hiện quả thực là như vậy, trận địa bắn tỉa tiếp theo của tiểu đoàn diệt tăng đã chạy đến phía sau hắn, hiện tại các xe diệt tăng đang kéo theo khói bụi cuồn cuộn chạy qua trước mặt hắn.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Nói xong Yegorov liền xoay người đi ve phía xe jeep.

Lính thông tin lúc này báo cáo: “Điện thoại! Từ sở chỉ huy Tập đoàn quân gọi đến!”

Yegorov nhíu mày: “Điện thoại đã nối lại rồi à? Đưa tôi.”

Dù sao đã bắt đầu di chuyển thì phải kéo dây điện thoại một lần nữa, có thể mất đến mấy chục phút mới sử dụng điện thoại được.

Cầm ống nghe, Yegorov lớn tiếng nói: “Tôi là Yegorov.”

Rokossovsky: “Tình hình hiện giờ thế nào?”

“Kẻ địch dùng khói để triệt tiêu ưu thế của chúng ta, ý đồ đánh cận chiến, tiểu đoàn diệt tăng đang lợi dụng khả năng cơ động để quần nhau với chúng.”

Lúc Yegorov báo cáo, Vương Trung đã thông qua góc nhìn từ trên cao để quan sát rõ ràng tình hình.

Trên chiến trường có hai vùng khói lớn, hơn nữa khói cơ bản đều tỏa ra theo chiều ngang, có thể thấy là do đạn khói được bắn từ pháo bắn thẳng - pháo bắn cầu vồng bắn đạn khói sẽ tạo thành từng đám một, bởi vì điểm rơi của đạn pháo là ngẫu nhiên trên một vòng tròn, không thể tạo thành “bức tường khói” như thế này.

Nói cách khác, xe tăng địch sử dụng pháo bắn đạn khói để chặn hỏa lực bắn xa chiếm ưu thế, ý đồ đánh cận chiến.

Có chút giống với chiến thuật đối phó xe tăng Tiger của đội Sherman Mỹ trong phim "Fury".

Vương Trung líu lưỡi, lúc đưa ra chỉ tiêu thiết kế cho "Xoáy Nước", hắn chỉ chăm chăm vào việc đối phó với giáp phản công, xuyên giáp trước xe tăng Tiger ở khoảng cách 1500 mét, mà quên mất quân đội Prosen thời đại này rất giỏi sử dụng khói.

Hiện tại hắn vô cùng may mắn vì đã không hy sinh khả năng cơ động của 'Xoáy Nước" để tăng cường sức phòng ngự, tình hình hiện giờ "Xoáy Nước" vẫn có thể lợi dụng khả năng cơ động để di chuyển trận địa.

Nhìn từ trên cao có thể thấy, giữa xe tăng hạng nặng của kẻ địch và cụm "Xoáy Nước" còn hơn một nghìn mét, rõ ràng cụm "Xoáy Nước" vẫn có thể phục kích kẻ địch thêm một lần nữa.

Vương Trung đột nhiên nhận ra một chuyện.

Hắn vội vàng quát: "Yegorov, mau di chuyển đi! Sao anh lại chạy lên phía trước như vậy? Sau này không được phép đến tiền tuyến nữa!"

Ở góc nhìn từ trên cao, xe tăng hạng nặng của kẻ địch và Yegorov chỉ cách nhau chưa đến 800 mét! Thậm chí đã có thể nhìn thấy trực tiếp!

Yegorov: "Tôi đang định chạy đây, anh gọi điện thoại, tôi chỉ có thể nghe thôi!"

Lúc Yegorov nói chuyện, Vương Trung nhìn thấy trưởng xe của một chiếc Tiger đã chú ý đến Yegoroy, đang chỉ về phía hắn nói chuyện, ngay sau đó tháp pháo của chiếc Tiger bắt đầu xoay -

“Mau bắn khói, đi mau đi mau.” Vương Trung trực tiếp cúp điện thoại, sau đó lợi dụng tâm nhìn còn sót lại, nhìn thấy Yegorov đưa ống nghe cho lính thông tin, sau đó ra lệnh cho lính canh.

Lính canh bắt đầu ném lựu đạn khói.

Chiếc Tiger nổ súng, đạn pháo rơi xuống chỗ cách Yegorov không xa.

Yegorov lên xe, còn chưa ngồi vững thì lái xe đã đạp ga, chiếc xe jeep bắt đầu lao đi, sau đó chạy ngoan ngoèo trên thảo nguyên, trông rất giống Yegorov lúc say rượu.

Tiểu đội lính canh tiếp tục tạo khói, còn có một chiếc xe dũng cảm di chuyển sang ngang, cố gắng thu hút sự chú ý của chiếc xe tăng Tiger.

Ngay lúc gay cấn này, tâm nhìn biến mất!

Vương Trung như đang đọc tiểu thuyết trên mạng đến đoạn gay cấn thì bị đứt chương, không nhịn được chửi ầm lên!

Pavlov giật mình: “Có chuyện gì vậy?”

Vương Trung chuyển về góc nhìn của sở chỉ huy: “Không có gì, Yegorov chạy lên tiên tuyến, kết quả tự đẩy mình vào nguy hiểm!”

Pavlov và Popov nhìn nhau, sau đó nói: “Cậu cũng biết làm vậy là không đúng mà?”

Popov: “Sao, sau này không định tự mình lái xe tăng nhỏ xông lên nữa à?””

Vasili: “Han định cưỡi ngựa tự mình xung phong đấy.”

Ba quan tướng cùng nhìn tiểu thượng úy Vasili trong phòng.

Vốn Vasili còn bị lời nói của mình chọc cười, hiện tại nụ cười đọng lại trên mặt. Hắn vội vàng thu hồi nụ cười, sờ lên mũi: ‘Ách, vẫn là lái xe tăng xung phong tốt hơn.” Popov: “Tôi lại cảm thấy chỉ cưỡi ngựa nói không chừng sẽ an toàn hơn.”

“Không,’ Vương Trung dứt khoát nói: ‘Cưỡi ngựa sao có thể an toàn bằng lái xe tăng? Popov phải tin vào khoa học, anh là Giám mục phái thế tục.”

Popov dang hai tay ra: “Nói không chừng chuyện này cũng có nguyên lý khoa học, chỉ là chúng ta tạm thời còn chưa rõ mà thôi. Nói không chừng có lượng tử dây dưa hoặc là sóng de Broglie gì đó đang bảo vệ anh.”

—— Anh khoan hãy nói, vậy thật là có chút đẹp trai, ky sĩ được cơ học lượng tử bảo hộ.

Lúc này hai viên sĩ quan quân đội Melainia tiến vào phòng, giơ tay chào: “Tướng quân!”

Vương Trung tùy ý đáp lễ, hỏi: “Hai anh là bộ đội gì?”

Trung tá dẫn đội: “Tiểu đoàn xe tăng.”

Vương Trung: “Tuyệt vời, mời hai anh đến xem bản đồ, hiện tại chính là thời điểm cần hai anh đây.”

Hắn đi trước một bước tới trước bản đồ, chỉ trỏ với hai vị sĩ quan: “Buổi sáng chúng ta lợi dụng sương mù phát động tiến công, chỉ huy của địch rất thông minh, vì để tránh cho lực lượng thiết giáp trong lúc tác chiến ở cự ly gần bị bộ binh dễ dàng tiêu diệt, đã cho quân rút khỏi thành. Hiện tại bọn chúng đang giao tranh với lực lượng thiết giáp của sư đoàn bộ binh cơ giới cận vệ 1 ở đây.”

Hai sĩ quan Melainia rõ ràng chỉ có trung tá hiểu tiếng Ant, viên thiếu tá sau lưng vẻ mặt ngơ ngác.

Trung tá: “Ý ngài là muốn chúng tôi đến hỗ trợ sao?”

Vương Trung: “Đúng vậy, ở đây có một trận địa chống tăng không tệ, nhớ kỹ không được đi vào chỗ này, đây là đầm lầy, xe tăng đi vào sẽ bị sa lầy.”

Trung tá lấy bản đồ từ trong túi đựng bản đồ của mình ra, bắt đầu cập nhật thông tin trên bản đồ.

Vương Trung cũng không quấy ray họ, mà quay đầu nói với Pavlov: “Xác nhận tình hình của Sư đoàn 225, lực lượng thiết giáp của họ đến đâu rồi?”

Khi pháo binh đang oanh tạc quân địch, Vương Trung đã ra lệnh cho lực lượng thiết giáp của Sư đoàn 225 vòng qua thành phố để bao vây, nhưng đường đi hơi xa, hiện tại vẫn chưa đến nơi.

Pavlov lập tức cầm điện thoại lên, bắt đầu xác nhận tình huống: “Tôi là Pavlov, Sư đoàn 225 nghe rõ trả lời.”

Vương Trung thì nhìn sĩ quan Melainia dùng thao tác chuyên nghiệp để hoàn thành việc cập nhật thông tin trên bản đồ.

Trung tá sau khi cập nhật xong, đưa bản đồ cho người tùy tùng phía sau xem, ngẩng đầu nói với Vương Trung: “Chúng tôi lập tức đến ngay.”

Vương Trung gật đầu, quay đầu lại hô lớn: “Nelly!”

Nelly đầy mong đợi từ cửa hông đi vào: “Chuyện gì vậy?”

Vương Trung: “Bảo nhà bếp chuẩn bị chút đồ ăn nhanh cho các anh lính Melainia, đồ ăn có thể vừa lái xe vừa cầm trên tay ấy.”

Nelly gật đầu, xoay người rời đi.

Trung tá Melainia: “Thật ra thì chúng tôi cũng hơi đói, nhưng chỉ cần chút bánh quy là được rồi.”

“Không, tin tôi đi, ăn ngon một chút có thể nâng cao sĩ khí.” Vương Trung phất phất tay: “Di nhanh đi!” Hai vị sĩ quan Melainia giơ tay chào, xoay người rời khỏi.

Tiền tuyến.

Yegorov chỉ về phía trước nói: “Dừng ở chỗ đó! Trên sườn dốc kia kìal”

Tài xế lập tức đánh lái, chiếc xe jeep Willys chạy thẳng lên con dốc nhỏ cao chưa đến mười mét.

Xe vừa dừng hẳn, Yegorov đứng lên, dùng ống nhòm quan sát cao địa vừa rồi - hiện tại nơi đó đã bị khói do trung đội cảnh vệ thả ra bao phủ, đồng thời khói mù cũng chặn tâm nhìn của Yegorov.

Hắn không nhìn thấy chiếc xe tăng hạng nặng mới của địch.

Yegorov chửi thê một tiếng, nhìn sang hướng khác, vừa hay nhìn thấy một chiếc T-34 của tiểu đoàn xe tăng cận vệ 1 đang bốc cháy.

Chiếc Panzer IV nòng dài của quân địch đã vòng qua, đang đấu pháo với những chiếc T-34 của tiểu đoàn xe tăng cận vệ 1.

Yegorov cau mày, bởi vì hắn thấy rất nhiều xe tăng địch bắn trượt mục tiêu.

“Cái quái gì vậy, trình độ thiện xạ của quân địch kém thế sao? Chẳng lẽ bọn chúng bổ sung rất nhiều tân binh?” Hắn lẩm bẩm.

Vị Giám mục cũng đứng dậy, dùng ống nhòm quan sát, vừa nhìn vừa đồng ý: “Đúng là có cảm giác trình độ bắn của chúng kém đi. Nhưng như vậy thì không được, nên thả khói mù buộc

quân địch tiếp tục áp sát, để pháo chống tăng của chúng ta phát huy tác dụng! Sư đoàn của chúng ta có ưu thế trong việc tiêu hao xe tăng của quân địch!"

Yegorov: "Anh nói đúng, tuy rằng tôi không thích khói mù, nhưng nên làm như vậy, vô tuyến điện đâu!"

Lập tức chiếc radio được đưa cho Yegorov, hắn cầm lấy hét lớn: "Tôi là Gấu Xám! Sói Hoang, Sói Hoang nghe rõ trả lời, thả khói mù, buộc quân địch tiến vào tâm bắn của Chó Săn!"

"Sói Hoang rõi"

Cùng với câu trả lời, những chiếc T-34 trong tâm mắt bắt đầu bắn đạn khói, rất nhanh đã tạo thành một bức tường khói, buộc quân địch phải tiếp tục di chuyển.

Đúng vậy, hiện tại tiểu đoàn xe tăng cận vệ 1 cũng được trang bị đạn khói, đều là học tập kinh nghiệm của quân Prosen.

Tiểu đoàn xe tăng 16, Prosen. Chiếc xe tăng chỉ huy của tiểu đoàn trưởng đang dừng trên một sườn dốc cao, tiểu đoàn trưởng cầm microphone lớn tiếng chất vấn: "Hiệu suất khai hỏa của chúng ta quá thấp, các anh ăn hại à?"

"Báo cáo tiểu đoàn trưởng, kính ngắm bị hỏng do pháo kích, độ chính xác khi bắn ở cự ly xa giảm xuống! Đề nghị áp sát bắn thẳng!"

Tiểu đoàn trưởng mắng: "Tại sao trước khi xuất kích không kiểm tra kính ngắm?"

"Chúng tôi định hiệu chỉnh lại, nhưng mệnh lệnh xuất kích đã đến."

Tiểu đoàn trưởng: "Thôi, không kịp nữa rồi. Chúng ta không thể từ bỏ lợi thế về hỏa lực tâm xa, lát nữa xe tăng nào bắn trúng mục tiêu sẽ chia sẻ thông số đo khoảng cách, những

xe còn lại dựa vào đó để hiệu chỉnh! Bây giờ, tiến về phía đông nam, vòng qua màn khói của địch!" "RõI"

Sư đoàn bộ binh cơ giới cận vệ 1, trận địa pháo chống tăng.

Dmitri đứng thẳng người, dùng ống nhòm quan sát hướng di chuyển của quân địch.

Lực lượng xe tăng của địch lựa chọn vòng qua màn khói từ bên sườn, sẽ sớm tiến vào tâm bắn của trận địa pháo chống tăng.

Dmitri buông ống nhòm xuống, ra lệnh cho đại đội pháo do mình chỉ huy: "Sẵn sàng! Đợi chúng đến khoảng cách 500 mét thì khai hỏa, nỗ lực nâng cao xác suất bắn trúng. Nghe tôi hô hiệu lệnh."

Hắn lại nhìn ve phía quân địch.

Đây không phải là lần đầu tiên hắn đối mặt với xe tăng địch. Hắn là lính kỳ cựu chiến đấu theo tướng quân Rokossovsky từ thời kỳ chiến dịch Loktev, khi đó trong tay bọn họ chỉ có ba khẩu pháo.

Mà bây giờ, hắn đang chỉ huy một đại đội pháo chống tăng đủ quân số.

Xe tăng của địch đã vượt qua vật chuẩn.

Dmitri giơ tay lên, đột ngột hạ xuống: 'Khai hỏa!"

Những khẩu pháo chống tăng 57mm ẩn nấp trong bụi cỏ đồng loạt khai hoal

Dmitri: "Bắn nhanh nhất có thể! Bắn mạnh vào!"

Bởi vì là đại đội pháo chống tăng đầy đủ quân số, một khẩu pháo được năm, sáu pháo thủ phụ trách tiếp đạn, đạn pháo liên tục được nhét vào nòng pháo, gần như ba giây lại bắn một phát!

Lửa đạn như mưa bão trút xuống đầu quân địch.

(Hết chương) Chương 203: Con đường cuối cùng của Thiếu tướng Witt

Witt nhìn thấy phía trước đội hình xe tăng đột nhiên xuất hiện khói mù do hỏa lực bắn ra, vội vàng giơ ống nhòm lên.

Vài giây sau, hắn xác định được lực lượng thiết giáp đã đụng phải trận địa pháo chống tăng của địch.

Một năm qua, lực lượng pháo chống tăng của quân Ant đã gây ra tổn thất cho lực lượng thiết giáp Prosen còn lớn hơn cả xe tăng.

Đương nhiên, các xe tăng Prosen cũng rất có kinh nghiệm đối phó với trận địa pháo chống tăng.

Họ sẽ cố gắng tìm kiếm vị trí trận địa pháo chống tăng, sử dụng đạn nổ phá mảnh để tấn công, một khi đạn nổ phá mảnh không giải quyết được vấn đề, sẽ bắn đạn khói, sau đó lao thẳng vào trận địa pháo chống tăng.

Phần lớn thời gian trong năm ngoái, mật độ xe tăng tấn công của Prosen luôn cao hơn mật độ pháo chống tăng, hơn nữa pháo chống tăng chủ lực của quân Ant năm ngoái là loại 45mm, không đủ sức uy hiếp giáp trước của Panzer Il và Panzer IV.

Thêm nữa, trình độ thiện xạ của pháo thủ Ant lại rất tệ, cho nên phần lớn thời gian quân Prosen thậm chí không cần dùng đến đạn khói, mà dựa vào đấu pháo đã tiêu diệt được phần lớn các trận địa pháo chống tăng.

Đúng vậy, pháo chống tăng của quân Ant đã gây ra tổn thất không nhỏ, nhưng phần lớn các trận địa đều bị chọc thủng, sau đó xe tăng sẽ tàn sát bộ binh và pháo thủ trên trận địa.

Chỉ là do các binh chủng khác của Ant quá kém cỏi, cho nên mới khiến pháo chống tăng trở thành mối đe dọa số một.

Hiện tại, vị tiểu đoàn trưởng chỉ huy tiểu đoàn xe tăng dường như cũng đang áp dụng kinh nghiệm của năm ngoái, ra lệnh cho xe tăng chuyển hướng về phía trận địa pháo chống tăng, phát động tấn công - nói chính xác, trận địa pháo nằm ngay trên hướng tấn công của tiểu đoàn xe tăng, chỉ cần bẻ lái khoảng mười mấy độ là có thể lao thẳng vào trận địa.

Witt một tay câm ống nhòm, một tay nắm chặt: "Nhanh lên, tiêu diệt bọn chúng! Cho bọn chúng nếm mùi lợi hại!"

Đáng tiếc từ vị trí của hắn không nhìn thấy hiệu quả tấn công của xe tăng, chỉ thấy xe tăng Prosen bốc cháy - xe tăng bốc cháy cơ bản đồng nghĩa với việc bị phá hủy hoàn toàn.

Còn những chiếc xe tăng bất động, Witt không biết là chúng bị bắn hỏng, hay là kíp lái bị chấn động nên tạm thời dừng lại.

Đột nhiên, có người hô lớn: "Thiếu tướng, nhìn kìa!"

Witt vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy phía bắc xuất hiện khói bụi, rõ ràng là có một lực lượng thiết giáp đang hành quân trên thảo nguyên.

Giáp nghiêng!

Xe tăng Prosen hiện tại chưa được trang bị giáp nghiêng!

Lực lượng xe tăng của quân Ant đang bao vây từ phía bắc!

Witt hét lớn: "Chuẩn bị phòng ngự! Những xe tăng nào còn hoạt động được lập tức ngừng sửa chữa, kíp lái lên xe, ít nhất có thể làm pháo đài cố định! Pháo chống tăng của chúng ta đâu?" Sĩ quan phụ tá: "Bao cáo, gần như bị pháo binh địch tiêu diệt hết rồi!"

Khả năng chống chịu pháo binh của xe tăng khá tốt, nhưng bộ binh và các mục tiêu mềm khác thì tổn thất rất lớn.

Witt khoát tay: "Thôi vậy, chỉ cần dựa vào hỏa lực của những chiếc xe tăng bị bắn hỏng là đủ rồi, T-34 của bọn chúng không thể nào chống lại được xe tăng mới của chúng ta, chỉ cần hai chiếc xe tăng mới cũng đủ nghiền nát bọn chúng. Bộ binh hãy tận dụng xác xe bán xích, đến lúc các anh thể hiện vai trò của những chai cháy rồi!"

Lúc này, những chiếc T-34 đang xung phong dừng lại, khai hỏa loạt đạn đầu tiên.

Ngay lập tức, từng chiếc xe tăng nằm im bốc cháy, chắc chắn còn nhiều xe tăng trúng đạn khác, nhưng chỉ cần kíp lái không rời khỏi xe thì không nhìn ra được.

Xe tăng Prosen cũng khai hỏa, nhưng phần lớn đạn đều bắn trượt mục tiêu.

Witt cau mày, sau đó hắn hét lớn: "Là kính ngắm!"

Xe tăng bị bắn hỏng đến mức không di chuyển được, chứng tỏ đạn pháo hạng nặng đã rơi rất gần, nếu như bánh xe và xích xe đều bị hỏng, thì hệ thống quang học mong manh hơn chắc chắn không thể không bị ảnh hưởng.

Witt: "Hiệu chỉnh lại kính ngắm!"

Lúc này, những chiếc xe tăng hạng nặng nằm im khai hỏa, loạt đạn đầu tiên khiến hai chiếc T-34 bốc cháy, dừng lại.

Kíp lái chui ra khỏi xe tăng đang bốc cháy, lăn lộn trên đất để dập lửa.

Xe tăng hạng nặng tiếp tục khai hỏa, pháo 88mm giống như dùng búa tạ đập trứng, biến những chiếc T-34 thành đống sắt vụn.

Quân Ant bắn trả, nhưng đạn pháo đánh trúng xe tăng hạng nặng chỉ khiến chúng nở hoal

Đạn khói!

Bọn Ant cũng học được rồi!

Tất cả xe tăng hạng nặng nằm im đều trúng đạn khói, bị màn khói trắng bao phủ.

Ngay sau đó, T-34 bắt đầu giải quyết những chiếc xe tăng Prosen chưa kịp hiệu chỉnh kính ngắm - nói đúng hơn là những u pháo cố định.

Chỉ trong chốc lát, toàn bộ trận địa của Prosen biến thành biển lửa, khắp nơi đều là xe tăng bốc cháy.

Quân Ant thậm chí còn bắn vào những chiếc xe tăng đã bị phá hủy, đảm bảo chúng bốc cháy - như vậy, chúng sẽ không thể nào "sống lại" gây thương vong cho quân Ant.

Ánh lửa hừng hực chiếu sáng khuôn mặt của Witt.

Lúc này, phía sau vang lên tiếng bước chân, hắn quay đầu lại, nhìn thấy Thượng úy .John: "Thiếu tướng!"

Witt nói với sĩ quan phụ tá: "Tập trung tất cả những chiếc xe còn di chuyển được, đưa những chỉ huy xe tăng may mắn sống sót rút lui. Bộ binh tập hợp, do tôi tự mình chỉ huy chặn hậu. Bắn đạn khói, ép xe tăng địch áp sát!"

Sĩ quan phụ tá giơ tay chào: "RõI"

Witt: "Cậu chỉ huy đội ngũ rút lui. Nhớ kỹ, đưa cả tham mưu trưởng đi." Tham mưu trưởng kinh hãi: "Tôi cũng đi sao?"

Witt: "Đúng vậy, cậu chỉ là thiếu kinh nghiệm thôi, sau này sẽ trở thành một tham mưu trưởng ưu tú."

Tham mưu trưởng há hốc mồm, cuối cùng cũng không nói gì, nhưng khóe mắt đã ươn ướt.

Witt vung tay: "Hành động ngay!"

John nghiêm nghị giơ tay chào Witt: 'Kính chào ngài."

Lúc này, lính canh gao lên: "Dừng lại, ai đó?"

Một chiếc mô tô ba bánh chạy tới, người lái là một hạ sĩ, trong thùng xe là một binh nhì đang cầm súng máy. Cả hai đều không mặc áo da của lính mô tô.

"Chúng tôi là lính truyền tin của Trung đoàn lính ném lựu xe tăng 16/' hạ sĩ nói,'Trung đoàn vẫn đang chiến đấu trong thành phố, yêu cầu chi viện."

Witt lắc đầu: "Không còn gì để chỉ viện nữa. Hai cậu hãy dẫn đường cho đội ngũ rút lui, đi nhanh đi!"

Vẻ mặt hạ sĩ giãn ra, anh ta giơ tay chào Witt, lái mô tô chạy thẳng về phía đội xe đang tập kết.

Màn khói do bộ binh thả đã tạo thành một bức tường ở phía bắc, cho nên Witt không nhìn thấy được tình hình của lực lượng thiết giáp địch, nhưng hắn có thể nghe thấy tiếng động cơ ngày càng gần, và cả tiếng ôn của hộp số.

Hộp số của xe tăng Ant thật ồn ào, hắn thầm nghĩ.

Bên phía đội xe, những chỉ huy xe tăng sống sót và cả những người bị thương đều đã được đưa lên xe.

Sĩ quan phụ tá định chạy đến báo cáo, nhưng Witt phất tay: "Đi thôi! Chuẩn bị xong rồi thì đi đi!"

Sĩ quan phụ tá đứng từ xa giơ tay chào Witt, sau đó tháo chiếc dây đeo cầu vai mạ vàng của sĩ quan phụ tá xuống - chủ quan đã hy sinh, anh ta không còn là sĩ quan phụ tá nữa.

Witt nhìn theo đội xe rút lui về phía tây.

Một viên đại úy bộ binh đi đến bên cạnh hắn, giơ tay chào: "Thiếu tướng, lính ném lựu xe tăng đã sẵn sàng."

"Đưa tôi khẩu tiểu liên." Witt nói.

Viên đại úy lập tức tháo súng tiểu liên và túi đạn đưa cho Witt.

Witt đeo số súng đạn đó lên, sau đó rút một quả lựu đạn cán gỗ trong túi lựu đạn của viên đại úy.

"Tôi còn một quả lựu đạn cuối cùng." Hắn lẩm bẩm.

Đại úy: "Gì cơ ạ?"

Witt: "Lời bài hát tiếng Ant, gần đây lính Ant rất thích hát bài này, từ khi bài hát này được lan truyền, số tù binh chúng ta bắt được đã giảm sáu phần, phần lớn lính Ant đều tự sát trước khi bị bắt. Trước đây tôi cứ nghĩ bọn chúng bị điên, nhưng bây giờ… có lẽ tôi cũng thế."

Hắn nhét quả lựu đạn vào thắt lưng.

Cài lựu đạn lên thắt lưng quân phục của sĩ quan quả thật có chút kỳ quái.

Witt không để ý đến điều đó, hai tay chắp sau lưng, hít một hơi thật sâu mùi khói khét của xe tăng cháy, nói: "Mùi gió này, cảm giác này… đây chính là mùi vị của chiến tranh."

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một chiếc xe tăng chưa từng thấy lao ra từ màn khói. Trên khung xe tăng này là một nòng pháo cực lớn, phía trên tháp pháo cao to còn có một khẩu pháo nhỏ hơn.

Hỏa lực súng máy trên xe tăng quét về phía thiếu tướng.

Thượng úy bổ nhào một cái đè Witt xuống đất.

Thiếu tướng nằm rạp trên mặt đất, dùng tay đè lên đám cỏ che khuất tâm mắt, vì thế hắn nhìn thấy một binh sĩ Prosen

dũng cảm tay cầm chai cháy, xông về phía xe tăng…

Sau đó cửa bên hông xe tăng mở ra, một binh sĩ Ant nhảy ra, cầm súng tiểu liên bắn phá.

Tiếp theo tên binh sĩ Ant thứ hai nhảy ra, tên thứ ba, tên thứ tư…

Thiếu tướng trợn mắt há hốc mồm nhìn bảy tên bộ binh từ trong xe tăng nhảy ra, đây lại là một chiếc "xe bộ binh" sao?

Ngay sau đó, đại pháo trên xe tăng khai hỏa, đạn nổ mạnh trúng vào hài cốt phía trước, thổi bay người lính Prosen vừa mới đứng dậy từ trong đám cỏ lên trời.

Witt thiếu tướng há to miệng.

Lúc này, một chiếc "xe bộ binh" khác lao qua khói, sau đó lại có một tiểu đội bộ binh từ phía trên đi xuống.

Trận đánh bộ binh tâm gần dữ dội diễn ra ác liệt, nhưng quân Ant có hỏa lực của "xe bộ binh", bộ binh Prosen lần đầu tiên bị áp chế hỏa lực trong một trận chiến tâm gần!

Quân Ant bắt đầu tàn sát một cách hiệu quả số bộ binh Prosen đang chặn hậu.

Bọn chúng dần dần tiếp cận Witt thiếu tướng đang nằm rạp trên mặt đất.

Thiếu tướng nhìn về phía viên thượng úy vừa mới bổ nhào vào mình, phát hiện hắn ta mặt mũi ngơ ngẩn, đồng tử đã giãn ra.

Rõ ràng là lúc bổ nhào về phía thiếu tướng, hắn đã trúng đạn.

Thiếu tướng đẩy thượng úy ra, giãy giụa đứng lên, hắn không cầm súng tiểu liên, mà cầm lấy lựu đạn, giật chốt, cầm lựu đạn xông về phía quân Ant.

Súng máy bắn trúng vai thiếu tướng, khiến hắn quỳ sụp xuống đất.

Ngay sau đó, quả lựu đạn phát nổ trong tay hắn, biến hắn thành một đám sương máu.

(Hết chương)

Lời tác giả:

Trước tiên là tình hình cập nhật tháng năm. Không ít đồng nghiệp đang cố tình dắt mũi dư luận, nói cái gì mà cập nhật càng ngày càng ít, chắc chắn là drop truyện.

Thế nhưng tháng này tôi vẫn cập nhật những 22 vạn chữ đấy nhé, tôi đã nói tháng năm phải nghỉ ngơi một chút để nạp năng lượng, cho nên cập nhật ít cũng bình thường.

Tiếp theo là báo cáo kết quả nạp năng lượng.

Giữa tháng có xuất bản một bộ sách về lịch sử chiến tranh, nhưng không ít sách trong số đó tôi đã xem qua từ lâu, ví dụ như "Những chiến thắng đã mất" của "Hổ giữa bùn lầy", thực sự tháng này tôi chỉ xem có "Gã khổng lồ đất sét" và "Gã khổng lồ hồi sinh". Đó là nửa tháng đầu, nửa tháng sau khi tôi viết, tôi phát hiện ra mình viết giống như đang viết báo cáo chiến tranh, vì muốn tìm lại cảm giác chiến trường, ngoài việc xem lại một số bộ phim kinh điển, tôi còn đọc thêm một số cuốn hồi ký chiến trường mới.

Tôi mới chỉ xem được khoảng một trăm trang của cuốn "Tài liệu thời chiến của Rommel", vì tháng sáu sắp bùng nổ rồi, chắc là phải đợi đến tháng bảy mới xem tiếp được.

Tôi đã đọc xong "Tuyết trắng máu đỏ','Chiến đấu đến chết",;'Luyện ngục chiến tuyến phía đông".

Cá nhân tôi thích nhất là "Chiến đấu đến chết", bởi vì nó không phải là hồi ký của chính người lính, mà là do hậu duệ

của anh ấy viết lại dựa trên lời kể của anh ấy, trình độ văn hóa của tác giả rõ ràng là cao hơn, vì vậy "Chiến đấu đến chết" đọc giống như một cuốn tiểu thuyết hơn, có chi tiết, có xây dựng nhân vật.

Còn "Tuyết trắng máu đỏ' và "Luyện ngục chiến tuyến phía đông" đều do chính các cựu binh tham chiến viết,'Luyện ngục chiến tuyến phía đông" thậm chí còn là tập hợp các ghi chép trong nhật ký của các cựu binh, vì vậy nó rất lộn xộn, ghi chép mọi thứ, không có xây dựng nhân vật.

Hai cuốn sách này còn có một điểm chung là ngôn ngữ rất nghèo nàn, ví dụ như cách hành văn luôn là "Chúng tôi đã làm gì" "Chúng tôi đã gặp phải cái gì",'Chúng tôi như thế nào như thế nào", toàn là câu trần thuật, gân như không có miêu tả.

Trong sách cũng không có biện pháp tu từ nào như so sánh, ẩn dụ, luôn có vẻ khô khan.

Dù sao thì, việc đọc những cuốn hồi ký này đã mang lại cho tôi sự tiến bộ rõ rệt, tôi đã tìm lại được cảm giác chiến trường đó.

Tôi viết lách không dựa vào lý trí mà dựa vào cảm tính, vì vậy khi viết, tôi phải có cảm giác như mình đang ở đó, sau đó những gì tôi viết ra mới có thể khiến các bạn có cảm giác tương tự.

Sao chép thì không có tác dụng này, nếu không tin, các bạn có thể tự mình mua mấy cuốn sách này về đọc thử.

Vì vậy, mặc dù tháng năm tôi chỉ cập nhật gần 23 vạn chữ, nhưng tôi đã thu thập được rất nhiều tài liệu, điều này có thể đảm bảo cho chất lượng của câu chuyện sau này.

Các bạn đã được chứng kiến loại chất lượng này trong bản cập nhật tuần cuối cùng của tháng.

Nói về tháng sáu, tháng sáu tôi muốn tranh bảng xếp hạng, đã tranh bảng xếp hạng thì phải treo thưởng phiếu hàng tháng. Bởi vì tôi còn nợ khoảng 16 chương của các minh chủ, chỉ riêng những chương đó đã mất tám ngày để viết rồi.

Nếu cứ như trước đây, cứ 1000 phiếu hàng tháng lại cộng thêm một chương, e rằng đến tháng chín tôi cũng không viết hết.

Vì vậy, lần này tôi quyết định cứ 2000 phiếu hàng tháng lại cộng thêm một chương, cuốn sách của chúng ta mỗi tháng cũng chỉ được khoảng 6 vạn phiếu, tức là cộng thêm 30 chương, cộng với chương của các minh chủ, tổng cộng khoảng 50 chương, mỗi ngày hai chương có thể viết trong 25 ngày, cũng gân bằng một tháng.

Vậy đó, tháng này tôi sẽ không giới thiệu những cuốn sách cũ của mình nữa, dù sao thì mọi người cũng đã biết tôi là ai rôi, những ai muốn xem sách cũ chắc cũng đã xem rồi.

Vậy thì, hẹn gặp lại các bạn trong phần tổng kết tháng sau.
Chương 204: Nỗi niềm của Rokossovsky

Lúc này, Vương Trung đang đi tới đi lui trong sở chỉ huy của mình.

Hắn đi đến nỗi toát cả mồ hôi, vì vậy liền mở toang cúc áo quân phục, tiện tay cầm một tấm bảng viết làm quạt, phe phẩy cho mình.

Popov nói: “Cậu đi đi lại lại ở đây như thi đi bộ, đương nhiên là nóng rồi. Ngồi xuống, nghỉ ngơi đi cho đỡ nóng.”

Pavlov: “Anh ta ấy à, quen xông pha ở tiền tuyến rồi, đây là triệu chứng cai nghiện đấy. Cậu biết triệu chứng cai nghiện là gì không? Lúc nội chiến vừa kết thúc, phần lớn binh lính Bạch vệ đều hút thuốc phiện, phái thế tục bắt họ cai nghiện, thế là họ xuất hiện triệu chứng cai nghiện, vật vã muốn chết.”

Vương Trung dừng lại nhìn Pavlov: “Tôi còn lâu mới đến mức cai nghiện! Ít nhất thì tâm trí của tôi vẫn bình thường.

Pavlov gật đầu: “Thật sao?”

Popov: “Đương nhiên là thật, nếu cậu ta mà điên thì hỏng chuyện.”

Vương Trung lắc đầu, đi về phía điện thoại.

Pavlov đứng dậy, đè ống nghe điện thoại xuống: “Đừng như vậy, Yegorov đang hành quân, điện thoại chưa chắc đã được kéo lại đâu.”

Vương Trung bĩu môi, nhìn sang máy điện đài.

Pavlov: “Điện đài cũng không được, cậu ngoan ngoãn chờ báo cáo từ tiên tuyến đi, chán quá thì lấy cờ tướng ra, tôi chơi với cậu một ván.”

Vương Trung gãi đầu: “Ông nhìn tôi bây giờ có giống như đang có tâm trạng chơi cờ không?”

Pavlov nhún vai: “Vậy thì cậu cũng không thể gọi điện thoại can thiệp vào chỉ huy tiên tuyến, phải tin tưởng vào cấp dưới của mình hơn, họ có thể làm tốt.”

Vương Trung đành đi đến trước bản đồ, nhìn chằm chằm vào bản đồ.

Nói thật, hắn chưa từng nghĩ mình lại khó thích nghi với việc chuyển từ chỉ huy cấp cơ sở lên chỉ huy cấp trung cao như vậy, đương nhiên điều này cũng có liên quan đến việc hắn có hack, hắn muốn phát huy tối đa ưu thế của hack.

Lúc này chuông điện thoại reo, Pavlov nhấc điện thoại: “Sở chỉ huy Tập đoàn quân. Được rồi, tôi biết rồi. Tôi sẽ báo lại cho Rokossovsky ngay.”

Hắn cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn vẻ mặt chờ mong của Vương Trung: "Lực lượng thiết giáp của Sư đoàn 225 đã đánh."

Vương Trung: "Đã đánh rồi à?"

"Ừ, họ báo cáo đã tiêu diệt bộ chỉ huy sư đoàn địch, chưa tìm thấy sư đoàn trưởng và các sĩ quan cấp cao của địch, nhưng thu được một số tài liệu và một xe chỉ huy của bộ chỉ huy sư đoàn. Tài liệu đang được xe chuyên dụng chở về, ước chừng một tiếng nữa là đến nơi."

Vương Trung siết chặt nắm tay: "Tốt! Tiêu diệt bộ chỉ huy sư đoàn là chưa đủ, phải tấn công lực lượng thiết giáp của Prosen từ phía sau mới được. Nhanh chóng hạ lệnh đi!"

Pavlov: "Eugene đã hạ lệnh rồi, nhưng tiên tuyến toàn là khói, tâm nhìn rất kém." Vương Trung tặc lưỡi, sau đó nảy ra một ý, nói với Popov: "Hay là bảo mấy ông thầy phù thủy gọi gió lớn đến? Gió thổi tan khói, không quân của chúng ta sẽ được việc."

Popov đứng dậy, vừa đi về phía điện thoại vừa nói: "Để tôi hỏi xem sao. Nhưng đừng hy vọng quá nhiều, cậu cũng thấy sương mù sáng nay rồi đấy, ai biết được đây có phải là sương mù tự nhiên hình thành hay không.

Hắn nhấc điện thoại: "Nối máy với nhà thờ."

Vài giây sau, điện thoại được kết nối, hắn nói: "Tướng quân muốn hỏi, có thể triệu hồi gió lớn được không? Không được? Tại sao? Tình hình nghiêm trọng vậy sao? Vâng, tôi biết rồi."

Popov cúp điện thoại, nhìn Vương Trung: "Mấy ông thầy phù thủy đã đi ngủ rồi, sương mù sáng nay cơ bản đã rút cạn tinh thần lực của họ."

Vương Trung: "Ho thật sự tiêu hao tinh thần lực sao?"

Popov xua tay: “Hay là cậu tự mình đi xem thử, tự mình kiểm chứng là rõ.”

Có một thoáng Vương Trung thật sự muốn đi tìm hiểu chân tướng sự việc, nhưng vì chuyện này mà rời khỏi sở chỉ huy thì không ổn lắm. Không phải là hắn không tin tưởng kinh nghiệm và năng lực của Pavloy, mà là Vương Trung muốn nắm bắt tin tức chiến trường ngay lập tức.

Vì vậy, Vương Trung lắc đầu: “Thôi, không cần đâu.”

Hắn tiếp tục nhìn chằm chằm vào bản đồ, như thể cứ nhìn chằm chằm như vậy thì bản đồ sẽ đột nhiên biến thành bản đồ ma pháp, hiển thị tình hình chiến trường theo thời gian thực.

Nhưng mà không có, bản đồ vẫn là tình hình mà các tham mưu đã cập nhật một tiếng trước.

Cách vẽ bản đồ của Ant khác với Prosen, chủ lực của các đơn vị trên bản đồ được biểu thị bằng các hình tròn lớn nhỏ khác nhau.

Còn bản đồ của Prosen thì có rất nhiều đường kẻ, tuyến phòng thủ của quân Ant, tuyến tấn công của quân Prosen, vân vân, chỉ có đơn vị bị bao vây mới được vẽ thành hình tròn.

Vương Trung đã xem qua bản đồ của Hợp Chủng Quốc, bản đồ của Hợp Chủng Quốc thì chú trọng phân chia khu vực, họ sẽ đánh dấu rất cẩn thận đường phân chia khu vực tác chiến của các đơn vị khác nhau, quân đội có đường phân chia của quân đội, các sư cũng có đường phân chia của mình.

Bên trong đường kẻ mới là ký hiệu của các đơn vị cấp tiểu đoàn, đại đội.

Ngoài đường phân chia, còn có đường phát động tấn công, đường dừng lại sau một ngày tấn công, đường dừng lại sau ngày tấn công thứ hai, vân vân.

Bản đồ của ba quốc gia có sự khác biệt rất rõ ràng, bản đồ của Ant là dễ hiểu nhất, cho dù là lính trơn chưa từng được huấn luyện về bản đồ quân sự, chỉ cần biết chữ là có thể hiểu được một phần.

Bản đồ của Hợp Chủng Quốc thì chỉ có những tham mưu được đào tạo bài bản mới hiểu được, hạ sĩ quan và sĩ quan cấp thấp của Hợp Chủng Quốc thường sử dụng bản đồ hình tròn giống như của Ant, chỗ nào có địch thì vẽ một vòng tròn, chỗ nào có quân mình thì cũng vẽ một vòng tròn.

Nhưng đối với những người đã được huấn luyện về bản đồ, bản đồ của Hợp Chủng Quốc rất rõ ràng, phân cấp rõ ràng, hơn nữa có thể phân biệt rõ ràng các đơn vị trên bản đồ trực thuộc đơn vị nào.

Còn đặc điểm của bản đồ Prosen là có thể nhìn thấy rõ ràng tuyến đường hành quân của các đơn vị, rất có lợi cho việc lên kế hoạch tấn công.

Vương Trung đang mải mê nhìn bản đồ thì chuông điện thoại lại reo. Hắn lập tức nhìn Pavlov trông mong nhìn vị tham mưu trưởng nhấc điện thoại.

Pavlov: "Sở chỉ huy Tập đoàn quân cơ giới số 1. Chào ngài, tôi sẽ gọi tướng quân nghe máy ngay."

Vương Trung quay đầu lại: "Ai vậy?"

Pavlov dùng khẩu hình miệng nói: "Be hạ."

Vương Trung bất đắc dĩ đi tới, nhận điện thoại: "Tôi là Rokossovsky."

Giọng nói của Olga vang lên từ trong điện thoại: 'Alyoshal"

Vương Trung: 'Lúc làm việc…"

Olga: “Trung tướng Rokossovsky, tôi nghe nói sáng nay Trung tướng muốn nhân lúc sương mù dày đặc để phát động tấn công, kết quả thế nào rồi?”

Vương Trung: “Hiện tại chúng tôi đã đánh tan lực lượng thiết giáp xuất thành của địch, nhưng tình hình trong thành chưa rõ, vẫn đang giao tranh.”

“Tôi có thể giúp gì cho Trung tướng không?” Olga hỏi.

Vương Trung: “Đừng gọi điện thoại đến sở chỉ huy của tôi nữa. Hiện tại đường dây này đang rất bận, vô số tin tức cần phải báo cáo qua đường dây này.”

Olga phát ra tiếng ưm ưm đáng yêu: “Tôi… biết rồi, vậy tối nay khi nào xong việc thì gọi điện báo cho tôi một tiếng nhé! Ý tôi là, lúc nào đường dây rãnh.”

“Tôi biết rồi, vậy chào Bệ hạ.” Vương Trung cúp điện thoại.

Vasili: “Đường dây của chúng ta cũng đâu có bận.”

Vương Trung: “Đó là bởi vì sĩ quan cấp dưới của chúng ta đều ưu tú và có trách nhiệm, có thể tự mình đưa ra quyết định. Chính vì vậy, những gì họ cần báo cáo chắc chắn là cực kỳ khẩn cấp, vì vậy đường dây này phải được giữ thông suốt, hiểu chưa?”

Vasili liên tục gật đầu: “Hiểu rồi, hiểu rồi.”

Pavlov: “Tuy ngài đã đính hôn, nhưng cũng không cần phải tránh hiềm nghi như vậy chứ?”

Vương Trung: “Đây là chuyện tránh hiềm nghi sao? Không, là quân vụ khẩn cấp!”

Lúc này điện thoại lại reo, Vương Trung lập tức nói: “Các ông xem! Quân vụ khẩn cấp đến rồi, vừa rồi mà tôi nói chuyện thêm vài câu nữa thì cuộc gọi này đã không gọi được rồi!”

Nói xong, hắn vội vàng nhấc điện thoại: "Tôi là Rokossovsky, có chuyện gì vậy?"

"Sao ngài lại tự mình nghe máy thế?" Giọng nói của Yegorov từ đầu dây bên kia truyền đến,'Lính phun lửa và bộ binh của chúng tôi đã tiêu diệt được bốn chiếc xe tăng kiểu mới cuối cùng của địch, cuộc tấn công của địch đã bị đập tan!"

Vương Trung nghiêm mặt: "Bên các cậu không gặp vấn đề gì chứ?"

"Không có, xe tăng kiểu mới của bọn chúng chạy rất nhanh, nhưng vẫn chưa đủ nhanh, bộ binh của chúng tôi nấp trong đám cỏ dùng bom xăng tiêu diệt hai chiếc, sau đó lính phun lửa xử lý nốt hai chiếc còn lại, thế là xong."

Vương Trung cau mày: "Không đúng, lúc này lẽ ra phải xuất hiện một tình huống nguy cấp nào đó, sau đó để tôi giải quyết chứ?"

Ví dụ như chiếc Tiger cuối cùng đột nhiên biến hình, sau đó đứng dậy chẳng hạn. Yegorov im lặng một giây, sau đó cười ha hả: "Tướng quân, ngài vẫn hài hước như vậy!"

Vương Trung nhìn những người khác trong sở chỉ huy, quát: "Đừng nói đùa trên chiến trường, cậu làm rất tốt, bây giờ giao cho cậu một nhiệm vụ mới, tìm hiểu xem tình hình trong thành thế nào, cố gắng hết sức hỗ trợ cho bộ đội trong thành."

Yegorov: "Chúng tôi định cho M3 Grant của tiểu đoàn thiết giáp đi theo vào trong cùng với bộ binh. Tôi đoán bây giờ chỉ còn lại vài tòa nhà kiên cố là chưa giải quyết xong, dùng pháo chính của M3 là được rồi."

Vương Trung: "Tôi đồng ý với kế hoạch của cậu, cứ làm như vậy đi."

Cúp điện thoại, hắn nói với những người khác: "Thấy chưa! Nếu vừa rồi tôi không cúp điện thoại của Bệ hạ, thì đã

không thể phê chuẩn cho Yegorov đưa M3 vào tham gia chiến đấu trong thành phố kịp thời!”

Mọi người trong sở chỉ huy đồng loạt gật đầu: “Đúng, đúng!”

“Quả nhiên là mệnh lệnh vô cùng quan trọng!”

Vương Trung lầm bầm một câu, lại xoay người nhìn bản đồ.

Vì thật sự là không có việc gì làm, hắn bèn gọi: “Nelly!”

Nelly mở cửa: “Gì vậy?”

Vương Trung: “Có gì ăn vặt không, phải loại lách cách, cần bóc vỏ ấy.”

Ví dụ như hướng dương.

Nelly: Đậu phộng luộc được không?”

“Cũng được! Tóm lại tôi phải tìm cái gì đó làm, nếu không tôi sẽ sinh bệnh mất. Đúng là không nên để nhiều sĩ quan có năng lực như vậy làm cấp dưới! Làm tôi không có cơ hội để thao tác gì cả”

(Hết chương)

Chương 157: Pháo Kích Kết Thúc

Chương 205: Chiếm Yeisk

Chương 205: Chiếm Yeisk

Tiểu đội của Philippov bị một khẩu súng máy của Prosen chặn lại trong một cái sân ven đường.

“Thuốc nổi” Philippov quay đầu lại hét,‘Nổ tung bức tường bên cạnh! Chúng ta bọc sườn chúng!”

Người lính công binh hai tay xòe ra: “Hết rồi!”

Philippov chửi thầm một tiếng, sau đó chỉ vào ngôi nhà dân phía sau: “Đi xem có cửa nào khác không, hoặc chỗ nào có thể trèo tường!”

Lập tức hai người lính cam súng Tokarev cải tiến chạy vào trong nhà, người chạy trước đạp tung cửa, sau đó hai người một trước một sau vào nhà.

Philippov dựa vào cửa sân, lấy chiếc thìa mang theo bên người ra, dùng mặt sau sáng bóng của chiếc thìa làm gương phản chiếu, quan sát vị trí hỏa lực của địch, không ngờ vừa đưa chiếc thìa ra đã bị bắn bay.

Ngón tay hắn còn bị mép thìa cứa vào, chảy máu ngay lập tức.

“Chết tiệt!” Philippov chửi thầm.

Lúc này, hắn nghe thấy tiếng động cơ.

“Xe tăng của địch?” Có người nhỏ giọng phỏng đoán.

Philippov: “Không, chắc là không phải. Xe tăng của bọn chúng tan sương đã rút lui rồi, nhưng chúng không quay lại. Tiếng súng ngoài thành đã ngừng từ lâu rồi, tôi đoán là xe tăng của quân ta đã vào tiếp viện!”

Vừa dứt lời, tiếng động cơ xe tăng đột nhiên trở nên rõ ràng, rõ ràng là chiếc xe tăng đã rẽ qua góc đường, không còn vật cản nào giữa nó và đám người Philippov, âm thanh có thể truyền trực tiếp đến tai bọn họ.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, bên ngoài truyền đến tiếng pháo xe tăng bắn.

Philippov thậm chí có thể nghe thấy âm thanh đạn pháo từ ngoài cửa bay qua.

Ngay sau đó tiếng súng liên tục ngừng lại.

Philippov thò đầu ra, xác nhận điểm hỏa lực của Prosen đã bị bụi mù của lựu đạn nổ tung bao trùm, lúc này mới chạy ra, chạy về phía xe tăng vừa mới rẽ qua đầu phố.

Bộ binh đi theo xe tăng tiến lên ngăn cản hắn: “Anh là bộ phận nào?”

“Tôi là Đại đội trưởng trung đoàn 31 thuộc tiểu đoàn số 2, không thấy huân chương của tôi sao?” Philippov lớn tiếng nói: “Chúng tôi biết rõ sự phân bố hỏa lực của địch nhân cả con phố phía dưới, để chỉ đường cho xe tăng!”

Lúc này, Xa trưởng trên đỉnh xe tăng thò đầu vào nói: “Cho hắn lên đây!”

Philippov lập tức đẩy ra bộ binh đi theo, bò lên xe tăng, ghé vào tháp pháo nói với Xa trưởng: ‘Mấy người vừa mới phá bỏ điểm hỏa lực bên trái, dọc theo đường còn có hai điểm hỏa lực, phân biệt phong tỏa một con đường. Chúng tôi không có thuốc nổ, không có cách nào nổ tung tường viện bọc đánh kẻ địch.”

Xa trưởng: “Giao cho chúng tôi đi. Để bộ đội của anh gia nhập theo bộ binh. Chúng tôi còn mang theo xe đạn tiến vào, mọi người có thể phái người đi xe đạn nhận đạn!” Philippov lập tức gân cổ họng gọi thuộc hạ của mình: “Misha, đằng sau có xe đạn, anh dẫn một người đi lấy đạn dược! Những người khác gia nhập theo bộ binh.”

Lúc này xe tăng lần nữa bắt đầu tiến lên.

Philippov khoa tay múa chân với Xa trưởng: “Mọi người lái về phía trước đến góc đường, rẽ phải khoảng 30 độ là có thể đánh rồi!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, súng máy vừa nãy còn im lặng lại nổ súng, đạn lập tức quét qua ba tên bộ binh, sau đó lốp bốp đánh vào mặt chính của xe tăng bọc thép.

“Nổ súng!” Xa trưởng gầm lên, pháo 75 mm lại phun ra hỏa diễm, gió bão từ họng pháo thổi bay toàn bộ bụi mù xung quanh.

Đạn pháo nổ tung ở vị trí ánh lửa của súng máy, Philippov rõ ràng nhìn thấy súng máy và khung ba chân cùng nhau từ lỗ hổng đạn pháo mở ra lăn xuống, ngã ở trên đường cái.

Tay súng máy cũng bay ra ngoài, nhưng bị thép lộ ra từ chỗ bị hư hại của sàn nhà treo lên trần nhà.

Philippov cầm súng máy cao xạ trên đỉnh tháp pháo bắn phá vào lỗ thủng của đạn pháo, bảo đảm bên trong không có người sống.

Xa trưởng: “Tiến lên! Hơi chậm một chút, cho pháo thủ và bộ binh thời gian phản ứng.”

Philippov ngừng bắn phá, nhìn về phía mấy người ngã xuống kia, đã có binh sĩ tiến lên xem xét, sau khi sờ mũi đối phương nhẹ nhàng lắc đầu: “Không cứu được.”

Philippov càng thêm mãnh liệt hướng kiến trúc kẻ địch trú đóng càn quét, áp chế hỏa lực người Prosen.

Đột nhiên, trên kiến trúc vươn ra một cây gậy gỗ, phía trên treo quần cộc trắng.

Xa trưởng cầm kính viễn vọng: "Là tôi nhìn lầm sao? Prosen đầu hàng rồi?"

Philippov cũng ngừng bắn phá, muốn sờ ống nhòm của mình, sau đó phát hiện dây thừng kính viễn vọng không biết bị đạn cắt ngang từ lúc nào, ống nhòm không còn nữa.

Hắn chửi một câu.

Lúc này Xa trưởng đã hạ lệnh: "Ngừng bắn! Ngừng bắn! Có ai biết tiếng Prosen không?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Philippov: "Tôi biết một chút."

"Nói với bọn họ, để bọn họ giơ cao hai tay, vũ khí đội trên đầu, từ từ đi ra!"

Philippov kéo cổ họng ra, dùng tiếng Prosen bập bẹ phiên dịch một lần.

Rất nhanh, một sĩ quan giơ cao hai tay, tay phải cầm cờ trắng, tay trái câm súng ống của mình, đầu tiên đi ra khỏi kiến trúc, tiếp theo là binh lính Prosen mặt xám mày tro.

Philippov: "Ném vũ khí ở ven đường, xếp thành một đống!"

Sĩ quan lập tức làm theo, ném bao súng lục xuống đất, sau đó một tay giơ cờ trắng đi về phía xe tăng.

Những người Prosen khác đều ném vũ khí lên bao súng lục, dường như đó là một vật đánh dấu.

Rất nhanh, trên mặt đất đã chất đống một đống vũ khí cao cao.

Philippov nhìn gần một trăm tù binh, hỏi sĩ quan dẫn đầu: "Các anh còn có hơn phân nửa Đại đội, vì sao không tiếp tục chống cự?" Sĩ quan lắc đầu: "Chúng tôi không có vũ khí chống xe tăng, không có cách nào đối kháng xe tăng. Hơn nữa chúng tôi đã chiến đấu đủ lâu vì tổ quốc."

Philippov lắc đầu: "Tôi cho rằng các anh là những chiến sĩ kiên định hơn."

"Đó là tuyên truyên, không được tính." Sĩ quan nói.

Vương Trung bóc vỏ đậu phộng, bỏ đậu phộng vào trong miệng.

Trong bát trước mặt Vương Trung đã bày đầy vỏ đậu phộng.

Popov trêu ghẹo nói: "Cảm tạ nấu đậu phộng, để tướng quân Rokossovsky sẽ không bao giờ vì không thể tự mình đi tiền tuyến giết địch mà đứng ngồi không yên nữa."

Nelly: "Sau này mỗi ngày tôi đều nấu một nồi, cam đoan anh ấy ăn không hết."

Vương Trung nhìn về phía Nelly: "Cam ơn!"

Pavlov: "Thật ra nếu Trung tướng rảnh rỗi như vậy, thì làm một chút công việc tham mưu đi, các tham mưu vẽ bản đồ văn viên sửa sang lại văn kiện rất vất vả."

Vương Trung: "Thế nào, anh cũng cho rằng tướng sĩ tiền tuyến chỉ cần liêu mạng với kẻ địch là được, các tham mưu lại phải cân nhắc rất nhiều? Anh nếu nói ra loại lời này, tôi sẽ để Popov giáo huấn anh!"

Vasili: "A? Tôi tưởng cùng nhau dọn phân đấy! Làm gì? Đừng như vậy, ba vị tướng các anh cùng nhau nhìn tôi, tôi áp

lực rất lớn! Anh xem tóc tai tôi sắp trọc rồi!”

Popov sờ sờ cái đầu trọc của mình: “Hói đầu thì sao? Đây là số mệnh của nam nhân, anh và tướng quân sớm muộn gì cũng trọc!”

Có thể là bởi vì tiền tuyến vẫn luôn có tin tức tốt, hiện tại không khí ở bộ tư lệnh tập đoàn vô cùng thoải mái, cho nên Popov mới nói đùa.

Vương Trung một lòng một dạ bóc đậu phộng.

Lúc này thông tin tham mưu tiến vào: “Tiếp thu được điện báo không quân, bọn họ ở phía tây bắc chúng ta phát hiện bộ đội thiết giáp của kẻ địch.”

Vương Trung lập tức ngẩng đầu: “Phía Tây Bắc? Xa lắm?”

Điện báo không thể cung cấp tâm nhìn, dù sao một phát một thu quá tốn thời gian, đã sớm qua thời gian.

Tham mưu thông tin: 55 km.”

Hành động của Vương Trung và Pavlov đồng bộ, lập tức đều đứng ở trước bản đồ.

Tham mưu Tác Đồ vội vàng cập nhật tin tức lên trên bản đồ.

Vương Trung: “Có thể báo cáo rõ ràng vị trí của kẻ địch như thế, đoán chừng là máy bay trinh sát Pe-2 cải tiến, nó có nhân viên dẫn đường.”

Pavlov: “Còn có máy điện báo, cho nên mới có thể gửi điện báo. Anh thấy thế nào?”

Vương Trung: “Kẻ địch muốn phát động tấn công gọng kìm đối với chúng ta.”

Vương Trung nhìn về phía tham mưu thông tin: “Điện báo có nói là kẻ địch đang trong trạng thái tiến lên, hay là đã triển

khai đội hình tấn công?"

Tham mưu thông tin lắc đầu: "Không nói, chỉ báo cáo khoảng cách phương vị." Vương Trung: "Bảo bọn họ nhìn rõ trạng thái của kẻ địch, tốt nhất quay chụp ảnh, hiện tại lập tức phát báo."

Tham mưu thông tin vừa muốn đi, lại có một gã điện báo viên tiến đến, đem điện báo trong tay giao cho tham mưu: "Vừa mới giải mã xong!"

"Biết rồi." Tham mưu nhận điện báo, cúi đầu xem nội dung.

Vương Trung tiến lên cầm lấy điện tín, tự mình xem, còn đọc lên tiếng: "Căn cứ theo tin tức thẩm vấn tù binh và giải mã thu được văn kiện, trước mắt bộ đội của anh là quân tập đoàn thứ mười, tư lệnh là tướng quân Bock, chúng tôi tin chắc ba sư đoàn thiết giáp dưới trướng tập đoàn này cùng ba sư đoàn bộ binh cơ giới, cùng với ba đến sáu sư đoàn bộ binh, tổng binh lực 20 đến 30 vạn người."

Nói xong, Vương Trung ngẩng đầu: "Ban tình báo Tòa án Quân sự gửi tới tin tức."

Pavlov cầm điện báo, vừa xem vừa nói: "Không có ghi chú rõ là sao chép, nói rõ là trực tiếp gửi cho chúng ta. Tình báo như vậy không phải Tập đoàn quân chuyển cho chúng ta sao?"

Vương Trung: "Bộ Tổng tư lệnh hẳn là sẽ đưa tình báo cho Tập đoàn quân. Tóm lại, chúng ta đã biết binh lực của kẻ địch trước mắt. Chúng ta tuy rằng ăn một miếng ngon trước, nhưng sư đoàn của kẻ địch giống như vậy còn có hai cái. Một trong số đó vừa mới bị điều tra trên không trung phát hiện."

Nói xong Vương Trung điểm vào bản đồ, sau đó tiếp tục nói: "Tôi có lý do tin tưởng, địch nhân vốn định dùng một sư đoàn cộng thêm Yeisk phòng thủ thành ngăn chặn chúng ta,

sau đó áp dụng thế công gọng kìm. Nhưng không ngờ chúng ta lại nhanh như vậy đã đánh bại Sư đoàn Seeckt.'

Pavlov: "Nhưng thế công gọng kìm của kẻ địch vẫn chưa bị phá vỡ. Cho nên chúng ta làm sao bây giờ? Đột kích chính diện? Đánh xuyên chính diện kẻ địch?"

Vương Trung lắc đầu: "Hôm nay Sư đoàn Seeckt chỉ bị chúng ta đánh tan, hẳn là có không ít nòng cốt trốn về, bọn họ rất nhanh sẽ tạo thành bộ đội có thực lực. Vì mau chóng suy yếu thực lực Prosen, cắt giảm số lượng lính kỳ cựu, chúng ta hẳn là nên giống bọn họ năm ngoái đánh tiêu diệt."

Thật ra Vương Trung vốn cũng định đánh tiêu diệt, Vương Trung chuẩn bị đợi sau khi quân số ngày 16 của mình đến đủ, ngày 17 lại phát động công kích.

Khi đó Yeisk sẽ bị vây chặt như nêm cối, kẻ địch sẽ bị toàn bộ tiêu diệt.

Công kích hôm nay Vương Trung vốn không định đánh bại Yeisk, kết quả lập tức đánh mạnh, Yeisk đánh bại, kẻ địch bị đánh tan, tiêu diệt chiến liền thành bọt nước.

Đánh quá mạnh cũng không phải chuyện tốt.

Pavlov: "Anh muốn ăn sạch tập đoàn quân thứ mười? Khẩu vị quá lớn, sẽ tiêu hóa không tốt. Chúng ta chỉ có mười vạn người."

Vương Trung: "Tôi biết. Hơn nữa trận chiến sáng nay cho thấy, lực lượng thiết giáp của chúng ta trên thảo nguyên có chút không đủ."

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Pavlov tiếp lời, đáp lại hai câu, sau đó buông ống nghe xuống nói với Vương Trung: "Quân địch trong thành chủ yếu lực lượng đầu hàng, còn thừa lại lẻ tẻ chống cự, tôi đoán

chừng chúng ta bây giờ lên đường, đợi đến khi tới Yeisk, kẻ địch liền không sai biệt lắm bị quét sạch rồi.”

Vương Trung gật đầu: “Được, vào thành. Yeisk chính là trung tâm tiếp tế của tập đoàn quân chúng ta sau này.” (Hết chương) Chương 206: Tướng quân đến tiên tuyến

Trên thực tế, quá trình chiếm lĩnh Yeisk không đơn giản như Pavlov tưởng tượng.

Vương Trung đã ngồi xe đến chỗ có thể nhìn thấy Yeisk, nhưng vẫn nghe thấy trong thành có tiếng súng máy của Prosen bắn phá.

“Pavlov này, nói chắc chắn chúng ta di chuyển tới là kháng cự kết thúc.” Vương Trung lắc đầu: “Thật sự nên bắt hắn tới để hắn xem tình huống này.”

Bộ tư lệnh tập đoàn quân di chuyển một đống chuyện phiền toái, cho nên Pavlov còn đang chỉ huy ở Tikhoretsk, Vương Trung trước tiên mang theo thông tin và văn thư từ trạm tiền tuyến đến, văn thư là phụ trách giao tiếp với người địa phương sắp xếp phòng ở, bộ phận thông tin thì là kéo dây điện thoại.

Vương Trung chuyển góc nhìn, phát hiện chỉ bao phủ đến bên rìa thành thị, không biết bên trong tình huống như thế nào, liên quay đầu hỏi Vasili: “Tiếng súng xảy ra chuyện gì?”

Vasili chỉ về phía trước: “Quan chỉ huy tiền tuyến đến đây, anh hỏi hắn chẳng phải xong rồi sao.”

Vương Trung quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy một chiếc Willis Jeep kéo theo bụi mù cuồn cuộn đi tới.

Xe còn chưa dừng hẳn, Yegorov đã ở trên xe đứng lên, cúi chào Vương Trung: “Tướng quân!”

Vương Trung đáp lễ: “Tiếng súng là sao?”

Yegorov: “Có tòa kiến trúc bê tông cốt thép đặc biệt kiên cố, không phải loại chỉ có kết cấu có cốt thép, cái khác đều là tường gạch, mà là bê tông cốt thép thật sự. Pháo 75 ly của M3 và pháo 100 ly của KV-1 cũng không đối phó được bọn họ.”

Vương Trung: “Vậy kéo pháo 203 ly của trung đoàn pháo binh lên. Tôi ra lệnh, phái liên lạc binh đi truyền lệnh.”

Vương Trung vừa định sờ bút và sổ ghi chép, đột nhiên nhớ ra mình cũng có sĩ quan phụ tá, liền quay đầu nói với Vasili: “Viết mệnh lệnh, phái liên lạc binh truyền đạt!”

Vasili lập tức lấy sổ ghi chép và bút chì ra, nhanh chóng viết xong mệnh lệnh, quay đầu hô: “Liên lạc binh

Phía sau lập tức có người lái xe Jeep tới.

Vasili xé giấy ghi chép đưa cho người lái xe: “Đưa đến trung đoàn pháo binh 204.”

Liên lạc binh cúi chào, lái xe Jeep chạy như bay mà đi.

Yegorov líu lưỡi: “Liên lạc binh đã dùng xe Jeep rồi, chúng ta thật sự đổi đời rồi.”

Vương Trung: “Quân đội của anh tổn thất thế nào?”

Yegorov chỉ vào thành thị: “Bên trong không biết, còn chưa kiểm kê, phỏng chừng buổi tối mới có thể nhận được báo cáo thương vong bộ binh sơ bộ. Bên ngoài đã xác nhận, hai mươi chiếc T-34 bị bỏ xe, trong đó bảy chiếc bốc cháy, có thể xác định tổn thất toàn bộ, còn lại còn phải chờ trại sửa chữa tới kiểm tra.

“M3 Lee đi theo tổn thất hai chiếc, hai chiếc đều trực tiếp bốc cháy.

“Xe tăng KV-1 có sáu chiếc bị đứt xích, một chiếc bị bắn trúng bên hông phát nổ. Pháo chống tăng đã tổn thất hoàn toàn

hai tổ pháo, những tổ pháo khác cũng có thương vong nhất định, đều là bị đạn nổ của kẻ địch bắn."

Vương Trung líu lưỡi: "Tổn thất lớn hơn tưởng tượng."

Rõ ràng tính năng của T-34 đã tụt lại phía sau, dùng những chiếc xe tăng này đi đối kháng xe tăng hạng nặng số 4 nòng dài của kẻ địch không phải là lựa chọn sáng suốt.

Yegorov gật đầu: "Xe tăng số 4 trang bị pháo nòng dài của kẻ địch có uy hiếp rất lớn, có thể bắn xuyên giáp trước của T-34, hơn nữa đánh trúng cơ bản mất đi sức chiến đấu. Nếu chúng ta không được trang bị rộng rãi đạn khói, tình huống sẽ càng tệ hơn."

Vương Trung xuống xe đi hai bước về phía chiến trường xe tăng ngoài thành, vừa nhìn ra xa chiến trường, vừa hỏi: "Chúng ta tiêu diệt bao nhiêu kẻ địch?"

Yegorov: "Trọng pháo đã phá hủy một nửa xe tăng của kẻ địch ngay tại chỗ, cho nên đều thành chiến quả của Sư đoàn 225. Chúng ta đại khái đánh hủy 23 chiếc xe tăng hạng nặng số 4 nòng dài, 49 chiếc xe tăng hạng nhẹ số 3. Mặt khác còn ăn hết sáu chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới của kẻ địch!"

Vương Trung gật đầu: "Tốt, rất tốt! Chỉ tính xe tăng hạng nặng số 4 nòng dài, tỷ lệ trao đổi của các anh cũng chiếm ưu thết Số 3 đều là tặng thêm! Đáng để ăn mừng!"

Yegorov cười nói: "Chủ yếu chúng ta đánh thắng, đã khống chế chiến trường, cho nên kẻ địch không có cách nào sửa chữa xe tăng bị hỏng. Đánh thắng tỷ lệ trao đổi chính là sẽ dễ nhìn hơn."

Vương Trung gật đầu: "Đúng vậy."

"Đúng rồi, có một chiếc xe tăng kiểu mới được bảo tồn tương đối hoàn hảo, có muốn đi xem không?"

Vương Trung: “Được, đi nhìn xem. Dù sao pháo binh trong thời gian ngắn không lên được, trong thành còn có tiếng súng, nếu tôi vào thành Pavlov lại nên cằn nhằn rồi.”

Yegorov chế nhạo nói: “Anh sẽ lo lắng Pavlov cằn nhằn? Không, anh chính là muốn chờ pháo binh tới, sau đó tự mình chỉ huy pháo binh.”

Vương Trung trừng mắt nhìn, thúc giục nói: “Xem xe tăng, xem xe tăng đi!”

Trong quá trình đi ra tiền tuyến, Vương Trung đụng phải mấy nhóm quân đội nhà mình.

Đám người này vừa thấy cờ đỏ tới, liền hô to “Ura’.

Trong nháy mắt, Vương Trung tưởng mình thành Napoleon, đáng tiếc lần này không cưỡi ngựa tới, Bucephalus còn ở trong chuồng ngựa của Tikhoretsk, lần này cách tiền tuyến xa, chuồng ngựa sẽ không bị đạn pháo nổ nát nữa, Bucephalus chạy không ra.

Sau khi đi qua mấy chỉ đội, Vương Trung tới gân đống xác xe tăng còn đang cháy trên đồng cỏ, xa xa đã nhìn thấy những đội xe tăng còn lại dừng ở rìa chiến trường, đám lính xe tăng dùng xe tăng cán lên cỏ trên thảo nguyên, mở ra một khoảng đất trống, sau đó ngồi trên bãi đất trống, coi cỏ bị cán bẹp thành đệm.

Vương Trung chỉ huy tài xế xe jeep: “Đến bên cạnh xe tăng phía trước dừng lại.”

“Vâng.”

Lúc xe jeep dừng lại, tất cả các pháo thủ xe tăng đều đứng lên, cúi chào lá cờ đỏ.

Vương Trung đứng lên đáp lễ, sau đó hỏi: “Có mấy tổ lái không có xe?”

Lập tức tiểu đoàn trưởng của tiểu đoàn xe tăng cận vệ 1 đáp: "Chúng tôi đã gom được 10 tổ lái không có xe, chỉ chờ xe tăng sửa xong là có thể tiếp tục chiến đấu."

Lính tăng của Tập đoàn quân cơ động số 1 đều được yêu cầu phải đồng thời nắm giữ tất cả kỹ năng cần thiết cho các vị trí chiến đấu, như vậy sau khi trên chiến trường xuất hiện thương vong có thể tổ hợp thành tổ lái hoàn chỉnh dễ dàng hơn.

Đây cũng là học tập người Prosen.

Vương Trung: "Chỉ có mười tổ lái thôi."

Tiểu đoàn trưởng: "Pháo nòng dài của kẻ địch có uy lực kinh người, có bảy chiếc xe bị bắn trúng lập tức bốc cháy, còn có hai tổ lái chỉ chạy thoát ra được một người, lúc này mới một năm, thiết giáp của xe tăng chúng ta đã không đủ chống đỡ."

Vương Trung: "Đúng vậy, tôi chế tạo xe tăng KV-1, còn có người cười nhạo tôi, nói tôi đánh giá cao người Prosen, nói cái gì dùng T-34 là đủ rồi. Những người này căn bản không biết kỹ thuật quân sự hiện đại tăng lên nhanh cỡ nào trong chiến tranh! Những lão già cổ hủ này sẽ hại chết chúng tal"

"May mắn là chúng ta có ngài!" Tiểu đoàn trưởng nói một cách tự đáy lòng.

Vương Trung vốn chỉ đang công kích lão già cổ hủ, không muốn tự thổi phồng mình, bị đột nhiên khen như vậy làm cho lúng túng —— chung quy không thể nói 'không sai toàn bộ đều dựa vào tôi" nhỉ?

Sau đó một gã lính xe tăng quen mắt nói: "Chúng ta cũng sắp lái xe tăng kiểu mới rồi đúng không?"

Vương Trung: "Sắp rồi, việc di chuyển nhà máy cũng gần hoàn thành rồi, tôi vốn định chuẩn bị triển khai nghiên cứu và

phát triển xe tăng kiểu mới, kết quả Prosen không cho chúng ta thời gian. Trước khi xe tăng kiểu mới được đưa vào sản xuất trong năm sau, chúng ta còn phải dùng T-34 để chiến đấu với kẻ địch một thời gian.

"Nhưng chúng ta có KV-1, hẳn là không đến mức chịu thiệt quá lớn."

Tiểu đoàn trưởng: "Khói độc của địch nhân quá hạn chế sự phát huy của KV-1. Vì tránh cho toàn bộ trận địa bắn tỉa đều bị đạn khói che đậy, chúng ta hẳn là nên phân tán KV-1 ra sử dụng."

Lập tức có mấy lính xe tăng phụ họa: "Đúng!"

"Hắn là phân tán KV-1 ra, kết quả tập trung bố trí lần này bị đạn khói của kẻ địch nhằm vào."

"Phân tán bố trí thì mật độ hỏa lực thấp, không thể một lần tiêu diệt xe tăng quân địch, làm bị thương nặng kẻ địch, nhưng ít nhất cũng có cơ hội khai hỏa!"

Vương Trung gật gật đầu, sau đó chỉ vào tiểu đoàn trưởng: "Anh viết báo cáo tổng kết, viết hết những điều này vào, rồi tổng kết lại bài học lần này của các anh."

Tiểu đoàn trưởng lúng túng.

Vương Trung ngồi xuống xe jeep, nói với tài xế: "Đi tìm chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới tương đối hoàn chỉnh kia."

Yegorov: "Để tôi chỉ đường, đi về phía trước, nhìn thấy hai chiếc hộp vuông nằm cạnh nhau, trong đó một chiếc còn đang cháy, lái qua đó."

Rất nhanh xe jeep dừng lại bên cạnh hai chiếc xe tăng hạng nặng.

Vương Trung xuống xe, cẩn thận quan sát bánh xe bị vỡ nát.

Yegorov hiểu lầm vẻ mặt của Vương Trung, bèn nói: ‘Không ngờ tới, bánh xe này phức tạp như vậy!” Vương Trung: “Đừng quên, tôi thu được một chiếc hoàn chỉnh, tôi đã thấy loại bánh xe này rồi.”

Thậm chí trước khi xuyên việt đã từng thấy, còn từng tháo lắp loại bánh xe này trong game, hiểu rất rõ mức độ rắc rối của bộ phận truyên động này.

Xem xong bánh xe, Vương Trung lại quan sát cỏ xanh gần đó.

“Rõ ràng là bánh xe phụ trọng đã vỡ trước, sau đó trượt.” Hắn ta chỉ vào đống cỏ trên mặt đất/Tôi đoán rằng biến cố đột ngột này đã khiến đạn pháo vốn nhắm vào nó bị trượt. Sau đó, chiếc xe tăng chiến thuật số 203 này xông lên, dùng thân xe chặn chiếc xe bị hư.”

Vương Trung quay lại kiểm tra xe số 203, xe này vẫn đang cháy, trong không khí tràn ngập mùi kim loại thiêu đốt, hòa lẫn với mùi khét lẹt của thịt cháy.

Là một vị tướng đã từng tự mình xông pha trên chiến trường, Vương Trung đã rất quen thuộc với mùi vị này.

Đây chính là mùi vị của chiến trường.

Vương Trung lại hỏi: “Sao gần đây lại có thi thể của bộ binh ta?”

“Tôi ra lệnh cho bộ binh tiến vào bãi cỏ áp sát chiến đấu, họ đến gần xe, sau đó bị súng máy bắn hạ, có thể là đang yểm trợ cho những chiếc xe khác.”

“Chiếc xe số 201 này, bên trong không có thi thể nào sao?”

“Có, trong xe có một người có lẽ là thợ máy, thi thể bị nổ nát nhừ, mặt trước toàn là mảnh vỡ, nhìn như là nằm đè lên một quả lựu đạn. Người lái xe đang kiểm tra bánh xe, thì bị bộ

binh cắt cổ. Nhưng thi thể của những người khác thì không tìm thấy.”

Yegorov dừng lại một chút, như nhớ ra điều gì, bổ sung:

“Tiểu đoàn xe tăng cận vệ số 1 báo cáo rằng, nó đã từng bắn về phía một tiểu đoàn, sau đó tiểu đoàn đó lập tức sử dụng khói để che khuất tâm bắn của nó.”

Vương Trung: “Xe trưởng vẫn còn muốn chiến đấu, chỉ là bị khói mù che khuất tâm bắn, bộ binh lại bao vây, nên mới bỏ xe.”

Hắn quay đầu nhìn về phía chiếc xe bán xích còn nguyên vẹn bên cạnh: “Chiếc xe này lại bị làm sao?”

“Bánh xe bị cỏ quấn vào. Cho nên vừa nãy chúng tôi mới đi đường vòng, nếu đi qua bãi cỏ cao này, bánh xe của chúng tôi cũng bị quấn vào.” Yegorov nói.

Vương Trung chép miệng: “Trên bản đồ của tôi không có bãi cỏ cao này, về sau nên đánh dấu cả những bãi cỏ cao có thể quấn vào bánh xe lên bản đồ.”

Nói xong hắn nhìn Vasili.

Vasili: “Vâng, tôi sẽ ghi nhớ điều này.”

Vương Trung: “Cậu cũng có tiến bộ đấy!”

Lúc này, hắn thấy một chiếc xe jeep từ xa chạy tới.

Xe jeep hiển nhiên không ngờ cỏ cao lại có thể quấn vào bánh xe, cứ thế lao thẳng vào bãi cỏ.

Rồi xe jeep đành nằm im tại chỗ.

Người trên xe chửi bới ầm ĩ rồi xuống xe, len lỏi qua bãi cỏ cao, hùng hổ chạy tới: “Báo cáo tướng quân!” Là tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn xe tăng sư đoàn 225.

“Tôi vừa nhìn thấy cờ hiệu là đến ngay.”

Vương Trung: “Sư đoàn các anh tổn thất lớn không?”

“Không lớn, pháo binh địch đột nhiên pháo thuật kém hẳn, chỉ có hai chiếc xe tăng hạng nặng là bắn trúng! Chúng tôi dùng khói che khuất xe tăng hạng nặng, thế là đánh cho bọn chúng một trận ra nòi!”

Tiểu đoàn trưởng vui vẻ nói.

Yegorov nói mâm me: “Đúng vậy, trận khó nhọc đều là chúng tôi đánh!”

Tiểu đoàn trưởng sư đoàn 225 nghiêm túc nói: “Cảm ơn các anh eml”

Nói rồi hắn ta giơ tay chào theo kiểu quân đội với Yegorov.

Yegorov mím môi, không nói gì.

Vương Trung ve vai hắn: “Chú ý đoàn kết, huynh đệ trong quân đội có cạnh tranh là tốt, nhưng không được sứt mẻ tình cảm.”

Yegorov lúc này mới miễn cưỡng đáp: “Chúc mừng tiểu đoàn anh em lập được chiến công! Chào tiểu đoàn anh em.”

Nói rồi hắn ta đáp lễ.

(Hết chương) Chương 207: Tướng quân đại pháo

Giải quyết xong chút mâu thuẫn nhỏ giữa hai bên anh em, Vương Trung đang định lên tiếng, thì người lính thông tin trong số quân hầu cận báo cáo: “Pháo B4 được điều động đã đến nơi.”

Vương Trung lập tức nói với tiểu đoàn trưởng sư đoàn 225: “Bắt được những gì, còn cả lý do tại sao quân địch bỗng nhiên bắn không chính xác, tất cả đều viết vào báo cáo, tôi sẽ đích thân đọc, viết cho cẩn thận đấy!”

Tiểu đoàn trưởng này rõ ràng cũng xuất thân từ quân ngũ, vừa nghe nói phải viết báo cáo thì lông mày lập tức nhíu lại.

Vương Trung nhảy lên xe jeep: "Đi, tập hợp với pháo hạng nặng! Nhớ đi vòng qua bãi co

Sau khi mọi người lên xe, xe jeep chạy một mạch theo đường cũ, hội hợp với trung đoàn pháo hạng nặng đang chờ Vương Trung.

Vương Trung nhìn khẩu pháo B4, cảm thán: "Lâu rồi không gặp anh bạn này."

Vasili: "Không phải ngài quyết định trung đoàn pháo của tập đoàn quân sẽ không tăng cường thêm pháo hạng nặng B4 sao?"

"Vì nó quá nặng nề, không phù hợp với tư tưởng tác chiến cơ động tiêu diệt địch của tập đoàn quân chúng ta. Hơn nữa, không phải là có thể mượn của đơn vị bạn sao."

Đang nói chuyện thì chiếc xe jeep dừng lại cạnh chiếc máy kéo đang kéo pháo, Vương Trung trực tiếp coi xe jeep như bậc thang, nhảy lên máy kéo, vỗ vai người lái: "Đi thôi! Vào thành!"

Vasili tháo lá cờ hiệu đỏ của Vương Trung khỏi xe jeep, giơ cao lá cờ rồi nhảy lên khẩu pháo, cứ như thế đứng trên bệ thao tác nhỏ của pháo và cùng pháo di chuyển.

Thành phố Yeisk càng lúc càng gần, tiếng súng máy của quân Prosen trong thành phố cũng rõ dần.

Khi đến gần rìa thành phố, vài tên lính bộ binh từ trong các tòa nhà bên đường nhảy ra, có vẻ muốn chặn đường, nhưng vừa nhìn thấy Vương Trung đứng trên máy kéo liền bỏ ý định chặn xe, tự động đứng sang ven đường, đưa mắt nhìn chiếc máy kéo kéo theo cỗ máy đồ sộ tiến vào thành phố.

Lúc đi ngang qua, Vương Trung lớn tiếng hỏi: “Bây giờ muốn đến chỗ giao tranh thì đi đường nào?”

Người trung sĩ dẫn đầu chỉ về phía trước: “Cứ đi thẳng theo con đường lớn này là tới, gặp ngã ba thì rẽ trái, ngã tư thì đi thẳng, rất đơn giản!”

Vương Trung: “Cảm ơn!”

“Không dám nhận, thưa tướng quân!”

Vương Trung nói với người lái máy kéo: “Nghe rõ rồi chứ? Ngã ba rẽ trái, ngã tư đi thẳng.”

“Rõ rồi, thưa tướng quân.”

Khẩu pháo cứ thế tiếp tục tiến lên.

Đi được một đoạn thì ven đường xuất hiện một đám đông bộ binh, nhìn thấy Vương Trung thì hớn hở hô vang: “Tướng quân! Sao ngài lại vào thành lúc này! Biết đâu còn sót lại tàn quân địch thì sao ạ!”

Vương Trung: “Vậy thì tôi sẽ dùng xích xe cán bẹp bọn chúng!”

Vừa dứt lời thì càng nhiều binh sĩ từ trong các tòa nhà ven đường bước ra, có người còn thò đầu ra từ cửa sổ tầng hai, tất cả đều hướng về Vương Trung reo hò: “Tướng quân! Ngài đến rồi!” “Uraa! Hãy dùng đại pháo kết thúc trận chiến!”

“Uraal”

Người dân thành phố Yeisk cũng nhao nhao mở cửa sổ, tò mò nhìn xem đám lính đang hoan hô ai.

Vương Trung nghe thấy có người hỏi: “Vị tướng quân nào vậy?”

Lập tức có người lính đáp: “La tướng quân Rokossovsky! Chúng tôi là quân của tướng quân Rokossovskyt”

“Là Rokossovsky đó sao?”

Vương Trung theo bản năng nhíu mày, hắn linh cảm thấy chữ “đó” sắp sửa xuất hiện.

“Là Rokossovsky bắt sống 51 tên tướng Prosen đó sao?”

Đấy, đến rồi!

Tôi biết ngay mài

Sau đó Vương Trung nghe thấy người chiến sĩ của mình đáp: “Vâng, chính là Rokossovsky đó! Không chỉ tướng quân, mà còn bắt sống hơn trăm nghìn tên địch nữa!”

Vương Trung thầm nghĩ, xong rồi, cứ truyên tai nhau kiểu này, không khéo tôi lại thành người bắt sống trăm nghìn tướng quân mất.

Cả cái nước Prosen có được đến trăm nghìn tướng quân hay không cũng còn chưa biết.

Người dân và quân đội ven đường càng lúc càng đông, rõ ràng trận đánh vẫn chưa kết thúc, tất cả mọi người đều có thể nghe thấy tiếng súng máy của địch, vậy mà ai nấy đều hớn hở chen chúc ra ven đường.

Vương Trung bất đắc dĩ phải hô lớn: “Đừng chen chúc nữa! Chúng tôi còn phải đi tiêu diệt những tên Prosen cuối cùng! Xin nhường đường!”

Lúc này máy kéo chạy đến giao lộ đầu tiên, là một ngã ba, người lái quyết đoán đánh xe rẽ trái.

Tiếng súng máy đã ở rất gần.

Vậy mà người dân địa phương chào đón hai bên đường còn đông hơn!

Người dân bắt đầu ném bánh mì lên máy kéo, một lúc sau trong tay Vương Trung đã ôm năm ổ bánh mì đen.

Hắn đành phải đặt bánh mì lên giá để đồ phía sau máy kéo, lỡ tay đánh rơi một ổ, bị xích xe cán nát.

(Pháo B4 cũng sử dụng bánh xích để di chuyển.)

Bánh mì thì cũng thôi đi, một lúc sau có một bà cụ bê con gà mái, vừa chạy theo máy kéo vừa hô: "Con gà mái này, bọn Prosen định bắt nó, tôi giấu nó đi, ai ngờ giấu kỹ quá nên nó bị chết ngạt! Gà của tôi ơi! Tướng quân ngài ăn lấy sức mà đánh bọn Prosen đi!"

Vương Trung: "Cụ cứ giữ lấy mà ăn!"

"Ôi dào, tôi một bà già này, ăn ngon như vậy làm gì? Phải để thanh niên trai tráng ăn mới đúng! Ngài cứ cầm lấy đi, tướng quân!"

"Bà ơi, chỗ con không có chỗ del Hay là thế này, quân chúng tôi vào thành còn phải ở nhờ nhà dân, đến lúc đó cụ ninh con gà này lên, cho các chiến sĩ ở nhờ nhà cụ ăn là được."

Vương Trung nói xong, bà cụ như bừng tỉnh: "Đúng rồi nhỉ!"

Bà ta lúc này mới chịu dừng lại, không đuổi theo máy kéo nữa. Lúc này máy kéo đến ngã tư, Vương Trung vội vàng nói: "Đi thẳng, đi thẳng!"

"Tôi nhớ rồi, thưa tướng quân!"

Máy kéo kéo theo cỗ trọng pháo, đi qua ngã tư.

Vừa qua khỏi ngã tư, đám đông hai bên đường lập tức biến mất.

Tiếng súng máy đã ở ngay trước mặt, ngoài ra còn có cả tiếng pháo 75mm của xe tăng M3.

Một viên thượng úy từ trong một tòa nhà chui ra, giơ tay chào theo kiểu quân đội với Vương Trung.

Vương Trung ve vai người lái: "Dừng xe, tôi hỏi chút tình hình"

Xe dừng lại, chưa đợi Vương Trung hỏi, viên thượng úy đã chủ động báo cáo: "Báo cáo tướng quân! Phía trước chính là cứ điểm cuối cùng của địch, vị trí đặt súng máy rất hiểm hóc, pháo 75mm không bắn tới."

Vương Trung: "Tại sao không điều chỉnh góc bắn để bắn thẳng?"

Viên thượng úy: "Bọn chúng có một khẩu pháo chống tăng, đặt ở tang 1, đã bắn hỏng hai chiếc M3 của chúng tôi rồi. Chúng tôi đã thử lợi dụng địa hình phức tạp để tiếp cận, cũng đã thử ném khói mù, nhưng đều vô dụng. Quân địch chỉ cần xạ kích bừa bãi vào màn khói là có thể chặn đường chúng tôi, thương vong rất lớn."

Vương Trung: "Được rồi, giao cho chúng tôi. Chúng tôi sẽ san phẳng tòa nhà đó, xem xem bọn chúng còn bám trụ kiểu gì!"

Viên thượng úy gật đầu: "Có ngài ở đây, chúng tôi yên tâm rồi!"

Vương Trung lại vỗ vai người lái: "Tiếp tục!"

Máy kéo lại lầm lũi tiến lên.

Lúc này hai xe trưởng của hai chiếc xe tăng M3 Grant ở đầu phố nghe thấy tiếng động cơ, bèn ngoái lại nhìn, kết quả nhìn thấy chiếc máy kéo đang kéo theo cỗ máy to lớn, vội vàng lùi xe nhường đường.

Cứ như vậy, chiếc máy kéo dẫn đường cho cỗ trọng pháo tiến vào pháo đài cuối cùng của địch - quảng trường trước tòa

thị chính.

Vương Trung vừa nhìn đã hiểu tại sao tòa nhà hình chữ U này lại khó công phá, cửa ra vào nằm ngay chính giữa tòa nhà, vừa vặn bị hai cánh nhà che chắn.

Lính Prosen đã bịt kín tất cả các cửa sổ tầng 1 của tòa nhà, cửa sổ tầng 2 cũng được gia cố thêm lưới sắt, muốn leo lên bằng tay là bất khả thi.

Trên mặt đất trước tòa nhà la liệt đầy xác lính Ant.

Vị xe trưởng M3 vừa mới nhường đường hô lớn: "Tướng quân! Chúng tôi đã buộc bọn chúng phải rút khỏi các cửa sổ phía ngoài, định nhân cơ hội này leo lên, nhưng bọn chúng ở…"

Lời còn chưa dứt, từ phía tòa nhà đã vang lên tiếng xèo xèo, Vương Trung quay đầu lại nhìn, thấy từ một cửa sổ tang 3 đổ xuống một chậu dầu nóng cỡ lớn.

Vương Trung cũng phải kinh ngạc, đổ dầu nóng? Đây là chiến thuật công thành thời trung cổ à?

Xe trưởng M3 tiếp tục nói: "Ngài nhìn xem! Người dân gần đây nói, lũ Prosen đã khuân hết số dầu ô liu dự trữ trong nhà thờ bên cạnh vào tòa thị chính, đun sôi sùng sục, thỉnh thoảng lại đổ xuống một chậu."

Vương Trung: "Bọn chúng không thể hung hăng được lâu đâu. Pháo binh xuống xe, chuẩn bị khai hỏa!" Mệnh lệnh vừa dứt, tất cả pháo binh ngồi trên xe chở quân đều xuống xe, phối hợp với người lái máy kéo, quay đầu nòng pháo về phía tòa nhà vẫn đang chống cự.

Sau đó phần nối giữa máy kéo và pháo được tháo ra, chiếc máy kéo "được tự do" chạy sang một bên chờ.

Vương Trung nhảy xuống khỏi máy kéo, trực tiếp trèo lên pháo: “Hạ nòng pháo, ngắm bắn trực tiếp. M3 yểm trợ hỏa lực! Không cho quân địch ngóc đầu lên!”

Dù sao hiện tại khoảng cách giữa pháo và địch quá gần, pháo binh đang thao tác rất dễ bị trúng đạn từ trong tòa nhà bắn ra.

Cho nên cần phải có hỏa lực của đồng đội yểm trợ.

Hai chiếc xe tăng M3 khai hỏa hết công suất, ép cho quân Prosen không dám ló đầu.

Bên phía khẩu B4, việc nhồi đạn đã hoàn thành rất nhanh, tất cả pháo binh đều nhảy xuống khỏi pháo.

Một viên thượng úy pháo binh chạy đến nói với Vương Trung: “Tướng quân, ngài không thể đứng trên pháo, khi bắn thẳng chúng tôi sẽ không chèn cố định pháo, như vậy nó có thể lùi về phía sau, giảm bớt sức giật.”

Vương Trung: ‘Vậy tôi đứng trên này thì có vấn đề gì?”

“Sẽ rất nguy hiểm.”

Vương Trung: “Không cần phải lo, tôi sẽ bám chắc.”

Vị thượng úy muốn nói lại thôi, cuối cùng đành chọn cách chiều theo ý Vương Trung.

Vương Trung đứng trên pháo, hai tay bám chặt lan can bên mép pháo, há to miệng: “Khai hỏal”

Ngay sau đó, đầu Vương Trung như muốn nổ tung, đầu óc hắn có một giây mất kết nối, suýt chút nữa thì ngất đi, nhưng rất nhanh sau đó đã tỉnh táo lại.

Tầm nhìn của Vương Trung lúc này chỉ toàn một màu trắng xóa, toàn là khói và bụi do pháo bắn tạo ra.

Sức giật khủng khiếp khiến hắn suýt chút nữa thì nôn ra.

Mẹ kiếp, không nên làm màu nữal

Hắn hoàn toàn không có thời gian để quan sát kết quả của phát bắn, đợi đến khi hoàn hồn lại thì thấy mọi người xung quanh đang hò reo.

Ngay sau đó hắn nhìn thấy cánh phải của tòa thị chính bị khoét một mảng lớn, bức tường bê tông đổ sụp như lâu đài cát bị người khổng lồ vỗ một cái.

Vương Trung chép miệng: "Mẹ ơi, uy lực kinh khủng vậy sao?"

Lúc này viên thượng úy pháo binh nói: "Tôi de nghị bắn thêm một phát nữa vào vị trí đó."

Vương Trung gật đầu: "Đồng ý!"

Nói rồi hắn nhảy xuống khỏi pháo, hơn nữa còn tránh ra xa.

Vị thượng úy pháo binh muốn nói lại thôi, cuối cùng quyết định coi như không thấy.

Vì B4 ở trạng thái hạ thấp nòng, nên việc nhồi đạn dễ dàng hơn nhiều, rất nhanh sau đó pháo binh đã nhồi xong đạn, rồi tản ra xung quanh, giữ tư thế chống chọi với sức giật.

Vương Trung cũng bắt chước làm theo.

Lúc này viên thượng úy chạy đến trước mặt Vương Trung: "Mời ngài hạ lệnh khai hỏal" Lại còn phải tôi hạ lệnh nữa à?

Vương Trung gầm lên: "Khai hoal"

Rồi khi viên thượng úy giật dây, hắn đã kịp vê tư thế chống chọi sức giật.

Phát thứ hai khai hoal

Cơn gió dữ dội thổi qua mặt Vương Trung - đây chính là luồng khí cực mạnh thoát ra từ nòng pháo!

Lần này Vương Trung đã đủ bình tĩnh để quan sát điểm rơi của quả đạn, hắn nhìn thấy những vết nứt trên bức tường vỡ tan, ngay sau đó là tiếng nổ long trời lở đất.

Như thể vừa mới đánh gấy một cái cột trụ, cánh phải của tòa thị chính sụp đổ hơn một nửa, để lộ kết cấu.

Vương Trung: "Tốt! Cho nó một phát nữa!"

Rất nhanh sau đó việc nhồi đạn đã hoàn tất, khẩu pháo lại gầm lên, lần này toàn bộ cánh phải của tòa thị chính sụp đổ hoàn toàn.

Khói bụi bốc lên mù mịt bao trùm cả quảng trường.

Vương Trung vừa hắt hơi, vừa hô lớn: "Cẩn thận địch nhân nhân lúc mù mịt xung phong!"

Lúc này, từ trong làn khói bụi vọng ra tiếng Prosen.

Vasili lập tức phiên dịch: "Bọn chúng muốn đầu hàng."

Vương Trung cười lạnh: "Mới ba phát pháo, quân Prosen cũng chẳng dũng cảm như lời đồn nhỉ"

(Hết chương) Chương 208: Bước chân vào Yeisk

Vương Trung sai bước đi về phía đám quân Prosen đang giơ tay xin hàng.

Grigory đột nhiên đi lên, ngăn cản Vương Trung: "Ke địch có thể cất giấu vũ khí, chờ chúng ta soát người rồi nói tiếp."

Vương Trung nhẹ nhàng đẩy hắn ra: "Không có việc gì, đạn của kẻ tỉ tiện không bắn trúng tôi."

Nhưng thật ra là Vương Trung thông qua hack xác định đám người này không có vũ khí —— dưới tình huống có vũ khí thì hiển thị sáng lên, nhìn là biết ngay.

Vương Trung sải bước đi về phía tù binh Prosen.

Grigory vội vàng đuổi theo, vũ khí trong tay ở trạng thái tùy thời có thể bắn ra, xem ra hắn hạ quyết tâm một khi trong số tù binh có kẻ manh động, liền nổ súng bắn.

Prosen cũng đang nhìn Vương Trung, viên sĩ quan dẫn đầu đầu hàng ban đầu còn vênh váo tự đắc, cho đến khi Vasili tháo lá cờ đỏ từ trên khẩu pháo xuống, cầm theo đi theo phía sau Vương Trung.

Chỉ thấy viên sĩ quan kia nhíu mày, ngay sau đó vẻ mặt biến thành sợ hãi.

Vương Trung đùa giỡn nói: "Sao nào, ngươi cũng muốn niệm kinh à? Cái gì mà hắn đến từ bóng tối, mang đến cái chết cũng soi sáng tương lai?"

Vasili vác lá cờ đỏ, phiên dịch một lần.

Viên sĩ quan vội vàng lắc đầu, hai bên quai hàm đều rung lên: "NichtI"

Vasili: "Hắn nói không phải."

Vương Trung thầm nghĩ câu này tôi vẫn hiểu, dù sao bộ phim "Nguyên thủ nổi giận" cũng đã xem nhiều lần rồi.

"Hỏi bọn họ, vì sao nhìn thấy tôi mà lại sợ hãi như vậy, hắn ta đang sợ cái gì."

Vasili lập tức làm theo.

Sau đó tù binh bắt đầu thao thao bất tuyệt, nói một thôi một hồi.

Vasili: "Hắn nói, tù binh bị ngài bắt được đều sẽ bị tra tấn, bả vai sẽ bị bắn, biến thành tàn phế suốt đời."

Vương Trung cười lạnh một tiếng: "Đừng có coi chúng tôi giống lũ chúng mày! Bọn mày là cầm thú, còn chúng tôi là con người. Trước đây bắn vào bả vai là vì không có thời gian bắt

tù binh, lại không thể thả tù binh để chúng quay lại giết chiến sĩ của tôi, chỉ có thể làm như vậy. Hiện tại chúng tôi có điều kiện bắt tù binh rồi, tôi đảm bảo với các người, các người sẽ được đối xử theo đúng Công ước Geneval”

Ít nhất là trước khi chuyển giao cho tòa án quân sự —— Vương Trung âm thầm bổ sung một câu trong lòng.

Sau đó Vương Trung vung tay lên: “Giải đi, chuẩn bị đưa đi!”

Vương Trung vừa dứt lời, đột nhiên nhìn thấy hai chiếc xe tăng M3 bị phá hủy, liền giơ tay lên: “Chờ đất”

Grigory lập tức quát lớn: “Dừng lại!”

Đám tù binh giật mình, có người loạng choạng suýt nữa thì ngã sấp xuống. Vương Trung bỏ lại đám tù binh, đi về phía chiếc xe tăng.

Cả hai chiếc xe tăng đều bị xuyên thủng ở phía trước, lỗ đạn do đạn xuyên giáp để lại hiện rõ mồn một. Có vẻ như sau khi trúng đạn, chúng đã ngay lập tức bốc cháy dữ dội, sau đó bị thiêu rụi hoàn toàn.

Nghĩ đến từ ‘thiêu ru Vương Trung mới nhận ra trong không khí có mùi khét, trước đó não bộ của hắn đã quen với mùi vị trong không khí, tự động phớt lờ nó.

Vương Trung quay đầu lại nói với Vasili: “Bảo bọn họ đào huyệt cho các chiến sĩ của chúng ta xong rồi hãy đi.”

Lúc này, một viên thiếu tá bên cạnh lên tiếng: “Báo cáo, chúng tôi đã kiểm tra rồi, bên trong xe cháy quá khủng khiếp, nếu không dỡ chiếc xe ra thì không thể nào đưa thi thể các chiến sĩ ra được.”

Vương Trung: “Vậy thì đào một cái hố to một chút, chôn cả chiếc xe tăng luôn.”

“Rõ!” Viên thiếu tá chào một cái, xoay người đi sắp xếp.

Vương Trung gọi hắn ta lại: “Cho đã, sở chỉ huy của địch ở đâu?”

Viên thiếu tá lắc đầu: “Báo cáo, tôi không rõ, cả buổi sáng chúng tôi mải mê tấn công, không dừng lại để kiểm tra những ngôi nhà chiếm được.”

Vương Trung gật gật đầu, quay đầu hỏi Vasili: “Hỏi bọn họ, sở chỉ huy ở đâu.”

Vasili lập tức đi qua nói chuyện với đám tù binh một hồi, sau đó trở về báo cáo: “Báo cáo, chính là tòa nhà mà bọn chúng cố thủ lúc trước, khi sư đoàn trưởng Seeckt dẫn quân rút lui, bọn chúng đã tình nguyện ở lại chặn hậu, đồng thời xử lý các tài liệu còn lại.”

Vương Trung gật đầu: “Vào xem thử, có khi nào còn thứ gì chưa cháy hết không. Bảo bọn họ đào hối An táng các chiến sĩ của tôi cho tử tế.”

Nói xong, Vương Trung xoay người, chắp tay sau lưng đi về phía tòa nhà đã bị sập một nửa.

Bên trong tòa nhà đã có lính tiến vào lục soát trước đó, Vương Trung vừa bước vào, đối diện đã gặp ngay khuôn mặt quen thuộc Philippov, bèn cười nói: “Philippov, anh bạn còn sống al

Vương Trung nắm lấy hai vai Philippov: “Tốt, tốt lắm, tay chân còn nguyên vẹn, có thể tiếp tục đánh cho lũ Prosen một trận ra trol

Philippov cũng cười cười, sau đó đi thẳng vào vấn đề chính: “Báo cáo tướng quân, chúng tôi đã xem qua rồi, tài liệu và bản đồ bên trong đều bị đốt hết rồi. Không tìm thấy quyển sổ mật mã nào cả, còn cái máy Enigma cũng bị đập nát.”

Vương Trung: “Bi đập nát rồi à?”

“Vâng, chúng tôi đã cố gắng thu thập các mảnh vỡ, nhưng không biết có thể khôi phục lại được hay không, chúng tôi đều không biết sửa chữa.”

Vương Trung: “Vậy cũng là công lao to lớn rồi, những chuyện còn lại cứ để bộ phận kỹ thuật lo liệu.”

Nói xong, Vương Trung võ võ vai Philippov, tiếp tục đi vào trong tòa nhà, nhưng Philippov nói: “Tướng quân, kết cấu chính của tòa nhà đã bị nứt rồi, uy lực của pháo 203mm quá lớn, ngài đừng vào đó nữa, nhỡ đâu nó sập xuống thì sao?”

Như để minh chứng cho lời nói của Philippov, bụi từ trên trần nhà rơi xuống, rơi trúng người Vương Trung và những người khác.

Ba phát bắn của pháo 203mm đã biến cả tòa nhà thành một nơi nguy hiểm? Vương Trung vốn định dùng ba phần tư diện tích tòa nhà còn lại làm sở chỉ huy.

Vasili nhìn vẻ mặt của Vương Trung, nói: “Xem ra phải tìm một chỗ khác làm sở chỉ huy rồi.”

Vương Trung gật đầu: ‘Ừ, anh đi lo liệu việc này đi.”

Nói xong, Vương Trung quay sang nói với Philippov: “Nếu nơi này đã không còn an toàn nữa, vậy thì cho các chiến sĩ rút ra ngoài ngay lập tức. Những thứ khác không quan trọng bằng tính mạng, không cần tìm nữa.”

“RõI”

Nói xong, Vương Trung bước ra khỏi tòa nhà, nhìn thấy ở một góc quảng trường, lính đặc nhiệm đang phát xẻng cho đám tù binh Prosen, để đề phòng chúng dùng xẻng làm vũ khí nổi loạn, một chiếc xe jeep dừng ở cách đó không xa, khẩu súng máy M2 trên xe đang chĩa thẳng vào chúng.

Vương Trung chợt nghĩ, liệu đám tù binh có nghĩ rằng đây là đang đào hố chôn mình không nhỉ?

Nghĩ vậy, Vương Trung bèn nảy ra ý định trêu chọc bọn chúng một chút, không bảo Vasili đi giải thích rõ ràng rằng cái hố này chỉ là để chôn cất chiếc xe tăng bị phá hủy.

Hù dọa bọn chúng một chút cũng không mất miếng thịt nào.

Lúc này, ba chiếc xe jeep và một chiếc xe bọc thép chở quân M3 "chen" qua chỗ khẩu pháo đang chặn đường, chạy thẳng đến chỗ Vương Trung.

Yegorov và tham mưu trưởng sư đoàn bộ binh cận vệ Alexander lần lượt bước xuống xe jeep, cả hai đều nhìn đám tù binh Prosen đang đào hố.

Yegorov vỗ đùi, thán phục: "Được đấy! Xử lý hết cho xong chuyện!"

Này!

Vương Trung vội vàng giải thích: "Không phải, chỉ là để bọn họ đào hố chôn cất các chiến sĩ của chúng ta thôi. Hai chiếc M3 bên kia đã bị thiêu rụi hoàn toàn, những người trên xe đều không thoát ra được, máu thịt đã hòa lẫn với sắt thép, vì vậy tôi muốn chôn cả chiếc xe luôn."

"Cái gì thế, không phải xử lý hết rồi sao." Yegorov lộ vẻ mặt tiếc nuối.

Sư đoàn trưởng ho khan một tiếng: "Chú ý ảnh hưởng! Cậu làm vậy, cấp dưới sẽ học theo đấy!"

"Biết rồi, biết rôi, anh xem, các chiến sĩ của chúng ta có giết bọn họ đâu!" Yegorov chuyển chủ đề/Sao lại ra ngoài này, tòa nhà kia tốt như vậy mà không dùng được sao? Làm sở chỉ huy tập đoàn quân là vừa."

Vương Trung lắc đầu: “Bi pháo 203mm bắn ba phát, giờ thành nhà nguy hiểm rồi. Tôi đang nghĩ ngụy trang nó một chút, làm thành một sở chỉ huy giả, lừa địch oanh tạc cũng không tệ.”

Tham mưu trưởng Alexander ngẩng đầu nhìn tòa nhà: “Đáng tiếc thật, tòa nhà đẹp như vậy mà.”

“Đợi chiến tranh kết thúc, chúng ta sẽ xây một tòa khác còn tráng lệ hơn.” Vương Trung nói với Vasili: “Anh ghi nhớ kỹ vào, nói là tôi muốn xây dựng đấy.”

Vasili: “Tôi cá là trước tòa nhà mới sẽ có cả tượng đồng của ngài, mà rất có thể là bức tượng ngài tự mình chỉ huy pháo binh bắn phá.”

Trong lúc nói chuyện, mấy chiếc xe tải từ “lỗ hổng” mà đoàn xe của sư đoàn vừa đi qua tiến vào quảng trường, vừa dừng lại, những người trên xe đã vén tấm vải bạt che những chiếc nồi lớn trên xe, mùi thơm của canh thịt lập tức bay vào mũi tất cả mọi người.

Bụng của Vasili kêu lên ồn ào. Vương Trung lắc đầu: “Anh chàng này, việc thì chưa làm được bao nhiêu, đã đói rồi.”

“Tôi đang thay mặt cho toàn thể các chiến sĩ, đến giờ ăn cơm rồi.” Vasili nói.

Vương Trung nhìn Alexander: “Ra lệnh cho các đơn vị, sau khi bố trí xong việc canh gác thì ăn cơm tại chỗ.”

Ba giờ chiều, bộ tư lệnh tập đoàn quân đến Yeisk, tiến vào kho lương thực mà Vasili đã chọn - trong kho đã hết lương thực từ lâu, có cạo sạch cả nền kho cũng chẳng đủ lúa mì để chất đầy một chiếc xe bò.

Tuy nhiên, bản thân kho lương thực là một tòa nhà bê tông cốt thép, dùng làm sở chỉ huy là rất thích hợp, chỉ là vấn đề chiếu sáng hơi nan giải, kho lương thực không có đèn.

Vasili bèn đốt lửa ngay giữa kho lương thực, cắm đuốc khắp nơi.

Pavlov cau mày: "Cậu tìm mấy chiếc xe tải, bật đèn pha lên còn hơn."

Vasili vỗ đùi: "Ngài nói đúng, tôi đi làm ngay đây!"

Vương Trung gọi Vasili lại: "Thôi khỏi, giao việc bố trí sở chỉ huy cho viên thư ký kia đi!"

"Ông có thể gọi tôi bằng cái tên của tôi được không?" Thượng tá Kalatayev phụ trách văn thư như một hồn ma xuất hiện sau lưng Vương Trung, khiến DNA của Vương Trung run lên - ngày xưa, giáo viên chủ nhiệm lớp học thêm buổi tối và lớp trưởng cũng thích xuất hiện bất ngờ như vậy, sau đó tịch thu tiểu thuyết của Vương Trung!

Vị thượng tá nhíu mày, nhìn Vương Trung: "Phản ứng của tướng quân cũng thái quá rồi đấy! Đã là tướng thì phải bình tĩnh trước mọi biến cố chứ."

"Ông nói đúng." Vương Trung nghiêm túc gật đầu.

Vị thượng tá nhìn quanh kho lương thực, lắc đầu: "Sao có thể đốt lửa ở một nơi toàn giấy tờ như sở chỉ huy chứ? Kéo điện vào, bố trí chút ánh sáng là được rồi! Thôi được rồi, để tôi lo liệu cho."

Lão già vừa đi về phía trước vừa can nhắn, đồng thời bắt đầu ra lệnh.

Pavlov nhìn Vương Trung: "Cậu gọi Vasili lại là định đi trinh sát phải không?"

Vương Trung: "Ông nói đúng! Tuy chúng ta đã đánh chiếm được Yeisk, nhưng trận chiến mới chỉ bắt đầu, trên mảnh đất rộng hàng trăm, hàng nghìn cây số vuông này, chúng ta phải

quyết chiến với tập đoàn quân số 10 của địch, tôi phải tự mình đi xem địa hình thực tế như thế nào.”

Pavlov gật đầu: “Tuy tôi thấy tư lệnh tập đoàn quân mà tự mình đi trinh sát thì hơi quá, nhưng tôi cũng không có lý do gì để phản đối cậu. Chẳng lẽ sau này cậu làm tư lệnh Phương diện quân, cũng muốn tự mình đi trinh sát như vậy sao?”

Chứ còn sao nữa?

Vương Trung: “Tất nhiên là không rồi, đến lúc đó, tôi cách tiền tuyến có khi đến mấy chục, thậm chí là cả trăm cây số, chắc chỉ có thể tự mình đi trinh sát khu vực đột phá thôi.”

Pavlov tỏ vẻ “Tôi hiểu mà”, Popov ở bên cạnh nói: “Tôi thấy cứ cử đội trinh sát đi là được rồi, khu vực mà cả tập đoàn quân phụ trách rộng lớn như vậy, cậu còn định chạy hết một lượt sao?”

Vương Trung: “Đội trinh sát tất nhiên là phải cử đi rồi, nhưng tôi cũng muốn tự mình đi trinh sát, mọi người yên tâm, tôi sẽ không gặp nguy hiểm đâu.”

Bởi vì chỉ cần cách hai cây số là có thể nhìn thấy rõ ràng kẻ địch. Pavlov nói với Popov: “Vô ích thôi, cậu ta đã quyết định như vậy rồi, chúng ta cứ tin tưởng vào khả năng của trung sĩ Grigory đi.”

Popov nhún vai: “Cũng chỉ có thể như vậy.”

(Hết chương) Chương 209: Nhật bản đồ là một nghệ thuật

Vương Trung tự mình dẫn đầu một tiểu đội trinh sát vừa mới xuất phát, đã nghe thấy phía sau có tiếng vó ngựa.

Vương Trung quay đầu lại thì thấy Bucephalus đang phi nước đại đuổi theo, bước chân nhẹ nhàng như thể đuổi kịp những chiếc xe cơ giới chỉ là chuyện nhỏ.

Vương Trung kinh ngạc hỏi Vasili: “Chuyện gì vậy? Chuông ngựa lại bị oanh tạc à? Dừng xe, dừng xe, chờ một chút!”

Chiếc xe phanh gấp, kết quả là Bucephalus không kìm được đà, lao thẳng về phía trước, còn trượt dài trên mặt đất, phải mất một lúc sau mới đứng dậy được, nhìn Vương Trung.

Vasili: “Tôi không rành về ngựa lắm, ngựa bình thường cũng có thể làm vậy sao?”

Grigory lắc đầu: “Không thể nào, ngựa bình thường mà làm vậy thì xương ống chân gãy mất, cho dù bị thương nhẹ thì sau này cũng không thể chạy thoải mái được nữa, chỉ có thể cho phối giống, không thể làm chiến mã được nữa.”

Vương Trung: “Chắc là do cỏ trên mặt đất dày quá, nên đã giảm xóc, chắc chắn là vậy! Chúng ta phải tin tưởng vào khoa học!”

Ít nhất là phải đợi đến khi tôi và con ngựa này đều sống trăm tuổi rồi, hằng nói cái câu “lòng trung thành đến chết cũng không thay đổi, khiến cho ngựa cũng biến thành linh hồn’ gì gì đó.

Nhưng mà, thế giới này thật sự có những sức mạnh thần bí, biết đâu Bucephalus cũng được cơ học lượng tử bảo vệ.

Bucephalus đi đến gần Vương Trung, bắt đầu gặm mũ của Vương Trung.

Lúc này, hai ky binh từ phía sau đuổi theo tiểu đội, người lính dẫn đầu nói: “Xin lỗi tướng quân, khi chúng tôi di chuyển, con ngựa của ngài đã nhân lúc không ai để ý mà chạy mất, chúng tôi lập tức đuổi theo ngay.”

Vương Trung gật đầu: “Không trách các cậu được, con ngựa của tôi nó thông minh quá.”

Bucephalus hắt hơi một cái.

Vương Trung: "Tháo một bộ yên ngựa cho ngựa của tôi, sau đó hai cậu cưỡi một con ngựa quay về doanh trại đi, tôi đưa nó đi trinh sát cùng."

Grigory trợn tròn mắt: "Ngài lại muốn đua với máy bay địch à?"

Vương Trung: "Không phải, anh nhìn xem, cả ngày hôm nay máy bay địch chẳng thèm đến quấy rầy chúng ta…"

Vasili: "Sáng nay có sương mù, có thể sân bay của chúng tan sương muộn hơn, hoặc là phi công Prosen phải đợi ăn trưa xong mới xuất kích. Nếu bọn chúng cất cánh vào buổi chiều, thì giờ này cũng sắp đến lúc máy bay địch xuất hiện rồi."

Ngay sau đó, Vương Trung nghe thấy trên bầu trời có tiếng động cơ gầm rú.

Vương Trung: "Miệng qua đen! Ẩn nấp!"

Vasili: "Ha? Không đua với máy bay địch sao?"

"Mắt anh để đâu đấy, cỏ xung quanh cao thế này cơ mài Ẩn nấp!" Vương Trung túm lấy cổ áo Vasili, kéo hắn ta chui vào bụi cỏ.

Những người khác cũng nhanh chóng tìm chỗ ẩn nấp, chỉ trong chớp mắt, cả đoàn xe đã biến mất trong bãi cỏ, chỉ còn lại những chiếc xe jeep trống không đậu trên đường.

Còn có ba con ngựa vẫn đang thong dong gặm cỏ.

Tiếng động cơ gầm rú ngày càng gần, bay về phía Yeisk, đồng thời tiếng súng phòng không cũng vang lên từ hướng Yeisk.

Vương Trung chuyển sang góc nhìn từ trên cao, sau khi xác định không còn máy bay địch nào khác, mới thò đầu ra khỏi

bụi cỏ.

Vasili cũng đứng dậy, liên tục nhổ cỏ trong miệng: “Phì phì! Tướng quân, tôi đâu phải động vật ăn cỏ, sao ngài lại ấn đầu tôi xuống đất thế.”

Vương Trung: “Xin lỗi. Vừa rồi tình huống khẩn cấp quá, tôi ra tay hơi mạnh.”

“Hả? Ờ…” Vasili bối rối,/‘Tôi… tôi không để ý lắm đâu, ngài không cần phải xin lỗi tôi nghiêm túc như vậy.’

Vương Trung nhìn Vasili, là người cùng trang lứa với Vasili, Vương Trung bỗng nhiên muốn trêu chọc anh ta một chút, nhưng trong đầu lại có tiếng nói vang lên: “Máy bay địch vừa mới đi qua, biết đâu còn quay lại tấn công“‘Bây giờ không phải lúc làm chuyện này”.

Vì vậy, Vương Trung đành từ bỏ ý định, nghiêm nghị gật đầu: “Tranh thủ lúc máy bay địch chưa quay lại, chúng ta xuất phát thôi.”

Grigory: “Chờ đã, chúng ta nên đợi máy bay địch oanh tạc xong roi mới đi, bọn chúng chắc chắn sẽ quay lại theo đường này, hơn nữa là bay ở độ cao thấp sau khi oanh tạc xong. Chúng đến rồi kial Nằm xuống maul”

Mọi người vội vàng núp xuống bụi cỏ - lần này, tất cả đều nhận ra rằng không cần phải nằm xuống, nằm xuống sẽ càng đè bẹp nhiều cỏ hơn, có khi còn dễ bị phát hiện hơn.

Rất nhanh sau đó, tám chiếc Stuka bay qua đầu mọi người, một trong số đó đang bốc khói đen từ động cơ, rõ ràng là bộ tản nhiệt đã bị hỏng, nhiệt độ động cơ đang tăng lên nhanh chóng.

Vương Trung nhìn góc nhìn từ trên cao rất rõ ràng, phi công lái chiếc máy bay đó mặt mũi nhem nhuốc dâu mỡ, có vẻ

như đường ống dẫn dầu trong buồng lái hoặc một bộ phận nào đó đã bị vỡ, chiếc máy bay này có lẽ sắp rơi rồi.

Vương Trung còn nhìn thấy trên người viên phi công có đeo một tấm bản đồ, chắc là bản đồ dẫn đường.

Thật muốn cướp lấy tấm bản đồ đó!

Lúc này, Vương Trung nghe thấy Grigory nói: 'Được rồi, máy bay địch đã đi rồi."

Vương Trung mới sực nhớ ra rằng khoảng cách nhìn thấy máy bay từ trên cao rất xa, đối với Grigory mà nói thì máy bay địch đã biến mất khỏi tâm mắt từ lâu rồi.

Vương Trung chuyển về góc nhìn bình thường, đứng dậy, nói với Grigory: "Có một chiếc máy bay địch bị thương nặng, tôi đoán là nó không thể bay về căn cứ được. Chúng ta đi về hướng chiếc máy bay đó, cố gắng tìm kiếm xác máy bay, phi công đều mang theo bản đồ, trước khi cất cánh sẽ cập nhật tình hình bố phòng mới nhất của ta và địch!"

Cập nhật bản đồ tình hình một mặt là để tránh oanh tạc nhầm, mặt khác là để phi công có thể cố gắng nhảy dù xuống khu vực do quân ta kiểm soát.

Nói cách khác, chỉ cần cướp được tấm bản đồ của phi công, chúng ta có thể nắm được ngay lập tức cách bố trí của quân địch - ít nhất là cách bố trí trước khi máy bay địch cất cánh.

Sẽ có chút chậm trễ, nhưng có còn hơn không.

Grigory: "Được, chúng ta di thôi.'

Vương Trung quay sang nói với hai người lính đến để đưa Bucephalus về: "Hai cậu không cần phải đuổi theo nữa, mang theo vũ khí chứ?"

Người lính rút súng Tokarev cải tiến đang đeo trên yên ngựa.

Vương Trung: “Tốt! Hai cậu là ky binh, đi theo chúng tôi! Biết đâu có thể dùng đến ky binh đấy. Lên xe, lên xe!”

Mọi người nhanh chóng leo lên những chiếc xe jeep không hề hấn gì, lao nhanh về phía chiếc máy bay địch biến mất.

Vasili vừa ngồi trên xe vừa gãi đầu: “Vừa rồi chúng ta không bị máy bay địch phát hiện, có phải là vì Bucephalus đến nên chúng ta mới dừng lại, bụi trên đường bị gió thổi bay mất không?”

Vasili nhìn Vương Trung, thấy Vương Trung có vẻ không hiểu ý mình, bèn giải thích: “Trên thảo nguyên gió rất lớn, cho nên bụi trên đường sẽ nhanh chóng tan hết sau khi xe chạy qua vài trăm mét.

“Nếu đoàn xe dừng lại, bụi sẽ nhanh chóng biến mất.

“Không có bụi, máy bay địch đến oanh tạc Yeisk bay trên cao có thể sẽ không nhìn thấy những chiếc xe jeep Willys màu xanh lá cây - thứ này quá nhỏ, đứng trên mặt đất mà ở xa cũng khó nhìn thấy.

“Còn lúc máy bay địch quay về, có thể chỉ lo chạy trốn, không chú ý đến những chiếc xe trên mặt đất - lại đúng lúc xe chưa kịp tạo ra bụi. Tướng quân, ngài thấy có phải vậy không?”

Nghe Vasili nói vậy, Vương Trung xoa xoa cằm: “Hình như là vậy… Không, không phải, đừng mê tín, chỉ là trùng hợp thôi! Trùng hợp thôi!”

Nếu đây không phải là trùng hợp - vậy thì chỉ có thể nói Prosen thua là đúng rồi.

Nhưng nghĩ kỹ lại, Vương Trung cảm thấy đây đúng là trùng hợp, trên chiến trường vốn có rất nhiều sự trùng hợp kỳ diệu, sau khi chiến tranh kết thúc sẽ trở thành những câu

chuyện được các lão binh truyên tai nhau, nếu may mắn thì còn được dựng thành phim.

Đoàn xe jeep nhanh chóng nhìn thấy phía trước có khói bốc lên từ bãi cỏ.

Sau khi đến gần phát hiện là máy bay cắm ngược trên thảo nguyên, đuôi máy bay venh lên thật cao, thoạt nhìn giống như trên mặt đất cắm một bia mộ.

Máy bay đang bốc khói, nhưng thoạt nhìn không có ngọn lửa, cũng không có thiêu đốt.

Vương Trung đứng lên, tự mình nắm lấy tay cầm súng máy hạng nặng M2, ấn nút bắn một cái dài, sau đó nói với Vasili: "Gọi hàng đi! Bảo phi công đầu hàng. Ky binh bọc đánh hai bên!"

"Không được, bánh xe không vào được cỏ, chiến mã đi vào cũng không chạy nhanh được! Cỏ này quá cao!" Người huấn luyện ngựa lớn tiếng hô.

Vasili thì dùng tiếng Prosen gọi máy bay.

Không có bất kỳ đáp lại nào.

Grigory dừng xe bên cạnh đồng cỏ mênh mông bát ngát, cầm lấy Tokarev cải tiến: "Xem ra phải để ta qua xem. Các cậu ở đây đề phòng. Stuka là hai thành viên đúng không?"

Vương Trung và Vasili cùng gật đầu: "Đúng!"

Grigory: "Được, có thể đối phó."

Hắn xuống xe, khom lưng chui vào bãi cỏ.

Vương Trung tắt góc nhìn quan sát, sau đó mới nhớ tới mình chỉ cần quan sát là được - mẹ nó, vừa rồi hình như hơi nhập tâm diễn quá rồi.

Thôi, diễn một chút phòng ngừa bị lộ cũng không thiệt thòi.

Lúc này, Vương Trung đã chắc chắn hai người trong chiếc Stuka đều chết trên máy bay, nhưng Vương Trung cố gắng tỏ ra rất căng thẳng, nắm chặt tay cầm của khẩu M2.

Grigory mò đến bên cạnh máy bay, kiểm tra một chút, quay đầu lại hô: "Hai người đều chết hết, qua đây đi!"

Vương Trung: "Túi đựng bản đồ!"

Grigory xoay người, đẩy cửa kính buồng lái ra, thò nửa người trên vào buồng lái, rất nhanh cầm một tấm ván gỗ cỡ 16, lắc lắc về phía bên này.

Vương Trung buông hai tay khỏi súng máy, làm loa ở miệng hô: "Qua đây trước đi! Máy bay vẫn còn bốc khói, nói không chừng sẽ bốc cháy!"

Grigory không chấp hành mệnh lệnh, mà lại tìm kiếm trong buồng lái một chút, sau đó cầm túi xách, bản đồ, còn có một khẩu súng lục chạy tới bên này.

Vương Trung vốn tưởng rằng hắn vừa rời khỏi máy bay sẽ phát nổ, làm một màn "đàn ông đích thực không ngoái đầu nhìn vụ nổ", nhưng không hề có, máy bay cứ yên tĩnh bốc khói, dưới ánh mặt trời giống như một bia mộ sắt thép.

Mấy phút sau, Grigory trở về xe Jeep, đưa bản đồ cho Vương Trung.

Vương Trung vừa mới bắt đầu xem, mới nhớ tới mình không hiểu tiếng Prosen, liền dùng khuỷu tay chọc Vasili: "Dịch di

"Vậy thì đưa cho tôi trước đất"

Vương Trung đưa tấm bản đồ cho Vasili: "Nhanh lên!"

Vasili: “Chu sở hữu của bản đồ này là Đại úy Ensilik thuộc Không đoàn oanh tạc chiến thuật số 54, nội dung trên bản đồ - trời ơi, vớ bở rồi, mặc dù rất đơn giản, nhưng mà đúng là bản đồ bố trí binh lực của địch, chỉ tiết đến cấp sư!”

Bản đồ bố trí binh lực chỉ tiết đến cấp sư, điều đó cơ bản có ý nghĩa về mặt chiến thuật.

Vasili: ‘Địch ở Tây Bắc và Tây Nam chúng ta, hai gọng kìm, mỗi bên bố trí một sư đoàn thiết giáp và một sư đoàn lính dù, sau đó… chúng có một hai ba bốn… bốn sư đoàn bộ binh! Bốn!

“Sư đoàn bộ binh gần nhất…”

Vasili cúi đầu nhìn thước tỉ lệ, sau đó dùng tay vạch, khoanh một chút, kinh hãi: “Cách chúng ta chỉ còn không đến 20 kmI”

Vương Trung: “Cái gì? Gần như vậy sao?”

Vasili: “Đúng vậy, hơn nữa nhìn đường này, đây là đường tiến quân, những sư đoàn bộ binh này đang tiến về phía chúng tal” Vương Trung kinh hãi: “Ban đồ được cập nhật lúc nào?”

Vasili nhìn thời gian trên bản đồ, lại nhìn đồng hồ đeo tay của mình: “Hai tiếng trước! Sư đoàn bộ binh sắp ập đến rồi!”

Sau một khắc, nơi xa truyền đến tiếng pháo.

Grigory: “Không phải pháo của chúng ta, phương vị không đúng! Kẻ địch đang bắn phá chúng ta!”

Vương Trung: “Về Sư bộ! Không đúng, quay về Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân!”

(Hết chương) Chương 210: Sự cứng nhắc của người Prosen

Lúc Vương Trung chạy về, thành phố đang bị pháo kích, bây giờ xông vào nói không chừng sẽ bị đạn pháo bắn trúng.

Hơn nữa Vương Trung biết, lúc bị pháo kích căn bản không làm được gì, chỉ có thể nằm rạp trên mặt đất tránh pháo - những người không làm như vậy phần lớn đều đã chết, những người còn lại có thể cũng đã dùng hết vận may cả đời.

Cũng may ngoài thành còn có không ít đơn vị: Lực lượng thiết giáp không vào thành, mà đóng quân nghỉ ngơi ở ngoài thành, lực lượng pháo chống tăng cũng đều ở ngoài thành.

Bây giờ Vương Trung đã là Tư lệnh Tập đoàn quân, không thể nào để tất cả các đơn vị dưới quyền đều chen chúc trong thành phố.

Đứng trên ngọn đồi, nhìn về phía thành phố đang bị oanh tạc, Vương Trung thật lòng hy vọng những gương mặt quen thuộc kia đừng gặp phải chuyện không may.

Lúc này, Vương Trung bỗng nhiên hiểu ra một điều: Lần đầu tiên từ trường đại học về nhà, cứ cách một tiếng bà nội lại gọi điện thoại hỏi han tình hình, khiến Vương Trung rất sốt ruột. Bây giờ, Vương Trung đã hiểu bà nội, bởi vì Vương Trung cũng muốn lát nữa gọi điện thoại về báo bình an cho Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân.

Bà nội chính là với tâm trạng như vậy, chờ tôi từ tỉnh thành về nhà.

Lúc quân địch pháo kích, Vương Trung bỗng nhiên nhìn thấy xa xa có một chiếc xe .Jeep, dựa vào linh cảm hẳn là đang tìm mình, liền chuyển góc nhìn, quả nhiên nhãn hiệu người tới là Thiếu tướng Eugene, Sư đoàn trưởng Sư đoàn 225.

Xe jeep dừng lại trước mặt Vương Trung, Eugene xuống xe, chào Vương Trung: “Lữ đoàn thiết giáp nói ngài ở đây, tôi vội vàng đến đây ngay. Tôi vốn định vào thành phố để báo cáo với Bộ Tư lệnh.”

Vương Trung chỉ vào thành phố: “May mà anh không vào thành, nếu không sẽ bị nã pháo giống như Yegorov.”

Eugene đưa mắt nhìn về phía thành phố: “Nếu pháo của quân địch có thể bắn vào trong thành, chứng tỏ chúng rất gần, xe tăng chỉ cần một đợt tấn công là có thể đánh qua.”

Hắn nhìn về phía Vương Trung: “Chúng ta thử xem sao?”

Vương Trung chỉ vào Eugene nói với mọi người bên cạnh: “Nhìn xem, trước khi trận chiến này diễn ra, Eugene có tìm đến tôi, nói ‘Hay là cậu đổi người khác đi, tôi vẫn nên làm Lữ đoàn trưởng thì hơn ‘Tôi thực sự không biết tấn công, vậy mà bây giờ hắn lại đề nghị chúng ta tấn công! Một trận đánh đã biến Eugene từ một gã quản đốc mỏ thành Trung tá, rồi lại thành một vị tướng dũng mãnh!”

Mọi người cười ha ha.

Eugene gãi đầu: “Tôi chỉ cảm thấy đây là một cơ hội, nên mới đề nghị như vậy.”

Vương Trung: “Tôi thấy, sau khi chúng ta đánh xong những trận chiến ở khúc quanh lớn trên sông Sukhaya Verevka, nên đề nghị thăng chức cho Thiếu tướng lên Trung tướng, chỉ huy một Quân đoàn!”

Những người lính khác cũng vì chiến thắng mà phấn chấn tinh thần, lập tức hùa theo: “Một Quân đoàn! Một Quân đoàn!”

Eugene lúng túng: “Quân địch vẫn đang pháo kích chúng ta, nói như vậy không hay lắm, thưa tướng quân?”

Vương Trung: “Chúng ta cũng không có cách nào khiến quân địch ngừng pháo kích, lúc này có ủ rũ cũng vô dụng! Anh cứ chịu khó làm “cây hài” cho mọi người vui vẻ một chút đi!”

Mọi người cùng nhau ồn ào, Eugene chỉ cười rạng rỡ, có vẻ như khi còn làm quản đốc mỏ, hắn không phải là kiểu người hung dữ.

Sau đó Vương Trung chuyển chủ đề: "Nhưng tôi không thể đồng ý phát động tấn công."

Nụ cười của Eugene cứng đờ: "Tại sao?"

Vương Trung chỉ vào nơi xa nói: "Can cứ theo bản đồ chúng ta thu được, đây là pháo của sư đoàn bộ binh địch."

Vương Trung lấy tấm bản đồ thu được ra, trên đường trở về, Vasili đã dùng bút chì dịch sang tiếng Ant và ghi chú bên cạnh những từ tiếng Prosen.

Vương Trung chỉ vào bản đồ nói:

"Anh xem, đối diện chúng ta đều là sư đoàn bộ binh, người Prosen rất cứng nhắc trong việc sử dụng các loại sư đoàn, sư đoàn bộ binh của bọn chúng chủ yếu dùng để phòng ngự, thỉnh thoảng sẽ dùng để mở rộng vùng chiếm đóng phía sau lực lượng thiết giáp, nhưng tuyệt đối sẽ không dùng để tấn công."

Đây là cảm giác lớn nhất của Vương Trung khi đọc lịch sử chiến tranh, trong Thế chiến II, hễ cứ tấn công là quân Đức Quốc Xã nhất định sẽ sử dụng lực lượng chủ lực là những sư đoàn có chữ "Panzer (Tiếng Đức có nghĩa là thiết giáp, thường dùng để chỉ xe tăng), ví dụ như Sư đoàn Thiết giáp, Sư đoàn Lính dù Thiết giáp.

Quân Đức Quốc Xã sử dụng các loại sư đoàn khác nhau trong lịch sử chiến tranh, giống như chơi game vậy, Sư đoàn Thiết giáp và Sư đoàn Lính dù Thiết giáp phụ trách tấn công, phản công và các nhiệm vụ khác, còn bộ binh thường đi theo sau các đơn vị có chữ "Panzer", chủ yếu là củng cố vùng chiếm đóng - cũng chính là phòng ngự.

Thỉnh thoảng sư đoàn bộ binh sẽ phụ trách phát động một số cuộc tấn công để mở rộng đột phá hoặc chiếm lại các vị trí đã mất, nhưng đều là các cuộc tấn công cục bộ, có giới hạn, lực lượng chủ lực của các cuộc tấn công cấp chiến dịch nhất định phải là các đơn vị có chữ "Panzer".

Sư đoàn Thiết giáp cũng sẽ tham gia tác chiến phòng ngự, nhưng bọn chúng tham gia tác chiến phòng ngự thường là phản công, trên thực tế vẫn là tấn công.

Chỉ có Tiểu đoàn Xe tăng hạng nặng, với vai trò là lực lượng cứu hỏa, mới được sử dụng trong tác chiến phòng ngự thuần túy.

Chính vì vậy, các sư đoàn bộ binh của quân Đức Quốc Xã đều rất giỏi phòng ngự.

Lúc này Vương Trung cho rằng, Prosen có lẽ cũng sẽ tuân theo "giáo điều" tương tự, những sư đoàn bộ binh này chắc chắn sẽ không tấn công, mà sau khi tiếp nhận tàn quân của Sư đoàn Seeckt, bọn chúng sẽ dừng lại tại chỗ để thiết lập tuyến phòng thủ.

Ví dụ như bố trí pháo phòng không 88 mm.

Vương Trung biết những điều này, nhưng những người khác không biết, cho nên Vương Trung vừa nói "Người Prosen sẽ phòng ngự", Eugene đã lộ ra vẻ mặt khó hiểu: "Tại sao? Chỉ vì bọn chúng là sư đoàn bộ binh?"

Vasili chen miệng nói: "Vị danh tướng kia của Prosen, Erwin Rommel còn viết một cuốn sách có tên là 'Bộ binh tấn cong đấy!"

Vương Trung chỉ vào thảo nguyên và đồng cỏ mênh mông bát ngát trước mặt: "Anh nhìn thảo nguyên này xem! Không phải tất cả các bãi cỏ đều là loại cỏ cao như chúng ta vừa mới

thấy, trên loại bãi cỏ có thể lái xe .Jeep này, bộ binh làm sao mà tấn công?"

Vasili và Eugene đồng thời quay đầu nhìn về phía thảo nguyên.

Vasili: Cũng đúng."

Vương Trung: "Nhưng nếu bộ binh của địch dừng lại phòng ngự, bọn chúng có thể ẩn nấp trong bãi cỏ. PAK 40, còn có pháo 88 mm đáng sợ hơn. Không được, chúng ta không thể mạo hiểm tấn công vào lúc này, ít nhất cũng phải đợi pháo binh của chúng ta đến nơi đã."

Phạm vi khai hỏa của pháo binh thuộc Tập đoàn quân Cơ giới số 1 hiện tại chỉ mới bao phủ đến Yeisk, sau khi chiếm được thành phố, trận địa pháo binh mới bắt đầu di chuyển về phía trước, hiện tại vẫn chưa vào vị trí.

Vasili: "Vậy bây giờ chúng ta ở đây chờ đợi sao?"

Eugene bỗng nhiên hai mắt sáng rực: "Ý ngài là chúng ta bắt đầu đóng quân ở đây? Bắt đầu đào chiến hào?"

Vị tướng quản đốc mỏ bỗng nhiên nghe được tiếng gọi của dòng máu trong huyết quản!

Vương Trung lại vuốt cằm, nhìn chằm chằm vào tấm bản đồ lấy được từ phi công địch, chìm vào trầm †ư.

"Truyền lệnh cho bốn sư đoàn bộ binh dừng lại, thiết lập tuyến phòng ngự tại chỗ, tiếp nhận tàn quân của Sư đoàn Seeckt." Thượng tướng Pock ra lệnh,'Chúng ta vốn định để Sư đoàn Seeckt bảo vệ Yeisk, nhưng đúng là sư đoàn thiết giáp không thích hợp phòng ngự, vì vậy mới dẫn đến thất bại như hiện nay."

Hắn cầm ly rượu đế cao trên bàn lên, uống một ngụm, vị cay nồng của rượu khiến hắn nhíu mày: "Chết tiệt, đến giờ tôi

vẫn chưa quen với thứ này, nó hơi cay so với khẩu vị của người Prosen. Có lẽ người Melainia sẽ thích nó."

Thượng tướng Friedrich, Tư lệnh Tập đoàn quân số 6 cũng cầm ly rượu lên: "Tôi khá thích, chỉ cần không uống nhiều là được. Tôi thật sự không hiểu nổi việc người Ant coi thứ này như nước để uống."

Thượng tướng Pock uống cạn chỗ rượu còn lại trong ly, đặt ly rượu xuống, tập trung chú ý trở lại bản đồ:

"Vẫn còn cơ hội để xoay chuyển tình thế, Rokossovsky chắc chắn sẽ muốn chọc thủng trung tâm của chúng ta! Đây là chiến thuật mà Hoàng đế Reinhardt yêu thích nhất khi diễn tập trên bản đồ!"

Thượng tướng Pock dừng lại, cười nói: "Chính vì vậy, mỗi người chúng ta đều rất giỏi đối phó với chiến thuật này."

Thượng tướng Friedrich cũng cười: "Đúng vậy, quá quen thuộc rồi, lực lượng phòng thủ ở trung tâm sẽ chặn mũi tấn công, sau đó hai bên cánh sẽ bọc đánh."

Thượng tướng Pock gật đầu: "Vấn đề bây giờ là làm cách nào để chúng ta có thể chặn đứng cuộc tấn công của Rokossovsky trên thảo nguyên rộng lớn này. May mắn là, theo lời kể của những người lính Sư đoàn Seeckt chạy thoát, chúng ta được biết Rokossovsky không có nhiều lực lượng thiết giáp.

"Hơn nữa, lực lượng nòng cốt trong lực lượng thiết giáp của hắn là một loại pháo tự hành! Tuy pháo tự hành lấy danh nghĩa là tấn công, nhưng thực tế không thích hợp để tấn công, điều này chúng ta đều biết rất rõ!"

Thượng tướng Friedrich: "Rokossovsky sẽ phải trả giá cho việc quá tin tưởng vào pháo tự hành! Đương nhiên, theo như mô tả của tiền tuyến, loại pháo tự hành này có khả năng phòng thủ trực diện rất mạnh, có lẽ chúng ta nên ra lệnh cho quân đội

che giấu trận địa pháo chống tăng càng kín đáo càng tốt, đợi chúng đến gần rồi mới khai hỏa.”

Thượng tướng Pock: “Sư đoàn bộ binh của chúng ta sẽ cho người Ant thấy tinh thần chiến đấu ngoan cường của chúng tai”

“Chúng ta đóng quân ở đây chẳng phải là trúng kế của quân địch sao?” Vương Trung đột nhiên nói,‘Bọn chúng đang định dùng chiến thuật gọng kìm để tấn công chúng ta đấy!”

Vasili: “Nhưng tấn công cũng là trúng kế của bọn chúng thôi. Cậu vừa nói là bọn chúng sẽ tập trung lực lượng phòng thủ mà?”

“ừỪ”

Vương Trung nhìn bản đồ: “Nhưng cậu nhìn xem, lúc chúng ta trinh sát hướng này, đã gặp phải một bãi cỏ rất rộng lớn, xe cộ cơ bản không thể di chuyển, xe tăng thì có thể đi, nhưng sau khi đến nơi thì hậu cần không thể tiếp tế, ít nhất là không dễ dàng, đúng không?”

Vasili: “Có thể dùng máy ủi đất mở đường.”

“Nhưng làm vậy rất phiền phức. Chúng ta cần tìm một người chăn nuôi trên thảo nguyên này, hỏi rõ xem phạm vi của bãi cỏ này lớn đến đâu, nằm trong khu vực nào.”

Eugene vẻ mặt nghi hoặc: “Ngài muốn làm gì?”

Vương Trung: “Tôi cũng không biết nữa, nhưng trực giác mách bảo tôi rằng, việc tìm hiểu xem bãi cỏ này lớn đến đâu rất quan trọng. Còn khu vực này chúng ta đã biết là đầm lầy, diện tích đầm lầy lớn đến đâu cũng rất quan trọng. Chúng ta phải tìm được người chăn nuôi trên thảo nguyên, hỏi rõ ràng.”

Vasili: “Hỏi Cha xứ là được rồi, chắc chắn ông ấy biết tìm người chăn nuôi ở đâu.”

Vương Trung gật đầu.

Đúng lúc này, tiếng pháo am ầm bên tai bỗng nhiên im bặt.

Vương Trung: "Đi, vào tìm Cha xứ thôi!"

"Cha xứ đây." Người đàn ông lớn tuổi dẫn đường chỉ vào hàng thi thể treo trên cột đèn đường phía trước nói,'Chúng tôi đã khuyên Cha xứ đi mau, nhưng ông ấy nhất quyết ở lại với những Cha xứ trẻ tuổi, ở lại với chúng tôi, sau đó tất cả đều bị người Prosen giết sạch."

Vương Trung nhìn những thi thể dung đưa theo gió, nghe tiếng cột đèn đường kẽo kẹt, siết chặt nắm đấm.

"Thả họ xuống, an táng cho tử tế"

Không cần Vasili và các sĩ quan ra lệnh, những người lính đã tự động bước lên, trèo lên cột đèn.

Vương Trung hỏi người đàn ông lớn tuổi dẫn đường: "Chúng tôi phải đến đâu mới có thể liên lạc được với người chăn nuôi? Người chăn nuôi trên thảo nguyên ấy." Ông lão: "Có một người chăn nuôi đến thành phố định cư, mới định cư được hơn 5 năm, từ khi Giáo hội bắt đầu thu mua len và sữa với giá cố định thì ông ấy mới chuyển đến, ông ấy là người liên lạc của những người chăn nuôi trong thành phố."

Vương Trung hỏi một vấn đề quan trọng: "Ông ấy còn sống không?"

"Vẫn còn, ít nhất là trước khi quân địch pháo kích tôi vẫn nhìn thấy ông ấy, lúc đó ông ấy vẫn còn sống."

Vương Trung: "Vậy ông có thể dẫn tôi đi tìm ông ấy không?"

(Hết chương) Chương 211: Vòng hoa trên đường phố

Trên đường đến nhà vị đại biểu chăn nuôi kia, nhóm người Vương Trung gặp phải những người đang thu dọn thi thể.

Thi thể của những người lính Ant hy sinh được đặt bên đường, cách nhau 10 cm, xếp thành một hàng dài dọc theo con đường bên trái, còn con đường bên phải thì trống không dành cho xe cộ qua lại.

Một chiếc xe tải GAZ và một chiếc xe tải Studebaker do Hợp CHủng Quốc viện trợ đỗ ở phía trước và phía sau, những người công nhân đang liên tục khiêng thi thể lên xe.

Vương Trung vốn định nói "Chiến sĩ của tôi không thể bị chất đống như cá hộp", nhưng Vương Trung lập tức gạt bỏ ý nghĩ này - xe tải có rất nhiêu việc phải làm, có thể điêu động được hai chiếc để chở thi thể đã là rất khó khăn rồi.

Bỗng nhiên, Vương Trung nhìn thấy Nelly đeo một chiếc giỏ, trong giỏ đựng đầy hoa dại.

Vương Trung giật mình, phản ứng đầu tiên là bạn trai nhỏ của Nelly đã chết.

Sau đó Vương Trung nhìn thấy Nelly cài một bông hoa nhỏ lên cổ áo của mỗi người lính đã hy sinh.

Vương Trung võ vai Grigory, ra hiệu cho hắn dừng xe.

Một người công nhân nhìn thấy Vương Trung, trừng mắt định lên tiếng.

"Suyt." Vương Trung đưa ngón trỏ lên miệng, ra hiệu cho người công nhân im lặng.

Chiếc xe dừng lại ở góc đường đầy thi thể, Vương Trung lặng lẽ quan sát đôi mắt của Nelly, nhưng thấy cô bé không hề khóc, chỉ im lặng phân phát những bông hoa.

Mặc dù Nelly không khóc, nhưng cảnh tượng này lại vô cùng bi thương, khiến Vương Trung nhớ đến bài dân ca

Alyosha .

Lời bài hát là: Anh ấy không thể tặng hoa cho cô gái nữa, cô gái tặng hoa cho anh ấy.

Ngay khi Vương Trung đang cảm khái nhìn cô hầu gái nhỏ của mình, thì một đám lính bên cạnh bỗng nhiên hát vang bài "Tôi còn quả lựu đạn cuối cùng" - không đúng, là "Lòng dũng cảm cuối cùng"!

Tôi mới là "tác giả gốc", không thể để người khác dẫn dắt! Cho dù cả nước Ant đều gọi bài hát này là "Tôi còn quả lựu đạn cuối cùng" thì tôi vẫn phải gọi là "Lòng dũng cảm cuối cùng" - Vương Trung thâm nghĩ.

Nelly nhìn ve phía những người lính đang cắt ngang mình tưởng niệm đồng đội, nhận ra bọn họ rõ ràng là cố ý, vừa hát vừa nhìn chằm chằm vào Nelly.

Vương Trung cũng nhận ra điều này, Vương Trung định lên tiếng ngăn cản đám lính trêu chọc cô hầu gái nhỏ, thì thấy Nelly tiến lên cài cho mỗi người bọn họ một bông hoa nhỏ.

Người lính chơi đàn balalaika nói: "Nhà tôi có một cô em gái, trạc tuổi cô."

"Tướng quân đúng là, sao lại mang cả một cô bé lên chiến trường thế này?"

Nelly: "Cẩn thận cái miệng đấy, nói bậy bạ coi chừng bị mụ phù thủy đầm lầy xé rách mồm."

Vương Trung trợn tròn mắt, bình thường Nelly không bao giờ nói chuyện cay độc như vậy, nhiều nhất là dùng ánh mắt khinh thường hoặc là ánh mắt như nhìn kẻ ngốc nhìn Vương Trung.

Xem ra bình thường Nelly đã nương tay lắm rồi. Mấy tên lính nhìn nhau, sau đó đều bật cười, bắt đầu trêu chọc: "Mu

phù thủy đầm lầy?"

"Liệu bà ta có triệu hồi quái vật trong rừng không?"

"Hay là cho phụ nữ thứ thuốc biến những gã đàn ông phụ bạc thành cóc?"

Nelly lắc đầu, vẻ mặt "không nghe lời người già, có ngày chuốc lấy khổ".

Vương Trung nhìn cảnh tượng trước mắt, cảm thấy Nelly giống như một người mẹ bất lực trước đứa con nghịch ngợm, cứng đầu.

Lúc này, tên lính chơi balalaika nói: "Chúng tôi chỉ nói xấu tướng quân một chút, cô đã tức giận như vậy, còn dọa chúng tôi bằng mụ phù thủy đầm lầy, chắc là cô thích tướng quân lắm nhỉ?"

Vương Trung ho khan một tiếng: "Andrei Daka, còn cả Kholopakov nữa, đừng có trêu chọc lính của tôi, cẩn thận tôi phạt các cậu đi dọn phân với Vasili đấy."

Ba tên lính nghe thấy tên mình, lập tức nhìn sang, phát hiện là Vương Trung, vội vàng đứng nghiêm chào, nhưng lại thấy tay đang cầm nhạc cụ nên không tiện chào.

Sau một hồi luống cuống tay chân, bọn họ cất nhạc cụ đi, nghiêm túc chào Vương Trung.

Vương Trung khoát tay áo: "Được rồi, giờ nghỉ ngơi, đừng câu nệ như vậy. Cáo biệt di thể là chuyện nghiêm túc, đừng cười đùa."

"Báo cáo!" Anh chàng chơi nhạc Balalaika giơ tay lên,'Chúng tôi cho rằng các đồng đội muốn nghe bài hát này hơn."

Cậu chơi nhạc Balin phụ họa: "Ho xuống địa ngục có khi còn phải đánh nhau với lũ quỷ Prosen đấy!"

Lập tức Anh chàng chơi nhạc Balalaika đá vào chân Cậu chơi nhạc Balin một cái: "Đồng đội của chúng ta đương nhiên là phải lên thiên đường, đâu có gặp lũ quỷ Prosenl"

Vương Trung: "Dù sao thì cũng nghiêm túc một chút, tiễn họ chặng đường cuối cùng. Tôi không có ý nói bài hát này không được, ý tôi là mọi người không nên tán tỉnh con gái nhà người ta trong lúc tiên biệt. Còn nữa, không được tán tỉnh lính cần vụ của tôi bất cứ lúc nào!"

Ba 'nhạc công" đều cười: "Linh cần vụ của ngài nhỏ quá, như em gái chúng tôi vậy!"

"Phải đấy phải đấy, lúc nãy cũng chỉ là trêu em gái thôi mài"

"Ngài xem cô ấy tặng hoa cho chúng tôi, không phải hoa mà các cô gái hay tặng, đây là hoa dại mà chỉ có bé gái mới tặng.

Vương Trung mắng: "Biết điều đi! Được rồi, lo mà chơi nhạc tiễn biệt đồng đội cho đàng hoàng!"

Ba người liếc nhìn nhau, sau đó rất ăn ý ngồi lại vị trí, bắt đầu chơi nhạc.

Đó là một bài hát mà Vương Trung rất quen thuộc: Xa bên kia dòng sông nhỏ.

Hồi nhỏ khi xem bản phim truyền hình Liên Xô "Thép Đã Tôi Thế Đấy", Vương Trung đã rất ấn tượng với bài hát chủ đề này.

Ấn tượng sâu sắc nhất là, sau khúc cao trào, khi sắp giành được thắng lợi thì nhân vật chính lại hy sinh.

Nhân vật chính ngã xuống trước bình minh, khiến Vương Trung vô cùng tiếc nuối.

Tuy hiện tại còn lâu mới đánh bại Prosen, nhưng dùng bài hát này tiễn biệt đồng đội là thích hợp nhất.

Trong tiếng hát bi ai, Nelly đi tới trước mặt Vương Trung. Vương Trung: "Hái hoa khi nào vậy?"

"Vừa nãy, lúc ngài đang đánh trận, tôi rảnh rỗi nên đi hái hoa." Nelly quay đầu nhìn những thi thể trên đường, khẽ cắn môi,'Tôi chỉ có thể làm những việc này, nấu cơm, cho mọi người ăn no, sau đó cài hoa lên người họ."

Vương Trung đặt tay lên đầu Nelly, kể cả chiếc mũ nồi của cô cũng bị bàn tay hắn ấn xuống, rồi xoa mạnh: "Cô làm tốt lắm. Tiếp tục đi, các chiến sĩ sẽ thích. Chúng ta còn có việc gấp, thay tôi tiên biệt các chiến sĩ tử tế."

Nelly gật đầu.

Vương Trung buông tay, ra hiệu Grigory lái xe.

Thế là đoàn xe rời đi trong chớp mắt.

Nelly xách giỏ hoa, đưa mắt nhìn Vương Trung rời đi, sau đó mới lấy tay tháo chiếc mũ nồi bị nắn bẹp xuống, cẩn thận chỉnh lại như cũ.

Ba chàng trai chơi nhạc vừa đàn xong nốt nhạc cuối cùng thì đoàn xe cũng khuất bóng ở cuối con phố.

Balalaca thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn đồng bọn: "Vị tướng đó thật sự biết tên chúng tal Trước đây tôi chưa từng nói chuyện với hắn!"

Ba Lâm tấu giả cũng phấn khích nói: "Truyền thuyết là thật! Hắn thật sự biết tên tất cả chúng ta! Quân của tướng quân tử trận, không ai là vô danh!"

"Tôi cứ tưởng là mấy cha tuyên úy lừa người! Không ngờ là thật!"

Nelly quay đầu nhìn ba người: “Mấy anh biết tên tôi là gì không?”

Ba người liếc nhìn nhau.

Người đầu tiên nói: “Người hầu của tướng quân!”

Nelly lắc đầu.

Người thứ hai: “Em gái của tướng quân!”

Lắc đầu.

Người thứ ba: “Tướng quân - Cần! Vụ! Binh! Cái này chắc chắn đúng.”

Nelly: “Tôi hỏi tên, không phải thân phận!”

Lần này đến phiên ba người lắc đầu.

Nelly không để ý đến bọn họ, tiếp tục cài hoa cho các binh sĩ đã hy sinh.

Đoàn xe của Vương Trung dừng lại trước một tòa nhà ba tầng.

Khu phố này bị phá hủy không nhiều, thậm chí có một tiệm bánh mì còn mở cửa kinh doanh! Vài binh sĩ của quân đội Melainia đang đứng trước tiệm bánh mì, cố gắng mua bánh mì bằng tiếng Melainia.

Vương Trung vỗ vai Vasili, chỉ về phía người Melainia. Vasili hiểu ý, không đợi xe dừng hẳn đã nhảy xuống xe, chạy tới hỗ trợ phiên dịch.

Vương Trung thì xuống xe dưới sự hướng dẫn của người địa phương.

Ông lão dẫn đường: “Tôi không vào đâu, những người già chúng tôi, nhìn thấy dân du mục giống như thỏ rừng gặp phải đại bàng, dù sao lúc tôi còn nhỏ, bọn họ toàn là cường đạo cải! Mãi đến khi nội chiến kết thúc, bọn họ mới bỏ nghề cường

đạo, có lúc thì đến bán sản phẩm từ gia súc, có lúc thì đến cướp bóc!"

Vương Trung gật đầu: "Cảm ơn ông."

Sau đó, hắn tự mình đi tới trước cửa, gõ cửa gỗ.

Hắn đã dùng ngoại lực xác nhận, trong nhà không có kẻ địch.

Gõ cửa hai lần, cuối cùng cửa lớn cũng hé mở một khe hẹp, một chàng trai khoảng hai mươi tuổi nhìn Vương Trung, sau đó mới rút chốt cửa, mở cửa hoàn toàn.

"Mời vào, tướng quân." Chàng trai nói.

Vương Trung: "Tôi đang tìm người đại diện cho dân du mục, là anh phải không?"

"Vâng, là tôi. Chuyện gì vậy? Có việc gì cần tôi giúp sao?"

Vương Trung: "Anh có quen thuộc thảo nguyên không?"

Chàng trai lắc đầu: "Lúc tôi đến thành phố định cư, mới mười tuổi."

Vương Trung nhíu mày: "Vừa nãy ông lão dẫn đường nói năm năm trước gia đình anh mới chuyển vào thành phố, nghĩa là anh mới mười lăm tuổi?"

Hắn nhìn chàng trai cao gân hai mét với cơ bắp cuồn cuộn, thầm kinh hô: Mới mười lăm tuổi ư?

Chàng trai: "Vâng, chỉ là tôi trông già trước tuổi thôi."

Vương Trung: "Được rồi, chuyện đó không quan trọng. Nếu anh không quen thuộc thảo nguyên, vậy có ai quen thuộc không? Chuyện này rất quan trọng, chúng ta phải đánh nhau với lũ quỷ Prosen, cần người biết rõ tình hình thảo nguyên."

Chàng trai: "Vậy thì ngài phải hỏi cha tôi."

“Ông ấy đâu?”

“Ở đây!”

Một giọng nói thiếu kiên nhẫn vang lên từ trên đầu mọi người.

Vương Trung ngẩng đầu lên, thấy một người đàn ông trung niên lực lưỡng đang đứng trên cầu thang dẫn lên lầu hai.

Vương Trung: “Ông có thể cho chúng tôi biết -”

“Không thể!” Người đàn ông lập tức từ chối Vương Trung.

Vương Trung: “Chúng ta cần chống lại lũ quỷ Prosen!”

“Lúc bọn Prosen chiếm đóng nơi này, chúng có làm gì chúng tôi đâu.” Người đàn ông nói.

Vương Trung: “Bọn Prosen sẽ biến chúng ta thành nô lệ!”

Người đàn ông hừ lạnh một tiếng, khoanh tay trước ngực: “Tôi là tuần tra thảo nguyên của Sa Hoàng bệ hại Tôi chỉ nghe lệnh của Sa Hoàng bệ hạ! Không có lệnh của Sa Hoàng bệ hạ, bất kỳ ai cũng không thể ra lệnh cho tôi!”

Vương Trung rút súng lục chĩa vào đầu người đàn ông: “Ông phạm tội phản quốc!”

“Trung thành với Sa Hoàng là phản quốc sao? Tôi thấy cậu mới là kẻ đại nghịch bất đạo!” Đúng là băng cướp thời nội chiến.

Thấy đối phương không mắc lừa, Vương Trung lập tức nảy ra ý tưởng mới.

Hắn cất súng lục, nói với người đàn ông: “Ông muốn có lệnh của Sa Hoàng bệ hạ phải không? Được, tôi sẽ gọi điện thoại đến Yekaterinburg, để chính miệng cô ấy ra lệnh! Đến sở chỉ huy!”

Người đàn ông: “Nếu tôi không đi thì sao?”

Vương Trung: ‘Đó chính là từ chối tiếp nhận mệnh lệnh của Sa Hoàng bệ hạ, là phản quốc!”

Người đàn ông suy nghĩ một lúc, vung tay lên: “Dẫn đường đi. Nếu sau này cậu lừa tôi, không phải Sa Hoàng bệ hạ, tôi sẽ không nói một lời nào!”

(Hết chương) Chương 212: Nghe ông lão kể chuyện xưa

Sau đó, đoàn người Vương Trung quay trở lại nhà kho nơi đặt sở chỉ huy, kết quả chưa kịp vào đã thấy tường ngoài bị thủng một lỗ lớn.

Vương Trung vội vàng hỏi lính gác ở cửa: “Bị pháo kích sao? Thiệt hại nặng không?”

Lính gác cười nói: “Đừng lo lắng, tướng quân, ba quả pháo bắn trúng ba nhà kho, không có ai chết. Hai quả rơi xuống sân, nổ rất mạnh, nhưng sân chúng ta trống không, chỉ có trấu thôi.”

Để ngụy trang, trước khi Vương Trung xuất phát điều tra đã dặn dò, doanh trại pháo cao xạ đặt bên cạnh tòa thị chính đã sụp một phần ba, bên này nhà kho ngay cả lính gác cũng là dạng bí mật, lính gác công khai chỉ có hai nhóm bốn người, mỗi nhóm canh giữ một cổng lớn.

Bây giờ xem ra quyết định này lại đúng lúc, giảm bớt thương vong do pháo kích.

Đoàn xe tiến vào sân nhà kho, dừng trước cửa kho thóc, ông lão du mục đi cùng xe hừ lạnh một tiếng: “Tướng quân lại chỉ huy chiến đấu trong kho thóc, còn không bằng đám du mục chúng tôi!”

Vương Trung: ‘Kho thóc cũng tốt mà, kiên cố bền bỉ, mưa xuống còn dễ thoát nước! Mời ông!”

“Hừ, tai tôi thính lắm, giọng nói của bệ hạ tôi nghe một cái là nhận ra ngay, đừng hòng lừa tôi!” Nói xong, ông lão nhận lấy chiếc ghế từ tay một tham mưu, ngồi xuống.

Dáng ngồi của ông lão, oai phong lam liệt, có thể thấy lúc trẻ là một trang hán thảo nguyên thích ăn thịt uống rượu - nói cách khác, là một tên thổ phi.

Popov đứng dậy: “Chuyện gì vậy? Cần tôi gọi thẩm phán tới không?”

“Hừ!” Ông lão bĩu môi: “Thẩm phán tới cũng vô dụng, tôi sẽ không nói một lời nào, các cậu tự mình đi mà giao thiệp với thảo nguyên!”

Vương Trung cầm điện thoại lên: “Nối máy đến Cung điện Mùa Hè.”

Nhân viên trực tuyến đáp: “Vâng”, rồi im lặng. Chẳng mấy chốc, đầu dây bên kia vang lên giọng của quản gia Cung điện Mùa Hè: “Cung điện Mùa Hè, xin hỏi ai đấy?”

Vương Trung còn chưa kịp trả lời, đã nghe thấy giọng Olga ở đầu dây bên kia: “Có phải Rokossovsky không? Có phải không? Cho ta nói chuyện!”

Tiếp theo là một tràng âm thanh hỗn tạp, chắc là đang tranh giành ống nghe, sau đó giọng Olga vang lên bên tai Vương Trung: “Rokossovsky? Là Rokossovsky phải không?”

Vương Trung: “Nhỡ đâu không phải tôi thì sao, Be hạ làm vậy sẽ gây hiểu lầm đấy!”

“Em còn chưa gọi anh là Alyosha đấy! À phải rồi, quên mất anh là trung tướng, khụ khụ.” Cô gái hắng giọng, cũng ra vẻ nghiêm túc,“Trung tướng Rokossovsky, xin hỏi tình hình chiến sự ở tiền tuyến thế nào?”

Vương Trung: “Tôi cần ngài giúp một việc, có một ông lão du mục, nhất định phải nghe thấy giọng của Sa Hoàng bệ hạ mới chịu giúp đỡ.”

“Vậy đưa điện thoại cho ông tal”

Vương Trung nhìn ông lão, đưa ống nghe tới: “Sa Hoàng bệ hạ đang đợi đấy.”

Ông lão vội vàng gõ gõ cái tẩu thuốc đang ngậm dở lên bàn, gạt tàn thuốc lá, sau đó cất tẩu thuốc, đội mũ ngay ngắn, cung kính nhận lấy ống nghe: “A lô?”

Vương Trung không nghe thấy Olga nói gì, chỉ thấy sắc mặt ông lão thay đổi. Ban đầu ông lão còn nghi ngờ, sau đó là kinh hãi - chắc là như ông ta nói, nhận ra giọng của Olga. Ông lão cứ thế kinh hãi liên tục nói: “Tội lỗi tội lỗi, tôi đã dám nghi ngờ điện hạ.”

Hả?

Vì bây giờ người ta đang nói chuyện điện thoại với Olga, Vương Trung cũng không tiện đính chính, chỉ có thể dùng ánh mắt ra hiệu với mọi người xung quanh “Tôi không phải”.

Ngay sau đó, vẻ mặt ông lão trở nên kinh ngạc: “Không phải sao? Vậy là tôi hiểu lầm rồi! Tội lỗi tội lỗi!”

Vương Trung càng ngày càng tò mò Olga đang nói gì.

Bên kia còn có quản gia và đại tướng Tuganev đang nhìn, chắc là cô ấy sẽ không nói gì quá đáng chứ?

Cuối cùng, ông lão lại gật đầu lia lịa như gà mổ thóc: “Vâng vâng, tôi nhất định sẽ toàn lực phối hợp, xin bệ hạ yên tâm! Vậy… Từ đó nói thế nào nhỉ? Không cần nói sao? Tốt tốt!”

Ông lão liên tục nói “Tốt tốt”, cung kính đưa ống nghe cho Vương Trung: “Bệ hạ muốn nói chuyện với cậu.”

Vương Trung nhận lấy ống nghe, nói: “Em nói gì với ông ta vậy?”

“À, thì nói anh trai em lúc lâm chung đã giao phó cho anh chăm sóc em, bây giờ anh cũng như anh trai em vậy, muốn ông ta toàn lực phối hợp với anh.”

Vương Trung nhướng mày: “Sao anh có cảm giác em nói nhiều hơn thế?”

“Chỉ có vậy thôi, không tin anh hỏi ông ta đi!”

Vương Trung nhìn ông lão, lắc đầu: “Anh tin rôi, mà chúng ta còn có việc, đợi xong việc anh sẽ gọi lại cho em sau.”

“Nhất định đấy nhé!” Olga dặn dò.

“Yên tâm đi.” Vương Trung đặt ống nghe xuống, nhìn ông lão.

Ông lão vẫn đang cầu nguyện, nghe lời cầu nguyện hình như là cầu xin Chúa phù hộ cho Sa Hoàng bệ hạ.

Lúc này, Vương Trung rốt cuộc cũng hiểu, vì sao giáo hội vẫn giữ lại Sa Hoàng.

Giáo hội phái thế tục đã thắng nội chiến lâu như vậy, người trẻ hau như đều theo phái thế tục, vậy mà vẫn còn gặp phải tín đồ trung thành với Sa Hoàng như vậy.

Nếu không giữ lại Sa Hoàng, e là nội chiến còn phải kéo dài thêm năm năm nữa.

Trong một thế giới thực sự có siêu nhiên và thần tích, việc cải cách thế tục hóa quả thật vô cùng khó khăn.

Chờ ông lão cầu nguyện xong, Vương Trung mới hỏi: “Ông lão…”

“Đừng gọi tôi như vậy! Bệ hạ đã nói, cậu là anh nuôi của cô ấy, là điện hạ, xin cứ tự nhiên sai khiến tôi!”

Vương Trung không muốn "sai khiến" ai, dù sao bản thân hắn trước khi xuyên không cũng chỉ là một người làm công, khá là bài xích loại từ ngữ mang ý nghĩa nô lệ này.

Nhưng bây giờ cũng không còn thời gian để ý đến những chuyện đó nữa, thế là hắn vẫy tay: "Lại đây, xem bản đồ này."

Ông lão nhanh nhẹn đi tới, khác hẳn với vẻ cứng đầu lúc nãy.

Vương Trung: "Ông có biết xem bản đồ không?" "Đương nhiên, tôi từng là lính ky binh thuộc lữ đoàn cận vệ số 5 của Sa Hoàng bệ hạ, lính ky binh mà không biết xem bản đồ thì làm sao truyền tin được!" Ông lão nói.

Vương Trung: "Lúc trước khi tự mình đi điều tra, tôi phát hiện ở khoảng vị trí này có một bãi cỏ rất lớn. Bãi cỏ này kéo dài đến đâu?"

Ông lão cầm bút chì lên, bắt đầu vẽ, tay hơi run.

Vẽ xong, ông lão nói: "Xin lỗi, tôi già rồi, vẽ không được thẳng, nhìn tạm vậy, bãi cỏ này ngựa đi còn khó, đã bị bỏ hoang từ lâu! Trước đây có người Cossack muốn khai hoang trông trọt ở đây, nhưng thất bại.'

Vương Trung: "Lớn như vậy à."

"Trên thảo nguyên đừng nhìn thấy toàn cỏ mà tưởng là thế, kỳ thực cái gì cũng có! Chỗ này này,' ông lão tiếp tục vẽ trên bản d6,La đầm lầy, nước tuyết tan vào mùa đông không có chỗ thoát, đều tích tụ ở đây.

Vương Trung: "Trên thảo nguyên còn có địa hình nào khó đi qua không? Ý tôi là xe cộ không đi được."

"Nhiều lắm. Ví dụ như chỗ này, cho dù là máy kéo - ý tôi là xe tăng, đến đây cũng không nhúc nhích được!"

"Ở đó có gì?" Vương Trung hỏi.

“Chuột đồng.” Ông lão nghiêm túc trả lời “Chuột đồng đào rất nhiều hang ở đây, ngựa đi qua có thể bị lật chân, xe tăng đi qua nhất định sa lầy.”

Vương Trung thè lưỡi: “Nạn chuột đồng nghiêm trọng vậy sao? Chúng tôi cũng bị chuột cắn đứt dây điện thoại liên tục.”

“Dây điện thoại trên thảo nguyên phải giăng lên cao, quân đội phái thế tục thời nội chiến đã làm như vậy.’

Vương Trung nhìn bản đồ bị vẽ lem luốc, xoa cằm: “Ban đầu tôi cứ tưởng thảo nguyên cũng giống sa mạc, còn nghĩ ra chiến thuật thủy triều.”

Kỳ thực là học theo chiến thuật của Rommel trên Trái Đất, nội dung đại khái là, sa mạc có thể xem như biển rộng, tuyến đường tiếp tế có thể thiết lập ở khắp mọi nơi, cho nên tác chiến trên sa mạc không cần quá câu nệ vào đường sá hay khu dân cư.

Hoàn toàn có thể sử dụng lực lượng thiết giáp như hạm đội, để xe tăng tuần tra trên biển cát, đột phá vào điểm yếu của địch, sau đó toàn quân tràn vào từ điểm đột phá duy nhất, như thủy triều dâng lên.

Bây giờ xem ra thảo nguyên khác xa sa mạc.

Trên thảo nguyên không thể nào thực hiện chiến thuật thủy triều, vẫn phải dựa vào tuyến đường tiếp tế.

Vương Trung lam bẩm: “Địch có biết điều này không?”

Pavlov: “Chúng ta còn không biết, thì địch chắc chắn cũng không biết. Quân trinh sát của bọn chúng không có thời gian rà soát toàn bộ thảo nguyên.”

Vương Trung: “Vậy là chúng ta có thể khẳng định, lực lượng thiết giáp của địch nhất định sẽ tách khỏi lực lượng cơ

giới như xe tải, tuyến đường tiếp tế của bọn chúng cũng sẽ bị địa hình phức tạp trên thảo nguyên chặn lại.

"Nếu chúng ta có thể tập kích vào tuyến đường tiếp tế của địch, chúng ta sẽ giành được ưu thế rất lớn - tuy rằng với binh lực hiện tại chúng ta không đủ khả năng để tiêu diệt chúng, nhưng có thể đánh tan chúng!"

Popov hỏi: "Vậy chúng ta nên dùng lực lượng gì để tập kích? Cho dù là xe tăng, cũng không thể vượt qua bãi chuột đồng và đầm lầy."

Vương Trung cũng chìm vào trầm tư.

Lúc này, ông lão du mục lên tiếng: "Sao không thử dùng ky binh? Ky binh quân của tướng quân Xia Boyang đâu?"

Vương Trung nhìn về phía Pavlov: "Đúng đấy, ky binh! Trên thảo nguyên mênh mông, sao có thể thiếu ky binh được chứ?"

Pavlov: "Tôi phải nhắc nhở cậu, chúng ta không có ky binh."

Vương Trung: "Ta phải nhắc nhở ngươi, ta muốn bộ đội gì là có thể tới."

Hắn cầm lấy điện thoại: "Nhận Yekaterinburg, Cung điện Mùa Hè."

Pavlov ở bên cạnh nhíu mày: "Như vậy có thể không ổn lắm hay không? Sa Hoàng bệ hạ năm lần bảy lượt can thiệp điều động quân sự, cho dù là tiên đế cũng không có như vậy."

Vương Trung: "Sao lại không có? Đã quên Agasukov rồi sao?"

Lúc này điện thoại được kết nối, trực tiếp là giọng của Olga: 'Alo? Là Rokossovsky - Trung tướng sao?"

Vương Trung: ‘Là tôi.”

“Nói đi, cần bộ đội gì?”

Vương Trung: “Tôi muốn ky binh, điều ky binh của Kirienko tới đây!”

Pavlov: “Kirienko chỉ huy tập đoàn quân ở hướng khác, cứ như vậy cướp quân từ trong tay hắn không tốt sao?”

Đầu bên kia của điện thoại, rõ ràng Olga đã lấy ống nghe ra, trao đổi ý kiến với người bên cạnh - có thể là Tuganev đại tướng.

Vài giây sau, cô ấy nói: “Quân ky binh của Kirienko không có cách nào điều động cho anh. Nhưng phía quân dự bị còn có quân ky binh mới thành lập, có được không?”

Vương Trung: “Được, điều ky binh cho tôi.”

“Anh muốn làm gì?” Olga hỏi, ngữ điệu lộ ra vẻ tò mò.

Vương Trung: “Cho bọn họ chạy băng băng trên thảo nguyên rộng lớn, chấp hành trận đánh sâu.”

“Hả?” Olga nghi hoặc hỏi,‘Đánh sâu không phải là cách dùng từ của hải quân sao?”

Vương Trung: “Sao vậy? Tôi còn dùng pháo hải quân, dùng từ hải quân thì sao?”

“Được rồi… Tóm lại anh có lòng tin đánh bại kẻ địch đúng không?”

Vương Trung: “Không, còn chưa xác định, tôi muốn xem xem nên làm thế nào. Tóm lại cô đưa ky binh cho tôi trước.

Olga: “Được thôi, ky binh tôi đảm bảo - cái gì? Anh muốn nói chuyện? Được thôi… Tuganev đại tướng quân sẽ nói chuyện.”

Sau đó tiếng của Tuganev truyền đến: “Dùng ky binh đánh sâu, năm ngoái chúng tôi cũng đã thử qua, hiệu quả không tốt.” Vương Trung: “Đó là bởi vì ông chưa thử qua ở trên thảo nguyên của Ant tin tưởng tôi, tình huống nơi này so với đất đen của Kazaria phức tạp hơn nhiều. Mảnh đất này đến bây giờ còn chưa trở thành khu vực nông khai hoang là có nguyên nhân!”

“Vậy đi, anh thử lại một lần nữa. Tôi sẽ điều hai quân ky binh qua đó. Tôi đoán chừng phải đến ngày 17 mới có thể đến.”

“Được, tôi chờI” Vương Trung đáp.

(Hết chương) Chuong 213: Hoang hon tren chien truong

Một giờ sau, Vương Trung bảo tham mưu bản đồ vây quanh ông lão, cầm bản đồ dựa theo số hiệu bản đồ, hỏi từng chỗ từng chỗ địa hình đồng cỏ xung quanh.

Bản đồ quân dụng đều được chia theo ô vuông tọa độ, mỗi bản đồ đều có số hiệu, mà phía dưới ô vuông còn có ô vuông nhỏ hơn.

Như vậy khi cần, vô số tấm bản đồ có thể dựa theo số hiệu ghép thành một tấm bản đồ lớn.

Ông lão dù sao cũng đã già, căn bản không biết số hiệu ở đâu, cho nên phải ghép bản đồ lại như ghép hình, sau đó để cho ông lão lần lượt “chỉ ra”.

Cũng may hiện tại bộ tư lệnh ở trong kho thóc, địa phương lớn, có không gian cho các tham mưu ghép hình.

Vương Trung ở bên cạnh nhìn, căn bản không xen tay vào được, bởi vì hắn học bản đồ quân sự gì đó không bằng các tham mưu, hắn chỉ là người yêu thích, làm sao biết ghép bản đồ.

Khoảng nửa giờ sau, cảnh vệ của Bộ tư lệnh dẫn con trai của ông lão vào.

Người thanh niên đại diện mục dân vừa thấy đám người vây quanh cha mình, trực tiếp ngây ngẩn cả người: "Hả?"

Vương Trung tiến lên: "Cha của anh đang giúp chúng tôi xác nhận địa hình đồng cỏ xung quanh. Không xác nhận không biết, phía dưới cỏ xung quanh lại gập ghênh như thế, không có Cha của anh, tác chiến của chúng ta có thể sẽ lâm vào thế bị động lớn."

"Hả?" Vẻ mặt người thanh niên kinh ngạc, Tôi tới là lo lắng Cha bị xem như tàn dư bắt lại… Cái này…"

Lúc này ông lão quay đầu nhìn con trai mình nói: "Hỗn đản! Sao con không nói cho ta biết người dẫn quân đội là anh kết nghĩa của Sa Hoàng bệ hạ? Sa Hoàng là cha và mẹ của chúng ta, anh của ngài ấy chính là cậu của chúng ta!"

Vương Trung và người thanh niên: "Hả?""

Sau đó hai người bọn họ nhìn nhau, đột nhiên trở thành họ hàng?

Người thanh niên phản ứng lại trước: "Cha, không thể tính như vậy được, đối với tướng quân mà nói thật là thất lễ! Chúng ta chỉ là mục dân bình thường, là đại biểu mục dân ở trong thành!"

Ông lão: "Đừng nói nữa, con mau đi lấy túi đựng bản đồ cũ của cha, cha có mấy chỗ không nhớ rõ, bản đồ mới này của bọn họ quá mới, quá chính xác, không được, cha nhìn bản đồ cũ mới nhớ ra được! Nhanh, chạy bộ đi!"

Vương Trung: 'Vasili, anh lái xe đưa anh ấy đi, mau chóng lấy bản đồ về."

“Vâng!” Vasili đắc ý nhét bản đồ trong tay cho tham mưu khác.

Có thể nhìn ra, hắn rất không thích ghép bản đồ.

Sau khi Vasili rời đi, Vương Trung nhìn các tham mưu đang bận rộn, nói với Pavlov: “Tôi ra ngoài dạo một chút.”

Pavlov: “Bên ngoài này là chỉ ngoài thành hay là bên ngoài kho thóc?”

“Đương nhiên là bên ngoài kho thóc, à không, có lẽ có thể đi dạo một vòng quanh thành, khích lệ sĩ khí của mọi người một chút.” Popov lập tức đứng dậy: “Tôi phải đi cùng, cứ để anh cướp mất công việc của tôi hoài là không được.”

Vương Trung: “Ông muốn nhìn chằm chằm vào tôi không cho tôi rời khỏi thành thì cứ nói thẳng.”

“Vậy thì không có, tôi cảm thấy bây giờ anh quan tâm nhất vẫn là bản đồ được cập nhật, tôi thật sự đi làm theo chức trách của Giám mục quân đội.” Nói xong Popov vẫy tay với người hầu của mình: “Đi chuẩn bị ngựa.”

Vương Trung trực tiếp đi ra khỏi kho thóc.

Thật ra, việc coi nhà kho là trung tâm chỉ huy khiến Vương Trung cảm thấy rất có cảm giác.

Hồi bé xem phim “Truy tìm kho báu (The Rock)”, hắn rất ấn tượng với hình ảnh FBI hùng hổ đi vào khu nhà kho bến cảng để lập trung tâm chỉ huy - tất nhiên là có rất nhiều cảnh ấn tượng trong phim.

Vương Trung đi rất chậm, vừa đi vừa quan sát mọi người trong bộ tư lệnh đang bận rộn.

Mười vạn binh sĩ tác chiến, còn có số lượng lớn nhân viên phục vụ và hỗ trợ, để quản lý một đơn vị khổng lồ như vậy, người của bộ tư lệnh chắc chắn không thể thiếu.

Hiện tại khung cảnh bận rộn này luôn khiến Vương Trung nhớ đến sàn giao dịch chứng khoán vào ngày giao dịch.

Nếu Vương Trung không phải là người từng xông pha nơi tuyến đầu, chỉ nhìn tình hình của bộ tư lệnh, nói không chừng thật sự sẽ đưa ra kết luận sai lầm "binh lính tuyến đầu chỉ cần nghe lệnh giết địch là được rồi, nhưng nhân viên hậu phương lại phải suy xét rất nhiều".

Vương Trung đang đi dạo, Popov không nhịn được hỏi: "Anh sẽ không phải đến để giết thời gian đấy chứ?"

"Đương nhiên không phải, tôi đang thị sát tình hình, chỉ là hiện tại các cơ quan bộ phận đang vận hành bình thường, không cần tôi phát biểu ý kiến." Vương Trung nhún vai.

Popov gật đầu, chủ đề chuyển sang trận chiến hôm nay.

"Mặc dù hôm nay đã đánh thắng trận, nhưng lại để cho lính lão luyện của địch chạy thoát, sau khi được tổ chức lại và nghỉ ngơi ở hậu phương, những tên lính lão luyện này sẽ trở thành vấn đề lớn."

Vương Trung gật đầu: "Đúng vậy, phải tranh thủ đánh trận tiêu diệt, tiêu hao hết lính kỳ cựu và lính kỹ thuật của Prosen, khiến cho quân địch không thể bổ sung được.

"Đáng tiếc trận tiêu diệt cân ưu thế binh lực, địa hình, cùng với một chút phối hợp từ phía quân địch."

Nói xong Vương Trung lắc đầu: "Tôi vốn định xem thử có thể dùng chiến thuật biển người mới của mình để giành lấy chiến quả trên thảo nguyên hay không. Kết quả bây giờ lại nói cho tôi biết thảo nguyên thật ra đầy ray những địa hình phức tạp không thể đi qua, không phải bốn phương thông suốt như sa mạc."

Popov cười: "Người Kazaria đều quen với đất đen rồi."

Tâm trạng hắn đột nhiên trâm xuống: “Cũng không biết bao lâu nữa mới có thể giành lại Kazaria, giành lại đất đen.”

“Đừng lo lắng, ngày đó sẽ đến.” Vương Trung nói.

Trong lúc nói chuyện, hai người (còn có vài cảnh vệ) đi tới bên ngoài kho thóc.

Bây giờ đã là chín giờ rưỡi tối, mặt trời đang dần lặn về phía Tây, cả bầu trời phía Tây đều là mây đỏ rực, cho dù bị các tòa nhà trong thành che khuất, nhìn vẫn có một vẻ đẹp rung động lòng người. Vương Trung nhìn chằm chằm vào đám mây đỏ, nói thật, loại hoàng hôn sau chín giờ tối này dù hắn có xem bao nhiêu lần cũng không chán.

Popov: “Anh định dùng ky binh để làm gì?”

Vương Trung nhìn về phía vị Giám mục quân đội: “Chẳng phải rất rõ ràng sao? Phá hủy đoàn xe tiếp tế của quân địch. Ky binh trên thảo nguyên có năng lực tự túc tương đối dài, ngựa có thể mang theo một lượng lớn lương khô, trong đồng cỏ có nước, có thể bổ sung nước bất cứ lúc nào.

“Còn về phần ngựa, tôi nghĩ chúng sẽ tự chăm sóc bản thân, ky sĩ tử trận thì ngựa có lẽ vẫn có thể tự do tự tại trên thảo nguyên, hưởng thụ tiếng gọi nơi hoang dã.”

Popov: “Nói thì cũng đúng, nhưng làm sao đối phó với quân phòng thủ phía sau của quân địch đây?”

“Không đối phó.” Vương Trung nhìn Popov, Gặp thì đi đường vòng, vĩnh viễn không đánh giáp lá cà với quân địch, chúng ta chỉ đánh những đoàn xe không có quân đội hộ tống - quân địch không thể nào phái đủ quân hộ vệ cho tất cả các đoàn xe được.”

Lúc này, người hầu của Popov dắt mấy con ngựa tới.

“Người tình cũ” của Vương Trung lẫn trong đàn ngựa, giống như một công tử bột được mỹ nhân vây quanh. Hắn búng ngón tay, Bucephalus lập tức bỏ mặc đám ngựa cái, vui vẻ chạy về phía Vương Trung, đến trước mặt hắn liên định hất mũ hắn.

Vương Trung: “Được rồi, ngoan nào! Đừng có động vào mũ của tal”

Bucephalus dừng lại, đứng thẳng người, giống như binh sĩ đang chờ duyệt binh.

Vương Trung vẫy tay với con ngựa, nói: “Rồi rồi, đừng đứng nghiêm nữa, lại đây.”

Lúc này con ngựa mới chậm rãi bước từng bước nhỏ đến trước mặt Vương Trung.

Vương Trung xoay người lên ngựa, thúc nhẹ vào bụng ngựa, Bucephalus liền chạy chậm.

Popov và đám cảnh vệ vội vàng lên ngựa đuổi theo, nhưng hình như chỉ có mỗi Grigory đuổi kịp Vương Trung.

“Tướng quân, lần sau ngài muốn phi nhanh thì báo trước một tiếng nhé!” Vị Quân sĩ trưởng cao cấp nói.

Vương Trung hỏi ngược lại: “Không phải anh vẫn đuổi kịp sao?”

“Hồi còn ở trong làng, tôi từng là á quân thi cưỡi ngựa.”

Vương Trung: “Chỉ là á quân thôi sao?”

“Ngựa của con trai lãnh chúa tốt hơn ngựa của tôi, tốt hơn rất nhiều, cho nên dù tôi có dùng hết kỹ thuật của mình cũng không thể nào chạy nhanh hơn được. Từ đó về sau tôi không còn thi cưỡi ngựa nữa.”

Vương Trung: “Bay giờ anh đã đuổi kịp Bucephalus của tôi rồi đấy.”

Grigory: “Bởi vì tôi đang cưỡi cũng là ngựa tốt, ngài không biết đâu, tất cả ngựa của tập đoàn quân chúng ta đều là ngựa tốt, được tuyển chọn từ các trường đua ngựa của quý tộc - hiện tại rất nhiêu trường đua ngựa của quý tộc đã được quốc hữu hóa, cho nên mới có thể cung cấp ngựa tốt cho chúng ta.”

Vương Trung thầm nghĩ còn có chuyện này nữa sao?

Hắn hoàn toàn không biết gì cả!

Bucephalus quay đầu nhìn ngựa của Grigory, sau đó lập tức nhìn về phía trước, hơn nữa còn bắt đầu tăng tốc.

Rõ ràng là nó không phục.

Grigory cũng đá vào bụng ngựa, đồng thời hạ thấp người, áp sát vào lưng ngựa.

Vương Trung cũng học theo.

Hai người cứ như vậy chạy như bay trong thành, đột nhiên phía trước xuất hiện một chiếc xe bò, Vương Trung vội vàng kéo dây cương, Bucephalus linh hoạt quay đầu, dừng lại trước chiếc xe bò.

Grigory thì thể hiện kỹ thuật cưỡi ngựa điêu luyện của mình, chỉ cần khẽ kéo dây cương là có thể điều khiển con ngựa luồn qua khe hở giữa xe bò và bức tường, sau đó quay đầu lại.

Ông lão đánh xe trâu tức giận mắng: “Chạy loạn trong thành, làm cái gì thế - ồ, thì ra là tướng quân, tôi có dưa chuột muối chua tự làm, cậu có muốn ăn một chút không?”

Vương Trung: “Được đấy, cho tôi nếm thử.”

Lúc này Popov dẫn theo một đám cảnh vệ rốt cuộc cũng đuổi kịp, Popov thấy Vương Trung đang xin dưa chuột của người ta, liền nói: "Không biết là ai ra quy định không lấy của dân một sợi chỉ"

Vương Trung: "Tôi sẽ trả tiền mà."

Ông lão lập tức cảm động không thôi: "Quân đội của chúng ta tốt thật, hồi quân Prosen còn ở đây, chúng cướp của tôi không ít dưa chuột, một đồng cũng không trả! Tướng quân, các cậu mau đánh đuổi quân địch đi!"

Vương Trung: "Chúng tôi sẽ chiến đấu ở đây đến tháng tám, bác tranh thủ thời gian này mau chóng di tản về phía sau đi. Tất cả mọi người đều phải đi."

Ông lão ngây người: "Chỉ giữ đến tháng tám thôi sao? Không phải nói là một tấc đất cũng không nhường sao?"

Vương Trung: "Năm ngoái tiên đế hạ lệnh một tấc đất cũng không được nhường, kết quả là mất trắng mấy triệu quân. Đánh trận phải lấy người đổi đất, đất mất rồi, sau này sẽ có ngày giành lại, còn người mất rồi thì sẽ chẳng còn gì nữa."

Ông lão: "Bao giờ thì các cậu mới quay lại?"

Vương Trung nhớ lại lịch sử thế giới, nói: "Khoảng mùa xuân năm 916, nhanh thì mùa đông năm nay sẽ đánh trở lại."

Ông lão thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt, cũng không lâu lắm. Tôi ở đây chờ con trai, nó mất tích trong chiến tranh, biết đâu nó sẽ quay về, nếu tôi đi mất, nó sẽ không tìm thấy nhà đâu."

Vương Trung muốn nói lại thôi, quay đầu nhìn Popov.

Popov nhỏ giọng lẩm bẩm: "Lại đẩy cho tôi rồi!"

Hắn nói với ông lão: "Yên tâm đi, con trai bác nhất định đang đánh du kích ở đâu đó! Đợi sau khi thắng trận, nó nhất

định sẽ trở về!”

Cũng có thể là đã nằm ở đâu đó, trở thành nấm mồ vô danh.

Nhưng loại chuyện này, không nói ra thì hơn.

Ông lão có vẻ rất vui, lại lấy thêm hai hũ dưa chuột muối: “Vậy thì mượn lời chúc phúc của cậu, đến, ăn đi! Ăn đi!”

(Hết chương)

Chương 158: Chỉ Có Thể Nhớ Kỹ Tên Và Mặ… -

Chương 214: Tuổi thơ

Chương 214: Tuổi thơ

Cùng lúc đó, sở chỉ huy tập đoàn quân số 10 của Prosen.

Thượng tướng Pock đi tới đi lui không biết bao nhiêu lần, ngẩng đầu hỏi Tham mưu trưởng tập đoàn quân: “Sư đoàn bộ binh vẫn chưa bị tấn công sao?”

“Vẫn chưa.” Tham mưu trưởng trả lời,‘Có thể là pháo kích của sư đoàn bộ binh đã phá vỡ bố trí của Rokossovsky.’

Wilhelm von Friedrich, tư lệnh tập đoàn quân số 6 đứng dậy: “Vậy thì tôi không làm phiền mọi người đấu trí với Rokossovsky nữa, xem chừng sở chỉ huy tập đoàn quân của tôi đã đến nơi rồi, tôi nên quay về thôi.”

Thỉnh thoảng người Prosen sẽ làm như vậy, khi quân tiếp viện di chuyển về phía trước, tư lệnh sẽ đến sở chỉ huy của lực lượng phía trước “chào hoi tìm hiểu tình hình chiến trường trước.

Như vậy, khi sở chỉ huy của lực lượng tiếp viện di chuyển đến tiền tuyến, tư lệnh đã nắm rõ tình hình.

Điều kiện tiên quyết là hai vị chỉ huy tương đối quen thuộc với nhau.

Đương nhiên, theo điều lệnh quân sự, khi quân đội tiến vào chiến khu, chỉ huy không được tự ý rời khỏi sở chỉ huy, nhưng Prosen lại rất “linh hoạt” trong những trường hợp như thế này.

Nếu có ai thắc mắc, các vị tướng của Prosen sẽ nói rằng đây là đang rèn luyện đội ngũ tham mưu và sĩ quan.

Thượng tướng Pock nói với người bạn cũ của mình: "Cẩn thận trên đường về nhé, quân của tôi báo cáo, thảo nguyên này nhìn thì có vẻ như chỗ nào cũng đi được, nhưng thật ra rất nhiều nơi xe vừa đi vào là bị sa lây, không giống như thảo nguyên rộng lớn ở Đông Uropa, cũng không giống đất đen ở Kazaria, phải đặc biệt cẩn thận."

Friedrich phẩy tay, ra hiệu cho sĩ quan phụ tá, sau đó rời khỏi sở chỉ huy tập đoàn quân số 10.

Thượng tướng Pock nhìn Tham mưu trưởng: "Báo cáo của đội trinh sát đâu?"

Tham mưu trưởng lắc đầu: "Không phát hiện bất thường, chỉ có báo cáo về việc máy bay trinh sát của quân địch bay đến do thám."

Thượng tướng Pock nhìn bản đồ: "Ý đồ tấn công gọng kìm của chúng ta chắc chắn đã bị Rokossovsky phát hiện. Nhưng hắn lại dừng lại, chẳng phải là đang chờ bị chúng ta bao vây sao?"

Tham mưu trưởng: "Có thể hắn ta nhận ra chúng ta không thể phát động tấn công ngay lập tức, cho nên muốn chờ quân tiếp viện của mình?"

Theo kế hoạch của các tham mưu của Thượng tướng Pock, cuộc tấn công gọng kìm sẽ bắt đầu vào sáng sớm ngày 18, hiện tại mới là ngày 15, các binh đoàn vẫn đang di chuyển, còn chưa đến vị trí tập kết, nhiên liệu và đạn dược bổ sung cũng chưa được vận chuyển đến nơi.

Thượng tướng Pock suy nghĩ vài giây sau đó lắc đầu trước phán đoán của Tham mưu trưởng: "Hắn ta lấy được tình báo từ đâu? Không, không có lý, hắn ta không thể nào phán đoán

được thời gian tấn công của chúng ta. Chắc chắn là pháo kích đã quấy rối hành động của bọn chúng, Rokossovsky cũng rất thích chuẩn bị phản pháo trước khi chúng ta tấn công, phá vỡ bế trí tấn công của chúng ta, lần này sư đoàn bộ binh số 190 làm rất tốt!"

Tham mưu trưởng: "Có cần báo cáo lời khen ngợi của ngài đến sư đoàn 190 không?" "Không cần, dù sao thì việc pháo kích ngăn chặn Rokossovsky cũng chỉ là một khả năng. Cũng có khả năng kế hoạch tác chiến của Rokossovsky chính là chiếm Yeisk, dù sao thành phố này là thành phố lớn cuối cùng trước khi chúng ta tấn công Yalgava, nếu không chiếm được Yeisk, đại quân của hắn ta sẽ không có trung tâm tiếp tế."

Thượng tướng Pock nói đến đây, im lặng vài giây, sau đó mới chửi: "Chết tiệt, chúng ta vốn dĩ cũng định biến Yeisk thành trung tâm tiếp tết Bây giờ lại phải lên kế hoạch tiếp tế lại từ đầu!"

Tham mưu trưởng vội vàng nói: "Chúng ta đã có phương án dự phòng, không cần phải lo lắng về việc tiếp tế. Tiến độ hiện tại có hơi chậm so với dự kiến, nhưng đến ngày 17 chắc chắn sẽ thiết lập xong tất cả các trung tâm tiếp tế, đạn dược và nhiên liệu sẽ được chuyển đến tay binh lính."

Thượng tướng Pock nhíu mày: "Tiến độ chậm? Tại sao? Lúc đầu khi lên kế hoạch, tôi đã yêu cầu các anh chừa ra một ngày dự phòng rồi cơ mà?"

Tham mưu trưởng cười khổ: "Không chỉ chừa ra một ngày, lúc chúng tôi lên kế hoạch còn tham khảo tình trạng đường xá tồi tệ ở khu vực Kazaria. Không ngờ đường xá ở đây còn tệ hơn, rất nhiều nơi cỏ dại mọc um tùm, che khuất cả đường. Để tránh việc quân tiếp viện bị lạc đường, chúng tôi đã thiết lập rất nhiều trạm kiểm soát giao thông dọc đường, nhưng vẫn có một số đội tiếp tế đi chệch đường, bị lạc trong thảo nguyên."

Thượng tướng Pock đen mặt: “Y anh là một ngày dự phòng đã bị lãng phí hết rồi sao?”

“Vâng, nhưng việc tấn công vào sáng ngày 18 sẽ không có vấn đề gì. Tham mưu trưởng nói chắc nịch.

Thượng tướng Pock gật đầu: “Được rồi, vậy chỉ cần chặn được cuộc tấn công vào ngày mai (16) và ngày sau là được.’

Cho đến lúc này, Thượng tướng Pock vẫn cho rằng Rokossovsky sẽ tấn công.

Lúc này, Vương Trung đang cưỡi ngựa dạo chơi trong thành Yeisk.

Tuy rằng trên trời vẫn còn ánh hoàng hôn, nhưng bây giờ đã gần mười giờ tối, đã đến giờ đi ngủ của rất nhiều người dân.

Nhưng lúc này gần như không có ai đi ngủ, toàn bộ người dân trong thành đều ra ngoài, giúp đỡ công nhân của tập đoàn quân cơ giới số 1 thu dọn thi thể của các chiến sĩ đã hy sinh.

Còn thi thể của quân địch thì bị vứt bỏ tùy tiện bên đường.

Lúc Vương Trung đang dạo chơi, nhìn thấy một đám trẻ con đang chơi trò chơi đánh trận, đám trẻ đóng vai quân Ant thì không có trang bị gì cả, còn đám trẻ đóng vai quân Prosen thì mũ sắt, dây lưng đạn dược đầy đủ.

Thế là hắn dừng lại, hô to: “Bọn nhỏ!”

Đứa nhỏ dừng lại nhìn Vương Trung, có đứa lớn nhìn thấy con dấu của Vương Trung, hô to: “Là tướng quân! Kính chào tướng quân!”

Một đám trẻ con học theo người lớn đứng nghiêm, dùng tư thế vô cùng không chuẩn chào theo kiểu nhà binh.

Vương Trung cười đáp lễ, sau đó hỏi: “Làm sao đóng vai quân Ant mà không có trang bị?”

Đứa nhỏ vừa mới chào nói: ‘Chúng em không thể lấy đồ của liệt sĩ.” Vương Trung cười, hắn xuống ngựa, tháo mũ quân đội của mình xuống, đội lên cho đứa lớn: “Cau là chỉ huy, cho cậu, đội đi.”

Đứa nhỏ cảm động xong: “Chuyện này có được không ạ?”

“Được, mũ quân đội của tôi cũng là mũ quân đội bình thường, không khác gì mũ quân đội của thiếu Úy.”

Chiến sĩ quân cơ động bên cạnh đang nghỉ ngơi nói: “Này nhóc, nếu tao là mày, hãy đem cái mũ quân đội này giấu kỹ, có thể truyền lại đời sau đấy!”

Đứa lớn tháo mũ quân đội xuống, vui vẻ đánh giá.

Vương Trung quay sang hỏi đứa nhỏ đóng vai lính Prosen: “Con dấu chữ thập này lấy đâu ra vậy?”

Đứa nhỏ chỉ chỉ đầu phố: “Misha bên kia đang thu dọn thi thể lính Prosen cho đấy al

Misha đoán chừng là tên của người thuê công nhân làm việc.

Vương Trung đi đến trước mặt đứa trẻ, ngồi xổm xuống, vừa giúp nó điều chỉnh vị trí của con dấu chữ thập vừa nói: “Cái này phải đeo ở trên cổ, còn cái này là huy hiệu bị thương trong chiến đấu, nên đeo ở chỗ này.”

Đứa nhỏ vẻ mặt kinh ngạc: “Tướng quân, sao ngài lại biết rõ ràng như vậy?”

Vương Trung: “Muốn đánh bại kẻ địch, trước hết phải hiểu rõ kẻ địch, chuyện lớn chuyện nhỏ, cái gì cũng phải hiểu rõ. Thậm chí phải hiểu rõ hơn cả kẻ địch!”

Thật ra là trước khi xuyên không, Vương Trung từng làm fan cuồng Đức Quốc Xã vài năm, sau đó đọc được một quyển sách tên là "NC", bị sự tàn bạo và vô nhân tính của quân Đức Quốc Xã làm cho chấn động - trong sách đăng rất nhiều ảnh chụp ghi lại tội ác của những người lính Wehrmacht bình thường.

Sau đó hắn bỏ fan, nhưng những kiến thức có được trong thời kỳ cuồng Đức Quốc Xã vẫn còn đó, hắn vẫn có thể kể vanh vách về các loại huy chương của quân Đức Quốc Xã, cũng như cách đeo chúng.

Sau khi giúp đứa trẻ sửa sang lại trang phục, Vương Trung đứng dậy, nghiêm túc nói với tất cả bọn trẻ: "Các cậu nghe cho kỹ, chơi xong thì về nói với người lớn trong nhà, thu dọn đồ đạc, ngày mai xe tải bên tôi sẽ quay về Yalgava, các cậu có thể đi theo xe về."

Bọn nhỏ nhìn nhau, cuối cùng ánh mắt đổ dồn vào đứa trẻ đang đội mũ quân đội của Vương Trung.

"Chúng em phải ở lại chiến đấu!" Đứa lớn nói: "Chúng em biết dùng súng!"

Một đứa trẻ khác hô: "Katya cũng đã đi lính, chúng em cũng làm được!"

Vương Trung: "Katya đi lính khi nào?"

"Tháng 1 năm nay ạt"

Vương Trung: "Vậy chắc là cô bé vẫn đang huấn luyện, chiến tranh hiện đại không phải chỉ cần biết bắn súng là được, các cậu ở lại đây cũng chẳng giúp ích được gì, chỉ uổng mạng mà thôi, nghe lời tôi, về nói với bố mẹ, ngày mai đi theo xe về Yalgava."

Đứa lớn im lặng vài giây rồi đột nhiên hỏi: "Bọn em phải đi là vì thành phố này không giữ được nữa sao?"

Vương Trung: “Phải, nhưng tôi cam đoan, trước tháng 6 năm sau nhất định sẽ đánh về. Bây giờ chúng ta cần dùng không gian để đổi lấy thời gian, phân tán lực lượng của địch, kéo sụp hậu cần của chúng, chờ khi chúng kiệt quệ, chúng ta sẽ tung đòn đánh bại chúng!” Đứa lớn: “Vậy chúng em ở đây chờ ngài là được rồi?”

“Không được, quân địch sẽ tàn sát các cậu, các cậu có thấy những vị cha xứ bị treo trên cột đèn đường không? Quân địch cũng sẽ làm như vậy với bố mẹ các cậu. Nếu sớm muộn gì cũng sẽ đánh trở vê, tại sao phải hy sinh vô ích?”

Bọn nhỏ nhìn nhau.

“Vâng ạ.’ Đứa lớn nói: “Chúng em sẽ về nói với bố mẹ. Cho em hỏi tôn tính đại danh của ngài?”

Vương Trung: “Cách dùng từ của cậu, chẳng lẽ đã từng học trường chính quy?”

“Em học ở trường trung học giáo hội trong thành phố, lớp 9.” Đứa nhỏ nói.

“Tốt. Tôi là Rokossovsky. Chính là Rokossovsky mà cậu biết đấy. Nhiệm vụ bây giờ của cậu là di chuyển về hậu phương, sau đó học xong trung học. Bây giờ chúng tôi rất thiếu những người tốt nghiệp cấp 3, đến lúc đó cậu có thể cống hiến sức mình.”

Vương Trung dừng một chút, lại nghĩ tới cái gì, hỏi: ‘Bạn học của cậu đâu?”

Đứa lớn: “Chắc là đang ở cùng gia đình - ý em là, nếu như chưa chết.”

Vương Trung: “Vậy giao cho cậu một nhiệm vụ, cậu hãy đội mũ của tôi, đi tìm những người bạn học đó, để họ khuyên gia đình ngày mai đi theo xe tải rút lui. Có thể hoàn thành được không?”

Đứa nhỏ cười tươi: “Đương nhiên là được al

Vương Trung: “Vậy thì đi đi! Tranh thủ trời chưa tối! Chạy mau lên!”

Đứa lớn xoay người chạy như bay.

Những đứa trẻ khác thấy thế cũng chạy theo.

Đứa nhỏ đóng vai sĩ quan chỉ huy Prosen kia đột nhiên nhớ tới cái gì đó, dừng lại đứng nghiêm trước mặt Vương Trung, chào theo kiểu nhà binh, sau đó mới quay đầu đuổi theo nhóm bạn.

Vương Trung chắp hai tay sau lưng, cảm thán: “Tuổi thơ trong chiến tranh…”

Grigory: “Thật không biết nên ngưỡng mộ hay là nên thương hại bọn chúng nữa.”

“Đương nhiên là đáng thương, dù thế nào thì trẻ con cũng không nên dính dáng gì đến chiến tranh. Mỗi khi nhìn thấy những đứa trẻ này, tôi lại càng thêm căm hận quân Prosen.”

Giống như trước khi xuyên không, nhìn thấy ảnh chụp ở một nơi nào đó.

Lúc này, hai người lính liên lạc lái mô tô tới.

Chiếc mô tô đó là Harley do Hợp CHủng Quốc viện trợ, trông rất ngầu.

Vương Trung mải nhìn xe, suýt chút nữa không nghe được lời người lính liên lạc.

Lính liên lạc: “Tướng quân! Một chiếc Po-2 đã hạ cánh ở ngoại ô, mang theo ảnh chụp trinh sát hàng không cho chúng ta.”

“Tốt, tôi sẽ quay vê sở chỉ huy ngay.”

(Hết chương)

Chương 159: Phi Công Liều Chết

Chương 215: Tổng kết tình hình chiến đấu ngày 15 tháng 7

Chuong 215: Tong ket tinh hinh chien dau ngay 15 thang 7

Lúc Vương Trung trở về sở chỉ huy tập đoàn quân, màn đêm đã bao phủ hoàn toàn.

Lỗ thủng trên tường nhà kho đã được bạt phủ kín, tất cả cửa sổ đều được che bằng vải bạt, nhà kho khổng lồ lặng lẽ nằm trong màn đêm, chỉ có cửa hông thỉnh thoảng mở ra để lộ ra một chút ánh sáng.

Vương Trung bước vào, định cởi mũ, sờ lên đầu thì chỉ thấy trán, lúc này mới nhớ ra mình đã cho cậu bé kia cái mũ làm vật gia truyền rồi.

Vì tay đã giơ lên rồi, không làm gì thì ngại quá, hắn bèn vỗ vỗ trán, nói: 从 phải rồi, phải kiếm cái mũ mới, này, cô đi bộ phận quân nhu lấy cho tôi cái mũ mới!"

Nelly: "Tôi không phải là 'này'"

"Mẹ, con muốn một cái mũ mới!"

"Tôi cũng không phải mẹ cậu." Nelly nghiêm túc nói: "Một cái mũ mới phải không, biết rồi."

Nói xong, cô nhét chai Coca đang cầm trên tay cho Vương Trung, xách váy chạy đi.

Vương Trung vừa uống Coca vừa nhìn Pavlov, sau đó nhìn thấy hai nữ phi công trước mặt đang nhìn mình.

“Ơ..” Vương Trung đặt chai Coca xuống, tiến về phía hai cô gái, chìa tay ra: “Chào hai vị, tôi là Rokossovsky. Sao lại đổi hai nữ phi công đến vậy? Vị phi công đưa ảnh lần trước… Trung tá Smirnova đâu? Tôi nhớ đồng đội của cô ấy tên là Katya.”

“Hai người họ bị pháo phòng không của địch bắn trúng, bị thương lúc hạ cánh xuống vùng sau chiến tuyến.” Nữ phi công đeo quân hàm thiếu tá nói: ‘Chắc phải ở lại hậu phương dưỡng thương nửa năm.”

Vương Trung gật đầu: “Vậy à, may mà Po-2 có tính năng bay tốt.”

Chiếc Po-2 này, khả năng lượn rất đáng kinh ngạc, các nữ phi công đội ném bom ban đêm thường tắt động cơ để máy bay bay lượn trên không trung, khi đến gần mục tiêu mới khởi động động cơ, nhằm tạo sự bất ngờ.

Vị nữ thiếu tá gật đầu: “Vâng, nếu là loại máy bay khác, có lẽ hai người họ đã không thể quay về, vì sẽ phải hạ cánh xuống sâu trong vùng kiểm soát của địch. Ngài đúng là như lời đồn, rất am hiểu về máy bay.’

Vương Trung: ‘À, do sĩ quan phụ tá của tôi dạy.”

Vasili: “Hả? À đúng rồi, là tôi dạy.”

Hắn ve vỗ ngực, sau đó hỏi: “Mà này, Katya không sao chứ? Cô ấy bị thương nặng không?”

Vương Trung: ‘Sao thế, con gái ông chủ cối xay gió hết hấp dẫn cậu rồi à?”

“Tôi đang quan tâm đồng đội đấy.”

Nữ phi công: “Cô ấy vẫn đi lại được, chắc là không có vấn đề gì nghiêm trọng, nửa năm nữa là có thể quay lại quân ngũ. Chúng ta có nên bàn chuyện chính sự không?”

Vương Trung: “Được rồi, hai vị xưng hô thế nào vậy?”

Vasili: “Đây có phải chuyện chính sự không?”

Vị nữ thiếu tá mỉm cười, sau đó đứng nghiêm chào Vương Trung: “Tôi là Yufilia, quyền chỉ huy trưởng phi đội ném bom ban đêm 588, phụng mệnh đến để giao ảnh chụp trinh sát hàng không. Đây là đồng đội của tôi, Lenia.”

Vương Trung nhướng mày: “Hai vị không phải người Ant?”

Nữ thiếu tá: “Tổ tiên chúng tôi có một ít dòng máu nước ngoài, sao, không phải người Ant thì không được chiến đấu chống lại Prosen sao?”

“Đương nhiên là được, tập đoàn quân chúng ta còn có các đồng chí quân tình nguyện Melainia nữa.” Vương Trung vội vàng nói, sau đó chuyển chủ đề sang bức ảnh: “Ảnh chụp hàng không đâu?”

Pavlov giơ tay lên: “Ở chỗ tôi, kỹ thuật chụp ảnh của không quân đã tiến bộ hơn rồi.”

Vương Trung vội vàng bước đến bên cạnh Pavlov nhận lấy những bức ảnh từ tay hắn.

Popov cũng tò mò lại gân, tho đầu từ bên vai Vương Trung nhìn trộm.

Vương Trung nhanh chóng lật xem từng tấm ảnh, xem xong tấm nào thì đưa cho cha xứ của tập đoàn quân.

Đúng như Pavlov đã nói, kỹ thuật chụp ảnh của không quân đã có những bước tiến rõ rệt, đương nhiên cũng có thể là do cảnh quan trên thảo nguyên tương đối đơn điệu, nên mục tiêu của Prosen càng thêm nổi bật.

Thiếu tá Yufilia giới thiệu: “Trinh sát hàng không phát hiện, phía tây bắc và tây nam Yeisk đều có lực lượng thiết giáp

của địch, nhưng thảo nguyên dường như đã gây ra một số rắc rối cho chúng, chúng tôi đã chụp được ảnh rất nhiều xe bọc thép bị bỏ rơi.”

Cô vừa nói, Vương Trung vừa vặn lật đến một bức ảnh, trong ảnh có bảy, tám chiếc xe nằm im trên thảo nguyên, còn có một đội cứu hộ nhỏ của Prosen.

Vương Trung chọn bức ảnh ra hỏi: “Bức ảnh này chụp ở đâu?”

“Mặt sau có ghi tọa độ chụp.” Thiếu tá Yufilia nói.

Vương Trung lật bức ảnh lại, quả nhiên nhìn thấy tọa độ, nhưng chỉ là tọa độ ô vuông trên bản đồ.

“Tìm xem là ô vuông nào trên bản đồ.” Vương Trung vừa nói vừa đưa bức ảnh cho Vasili.

Vasili cầm bức ảnh chạy đến chỗ đám tham mưu bản đồ đang túm tụm, có lẽ họ đang tổng hợp thông tin tình báo do lão già phái bảo hoàng cung cấp.

Vương Trung dựa theo số hiệu, tìm ra tất cả những bức ảnh chụp khu vực bản đồ đó.

“Không có lực lượng cảnh giới.” Hắn lẩm bẩm.

Pavlov nhận lấy một bức ảnh từ tay hắn xem xét: “Đúng là không có lực lượng cảnh giới, nhìn đều là lực lượng hậu cần và sửa chữa.”

Vương Trung: “Đây là điểm yếu của địch, nếu dùng ky binh tấn công vào đây, hệ thống tiếp tế của Prosen sẽ lập tức rơi vào hỗn loạn.”

Pavlov gật đầu, sau đó đột nhiên nhớ tới điều gì, nói: “Khoan đã, bộ phận nghe lén vô tuyến điện của chúng ta đã nghe lén được thông tin liên lạc của bộ phận quản lý giao thông của địch, mặc dù chúng sử dụng một số thuật ngữ, nên

không rõ đơn vị báo cáo cụ thể là gì, nhưng qua nội dung có thể phỏng đoán hệ thống vận chuyển tiếp tế của địch đang gặp phải một số ách tắc."

Vương Trung: "Có báo cáo không?"

"Có." Pavlov búng tay: "Mang báo cáo nghe lén đến đây." Lập tức có một tham mưu cầm theo một chiếc bảng kẹp tài liệu đến, trên bảng kẹp là một chồng báo cáo nghe lén dày cộp: "Tất cả đều ở đây."

Pavlov đưa tay ra hiệu, chiếc bảng kẹp được chuyển đến tay Vương Trung.

Nội dung bên trong toàn là những chuyện nhỏ nhặt, ví dụ như khu vực số 53 có xe bị hỏng chắn đường, khu vực số 113 xác nhận không thể đi qua, phải lên kế hoạch lại tuyến đường, …

Mỗi một thông tin đều không để lộ bí mật, bởi vì không biết là đơn vị nào gửi, cũng không biết đang nói vê chuyện gì.

Nhưng nếu tổng hợp tất cả nội dung lại với nhau, có thể biết được hậu cần của địch đang bị tắc nghẽn.

t

Vương Trung: "Tốt, tốt lắm. Cơ sở hạ tầng tồi tàn của chúng ta lại lập công rồi."

Popov nhíu mày: "Câu này của cậu mà lọt ra ngoài sẽ bị người ta xuyên tạc là đang công kích giáo hội đầu tư không đủ cho cơ sở hạ tầng trong kế hoạch 5 năm - mà thôi, dù sao cậu cũng chẳng sợ bị người ta xuyên tạc, chúng tôi thì khác, nói ra những lời này là có thể tiêu đời."

Vương Trung không để ý đến Popov sự chú ý vẫn đặt trên những bức ảnh: "Giờ chỉ cần chờ ky binh đến, thảo nguyên rộng lớn thế này, Prosen không thể nào bố trí phòng ngự ở

khắp mọi nơi, chỉ cần quét sạch lực lượng tiếp tế rải rác trên thảo nguyên, thế gọng kìm của chúng sẽ tan vỡi"

Vasili hào hứng: "Rồi sau đó là đánh trận tiêu diệt sao?"

Vương Trung lắc đầu: "Không, muốn tiêu diệt địch thì phải duy trì vòng vây, nhưng trên thảo nguyên làm sao đảm bảo tiếp tế cho lực lượng vây hãm? Trận này chúng ta vẫn nên nhắm tới việc đánh tan quân địch. Đừng vội vàng ăn miếng to, mục tiêu hiện tại của chúng ta là cầm chân quân địch, không cho chúng một hơi đánh tan Tập đoàn quân Sukhaya Verevka, phối hợp với quân của công tước Myshkin."

Nếu Tập đoàn quân Sukhaya Verevka bị đánh tan, Tập đoàn quân của công tước Myshkin sẽ gặp nguy hiểm.

Quân địch sẽ tràn vào thảo nguyên, tiến thẳng đến Abadan.

Lúc này, thiếu tá Yufilia lên tiếng: "Mọi người cứ thảo luận chiến lược đi, chúng tôi không làm phiên nữa, chắc là máy bay cũng đã được tiếp nhiên liệu, vậy chúng tôi xin phép."

Vương Trung: "Được, Vasili, tiễn hai vị lên máy bay."

"Vâng." Vasili giơ tay ra hiệu: "Mời đi lối này."

Hai nữ phi công một trước một sau đi về phía cửa chính.

Popov tiễn hai người bằng ánh mắt, đột nhiên nói: "Cậu biết không, mấy tên Prosen bị bắt khai là đội phi hành ban đêm của chúng ta toàn là quái vật lai mèo, mắt chúng đều có đồng tử thẳng đứng như mèo."

Vương Trung quay đầu lại nhìn hai nữ phi công đã đi đến cửa: "Thật á? Sao tôi không thấy?"

"Giả đấy, làm gì có ai có đồng tử thẳng đứng. Bọn Prosen còn tưởng các cô ấy biết phù phép, những thứ các cô ấy ném xuống mỗi đêm không phải bom, mà là quả cầu lửa ma thuật."

Vương Trung lắc đầu, cúi xuống tiếp tục xem ảnh, vừa xem vừa nói: "Bọn Prosen cũng giàu trí tưởng tượng thật, ai bảo bọn chúng cứng nhắc tôi sẽ phản đối." Đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên.

Pavlov nhấc máy: 'Sở chỉ huy Tập đoàn quân. Be hạ? Vâng, tôi sẽ gọi cậu ấy."

Vương Trung nhíu mày: "Giờ này còn gọi điện thoại cho tôi làm gì?"

Pavlov nhún vai, đưa ống nghe cho hắn.

Vương Trung vừa đưa ống nghe lên tai, đã nghe thấy giọng nói có chút không vui của Olga: "Anh đã hứa là tối nay sẽ gọi điện thoại cho em mài"

"Đường dây điện thoại của sở chỉ huy rất bận. Hơn nữa, bây giờ đã gần 12 giờ đêm rồi, em nên đi ngủ!"

"Anh không nói tình hình chiến đấu hôm nay cho em biết thì em không ngủ đâu!"

Vương Trung: "Tối nay chúng tôi sẽ gửi báo cáo tình hình chiến đấu bằng mật mã cho Bộ Tổng tư lệnh, sáng mai em sẽ biết khi họp ở triều đình!"

"Em không cần Turgenev đọc cho em nghe, em muốn…"

"Bệ hạ!" Vương Trung lên tiếng: "Chúng tôi đang đánh trận! Tôi vừa mới trên đường về chứng kiến đám tang của hơn chục đứa trẻ, không có tâm trạng dỗ dành người. Hãy trưởng thành lên!"

Thật ra chẳng có đám tang nào của trẻ con cả.

Chắc chắn là có trẻ em chết trong trận địa pháo, nhưng Vương Trung không đích thân tiễn biệt chúng.

Olga im bặt.

Vương Trung: “Tôi vẫn thích Olga thông minh, hiểu chuyện ngày trước hơn.”

Olga: “Thôi được rồi… Em xin lỗi, em cứ nghĩ anh không có Lyuda bên cạnh, có thể sẽ cần nói chuyện với em…

Vương Trung thầm nghĩ, em nghĩ nhiều rồi, tôi có Nelly ôm rồi.

Ngay sau đó, giọng nói của Olga trở nên nghiêm túc: “Thôi được rồi, quản gia cũng khuyên em không nên lúc nào cũng gọi điện thoại cho tiền tuyến, em đảm bảo đây là lần cuối cùng. Anh hãy nói cho em biết, mọi chuyện vẫn ổn chứ?”

Vương Trung: “Vẫn ổn, chúng tôi đã giành lại Yeisk từ tay quân địch, đánh bại Sư đoàn thiết giáp ky sĩ Asgard - quân chủ lực của địch.”

Hắn vừa nói, Pavlov bên cạnh vừa lẩm bẩm: “Ngày mai nhất định phải đưa tin đại thắng Yeisk lên trang nhất.”

Olga: “Tốt lắm, vậy anh lại bắt được tướng của chúng không?”

“Không, lần này bọn sĩ quan cấp cao của địch chạy mất dép hết rồi. Khi tuyên truyền có thể nói là chúng nghe tiếng đã sợ mất mật, bỏ chạy thục mạng.”

“Tốt, tốt, tốt lắm!” Tâm trạng Olga rõ ràng đã khá hơn nhiều: “Vậy là tốt rồi! Sau này mỗi ngày anh nhớ báo cáo tình hình chiến đấu cho em nhé! Mỗi buổi sáng tham gia họp triều đình, em đều rất mong chờ những báo cáo đó! Hứa với em đi!”

“Được rồi, tôi hứa.”

“Ừm, vậy chúc anh ngủ ngon.” Giọng nói Olga có chút lưu luyến, nhưng nàng vẫn cúp điện thoại.

Vương Trung đặt ống nghe xuống, nói với Pavlov: “Mỗi tối viết một bản báo cáo tình hình chiến đấu thật chỉ tiết, gửi

bằng mật mã cho bên đó.” Pavlov quay đầu lại nói với một tham mưu: “Này, mỗi tối viết một bản báo cáo tình hình chiến đấu thật chỉ tiết…”

Đúng lúc này, một tham mưu khác cầm một tập tài liệu đến: “Báo cáo, đã tổng kết sơ bộ xong tổn thất trong ngày hôm nay.”

Vương Trung lập tức nhận lấy tập tài liệu, cúi đầu xem.

Vẻ mặt hắn trở nên nghiêm trọng.

Sau khi xem xong, hắn đưa tập báo cáo cho Pavlov, chắp hai tay sau lưng, quay người nhìn bản đồ, thở dài: “Tuy là đại thắng, nhưng tổn thất cũng không nhỏ.”

“Vui lên nào.” Pavlov nói: “Nếu tính cả tù binh thì tỷ lệ trao đổi đã là 3 đổi 1 rồi, tiến bộ rất nhiều đấy, trước đây chúng ta phải dùng 6 người mới đổi được 1 tên Prosen. Hơn nữa, phần lớn tổn thất là do Sư đoàn bộ binh 401 vừa được điều động đến, nếu chỉ tính riêng quân của chúng ta thì thậm chí còn có lợi thế hơn. Đánh trận mà, không thể nào không có thương vong, đây là điều không thể tránh khỏi.”

Vương Trung: “Những người hy sinh vì không còn cách nào khác, lẽ ra không nên có ai phải nằm xuống cả. Tuy tôi biết tổn thất là điều không thể tránh khỏi, nhưng là chỉ huy, chúng ta phải nỗ lực để đưa tất cả mọi người trở về nhà an toàn.”

Pavlov: “Đó là chuyện chỉ có ma pháp mới có thể làm được, thực tế chút.”

Vương Trung mím môi, không trả lời.

(Hết chương) Chương 216: Pháo Kích Thời Gian Cà Phê

Tối hôm đó, Vương Trung trực tiếp ngủ trong kho hàng - dù sao địa phương cũng lớn, Vương Trung cũng không sợ bị

các tham mưu nhìn thấy thân thể được rèn luyện nhiều năm.

Hơn nữa đám Pavlov cũng ở trong kho hàng, hôm qua Popov còn kháng nghị một lần, cho rằng số 1 và số 2 không thể ở cùng một chỗ, lỡ kẻ địch học theo cách làm của Vương Trung bắn pháo vào ban đêm thì sao.

Nhưng quân Prosen cũng không bắn pháo vào ban đêm, buổi tối hôm đó bình an trôi qua.

Ngày hôm sau, ngày 16 tháng 7, lúc Vương Trung thức dậy, liếc mắt một cái đã thấy Pavlov đang xem các tham mưu cập nhật bản đồ.

Vương Trung đứng dậy, mặc quân áo vào, vừa thắt đai vũ trang vừa đi về phía bàn bản đồ của Pavlov: "Tối qua anh không ngủ sao?"

"Ngủ một lát, nhưng mà lập tức dậy rồi. Tôi ở trên chiến trường ngủ không được ngon như vậy, chờ trở lại hậu phương sẽ ngủ bù."

Vương Trung nhíu mày: "Bù giấc? Mỗi lần đến sở chỉ huy ở Yekaterinburg, tôi đều thấy anh đang bận."

"Đó là bởi vì mỗi lần cậu đến sở chỉ huy đều đã xế chiều, thật ra tôi nghỉ ngơi rất đầy đủ, thậm chí còn béo lên." Pavlov vỗ vỗ bụng: "Cậu xeml"

Nói thật, với thể trạng này của Pavlov, cho dù béo cũng không nhìn ra được.

Vương Trung: "Được rồi."

Pavlov nhìn vẻ mặt của Vương Trung, vội vàng bổ sung một câu: "Đợi mọi chuyện sắp xếp ổn thỏa, mỗi tối tôi đều để Popov đến trực ban, giống như ở Shostka vậy!"

Nghe được địa danh quen thuộc, Vương Trung cảm thán: "Shostka đã bị quân Prosen chiếm đóng gần mười tháng,

không biết đã biến thành cái dạng gì rồi.”

“Nghe tù binh nói.” Popov vừa nói vừa xuất hiện,“Tình yêu của Hoàng đế Prosen đã cho bảo tôn toàn bộ nơi đó, hơn nữa còn để cho Viện Khoa học Quân sự tiến hành đo đạc, hình như là muốn biến nó thành bản mẫu của cuộc chiến phòng ngự đô thị.”

Vương Trung nhíu mày: “Cái quỷ gì, ý của anh là, sau này chúng ta đánh thành thị đều phải đối mặt với loại công sự phòng ngự như vậy sao?”

Loại công sự đó đáng sợ đến mức nào, Vương Trung - người thiết kế và là người trực tiếp sử dụng nó - quá rõ ràng.

Popov gật đầu: ‘E là vậy.”

Vương Trung lắc đầu: “Hỏng rồi, tôi - Ủy viên trưởng Ủy ban thẩm tra trang bị - phải nhanh chóng tìm chút đồ dùng trong chiến đấu đô thị. Sao trước đó anh không nói với tôi chuyện này?”

“Bởi vì hôm qua mới thẩm vấn được từ tù binh. Hôm qua chúng ta bắt được ba nghìn tù binh, tôi chỉ tùy tiện hỏi đã có không ít thông tin. Các thẩm phán phía sau có mà bận rộn.” Popov nói xong ngáp một cái thật to.

Vương Trung: “Ngủ không ngon à?”

“Cũng được. Tôi chưa tỉnh táo lại, bình thường lúc này tôi phải uống chút trà, cà phê cũng được.” Vương Trung quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Nelly ở bên cạnh luôn trong tư thế sẵn sàng, sau khi chạm mắt Vương Trung, cô lập tức đẩy xe tới.

“Cà phê và trà tới rồi.” Vương Trung nói, sau đó tiếp tục đề tài vừa rồi: “Tình yêu của vị hoàng đế này là thế nào?”

“Cậu không biết sao? Là bạn từ thuở nhỏ của Hoàng đế, hiện là tướng lĩnh được Hoàng đế tín nhiệm nhất, rất nhiều

chuyện đều có quyền lên tiếng vượt quá quân hàm của hắn.”

Trong đầu Vương Trung lập tức hiện ra gương mặt quen thuộc trong bộ phim “Đại Quyết Chiến”, chính là gã mập ú cao kiến nói ra câu “Chiến thuật heo lân nữa thành công khi ứng dụng cho con người”.

Popov: “Ngoài ra, hình như hắn còn có tư tình với chị gái của Hoàng đế”

“Tổng tọa” trong đầu Vương Trung đột nhiên biến thành Siegfried trong “Truyền Thuyết Anh Hùng Ngân Hà..

Chênh lệch này cũng quá lớn!

Pavlov nói: “Nói đến chuyện này, hồi ở Shostka, tôi đã từng nghĩ, nếu chúng ta muốn công chiếm thành phố được bố phòng như vậy thì phải làm sao, biện pháp cuối cùng nghĩ đến cũng chỉ có dùng trọng pháo oanh tạc.

“Theo tôi, chúng ta gắn cho pháo B-4 một cái vỏ, biến thành pháo tự hành, chuyên dùng để phá nhà là được rồi.”

Vương Trung lắc đầu: “Không được, nòng pháo B-4 quá dài, nòng pháo dài như vậy quá nặng, hơn nữa để ứng phó với áp lực nòng cực lớn khi bắn, kết cấu khóa nòng cũng quá phức tạp, quá dày quá nặng.

“Thực ra còn có lựa chọn tốt hơn. Chúng ta có thể dùng nòng pháo ngắn bắn ra một loại tên lửa tâm ngắn chứa lượng thuốc nổ lớn, chuyên dùng để phá nhà. Như vậy bệ phóng có thể rất nhẹ, không cần chịu áp lực nòng cực lớn khi bắn, lực giật khi bắn cũng rất nhỏ.”

Vương Trung vừa nói vừa khoa tay múa chân.

“Tên lửa sao?” Pavlov cau mày,‘Xét về mặt sản xuất hình như đơn giản hơn chế tạo đại pháo rất nhiều.”

Nòng đại pháo liên quan đến một loạt công nghệ phức tạp, sản lượng nòng pháo hạn chế nghiêm trọng tổng sản lượng vũ khí trang bị.

Bên kia Trái Đất, để đối phó với ném bom chiến lược, quân Đức đã sản xuất một lượng lớn pháo phòng không, nòng pháo phòng không chiếm dụng rất nhiều năng suất, ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc sản xuất các loại pháo nòng dài cỡ nòng lớn như PaK 40.

Nếu một loại vũ khí không cần sản xuất nòng pháo phức tạp, vậy nó sẽ có ưu thế cực lớn về mặt sản xuất.

Popov nhìn Vương Trung: "Nhìn cậu có vẻ đã có chủ ý rồi?"

"Phải." Vương Trung gật đầu.

Vương Trung muốn đơn giản hóa pháo tự hành StuG III, ví dụ như giảm bớt trọng lượng đạn, tăng tốc độ nạp đạn, sau đó sửa đổi kết cấu tổng thể, đơn giản hóa hệ thống di chuyển.

Tất nhiên cũng có thể áp dụng phương án của người Anh bên kia Trái Đất, lắp một khẩu pháo 290mm lên xe tăng Churchill, biến thành xe tăng đặc biệt Churchill AVRE, chuyên dùng để phá nhà.

Thực ra, về lý thuyết, KV-2 rất thích hợp để phá nhà, nhưng nó lại bị khẩu pháo 152mm của mình liên lụy. Thực chất loại xe bọc thép này không cần theo đuổi tâm bắn, chỉ cần khống chế tâm bắn trong phạm vi 500 mét là được rồi, chỉ cần khống chế tâm bắn trong 500 mét, thiết kế của vũ khí có thể đơn giản hóa hết mức có thể.

Khẩu pháo trên xe tăng Churchill AVRE của người Anh bên kia Trái Đất rất đơn giản, hở gió khắp nơi, bởi vì căn bản không cần nó bắn xa.

Nghĩ vậy, có lẽ vấn đề này giải quyết còn đơn giản hơn thiết kế động cơ phản lực, thậm chí có thể cải tiến trực tiếp trên xe tăng hạng nặng KV.

Vương Trung đang suy nghĩ, trên bầu trời truyên đến tiếng rít.

Ngoài cửa có người hô to: "Pháo kích!"

Vương Trung lập tức bổ nhào xuống đất.

Sau khi nằm xuống, Vương Trung ngẩng đầu lên, nhìn thấy Nelly cũng đang nằm úp sấp cách đó không xa với tư thế phòng pháo tiêu chuẩn.

Ngay sau đó là một đợt pháo kích rung trời chuyển đất - Ơ?

Vương Trung quay đầu hỏi Pavlov: "Anh có cảm thấy pháo kích không được dữ dội lắm không?"

Pavlov đồng ý: "Đúng vậy, cảm giác cũng giống như pháo kích hôm qua, không có nhiều pháo 150mm, khoảng chừng 12 khẩu, tôi đoán vậy!"

Vương Trung: "Nói cách khác, hiện tại chỉ có pháo binh của một sư đoàn đang bắn về phía chúng ta."

Pavlov: "Cũng có thể là hai sư đoàn, dù sao chúng ta chỉ phỏng đoán. Nhưng chắc chắn không quá 24 khẩu."

Vương Trung chuyển sang góc nhìn từ trên cao, vốn định dựa vào âm thanh đạn pháo rơi xuống đất để tính toán xem có bao nhiêu khẩu pháo 150mm trở lên, kết quả phát hiện đạn pháo rơi xuống liên tục, căn bản không phân biệt được có phải là đạn pháo bắn cùng một loạt hay không.

Vì vậy, Vương Trung quyết định tin tưởng phán đoán của Pavlov.

Pháo kích kéo dài khoảng một tiếng, chờ tiếng pháo dần dần ngừng lại, Vương Trung đứng dậy, phủi phủi bụi đất trên người. Vương Trung đã quen duy trì tư thế phòng pháo trong thời gian dài, chỉ một tiếng đồng hồ thì không hề gì.

Nelly cũng đứng dậy, tháo mũ thủy thủ trên đầu xuống, không ngừng phủi bụi trên đó.

Vương Trung: "Cà phê và trà đều dính đây bụi đất, thay đồ khác đi."

"Không cần không cần!" Popov nói, bưng cốc cà phê lên uống một hơi cạn sạch/'Bụi đất sẽ lắng xuống đáy, lúc uống cẩn thận một chút là được."

Vương Trung: "Anh chắc chắn bây giờ anh còn cần cà phê để tỉnh táo? Pháo kích của quân địch chẳng phải đủ tỉnh táo rồi sao?"

"Nói thì nói vậy."

Pavlov thì đang ra lệnh cho các tham mưu đi xác nhận thiệt hại do pháo kích gây ra.

Lúc này, tham mưu thông tin chạy tới: "Điện báo của Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân!"

Vương Trung nhận lấy điện báo, liếc mắt nhìn, sau đó đưa cho Pavlov: "Tập đoàn quân muốn chúng ta rút lui về Yalgava, dựa vào thành phố và sông Sukhaya Verevka để phòng ngự."

Pavlov: "Điên rồi, cứ thế nhường bờ tây sông Sukhaya Verevka cho quân Prosen, chẳng khác nào bán đứng Tập đoàn quân Borsk sao?" Vương Trung: "Rõ ràng là có vài vị chỉ huy Tập đoàn quân của chúng ta thiếu tâm nhìn chiến lược."

Vasili: "Thay hắn!"

Vương Trung nhìn sang.

Vasili xòe hai tay ra: ‘Gọi điện thoại cho Sa hoàng!”

Vương Trung lắc đầu: “Không được, trực tiếp gọi điện thoại xử lý loại chuyện này chẳng khác nào thừa nhận tôi là Hoàng thân. Gửi điện báo cho Bộ Tổng tư lệnh, bày tỏ sự bất mãn của chúng ta đối với Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân, để Bộ Tổng tư lệnh gây sức ép với bọn họ.”

Pavlov: “Được, tôi lập tức ra lệnh cho họ soạn thảo điện báo.”

Popov thì nói với giọng điệu như đang tán gau: “Chúng ta nhiều lần vượt quyền Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân để liên lạc trực tiếp với cấp trên như vậy, nếu là Tư lệnh có tính khí nóng nảy thì đã sớm mắng xối xả rồi.”

Vương Trung: “Thực ra tôi cũng rất lo lắng, kỷ luật chỉ huy của quân đội nhất định phải được duy trì. Nhưng mà anh xem, tình hình hiện tại, thà là kháng mệnh còn hơn là ngồi nhìn sự ngu xuẩn của Tư lệnh Tập đoàn quân gây ra đại họa.”

Popov gật đầu: “Cậu không nghe ra tôi đang nói với giọng điệu tán gẫu sao? Hơn nữa rõ ràng là Bộ Tổng tư lệnh cũng tán thành ý kiến của cậu, muốn kéo dài thời gian ở chỗ này đến tháng tám, ít nhất là tháng tám, như vậy thì bùn lầy mới có thể giúp chúng ta.”

Vương Trung sửa lời: “La bùn lây và thảo nguyên. Thảo nguyên này cũng không phải dễ đối phó, nó sẽ nuốt chửng những kẻ dám khinh thường nó.”

“Xem ra cậu có kinh nghiệm rất sâu sắc.” Pavlov nói.

Vương Trung: “Đương nhiên, tôi từng tận mắt nhìn thấy cỏ dại cao ngất quấn chặt lấy bánh trước của xe bán xích của quân địch, khiến nó không thể nhúc nhích.”

Nói xong, Vương Trung đi tới trước bản đồ, nhìn chằm chằm bản đồ vài giây, sau đó lắc đầu: “Đáng tiếc là chúng ta

chưa kịp trinh sát khu vực quân địch chiếm đóng, không biết pháo binh của chúng đang ở đâu."

Pavlov: "Có thể chờ đợi kết quả trinh sát hôm nay, không giống như thảo nguyên Kazaria, thảo nguyên Kazaria có rất nhiều rừng cây, còn có các thị trấn rải rác khắp nơi, pháo binh có rất nhiều nơi để ẩn nấp.

"Còn ở đây, thảo nguyên mênh mông bát ngát, pháo binh muốn ẩn nấp thì cần phải xây dựng trận địa pháo binh hoàn chỉnh, đào hầm pháo trên mặt đất, ngụy trang bằng lưới.

"Chiều hôm qua, sư đoàn bộ binh của quân địch mới đến, không có nhiều thời gian để xây dựng trận địa như vậy, chỉ cần phi công của chúng ta xuất phát sớm là có thể chụp được ảnh trận địa pháo binh của quân địch."

Vương Trung: "Nhưng mà, độ chính xác của ảnh chụp có đủ để chúng ta pháo kích không?"

Pavlov im lặng.

Tất cả ảnh chụp hôm qua đều chỉ có thể xác định được tọa độ ô vuông trên bản đồ, không có tọa độ cụ thể hơn.

Một ô vuông trên bản đồ có diện tích lớn hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều, căn bản không thể dựa vào đó để pháo kích.

Nguyên nhân là vì thời đại này không có GPS và Bắc Đẩu, các đơn vị không quân muốn xác định vị trí của mình là vô cùng khó khăn.

Biện pháp duy nhất là để Vương Trung trực tiếp chỉ huy không quân, sau đó Vương Trung sẽ liên lạc trực tiếp với không quân, như vậy có thể dựa vào thiết bị bên ngoài để xác định vị trí của không quân, đồng thời xác định được mục tiêu mà họ nhìn thấy.

Đáng tiếc là hiện tại vẫn chưa có đơn vị không quân nào chịu sự chỉ huy trực tiếp của Vương Trung.

Vương Trung nhìn chằm chằm vào bản đồ, suy nghĩ một hồi, cảm thấy bây giờ muốn tập kích pháo binh của quân địch, biện pháp tốt nhất là phái một đội ky binh nhỏ, đánh lén trận địa pháo binh của quân địch.

Nếu đội ky binh này thông thuộc địa hình thảo nguyên, có kinh nghiệm sinh tồn trên thảo nguyên, nói không chừng có thể thành công.

Đáng tiếc là Vương Trung không có "đặc chủng binh" như vậy.

Thôi vậy, chỉ là 12 khẩu pháo 150mm, nhịn một chút là được. Hơn nữa, với kiểu hậu cần của quân địch, nói không chừng pháo kích thêm vài lần là hết đạn.

(Hết chương) Chuong 217: Khoang Cach Chien Truong

Sau khi bị pháo kích vào buổi sáng, quân Prosen như bị mất hết nhuệ khí, không có bất kỳ động tĩnh gì nữa.

Vương Trung ung dung ăn sáng xong, Popov bưng một cái hộp đến.

"Nào, chơi cờ một lát." Popov vừa nói vừa mở hộp, đổ quân cờ ra, sau đó mở rộng cái hộp ra thành bàn cờ vua với các ô đen trắng xen kẽ.

Vương Trung: "Tôi chỉ biết cách đi của mỗi quân cờ."

"Thật hay giả vậy?" Popov trợn tròn mắt.

Vương Trung: "Tôi là người đứng nhất từ dưới lên đấy."

"Thôi đừng nói đến chuyện cậu đứng nhất từ dưới lên nữa. Thử xem sao, nếu tôi có thể dễ dàng chiến thắng cậu, tôi có thể ra ngoài khoác lác rồi." Popov nói, sau đó ngồi xuống đối

diện Vương Trung, đẩy bát đĩa trên bàn sang một bên, bắt đầu bày cờ, Dù sao bây giờ cũng không có việc gì làm, chúng ta không tìm chút chuyện để làm, Pavlov lại gọi chúng ta đi hỗ trợi"

Pavlov ngẩng đầu lên, nhìn hai người: "Biết tôi cần người hỗ trợ mà hai người còn không mau qua đây?"

Vương Trung: "Không cần, chúng tôi không dám làm phiên Tham mưu trưởng."

Pavlov hừ lạnh một tiếng, cam một xấp tài liệu đưa cho Vasili: "Cam lấy, bảo cậu ta ký tên."

Vasili ngoan ngoãn cầm một xấp tài liệu đi tới: "Tham mưu trưởng muốn anh ký tên."

Vương Trung nhíu mày: "Trước đây tôi không ở sở chỉ huy, những tài liệu này xử lý thế nào?"

"Trước kia đều là tôi ký." Pavlov nói.

"Chỉ cần anh ký là được rồi! Vậy sao còn phải tìm tôi?"

"Chẳng phải là muốn tìm việc cho cậu làm sao." Pavlov nhún vai,'Cậu nên cảm ơn tôi mới phải."

Vương Trung nhìn cái đầu trọc của Pavlov, thâm nghĩ, nếu như hắn là một cô gái tóc trắng xinh đẹp thì tốt rồi, với tính cách này, chắc chắn sẽ rất đáng yêu, đến lúc đó có thể viết một cuốn tiểu thuyết có tên là "Tham mưu trưởng của tôi không thể nào đáng yêu đến thế".

Đáng tiếc, Tham mưu trưởng lại là một gã đầu trọc cao lớn lực lưỡng.

Vương Trung vừa nghĩ vừa bắt đầu ký tên vào tài liệu.

Còn Popov thì tự mình bày cờ, bắt đầu đánh cờ một mình.

Lúc này, có một tham mưu mới đến buôn chuyện, bị Vương Trung nghe thấy, anh ta nói: "Nhàn nhã như vậy có thật sự ổn không?"

Tham mưu lâu năm hạ thấp giọng: "Đây chính là chiến trường, chỉ cần trận chiến chưa bắt đầu thì đều như vậy, mọi người đều làm tốt việc của mình, giết thời gian, chờ đợi thời khắc khai hỏa."

Vương Trung chợt nhớ ra, hình như trước kia mình cũng từng có nghi vấn tương tự, nhưng bây giờ Vương Trung đã hoàn toàn quen với khoảng thời gian yên tĩnh như mặt hồ phẳng lặng trong những lúc chiến sự tạm nghỉ.

Vương Trung nhanh chóng xem qua tài liệu, phần lớn đều là tài liệu điều động vật tư, bổ sung quân nhu và những chuyện vụn vặt khác, hoàn toàn không cần tư lệnh tập đoàn quân như Vương Trung đưa ra bất kỳ chỉ thị nào, chỉ cần ký tên là được.

Đang ký tên, chuông điện thoại vang lên. Pavlov nhấc máy: "Nơi này là Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân…"

Vừa lúc đó, tiếng còi báo động phòng không vang lên bên ngoài.

Popov: "Xem ra là Peter đã phát hiện ra máy bay của quân địch."

Vương Trung: "Peter đến rồi sao? Sao tôi không gặp ông ấy?"

Popov cười nói: "Hôm qua cậu chạy khắp nơi, làm gì có thời gian gặp họ. Thực ra, cả Peter và Thần Tiên đều đã đến nơi, Pavlov đã sắp xếp trận địa cho họ rồi."

Lúc này, Pavlov cũng đã nói chuyện điện thoại xong, sau khi đặt điện thoại xuống, Pavlov nói với mọi người: "Peter báo cáo, có 24 máy bay ném bom hai động cơ đang bay về phía chúng ta."

Vương Trung: “Quả nhiên. Không có Stuka đi theo sao?”

Pavlov lắc đầu: “Không có.”

Popov vừa dùng quân Mã của mình ăn quân Tốt của đối thủ, vừa nói: “Bộ phận tình báo đã tổng hợp thông tin thẩm vấn phi công quân địch bị bắt gân đây, hình như quân Prosen đã ra lệnh cấm Stuka ném bom những khu vực trọng điểm có khả năng được Thần Tiễn bảo vệ.”

Vương Trung: “Bởi vì hiệu suất tiêu diệt Stuka của Thần Tiễn quá cao?”

“Đúng vậy, cậu không biết nửa đầu năm 915, Thần Tiễn đã bắn rơi bao nhiêu Stuka, Ky sĩ đoàn thậm chí còn thành lập các đại đội Thần Tiễn cơ động. Mỗi đại đội được trang bị hai xe bán xích gắn bệ phóng Thần Tiễn, một xe tải Steyr vận chuyển đạn dược, phối hợp với một trung đội bộ binh cơ động và một trung đội pháo cao xạ hạng nhẹ.

“Một đại đội như vậy cộng thêm một tu sĩ cầu nguyện, di chuyển khắp chiến trường để phòng không cơ động, chuyên trị Stuka.

Vương Trung dừng ký tên, ngẩng đầu lên nhìn Popov: “Một đại đội như vậy chỉ được phân bổ một tu sĩ cầu nguyện?”

Popov gật đầu: “Đúng vậy, tổn thất của tu sĩ câu nguyện quá lớn, căn bản không bổ sung kịp, Giáo hội đã đưa tất cả những người từ 15 tuổi trở lên có khả năng cầu nguyện vào quân đội, nếu tổn thất thêm nữa thì chỉ có thể đưa những đứa trẻ 14 tuổi vào quân ngũ - cho dù có đưa vào quân ngũ thì cũng chỉ như muối bỏ bể, mỗi năm chỉ có thể bổ sung được một số ít tu sĩ cầu nguyện.”

Vương Trung thở dài: “Nghe anh nói vậy, tập đoàn quân chúng ta vẫn duy trì số lượng tu sĩ cầu nguyện như cũ, xem ra cũng được coi trọng rồi.”

Trước kia, khi Vương Trung chỉ huy một sư đoàn, trong sư đoàn có năm tu sĩ cầu nguyện.

Hiện tại, Vương Trung là tư lệnh một tập đoàn quân, nhưng vẫn chỉ có năm tu sĩ cầu nguyện - thực ra là đã tăng thêm một người, bởi vì Lyudmila đang nghỉ sinh, nên bổ sung thêm một tu sĩ cầu nguyện thay thế vị trí của cô.

Popov: "Năm ngoái, chúng ta thất bại quá thảm hại, Tukhachevsky và lão hoàng đế chết tiệt."

Trận đại bại năm ngoái, quân đội Nga đã mất hơn hai vạn xe tăng, mấy nghìn khẩu pháo hạng nặng, mấy triệu quân, cùng với gần như toàn bộ người sử dụng siêu năng lực.

Quân số tổn thất có thể nhanh chóng bổ sung bằng cách động viên, nhưng người sử dụng siêu năng lực lại rất khó bổ sung, bởi vì số lượng quá ít. Giáo hội đã hạ thấp độ tuổi tuyển chọn xuống 15 tuổi, nhưng vẫn không ăn thua - người sử dụng siêu năng lực thường phục vụ đến hết đời, ngay cả những người trung niên như Peter cũng phải tòng quân, ngoài ra còn rất nhiêu ông lão bà lão có siêu năng lực cũng phải ra chiến trường.

Vì vậy, tổn thất nặng nề như năm ngoái căn bản không thể nào bù đắp nổi.

Có thể nói, quân Prosen thực sự đã nắm được điểm yếu của quân đội Nga - thiếu người sử dụng siêu năng lực.

Trong các cuộc xung đột cục bộ cường độ thấp, những tu sĩ cầu nguyện, âm trận sư có thể phát huy tác dụng to lớn, nhưng khi đối mặt với chiến tranh quy mô lớn, những người này cũng bó tay.

Bởi vì tổn thất không thể bổ sung kịp thời, nên chỉ có thể sử dụng một lần.

Vương Trung: “Nhưng mà, cho dù chỉ có một chút tu sĩ cầu nguyện như vậy, cũng đủ để khiến quân địch kiêng de rồi.”

“Đúng vậy.” Popov tiếp tục đánh cờ một mình, nhưng điều này dường như không ảnh hưởng đến việc hắn nói chuyện phiếm với Vương Trung,‘Các thẩm phán còn thu được một số tin tức thú vị, hình như Học viện Khoa học Prosen đã lắp đặt radar lên máy bay, chuẩn bị dùng radar dẫn đường cho tên lửa, tấn công máy bay của chúng ta.”

Vương Trung há hốc mồm: “Radar dẫn đường tên lửa?”

Popov: “Rất khó tin phải không?”

Không, đùa gì vậy, tôi chơi War Thunder dùng tên lửa dẫn đường bán chủ động radar bắn hạ máy bay đối phương cũng phải hơn 1000 lần rồi, được chưal

Vương Trung: “Hiện tại kỹ thuật radar của Prosen có thể lắp đặt thứ đó lên máy bay không?”

“Hình như là lắp trên máy bay ném bom hạng nặng bốn động cơ, tên lửa thì chứa trong khoang bom, dùng máy phóng đa nòng bắn ra.”

Lông mày Vương Trung nhăn tít lại Máy bay mang vũ khí nửa chủ động dẫn đường bằng radar trên không? Mẹ nó, nghe có vẻ hay ho đấy!

Nhưng hiện tại tính năng của radar và tên lửa radar có thể làm được trò này không?

Popov: “Có thể là bịa ra để lừa phi công của bọn họ thôi.”

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng bắn của pháo cao xạ, rõ ràng là máy bay địch mà tu sĩ Peter nghe được đã đến.

Vương Trung nhìn trời: “Xem chúng ta ngụy trang thế này có lừa được không quân Prosen không.”

Tòa nhà nghị viện thành phố bị sập một phần ba được ngụy trang thành sở chỉ huy tập đoàn quân, pháo cao xạ cũng được bố trí chủ yếu ở gần đó.

Sở chỉ huy tập đoàn quân thật sự vẫn có pháo cao xạ bảo vệ, nhưng số lượng rất ít, hơn nữa còn được ngụy trang rất kỹ - đây là để phòng hờ.

Cùng phòng hờ còn có một tu sĩ cầu nguyện và một bệ phóng Thần Tiễn.

Bốn tu sĩ cầu nguyện còn lại bảo vệ sở chỉ huy giả, trung tâm hậu cần giả, trung tâm hậu cần thật và trận địa pháo binh.

Popov: "Tôi cảm thấy không có vấn đề gì. Không quân Prosen rất dễ lừa - đây là cảm giác của tôi, lục quân đôi khi rất giảo hoạt." Vương Trung nghĩ bụng tôi cũng thấy thế.

Hắn chuyển góc nhìn, quả nhiên thấy đường bay của 24 máy bay ném bom đang hướng thẳng đến sở chỉ huy tập đoàn quân giả, rõ ràng là đi đánh bom sở chỉ huy.

Đương nhiên tuyến đường này còn đi qua trung tâm hậu cần giả, chắc chắn cũng sẽ chia một ít bom để đánh.

Nhưng trung tâm hậu cần thật và kho hàng của Vương Trung không nằm trên đường bay của địch.

Có vẻ như kế hoạch đánh lừa đã thành công mỹ mãn.

Vương Trung chuyển về góc nhìn mắt thường, tiếp tục ký văn kiện.

Pavlov nói: 'Chẳng lẽ hôm nay quân địch thật sự không định tấn công?"

Vương Trung: "Chắc chắn rồi, bộ binh Prosen cùng lắm chỉ tấn công với quy mô nhỏ theo hướng thứ yếu thôi. Tấn công là nhiệm vụ của sư đoàn thiết giáp và tiểu đoàn lính phóng lựu."

Popov: “Nghe nói là vì những binh chủng kỹ thuật này chịu ảnh hưởng khá thấp từ giới sĩ quan quý tộc phế thải, cho nên được Hoàng đế trọng dụng. Nhìn cách tuyên truyền của Prosen sau trận Melainia và Carolin là biết, chiến công của sư đoàn bộ binh cơ bản bị bỏ qua.”

Vương Trung: “Nghe nói bọn họ còn tìm một vị tướng trẻ tuổi không phải dòng dõi quý tộc tên là Erwin để tập trung tuyên truyền.”

“Đúng vậy, cha hắn hình như là một kỹ sư, bản thân hắn vốn cũng định trở thành kỹ sư.”

Kỹ sư!

Nghe vậy là biết ngay người này có tố chất để trở thành nhân tài rồi.

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng bom nổ, Vương Trung chuyển góc nhìn, quả nhiên thấy bom rơi xuống gần sở chỉ huy giả.

Có thể do trận địa pháo cao xạ xua đuổi, độ cao ném bom của máy bay địch rất cao, nên phần lớn bom đều không đánh trúng tòa nhà nghị viện đã bị sập một phần ba.

Vương Trung vừa mới chuyển về góc nhìn thường thì chuông điện thoại reo lên.

Pavlov nhấc điện thoại: “Sở chỉ huy tập đoàn quân nghe đây. Bao nhiêu máy bay địch? Rõ rồi.”

Hắn ta đặt điện thoại xuống, báo cáo với Vương Trung: “Tu sĩ Peter lại nghe thấy tiếng máy bay địch, bốn động cơ, nhưng chỉ có một chiếc. Hắn ta đoán là máy bay trinh sát hoạt động ở tâm cao mới được cải tiến của địch.”

Vương Trung gật đầu. Bỗng nhiên hắn nhớ ra điều gì đó, bèn hỏi: “Trận địa pháo binh của chúng ta đã được ngụy trang

kỹ chưa?”

“Chưa ạ, pháo binh chiều qua mới đến, giống như quân địch, căn bản không có thời gian để bố trí trận địa pháo binh được ngụy trang cẩn thận.”

Vương Trung: “Vậy chẳng phải máy bay trinh sát của địch đã nhìn thấy hết rồi sao?”

Pavlov: “Yên tâm, tuy không có thời gian ngụy trang trận địa pháo binh thật, nhưng chúng ta có mang theo gỗ, trận địa pháo binh giả đã được bố trí xong rồi.

“Quân địch không dùng máy bay trinh sát tầm thấp thì không thể nào phát hiện ra, chỉ có thể đánh bừa thôi.”

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm. Vasili nói: “Lieu người Prosen có đột nhiên nghĩ ra, cũng dùng trận địa pháo binh giả để lừa trinh sát của chúng ta hay không?”

Pavlov lắc đầu: “Cho dù bọn họ có nghĩ đến thì gần đây cũng không có cây cối để đốn. Chúng ta dùng gỗ mang từ Yalgava đến để làm mục tiêu giả. Dù sao trước đây trong chiến đấu, trận địa pháo binh giả luôn phát huy hiệu quả tốt.”

Vừa dứt lời, tiếng gầm rú của máy bay địch lại vọng vào từ cửa sổ thông gió của kho hàng.

Vương Trung chuyển góc nhìn, thấy một chiếc máy bay ném bom hạng nặng bốn động cơ bay từ phía tây đến.

Nhưng loại máy bay ném bom hạng nặng này không thể nào một mình thực hiện nhiệm vụ ném bom, chỉ có thể là máy bay trinh sát tầm cao mới được cải tiến.

Phán đoán của tu sĩ Peter không sai.

Lúc này Popov nói: “Vậy là hôm nay chúng ta lại phải trải qua một ngày hứng chịu không kích và pháo kích rồi?”

Vương Trung: “Quen rồi. Đương nhiên là anh có thể giúp tôi ký một phần văn kiện.”

Popov mỉm cười: “Không được, tôi là tu sĩ quân đội, việc này không nằm trong thẩm quyền của tôi.”

(Hết chương) Chương 218: Cẩn thận không quân địch tập kích

Trong khi Tập đoàn quân Cơ động số 1 không có việc gì làm thì tình hình của Tập đoàn quân số 10 của Prosen cũng chẳng khác là bao.

“Bọn chúng vẫn chưa tấn công.” Thượng tướng Pock khoanh tay trước ngực, nhìn bản đồ/Vậy là hiện tại hai bên chúng ta cứ ngôi chơi lãng phí thời gian thế này sao?”

Vừa dứt lời thì có một con muỗi đậu lên mặt vị thượng tướng.

Ông ta bực mình vung tay tát mạnh vào mặt mình, kết quả con muỗi bay lên né được, còn vo ve bên tai ông ta như thể đang chế nhạo.

Thượng tướng Pock: “Chết tiệt! Rokossovsky ở trong thành, có nhà để ở, còn chúng ta chỉ có thể ngủ lều và xe chỉ huy, ngày nào cũng phải sống chung với lũ muỗi!”

Tham mưu trưởng: “Học viện Quân sự có trang bị đặc biệt để chống muỗi…”

“Trang bị đó khó dùng chết đi được! Bọn họ không biết hay sao? Cũng giống như bom cháy mà chúng ta được trang bị vậy, phức tạp một cách khó tin, nhưng hiệu quả cũng chẳng khác gì bom xăng tự chế mà người Ant dùng chai lọ làm ra, chỉ là phạm vi cháy lớn hơn một chút, còn hiệu quả diệt xe tăng thì hoàn toàn như nhau!” Thượng tướng Pock nói xong, dùng sức vung tay vài cái, muốn đập trúng con muỗi đang bay loạn xạ, nhưng đương nhiên là thất bại.

Lúc này, sĩ quan phụ tá của thượng tướng lên tiếng: "Chúng ta có thể đốt một thứ gì đó tạo ra nhiều khói để xua muỗi. Ở quê tôi vẫn làm thế."

Thượng tướng Pock nhìn vào số lượng lớn bản đồ và tài liệu giấy trong sở chỉ huy, lắc đầu: "Thôi bỏ đi, nếu vì đuổi muỗi mà đốt luôn cả sở chỉ huy thì tôi thành trò cười cho toàn quân mất."

Tham mưu trưởng hiến kế: "Có thể dùng nước hoa có mùi nồng, muỗi sẽ không dám đến gần."

Thực ra nước hoa đuổi muỗi là do lấn át mùi cơ thể con người, cũng giống như dùng ngụy trang để che giấu hình dáng.

Dùng khói xua muỗi cũng theo nguyên lý tương tự, nhưng lúc này con người vẫn chưa hiểu rõ về loài muỗi như vậy, họ cho rằng chính mùi hương đã "xua đuổi" lũ muỗi.

Thượng tướng Pock hỏi tham mưu trưởng: "Anh có loại nước hoa nào có mùi nồng không?"

"Tôi có nước hoa Cologne."

Thượng tướng Pock lập tức chìa tay ra: Đưa đây tôi một ít."

Tham mưu trưởng vội vàng lấy nước hoa Cologne ra, nhét vào tay Thượng tướng Pock.

Vị thượng tướng cũng chẳng quan tâm gì, trực tiếp mở nắp ra, xịt ầm ầm lên người.

Tham mưu trưởng muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ biết nhìn vị thượng tướng.

Xịt nước hoa xong, Thượng tướng Pock nhìn xung quanh, nheo mắt lại lắng nghe một lúc, nói: "Hình như không còn tiếng muỗi vo ve nữa."

Vừa dứt lời thì từ một góc nào đó trong sở chỉ huy vang lên tiếng kêu của một loài côn trùng nào đó, như thể đang chế giễu Thượng tướng Pock.

“Chết tiệt.” Ông ta chửi.

Tham mưu trưởng: “Kể từ khi chúng ta tiến vào thảo nguyên, số lượng binh sĩ bị ốm ngày càng tăng do muỗi. Chúng ta đã quy định binh lính phải mặc áo dài tay để tránh bị muỗi đốt, nhưng vẫn có rất nhiều người bị sốt rét.”

Thượng tướng Pock: “Phát thuốc quinine cho họ đi.”

“Vì số người mắc bệnh quá nhiều, vượt quá dự kiến của chúng ta, nên thuốc quinine đã hết rồi. Do thuốc men không được ưu tiên bổ sung như đạn dược, lương thực hay penicillin nên hiện tại các bệnh viện dã chiến các cấp đều đang trong tình trạng thiếu thuốc.”

Thượng tướng Pock thở dài: “Vậy thì chỉ có thể chờ chúng ta chiếm lại Yeisk - không, phải đánh xuyên qua sông Sukhaya Verevka, hoàn thành giai đoạn một của Kế hoạch xanh rồi dừng lại nghỉ ngơi, chỉnh đốn thật tốt.”

Nói rồi ông ta cầm lấy một chiếc bảng kẹp giấy, gỡ tập tài liệu kẹp trên đó xuống, ném lên bàn, một tay cầm bảng kẹp giấy đuổi muỗi, một tay đi đến trước bản đồ.

“Các anh nói xem, liệu Rokossovsky có thực sự muốn dùng muỗi và bệnh dịch để đánh bại chúng ta không?”

“Chắc là không đâu.” Sĩ quan phụ tá đáp,Tôi lại cho rằng Rokossovsky đang chờ được tiếp tế. Thảo nguyên là môi trường khắc nghiệt với chúng ta, nhưng với người Ant cũng vậy, cùng lắm là bọn chúng được người dân địa phương ủng hộ, am hiểu địa hình hơn chúng ta một chút thôi.”

Thượng tướng Pock: “Anh nói Rokossovsky đang chờ được tiếp tế…”

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng động cơ gầm rú.

Sở chỉ huy của Tập đoàn quân số 10 hiện giờ quá đơn sơ, không có cách âm, nên có thể nghe rõ tiếng động cơ trên trời.

Thượng tướng Pock chạy vội ra cửa sở chỉ huy, vén rèm lên đi ra ngoài, ngẩng đầu nhìn trời.

Quả thật trên bầu trời có một chấm nhỏ xíu, không rõ là không quân Ant hay không quân Prosen.

Thượng tướng Pock khẳng định: "Bọn địch đang trinh sát trên không, thật đáng chết, kết quả trinh sát của không quân chúng ta phải do bọn họ tự phân tích, sau đó mới gửi cho chúng ta! Đợi đến lúc chúng ta nhận được thì thông tin trong ảnh đã lỗi thời rồi."

Tham mưu trưởng quay sang hỏi thuộc hạ: "Pháo binh của hai sư đoàn bộ binh đang đối đầu trực tiếp với Rokossovsky đã được ngụy trang kỹ chưa?"

Sĩ quan tham mưu báo cáo: "Hôm qua họ đã bắt đầu xây dựng trận địa pháo binh rồi, theo đúng quy trình thì ngày mai sẽ hoàn thành. Xin yên tâm, thưa ngài, thảo nguyên rộng lớn như vậy, trinh sát chụp ảnh trên không không tìm được vật gì làm mốc để tham chiếu thì rất khó chỉ dựa vào ảnh chụp để xác định vị trí trận địa pháo binh của chúng ta."

Thượng tướng Pock gật đầu, bản thân ông ta là người có kiến thức quân sự rất vững vàng, không cần tham mưu nhắc nhở cũng biết điều này.

Đó chính là hạn chế của không quân thời kỳ này, tình trạng này sau này theo sự phát triển của thiết bị điện tử trên không cho đến khi hệ thống định vị toàn cầu như GPS và Bắc Dau được đưa vào sử dụng mới được giải quyết triệt để.

Nhưng hiện tại, ảnh trinh sát trên không vẫn chỉ có thể dựa vào các dấu hiệu trên mặt đất để xác định xem rốt cuộc đã

chụp ở đâu.

Nói tóm lại, chỉ trông cậy vào trinh sát trên không để tìm ra pháo binh và dẫn đường cho pháo binh hủy diệt thì khác nào nằm mơ giữa ban ngày.

Vậy nên cho dù trận địa pháo binh có ngụy trang không kỹ thì cũng không có gì to tát…

Chắc là vậy.

Không quân Ant, Trung đoàn Máy bay Ném bom Chiến đấu số 4.

Ban đầu đây là Trung đoàn Cường kích số 4, nhưng sau khi được trang bị máy bay P-47 Thunderbolt của Hợp CHủng Quốc, đơn vị này cũng có khả năng không chiến nhất định, nên được đổi tên thành Trung đoàn Máy bay Ném bom Chiến đấu.

P-47 cũng đều được phân loại là máy bay ném bom chiến đấu, vì sau khi ném bom xong, chúng có thể quay trở lại bầu trời và "nói chuyện" với những chiếc Bf 109 của Prosen.

Trung đoàn trưởng Drachenko Grigoryevich của Trung đoàn Cường kích số 4 nay là Trung đoàn trưởng Trung đoàn Máy bay Ném bom Chiến đấu số 4, lúc này ông ta đang đứng dưới một tấm bạt che nắng lớn, giao nhiệm vụ cho các phi công.

Drachenko: "Trong đợt trinh sát trên không ngày hôm qua, chúng ta đã phát hiện một số đơn vị pháo binh của địch, nhưng không rõ vị trí cụ thể, pháo binh mặt đất không thể tấn công được. Đây chính là lúc chúng ta ra tay, những bức ảnh mà các anh nhận được đều được đánh dấu tọa độ, nhiệm vụ của chúng ta hôm nay là cày nát toàn bộ khu vực đó!

"Phải cẩn thận, tìm ra trận địa pháo binh của địch! Hiện giờ chúng ta có được những trang bị tốt như vậy, có thể bỏ được

II-2 là nhờ có Trung tướng Rokossovsky! Hiện giờ, quân của Trung tướng không có cách nào đối phó với pháo hạng nặng của địch, chúng ta phải chia sẻ gánh nặng với ông ấy!"

Tất cả phi công đồng thanh đáp: "Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!"

Drachenko: "Tôi đã tự bỏ tiền túi ra để giặt những bức ảnh này! Các anh phải nhớ kỹ hình dáng của trận địa pháo binh địch! Tìm ra chúng, ném bom, sau đó bắn phái"

Một phi công lên tiếng: "Nhưng những trận địa pháo binh đó đều được pháo phòng không bảo vệ."

"Đó là pháo phòng không hạng nặng, dùng để bắn máy bay ném bom hạng nặng. Chỉ cần chúng ta liên tục đổi hướng là có thể tránh được hỏa lực của chúng!" Drachenko vung tay, Đừng sợ! Tôi sẽ đích thân dẫn đầu, đưa các anh tránh khỏi khu vực pháo binh của địch! Được rồi, xuất phát!"

Các phi công vội vàng kẹp ảnh vào bảng kẹp, đứng dậy chạy về phía những chiếc máy bay đang đậu cách đó không xa.

Các nhân viên kỹ thuật mặt đất đã treo đầy bom dưới bụng của những chiếc P-47.

Phi công và kỹ thuật viên mặt đất của Ant đều đã quen thuộc với P-47, họ phát hiện các thông số kỹ thuật mà Hợp CHủng Quốc cung cấp khá là dè dặt, thực tế P-47 có thể mang nhiều hơn 20% trọng lượng bom so với tiêu chuẩn.

Thông thường, để đảm bảo khả năng cơ động của máy bay, các phi công sẽ giảm trọng lượng bom, nhưng phi công của Trung đoàn Cường kích số 4 đã quen lái những chiếc Il-2 nặng nề, nên cảm thấy P-47 chở quá tải vẫn rất linh hoạt, nên đều chọn phương án chở quá tải.

Nếu ai đó vì chở quá tải mà không cất cánh được sẽ bị cả trung đoàn chê cười.

Các phi công chạy về phía "xe tải bom" của mình.

Drachenko cũng đã đến bên cạnh chiếc máy bay của mình, cởi mũ đưa cho kỹ thuật viên, nhận lấy mũ bay và kính bảo hộ, treo lên cánh trái máy bay, sau đó chui vào buồng lái.

Người kỹ thuật viên đội chiếc mũ của Drachenko, ghé sát đầu vào buồng lái nói lớn: "Mọi thứ đều ổn! Sẵn sàng cho lũ Prosen lên trời!"

"Cảm ơn anh, bạn hiền." Drachenko võ vai kỹ thuật viên, nắm lấy cần điều khiển, đẩy cần ga, chiếc máy bay từ từ lăn bánh trên bãi cỏ.

Sân bay dã chiến nơi Trung đoàn Máy bay Ném bom Chiến đấu số 4 đóng quân chỉ là một bãi cỏ được san phẳng, thứ duy nhất cho thấy đây là sân bay là một cột mốc gió được dựng tạm bằng gỗ.

Drachenko nhìn lá cờ trên cột mốc gió, xác định hướng gió và tốc độ gió - do điều kiện sân bay quá kém, không có đài chỉ huy nào thông báo cho ông ta những thông tin này, nên chỉ có thể tự mình quan sát.

Chuẩn bị xong, Drachenko đẩy cần ga, máy bay tăng tốc đột ngột.

Do chở quá tải, máy bay tăng tốc rất chậm, khi gần đến mốc cuối đường băng mới đạt đến tốc độ cất cánh.

Drachenko nhẹ nhàng kéo cần điều khiển, chiếc máy bay lướt nhẹ lên không trung.

"Nặng thật,' Ông ta nói,'Đủ cho lũ khốn Prosen kia một phen hú vía."

Trận địa pháo binh của Sư đoàn Bộ binh 190, quân đội Prosen.

Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn công binh chạy đến trước mặt Trung đoàn trưởng Trung đoàn Pháo binh, chào: "Báo cáo, phía dưới mặt đất toàn là hang chuột đồng, nên pháo của các anh bắn một lúc thì bị lún xuống"

Sáng nay, pháo kích bất ngờ bị dừng lại, bởi vì trong lúc bắn, mặt đất đột nhiên sụt xuống, ba khẩu lựu pháo 105 mm và hai khẩu pháo 150 mm bị ảnh hưởng, không thể đảm bảo độ chính xác.

Để tránh những khẩu pháo khác cũng bị lún, Trung đoàn trưởng Trung đoàn Pháo binh đã ra lệnh ngừng bắn.

Vì chuyện này mà Sư đoàn trưởng Sư đoàn 190 đã nổi trận lôi đình.

Nhưng Trung đoàn trưởng Trung đoàn Pháo binh đã trình bày lý do, cuối cùng được Sư đoàn trưởng đồng ý cho ngừng bắn và cử công binh đến gia cố trận địa.

Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn công binh tiếp tục báo cáo: "Tình hình hiện tại là chúng ta không thể tiếp tục bắn ở đây được nữa, phải chuyển trận địa."

Trung đoàn trưởng Trung đoàn Pháo binh: "Vậy chỗ nào không có chuột đồng?"

"Tôi không biết." Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn công binh đáp.

Trung đoàn trưởng Trung đoàn Pháo binh đang định lên tiếng thì nghe thấy tiếng hô từ trận địa pháo phòng không bên cạnh: "Cẩn thận, không quân địch!"

Trung đoàn trưởng Trung đoàn Pháo binh ngẩng đầu lên, nhìn thấy từ xa trên bầu trời có những vật thể sáng bóng đang

lao đến!

“Hỏng rồi! Ẩn nấp!” Ông ta hét lớn.

Cùng lúc đó, pháo phòng không khai hỏa, những khẩu pháo 88 mm gầm lên giận dữ, nhả đạn lên bầu trời. (Hết chương) Chương 219: Vị tướng trên bộ

Ban đầu, phi đội của Drachenko vẫn chưa phát hiện ra trận địa pháo binh dưới mặt đất.

Đúng vậy, trước khi cất cánh họ đã được phát ảnh, mỗi người đều xem rất kỹ, nhưng những bức ảnh này đều được chụp từ trên cao, phi đội cũng chỉ mải nhìn xuống phía dưới nên hoàn toàn không nhận ra mục tiêu ở ngay trước mặt.

Cho đến khi pháo binh mặt đất khai hỏa, một phi công mới phát hiện ra: “Phía trước có gì đó đang bắn!”

Drachenko vội vàng nghiêng cánh, cho máy bay nghiêng sang một bên để nhìn xuống phía trước, quả nhiên nhìn thấy khói đạn. Với kinh nghiệm của mình, ông ta phán đoán đó là pháo phòng không.

“Pháo phòng không khai hỏa rồi, bám theo tôi cơ động!”

Ông ta nhẹ nhàng đẩy cần điều khiển, máy bay bắt đầu lượn vòng sang trái, đồng thời đạp vào bàn đạp bánh lái để điều chỉnh hướng bay.

Những chiếc máy bay khác của Trung đoàn Máy bay Ném bom Chiến đấu số 4 vội vàng bám theo Drachenko, đội hình máy bay như một đàn ngỗng đang đổi hướng trên bầu trời.

Vài giây sau, đạn pháo cao xạ bay đến, được kíp nổ hẹn giờ kích nổ, tạo thành những đám khói đen trên không trung.

Tuy nhiên, vị trí đạn pháo nổ và vị trí của phi đội lúc này cách nhau rất xa.

“Bọn địch lại phải hiệu chỉnh lại mục tiêu rồi, bám sát tôi cơ động. Đẩy cần ga hết cỡ, duy trì tốc độ.”

Cứ mỗi lần cơ động là tốc độ lại giảm, hầu hết máy bay thời này đều như vậy, đẩy cần ga hết cỡ là để giảm thiểu tốc độ bị mất, duy trì năng lượng cho máy bay.

Sau khi Drachenko ra lệnh xong, Trung đoàn phó hô: “Chúng ta đều chở quá tải, chỉ dựa vào động cơ thì không thể nào bù lại được năng lượng đã mất, sắp đến mục tiêu rồi, né thêm một đợt nữa rồi bổ nhào thôi!”

Drachenko ước lượng khoảng cách, đồng ý: “Được! Né thêm một đợt pháo cao xạ nữa rồi bổ nhào.”

Nói rồi ông ta lại lắc cần điêu khiển và đạp bàn đạp bánh lái, trong khi cơ động, ông ta liếc nhìn bảng đồng hồ.

Kim đồng hồ tốc độ có vẻ đã xuống gần đến vạch nguy hiểm, nhưng hiện tại máy bay đang ở độ cao lớn, tốc độ thực tế sẽ lớn hơn tốc độ hiển thị trên đồng hồ, nên chắc là vẫn ổn.

Nhưng nếu cơ động thêm nữa thì không được, máy bay đang mang quá nhiều bom, ảnh hưởng nghiêm trọng đến khả năng bay.

Tuy nhiên, Drachenko tự an ủi bản thân, thế này đã là tốt hơn nhiều so với Il-2 rồi, nếu như ông ta đang lái Il-2 thì chỉ có nước lao thẳng vào lưới lửa của pháo phòng không, dựa vào lớp giáp dày để chống đỡ.

“Drachenko!” Phi công lái số 2 gọi,‘Đã đến lúc phải trở lại đội hình rồi!”

Lúc này Drachenko mới nhận ra mình đã lơ đễnh, vội vàng kéo cần điều khiển: “Bam theo tôi, lên!”

Chiếc máy bay của ông ta lộn vòng, chuyển sang bổ nhào, trong quá trình bổ nhào, nó dần dần chuyển từ tư thế cắm đầu

xuống đất sang tư thế bay ngang.

Ánh lửa trên mặt đất của pháo cao xạ chỉ thị mục tiêu, Drachenko nhắm ngay trận địa pháo cao xạ, rất nhanh đã thấy trận địa bên cạnh, còn chưa kịp ngụy trang trận địa pháo binh.

“Trận địa pháo binh! Kẻ địch không có pháo cao xạ cỡ nòng nhỏ, giảm thấp độ cao ném boml”

Lúc này pháo cao xạ cỡ nòng lớn của kẻ địch lại khai hỏa, nhưng vì kíp nổ hẹn giờ của đạn pháo còn chưa kịp thay đổi, cho nên đạn pháo đều bắn về phía sau đội hình máy bay bổ nhào, nổ tung trên không trung rất cao.

Thậm chí Drachenko còn thấy binh sĩ Prosen luống cuống tay chân điều chỉnh kíp nổ, dùng thứ giống như dây cót để vặn vào đạn pháo.

Thật muốn dội bom san bằng những ụ pháo cao xạ này!

Nghĩ như vậy, Drachenko đạp bánh lái, cho máy bay nghiêng sang bên, ống ngắm súng máy trực tiếp nhắm vào trận địa pháo cao xạ của kẻ địch.

Đây là kinh nghiệm hắn ta đã đúc kết được trong nhiều lần oanh tạc, dùng ống ngắm súng máy hỗ trợ ngắm bắn, chỉ cần hơi ngắm cao một chút, tỷ lệ trúng đích rất đáng tin cậy.

Lần này Drachenko nhắm vào xe đạn bên cạnh trận địa pháo của địch, theo kinh nghiệm của hắn ta chắc chắn sẽ nổ trúng ụ pháo.

Nhưng lần bổ nhào này khá gấp gáp, góc bổ nhào hẳn là không lớn bằng trước kia, sai số chắc chắn sẽ lớn hơn, vậy thì dựa vào uy lực của thuốc nổ để bù đắp.

Drachenko cảm thấy độ cao gần đạt yêu cầu, liền trực tiếp ném bom, sau đó kéo máy bay lên.

Động tác kéo lên đột ngột khiến máu trong người hắn ta dồn hết xuống bàn chân, toàn bộ tâm nhìn đều tối sầm lại, ngay cả bầu trời cũng tối đi.

Drachenko dựa vào kinh nghiệm, điều khiển cần lái về vị trí cũ.

Tâm nhìn khôi phục, hắn ta nhìn độ cao kế, xác định bây giờ máy bay đã trở vê độ cao hai nghìn mét, vẫn đang tiếp tục leo lên, đồng thời con số trên đồng hồ đo tốc độ cũng đang giảm mạnh.

Hắn ta điều chỉnh khoảng cách giữa các cánh quạt, sau đó hô vào radio: "Có ai không kéo lên được không?"

Lúc này, vụ nổ trên mặt đất chiếu sáng kính chiếu hậu buồng lái của Drachenko.

Hắn ta không khỏi quay đầu muốn xem tình hình trên mặt đất, nhưng tâm nhìn phía sau của P47 không tốt.

Trong radio có người hô: "Đoàn trưởng, chúng ta đã cho nổ một quả lớn rồi! Không biết ai đã châm lửa đạn dược của địch!"

Lúc này ánh sáng của đợt nổ thứ hai chiếu sáng kính chiếu hậu.

Drachenko đẩy cần lái sang trái, như vậy máy bay sẽ chuyển từ leo lên sang bay vòng trái, hắn ta có thể quan sát được phía dưới.

Mặt đất đã biến thành biển lửa, quân Prosen đang bỏ chạy tán loạn.

Bỗng nhiên, Drachenko nhìn thấy một chiếc xe tải đang chạy xa khỏi vụ nổ, rõ ràng chiếc xe tải này cũng chở đạn dược, tài xế đang cố gắng để nó không bị vạ lây.

“Mọi người, hủy diệt của địch vẫn chưa đủ, giải tán đội hình, tự do bắn phá những chiếc xe tải đang chạy trốn kia! Đây là Đoàn oanh tạc cơ chiến đấu thứ tư, có ai nghe thấy tôi gọi không? Yak Yak, chúng tôi đang bắn phá xe co của địch, cần Yak yểm hội” Vừa hô hào, Drachenko vừa điều khiển máy bay bổ nhào lần nữa, mục tiêu chính là chiếc xe chở đạn đang bỏ chạy kia.

Hắn ta đưa chiếc xe tải vào ống ngắm, bóp cò.

Tám khẩu súng máy hạng nặng bắn ra một cơn mưa đạn dữ dội, ngay lập tức đuổi kịp chiếc xe tải kia. Đạn dược Liên Hiệp Vương Quốc cung cấp còn có cả đạn xuyên giáp và đạn cháy, ngay lập tức đã bắn trúng xe tải.

Tài xế thấy tình thế không ổn, đẩy cửa xe nhảy ra, sau đó chiếc xe tải bốc cháy lao thẳng về phía trước, cuối cùng nổ tung thành một quả cầu lửa.

Drachenko hài lòng kéo máy bay lên.

Lúc này trong tiếng rè rè của radio truyền đến một câu trả lời ú ớ: “Các người… Ở đâu…”

Drachenko: “Cậu nhìn xem chỗ nào trên mặt đất có đám cháy lớn nhất thì bay về phía đó, Tovaryš!”

Hắn ta lấy lại độ cao, sau đó bay bằng để tích lũy tốc độ, đồng thời quay đầu quan sát mặt đất.

Máy bay chiến đấu của Đoàn oanh tạc cơ chiến đấu thứ tư đang bắn phá khắp nơi, tám khẩu súng máy hạng nặng tỏ ra rất hiệu quả khi tấn công các mục tiêu mềm như xe tải, bộ binh…

Thậm chí lớp giáp trên nóc của một số xe bán xích cũng không chịu nổi hỏa lực của súng máy 12,7 ly.

Trong radio, một phi công của đoàn bốn hô lớn: ‘Lần này chúng ta cũng là Lục quân Anh hùng rồi!”

Còn Drachenko dẫn theo máy bay hộ tống vẫn luôn bay lên cao dần và tích lũy tốc độ, bởi vì hắn ta cảm thấy với trình độ phối hợp của quân Prosen, không quân Prosen nên xuất hiện rồi.

Ở độ cao thấp và tốc độ thấp, P47 không phải là đối thủ của BF109.

Lỡ như 109 thật sự xuất hiện, chỉ có thể dựa vào bản thân và máy bay hộ tống để đuổi chúng đi.

Đột nhiên, Drachenko nhìn thấy ánh phản chiếu trên nắp buồng lái.

Là tám chiếc 109!

“Mọi người! 109 đến rồi! Chuẩn bị cơ động phòng ngự!”

Vừa nói, Drachenko vừa tiếp tục bổ nhào về phía những chiếc 109.

Sự chú ý của những chiếc 109 đều tập trung vào những chiếc P47 ở độ cao thấp, hoàn toàn không để ý đến cuộc tấn công từ trên cao.

Chỉ trong nháy mắt, hai chiếc 109 đã bị bắn cháy, những chiếc 109 còn lại tản ra bỏ chạy.

“Kéo lên, kéo lên! Chỉ cần chặn được đợt tấn công đầu tiên của chúng là được!” Drachenko vừa tự mình kéo máy bay lên, vừa hô với máy bay hộ tống,‘Đừng bám theo chúng, đừng bám theo! Kéo lên để thoát ly! Chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ yểm hộ đồng đội rồi!”

“Số còn lại giao cho chúng tôi!” Cùng với tiếng hô lớn trong radio, một chiếc Yak-1 lướt qua phía bên phải chiếc P47 đang leo lên.

Động cơ làm mát bằng dung dịch của Yak đã được tăng lực, các ống xả đều đang phụt lửa.

Trong khoảnh khắc lóe sáng của tia lửa điện, Drachenko nhìn thấy bên cạnh nắp buồng lái của Yak có vẽ một hàng ngôi sao đỏ.

Hai chiếc P47 đang leo lên cứ như vậy xuyên qua đội hình máy bay Yak đang lao về phía quân địch.

Drachenko ấn micro và nói: "Yak đến rồi, chú ý, Yak đến rồi! Đầu là máy bay động cơ làm mát bằng dung dịch kiểu dáng thuôn dài, đừng bắn nhầm, đừng bắn nhầm! Máy bay địch có mũi màu vàng, máy bay địch có mũi màu vàng! Mục tiêu của chúng ta vẫn là các mục tiêu mềm trên mặt đất, mục tiêu của chúng ta vẫn là các mục tiêu mềm trên mặt đất!"

"Rõ!" Trong radio, không biết ai đó hô lên/'Mục tiêu của chúng ta là trở thành Lục quân Anh hùng mài"

Trung tá Hank, đoàn trưởng đoàn pháo binh của Prosen, nằm rạp trên mặt đất, nhìn hai bên đang giao chiến trên bầu trời.

Rõ ràng là số lượng máy bay của đối phương nhiều hơn không quân Prosen.

Những chiếc máy bay chiến đấu thon dài như 109 đang quần nhau với 109, còn những chiếc máy bay "mập mạp" như bình sữa đang "liếm đất".

Máy bay chiến đấu của đối phương hình như gọi là Yak, hỏa lực tương đối yếu, không thích hợp để tấn công mặt đất. Còn những chiếc máy bay "mập mạp" kia thì có rất nhiều súng máy, khi khai hỏa, hai bên cánh như mọc ra hai thanh kiếm ánh sáng, quét đến đâu trên mặt đất là chết chóc đến đó.

Mặt đất đã biến thành biển lửa, khắp nơi đều là xe cộ và xe bán xích bị bắn cháy.

May mà sáng nay trời vừa mưa nhỏ, cỏ cây còn ẩm ướt, nếu không thảo nguyên mà bốc cháy thì phiền phức to.

Trung tá Hank nằm rạp trên mặt đất, không dám động đậy, sợ bản thân trở thành mục tiêu của máy bay địch, hắn ta không có lòng tin mình có thể sống sót trong trận càn quét dữ dội như vậy.

“Cái gì?” Tại sở chỉ huy Tập đoàn quân số 10, Tham mưu trưởng lớn tiếng hỏi/‘Nói lớn lên! Bị không kích ở đâu? Trận địa pháo binh? Không quân đang làm cái quái gì vậy?”

Thượng tướng Pock giật lấy ống nghe: “Bị không kích ở đâu?”

Đầu dây bên kia đáp: “Sư đoàn của chúng tôi… trận địa pháo binh của Sư đoàn 190, chúng tôi đã mất gần như toàn bộ đạn pháo, một nửa số pháo cũng bị bỏ lại.”

Thượng tướng Pock: “Sẽ có người bổ sung cho các anh. Còn trận địa pháo phòng không đâu?”

“Pháo phòng không không đối phó được loại máy bay ném bom mới của địch, chúng tôi bố trí pháo phòng không theo tiêu chuẩn để đối phó với loại máy bay ném bom chiến thuật hai động cơ của chúng. Pháo phòng không cỡ nòng nhỏ được bố trí để bảo vệ tuyến đầu, đối phó với Il-2. Nhưng chúng tôi không thấy bóng dáng chiếc II-2 nào, toàn là loại máy bay ném bom bổ nhào mới.”

“Tôi biết rồi.” Pock gác máy, nhưng lập tức lại cầm ống nghe lên;Nối máy với không quân. Thượng tướng Kelter à? Không quân Ant vừa ném bom trận địa pháo binh của tôi, tôi yêu cầu các anh lập tức ném bom trận địa pháo binh của Ant!”

Thượng tướng Kelter: “Chúng tôi đã ném bom trận địa pháo binh của Ant rồi, còn tiện thể ném bom cả sở chỉ huy của Rokossovsky, trinh sát đường không cho thấy hiệu quả rất khả quan, biết đâu Rokossovsky đã bị chúng ta cho lên đường rồi!”

“Quỷ tha ma bắt anh đi! Nếu Rokossovsky dễ dàng bị tiêu diệt như vậy, hắn ta đã không thể nhảy nhót đến bây giờ! Tôi yêu cầu các anh ném bom trận địa pháo binh của địch một lần nữal”

“Được rồi, được rồi, tôi sẽ sắp xếp ngay, nhưng từ khi Rokossovsky đến tiền tuyến, lực lượng không quân của địch đã tăng cường đáng kể, một số đơn vị không quân tinh nhuệ đã được điều động đến đây…”

“Anh muốn nói gì?” Pock chất vấn,/‘Anh đang biện minh cho sự bất tài của mình sao?”

“Tất nhiên là không, tôi chỉ thông báo cho anh biết tình hình. Chúng tôi sẽ lập tức sắp xếp ném bom trận địa pháo binh của địch.”

(Hết chương) Chương 220: “Có qua có lại”

Tập đoàn quân cơ động số 1, trận địa pháo binh giả.

Cùng lúc quả bom rơi xuống, một chiếc máy bay ném bom bổ nhào Stuka của Prosen kéo theo làn khói đen đặc đập xuống đất.

Tên lửa Thần Tiễn thứ hai cũng được phóng lên, vẽ một đường cong trên không trung, đuổi theo chiếc máy bay địch đang bay thấp.

Chiếc Stuka bị Thần Tiễn cắn đuôi, xạ thủ súng máy tuyệt vọng bắn về phía tên lửa đang áp sát. Tiếc là mật độ hỏa lực của súng máy không thể so sánh với vũ khí phòng thủ tâm gần, độ chính xác khi ngắm bắn bằng tay cũng không thể bằng radar và hệ thống ngắm quang điện của thế hệ sau.

Thần Tiễn cứ như vậy đuổi kịp Stuka, nổ tung thành một quả cầu lửa màu da cam.

Chiếc Stuka bốc cháy dữ dội, cả cánh cũng bốc cháy, lao thẳng xuống đất.

Tên lửa Thần Tiễn thứ ba được phóng đi, đuổi theo chiếc máy bay địch đã biến mất ở đường chân trời.

Trên trận địa phóng, các binh sĩ Vệ giáo đã bắt đầu di chuyển bệ phóng và các thiết bị khác, nhưng các nữ tu cầu nguyện vẫn quỳ trên tấm đệm, duy trì tư thế cầu nguyện.

"Katyusha, chúng ta nên di chuyển thôi."

Katyusha là biệt danh của Yekaterina, sau một thời gian dài chiến đấu cùng nhau, các binh sĩ Vệ giáo đã trở nên thân thiết với các nữ tu cầu nguyện, nên gọi bằng biệt danh.

Hơn nữa, vì Katyusha có vóc người nhỏ nhắn, ai cũng coi cô như em gái mà chăm sóc.

Cô gái không trả lời, tiếp tục cầu nguyện, rõ ràng cô rất hy vọng tên lửa Thần Tiễn vừa phóng trúng đích.

Phó đội trưởng Yetsemenko liếc nhìn đồng hồ, vỗ vai Katyusha: "Được rồi, tên lửa đã ra khỏi giai đoạn tăng tốc, dù không trúng đích cũng không thể đuổi kịp máy bay địch đang bay thấp nữa."

Katyusha lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, mở mắt ra: "Bắn hạ được mấy chiếc?"

Cô không giống những nữ tu cầu nguyện khác, sau khi tên lửa được phóng đi, cô không cần phải nhìn theo mục tiêu nữa, vì vậy khi câu nguyện, cô thường nhắm mắt lại, như vậy trông có vẻ thành tâm hơn.

"Hai chiếc." Yetsemenko giơ hai ngón tay,'Còn chiếc cuối cùng, có thể hỏi bộ binh xem có tìm thấy mảnh vỡ của tên lửa rơi xuống hay không, nếu gần mảnh vỡ không có xác máy bay địch thì chắc là không trúng. Thôi, di chuyển thôi."

Nói xong, Yetsemenko đưa tay kéo Katyusha đứng dậy, đi về phía chiếc xe tải đang chờ sẵn.

Katyusha đi theo anh, vừa đi vừa nói: "Như vậy là tôi đã bắn hạ được 16 máy bay địch rồi, có được tặng thưởng Huân chương Sao Vàng chưa?"

"Chắc là có. Bây giờ cô là nữ tu cầu nguyện có thành tích xuất sắc nhất của chúng ta, theo lý mà nói thì phải được tặng thưởng Huân chương Sao Vàng. Tôi sẽ viết báo cáo lên cấp trên." Yetsemenko đáp.

Katyusha: "Nếu tôi được tặng thưởng Huân chương Sao Vàng, chắc là Tư lệnh Tập đoàn quân sẽ đích thân trao tặng chứ?"

"Chắc là vậy. Sao, cô cũng thầm thương trộm nhớ Rokossovsky à?" "Không có." Katyusha lập tức đáp, vài giây sau lại nói,Nhưng ai cũng mong muốn người trao tặng Huân chương Sao Vàng cho mình là một người tài giỏi, phải không? Đợi chiến tranh kết thúc, tôi thành bà lão rồi, có thể kể với con cháu: "Người trao tặng Huân chương cho bà năm đó chính là Nguyên soái Rokossovsky đấy."

Yetsemenko cười ha hả: "Năm đó, khi ông ấy dẫn chúng tôi phá vây ở Rogneda, chúng tôi còn nghĩ "Thôi xong, lần này gặp phải một chỉ huy tồi tệ rồi, tôi còn cãi nhau một trận với ông ấy, vì ông ấy không cho chúng tôi đặt bệ phóng Thần Tiễn trên đỉnh tháp chuông."

Katyusha kinh ngạc: "Thật sao?"

"Thật, kết quả là quân địch vừa tiến đến, phát pháo đầu tiên đã phá hủy tháp chuông, nếu như Tư lệnh không ra lệnh cho chúng tôi chuyển trận địa, có lẽ tôi và vợ Tư lệnh đã chết ở đó rồi."

"Ra vậy."

Yetsemenko lên xe trước, sau đó đưa tay về phía Katyusha.

Katyusha cũng không khách sáo, nắm lấy tay anh trèo lên xe tải - nếu tự mình leo, có lẽ cô phải bám vào bánh xe mới lên được.

Katyusha ngồi xuống thùng xe, hỏi với vẻ quan tâm: "Vậy là Tư lệnh đã cứu anh một mạng?"

"Có thể nói như vậy. Nhưng sau đó, trận chiến diễn ra rất ác liệt, tôi đã chuẩn bị tinh thần hy sinh vì Tổ quốc, xe tăng và bộ binh của địch đã áp sát đến cách chúng tôi chưa đầy 20 mét, chúng tôi không thể tìm được góc bắn nào cho Thần Tiễn.

"Kết quả là Tư lệnh đã đích thân chỉ huy một chiếc xe tăng vòng ra phía sau lưng địch, giải cứu chúng tôi."

Không hiểu sao Katyusha lại lộ ra vẻ mặt mơ màng: "Ra vậy!"

Lúc này, một người lính Vệ giáo ngồi đối diện Katyusha lên tiếng: "May mà có Tư lệnh, sử dụng Thần Tiễn để phòng không, tỷ lệ thương vong của các nữ tu cầu nguyện mới giảm xuống. Nếu không, bây giờ chúng ta vẫn còn ở tiên tuyến, đối mặt với nguy cơ bị xe tăng địch tấn công bất cứ lúc nào."

Yetsemenko: "May mà không phải như vậy, nếu không, nữ tu cầu nguyện và Thần Tiễn sẽ sớm trở thành những cái tên trong lịch sử, không biết bao giờ mới có thể tập hợp đủ nữ tu để thành lập Tiểu đoàn Thần Tiễn."

"Bây giờ cũng không còn Tiểu đoàn Thần Tiễn nữa." Người lính Vệ giáo nói,'Mọi người xem, chúng ta chỉ còn có 5 nữ tu cầu nguyện, cả Tập đoàn quân chỉ còn từng này người."

Katyusha ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh, cảm thán: "Thánh Andrew đã nói, khi năng suất lao động càng phát triển, quy mô chiến tranh càng lớn, chúng ta sẽ càng ít được sử dụng, bây giờ thì ứng nghiệm rồi."

Yetsemenko trầm giọng nói: “Vinh quang cho Thánh Andrew, Amen.”

Những người khác cũng khẽ đáp lại: Amen.”

“Địch đã ném bom trận địa pháo binh giả của chúng ta.” Pavlov đặt bản báo cáo xuống, nhìn Vương Trung.

Vương Trung: “Tướng quân! Xem ông chạy đâu cho thoát!”

“Cậu quá chú trọng tấn công rồi.” Popov cười nói, di chuyển quân Xe của mình, dễ dàng hóa giải thế tấn công của Vương Trung, sau đó nhắc nhở, Cậu sắp thua rồi đấy.” Vương Trung vội vàng nhìn về phía quân Vua của mình, im lặng một lúc lâu, sau đó kéo dài giọng “Ồ” một tiếng, rồi than thở: “Quân cờ này có thể đi chéo, Tốt đến cuối bàn cờ còn có thể biến hình, phức tạp quá. Đặc biệt là con Tốt đến cuối bàn cờ được thăng cấp, biến thành Xe, Mã, Tượng thì tôi còn hiểu được, biến thành Hậu là sao? Giả gái à?”

Popov cười ha hả.

Vương Trung: “Cười cái gì, tôi nói không đúng sao? Con tốt này biến thành Hậu, có đẻ được Thái tử không? Không hợp lý!”

Vasili khoanh tay trước ngực: “Kỳ nghệ của Tư lệnh thật tệ.”

Nói nhảm, từ nhỏ tôi đã không chơi cờ vual

Hay là đổi sang cờ tướng, chúng ta chơi trên bàn cờ “Sở hà Hán giới” thử xem?

Lúc này Pavlov lên tiếng: “Dich đã không kích trận địa pháo binh giả của chúng ta!”

Vương Trung: “Biết rồi, tìm một chỗ khác, bố trí trận địa giả khác đi. Còn trận địa pháo binh thật thì mau chóng ngụy

trang cho kỹ. Nào nào, chơi lại nào, tôi cảm giác mình đã nắm được bí quyết chơi cờ vua rồi.”

Pavlov: “Các cậu không thể ngừng chơi cờ vua được sao?”

Vương Trung: “Đây là thể hiện sự tin tưởng vào năng lực của ông đấy! Hay là thế này, tôi ra tiền tuyến lái xe tăng hạng nhẹ nhé?”

“Cậu không nghĩ đến việc làm chút việc mà người chỉ huy nên làm sao?”

Vương Trung: “Tôi đã phê duyệt xong tài liệu rồi! Cả một chồng cao như vậy đấy!”

“Sao tự dưng cậu đường đường là Tư lệnh mà lại không làm việc đàng hoàng, còn lớn tiếng biện minh nữa?”

Vương Trung thở dài: “Dich hiện giờ không có động tĩnh gì, cho dù là tấn công trực diện hay là chiến thuật kìm kẹp, đều không phát động.

“Tôi đoán, tiếp tế của chúng cũng đang gặp khó khăn vì thảo nguyên, dù sao từ trung tâm hậu cần của chúng đến đây cũng phải gần 200 cây số, không ít xe tiếp tế đã bị sa lầy trên thảo nguyên, lại còn bị máy bay ném bom Pe-2 của chúng ta oanh tạc nữa, haiz.”

Popov vừa bày lại quân cờ, vừa nói: “Quân Prosen có lẽ đã nhầm lẫn, coi đại thảo nguyên Nam Ant là vùng đất đen màu mỡ của Kazaria, bọn chúng không chịu nghĩ xem, tại sao ở Kazaria, làng mạc lại san sát như sao trên trời, còn ở đây thì lại thưa thớt dân cư như vậy.”

Vương Trung: “Lúc mới đến đây, tôi cũng không biết tình hình ở đây lại như vậy. Kết quả là, dây điện thoại suốt ngày bị chuột đồng cắn đứt, khắp nơi đều là địa hình hiểm trở mà xe tăng cũng không thể di chuyển, cỏ mọc cao đến mức có thể cuốn cả bánh xe tải - thật là…”

“Khó trách năm đó, Xia Boyang phải mất rất nhiều thời gian để tiêu diệt bọn thổ phỉ trên thảo nguyên, cuối cùng còn bị tập kích sở chỉ huy, thảo nguyên này, nếu không quen thuộc địa hình thì rất dễ bị tập kích”

Vasili: “*à chúng ta đang chuẩn bị tập kích chúng!”

Vương Trung: “Không chính xác, là tập kích tuyến hậu cần của chúng. Gươm của ky binh không thể chém nát xe tăng.”

“Nhưng chúng tôi được trang bị bom xăng để chống tăng.” Giọng nói vang lên từ cửa sở chỉ huy. Vương Trung quay đầu lại, thấy hai sĩ quan mặc quần ky binh bước vào - quân phục ky binh mới, vì tiết kiệm nguyên liệu, phần thân trên cơ bản giống với quân phục của bộ binh, chỉ có quần là vẫn giữ nguyên kiểu dáng của ky binh, vì vậy chỉ có thể nhận ra ky binh qua trang phục này.

Pavlov, với tư cách Tham mưu trưởng, đã tận tâm thực hiện nhiệm vụ của mình, tiến lên chào hỏi: “Hai vị là… 2”

“Báo cáo, chúng tôi là Thiếu tá Gorokhov, Trung đoàn trưởng Trung đoàn Ky binh số 1, Sư đoàn 33, Quân đoàn Ky binh 20, dẫn đầu đội tiên phong đến báo cáo!” Nói xong, hai sĩ quan giơ tay chào theo kiểu quân đội.

Vương Trung đứng dậy, chỉnh lại trang phục, giơ tay chào đáp lễ: “Chào hai anh. Đến thật đúng lúc, chúng tôi vừa tổng hợp những thông tin thu thập được từ những người chăn nuôi địa phương lên bản đồ.”

Pavlov liếc nhìn Vương Trung.

Vẻ mặt của anh ta cũng dễ hiểu, bởi vì Vương Trung nói như thể việc thu thập thông tin này có liên quan mật thiết đến mình, nhưng thực ra hoàn toàn không phải, đó là công lao của các sĩ quan tham mưu phụ trách bản đồ.

Vương Trung phớt lờ Pavlov, nhiệt tình giới thiệu với các sĩ quan ky binh: "Mời hai anh xem bản đồ, có gì chưa rõ cứ hỏi ông lão chăn nuôi kia, ông ấy từng là sĩ quan cận vệ của Sa hoàng, kiến thức quân sự rất uyên thâm."

Gorokhov nói: "Trong đội của chúng tôi cũng có những người là dân chăn nuôi địa phương, trên đường hành quân, họ đã tách ra để tìm kiếm những người đồng hương của mình, chắc chắn sẽ mang về nhiều người quen thuộc địa hình."

Vương Trung lo lắng hỏi: "Có thể vận động họ được không? Ông lão chăn nuôi kia là người bảo thủ, rất cứng đầu."

"Tôi đã cử giáo sĩ đi cùng, chắc là thuyết phục được. Theo như những người lính của tôi nói, hiện nay trong số những người chăn nuôi có rất nhiều người theo chủ nghĩa thế tục rồi."

Vương Trung gật đầu: "Tốt, chúng tôi cũng đã nhờ ông lão viết một bức thư cho các trưởng lão của những người chăn nuôi, khi nào chủ lực Quân đoàn Ky binh của các anh đến, chắc chắn sẽ có đủ người dẫn đường. Nhưng các anh phải chú ý, bảo vệ an toàn cho quần chúng, không để cho những người dẫn đường bị thương, thà hy sinh bản thân, cũng phải đảm bảo an toàn cho họ."

Gorokhov nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây, nói: 'Quả nhiên ngài giống như lời đồn."

Vương Trung: "Lời đồn thế nào?"

"Họ nói, khi rút lui, ngài cũng nhất quyết đưa cả dân thường đi cùng, khi phòng thủ một nơi nào đó, việc đầu tiên là sơ tán phụ nữ và trẻ em."

Vương Trung: "Tôi chỉ đang báo đáp ân tình của những người dân đã nhiều lần cứu mạng tôi. Chuyện này không đáng để nhắc đến, sau này đừng nói nữa."

"Vâng.' Gorokhov giơ tay chào.

Vương Trung: “À đúng rồi, các anh có quen Kiriyenko không?”

“Anh ấy là bạn tốt của Quân đoàn trưởng.” Gorokhov trả lời.

“Vậy à.” Vương Trung gật đầu,‘Nhanh chóng làm quen với địa hình đi, ngày mai nhiệm vụ của các anh rất nặng nề, có thể phá vỡ thế gong kìm của địch hay không, phụ thuộc vào việc ky binh của các anh phi nước đại trên thảo nguyên như thế nào đấy!” (Hết chương) Chương 221: Dương mưu

Nửa ngày sau đó, bộ đội ky binh sư đoàn 33 lục tục đến, thoáng cái trong làng nhét đầy ky binh.

Vương Trung nói với sư trưởng sư đoàn 33: “Mọi người cứ ăn uống thoải mái, cần bổ sung gì thì bổ sung ngay, xong rồi thì ra khỏi thành dựng lều trại chuẩn bị nghỉ qua đêm, thành phố nằm trong tâm pháo của địch, đừng tập trung quá đông người trong thành.”

Vị sư trưởng chào: “Rõ. Khó trách tôi thấy rất nhiều bộ binh và thiết giáp deu đóng quân ngoài thành, hóa ra là vì đề phòng pháo kích.”

Vương Trung: “Chứ còn gì nữa? Nếu không phải lo bọn chúng bắn pháo, tôi cũng đâu muốn để anh em phơi nắng ngoài này.”

Vị sư trưởng: “Chúng tôi sẽ phái một tiểu đội đi thăm dò vị trí pháo binh của chúng.”

Vương Trung: “Không quân trinh sát được vị trí pháo binh của chúng rồi, nhưng căn cứ vào ảnh chụp, chúng bố trí rất nhiều quân tinh nhuệ quanh đó, bao gồm một tiểu đoàn pháo phòng không, và một lượng lớn bộ binh.

“Tôi khuyên các anh chỉ nên phái một đội cảm tử là được rồi, đừng hy sinh quá nhiều người. Mục tiêu chính của chúng

ta là cả vùng thảo nguyên rộng lớn này, bọn chúng chắc chắn không đủ người để phòng thủ trên một khu vực rộng lớn như thế"

Vương Trung vừa nói, vừa cầm gậy chỉ huy khoanh một vòng tròn lớn trên bản đồ.

Pavlov: "Trinh sát không quân cũng không phát hiện thấy trận địa phòng ngự kiên cố nào trên thảo nguyên, cho dù có thì tiếp tế cũng là vấn đề. Quân đội càng hiện đại hóa, càng cơ giới hóa thì càng bất lợi khi tác chiến trên thảo nguyên, trong khi ky binh các anh lại có thể tự do di chuyển."

Vương Trung: "Chính vì thế tôi mới yêu cầu Bộ Tổng tư lệnh điều động ky binh cho tôi, hai quân của các anh sẽ chia làm hai cánh, tung hoành trên thảo nguyên. Tôi biết các anh được trang bị lựu đạn cháy, nhưng tôi yêu cầu các anh không được đối đầu trực diện với lực lượng thiết giáp của địch, gặp xe thiết giáp, thậm chí là xe bán xích thì cũng phải vòng tránh.

"Nhiệm vụ của các anh chỉ có tấn công hậu cần của bọn chúng."

"Chỉ có hậu cần thôi sao?"

"Phải."

Lúc này Pavlov nói: "Quân ky binh vẫn chưa đến đông đủ, cậu mới chỉ nói chuyện với một vị sư trưởng, ngày mai còn phải nhắc lại."

Lúc này vị sư trưởng sư đoàn 33 nói: "Thật ra quân chúng tôi chỉ có hai sư đoàn, còn quân đoàn ky binh 21 thậm chí chỉ có một sư đoàn, ngay cả cơ quan bộ chỉ huy cũng tỉnh giản."

Vương Trung nhíu mày: "Vì sao?"

"Vì không còn ky binh." Vị sư trưởng nhún vai,'Phần lớn các sư đoàn ky binh đều được chuyển đổi thành sư đoàn xe

tăng, các vị tư lệnh sư đoàn, tư lệnh quân đoàn ky binh cũng lắc mình biến thành tư lệnh sư đoàn xe tăng, tư lệnh quân đoàn xe tăng."

Vương Trung cau mày: "Cho dù ky binh không còn phù hợp với chiến tranh hiện đại, cũng không thể làm như vậy, ky binh và xe tăng hoàn toàn khác nhau! Chỉ có những kẻ thiếu hiểu biết mới đánh đồng chúng." Vị sư trưởng lúng túng nói: "Có lẽ ý của thượng cấp là, xe tăng dùng để cơ động sâu sau khi chọc thủng phòng tuyến của địch, ky binh cũng vậy."

"Hỗn xược!" Vương Trung quát: 'Cách sử dụng ky binh và xe tăng khác nhau một trời một vực, tôi phải gọi điện thoại cho đại tướng Tuganev yêu cầu ông ấy dừng ngay việc chuyển đổi này lại."

Lúc này Pavlov nói: "Việc chuyển đổi ky binh thành lính xe tăng không có vấn đề gì, chúng ta duy trì lực lượng ky binh quy mô lớn như vậy, không chuyển đổi thì biết làm sao? Trên đại thảo nguyên Nam Ant có thể dùng ky binh, nhưng trên vùng đất đen của Kazaria thì sao? Trong rừng rậm và đầm lầy ở Livonia thì sao?

"Vấn đề then chốt là cần phải huấn luyện đầy đủ cho sĩ quan và binh sĩ ky binh! Khiến họ hiểu được cách sử dụng lực lượng xe tăng, đúng không?"

Vương Trung suy nghĩ một chút, thấy Pavlov nói cũng có lý, bèn thôi không bàn đến chuyện này nữa, mà hỏi vị sư trưởng ky binh trước mặt: "Y anh là hai quân đoàn ky binh có thực lực không đồng đều? Vậy kế hoạch ban đầu của chúng ta, mỗi quân đoàn phụ trách một cánh không thực hiện được rồi."

Vị sư trưởng: "Có thể điều một phần quân số của sư đoàn còn lại bên quân chúng tôi sang tăng cường cho quân đoàn 21.

"Các chiến sĩ có ý kiến gì không?" Vương Trung hỏi.

“Sẽ không đâu, đều là đồng đội vào sinh ra tử với nhau cả.” Vị sư trưởng mỉm cười.

“Rất tốt.” Vương Trung quay sang Pavlov: “Lập tức tiến hành việc điều động đi.”

“Giao cho tôi.”

Nói rồi, Vương Trung võ vai vị sư trưởng: “Tối nay mọi người chịu khó ngủ lều, ngày mai, sau khi toàn bộ ky binh tập kết day đủ, chúng ta sẽ phát động tấn công trong đêm. Nhân lúc trời tối, chúng ta sẽ bất ngờ đánh vào sâu trong thảo nguyên, khiến bọn chúng trở tay không kịp.”

Bộ tư lệnh Tập đoàn quân số 10 của Prosen, một chiếc xe thùng chở sĩ quan liên lạc của không quân chạy đến trước lều chỉ huy.

Lúc này đã là chín giờ tối, nhưng trời vẫn chưa tối hẳn.

Vị trung tá không quân bước xuống xe, sải bước vào lều.

Trong lều, thượng tướng Pock đang vừa hùng hùng hổ hổ đập muỗi vừa chửi: “Chết tiệt! Rokossovsky muốn để lũ muỗi cắn chết chúng ta hay sao? Muỗi, còn cả chấy rận nữa!”

Nghe thấy hai chữ “chấy rận”, vị trung tá không quân quyết định dừng bước, giữ một khoảng cách an toàn với vị thượng tướng.

Vị tướng trừng mắt nhìn anh ta: “Tôi chưa có chấy rận, quần áo của tôi đều được giặt bằng nước nóng! Nhưng cứ ở trên cái đất thảo nguyên này thêm vài ngày nữa thì không biết chừng! Binh lính của chúng ta rất nhiêu người đã bị chấy rận rồi! Cho nên, hi vọng không quân có tin tốt!”

Vị trung tá không quân lấy túi tài liệu ra: “Đương nhiên là có tin tốt, chúng tôi đã phá hủy trận địa pháo binh của Rokossovsky. Những trận địa này đều được phòng thủ bởi

Thần tiễn, vì phá hủy chúng, chúng tôi đã mất bốn chiếc Stuka, bốn tổ lái giàu kinh nghiệm đã không trở về! Điều đó chứng tỏ đây là trận địa thật, pháo binh của Rokossovsky đã bị thiệt hại nặng nề!"

Vị thượng tướng ra hiệu, viên phụ tá của ông ta lập tức tiến lên nhận túi tài liệu, mở ra lấy những thứ bên trong: "La ảnh chụp."

Vị thượng tướng: "Ảnh chụp trận địa pháo binh của địch bị phá hủy sao?"

"Vâng, còn có cả ảnh chụp sở chỉ huy của Rokossovsky bị đánh sập."

"Hừ"" Vị thượng tướng giật lấy xấp ảnh từ tay viên phụ tá, nhanh chóng lướt qua, sau đó mắng: '"Khốn kiếp! Trận địa pháo binh này nhìn giống như bị phá hủy sao? Xác pháo, xác xe đâu?"

"Chuyên gia tình báo của chúng tôi phán đoán, chúng đã được di chuyển đi nơi khác." Vị trung tá nói.

"Xác cũng di chuyển?" Vị thượng tướng chất vấn: "Vô lý!"

Vị trung tá thản nhiên đáp: "Có lẽ là để gây nhiễu phán đoán của chúng ta. Rokossovsky rất giảo hoạt…"

"Rokossovsky rất giảo hoạt, vì thế đây rất có thể là trận địa giả! Trong chiến dịch Olaci cũng có báo cáo như vậy! Loktev cũng vậy!"

Vị trung tá: "Nhưng những trận địa này đều được Thần tiễn bảo vệ. Ant đang chịu tổn thất nặng nề về tu sĩ cầu nguyện, không có khả năng dùng họ để bảo vệ trận địa giả."

Thượng tướng Pock dừng lại, bởi vì ông ta cũng là người Prosen, cũng có sự cẩn trọng đặc trưng của người Prosen, sự cẩn trọng này mách bảo ông ta, quả thật không có khả năng

dùng những tu sĩ cầu nguyện vốn đã rất quý giá để phòng thủ cho trận địa giả.

Nhưng trong lòng ông ta vẫn thấy có gì đó không đúng lắm, bèn nói với Tham mưu trưởng: "Gọi điện thoại cho sư đoàn 190, hỏi xem hôm nay họ có bị pháo kích không."

Tham mưu trưởng gật đầu.

Rất nhanh, báo cáo đã được gửi về: "Sư đoàn 190 hôm nay không bị pháo kích."

Kỳ thực là vì Vương Trung không cho trinh sát tiền phương nên không biết phải pháo kích vào đâu. Nhưng thượng tướng Pock không thể nào biết được điều này.

Ông ta nhìn sang vị trung tá không quân, người sau tự hào ngẩng cao đầu, chóp mũi hếch lên trời.

Thượng tướng Pock: "Được rồi, cứ cho là không quân đã hoàn thành nhiệm vụ. Còn gì đáng chú ý nữa không?"

Vị trung tá lập tức đáp: "Có, xin mời ngài xem ảnh số 110 đến 143."

Thượng tướng Pock cúi đầu lật tìm ảnh, nhưng ông ta còn chưa tìm được đến số đó thì viên phụ tá đã rút ra một tập ảnh đưa tới.

Vị thượng tướng nhanh chóng lướt qua, hỏi: "Đây là cái gì? Lực lượng thiết giáp đang hành quân sao?"

"Không, bụi mù mịt như vậy, có vẻ như là một lượng lớn ky binh đang hành quân trên đường cái. Ngoài ra, những bức ảnh chụp phía sau còn cho thấy cảnh ky binh nghỉ ngơi trên thảo nguyên, ngựa của họ được thả rông gặm cỏ."

Thượng tướng Pock cau mày: 'Ky binh?"

Viên phụ tá cười nói: “Chẳng lẽ định lặp lại sai lầm ngu ngốc của Melainia sao?”

Thượng tướng Pock trừng mắt nhìn viên phụ tá: “Đừng nói vậy, đó là tuyên truyên của Đế quốc thôi! Thực tế là, ky binh của Melainia suýt chút nữa đã chọc thủng phòng tuyến bộ binh của chúng ta, nhưng đúng lúc đó thì xe bán xích và pháo tự hành ập đến. Lúc đó, bộ binh của chúng ta còn chưa được cơ giới hóa như bây giờ, hoàn toàn là sư đoàn bộ binh thuần túy, tình hình khi đó rất nguy hiểm.” Thượng tướng Pock nói xong, cẩn thận quan sát những bức ảnh trong tay.

Cả bộ tư lệnh im phăng phắc.

Nhưng ngay sau đó, bên ngoài lêu vọng lại tiếng dế kêu râm ran.

Vị thượng tướng quát: “Bắt nó im miệng cho tôi!”

“Gì cơ ạ? Dế ạ?” Viên phụ tá giật nảy mình.

“Phải, bất kể bằng cách nào, bắt nó im miệng cho tôi!”

Viên phụ tá bất đắc dĩ đi ra ngoài lều.

Ông ta vừa đi khỏi, thượng tướng Pock liền vỗ đùi: “Tôi biết rồi, Rokossovsky, hắn định dùng ky binh đánh vào thảo nguyên, quấy rối tuyến hậu cần của chúng ta!”

Tham mưu trưởng: ‘Dùng ky binh sao? Liệu có… hơi kỳ quặc không, ky binh lấy gì để đối phó với xe thiết giáp của chúng ta?”

“Không cần đối phó!” Thượng tướng Pock nói: “Gặp phải xe thiết giáp, xe tăng thì chạy là được rồi! Chúng ta tổng cộng chỉ có một lữ đoàn cơ động phía sau, cùng một lữ đoàn Vệ giáo phụ trách phòng thủ hậu phương, về cơ bản chỉ có thể đảm bảo an toàn cho những vị trí trọng yếu, nếu ky binh ập đến với số lượng lớn thì không thể nào đối phó nổi!”

Tham mưu trưởng: “Nhưng ky binh đã là binh chủng lạc hậu rồi, quân đội chúng ta đã không còn sư đoàn ky binh nào nữa, theo tôi được biết thì Liên hiệp Vương quốc cũng vậy, chỉ có Hợp Chủng Quốc của họ là còn.”

“Vấn đề không phải là lạc hậu hay không, mà là do hoàn cảnh, do đặc thù địa hình nơi này! Lực lượng thiết giáp bị hậu cần kìm hãm, không thể phát huy hết tác dụng, trong khi ky binh lại có thể tung hoành ngang dọc trên thảo nguyên! Rokossovsky đã nhận ra điều này, vì thế hắn điều động lực lượng ky binh, chuẩn bị phát động chiến tranh tiêu hao!”

Vị trung tá không quân: “Đó là thuật ngữ của hải quân…”

“Không cần biết là thuật ngữ của ai! Chiến tranh tiêu hao là cách miêu tả chính xác nhất, hoặc là chiến tranh phá giao thông đường biển trên bộ! Lực lượng ky binh sẽ giống như tuần dương hạm của hải quân, tấn công vào khắp mọi nơi trên tuyến đường tiếp tế của chúng ta, vòng qua tất cả các tuyến phòng ngự.

“Rất nhanh thôi, xe tải của chúng ta sẽ không dám ra khỏi căn cứ nếu không có lực lượng hộ tống, còn xe thiết giáp của lực lượng hộ tống sẽ nhanh chóng bị hao mòn trên thảo nguyên, hiểu không? Nghĩ kỹ lại xem từ khi tiến vào thảo nguyên đến giờ, chúng ta đã tổn thất bao nhiêu xe tăng, xe cộ do những nguyên nhân ngoài chiến đấu rồi?”

Thượng tướng Pock nói xong, bắt đầu đi đi lại lại trong lều chỉ huy.

Lúc này, viên phụ tá của ông ta quay trở lại, trên tay cầm một chiếc hộp cơm: “Báo cáo! Tôi bắt được con dế rồi!”

Thượng tướng Pock giật nảy mình: “De gì?”

“Hả?”

“Giờ này rồi mà cậu còn rảnh rỗi bắt dế? Ném đi!”

“Nhưng nhỡ đâu nó lại kêu thì sao?” Viên phụ tá nói.

“Thì để cho nó kêu!” “Hả?”

Tham mưu trưởng ra sức ra hiệu cho viên phụ tá, dùng khẩu hình nói: “Giết nó đi, nhanh lên.” Đúng lúc này, con dế trong hộp cơm lại râm ran cất tiếng kêu.

Bầu không khí trở nên vô cùng gượng gạo.

Thượng tướng Pock không thể nhịn được nữa: “Bắt nó im miệng cho tôi!”

(Hết chương) Chuong 222: Ky binh xuat kich

Trên thực tế, 8 giờ sáng ngày 17, hai quân đoàn ky binh trên danh nghĩa đã tập kết đầy đủ.

Cùng đến còn có hơn bốn trăm người chăn nuôi địa phương.

Vương Trung quyết định tập trung đại diện những người chăn nuôi, cùng tất cả sĩ quan cấp đại đội trở lên của các quân đoàn ky binh lại, phổ biến một số điểm cần lưu ý khi tác chiến.

Ban đầu, hắn định đợi quân địch pháo kích buổi sáng xong rồi mới tập hợp, nhưng đợi đến tận tám giờ mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì.

Cứ chờ đợi mãi cũng không phải là cách, Vương Trung bèn chuyển địa điểm tập kết ra đồng cỏ ngoài thành, nếu gặp phải pháo kích hoặc không kích thì có thể nhanh chóng phân tán, ẩn nấp.

Vì vậy, tám rưỡi sáng hôm đó, tất cả sĩ quan cấp đại đội trở lên của hai quân đoàn ky binh (trên danh nghĩa), cùng với đại diện những người chăn nuôi tập trung trên đồng cỏ ngoài thành.

Vương Trung lấy một chiếc xe jeep làm bục phát biểu, trèo lên.

“Thưa các anh eml” Hắn bắt đầu: “Lần tấn công này, tôi quyết định giao trọng trách cho ky binh, giao cho các anh em! Có người nói ky binh đã bị đào thải, nhưng tôi cho rằng, trên đời này không có binh chủng nào là vô dụng, chỉ cần có điều kiện chiến trường phù hợp, ky binh hoàn toàn có thể phát huy tác dụng to lớn!”

Trên thực tế, ở địa cầu, sau này người Nga cũng phát hiện ra rằng, ở một số khu vực nhất định, ky binh có thể phát huy tác dụng rất lớn. Vì vậy, họ đã tái lập các quân đoàn ky binh, và sử dụng với số lượng lớn trong cuộc phản công ở phía Nam.

Lúc bấy giờ, lực lượng thiết giáp của quân Đức sau trận Kursk đã bị tổn thất nặng nề, có sư đoàn chỉ còn chưa đến mười xe tăng còn hoạt động được.

Xe tăng đã vậy, các trang bị kỹ thuật khác cũng chịu tổn thất rất lớn, vì thế, một lượng lớn bộ binh và lính sơn chiến của quân Đức buộc phải rút lui bằng cách hành quân bộ, và trở thành mục tiêu bị ky binh truy kích.

Có thể nói, đó chính là thời khắc huy hoàng cuối cùng của các đơn vị ky binh.

Sau đó, ky binh cũng được sử dụng để vượt dãy Carpathian, nhưng lần này thì không hiệu quả, bởi vì sau khi vượt qua dãy Carpathian là đến vùng đồng bằng Đông Âu với mật độ dân số tương đối dày đặc, hơn nữa, quân Đức cũng đã được bổ sung trang bị, vì thế ky binh Nga đã chịu tổn thất nặng nề.

Điều đó cũng cho thấy ky binh có rất nhiều hạn chế, chỉ có thể phát huy tác dụng lớn trong một số điều kiện đặc thù.

Mà Vương Trung tất nhiên đã tiếp thu kinh nghiệm xương máu của người Nga, hắn tuyệt đối sẽ không sử dụng ky binh ở những nơi dân cư đông đúc.

Nhưng lúc này, ngay tại nơi đây, vùng thảo nguyên rộng lớn này chính là chiến trường lý tưởng cho ky binhl

Trong game "Hearts of Iron', có một chiến thuật gọi là "chạy ngựa", ý là lợi dụng ưu thế cơ động cao, nhu cầu hậu cần thấp của ky binh, người chơi sẽ sử dụng một lượng nhỏ ky binh làm quân chủ lực, chạy toán loạn trên bản đồ, kéo lê quân chủ lực của địch chạy theo, sau đó nhân lúc hỗn loạn chiếm đủ số điểm chiến thắng để giành chiến thắng. Vốn dĩ, chiến thuật này chỉ là lợi dụng lỗ hổng trong game và trí tuệ nhân tạo kém thông minh của máy tính, nhưng lúc này, Vương Trung bỗng nhận ra từ "chạy ngựa' rất thích hợp để miêu tả chiến thuật sắp tới của mình.

Vương Trung lại nhìn những sĩ quan ky binh trước mặt, quyết định động viên tinh thần bọn họ một chút: "Vào thời kỳ của súng hỏa mai, ky binh là binh chủng cần phải tác chiến độc lập nhất!"

Câu này hoàn toàn chính xác, trong thời kỳ của đội hình hàng ngang và súng hỏa mai, ky binh cần phải dũng cảm, có tinh thần tự giác, thậm chí là có chút hung hãn, tàn bạo, vì thế, rất nhiều khi, quân đội cho phép ky binh uống rượu, cướp bóc, chính là vì để duy trì sự hung hãn đó.

Vương Trung: "Trong cuộc chiến với tên bạo chúa kia, người Cossack thường xuyên tự ý hành động, không cần mệnh lệnh của tướng quân, tự mình tìm cách đánh vào đội quân nhu của địch.

"Bây giờ, tôi yêu câu các anh em phát huy truyên thống đó! Hôm nay, chúng ta sẽ xuất phát, lợi dụng màn đêm vượt qua

phòng tuyến của địch, sau đó thoải mái tấn công đội quân nhu của chúng!

"Yêu cầu của tôi đối với các anh em rất đơn giản, gặp phải lực lượng thiết giáp và những đơn vị có sức chiến đấu khác của địch thì vòng tránh, chỉ tấn công vào đội vận tải của bọn chúng!

"Các anh em phải đánh cho hệ thống hậu cần của chúng tê liệt hoàn toàn!"

Lúc này, trong số các sĩ quan ky binh có người hét lên: "Chúng tôi được trang bị lựu đạn cháy, có thể đối phó với xe tăng của chúng!"

"Tôi biết các anh em có thể đối phó." Vương Trung dừng lại một chút: "Tôi biết các anh em có đủ dũng khí và kỹ năng để phá hủy xe tăng của chúng, nhưng đó không phải là nhiệm vụ lần này của chúng ta. Chúng ta có rất nhiều cách để đối phó với xe tăng của chúng, nhưng người có thể phá hủy hậu cần của bọn chúng chỉ có các anh eml"

Sau đó, Vương Trung chỉ tay vào những người chăn nuôi đang đứng chờ: "Tôi yêu câu các anh em mang theo đầy đủ lương khô, phải có thể tác chiến trong tình trạng không có tiếp tế trong vòng một tuần! Sau khi hậu cần của địch bị tê liệt, chúng ta sẽ phát động phản công, tiêu diệt hoàn toàn bọn chúng!

"Trong một tuần này, ngoài không quân thỉnh thoảng yểm trợ, các anh em phải tự mình xoay sở. Còn những người đồng hương này sẽ là người dẫn đường cho các anh em, mỗi đại đội sẽ có ít nhất một người dẫn đường.

"Họ đều là những người có kinh nghiệm sinh tôn dày dặn trên thảo nguyên, họ sẽ giúp các anh em vượt qua một tuần lễ này."

Vương Trung nói xong, một người trong số những người chăn nuôi đứng dậy: “Thời kỳ nội chiến, tôi là sĩ quan phụ tá của Petliura, sau khi chiến tranh kết thúc, tôi bị đưa vào trại cải tạo lao động năm năm. Mười năm trở lại đây, cuộc sống của chúng tôi ngày càng được cải thiện, Petliura chết tiệt, tôi sẽ cùng các anh em chiến đấu!”

Vương Trung kinh ngạc nhìn người chăn nuôi này, thâm nghĩ, ông ta có thể sống đến ngày hôm nay, chứng tỏ giáo hội cũng khá nhân từ.

Nhưng lần này, ông ta lập công, chắc là sẽ không bị thanh toán nữa.

Vương Trung lấy lại quyền chủ trì cuộc họp: “Bây giờ bắt đầu phân công người dẫn đường, Vasilil”

Vasili câm tập tài liệu, cũng trèo lên xe jeep, mượn ánh nắng ban mai, đọc to danh sách: ‘Abernasenko, đến trung đội 1, đại đội 1, tiểu đoàn 1, sư đoàn 33, quân đoàn 20…”

Vương Trung nhảy xuống xe jeep, nhường “sân khấu” cho Vasili. Lúc này, Rodionovich, tư lệnh quân đoàn ky binh số 20 đi đến bên cạnh hắn, nói: “Tôi không ngờ ky binh lại có ngày được giao phó trọng trách.”

Vương Trung: “Tôi cũng vậy, sau khi đến đây khảo sát thực tế mới nhận ra, ky binh mới là binh chủng thích hợp nhất. Ban đầu tôi định dùng xe jeep của Hợp Chủng Quốc để thực hiện nhiệm vụ này, nhưng tiếc là điều kiện ở đây quá khắc nghiệt, phải dùng ky binh mới được.”

Rodionovich: “Xem ra ngài coi thảo nguyên Nam Ant là thảo nguyên quê nhà rồi.”

“Ừ, không ngờ lại khác biệt lớn đến vậy.”

Vương Trung vừa nói vừa quay đầu nhìn về phía mặt trời, thảo nguyên dưới ánh nắng ban mai đẹp như một bức tranh.

Hắn bỗng nhớ đến thảo nguyên Kazaria, nếu chỉ nhìn bê ngoài thì quả thực rất giống.

Lúc này, Vasili nhảy xuống xe jeep, giơ tay chào theo kiểu quân đội: "Báo cáo tướng quân, đã phân công xong 400 người dẫn đường."

Vương Trung gật đầu, nói với Rodionovich: "Cho anh em nhận thuốc lá và rượu xong thì xuất phát luôn đi, tập trung ở đây càng lâu, nguy cơ bị pháo kích và oanh tạc càng lớn, cố gắng phân tán tối đa, đừng để máy bay địch phát hiện.

Rodionovich giơ tay chào theo kiểu quân đội, sau đó xoay người chạy về phía con ngựa của mình.

Vương Trung lại trèo lên xe jeep.

Vài phút sau, các sĩ quan cấp đại đội, tiểu đoàn của ky binh cưỡi những con tuấn mã béo tốt, nối đuôi nhau đi qua trước mặt Vương Trung, chạy về phía đơn vị của mình đang đóng quân rải rác trên thảo nguyên.

Mỗi khi một hàng quân đi qua trước mặt, tất cả đều đồng loạt quay đầu nhìn Vương Trung.

Trước kia, Vương Trung vẫn cảm thấy kiểu chào theo kiểu quân đội của người Nga hơi buồn cười, cằm hếch lên tận trời.

Nhưng lúc này, khi bản thân trở thành người được chào, hắn bỗng thấy động tác hếch cằm lên trời này trông rất oai phong.

Vương Trung đứng trên xe jeep, dõi theo các sĩ quan phía trước.

"Chiến thắng trở về!" Hắn buột miệng hô lớn.

"Uraa!" Các sĩ quan đồng thanh đáp lại, âm thanh vang dội như sấm, như sét.

Một giờ sau, Vương Trung về tới kho hàng là nơi đóng quân của tập đoàn quân.

Popov vẫn đang một mình chơi cờ, thấy Vương Trung đi vào, liền mở miệng nói: "Tiếng hoan hô ở đây cũng nghe thấy được. Lần trước ở đất Ant chỉ có Kutuzov là đi đến đâu cũng có tiếng hoan hô như vậy."

Vương Trung: "Tôi cứ tưởng là Peter Đại đế."

"Không thể nào." Popov lắc đầu/Ở giữa còn có cả Ekaterina nữa."

Pavlov: "Linh mục đi theo quân đội mà nói đùa thế có thích hợp không?"

Popov nhún vai: "Yên tâm đi, tiếng hoan hô lúc nãy bên ngoài chắc chắn đã khiến không ít người mất ngủ, tôi nói đùa vài câu cũng chẳng sao." Vương Trung lái câu chuyện sang chuyện quân sự: "Lúc tôi đi động viên ky binh, có chuyện gì xảy ra không?"

"Có thể có chuyện gì được chứ? Bọn Prosen yên tĩnh lắm, chẳng pháo kích cũng chẳng tấn công gì cả. Có vài toán trinh sát định lén lút đột nhập nhưng sau khi chạm trán với đội tuần tra của chúng ta thì nhanh chóng rút lui.

Vương Trung: "Chắc bọn chúng không có vấn đề về hậu cần đâu nhỉ?"

"Hiệu quả hậu cần của chúng ta còn tệ hơn dự đoán hôm qua." Tham mưu trưởng tập đoàn quân số 10 nghiêm mặt báo cáo với tướng Pock/'Vì oanh tạc cơ hai động cơ của địch đã ném bom Shepetovka."

Nói rồi hắn quay sang tấm bản đồ bên cạnh, cầm gậy chỉ vào vị trí sở chỉ huy phương diện quân phía Tây: "Có lẽ là lực lượng không quân thuộc phương diện quân phía Tây. Cuộc oanh tac dường như có sự chỉ dẫn của du kích mặt đất, kích nổ

rất nhiều đạn dược, hơn nữa đám cháy bùng lên từ nhiên liệu đến giờ vẫn chưa được dập tắt.”

Tướng Pock mím môi, im lặng mấy giây mới hỏi: ‘Báo cáo xong chưa?”

“Rồi ạ”

Pock: “Ý anh là nhiên liệu và đạn dược của chúng ta đã bị oanh tac cơ địch phá hủy?”

“Vâng, chúng tôi dự tính phải đến ngày 20 mới có thể bổ sung xong. Tin tốt là trong lúc chờ nhiên liệu và đạn dược, chúng ta có thể sửa chữa xe tăng bị hỏng, đến ngày 20, số xe tăng sẵn sàng chiến đấu sẽ tăng thêm 10%.”

Pock mắng: “Nhưng ky binh của địch sẽ sớm tấn công! Rokossovsky sẽ không ngồi chờ trên thảo nguyên, vì chờ càng lâu thì khả năng bị oanh tạc và pháo kích càng lớn! Ky binh của hắn sẽ càn quét cả thảo nguyên!”

Tham mưu trưởng: “Hay là chia trung đoàn pháo tự hành thành nhiều nhóm nhỏ, bố trí phòng thủ ở các điểm then chốt trên tuyến đường tiếp tế?”

“Không kịp nữa rồi.” Pock lắc đầu,‘Hôm qua quay được nhiều ky binh thế kia, hôm nay bọn chúng sẽ đến quấy rối đường tiếp tế của chúng ta. Chỉ huy giỏi chắc chắn sẽ nắm bắt thời cơ, anh thấy Rokossovsky là loại chỉ huy nào? Là kẻ bất tài vô dụng sao?”

“À thì…” Tham mưu trưởng ấp úng.

Pock tự hỏi tự trả lời: “Không phải! Rõ ràng là không phải! Nếu không thì những tướng lĩnh của chúng ta bị hắn đánh bại chẳng phải còn kém cỏi hơn cả kẻ bất tài sao? Hắn nhất định sẽ nắm bắt cơ hội này!”

Tướng Pock vừa nói vừa đi đi lại lại trong lêu chỉ huy.

Tham mưu trưởng: “Hay là để không quân nỗ lực bắn phá đội ky binh đang di chuyển trên mặt đất?”

“Không quân có tác dụng gì, chúng ta đã đổ bộ lên Liên Hiệp Vương Quốc rồi.”

Pock đứng trước bản đồ: “Bây giờ muốn giảm bớt thương vong chỉ còn cách rút đội tiếp tế về, co cụm gần các trạm quân nhu có phòng thủ kiên cố.”

“Quân nhu của địch cũng cần tiếp tế, nhiều nhất là bọn chúng quấy rối ở khu vực chúng ta kiểm soát năm đến tám ngày, cứ để quân án binh bất động, thắt lưng buộc bụng, đợi chúng ăn hết lương thực mang theo người rồi tự rút lui!”

Tham mưu trưởng: “Cái này… có phải quá tiêu cực rôi không?” Pock dam mạnh chân: “Vậy anh có cách nào đối phó với đám ky binh này? Co cụm phòng ngự chờ chúng rút lui, chúng ta có thể lập tức khôi phục tiếp tế! Nếu để địch phá hủy nhiều xe tải thì mới thật sự là hỏng bét! Co cụm phòng thủ, đây là cách ứng phó phù hợp nhất lúc này!”

Pock nhìn chằm chằm bản đồ vài giây, lặp lại: “Phù hợp nhất!”

(Hết chương) Chương 223: Không đất hợp nhất

Yeisk, sở chỉ huy tập đoàn quân cơ động số 1.

Pavlov: “Lỡ như địch áp dụng chiến thuật co đầu rút cổ thì sao? Ky binh đâu có khả năng công kiên gì.”

Vương Trung: “Cậu thử nghĩ xem thời đại bộ binh hàng ngang người ta đối phó với tình huống này như thế nào.”

Lúc Pavlov sờ cằm trầm ngâm suy nghĩ, Vasili liền lên tiếng: “Thời đại bộ binh hàng ngang dùng đội hình vuông đối phó với ky binh, ky binh cơ bản không có cách nào với đội

hình vuông, cứng rắn tấn công cũng không được. Cách đối phó là đưa đội hình vuông vào tâm bắn của pháo.”

Vương Trung: “Đúng vậy, địch đóng cửa cố thủ, chơi trò mai rùa, pháo binh của chúng ta có thể ra oai phủ đầu, nơi nào pháo không tới được thì để không quân xử lý.”

Pavlov nói: “Thực ra, có đối phó với cái mai rùa của bọn chúng hay không cũng chẳng sao, mục tiêu của chúng ta là cản bước địch chứ không phải tiêu diệt chúng, bọn chúng co cụm lại không động đậy là chúng ta đạt được mục đích rồi.”

Vương Trung búng tay: “Cậu nói…’

Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng ồn ào.

“Chuyện gì vậy?” Vương Trung quay đầu hỏi.

Thượng sĩ Grigory: “Để tôi ra ngoài xem sao.”

Rất nhanh Grigory đã quay lại, còn dẫn theo ông lão chăn gia súc trước đó cung cấp thông tin bản đồ cho Vương Trung.

Ông lão mặc quân phục ky binh cũ kỹ, đội mũ da, trước ngực còn đeo huân chương Thánh George sáng loáng.

Nhìn kỹ cây gậy ông lão chống cũng được thay bằng quân đao.

Vasili hít một hơi lạnh.

Vương Trung vội hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Vasili: “Quan đao đó, chắc là do Sa hoàng ban tặng, hình dáng đó là quân đao hoàng gia ban tặng.”

Ra là vậy, bảo hoàng đảng cứng rắn.

Con trai của ông lão nói với Vương Trung: “Ngài khuyên cha tôi giùm! Ông ấy nhất quyết đòi ra tiền tuyến!”

Vương Trung: “Ông cụ, ông đã giúp chúng tôi rất nhiều bằng cách cung cấp thông tin về thảo nguyên rồi…”

“Tôi năm nay tám mươi lăm tuổi lẻ năm tháng, thân thể còn tráng kiện lắm! Năm đó quân Anatolia xâm lược, tôi đã dùng quân đao này chém bay đầu bọn chúng!” Ông lão vừa nói vừa vỗ ngực/‘Tôi muốn bảo vệ Ant như trước đây, sao các cậu lại không cho tôi đi chứ?”

Vương Trung: “Ông đã 85 tuổi rồi!”

“Hừ!” Ông lão khinh thường nhìn Vương Trung,‘Nói đến chuyện cưỡi ngựa chém đầu, tướng quân đây chưa chắc đã hơn được tôi đâu! Cho tôi đi đi tướng quân!” Vương Trung: “Cứ để lớp trẻ lo liệu, họ làm được.”

Nói roi Vương Trung nói với con trai của ông lão: “Mau đưa ông cụ đi nghỉ ngơi đi, lỡ ông ấy ngã thì nguy.’

Đúng lúc này chuông điện thoại reo lên, Pavlov đang xem náo nhiệt, vội vàng chạy tới nghe máy: “Sở chỉ huy tập đoàn quân nghe đây, bao nhiêu máy bay địch? Rõ.”

Hắn còn chưa kịp đặt ống nghe xuống thì còi báo động phòng không vang lên.

Pavlov nhìn Vương Trung: “48 chiếc hai động cơ, số lượng Stuka tương tự, có 24 chiếc 109 yểm hộ.”

Vương Trung: “May mà chúng ta xuất phát sớm, không thì tổn thất lớn rồi.”

“Cái gì? Xuất phát? Đám ky binh đông như kiến ngoài thành đều xuất phát rồi sao? Cho tôi đi với!” Ông lão vừa la hét vừa cố ý không chống quân đao, đứng thẳng bằng hai chân,‘Nhìn xeml Tướng quân nhìn tôi này!”

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng pháo phòng không bắn, tiếng hú của Stuka bổ nhào.

Vương Trung và những người khác đều nằm rạp xuống.

Con trai ông lão muốn kéo ông lão xuống đất nhưng bị ông lão hất ra: "Đừng kéo tôi! Tôi không sợ, máy bay thì có gì mà sợi"

Tiếng nổ vang lên từ ngoài cửa sổ, bom hàng không khiến trần nhà kho rung lên bụi đất rơi lả tả.

Ông lão đứng trong bụi mù, vung vẩy quân đao: "Tôi không sợi Loại máy bay yếu đuối đó không dọa nổi con trai của thảo nguyên đâu! Không dọa nổi!"

Cùng lúc đó, Drachenko lại một lần nữa dẫn đầu phi đội oanh tạc cơ chiến đấu thứ tư tuần tra trên không.

"Cái gì đang chạy trên mặt đất thế kia?" Hắn lầm bam một câu, mở radio hỏi đồng đội,'Này, đội phó, cậu nhìn xem cái gì đang chạy trên mặt đất kìa?"

Chiếc máy bay của đội phó nghiêng cánh, sau đó vang lên câu trả lời: "Hình như… không giống xe tăng, bụi ít quá, lại còn mảnh nữa. Bụi bánh xích không như thế"

Sau đó radio rơi vào im lặng.

Không biết ai đó đột nhiên lên tiếng: "Có khi nào là ky binh không?"

"Ky binh á? Không phải nghe nói gần đây ky binh bị cắt giảm biên chế rồi sao? Sao có thể có nhiều ky binh thế kia?"

Mọi người bắt đầu bàn tán.

Drachenko đột nhiên nói: "Thôi kệ đi, có một điều chắc chắn là Prosen không có ky binh! Đó là quân ta! Bọn họ tấn công râm rộ như vậy chắc chắn là đang tấn công! Chúng ta bay về phía trước bọn họ, ném bom phá hủy trận địa phòng ngự của địch!"

“Được đấy, hợp lý!”

Drachenko đạp nhẹ bánh lái, điều chỉnh hướng bay một chút, hướng về phía ky binh đang tấn công.

Rất nhanh khói bụi mù mịt do ky binh tạo ra đã biến mất.

Khoảng mười phút sau, trong radio có người hô: “Phía trước! Có xe bọc thép xếp thành vòng tròn trên mặt đất!”

Drachenko lắc cánh, nhìn xuống, gần như ngay lập tức xác định: “Chuẩn rồi! Hơn nữa xe bọc thép đều được sơn màu xám! Trung đội 1 đi theo tôi, trung đội 2,3 bay lên phía trước một chút xem có mục tiêu nào khác không! Không được lãng phí hỏa lực!”

“RõI”

Cùng lúc Drachenko nhận được câu trả lời, chiếc máy bay của hắn đã xoay 180 độ, bổ nhào xuống.

Lúc bổ nhào, Drachenko chợt nghĩ, hay là mình nên học theo Stuka của Prosen, gắn còi báo động cho máy bay, tạo ra âm thanh uy hiếp tinh thần quân địch.

Như bây giờ chẳng hạn, lũ Prosen thậm chí còn chưa phát hiện ra bị oanh tạc!

Hắn vừa nghĩ như vậy thì thấy có người Prosen chỉ tay lên trời, miệng há hốc, chắc là đang hét lớn.

Ngay sau đó, doanh trại Prosen giống như tổ kiến bị tạt nước, kiến ba khoang chạy tán loạn khắp nơi.

“Muộn rồi!” Drachenko nhấn nút ném bom.

Joseph - trung úy thuộc lữ đoàn cơ động hậu phương của Prosen nằm rạp người trên mặt đất, đất cát bám đầy gáy, theo cổ áo chui vào trong người.

Hắn lớn tiếng chửi rủa.

Từ khi quân Ant được trang bị loại oanh tạc cơ xấu xí nhìn như cái bình sữa này, cường độ oanh tạc của bọn chúng đột nhiên tăng mạnh.

Đầu năm nay, lúc tiếp nhận tân binh bổ sung, .Joseph còn võ ngực nói với đám lính mới toanh này rằng I-2 của địch nhìn có vẻ đáng sợ nhưng thực ra đa phần đều ném bom không trúng, chỉ có thể dựa vào mật độ hỏa lực để bù đắp cho độ chính xác kém cỏi.

Hắn còn nói chỉ những kẻ cực kỳ đen đủi mới bị trúng bom trong lúc Il-2 oanh tạc.

Sự thật đúng là như vậy, năm ngoái lữ đoàn cơ động hậu phương cũng từng nhiều lần bị Il-2 oanh tạc, bình thường hơn trăm lượt oanh tạc của II-2 chỉ gây ra hai ba trăm thương vong, trung bình mỗi chiếc tiêu diệt ba người.

Xe tải bị thiệt hại nhiêu hơn một chút, nhưng nhìn chung không vượt quá 10% tổng số.

Cho nên báo cáo tổng kết của lữ đoàn cơ động có nói, I-2 không phải là mối đe dọa quá lớn, nhất là khi có pháo phòng không yểm trợ, phi công Ant sẽ ném bom bừa bãi rồi bỏ chạy, rất ít khi quay đầu tấn công lần hai.

Ngược lại, oanh tạc cơ hai động cơ của Ant lại là mối đe dọa lớn hơn nhiều, bởi vì những chiếc máy bay này có độ chính xác khi oanh tạc cao hơn, sức công phá của bom cũng lớn hơn.

I-2 có quá nhiều giáp, mang theo quá ít bom và rocket.

Nhưng tình hình năm nay đã thay đổi.

Ban đầu II-2 bắt đầu bắn loại bom chùm, bao phủ một vùng rộng lớn, gây thương vong nặng na cho quân Prosen.

Nhưng rất nhanh sau đó quân Prosen đã phát hiện ra nhược điểm của loại rocket này, bắt đầu tăng khoảng cách giữa các xe khi dừng, dàn đội hình rộng ra, hiệu quả sát thương của bom chùm giảm mạnh.

Nhưng ngay sau đó, oanh tạc cơ bổ nhào của địch bắt đầu được đưa vào chiến đấu. Loại máy bay chiến đấu mập map như bình sữa này có thể mang theo bom có sức công phá lớn, lại có thể ném bom tương đối chính xác, sau khi ném bom xong có thể nhanh chóng rút lui, thậm chí còn có thể giao chiến với Bf 109 tới yểm trợ, vô cùng đáng sợ.

Nếu phát hiện mục tiêu không có pháo phòng không yểm trợ, những chiếc oanh tạc cơ này sẽ quay đầu bắn phá, dùng hỏa lực súng máy dữ dội tấn công binh lính dưới mặt đất và các loại xe bọc thép hạng nhẹ.

Đạn 12,7 ly của chúng thậm chí có thể xuyên thủng cả lớp giáp che đầu của xe bán xích 251.

Kể từ khi loại oanh tạc cơ mới này xuất hiện, hiệu quả oanh tạc đường không của quân địch đột nhiên tăng cao.

Nghe nói sở dĩ như vậy là vì quân Ant đã chọn phi công ưu tú để lái loại máy bay mới này, chỉ những phi công có thành tích xuất sắc khi lái II-2 mới được điều động sang phi đội oanh tac cơ được trang bị máy bay mới.

Dù sao thì đến tháng 4, Joseph không còn dám vỗ ngực cam đoan với đám tân binh rằng oanh tạc của địch chẳng có gì ghê gớm nữa.

Thay vào đó, hắn sẽ dạy tân binh, khi nghe thấy tiếng động cơ từ trên trời thấp vọng xuống thì không cần quá lo lắng, đó là II-2, nhưng khi nhìn thấy có thứ gì đó phản chiếu ánh sáng trên bầu trời thì phải cẩn thận, đó có thể là "bình sữa" hoặc Pe-2.

Joseph ngẩng đầu nhìn lên, tập trung lắng nghe một lúc, xác định máy bay địch đã bay đi mới đứng dậy, phủi bớt đất cát chui vào từ cổ áo.

Lúc phủi đất, mấy con rận bị rơi xuống bám vào đám cỏ bên cạnh.

"Có ai bị thương không?" Hắn hét lớn.

"Hans bị trúng đạn vào vail"

"Chúa ơi!" Joseph hét lên.

Ngay lập tức, một y tá đeo túi cứu thương có dấu thập đỏ chạy tới: "Trung úy bị thương à?"

"Không, lính Hans của chúng ta bị trúng đạn. Ở đằng kia kìa!" Hắn chỉ về phía vừa phát ra tiếng kêu.

Y tá lập tức chạy tới, ngôi xổm xuống bên cạnh người lính trẻ đang ôm đồng đội: "Để tôi xem nào!"

"Cứu cậu ấy với, bác sĩ!"

"Tôi không phải bác sĩ, chỉ là lính cứu thương thôi, được huấn luyện sơ cứu chiến trường." Nói rồi y tá kiểm tra mạch đập của người bị thương,'Đặt cậu ấy xuống đi, cậu ấy chết rồi."

"Cái gì?" Lính mới trợn tròn mắt.

"Cậu ấy hi sinh rồi. Tôi đề nghị cậu xem trên người cậu ấy có thư từ gì gửi về cho gia đình không, hoặc là di vật gì đó. Sau đó đưa cậu ấy lên xe tải chở thi thể."

Người lính trẻ lập tức lấy tay che mặt: "Cậu ấy là đồng hương duy nhất của tôi trong tiểu đoàn! Cậu ấy… tôi biết ăn nói thế nào với mẹ cậu ấy đây!"

Joseph định bước tới an ủi người lính trẻ thì nghe thấy có người hô: "Chúa ơi! Có bụi bay tới kial"

Joseph ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy phía đường chân trời có bụi đất bốc lên.

Vừa rồi sở chỉ huy thông báo qua radio, nói rằng quân địch có thể sẽ phát động tấn công bằng ky binh, không ngờ nhanh như vậy đã tới! Lại còn ngay sau khi máy bay địch vừa oanh tạc!

Trung úy bước tới túm người lính trẻ đang khóc lóc đứng dậy: "Đứng dậy mau! Ky binh địch tới rồi! Không muốn bị chém bay đầu thì mau lên xe bán xích! Nhanh lên, đồ lợn!"

(Hết chương) Chương 224: Ngựa phi nhanh trên thảo nguyên bao la

Joseph leo lên một chiếc xe bán xích, đi tới bên cạnh xạ thủ súng máy: "Bắn chặn! Nhanh lên!"

Tay phải xạ thủ súng máy cầm súng, tay trái giữ dây đạn, bóp cò.

Joseph: "Tâm ngắm! Thấp quá! Chỉnh tâm ngắm lên 500!"

Không phải xe bán xích nào của quân Prosen cũng được trang bị giá đỡ súng máy, súng máy trên chiếc xe mà .Joseph đang ngồi được lắp khá tùy tiện, thuộc loại chỉ có thể hiệu chỉnh bằng cách quan sát đường đạn.

Hơn nữa xạ thủ súng máy rõ ràng cũng thiếu huấn luyện - thôi được rồi, tân binh được bổ sung cho lữ đoàn cơ động hậu phương thường là lính dở.

Tân binh ưu tú nhất sẽ được điều động va các trung tâm huấn luyện xe tăng, trở thành lính tăng dự bị, kém hơn một chút sẽ được điều động về các sư đoàn pháo tự hành, các sư đoàn Panzergrenadier, kém nữa thì về các sư đoàn bộ binh.

Còn lữ đoàn cơ động hậu phương, sư đoàn an ninh quốc gia chỉ nhận được lính tráng thuộc các dân tộc hạng hai, hoặc

là những kẻ thể hiện cực kỳ kém cỏi trong quá trình huấn luyện.

Joseph nhìn xạ thủ súng máy loay hoay chỉnh tâm ngắm, thở dài, bước tới đẩy hắn sang một bên, tự mình cầm lấy súng máy, chỉnh tâm ngắm, nhắm vào quân địch bóp cò.

Rất nhanh hắn phát hiện ra bắn tỉa không mấy hiệu quả khi đối phó với ky binh.

Hơn nữa ky binh Ant còn dùng súng bắn pháo hiệu để bắn ra đạn khói, yểm trợ cho các đợt ky binh phía sau tấn công, khiến việc bắn tỉa chính xác trở nên khó khăn hơn.

Joseph nghiến răng, bắt đầu bắn liên tiếp.

Ngay lập tức hai tên ky binh ngã xuống đất, một con ngựa cố gắng đứng dậy, tiếp tục chạy về phía trước, còn người ky sĩ thì bị kéo lê trên mặt đất, nửa người trên bị cỏ che khuất.

Joseph xả súng vào dòng ky binh cuồn cuộn như thủy triều đang lao tới, bắn ngã thêm vài con ngựa.

Binh sĩ vừa bị hắn đẩy ra kêu: “Trung úy! Nòng súng! Nếu không thay nòng súng sẽ hỏng mất!”

dJoseph Trung úy bực bội ngừng bắn, tháo chốt nòng súng, sau đó dùng hai tay nắm lấy nòng súng nóng rực.

Lập tức vang lên tiếng dầu sôi ùng ục như thể vừa thả thịt vào, khói xanh bốc lên nghi ngút từ kẽ tay Joseph và nòng súng.

Cơn đau chạy thẳng vào não hắn như điện giật, nhưng khát vọng sống mãnh liệt khiến hắn gầm lên một tiếng, rút nòng súng ra ném xuống đất: “Nhanh! Thay nòng súng!”

Xạ thủ được thay thế vội vàng rút nòng súng ra, lắp vào súng máy.

Trong lúc xạ thủ thao tác, Joseph nhìn vào lòng bàn tay mình, lớp da tiếp xúc với nòng súng đã bị lột sạch, phần thịt lộ ra cũng đã chín, xung quanh là những bọt nước do dịch cơ thể tạo thành.

"Xong rồi!" Xạ thủ kêu lên.

Joseph cởi áo ra, quấn tạm vào tay, tiếp tục gánh súng máy lên bắn.

Lúc này ky binh đã ập tới trận địa. Ngoài súng máy của .Joseph ra, còn một khẩu súng máy khác đang bắn, nhưng hai khẩu súng máy làm sao cản nổi cả một đợt sóng ky binh đang cuồn cuộn lao tới.

Ky binh như sóng lớn, những chiếc xe bán xích nằm rải rác trên thảo nguyên chẳng khác nào đá ngầm, sóng lớn ào qua đá ngầm, cuốn phăng đám bộ binh đang co cụm.

Não .Joseph lúc này đã bị adrenaline bơm đầy, mất hết khả năng suy nghĩ, hắn chỉ biết bắn, bắn, và bắn!

Bỗng nhiên, hắn nghe thấy một tiếng loảng xoảng, cúi đầu nhìn xuống thì thấy một quả lựu đạn đặc chủng của Ant nằm chình ình trên sàn xe bán xích.

Tên Trung úy lập tức cúi người định nhặt quả lựu đạn lên, kết quả là nó phát nổ.

Joseph Trung úy bay lên cao.

Có một khoảnh khắc, hắn cảm thấy mình nhìn thấy Nữ thần chiến tranh Valkyries đến đón mình - a, mình sắp được lên Valhalla rồi sao?

Thật tuyệt vời…

Joseph Trung úy rơi xuống đất, đầu đập xuống trước, sau đó cổ gãy gập vì quán tính và trọng lực.

Sư đoàn trưởng Gorokhov thuộc trung đoàn 33, quân đoàn ky binh 20 ghì cương, kéo con chiến mã đang điên cuồng chạy lại, sau đó quay đầu nhìn phòng tuyến quân Prosen vừa bị mình chọc thủng.

Có vẻ như đám Prosen này định dựa vào xe bán xích để lập phòng tuyến hình tròn, nhưng không ngờ lại bị tập kích bất ngờ.

Gorokhov quay sang hỏi phó trung đoàn trưởng: "Có phải pháo binh của chúng ta đã giúp phá vỡ tuyến phòng thủ của địch không?"

Phó trung đoàn trưởng lấy bản đồ ra xem: "Không thể nào, chúng ta đã ra khỏi tâm hỗ trợ hỏa lực rồi, hay là do không quân oanh tạc?"

Gorokhov quay đầu gọi tham mưu trong đoàn: "Stepan!"

"Có tôi!" Tham mưu đeo kính thúc ngựa chạy tới, Chuyện gì vậy?"

"Đi hỏi đám tù binh xem, chúng bị thứ gì oanh tạc thành thế này?"

"RõI"

Tham mưu quay đầu ngựa, phi vê phía đám quân địch đang bị tước vũ khí đầu hàng.

Gorokhov đứng thẳng dậy trên lưng ngựa, giơ ống nhòm nhìn về phía xa: "Chẳng thấy gì cả, chỉ toàn là thảo nguyên!"

Phó trung đoàn trưởng: "Chẳng phải đó là chuyện tốt sao? Chạy trên này xem ai bắt được chúng ta."

"Đúng vậy, chuyện tốt."

Lúc này Stepan quay trở lại.

Stepan: “Tôi hỏi rồi, đám quân địch này là lữ đoàn cơ động phía sau của chúng, nhận được lệnh đóng quân tại chỗ. Nhiệm vụ của chúng là vận chuyển tiếp tế cho sư đoàn thiết giáp số 17”

Gorokhov: “Lương thực mang theo hết, số đạn dược và nhiên liệu còn lại chất đống lại, đốt!”

Stepan đẩy kính, quay đầu ngựa đi truyền lệnh. Phó trung đoàn trưởng: “Thu hoạch kha khá đấy chứ, nếu sau này cứ thuận lợi thế này, hai sư đoàn thiết giáp của địch chỉ có nước uống gió Tây Bắc.”

Lúc này, vị tu sĩ cầu nguyện đi theo đoàn cưỡi một con ngựa màu nâu đỏ đi tới: “Gorokhov, có hơn chục thương binh.”

“Xem trong xe tải của quân địch có cái nào còn dùng được không, phái một người biết lái xe đưa bọn họ về.” Gorokhov nói, Tình hình hiện tại chỉ có thể làm vậy.”

Vị tu sĩ cầu nguyện gật đầu: “Được, tôi đi nghe họ cầu nguyện.”

Gorokhov: “Nhờ anh vậy.’

Vị tu sĩ vừa đi khỏi, Gorokhov đã nghe thấy tiếng động cơ vọng lại từ xa.

“Máy bay!” Hắn vừa hô vừa giơ ống nhòm lên, nhìn về phía phát ra tiếng động, kết quả phát hiện ra một chiếc máy bay trinh sát FW189.

“Máy bay trinh sát của địch!” Gorokhov quay đầu lại,‘Dùng súng máy trên xe bán xích của địch để phòng không, đuổi nó đi!”

Vừa dứt lời, chiếc FW189 với thân hình bất đối xứng đã lọt vào tâm mắt mọi người, chữ thập sắt trên cánh máy bay hiện

lên rõ ràng.

Súng máy khai hỏa, những chuỗi đạn cố gắng đuổi theo chiếc máy bay trinh sát. Nhưng dù sao ky binh cũng không phải là xạ thủ súng máy chuyên nghiệp, muốn bắn trúng máy bay đang bay ở độ cao một hai trăm mét là điều vô cùng khó khăn.

Gorokhov: "Chúng ta đã bị phát hiện rồi, châm lửa nhanh, rút lui nhanh! Nếu không Stuka của địch sẽ tìm đến chúng tai"

Mệnh lệnh được ban ra, không lâu sau, ngọn lửa bốc lên ngùn ngụt, đoàn ky binh bỏ lại đằng sau biển lửa, tiếp tục tiến sâu về phía tây bắc.

Sở chỉ huy tập đoàn quân số 10 của Prosen.

Người lính liên lạc vào lâu, chào Pock Thượng tướng: "Thưa tướng quân! Rất nhiều đơn vị báo cáo đã nhìn thấy ky binh của địch!"

Pock Thượng tướng: "Những đơn vị báo cáo nhìn thấy ky binh, có lẽ đã xây dựng hệ thống phòng thủ vững chắc, đánh lui được ky binh địch. Vấn đề là ở những đơn vị chưa kịp báo cáo về ky binh. Mệnh lệnh của chúng ta đã ban hành muộn, e là có một số đội tiếp tế đã gặp nạn."

Tham mưu trưởng: "Chờ đến giờ báo cáo sẽ rõ, những đơn vị nào không báo cáo chắc chắn là đã gặp nạn."

Pock Thượng tướng chắp tay sau lưng, nhìn chằm chằm vào bản đồ, hu lạnh một tiếng: 'Ky binh, mẹ kiếp, ky binh! Tên Rokossovsky này, rất biết cách tận dụng mọi thứ."

Tham mưu trưởng lắp bắp: "Mấy kẻ ở hậu phương, nghe tin Rokossovsky sử dụng ky binh, chắc chắn sẽ cười nhạo chúng ta.'

Pock Thượng tướng mặt mày tái mét, không nói gì.

Đêm ngày 16, trong lãnh thổ của Đế quốc Prosen, tại Kehlsteinhaus. “Bị lũ ky binh quấy rối long trời lở đất!” Hoàng đế Prosen tức giận nói,‘Ky binh! Binh chủng lạc hậu! Tuyên truyền của chúng ta còn lấy chuyện lính Melania dùng mã tấu chém xe tăng làm trò cười! Giờ thì hay rồi, bị mã tấu chém thật!”

Gilles: “Bao cáo từ tiền tuyến gửi về cho thấy thảo nguyên rất thích hợp cho loại hình tác chiến bằng ky binh. Rokossovsky hẳn là đã nhận ra điều này một cách nhạy bén, vì vậy đã quyết đoán sử dụng loại binh chủng cổ xưa này.”

“Ky binh!” Hoàng đế hừ lạnh một tiếng.

Lúc này, Tổng tham mưu trưởng William Keitel đề nghị: “Hay là, chúng ta thử xem xét đội ky binh của Moravia. Bọn họ chắc hẳn vẫn còn giữ lại một lượng lớn ky binh, ngay cả khi gia nhập đế quốc cũng không bị giải tán.”

Hoàng đế Reinhardt: “Y ngươi là, chúng ta phải trông cậy vào một binh chủng lạc hậu được hình thành từ những công dân hạng hai để giải cứu quân đội Prosen tinh nhuệ của chúng ta sao?”

William Keitel im lặng.

Hoàng đế suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: “Giờ không phải lúc để ý đến những điều đó nữa, hãy nói với người Moravia rằng, nếu họ thể hiện tốt, thứ hạng của dân tộc họ trong đế quốc có thể được nâng lên! Đến lúc đó, họ sẽ còn cao cấp hơn cả người Melanial”

Nói xong, Hoàng đế đấm mạnh xuống bàn.

Trên bàn là một bản báo cáo về hoạt động của quân kháng chiến ở Melania.

William Keitel lập tức nháy mắt với cấp dưới.

von Bryan lên tiếng: “Nhưng mà, việc điều động ky binh từ Moravia đến đó cần có thời gian, trong khoảng thời gian đó phải làm sao?”

Hoàng đế im lặng vài giây, ngẩng đầu nhìn Đại công tước, Thống chế Không quân Meyer.

Vị Đại công tước chỉ vào mình: “Tôi?”

(Hết chương)

Chương 160: Chúng ta sẽ biến nơi này thà…

Chương 225: Ngày đầu tiên của chiến dịch Suvorov

Chuong 225: Ngay dau tien cua chien dich Suvorov

“Sao, ông không làm được sao?” Tổng tham mưu trưởng William Keitel nhìn chằm chằm vào Đại công tước Meyer.

Vị Đại công tước lấy chiếc khăn tay thêu huy hiệu gia đình và viên vàng ra lau mồ hôi: “Yểm trợ tâm gần của không quân hiện tại, e rằng hiệu quả đối với đội ky binh đang di chuyển tốc độ cao sẽ không tốt lắm, chúng ta chỉ có thể dùng súng máy bắn strafing. Vả lại, cỏ trên thảo nguyên này rất cao, gây khó khăn rất nhiều cho việc trinh sát mục tiêu của không quân.” [Strafing: Bắn quét, bắn rải.]

Hoàng đế: “Ý của ông là không quân không có cách nào đối phó với ky binh sao?”

“Có cách, dùng tiêm kích cơ bắn strafing là được, nhưng mà…”

“Nhưng mà cái gì?” Hoàng đế gặng hỏi.

Thống chế Meyer nhún vai: “Tiêm kích cơ của chúng ta chỉ được trang bị hai khẩu súng máy, mang theo 1000 viên đạn, hỏa lực khi tấn công mặt đất khá yếu, mật độ hỏa lực không đủ.

“Còn oanh tạc cơ kiểu mới mà Ant có được từ Hợp Chủng Quốc, theo như những gì chúng ta thu thập được từ xác máy

bay, được trang bị tới tám khẩu súng máy, được thiết kế đặc biệt để tấn công mặt đất."

Thực ra không phải vậy, đó là cấu hình hỏa lực dành cho không chiến, chỉ cần hỏa lực mạnh, thì dù phi công có khả năng bắn kém cũng có thể bắn hạ máy bay địch.

Hoàng đế nhìn chằm chằm vào Đại công tước Meyer, tuy không nói gì nhưng áp lực tỏa ra khiến vị Đại công tước toát mồ hôi hột.

Ông vội vàng nói: "Có lẽ có thể thử cho tiêm kích cơ BF110 bay thấp để bắn strafing, loại máy bay này có đủ hỏa lực, nhưng mà…"

"Nhưng mà?" William Keitel gần như không che giấu được vẻ thích thú khi xem kịch hay.

Đại công tước Meyer: "Loại tiêm kích cơ này hiện đang được triển khai trên chiến tuyến phía tây, được sử dụng để đối phó với các cuộc tấn công liên tục của Không quân Hoàng gia Liên Hiệp Vương Quốc, khả năng chịu đựng sát thương của những phi công dũng cảm của Không quân Hoàng gia là rất cao, tiêm kích cơ 109 của chúng ta chỉ có thể gây sát thương hiệu quả cho bọn chúng bằng pháo 20 mm, nhưng pháo 20 mm chỉ mang theo 200 viên đạn."

Hoàng đế phẩy tay: "Lập tức điều động một không đoàn đến đó, chuyên trách truy tìm và tiêu diệt lực lượng ky binh của địch!"

Đại công tước Meyer gật đầu: "Vâng, tôi sẽ thực hiện ngay. Nhưng mà…"

"Lại còn chuyện gì nữa?" Hoàng đế hỏi.

"Tôi đề nghị lục quân cũng nên hành động để đối phó với lực lượng ky binh của địch, thay vì chỉ để mình không quân chúng tôi gánh vác."

William Keitel: “Đương nhiên, chúng tôi sẽ hành động. Đợi khi đội ky binh của Moravia đến nơi, chúng tôi sẽ lập tức phái họ ra đối đầu với ky binh của địch. Nhưng hiện tại, không quân Ant đang ngày càng gia tăng cường độ tấn công vào các ga đường sắt và các trung tâm giao thông quan trọng của chúng ta, không quân không thể kiểm soát hoàn toàn bầu trời như đã hứa.”

Bị mỉa mai quá nhiều, Đại công tước Meyer cũng nổi giận, đập bàn quát: “Đó là bởi vì lãnh thổ Ant quá rộng lớn, trừ khi chúng ta xây dựng thêm nhiều trạm radar ở Ant, nếu không về cơ bản không thể đảm bảo quyền kiểm soát bầu trời một cách hiệu quả

“Nhưng mỗi khi chúng tôi muốn vận chuyển vật liệu và thiết bị cần thiết để xây dựng trạm radar lên tiên tuyến, đều bị lục quân gây khó dễ, phải ưu tiên vận chuyển đạn dược và nhiên liệu!”

Tham mưu trưởng William Keitel phản bác: “Nhưng cuối cùng thì các ông vẫn vận chuyển được trạm radar lên đói”

“Vì vậy, chúng tôi cũng đã đảm bảo quyền kiểm soát bầu trời ở khu vực được radar bao phủ! Nếu các ông muốn kiểm soát nhiều hơn, thì phải vận chuyển thêm radar, xây dựng thêm trạm radar!”

Lúc này, Tổng tư lệnh Lục quân von Bryan đứng ra hòa giải: “Thôi nào, tiên tuyến vẫn luôn tích trữ đạn dược và nhiên liệu cho Chiến dịch Xanh, đây là điều bất khả kháng, cơ sở hạ tâng của Ant kém như vậy!”

Hoàng đế Reinhardt đột nhiên ngắt lời ông ta: “Vậy thì hãy xây dựng đường cao tốc theo tiêu chuẩn của chúng ta trên lãnh thổ Ant! Nâng cấp luôn cả thiết bị của các đầu mối đường sắt!”

Cả phòng bản đồ của Kehlsteinhaus chìm vào im lặng.

Hoàng đế cau mày: "Sao vậy? Năm ngoái ta đã yêu cầu các ngươi xây dựng đường sá rồi mà."

"Đúng vậy, từ mùa đông năm ngoái, chúng tôi đã bắt đầu xây dựng đường nhựa ở vùng chiếm đóng, sau nửa năm thi công đã đạt được một số kết quả nhất định, việc hậu cần lần này diễn ra suôn sẻ như vậy cũng có công lao của việc xây dựng đường sá từ năm ngoái, nhưng mà… đường cao tốc…"

Hoàng đế: "Chúng ta cũng đã làm như vậy ở Melania, việc xây dựng đường cao tốc có thể củng cố sự cai trị của chúng ta, vùng lãnh thổ Ant mà chúng ta chiếm được hiện tại sẽ mãi mãi thuộc về chúng ta, việc xây dựng đường cao tốc để tăng cường kiểm soát không có gì là sai! Nó còn giúp lực lượng cơ động phía sau chúng ta dễ dàng truy quét quân du kích!"

Các tướng lĩnh nhìn nhau.

Cuối cùng, Đại tướng Von Kleist, Tổng thanh tra lực lượng thiết giáp, lên tiếng: "Ant sẽ bị đánh bại trong năm nay, việc xây dựng những con đường này để củng cố sự cai trị là một việc tốt. Trong tương lai, chúng ta còn phải cạnh tranh với Hợp Chủng Quốc để giành lấy quyên bá chủ thế giới, bây giờ xem ra, khả năng Đế quốc Phù Tang đánh bại Hợp Chủng Quốc một mình là không lớn.

"Rất có thể chúng ta sẽ phải hỗ trợ Đế quốc Phù Tang thông qua tuyến đường sắt của Ant, việc xây dựng đường cao tốc để tăng cường kiểm soát là lợi bất cập hại."

Sau khi Tổng thanh tra lực lượng thiết giáp nói xong, căn phòng vẫn chìm trong im lặng.

Hoàng đế tức giận nói: "Hay là, tất cả các ngươi đều cho rằng chiến tranh không thể kết thúc trong năm nay?"

“Đương nhiên là không phải, nhưng giai đoạn đầu của Chiến dịch Xanh đã bắt đầu bị trì hoãn.” William Keitel cẩn thận lựa lời,‘Hơn nữa, Rokossovsky đã phát động một cuộc tấn công bằng ky binh bất ngờ, chúng tôi lo ngại rằng…”

Hoàng đế cao giọng: ‘Không có gì phải lo lắng! Mã tấu của ky binh không thể chém thủng xe tăng, ky binh đã thất bại ở Melania, và giờ sẽ lại thất bại một lần nữa! Chiến dịch Xanh chắc chắn sẽ thành công, chúng ta sẽ kiểm soát Abadan, phong tỏa hoàn toàn tuyến đường biển vào sông Valdai. Không quân của chúng ta sẽ cắt đứt tuyến đường biển.

“Đến lúc đó, chúng ta sẽ chiếm được các mỏ dầu ở Kuban, Ant sẽ đầu hàng trong giá lạnh và đói khát!

“Chỉ là một lũ ky binh đã bị thời đại đào thải, bọn chúng không thể thay đổi được cục diện!” Nói xong, Hoàng đế đập mạnh xuống bàn, kết thúc cuộc thảo luận.

Bộ tư lệnh Tập đoàn quân Cơ giới số 1 của Ant, Yeisk.

Vì sở chỉ huy được đặt ngay trong một nhà kho lớn, Vương Trung có thể đứng bên cạnh trạm phát thanh, xem họ liên lạc với đội ky binh.

Giọng nói oang oang của người lính liên lạc cứ văng vang bên tai Vương Trung: “Augustus gọi Cassius, Augustus gọi Cassiusl”

Augustus là mật danh của Bộ tư lệnh Tập đoàn quân, còn Cassius là mật danh của quân đoàn ky binh 20.

Người lính liên lạc đã gọi suốt hai tiếng đồng hồ, nhưng không nhận được hồi âm.

Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn thông tin bước tới chào Vương Trung, nói: “Công suất máy phát điện mà ky binh mang theo quá nhỏ, có thể không thu được tín hiệu của chúng ta. Đợi khi

họ dừng lại để đóng trại, họ có thể sẽ sử dụng máy phát điện lớn hơn, khi đó có thể liên lạc được.”

Popov: “Sau khi dừng lại thì gửi điện báo là được rồi, chắc chắn sẽ nhận được.”

Tiểu đoàn trưởng: “Điện báo cần phải giải mã, đợi đến lúc chúng ta nhận được chắc cũng đã sáng sớm ngày mai.”

Vương Trung giơ tay xem đồng hồ: “Cũng không khác biệt là mấy.”

Lúc này, một nhân viên giải mã bên điện báo đứng dậy, chạy nhanh đến bên tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn thông tin, đưa bức điện báo trong tay cho ông ta.

Vương Trung: “Điện báo từ đâu vậy?”

“Không quân.” Tiểu đoàn trưởng liếc nhìn rồi bắt đầu đọc,“Không quân gửi Tập đoàn quân Cơ giới số 1, lực lượng không quân phát hiện một lượng lớn ky binh đang di chuyển trên mặt đất, phán đoán là ky binh của ta, nên đã tiến hành oanh tac các đơn vị địch phía trước ky binh, đặc biệt thông báo. ”

Vương Trung nhận lấy bức điện báo xem qua, sau đó đưa cho Popov: “Có vẻ như không quân không biết chúng ta đã tăng cường thêm hai quân đoàn ky binh.”

“Ai mà ngờ được ky binh lại đột nhiên được giao phó trọng trách chứ, ai cũng đang bận cải tổ lực lượng ky binh thành lực lượng thiết giáp.” Popov đáp.

Vương Trung bước đến bản đồ, nhìn vào mũi tên thể hiện hướng tấn công của ky binh trên bản đồ: “Hy vọng lần này sẽ đạt được kết quả khả quan hơn.”

Pavlov đang ký tên vào tài liệu ngẩng đầu lên: “Bây giờ vấn đề quan trọng không phải là ky binh sẽ đạt được kết quả

gì, mà là bước tiếp theo. Sau khi ky binh hết nguồn cung cấp và rút lui, quân địch chắc chắn sẽ tiếp tục tấn công. Đến lúc đó phải làm sao?"

Vương Trung: "Tôi nghĩ thế này, đối diện với chúng ta là Sư đoàn bộ binh 190 của địch, chúng ta có thể ăn được sư đoàn này không? Ban đầu chúng ta định ăn luôn Sư đoàn thiết giáp của Quân đoàn ky sĩ Asgard, kết quả là một đợt tấn công chớp nhoáng trong màn sương đã đánh bật quân địch ra khỏi thành, bỏ lỡ cơ hội bao vây tiêu diệt, chỉ có thể đánh tan sư đoàn này.

"Bây giờ Sư đoàn 190 đang ở ngay trước mặt chúng ta, chúng ta có thể sử dụng lực lượng cơ động trong tay, lợi dụng sự hỗn loạn do ky binh tạo ra, phát động một cuộc tấn công gọng kìm quy mô nhỏ hay không.' Pavlov: "Chỉ ăn một sư đoàn thôi sao? Cậu ăn ít vậy."

Vương Trung nhún vai: "Không còn cách nào khác, nếu có thể, tôi cũng muốn cắn một miếng thật to như cuộc vây hãm Kalanskaya năm ngoái. Bây giờ cắn tạm một miếng nhỏ cũng được. Đừng chê ít, cơm phải ăn từng miếng một."

Lúc này, Vương Trung liếc thấy một người lính truyền tin bước vào sở chỉ huy, chào Vasili và đưa cho anh ta một phong bì, sau đó nói gì đó.

Vương Trung: "Vasili, có chuyện gì vậy?"

Vasili lập tức báo cáo: "Quân trinh sát của Sư đoàn 225 báo cáo đã xác nhận được một biểu tượng mới của quân địch, sau khi đối chiếu thì phát hiện là Sư đoàn bộ binh 74. Bức ảnh trong phong bì mà người lính truyên tin mang đến là của sư đoàn này."

Nói xong, anh ta xé phong bì, lấy bức ảnh ra cho Vương Trung xem.

Vương Trung chỉ nhận được biểu tượng của những sư đoàn nổi tiếng, còn bức ảnh của Sư đoàn 74 này thì anh thực sự không nhận ra. Nhưng nếu các tham mưu của Sư đoàn 225 đã đối chiếu với bản tổng hợp biểu tượng của quân đội Prosen do Bộ Tổng tư lệnh gửi đến, thì chắc là không có vấn đề gì lớn.

Pavlov: "Bây giờ đã là hai sư đoàn rồi."

Vương Trung: "Hai sư đoàn bộ binh, vẫn có thể ăn được. Dùng thế gọng kìm cắt đứt tuyến hậu cần của địch, sau đó dùng pháo hạng nặng oanh tạc thêm vài ngày, chắc là ổn."

Pavlov nhìn chằm chằm Vương Trung: "Nếu cậu đã quyết định rồi, vậy tôi sẽ lập kế hoạch tác chiến."

"Làm đi, cố gắng kết thúc chiến dịch trong vòng năm ngày. Đây là một chiến dịch quy mô nhỏ, cục bộ."

Pavlov gật đầu, cầm lấy tập tài liệu vừa viết xong, đưa cho thư ký: "Cứ theo này mà làm. À, gọi tất cả các tham mưu quân sự đến đây."

Vương Trung nhìn các tham mưu từ khắp nơi trong sở chỉ huy chạy đến, bắt đầu bận rộn với kế hoạch tác chiến mới dưới sự chỉ huy của Pavlov lặng lẽ lùi lại một bước.

Vasili: "Anh cứ yên tâm giao toàn bộ chiến dịch cho Tham mưu trưởng vậy sao?"

Vương Trung: "Tôi là người xếp cuối bảng, chẳng biết gì về việc soạn thảo kế hoạch tác chiến so với bọn họ. Cậu không tin thì cứ đi hỏi Pavlov, chắc chắn hắn ta sẽ nói: "Tư lệnh chỉ cần lái xe tăng con con xông xáo là được, chứ kế hoạch tác chiến cần phải cân nhắc rất nhiều thứ."

Vasili vừa định trả lời, thì bên phía doanh trại thông tin có người gọi: "Nhận được điện báo của đội ky binh."

Vương Trung vội vàng chạy tới, sau đó phát hiện điện báo viên đang tập trung ghi lại điện báo, thậm chí còn chưa bắt đầu giải mã.

Hắn chỉ đành ngậm miệng lại, nhìn điện báo viên ghi lại một loạt điểm và dấu gạch trên giấy.

(Hết chương)

Chương 161: Phục Kích

Chương 226: Tình hình rạng sáng 17/7

Chuong 226: Tinh hinh rang sang 17/7

Sau khi xem toàn bộ quy trình nhận và giải mã điện báo, Vương Trung cuối cùng cũng hiểu được thứ gọi là điện báo này phiền phức đến mức nào.

Đầu tiên là điện báo này rất dài,tích tích tích" kêu vài tiếng mới được một chữ cái,tích tích tích" kêu nửa ngày trời mới được một từ.

Nếu nội dung điện báo dài, nhân viên thao tác ở đó "tích tích tích" nửa tiếng là chuyện rất bình thường.

Sau khi nhận xong còn phải xác nhận xem có bị thiếu sót gì không, phải nghe đối chiếu lại từ đầu một lần, sau đó mới có thể giải mã.

Điện báo dài hơn có thể từ lúc nhận được thông tin đầu tiên cho đến khi đến tay Vương Trung đã mất nửa ngày.

May mà điện báo của đội ky binh vô cùng ngắn gọn, chỉ mất một tiếng là xong.

Nhân viên giải mã trực tiếp đưa điện báo đã được giải mã cho Vương Trung: "Điện báo của Quân đoàn ky binh số 20!"

Vương Trung gật đầu, vừa nhìn nội dung bên trên: "Quân ta đã xuyên qua tọa độ… vị trí, cuộc tập kích của không quân đã tạo điều kiện rất lớn cho chúng ta, chúng ta xác định đã đánh tan một bộ phận Lữ đoàn cơ động phía sau số 240 của địch, một bộ phận Tiểu đoàn trinh sát thuộc Sư đoàn bộ binh 190, phá hủy một lượng lớn xe tải quân địch…"

Vương Trung nhanh chóng xem qua một lượt, đều là báo cáo về những chiến quả đã đạt được.

Hắn đưa điện báo cho Popov: "Có vẻ khả quan đấy."

Popov liếc nhìn, gật đầu: "Ừ""

Sau đó, hắn quay đầu nhìn về phía Pavlov đang tổ chức cho tham mưu vạch ra kế hoạch tấn công: "Tham mưu trưởng! Báo cáo từ tiền tuyến!"

"Bên địch có dấu hiệu sụp đổ không?" Pavlov hỏi.

Vương Trung và Popov liếc nhìn nhau, sau đó Popov đáp: 'Không có, ít nhất là trong điện báo không có."

Pavlov: "Điều đó chứng tỏ mọi thứ đều bình thường. Chúng ta chắc chắn sẽ tiêu diệt được một số binh lực của địch, thiêu hủy một số xe tải, dầu đạn dược, tất cả đều nằm trong dự liệu. Tôi còn phải lên kế hoạch tấn công mới, không xem báo cáo cụ thể nữa, cứ giao cho văn thư phụ trách thống kê đi."

Vương Trung: "Hiểu rồi, giao cho văn thư cấp sáu - ý tôi là, Thượng tá văn chức Kalatayev."

Trong lúc nói chuyện, một văn thư chạy tới, lấy điện báo từ tay Popov.

Lúc này, điện báo viên vừa mới nhận xong điện báo bỗng nhiên ngồi thẳng dậy, điều chỉnh nút xoay của đài, sau đó bắt đầu ghi lại điện văn nghe được.

Vương Trung: "Lại nhận được điện báo của đội khác à?"

"Của Quân đoàn ky binh 21." Điện báo viên báo cáo, đồng thời tay vẫn đang nhanh chóng ghi lại những điểm và dấu gạch dài.

Vương Trung nhìn chằm chằm vào công việc của điện báo viên, một nhân viên giải mã khác cầm điện báo đã giải mã

xong đứng dậy, đưa cho doanh trại trưởng doanh trại thông tin. Doanh trại trưởng: "Điện báo của Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân."

Vương Trung nhận lấy điện báo xem nội dung bên trên, hít một hơi: "Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân lại cho rằng chúng ta nên rút lui về bờ đông sông Sukhaya Verevka, lợi dụng dòng sông để ngăn chặn quân địch. Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân bị làm sao vậy, trong đầu chỉ toàn nghĩ đến việc lợi dụng dòng sông để ngăn chặn quân địch thôi sao?

"Bỏ bờ tây chẳng khác nào bán Myshkin công tước cho bọn chúng sao?"

Lúc này, lại một nhân viên giải mã đứng dậy, đưa điện báo cho doanh trại trưởng doanh trại thông tin.

Vương Trung không đợi doanh trại trưởng cúi đầu xem, liền giật lấy điện báo, vừa xem vừa nói: "Tập đoàn quân 60 bên cánh chúng ta cũng nhận được lệnh rút lui, chết tiệt, Tập đoàn quân 60 từ bỏ khu vực phòng ngự thì bên sườn chúng ta sẽ bị lộ. Bộ thống soái đang làm cái quái gì vậy, tại sao không thay thế Tư lệnh Tập đoàn quân?"

Popov: "Có thể Bộ Thống soái cũng cảm thấy đối mặt với đội thiết giáp của Prosen trên thảo nguyên là không thích hợp?"

Vương Trung: "Nếu đã vậy, thì nên để Myshkin rút lui. Không được, tôi phải gọi điện thoại cho Bộ Thống soái hỏi xem chuyện gì đã xảy ra."

Hắn vừa dứt lời, điện báo mới đã được gửi đến: "Điện khẩn của Bộ Thống soái."

Vương Trung nhận lấy điện báo, nheo mắt nhìn hai dòng đầu tiên, liền chửi: "Mẹ kiếp, hóa ra là nỗ lực giải vây cho Myshkin đã thất bại, số quân còn lại của Tập đoàn quân ven biển tiêu đời rồi."

Nói rồi, hắn câm điện báo đi tới trước bản đồ toàn cục, cầm lấy cây gậy chỉ bản đồ, chỉ vào vùng ven biển nói: "Chỗ này tiêu đời rồi, cánh của Myshkin đã bị lộ, quân địch có thể tấn công Borsk bất cứ lúc nào, hiện tại sinh cơ của Myshkin là đi về phía nam, rút lui đến lối vào dãy núi Kavkaz, dựa vào dãy núi để phòng thủ."

Lúc này, tham mưu phụ trách cập nhật bản đồ vội vàng chạy tới, xóa bỏ biểu tượng của quân đội ven biển.

Vương Trung mặc kệ tham mưu, tiếp tục dùng gậy chỉ vào dãy núi Kavkaz: "Muốn rút lui đến tuyến này, quân đội của Myshkin phải di chuyển 150 thậm chí là 200 km, hắn ta phải xuất phát ngay lập tức."

Popov khoanh tay trước ngực: "Vừa nhìn đã biết là một nhiệm vụ gian khổ. Myshkin phải rút lui, cho nên Tập đoàn quân mới yêu cầu chúng ta nhanh chóng quay về phòng thủ, như vậy cũng không sai?"

Vương Trung: "Chó má, chúng ta rút lui rồi, Myshkin chạy trốn kiểu gì? Không thể để mặc cho quân địch toàn lực chặn đường rút lui của Myshkin được, chúng ta phải bày ra dáng vẻ sẽ tấn công trên thảo nguyên, tối đa hóa khả năng thu hút quân địch."

Vẻ mặt Popov vô cùng phức tạp: "Neu như toàn bộ quân Ant đều được huấn luyện bài bản và trang bị đầy đủ như chúng ta thì có thể thử tấn công xem sao. Đáng tiếc là không có chuyện tốt như vậy. Cứ nhìn Sư đoàn 401 thì biết, lúc bọn họ vào thì quân địch đã suy yếu lắm rồi, kết quả là thương vong nặng nề."

Vương Trung vuốt cằm: "Tôi cảm thấy, có thể lợi dụng tập đoàn quân của chúng ta để nhổ răng cọp, đánh cho Tập đoàn quân số 10 của bọn chúng một trận đau điếng, sau đó giả vờ như muốn ăn tươi nuốt sống bọn chúng."

“Với cách bố trí của tập đoàn quân chúng ta thì không làm được đâu?”

Vương Trung lắc đầu: “Đúng là không làm được. Nhưng nếu Tập đoàn quân đưa đội dự bị - Quân đoàn tăng 40 cho chúng ta, dựa vào 300 chiếc xe tăng của Quân đoàn 40, muốn bày ra đội hình tấn công cũng không thành vấn đề, thậm chí có thể tiêu diệt được một Su đoàn thiết giáp đang thiếu thốn dầu đạn dược của địch.

“Cộng thêm Sư đoàn Seeckt đã bị đánh tan trước đó, bọn chúng đã mất hai Sư đoàn thiết giáp ở khu vực này rồi…”

Vương Trung đang khoa tay múa chân thì Popov chen ngang: “Bon chúng sẽ buộc phải tăng quân về phía chúng ta.”

“Đúng vậy!” Vương Trung dùng gậy gõ mạnh vào Yeisk trên bản đồ: “Nhiệm vụ yểm hộ Myshkin rút lui coi như hoàn thành. Chúng ta thậm chí có thể cố tình để lộ sơ hở, thu hút quân địch đến bao vây. Xe tải của chúng ta nhiều, chạy nhanh.”

Popov cười nói: “Hay là dùng danh tiếng của cậu để hù dọa bọn chúng? Tôi cảm thấy được đấy!”

Vương Trung: “Thử xem, dù sao cũng phải làm cho được!”

Vasili đứng bên cạnh nhìn hai vị lãnh đạo tập đoàn quân thảo luận, không nói gì.

Lúc này, chuông điện thoại vang lên.

Pavlov vội vàng chạy tới, nhấc máy: “Nơi này là Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân cơ động số 1”

Popov nói: “Tôi đoán là Bộ Thống soái.”

Pavlov đặt ống nghe lên bàn, quay sang nói với Vương Trung: “Đại tướng Gorky của Phương diện quân phía Tây.”

Vương Trung: “Tôi biết rồi, đến ngay đây.”

Nói xong, hắn hạ giọng xuống, nói với Popov: “Chắc là bọn họ cũng vừa nhận được thông báo của Bộ Thống soái.”

“Ừ, chắc là muốn hỏi ý kiến của cậu đấy.” Popov nói,‘Đại tướng Gorky rất coi trọng ý kiến của cậu, rõ ràng là kém hai cấp bậc.”

Vương Trung: “Đừng nói bậy, cậu là tu sĩ cầu nguyện đấy.”

Nói xong, Vương Trung chạy tới bên bàn, nhấc máy: “Tôi là Rokossovsky, xin mời nói.”

Giọng nói của Đại tướng Gorky truyền đến từ trong điện thoại: “Mọi người đã giải mã xong chưa?”

“Xong rồi, hành động giải vây cho Myshkin đã thất bại.”

“Khổ cho anh ta rồi, hiện tại chất lượng quân đội của chúng ta đúng là không thể tấn công người Prosen.” Đại tướng Gorky, người vừa mới thua trận vào tháng 5, nói.

Có vẻ như đang muốn đổ lỗi.

Nhưng bản thân Vương Trung cũng chưa từng chỉ huy quân Ant hiện đại đánh một trận tấn công đẹp mắt nào, cho nên không nói ra.

Chất lượng quân đội thấp là sự thật, đúng là không đánh lại.

Gorky: “Vậy bây giờ phải làm sao? Tôi thấy quân của cậu đã xuất phát rồi, đang đối đầu trực diện với Tập đoàn quân của địch. Với những gì tôi biết vê Andrei, bây giờ hắn ta đang nghĩ cách thu hẹp phòng tuyến, có thể sẽ còn ra lệnh cho cậu rút lui về bờ đông sông.”

Đoán chuẩn thật!

Vương Trung: “Hắn ta đã ra lệnh như vậy rồi, chẳng khác nào bán đứng Myshkin, nhất định không thể làm như vậy được.”

“Vậy cậu định tấn công sao?” Đại tướng Gorky hỏi,Với chất lượng binh sĩ hiện tại? Chờ đến khi quân tinh nhuệ của cậu bị tiêu hao hết, thế tấn công sẽ trở nên hỗn loạn, giống như tôi hồi tháng 5 vậy.”

Vương Trung: “Tôi định tập trung lực lượng ăn tươi nuốt sống một Sư đoàn của bọn chúng, trong đó có một Sư đoàn thiết giáp. Hiện tại sử dụng đội ky binh để phát động chiến tranh đột phá, hiệu quả rất rõ ràng, ky binh có thể quấy rối trên thảo nguyên thêm một tuần nữa, chúng tôi định trong vòng một tuần sẽ kết thúc trận chiến.”

Gorky vô cùng kinh ngạc: ‘Ky binh lợi hại như vậy sao?”

“Điều này liên quan đến địa hình thảo nguyên ở Nam Ant, đợi đánh xong trận này, tôi sẽ tổng kết phương pháp sử dụng đội ky binh trong thời kỳ mới.”

“Vậy à. Vậy thì chúc cậu may mắn, bên này tôi cũng chuẩn bị phát động một số cuộc tấn công hạn chế, kiểm nghiệm một chút ý tưởng của mình.”

Vương Trung: “Ý tưởng của ông?”

“Đúng vậy, dùng thế tấn công toàn diện để thăm dò điểm yếu trong phòng ngự của địch, sau đó dồn quân vào điểm đột phá. Về cơ bản là không đánh với quân Prosen, chất lượng quân đội không bằng cậu, nên tôi sẽ cho quân đi vòng qua trận địa phòng ngự kiên cố của cậu, tấn công Lữ đoàn cơ động phía sau yếu ớt và đội tiếp viện.” Đại tướng Gorky nói, Tôi đã nói với cậu rồi mài!”

Vương Trung nhớ lại, hình như ông ta đã nói thật, chỉ là lúc trước hắn không để ý đến những lời này, nên quên mất.

Hắn vội vàng nói: “Đúng là ông đã nói, chúc ông thành công.”

“Dù có thành công hay không, thì việc toàn tuyến tấn công bên này nhất định sẽ thu hút quân dự bị của địch, giảm bớt áp lực cho cậu.”

Vương Trung: “Điều quan trọng là phải giảm bớt áp lực rút lui cho Myshkin công tước, nếu như hắn ta có thể rút lui an toàn về dãy núi Kavkaz, chắc chắn sẽ cầm cự được rất lâu.”

Nếu như quân địch chiếm được thảo nguyên Nam Ant, thì liên lạc giữa vùng núi và khu vực trung tâm Ant chắc chắn sẽ bị cắt đứt, nhưng Myshkin có thể dựa vào mỏ dầu ở Kuban, và tuyến đường vận chuyển của quân Đồng minh từ phía bắc Bahala.

Tuyến đường vận chuyển này có sản lượng rất lớn, cung cấp cho mấy chục vạn quân của Myshkin là quá đủ.

Myshkin có thể trấn giữ tuyến phòng thủ trên núi cho đến khi Ant phản công, giành lại quyền kiểm soát thảo nguyên Nam Ant.

Mấu chết là phải để Myshkin rút lui an toàn về đó.

Cho nên, Tập đoàn quân Sukhaya Verevka nhất định không thể co cụm phòng ngự, mà phải khiến cho quân địch tin rằng, Tập đoàn quân sắp tấn công quy mô lớn.

Vương Trung nói với Đại tướng Gorky: “Tóm lại, tôi sẽ nghĩ cách chặn đường quân địch, tạo cơ hội cho Myshkin rút lui.’

“Nghe cậu nói vậy thì tôi yên tâm rồi, tôi không muốn nhìn thấy tin tức mấy chục vạn quân của chúng ta bị bắt nữa. Vậy nhé, tạm biệt.”

“Tạm biệt.’ Vương Trung cúp điện thoại. (Hết chương) Chương 227: Thay tướng

Thấy Vương Trung cúp điện thoại, Pavlov liền nói: “Với binh lực của chúng ta, ăn tươi nuốt sống một Sư đoàn trước mặt chắc là không thành vấn đề. Nhưng muốn ăn Sư đoàn thiết giáp của Prosen thì hơi khó, Sư đoàn thiết giáp của bọn chúng chắc chắn đã được trang bị đầy đủ, lần trước chúng ta cố công ăn Sư đoàn Seeckt đã tổn thất một số xe tăng và pháo tự hành rồi.”

Vương Trung: “Chắc là có thể sửa chữa được một phần chứ?”

Pavlov cầm một tờ báo cáo trên bàn lên: “Đây là báo cáo mà bộ phận sửa chữa đưa cho vào chiều nay - lúc 5 giờ chiêu hôm qua.”

Bây giờ đã là 0 giờ ngày 17 rồi, ngày 16 là ngày hôm qua, cho nên Pavlov mới sửa lại cách nói.

Vương Trung nhận lấy tờ báo cáo, vừa nhìn tổng số đã nhíu mày: “Nhiều xe đang sửa chữa như vậy sao?”

Theo số liệu trên báo cáo, có 100 chiếc xe jeep, hơn 40 chiếc xe tăng và 13 chiếc Xoáy Nước đang được sửa chữa.

Vương Trung: “Hôm qua - hình như hôm qua chúng ta không tổn thất nhiều như vậy?”

“Vì có một số xe tăng hôm trước vẫn chạy bình thường, hôm nay lại bị trục trặc nhỏ nên phải sửa chữa. Đặc biệt là Xoáy Nước, ngoài chiếc bị đứt bánh xích hôm trước ra, còn lại đều bị trục trặc kỹ thuật vào hôm qua.’ Pavlov nói.

Vương Trung: “Ý anh là có bảy hay tám chiếc Xoáy Nước bị trục trặc kỹ thuật vào hôm qua? Để tôi xem nào, tổng cộng có 9 chiếc sửa chữa nhỏ, bánh xích cũng là sửa chữa nhỏ à?”

“Đúng vậy.’

Vương Trung kinh ngạc: “Vậy là có 4 chiếc phải đại tu vì trục trặc kỹ thuật? Đều là vấn đề gì vậy?”

“Phần lớn là do bộ lọc không hoạt động bình thường, cho nên động cơ bị hút vào rất nhiều cỏ vụn, phải vệ sinh toàn bộ động cơ, cho nên báo cáo là sửa chữa trung bình.”

Vương Trung vẫn không dám tin, lúc này Vasili nói: “Tôi có nói chuyện với nhân viên sửa chữa, họ nói rằng những xe gặp vấn đề đều là những xe đã thay động cơ vào tháng 4 năm nay. Có thể là động cơ mới có vấn đề.”

“Cậu chắc chắn chứ?”

Vasili nhún vai: “Chỉ là nói chuyện phiếm thôi, nhưng chúng ta có thể xem lại hồ sơ thay động cơ, văn thư cấp sáu chắc chắn sẽ không bỏ sót chỉ tiết này.”

Vương Trung sửa lời: “Gọi người ta là Thượng tá văn chức Kalatayev. Thượng tá, ông nghe thấy chưa? Vậy phiền ông lấy hồ sơ thay động cơ ra đây.”

Ông cụ rõ ràng là hừ một tiếng, sau đó dặn dò văn thư bên cạnh một hồi, rất nhanh sau đó một văn thư đã cầm một tập báo cáo đến.

Vương Trung lật bảng chuẩn bị chiến đấu của xe bọc thép sang trang sau: Bắt đầu từ trang này là bảng chi tiết, ghi chép chi tiết số hiệu chiến thuật, bộ phận hư hỏng, thời gian sửa chữa của các xe đang được sửa chữa.

Vương Trung đặt hai bản báo cáo cạnh nhau để đối chiếu, lập tức rút ra kết luận: “Hầu như tất cả các trường hợp hỏng hóc đều tập trung ở những xe đã thay động cơ từ tháng 4 năm nay, không còn nghi ngờ gì nữa, tỷ lệ đạt tiêu chuẩn của động cơ đã giảm.”

Pavlov: “Tính ra thì, tháng 1 năm nay, những công nhân được tuyển dụng vừa mới kết thúc khóa đào tạo, bắt đầu tham gia sản xuất.”

Vương Trung tặc lưỡi, muốn mở rộng sản xuất thì phải sử dụng công nhân chưa có tay nghề, đây cũng là điều bất đắc dĩ.

Hắn nhớ trong lịch sử thế giới, năm thứ hai của cuộc chiến tranh vệ quốc, sản xuất vũ khí của Liên Xô cũng xuất hiện vấn đề nghiêm trọng về chất lượng, thậm chí còn ảnh hưởng đến chất lượng giáp của xe tăng T-34 được sản xuất trong năm đó.

Giáp kém chất lượng đến mức xe tăng T-34 thậm chí có thể bị pháo 50 ly ngắn của xe tăng Panzer 咱 bắn xuyên thủng giáp trước.

Vương Trung cũng đã áp dụng một số biện pháp để giảm bớt ảnh hưởng của công nhân chưa có tay nghê - ba tháng đào tạo chính là do hắn đề xuất.

Không ngờ đào tạo ba tháng rồi mà vẫn vô dụng.

Động cơ mà Quân đoàn cơ động số 1 sử dụng đã có nhiều vấn đề như vậy, tình trạng động cơ của các đơn vị xe tăng khác còn đáng lo ngại hơn.

Vương Trung: “Xem ra tôi đã đánh giá thấp ảnh hưởng của công nhân chưa có tay nghề.”

Hắn đặt hai bản báo cáo xuống.

“Chỉ có thể cố gắng sửa chữa thôi.”

Pavlov: “Tin tốt là những chiếc xe tăng Hợp Chủng Quốc của Sư đoàn Melainia thuộc Quân đoàn Nhân dân số 1 đều đang trong tình trạng rất tốt, hơn nữa bọn họ cũng không tham gia trận chiến ở Yeisk, hiện tại đã đủ quân số, sĩ khí đang lên cao.”

Vương Trung: "Tốt, vậy để Quân đoàn Nhân dân Melainia đảm nhiệm vai trò chủ công, trước tiên cho bọn họ tiếp quản trận địa phòng ngự của Quân đoàn cận vệ 1 và Sư đoàn 225. Đợi đến khi thế gọng kìm hoàn thành, đường rút lui của Sư đoàn 190 bị chặn lại, thì đến lượt đồng chí Melainia phát động tấn công."

"Được." Pavlov gật đầu,'Họ cũng sẽ rất vui."

Popov: "Nhưng như vậy, chúng ta sẽ không còn binh lực để tiêu diệt Sư đoàn thiết giáp của địch nữa, chúng ta nhất định phải có Quân đoàn tăng 40 hỗ trợ."

"Chúng ta cứ làm theo quy trình trước, báo cáo kế hoạch tác chiến lên Bộ Tham mưu, tôi đoán Bộ Tham mưu sẽ đồng ý giao Quân đoàn 40 cho chúng ta chỉ huy. Nếu như Bộ Tham mưu không đồng ý, tôi sẽ gọi điện thoại cho Hoàng đế bệ hạ." Vương Trung nói.

Popov gật đầu: "Cứ làm như vậy đi… Chúng ta thực sự chỉ là một Tập đoàn quân thôi sao?"

"Đương nhiên, cho dù được tăng cường Quân đoàn tăng 40, chúng ta cũng chỉ là một Tập đoàn quân, vẫn có sự chênh lệch so với biên chế Tập đoàn quân của Prosen, càng không thể so sánh với Phương diện quân."

Nói xong, Vương Trung còn gật đầu, tự nói với chính mình: "Ừ, là Tập đoàn quân."

Vasili: "Thật ra, hôi ở Kalanskaya, chúng ta đã chỉ huy một đội quân có quy mô lớn hơn nhiều so với khả năng của Bộ Tư lệnh."

Pavlov như nhớ lại chuyện gì đó đau khổ, thở dài nói: "Lúc đó tôi mệt gân chết, biên chế vẫn là biên chế của Sư đoàn, nhưng phải xử lý những việc ở cấp bậc Tập đoàn quân, thậm chí là Phương diện quân. Cho nên lần này, khi thành lập Bộ Tư

lệnh Tập đoàn quân, tôi đã cố tình tăng cường rất nhiều tham mưu và văn thư, quả nhiên là đúng như dự đoán""

Vương Trung quay đầu nhìn đám tham mưu và văn thư chất cứng trong kho, thầm nghĩ: Hay cho lão Pavlov mày rậm mắt to, cũng giở trò mèo rồi!

Yekaterinburg, Cung điện Mùa hè, Bộ Thống soái Đế quốc Ant.

Đại tướng Tuganev đặt bức điện vừa nhận được xuống, nhìn sang Thống chế Boris, Bộ trưởng Bộ Quốc phòng: "Rokossovsky muốn giành quyên chỉ huy Quân đoàn tăng 40, xem ra là muốn ăn tươi nuốt sống một Sư đoàn thiết giáp của địch"

Thống chế Boris liếc nhìn cánh cửa thông với phòng làm việc của Sa hoàng, sau đó mới nói với Đại tướng Tuganey: "Chỉ cần lần này cậu ta thể hiện tốt, chắc chắn sẽ được lên làm Tư lệnh Tập đoàn quân, cho cậu ta thêm quân cũng không sao. Vấn đề là, Đại tướng Andrei có đồng ý không?"

Đại tướng Tuganev lắc đầu: "Chắc chắn là không, trên thực tế hiện tại có không ít Tư lệnh Tập đoàn quân ủng hộ quyết định của ông ta, rất nhiều Tập đoàn quân nhận được lệnh rút lui đã bắt đầu hành động rồi.

"Hiện tại chỉ có Tập đoàn quân cơ động số 1 là chưa có động tĩnh gì. Bóng ma bị quân Prosen bao vây năm ngoái vẫn còn ám ảnh rất nhiều chỉ huy của chúng ta."

Thống chế Boris thở dài: "Đúng vậy, ai cũng không muốn trở thành kẻ bị bao vây. Nếu nói ý kiến của Rokossovsky cho những vị chỉ huy đó, có khi bọn họ còn lôi chuyện Rokossovsky tự tay bắn chết Đại tướng Skorobo năm ngoái ra để nói."

Nói xong, hai vị quan chức cấp cao của Bộ Thống soái đều im lặng.

Vài giây sau, Đại tướng Tuganev lên tiếng phá vỡ sự im lặng: "Cũng là mùa hè, cũng là trên thảo nguyên, không thể trách các vị chỉ huy lại muốn chạy trốn. Chỉ có thể dùng quyên hạn của Bộ Thống soái để ra lệnh cho bọn họ tử thủ tại chỗ, ít nhất là phải đợi Rokossovsky hoàn thành cuộc tấn công, Myshkin công tước rút lui về dãy núi Kavkaz an toàn đã."

Thống chế Boris: "Cũng chỉ có thể làm vậy. Mệnh lệnh cho Tập đoàn quân Sukhaya Verevka thì ký tên ai đây?"

"Ký tên ta." Giọng nói của Olga vang lên từ cửa bên.

Hai người quay đầu lại, nhìn thấy Hoàng đế bệ hạ bước vào phòng, vội vàng đứng thẳng người.

Olga: "Mệnh lệnh ta ký, nếu thực sự xảy ra vấn đề ta sẽ chịu trách nhiệm. Theo ý đồ của Rokossovsky, đánh cho quân địch thiệt hại nặng nề, ủng hộ công tước Myshkin chiến đấu."

Tuganev và Boris liếc nhìn nhau, sau đó nguyên soái Boris là người có quân hàm cao hơn bèn lên tiếng: "Bệ hạ, vẫn chưa đến lúc. Hơn nữa chỉ cần một trong hai chúng ta ký tên là đã đủ để các vị tư lệnh tập đoàn quân dừng rút lui rồi. Nếu mệnh lệnh này dẫn đến kết quả xấu, chúng ta có thể tự nhận lỗi từ chức.

"Ồ, ra vậy." Olga gật đầu, sau đó nghi hoặc hỏi: "Còn những sĩ quan do Rokossovsky bồi dưỡng thì sao? Bọn họ đang ở đâu?"

Tuganev: "Họ vẫn đang tiếp tục tích lũy kinh nghiệm, hiện tại phần lớn đã được thăng chức làm chỉ huy sư đoàn và quân đoàn, chỉ có một số ít là tư lệnh tập đoàn quân. "Be hạ, có một điều thần phải nói rõ, việc lần này có nhiều tư lệnh tập đoàn quân vội vã rút lui như vậy là do thất bại năm ngoái đã ảnh

hưởng quá lớn đến họ, chứ không có nghĩa là họ không đủ tư cách làm chỉ huy."

Olga có chút bất ngờ: "Thật sao?"

"Vâng, cho dù là chỉ huy dày dạn kinh nghiệm, sau khi trải qua thất bại thảm hại của Agasukov năm ngoái cũng sẽ lo lắng mình trở thành người tiếp theo bị quân Prosen bao vây. Xu hướng này chỉ có thể khắc phục bằng cách đánh bại quân Prosen.

"Chúng ta không thể chỉ vì những chỉ huy này tuân theo mệnh lệnh của Andrei mà cách chức họ, chúng ta cũng không có nhiều tư lệnh tập đoàn quân đủ tư cách để thay thế họ."

Tuganev nói xong, Olga nhìn chằm chằm hắn vài giây rồi nói: "Nếu không phải hiểu rõ công việc của ngươi bấy lâu nay, có lẽ ta đã nghi ngờ ngươi là kẻ phản bội."

Tuganev xua tay: "Lãnh đạo quân đội không phải chuyện đơn giản trắng đen rõ ràng. Đương nhiên, Andrei có thể bị thay thế vì hạ lệnh rút lui, hắn quả thật đã hành động quá bảo thủ, không quan tâm đến quân bạn, nhưng các tướng lĩnh dưới quyền hắn chỉ cần nhận được một mệnh lệnh yêu cầu không được rút lui là được."

Lúc này, nguyên soái Boris lên tiếng: "Hay là chúng ta điều động tướng quân Gorky - người phối hợp ăn ý với Rokossovsky - đến chỉ huy phương diện quân Sukhaya Verevka?"

Tuganev suy tư vài giây rồi nói: "Vậy thì để Ivan Stepanovich - người từng là tham mưu trưởng của tướng quân Gorky từ thời còn ở phương diện quân Thánh Andrews - làm tư lệnh phương diện quân phía Tây thì sao?"

Nguyên soái Boris: "Ivan Stepanovich? Được đấy, ta đã sớm cảm thấy để anh ta làm tham mưu trưởng là lãng phí tài

năng, cứ để anh ta thử sức cũng tốt.”

Olga: “Liệu có ổn không khi điều động hết tướng tài đến phương diện quân Sukhaya Verevka?”

Tuganev: “Thực ra, việc thay đổi các tướng lĩnh cấp cao không ảnh hưởng nhiều đến binh lính, bởi vì người mà binh lính thực sự quen thuộc là chỉ huy trực tiếp của họ, ai hạ lệnh cũng không ảnh hưởng nhiều đến tác phong chiến đấu của các đơn vị cấp cơ sở. Dù sao cũng không phải vị tướng nào cũng thích xuất hiện trước mặt binh lính ở tuyến đầu như Rokossovsky.”

Olga gật đầu: “Được, vậy để tướng quân Gorky đi phối hợp với Rokossovsky.”

(Hết chương)

Chương 162: Tình Cảm Trong Chiến Tranh …

Chương 228: Quyết tâm tấn công sư đoàn 190

Chương 228: Quyết tâm tấn công sư đoàn 190

7 giờ sáng ngày 17, tại sở chỉ huy phương diện quân phía Tây.

Tướng quân Gorky và tham mưu trưởng lvan Stepanovich đang vừa ăn bánh mì đen vừa xem bản đồ.

Lúc này, tham mưu thông tin mở cửa bước vào, giơ tay chào: “Báo cáo, điện báo từ Bộ Tổng tư lệnh.”

Tướng quân Gorky đang cầm compa, khoa tay múa chân trên bản đồ, đầu cũng không ngẩng lên mà nói: “Đọc đi.”

Tham mưu thông tin mở điện báo: “Bổ nhiệm tướng quân Gorky làm tư lệnh phương diện quân Sukhaya Verevka, bổ nhiệm thượng tướng Ivan Stepanovich làm quyền tư lệnh phương diện quân phía Tây.”

Tướng quân Gorky ném compa xuống bàn: “Quả nhiên đúng như ta dự đoán. Bộ Tổng tư lệnh sẽ không chỉ đơn thuần can thiệp vào quyền chỉ huy của Andrei mà sẽ thay thế hắn, như vậy sẽ không phải lo lắng việc chỉ huy vượt cấp trở thành chuyện thường ngày. Khi Andrei bị cách chức, Bộ Tổng tư lệnh nhân tiện hạ lệnh mới cho các tập đoàn quân cũng sẽ hợp tình hợp lý.”

Ivan Stepanovich chìa tay về phía tướng quân Gorky: “Chúc anh công tác thuận lợi ở vị trí mới.”

“Cậu cũng vậy.” Tướng quân Gorky siết chặt tay tham mưu trưởng: “Tôi cho rằng kế hoạch tấn công mà chúng ta vắt óc suy nghĩ ra rất khả thi, đừng bỏ cuộc. Chúng ta không thể cứ mãi dựa vào Rokossovsky để giành chiến thắng.”

lvan Stepanovich: “Đáng tiếc là kế hoạch do anh đề xuất lại không thể do chính anh thực hiện.”

“Đừng nói vậy, Rokossovsky cần tôi đến thay thế kẻ đang cản trở hắn, yêu cầu của hắn tôi không thể từ chối. Đương nhiên là không thể.” Tướng quân Gorky lặp lại câu cuối cùng một lần nữa.

Lúc này, cánh cửa lại mở ra, phó quan của Gorky dẫn một phi công bước vào, người phi công giơ tay chào: “Tướng quân Gorky, Bộ Tổng tư lệnh ra lệnh cho tôi đến đón ngài đến Yalgava, nơi đặt sở chỉ huy phương diện quân Sukhaya Verevka.

“Tôi biết rồi.” Tướng quân Gorky giơ tay chào phi công, sau đó tiếp tục dặn dò Ivan Stepanovich: “Nhất định phải phát động tấn công, cho dù có thương vong cũng không sao, điều quan trọng là phải kiểm chứng xem phương pháp này có hiệu quả hay không.”

“Yên tâm đi.”

Tướng quân Gorky buông tay Ivan Stepanovich, xoay người đi về phía phi công.

Phi công: “Ngài có thể thu dọn hành lý…”

“Không cần đâu, là quân nhân thì tôi luôn sẵn sàng nhận nhiệm vụ, hành lý chỉ có hai bộ quần áo, để phó quan đi lấy là được.” Tướng quân Gorky nói.

Phi công lộ vẻ kính nể.

Tại sở chỉ huy tập đoàn quân cơ động số 1.

“Báo cáo, điện khẩn từ Bộ Tổng tư lệnh.”

Vương Trung ngẩng đầu lên: “Hả?”

Popov vừa tan ca trực đêm, đang định bước ra khỏi cửa thì thuận tay nhận lấy điện báo: “A, tin tốt đây, tướng quân Gorky đến thay Andrei làm tư lệnh phương diện quân Sukhaya Verevka, chúng ta không cần lo bị quân bạn bỏ rơi để đi đánh trận độc lập nữa rồi.”

Vương Trung nhướng mày: “Họ điều hắn đến đây à? Tốt quá, vậy là chúng ta có thể yên tâm đánh trận, hắn sẽ hỗ trợ chúng ta.”

Vasili: “Điều tướng quân Gorky đến đây, có phải là đang muốn hạn chế phe cánh của Rokossovsky không?”

Vương Trung nhìn phó quan với vẻ mặt khó hiểu: “Ý cậu là sao?”

“Cậu nghĩ mà xem, trước đây cậu lập công dưới trướng vị tướng nào thì vị tướng đó cũng được thơm lây, sau đó trở thành người của Rokossovsky, Kashukhov cũng vậy, Kirienko cũng vậy, đều như vậy cả. Tương lai tất cả chúng ta đều sẽ được thăng chức tư lệnh phương diện quân, lần này chỉ có ba vị trí.

“Nếu lần này cậu lại lập công, Andrei nhất định cũng sẽ phải tâm phục khẩu phục, sau đó cũng sẽ trở thành người của Rokossovsky!”

Vương Trung gõ nhẹ vào đầu Vasili: “Cậu đọc nhiều tiểu thuyết đấu đá tranh giành quyền lực quá rồi! Điều tướng quân Gorky đến đây là bởi vì họ thấy chúng ta phối hợp rất ăn ý trong chiến dịch mùa đông năm 914, hy vọng chúng ta sẽ tiếp tục tạo nên kỳ tích trong chiến dịch mùa hè năm 915”

Vasili: “Được rồi, là tôi suy nghĩ nhiều.”

Popov bước đến đưa điện báo cho Vương Trung, sau đó vừa ngáp vừa đi ra ngoài: "Nếu đã không còn gì đáng lo ngại thì hãy cố gắng hết sức. Với tính cách của tướng quân Gorky, chắc chắn hắn sẽ giao quân đoàn xe tăng 40 cho cậu chỉ huy."

Vương Trung: "Chưa chắc chắn được, chúng ta cứ chuẩn bị cả hai phương án. Trước mắt cứ giải quyết sư đoàn 190 trước mặt."

Vừa dứt lời, một người lính có giọng Ant nặng trịch đứng ngoài cửa bèn hô báo: "Báo cáo!"

Vương Trung quay đầu lại, quả nhiên là sư đoàn trưởng Tadeusz của sư đoàn 1 quân Melainia và tham mưu trưởng của hắn.

"Hai người đến rồi à, mau vào đây!" Vương Trung vội vàng vẫy tay.

Popov đã đi đến cửa bèn nhường đường cho hai người, làm động tác "mời".

Hai sĩ quan quân Melainia có vẻ khá gượng gạo trước hành động của Popoy, sau khi giơ tay chào mới dám đi qua.

Popov ngáp dài rồi rời khỏi nhà kho - nơi đặt sở chỉ huy.

Hai sĩ quan Melainia bước đến trước bàn bản đồ, lại giơ tay chào Vương Trung: "Báo cáo, sư đoàn trưởng Tadeusz của sư đoàn 1 quân Melainia xin báo cáo."

Vương Trung: "Hai người đến thật đúng lúc, chắc hẳn hai người cũng đã nghe phong phanh rồi, lần này chúng ta sẽ tấn công sư đoàn 190 của địch, nhiệm vụ chủ công sẽ giao cho hai người. Hôm nay chúng ta sẽ thực hiện cuộc tấn công gọng kìm, cắt đứt liên lạc giữa sư đoàn 190 với các sư đoàn khác."

Pavlov: "Sau đó sẽ đến lượt hai người thể hiện. Hai người không tham gia các trận đánh trước đó nên đội hình vẫn còn

nguyên vẹn, hơn nữa xe bọc thép của Liên hiệp Vương quốc do hai người sử dụng cũng ít bị hỏng hóc hơn. Thiết bị do Ant sản xuất bị ảnh hưởng bởi việc mở rộng sản xuất nên tỷ lệ hỏng hóc rất cao."

Tadeusz giơ tay chào, hô lớn: "Chúng tôi xin đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!" Vương Trung: "Không cần phải lớn tiếng như vậy, tất cả mọi người đều đang ở trong cùng một nhà kho, cậu hét lên như vậy sẽ ảnh hưởng đến công việc của họ."

"Xin lỗi." Tadeusz vội vàng nói.

Vương Trung đẩy một tấm bản đồ chỉ chít ký hiệu về phía hai người: "Đây là bản đồ địa hình khu vực tấn công dự kiến, đừng thấy nó chỉ là một đồng cỏ mà lầm tưởng, thực ra địa hình dưới lớp cỏ rất phức tạp, nhất định phải cẩn thận. Chúng tôi đã tìm một số người chăn gia súc lớn tuổi để hỏi kỹ càng về địa hình nơi này, hy vọng hai người có thể tận dụng nó."

Tadeusz nhận lấy bản đồ, mở ra xem qua một lượt rồi lập tức cất đi: "Tôi hiểu rồi, tôi sẽ sao chép lại để gửi cho tất cả các chỉ huy cấp đại đội và tiểu đoàn."

Vương Trung: "Sáng sớm mai, khi hai người tấn công, tôi sẽ hỏi các nhà nghiên cứu của Viện nghiên cứu văn hóa dân gian xem họ có thể tạo ra một màn sương mù dày đặc cho hai người hay không, lần trước chúng tôi đã tấn công Yeisk trong màn sương mù dày đặc và giành được thắng lợi ngoài mong đợi, có lẽ lần này hai người cũng có thể - chỉ là không biết hai người có kiêng ky gì không."

Tadeusz lộ vẻ khó xử: "Binh lính của chúng tôi đều nói rằng những nhà nghiên cứu đó là phù thủy, họ có thể tạo ra sương mù dày đặc, ai rơi vào trong màn sương sẽ phải chịu cảnh đày đọa vĩnh viễn. Tôi e rằng… chúng ta không nên sử dụng sương mù, cứ để chúng tôi tấn công trong thời tiết quang đãng."

Vương Trung gật đầu: “Tôi tôn trọng tín ngưỡng của cậu.”

Tadeusz có vẻ vẫn còn lo lắng, vội vàng giải thích: “Rất nhiều người trong chúng tôi theo chủ nghĩa thế tục, nếu không thì chúng tôi đã không chạy đến Ant khi Prosen thôn tính Melainia.”

Pavlov: “Chúng tôi biết, cậu không cần phải lo lắng. Hơn nữa, giám mục quân đội phụ trách việc này của chúng tôi đã đi ngủ rồi, cậu không có gì phải lo lắng đâu.”

Vasili: ‘Nếu anh không nói câu đó thì không sao, vừa nói ra lại khiến người ta có cảm giác chắc chắn có vấn đề.”

Pavlov nhún vai: “Sợ cái gì chứ, tư lệnh của chúng ta rất được Đức Mục thủ tin tưởng.”

Vương Trung trêu chọc: “Tin tưởng? Bây giờ họ đều đồn đại tôi là thiên thần do Thánh Andrews phái xuống.”

Vương Trung nói với Tadeusz: “Vì vậy, cậu không cần phải lo lắng, vì không muốn tấn công trong màn sương mù dày đặc, vậy thì ngày mai chúng ta sẽ ném hết bom khói, hai người hãy nhân cơ hội đó làm ác quỷ trong màn khói.”

“Được! Chúng tôi nhất định sẽ không phụ lòng mong đợi của ngài.”

Pavlov đặt một tập tài liệu trước mặt hai người: “Hai người xem qua đi, đây là kế hoạch tiếp tế hậu cần mà tôi đã soạn thảo cho hai người, dựa theo kế hoạch này, hai người hãy tự mình sắp xếp đợt tấn công, có yêu cầu gì cứ việc nói.”

Tadeusz: “Chúng tôi sẽ nghiên cứu, sau khi lập kế hoạch tác chiến cụ thể sẽ báo cáo lên Bộ tư lệnh tập đoàn quân.”

Vương Trung: “Khi tấn công, hãy nhớ rằng, nếu gặp phải cứ điểm cứng đầu thì đừng tấn công trực diện, hãy bao vây chúng. Trên thảo nguyên không có nhiều cứ điểm bắt buộc

phải chiếm giữ như vậy, sau khi chia cắt, bao vây quân địch trong màn khói dày đặc thì hãy dùng hỏa lực tiêu diệt từng tên một. Hãy tận dụng những chiếc radio trên tay hai người.

“Thông tin, kết hợp với hỏa lực! Chúng ta không chỉ cần chiến thắng mà còn phải thắng đẹp, thắng lợi vẻ vang! Nếu không thì quân Prosen sẽ luôn coi thường chúng ta, có lợi thế va mặt tâm lý khi đối đầu với chúng ta, như vậy là không được!”

“Vâng!” Tadeusz lớn tiếng đáp.

Vương Trung: “Thông tin, kết hợp với hỏa lực! Hiểu chưa? Thông tin, kết hợp với hỏa lực!”

Vương Trung giờ đây đã mang dáng dấp của quân đội Hợp Chủng Quốc, giống hệt quân đội Sairis sau khi kết thúc trận chiến bán đảo.

Chương 163: Xe Tăng Tiếp Viện Tới

Chương 229: Cuộc tấn công gọng kìm

Chương 229: Cuộc tấn công gọng kìm

Rạng sáng ngày 17 tháng 7, Vương Trung nhìn đồng hồ, gật đầu với Pavlov.

Pavlov cầm lấy điện thoại: “Kết nối với vị trí pháo binh.”

Vương Trung chắp hai tay sau lưng, nhìn vào bản đồ, trên đó là tất cả các mục tiêu mà đội trinh sát đã tìm ra vào ngày hôm qua, sở chỉ huy pháo binh chắc hẳn đã lên kế hoạch hỏa lực, tất cả những mục tiêu này đều sẽ bị tấn công bất ngờ cùng một lúc.

Vương Trung đã tận mắt chứng kiến sức mạnh của pháo binh, những hố bom vẫn còn ở Yeisk. Người dân địa phương nói rằng khi pháo kích, mặt đất rung chuyển dữ dội.

Vương Trung đã hỏi một người dân địa phương xem pháo kích có gây ra thương vong cho họ hay không, sau đó ông ta nghiến răng nghiến lợi nói: “Chỉ cần có thể tiêu diệt lũ quỷ Prosen thì cho dù chúng tôi có chết cũng đáng.”

Prosen chiếm đóng Yeisk chưa được bao lâu mà lòng hận thù đã sâu đậm đến vậy, sau này khi hòa bình lập lại, nếu có kẻ nào đó lên tiếng minh oan cho quân Prosen thì Vương Trung nhất định sẽ rút súng lục được Đức Mục thủ ban phước ra để cho hắn im miệng.

Trong lúc Vương Trung đang suy nghĩ miên man thì nghe thấy Pavlov nói vào điện thoại: "Bắn!"

Anh ngẩng đầu lên, tiếng pháo binh vang dội từ trận địa pháo binh bên ngoài thành phố vọng đến, xuyên qua những bức tường dày của nhà kho.

Pavlov nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây.

Vương Trung nhận thấy ánh mắt của hắn, bèn hỏi: "Sao thế?"

"Tôi đang nghĩ xem cậu có muốn ra ngoài lái chiếc xe tăng nhỏ của mình không."

"Tôi rất muốn lái chiếc xe tăng của mình, tôi còn muốn cưỡi Bucephalus để xông pha trận mạc, anh cho phép không?"

Pavlov lắc đầu: "Không cho phép, đương nhiên là không!"

"Vậy thì thôi." Vương Trung lắc đầu, trong lòng không biết đã bao nhiêu lần tưởng tượng ra cảnh tượng Pavlov biến thành một cô gái tóc trắng xinh đẹp. Mẹ kiếp, lẽ ra Lyudmila mới là tham mưu trưởng trong những bộ truyện tranh moe chứt

Lúc mới xuyên không, tôi đã nghĩ Lyudmila chính là hình mẫu nhân vật trong truyện tranh moe mà?

Pavlov đột nhiên rùng mình một cái, sau đó nhìn xung quanh với vẻ khó hiểu: "Chuyện gì vậy? Sao tự nhiên tôi lại rùng mình?"

Vương Trung chỉ tay xuống đất: "Mau xem xem có phải anh dâm phải dây điện không?"

Pavlov trừng mắt nhìn Vương Trung: "Tôi đang đi giày da, có dẫm phải cũng có sao đâu, cậu có biết cách điện là gì không?"

“Không biết, tôi học dốt nhất lớp, sao hiểu được mấy thứ này.” Vương Trung thẳng thắn nói.

Pavlov lắc đầu, không thèm chấp nhặt với Vương Trung nữa.

Chết tiệt, cảm giác giống như đang đọc bộ truyện “Tham mưu trưởng của tôi không thể nào moe như vay ngày càng rõ ràng.

Pavlov bận rộn với công việc của mình, Vương Trung chỉ có thể chạy đến khu vực radio, bởi vì anh phát hiện, chỉ cần đứng bên cạnh những chiếc radio, anh có thể nhìn thấy những gì mà đơn vị đang liên lạc với họ nhìn thấy.

Ví dụ như khi gọi đến sở chỉ huy sư đoàn 225, anh có thể nhìn thấy những gì mà sở chỉ huy sư đoàn 225 nhìn thấy - đúng vậy, chỉ có thể nhìn thấy những gì mà sở chỉ huy sư đoàn 225 nhìn thấy, không thể nhìn thấy những gì mà các binh sĩ bên dưới nhìn thấy.

Tuy nhiên, trong nhiều trường hợp, chỉ cần nhìn thấy những gì mà sở chỉ huy sư đoàn nhìn thấy là đã đủ để nắm bắt tình hình xung quanh sở chỉ huy, đối với các sĩ quan chỉ huy cấp cao mà nói thì như vậy là quá đủ rồi.

Vì vậy, Vương Trung tạo một tư thế tự cho là rất đẹp trai bên cạnh khu vực radio, sau đó bắt đầu quan sát tình hình chiến trường bằng cách chuyển đổi góc nhìn liên tục.

Anh nhìn thấy chiếc xe jeep của đội trinh sát thuộc sư đoàn 225 đang ẩn nấp trong bụi cỏ, người lính trinh sát đeo radio đang quan sát kết quả pháo kích ở khoảng cách gần.

Anh nhìn thấy các xe tăng của trung đoàn xe tăng cơ giới cận vệ số 1 đã vào vị trí, đang hồi hộp chờ đợi pháo binh ngừng bắn.

Anh nhìn thấy…

Vương Trung đang chuyển đổi vị trí quan sát với tốc độ của một game thủ StarCraft chuyên nghiệp thì đột nhiên nghe thấy có người nhỏ giọng nói: "Tướng quân đang làm gì vậy?"

"Chắc là đang cảm ứng với thần linh, tiếp nhận chỉ thị của Thánh Andrews."

Vương Trung giật mình thon thót, sao họ lại nghĩ như vậy? Mình đâu có tạo dáng gì quá đặc biệt?

Anh vội vàng chuyển về góc nhìn của nhà kho, sau đó liếc nhìn tư thế của mình từ góc 45 độ.

Anh phát hiện ra một điều, đó là khi tạo dáng, nếu không nhìn vào gương thì không thể biết được mình đang tạo dáng gì.

Mẹ kiếp, chỉ cần vặn vẹo người thêm một chút nữa là thành tư thế JO.JO rồi, thảo nào mọi người xung quanh lại xì xào bàn tán.

Vương Trung chuyển về tư thế bình thường, sau đó tiếp tục chuyển đổi góc nhìn.

Kết quả là vừa chuyển đi, anh đã nghe thấy có người khẳng định chắc nịch: "Chắc chắn là hắn nghe thấy chúng ta đang nói xấu sau lưng."

"Chắc chắn là vậy, hắn đang che giấu việc bản thân có thể cảm ứng với thần linh."

Vương Trung định quay lại để giải thích cho họ hiểu, nhưng sau đó anh nghĩ lại, càng giải thích sẽ càng khiến họ hiểu lâm, chi bằng cứ mặc kệ họ, dù sao thì cả ngày anh cũng chỉ biết nhìn chằm chằm vào màn hình để quan sát chiến trường, có một lời giải thích cũng tốt.

Vì vậy, anh phớt lờ những lời bàn tán xung quanh, tập trung quan sát tình hình chiến trường thông qua góc nhìn của

các đơn vị ngẫu nhiên liên lạc được.

Cùng lúc đó, tại sở chỉ huy sư đoàn 190 của Prosen, sư đoàn trưởng đang ôm chặt radio và gào thét: "Alo! Alo! Chúng tôi bị pháo kích! Chúng tôi bị pháo kích dữ dội! Chết tiệt, sao đường dây điện thoại lại bị chuột cắn đứt vào lúc này! Chết tiệt! Alo! Alo! Chúng tôi bị pháo kích dữ dội!"

Vị sư đoàn trưởng vẫn đang gào thét thì hai người lính liên lạc vén rèm bước vào, hớt hải báo cáo: "Báo cáo, trận địa phòng ngự phía tây bị pháo kích dữ dội! Không chỉ trận địa mà cả hầm trú ẩn phía sau cũng bị pháo kích, loại hầm trú ẩn được đào tạm bo trên nền đất mềm như vậy không thể nào chống đỡ nổi"

Sư đoàn trưởng: "Các anh không thấy là chúng ta đang bị pháo kích từ mọi hướng sao? Hỏa lực dữ dội như vậy, chắc chắn là toàn bộ pháo binh của tập đoàn quân đối phương đang nhắm vào chúng tai"

Vị sư đoàn trưởng này chưa từng chứng kiến cuộc pháo kích nào mà tất cả các khẩu pháo đều bắn cùng một lúc nên đã phán đoán sai quy mô của cuộc pháo kích.

Lính liên lạc: "Sư đoàn trưởng, chúng ta nên yêu cầu quân tiếp viện từ các đơn vị bạn."

Trước đó, sư đoàn 190 cùng với ba sư đoàn bộ binh khác đang chuẩn bị chỉ viện cho Yeisk, kết quả là Yeisk thất thủ, tướng Pock phán đoán rằng việc bốn sư đoàn tập trung tại khu vực đồng cỏ không có công sự sẽ biến họ thành mục tiêu cho pháo binh đối phương - Rokossovsky là một chuyên gia trong việc sử dụng pháo binh.

Vì vậy, tướng Pock đã bố trí bốn sư đoàn bộ binh theo đội hình bậc thang, một khi bị tấn công sẽ liên tục bổ sung quân số, thực hiện cái gọi là "chiến thuật phòng ngự biển người".

Sư đoàn trưởng sư đoàn 190 hét lớn với lính liên lạc: “Bây giờ là lúc thực hiện chiến thuật phòng ngự biển người, quân tiếp viện đâu?”

Hai người lính liên lạc nhìn nhau, người trung sĩ dẫn đầu nói: “Báo cáo sư đoàn trưởng, chúng tôi chỉ là lính liên lạc, đến đây để báo cáo với ngài về việc trận địa biên giới của chúng ta đã bị tấn công.”

Sư đoàn trưởng: “Bây giờ tôi ra lệnh cho các anh lập tức xuất phát đến sở chỉ huy tập đoàn quân, báo cáo với họ rằng chúng tôi đang bị pháo kíchl”

Vừa dứt lời, tham mưu thông tin bên cạnh liền hô: “Xong rồi! Bộ đàm đã kết nối!”

Sư trưởng lập tức cầm lấy tai nghe và microphone, hô to: “Tôi là 1901 Tôi là 190! Chúng tôi đang bị oanh kíchI”

Kết quả bên kia lại đáp lại: “Nói to một chút! Nói to lên!

“Tôi là 190, chúng tôi đang bị kẻ địch tấn công!”

Kỳ thực cũng không bị tấn công, nhưng trong thực chiến các cấp chỉ huy luôn phóng đại sức tấn công mà mình nhận, để tranh thủ bộ tư lệnh cấp trên chi viện thêm quân. Cho dù người Prosen nghiêm cẩn cũng không ngoại lệ.

“Nói to lên!” Bên kia vẫn đáp lại như vậy.

Sư trưởng ném đồ xuống, chửi ầm lên.

Doanh trưởng doanh thông tin lập tức hòa giải: ‘Ăng-ten của chúng ta bị đại pháo nổ tung, ăng-ten trong phòng không tiện truyền tin cũng bình thường.”

Sư trưởng: “Nhanh phái người kiểm tra, kết nối dây điện thoại!”

Doanh trưởng: “Từ lúc pháo kích của địch bắt đầu đã cử người đi rồi, bởi vì pháo kích rất có khả năng sẽ làm đứt dây điện thoại!”

Sư trưởng chỉ có thể đi đi lại lại trong lều, đi hai vòng đột nhiên phát hiện hai liên lạc viên còn đứng trong lều, liền giận dữ hét lên: “Hai người các anh sao còn chưa đi? Nhanh đi bộ tư lệnh tập đoàn quân di

Trung sĩ truyền lệnh: “Chúng tôi không biết bộ tư lệnh tập đoàn quân ở đâu.” Vị trí bộ tư lệnh tập đoàn quân đương nhiên không thể để cho mấy liên lạc viên ở tiền tuyến biết được, cho nên hai người ở lại cũng dễ hiểu.

Sư trưởng không phân trân mà mắng: “Các anh làm ăn kiểu gì vậy! Tham mưu trưởng, nhanh nói cho họ biết!”

Lúc này một quả đạn pháo rơi xuống bên ngoài lều, sóng xung kích của vụ nổ lập tức thổi bay lều vải cùng với đinh cố định.

Sư trưởng bị lêu vải bay lên che kín đầu, loay hoay nửa ngày mới chửi ầm lên.

Lúc này tham mưu trưởng đưa một tờ giấy ghi chú viết vị trí bộ tư lệnh cho liên lạc viên, ra hiệu cho họ đi nhanh.

Hai người quay đầu bỏ chạy, cưỡi lên xe ba bánh lao đi.

Pock biết được sư đoàn 190 được bố trí ở phía sau sư đoàn 191 đang bị bắn phá.

Hắn ta dùng sức nắm tay: “Quá tốt rồi! Địch cuối cùng cũng đã chọn đột phá trung tâm, chỉ cần chúng ta thực hiện phòng ngự theo bậc thang, trì hoãn và tiêu hao quân địch ——
“

Lời còn chưa dứt đã bị tham mưu trưởng tập đoàn quân cắt ngang: “Đường tiếp tế của chúng ta đã bị ky binh của địch

phong tỏa hoàn toàn, tất cả các đơn vị tiếp tế hiện tại đều đang co cụm phòng thủ dựa vào xe tăng số 2, tình huống này mà kéo dài thêm vài ngày nữa thì quân đội tiền tuyến ngay cả ăn cũng không có mà ăn!"

Pock tức giận nói: "Tôi biết! Tôi biết! Nhưng hiện tại Rokossovsky không muốn chúng ta chết đói, hắn định tấn công! Như vậy chúng ta có thể đánh bại hắn! Rokossovsky cũng biết, lực lượng ky binh tự lo liệu tối đa chỉ được một tuần, hắn phải đánh bại chúng ta trong vòng một tuần! Cho nên hắn dự định trước tiên đánh tan sư đoàn 190 của chúng ta, sau đó từng bước xuyên thủng tuyến phòng ngự, đến đây, hiểu chưal"

Pock dùng tay chỉ xuống đất.

"Chỗ này! Tên này nhất định muốn bắt sống tôi, giống như bắt sống các tướng lĩnh khác vậy! Đây là cách hắn phô trương thanh thết"

Sư đoàn 190, lều vải của Sư bộ bị sóng xung kích của đạn pháo thổi tung.

Pháo kích vừa dừng, sư trưởng đã cố gắng khôi phục liên lạc với các đơn vị.

Ăng-ten vô tuyến được dựng lên lại, liên lạc viên còn sống sót được tìm thấy, được đưa cho những chiếc xe máy, chiến mã hoặc xe đạp còn sót lại.

Lúc sư trưởng đang quát tháo, đột nhiên nhân viên thông tin hô: "Sư trưởng, đã kết nối được với trận địa phía Bắc."

Sư trưởng chạy tới, câm lấy microphone: "Này! Nghe thấy không?"

"Nghe thấy! Báo cáo sư trưởng, thiết giáp của địch đang hành quân qua trận địa của chúng tôi, thiết giáp của địch đang hành quân qua trận địa của chúng tôi!"

Sư trưởng: “Phao chống tăng của các anh đâu?”

“Bị phá hủy rồi!” Sư trưởng: “Tôi sẽ điều động tiểu đoàn pháo tự hành tới do

Nói xong, ông ta đưa tai nghe và microphone cho nhân viên thông tin, lớn tiếng ra lệnh: “Gọi tiểu đoàn pháo tự hành, yêu cầu họ tới ngăn chặn xe tăng của địch!”

Lúc này một nhân viên thông tin khác hô: “Đã kết nối được với trận địa phía Nam, địch đang bao vây! Là thế gọng kìm! Chúng ta sắp bị bao vây rồi!”

(Hết chương) Chuong 230: Tinh chu dong cua ky binh

Bên phía Vương Trung, bộ đàm vừa lúc gọi tới được cho lực lượng thiết giáp sư đoàn 225 đang tiến công.

Vương Trung vừa chuyển kênh, đã thấy xe tăng T-34 cán qua pháo chống tăng Pak 38 của quân Prosen, có thể là pháo thủ Prosen đang bỏ chạy tán loạn, liền bị súng máy của xe tăng đuổi kịp.

Vương Trung nhìn xe tăng nghiền nát quân địch, đột nhiên nhận ra khả năng chống tăng của quân Prosen hiện tại cũng chẳng ra sao, dù sao bọn chúng vẫn chưa được trang bị Panzerfaust và mìn từ trường, mà sư đoàn bộ binh này có vẻ như còn chẳng có cả pháo Pak 40.

Chắc là pháo Pak 40 được ưu tiên cho sư đoàn lính dù, sư đoàn bộ binh vẫn phải dùng loại pháo lạc hậu như Pak 38, chẳng ăn thua gì với T-34.

Vương Trung nhìn lực lượng xe tăng của mình đánh tan trận địa của quân Prosen, sau đó từ chiếc xe tăng M3 Grant đi kèm nhảy ra bảy người, quét sạch đám lính Prosen đang hoảng loạn, rồi lại nhảy lên xe tăng đuổi theo đội hình phía trước.

Có chút hơi hướng tác chiến hiệp đồng binh chủng hiện đại rồi đấy.

Đáng tiếc uy lực sát thương bộ binh của M3 không đủ cao, nên gắn pháo Bofors 40mm lên tháp pháo xe chiến đấu bộ binh, pháo 40mm có thể sát thương bộ binh, thỉnh thoảng còn có thể kiêm nhiệm phòng không, làm lá chắn phòng không cho lực lượng xe tăng.

Lúc Vương Trung đang suy nghĩ những điều này, liên lạc với lực lượng thiết giáp đã kết thúc, Vương Trung nhìn thoáng qua đội hình đang tiến công, đặc biệt thưởng thức thêm một chút dáng vẻ chạy trối chết của đám lính Prosen thiếu phương tiện chống tăng.

Tuyệt thật.

Hình ảnh biến mất.

Sau đó kênh của cận vệ cơ giới 1 lại sáng lên, Vương Trung vội vàng chuyển sang, sau đó thấy lực lượng xung kích của cận vệ cơ giới 1 đi qua bên cạnh khẩu pháo 88mm bị phá hủy.

Những khẩu pháo phòng không 88mm này có vẻ như được bố trí cùng với pháo 105mm và 150mm của trung đoàn pháo binh, có lẽ là trung đoàn phòng không đang yểm trợ cho trung đoàn pháo binh.

Nhìn điểm rơi của bom, Vương Trung cảm thấy đây không phải là do pháo binh của mình bắn, mà là kiệt tác của không quân.

Hèn gì mấy ngày nay sư đoàn 190 không thấy pháo kích, hóa ra là pháo đã bị phá hủy hết rồi.

Không quân làm tốt lắm!

Vương Trung nhớ lại, hình như không quân Liên Xô ở Trái Đất chưa bao giờ đạt được hiệu suất tấn công cao như vậy. Bởi vì trong Chiến tranh thế giới thứ hai, trình độ huấn luyện trung bình của phi công Liên Xô quá thấp, rất nhiều cuộc oanh tạc đều có độ chính xác rất kém.

Trên chiếc II-2 vốn không thể bổ nhào với góc lớn, loại trình độ huấn luyện thấp này càng thể hiện rõ ràng hơn.

Hiện tại Vương Trung đã trang bị cho phi công tinh nhuệ của không quân Ant loại máy bay phù hợp nhất trong giai đoạn này, hiệu suất tấn công được nâng cao cũng là điều dễ hiểu.

Lúc này, liên lạc với tiểu đoàn xe tăng của cận vệ cơ giới 1 cũng đã kết thúc, Vương Trung nhìn thoáng qua xác pháo bị bỏ lại phía sau, kết thúc việc quan sát một cách hài lòng.

Quân ta tiến quân thuận lợi, hôm nay chắc chắn có thể thọc sâu đội hình địch đúng như kế hoạch.

Dựa theo thông tin trinh sát trên không, toàn bộ tập đoàn quân cơ động số 1 của địch đều là bộ binh, khả năng tấn công của bộ binh Prosen dù có mạnh đến đâu, thì cũng chỉ là bộ binh mà thôi.

Dùng bộ binh tấn công trên địa hình bằng phẳng thế này quả thực là tự sát.

Nói cách khác, chỉ cần khóa chặt cổ họng của quân địch, miếng mồi ngon sư đoàn 190 này, Vương Trung nhất định phải ăn cho bằng được.

“Hỏng rồi!” Pock nhìn chằm chằm vào hai đường vẽ mới được thêm vào trên bản đồ, đó là đội hình tấn công của địch được phát hiện bởi trinh sát trên không,‘Đây là thế gọng kìm! Mục tiêu của địch không phải là chọc thủng trận địa của chúng ta, mà là ăn sống sư đoàn 190 của chúng ta ở tuyến đầu!”

Chọc thủng trận địa, có nghĩa là sau khi gọng kìm xuyên qua khu vực phòng thủ của sư đoàn 190, sẽ tiếp tục tấn công vào khu vực phòng thủ của sư đoàn tiếp theo.

Còn thế gọng kìm chỉ cần bao vây sư đoàn 190 ở phía trước là đủ.

Pock chửi rủa: "Tôi bị đánh lừa bởi bài diễn tập trên bản đồ của Hoàng đế rồi! Rokossovsky căn bản không muốn đánh kiểu gì mà đột phá trung tâm, hắn chỉ muốn ăn tươi nuốt sống chúng ta từng miếng một! Hơn nữa hắn không hề kén chọn! Sư đoàn bộ binh hắn cũng ăn!"

Tham mưu trưởng: "Bây giờ phải làm sao?"

Pock suy nghĩ một chút rồi nói: "Điều một sư đoàn thiết giáp quay về, phản công, khai thông liên lạc với sư đoàn 190.

Tham mưu trưởng lắc đầu: "Không được, nhiên liệu của lực lượng thiết giáp không đủ, vốn dĩ do không quân địch oanh tạc Shepetovka khiến việc vận chuyển bị cản trở, sau đó lại bị ky binh địch đốt mất một phần, số còn lại cũng chưa kịp chuyển đến tay lực lượng thiết giáp.

"Lực lượng thiết giáp đã hành quân thần tốc nhiều ngày rồi, vốn dĩ đã đến lúc phải bổ sung nhiên liệu."

Pock nhìn chằm chằm tham mưu trưởng: 'Một giọt nhiên liệu cũng không còn?"

"Vẫn còn, nhưng nếu quay về thì cũng chẳng còn lại bao nhiêu."

Pock: "Vậy nếu quay về rồi bổ sung thì sao?"

Tham mưu trưởng nghiêm mặt nói: "Kế hoạch tiếp tế của chúng ta là lùi lại toàn diện, tất cả các kho tiếp tế trong khu vực do tập đoàn quân kiểm soát đều đang thiếu nhiên liệu. Ky binh và không quân địch còn đốt của chúng ta nhiều nhiên liệu

như vậy, e rằng sắp tới ngay cả xe tải cũng không có dầu mà chạy.”

Pock tức giận đi đi lại lại trong lều, đi được vài bước thì dừng lại, dùng sức kéo cổ áo, loay hoay một lúc mới lôi ra được một con rận và một mảng da, giam bep dí: “Mẹ kiếp! Cái bãi cỏ chết tiệt này, lũ Ant chết tiệt, Rokossovsky chết tiệt!”

Tham mưu trưởng: “Đối phó với từng thứ một thì chúng ta đều có thể ứng phó được, nhưng gộp lại một lúc thế này thì khó giải quyết.”

Pock đi đi lại lại vài vòng trong lều, thở dài một hơi: “Yêu cầu không quân thả dù tiếp tế, đặc biệt là nhiên liệu, ít nhất cũng phải để cho lực lượng thiết giáp của chúng ta có thể hành động, nghiền nát quân địch” Lúc này, tham mưu trưởng nghiêm mặt nhắc nhở: “Dich có loại pháo tự hành mới, theo báo cáo của lính thiết giáp sư đoàn Seeckt chạy về được, pháo tự hành có thể ẩn nấp hoàn hảo trong bụi cỏ, bất ngờ tấn công, hơn nữa có thể bắn xuyên giáp chúng ta từ khoảng cách rất xa.”

Pock nắm chặt tay, rồi lại từ từ buông ra, nói: “Lựu đạn khói có thể giúp các dũng sĩ của chúng ta rút ngắn khoảng cách với địch, tiếp cận và giao chiến với pháo tự hành. Năm ngoái, khi pháo tự hành của địch chưa bị tiêu diệt hoàn toàn, chúng ta đã từng dùng cách này để đối phó, chỉ là tiếp tục sử dụng chiến thuật cũ mà thôi!

“Chẳng lẽ biết địch có vũ khí mới mà chúng ta lại không dám tấn công sao? Không, binh lính Prosen không phải loại hèn nhát như vậy, tướng lĩnh Prosen cũng vậy!”

Pock lại siết chặt nắm đấm: “Năm ngoái chúng ta đối mặt với 下34 và KV cũng chẳng biết làm gì, nhưng cuối cùng chẳng phải chúng ta đã giành được thắng lợi vẻ vang sao?”

Tham mưu trưởng suy nghĩ một chút, gật đầu thật mạnh: "Tôi đồng ý, dù sao cũng phải thử một lần, để sư đoàn thiết giáp số 14 quay về đi, nếu không quân thả dù kịp thời, ngày mai khi sư đoàn thiết giáp đến nơi thì nhiên liệu cũng đã tới."

"Cứ quyết định như vậy đi!" Pock đập bàn.

Sư đoàn ky binh số 18 thuộc quân đoàn ky binh số 21, vị sư đoàn trưởng nhìn về phía xa xa: "Dich điều động lực lượng thiết giáp đến bao vây chúng ta sao? Bụi mù mịt thế kia?"

Tham mưu trưởng và Tùy quân giáo sĩ của ông ta cũng đứng thẳng người trên lưng ngựa, quan sát phía xa.

Tham mưu trưởng lên tiếng trước: "Không có đội hình tấn công, giống như đang hành quân hơn."

Các vị chỉ huy nhìn nhau.

Sư đoàn trưởng vỗ đùi: "Lấy số mìn chúng ta thu được ra dùng! Cắm kíp nổ vào rồi ném xuống đất, khỏi chôn! Cỏ cao thế này, xe tăng không nhìn thấy đâu! Chuẩn bị lựu đạn khói, sau khi xe tăng dẫn đầu trúng mìn thì lập tức ném lựu đạn khói yểm trợ, sau đó xông lên dùng bom xăng thiêu rụi lũ khốn đó!"

(Hết chương)

Chương 164: Tự Mình Chỉ Huy Xe Tăng

Chương 231: Hoa lam chiến trường

Chuong 231: Hoa lam chien truong

Ky binh đã tản ra trên thảo nguyên, liên lạc viên vừa phi ngựa vừa hô lớn: “Ném số min thu được sang bên trái, không được chôn!”

Ngựa có khả năng tự tránh vật cản nhất định, nếu không chôn mìn thì ngựa thường có thể tự tránh được. Đương nhiên cỏ rậm rạp thế này, ngựa không để ý cũng là chuyện bình thường, lúc này chỉ có thể tin tưởng vào con ngựa của mình.

Chiến trường là vậy, vận đen đến thì phải chết, chẳng liên quan gì đến quân hàm hay kinh nghiệm chiến đấu.

Vận may luôn là lá bùa hộ mệnh tốt nhất trên chiến trường.

Ky binh xuống ngựa, cắm kíp nổ vào mìn, sau đó cẩn thận đặt mìn xuống đất.

Liên lạc viên lại phi ngựa đến: “Phóng khói, lập tức rút lui theo hướng pháo hiệu!”

Pháo hiệu bay lên không trung, nổ tung, treo lơ lửng trên bầu trời như những ngôi sao.

Ky binh lên ngựa, ném lựu đạn khói — tuy mệnh lệnh không nói rõ ném về hướng nào, nhưng mọi người đều ngầm hiểu ném về hướng quân địch đang tiến tới.

Cả đường chân trời mịt mù bụi mù do thiết giáp địch tạo nên.

Thực ra, trong lòng rất nhiều ky binh đều đang lo lắng, họ không giống như tập đoàn quân cơ động số 1, là quân chủ lực của Rokossovsky. Năm ngoái họ chẳng đánh thắng trận nào, lại đúng lúc vướng phải làn sóng bài xích ky binh, các đơn vị huynh đệ lần lượt bị cải biên thành thiết giáp, cho nên lúc này họ không còn chút lòng tin nào.

Rokossovsky bách chiến bách thắng chỉ là nhân vật trong truyền thuyết, họ chưa từng được như quân chủ lực của Rokossovsky mà tin tưởng vô điều kiện vào vị tướng huyền thoại này.

Đội ky binh bắt đầu rút khỏi màn khói, thoát khỏi lực lượng thiết giáp đang ập tới.

Vài viên đạn lửa xuyên thủng màn khói, rõ ràng là lính xe tăng Prosen không muốn dễ dàng bỏ qua cho đám ky binh gây rối.

Đáng tiếc, những viên đạn này đều bay cao, vèo vèo trên đỉnh đầu đội ky binh.

Ky binh Misha vừa áp sát vào lưng ngựa vừa hô lớn: “Có vẻ như bọn địch hận chúng ta đến tận xương tủy!”

Valery cùng làng với anh ta cười nói: “Bởi vì chúng ta đã đốt sạch dầu mỡ, đạn dược của bọn chúng, còn cướp luôn cả lương thực.”

Misha: “Đừng có nhắc tôi nhớ đến mấy hộp thịt bò khó nuốt đó nữa, đó mà là thịt bò á? Đổi một tấn thứ đó lấy một hộp Spam tôi cũng không thèm!”

Người chạy phía trước quay đầu lại hô: “Cà phê của bọn chúng mới là khó uống nhất, cứ như bùn ấy!”

Đồ ăn của quân Prosen, nghe đồn có thể khiến sĩ quan Liên Hiệp Vương Quốc cảm thấy mình vượt trội hơn hẳn về khoản ăn uống.

Misha đang định đáp lời đồng đội, thì tiểu đội trưởng Semyon quát: “Im ngay! Đang đánh nhau đấy, còn tâm trạng tán gaul Tử thần thích nhất là tìm đến những kẻ coi thường hắn! Muốn sống thì ngậm miệng lại!” Tiểu đội trưởng vừa dứt lời, phía sau màn khói vang lên tiếng mìn nổ.

Liên tiếp 5 tiếng nổ, ngay sau đó, một chiếc xe tăng bị văng bánh xích lao ra khỏi màn khói.

Ngay khi lao ra khỏi màn khói, bánh xe chịu lực đầu tiên của chiếc xe tăng rơi ra, lao điên cuồng trên thảo nguyên như thể mang theo khát khao tự do của cả chiếc xe tăng.

Cùng lúc đó, bản thân chiếc xe tăng như thể đã cạn kiệt sức lực cuối cùng, dừng lại ở ngay rìa màn khói.

Càng nhiều xe tăng Prosen lao ra khỏi màn khói, rõ ràng là số mìn đó không thể ngăn cản hoàn toàn được chúng.

Thiết ky Prosen gam rú, đuổi theo đội ky binh trên thảo nguyên, hiệp sĩ” của hai thời đại bắt đầu cuộc đối đầu vượt thời gian.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, con ngựa của Misha đột nhiên ngã dúi dụi về phía trước, hất văng anh ta xuống đất. Anh ta theo bản năng lấy tư thế chống va đập, bảo vệ phần đầu, lăn vài vòng trên mặt đất rồi mới dừng lại.

Misha lập tức bò dậy, quay đầu kiểm tra tình hình con ngựa, thì thấy móng trước bên trái của nó đã dẫm phải hang chuột đồng.

Xem ra chân trước của nó đã gãy, vết thương này dù có trở về hậu phương cũng không chữa được.

Lúc này, đáng lẽ Misha nên kết liễu nó, nhưng anh ta vẫn đưa tay vuốt ve trán con ngựa đang đau đớn hí vang, vừa an ủi vừa ngôi xổm xuống, nấp trong đám cỏ cao.

Xe tăng địch đang đến gần.

Đội ky binh đang chạy trốn lại tiếp tục thả khói, Misha hoàn toàn không nhìn thấy họ.

Nhưng chắc chắn là sư đoàn trưởng đã cố ý dẫn ky binh vào khu vực chuột đồng sinh sống.

Đột nhiên, chiếc xe tăng dẫn đầu như sa bẫy, phần đầu cắm phập xuống đất, bất động giữa bãi cỏ.

Misha mừng như điên, chiếc xe tăng đó cách anh ta không xa, chỉ cần mò sang rồi ném bom xăng —

Chiếc xe tăng thứ hai cũng rơi vào hang chuột đồng.

Misha nhìn thấy trên tháp pháo của chiếc xe tăng bị hỏng đầu tiên có một tên đội mũ nồi to, một tay cầm tai nghe, một tay cầm microphone, đang nói gì đó.

Misha nhìn chằm chằm vào tên đó, cảm giác tim mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Anh ta lấy quả lựu đạn kiểu cũ trong trang bị của ky binh ra, trước tiên bọc vải rách vào, sau đó run rẩy lắp kíp nổ — kíp nổ của loại lựu đạn cũ này rất không ổn định, phải đến lúc ném mới lắp.

Con ngựa của anh ta như cảm nhận được sự căng thẳng của chủ, nó định đứng dậy.

Misha vội vàng suyt một tiếng, nhưng động tĩnh của con ngựa đã khiến lính Prosen chú ý.

Tên đội mũ nồi to bỏ microphone xuống, tháo tai nghe, chui ra khỏi tháp pháo, tay lăm lăm súng tiểu liên, hai mắt cảnh giác quan sát đám cỏ.

Misha càng thêm căng thẳng, anh ta đè chặt đầu con ngựa, muốn nó hiểu tình hình hiện tại, đừng giấy giụa nữa —

Lúc này, có lính Prosen hét lên cái gì đó, tên đội mũ nồi to lập tức nhìn về hướng đó.

Misha cũng quay đầu nhìn, thấy đội ky binh của mình đang bao vây theo hướng gió, trên tay mỗi người đều cầm lựu đạn khói, khói mù đang bao phủ toàn bộ khu vực đầu gió, sau đó lan xuống phía dưới — Chờ khi khói mù bao phủ hoàn toàn lực lượng xe tăng Prosen, ky binh có thể xông lên đánh giáp lá cài

Tên đội mũ nồi to hạ súng tiểu liên xuống, cam ống nhòm lên.

Misha biết, cơ hội đến rồi.

Anh ta tung người nhảy lên, lao đến khoảng cách có thể ném lựu đạn, giơ tay ném về phía chiếc xe tăng.

Anh ta có linh cảm, quả lựu đạn này có thể rơi vào cửa khoang xe tăng —

Nhưng quả lựu đạn lại phát nổ giữa không trung. Lựu đạn được trang bị cho bộ đội ky binh vẫn là lựu đạn kiểu cũ, ngòi nổ cực kỳ không ổn định, thời gian nổ là số ngẫu nhiên, hơn nữa còn có khả năng vì lúc ném động tác quá lớn dẫn đến ngòi nổ bay ra ngoài, lựu đạn trực tiếp biến thành chày gỗ.

Mà Misha thì vô cùng may mắn, lựu đạn vẫn nổ, mưa đạn do vụ nổ trên không trung rơi xuống xe tăng.

Mũ sắt của hắn bị mấy mảnh đạn găm trúng, cả khuôn mặt đều bị cày nát. Hắn theo bản năng muốn sờ mặt, kết quả tay cũng bị mảnh đạn găm trên mặt đâm trúng.

Hắn kêu thảm thiết.

Misha xông lên trước, sau đó mới phát hiện lựu đạn nổ trên không còn giết chết cả người lái xe tăng xuống kiểm tra xe - vừa rồi cỏ quá cao, Misha không nhìn thấy người lái xe.

Khi tâm mắt của Misha đặt trên người lái xe, thợ máy đột nhiên chui ra khỏi xe tăng, một cú bổ nhào quật ngã Misha xuống đất.

Tên thợ máy dùng hai tay kẹp cổ Misha muốn bóp chết hắn.

Misha vơ một nắm cỏ, úp lên mặt tên thợ máy, mép lá cây sắc nhọn lập tức cứa vào mắt hắn ta.

Tên địch kêu lên đau đớn, sức kẹp cổ Misha yếu bớt.

Thế là Misha nhân cơ hội thoát khỏi sự kìm kẹp, lại tung một cước đá văng tên thợ máy, cầm súng tiểu liên bắn xối xả.

"Đầu hàng đi! Lũ chó, đầu hàng đi!" Misha hét lớn.

Lúc này khói mù đã lan tới, trong tâm mắt không nhìn thấy một chiếc xe tăng Prosen nào.

Tên pháo thủ và nạp đạn còn sót lại của Prosen giơ hai tay lên, run ray bò ra khỏi xe tăng.

Lúc này trong khói mù truyền đến tiếng nổ, Misha nói: 'Chắc chắn là ky binh của chúng ta đang cho nổ tung xe tăng của các ngươi! Các ngươi thua rồi! Xe tăng thua dưới tay ky binh rồi!"

Vừa dứt lời, tiếng gầm rú vang lên, một chiếc xe tăng Prosen lao ra khỏi làn khói, tháp pháo xoay về phía sau, súng máy khai hỏa.

Misha trợn tròn mắt, còn chưa kịp phản ứng, súng máy đồng trục trên xe tăng đã khai hỏa, Misha trúng đạn ngực, ngã ngửa ra sau.

Con ngựa của hắn hí lên, giãy giụa muốn đứng dậy.

Chiếc xe tăng Prosen gầm rú lao về phía trước, bánh xích thép cán qua người con ngựa.

Misha nằm trên mặt đất, đôi mắt xanh nhìn lên bầu trời xanh.

Giây phút cuối cùng của cuộc đời, hắn phát hiện, có một bông hoa dại nở rộ trong góc nhìn.

Bông hoa dại ấy trông thật xanh, thật đẹp, như muốn hòa làm một thể với bầu trời.

(Hết chương)

Chương 165: Địch Rất Đông

Chương 232: Dùng tính mạng bào mòn đạn dược của địch

Chương 232: Dùng tính mạng bào mòn đạn dược của địch

Cuộc tấn công của ky binh vào lực lượng thiết giáp của địch, tuy chỉ phá hủy được một phần xe tăng, nhưng thực sự đã phát huy tác dụng trì hoãn bước tiến của đội hình xe tăng địch.

Lực lượng xe tăng buộc phải triển khai đội hình để đối phó với cuộc tấn công của ky binh, hơn nữa còn phải chạy việt dã hơn một tiếng đồng hồ.

Chờ đến khi đội ky binh bị đánh tan tác hoàn toàn, số lượng xe tăng bị hỏng hóc đã vượt quá số xe tăng bị bắn hạ.

Trong số đó có không ít xe tăng bị sa lây vì chuột đồng, cỗ máy chiến tranh hiện đại nhất lại bị hoàn cảnh khắc nghiệt và một đội quân lạc hậu như ky binh hành hạ đến kiệt quệ.

Sở chỉ huy Tập đoàn quân số 10 Prosen.

Tướng Pock không nhịn được kêu lên: “Bị ky binh tấn công phải dừng bước tiến? Ta không biết lực lượng thiết giáp của chúng ta đã trở nên yếu ớt như vậy từ khi nào!”

Tham mưu trưởng cười khổ nói: “Sư đoàn thiết giáp số 14 báo cáo, ky binh quả thực không bắn hạ được bao nhiêu xe tăng, nhưng rất nhiều xe tăng bị hư hỏng do môi trường tự nhiên khắc nghiệt.

“Nếu bỏ hết số xe tăng này, hoặc là chỉ để lại lực lượng sửa chữa xe tăng, ky binh của địch chắc chắn sẽ quay lại dùng

bom xăng thiêu hủy hoàn toàn số xe tăng này, thậm chí là tiêu diệt cả đội sửa chữa.

"Vì vậy, sư đoàn trưởng quyết định dừng lại, chờ sửa chữa xong phân lớn số xe tăng hư hỏng không nghiêm trọng mới tiếp tục hành động."

Pock lắc đầu lia lịa: "Bất đắc dĩ! Để lại một đại đội xe tăng bảo vệ đội sửa chữa, các đơn vị khác tiếp tục rút về tiếp tết"

Tham mưu trưởng gật đầu: "Vâng, tôi lập tức hạ lệnh."

Một giờ sau, tướng Pock vẫn đi đi lại lại trong sở chỉ huy, cuối cùng, tham mưu thông tin vén rèm bước vào lều: "Sư đoàn 14 báo cáo!"

Tham mưu trưởng vội vàng chạy tới cầm lấy bức điện, liếc mắt một cái đã nhíu mày: "Sư đoàn 14 báo cáo lại bị ky binh tập kích quấy rối, hơn nữa ky binh địch còn gài rất nhiều mìn. Không giống như lần trước vội vàng gài mìn, lần này bọn chúng có thời gian chôn mìn xuống đất."

Tướng Pock: "Cho công binh đi gỡ mìn! Yêu câu Sư đoàn 14 nhanh chóng rút về! Bọn họ là lực lượng thiết giáp, sao có thể sợ hãi mấy nhát chém của ky binh?"

Tham mưu trưởng vẫn đang xem bức điện, nghe tướng quân nói vậy, bèn đáp: "Ky binh địch lợi dụng khói mù để ngăn cản xe tăng yểm trợ lẫn nhau, sau đó áp sát xe tăng ném bom xăng.

"Địch hi sinh rất nhiều, nhưng vẫn liều chết xông lên, đạn súng máy của xe tăng tiêu hao rất lớn."

Tướng Pock cau mày: "Vớ vẩn! Địch dùng sinh mạng để bào mòn đạn dược của ta nghe như chuyện tiếu lâm vậy!"

Tham mưu trưởng: "Nhưng Sư đoàn 14 thật sự đã chiến đấu rất lâu, đạn súng máy vốn đã tiêu hao rất nhiều, cũng có

khả năng đã bắn hết đạn.

“Trước khi phát động Chiến dịch Xanh, rất nhiều kíp lái xe tăng dựa theo kinh nghiệm tác chiến năm ngoái, đã treo thêm rất nhiều đạn súng máy ở phía sau tháp pháo, nếu không có lẽ đạn dược đã bắn hết từ lâu rồi.”

Pock ôm trán, vẻ mặt đau khổ: “Chết tiệt, cái đất nước Ant chết tiệt này sao lại rộng lớn như vậy, chúng ta đã tiến xa đến thế này rồi, nếu là ở Carolin thì đã có thể tái hiện Chiến dịch Ardennes rồi, thế mà ở Ant, mẹ kiếp!”

Tham mưu trưởng cũng cười khổ lắc đầu, nhưng vẫn nhắc nhở: “Bây giờ phải làm sao? Nếu đã bắn hết đạn súng máy, bọn họ chỉ có thể dùng đạn nổ phá mảnh để đối phó với ky binh, nếu đạn nổ phá mảnh cũng bị tiêu hao đến một mức độ nhất định, sức chiến đấu của Sư đoàn 14 sẽ bị giảm sút nghiêm trọng.

“Tôi là Tham mưu trưởng Tập đoàn quân, sẽ không đồng ý để cho một đội quân như vậy phát động tấn công, bọn họ nhất định phải được tiếp tế.”

Pock thở dài: “Ta biết rồi. Vậy thì điều tất cả số sư đoàn thiết giáp và sư đoàn bộ binh cơ giới đang chuẩn bị cho cuộc tấn công gọng kìm rút lui, ta không tin ky binh của Ant có thể cản bước tất cả số quân này.

“Lúc trước chỉ cho Sư đoàn 14 rút về, là bởi vì chúng ta chưa từ bỏ ý định tấn công Rokossovsky, kết quả là Sư đoàn 14 đã phải chịu tổn thất nặng nề.

“Chỉ cần từ bỏ ý định tấn công gọng kìm, đồn toàn lực co cụm binh lực, giải vây cho Sư đoàn 190, vậy thì vẫn còn hy vọng!”

Tham mưu trưởng: “Chúng ta phải báo cáo quyết định này lên trên. Ý tưởng tấn công gọng kìm Rokossovsky trước đó đã

được Hoàng đế tán dương, bây giờ lại hủy bỏ, chắc chắn Hoàng đế sẽ nổi trận lôi đình, tốt nhất là nên nhờ Nguyên soái von Bryan nói đỡ, hoặc là trực tiếp tìm Trung tướng Gilles."

"Không!" Tướng Pock phẩy tay, Ta tuyệt đối sẽ không cầu xin tên ấu dâm đó!"

"Khốn kiếp!" Hoàng đế Prosen đấm mạnh xuống bàn/Bị ky binh ép đến mức phải từ bỏ thế tấn công gọng kìm, đây còn là quân đoàn Prosen quang vinh, là những quý tộc phế thải cao quý hay sao?"

Wilhelm Keitel: "Là do địch quá mức xảo quyệt, cộng thêm hoàn cảnh tự nhiên quá khắc nghiệt, mới dẫn đến tình cảnh như ngày hôm nay. Đây không phải là chuyện gì đáng hổ thẹn, Pock vẫn đang nỗ lực giải cứu Sư đoàn 190"

Hoàng đế Prosen: "Vậy tại sao lúc trước không điều tra rõ tình hình lại khắc nghiệt như vậy? Năm ngoái, trong Chiến dịch Barbarossa, các ngươi đã đánh giá sai lầm vê mức độ cơ sở hạ tầng của Ant, lên kế hoạch tiếp tế dựa trên tiêu chuẩn trung bình của Tây Âu, kết quả là hỗn loạn!

"Năm ngoái không chiếm được Yekaterinburg, Bộ Tổng tham mưu phải chịu trách nhiệm hơn phân nửa! Thế nhưng kết quả thì sao? Chẳng có ai bị trừng phạt cả, chỉ là thuyên chuyển khỏi Bộ Tổng tham mưu một cách nhẹ nhàng là xong chuyện!

"Bây giờ các ngươi lại đánh giá sai lâm vê sự khắc nghiệt của đồng cỏ! Cứ chờ đấy, nếu Chiến dịch Xanh thất bại, ta thê sẽ có người bị xử bắn, cho dù là đắc tội với quý tộc phế thải, ta cũng sẽ bắn!

"Ta nên học theo Rokossovsky, dùng súng lục bắn từng tên một mới phải!"

Các tướng lĩnh cấp cao nhìn nhau, không ai dám lên tiếng.

Đại tướng Guderian vốn được sủng ái bèn nói: “Thực ra tình hình vẫn chưa đến mức quá tệ, chỉ có một sư đoàn bị bao vây, chỉ cần sư đoàn này dốc toàn lực chống trả, cầm cự được ba, bốn ngày, thì ngựa của ky binh sẽ kiệt sức.” Binh lính ky binh có thể ăn lương thực mà quân Prosen mang theo, nhưng ngựa thì không.

Quân Prosen cũng có ngựa, nhưng chủ yếu là ngựa thô dùng để vận chuyển đồ đạc, lượng tiêu hao kém xa ngựa chiến.

Ngựa chiến chỉ ăn cỏ dại trên thảo nguyên sẽ rất nhanh sụt cân, sau đó các chỉ số thể lực sẽ giảm sút nghiêm trọng.

Vì vậy ky binh không thể tác chiến sau lưng địch mãi được, ngựa chiến phải cõng một chiến binh to khỏe, cùng với toàn bộ vũ khí trang bị, trên yên ngựa còn phải mang theo các loại vật tư tác chiến, nếu ăn không đủ thì ngựa chiến sẽ chết vì kiệt sức.

Quân Prosen hiện tại tuy không còn đơn vị ky binh thuần túy, nhưng những người có mặt ở đây đều xuất thân là sĩ quan ky binh, nên ai cũng rõ điều này.

Hoàng đế nhìn lướt qua mọi người, thở dài, chuyển chủ đề: “Ky binh Moravia đến đâu rồi?”

“Đang trên đường vận chuyển, ngày 19 có thể đến Shepetovka.”

“Bảo bọn họ nhanh lên! Chỉ cần có thể giải quyết được lực lượng ky binh của địch, tất cả bọn họ đều sẽ được ban thưởng thân phận công dân danh dự! Bình đẳng với người Prosen bình thường!”

Hoàng đế dừng lại, như thể đã nhượng bộ rất nhiều, bèn bổ sung thêm một câu: “Có thể thế tập! Thân phận này có thể được thế tập!”

(Hết chương)

t

Chương 166: Địch bắt đầu bắn phá

Chương 233: Quân đoàn 21 gỡ lại một bàn

Chương 233: Quân đoàn 21 gỡ lại một bàn

9 giờ tối ngày 17 tháng 7, Sở chỉ huy Tập đoàn quân cơ động số 1.

Pavlov cầm một xấp tài liệu dày cộp, đi đến trước mặt Vương Trung.

Vương Trung: "Trời đất, giờ này rồi mà ông còn bắt tôi ký tên vào tài liệu?"

"Không, đây là bản tổng hợp tình hình, tôi nghĩ cậu nên nắm rõ tình hình chiến trường - hoặc là tin tưởng vào năng lực của tôi và các tham mưu, chỉ cần nghe tôi tóm tắt."

Vương Trung nhìn Pavlov, nghiêm túc nói: "Tôi tin tưởng vào năng lực của ông và các tham mưu."

Pavlov liếc nhìn viên tham mưu trẻ tuổi đang xúc động bên cạnh: "Cậu ấy chỉ là lười tự mình xem thôi, mọi người phải nhanh chóng làm quen với việc thiếu xót của Tư lệnh, cố gắng làm tốt mọi chỉ tiết, bởi vì Tư lệnh sẽ không bận tâm đến những điều này."

Tham mưu trẻ tuổi gật đầu lia lịa, Vương Trung định phản bác, nhưng Pavlov đã nói tiếp: 'Cậu ấy vẫn thường xuyên tự mình đi trinh sát tiền tuyến, sau đó bỏ mặc cả Bộ chỉ huy cách đó mấy chục cây số, cứ như thể cậu ấy vẫn là sư đoàn trưởng,

chỉ cần nhắm mắt lại lái chiếc xe tăng nhỏ của mình chạy long nhong trên mặt đất là được.”

Vương Trung nghiêm túc sửa lại: ‘Nhắm mắt lại thì lái xe tăng kiểu gì?”

Pavlov: “Thỉnh thoảng Tư lệnh cũng có những hành động trẻ con phù hợp với lứa tuổi, mọi người không cần để ý, phần lớn thời gian cậu ấy vẫn là một vị chỉ huy xuất sắc, có thể dẫn dắt mọi người giành chiến thắng. Nhưng cơ sở để cậu ấy đưa ra phán đoán và giành được chiến thắng, chính là sự nỗ lực, hiệu quả và chính xác trong công việc của chúng ta.”

Vasili ở bên cạnh nghiêm túc lắng nghe, vừa nghe vừa đếm ngón tay, cuối cùng hắn ta khẳng định chắc nịch: “Tham mưu trưởng đang khen ngài đấy.”

Vương Trung: “Cậu chắc chứ?”

“Chắc chắn, tuy rằng ông ấy có rất nhiều bất mãn với ngài, nhưng ông ấy công nhận tài năng quân sự của ngài.”

Pavlov: “Hiện tại ở Ant, không ai là không công nhận tài năng quân sự của Rokossovsky, nhưng bọn họ chỉ đứng từ xa nhìn vào, không he biết tình hình cụ thể.

“Sự thật chính là, chỉ khi tất cả chúng ta đều hết lòng với công việc, Rokossovsky mới có thể phát huy được tài năng quân sự của mình.

“Để Rokossovsky phát huy tài năng quân sự, đôi khi chúng ta cũng phải tự mình đưa ra quyết sách quân sự.”

Mẹ kiếp, Pavlov nói những lời này nghe cứ như kiểu “nói chuyện với người kì quặc” vậy.

Hai chữ “kì quặc” khiến Vương Trung chợt dâng lên nỗi nhớ nhà, trước khi xuyên không,trò chuyện với người kì quặc” đang rất thịnh hành, Vương Trung cũng từng viết vài bài cho

vui, kết quả là chìm nghỉm giữa biển người, không biết có tạo ra chút tiếng vang nào hay không.

Không biết sau khi Vương Trung xuyên không, dòng thời gian ở thế giới cũ trôi qua thế nào so với bên này, trò chuyện với người kì quặc" trải qua hơn một năm, không biết có còn thịnh hành hay không.

Vương Trung nhanh chóng gạt bỏ nỗi nhớ nhà sang một bên, nói với Pavlov: "Thôi được rồi, nói xem chuyện gì đã xảy ra." Pavlov lập tức báo cáo: "Chiến dịch hôm nay tuy gặp một chút sự cố ngoài ý muốn, nhưng nhìn chung vẫn diễn ra khá thuận lợi.

"Sự cố ngoài ý muốn chủ yếu nằm ở chỗ đội ky binh phụ trách cắt đứt đường tiếp tế, địch đã điều động Sư đoàn thiết giáp số 14 từ lực lượng dự định dùng để tấn công gọng kìm chúng ta.

"Ky binh của chúng ta đã chiến đấu dũng cảm để chặn bước tiến của địch, sau khi phải trả giá bằng thương vong thảm trọng, cuối cùng đã thành công buộc địch phải dừng bước.

"Hiện tại Quân đoàn ky binh số 21 chỉ còn hơn ba nghìn người có thể chiến đấu."

Vương Trung kinh hãi: "Tuy rằng bọn chúng chỉ có một sư đoàn, nhưng tính cả quân số được tăng cường của Quân đoàn 20, cũng phải đến một vạn ky binh! Vậy mà bây giờ chỉ còn lại ba nghìn người?"

Pavlov nghiêm mặt nói: "Chủ yếu là vì tác chiến trong vùng địch hậu, hơn nữa môi trường trên thảo nguyên quá khắc nghiệt, thương binh chỉ có thể được đồng đội dùng ngựa chở về, rất nhiều người đến bệnh viện dã chiến đã hy sinh.

“Ngoài ra còn có trường hợp ngựa bị thương hoặc hy sinh, trong trường hợp này, ky binh ngã ngựa cũng bị thương nặng, thường là hy sinh.”

Vương Trung mím môi, im lặng một lúc lâu mới thở dài nói: “Hãy thu thập thông tin, truy tặng Huân chương Sao vàng cho những người đã khuất. Cử người đến thăm hỏi, đảm bảo gia đình của họ được hưởng chế độ ưu đãi.”

Pavlov: “Tất nhiên rồi, cậu không cần phải lo lắng về chuyện này, chúng tôi chưa bao giờ phạm sai lầm trong việc này.”

Vương Trung gật đầu, chuyển chủ đề: “Phải trả giá bằng thương vong lớn như vậy, hiệu quả chặn bước tiến của quân địch như thế nào?”

“Trinh sát cho thấy Sư đoàn thiết giáp số 14 của địch đã dừng lại tại chỗ, có thể là sắp hết đạn dược.”

Vương Trung nhướng mày: “Thật sao? Vậy chúng ta có thể thử tấn công ban đêm?”

Pavlov nhắc nhở: “Dùng sư đoàn nào để tấn công? Sư đoàn bộ binh cơ giới cận vệ số 1 và Sư đoàn 225 là nắm đấm của chúng ta, hiện tại đã tung ra cả hai rồi, Sư đoàn số 1 của Melania là lực lượng chủ lực, sẽ tham gia vào cuộc tấn công vào ngày mai, bọn họ đã do thám địa hình, đồng thời cũng đã sẵn sàng cho cuộc tấn công.

“Lúc này mà yêu cầu bọn họ thay đổi mục tiêu là không thích hợp, tôi là Tham mưu trưởng, chắc chắn phải khuyên ngăn cậu.”

Vương Trung im lặng vài giây, thăm dò hỏi: “Hay là để cho sư đoàn ở phía sau lên trước…”

“Những sư đoàn đó, ngoài việc làm giảm sĩ khí ra thì chẳng có tác dụng gì.” Pavlov nhắc nhở.

Vương Trung gãi đầu, nhìn Pavlov: “Chẳng lẽ… chúng ta chỉ có thể để cho ky binh đi đánh lén ban đêm?”

Pavlov: “Nhất định phải đánh lén ban đêm sao?”

Vương Trung: “Ban ngày bọn họ chặn đường sư đoàn thiết giáp, tổn thất đến sáu nghìn người, chi bằng để bọn họ thử vào ban đêm, ban đêm sức chiến đấu của lực lượng thiết giáp chắc chắn không mạnh bằng ban ngày, còn về vấn đề nhìn ban đêm… quân ta không bị quáng gà nhiều lắm phải không?”

“Đúng vậy.” Vasili là người đầu tiên tán thành, hắn ta đi đến trước tấm lịch, lật xem một chút rồi nói: “Tối nay trăng sáng, rất thích hợp để đánh lén.” Popov: “Chi bằng thử vào ban đêm, còn hơn là ngày mai chịu chết vô ích.”

Pavlov gật đầu: “Được rồi, chỉ cần liên lạc được với Quân đoàn ky binh 21, thì để bọn họ thử xem.”

Thực ra lúc này, Quân đoàn ky binh số 21 cũng đang chuẩn bị đánh lén ban đêm.

Trận chiến ban ngày, những người sống sót đều chứng kiến đồng đội ngã xuống dưới bánh xích của địch, những ky binh kiêu ngạo đều nung nấu ý chí quyết tâm, muốn cho sư đoàn thiết giáp của địch một vố đau.

Trước khi màn đêm buông xuống, bọn họ đã xuống ngựa, dắt ngựa ẩn nấp trong bụi cỏ, cẩn thận sờ đến trận địa của địch.

Địch có lẽ không ngờ tới sẽ bị tập kích vào ban đêm, nên chỉ bố trí lính canh gác theo lệ thường, sau đó đi nghỉ ngơi.

Không đúng, không phải tất cả đều nghỉ ngơi, đội sửa chữa của sư đoàn vẫn đang cố gắng sửa chữa số xe tăng bị hỏng trong trận chiến ban ngày, nên có thể nhìn thấy ánh lửa le lói từ xa.

Ánh lửa le lói ấy chính là "ngọn hải đăng" dẫn đường cho đội ky binh đang ẩn nấp trong bụi cỏ.

Sau khi tiếp cận địch đến khoảng cách vài trăm mét, các chiến sĩ Quân đoàn 21 leo lên lưng ngựa, dần dần tăng tốc trong màn đêm.

Lính gác nghe thấy tiếng vó ngựa, vội vàng cầm súng tiểu liên hét lớn: "Đứng lại!"

Chỉ nghe thấy tiếng "vút" vang lên, tên lính gác đã bị dây thừng siết chặt, kéo bay đi, chẳng kịp kêu lên một tiếng, càng không kịp nổ súng cảnh báo.

Đại đội ky binh lao vào trận địa của quân Prosen trong màn đêm.

Theo sau chai bom xăng đầu tiên vỡ tan, biến thành ngọn lửa ngùn ngụt, cả bầu trời đêm lập tức bị nhuộm đỏ rực.

Quân Prosen cố gắng tổ chức phòng ngự, đủ loại đạn lửa xé toạc màn đêm, nhưng vẫn không thể ngăn cản được số lượng xe tăng bốc cháy ngày càng nhiều!

Các chiến sĩ Quân đoàn ky binh số 21 thúc ngựa phi nhanh, ném bom xăng điên cuồng, gieo rắc chết chóc.

Họ như muốn trút giận cho đồng đội đã hy sinh trong trận chiến ban ngày.

Họ đã làm được!

(Hết chương)

Chương 167: Quân địch cũng không có gì …

Chương 234: Sư đoàn số 1 của Melania tấn công

Chương 234: Sư đoàn số 1 của Melania tấn công

Trong khi Quân đoàn 21 tập kích ban đêm thành công, ky binh của Quân đoàn 20 cũng quấy rối đội vận tải của quân Prosen trên thảo nguyên.

Ngay cả người dân du mục trên thảo nguyên cũng tham gia vào cuộc tấn công, nghe nói là vì quân Prosen đã cướp đi bò, dê của họ, thậm chí cả một phần ngựa.

Cuộc sống của người dân du mục phụ thuộc rất nhiều vào đàn gia súc, nếu bị cướp đi thì mùa đông năm nay chưa chắc đã sống sót, không sống sót thì làm sao? Vậy thì chỉ còn cách liều mạng với lũ quỷ Prosen.

Chẳng mấy chốc mặt trời đã ló dạng, bình minh ngày 18 đã đến.

Tập đoàn quân số 10 Prosen vốn định phát động cuộc tấn công gọng kìm vào sáng nay, nhưng hiện tại tất cả các đơn vị dự định tham gia vào cuộc tấn công đều đang chuẩn bị rút lui, sau đó tham gia vào chiến dịch giải vây cho Sư đoàn 190.

Sở chỉ huy Tập đoàn quân cơ động số 1.

Pavlov nhìn đồng hồ, sau đó quay sang nhìn Vương Trung.

Vương Trung: “Khoan đã, cảnh này hình như hôm qua vừa diễn ra?”

“Đúng vậy, nhưng mục tiêu pháo kích khác nhau, hôm qua chúng ta chủ yếu pháo kích vào hai bên sườn của Sư đoàn 190, chỉ tiến hành pháo kích kiềm chế vào khu vực trung tâm, còn hôm nay sẽ tập trung pháo kích vào khu vực trung tâm.” Pavlov dừng lại một chút rồi hỏi: “Vậy chúng ta có nên bắt đầu luôn không?”

“Tất nhiên rồi, bắt đầu thôi, mời ông!” Vương Trung vừa nói vừa làm động tác mời vào chiếc điện thoại.

Pavlov nhấc ống nghe lên: “Nối máy trận địa pháo binh. Trận địa pháo binh nghe rõ trả lời? Khai hỏa.”

Lúc hắn buông ống nghe xuống, bên ngoài vang lên tiếng am ầm “sam rền’.

Vương Trung chuyển góc nhìn, từ sở chỉ huy không có cách nào nhìn thấy trực tiếp Melainia sư đoàn số một đang chuẩn bị tấn công chính diện, nhưng có thể nhìn thấy trận địa pháo binh.

Các loại hỏa pháo của toàn tập đoàn quân đang gầm rú, cảnh tượng thoạt nhìn cực kỳ giống cảnh tượng trong phim Ý Đại Quyết Chiến) .

Vương Trung tìm kiếm một chút, quả nhiên tìm được vài chú chim đang bay trên bầu trời. Tuy Vương Trung không nhớ rõ lời thoại trong phân cảnh này, nhưng hình ảnh đàn chim bình tĩnh bay lượn trong tiếng pháo vẫn in sâu trong tâm trí Vương Trung.

Lúc này Pavlov lại ra lệnh khai hỏa cho lữ đoàn pháo phản lực, vì vậy Vương Trung thuận tiện quan sát trận chiến từ góc nhìn của lữ đoàn pháo phản lực.

Góc nhìn từ trên cao không thể nghe thấy âm thanh hiện trường, nhưng hình ảnh Katyusha khai hỏa hủy diệt mọi thứ

khiến Vương Trung tự động não bổ ra tiếng "vút vút" của dàn hỏa tiễn.

Hỏa lực mãnh liệt như vậy, quân địch đóng quân trên thảo nguyên chắc chắn đã bị dọn đẹp rồi - Vương Trung nghĩ vậy. Lúc này, quân đội của Melainia sư đoàn số một đang triển khai đội hình cách quân địch chưa tới ba km, đạn pháo liên tiếp lướt qua đỉnh đầu bọn chúng, phát ra tiếng vun vút khiến người ta cảm thấy dựng tóc gáy.

Khi dàn hỏa tiễn khai hỏa, âm thanh ồn ào trên bầu trời đạt đến đỉnh điểm, cho dù là lính kỳ cựu dũng cảm nhất cũng đều phải co rúm người lại.

Quân phục của quân đội nhân dân Melainia được thiết kế dựa trên quân phục của quân Ant, có thêm một số cải biến cho phù hợp với đặc trưng dân tộc của họ, chủ yếu là thêm vào một số họa tiết trang trí, hơn nữa mũ cũng khác với mũ của quân Ant - như vậy vừa có thể làm nổi bật sự khác biệt giữa họ với quân đội Ant, lại không làm gia tăng quá nhiều áp lực hậu cần.

Hiện tại, người Melainia sau hơn nửa năm huấn luyện, đang chờ đợi thời khắc báo thù rửa hận.

Trong số họ, có người đã bị ép phải rời khỏi quê hương từ ba năm trước, không thể liên lạc được với người thân bạn bè, có người là chạy trốn từ Melainia đến Ant trong hai năm gần đây, trước khi rời khỏi quê hương đã chứng kiến vô số hành vi tàn bạo của quân Prosen.

Hiện tại, tất cả những điều đó đều hóa thành lửa giận và dũng khí, hiện rõ trên những khuôn mặt trẻ trung nhưng đầy khắc khổ.

Họ đang chờ đợi hỏa lực ngừng bắn, chờ đợi tiếng còi hiệu lệnh tấn công.

Những người lính kỳ cựu từng chiến đấu trong quân đội Melainia là những người đầu tiên phát hiện ra hỏa lực đang chuyển thành đạn pháo chậm rãi.

“Sắp bắt đầu rồi!”

“Lũ chó chết Prosen! Melainia gia gia đến đây!”

Tiếng còi hiệu lệnh tấn công vang lên khắp chiến tuyến.

Khoảnh khắc tiếp theo, tiếng gầm rú của động cơ xe tăng át đi tiếng còi.

Đoàn xe tăng Sherman và M3 Grant Lee được trang bị cho Melainia sư đoàn số một xuất phát trước, tiếp theo là xe bọc thép chở quân và đội hình lính bộ binh.

Đi được một lúc, có người bắt đầu hát vang khúc ca nổi tiếng của Melainia - Dusvarsi: “Gió cừu hận gào thét trên đỉnh đầu -”

Những người khác lập tức hát theo: “Ác ma đã giáng tai họa xuống chúng tai

“Hãy đứng lên chiến đấu đến chết với kẻ thù / Đừng hỏi điều gì đang chờ đợi phía trước!

“Hãy dũng cảm lên, hãy tự hào lên!

“Chim ưng dũng cảm sẽ chiến đấu vì sự nghiệp giải phóng!”

Lá cờ đại bàng trắng nền đỏ của Melainia tung bay phấp phới ở vị trí đầu tiên của đội hình, đại bàng trắng trên lá cờ như sống dậy, dẫn dắt đàn chim ưng lao vun vút trên thảo nguyên.

Phía quân Prosen, bởi vì thảo nguyên rất khó đào công sự, quân đội đã thiệt hại hơn một nửa.

Những người lính súng máy còn sống sót đang cố gắng đào súng máy từ trong đất lên, những pháo thủ còn sống sót thì cố gắng lật ngược khẩu pháo chống tăng bị lật.

Lính quân y chạy khắp nơi, cố gắng giành giật sự sống từ tay thần chết một cách vô vọng.

Đột nhiên, có người hét lên: "Nghe kìal" Mọi người dừng lại.

Âm thanh động cơ xe tăng gầm rú vang lên trong không khí, cùng với đó là tiếng hát bi tráng.

Có người lính kỳ cựu phản ứng lại: "Tiếng Melainia! Chết tiệt, là quân Melainia, tôi đã thấy thủ đoạn của bọn chúng khi đi càn quét ở Melainia rồi, bọn chúng không bắt tù binh! Rơi vào tay bọn chúng sẽ bị khoét mắt cắt mũi, trói lên cây chờ chết!"

Vừa dứt lời, lá cờ đỏ xuất hiện.

Lần này rất nhiều người nhận ra: "La quân của Rokossovsky!"

Cờ đỏ đồng nghĩa với quân đội của Rokossovsky, điều này đã được lan truyền rộng rãi trong quân đội Prosen.

Lúc này, một viên sĩ quan chạy dọc theo chiến hào đã bị đánh sập thành từng đoạn: "Thu thập vũ khí của đồng đội đã hy sinh! Chuẩn bị chiến đấu!"

"Chuẩn bị chiến đấu!"

Quân Prosen lại dựng súng máy lên, chuẩn bị pháo chống tăng.

Trên trận địa pháo binh bị tổn thất nặng nề, một viên sĩ quan thay thế vị trí của viên sĩ quan đã hy sinh, dùng ống nhòm còn dính máu quan sát những chiếc xe tăng đang áp sát.

“Chết tiệt, tôi chưa từng thấy loại xe tăng này, không giống T34! Cũng không giống Matilda và Valentine (Cả hai đều là xe tăng của Liên hiệp Vương quốc Anh, từng xuất hiện trong trận Carolin)!”

Pháo thủ hỏi viên sĩ quan chỉ huy: “Chúng ta nên nhắm vào đâu?”

Lực lượng pháo binh chống tăng của Prosen đều được trang bị một cuốn sổ tay hướng dẫn cách nhắm mục tiêu khi đối mặt với các loại xe tăng khác nhau.

Nhưng trong sổ tay không có loại xe tăng mới này.

Viên sĩ quan do dự một chút, nói: “Cd nhắm vào cửa sổ quan sát của người lái ở phía trước xe tăng!”

Họ không hề biết rằng, chiếc Sherman này không có cửa sổ quan sát phía trước, khi chiến đấu người lái chủ yếu dựa vào kính tiêm vọng để quan sát bên ngoài.

Cách làm đúng là nhắm vào họng súng máy.

Các pháo thủ làm theo hướng dẫn của viên sĩ quan, tìm kiếm cửa sổ quan sát, nhưng nhanh chóng phát hiện ra điều bất thường: “Cửa sổ quan sát sao lại nằm trên nóc xe tăng?”

Tuy nhiên, lúc này xe tăng của đối phương đã vượt qua mục tiêu.

“Khai hỏa!”

Mặc dù còn nghi ngờ, nhưng các pháo thủ Prosen vẫn chấp hành mệnh lệnh, kết quả là đạn pháo bắn trúng phần phía trên của thân xe tăng, bị lớp giáp nghiêng bật ra.

Chiếc xe tăng không hề dừng lại mà vẫn tiếp tục tiến lên, vừa di chuyển vừa bắn trải

Khẩu súng được trang bị bộ ổn định thật lợi hại!

Đội hình hỗn hợp Sherman và Grant Lee cứ như vậy xông thẳng vào trận địa của quân Prosen.

Lính pháo binh bỏ chạy tán loạn, những khẩu pháo chống tăng bị bỏ lại bị bánh xích nghiền nát - giống như cách mà xe tăng Prosen đã làm với pháo chống tăng 45 mm của quân Ant vào năm ngoái.

(Hết chương)

Chương 168: Bị Bao Vây

Chương 235: Can quét

Chuong 235: Can quet

Sư đoàn trưởng của Su đoàn bộ binh 190 của Prosen vẫn chưa chết, hắn ngồi xổm trong một hố bom lớn, cầm chiếc điện đài duy nhất còn sót lại hét lớn: “Tôi là 190! 1901 Chúng tôi đang bị tấn công dữ dội! Chúng tôi sắp bị tiêu diệt rồi! Alo? Alo? Có ai nghe thấy không?”

Trong tai nghe chỉ có tiếng rè rè, hoàn toàn không có ai trả lời tiếng gọi của hắn.

Hắn lại gọi thêm vài lần, cuối cùng trong tiếng re re cũng vang lên tiếng người: “190, tình hình bên anh thế nào?”

“Chúng tôi sắp thất thủ rồi! Địch tấn công rất mạnh, trận địa của chúng tôi gần như bị san bằng sau đợt pháo kích đầu tiên! Sau khi pháo kích kết thúc, một số đơn vị có tỷ lệ thương vong lên đến 40%I 40%I”

Trong tai nghe lại chỉ còn tiếng rè rè, hắn nghi ngờ không gửi được thông tin ra ngoài, bèn lặp lại: “Sau khi pháo kích kết thúc, một số đơn vị của chúng tôi có tỷ lệ thương vong lên đến 40%! Không sụp đổ đã là tốt lắm rồi! Chúng tôi không cản nổi bọn chúng!”

Cuối cùng, tai nghe lại vang lên tiếng người: “Cứ kiên trì giữ vững, sẽ có cách! Cứ kiên trì giữ vững, sẽ có cách!”

Hắn tuyệt vọng hét lên: “Phải giữ đến bao giờ?”

Đầu dây bên kia im lặng, chỉ có tiếng ồn tĩnh điện rè rè đáp lại sự lo lắng của hắn.

“Phải giữ đến bao giờ đây?”

Vasili cầm micrô, ngẩng đầu nhìn Vương Trung: “Nên trả lời thế nào đây?”

Vương Trung: “Chuyện này để tôi suy nghĩ đã.”

Pavlov khoanh tay trước ngực: “Vậy mà không có ai nhắc nhở vị sư đoàn trưởng này về kỷ luật liên lạc vô tuyến, xem ra đám tham mưu bên cạnh hắn đã chết gần hết rồi.”

Popov gật đầu, nhìn bản đồ địa hình được treo trên bảng đen di động: “Xem ra những vị trí sở chỉ huy địch mà chúng ta phỏng đoán dựa trên ảnh do thám của không quân có một cái là chính xác, chỉ là không biết là cái nào.”

Những bức ảnh do máy bay ném bom Pe-2 được cải tiến thành máy bay trinh sát trên không chụp đều rất mờ, Vương Trung đã khoanh vùng tám vị trí có khả năng là sở chỉ huy của địch, sau đó chọn ba vị trí mà hắn cho là có khả năng nhất để ném bom.

Ném bom cả tám vị trí là không thực tế, sẽ phân tán hỏa lực, cho dù đánh trúng cũng không gây ra nhiều thiệt hại.

Chọn ba vị trí để ném bom, ít nhất có thể đảm bảo phá hủy hoàn toàn ba vị trí này.

Dù sao những vị trí được lựa chọn đều là nơi mà thám báo xác định có đơn vị của địch đóng quân, nếu không ném trúng sở chỉ huy mà ném trúng các đơn vị khác cũng không tệ.

Dù sao thì phòng tuyến của địch cũng chỉ sâu đến vậy, vị trí xuất phát tấn công của Melainia sư đoàn số một chỉ cách tuyến phong tỏa của cận vệ một cơ giới mười hai km, cách tuyến phong tỏa của Sư đoàn 225 mười lăm km.

Nhìn trên bản đồ, khu vực Sư đoàn 190 bị bao vây trông rất giống quả bí ngô trong game Plants vs Zombies, Sư đoàn 225

phụ trách phần thân béo, còn cận vệ một cơ giới là phần đầu.

Khu vực bị bao vây này cơ bản không có công trình kiến trúc nào, thám báo chỉ phát hiện ra vài ngôi nhà tranh đơn lẻ, tất cả đều đã bị san phẳng.

Sư đoàn trưởng Melainia sư đoàn số một đã vỗ ngực cam đoan với Vương Trung rằng chỉ cần 30 giờ là có thể đánh bại Sư đoàn 190 đang trong tình trạng như thế này.

Vương Trung cho hắn ta 48 tiếng.

Sau khi cuộc tấn công bắt đầu, Vương Trung đã ra lệnh cho Vasili dùng chiếc máy bộ đàm thu được từ quân Prosen trước đó để nghe lén thông tin liên lạc của địch, sau đó nhận được tiếng kêu cứu của Sư đoàn trưởng Sư đoàn bộ binh 190.

Với tâm lý thích chơi trò đùa "vượt thời đại" mà không ai hiểu được, Vương Trung bảo Vasili trả lời "Cứ kiên trì giữ vững, sẽ có cách.

Vasili nghe một lúc, rồi hỏi: "Hắn ta vẫn đang hỏi phải giữ đến bao giờ, có vẻ như hắn ta thực sự nghĩ rằng chúng ta là quân mình."

Vương Trung: "Nói với hắn ta rằng, sư đoàn thiết giáp đến giải vây đã tập kết đầy đủ, hiện đang bổ sung đạn dược và nhiên liệu, lực lượng được điều động từ vài sư đoàn thiết giáp sẽ sớm thành lập Lực lượng đặc nhiệm Người khổng lồ một mắt, phát động chiến dịch giải vây, mật danh là Vượt sông Rubicon."

Vasili ngạc nhiên nhìn Vương Trung: "Cần phải nói cụ thể như vậy sao?"

Vương Trung ra hiệu cho Vasili: "Cậu không hiểu đâu, vào lúc này, để cho kẻ địch còn một tia hy vọng chính là lòng tốt lớn nhất của tôi, sau đó tôi sẽ tự tay bóp nát tia hy vọng đó,

như vậy vừa thể hiện được lòng tốt của tôi, vừa thực hiện được sự trừng phạt tàn nhẫn đối với lũ Prosen.”

Popov: “Cậu vừa nói ra một câu rất có khí chất đấy, đáng tiếc là phóng viên người bạn Hợp chủng quốc của chúng ta không có ở đây.”

Lúc này, Vasili nói: “Bọn chúng đã biết rồi, bao gồm cả Lực lượng đặc nhiệm, sông Rubicon gì đó. Nhưng mà, nói những điều này trên radio là vi phạm kỷ luật liên lạc vô tuyến, chắc là bọn chúng sẽ không tin đâu nhỉ?”

Popov: “Kẻ sắp chết đuối, vớ được cọng rơm cũng cố mà nắm lấy.”

Vương Trung gật đầu.

Lúc này, một tham mưu thông tin cầm một bức điện báo bước vào: “Báo cáo, điện báo từ Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân.”

Vương Trung nhíu mày: “Lại muốn chúng ta rút lui ve sông Sukhaya Verli à?”

Pavlov lắc đầu: “Chắc là không phải, nếu tính theo thời gian thì hôm nay Đại tướng Gorky sẽ đến, không lý nào lại ra lệnh như vậy trước khi bị thay thế”

Vương Trung nhận lấy bức điện, liếc nhìn: “Quân đoàn của anh có cần chi viện thêm quân số hay không, xin hãy hồi đáp, chúc tiêu diệt địch thuận lợi - Đại tướng Gorky.”

Pavlov: “Thấy chưal”

Vương Trung nói với Vasili: “Gui điện cho Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân, quân đoàn chúng tôi cần Quân đoàn xe tăng 40 chỉ viện, để có thể đánh bại hoặc thậm chí là tiêu diệt một bộ phận của sư đoàn thiết giáp của địch.” Vasili:“R6

Hắn lấy sổ tay ra, nhanh chóng viết điện, sau đó ngẩng đầu nhìn Vương Trung, lặp lại nội dung với tốc độ cực nhanh.

Vương Trung: “Xác nhận, gửi đi.”

Vasili lập tức xé tờ giấy trong sổ tay ra, đưa cho tham mưu thông tin.

Pavlov: “Hiện tại, hai gọng kìm của địch, một sư đoàn thiết giáp đã rút lui, su đoàn lính phóng lựu cũng có vẻ như đang định chuồn. Hai sư đoàn còn lại vẫn chưa có dấu hiệu di chuyển, nhưng một khi một gọng kìm đã biến mất, gọng kìm còn lại cũng chẳng còn tác dụng gì. Theo tôi phán đoán, bọn chúng muốn thu hẹp toàn bộ lực lượng, giải quyết vấn đề tiếp tế, tập hợp thành một tập đoàn quân…”

Vương Trung: “Anh nghĩ tại sao tôi lại bịa ra thông tin giả như vậy? Cái này gọi là anh hùng sở kiến lược đồng.”

Popov cười nói: “Bây giờ thì chúng ta có thể yên tâm rồi, tướng quân đi chỉ huy xe tăng xung phong lấp trận rồi, chúng ta vẫn sẽ được chỉ huy bởi người có trình độ tương đương.”

Những người khác trong phòng đều cười 6 lên.

Bởi vì sắp giành được chiến thắng, bầu không khí trong sở chỉ huy rất thoải mái.

Chẳng mấy chốc, một báo cáo mới được gửi đến.

Vasili cầm lấy báo cáo, xem xét rồi nói: “Melainia sư đoàn số một báo cáo đã đánh tan hoàn toàn tuyến phòng thủ phía trước của địch, toàn sư đoàn đang tiến quân thuận lợi, yêu cầu lực lượng phía sau tiến lên tiếp quản tù binh.”

Vương Trung nhìn Pavlov, nhưng chưa kịp nói gì thì Tham mưu trưởng đã nhấc điện thoại: “Nối máy với Lữ đoàn cơ động phía sau. Các anh có thể tiến lên rồi, đúng rồi, nhớ mang theo cả đội hậu cần.”

Lữ đoàn cơ động không có nhiều quân số, nhiệm vụ chủ yếu là tuần tra ở hậu phương, ngăn chặn các đơn vị nhỏ của

địch phá hoại. Sau khi kết hợp với đội hậu cần, họ sẽ trở thành một đội quân chuyên dọn dẹp chiến trường.

Pavlov vừa cúp điện thoại, tham mưu thông tin lại gửi đến một bức điện: "Báo cáo, điện của Bộ Tổng tư lệnh gửi cho các đơn vị thuộc Phương diện quân Sukhaya Verli."

Vương Trung: "Chắc là thông báo về việc thay đổi Tư lệnh Phương diện quân."

Vasili nhận lấy bức điện, liếc nhìn rồi gật đầu: "Vâng, chính thức thông báo với chúng ta rằng Tư lệnh Phương diện quân được đổi thành Đại tướng Gorky, không đề cập đến việc Đại tướng Andrey sẽ đi đâu."

Pavlov nhận lấy bức điện, liếc nhìn rồi nói: "Đại tướng Andrey chắc sẽ tiếp tục công tác ở tiền tuyến, dù sao thì ông ấy cũng chưa gây ra sai lâm gì nghiêm trọng, năm ngoái tuy rằng đánh không được tốt, nhưng năm ngoái ai cũng đánh tệ như vậy."

Vương Trung: "Y anh là, chúng ta vượt cấp đề nghị thay thế ông ấy, ngược lại còn giúp ông ấy có cơ hội tiếp tục gây hại cho quân đội?"

"Là cậu vượt cấp đề nghị thay thế ông ấy." Popov sửa lại.

"Haiz đừng chú ý đến những chỉ tiết nhỏ nhặt đó." Vương Trung xua tay.

Lúc này, nhân viên điện báo lớn tiếng nói: "Báo cáo, nhận được tín hiệu gọi của quân địch."

Vasili lập tức giật lấy tai nghe từ tay nhân viên điện báo, nghe một lúc rồi trực tiếp phiên dịch: "Quân tôi không thể chịu được lâu như vậy nữa, hãy lập tức bắt đầu chiến dịch Vượt sông Rubicon, lặp lại…"

Vương Trung: “Bọn chúng thực sự coi đó là cọng rơm cứu mạng. Cứ trả lời như thế này…”

“Không cần nữa.’ Vasili bỏ tai nghe ra, vặn âm lượng lớn hơn, mọi người đều nghe thấy tiếng hô “bỏ súng xuống, tha chết!” bằng tiếng Ant phát ra từ trong điện đài.

Vương Trung xoa cằm, thầm nghĩ: “Giống nhau đến vậy sao?”

Chờ khi nào áp giải tên Prosen Trần X này về, phải hỏi xem cảm giác của hắn ta lúc đó thế nào mới được.

(Hết chương)

Chương 169: Lá Cờ Nhuộm Đỏ Máu

Chuong 236: Cuu han

Chương 236: Cừu hận

Tư lệnh Sư đoàn bộ binh 190 của Prosen bị đưa đến sở chỉ huy của Tập đoàn quân cơ giới số 1 vào lúc 8 giờ tối ngày 18.

Vị Thiếu tướng này nhìn ánh nắng chiếu vào từ cửa sổ tầng hai của kho hàng: "Thì ra là ở trong kho hàng, thông tin của không quân quả nhiên sai rồi."

Vương Trung nhìn Vasili: 'Hắn ta nói gì vậy?"

"Hắn ta nói không quân đã đoán sai vị trí sở chỉ huy của chúng ta."

Vương Trung: "Hắn ta nghĩ rằng chỉ cần không quân cung cấp thông tin chính xác là bọn họ có thể chiến thắng sao? Đừng ngây thơ như vậy, cục diện hiện tại là do sư đoàn xe tăng dẫn đầu của bọn chúng đã bị đòn tấn công bất ngờ trong sương mù của chúng ta đánh tan. Điều này khiến sư đoàn của hắn ta bị đẩy lên vị trí tiên phong của toàn bộ đội hình.

"Mà cấp trên của bọn chúng không điều động lực lượng thiết giáp và lính bắn tỉa đến tiền tuyến củng cố phòng ngự, mà lại mải mê đánh gọng kìm.

"Đánh gọng kìm thì thôi đi, hành động còn thiếu dứt khoát, để mặc cho lực lượng thiết giáp đứng im một chỗ - tuy nhiên tôi cho rằng bọn chúng có thể đang chờ tiếp tế."

Pavlov: “Chính xác là đang chờ tiếp tế, bọn chúng nhất định đã đánh giá thấp mức độ khắc nghiệt của môi trường thảo nguyên.”

Popov nói tiếp: “Lời khai của các tù binh cũng chứng minh điều đó.”

Vasili phiên dịch từng câu từng chữ, ngoài dự đoán, vị Thiếu tướng Prosen kia không hề thay đổi sắc mặt.

Vị Thiếu tướng nói: “Chúng tôi chỉ không ngờ rằng các anh lại sử dụng ky binh mà thôi! Hơn nữa, Thượng tướng Pock đã phán đoán sai mục tiêu của anh, ông ấy cho rằng anh sẽ đột phá từ trung tâm, dùng chiến thuật đánh thẳng vào sào huyệt để đối phó với gọng kìm, giống như Hoàng đế đã làm trong cuộc diễn tập trên bản đồ vậy.”

Vương Trung nhíu mày, dùng đột phá trung tâm để đối phó với gọng kìm? Chiến thuật cổ xưa như vậy thực sự có thể thực hiện được trên chiến trường hiện đại sao? Đám tướng lĩnh Prosen các người đang đùa với Hoàng đế đấy à?

Vô số lời phàn nàn như vậy lướt qua tâm trí Vương Trung trong giây lát, sau đó hắn nói: “Chứng tỏ Hoàng đế của các người cũng chỉ đến thế mà thôi, chờ khi nào công phá Prosenia, tôi sẽ đích thân lấy mạng hắn, bằng chính khẩu súng này.”

Vừa nói, hắn vừa đặt tay lên vỏ bao súng lục, vuốt ve khẩu súng đã cướp đi sinh mạng của hai vị Đại tướng, nếu có thể giết thêm một Hoàng đế nữa, khẩu súng này sẽ thực sự trở thành thánh vật.

Vasili dịch “lời nói ngông cuồng” của Vương Trung một cách rành mạch, mọi người đều được chiêm ngưỡng sắc mặt biến hóa liên tục của vị Thiếu tướng Prosen.

Hắn hô to: “Làm càn! Vọng tưởng! Các ngươi bây giờ trao đổi với chúng ta vẫn hỏng bét như thế, muốn đánh tới Prosenia là người si nói mộng! Các ngươi ngay cả Agasukov năm trước mất đi cũng không lấy lại được!”

Vương Trung cười lạnh một tiếng: “Để chúng ta mỏi mắt mong chờ đi, dựa theo ta đoán chừng, bốn năm, nhiều nhất bốn năm chúng ta sẽ bắt Prosenia, hơn nữa là đoạt trước tất cả đồng minh! Người đâu, đem hắn mang đi, để cho nhóm thẩm phán chiêu đãi hắn thật tốt một chút.

“Nhớ kỹ, phải để cho hắn sống, tương lai có một ngày có thể nhìn thấy ta giam lên Prosenia - ừm, thành phố này có kiến trúc nổi tiếng nào có thể bị giẫm dưới chân sao?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Vương Trung vốn muốn nói Brandenburg, nhưng mà đó là một cánh cửa cao hơn mười mét, không thể bị một người giẫm dưới chân, thứ hai Vương Trung cũng không biết thế giới này có Brandenburg hay không.

Vasili suy nghĩ nửa ngày, đáp: “Hình như không có thứ gì có thể giam dưới chân, nếu không giẫm lên cờ xí của bọn họ đi, tôi cứ phiên dịch như vậy.”

Vương Trung: “Được, cứ phiên dịch như vậy!”

Vasili lập tức chấp hành mệnh lệnh, lật đến chữ cuối cùng người Prosen đột nhiên từ trên ghế đứng lên, muốn đánh về phía Vương Trung.

Vương Trung theo bản năng lùi lại, đồng thời nhìn Grigory -

Tên quân sĩ trưởng ném điếu thuốc xuống, nâng súng tiểu liên bên hông lên -

Sau đó tất cả đều bị Pavlov một quyền kết thúc.

Tham mưu trưởng nhìn Prosen thiếu tướng ngã xuống đất, lấy khăn tay ra lau máu mũi của kẻ địch trên nắm tay: "Giờ còn ra vẻ anh hùng cái gì, lúc đối mặt với họng súng của quân Melainia sao không chống cự đến cùng?"

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, nhìn Grigory, phát hiện hắn để súng xuống đang nhặt điếu thuốc trên đất - không phải chứ, điếu thuốc đó còn muốn hút tiếp sao?

Vasili gãi đầu: "Câu vừa rồi của tham mưu trưởng có cần phiên dịch không?"

Vương Trung: "Phiên dịch, thêm một câu nữa, Ciris có câu ngạn ngữ, bại quân chi tướng không thể nói dũng cảm, để hắn tự lo liệu đi."

Trong khi bộ tư lệnh Tập đoàn quân Cơ động số 1 xảy ra khúc nhạc đệm này, trong bộ tư lệnh Tập đoàn quân số 10 của Prosen, thượng tướng Pock đang lo lắng chờ đợi tin tức từ tiên tuyến.

"Một sư đoàn! Không thể nào bị tan rã nhanh như vậy chứ?" Hắn vừa đi vừa lẩm bẩm.

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân: "Chúng ta chậm một bước, chậm từng bước, thế công kìm kẹp chuẩn bị không kịp thời bị đánh úp, sau đó lại phán đoán sai ý đồ của địch…"

Pock cắt ngang lời của Tham mưu trưởng: "Bây giờ tiến hành tổng kết là còn sớm. Hơn nữa chúng ta bị danh tiếng của Rokossovky che mắt, tưởng rằng hắn muốn đánh một trận đại thắng đẹp mắt, hoành tráng, nhưng thật ra hắn chỉ muốn ăn một miếng nhỏ của chúng ta, chỉ một miếng nhỏ thôi!"

Pock lại đi một vòng trong bộ tư lệnh, mới tiếp tục nói: "Ta sớm nên nhìn ra! Hắn lần này căn bản không muốn thắng một trận lớn, bởi vì hắn biết tình trạng tiếp tế của thảo nguyên rất

tồi tệ. Nếu bọn họ không đầu tư ky binh, hiện tại cũng sẽ rơi vào hoàn cảnh giống như chúng ta.”

Thật ra thì không, bởi vì Tập đoàn quân Cơ động số 1 là Tập đoàn quân giàu có nhất của Ant, xe tải viện trợ của Liên minh đã đủ để hỗ trợ.

Pock: “Trong tình trạng tiếp tế có hạn, Rokossovky đã chọn chiến thuật thích hợp nhất. Có lẽ hắn không phải là chỉ huy giỏi nhất, nhưng chắc chắn là người thích hợp nhất với Ant.”

Cùng lúc đó, trận địa cũ của Sư đoàn 190.

Bởi vì trận địa mà Sư đoàn 190 thiết lập trên thảo nguyên, tất cả công sự che chắn đều được làm bằng đất, căn bản không chịu nổi hỏa lực mạnh mẽ của Tập đoàn quân Cơ động số 1.

Toàn bộ chiến trường cơ bản không còn công sự nào giữ nguyên hình dạng ban đầu, ngay cả bao cát đổ đầy đất cũng bị đại bác bắn vỡ, đất đều chảy ra ngoài.

Người lính Potocki thuộc Sư đoàn 1 quân Melainia đang dọn dẹp chiến trường.

Đột nhiên, hắn nghe thấy tiếng người hắt hơi dưới chiếc pháo xung kích số 3 bị phá hủy.

Potocki lập tức cảnh giác, mở chốt an toàn của khẩu Tokarev cải tiến trong tay.

Hắn đi tới trước pháo xung kích, chậm rãi cúi người, nhìn ve phía gâm xe.

Một lính mới Prosen trẻ tuổi nằm sấp dưới gầm xe, vẻ mặt hoảng sợ che miệng.

Potocki hô to: “Ra ngoài! Tên chó săn Prosen chết tiệt nhà ngươi! Ra ngoài!”

Lính mới Prosen rụt cổ, bắt đầu lớn tiếng kêu gào cái gì đó, nhanh chóng bò ra khỏi gầm xe, giơ cao hai tay.

Potocki nhìn người Prosen giơ cao hai tay, đi lên dùng báng súng đập vào bụng hắn một cái.

Người Prosen hai tay ôm bụng quỳ trên mặt đất, phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

Potocki mở hộp đạn xác định bên trong có đạn, lúc này mới nhắm vào người Prosen: "Chết tiệt, ta vì giờ phút này mà đặc biệt học một chút tiếng Prosen. Nghe rõ đây!"

Potocki hít sâu một hơi.

"Đây là vì em gái tôi!" (Tiếng Prosen)

Cùng với tiếng gầm thét, Potocki nổ súng, chỉ bắn một phát, viên đạn trúng vào cánh tay người Prosen.

Viên đạn uy lực lớn của Tokarev cải tiến ngay lập tức nghiền nát xương của người Prosen, khiến cánh tay trái của hắn rũ xuống.

"Đây là vì chị gái tôi!" (Tiếng Prosen)

Một bên tay khác của tên tù binh lại bị bắn gấy.

Người Prosen kêu la thảm thiết.

Lúc này, vị tu sĩ cầu nguyện đi theo quân đội xông lên, nâng súng của Potocki lên.

"Đủ rồi! Hắn ta đã đầu hàng! Theo quân lệnh của tướng quân Rokossovky, thảm sát tù binh là tội chết!"

Potocki cười nói: "Tôi là người Melainia, không hiểu tiếng Ant, cũng không hiểu tiếng Prosen. Tôi không biết hắn ta đã đầu hàng."

Vị tu sĩ cầu nguyện nhìn chằm chằm Potocki: "Anh không hiểu đúng không, được rồi, không xử anh tội chết. Nhưng 40

roi là không thể chạy thoát.”

Potocki: “Được! Có thể giết chết lũ Prosen khốn kiếp, cho dù 100 roi tôi cũng chịu được!” Vị tu sĩ cầu nguyện nhìn chằm chằm hắn vài giây, phất tay: “Dem xuống, ngày mai hành hình.” (Hết chương)

Chương 170: Xe Tăng Diễu Hành, Có Khác …

Chương 237: Cách sử dụng Quân đoàn Thiết giáp 40

Chương 237: Cách sử dụng Quân đoàn Thiết giáp 40

Vương Trung đương nhiên không thể nào biết được chuyện nhỏ xảy ra ở Sư đoàn 1 Melainia, hắn đã là Tư lệnh Tập đoàn quân, loại chuyện này bình thường chỉ là một dòng chữ nhỏ trong bản báo cáo hàng ngày và báo cáo mười ngày.

Tối ngày 18, trong bộ tư lệnh Tập đoàn quân Cơ động số 1/bộ ba quyền lực" đang thảo luận xem nên sử dụng Quân đoàn Thiết giáp 40 vừa được cấp xuống như thế nào.

Vương Trung ném bản biên chế chỉ tiết của Quân đoàn 40 vừa nhận được xuống, thở dài: "Nói thật, tôi không có lòng tin với kiểu biên chế 100 chiếc KV, tổng cộng hơn 300 xe tăng kiểu này."

Trong nửa đầu năm 915 vừa qua, tuy Vương Trung vẫn luôn biên chế các đơn vị kiểu mẫu, nhưng trong tình huống đơn vị kiểu mẫu của hắn vẫn chưa đạt được chiến quả nào, Bộ tư lệnh vẫn dựa theo kinh nghiệm của năm trước để thành lập các đơn vị.

Quân đoàn Thiết giáp 40 là một trong số đó, phiên hiệu của nó đã bị xóa sổ trong cuộc đại bại từ tháng 6 đến tháng 7 năm ngoái, hiện tại là đơn vị được tái lập.

Tuy tiếp thu một số tư tưởng xây dựng quân đội của Vương Trung, Quân đoàn Thiết giáp này được biên chế một số lượng

nhất định bộ binh đi kèm và các đơn vị hỗ trợ khác, nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó.

Năm nay tình hình như vậy, căn bản không thể biên chế quá nhiều đơn vị hỗ trợ, cho nên Bộ tư lệnh nhét vào khá nhiều bộ binh và pháo binh tương đối đầy đủ, xem như quán triệt tư tưởng "Lực lượng thiết giáp không thể tác chiến đơn độc" của Vương Trung.

Thế nhưng lực lượng sửa chữa quan trọng nhất của Quân đoàn 40 lại cực kỳ yếu kém, lực lượng sửa chữa tổng thể chỉ tương đương 1,5 lần so với Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1, chưa bằng lực lượng sửa chữa của Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1 cộng thêm Sư đoàn 225.

Nhưng số lượng xe tăng được trang bị của bọn họ còn nhiều hơn cả Tập đoàn quân Cơ động số 1.

Trên Trái Đất, người Nga thường chỉ biên chế trung đoàn xe tăng đột phá hạng nặng, một trung đoàn 21 chiếc xe tăng hạng nặng, bởi vì đây là biên chế lớn nhất mà người Nga có thể duy trì, khả năng đảm bảo của Đức tốt hơn Nga, thông thường một tiểu đoàn Tiger có 45 chiếc xe tăng, tiểu đoàn Panther khi nhiều có thể lên đến 98 chiếc.

Nhưng đây đã là giới hạn, chỉ có một số ít sư đoàn thiết giáp được trang bị một tiểu đoàn Tiger và một tiểu đoàn Panther, loại đơn vị thiết giáp hạng nặng quy mô siêu lớn cực kỳ tinh nhuệ này gần như là độc nhất vô nhị trong toàn bộ quân đội Đức.

Không còn cách nào khác, thực sự là không thể đảm bảo được.

Vương Trung biết rõ điều này, nên khi nhìn thấy bản biên chế của Quân đoàn Thiết giáp 40, hắn chỉ lắc đầu, gần như liếc

mắt một cái đã nhìn ra sau khi 100 chiếc KV này bắt đầu tấn công thì chẳng bao lâu sau sẽ bị hỏng hóc, sau đó bị vứt bỏ.

Hơn nữa, những chiếc KV bị bỏ lại này cơ bản không có khả năng được sửa chữa, bình thường sẽ bị vứt bên đường cho đến khi chiến tranh kết thúc.

Người Nga trên Trái đất chính là đánh kiểu đó, có thể chiến thắng hoàn toàn là dựa vào số lượng và sự dũng cảm thiện chiến của các cựu binh từ giai đoạn giữa cuộc chiến.

Vương Trung không nhìn ra được thế giới này sẽ có bao nhiêu thay đổi - ít nhất là nhìn từ bản biên chế của Quân đoàn Thiết giáp 40 thì không thấy rõ lắm. Pavlov: "Quân đoàn 40 đã đến tay rồi, tuy biên chế có vấn đề, nhưng vẫn phải dùng thôi."

Vương Trung mím môi, chìm vào tram tư.

Popov: "Cậu là người giỏi nhất trong việc kết hợp các loại đơn vị hỗn tạp với nhau, chẳng phải sao? Cậu xem Tập đoàn quân Cơ động số 1 bị trộn lẫn thành ra thế này, tóc của Pavlov rụng mất bao nhiêu sợi - ý tôi là, những sợi vốn có thể mọc ra cũng bị rụng mất."

Pavlov nói một cách không khách khí: "Cậu cũng chẳng nhiều hơn tôi là bao! Nhưng quả thật, khối lượng công việc của bộ tư lệnh Tập đoàn quân tăng lên rất nhiều khi điều động loại hình đơn vị có tính hợp nhất cao như vậy, bây giờ mới chỉ là loại đơn vị của ba sư đoàn, chúng tôi miễn cưỡng có thể ứng phó được, nếu muốn mở rộng thêm nhiều đơn vị hợp nhất cao như vậy, tôi cảm thấy biên chế của bộ tư lệnh cần phải tăng gấp đôi."

Vương Trung nhìn Pavlov: "Sao trước đó cậu không báo cáo áp lực đối với bộ tư lệnh lại lớn như vậy?"

"Bởi vì trước đó các đơn vị không di chuyển. Nếu chỉ đóng quân ở một chỗ thì không có vấn đề gì lớn, nhiều nhất chỉ là

phải điền thêm một số báo cáo. Cho nên chúng tôi cũng không ngờ áp lực lại lớn như vậy, may mà tôi đã mở rộng bộ tư lệnh từ trước.” Pavlov nói.

Vương Trung: “Nói cách khác, loại hình đơn vị tác chiến có tính hợp nhất cao này đã vượt quá khả năng chỉ huy của bộ tư lệnh.”

Nghĩ lại cũng đúng, trên Trái đất, đến khi các quốc gia đều tập trung xây dựng tiểu đoàn hợp thành, khả năng chỉ huy tác chiến và thông tin liên lạc của các đơn vị đã khác xa so với thời kỳ Chiến tranh thế giới thứ hai, nhờ sự hỗ trợ của máy tính, người chỉ huy có thể nắm bắt tình hình và điều chỉnh bố trí một cách trực quan hơn.

Nhưng dưới điều kiện kỹ thuật của Chiến tranh thế giới thứ hai, khả năng chỉ huy lại trở thành trở ngại cho việc hợp nhất.

Ngay cả khi người Nga hợp nhất các binh chủng trong Chiến tranh thế giới thứ hai, họ thường để các đơn vị tự chiến đấu theo cách riêng, có lẽ đây chính là nguyên nhân. Sau này, họ đã áp dụng hệ thống quân chủng lớn, các binh chủng được biên chế thành các đơn vị lớn riêng biệt, như vậy có thể đơn giản hóa hệ thống chỉ huy.

Vương Trung suy nghĩ một chút, nói: “Vậy thì các tham mưu của Tập đoàn quân lại phải vất vả rồi, tôi muốn chia 100 chiếc KV thành 4 nhóm cộng thêm một tiểu đoàn xe tăng độc lập, mỗi nhóm 21 chiếc xe tăng, tiểu đoàn xe tăng 16 chiếc KV đặt dưới quyền chỉ huy trực tiếp của bộ tư lệnh Tập đoàn quân.”

Pavlov trợn mắt: “Sau đó cậu định đích thân dẫn tiểu đoàn này xung phong sao? Vừa đủ KV có kíp lái!”

Vương Trung vỗ vai Pavlov: “Đừng căng thẳng, tôi không nói là sẽ làm như vậy. Sau khi rút hết KV, những chiếc T34

còn lại sẽ được tập hợp thành một quân đoàn xung kích. Bọn địch đã rút quân kìm kẹp chưa?"

"Dựa theo thông tin hiện tại, ngoại trừ Sư đoàn 14, những đơn vị khác vẫn ở yên tại chỗ." Pavlov đáp.

Vương Trung suy nghĩ một chút rồi nói: "Dua theo báo cáo của ky binh, lực lượng thiết giáp của địch vẫn còn sức chiến đấu tương đối mạnh, tôi cảm thấy việc dùng mấy trăm chiếc T34 của chúng ta để tấn công lực lượng thiết giáp của địch là không đáng."

Lúc trước, mục đích muốn có Quân đoàn Thiết giáp 40 là để đợi sau khi địch bị tiêu hao hết nhu yếu phẩm, người ngựa đều mệt mỏi - nói chính xác là sau khi địch bị kẹt trên thảo nguyên khoảng một tuần, lúc đó sẽ phát động tấn công. Nhưng tình hình bây giờ, địch sắp rút lui, kế hoạch tác chiến ban đầu không còn sử dụng được nữa.

Trên chiến trường phải dựa theo tình hình để sửa đổi kế hoạch, gân như không có kế hoạch tác chiến nào được thực hiện nguyên vẹn từ đầu đến cuối.

Vương Trung: "Tôi cho rằng, nên sử dụng T34 của Quân đoàn Thiết giáp 40, tăng cường cho một nhóm KV, tấn công bộ binh của địch là tương đối thích hợp. Trong thời gian chờ Quân đoàn 40 đến nơi, chúng ta có thể cho pháo binh tiến lên trước."

Popov: "Dùng xe tăng tấn công sư đoàn bộ binh của địch? Không đánh trận tiêu diệt nữa à?"

Vương Trung: "Không còn kịp nữa, sau khi địch rút lui, chúng ta sẽ phải đối mặt với một sư đoàn thiết giáp rưỡi - không, là một sư đoàn thiết giáp và ba phần tư, cùng với hai sư đoàn bộ binh cơ giới. Tôi lo chúng ta sẽ chịu tổn thất nặng."

Lúc này, Vasili không nhịn được chen vào: "Tổng binh lực của chúng ta không thua kém gì bọn địch."

Vương Trung: "Nhưng tố chất binh sĩ không bằng, cậu nghĩ lại xem lúc đánh Yeisk, Sư đoàn 401 mới tham chiến được bao lâu đã tổn thất biết bao nhiêu. Thấy tốt thì nên thu tay, đừng để trộm gà không được còn mất nắm gạo."

Pavlov: "Vậy nên kế hoạch tác chiến là dùng pháo binh và Quân đoàn Thiết giáp 40 tấn công mạnh vào bộ binh của địch, cướp được chút lợi ích trước khi địch rút lui rồi chạy? Chạy đi đâu? Cố thủ ở Yeisk sao?"

Vương Trung: "Phải, chúng ta cần bám trụ ở Yeisk cho đến khi Tập đoàn quân của Myshkin hoàn thành việc rút lui."

Vừa dứt lời, tham mưu thông tin từ tổ điện báo ở đằng xa chạy tới, lớn tiếng báo cáo: "Báo cáo! Báo cáo tình hình chiến trường hôm nay đã đến!"

Pavlov lập tức nhận lấy điện báo, xem lướt qua, sau đó chuyển cho tham mưu phụ trách cập nhật bản đồ, rồi nói với Vương Trung: "Myshkin đã bắt đầu rút lui, nhanh hơn so với dự kiến của chúng ta, xem ra bộ tham mưu của hắn ta làm việc khá hiệu quả."

Vương Trung vỗ tay: "Tốt! Như vậy chúng ta có thể rút lui sớm hơn, thoát ly trước khi chịu tổn thất nặng nề."

Lúc này, điện thoại reo lên, vì Pavlov vừa mới nhận điện báo, đứng cách điện thoại hơi xa, nên Vương Trung liền nhấc máy: "Tôi là Rokossovky."

Trong điện thoại truyền đến giọng nói của Nguyên soái Gorky: "Aleksei, Myshkin đã bắt đầu rút lui, chúng ta nên phát động một số cuộc tấn công để yểm trợ cho họ. Quân đoàn Thiết giáp 40 đang trên đường đến, cậu hãy sử dụng cho tốt."

Vương Trung: "Vâng, cứ giao cho tôi."

(Hết chương)

Chương 171: Đoàn Diễu Hành Không Có Ki… -

Chương 238: Rokossovky liệu sự như thần

Chương 238: Rokossovky liệu sự như thần

8 giờ sáng ngày 19, Vương Trung nghe thấy tiếng xe tăng gầm ru từ bên ngoài, chuyển góc nhìn, liền nhìn thấy đội tiên phong của Quân đoàn Thiết giáp 40 đang hùng hổ tiến vào.

Chuyển góc nhìn trở lại, Vương Trung ra hiệu với Pavlov và Popov: “Chắc là Quân đoàn Thiết giáp 40 đến rồi, đi, ra ngoài nghênh đón một chút, tiện thể xem có bao nhiêu xe tăng bị hỏng.”

Popov: “Tôi đoán chắc hỏng khoảng 1/5.”

“Theo kinh nghiệm hành quân đường dài trước đây của chúng ta, 1/5 là hợp lý, nhưng chắc chắn bọn họ không bảo dưỡng và bảo trì tốt như chúng ta, tôi đoán là 1/3.” Pavlov nói.

Vương Trung: “Vậy tôi đành phải cược 1/2”

Mọi người đều cười, Vương Trung cũng không nhịn được cười theo. Rõ ràng mọi người đều không cho rằng sẽ có nhiều xe tăng bị hỏng do không phải tác chiến như vậy.

Cười xong, Vương Trung ra hiệu, sau đó dẫn đầu mọi người đi ra cửa chính.

Vừa ra khỏi cửa kho, đúng lúc nhìn thấy một chiếc xe tăng T34 treo cờ tiến vào, số hiệu chiến thuật là 4022. Vương Trung luôn cảm thấy số hiệu chiến thuật này đang cố tình giống với số xe 422 của mình.

Mặc dù số 40 của người ta có nghĩa là Quân đoàn Thiết giáp 40, còn số hiệu đằng sau chỉ đơn thuần là số thứ tự, sau này có thể còn có số hiệu chiến thuật kiểu như 40122.

Sau khi xe tăng số 4022 dừng lại, cửa tháp pháo mở ra, một người lính xe tăng mặc quân phục sĩ quan chui ra, tháo mũ bảo hiểm xe tăng, đội mũ kê-pi, nhảy xuống xe, chỉnh trang lại quần áo, sau đó mới sải bước về phía Vương Trung.

Đến trước mặt Vương Trung, người lính xe tăng giơ tay chào theo nghi thức quân đội, lớn tiếng báo cáo: "Báo cáo tướng quân Rokossovky! Quân đoàn Thiết giáp 40 đã đến!"

Vương Trung giơ tay chào đáp lễ, sau đó hỏi ngược lại: Quân đoàn Thiết giáp 40 chỉ có nhiêu đó quân thôi sao?"

Quân đoàn trưởng Quân đoàn 40 quay đầu lại nhìn, lúng túng đính chính: "Đội tiên phong của Quân đoàn Thiết giáp 40 đã đến."

Pavlov tiến lên một bước, hỏi: "Trên đường hành quân, các anh đã tổn thất bao nhiêu xe tăng?"

Quân đoàn trưởng: "L đoàn Xe tăng 112 do tôi chỉ huy, biên chế 70 chiếc T34, thực tế đến nơi là 41 chiếc."

Pavlov quay đầu lại nhìn Vương Trung: "Xem ra cậu đoán đúng rồi đấy."

Vương Trung: "Tôi chẳng vui nổi chút nào."

Vương Trung quay sang nhìn Quân đoàn trưởng Quân đoàn 40, liếc nhìn tên của người này - thật ra trước đó xem bản biên chế cũng có thể thấy được, nhưng Vương Trung thấy tên của người Ant quá dài nên lười xem, dù sao cũng có hack.

Vương Trung: "Tướng quân Koschkov một lữ đoàn xe tăng của anh còn chưa đến chiến trường đã tổn thất một nửa, vậy thì làm sao đánh địch?"

“Địa hình thảo nguyên quá khó đi, hơn nữa lực lượng đảm bảo của chúng tôi cũng không đủ.” Koschkov biện minh,“Thêm nữa, chất lượng xe tăng mới bây giờ rất kém, không thể trách chúng tôi được.” Vương Trung còn muốn nói gì đó, nhưng Popov đã lên tiếng hòa giải: “Tướng quân, vừa rồi ngài đã cược tỷ lệ tổn thất là 1/2, chứng tỏ ngài cũng đã dự đoán được tình huống này rồi, phải không?”

Dự đoán cái rắm, tôi chỉ là thấy mọi người chọn hết lựa chọn khác, nên mới chọn đại 1/2 thôi!

Dự đoán thực sự của Vương Trung cũng dựa trên tỷ lệ tổn thất của đơn vị mình khi hành quân đến đây, cho nên cũng không khác biệt lắm so với Pavlov và Popov.

Không ngờ một lữ đoàn xe tăng lại có thể bị hỏng đến 40%.

Chờ chút, Vương Trung đột nhiên nghĩ đến một chuyện: Những chiếc xe tăng bị hỏng của Tập đoàn quân Cơ động, phần lớn là xe mới được trang bị gần đây.

Vì vậy, Vương Trung hỏi Koschkov: “Trong số những chiếc xe tăng bị hỏng của các anh, có phải phần lớn là xe tăng mới được cấp phát không lâu?”

Koschkov nhíu mày: “Tôi cũng chưa để ý lắm… Barlev!”

Rất nhanh sau đó, một viên thượng tá trông có vẻ thư sinh chạy đến: “Báo cáo tướng quân, ngài cần gì ạ?

Koschkov: “Trong số những chiếc xe tăng bị hỏng của chúng ta, có phải phần lớn là xe tăng mới không?”

Barlev: “Tôi đã báo cáo với ngài rồi, nguyên nhân khiến nhiều xe tăng bị hỏng như vậy có thể là do chất lượng xe tăng mới không đảm bảo. Tôi đưa ra kết luận này là bởi vì 2/3 số xe tăng bị hỏng là xe tăng mới, hơn nữa đều là hỏng động cơ.”

Pavlov nhìn Vương Trung: "Xem ra đúng là như vậy, tuy đã áp dụng một loạt biện pháp, nhưng vẫn không thể tránh khỏi việc chất lượng trang bị giảm sút."

Popov gật đầu: "Nếu thật sự là như vậy, chắc hẳn toàn quân đã có rất nhiều báo cáo về vấn đề này."

Barlev: "Trước mắt, xin hỏi có thể điều động lực lượng cứu viện, kéo những chiếc xe tăng bị chúng tôi bỏ lại dọc đường đến đây được không? Một số xe tăng vẫn di chuyển bình thường, chỉ là bị hỏng động cơ, có thể kéo đi được."

Vương Trung nhìn Pavlov, Tham mưu trưởng lắc đầu: "Tuy chúng ta được biên chế rất nhiều xe kéo, nhưng không thể nào kéo hết ngần ấy xe tăng trong một lúc được, nếu đợi kéo hết số xe tăng bị hỏng kia vê đây, chắc cũng phải mất một tuần."

Vương Trung nói tiếp: "Vậy thì trước mắt cứ như vậy đi. Đợi khi nào cả bốn lữ đoàn thiết giáp của các anh đến nơi, tập hợp lại, thành lập một quân đoàn xung kích."

Koschkov giơ tay chào: "Rõ, thành lập một quân đoàn xung kích. Sau đó thì sao ạ?"

Vương Trung: "Sau đó, thừa dịp bọn địch trước mắt vẫn chưa kịp phản ứng, phối hợp với pháo binh, tấn công vào ba sư đoàn bộ binh còn lại đối diện chúng ta."

Koschkov nghe vậy, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng: "Rõ! Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ! Chúng tôi sẽ lấy 100 chiếc KV làm tiên phong, đột kích trận địa của địch!"

Pavlov ho khan một tiếng: "Về 100 chiếc KV, chúng tôi đã quyết định chia nhỏ, phân bổ cho các đơn vị khác nhau. Tướng quân Rokossovky cho rằng việc tập trung 100 chiếc KV là quá nhiều, ngược lại sẽ bị năng lực hậu cần kéo chân."

Koschkov kinh ngạc: “Các anh muốn lấy 100 chiếc KV của tôi đi sao? Tôi không thấy làm vậy có gì cần thiết! Đúng là tỷ lệ hỏng hóc của KV rất cao, nhưng nếu tỷ lệ hỏng hóc cao thì chẳng phải càng nên tập trung nhiều hơn sao? Như vậy mới có thể có nhiều xe tăng hơn lao đến trước mặt lũ Prosen!”

Vương Trung cũng kinh ngạc, vậy mà cũng có kiểu suy nghĩ này sao? Nói cũng phải, kiểu suy nghĩ này nghe cũng có vẻ hợp lý đấy chứ.

Có thể ngay từ đầu người Nga ở Trái Đất thật sự nghĩ như vậy, nhưng cuối cùng không thể thực hiện được.

Vương Trung: “Sao có thể tính như vậy chứ? Tình huống thực tế là như thế này: Năng lực bảo đảm của cậu có thể bảo đảm 21 chiếc xe tăng lao tới trước mặt kẻ địch, cậu có chất đống số lượng xe tăng nhiều hơn nữa, cuối cùng cũng chỉ có 21 chiếc xe tăng lao tới trước mặt mà thôi, bởi vì những chiếc xe tăng dư ra không được bảo đảm đầy đủ, nó chắc chắn sẽ hỏng ở trên đường.

“Cho nên chỉ nên đầu tư bao nhiêu xe tăng thì cân đảm bảo bấy nhiêu, mà không phải cứ chất đống lên là được. Chất đống số lượng lên ngược lại dễ dàng dẫn đến năng lực bảo đảm vốn đã yếu kém bị ảnh hưởng, bị dàn trải, vốn có thể đảm bảo 21 chiếc xe tăng tiếp địch, hiện tại chỉ có thể đảm bảo 15 chiếc!”

Koschkov trợn to mắt: “Hình như rất có lý!”

Vương Trung: “ay chính là chính luận! Có bao nhiêu năng lực hậu cần thì đánh loại trận đó, chiến tranh hiện đại là chiến tranh hậu cần, hiểu không!”

“Hiểu rồi!” Kha Tây Tư Khoa lớn tiếng nói - có thể là bởi vì vừa rồi Vương Trung đã lên giọng.

Lúc này, một viên sĩ quan chạy tới, nói nhỏ vài câu bên tai Barlev.

Vương Trung: “Chuyện gì xảy ra? Cứ nói đừng ngại.”

Barlev nhìn Kha Tây Tư Khoa, lúc này mới lớn tiếng báo cáo: “Vừa mới nhận được báo cáo của Lữ đoàn Xe tăng hạng nặng, số lượng xe tăng gặp sự cố đã lên tới 55 chiếc, những xe tăng khác cũng ít nhiều xuất hiện một số vấn đề nhỏ, họ dự định dừng lại sửa chữa xe tăng một chút, trời sáng lại xuất phát.”

Popov nhìn về phía Vương Trung: “Xem ra cậu liệu sự như thần.”

Trong lòng Vương Trung muốn chửi thề.

(Hết chương)

Chương 172: Sơn Xe Xong

Chương 239: Đến lúc so xem ai đánh trận tệ hơn rồi

Chương 239: Đến lúc so xem ai đánh trận tệ hơn rồi

Chửi thề thì chửi thề, tình huống trước mắt vẫn phải giải quyết.

Vương Trung suy nghĩ một chút, liền nói với Pavlov: "Hay là dời kế hoạch tấn công ban đầu lại một ngày nhỉ? Dùng một ngày này để trinh sát tình hình của địch, xác nhận tọa độ những mục tiêu quan trọng."

Pavlov gật đầu: "Tôi cũng cảm thấy nên như vậy, kế hoạch vận chuyển đạn pháo của chúng ta tính đến hôm nay mới chỉ hoàn thành 60% so với kế hoạch dự kiến, có thêm một ngày dự trữ đạn pháo sẽ rất có lợi cho trận phòng ngự sau này.'

Vương Trung nhìn Popov.

Popov cau mày: "Trước giờ chúng ta vẫn luôn nhanh hơn địch một bước, bây giờ đột nhiên trì hoãn tấn công liệu có khả năng đánh mất tiên cơ hay không? Vốn dĩ kế hoạch tác chiến của chúng ta là ngày mai (ngày 20) phát động tấn công, nếu dời thêm một ngày nữa…"

Vương Trung: "Hiện tại quân địch vẫn chưa tập hợp lại lực lượng. Tôi đoán hôm nay chúng sẽ hành động, tối nay ky binh sẽ có báo cáo. Tôi cảm thấy hôm nay quân địch không thể hoàn thành mục tiêu tác chiến."

Pavlov: "Sau khi tập hợp lại, chắc chắn quân địch cũng cần phải bổ sung đạn dược, nhiên liệu, và sửa chữa xe CO

Vương Trung lặp lại: "Và sửa chữa xe cộ."

Popov nhìn hai người bọn họ: “Được rồi, dù sao tôi cũng đã bày tỏ lo lắng của mình, Vasili, anh nhớ kỹ cho tôi, quyết sách lần này tôi không đồng ý trì hoãn.”

Vasili: “Ha? Không phải việc ghi chép do người của Bộ Tham mưu phụ trách sao?”

Một tham mưu đứng sau Pavlov kinh hãi: “Vừa rồi cần phải ghi chép lại sao?”

Pavlov: “Ghi lại đi, sau đó viết vào bản tổng kết chiến dịch lần này.”

Vương Trung: “Vậy bây giờ là hai đấu một, dời cuộc tấn công đến ngày 21… buổi sáng?”

Pavlov ngẩng đầu nhìn trời: “Nếu là ngày 21 tháng 7 thì sắp đến Hạ chí rồi, ngày dài, cho dù phát động tấn công vào buổi trưa cũng có đủ thời gian chiếu sáng.”

Thời đại này khả năng tác chiến ban đêm của mọi người đều không tốt, cho nên hành động quân sự phải cân nhắc đến thời gian ban ngày.

Vương Trung: “Vậy quyết định là giữa trưa ngày 21 phát động tấn công.”

Hắn quay sang Koschkov: “Quân của cậu nên chuẩn bị sẵn sàng toàn bộ cho cuộc tấn công vào sáng ngày 21, sau đó tập trung các sĩ quan cấp tiểu đoàn trở lên lại, tôi sẽ giải thích cho bọn họ nghe về kế hoạch tác chiến một cách đầy đủ.”

Kha Tây Tư Khoa kinh ngạc hỏi: “Chuyện này không phải cứ truyền đạt từ trên xuống là được sao?”

“Ở chỗ chúng tôi, sẽ do đích thân tôi truyền đạt.” Vương Trung nói.

Kha Tây Tư Khoa cười nói: “Vậy thì tốt quá, mọi người đều muốn được gặp ngài. Trên đường đến đây chúng tôi gặp

rất nhiều xe chở tù binh, mà ở Yalgava thì ngày nào cũng có thể nhìn thấy tù binh bị áp giải về và trang bị tịch thu được, mọi người nhìn thấy những thứ này sẽ nói ‘Chắc chắn là Rokossovsky, hắn lại thắng trận nữa rồi!” Vương Trung nghiêm túc nói: “Đừng nói mấy chuyện vô bổ đó nữa, làm tốt công việc của cậu đi. Tôi cho cậu thời gian một ngày, phải tổ chức cuộc tấn công thật tốt đấy!”

Kha Tây Tư Khoa chào theo nghi thức quân đội: “Ngài cứ yên tâm.”

Hắn buông tay xuống định rời đi, Pavlov gọi hắn lại: “Khoan đã, tuy rằng Lữ đoàn Xe tăng hạng nặng chết máy hơn phân nửa, nhưng số lượng xe tăng còn lại vẫn vượt quá con số tối ưu mà tướng quân Rokossovsky đề ra, cho nên vẫn phải chia cắt.

“Tôi thấy cứ dựa theo kế hoạch ban đầu, chia số xe tăng còn lại thành hai trung đoàn, một trung đoàn giữ nguyên trong biên chế của cậu, trung đoàn còn lại trực thuộc Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân, cậu thấy thế nào?”

Kha Tây Tư Khoa quay đầu lại nhìn Barlev, người sau gật đầu: “Để tôi sắp xếp, ngày mai bọn họ vừa đến là lập tức chia cắt như vậy.”

Kha Tây Tư Khoa: “Tham mưu của tôi nói có thể. Tham mưu trưởng ở trung đoàn phía sau, hôm nay chắc là sẽ đến. Còn Lữ đoàn Xe tăng hạng nặng, tôi bảo bọn họ dừng lại sửa xe rồi?”

Pavlov: “Được, bên này cũng sẽ cử lực lượng sửa chữa của Tập đoàn quân đến hỗ trợ Lữ đoàn Xe tăng hạng nặng.”

Kha Tây Tư Khoa lại chào theo nghi thức quân đội một lần nữa, xoay người định rời đi, Popov lên tiếng: “Hành quân suốt đêm chắc mọi người đều đói cả rồi, ăn cơm trước đã.”

Popov quay đầu nói với lính truyền tin bên cạnh: “Báo với đội nấu cơm, nấu bánh bao nhân khoai tây, để mọi người ăn cho nóng.”

Vương Trung vừa nghe thấy bánh bao nhân khoai tây là nhíu mày, hai ngày nay hắn toàn ăn món này, đúng là sự sỉ nhục đối với bánh bao.

Điều đáng sợ nhất là hắn dần dần thấy quen với việc chấm kem chua để ăn món này.

Chờ sau này có cơ hội nhất định phải tìm một đầu bếp Trung Hoa đến để chỉnh lại vị giác của mình, nó đang dần đi lệch hướng rồi.

Lúc Vương Trung nghĩ như vậy, Kha Tây Tư Khoa rốt cục cũng dẫn tham mưu rời đi.

Pavlov: “Bây giờ chỉ còn xem tình hình bên Prosen thế nào. Mong rằng tình hình của bọn họ cũng khó khăn như chúng ta dự đoán.”

“Lại là khoai tây và dưa chuột!” Thượng tướng Pock nhìn bữa sáng của mình, bất mãn lên tiếng: “Không còn gì khác nữa sao? Bị Đại Công tước Meyer ăn hết rồi à?”

Người lính hậu cần hai tay bưng khay, rụt rè nói: “Tôn kho lương thực của chúng ta đã cạn kiệt, bởi vì trọng điểm của hậu cần chủ yếu là dầu và đạn dược. Thêm vào đó ky binh địch quấy rối…”

“Đủ rồi, tôi biết rồi.” Pock đặt dĩa xuống, trực tiếp dùng tay cầm khoai tây lên cắn một miếng, vừa nhai vừa hỏi Tham mưu trưởng: “Hành động rút gọn lực lượng thiết giáp diễn ra thế nào rồi?”

Tham mưu trưởng đáp: ‘Hôm nay Sư đoàn Thiết giáp 14 sẽ đến vị trí tiếp tế, còn các sư đoàn thiết giáp, sư đoàn bộ binh cơ giới khác hôm nay sẽ bắt đầu di chuyển. Chúng ta dự tính

đến ngày 21 sẽ hoàn thành việc bổ sung chỉnh đốn cho toàn bộ quân đội… Nhưng mà, Sư đoàn 190 đã bị tiêu diệt hoàn toàn, việc giải vây đã không còn ý nghĩa gì nữa."

Pock: "Không, anh không hiểu, Rokossovsky sẽ không chỉ thỏa mãn với việc tiêu diệt một sư đoàn bộ binh của chúng ta, cộng thêm đánh cho một sư đoàn thiết giáp tàn phế đâu. Hắn chắc chắn sẽ còn hành động gì đó. Nếu như tôi vẫn hành động theo kế hoạch trước đó, để mặc cho lực lượng thiết giáp ở trên thảo nguyên chờ đến khi ngựa của ky binh địch chết đói, vậy thì Rokossovsky có thể sẽ nhắm vào lực lượng thiết giáp của chúng ta."

Vị Thượng tướng nhét hết chỗ khoai tây vào trong miệng, tay không nắm lại làm động tác minh họa: "Nắm thành nắm đấm, như vậy Rokossovsky sẽ không thể làm gì được!"

Tham mưu trưởng gật đầu: "Hiểu rồi."

Lúc này, Tham mưu Thông tin vào lều của Thượng tướng Pock, chào theo nghi thức quân đội: "Thưa tướng quân! Bộ Tư lệnh gọi."

"Mang lại day Vị Thượng tướng ra hiệu.

Tham mưu Thông tin bước đến nhét điện báo vào tay vị Thượng tướng.

Vị Thượng tướng cầm cà phê lên, vừa uống vừa nhìn điện báo, sau đó phun cà phê ra ngoài.

Lính hầu lập tức bước tới, định giúp ông ta dọn đẹp, kết quả vị Thượng tướng phẩy tay quát: "Đừng lại đây! Tôi đang xem điện báo!"

Sau đó ông ta xác nhận đi xác nhận lại nội dung trên điện báo, ngẩng đầu nhìn Tham mưu Thông tin: "Cậu dịch chính xác chứ?"

“Chính xác, tôi chắc chắn là chính xác.”

Tham mưu trưởng: “Chuyện gì vậy?”

Vị Thượng tướng đưa điện báo cho ông ta, nói: “Thúc giục chúng ta nhanh chóng phát động tấn công, nói chúng ta đã trì hoãn ở đây quá lâu rồi.”

Tham mưu trưởng nhận lấy điện báo xem qua, thốt lên: “Từ ngữ rất nghiêm khắc, nhưng người ký là Tổng Tham mưu trưởng Kelter.”

Vị Thượng tướng đứng dậy: “Chắc chắn là ý của Hoàng đế rồi.”

Ông ta đi đến trước bản đồ nhìn, thở dài: “Gửi điện báo trả lời, nói với Bộ Tư lệnh, hiện tại chúng ta đang gặp vấn đề nghiêm trọng về tiếp tế, cần thời gian để bổ sung chỉnh đốn, ngày 22 chúng tôi sẽ khôi phục tấn công. Ngày 22!”

Ông ta cầm lấy que chỉ bản đồ, gõ mạnh vào vị trí Yeisk trên bản đồ.

(Hết chương)

Chương 173: Xung Phong

Chương 240: Tuổi thơ và tuổi trẻ trong chiến hỏa

Chương 240: Tuổi thơ và tuổi trẻ trong chiến hỏa

Khoảng thời gian còn lại của ngày 19, chiến trường huyên náo mấy ngày qua bỗng nhiên yên tĩnh trở lại.

10 giờ tối, Vương Trung bước ra khỏi nhà kho, nhìn về phía mặt trời phía Tây.

Hắn bất chợt nhớ đến bài hát cũ ở Trái Đất: Mặt trời phía Tây sắp lặn, ngày tàn của lũ quỷ sắp đến.

Đáng tiếc là biểu tượng của Prosen không phải là mặt trời, hình ảnh hoàng hôn không liên quan gì đến Prosen, nếu không Vương Trung lại có thể "sáng tác" thêm một bài hát nữa rồi.

Từ nhà kho nơi đặt Bộ Tư lệnh không thể nhìn thấy cảnh tượng hoàng hôn trọn vẹn, mặt trời sẽ bị các tòa nhà xung quanh che khuất trước.

Vương Trung đột nhiên muốn đi dạo xung quanh, bèn quay đầu nói với Vasili: "Đi báo với Pavlov nói tôi cưỡi ngựa đi dạo trong thành phố một chút, nếu có việc gấp thì cứ xử lý trước, không cần báo cáo cho tôi.

Nói xong hắn đi thẳng về phía cổng chính, vừa đi vừa gọi Grigory đang hút thuốc trong sân: "Đi, đi dạo với tôi một vòng."

"Cưỡi ngựa đi, thành phố này mà đi bộ thì hơi lớn đấy." Grigory nói xong ném tàn thuốc xuống đất, dùng mũi giày da dẫm tắt, còn miết thêm mấy cái.

Vương Trung suy nghĩ một chút thấy cũng đúng: “Anh đi lấy yên cương cho nó rồi dắt đến đây, tôi chờ ở đây. Còn một lúc nữa mặt trời mới lặn.”

Grigory xoay người đi về phía chuồng ngựa.

Lúc này Vasili quay lại, nhìn bóng lưng Grigory nói: “Cưỡi ngựa đi dạo ạ? Cũng nên cho nó đi dạo một chút, nếu không để Bucephalus ra ngoài hóng gió, nó lại gọi bom của Prosen, hay cái gì đó khác đến, cho nổ tung cả chuồng ngựa mất.”

Vương Trung nhíu mày: “Tin đồn đã lan truyền đến mức như vậy rồi sao?”

“Vâng.”

Vương Trung lắc đầu: “Không được, mọi người phải tin vào khoa học, Bucephalus chỉ là ngựa chiến may mắn thôi.”

Lúc nói chuyện trong lòng Vương Trung nghĩ, mình đang nói những lời này trong một thế giới có thần lực điều khiển tên lửa, lỡ đâu thật sự có thần linh nào đó giáng cho mình một tia sét thì sao.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hiện giờ những kẻ sùng bái thần thánh đều bị xử lý như vậy rồi, mà vẫn chưa xảy ra chuyện gì lớn, chứng tỏ những loại thần lực này có thể là hiện tượng tự nhiên của thế giới này.

Hoặc là một vài loại siêu khoa học kỹ thuật từ thời cổ đại nào đó.

Mà những thứ đó không liên quan gì đến một vị tướng chỉ huy chiến tranh lợi hại như Vương Trung, đó là chuyện khiến các nhà khoa học phải đau đầu.

Lúc này Vương Trung bỗng nhiên nghe thấy tiếng động cơ từ phía Đông vọng lại, bèn lẩm bẩm: “Chắc là lữ đoàn còn lại

của Quân đoàn 40 đến rồi, không biết bọn họ còn lại bao nhiêu xe tăng.”

Vasili: “Tôi đoán cũng gần giống với hai lữ đoàn đến vào buổi sáng và buổi trưa, lát nữa đến đó xem là biết ngay.” Lúc này Grigory dắt theo hai con ngựa đến, theo sau là người quản lý chuông ngựa dắt theo một con khác.

Grigory: “Tôi dắt ba con ngựa đến, vừa vặn cho tướng quân, tôi, thêm một người lính mang cờ nữa.”

Vương Trung lắc đầu: “Không cần, không cần lính mang cờ đâu, con ngựa còn lại cho Vasili, chúng ta chỉ đi dạo trong thành phố một vòng thôi.”

Grigory gật đầu, kiểm tra lại yên cương của hai con ngựa một lần nữa, sau đó đưa dây cương cho Vương Trung.

Vương Trung phi thân lên ngựa, giật nhẹ dây cương, Bucephalus liền sải những bước chân vui vẻ hướng về phía cổng chính.

Vương Trung ngồi trên lưng ngựa thậm chí còn cảm nhận được nhịp điệu trong từng bước chân của nó, nếu như bên cạnh có một đội nhạc quân đội đang chơi nhạc hành khúc, chắc chắn nó sẽ giậm chân theo điệu nhạc.

Ra khỏi cổng chính, Vương Trung vừa nhìn đã thấy một hàng xe tăng đậu trên đường, mấy đứa trẻ đang leo lên leo xuống chơi đùa, coi xe tăng như núi giả vậy.

Các chiến sĩ của Quân đoàn Xe tăng 40 đứng bên cạnh vừa nhìn lũ trẻ vừa cười, thậm chí còn không để ý thấy Vương Trung cưỡi ngựa đi ra.

Vương Trung: “May đứa trẻ này là thế nào? Tại sao không được đưa về hậu phương?”

Lúc hắn lên tiếng, các chiến sĩ đồng loạt nhìn về phía hắn, tất cả đứng nghiêm chào theo nghi thức quân đội.

Mấy đứa trẻ thấy vậy, cũng bắt chước làm theo, giơ tay chào Vương Trung.

Vương Trung tùy ý chào lại, sau đó lặp lại câu hỏi một lân nữa.

Các chiến sĩ nhìn nhau, có vẻ như bọn họ cũng không biết vì sao mấy đứa trẻ này vẫn còn ở Yeisk.

Lúc này, đứa trẻ lớn nhất đang đứng trên tháp pháo lên tiếng: "Bố mẹ chúng cháu đều bị bom của quân Prosen giết chết rồi, bây giờ chúng cháu đều là trẻ mồ côi."

Ánh mắt Vương Trung nhìn mấy đứa trẻ lập tức trở nên dịu dàng.

Đứa trẻ cầm đầu nói: "Không cần thương hại chúng cháu đâu, thưa tướng quân, bây giờ cháu là anh cả của bọn chúng, cháu có thể chăm sóc tốt cho bọn chúng!"

Những đứa trẻ khác đồng thanh: "Đúng al

Vương Trung: "Nhưng chúng tôi không thể ở đây chiến đấu mãi được, dự tính đến tháng 8 chúng tôi sẽ rút lui. Đến lúc đó các cháu phải làm sao?"

Đứa trẻ được gọi là anh cả ngẩn người: "Quân của chú muốn rút lui sao? Bọn họ đều nói quân của chú là quân của tướng quân Rokossovsky, bất khả chiến bại, quân của tướng quân Rokossovsky cũng sẽ rút lui sao?"

Vương Trung: "Tất nhiên là phải rút lui rồi, thực tế thì năm ngoái chúng tôi toàn rút lui, rút lui đến tận cửa ngõ Yekaterinburg. Chúng tôi phải dùng không gian để đổi lấy thời gian, kéo dài đường tiếp tế của địch…

Nói đến đây Vương Trung chợt do dự, nói như vậy thì mấy đứa trẻ này có hiểu không? Hay là nên xây dựng một trại trẻ mồ côi ở hậu phương, thu nhận những đứa trẻ mồ côi vì chiến tranh, để tuổi thơ của chúng không chỉ toàn là bất hạnh vì chiến tranh. Ý nghĩ này vừa mới hình thành, đã bị đứa trẻ được gọi là anh cả cắt ngang: "Cháu không tin! Các anh lái xe tăng nói tướng quân Rokossovsky lợi hại lắm, có thể dùng tay không xé nát xe tăng của địch, chú ấy không hèn nhát như chú nói đâu, suốt ngày chỉ biết chạy trốn!"

"Các anh lái xe tăng?" Vương Trung kinh ngạc ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện những người lính xe tăng vừa rồi chào mình đều rất trẻ, nhìn qua chỉ khoảng 20 tuổi.

Thậm chí Vương Trung còn nghi ngờ có người khai gian tuổi để được tham gia quân đội.

Vương Trung cũng rất trẻ, nhưng trước mặt bọn họ, hắn có thể làm anh cả được rồi.

À phải rồi, năm ngoái lực lượng thiết giáp tổn thất nặng nề như vậy, chỉ riêng xe tăng đã mất hơn hai vạn chiếc, cho nên bây giờ những người lính thiết giáp này đều là lính mới được bổ sung.

Vương Trung chỉ vào người lính có quân hàm cao nhất trong số đó, hỏi: "Cậu nhập ngũ khi nào? Lúc chiến tranh bùng nổ cậu ở đâu? Lái xe tăng được bao nhiêu giờ rồi?"

Người lính kia chào theo nghi thức quân đội: "Báo cáo, tôi nhập ngũ tháng 4 năm ngoái, lúc chiến tranh bùng nổ tôi đang ở hậu phương huấn luyện. Tôi đã lái tổng cộng 270 tiếng rồi!"

Vương Trung chuyển ngón tay sang người lính bên cạnh: "Còn cậu?"

Người lính kia đáp: "Báo cáo, tôi nhập ngũ tháng 2 năm nay, lúc chiến tranh bùng nổ tôi đang tham gia lễ tốt nghiệp

cấp 3 ở Liniets, tôi chưa từng lái xe tăng, tôi là pháo thủ.”

Vương Trung: ‘Ý tôi là cậu được huấn luyện tác chiến trên xe tăng bao lâu rồi?”

Người lính gãi đầu: “Cái này thì tôi không biết, phần lớn thời gian chúng tôi đều được huấn luyện trong cabin mô phỏng làm bằng gỗ, được huấn luyện trên xe tăng thật sự là từ tháng trước, lái xe tăng chắc được mấy chục tiếng.”

Vương Trung thầm nghĩ, chỉ mới được huấn luyện trên xe tăng thật sự có mấy chục tiếng, nếu như Quân đoàn Xe tăng 40 đều là những người lính như vậy, thì cũng chẳng trách sao chạy đến đây lại có đến 40% số xe tăng bị hỏng.

Chất lượng xe tăng không tốt, chất lượng binh sĩ cũng kém, làm sao có thể đánh bại được lực lượng thiết giáp tinh nhuệ của Prosen chứ.

Vương Trung nhìn những khuôn mặt trẻ măng trước mặt, thâm hạ quyết tâm sau này sẽ không bao giờ đánh trực diện với lực lượng thiết giáp của Prosen nữa.

Dù sao chiến trường rộng lớn như vậy, cứ việc bắt nạt bộ binh của chúng là được rồi.

Lúc này, cậu bé được gọi là anh cả hỏi: “Rốt cuộc chú là ai?”

Vương Trung: “Tôi chính là Rokossovsky.’

Mấy đứa trẻ đồng loạt mở to mắt.

Vương Trung giang hai tay nói thêm: “Như các cháu thấy đấy, tôi chỉ là người bình thường, không thể dùng tay xé nát xe tăng.’

Mấy đứa trẻ nhìn nhau.

Vương Trung nói tiếp: “Tôi cũng không cao đến 6 mét, cũng không dùng mã tấu chém đạn được.”

Một bé gái hỏi: “Vậy chú có thiên thân hộ mệnh không?”

“Tất nhiên…” Vương Trung định nói tất nhiên là không có, nhưng nghĩ lại, Lyudmila còn xinh đẹp hơn cả thiên thần, Nelly cũng vậy, hình như không thể nói là hoàn toàn không có. Đương nhiên, có thể thiên thân mà cô bé muốn nói đến là những người khổng lồ cao mấy mét, có thể nhấc bổng người thường lên, dùng như búa tạ, loại thiên thần đó thì hắn không có. Đó là thiên thần của Hoàng đế.

Cô bé chớp chớp đôi mắt to: “Có hay không ạ?”

Vương Trung: “Chu không có.

Cuối cùng hắn quyết định không thêm những yếu tố thần bí vào truyền thuyết vê mình.

Rõ ràng là cô bé cảm thấy rất thất vọng.

Vương Trung: “Lát nữa chú sẽ bảo các mục sư trong quân đội đến tìm các cháu, các cháu đi theo các mục sư, giúp họ nấu cơm, giặt quần áo, được không?”

Hắn cảm thấy nếu trực tiếp khuyên mấy đứa trẻ này rời đi, có thể chúng sẽ không chịu, cho nên Vương Trung chọn cách khéo léo hơn, để bọn trẻ trở thành những người giúp việc nhỏ cho quân đội, làm những việc lặt vặt, sau đó quân đội rút lui thì bọn trẻ tự nhiên sẽ đi theo.

Cậu bé được gọi là anh cả nghe nói có thể giúp đỡ, liền vui vẻ đồng ý: “Vâng al Trước đó có một mục sư muốn đưa chúng cháu đi, nhưng cháu nói chúng cháu không đi, vì chúng cháu còn người nhà, lỡ đâu họ đến tìm. Bây giờ chúng cháu có thể giúp chú Rokossovsky đánh lũ quỷ Prosen, chúng cháu làm được!”

“Đúng ạ!” Mấy đứa trẻ đồng thanh.

Vương Trung: “Tốt, vậy khi nào các mục sư đến, các cháu đi theo họ, nhớ phải làm việc thật tốt, nếu không các chú bộ đội sẽ không có cơm ăn, áo mặc.”

“Vâng ạ!” Cậu bé cầm đầu đứng nghiêm chào theo nghi thức quân đội, những đứa trẻ khác thấy vậy cũng làm theo, nhìn cũng ra dáng ra hình.

Vương Trung đang ngồi trên lưng ngựa, không thể đứng nghiêm được, nhưng hắn cố gắng ưỡn thẳng người, chào lại bọn trẻ.

Sau đó, vị tướng quân tiếp tục cuộc dạo chơi buổi tối của mình.

(Hết chương)

Chương 174: Tác Chiến Trên Cánh Đồng

Chương 241: Lo lắng trước khi tiến công

Chương 241: Lo lắng trước khi tiến công

Tạm biệt bọn nhỏ vô tình gặp được, Vương Trung để mặc Bucephalus chạy chậm rãi trong thành.

Yeisk bây giờ nhét đầy xe tăng, khắp nơi trên đường đều có thể nhìn thấy ánh sáng lóe lên từ những mối hàn.

Trước kia Vương Trung không dám để lượng lớn quân trong thành vì sợ bị pháo kích, hiện tại sư đoàn 190 của Prosen đã bị đánh chạy, không còn lực lượng pháo binh nào của Prosen có thể bao trùm đến Yeisk.

Cho nên Vương Trung ra lệnh điều các đơn vị tổn thất nặng nề trở về nghỉ ngơi và hồi phục, còn có nhà máy sửa chữa xe tăng vốn đặt ở ngoài thành cũng được chuyển từ lều vải vào trong thành.

Xe tăng của quân đoàn xe tăng số 40 bị trục trặc cũng đều được đưa vào thành để sửa chữa.

Mọi người thấy Vương Trung cưỡi ngựa cao to đi tới, đều bỏ công việc trong tay xuống, đứng nghiêm chào Vương Trung.

Chờ Vương Trung đi qua, chắc chắn có thể nghe thấy phía sau truyền đến tiếng xì xào bàn tán: “Nhìn thấy không, đó chính là Rokossovsky!”

“Chúng ta chiến đấu dưới trướng hắn, cuối cùng cũng phải đánh thắng trận!”

“Chứ còn gì nữa, trước đó toàn là những trận thua bạc nhược, bị quân Prosen đuổi chạy.”

“Trên đường hành quân tới đây, chúng tôi đều nhìn thấy xe tải áp giải tù binh, thật hả giận.”

Vương Trung coi những lời này như gió thoảng bên tai, trong lòng đang thâm đắc ý thì Vasili nói: “Tướng quân, sự xuất hiện của ngài đã nâng cao sĩ khí, ngay cả những giáo sĩ như Popov cũng phải thất nghiệp.’

“Anh bớt châm ngòi ly gián tình cảm của ba chúng ta trong ban chỉ huy đi.” Vương Trung liếc Vasili một cái,‘Đội ngũ giáo sĩ do đức cha Popov dẫn dắt là không thể thiếu, sĩ khí của các chiến sĩ không thể chỉ dựa vào sự sùng bái mù quáng vào chỉ huy mà hình thành, như vậy quá nguy hiểm.”

Vasili: “Rồi rồi, tôi biết rồi.”

Lúc này, phía trước đường phố truyền đến tiếng động cơ gầm ru Vương Trung ngẩng đầu, lập tức chuyển góc nhìn, liền thấy một chiếc máy kéo đang kéo một chiếc xe tăng bị hỏng vào trong một khu đất rộng, nơi được dùng làm xưởng sửa chữa xe tăng.

Tiếng gầm rú đó chính là từ động cơ của chiếc máy kéo.

Trong sân đã có vài chiếc xe tăng, gần như tất cả đều đang được tháo động cơ.

Vương Trung chuyển góc nhìn về, nói với Vasili và Grigory: “Đi, chúng ta đến xưởng sửa chữa xem sao.”

Vasili ngạc nhiên hỏi: “Sao ngài biết phía trước là xưởng sửa chữa?”

Vương Trung mỉm cười: “Hiện tại phần lớn xe tăng đều đang được kiểm tra sửa chữa, sẽ không khởi động động cơ, tiếng động cơ lớn như vậy chắc chắn là từ máy kéo của đội hậu cần, cho nên tôi đoán phía trước nhất định là xưởng sửa chữa.”

Vasili bừng tỉnh đại ngộ: “Ồ, hay lắm.”

Vương Trung thúc ngựa đi về phía trước, vừa qua khỏi ngã tư đường đã thấy một chiếc máy kéo khác đang kéo một chiếc 下34 vào xưởng sửa chữa.

Trước cửa xưởng còn có một hàng T-34 đang đỗ, tất cả đều đang được sửa chữa.

Quân đội Liên Xô không giống như quân Prosen, mỗi trung đội xe tăng của họ đều có một thợ hàn riêng, còn xe tăng của Liên Xô nếu cần hàn sửa chữa đều phải chuyển về cho lữ đoàn sửa chữa chuyên trách phụ trách.

Cả con đường trước cửa xưởng sửa chữa đều là ánh lửa hàn xì, trong không khí tràn ngập mùi ozone do quá trình hàn điện tạo ra.

Thấy Vương Trung đến, mọi người theo phản xạ đều đứng dậy chào, nhưng Vương Trung đã nhanh chóng lên tiếng: “Thôi, không cần chào hỏi nữa, mọi người cứ tiếp tục công việc của mình đi! Đó mới là việc quan trọng nhất.”

Lúc này mọi người mới ngồi xuống tiếp tục làm việc.

Một người thư ký cầm bảng kẹp giấy đi đến trước mặt Vương Trung, lớn tiếng báo cáo: “Báo cáo tướng quân, hôm nay chúng tôi đã hoàn thành việc sửa chữa nhỏ cho 10 chiếc xe tăng, trong sân còn 11 chiếc đang được thay động cơ, dự kiến tối mai có thể hoàn thành.”

“Ngoài ra, đội hậu cần vẫn đang tiếp tục kéo xe tăng về, nhân lực sửa chữa bắt đầu thiếu hụt, chúng tôi chỉ có thể ưu

tiên sửa chữa những xe hư hỏng nhẹ trước.”

Vương Trung gật đầu: “Tốt, mọi người vất vả rồi. Tôi có thể vào trong sân xem một chút không?”

“Đương nhiên rồi ạ, ngài là tư lệnh, Yeisk không có nơi nào ngài không thể đến. Mời ngài! Nhưng bên trong hơi chật, mời ngài xuống ngựa.”

Vương Trung xoay người xuống ngựa, buộc dây cương vào cột báo cháy bên cạnh cổng, sau đó mới đi vào trong sân.

Thật ra, thông qua góc nhìn từ trên cao, Vương Trung đã nắm rõ tình hình, bây giờ đi dạo một vòng là muốn cho mọi người trong xưởng sửa chữa cảm nhận được sự quan tâm của sở chỉ huy quân đoàn, qua đó nâng cao hiệu suất công việc.

Vương Trung đi đến bên cạnh một chiếc xe tăng đã được tháo động cơ, cúi người nhìn vào khoang động cơ.

Chỉ cần nhìn những mối hàn trong khoang động cơ là có thể nhận ra người sản xuất ra chiếc xe tăng này là một tay mơ, các mối hàn xiên xẹo, chỗ lồi chỗ lõm.

Nhìn những mối hàn này, Vương Trung chợt lo lắng cho khả năng phòng vệ của lớp giáp xe tăng, bèn đi vòng ra phía trước, quan sát tấm chắn pháo của xe tăng.

Thật là một mớ hỗn độn, ngay cả một người không hiểu gì về hàn như Vương Trung khi nhìn thấy các mối hàn trên tấm chắn pháo và toàn bộ tháp pháo cũng có thể biết thứ này chắc chắn không thể nào chắc chắn được.

Có vẻ như lứa T-34 này, bất kể là độ tin cậy hay khả năng phòng vệ, đều không đạt tiêu chuẩn.

Trong khi đó, quân đội Prosen đã bắt đầu sản xuất hàng loạt xe tăng Panzer IV Ausfihrung G (phiên bản G), phỏng chừng phiên bản nâng cấp pháo KwK 40 L/50 của Panzer lII

cũng sắp ra lò, lực lượng thiết giáp của quân đội Prosen lại sắp sửa lập thêm chiến công.

Là chủ tịch Ủy ban nghiệm thu vũ khí mới, Vương Trung cảm thấy vô cùng sốt ruột, phải nhanh chóng chế tạo ra những chiếc xe tăng tốt hơn, đạt tiêu chuẩn, nếu không, lính tăng Liên Xô sẽ chỉ thiệt mạng vô ích, không cách nào tích lũy kinh nghiệm chiến đấu, càng không thể đào tạo ra những kíp lái xe tăng tinh nhuệ.

Mang theo suy nghĩ đó, Vương Trung quay sang hỏi người thợ máy đang sửa chữa động cơ: "Đã xác định được nguyên nhân khiến động cơ gặp trục trặc chưa?"

"Chúng tôi đã xác định được vấn đề của động cơ này rồi." Người thợ máy lắc đầu: "Ban đầu, chúng tôi nghĩ rằng có một số bộ phận cụ thể nào đó hay gặp vấn đề, nhưng sau khi tháo 10 động cơ thì thấy mỗi động cơ lại gặp một trục trặc khác nhau. Điều này rất nghiêm trọng, chứng tỏ quy trình sản xuất tại nhà máy có vấn đề."

Nếu chỉ có một số bộ phận cụ thể nào đó gặp vấn đề, họ có thể xác định được công đoạn sản xuất gặp sự cố và khắc phục.

Nhưng với tình hình hiện tại, họ không có cách nào giải quyết triệt để, trong một khoảng thời gian dài sắp tới, họ chỉ có thể chấp nhận những sản phẩm kém chất lượng.

Vương Trung võ vai người thợ máy: "Vất vả cho anh rồi, hãy cố gắng sửa chữa, khi tấn công, chúng ta có thể đưa càng nhiều xe tăng vào tham chiến thì cơ hội giành chiến thắng càng lớn."

"Xin tướng quân yên tâm." Người thợ máy cười với Vương Trung: "Ngài đã coi trọng chúng tôi như vậy, chúng tôi nhất định sẽ không để ngài thất vọng."

Vương Trung gật đầu, rụt tay đang đặt trên vai người thợ máy, bước từng bước chậm rãi trong sân đầy mùi dầu nhớt.

Chỉ cần nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy những động cơ xe tăng bị tháo rời có chất lượng rất kém, các thợ máy bên cạnh đang miệt mài làm việc, mồ hôi nhễ nhại.

Vương Trung đi một vòng quanh sân, trong lòng tràn đầy lo lắng cho cuộc tấn công vào ngày 21.

Tuy nhiên, quyết định tấn công đã được đưa ra, không thể dễ dàng thay đổi - thay đổi thất thường sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí của quân đội cũng như lòng tin của binh lính đối với chỉ huy.

Một đội quân mà nghi ngờ chỉ huy của mình thì chắc chắn không thể nào thực hiện được ý đồ của người chỉ huy.

Vì vậy, vào ngày 21, họ chỉ có thể thử tấn công. May mắn là khu vực đóng quân của bộ binh Prosen không thích hợp để đào công sự kiên cố, chỉ cần pháo binh bắn tốt, cho dù xe tăng có chất lượng kém một chút cũng không thành van đề.

Vương Trung hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn đám mây ngũ sắc trên bầu trời.

12 giờ trưa ngày 21 tháng 7.

Pavlov nhìn đồng hồ, sau đó nhìn sang Vương Trung, nhấc điện thoại: ‘Kết nối với sở chỉ huy pháo binh. Bắn.”

(Hết chương 241)

Chương 175: Nhìn Thấy Tướng Địch

Chương 242: Quân đoàn xe tăng số 40 bắt đầu tấn công

Chương 242: Quân đoàn xe tăng số 40 bắt đầu tấn công

Thời gian lùi lại một chút, 11 giờ sáng ngày 21, sở chỉ huy tập đoàn quân số 10 của quân đội Prosen.

Thượng tướng Pock vén tấm rèm che mưa lên, vừa ngáp vừa bước vào sở chỉ huy, ông chào hỏi các tham mưu: "Chào các vị. Quân địch đã pháo kích chưa?"

"Báo cáo tướng quân, chưa ạ." Tham mưu trưởng trả lời.

Pock búng tay: "Tốt! Vậy hôm nay chắc chắn bọn chúng sẽ không tấn công. Không quân trinh sát phát hiện có một lượng lớn xe tăng đang được điều động đến Yeisk, tôi còn tưởng Rokossovsky định tấn công cơ đấy!"

Tham mưu trưởng: "Rokossovsky thích lợi dụng xe tăng để bắn yem trợ khi phòng ngự, có lẽ hắn điều động số xe tăng đó đến để củng cố tuyến phòng thủ."

Vẻ mặt Thượng tướng Pock vẫn đầy nghỉ ngờ: "Điều động nhiều xe tăng như vậy chỉ để củng cố phòng tuyến? Hơn nữa lại là ở khu vực đô thị? Điều này không hợp lý. Không, hắn nhất định là muốn tấn công, ảnh chụp từ trên không ngày hôm qua cho thấy ít nhất 200 chiếc xe tăng đang tập kết về khu vực tập đoàn quân của hắn, đây chính là lực lượng dùng cho cuộc tấn công."

Pock nhìn chằm chằm vào bản đồ một lúc, sau đó nói: "Nhưng có lẽ hắn vẫn chưa chuẩn bị xong, bây giờ đã 11 giờ rồi, pháo binh mà chưa bắn thì cũng không bắn nữa đâu."

Tham mưu trưởng cười nói: "Rokossovsky nhất định không ngờ, ngày mai chúng ta sẽ giành thế chủ động tấn công trước, cho hắn một bài học."

Thượng tướng Pock cũng cười: "Rất tốt, mấy ngày nay chúng ta liên tục bị ky binh của Rokossovsky tập kích quấy rối, tuyến hậu cần và sĩ khí bị ảnh hưởng khá nặng nề. Lần này, chúng ta phải trả thù."

Thấy trung tướng cười, những người khác trong sở chỉ huy cũng cười theo, đây là lần đầu tiên sau nhiều ngày, bầu không khí trong sở chỉ huy mới trở nên thoải mái như vậy.

Sau khi cười xong, Thượng tướng Pock hỏi: "Tình hình bổ sung quân nhu cho lực lượng thiết giáp thế nào rồi?"

Tham mưu trưởng lập tức báo cáo: "Báo cáo trung tướng, hiện tại đã hoàn thành được 60%, trước ngày mai chắc chắn sẽ hoàn thành. Cường độ quấy rối của ky binh địch đã giảm rõ rệt, tuy nhiên, chúng ta vẫn chưa dám cử lực lượng hậu cần đến khu vực thảo nguyên để kéo số xe tăng và xe bọc thép bị bỏ lại về sửa chữa.

"Ngày mai, khi phát động tấn công, chúng ta có thể đưa 200 xe tăng và 300 xe bọc thép chở quân hạng nhẹ tham chiến."

"Tốt, tốt." Pock gật đầu lia lịa.

Lúc này, một tham mưu phụ trách thông tin liên lạc cầm một bức điện báo bước vào: "Báo cáo, điện khẩn từ Bộ Tổng tư lệnh."

Vẻ mặt Thượng tướng Pock có vẻ bất đắc dĩ: 'Lại là điện giục chúng ta tấn công đây mà."

Ông ra hiệu cho tham mưu trưởng đến nhận điện báo.

Tham mưu trưởng bước tới nhận điện báo, liếc nhìn rồi nói: "Đúng là điện giục chúng ta tấn công, giọng điệu còn gay gắt hơn lần trước. Rõ ràng chúng ta đã báo cáo kế hoạch tấn công cho bọn họ rồi, vậy mà bọn họ vẫn giục, ngày nào cũng giục." Thượng tướng Pock lắc đầu: "Bộ Tổng tư lệnh không đến mức bất chấp tình lý như vậy, chắc là bị Hoàng đế gây áp lực rồi. Soạn điện trả lời, nói cho Hoàng đế - à không, nói cho Bộ Tổng tư lệnh, ngày mai tôi sẽ tấn công. Ngày mai nhất định tấn công."

Sau khi vị tham mưu kia chào và rời đi, Thượng tướng Pock hỏi tham mưu trưởng: "Ke hoạch tấn công ngày mai thế nào rồi?"

"Đã ban hành cho các đơn vị rồi ạ."

Tham mưu trưởng búng tay, lập tức có một tham mưu khác đến trải một tấm bản đồ tác chiến đã được đánh dấu kế hoạch tấn công lên.

"Đầu tiên, lực lượng thiết giáp và lính phóng lựu sẽ xuyên qua khu vực phòng thủ của các sư đoàn bộ binh, triển khai đội hình ở phía trước, sau hai giờ pháo kích chuẩn bị, chúng ta sẽ phát động tấn công.

"Mục tiêu của giai đoạn một là đánh đuổi phần lớn lực lượng Ant đang đóng quân trên thảo nguyên vào Yeisk, hình thành thế trận bao vây thành phố.

"Giai đoạn hai, chúng ta sẽ bao vây Yeisk, vây chặt chủ lực của Rokossovsky trong thành phố.

"Rokossovsky rất giỏi phòng ngự, vì vậy, chúng ta sẽ pháo kích 3 ngày để san phẳng thành phố, sau đó mới tấn công."

Pock chăm chú nhìn vào bản đồ tác chiến, như muốn in sâu nó vào trong đầu.

Tham mưu trưởng bắt đầu thuyết minh chỉ tiết nhiệm vụ của từng sư đoàn.

Sau khi nghe xong, Thượng tướng Pock gật đầu: "Không có vấn đề gì, là một kế hoạch tốt. Nếu tôi còn dạy học ở trường quân sự, trong bài kiểm tra, nếu các anh đưa ra kế hoạch này, tôi sẽ cho điểm tuyệt đối."

Thượng tướng Pock từng có thời gian dạy học tại Học viện Quân sự, đến Chiến dịch Melainia, ông mới quay lại chỉ huy quân đội.

"Để chúc mừng chúng ta đã đưa ra một kế hoạch tác chiến xuất sắc như vậy, chúng ta hãy ăn trưa."

Nói xong, ông võ tay, người lính hầu cận vén rèm bước vào: "Trung tướng, ngài cần gì ạ?"

"Đi chuẩn bị bữa trưa cho mọi người trong sở chỉ huy."

Vị trung tướng vừa dứt lời, tham mưu thông tin lại vội vã vén rèm bước vào, lần này, trên tay anh ta không cầm điện báo nữa. Anh ta lớn tiếng báo cáo: "Tướng quân, bộ binh tiền tuyến báo cáo qua radio, họ đang bị pháo kíchl"

"Cái gì?" Thượng tướng Pock vội vàng cúi đầu nhìn đồng hồ: "Bây giờ mới pháo kích! Nhỡ đâu chúng ta tấn công đến nửa chừng trời tối thì sẽ rất hỗn loạn!"

Tham mưu trưởng: "Có lẽ chỉ là chiến thuật pháo kích bất ngờ của Rokossovsky? Hắn ta thích lãng phí đạn pháo như vậy, cứ như thể hậu cần của bọn chúng là vô tận."

Vị trung tướng lắc đầu: "Không, Rokossovsky vừa mới nhận được một lượng lớn xe tăng, quân ta ở tuyến đầu chỉ có bộ binh, hơn nữa, địa hình khu vực đó không thể đào công sự kiên cố, pháo binh của hắn ta chỉ cần bắn vài quả là san bằng tất cả công sự của chúng ta.

“Đây là tấn công, hắn ta muốn tấn công.”

Vị trung tướng đi đi lại lại trong lầu hai vòng, sau đó kiên quyết nói: “Tôi phải liên lạc với sư đoàn trưởng sư đoàn bộ binh! Bây giờ còn liên lạc được với hắn ta không?” “Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.” Tham mưu thông tin trả lời.

Tại sở chỉ huy Sư đoàn bộ binh số 151 của quân đội Prosen, Thiếu tướng Franz, sư đoàn trưởng, đang cầm ống liên lạc của radio hét lớn: “Alo! Alo! Nghe rõ trả lời! Chồn sói gọi! Chồn sói gọi! Chúng tôi đang bị địch tấn công dữ dội! Lặp lại, bị tấn công dữ dội!”

Trong radio chỉ có tiếng nhiễu sóng điện.

Âm thanh rè rè xen lẫn tiếng pháo am ầm bên ngoài công sự tạo thành sự tương phản rõ rệt.

Franz rụt cổ, dường như hành động này có thể bảo vệ đầu ông khi một quả đạn pháo chết tiệt rơi xuống! Còn những người khác trong sở chỉ huy đã sớm nằm rạp xuống đất từ lâu.

Tham mưu trưởng vẫn còn nhớ phải giữ tư thế phòng pháo, còn mấy tên tham mưu chưa từng trải sự đời đều nằm rạp xuống đất.

Đạn pháo thậm chí không cần bắn trúng sở chỉ huy được xây dựng sơ sài này, chỉ cần phát nổ ở khu vực lân cận, sức ép từ vụ nổ cũng đủ khiến những tên tham mưu kia có một bài học nhớ đời.

Cuối cùng, tiếng gọi của Franz cũng nhận được hồi đáp, một giọng nói khàn khàn vang lên từ ống nghe: “Chồn sói, tình hình bên anh thế nào?”

“Bọn chúng đang pháo kích, đạn pháo như mưa rơi xuống trận địa. Đạn pháo của chúng tôi sắp hết rồi!”

“Bình tĩnh, Chồn sói, chẳng phải anh vẫn còn sống sao? Bây giờ, tôi muốn anh đứng dậy, dùng ống nhòm quan sát ve phía quân đội Ant, có nhìn thấy lực lượng thiết giáp của bọn chúng không?”

Thiếu tướng Franz run rẩy đứng dậy, cầm ống nhòm lên quan sát -

Những chiếc T-34 dàn hàng ngang, từ góc nhìn của Franz, chúng giống như một hạm đội chiến hạm đang dàn trận trước khi diễn ra trận hải chiến.

Franz thậm chí còn quên cả ngồi xuống, ông vẫn đứng như vậy, hét lớn vào ống liên lạc: “Chiến hạm, chiến hạm! Không, ý tôi là, sư đoàn xe tăng! Sư đoàn xe tăng đang lao ve phía chúng tôi!”

(Hết chương 242)

Chương 176: Tiêu Diệt Tướng Địch

Chương 243: Ôi thảo nguyên

Chương 243: Ôi thảo nguyên

Cuộc tấn công của quân đoàn xe tăng số 40 hoàn toàn khác với sư đoàn cơ giới số 1.

Sư đoàn cơ giới số 1 có tính cơ động cao, hơn nữa còn được trang bị rất nhiều xe bọc thép chở quân bánh xích, vì vậy, bộ binh có thể bám sát đội hình xe tăng khi tấn công. Thậm chí, các trung đoàn xe tăng của sư đoàn cơ giới số 1 còn được biên chế thêm các tiểu đoàn bộ binh cơ giới, sử dụng xe tăng M3 Lee làm xe chiến đấu bộ binh.

Nhưng quân đoàn xe tăng số 40 lại không được như vậy. Đặc biệt là xe bọc thép chở quân bánh xích, Ant không sản xuất loại xe này, tất cả đều phải dựa vào viện trợ của Hợp Chủng Quốc, mà số lượng viện trợ có hạn, ngoài sư đoàn cơ giới số 1 ra, không đơn vị nào có thể nhận được nhiều.

Còn về phần xe tăng M3 Lee, quân đoàn số 40 một chiếc cũng không có.

Vì vậy, bộ binh của quân đoàn số 40 chỉ có thể bám theo xe tăng, biến thành "ky binh thiết giáp".

Điều này cực kỳ nguy hiểm, bởi vì quân Prosen đều là lính kỳ cựu, bọn chúng biết muốn tiêu diệt xe tăng thì phải cắt đứt đội hình bộ binh đi kèm, bộ binh bám trên xe tăng sẽ trở thành mục tiêu của súng máy.

Nơi ẩn nấp duy nhất mà bộ binh có thể dựa vào là tháp pháo của T-34, nhưng T-34 của quân đoàn số 40 là phiên bản "nguyên bản chính hiệu", tháp pháo nhỏ, không thể che chắn được nhiều.

Súng máy của quân Prosen bắn tới, thương vong lập tức xuất hiện, những người lính trúng đạn rơi thẳng xuống đất, thậm chí còn kéo theo cả đồng đội rơi cùng.

Tầm nhìn của T-34 phiên bản "nguyên bản" rất kém, trong lúc xe tăng xóc nảy, pháo thủ kiêm nhiệm vụ bắn súng máy không thể quan sát được vị trí của súng máy địch, vì vậy, họ đành bất lực để mặc cho hỏa lực súng máy của quân Prosen bắn gặt những người lính bộ binh.

Đợi đến khi kíp lái T-34 phát hiện ra vị trí của súng máy, dừng xe lại và nhắm bắn thì những tên xạ thủ súng máy dày dạn kinh nghiệm của quân Prosen đã nhanh chóng di chuyển đến vị trí khác - trong lúc di chuyển, chúng còn tranh thủ thay nòng súng, cho thấy sự chuyên nghiệp và không lãng phí thời gian.

Trung sĩ Hook, xạ thủ súng máy của quân đội Prosen, tay xách súng máy đã được thay nòng, chạy về phía trước, trợ thủ của anh ta cõng theo hộp đạn chạy theo sau.

Tại vị trí bắn thứ hai đã được chuẩn bị sẵn giá ba chân, Hook đặt súng máy xuống, kiểm tra giá ba chân rồi chửi: "Cái lũ khốn kiếp kia, pháo binh chuẩn bị kiểu gì vậy? Cái giá ba chân này hỏng rồi, bánh xe bị kẹt, không điều chỉnh được tầm bắn. Bỏ đi, chúng ta cứ bắn trực tiếp vậy."

Trợ thủ của Hook là lính mới, cậu ta hỏi: "Như vậy có được không ạ? Thước ngắm của súng máy chỉ…"

"Bây giờ đừng quan tâm chuyện đó nữa, quân địch sắp ập đến rồi, cứ dựa vào kinh nghiệm và vệt đạn mà bắn." Hook

đẩy giá ba chân sang một bên, đặt hai chân súng máy lên bao cát đã bị rách, sau đó mở nắp hộp đạn: "Nạp đạn!"

Người trợ thủ lắp băng đạn vào súng, vừa đặt xuống xong, Hook lập tức đóng nắp hộp đạn, lên đạn, sau đó bắt đầu nhả đạn.

Do không có giá ba chân cố định, súng máy bị giật rất mạnh.

Hook thậm chí còn không điều chỉnh thước ngắm, chỉ dựa vào kinh nghiệm, loạt đạn đầu tiên đã bắn trúng một chiếc xe tăng.

Do khoảng cách quá xa, Hook không nhìn thấy kết quả, anh ta chỉ biết ngay lập tức, súng máy phòng không trên nóc xe tăng chĩa về phía anh ta bắn trả.

Người trợ thủ sợ hãi rụt cổ, nhưng Hook vẫn bình tĩnh, tiếp tục bắn một loạt đạn dài, súng máy phòng không trên xe tăng địch lập tức im bặt.

Hook tiếp tục bắn, yểm trợ cho bộ binh.

Người trợ thủ lo lắng hỏi: "Sao pháo chống tăng của chúng ta không bắn vậy ạ? Toàn là tiếng pháo của xe tăng địch! Không có chiếc xe tăng nào chịu dừng lại!"

Hook võ vào mũ sắt của cậu lính trợ thủ: "Đừng nói nhảm nữa, thay nòng súng!"

Người trợ thủ vội vàng đứng dậy, làm theo quy trình đã được huấn luyện, mở chốt nòng súng, rút nòng súng nóng hổi ra, ném xuống đất -

Lúc này, Hook mới nói: "Chắc là trận địa pháo chống tăng đã bị bọn chúng tấn công rồi, cậu không biết tối qua mấy tên lính gác đã bị bắt cóc sao? Chắc chắn bọn chúng đã khai hết rồi."

Người trợ thủ: “Hả?”

“Nhanh tay lên, thay nòng súng đi!”

Người trợ thủ vội vàng hoàn thành những bước cuối cùng, sau đó lại nằm xuống, đưa hộp đạn cho Hook.

Hook lại tiếp tục bắn.

Đột nhiên, một chiếc xe tăng Ant dừng lại, phía đuôi xe bốc lên một cột khói đen.

Tuy nhiên, có vẻ như nó không hề bị pháo chống tăng bắn trúng.

Tất cả các thành viên trong xe tăng đều chui ra ngoài, tay cầm súng tiểu liên PPSh-41 xông về phía trận địa của quân Prosen.

Hook lập tức chuyển hướng nòng súng, nhắm vào bọn chúng.

Sau một loạt đạn, ít nhất ba tên ngã xuống.

Đúng lúc này, người trợ thủ bỗng nhìn thấy một chiếc xe tăng Ant đã tiến rất gần dừng lại, tháp pháo bắt đầu xoay về phía bọn họ.

Hắn hô to: “Chúng ta bị phát hiện rồi! Bên kial”

“Đi maul” Trung sĩ nhấc súng máy lên liền chạy vào trong chiến hào giao thông.

Phó xạ thủ vội vàng cầm lấy hòm đạn dược, muốn đuổi theo trung sĩ, lúc này một phát đạn pháo rơi xuống, lực va chạm như một cú đấm mạnh vào lưng phó xạ thủ, khiến hắn ngã chúi về phía trước.

Hắn cảm giác đầu ong ong, đau như muốn nổ tung.

Xung quanh mọi thứ dường như biến thành một mảnh hỗn độn, hắn sắp chìm nghỉm trong biển hỗn mang.

Bỗng nhiên, giọng trung sĩ vang lên: “Không sao chứ?”

Cùng với giọng nói, mọi thứ xung quanh trở nên rõ ràng, ngay sau đó phó xạ thủ nhìn thấy mặt trung sĩ, và cả bàn tay đưa tới.

“Đứng dậy mau! Cậu không chảy máu, chắc là không sao! Mau đứng dậy!” Phó xạ thủ nắm chặt bàn tay đầy sẹo của trung sĩ.

Một lúc sau, thân thể hắn đã bị trung sĩ kéo lên.

“Đi thôi, đến trận địa tiếp theo, quân địch sẽ pháo kích!”

Trung sĩ nói xong liền xoay người chạy đi, phó xạ thủ loạng choạng đuổi theo, vài giây sau phía sau vang lên tiếng nổ thứ hai.

Cơn gió mạnh lướt qua mũ sắt, nhưng sóng xung kích không tìm thấy hai người trong chiến hào giao thông nữa.

Vừa chạy được vài bước, phía trước liền truyền đến tiếng chửi thê của trung sĩ: “Chết tiệt, chiến hào giao thông bị pháo địch oanh tạc sắp nát rồi, chúng ta phải ra khỏi đây, theo sát tôi, hạ thấp người xuống, chạy maul”

Nói xong trung sĩ trực tiếp lao ra khỏi chiến hào giao thông.

Lúc này phó xạ thủ mới phát hiện chiến hào giao thông phía trước đã bị đất đá lấp kín, chỉ có thể đi ra ngoài.

Hắn hít sâu một hơi, nhảy ra khỏi chiến hào giao thông.

Bóng lưng của Trung sĩ ở phía trước, đang băng qua bãi cỏ bị pháo kích ngổn ngang.

Phó xạ thủ chạy theo, không dám nhìn sang bên phải - bên phải đang truyền đến tiếng xe tăng của quân Ant.

Đột nhiên, trung sĩ phía trước nằm sấp xuống, phó xạ thủ cũng vội vàng nằm xuống.

Ngay sau đó, bánh xe tăng xuất hiện trong tâm nhìn, một chiếc T34 lao qua trước mặt trung sĩ cách đó không xa.

Trong bãi cỏ bỗng nhiên xuất hiện một bóng người đội mũ sắt Prosen, vung tay lên, một vật giống như đùi gà bay theo đường vòng cung rơi về phía xe tăng…

Là lựu đạn bói

Lựu đạn rơi trúng lưng xe tăng, lập tức phát nổ.

Xe tăng dừng lại, ngọn lửa bốc lên từ nắp động cơ.

Nắp tháp pháo mở ra, lính xe tăng Ant trước tiên đưa súng tiểu liên bắn xung quanh một lượt, sau đó mới thò người ra…

Một binh sĩ Prosen xông tới, con dao chiến đấu trong tay đâm vào ngực tên lính lái xe tăng.

Tên lính Ant trừng mắt nhìn binh sĩ Prosen, thân thể từ từ trượt vào trong xe tăng.

Tên lính Prosen đứng trên xe tăng, lấy lựu đạn ra -

Hỏa lực súng máy từ phía bên phải tâm nhìn của phó xạ thủ bắn tới, binh sĩ Prosen cầm quả lựu đạn chưa kịp rút chốt đã ngã ngửa về phía sau, rơi xuống bãi cỏ mất tăm.

Hắn quay đầu lại, thấy một chiếc xe tăng Ant khác đang dùng súng máy đồng trục yểm hộ đồng bọn.

Đồng thời trên lưng hai chiếc xe tăng Ant này còn có bộ binh chưa bị tiêu diệt, lúc này đám bộ binh này đang lần lượt nhảy xuống xe, cầm súng tiểu liên bắn khắp nơi.

Quân Ant có lẽ chiến thuật không tốt, nhưng dũng mãnh là thật sự, mạnh như bộ binh tinh nhuệ của Prosen, giao chiến cũng rất ít khi đánh bại được quân Ant. Phó xạ thủ hô lớn:

“Làm sao bây giờ?” Ngay sau đó, hắn thấy trung sĩ phía trước đứng dậy, tay cầm súng máy MG34, bắn về phía quân Ant. (Hết chương)

Chương 177: Những Người Lính Không Có…

Chương 244: Tiếng hoang hô vang vọng thảo nguyên

Chương 244: Tiếng hoang hô vang vọng thảo nguyên

Semyon thượng sĩ nghe tiếng súng máy Prosen thì đang loay hoay với khẩu PPSh-41, cố gắng xử lý lỗi kẹt đạn.

Nghe thấy tiếng súng máy, anh ngẩng đầu lên, kết quả nhìn thấy trong bãi cỏ có một tên lính Prosen đứng bắn súng máy.

Tên lính súng máy chưa phát hiện ra Semyon thượng sĩ, vì vậy anh vội vàng hạ thấp người, liên tục kéo khóa nòng súng, cố gắng lấy vỏ đạn bị kẹt bên trong ra.

Đấn lần thứ ba, vỏ đạn rơi ra, Semyon thượng sĩ lập tức kéo chốt súng mấy lần, đảm bảo súng đã hoạt động bình thường, lúc này mới chĩa súng về phía tên lính súng máy Prosen kia nã đạn.

Muốn bắn chính xác thì không thể nào bắn chính xác được, PPSh-41 cũng không phải loại vũ khí dùng để bắn tỉa. Lính Ant đã quen với việc, bất kể khoảng cách bao xa cứ xả đạn là được, không bắn trúng địch cũng có thể khiến chúng phải nằm xuống.

Vì vậy, xung quanh tên lính súng máy địch toàn là cỏ bị đạn cắt đứt, lá cây bay tứ tung trong gió.

Tên lính súng máy không hề nằm xuống, mà còn quay họng súng về phía Semyon thượng sĩ.

Ngay lúc này, một viên đạn PPSh-41 găm trúng vào vai tên lính súng máy, gân như ngay lập tức khiến cánh tay đang giữ bàng súng bị mất sức, khẩu súng máy rơi xuống đất nhưng vẫn tiếp tục nhả đạn.

Viên đạn găm vào tháp pháo xe tăng, rồi đến thân xe -

Viên đạn bắn trúng thân xe bị dội ngược trở lại, găm thẳng vào bắp chân Semyon thượng sĩ.

Vị thượng sĩ dựa người vào tháp pháo, dùng khuỷu tay và chân còn lại chống đỡ cơ thể, tiếp tục bắn trả bằng khẩu tiểu liên nặng trịch.

Tên lính súng máy Prosen trúng thêm vài phát đạn, ngã ngửa về phía sau, khẩu súng máy cũng lăn ra đất.

Semyon thượng sĩ đang định thở phào nhẹ nhõm, lại thấy một tên Prosen khác từ trong bãi cỏ chui ra, dường như định lao lên nhặt súng máy.

Semyon thượng sĩ lập tức bóp cò, bắn hết số đạn còn lại trong băng đạn.

Tên lính Prosen kia không trúng đạn, nhưng vẫn nằm xuống.

Semyon thượng sĩ ấn nút, dùng tay đập vào hộp tiếp đạn, hộp tiếp đạn rỗng theo đó rơi xuống, đập vào chân anh.

Anh thầm chửi một tiếng, cố gắng lấy hộp tiếp đạn mới trên người, lúc này nắp tháp pháo xe tăng hé mở, viên trưởng xe kiêm pháo thủ hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Semyon thượng sĩ vừa mò hộp tiếp đạn vừa nói: “Tiến lên đi, trong bãi cỏ này toàn là quân Prosenl Các cậu đã đưa chúng tôi đến đây rồi, còn lại giao cho chúng tôi!”

Viên trưởng xe tăng nhìn vào vai Semyon: “Cậu bị thương rồi, máu nhuộm đỏ cả tay áo kìa.”

Semyon thượng sĩ quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy tay áo nhuốm một mảng đỏ.

“Chết tiệt, thảo nào tôi thấy tay hơi mất cảm giác…”

Viên trưởng xe tăng đưa cho anh một cuộn băng gạc: “Chúng tôi có chuẩn bị sẵn trong xe.” Semyon thượng sĩ bỏ việc mò hộp tiếp đạn, nhận lấy băng gạc băng bó cánh tay, đồng thời tiếp tục giục: “Tiến lên đi, trong bãi cỏ này không biết có bao nhiêu tên Prosen! Khó trách Rokossovsky tướng quân phải tăng cường nhiều lực lượng hỗ trợ cho lực lượng tăng thiết như vậy…”

Vừa nói, Semyon thượng sĩ vừa quan sát xung quanh, đã có rất nhiều xe tăng bị bộ binh Prosen tiêu diệt ở cự ly gần, bộ binh Ant xuống xe đang giao tranh bằng lưỡi lê với quân Prosen.

Xe tăng T-34 thiếu huấn luyện, lại trong điều kiện tầm nhìn kém như vậy chẳng giúp ích được gì, cứ như thể xe tăng đánh xe tăng, bộ binh đánh bộ binh, hai bên đang diễn ra hai trận chiến hoàn toàn khác biệt.

Semyon thượng sĩ băng bó xong, trả lại cuộn băng gạc dính máu cho Viên trưởng xe tăng, đồng thời giục: “Nhanh tiến lên! Xung phong! Đánh vào hậu cần và sở chỉ huy của chúng!”

Viên trưởng xe tăng chui vào trong, tiện tay đóng nắp hầm, động cơ xe tăng lại gầm rú.

Semyon thượng sĩ giữ vững cơ thể, cuối cùng cũng mò thấy hộp tiếp đạn, lắp vào súng.

Sau đó anh cúi đầu nhìn xuống chân, xác định mình không thể xuống xe chiến đấu được.

Anh cầm súng, cảnh giác quan sát xung quanh.

Chiếc T-34 này không được lắp đặt súng máy phòng không trên nóc, hình như là do Rokossovsky tướng quân muốn đảm bảo đủ súng máy cho bộ binh nên đã can thiệp vào hoạt động sản xuất quốc phòng.

Nhưng tập đoàn quân của tướng quân thì lại được trang bị đây đủ súng máy phòng không.

Semyon thượng sĩ thâm nghĩ, sau trận này, liệu Tập đoàn quân 40 có trở thành lực lượng nòng cốt của Rokossovsky, được trang bị vũ khí mới hay không? Nếu vậy thì phải viết thư kể cho vợ nghe mới được, cô ấy nhất định sẽ rất vui, đi theo Rokossovsky tướng quân đánh trận, tỷ lệ hy sinh thấp hơn nhiều.

Dù sao thì ông ấy cũng là một trong số ít tướng lĩnh có thành tích nổi bật trong cuộc đại bại thê thảm năm ngoái…

Lúc này, Semyon thượng sĩ bỗng nghe thấy tiếng kèn vang lên.

Anh quay đầu nhìn lại, thấy một đội ky binh không biết từ đâu xuất hiện, đang tiến quân qua thảo nguyên.

Dưới ánh nắng mặt trời, những thanh mã đao sáng loáng như sao băng trên mặt đất.

Ky binh ở đâu ra vậy?

Không phải ky binh đều được cải tổ thành lực lượng tăng thiết hết rồi sao?

Semyon nhìn đội ky binh lao qua trận địa của quân Prosen, dùng vũ khí thô sơ như mã đao để tàn sát quân địch.

Cuối cùng, tinh thần chiến đấu của quân Prosen sụp đổ, rất nhiều tên lính Prosen bò dậy bỏ chạy.

Đội ky binh đuổi kịp xe tăng của Semyon, một vị đại úy nhìn thấy anh liên nói: “Đồng chí bị thương rồi!”

“Đồng… Hả?” Semyon có phần kinh ngạc, Cái gì?”

“Đồng chí, hình như vốn là cách gọi trong hải quân, binh lính trong quân của Rokossovsky tướng quân đều gọi nhau như vậy.”

Semyon “Ồ” lên một tiếng, sau đó hỏi: “Mọi người từ đâu đến vậy?”

“Chúng tôi vừa đến, Rokossovsky tướng quân ra lệnh cho chúng tôi đuổi theo hỗ trợ các cậu, nói lực lượng đi kèm của các cậu không đủ. Vậy nên chúng tôi đến đây.”

“Đến thật đúng lúc!” Semyon cười nói.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một thứ gì đó lóe sáng từ xa.

Lúc quả đạn pháo bắn trúng xe tăng, Semyon chỉ kịp nghe thấy một tiếng “Âm”, ngay sau đó cả người bị hất tung lên không trung.

Phải mất nửa giây sau anh mới ý thức được mình đang bay trên không, anh nhìn xuống mặt đất, nhìn vào đôi mắt trợn trừng của vị đại úy.

Vị đại úy có lẽ đã hét lên điêu gì đó, nhưng Semyon không nghe thấy gì nữa.

Tai anh lúc này không nghe thấy gì cả.

Anh nhìn thấy nguyên nhân, chiếc xe tăng phát nổ, tháp pháo bay lên không trung, nhưng thân xe vẫn tiếp tục lao về phía trước.

Chắc là tôi bị điếc rồi.

Nghĩ vậy, mặt đất trong tâm mắt Semyon bỗng nhiên ập đến gần, như người mẹ dang rộng vòng tay ôm lấy anh.

Đại úy Makarov ngay khi chiếc xe tăng phát nổ đã hét lớn: "Pháo 88!"

Ông đã từng gặp trường hợp như thế này rồi.

Vẫn còn một khẩu đội pháo 88 sống sót sau loạt pháo chuẩn bị!

Vị đại úy nhìn về phía trước, quả nhiên nhìn thấy tia chớp lóe lên khi khai hỏa.

Khoảng cách ước chừng khoảng một kilomet, rõ ràng là quân Prosen vừa mới sửa chữa xong khẩu pháo này, nếu không đã không để xe tăng đến gần như vậy mới khai hỏa.

Vị đại úy quay đầu lại hét lớn: "Ky binh! Tiêu diệt khẩu đội pháo cuối cùng! Không thể để cho nó hủy diệt lực lượng tăng thiết của chúng ta!"

Bình thường một khẩu đội pháo 88 sẽ được trang bị súng máy thậm chí là pháo phòng không hạng nhẹ để bảo vệ, nhưng lúc này không còn thời gian để ý đến những thứ đó.

Đại úy Makarov dẫn đầu đội ky binh, với quyết tâm liêu chết xông về phía vị trí đặt pháo.

Thế nhưng, không có súng máy, không có pháo 20 ly, đội ky binh như cơn sóng thần, tràn qua vị trí đặt pháo.

Lúc đại úy Makarov xông qua vị trí đặt pháo, ông nhìn thấy một tên sĩ quan đội mũ hải quân - mũ hải quân, chắc là lính không quân Prosen.

Vị đại úy nhẹ nhàng hạ tay xuống, không cần dùng sức, thanh mã đao lướt qua mặt tên sĩ quan, chẻ đôi đầu hắn.

Đợi đến khi vị đại úy tìm kiếm mục tiêu khác, thì phát hiện những tên còn lại trong khẩu đội pháo đều đã bị ky binh xử lý.

Chiếc xe tải chở đạn pháo định bỏ chạy, vị đại úy đuổi theo, ném một quả lựu đạn vào buồng lái.

Ngay sau đó, buồng lái xe tải phát nổ, chiếc xe mất lái lật nhào trên thảo nguyên, sau đó phát nổ dữ dội. Vị đại úy không kìm nén được phấn khích, hét lớn: “Uraaal” “Ura!” Tiếng hô vang dội vang vọng khắp thảo nguyên. (Hết chương)

e

Chương 178: Tạm Dừng

Chương 245: Không quân chưa bao giờ khiến người ta thất vọng

Chương 245: Không quân chưa bao giờ khiến người ta thất vọng

Cùng lúc với cuộc tấn công của Tập đoàn quân 40, trên bầu trời thảo nguyên rộng lớn gân sở chỉ huy Tập đoàn quân 10 của Prosen, vô số chiếc dù đang từ từ đáp xuống như những bông bồ công anh.

Dưới mỗi chiếc dù là một thùng xăng được bọc bằng bao cát để giảm xóc, đây là số nhiên liệu mà không quân Prosen tiếp tế cho Tập đoàn quân 10.

Thượng tướng Pock đích thân bước ra khỏi lều, nhìn những "bông bồ công anh" đang từ từ đáp xuống.

"Chết tiệt", ông ta chửi rủa,'Không quân sao lại có thể thả lệch đến vậy? Rất nhiều thùng dầu đã bị gió thổi bay xa đến vài kilomet… Ít nhất cũng phải vài kilometl"

Viên thượng tá không quân phụ trách liên lạc đứng bên cạnh thượng tướng Pock, lúng túng đáp lời: "Hôm nay gió lớn, trước khi thả hàng phi đội đã báo cáo là họ gặp phải rung lắc dữ dội, nên buộc phải bay lên cao hơn một chút."

Thượng tướng Pock liếc nhìn viên thượng tá không quân: "Các người chỉ giỏi mỗi việc bay lên cao hơn. Mặt đất có hỏa lực phòng không thì các người nâng độ cao ném bom, gặp gió rung lắc cũng bay lên cao hơn, nếu gặp máy bay địch chặn đánh thì chắc chắn là sẽ bỏ chạy để giữ mạng!"

Viên thượng tá không quân định mở miệng phản bác, thì một sĩ quan quan sát dưới mặt đất hét lớn: “Hãy nhìn kìal”

Mọi người vội vàng ngẩng đầu lên nhìn, thấy tám vệt khói trắng bay tới từ phía đông, lao thẳng về phía đội máy bay vận tải Junkers đang thả dù tiếp tế.

Viên thượng tá không quân lộ rõ vẻ lo lắng: “Hỏng rồi, những chiếc “Annie Thép” (biệt danh của máy bay vận tải Junkers) không mang nhiều vũ khí tự vệ, máy bay chiến đấu hộ tống đâu?”

Thượng tướng Pock: “Ngươi hỏi ta? Ngươi, vậy mà lại đi hỏi ta?”

Viên thượng tá không quân vô cùng lúng túng: “À không, tôi chỉ là đang tự nói chuyện một mình thôi. Có lẽ máy bay chiến đấu của chúng ta đang bay ở trên cao, để có thể lao xuống tấn công máy bay địch khi chúng tấn công đội hình vận tải.”

Thượng tướng Pock: “Tức là coi máy bay vận tải như mồi nhử?”

“À… Vâng”

Vị thượng tướng lắc đầu: “Không quân chỉ được đến thế thôi.”

Lúc này, một chiếc xe jeep chạy tới, viên sĩ quan trên xe nhảy xuống, giơ tay chào theo nghi thức quân đội rôi báo cáo: “Báo cáo thượng tướng, chúng tôi nhận được tin từ không quân, do máy bay địch ngăn cản, họ sẽ thả toàn bộ số hàng tiếp tế còn lại xuống.”

Thượng tướng Pock hu lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên trời: “ft nhất thì chúng cũng chịu thả hàng xuống.”

Sau đó, ông ta thấy một chiếc máy bay vận tải thả một loạt thùng hàng tiếp tế xuống, do khoảng cách thả quá gần nhau, những chiếc dù của các thùng hàng bị rối vào nhau, rơi xuống mặt đất như một đống hỗn độn.

Lúc tiếp đất, đám bụi do số hàng hóa này tạo ra chẳng khác gì một quả bom hạng nặng phát nổ.

Thượng tướng Pock đợi vài giây, thấy không có lửa bùng lên mới thở phào nhẹ nhõm: "May mà không gây cháy.' Viên thượng tá không quân nuốt nước bọt, rõ ràng là ông ta cũng đang lo lắng đến chết đi được.

Ngay sau đó, một chiếc xe jeep khác chạy tới, viên sĩ quan trên xe thậm chí còn chưa kịp xuống xe đã vội vàng báo cáo: "Báo cáo, lúc chúng tôi đến nơi thì số thùng dâu gân như đã chảy hết, thưa thượng tướng, xin hãy gửi công hàm phản đối lên không quân, đó là toàn bộ số nhiên liệu cần thiết cho cuộc tấn công vào ngày mail"

Thượng tướng Pock quay đầu lại nhìn viên sĩ quan không quân phụ trách liên lạc: "Anh đã nghe thấy những gì chúng tôi nói rồi chứ?"

Cả đám sĩ quan cấp cao của Bộ tư lệnh Tập đoàn quân, cùng với hai viên lính lái xe jeep đều nhìn chằm chằm vào viên thượng tá không quân.

Viên thượng tá gật đầu: "Tôi nghe thấy rồi, chúng tôi đều nghe thấy. Tôi sẽ ghi nhớ điều này trong bản báo cáo kinh nghiệm."

Lúc này, trên bầu trời, cuộc không chiến đã bắt đầu, những chiếc tiêm kích của Ant lao vào giữa đội hình máy bay vận tải.

Ngay lập tức, một chiếc máy bay vận tải bị bắn trúng động cơ, kéo theo một vệt lửa dài rời khỏi đội hình rồi đâm xuống

mặt đất, cột khói đen tạo thành một vòng cung trên bầu trời, như một chiếc cầu vồng bị nhuộm đen.

Bỗng nhiên, ngọn lửa thiêu đứt cánh của chiếc máy bay, thay vì tiếp tục rơi xuống theo hướng cũ, chiếc máy bay lao thẳng xuống mặt đất.

Cùng lúc đó, rất nhiều chiếc máy bay vận tải khác cũng tách khỏi đội hình, chao đảo lượn vòng trên không trung.

Lúc này, những chiếc tiêm kích của Prosen cuối cùng cũng xuất hiện, đúng như lời viên thượng tá không quân đã nói, chúng lao xuống từ trên cao, như những con chim ưng lao xuống vồ mồi.

Chỉ trong nháy mắt, trên không trung lại xuất hiện thêm một vài quả cầu lửa lao xuống mặt đất.

Thượng tướng Pock hét lớn: "Nhanh chóng đi thu hồi số hàng hóa đã được thả xuống, nếu để máy bay địch rơi trúng đốt cháy cả thảo nguyên thì sẽ rất phiên phức!"

21 giờ ngày 21 tháng 7, Vương Trung mới nhận được báo cáo chiến tình do Tập đoàn quân 40 gửi về.

Tất nhiên, thông qua việc thường xuyên liên lạc bằng radio, Vương Trung biết chắc chắn là cuộc tấn công đang diễn ra rất thuận lợi.

Nhưng nếu chưa nhận được báo cáo chính thức thì anh cũng không tiện thể hiện ra, chỉ có thể giả vờ sốt ruột đi đi lại lại bên cạnh tổ điện đài.

Sau khi Pavlov đọc xong bức điện, Vương Trung lập tức thôi không giả vờ nữa, nói ra những suy nghĩ đã được anh cân nhắc kỹ lưỡng: "Chúng ta đã đánh tan Sư đoàn bộ binh thứ hai của địch, nếu lúc này để pháo binh tiến lên, chuẩn bị tấn công vào sư đoàn tiếp theo của chúng, e là sẽ phải đối mặt với nguy cơ bị lực lượng thiết giáp của chúng phản công."

“Ừm, cũng có khả năng đó.” Pavlov nói,‘Vậy theo cậu…”

Vương Trung: “Chúng ta đẩy xe diệt tăng và pháo chống tăng lên phía trước, cùng với xe tăng của Tập đoàn quân 40 phục kích đối diện.”

Vasili vỗ tay: “Vẫn là đánh phòng thủ, để cho địch nhân nhìn xem tường sắt đế quốc lợi hại!” Popov lo lắng hỏi: “Vậy vạn nhất địch nhân không phản kích thì sao? Ví dụ như bọn chúng không kịp hoàn thành chuẩn bị phản kích? Vậy chẳng phải bỏ lỡ cơ hội tiêu diệt một sư đoàn của địch sao?”

Pavlov: “Dựa theo báo cáo của Tập đoàn quân 40, mặc dù bọn họ không gặp phải hỏa lực chống tăng mạnh, nhưng vẫn có số lượng xe tăng kha khá bị trục trặc kỹ thuật trong quá trình xung phong.

“Bọn họ còn đang thống kê số lượng xe tăng còn hoạt động. Tôi đoán chừng không quá lạc quan.”

Vương Trung võ tay nói: “Phục kích quân địch, đừng tham lam, trong lúc tấn công đụng phải lực lượng thiết giáp phản kích của Prosen sẽ tổn thất rất lớn, tuy rằng không phục, nhưng về mặt tố chất lính thiết giáp của quân địch vượt xa chúng ta.

“Cho nên không thể giao chiến trực diện với kẻ địch, có thể phục kích thì phải phục kích, có thể đánh lén thì đánh lén.”

Pavlov: “Không cần phải thuyết phục, chúng tôi đều biết cậu đánh trận như thế nào. Trận địa phục kích —— cậu muốn đích thân chọn?”

Vương Trung lúc này mới nghĩ đến mình có thể tự mình lựa chọn trận địa phục kích, vội vàng bày ra vẻ mặt nghiêm túc: “Đương nhiên, tôi vẫn luôn tính toán như vậy, như vậy mới có thể đảm bảo hiệu quả phục kích tốt nhất.”

Popov mở miệng nói: “Tôi lại cảm thấy có thể tin tưởng vào năng lực của sĩ quan chỉ huy cấp dưới, chúng ta không thể chỉ dựa vào một mình cậu đánh trận.”

Vương Trung theo bản năng muốn phản bác, nhưng lập tức cảm thấy Popov nói đúng, dù sao cũng phải để cho cấp dưới có cơ hội thực hành.

Hắn suy nghĩ một chút nói: “Vậy bổ nhiệm Yegorov thuộc Cận vệ Cơ giới số 1 làm tổng chỉ huy mai phục, Eugene tạm thời làm phó tổng chỉ huy, để cho bọn họ thực hành một chút những gì học được từ tôi.”

Pavlov: “Thực ra xét về năng lực, Eugene thích hợp chỉ huy phục kích hơn.”

“Nhưng Eugene là Chuẩn tướng, để cho Thiếu tướng Yegorov làm phó cho cậu ta không thích hợp.” Popov nói.

Vương Trung: “Cứ theo như tôi vừa nói, Yegorov nếu biết điều, sẽ để cho Eugene phụ trách chỉ huy đào công sự xe tăng. Còn nữa, bảo Tập đoàn quân 40 dừng tiến lên, đừng có xông bừa vào trận địa chống tăng của quân địch, phòng tuyến tiếp theo chưa bị pháo binh cày nát đâu.”

Vừa nói xong, trong đầu hắn lại lóe lên một ý nghĩ, vì thế bổ sung thêm một mệnh lệnh: “Để cho trinh sát tiến lên phía trước, tiểu đội mang theo radio bí mật tiếp cận quân địch, còn có xạ thủ bắn tỉa, tất cả đều áp sát lên, tìm cho ra trận địa chống tăng được ngụy trang trên phòng tuyến tiếp theo.”

Lúc ra mệnh lệnh này, Vương Trung có cảm giác mình lại đang chơi “Game chiến tranh: Hồng long”, đại bộ đội án ngữ ở khoảng cách tiếp cận tối đa với quân địch, bộ đội trinh sát men theo đường rừng lặng lẽ mò mẫm.

Vương Trung hạ quyết tâm, nếu ngày mai quân địch không tấn công, hắn sẽ tiến hành một cuộc tấn công hạn chế, đánh tan

ít nhất một trung đoàn của Prosen.

(Hết chương)

Chương 179: Điện Báo Từ Tập Đoàn Quân

Chương 246: Lượt của Liên hiệp Vương quốc

Chương 246: Lượt của Liên hiệp Vương quốc

Trong khi Vương Trung mưu đồ kế hoạch tấn công nho nhỏ của mình, cục diện chiến tranh cũng đang âm thầm biến đổi.

1 giờ sáng ngày 22, trong lãnh thổ đế quốc Prosen, Kehlsteinhaus.

“Bây giờ đã là rạng sáng ngày 22 rồi.” Hoàng đế Prosen Reinhardt nhìn về phía Tổng tham mưu trưởng William Keitel: “Tại sao ky binh Moravia còn chưa đến nơi? Không phải nói ngày 19 có thể đến sao?”

Tổng tham mưu trưởng William Keitel nhìn về phía Đại công tước Meyer.

Công tước bắt đầu lau mồ hôi.

Tổng tham mưu trưởng Keitel mở miệng nói: “Từ khi chúng ta bắt đầu bao vây tiêu diệt tập đoàn quân của địch ở bờ biển, quân địch đã tăng cường oanh tạc hệ thống vận tải của chúng ta, các cuộc oanh tạc ác liệt đã gây trở ngại nghiêm trọng cho việc vận chuyển.

“Hơn nữa, việc quân đội nội vụ tàn sát thường dân một cách bừa bãi đã làm gia tăng tâm lý kháng cự của những người chúng ta thuê mướn, dẫn đến tốc độ khôi phục hệ thống đường sắt bị giảm sút rất nhiều.”

Ý của Keitel rất rõ ràng, là lỗi của không quân và quân đội nội vụ, hai cái này đều là lực lượng nòng cốt của Hoàng đế bệ hạ, không thể trách bọn họ.

Đại công tước Meyer vội vàng giải thích: "Quan địch đã sử dụng máy bay ném bom hạng nặng, là loại oanh tạc cơ bọc thép mà chúng ta chưa từng gặp phải trước đây, hỏa lực 109 của chúng ta hiện tại rất khó bắn hạ loại pháo đài bay bọc thép dày này, còn phải lo lắng hỏa lực phòng ngự của địch.

"Hỏa lực máy bay của bọn chúng còn mạnh hơn cả oanh tạc cơ hạng nặng mà chúng ta cải tiến từ thủy phi cơi

"Vì vậy tôi đã chỉ thị cho bộ phận kỹ thuật phát triển 109 được trang bị pháo 30 ly và pháo 20 ly, ngoài ra, 190 máy bay chiến đấu của công ty Focke-Wulf cũng sắp được đưa vào sử dụng, đến lúc đó hẳn là có thể đối phó hiệu quả với mối đe dọa từ oanh tạc cơ hạng nặng…"

Hoàng đế đi đến trước mặt Đại công tước Meyer, chắp hai tay sau lưng nhìn ông ta: "Ông vừa nói, loại oanh tac cơ mới của địch chúng ta căn bản không có cách nào đối phó, đúng không?"

"Tạm thời." Đại công tước Meyer đáp.

Hoàng đế hiển nhiên rất thất vọng với câu trả lời này, liên tục lắc đầu: "Một loại vũ khí mới đã thay đổi toàn bộ cục diện, không, tôi không tin chuyện này. Ông còn điều gì chưa nói."

Đại công tước Meyer suy nghĩ một chút rồi đáp: "Không quân Ant còn… thay đổi cách thức tác chiến, trước kia bọn chúng có xu hướng sử dụng II-2 và các loại máy bay yểm trợ gân mặt đất khác để tấn công lực lượng chiến đấu của chúng ta."

Tổng tham mưu trưởng Keitel: "Loai tấn công này không có uy hiếp quá lớn, chỉ có phi công Ant ưu tú nhất mới có đủ

khả năng để tấn công hiệu quả, mà phần lớn phi công Ant đều là những tân binh có thời gian bay chưa đến hai trăm giờ.

"I-2 căn bản là không bắn trúng, chỉ có thể dùng số lượng để bù đắp cho tỷ lệ bắn trúng thấp, nhưng hiệu quả vẫn có hạn."

Đại công tước Meyer: "Nhưng gần đây chúng tôi phát hiện, số lần Il-2 xuất hiện đã giảm rõ rệt, Ant dường như đang dần từ bỏ loại máy bay được tiên de sung ái này, một lượng lớn trung đoàn cường kích đã được trang bị máy bay mới do Liên hiệp Vương quốc hỗ trợ, còn số lượng Pe-2 của chính Ant lại tăng lên rõ rệt."

Hoàng đế Reinhardt: "Ý ông là, quân địch đã từ bỏ loại máy bay Il-2 mà chúng ta đánh giá là không hiệu quả, thay vào đó sản xuất Pe-2 mà chúng ta cho là rất nguy hiểm?"

Đại công tước Meyer: "Vâng, Pe-2 oanh kích các trung tâm giao thông, điểm tập kết, trạm trung chuyển, … ở tiên tuyến của chúng ta. Sau đó, bốn động cơ ném bom hạng nặng mới tấn công các bãi điều độ tàu hỏa, nhà máy sửa chữa đầu máy, … và các mục tiêu quan trọng khác ở hậu phương của chúng ta.

"Hiện tại, áp lực phòng không ở mặt trận phía đông đang gia tăng đáng kể, chúng tôi đang lên kế hoạch điều động các liên đội máy bay chiến đấu từ mặt trận phía tây sang mặt trận phía đông để đảm nhiệm nhiệm vụ phòng không trọng yếu…"

Lúc này còi báo động phòng không đột nhiên vang lên.

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lên trần nhà.

Hoàng đế Reinhardt đợi vài giây, quay đầu chất vấn: "Chuyện gì vậy? Tại sao lại hú còi báo động phòng không?"

Thị vệ của Hoàng đế lắc đầu: "Chúng tôi không biết, xin cho phép tôi gọi điện thoại hỏi một chút."

“Nhanh lên!”

Nhưng chưa kịp để thị vệ gọi điện thoại, quản gia của Hoàng đế đã mở cửa bước vào: “Bệ hạ, radar phát hiện một vùng lớn các điểm sáng, có thể là máy bay của quân địch.”

Hoàng đế quay đầu nhìn Đại công tước Meyer: “Nhanh chóng xác nhận tình hình!”

Đại công tước: “Tất cả các máy bay chiến đấu ban đêm đều được bố trí gần bờ biển để bảo vệ các cảng của chúng ta. Các cuộc không kích ban đêm của quân địch luôn nhằm vào các cảng và tàu thuyền có thể được sử dụng để vượt biển trong cảng.”

Thống chế Keitel: “Có thể chỉ là trục trặc radar, mặc dù tôi nghĩ radar dùng để bảo vệ Kehlsteinhaus khó có thể bị trục trặc.”

Hoàng đế trừng mắt nhìn Đại công tước Meyer vài giây, quay người đi tới cửa sổ, kéo rèm cửa sổ.

Bên ngoài có thể nhìn thấy ánh đèn của thành phố Baden, ánh đèn của cả thành phố chiếu sáng bầu trời đêm như ban ngày.

Rõ ràng còi báo động phòng không đã vang lên, nhưng thành phố vẫn chưa hề có ý định tắt đèn, bởi vì cho đến nay, chưa từng có tiền lệ nào về việc nội địa đế chế bị oanh tạc.

Cho dù là nhân viên cơ sở của đế chế, hay là người dân, đều không có ý thức phòng không.

Tiếng còi báo động thê lương vang lên, nhưng thành phố vẫn chìm trong ca hát và nhảy múa.

Lúc này, một nhóm người hầu với vẻ mặt lo lắng chạy vào phòng bản đồ nơi Hoàng đế và những người khác đang ở, tắt hết đèn.

Hoàng đế hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Người hầu: “Trạm quan sát phòng không nghe thấy tiếng gầm rú của đội máy bay trên không, không quân địch sắp tấn công!” Lúc này, Đại công tước Meyer không biết đã chạy đi lấy điện thoại từ lúc nào cũng buông điện thoại xuống, nhìn Hoàng đế nói: “Một số trạm radar đều phát hiện thấy các điểm sáng, bọn chúng đã lợi dụng quán tính tư duy của chúng ta - radar ven biển cho rằng các điểm sáng là lá thiếc do máy bay ném bom thả xuống, kết quả là đội máy bay thật.”

Hoàng đế nhìn chằm chằm Meyer vài giây, tức giận nói: “Prosen ngần ấy năm qua, tiêu tốn biết bao tiên bạc, chỉ để nuôi dưỡng ra một lũ vô dụng như các người, tấn công thì không thể buộc Liên hiệp Vương quốc đầu hàng, phòng thủ thì không thể bảo vệ lãnh thổ của đế quốc!

“Hôm nay máy bay của Liên hiệp Vương quốc ném bom xuống, ông có biết phải mất bao lâu mới có thể khôi phục niềm tin của người dân hay không? Ông có biết không?”

Đại công tước im lặng vài giây, nói: “Tôi nghĩ Bộ Tuyên truyên có thể xử lý việc này.”

“Đây không phải là vấn đề có thể xử lý hay không.” Hoàng đế bước tới, giúp Đại công tước chỉnh lại huân chương chữ thập trên cổ áo, đó là huân chương cao quý nhất của cả đế chế, chỉ được trao tặng một lần.

“Tôi rất thất vọng.” Hoàng đế nói.

Ánh đèn của thành phố bên ngoài cửa sổ bắt đầu tắt dần, rõ ràng là thành phố Baden đang cắt điện từng khu vực một để thực hiện việc tắt đèn.

Hoàng đế: “Ông có biết tại sao quân địch lại vượt ngàn dặm xâm nhập vào sâu trong nội địa, trước tiên ném bom thành phố Baden hay không? Hả? Nghĩ kỹ đi!”

Bên ngoài cửa sổ, những tia sáng của đèn pha xé toạc bầu trời đêm, như thể biến bầu trời thành phố Baden thành một sân khấu.

Đèn pha đang tìm kiếm "diễn viên" sắp biểu diễn.

Sau khi chỉnh lại huân chương chữ thập, Hoàng đế nhẹ nhàng kéo nó lại, để cho dải ruy băng của huân chương siết nhẹ vào cổ béo núc của Đại công tước: "Bởi vì đây là một lời thách thức đối với tôi! Bọn chúng biết tôi đang ở đây, cố tình làm như vậy cho tôi xeml"

Ngoài cửa sổ, pháo phòng không khai hỏa, những bông hoa đen nhỏ xíu nở rộ trên bầu trời.

Hoàng đế: "Ông đã nhiều lần khiến tôi thất vọng, hãy nhớ lấy, tôi có thể không có không quân, nhưng tôi có thể không có ông."

Không quân là một quân chủng mới nổi, mặc dù cũng có một số con em quý tộc phế thải gia nhập không quân vì thích bay lượn, nhưng nhìn chung, không quân là lĩnh vực trống rỗng của lực lượng quý tộc phế thải, đồng thời cũng là lực lượng tiên phong của Hoàng đế trong cuộc chiến chống lại quý tộc phế thải.

Lực lượng tiên phong mà đánh không tốt, tự nhiên sẽ làm lung lay uy thế của Hoàng đế.

Tất nhiên, chiến thắng rực rỡ khi chinh phục châu Âu đã khiến cho uy thế của Hoàng đế trong quân đội và trong lòng người dân Prosen vẫn như mặt trời ban trưa, sẽ không vì chuyện này mà sụp đổ, nhưng "con đê ngàn dặm vỡ cũng bắt đầu từ một tổ kiến nhỏ bé".

Hoàng đế nhìn chằm chằm Đại công tước, khóe miệng run run.

Lúc này, bên ngoài cửa sổ, pháo sáng lóe sáng trên không trung, như thể hai siêu tân tinh đột nhiên xuất hiện trên bầu trời đầy sao.

Đó là điểm đánh dấu mục tiêu do máy bay ném bom dẫn đường ban đêm của Liên hiệp Vương quốc thả xuống. Ngay sau đó, những tia sáng liên tục lóe lên xua tan bóng tối. Ánh sáng lóe lên bên ngoài cửa sổ, lần lượt phác họa hình dáng của Hoàng đế. Hoàng đế dùng đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Đại công tước. (Hết chương)

Chương 180: Khó Khăn

Chương 247: Chờ đợi

Chương 247: Chờ đợi

4 giờ sáng ngày 22, trận địa phục kích của Tập đoàn quân Cơ giới số 1.

Yegorov và Eugene đứng trên một ngọn đồi nhỏ gần như không đáng kể, dùng ống nhòm quan sát hướng của quân Prosen.

Mặt trời vẫn chưa mọc, nhưng ánh sáng đã chiếu sáng thảo nguyên, ánh sáng dịu nhẹ chiếu tới từ phía sau hai người.

Yegorov hạ ống nhòm xuống trước: 'Không hề thấy bụi đất do hành quân, chẳng lẽ tối qua bọn chúng đã tập kết xong rồi?"

Chuẩn tướng Eugene lắc đầu: "Tối qua không nghe thấy tiếng động cơ à? Người Prosen đã có thể tập kết lực lượng thiết giáp mà không phát ra tiếng động cơ rồi sao?"

Yegorov không trả lời, mà tiếp tục nhìn về phía tây.

Lúc này, một viên Thiếu tá cưỡi ngựa chạy lên đồi, giơ tay chào trên lưng ngựa, lớn tiếng báo cáo: "Báo cáo, lực lượng xe tăng đã hoàn thành việc xây dựng công sự.'

"Rất tốt." Yegorov gật đầu, lại cầm lấy ống nhòm, nhưng lần này là kiểm tra cách bố trí của quân ta.

Từ ngọn đồi nhỏ này có thể nhìn thấy một phần công sự ẩn giấu và xe diệt tăng được giấu trong bụi rậm.

Còn các khẩu pháo chống tăng của tiểu đoàn pháo chống tăng vì được giấu quá kỹ nên căn bản không nhìn thấy, chỉ có thể phán đoán vị trí của bọn họ thông qua những chiếc xe tải Studebaker đậu ở sườn dốc ngược của trận địa.

Sau mười phút quan sát kỹ lưỡng, Yegorov nói với Chuẩn tướng Eugene: "Tôi không còn thấy chỗ nào cần cải thiện nữa, quân địch mà xông tới nhất định sẽ bị thiệt hại nặng nề."

Eugene vẫn đang dùng ống nhòm kiểm tra trận địa, một lúc lâu sau mới hạ ống nhòm xuống, nói: "Ở đây nhìn không rõ lắm, tôi tự mình đến kiểm tra cách bố trí vậy."

Nói xong, ông ta quay người lại gọi một tiếng, người lính lái xe lập tức lái xe jeep Willys đến.

Eugene lên xe jeep, vung tay lên: "ĐiI"

Xe jeep lao di người lính truyên tin vừa rồi báo cáo cũng thúc ngựa chạy theo sau lưng Chuẩn tướng Eugene.

Yegorov nhìn theo bóng dáng bọn họ khuất xa, rồi lại nhìn về phía tây: "Mà có thể đánh nhau được thì tốt rồi."

Lúc này, một chiếc xe jeep Willys khác chạy tới, một viên Trung tướng bước xuống xe, vội vàng giơ tay chào Thiếu tướng Yegorov trước: "Thiếu tướng Yegoroy, tôi là Koschkov của Tập đoàn quân 40."

Yegorov đáp lễ: "Ngài Trung tướng, ngài không nên chào tôi trước."

"Ngài là thuộc hạ của tướng quân Rokossovsky, tôi khi gặp Trung tướng Rokossovsky cũng là chào trước. Ngài có thể coi đây là sự kính trọng đối với những người lính dũng cảm và thiện chiến của các ngài.

Yegorov gật đầu: "Vậy tôi xin nhận lời khen ngợi này. Tập đoàn quân của ngài còn bao nhiêu xe tăng có thể hoạt động?"

Koschkov: “91 chiếc, phần lớn không phải bị phá hủy, nên phần lớn kíp lái xe tăng đều sống sót. Nhưng mà - chết tiệt, hôm qua lúc bắt đầu tấn công tôi còn có gần 300 chiếc xe tăng!”

Hôm qua, Tập đoàn quân 40 có thể xuất kích với gần 300 xe tăng là nhờ vào khả năng sửa chữa mạnh mẽ của Tập đoàn quân Cơ giới số 1.

Kết quả là sau khi tấn công đến bây giờ, lại chỉ còn lại chưa đến 100 chiếc.

Yegorov cảm thán: “Tướng quân Rokossovsky nói đúng, xe tăng cần rất nhiều người phục vụ, không thể sử dụng như ky binh.”

Koschkov: “Nghe nói người Prosen, mỗi đại đội xe tăng có hai thợ hàn, một kỹ sư điện đấy!”

“Ồ?” Yegorov nhíu mày: “Là tướng quân Rokossovsky nói sao?”

“Không, là lúc chúng tôi tấn công bắt được một số binh lính xe tăng Prosen chết khát trên thảo nguyên, mặc quân phục màu đen. Bọn chúng nhìn thấy xe tăng của chúng tôi bị hỏng không có ai sửa, liền nói như vậy.”

Yegorov lắc đầu: “Thợ hàn và kỹ sư điện của chúng ta trong nhà máy còn không đủ dùng, Tập đoàn quân chúng tôi phải nhờ đến uy tín của tướng quân Rokossovsky mới có được. Các đơn vị thông thường đừng hòng!”

Koschkov do dự một chút, vẫn hỏi: “Vậy còn chuyện tướng quân sẽ trở thành Hoàng thân…”

“Sẽ thành, nhưng không phải là thông qua việc kết hôn với Sa hoàng bệ hạ, mà là hiện tại hắn là anh kết nghĩa của Sa hoàng bệ hạ.” Yegorov cũng là người rộng rãi, thuận miệng đáp.

Koschkov trợn tròn mắt: “Chuyện này… có thể nói ra như vậy sao?”

Yegorov: “Vẫn hơn là các người đi khắp nơi lan truyền tin đồn tướng quân sẽ cưới Sa hoàng bệ hạ chứ? Tướng quân rất yêu vợ mình, bây giờ con cái sắp chào đời rồi.”

“À, hiểu rồi, hiểu rồi.” Koschkov liên tục gật đầu.

Lúc này, trên đầu hai người vang lên tiếng đạn pháo vun vút, hai lão làng này lập tức biết ngay là pháo binh của quân ta đang oanh kích quân địch, nên chẳng ai nhúc nhích.

Người lái xe của Koschkov rõ ràng là lính mới, trực tiếp chui ra khỏi xe jeep Willys, nằm rạp xuống đất.

“Được rồi, Mikhail!” Koschkov hô lên,‘Không phải ném bom chúng ta đâu! Mau đứng lên!”

Người lính mới tên là Mikhail lúc này mới bò dậy, cũng chẳng buồn phủi cỏ trên người, vội vàng biện minh: “Tôi… tôi tưởng là ném bom chúng ta, đây mới là lần thứ hai tôi gặp phải pháo kích.”

Koschkov chỉ vào Mikhail, nói với Yegorov: “Lái xe của tôi đấy, lần trước bị pháo kích dọa sợ rồi.”

Yegorov cười nói: “Quen là được, tôi biết một người lần đầu tiên ra chiến trường thì sợ chết khiếp, nhưng bây giờ đã trở thành một vị tướng dũng mãnh.”

Mikhail: “Ai vậy?”

Koschkov trừng mắt liếc cậu ta một cái: “Đừng hỏi.”

Yegorov: “Có thể hỏi mà. Bây giờ trong quân đội chúng tôi vẫn còn tục lệ, lính mới ra chiến trường sau khi giết chết tên địch đầu tiên sẽ tè lên người hắn, các chiến sĩ tin rằng như vậy có thể trở thành người như tướng quân.”

Mikhail mở to hai mắt: ‘Hả? Chẳng lẽ là…”

Yegorov nhìn cậu ta: “Không tệ, khả năng suy luận rất tốt, đúng vậy, chính là như thế, cho nên cậu xem, đừng vì vừa mới ra chiến trường bị dọa sợ mà nản lòng, tướng quân thường nói “Biết hổ then rồi mới dũng cảm, hình như đây là một câu châm ngôn của người Hy Lạp cổ đại.”

Mikhail gật đầu: “Vậy tôi đi tìm một tên Prosen chết tiệt nào đó mà tè lên…”

“Không được không được.” Lính lái xe của Yegorov lên tiếng,‘Phải là do chính tay cậu giết chết mới có tác dụng, đó là cả một vấn đề đấy, bởi vì tướng quân ghét việc ngược đãi tù binh, nếu cậu đợi đến lúc quân địch đại bại, tìm đại một tên xui xẻo nào đó, kết quả là chưa kịp nổ súng thì hắn đã đầu hàng, vậy thì cậu tự chịu xui xẻo đi! Cái khó là, trong lúc giao tranh ác liệt, phải tiêu diệt chính xác một tên địch, hơn nữa còn phải nhớ rõ hắn ngã ở đâu.”

Mikhail trợn tròn mắt: “Trên chiến trường các anh còn nghĩ đến những thứ này sao?”

Đột nhiên, Mikhail chú ý đến huân chương trên ngực người lính lái xe, tuy rằng không phải là Huân chương Sao vàng, nhưng cũng thể hiện thân phận lính kỳ cựu.

Lính lái xe: “Nghĩ đến những thứ này thì sẽ không còn thời gian mà sợ hãi nữa, trên chiến trường, người sợ hãi chết nhanh nhất. Cậu xem tướng quân của chúng tôi, ngài ấy mà đã liều mạng thì liều mạng thật sự, may là vẫn bình an vô sự đấy.”

Yegorov gật đầu: “Đúng vậy. Trước kia khi còn là Trung tá, hắn rất thích một mình xông lên phía trước, như thể muốn tìm đến cái chết, nhưng luôn luôn có thể quay về.”

“Như vậy à…’

Lúc này, tiếng đạn pháo vẫn luôn vun vút trên đầu mọi người đột nhiên im bặt, có vẻ như cuộc tấn công bằng hỏa lực nhắm vào quân địch đã kết thúc, hẳn là tất cả các mục tiêu mà bộ đội trinh sát báo cáo đều đã bị tiêu diệt.

Tuy nhiên, có những thứ mới xuất hiện trên đầu mọi người.

Vô số đường trắng bay song song về phía quân Prosen.

Mikhail hỏi: "Đó là cái gì vậy?"

"Không quân đấy. Tướng quân yêu cầu giảm bớt số lượng Il-2 được trang bị, từ bỏ việc tấn công lực lượng tuyến đầu của quân địch, thay vào đó tăng cường oanh tạc các kho tiếp tế và các thành phố ở hậu phương của quân địch." Yegorov ngẩng đầu nhìn những vệt mây trắng trên bầu trời xanh/Vì vậy, không quân có đủ máy bay ném bom tâm xa để tổ chức các cuộc không kích loại này, tướng quân luôn luôn đúng."

"Hắt xì!" Vương Trung hắt hơi một cái thật mạnh, nước mũi bay lên bản đồ.

Nelly vội vàng bước tới, đưa khăn tay cho hắn, sau đó lấy khăn lau bàn ra lau.

Vương Trung vừa xì mũi vừa hỏi Pavlov: "Sao quân địch không đến? Ngày 20 bọn chúng đã hoàn toàn rút lui, đáng lẽ đã được tiếp tế đầy đủ rồi chứ."

Lịch trên tường hiện tại là ngày 22, đã hai ngày trôi qua kể từ khi lực lượng thiết giáp và lính xe bọc thép của quân địch rút lui.

Pavlov nhún vai.

Lúc này, một nhóm ky binh tiến vào nhà kho, vị tướng dẫn đầu sải bước đi qua nhà kho, đến trước mặt Vương Trung, giơ tay chào.

Đó là Tư lệnh Tập đoàn quân Ky binh số 20, Rodionovich. “Bua báo cáo tướng quân, Tập đoàn quân 20 đã hoàn thành nhiệm vụ, trở vê!”

Vương Trung vội vàng ném khăn tay lên bàn, đưa tay về phía Rodionovich: “Vất vả cho anh rồi.”

“Là chúng tôi nên làm.” Rodionovich cầm tay Vương Trung, còn dùng sức lắc lắc: “Chúng tôi chuẩn bị chấp hành nhiệm vụ tiếp theo! Tôi nghe nói quân đoàn xe tăng số 40 cũng không có đủ lực lượng đi theo yểm trợ? Chúng tôi có thể đi theo.”

Vương Trung rút tay về, nói: “Tôi để cho lữ đoàn ky binh trinh sát của tập đoàn quân đi theo yểm trợ họ rồi. Anh nghỉ ngơi một chút, vỗ béo ngựa đi, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo.”

Pavlov đi tới nói với Rodionovich: “Quân của anh tổn thất lớn sao?”

“Rất lớn, ngoại trừ chiến sĩ giao chiến với quân Prosen bị tổn thất, còn có rất nhiều người lạc đường trong thảo nguyên, ngoài ra còn có rất nhiều người bị sốt rét, đang mang bệnh chiến đấu, ngài đi ra ngoài xem một chút đi, trên yên ngựa của rất nhiều chiến sĩ đều là tự họ kéo.”

Vương Trung khiển trách: “Vậy anh vừa rồi còn nói có thể tiếp tục tác chiến? Chỉ huy viên phải thực tế, lúc cần nghỉ ngơi chỉnh đốn thì nói thật phải chỉnh đốn.”

Popov: “Bệnh viện quân y tập đoàn quân có thuốc Quinine do Hợp Chủng Quốc mới chuyển đến, nghe nói có hiệu quả rất tốt với bệnh sốt rét, thử xem. Mặt khác, giáo hội bản địa sẽ hỗ trợ sắp xếp cho các chiến sĩ, ăn chút cơm nóng, tắm rửa, thay quần áo, lại ngủ một giấc thật ngon.”

Rodionovich nhìn rất cảm động: “Tôi chưa bao giờ gặp được vị tướng nào quan tâm đến các chiến sĩ như vậy.’

Vương Trung: “Đó là hiện tại, chờ tương lai cần anh bổ sung chiến tuyến, tôi sẽ ném anh như đất bùn lên đó.”

“Vâng!” Rodionovich cúi chào, cũng không biết hắn “Là” cái gì.

Sau khi tiễn vị tướng ky binh đi, Vương Trung xoay người thương lượng với Pavlov, Popov: “Quân ky binh cũng tổn thất rất lớn, quân đoàn xe tăng số 40 cũng chỉ còn lại không đến 100 xe tăng, lúc này nếu chúng ta tiếp tục tiến công, dựa theo kế hoạch ban đầu ăn thêm một miếng quân bộ binh của Prosen, gặp phải sư đoàn thiết giáp đầy đủ quân số của địch nhân thì hỏng bét rồi.”

Pavlov: “Vậy ở đây chờ một chút? Liệu có thể bị địch nhân phát hiện ra có mai phục hay không? Thảo nguyên rộng lớn như vậy, địch nhân nếu hơi đi vòng một chút, tránh khỏi trận địa phục kích của chúng ta là xong đời à?”

Vương Trung: “Chúng ta vẫn phải tiến công, dụ dỗ kẻ địch phản kích. Sau đó dẫn dụ xe tăng của kẻ địch đến trước trận địa phục kích của chúng ta.

“Có lẽ sau khi hỏa lực tập kích, có thể thử dùng bộ binh cơ giới hóa thuần túy tấn công trận địa của địch nhân một chút.”

Lúc này, trong đầu Vương Trung hiện lên một linh cảm, hắn nhìn về phía Popov: “Chờ một chút, mấy bà lão của viện nghiên cứu dân gian nghỉ ngơi lâu như vậy rồi, có phải lại có thể triệu hồi sương mù được rồi không?”

Popov nhíu mày: “Tôi không phụ trách những tu sĩ cầu nguyện đó, nhưng tôi có thể đi hỏi một chút. Gọi điện thoại là được.”

(Hết chương)

Chương 181: Tổ Chức Lại Đội Quân

Chương 248: Đánh cờ

Chương 248: Đánh cờ

Sau khi Sufang tiến vào nhà kho, mỉm cười với Vương Trung: "Tôi còn đang suy nghĩ khi nào ngài tới tìm tôi đây."

Vương Trung: "Đừng nói như tôi muốn gặp riêng cô ấy. Hiện tại tình hình của mấy vị nghiên cứu viên dân gian thế nào rồi?"

"Các ma ma đã nghỉ ngơi xong, đang chờ ngài triệu hồi." Sufang nhìn chằm chằm Vương Trung: "Là sương mù không dùng được sao, lâu như vậy rôi mà vẫn chưa sử dụng sương mù lần thứ hai?"

Vương Trung: "Trước đó chúng ta cần tâm nhìn tương đối rõ ràng, dù sao hỏa lực tâm xa của chúng ta chiếm ưu thế. Trên thực tế quân địch vẫn luôn sử dụng bom khói để hạn chế xe diệt xe tăng "Xoáy Nước" của chúng ta phát huy, triệu hồi sương mù chỉ là tạo điều kiện cho họ."

Thật ra trong lòng Vương Trung vẫn có chút hoài nghi sương mù này là tự nhiên hình thành, nhưng mấy ngày nay buổi sáng chỉ có một chút sương mù, mặt trời mọc rất nhanh, sương mù đã tan đi, khiến cho màn sương mù triệu hồi trước đó kéo dài hơn một giờ trở nên khó hiểu.

Nếu như có thể tái hiện một lần nữa, vừa vặn có thể quan sát thật kỹ xem màn sương mù này rốt cuộc là tự nhiên hay không.

Vương Trung: "Nói tóm lại, hiện tại chúng ta lại chuẩn bị lấy bộ binh làm chủ lực để phát động một lần tập kích, cần sương mù che khuất hỏa lực tâm xa của quân địch, ví dụ như súng máy, pháo chính của xe tăng xung kích số 3, còn có các loại súng cối, pháo bộ binh…"

Sufang: "Tôi biết rồi, vậy tôi sẽ đi bảo mấy nghiên cứu viên bắt đầu chuẩn bị nghỉ thức."

Vương Trung: "Sáng mai có sương mù được không?"

Sufang mỉm cười giơ ngón tay cái lên, xoay người đi về phía cửa nhà kho.

Vương Trung nhạy bén bắt được, trước khi xoay người, Sufang liếc nhìn ve phía sau hắn.

Hắn vừa quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy hướng Sufang nhìn, Nelly nghiêm mặt, dùng ánh mắt như thể lúc giặt quần áo phát hiện ra rận nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Sufang.

Vương Trung ho khan một tiếng, thu hút sự chú ý của Nelly, sau đó nghiêm túc nói: "Mặc dù hiện tại khả năng thông tin liên lạc của chúng ta tốt rôi, nhưng năng lực của Sufang có thể làm phương án dự phòng, biết đâu lúc nào đó có thể dùng đến, cho nên…"

Nelly: "Tôi sẽ không làm gì cô ta đâu, cùng lắm thì chỉ rắc muối thôi."

"Vậy thì tốt." Vương Trung nói xong xoay người nói với Pavlov: "Ra lệnh cho bộ binh chuẩn bị sẵn sàng, lực lượng trinh sát lập tức tập hợp thông tin trinh sát, các tham mưu soạn thảo kế hoạch tác chiến cụ thể, tối nay tập hợp các chỉ huy cấp tiểu đoàn, chúng ta họp bàn một chút."

Pavlov gật đầu, xoay người hạ lệnh cho các tham mưu, hắn giống như một trình biên dịch, ý đồ của Vương Trung sau khi

qua đầu hắn một lần, sẽ được chia thành vô số mệnh lệnh cụ thể để thực thi.

Vương Trung không khỏi nhớ tới trước khi xuyên không từng đọc một cuốn sách nghiên cứu về chiến tranh Napoléon, nói rằng Napoléon có thể chỉ huy quân đội với hiệu suất cao như vậy có liên quan đến Tham mưu trưởng Berthier của hắn.

Sau này Napoléon thất bại ở Waterloo, một nguyên nhân lớn là do Berthier không đáp lại lời kêu gọi của hắn. Vương Trung nhớ lại những trận đánh của mình đến nay, nếu không có Pavlov thì tuyệt đối không thể nào thành công như vậy.

Rokossov cũng có Berthier của riêng mình.

Vương Trung vừa nghĩ như vậy, liền nghe thấy Popov nói: "Dan dò nhà bếp, chuẩn bị thêm trà và cà phê, phỏng chừng cường độ công việc của các tham mưu hôm nay không thấp."

Vương Trung đột nhiên cảm thấy mình cũng nên đưa ra mệnh lệnh gì đó có lợi cho trận đánh ngày mai mới đúng, vì thế hắn quay đầu nói với Vasili: "Vasili, Cậu… Cậu…"

Cậu nửa ngày, Vương Trung phất phất tay: "Thôi, đừng để ý."

Nói xong hắn đi về phía đơn vị vô tuyến điện, định dùng lại chiêu cũ, lợi dụng khoảng thời gian ngắn ngủi thiết lập liên lạc vô tuyến điện để quan sát tiên tuyến.

Đây là việc mà chỉ có Vương Trung mới làm được, nói không chừng có thể dựa vào đó mà phát hiện ra động tĩnh gì đó của quân địch.

"Ngày 24 nhất định phải phát động tấn công." Tư lệnh tập đoàn quân số 10 của Prosen, thượng tướng Pock nhìn mấy vị sư đoàn trưởng sư đoàn thiết giáp và sư đoàn pháo binh tập trung tại bộ tư lệnh tập đoàn quân, nói: "Nếu không tấn công,

không chỉ có tôi, tư lệnh tập đoàn quân bị Hoàng đế bệ hạ cách chức, mà các anh em cũng đừng mong sống yên ổn!”

Sư đoàn trưởng sư đoàn thiết giáp số 14 cau mày: “Giai đoạn một của chiến dịch màu Xanh cũng chỉ chậm lại có mấy ngày thôi mà? Dù sao ban đầu chúng ta tấn công thuận lợi như vậy, chỉ là bị Rokossov chặn lại ở đây mười ngày.”

Phương án màu Xanh đã tiếp thu kinh nghiệm xương máu của năm ngoái, vì để tránh sư đoàn thiết giáp và bộ binh bị chia cắt, tốc độ tiến quân đã chậm lại, hơn nữa còn chừa thời gian để cho các đơn vị thiết giáp bổ sung quân số và sửa chữa xe tăng.

Cho nên tuy rằng bị Rokossov cản trở mười ngày, nhưng toàn bộ kế hoạch tác chiến cũng không bị trì hoãn quá nhiều.

Thượng tướng Pock lắc đầu: “Anh cảm thấy ngày mai tấn công có thể đánh bại Rokossov sao? Hiện tại trong tay hắn có rất nhiều quân.”

Vị sư đoàn trưởng ngậm miệng lại.

Thượng tướng Pock tiếp tục nói: “Chúng ta phải phát động thế tấn công mãnh liệt, đánh bại Rokossov, cố gắng chiếm lấy Yeisk trước cuối tháng, như vậy thì tập đoàn quân chủ lực của địch ở khu vực Borsk sẽ hoàn toàn bại lộ, sau đó chúng ta sẽ giống như năm ngoái, dùng chiến thuật vây bọc để tiêu diệt toàn bộ mấy chục vạn quân Art.”

Sư đoàn trưởng sư đoàn xe bọc thép phóng lựu số 16, Schultz nói: “Loại địa hình thảo nguyên này, kỳ thực không cần phải cứng nhắc đánh bọc sườn dọc theo đường cái, hoàn toàn có thể đánh một trận ở sườn quân địch theo hướng Borsk, dùng một vòng vây nhỏ hơn một chút…”

“Hoàng đế muốn chính là trận vây hãm ở Agasukov năm ngoái, một trận vây hãm có thể gọi là nghệ thuật.” Pock cắt

ngang lời Schultz,‘Cho nên chúng ta phải đánh đến bờ sông Sukhaya Verevka, sau đó mới bắt đầu vây bọc, dùng một vòng vây hoàn mỹ để tiêu diệt toàn bộ tập đoàn quân chủ lực của địch.”

Mấy vị sư đoàn trưởng nhìn nhau. Vẫn là Schultz lên tiếng: “Theo như báo cáo tình hình quân sự của Bộ tư lệnh tối cao, quân địch ở Borsk có dấu hiệu rút lui. Nếu chúng ta vẫn đánh bọc sườn theo phương án màu Xanh thì không kịp đâu? Bộ tư lệnh tối cao hẳn là sẽ không ngu ngốc đến mức vẫn khăng khăng làm theo kế hoạch cũ, chắc chắn là bọn họ đã có kế hoạch mới, thậm chí có khả năng sẽ điều động cả lực lượng hải quân đánh bộ đổ bộ lên bờ biển.”

Nói xong, Schultz đi tới trước bản đồ, cầm lấy bút chì vẽ một đường tiến quân trên khu vực bờ biển trên bản đồ, cắt đứt đường liên lạc giữa Borsk và khu vực núi non Raul.

Thượng tướng Pock tiến lên một bước, cầm lấy cục tẩy xóa đi đường thẳng trên bản đồ: “Đó là chuyện của Bộ tư lệnh tối cao, không phải chuyện chúng ta nên lo. Nhiệm vụ của chúng ta là tiếp tục tấn công theo kế hoạch.”

Schultz chỉ có thể gật đầu: “Vâng, chúng tôi sẽ phối hợp với sư đoàn thiết giáp phát động tấn công.”

Thượng tướng Pock gật đầu, nhìn những người khác, nhấn mạnh: “Ngày 24 nhất định phải phát động tấn công. May mắn là, Rokossov cũng không tiếp tục tấn công, chắc chắn là do thảo nguyên đã ảnh hưởng đến đường tiếp tế của hắn.”

Không, kỳ thực là Rokossov đang mai phục, chờ đám lính thiết giáp của các người tự chui đầu vào rổ.

Ai có thể ngờ được ky binh và không quân oanh tạc đã phá hỏng kế hoạch tiếp tế của tập đoàn quân số 10 đến mức độ này chứ, đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là do trước khi gặp

Rokossov, tập đoàn quân số 10 đã tấn công quá ồ ạt, tiêu hao quá nhiều dầu đạn.

“Đường tiếp tế của mọi người đều không thuận lợi, vậy thì cùng thi xem ai hoàn thành việc tiếp tế trước. Nói không chừng trên đường tiến công lần này, chúng ta còn có thể gặp được lực lượng thiết giáp của Rokossoy, đánh một trận quyết chiến với hắn!” Thượng tướng Pock nói với vẻ đầy tự tin.

Cùng lúc đó, tại bộ tư lệnh tập đoàn quân Borsk, quân đội Ant.

Công tước Myshkin lấy khăn tay che miệng, nhưng vẫn bị khói do các tham mưu đốt bản đồ và tài liệu xông vào khiến ông ho khan không ngừng.

Sĩ quan phụ tá lo lắng nói: “Công tước, hay là ngài đi trước đi, đốt tài liệu cứ để chúng tôi làm là được rồi.”

Myshkin: “Một khi tôi bắt đầu di chuyển, hành động rút lui chắc chắn sẽ dần trở nên hỗn loạn, các đơn vị sẽ phải tự mình quyết định, tự mình giải quyết vấn đề trước mắt - cho đến khi bộ tư lệnh đến vị trí mới, triển khai lại đội hình, thiết lập lại liên lạc vô tuyến điện với bọn họ.

“Nhưng khi đó, có thể có một số đơn vị đang hành quân, không thể nào triển khai đài phát thanh, anh hiểu chứ?”

Sĩ quan phụ tá gật đầu.

Thế nhưng công tước vẫn nói ra đáp án: “Cho nên tôi muốn ở lại đây càng lâu càng tốt, xử lý những vấn đề mà các đơn vị gặp phải trong quá trình rút lui.”

Myshkin vừa dứt lời, một tên lính truyền tin chạy vào bộ tư lệnh đầy giấy vụn, chạy thẳng đến chỗ công tước, lớn tiếng báo cáo: “Phát hiện quân địch ở gân Diborosko!”

Công tước Myshkin giật mình: “Bọn chúng phát hiện ra chúng ta muốn chạy, định đánh bọc sườn chúng ta. Ra lệnh cho lữ đoàn thiết giáp cận vệ số 5 xuất kích, không cần phải đánh bại bọn chúng, chỉ cần cản bước tiến của chúng là được rồi.” Tên lính truyền tin vừa định xoay người, công tước Myshkin đã gọi hắn lại: “Bảo với lữ đoàn trưởng lữ đoàn thiết giáp số 5, Storlov, cho dù có hy sinh cả lữ đoàn cũng phải chặn đứng quân địch!”

Lính truyền tin gật đầu.

Công tước Myshkin buông tay, khẽ phẩy tay.

Tên lính truyền tin lập tức xoay người chạy đi.

Công tước gọi một tên lính truyên tin khác đến, tiếp tục ra lệnh: “Truyền lệnh cho sư đoàn bộ binh 331, thiết lập trận địa phòng ngự ở phía nam Diborosko. Ta biết là trên thảo nguyên muốn ngăn cản quân đoàn thiết giáp là rất khó, nhưng bọn họ nhất định phải chặn đứng quân địch, nhất định phải chặn đứng!”

Sau khi lính truyền tin lĩnh mệnh chạy như bay ra ngoài, công tước Myshkin lại ho khan dữ dội.

Sĩ quan phụ tá vội vàng chạy đến võ lưng cho ông.

Công tước xua tay: “Không, không cần phải quan tâm đến tôi. Quân Prosen chắc chắn đã phát hiện ra chúng ta muốn chạy trốn, tập đoàn quân số 11 của bọn chúng vừa mới tiêu diệt quân ta ở vòng vây cứ điểm ven biển, cần phải nghỉ ngơi chỉnh đốn. Tập đoàn quân số 12 sau khi giao chiến với chúng ta nhiều ngày như vậy, chắc chắn cũng không còn đủ sức để đánh bọc sườn chúng ta.

“Chỉ khi nào bọn chúng tung quân dự bị vào thì mới có thể ngăn cản chúng ta chạy trốn.”

Sĩ quan phụ tá vội vàng nói: “Là rút lui.”

“Không khác gì nhau, binh lính của tôi sẽ không để ý đến loại trò chơi chữ vô nghĩa này. Muốn bắt được chúng tôi, bọn chúng chỉ có thể dốc hết quân dự bị, bây giờ chúng ta chỉ có thể hy vọng Gorky có thể tạo ra động tĩnh lớn ở hướng Sukhaya Verevka, thu hút quân dự bị của bọn chúng đến đó.”

Sĩ quan phụ tá nói: “Bên đó còn có Rokossov, bọn họ nhất định có thể làm được.”

Công tước nhìn chằm chằm bản đồ, suy nghĩ một lát rồi nói: “Tên Rokossov đó chỉ giỏi phòng ngự, trận tấn công năm ngoái cũng là sau khi hắn tiêu hao hết lương thực của quân địch mới phát động, không thể chứng minh năng lực tấn công của hắn mạnh. Muốn giải vây, e rằng phải xem Gorky tấn công như thế nào.”

Nói xong, công tước lại ho khan dữ dội.

Sĩ quan phụ tá vội vàng tiếp tục vỗ lưng cho ông.

Sau khi ngừng ho, công tước như cảm nhận được điều gì đó, ông nhìn vào trong khăn tay, quả nhiên nhìn thấy một mảng đỏ tươi.

Ông nói với sĩ quan phụ tá: “Gửi điện báo cho Bộ tư lệnh tối cao, yêu cầu bọn họ phái một vị tướng tài đến tập đoàn quân Borsk, chuẩn bị tiếp nhận quyền chỉ huy.”

Sĩ quan phụ tá kinh ngạc: “Hả? Giờ này rồi? Thay tướng lúc rút lui còn nguy hiểm hơn thay tướng trước khi tấn công!”

“Thi hành mệnh lệnh!” Công tước Myshkin nghiêm nghị nói.

Pavlov cầm điện thoại lên.

Popov ở bên cạnh nói: “Tôi cảm thấy cảnh này hình như đã xảy ra rất nhiều lần rồi.”

“Đúng là đã xảy ra rất nhiều lần.” Vương Trung nhớ lại một chút, giơ tay phải lên đếm/Ba lần rồi nhỉ? Mỗi lần đều là ăn một miếng nhỏ của quân địch, cứ lặp đi lặp lại như vậy.” Popov thở dài: “Bây giờ có thể giành được chiến thắng nhỏ cũng đã là tốt lắm rồi, muốn giống như năm ngoái, đánh một trận là có thể giành được chiến thắng quyết định, triệt để thì bây giờ không thể nào làm được.”

Vương Trung tiếp lời: “Lúc đầu tôi thật sự cho rằng chỉ cần có tập đoàn quân cơ giới số 1 trong tay thì có thể quét ngang thiên hạ, nhưng mà tình hình hiện tại không được như ý muốn. Quân Prosen rất mạnh, chúng ta cũng không mạnh như trong tưởng tượng.”

Nói xong, Vương Trung đi tới trước bản đồ, chắp tay sau lưng, tram tư.

Sau khi ra lệnh xong, Pavlov cũng đi tới trước bản đồ, nói: “Chiến trường chính là lò luyện, những thay đổi trong đội hình mới cần phải được tôi luyện trong lò lửa, sau đó tôi luyện, cuối cùng tôi luyện xong lại bỏ vào nước lạnh, như vậy mới có thể dân dần trở thành thanh kiếm sắc bén.”

Vương Trung gật đầu, sau đó đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Sao không nghe thấy tiếng pháo nhỉ?”

Pavlov cười nói: “Trận địa pháo binh đã được đẩy lên phía trước hai lần rồi, nếu bây giờ mà vẫn có thể nghe thấy tiếng pháo, vậy thì chứng tỏ pháo binh của quân địch đã dùng tà thuật nào đó để chạy đến gần chúng ta rồi, vậy thì tiêu đời.”

Vương Trung nhíu mày: “Thật sao?”

“Hai ngày nay, chúng ta đã phát động mấy đợt tấn công lớn, tuy rằng không thể tiêu diệt toàn bộ quân địch, nhưng đây đã là thành quả rất tốt rồi.” Pavlov nói, Tối hôm qua bộ tư lệnh tập đoàn quân đã gửi điện chúc mừng chúng ta.”

Vương Trung cười khổ nói: “Chủ yếu là do mặt đất ở đây không thể nào xây dựng công sự phòng ngự kiên cố được, phía dưới thảo nguyên toàn là hang chuột, pháo binh bắn một phát là san bằng tất cả.”

“Cậu đừng quản là thắng lợi kiểu gì, dù sao thì chúng ta đã thắng, điều quan trọng là kết quả, không phải là quá trình!” Pavlov nói.

Lúc này, Sufang dẫn theo một nữ tu sĩ đi vào nhà kho của bộ tư lệnh, đi thẳng đến trước mặt Vương Trung, cúi chào: “Chuẩn bị cho nghi thức đã xong, mấy vị nghiên cứu viên dặn tôi nhắc nhở ngài, trước khi sương mù xuất hiện phải ngừng bắn pháo.”

Vương Trung: “Yên tâm, đây đã là “bài cũ” rồi, nên làm như thế nào thì chúng tôi đều biết. Ngược lại là bên cô, nhất định phải đảm bảo sương mù dày đặc, bởi vì lần này chúng tôi sẽ tấn công ở địa hình trống trải, nếu không có sương mù che chắn thì sẽ tổn thất rất nặng nề.”

Pavlov nói tiếp: “Tuy rằng có thể dùng bom khói để tạo hiệu quả tương tự, nhưng mà gần đây gió trên thảo nguyên rất lớn, bom khói không thể tồn tại được lâu. Hơn nữa, đạn pháo của chúng ta cũng đang rất khan hiếm, cho nên việc vận chuyển bom khói đã bị lùi lại.”

Tập đoàn quân cơ giới số 1 có quá nhiều pháo binh, một khi đã khai hỏa thì lực sát thương rất khủng khiếp, nhưng mà áp lực đối với hậu cần cũng rất lớn.

Cơ sở hạ tầng ở thảo nguyên lại kém, cho nên chỉ có thể ưu tiên vận chuyển đạn pháo mạnh, còn bom khói tuy rằng cũng đã vận chuyển đến một ít, nhưng e rằng không đủ để bao phủ toàn bộ trận địa của một sư đoàn.

Nếu như có một cứ điểm hỏa lực không bị bao phủ, như vậy thì bộ binh phụ trách tấn công sẽ phải trả một cái giá rất đắt.

Nghe Vương Trung và Pavlov nói xong, Sufang mỉm cười: "Yên tâm đi, sương mù nhất định sẽ xuất hiện, nhưng mà mấy vị đã dặn tôi phải nói với ngài, tháng sau e rằng không thể nào triệu hồi sương mù được nữa."

Vương Trung kinh ngạc, chẳng lẽ tháng Tám không thể triệu hồi sương mù là do nhiệt độ tăng cao, không khí trở nên khô hanh? Pháp thuật này cũng khoa học thật đấy.

Sufang như nhìn thấu suy nghĩ của Vương Trung, mỉm cười nhắc nhở: "Chúng tôi là phái thế tục, chúng tôi cho rằng những thứ gọi là thần tích, pháp thuật đều có thể giải thích bằng khoa học."

Lúc này, Vương Trung mới nhớ ra phái thế tục đúng là như vậy.

Pavlov hỏi: "Ngoài việc ngừng bắn pháo trước, còn cần chúng tôi giúp gì nữa không?"

"Không cần đâu." Sufang lắc đầu,Sương mù có thể sẽ không tồn tại được hai tiếng như lời hứa của mấy vị, giống như lần trước vậy. Mọi người tranh thủ thời gian tấn công đi."

Vương Trung gật đầu: "Yên tâm đi, lần này chúng tôi chỉ muốn chiếm cứ trận địa chính diện của sư đoàn bộ binh địch, đánh tan một đến hai trung đoàn của bọn chúng."

Khả năng cơ động của bộ binh không bằng lính thiết giáp, sau khi công phá trận địa, sức chiến đấu sẽ bị giảm sút.

Cho nên, kế hoạch mà Pavlov và các tham mưu vạch ra vô cùng thận trọng, sau khi phá hủy trận địa chính diện của quân địch sẽ lập tức rút lui, rút về khu vực có bố trí xe diệt xe tăng

và pháo chống tăng, chuẩn bị nghênh chiến với xe tăng của quân địch.

Vương Trung đồng ý với kế hoạch này.

Trước khi xuyên không, hắn rất thích chơi game, thích nhất là những kế hoạch an toàn, cho dù là chơi trò chơi chiến tranh "Sudden Strike", hắn cũng không thích tấn công sâu vào lòng địch, mà thích đánh chắc, tiến chắc.

Cho nên, khi chơi Sudden Strike, hắn thường chọn những sư đoàn thiết giáp hoặc sư đoàn bộ binh cơ giới có sức chiến đấu mạnh, rất ít khi sử dụng sư đoàn lính dù có hiệu quả cao nhưng cũng ẩn chứa nhiều nguy hiểm.

Đương nhiên, những chuyện này chỉ có mình Vương Trung biết.

Sufang gật đầu: "Vậy thì tốt, tôi đi trước nhé, không thôi lát nữa lính cần vụ của ngài lại đến cắn tôi."

Nelly lạnh lùng nói: "Tôi không phải chó, đương nhiên là sẽ không cắn cô."

"Nhưng mà cô cứ dùng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy."

"Đó là cô tự mình suy diễn, tôi là hầu gái chuyên nghiệp, đã được huấn luyện bài bản, tuyệt đối sẽ không xuất hiện sơ suất như vậy. Hơn nữa, ở nơi như bộ tư lệnh, xin cô hãy chú ý đến lời nói và hành động của mình, đừng nên lôi chuyện riêng tư ra để ảnh hưởng đến hoạt động của bộ tư lệnh." Nelly nói rất nhiều.

Sufang cười nói: "Được rồi, vậy tôi đi đây."

Cô xoay người đi về phía cửa, nữ tu sĩ đi cùng vội vàng cúi chào Vương Trung, sau đó chạy theo Sufandg.

Nelly bước lên một bước.

Vương Trung: “Đừng có rắc muối, mọi người đều đang nhìn kìa.”

Nelly lập tức dừng động tác, xoay người lại nhìn Vương Trung.

Pavlov hét lớn với các tham mưu và nhân viên văn thư đang nhìn bọn họ: “Còn nhìn nữa hả? Nhanh chóng làm việc! Trước khi tấn công vào sáng mai còn rất nhiều việc phải làm!”

Vừa dứt lời, Vương Trung thấy một nhân viên điện báo ở khu vực điện báo đứng lên, cam một tờ giấy chạy đến chỗ đại đội trưởng đại đội thông tin.

Đại đội trưởng phất tay, nói gì đó, nhân viên điện báo ngẩng đầu nhìn Vương Trung, sau đó cầm điện báo chạy đến trước mặt hắn.

“Điện báo của Bộ tư lệnh tối cao.”

Vương Trung nhận lấy điện báo, sau khi xem xong, lông mày nhíu chặt lại.

Pavlov: Sao vậy?”

Vương Trung: “Myshkin yêu cầu phái một vị đại tướng khác đến tập đoàn quân Borsk, chuẩn bị tiếp nhận quyền chỉ huy của ông ta.”

Pavlov vội vàng nhận lấy điện báo, sau khi xem xong, hắn nói: “Chết tiệt, giờ này rồi?”

Popov cũng bước tới, nhận lấy điện báo từ tay Pavlov, sau khi xác nhận nội dung, anh ta nói: “Sức khỏe của công tước Myshkin vẫn luôn không tốt, có phải là không chịu đựng nổi nữa rồi không?”

Vương Trung: “Có thể lắm. Bây giờ mà ông ta rời khỏi chức vụ… Tình hình sẽ rất tệ, dù sao nhiệm vụ hiện tại của tập

đoàn quân Borsk là vừa đánh vừa lui về tuyến phòng thủ ở dãy núi Kavkaz. Tổ chức rút lui còn phức tạp hơn cả tấn công."

Pavlov nhìn Vương Trung, nói: "Tên tiểu tử này, cậu chưa từng tham gia soạn thảo kế hoạch rút lui, lúc rút lui, cậu chỉ phụ trách lái xe tăng nhỏ xông lên phía trước thôi."

Vương Trung: "Rút lui thì sao chứ, tham mưu chỉ cần soạn thảo kế hoạch rút lui xong rồi phân phát xuống cho các đơn vị là được, tôi là người mở đường rút lui, phải suy nghĩ rất nhiều thứ."

Pavlov lắc đầu, kéo câu chuyện về lại tình hình hiện tại: "Nếu như Myshkin đột nhiên không thể chỉ huy quân đội nữa, vậy thì tình hình sẽ rất nguy hiểm. Hiện tại, rất có thể quân địch sẽ phát động một cuộc tấn công bọc sườn quy mô nhỏ."

Vương Trung còn chưa kịp trả lời thì nhân viên điện báo thứ hai từ khu vực điện báo chạy tới, đưa một tờ giấy cho Vương Trung: "Điện báo của bộ tư lệnh tập đoàn quân!"

Vương Trung cầm lấy nhìn qua: "Gorky đại tướng gửi tới, hắn cho rằng cục diện hiện tại, chúng ta cần phải tiến hành công kích quy mô lớn, đánh kẻ địch đau, từ đó để cho kẻ địch đem lực lượng vốn có khả năng đánh bọc Myshkin đầu nhập vào bên chúng ta."

Nói xong hắn đưa điện báo cho Pavlov, Vương Trung đi tới trước bản đồ, nhìn bản đồ lẩm bẩm: "Tiến công quy mô lớn… ở thảo nguyên sao? Sư đoàn thiết giáp của kẻ địch lăn lộn lâu như vậy, hẳn là đã bổ sung đạn dược nhiên liệu, cũng nghỉ ngơi một đoạn thời gian, ở trên thảo nguyên đối công với bộ đội thiết giáp của Prosen, tôi điên rồi mới làm như vậy."

Trên Trái Đất, cho đến tận Bagration, bộ đội thiết giáp của Đức vẫn có thể trao đổi khá tốt với thiết giáp Liên Xô. Thậm chí năm 45 chiến dịch Oder, Đức còn đánh rất nhiều cuộc phản

kích thiết giáp - cuối cùng vẫn thua mất quần lót, bởi vì bộ đội Đức ngoài bộ đội thiết giáp ra so với trăm trận tinh nhuệ của Liên Xô chênh lệch quá lớn.

Ngoại trừ một "bài học lịch sử" ở một thời không khác, Vương Trung tự mình trải nghiệm huấn luyện của bộ đội thiết giáp Prosen trong tháng gần đây, phán đoán của hắn là trước mắt vẫn chưa thể đối đầu với đám tinh nhuệ này. Hắn đang nhìn chằm chằm bản đồ trầm tư suy nghĩ, Pavlov lại gân: "Lữ đoàn xe tăng dự bị duy nhất của Tập đoàn quân đã cho chúng ta rồi, muốn tấn công quy mô lớn, lấy đâu ra nhiều lữ đoàn xe tăng như vậy?"

Vương Trung gật đầu: "Đúng vậy. Trừ khi tiếp tục đưa quân đoàn xe tăng từ hậu phương lên. Trước khi xuất phát tôi đã xem qua báo cáo sản xuất xe tăng, từ sản lượng xe tăng mà xem, Bộ Tổng tư lệnh và Tập đoàn quân dự bị hẳn là còn có mấy quân đoàn xe tăng."

Pavlov: "Sau đó lại tổn thất một nửa trên đường đến đây?"

Vương Trung cười khổ.

Đột nhiên, hắn nảy ra một ý tưởng.

"Chúng ta không có xe tăng thật, có thể dùng xe tăng giả, anh còn nhớ lúc chúng ta vừa đến Yeisk, anh đã nói chưa? Pháo binh và xe tăng ở trên thảo nguyên rất khó che giấu, cần đào công sự ngụy trang, nhưng cố tình trên thảo nguyên không có bao nhiêu cây cối, thiếu nguyên vật liệu làm ngụy trang, đúng không?"

Pavlov suy nghĩ một chút rồi gật đầu: "Tôi đã nói như vậy."

Vương Trung vỗ tay: "Vậy thì đúng rồi! Kẻ địch cũng sẽ nghĩ như vậy! Chúng ta làm mấy trăm chiếc xe tăng giả, đặt ở đó chờ kẻ địch trinh sát trên không đến chụp ảnh."

Pavlov gật đầu: “Bên tu sĩ cầu nguyện hẳn là có báo cáo nghe lén, máy bay trinh sát của kẻ địch quả thật thường xuyên ghé thăm chỗ chúng ta. Nhưng… Trước kia tôi cũng đã nói, nơi này ngay cả vật liệu ngụy trang cũng không có, dùng gỗ làm pháo giả cũng khó, cậu muốn lấy vật liệu ở đâu làm xe tăng giả đây?”

(Hết chương)

Chương 182: Tưởng Nhớ Những Người Lín…

Chuong 249:

Chuong 249:

Vương Trung lập tức nghĩ ra cách.

Hắn nói: “Xe tăng hỏng, còn có xác xe tăng, chúng ta nhiều xe kéo, toàn bộ kéo đến đây, sơn lại thành màu của chúng ta, rồi dùng vải bạt che lại!”

Pavlov: “Dùng xác xe tăng để ngụy trang thành xe tăng sao… Được đấy, nhưng phải thu thập sơn từ Yeisk…’

Popov: “Để tôi lo liệu, còn dân phu gì đó cũng giao cho tôi.”

Vương Trung gật đầu, quay sang Vasili: “Nhạc sĩ”

Vasili nhíu mày: “Mỗi lần cậu gọi tôi là nhạc sĩ chắc chắn chẳng có chuyện gì tốt đẹp!”

Vương Trung: “Lần này là chuyện tốt, anh đi lo liệu cho mỗi chiếc xe tăng giả đều phải thật giống, hãy phát huy trí tưởng tượng của một nhạc sĩ đi!”

Vasili: “Nhạc sĩ thì liên quan gì đến chuyện này chứ?”

Vương Trung: “Vậy thì hãy vận dụng một chút trí tuệ anh đúc kết được từ trong đống phân đi!”

Vẻ mặt của Vasili, giống như vừa mới bước vào một nhà xí nhiều năm không dọn phân, khỏi cần nói cũng biết mùi kinh khủng thế nào.

Đột nhiên, lông mày hắn giãn ra: “Ơ, chúng ta có thể dùng bùn trát lên xe tăng, đất xung quanh thảo nguyên tuy không thích hợp tạo công sự, nhưng lấy để trát xe tăng thì được đấy! Lấy chút nước trộn bùn, trát lên xe tăng, sáng mai nắng lên phơi một cái…”

Vasili dang hai tay ra như thể một nhạc sĩ vừa chỉ huy xong một buổi diễn tấu vĩ đại, đang đón nhận sự reo hò của khán giả.

Vương Trung võ vai hắn: “Thấy chưa, tôi biết ngay là anh làm được mài! Nhanh đi làm ngay đi, trong số công nhân chắc chắn có cả trẻ em mồ côi vì chiến tranh mới được thuê, nhớ dẫn bọn nhỏ đi cùng! Nói với chúng rằng đây là nhiệm vụ rất quan trọng!”

Vasili nghi hoặc hỏi: “Tại sao phải dẫn theo lũ trẻ?”

Vương Trung dịu dàng: “Có thể là tôi đa cảm thôi, nhưng… Tôi cảm thấy nên để bọn trẻ làm chút việc gì đó phù hợp với tuổi thơ của chúng.”

Hắn nói xong, cả bộ tư lệnh im lặng - cũng không hẳn là hoàn toàn im lặng, bên điện đài vẫn còn tiếng tít tít.

Nhưng âm thanh tít tít lại càng làm nổi bật sự yên tĩnh của khu vực bản đồ.

Popov đột nhiên bước đến võ vai Vương Trung: “Cậu quả là có tố chất làm cha xứ quân đội đấy!”

Vasili sờ mũi: “Tướng quân, lúc này mà cậu vẫn còn tâm trí lo cho bọn trẻ, được rồi, tôi sẽ dẫn bọn trẻ đi cùng.”

Lúc này Nelly đột nhiên lên tiếng: “Anh dẫn công nhân đi làm việc của mình là được rồi. Tôi sẽ chăm sóc bọn trẻ, tôi là dân chuyên nghiệp mà.”

Vương Trung nhìn Nelly: “Ừ, xong việc thì quay về trước bữa khuya - à không, nửa đêm rồi bọn trẻ chắc đã ngủ, cô đi chuẩn bị bữa khuya cho tôi trước đi.”

Vừa dứt lời, các cô gái trong đội nấu ăn đã đẩy xe vào kho: “Bữa khuya đến rồi đây al Vương Trung: “Tốt, ăn xong rồi tiếp tục làm việc, chúng ta còn rất nhiều việc phải làm!”

Bên phía quân đội Prosen, thượng tướng Pock bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Ông ta ngồi dậy, lúc đưa tay với lấy ống nghe thì phát hiện trên tay có mấy vết sưng đỏ - đó là kiệt tác của lũ muỗi.

Ông ta chửi rủa vài câu rồi nhấc máy: “Tôi là thượng tướng Pock, có chuyện gì vậy?”

“Báo cáo, quân địch đang pháo kích trận địa của chúng ta.”

Thượng tướng Pock nhìn đồng hồ: “Bây giờ á?”

Đột nhiên, ông ta rùng mình: “Khoan đã, lúc quân địch thừa dịp sương mù tấn công sư đoàn Seeckt có phải cũng pháo kích vào giờ này không?”

Đầu dây bên kia, Tham mưu trưởng rõ ràng đang hỏi ý kiến của các Tham mưu khác, vài giây sau ông ta trả lời: “Đúng vậy, thời gian y hệt nhau.”

Thượng tướng Pock: “Tôi sẽ đến sở chỉ huy ngay lập tức. À còn nữa, cử người đến sửa giúp cái máy đuổi muỗi trong lều của tôi!”

Ông cúp máy, bắt đầu mặc quần áo.

Vài phút sau, thượng tướng Pock mặc chỉnh tê xông vào lều chỉ huy của Tập đoàn quân: “Báo cáo tình hình thời tiết!”

Sĩ quan liên lạc của Không quân lập tức cầm bản báo cáo thời tiết bước đến: “Đây là dự báo trong 24 và 48 tiếng tới ạt”

Thượng tướng Pock giật lấy bản báo cáo liếc nhìn: “Trời nắng? Buổi sáng có thể có sương mù? Khả năng xuất hiện sương mù là bao nhiêu?”

Thượng tá Không quân: “Thực ra mấy ngày nay sáng nào cũng có sương mù, chỉ là tan rất nhanh. Ngày mai chắc cũng vậy, trên dự báo thời tiết ghi “có thể” chỉ là để cho chắc chắn thôi ạ.”

“Chắc chắn?” Thượng tướng Pock nghẹn lời, lặp lại,Chắc chắn! Giá mà các anh có thể “chắc chắn” hơn một chút khi thả đồ tiếp tế thì tốt rồi! Bao nhiêu đồ tiếp tế thả xuống đều không đến được tay quân đội, hoặc là tự phát nổ! Phát nổ! Quân ta chậm trễ không thể tấn công, các anh phải chịu trách nhiệm ít nhất sáu phần đấy!”

Vị Thượng tá không dám hé răng.

Thượng tướng Pock quay sang Tham mưu trưởng: “Thông báo cho Sư đoàn 113 đang bị pháo kích, ngày mai quân địch sẽ thừa dịp sương mù dày đặc tấn công, lệnh cho bọn họ chuẩn bị sẵn sàng. Ngay khi pháo kích kết thúc, công binh chiến đấu phải mặc giáp trụ vào vị trí, chắc chắn sẽ giao tranh tâm gần trong sương mù, cho lũ Ant nếm mùi lợi hại của công binh chiến đấu tinh nhuệ!”

Tham mưu trưởng gật đầu, đề nghị: “Có thể trang bị cho công binh chiến đấu chùy gai.”

Công binh chiến đấu của Prosen được trang bị chùy gai, chủ yếu dùng trong các cuộc cận chiến, bởi vì trong màn khói mù mịt, nếu bắn bừa bãi rất có thể sẽ bắn trúng đồng đội, chùy gai thì khác.

Tuy nhiên, loại vũ khí này hầu như không có ghi chép nào về việc được sử dụng trong thực chiến, bởi vì màn khói do con người tạo ra thường không tồn tại được lâu, nên trên thực tế,

các trận cận chiến kéo dài hàng tiếng đồng hồ trong sương mù dày đặc là điều không tưởng, vì vậy, các đơn vị công binh chiến đấu thường không mang theo loại vũ khí vừa nặng vừa nguy hiểm này. Nhưng nếu quân Ant thực sự muốn phát động một cuộc tấn công trong sương mù giống như khi đánh tan Sư đoàn Seeckt, thì chùy gai sẽ phát huy tác dụng.

Thượng tướng Pock suy nghĩ một lúc rồi đồng ý: "Được, cứ ra lệnh như vậy đi."

Trong khi các Tham mưu bắt đầu truyền đạt mệnh lệnh, thượng tướng Pock bước đến trước bản đồ: "Tên Rokossovsky này, chẳng lẽ hắn định cắt salami rồi ăn dần chúng ta như vậy sao? Hắn cũng kiên nhẫn thật đấy."

Lúc này, sĩ quan phụ tá của thượng tướng Pock bước vào lều, đến bên cạnh ông ta, nhỏ giọng nói: "Thưa ngài, máy đuổi muỗi của ngài không bị hỏng ạ."

Vị tướng quân lập tức giơ tay, chỉ vào những vết sưng đỏ trên tay: "Vậy giải thích thế nào đây?"

Sĩ quan phụ tá: "Vì muỗi ở đây quá nhiều."

Tham mưu trưởng cũng báo cáo: "Hiện tại, tình hình dịch bệnh trong quân đội đang ngày càng trở nên phổ biến, nói không chừng giống như trận Carolin trước đây, đây là tà thuật của phù thủy."

Thượng tướng Pock: "Vậy thuốc ký ninh và penicillin của chúng ta còn đủ dùng không?"

"Vẫn đủ, nhưng đang được tiêu thụ với tốc độ đáng báo động." Tham mưu trưởng nói.

Thượng tướng Pock thở dài: "Chỉ đành để binh lính chịu khổ rồi. Người Prosen ưu tú sẽ không sợ hãi chút khó khăn ấy!"

Tham mưu trưởng gật đầu: “Hiện tại chúng tôi đang tuyên truyên như vậy.”

Thượng tướng Pock đi đi lại lại trong lêu hai vòng, đột nhiên chửi ầm lên: “Tên Rokossovsky chết tiệt! Vốn dĩ chúng ta có thể tiến vào thành phố rồi! Vậy mà bây giờ phải ở đây cho muỗi ăn! Mẹ kiếp!”

Ba giờ sau, thượng tướng Pock đang ngôi trên ghế, nhắm mắt, dùng sức day huyệt thái dương, dường như làm vậy có thể xoa dịu cơn mệt mỏi của ông.

Đột nhiên, có một Tham mưu hô lên: “Sương mul

Thượng tướng Pock bừng tỉnh, vội vàng đứng dậy, nhưng do động tác quá mạnh nên hơi choáng váng, suýt chút nữa thì ngã dúi người về phía sau.

Sĩ quan phụ tá và Tham mưu trưởng đồng thời đưa tay ra đỡ lấy ông.

Thượng tướng Pock đứng vững, nói “cảm ơn”, sau đó đẩy hai người sang một bên, sải bước ra khỏi lâu, nhìn màn sương mù dày đặc bao phủ khắp nơi.

Sương mù dày đặc đến mức thượng tướng Pock thậm chí còn không nhìn thấy lính canh của sở chỉ huy - mặc dù vị trí canh gác nằm ngay gần lều chỉ huy.

“Chết tiệt!” Vị tướng quân chửi rủa,‘Đây chắc chắn là tà thuật! Mau báo cáo với Viện Hàn lâm Khoa học Đế chết Kẻ địch đã sử dụng tà thuật điều khiển thời tiết!”

Đột nhiên, thượng tướng Pock nghe thấy tiếng hét thảm thiết, tiếp theo là tiếng súng.

Các Tham mưu lập tức rút súng, che chắn cho vị tướng quân.

Sĩ quan phụ tá rút súng lao vào màn sương mù dày đặc, có thể nghe thấy tiếng ông ta hét lớn trong sương mù: "Chuyện gì vậy? Ai nổ súng?"

Một lúc sau, sĩ quan phụ tá và một người lính áp giải một tên lính mặt mày hoảng hốt đến trước mặt thượng tướng Pock và các Tham mưu. Sĩ quan phụ tá: "Tên này nói hắn ta nhìn thấy yêu tinh sương mù!"

Thượng tướng Pock: "Cái quái gì thế?"

Tham mưu trưởng: "Trong báo cáo của Sư đoàn Seeckt có nhắc đến, hình như là một loại mê tín của vùng Steiermark và Melainia.'

Người lính hoảng sợ hét lớn: "Tôi nhìn thấy thật mà! Yêu tinh sương mù đang cười khẩy trong màn sương mùi Nhà tôi ở vùng núi Steiermark, mỗi khi sương mù dày đặc, mọi nhà đều đóng cửa, đặt lễ vật trước cửa. Yêu tinh sương mù sẽ ăn thịt những đứa trẻ không nghe lời dám ra ngoài khi có sương mùi"

Thượng tướng Pock mất kiên nhẫn phất tay: "Đó chỉ là câu chuyện dân gian được tạo ra để dọa trẻ con không được ra ngoài khi trời có sương mù thôi. Đưa hắn ta đi, giao cho bác sĩ tâm lý!"

Sĩ quan phụ tá buông vai người lính ra, ngay lập tức có lính canh bước tới áp giải hắn ta, sau đó lôi tên lính sợ đến chết khiếp vào màn sương mù.

Tên lính kêu gào thảm thiết: "Đừng đi vào sương mùi Đừng mài"

Thượng tướng Pock quát: "Thông báo cho toàn quân, nếu còn tên lính nào đến từ Steiermark nói nhảm về yêu tinh sương mù, lập tức bắt hết lại, đưa đến chỗ bác sĩ tâm lý!"

"RõI"

Vị tướng quân xoay người bước vào lều, đồng thời hạ lệnh: “Liên lạc với Sư đoàn bộ binh 113, hỏi tình hình của bọn hoy

Cùng lúc đó, Tập đoàn quân cơ giới số 1 của quân đội Ant đang tiến quân trong màn sương mù dày đặc.

Bộ binh cơ giới cận vệ 1 ở ngoài cùng bên trái, ngoài cùng bên phải là bộ binh của Sư đoàn 225, ở giữa là Sư đoàn 1 Quân đội Melainia.

Để tập hợp binh lính thuộc các sư đoàn khác nhau thành một tập đoàn tấn công, các Tham mưu của sở chỉ huy Tập đoàn quân đã phải vắt óc suy nghĩ, rụng không ít tóc.

Philippov dẫn đầu trung đội của mình, vừa đi vừa nói: “Cũng giống như lần trước thôi, đừng lo lắng! Lần này còn không có công sự, quân Prosen chắc chắn không chịu nổi đâu, cận chiến chưa bao giờ là điểm mạnh của bọn chúng!”

Đột nhiên, phía trước vang lên tiếng súng máy, tiếp theo là tiếng đạn bay vèo vèo trên đầu mọi người.

Philippov: “Thấy chưa, súng máy của bọn chúng đang nhắm vào phía sau chúng ta, hơn nữa hỏa lực súng máy quá thưa thớt, căn bản không thể tổ chức hỏa lực ngăn chặn giống như Rokossovsky tướng quân.

“Điều này chứng tỏ pháo binh đã làm rất tốt! Nhanh chân lên!”

Mọi người lập tức tăng tốc độ tiến quân.

Philippov thâm nghĩ, quân Prosen sẽ không bố trí trận địa súng máy ở tuyến đầu, phía trước súng máy chắc chắn có một tuyến phòng thủ bộ binh.

Nói cách khác, sắp giao tranh rồi.

Hắn giơ khẩu Tokarev cải tiến lên, sẵn sàng khai hỏa bất cứ lúc nào.

Bỗng nhiên, một bóng đen khổng lồ xuất hiện trong màn sương mù phía trước! Philippov bóp còi

Ngay sau đó, hắn nghe thấy tiếng va chạm chói tai của kim loại.

Sau một loạt âm thanh leng keng, bóng đen kia đổ ầm xuống đất!

Philippov xông lên trước hai bước, nhận ra đó là một tên lính công binh mặc giáp che ngực!

Trên tấm giáp che ngực chỉ chít vết nứt do đạn Tokarev cải tiến bắn ra, máu không ngừng chảy ra từ khe hở bên cạnh tấm giáp.

Tên công binh chiến đấu này vậy mà còn mang theo chùy gai!

Càng nhiều bóng đen xuất hiện trong màn sương mù phía trước!

Philippov: “Bắn! Kẻ địch chỉ có vũ khí lạnh, bắn!”

Âm thanh va chạm chói tai vang lên khắp nơi.

(Hết chương) Chuong 250: Suong mu day dac

Vài giây sau, Philippov bắn hết đạn, liên hét lớn “thay đạn, lùi lại phía sau một bước, bắt đầu thay băng đạn.

Lúc này, hắn nghe thấy tiếng bước chân nặng na, chỉ trong nháy mắt ngẩng đầu lên, một tên lính công binh to lớn của Prosen đã lao ra khỏi màn sương mù dày đặc, vung chùy gai vê phía hắn.

Philippov vội vàng giơ khẩu súng trường trong tay lên đỡ đòn.

Lực va chạm mạnh đến mức bẻ cong nòng súng Tokarev cải tiến. Mặc dù khẩu súng trường đã hấp thụ phần lớn lực

đạo, nhưng Philippov vẫn bị đẩy lùi về phía sau, khuyu gối xuống.

Hắn thâm nghĩ tiêu rồi, có lẽ mình sắp được vinh danh rồi, theo bản năng, hắn muốn rút lựu đạn, nhưng vừa mới nắm lấy quả lựu đạn thì thân thể của tên địch đột nhiên ngã sang một bên, quỳ sụp xuống đất, bất động.

Chiếc chùy gai cũng tuột khỏi nòng súng bị bẻ cong, rơi xuống bãi cỏ.

Philippov kinh hồn chưa định, lúc này mới phát hiện, máu vẫn luôn chảy ra từ mép dưới tấm giáp che ngực của tên địch, có vẻ như hắn ta đã bị thương nặng từ trước, chỉ dựa vào ý chí và chút sức lực cuối cùng giáng cho Philippov một đòn.

Khoảnh khắc đó, sự khinh thường kẻ địch vừa mới nhen nhóm trong lòng Philippov đã tan biến - loại khinh thường này nảy sinh từ chuỗi ngày chiến thắng liên tiếp, đã trở thành tư tưởng chủ đạo trong quân đội, cứ như thể chỉ cần dưới sự lãnh đạo của Rokossovsky, bọn họ sẽ sớm đánh bại quân đội Prosen.

Cha xứ quân đội đã nhiều lần nhắc nhở các chiến sĩ, cố gắng dập tắt tâm lý khinh địch, nhưng hiệu quả chẳng được bao nhiêu.

Giờ phút này, ít nhất bản thân Philippov sẽ không bao giờ dám khinh thường bất kỳ người lính Prosen nào nữa, mà coi họ là những đối thủ đáng gờm.

Philippov nhặt chiếc mũ sắt rơi trên mặt đất lên, đội lên đầu tên địch, giống như thể thi thể đang quỳ gối bất động kia là một bia mộ. Người Ant khi chôn cất đồng đội, thường cắm một cây gậy gỗ xuống đất, sau đó đội mũ sắt của người đã khuất lên trên.

Làm xong những việc này, Philippov kiểm tra khẩu súng trường bị bẻ cong, bất lực đeo ra sau lưng, sau đó khom lưng nhặt chùy gai lên.

Lúc này, xung quanh vang lên đủ loại tiếng động, tiếng la hét của cả hai bên.

Philippov xác định phương hướng, sau đó lao vào màn sương mù dày đặc, rất nhanh, hắn nhìn thấy một tên lính Prosen tay cầm cây xẻng công binh.

Hai người nhìn thấy nhau đều sửng sốt, sau đó đồng thời vung vũ khí trong tay lên -

Cây xẻng công binh bay ra ngoài, chùy gai đập mạnh vào cánh tay của tên lính Prosen.

Tiếng xương gấy vang lên giòn giã, tên lính Prosen hét lên thảm thiết.

Philippov thu chùy gai về, xoay người, vung chùy gai đập vào đầu tên lính, trực tiếp bẻ gấy cổ hắn ta.

“Mishal Grishka! Mọi người trong trung đội 3 tập hợp lại! Nhanh lên!”

Hắn vừa hét lớn vừa chạy về phía có tiếng đánh nhau, rất nhanh, hắn phát hiện một tên lính Prosen đang đè lên người một chiến sĩ Ant. Ngay sau đó, lưng tên lính Prosen đã biến dạng, máu tươi phun ra từ miệng hắn ta.

Philippov thu chùy gai về, giơ chân đạp bay tên lính đang hấp hối, kéo người dưới đất dậy: “Grishka, cậu làm sao vậy? Bị một tên Prosen đè bẹp rồi! Cậu rõ ràng cao to hơn hắn ta mài”

Grishka chửi rủa: “Hắn đánh lén tôi!”

Vừa nói, hắn vừa giơ tay, bắn một phát về phía tên địch đang giãy giụa.

“Mẹ kiếp!” Grishka nhổ một bãi nước bọt về phía tên địch, nhấn mạnh một lần nữa,‘Hắn đánh lén tôi!”

“Đừng can nhằn nữa!” Philippov đang nói thì bỗng nhiên phát hiện có gì đó dưới đất, bèn cúi xuống xem xét, hóa ra là một sợi dây.

Philippov: “Dây điện thoại!”

Hắn lấy la bàn ra xem xét phương hướng, sau đó chỉ về phía trước: “Bên này là hướng sở chỉ huy của địch, chúng ta lần theo dây điện thoại, đột kích sở chỉ huy của bọn chúng!”

Grishka: “Cậu chắc chứ? Chỉ có hai chúng ta?”

Philippov: “Sợ cái gì, trong màn sương mù này, bọn chúng đâu có nhìn thấy chúng ta có bao nhiêu người! ĐiI”

Yeisk, sở chỉ huy Tập đoàn quân cơ động số 1, quân đội Ant.

Popov: “Rokossovsky, mỗi lần tấn công cậu đều phải đi qua đi lại mấy chục km như vậy sao?”

Pavlov: “Hắn á, đây là xúc động không kìm nén được, cứ muốn tự mình xông pha chiến đấu, hai chúng ta nếu không ngăn cản hắn, hắn có thể chỉ huy xe tăng nhỏ vọt thẳng tới Prosenia.”

Vương Trung: “Hừ, cậu chờ đấy, một ngày nào đó tôi sẽ đích thân chỉ huy xe tăng tiến vào Prosenia, tôi còn phải đích thân hạ lệnh nã pháo cho nổ tung di ảnh của Prosen hoàng đế.”

Popov và Pavlov đều cười.

Lúc này bên kia vô tuyến điện có người hô: “Liên lạc được với đội đột kích rồi.”

Vương Trung vừa nghe xong vội vàng chuyển tâm nhìn, quả nhiên thấy phía trước chiến tuyến có một vùng nhỏ sáng

lên.

Sáng lên là sáng, nhưng mỗi chiến sĩ chỉ có thể nhìn thấy xung quanh mình, Vương Trung nhìn xuống, cảm giác giống như đang nhìn một miếng pho mát đầy lỗ.

Thông tin có thể thu được trong tình huống này cực kỳ hạn chế, nhưng Vương Trung vẫn chú ý tới tiểu đội đang xông lên phía trước nhất.

Tiểu đội chỉ có năm người, chỉ huy bọn họ là một sĩ quan tên là "Philippov".

Đây chẳng phải là bạn tốt của Vasili sao?

Lúc Vasili sắp xếp lại 《 Chiến tranh thần thánh 》, Philippov còn giúp đỡ, cho nên tên của anh ta và Vasili cùng xuất hiện trên bản nhạc phổ.

Vương Trung nhìn chằm chằm Philippov, nhìn tiểu đội năm người của anh ta liên tiếp đánh ngã mấy nhóm quân địch.

Không biết vì sao, Philippov không cầm súng, mà lại cam chùy gai.

Vương Trung còn thấy anh ta đưa hộp đạn súng trường Tokarev cải tiến trên người cho những người khác.

Chẳng lẽ súng trường bị hỏng?

Vương Trung nhìn kỹ lại, phát hiện tiểu đội Philippov hình như đang đi theo một thứ gì đó trên mặt đất, giống như là một đường thẳng?

Hay lắm, men theo đường dây điện thoại để tìm sở chỉ huy của địch! Nhưng các anh chỉ có vài người, đánh thắng được lính gác của sở chỉ huy sao?

Vương Trung thực sự phải toát mồ hôi hột thay cho nhóm chiến sĩ dũng cảm này.

Đột nhiên, tiểu đội đụng mặt hai tên lính thông tin đang xách theo thiết bị, xem chừng là đi sửa đường dây điện thoại.

Chỉ trong nháy mắt, hai tên lính thông tin của Prosen đã bị đánh ngã xuống đất.

Philippov không biết lấy đâu ra chùy gai, đập vỡ sọ của hai tên lính thông tin.

Vương Trung đang định tiếp tục theo dõi, giọng nói của Pavlov cắt ngang: "Này! Có mệnh lệnh gì thì nhanh chóng truyền đạt cho đội tấn công đi! Không biết đường liên lạc có thể duy trì được bao lâu!"

"Bảo bọn họ duy trì kế hoạch ban đầu, sau khi đánh tan trận địa bên ngoài của địch thì dùng tốc độ nhanh nhất quét dọn chiến trường, rút lui về trận địa phục kích." Vương Trung vừa nói vừa chuyển tâm nhìn về, nhìn Pavlov.

Pavlov cầm lấy tai nghe và micrô của đài vô tuyến, lặp lại lời Vương Trung vừa nói cho đầu dây bên kia.

Popov: "Tấn công thuận lợi như vậy, chúng ta có thể mở rộng chiến quả được không?"

Vương Trung: "Chúng ta không biết trong sương mù có bao nhiêu quân địch. Lúc này cứ hành động chắc chắn là hơn. Chiến lược thì khinh địch, chiến thuật phải coi trọng địch."

Popov: "Tôi không có ý kiến, dù sao tôi cũng không phải là chỉ huy quân sự. Nhưng nhỡ đâu quân địch còn thê thảm hơn chúng ta tưởng tượng, lực lượng thiết giáp phản công chậm chạp chưa tới, có thể ảnh hưởng tới sĩ khí của đội phục kích hay không?"

Vương Trung tiến lên vỗ vai Popov: "Không phải còn cậu sao! Tôi tin tưởng cậu có thể khích lệ sĩ khí toàn quân!"

“Tôi không có sức kêu gọi mạnh mẽ như cau Popov nói: “Nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức, nếu thực sự không được thì chỉ có thể để cậu ra tiền tuyến diễn thuyết.”

Pavlov nghe thấy câu này thì ngẩng phắt đầu lên: “Cậu ta ra tiền tuyến, cậu cảm thấy cậu ta có thể trở về chắc? Đến lúc đó lại phải để tôi gánh vác hết mọi việc!”

Vương Trung: “Cậu cứ làm tốt việc của cậu đi, biết đâu sau này có thể từ sĩ quan tham mưu lên làm chỉ huy, chỉ huy cả một Tập đoàn quân đấy! Rồi lúc đó cậu có thể sai khiến một tham mưu trưởng khác!”

Pavlov lắc đầu: “Tôi với cậu không giống nhau, tôi đã đến tuổi biết rõ giới hạn năng lực của bản thân rồi, tôi chỉ thích hợp làm Tham mưu trưởng thôi.”

Vương Trung vốn định nói “thử một chút xem sao” nhưng vẻ mặt của Pavlov khiến hắn thôi ngay ý định đó. Pavlov đã hơn bốn mươi tuổi, theo như người xưa nói thì đã đến tuổi bất hoặc rồi.

Mà Vương Trung vẫn là một cậu nhóc, tuy quân hàm cao hơn Pavlov, nhưng truyền dạy kinh nghiệm sống cho một người đàn ông đã đến tuổi bất hoặc, thế nào cũng thấy sai sai. Dù sao trước khi xuyên không, Vương Trung cũng không lớn bằng Pavlov gạo mà hắn ăn còn chưa bằng muối mà Pavlov ăn.

Lúc này, một nhân viên điện báo chạy từ đài phát thanh tới: “Báo cáo! Điện khẩn của Tập đoàn quân!”

Vương Trung trực tiếp cầm lấy điện báo, đọc to: “Tư lệnh Tập đoàn quân muốn biết ý kiến của Ngài về việc gia tăng áp lực cho quân địch, chia sẻ áp lực cho Tập đoàn quân Borsk. Người ký tên là đại tướng Gorky.’

Pavlov: “Hay là chúng ta nói cho Tập đoàn quân biết chuyện chuẩn bị xe tăng giả?”

Vương Trung: “Không, nói không chừng sẽ để lộ bí mật, cứ nói thẳng với đại tướng Gorky là chúng ta đã có cách, không cần… à không, cần Tập đoàn quân điều động lực lượng dự bị và tiếp tế bổ sung hỗ trợ.”

Pavlov ngơ ngác: “Ý cậu là sao?”

Popov cười nói: “Cái này rõ ràng là đang đánh lừa địch mà. Có binh lực và tiếp tế tập trung về phía chúng ta, sẽ kéo theo sự liên động của tiếp tế, trịch trạm dọc tuyến, quân Prosen trinh sát nhìn vào sẽ càng tin là thật.”

Vương Trung gật đầu: “Chính là như vậy, nếu đại tướng Gorky thực sự muốn biết chúng ta đang làm gì, ông ấy sẽ đích thân bay sang bằng Po-2.

Ở Trái Đất, người Nga thường xuyên dùng máy bay ném bom Po-2 làm phương tiện di chuyển cho tướng lĩnh trên chiến trường. Thứ này có thể cất và hạ cánh ở khắp mọi nơi, rất tiện lợi, cho dù gặp sự cố kỹ thuật thì phần lớn cũng có thể hạ cánh khẩn cấp được.

Pavlov: “Được rồi, vậy soạn điện báo như thế đi!”

Cùng lúc đó, Philippov đang dẫn đầu tiểu đội hành quân trong sương mù.

Bỗng nhiên, anh ta nghe thấy tiếng người vọng lại từ phía trước.

Hình như là tiếng người Prosen đang gào to cái gì đó, tiếng Prosen của Philippov không tốt bằng Vasili, nhất thời không nghe rõ, nhưng anh ta đoán có lẽ là “Nói to lên”.

Xem ra đây chính là sở chỉ huy của địch - còn về phần là sở chỉ huy cấp bậc gì thì trong màn sương mù dày đặc này không

nhìn rõ được.

Philippov quay đầu lại, nói với bốn người trong tiểu đội: “Phía trước là mục tiêu của chúng ta, lát nữa chúng ta sẽ chia nhau ra mò vào trong, ai chưa vào được thì đánh ngay tại chỗ, thu hút sự chú ý, người nào mò vào được thì tìm cách khống chế chỉ huy của địch, ép hắn ta hạ lệnh đầu hàng!”

Misha: “Nhưng chúng ta đều không biết tiếng Prosen!”

Philippov: “Vậy thì cố gắng bắt sống bọn chúng. Chúng ta đánh nhau ở đây, những người khác trong sương mù sẽ tập trung lại, nhớ cẩn thận đừng bắn nhầm đồng đội. Bắt đầu hành động!”

(Hết chương 250)

Chương 183: Sáng Tác Bài Hát Mới

Chương 251: Tới lượt quân Prosen

Chương 251: Tới lượt quân Prosen

Philippov dẫn đầu xông vào màn sương mù dày đặc.

Bốn người còn lại cũng đều là lính kỳ cựu, lần trước nhân lúc sương mù dày đặc tấn công Yeisk, bọn họ luôn hành động cùng Philippov.

Thấy Philippov hành động trước, bốn người liếc nhìn nhau, sau đó mỗi người chọn một hướng tản ra, tất cả đều biến mất trong màn sương mù.

Rất nhanh, trong sương mù truyền đến tiếng kêu thảm thiết của người Prosen, tiếp theo là tiếng nổ vang lên.

Có người Prosen kêu gào thảm thiết, chạy vê phía phát ra tiếng nổ, ngay sau đó là tiếng đạn Tokarev cải tiến bắn xuống đất lộp bộp, kèm theo đó là tiếng người ngã xuống đất.

Quân Prosen gao lên: “Yêu tinh sương mùi”

‘lm miệng! Rõ ràng là quân Ant đánh lén, mau tìm ra bọn chúng! Nhanh lên!”

Sau đó lại là tiếng đạn bắn xuống đất lộp bộp.

Tiếng nổ thứ hai vang lên.

Một tên lính Prosen kinh hoàng kêu lên: “Bọn chúng ở khắp mọi nơi!”

“Đừng hoảng hốt! Tập kích bất ngờ và lặng lẽ như vậy, chắc chắn là một nhóm nhỏ tinh nhuệ…”

Giọng nói của sĩ quan đột nhiên im bặt.

Vốn dĩ trong loại sở chỉ huy này có rất nhiều người không phải là binh lính, ví dụ như tham mưu, văn thư… Tinh thần một tên không phải là binh lính là người không chịu đựng được trước, hắn ta hét lên: “Đây là ma pháp! Chết tiệt, là ma pháp! Bọn chúng đều là chiến binh biết dùng ma pháp, là dùng tà thuật kết hợp yêu tinh sương mù với con người tạo ra quái vật! Chúng ta chết chắc rồi!”

Tiếng súng vang lên giòn giã, tiếng kêu gào im bặt, ngay sau đó là giọng nói của một người đàn ông trung niên: “(Tiếng Prosen) Cấm dùng những lời lẽ như vậy để làm lung lay tinh thần quân đội, nếu yêu tinh sương mù thực sự tồn tại, chúng ta sẽ bắn chết nó, sau đó giao cho Viện Khoa học Hoàng gial”

Vừa dứt lời, tiếng nổ thứ ba vang lên, tiếp theo là tiếng nổ thứ tư.

Sau hai tiếng nổ, mọi thứ chìm vào yên lặng.

Tiếng súng và tiếng nổ ở phía xa càng làm cho sự yên tĩnh này trở nên kỳ dị.

Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên trong sương mù bằng tiếng Ant: “Còn ai sống sót không? Misha, Grishka?”

“Grishka trúng đạn rồi!”

“Kéo cậu ấy lại đây!”

“Cậu ấy chết rồi, Pangerich cũng chết rồi. Chỉ còn ba chúng tai”

“Đến hầm trú ẩn! Đi về phía giọng tôi!”

Rất nhanh, ba người còn lại của tiểu đội tập kích đã tập hợp lại trong hầm trú ẩn của quân Prosen.

Philippov cầm tấm bản đồ thu được, vừa nhìn vừa nói: "Đây chỉ là một trung đoàn, không phải sư đoàn như tôi nghĩ, thảo nào lực lượng canh gác lại ít như vậy. Chúng ta đã vượt qua giới hạn tiến công mà tướng quân Rokossovsky quy định rồi, phải rút lui ngay lập tức. Lần trước chúng ta nhân lúc sương mù dày đặc tấn công, sương mù đã tan trước ba bốn mươi phút.

"Vì vậy, chúng ta phải hành động ngay lập tức! Các cậu lấy đại vài tài liệu trong phòng đi, còn quan trọng hay không thì để bọn thẩm phán quyết định."

"RõI"

Ngay khi mọi người đang lấy tài liệu, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Philippov nhấc điện thoại lên: "A lô?"

Đầu dây bên kia sững người một lúc: "Hả? A lô cái gì? Tại sao anh lại dùng cách bắt máy của người Ant?

Philippov trực tiếp trả lời bằng tiếng Ant: "Bởi vì chúng tôi là người Ant, là sư đoàn bộ binh cơ giới cận vệ số 1 của tướng quân Rokossovsky! Chúng tôi muốn cảnh cáo lũ khốn Prosen các người, nợ máu phải trả bằng máu!"

Nói xong, Philippov cúp máy, vung tay với hai người lính: "ĐiI"

Thượng tướng Pock đặt ống nghe xuống, vẻ mặt nặng nề.

Những người khác trong sở chỉ huy đều lộ vẻ nghi hoặc.

Tham mưu trưởng hỏi: "Chuyện gì vậy ạ?"

“Bọn chúng nói chuyện với tôi bằng tiếng Ant, tôi không hiểu, nhưng sự khinh thường của chúng đối với tôi đã được thể hiện rõ ràng qua giọng điệu rồi.” Thượng tướng Pock nghiêm nghị nói,‘Có thể khẳng định, ít nhất hai trung đoàn của sư đoàn 113 đã bị đánh tan.”

Sĩ quan phụ tá nói: “Cũng có thể chỉ là một toán quân Ant bị lạc đường trong sương mù vô tình đánh úp được sở chỉ huy trung đoàn.”

Thượng tướng Pock nhìn chằm chằm viên sĩ quan phụ tá: “Dù sao cũng là sở chỉ huy trung đoàn, quân đội đi lạc có thể dễ dàng đánh úp được sao? Không thể nào! Sư đoàn bộ binh tuy không có xe tăng riêng, nhưng có rất nhiều xe bọc thép bánh xích! Dựa vào số xe bọc thép bánh xích đó để phòng thủ, không thể nào bị một toán quân ô hợp đánh bại được!”

Viên sĩ quan phụ tá không hề nhượng bộ, nghiêm túc nói: “Cũng có thể số xe bọc thép bánh xích đó đã bị tiêu diệt trong trận pháo kích chuẩn bị rồi. Thưa tướng quân, chúng ta phải hành động thôi, tôi đề nghị phái lực lượng thiết giáp chưa bổ sung đầy đủ nhiên liệu và đạn dược phản công ngay lập tức!”

Thượng tướng Pock mím môi, nhìn chằm chằm viên sĩ quan phụ tá vài giây rồi nói: “Cậu nói có lý, cảm ơn cậu Fred. Liên lạc với sư đoàn thiết giáp số 14 và sư đoàn thiết giáp phóng lựu số 16, lấy bọn họ làm trung tâm, phát động phản công!”

Tham mưu trưởng: “Xuất phát trong sương mù sao ạ? Như vậy rất dễ xảy ra tai nạn xe cộ, còn có thể xảy ra những sự cố bất ngờ khác nữa!”

Thượng tướng Pock nhìn đồng hồ: “Sắp được rồi, hôm qua tôi có xem qua tư liệu vê cuộc tấn công trong sương mù lần trước, sương mù sẽ bắt đầu tan sau hơn một tiếng nữa. Chờ khi

các sư đoàn thiết giáp chuẩn bị xong, thời tiết hẳn là sẽ quang đãng trở lại, đến lúc đó lập tức phản công!"

Bên phía Vương Trung, hắn cũng đang xem đồng hồ. "Dựa theo kinh nghiệm lần trước, sương mù sắp tan rồi. Ra lệnh cho các đơn vị tham gia tấn công rút lui đi." Vương Trung ra lệnh.

Pavlov: "Nếu như quân địch không mắc bẫy thì sao?"

Vương Trung: "Không sao, bây giờ chiến lược của chúng ta đã thay đổi rồi. Trước kia là dùng tấn công để thu hút sự chú ý của quân địch về phía này, bây giờ tấn công chỉ là một biện pháp phụ trợ, sát chiêu thực sự chính là số xe tăng giả kia, tấn công cũng được, tập kết binh lực và tiếp tế về phía này cũng được, đều là vì để khiến cho số xe tăng giả kia trông giống thật.

"Đương nhiên, nếu như quân địch phản công rồi trúng phải phục kích của chúng ta, chịu tổn thất nặng nề, như vậy toàn bộ kế hoạch lừa gạt này sẽ càng thêm phần chân thật."

Pavlov gật đầu: "Cứ làm theo ý cậu, tham mưu thông tin, gọi cho đội tấn công, bảo bọn họ nhanh chóng rút về vị trí xuất phát!"

"RõI"

Ngay sau đó, tiếng của tham mưu thông tin vang lên từ radio: "Attila Attilal Nghe rõ trả lời!"

Attila là mật danh của nhóm tác chiến tham gia tấn công lần này.

"Attila Attila, nghe rõ trả lời!"

tiếp tục đi qua đi lại trong nhà kho, đi được vài bước lại ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, xem sương mù bên ngoài đã tan hết hay chưa.

Lúc này, Vasili đang vừa bôi bùn lên xe tăng vừa thở dài: “Haizzl Sao tôi lại phải làm cái việc này chứ?”

“Anh không thích làm à?” Một giọng nói trẻ con đột nhiên vang lên.

Vasili quay đầu lại, là cậu bé lớn tuổi nhất trong số những đứa trẻ mồ côi chiến tranh mà tướng quân cưu mang.

“Làm sao có thể!” Vasili vội vàng nói,‘Nhiệm vụ mà tướng quân giao cho đều rất quan trọng. Chuyện này liên quan đến… Nói cậu cũng không hiểu được đâu!”

Đứa trẻ cầm đầu: “Sao em không hiểu? Nói ra là anh phạm lỗi, sẽ bị phạt đi gánh phân đấy! Mấy anh trong tiểu đoàn cảnh vệ của Tập đoàn quân nói chuyện với chúng em, đều nói anh là chuyên gia gánh phân, là do bị phạt nhiều quá nên thành quen đấy!”

Vasili trợn tròn mắt: “Sao cậu có thể bịa đặt, vu oan cho người khác như vậy?”

“Bọn em tận mắt nhìn thấy anh gánh thùng phân, vừa đi vừa hát, nghe nói là aria gì đó!”

Vasili há hốc mồm, không nói nên lời, chỉ có thể tiếp tục bôi bùn lên xe tăng.

Chiếc xe tăng mà hắn đang xử lý là xe tăng số III, nói thật, muốn biến chiếc xe tăng số III với giáp thẳng góc thành T-34 cũng hơi khó.

Thứ nhất, tháp pháo của T-34 nằm ở phía trước thân xe, còn tháp pháo của xe tăng số III thì không nhô vê phía trước nhiều như vậy, thứ hai, tháp pháo của xe tăng số III to hơn tháp pháo của T-34 một vòng, hơn nữa, loại xe tăng này còn có tháp chỉ huy của trưởng xe - phiên bản T-34 thông thường không có thứ này.

Mà T-34/76 sản xuất với số lượng ít, không thể nào xuất hiện trên quy mô lớn được.

Vasili quay đầu nhìn những người đang giăng một tấm vải bạt lớn ra. Họ sẽ dùng vải bạt để làm lưới ngụy trang, phủ lên "chiếc xe tăng" mới.

Nhưng tấm lưới ngụy trang này lại có tác dụng hoàn toàn trái ngược với những tấm lưới ngụy trang trước đây.

Tấm lưới ngụy trang này là để không quân Prosen có thể dễ dàng phát hiện ra những chiếc xe tăng này, đồng thời che đi những chỗ sơ hở không thể giấu diếm được trên xe tăng.

Vasili nhìn tấm lưới ngụy trang đơn sơ, chỉ có thể hy vọng quân Prosen sẽ tiếp tục phát huy tác phong cứng nhắc của mình, một lần nữa bị lừa.

Giống như lúc Loktev dùng mìn giả để lừa bọn chúng vậy.

7 giờ 40 phút sáng ngày 23, Sư đoàn thiết giáp số 14 của quân đội Prosen.

Sau nhiều ngày được nghỉ ngơi, bổ sung, số lượng xe tăng của sư đoàn 14 đã khôi phục được một chút - mặc dù ky binh của Ant luôn cố gắng ngăn cản lực lượng thu hồi xe tăng của Prosen kéo những chiếc xe tăng bị hỏng về, nhưng dựa vào hệ thống sửa chữa, bảo dưỡng xe tăng ngay trên chiến trường rất tốt, quân Prosen vẫn khôi phục được 70% số xe tăng của sư đoàn 14 so với mấy ngày trước.

Ngoài ra, còn một số xe tăng đang được đại tu, chờ khi số xe tăng này được đưa vào sử dụng, số lượng xe tăng sẵn sàng chiến đấu của sư đoàn 14 có thể khôi phục 80%.

Đương nhiên, 80% ở đây là so với 80% trước khi sư đoàn 14 rút lui khỏi vị trí bị tấn công theo kiểu gọng kìm. Nếu so với lúc bắt đầu cuộc tấn công theo kế hoạch màu xanh lam, số lượng xe tăng của sư đoàn 14 đã giảm đi một nửa.

Cho dù như vậy, sư đoàn 14 vẫn là một lực lượng rất mạnh, quan trọng nhất là, các pháo thủ xe tăng của sư đoàn này đều là lính kỳ cựu dày dạn kinh nghiệm, rất ít lính mới.

Lúc này, sư đoàn 14 đã bị dồn nén nhiều ngày, đang chuẩn bị phát động một cuộc tấn công để trút giận.

Nhưng đúng lúc này, sư đoàn trưởng sư đoàn thiết giáp phóng lựu số 16, Schultz, lại lái xe jeep đến bên cạnh xe chỉ huy của sư đoàn 14.

Schultz nhảy xuống xe, nhìn bầu trời đang dan quang đãng trở lại.

Đúng lúc này, sư đoàn trưởng sư đoàn 14 cũng mở cửa xe chỉ huy bước ra, hai người nhìn thấy nhau, lập tức chào hỏi theo nghi thức thông thường.

Sau khi chào hỏi xong, Schultz nói với sư đoàn trưởng sư đoàn 14: "Cá nhân tôi cảm thấy tình hình có chút kỳ lạ. Cuộc tấn công của Rokossovsky lần này toát ra một cảm giác rất kỳ quái."

Thiếu tướng Karl, sư đoàn trưởng sư đoàn 14 hỏi: "Căn cứ vào đâu?"

"Trực giác của tôi. Trước kia, các cuộc tấn công của Rokossovsky đều rất dứt khoát, mạnh mẽ, nhìn có khí thế. Ví von một chút, trước kia Rokossovsky ăn như hổ đói, còn bây giờ lại ăn rất chậm rãi."

Thiếu tướng Karl cau mày: "Quân nhân của Đế chế không nên đưa ra phán đoán dựa vào trực giác'."

"Tôi biết! Tôi biết! Nhưng tôi có một dự cảm rất xấu, lần phản công này của chúng ta có thể sẽ nhanh chóng đạt được mục tiêu. Tôi đề nghị sau khi đã chiếm lại được hết số lãnh thổ mà sư đoàn 113 bị mất, chúng ta lập tức dừng tiến quân, đề phòng trúng bẫy!"

Thiếu tướng Karl cười lạnh, đáp: “Sư đoàn của ông có thể dừng tiến quân, nhưng sư đoàn của tôi đã bị dồn nén quá lâu rồi, bị ky binh của bọn chúng quấy rối phát chán rồi. Không, tôi sẽ tiếp tục tiến quân, xem thử người Ant giở trò gì.”

Schultz lớn tiếng nói: “Như vậy ông sẽ trúng bay đấy!”

Thiếu tướng Karl nhún vai: “Toàn bộ khu vực giao chiến đều là thảo nguyên bằng phẳng, không có địa hình nào có lợi cho việc phục kích cả, tôi cho là không cần phải lo lắng.”

(Hết chương 251) Chuong 252: Thiet giap phan kich

Lúc này, trời đã quang mây tạnh.

Thiếu tướng Karl ngẩng đầu nhìn trời, sau đó trèo lên chiếc xe tăng của Bộ tư lệnh sư đoàn, đứng trên xe tăng nói với thiếu tướng Schultz: “Mời ông về cho, sư đoàn thiết giáp phóng lựu số 16 là lá chắn phía sau của chúng tôi, sư đoàn của ông phải tiến quân cùng chúng tôi.”

Thiếu tướng Schultz chỉ chỉ binh sĩ truyền tin ngồi trong xe đẩy, vô tuyến điện đang được binh sĩ truyền tin ôm vào trong ngực.

Schultz: “Chỉ cần tôi ra lệnh, sư đoàn của tôi sẽ đuổi theo các anh.”

Thiếu tướng Karl gật đầu: “Được, vậy chúng ta gặp nhau ở Yeisk.”

Schultz: “Tôi cảm thấy không nên lạc quan như vậy, Rokossovsky kia… khiến tôi có cảm giác rất không tốt, rất không tốt. Hắn khẳng định đang mưu đồ cái gì đó, chờ cho chúng ta đẹp mắt. Vẫn nên cẩn thận một chút, thiếu tướng Karl!”

Thiếu tướng Karl đỡ tháp pháo chỉ huy xe tăng số 3, nhìn về phía trước suy tư một lát, gật đầu: “Có lẽ anh nói đúng,

phương diện này thật sự có vấn đề gì đó.”

Nói xong, anh ta cầm tai nghe của chiếc radio áp vào tai mình, tay kia cam chiếc vô tuyến lên đưa lên miệng: “Các đơn vị chú ý, kiểm tra số lượng đạn khói, kiểm tra số lượng đạn khói, chúng ta có thể cần những thứ này để thoát khỏi sự phục kích của kẻ địch.”

Một lát sau, trong tai nghe truyên đến các đơn vị báo cáo: “Tướng quân, bởi vì tiếp tế của chúng tôi chưa hoàn thành, đạn khói còn chưa bổ sung.

“Lúc tiếp tế ưu tiên tiếp tế dầu và đạn xuyên giáp, sau đó mới là đạn nổ cao, đạn khói —— vẫn là những viên trước đó.”

Thiếu tướng Karl buông máy điện thoại vô tuyến xuống, mím môi suy nghĩ một lát, mới một lần nữa cầm lấy microphone hạ lệnh: “Toàn bộ xe tăng kiểm kê đạn khói, chia đều đạn khói hiện có cho các xe, bảo đảm mỗi chiếc xe tăng số bốn đều có đạn khói.”

Pháo Đường kính 50mm của xe tăng số 3 hạn chế, hiệu quả đạn khói không tốt lắm, bố trí khói mù chủ yếu dựa vào pháo 75 mm của số 4.

Mệnh lệnh vừa ban xuống, thiếu tướng Karl quay đầu nhìn Schultz: “Nếu chúng ta gặp phải phục kích, sẽ lập tức bố trí khói mù, thoát ly tiếp xúc.”

Vẻ mặt của Schultz nghiêm túc: “Ngay cả số lượng đạn khói tôn kho cũng không đủ, lỡ như không có cách nào che đậy hoàn toàn tầm nhìn của kẻ địch, anh sẽ phải chịu tổn thất lớn! Chúng ta còn không biết đường kính của pháo đột kích kiểu mới của kẻ địch, nhưng thứ đó thường xuyên xuyên thủng là báo hại toàn bộ tổ xel

“Sư đoàn Seeckt đã trải nghiệm qua, đội xe tăng giảm quân số nghiêm trọng! Bị pháo đột kích kiểu mới bắn thẳng, tổn thất

cũng không chỉ là xe tăng!”

Thiếu tướng Karl: “Vậy sư trưởng Schultz sẽ bởi vì địch nhân trang bị loại vũ khí này mà từ bỏ tiến công sao?”

Schultz im lặng vài giây, lắc đầu: “Không đâu.”

Hắn lui về phía sau một bước, cúi chào thiếu tướng Karl: “Chúng tôi sẽ theo sát các anh tiến lên, chúc các anh may mắn.”

Thiếu tướng Karl đáp lễ: “Chúc chúng ta may mắn.”

Nói xong anh ta chui vào tháp pháo chỉ huy xe tăng, lớn tiếng hạ lệnh: “Quân đội xuất kích!”

Vốn dĩ trên thảo nguyên đều là tiếng động cơ xoay vòng, theo mệnh lệnh của thiếu tướng Karl, tiếng ong ong đột nhiên tăng lên, ngay sau đó lại thêm vào tiếng răng bánh răng chuyển biến cắn vào nhau sinh ra.

Toàn bộ thảo nguyên đột nhiên xao động.

Một con chuột đồng chấn kinh từ dưới chân Schultz chui ra khỏi mặt đất, thét chói tai biến mất ở trong bụi cỏ.

Xe tăng chỉ huy bắt đầu tiến lên, ống hút khói trên động cơ phun ra khói đen, mùi gay mũi bốc cháy không hoàn toàn kích thích Schultz.

Hắn muốn lấy khăn tay ra, nhưng lập tức bỏ ý nghĩ này đi, cứ như vậy đứng trong không khí khó ngửi nhìn theo xe tăng chỉ huy của sư trưởng Karl đi xa.

Hắn vẫn luôn chờ đợi không thấy rõ ràng chỉ tiết của xe tăng chỉ huy, mới vươn tay sang bên cạnh.

Sĩ quan phụ tá lập tức nhét tai nghe và microphone vào trong tay hắn.

“Tôi là Schultz,’ dạng thông tin trái với kỷ luật truyền tin vô tuyến như vậy, nhưng Schultz không muốn để ý nhiều như vậy, Bắt đầu tiến lên.”

Vương Trung hiện tại vẫn như trước đây, dùng chân đo đạc mặt đất trong bộ tư lệnh.

Pavlov trêu ghẹo nói: “Chiến dịch này nếu đánh hơn mười năm, cậu không phải ở trên mặt đất đi ra liên tiếp dấu chân.”

Popov tiếp lời: “Đúng, giống như dấu giày trong thư viện St. Andrewsburg, năm đó Thánh Andrew mười năm như một ngày ngồi ở một vị trí đọc sách, cứ thế mà mài ra dấu giày.”

Vương Trung nhịn không được mà phỉ nhổ: “Mài ra dấu giày, cái này cần mài hỏng bao nhiêu đôi giày a, không quá hợp lý a?”

Nói xong Vương Trung mới phản ứng lại, nói với một đám tín đồ tôn giáo này có phải không tốt lắm hay không.

Không nghĩ tới Popov nói: “À, đây chính là đề mục kinh điển của Thần học viện, quan điểm của tôi khi học Thần học viện chính là về phương diện thư viện dấu giày này vì biểu hiện quan hệ của Thánh Andrew cùng mình, cố ý làm.”

Vương Trung kinh hãi: “Như vậy cũng được sao?”

“Thánh Andrew dạy chúng ta nhất định phải có tinh thần hoài nghi, thực sự cầu thị.” Popov nhún vai: “Chúng tôi chỉ tuân theo lời lão nhân gia dạy bảo mà thôi.”

Lúc này, bên kia vô tuyến điện có giám thính viên hô: “Nghe thấy Prosen truyền tin! “Tôi là Schultz, bắt đầu tiến lên!”

Vương Trung vui mừng: “Không nghe lầm chứ?”

“Đúng vậy!”

Pavlov thì câm lấy thông báo tình hình địch trên bàn, lật một cái nói: “Lời của Schultz, có thể là sư trưởng của Su đoàn thiết giáp phóng lựu số 16 của kẻ địch.”

Thông báo tình hình địch mỗi ngày đều sẽ cập nhật, bên trên là các loại tình báo do bộ quân tư lệnh và bộ thống soái tập hợp qua, đương nhiên cũng bao gồm biên chế của kẻ địch cùng với tên của các chủ quan biên chế.

Vương Trung: “Prosen sẽ không để Sư đoàn thiết giáp phóng lựu một mình phát động tiến công trên mặt đất trống trải, nhất định có một sư đoàn thiết giáp dẫn đầu. Nói cách khác, con mồi của chúng ta đã tới! Gọi điện thoại cho Yegorov, để anh ấy chuẩn bị chiêu đãi địch nhân!”

Pavlov lập tức cầm điện thoại lên: “Bộ chỉ huy Chiến đoàn phục kích nghe đây. Làm sao vậy? Tiếp tục sửa chữa!”

Sau khi cúp điện thoại, hắn mắng một câu: “Lại là chuột đồng! Binh thông tin!”

“Đến!”

Trong lúc binh lính thông tin chạy tới, Pavlov xé trang giấy ghi chép, viết xong mệnh lệnh giao cho binh lính thông tin: “Nhớ kỹ sau đó đốt giấy đi, lúc đi mang theo cảnh vệ, phòng ngừa là kẻ địch phá hoại.”

Vương Trung giơ ngón tay cái lên với mệnh lệnh nhỏ giọt không lọt của tham mưu trưởng: “Lúc kẻ địch bắt đầu tấn công chúng ta đã gián đoạn liên lạc với tiền tuyến, quả thật có thể là do đội đột kích Brandenburg của kẻ địch làm.”

Đội đột kích Brandenburg am hiểu nhất chính là mặc quân trang Ant xâm nhập phá hoại.

Nhưng những kẻ địch cải trang này không được luật pháp quốc tế bảo vệ, cho nên quân Ant bắt được quân Brandenburg

đều là hành hạ đến chết, tận khả năng ép tình báo ra sau đó giết.

Sau khi lính liên lạc rời đi, Pavlov nói: "Hay là chúng ta cũng gọi một tiếng?"

Vương Trung: "Được, dùng ám ngữ để Yegorov cẩn thận là được rồi, cho dù anh ấy tùy tiện, còn có Eugene nữa."

Pavlov lập tức ra lệnh mới, để cho vô tuyến điện gửi ám ngữ đã hẹn trước.

Popov: "Có thể tính toán rồi, chỉ cần đánh kẻ địch đau, lại thêm xe tăng giả, kẻ địch khẳng định sẽ cau mày.

Vương Trung gật đầu: "Đúng vậy. Nhưng tôi có chút lo lắng, nếu địch nhân dùng đạn khói, đột phá phục kích của chúng ta thì làm sao bây giờ? Lần phục kích này dù sao địa hình cũng không tốt."

Bình thường phục kích, đương nhiên là đồng thời hạn chế kẻ địch phát huy hỏa lực, mình bật hết hỏa lực. Vương Trung ở Olaci tổ chức phục kích, chính là công kích đội hình hành quân của kẻ địch, đánh tan đội ngũ theo đuôi xe tăng sau đó đem kẻ địch chặn ở trên đường điên cuồng đánh.

Lần phục kích trên thảo nguyên này, lực lượng thiết giáp của hai sư đoàn và pháo tự hành chống tăng được triển khai ở chính diện, cứng đối cứng với đội hình địch nhân tiến công, hiệu suất sát thương khẳng định không bằng trận phục kích Olaci.

Hơn nữa Vương Trung đã chứng kiến bộ đội xe tăng của kẻ địch thành thạo sử dụng đạn khói che khuất tâm nhìn của pháo tự hành chống tăng, ý đồ tiến hành cận chiến.

Đối với bộ đội thiết giáp của Prosen, Vương Trung thật sự không dám miệt thị bọn họ trên chiến thuật.

Sau một hồi suy nghĩ, Vương Trung hạ lệnh: “Gom xe tăng chuẩn bị chuyển giao cho Tập đoàn quân 40 thành một Chiến đoàn độc lập, để họ lập tức chạy tới tiền tuyến.”

Pavlov: “Xin hỏi để ai chỉ huy?” Vương Trung suy nghĩ vài giây, bỗng nhiên vỗ đùi một cái: “Không phải tôi đã de Zinov ở lại đại đội xe tăng trực thuộc bộ tư lệnh sao?”

Trung tá Zinov vì trong cuộc phản công mùa đông năm ngoái, tổn thất tất cả xe tăng dưới tay, bị cách chức điều tra, Vương Trung gặp được anh ta ở sân tập bắn kiểm tra trang bị, cảm thấy thực lực chuyên môn của người này cũng không tệ lắm, nên chủ động mời chào anh ta.

Pavlov mất vài giây mới nhớ ra Zinov là ai: “Ý cậu là vị trung tá phạm sai lầm mà cậu đưa xuống kia? Hiện tại anh ta bị giáng xuống làm trung tá, quả thật rất thích hợp để chỉ huy Chiến đoàn này. Dứt khoát nhét cả đại đội xe tăng trực thuộc bộ tư lệnh vào Chiến đoàn là được rồi.”

Vương Trung: “Rat tốt, để anh ta lập công chuộc tội!”

Pavlov: “Tôi lập tức soạn thảo mệnh lệnh.”

Popov: “Chúng ta cách tiền tuyến xa như vậy, bây giờ phái ra đội xe tăng có thể đuổi kịp không?”

Vương Trung: “Thêm một lần bảo hiểm tốt.”

Yegorov không biết đã dùng ống nhòm quan sát nơi xa bao nhiêu lần, vừa nhìn vừa lâm bầm: “Không có gì cả! Cũng không co

Eugene mắng: “Chúng ta ở vùng đất hoang hai ngày cho muỗi và ran ăn, có chiến sĩ ỉa đến khắp nơi, trong xe tăng cũng thối rồi.”

Yegorov: “Như vậy cũng tốt, lúc đánh Prosen thì càng ác hơn, chỉ để trút giận!”

Vừa dứt lời, trên xe điện vô tuyến truyền đến tiếng hô to của nhân viên vô tuyến: "Nhận được ám ngữ! Nhận được ám ngữ! Kẻ địch tới rồi!"

Yegorov kinh hãi: 'Sao lại dùng ám ngữ? Điện thoại đâu?"

"Hai mươi phút trước đã đứt đoạn." Sĩ quan phụ tá báo cáo: "Đang kiểm tra đường dây."

Yegorov: "LU chuột đồng chết tiệt. Mau phái lính truyền lệnh, kẻ địch sắp tới rồi! Trút lửa giận tích lũy mấy ngày nay lên đầu bọn chúng đi! Mau maul"

Dưới sự thúc giục của Yegorov, tám gã lính truyên lệnh trở mình lên ngựa, vừa hô to mệnh lệnh vừa hướng thảo nguyên chung quanh chạy nhanh đi.

Mí mắt thiếu tướng Karl bắt đầu giật.

Trong chiến dịch Carolin, mí mắt anh ta giật một lần, sau đó gặp phải sự phản kích quyết tử của lực lượng thiết giáp Carolin.

Xe tăng hạng nặng của Carolin căn bản không phải là thứ mà xe tăng Panzer III có thể đối phó, chỉ có thể dùng đạn nổ phá của xe tăng Panzer IV mới có thể khiến cho những ky binh bọc thép hạng nặng này dừng lại.

Nhưng cũng chỉ dừng lại, chờ người trong xe tăng hạng nặng tỉnh lại, sẽ lại bắt đầu tiến lên.

Lúc ấy thiếu tướng Karl là chỉ huy trung đoàn thiết giáp, toàn bộ trung đoàn đều bị đánh cho tan tác, mãi đến khi pháo 88 mm của lữ đoàn pháo cao xạ bắt đầu bắn, ky binh bọc thép hạng nặng Carolin mới bị ngăn cản.

Lúc ấy trung đoàn của thiếu tướng Karl tổn thất hơn phân nửa, nhất là Panzer III và Panzer IV, mà Panzer 1va Panzer II

nhỏ nhắn ngược lại không có khiến cho địch nhân chú ý, tương đối nhiều xe được bảo tồn.

Hiện tại, mí mắt phải của thiếu tướng lại giật.

Anh ta theo bản năng sờ bùa hộ mệnh của mình, đó là một sợi dây chuyên, bên trong có ảnh chụp chung của anh ta và vợ con.

Anh ta vừa mới sờ đến chỗ nhô lên phía dưới quân phục, trong vô tuyến điện liền truyền đến kinh hô: "Địch nhân!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ở phía trước nhất trong tâm nhìn của thiếu tướng Karl, chiếc xe tăng Panzer III đảm nhiệm dẫn đường liên nổ thành một quả cầu lửa bốc lên.

Tháp pháo bay lên trời thậm chí còn phản chiếu ánh mặt trời, chiếu thẳng vào mắt thiếu tướng Karll

Ngay sau đó, kẻ địch đồng loạt khai hỏa.

Trong nháy mắt đã có mười mấy chiếc xe tăng nổ tung.

Một phát đạn xuyên giáp bay vèo vèo rơi xuống đất cách xe tăng chỉ huy của thiếu tướng Karl không xa, giống như quả bóng đá nảy lên, sượt qua tháp pháo bay về phía xa.

Thiếu tướng lập tức ra quyết định: "Thả khói mù! Mau thả khói mùi"

(Hết chương) Chương 253: Quân hữu gặp nạn

Yegorov nhìn thấy quả đạn khói đầu tiên nổ tung, liền mắng lên: "Lai là đạn khói! Bực mình với đạn khói quá rồi! Sao tướng quân không cho họ nghiên cứu loại vũ khí nào để đối phó với khói mù vậy?"

Eugene cũng đặt ống nhòm xuống: "Prosen cũng bị dồn vào đường cùng thôi… Chắc cũng nên để cho pháo tự hành chống tăng di chuyển rồi chứ?"

Yegorov gật đầu: “Đúng vậy,Xoáy nước” là thứ quý giá, trước khi “Xoáy nước” chuyển vị trí thì để cho lực lượng xe tăng và pháo chống tăng chặn kẻ địch —— hả?”

Eugene còn thấy kỳ quái: “Sao vậy?”

Yegorov không trả lời, giơ ống nhòm lên quan sát phía tây nam.

Eugene cũng nhìn về cùng một hướng.

Vài giây sau anh ta nói: “Hình như… khói mù không che hết?”

Yegorov: “Đúng vậy,‘Xoáy nước” vẫn đang bắn, rõ ràng nơi đó có lỗ hổng tâm nhìn. Sao lại thế này? Prosen không thể nào phạm phải loại sai lầm này.”

Vừa dứt lời, anh ta liên nhìn thấy vài phát đạn khói rơi vào vị trí lỗ hổng, nhưng đám khói nổ ra quá mỏng.

Lúc này, do đang giao tranh nên không khí trên chiến trường lưu động rất hỗn loạn, thêm vào đó là gió thảo nguyên của mùa này, những đám khói mỏng manh đó nhanh chóng tan đi, căn bản không thể che khuất tâm nhìn một cách hiệu quả.

Yegorov lẩm bẩm: “Chẳng lẽ bọn chúng không có đủ đạn khói?”

Eugene: “Có khả năng này, lúc vận chuyển không đủ thì ưu tiên bổ sung đạn xuyên giáp và đạn nổ cao trước, tôi cũng sẽ làm vậy.”

Yegorov buông ống nhòm xuống, quay đầu hạ lệnh: “Tiểu đoàn pháo chống tăng Cận vệ không di chuyển, tiếp tục ở tại chỗ bắn tỉa kẻ địch, tiểu đoàn pháo chống tăng Sư đoàn 225 bỏ qua kế hoạch ban đầu, cơ động về phía sườn kẻ địch, vòng qua đám khói mù ở phía bắc đang che khuất tâm nhìn.

“Tiểu đoàn thiết giáp Sư đoàn 225 đi theo tiểu đoàn pháo chống tăng, đảm nhiệm vai trò phòng vệ. Tập đoàn quân 40 tạm thời không di chuyển.”

Nhân viên truyền tin trên xe truyền tin cao giọng đáp lại một tiếng, sau đó bắt đầu dùng vô tuyến điện truyền đạt mệnh lệnh, liên tục lặp lại: “Tiểu đoàn pháo chống tăng Cận vệ không di chuyển…”

Yegorov tiếp tục dùng ống nhòm quan sát chiến trường: “Ngay cả đám khói mù ở phía bắc này cũng rất mỏng, chắc chắn là do đạn khói của kẻ địch không đủ. Những đám khói nhỏ vừa rồi hẳn là do xe tăng Panzer III bắn. Lần này chúng ta sẽ được ăn đậm rồi!”

Eugene: “Đúng vậy. Mất đi sự yểm hộ của đạn khói, ưu thế về tâm bắn của pháo tự hành chống tăng của chúng ta được phát huy tối đa. Đáng tiếc là góc nhìn bên này không thấy rõ được cảnh tượng kẻ địch bị đánh cho tan tác.”

Khói mù của kẻ địch thật sự không thể che khuất hoàn toàn tầm nhìn của hai vi trí bắn tỉa” ở phía nam và phía bắc, nhưng lại che khuất tầm nhìn của Yegorov và Eugene.

Cho nên vừa rồi Yegorov chỉ có thể hạ một mệnh lệnh tương đối chung chung, còn việc cụ thể sẽ đánh như thế nào thì giao cho tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn xe tăng và tiểu đoàn pháo chống tăng của Sư đoàn 225 quyết định.

Yegorov quan sát một lúc, sau đó chuyển hướng ống nhòm, nhìn về phía tiểu đoàn pháo chống tăng và tiểu đoàn xe tăng của Sư đoàn 225.

Tiểu đoàn xe tăng vừa mới rời khỏi công sự, còn tiểu đoàn pháo chống tăng vì nằm rạp trên mặt đất nên không có công sự, cho nên đã bắt đầu cơ động.

Tốc độ cơ động của "Xoáy nước" vốn đã nhanh hơn T-34, vì thế đại đội "Xoáy nước" kéo theo khói mù đã chạy được một quãng rất xa.

Eugene chú ý tới điểm này: "Có nên để "Xoáy nước" dừng lại không?"

Yegorov: "Không cần, nếu kẻ địch nhằm vào "Xoáy nước", vừa vặn sẽ bị tiểu đoàn xe tăng đánh vào bên sườn, cứ để vậy đi."

Eugene: "Đáng tiếc chúng ta không nhìn thấy hướng di chuyển của kẻ địch, nếu không chúng ta cũng di chuyển một chút?"

Yegorov rõ ràng do dự, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu: 'Không được, vị tướng dám lái xe tăng xông loạn trên chiến trường chỉ có mỗi mình tướng quân là đủ rồi. Chúng ta mà học theo tướng quân, thì tham mưu trưởng sẽ phát điên mất."

Hai vị sư đoàn trưởng đều ở tuyến đầu chỉ huy Chiến đoàn đặc biệt phục kích, hai sư đoàn còn lại giao cho Bộ Tham mưu chỉ huy.

Lúc này, số lượng sợi tóc trên đầu của hai vị tham mưu trưởng chắc đang giảm đi nhanh chóng để giống với Pavlov.

Lại qua khoảng mười phút, Yegorov thấy "Xoáy nước" cơ động ở bên sườn dừng lại, chuyển hướng, và bắt đầu khai hỏa.

Tuy rằng bản thân Yegorov không nhìn thấy kết quả bắn, nhưng anh ta tin tưởng các kíp xe của "Xoáy nước". Để có thể tiêu diệt xe tăng của Prosen ở khoảng cách 1800 mét, tất cả các kíp xe đều phải trải qua huấn luyện gian khổ.

Tiếng pháo của "Xoáy nước" át đi tiếng súng của tất cả các loại pháo khác, thể hiện rõ ràng uy lực của cỡ nòng.

Yegorov không biết đã bao nhiêu lần nhìn về phía đám khói mù đang che khuất tâm nhìn của mình.

Lúc này, nhân viên truyên tin cầm bộ đàm bước tới: "Tập đoàn quân 40 gọi."

Yegorov nhận lấy bộ đàm: "Tôi là Yegorov, có chuyện gì vậy?"

Giọng nói của Koschkov từ trong bộ đàm truyên đến, hơi méo mó: "Lực lượng xe tăng của tôi không có tâm nhìn, cho chúng tôi tham gia tiêu diệt địch đi! Hãy để chúng tôi xông qua khói mùi"

Yegorov: "Không được! Xe tăng của các anh là loại hai người trong tháp pháo, một khi di chuyển thì khả năng nắm bắt tình hình chiến trường rất kém, lao vào hỗn chiến sẽ bị xe tăng của kẻ địch chiếm lợi thết"

Eugene nhỏ giọng lẩm bẩm: "Nắm bắt tình hình chiến trường là từ mà tướng quân thích dùng."

Tuy Yegorov và Eugene đều là tướng quân, Koschkov đang nói chuyện điện đàm vẫn là trung tướng, nhưng rõ ràng ở Tập đoàn quân xe tăng Cận vệ số 1 chỉ có một người được gọi là "tướng quân" mà thôi.

Koschkov không nghe thấy lời Eugene nói, anh ta tiếp tục khẩn cầu: "Chiến công ngay trước mắt, các chiến sĩ đều nóng lòng muốn lao vào chiến đấu, Vasily, hãy để cho chúng tôi tham chiến đi!" Yegorov: "Không được, tướng quân không chỉ muốn chiến thắng, mà còn muốn tỉ lệ tiêu hao - bị tiêu hao đẹp, anh hiểu tỉ lệ tiêu hao - bị tiêu hao là gì không! Cho nên…"

"Chờ chút đã." Eugene nói: "Tôi nhớ lúc tướng quân truyên đạt mệnh lệnh có nói, hiện tại chúng ta cần thu hút sự chú ý của kẻ địch về phía này, để yểm hộ cho Tập đoàn quân

Borsk - cũng chính là quân của Myshkin! Hay là lúc này tung Tập đoàn quân 40 vào để tạo thanh thế thì tốt hơn?"

Yegorov suy nghĩ một lúc, sau đó gật đầu: "Anh nói đúng."

Koschkov từ đầu đến cuối không nghe thấy lời của Eugene, lúc này anh ta rất hoang mang: "Tôi nói đúng? Ý anh là các chiến sĩ sắp không nhịn được nữa?"

Yegorov: "Không, ý tôi là các anh nên tham gia tấn công. Trung tướng Koschkoy, với tư cách là chỉ huy Chiến đoàn phục kích, tôi đề nghị anh hãy tham gia tấn công."

Dù sao Koschkov cũng là trung tướng, chỉ là bởi vì danh tiếng của Rokossovsky quá lớn, nên anh ta mới chịu để cho một thiếu tướng như Yegorov chỉ huy.

Cho nên Yegorov mới dùng từ "đề nghị", chứ không phải ra lệnh.

Koschkov: "Nói gì vậy! Chỉ cần có thể giành thắng lợi, ai chỉ huy cũng được. Trong giai đoạn đầu của cuộc phản công năm ngoái, chẳng phải tướng quân Rokossovsky cũng chỉ huy rất nhiều người có quân hàm cao hơn mình đó sao! Bây giờ tôi sẽ cho quân tấn công."

Yegorov: "Chúc may mắn!"

Tập đoàn quân 40 được trang bị loại xe tăng có nhiều khiếm khuyết, họ rất cần may mắn.

Thiếu tướng Karl lo lắng quan sát tình hình chiến trường.

Vì không đủ đạn khói, quân Ant có thể tự do phát huy ưu thế hỏa lực tâm xa.

Loại pháo tự hành chống tăng mới của kẻ địch thật sự quá lợi hại, bắn ai người đó chết, hơn nữa "mặt trước" miễn dịch với hau hết các loại đạn xuyên giáp của quân Prosen.

Chưa hết, thứ quái quỷ đó còn chạy rất nhanh, độ tin cậy có vẻ cũng không tệ.

Sao lại có thứ vô lý như vậy chứ?

Thiếu tướng Karl nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy thứ này có thể chỉ là một lớp giấy ở mặt bên, chỉ có như vậy mới hợp lý.

Cho nên chỉ cần đi vòng qua một bên, có thể dễ dàng treo thứ này lên đánh.

Vấn đề là căn bản không vòng qua được.

Hiện tại Thiếu tướng Karl rất chắc chắn, ngoài pháo tự hành, hắn còn có ít nhất một tiểu đoàn pháo chống tăng, cùng với mấy tiểu đoàn xe tăng T-34.

Mặc dù pháo nòng dài của xe tăng Panzer IV dễ dàng đối phó với xe tăng T-34, nhưng hỏa lực bên ngoài xe tăng của quân địch lại vô cùng hung mãnh.

Hiện tại tai nghe của Karl tràn ngập tiếng kêu thảm thiết, cùng với tiếng gào thét cuồng loạn của các pháo thủ xe tăng.

Quân địch đang bao vây, số lượng pháo tự hành không rõ đã chiếm lĩnh mặt trận của Sư đoàn Panzer số 14, đang lần lượt "mở nắp" xe tăng của Sư đoàn Panzer số 14.

Mặc dù quân địch ở phía nam không bao vây, nhưng lại có góc bắn rõ ràng, sau khi khai chiến vẫn luôn khai hỏa.

Karl nhìn ra sư đoàn của hắn đã tổn thất hơn phân nửa, nếu như quân địch tiếp tục tăng cường lực lượng thiết giáp, tình hình sẽ rất tệ.

Đúng lúc này, Thiếu tướng Karl nghe thấy tiếng động cơ gầm rú và tiếng bánh răng hộp số vang lên từ phía trước.

Quân địch đã tung lực lượng xe tăng vaol

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một chiếc T-34 lao ra từ làn khói phía trước, đánh về phía đội hình đã tan tác của Sư đoàn Panzer số 14I

Ngay sau đó càng nhiều xe tăng T-34 xuyên qua làn khói, giống như từng đợt ky binh sắt ào ạt lao tới!

Karl nhanh chóng quyết định, điều chỉnh tân số vô tuyến điện của xe tăng chỉ huy sang tân số liên lạc với các đơn vị khác, lớn tiếng hét: "Schulz! Cứu tôi với! Nhanh cứu tôi với!"

Vương Trung nghe thấy tiếng phát ra từ radio, tuy anh không hiểu tiếng Đức, Vasily có thể phiên dịch thì lại đang nghịch bùn đất bên ngoài, nhưng anh lại cảm thấy những lời này rất quen tai.

Phiên dịch viên tiếng Đức nói: "Câu này có nghĩa là: 'Cứu tôi với! Phía trước là tên người, tên là Schulz.'

Vương Trung nhìn về phía Pavlov: "Nếu tôi nhớ không lầm, Schulz là sư đoàn trưởng của Sư đoàn thiết giáp phóng lựu số 16?"

"Đúng vậy, quân địch đã bị đánh cho nóng nảy, bắt đầu cầu cứu rồi."

Vương Trung: "Tên Schulz này có thể có cách nào lập tức giúp đỡ sư đoàn thiết giáp sắp bị chúng ta đánh tan được chứ?"

Pavlov và Popov nhìn nhau, đồng thời lắc đầu: "Không biết."

"Ra lệnh cho pháo đoàn, triển khai tại chỗ, nạp đạn khói." Schulz nói,'Tọa độ à…"

Hắn nhìn bản đồ, cuối cùng dùng roi ngựa chọc ba cái lên bản đồ.

“Cứ đánh vào ba vị trí này, cụ thể có thể bao phủ được bao nhiêu, thì xem số phận của Sư đoàn Panzer số 14. Chúng ta đã cố gắng hết sức rồi.”

Tham mưu trưởng của Sư đoàn thiết giáp phóng lựu số 16 gật đầu: “Vâng. Chúng ta là Sư đoàn thiết giáp phóng lựu, vốn lực lượng thiết giáp đã không bằng Sư đoàn Panzer số 14, bảo chúng ta cùng quân địch đánh một trận lớn trên thảo nguyên, đúng là hơi khó.”

Lúc này liên lạc viên hô to: “Tướng quân! Sư đoàn trưởng Sư đoàn Panzer số 14 báo cáo, nói có hàng trăm chiếc xe tăng đang tấn công hắn!”

Schulz nhíu mày: “Hàng trăm chiếc? Không thể nào, trinh sát của không quân căn bản không phát hiện ra dấu vết gì! Bức ảnh trinh sát trên không ngày hôm qua, vẫn bình thường mài! Nhiều xe tăng như vậy không thể nào không chụp được!”

Tham mưu trưởng nói: “Có lẽ… là vì muốn thúc giục chúng ta cứu viện, nên cố ý báo cáo một con số phóng đại?”

Schulz mím môi, suy nghĩ một lát rồi nói: “Đối đầu trực diện với cụm xe tăng của quân địch rất nguy hiểm, ra lệnh dừng quân tại chỗ, thiết lập phòng thủ, chuẩn bị tiếp ứng tàn quân của Sư đoàn Panzer số 14” (Hết chương) Chương 254: Hủy diệt

Khói trắng nổ tung trên trận địa của Karl, khiến hắn chết lặng.

Phản ứng đầu tiên của hắn là quân địch bắn pháo, nhưng lập tức phản ứng lại, hiện tại che khuất tâm nhìn đối với quân địch mà nói chẳng có lợi gì.

Rokossovsky kia nếu quả thật là danh tướng như lời đồn, sẽ không phạm phải loại sai lầm này.

Đây nhất định là hỏa lực yểm trợ của quân mình.

Hắn lập tức cầm lấy microphone, hét lớn: "Đây là hỏa lực của quân mình, quân mình đang yểm trợ chúng ta! Sau khi hỏa lực tâm xa của quân địch bị chặn, hãy chuẩn bị tiêu diệt xe tăng của quân địch!"

Đúng vậy, dù trong hoàn cảnh như vậy, Thiếu tướng Karl vẫn cho rằng mình có thể tiêu diệt số xe tăng T-34 đang lao tới, điều kiện tiên quyết là phải chặn được hỏa lực tâm xa của pháo tự hành địch.

Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn thiết giáp đáp lại: "Rõ, thưa tướng quân! Chúng ta còn 17 chiếc Panzer IV nòng dài, đủ để xử lý đám T-34 này!"

Ngay khi tiếng nói vừa dứt, Thiếu tướng Karl nhìn thấy một chiếc T-34 bị bắn trúng, viên đạn xuyên qua lớp giáp trước của xe tăng còn tóe ra tia lửa, ngay sau đó xe tăng bốc cháy, tên lính xe tăng Xô Viết toàn thân bốc cháy nhảy ra khỏi xe tăng, lăn lộn trên mặt đất.

Thiếu tướng Karl mừng rỡ: "Tiêu diệt bọn chúng! Nhanh lên!"

Koschkov nhíu mày trong xe tăng của mình.

Quân đoàn xe tăng số 40 không giống Tập đoàn quân cơ động số 1 của Rokossovsky, số lượng trang bị radio rất ít, hiện tại chiến trường bị khói mù bao phủ, Koschkov căn bản không biết tình hình quân mình ra sao.

Hắn chỉ có thể cố gắng tưởng tượng ra cục diện chiến trường từ những đoạn liên lạc rời rạc của các xe tăng.

Trong tai nghe đột nhiên vang lên một giọng nói rõ ràng, Koschkov nhận ra đó là tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn 1, trung đoàn xe tăng số 41: "Quân địch chỉ còn hơn chục chiếc Panzer IV nòng dài, chỉ còn hơn chục chiếc! Xông lên, không được thì đâm vào chúng!"

Koschkov nhíu mày, nghe có vẻ tình hình không ổn?

Tại sao có thể như vậy?

Lúc này hắn mới chú ý tới, tiếng pháo tự hành khai hỏa ầm ầm đã biến mất.

Hắn nghi hoặc nhìn về phía trận địa pháo tự hành, phát hiện chúng đang di chuyển.

Cuối cùng Koschkov cũng nhận ra, màn khói của quân địch đã dày hơn, tâm nhìn của pháo tự hành đã bị chặn.

Hắn lập tức quay đầu nhìn vê phía cao điểm nơi các chỉ huy của Tập đoàn quân cơ động số 1 đóng quân, và nhìn thấy Yegorov đang ra lệnh.

Koschkov cầm lấy microphone, điều chỉnh tần số, hét lớn: "Koschkov gọi Yegorov, Koschkov gọi Yegorov

Hắn nhìn thấy liên lạc viên đưa ống nghe cho Yegorov ngay sau đó vị sư đoàn trưởng của Sư đoàn súng trường cơ giới cận vệ số 1 nhìn sang.

"Tôi là Yegorov, nói đi."

"Tình hình quân tôi không ổn, hình như quân địch đang tấn công chúng tôi! Nhanh nghĩ cách đi!"

Giọng nói của Yegorov lập tức vang lên trong tai nghe: "Bảo họ bắn đạn khói."

"Chúng tôi không được trang bị đạn khói!"

Yegorov im lặng vài giây rồi nói: "Vậy các anh giải quyết ưu thế hỏa lực tâm xa của quân địch như thế nào?"

"Không giải quyết, thật ra anh lái T-34 rồi thì biết, lúc tấn công chúng tôi thường không nhìn thấy quân địch ở đâu, cho dù có cần đạn khói, cũng là do pháo binh yểm trợi"

Yegorov: “Anh đừng vội, ra lệnh cho quân lui vê phía sau, rút vào màn khói, chờ chúng ta bao vây được là có thể tiêu diệt quân địch”

Koschkov sa sâm mặt mày: “Số lượng radio của chúng tôi không đủ, nhắc lại, số lượng radio của chúng tôi không đủ, trong tình huống hỗn chiến này không thể ra lệnh cho tất cả xe tăng đồng loạt rút luil

Trong radio vang lên tiếng Yegorov chửi thề: “Chết tiệt! Sao đến giờ vẫn chưa trang bị radio cho mỗi xe! Quân địch còn bao nhiêu chiếc Panzer IV nòng dài?”

Rõ ràng Yegorov rất hiểu rõ, thứ duy nhất có thể vô hiệu hóa hoàn toàn ưu thế giáp của T-34 chỉ có Panzer IV nòng dài.

“Không rõ, nghe nói là hơn chục chiếc. Tiểu đoàn trưởng của tôi đã ra lệnh cho xe tăng lao vào tấn công chúng! Nhưng không biết hiệu quả thế nào!”

Yegorov lại im lặng vài giây, rồi đáp: “Vậy chúc các anh may mắn.”

Koschkov mím môi, vẻ mặt nghiêm nghị, hắn đang định lên tiếng, thì Yegorov lại nói: “Chờ chút, quân tiếp viện của tư lệnh tập đoàn quân đã tới!”

Koschkov quay đầu lại, nhìn thấy một đám bụi lớn cuồn cuộn trên con đường phía đông, rõ ràng là một đội xe tăng đang tiến tới.

Yegorov tiếp tục nói: “Là Trung tá Zinov chỉ huy đội xe tăng trực thuộc tập đoàn quân và một nhóm xe tăng đã được sửa chữa, họ đều là lính kỳ cựu! Hơn nữa có đạn khói! Chắc chắn là có đạn khói!”

Koschkov mừng rỡ, tuy rằng bây giờ chỉ có thể nhìn thấy làn khói do xe tăng tiến lên tạo ra, nhưng hắn vẫn dùng sức

đập mạnh vào tháp pháo, hét lớn: “Tuyệt quá! Nhanh cho họ tham chiến!”

“Tôi ra lệnh cho họ tiến lên ngay! Anh cố gắng giữ vững!”

Chiếc xe tăng số 40233 do Đại úy Semyon chỉ huy bị bắn trúng.

Sau khi hết choáng váng, anh cảm thấy có luồng khí nóng phả vào lưng, quay đầu lại thì thấy tháp pháo đang bốc cháy.

Lính nạp đạn ngồi trên lửa, đã tắt thở. Mùi thịt người cháy khét xộc thẳng vào mũi Đại úy Semyon.

Lúc này Semyon nghe thấy tiếng lái xe mở cửa, rõ ràng lái xe vẫn còn sống, và đã đưa ra phán đoán chính xác về tình hình của chiếc xe tăng.

Vị đại úy cũng lập tức đẩy nắp tháp pháo, muốn chui ra khỏi xe tăng, nhưng đột nhiên nhận ra nửa người dưới không nhúc nhích được.

Anh cúi đầu xuống, nhìn thấy quần áo toàn là máu.

Ngay lập tức, Đại úy Semyon biết mình không ra ngoài được nữa rồi.

Anh nhìn về phía kính ngắm, ảnh vợ con anh được kẹp trong khe của kính ngắm. Cả hai đều đang mỉm cười với anh.

Ngay khoảnh khắc đó, vị đại úy hạ quyết tâm.

Anh cố hết sức bò vào vị trí lái xe, dùng sức đẩy cần điều khiển.

Mặc dù tháp pháo đang bốc cháy, nhưng động cơ và hộp số vẫn phản ứng lại thao tác của Đại úy Semyon.

Anh dán mắt vào cửa kính quan sát, cố gắng tìm kiếm chiếc xe tăng Đức đang khai hỏa -

Sau đó lái chiếc xe tăng đang bốc cháy lao tới.

Động cơ và hộp số gầm rú, chiếc T-34 dường như đã trở thành một phần của Đại úy Semyon, cũng cùng nhau lóe sáng lần cuối.

Đại úy Semyon hô vang danh hiệu của Thánh Andrew, hy vọng có thể được thần lực dẫn dắt, để động cơ xe tăng hoạt động thêm một lúc nữa.

Đột nhiên, mục tiêu mà anh nhắm tới đã quay nòng súng lại.

Một khắc sau, chiếc xe tăng số 40233 lại bị bắn trúng.

Không biết là động cơ hay hộp số phát ra âm thanh rất bất thường, nhưng Đại úy Semyon không rành về vị trí lái xe nên không biết điều này có nghĩa là gì.

Anh chỉ có thể hét lớn: "Tướng quân Rokossovsky! Hãy phù hộ cho tôi! Mẹ của người Xô Viết, hãy phù hộ cho tôi!"

Âm thanh lạ từ động cơ ngày càng lớn, nhưng chiếc xe tăng vẫn đang tiến về phía trước!

Dường như thực sự có điều gì đó đang đáp lại lời cầu nguyện của Đại úy Semyon.

Chỉ còn một chút nữa thôi!

Thế nhưng chiếc xe tăng địch đã cài số lùi, bắt đầu lùi lại.

Khoảnh khắc đó, Đại úy Semyon bị tuyệt vọng bao trùm.

Cùng với một tiếng nổ lớn, hộp số của chiếc xe tăng cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, chiếc số 40233 chậm rãi dừng lại, Đại úy Semyon cũng gục xuống hai cần điều khiển.

Mắt anh vẫn dán vào cửa kính quan sát, có thể nhìn thấy chiếc xe tăng địch đang dần dần kéo dài khoảng cách.

Họng súng của quân địch nhắm ngay vào vị trí buồng lái.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một viên đạn pháo bay tới từ một bên sườn, đánh trúng chiếc xe tăng địch, trong tia lửa tóe ra, chiếc xe tăng địch đột nhiên dừng lại.

Ngay sau đó, Đại úy Semyon nhìn thấy tên lính xe tăng Đức nhanh nhẹn bò ra khỏi xe tăng, định nhảy vào bụi cỏ ẩn nấp.

Súng máy quét tới.

Semyon nhìn thấy tên lái xe của quân địch bị bắn trúng chân, cắm đầu vào bụi cỏ. Anh còn nhìn thấy tên điện báo viên xuống xe định chạy ra phía sau xe tăng, kết quả bị bắn trúng lưng.

Tên nạp đạn chui ra từ cửa bên hông tháp pháo run rẩy nấp trong bóng đen của xe tăng, còn pháo thủ chui ra từ cửa bên kia tháp pháo thì không được may mắn như vậy, bị súng máy bắn nát bả vai.

Ngay sau đó, viên đạn thứ hai bắn trúng chiếc Panzer IV, khiến chiếc xe tăng bốc cháy, viên xe trưởng người Đức không kịp chui ra khỏi xe tăng, kêu thảm thiết trên tháp pháo.

Đại úy Semyon không nói nên lời, anh nhìn chằm chằm vào chiếc Panzer IV đang bốc cháy, khóe miệng hơi nhếch lên.

Anh cứ như vậy ra đi với nụ cười trên môi, không nhìn thấy cảnh chiếc xe tăng chỉ huy của Trung tá Zinov lao tới bên cạnh chiếc xe tăng địch, dùng xác xe làm bia đỡ đạn, liên tục khai hỏa.

Thiếu tướng Karl nghe thấy tiếng ai đó trong radio hét lên: “Quân tiếp viện của địch tới! Quân tiếp viện của địch!”

Hắn vội vàng đưa microphone lên miệng: “Chuyện gì vậy? Có bao nhiêu quân tiếp viện?”

“Không biết!” Giọng nói của viên tiểu đoàn trưởng vừa vỗ ngực bảo đảm có thể tiêu diệt xe tăng của quân Xô Viết lộ rõ vẻ run rẩy: “Số Panzer IV nòng dài của chúng ta sắp mất hết rồi! Rút lui đi tướng quân! Không rút lui nữa chờ quân địch bao vây thì tiêu đời, chỉ dựa vào Panzer III không đánh lại đám pháo tự hành đó đâu!”

Thiếu tướng Karl líu lưỡi: “Được, rút lui ngay lập tức, nhắc lại, rút lui ngay lập tức!”

Lúc này, như có thần linh dẫn đường, Thiếu tướng Karl đột nhiên quay đầu nhìn về phía sườn.

Hắn nhìn thấy bụi đất.

Hơn nữa đám cỏ chỗ đó tương đối thấp, nên hắn nhìn thấy rõ ràng một loại pháo tự hành gầm thấp đang chạy như bay trong đám cỏ.

Sau đó, tất cả pháo tự hành đồng loạt chuyển hướng, vừa nhìn động tác này là biết tất cả chúng đều được trang bị radio.

Ngay lập tức, trong lòng Thiếu tướng Karl run lên, nhưng hắn vẫn tự an ủi mình: Đám pháo tự hành này cách mình gần hai cây số, chắc là không đến mức bắn thẳng tới xe tăng của sở chỉ huy -

Thiếu tướng Karl nhìn thấy tia chớp lóe lên.

Cảnh tượng này khiến hắn nhớ đến cảnh tượng tiểu đoàn phòng không bắn một loạt 88 li.

Chưa kịp nghe tiếng pháo, thì đạn xuyên giáp đã gào thét lao tới.

Chiếc xe tăng đi kèm xe chỉ huy của Thiếu tướng Karl đột nhiên bốc cháy, đám lính xe tăng toàn thân bốc cháy nhảy ra khỏi xe tăng, vừa lăn lộn trên mặt đất vừa kêu thảm thiết.

Vị thiếu tướng toát mồ hôi lạnh, cả da đầu tê dại.

Thôi xong, loại pháo tự hành của quân địch này, có thể bắn xuyên Panzer III ở khoảng cách hai cây số

Không đúng, ngay cả loại xe tăng mới được kỳ vọng rất nhiều cũng bị thứ này bắn xuyên ở khoảng cách hơn một cây số, Panzer III bị bắn xuyên cũng không có gì lạ - nhất là khung gam của Panzer Ⅲ vốn là loại xe tăng cũ.

Cuối cùng Thiếu tướng Karl cũng nhận ra mình nên chạy trốn, nhưng tia chớp thứ hai đã lóe lên trong tầm mắt. Ý thức của Thiếu tướng Karl dừng lại ở khoảnh khắc này.

Hắn không cảm thấy đau đớn, cũng không nghe thấy tiếng sĩ quan phụ tá kinh hô.

Chờ đến khi sĩ quan phụ tá kéo hắn ra khỏi chiếc xe tăng đang bốc cháy, thì hơn nửa người hắn đã bị thiêu rụi, ngay cả Huân chương Chữ thập sắt mà hắn luôn tự hào cũng bị thiêu đen.

(Hết chương) Chương 255: Phán đoán sai lâm

Lúc này, Schulz đang chờ đợi Sư đoàn Panzer số 14 rút lui.

Thế nhưng chẳng những không nhìn thấy xe tăng, mà trong radio cũng hỗn loạn, chỉ thỉnh thoảng nghe được vài đoạn liên lạc không đầu không đuôi.

Nhưng dựa vào những đoạn liên lạc đó, có thể khẳng định Sư đoàn Panzer số 14 chắc chắn là lành ít dữ nhiều.

Biểu cảm của Schultz càng thêm nghiêm túc.

Prosen rất tự tin vào lực lượng thiết giáp của mình, mà nếu cả sư đoàn thiết giáp số 14 bị đánh tan, vậy là trong nửa tháng này Rokossovsky đã đánh bại hai sư đoàn thiết giáp.

Điều này thật đáng sợ.

Nhưng mà, Schultz vẫn luôn có một nghi hoặc, hắn không thấy rõ ý đồ chiến lược của Rokossovsky.

Nếu như nói Rokossovsky muốn phát động tiến công, đẩy lùi tập đoàn quân thứ mười, vậy hiện tại cuộc tấn công của hắn chỉ là chuyện nhỏ.

Nếu Rokossovsky chỉ là vì kiềm chế tập đoàn quân thứ mười, yểm hộ Borsk và Tân Hải tập trung binh lực, vậy binh lực của hắn có phải là quá mạnh rồi không?

Schultz không hiểu Rokossovsky đang làm gì, tuy rằng mấy ngày nay quân Ant vẫn luôn chiến thắng, không ngừng gây thương vong cho quân Prosen, nhưng ngoài ra bọn họ chẳng làm gì khác.

Theo lý giải của Schultz, Rokossovsky hẳn là phải làm gì đó mới đúng.

Schultz vừa nghĩ, vừa đi qua đi lại.

Lúc này có người hô to: "Tướng quân, nhìn kial

Schultz tạm thời gác một mớ hỗn độn trong đầu xuống, ngẩng đầu nhìn về phía tay kia chỉ.

Có bụi mù, thoạt nhìn là xe bọc thép đang chạy băng băng trên thảo nguyên.

Schultz: "Gọi bọn họ! Xác nhận thân phận của bọn họ! Pháo chống tăng và lực lượng thiết giáp chuẩn bị sẵn sàng."

Rất nhanh, sĩ quan phụ tá của hắn báo cáo: "Đã xác nhận, là quân của sư đoàn thiết giáp số 141"

Schultz: "Hỏi bọn họ Trung đoàn 14 làm sao vậy… Không đúng, để chỉ huy của bọn họ đến đây! Ta tự mình đến hỏi!"

Một lát sau, một chiếc xe thùng dừng lại trước mặt Schultz, một trung tá lực lượng thiết giáp mặt mày xám xịt bước xuống

xe.

Quần áo của viên trung tá còn có dấu vết ám khói, cơ bản có thể khẳng định anh ta vừa mới thoát chết từ trong xe tăng bốc cháy.

Trung tá cúi chào Schultz: "Tôi là Trung tá Vincent, xin chào ngài, tướng quân. Không có màn khói của ngài hỗ trợ, chúng tôi đã bị tiêu diệt rồi."

Schultz cũng đáp lễ: "Chào anh, Trung tá Vincent. Vậy tình hình thế nào?"

"Kẻ địch đã tung ra hai đợt, gần hai trăm chiếc T34 tấn công chúng ta, đồng thời sử dụng pháo tự hành mới từ hai bên cánh bọc đánh, sở chỉ huy của Thiếu tướng Karl bị pháo tự hành của địch tập kích trực diện, Thiếu tướng chắc là đã hy sinh rồi.

"Chúng tôi không gặp bất kỳ ai thuộc Sư đoàn, nhưng tôi nghĩ sau này chắc sẽ có người chạy thoát."

Vincent đáp.

Schultz nhíu mày: "Có nhìn thấy Cờ đỏ không? Còn có chiếc xe chỉ huy số 422 nghe đồn được quỷ thần phù hộ kia?"

Trung tá Vincent lắc đầu: "Không, tôi chắc chắn là không có cờ đỏ, Rokossovsky không đích thân ra tiên tuyến. Tôi cho rằng đây ngược lại là một chuyện đáng ngại, chứng tỏ sĩ quan cấp cơ sở của quân Ant đang tiến bộ.

"Tôi không biết điều này có phải chỉ giới hạn trong quân của Rokossovsky hay không."

Schultz gật đầu, lại hỏi: "Kẻ địch có đang truy kích không?"

Vincent lại lắc đầu: "Vẫn còn quân ta đang chống cự, bọn chúng đang tập trung tiêu diệt số quân đó. Ít nhất là những đơn

vị còn liên lạc được với chúng tôi đều không phát hiện ra lực lượng truy kích của địch.”

Schultz mim môi, lông mày nhíu chặt: “Lai kiểu đánh tan một bộ phận quân ta rồi dừng lại… Rokossovsky đang làm gì vậy? Chẳng lẽ hắn ăn một ít quân như vậy đã thỏa mãn rồi sao? Không hợp lý.”

Trung tá Vincent nói: “Có khả năng là Rokossovsky đang chờ quân tiếp viện tập kết không? Nếu những đợt tấn công hạn chế này, chỉ là để quấy rối, làm chậm đà tiến công của chúng ta, tranh thủ thời gian cho quân tiếp viện, vậy thì hắn đã làm rất thành công.”

Schultz không trả lời ngay, sau một hồi lâu suy nghĩ, anh ta lại xác nhận với trung tá Vincent: “Kẻ địch thật sự đã tung ra gần hai trăm chiếc xe tăng sao?”

“Đúng vậy, gần hai trăm chiếc, có thể có sai số nhất định, nhưng rất nhiều’ là điều tôi có thể chắc chắn.” Trung tá Vincent đáp.

Schultz bắt đầu đi đi lại lại trước mặt trung tá Vincent, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Có lực lượng mạnh như vậy, lại chỉ phát động tấn công hạn chế, điều này không phù hợp với thói quen tác chiến thông thường của tướng lĩnh Ant.”

Lúc này sĩ quan phụ tá của Schultz nói: “Có phải là như thế này không: Rokossovsky hiểu rất rõ sự chênh lệch lực lượng giữa quân đội của hắn ta và chúng ta, phán đoán số lượng quân trong tay vẫn chưa đủ để đánh bại chúng ta, cho nên mới vừa tập trung ưu thế lực lượng ở một số khu vực để tấn công làm suy yếu chúng ta, đồng thời chờ đợi thêm quân tiếp viện?”

Schultz suy nghĩ vài giây, gật đầu: “Cũng có khả năng này.”

Trung tá Vincent: “Trước đó khi hắn ta đánh tan Sư đoàn 190, đã sử dụng rất nhiều xe tăng, bây giờ lại tung thêm hai trăm chiếc, lực lượng sửa chữa của quân đội Ant rất yếu kém, không thể sửa chữa được bao nhiêu xe tăng, đây chắc chắn là lực lượng xe tăng mới được bổ sung.

“Năm ngoái tôi tham gia chiến dịch mùa hè và mùa đông, đánh suốt cả quá trình, tôi biết tốc độ tập kết quân của bọn Ant nhanh đến mức nào! Năm ngoái, Sư đoàn thiết giáp 14 đã đánh tan hết tập đoàn quân này đến tập đoàn quân khác của Ant, sau đó lại có tập đoàn quân mới được bổ sung! Phiên hiệu mới cứ thế xuất hiện, sau đó lại tấn công chúng tai

“Tôi có linh cảm, người Ant sắp sửa phát động tấn công rồi.”

Nhắc tới mùa hè và mùa đông năm ngoái, Schultz cũng có chút cảm khái, năm ngoái Sư đoàn bộ binh cơ giới 16 của anh ta cũng tham gia chiến đấu trong suốt quá trình, đối mặt với thế tấn công như vũ bão của quân đội Ant.

Người Ant thật sự không giỏi chiến đấu, đánh đấm rất hỗn loạn, nhưng lòng dũng cảm của bọn họ vẫn khiến người ta phải kinh hãi.

Thiếu tướng Schultz hít một hơi thật sâu, nói với sĩ quan phụ tá: “Gửi điện báo cho Bộ tư lệnh tập đoàn quân, quân Ant khả năng sẽ có hành động lớn, đề nghị củng cố toàn bộ phòng tuyến của tập đoàn quân, đề cao cảnh giác, đề phòng thế gọng kìm của địch.”

Cùng lúc đó, Yegorov nhìn đồng hồ: “Đã năm phút rồi không còn tiếng pháo, chiến đấu kết thúc rồi sao?”

Thiếu tướng Eugene: “Chắc vậy. Ra phía trước xem thử? Hay là đợi khói tan?”

Yegorov: “Chờ khói tan rồi hãy đi, chúng ta tùy tiện đi lên phía trước, các đơn vị còn phải phân tâm bảo vệ chúng ta. Thông tin viên, đường dây điện thoại đã được nối lại chưa?”

“Báo cáo, đã nối lại được rồi al

“Kết nối với Sư đoàn - Bộ tư lệnh Tập đoàn quân!” Yegorov có chút ngại ngùng nhìn Thiếu tướng Eugene: “Tôi vẫn quen gọi tướng quân là Sư đoàn trưởng.”

Eugene: “Dù sao thì cậu cũng là bạn chiến đấu cũ, cùng tướng quân chinh chiến từ hồi ở Cao điểm Peniye mà.”

Người thông tin viên đưa ống nghe cho Yegorov: “Đã kết nối với Bộ tư lệnh tập đoàn quân rồi al

Yegorov vừa đặt ống nghe bên tai, đã nghe thấy giọng của Pavlov: “Yegorov đấy à? Tình hình thế nào rồi?”

Yegorov: “Báo cáo Sư đoàn trưởng, chúng tôi đã đánh tan Trung đoàn thiết giáp số 14 của địch, rất nhiều tên đã bỏ chạy, tôi không cho quân truy kích.”

“Cậu nên cho quân đuổi theo, đến khi nào gặp phải phòng tuyến của địch thì dừng lại, ít nhất cũng phải thăm dò xem phòng tuyến của chúng ở đâu.” Pavlov nói.

Sau đó mơ hồ nghe thấy bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của Rokossovsky: “Không cần đâu, cứ để như vậy là được rồi. Cho pháo binh oanh tạc dọc theo tuyến đường rút lui của chúng là được. Cho quân đuổi theo, ngược lại dễ để lộ bố trí lực lượng của chúng ta.”

Pavlov: “Tư lệnh nói không cần truy kích, quên lời tôi vừa nói đi.”

“Tôi nghe thấy rồi.” Yegorov nói: “Báo cáo tướng quân, chúng tôi đang kiểm kê chiến quả, thống kê thương vong. Tôi

nghĩ chúng ta có thể đạt được tỷ lệ trao đổi mà tướng quân yêu cầu.”

Vừa dứt lời, đầu dây bên kia đã truyên đến giọng nói của Rokossovsky: “Để tôi nói.”

Giây tiếp theo, giọng nói của Rokossovsky trở nên rõ ràng: “Yegorov, các cậu làm rất tốt, lo chữa trị cho thương binh, những chiếc xe tăng nào bị hỏng mà còn sửa được thì kéo về. Gộp những xe bị thiếu người lại… Tóm lại là không cần truy kích nữa. À, nhớ thống kê những cá nhân có biểu hiện xuất sắc trong trận chiến… Cứ như vậy đi.”

“Rõ!” Khi Yegorov trả lời, theo bản năng hai chân anh ta khép lại. Cùng lúc đó, Vasili hài lòng ngắm nhìn kiệt tác của mình.

T-34 làm bằng bùn!

Thật ra bên dưới lớp bùn là xác xe tăng Prosen bị phá hủy, sau khi được trát một lớp bùn bên ngoài thì thành ra thế này.

Đương nhiên nếu nhìn gần thì vẫn còn rất nhiều sơ hở, nhưng đối với trinh sát trên không thì những sơ hở này chẳng khác gì không có.

Xung quanh chiếc xe tăng này còn có rất nhiều xác xe tăng khác. Bởi vì không có đủ nhân lực, nên những xác xe tăng này không thể được trát một lớp bùn hoàn chỉnh, chỉ có thể che đậy qua loa.

Cho dù là trinh sát trên không cũng có khả năng nhận ra đây là giả, vì vậy những “xe tăng giả” này sẽ được phủ lên một lớp lưới ngụy trang.

Như vậy, một chiếc xe tăng bùn còn tạm được, cộng thêm một đống xác xe tăng thật được phủ lưới ngụy trang, đã tạo thành một đội xe tăng ẩn nấp.

Trinh sát trên không của địch mà chụp được những thứ này, chắc chắn sẽ bị dọa cho giật mình.

Những cụm xe tăng giả như thế này, từ tối hôm qua đến giờ, đội nhỏ do Vasili dẫn đầu đã "chế tạo" ra được rất nhiều.

Bây giờ vấn đề duy nhất là, khi nào thì trinh sát trên không của địch xuất hiện.

Vasili ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Trời quang mây tạnh, đến một con chim cũng không có.

Máy bay trinh sát của kẻ địch vẫn chưa thấy đâu.

Vasili lấy chiếc khăn mặt đeo trên cổ ra lau mồ hôi, tiếp tục "chơi bùn".

(Hết chương)

Chương 184: Tình hình đêm 7 tháng 7

Chương 256: Không quân lần này lại đáng tin cậy!

Chương 256: Không quân lần này lại đáng tin cậy!

6 giờ chiều ngày 23, Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân Cơ giới số 1, Yeisk.

Vương Trung đặt báo cáo thương vong và chiến quả sơ bộ từ tiền tuyến xuống, nói với Pavlov: "Tổn thất vẫn rất lớn, lực lượng thiết giáp của Prosen chính là bức tường chúng ta khó lòng vượt qua."

Pavlov: "Năm ngoái chúng ta có được một vài trận đánh với tỷ lệ trao đổi đẹp, một lần là do chúng ta chiếm được lợi thế là quân địch chưa có kinh nghiệm đối phó với T-34, hai lần còn lại đều là tác chiến phòng ngự dựa trên trận địa được chuẩn bị trước.

"Chúng ta thật sự vẫn chưa có được ưu thế trong những trận đánh cơ động trên bình nguyên. Lần diễn tập tác chiến chống tăng trên thảo nguyên ngoại 6 Yeisk trước đó, chúng ta có ưu thế về trang bị "Xoáy Nước", cuối cùng kết quả cũng không khả quan."

Trong lúc Pavlov nói, Popov cầm lấy bản báo cáo sơ bộ, nhìn lướt qua rồi nói: "Thật ra tổn thất nặng chủ yếu là Quân đoàn xe tăng 40, bọn họ sử dụng xe tăng kiểu cũ, ngay cả radio cũng không được trang bị đầy đủ. Điều này chứng minh những biện pháp mới mà Tập đoàn quân chúng ta áp dụng đang phát huy hiệu quả rất tốt."

Vương Trung: “Có thể nói như vậy. Đáng tiếc là hiện tại sản lượng radio vẫn chưa đáp ứng đủ, trước lúc chúng ta đến đây, báo cáo của Cục Hậu cần cho biết, phải đến tháng 10 năm nay mới có thể đảm bảo mỗi chiếc xe tăng xuất xưởng đều được trang bị radio.”

Rất nhiều ngành công nghiệp chính xác của Ant đều tập trung ở khu công nghiệp St. Andrewsburg, mà St. Andrewsburg hiện đang bị quân Prosen bao vây, năng lực sản xuất bị mất đi không phải là chuyện dễ dàng khôi phục.

Popov: “Nghĩ như vậy, chúng ta có nhiều radio như vậy có hơi lãng phí.”

Vương Trung: “Tôi sẽ không giảm bớt số lượng radio được trang bị cho quân ta đâu, không bao giời Chất lượng binh sĩ của Tập đoàn quân chúng ta vốn đã cao hơn hẳn so với binh sĩ Ant nói chung, trang bị nhiều radio hơn một chút để phát huy tối đa ưu thế về mặt nhân lực, tốt hơn nhiều so với việc giao số radio đó cho những đơn vị toàn lính mới.”

Popov cười nói: “Tôi có nói là muốn giảm bớt radio của chúng ta đâu.”

Anh ta chuyển chủ đề, nói vê mục tiêu tác chiến hiện tại: “Bây giờ chúng ta đã đánh cho Tập đoàn quân số 10 của địch một trận đau, tiếp theo phải xem số xe tăng giả kia có thể lừa được quân địch hay không.

Pavlov nhìn đồng hồ: “Gần đến giờ máy bay trinh sát của địch xuất hiện rồi, bình thường ngày nào chúng cũng đến vào giờ này, chụp ảnh xong thì nhân lúc trời tối để chuồn về.”

Vừa dứt lời, chuông điện thoại reo lên, Pavlov lập tức nhấc ống nghe: “Bộ Tư lệnh đây. Được rồi, tôi biết rồi.”

Đặt ống nghe xuống, anh ta nói với Vương Trung: “Bọn chúng đến rồi, Peter nghe thấy tiếng một chiếc máy bay trinh

sát bay trên cao cùng với rất nhiều máy bay ném bom, chắc là đến để ném bom chúng ta, tiện thể trinh sát luôn."

Vương Trung: "Tốt, bảo lực lượng pháo cao xạ diễn cho giống một chút! Ngoài ra, cho người đốt lốp xe ở những vị trí đã định sẵn."

Đốt lốp xe là để tạo ra khói đen, dùng khói đen để gây nhiễu loạn cho việc chụp ảnh trinh sát của địch. Nhưng lần này Vương Trung đã đặc biệt điều chỉnh vị trí của các đống lốp xe, đảm bảo để lộ ra vừa đủ "khe hở", để quân địch có thể phát hiện ra "lực lượng xe tăng" đang tập kết.

Sau khi ra lệnh xong, Vương Trung vui vẻ chuyển sang góc nhìn từ trên cao, tìm kiếm máy bay trinh sát trên bầu trời.

Không tốn nhiều công sức, anh đã tìm thấy chiếc máy bay trinh sát đang trà trộn trong đội hình máy bay ném bom, dựa vào góc nhìn từ trên cao, anh thậm chí còn nhìn thấy rõ khuôn mặt của sĩ quan quan sát của địch đang ngồi sau lớp kính.

- Nhìn cho kỹ vào, quan sát viên Davasili! Nhìn cho rõ xe tăng dưới mặt đất!

Trên chiếc máy bay trinh sát số hiệu 103 của Prosen, Thiếu tá Hans Fred đang điều khiển thiết bị quan sát mặt đất được cải tạo từ ống ngắm ném bom. Thiết bị này được đồng bộ hóa với một chiếc máy ảnh mới được lắp đặt ở bụng máy bay, chỉ cần Fred ấn nút trên thiết bị, máy ảnh sẽ chụp một bức ảnh.

Chiếc máy ảnh cũ của máy bay vẫn được giữ lại, sau khi được cài đặt chế độ hẹn giờ, cứ cách một khoảng thời gian máy ảnh sẽ tự động chụp một bức, sau khi được rửa ra, những bức ảnh này có thể được ghép lại với nhau, ghi lại chi tiết khu vực do thám mà máy bay bay qua.

Thiếu tá Fred chăm chú quan sát mặt đất, lúc này trong tai nghe truyền đến giọng nói của cơ trưởng: "Nhìn thấy gì

chưa?”

Fred: “Vẫn chưa ạ. Bọn chúng đang đốt lốp xe, dùng khói đặc để che khuất tầm nhìn.”

Vừa nói xong, phía trước máy bay, cách đó khoảng một cây số, một bông hoa màu đen nhỏ nở rộ.

Pháo cao xạ đã khai hỏa.

Máy bay nghiêng hẳn sang phải, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, có thể thấy những chiếc máy bay ném bom khác cũng đang bay vòng về bên phải.

Pháo phòng không trên mặt đất tuy có tâm bắn hiệu quả đối với máy bay ném bom, nhưng phi công Prosen không muốn đem lớp giáp và kết cấu của máy bay ra làm trò đùa, liều lĩnh xông vào tâm bắn của pháo phòng không.

Biên đội máy bay chuyển hướng bay về phía Đông Nam, vòng qua khu vực chết chóc đã bị bao phủ bởi khói đen.

Vừa mới bay về lại được vị trí cũ không lâu, chiếc máy bay dẫn đầu bắt đầu chuyển hướng sang trái, sàn nhà dưới chân Fred lại nghiêng sang trái.

Nhưng trong suốt quá trình này, Fred vẫn dồn hết tâm trí vào chiếc kính quan sát, dán mắt xuống mặt đất.

Bỗng nhiên, anh ta kêu lên: “Không ổn! Hình như phía dưới lớp khói có rất nhiều xe tăng!”

Vừa nói, anh ta vừa liên tục ấn nút trên thiết bị, để máy ảnh chụp liên tục.

Giọng nói của cơ trưởng từ trong tai nghe truyên đến: “Chắc chắn không?”

“Không chắc chắn lắm. Khói mù che khuất tâm nhìn, tôi chỉ nhìn thấy một góc. Yêu cầu hạ thấp độ caol”

Cơ trưởng im lặng vài giây, nói: "Đợi máy bay ném bom thả bom, hướng gió thay đổi một chút có thể nhìn rõ hơn." Lúc này, một loạt đạn pháo cao xạ lại xé toạc bầu trời, xuất hiện ở bên hông đội hình máy bay Prosen.

Nhưng lần này quân Ant đã trở nên khôn ngoan hơn, vẫn có một số khẩu đội pháo cao xạ không ngắm bắn theo phương pháp cũ, mà chuyển sang phán đoán hướng bay mới của đội hình máy bay.

Bọn chúng đã đoán đúng, đương nhiên cũng có thể là do nghiên cứu thói quen của phi công Prosen trong thời gian dài, bọn chúng đã đúc rút được kinh nghiệm.

Dù sao thì hoa tiêu của Prosen cũng vậy, phi công lái chiếc máy bay dẫn đầu cũng vậy, đều thích hành động theo sách vở, đây không phải là thành kiến, mà là sự thật.

Tóm lại, chiếc máy bay dẫn đầu vừa mới chuyển hướng, thì những đám mây đen đã xuất hiện xung quanh đội hình máy bay.

Một quả đạn pháo cao xạ phát nổ gần chiếc máy bay số hiệu 103, Thiếu tá Fred nghe thấy tiếng va chạm từ khoang phía sau, sau đó trong tai nghe truyền đến tiếng chửi rủa của xạ thủ súng máy: "Mẹ kiếp! Tao bị mảnh đạn găm trúng rồi! Chết tiệt!"

Fred vẫn phớt lờ tất cả, tiếp tục dán mắt xuống mặt đất.

Đột nhiên, một mảnh đạn găm xuyên qua cửa sổ kính của buồng lái, mảnh kính vỡ vụn, găm vào bảng điều khiển bên tay trái anh ta.

Fred chửi thâm một tiếng, quay đầu lại nhìn thì thấy đồng hồ đo độ cao bị mảnh đạn làm cho vỡ tan, thủy ngân chảy lênh láng trên bảng điều khiển.

Cơ trưởng: "Chuyện gì vậy? Còn quan sát được không?"

“Vẫn quan sát được! Tiếp tục bay vòng.”

Lúc này, đội hình máy bay ném bom bắt đầu thả bom, từng quả bom rời khỏi khoang, lao xuống mặt đất.

Sau khi thả bom xong, đội hình máy bay ném bom bắt đầu bay vòng về bên phải, chuẩn bị quay đầu, bay về căn cứ.

Fred hô lớn: “Đừng vội về! Phải thăm dò tình hình dưới mặt đất cho rõ ràng đãi”

Cơ trưởng: “Yên tâm, tôi chưa có ý định quay về ngay… Ít nhất là bây giờ chưa. Anh còn 5 phút để xác nhận tình hình dưới mặt đất, nếu không tôi buộc phải quay về, ở lâu trên không phận của địch, nguy cơ bị tiêm kích của chúng bám đuôi càng cao!”

Fred ghé sát mắt vào ống ngắm, như thể chỉ một giây sau nhãn cầu của anh ta sẽ bị gọng kính móc ra.

“Chúng ta không thể hạ thấp độ cao hơn một chút sao?” Anh ta hỏi.

Cơ trưởng: “Không được! Chúng ta phải quay về, bay cao hơn nữa để quay về! Nếu không tiêm kích của bọn chúng sẽ xuất hiện đấy!”

Bởi vì nhắc đến “tiêm kích của bọn chúng”, Fred ngẩng đầu, nhìn về phía mặt trời - bởi vì ánh sáng chói chang của mặt trời sẽ che khuất hình dáng của máy bay, nên thông thường những cuộc tập kích đều được phát động từ hướng mặt trời.

Không biết có phải do nhìn chằm chằm vào kính quan sát quá lâu hay không, Fred có một thoáng cảm thấy mình nhìn thấy máy bay của địch đang lao xuống.

Sau đó anh ta mới phản ứng kịp, mắt thường không thể nào nhìn rõ mục tiêu ở khoảng cách xa như vậy khi ngược sáng, cho dù là máy bay ném bom hạng nặng 4 động cơ, trong điều

kiện ngược sáng cũng rất khó phát hiện. Fred nói với cơ trưởng: "Hình như tôi nhìn thấy thứ gì đó ở hướng mặt trời."

"Cái gì?" Cơ trưởng giật mình: "Ở đâu? Để tôi xeml"

Vài giây sau, giọng nói của cơ trưởng trở nên căng thẳng: "Anh nhìn không sai, Thiếu tá Fredl Là tiêm kích của địch! Chúng đang ở trên cao!"

Tiêm kích không ở trên cao thì còn có thể ở đâu nữa?

Ngay sau đó, cơ trưởng gào lên: "Diều hâu! Gọi Diều hâu! Chúng tôi có thông tin quan trọng, phải mang về căn cứ! Gọi Diều hâu!"

Phi đội tiêm kích phụ trách yểm trợ cho đội hình hỗn hợp máy bay ném bom và trinh sát có mật danh là "Diều hâu", lúc này bọn họ chắc đang ở đâu đó trên cao, chờ đợi con mồi cắn câu.

Mồi câu, đương nhiên chính là những chiếc máy bay hai động cơ ở phía dưới.

Trong lúc cơ trưởng đang gào thét đến khản cả giọng, xạ thủ súng máy trên lưng cũng hét lớn: "Máy bay địch! Chúng đang lao đến! Tôi khai hỏa!"

Tiếng súng máy vang lên.

Thiếu tá Fred cảm nhận rõ ràng adrenaline trong người đang tăng cao, mồ hôi túa ra trên trán.

Anh ta dùng bàn tay đang run rẩy điều chỉnh tiêu cự của ống kính máy ảnh, sau đó liên tục ấn nút chụp.

Bỗng nhiên, máy bay rung lắc dữ dội.

Phi công phụ hét lớn: "Động cơ bên trái bị trúng đạn!"

Một chiếc MiG-3 gào rú lao sượt qua đuôi chiếc máy bay số hiệu 103.

Tháp pháo đuôi cũng khai hỏa.

Trong tai nghe của Fred lúc này tràn ngập tiếng súng máy.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một giọng nói vang lên trong tai nghe của tất cả mọi người: "Diều hâu đến rồi!"

Fred không nhịn được rời mắt khỏi kính quan sát, đảo mắt nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng của những chiếc tiêm kích Prosen.

Anh ta đã nhìn thấy.

Chiếc mũi màu vàng đặc trưng của những chiếc Bf 109 lóe sáng dưới ánh mặt trời, lao xuống từ trên cao.

Những chiếc MiG-3 vốn định vây công chiếc máy bay số 103 lập tức chuyển sang thế phòng thủ.

Fred nhìn thấy một chiếc MiG-3 định lợi dụng động tác bổ nhào chữ S để chui xuống phía dưới cánh của chiếc Bf 109 đang lao xuống, nhưng phi công lái chiếc Bf 109 đã lường trước được ý đồ đó, nên đã cho máy bay xoay vòng trước.

Chiếc MiG-3 vừa mới hoàn thành động tác, thì chiếc Bf 109 cũng đã xoay người lại, vì vậy phi công lái Bf 109 chỉ cần nhẹ nhàng kéo cần lái là có thể nhắm bắn một cách dễ dàng.

Thân chiếc MiG-3 bốc cháy, kéo theo một cột khói đen lao xuống mặt đất.

Fred thở phào nhẹ nhõm, định tiếp tục quan sát mặt đất, nhưng lúc này chiếc máy bay trinh sát đã bắt đầu chuyển hướng, quay đầu bay về phía căn cứ. Fred hét lớn: "Tiêm kích của chúng ta đã đến rồi, để tôi chụp thêm vài bức ảnh nữa!"

"Không kịp nữa rồi, chúng ta bị trúng đạn một động cơi Trong tình trạng hiện tại, cho dù có quay về thì cũng chỉ có thể liều chết hạ cánh xuống khu vực do quân ta kiểm soát! Phải đi thôi!"

Fred không còn cách nào khác, mặc kệ chiếc máy bay lúc này đang chao đảo như sắp lật, anh ta bám chặt vào kính quan sát, điên cuồng ấn nút chụp ảnh.

Chỉ có thể cầu mong trong số những bức ảnh được rửa ra, sẽ có một vài bức dùng được!

(Hết chương) Chuong 257: Hanh trinh ba chim bay noi cua cuon phim

Lúc này Vương Trung ở trong kho hàng, đã gấp muốn chết.

—— Mẹ kiếp, đừng bắn rơi máy bay trinh sát! Không quân từ đâu ra vậy!

Thật ra cũng không thể trách không quân, bởi vì Vương Trung và không quân có quan hệ tốt đẹp, Tập đoàn quân cơ động số một tuy không có quyền chỉ huy không quân, nhưng thường xuyên nhận được sự quan tâm của không quân.

Máy bay chiến đấu không quân đến chơi, tiện thể phòng không là chuyện thường ngày, bộ đội máy bay ném bom không quân hỗ trợ oanh tạc hậu cần kẻ địch càng là chuyện thường xảy ra.

Còn có cung cấp trinh sát hàng không, điêu động Po-2 trực tiếp hạ cánh chiến trường đưa ảnh trinh sát, đủ loại, không phải chuyện hiếm.

Hiện tại theo lý thuyết, biết sở chỉ huy tập đoàn quân Yeisk bị tập kích, họ lập tức chạy tới trợ giúp hẳn là nên cảm tạ.

Nhưng lúc này Vương Trung hy vọng họ không cần tận trách như vậy.

Hành động lừa địch này hôm qua mới nảy sinh ý định, tối hôm qua sau khi ra lệnh chuẩn bị xe tăng giả, Vương Trung lập tức gửi báo cáo cho không quân, báo họ hôm nay bỏ qua máy bay trinh sát của địch.

Nhưng mà phi đội tiêm kích của không quân hiển nhiên không nhận được mệnh lệnh, trực tiếp tấn công động cơ máy bay trinh sát!

Lúc này máy bay chiến đấu của Prosen đã đến, Mig-3 bị đuổi khỏi máy bay trinh sát, Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, lại bắt đầu cầu nguyện máy bay trinh sát đừng rơi xuống.

Hắn đã xuất hiện ảo giác, nhìn thấy động cơ bốc cháy của máy bay trinh sát đột nhiên rơi ra, sau đó kết cấu bị phá hỏng, cánh cũng gãy ra, máy bay cũng lao xuống mặt đất.

Cũng may chuyện này không xảy ra, máy bay chiến đấu đã bay ra khỏi tâm mắt của Vương Trung.

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, cắt ve góc nhìn mới phát hiện mọi người đều đang nhìn chằm chằm hắn.

'Ặc…' Vương Trung vận dụng toàn bộ thiên phú xoay chuyển tình thế của mình, bia đại một lý do: "Tôi vừa mới thôi diễn sự biến hóa của cục diện chiến trường trong đầu, sau khi có kết quả tốt mới thở phào nhẹ nhõml!"

Ơ, chờ một chút, nói như vậy có khi nào lại dẫn phát thêm nhiều suy đoán hoang đường hay không?

Nhưng mà, nói thật, bị người ta hiểu lầm như vậy cũng rất thú vị. Xem tin đồn về mình có thể truyền đi thêu trương đến mức nào cũng là một loại niềm vui.

Ví dụ như truyền thống sư đoàn cơ giới cận vệ số 1 sau khi đánh chết kẻ địch liền tiểu vào đũng quần kẻ địch, Vương Trung cảm thấy rất buồn cười, cái truyền thống kia đã diễn sinh ra rất nhiêu quy củ kỳ quái.

Ví dụ như, lính mới của sư đoàn cơ giới cận vệ số 1 sẽ mang theo phấn viết, để sau khi đánh chết kẻ địch trong cận chiến sẽ viết chữ lên mũ sắt của kẻ địch, cho thấy đây là do mình giết, kết thúc chiến đấu để quay về nhận chiến công.

Cho nên Vương Trung nhìn về phía Pavlov và Popov, nhìn dáng vẻ hai người nhìn nhau. Pavlov: "Luc lượng phòng không vừa báo cáo nhìn thấy máy bay chiến đấu không quân tấn công máy bay địch. Chúng ta có nên nhắc nhở không quân không cần quản máy bay trinh sát này không?"

Vương Trung: "Làm vậy lại lộ tẩy, cứ như vậy là được rồi. Hôm nay không được, còn có ngày mai mài"

"Được rồi." Pavlov gật đầu,'Tối nay chúng ta gửi một bức điện cho không quân, nhắc nhở họ tạm thời không cần tuần tra ở chỗ chúng ta."

"Được." Vương Trung vừa dứt lời, chuông điện thoại liền vang lên.

Bởi vì ở ngay trong tay, hắn trực tiếp cầm lấy ống nghe: "Tư lệnh tập đoàn quân, tôi là Rokossovsky, xin nghe."

Giọng tu sĩ Peter từ trong ống nghe truyên đến: "Tướng quân, máy bay trinh sát của địch bị hỏng một bên động cơ, tôi không rành chuyện máy bay, nó có thể bay về căn cứ không? Có nên đề nghị không quân đừng tấn công máy bay trinh sát không?"

Vương Trung: "Anh có nghe thấy tiếng lửa cháy không?"

"Không."

"Vậy có âm thanh khác thường nào khác không?" Vương Trung lại hỏi.

"Không có, ngoại trừ tiếng động cơ ít hơn, máy bay trinh sát hết sức bình thường."

"Cảm ơn anh, chuyện khác giao cho tôi." Vương Trung nói xong bỏ ống nghe xuống.

Kỳ thực hắn đã dùng góc nhìn từ trên cao nhìn qua, xác nhận không có lửa, nhưng phần mềm hack chỉ có thể nhìn thấy

bên ngoài, cho nên mới hỏi tu sĩ Peter có nghe thấy có gì bất thường bên trong máy bay hay không.

Nếu không có tình huống dị thường, cũng chỉ có thể cầu nguyện phi công Prosen may mắn.

Popov: "Điện thoại của tu sĩ Peter à?"

Vương Trung: "Đúng vậy, anh ta nghe thấy máy bay trinh sát Prosen bị hỏng một bên động cơ, nhưng không nghe thấy tiếng lửa cháy, hẳn là đã dập lửa thành công."

Pavlov thở phào nhẹ nhõm: "Vừa rồi lúc pháo cao xạ báo cáo máy bay trinh sát bị bắn cháy, tôi còn tưởng lần này xong đời."

Popov: "Tôi không rành về máy bay, lửa này dập thế nào? Dùng bình chữa cháy à?"

Vương Trung giơ tay lên khoa tay múa chân cho hắn: "Chỉ cần cắt nguồn cung cấp nhiên liệu, đông thời bổ nhào góc nhỏ, điều chỉnh cánh quạt để gió thổi vào động cơ càng nhiều càng tốt, là có xác suất dập lửa tự nhiên."

Popov nhíu mày: "Anh rành về máy bay thật đấy."

Đó là đương nhiên, có hiểu hàm lượng của game War Thunder không?

Vương Trung xòe hai tay: "Trước kia tôi cố tình thể hiện sự am hiểu ve máy bay, lấy lòng không quân kha khá rồi, cho nên tôi mới dành thời gian tìm hiểu thêm kiến thức liên quan đến không quân."

"… Cũng chỉ vì để cho không quân có quan hệ tốt hơn với anh thôi à?" Popov hỏi.

"Đúng vậy."

Popov lậc lưỡi: “Sớm muộn gì anh cũng chỉ huy phương diện quân, đến lúc đó trực tiếp ra lệnh cho không quân là được rồi, cần gì phải rắc rối như vậy?” “Không, không giống nhau, chỉ đơn thuần chấp hành mệnh lệnh, và tràn đầy nhiệt tình chấp hành mệnh lệnh, hiệu quả không giống nhau.” Vương Trung nói.

Pavlov chen miệng: “Nhưng lần này không quân quá mức tận tụy suýt chút nữa phá hỏng kế hoạch của chúng ta.”

ay lại là chuyện khác, cứ nghĩ đến sau này họ sẽ dùng sự nhiệt tình như vậy đối phó với kẻ địch của chúng ta, đây đâu phải chuyện xấu?” Vương Trung xòe hai tay ra.

Ngoại ô Yalgava, sân bay dã chiến không quân Ant.

“Khốn kiếp!” Tân trung đoàn trưởng trung đoàn tiêm kích số 11, thượng tá Korioning mắng,‘Mấy người suýt chút nữa bắn rơi máy bay trinh sát, phá hỏng việc lớn của Rokossovsky!”

Trong số phi công bị mắng có người biện minh: “Chúng tôi chỉ muốn để lại một lỗ đạn trên máy bay trinh sát, như vậy mới chân thực. Chúng tôi không dùng pháo, toàn dùng súng máy bắn, ai ngờ lại bắn trúng động cơ. Bình thường súng máy đâu có uy lực như vậy?”

Vài phi công khác phụ họa: “Đúng vậy, đúng vậy, bình thường súng máy của chúng ta bắn vào máy bay địch tóe ra tia lửa, cách ba trăm mét cũng có thể nhìn thấy, thế mà máy bay vẫn không rơi.”

“Đủ rồi! Đừng có viện co Thượng tá Korioning quát lớn “Hôm nay xuất kích, tôi đã dặn các anh rồi, phải cách xa máy bay trinh sát một chút!”

“Như vậy chẳng phải quá giả tạo sao?” Vẫn có phi công phản đối.

Thượng tá rằn từng chữ: "Vậy còn hơn là phim không gửi về được cho địch! Nói chung, ngày mai còn tái phạm, tôi sẽ hầm nát đầu các anh! Giải tán!"

Các phi công ủ rũ rời khỏi lêu của thượng tá, vừa ra khỏi lều đã lén lút làm mặt quỷ với nhau.

Thượng tá Korioning nhìn đám "thiên tài" này, chỉ biết thở dài.

Thiếu tá không quân Prosen, Hans Fred, không biết mình đã bất tỉnh bao lâu.

Vừa mở mắt, hắn đã nghe thấy tiếng súng máy tự vệ.

Trong khoảnh khắc, hắn tưởng mình vẫn còn trên không, xạ thủ đang đối kháng với máy bay chiến đấu của địch.

Ngay sau đó hắn phát hiện kính chắn gió trước mặt đã vỡ vụn, bên ngoài khung thép còn sót lại là cỏ xanh cao vút của thảo nguyên Nam Ant.

—— Đúng rồi, máy bay đã hạ cánh.

Vậy tiếng súng này là đang bắn cái gì?

Fred cố gắng đứng dậy, kiểm tra cơ thể, xác định mình không bị thương. Lúc này hắn nghe thấy bên ngoài vọng lại tiếng la hét của người Ant.

Du kích!

Hắn nghe thấy xạ thủ đang hùng hổ bắn.

Ngay sau đó là tiếng súng lục Luger, hẳn là phi công trên máy bay.

Fred lập tức bò đến buồng lái, nhìn thấy cơ trưởng nửa người dưới bê bết máu đang dùng súng lục bắn ra ngoài.

Fred nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoại trừ cỏ ra thì chẳng thấy gì cả.

Nhưng quân Ant chắc chắn ở ngoài kia, bởi vì bụi cỏ đang nói tiếng Ant.

Cơ trưởng nhìn thấy Fred, hô lớn: "Đi tháo cuộn phim trên máy ảnh! Còn cả cuộn phim của camera gắn trên thân máy bay nữa! Mang những thứ này về sân bay, rửa ra! Rất quan trọng đấy!"

Fred gật đầu, chui vào cửa hẹp dẫn vào thân máy bay.

Lúc này, một phát đạn súng trường bắn trúng thân máy bay, xuyên qua tạo thành một lỗ nhỏ, ánh hoàng hôn chiếu vào từ cái lỗ, tạo thành một vệt sáng đỏ rực.

Lúc bò qua vệt sáng đó, Fred luôn có cảm giác mình sắp trúng đạn, mồ hôi lạnh túa ra, adrenaline khiến tim hắn đập loạn xạ.

Hắn vừa đến bên cạnh camera, lấy hộp dụng cụ được cố định bên cạnh, chuẩn bị tháo ốc vít để lấy cuộn phim thì bên ngoài vang lên tiếng gầm rú của người Ant, tiếp theo là tiếng thứ gì đó đập vào cửa khoang.

Fred hoàn toàn tuyệt vọng.

Ngay lúc này, bên ngoài truyên đến tiếng động cơ, quân Ant kêu gào gì đó.

Tiếng đập cửa ngừng lại, cùng lúc đó, xạ thủ vẫn luôn bắn bỗng hét lớn: "Ha ha! Chạy mau, chạy đi!"

Thiếu tá Fred không biết chuyện gì xảy ra, chỉ có thể tháo camera với tốc độ nhanh nhất.

Khi hắn cẩn thận cất cuộn phim vào hộp sắt chuyên dụng, tiếng động cơ bên ngoài cũng đến gần —— rõ ràng là tiếng xe tăng.

Sau đó, có người dùng tiếng Prosen: "Còn ai sống sót không?"

Xem ra là lực lượng cảnh bị phía sau đã đến.

Cơ trưởng đang gào lên: “Chúng tôi có tình báo quan trọng, cần gửi về gấp! Xin hãy giúp đỡI”

Thiếu tá Fred cầm hộp sắt đựng cuộn phim, thử mở cửa khoang, phát hiện đã bị quân Ant đập đến méo mó, kẹt cứng, thế là hắn mở cửa nhỏ dùng để sửa chữa bên cạnh, cố hết sức chui ra ngoài.

Hắn nhìn thấy một chiếc Panzer II và hai chiếc xe bọc thép bán bánh xích, rõ ràng là một đội tuần tra phía sau.

Đội trưởng là một trung úy, nhìn thấy Fred chui ra liền lập tức giơ tay chào: “Thiếu tá, có gì cần tôi giúp đỡ không?”

“Còn một cuộn phim nữa, ở bên kia máy bay, đợi tôi tháo xong, phiền anh điêu một phương tiện di chuyển nhanh nhất đưa tôi về sân bay dã chiến Kalinga! Rất quan trọng đấy!”

Trung úy: “Chúng tôi có một chiếc mô tô ba bánh, đang tuần tra gần đây, tôi sẽ gọi cậu ta lại đây.”

“Tốt.” Thiếu tá Fred dừng một chút, đột nhiên nhớ đến du kích, bèn hỏi: “Hoạt động của du kích có dữ dội không?”

Trung úy cười khổ: “Cực kỳ dữ dội.”

Thiếu tá Fred chống nạnh, nhìn về phía thảo nguyên rộng lớn nơi du kích Ant ẩn náu, suy tư vài giây rồi thở dài: “Tôi đi xe tăng.”

Trung úy: “Lựa chọn sáng suốt, trời sắp tối rồi, ban đêm hành quân, xe bọc thép bán bánh xích không đáng tin cậy bằng xe tăng.” (Hết chương) Chương 258: Muu đồ của Rokossovsky rất lớn!”

Lúc 06:00 ngày 24, bộ tư lệnh Tập đoàn quân phía Nam Prosen.

Nguyên soái Ewald von Kleist vừa mới bước vào bộ tư lệnh, đã nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương của viên sĩ quan phụ tá.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Nguyên soái lạnh lùng hỏi: “Đừng hoảng hốt! Binh sĩ đang nhìn vào đấy!”

Viên sĩ quan phụ tá vội vàng nghiêm mặt nói: “Vừa rồi không quân gửi tới một bản báo cáo, trinh sát trên không phát hiện Yeisk đang tập kết hơn một ngàn xe tăng!”

Nguyên soái Ewald cau mày: “Tin tức có xác thực không? Ảnh chụp đâu?”

“Máy bay trinh sát đã hạ cánh, người mang theo ảnh chụp vừa mới trở vê căn cứ không quân, đang đem đi rửa. Vì quân tình khẩn cấp, nên quan sát viên trên máy bay trinh sát đã viết một bản báo cáo.” Viên sĩ quan phụ tá đáp.

Nguyên soái Ewald gật đầu, bước tới trước bản đồ, rất nhanh đã tìm thấy Yeisk, lẩm bẩm: “Rokossovsky tập trung nhiều quân như vậy ở vị trí này là muốn làm gì? Không phải nói hắn chỉ là một Trung tướng sao? Trung tướng có thể chỉ huy nhiều quân như vậy sao?”

Viên sĩ quan phụ tá: “Theo nguồn tin tình báo gần đây từ Cục Crag trực thuộc Hoàng đế, Rokossovsky đã câu kết với Sa Hoàng, nên mặc dù chỉ là Trung tướng, nhưng quyền lực còn lớn hơn cả Tư lệnh Tập đoàn quân.

“Ngoài ra, dựa theo lời khai của những tù binh mà chúng ta bắt được ở tiên tuyến gần đây, Tư lệnh Tập đoàn quân Sukhaya Verevka đã được thay thế bằng Đại tướng Gorky vị tướng này đã nhiều lần phối hợp với Rokossovsky, khi còn là Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây, ông ta đã rất thân thiết với Rokossovsky!”

Nghe đến đây, vẻ mặt nguyên soái Ewald mới trở nên nghiêm túc: “Nghe như là dấu hiệu của một cuộc tấn công quy

mô lớn, nhưng vẫn chưa thể kết luận, trước tiên xem ảnh chụp như thế nào đã. Ngoài ra, hãy gửi điện báo cho Tập đoàn quân số 10, bọn họ vẫn luôn đối đầu với Rokossovsky, hỏi ý kiến của bọn họ một chút."

Viên sĩ quan phụ tá: "Hỏi như thế nào ạ? Hỏi xem họ có nghĩ rằng Rokossovsky sẽ tấn công không?"

Nguyên soái Ewald suy nghĩ một chút, nói: "Hãy hỏi họ về phán đoán của họ về ý đồ của Rokossovsky. Từ sau khi chiếm đóng Yeisk, Rokossovsky đã án binh bất động ở đó rất lâu rồi, tuy rằng hắn lại đánh tan một Sư đoàn bộ binh, nhưng nhìn chung vẫn chỉ là giậm chân tại chỗ."

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân cuối cùng cũng lên tiếng: "Về điểm này, sau khi ngài đi ngủ, Tập đoàn quân số 10 đã gửi điện báo, báo cáo rằng Rokossovsky đã dùng ưu thế binh lực tuyệt đối đánh tan Sư đoàn Thiết giáp số 14, bao gôm cả Sư đoàn trưởng, Thiếu tướng Karl, đã tử trận. Sư đoàn Thiết giáp đã bị đánh tan, không thể khôi phục."

Nguyên soái Ewald ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Tham mưu trưởng: "Cái gì?"

"Sư đoàn 14 đã bị đánh tan hoàn toàn, không thể khôi phục. Thượng tướng Pock của Tập đoàn quân số 10 quyết định sáp nhập số tàn quân của Sư đoàn 14 vào Sư đoàn Thiết giáp Phóng lựu số 16 - chủ yếu là những binh sĩ xe tăng không còn xe tăng và các đơn vị hỗ trợ đã chạy thoát."

Khóe miệng nguyên soái Ewald run lên.

Sư đoàn Thiết giáp của Prosen không giống như Sư đoàn Xe tăng của Ant, cho dù đã được mở rộng quy mô trong nửa đầu năm nay, số lượng Sư đoàn Thiết giáp mà Prosen sở hữu cũng không vượt quá 50. Hơn nữa Sư đoàn 14 là một đơn vị kỳ cựu, chỉ cần nhìn vào phiên hiệu là biết lịch sử của nó có

thể bắt nguồn từ thời kỳ Hoàng đế lần đầu tiên tiến hành mở rộng quân đội.

Một đơn vị như vậy mà bị đánh cho tan tành, thì cú đánh đối với Prosen có thể còn lớn hơn cả việc Sư đoàn Seeckt của Quân đoàn Ky sĩ Asgard bị đánh tan.

Quân đoàn Ky sĩ Asgard dù sao cũng là một đơn vị mới, tuy rằng đều là tinh binh được điều động từ các nơi, nhưng cảm giác vinh dự tập thể và tinh thân đoàn kết của bản thân đơn vị vẫn chưa được hình thành.

Bị đánh tan cũng có thể nói là do đơn vị mới chưa trải qua thử thách.

Trong giới sĩ quan quý tộc phế thải lâu năm, lý do thất bại còn có thêm một điều nữa: Không có một tập thể sĩ quan phế thải dày dạn kinh nghiệm làm nòng cốt.

Lực lượng Asgard là lực lượng được Hoàng đế bồi dưỡng để cạnh tranh với quân đội cũ, cho dù có sử dụng sĩ quan cũ, thì cũng là những người đã phản bội tập thể sĩ quan quý tộc.

Vì vậy, khi Sư đoàn Seeckt của Quân đoàn Ky sĩ Asgard bị Rokossovsky đánh tan, không ít người đã mở tiệc ăn mừng, giống như năm ngoái khi Rokossovsky chặn đứng cuộc tấn công của Quân đoàn Ky sĩ Asgard do ái tướng của Hoàng đế chỉ huy.

Bây giờ, Sư đoàn Thiết giáp số 14, một đơn vị dày dạn kinh nghiệm, với hệ thống sĩ quan cấp cơ sở được hình thành từ các sĩ quan quý tộc, đã bị đánh tan, chứng tỏ rằng ngay cả những đơn vị tinh nhuệ của quân đội cũng không thể đánh bại Rokossovsky.

Các sĩ quan quý tộc không còn cách nào chế nhạo đám hậu bối trẻ tuổi của Quân đoàn Ky sĩ Asgard nữa.

Vì vậy, nguyên soái Ewald von Kleist mới lộ vẻ chua xót: "Sư đoàn 14 đã bị tiêu diệt rồi, con trai của người bạn cũ của tôi đang ở trong Sư đoàn 14, không biết nó có chạy thoát được không."

Viên sĩ quan phụ tá lên tiếng: "La con trai của Nguyên soái Ellodard ạ? Cậu ấy ở trong Bộ Tư lệnh Sư đoàn 14, nếu như các sĩ quan cấp cao đều đã bỏ mạng, vậy có lẽ cậu ấy đã hy sinh rồi."

Ewald liếc viên sĩ quan phụ tá: "Cảm ơn anh đã nhắc nhở."

Sau một hồi lâu im lặng, Ewald nói với Tham mưu trưởng: "Gửi điện báo cho Pock, nội dung vẫn như cũ, hỏi ý kiến của ông ta về ý đồ chiến lược của Rokossovsky, yêu cầu trả lời chi tiết. Những việc khác đợi ảnh chụp được rửa xong rồi tính."

09:00 ngày 24, bộ tư lệnh Tập đoàn quân số 10.

Thượng tướng Pock nhìn điện báo trong tay, liên tục lắc đầu: "Ý đồ của Rokossovsky? Ta đâu phải là giun trong bụng hắn! Biết đâu Rokossovsky chỉ muốn từ từ tiêu diệt chúng ta, dùng dao nhỏ cắt xúc xích, cứ cắt từng miếng một, cho đến khi ăn hết mấy chục ký xúc xích!"

Tham mưu trưởng: "Như vậy thì chậm quái Ăn như hắn thì phải mất ít nhất mười năm mới tiêu diệt được toàn bộ quân đội Prosenl"

Trong phòng có một Tham mưu cười, nhưng bị Thượng tướng Pock trừng mắt liếc một cái: "Cười cái gì? Bây giờ Rokossovsky đang chặn đường chúng ta, khiến chúng ta không thể nhúc nhích! Không chỉ chúng ta, mà cả Tập đoàn quân số 6 đang chuẩn bị tiến lên phía sau cũng vậy! Tên đó đã chặn hai Tập đoàn quân của chúng ta, mấy chục vạn người! "Chặn đường thì thôi đi, hắn còn cắn chúng ta mấy nhát! Cho dù hắn không có mục tiêu gì to tát, nhưng có thể làm được như

vậy đã được coi là một danh tướng rồi! Tên danh tướng chết tiệt!"

Thượng tướng Pock thở dài: "Chúng ta cũng giống như gã chinh phục năm đó, khinh thường người Ant, kết quả là danh tướng của bọn họ cứ thế lần lượt xuất hiện."

Tham mưu trưởng: "Nhưng vấn đề là, chúng ta phải trả lời Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân, nên nói như thế nào đây?"

Thượng tướng Pock im lặng.

Tất cả mọi người đều đang chờ ông ta lên tiếng.

Trong lều bỗng chốc im lặng, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng côn trùng kêu ở đằng xa.

Cuối cùng, Thượng tướng Pock nói: "Cứ báo cáo theo hướng xấu nhất, để xin thêm viện binh. Viết bản đánh giá chiến trường cho thật hoành tráng vào!"

Đối với một vị Tư lệnh cấp Tập đoàn quân như Pock mà nói, ông ta không cần phải bận tâm đến tình hình chiến trường chung, điều ông ta quan tâm chỉ là làm sao để chiến tuyến của mình không bị chọc thủng, nhiệm vụ tác chiến của mình phải được hoàn thành.

Vì vậy, việc phóng đại tình hình theo hướng nghiêm trọng hơn là một cách làm rất phổ biến, trên thực tế, trong các trường quân sự của Prosen, các học viên thậm chí còn được khuyến khích làm như vậy - ít nhất là để đảm bảo rằng khu vực tác chiến của mình sẽ không gặp vấn đề gì.

Còn việc phán đoán xem đâu mới thực sự là nơi cần được tăng viện từ một đống báo cáo phóng đại, đó là trách nhiệm của các chỉ huy cấp Tập đoàn quân.

Hệ thống trường quân sự của Prosen đều dạy học viên theo cách này.

Pock cũng không muốn phá vỡ truyền thống này - huống hồ ông ta thực sự cần viện binh, Sư đoàn Thiết giáp trong tay ông ta đã bị đánh cho chỉ còn lại một, nếu Rokossovsky tiếp tục tấn công, ông ta sẽ phải tung lá bài tẩy cuối cùng này ra.

Pock cảm thấy, để cho chắc chắn, ít nhất phải xin thêm một Sư đoàn Thiết giáp nữa.

Để có được Sư đoàn Thiết giáp đó, việc phóng đại tình hình một chút cũng là hợp tình hợp lý.

11:30 ngày 24, bộ tư lệnh Tập đoàn quân phía Nam Prosen.

Cuối cùng thì Nguyên soái Ewald cũng nhận được bản đánh giá tình hình chiến đấu chi tiết do Tập đoàn quân số 10 gửi tới.

Ông ta mới đọc được một nửa, lông mày đã nhíu lại: "Tình hình tệ đến vậy sao? Tập đoàn quân số 10 đã thương vong nặng đến vậy sao? Làm sao Rokossovsky có thể gây ra thương vong nặng nề như vậy cho quân ta trong một trận đánh phòng ngự?"

Tham mưu trưởng: "Có thể là họ đã cố tình phóng đại, nhưng nếu họ đã mạo hiểm hạ thấp đánh giá của bản thân để cường điệu hóa mối đe dọa từ phía kẻ thù, thì tôi nghĩ rằng họ thực sự rất cần viện binh."

Nguyên soái Ewald mắng: "Bao giờ thì đám sĩ quan cấp dưới mới chịu báo cáo thành tích một cách trung thực, còn khi báo cáo tình hình thì không cường điệu hóa kẻ thù đây?"

Tham mưu trưởng chỉ biết cười khổ.

Nguyên soái Ewald thở dài: "Nhưng, tôi đồng ý với phán đoán của anh, Tập đoàn quân số 10 thực sự đã bị Rokossovsky đánh cho tơi tả. Anh thấy thế nào nếu chúng ta điều động một Su đoàn Thiết giáp từ Quân đoàn Thiết giáp 55 thuộc lực

lượng dự bị của Tập đoàn quân để tăng cường cho Tập đoàn quân số 107”

“Tôi nghĩ là được.” Ngay khi Tham mưu trưởng đồng ý, một viên Chuẩn tướng không quân cầm một túi tài liệu bước vào, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

Nguyên soái Ewald: “Ảnh chụp xong rồi à?”

“Xong rồi ạ, và chúng tôi đã phân tích kỹ lưỡng, tình hình rất nghiêm trọng.” Chuẩn tướng không quân vừa nói vừa tháo mũ, để lộ mái tóc ướt đẫm mồ hôi.

Nguyên soái Ewald: “Bình tĩnh nào, anh là sĩ quan không quân, cho dù Rokossovsky có cả triệu quân thì cũng không đến lượt anh phải gánh vác.”

Tham mưu trưởng bước tới, nhận lấy túi tài liệu, mở ra và lấy ảnh chụp.

Chuẩn tướng không quân: “Bức ảnh rõ nhất được đặt trên cùng, bên ngoài Yeisk toàn là xe tăng, toàn là xe tăng!”

Vẻ mặt Tham mưu trưởng cũng trở nên nghiêm trọng, ông ta nhìn chằm chằm vào bức ảnh và lẩm bẩm: “Bao giờ thì bọn chúng tập kết được một lực lượng xe tăng khổng lồ như vậy?”

Nguyên soái Ewald lấy kính một tròng ra, đeo lên mắt, sau đó chìa tay về phía Tham mưu trưởng.

Tham mưu trưởng vội vàng đưa bức ảnh đầu tiên cho Nguyên soái.

Ngay lập tức, tóc gáy Nguyên soái Ewald dựng đứng lên.

Tuy trong ảnh có khói mù dày đặc che khuất, nhưng qua những kẽ hở của làn khói vẫn có thể nhìn thấy vô số xe tăng.

Ông ta lớn tiếng nói với viên sĩ quan phụ tá: “Nhanh! Mang ảnh chụp trên không do thám hôm trước ra đây!”

Chuẩn tướng: “Đây là lần đầu tiên chúng ta chụp được đội hình xe tăng này! Mà ngài xem bức này đi!”

Anh ta bước tới, cam lấy tập ảnh trong tay Tham mưu trưởng, nhanh chóng tìm thấy một bức ảnh được đánh số 133 và đưa cho Nguyên soái: “Nhìn kial Bọn Ant đang ngụy trang số xe tăng này, chúng ta đã kịp chụp ảnh trước khi bọn chúng ngụy trang xong! Ngài hãy nhìn những bức ảnh góc rộng này! Rokossovsky có ít nhất một nghìn xe tăng!”

Ewald im lặng xem xét tất cả ảnh chụp, vẻ mặt nặng nề nói: “Rokossovsky đang toan tính một việc rất lớn! Phải lập tức báo cáo lên Bộ Tư lệnh!”

(Hết chương)

Chương 185: Tình hình đêm 7 tháng 7(2) _

Chuong 259: Tinh toan nhuy

Chương 259: Tính toán như ý

Điện báo được gửi đến Kehlsteinhaus ở trong lãnh thổ Prosen vào giờ ăn trưa - giờ ăn trưa ở Kehlsteinhaus vốn đã muộn, vì Hoàng đế thích ăn tối muộn vào lúc chín, mười giờ, nên giờ ăn trưa cũng được dời muộn theo.

Lúc đó Hoàng đế đang ăn, thấy điện báo đến, ông ta tạm thời đặt dao nĩa xuống, cầm lấy tách cà phê, vừa uống vừa đưa tay ra.

Người thư ký mang điện báo đến không dám chậm trễ, vội vàng bước tới đưa điện báo cho Hoàng đế.

Hoàng đế vừa uống cà phê vừa đọc điện báo, kết quả là ông ta phun một ngụm cà phê lên bàn, tạo thành hình một đài phun nước trên khăn trải bàn.

Ông ta đặt tách cà phê xuống, đứng dậy, đọc lại điện báo một lần nữa, sau đó ngẩng đầu lên hỏi người thư ký để xác nhận: “Không dịch sai chứ?”

“Không ạ. Chúng tôi đã dùng năm cỗ máy Enigma để dịch, không thể nào cả năm cỗ máy đều đặt sai thông số ban đầu được, chúng tôi cũng đã cẩn thận đối chiếu văn bản sau khi giải mã, hoàn toàn trùng khớp, loại trừ khả năng dịch sai.”

Hoàng đế đặt điện báo xuống, khoanh tay sau lưng, cúi đầu, vừa trầm ngâm vừa đi về phía cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Phong cảnh bên ngoài Kehlsteinhaus thu vào tâm mắt, nhưng lúc này Hoàng đế không có tâm trạng thưởng thức.

“Rokossovsky tập trung hơn một ngàn xe tăng? Vẫn là ước tính thận trọng? Hắn muốn làm gì?”

Lúc này trong phòng ăn không có ai liên quan đến quân sự, chỉ có viên thư ký là tốt nghiệp trường quân đội - đáng tiếc anh ta học ngành mật mã học quân sự, nên mọi người đều nhìn nhau, không ai biết gì.

Đúng lúc này, cửa chính mở ra, một người lính gác bước vào, lớn tiếng báo cáo: “Tổng Tham mưu trưởng William Keitel và Tổng Tư lệnh Lục quân Walter von Bryan đến!”

Hoàng đế quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy hai vị tướng lĩnh đứng đầu quân đội bước vào phòng ăn với vẻ mặt nghiêm nghị.

William Keitel nhìn thấy bức điện báo trên bàn, lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra, liền nói: “Nguyên soái Kleist cho rằng Rokossovsky đang chuẩn bị đột phá, chọc thủng Tập đoàn quân số 10”

Hoàng đế: “Nếu để Tập đoàn quân số 6 lên, liệu có chặn được Rokossovsky không?”

Nguyên soái Bryan lắc đầu: “Rất khó, cơ sở hạ tầng ở đó không thể nào hỗ trợ nổi một lực lượng lớn như vậy, nhưng Bộ Tư lệnh có một kế hoạch mới.”

Ông ta búng tay, ngay lập tức, một nhóm sĩ quan tham mưu bê một tấm bảng lớn có dán bản đồ đi vào.

Nguyên soái Bryan nhận lấy cây thước chỉ bản đồ từ tay viên sĩ quan phụ tá, bắt đầu chỉ vào bản đồ và giải thích: “Chúng tôi dự định điều Tập đoàn quân số 19, vốn được giao nhiệm vụ bao vây tiêu diệt quân địch ở Borsk, đến khu vực

phía nam của lưu vực sông Sukhaya Verevka, để bọn họ tiến quân theo tuyến đường tấn công của Kế hoạch Cam trước đây.

"Kế hoạch Cam không táo bạo bằng Kế hoạch Xanh, nó chỉ nhằm mục đích tiêu diệt tập đoàn quân chủ lực của Ant trên sông Sukhaya Verevka. Vì quá thận trọng nên kế hoạch này đã bị bác bỏ. Nhưng hiện tại, nếu có thể tiêu diệt được tập đoàn quân chủ lực của Rokossovsky, biết đâu chúng ta có thể buộc Ant đầu hàng.

"Vì ngài biết đấy, Tân Sa Hoàng của Ant chính là người tình của Rokossovsky, phụ nữ khi yêu thường mất đi lý trí, rất có thể bà ta sẽ đầu hàng để đổi lấy người đàn ông mà bà ta yêu."

Hoàng đế cau mày: "Sĩ quan quý tộc cũng xem xét đến những chuyện yêu đương nam nữ này sao?"

Nguyên soái Bryan: "Tôi chỉ nói là có khả năng này."

Hoàng đế không trả lời, mà từ từ bước tới trước bản đồ, đứng yên ở khoảng cách vài mét, chăm chú nhìn tuyến đường tấn công mới được vẽ trên đó.

Cách vẽ bản đồ của Prosen có ưu điểm độc đáo trong việc thể hiện kế hoạch tấn công của các đơn vị, các tuyến đường hành quân được vẽ rất chỉ tiết và rõ ràng, chỉ cần chú ý một chút là có thể tìm thấy nhiệm vụ của mỗi đơn vị trên đó.

Tất nhiên, khi cuộc tấn công thực sự diễn ra, những tuyến đường hành quân này hiếm khi được thực hiện một cách trọn vẹn, đến lúc đó sẽ phải xem xét đến khả năng ứng biến của người chỉ huy và số lượng phương án dự phòng của Bộ Tham mưu.

Bản thân Hoàng đế thực ra thích cách vẽ bản đồ tác chiến phóng khoáng của Ant hơn, mỗi lần xem loại bản đồ quá mức chỉ tiết này, ông ta đều phải cau mày.

Lúc này, lông mày của ông ta càng nhíu chặt hơn.

Đúng lúc này, ái tướng của Hoàng đế, Gilles, bước vào phòng ăn. Người phục vụ hô to: "Thượng tướng Gilles đến!"

Hoàng đế nhìn người bạn thân của mình và nói: "Anh đến xem này, Bộ Tư lệnh đã sửa đổi Kế hoạch Cam, đưa ra một kế hoạch đối phó với lực lượng hùng hậu của Rokossovsky mà chúng ta vừa phát hiện ra.

Gilles: "Tôi nghe nói không quân đã nhìn thấy mấy chục vạn quân mà Rokossovsky giấu kín?"

"Tin đồn đã lan truyên nhanh như vậy sao?" Hoàng đế quát: "Bọn họ không có chút ý thức giữ bí mật nào cả"

Nguyên soái Bryan nói: "Tôi nghĩ các Tham mưu cũng giống như tôi, tin rằng tất cả mọi người ở Kehlsteinhaus đều đáng tin cậy."

Hoàng đế trừng mắt nhìn ông ta, rồi nói tiếp: "Đó là hai chuyện khác nhau, Nguyên soái Bryan. Tốt hơn là chúng ta nên xem kế hoạch của anh đi, bao vây tiêu diệt Rokossovsky, quả thực có thể giáng một đòn mạnh vào tinh thần của quân địch.

"Nhưng liệu nó có khiến chúng ta lỡ mất cơ hội giành chiến thắng hoàn toàn như năm ngoái hay không?"

Bryan có chút ngạc nhiên nhìn Hoàng đế: "Ý ngài là…"

"Tôi đang tự kiểm điểm, Bryan! Tôi biết trong mắt một số sĩ quan quý tộc các anh, tôi là một tên ngốc, nhưng tôi không phải, vì vậy bây giờ tôi mới là người lãnh đạo các anh! Tôi luôn tự kiểm điểm lỗi lầm của mình, và tôi đã tự kiểm điểm nửa năm nay rồi!

"Bây giờ hãy nói cho tôi biết, liệu kế hoạch này có khiến chúng ta giam lên vết xe đổ hay không?"

Bryan và Tổng Tham mưu trưởng William Keitel nhìn nhau, sau đó Bryan mới trả lời: "Sẽ không. Nếu chúng ta không hành động, Tập đoàn quân số 10 sẽ không có đủ sức mạnh để đột phá lực lượng hùng hậu của Rokossovsky."

Gilles lên tiếng: "Tôi lại cho rằng Tập đoàn quân số 10 vẫn còn cơ hội nếu tiếp tục tấn công. Tôi cảm thấy Rokossovsky đang phô trương thanh thế, hắn liên tục tấn công, đánh tan các đơn vị cấp Sư đoàn của chúng ta, tạo ra một bầu không khí hắn ta rất mạnh.

"Rokossovsky là một kẻ đánh trận rất giỏi đánh lừa đối phương, hắn ta là kiểu người rõ ràng đã rất yếu, không thể tấn công được nữa, nhưng vẫn liều chết phản công, giáng cho đối phương một đòn đau, khiến đối phương tưởng rằng hắn ta vẫn còn rất mạnh."

Lúc này, William Keitel lấy ra một phong bì, đổ những bức ảnh bên trong ra chiếc bàn ăn đã được dọn dẹp sạch sẽ và thay khăn trải bàn mới.

William Keitel: "Ý anh là những chiếc xe tăng trong ảnh đều là giả sao?"

Gilles: "Rokossovsky rất thích giở trò bịp bợm. Tôi đã nghiên cứu kỹ lưỡng mọi trận đánh mà hắn ta chỉ huy, hắn ta đặc biệt giỏi tạo dựng giả dối, gây ảnh hưởng đến nhận định của đối phương.

"Những xe tăng này, mặc kệ thoạt nhìn giống thật cỡ nào, đều có thể là quỷ kế của Rokossovsky!"

William Keitel: "Vớ vẩn! Giả thiết những xe tăng này đều là giả, vậy ngươi giải thích thế nào đây? Những xe tăng giả này thoáng cái đã được tạo ra? Chẳng lẽ là dùng ma pháp sao? Để cho xe tăng giả từ trong bùn đất mọc ra?"

Gilles lắc đầu: “Tôi không biết. Nói không chừng đây chỉ là hài cốt, Rokossovsky kéo hài cốt lại với nhau, sau đó lấy mấy chiếc xe tăng giả, những thứ khác đều dùng lưới ngụy trang che lại.”

Lúc này hoàng đế vỗ vỗ bả vai Gilles, nghiêm túc hỏi: “Gilles, cậu dám nói đây là biểu hiện giả do Rokossovsky tạo ra không?”

Bryan nguyên soái: “Cậu ta vỗ ngực cũng không thể tin, Ant căn bản không có nhiều xe kéo tăng, không có khả năng trong một đêm kéo nhiều xe tăng như vậy qua đó - hơn nữa toàn bộ xung quanh Yeisk cũng không có nhiều xe tăng hỏng cho hắn kéo như vậy. Không, đây chính là xe tăng thật, Rokossovsky đang chuẩn bị tấn công.”

Gilles thở dài: “Nguyên soái Bryan nói đúng, tôi không thể bảo đảm 100% này là giả dối. Nhưng tôi nghĩ, nếu Rokossovsky muốn tấn công, có thể chờ hắn thật sự tấn công rồi nói sau? Tập đoàn quân thứ mười hắn là chống đỡ được sự tấn công của hắn!”

Hoàng đế lắc đầu: “Tập đoàn quân thứ mười trước mắt chỉ có một sư đoàn thiết giáp là hoàn hảo, còn có hai sư đoàn thiết giáp phóng lựu hoàn hảo, ngoài ra hắn còn có hai sư đoàn bộ binh dự bị, hai sư đoàn thứ ba, cậu cảm thấy lấy những binh lực này có thể ngăn trở Rokossovsky sao? Gilles thân yêu của ta?”

Gilles mím môi, do dự một chút, nói: “Vậy hắn là tăng cường cho tập đoàn quân thứ mười, có thể cân nhắc đem ba mươi vạn quân của tập đoàn quân thứ sáu tách ra một bộ phận, tăng cường cho tập đoàn quân thứ mười…”

Bryan: “Như vậy sẽ làm lỡ mất thời col Han là bây giờ lập tức bắt đầu điều động tập đoàn quân thứ mười chín.”

Hoàng đế đột nhiên đề cao âm lượng: "Đủ rồi! Bryan nguyên soái, hãy thực hiện kế hoạch của ông đi. Nhưng ông nhớ kỹ, đây là kết quả ông kiên quyết thúc đẩy, nếu phương án của ông thất bại, nhất định phải tiếp nhận trừng phạt, nếu không không thể khiến mọi người tâm phục khẩu phục."

Bryan nguyên soái cắn môi dưới, đáp: "Được, tôi nguyện ý gánh vác trách nhiệm!" Lúc này Gilles lo lắng hỏi: "Vậy mục tiêu tiêu diệt cụm quân thiết giáp của quân đoàn thiết giáp Borsk thì sao? Trong tay chúng ta còn một tập đoàn quân nào sao?"

William Keitel tổng tham mưu trưởng: "Có thì có, nhưng ở bán đảo Viking và đảo Minotaur, cần điều động bọn họ từ ngàn dặm xa xôi tới đây. Mặt khác, ở cảng của quốc gia bù nhìn Carolin, còn có một tập đoàn quân chuẩn bị lên thuyền tiến về chiến trường Mamluk, đây là lực lượng tiếp viện mà thượng tướng Erwin mong đợi đã lâu.

"Ông ấy hứa hẹn chỉ cần có được tập đoàn quân này, là có thể đánh tới thủ đô Mamluk, chặt đứt mạch sống của Liên Hiệp Vương Quốc."

Hoàng đế xoay người, đi tới trước quả địa cầu trong phòng, nhẹ nhàng xoay quả địa cầu: "Kẻ địch ở khắp mọi nơi, bọn chúng đang muốn tiêu diệt dân tộc Prosen! Đây là một trận chiến sinh tôn của dân tộc Prosen, không một chiến tuyến nào có thể từ bỏ."

Gilles: "Vậy thì nên tổng động viên, như vậy ít nhất binh lực của chúng ta sẽ trở nên đồi dào hơn một chút."

Hoàng đế trâm mặc vài giây, nói: "Không, Ant năm nay sẽ đầu hàng, sau đó chúng ta phải dốc toàn lực đối phó với Liên Hiệp Vương Quốc và Hợp Chủng Quốc, đến lúc đó chúng ta mới cần tiến hành tổng động viên. Tổng động viên trước đó,

có thể sẽ khiến nhân dân đế quốc mất đi niềm tin vào chiến tranh.”

Gilles: “Họ đã mất niêm tin rồi.”

“Không sao! Chuyện nhỏ này, đánh bại Ant là có thể bù đắp lại! Nhưng nếu chúng ta bắt đầu tổng động viên, vốn chỉ là suy đoán, sẽ bị coi như hiện thực! Siegfried, tôi nghĩ cậu nên hiểu rõ đạo lý này mới đúng! Không thể tổng động viên, đó là chiếc hộp Pandoral”

Lúc này nguyên soái Bryan ho khan một tiếng.

Hoàng đế không kiên nhẫn khoát tay: “Đi thực hiện kế hoạch của ông đi! Bắt lấy Rokossovsky! Sau đó xem có thể ép Ant đầu hàng hay không!”

(Hết chương)

Chương 186: Kế Hoạch Gài Mìn

Chương 260: Ky binh Moravia Cuối Cùng Đến

Chương 260: Ky binh Moravia Cuối Cùng Đến

Cùng lúc đó, sở chỉ huy tập đoàn quân thứ mười.

Pock thượng tướng bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng vó ngựa.

Hắn nghi hoặc quay đầu: "Nhiều vó ngựa như vậy, không giống như là đội vận tải."

Phòng Hậu cần của quân đội Prosen vẫn duy trì một lượng lớn la, ngựa vận chuyển, bổ sung cho xe tải. Nhưng đội vận chuyển bằng la, ngựa sẽ không phát ra tiếng vó ngựa dày đặc như vậy.

Thượng tướng Pock đã sắp sáu mươi tuổi, đương nhiên ông đã trải qua thời đại trước thời đại cơ giới hóa, ông biết đây là động tĩnh mà một đoàn ky binh hành quân mới có thể tạo ra.

"Ky binh từ đâu đến?" Hắn quay đầu hỏi tham mưu trưởng.

"Lực lượng ky binh của Moravia, đáng lẽ họ đã đến từ một tuần trước, nhưng vì không quân Ant oanh tạc nhà ga nên giờ mới đến. Ý của Bộ Tư lệnh là tăng cường lực lượng ky binh này cho chúng ta để đối phó với ky binh của Ant."

Pock chế nhạo: "Vậy bọn họ tới cũng thật đúng lúc."

Lực lượng ky binh của quân đội Ant đã sớm rút lui vì cạn kiệt nguồn cung, tập đoàn quân thứ mười cũng đã thu hẹp lực lượng dễ bị ky binh quấy rối tuyến đường tiếp tế, gom thành

một nắm đấm, không cần lo lắng lực lượng ky binh bị cắt đứt tiếp tế nữa.

Nói cách khác, ky binh của Moravia đã không còn đất dụng võ.

Lúc này, hai sĩ quan quân đội Prosen mang phù hiệu của quân đội Moravia cũ bước vào sở chỉ huy, người đi trước có quân hàm màu đỏ - đó là một vị trung tướng, nhưng thượng tướng Pock lại không có chút ấn tượng nào với ông ta.

Chắc là tướng của Moravia, sau khi sáp nhập vào Prosen đã trở thành trung tướng của Prosen.

Vị tướng Moravia giơ tay chào Pock.

Pock thượng tướng vừa đáp lễ vừa nói: "Các ông tới quá muộn, mối đe dọa từ ky binh đã được loại bỏ, hơn nữa ky binh của địch đã phải trả giá bằng thương vong nặng nề."

Vị tướng Moravia hơi xấu hổ: "Sau khi chúng tôi tiến vào Ant, xe lửa nhiều lần dừng lại, mỗi lần chờ đợi là nửa ngày thậm chí một ngày, chúng tôi còn phải xuống xe tìm cách kiếm cỏ và thức ăn chăn nuôi từ các ngôi làng xung quanh cho ngựa chiến. Lúc ở Kazaria còn đỡ, đất đai màu mỡ, trên thảo nguyên có cỏ tự nhiên đủ tươi tốt, cho dù chỉ thả ngựa chiến ra ngoài tự ăn cỏ, cũng không đến mức quá gầy.

"Sau khi tiến vào Nam Ant thì tình hình trở nên tồi tệ, thảo nguyên tuy rằng xanh tốt, nhưng phần lớn không phải là cỏ chăn nuôi, thậm chí còn có hại cho dạ dày của ngựa, hơn nữa dưới lớp cỏ xanh là địa hình phức tạp, lúc ngựa chạy thường xuyên bị treo chân, móng ngựa cũng bị hao mòn nhiều hơn so với lúc ở Kazarial

"Binh lính của chúng tôi còn lén nói, chiếm đóng nơi khỉ ho cò gáy này rốt cuộc có ý nghĩa gì!"

Pock: “Tôi nghĩ là vì khu công nghiệp của Ant ở sông Valdai, tuyến đường vận tải trên biển nội địa của bọn chúng, và cả dâu mỏ của Kuban.”

Pock giải thích cặn kẽ như vậy, khiến vị trung tướng Moravia sững sờ một lúc, sau đó mới xấu hổ nói: “Tôi chỉ là than phiền một chút, không có ý nói chiếm đóng nơi này là vô dụng.”

“Tôi biết.” Pock gật đầu,‘Chúng ta nói về nhiệm vụ của các ông. Ky binh của địch đã rút lui, chúng tôi dự đoán bọn chúng tổn thất 50% quân số, trong thời gian ngắn không thể đến quấy rối chúng ta. Có lẽ các ông đã không còn việc gì để làm, tôi có thể hỏi một ngày các ông cần tiêu hao bao nhiêu nhu yếu phẩm không?”

Vị trung tướng Moravia không trả lời trực tiếp: “Thưa ngài, chúng tôi có 25. 000 người, cùng với số ngựa chiến gấp 1,5 lần số người, và cả ngựa thồ. Chỉ riêng số thức ăn mà những con ngựa này ăn mỗi ngày đã là một con số khổng lồ.

“Nhưng, so với lực lượng thiết giáp của ngài, chúng tôi vẫn tiết kiệm nhiên liệu hơn.”

Lúc này, Tham mưu trưởng tập đoàn quân lên tiếng: “Đây cũng là lý do Rokossovsky của Ant đầu tư vào lực lượng ky binh, ky binh ít phụ thuộc vào hậu cần hơn nhiều so với lực lượng thiết giáp, thậm chí còn ít hơn cả một sư đoàn bộ binh đầy đủ quân số.”

Thực ra lời này của Tham mưu trưởng có phần bất công, phía Ant có một số sư đoàn bộ binh, mỗi sư đoàn chỉ có 5. 000 người, không có pháo binh, súng máy cũng rất ít.

Lực lượng bộ binh như vậy hoàn toàn xứng đáng với biệt danh trước đây của họ: gia súc màu xám.

Quân đội Prosen đã đánh tan vô số sư đoàn như vậy, nhưng Ant vẫn còn rất nhiều.

Pock thở dài: "Mặc dù các ông ít phụ thuộc vào hậu cần hơn lực lượng thiết giáp của chúng ta, nhưng tình hình hậu cần của chúng ta hiện tại rất tệ, cho dù chỉ là một chút áp lực nhỏ này cũng không thể chịu đựng nổi. Có lẽ các ông có thể rút về hậu phương -"

"Chúng tôi đến để chiến đấu." Vị trung tướng Moravia cắt ngang lời Pock,"Chúng tôi muốn thông qua chiến đấu để chứng minh giá trị của mình đối với đế quốc, sau đó được thăng cấp thành công dân hạng nhất của đế quốc, được công nhận là người Aryan. Xin hãy để chúng tôi được chiến đấu!"

Pock nhìn chằm chằm vào mắt vị tướng Moravia, vài giây sau ông giơ tay gãi trán: "Được rồi, tôi rất cảm động trước lòng nhiệt tình và trung thành của các ông. Nhưng nhiệm vụ có thể giao cho các ông… Hả?"

Tay đang gãi trán của Pock đột nhiên dừng lại, ông duy trì tư thế giơ tay nhìn vị tướng Moravia,"Chúng tôi có một nhiệm vụ cần các ông hoàn thành. Mời ông qua đây."

Thượng tướng bỏ tay xuống, bước nhanh đến trước bàn đồ, cầm lấy những bức ảnh chụp do không quân vừa thả xuống, chọn ra vài tấm đặt dưới ánh nến: "Nào, mời xem, không quân đã chụp được một lượng lớn lực lượng thiết giáp của Ant ở Yeisk, ngày mai không quân sẽ tiến hành oanh tạc bổ nhào để kiểm chứng xem những chiếc xe tăng này là thật hay giả.

"Nhưng tôi đoán những chiếc xe tăng này chắc chắn được Thần Tiễn của Ant bảo vệ, Stuka sẽ không đạt được kết quả tốt. Mà tỷ lệ trúng mục tiêu khi oanh tac tâm thấp lại có hạn. Hơn nữa, chỉ oanh tac thôi thì không đủ để biết được những chiếc xe tăng này là thật hay giả, dù sao xe tăng giả cũng có thể bị đổ xăng lên, cho nên bị oanh tạc sẽ bốc cháy.

“Muốn phân biệt những chiếc xe tăng này, chỉ có thể thông qua trinh sát tâm thấp, nhưng lũ khốn không quân sẽ không làm thế, chỉ cân có Thần Tiễn phòng thủ, không quân tuyệt đối sẽ không tiến hành oanh tạc tầm thấp. Ông hiểu ý tôi nói những lời này chứ?”

“Ý là không quân không đáng tin cậy?” Vị tướng Moravia nghi hoặc hỏi lại.

“Cũng có ý này.” Thượng tướng phẩy tay,‘Tôi muốn các ông vượt qua tuyến phòng thủ của địch, tấn công những đơn vị xe tăng này, xác nhận xem chúng có phải là xe tăng thật hay không!”

Vị tướng Moravia nhíu mày: “Nếu đó là xe tăng thật, ky binh của chúng tôi sẽ tổn thất nặng nề.” “Nếu ông muốn trở thành người Aryan chân chính, thì phải chấp nhận sự hy sinh này.” Pock nghiêm mặt, dùng giọng điệu không thể chối cãi nói: “Nếu ông không chấp hành mệnh lệnh này, xin mời trở về, tôi sẽ đích thân gửi điện báo nói rõ lý do các ông quay về.”

Vị trung tướng Moravia thở dài: “Được rồi, chúng tôi đi điều tra những chiếc xe tăng này, mong ngài sau khi chúng tôi hoàn thành nhiệm vụ, hãy khen thưởng chúng tôi, giúp chúng tôi trở thành công dân chân chính của đế quốc!”

Pock: “Tôi cam đoan.”

Vị trung tướng Moravia giơ tay chào, xoay người định rời đi, thượng tướng Pock gọi ông ta lại: Khoan đã, các ông không cần phải xuất phát vào lúc nửa đêm, sáng mai hãy đi, tối nay còn có thể ăn bữa cơm nóng.”

Đột nhiên, bên ngoài vang lên tiếng nổ.

Vị trung tướng Moravia theo bản năng định nằm rạp xuống đất, nhưng thấy mọi người xung quanh đều không nhúc nhích,

bèn dừng động tác, nhưng viên sĩ quan phụ tá của ông ta đã nằm rạp xuống.

“Cái gì thế?” Trung tướng hỏi.

Pock thượng tướng thản nhiên đáp: “Phù thủy, phù thủy Bóng Đêm.”

Vị trung tướng kinh hãi: “Ant đã sử dụng phù thủy thật sao?”

“Không, là phi đội máy bay ném bom đêm của bọn chúng, do nữ phi công điều khiển, mỗi ngày vào lúc này đều đến ném bom.”

“Nhưng tôi không nghe thấy tiếng động cơi”

Thượng tướng chỉ chỉ trần lều: ‘Chẳng mấy chốc ông sẽ nghe thấy, bình tĩnh đừng nóng vội.”

Như thể đáp lại lời của thượng tướng, tiếng động cơ vọng đến từ trên không.

Vị trung tướng Moravia buột miệng chửi thề một câu, có lẽ là tiếng Moravia, khác với tiếng Prosen chuẩn, Pock thượng tướng không hiểu.

Thượng tướng: “LU phù thủy này, khi tiếp cận vị trí đóng quân của chúng ta sẽ tắt động cơ, dựa vào khả năng khí động học đáng kinh ngạc của máy bay, cứ thế lượn đến, vì vậy ông chỉ có thể nghe thấy tiếng vù vù khi cánh máy bay xé gió, giống như có phù thủy cưỡi chổi bay vậy.

“Đợi đến khi ném bom xong, chúng mới khởi động động cơ, không quân nói rằng chúng sẽ bị mất rất nhiều tốc độ khi quay đầu, nên buộc phải khởi động động cơ để đảm bảo tốc độ và độ cao.”

Lúc này, viên sĩ quan Moravia mới bò dậy, lúng túng phủi bụi trên người.

Pock: “Phó quan của ông là lính mới?”

Vị trung tướng gật đầu.

Lúc này, tiếng động cơ máy bay cuối cùng cũng khuất xa, vị trung tướng hỏi: “Kiểu tấn công này có thể gây ra tổn thất lớn không?”

Tham mưu trưởng tập đoàn quân đáp: “Không thể, chúng tôi từng bắn hạ một chiếc máy bay địch, phát hiện trên đó căn bản không có bất kỳ thiết bị quan sát ban đêm nào. Bọn chúng dựa vào ánh lửa của pháo phòng không để tìm mục tiêu, vì vậy chỉ can pháo phòng không khai hỏa thì phần lớn bom sẽ rơi xuống xung quanh pháo phòng không.

“Vì vậy, chúng tôi đã rút ra được cách đối phó tốt nhất với kiểu oanh tạc này, đó là mặc kệ bọn chúng, dùng đèn chiếu sáng để đối phó, không sử dụng pháo phòng không, bọn chúng sẽ mù mắt, kết quả oanh tạc sẽ giảm mạnh.”

Vị trung tướng Moravia cười khẩy: “Vậy chẳng phải là hoàn toàn vô dụng sao?”

Tham mưu trưởng nghiêm túc trả lời: “Không, vẫn sẽ có người chết, ví dụ như sở chỉ huy tập đoàn quân, trung bình mỗi đêm sẽ có tám người chết. Loại thương vong liên tục này gây ra tổn thất rất lớn về mặt tinh thần.”

Pock tiếp lời: “Vì vậy, nếu các ông có thể tiện thể tiêu diệt sân bay của lũ phù thủy thì càng tốt. Tiêu diệt phù thủy, để binh lính có thể ngủ ngon giấc, nhờ cả vào các ông.”

Vị tướng Moravia giơ tay chào lần thứ hai.

Lúc này, một sĩ quan tham mưu cầm tài liệu bước vào: “Báo cáo, thống kê thương vong ban đầu. Tối nay có sáu người chết.”

Pock thượng tướng: “Cũng không tệ lắm, thấp hơn mức trung bình. Sát thương mà phù thủy Bóng Đêm gây ra cho chúng ta còn không lớn bằng muỗi và rận! Hai loại côn trùng hút máu này mỗi ngày hút của binh lính chúng ta cả trăm cân máu! Cả trăm cân!”

Vị trung tướng Moravia nhất thời không biết nên nói gì.

Pock phẩy tay: “Được rồi, đi thôi, đi ăn cơm, nghỉ ngơi. Tôi tin rằng đã có người sắp xếp phòng cho các ông phù hợp với quân hàm.”

Vị thượng tướng vừa dứt lời, người lính phục vụ vẫn luôn đứng chờ bên ngoài cửa lều vội vàng bước vào: “Chúng tôi đã chuẩn bị xong, hai vị tướng quân.”

Pock thượng tướng làm động tác mời, vị tướng Moravia mới đi theo người lính.

Họ vừa đi, Tham mưu trưởng tập đoàn quân liền hỏi: “Tiêu hao bọn họ như vậy có phải không ổn không? Hay là chúng ta dùng ky binh tập kích tuyến đường vận tải của Rokossovsky?”

Pock lắc đầu: “Báo cáo của các bên đều đề cập rằng địa hình dưới thảo nguyên Nam Ant rất hiểm trở. Không phải tôi không muốn đánh lén hậu cần của Rokossovsky, mà cho dù là ky binh, nếu không có người dẫn đường thì cũng dễ dàng chết ở địa ngục xanh chết tiệt này.”

(Hết chương)

Chương 187: Hôm nay có vẻ lại rất náo nhi…

Chương 261: Ky Binh Đối Với Ky Binh

Chương 261: Ky Binh Đối Với Ky Binh

Giữa trưa ngày 25 tháng 7.

Trên máy bay ném bom hạng nặng B24 số hiệu 501 của Không đoàn ném bom tầm xa thứ năm quân Ant, âm thanh của quan sát viên đột nhiên vang lên trong kênh liên lạc nội bộ.

“Này, thiếu tá, tôi thấy trên mặt đất có bụi mù, thoạt nhìn giống như là đội ky binh đang tiến công.”

“Cậu chắc chắn không phải là đội xe bọc thép sao?”

“Không phải, bụi mù của đội xe bọc thép không mỏng như vậy, quan trọng nhất là, tôi nhìn thấy thứ giống như kiến bò trên thảo nguyên, tôi cho rằng đó không phải xe tăng, không, tuyệt đối không phải xe tăng.”

Thiếu tá lvan, cơ trưởng, cầm tấm bản đồ bên cạnh lên nhìn rồi nói: “Nếu tôi đoán không sai, hiện tại chúng ta đang bay trên thảo nguyên Nam Ant, gần đây lục quân hình như phát hiện ky binh ở trên thảo nguyên Nam Ant rất hữu dụng nên lại bắt đầu dùng binh chủng này.”

Pháo thủ ném bom trầm mặc vài giây, lại nói: “Hiện tại hướng bay của chúng ta hẳn là từ hướng tây sang hướng đông đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy ky binh phía dưới đang xuất phát về hướng đông bắc, đội hình chiến đấu. Lực lượng ky binh của chúng ta cũng hành quân như vậy sao?”

Thiếu tá lvan cau mày, nhìn chằm chằm tấm bản đồ. Tuy trên bản đồ của anh cũng có vẽ đường bay, nhưng đây là anh dựa vào phương hướng bay của máy bay và đồng hồ đo để ước tính.

Tuyến đường này gần như chắc chắn là không chính xác, chỉ có thể chỉ ra đại khái vị trí hiện tại của máy bay.

Vì vậy thiếu tá Ivan hỏi trong kênh liên lạc nội bộ: “Hoa tiêu! Bây giờ chúng ta đang ở đâu?”

Hoa tiêu lập tức trả lời: “Trên không thảo nguyên Nam Ant.”

“Tôi biết! Nhìn cảnh sắc phía dưới là biết. Ý tôi là hỏi vị trí cụ thể!”

Hoa tiêu có nhiều thiết bị hơn, có thể xác định vị trí của máy bay chính xác hơn.

Sau một hồi trâm mặc ngắn ngủi, hoa tiêu báo cáo: “Chúng ta đang ở vị trí cách Yeisk khoảng 100 km về phía tây, rất nhanh sẽ bay đến trên không Yeisk.”

Lông mày thiếu tá Ivan nhíu lại, anh mở bộ đàm, gọi vào đội hình: “Cơ trưởng dẫn đội đối chiếu thông tin bay, dựa theo số liệu trên đồng hồ đo của chúng ta, chúng ta đang ở phía tây Yeisk một trăm cây số, tọa độ - mời các anh dựa theo số hiệu chiến thuật báo cáo số liệu đo lường tính toán của mình.”

Sau khi nói xong, các máy bay trong đội hình bắt đầu báo cáo vị trí mà họ dựa vào đồng hồ đo của mình để tính toán, cách này có thể tránh được việc lệch hướng do sai số của đồng hồ đo.

Một phút sau, thiếu tá lvan xác định, mình đang ở gần bộ đội của tướng Rokossovsky.

Vì thế anh ra lệnh cho điện báo viên (Máy bay chỉ huy đội hình ném bom hạng nặng có mang theo đài phát thanh, cũng có điện báo viên): "Gửi điện báo cho Tập đoàn quân cơ động số 1 của tướng Rokossovsky, hỏi xem bọn họ có đơn vị ky binh quy mô lớn nào đang hoạt động hay không."

"RõI" Ngay sau đó, tiếng máy điện báo "lach cach lạch cach' vang lên trong khoang máy bay, át cả tiếng gam ru của động cơ.

Rất nhanh, điện báo viên báo cáo: "Nhận được hồi âm, tất cả các đơn vị ky binh dưới quyền chỉ huy của Tập đoàn quân cơ động số 1 đều đang nghỉ ngơi!"

Thiếu tá Ivan và phi công phụ nhìn nhau.

Lúc này trong kênh liên lạc nội bộ truyền đến tiếng của pháo thủ ném bom: "Quân Prosen có ky binh sao? Sao tôi nhớ bọn chúng đã giải tán hết ky binh rồi, ngựa đều đưa đến bộ đội hậu cần cả rồi?"

Thiếu tá Ivan: "Nhưng chúng ta vừa nhìn thấy ky binh, dựa vào bản đồ tình hình, ở đây chỉ có quân đội do tướng Rokossovsky chỉ huy, ky binh của hắn không di chuyển, vậy những ky binh này chính là quân Prosen. Bọn chúng hiện tại có thể đang định vòng qua phòng tuyến của tướng Rokossovsky, đánh lén hệ thống vận chuyển phía sau, thậm chí là trận địa pháo binh.

"Điện báo viên, lập tức gửi điện báo cho tướng Rokossovsky!"

Phi công phụ nhắc nhở: "Chúng ta sắp bay đến Yeisk rồi, có lẽ dùng bộ đàm liên lạc sẽ nhanh hơn, điện báo còn phải giải mã."

Thiếu tá Ivan: “Chúng ta không có mật mã liên lạc với lục quân… Chết tiệt, mặc kệ nó! Dùng minh ngữ cũng phải báo cáo tin tức này cho tướng Rokossovsky!”

Nói xong, thiếu tá lvan bắt đầu điều chỉnh tân số bộ đàm, đồng thời giục điện báo viên: “Nhanh gửi điện báo đi! Hai đường cùng lúc! Bộ đàm chưa chắc đã liên lạc được đâu!”

Thiết bị điện trên B24 đều là sản phẩm của Liên Hiệp Vương Quốc, về lý thuyết đáng tin cậy hơn so với sản phẩm do Ant tự sản xuất. Nhưng chiếc máy bay ném bom số 501 đã tham gia nhiều trận chiến, khi sửa chữa đã thay thế rất nhiều bộ phận do Ant tự sản xuất, nên nó trở nên không đáng tin cậy, bao gồm cả bộ đàm.

Điều chỉnh xong tần số bộ đàm, thiếu tá Ivan lập tức bắt đầu gọi: “Không đoàn ném bom tầm xa thứ năm gọi Tập đoàn quân cơ động số 1! Có quân tình khẩn cấp! Không đoàn ném bom tầm xa thứ năm gọi Tập đoàn quân cơ động số 1! Có quân tình khẩn cấp!”

Lặp lại một lần, thiếu tá Ivan đợi một lát, đang định gọi lại thì trong bộ đàm truyên đến một giọng nói: “Tập đoàn quân cơ động số 1 gọi Không đoàn ném bom thứ năm, các anh đã vi phạm kỷ luật liên lạc vô tuyến điện, hy vọng các anh có chuyện đủ quan trọng.”

Thiếu tá lvan mừng rỡ: “Tập đoàn quân cơ động số 1, chúng tôi phát hiện một đội ky binh quy mô khá lớn đang bao vây phía bắc của các anh, bao vây phía bắc, đề nghị cẩn thận ứng phó. Nghe rõ xin nhắc lại!”

Để đối phương nhắc lại là để đảm bảo thông tin được truyền đạt chính xác.

Sau một thoáng im lặng ngắn ngủi, trong bộ đàm truyền đến lời nhắc lại: “Các anh phát hiện có một đội ky binh quy

mô khá lớn đang bao vây phía bắc chúng tôi, nhắc lại xong."

"Chính xác! Chúc các anh may mắn, Tập đoàn quân cơ động số 1! Không đoàn ném bom tâm xa thứ năm kết thúc liên lạc."

"Cảm ơn tình báo của các anh, Tập đoàn quân cơ động số 1 kết thúc liên lạc."

Thiếu tá lvan thở phào nhẹ nhõm. Lúc này, phi công phụ ngồi bên cạnh cũng nghe thấy câu trả lời của đối phương qua tai nghe của mình, anh ta nói: "Anh nói xem có khi nào đó là vị tướng lừng danh Rokossovsky không?" "Không thể nào! Sao tướng Rokossovsky lại tự mình trả lời bộ đàm được! Tôi ngược lại hy vọng là ông ấy, nghe nói sau khi nói chuyện với ông ấy sẽ gặp may mắn, đạn bom vây quanh cũng không bị thương!" Thiếu tá Ivan nói.

Phi công phụ: "Biết đâu lại cho chúng ta gặp được thì sao?"

"Đừng có mơ mộng hão huyền!"

Vương Trung đặt tai nghe và ống nói xuống, nhìn Pavlov: "Máy bay ném bom nhìn thấy ky binh, đang bao vây phía bắc chúng ta."

Popov kinh hãi: "Quân Prosen còn có ky binh? Ý tôi là, ngoài xe ngựa chở quân nhu và lính truyền tin cưỡi ngựa, bọn chúng còn có đơn vị nào sử dụng ngựa nữa sao?"

Vương Trung: "Ngay cả lính truyên tin người ta cũng dùng xe máy rồi, nói về trình độ cơ giới hóa thì chỉ có Liên Hiệp Vương Quốc mới có thể so sánh với quân Prosen. Lập tức gọi chỉ huy của hai quân đoàn ky binh đến đây! Tình hình khẩn cấp."

Pavlov: "Ngoài việc điều động ky binh, hay là dùng lực lượng trinh sát bọc thép nhẹ để đánh đuổi bọn chúng?"

Vương Trung: “Không được, thảo nguyên rộng lớn như vậy, lực lượng trinh sát bọc thép nhẹ truy kích ky binh sẽ nhanh chóng bị giảm quân số do trục trặc kỹ thuật, thảo nguyên này là thiên đường của ky binh. Tôi không biết quân Prosen từ đâu ra ky binh, có thể là quân đội của những quốc gia chưa được hợp nhất hoàn toàn, dù sao chúng ta phải điều ky binh đi nghênh chiến!

“Mấu chốt không phải là đánh tan bọn chúng, mà là không để bọn chúng đến gần Yeisk, không để bọn chúng phát hiện ra xe tăng của chúng ta là giả.”

Lúc này, hai vị tư lệnh quân đoàn ky binh lần lượt đến - quân đội của họ đang đóng quân nghỉ ngơi trong thành Yeisk, nên đến rất nhanh.

Vương Trung: “Bây giờ có nhiệm vụ khẩn cấp giao cho các anh! Vừa rồi máy bay ném bom tâm xa của không quân phát hiện có một đội ky binh của địch đang chuẩn bị bao vây chúng ta từ phía bắc. Không được để ky binh của địch tiếp cận Yeisk, không thể để bọn chúng mang tin tức ra ngoài!”

Nụ cười trên mặt hai vị tư lệnh quân đoàn ky binh tắt ngúm, tư lệnh quân đoàn 20, Rodionovich, cau mày: “Tôi cứ tưởng là gọi chúng tôi đến để khen thưởng, kết quả lại là quân tình sao? Nhưng quân Prosen lấy đâu ra ky binh? Có phải người trên máy bay nhìn nhầm không?”

Vương Trung lắc đầu: “Phi công không ngại vi phạm mệnh lệnh liên lạc vô tuyến điện để thông báo cho chúng ta, tôi nghĩ hẳn là không sai. Tóm lại, các anh lập tức phái quân, mang theo bộ đàm, đi xem tình hình thế nào! Nếu là lực lượng thiết giáp của địch, lập tức báo cho lực lượng thiết giáp của chúng ta biết để đến chặn đường!”

Rodionovich gật đầu: “Vâng! Hai quân đoàn chúng tôi cùng xuất kích sao?”

Vương Trung suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Không, quân địch không có lý do gì chỉ bao vây một phía, biết đâu còn có lực lượng khác bao vây từ phía nam, quân đoàn 21 tiến về phía nam trinh sát. Tôi biết chiến sĩ của các anh đều rất mệt mỏi, ngựa cũng chưa hồi sức, nhưng hiện tại chỉ có thể dựa vào các anh”

Rodionovich cười nói: “Phong tỏa ky binh trinh sát của địch vốn là nhiệm vụ của chúng tôi, coi như là làm lại công việc cũ thôi! Chỉ là chúng tôi không ngờ lại có cơ hội làm lại công việc cũ.” Vương Trung giục: “Vậy thì xuất phát đi!”

Hai vị tư lệnh giơ tay chào theo kiểu quân đội.

Trung đoàn trưởng Trung đoàn 1, Sư đoàn 33, Quân đoàn ky binh 20, Gorokhov, đích thân dẫn quân xuất phát từ Yeisk, phi nước đại trên thảo nguyên được hai tiếng đồng hồ, từ xa đã nhìn thấy bụi mù bốc lên trên thảo nguyên.

Gorokhov lập tức thúc ngựa chạy lên một ngọn đồi nhỏ, lấy ống nhòm ra quan sát bụi mù. Tham mưu trưởng trung đoàn và tu sĩ cầu nguyện đi theo cũng thúc ngựa chạy lên ngọn đồi, cùng giơ ống nhòm nhìn về phía bụi mù.

Một lát sau, Gorokhov nói: “Tôi cho rằng đó là ky binh của địch. Chết tiệt, lúc nhận được mệnh lệnh xuất kích, tôi còn tưởng là tướng Rokossovsky đang đùa chúng tôi. Kết quả thật sự là ky binh của địch!”

Tham mưu trưởng vẻ mặt nghiêm túc: “Chúng ta không mang theo trường thương, khi giao chiến với ky binh sẽ gặp bất lợi sao?”

Tu sĩ cầu nguyện đi theo càng bi quan hơn: “Đừng nói trường thương, chúng ta đã lâu rồi không huấn luyện chiến đấu đối kháng giữa ky binh với nhau. Đến lúc đó chỉ có thể xông lên chém loạn xạ với mã tấu của địch.”

Gorokhov cầm khẩu PPSh-41 treo bên yên ngựa lên: "Không, chúng ta còn có cái này."

Hai người đều cười: "Anh nói đúng. Đánh hết đạn súng tiểu liên rồi rút mã tấu ra cũng được."

Gorokhov: "Được rồi, ra lệnh cho bộ đội, dàn trận hình chữ nhật truyên thống! Mẹ kiếp, đã lâu rồi tôi chưa xông lên trong đội hình này."

Tu sĩ cầu nguyện: "Có cần thổi kèn lệnh không?"

"Đương nhiên rồi, ky binh xung phong sao có thể thiếu kèn lệnh được! Bảo lính thổi kèn thổi to lên!"

Rất nhanh, Trung đoàn ky binh số 1, Sư đoàn ky binh 33, Quân đoàn ky binh 20 đã dàn trận hình chữ nhật - đây chính là đội hình mà người ta vẫn gọi là tường thành thép, trong đội hình này, ngựa sẽ bị kích thích bản năng cạnh tranh tốc độ, bắt đầu lao về phía trước một cách điên cuồng, dũng cảm hơn bình thường rất nhiều.

Mà ky binh giao chiến sợ nhất là ngựa của mình sợ hãi.

Gorokhov hét lớn: "Thổi kèn! Thổi kèn!"

Sáu lính thổi kèn của toàn trung đoàn cùng lúc đưa kèn lên miệng, thổi vang kèn xung phong của ky binh.

Bức tường thép di chuyển trên thảo nguyên, dần dần tăng tốc về phía quân địch, theo đúng nghĩa đen là nghiền nát đồng cỏ.

Ky binh Prosen cũng xuất hiện trên thảo nguyên, bọn chúng cũng dàn trận hình chữ nhật, hai bên đối mặt, dần dần tăng tốc -

Bên nào ngựa run sợ trước, bên đó sẽ thua.

Đây là cách thức giao chiến của ky binh được lưu truyền từ thời đại bộ binh hàng ngang của vị chinh phục hơn một trăm năm trước!

Con ngựa dưới háng Gorokhov càng chạy càng hăng, tốc độ càng lúc càng nhanh! Tuy nhiên, toàn bộ bức tường thép đều đang tăng tốc, vì vậy Gorokhov không hề vượt ra khỏi đội hình!

Còn một trăm mét cuối cùng!

Gorokhov giơ khẩu PPSh-41 lên bắn như mưa, những người xung quanh thấy vậy cũng làm theo, cơn mưa đạn do súng tiểu liên bắn ra quét qua đội hình ky binh Prosen.

Ky binh Prosen chỉ được trang bị súng trường, bất ngờ bị tấn công, ngã xuống như rạ.

Sự tự tin của những con ngựa được xây dựng dựa trên đội hình chữ nhật sụp đổ trong nháy mắt, tất cả đều hoảng sợ bỏ chạy tán loạn.

Gorokhov: "Diệt sạch bọn chúng! Đừng để tên nào chạy thoát! Xung phong! Vì Mẹ Ant! Vì Hoàng đế bệ hạt Vì tướng Rokossovsky! Ural"

"Ural" Tiếng "Ura" rung trời vang lên, ky binh như cơn lũ quét qua thảo nguyên, nghiên nát quân địch.

(Hết chương) Chương 262: Ở Agasukov

Không lâu sau khi ky binh xuất phát, Vasili mặc bộ quần áo bẩn thỉu bước vào sở chỉ huy, đứng nghiêm chào Vương Trung: "Đại úy Vasili đã hoàn thành nhiệm vụ bố trí mục tiêu giả, xin báo cáo!"

Vương Trung gật đầu: "Nói cho cậu một tin tốt, quân địch đã phái ky binh đến, tôi cho rằng rất có thể là bọn chúng muốn xác minh xem những chiếc xe tăng này là thật hay giả."

Vasili trợn tròn mắt: “Quân Prosen còn có ky binh?”

Xem ra bất kể là ai nghe được tin quân Prosen điều động ky binh, phản ứng đầu tiên đều là như vậy.

Dù sao thì quân Prosen vẫn luôn tuyên truyền rằng ky binh của Melainia “ngu ngốc” khi dùng mã tấu chém xe tăng, tạo ra một bầu không khí coi thường ky binh.

Mà trong biên chế của bọn chúng quả thật không có ky binh, ngay cả lính truyền tin cũng đi xe máy.

Vương Trung: “Tôi cũng rất kinh ngạc, nhưng đúng là có một đội ky binh không thuộc về chúng ta xuất hiện, xét thấy gần đây quân đội Liên hiệp Vương quốc đang ở Barakha, tôi cho rằng đội ky binh này khó có khả năng là của bọn họ.”

Rõ ràng Vasili hiểu ý châm chọc trong lời nói của Vương Trung, định lên tiếng tiếp lời, nhưng Pavlov đã nói trước: “Không, Liên hiệp Vương quốc có một đơn vị đóng quân trên cao nguyên Balath, gần hơn Barakha nhiều.”

Vương Trung: “Vấn đề ở đây là gần hơn sao?”

Ông anh này châm chọc thì cũng phải đúng chỗ chứ!

Pavlov: “Tôi chỉ nói vậy thôi. Hơn nữa, Aleksei, cậu không xem bản tin buổi sáng nay sao?”

Vương Trung nhíu mày: “Tôi đã xem qua một phần tin tức trong nước, có chuyện gì sao?”

Pavlov híp mắt nhìn chằm chằm Vương Trung: “Hắn rõ ràng tham gia đàm phán viện trợ của quân liên minh, lại không quan tâm tình trạng một trong ba tuyến đường viện trợ sao? Balath gần đây có nguy cơ ngả về phía Prosen.”

Vương Trung: “Thật sao? Bọn họ và Prosen cách xa như vậy, ngả về phía Prosen thì làm sao có thể nhận được trợ giúp?”

Đúng vậy, Balath tuy có đường bờ biển, nhưng đường bờ biển này ở phía nam, bên cạnh biển Barakha, Prosen muốn đi đường biển chỉ viện phải vượt qua vùng biển Aegean, Hồng Hải và biển Barakha đã bị hải quân hoàng gia Liên hiệp Vương quốc kiểm soát.

Đường bộ càng không thể đi, toàn là núi non, chỉ có vài con đường cao tốc đều là từ Bắc Balath đi qua Balath để đến bờ biển nội địa. Balath lại là cao nguyên, xung quanh có bậc thang địa lý, người Prosen nếu phát điên muốn đi đường bộ chi viện Balath, vậy thì đúng là "Đường lên trời khó hơn lên Thục".

Hơn nữa, giữa Prosen và Balath còn ngăn cách bởi một quốc gia trung lập là Annathia, quốc gia trung lập có cho phép quân đội Prosen đi qua biên giới hay không vẫn là một vấn đề.

Tàu chiến của Prosen vì Annathia không cho sử dụng đường thủy của họ, hiện tại đang bị kẹt ở Biển Trắng.

Vương Trung cảm thấy người đứng đầu Balath nếu có đầu óc bình thường sẽ không ngả về phía Prosen.

Thấy vẻ mặt này của Vương Trung, Popov nói: "Bộ tuyên truyên của Prosen gần đây hình như coi người Balath là hậu duệ của Aryan, còn có một số dân tộc của Balath cũng bị bọn họ nhận định là người Aryan di cư đến tiểu lục địa."

Vương Trung: "Thế là khiến cho người đứng đầu Balath quyết định phản bội?"

Popovy: "Không chỉ như vậy, quân đồng minh hoặc là quân chủ lập hiến như Liên hiệp Vương quốc, hoặc là nước cộng hòa như Hợp Chủng Quốc, chúng ta tuy là quốc gia đế chế, nhưng theo chủ nghĩa thế tục. Balath là quân chủ quốc chính hiệu, chế độ gần với Prosen hơn."

Vương Trung líu lưỡi.

Nói cách khác, quốc vương và tập đoàn cầm quyền của Balath lo lắng quân đội liên minh sẽ khiến nông dân nổi dậy, định nương tựa vào Prosen theo chế độ đế chế… Cũng có thể hiểu được.

Dù sao cũng bị nông dân thay thế, không bằng vùng vẫy trước, biết đâu còn có chút hi vọng sống.

Năm ngoái, quân đội Prosen bị tổn thất nặng nề mà không đánh bại Ant, nhưng chỉ nhìn kết quả thì vẫn là "đại thắng vẻ vang". Thêm vào đó, trên chiến tuyến Mamluk năm nay, Prosen lại đánh cho Liên Hiệp Vương Quốc tan tác, chiến trường Ant cũng giành được chiến thắng vang dội là tiêu diệt tập đoàn quân chủ lực ven biển.

Balath cảm thấy có thể đánh liều một phen cũng là điều dễ hiểu.

Vương Trung xua tay: "Thôi được rồi, tôi biết tình hình Balath rất tệ, nhưng cũng không liên quan gì đến chúng ta. Chờ đến tháng 8 đóng quân ở Yeisk, chúng ta nên bắt đầu rút lui, quân đội tác chiến một tháng, mệt mỏi và hao tổn đều rất lớn, lại nên quay về Kubinka để chỉnh đốn, tôi sẽ đi làm ủy viên trưởng ủy ban trang bị, làm một chiếc xe tăng hạng nặng đáng tin cậy, cùng với thế hệ xe tăng hạng trung có thể thay thế T34…"

Vương Trung vừa nói vừa nghĩ, dây chuyền sản xuất và máy móc mà Hợp Chủng Quốc cung cấp chắc là đã đến một phần rồi, có thể bắt tay vào nghiên cứu chế tạo pháo nòng dài.

Vừa nghĩ tới việc IS-2 ra đời sớm hơn dự kiến sẽ hành hạ bọn xe tăng Panther, Vương Trung đã thấy sướng rồi.

Sau này khi quay phim về Chiến tranh Vệ quốc, cho IS-2 xuất hiện trong các cảnh chiến đấu ở xa cũng không bị coi là xuyên tạc lịch sử.

Lúc này một tham mưu đi tới chào, lớn tiếng báo cáo: “Báo cáo! Liên lạc được với đội ky binh, bọn họ đã đánh tan một nhóm quân địch, đang áp giải tù binh về đây.”

Vương Trung lập tức chuyển góc nhìn, thấy thời gian vẫn chưa đến, tâm nhìn còn sót lại. Sư đoàn 33, quân đoàn 20 đang dọn dẹp chiến trường, đưa tù binh và thương binh lên xe ngựa cơ giới đi theo đội ky binh.

Lúc này Vương Trung mới phát hiện, sư đoàn 33 vẫn được trang bị “xe ngựa súng máy”, hay còn gọi là “Tachanka” trứ danh. Nên nói là đội ky binh giữ gìn truyền thống rất tốt, hay là bọn họ bảo thủ?

Ngay trước khi tâm nhìn biến mất, xe ngựa đã chất hàng xong, người đánh xe vung roi, cả đoàn xe bắt đầu di chuyển.

Tầm nhìn biến mất, Vương Trung quay lại nhà kho, thấy mọi người đều đang nhìn hắn.

“Chuyện gì vậy?” Hắn hỏi.

Pavlov tưởng Vương Trung không nghe thấy báo cáo lúc nãy, bèn thuật lại: “Đội ky binh gặp địch, đã đánh thắng, đang chuẩn bị áp giải tù binh về.” Vương Trung gật đầu, tiếp lời Pavlov: “Rất nhanh chúng ta sẽ biết đám ky binh này từ đâu đến.”

Vasili: “Có phải là những kẻ cuồng tín do Kazaria chiêu mộ không? Tôi nghe nói Prosen ở Kazaria tuyển mộ cả cảnh sát người Ant, lũ chó má này còn tàn nhẫn hơn cả quân cảnh Prosenl”

Vương Trung khẽ nhíu mày: “Chờ chúng ta giải phóng Kazaria, những tên này tôi sẽ không tha cho một ai, một tên cũng không! Với tù binh Prosen, chúng ta tuân thủ công ước quốc tế, còn với đám này, ho

Popov: “Đây chỉ là vấn đề về cách gọi thôi, có thể coi bọn chúng là gián điệp, sau đó muốn xử lý thế nào cũng được.”

Agasukoy, vùng Prosen chiếm đóng.

Bà lão Alekseevna (xem tập 4) nghe thấy tiếng đập cửa thô bạo.

Bà ngẩng đầu, nhìn về phía cửa chính, lúc này sàn nhà phía sau bà lão được nhấc lên, một chiến sĩ kháng chiến cầm súng thò đầu ra.

Bà lão khua tay, nói bằng khẩu hình miệng: “Để đó cho tôi”.

Người chiến sĩ kháng chiến lặng lẽ chui trở lại hầm, đậy sàn nhà lại.

Có thể nghe thấy tiếng đồ vật nặng di chuyển dưới sàn nhà - để tránh kẻ địch phát hiện ra bên dưới là trống rỗng thông qua âm thanh, đường hầm bí mật này được thiết kế đặc biệt, bên dưới còn có một lớp đá phiến rất dày.

Agasukov là trung tâm hoạt động của quân kháng chiến, trải qua một năm xây dựng, quân kháng chiến đã cùng nhau nghĩ ra rất nhiều cách để đối phó với quân Prosen.

Bà lão Alekseevna ung dung đặt chiếc áo len đang đan dở sang một bên, vừa lên tiếng đáp cửa vừa đứng dậy, chậm rãi bước ra cửa.

“Ai đấy?”

Bà hỏi.

“Mẹ kiếp, bà già mau mở cửal” Bên ngoài vang lên tiếng chửi bới thô lỗ, nghe giọng là người địa phương.

Bà lão mở cửa, nhìn thấy hai gã đàn ông lực lưỡng mặc quân phục “quân trị an”.

Bà lão cười lạnh: “Tôi còn tưởng là ai, hóa ra là Mikhail ở phố 63, hồi bé bị bố mày lôi ra đường đánh, tôi còn ra can ngăn đấy.”

Tên lính trị an dẫn đầu ngượng ngùng cúi đầu, nhưng tên còn lại có vết sẹo trên mặt giơ chân đạp vào người bà lão: “Me kiếp, bớt nói nhảm! Sao giờ này mới mở cửa? Bà già, tao nghi mày chứa chấp phản quốc!”

Bà lão bị đá lùi lại mấy bước, phải dựa vào tường mới đứng vững.

Tên lính trị an định tiến lên, nhưng bị đồng bọn chặn lại.

Mikhail: “Thôi đi, ông cụ bà lão đi còn không vững, chậm một chút cũng bình thường mà.”

Tên mặt sẹo hừ một tiếng, nhổ một bãi nước bọt về phía bà lão: “Nghe đây, mặt mày tao thế này là do bọn du kích đấy! Tao tóm được đứa nào thì giết đứa đấy! Mày mà dám giúp bọn chúng, tao giết mày!”

Nói xong, tên mặt sẹo đẩy bà lão ra, xông vào nhà, bắt đầu lục soát. Mikhail gật đầu với bà lão, cũng di vào trong.

Bà lão bình tính nhìn bọn chúng lục lọi trong nhà.

Tên mặt sẹo còn mắng: “Mẹ kiếp, sao chẳng có gì đáng giá thế này?”

Bà lão: “Cũng phải xem các ngươi đã lục soát bao nhiêu lần rồi chứ.”

“Im mồm! Bà già!”

Lúc này, một tên đeo quân hàm thiếu tá của Prosen, tay đeo băng đỏ, đeo kính đi tới, vừa mở miệng là nói tiếng Ant trôi chảy: “Bà ơi, lính của chúng tôi hơi cục can một chút, mong bà thông cảm, bọn họ cũng vì sự an toàn của người dân mà

thôi! Vụ nổ ở nhà ga hôm qua khiến rất nhiêu người dân bị thương đấy!"

Bà lão lạnh lùng nhìn tên "người Prosen" này, không nói gì.

"Thiếu tá Prosen" nói tiếp: "Bà ơi, trong nhà chỉ có mình bà thôi sao?"

Bà lão: "Trước đây có người thuê nhà, chẳng phải đều bị các người giết hết rồi sao? Cô Shena ở tầng 3 khi đó nằm ngay ở đó, trần truồng, tối đó tôi phải ra ngoài nhặt xác cho cô ấy."

"Thiếu tá" cười: "Bà ơi, tôi thấy cách nói chuyện của bà rất giống phần tử kháng chiến đấy!"

Bà lão: "Ngoài các người ra, thành phố này còn ai không phải là phần tử kháng chiến nữa sao? Không có, ông với chủ của ông nên giết hết chúng tôi đi."

Tên "người Prosen" lắc đầu: "Ba hiểu nhầm rồi, tôi đã là người Prosen, nếu bà hợp tác với chúng tôi, bà cũng có thể trở thành người Prosen."

Bà lão cười lạnh, không he che giấu sự khinh bỉ của mình.

Lúc này, một tên "người Prosen" thực sự đi tới, hỏi bằng tiếng Prosen: "Bà già này có vấn đề gì sao?"

"Không", tên thiếu tá Prosen giả mạo đáp: "Du kích sẽ không thể hiện sự thù hận một cách lộ liễu như vậy, bà ta chỉ là một bà già bất lực trước mọi việc mà thôi, biết đâu con trai bà ta đều đã chết trận cả rồi. Bà ta đang mong chờ được đoàn tụ với con trai mình đấy!"

Tên lính Prosen nhìn bà lão Alekseevna, gật đầu rồi bỏ đi.

"Thiếu tá Prosen" quay lại, nói với bà lão: "Hãy nhớ cho kĩ, hôm nay tôi đã giúp bà đấy, e là bà phải chờ thêm một thời gian nữa mới đoàn tụ với con trai được."

Bà lão dùng sức nhổ một bãi nước bọt, nhưng bà đã già, không còn sức nữa, bãi nước bọt chỉ rơi trúng trước mũi giày tên "thiếu tá".

"Thiếu tá" cười ha hả.

(Hết chương)

Chương 188: Nổi Cơn Điên

Chương 263: Không quân bỗng dưng lại không đáng tin cậy

Chuong 263: Khong quan bong dung lai khong dang tin cay

23h30 tối 24/7, sở chỉ huy Tập đoàn quân số 10 Prosen.

Nghe thấy tiếng vó ngựa, thượng tướng Pock ngẩng đầu lên, chỉnh lại chiếc kính một mắt, nhìn về phía cửa lều.

Ông ta không phải đợi lâu.

Trung tướng ky binh Moravia, người đầy bụi đất, vén rèm cửa bước vào, khập khiễng đi đến trước mặt thượng tướng Pock.

Thượng tướng: "Xem ra không cần hỏi cũng biết kết quả rồi. Các anh không gặp những chiếc xe tăng đó, phải không?"

Trung tướng Moravia lắc đầu: "Không gặp. Chúng tôi bị đội ky binh của Ant chặn lại, chúng tôi chỉ có súng trường, một số đơn vị mang theo giáo dài, nhưng ky binh của Ant được trang bị toàn súng tiểu liên, lại còn dùng hộp tiếp đạn, hỏa lực dữ dội đánh cho quân ta tan tác!

"Bọn chúng chẳng có chút tinh thần hiệp sĩ nào cả"

Thượng tướng Pock quay sang nhìn tham mưu trưởng: "Mấy anh không nói cho ky binh của Moravia biết quân địch được trang bị súng tiểu liên sao?"

"Chúng tôi đã nói rồi, còn thông báo cả cách bố trí quân địch mà chúng tôi thám thính được, để bọn họ tránh quân

địch.” Tham mưu trưởng nhìn Moravia: “Chúng tôi không chỉ cung cấp thông tin tình báo, mà còn chia cả thuốc ký ninh cho bọn họ để phòng ngừa bệnh tiêu chảy. Thuốc ký ninh của chúng ta không đủ, đã có rất nhiều binh sĩ bị sốt rét hành hạ đến mức kiệt sức.”

Trung tướng Moravia cúi đầu, như quả cà bị sương muối, miệng lẩm bẩm: “Bọn chúng không có tinh thân hiệp sĩ, không có tinh thần hiệp sĩ!”

Thượng tướng Pock muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng vỗ vai Moravia: “Đi nghỉ ngơi đi, ngày mai đến chỗ bác sĩ tâm lý khám xem sao.”

Từ khi phát hiện ra hội chứng rối loạn căng thẳng sau sang chấn tâm lý, Prosen đã bố trí bác sĩ tâm lý tại các bệnh viện dã chiến cấp sư.

Trung tướng Moravia không phản bác, chỉ gật đầu, sau đó xoay người rời khỏi lều chỉ huy.

Đợi ông ta đi rồi, thượng tướng Pock mới chửi: “Rokossovsky chết tiệt, dọa cho lũ Moravia sợ chết khiếp! Đôi khi tôi cũng phải tin vào cái mà bộ tuyên truyền vẫn ra rả, công dân hạng hai thì vẫn chỉ là công dân hạng hail”

Tham mưu trưởng và một đám tham mưu gật đầu lia lịa.

Thượng tướng Pock đi đi lại lại trong lều vài vòng, rồi thở dài: “Xem ra chỉ có thể trông cậy vào không quân. Hi vọng lần này bọn họ sẽ đáng tin cậy hơn!”

10h sáng 25/7, sở chỉ huy Tập đoàn quân số 1 Yeisk.

Chuông điện thoại vừa reo, Pavlov đã nhấc máy: “Sở chỉ huy! Um, được, tôi biết rồi.”

Trong lúc ông trả lời, tiếng còi báo động phòng không vang lên bên ngoài nhà kho.

Vương Trung nhìn Pavlov đặt điện thoại xuống, bèn hỏi: "Tu sĩ Peter gọi tới à?" "Như cậu đoán đấy", Pavlov nhìn ra ngoài cửa sổ nhà kho: "Thôi được rồi, không cần đoán nữa. Đúng vậy, tu sĩ Peter gọi tới, một phi đội lớn của địch đang bay về phía chúng ta. Ông ấy còn nói đã trực tiếp ra lệnh cho các đơn vị phòng không rồi."

Hôm qua Vương Trung đã đoán được quân Prosen sẽ đến ném bom giả bên ngoài Yeisk, nên đã sớm hạ lệnh cho phép tu sĩ Peter được quyên kích hoạt kế hoạch phòng không sớm để tiết kiệm thời gian phản ứng.

Popov hỏi: "Rốt cuộc có bao nhiêu máy bay địch?"

"Tu sĩ Peter nói chỉ riêng oanh tạc cơ hạng nặng đã có ít nhất 40 chiếc, còn có 64 chiếc Stuka."

Vương Trung: "Còn máy bay trinh sát trà trộn trong đó thì sao?"

"Có hai chiếc bay lẫn trong đội hình ở trên cao, còn có một chiếc Focke-Wulf Fw 189 bay thấp hơn, cách xa đội hình một chút."

Vừa nghe thấy có Focke-Wulf Fw 189, Vương Trung lập tức tỉnh táo hẳn: "Cái gì? Sau khi bị ky binh của ta cho ăn hành hôm qua, cuối cùng bọn chúng cũng cho máy bay trinh sát đến do thám al Báo cho đội Thần tiễn, phải bắn hạ chiếc 189 đó cho tôi! Nhất định phải bắn hại"

Popov đứng dậy, cầm lấy điện thoại - đội Thần tiễn thuộc quyền quản lý của giáo hội.

'A lô! Phó ky sĩ Yetsemenko, nói với đội của anh, phải để mắt thật kĩ, quân địch có một chiếc Focke-Wulf Fw 189 đang bay ở độ cao thấp, có khả năng sẽ nhân lúc sơ hở bay đến chụp ảnh. Có thể bỏ qua những chiếc khác, nhưng nhất định phải bắn hạ chiếc trinh sát đóI"

Máy bay trinh sát trên không rất khó để nhận ra xe tăng dưới đất là "giả', nhưng có thể nhìn thấy rõ ràng "ngọn lửa" do xe tăng bốc lên, cuồn cuộn khói dày đặc.

Cho nên máy bay trinh sát trên không có thể sẽ gia tăng tính lừa gạt của những xe tăng giả này, trên thực tế giúp Vương Trung lừa gạt các tướng quân Prosen.

Nhưng máy bay trinh sát ở độ cao thấp rất có thể lập tức nhìn thấu "mẹo nhỏ" của Vương Trung, cho nên bất kể như thế nào cũng phải xử lý xong máy bay trinh sát ở độ cao thấp, cùng với Stuka bay bổ nhào thoát ly khỏi độ cao thấp sau khi ném bom.

Popov dặn dò xong vừa định buông ống nghe xuống, Vương Trung gọi hắn lại: "Chờ một chút, bảo Katyusha đừng tham gia công kích đối với máy bay địch khác, cứ chờ máy bay trinh sát của địch xuất hiện."

Popov ngây ra một lúc, đè lại đầu dây bên kia của ống nghe: 'Katyusha là ai?"

Vương Trung: "Chính là cô bé đó, chỉ có thần tiễn do cô bé đó dẫn dắt sau khi rời khỏi tâm mắt mới có thể tiếp tục truy kích, nhóc con rất lợi hại!"

Popov: "Có người này à?"

Vương Trung: "Tên đầy đủ là Yekaterina, anh làm sao vậy, Giám mục theo quân lại không rõ họ tên tuổi cùng năng lực của tu sĩ cầu nguyện dưới trướng?"

Popov: "Trước kia tôi biết rõ, nhưng bây giờ Tập đoàn quân thay đổi tu sĩ cầu nguyện không ít… Phó ky sĩ chắc chắn biết."

Hắn buông tay đang đè đầu dây bên kia ra: "Này, Rokossovsky tướng quân yêu câu bên đó gọi Yekaterina là tu sĩ cầu nguyện chuyên môn phụ trách máy bay trinh sát của

địch. Được, chính là yêu cầu này.’ Nói xong hắn cúp điện thoại, nhìn Vương Trung: “Phó ky sĩ biết rồi.”

Vương Trung gật gật đầu.

Lúc này bên ngoài pháo cao xạ nổ súng, nói rõ máy bay địch đã tiến vào tâm mắt của nhân viên chỉ huy pháo cao xạ.

Vương Trung lập tức chuyển góc nhìn, thấy được phi đội máy bay trên trời.

Vương Trung không tốn nhiều sức lực đã tìm được máy bay trinh sát lẫn trong nhóm máy bay. Sau đó Vương Trung nhìn quanh một vòng, không thấy chiếc máy bay nào mang bom Fritz X.

Nhắc tới cũng kỳ quái, năm ngoái Fritz X được đưa vào thực chiến một thời gian với quy mô lớn, vậy mà hiện tại hoàn toàn không thấy bóng dáng.

Vương Trung không biết rằng, phía Prosen đã đánh giá hiệu quả của Fritz X khi tấn công thành phố. Họ phát hiện ra rằng trong môi trường thành phố với đầy rẫy những công trình kiến trúc lộn xộn, cho dù mặt đất không có bất kỳ sự phòng ngự nào, người dẫn đường cũng rất khó dẫn đường cho quả bom rơi chính xác vào mục tiêu.

Chủ yếu là do Fritz X cần người dẫn đường nhìn thấy cái đèn ở đuôi quả bom, mới biết được quả bom đang ở đâu. Dưới bối cảnh thành phố phức tạp thì cái đèn đó rất khó nhìn thấy, nhất là vào ban ngày.

Nếu ném bom vào ban đêm, người dẫn đường có thể nhìn thấy rõ ràng đèn đuôi bom, nhưng lại không nhìn thấy mục tiêu dưới mặt đất đang tắt điện để phòng thủ, thế thì rất khó xử.

Hơn nữa, mặt đất thường xuyên xuất hiện những đám lửa lớn, khói dày đặc cũng sẽ gây nhiễu cho việc dẫn đường.

Vì vậy, người Prosen đã điều động cả liên đoàn máy bay ném bom trang bị Fritz X đến vùng biển Aegean, sử dụng để tấn công tàu chiến trên biển.

Không biết những điều này, Vương Trung vẫn còn đang nghi hoặc, nhận thức của Vương Trung về Fritz X đều đến từ trò chơi "Chiến tranh sấm sét", trong trò chơi, Fritz X rất dễ sử dụng, ném bom kẻ địch trúng phóc, Vương Trung nào biết Fritz X thực sự lại yếu như vậy.

Dưới sự theo dõi của Vương Trung, phi đội máy bay Prosen bắt đầu ném bom, mục tiêu là "cụm xe tăng" ở ngoại thành, bom nổ trên mặt đất tạo thành mấy "vet thương" do vụ nổ.

Rất nhiều "xe tăng" bốc cháy dữ dội, nhìn từ trên cao xuống rất giống thật.

Làn khói đặc do xe tăng bốc cháy càng che khuất "cụm xe tăng" hơn, có thể khẳng định máy bay trinh sát trên không của địch sẽ không chụp được bức ảnh nào rõ nét.

Vấn đề là chiếc FW189 đang ẩn nấp ở độ cao thấp kia.

Lúc này, MiG-3 của trung đoàn tiêm kích số 11 xuất hiện, 12 vệt khói trắng lao về phía đám khói dày đặc của phi đội Prosen, khiến Vương Trung nhớ tới câu nói mà mình rất thích trước khi xuyên không: "Bão táp sắp đến rồi! Đó là những chú hải âu dũng cảm, trên biển cả gào thét, chúng kiêu hãnh bay lượn giữa những tia chớp! Đó là lời tiên tri của chiến thắng: —— Hãy để bão táp đến mãnh liệt hơn nữa đi!"

Phi đội Prosen khai hỏa, cơn bão táp tạo thành từ những viên đạn phát sáng tàn phá trên không trung, MiG-3 giống như những chú hải âu, đang bay lượn trong cơn bão tố.

Vương Trung thầm nghĩ, cứ chờ đấy, sang năm phi công Prosen sẽ lao vào phi đội B-17 của Hợp Chủng Quốc như thế

này, đến lúc đó, chênh lệch lực lượng giữa địch và ta còn lớn hơn nhiều.

Cứ chờ đấy, Prosenl Ngay khi MiG-3 đang quấn lấy phi đội máy bay ném bom đang quay đầu bay về, những chiếc Stuka bổ nhào xuống.

Vương Trung nhìn thấy mặt đất xuất hiện mấy cột lửa, bắn trúng những chiếc Stuka đang bổ nhào, buộc chúng phải ném bom ở độ cao rất cao, sau đó hoảng loạn lao xuống đất.

Thế nhưng, thảo nguyên về cơ bản không có địa hình gồ ghề, nói cách khác, địa hình gồ ghề là không đáng kể đối với máy bay, cho nên, những mũi tên thần tiễn tiếp tục được bắn ra, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi bổ nhào, đã bắn hạ gần 30 chiếc Stukal

Ngay lúc này, Vương Trung nhìn thấy chiếc FW189 kia, à không, là hai chiếc FW189! Hai chiếc FW189 bay gân như chồng lên nhau! Bọn chúng lại lợi dụng phi đội máy bay lớn để gây nhiễu cho Peter, thành công qua mặt được đôi tai của Peterl

Một cột lửa đơn lẻ từ mặt đất bay lên, bắn trúng chiếc FW189 bay cao hơn.

Ngay trước khi trúng đạn, phi công Prosen đã kịp thời điều khiển máy bay rời khỏi vị trí phía trên đồng đội, như vậy, sau khi trúng đạn sẽ không ảnh hưởng đến đồng đội!

Cột lửa thứ hai bay lên không!

Máy bay địch đã phát hiện ra vị trí phóng ra cột lửa, cố gắng bay cực thấp, gần như sát mặt đất để né tránh —

Thế nhưng nó vẫn bị bắn trúng.

Vương Trung nhìn thấy cô bé Katyusha ở trận địa phóng nhảy cẫng lên, rõ ràng là rất vui mừng.

Trở về phải tặng huy chương cho Katyusha mới được, Vương Trung thầm nghĩ, sau đó phải xoa đầu cô bé thật mạnh!

Còn Katyusha có coi đó là phân thưởng hay không thì Vương Trung mặc kệ!

Buổi tối ngày 25, sở chỉ huy không quân Prosen ở Nam Ant.

Tư lệnh không quân số 5 Prosen nhìn phi công Stuka trước mặt, chất vấn: "Các anh có chắc chắn những chiếc xe tăng mà các anh nhìn thấy là thật không?"

"Là thật!" Phi công Stuka mang quân hàm thượng tá quả quyết trả lời: "Đó nhất định là xe tăng! Hơn nữa còn được bơm đầy nhiên liệu, cho nên vừa bị bắn trúng là bốc cháy! Kẻ địch đang chuẩn bị tấn công!"

Các phi công khác cũng gật đầu phụ họa: "Đúng vậy, là xe tăng thật!"

Tư lệnh không quân số 5 nhìn mặt từng phi công một, đột nhiên chỉ vào một thiếu úy, nói: "Vẻ mặt của cậu có vẻ không chắc chắn lắm, cậu nói đi!"

Thiếu úy phi công nhìn đồng đội, sau đó nói: "Tất cả các xe tăng đều không hề phát nổ theo, cho nên tôi cảm thấy có chút kỳ lạ…"

Tên thượng tá dẫn đầu lên tiếng: "Đó là bởi vì kẻ địch còn chưa hoàn toàn chuẩn bị xong cho cuộc tấn công, chưa lắp đạn dược! Xe tăng của chúng ta cũng vậy, cũng thường bơm nhiên liệu trước, sau đó mới lắp đạn!"

Vị tư lệnh đi tới đi lui trước mặt các phi công, tham mưu trưởng nói: "Cụ thể có phải xe tăng hay không, ngày mai đợi khi rửa ảnh xong sẽ rõ." Tư lệnh nói: "Ảnh chụp có tác dụng rõ ràng như vậy rồi, còn cần người đi xác nhận làm gì? Vấn đề là, kẻ địch lại cố tình tiêu diệt những chiếc máy bay trinh sát

có thể nhìn rõ ràng nhất những mục tiêu giả đó! Stuka đã quay về nhiều như vậy, thế mà hai chiếc máy bay trinh sát lại bị bắn hại!”

Lúc này, một gã thượng tá mặc quân phục lính dù bước vào phòng, trên cổ áo cài một bông hoa tuyết nhung thật.

Chỉ có lính dù mới được phép cài hoa tuyết nhung thật, lính sơn chiến chỉ được phép cài biểu tượng hoa tuyết nhung bằng sắt.

Vị thượng tá giơ tay chào theo kiểu quân đội với tư lệnh: “Đội đột kích lính dù đã chuẩn bị xong, đêm nay có thể tiến hành xuất kích!”

(Hết chương) Chương 264: Cuộc tập kích của lính dù

Tư lệnh không quân số 5 đi tới trước mặt thượng tá lính dù, nghiêm túc nói: “Anh có thể từ chối nhiệm vụ này, bởi vì thời gian lên kế hoạch quá ngắn, hơn nữa đây cơ bản là một nhiệm vụ cảm tử, chỉ vì muốn xác nhận xem số xe tăng của Rokossovsky là thật hay giả, nói thật, cá nhân tôi cho rằng không đáng để phái lính dù ra xuất kích.”

Tên lính thượng tá đáp: “Tướng quân, chúng tôi đã tiến hành huấn luyện bay lượn ban đêm trong thời gian dài như vậy, chính là vì ngày hôm nay. Hơn nữa, chúng tôi đã quen thuộc với tác chiến ban đêm, cũng được huấn luyện sinh tồn ở nơi hoang dã trong thời gian dài, hiện tại chưa thể khẳng định đây là con đường chết được.”

Vị tư lệnh muốn nói lại thôi, nhịn mấy giây sau mới hỏi: “Các anh định đáp xuống khu vực ngoại vi Yeisk, sau đó đi bộ tiếp cận thành phố?”

Vị thượng tá đáp: “Vâng, chúng tôi cho rằng Yeisk nhất định có tu sĩ âm trận của Ant, cho nên Rokossovsky mới có

thể mỗi lần đều chuẩn bị sẵn sàng để tiêu diệt máy bay trinh sát bay ở độ cao thấp.

"Cho nên, chúng tôi phải đáp xuống bên ngoài phạm vi nghe lén của tu sĩ âm trận. Chúng tôi có được một số thông tin tình báo từ những người hợp tác với Ant, phạm vi nghe lén của tu sĩ âm trận tuy mỗi người mỗi khác, nhưng nhìn chung không bằng radar kiểu mới của chúng ta, cho nên, chỉ cần đáp xuống bên ngoài phạm vi này là được."

Vị thượng tá vẽ một nửa vòng tròn trên bản đồ.

Vị tư lệnh hỏi: "Vấn đề định vị được giải quyết như thế nào? Làm sao các anh có thể xác định được mình đang bay đến đâu trong đêm tối?"

Vị thượng tá đáp: "Người phụ trách kéo tàu lượn sẽ mang theo máy kinh vĩ, dựa vào các vì sao để hiệu chỉnh vị trí."

"Máy kinh vĩ…" Vị tư lệnh thốt lên: "Đúng là thiết bị cổ lỗ sĩ"

"Chỉ cần hữu dụng là được." Thượng tá lính dù đáp.

Vị tư lệnh nhìn chằm chằm anh ta vài giây, sau đó ra hiệu cho lính cần vụ: "Đi lấy rượu đến đây. Còn các anh có thể về nghỉ ngơi trước đi."

Câu sau là nói với những phi công Stuka còn sống sót.

Vì vậy, các phi công lần lượt đứng dậy, rời khỏi sở chỉ huy. Có thể nghe thấy tiếng họ bắt đầu bàn tán xem Rokossovsky tập trung nhiều thiết giáp như vậy là để làm gì.

"Còn có thể làm gì nữa, chắc chắn là để tấn công rồi! Trong chiến dịch mùa đông năm ngoái, hắn ta là vị tướng có thành tích tấn công lớn nhất của Ant, đáng tiếc là đợt phản công sau đó không giao cho hắn ta chỉ huy."

“Nghe nói là hắn ta được điều về để xử bắn những tướng lĩnh Ant bất tài, hơn nữa còn tự tay xử bắn, dùng súng của mình bắn chết từng tên một! Phi công Ant bị bắt làm tù binh khai ra như vậy đấy!”

“Bây giờ Rokossovsky lại muốn tấn công, không biết sân bay của chúng ta có bị hắn ta tấn công hay không.”

Sân bay nơi Stuka đóng quân cách xa tiền tuyến, vậy mà các phi công vẫn lo lắng Rokossovsky sẽ đánh đến nơi. Vị tư lệnh đang nghe phi công bàn tán sôi nổi, thì lính cần vụ bưng rượu đến: “Tướng quân, rượu đã chuẩn bị xong.”

Vị tư lệnh cam hai chiếc ly đế cao, tự tay đưa một chiếc cho vị thượng tá, sau đó nâng ly: “Vì lòng dũng cảm của các anh!”

Vị thượng tá đáp lại: “Vì Hoàng đế bệ hại”

Bất kể là phi công, lính dù, hay là sư đoàn dã chiến, không quân luôn tự cho mình là quân chủng được Hoàng đế bệ hạ coi trọng nhất, là đội cận vệ của Hoàng đế, cho dù không có danh hiệu “Hoàng gia”.

Còn về Quân đoàn ky sĩ Asgard mới được thành lập, tất cả đều là đám nhóc con.

Uống rượu xong, vị thượng tá đặt ly xuống, giơ tay chào theo kiểu quân đội, sau đó xoay người rời đi.

Tư lệnh không quân số 5 tiễn anh ta ra cửa.

22 giờ ngày 25, Vương Trung ngáp một cái thật to, sau đó đi về phía chiếc giường ở góc nhà kho - mấy hôm nay, cứ đến tối là Vương Trung lại ngủ ở nhà kho, như vậy sẽ đỡ phải di chuyển nhiều.

Mỗi sáng thức dậy, Vương Trung đều đến khu vực được che bởi tấm rèm ở góc nhà kho để tắm rửa sạch sẽ.

Thời tiết nóng nực, không tắm rửa thì thật sự không chịu nổi.

Vương Trung nằm trên giường dã chiến, nhắm mắt lại, theo thói quen chuyển góc nhìn để quan sát tình hình bố phòng của quân mình.

Tuy không nhìn thấy rõ ràng từng người lính, chỉ có thể nhìn thấy biểu tượng của các đơn vị, nhưng địa hình, đường phố đều hiện lên rõ mồn một, cho nên/‘cuộc tuần tra trước khi ngủ’’ này có thể giúp Vương Trung nắm rõ địa hình hơn.

Thậm chí, Vương Trung có thể nhanh chóng “lướt qua’ địa hình của toàn bộ khu vực đóng quân của Tập đoàn quân, nắm rõ từng chỗ gồ ghề, bằng phẳng.

Sau một thời gian dài “tuần tra” như vậy, Vương Trung có thể khẳng định mình là người hiểu rõ nhất địa hình của toàn bộ khu vực này.

Tuy Vương Trung không biết ưu thế này khi nào mới phát huy tác dụng, nhưng chắc chắn đây là một ưu thế.

Đang “tuần tra”, đột nhiên Vương Trung phát hiện có vật gì đó lướt qua tâm mắt.

Vương Trung giật mình, vội vàng kéo cao góc nhìn lên, tìm kiếm vật vừa lóe qua kia, kết quả phát hiện ra 4 chiếc máy bay ném bom, mỗi chiếc lại đang kéo theo một chiếc tàu lượn!

Vương Trung toát mồ hôi lạnh, chỉ vì muốn xác định xem mình có thực sự tập kết nhiều xe tăng như vậy hay không mà các người lại phái cả lính dù đến sao?

Có cần phải cẩn thận như vậy không!

Vương Trung lập tức bật dậy khỏi giường, do động tác quá mạnh, máu đổn lên não không kịp, khiến Vương Trung ngã nhào sang một bên.

Có một người thấp bé đỡ lấy Vương Trung.

Vương Trung hoàn hồn lại, cúi đầu nhìn, thì ra là Nelly.

“Cảm ơn!” Vương Trung đứng thẳng dậy, sau đó phát hiện ra Popov và Pavlov đều đang nhìn mình. Vương Trung nói: ‘Bọn chúng tập kích”

Pavlov và Popov liếc nhìn nhau, Popov nói: “Peter không nghe thấy gì cả. Tuy buổi tối anh ta đi nghỉ, nhưng lúc ngủ anh ta vẫn đeo tai nghe và kết nối với một hệ thống âm thanh nhỏ, tiếng động cơ lớn như vậy, chắc chắn anh ta sẽ nghe thấy.”

Vương Trung nói: ‘Không, không phải, tôi… tôi vừa mơ thấy 4 chiếc máy bay ném bom của địch kéo theo 4 chiếc tàu lượn muốn đánh lén chúng ta! Chắc là muốn cho lính dù nhảy xuống để xác nhận xem số xe tăng kia là thật hay giả! Nhanh, phái đội cảnh giới, mang theo đèn pin và đuốc đi! Tìm kiếm tàu lượn!

“Tôi đoán bọn chúng sẽ thả tàu lượn ở khu vực nằm ngoài phạm vi nghe của Peter, để tàu lượn lặng lẽ hạ cánh!”

Nhưng ngay lập tức, Vương Trung dừng lại, quá trình tàu lượn bay lượn có thể không gây ra tiếng động, nhưng khi tiếp đất chắc chắn sẽ tạo ra tiếng động! Như vậy, Peter nhất định sẽ nghe thấy.

“Không đúng!” Vương Trung sửa lời,‘Địch nhân sẽ không đáp xuống trong phạm vi mà tu sĩ Peter nghe được, như thế sẽ kinh động tu sĩ, chúng sẽ bị kẹt trong phạm vi nghe thấy của tu sĩ Peter Địch nhân không biết tu sĩ Peter có thể nghe được bao xa, sẽ dùng một con số tương đối bảo thủ.”

Những người không có công việc quan trọng trong phòng đều đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng Pavlov nói: “Moi người nghe thấy mệnh lệnh của Tư lệnh rồi chứ, xuất động tất cả

quân đội, mang theo công cụ chiếu sáng, tìm kiếm tàu lượn của kẻ địch!”

Vasili: “Chờ một chút, chỉ vì một giấc mơ của tướng quân mà xuất động sao?”

Vương Trung: “Không, đây là tôi phòng ngừa vạn nhất, tôi cũng không xác định kẻ địch sẽ nhảy dù, không xác định! Nhưng cẩn tắc vô ưu không phải sao?”

Pavlov: “Đúng vậy, cẩn tắc vô ưu, để cho bộ đội xuất động! Không chỉ bộ đội của Yeisk xuất động, mỗi sư đoàn cũng phái ra đội tuần tra đêm tìm kiếm khu vực phòng thủ của mình!”

Lúc này chuông điện thoại vang lên.

Pavlov nhận điện thoại: “Là tu sĩ Peter sao? Không phải? Bộ tư lệnh Tập đoàn quân, ai? Báo cáo!”

Vài giây sau, Pavlov đặt điện thoại xuống: “Lính gác của Sư đoàn 225 nhìn thấy trên bầu trời có bóng đen đang di chuyển! Còn nghe thấy tiếng động cơi”

Vương Trung vỗ đùi một cái: “Xem đi, tôi đoán đúng!”

Vasili trừng mắt nhìn Vương Trung: “Thật sự đoán sao?”

Vương Trung: “Đó là đương nhiên! Nếu không còn có thể là cái gì?”

Vasili khoa tay múa chân trước mặt mọi người, cố gắng tìm ra mấy từ: ‘Bức xạ hắc thể? Rối lượng tử? Biến đổi De Broglie? Hoặc là hiện tượng vật lý năng lượng cao khác mà tôi không hiểu.”

Vương Trung: “Tùy tiện! Nhanh chóng xuất động! Tiêu diệt đội quân đổ bộ đường không của kẻ địch!”

Tiểu phân đội lính dù Prosen, bên trong tàu lượn số 1.

Phi công lái tàu lượn đột nhiên hô lên: “Thượng tá! Mau đến xemI”

Vị Thượng tá lập tức đi tới buồng lái, dùng tay vịn lên hai cái ghế của phi công: “Chuyện gì vậy?”

“Ngài xeml” Phi công chỉ mặt đất,‘Tất cả đều là những điểm sáng đang di chuyển! Chúng ta bị phát hiện rồi! Bây giờ hạ cánh xuống đó chính là tìm chết!”

Vị Thượng tá nghiến răng: “Mặc kệ, tiếp tục hạ cánh! Dù sao chúng ta cũng không còn động lực, không thể bay trở về.”

Phi công chửi thê một tiếng, đẩy cần điều khiển về phía trước.

Vị Thượng tá quay người lại đối mặt với đám lính dù bên trong khoang: “Không biết bằng cách nào mà kẻ địch lại phát hiện ra hành động của chúng ta, giờ tôi đoán rằng nhiệm vụ ban đầu đã không thể hoàn thành, vì vậy tôi quyết định thay đổi mục tiêu nhiệm vụ theo quyền hạn của mình.

“Sống sót, lợi dụng màn đêm thoát khỏi sự truy đuổi của quân Ant, cố gắng trở về đội ngũ! Như vậy đấy!”

Phi công hét lớn: “Chuẩn bị hạ cánh! Giữ chặt!”

Ngay sau đó, thân máy bay rung lắc dữ dội, mặc dù tất cả mọi người đều đã thắt dây an toàn, nhưng vẫn bị xóc nảy tưng bừng.

Đột nhiên, không biết dây an toàn của ai bị đứt, bắn tung tóe trong khoang máy bay, cuối cùng va vào mũ sắt của vị Thượng tá.

Vị Thượng tá chỉnh lại mũ sắt, tay phải nắm chặt tay vịn trên nóc khoang, dựa vào sức mạnh của hai chân và cánh tay để giữ thăng bằng.

Bỗng nhiên, thân máy bay chúi xuống, toàn bộ phần đuôi máy bay dựng đứng lên!

Phi công hét lên: "Cái hố chết tiệt!"

Chuột đồng đào hang, kết quả trực tiếp khiến chiếc tàu lượn đang bay ngang trên mặt đất dựng đứng lên, cắm đầu xuống đất.

Lần này tất cả lính dù đều trở thành "người treo tường", theo đúng nghĩa đen "treo trên vách khoang".

Tên lính dù vừa mới bị đứt dây an toàn rơi thẳng xuống, ngã nhào bên cạnh vị Thượng tá.

Vị Thượng tá vẫn giữ được bình tĩnh: "Tất cả mọi người, nghe theo mệnh lệnh của tôi, cùng lúc lắc người, chúng ta có thể khiến máy bay trở lại vị trí cũ! Nghe tôi, một, hai…"

Dưới sự lắc lu đồng bộ của mọi người, phần đuôi máy bay thực sự bắt đầu hạ xuống, sau đó thân máy bay liền gấy đôi.

Phần đuôi rơi xuống đất, phần đầu vẫn còn treo lơ lửng.

Vị Thượng tá hô to: "Đừng hoảng hốt! Những người ở tầng đầu tiên cởi dây an toàn trước!"

Đúng lúc này, bên ngoài có ánh đèn rọi tới!

Ánh sáng chiếu vào từ mọi cửa sổ của tàu lượn, chiếu sáng toàn bộ khoang.

Ngay sau đó, súng máy nhả đạn, bắn ra hàng loạt lỗ đạn trên vách khoang.

Có tên lính dù đang cởi dây an toàn bất động tại chỗ, máu tươi theo vách khoang chảy xuống.

Bên ngoài, quân Ant đang gào thét, vị Thượng tá nghe không hiểu.

Hắn lập tức đá văng cửa khoang, tay cầm súng chui ra ngoài, nhắm vào những bóng người thấp thoáng trong cánh đồng mênh mông nổ súng.

Hỏa lực của một khẩu súng tiểu liên ngay lập tức đã gọi về một trận mưa đạn đáp trả.

Vị Thượng tá trúng vài phát đạn, cơ thể run lên bần bật như bị sốt. Dưới tác động của lực va chạm, hắn dựa người vào cửa khoang đang mở, đợi quân Ant ngừng bắn, rồi từ từ trượt xuống. Bông tuyết nhung màu trắng vẫn được gắn trên ve áo của hắn. Chuong 265: Rokossovsky va Tuyet Nhung Hoa

Rạng sáng ngày 26,01:30, Yeisk, sở chỉ huy Tập đoàn quân Cơ giới số 1 của quân Ant.

Vì tình huống đột phát, Vương Trung cũng tạm thời không ngủ, ở trong sở chỉ huy đi lòng vòng - mặc dù lúc này không có điện thoại di động cũng không có WeChat.

Vương Trung vừa đi hết một vòng, liền nghe thấy bên ngoài nhà kho có tiếng xe tải, hắn chuyển góc nhìn ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy mấy chiếc xe tải chạy vào sân nhà kho nơi đặt sở chỉ huy.

Vương Trung biết những người này sẽ bị áp giải vào sở chỉ huy tòa án quân sự trong cùng một khu, tiếp nhận xét xử.

Theo lý thuyết, Vương Trung không thể gặp bất kỳ ai trong số những người này, nhưng, Vương Trung quan sát thấy trên ve áo của những người này có gắn bông tuyết nhung khác thường!

Chết tiệt!

Hình ảnh mà Vương Trung có ấn tượng sâu sắc nhất với phim Band of Brothers, chính là tập ba hay tập bốn gì đó, có một tên lính nhát gan, hễ đánh nhau là bị mù mắt, cuối cùng hắn ta giết chết một tên lính dù Đức, từ trên ve áo của tên lính

dù lấy được bông tuyết nhung, cài lên ve áo của mình, sau đó trở nên dũng cảm hẳn lên.

Bông tuyết nhung!

Vương Trung chuyển góc nhìn về, hạ lệnh cho người bên cạnh: "Tôi muốn đích thân thẩm vấn tên sĩ quan cấp cao nhất trong số tù binh, đi dẫn hắn ta đến đây, phải đảm bảo trên ve áo có bông tuyết nhung." Pavlov mặt đầy dấu chấm hỏi: "Có cần thiết phải như vậy không? Các thẩm phán sẽ lo liệu ổn thỏa."

Vương Trung: "Có! Anh mang hắn ta đến đây là được."

Vasili nhỏ giọng nói: "Ngài không phải là muốn lấy bông tuyết nhung làm chiến lợi phẩm đấy chứ?"

Vương Trung trừng mắt nhìn hắn.

Lúc này Pavlov đã hạ lệnh xuống, nói xong còn hô lớn: "Trung sĩ Grigory! Tướng quân lại muốn làm chuyện nguy hiểm rồi, dựa vào anh đấy!"

Người trung sĩ gật đầu, tháo súng tiểu liên Tokarev cải tiến sau lưng xuống, bưng trong tay.

Sao lại có cảm giác tất cả mọi người đều đang chiều theo ý tôi vậy?

Vương Trung cũng không quan tâm nữa, hắn quay người về phía cửa nhà kho, hai tay chắp sau lưng, tạo thành một tư thế nghiêm nghị.

Thượng úy lính dù Franz lúc đầu còn cảm thấy kỳ lạ, tại sao lại muốn dẫn riêng hắn vào một nhà kho.

Sau khi vào trong hắn mới phát hiện, nhà kho này là sở chỉ huy của quân Ant.

Hắn nhanh chóng xác nhận số lượng sĩ quan tham mưu và quy mô của bộ phận điện đài, nhận ra đây là một sở chỉ huy cấp rất cao, nói không chừng là tổng hành dinh của Rokossovsky.

Điều bất ngờ là, Franz còn nhìn thấy cả giường ngủ, phía trên có người đang nghỉ ngơi. Franz phỏng đoán, những người này hẳn là nhân viên trực đêm, có thể toàn bộ sở chỉ huy đang hoạt động theo ca kíp, ba người dùng chung một chiếc giường… giống như trên tàu ngầm vậy. Có ba chiếc giường đặt riêng không có ai ngủ, một nữ phục vụ dáng người nhỏ nhắn đang dọn dẹp một trong số đó.

Franz khẽ cau mày, ba chiếc giường kia khiến hắn nảy sinh rất nhiều liên tưởng - chẳng lẽ, vị chỉ huy tối cao của Tập đoàn quân cũng ngủ ở đây?

Ngủ chung với sĩ quan tham mưu, hay thậm chí là lính quèn?

Được rồi, chỉ là ở trong cùng một nhà kho thì không thể tính là "ngủ chung", nhưng theo Franz, điều này đã vượt quá nhận thức của hắn.

Trong quân đội Prosen, các sĩ quan cấp cao tuyệt đối không thể như vậy, bọn họ ngay cả khi trao huân chương cho binh lính cũng phải đeo găng tay trắng, để tránh làm bẩn tay. Đặc biệt là những lão quý tộc già, đều mang theo lính hầu của mình - lính hầu có thể là từ đời ông, đời cha đã làm lính hầu rồi.

Mặc dù bản thân Franz là Thượng úy, nhưng cũng sẽ không ngủ chung phòng với lính quèn, trên thực tế phần lớn thời gian hắn đều không nhìn thấy mặt mũi binh lính, người phụ trách quản lý binh lính là các Hạ sĩ quan lâu năm, bao gồm cả chỉ huy các trung đội, và cả các sĩ quan hậu cần của tiểu đoàn.

Ngay cả huấn luyện bình thường, cũng là do các Hạ sĩ quan hung dữ phụ trách, Thượng úy Franz chỉ khi nào diễn tập mới ở cùng với binh lính.

Cách làm "quân dân một ý chí" của quân Ant đã khiến Thượng úy Franz vô cùng chấn động.

Sau đó, trong lúc vẫn còn đang chấn động, hắn nhìn thấy người nọ.

Người nọ chắp hai tay sau lưng, ánh sáng chói lọi như mặt trời từ phía sau chiếu tới, phác họa nên bóng lưng của hắn.

Người nọ nhìn chằm chằm Franz, nhìn Franz bị dẫn đến trước mặt mình.

Sau đó, người nọ quay đầu lại nói với người phía sau: "Vasili, tắt đèn đi, gáy của tôi nóng quá rồi."

Người thanh niên tên Vasili tắt đèn bàn, gãi đầu: "Tôi cứ tưởng tướng quân muốn tạo dáng ngầu."

Lúc này Thượng úy Franz mới nhìn rõ khuôn mặt của người nọ - vậy mà còn trẻ hơn cả hắn!

Mặc dù trẻ tuổi, nhưng trên khuôn mặt kia lại hằn rõ những vết tích tang thương do máu lửa tôi luyện nên (thực ra là do ánh sáng quá lờ mờ trong nhà kho), đôi mắt sâu thẳm tràn đầy sự thông tuệ và dũng cảm.

"Chào anh, Thượng úy của Prosen" Người đàn ông chìa tay ra,Tôi là Trung tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky. Tôi hy vọng anh có thể khai báo thành thật, nếu không các thẩm phán của chúng tôi sẽ khiến anh chịu tổn thương tâm lý suốt đời."

Thượng úy Franz nghi ngờ nhìn bàn tay đang chìa ra của người đàn ông, do dự một chút rồi thâm nghĩ, có thể đây chỉ là

thế thân, nếu không thì không thể nào lại đưa tay ra cho một tên lính đặc nhiệm của quân địch được.

Dù thế nào thì hành động này cũng quá mạo hiểm.

Lính dù luôn cạnh tranh gay gắt với lính đặc nhiệm Brandenburg, cho dù là kỹ năng vũ khí hay kỹ năng cận chiến, tất cả đều được nâng cấp so với lính đặc nhiệm Brandenburg.

Ngay cả việc Thượng úy Franz nói được tiếng Ant cũng là vì muốn bắt chước lính đặc nhiệm Brandenburg nên mới tự học.

Đương nhiên, lính đặc nhiệm Brandenburg nếu bị bắt chắc chắn sẽ không được đối xử tốt như vậy, lúc hành động bọn chúng đều mặc quân phục của quân địch, thông thường đều bị coi là gián điệp, sau khi bị tra tấn dã man sẽ bị xử tử, không được hưởng quyên ưu đãi của Công ước Geneva.

Xác định người đang chìa tay ra với mình là thế thân, Thượng úy Franz liền từ bỏ ý định bắt cóc người này, thản nhiên nắm lấy tay hắn: "Ngài biết tôi không thể nào chủ động tiết lộ bí mật quân sự, tôi là quân nhân."

"Trung tướng Rokossovsky" buông tay ra, cười nói: "Yên tâm, tôi cũng sẽ không hỏi những câu hỏi khiến anh khó xử, những câu hỏi đó để các thẩm phán hỏi. Tôi chỉ muốn hỏi một câu, thảo nguyên Nam Ant rõ ràng không thích hợp cho tác chiến đổ bộ đường không, lính bộ binh hạng nhẹ đơn thuần tác chiến trên thảo nguyên sẽ gặp rất nhiều bất lợi, tại sao các anh còn muốn đổ bộ xuống đây?

"Chẳng phải là tự sát hay sao?"

Thượng úy Franz cười khổ: "Không thể trả lời. Nếu là ngài, đối mặt tình huống nhận được mệnh lệnh vô lý như vậy, chẳng lẽ ngài sẽ kháng lệnh sao?"

“Trung tướng Rokossovsky” vỗ vỗ vào khẩu súng lục bên hông: “Sẽ chứ, hơn nữa tôi còn tự tay bắn chết hai tên tướng quân dám hạ loại mệnh lệnh vô lý như vậy.”

Thượng úy Franz lần thứ hai bị sốc: “Cái này…”

“Trung tướng Rokossovsky” cười nói: “Sau đó chúng tôi còn thanh trừng một loạt những tên đầu hàng chủ nghĩa không biết điều, và cả những tên theo chủ nghĩa tốc thắng bị ảo tưởng. Kết quả là hiện tại ngay cả mấy gã quản đốc mỏ trước đây cũng đã lên làm Sư đoàn trưởng rồi.”

Thượng úy Franz: “Các người làm vậy… làm sao đảm bảo quân đội chấp hành mệnh lệnh nghiêm minh? Nếu sĩ quan cấp dưới không đồng ý mệnh lệnh, cứ tự tiện kháng lệnh, vậy chẳng phải cả quân đội sẽ rối loạn hay sao?”

“Trung tướng Rokossovsky”: “Vậy thì họp hành, nói rõ ràng cho tất cả các chỉ huy phải thực hiện mệnh lệnh hiểu rõ, tại sao phải làm như vậy, tiếp thu những ý kiến hợp lý mà bọn họ đưa ra. Tôi gọi phương thức này là dân chủ quân sự.”

“Buồn cười!” Thượng úy Franz theo bản năng phản bác,‘Bọn sĩ quan cấp dưới đó, đều chưa từng được huấn luyện bài bản, bọn chúng làm sao có thể đưa ra ý kiến mang tính xây dựng?”

“Trung tướng Rokossovsky”: “Có thể bọn họ không làm được, nhưng bọn họ cũng có hiểu biết riêng về chiến tranh, vì vậy các chỉ huy cấp cao mới phải thuyết phục bọn họ, bằng kiến thức, kinh nghiệm và cả lòng dũng cảm của bản thân, có thể là thêm một chút mị lực nữa.

“Sau khi thảo luận, cầu đồng tồn dị, cuối cùng cho ra được kế hoạch hành động mà mọi người đều đồng ý, như vậy khi thi hành sẽ bộc phát ra hợp lực kinh người. Tôi chính là đánh bại các người như vậy.”

Franz thượng úy nhận lấy rung động lần thứ ba: "Ngài… Ngài thật sự là Trung tướng Rokossovsky?"

"Đúng vậy, sao nào, anh nghĩ tôi là thế thân à?"

Bên cạnh có thể là tướng quân tham mưu trưởng (thật ra là Giám mục tùy quân, thượng úy Franz không chú ý tới ký hiệu của Giám mục) cười nói: "Được chứ, xem ra Alyosha thiếu chút nữa bị bắt làm con tin rồi!"

Trung tướng Rokossovsky lắc đầu: "Không không, Grigory đang nhìn kìa, hắn có thể bảo đảm viên đạn bắn chính xác vào đầu vị thượng úy này, không làm tổn thương tôi mảy may. Đương nhiên, quần áo của tôi có thể phải thay rồi, làm phiên Nelly một chút."

Franz nhìn theo tâm mắt của Trung tướng Rokossovsky, quả nhiên nhìn thấy một quân sĩ cường tráng đứng ở cách đó không xa, tay đã cầm súng tiểu liên. Tên quân sĩ này tản mát ra khí tức ma Thượng úy Franz cũng rất quen thuộc, là loại lão binh siêu cấp có thể trở về từ Quỷ Môn Quan, Thượng úy bình thường sẽ coi loại lão binh này là cốt cán trong xương cốt, thi thoảng trưng cầu ý kiến của họ.

Sau khi chấn động qua đi, Franz hỏi: "Tôi không hiểu, tại sao phải mạo hiểm tới gặp tôi đây? Như vậy có chỗ tốt gì không?"

"Không có." Rokossovsky nhún vai: "Tôi chỉ muốn lấy một chiến lợi phẩm."

Nói xong Trung tướng đưa tay, lấy bông tuyết nhung trên cổ áo thượng úy, lấy ra một quyển sổ tay, kẹp vào.

Vasili đứng bên cạnh nhìn tất cả - đoán chừng là sĩ quan phụ tá của vị tướng quân - nói: "Tôi có cảm giác, sau này lính bắn tỉa của Prosen, chính là những kẻ đội hoa tuyết nhung này,

gặp phải chiến sĩ của chúng ta thì phải cẩn thận, chắc chắn sẽ có khối kẻ muốn lấy cái này.”

Franz thượng úy vẻ mặt kinh ngạc nhìn sĩ quan phụ tá trẻ tuổi, hắn bỗng nhiên hiểu rõ: Rokossovsky đang làm gương!

Hắn nhất định có quyền uy tối cao trong quân, cho nên mới làm dân chủ quân sự (thật ra không)!

Mỗi lời nói, cử chỉ của hắn, đều sẽ trở thành hình mẫu để binh sĩ noi theo! (xác thực)

Hơn nữa, tự mình gặp tù binh, lại không còng tay tù binh, là để làm nổi bật dũng khí của bản thân! Tất cả đều có mục đích!

Từ nay về sau, bộ đội của Rokossovsky sẽ không sợ hãi lính dù bắn tỉa nữa, họ sẽ được tăng cường sĩ khít

Franz thượng úy nhìn chằm chằm Rokossovsky, đột nhiên cảm thấy, có thể chiến đấu dưới trướng vị tướng quân như vậy, hẳn là một chuyện rất hạnh phúc - với tư cách là binh sĩ.

Lúc này Rokossovsky hỏi: “Được rồi, anh… có định nói ra không?”

Thượng úy không kịp phản ứng liền hỏi ngược lại: “Ngài muốn biết cái gì?”

(Hết chương)

Chương 189: Quý Tộc Cặn Bã

Chuong 266: Thu hoach ngoaiy mu6n

Chương 266: Thu hoạch ngoài ý muốn

Nửa tiếng sau, Vasili kiểm tra bản cung khai trong tay, ngẩng đầu nói với Vương Trung: "22 trang, tôi đã cố gắng tóm tắt hết mức có thể, nhưng hắn sắp khai ra cả việc đoàn trưởng của binh đoàn bắn tỉa mỗi ngày mặc quần lót màu gì rồi."

Pavlov đi tới bên cạnh Vasili, cầm lấy tập ghi chép dày đặc kia bắt đầu xem.

Còn Popov thì hỏi: "Vì sao đột nhiên thay đổi chủ ý, cung khai tường tận như vậy? Chẳng lẽ thật ra đều là thông tin giả?"

Vasili lúc này bản ghi chép đã bị lấy đi, không có việc gì làm, bèn nói đùa: "Tướng quân của chúng ta có thần khải đấy, thông tin các người đánh lén, chính là tướng quân ngủ mơ nhận được đấy! Anh bịa đặt sẽ bị tướng quân nhìn ra.'

Vương Trung khổ sở: Tôi biết nhìn ra kiểu gì? Thứ này chắc chắn phải giao cho bộ phận tình báo đối chiếu xác minh.

Nhưng ngoài mặt hắn vẫn làm ra vẻ cao thâm khó lường.

Tên thượng úy Franz do dự vài giây, hỏi: "Tôi nghe nói bị thẩm phán thẩm vấn, tất cả đều khai hết"

Vương Trung: "Đúng vậy, ngay cả thi thể đã chết bọn họ cũng có thể khiến nó mở miệng."

Vương Trung vốn định nói đùa về chuyện KGB khiến người chết mở miệng, nhưng lời vừa ra khỏi miệng liên phát

hiện sắc mặt tù binh tái mét, vội vàng giải thích: “Tôi chỉ nói đùa thôi, thẩm phán không có cách nào khiến người chết mở miệng.”

Kết quả mặt tên tù binh Prosen càng xanh hơn.

Vương Trung suy nghĩ một chút, quyết định không giải thích nữa, càng giải thích càng dở, thôi thì cứ xem tên tù binh nói thế nào.

Tên thượng úy lên tiếng: “Thật ra tôi đã do dự rất lâu, chúng tôi từng giải cứu rất nhiều đồng đội trong tòa nhà mà đám thẩm phán đóng giữ, tất cả bọn họ đều mong chúng tôi giết chết chúng, đám thẩm phán đó hoàn toàn không quan tâm đến hiệp ước Geneva.”

Popov: “Chúng tôi hoàn toàn tuân thủ công ước với binh sĩ bình thường, nhưng sĩ quan thì khác, sĩ quan biết rất nhiêu thứ, nếu biết mà không khai báo thì chúng tôi xem như tội gián điệp, ngược lại, chỉ cần các vị sĩ quan hợp tác, họ cũng sẽ nhận được đối đãi phù hợp với công ước.”

Tên thượng úy phản bác: “Chẳng lẽ các người bị bắt cũng khai báo thông tin của quân mình sao? Chúng tôi có đối xử với tù binh của các người như vậy sao?”

Popov: “Có, trên thực tế sĩ quan của chúng tôi bị bắt đều bị tra tấn dã man, đây là báo cáo của tổ chức ngầm, họ còn giải cứu không ít sĩ quan, tất cả đều là nhân chứng. Chúng tôi chỉ là lấy gậy ông đập lưng ông thôi - Người Seres nói như vậy.’

Tên thượng úy á khẩu, hiển nhiên hắn biết rõ những chuyện mà ngành tình báo và bộ nội vụ trong hoàng cung làm, không có cách nào biện hộ cho loại hành vi đó.

Vương Trung: “Bọn ngươi không chỉ làm vậy với sĩ quan, bọn ngươi còn hành hạ binh lính, cả thường dân nữa! Theo tôi thì những kẻ xâm lược đừng có giả vờ trong sạch nữa. Ban đầu

tôi định không giữ tù binh nào, nhưng nghĩ đến tương lai, nếu các người vì chuyện tôi không giữ tù binh mà chống cự đến cùng, sẽ khiến binh sĩ của tôi chịu thương vong nặng nề. "Vì vậy tôi mới cho binh lính của các người được đối đãi theo công ước, nhưng anh nhớ cho kỹ, tôi hoàn toàn không muốn cho các anh loại đãi ngộ này, tôi hận các anh thấu xương.

"Tuy nhiên, nếu các anh nhận thức được sự nguy hại của chủ nghĩa quân phiệt Prosen, thay đổi triệt để, đứng về phía chính nghĩa, tôi hoan nghênh các anh. Trên thực tế đã có không ít tù binh chọn theo chúng tôi, đang làm việc ở nhà máy xe tăng. Chúng tôi còn định tổ chức một đại hội thể thao cho họ đấy!"

Tên thượng úy nhìn chằm chằm Vương Trung: "Đại hội thể thao?"

Vương Trung: "Đúng vậy, để cho cuộc sống của tù binh thêm phong phú. Chúng tôi còn chuẩn bị thư viện, mỗi ngày cho họ nghe nhạc. Tôi biết, Prosen xem những điệu nhảy như Tango là nhạc vàng, ở đây, họ có thể nghe thoải mái!"

Vừa dứt lời, Vasili nói thêm: "Còn có thể đấu nhảy với cai ngục, tôi được biết là cai ngục toàn thắng."

Nói nhảm, toàn thắng là dùng đầu gối để thắng đấy! Người Prosen lấy gì ra đấu, đá chính quy à?

Tên thượng úy lắc đầu: "Lý trí mách bảo tôi rằng ngài đang nói dối, nhưng ngài lại rất có sức thuyết phục."

Vương Trung nhún vai, trở lại chủ đề: "Vậy là anh sợ hình phạt của thẩm phán nên mới khai ra?"

"Không!"

Tên tù binh lắc đầu.

“Không hẳn. Nói ra thì dài dòng, tôi là quý tộc, nhưng tôi không phải là quý tộc chính thống, tôi hầu như không sống ở trang viên bao lâu - đó là một trang viên vừa nhỏ vừa cũ nát, mỗi năm đến mùa hè, khi cha mẹ muốn den trang viên thì tôi đều làm ầm ĩ lên không muốn đi.

“Hình như cha mẹ tôi cũng chán ghét trang viên, họ giao trang viên cho quản gia Wilhelm quản lý, thuê hai người làm công, ba người cứ như vậy duy trì hoạt động của trang viên.”

Vương Trung thầm nghĩ cái “trang viên” mà ba người có thể duy trì hoạt động, e là cũng chỉ như mấy cái sân nhà ở nông thôn trước kia.

Tên tù binh nói tiếp: “Cha mẹ tôi làm việc trong thành phố, mẹ tôi là gia sư cho nhà công tước, dạy con gái của công tước khiêu vũ. Cha tôi là thư ký của chính quyền thành phố. Trước thời kỳ khủng hoảng, tiền lương của họ đủ để nuôi trang viên và hai anh em tôi đi học.

“Nhưng rồi khủng hoảng ập đến.”

Vương Trung thâm nghĩ thời đại năm mươi vạn Mark một 6 bánh mì đã đến, nhưng ở thế giới này, tân hoàng đế Prosen đã tiến hành cải cách từ trên xuống dưới, xử lý rất nhiều nhà tư bản và thương nhân lớn.

Pavlov lên tiếng: “Chẳng lẽ anh không biết ơn vị hoàng đế đã đưa đất nước thoát khỏi khủng hoảng, trung thành với hoàng đế sao?”

Tên tù binh im lặng vài giây mới đáp: “Có lẽ vậy, nhưng tôi thực sự không thích cái tâng lớp của mình. Để tiết kiệm học phí, bố mẹ đã đưa tôi vào trường quân đội. Ở trường quân đội, đám quý tộc cũ khinh thường chúng tôi, bắt chúng tôi chơi với con cái nhà thường dân.

“Con cái nhà thường dân thì thù ghét chúng tôi, đám con nít thành phố còn khinh thường chúng tôi là “đồ nhà quê”.

“Cực khổ lắm mới tốt nghiệp, vào quân đội lại càng bị đối xử bất công hơn, đám sĩ quan và hạ sĩ quan mắng những đứa như tôi là “đồ nhà quê”, dùng những hình phạt tàn khốc nhất để trừng phạt. Còn tôi thì không nhận được sự tôn trọng của đám hạ sĩ quan - vì tôi không có lính hầu.”

Vương Trung vô thức nhìn Nelly, rồi hỏi: “Ý anh là, anh đã sớm bất mãn với quân đội Prosen?”

Tên thượng úy lắc đầu: “Cũng không đến mức bất mãn, chỉ là nhìn thấy các người, quan binh như một, tôi có chút ngưỡng mộ. Tuy rằng ngài vẫn có lính hầu.”

Vương Trung kinh ngạc: “Sao anh biết đó là lính hầu của ta?”

“Tôi không biết, nhưng nếu chỉ có một người có thể dùng lính hầu nữ, vậy người đó chính là ngài.” Tên thượng úy nói.

Vương Trung nhìn Popov.

Popov nhún vai: “Nghe có vẻ vô lý, nhưng có thể hắn sợ bị thẩm vấn, lại thấy tình huống khiến bản thân ngưỡng nộ, trong lúc hoảng loạn nên mới nói năng như vậy. Tất nhiên, tôi không loại trừ khả năng đây là thông tin giả, phải kiểm tra đối chiếu.”

Pavlov: “Cho đám thẩm phán tăng ca là được.”

Sắc mặt Franz thượng úy lộ rõ vẻ hoảng sợ.

Vương Trung: “Cũng được.”

Thực ra mục tiêu của Vương Trung chỉ là lấy bông tuyết nhung, chuyện tên thượng úy khai ra chỉ là ngoài ý muốn, vốn dĩ hắn ta sẽ bị đưa đến chỗ đám thẩm phán.

Nhưng đến đó chắc là không lấy lại được bông tuyết nhung, ít nhất là không còn nguyên vẹn.

Hắn phất tay: "Dem đi, để đám thẩm phán "chăm sóc" hắn ta cẩn thận, đảm bảo hắn ta khai thật."

Tên thượng úy kêu lên: "Không! Tôi đã khai hết rồi! Không!"

Pavlov: "Yên tâm, với loại đã khai báo như anh, thẩm phán sẽ nhẹ tay, đảm bảo không bị gãy xương, cùng lắm là bị thương nhẹ thôi."

Không gấy xương đã là nhẹ tay rồi sao?

Popov vội vàng nói: "Không phải, không phải, loại như hắn sẽ được đối chiếu thông tin, nếu khai báo đúng hết, chúng tôi sẽ đối xử theo công ước. Tất nhiên sau đó có thể sẽ hỏi thêm vài vấn đề mà đám thẩm phán quan tâm, rồi cho hắn uống chút Vodka."

Vương Trung nhíu mày, người Ant nói "chút Vodka", có khi đủ chuốc say cả gấu.

Mà, ở Mỹ có thể có thuốc khai thật, ở Ant thì không có, Vodka là thứ tốt nhất trong tay đám thẩm phán Ant, hiệu quả rất cao.

Chỉ là đôi khi chuốc chết cả người bị thẩm vấn.

Được Popov an ủi, tên thượng úy có vẻ càng bất an hơn, Vương Trung ra hiệu, lập tức có hai binh sĩ đến áp giải hắn đi.

Chờ hắn đi rồi, Pavlov hỏi Vương Trung: "Thật ra cậu chỉ muốn cái bông tuyết nhung kia thôi đúng không?"

Vương Trung: "Cậu hiểu tôi nhất mà."

Popov: "Kết quả giờ hắn ta khai ra nhiều như vậy, nếu là thật, chúng ta đã nắm rõ tình hình của lính dù bắn tỉa Prosen

rồi.”

Vương Trung: “Đáng tiếc không phải nắm rõ tình hình của đám Brandenburg.” Pavlov: “Thôi được rồi, không còn bị lính bắn tỉa uy hiếp nữa, cậu đi nghỉ đi. Tôi cũng đi ngủ đây.”

Vương Trung gật đầu.

Lúc này, hai nữ phi công được vệ binh dẫn vào sở chỉ huy.

Vương Trung nghi hoặc nhìn hai người họ: “Hai vị, muộn thế này rồi còn đến đây có việc gì vậy?”

Nữ thiếu tá dẫn đầu lấy ra một phong thư bằng giấy da trâu: “Bên trong là ảnh chụp hôm nay, vừa mới rửa xong, tôi mang đến ngay đây. Chúng tôi vừa kết thúc đợt ném bom đêm nay, lại phải xuất phát ngay.”

Vương Trung búng tay: “Nelly, chuẩn bị đồ ăn khuya cho hai vị phi công, có thể họ muốn tắm rửa.”

Hai nữ phi công vừa bước vào, Vương Trung đã ngửi thấy mùi dầu máy.

Nữ thiếu tá: “Mũi thính thật đấy, thưa tướng quân.”

Vương Trung vừa cười đáp: “Vâng”, vừa mở phong thư ra, lấy ảnh chụp ra xem từng tấm, xem xong đưa cho Pavlov.

Popov thì đứng bên cạnh, nhìn qua vai Vương Trung xem cùng.

Đột nhiên, Vương Trung lấy ra một tấm ảnh, đặt lên bàn: “Đây là tình hình ở đâu vậy?”

Nữ phi công chưa kịp trả lời, Pavlov đã nói: “Chắc là mặt trận của quân đoàn bộ binh 91, xem ra địch đang tăng cường lực lượng ở cánh phải của Tập đoàn quân Sukhaya Verevka, có vẻ muốn đánh úp chúng ta, bao vây tập đoàn quân.”

Vương Trung: “Kỳ lạ, chúng còn đang xác minh xe tăng của chúng ta là thật hay giả, vậy mà đám lính bắn tỉa còn chưa hành động, chúng đã tăng cường lực lượng rồi? Vậy chẳng phải đám lính bắn tỉa và đám ky binh Moravia kia đều thành trò cười sao?”

Popov nhún vai: “Chứng tỏ Vasili làm tốt, xe tăng giả rất giống, lừa được chúng.”

Vương Trung thốt lên: “Nhanh chóng gửi điện báo hỏi Tập đoàn quân Borsk xem khi nào xong việc! Chúng ta đã thành công dẫn dụ quân dự bị của địch đến đây rồi!”

(Hết chương)

t

Chương 190: Phía Địch

Chương 267: Quân đoàn Borsk rút lui đến cửa núi Raul

Chương 267: Quân đoàn Borsk rút lui đến cửa núi Raul

Sáng sớm ngày 26 tháng 7,0600.

Bình nguyên Nam Ant, cửa khẩu Raul phía bắc năm mươi cây số, sở chỉ huy tạm thời của Tập đoàn quân Ant Borsk.

Công tước Myshkin không biết lần thứ bao nhiêu ho khan, hắn lấy khăn tay ra, che miệng, sau một hồi ho khan dữ dội, vẫn duy trì tư thế che miệng, mãi không muốn bỏ khăn tay ra.

Tất cả mọi người đều nhìn hắn.

Myshkin như thể đã hạ quyết tâm lớn lắm, mới lấy khăn tay từ bên miệng ra, liếc nhìn.

Thoạt nhìn không thấy máu, nhưng tay Myshkin vừa buông lỏng một chút, máu tươi liền lộ ra.

Sĩ quan phụ tá phẫn uất nói: "Thuốc đặc hiệu mà Hợp Chủng Quốc đưa tới căn bản không có tác dụng gì cả"

Công tước Myshkin trấn an: "Ngươi không xem văn kiện được gửi kèm theo thuốc sao? Đây cũng là dược vật thử nghiệm, ngay cả thử nghiệm cũng chưa hoàn thành. Thứ nhất là vậy, thứ hai là người ta đã ghi rõ liệu trình sử dụng thuốc, liệu trình đầu tiên của ta mới chỉ bắt đầu thôi."

Nói xong hắn lại ho khan, sĩ quan phụ tá vội vàng vỗ lưng cho hắn, để hắn có thể tống đờm ra ngoài.

Thượng tướng Fyodor Mikhailovich đến thay hắn đảm nhiệm tư lệnh Tập đoàn quân lo lắng nhìn Công tước: "Ngài

vẫn nên nghỉ ngơi đi, chỉ còn lại một đoạn đường cuối cùng, tôi đã nắm rõ toàn bộ quy trình chỉ huy rồi, hãy giao cho tôi.”

Myshkin lắc đầu lia lịa: ‘Không, ta gọi ngươi tới đây là để khi ta gục ngã thì thay ta tiếp quản quyền chỉ huy, bây giờ ta vẫn chưa ngã xuống. Không phải chỉ chạy đến cửa khẩu Raul là xong, chúng ta còn rất nhiều đơn vị chặn hậu, bọn họ đều là những binh sĩ kiên cường đã tôi luyện qua chiến trận, ta hy vọng bọn họ cũng có thể bình an đến được cửa khẩu, ở Yekaterina Daka nghỉ ngơi và hồi phục!”

Dù cái tên Yekaterina Daka nghe rất giống với tên của thành phố St. Yekaterinburg, nhưng lại là hai thành phố khác nhau, Yekaterina Daka là giao lộ đường bộ quan trọng trên dãy núi Raul, đồng thời cũng là trung tâm hỗ trợ chính của tuyến đường sắt xuyên núi.

Là thành phố phồn hoa nhất ở miền Nam Ant, nơi đây hiển nhiên là địa điểm lý tưởng để các binh sĩ nghỉ ngơi và hồi phục.

Thượng tướng Fyodor Mikhailovich khuyên nhủ: “Xin hãy tin tưởng vào năng lực của tôi, trận đại chiến năm ngoái tôi cũng từng chỉ huy một trận rút lui thành công, tuy uy danh không bằng ngài, Rokossovsky và đại tướng Gorky, nhưng tôi cũng có chút tâm đắc về chiến thuật rút lui!”

Công tước Myshkin chuyển khăn tay dính máu sang tay trái, vỗ vỗ vai Fyodor Mikhailovich: “Ta biết. Nhưng binh sĩ thì không biết, bọn họ tin tưởng ta, cho nên hiện giờ mặc dù quân địch đang từng bước ép buộc, mặc dù phải vừa đi vừa chịu khát chịu đói, bọn họ vẫn đang tiến về phía trước.

“Một khi biết ta gục ngã —— hoặc là bỏ chạy trước, người chỉ huy thay thế lại là một vị thượng tướng, thì rất khó để nói liệu bọn họ có còn duy trì được sức chiến đấu như thế này nữa hay không.”

Thượng tướng Fyodor Mikhailovich do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu: “Tôi đã hiểu.”

Công tước Myshkin nhận ra hắn vẫn chưa hoàn toàn tin phục, bèn nói tiếp: “Tình trạng của binh sĩ hiện giờ rất tệ, chúng ta đã cố gắng hết sức để tổ chức xe cộ vận chuyển, nhưng phần lớn binh sĩ vẫn phải hành quân bộ đến đây.

“Bọn họ đã phải lội bộ hàng trăm cây số, trên đoạn đường dài như vậy, chúng ta gần như không còn sức lực để bố trí điểm dừng chân nấu cơm, rất nhiều đơn vị đã nhiều ngày liền không được uống một ngụm canh nóng, chỉ có thể ăn lương khô và đồ hộp Spam.

“Ta thậm chí còn lo ngại rằng, chỉ một giây sau thôi bọn họ sẽ hoàn toàn suy sụp, ta không thể mạo hiểm rời khỏi quân đội vào lúc này, quay về hậu phương tĩnh dưỡng được.”

Fyodor gật đầu, lần này có vẻ kiên quyết hơn rất nhiều: “Ngài nói đúng, nhưng tôi cho rằng, vì thắng lợi của đế quốc, ngài - một vị tướng tài như ngài - nhất định phải sống sót.”

Myshkin lắc đầu: “Không, ta đã đọc qua cuốn “Bàn về thắng lợi của Ant và thất bại của Prosen” của Rokossovsky, ta đồng ý với phần lớn quan điểm của ông ấy. Prosen dù có hùng mạnh đến đâu, cũng không thể chống đỡ nổi sức tấn công tổng lực của quân Đồng minh, đồng minh của bọn chúng là Phù Tang Đế Quốc vừa mới đại bại, cơ bản không thể nào tới giúp bọn chúng được nữa.

“Quân Đồng minh còn bắt đầu oanh tạc các thành phố của Prosen, sản xuất công nghiệp của Prosen cho dù không bị giảm sút, thì cũng sẽ phải xuất ra lượng lớn nguồn lực vào việc sản xuất pháo phòng không và máy bay chiến đấu.

“Thất bại của bọn chúng chỉ là vấn đề thời gian. Điều duy nhất chúng ta cần phải quyết định là, liệu chúng ta sẽ tự mình

giải phóng đất nước, sau đó đánh thẳng vào lãnh thổ Prosen, trừng phạt bọn chúng một cách tàn nhẫn, hay là ngồi chờ quân Đồng minh san bằng Prosen.

“Ta nghĩ Rokossovsky sẽ trừng phạt Prosen, dù sao “Gặp nhau ở Prosenia” là khẩu hiệu do chính ông ấy đưa ra, ta tin là ông ấy sẽ làm được.

“Hoàn thành cuộc rút lui này, nhiệm vụ của ta coi như là hoàn thành, đã đến lúc những người có thân thể khỏe mạnh, tràn đầy năng lượng như các anh ra lãnh đạo chiến trường rồi.”

Vừa dứt lời, Myshkin lại bắt đầu ho khan.

Sĩ quan phụ tá đau lòng nói: “Ngài đừng nói nữa, mỗi lần ngài nói chuyện…”

“Đừng xen vào!” Công tước Myshkin cao giọng, còn dùng sức đẩy sĩ quan phụ tá ra,‘Thân thể của ta, ta tự biết rõ!”

Ngay khi Công tước Myshkin định nói tiếp, một tham mưu thông tin chạy tới: “Bao cáo, nhận được điện báo của tướng quân Rokossovsky, ông ấy hỏi tình hình rút lui của chúng ta.”

Fyodor: “Chúng ta vẫn chưa bị lực lượng chủ lực của quân địch bao vây tiêu diệt, có lẽ là nhờ công lao của tướng quân Rokossovsky. Hiện tại, quân địch đã chia thành hai cụm tập đoàn lớn trên bình nguyên Nam Ant, căn cứ theo báo cáo của Bộ Tổng tư lệnh ngày hôm qua, cụm tập đoàn quân bên phía Rokossovsky tương đối lớn hơn.”

Công tước Myshkin đi tới trước bàn bản đồ, nhìn chằm chằm vào bản đồ tình hình chiến sự trên toàn bộ bình nguyên Nam Ant trong vài giây, rồi nói: “Giữa hai cụm tập đoàn quân Prosen có gì?”

“Dựa theo thông tin trinh sát, ở đó chỉ có một số ít binh lực tuần tra, nhưng mà cơ sở hạ tầng của toàn bộ khu vực này cực

kỳ tồi tệ, không thể nào hỗ trợ cho một lực lượng quân sự quy mô lớn được.” Fyodor trả lời.

Công tước Myshkin gật đầu: “Tốt. Đợi đến cuối năm nay, Rokossovsky chắc chắn sẽ tận dụng khu vực này.’

“Tận dụng?” Sĩ quan phụ tá nghi hoặc hỏi. Công tước Myshkin gật đầu: “Ngươi không xem kế hoạch tác chiến của Bộ Tổng tư lệnh sao? Ta gần như có thể khẳng định người đề xuất kế hoạch này chính là Rokossovsky, hoặc là được xây dựng dựa trên bản kế hoạch mà ông ấy đã đệ trình.

“Lợi dụng không gian để tranh thủ thời gian, kéo dài tuyến tiếp tế của quân địch, sau đó chờ đợi tướng Quân Bùn tới, chiến thuật y hệt như năm ngoái. Ta đoán năm nay quân Prosen sẽ không bị chết rét hàng loạt như năm ngoái đâu, xe cộ và xe tăng đều không thể khởi động được, súng máy cũng bị đông cứng không thể bắn - không, năm nay bọn chúng sẽ không bị như vậy nữa.

“Nhưng bọn chúng không thể nào giải quyết được vấn đề bùn lầy, không thể nào giải quyết được! Khi mùa bùn lầy đến, quân địch chắc chắn sẽ rơi vào tình trạng khó khăn về tiếp tế. Đó chính là thời cơ để Rokossovsky phản công.”

Sĩ quan phụ tá líu lưỡi: ‘Lại là lợi dụng bùn lầy sao? Sao ông ấy không đổi một chiêu khác?”

Thượng tướng Fyodor: “Chỉ cần chiêu này còn hiệu quả, thì dùng thêm mấy lần nữa cũng có sao. Hơn nữa, đây cơ bản là dương mưu, quân địch cũng biết rõ. Cho nên bọn chúng nhất định sẽ cố gắng giành được chiến quả đủ lớn trước khi mùa bùn lầy đến, ví dụ như chiếm đóng Abadan, thậm chí là chiếm cả mỏ dầu Kuban.

“Mà Rokossovsky lại là người giỏi nhất về phòng ngự, ông ấy đã chặn đứng tập đoàn quân thứ mười của quân địch ở

Yeisk trong một khoảng thời gian dài như vậy. Hơn nữa, thương vong của quân ta trong trận phòng ngự do ông ấy chỉ huy còn ít hơn nhiều so với trận chiến phòng ngự năm ngoái, đồng thời cũng gây ra tổn thất nặng nề cho quân địch.

"Nếu là Rokossovsky, nhất định ông ấy có thể chặn đứng được cuộc tấn công của quân địch, kéo dài thời gian cho đến khi tướng Quân Bùn tới."

Myshkin lại bắt đầu ho khan, ho xong mới nói tiếp: "Hiện tại, điều duy nhất chúng ta chưa thể xác định được là, liệu có xảy ra một trận quyết chiến vào cuối năm nay hay không, ta không cho rằng trận quyết chiến này sẽ nổ ra ở Abadan, nhưng dường như cũng chẳng còn điểm nút nào khác quan trọng hơn."

Công tước nhìn dòng sông Valdai dài hun hút, là một trong ba khu công nghiệp lớn của Ant, hai bên bờ sông Valdai là những nhà máy san sát nối liền không dứt, cho dù chỉ là một thành phố nhỏ hay một ngôi làng nhỏ ven sông, nhìn cũng rất giàu có, tràn ngập những công trình kiến trúc bằng bê tông cốt thép.

Nhưng chính bởi vì sự phồn hoa này, dường như lại chẳng có một điểm nút nào trên toàn bộ dòng sông Valdai là đặc biệt quan trọng - là kiểu điểm nút mà nếu kiểm soát được nó thì có thể chặn đứng toàn bộ hệ thống.

Nói một cách dễ hiểu, thì chỉ cần có thể phong tỏa được dòng sông Valdai, thì kiểm soát được đoạn nào cũng như nhau cả.

Nhưng sông Valdai là dòng sông mẹ của Ant, quả thực có phần rộng lớn, độ sâu cũng rất đáng sợ, trên mặt sông còn có cả các tàu chiến của hạm đội nội hà.

Hải quân còn cho đóng rất nhiều pháo hạm hạng nặng, chỉ cần chiếm được một bên bờ sông Valdai, muốn phong tỏa hoàn toàn dòng sông là vô cùng khó.

Cho nên, cho dù là Công tước Myshkin, cũng không dám chắc liệu quân địch sẽ dừng lại ở đâu để liều chết đánh chiếm, địa điểm nào sẽ diễn ra những trận chiến đẫm máu.

Hắn chỉ có thể nhìn chằm chằm vào bản đồ, cầu mong Rokossovsky có thể tìm ra cách hóa giải thế tấn công của quân địch. Trong lúc Công tước Myshkin đang suy tính vê tương lai, thì Tập đoàn quân của hắn vẫn đang hành quân về phía cửa khẩu.

Trung sĩ lvan Konstantinovich đã nhiều ngày liên không được ăn một bữa cơm nóng, hắn vừa đi vừa lấy bi đông nước ra, vặn nắp định đổ vào miệng, nhưng lại phát hiện trong đó không còn một giọt nước nào.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, mặt trời chói chang đang treo lơ lửng trên cao, thiêu đốt vạn vật.

lvan thậm chí còn cảm thấy huy hiệu hình con đại bàng hai đầu trên mũ kê-pi của hắn đang nóng lên, như thể muốn in hẳn lên trán hắn vậy.

Hắn cố gắng mím chặt môi, thử dùng nước bọt để làm ẩm đôi môi khô nứt.

Đúng lúc này, một chiếc bi đông đầy một nửa được nhét vào tay lvan.

Hắn ngẩng đầu lên, phát hiện ra người đưa nước là Tiểu đoàn trưởng.

“Uống đi.” Tiểu đoàn trưởng nói,‘Mỗi người chỉ được nhấp một ngụm thôi đấy, sau đó truyên cho người phía sau.”

lvan gật đầu, mở nắp bi đông ra, nhẹ nhàng liếm một chút nước đọng trên nắp, sau đó liền đưa bi đông cho người bên cạnh.

Mọi người cứ như vậy truyền tay nhau chiếc bi đông của Tiểu đoàn trưởng, không ai nỡ uống nhiều, cho đến khi chiếc bi đông quay trở lại tay Tiểu đoàn trưởng.

Tiểu đoàn trưởng lắc lắc chiếc bi đông, mắng: "Mấy cậu làm vậy thì nước đều bốc hơi hết trong lúc truyền rồi còn đâu! Không được, nên uống thì cứ uống thoải mái đi!"

Lúc này, lvan mới lên tiếng: "Thực ra, khát nước thì còn đỡ, bi đông của tôi cũng vừa mới hết nước, nhưng cái đói thì tôi chịu hết nổi rồi."

Tiểu đoàn trưởng thở dài, nói: "Dựa theo bản đồ, chúng ta chỉ cần đến được Tây Cổ Tháp là sẽ có tiếp tế, có nước uống, có cả canh nóng nữa. Nhưng mà cái thảo nguyên chết tiệt này, đi bao xa nhìn cũng thấy cảnh vật na ná như nhau, tôi cũng không biết là còn cách Tây Cổ Tháp bao xa nữa."

Ivan hỏi: "Tây Cổ Tháp là cái gì?"

"Là một địa danh, vùng đất này thời xưa là nơi Khiết Đan Đại Hãn cai trị, cho nên rất nhiều địa danh đều na ná như vậy."

Tiểu đoàn trưởng vừa dứt lời, phía trước đột nhiên có người hét lớn: "Đến Tây Cổ Tháp rồi! Tôi nhìn thấy cờ hiệu của đội nấu ăn rồi! Còn cả khói bếp nữa!"

Tiểu đoàn trưởng và Ivan đồng thời nhìn về phía trước, quả nhiên nhìn thấy rất nhiều cột khói đang bốc lên trời.

Không biết là ai đã hô to một tiếng: "Chạy nhanh lên! Tiến lên!"

Thế là, toàn bộ đội ngũ đồng loạt tăng tốc chạy về phía Tây Cổ Tháp.

Chẳng bao lâu sau, bọn họ đã đến nơi, các cô gái của đội nấu ăn đã đặt sẵn một hàng dài những chum nước ven đường, ai nấy đều có thể dùng gáo múc nước uống thoải mái.

Ivan múc đầy một gáo nước, uống một hơi dài, sau đó dội thẳng số nước còn lại lên đầu.

Hắn cảm thấy mình như được hồi sinh vậy. Trên thực tế, toàn bộ Tập đoàn quân đều được hồi sinh. (Hết chương 267) Chuong 268: Ke Khi Dich

23h30 ngày 26 tháng 7, thành phố Yeisk, sở chỉ huy Tập đoàn quân Cơ động số 1 của Ant.

"Báo cáo! Điện báo khẩn của Tư lệnh Tập đoàn quân!"

Pavlov đứng dậy, bước tới nhận điện báo.

Vương Trung và Popov tiếp tục ngồi đánh cờ.

Popov nói: "Nhanh lên nào, tôi muốn đi uống một chai Vodka rồi đi ngủ, sáng mai dậy tiếp tục đánh với cậu."

"Đừng ồn ào, tôi đang suy nghĩ đây này." Vừa nói, Vương Trung vừa nhấc quân Hậu của mình lên, chọn một ô để đi.

"Đi như vậy không ổn đâu." Popov lắc đầu,'Nếu cậu đi như vậy, tôi sẽ đi quân này, cậu nhìn xem, đi như thế này, sau đó cậu sẽ chỉ có thể chọn một trong hai nước đi cho quân Hậu."

Vương Trung im lặng đặt quân cờ trở về vị trí cũ, vừa làm vừa can nhan: "Cái bàn cờ đen trắng xen kẽ này nhìn hại mắt thật, chẳng nhìn rõ đường đi của quân cờ gì cả."

Popov nghe vậy cười ha hả: "Đúng vậy, đúng vậy, làm sao tướng quân của chúng ta lại có thể là người chơi cờ kém được chứ? Hoàn toàn không thể nào! Nếu để lời này truyền ra ngoài, chắc phòng tuyên truyền sẽ đau đầu lắm đấy."

Hắn vừa cười lớn vừa chợt nhớ ra là sau khi Pavlov cầm điện báo đi thì im re, bèn vội vàng ngẩng đầu lên.

Vương Trung cũng bị hành động của hắn thu hút sự chú ý, quay đầu nhìn về phía Pavlov.

Tham mưu trưởng đang cau mày, nhìn chằm chằm vào tờ điện báo trong tay.

Vương Trung lên tiếng hỏi: "Lại là điện báo cấp báo của cánh trái sao?"

"Đâu chỉ là cấp báo." Pavlov lắc đầu, Hiện tại, Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân đã mất liên lạc với Quân đoàn bộ binh 91, và cả Tập đoàn quân 50 trực thuộc nữa."

Quân đoàn bộ binh 91 chính là đơn vị phòng ngự chính diện đối đầu với Tập đoàn quân mới được điều động tới của quân địch, hiện tại ngay cả Tập đoàn quân 50 cấp trên cũng mất liên lạc, điêu này cho thấy rất có thể quân ta đã bị đánh tan.

May mắn là các Tập đoàn quân của Ant đều có quy mô tương đối nhỏ, một Tập đoàn quân 50 bị đánh tan cũng không ảnh hưởng gì lớn, nếu như Tập đoàn quân của Ant mà cũng có quy mô lớn như của Prosen, thì e rằng lúc này chiến tuyến đã sụp đổ hoàn toàn rồi.

Vương Trung đứng dậy.

Popov thấy vậy bèn lên tiếng: "Này, cậu định đi đâu vậy? Tôi còn chưa chiếu tướng được cậu mài"

Vương Trung đáp: "Tình hình quân sự khẩn cấp, tôi đi xem sao."

Nói xong, hắn đi thẳng tới trước bàn bản đồ: "Phía sau Tập đoàn quân 50 đã có Tập đoàn quân 51 vào vị trí, chắc chắn có thể cầm cự được một khoảng thời gian, hơn nữa, cơ sở hạ tầng

kém coi của thảo nguyên cũng có thể làm chậm tốc độ hành quân của quân địch…”

Đúng lúc này, một tham mưu thông tin khác lại chạy tới: “Báo cáo! Điện báo khẩn của Tư lệnh Phương diện quân!” Pavlov vừa đưa tay ra nhận điện báo, vừa nói với Vương Trung: “Đây đã là bức điện thứ ba rồi đấy, chắc là đang giục chúng ta nhanh chóng rút quân về phía sau sông, đại tướng Gorky đang rất nóng lòng.”

Ánh mắt Vương Trung chuyển hướng về phía tây nam đại thảo nguyên Ant, khu vực rộng lớn phía bắc cửa khẩu Raul. Nơi đó còn có một vùng lớn dấu hiệu và vòng tròn đại diện cho quân Ant.

“Quân hậu bị của Tập đoàn quân Borsk còn cách cửa khẩu hơn một trăm cây số nữa”, Vương Trung lắc đầu,‘Tuy một trăm cây số đi xe thì nhanh lắm, nhưng quân hậu bị vẫn bám sát quân Prosen, thỉnh thoảng lại phải dừng lại chặn đánh địch, chắc là không đến cửa khẩu nhanh được.”

Pavlov: “Bây giờ chúng ta mà rút lui, quân địch cũng không thể nào thu hồi số quân đã dàn trải ra được, tập hợp lại rồi dàn quân lại rất mất thời gian.”

Popov tiếp lời: “Mất rất nhiều thời gian, và rất nhiều tóc của bọn tham mưu.”

Pavlov tán thành: “Đúng vậy. Tôi cũng thấy bây giờ rút lui cũng không sao.”

Popov: “Tôi đánh tiếng trước, xem “Ngài Tư lệnh” có ý kiến gì hay hơn không.”

Vương Trung vuốt cằm, trầm ngâm suy nghĩ.

Trước tiên, rút quân lúc này là bất lợi cho Tập đoàn quân Borsk, bởi vì tập đoàn quân mới được điều động đến đang tấn công chắc chắn là chưa dàn trải hết quân, đợt tấn công đầu tiên

mà dồn hết quân lên thì chỉ khiến quân bị dồn lại một chỗ, không phát huy được sức mạnh.

Bấy nhiêu quân mà dồn lại một chỗ, bị pháo địch oanh tạc thì sẽ tổn thất nặng nề.

Vì vậy, các đợt tấn công của địch chắc chắn sẽ được chia ra.

Trong số quân dự bị, có thể còn một số đơn vị có thể điều động nhanh chóng đến phía Tập đoàn quân Borsk.

Nếu lúc này Tập đoàn quân Cơ giới số 1 rút lui, quân hậu bị của Tập đoàn quân Borsk có thể sẽ chịu tổn thất lớn.

Nhưng lúc này mà không rút, địch đã tung đòn móc phải rồi, ý chí chiến đấu và kỹ năng chiến đấu của các đơn vị bạn không bằng Tập đoàn quân Cơ giới số 1, không đỡ được mất.

Để bảo vệ Tập đoàn quân Borsk mà hy sinh Tập đoàn quân Cơ giới số 1, hiển nhiên là không được.

Vương Trung bị kẹp ở giữa, đau khổ tìm kiếm phương án vẹn toàn đôi bên ——

Rồi hắn bỗng nhớ đến một chiến dịch rất nổi tiếng ở Trái Đất.

Một ý tưởng táo bạo hình thành trong đầu hắn.

Vasili nhìn chằm chằm vào mặt Vương Trung, nói: “Biểu cảm này, tôi biết rồi! Ngài đã có ý tưởng rồi!”

Vương Trung nhìn Vasili: “Biểu cảm của tôi rõ ràng vậy sao?”

Vasili nhún vai: “Không tin thì anh hỏi Giám mục và Tham mưu trưởng đi.”

Vương Trung nhìn hai người kia, thấy họ đồng thời gật đầu, ánh sáng phản chiếu từ hai cái đầu của họ suýt nữa chói

mù mắt hắn.

Hắn xua tay: “Hai người đừng gật đầu nữa, chói mắt quá! Tôi đúng là có ý tưởng rồi, tôi nghĩ chúng ta có thể thực hiện một chiến dịch nghi binh.”

Pavlov: “Chúng ta đã cho làm cả đống xe tăng giả rồi, hai ngày nay không quân Prosen như phát điên lên, cứ nhìn chằm chằm vào chúng ta mà ném bom, đến mức ngừng cả ném bom Yalgava ở hậu phương rồi. Còn có thể làm gì nữa?” Vương Trung: “Tôi định thế này. Cử một toán quân, mang cờ hiệu đỏ, đến tiền tuyến trinh sát.”

Pavlov kinh hãi: “Không! Cậu không được đi!”

Vương Trung vội vàng trấn an Tham mưu trưởng: “Yên tâm, tôi không đi! Không đi, không đi! Ý tôi là, giả làm tôi đi trinh sát tiền tuyến, hơn nữa phải tiếp cận quân địch càng gần càng tốt. Vì trước đây tôi thường làm vậy, với sự cẩn thận của quân Prosen, chắc chắn là họ đã phát hiện ra rồi.

“Không phải hôm qua có một tên lính dù khoe cả quần lót ra sao? Hắn ta nói, bên Prosen có hồ sơ của tôi, ghi rõ từng chỉ tiết thói quen chỉ huy của tôi, nhưng cấp bậc của hắn ta không đủ để xem hồ sơ này.

“Tôi cá là trong đó chắc chắn có ghi hai điều thích cắm cờ hiệu đỏ và mạo hiểm trinh sát tiền tuyến.”

Pavlov: “Đúng là có thật, cậu còn suýt chút nữa cưỡi ngựa lao vào xe tăng địch, quân Prosen chắc chắn có ghi chép lại.”

(Đúng là có thật, chính là do tay sĩ quan từng bỏ lỡ cơ hội tiêu diệt tướng quân Rokossovsky tự tay viết.)

Popov: “Tôi không hiểu, đội trinh sát tiền tuyến giả này để làm gì? Giả vờ cậu bị tiêu diệt?”

“Không, không, không, đương nhiên là không thể giả vờ tôi bị tiêu diệt, nếu vậy quân địch sẽ quay sang tấn công Tập đoàn quân Borsk.” Vương Trung liên tục xua tay,Nhưng quân địch chắc chắn sẽ tìm cách tiêu diệt ‘tôï, đội trinh sát này chắc chắn không thể bị tiêu diệt thật, nhưng họ có thể bỏ lại xác chết!”

Không sai, chiến thuật này của Vương Trung được lấy cảm hứng từ chiến dịch nghi binh nổi tiếng trong lịch sử Thế chiến thứ hai ở Trái đất, trong chiến dịch này, tình báo Anh đã tạo ra một xác chết giả là một sĩ quan thiệt mạng trong một vụ tai nạn máy bay, đặt các tài liệu giả mạo tinh vi lên người sĩ quan này.

Quân Đức vớt được xác chết, lập tức coi như báu vật, hơn nữa thông tin tình báo trong người xác chết còn trùng khớp hoàn hảo với nội dung mà điệp viên huyền thoại Garbo (bịa đặt) cung cấp, vì vậy quân Đức mắc bay tưởng rằng địa điểm đổ bộ là Calais chứ không phải Normandy.

Vương Trung: “Lúc đội này xuất phát, chọn một xác chết còn mới, thay quân phục sĩ quan, mang theo cặp tài liệu và túi đựng bản đồ, bên trong là đồ chúng ta làm giả…”

Pavlov bừng tỉnh ngộ: “Bên trong là kế hoạch tấn công của chúng tai”

Vương Trung: “Đúng vậy! Còn có cả tài liệu về việc oanh tạc liên tục khiến cuộc tấn công bị trì hoãn, và tài liệu điêu động tập đoàn quân mới chặn đứng cú móc phải của địch, khiến quân Prosen tưởng rằng, chúng ta vừa tăng quân ở cánh trái để chặn đánh, vừa chuẩn bị tung một cú móc phải, đánh tan Tập đoàn quân số 10 của địch!”

Popov đã cười: “Hay, hay lắm! Ý tưởng này hay đấy! Thực tế là chúng ta sẽ bí mật rút quân…”

Vasili: “Chưa đủ! Phải chuẩn bị thêm một kế hoạch nghi binh bí mật nữa, nói rằng chúng ta sẽ giả vờ rút lui, nhưng thực chất là tấn công!”

Mấy người khác nhìn nhau, sau đó cười phá lên.

Vương Trung cười xong, vỗ mạnh vào vai Vasili: “Tốt! Cậu đúng là hiểu ý tôi! Vậy thì túi đựng bản đồ và cặp tài liệu, giao hết cho cậu!”

Nụ cười của Vasili tắt ngúm: “Cái gì? Tôi?”

Popov cũng tiến đến võ vai hắn: “Cậu là chuyên gia ngụy trang của chúng ta mal Cậu nghĩ mà xem, từ hồi ở Loktev, cậu đã lừa địch rồi.” Vasili: “Anh chắc là tôi lừa địch chứ? Lão cáo già kia đang ở ngay đây mài”

Hắn ta chỉ vào Vương Trung.

Vương Trung: “Tôi chỉ là người đưa ra ý tưởng, còn thực hiện đều là cậu cả mà, nhạc sĩ.”

Vasili thở dài: “Tôi biết ngay mà, anh mà đã gọi tôi là nhạc sĩ thì chắc chắn là không có chuyện gì tốt rồi. Thôi được, để tôi lo chuyện này.”

Pavlov: “Cậu cần mấy tham mưu? Mấy thư ký?”

Vasili suy nghĩ một chút rồi nói: “Nam tham mưu vẽ bản đồ, năm thư ký viết tài liệu, chắc là đủ rồi.”

Vương Trung gật đầu lia lịa: “Ừm, tốt lắm, quả là chuyên gia ngụy trang của chúng ta, đã nghĩ ra cách giải quyết rồi, đây mới gọi là chuyên nghiệp!”

“Ngài đừng có mà thêm dầu vào lửa nữa, mau đi tổ chức đội nghi binh đi, đội này sẽ phải đối mặt trực tiếp với đòn tấn công của địch, hơn nữa ngoài cái xác đã chuẩn bị sẵn thì những người khác hoặc là phải tìm cách thoát khỏi đòn tấn

công của địch một cách an toàn, hoặc là bị bắt thì phải giữ kín miệng, cả hai việc này đều không dễ dàng đâu.”

Vương Trung: “Ừm, đúng vậy.”

Popov: “Phải chọn đội cảm tử, lỡ đâu bị thương mà không chết, nhưng lại không theo kịp đội ngũ, phải có quyết tâm hy sinh.”

Vương Trung: “Cứ theo tiêu chuẩn của đội cảm tử mà tuyển tình nguyện viên đi. Giám mục Popoy, chuyện này giao cho cậu.”

Popov gật đầu: “Vâng!”

Hắn đứng dậy định đi, đi được hai bước thì quay đầu lại: “Khoan đã, lại định trốn tránh trách nhiệm à?””

Vương Trung: “Tôi… Tôi phải đi thuyết phục Bucephalus, để nó đồng ý đóng vai này! Anh xem, ngựa của tôi cũng tham gia, vậy thì tôi cũng tham gia. Người đóng giả tôi mà được cưỡi ngựa của tôi, chắc là sẽ rất vui đấy.”

Vasili: “Vui quá còn gì nữa, anh không biết đâu, bây giờ bên chuồng ngựa người ta đồn ầm lên rồi, ở gần Bucephalus thì dù pháo địch có dội sập chuồng ngựa cũng không hề hấn gì. Thậm chí còn có người lén bán lông ngựa nữal”

Vương Trung tròn mắt, định nói gì thì Pavlov gọi: “Vasili!l Người đủ rồi, bắt đầu thôi!”

Lời định nói của Vương Trung lập tức thay đổi: “Đúng vậy, bắt đầu thôi!”

(Hết chương)

Chương 191: Địch Nhử Mồi

Chương 269: Mắc câu

Chương 269: Mắc câu

12h30 trưa ngày 27, quảng trường trước cổng sở chỉ huy Tập đoàn quân Cơ giới số 1, Yeisk, Ant.

Nói là quảng trường cho oai vậy thôi, chứ thực ra chỉ là cái sân kho.

Vương Trung hài lòng nhìn đội cảm tử đã tập hợp xong.

Popov giới thiệu: "Họ đã được phổ biến rõ ràng về tính chất nhiệm vụ, tất cả đều mang theo lựu đạn."

Vương Trung gật đầu, hắn thực sự cảm nhận được sự kiên định và nhiệt huyết trong mắt các chiến sĩ.

Nhưng Vương Trung cảm thấy, mình vẫn nên nói gì đó.

"Không cần thương vong con số chỉ cần dụ trúng" là được, để cho các chiến sĩ ăn no rồi lên đường lại là một chuyện khác.

Vì vậy, Vương Trung nói: "Tôi nói thật với các anh em, hiện tại chúng ta đang bị kẹt trong thế tiến thoái lưỡng nan, một mặt là nhất định phải rút lui, nếu không sẽ bị bao vây, lại còn liên lụy đến các anh em đang chặn đánh địch.

"Mặt khác, nếu chúng ta rút lui, Tập đoàn quân Borsk có thể sẽ phải chịu tổn thất nặng nề. Chắc chắn sẽ có anh em hỏi, tại sao chúng ta không đánh bại quân địch? Tại sao không giống như chúng ta đã đánh tan mấy sư đoàn của địch, đánh tan toàn bộ quân địch?

“Đối với những câu hỏi này, tôi xin được nói thật lòng với các anh em rằng, tôi cũng muốn như vậy, nhưng đánh không lại. Tập đoàn quân của chúng ta đúng là có thể đánh đổi ngang ngửa với quân Prosen, nhưng các đơn vị khác khi đối đầu với quân Prosen thì cũng giống như bơ đụng phải sắt nung đỏ.

“Chúng ta đã thử rồi, Sư đoàn 401, mới tham chiến có chút thời gian mà đã khiến tỷ lệ trao đổi giữa chúng ta và quân địch bị đảo ngược, tổn thất đến giờ vẫn chưa bù đắp được. 9ei13

“Quân đoàn 50 ở cánh trái của chúng ta, được giao nhiệm vụ chặn đánh, vậy mà chưa đầy một ngày đã tan rã.

“Quân của chúng ta có quá nhiều tân binh, dũng cảm thì rất dũng cảm, nhưng chiến tranh hiện đại đã khác xa thời đại của các bậc đế vương ngày xưa rồi, chỉ dựa vào lòng dũng cảm thì không thể nào chiến thắng được.

“Quân đội cần được huấn luyện, cần tích lũy kinh nghiệm chiến đấu, các chỉ huy cũng vậy, tôi nghĩ năm nay, thậm chí là sang năm, chúng ta cũng khó có thể đánh đổi ngang ngửa với quân Prosen.

“Nhưng tôi có thể khẳng định với các anh em, đến năm sau nữa! Quân đội của chúng ta, sau khi đã tôi luyện trong chiến đấu, sẽ giống như cơn sóng thần, nhấn chìm quân thù!”

Lúc Vương Trung nói những lời này, khí thế hừng hực! Biết rõ tiến trình lịch sử, nói chuyện tự tin là phải!

Các chiến sĩ bị Vương Trung lây nhiễm, ai nấy đều lộ vẻ mặt háo hức, trong đầu đã mường tượng ra cảnh tượng quân ta nghiền nát quân địch như chẻ tre.

Vương Trung chuyển chủ đề: “Nhưng hiện tại chúng ta không còn cách nào khác, đánh không lại quân địch, đó là sự thật. Một người chỉ huy giỏi phải biết nhìn nhận sự thật, thừa

nhận địch mạnh ta yếu, sau đó tìm cách phá vỡ thế cục trong tình thế đó.

“Cách phá vỡ thế cục của tôi chính là các anh eml Tôi không thể tiết lộ chi tiết nhiệm vụ cụ thể, tôi chỉ có thể nói rằng, để hoàn thành nhiệm vụ, tất cả các anh em đều không được để bị địch bắt sống! Nếu không thoát được, tôi yêu cầu các anh em hãy hy sinh anh dũng!”

Vương Trung dừng lại một chút, lúc này hắn bỗng chú ý thấy ve áo của người chiến sĩ trước mặt bị lệch, bèn đưa tay giúp anh chỉnh lại, sau đó vỗ vai người chiến sĩ.

Vương Trung: “Bình thường, tôi sẽ không yêu cầu các anh em như vậy. Đã chiến đấu đến viên đạn cuối cùng, cạn kiệt lương thực, thì đầu hàng cũng không có gì đáng trách. Mặc dù tôi là người viết ra bài hát đó, ‘Tôi còn quả lựu đạn cuối cùng’”

Mọi người đều mỉm cười, rõ ràng là ai cũng biết bài hát này.

Vương Trung giơ hai tay lên, úp lòng bàn tay xuống, nhẹ nhàng hạ xuống, đợi tiếng cười im bặt mới nói tiếp: “Bai hát đó, chỉ là lựa chọn của riêng tôi, nếu rơi vào trường hợp đó, tôi sẽ cho nổ quả lựu đạn cuối cùng, cùng chết với quân thù.”

Đó là sự thật, hiện tại Vương Trung tin chắc rằng mình có đủ dũng khí và bản lĩnh để làm như vậy.

Hắn vừa dứt lời, các chiến sĩ liền thi nhau hô vang: “Tôi cũng vậy!”

“Tôi cũng vậy!”

Vương Trung lại hạ tay xuống, đợi mọi người im lặng, hắn mới nói tiếp: “Nhưng trước đây tôi chưa bao giờ ép buộc mọi người phải làm như vậy. Lần này thì khác, lần này tôi hy vọng

mỗi anh em, khi sắp bị bắt, hãy cho nổ lựu đạn, đừng để bị địch bắt sống, đừng để bị địch thẩm vấn!

“Tôi tin rằng các anh em có thể chịu đựng được sự tra tấn, tôi tin rằng các anh em có ý chí kiên cường, nhưng nhiệm vụ lần này quá quan trọng, không thể xảy ra bất kỳ sai sót nào.”

Mọi người đều im lặng.

Lúc này, Popov lên tiếng: “Họ đều biết điều đó, họ tình nguyện tham gia sau khi đã biết rõ điều đó, hơn nữa đều đã viết xong di chúc, giao lại đồ đạc cá nhân cho bộ phận chuyên trách.”

Vương Trung gật đầu, định nói tiếp thì bỗng có người hô lên: “Nhìn kìa, ngựa của Tư lệnh!”

Mọi người đồng loạt quay đầu lại, Vương Trung cũng quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Bucephalus đang được người ta dắt ra, buộc cùng với những con ngựa khác tham gia chiến dịch lần này.

Lập tức, các chiến sĩ xôn xao, không biết tiếng ai hét vang lên giữa sân: “Tư lệnh, anh không thể đi được!”

“Đúng vậy, để chúng tôi đi chịu chết là được rồi!”

“Anh mà hy sinh thì sĩ khí của quân ta sẽ sụp đổ mất!”

“Ai cũng nói, người dẫn dắt chúng ta tiến vào Prosennia chắc chắn là anh!”

Vương Trung vốn định ra hiệu cho mọi người im lặng, nhưng lần này chiêu này không hiệu quả nữa, mọi người đều đang rất kích động.

Vì vậy, hắn ta đành phải lên tiếng: “Yên lặng! Yên lặng nào!”

Nhưng lúc này mọi người đang sục sôi khí thế, phần lớn đều không nhận ra đó là tiếng của Vương Trung.

Những người nhận ra Vương Trung đang yêu cầu mọi người im lặng bèn hô lên: "Tư lệnh muốn nói, mọi người im lặng nào!"

Cứ như vậy hỗn loạn khoảng hơn một phút, cuối cùng, trật tự cũng được lập lại, tất cả đều im lặng, nhìn Vương Trung.

Vương Trung: "Hành động lần này quá mức mạo hiểm, cho nên tôi sẽ không tham gia, sẽ do một người tình nguyện có vóc người gần giống tôi sắm vai tôi, nhưng vì tính chân thực của vai trò này, ngựa Bucephalus của tôi sẽ tham gia hành động lần này. Nó sẽ ở cùng các anh, khi tình huống không ổn, các anh nhớ kỹ, chạy theo nó là được rồi, dù sao nó đã tránh được nhiêu nguy cơ như vậy."

Vừa dứt lời, Bucephalus hí lên một tiếng.

Vương Trung chợt nảy ra ý tưởng: "Đúng, Bucephalus, mày nói đúng!"

Mọi người cười rộ lên.

Lần này Vương Trung đợi tiếng cười tự nhiên lắng xuống, mới cúi chào mọi người: "Thần Ant phù hộ các anh, nếu như có thể sống sót, chúng ta sẽ gặp lại ở Prosenial"

Được vị tướng như Rokossovsky chủ động chào, tất cả đội viên đội cảm tử đều ngẩng cao đầu.

Người Ant giống như người Trái Đất, lúc hành lễ đều thích ngẩng đầu lên trời, dáng vẻ như chẳng sợ al.

Hiện tại bọn họ liên dùng tư thế như vậy, đáp lễ Vương Trung.

Vương Trung buông tay xuống: "Xuất phát!"

Tuyến phòng ngự thứ mười sáu của quân Prosen, Đại úy Hans đóng quân ở đây đang trốn nắng dưới một cái lều dựng tạm bợ bằng vải mưa.

Điếu thuốc lá trên tay hắn đã hút được một nửa, mà trước mặt trên đất đã ném bảy tám mẩu thuốc.

Sư đoàn xe bọc thép từ khi buộc phải dừng tấn công chuyển sang phòng ngự, mỗi ngày đều phải chạm trán với trinh sát của quân Ant.

Cách một ngày, trung đoàn lại yêu cầu tổ chức đội tuần tra, đi bắt tù binh lấy lời khai.

Nhưng bắt được tù binh mấy lần rồi, xem ra cấp trên cũng không moi được thông tin gì ve việc vì sao quân Ant không tấn công.

Nghe nói ở cánh phải (đối với quân Ant mà nói là cánh trái), tập đoàn quân mới được điều động đến đã bắt đầu tấn công, hơn nữa thế như chẻ tre, đang xé nát trận địa của quân Ant, ngày tàn của Rokossovsky sắp đến rồi.

Đại úy Hans nghĩ đến những điều này, lại rít một hơi thuốc lá thật dài, điếu thuốc chỉ còn trơ lại đầu lọc.

Hắn ném mẩu thuốc, đứng dậy cầm lấy ống nhòm - là Đại úy Hans, bất cứ lúc nào cũng phải đề phòng quân Ant tấn công.

Đột nhiên, tư thế của Hans cứng đờ, như thể bị hóa đá.

Hắn nhìn thấy một lá cờ đỏ! Một lá cờ đỏ!

Chẳng phải đây là cờ hiệu của Rokossovsky sao?

Hans hạ ống nhòm xuống, chạy như bay dọc theo chiến hào, xuyên qua những người lính đang ngạc nhiên, chạy một mạch đến đài quan sát pháo binh.

Hắn đẩy người lính đang sử dụng kính quan sát pháo binh ra, tự mình điều chỉnh hướng và độ phóng đại, vài giây sau hắn tìm được mục tiêu, lập tức điều chỉnh độ phóng đại, kéo to hơn nữa —— Chắc chắn không sai, chắc chắn là Rokossovsky, ke đang cưỡi trên con ngựa trắng cao lớn kia chắc chắn là Rokossovsky!

Đại úy Hans từng nghe đồn, Rokossovsky sẽ đích thân đến tiền tuyến do thám, tự mình chỉ huy xe tăng đột kích để thu thập tình báo.

Nói cách khác, Rokossovsky thực sự định tấn công, nếu không tại sao hắn lại tự mình đến thu thập tình báo?

Đại úy Hans cảm thấy bất an, lập tức trả kính quan sát lại cho người lính kia, cầm lấy điện thoại của đài quan sát: "Này! Này! Nối máy cho tôi đến Sư bội! Cái gì? Lũ chuột đồng chết tiệt! Đội sửa chữa đường dây điện thoại xuất phát chưa? Gửi thêm một đội nữa đi! Nếu không tôi cho các người biết tay!"

Mắng mỏ đội thông tin xong, Đại úy Hans ném điện thoại xuống.

Hắn suy nghĩ một chút, cảm thấy không thể bỏ qua cơ hội này, bèn lớn tiếng quát: "Đại đội trưởng! Nhanh! Chuẩn bị cho tôi ba mươi chiếc xe bọc thép chở quân, năm chiếc mô tô, mười chiếc xe tăng Panzer Il Chúng ta sẽ lao ra tiêu diệt Rokossovsky!

"Pháo cối và súng máy chuẩn bị sẵn sàng, tôi sẽ dùng bộ đàm ra lệnh khai hỏa! Nhanh lên!"

Toàn bộ trận địa của quân Prosen náo động hẳn lên.

Đại úy Hans lại đẩy người lính quan sát pháo binh ra, dùng kính quan sát theo dõi Rokossovsky và đội cảnh vệ của hắn.

Không có xe tăng, chỉ có một vài chiếc xe bọc thép và xe jeep —— ừm, toàn bộ đều là mục tiêu có thể dễ dàng xử lý

bởi pháo 20 ly của xe tăng Panzer II.

Không biết bắt sống được một vị tướng nổi tiếng như Rokossovsky thì sẽ được thưởng huân chương gì nhỉ.

Đại úy Hans cảm thấy Huân chương Chữ thập Sắt Hạng nhất của mình đang nóng lên, như thể sắp được nâng cấp thành Huân chương Chữ thập Hiệp sĩ với Lá sồi và Kiếm bạc vậy!

Lúc này, Đại đội trưởng chạy vào đài quan sát pháo binh: "Báo cáo! Chuẩn bị xong rồi!"

Đại úy Hans: "Tốt lắm, tốc độ phải nhanh, Rokossovsky đang ở cách trận địa của chúng ta chưa đến hai cây số, sau khi pháo binh khai hỏa thì các anh sẽ toàn lực tấn công! Đánh thật mạnh vào! Bắt sống được càng tốt, đánh chết cũng được! Đi đi! Lập công lớn ngay hôm nay!"

Đại đội trưởng chào một cái, xoay người chạy đi.

Đại úy Hans lại một lân nữa dùng kính quan sát nhìn con vịt sắp rơi vào tay mình ——

Pháo cối và pháo bộ binh bắt đầu khai hoal

Đoàn xe bọc thép dưới sự dẫn đầu của xe tăng Panzer II lao ra khỏi công sự, hung hãn lao về phía quân địch đang hỗn loạn.

"Rokossovsky! Ta đến đây!" Đại úy Hans dán chặt mắt vào ống ngắm, hắn lẩm bẩm,'Mau đến đây, Rokossovskyl"

(Hết chương)

Chương 192: Địch Nhử Mồi 2

Chương 270: Thượng úy Vasili rất biết cách lừa địch

Chương 270: Thượng úy Vasili rất biết cách lừa địch

Mười mấy phút sau.

Đại úy Hans nhìn chằm chằm Đại đội trưởng: "Rokossovsky đâu?"

Đại đội trưởng lắc đầu: "Không bắt được, quân địch chạy tán loạn hết rồi, nhưng chúng tôi tìm thấy một thi thể sĩ quan cấp cao."

Nói xong hắn lùi vê sau một bước, hai tên lính dùng cáng khiêng một thi thể bị nổ nát hoàn toàn biến đổi đến.

Nhìn quân phục là một Trung tá, túi đựng bản đồ của hắn vẫn còn đeo trên người, túi đựng tài liệu thì không thấy đâu.

Hans hỏi: "Chuyện gì vậy? Túi đựng tài liệu đâu? Đó mới là thứ quan trọng nhất!"

Đại đội trưởng quay đầu quát lớn một tiếng, lập tức có người mang túi đựng tài liệu lên, có thể thấy quai đeo của túi đựng tài liệu đã bị mảnh đạn hoặc thứ gì đó cắt đứt.

Hans vội giật lấy túi đựng tài liệu, mở ra xem xét, phát hiện bên trong toàn là giấy tờ lộn xộn.

Hans không biết tiếng Ant, không xem hiểu được gì.

Nhưng hắn mơ hồ cảm thấy đây là thứ cực kỳ quan trọng!

Lúc này, Trung đội trưởng chạy đến, nghiêm trang chào một cái: "Báo cáo! Đường dây liên lạc đã được khôi phục!"

Hans lập tức nhét túi đựng tài liệu vào tay Đại đội trưởng: "Mang tất cả số này về Sư bộ, bao gồm cả tài liệu và bản đồ, phái người mà anh tin tưởng nhất lái xe bọc thép —— không, lái xe tăng chở về Sư bội Chờ đã, đừng đi vội, còn có cái xác này nữa, mang theo luôn!"

Đại đội trưởng xoay người rời đi, Hans lập tức cầm lấy chiếc điện thoại vừa nãy gọi không được: "Nối máy cho tôi đến Sư bộ! Đúng đúng, Sư bộ! Đừng có chuyển máy cho Trung đoàn làm gì, tôi muốn trực tiếp nói chuyện với Sư đoàn trưởng, tình hình rất khẩn cấp!"

Một tiếng sau.

Sư đoàn trưởng Sư đoàn xe bọc thép số 16, Thiếu tướng Schultz nhìn tham mưu biết tiếng Ant đang mở túi đựng tài liệu, xem xét tài liệu.

Hắn thấy viên tham mưu lấy ra một tập tài liệu, cau mày.

Schultz vội vàng hỏi: "Đây là tài liệu quan trọng sao?"

"Không/ viên tham mưu lắc đầu,'ĐĐây là danh sách quà tặng mà Rokossovsky đã mua cho các cô gái ở Yekaterinburg trong tháng này, là viết cho… Văn phòng mua sắm vật tư của Ủy ban Trang bị, xem ra tên Rokossovsky này vơ vét được không ít."

Schultz cười lạnh một tiếng: "Chẳng phải cũng giống hệt đám tướng lĩnh của Đế quốc hay sao, ví dụ như cái tên Đại Công tước Meyer kia kìa."

Trong quân đội Prosen, việc bàn tán về cuộc sống xa hoa của Đại Công tước Meyer là chuyện rất bình thường, nhất là đám sĩ quan xuất thân quý tộc, thậm chí còn âm thầm khuyến khích cấp dưới bàn tán về những chuyện này. Rõ ràng, bản

danh sách mua sắm này khiến cho hình tượng của Rokossovsky trở nên rõ ràng hơn.

Schultz: "Những thứ liên quan đến đời tư của Rokossovsky thì giao cho Cục Tình báo của Đế quốc nghiên cứu, xem cái khác đi.'

Lúc này, trong sở chỉ huy Tập đoàn quân Cơ giới số 1, Vasili nhỏ giọng nói với viên trung sĩ Grigory, đội trưởng đội cận vệ của tướng quân: "Tôi đã bịa ra rất nhiều thứ khiến cho nó có vẻ thật hơn. Nhưng mà tôi không dám nói cho tướng quân biết, lúc tướng quân kiểm tra tôi đã không bỏ vào trong túi tài liệu."

Grigory nhíu mày: "Cậu lại bày trò đấy à. Đừng có làm vậy nữa, trước đây cậu khoác lác nói tướng quân dùng súng lục bắn rơi máy bay địch, kết quả bây giờ ai cũng tin là tướng quân đã dùng súng lục bắn rơi bốn chiếc máy bay rồi.

"Nhưng mà… Cậu bịa ra cái gì?"

Vasili cười nham hiểm: "Chắc chắn sẽ khiến cho đám Prosen kia tin rằng, cái xác kia chính là tâm phúc của tướng quân! Yên tâm đi, kế hoạch nghi binh lần này chắc chắn thành công!"

Sư bộ Sư đoàn xe bọc thép số 16, viên tham mưu mở một bức thư đã gấp ba lần ra, cau mày xem xét.

Schultz: 'Lại là cái gì nữa đây?"

"Một bài thơ mười bốn dòng.' viên tham mưu đáp,Viết cũng hay đấy chứ, chẳng qua không biết Susanna trong bài thơ này là ai."

Schultz: "Ai viết?"

"Tướng quân Rokossovsky… Ít nhất là chữ ký của hắn, là tự hắn viết hay là tham mưu viết thay thì tôi không biết."

Schultz: “Thôi thôi, tôi không có hứng thú với việc tên Rokossovsky kia kiếm tiên kiểu gì hay tán gái ra Sao, tìm cho tôi tài liệu quan trọng!”

Viên tham mưu đặt bài thơ xuống, nói: “Hay là tôi xem túi đựng bản đồ trước, biết chừng có manh mối gì chăng?”

“Lẽ ra anh phải xem túi đựng bản đồ trước tiên chứ!” Schultz nói.

Viên tham mưu: “Tôi nghĩ là nên xem xét tài liệu để xác định thân phận của người này, cũng như xác minh tính xác thực của tin tức tình báo, nếu là tin tức giả mạo, chúng ta xem bản đồ chẳng phải là bị lừa sao.”

Nói xong, hắn mở túi đựng bản đồ ra, lấy một tấm bản đồ ra, miệng há hốc chữ 0.

Schultz từ xa nhìn lại, mơ hồ nhìn thấy hướng mũi tên trên bản đồ, cảm thấy đó là một kế hoạch rút lui, bèn hỏi: “Sao vậy? Rokossovsky muốn chạy à?”

“Không,’ viên tham mưu lắc đầu,/Thoạt nhìn tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng mà tấm bản đồ này có rất nhiều điểm đáng ngờ, ví dụ như số lượng điểm tiếp tế quá ít, số điểm tiếp tế ít như vậy thì không thể nào đảm bảo cho một đội quân lớn rút lui an toàn. Hơn nữa, trên bản đồ này có rất nhiều chỗ bị bôi đen, ngài xem chỗ này, còn có chỗ này nữa, những vệt đen này hẳn là che đi một số thông tin quan trọng.”

Schultz tiến lên hai bước, đứng bên cạnh viên tham mưu, nhìn bản đồ ở cự ly gần.

“Đúng là có rất nhiều chỗ bị bôi đen.” Hắn lẩm bẩm. Viên tham mưu nói: “Không chỉ bôi đen, căn cứ theo ngữ pháp tiếng Ant, những chỗ bị bôi đen này hẳn là vị ngữ hoặc chủ ngữ, thiếu đi những chỗ này thì cả câu trở nên vô nghĩa.

“Bộ phận bảo mật của chúng ta xử lý tài liệu mật cũng làm như vậy. Đây chắc chắn không phải là kế hoạch rút lui, chắc chắn là không phải!”

Schultz vuốt cằm: “Rokossovsky gian xảo, hắn thích dùng chiến thuật nghi binh, hơn nữa còn rất am hiểu chiến thuật nghi binh. Nhưng hiện tại hắn đã tập trung nhiều xe tăng như vậy, không thể nào dùng chiêu bài nghi binh được nữa…”

Đột nhiên, Schultz cảm thấy sống lưng lạnh toát: “Ta biết rồi, đây là chiến thuật nghi binh của Rokossovsky! Hắn cho một toán quân nhỏ rút lui, đánh lừa trinh sát trên không của chúng ta, khiến cho chúng ta tưởng rằng hắn muốn chạy trốn! Nhưng trên thực tế hắn đang chuẩn bị tấn công!

“Căn cứ vào hồ sơ về Rokossovsky do Bộ Tổng tư lệnh gửi xuống, hắn thích tự mình đi do thám hướng tấn công trước khi phát động tấn công, cho nên tiểu đoàn xe bọc thép của chúng ta mới có cơ hội đánh cho hắn một trận tơi bời!

“Nhanh, tìm trong túi đựng bản đồ xem, chắc chắn còn có kế hoạch tấn công!”

Viên tham mưu đặt kế hoạch rút lui xuống, lục lọi túi đựng bản đồ, nhưng không tìm thấy bản đồ tấn công. Hắn ngẩng đầu lên, nhìn Schultz, hai tay xòe ra: “Không có bản đồ tấn công!”

“Sao có thể như vậy được?” Schultz tự mình đến tìm kiếm, quả nhiên trong túi đựng bản đồ không hề có bản đồ tấn công.

“Không đúng!” Hắn võ đùi,‘Làm sao trong túi đựng bản đồ lại chỉ có một tấm bản đồ rút lui giả được? Chắc chắn là có vấn đê! Chắc chắn là…”

Schultz chợt nhớ ra điều gì đó, lớn tiếng quát: “Mau! Mang cái xác kia vào đây cho tôi! Nhanh lên!”

Rất nhanh, cái xác “tâm phúc của Rokossovsky” được khiêng vào, vật dụng linh tinh trên người hắn, bao gồm cả

súng lục, đều được bày ra.

Schultz tìm kiếm một hồi, tìm thấy một hộp diêm.

Hộp diêm đã bị bóp méo, không ít que diêm đã rơi ra từ những chỗ bị nứt, cả hộp diêm gần như trống không.

Schultz: “Nhìn hộp diêm này! Người này bị thương nặng, không còn sức để mở hộp diêm, nên đã bóp nát hộp diêm, lấy diêm raI”

Viên tham mưu biết tiếng Ant chợt nảy ra một ý tưởng, cầm lấy túi đựng bản đồ, nói: “Trên này có dấu bàn tay dính máu! Hắn đã mở túi đựng bản đồ ra! Như vậy cũng có thể giải thích vì sao trong túi lại có vết máu!”

Schultz nắm lấy bàn tay của cái xác: “Nhìn xem! Móng tay của hắn bị hun đen! Hắn đã thiêu hủy tấm bản đồ ghi chép kế hoạch thật sự của Rokossovsky!”

Giây phút này, tất cả mọi người trong phòng đều tràn ngập kính trọng đối với người sĩ quan quân địch đã khuất.

Schultz buông tay cái xác ra, trịnh trọng tháo mũ xuống: “Đến cả tâm phúc của Rokossovsky cũng là người như vậy, thảo nào hắn ta luôn thắng trận.”

Tham mưu trưởng hỏi: “Chúng ta có nên làm lễ mai táng tử tế cho hắn không? Như vậy cũng có thể cổ vũ tinh thần binh sĩ, thôi thúc tướng sĩ dũng cảm chiến đấu với quân địch.” “Không!” Schultz lắc đầu,“Chúng ta chỉ viết suy đoán của chúng ta vào báo cáo, cấp trên chưa chắc đã tin. Mang cái xác này vê hậu phương, để cho Tư lệnh Tập đoàn quân dùng máy bay đưa về! Như vậy thì Cục Tình báo mới có thể đồng ý với phán đoán của chúng ta! Tìm cho tôi người lái xe nào mà lái au nhất, giao tất cả những thứ này cho hắn đưa về hậu phương!”

Bộ tư lệnh Tập đoàn quân Cơ giới số 1, toàn bộ Sở chỉ huy đang khẩn trương chuẩn bị cho việc rút lui, Vasili thì bởi vì vừa mới hoàn thành nhiệm vụ nghi binh, làm giả một đống lớn tài liệu, nên được nghỉ ngơi.

Hắn dựa vào tường, nhìn mọi người trong Sở chỉ huy đang bận rộn, bỗng nhiên cười.

Grigory hỏi: "Cười gì vậy?"

"Tôi nói cho anh biết, kế hoạch nghi binh lần này, chính là kiệt tác của tôi, so với những lần trước còn tinh vi hơn gấp mấy lần! Địch nhân chắc chắn sẽ bị lừa. Tôi thậm chí còn muốn đề nghị tướng quân không cần bố trí đội hậu vệ, cứ thế mà rút thôi!"

Vasili nói chuyện với vẻ mặt đầy tự hào.

Grigory lắc đầu: "Tướng quân sẽ không như vậy, tướng quân chúng ta rất kỳ quái, đánh trận nhìn rất lỗ mãng, nhưng thật ra rất nhiều nơi vẫn rất bảo thủ, có rất nhiều sự chuẩn bị. Hắn sẽ không bỏ lại bộ đội hậu vệ."

Vasili: "Đúng vậy, hắn sẽ không. Hơn nữa còn tự mình đi cuối cùng, cậu tin hay không?"

"Tôi tin." Grigory cười: "Khi đó sẽ do tôi và Bucephalus đến bảo vệ tướng quân."

Vasili: "Tôi còn tưởng là xe tăng số 422 trung thành chứ."

"Nhân tài Prosen hát 'Chỉ có chiến xa trung thành kia mới cho chúng ta một phần mộ sắt thép, tướng quân sẽ không. Tôi theo tướng quân vào sinh ra tử nhiều lần như vậy, tôi nói cho cậu biết, hắn không có một lần nào là chuẩn bị chết trong công kích, không có một lần! Hắn tin chắc mình nhất định sẽ còn sống trở về, mới làm ra hành vi quyết tử đột kích."

Grigory đứng xa xa nhìn Pavlov ở vị trí của mình, phê duyệt các kế hoạch liên quan đến việc rút lui.

“Sau khi cậu nhiều lần từ địa ngục trở về, cậu có thể nhìn ra người đàn ông nào quyết tâm đi chết.” Grigory nói: “Ví dụ như ở Agasukoy, tôi nhìn ra Hoàng thái tử Ivan đã không còn muốn sống, tôi nghĩ tướng quân cũng đã nhìn ra. Còn có phụ thân tướng quân, lão nhân gia, loại khí chất đó tương đối nông hậu. Nhưng không khí bi tráng tương tự, trên người Aleksei Konstantinovich Rokossovsky chưa từng có một lần.”

Vasili líu lưỡi: “Những lời này tôi phải viết trong bút ký, tương lai có người viết truyện ký của tướng quân, tôi sẽ đưa cho hắn, nhất định phải xuất hiện trong truyện ký của tướng quân.”

Grigory lắc đầu: “Thôi bỏ đi, tôi chỉ là một người thô kệch.”

“Tôi biết, vừa rồi từ ‘bau không khí trong câu này cậu còn viết sai rồi.”

“Cái gì? Viết sai rôi sao?”

“Đúng, còn có ‘chịu chết, cũng viết sai rồi.”

Grigory mắng một câu, sau đó cười nói: “Vậy phiên cậu sửa chữa cho có văn vẻ một chút.”

“Tôi biết.”

(Trong chương này, lời thoại của Grigory đều là bản Vasili đã sửa chữa) (Hết chương) Chương 271: Chuôn thôi!

Giữa trưa ngày 28 tháng 7 năm 2015. hành động rút lui của Tập đoàn quân Cơ động số 1 đã bắt đầu được sáu tiếng đồng hồ.

Vương Trung còn đang ở trong sở chỉ huy được sửa lại từ nhà kho, nhìn văn kiện mà các tham mưu đốt cháy không định

mang đi.

Bởi vì không xác định kẻ địch có mắc lừa hay không, cho nên Vương Trung lựa chọn ở lại dẫn dắt bộ đội đoạn hậu, còn Popov thì đi nhà thờ địa phương, giám sát hành động rút lui của người dân địa phương.

Nếu như rút hết người dân địa phương đi, kẻ địch đến đây sẽ không có cách nào thuê dân phu, tốc độ tiến quân tổng thể sẽ chậm lại, cho nên công việc của Popov cũng rất quan trọng.

Về phân Pavlov, hiện tại hắn đang chỉ huy các tham mưu đốt đồ, chờ đốt xong sẽ dẫn theo nhân viên văn phòng của Tập đoàn quân nhân lúc đêm tối xuất phát.

Vương Trung chống nạnh, nhìn hồi lâu cảm thấy nhàm chán, quay đầu hỏi Vasili: "Cậu lừa địch thế này, có thể được sao?"

Vasili chớp chớp mắt: "Sao vậy? Ngài đã chuẩn bị xong bộ đội hậu vệ rồi, không được thì ngài cũng có thể ngăn cản được không phải sao?"

Vương Trung gãi gãi quai hàm: "Nói thì nói như vậy, nhưng thương vong thì lớn lắm, quân đoàn chúng ta cậu biết đấy, lão binh nhiều, học sinh trung học cũng nhiều, tổn thất thật sự rất đau lòng. Nhất là nhiêu học sinh trung học như vậy tôi phải vất vả lắm mới xin được, tôi hi vọng bọn họ có thể sống sót càng nhiều càng tốt, ve sau đều là nòng cốt chiến đấu của quân đội!"

Vasili nhìn Vương Trung, nói: "Yên tâm đi, tôi kể cho ngài nghe tôi sắp xếp như thế nào. Ngài nghe xong sẽ biết!"

Thế là Vasili bắt đầu nói vê những thứ mà mình đã sắp xếp.

Mười lăm phút sau, Vương Trung nói: "Cậu an bài rất tốt, nhưng cậu có thể cho tôi biết, vì sao còn muốn làm một bộ kế hoạch giả để tôi xét duyệt?"

Vasili: “Tôi không chắc ngài có đồng ý đốt kế hoạch tấn công giả không, hơi mạo hiểm quá, lỡ như nhân viên tình báo của Prosen không có năng lực liên tưởng phong phú như vậy, vậy chẳng phải hỏng bét rồi sao?”

Vương Trung trừng mắt: “Đúng vậy, bọn họ cứng nhắc là thật sự cứng nhắc, điểm này tôi đã được chứng kiến.”

Vasili: “Cho nên ngài xem, ngài làm tốt công tác chuẩn bị cho bộ đội hậu vệ là đúng rồi!”

Vương Trung đang định trả lời, Nelly bưng một cái khay tới: “Mọi người ăn chút gì đi, đội nấu cơm đã rút lui rồi, sau đó sẽ không có cơm nóng nữa.”

Vương Trung hít mũi một cái: “Sốt hạt óc chó?”

“Đúng vậy, người dân địa phương đã lấy hết những thứ tốt mà họ giấu ra, không muốn để lại cho người Prosen, cho nên cơm sáng nay đặc biệt thịnh soạn.” Nelly nói.

Vương Trung cầm bánh mì lên, bẻ một cái thành hai nửa, đưa một nửa cho Vasili, còn mình thì lấy bánh bên kia chấm vào sốt hạt óc chó, lúc lấy ra bánh mì đã thấm đẫm sốt hạt óc chó, nước sốt chảy xuống khay.

Hắn cắn một miếng bánh mì, mùi thơm của sốt hạt óc chó tràn ngập trong khoang miệng.

Nếu bánh mì không cứng như gỗ thì càng tốt.

Haiz, không dám nghĩ sốt hạt óc chó này mà chấm với bánh quẩy thì sẽ ngon đến mức nào, đáng tiếc đáng tiếc.

Vương Trung vừa ăn bánh mì vừa nhón một miếng dưa chuột muối bỏ vào miệng, trong nháy mắt này hắn quả thật cảm thấy mình đã là người Nga rồi —— không đúng, là người Ant rồi.

Nghĩ như vậy, hắn vô thức sờ lên hộp sắt đựng đất của Kazaria bên hông.

Lần này rút lui, cách vùng đất đen của Kazaria càng xa hơn.

Tuy rằng Vương Trung biết tương lai sẽ đánh trở về, nhưng trong lòng vẫn không khỏi buồn bã.

Chờ trở lại Kazaria, nhất định phải đi thăm mộ Hoàng thái tử Ivan và cha mình, mang theo loại rượu ngon nhất. Đáng tiếc hiện tại vẫn chưa biết người Prosen chôn bọn họ ở đâu.

Chờ đến khi giải phóng Kazaria, nhất định sẽ bắt được rất nhiều tù binh Prosen, đến lúc đó sẽ tra hỏi bọn chúng thật kỹ.

Vương Trung yên lặng nghĩ, bất giác ăn hết cả phần bánh mì không chấm sốt.

Nelly giơ cốc sữa lên: "Uống chút sữa đi, như vậy ăn bánh mì không tốt cho dạ dày."

Lúc này Vương Trung mới ngừng suy nghĩ, nhận lấy cốc sữa uống một hơi cạn sạch.

Đúng lúc này, tu sĩ Peter len qua hai nhóm tham mưu đang khuân vác đồ đạc, bước vào nhà kho.

Nhìn thấy Vương Trung, hắn liền hô to: "Tướng quân! Máy bay trinh sát! Máy bay trinh sát đến rồi!"

Vương Trung: "Biết rồi! Yên tâm đi, lần này chúng ta không sợ máy bay trinh sát!"

Nói xong hắn nhỏ giọng nói thêm một câu: "Nếu như kẻ địch mắc câu."

Vasili vừa ăn vừa nói: "Tôi cảm thấy chắc chắn chúng sẽ mắc câu, nếu không mắc câu thì bây giờ đã pháo kích trận địa của chúng ta rồi."

Tu sĩ Peter lại hô to: “Vậy tôi đi đây! Chết tiệt, khi nào mới không phải rút lui nữa đây!”

Hắn vừa dứt lời, Vương Trung cảm thấy rất nhiều người trong nhà kho đều ngẩng đầu lên.

Đúng vậy, khi nào mới không phải rút lui nữa đây?

Tất cả mọi người đều muốn biết câu trả lời.

Vương Trung dõng dạc nói: “Cuối năm nay! Tôi cam đoan với mọi người, cuối năm nay sẽ bắt đầu phản công! Từ cuối năm nay trở đi, chúng ta sẽ không rút lui nữa!”

Tu sĩ Peter nghe vậy, đứng im nhìn Vương Trung vài giây, sau đó giơ cao ngón tay cái lên: “Thánh Andrew phù hộ ngài, tướng quân!”

Nói xong, hắn quay người đi theo nhóm người đang khuân vác đồ đạc rời khỏi nhà kho.

Vasili: “Cuối năm thật sự có thể không rút lui sao?”

Vương Trung: “Có thể, tin tôi đi.”

Máy bay trinh sát số 510 của Prosen. Quan sát viên hô to: “LU Ant trên mặt đất đang rút lui! Giống hệt như tình báo chúng ta có được! Me kiếp, nhìn cứ như thật ấy!”

Bởi vì đó là sự thật.

Trong tai nghe vang lên giọng nói của cơ trưởng: ‘Kẻ địch vậy mà không đốt lốp xe tạo khói đen, nếu bọn chúng thật sự rút lui, làm sao có thể như vậy.”

“Nói đúng lắm, Rokossovsky thật giảo hoạt.” Quan sát viên đồng ý: “Tôi cho rằng chúng ta có thể phát báo cáo về cho Bộ Tư lệnh xác nhận rồi đấy. Lũ Ant thật sự đang muốn đánh lừa chúng ta, cuộc tấn công chắc chắn sẽ sớm bắt đầu!”

Điện báo viên: “Tôi phát báo cáo nhé?”

“Phát đi!” Cơ trưởng nói: “Lần này phải cho Rokossovsky một bài học!”

Lúc này, Schultz đang tự mình thị sát công sự phòng ngự.

“Lỗ châu mai này đào không tồi, nhưng sau khi xe tăng vào vị trí sẽ không thể bắn được vì bị cỏ che khuất.” Schultz nhìn về phía thảo nguyên mênh mông phía đông: “Chúng ta phải đốt hết chỗ cỏ này. Tổ chức nhân lực, mở một đường băng cản lửa, đợi hướng gió thích hợp thì đốt! Dù sao chúng ta cũng không tấn công, tích trữ nhiều nhiên liệu như vậy cũng vô dụng.”

“Vâng, tướng quân!” Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn lính phóng lựu lập tức đáp.

Schultz tiếp tục đi dọc theo tuyến phòng ngự.

Lính phóng lựu đều cởi trần, hăng say đào công sự, đào hố cá nhân, còn có người xúc đất vào bao tải để làm bao cát.

Schultz vừa đi vừa nói: “Nhanh tay lên! Cho Rokossovsky đâm đầu vào tường chảy máu! Cho hắn biết người Prosen chúng ta mới là bậc thây phòng ngự! Cho hắn thấy tường thép của đế quốc là như thế nào!”

Trong lãnh thổ của đế quốc Prosen, Kehlsteinhaus.

Gilles nhìn bản đồ mới được cập nhật: “Thần cảm thấy có gì đó không đúng, bệ hạ. Cánh của địch sụp đổ quá nhanh, không giống như đã được tăng viện. Nếu Rokossovsky muốn tấn công, hắn nhất định phải tăng viện cho cánh để chặn cú đấm móc phải của chúng ta.”

Hoàng đế khoanh tay trước ngực: “Quả thật có chút kỳ quái… Nhưng chẳng lẽ tất cả những thứ được đưa đến đây đều là giả sao? Chúng ta sau khi kiểm tra thi thể xong đã hậu táng tên thuộc hạ thân tín của Rokossovsky rồi mài!”

Gilles: Năm ngoái, Rokossovsky ở trong một ngôi làng ở Kazaria, tuyên bố chôn rất nhiêu mìn. Đến bây giờ, nhân viên hậu cần của chúng ta đóng quân ở ngôi làng đó vẫn còn sợ hãi.

“Tên đó rất giỏi lừa gạt.”

Hoàng đế: “Nếu chỉ có tài liệu trên người tên thuộc hạ kia thì ta đã nghi ngờ rồi. Nhưng Cục Tình báo cũng báo cáo là Rokossovsky có khả năng sẽ tấn công.”

Gilles: “Nhưng Cục Tình báo cũng cung cấp thông tin nói rằng Rokossovsky sẽ không tấn công.”

“Tình báo mâu thuẫn là chuyện thường gặp, lúc này cần chúng ta phải tự mình phán đoán.” Hoàng đế nhìn chằm chằm vào bản đồ: “Mục tiêu của Rokossovsky là kiềm chế chúng ta, yểm hộ cho Tập đoàn quân Borsk rút lui vê dãy núi Raul. Mục tiêu này vẫn chưa hoàn thành, ít nhất là chưa hoàn thành trọn vẹn, quân chủ lực của Borsk, có một bộ phận vẫn còn cách dãy núi Raul sáu mươi cây số. Không, hắn sẽ không rút lui.”

Gilles: “Nhưng… bây giờ quân đội của chúng ta ở mặt trận phía nam không còn đủ sức để tiêu diệt toàn bộ số quân đó. Bởi vì đường tiếp tế quá dài, hơn nữa lại toàn là thảo nguyên, cơ sở hạ tầng rất kém.

“Thảo nguyên ở Nam Ant khác với thảo nguyên ở Kazaria. Kazaria có rất nhiều làng mạc, cơ sở hạ tâng tuy kém hơn trong nước chúng ta, nhưng tốt hơn nhiều so với Nam Ant. Kazaria cũng có thể thuê được nhiều dân phu địa phương hơn… Còn Nam Ant, kẻ địch có thể rút toàn bộ người dân đi!”

Hoàng đế im lặng, đi qua đi lại trong phòng, một lúc sau mới nói: “Để không quân cố gắng hết sức, có lẽ có thể tiêu diệt được tàn quân đang rút vê phía dãy núi Raul. Cho dù không tiêu diệt được cũng không sao, khu vực đó toàn là núi

non, không có tài nguyên, cũng chẳng có bao nhiêu nhà máy công nghiệp, lại càng không có dau mỏ.

“Mục tiêu chủ yếu của chúng ta vẫn là tấn công về phía đông, đánh chiếm Abadan! Vì vậy, chúng ta nhất định phải chặn được đợt phản công của Rokossovsky!”

Gilles nghiêm nghị gật đầu.

Sau đó, nhiều ngày trôi qua.

Rokossovsky không hề tấn công.

Ngày 31 tháng 7, Yeysk.

Schultz bước vào một ngôi nhà, đi thẳng vào bếp, mở nắp bếp lò ra.

Bên trong là củi chưa cháy hết.

Lúc này, một người lính truyền tin chạy vào, lớn tiếng báo cáo: “Tướng quân, chúng tôi đã kiểm tra tất cả nhà dân, bếp lò đều có lửa, chứng tỏ là kẻ địch mới rời đi không lâu! Chúng tôi còn phát hiện dấu vết cho ngựa ăn ở trong chuồng ngựa, phỏng đoán là do ky binh của địch để lại!”

Schultz hít một hơi thật sâu: “Rokossovsky để lại ky binh, mỗi ngày đốt lửa tạo khói để đánh lừa chúng ta! Mẹ kiếp, ta phải ra khỏi thành xem thử mấy chiếc xe tăng kia là chuyện gì xảy ra!”

Hai mươi phút sau, Schultz bẻ một miếng đất từ trên “xe tăng” xuống, để lộ ra lớp sơn màu xám của xe tăng Prosen.

“Cái quái gì thế này?” Hắn tức giận mắng, sau đó cướp lấy súng trường của người lính canh, dùng báng súng đập mạnh vào “xe tăng”.

Vì thời tiết nắng nóng, thiếu nước nên đất rất khô, giòn tan, vừa đập là vỡ vụn.

Lớp đất vỡ ra, để lộ ra ký hiệu chữ thập màu đen và số hiệu của xe tăng Prosen.

Đây là một chiếc xe tăng Prosen bị phá hủy.

“Rokossovsky!” Schultz ngửa mặt lên trời hét lớn: “Cuối cùng sẽ có một ngày ta sẽ giết ngươi!”

(Hết chương)

Chương 193: Nhìn Thấu Kế Hoạch Của Địch

Chương 272: Rokossovsky khải hoàn trở về

Chuong 272: Rokossovsky khai hoan tro ve

Ga tàu không tên cách thành phố St. Yekaterinburg 130 km.

Mặc dù chỉ là một ga tàu nhỏ không tên, nhưng ở đây có hệ thống tiếp nước và tiếp than rất quan trọng, cho nên hầu hết các đoàn tàu quân sự đều dừng lại ở đây một thời gian ngắn. Để bảo vệ cho các đoàn tàu, ở đây có bố trí pháo phòng không, sân bay dã chiến cũng được xây dựng ở gần đó, dần dần, thị trấn nhỏ này cũng trở nên đông đúc hơn.

Đoàn tàu chở sở chỉ huy của Vương Trung cũng dừng lại ở đây.

Ba vị chỉ huy cao nhất của Tập đoàn quân Cơ động số 1 sau khi rút lui vê Yalgava đã tập hợp lại một lần nữa.

Bởi vì sau khi rút lui về tuyến sau, Tập đoàn quân sẽ được rút về tuyến sau để nghỉ ngơi, chỉnh đốn, không cần phải gánh vác nhiệm vụ phòng thủ ở sông Sukhaya Verevka nữa. Trước khi lên tàu, đương nhiên phải tập hợp lại toàn bộ đội ngũ.

Tập đoàn quân của Đại tướng Gorky sau khi thả cho Tập đoàn quân Cơ động số 1 rút lui, đã được bổ sung thêm hai tập đoàn quân đầy đủ quân số từ lực lượng dự bị.

Thế giới chỉ có Prosen bị thiệt hại đã thành hiện thực.

Pavlov và Popov vừa xuống xe lửa đã bắt đầu nuốt mây nhả khói, Vương Trung không hút thuốc yên lặng rời xa bọn họ, đi dạo trên sân ga.

Lúc này trên toa xe chở đài phát thanh nhảy xuống một tham mưu thông tin, nhanh chóng chạy đến trước mặt Vương Trung: "Báo cáo! Điện báo từ Yalgava gửi tới."

Vương Trung cầm điện báo, liếc mắt nhìn.

Pavlov hỏi: "Có tin tức gì không?"

Vương Trung: "Không có gì, trung đoàn ky binh được giao nhiệm vụ ở lại đốt lò đều đã rút về hết, chỉ có mấy chục người hy sinh khi bị máy bay địch oanh tạc, có thể chấp nhận được."

Popov cười nói: "Rút lui quy mô lớn như vậy, chỉ tổn thất mấy chục người, vậy mà cậu nói 'Có thể chấp nhận được"? Yêu cầu cũng không cao lắm nhỉ, đây mà là có thể chấp nhận được sao, đây đáng để mà reo hò một tiếng: "Tuyệt vời!" chứ."

Vương Trung giơ hai tay lên: "Tuyệt vời!"

"Giả trân quát" Popov nói.

Vương Trung nhún vai, đưa điện báo cho Pavlov đang đi tới, để hắn phụ trách lưu trữ.

Pavlov liếc mắt nhìn điện báo, lập tức gấp lại đưa cho tham mưu phía sau, sau đó châm điếu thuốc hỏi: "Quay về St. Yekaterinburg thì làm gì?"

Vương Trung: "Việc đầu tiên là phải lo cho lính tăng cái đã, để cho những tay lái xe tăng thiện nghệ của chúng ta có thể ngồi lên những chiếc xe tăng đúng nghĩa. Cậu xem bây giờ cái xe tăng T34 là thứ gì, vốn dĩ tháp pháo hai người đã phá hỏng khả năng quan sát rồi, bây giờ động cơ và giáp trước tháp pháo

lại được sản xuất cẩu thả, biết bao nhiêu tay lái xe tăng dày dạn kinh nghiệm đã bỏ mạng oan uổng.”

“Trở về phải xử bắn những kẻ chịu trách nhiệm cho những vấn đề này ngay.”

“Thêm nữa, xem có thể xoay sở được chút gì đó thích hợp cho tác chiến đô thị hay không, thứ gì đó để công phá các lô cốt bê tông cốt thép kiên cố ấy. Ví dụ như đạn tên lửa 380mm chẳng hạn.” Không sai, Vương Trung đang muốn có thứ gì đó giống như pháo tự hành Sturmtiger.

Chỉ có điều phải đơn giản hơn một chút, rẻ hơn một chút.

Mặc dù đưa pháo nòng vòm hạng nặng B4 vào phạm vi 500 mét để khai hỏa cũng là một cách, nhưng B4 quá mỏng manh, đánh nhau trong đô thị chung quy vẫn có chút vấn đề.

Vương Trung đứng trên sân ga, nhìn đường sắt chạy về St. Yekaterinburg, dòng suy nghĩ đã trôi dạt đến một tương lai không xa - mùa đông năm 915, tại một thành phố nào đó bên bờ sông Valdai, sau khi chém giết đến kiệt quệ thì quân đội Prosen bị bao vây bởi hàng triệu quân…

Lúc này, một tham mưu khác từ trên toa xe chở đài phát thanh bước xuống, nhanh chóng chạy tới.

Lần này là Pavlov nhận điện báo, hắn nhìn qua, nói với Vương Trung: “Tập đoàn quân Borsk cũng đã rút lui toàn bộ về dãy núi Raul, hiện tại chính thức được đổi tên thành Tập đoàn quân vùng núi Raul. Xem ra hành động của chúng ta đã hoàn toàn thành công.”

Vương Trung gật đầu: “Rat tốt. Ghi công cho Vasili, cho cậu ta vào trường học tập nửa năm, thăng lên thiếu tá.”

Vasili đang đứng cách đó không xa nghe thấy: ‘Hả? Tôi còn phải đi học sao? Không muốn đâu, tôi muốn ở lại chiến đấu cùng ngài!”

Vương Trung: "Nửa năm nay tôi cũng không có việc gì khác, con tôi sắp chào đời rồi! Chắc là phải ở St. Yekaterinburg khoảng nửa năm.

Lúc này, Vương Trung thấy vài chiếc xe jeep lái vào cổng nhà ga.

Pavlov cũng nhìn thấy đoàn xe jeep, lẩm bẩm: "Cảm giác như là tới tìm chúng ta. Nhưng mà cái thị trấn nhỏ bé này đâu có sở chỉ huy nào có thể gây phiền toái cho chúng ta chứ?"

Vương Trung: "Nhưng có sân bay, biết đâu…"

Thực ra hắn đã dùng hack, biết được những người trên xe jeep là ai, cũng biết bọn họ đến làm gì.

Nhưng hắn chỉ có thể diễn kịch.

Một nhóm sĩ quan từ trên xe jeep bước xuống, dưới sự dẫn đầu của một viên thượng tá sải bước tiến về phía Vương Trung.

Người lính đi sau lưng viên thượng tá ôm theo một chiếc hộp rõ ràng là để đựng quân hàm và huân chương.

Cả nhóm đi đến trước mặt Vương Trung, đồng loạt đứng nghiêm chào.

Vương Trung đáp lễ, hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Công tước Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, chúng tôi đến để truyền đạt mệnh lệnh mới nhất từ Bộ Tổng tư lệnh, ngài được thăng cấp lên thượng tướng Rokossovsky."

Vương Trung nhíu mày: "Tôi đâu có lập được chiến công gì?"

Pavlov nói: "Có lẽ đúng là chiến quả hiện tại ít hơn nhiều so với năm ngoái, nhưng cậu đã chỉ huy một loạt tướng tá trung tướng rồi, tiếp tục mang quân hàm trung tướng thì không

thích hợp. Bộ Tổng tư lệnh hẳn là cũng cân nhắc đến điểm này.”

Vương Trung suy nghĩ một chút, đúng là như vậy. Làm thượng tướng cũng không có gì không tốt, chỉ còn một bước ngắn nữa là trở thành đại tướng chỉ huy Tập đoàn quân rồi.

Vì thế hắn nói: “Tôi biết rồi, cảm ơn sự tin tưởng của Bộ Tổng tư lệnh.” Viên thượng tá nhìn chằm chằm hắn, muốn nói lại thôi.

Pavlov nhắc nhở: “Còn có Hoàng đế nữa.”

Vương Trung: “Ồ phải rồi, cảm ơn sự tin tưởng của Bộ Tổng tư lệnh và Hoàng đế Bệ hạ.”

Viên thượng tá gật đầu, giao quyết định bổ nhiệm cho Vương Trung, sau đó lùi lại một bước nhường chỗ.

Người lính bưng quân hàm bước lên, một viên thượng sĩ đi đến bên cạnh Vương Trung, hỏi: “Bắt đầu được chưa ạ?”

Vương Trung gật đầu.

Thế là viên thượng sĩ tháo quân hàm của Vương Trung xuống, cầm lấy quân hàm mới đeo lên cho hắn.

e

Vương Trung chỉnh trang lại quần áo một chút, cười nói: “Rất tốt, đợi va nhà có thể khoe khoang với Lyuda một chút!”

Nhưng viên thượng tá lại đứng trước mặt hắn, cao giọng nói: “Tiếp theo, truyền đạt mệnh lệnh của Bộ Tổng tư lệnh cho Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân Cơ động số 1. Các anh em sẽ lập tức được cải tổ thành Bộ Tư lệnh Quân Viễn chinh Balath, hành quân đến Abadan tiếp nhận binh lính viễn chinh, đồng thời chuẩn bị cho chiến dịch quân sự đặc biệt Balath.”

Vương Trung nhíu mày, sao lại còn cả chiến dịch quân sự đặc biệt nữa chứ?

Chờ chút, hình như trước đó đúng là có tin tức, nói rằng quốc vương Balath muốn ngả về phía Prosen, Liên hiệp Vương quốc đang chuẩn bị xử lý Balath, Ant sẽ phái quân viễn chinh.

Không ngờ quân viễn chinh này lại do mình lãnh đạo.

Vương Trung: "Tôi có thể về thăm vợ con trước được không? Vợ tôi sắp sinh rồi."

Viên thượng tá: "Tình hình quân sự khẩn cấp, mong ngài thông cảm."

Pavlov: "Chúng ta đi trước, dù sao giai đoạn đầu tiếp nhận binh lính, xây dựng kế hoạch cậu cũng không giúp được gì. Cậu cứ về St. Yekaterinburg thăm vợ con đi, sau đó nhanh chóng tập kết với chúng ta là được."

Vương Trung nhìn Pavlov: "Cậu không về nhà sao?"

Tham mưu trưởng nhún vai: "Không phải là để chăm sóc cho ngài tư lệnh đây sao, đi nhanh về nhanh nhé. Còn nữa, cậu đi cùng đoàn quân về St. Yekaterinburg, như vậy cũng tốt cho sĩ khí của binh lính, nếu không cậu đi đánh Balath mà không mang theo đội quân cũ, sẽ có không ít người bất mãn đấy."

Vasili: "Tôi bất mãn đây, có thể đừng bắt tôi đi học được không, tôi thấy chức thượng úy cũng tốt rồi."

Vương Trung nhìn cậu ta: "Vậy cậu đi cùng tôi vê St. Yekaterinburg, sau đó vào trường học."

"Vẫn phải đi học sao?"

Vì vậy, hành trình mới lại tiếp tục.

(Hẹn gặp lại ở hạ quyển)

(Hết chương)

2024-07-15

Tổng kết quyển này, tổng kết tháng sáu và xin nghỉ phép Tổng kết ba trong một.

Trước tiên là tình hình cập nhật của tháng sáu.

Chắc chắn là rất nhiều anti sẽ hả he khi nhìn thấy biểu đồ này, kiểu gì cũng có những bình luận như "A, ít hơn tháng trước rồi, chắc sắp bị đào thải rồi".

Thực ra tháng này cập nhật ít là bởi vì giữa tháng có một hoạt động, tôi phải đến Hoàng Sơn tham gia hội nghị tác giả của tập đoàn Yuewen.

Tôi đã đạt được thành tựu "chinh phục Hoàng Sơn bằng dép lê", kết quả là chân bị cọ xước be bét.

Lượng cập nhật của tháng bảy chắc chắn sẽ trở lại bình thường.

Tổng số phiếu đề cử của tháng sáu là 134. 639 phiếu, cứ 2. 000 phiếu là một chương thì phải cập nhật 67,3 chương, cứ tính là 68 chương đi, tôi đã cập nhật được 12 chương, vậy là còn nợ 56 chương, ngoài ra còn có chương dành cho các đại gia ủng hộ kim đậu từ tháng năm nữa. Hay là làm tròn luôn nhỉ, tính là 81 chương đi, tổng cộng là 99 chương, đợi đến khi tôi cập nhật hết số chương này thì cũng vừa đến ngày 20 tháng 8, ngày phát hành của Black Myth: Wukong, chúng ta cùng nhau chiến game, thế nào?

Tất nhiên là nếu tôi tính toán nhầm thì mọi người cứ nhắc nhở quản lý, quản lý sẽ nhắc tôi, đến lúc đó tôi sẽ cập nhật theo số lượng chính xác, đảm bảo không thiếu của mọi người chương nào.

Nói về quyển này.

Thực ra quyển này có một số chỗ có thể khiến cho độc giả cảm thấy không được thỏa mãn cho lắm, ví dụ như Prosen quá mạnh, đánh đâu thắng đó, không có những chiến thắng vang dội, hủy diệt.

Vấn đề này chủ yếu là bởi vì hiện tại vẫn là giai đoạn đầu, đợi đến khi thời gian trong truyện đến năm 917, lúc đó thứ duy nhất có thể cản bước Rokossovsky chỉ còn lại tình trạng hậu cần của hắn mà thôi, chỉ cần hậu cần đáp ứng được thì hắn có thể tấn công mãi mãi.

Nhưng Hỏa Lực Đường Vòng Cung rốt cuộc vẫn là một bộ truyện trên mạng, vẫn phải khiến cho độc giả cảm thấy thoải mái, sảng khoái, cho nên quyển sau sẽ là màn chơi "ăn thưởng", quân viễn chinh thế như che tre, quét sạch cao nguyên Balath, Rokossovsky đem quân tiến đến bờ sông Hằng, diện kiến nữ phù thủy của Anh quốc, cùng với vũ nữ Shiva của Ấn Độ.

Sau khi san bằng Balath, ha ha cũng bước vào giai đoạn khó khăn nhất, lúc này Tập đoàn quân Cơ động số 1 sau khi được nghỉ ngơi dưỡng sức, kết hợp với Quân Viễn chinh vừa khải hoàn trở về, cuối cùng Rokossovsky cũng trở thành tư lệnh tập đoàn quân, chính thức bước lên đỉnh cao!

Nội dung của quyển sau nữa sẽ là một bước ngoặt, tiếp đó là cuộc phản công tổng lực, đại bao vây, thế như chẻ tre quét sạch thảo nguyên Nam Ant.

Nói nhiều cũng vô dụng, cơm phải ăn từng miếng một, chúng ta hãy cùng chờ xem.

Ngoài ra, tháng 7 này tôi còn có một hoạt động chung với một blogger nổi tiếng trên Weibo là Andys Thần Phong. Thông tin chi tiết về hoạt động như sau:

Thông báo hoạt động

Bộ truyện Hỏa Lực Đường Vòng Cung sẽ tổ chức hoạt động chung với tác giả Andys Thân Phong vào tháng 7.

Giải thưởng là các tác phẩm của Andys Thần Phong: Bộ sách tranh Một Quyển Bác Vật Chí Không Đứng Đắn, bộ sách tranh Văn Hóa Trên Bàn Ăn.

Cách thức tham gia: Chúng tôi sẽ sử dụng hình thức rút thăm trúng thưởng bằng phiếu đề cử, mỗi phiếu đề cử dành cho Hỏa Lực Đường Vòng Cung sẽ có một lượt rút thăm trúng thưởng, càng nhiều phiếu đề cử thì tỷ lệ trúng thưởng càng cao. Hoạt động lần này cho phép trúng thưởng nhiều lần, nhưng mỗi người chỉ được trúng thưởng tối đa hai lần, nếu rút trúng lần thứ ba thì phần thưởng đó sẽ được chuyển cho người tiếp theo.

Kết quả rút thăm trúng thưởng sẽ được công bố trực tiếp vào đầu tháng 8 trên một trang web mà ai cũng biết là gì đấy, chúng tôi sẽ rút ngẫu nhiên số thứ tự trong danh sách phiếu đề cử, người có số thứ tự trùng với số được rút ra sẽ là người chiến thắng, mọi người hãy chú ý theo dõi tài khoản — Không Thể Tinh Phẩm Thần Vu Lục.

(Vị trí số thứ tự phiếu đề cử được hiển thị trong hình ảnh)

Giải thưởng: 20 bộ Một Quyển Bác Vật Chí Không Đứng Đắn, mỗi bộ gồm hai quyển; 20 bộ Văn Hóa Trên Bàn Ăn, mỗi bộ gồm bốn quyển.

Ngoài ra chúng tôi còn tổ chức hoạt động rút thăm trúng thưởng bằng hình thức chia sẻ bài viết trên Weibo, người chiến thắng sẽ do hệ thống lựa chọn ngẫu nhiên.

Hoạt động trên Weibo sẽ được chia làm hai đợt, đợt một diễn ra từ ngày 1 tháng 7 đến ngày 15 tháng 7, giải thưởng là bộ sách tranh Văn Hóa Trên Bàn Ăn; đợt hai diễn ra từ ngày

16 tháng 7 đến ngày 31 tháng 7, giải thưởng là bộ sách tranh Một Quyển Bác Vật Chí Không Đứng Đắn.

Mọi người hãy chú ý theo dõi tài khoản Weibo — Andys Thần Phong.

Giải thưởng: 10 bộ Một Quyển Bác Vật Chí Không Đứng Đắn, mỗi bộ gồm hai quyển; 10 bộ Văn Hóa Trên Bàn Ăn, mỗi bộ gồm bốn quyển.

Cuối cùng, nhân dịp kết thúc một quyển, theo thường lệ tôi sẽ nghỉ ngơi một ngày, hơn nữa hôm nay cũng là ngày lễ, chúc mọi người ngày lễ vui vẻ.

Hẹn gặp lại mọi người vào ngày 2 tháng 7!

(Hết chương) Chương 273: Gặp lại

Ngày 3 tháng 8 năm 915, khoảnh khắc Vương Trung đặt chân lên sân ga cũng là lúc dàn nhạc bắt đầu tấu lên khúc nhạc chào mừng.

Nhưng Vương Trung chẳng còn tâm trí đâu mà để ý đến dàn nhạc, hắn nhìn chằm chằm vào Lyudmila với chiếc bụng bầu vượt mặt, bước dài sải bước tiến đến, định ôm chầm lấy người vợ chưa cưới của mình.

Nhưng khi đến gần, hắn chợt nghĩ nếu cứ thế này mà ôm thì liệu có khiến cô bị đau hay không, thế là vội vàng phanh gấp lại.

Lyudmila: “Anh cứ ôm em đi, em không để ý đâu.”

Vương Trung: “Em không để ý, nhưng anh không thể không hỏi ý kiến của con được. Em yêu, anh về rồi đây”

Nói rồi hắn trịnh trọng ôm lấy Lyudmila - nói chính xác thì phải là vợ sắp cưới, bởi vì hai người mới chỉ đính hôn.

Vừa dứt khỏi vòng tay, Vương Trung còn chưa kịp rụt tay về thì Lyudmila đã siết chặt lấy cánh tay hắn, chủ động hôn lên.

Vương Trung cảm giác như lưỡi của mình sắp bị cô nuốt mất.

Một phút sau, Lyudmila vừa chép miệng vừa buông tha cho hắn.

Vương Trung: "Nhìn em chẳng giống người vừa mới hôn chồng mình xong chút nào, mà giống như vừa gặm xong đầu heo hơn. Mặn nhạt thế nào? Có ngấm gia vị chưa?"

Lyudmila hơi nhíu mày: "Lần đầu tiên hôn em, anh cũng nói như vậy."

Vương Trung kinh ngạc: "Thật sao?"

Lyudmila mỉm cười không đáp.

Hỏng rồi, xuyên không đến giờ cũng lâu rồi mà mấy câu thoại trong tiểu phẩm hài trước khi xuyên không vẫn còn ám mình.

Để che giấu sự lúng túng, Vương Trung vội vàng chuyển chủ đề sang đứa con sắp chào đời, vừa xoa bụng Lyudmila vừa hỏi: "Dự sinh là ngày nào?"

"Mấy ngày nữa thôi", Lyudmila cười nói,'Anh về đúng lúc thật đấy."

Vương Trung: "Vậy thì em phải cảm ơn Prosen đấy, nếu không phải bọn họ bị kế hoạch nghi binh của anh lừa gạt… à không, bị kế hoạch nghi binh do anh đề xuất, Vasili thực hiện lừa gạt, thì giờ này chắc anh vẫn còn đang vừa đánh vừa rút lui với đội hậu vệ ấy chứ."

Lyudmila mỉm cười đáp lời: 'Giống như năm ngoái đúng không?"

Trong nháy mắt, vô số hình ảnh hiện lên trong đầu Vương Trung, tất cả đều là những ký ức vừa đánh vừa rút lui trong năm ngoái, và trong mỗi hình ảnh đều có sự xuất hiện của Lyudmila.

Hồi nhỏ, Vương Trung từng học một bài tập đọc tên là "Lễ cưới trên pháp trường", lúc đó thầy giáo đứng trên bục giảng phân tích sự tàn bạo của kẻ thù, lòng dũng cảm và tỉnh thần lạc quan của người anh hùng, còn Vương Trung khi đó còn ngây thơ lại ngồi dưới lớp ghen tị với nhân vật chính, cảm thấy việc những người yêu nhau nắm tay nhau hiên ngang đối mặt với cái chết, để tiếng súng của kẻ thù làm lễ pháo thật lãng mạn biết bao. Sau đó khi làm bài tập, Vương Trung đã viết những cảm nhận thật lòng của mình vào bài cảm nghĩ về bài tập đọc, kết quả là bị điểm kém.

Bây giờ, Vương Trung chợt nhận ra, bản thân đang sở hữu một tình yêu nhuốm màu bi tráng mà trước kia mình hằng ao ước.

Vì thế hắn nói: "Anh chợt nghĩ, hay là chúng ta hoãn kết hôn lại một thời gian, đợi đến khi nào bắn pháo về phía Prosennia, chúng ta sẽ dùng tiếng pháo đó làm lễ pháo cho hôn lễ, như vậy có lãng mạn không?"

Lyudmila chưa kịp trả lời thì những người xung quanh đã reo hò amT "Được!"

Vasili cũng góp vào: "Hay là bắt sống tên hoàng đế Prosen, đem ra bắn chết trước nhà thờ để góp vui."

"Được!"

"Hay quát"

"Ural"

Những người đứng gần nghe thấy Vương Trung nói gì, còn những người đứng xa thì không, họ chỉ nghe thấy tiếng hô

“Ural”, hơn nữa bầu không khí xung quanh lại cực kỳ náo nhiệt, thế là cũng hùa theo hô vang “Ural”

Vương Trung vội vàng làm thủ thế, đè xuống tiếng hoan hô không hiểu thấu bắt đầu, tràng diện vừa mới được khống chế, Lyudmila liền nói: “Em không đồng ý, em không đợi được lâu như vậy. Nếu không, anh nhanh đánh bại Prosen, sang năm đánh vào Prosen…’

Vương Trung vội vàng che miệng nàng lại: “Đừng, em nói ra chuyện này, tối mai trong tửu quán nên nói tiên đoán sang năm anh thắng lợi.”

Vasili: “Ngày mai? Hừ hừ, anh quá coi thường mọi người rồi, đêm nay nên nói như vậy!”

Vương Trung khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn Vasili: “Hai vợ chồng chúng tôi đoàn viên, sao anh cứ xen mồm vào vậy?”

“Vì người đoàn viên với tôi không đến.” Vasili nghiêm túc nhìn Vương Trung: “Bây giờ tôi đang rất lo lắng.”

Vốn dĩ Vương Trung muốn nói đùa, nhưng Lyudmila lại tum lấy hắn.

Tuy gần đây Prosen oanh tạc Yekaterinburg giảm bớt số lần, nhưng dù sao ngẫu nhiên vẫn nổ một chút, có lẽ cô gái đã chết trong oanh tạc.

Nếu như là lấy cái này để trêu chọc Vasili thì không tốt lắm.

Ngoài ra, nếu cô gái đội nón xanh cho Vasili, vậy thì trêu chọc hắn cũng không tốt lắm.

Cho nên Vương Trung võ võ bả vai Vasili: “Sẽ đến!”

Mẹ nó, cảm giác tựa như Gojo Satoru nói “sẽ thắng”.

Con mẹ nó, ta lại còn nhớ rõ cái tên Gojo Satoru này!

Nỗi nhớ quê đột nhiên dâng lên bị tiếng hò hét cao vút xa xa cắt ngang:

“Vasilil Vasili thân yêu của tôi!”

Vương Trung nhìn Vasili: “Có phải là mẹ anh tới không?”

Lyudmila điên cuồng bóp cánh tay Vương Trung. Vasili nhìn Vương Trung, nụ cười trên môi không che giấu được: “Là em yêu của tôi!”

Nói xong hắn tháo mũ xuống giơ cao quơ quo, vừa vung vẩy vừa hô: “Tôi ở đây! Tôi ở đây!”

Hắn vừa hô vừa chạy về phía cô gái bên kia.

Những người khác thấy thế nhao nhao nhường đường, rốt cục, hai người giống như hai quả đạn pháo đụng vào nhau, sau đó bắt đầu gặm nhau.

Vương Trung chỉ vào Vasili hỏi Lyudmila: “Vừa nãy chúng ta cũng giống vậy sao?”

“Tôi cảm thấy cũng không sai biệt lắm.” Lyudmila cười nói, sau đó kéo tay Vương Trung: “Đi thôi, về nhà! Hôm nay anh không được làm việc!”

Vương Trung: “Yên tâm, công việc đều đã bị Pavlov mang đi hết rồi! Hiện tại hắn vẫn đang trên đường đến Abadan, đang cùng bàn bạc kế hoạch tác chiến với toàn bộ bộ tư lệnh.

“Các chiến sĩ chỉ cần nghỉ ngơi và hồi phục là được rồi, các tham mưu và văn thư phải suy nghĩ nhiều hơn.”

Lyudmila suy nghĩ một chút nói: “Hay là em chuẩn bị cho bọn họ một chút quà nhỉ? Hiện tại tình huống cung ứng ở thủ đô tốt hơn rất nhiều so với lúc các anh xuất phát, có thể phát quần lót chất lượng tốt cho bọn họ.”

Trước đây, những thứ không quan trọng như quần lót, tất cả đều là sản phẩm sợi hóa học dễ dàng sản xuất hàng loạt, mùa đông mặc không đủ ấm, mùa hè mặc nóng muốn chết, ra mồ hôi còn khó chịu, giống như có một lớp nước dính trên da vậy.

Vương Trung: "Anh nghĩ bộ phận hậu cần sẽ bổ sung cho bọn họ những thứ này, em không bằng viết thư cảm ơn, để Pavlov đọc cho bọn họ, hoặc là liên hệ với gia đình của bọn họ ở hậu phương, chụp chút ảnh gửi cho bọn họ."

Lyudmila khẽ gật đầu: "Không nói nữa, về nhà thôi."

Cô kéo Vương Trung đi về phía cửa nhà ga, tất cả mọi người đều vội vàng nhường đường cho hai người.

Bỗng nhiên, một nhiếp ảnh gia của Hợp Chủng Quốc xuất hiện!

Ánh đèn flash lóe lên cùng với làn khói trắng, mùi đặc trưng của nó lập tức xộc vào mũi Vương Trung.

"Chụp một bức ảnh thật đẹp nào!"

Nhiếp ảnh gia lẩm bẩm, đồng thời phóng viên Mike xuất hiện: "Thưa tướng quân, hoan nghênh ngài khải hoàn trở về. Nghe nói ngài sẽ lập tức đi tới Abadan, chuẩn bị chỉ huy cuộc tấn công vào Balath?"

Vương Trung: "Chúng tôi tiến công Balath là vì muốn ngăn chặn Balath ngả theo đế quốc Prosen tà ác, đây là một phần của cuộc chiến tranh chính nghĩa, dùng từ tan cong là không chính xác."

Phóng viên Mike: "Đương nhiên rồi! Là tôi lỡ lời. Xin hỏi ngài đánh giá thế nào về chiến dịch quân sự chung lần này với Liên hiệp Vương quốc? Ý tôi là, ngài có cảm thấy quân đội Liên hiệp Vương quốc đáng tin cậy không?"

Vương Trung: “Tất nhiên rồi, tôi thấy Không quân Hoàng gia đã thể hiện rất xuất sắc, rất mong chờ được hợp tác với họ. Còn Hải quân Hoàng gia, tuy rằng bị Hải quân Đế quốc Phù Tang đánh cho tan tác, nhưng họ vừa mới đánh chìm niềm kiêu hãnh của hải quân Prosen, thực lực hẳn là cũng rất đáng tin cậy.”

“Ngài cố tình không nhắc tới Lục quân Liên hiệp Vương quốc sao?” Phóng viên Mike cười ẩn ý hỏi. Vương Trung: “Đương nhiên là không, tôi nghe nói lần này tham gia chiến dịch có quân bài chủ lực của Barakha - lính bộ binh Gurkha, tôi rất mong chờ màn trình diễn của bọn họ.”

Lần hành động liên hợp này, Liên hiệp Vương quốc chủ yếu điều động các đơn vị đóng quân ở Barakha, ngoài một số ít quân chính quy, lực lượng chủ yếu là các đơn vị địa phương của Barakha.

Vương Trung tỏ vẻ nghi ngờ về sức chiến đấu của quân đội Barakha, bởi vì trên Trái Đất, hơn trăm lính Ấn Độ đã bị năm người của quân đội hắn đánh cho tơi tả, cuối cùng tất cả đều đầu hàng, còn để lại một câu nói nổi tiếng: “Quân địch không những không đầu hàng, chúng còn dám đánh trả.”

Là một người Trung Quốc, hắn thực sự không thể nào xem trọng quân đội Barakha.

Phóng viên Mike cẩn thận quan sát biểu cảm của Vương Trung, nói: “Tôi biết mà, ngài đang khinh thường quân đội Barakha và Lục quân Liên hiệp Vương quốc từ tận đáy lòng!”

“Tôi không hề nói gì cả!” Vương Trung lên giọng: “Anh đừng có ngụy biện!”

Phóng viên Mike phớt lờ lời nói của Vương Trung, tiếp tục hỏi: “Vậy ngài nghĩ gì về việc Hợp Chủng Quốc điều động lục quân tham gia cuộc tấn công này?”

Vương Trung: “Tôi rất nghi ngờ liệu Hợp Chủng Quốc có thể đưa quân đội tới nơi xa xôi như vậy hay không…”

Lyudmila: “Chuyện này không nên nói ở đây, lỡ lộ bí mật quân sự thì sao?”

Vương Trung: “Không sao đâu, chuyện này ai cũng biết rồi, cho dù Prosen có biết thì cũng đã muộn, bọn họ cũng không thể phái thêm quân đến Balath, cùng lắm là một vài đơn vị hạng nhẹ.”

Phóng viên Mike lắc đầu: “Tôi thực sự không hiểu nổi giới lãnh đạo của Balath, trong tình huống này mà còn ngả theo Prosen, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?”

Vương Trung: “Anh chưa xem báo cáo tình hình nội bộ của Balath à? Liên hiệp Vương quốc và phe thế tục của chúng tôi đều đang hỗ trợ các lực lượng địa phương, tất cả chúng tôi đều muốn tiêu diệt chế độ quân chủ chuyên chế. Bọn họ chỉ đang cố gắng vùng vẫy lần cuối mà thôi.”

Lyudmila lại cắt ngang Vương Trung: “Hay là lên xe rồi nói chuyện tiếp, em có thể đi xe khác, để mọi người nói chuyện cho thoải mái.”

“Cũng được.” Vương Trung gật đầu.

Cùng lúc đó, trong lãnh thổ Prosen, tại Sào Huyệt.

“Chiến hạm tối tân nhất của đế quốc chúng ta! Niềm kiêu hãnh của Hải quân, vậy mà lại bị một chiếc máy bay hai tâng cánh lỗi thời bắn hỏng bánh lái!” Hoàng đế Prosen đập mạnh tay xuống bàn/Phòng không của các ngươi đâu?”

Thống chế Hải quân cúi đầu, không nói gì.

Ngược lại, Gilles lên tiếng: “Nhưng trước đó chúng ta cũng đã phá hủy niềm kiêu hãnh của Hải quân Liên hiệp Vương

quốc, và còn gây ra thiệt hại nặng nề cho thiết giáp hạm King George V mới nhất, tôi nghĩ…”

Hoàng đế ngồi xuống, đưa tay lên xoa trán: “Chúng ta vẫn luôn tự hào rằng khoa học kỹ thuật của chúng ta là số một thế giới! Vậy mà kết quả là gì? Loại xe tăng hạng nặng mới nhất của chúng ta lại bị xe tăng mới của Ant - thứ mà chúng ta luôn coi thường - nghiền nát! Chiến hạm tối tân nhất của chúng ta lại bị máy bay hai tâng cánh bắn hỏng bánh lái! “Dân chúng sẽ nghi ngờ liệu chúng ta có phải là chủng tộc thượng đẳng nhất thế giới hay không!”

Bộ trưởng Bộ Tuyên truyền đứng ra: “Xin hãy yên tâm, trong mắt người dân, niềm kiêu hãnh của Hải quân chúng ta đã chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, tiêu diệt năm chiến hạm của địch rồi mới chịu chìm, người dân sẽ ca ngợi sự dũng cảm của các sĩ quan và binh lính Hải quân, và rơi lệ vì họ.”

Hoàng đế im lặng vài giây, thở dài nói: “Chỉ có thể như vậy. Bảo Viện Hàn lâm Khoa học đẩy nhanh tiến độ nghiên cứu tên lửa chống hạm, chỉ dựa vào hải quân truyền thống thì chúng ta sẽ không bao giờ có cơ hội đánh bại Liên hiệp Vương quốc và Hợp Chủng Quốc.”

Ngoại trưởng tiến lên một bước: “Có lẽ chúng ta có thể trông cậy vào hạm đội của Đế quốc Phù Tang.”

Hoàng đế khit mũi: “Hải quân đã đánh giá dữ liệu do Đế quốc Phù Tang cung cấp, kết luận là bọn họ hoàn toàn không phải là đối thủ của Hải quân Hợp Chủng Quốc. Nếu muốn tiếp tục chiến tranh, chúng ta phải tiếp tục thực hiện Kế hoạch Xanh, chiếm Abadan, cướp lấy dầu mỏ, cắt đứt huyết mạch của Ant!”

Hoàng đế dừng lại một chút: “Tất nhiên, còn phải hỗ trợ Hoàng gia Balath chiến đấu, sau khi chiếm được Abadan, chúng ta có thể vận chuyển lục quân đến Balath.”

Lúc này, cánh cửa bỗng nhiên mở ra, thư ký cơ yếu cầm một bức điện báo bước vào: "Bẩm báo! Điện báo khẩn của Trung tướng Erwin."

"Đọc lên!" Hoàng đế phẩy tay.

Vị thư ký cúi đầu, đọc to: "Tôi đã nhìn thấy sông Nile."

(Hết chương) Chuong 274: Cao sa mac

Bắc Phi, trong lãnh thổ Mamluk.

Trung tướng Erwin Johannes Eugen Rommel ngồi xổm bên bờ sông Nile, giơ máy ảnh lên, hướng ống kính Zeiss được chế tạo đặc biệt cho hắn về phía một chiếc thuyền nhỏ trên sông.

Trên thuyền không có người, có lẽ đã nhìn thấy xe tăng của quân đội Prosen nên nhảy xuống sông bỏ chạy, chiếc thuyền nhỏ trôi dạt vê phía hạ lưu dưới tác động của gió.

Erwin liên tục dùng ngón tay cái gạt cần lên phim, giống như một tay súng lão luyện đang lên đạn, khung cảnh sông Nile được ghi lại trọn vẹn trong cuộn phim.

Phía sau hắn, một người lính thông tin cầm điện báo chạy tới, nhưng bị viên phó quan chặn lại.

Viên phó quan nói nhỏ: "Nếu không có gì đặc biệt quan trọng thì không được phép làm phiền tướng quân chụp ảnh."

"Để cậu ta lại đây." Trung tướng Erwin nói,'Chỉ là đọc một bức điện báo thôi mà, sẽ không làm gián đoạn việc chụp ảnh của tôi đâu."

Người lính thông tin lập tức chạy đến trước mặt Erwin, báo cáo: "Đội trinh sát ở hạ lưu báo cáo, phát hiện tàu pháo hạng nặng nước nông của Liên hiệp Vương quốc cùng bảy tàu pháo sông đang phối hợp với các đơn vị thiết giáp tiến về phía nam."

Vừa dùng ống kính máy ảnh tìm kiếm dấu vết của loài chim nước, Erwin vừa nói: "Nhanh hơn tôi tưởng tượng đấy, thủy lôi của chúng ta đã được đưa đến chưa?"

Viên phó quan: "Vẫn chưa, hiện tại chúng ta thiếu phương tiện để phong tỏa dòng sông. Thưa tướng quân, cuộc tấn công quá nhanh đã khiến toàn quân kiệt quệ, chúng ta không thể đánh bại hạm đội của Hải quân Hoàng gia."

"Ai cũng biết là chúng ta không thể đánh bại bọn họ. Kẻ địch cũng biết, cho nên chúng ta có thể đánh cược một phen." Erwin tiếp tục dùng máy ảnh ghi lại khung cảnh tuyệt đẹp: "Lợi dụng sự chủ quan của quân địch, đánh úp bất ngờ để giành chiến thắng. Vậy rốt cuộc thủy lôi đang ở đâu? Hả? Hải quân nói sao?"

Viên phó quan nhún vai: "Hải quân vừa bị đánh chìm một chiếc thiết giáp hạm mới nhất."

Erwin kinh ngạc: "Cái gì? Không phải kỳ hạm của hạm đội Liên hiệp Vương quốc đóng tại Alexandria là một con tàu cũ nát sao? Nghe nói tốc độ của nó còn chưa đến 27 hải lý, làm sao có thể đánh bại thiết giáp hạm tốc độ cao mới nhất của chúng ta?"

Viên phó quan: "Không phải ở Địa Trung Hải… Tóm lại hiện tại chúng ta không có thủy lôi để phong tỏa dòng sông. Hơn nữa, chúng ta cũng sắp hết đạn dược và lương thực."

Erwin tức giận nhìn mọi thứ trước mặt, bất đắc dĩ đậy ống kính máy ảnh lại, cẩn thận cất chiếc máy ảnh vào hộp đựng chuyên dụng.

Erwin: "Không có thủy lôi thì không thể phong tỏa tuyến đường thủy, đạn dược của chúng ta lại không đủ, giao chiến với pháo hạm và pháo binh của địch không phải là thượng sách."

Hắn trầm ngâm vài giây, thở dài nói: “Rút lui thì lại quá đáng tiếc, xem ra chỉ có thể lợi dụng sự cứng nhắc trong chiến thuật của kẻ địch.”

Viên phó quan nghỉ hoặc hỏi: “Ý tướng quân là…” “Nguy trang. Hai bên bờ sông Nile đều là vùng đồng bằng ngập lũ, anh xem nhiều cây cối và rong rêu như vậy.” Erwin giậm chân xuống đất: “Còn có mặt đất này nữa, đất rất thích hợp để đào bới, nếu không tận dụng thì thật là lãng phí.”

Viên phó quan: “Vậy kế hoạch của ngài là…”

Erwin quay đầu nhìn về phía bắc, dường như ánh mắt hắn có thể nhìn xuyên qua không gian, nhìn thấy điểm cực bắc của toàn bộ chiến trường.

“Tôi đã nghiên cứu chiến thuật của gã Rokossovsky bên phía Ant, hầu hết các tướng lĩnh của chúng ta đều khit mũi coi thường chiến thuật của hắn, cho rằng đó chỉ là trò trẻ con. Nhưng tôi thì khác.”

Erwin dừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Cho dù chỉ là trò trẻ con thì đã sao? Có thể giành chiến thắng chính là nghệ thuật của chiến tranh. Vì vậy, chúng ta hãy học theo Rokossovsky, dùng xe máy kéo những cành cây này chạy trên sa mạc, tạo ra ảo giác rằng một đội quân thiết giáp hùng hậu đang rút lui.

“Còn toàn bộ lực lượng của chúng ta sẽ mai phục trong vùng đồng bằng ngập lũ ven sông Nile.”

Đúng lúc này, Tham mưu trưởng Quân đoàn Châu Phi cũng vội vã chạy đến, vừa lúc nghe được câu nói cuối cùng, liền kinh ngạc thốt lên: “Nhưng làm thế nào để đối phó với tàu pháo hạng nặng nước nông của quân địch? Loại tàu đó tuy có lớp giáp yếu, nhưng cũng đủ để chống lại pháo 88 ly của chúng ta, ngay cả pháo 150 ly của chúng ta cũng chưa chắc đã bắn thủng được nó!”

Erwin dùng ngón tay trỏ gõ nhẹ vào đầu: “Động não một chút đi. Chúng ta có thể dùng pháo 88 ly và 150 ly tiêu diệt những chiếc pháo hạm hộ tống, sau đó dùng thuyền áp sát và chiếm lấy tàu pháo hạng nặng.”

Tham mưu trưởng và viên phó quan: “Hả?”

Erwin nói tiếp: “Tôi đã nghiên cứu bản thiết kế tàu pháo hạng nặng nước nông của địch mà Bộ phận Tình báo đánh cắp được, hầu hết các khẩu pháo phụ của chúng đều không được bọc thép, chúng ta có thể dùng súng máy hạng nặng và pháo tự động bắn phá, gây thương vong lớn cho đối phương. Ngoài ra, chúng ta còn có thể dùng pháo tăng và lựu pháo 150 ly.

“Còn pháo chính của tàu pháo hạng nặng nước nông cần tới 30 giây mới có thể bắn một loạt đạn, chỉ cần chúng ta chú ý đội hình, thì sẽ không phải lo lắng. Sau khi chiếm được tàu pháo, chúng ta có thể quay đầu ở hồ Nasser, sau đó xuôi dòng tấn công Alexandria. Chiếm được Alexandria, chúng ta sẽ có nguồn tiếp tết”

Viên phó quan và Tham mưu trưởng liếc nhìn nhau.

Tham mưu trưởng: “Kế hoạch này quá mạo hiểm, thưa tướng quân!”

Erwin nhìn Tham mưu trưởng: “Vậy anh thử nói xem, từ trước đến nay, có chiến dịch nào của chúng ta là không mạo hiểm?”

Tham mưu trưởng suy nghĩ một chút rồi đáp: “Lúc chúng ta vừa mới rời khỏi Libya -”

Erwin liên tục xua tay: “Không, không, tôi đang nói đến những trận chiến sau khi Hoàng đế bắt đầu chiến dịch chinh phục. Trong trận Melainia, chúng ta chỉ có một số lượng nhỏ xe tăng Panzer Ill và Panzer IV, vì muốn cuộc tấn công diễn ra suôn sẻ, nên đã phải sử dụng cả lực lượng Brandenburd.

“Chiến dịch phương Bắc càng như vậy, sử dụng không quân trên diện rộng để đột kích vào cụm pháo đài ven biển của địch, lại còn cả cuộc đổ bộ mạo hiểm nữa. Chẳng phải kế hoạch đó quá mức viển vông hay sao?

“Chiến dịch Carolin, để cho lực lượng xe tăng xuyên qua rừng rậm, chẳng phải rất mạo hiểm sao? Hay là chiến dịch ở vùng đất thấp, sử dụng lực lượng không quân để chiếm giữ Ant trước thời hạn, tất cả đều là những ý tưởng chưa từng có tiền lệ, quá sức viển vông!

“Đây là vinh quang của Prosen chúng ta, và giờ đây chúng ta sẽ tiếp nối vinh quang đó tại nơi đây. Khi chúng ta sáp nhập Mamluk vào bản đồ đế quốc, sẽ chẳng còn ai nhớ đến Rokossovsky nữa, mọi người sẽ ca tụng chúng ta, ca tụng ta.”

Tham mưu trưởng vẫn mang vẻ mặt khó chịu, nhưng hắn không phản bác nữa.

Còn viên sĩ quan phụ tá thì tỏ ra phấn khích: “Quả thực là như vậy. Trong tình thế hiện tại, quân địch cũng sẽ cho rằng chúng ta chỉ có thể chạy trốn, chúng ta nhất định có thể đánh úp bất ngờ! Quá tuyệt vời, tướng quân, ngài quả thật là vị tướng quân số một của đế quốc!”

Erwin cười khổ: “Không, nếu như tôi có thủy lôi, có thể dùng thủy lôi để phong tỏa mặt sông, tôi đã chẳng hành động như vậy. Nhưng chúng ta không có thủy lôi, không có! Mẹ kiếp, tôi đã nói với hải quân từ sớm là tôi muốn thủy lôi rồi, sao đến giờ vẫn chưa đưa tới!

“Tôi cũng đã nói với Không quân là tôi muốn thủy lôi, Không quân đã cam kết là sẽ dùng thủy phi cơ cỡ lớn để đưa tới, cuối cùng cũng chẳng thấy đâu!”

Lúc này, ngay cả tham mưu trưởng cũng để lộ ra vẻ mặt đồng cảm: “Nếu không phải hải quân và không quân vô dụng

như vậy, thì hậu cần của chúng ta cũng chẳng đến mức căng thẳng như thế này.”

Erwin: “Không sao, chiếm được Alexandria, chúng ta sẽ có nguồn tiếp tế, thậm chí có thể phát động một cuộc tấn công mới, phong tỏa hoàn toàn con kênh đào đó, bóp nghẹt Liên Hiệp Vương Quốc!”

Ngày 4 tháng 8, thủ đô Ant.

Vương Trung vừa duỗi người, vừa đi đến bàn ăn, cầm lấy tờ báo đã được đặt sẵn trên bàn.

Vừa nhìn thấy tiêu đề trang nhất, mọi sự mệt mỏi của Vương Trung đều tan biến hết.

Đế quốc Prosen đánh bại hạm đội phòng thủ sông của Liên Hiệp Vương Quốc, áp sát Alexandria?

Cái quái gì thế này?

Ngủ một giấc dậy thế giới đã thay đổi rồi sao?

Chuyện này là thế nào, đây vẫn là Ant sao?

Vương Trung vội vàng nhìn tên tờ báo, quả thật vẫn là báo của Ant.

Vương Trung lại cam tờ báo chạy về phòng, xoa xoa mái tóc của Lyudmila đang chải đầu, xác nhận đây vẫn là vợ mình.

Lyudmila mang vẻ mặt khó hiểu: “Chuyện gì vậy? Có tin tức gì trên báo sao?”

Vương Trung lại nhìn vào tiêu đề trang nhất: “Không biết nữa, có một tin tức cực kỳ khó tin, hắn (chỉ Cáo Sa Mạc) đã làm thế nào vậy?”

Với tình trạng tiếp tế eo hẹp của quân Châu Phi, làm sao có thể men theo sông Nile để áp sát Alexandria?

Vương Trung: “Tôi phải đi gọi điện thoại, gọi vài cuộc điện thoại!”

Nói xong, Vương Trung vội vàng chạy đi.

Lyudmila và Nelly nhìn nhau, sau đó đồng loạt nhún vai. Trong lúc Vương Trung đang bận rộn tìm người xác nhận tình hình, thì bên bờ sông Nile, Erwin giao chiếc máy ảnh yêu quý của mình cho viên sĩ quan phụ tá, sau đó đứng ở bờ sông, tạo dáng đang nhìn về phía xa, nơi có con tàu pháo hạng nặng nước cạn treo cờ Prosen.

Viên sĩ quan phụ tá tìm góc chụp, bấm máy.

Erwin: “Không được, tôi không nên đứng đó chụp như vậy, điều một chiếc Tứ Hào nòng dài tới đây!”

“Vâng!”

Người lính thông tin lập tức bắt đầu liên lạc, chẳng bao lâu sau, một chiếc Tứ Hào nòng dài đã chạy đến bờ sông, xe trưởng nhảy xuống xe, chào Erwin: “Tướng quân! Kính chào ngài!”

Erwin gật đầu, tùy ý phẩy tay, sau đó bắt đầu trèo lên xe tăng, xe trưởng thấy thế vội vàng đỡ lấy, lái xe cũng thò đầu ra giúp đỡ, kéo Erwin lên xe.

Vị thượng tướng tay trái vịn vào tháp pháo, tay phải cầm ống nhòm, tạo dáng đang quan sát con tàu pháo hạng nặng nước cạn ở phía xa.

Không cần Erwin ra lệnh, viên sĩ quan phụ tá đã bắt đầu tìm góc độ, chụp lia lịa.

Erwin: “Chờ chút, hình như vẫn còn phim, đợi tôi chui vào trong xe tăng, chụp thêm mấy tấm nữa.”

Thế là Erwin chui vào trong xe tăng, thành thạo đeo tai nghe, để phần gọng tai nghe đè lên mũ - đây cũng là tạo hình

kinh điển của các xe trưởng xe tăng Prosen.

Sau khi đã "Trang bị" xong cho bản thân, Erwin tạo dáng, viên sĩ quan phụ tá lại bắt đầu bấm máy.

Erwin: "Phải đảm bảo cả xe tăng và tàu pháo hạng nặng nước cạn đều nằm gọn trong khung hình đấy!"

"Yên tâm đi tướng quân."

Trong lúc Erwin đang bận rộn, hai người lính canh bên cạnh bắt đầu buôn chuyện:

"Sao tướng quân lại chụp mãi không xong vậy?"

"Tôi nghe nói tướng quân thực ra muốn làm nhiếp ảnh gia, lúc còn là tiểu đoàn trưởng, ngài ấy từng đoạt giải thưởng nhiếp ảnh đấy, hình như là giải thưởng lớn của toàn Prosen."

"Thật hay giả vậy?"

Lúc này, người lính thông tin chạy tới, chào: "Báo cáo, không quân liên lạc, thủy phi cơ chở thủy lôi hôm nay có thể hạ cánh trên sông!"

Erwin đang chụp ảnh bỗng dừng lại, cau mày nhìn người lính thông tin: 'Lẽ ra hai ngày trước chúng đã phải đến rồi! Như vậy thì tôi đã không cần phải mạo hiểm như thế này!"

Người lính thông tin tỏ vẻ bối rối: "Cũng không phải do tôi mà không quân không đến được, tướng quân."

Erwin lắc đầu: "Còn gì nữa không?"

"Còn nữa, liên đoàn không quân mang theo vũ khí bí mật hôm nay đã hoàn thành chuyển sân bay, ngày mai có thể tham chiến, vũ khí bí mật của họ rất hiệu quả đối phó với những chiến hạm cũ kỹ của hạm đội Aegean của Liên Hiệp Vương Quốc."

Erwin đáp lại bằng giọng điệu không mấy hào hứng: "Ừm, tôi biết rồi. Không có bọn họ, chúng ta cũng sẽ chiếm được Alexandria." Đề cử truyện "Tôi là Tiên": Nơi này có Vân Thần cầm radio dự báo thời tiết, có Quỷ Thần cầm dui cui điện. Có Hỏa Thần đeo súng phun lửa, có chân nhân đạo môn sử dụng súng lục làm pháp khí, có Long Vương Trường Giang canh giữ con đập lớn.

Khi bạn sở hữu kỹ thuật và sức mạnh vượt thời đại, bạn chính là thần tiên trong mắt người phàm.

(Hết chương) Chương 275: Chỉ tiêu thiết kế vũ khí mới

Ngày 6 tháng 8, Vương Trung nhìn thấy tờ nhật báo của đế quốc Prosen được ban tình báo gửi đến, trên bàn làm việc của ủy ban trang bị.

Bức ảnh trên trang nhất là hình ảnh thượng tướng Erwin đang nhìn về phía xa, nơi có con tàu pháo hạng nặng nước cạn treo cờ Prosen và cờ hải quân.

Ảnh chụp ở thời đại này có độ phân giải rất thấp, cộng thêm việc in ấn báo chí khiến chất lượng hình ảnh càng giảm, nên không thể nhìn rõ mức độ hư hại của con tàu pháo hạng nặng nước cạn.

Vương Trung nghiên cứu bức ảnh hồi lâu, nhưng không nhìn ra manh mối nào, bèn lên tiếng gọi: "Vasili, lại đây dịch giúp tôi một chút… À…"

Vasili đã đến trường học tập rồi.

Vương Trung bèn đổi giọng, gọi nữ thư ký trưởng của mình, quý bà Gabrielle: "Ulyanova, tìm giúp tôi một người biết tiếng Prosen!"

Chẳng bao lâu sau, một nữ văn thư biết tiếng Prosen được gọi đến văn phòng của Vương Trung.

Nữ văn thư có vẻ rất căng thẳng, sau khi vào phòng, cô nàng vẫn không ngừng chỉnh trang lại quần áo và tóc tai.

Vương Trung đưa tờ báo cho cô nàng: "Phiên cô dịch giúp tôi tiêu đề trang nhất."

Nữ văn thư giật mình: "Hả?"

Vương Trung: "Dịch tiêu đề trang nhất ấy."

"À, vâng ạ." Nữ văn thư cúi đầu bắt đầu dịch.

Nữ thư ký trưởng của Vương Trung, bà thím Gabrielle đứng bên cạnh, dùng ánh mắt nghiêm khắc nhìn chằm chằm nữ văn thư, rõ ràng là sẵn sàng lên tiếng khiển trách hành động vượt quá giới hạn của cô nàng bất cứ lúc nào.

Nữ văn thư: "Quân đội của đế quốc Prosen quang vinh đã dùng dũng khí và trí tuệ để tiêu diệt hạm đội nội hà hùng mạnh của Liên Hiệp Vương Quốc, đồng thời gây ra thiệt hại nặng nề cho lực lượng quân đội đi theo hộ tống hạm đội.

"Thượng tướng đế quốc Erwin .Johannes Eugen Rommel đã khéo léo lợi dụng tư duy cứng nhắc của quân địch, giả vờ cho toàn quân rút lui - thực chất những chiếc xe máy đó chỉ kéo theo cành cây.

"Lực lượng chủ lực của Quân đoàn Châu Phi đã mai phục ở vùng đồng bằng ven sông, phục kích hạm đội của Liên Hiệp Vương Quốc, tiêu diệt các tàu hộ tống, hơn nữa còn trèo lên tàu pháo hạng nặng nước cạn…'

Vương Trung nhíu mày, sao hắn lại cảm thấy chiến thuật này có chút giống với chiêu mà mình thường dùng nhỉ? Có phải Erwin này đang học theo mình không?

Nữ văn thư vẫn tiếp tục dịch, nhưng Vương Trung không còn để tâm đến nội dung trang nhất nữa - dù sao thì phần lớn

còn lại đều là những lời lẽ khoa trương. Vương Trung bước đến trước quả địa cầu, tìm vị trí của Mamluk.

Nếu Alexandria thực sự bị Prosen chiếm đóng, hải quân hoàng gia sẽ mất đi căn cứ hải quân quan trọng nhất, rất có thể sẽ phải rút lui ve đảo Malta.

Cơ sở hạ tầng trên đảo Malta thực sự không tốt lắm, e là không thể nào hỗ trợ cho toàn bộ hạm đội. Hơn nữa, lượng vật tư dự trữ trên đảo Malta cũng không nhiều.

Trường hợp xấu nhất là hải quân hoàng gia phải rút hoàn toàn khỏi biển Aegean, co cụm về Gibraltar.

Nếu điều đó xảy ra, con kênh đào sẽ hoàn toàn nằm trong tay Prosen, tàu thuyên của bọn chúng có thể đi qua kênh đào để tiến vào biển Barakha.

Tất nhiên, hải quân hoàng gia chắc chắn sẽ không yếu đến mức để mặc cho Prosen vận chuyển binh lính và vật tư đến Balath.

Liên Hiệp Vương Quốc bị cắt đứt tuyến đường vận chuyển qua kênh đào cũng sẽ không sụp đổ ngay lập tức, thực tế là hiện tại, phần lớn ngành sản xuất công nghiệp của Liên Hiệp Vương Quốc đều tập trung ở Canada, ngành công nghiệp trong nước cũng dần khôi phục sau khi cường độ không kích của không quân Prosen giảm xuống.

Hiện tại, chuỗi cung ứng công nghiệp của Liên Hiệp Vương Quốc không còn quá phụ thuộc vào Barakha, quặng sắt được nhập khẩu từ Úc, than đá được Hợp Chủng Quốc cung cấp, tất cả được đưa đến Canada để luyện thành thép với số lượng lớn, sau đó được chế tạo thành các sản phẩm công nghiệp.

Barakha hiện tại chủ yếu cung cấp binh lính và chè (trà).

Vương Trung nhìn quả địa cầu, suy nghĩ một hồi, hắn cảm thấy cho dù Mamluk có bị Prosen chiếm đóng thì dường như cũng không đến mức khiến cục diện toàn bộ chiến trường thay đổi một cách căn bản.

Chỉ là tiến độ của quân Đồng minh sẽ bị chậm lại một chút, như vậy… nói không chừng có thể nhân cơ hội đó, trước khi quân Đồng minh mở mặt trận thứ hai, sẽ tiêu diệt hoàn toàn Prosen.

Vương Trung không nhận ra rằng, những toan tính hiện tại của hắn rất giống với việc hắn chơi game "Hearts of Iron IV" trước khi xuyên không, chỉ khác là lần này, hắn thực sự là một vị tướng quân có thể quyết định sinh mạng của hàng vạn người, thuộc hạ của hắn cũng không còn là những dãy số 0 và 1 nữa.

Lúc này, nữ văn thư rốt cuộc cũng đã dịch xong trang nhất, cô nàng ngẩng đầu lên nhìn Vương Trung: "Báo cáo tướng quân, tôi đã dịch xong rồi ạ. Ngài có muốn tôi dịch tiếp trang sau không ạ?"

Vương Trung lắc đầu: "Không, không cần đâu, cô có thể quay về làm việc."

Vẻ mặt của nữ văn thư lộ rõ vẻ thất vọng.

Vương Trung hoàn toàn không để ý đến điều đó, hắn vẫn đang mải mê tưởng tượng về việc điều binh khiển tướng trên quả địa cầu.

Vẫn là làm chuyện này thú vị hơn.

Gabrielle ra hiệu bằng tay, giục nữ văn thư rời đi.

Cô gái đành phải bước ra khỏi phòng.

Gabrielle: "Tướng quân, ngài vẫn còn một tập tài liệu chưa xem đấy."

Vương Trung bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ miên man, trở về với thực tại phũ phàng.

“Tôi thấy trong thời gian tôi đi đánh trận, ủy ban vẫn hoạt động rất tốt, có thực sự cần tôi phê duyệt những tài liệu này không?” Vương Trung hỏi.

Gabrielle đẩy gọng kính lão lên: “Tất nhiên là cần rồi ạ.”

Vương Trung đành phải ngồi xuống trước bàn, bắt đầu xem tài liệu, kết quả là tài liệu đầu tiên chính là bản yêu cầu về pháo tự hành tấn công đô thị mà Vương Trung đã đề xuất sau khi trở về từ chiến trường.

Các văn thư của ủy ban đã cụ thể hóa những yêu cầu mà Vương Trung đưa ra thành những chỉ tiêu thiết kế chỉ tiết.

Vương Trung nhanh chóng xem qua nội dung, lắc đầu: “Không, không đúng, tính cơ động của bản thiết kế này quá tốt, chúng ta không cần nó di chuyển quá nhanh, cũng không cần nó có khả năng cơ động đường dài, ý tôi là thứ này sẽ được vận chuyển bằng đường sắt đến tiền tuyến.

“Động cơ của nó chỉ cần đủ để di chuyển từ nhà ga đến tuyến đầu là được. Hiểu ý tôi chứ? Hy sinh khả năng cơ động và tốc độ bắn, để đổi lấy uy lực hủy diệt kinh người cho mỗi phát bắn và lớp giáp bảo vệ dày đến mức có thể di chuyển ngang dọc trong thành phố.”

Vương Trung nói xong, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Gabrielle vẫn đang đứng im, vẻ mặt nghiêm nghị.

Vương Trung: “Cô có nghe thấy tôi vừa nói gì không?”

“Tôi sẽ chuyển lời của ngài cho những người chịu trách nhiệm xây dựng bản thiết kế, hoặc là ngài có thể tự tay viết những ý kiến của mình vào tài liệu.” Quý bà Gabrielle đáp.

Vương Trung đưa tay lên đỡ trán - Gabrielle vốn chẳng hiểu gì về quân sự, nói với bà ta thì có ích gì chứ.

Thế là Vương Trung cầm bút lên, gạch bỏ chỉ số tốc độ, sau đó viết ý kiến của mình vào bên cạnh.

Mẹ kiếp, trước kia những lời phê bình này đều là do Vasili viết!

Sau khi hoàn thành xong tài liệu đầu tiên, Vương Trung mở tài liệu tiếp theo ra, phát hiện đây cũng là bản yêu cầu mà hắn đã đề xuất sau khi trở về từ tiền tuyến, bản yêu cầu về thiết kế xe tăng đột phá hạng nặng.

Bản thiết kế này khá phù hợp với ý tưởng của Vương Trung, những chỉ số được đề xuất rất gần với xe tăng IS-3 của Trái Đất.

Chỉ là không biết khi chế tạo ra, nó sẽ trông như thế nào. Mặc dù Vương Trung nhận ra IS-3, nhưng bảo hắn vẽ bản thiết kế thì chịu, chỉ có thể chờ các kỹ sư thiết kế phác thảo ra hình dáng đại khái, sau đó hắn mới có thể dựa theo trí nhớ của mình để chỉnh sửa.

Sau khi ký tên thông qua tài liệu thứ hai, Vương Trung mở tài liệu thứ ba.

“Chỉ tiêu thiết kế xe tăng hạng trung 30 tấn sử dụng tháp pháo hình tròn”.

Chính là nó! Với trình độ công nghiệp hiện tại của Ant, e là không thể chế tạo ra T-54 thực thụ, nhưng sang năm, khi những chiếc máy móc do Hợp Chủng Quốc viện trợ được đưa đến, trình độ kỹ thuật của công nhân trong các nhà máy cũng được cải thiện, khi đó mới có hy vọng.

Tất nhiên, không thể đặt hết hy vọng vào một chỗ, cần phải có một phương án an toàn hơn, tăng trọng lượng của xe tăng

lên 40 tấn, chế tạo ra một loại xe tăng mới có thể đối đầu với xe tăng Panther.

Vương Trung điều chỉnh một chút các chỉ số của xe tăng tháp pháo hình tròn, sau đó ký tên phê duyệt.

Làm xong, Vương Trung ngừng xem xét tài liệu, nói với Gabrielle: "Gọi lão hiệu trưởng đến đây, tôi cần phải đề xuất một yêu cầu mới."

Gabrielle: "Ngài nên xem xét xong tập tài liệu trước đã, không biết hai người sẽ bàn bạc đến bao giờ đâu."

Vương Trung suy nghĩ một chút, cảm thấy bà ta nói cũng có lý, bèn gật đầu: "Được rồi." Trong lúc Rokosovky và thuộc ha đang thảo luận về chỉ tiêu thiết kế của loại xe tăng mới, thì ở ngoại 6 Alexandria.

Thượng tướng Erwin đang đứng trên một ngọn đồi nhỏ, dùng ống nhòm quan sát quân cảng ở phía xa.

Hạm đội của Liên Hiệp Vương Quốc đã rời khỏi vị trí neo đậu, đang nã pháo vào quân đội Prosen, hỏa lực dữ dội của các khẩu pháo trên tàu chiến quả thực không phải là thứ mà một con tàu pháo hạng nặng nước cạn có thể so sánh được.

Hỏa lực dữ dội đó đã khiến cho Quân đoàn Châu Phi của Erwin không thể nào nhúc nhích được trong suốt hai ngày qua.

Hôm nay không quân hứa hẹn sẽ dùng công kích mạnh mẽ chấn nhiếp hạm đội Liên Hiệp Vương Quốc, khiến cho bọn họ bỏ thủ Alexandria.

Nhưng không quân đã nói thời gian đã qua một tiếng, hải quân hoàng gia của Liên Hiệp Vương Quốc còn đang trút lửa đạn ở bờ bên kia, không có ý định dừng lại.

Ngay khi Erwin định từ bỏ, pháo binh bên cạnh trạm quan sát hô to: "Máy bay! Máy bay của chúng tal

Vừa đặt kính viễn vọng xuống, Erwin lập tức khôi phục tư thế quan sát.

Hắn nhìn thấy Stuka xếp thành hàng chỉnh tề từ phía bắc bay tới. Cao hơn là một lượng lớn máy bay ném bom hạng nặng, nhưng Erwin không nhìn thấy máy bay vận tải vũ khí bí mật trong truyền thuyết.

Stuka bắt đầu lao xuống, trong tiếng rít, xung quanh quân hạm Liên Hiệp Vương Quốc trên mặt biển bắt đầu dâng lên cột nước cực lớn.

Hạm đội pháo kích của địch lâm vào hỗn loạn, mỗi chiếc tàu đều đang vội vã né tránh công kích của máy bay ném bom bổ nhào.

Đồng thời, máy bay ném bom hạng nặng bắt đầu tấn công các thiết bị ở cảng.

Erwin mắng một câu: "Mẹ kiếp, bọn chúng còn ném bom cả vật tư chất đống ở cảng! Chúng ta còn trông cậy vào chỗ vật tư đó để ăn đấy! Chết tiệt! Sao không thấy chúng dùng vũ khí bí mật đó để xử lý hải quân Hoàng gia đi! Ném bom vật tư của tôi làm cái quái gì?"

Đúng lúc này, Erwin bỗng nhiên chú ý tới hai chiếc máy bay ném bom cỡ trung bay theo sau đội hình máy bay ném bom.

Hắn nhìn thấy một chiếc trong đó ném xuống một thứ lấp lánh, ban đầu hắn cho rằng đó là phản quang, sau đó phát hiện không phải, thứ đó hình như có đèn riêng, đang nhấp nháy trên không trung.

Erwin mơ hồ nhớ tới, hình như Viện Khoa học Đế quốc đã nghiên cứu ra một loại bom có thể điều khiển từ xa, gọi là Fritz X gì đó, chẳng lẽ đó chính là thứ đó?

Erwin nhìn quả Fritz X bay thẳng về phía chiến hạm của hải quân Hoàng Gia.

Hắn bắt đầu cầu nguyện, cầu nguyện quả bom này có thể trúng đích!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, quả bom đánh trúng giữa tàu chiến, ngay lập tức xuyên thủng công trình gần ống khói, tạo thành một lỗ thủng lớn khủng bố.

Khoảnh khắc tiếp theo, chẳng có gì xảy ra.

Erwin nhíu mày. Lenao là bom hỏng? Vũ khí bí mật gì mà lại rác rưởi vậy?

Ngay sau đó, boong tàu ở giữa chiến hạm cong lên!

Tiếp theo, một vụ nổ lớn xảy ra, ánh lửa màu da cam xuyên thủng boong tàu, bốc lên bầu trời, tạo thành một đám mây hình nấm khổng lồ——

Sóng xung kích quét qua toàn bộ cảng trước cả tiếng nổ, toàn bộ kính ở thành Alexandria đều vỡ vụn.

Sau đó, tiếng nổ chói tai suýt chút nữa xé toạc màng nhĩ Erwinl

Chiến công đầu tiên của bom điều khiển từ xa, đã ra đời!

“Ngươi biết không? Ta từng là người lợi hại nhất trên thế giới này, ngay cả chư thần cũng không thể làm gì ta, chỉ cần ta có thể tìm được thân thể, là có thể hồi sinh.”

“Vậy thì sao?”

“Vậy nên… Ai đã giấu thi thể của ta đi!”

(Hết chương)

Chuong 276: Chien tuyen Nhiet Sa 1

Liên Hiệp Vương Quốc, chiến ham WarSpite của hải quân hoàng gia.

Phó chỉ huy hạm đội, Huân tước Cunningham, buông kính viễn vọng xuống, dùng mắt thường nhìn đám mây hình nấm hình thành từ vụ nổ.

Mọi người trên cầu tàu đều đang căng thẳng tìm kiếm hướng bắn của pháo - theo bản năng họ cho rằng đây là kiệt tác của một khẩu pháo chính cỡ lớn.

Huân tước Cunningham: "Không cần tìm nữa, đây là bom điều khiển từ xa của Prosen, quân đội Ant đã từng thấy qua, còn thu được một quả bom chưa nổ, Viện Khoa học Hoàng gia đã chế tạo thành công thiết bị gây nhiễu, nhưng vẫn đang trong quá trình thử nghiệm."

Đại phó kinh hô: "Vậy bây giờ phải làm sao?"

"Ra lệnh cho khu trục hạm thả khói ngụy trang, thứ này chỉ là hổ giấy, thao tác viên phải dùng mắt để dẫn đường, một khi tâm nhìn bị che khuất bởi khói thì nó cũng chỉ là một quả bom thông thường."

Sau khi mệnh lệnh của Huân tước Cunningham được truyền đạt, các khu trục hạm bắt đầu thả khói, một chiếc khu trục hạm lớp G còn chạy với tốc độ cao đến vị trí chắn gió của tàu WarSpite, bắt đầu thả khói.

Lúc này chuông điện thoại vang lên, hạm trưởng tàu WarSpite nhấc điện thoại, trả lời vài câu rồi báo cáo với Huân tước: "Trạm quan sát phòng không phát hiện máy bay địch quay lại, hướng 171!"

Huân tước Cunningham: "Xoay bánh lái hết cỡ về bên trái! Báo cáo của quân đội Ant nói rằng phạm vi theo dõi của loại bom này không lớn, toàn lực tiến về phía trước!"

Hạm trưởng lặp lại mệnh lệnh của Huân tước: “Toàn lực tiến về phía trước, xoay bánh lái hết cỡ về bên trái!”

Thủy thủ lái tàu bắt đầu điên cuồng xoay bánh lái, thủy thủ ba phụ trách vừa lặp lại mệnh lệnh vừa đẩy cần điều khiển đến vị trí tốc độ tối đa.

Vài giây sau, chuông điện kêu lên, kim đồng hồ cũng di chuyển đến vị trí tốc độ tối đa, điều này có nghĩa là phòng động cơ đã nhận được mệnh lệnh.

Huân tước nắm chặt tay vịn trong buồng lái, những người khác cũng nắm chặt lấy bất cứ thứ gì có thể nắm được bên cạnh.

Chỉ có thủy thủ lái tàu vẫn đang điên cuồng xoay bánh lái, cho đến khi bánh lái không thể xoay thêm được nữa.

Thủy thủ lái tàu hô lớn: “Đã xoay bánh lái hết cỡ về bên trái!”

Vừa hô xong, hắn cũng nắm chặt lấy bánh lái.

Lúc này, boong tàu dưới chân mọi người bắt đầu nghiêng.

Đại phó nhìn chằm chằm vào đồng hồ đo độ nghiêng, hô lớn: “Nghiêng 5 độ!”

Vừa dứt lời, kim đồng hồ đo độ nghiêng đã chỉ đến 10 độ, con tàu già WarSpite đang dốc toàn lực để chuyển hướng.

Một chiếc khu trục hạm lớp G số hiệu H91 cắt ngang qua đường đi của tàu WarSpite, làn khói dày đặc từ ống khói của nó che khuất gần hết tâm nhìn của cầu tàu. Đại phó hô lớn: “Nghiêng 15 đội”

Huân tước: ‘Lái ngược lại!”

Thủy thủ lái tàu lại bắt đầu điên cuồng xoay bánh lái.

Nhưng toàn bộ thân tàu vẫn nghiêng, bởi vì một chiến hạm lớn như vậy muốn thay đổi trạng thái di chuyển không phải là chuyện đơn giản.

Mãi đến vài chục giây sau khi thủy thủ lái tàu bắt đầu xoay bánh lái, độ nghiêng của boong tàu mới bắt đầu giảm bớt.

Huân tước Cunningham còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, trong ống liên lạc đã truyền đến tiếng hét của lính quan sát phòng không: "Quả thứ hai đến rồi! Tôi thấy quả thứ hai rồi!"

Huân tước: "Bắn pháo phòng không! Dù không bắn trúng thì cũng phải gây nhiễu đường bay của nó!"

Tiếng pháo phòng không vang lên dôn dập từ bên ngoài cầu tàu.

Bản thân Huân tước cũng lao ra khỏi buồng lái, đứng trên đài quan sát bên cạnh, ngẩng đầu nhìn thứ đồ chơi có thể đánh chìm soái hạm của hạm đội chỉ với một quả.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một vật thể rơi xuống mạn phải của tàu WarSpite, cách đó chưa đến một hải lý (đơn vị đo khoảng cách trên biển, một hải lý bằng 1852 mét), cột nước bắn lên trông giống như vụ nổ của một khẩu pháo 4 inch ——

Huân tước vừa nghĩ như vậy, một lượng nước biển lớn đã dâng lên từ mặt biển và phun trào lên.

Sóng xung kích từ dưới nước truyền đến, khiến boong tàu rung chuyển dữ dội.

Nước biển trên trời rơi xuống như trút nước, đổ ập xuống người Huân tước.

Ông mặc kệ, quay đầu lại hỏi: "Tình hình thế nào? Có bị rò rỉ nước không?"

Người bình thường có thể nghĩ rằng một quả bom phát nổ cách đó 200 mét sẽ không ảnh hưởng gì đến con tàu, nhưng Cunningham là một thủy thủ lão luyện, ông biết rằng sóng xung kích truyền đi xa hơn và mạnh hơn dưới nước, ngay cả một vụ nổ cách đó 200 mét cũng có thể làm hỏng thân tàu và gây rò rỉ nước.

Lý do tại sao bom chìm có thể tấn công tàu ngâm cũng là vì điều này, một quả bom chìm phát nổ cách đó hơn 100 mét cũng có thể gây hư hỏng cho tàu ngầm.

Đại phó: "Bộ phận kiểm soát thiệt hại đang kiểm tra, hiện tại chưa có vấn đề gì, chỉ có một số đường ống bị rò rỉ nước."

Huân tước Cunningham lau mồ hôi lạnh, quả bom đầu tiên đã được tránh thoát.

Lúc này, một thủy thủ đang quan sát bên cạnh Huân tước đột nhiên hét lên: "Nhìn kìa!"

Huân tước nhìn theo hướng tay người thủy thủ, nhìn thấy nửa trước tàu chiến Nữ hoàng Elizabeth bị nổ thành hai đoạn đang nhô lên cao, sau đó cắm thẳng xuống nước.

Trên tàu, đủ loại đồ vật không ngừng rơi xuống, nhìn kỹ thì thấy rất nhiều trong số đó là con người.

Người thủy thủ đang quan sát thấp giọng thốt lên: "Chúa ơi, con người rơi xuống như rác vậy."

Huân tước vừa định trả lời thì một thủy thủ khác lại chỉ tay lên trời hét: "Nhìn kìal"

Huân tước tưởng rằng đó là một quả bom điều khiển từ xa khác, nhưng khi ngẩng đầu lên, ông lại thấy vô số vệt khói bay về phía phi đội Prosen trên bầu trời, cuối cùng không quân hoàng gia cũng đã đến! Tiếng reo hò vang lên khắp tàu WarSpite, từ boong pháo phòng không, boong đèn pha đến boong tàu nhỏ - mọi người đều đang reo hò.

Huân tước Cunningham quay đầu lại, ra lệnh cho sĩ quan nhất phó: “Gửi lời chào đến không quân hoàng gia. Sau đó, hạm đội tiếp tục thực hiện nhiệm vụ bắn phá quân Prosen bên ngoài thành phố.”

“RõU”

Thượng tướng Erwin Rommel mím môi, cau mày nhìn hạm đội hải quân Hoàng gia trên biển.

Lúc này, sĩ quan tham mưu truyền tin nói: ‘Không quân nói rằng không quân hoàng gia đã điều động máy bay từ sân bay gần El Alamein, họ hỏi tại sao chúng ta không chiếm tất cả các sân bay.”

Erwin Rommel cuối cùng cũng không kìm nén được cơn giận: “Bởi vì tôi cần tiếp tết Không chiếm được Alexandria thì lấy đâu ra tiếp tế! Làm sao tôi có thể quét sạch các sân bay ở phía đông?”

Sĩ quan tham mưu truyên tin: “Vậy… cứ trả lời như vậy sao?”

“Không/’ Erwin hít một hơi thật sâu, Thôi bỏ đi, trả lời không quân như thế này: Cảm ơn sự hỗ trợ của các bạn, sự yểm trợ của các bạn đã giúp chúng tôi có được nửa tiếng đồng hồ quý giá, chúng tôi đã tấn công vào thành phố, hiện đang giao tranh với lục quân Liên Hiệp Vương Quốc ở cự ly gần. Ngoài ra, trong cuộc không kích vào ngày mai, yêu cầu không sử dụng máy bay ném bom bay ngang để ném bom vào cảng, đặc biệt là khu vực bến tàu, chúng tôi rất cần số hàng tiếp tế ở đó. Chỉ vậy thôi, cậu lặp lại một lần nữal”

Sĩ quan tham mưu truyên tin viết xuống chữ cái cuối cùng, sau đó đọc to lại một lần.

Erwin phẩy tay.

Sĩ quan tham mưu truyên tin vội vã rời đi.

Vị thượng tướng tiếp tục nhìn những chiến hạm đang nhả đạn trên biển, chửi rủa: "Lũ khốn đó rốt cuộc có bao nhiêu đạn vậy, bắn lâu như vậy rồi mà vẫn chưa hết đạn sao?"

Tham mưu trưởng: "Nghe nói hải quân giao chiến có thể kéo dài cả ngày, ban đêm còn đánh đêm, ban ngày hôm sau lại tiếp tục đánh tiếp. Có lẽ họ mang theo rất nhiều đạn dược."

Thượng tướng Erwin Rommel mắng: "Nếu là xe tăng của chúng ta thì bắn một ngày như vậy đã hết đạn từ lâu rồi. Tại sao gã béo của Liên Hiệp Vương Quốc năm đó không chế tạo một chiếc tuân dương hạm chạy trên mặt đất nhỉ?"

Tham mưu trưởng chỉ biết cười khổ.

Tại thủ đô của Đế chế Mamluk, do Liên Hiệp Vương Quốc và quân đội Mamluk kiểm soát.

Thượng tướng Bernard Montgomery vỗ ngực trước mặt Quốc vương Mamluk: "Bọn họ tuyệt đối không thể nào chiếm được Alexandria, chúng ta có một lực lượng lớn trong thành phố, còn có cả binh sĩ Gurkha thiện chiến, lính thủy đánh bộ của hải quân hoàng gia cũng ở trong đó.

"Hơn nữa, đêm nay chúng ta sẽ điều động lực lượng đặc nhiệm Commando đi ám sát Erwin, tên tướng được Hoàng đế Prosen trọng dụng, đồng thời phá hủy cả kho tiếp tế của hắn! Quân đội Prosen ở Châu Phi sẽ tan rã như rắn mất đầu!"

Quốc vương của Mamluk là một gã béo nặng gần 200kg, nghe nói chưa bao giờ ngừng ăn, lúc này cũng vừa ăn đùi gà vừa nghe Thượng tướng Montgomery nói. Đợi vị tướng nói xong, ông ta mới miễn cưỡng lấy đùi gà ra khỏi miệng, suy nghĩ một lúc rồi nói bằng cái miệng đầy dầu mỡ: "Ừm, tốt lắm! Nếu như quân địch không thể nào chiếm được Alexandria, vậy chúng ta có thể không cần dời đô nữa phải

không? Ta có thể yêu cầu quản gia của ta ngừng việc di chuyển vàng bạc châu báu của ta chưa?"

Tướng quân Montgomery nhíu mày: "Ngài đã bắt đầu di chuyển vàng bạc châu báu rồi sao?"

Gã béo nhún vai - vì quá béo nên động tác này trông như thể sắp làm rung chuyển cả mặt đất: "Phòng ngừa vạn nhất. Châu báu của ta hơi bị nhiều."

Tướng quân Montgomery: "Trong đó có cả kho báu của Mamluk sao? Ví dụ như xác ướp?"

"À, những thứ đó hả, những thứ đó đều bị Carolin và Liên Hiệp Vương Quốc lấy hết rồi, chúng tôi chỉ còn lại một ít bia đá thôi, chẳng lẽ ngài quên rồi sao?" Quốc vương hỏi ngược lại.

Tướng quân Montgomery có chút xấu hổ: 'À, đó là đang thay mặt bảo vệ."

"Đúng vậy, đúng vậy, thay mặt bảo vệ di tích văn hóa của chúng tôi, thay mặt bảo vệ kênh đào của chúng tôi, được một cường quốc như Liên Hiệp Vương Quốc hầu hạ, thật là quá sung sướng!" Vị quốc vương béo ú nói với vẻ chân thành.

Tướng quân Montgomery đột nhiên không muốn tiếp tục cuộc trò chuyện này nữa, ông nói: "Vậy tôi xin phép đi xử lý công việc quân sự, nếu ngài có yêu cầu gì, xin cứ trực tiếp nói với ngài Toàn quyền."

Nói xong, không đợi Quốc vương trả lời, vị tướng chào một cái rồi xoay người rời khỏi đại sảnh nguy nga tráng lệ.

Ra khỏi đại sảnh, làn gió nóng từ sa mạc thổi vào mặt khiến Thượng tướng Montgomery toát mồ hôi hột.

Sĩ quan phụ tá đứng đợi bên ngoài, thấy Montgomery đi ra liền lập tức đứng dậy: "Tướng quân, sư trưởng Sư đoàn Thiết

giáp số 7 đang đợi ngài ở sở chỉ huy.”

Montgomery gật đầu: “Tốt, quân Prosen bây giờ chắc chắn đã rất mệt mỏi, đợi bọn chúng đánh vào thành phố, giằng co với lính thủy đánh bộ và binh sĩ Gurkha một hai ngày, chúng ta sẽ nhân cơ hội phản công. Lần này nhất định phải chôn sống “Con cáo sa mạc” đó.”

Thượng tướng Montgomery hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn về phía bầu trời - lúc này trên sa mạc xuất hiện ảo ảnh, có thể nhìn thấy rõ ràng Tượng Nhân sư và Kim tự tháp Giza ở cách xa El Alamein.

Montgomery nhìn chằm chằm vào ảo ảnh, nói: “Không ngờ chúng ta cũng phải sử dụng chiến thuật của Rokkosovsky bên Ant, dùng không gian và khoảng cách tiếp tế để triệt tiêu sức chiến đấu của Prosen. Thật là khó chịu, chẳng khác nào thừa nhận rằng người Prosen là một chủng tộc ưu tú hơn.”

Sĩ quan phụ tá: “Nhưng chúng ta sẽ là người chiến thắng cuối cùng. Người chiến thắng cuối cùng mới là người ưu tú hơn, phải không ạ?”

Montgomery suy nghĩ một lúc rồi cười: “Cậu nói đúng, người Prosen có thể rất giỏi chiến đấu, nhưng nếu chúng ta là người chiến thắng cuối cùng, vậy thì chúng ta mới là người ưu tú hơn. Đi thôi, đến sở chỉ huy.’

(Hết chương)

Chương 194: Franz phẫn nộ

Chương 277: Chiến tuyến Sa mạc nóng bỏng 2

Chương 277: Chiến tuyến Sa mạc nóng bỏng 2

Đêm hôm đó, bên ngoài thành Alexandria.

Mặc dù đang là mùa hè, nhưng Alexandria nằm gần đường xích đạo nên trời tối rất sớm.

Chiếc pháo hạm hạng nặng nước cạn bị quân Prosen chiếm được thả neo gần bến tàu của một ngôi làng nhỏ bên ngoài thành phố, liên tục bắn phá vào trong thành.

Trên biển, hạm đội Liên Hiệp Vương Quốc vẫn luôn muốn tấn công chiếc pháo hạm hạng nặng này, nhưng thủy phi cơ được đưa ra lại quá yếu ớt trước máy bay chiến đấu không quân của Prosen, căn bản không thể cung cấp hỏa lực hiệu chỉnh kéo dài.

Prosen thì dựa vào đài quan sát pháo binh trên núi, liên tục dẫn dắt tàu pháo hạng nặng nước cạn nổ súng.

Tuy nhiên hai bên đều không bắn trúng mục tiêu.

Hiện tại màn đêm buông xuống, đài quan sát pháo binh không có cách nào nhìn thấy chiến hạm địch, vì vậy hết thảy yên tĩnh trở lại.

Đúng tám giờ, bầu trời đã gần như tối đen, một Thượng úy Prosen đi ra khỏi căn phòng nhỏ được sử dụng làm trạm gác, bắt đầu thực hiện chức trách của mình, tuần tra kiểm tra các trạm gác theo lệ —— cứ hai tiếng một lần, đúng giờ, thậm chí ngay cả thời gian Thượng úy đến mỗi trạm gác cũng chính xác đến từng phút, thể hiện rõ bản sắc của người Prosen.

Vị Thượng úy bước những bước đều đều, dùng đèn pin chiếu sáng từng lính gác trên mỗi trạm gác, cứ như vậy đi dọc theo bức tường ngoài bến tàu.

Đột nhiên, một người chui ra từ trong bụi cỏ, ôm lấy Thượng úy từ phía sau, bịt miệng hắn lại.

Thượng úy vừa định giãy giụa, ống tiêm đã đâm vào động mạch cổ hắn, thủ pháp vô cùng chuẩn xác. Chất lỏng không rõ bị đẩy vào mạch máu hắn từng chút một.

Cơ thể Thượng úy lập tức mềm nhun, bóng người kéo hắn vào bóng tối bên ngoài tường.

Một lát sau,'Thượng úy" bước ra từ trong bóng tối, cao hơn một chút so với ban đầu, hơn nữa còn đeo thêm một cặp kính.

"Thượng úy' tiếp tục đi về phía trước, đến trước cổng lớn phía bắc, phất tay với hai binh sĩ canh giữ súng máy: "Tình hình thế nào?"

Hai binh sĩ cùng giơ tay chào, nhưng xạ thủ trưởng súng máy có quân hàm Thượng sĩ đã phát hiện vấn đề, lập tức nâng khẩu tiểu liên lên, mở chốt an toàn: "Ngươi không phải Thượng úy .Jäger!"

"Thượng úy .Jäger bị tiêu chảy, có thể là sốt rét, tôi thay hắn đến kiểm tra, cho nên mới đến muộn một chút." "Thượng úy" lấy giấy tờ tùy thân ra, đưa cho xạ thủ trưởng súng máy.

Lúc này, cả một toán người mặc trang phục ngụy trang của lực lượng đặc chủng Commando, đầu đội mũ nồi xuất hiện trên con đường lớn dẫn đến vị trí đặt súng máy.

Gã to con dẫn đầu chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ, để lộ cánh tay cường tráng, tay cầm một thanh trường kiếm Scotland, sau lưng là kèn túi Scotland và cây cung dài truyên thống của Liên Hiệp Vương Quốc.

Hắn liếc nhìn "Thượng úy Hoffman', khẽ gật đầu ra hiệu, sau đó rón rén đi vào bến tàu từ bên cạnh ụ súng máy.

Rất nhanh, ở một vị trí khuất tầm nhìn của ụ súng máy, một chiếc thang dây được thả từ phía bên kia bức tường xuống, toán lính Commando chờ sẵn bên ngoài bèn lần mò đến chỗ thang dây, bắt đầu leo tường.

Thượng úy Hoffman thu hồi ánh mắt, nhìn hai người trước mặt.

xạ thủ trưởng súng máy đang kiểm tra nội dung giấy tờ tùy thân dưới ánh đèn: "Thượng úy Hoffman? Sao tôi chưa nghe nói về anh nhỉ?"

Thượng úy Hoffman cười nói: "Bởi vì tôi vừa mới được điều đến, đi theo đoàn xe tiếp tế vừa mới đến, chết tiệt, trên đường đến đây thật là vất vả. Năm ngoái tôi tham gia chiến dịch mùa đông ở Ant cũng tệ hại y như vậy.

"Bọn địch, đánh không lại chúng ta, bèn dùng loại chiêu trò hèn hạ này!"

Lúc này, xạ thủ phụ ít kinh nghiệm hơn lên tiếng: "Đúng vậy! Bọn chúng quá gian xảo, sao không thể đối đầu một cách đường đường chính chính?"

xạ thủ trưởng súng máy vẫn cau mày: "Tôi xem giấy tờ này không có vấn đề gì, anh bị thương phải rời khỏi đơn vị? Vậy tại sao khi khỏi rồi lại không trở về đơn vị cũ?"

Thượng úy Hoffman nhún vai: "Bởi vì đơn vị bị tiêu diệt rồi, chỉ đơn giản như vậy thôi. Vốn dĩ họ định điều tôi đến Bức tường Phía Tây gia nhập lực lượng phòng thủ bờ biển, nhưng tôi nói, năm nay có thể sẽ không có cuộc xâm lược nào, đến Bức tường Phía Tây chỉ có nước ngồi chơi xơi nước, thà để tôi đến nơi nào có thể chiến đấu.

"Thế là tôi đến đây."

xạ thủ trưởng súng máy gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với cách nói này, trả giấy tờ tùy thân lại cho Thượng úy Hoffman.

Thượng úy Hoffman nhận lấy giấy tờ, vừa nhét vào túi vừa hỏi: "Có gì bất thường không?"

"Không có, mọi thứ đều bình thường." Lúc nói chuyện, xạ thủ trưởng súng máy quay đầu lại, chỉ vào con đường lớn, đúng lúc hắn quay đầu lại, mấy tên lính Commaando chưa kịp leo tường vội vàng nằm rạp xuống đất, cố gắng ẩn mình trong bóng tối.

Thượng úy Hoffman: "Không có sĩ quan nào khác đi qua sao?"

"Không có, thưa Thượng úy."

"Vậy còn xe co đi qua thì sao? Có phát hiện gì đặc biệt kỳ lạ không?"

"Không có."

Thượng úy Hoffman cứ như vậy hỏi liên tiếp một chuỗi câu hỏi, cho đến khi tất cả thành viên tiểu đội Commando đều đã leo qua tường.

"Được rồi, tôi không còn việc gì nữa, hai anh em tiếp tục trực đi!"

Thượng úy Hoffman giơ tay chào hai binh sĩ, ung dung bước về phía trạm gác tiếp theo.

Hai binh sĩ nhìn theo hắn rời đi, sau đó xạ thủ phụ hỏi xạ thủ trưởng súng máy: "Thượng úy Hoffman này nói nhiều thật đấy, không giống các sĩ quan khác, chẳng có gì để nói với đám lính quèn chúng ta."

xạ thủ trưởng súng máy lắc đầu: "Loại người tốt bụng như vậy thường chết rất nhanh."

Xạ thủ phụ: “Thật vậy sao?”

“Ừ, tôi gặp nhiều rồi. Trực tiếp tục đi.” “Thượng úy Hoffman” sau khi hoàn thành việc kiểm tra, không quay về văn phòng cảnh bị, mà nhanh chóng biến mất trong bóng tối, hắn di chuyển rất thành thạo trong khu bến cảng.

Rất nhanh, hắn nghe thấy tiếng kêu của chim oxpecker, đây là loài chim thường thấy ở gân Alexandria, nhưng mà nếu nghe kỹ thì tiếng kêu này có nhịp điệu, thông thường chim oxpecker sẽ không kêu như vậy.

“Thượng úy Hoffman’ lên tiếng: “Tia chớp.”

Gã tráng hán kỳ quái cầm trường kiếm trong bóng tối nhảy ra: “Sấm sét”

Thượng úy Hoffman: “Anh đã lộ diện rồi, còn ám hiệu gì nữa, tôi nghĩ ngoài anh ra sẽ chẳng có ai sử dụng bộ trang bị này để tham chiến đâu.”

Gã đàn ông cầm trường kiếm: “Thủ tục vẫn phải làm cho đủ bộ. Tiểu đội Alpha đã xuống nước rồi, mục tiêu là tàu pháo hạng nặng nước cạn, người Prosen có thể dùng cách đánh bất ngờ chiếm được nó, thì chúng ta cũng có thể dùng cách tương tự để đưa nó xuống đáy nước.

“Tiểu đội Beta sau khi tiểu đội Alpha thành công sẽ đến kho tiếp tế đặt bom, chuẩn bị phá hủy toàn bộ tiếp tế của quân Prosen.

“Còn tôi và anh, cùng với tiểu đội Charlie đi tìm gã Erwin kia, hắn ta chính là nhân vật nổi tiếng, đã thể hiện năng lực xuất chúng trong chiến dịch Caroline, hiện tại lại càng chỉ huy một lực lượng nhỏ như vậy đánh đến tận Alexandria, nói không chừng hắn ta về nước sẽ được phong Nguyên soái.”

“Thượng úy Hoffman’: “Tôi cần phải kiếm một bộ quân phục có uy hiếp hơn. Cấp bậc Thượng úy hơi thấp, tôi đã

chuẩn bị sẵn giấy tờ tùy thân từ Trung úy cho đến Đại tá, còn bịa ra cả đống lý lịch nữa, giờ chỉ để tôi mặc quân phục Thượng úy thì hơi phí."

Gã đàn ông cầm trường kiếm: "Trên đường đến đây tôi có nhìn thấy phòng giặt ủi, Gonif! Đến phòng giặt ủi kiếm một bộ quân phục Đại tá đến đây!"

"Rõ!" Tên Gonif là một gã cao gầy, sau khi nhận lệnh, hắn xoay người, biến mất trong bóng đêm như một con khi.

Gã đàn ông cầm trường kiếm: "Sẽ không phải đợi lâu đâu."

"Thượng úy Hoffman' gật đầu.

Gã đàn ông cầm trường kiếm giơ tay ra: "Jonathan .Jonathan, mọi người đều gọi tôi là .Jojo."

"Thượng úy Hoffman' bắt tay .Jonathan: "Tên của tôi không quan trọng, mọi người cứ gọi tôi là Bác sĩ-"

"Xưng hô bằng bí danh sao? Cũng được."

"Phải vậy thôi, dù sao cũng không biết sau khi đánh bại Prosen, liệu chúng ta có trở thành kẻ thù hay không."

Jonathan: "Anh cũng là thành viên của phong trào độc lập Mamluk sao? Nghe nói các anh từng muốn liên lạc với người Prosen, sát cánh chiến đấu cùng họ."

"Sau đó chúng tôi tận mắt chứng kiến họ tàn sát người bản địa ở Piris. Bọn họ cũng giống như các người, đều không muốn coi chúng tôi là con người, cũng chẳng muốn cho chúng tôi tự do." "Bác sĩ' nói.

Jonathan còn muốn nói gì đó, thì Gonif đã lấy quân phục trở lại: "Này, tôi sợ lấy nhầm, nên lấy thêm mấy bộ nữa!"

Jonathan vừa nhìn thấy, mừng rỡ ra mặt: "Tốt, vậy chúng ta sẽ ngụy trang thêm vài người, dù sao thì những người cấp bậc

thấp như các anh cứ im lặng là được, để Bác sĩ dẫn chúng ta đi tìm Erwin.” “Bác sĩ’ nói: “Chờ đến khi bên này trở thành một mớ hỗn độn, lực lượng bảo vệ bên cạnh Erwin chắc chắn sẽ bị rút đi, đến lúc đó chúng ta sẽ tấn công hắn ta, cố gắng tiêu diệt tại chỗ. Nếu có thể, hãy bắt sống! Như vậy chắc chắn sẽ giáng một đòn mạnh vào sĩ khí và ý chí chiến đấu của quân Prosen.”

Jonathan: “Bắt sống vẫn hơi khó, chủ yếu là làm sao đưa hắn ta chạy trốn. Tôi không muốn chết ở đây, chúng ta đều không muốn. Vẫn nên giết quách cho xong.”

“Bác sĩ’ gật đầu: “Tôi tôn trọng lựa chọn của các anh. Xuất phát thôi.”

Vì vậy, dưới sự dẫn dắt của “người địa phương” “Bác sĩ”, tiểu đội Charlie men theo con đường nhỏ từ bến cảng dẫn đến Bộ Tư lệnh Quân đội Châu Phi, tiến về phía mục tiêu.

Ở ngoại vi Alexandria, bên trong một biệt thự mang phong cách Mamluk điển hình, Erwin đang đọc các báo cáo được gửi lên.

Tham mưu trưởng ở bên cạnh nói: “Quân ta đang bị thiếu hụt vật tư nghiêm trọng, một số đại đội thậm chí phải tập trung đạn cho tiểu liên cho một số ít xạ thủ sử dụng thành thạo. Để đối phó với tình trạng thiếu đạn dược, các đơn vị buộc phải sử dụng vũ khí và trang bị của Liên Hiệp Vương Quốc, hiện tại binh lính đang phàn nàn rất nhiều về súng tiểu liên Sten của Liên Hiệp Vương Quốc, họ cho rằng đó là một loại vũ khí cực kỳ tồi tệ.”

Erwin: “Nhưng quân địch chỉ có thứ đó để dùng, nên không cần phải lo lắng. Điều tôi quan tâm hơn là, đoạn này có nhắc đến, quân địch sử dụng một loại mã tấu kỳ lạ để đánh giáp lá cà?”

Hắn nói, tay chỉ vào một dòng chữ trên tài liệu.

Tham mưu trưởng gật đầu: “Vâng, quân địch…”

Ngay khoảnh khắc đó, bên ngoài có một tia sáng lóe lên.

Ngay sau đó, sóng xung kích ập đến trước cả tiếng nổ.

Căn biệt thự được sử dụng làm bộ tư lệnh này, cửa sổ đã bị vỡ tan từ vụ nổ chiến hạm của Hải quân Hoàng gia vào ban ngày, vì vậy sóng xung kích lần này trực tiếp biến thành cuồng phong tràn vào phòng.

Cuối cùng, tiếng nổ cũng đến ——

Erwin đứng bật dậy, lao ra khỏi phòng như bay, đứng trên ban công nhìn về phía quả cầu lửa màu đỏ cam đang bốc lên ở phía bến cảng.

Chiếc tàu pháo hạng nặng nước cạn đã thể hiện uy lực cực kỳ to lớn trong trận chiến hôm nay vậy mà đã phát nổi

Vị Tham mưu trưởng chậm một bước lao ra khỏi phòng kinh hãi kêu lên: “Chẳng lẽ quân địch cũng có Fritz X2?”

Erwin: “Không đúng! Là Commandol! Quân đội của các quốc gia phương Bắc thường xuyên bị đám người này đánh lén! Lũ chó đẻ Liên Hiệp Vương Quốc! Nhanh, chắc chắn quân địch không chỉ muốn phá hủy tàu pháo hạng nặng nước cạn, chắc chắn còn có nhiều toán biệt kích khác đang hành động! Kéo còi báo động!”

Tiếng còi báo động vang lên inh ỏi.

Binh sĩ quân đội Châu Phi vốn đang mệt mỏi sau khi nghe thấy tiếng còi báo động lập tức nhảy khỏi giường, tập hợp khẩn cấp với tốc độ nhanh nhất.

Erwin: “Là kho tiếp tế, bọn chúng muốn đánh úp kho tiếp tế của chúng ta! Nhanh, phái quân đến trạm tiếp tế và bãi tập kết ở bến cảng!” (Hết chương) Chương 278: Chiến tuyến Nhiệt Sa 3

Vài phút sau khi Erwin ra lệnh, hướng bến cảng lại xảy ra một vụ nổ khác.

Đám mây hình nấm do tàu pháo hạng nặng nước cạn tạo ra còn chưa tan hết, một đám mây hình nấm mới lại bốc lên trời.

Sóng xung kích biến thành cuồng phong, như lưỡi dao sắc bén quất vào mặt Thượng tướng Erwin, hất tung chiếc mũ của hắn, may mà hắn nhanh tay kịp chụp lấy.

Vị sĩ quan phụ tá của Erwin cũng ôm chặt mũ, rụt đầu lại, lớn tiếng nói: "Thôi xong rồi, nhìn sức công phá này thì rõ, đạn dược của chúng ta tiêu tùng hết rồi!"

"Giết chết lũ sâu bọ đó cho ta!" Thượng tướng Erwin gam lên,'Không thể để cho bọn chúng rút lui an toàn! Hãy chiến đấu vì vinh quang của Prosen! Bao vây tiêu diệt bọn chúng!"

"Vâng!"

Vị sĩ quan phụ tá xoay người truyền đạt mệnh lệnh.

Lúc này, Thượng tướng Erwin nghe thấy tiếng kêu gào của lính canh ngay bên ngoài bộ tư lệnh: "A đau quái"

Hắn đột nhiên trở nên căng thẳng: "Di xem chuyện gì xảy ra! Lính canh đang kêu gào cái gì vậy?"

Ngay sau đó, tiếng súng máy vang lên.

Cả bộ binh và lính phóng lựu trang bị thiết giáp của Prosen đều được trang bị rất nhiêu súng máy, xung quanh bộ tư lệnh được bố trí tổng cộng năm khẩu đại liên có giá ba chân, tiếng súng vừa rồi có vẻ như là từ khẩu súng ở cổng chính.

Ngay sau đó, tiếng bom nổ mạnh át đi tiếng súng.

Tiếp theo là tiếng súng bắn liên hồi, âm thanh này rõ ràng không giống với tiếng súng tiểu liên MP38/40 mà quân đội Prosen được trang bị, nghe khô khốc hơn.

Vị sĩ quan phụ tá vội vàng chạy từ ngoài vào, lớn tiếng báo cáo: "Quân địch đang tấn công cổng chính, hình như có khoảng một trung đội! Thượng tướng, chúng ta hãy rút lui qua cổng sau!"

"Không," Erwin lắc đầu,'Trong quá trình di chuyển mới là lúc dễ bị tấn công nhất. Đừng sợ, chúng ta còn có xe tăng ở đây!"

Lời còn chưa dứt, bên ngoài lại vang lên một tiếng nổ lớn, mọi người trong phòng vừa mới quay đầu lại, đã thấy tháp pháo của chiếc xe tăng Panzer IV thuộc biên chế Sư đoàn Thiết giáp số 15 bay lên không trung.

Đó là một chiếc Panzer IV nòng ngắn.

Trang bị của Quân đoàn Châu Phi rất tách rời, thậm chí còn có những đơn vị vẫn đang sử dụng xe tăng Panzer lII được trang bị pháo 37mm.

Sắc mặt vị sĩ quan phụ tá trở nên tái mét: "Nơi này không còn an toàn nữa rồi, không biết sẽ có bao nhiêu tên địch xông vào đây. Lực lượng đặc chủng của Liên Hiệp Vương Quốc đã đạt được rất nhiều chiến công ở các quốc gia phương Bắc, không thể xem thường bọn chúng! Chúng ta đi thôi, Thượng tướng!"

Erwin mim chặt môi, do dự một lúc, rồi cầm lấy chiếc máy ảnh trên bàn: "Anh nói đúng, chúng ta hãy di chuyển đến sở chỉ huy của Sư đoàn Thiết giáp số 15, đi thôi." Vị sĩ quan phụ tá mừng rỡ, vội vàng gọi ba tên lính canh đến, hộ tống Thượng tướng đi về phía cổng sau của bộ tư lệnh.

Vừa mới ra khỏi cổng sau, tên lính canh đi đầu đột nhiên ôm cổ, ngã xuống đất.

Thượng tướng không nghe thấy tiếng súng, mà chỉ nghe thấy tiếng rít xé gió "vèo'.

Chưa kịp để mọi người phản ứng, tiếng rít thứ hai lại vang lên! Phản ứng của vị sĩ quan phụ tá rất nhanh, lập tức đẩy Thượng tướng ra, kết quả là vai của chính hắn bị một mũi tên dài khoảng một mét bắn trúng!

Erwin trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm vào mũi tên, theo bản năng mở nắp hộp đựng máy ảnh, định chụp một bức ảnh.

Thế nhưng những tên lính canh còn lại xông đến, ghìm hắn xuống đất, dùng cơ thể che chắn cho hắn.

Đồng thời, vị sĩ quan phụ tá bị thương ở vai giơ khẩu tiểu liên Sten lên, bắn xối xả vào bóng tối.

Mũi tên thứ ba bay đến, găm thẳng vào cổ họng hắn, tiếng súng im bặt.

Vị sĩ quan phụ tá muốn nói, nhưng chỉ có thể phát ra tiếng "kho khè"" do khí quản bị chặn.

Ngay lúc này, tiếng súng máy xé rách màn đêm vang lên, một chiếc xe tăng Panzer III phiên bản chỉ huy vừa bắn liên tục vừa lao đến, dùng thân xe che chắn cho Thượng tướng Erwin và những người lính canh.

Erwin: "Mở đèn pha lên! Mở đèn pha lên chiếu bọn chúng ral"

Trưởng xe chỉ huy số 3 vốn đã thò nửa cái đầu trên tháp pháo, nghe được mệnh lệnh của Erwin, lập tức hạ lệnh bật đèn.

Đèn pha xe tăng bật sáng, chiếu sáng cả cái sân tối om như ban ngày.

Tên lính Liên Hiệp Vương Quốc đang giương cung định bắn cũng bị lộ diện.

Erwin nhìn thấy tên lính này, cũng muốn chụp ảnh ngay lập tức, kết quả hắn ta giống như chuột đất bị kinh hãi, chớp mắt đã không thấy đâu.

Đạn lửa của súng máy lập tức bắn nát gạch lát nền nơi tên địch vừa đứng.

Không biết từ đâu bay tới một chai cháy, nhưng ném quá xa, chỉ rơi trúng xích xe tăng, sau đó đốt cháy lớp cao su bọc xích.

Bản thân chiếc xe tăng không bị ảnh hưởng, súng máy tiếp tục nhả đạn.

Erwin nghe thấy có người dùng tiếng thổ dân gào lên cái gì đó.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một chiếc mô tô ba bánh của sở chỉ huy tập đoàn quân lao vào sân, người lái cúi đầu, người và xe cùng lao qua hỏa lực súng máy đồng trục của tháp pháo, phóng về phía cửa sau sân sở chỉ huy.

Lúc đi qua chốt gác cổng, lính bắn cung" vừa rồi chạy như bay ra nhảy lên xe.

Tên đó đeo cung tên sau lưng, lấy ra cây kèn túi, bắt đầu thổi một khúc nhạc gì đó.

Trong tiếng kèn túi du dương, đám lính Liên Hiệp Vương Quốc đồng loạt ngừng chiến đấu, xoay người chìm vào bóng tối.

Tiếng súng nhanh chóng im bặt.

Thượng tướng Erwin: "Được rồi, để tôi dậy, hai người các anhI" Không có ai trả lời.

Thượng tướng chỉ có thể tự mình đẩy hai người đang đè lên ra, lúc này hắn mới phát hiện hai tên lính vệ binh đều trúng tên ở tim, cả tấm lưng ướt đẫm máu.

Erwin rút một mũi tên lên, cẩn thận quan sát.

Mặc dù kiểu dáng mũi tên này khá cổ xưa, nhưng có thể nhìn ra công nghệ chế tạo vô cùng tiên tiến, là được gia công bằng công nghệ hiện đại.

Erwin ném mũi tên xuống, đứng dậy, nhìn bốn thi thể nằm xung quanh mình.

Sĩ quan phụ tá vẫn mở mắt, vẻ mặt đầy oan ức.

Erwin ngồi xổm xuống, lấy từ trong túi áo sĩ quan phụ tá ra một bức ảnh người vợ chưa cưới và lá thư chưa kịp gửi, trịnh trọng nhét vào túi áo mình, sau đó nhẹ nhàng khép hai mắt anh ta lại.

Lúc này tham mưu trưởng chạy tới: "Sắp đốt xong bản đồ rồi, có thể chuyển tới Sư đoàn 15 rồi."

"Không cần nữa, quân địch đã rút lui." Erwin phẩy tay,'Kiểm tra thương vong, mai táng tử sĩ."

Nói xong hắn chắp tay sau lưng, quay người nhìn về phía bến cảng đang chìm trong biển lửa.

Thật lòng mà nói, lần gặp nạn này, cộng thêm cái chết của viên sĩ quan phụ tá, đã khiến cho vị "ngôi sao mới triển vọng nhất của đế quốc" này chấn động mạnh.

Sau một hồi suy nghĩ, hắn nói: "Chúng ta có thể không có cách nào đánh chiếm Alexandria. Phải rút về Tobruk trước khi quân địch phản công."

Tham mưu trưởng gật đầu: "Tôi đồng ý. Thực ra tôi đã sớm muốn đề nghị rút quân rồi, thiết bị của các sư đoàn thiết giáp chủ lực của chúng ta đều bị hao tổn rất nặng, trong khi Sư đoàn thiết giáp số 7 của quân địch đã biến mất khỏi tiền tuyến từ hai tháng trước, bây giờ chắc đã được nghỉ ngơi, bổ sung đầy đủ vũ khí, trang bị rồi.

“Chúng ta chỉ có pháo 88 ly và một số ít xe tăng Panzer IV nòng dài là có thể đối phó với xe tăng Matilda II, nếu bọn chúng phát động tấn công, tình hình sẽ rất bất lợi.”

Erwin gật đầu: “Anh nói đúng. Rút quân thôi, để tôi báo cáo với bệ hạ.”

Tham mưu trưởng lắc đầu: “Không, không, tướng quân, bệ hạ vốn không trông mong ngài có thể cắt đứt kênh đào. Có lẽ ngài ấy chỉ hy vọng ngài có thể giữ chân quân đội Liên Hiệp Vương Quốc ở Mamluk thôi.

“Bọn chúng ở Bắc Phi xa xôi vẫn tốt hơn là cho chúng đổ bộ lên đảo Sicily, uy hiếp lãnh thổ phía Nam của đế quốc.”

Erwin cau mày, hắn thực ra cũng nhìn ra ý đồ của hoàng đế, chỉ là hắn không muốn thực hiện. Giữ chân quân địch cái gì chứ, nó quá trái với lý tưởng quân sự của hắn.

Erwin tôn thờ tấn công, liên tục tấn công, đánh cho quân địch liên tục bại lui, khóc cha gọi mẹ.

Đáng tiếc hiện tại hắn thực sự không thể tấn công được nữa, đường tiếp tế quá dài, cộng thêm lực lượng không quân yếu kém khiến cho cuộc tấn công của hắn buộc phải dừng lại.

Erwin xoay người, nhìn thành phố Alexandria ở nhiều nơi vẫn còn chìm trong biển lửa.

Hắn lấy máy ảnh ra, ngắm khung cảnh thành phố qua ống ngắm, nhưng lại không bấm máy.

Bởi vì máy ảnh thời đại này không có thuật toán bù trừ AI, chụp ảnh ban đêm mà không có đèn flash thì sẽ chẳng chụp được gì - mà không, cho dù có đèn flash cũng chưa chắc đã chụp được bức ảnh nào đẹp.

Erwin hạ máy ảnh xuống, dùng mắt mình ghi nhớ tất cả những gì trước mắt vào trong tâm trí.

“Chúng ta đã từng đến Alexandria,” Thượng tướng Erwin nói với tham mưu trưởng, Chúng ta đã từng!”

Tham mưu trưởng cũng nhìn về phía thành phố, gật đầu thật mạnh: “Đúng vậy, chúng ta đã từng.”

Sáng sớm hôm sau, Tướng quân Montgomery di xe jeep tới doanh trại tập kết của Sư đoàn thiết giáp SỐ 7.

Sư đoàn thiết giáp số 7 vừa được bổ sung một lượng lớn xe tăng M4 Sherman, bản thân sư đoàn cũng đã được nghỉ ngơi, phục hồi vài tháng ở thành phố lớn nhất Mamluk, hiện tại sĩ khí đang lên rất cao.

Thấy xe của tướng quân chạy tới, đám lính xe tăng đang làm công tác kiểm tra cuối cùng dừng tay, reo hò: “Tướng quân! Bao giờ thì cho chúng tôi đi đánh cho bọn Prosen một trận phân ra thắng bại đây ạ?”

Montgomery đứng thẳng người trên xe jeep, hét lớn với đám lính: “Ngay bây giờ! Khan kiếp, chẳng phải các cậu đã nhận được mệnh lệnh rồi sao?”

Chiếc xe jeep chạy thẳng lên phía đầu hàng quân.

Sư đoàn trưởng Sư đoàn thiết giáp số 7 - Smith - tiến lên chào theo nghi thức quân đội, sau đó hỏi: “Tướng quân, chẳng lẽ ngài cũng muốn giống như Erwin bên kia, tự mình chui vào xe tăng dẫn chúng tôi xung phong sao?”

Montgomery lắc đầu: “Không. Erwin của Prosen có thể làm vậy, Rokossovsky của Ant cũng có thể làm vậy, George của Hợp Chủng Quốc chắc cũng sẽ làm vậy. Nhưng tôi thì không, không. Thứ nhất, tôi là một sĩ quan bộ binh…’

Sư đoàn trưởng Smith: “Erwin cũng vậy, hắn ta còn viết hẳn một cuốn sách về cách phối hợp tác chiến giữa bộ binh và pháo binh đấy.”

Montgomery: “Nhưng hiện tại hắn ta được coi là một vị tướng chỉ huy thiết giáp xuất sắc, báo chí của Prosen nói như vậy. Rokossovsky cũng vậy, còn George, lực lượng thiết giáp của Hợp Chủng Quốc là do một tay anh ta gây dựng nên.

“Nhưng anh nhìn tôi xem, tôi căn bản chẳng biết lái xe tăng, một chút cũng không.”

Smith: “Tướng quân, chỉ huy xe tăng không cần phải biết lái xe tăng, chỉ cần biết ra lệnh là được rồi. Muốn thử một chút không?”

Tướng quân Montgomery nhướng mày: “Thật sao? Để tôi suy nghĩ đã…”

Nhưng hắn lập tức lắc đầu: “Thôi, không cần đâu.”

Smith: “Vậy ngài có thể chui vào trong chiếc Sherman, thò nửa người ra ngoài, tay cam ống nhòm, vừa hay phóng viên tờ Times đang ở đây, có thể chụp cho ngài một bức ảnh.”

Tướng quân Montgomery vuốt cằm suy nghĩ vài giây, gật đầu: “Được, ý kiến hay đấy. Chọn cho tôi một chiếc Sherman nào còn tốt tốt một chút.”

“Tất cả Sherman đều rất tốt, thưa tướng quân, chúng tôi đang chuẩn bị xuất kích đi đánh bọn Prosen đây.”

Tướng quân Montgomery cởi phăng chiếc áo khoác quân phục đầy huân chương của mình: “Lại đây, cho tôi mượn một bộ quân phục của lính xe tăng, chúng ta chụp một kiểu ảnh làm kỷ niệm đánh đuổi quân Prosen khỏi Alexandrial” (Hết chương) Chương 279: Tiểu Rokossovsky chào đời

Ngày 10 tháng 8, Vương Trung vừa mở mắt, mặc nguyên pyjama lao ra khỏi phòng, đụng ngay Nelly.

Nelly lập tức lấy ra một chồng báo dày cộp: “Báo hôm nay đây ạ, báo chí của Prosen do cơ quan tình báo cung cấp đã

được dịch xong rồi ạ.”

Vương Trung nói lời cảm ơn, lập tức lật giở xem, đầu tiên là lật tờ báo của Prosen ra liếc nhìn trang nhất, lẩm bẩm: “Không có tiêu đề nào liên quan đến việc đánh chiếm Alexandria, cũng không có ảnh Erwin diễu võ dương oai, tốt. Ít nhất chứng tỏ ngày mùng 5 Alexandria vẫn chưa bị chiếm.”

Nghe nói những tờ báo này là do gián điệp của Ant cài cắm trong đại sứ quán các nước trung lập lấy được, phải dùng máy bay chuyển vê nước trung lập trước, sau đó mới chuyển qua mạng lưới tình báo, nên thường sẽ bị chậm từ ba đến năm ngày.

Vương Trung lại lấy tờ Times của Liên Hiệp Vương Quốc ra, tờ này thì cập nhật tình hình nhanh hơn, sẽ được chuyển bằng máy bay tới Hợp Chủng Quốc trước, sau đó đi theo đường hàng không của Hợp Chủng Quốc tới Ant, cuối cùng là hạ cánh xuống sân bay thủ đô.

Đương nhiên, sau khi hạ cánh, tờ Times cũng được dịch ngay lập tức.

Bức ảnh trên trang nhất tờ Times ngày mùng 7 là ảnh Tướng quân Montgomery thò đầu ra khỏi xe tăng quan sát phía xa. Vương Trung liếc mắt một cái đã nhận ra ngay đó là xe tăng M4 Sherman, ngay sau đó cậu chú ý thấy Tướng quân Montgomery không đeo tai nghe, trên cổ họng cũng không có micrô yết hau dùng cho M4.

Diễn đấy al

Vương Trung từng đích thân chỉ huy xe tăng xung phong, cậu biết rõ không đeo tai nghe thì căn bản không nghe rõ người khác nói gì, ngay cả loại xe tăng có thiết kế công thái học tốt như M4 cũng vậy.

Đặc biệt là lúc xe tăng đang di chuyển, tiếng hộp số kêu lạch cạch, tiếng dùng cờ lê gõ vào thành xe tăng có thể át đi tất cả.

Nelly quan sát biểu cảm của Vương Trung, hỏi: "Sao thế ạ? Tình hình bất lợi sao ạ?"

"Không có. Nếu đã dùng bức ảnh này cho trang nhất thì chắc là đã thắng rồi." Vương Trung vừa nói vừa nhìn xuống tiêu đề - phần chữ nhỏ dịch bên cạnh ghi: Sư đoàn thiết giáp số 7 giáng đòn nặng nề vào quân Prosen, cảng Alexandria an toàn!

Xem ra ngay cả Cự Đức cũng không có cách nào cắt đứt kênh đào.

Vương Trung cẩn thận đọc bài viết chính, phát hiện ra tập đoàn quân châu Phi do Erwin chỉ huy không bị thiệt hại nặng nề.

Tiêu đề thì giật tưng bừng là Sư đoàn thiết giáp số 7 giáng đòn nặng nề vào quân Prosen, nhưng trên thực tế, cuộc tấn công của Sư đoàn thiết giáp số 7 đã bị pháo 88 ly chặn đứng. Chờ đến khi bọn họ lại phát động tấn công, thì tốc độ chậm chạp của xe tăng Matilda và Churchill khiến bọn họ không đuổi kịp quân Prosen.

Hơn nữa, đọc kỹ đến cuối bài, Vương Trung phát hiện ra lực lượng thực sự đóng vai trò then chốt, có lẽ là lực lượng đặc nhiệm Commando. Đám siêu chiến binh này đã đánh bom phá hủy pháo hạm nước nông mà quân Prosen chiếm được, phá hủy cả đống đồ tiếp tế mà quân Prosen vất vả lắm mới cướp được, thậm chí suýt chút nữa giết chết cả Tư lệnh Erwin của quân Prosen.

Sao mà Liên Hiệp Vương Quốc ở thế giới nào cũng giỏi chiến tranh đặc chủng thế nhỉ. Mình cũng muốn có đám siêu

chiến binh này để chơi chiến tranh đặc chủng ghê!

Đáng tiếc là Ant hiện tại không có cách nào sản xuất hàng loạt siêu chiến binh, chỉ có thể ném một đống tân binh chất lượng thấp vào chiến trường, xem có ai trong số đó trở thành siêu chiến binh hay không, ai trở thành thì tặng huân chương Anh hùng Kim tinh.

Vương Trung cũng từng nghĩ đến chuyện tập hợp tất cả những người được tặng thưởng huân chương Anh hùng Kim tỉnh lại, cho huấn luyện kiểu tuần lễ địa ngục, đào tạo thành lực lượng đặc nhiệm.

Nhưng những chiến binh nòng cốt đã được tặng thưởng huân chương Anh hùng Kim tinh này thì chỉ huy nào cũng quý như vàng, bản thân Vương Trung cũng tuyệt đối không đồng ý để người khác điều động những chiến binh nòng cốt của mình đi.

Hơn nữa, hiện tại binh sĩ bình thường của Ant đang chiến đấu kém như vậy, nếu điều động hết những chiến binh nòng cốt đi thì chắc chắn tình hình sẽ càng tệ hơn.

Chính vì vậy, Vương Trung đã nhiều lần bác bỏ ý tưởng thành lập lực lượng đặc nhiệm để tiến hành chiến tranh đặc chủng.

Nhưng hôm nay, khi đọc được những gì lực lượng đặc nhiệm của Liên Hiệp Vương Quốc làm được, ý nghĩ muốn thành lập lực lượng đặc nhiệm lại trỗi dậy trong đầu Vương Trung.

Có lẽ… có thể thử nghiệm thành lập một lữ đoàn đặc nhiệm từ lực lượng lính thủy đánh bộ, sau đó tìm chuyên gia huấn luyện giàu kinh nghiệm của Liên Hiệp Vương Quốc huấn luyện trong một năm?

Một năm sau, chắc chắn máy bay vận tải các thứ cần thiết cho chiến tranh đặc chủng cũng đã được sản xuất xong, có thể dùng máy bay thả dù cho bọn họ xuống hậu phương quấy rối quân địch.

Vương Trung vừa cầm tờ báo, vừa suy nghĩ về những điều đó.

Đột nhiên, tiếng hét của Lyudmila từ trong phòng ngủ vọng ra: "Alyoshal Mau vào đây! Mau lên!"

Vương Trung vứt toẹt tờ báo, xoay người chạy vào phòng.

Nelly vừa chạy vừa ngoái đầu lại hét: "Phu nhân sắp sinh rồi, mau chuẩn bị đồ đi! Đi mời bác sĩ! À, gọi cả bác Purina nữa! Nhanh lên!"

Bác Purina là bà đỡ chuyên nghiệp, từ một tháng trước đã được mời đến ở trong căn biệt thự lớn của nhà Rokossovsky.

Vương Trung lao vào phòng ngủ, thấy Lyudmila ôm bụng, vẻ mặt đau đớn, vội hỏi: "Em sao thế?"

Lyudmila: "Còn sao thế nữa! Con sắp ra rồi!"

"Để anh đưa em đi bệnh viện!"

"Không kịp nữa rồi, cứ để em thế này. Giúp em ngồi dậy, đổi tư thế"

Vương Trung vừa định hành động, thì cửa phòng bật mở, Nelly dẫn theo một đám nữ bộc xông vào.

Mấy cô hầu gái lập tức gạt Vương Trung sang một bên, bắt đầu điều chỉnh tư thế cho Lyudmila, đặt chậu thau các thứ trước mặt cô, khăn mặt, băng gạc, cùng một số thứ linh tinh khác đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Vương Trung đứng cạnh sốt ruột như kiến bò chảo nóng, nhưng cậu hoàn toàn mù tịt về chuyện đỡ đẻ, chỉ biết cố gắng

động viên bằng lời nói: “Mọi người nhẹ nhàng thôi, làm thế này có ổn không?”

Một bà bộc lớn tuổi khoảng hơn bốn mươi tuổi quay đầu lại cười toe toét với Vương Trung: “Yên tâm đi tướng quân, chúng tôi đều đã từng sinh con rồi, biết phải làm thế nào.”

Vương Trung chỉ tay vào Nelly: “Cả cô ấy nữa?”

“Vâng ạ, ngoại trừ cô hầu gái riêng của ngài, những người còn lại đều đã từng sinh con rồi, ngài cứ yên tâm”

Bà bộc vừa dứt lời, cửa phòng lại mở, một bà cô to béo, nhìn như có thể hạ gục hai con gấu một lúc bước vào, vừa xắn tay áo vừa nói: “Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi. Mời phu nhân hít thở sâu, thả lỏng tinh thần, càng căng thẳng thì càng khó sinh. Nếu căng thẳng quá thì có thể uống chút vodkal”

Vương Trung giật nảy mình: “Vodka? Có ổn không đấy?”

Cho sản phụ uống vodka là kiểu gì?

Ngay cả người Mao cũng không hổ báo đến mức đấy chứ?

Không, mình không thể cho phép chuyện phi khoa học như vậy xảy ral

Bà cô như đoán được suy nghĩ của Vương Trung, mỉm cười với cậu: “Yên tâm đi tướng quân, tôi đã đỡ đẻ cho hàng nghìn đứa trẻ rồi, tình trạng của phu nhân là tốt nhất, tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì.”

Vương Trung bán tín bán nghỉ gật đầu, hỏi: “Vậy tôi có thể làm gì?”

“Cậu ấy hả, lại đây.” Bà cô kéo tay Vương Trung, tách đám hầu gái ra, kéo cậu đến bên giường: “Ngồi xổm xuống đây, nắm lấy tay vợ cậu, mỉm cười với cô ấy, đây chính là việc cậu cần làm, cũng là việc chỉ có cậu mới làm được.”

Vương Trung nghe lời ngôi xổm xuống, nắm chặt tay Lyudmila.

Lúc này trong đầu Vương Trung xuất hiện một đống nội dung cốt truyện về việc sinh con trong phim truyên hình, nhưng không có một cái nào tương xứng. Cảnh quay sinh con trong những bộ phim đó cơ bản là hành lang bệnh viện, trên phòng phẫu thuật sáng đèn "Đang phẫu thuật", một lát sau một bác sĩ hỏi: "Bảo vệ lớn hay là bảo vệ nhỏ?"

Vương Trung đã quyết định, khẳng định sẽ bảo vệ lớn.

Nhưng tình cảnh hiện tại, làm gì có bác sĩ, bà đỡ còn là một cô gái hung hãn có thể đánh hai con gấu chó, cảm giác bà ta nhất định sẽ không để ý thai phụ sống chết lôi đứa bé ra.

Lúc này Lyudmila bật cười: "Alyosha, vẻ mặt của anh lúc này còn lo lắng hơn lúc anh lao về phía đám xe tăng Prosenl"

Vương Trung: "Hả? Có khoa trương như vậy sao?"

Lyudmila gật đầu, lúc làm động tác này mồ hôi trên thái dương rơi xuống xương quai xanh của cô.

Vương Trung nắm chặt tay Lyudmila: "Em đừng căng thẳng, anh căng thẳng thay em là được rồi, thả lỏng, để nhóc con…"

"Ra rồi!" Bà đỡ hô to.

Vương Trung: "Cái quái gì vậy?"

Lyudmila không nhịn được cười rộ lên: "Em nhìn thấy anh căng thẳng như vậy, vừa nghĩ tới em so với quân đội của Prosen còn đáng sợ hơn, liền vui đến không dừng được."

Vương Trung: "Sau đó thì không căng thẳng nữa?"

Lúc này bà đỡ đang rửa sạch mũi, cắt cuống rốn của đứa bé, đám hầu gái thì bận rộn vệ sinh cho Lyudmila. Còn hai vợ

chồng Rokossovsky đang ở thế giới hai người không coi ai ra gì.

Lyudmila: "Lúc anh nắm tay em, thật ra đã tốt hơn nhiều rồi. Em cũng không ngờ lại thuận lợi như vậy, có người bắt đầu đau đến sinh ra, phải vật vã hơn nửa ngày."

Vương Trung: "Đúng vậy, em mới có chút thời gian như vậy, bup một cái đã ra, giống như là j¡ một cục lớn vậy.'

Hay là đặt tên nhóc con là Phệ nhỉ, không biết người Ant có quan niệm tên xấu dễ nuôi không.

Lyudmila: "Sao có thể nói như vậy! Vạn nhất sau này con biết anh nói như vậy, nó sẽ đau lòng lắm."

"Không sao, ai nói cho hắn biết chuyện này, tôi sẽ bắn chết người đó." Vương Trung trêu chọc.

Lyudmila đẩy Vương Trung một cái: "Các hầu gái đều đang nghe! Đùa cũng không thể đùa như vậy!"

Lúc này bên phía bà đỡ trẻ truyền đến tiếng khóc hùng hồn của đứa bé, giống như còi báo động phòng không. Bà đỡ thở phào nhẹ nhõm: "Tốt tốt tốt, cuối cùng cũng khóc rồi! Nếu không khóc ta sẽ phải áp dụng biện pháp.

Vương Trung chợt nhớ tới, lúc mình còn học tiểu học, có một lần gặp được bác sĩ đỡ đẻ của mình năm đó, bác sĩ nói: "Lúc cháu mới ra ngoài làm sao cũng không khóc, sau đó tôi bế ngửa cháu lên, vỗ mạnh vào lòng bàn chân, làm cháu đau, lúc này cháu mới oa lên khóc."

Xem ra đứa nhỏ đúng là con tôi.

Vương Trung nắm tay Lyuda, nhìn thẳng vào mắt cô, tiếng kêu khóc như còi báo động phòng không truyên đến từ phía sau cũng trở nên dễ nghe hơn.

Cuối cùng, đứa bé khóc mệt, yên lặng, sau đó bà đỡ ôm đứa bé được quấn trong chăn, đi tới bên cạnh hai người.

“Chúc mừng hai người, là một bé trai, nặng 4022 gram, rất khỏe mạnh.”

Vừa nói, bà ta vừa đặt đứa bé vào trong tay Vương Trung.

Vương Trung hai tay ôm đứa nhỏ, nhìn chằm chằm vào mặt hắn.

Lyudmila: “Sao anh lại ôm con như vậy, đó không phải là một quả đạn pháo.”

Vương Trung: “Vậy… Vậy phải ôm như nào?”

Lyudmila bế “quả đạn pháo’ lại, chỉ cho Vương Trung cách ôm bình thường: “Như vậy này, tay phải đỡ lấy đầu con…”

Lúc này, đứa trẻ nhìn chằm chằm Vương Trung, bỗng nhiên giơ tay lên, xòe năm ngón tay, với về phía huân chương Sao vàng trên áo Vương Trung.

Vương Trung: “Con muốn cái này? Lại đây…”

Vương Trung vừa mới tháo huân chương Sao vàng xuống, bà đỡ liền giận dữ nói: “Đừng để vật sắc nhọn đến gần đứa bé! Huân chương Sao vàng cũng không được!”

Vương Trung chỉ có thể hậm hực đeo huân chương Sao vàng trở lại.

Lúc này Nelly câm lịch và kinh thánh tới: “Hôm nay là ngày 10 tháng 8, dựa theo kinh thánh, cậu chủ nên gọi là…’

Người Ant dựa theo ngày sinh để đặt tên thánh cho con cái.

Vương Trung giơ tay lên, ngăn Nelly lật xem kinh thánh. Phái thế tục vẫn luôn cố gắng phá bỏ lệ cũ dùng tên thánh de đặt cho trẻ sơ sinh, nhưng không có kết quả gì.

Vương Trung quyết định làm gương: “Không, tôi muốn đặt tên cho con là Lev, nghĩa là sư tử. Con sẽ trở thành hùng sư trên thảo nguyên.”

Chứ không phải là kẻ nhát gan trong mắt chỉ có sư tử - Vương Trung thầm nghĩ.

(Hết chương) Chương 280: Tứ phương đến chúc

Vương Trung bên này còn đang trêu đùa con, mơ hồ nghe thấy bên thư phòng có tiếng chuông điện thoại - vì tránh làm ồn Lyudmila đang trong thời gian dự sinh, điện thoại trong phòng ngủ đã bị Vương Trung mang đi.

Dù sao hiện tại Yekaterinburg cũng không thể nào xuất hiện tình huống khẩn cấp cần Rokossovsky xử lý ngay lập tức.

Chuông điện thoại vang lên vài tiếng rồi im bặt, chắc là quản gia đã nhận.

Lyudmila nhẹ giọng nói với Vương Trung: “Em và con có nhiều người chăm sóc như vậy, anh đi làm việc đi.”

Vương Trung gật đầu, đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ.

Vừa ra khỏi cửa, Vương Trung đã đụng mặt lão quản gia Mikhail.

Mikhail: “Hoàng cung gọi điện thoại tới, chúc mừng công tước nhóc Lev ra đời, đồng thời thông báo cho chúng ta biết Sa hoàng bệ hạ đang trên đường tới, không ai cản được.”

Vương Trung: “Tôi biết rồi. Còn gì nữa không?”

“Tôi vừa mới cúp máy, thì điện thoại của Đại Giám Mục gọi tới, vẫn là chúc mừng, sau đó có vẻ như ngài ấy muốn đích thân chủ trì lễ rửa tội cho công tước nhóc Lev và… ngài hiểu mà.”

Muốn làm cha đỡ đầu cho con trai tôi sao, Giáo hội Đông phương cũng chơi trò này à.

Có phải khi con trai tôi được rửa tội, thì ngài sẽ phái người đi xử lý những kẻ phản bội? Tái hiện hoàn hảo một phân đoạn kinh điển trong phim "Bố già".

Nhưng mà… Từ góc độ tốt cho con trai tôi, để cho Đại Giám Mục làm cha đỡ đầu có nhiều lợi ích hơn?

Vương Trung đã bắt đầu suy nghĩ vấn đề từ góc độ của một người cha.

Lúc này, từ xa lại vang lên tiếng chuông điện thoại, reo một hồi rồi tắt.

Mikhail: "Tôi đã bố trí thư ký chuyên trách nghe điện thoại, hôm nay chắc chắn sẽ có rất nhiều người gọi điện thoại tới."

Vương Trung lắc đầu: "Rõ ràng lần này tôi không đạt được chiến công gì quá nổi bật."

Mikhail nghiêm túc nhắc nhở: "Ngài đã đánh tan hai sư đoàn thiết giáp, hai sư đoàn bộ binh, tính theo tình hình chung trong nửa đầu năm nay, ngài là vị tướng có thành tích chiến đấu tốt nhất, không ai sánh bằng. Tôi biết ngài khiêm tốn, nghiêm khắc với bản thân, nhưng những lời này không nên nói ra nữa.

"Chưa kể, giáo hội đang tuyên truyền là ngài lại giành được chiến thắng vang dội, còn Ủy ban trang bị thì đang thổi phồng xe tăng chống tăng "Xoáy nước" do ngài thúc đẩy thể hiện rất xuất sắc, ngài không thể tự vả mặt mình được."

Vương Trung: "Tôi cũng chỉ nói vậy thôi."

"Hôm nay chúng ta sẽ có rất nhiêu khách, tướng quân. Hơn nữa, không phải người hầu nào cũng đáng tin cậy." Mikhail

nói,‘Tuy rằng sau khi thanh trừng, bau không khí mưu mô chốn cung đình của Ant đã giảm đi rất nhiều, nhưng dù sao vẫn tồn tại những âm mưu chốn cung đình.”

“Tôi biết rồi.” Vương Trung nói.

Vừa dứt lời, một người hầu chạy tới báo cáo: “Xe của Sa hoàng bệ hạ vừa mới đi qua cổng!” Vương Trung: “Được rồi. Mikhail, ông đi chuẩn bị đi, tôi ra sảnh chính đón cô em gái kết nghĩa.”

Nói xong, Vương Trung sải bước dọc theo hành lang.

Mikhail đứng tại chỗ nhìn theo bóng Vương Trung rời đi, lúc này có một nữ hầu đẩy cửa phòng ngủ ra, tiếng con nít khóc oe oe vọng ra từ khe cửa.

Sắc mặt Mikhail thay đổi, dường như rất xúc động.

Vương Trung vừa mới đến trước cửa chính tòa nhà chính của trang viên, thì xe của Sa hoàng bệ hạ đến.

Trang viên thuê nhiều công nhân hơn bình thường, tất cả đều là những người già yếu bệnh tật không thể vào làm việc trong nhà máy, thuê họ cũng giống như cho họ một miếng cơm, để họ không bị chết đói trong thời loạn lạc này.

Giờ phút này, nhìn thấy biểu tượng hai con đại bàng của Sa hoàng bệ hạ, phản ứng của mọi người được chia làm hai loại: Những người già đã có tuổi kích động đến mức sắp khóc, bởi vì trong mắt họ Sa hoàng là bậc cha mẹ; còn bọn trẻ thì chỉ có sự tò mò trên mặt, không hề có chút tôn kính nào.

Có đứa trẻ còn thì thâm: “Nghe nói Sa hoàng là tình nhân của tướng quân, sau này sẽ sinh cho tướng quân một hoàng tử.”

“Nói bậy, tao nghe nói đánh xong trận này sẽ không còn Sa hoàng nữa, bệ hạ sẽ ở lại trang viên của tướng quân với thân

phận em gái kết nghĩa.”

“Tướng quân đến kial Hai đứa bây, đừng có nói năng hàm hồ như thế, nếu tướng quân không phải là người tốt, thì hai đứa bây đã bị đánh bằng roi da rồi!”…

Vương Trung thu hồi tâm mắt, nhìn chiếc xe hơi steampunk vừa mới dừng lại của Sa hoàng - nó khiến Vương Trung nhớ lại một số chuyện lãng mạn.

Olga căn bản không đợi người hầu đến mở cửa xe, mà tự mình mở cửa xe, bước xuống, ba bước gộp thành hai bước chạy lên bậc thang, ôm chầm lấy Vương Trung: “Chúc mừng anhI”

Vương Trung: “Be hạ, chú ý hình tượng.”

“Em gái ôm anh một cái thì có sao? Cho nên ta có thêm cháu trai hay cháu gái vậy?”

Vương Trung: “Cháu trai.”

“Tuyệt! Tương lai nhất định sẽ là một vị tướng tài của đế quốc Ant!” Olga buông Vương Trung ra, nắm tay trước mặt.

Vương Trung: “Chưa chắc chắn được đâu.”

Vừa dứt lời, Vương Trung nhìn thấy từ xa có một đoàn xe đang đi qua vườn.

“Phía sau còn có người khác đến à?” Vương Trung hỏi Olga.

Sa hoàng quay đầu lại nhìn, nói: “Chắc là Belinsky. Trong một tháng anh đi đánh trận, Yekaterinburg rối ren lắm, Tuganev nói là quân đội hoàng gia’ đi rồi, nên ai cũng có ý đồ cả.”

Quân đoàn cơ động số 1 của Vương Trung được coi là quân đội hoàng gia ở Yekaterinburg, ai muốn làm phản đều

phải cân nhắc xem liệu có thể đánh bại được quân đoàn cơ động số 1, đội quân khiến cho cả Prosen cũng phải e ngại hay không.

Vương Trung: “Tôi đã trở về nhiều ngày rồi, cũng biết chút ít tình hình ở Yekaterinburg. Không đến mức nghiêm trọng như vậy chứ? Quân đoàn Vệ giáo của Belinsky rất mạnh, còn có nhiều binh lính dự bị đang được huấn luyện, những binh lính này có thể chưa du sức đánh Prosen, nhưng đối phó với quân phản loạn thì đủ rồi.”

Olga bĩu môi: “Ta cảm thấy bọn họ đều không phải là người của chúng ta, chỉ có anh mới là người của chúng ta. Hay là sau này anh ra ngoài đánh trận, đừng mang toàn bộ quân đoàn cơ động số 1 đi, ít nhất cũng phải để lại một sư đoàn…”

Vương Trung: “Be hạ nên biết, hiện tại chúng ta không có lực để làm vậy, phải không? Quân đoàn cơ động số 1 được mệnh danh là tinh nhuệ nhất Ant, nhưng cũng chỉ có thể giằng co với quân địch mà thôi.”

“Vậy à.” Olga mím môi,Vậy khi nào chúng ta mới có thể nghiền nát bọn chúng, thay vì giằng co như vậy đây?”

“Đợi khi nào lính kỳ cựu của Prosen chết một nửa, thì cũng gần được rồi. Tôi không biết phải mất bao lâu, nhưng ngày đó chắc chắn sẽ đến.”

Thực ra Vương Trung biết cần bao lâu, dù sao thì Trái đất cũng có đáp án, nhưng gần đây việc thiếu tướng Erwin suýt chút nữa đánh chiếm được Alexandria đã khiến Vương Trung chấn động, nên Vương Trung không nói ra “đáp án tiêu chuẩn” của Trái đất - mặc dù trước đó Vương Trung đã nói không ít.

Olga có chút buồn bã, nhưng cô nhanh chóng lấy lại tinh thần, kéo tay Vương Trung đi vào trong: “Đi thôi, chúng ta cùng đi xem cậu công tước bé bỏng mới sinhl”

Vương Trung: “Xe của Đại Giám Mục sắp đến rồi, tôi phải ra đó đón ngài ấy, hay là em đi cùng với các nữ hầu - em cũng tự biết đường rồi.”

Trước đây, Olga thường đến tìm Lyudmila để uống trà chiêu, nên đã quen thuộc với trang viên Rokossovsky.

Đang nói thì xe của Đại Giám Mục cũng đến trước cửa, Olga lập tức thay đổi hình tượng cô em gái đáng yêu, trở thành nữ Sa hoàng đoan trang, uy nghiêm.

Thị vệ của Belinsky xuống xe trước, mở cửa xe cho Belinsky. Lúc này, Đại Giám Mục mới bước xuống xe, cười lớn nói với Vương Trung: “Ồ, tướng quân không ở bên cạnh vợ con, mà ra đây để đón ta sao?”

Khi nói “đón ta”, Đại Giám Mục liếc nhìn Sa hoàng bệ hạ.

Vương Trung lập tức nhận ra một điều: Mối quan hệ giữa Sa hoàng và Đại Giám Mục không hòa hợp như vẻ bề ngoài.

Có lẽ là vì Olga không hoàn toàn tin tưởng giáo hội.

Chờ sau khi chiến tranh kết thúc, nếu Olga muốn tiếp tục duy trì chế độ Sa hoàng, có thể sẽ xảy ra chuyện không hay.

Vương Trung nhíu mày, quyết định đợi đánh bại Prosen rồi tính tiếp.

Lúc này, Olga hành lễ với Đại Giám Mục: “Thưa ngài, ta và hoàng huynh cùng đến nghênh đón ngài.”

Đại Giám Mục cười, nụ cười lần này tự nhiên hơn rất nhiều so với lúc nấy: “Vậy à. Đúng rồi, lễ rửa tội của đứa bé, do vị cha xứ nào chủ trì?”

Vương Trung lập tức nói: “Nếu ngài đồng ý, tôi hy vọng ngài có thể chủ trì lễ rửa tội cho con trai tôi.”

“Không thành vấn đề!” Đại Giám Mục cười ha hả, bộ râu rung rung,Vậy quyết định vậy đi. Còn cha đỡ đầu của đứa bé, không biết là…”

Vương Trung: “Nếu ngài không chê.” “Ta đương nhiên là không chê, cậu là chiến tướng số một của đế quốc! Con trai của cậu xứng đáng nhận được lời chúc phúc cao quý nhất của giáo hội!” Nói xong, Đại Giám Mục tiến lên, kéo tay Vương Trung, vừa kéo vừa đi vào trong, vừa nói: “Chúng ta sẽ tổ chức lễ chúc phúc ở Thánh đường lớn, sẽ sử dụng thánh vật được cất giữ ở đó, đó là thánh vật dùng để rửa tội cho Peter Đại đế năm xưa, Thánh Andrew cũng đã từng sử dụng nó.”

Được rồi, buff đã được cộng dồn, tương lai Lev nhỏ bé ít nhất cũng là thống soái.

Lúc này, Olga đang bị Vương Trung kéo đi đột nhiên hỏi: “Tên cháu trai ta là gì vậy? Để ta tính xem hôm nay là ngày gì…’

Vương Trung: “Lev. Tôi quyết định hưởng ứng lời kêu gọi của giáo hội, không chọn tên theo danh sách các vị thánh.”

Belinsky mừng rỡ: “Tốt, rất tốt! Giáo hội cũng khuyến khích làm như vậy. Lev à, con sư tử của thảo nguyên, không tệ. Cũng có thể gọi là sắt thép, sau này khi đối mặt với kẻ thù và nguy hiểm, có thể cứng rắn như sắt thép.”

Vương Trung Tâm muốn sắt thép thì thôi đi, cái tên này ở địa giới Ant nói không chừng sẽ kích hoạt hiệu ứng dây chuyên kỳ diệu.

Olga: “Cũng có thể đặt một cái tên nào đó liên quan đến chim ưng, như vậy sau này cô gái nào tưởng niệm hắn có thể hát 《Katyusha) , cô ấy đang ca hát về hùng ưng trên thảo nguyên.”

Vương Trung: “Không, hùng ưng trên thảo nguyên là ta. Cho nên con trai ta chỉ có thể làm sư tử.”

Lúc này Belinsky và Olga cùng nhau cười lớn.

Cười xong, ba người đã gần đến cửa phòng ngủ rồi, bây giờ là cửa phòng sinh, Belinsky bỗng nhiên nói: “Đúng rồi, hai người chỉ mới đính hôn, sau đó đã có con, về trình tự có chút không thích hợp. Nhưng tôi đã giải quyết xong rồi.”

Olga: “Nếu như cần, ta sẽ hạ chiếu thừa nhận hôn nhân của hai người, như vậy không cần phải quản quy củ đính hôn phải tròn một năm mới có thể kết hôn.”

Vương Trung: “Cảm ơn hai người, phòng sinh đến rồi, con trai và vợ tôi đang đợi hai vị.”

Vừa dứt lời cửa phòng mở ra, Nelly đẩy cửa đi ra, nhìn ba người ngoài cửa, sau đó lui sang một bên, duy trì tư thế mở cửa.

Tiếng con nít khóc ré lên từ trong phòng.

Belinsky: “Thật là tiếng khóc mạnh mẽ, chắc chắn là một đứa trẻ khỏe mạnh.”

Còn Olga đã chạy vào trong: “Cháu trai, cô đến rồi đây! Ồ, là cô sao? Mặc kệ!”

(Hết chương)

Chương 195: Vượt Ngoài Kế Hoạch

Chương 281: Mọi Người Vẫn Sống Trong Mộng Huyễn Quá Khứ

Chương 281: Mọi Người Vẫn Sống Trong Mộng Huyễn Quá Khứ

Olga xông lên ôm cháu trai, đồng thời Belinsky ở lại bên cạnh Vương Trung, hạ giọng nói: ‘Mặc dù cậu vừa mới có con trai, nói lời này không tốt lắm, nhưng chuyện Balath cậu vẫn nên mau chóng khởi hành. Hiện tại tiếp tế từ Balath đã giảm đi rất nhiều, cậu mới từ tiên tuyến trở về, biết chúng ta cần những đồ tiếp tế kia.”

Vương Trung gật đầu: “Đúng vậy, tôi biết. Tôi sẽ dùng tốc độ nhanh nhất đánh xuyên qua tuyến tiếp tế, lật đổ quốc vương đương nhiệm của Balath.”

Belinsky: “Bắt đầu hành động tháng chín, trước tháng 12 có thể giải quyết được không?”

Vương Trung: “Trên đường đến đây, tôi vẫn luôn xem tin tức Balath do Liên Hiệp Vương Quốc cung cấp, tôi cho rằng muốn chinh phục toàn cảnh Balath trong hai tháng chắc chắn không kịp, quá nhiều núi, cơ sở hạ tầng cũng quá kém.

“Quân đội của chúng ta sẽ giống như lâm vào vũng bùn, bước đi khó khăn. Nhưng chúng ta có thể đi dọc theo quốc lộ, chỉ công kích khu vực kinh tế phát triển của bọn họ, khiến cho hoàng thất Balath thoái vị, sau đó dựa vào chúng ta và Liên

Hiệp Vương Quốc thẩm thấu thế lực địa phương, thành lập chính quyền đại diện tương đối vững vàng."

Belinsky: "Ý của bên Liên Hiệp Vương Quốc là nâng đỡ em trai quốc vương đương nhiệm, Barway, kẻ tương đối tiến bộ làm quốc vương, tôi đã xem qua hồ sơ, Barway tương đối đồng ý với lý niệm của phái thế tục chúng ta, có thể tranh thủ, cho nên đồng ý phương án bên phía Liên Hiệp Vương Quốc."

Vương Trung: "Vậy không phải càng đơn giản sao, chúng ta hành quân thần tốc dọc theo đường cái, nghiền nát tất cả mọi sự chống cự của địch, nâng vị hoàng đệ tiến bộ kia lên ngôi, sau đó khải hoàn hồi triều."

Belinsky: "Trước tiên, cậu phải tiến hành một trận đổ bộ tại Balath, chúng ta và Balath thông lộ trên lục địa rất khó đi, tiêu chuẩn quốc lộ chẳng khác gì Nam Ant thảo nguyên. Cho nên cậu chỉ có thể đi đường thủy, phát động một trận chiến đổ bộ, tôi sẽ điều động bộ binh hải quân đến trợ giúp cậu."

Vương Trung vui mừng khôn xiết: "Bao nhiêu bộ binh hải quân? Mấy sư đoàn?"

"Hai sư đoàn bộ binh hải quân sẽ hiệp trợ cậu. Nhưng bọn họ chỉ phụ trách đánh chiếm bãi biển, công chiếm thành phố cảng cần dựa vào quân của cậu. Hiện tại Tập đoàn quân cơ giới số một của cậu hao tổn khá lớn, cần chỉnh đốn bổ sung, cho nên tôi từ chiến khu khác điều động một ít quân tinh nhuệ có kinh nghiệm chiến đấu cho cậu."

Vương Trung: "Tại sao bộ binh hải quân không tấn công cùng chúng ta? Tôi muốn đi tranh cãi với tư lệnh hải quân Kuznetsov."

Đại Mục thủ nhún vai: "Cậu có thể yêu cầu được bộ binh hải quân tự nhiên là tốt, tôi cũng vui vẻ nhìn thấy. Chuyện của

lục quân và hải quân, một tu sĩ cầu nguyện như tôi không thể can thiệp được.”

Vương Trung le lưỡi.

Lúc này trong phòng sinh tạm thời, Olga muốn nâng cao Lev bé nhỏ lên cao như mở đầu phim hoạt hình Vua Sư Tử, các nữ tỳ trong phòng đều sợ hãi, chỉ có bà đỡ là không sợ uy quyền của Olga mà giành lấy Lev bé nhỏ.

Lyudmila cười nói: “Hoàng hậu không có ác ý đâu, cô ấy sẽ không làm ngã cháu của mình đâu.”

Olga le lưỡi: “Xin lỗi, tôi hơi quá khích.” Olga ngồi xuống bên cạnh Lyudmila, nắm chặt tay cô - Tư thế này hơi giống Vương Trung lúc nấy.

Vương Trung nhìn một màn này, tạm thời quên mất cuộc trò chuyện với Đại Mục thủ.

Belinsky: “Chuyện cụ thể chờ ngày mai, có lẽ là ngày kia rồi nói tiếp, hôm nay chắc cậu bận lắm.”

Lúc này Mikhail đi tới, nhỏ giọng báo cáo bên tai Vương Trung: “Công tước Rorschach đến.”

Vương Trung: “Hắn ta là ai?”

Belinsky: “Nhân vật cốt cán của phái quý tộc, hiện tại tự xưng là người thuộc phái thế tục trung thành, thẩm phán quan tạm thời chưa tìm được sơ hở.”

Vương Trung: “Thẩm phán quan mà cũng không tìm được sơ hở?”

“Chỉ cần có sơ hở, thẩm phán quan nhất định sẽ nắm được, cho nên đối với những người không tìm được sơ hở thì phải đối xử cẩn thận, bởi vì rất có thể hắn ta thật sự vô tội, không có sơ hở gì cả.” Belinsky nói.

Có lý đấy.

Vương Trung: ‘Vậy tôi đi gặp vị phái thế tục bỗng nhiên tỉnh ngộ này.”

Belinsky: “Vậy tôi không tiện ra mặt, ở lại đây xem con trai đỡ đầu tương lai vậy.”

Vương Trung cẩn thận quan sát vị công tước Rorschach này, sau đó hắn vô cùng chắc chắn, mình chưa từng gặp qua hắn ta.

Nói cách khác, vị công tước này có thể không đảm nhiệm chức vụ gì trong quân đội, điều này khá hiếm thấy trong giới quý tộc của Ant.

Hệ thống quý tộc của Ant có tham khảo hệ thống quý tộc của Prosen, bình thường quý tộc nam tính đều sẽ ở trong quân đội mưu cầu một chức quan nửa chức.

Sau màn chào hỏi xã giao, công tước Rorschach đi thẳng vào vấn đề: “Nghe nói tướng quân sắp đi Balath tác chiến?”

Vương Trung: “Tin tức lan truyên nhanh thật đấy.”

“Bộ tham mưu của ngài không trở về cùng ngài, chuyện này thì tối hôm ngài vê đến Yekaterinburg, trên bàn tiệc xã giao cơ bản đều đã biết. Sau đó kết hợp thêm một vài tin đồn thất thiệt, tự nhiên có thể suy đoán ra ngài muốn viễn chinh Balath.”

Vương Trung: “Tin đồn gì cơ? Tôi nghĩ Thẩm Phán Đình sẽ rất hứng thú với chuyện này đấy.”

“À, chỉ là một số lời đồn đại vô căn cứ trên bàn tiệc xã giao thôi, Thẩm Phán Đình sẽ không hứng thú với loại chuyện này đâu, bằng chứng là hiện tại tôi vẫn có thể ngồi đây nói chuyện phiếm với ngài, đúng không?”

Tên này cũng dùng logic giống hệt Belinsky.

Vương Trung: “Nếu ngài muốn hỏi tôi có phải muốn đi Balath tác chiến hay không, tôi chỉ có thể nói là miễn bình luận. Nhưng thấy ngài nhiệt tình như vậy, không nói một lời thì cũng không được, ngài sẽ không vui. Bộ tham mưu của tôi quả thật chưa trở về, bọn họ có nhiệm vụ khác, tôi chỉ có thể nói đến đây thôi.”

Công tước Rorschach: “Yêu cầu của tôi rất đơn giản, vợ tôi là em gái của hoàng đế Balath, cô ấy cũng có quyền thừa kế ngai vàng Balath, tôi hy vọng sau khi tướng quân lật đổ hoàng thất Balath, có thể…” Vương Trung: “Vợ ngài rời khỏi Balath bao lâu rôi?”

“Chưa đến hai mươi năm.” Công tước Rorschach nhún vai,‘Chuyện này thì có liên quan gì sao?”

“Tất nhiên là có, vợ ngài đã rời khỏi Balath gần hai mươi năm rồi, làm sao có thể đảm bảo người dân Balath tín nhiệm cô ấy? Cô ấy làm nữ hoàng liệu có thể khiến mọi người tâm phục khẩu phục sao?”

Công tước Rorschach: “Tôi cũng sẽ đi cùng cô ấy, theo quy củ của Balath, nữ không thể kế thừa ngai vàng, nhưng con rể thì được. Về phần quan hệ với người bản địa, chúng tôi chỉ là trên danh nghĩa, đế quốc Ant vẫn luôn thực hiện chính sách gián tiếp cai trị đối với những vùng đất mới chiếm được, gần như không can thiệp vào công việc nội bộ của họ…

“Nếu thực sự không được thì ngài có thể đóng quân ở đó, đến lúc đó tôi sẽ phong cho ngài chức Giám quốc Đại tướng quân…”

Vương Trung đứng phắt dậy, ném cái cốc trong tay xuống đất: “Mơ tưởng hão huyền! Ngài nghĩ đây là thời Trung cổ à? Còn thừa kế ngai vàng! Tỉnh lại đi, ngay cả vương miện của Sa Hoàng bệ hạ… Tóm lại loại thời điểm này, đừng nằm mơ nữal

“Vì giấc mộng hão huyền của ngài, tương lai chúng ta có thể sẽ phải đóng quân ở Balath, sau đó sa lầy vào vũng lầy chiến tranh du kích triền miên không dứt!”

Chuyện này tôi đã chứng kiến rồi, chuyện như vậy đã xảy ra rất nhiều lần trên Trái Đất.

Vương Trung tiếp tục nói: “Không, tôi sẽ không để chuyện đó xảy ra! Ngài còn có mặt mũi tự xưng là người thuộc phái thế tục trung thành, chỉ với ý nghĩ vừa rồi của ngài thì không thể nào là người của phái thế tục được! Le ra tôi nên báo cáo chuyện này cho thẩm phán quan ngay bây giờ! Nhưng hôm nay con trai tôi chào đời, tâm trạng tôi đang tốt, cho nên tha cho ngài một mạng, cút ngay đi!”

Công tước Rorschach sợ đến mức tè cả ra quần, lăn ra khỏi phòng.

Vương Trung vừa mới nổi giận một trận, cổ họng hơi khô, đưa tay muốn lấy cốc nước thì cốc đã vỡ tan tành, đành phải đi đến tủ rượu bên cạnh phòng khách, lấy chai rượu ra tu ừng ực mấy ngụm.

Uống xong hắn mới sực nhớ ra: Mẹ kiếp, dùng rượu mạnh để giải khát, mình càng ngày càng giống người Ant chính hiệu rồi, không đúng, chỉ xét riêng về thể chất mà nói, mình chính là người Ant chính hiệu!

Hắn đặt chai rượu xuống, dựa vào tủ rượu suy nghĩ.

Nữ tỳ biết khách đã rời đi bèn vào phòng, bắt đầu dọn dẹp những mảnh vỡ thủy tinh trên sàn.

Mikhail lại đi vào, vẫn thì thâm vào tai Vương Trung: “Tướng quân, lại có khách đến.”

Vương Trung thở dài: “Lần này hắn ta cũng có họ hàng với người Balath à? Nói với bọn họ, chuyện này miễn bàn nữa, đến bao nhiêu người cũng vô dụng.”

Mikhail gật đầu: “Rõ. Vậy tôi đi khuyên bọn họ về.”

Vương Trung phất phất tay, ra hiệu cho Mikhail đi cho nhanh.

Chờ quản gia rời đi, Vương Trung thở dài.

Hắn biết ngày hôm nay sẽ dài đằng dang và gian nan hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

(Hết chương)

Chương 196: Vượt Ngoài Kế Hoạch 2

Chương 282: Pháo phản lực

Chương 282: Pháo phản lực

Đuổi công tước Rorschach đi, Vương Trung lại tiếp tục gặp vài nhóm khách, tất cả đều là những người xa lạ mà hắn không hề quen biết.

Được rồi, nói xa lạ thì cũng không đúng lắm, dù sao tước vị thấp nhất của bọn họ cũng là nam tước, thời buổi này phần lớn nam tước của Ant hoặc là đã chết hoặc là đang bị giam trong trại tập trung của Prosen, nam tước thật sự không thể tính là người qua đường được.

Nhưng Vương Trung không có chút hứng thú nào với đám người này, chỉ tùy tiện tiếp đón cho xong chuyện.

Chờ đến khi hắn không còn vị khách nào nữa thì đã 8 giờ tối. Hắn vội vàng quay về phòng sinh - hiện tại có lẽ nên gọi là phòng trẻ sơ sinh thì đúng hơn.

Vừa bước vào cửa, hắn đã thấy Olga đang ngồi bên giường Lyudmila, không biết đang trò chuyện gì.

Vương Trung thắc mắc: “Hai người thân thiết với nhau từ lúc nào vậy?”

“Hình như là ngày thứ bảy sau khi anh xuất chinh.” Olga nhìn lên trần nhà, cố gắng nhớ lại.

“Ngày thứ sáu.” Lyudmila nói.

Olga vỗ đùi: “Đúng rồi, ngày thứ sáu, hôm đó tôi nghĩ anh trai đã ra tiền tuyến rồi, tôi nên chăm sóc chị dâu mang thai cho tốt, hơn nữa tổng quản cung đình nói tâm trạng của sản phụ sẽ dao động rất lớn khi sắp đến ngày sinh, thế là tôi đến đây.”

Lyudmila cười nói: “Thật ra trước kia chúng ta trò chuyện rất vui vẻ trong những buổi tiệc trà, chẳng phải sao?”

Olga: “Đúng vậy!”

Vương Trung: “Nếu hai người đã thân thiết như vậy rồi, tôi đi làm việc đây…”

Olga lập tức biến sắc: “Con trai anh vừa mới sinh, anh đã vội đi làm việc rồi sao?”

Vương Trung còn chưa kịp lên tiếng, Lyudmila đã nói: “Anh ấy có thể trở về chứng kiến con trai chào đời là nhờ tham mưu trưởng Pavlov giúp đỡ. Chiến tranh vẫn đang tiếp diễn, nói thật lòng, đây không phải là thời điểm thích hợp để sinh con. Tất cả là do chúng ta quá cuồng nhiệt vào cái đêm hôm đó.”

Vương Trung: “Tôi lại thấy, vào thời điểm này còn muốn cho một sinh mệnh mới được ra đời, chính là thể hiện niềm tin vào tương lai, với danh tiếng hiện tại của tôi, nếu như tương lai chúng ta không thể đánh bại Prosen, vậy thì thứ đang chờ đợi đứa nhỏ này sẽ là địa ngục trần gian.”

Olga mừng rỡ: “Được, cứ tuyên truyền theo hướng này đi! Alyosha, anh thông minh thật đấy.”

Lyudmila cũng cười: “Nghĩ kỹ lại thì đúng là như vậy.’

“Vậy thì, tôi đi đây.” Vương Trung phất phất tay, xoay người định đi, nhưng lập tức quay đầu lại, bước đến bên nôi em bé, nhìn đứa con trai đang ngủ say sưa.

Lyudmila: “Được rồi, đi đi, ba ba, hãy đi giải cứu thế giới đi.”

Vương Trung cũng mỉm cười, trong lòng tràn đầy trách nhiệm và hạnh phúc, rời khỏi phòng trẻ sơ sinh.

Một lát sau, Vương Trung đẩy cửa bước vào thư phòng, liếc mắt đã thấy một chồng tài liệu trên bàn. Vương Trung: “Quả nhiên đã được gửi đến rồi, bác Gabrielle thật sự không muốn cho tôi rảnh rỗi một ngày nào.”

Hắn ngồi xuống bàn, bắt đầu xem xét tập tài liệu đầu tiên.

Lúc này Nelly mở cửa hông thư phòng, đẩy xe thức ăn tối vào.

Vương Trung vẫn không ngẩng đầu lên, vừa đọc tài liệu vừa nói: “Hom nay cô đã mệt mỏi như vậy rồi, không cần chuẩn bị bữa tối đâu.”

Nelly: “Hôm nay tôi không bận lắm, chủ yếu là bà đỡ và các nữ tỳ khác làm việc.”

Vương Trung: “Tôi thấy mà, cô cứ ôm đồ đạc chạy tới chạy lui trên hành lang. Áo của cô ướt đẫm mồ hôi, tạp dề cũng có một mảng ướt loang lổ - chắc chắn là mồ hôi rồi.”

Nelly nhíu mày: “Lúc con trai chào đời, Ngài lại đi nhìn mồ hôi trên người nữ tỳ sao?”

“Tôi đang quan tâm cô đấy.” Vương Trung ngừng đọc tài liệu, ngẩng đầu nhìn Nelly, nghiêm túc nói,‘Cô cũng là người nhà của tôi.”

Nelly nhìn chằm chằm Vương Trung một lúc, sau đó mở nắp xe đẩy, bắt đầu giới thiệu bữa tối: “Tối nay có bánh quế, phô mai và dưa chuột muối.”

Vương Trung: “Hôm nay không phải là ngày ăn cá sao?”

“Đã sắp qua 12 giờ đêm rồi, tôi nghĩ ngài Đại Mục thủ sẽ không để ý đâu.” Nelly vừa nói vừa bưng đĩa bánh quế, phô mai và dưa chuột muối đặt lên mép bàn, sau đó quay người rót một cốc cà phê, đặt ở vị trí thuận tiện nhất cho Vương Trung.

Vương Trung bưng cốc cà phê lên uống một ngụm: “Ơ, sao hôm nay ngọt thế?”

Nelly: “Tôi nghe bác sĩ nói, đường có thể giúp đầu óc hoạt động minh mẫn hơn.”

“Nghe cứ như đang chê tôi ngu ngốc vậy.” Vương Trung trêu chọc.

Nelly: “Nếu Ngài đã nghĩ như vậy, vậy thì đúng là nên bổ sung thêm đường.”

Vương Trung cười ha hả, sau khi xem xong tài liệu, hắn ký tên vào cuối trang, sau đó cầm con dấu lên ấn một cái thật mạnh.

Hắn đặt tập tài liệu đã ký sang một bên, mở tập tài liệu tiếp theo ra xem, lông mày lập tức nhíu chặt, lẩm bẩm: “Cái quái gì thế này, chỉ tiêu vô lý như vậy thì làm sao mà đạt được?”

Nói xong, hắn cầm bút lên viết ý kiến của mình lên lề tài liệu, càng viết càng dài.

Nelly đứng bên cạnh nhìn một lúc, sau đó đi đến mở rộng cửa sổ ra, để gió đêm thổi vào phòng. Xong xuôi, cô cam một chiếc quạt, nhẹ nhàng quạt cho Vương Trung.

Quãng thời gian còn lại của ngày 10 tháng 8 và hai tiếng đồng hồ đầu tiên của ngày 11 tháng 8 cứ thế trôi qua.

Ngày 13 tháng 8, hội nghị thẩm định phương án thiết kế lần thứ năm của Ủy ban Trang bị.

Mặc dù con trai mới chỉ chào đời được ba ngày, nhưng Vương Trung vẫn đến tham dự hội nghị.

Hắn nhất định phải đến, vì mạng sống của các chiến sĩ nơi tiền tuyến, hắn nhất định phải bóp chết những bản thiết kế rác rưởi kia ngay từ trong trứng nước.

Nhưng lần này đồ vật lại bình thường ngoài dự đoán, tổng cộng 10 cái bản thiết kế, lại có tám cái khiến Vương Trung cảm thấy có thể sản xuất thử xem.

Thẩm định xong bản thiết kế thứ chín, Vương Trung giơ tay lên: "Để người tiếp theo tối nay hãy đến, chúng ta uống ngụm nước trước."

"Vâng, tướng quân." Cán bộ nói xong liên mở cửa đi ra ngoài.

Vương Trung quay đầu hỏi vị đại biểu không quân bên cạnh: "Ông có cảm thấy phương án thiết kế lần này hợp lý hơn rất nhiều không? Không có loại đồ vật không thực tế, viển vông kia nữa?"

Vị đại biểu Không quân nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây nói: "Có lẽ các nhà thiết kế cũng không muốn bị đưa đến nhà máy làm kỹ thuật viên bình thường. Chuyện con rể của Cục trưởng Cục Quân giới tiền nhiệm, ai cũng rõ."

Vị đại biểu Hải quân bên cạnh xen vào nói: "Cũng có thể là mọi người đã nắm rõ sở thích của ngài, nếu không thì chính là tiêu chí thiết kế ngài thẩm định tương đối hợp lý."

Vương Trung: "Vậy mọi người đều cho rằng có liên quan đến tôi?"

Những người khác đều im lặng, nhìn Vương Trung với một vẻ mặt khó tả. Ánh mắt ấy như muốn nói: "Chính ngài không biết sao?"

Vương Trung lắc đầu, vỗ vỗ chiếc chuông trên bàn, người vệ binh vừa mới đi ra lại bước vào: "Tướng quân?"

“Để nhà thiết kế cuối cùng vào.”

“Vâng.”

Một lát sau, nhà thiết kế của “Xoáy Nước” - Korin ngẩng cao đầu, ưỡn ngực đi vào, phía sau còn có một trợ lý cầm bản vẽ.

Vị trợ lý vừa vào liền dán bản vẽ lên bảng đen trong phòng.

Vương Trung: “Anh bạn Korin, lần này anh khí phách hơn lần trước đấy, tôi vẫn thích vị Tổng công trình sư tự mình cầm bản vẽ hơn.”

Korin: “A? ỒI Anh mau đi mau đi…”

Korin xoay người đuổi vị trợ lý ra ngoài, tự mình mở bản vẽ, dùng nam châm cố định bốn góc.

Vương Trung cẩn thận quan sát hình chiếu ba chiều trên bản vẽ, hỏi: “Trông giống như phiên bản cải tiến của “Xoáy Nước”?”

Korin gật đầu: “Ngài nói đúng. Tôi đã xem qua tiêu chí thiết kế pháo tự hành tấn công đô thị do ủy ban ban bố, liền lập tức sửa đổi một phương án dựa trên “Xoáy Nước”.

“Ưu điểm của phương án này là rất dễ chế tạo, vê cơ bản chỉ cần sửa đổi dây chuyền sản xuất “Xoáy Nước” hiện tại là có thể bắt đầu sản xuất hàng loạt. Phương án này dựa trên cơ sở của “Xoáy Nước”, tăng cường giáp hông để đối mặt với môi trường tác chiến phức tạp trong đô thị.

“Các tiêu chí vê tính năng cơ động rất dễ đáp ứng, chỉ cần kiểm soát mức độ tăng trọng lượng thì độ tin cậy cũng sẽ không gặp vấn đề gì lớn, có thể đảm bảo pháo tự hành từ ga đường sắt tiền tuyến tự hành quân đến địa điểm giao chiến.”

Vương Trung giơ tay lên: “Khoan đã, giáp hông của nó được tăng cường rồi sao?”

Korin: “Vâng, chúng tôi đã tăng giáp hông lên 80mm, có thể chống lại hỏa lực chống tăng hạng nhẹ của Prosen, ví dụ như PAK 38 hoặc các loại pháo tự động 20mm. “Tất nhiên, khả năng chống lại PAK 40 và pháo 88 là rất đáng lo ngại, nhưng chúng tôi cho rằng nếu muốn chống lại những loại hỏa lực hạng nặng này, chắc chắn sẽ phải giảm đáng kể độ tin cậy, cái lợi không bù đắp nổi cái hại.”

Vương Trung gật đầu: “Tốt, những loại hỏa lực hạng nặng này không dễ di chuyển trong thành phố, bộ binh có thể xử lý được. Vậy còn hỏa lực thì sao? Tôi không nhớ chúng ta có loại pháo phản lực nào phù hợp yêu cầu.”

“Chúng tôi không có. Nhưng mà pháo phản lực thì ngài cũng biết, yêu cầu đối với bệ phóng không cao, bệ phóng của Katyusha chỉ là một loạt đường ray. Lữ đoàn pháo phản lực cận vệ của chúng ta còn phát minh ra cách đặt pháo phản lực vào rãnh đào tạm thời để phóng.”

“Vì vậy, mấu chốt là phải nghiên cứu ra loại đạn phản lực cỡ nòng 380mm, thậm chí là 400mm. Tôi nghĩ đây không phải là vấn đề gì khó, dù sao yêu cầu ve tâm bắn cũng chỉ có 500 mét. Xét đến việc sẽ được sử dụng trong các trận chiến đô thị, thì có lẽ tâm bắn 200 mét cũng đủ rồi.”

Vương Trung gật đầu: “Anh nói cũng có lý.”

Đức quốc xã trên Trái Đất đã phát triển một loạt đạn phản lực cỡ nòng lớn, bệ phóng đều rất đơn giản. Ví dụ như pháo tự hành có biệt danh “Stuka mặt đất’, thực chất chỉ là xe bọc thép bán bánh xích Sd. Kfz. 251 gắn sáu bình khí gas bên cạnh, bệ phóng chỉ là một khung sắt hình chữ nhật.

Korin tiếp tục nói: “Vì vậy, bộ phận vũ khí chính của nó, chúng tôi thiết kế một đường ray phóng 400mm, lắp đặt bên ngoài giáp chính của khoang chiến đấu, như vậy giáp chính của khoang chiến đấu sẽ trở thành một khối hoàn chỉnh, đồng

thời loại bỏ khiên chắn pháo, vì vậy sự cân bằng tổng thể của xe còn tốt hơn cả "Xoáy Nước", chúng tôi cho rằng khả năng vượt địa hình của nó thậm chí có thể vượt qua cả "Xoáy Nước'…'

Vương Trung: "Không, không đúng, các anh quá bị giới hạn bởi việc phải đặt vũ khí ở phía trước khoang chiến đấu. Anh nghĩ mà xem, thứ này bắn là pháo phản lực, tốc độ bay rất chậm, cho dù chỉ bắn 200 mét, cũng phải nâng cao góc bắn, bắn theo đường cầu vồng."

Vương Trung đã từng sử dụng Churchill phiên bản công binh trong War Thunder, và cả người anh em song sinh của nó là Centurion phiên bản công binh, nên hắn có ấn tượng rất sâu về "bệ phóng thùng rác" (biệt danh của khẩu pháo chính) chỉ cần khai hỏa là phải nâng lên.

Hắn đứng dậy, tiến đến trước bản vẽ, vẽ thêm vài nét vào mặt sau bản vẽ: "Các anh có thể đặt bệ phóng ở phía sau, điều chỉnh góc bắn bằng cách thay đổi độ cao của đuôi bệ phóng. Như vậy khoang chiến đấu có thể bảo vệ bệ phóng khỏi bị hỏa lực trực diện phá hủy."

Korin há hốc mồm: "Cái này… nhìn hơi kỳ quái!"

Vương Trung: "Kỳ quái thì sao? Dùng tốt là được. Hơn nữa như vậy anh sẽ dễ dàng cân bằng hơn. Khả năng phòng thủ phía trước cũng mạnh hơn."

Korin: "Điều này đúng là…"

Vương Trung: "Cứ theo ý tưởng này mà sửa đổi, các anh cũng đừng vội, trước tiên hãy thiết kế đạn phản lực cho tốt. Tôi sắp phải xuất chinh rồi, đi giải quyết một số vấn đề nhỏ, đợi tôi trở về thì làm xong là được. Cứ như vậy đi, hội thẩm định hôm nay đến đây kết thúc!"

(Hết chương)

Chương 197: Thương Vong Diễn Ra

Chương 283: Xuất phát

Chương 283: Xuất phát

Mấy ngày sau đó, Vương Trung vẫn luôn để ý xem có ai hứng thú với hai tiêu chí xe tăng còn lại mà hắn đề xuất hay không.

Kết quả là cho đến ngày 17 tháng 8, vẫn chưa nghe nói có nhóm thiết kế nào do nhà thiết kế nào dẫn đầu có ý định tiếp nhận.

Điều này khiến Vương Trung có chút muốn tự mình ra tay, nhưng hắn biết bản thân chỉ là kẻ tay mơ, căn bản không có cách nào sao chép hoàn hảo thiết kế từ Trái Đất, cũng không hiểu về thiết kế và vẽ kỹ thuật, chỉ có thể đưa ra các loại tiêu chí khi có kỹ sư tiếp nhận.

Cho đến khi kỹ sư Korin cho ra đời bản thiết kế pháo tự hành phản lực thứ hai, Vương Trung vẫn chưa nghe nói có ai muốn thử thách hai phương án xe tăng mà hắn đưa ra.

Nhưng chắc chắn là phải chế tạo xe tăng mới, hiện tại "Xoáy Nước" chỉ có thể đánh phòng ngự, lại còn bị khắc chế bởi bom khói - thứ vũ khí ưa thích của quân Prosen, một khi bị bao phủ bởi khói thì chỉ có thể dựa vào tính cơ động để chạy trốn.

Đợi đến khi Prosen tung ra "báo đen", thậm chí là E-50 - loại xe tăng hạng trung thế hệ mới, thì nhược điểm không có tháp pháo của "Xoáy Nước" sẽ bị phóng đại lên vô hạn.

Hơn nữa, đợi đến lúc "báo đen" xuất hiện, thì cũng gần đến lúc quân Ant phản công, mà "Xoáy Nước" lại rất yếu kém trong tấn công.

Những chiếc pháo chống tăng như SU-76 và SU-85 có thể nâng cao nòng pháo để sử dụng như pháo tự hành, nên trong quá trình tấn công cũng không phải là hoàn toàn vô dụng.

SU-100 "Xoáy Nước" khi được thiết kế, để đơn giản hóa cơ cấu nâng hạ nòng pháo, đã bị giới hạn góc nâng dưới 20 độ, căn bản không thể sử dụng như pháo tự hành, nên khi tấn công thực sự là vô dụng.

Vì vậy, Vương Trung sốt ruột như lửa đốt, cuối cùng không còn cách nào khác, hắn đành phải tìm đến cô em gái Olga tốt bụng, nhờ cô ra lệnh cho các viện thiết kế xe tăng phải đưa ra phương án.

Tuy nhiên, thời gian xuất phát đã đến gần, Vương Trung thực sự không thể chờ đến lúc bản thiết kế được hoàn thành.

Hắn chỉ có thể tự mình ấn định thời gian thẩm định riêng cho ba dự án mà hắn đề xuất, đợi hắn trở vê rồi tính tiếp. Vì vậy, thời gian nghiên cứu của những dự án này cũng dồi dào hơn so với các dự án khác, khả năng đưa ra phương án tốt hơn cũng cao hơn.

Ba dự án đó là: pháo tự hành phản lực dành cho chiến đấu đô thị, xe tăng hạng trung 30 tấn sử dụng tháp pháo hình bau dục, xe tăng đột phá hạng nặng 50 tấn.

Còn dự án xe tăng hạng trung 40 tấn được thiết kế dựa trên T-34, được coi là phương án thay thế cho T-34, được giao trực tiếp cho Phó Chủ tịch Ủy ban Thẩm định.

Ý nghĩ của Vương Trung là, chiếc xe tăng 40 tấn này là đơn giản nhất, chỉ cần tăng cường giáp cho T-34 là giải quyết

được vấn đề, giao cho người khác cũng sẽ không có vấn đề gì lớn.

Sắp xếp xong xuôi mọi việc, Vương Trung lại chạy đến Bộ Chỉ huy Phòng thủ Thành phố, thị sát tình hình chỉnh đốn của Tập đoàn quân Cơ giới số 1, sắp xếp ổn thỏa cho các đơn vị cũ của mình.

Đến ngày 17 tháng 8, khi đứa con của hắn được một tuần tuổi, Vương Trung đã chuẩn bị sẵn sàng để lên đường. Sáng sớm hôm đó, hắn vừa mới thức dậy thì có người gõ cửa phòng ngủ.

Vương Trung bước tới mở cửa, phát hiện ra Mikhail, vị quản gia già đang cầm trên tay một bức điện: "Thưa ngài, điện báo của Pavlov tướng quân."

"Tôi biết rồi." Vương Trung nhận lấy bức điện, mở ra xem, chỉ thấy một câu ngắn gọn: "Mau đến đây, tôi đang đợi cậu.'

Vương Trung lắc đầu: "Con trai tôi đã được một tuần tuổi rồi, mà ông ta thậm chí còn không thèm chúc mừng một câu."

Mikhail: "Đó là biểu hiện của người có trách nhiệm, thưa tướng quân."

"Tôi biết." Vương Trung đưa bức điện cho quản gia: "Cat kỹ cái này đi, biết đâu sau này sẽ có người xuất bản "Tuyển tập Văn kiện thời chiến của Rokossovsky", nó sẽ trở thành tư liệu lịch sử đấy."

"Vâng, thưa tướng quân." Mikhail dừng lại một chút: "Hôm nay sẽ xuất phát sao? Cần chuẩn bị hành lý không ạ?"

"Phải, giúp tôi chuẩn bị hành lý - Nelly làm việc này là đủ rồi. À, viên phó quan thay thế Vasili đã đến chưa?"

Mikhail: "Hôm qua cậu ấy đã đến rồi, tôi đã sắp xếp cho cậu ấy ở phòng khách."

Vương Trung: “Bao cậu ta đến văn phòng đợi tôi, tôi đoán hôm nay tài liệu cần tôi xử lý đã được gửi đến rồi.”

“5 giờ sáng đã được gửi đến rồi ạ.”

“Tôi biết mà! Mang bữa sáng đến thư phòng cho tôi, tôi vừa ăn vừa xem tài liệu.”

Vương Trung bước vào thư phòng, nhìn thấy một vị trung úy tóc vàng hoe đang ngồi trên ghế sofa.

Thấy Vương Trung bước vào, vị trung úy lập tức đứng dậy chào: “Tướng quân! Tôi là phó quan mới của ngài, Yakov Konstantinovich Bratov. Tôi đến để tiếp nhận nhiệm vụ của Vasili thượng úy - người đã được điều động đến trường quân sự để huấn luyện.”

Vương Trung đáp lễ: “Chào Yakov anh tốt nghiệp chuyên ngành gì vậy?”

Vị trung úy: “Chuyên ngành Tham mưu, nhưng tôi cũng biết tiếng Prosen, tiếng Anh, có thể giao tiếp bình thường bằng tiếng Melainia, và biết một chút tiếng Carolin.”

Vương Trung gật đầu: “Biết nhiều thứ tiếng đấy, nhưng không biết có giỏi lừa gạt kẻ địch như Vasili không.

Yakov cười khổ: “Vasili thượng úy đã nhận được Huân chương Sao vàng nhờ hành động đánh lừa quân địch xuất sắc, tôi làm sao có thể so sánh với anh ấy được.”

Vương Trung: “Nhưng nhiều người nói rằng Vasili nhận được Huân chương Sao vàng là nhờ tôi, tôi đã có hai Huân chương Sao vàng rồi, nên để phó quan cũng có một cái.”

Yakov kinh ngạc: “Họ dám nói như vậy sao, không sợ bị các thẩm phán viên điều tra sao?”

Vương Trung nhìn Yakov với vẻ ngạc nhiên: “Anh lại tin vào những lời đồn đại đó sao?”

“Tôi không nên tin sao?” Yakov càng thêm kinh ngạc.

Vương Trung: “Tất nhiên là không nên, tôi và Tòa án Quân sự không có quan hệ gì đặc biệt, với Lavkid - Tổng giám mục đứng đầu Tòa án Quân sự - cũng chỉ là bạn bè bình thường mà thôi.” “Nhưng mối quan he giữa ngài va Belinsky rất đặc biệt, ai cũng nói ngài là con riêng của ông ấy.”

“Không, không, không, tôi chắc chắn là con ruột của bố mẹ tôi, không phải con nuôi. Nhưng đúng là Belinsky muốn đích thân chủ trì lễ rửa tội cho con trai tôi, và trở thành cha đỡ đầu của nó.”

Yakov “ồ’ lên một tiếng, sau đó hỏi với vẻ nghiêm túc: “Chuyện này tôi không thể nói ra ngoài, đúng không?”

“À, thực ra anh muốn nói gì thì nói, dù sao thì lễ rửa tội cũng diễn ra trong tháng này, trở thành cha đỡ đầu cũng là trong tháng này, chỉ là tôi không thể tham dự được. Thôi, không tám chuyện nữa, tôi phải xem tài liệu đây.”

Như thể đã nắm bắt được thời gian, Nelly đẩy xe thức ăn vào, ánh mắt nhìn Yakov như một lão nông đang đánh giá con lừa mới mua.

Yakov: “A, đây chính là cô hầu gái nhỏ bé đó! Không trách mọi người đều nói ngài diễm phúc không cạn.”

Chờ đã, bên ngoài người ta nói gì vê Nelly vậy?

Nelly cau mày, rõ ràng là không vui, nhưng cô không nổi giận, mà đẩy xe đến bên cạnh bàn đọc sách, mở nắp ra, lấy bữa sáng và cà phê, lần lượt bày lên bàn.

Sau khi bày xong, cô mới hỏi Vương Trung: “Vị phó quan mới là nữ sao? Tôi thấy anh ta dùng tên nam.”

Yakov: “Tôi là nam, hơn nữa tôi vừa mới kết hôn!”

Vương Trung kinh ngạc: “Anh kết hôn rồi sao? Trông anh mới chỉ mười tám tuổi!”

“Tôi hai mươi tư tuổi rồi, chẳng lẽ ngài không xem hồ sơ của tôi sao?”

Vương Trung chỉ đành thừa nhận: “Ừm, tôi không xem. Vậy ra anh lớn hơn Vasili nhiều thế sao? Tôi cứ tưởng họ điều một cậu nhóc vừa tốt nghiệp cấp 3 đến cho tôi!”

“Tốt nghiệp cấp 3 thì không thể nào học xong chuyên ngành Tham mưu! Cho dù chỉ là Tham mưu sơ cấp.”

Dù sao cũng là trung úy, học xong Tham mưu cao cấp thì phải là sĩ quan cấp tá rồi.

Yakov thở dài: “Mọi người lúc nào cũng coi tôi như trẻ con, rõ ràng chiều cao của tôi cũng không thấp, tận 1m77 đấy!”

Vương Trung thâm nghĩ, cậu nhóc này đang nói mơ gì vậy, ở Nhật Bản thì đúng là cậu cao thật, nhưng đây là Ant.

Tuy nhiên, hắn không nói ra sự thật, mà ho khan một tiếng rồi nói: “Vậy là anh mới cưới sao?”

“Vâng, Lida nhất quyết bắt tôi phải cưới cô ấy trước khi tôi ra tiền tuyến, cô ấy là bạn học của tôi, hiện đang được huấn luyện cứu hộ chiến trường.”

Vương Trung: “Cô ấy là cô gái tốt đấy, hãy trân trọng cô ấy.”

Yakov tiếp tục nói: “Tôi đã nói với Lida rằng tôi là phó quan ở Bộ Tư lệnh của Rokossovsky, căn bản sẽ không gặp nguy hiểm gì, nhưng cô ấy không tin. Tôi đoán chắc là do mấy cô gái ở trường y tá đã gieo rắc suy nghĩ gì đó cho cô ấy.

“Tóm lại là hôm qua chúng tôi đã kết hôn, sau khi chụp ảnh xong, tôi liền vội vàng đến đây, ảnh chụp còn chưa kịp rửa

nữa.”

Vương Trung: “Anh có thể bảo tiệm chụp ảnh gửi ảnh đến trang viên, rồi gửi kèm theo thư của tôi đến tiền tuyến, như vậy sẽ thuận tiện hơn.”

Yakov mừng rỡ: “Có thể chứ? Vậy thì quá tốt rồi!”

Vương Trung gật đầu, cầm lấy bữa sáng trên bàn, vừa ăn vừa bắt đầu lật xem tài liệu.

Giữa trưa, sân bay gọi điện thoại tới, thông báo cho Vương Trung đã chuẩn bị xong máy bay, có thể cất cánh ngay lập tức.

Thế là Vương Trung phê duyệt văn kiện sửa sang lại một chút, sau khi ăn mặc chỉnh tê, đến phòng sinh con nhìn vợ con một cái cuối cùng.

Vừa mở cửa, hắn đã đối diện với ánh mắt của Lyudmila.

“Phải đi rồi?” Cô hỏi.

Vương Trung khẽ gật đầu: “Ừ, máy bay đã đợi anh rồi.”

Lyudmila có chút ay náy nói: “Con vừa mới ngủ, nhưng dù có tỉnh thì cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.”

Vương Trung: “Cứ để con ngủ đi, anh đến thăm hai mẹ con.”

Hắn đi đến bên nôi, nhìn con trai ngủ say như chú mèo con, đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt phấn nộn.

Kết quả động tác này lại đánh thức đứa bé, tiếng gào khóc inh ỏi suýt chút xé rách màng nhĩ Vương Trung.

Lyudmila lập tức đưa tay lắc nôi, vừa lắc vừa ngân nga.

Cô hát bài Khúc hành quân) , vừa hát vừa theo giai điệu lắc lu cái nôi.

“Đường hành quân ta đi thật xa/ Hỡi đồng đội nhìn về phía trước/ Lá cờ quân ta tung bay phấp phới/ Người chỉ huy luôn đi đầu tiên- “

Tiếng khóc của đứa bé dần nhỏ lại.

Lúc Lyudmila hát đến câu “Anh đi đường xa em sẽ viết thư cho”, đứa bé bỗng nhoẻn cười, lắc lu tay chân theo nhịp.

Vương Trung nhìn con, một luồng quyết tâm mạnh mẽ dâng trào, xâm chiếm lấy thể xác và tinh thần của hắn.

Nụ cười này, ý nghĩa của nụ cười này chính là chiến đấu dũng cảm.

Để bọn trẻ có thể vui cười vô tư, để đất nước tôi không còn phải rơi lệ.

Vương Trung đội mũ lên, nhẹ nhàng chỉnh lại, gật đầu với Lyudmila, dứt khoát quay người.

Sĩ quan phụ tá mới Yakov vốn định nói gì đó, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt của Vương Trung liền rụt cổ lại.

Nelly xách theo vali to tướng thì nheo mắt, trên mặt tràn đây vẻ tán thưởng và tự hào.

Lyudmila dịu dàng nhìn bóng lưng hắn, tiếp tục ngân nga: “Từng người chiến sĩ đều trẻ trung, dũng cảm/ Ánh mắt sắc như chim đại bàng/ Vinh quang chúng ta vô cùng cao quý/ Xây nên chiến công oanh liệt-

“Hỡi các chiến sĩ! Xuất phát! Xuất phát! Anh đi đường xa em sẽ viết thư cho- Hãy nghe tiếng kèn thôi thúc- Tạm biệt anh, hãy lên đường.”

Nghe xong, Vương Trung mới lên tiếng: “Đi thôi, đi xử lý đám ngốc bị Prosen mê hoặc kia, rồi quay lại tính sổ với lũ Prosen.”

Yakov: “Vâng.”

Rokossovsky thượng tướng sải bước rời khỏi phòng sinh.

(Hết chương) Chương 284: Quân viễn chỉnh hội hợp với chiến soái

Lúc máy bay của Vương Trung hạ cánh xuống Abadan, đồng hồ đã điểm mười giờ tối, trời gần như tối đen.

Tuy nhiên, Abadan vẫn chưa thực hiện lệnh giới nghiêm, sân bay đèn đuốc sáng trưng, vì vậy Vương Trung đã nhìn thấy rõ khuôn mặt của Pavlov từ trên máy bay.

Tham mưu trưởng dẫn theo một đám người chen chúc ở khu vực sân đỗ, ngóng về phía chiếc máy bay đang hạ cánh.

Vài phút sau, Vương Trung bước xuống thang máy bay, bắt tay tham mưu trưởng: “Xin lỗi vì đã để cậu đợi lâu.”

Pavlov: “Tôi cứ tưởng cậu phải đợi đến khi con trai làm lễ rửa tội mới đến, vậy thì mọi thứ hỏng bét hết rồi.”

Vương Trung: ‘Không đâu, cậu đã nói là mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi, vậy thì hẳn là có thể hành động ngay, tất nhiên tôi phải đến ngay để nắm bắt tình hình.”

Nói rồi, hắn nhìn về phía đám đông với những gương mặt xa lạ, bảo: “Giới thiệu qua một chút đi.”

“Tất nhiên.” Pavlov buông tay Vương Trung, lùi vê sau một bước nhường chỗ, chỉ vào hai người đàn ông đội mũ nồi đỏ, mặc quân phục ran ri: “Đây là Charlie, đại tá, đội trưởng đội đặc nhiệm thuộc Sư đoàn Dù số 1 của Liên hiệp Vương quốc, còn đây là phó của anh ta, trung tá Richard. Vị này là thượng tướng Rokossovsky.’

Mũ nồi đỏ cúi chào Vương Trung: “Nghe danh đã lâu, thưa ngài thượng tướng.”

Vương Trung không đợi Yakov phiên dịch mà đáp ngay: "Các anh cũng vậy, tôi không ngờ là "Quỷ đỏ"" cũng tham gia chiến dịch này."

Dù sao thì trước khi xuyên không, hắn cũng từng học tiếng Anh, tuy rằng sau khi thi đại học xong thì đa phần kiến thức đã trả lại cho thầy cô, nhưng "nghe danh đã lâu" thì hắn vẫn hiểu được.

Sư đoàn Dù số 1 của Anh, bởi vì đội mũ nồi đỏ nên có biệt danh là "Quỷ đỏ', chiến tích nổi tiếng nhất của sư đoàn này trên địa cầu chính là bị Montgomery "dắt mũi", ném đến vị trí xa nhất trong chiến dịch Market Garden, bị một đống quân của Đức Quốc xã vây đánh, kết quả là với vũ khí hạng nhẹ của lính dù, bọn họ đã chiến đấu dai dẳng nhiều ngày liền, cuối cùng còn chạy thoát được một nhóm lớn, sư đoàn không bị xóa sổ.

Sau này, người Anh còn dựa vào sự kiện này để dựng thành bộ phim 'A Bridge Too Far" (Cầu xa vời), một bộ phim rất nổi tiếng về Chiến tranh thế giới thứ hai.

Vương Trung rất thích bộ phim đó, chủ yếu là dàn diễn viên quá hoành tráng, nào là Sean Connery, Anthony Hopkins, … toàn những cái tên đình đám.

Bây giờ tận mắt nhìn thấy "Quỷ đỏ', Vương Trung có cảm giác như được chứng kiến ước mơ thời thơ ấu bước ra ngoài đời thực, mặc dù nơi này không phải địa cầu.

Hai anh chàng mũ nồi đỏ đợi Yakov dịch xong, có vẻ rất vui mừng: "Ngài từng nghe nói đến chúng tôi, còn biết cả biệt danh của chúng tôi nữa! Chúng tôi rõ ràng là chưa tham gia chiến đấu bao nhiêu!"

Vương Trung ngượng ngùng, câu này hơi dài, hắn nghe không rõ lắm, phải đợi Yakov dịch xong mới hiểu - quả thực là

“Quỷ đỏ” bây giờ vẫn chưa có thành tích gì, danh tiếng cũng chưa có. Hắn đành nói: “La trong tài liệu mà Thẩm Phán Đình đưa cho tôi có nhắc đến, nói rằng do huấn luyện khắc nghiệt nên các anh có biệt danh như vậy trong quân đội Liên hiệp Vương quốc.”

Trung tá Richard nghe xong bản dịch, cảm thán: “Quả nhiên năng lực tình báo của Thẩm Phán Đình danh bất hư truyền!”

Vương Trung: “Đúng vậy, nhất là khả năng tra hỏi của bọn họ, bên tôi có một câu chuyện cười…

Vương Trung lại kể câu chuyện về vị thẩm phán bắt xác chết khai báo, lần này Yakov phiên dịch rất nhanh, gần như dịch đồng thời, khiến mọi người đều cười phá lên.

Cười xong, Pavlov chen vào, nói với Vương Trung: “Vị này là sĩ quan liên lạc của Lục quân Liên hiệp Vương quốc, anh ta mang theo sổ mã và máy vô tuyến điện của Liên hiệp Vương quốc, sau khi chúng ta bắt đầu hành động, anh ta sẽ chịu trách nhiệm liên lạc với Lục quân và Không quân Liên hiệp Vương quốc.”

Pavlov đang định giới thiệu Vương Trung theo trình tự, thì đối phương đã dùng tiếng Ant cắt lời: “Tướng quân Rokossovsky, trước khi đến đây, ngày nào tôi cũng thấy hình ngài trên báo, cứ như thể ngài là tướng của đất nước chúng tôi vậy.”

Nói xong, vị thượng tá mặc bộ quân phục màu xanh lá của Lục quân Liên hiệp Vương quốc đứng nghiêm chào: “Thượng tá Benjamin, phụ trách liên lạc với Lục quân Liên hiệp Vương quốc.”

Vương Trung đáp lễ: “Rất vui được gặp anh.”

Pavlov tiếp tục giới thiệu: “Còn đây là thượng tá thuộc Không quân Tự do Caroline, anh ta dẫn đầu phi đội máy bay chiến đấu tham gia cuộc tấn công này.”

Vương Trung lặp lại quy trình vừa rồi một lần nữa, sau đó hỏi Pavlov: “Không phải nói là Không quân Hoàng gia cũng tham chiến sao? Người đâu?”

“Tôi đây.” Giọng nói của một cô gái vang lên, tuy là tiếng Ant, nhưng ngữ điệu có chút kỳ lạ, không trôi chảy như của thượng tá Benjamin.

Vương Trung quay đầu nhìn lại, thấy một thiếu nữ tóc vàng.

Hắn rất ngạc nhiên: “Tôi chưa từng nghe nói Không quân Hoàng gia có nữ phi công?”

Pavlov nhún vai: “Quả thực là không có, nhưng cô ấy là phù thủy.”

Vương Trung: ‘Là cái gì cơ?”

“Phù thủy.” Pavlov nhắc lại.

Vương Trung ngập ngừng hỏi: “La kiểu mà cưỡi chổi bay lượn trên trời, còn có cả mèo đen làm thú cưng… ấy hả?”

Cô gái còn chưa kịp trả lời thì một con mèo đen từ trong áo cô chui ra, leo lên vai cô.

Cô gái: “Ngài nói đúng.’

Vương Trung trố mắt: “Cô thật sự có thể cưỡi chổi bay lên trời?”

Trước đây, Vương Trung luôn cho rằng ma thuật, thân tích gì đó đều là những thứ mơ hồ, hơn nữa còn bị penicillin đánh bại.

Thật sự có phù thủy có thể cưỡi chổi bay sao?

Vương Trung cảm giác như mình vừa phát hiện ra một thế giới mới.

Nhưng thế giới mới đó ngay lập tức từ chối hắn! Cô gái đáp lại, vẻ mặt có chút bực bội: “Tất nhiên là không thể, làm sao con người có thể bay được? Còn con mèo đen này chỉ là thú cưng của tôi thôi, giáo viên của tôi nói rằng phù thủy nên có mèo đen, nên tôi mới nuôi nó, nó là bạn đồng hành thứ hai của tôi.”

Vương Trung nhìn con mèo đen, hỏi: “Con đầu tiên thì sao? Bị cô đem ra ngoài năm mươi cây số rồi vứt bỏ à?”

e

“Nó chết già rồi.” Cô gái đáp, cả khuôn mặt căng thẳng như đang cố kìm nén cảm xúc.

Vương Trung: “Xin lỗi. Vậy cô có thể làm gì? Biến trời nắng chẳng hạn?”

“Không, tôi có thể lái máy bay, tôi là phi công máy bay chiến đấu xuất sắc nhất của Không quân Hoàng gia, lái chiếc Spitfire “Clipped Wing” được cải tiến đặc biệt cho chúng tôi.”

Cánh cắt là một kiểu thiết kế cánh, loại máy bay này là phiên bản nâng cấp của máy bay chiến đấu Spitfire.

Vương Trung: “Cô… là phi công giỏi nhất bởi vì cô là phù thủy sao?”

“Đúng vậy.” Cô gái đáp,‘Chứ còn gì nữa? Khả năng cảm nhận tình huống của tôi mạnh hơn rất nhiều so với phi công bình thường, thậm chí tôi còn chẳng cần lắp kính chiếu hậu trên máy bay.”

Những ai từng chơi game mô phỏng lái máy bay đều biết, kính chiếu hậu là trang bị phổ biến trên máy bay chiến đấu, dùng để quan sát điểm mù phía sau buồng lái.

Nói cách khác, phù thủy cũng giống như "thần tiễn" vậy, quả thật có những điểm siêu nhiên, nhưng cũng không đến mức lợi hại tới độ có thể dựa vào năng lực siêu nhiên để thay đổi toàn bộ cục diện chiến tranh, mà chỉ là một loại vũ khí lợi hại hơn mà thôi.

Vương Trung chìa tay ra: "Rất vui được gặp cô, quý cô phù thủy, xin hỏi nên xưng hô thế nào?"

Cô gái nắm lấy tay Vương Trung, dùng tiếng Ant đáp: "Amelia Brown, cứ gọi tôi là Amelia là được, không cần câu nệ những quy tắc rắc rối của người Ant các ngài, nói thật thì tôi cũng không nhớ hết những cái tên dài như tàu hỏa của các ngài."

Vương Trung thầm nghĩ: Tôi cũng không nhớ hết, toàn dựa vào "hack" thôi.

Hắn cũng dùng tiếng Ant đáp: "Tôi là Rokossovsky, cô có thể gọi tôi là Alyosha. Ho dyeu u dyeul"

Câu cuối cùng là tiếng Anh mà hắn đã dốc hết sức bình sinh học được.

Amelia cười: "Ho dyeu u dyeu. Tôi vẫn nên gọi ngài là tướng quân Rokossovsky thì hơn, nếu gọi là Alyosha, nữ bộc của ngài sẽ muốn giết tôi mất."

Vương Trung quay đầu lại, thấy Nelly vẫn giữ vẻ mặt hòa ái, không hề có ý định giết người.

Amelia buông tay Vương Trung: "Ngoài phù thủy, tôi còn là đội trưởng đội đặc nhiệm của Không quân Hoàng gia, ngài đã thấy quân hàm của tôi rồi đấy. Chúng tôi sẽ chiến đấu bên cạnh Không quân Ant."

Pavlov cuối cùng cũng tìm được cơ hội chen vào cuộc trò chuyện, vội vàng nói: "Các vị chỉ huy cấp cao của quân Đồng minh tham gia chiến dịch này ngài đã gặp mặt đông đủ rồi,

bây giờ để tôi giới thiệu Thủy quân lục chiến tham gia chiến dịch này. Đây là thiếu tướng Aromeyey, lữ trưởng Lữ đoàn Thủy quân lục chiến số 393, lữ đoàn của anh ta sẽ chịu trách nhiệm đánh chiếm bãi biển."

Aromeyev đứng nghiêm chào.

Vương Trung đáp lễ xong, hỏi: "Không phải nói là có hai sư đoàn Thủy quân lục chiến tham gia chiến dịch sao?"

"Ban đầu đúng là hai sư đoàn, nhưng do kẻ địch phát động một trận bao vây ở phía bắc, Hải quân lo ngại cảng biển không đóng băng ở phía bắc bị chiếm, nên đã điều động hai sư đoàn đó đi rồi."

Vừa dứt lời, Aromeyev đã lên tiếng: "Yên tâm, tôi đã tự mình đi thuyền trinh sát dọc theo bờ biển rồi, ở đó chỉ có một số ít quân đội cũ, trang bị kém, chúng ta có thể dễ dàng đánh chiếm bãi biển, thậm chí còn có thể chiếm luôn thành phố. Hơn nữa, chúng ta còn có sự yểm trợ của lính dù quân Đồng minh."

Vương Trung luôn cảm thấy, những lời đảm bảo từ Thủy quân lục chiến khiến người ta yên tâm hơn.

Pavlov nói thêm: "Do có thêm chỗ trống về vận chuyển, nên chúng ta có thể đưa một phần bộ binh theo cùng để đổ bộ, thậm chí còn có thể mang theo một số xe tăng."

Vương Trung: "Tốt lắm, vậy còn sư đoàn thiết giáp của tôi đâu? Nó ở đâu?"

"Trong chiến dịch này, chúng ta có một quân đoàn xe tăng dưới quyên chỉ huy, đây là Nikolai Fedorovich, tư lệnh Tập đoàn quân xe tăng số 51."

Nikolai chào Vương Trung: "Kính chào ngài, thưa tướng quân. Chúng tôi được trang bị một trung đoàn xe tăng T-34/85, tôi đã chọn ra chiếc xe tốt nhất, sơn số hiệu chiến thuật 422"

Không phải chứ, số hiệu chiến thuật này đã lan truyên rộng rãi như vậy rồi sao?

Vương Trung: "Rất tốt, tôi sẽ đích thân chỉ huy chiếc xe này."

Nói rồi, hắn quay sang hỏi Pavlov: "Chúng ta còn lực lượng nào khác không? Hay chỉ có một quân đoàn xe tăng?"

"Không, còn sư đoàn bộ binh nữa, bọn họ điều cho chúng ta một đống quân đội hỗn tạp, tôi đã thị sát qua hết rồi, trình độ không đồng đều, Tập đoàn quân xe tăng số 51 được coi như là đơn vị huấn luyện tốt nhất."

Pavlov lắc đầu.

"Tin tốt là Lữ đoàn Thủy quân lục chiến số 393 hoàn toàn do chúng ta chỉ huy, đây là đơn vị bộ binh đáng tin cậy nhất, có lẽ là để bù cho việc điều động hai sư đoàn kia đi."

Vương Trung nhìn Aromeyev: "Bây giờ anh thuộc quyên tôi chỉ huy?"

"Vâng, thưa tướng quân. Rất vinh dự được chiến đấu dưới trướng ngài."

Vương Trung mừng rỡ: "Tốt! Vậy là sau này anh cũng sẽ do tôi chỉ huy?"

Pavlov trợn trắng mắt: "Đừng có được voi đòi tiên, nhưng mà… cậu có thể đề nghị Hoàng đế bệ hạ hạ lệnh, Tư lệnh Hải quân chẳng lẽ lại vì một lữ đoàn mà trở mặt với bệ hạ?"

Aromeyev nghe vậy, cười gượng gạo.

Amelia và thượng tá Benjamin nghe hiểu tiếng Ant đều nhìn Vương Trung với vẻ mặt đầy ẩn ý.

Mấy sĩ quan Liên hiệp Vương quốc không hiểu bọn họ đang nói gì, chỉ biết đứng ngơ ngác.

Vương Trung: “Đi thôi, đi xem bọn họ đưa cho chúng ta cái lũ hỗn tạp gì nào.”

Pavlov: “Mười giờ rồi, Ngài Tư lệnh quân viễn chinh của tôi.”

Vương Trung ngước nhìn bầu trời: “Ừ nhỉ. Vậy thì đi tìm chỗ ngủ trước đã, chuyến bay dài khiến tôi mệt muốn chất rồi.”

(Hết chương)

Chương 198: Ứng Phó Tình Hình

Chương 285: Đêm Abadan

Chương 285: Đêm Abadan

Chỗ ở mà Pavlov sắp xếp cho Vương Trung nằm đối diện sở chỉ huy quân viễn chinh, ngay cạnh một nhà tắm hơi nước.

Yakov vào phòng liên lộ vẻ nghi hoặc: "Cái này… Tướng quân ngài ở đây sao?"

Vương Trung: "Sao vậy? Tôi không thể ở đây ư?"

"Còn kém trang viên của ngài quá xa!" Yakov đáp.

Vương Trung: "Trang viên là sản nghiệp tổ tiên của tôi, tôi không có yêu cầu gì đối với nơi ở của mình, trên thực tế năm ngoái lúc vừa khai chiến, tôi ở ghế phụ lái xe tải cũng có thể ngủ rất ngon."

Yakov trợn tròn mắt: "Thật sao?"

"Đúng vậy, không nói xa như vậy, chỉ là vừa mới qua Yeisk công phòng chiến, tôi cũng cùng các tham mưu của bộ tư lệnh ngủ ở trong kho hàng làm bộ tư lệnh, lúc ngủ còn có thể nghe được tiếng tít tít của đài phát thanh."

Yakov thoạt nhìn có chút choáng váng: "Có thể đánh trận, còn cùng ăn cùng ngủ với binh sĩ, cái này nghe như là Suvorov tái thế a."

Vương Trung: "Nếu không tôi làm sao làm viện trưởng Học viện Quân sự Suvorov đây?"

“Ồ đúng, đáng tiếc lúc ngài làm viện trưởng tôi đã tốt nghiệp.”

Vương Trung: “Năm ngoái cậu ở đâu vượt qua? Không ra chiến trường sao?”

Yakov thoạt nhìn có chút xấu hổ: “Tôi xin ra chiến trường, nhưng không được phê chuẩn, cho nên vẫn luôn làm việc ở bộ thống soái Yekaterinburg, bởi vì kinh nghiệm quá ít, cơ bản đều làm bản đồ mới. Bọn họ thậm chí không cho tôi đi phiên dịch khoal Tôi rõ ràng biết nhiều loại ngôn ngữ như vậy!”

Vương Trung trấn an: “Năm ngoái bộ phận thượng tầng của chúng ta có chút vấn đề, Sa Hoàng bệ hạ là khôi lỗi được nâng lên sau nội chiến, nội đấu có thể còn tạm được, còn lại thì hoàn toàn không được.

“Hiện tại tốt hơn nhiều.”

Vương Trung bỗng nhiên nghĩ đến huynh đệ tốt tuan quốc Ivan hoàng thái tử, nếu hắn không chết, lên làm Sa Hoàng, biểu hiện hẳn là sẽ tốt hơn Olga.

Dù sao Olga còn đang trong quá trình học tập, mỗi ngày đều được đại tướng Tuganev dạy cho các loại kiến thức thông thường.

Chắc chắn Ivan hoàng thái tử mạnh hơn cô ta nhiều.

Vương Trung đang suy nghĩ, chợt phát hiện Yakov bộ dáng kính nể, liền hỏi: “Sao vậy?”

Yakov: “Ngài quả nhiên là Thân Vương a, nói xấu tiên đế một chút cố ky cũng không có.”

Vương Trung: “Thân Vương? Danh hiệu này tôi vẫn là lần đầu tiên nghe thấy, Yekaterinburg cũng gọi tôi như vậy sao?”

“Đúng vậy, còn có người gọi ngài là bệ hạ.”

Vương Trung: “Tôi đã kết hôn rồi.”

“Bọn họ nói bệ hạ hiện tại sẽ nhường ngôi cho ngài, còn nói nhà Rokossovsky vốn có huyết thống hoàng thất. Là thật sao?” Vương Trung lắc đầu, hắn tra gia phả, thật không có.

Yakov đang muốn nói tiếp, Nelly tiến vào: “Yakov, phòng của anh đã chuẩn bị xong, anh có thể đi nghỉ ngơi.”

“Ồ, được. Tướng quân ngài còn có chuyện gì muốn tôi làm sao?”

Vương Trung: “Chờ một chút, tâm sự với tôi nha, cùng nhau ăn khuya, Nelly nhờ cô chuẩn bị phần của hắn.”

“Được.” Nelly cúi đầu rời đi.

Yakov: “Hầu gái của ngài không quá thích tôi a””

Vương Trung: “Cậu nhìn có chút gây yếu, cô ấy cũng không quá thích một sĩ quan phụ tá trước đây của tôi, có thể cảm thấy Vasili không quá đáng tin. Nói không chừng… Trước đó cô ấy cũng không quá thích tôi, dù sao khi đó tôi cũng không đáng tin cậy.

“Nhưng sau khi tôi bị pháo 380mm nổ, sau đó biến thành như bây giờ, quan hệ của Nelly và tôi cũng tốt hơn.”

Yakov cau mày: “Ngài bị cái gì nổ?”

Vương Trung: “Chủ pháo của tàu chiến địch, lúc ấy tôi ở bộ tư lệnh của quan chỉ huy tối cao Rogneda, một phát đạn pháo 380mm xuyên qua, nổ chết những người ngoại trừ tôi —— hả?”

Vương Trung nhớ ra không phải là toàn bộ đều bị nổ chết, còn có một người sống sót, chỉ có điêu bây giờ y đi làm nam sủng của phu nhân công tước ăn ngon uống say.

Mẹ nó lúc này còn ăn bám, chờ viễn chinh trở về liền đem tên đó chuyển đi tiền tuyến hehe.

Yakov còn không biết Vương Trung vì sao đột nhiên dừng lại, tò mò hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không, nhớ tới còn có người sống sót, hắn cùng tôi chạy thoát, sau đó liền lập tức đi ăn bám. Chờ viễn chinh trở về phải hảo hảo thu thập hắn một chút, nghĩ đến thương thế của hắn hẳn là dưỡng tốt, nên giống như nam nhân mà chiến đấu."

Trong "bn Hà Nguyên Lắng Lặng" có một nhân vật đáng ghét, ở một trận chiến vừa mới bắt đầu đã cầm huy chương, sau đó vẫn dựa vào khoác lác cùng trái phải thuận lợi, lăn lộn đến chiến tranh kết thúc.

Vương Trung rất ghét tên này.

Đương nhiên, Vương Trung cũng chỉ muốn đưa gã đàn ông ăn bám kia đến tiên tuyến, nhưng rõ ràng Yakov đã hiểu lầm, dùng vẻ mặt kính sợ nhìn Vương Trung.

Vương Trung đổi đề tài: "Năm ngoái cậu vẫn luôn ở Yekaterinburg, vẫn chưa từng nghĩ kết hôn với bạn gái sao?"

Yakov lắc đầu: "Khi đó xem ra tất cả đều rất tôi tệ, hai chúng tôi đều không có tâm tư kết hôn, ai cũng không biết Yekaterinburg sau khi bị Prosen chiếm lĩnh sẽ như thế nào. Có người nói bọn họ sẽ tàn sát hàng loạt dân trong thành, dưới tình huống này… làm sao kết hôn được? Chỉ nghĩ thôi cũng không ngủ được."

Vương Trung: "Nếu là tôi, sẽ nói 'Để tiếng pháo của Prosen trở thành pháo mừng hôn lễ của chúng ta, cậu không cảm thấy như vậy rất lãng mạn sao? Vợ tôi cũng mang thai vào lúc đó."

Yakov: "Ngài không giống chúng tôi, chúng tôi không có dũng khí và ý chí như ngài. Khi đó Yekaterinburg thật lòng

bàng hoàng, đặc biệt là ngày đại pháo của Prosen đánh tới hoàng cung, rất nhiều người cũng bắt đầu vụng trộm chế tác cờ xí Prosen, sau đó thẩm phán quan bắt đầu bắt người đầy đường, bắn chết người thêu cờ của Prosen ở bên đường.

"Sau đó ngài đánh thắng trận, còn áp giải nhiều tù binh diễu phố như vậy, rất nhiều người lúc đó mới có chút lòng tin chiến thắng, dũng khí của chúng tôi đều là ngài cho."

Vương Trung nhìn Yakov trên mặt người trẻ tuổi không thấy nửa điểm khen tặng, hắn thật sự cho là như vậy.

"Hóa ra tình hình lúc đó nguy hiểm như vậy sao?" Vương Trung nói: "Tôi chỉ thấy một số miêu tả trên báo cáo, nhưng cuối cùng vẫn thấy nông cạn. Người xung quanh tôi đều không nói những điều này với tôi."

Yakov: "Người xung quanh ngài nhất định đều bị ngài ảnh hưởng, cảm thấy sẽ thắng. Mà tôi chỉ là một tham mưu nhỏ của bộ thống soái vẽ bản đồ, bạn gái của tôi khi đó cũng đang học ở trường kế toán, cái gì cũng không hiểu.

"Cô ấy tham gia trại lao động phụ nữ, đào chiến hào ngoài thành, máy bay của Prosen đến đánh chết rất nhiều đồng bạn của cô ấy, sau đó có người đầu hàng phái tới kêu gọi, nói cái gì mà đầu hàng chứ, không có hy vọng gì nữa.

"Sau đó khi cô ấy nói với tôi những chuyện này, tôi thật sự cảm thấy…"

Yakov bỗng nhiên im lặng, nghiêm mặt.

Vương Trung: "Tôi sẽ không nói với thẩm phán. Hoặc là nói, có tôi bảo vệ cậu, thẩm phán quan cũng sẽ không làm khó dễ cậu."

Yakov: "Như vậy a."

Sau khi dừng lại một chút, hắn cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Ngay từ đầu ngài đã cho rằng chúng ta sẽ thắng sao?"

"Đúng vậy." Vương Trung gật đầu, dù sao là người xuyên không, ở địa cầu đã nhìn thấy kết quả rồi.

Vẻ mặt của Yakov càng thêm sùng kính: "Ngài thật sự là lợi hại. Năm ngoái tôi đã nghĩ, nếu có cơ hội nhất định phải đến bộ tư lệnh của ngài làm việc, nhưng đơn xin điều động của tôi vẫn luôn bị bác bỏ, tôi cho rằng vĩnh viễn không có cơ hội.

"Không ngờ bây giờ lại có thể trở thành phó quan của ngài, thật sự là khó có thể tưởng tượng."

Vương Trung: "Vận mệnh của một người, ngoại trừ dựa vào nỗ lực của chính mình…"

Hắn đang chuẩn bị đọc thuộc lòng danh ngôn, Nelly đẩy xe nhỏ đi vào.

Nelly: "Tôi đi đội nấu cơm xin chút đồ ăn thừa rồi nấu một nồi, ăn tạm đi. Ngoài ra tôi phát hiện, đội nấu cơm có thứ gì đó kỳ quái."

Dứt lời cô lấy ra một đĩa - khoai tây chiên.

Tạo hình kia hẳn là khoai tây chiên.

Vương Trung đang nghi hoặc, nhớ tới hiện tại có người của Liên Hiệp Vương Quốc trú đóng ở chỗ này.

Hình như có khoai tây chiên cũng không có gì kỳ quái?

Vì tò mò, Yakov cầm lấy một miếng khoai tây nhét vào trong miệng.

"Ừ, sao lại mềm như vậy, ăn không ngon lắm."

Hẳn là để lâu nên mềm, Vương Trung nghĩ. Hắn cũng không thích ăn khoai tây chiên mềm, liền cam lấy đĩa không,

làm cho mình một đĩa đồ ăn, thả chút bơ chua, bắt đầu ăn như gió cuốn.

Yakov lại ăn một miếng khoai tây chiên, tiếp tục lắc đầu: "Ừm, thứ này không được, cảm giác giống như khoai tây chiên."

Cậu đoán đúng rồi, Yakov đồng chí!

Yakov không quan tâm khoai tây chiên mềm, cũng làm một đĩa đồ ăn.

Vừa ăn được hai miếng, hắn đã mở miệng: "Món thập cẩm này không ngon bằng vợ tôi làm."

Vương Trung nhìn Nelly, vội vàng nói: "Tôi cảm thấy đây chính là món thập cẩm ngon nhất! Có thể bởi vì tôi đói bụng - không đúng, không đói cũng ngon! Thật ngon."

Hắn bắt đầu điên cuông húp món ăn.

Yakov vừa nhìn, đã hiểu, cũng vội vàng gật đầu: "Vừa rồi tôi… là chỉ ăn được hương vị đầu! Đúng, hương vị đầu! Hiện tại hương vị sau tới, quả nhiên món thập cẩm này càng ngon hơn."

Còn hương vị đầu hương vị sau, cũng không phải nước hoa! Vương Trung nghĩ.

Nelly: "Tôi không có bỏ nước hoa vào trong đó, lấy đâu ra hương vị?"

Vương Trung: 'Hồi vị! Đây gọi là hồi vị!"

"Đúng đúng, hồi vị!" Yakov liên tục đồng ý.

Nelly lắc đầu: "Ngày mai ăn khuya muốn ăn gì? Nói trước cho rõ."

Vương Trung: "Cô làm tôi đều thích ăn! Là Yakov này không có mắt không thích ăn! Ngày mai tôi sẽ ăn.

Nelly nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây, mỉm cười.

Vương Trung: “A, cô cười rồi.”

Nelly: “La do ánh trăng.”

Phải không?

Vương Trung quyết định không nghĩ nữa.

Lúc này Yakov nói: “Thì ra là thế, nghe đồn là thật! Ngài thật sự cùng hầu gái… ách, xin lỗi.”

Vương Trung: “Yakov cậu có biết hay không, sĩ quan phụ tá của tôi nhất định phải nắm giữ một kỹ năng?”

Yakov: “Là cái gì? Vẽ bản đồ sao? Hay là cái khác?”

Vương Trung: “Là móc phân. Grigory!”

Cao cấp sĩ quan trưởng mở cửa đi vào: “Đến.”

Vương Trung chỉ vào Yakov: “Ngày mai dạy hắn làm sao móc phân.”

Grigory cười ha hả: “Có phải chỉ có kẻ miệng rộng mới có thể trở thành phó quan của tướng quân không? Được rồi, ngày mai cậu cũng học kỹ năng này đi.”

Nelly: “Học cho tốt. Như vậy nhà vệ sinh của tướng quân tôi không cần dọn dẹp.”

Thì ra lúc Vasili không móc phân, đều là Nelly cô làm sao?

Đột nhiên muốn để Vasili làm luôn! (Ở xa xôi Yekaterinburg, Vasili hắt xì liên tục vô số lần.)

Vương Trung mang theo tâm tình vui vẻ, ăn hết đồ trong đĩa, thỏa mãn ợ một cái, sau đó cơn buồn ngủ ập tới.

Đêm đầu tiên ở Abadan xem ra sẽ phải trôi qua như vậy.

(Hết chương) Chuong 286: Tinh hinh chuan bi chien tranh cua quan vien chinh

Buổi sáng ngày 18 tháng 8, vào lúc 09:00, Vương Trung di tới nơi đóng quân của quân viễn chinh.

Tất cả quân đội đều xếp thành hàng trên thao trường lớn, Vương Trung vừa xuống xe/U-ra" bài sơn đảo hải liên vang lên.

Vương Trung nhìn Popov: "Tôi còn chưa nói gì cả, bục giảng còn chưa lên, bọn họ "U-ra' cái gì?"

Popov: "Quen là tốt rôi, phòng tuyên truyền lại thổi phồng thắng lợi của cậu thành đại thắng."

Pavlov thì thúc giục: "Đi thôi, thời gian rất gấp, buổi sáng cậu phải xem xong tất cả các binh đoàn dưới quyền, nắm rõ tình hình của bọn họ."

Vương Trung nhìn Pavlov, áp chế dục vọng muốn chửi bậy, đi về phía quân đội.

Kết quả quân đội thấy rõ mặt hắn sau đó hô càng hăng say.

Phải nói là, rất sảng khoái, phảng phất mình thành Napoleon.

Năm đó thời khắc cuối cùng của Waterloo, Cận vệ quân Pháp đều tháo chạy, lúc thoát khỏi chiến trường đi qua trước mặt Napoleon, bọn họ còn không quên hô vạn tuế, chọc Napoleon tức đến bật cười.

Hy vọng tương lai tôi không cần trải qua một màn này.

Vương Trung vừa cầu nguyện như vậy, vừa đi đến trước mặt quân đội.

Sau đó hắn liền trợn tròn mắt.

Bởi vì hắn liếc mắt nhìn lại từ sĩ quan đến binh lính, tất cả đều là gương mặt trẻ tuổi, chỉ có vị sư trưởng râu quai nón cùng tu sĩ cầu nguyện đi theo quân thoạt nhìn tuổi tác tương

đối lớn, ngay cả tham mưu trưởng thoạt nhìn cũng vừa vặn ba mươi tuổi!

Vương Trung nghi hoặc quay đầu nhìn Pavlov, tay chỉ vào quân đội. Không đợi hắn mở miệng, Pavlov đã gật đầu: "Đúng, chính là tình huống này."

Nhìn lại về phía những người lính trẻ tuổi này, Vương Trung nhịn không được mở miệng nói: "Được rồi đừng hô nữa! Đừng hô nữa!"

Sĩ quan dẫn đội hô: "Đừng hô nữa! Yên lặng!"

Sau đó tiếng hô "yên lặng" tựa như quân bài domino, một đường truyền đến phương xa, tiếng "U-ra" dần dần hạ xuống, thao trường yên tĩnh trở lại.

Vương Trung đi tới trước mặt sư trưởng râu quai nón: "Quân đội của anh bình quân bao nhiêu tuổi? Tỉ lệ lão binh là bao nhiêu? Sĩ quan có kinh nghiệm có bao nhiêu?"

Đối diện với câu hỏi đồn dập của Vương Trung, sư trưởng lắc đầu: "Tướng quân, sư đoàn bộ binh lâm thời số 450 của chúng tôi không có sĩ quan và có kinh nghiệm, ngay cả tôi, cũng là hiệu trưởng trường trung học, bọn họ nói tôi nếu có thể quản lý tốt trường trung học 5000 người, thì có thể quản lý tốt tạm thời 8000 người, liên phát cho tôi quân hàm thiếu tướng, làm sư trưởng."

Vương Trung không nhịn được nói một câu: "Ngay cả Eugene cũng là từ đoàn trưởng trung tá mà lên, Tập đoàn quân đang làm cái quái gì vậy!"

Sư trưởng không dám trả lời.

Pavlov nói: "Không tệ rồi, ít nhất này còn có 8000 lính chiến đấu, hơn nữa tất cả mọi người đều được huấn luyện tân binh một cách bài bản, huấn luyện chính quy! khó khăn nhất chỉ có 5000 người, huấn luyện cũng là do huấn luyện viên của

quân Vệ giáo hoàn thành, sức chiến đấu không khác gì sư đoàn dân quân.”

Vương Trung hít sâu, bình tĩnh lại tâm tình, hỏi sư trưởng râu quai nón: “Xưng hô như thế nào, hiệu trưởng Davasili?”

“Đồng chí?” Hiệu trưởng sửng sốt: “Đây không phải là cách gọi của Hải quân sao?”

“Quân đội của ta cũng gọi nhau như vậy. Cho nên xưng hô như thế nào?”

“Semyon Alexandrovich Roshchenkoyv, sư trưởng sư đoàn bộ binh lâm thời.” Nói xong râu quai nón mới nhớ tới giơ tay chào Vương Trung.

Vương Trung đáp lễ, sau đó chuyển hướng sang đám binh sĩ bộ binh lâm thời của sư đoàn 450.

Hắn hỏi binh nhất trẻ tuổi đứng ở hàng thứ nhất: “Cau tham gia quân đội bao lâu rồi?”

“Sáu tháng rồi, thưa tướng quân, tôi là lính cũ ở đây.” Binh nhất đáp.

Vương Trung muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ lấy khẩu súng trường Mosin-Nagant từ trên vai binh nhất xuống, kiểm tra một chút. Có thể thấy được được bảo dưỡng rất cẩn thận, người binh nhất này hẳn là đã được huấn luyện tương đối tốt, bình thường giữ gìn vũ khí cũng rất cẩn thận.

Sau khi trả lại khẩu súng, Vương Trung hỏi Pavlov: “Ngoại trừ Mosin-Nagant ra thì không còn vũ khí nào khác sao? Trước khi tôi đến đã xem báo cáo, sản lượng hàng ngày của PPSh-41 đã vượt qua 6000 khẩu rồi!”

Pavlov: “Nhưng chúng ta có mười triệu quân đội, trong đó ít nhất ba triệu người ở tuyến đầu chiến đấu ác liệt cùng địch, còn lại bảy triệu có không ít như Tập đoàn quân cơ động số

một đang nghỉ ngơi và hồi phục, một ngày sáu ngàn khẩu không đủ chia cho họ.”

Lúc này binh nhất chen miệng nói: “Báo cáo tướng quân, sĩ quan sư đoàn chúng tôi cũng được trang bị PPSh-41, đây là phân thưởng sau khi thăng cấp sĩ quan. Trong huấn luyện nếu biểu hiện xuất sắc cũng sẽ được chọn làm xạ thủ súng tiểu liên, được nhận một khẩu súng tiểu liên Sten. Bản thân tôi làm không tốt, nên mới được nhận Mosin-Nagant!”

Vương Trung nhìn chằm chằm mặt binh nhất, đột nhiên cảm thấy người trẻ tuổi tốt như vậy lại cầm súng cũ lên tiền tuyến, là mình - ủy viên trưởng Ủy ban thẩm tra trang bị này - thất trách, mặc dù hắn không phụ trách sản xuất cụ thể.

Pavlov: “Chờ đả thông tuyến vận chuyển, nói không chừng có thể thay cho họ toàn bộ trang bị của Liên hiệp Vương quốc.”

Vương Trung: “Ý cậu là súng tiểu liên Sten và súng máy hạng nhẹ Bren sao? Thôi bỏ đi, máy bay của Liên hiệp Vương quốc không tệ, vũ khí hạng nhẹ vẫn là dùng của chúng ta. Vị tư lệnh trạm trung chuyển Abadan nói thế nào?”

Pavlov: “Tôi đã dùng hết trang bị có thể giữ lại để trang bị cho họ.”

Vương Trung võ võ bả vai binh nhất, sau đó chắp hai tay sau lưng, chậm rãi đi dọc theo hàng ngũ.

Đi được hai bước, hắn nhìn thấy một người có tướng mạo hơi già dặn một chút, tay câm súng tiểu liên Sten, xem ra anh ta chính là người có kỹ thuật quân sự thuần thục hơn, được chọn làm xạ thủ súng tiểu liên.

Xạ thủ súng tiểu liên mang theo đai lưng do Vương Trung thiết kế, tinh thần phấn chấn nhìn Vương Trung, cằm hơi nâng

lên. [Loại đai có thể dễ dàng lấy lựu đạn] Vương Trung: "Dùng súng tiểu liên Sten cảm giác như thế nào?"

Xạ thủ súng tiểu liên đáp: "Báo cáo tướng quân, không dễ dùng bằng PPSh-41, chủ yếu là đạn quá ít, hộp tiếp đạn dễ bị kẹt, phải sử dụng rất cẩn thận. Nếu tướng quân có thể đổi cho chúng tôi PPSh-41 thì tốt quá."

Vương Trung: "Se có.'

Nói xong hắn tiếp tục đi về phía trước, ánh mắt lướt qua từng khuôn mặt trẻ tuổi.

Các sư đoàn bộ binh được phối thuộc cho quân viễn chinh, tất cả đều là tình trạng của Sư đoàn bộ binh tạm thời 450.

Tin tốt: Đầy đủ quân số.

Tin xấu: Cũng chỉ là đầy đủ quân số.

Vương Trung đi một vòng, gân như biết được những gì đã nhét cho mình, loại bộ đội này mà đem đi đánh với quân Prosen, sợ là bị người Aryan đánh cho tan tành.

Bây giờ đem những đội quân này đi Balath thực chiến, đối với họ có lẽ là chuyện tốt.

Sau khi thị sát xong bộ binh, Vương Trung đi tới trước đội hình xe tăng.

Gương mặt của những người lính cũ xuất hiện nhiều hơn, gần như ngang bằng với lính mới! Vương Trung cảm động đến rơi nước mắt, xem ra hôm qua Pavlov không nói dối, Quân đoàn xe tăng 51 quả thật tình trạng tổng thể mạnh hơn so với bộ binh.

Chiếc xe tăng T-34-85 mang số hiệu chiến thuật 422 đậu ở vị trí đầu tiên của toàn bộ đội hình xe tăng, thành viên cũng là bốn người - không có trưởng xe thì xe tăng vẫn có thể chạy và

chiến đấu, tương đương với việc dành riêng vị trí trưởng xe cho Vương Trung.

Vương Trung nắm chặt tay pháo thủ có quân hàm cao nhất: "Chúng ta sắp chiến đấu bên nhau, tôi có thể sống sót trở về hay không, phải dựa vào các vị."

Giọng nói của pháo thủ có chút run rẩy: "Xin cứ giao cho chúng tôi!"

Vương Trung gật đầu, quay sang viên thượng tá đứng bên cạnh xe tăng: "Đây là lữ đoàn của anh?"

Quân đoàn xe tăng 51 có ba lữ đoàn xe tăng, không có cấp sư đoàn, nhưng lữ đoàn trưởng hẳn là chuẩn tướng, cho nên Vương Trung mới hỏi như vậy.

Thượng tá: "Tạm quyền Lữ đoàn trưởng ạ . Thưa tướng quân, tại sao vẫn còn sản xuất T-34, hãy chuyển hết sang sản xuất T-34-85 đi, chúng tôi đã chịu đủ hai khuyết điểm chết người là tháp pháo hai người và không có radio.'

Vương Trung: "T-34 của các anh vẫn chưa được trang bị radio cho mỗi xe sao?"

"Vâng. Nghe nói T-34 phiên bản 915 đã được lắp radio, nhưng tất cả xe tăng của chúng tôi đều là phiên bản cũ."

Thượng tá nói xong, Pavlov giải thích: "Bộ Tổng tư lệnh cho rằng quân đội Balath yếu, dùng T-34 phiên bản cũ là đủ rồi. Hơn nữa, trang bị nhiều radio như vậy họ cũng không đảm bảo được, hay là anh hỏi họ xem có bao nhiêu kỹ sư điện."

Vương Trung: "Các anh có bao nhiêu kỹ sư điện?"

Thượng tá giơ hai ngón tay: "Hai người, cả lữ đoàn của chúng tôi chỉ có hai kỹ sư điện."

Vương Trung kinh ngạc, vội hỏi: "Vậy các anh có bao nhiêu máy kéo để kéo xe tăng? Có mấy tiểu đoàn sửa chữa?"

Thượng tá: “Tiểu đoàn sửa chữa? Chúng tôi có một đại đội hậu cần, biên chế có sáu chiếc máy kéo.”

“Sáu chiếc!” Vương Trung kinh ngạc: “Vậy pháo binh thì sao? Pháo binh của các anh có bao nhiêu máy kéo, bao nhiêu xe kéo?”

“Lữ đoàn của chúng tôi không có pháo binh.” Thượng tá nói.

Miệng Vương Trung há thành hình chữ O, nhưng hắn lập tức kiểm soát bản thân, lẩm bẩm: “Không sao, không sao, năm ngoái tôi còn tham gia trận đánh thê thảm hơn.”

Pavlov: “Lữ đoàn thứ hai có pháo binh, số lượng xe kéo và máy kéo cũng nhiêu hơn một chút.”

Vương Trung: “Thật sao, vậy chúng ta đi xem lữ đoàn thứ hai.”

Nói xong, hắn tràn day mong đợi đi đến lữ đoàn thứ hai, kết quả mười mấy phút sau, sắc mặt hắn tối sâm lại.

Biên chế của Quân đoàn xe tăng 51, có thể thấy được đã tiếp thu bài học từ năm ngoái, ngoại trừ lữ đoàn thứ nhất không có pháo binh, các lữ đoàn khác đều được biên chế một số lượng nhỏ các loại binh chủng, nhưng số lượng mỗi loại đều không đủ.

Thuộc dạng đã kết hợp, nhưng chưa hoàn toàn.

Đặc biệt là khả năng hậu cần, toàn bộ quân đoàn xe tăng giống như đang viết hai chữ “yếu kém’ lên mặt.

Sau khi tìm hiểu tình hình, Vương Trung chắc chắn một trăm phần trăm rằng quân đoàn xe tăng này sẽ bị quân Prosen đánh cho tan tác khi đối đầu.

Rõ ràng biên chế của đơn vị xe tăng không chính quy được tăng cường cho hắn ở Yeisk đã rất cân bằng, vậy mà đó lại

không phải là tình trạng chung saol

Vương Trung hỏi Pavlov: “Có thể điều động riêng lữ đoàn hậu cần của Tập đoàn quân cơ động số một, hiện đang thuộc Quân khu dự bị đến đây không? Như vậy ít nhất có thể đảm bảo cho các hoạt động của lực lượng thiết giáp.”

“Tôi vội vàng gọi anh đến đây, chính là để phối hợp việc này.” Pavlov dang hai tay: “Chỉ có anh mới làm được việc này, tôi chỉ là tham mưu trưởng, loại điều động liên quan đến nhiều bên như vậy, tôi thật sự không làm được.

Vương Trung: “Được, để tôi gọi vài cuộc điện thoại, giải quyết việc này. Còn đơn vị nào tôi chưa xem qua?”

Pavlov chỉ vào Quân đoàn áo đen ở góc sân tập.

Vương Trung vừa nhìn thấy họ liên cảm thấy tâm trạng tốt hơn.

Mặc dù các chiến sĩ Lữ đoàn bộ binh hải quân 393 đã đứng dưới ánh mặt trời lâu như vậy, nhưng vẫn không hề nao núng.

Vương Trung bước tới trước mặt họ, hài lòng nhìn những khuôn mặt trẻ trung nhưng cũng đầy phong sương, hắn khen ngợi: “Tốt! Vừa nhìn thấy các đơn vị lúc trước, tôi có chút lo lắng, bởi vì bất kể là huấn luyện hay chuẩn bị chiến đấu, hoặc là tình trạng trang bị vũ khí của họ, đều khiến người ta lo lắng.

“Nhưng nhìn thấy các cậu, tôi đã có tự tin. Dựa vào các cậu đấy, những thần chết áo đen!”

Lính thủy mặc áo thủy thủ đồng thanh hô to “Ura”, gió thổi qua sân tập, thổi tung dải băng phía sau mũ cua ho. (Hết chương) Chương 287: Liên hiệp Vương quốc, các người tính kế tôi

Sau khi kết thúc lễ duyệt binh, Vương Trung trở về bộ tư lệnh quân viễn chỉnh, trước tiên gọi vài cuộc điện thoại, giải

quyết xong việc điều động Lữ đoàn hậu cần thuộc Tập đoàn quân cơ động số 1, hiện đang thuộc Quân khu dự bị đến đây.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa việc vận chuyển, Vương Trung đến phòng bản đồ, lần đầu tiên nhìn thấy bản đồ ghi lại kế hoạch tác chiến ở Balath.

Toàn bộ kế hoạch vô cùng đơn giản, chính là cùng quân đội Liên hiệp Vương quốc tấn công từ phía nam và phía bắc.

Vương Trung có chút ám ảnh với kế hoạch "tấn công từ hai phía", bởi vì nó khiến hắn liên tưởng đến một số cảnh tượng sinh động.

May mắn thay, cách bố trí quân đội của Balath trên bản đồ giống như rắn trên núi Thường, giảm bớt lo lắng cho Vương Trung.

Thượng tá Benjamin của Liên hiệp Vương quốc nhìn thấy Vương Trung và những người khác bước vào, lập tức tiến lên chào đón, đưa một tập tài liệu dày cộp cho Vương Trung, nói: "Thưa tướng quân, đây là thông tin tình báo về quân đội Balath mà MI6 thu thập được."

"Cảm ơn." Vương Trung cầm lấy xem phần tóm tắt trước, sau đó nhìn thấy dòng chữ "Năng lực chiến đấu thấp",'Cái này… Năng lực chiến đấu của quân đội Balath thấp đến mức nào?"

Thượng tá Benjamin: "Ngoại trừ Cận vệ quân được huấn luyện bởi các sĩ quan Prosen đã nghỉ hưu, các đơn vị khác giống như là quân đội tư nhân của các tù trưởng bộ lạc địa phương hơn. Chúng tôi đã mua chuộc được một số lượng lớn các tù trưởng bộ lạc, họ sẽ không ủng hộ quân đội Hoàng gia trong chiến đấu."

Vương Trung: "Vậy những đội quân được huấn luyện bởi các sĩ quan Prosen đã nghỉ hưu này thì sao?"

Thượng tá Benjamin cân nhắc lựa chọn từ ngữ, nói: "Đã có hình hài của một đội quân hiện đại. Có ưu thế áp đảo so với các lực lượng bộ lạc trong Balath."

Xem ra quân đội Balath thật sự không ổn.

Vương Trung vừa mới nắm rõ thực lực của quân viễn chinh, phần nào yên tâm.

Vương Trung: 'Ồ… ra vậy."

Thượng tá Benjamin lại nói: "Nhưng chúng ta không thể chủ quan, theo thông tin tình báo mà chúng tôi thu thập được, Prosen có thể sẽ cử một số đơn vị bộ binh hạng nhẹ vào Balath. Các điệp viên của chúng tôi ở Annathia cho biết, có thể có một số binh sĩ Prosen đã cải trang và vượt qua Annathia để vào Balath."

Annathia là một quốc gia trung lập, luôn duy trì quan hệ ngoại giao và giao lưu nhân dân với Prosen, chỉ là không cho phép hải quân của họ đi qua eo biển Dardanelles để vào biển Aegean.

Vương Trung: "Ý anh là, chúng ta có khả năng sẽ chạm trán với binh lính Prosen không có trang bị hạng nặng, đúng không?"

"Đúng vậy. Ngoài ra, Không quân Hoàng gia từng bắn hạ một máy bay chở khách của hãng hàng không Lufthansa ở biên giới phía tây Balath, và tìm thấy binh lính và trang bị trong đống đổ nát."

Xem ra quốc vương Balath cũng không phải là không nhận được sự hỗ trợ từ Prosen. Tuy nhiên, vận tải hàng không thời đại này về cơ bản chỉ có thể vận chuyển binh lính và vũ khí hạng nhẹ, nên sẽ không gặp phải lực lượng thiết giáp của Prosen.

Cho dù bộ binh hạng nhẹ có tinh nhuệ đến đâu, thì cũng chỉ là bộ binh hạng nhẹ, khi đối đầu với xe tăng vẫn sẽ chịu thiệt.

Vương Trung tiện tay lật xem tài liệu vừa nhận được, sau đó đưa cho sĩ quan phụ tá Yakov.

Dù sao Pavlov chắc chắn đã xem qua toàn bộ, không cần phải lo lắng.

Hắn đi đến trước bản đồ thể hiện toàn bộ kế hoạch tác chiến, Pavlov lập tức cầm lấy cây gậy chỉ bản đồ bắt đầu giải thích: "Chúng tôi dự đoán, điểm khó khăn chính của chiến dịch là ở đây."

Đầu gậy chỉ vào địa danh có tên là Mocha.

"Nơi này được phòng thủ bởi Sư đoàn 2 Cận vệ của Balath, đây là một sư đoàn lớn được thành lập theo biên chế của Sư đoàn bộ binh cơ giới Prosen, có hơn hai mươi nghìn binh sĩ chiến đấu, được trang bị xe tăng hạng nhẹ Panzer | và Panzer II, cũng như xe tăng Matilda."

Giọng Vương Trung đột nhiên lớn hơn: "Cũng như xe tăng Matilda?"

Thượng tá Benjamin có chút xấu hổ: "Vâng, là do chúng tôi bán cho họ để tranh thủ quốc vương Balath. Sau khi Prosen và Liên hiệp Vương quốc khai chiến, nguồn cung cấp vũ khí của Prosen cho Balath bị cắt đứt, trang bị của quân đội Balath chủ yếu đến từ chúng tôi."

Vương Trung trừng mắt nhìn thượng tá Benjamin: "Ngoài xe tăng Matilda còn có gì nữa không? Có xe tăng Churchill không?"

Ưu điểm duy nhất của xe tăng Churchill là lớp giáp dày đến mức khiến người ta phát ớn, nếu Balath có xe tăng Churchill thì phải điều động KV-1 đến.

Thượng tá Benjamin lắc đầu: “Không, họ chỉ có xe tăng bộ binh Matilda Mark I, và xe tăng tuần dương Crusader.”

Liên hiệp Vương quốc gọi những chiếc xe tăng bọc giáp dày, tốc độ di chuyển chậm, sử dụng pháo nòng ngắn, cỡ nòng lớn là xe tăng bộ binh, còn những chiếc xe tăng có tốc độ cơ động nhanh, giáp mỏng hơn là xe tăng tuần dương.

Cách sử dụng của hai loại xe tăng này cũng giống như tên gọi của chúng, xe tăng bộ binh chủ yếu được sử dụng để hỗ trợ bộ binh, xe tăng tuân dương được sử dụng để di chuyển và tấn công chớp nhoáng giống như tàu tuần dương.

Trên thực tế, chúng có thể được hiểu đơn giản là xe tăng hạng nặng và xe tăng hạng nhẹ.

Vương Trung nhớ lại thông số kỹ thuật của xe tăng Matilda Mark I, nói: “Nói cách khác, vê cơ bản họ không có lợi thế về giáp so với T-34, đúng không?”

Benjamin: “Đúng vậy. Và quân đội Liên hiệp Vương quốc ở phía nam sẽ sử dụng xe tăng Churchill, xe tăng Valentine và xe tăng M4 Sherman, họ có lợi thế về giáp. Chiến dịch này sẽ là một cuộc diễu hành quân sự, điều duy nhất chúng ta phải lo lắng là phải mất bao lâu để đến thủ đô.”

Vương Trung suy nghĩ một chút, nói với Pavlov: “Lực lượng xe tăng của chúng ta phải cập cảng rồi sau đó dùng cần cẩu đưa xe tăng lên bờ, đúng không?”

Pavlov hỏi ngược lại: “Chứ còn cách nào khác?”

Vương Trung sờ đầu, quả nhiên thời đại này vẫn chưa có tàu đổ bộ xe tăng - ít nhất là ở thế giới này.

“Vậy bộ binh phải đối phó với xe tăng của địch như thế nào?” Pavlov: “Bom xăng, và súng chống tăng, theo thông số kỹ thuật mà Liên hiệp Vương quốc cung cấp cho chúng ta, súng chống tăng có thể bắn xuyên giáp xe tăng Crusader, và có

thể tấn công vào cửa quan sát của xe tăng Matilda. Còn bom xăng… chỉ cần ném trúng thì hiệu quả sẽ không tệ.”

Vương Trung: “Hãy trang bị cho các đơn vị pháo chống tăng hạng nhẹ, nếu kẻ địch chọn được vị trí phòng thủ tốt, chỉ dựa vào súng chống tăng và bom xăng có thể không đủ.”

Pavlov: “Ừm, pháo chống tăng 45 mm có thể được đưa lên xuồng xung kích, đổ bộ trực tiếp lên bờ, bộ binh cũng có thể dễ dàng kéo đi.”

Vương Trung đi qua đi lại trước bản đồ, vòng hai vòng rồi nói: “Ông xem như vậy, có thể trực tiếp đem một chiếc thuyên xông vào bãi, sau đó đem bộ phận đầu thuyền dùng súng phun các thứ cắt ra, xe tăng trực tiếp từ trong thuyên lái lên bãi cát?”

Benjamin thượng tá lộ ra vẻ mặt khó có thể tin: “Cái này… Cũng quá thô bạo đi?”

Vương Trung: “Tôi hi vọng bộ đội của tôi có xe tăng trợ giúp, mà bây giờ không có thời gian làm xe tăng thủy lục gì đó, cũng không có thời gian tạo xe tăng lên tàu.”

Pavlov: “Chờ một chút, T34 quá nặng, dùng thuyền gỗ có thể không mang được, nhưng nếu là trang bị số lượng lớn của Tập đoàn quân cơ giới số 1 - ZIS-3 pháo tự hành chống tăng thì có thể dùng thuyên gỗ mang đi. Sau khi xả xuống bãi biển thì có thể chém đầu thuyền rồi lái lên bờ cát.”

Vương Trung: “Được, vậy thì mượn đội quân cũ một tiểu đoàn ZIS-3. Thời gian khởi xướng tác chiến là khi nào?”

Benjamin thượng tá: “Trước mắt ngày D được định là ngày 28 tháng này.”

“Vậy chắc là còn kịp.” Vương Trung hạ lệnh với Pavlov: “Dùng tốc độ nhanh nhất để lập ra phương án vận chuyển, bộ đội sẽ điều động… Tiểu đoàn súng chống tăng của Sư đoàn

225, Sư đoàn 225 không trải qua chém giết xe tăng quy mô lớn, bảo tôn tương đối hoàn hảo.”

Pavlov gật đầu: ‘Được. Nếu đã điều động quân đội, vậy cứ điều “Xoáy Nước” tới đây đi? Về cơ bản, quân của “Xoáy Nước” cũng không có tổn thất gì, bây giờ cũng đã chỉnh đốn được nửa tháng rồi.”

Vương Trung: “Có thể đặt lên thuyền không?“Xoáy Nước” và T34 là một trọng tải.”

Pavlov: “Tuy rằng không có cách nào xông lên bãi, nhưng sau đó có thể dùng để đối phó pháo đài của kẻ địch;Xoáy Nước” là pháo 100mm, lượng thuốc nổ của đạn pháo đủ để phá hủy phần lớn công sự che chắn, xe tăng gì đó cũng thuận tiện tiêu diệt.”

Vương Trung: “Vận lực đủ chưa?”

Pavlov: “Đủ.”

“Rất tốt, cứ như vậy đi.”

Benjamin thượng tá càng cao hứng: “Có thể chứng kiến thực chiến của “Xoáy Nước” sao? Thật tốt quá! Chúng tôi chặn được điện báo của Prosen, miêu tả “Xoáy Nước” vô cùng lợi hại, rốt cuộc có thể tận mắt chứng kiến.”

Vương Trung vốn dĩ không để lời nói của hắn trong lòng, nghe câu này thì giật mình: “Chờ một chút! Các người đã có thể giải mã Enigma rồi sao?”

Benjamin thượng tá lúng túng: ‘À, cái này… Là điện báo mã số rõ của bọn họ…”

Vương Trung: “Căn cứ theo hiệp ước đồng minh hỗ trợ, tôi có quyền yêu cầu liên minh chia sẻ tình báo. Yakov, lập tức soạn thảo đơn chính thức, yêu cầu liên minh công bo thông tin liên quan đến việc giải mã Enigma.”

Yakov: “Ơ kìa? Đơn này viết như thế nào? Tôi không biết cách thức!”

Vương Trung muốn đỡ trán, mẹ kiếp, nếu Vasili đã bắt đầu diễn, thượng tá Benjamin đã bị lừa đến ngớ ngẩn rồi.

Cũng may Pavlov nhận lấy gánh nặng: “Để tôi tự tay soạn thảo. Thượng tá Benjamin, các người vẫn luôn hy vọng chúng tôi phát động tiến công, chia sẻ áp lực với các người, nhưng lại không nói cho chúng tôi biết bí mật của Enigma, có phải là có chút không thích hợp hay không?”

Benjamin thượng tá: “Được rồi, chúng tôi quả thật đã giải mã được Enigma, nhưng đây là một loại mật mã phức tạp, cho dù giải mã được cũng cần một lượng lớn công tác giải mã.

“Chúng tôi tập trung một đội ngũ các nhà toán học, ngày đêm giải mã…”

Vương Trung: “Theo tôi được biết, Ant chúng ta ở các phương diện khoa học khác, quả thật có một chút chênh lệch với Liên hiệp Vương quốc, duy chỉ có toán học là chúng ta không kém.”

Benjamin thượng tá lúng túng: ‘À, cái này…”

Vương Trung: “Như vậy đi, chúng tôi sẽ đề xuất đơn xin chính thức, xin hãy giao cho chúng tôi phương pháp giải mã Enigma một cách đầy đủ, chúng tôi tự tổ chức các nhà toán học đến giải mã.”

Benjamin thượng tá: “Nói thật, đây không phải là chuyện tôi có thể quyết định. Nhưng tôi nghĩ ngài Thủ tướng sẽ không từ chối, chỉ là có thể cần các người phát động một số cuộc tấn công mang tính thực chất.”

Vương Trung: “Chúng tôi biết. Vậy cứ như vậy đi, Pavlov, nhớ viết đơn xin.”

Benjamin thượng tá: “Chúng ta vẫn nên tiếp tục nói về ngày D sắp đến.”

Vương Trung: “Được.”

Benjamin thượng tá: “4 giờ sáng ngày D, đội đặc nhiệm của Sư đoàn Dù số 1 sẽ nhảy dù xuống vùng ngoại ô Mocha, kiểm soát sân bay, ngăn chặn sự yểm trợ hàng không của địch.”

Pavlov tiếp lời: “Một tiếng sau, Lữ đoàn Bộ binh Hải quân 393 sẽ đổ bộ lên bãi cát phía đông Mocha, từ nơi này đổ bộ có thể trực tiếp đánh vào điểm tiếp giáp giữa cảng và khu vực trung tâm thành phố.”

Vương Trung: “Sau đó quân đội của chúng ta trực tiếp xông vào cảng?”

“Đúng vậy, về cơ bản quân địch không có hải quân, cho nên chúng tôi chuẩn bị lái pháo hạm vào trong cảng, cung cấp hỏa lực yểm trợ trực tiếp.” Pavlov nói xong dùng que chỉ bản đồ gõ mạnh vào cảng.

Vương Trung: ‘Được. Bên phía Bộ binh Hải quân đã khảo sát bãi biển roi chứ?”

“Đã khảo sát rồi.” Lữ đoàn trưởng Lữ đoàn 393 Aromeyev nói.

“Giao cho các anh.” Vương Trung nói.

Aromeyev chào: “Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.”

(Hết chương)

Chương 199: Viện Quân Tới

Chuong 288: Tap kich Mocha

Chuong 288: Tap kich Mocha

Ngày 27 tháng 8 năm 915, tại sân bay ngoại 6 Abadan, 23:30.

Trung tá Richard nhìn đồng hồ, nói với Đại tá Charlie: “Neu quyết tâm tấn công, bây giờ nên lên máy bay rồi, nếu không lúc hạ cánh trời sẽ sáng mất, sẽ có thương vong nghiêm trọng.”

Charlie thượng tá nhìn ra bên ngoài: “Họ đang đợi máy bay trinh sát gửi báo cáo tình hình thời tiết về.”

Trung tá Richard: “Chúng tôi đã được huấn luyện nhảy dù trong điều kiện thời tiết xấu. Thật sự không được thì có thể cho máy bay trực tiếp hạ cánh xuống sân bay, không cần nhảy dù nữa, chúng tôi đã thảo luận ve khả năng này rồi.”

Charlie thượng tá vừa định trả lời, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Vị thượng tá sải bước tới trước điện thoại, nhấc ống nghe lên: “Sư đoàn Dù số 1!”

Trong ống nghe truyền đến giọng nói của thượng tá Benjamin: “Rokossovsky hỏi các anh, nếu máy bay trực tiếp hạ cánh, các anh có nắm chắc chiếm được sân bay hay không?”

“Có!” Charlie thượng tá quả quyết đáp: “Chúng tôi đã từng diễn tập tình huống này. Vậy nên thời tiết khu vực mục tiêu không tốt đúng không?”

“Mây khá thấp, có thể hạ cánh, nhưng không chắc chắn có thể nhảy dù hay không.”

“Nói với tướng quân, chúng tôi nhất định hoàn thành nhiệm vụ, chiếm lấy sân bay một cách trọn vẹn.”

Chiếm lấy sân bay ngoài việc cắt đứt sự yểm trợ đường không của quân địch, còn có một mục tiêu quan trọng chính là ngăn chặn quân địch phá hủy sân bay, như vậy không quân của Carolin tự do và Ant có thể lợi dụng sân bay cung cấp yểm trợ đường không cho quân viễn chinh.

Mặc dù khả năng chiến đấu của không quân Balath không được tốt, lực lượng mặt đất của Balath có lẽ cũng không cản được cuộc tấn công của quân đội Ant, nhưng có yểm trợ đường không sẽ an toàn hơn một chút.

Sau khi nhận được sự đảm bảo của Charlie thượng tá, bên phía thượng tá Benjamin hình như đang nói chuyện với ai đó, bằng tiếng Ant.

Một lát sau, thượng tá Benjamin nói: “Xuất phát đi, Charlie thượng tá, chúc anh may mắn.”

“Vâng!” Charlie thượng tá ‘bốp’ một tiếng đứng nghiêm, đợi bên kia cúp máy xong, liên ném ống nghe vào điện thoại, phấn khích nói: “Đi thôi! Trận đánh đầu tiên đến rồi!”

Đúng vậy, đây là lần đầu tiên Sư đoàn Dù số 1 thực chiến kể từ khi thành lập, Charlie và đồng đội gánh vác trách nhiệm tích lũy kinh nghiệm cho Chiến dịch Ngọn đuốc quan trọng hơn nhiều sẽ diễn ra sau đó vài tháng.

Trung tá Richard hỏi: “Nhảy dù? Hay là máy bay vận tải trực tiếp hạ cánh xuống sân bay?”

“Máy bay vận tải hạ cánh trực tiếp, hi vọng đám phi công Ant lái máy bay vận tải không phải đang khoác lác với chúng ta.”

Trung tá Richard nhún vai: “Cho dù có khoác lác, chỉ cần cho bọn họ một chút Vodka là được rồi, sau khi uống Vodka xong, có khi bọn họ dám hạ cánh xuống cả giường của Prosen hoàng đết”

Charlie thượng tá cười ha ha, cầm mũ chạy ra ngoài, vừa chạy vừa hô: “Lên máy bay! Tất cả mọi người, lên máy bay! Áp dụng phương án BỊ Phương án BI” Rang sáng ngày 28 tháng 8, ngày D, tại cảng Abadan.

Vương Trung nghe thấy tiếng động cơ trên bầu trời, liền ngẩng đầu lên, có thể nhìn thấy đèn hiệu của những chiếc máy bay vận tải giống như một đàn đom đóm bay qua bầu trời.

“Lính dù xuất phát rồi.” Vương Trung nói.

Pavlov: “Chúc họ may mắn. Cũng chúc tất cả chúng ta đều may mắn.”

“Chắc là sẽ không có vấn đề gì đâu.” Vương Trung lẩm bẩm, thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi về phía con tàu chở hàng của Bộ Tư lệnh quân viễn chinh.

Lữ đoàn Bộ binh Hải quân 393 và nhóm quân đổ bộ đầu tiên đã xuất phát từ ngày hôm trước, Bộ Tư lệnh quân viễn chinh và nhóm quân thứ hai hiện tại đang lên tàu.

Vương Trung men theo cau thang dây leo lên boong tàu, vừa lúc nhìn thấy Popov đang nôn oe, liền nói: “Sao chút rung lắc thế này mà ông đã bắt đầu nôn rồi?”

Vùng biển nội địa thực chất chỉ là một cái hồ lớn hơn một chút, sóng ở đây không lớn bằng sóng biển, những người như Vương Trung căn bản sẽ không bị say sóng.

Popov lấy khăn tay ra lau miệng: “Thể chất con người không thể đánh đồng, xem ra đời này tôi không thể gia nhập hải quân làm cha xứ trên tàu chiến được rồi.”

Vương Trung: “Hay là ông đi nằm một lát đi, có thể sẽ dễ chịu hơn một chút. Tàu còn chưa chạy, đợi lát nữa tàu chạy ông sẽ còn mệt hơn.”

Lúc này Pavlov cũng đi lên, vừa nhìn thấy tình trạng của Popoy, liền nhíu mày: “Ông đã bắt đầu say sóng rồi à?”

Popov: “Vừa rồi ngài tướng quân đã nói câu này rồi đấy, anh đổi từ khác đi.”

Pavlov thực sự suy nghĩ mấy giây, rồi nói: “Hay là ông uống chút Vodka?”

Không phải chứ, say sóng cũng dùng Vodka chữa sao?

Popov: “Thôi đi! Nhưng mà, có lẽ uống một chút Vodka sẽ tốt hơn một chút.”

Không, tôi thấy ông rõ ràng là thèm Vodkal

Pavlov lấy từ trong túi ra một chiếc bình rượu dẹt, vặn nắp đưa cho Popov.

Ngay khi nắp bình mở ra, Vương Trung đã ngửi thấy mùi Vodka nồng nặc, liền trêu chọc: “Lần đầu tiên tôi biết anh lại mang theo rượu bên người đấy.”

Pavlov: “Người Ant mang theo một bình rượu bên người là chuyện rất bình thường. Nào, ông bạn, uống đi, uống xong ông sẽ không phân biệt được là tàu đang lắc hay là mình đang lắc nữa.”

Popov nhận lấy chiếc bình rượu det ngửa cổ ừng uc ừng uc uống cạn sạch rượu.

“Cảm ơn, bây giờ tôi thấy dễ chịu hơn nhiều rồi.” Popov nói.

Thế mà lại thực sự hữu dụng saol

Vương Trung quyết định không thắc mắc những điều này nữa, bèn đi thẳng vào vấn đề chính: “Trung tâm chỉ huy khi nào có thể bắt đầu hoạt động?”

“Dựng xong đài phát thanh là có thể hoạt động rồi.” Pavlov nói,‘Chỉ cần vài phút nữa thôi. Nhưng mà bây giờ cũng không chỉ huy được gì đúng không? Lính dù đã xuất phát rồi, ông còn có thể gọi họ dừng lại hay sao?”

Vương Trung lắc đầu: ‘Không thể.”

3 giờ 30 phút sáng ngày 28, trên vùng biển cách Mocha 23 km về phía bắc, hạm đội đổ bộ của Ant.

Chuẩn tướng Hải quân Aromeyev nghe thấy tiếng động cơ liền lập tức ngẩng đầu lên, nhưng đám mây dày đặc khiến hắn chẳng nhìn thấy gì.

Lúc này, rất nhiều lính bộ binh hải quân nghe thấy tiếng động cơ cũng từ trong khoang tàu đi ra, nhìn lên bầu trời.

“Chết tiệt, chẳng nhìn thấy gì cả.”

Aromeyev hét lớn: “Thôi nào! Đừng nhìn nữa! Lính dù sẽ hoàn thành nhiệm vụ của họ! Bây giờ các anh mau tranh thủ thời gian viết thư tuyệt mệnh đi, nếu buồn ngủ thì tranh thủ chợp mắt một lát!”

Vừa dứt lời, đám thủy thủ đã từ trong khoang tàu chạy ra, bắt đầu thao tác cần cẩu trên boong tàu.

Aromeyev kéo một thủy thủ lại hỏi: “Chuyện gì vậy? Bắt đầu thả xuồng đổ bộ rồi sao?”

“Không, chúng tôi phải thả xuông đổ bộ xuống trước, sau đó mới đến lượt các anh! Đừng vội!” Thủy thủ nói xong võ võ vai Aromeyev - có lẽ là không nhìn thấy quân hàm Chuẩn tướng của Aromeyev.

Aromeyev cũng không để ý, mà quay sang hét lớn với đám lính bộ binh hải quân: "Được rồi, đừng chắn đường các thủy thủ thả xuồng nữa, tản ra khỏi mạn tàu!"

Chiếc máy bay dẫn đường của đội đặc nhiệm thuộc Sư đoàn Dù số 1 của Liên hiệp Vương quốc.

Charlie thượng tá thò đầu vào buồng lái: "Thế nào rồi, có thể hạ cánh chưa?"

Cơ trưởng nói bằng tiếng Anh pha lẫn giọng Ant rất nặng: "Tất nhiên là có thể, chúng ta vẫn chưa xé rách mặt với Balath, nên vừa rồi tôi đã liên lạc với họ, họ sẽ bật đèn để giúp chúng ta hạ cánh!"

Charlie thượng tá: "Thật sao?"

"Đúng vậy, nên sau khi chúng ta hạ cánh, việc đầu tiên là phải kiểm soát hệ thống đèn, đảm bảo sân bay luôn sáng đèn. Trời còn khoảng một tiếng nữa mới sáng, chúng ta cần ánh đèn." Cơ trưởng nói.

Charlie thượng tá vừa định trả lời, thì nhìn thấy phi công phụ đang loay hoay với khẩu PPSh-41, bèn hỏi: "Anh đang làm gì với khẩu PPSh-41 vậy?"

Cơ trưởng: "Sau khi hạ cánh chúng tôi cũng không có việc gì khác để làm, hơn nữa các máy bay khác cũng cần hạ cánh, chúng tôi cũng không thể chiếm dụng đường băng, nên là sẽ xuống hỗ trợ hỏa lực cho các anh."

Vừa nói xong, phi công phụ đã 'cạch' một tiếng kéo khóa nòng, lên đạn cho khẩu PPSh-41.

Charlie thượng tá có chút lúng túng: "Hai anh tự bảo vệ mình là được rồi, chúng tôi có thể giải quyết."

"Anh chắc chứ?" Cơ trưởng hỏi, có vẻ như rất không muốn nhận được câu trả lời chắc chắn từ Charlie thượng tá.

Vị thượng tá gật đầu: “Tôi chắc chắn, chúng tôi không cần giúp đỡ.”

Cơ trưởng và phi công phụ đều lộ vẻ thất vọng.

Lúc này, đông hồ báo thức bên phía phi công phụ vang lên. Charlie thượng ta tron tròn mắt, nhìn phi công phụ lấy từ dưới ghế ngồi ra một chiếc đồng hồ báo thức, bấm nút dừng, tiếng chuông im bặt. Sau đó, phi công phụ nói với cơ trưởng: “Đã đến lúc hạ cánh rồi.”

Cơ trưởng đẩy nhẹ cần điều khiển, máy bay lao xuống, chui vào trong lớp mây dày đặc.

Mười mấy giây sau, đột nhiên lớp mây bị bỏ lại phía sau, mọi thứ trở nên sáng tỏ, ngay cả Charlie thượng tá cũng có thể nhìn thấy ánh đèn của sân bay.

Charlie thượng tá: “Chúa ơi, không ngờ cách này lại hiệu quả thật, đây là ý tưởng của anh sao?”

Cơ trưởng lắc đầu: “Không, làm sao tôi có thể nghĩ ra ý tưởng này được, đây là do Rokossovsky tướng quân đề xuất. Ông ấy là chuyên gia về chiến thuật nghi binh của chúng tôi đấy!”

Đang nói chuyện, bánh đáp máy bay đã đập mạnh xuống đường băng, toàn bộ máy bay rung lắc dữ dội, như thể sắp vỡ tan thành từng mảnh.

Charlie thượng tá bất đắc dĩ phải nắm chặt tay vịn phía trên cửa buồng lái.

Cuối cùng, sự rung lắc cũng kết thúc, phi công Ant đánh lái, cho máy bay trượt sang một bên.

“Địch nhân không kịp phản ứng!” Hắn ta hô: “Bảo người của anh mau xuống dưới, nếu không đợi lát nữa địch nhân kịp

phản ứng sẽ bắt đầu bắn phá, vỏ ngoài của máy bay không ngăn được súng máy hạng nặng!”

Charlie thượng tá xoay người, một cước đá văng cửa khoang, hô với bộ hạ: “Nhanh! Giống như lúc huấn luyện! Rơi xuống đất nhớ giảm xóc, xuất phát!”

Người hạ sĩ ngồi cạnh cửa giữ chặt mũ beret, trước tiên ném trang bị trên người xuống, mình mang theo một khẩu súng tiểu liên Sten và đạn dược tùy thân nhảy xuống.

Charlie thượng tá cũng không nhìn người nhảy xuống thế nào, tiếp tục thúc giục: “Nhanh nhanh!”

Cho đến lúc này bên ngoài còn chưa có tiếng súng.

Sau khi người lính thứ năm nhảy xuống, phi công hô: “Đừng nhảy nữa, kẻ địch căn bản không phát hiện ra điều bất thường, tôi trực tiếp trượt đến trước mặt đài chỉ huy, mọi người xuống chiếm lấy nó đi!”

Charlie kéo lại người lính muốn tiếp tục nhảy xuống: “Chờ một chút, hình như tình hình có biến.”

Lúc này có người lính ghé vào cửa sổ khoang máy bay hô: “Nhanh nhìn, máy bay số hai cũng hạ xuống, kẻ địch căn bản không phát hiện có gì không ổn!”

Lúc này tốc độ của máy bay chỉ huy đã giảm xuống rất thấp, đang chậm rãi trượt về phía đài chỉ huy sân bay.

Hai tên lính canh rốt cuộc cảm thấy không đúng, bắt đầu hô to về phía này.

Charlie thượng tá quyết định thật nhanh, chính mình cầm súng lục nhảy xuống trước, lăn một vòng trên mặt đất rồi thuận thế đứng lên, sải bước đi về phía trạm gác.

Chiếc máy bay trượt chậm theo sau hắn, không ngừng có lính dù từ trong cửa khoang mở ra nhảy ra.

Hai lính canh làm sao từng gặp qua tình thế này, đều ngây người, nhìn Charlie thượng tá đi tới trước mặt bọn họ, thậm chí không muốn lên đạn cho khẩu súng máy trên trạm gác.

Charlie thượng tá: "Chúng tôi là đoàn huấn luyện viên Liên Hiệp Vương Quốc, được lệnh đến cung cấp huấn luyện cho các anh."

Lính canh A: "À, chúng tôi chưa từng nghe nói có giáo quan nào muốn đến Liên Hiệp Vương Quốc." Lính canh B: "Chỗ chúng tôi còn có huấn luyện viên về hưu của Prosen, có khi nào họ đánh nhau không?"

Lúc này hai lính dù Liên Hiệp Vương Quốc đột nhiên xuất hiện, súng tiểu liên chĩa thẳng vào tim hai người.

"Đừng nói chuyện! Bỏ súng xuống, tha chết!" Lính dù dùng tiếng Balath bập bẹ hô lên - hiển nhiên đây là từ quyển sổ tay học được từ việc ôn tập trước đó.

(Hết chương) Chuong 289: Tieng sung binh minh

Việc tiếp quản sân bay diễn ra rất thuận lợi.

Ít nhất là trước khi John trung sĩ xông vào một tòa ký túc xá bình thường thì là như vậy.

John trung sĩ cầm khẩu súng tiểu liên Sten, một cước đá văng cửa ký túc xá, xông vào hành lang.

Hắn nhìn thấy một người đàn ông mặc quân phục không quân Prosen, lúc ấy liền ngây người.

Đối phương cũng ngây người.

Bởi vì lúc này không có giao tranh, người Prosen dùng tiếng Anh bập bẹ nói: "Muốn vào đây phải được cho phép!"

John trung sĩ nâng súng tiểu liên lên quét qua, tuy rằng độ chính xác của súng tiểu liên Sten khá tệ, nhưng khoảng cách

này với mật độ hỏa lực này, độ chính xác đã không còn quan trọng nữa.

Người Prosen trúng bốn phát liên tiếp, cả người đập vào tường, đứng im vài giây trên tường mới bắt đầu trượt xuống dưới.

dohn trung sĩ không chần chừ, trực tiếp ném một quả lựu đạn vào phòng trực ban bên cạnh.

Tên lính canh vừa lúc mở cửa đi ra, nhìn thấy quả lựu đạn bay qua đỉnh đầu mình, hai mắt trợn trừng.

Ngay sau đó, quả lựu đạn nổ tung, tên lính canh Prosen bị nổ bay ra khỏi phòng trực ban, đầu đập vỡ cửa sổ đối diện đang mở hé, ngất xỉu.

John trung sĩ bắn thêm một phát vào thi thể tên lính canh, đang định cam lựu đạn ném nổ căn phòng thứ hai thì nhìn thấy phía trước, từ cánh cửa thứ tư có một khẩu súng tiểu liên MP đang chia ra.

Xạ thủ không thò đầu ra, cứ như vậy bắn loạn xạ.

John trung sĩ né nhanh, chỉ có mũ beret bị bắn bay, viên đạn bắn vào khung cửa chính.

Trung sĩ lấy ra quả lựu đạn mới, rút chốt an toàn, vung tay ném vào trong hành lang.

Trong tiếng súng tiểu liên bắn phá có thể nghe thấy tiếng lựu đạn nảy trên mặt đất.

Sau vụ nổ, khẩu súng tiểu liên liền im bặt.

Lúc này, trung đội trưởng của .John trung sĩ xuất hiện từ trong bóng tối: ‘Chuyện gì vậy?”

Trung sĩ vừa thay băng đạn cho khẩu súng tiểu liên Sten, vừa hô: “Người Prosen! Trong tòa nhà này toàn là người

Prosen! Bọn khốn ở cục tình báo lại làm sai rồi!”

Lực lượng đặc nhiệm Commando chuyên thực hiện các nhiệm vụ đặc biệt thường xuyên “ca ngợi” sự hỗ trợ tình báo của Cục Tình báo Quân đội, hơn nữa còn công khai “tán dương” trên báo chí, cho nên loại lực lượng đặc biệt như Quỷ đỏ này tin tưởng vào Cục Tình báo Quân đội cũng giống như quân đội Prosen tin tưởng vào lực lượng không quân Prosen vậy.

Trung đội trưởng vừa nghe thấy có người Prosen, lập tức nói với người lính liên lạc: “Bộ đàm!”

Ngay sau đó, chiếc bộ đàm to như cục gạch được nhét vào tay anh ta.

“Charlie Charlie, chúng tôi phát hiện một ký túc xá toàn người Prosenl”

Anh ta vừa nói, cửa sổ tầng hai ký túc xá đột nhiên mở toang, khẩu súng máy MG34 bên trong điên cuồng bắn ra.

Trung đội trưởng: “Nghe tiếng kìa! Khẩu Bren của chúng ta không thể nào bắn ra tiếng động như vậy được!”

Vừa dứt lời, một người lính dù đội mũ beret đỏ hai tay kéo ra, dùng sức ném một quả lựu đạn vào trong cửa sổ tầng hai.

Người ném lựu đạn lập tức nằm xuống.

Ngay sau đó, cửa sổ tầng hai phát nổ, khẩu súng máy cũng im bặt.

Trung đội trưởng cầm bộ đàm hỏi: “Rốt cuộc kẻ địch có bao nhiêu người? Tôi phải biết số lượng của chúng thì mới có thể quyết định điều bao nhiêu quân tiếp viện cho mọi người.”

Trung đội trưởng: “Tôi không biết! Trung đội của tôi còn ở bên ngoài—”

Lúc này anh ta nhìn thấy một quả bom khói được ném từ tầng hai xuống tang một, làn khói trắng lập tức tỏa ra.

Ngay sau đó, có người xông ra từ cửa ra vào tâng một.

John trung sĩ giơ súng bắn, lập tức có mấy bóng người ngã xuống.

Ngay sau đó, binh lính Prosen xông ra khỏi làn khói, hung hăng lao về phía trung đội trưởng đang cầm bộ đàm.

Trung đội trưởng vẫn rất bình tĩnh đếm số lượng của bọn chúng, báo cáo: "Ít nhất 8 tên địch!"

Đúng là ít nhất 8 tên, bởi vì những người xông về phía trung đội trưởng cũng chỉ có 8 tên.

Lúc này, tiếng súng máy Bren vang lên.

Xạ thủ súng máy đặt giá hai chân lên nắp cap của chiếc xe tải đang đỗ ở cửa ký túc xá, bắn về phía cửa ra vào, hỏa lực bao phủ những tên địch đang xông về phía trung đội trưởng.

Tám tên phía trước còn chưa ngã xuống, thì càng nhiều bom khói được ném ra.

Lính Prosen vừa hô vang "Vì đế chế"Vì Asgard", vừa mượn làn khói xông ra, lao về phía những chiếc mũ beret đỏ.

Trung đội trưởng vẫn đang bình tĩnh báo cáo: "Kẻ địch đang phản công, làn khói đã cản trở chúng tôi, không thể phát huy ưu thế hỏa lực!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một tên lính Prosen xông ra khỏi làn khói, vậy mà lại ở ngay trước mặt trung đội trưởng!

Trung đội trưởng vung chiếc bộ đàm trong tay lên, cho tên lính này một cú trời giáng, đánh hắn bay ngược trở lại làn khói.

“Này!” Anh ta rụt tay lại, gào lên với chiếc bộ đàm: “Tình hình nguy cấp, chúng tôi cần tiếp viện! Chúng tôi cần tiếp viện!”

Kết quả là gọi nửa ngày mà chiếc bộ đàm vẫn không có tiếng trả lời, ngay cả tiếng nhiễu sóng điện tính lúc trước cũng không còn.

Trung đội trưởng lùi ra xa, nhìn chiếc bộ đàm, lúc này người lính liên lạc nói: “Có lẽ là bị ngài đập hỏng rồi.”

Trung đội trưởng mắng: “Cho nên nói đồ do bọn người mới ở đại lục sản xuất ra liền là không đáng tin cậy! Nếu là bộ đàm do chính quốc chúng ta sản xuất, cho dù có dùng nó đập chết mười tên Prosen thì nó vẫn hoạt động bình thường!

“Thôi bỏ đi, cậu mau phái người đến chỗ máy bay chỉ huy báo cáo, chúng tôi phát hiện binh lính tinh nhuệ của Prosenl”

Lúc này, một cơn gió lớn thổi tới, làn khói lập tức bị thổi tan đi rất nhiều. Trung đội trưởng phát hiện trận cận chiến đã gần kết thúc, hơn mười “Quỷ đỏ’ đã đánh bại hơn hai mươi tên lính quân đội Prosen, giành được toàn thắng.

John trung sĩ, người đầu tiên nổ súng, hô lớn: “Ke địch rút vào trong tòa nhà rồi! Giờ phải làm sao?”

Trung đội trưởng nhìn tòa nhà trước mặt, cảm thấy nếu muốn thanh lý toàn bộ tòa nhà thì có thể sẽ không đủ thời gian, bèn nói: “Mang thuốc nổ đến đây! Chúng ta cho nổ tung tòa nhà này! Tên nào học chuyên ngành kiến trúc đâu rồi? Gọi hắn đến đây chỉ huy việc đặt thuốc nổi”

“Alo? Alo? Nói chuyện đi!” Tại sở chỉ huy đội đặc nhiệm sư đoàn dù số 1, Charlie thượng tá gào lên với chiếc bộ đàm một hồi lâu, cuối cùng cũng tin rằng chiếc bộ đàm của trung đội 1 đã hỏng.

Anh ta quay đầu nói với Richard trung tá, người phụ tá của mình: “Sân bay có người của Prosen! Hơn nữa còn có cả súng máy! Bọn khốn kiếp ở Cục Tình báo Quân đội lại lừa chúng tat”

Richard trung tá: “Chuyện gì đã xảy ra vậy? Prosen đã tham chiến rồi sao? Trước khi đến, tôi đã xem qua bản báo cáo tình hình, Balath vẫn đang duy trì mối quan hệ mập mờ với Prosen mà.”

Charlie thượng tá: “Tôi cũng không biết. Nhưng điều này có thể giải thích vì sao vị quốc vương của Balath lại càng ngày càng to gan lớn mật như vậy! Thì ra là có Prosen chống lưng. Bất kể, cho dù Prosen có một tiểu đoàn, thậm chí là một trung đoàn ở sân bay, chúng ta vẫn có thể giải quyết được!”

Vừa dứt lời, khu ký túc xá vốn đang vang lên tiếng súng dữ dội bỗng nhiên bùng lên một quả cầu lửa màu đỏ cam, tiếng nổ vang lên sau đó ít lâu.

Tiếp theo là một lượng lớn khói bụi.

Richard trung tá: “Bọn họ cho nổ tung tòa nhà mà kẻ địch trấn giữ sao?”

Charlie thượng tá: “Rất có thể còn có quân đội khác của Prosen, bảo mọi người nâng cao cảnh giác—”

Đột nhiên, anh ta nhìn thấy một chiếc máy bay chiến đấu đang khởi động động cơ, trượt ra khỏi bãi đáp.

Vị thượng tá chỉ vào chiếc máy bay chiến đấu, hô to: “Nhanh lên! Chặn nó lại! Máy bay vận tải vẫn đang hạ cánh, nó có thể sẽ va vào máy bay vận tải!”

Chiếc máy bay chiến đấu bắt đầu tăng tốc.

Một chiếc mô tô ba bánh xuất hiện, người lính dù lái xe vặn ga, chiếc mô tô lao về phía máy bay như bay.

Người lính dù ngồi trong thùng xe tháo mũ xuống, cài vào thắt lưng, một chân đạp lên ghế ngồi trong thùng xe, một chân đạp lên mép thùng xe, hoàn toàn dựa vào thể lực phi thường để giữ thăng bằng.

Khi chiếc mô tô lao đến bên cạnh máy bay, anh ta nhảy lên thật cao, đáp xuống cánh máy bay!

Trọng lượng của anh ta khiến chiếc máy bay lắc lư dữ dội.

Phi công quay đầu lại, khi nhìn thấy anh ta thì vô cùng kinh hãi, sau đó mở cửa sổ định dùng súng lục bắn, kết quả người lính dù lại nhảy lên một lần nữa, rơi vào trong buồng lái, một quyền đánh ngất phi công.

Ngay sau đó, người lính dù đạp ga hết cỡ, sau đó ấn nút phanh bánh xe hạ cánh. Chiếc máy bay giảm tốc độ đột ngột, sau đó do quán tính, toàn bộ phần đuôi máy bay bi chổng lên, cắm xuống đường băng sân bay.

Charlie thượng tá: "Đẩy chiếc máy bay ral Máy bay vận tải hạ cánh chưa chắc đã nhìn thấy thứ này trên đường băng!"

Vừa dứt lời, một chiếc máy bay vận tải liền rời khỏi đường băng, chạy dọc theo đường băng về phía bãi đáp.

Charlie thượng tá vội vàng cầm lấy bộ đàm: "Chúa ơi, bất kỳ ai cũng được, mau đi đẩy chiếc máy bay chiến đấu kia ra! Đẩy chiếc máy bay chiến đấu kia ra khỏi đường băng!"

Không biết có phải đã nghe thấy mệnh lệnh của vị thượng tá hay không, bảy, tám người lính dù chạy ra từ chỗ ngoặt, chiếc mô tô vừa mới chở hết lính dù của chiếc máy bay chiến đấu bị chặn cũng đến nơi.

Mọi người hợp sức kéo đuôi máy bay xuống đất, đặt toàn bộ chiếc máy bay nằm ngang trở lại. Sau đó, họ nhả phanh bánh xe, đẩy chiếc máy bay sang một bên.

Chiếc máy bay vận tải đang chạy dọc theo đường băng, hoàn toàn không hề hay biết về chiếc máy bay chiến đấu trên đường băng.

Một người lính dù cam dây thừng chạy đến, buộc vào giữa bánh xe của chiếc máy bay chiến đấu và chiếc mô tô.

Vì vậy, dưới sự trợ giúp của chiếc mô tô, chiếc máy bay chiến đấu cuối cùng cũng được đẩy ra khỏi đường băng, văng vào bãi cỏ.

Những người lính mệt mỏi đều ngồi phịch xuống đất, nhìn chiếc máy bay vận tải lướt qua trước mặt.

Charlie thượng tá thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, người lính liên lạc bước đến nói: "Máy vô tuyến điện đã chuẩn bị xong, có gửi mật mã không ạ?"

"Gửi mật mãi" Vị thượng tá nói,'Không chỉ gửi mật mã, hãy báo cho bộ chỉ huy quân viễn chinh biết người của Prosen đã đến! Hiện tại vẫn chưa rõ đã có bao nhiêu người Prosen vào Balath, nhưng tốt nhất là nên nhắc nhở lực lượng đổ bộ, để họ cẩn thận."

"Vâng!"

Trên mặt biển phía bắc Mocha, hạm đội đổ bộ.

Những người lính hải quân đang leo xuống thuyền dọc theo lưới dây thừng, bước vào boong tàu đổ bộ.

Tàu đổ bộ chở đầy lính hải quân khởi động động cơ, rời khỏi hạm đội, gia nhập vào đội tàu đổ bộ đang di chuyển vòng tròn.

Trên tàu đổ bộ số 001, Aromeyev đang nói với những người lính: "Kẻ địch không có công sự phòng thủ bờ biển quy mô lớn, nhưng vẫn phải cẩn thận hỏa lực súng máy, sau khi tàu đổ bộ lao lên bãi biển, mọi người phải nhanh chóng rời khỏi

boong tàu! Không được cho kẻ địch thời gian tập trung hỏa lực!

“Chúng ta đã trải qua rất nhiều lần huấn luyện, cứ làm theo như lúc huấn luyện là được! Trong vòng 30 giây, nhất định phải rời khỏi tàu đổ bộ!”

Lúc này, Aromeyev nhìn thấy có người lấy ra một bình rượu dẹt, uống một ngụm lớn, liền mắng: “Đừng có uống rượu! Lát nữa có thể mọi người sẽ phải bơi! Uống say sẽ bị chết đuối đấy! Tôi không thể mang theo một đám xác chết trôi nổi đi chiếm đóng bãi biển!”

Người lính uống rượu kia lộ vẻ mặt áy náy: “Xin lỗi, tôi… Tôi không cố ý!”

“Cậu chỉ là hơi căng thẳng, cộng thêm việc vị cha tuyên úy không có mặt trên con tàu này.” Aromeyev nói,‘Không sao, cậu là người đầu tiên mắc lỗi này, tôi sẽ coi như không thấy. Người thứ hai sẽ không được may mắn như vậy đâu, tôi sẽ báo cáo lại cho cha tuyên úy.”

Đúng lúc này, người hạ sĩ hải quân lái tàu hô to: “Bên kia tàu chỉ huy có hiệu lệnh! Chúng ta phải lập đội hình, chuẩn bị tiến lên!”

“RõI” Aromeyev đáp lại.

Tiếng động cơ của tàu đổ bộ đột nhiên tăng vọt, boong tàu nghiêng rõ rệt.

Mặc dù vùng biển nội địa không có sóng lớn, nhưng vẫn có những con sóng đánh vào boong tàu, nước bắn tung tóe lên người Aromeyev.

Rất nhanh, những chiếc tàu đổ bộ xếp thành đội hình đã vượt qua khu trục hạm phụ trách yểm trợ hỏa lực.

Trên đài chỉ huy của khu trục hạm, đèn hiệu liên tục nhấp nháy.

Hầu hết lính thủy đánh bộ đều là học sinh trung học, có người biết giải mã Morse, trực tiếp đọc to tín hiệu đèn: "Chúc các bạn ra trận thắng lợi, chiến đấu dũng cảm. Chiếc khu trục hạm đang chúc chúng ta chiến đấu dũng cảm!"

Mọi người đều ngẩng đầu, nhìn về phía khu trục hạm.

Aromeyev cũng vậy.

(Hết chương) Chương 290: Phòng tuyến băng cát

30 phút sau, tàu đổ bộ lao lên bãi biển.

"Chuẩn bị!" Người lái tàu hải quân vừa điên cuồng xoay bánh lái để hạ cửa khoang tàu, vừa hét lớn.

Mặc dù là lính kỳ cựu, nhưng Aromeyev vẫn cảm thấy căng thẳng.

Trong đầu hắn không tự chủ được hiện ra tình huống xấu nhất: Cửa khoang vừa mở lưới súng máy của kẻ địch đã quét tới, đánh chết toàn bộ người trên tàu đổ bộ.

Loại tưởng tượng sinh động như thế, phảng phất như thật sự đã từng xảy ra.

Lúc này, người lái tàu hải quân bắt đầu thổi còi.

Điều này có nghĩa là cửa khoang tàu đổ bộ đã được hạ xuống hoàn toàn.

Binh sĩ xung quanh Aromeyev đồng loạt hô vang: "Ura!"

Bọn họ vây quanh Aromeyey, lao xuống tàu đổ bộ, sau đó nhanh chóng tản ra, tất cả đều giống như trong lúc huấn luyện vậy ——

Aromeyev không khỏi lấy làm lạ: "Hỏa lực bãi biển của kẻ địch đâu?"

Hắn dừng lại, quan sát xung quanh, phát hiện bãi cát dưới ánh sáng trắng của bình minh, không hề có điểm hỏa lực nào đang khai hỏa, cũng không có xe tăng, xe bọc thép hay chướng ngại vật chống tăng nào để ngăn chặn cuộc đổ bộ.

Một đám người Balath lưng đeo sọt, vẻ mặt khiếp sợ nhìn những "Tử Thần Đen" đang ồ ạt xông lên bờ cát.

Aromeyev rốt cuộc cũng kịp phản ứng, bãi cát này căn bản không phải là bãi cát mà lúc trước hắn từng tới gần để trinh sát! Bọn họ đã đổ bộ nhầm chỗ rồi!

Lúc này, vị tu sĩ cầu nguyện đi theo Lữ đoàn vừa chạy tới vừa lớn tiếng hỏi: "Này! Chuẩn tướng, có phải là chúng ta đổ bộ nhầm chỗ rồi không?"

Aromeyev ngồi xổm xuống, lấy bản đồ chống nước trải rộng ra trên mặt đất, lại lấy ra một chiếc la bàn nhỏ bằng móng tay, vừa nhìn la bàn vừa nghiên cứu bản đồ.

Vị tu sĩ cầu nguyện chạy tới, thở hổn hển hỏi: "Thế nào… Có phải chúng ta đã đổ bộ nhầm chỗ rồi không?"

Aromeyev: "Phải, tôi cho rằng chúng ta đã đổ bộ lệch về phía tây hai cây số so với địa điểm dự kiến."

Chưa đợi vị tu sĩ trả lời, một người lính bỗng hô lớn: "Mau nhìn, tàu đổ bộ chạy mất rồi!"

Mọi người cùng quay đầu lại, phát hiện những chiếc tàu đổ bộ vừa đưa bọn họ vào bờ đã bắt đầu rút lui.

Lính thủy đánh bộ ở gân mép nước vừa vẫy mũ vừa đuổi theo: "Này! Các anh có phải đưa chúng tôi đến nhầm chỗ rồi không! Quay lại maul"

Aromeyev lắc đầu: "Không, bọn họ sẽ không quay lại đâu, bọn họ còn phải đi đón đợt đổ bộ thứ hai. Chúng ta phải nhanh chóng hành động ——"

Lời còn chưa nói hết, từ phía đông đã vang lên tiếng súng pháo.

Vị tu sĩ cầu nguyện: "Nghe giống như tiếng súng từ khu vực bãi biển mà chúng ta dự kiến đổ bộ? Nhưng tất cả chúng ta đều đang ở đây mà."

Aromeyev võ đùi cái bốp: "Pháo chống tăng! Số pháo chống tăng mà tướng quân trang bị cho chúng ta đang ở bãi biển kia! Nhanh! Tất cả tập hợp, chúng ta sẽ hành quân thần tốc đến đó, tập kích vào sườn trận địa của kẻ địch, giải cứu đồng đội! Nếu như kẻ địch tổ chức phản công bằng xe tăng, chúng ta sẽ cần đến những khẩu pháo chống tăng đó!

"Nhanh! Toàn thể tập hợp, nhanh lên!"

Mocha, địa điểm đổ bộ dự kiến.

Karamazov cúi đầu, núp sau thân xe mỏng manh của khẩu pháo ZIS-30, lớn tiếng thúc giục: "Nhanh tay lên, lắp đạn vào cho tôi!"

Khẩu pháo ZIS-30 này căn bản chẳng có lấy một mảnh giáp, vậy mà lúc này đây, khi phải đối mặt với hỏa lực của kẻ địch, thân hình yếu ớt của nó bỗng trở nên đáng tin cậy một cách khó hiểu —— hay là do kẻ địch không có súng máy hạng nặng?

Đã có vài viên đạn súng máy găm vào tấm chắn thép trước mặt Karamazov thân xe cũng bị bắn trúng loang lổ, nhưng hắn vẫn bình an vô sự!

Karamazov thậm chí còn nghi ngờ, kẻ địch căn bản không có súng máy hạng nặng, vậy thì hôm nay hắn có thể ung dung dùng khẩu ZIS-30 này như xe tăng hạng nhẹ "Xoáy Nước" được rồi!

Hắn cảm giác như đang nhìn thấy Huân chương Sao vàng đang vẫy gọi mình, vì vậy càng thêm hối thúc: Dan pháo! Mau

đưa đạn pháo cho tôi

Cuối cùng, pháo thủ cũng mang đạn pháo tới: “Bị ướt một chút, anh xem có bắn được không nhé!”

“Đưa đây!” Karamazov nhận lấy quả đạn pháo nhét vào nòng pháo, hai mắt dán chặt vào kính ngắm, tay nhanh chóng điều chỉnh thước ngắm và bệ pháo —— ZIS-30 là loại pháo hết sức đơn giản, mọi thứ từ chỉnh góc đến xoay nòng đều phải làm bằng tay.

Mục tiêu mà Karamazov lựa chọn là một ụ súng máy được gia cố bằng bao cát, họng súng máy của quân Balath đang nhả đạn liên hồi từ sau ụ súng.

Khóa chặt mục tiêu, Karamazov giật mạnh dây cò, nòng pháo ZIS-30 phun ra một luồng lửa.

Ngay lập tức, một đám khói bụi bốc lên mù mịt từ ụ súng máy, hỏa lực của súng máy cũng im bặt.

Karamazov reo lên: “Cho chúng mày biết tay! Nhanh, lắp đạn!”

Vừa dứt lời, tiếng súng máy lại tiếp tục vang lên.

Khói bụi do vụ nổ cũng dần tan đi, lúc này có thể thấy rõ chiếc mũ sắt của tên xạ thủ đã bị bắn bay, đầu hắn bê bết máu, hai mắt bị máu phủ kín, không biết còn nhìn thấy gì nữa hay không.

Thế nhưng, hắn vẫn đang cố bắn trả.

Karamazov: “Lắp đạn! Không còn đạn nổ mạnh hơn sao?”

Lính nạp đạn: “Anh có nhớ pháo của chúng ta chỉ là pháo 57 ly không? Đạn nổ chỉ có uy lực đến thế thôi! Ít nhất cũng mạnh hơn đạn nổ của pháo 45 ly rồi, thế là tốt lắm rồi!”

“Khoan đãi” Karamazov ngăn tay lính nạp đạn đang định nhét một quả đạn nổ khác vào nòng pháo,Lắp đạn xuyên giáp! Trước khi xung trận, tướng quân có nói, sĩ khí quân địch đang rất thấp, ý chí chiến đấu yếu ớt, biết đâu đạn xuyên giáp lại có tác dụng bất ngời” Lính nạp đạn ngơ ngác: “Tác dụng bất ngờ gì ạ?”

“Cậu cứ mang tới đây là được!”

Lính nạp đạn bán tín bán nghi đặt quả đạn nổ xuống, lấy một quả đạn xuyên giáp nhét vào nòng pháo: “Xong rồi!”

Karamazov vừa ngắm bắn, vừa đưa lưỡi liếm môi.

Hắn nhắm vào ụ súng máy vừa rồi không thể tiêu diệt nổi bằng đạn nổ, sau đó giật mạnh dây cò.

Viên đạn xuyên giáp xuyên thủng ụ súng máy, găm thẳng vào người tên xạ thủ.

Ngay sau đó, nội tạng của tên xạ thủ bắn tung ra phía sau, tạo thành một hình rẻ quạt, trên người hắn xuất hiện một lỗ thủng to tướng, đủ để thò cả đầu qua.

Tên lính phụ trách tiếp đạn cho hắn bị máu me bắn đầy mặt, trừng mắt nhìn lỗ thủng trên người đồng đội, há hốc mồm định hét lên, nhưng lại không thể phát ra tiếng nào —— có lẽ do quá hoảng sợ khiến các cơ điều khiển thanh quản bị co cứng.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể phát ra những tiếng ú ớ như người bị xì hơi, rồi co cẳng bỏ chạy.

Nhìn thấy tất cả những chuyện này qua kính ngắm, Karamazov hét lớn: “Tốt! Chính là như vậy! Nhanh, tiếp tục lắp đạn xuyên giáp! Chúng ta sẽ lần lượt điểm danh từng tên xạ thủ súng máy của bọn chúng!”

Không có kính ngắm nên không nhìn thấy rõ hiệu quả của phát bắn vừa rồi, tay lính nạp đạn vừa lắp đạn vừa lầm bầm: "Có tác dụng thật sao? Đạn xuyên giáp chỉ có chút thuốc nổ như vậy, e là còn không bằng lựu đạn!"

"Cậu không cần quan tâm, cứ lắp đạn đi!"

Karamazov tiếp tục bắn, nhắm vào tất cả những tên lính đang sử dụng súng máy hoặc sĩ quan chỉ huy.

Lúc này, trong máy vô tuyến điện vang lên tiếng của ai đó: "Karamazov! Sao cậu lại bắn đạn xuyên giáp?"

Karamazov: "Các cậu không nhận ra sao? Sĩ khí bọn chúng đang rất thấp, dùng đạn xuyên giáp có thể dọa chết bọn chúng! Đánh thẳng vào tinh thần quân địch!"

"Hả? Ừ nhỉ (tiếng hít vào), ừm? Hình như đúng là vậy. Nhanh, nhanh lên, đổi sang đạn xuyên giáp! Chúng ta cũng thử xem!"

Thế là tất cả các khẩu ZIS-30 được đưa vào bờ bằng tàu đổ bộ đều đồng loạt chuyển sang sử dụng đạn xuyên giáp.

Vốn dĩ tốc độ bắn của pháo 57 ly đã nhanh, nếu lính nạp đạn nhanh tay, thậm chí có thể đạt đến tốc độ ba giây một phát.

Thêm vào đó, các pháo thủ của Sư đoàn Cơ giới 225 đều là lính kỳ cựu, kết quả là 30 khẩu pháo chống tăng bắt đầu có hệ thống tiêu diệt xạ thủ súng máy, sĩ quan chỉ huy và hạ sĩ quan của quân địch.

Chỉ cần trúng đạn xuyên giáp là người sẽ bị xé toạc, hơn nữa, sức xuyên phá của loại đạn này còn vượt xa khả năng phòng thủ của các công sự trên bãi biển lúc này, kết quả là chỉ cần bị nhắm đến là chắc chắn phải chết.

Sau vài đợt bắn như vậy, quân Balath bắt đầu bỏ chạy tán loạn.

Cuối cùng, toàn bộ quân địch đã sụp đổi

Hàng loạt binh lính Balath túa ra khỏi các công sự, chạy như điên về phía sau. Karamazov hét lớn: "Tốt! Xung phong!"

Tài xế đạp ga, chiếc ZIS-30 tông thẳng vào mũi tàu đổ bộ đã bị hư hại từ trước, lao lên bãi cát như một cơn gió, đuổi theo đám quân địch đang tháo chạy.

Lính nạp đạn: "Chúng ta không có súng máy! Đuổi theo bọn chúng làm gì?"

Karamazov: "Đương nhiên là để dọa cho bọn chúng chạy nhanh hơn! Hơn nữa, cậu không có tiểu liên sao? Coi như là súng máy hạng nhẹ cũng được!"

Nói xong, hắn chộp lấy khẩu tiểu liên, bắn xối xả về phía quân địch.

Chiếc ZIS-30 chạy nhanh, xóc nảy kinh hồn, cộng thêm việc vừa bắn vừa chạy như vậy, muốn bắn trúng mục tiêu chỉ còn cách cầu trời khấn phật.

Thế nhưng, tiếng đạn bắn xé gió xung quanh khiến cho đám tàn quân Balath càng thêm hoảng sợ, co cẳng chạy nhanh hơn.

Aromeyev dừng lại, hô to: 'Dừng lại!"

Lính thủy đánh bộ lập tức ngồi thụp xuống, tìm chỗ ẩn nấp, đồng thời giương súng cảnh giác.

Sĩ quan phụ tá của Aromeyev chạy tới: "Có chuyện gì vậy?"

"Phía trước có khói bụi, đi tìm một chỗ cao cho tôi."

Nói xong, Aromeyev sải bước chạy tới một tảng đá lớn gần đó —— dường như loại đá này rất phổ biến ở vùng cao nguyên Balath.

Đứng trên tảng đá, Aromeyev giơ ống nhòm quan sát đám khói bụi phía xa.

Vẻ mặt hắn lập tức đanh lại.

Sĩ quan phụ tá giật mình: "Sao vậy? Chuyện gì nguy hiểm sao? Xe tăng của địch phản công rồi à?"

"Không, Aromeyev đưa ống nhòm cho viên sĩ quan,'Nếu tôi không nhìn nhầm thì đó là lũ dê của tướng quân đang chạy loạn."

Sĩ quan phụ tá: "Cái gì?"

Hắn vội vàng giơ ống nhòm lên, sau đó cũng trở nên sững sờ.

"Cái này… nhìn quả thật giống như đang chăn dê. Chúng ta phải làm sao đây?"

Aromeyev: "Truyền lệnh cho các đơn vị, khi thấy quân địch lao tới thì không được nổ súng vội, phải bắt sống tù binh. Ngoài ra, phải chú ý không được ngộ thương 'đàn de' ZIS-30 của quân ta, những thứ đó mỏng như tờ giấy, chỉ cần ném đá cũng có thể khiến bọn chúng thương vong."

Sĩ quan phụ tá lập tức xoay người nhảy xuống tảng đá, truyền đạt mệnh lệnh.

Một lúc sau, một đám đông mặc quân phục Vệ giáo Balath bị dồn đến trước mặt toán lính thủy đánh bộ đã chờ sẵn.

Những hạ sĩ quan được chuẩn bị kỹ càng từ trước lập tức dùng tiếng Balath bập bẹ mà bọn họ vừa học được hô lớn: "Bỏ vũ khí xuống, đầu hàng không giết!"

Binh lính Balath ngơ ngác nhìn quanh, sau khi nhận ra đây là lính thủy đánh bộ Ant, bọn họ lập tức ngoan ngoãn buông vũ khí đầu hàng.

Lúc này, chiếc ZIS-30 vừa nãy còn đang đuổi theo bọn họ lao đến trước mặt Aromeyey, phanh gấp một cái khiến đuôi xe xoay tròn, pháo thủ trên xe phải bám chặt lấy nòng pháo mới không bi hat tung ra ngoài.

Sau khi chiếc xe dừng hẳn, pháo thủ nhảy xuống, giơ tay chào Aromeyev: "Báo cáo! Trung úy Karamazoy, Đại đội trưởng Đại đội 3, Tiểu đoàn 1, Trung đoàn Pháo chống tăng, Sư đoàn 225 xin báo cáo!"

Aromeyev đáp lễ: "Sao cậu lại chạy đến đây? Bãi biển kia thì sao?"

"Báo cáo Chuẩn tướng, chúng tôi đã chiếm được bãi biển. Quân địch không những ngoan cố chống cự, mà còn dám bắn trả quyết liệt!"

Aromeyev nhướn mày: "Các cậu đối phó với công sự của chúng bằng cách nào? Dùng đạn nổ 57 ly sao? E là không đủ?"

Karamazov nhún vai: "Chúng tôi chỉ cần thổi một hơi là toàn bộ công sự của bọn chúng đều sụp đổ, như thể được xây bằng cát vậy."

Aromeyev cau mày, trầm ngâm vài giây roi bật cười ha hả.

(Hết chương) Chương 291: Bộ Tư lệnh Viễn chỉnh nhàn nhã

Sáng ngày 28 tháng 8, Vương Trung dậy từ rất sớm.

Sau khi vệ sinh cá nhân xong, hắn ăn tạm vài miếng rồi vội vàng đến Bộ Tư lệnh.

Vừa đến nơi, hắn đã thấy Pavlov đang ung dung ngồi đọc điện báo.

Vương Trung: "Thế nào rồi? Có tin tức gì từ tiền tuyến chưa?"

Pavlov lấy đồng hồ bỏ túi ra xem giờ, nói: "Cậu cứ bình tĩnh, lính dù vừa mới nhảy xuống, lính thủy đánh bộ chắc cũng chỉ mới lên tàu đổ bộ thôi.

"Đây là bản báo cáo tình hình địch do Bộ Tổng tư lệnh gửi tới tối qua, xem ra tình hình đúng như cậu và Đại tướng Gorky dự đoán, quân địch đang tập trung tấn công mặt trận phía nam, còn mặt trận phía bắc và trung tâm tuy cũng phát động tấn công, nhưng chỉ là các đợt tấn công quy mô nhỏ nhằm thăm dò và điều chỉnh chiến tuyến."

Vương Trung: "Bọn họ làm vậy là bởi vì, so với mặt trận phía bắc với rừng rậm, đầm lầy và mùa đông lạnh giá, hay mặt trận trung tâm với hàng loạt đô thị, thì mặt trận phía nam với địa hình bằng phẳng, rộng lớn sẽ thích hợp hơn cho các sư đoàn xe tăng của bọn chúng.

"Hơn nữa, mặt trận phía nam lại có nguồn dầu mỏ mà bọn chúng đang thèm muốn."

Pavlov nhìn Vương Trung, nói: "Dầu mỏ, đúng vậy, là dầu mỏ. Kỳ thực, tôi vẫn luôn thắc mắc, trước đây, dù đã hoàn toàn trở mặt với Liên hiệp Vương quốc, nhưng Prosen vẫn mua được dầu mỏ từ chúng ta và Hợp chủng quốc, nhờ đó mà cỗ máy chiến tranh của bọn chúng mới có thể hoạt động suốt ba năm trời, cho đến khi thôn tính xong Carolin.

"Sau khi khai chiến với chúng ta, bọn chúng vẫn còn có thể mua dầu từ Hợp chủng quốc, nhưng… hiện tại thì bọn chúng còn có thể mua dầu từ đâu nữa? Sau khi Phù Tang tấn công Hợp chủng quốc vào năm ngoái, chắc chắn là Prosen không

thể mua được dầu từ đó nữa, vậy chỉ dựa vào lượng dầu tự sản xuất thì liệu có đủ để duy trì cỗ máy chiến tranh khổng lồ trong một thời gian dài như vậy không?"

Prosen ở thế giới này là một quốc gia có lãnh thổ rộng lớn, bọn chúng còn thôn tính cả Romania, vì vậy bọn chúng cũng có dầu mỏ. Thế nhưng, sản lượng dầu mỏ đó chắc chắn không đủ để cung cấp cho quân đội Prosen vốn đã lớn hơn rất nhiêu so với Đức Quốc của thế giới cũ.

Chưa kể, chỉ riêng quy mô của hải quân Prosen đã lớn hơn Hải quân Đức Quốc rất nhiều, do đó nhu cầu về dầu mỏ cũng lớn hơn, bởi vì hải quân là lực lượng tiêu tốn rất nhiều nhiên liệu.

Đương nhiên, Vương Trung biết rõ nguyên nhân, bởi vì ở thế giới cũ, ngay cả khi các mỏ dầu ở Romania bị đánh bom dữ dội thì Đức Quốc vẫn còn nguồn cung dâu mỏ khác, đó chính là nhờ vào ngành công nghiệp sản xuất dầu tổng hợp tiên tiến của bọn chúng.

Prosen ở thế giới này lại là một quốc gia rất coi trọng khoa học kỹ thuật, vì vậy, ngành công nghiệp dầu tổng hợp của bọn chúng chắc chắn còn tiên tiến và có quy mô lớn hơn nhiều so với thế giới cũ.

Chỉ không biết là ở thế giới này có những "anh hùng kháng chiến" nào tìm ra được vị trí các nhà máy sản xuất dầu tổng hợp của Prosen để quân Đồng minh ném bom san phẳng chúng hay không.

Nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Pavlov, Vương Trung suy nghĩ một chút rồi nói: "Có lẽ bọn chúng đang sử dụng dầu tổng hợp."

Tham mưu trưởng kinh ngạc thốt lên: "Cái đó cũng có thể tổng hợp được sao?" "Đương nhiên rồi. Tôi va Ivan đã xem

qua rất nhiều tài liệu liên quan từ trước rồi, hơn nữa, phần lớn trong số đó đều được công bố trên các tạp chí khoa học của Prosen."

Thực ra hoàn toàn không có chuyện đó, thế nhưng lvan đã mất rồi, chắc là anh ấy sẽ không nề hà gì khi được "gánh" thêm chút công lao đâu nhỉ.

Tham mưu trưởng: "Dầu tổng hợp đã đạt đến mức có thể cung ứng cho một đội quân khổng lồ như vậy sao?"

"Cũng không hoàn toàn là dầu tổng hợp, còn có dầu khai thác từ các giếng dầu của chính bọn chúng. Chờ khi chúng ta đẩy mạnh đến gần biên giới quốc gia, là có thể để quân đồng minh xuất phát từ sân bay của chúng ta đi oanh tạc các mỏ dầu và cơ sở lọc dầu của chúng." Vương Trung tự tin nói: "Sang năm, muộn nhất là năm sau."

Lúc này, một tham mưu thông tin cam điện báo đi vào: "Báo cáo! Nhận được điện báo của lính dù Liên hiệp Vương quốc! Tấn công thành công, sân bay đã được kiểm soát."

Vương Trung nhìn đồng hồ: "Trễ hơn so với dự kiến, bọn họ có nói gặp phải chuyện gì không?"

"Có, trên điện báo nói họ gặp phải một lực lượng Prosen chính quy, ít nhất là hai tiểu đoàn!"

Vương Trung lập tức ngồi thẳng dậy: "Cái quái gì vậy? Có quân đội Prosen? Mẹ kiếp tôi phải đứng dậy đánh nhau với bọn chúng."

Pavlov bị chọc cười: "Vừa rồi cậu cũng ngồi mà, chỉ là hơi gù lưng thôi."

Yakov: "Câu này là đang nói móc gì vậy?"

Vương Trung: "Đừng để ý, đôi khi tôi thích nói đùa như vậy."

Yakov nhìn Pavlov cao lớn vạm vỡ, cùng với cái đầu trọc của hắn, nghi ngờ hỏi: “Cùng với cả Tham mưu trưởng sao?”

Vương Trung: “Bạn bè trêu chọc nhau là chuyện bình thường, đâu phải chỉ có thể trêu chọc phụ nữ đâu, Yakov thân mến của tôi.”

Nói xong, không đợi Yakov trả lời, Vương Trung đã hỏi tham mưu thông tin: “Còn nói gì nữa không?”

“Không còn, hiện tại chúng tôi được biết mọi chuyện đều thuận lợi, nhóm máy bay vận tải đầu tiên sẽ sớm hạ cánh xuống sân bay, mọi việc đều đang diễn ra theo đúng kế hoạch, chỉ chậm trễ khoảng nửa tiếng.”

Pavlov: “Lan này tôi lên kế hoạch dự phòng là mười hai tiếng, vậy là đủ rồi.”

Vương Trung gật đầu, đột nhiên phát hiện thiếu người, bèn hỏi: “Popov đâu? Trước khi tôi đi ngủ, tôi nhớ rõ ràng hắn nói sẽ thức đêm trực, người đâu?”

Pavlov: “Hôm qua tôi thấy hắn nôn mửa quá tội, nên dùng Vodka chuốc say hắn, giờ đang ngủ trên giường. Yên tâm, tôi đã đặc biệt dặn dò lính cần vụ của hắn chú ý, đừng để hắn bị nôn mửa chặn đường thở.”

“Ra là vậy.’

Pavlov: “Trong hồ sơ của hắn có ghi hắn bị say sóng, nhưng tôi không ngờ hắn say đến mức này.”

Vương Trung: “Tôi cũng không ngờ.”

Vương Trung này, trước khi xuyên không chưa bao giờ bị chóng mặt 3D, cũng chưa từng say xe say sóng, xem ra não bộ của hắn có sức đề kháng rất cao với những thứ này. Nhớ năm đó, Vương Trung di thuyền từ quê nhà đến một nơi nào đó chơi, phải đi trên biển gần ba ngày, lúc đi qua eo biển gặp sóng

to gió lớn, tất cả mọi người trên thuyên đều nôn mửa, chỉ có mình Vương Trung là đói đến mức không chịu nổi, phải mò xuống nhà bếp của tàu để kiếm đồ ăn.

Lúc đó, cả nhà đều nghĩ rằng tương lai Vương Trung sẽ trở thành phi công, kết quả đến lúc thi đại học, thị lực của Vương Trung không đạt tiêu chuẩn, vụt mất cơ hội trở thành phi công.

Sau này, Vương Trung đam mê không chiến trong game War Thunder, và cả mô phỏng không chiến của DCS, có lẽ cũng là vì nguyên nhân này.

Nghĩ đến chuyện cũ, Vương Trung theo bản năng sờ lên mắt mình, ở thế giới này, hắn không hề bị cận thị, coi như là bù đắp một chút tiếc nuối nhỏ nhoi. Đợi chiến tranh kết thúc, nhất định phải lấy bằng lái máy bay, tự mình lái máy bay.

Dù sao mình cũng không phải người da đen, cũng không mặc áo số 24, chắc là sẽ không có vấn đề gì đâu!

Đang nghĩ ngợi, Pavlov bỗng nhiên bĩu môi về phía sau Vương Trung.

Vương Trung quay đầu lại, thấy Amelia ngáp ngắn ngáp dài đi vào cửa.

Hôm nay nữ phù thủy của Liên hiệp Vương quốc mặc một chiếc váy liền, phía dưới để lộ ra hai đoạn chân thon dài.

Nhìn hình dáng đôi chân, cô nàng rất thích hợp mặc tất đen, tiếc là thời đại này hình như vẫn chưa phát minh ra loại tất mỏng như đời sau.

Amelia chú ý tới ánh mắt của Vương Trung, cúi đầu nhìn xuống chân mình, xác nhận không có gì kỳ lạ bèn trêu chọc: “Tôi nghe nói ngài đã kết hôn rồi, còn nhìn chằm chằm vào chân của một người phụ nữ độc thân như vậy có vẻ không được lịch sự cho lắm nhỉ?”

Vương Trung kinh ngạc: “Cô vẫn còn độc thân sao?”

“Đó không phải vấn đề! Không đúng, tôi không độc thân thì ngài càng không nên nhìn, phong độ của một quý ông đâu?”

Vương Trung: “Có lẽ hai đất nước chúng ta có sự hiểu biết khác nhau về phong độ của một quý ông. Nhưng mà, Amelia tiểu thư, tại sao cô lại ở trên tàu của tôi?”

Amelia: “Tôi là phi công lái thủy phi cơ trên tàu của các ngài, nếu không quân địch đến tấn công, tôi có thể lái thủy phi cơ ra nghênh chiến.”

Vương Trung: “Chuyện này… Hiệu suất của thủy phi cơ có chút chênh lệch so với các máy bay chiến đấu chủ đạo hiện nay nhỉ?”

Thủy phi cơ hoặc là phải mang theo phao nổi, hoặc là bản thân máy bay phải được thiết kế giống như một chiếc thuyền, nói tóm lại đều không có lợi cho việc nâng cao hiệu suất bay.

Muốn dùng một chiếc thủy phi cơ nhỏ, một động cơ để đánh bại một chiếc máy bay chiến đấu một động cơ cất cánh từ mặt đất, chẳng khác nào chuyện viển vông.

Vì vậy, thủy phi cơ đều được phát triển theo hướng có kích thước lớn hơn, được trang bị một lượng lớn hỏa lực phòng thủ để đối phó với các máy bay địch tấn công.

Nhưng loại thủy phi cơ lớn này lại không thể đặt trên tàu và sử dụng máy phóng để cất cánh.

Amelia tò mò nhìn Vương Trung: “Tôi nghe đồn, ngài cũng có nghiên cứu về lĩnh vực hàng không?”

Vương Trung thầm nghĩ, nói nhảm, cô có hiểu cái gì gọi là game thủ chuyên nghiệp War Thunder không? Nhưng ngoài

mặt, hắn vẫn khiêm tốn nói: “Hiểu biết chút ít thôi, chủ yếu là do Vasil phó quan trước đây của tôi dạy tôi.”

Vẻ mặt Amelia hơi trâm xuống: “Anh ấy hy sinh rồi sao? Xin chia buồn cùng ngài.”

“Không, không, không, đừng giết nhạc sĩ của tôi, cậu ấy đi học rồi, vì muốn thăng lên sĩ quan. Trước đó, cậu ấy chỉ là học viên của một trường bộ binh bình thường, được đào tạo để trở thành trung đội trưởng của một trung đội bộ binh.”

Amelia: “Ngài… lại dẫn theo một phó quan chỉ có trình độ của một trung đội trưởng bộ binh? Tôi cứ tưởng rằng cấp bậc tướng quân như ngài thì phó quan phải là người đứng đầu chuyên ngành tham mưu chứ.”

Yakov ngẩng cao đầu, lỗ mũi hướng lên trời.

Vương Trung: “Vasili rất lợi hại, cậu ấy đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ đánh lừa kẻ thù và được tặng thưởng Huân chương Anh hùng Sao vàng Ant. Hơn nữa cậu ấy còn là một nhạc sĩ xuất sắc, đã giúp tôi hoàn thành “Bài ca Chiến tranh Thần thánh”, à không, là “Khí phách cuối cùng”

Pavlov cười nói: “Chính cậu cũng suýt nữa quên mất tên bài hát rồi!”

Vương Trung phớt lờ Pavlov: “Tóm lại, cậu ấy rất xuất sắc.”

Amelia: “Còn biết lái máy bay?”

“À… Ừm, còn biết lái máy bay!” Vương Trung cũng mặc kệ luôn, dù sao Vasili cũng không có ở đây, cứ bịa đại vậy.

“Ồ, thật sao?” Amelia nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây, nói: “Chờ tôi một chút.”

Nói xong, cô nàng xoay người rời đi, phát ra tiếng bước chân “bịch bịch” giống như Nelly.

Pavlov: “Cậu này, đào hoa cứ đến đồn dập vậy?”

Vương Trung thâm nghĩ, có lẽ là bởi vì trước khi xuyên không, tôi là trai tân, giờ đang bù lại cho tôi đây - tất nhiên cũng có thể là do gương mặt của Rokossovsky thật sự rất đẹp trai.

Hai người đang nói chuyện, Amelia đã cầm một chiếc hộp lớn quay trở lại.

Cô đặt chiếc hộp lên bàn trước mặt Vương Trung, mỉm cười nói: “Tướng quân, tôi thấy ngài chờ đợi tin tức cũng khá nhàm chán, hay là chúng ta trao đổi một chút về hiểu biết vê không chiến?”

Nói xong, Amelia mở hộp, lấy ra hai mô hình máy bay từ, đưa mô hình máy bay có phần mũi màu vàng cho Vương Trung.

Vương Trung đã lâu không chơi máy bay, cũng có chút ngứa ngáy, bèn đứng dậy nhận lấy chiếc máy bay mũi vàng: “Được thôi, vậy quy tắc như thế nào? Là chúng ta điều khiển máy bay đối đầu trực tiếp sao? Hay là… tôi nhường cô bay cao hơn một nghìn mét?”

Amelia nheo mắt: “Ngài rất tự tin đấy! Đã như vậy thì cứ làm theo lời ngài nói.”

(Hết chương)

Chương 200: Tấn Công Kết Thúc

Chương 292: Mô phỏng không chiến

Chương 292: Mô phỏng không chiến

Vương Trung mỉm cười.

Lúc hắn mới chơi War Thunder, trò chơi này chỉ có không chiến, Vương Trung cũng đến với trò chơi này vì không chiến, lúc đó hắn là một tên cuồng Đức, nên nick name trong game là Manfred von Richthofen, hay còn được biết đến với cái tên "Red Baron" (Nam tước Đỏ).

Lúc đó, chế độ chơi theo lịch sử của trò chơi được phân chia hoàn toàn dựa theo lịch sử thực tế, những người chơi Đức chỉ có thể chung đội với Nhật Bản và Ý, đối đầu với liên quân Mỹ, Anh, Liên Xô.

Vào thời điểm đó, người Mỹ vừa cho ra mắt một loại máy bay "Premium" (Mua băng tiền thật) có tên là XP-50, tốc độ leo cao rất nhanh, thường ngày luôn áp chế không quân Đức ở độ cao 1000 mét.

Vì vậy, Vương Trung đã rèn luyện được kỹ năng phòng thủ ở độ cao thấp cực kỳ tốt - không còn cách nào khác, không luyện tập được thì chỉ có nước bỏ game.

"Lần đầu tiên, chúng ta cứ tấn công đối đầu như thế này." Amelia vừa nói vừa cầm lấy mô hình máy bay Spitfire.

"Được!" Vương Trung vừa đáp lời vừa tinh nghịch đưa mô hình máy bay lên ngang ngực.

Amelia nhíu mày, nhìn chằm chằm vào Vương Trung.

Tuy rằng Amelia cũng được coi là cao ráo, nhưng so với người cao lớn như Vương Trung thì vẫn có chút chênh lệch, cô phải giơ thẳng tay lên cao mới có thể mô phỏng được tình huống tấn công từ trên cao.

Vương Trung giả vờ như không nhận ra lý do tại sao cô lại nhíu mày.

Ngay sau đó, Amelia kéo một chiếc ghế qua, trực tiếp đứng lên, nâng mô hình máy bay lên cao hơn mô hình máy bay mũi vàng của Vương Trung.

Vương Trung vội vàng nói: "Cô thắng rồi! Được rồi, xuống đi, đứng trên ghế như vậy không thể mô phỏng được động tác máy bay di chuyển về phía trước."

Loại mô phỏng không chiến kiểu này, thông thường cần hai người cùng nhau di chuyển về phía trước để mô phỏng động tác máy bay tiến lên, không thể đứng im một chỗ được.

Vương Trung vừa nói vừa hạ thấp mô hình máy bay xuống, thấp hơn eo một chút.

Amelia: "Hanh động cố tình làm khó con gái vừa rồi của ngài, giống hệt như mấy cậu con trai lần đầu tiên đi trại hè vậy.

Liên hiệp Vương quốc có văn hóa trại hè, trẻ em trước khi đến trường đều sẽ tham gia trại hè lân đầu tiên để trải nghiệm cuộc sống tập thể.

Câu nói này của Amelia có ý mắng Vương Trung "Sao ngài lại giống như trẻ con mẫu giáo vậy".

Vương Trung cũng hơi ngại ngùng, vừa rồi hắn chỉ muốn trêu chọc Amelia một chút, không nghĩ gì nhiều. Cũng giống như bình thường hắn hay trêu Nelly, không ngờ Amelia lại không quen hắn.

Vương Trung: “Bắt đầu mô phỏng không chiến thôi, cô mau vào vị trí đi.”

Amelia nâng mô hình máy bay lên cao hơn so với mô hình máy bay mũi vàng của Vương Trung, nói: “Tôi tấn công từ vị trí này, ngài định phản ứng như thế nào?”

Vương Trung: “Trước tiên tôi sẽ điều chỉnh góc cánh của cánh quạt, thay đổi tỷ lệ hòa trộn nhiên liệu. Điều chỉnh góc cánh đến…”

Amelia nghe Vương Trung đọc ra dữ liệu, kinh ngạc thốt lên: “Ngài… từng lái BF109 sao?”

Đương nhiên rồi, BF109 của tôi từng bắn hạ 1000 máy bay địch đấy! Tuy rằng vì tôi toàn chơi chế độ chơi theo lịch sử nên bắn hạ một người chơi được tính là hai mạng, nhưng dù sao cũng là 500 mạng đấy!

Amelia: “Góc cánh và tỷ lệ hòa trộn nhiên liệu mà ngài vừa nói chỉ có những người chơi BF109 lâu năm mới có thể điều chỉnh được!”

Vương Trung: ‘À, là Vasili nói cho tôi biết! Cậu ấy… Cậu ấy từng thẩm vấn rất nhiều phi công của Prosenl”

Amelia: “Thẩm vấn phi công mà lại hỏi loại câu hỏi này sao?”

Vương Trung quyết định bỏ qua chủ đề này, bèn thúc giục: “Thôi được rồi, mau bắt đầu đi, nếu như tôi có động tác điều khiển vượt quá khả năng cơ động của BF109, thì có nghĩa là tôi đã vận dụng thuần thục động cơ và cánh quạt, phát huy 120% hiệu suất của máy bay.”

Amelia: “Được rồi, vậy bây giờ tôi sẽ chuyển sang tấn công, tôi sẽ cho máy bay lộn vòng về bên phải -”

Vương Trung: “Tôi sẽ giữ nguyên hướng bay, hiện tại độ cao của tôi là 3000 mét.”

Mũi máy bay của Amelia nhắm thẳng vào máy bay của Vương Trung: “Tôi đã nhắm vào máy bay của ngài rồi!”

Vương Trung: “Tôi cảm nhận được nguy hiểm, ngẩng đầu lên quan sát và phát hiện ra cô! Vì vậy, tôi sẽ nghiêng máy bay sang trái với tốc độ tối đa, né tránh góc bắn duy nhất của cô.”

Amelia: “Tôi từ bỏ tấn công, kéo cần điều khiển để lấy lại độ cao, đồng thời nghiêng máy bay sang một bên để quan sát vị trí của ngài.”

Vương Trung: “Tôi bay phẳng trở lại, leo lên với góc nhỏ để lấy lại tốc độ.”

Amelia đắc ý nói: “Bây giờ tôi có thể dễ dàng tấn công vào đuôi máy bay của ngài, ngài không còn cơ hội nào nữa đâu.”

Vương Trung cười nói: “Vậy thì cô đến đây đi!”

Amelia lắc đầu, tiếp tục nói: “Tôi kéo cần điều khiển, chuyển sang trạng thái truy đuổi, đồng thời bổ nhào xuống để lấy lại tốc độ đã mất khi vừa rồi chuyển hướng. Tôi sẽ đuổi kịp ngài.”

Vương Trung: “Bây giờ tôi đã lấy lại được độ cao 3000 mét, tôi có đủ độ cao để thực hiện động tác bổ nhào! Bây giờ tôi sẽ bổ nhào xuống phía dưới máy bay của cô.”

Cái gọi là “phía dưới máy bay” có thể hiểu một cách đơn giản là phần “gâm” máy bay, tất cả máy bay khi thực hiện động tác bổ nhào xuống phía dưới đều sẽ khiến máu đồn lên não phi công, rất dễ bị vỡ mạch máu.

Con người khi chịu gia tốc trọng trường dương (6G), máu sẽ dồn xuống chân, não bộ sẽ xuất hiện hiện tượng hoa mắt, chóng mặt do thiếu máu. Người bình thường khi chịu gia tốc

8G sẽ bị ngất xỉu, nhưng sau đó có thể tỉnh lại, các phi công được huấn luyện bài bản thậm chí có thể chịu được gia tốc 10G mới bị ngất.

Tuy nhiên, con người chỉ cần chịu gia tốc trọng trường âm khoảng 6G là mạch máu sẽ bị vỡ, hơn nữa đây là di chứng không thể phục hồi, nếu không được điều trị kịp thời sẽ dẫn đến tử vong.

Chính vì vậy, việc bổ nhào xuống phía dưới máy bay của đối phương là một chiến thuật thường được sử dụng trong không chiến, bởi vì như vậy, máy bay đối phương sẽ không thể bám theo ngay lập tức mà phải lộn vòng trước.

Để mô hình máy bay của mình có thể bổ nhào xuống phía dưới máy bay của Amelia, Vương Trung buộc phải điều khiển mô hình máy bay áp sát Amelia, gần như sắp chạm vào người cô, mô hình máy bay cũng lượn lờ trước ngực Amelia.

Nhưng lúc này, Vương Trung không còn tâm trí đâu mà để ý đến những chuyện khác, hiện tại, lòng tự trọng của một phi công trong hắn đang trỗi dậy, hắn chỉ muốn phân định thắng bại với Amelia.

Amelia: “Tôi quyết định từ bỏ việc bám đuổi, tìm kiếm cơ hội mới.”

Vương Trung thành tâm khen ngợi: “Một quyết định sáng suốt.”

Máy bay chiến đấu trên không đều phải tiêu hao năng lượng, năng lượng này có thể là thế năng hấp dẫn, chủ yếu đến từ độ cao của máy bay, hoặc động năng, chủ yếu liên quan đến tốc độ của máy bay.

Vừa rồi, nếu như Amelia lựa chọn lộn vòng, sau đó kéo cần điều khiển bám theo động tác của Vương Trung, cô sẽ bị kéo

vào vòng xoáy tiêu hao năng lượng, cuối cùng năng lượng của hai bên sẽ bằng nhau.

Mà từ bỏ công kích khôi phục độ cao và tốc độ là cách làm thông minh, bởi vì trong quá trình máy bay Vương Trung cơ động cũng tiêu hao năng lượng, Amelia không bám theo, chênh lệch năng lượng của hai bên liền được nới rộng.

Vương Trung hơi suy nghĩ, nói: "Tôi tiếp tục bay thẳng lên, khôi phục năng lượng. Lúc này phương hướng bay của chúng ta đã khác, cô không đuổi kịp tôi là có thể thoát ly tiếp xúc, cô sẽ không tìm được tôi nữa. Nếu như vậy tôi là phương phòng thủ thì thắng."

Thực chiến không phải trò chơi, không có biên giới bản đồ, máy bay của Vương Trung có thể bay mãi kéo dài khoảng cách. Máy bay chiến đấu đơn lẻ bây giờ còn không có radar, muốn tìm được một chiếc máy bay địch chạy trốn cách đó vài km nói dễ hơn làm.

Amelia: "Tôi biết, cho nên sau khi tôi khôi phục độ cao thì bay vòng trái, xác nhận vị trí của anh, sau đó cùng anh tiến lên, đồng thời bổ nhào tăng tốc."

Bổ nhào sẽ chuyển hóa thế năng độ cao thành động năng, cũng chính là gia tăng tốc độ của máy bay, cũng là thủ đoạn khôi phục năng lượng thường thấy trong không chiến năng lượng.

Vương Trung vừa muốn mở miệng, Amelia lại nhắc nhở hắn: "Tôi và anh chênh lệch độ cao kỳ thật đã được khuếch đại, như vậy tôi bổ nhào đuổi theo anh, luôn có thể đuổi kịp."

"Đừng vội." Vương Trung nói: "Tôi thấy cô bổ nhào theo, kiên nhẫn chờ đợi thời khắc cô bổ nhào xuống"

Amelia: "Bây giờ tôi sẽ bổ nhào, anh lại muốn phá S sao? Lần này anh không có độ cao, có thể sẽ đâm xuống đất!"

Vương Trung: “Đương nhiên không, tôi lựa chọn xoay cần điều khiển, chuyển sang bay vòng, né tránh đường bắn của cô. Cô muốn đi theo không?”

Đồng thời khi đặt câu hỏi, trên mặt Vương Trung là nụ cười trào phúng “Cô không dám.

Amelia cắn răng một cái: “Tôi đi theo! Nhớ kỹ, Spitfire cơ động không kém hơn 109!”

Vì vậy hai người bước vào không chiến truy đuổi.

Vương Trung: “Tốc độ của cô nhanh hơn tôi, sẽ vượt lên trước!”

“Tôi tiến vào đường bay High Yo-Yo. Hiện tại anh lại bị tôi đưa vào ống ngắm!” Vương Trung: “Vì vậy tôi chuyển sang lộn thùng phòng ngự, năng lượng của cô cao hơn tôi, hơn nữa hiệu suất leo cao của Spitfire không bằng 109, đặc biệt là ở dưới tình huống tốc độ cao hơn tôi, cô không theo kịp.”

Trong lúc nói chuyện, máy bay trên tay hắn cũng cơ động, người cũng thuận thế đến phía sau lưng Amelia.

Hắn gân như nói khẽ bên tai cô gái: “Co thua. Lúc vào lộn thùng là thua rồi, cô quá nóng vội, nên thoát ly công kích, duy trì ưu thế năng lượng tiếp tục đuổi theo tôi, lặp lại vài lần tốc độ máy bay của tôi sẽ chậm như bị dính trên trời.’

Amelia lắc đầu: “Day là không chiến trong trạng thái cả hai bên đều biết rõ động hướng của đối phương, không thể tính được.”

Vương Trung tiếp tục nói bên tai cô gái: “Không chiến thực sự, tôi chỉ cần một lần tiến vào vùng G âm của cô là cô sẽ không tìm thấy tôi nữa.”

Amelia: “Tôi là phù thủy, bất kể anh ở nơi nào, tôi đều có thể tìm được anh một cách chính xác.”

Vương Trung nhún vai, kéo giãn khoảng cách, hai tay giang ra: "Được rồi, nhưng lần này tôi thắng, cô không nhận tôi cũng không có cách nào."

Amelia nhìn hắn cười nói: "Anh căn bản không phải nghe ngóng từ Vasili, anh đã nghiên cứu không chiến một cách bài bản, hơn nữa nghiên cứu chính là tài liệu mới nhất về trận không chiến trên bầu trời thủ đô của Liên Hiệp Vương Quốc."

Vương Trung: "Vậy thì cô quá đề cao tôi rồi, tôi là người đứng nhất từ dưới lên của học viện quân sự, hơn nữa còn là một tên công tử bột ăn chơi không học vấn không nghề nghiệp."

Amelia: "Thật sao? Nếu anh đã kiên trì như vậy, vậy thì cứ coi như là như vậy đi. À, đúng rồi, tôi nghe nói Hợp Chủng Quốc phát minh một loại chiến thuật phối hợp song phi mới, vẫn luôn muốn được chiêm ngưỡng một chút, không biết ngài có thể biểu diễn một chút hay không?"

Vương Trung: "Tôi không biết chiến thuật song phi nào cả, hoàn toàn không biết."

Kỳ thực hắn biết, đó là Scissors, Hợp Chủng Quốc dựa vào chiến thuật này mà đánh cho Zero của Nhật Bản tan tác.

Amelia nhìn Vương Trung, cười như không cười, lúc này thông tin liên lạc tham mưu đi vào, chào theo nghi thức quân đội: "Báo cáo! Lữ đoàn 393 và trung đoàn pháo tự hành chống tăng đã đổ bộ thành công lên bãi biển, hiện đang tiến công cảng Mocha theo kế hoạch!"

Vương Trung siết chặt nắm tay: "Tốt! Quá tốt! Chúng ta đã vượt qua cửa ải đầu tiên! Tiếp theo phải xem xe tăng của địch phản công lúc nào. Trong quân địch có cả một đơn vị quân Prosen chính quy, bọn chúng nhất định sẽ phản kích!"

Pavlov: “Lực lượng pháo chống tăng đến từ Sư đoàn 225, là một đơn vị dày dạn kinh nghiệm, theo kế hoạch thì hiện tại bọn họ đang thiết lập vị trí phòng thủ ở khu vực này, chuẩn bị chặn đánh lực lượng xe tăng của địch.”

Lúc này, Benjamin, một vị thượng tá của Liên Hiệp Vương Quốc, có chút lo lắng: “Xe tăng Matilda của chúng ta dù là đời một cũng có giáp tốt, liệu pháo 57mm có chống đỡ nổi không?”

Vương Trung: “Yên tâm đi, loại pháo 57mm này thậm chí còn có sức xuyên giáp tốt hơn cả pháo chống tăng 76,2mm được trang bị phổ biến, đừng nói là Matilda, cho dù Churchill đến cũng có thể bắn vào điểm yếu.” (Hết chương) Chuong 293: Phong thu dau cau

Karamazov ném xeng công binh xuống, ngồi lên chiếc ZIS-30, thở hổn hển.

Anh đã đào xong hầm hào có thể giấu kín chiếc ZIS-30, nhưng nói thật, anh không cảm thấy nó có ích lợi gì.

ZIS-30 vốn đã là một khẩu pháo rất nhỏ gọn, chỉ cần chất thêm ít cỏ lên trên, nhìn từ xa căn bản không thể phát hiện ra.

Đặt pháo vào trong hầm hào chỉ khiến cho khẩu pháo vốn đã rất khó bị phát hiện trở nên càng thêm khuất bóng. Nhưng ngụy trang là vậy, kẻ địch không nhìn thấy là không nhìn thấy, một thứ vốn đã rất khó bị phát hiện, nay lại càng khó bị phát hiện hơn, cảm giác như đang làm việc thừa thãi.

Pháo thủ nạp đạn hỏi Karamazov: “Anh nói xem, quân địch có phản công không? Nếu bọn chúng không phản công, chẳng phải chúng ta lãng phí thời gian sao? Đi theo lính thủy đánh bộ tấn công, còn có thể bắn phá boongke gì đó, phát huy tác dụng.”

Karamazov lấy ra sợi thuốc lá, lại lấy một tờ báo xé một góc, bắt đầu cuốn thuốc lá, vừa cuốn vừa đáp: "Tấn công cảng biển có pháo hạm của khu trục hạm yểm trợ, không cần chúng ta phải lo lắng."

"Nói là pháo hạm, lúc mới đến Abadan, tôi đã lên khu trục hạm xem qua, cỡ nòng cũng gần giống của chúng ta, chỉ khác là được thay bằng pháo bắn nhanh, bắn liên tục, giống như súng máy. Mấy cái khu trục hạm đó tuy được gọi là khu trục hạm, nhưng kỳ thực chỉ là tàu tuần tra bảo vệ bờ biển của hải quân chính quy, chỉ để tuần tra cảng mà thôi."

Nội Hải đúng như tên gọi, nằm hoàn toàn trong đất liền, tàu chiến từ bên ngoài muốn vào phải đi trên cạn, cho nên kích thước không thể quá lớn.

Đế quốc Ant có nhà máy đóng tàu ở khu vực ven Nội Hải, hoàn toàn có thể đóng tàu chiến lớn, nhưng họ cân nhắc rằng đóng quá lớn cũng vô dụng, chỉ cần lớn hơn tàu chiến của những quốc gia ven Nội Hải khác là đủ.

Dần dà, tàu chiến lớn nhất trên Nội Hải biến thành những "thiết hạm nước nông" như vậy.

Cho nên Rokossovsky đã từng đề xuất một phương án yểm trợ hỏa lực, dùng tàu chở hàng cỡ lớn cải tạo thành tàu yểm trợ hỏa lực, trên boong bố trí đầy lựu pháo 152mm của lục quân, hoặc là rocket Katyusha.

Nhưng phương án này cuối cùng đã bị hủy bỏ do số lượng tàu chở hàng cỡ lớn có thể sử dụng để vận chuyển trên Nội Hải có hạn.

Tóm lại, những "khu trục hạm' của hải quân Nội Hải không thể không gánh vác trọng trách yểm trợ hỏa lực, liều chết xông vào cảng, dùng pháo hạm bắn thẳng vào quân phòng thủ.

Karamazov cuốn xong điếu thuốc, ngậm vào miệng bắt đầu mò diêm.

Pháo thủ nạp đạn tiện tay lấy hộp diêm ra, rút một que quet lửa.

Karamazov chủ động ghé vào, châm lửa cho điếu thuốc lá tự cuốn, rít một hơi dài, sau đó nhả ra một vòng khói.

Anh nhìn vòng khói từ từ bay lên cao, tan biến trong ánh nắng lúc bảy giờ sáng.

Lúc này, từ phía bắc vọng lại tiếng pháo.

Karamazov: "Bên phía cảng đã khai hỏa, quân địch dù có ngu ngốc đến đâu thì lúc này cũng nên phản công rồi."

Pháo thủ nạp đạn: "Nhưng… Quân Balath ở đầu cầu bị đánh cho tan tác, bị chúng ta dùng đạn xuyên giáp đánh cho hồn bay phách lạc, bây giờ chắc bọn chúng cũng không còn dũng khí phản công đâu nhỉ?"

"Ừ, chỉ có quân Balath thì chắc là không dám phản công." Karamazov lại nhả ra một vòng khói, nhìn về phía thành phố qua làn khói.

Tuy gọi là thành phố, nhưng Karamazov không nhìn thấy bất kỳ tòa nhà nào cao quá ba tầng, ngay cả nhà hai tầng cũng rất ít, lại càng không có tòa nhà bê tông cốt thép nào, thậm chí nhà gạch đỏ cũng chỉ có vài căn.

Karamazov: "Nơi khỉ ho cò gáy này, nếu không phải có tuyến giao thông quan trọng, tôi đoán chừng các bên đều chẳng thèm chiếm đóng."

Vừa dứt lời, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn pháo chống tăng cưỡi mô tô chạy một mạch đến, hét lớn: "Đội quan sát nhìn thấy khói bụi, quân địch chắc sắp đến rồi, chuẩn bị chiến đấu!"

Karamazov hét lên: “Den thật à? Là xe tăng sao? Đừng có lại là một đám ky binh đấy nhé!”

“Nếu là ky binh, đại đội súng máy mà lính thủy đánh bộ để lại sẽ lo liệu bọn chúng, không cần anh phải lo, Karamazov. Nhiệm vụ của chúng ta là đối phó với xe tăng, nhớ kỹ tờ sơ đồ điểm yếu của xe tăng Matilda tôi phát cho các anh, đây là kết quả tổng hợp từ dữ liệu do chính chúng ta thử nghiệm và dữ liệu do Liên Hiệp Vương Quốc cung cấp, chắc là hữu dụng.”

Karamazov phẩy tay, ra hiệu mình đã biết.

Tiểu đoàn trưởng cưỡi mô tô rời đi.

Pháo thủ nạp đạn lấy sơ đồ ra: “Muốn xem không?”

Karamazov lắc đầu: “Tôi xem rồi, thật sự đã xem rồi. Tôi biết phải đánh vào đâu mới có thể xử lý được cái loại mai rùa của Liên Hiệp Vương Quốc đó. Anh có tin là thứ đó di chuyển trên chiến trường với tốc độ ngang với bộ binh không?”

“Ngang với bộ binh?” Pháo thủ nạp đạn kinh ngạc.

“Ừ, có lẽ vì thế mà nó mới được gọi là xe tăng bộ binh.”

Vừa dứt lời, Karamazov đã nhìn thấy khói bụi từ xa.

Dưới ánh mặt trời, cột bụi bốc lên rất rõ ràng.

Hắn ném đầu lọc thuốc lá xuống đất, dùng giày quân đội dẫm tắt, sau đó hét lớn: “Nạp đạn xuyên giáp, nhanh lên! Quân địch đến rồi!”

Những chiếc xe khác bên cạnh cũng lần lượt vào vị trí chiến đấu, bầu không khí vốn đang rất thoải mái bỗng chốc trở nên căng thẳng.

Phía xa, khói bụi càng lúc càng dày đặc, thậm chí che khuất một phần thành phố.

Lúc này, tiểu đoàn trưởng lại cưỡi mô tô quay lại, vừa đi vừa hét: "Nhìn cột khói bụi này là biết không phải ky binh rồi, trận chiến khó khăn sắp tới roi anh em! Xe tăng bắn trúng chúng ta là tiêu đời! Không bắn trúng cũng có thể khiến chúng ta choáng váng! Chúng ta chỉ có thể tranh thủ nổ súng trước khi quân địch phát hiện ra vị trí của chúng ta, liên tục nổ súng!"

Chiếc mô tô của tiểu đoàn trưởng chạy vụt qua trước mặt Karamazov.

Karamazov nhìn chằm chằm bóng lưng tiểu đoàn trưởng một lúc, đợi đến khi chắc chắn hắn đã đi xa mới mở hộp vật tư dự phòng bên cạnh vị trí chiến đấu, lấy kính viễn vọng ra quan sát về phía quân địch.

Chiếc kính viễn vọng này là chiến lợi phẩm thu được trước đó, theo quy định quân đội phải nộp lên trên, sau đó sẽ do đơn vị căn cứ theo nhu cầu của từng bộ phận mà phân phối.

Nhưng Karamazov đã giữ lại chiếc kính viễn vọng thu được trái phép này, lý do cũng rất đường hoàng: "Tướng quân Rokossovsky yêu cầu pháo chống tăng "Xoáy Nước" phải bắn xuyên và phá hủy xe tăng của địch ở khoảng cách 1800 mét, vậy thì những khẩu pháo chống tăng tự hành của chúng ta cũng nên làm được như vậy. Không có kính viễn vọng, làm sao tôi có thể trinh sát địch ở khoảng cách 1800 mét?"

Lý do này của anh ta đã thuyết phục được những người khác trong đại đội, chỉ có điều là không dám nói cho tiểu đoàn trưởng biết.

Karamazov sử dụng chiếc kính viễn vọng Zeiss thu được, quan sát quân địch đang lao tới: "Một chiếc, hai chiếc, ba chiếc… Hai mươi chiếc, tổng cộng hai mươi chiếc Matilda, hơn nữa còn ở phía sau đội hình, đi cùng với bộ binh. Phía trước toàn là xe tăng hạng nhẹ Crusader.'

Liên Hiệp Vương Quốc gọi là xe tăng tuần dương.

Karamazov quan sát những chiếc xe tăng hạng nhẹ đó một lúc, rồi nghi ngờ hỏi pháo thủ nạp đạn: "Cậu có nhớ trên tài liệu nói xe tăng hạng nhẹ Crusader nặng bao nhiêu không?"

Pháo thủ nạp đạn nhún vai: "Không nhớ rõ, hình như cũng gần tương đương với dòng BT của chúng ta?

Karamazovy: "Vậy tại sao chúng chạy chậm như vậy? Chẳng lẽ động cơ của chúng rất tệ? Nhưng tôi nhớ kỹ thuật động cơ của Liên Hiệp Vương Quốc tiên tiến hơn chúng ta mà? Không quân của chúng ta còn đang sử dụng động cơ do công ty Rolls-Royce của họ cấp phép sản xuất đấy."

"Chạy chậm lắm sao?" Pháo thủ nạp đạn không có kính viễn vọng, không nhìn thấy rõ tình hình cụ thể, chỉ có thể trừng mắt nhìn về phía cột khói bụi đang lao tới.

Tầm nhìn của kính viễn vọng Karamazov dõi theo một chiếc Crusader: "Phải, rất chậm, có lẽ chỉ nhanh hơn tốc độ việt dã của T-34 một chút. Chẳng lẽ bọn chúng lắp bộ giới hạn tốc độ cho xe tăng? Nhưng tại sao lại làm vậy?"

"Để bắn chính xác hơn khi đang di chuyển?" Pháo thủ nạp đạn hai tay một cái.

"Đừng nói nữa, bọn chúng đã đi qua vật chuẩn, sắp vào tâm bắn rồi!" Karamazov hạ kính viễn vọng xuống, ghé sát mắt vào kính ngắm pháo, nhắm vào một chiếc Crusader đang dẫn đầu.

Hắn bóp cò.

Trên lớp giáp của chiếc Crusader tóe lên tia lửa, trúng rồi!

Sau đó, chiếc Crusader vẫn bình an vô sự, tiếp tục tiến về phía trước!

Viên đạn pháo vừa rồi đã phát nổ sau lưng chiếc xe tăng Crusaderl

Karamazov kinh ngạc: "Xuyên thấu quá mức?"

Xuyên thấu quá mức là chỉ khả năng xuyên giáp của đạn xuyên giáp vượt xa khả năng phòng thủ của mục tiêu, khiến cho viên đạn pháo xuyên qua mục tiêu như xuyên qua một tờ giấy, rôi mới phát nổ ở phía bên kia.

"Chờ đãi! Đừng lắp đạn xuyên giáp nữa, lắp đạn nổ mạnh! Vừa hay lúc đổ bộ, đạn xuyên giáp tiêu hao nhiều, đạn nổ mạnh cũng chẳng dùng đến mấy!"

Pháo thủ nạp đạn bất đắc dĩ phải lôi viên đạn đã được nhét vào nòng pháo ra, sau đó nhét vào một viên đạn nổ mạnh.

Karamazov bóp cò.

Lần này, chiếc Crusader đó đã phát nổ, tháp pháo bay thẳng lên trời.

Karamazov cười lớn: "Tốt! Tiếp tục dọn dẹp đám xe tăng hạng nhẹ Crusader! Nạp đạn nhanh!"

Lúc này, toàn bộ 30 khẩu ZIS-30 trong tiểu đoàn đều đang khai hỏa, nhưng rất nhiều người không nhận ra lớp giáp của xe tăng Crusader quá mỏng so với pháo 57mm, rất nhiều tổ pháo vẫn ngoan cố sử dụng đạn xuyên giáp.

Cũng có những chiếc Crusader sau khi trúng đạn xuyên giáp thì bốc khói đen nghi ngut sau đó một đám lính xe tăng chui ra chạy tán loạn.

Trận pháo kích kéo dài vài phút, đội hình tiên phong của quân địch đã bị tiêu diệt hơn phân nửa, số còn lại đều quay đầu bỏ chạy.

Điều đáng nói là, tất cả xe tăng Crusader dường như đều không có ý định phản kháng, hoàn toàn không bắn một phát

nào về phía trận địa pháo chống tăng.

Còn những chiếc Matilda thì mãi đến khi Crusader chạy hết vẫn chưa thấy xuất hiện.

“Thay đạn xuyên giáp!” Karamazov lại cầm lấy kính viễn vọng quan sát hạ lệnh như the”Cao Bao Đạn đoán chừng không làm gì được Matilda.”

Lúc này toàn bộ trận địa đều an tĩnh lại, tất cả mọi người đang chờ xe tăng Matilda tiến vào tâm bắn.

Nhưng mà tốc độ việt dã của thứ đồ chơi trừu tượng này giống hệt bộ binh, bò suốt bảy phút cũng không đến bên cạnh đống xác của những chiếc xe tăng Crusader kia.

Rốt cuộc, Karamazov không nhịn được nữa, hắn lợi dụng kính ngắm điều chỉnh thước ngắm, nhắm ngay một chiếc Matilda liền khai hỏa!

Đạn pháo rơi xuống chính diện Matilda với góc độ khá lớn, trực tiếp bị bật bay.

Karamazov mắng to.

Tên lính nạp đạn an ủi hắn: “Quá xa, năng lượng đạn pháo giảm xuống rất nhiều.”

“Ngươi cũng biết cái từ năng lượng này à!” Karamazov chế nhạo.

Tên lính nạp đạn: “Tôi cũng lên trường học đêm do tướng quân mở đấy! Tôi rất muốn tiến bộ, anh bạn!”

Karamazov không trả lời, tiếp tục quan sát nơi xa, chờ đợi những tên chậm chạp này tiến vào tâm bắn hiệu quả.

Năm phút sau, chiếc Matilda đầu tiên vượt qua mục tiêu.

Karamazov lập tức buông kính viễn vọng xuống, dán mắt lên kính ngắm, cẩn thận nhắm chuẩn, điều chỉnh thước ngắm,

khai hoal

Mặt chính diện của xe tăng Matilda xuất hiện tia lửa, ngay sau đó xe tăng dừng lại, phía sau thân xe bốc lên khói đặc. Kíp lái xe tăng vội vàng chạy ra khỏi xe tăng, chạy trốn tứ tán.

Karamazov nắm tay: "Được! Đạn xuyên giáp cũng có hiệu quả với thứ này! Nạp đạn nhanh!"

Những khẩu ZIS-30 khác cũng đã nổ súng, lần này, đám xe tăng hạng nặng - xe tăng bộ binh chỉ kiên trì được hơn một phút, sau đó bắt đầu lùi lại. Karamazov: "Nhanh lên! Nhanh lên! Chúng sắp ra khỏi tâm bắn hiệu quả của chúng ta rồi! Nhanh lên!" "Hết đạn xuyên giáp rồi!" Tên lính nạp đạn hét lớn,'Vừa rồi trên bãi cát ngài bắn nhiều quái" Karamazov võ đùi, cũng không biết đang mắng ai: 'Chết tiệt!"

(Hết chương) Chuong 294: Tran chien cang Mocha

Trong lúc cuộc chiến diễn ra, bến cảng cũng đang trong tình trạng hỗn chiến.

Lữ trưởng Lữ đoàn 393, Aromeyey, đặt sở chỉ huy của mình trên một tháp nước bên ngoài khu vực cảng, dùng ống nhòm quan sát tình hình.

"Đây không giống với ý chí kháng cự của quân Balath, lúc đổ bộ, Ngự lâm quân Balath đã bị lực lượng pháo chống tăng dùng đạn xuyên giáp dọa cho chạy mất dép." Aromeyev buông kính viễn vọng xuống, quay đầu hỏi sĩ quan phụ tá: "Bắt được tù binh nào chưa? Mang đến đây, tôi muốn thẩm vấn."

"Chưa có, thưa Thiếu tướng. Ý chí chiến đấu của kẻ địch vô cùng ngoan cường, cho dù bị thương cũng sẽ tiếp tục chống trả." Sĩ quan phụ tá báo cáo.

Lữ đoàn trưởng quân đoàn tuyên úy nói: "Ý chí chống cự cao như vậy, có khi nào là cận vệ của hoàng gia không?"

Aromeyev suy nghĩ một chút rồi nói: ‘Mang một thi thể đến đây, tôi có linh cảm không lành.”

Rất nhanh, một thi thể được đưa đến, đặt trước mặt Aromeyev.

Vị Thiếu tướng ngồi xổm xuống, lật mũ của thi thể lên.

Mái tóc vàng óng hiện ra dưới ánh mặt trời.

Aromeyevy: “Người Balath… có tóc vàng sao?”

Vị Lữ đoàn trưởng lắc đầu: “Có, tuy số lượng không nhiều, nhưng đúng là có.”

Lúc này, người trung sĩ mang thi thể đến nói: “Nhưng mà, những tên lính Balath bị chúng ta giết, tất cả đều có tóc vàng. Sáng nay, những tên lính chạy trốn từ bãi biển mà chúng ta tóm được, chẳng có tên nào tóc vàng cả, thưa Thiếu tướng!”

Aromeyev ngẩng đầu nhìn trung sĩ, hỏi: “Những người Balath’ này, chúng nói tiếng gì? Có phải tiếng Prosen không?”

Trung sĩ lắc đầu: “Chúng tôi không biết.”

“Sao lại không biết được!” Aromeyev gắt lên,Các cậu nghe tiếng Prosen nhiều như vậy trên chiến trường rồi, còn không nhận ra được nữa sao?”

Trung sĩ: “Phải nói là, nó rất giống tiếng Prosen, nhưng chúng tôi chưa từng nghe tiếng Balath, không có cách nào so sánh. Hơn nữa, chúng tôi cũng không có ai biết tiếng Prosen, không thể chắc chắn đó là tiếng Prosen, ngôn ngữ của các nước phương Bắc cũng rất giống với tiếng Prosen.”

Aromeyev: “Cậu biện luận cũng có lý đấy, thôi bỏ đi, cậu chỉ cần nói cho tôi biết, khi chiến đấu với chúng, cậu có cảm giác giống như đang đánh nhau với người Prosen không?”

“Có.” Trung sĩ trả lời rất dứt khoát,‘Nhưng mà, vũ khí mà chúng sử dụng đều là súng tiểu liên Sten và súng máy hạng nhẹ Bren, còn có cả súng ngắn Makarov, hoàn toàn không nghe thấy tiếng bắn đặc trưng của súng máy Prosen.”

Vị Lữ đoàn trưởng nói với Aromeyev: “Xem ra chúng ta đã gặp phải quân Prosen cải trang thành quân Balath rồi, chả trách bến cảng lại khó đánh chiếm đến vậy.”

Lúc này, từ phía khu vực cảng vọng đến tiếng bắn của pháo phòng không.

Aromeyev lập tức nhận ra đó là pháo phòng không trên tàu khu trục: “Rõ ràng tàu chiến đã hỗ trợ chúng ta như vậy rồi mà vẫn chưa đánh hạ được! Tướng quân Rokossovsky rất tin tưởng chúng tal Truyền lệnh cho tôi, bất kể kẻ địch là Prosen hay Balath, xông lên đánh giáp lá cà cho tôi, trước khi tàu của tướng quân nhìn thấy bến cảng, nhất định phải chiếm được bến cảng!”

Vừa dứt lời, người trung sĩ lúc nãy lại nói: “Báo cáo Thiếu tướng! Công trình ở bến cảng đều là bê tông cốt thép, pháo hạm không thể làm gì được chúng. Chúng tôi cần hỗ trợ hỏa lực trực tiếp! Nếu không thương vong sẽ rất lớn!”

Aromeyev: “Các cậu không có bom bao sao? Bộ binh hải quân chúng ta chưa bao giờ là loại quân đội không có pháo thì không thể công kích! Đánh bom cho tôi!”

Ngay sau đó, từ phía khu vực cảng truyền đến tiếng nổ lớn.

Aromeyev nhíu mày: “Khẩu pháo này nghe có vẻ cỡ nòng không nhỏ, là của địch hay của ta vậy?”

Vị Lữ đoàn trưởng: “Có lẽ là của chúng ta, cậu nghe kìa, pháo hạm vẫn đang bắn phá, nếu như địch khai hỏa với tàu chiến, với lớp vỏ mỏng manh của tàu khu trục, thì việc bắn phá đã dừng từ lâu rôi.”

Aromeyev giơ ống nhòm lên, nhìn về phía khu vực cảng với vẻ nghi hoặc, đáng tiếc là các công trình ở bến cảng đã che khuất tầm nhìn, hắn không thể nhìn thấy những gì đang diễn ra ở phía bến tàu.

Mười lăm phút trước, tuyến đường vào cảng Mocha.

Trung tá Yusov hét lớn với thuyền trưởng tàu vận tải: "Ông không thấy sao? Công trình ở bến cảng đều làm bằng bê tông, mấy khẩu pháo của tàu khu trục không thể làm gì được chúng! Bộ binh hải quân cần hỏa lực của pháo 100mm"

Thuyền trưởng lắc đầu: 'Không được, không được, thủy thủ của tôi còn phải vận chuyển tiếp tế! Sau khi quân viễn chinh đánh bại Balath, chúng ta còn phải vận chuyển vật tư cho quân Đồng minh, bây giờ tìm đâu ra những thủy thủ lành nghề như vậy, tôi không thể để tàu cập cảng khi kẻ địch vẫn đang kiểm soát bến tàu!

"Chiếc tàu này cũng rất quý giá, ông biết trên toàn bộ nội hải có bao nhiêu chiếc như vậy không? Không được, không thể mạo hiểm!"

Trung tá Yusov rút súng lục ra, chĩa vào trán thuyền trưởng: "Tôi nghi ngờ ông là gián điệp của Prosenl"

"Ông cứ việc nghi ngời" Thuyền trưởng không hề nhượng bộ,'Điểm khác biệt lớn nhất giữa tôi và ông là, tôi biết phân biệt nặng nhẹ! Bỏ mạng chiếc tàu này và những người thủy thủ chỉ để đánh chiếm cảng Mocha thì thật không đáng!"

Trung tá Yusov: "Nếu không chiếm được cảng Mocha, thì sẽ không có bất kỳ tuyến đường tiếp tế nào!"

"Ông đang cường điệu hóa vấn đề đấy, tôi biết rõ thực lực của quân Balath, chúng chắc chắn không thể nào thủ được!" Thuyền trưởng vẫn không chịu nhượng bộ, thậm chí còn tiến lên một bước, để họng súng in hằn trên trán mình.

Lúc này, Lữ đoàn trưởng quân đoàn tuyên úy của Lữ đoàn xe diệt tăng số 225 tiến lên, một tay giữ lấy súng của Trung tá Yusoy, tay kia giữ lấy vai thuyền trưởng, tách hai người ra, đồng thời cướp luôn khẩu súng.

Trung tá Yusov trừng mắt nhìn Lữ đoàn trưởng: "Ông lấy đâu ra sức mạnh lớn như vậy?"

Lữ đoàn trưởng: "Chuyện đó đừng lo! Tôi có một ý hay. Thuyền trưởng, xe diệt tăng của chúng tôi có thể bắn trúng mục tiêu ở khoảng cách 1800 mét! Liệu có thể dọn dẹp một khoảng trống trên boong tàu của ông, dùng gỗ hoặc thứ gì đó để dựng một cái bệ, để xe diệt tăng có thể leo lên đó không?"

Thuyền trưởng quay đầu nhìn chiếc xe diệt tăng được cố định trên boong tàu: "Xe này nặng bao nhiêu? 30 tấn? Vậy thì có thể làm một cái bệ, nhưng chỉ có một chiếc thì cũng chẳng thay đổi được gì?"

"Có thể!" Trung tá Yusov lại hào hứng,'Đạn pháo 100mm của chúng tôi, bên trong có 6kg TNT, bê tông cốt thép cũng không chịu nổi! Một phát bắn trúng, những kẻ bên trong sẽ choáng váng trong một phút."

Thuyền trưởng nhìn về phía bến tàu dày đặc tiếng súng, suy nghĩ vài giây rồi gật đầu: "1800 mét Không được gần hơn! Để lính xe tăng của ông và thủy thủ của tôi cùng làm cái bệ!"

Trung tá Yusov quay đầu hét lớn: "Nghe thấy chưa? Nhanh lên! Misha, tổ lái của cậu đâu, bắn đi! Bắn trượt thì đi hốt phân cho tôi!"

Mọi người trên tàu vội vã bắt tay vào làm việc, thuyền trưởng giám sát một lúc rồi nói với thuyền phó: "Cậu chỉ huy việc dựng bệ và đưa xe tăng vào vị trí, tôi lên đài chỉ huy để điều khiển tàu vào cảng."

Thuyền phó: "Yên tâm giao cho tôi."

Sau mười phút vật lộn, cuối cùng một chiếc xe diệt tăng cũng được đưa lên bệ, do kíp lái mà Trung tá Yusov chỉ định điều khiển.

Tham mưu trưởng Lữ đoàn còn cho người lắp đặt một kính ngắm pháo binh bên cạnh xe diệt tăng, để quan sát dữ liệu mục tiêu.

Người quan sát lớn tiếng báo cáo: "Khoảng cách đến bến tàu là 1700 mét! Khoảng cách đến tòa nhà văn phòng tổng hợp do quân địch chiếm đóng là 1850 mét, có thể bắn!"

Trung tá Yusov đứng bên cạnh kính ngắm pháo binh, căng thẳng dùng ống nhòm quan sát tòa nhà cao tâng kia.

Đột nhiên, xe diệt tăng khai hỏa, khói thuốc súng và luồng khí dữ dội từ nòng pháo thổi bay mũ của Trung tá Yusov.

Vị Trung tá không thèm quan tâm đến điều đó, sự chú ý của hắn dồn cả vào tòa nhà cao tầng trong ống nhòm.

Một giây sau, một dãy cửa sổ ở tâng một của tòa nhà đồng loạt phụt ra khói mù, rõ ràng là đạn pháo đã xuyên qua một cửa sổ nào đó và phát nổ.

Sóng xung kích từ vụ nổ khiến cả nửa tòa nhà rung chuyển, bụi bay mù mịt, trông như thể bề mặt bê tông đột nhiên được phủ thêm một lớp màng bảo vệ.

Cửa sổ cuối cùng còn sót lại trên tâng hai vỡ tan thành vô số mảnh, rơi xuống nền đất đầy bụi.

"Tuyệt!" Trung tá Yusov hét lớn,'Tiếp tục bắn! Giết chết lũ rùa rụt cổ đó cho tôi!"

Vừa dứt lời, phát bắn thứ hai đã được khai hỏa.

Lần này, mục tiêu là khu vực cầu thang ở giữa tòa nhà văn phòng, đạn pháo bắn trúng tâng hai, khói bụi bao trùm lấy tâng một và tầng ba.

Súng máy hạng nhẹ Makarov vốn đang bắn dữ dội bỗng im bặt, trên thực tế, tất cả hỏa lực từ tòa nhà đều đã ngừng bắn.

Trung tá Yusov nhìn thấy những người lính bộ binh hải quân mặc quân phục màu đen, tay lăm lăm súng tiểu liên PPSh, xông đến tòa nhà, ném lựu đạn vào từng cửa sổ. "Đừng bắn nhầm vào bộ binh hải quân, chuyển mục tiêu! Chuyển mục tiêu!" Trung tá hét lớn,'Xoay xe sang trái 10 độ, có một tòa nhà hai tâng vẫn đang bắn!"

Lập tức có một người lính trèo lên xe diệt tăng, hét lớn vào trong khoang lái: "Xoay trái 10 độ, mục tiêu là tòa nhà hai tâng!"

Chiếc xe diệt tăng xoay 10 độ, nòng pháo chĩa vào tòa nhà hai tầng kia.

Phát bắn đầu tiên trúng vào bức tường bên ngoài của tòa nhà, khói bụi từ vụ nổ bao trùm gần như toàn bộ tòa nhà.

Súng máy và súng trường đang khai hỏa đều ngừng bắn, có lẽ những kẻ bên trong đều đã bị chấn động.

Lực lượng bộ binh hải quân nấp sau bức tường thấp đối diện tòa nhà lập tức xông ra, lao về phía tòa nhà, không lãng phí một giây nào khi kẻ địch còn đang choáng váng.

Yusov rất vui mừng: "Chuyển mục tiêu, không cần di chuyển xe, nhà kho lớn có số 2 kial Tầng hai nhà kho đang bắn, khai hỏa!"

xe diệt tăng nổ súng, lần này cũng bắn trúng tường ngoài nhà kho, bụi bay mù mịt khiến xạ giới của súng máy địch bị che khuất hoàn toàn.

Lực lượng bộ binh hải quân bất ngờ được "màn khói" che chắn, lập tức xông lên, lao vào làn khói.

Yusov: "Tốt! Mục tiêu tiếp theo!"

Aromeyev không nhìn thấy tình hình chiến đấu bên trong cảng, nhưng hắn có thể nghe thấy sau mỗi tiếng pháo, tiếng súng máy lại thưa dần.

Bộ binh hải quân cũng được trang bị súng máy, nhưng đều là loại súng máy Maxim cồng kềnh, có bánh xe và tấm chắn, không tiện sử dụng khi tấn công, nên bộ binh không thích dùng lắm.

Vì vậy, tiếng súng máy yếu dần chứng tỏ kẻ địch đã bị thiệt hại nặng.

"Tuy tôi không biết là ai đang bắn, nhưng hãy nhớ nhắc nhở tôi, sau này phải đề nghị trao tặng Huân chương Sao Vàng cho người đó." Aromeyev nói với vị Lữ đoàn trưởng.

Lữ đoàn trưởng: "Yên tâm đi. Nhưng tôi nghĩ, sau sự kiện này, vị anh hùng đó chắc chắn sẽ nhận được rất nhiều lời khen ngợi, cho dù chúng ta không đề nghị thì cũng sẽ có người khác đề nghị trao tặng Huân chương Sao Vàng cho anh ta."

"Vậy thì càng phải đề nghị chứ sao? Nếu không sẽ khiến người ta nghĩ hải quân và lục quân chúng ta có hiêm khích với nhau!"

Lúc này, một người lính liên lạc đạp xe đạp lao đến, hét lớn: "Báo cáo! Dưới sự phối hợp của xe diệt tăng trên tàu, chúng ta đã hoàn toàn kiểm soát bến tàu số hai, tàu vận tải có thể cập cảng!"

Aromeyev gật đầu, nói với sĩ quan phụ tá bên cạnh: "Bắn pháo hiệu, cho phép tàu vận tải cập cảng!"

(Hết chương)

Chương 201: Rút Lui

Chuong 295: Rokossovsky dat chan lan dat Balath

Chương 295: Rokossovsky đặt chân lên đất Balath

16h30 chiều ngày 28 tháng 8, tàu vận tải chở sở chỉ huy quân viễn chinh tiến vào cảng Mocha.

Vương Trung đứng trên boong tàu, nhìn bến cảng tan hoang, nghi ngờ hỏi Pavlov: "Không phải tàu khu trục của hải quân chỉ có pháo phòng không thôi sao? Nhìn những dấu vết này giống như là do pháo 100mm bắn ra, chuyện gì thế?"

Pavlov cũng sững sờ: "Tôi cũng không biết, có phải là xe diệt tăng bắn sau khi đổ bộ? Nhưng nếu kẻ địch vẫn đang kháng cự, thì tàu vận tải không thể cập cảng được."

Hai vị chỉ huy quân sự cấp cao nhất của quân viễn chinh nhìn nhau.

Yakov lên tiếng: "Lực lượng xe diệt tăng có vẻ đã rời khỏi cảng, phải chăng là đi tấn công nội thành Mocha?"

Vương Trung: "Theo kế hoạch thì đúng là như vậy."

Vương Trung nhìn về phía nội thành, lắng nghe tiếng súng vọng lại từ đó.

Sau đó hắn cắt góc nhìn xuống, bởi vì không liên lạc trực tiếp được với Lữ đoàn 393 Hải quân đánh bộ, quan sát từ trên cao chỉ có thể nhìn thấy địa hình và "binh bài" của các đơn vị tham chiến, phía bắc thành phố Mocha đã bị biểu tượng cực lớn của lính bộ binh hải quân chiếm lĩnh, biểu tượng bộ binh lục quân Ant hơi nhỏ, nhưng cũng chiếm lĩnh một khu vực lớn.

Khu vực mà hai biểu tượng lớn này bao phủ, còn có cả biểu tượng nhỏ của đơn vị xe diệt tăng, xem ra "Xoáy Nước" đã được điều vào thành phố, yểm trợ bộ binh đánh chiếm nội thành.

Biên chế của quân địch ở khu vực thành phía nam là Sư đoàn bộ binh số 5 Ngự Lâm quân Balath.

Vương Trung có chút nghi hoặc, nghĩ mãi mà không rõ làm sao lữ đoàn xe diệt tăng tinh nhuệ của mình và Lữ đoàn 393 Hải quân đánh bộ tỉnh nhuệ lại đánh đến khó phân thắng bại với quân đội Balath được báo cáo là rất kém cỏi?

Chuyện này là sao?

Hắn chuyển về góc nhìn của bản thân, hỏi Pavlov: "Liên Hiệp Vương Quốc có cung cấp thông tin tình báo mới nào không? Sư đoàn số 5 Ngự Lâm quân này làm sao lại đánh ngang ngửa với quân đội của chúng ta? .

Pavlov vẫn chưa cảm thấy tình hình có gì không ổn, đáp: "Vậy là tốt lắm rồi, dù sao cũng chỉ là một sư đoàn vừa mới hoàn thành huấn luyện, toàn là lính mới, đối mặt với bộ binh cơ giới hóa của địch, chịu thiệt một chút cũng là bình thường.

"Ít ra thì bọn họ cũng đã được huấn luyện một thời gian rồi."

Vương Trung: "Không đúng. Mau dùng bộ đàm liên lạc với Lữ đoàn 393, tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ral"

Pavlov lập tức quay đầu gọi tham mưu thông tin.

Rất nhanh, tham mưu thông tin đã đưa bộ đàm cho Vương Trung: "Thiếu tướng Aromeyev, Lữ đoàn trưởng Lữ đoàn 393 đang trực máy."

Vương Trung nhận lấy bộ đàm, đồng thời chuyển góc nhìn, biểu tượng của Lữ đoàn 393 quả nhiên biến thành từng người

cụ thể, có thể thấy bọn họ đang giằng co với quân địch từng phòng một.

“Aromeyey, cậu sao thế? Trong báo cáo tình báo của Hợp Chủng Quốc, Ngự Lâm quân chỉ được huấn luyện và tinh thần chiến đấu ở mức bình thường, sao cậu lại phải vất vả như vậy?” Vương Trung vừa liên lạc được đã chất vấn.

“Bọn chúng không phải Ngự Lâm quân, thậm chí không phải người Balath, bọn chúng là người Prosen mặc quân phục Ngự Lâm quân!” Giọng của Aromeyev vang lên từ trong bộ đàm: “Tôi nhắc lại, là người Prosenl”

Vương Trung vội vàng nhìn về phía quân địch, muốn dùng năng lực đặc biệt của mình để xác nhận điều này, nhưng lại phát hiện kẻ địch được cấp dưới chiếu sáng không hề phát sáng, không thể xác nhận được.

Vì vậy hắn hỏi: “Aromeyev, cậu đang ở đâu?”

Ngay lúc nói chuyện, hắn đã tìm thấy Aromeyev: Vị thiếu tướng đang ở trên tháp nước, nhóm sĩ quan chỉ huy tinh nhuệ của Lữ đoàn 393 cũng ở xung quanh.

Tháp nước, thật hoài niệm.

Vương Trung trong nháy mắt nhớ tới tháp nước ở làng Thượng Peniye, chờ chiến tranh kết thúc, nói không chừng khi đó quân địch sẽ dựng tượng mình trên tháp nước.

Aromeyev đáp: “Tôi đang ở trên tháp nước phía tây nam cảng, cậu muốn đến đây không?”

Vương Trung: “Tất nhiên rồi, tôi sẽ đến ngay, hết.”

Hắn đưa bộ đàm cho tham mưu thông tin, nói với Pavlov: “Là người Prosen! Đám khốn kiếp đó mặc quân phục của Balath, cho nên bộ binh hải quân mới đánh ngang ngửa với bọn chúng!”

Pavlov nheo mắt: “Chẳng trách cậu lại phấn khích như vậy, thì ra là có người Prosen để giết.”

Không phải, trong đầu ông tôi là hạng người gì thế?

Lúc này Popov mặt mày tái mét đi từ trong khoang thuyền ra: “Mẹ kiếp, cập bến rồi à?”

Vương Trung chỉ tay về phía thủy thủ đang ném dây thừng ra mạn thuyên: “Thủy thủ đang thực hiện bước cuối cùng để cập bến.”

“Cuối cùng cũng kết thúc.” Popov thở dài một hơi: “Hai ngày lênh đênh trên biển còn khó chịu hơn một năm qua.”

Vương Trung nói với Yakov: “Chờ lát nữa cậu xuống thuyền trước, tìm một chiếc Jeep đến đây.”

Popov: “Sao thế? Cậu lại muốn đích thân ra trận? Chỉ là đám thổ dân Balath thôi mà, cần gì phải như vậy?”

“Là người Prosen, người Prosen mặc quân phục Balath đang chiến đấu với chúng ta.”

Popov lập tức tỉnh cả ngủ: “Cái gì? Điều này vi phạm luật pháp quốc tế! Bọn Prosen này mà bị chúng ta bắt được sẽ không được hưởng quy chế tù binh chiến tranh theo Công ước Geneval”

Vương Trung: “Rõ ràng là bọn chúng không quan tâm điều đó. Tóm lại tôi phải tự mình chỉ huy Lữ đoàn 393, Pavlov, ông hãy lo liệu đại cục, nhanh chóng đưa quân viễn chinh lên bờ. Còn Popov, ông… Ông nghỉ ngơi trước đi!”

Vừa dứt lời, cửa khoang hàng phía sau truyên đến một trận ôn ào, Vương Trung quay đầu nhìn lại, thì ra Bucephalus đã chạy lên boong tàu, sau khi nhìn thấy Vương Trung liền nhe răng trợn mắt chạy về phía hắn.

Người lính nuôi ngựa cũng xông lên boong thuyền, vừa đuổi theo ngựa vừa hét lớn: "Tôi vừa mở cửa, con ngựa này đã xông ra rồi! Mau túm nó lại!"

Bucephalus chạy đến trước mặt Vương Trung, há miệng muốn cắn chiếc mũ lớn của hắn.

Vương Trung: "Đủ rồi! Ngoan ngoãn một chút!"

Bucephalus căn bản không nghe, nó cắn mũ Vương Trung rồi hất mạnh đầu, ném chiếc mũ ra xa như ném đĩa bay.

Sau đó, con ngựa này bắt đầu gặm tóc Vương Trung.

Pavlov: "Tôi thấy là cậu làm hư con ngựa này rồi."

Vương Trung: "Tôi sẽ đổi sang cưỡi "quân mã" chạy bằng xăng (ám chỉ xe Jeep Willis)1!"

Lúc này Amelia vẫn luôn đứng bên cạnh xem náo nhiệt bỗng lên tiếng hỏi: "Con ngựa này có gì đặc biệt sao? Sao nó dám hỗn xược như vậy? Chẳng lẽ… Nó là do Druid biến thành?"

Vương Trung lắc đầu: "Không, không, không, Druid ở đất nước chúng tôi chỉ có thể triệu hồi sương mù, hơn nữa còn phải xem thời tiết có cho phép hay không, chứ không thể biến thành động vật được. Hơn nữa, nếu nó là Druid thật, tôi nhất định sẽ không để nó biến thành ngựa, biến thành ky sĩ sói thì tốt biết bao."

Vừa nói, hắn vừa đẩy Bucephalus ra.

Đúng lúc này Yakov quay lại: "Xe Jeep đã chuẩn bị xong!"

Vương Trung: "Tốt, tôi đến ngay."

Tháp nước mà Aromeyev đang ở vốn đã rất dễ tìm, lại còn có Vương Trung chỉ đường, xe Jeep rất nhanh đã dừng lại dưới chân tháp.

Lính hải quân đánh bộ phía dưới tháp nước đồng loạt giơ tay chào theo quân lễ.

Vương Trung giơ tay chào đáp lễ, sau đó nhanh nhẹn leo lên cầu thang, chẳng mấy chốc đã lên đến đỉnh tháp.

Giờ phút này, toàn bộ Lữ đoàn Hải quân đánh bộ được tính là thuộc quyền chỉ huy trực tiếp của Vương Trung, phạm vi quan sát hoàn toàn mở rộng.

Đáng tiếc là lính hải quân đánh bộ chiến đấu quá dũng mãnh, đã đánh bật quân địch ra khỏi phạm vi 2,5 km mà Vương Trung có thể quan sát được.

Aromeyev giơ tay chào theo quân lễ: "Tướng quân! Chúng tôi đã cố gắng hết sức, nhưng quân địch chống cự rất quyết liệt, thương vong của Lữ đoàn rất lớn!"

Vương Trung: "Hiện tại đã hy sinh bao nhiêu người?"

"Chưa thống kê, nhưng có Trung đội tổn thất hơn một nửa quân số. Nhưng chúng tôi cũng đã tiêu diệt không ít quân địch, trên người bọn chúng đều mang theo giấy tờ, thư từ viết bằng tiếng Prosen! Đây chắc chắn là quân đội Prosen!"

Vương Trung giơ ống nhòm lên.

Lúc này, hắn bỗng nhiên phát hiện hai lính hải quân đánh bộ đang áp giải năm, sáu tên tù binh đi về phía tháp nước.

Tuy rằng bọn chúng còn chưa đến gần, nhưng đã lọt vào phạm vi quan sát của Vương Trung, vì vậy những tên địch này bị khoanh một vòng tròn màu đỏ, đồng thời trên đỉnh đầu xuất hiện tên và đơn vị. Đơn vị đang giao chiến với Lữ đoàn 393 và lực lượng đổ bộ trước đó là "Quan đoàn Kền kên" của đế quốc Prosen.

Vương Trung vô cùng kinh ngạc,'Quân đoàn Kền kền' ở thế giới của hắn là lực lượng can thiệp do Đức Quốc xã phái

đến trong cuộc nội chiến Tây Ban Nha. Không ngờ ở thế giới này nó lại là phiên hiệu của lực lượng can thiệp Balathl

Mẹ kiếp, Vương Trung thầm nghĩ, Cục tình báo Ml6 của Liên Hiệp Vương Quốc cũng không lợi hại như trong tưởng tượng. Nghĩ kỹ lại, kẻ thành lập và đứng đầu MI6 là một tên cả đời chỉ thích giở trò, bọn họ mắc sai lầm cũng không có gì lạ.

Lúc này, Vương Trung nhìn thấy một chiếc "Xoáy Nước" dưới sự yểm trợ của bộ binh hải quân đã rẽ qua góc đường, khai hỏa vào tòa nhà mà quân Prosen đang cố thủ.

Phần lớn các tòa nhà trong thành phố đều không có tường bê tông cốt thép, khi bị pháo 100 mm bắn trúng, cả tòa nhà chìm trong khói lửa.

Vương Trung đang quan sát từ trên cao, cho nên tâm nhìn không bị che khuất hoàn toàn, có thể thấy rõ ràng tòa nhà đã sụp đổ một nửa, lính Prosen kéo súng máy chạy ra từ cửa sau, liều mạng chạy trốn.

Xem ra khi "Xoáy Nước" xuất hiện, tên xạ thủ súng máy này đã ngừng bắn và bắt đầu chuyển vị trí, nếu không thì không thể nào toàn mạng.

Chiếc "Xoáy Nước" nấp sau một ngôi nhà lại khai hỏa, mục tiêu lần này là cửa hàng ở phía nam đường cái, cũng là một phát bắn sập một nửa căn nhà hai tâng, một tên lính Prosen sống sót khập khiễng chạy ra từ cửa sau, tập tễnh chạy về phía đồng đội.

"Xoáy Nước' tiếp tục khai hỏa, dường như muốn san bằng cả tòa nhà mới chịu dừng tay.

Vương Trung: "Đáng tiếc,'Xoáy Nước" của chúng ta không được trang bị đạn phốt pho trắng hoặc bom napalm."

Hắn chuyển ve góc nhìn của bản thân, phát hiện Aromeyev đang nhìn mình với vẻ mặt khó hiểu: “Cái gì?“Xoáy Nước”? Chúng tôi quả thực đang hợp tác chặt chẽ với xe diệt tăng “Xoáy Nước”, nhưng cậu nhìn thấy “Xoáy Nước” ở đâu?”

Quanh tháp nước quả thật không có chiếc “Xoáy Nước” nào, tất cả đều được điều vào thành phố để bắn phá.

Vương Trung: “Tôi chỉ là tiếc nuối vì “Xoáy Nước” chưa được trang bị loại đạn mới này mà thôi. Nếu có đạn phốt pho trắng, chỉ cần bắn vào cửa sổ tòa nhà, da thịt và quần áo của những kẻ bên trong sẽ bốc cháy, bọn chúng sẽ đau đớn đến mức không muốn sống, phải lao ra khỏi căn nhà, cầu xin chúng ta ban cho chúng cái chết nhanh gọn.”

“Ồ, quân Đồng minh còn có thứ vũ khí như vậy sao?” Aromeyev nói.

Lúc này, một sĩ quan lục quân bước vào sân tháp nước, lớn tiếng báo cáo: “Báo cáo! Tôi đến để báo cáo với tướng quân, Tiểu đoàn 1, Lữ đoàn 1, Quân đoàn xe tăng 51 đã hoàn thành việc đổ bộ.”

Vương Trung: “Đi bảo Pavlov tập hợp những đơn vị đã phân tán, thành lập một Chiến đoàn tạm thời, tiến vào thành phố, bộ binh hải quân cần chúng ta yểm trợ.”

“RõI”

Sĩ quan kia vừa đi, Aromeyev liền lên tiếng: “Chúng tôi có thể đánh bại quân địch, không cần chi viện thêm!” Vương Trung ve vai Aromeyev: “Tôi biết, nhưng chúng ta không thể lãng phí thời gian, không biết trong lãnh thổ Balath còn bao nhiêu quân Prosen, chúng ta phải nhanh chóng chiếm lấy Mocha, tiến sâu vào đất liền “

(Hết chương) Chương 296: Tạm biệt tượng thân

18 giờ chiều, Chiến đoàn do Pavlov thành lập đi qua tháp nước nơi Vương Trung đang đứng, tiến vê phía thành phố.

Do Quân đoàn 51 khác với ba sư đoàn do Vương Trung huấn luyện, lực lượng thiết giáp không được trang bị xe chiến đấu bộ binh (xe tăng M3 Lee/Grant), cũng không có xe bọc thép chở quân bán bánh xích và xe Jeep, vi vậy bộ binh đều ngồi trên xe tăng.

Nhìn hàng quân đang hành quân, Vương Trung bỗng có cảm giác như đang xem quân đội Ấn Độ hành quân.

Bản thân Ant không sản xuất xe bọc thép chở quân bán bánh xích, tất cả đều dựa vào nguồn cung cấp của Hợp Chủng Quốc, chỉ có Tập đoàn quân Cơ giới số 1 - đơn vị trực thuộc của Vương Trung - mới được trang bị nhiều xe bán bánh xích M3 đến vậy.

Khi Tập đoàn quân Cơ giới số 1 tác chiến, chỉ khi nào được tăng cường thêm lực lượng bộ binh từ các đơn vị khác, lực lượng xe tăng mới phải làm "ky binh thiết giáp" như vậy.

Các đơn vị khác không được trang bị xe bán bánh xích, xe tải thì không đủ, phải ưu tiên sử dụng để vận chuyển nhu yếu phẩm, nếu bộ binh không ngồi trên xe tăng, bọn họ chỉ có thể hành quân bộ, không thể nào theo kịp tốc độ hành quân của lực lượng xe tăng.

Quân đội Ant hiện tại cũng biết, xe tăng mà không có bộ binh đi cùng sẽ rất dễ bị tổn thương, chẳng khác nào đi chịu chết, không còn cách nào khác nên mới phải làm như vậy.

Làm như vậy thực sự rất bất lợi, bộ binh sẽ rất dễ dàng bị súng máy bắn hạ, tốc độ phản ứng khi bị địch tập kích cũng chậm hơn.

Vì vậy, trong lúc dõi mắt nhìn đội quân tiến về phía thành phố, Vương Trung bắt đầu tính toán xem làm cách nào để có

thể sở hữu một lực lượng xe chiến đấu bộ binh thực thụ.

Nhưng hắn cũng chỉ có thể tính toán trong đầu mà thôi, nguyên nhân Ant không sản xuất xe bán bánh xích là vì hiện tại phần lớn các nhà máy có khả năng sản xuất bánh xích và hệ thống truyền động đều đang dồn toàn lực để cung cấp cho các nhà máy sản xuất xe tăng, số lượng bánh xích và hệ thống truyền động còn lại được ưu tiên cung cấp cho các nhà máy sản xuất máy kéo.

Sau khi Vương Trung tiến hành cải cách, quân đội Ant bắt đầu coi trọng việc sản xuất máy kéo, nâng cao vai trò của máy kéo trong việc kéo xe tăng bị bắn hỏng về tuyến sau trong các đơn vị xe tăng mới thành lập, thêm vào đó lực lượng pháo binh cũng cần máy kéo để kéo pháo hạng nặng, hiện tại máy kéo đã trở thành mặt hàng được săn đón.

Biện pháp giải quyết đương nhiên là mở rộng sản xuất, tăng sản lượng bánh xích và hệ thống truyền động, nhưng vấn đề là Ant đang thiếu công nhân kỹ thuật.

Vương Trung nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy muốn trang bị xe chiến đấu bộ binh cho lực lượng thiết giáp thì chỉ có thể trông chờ vào nguồn viện trợ từ Hợp Chủng Quốc.

Ít nhất cũng phải trang bị đầy đủ xe chiến đấu bộ binh và xe bán bánh xích cho Quân đoàn xe tăng 51 dưới quyền chỉ huy của hắn.

Lúc này, Popov cũng leo lên tháp nước, nói với Vương Trung: “Các chiến sĩ đều đang nhìn cậu kìa, động viên tinh thần bọn họ đi! Cậu chỉ mải thân thời”

Vương Trung bị kéo ra khỏi dòng suy nghĩ, vội vàng giơ tay lên định hô lớn điều gì đó, kết quả các chiến sĩ đã đồng thanh hô vang trước: “U-ral”

Popov: “Có cậu ở đây, muốn động viên tinh thần cho binh sĩ thật là dễ dàng, cậu chỉ cần giơ tay lên là tinh thần chiến đấu của họ đã sục sôi rồi.”

Vương Trung hơi ngại ngùng, duy trì tư thế giơ tay, nói với Popov: “Tôi cũng đâu muốn như vậy.”

Aromeyev nói: “Tôi nghe nói, ngài đã từng dùng dao chém nổ xe tăng?”

Vương Trung: “Cậu nhìn xem trên người tôi có mang theo dao găm nào không, chuyện này chắc chắn là bịa đặt rồi. Chắc chắn là do viên phó quan cũ của tôi bịa chuyện khi say rượu ở quán rượu, ông ta là nhạc sĩ, cậu hiểu chứ, ở thời Trung cổ thì là những người hát rong, trong những câu chuyện phiêu lưu của họ thường có yếu tố phóng đại.”

Vừa dứt lời, Vương Trung nhìn thấy một chiếc mô tô đang chạy dọc theo rìa thành phố về phía này.

Hai người đàn ông trên xe mô tô đội mũ nồi màu đỏ, nhìn từ xa trông giống như hai nhân vật Mario trong trò chơi điện tử đang lái mô tô.

Thông qua góc nhìn từ trên cao, Vương Trung xác nhận thân phận của hai người này: Liên lạc viên của đội đặc nhiệm, Sư đoàn Dù số 1.

Hai người lái mô tô rõ ràng không biết Vương Trung đang ở đâu, khi đến gần đội hình đang tiến vào thành phố, bọn họ liền lớn tiếng hỏi bằng tiếng Ant pha chút giọng địa phương: “Tướng quân đâu rồi?”

Lính bộ binh ngồi trên xe tăng đồng loạt chỉ tay về phía tháp nước.

Hai lính dù liền lái mô tô vượt qua đội hình đang hành quân, chạy thẳng về phía tháp nước, một phút sau đã leo lên đỉnh tháp.

Vương Trung: “Sao trên tháp này đông người thế nhỉ?”

Aromeyev: “Vậy tôi di chuyển ra chỗ khác…”

“Dừng lại!” Vương Trung gọi hắn lại, tuy rằng làm lữ trưởng của Lữ đoàn 393, dưới tình huống này bộ chỉ huy di chuyển về phía trước rất hợp lý, nhưng hắn di động Vương Trung liền mất tâm nhìn/‘Hắn ở lại nơi này, Popov ta cảm giác hắn hẳn là phát huy chút tác dụng.”

“Hắn ngại tôi béo sao.” Tùy quân giáo chủ lắc đầu: “Vậy tôi đi về phía trước một chút.”

Thế là Popov dẫn theo vài giáo sĩ xuống thủy tháp, lên xe Jeep Willis vừa rồi bọn họ lái tới, trà trộn vào trong đội ngũ phía trước.

Vương Trung thì nhìn hai tên lính dù mũ đỏ Lôi Mạo: “Tình huống sân bay thế nào?”

Lính dù lấy từ trong túi da trâu tùy thân ra một xấp văn kiện: “Ở sân bay gặp được người Prosen, chúng tôi dùng thuốc nổ đánh sập kiến trúc bọn họ cố thủ, tiêu diệt toàn bộ bọn họ. Đây là tài liệu Prosen trải qua một ngày đào bới, thu thập được.”

Vương Trung câm lấy, giả vờ nhìn một cái - thật ra hắn xem không hiểu, sau đó hắn giao một chồng văn kiện này cho Yakov.

Yakov lập tức bắt đầu xem xét.

Vương Trung thì hỏi hai tên lính dù: “Thương vong lớn sao?”

“Cơ bản không có thương vong, kế sách giả vờ chấp hành nhiệm vụ của ngài đã thành công. Nếu không phải đụng phải Prosen, chúng ta có thể hòa bình chiếm lấy sân bay.” Một

trong hai tên lính dù nhìn qua vô cùng tiếc nuối. Vương Trung lại hỏi: "Tình hình phòng ngự của sân bay thế nào?"

Bởi vì địa hình sân bay rất trống trải, hơn nữa cực kỳ bằng phẳng, xưa nay là khu vực khó phòng ngự nhất.

Lính dù: "Mỗi người chúng tôi đều đào hố cá nhân, còn lấy được mìn chôn trong kho hàng ở sân bay, hôm nay cả ngày đều đang chờ kẻ địch phản kích, nhưng chỉ nghe thấy các ngài bên này đánh cho náo nhiệt. Kẻ địch thế mà chưa từng nghĩ tới lấy lại sân bay!

"Nếu là tôi, tướng quân, ngài cứ coi chúng tôi như bộ binh bình thường mà dùng, chúng tôi là đến mài giữa kỹ nghệ, thế này mài giữa cái gì?"

Vương Trung dở khóc dở cười: Dùng lính dù tinh nhuệ như bộ binh bình thường, đây có phải là quá xa xỉ hay không.

Hắn chỉ có thể nói: "Yên tâm, sau này còn cần các anh em nhảy dù, không thiếu được."

"Thật không?" Hai tên lính dù mừng rỡ.

"Đúng, các anh em chỉ là sĩ quan, cho nên không biết. Hai ngày nữa các anh em sẽ ngồi tàu lượn đi chiếm lấy một cây cầu lớn, đó là mấu chốt chúng ta có thể nhanh chóng tiến công hay không!"

Hai tên lính dù liếc nhau một cái, hỏi: "Ngài nói không phải là cầu lớn thung lũng Fenny?"

Vương Trung biểu lộ nghiêm túc, cho rằng đã để lộ bí mật ở đâu đó: "Đúng vậy, các anh em làm sao biết?"

Lính dù cười nói: "Chúng tôi cũng sẽ xem bản đồ để lập kế hoạch tác chiến. Dù sao lính dù cũng cần tác chiến sau lưng địch, lúc nhảy dù gặp phải tình huống gì cũng không kỳ quái.

Lúc chúng tôi nghiên cứu bản đồ, cho rằng cây cầu lớn ở thung lũng Fenny này có thể sẽ do Commando chiếm lấy."

Commandol

Vương Trung: "Chính là lực lượng đã hủy diệt kho tiếp tế và pháo hạm hạng nhẹ nước cạn của Prosen ở Alexandria?"

"Bọn họ chỉ huấn luyện tương đối tốt mà thôi." Lính dù nói, nhưng trên mặt lại tràn ngập tự hào.

Vương Trung: "Được rồi, chờ mong biểu hiện của bọn họ. Nhưng nếu bọn họ không xuất hiện, thì các anh em phải ngồi tàu lượn chiếm cầu lớn."

"Nếu như thật sự muốn chúng tôi xuất kích, chúng tôi cam đoan hoàn thành nhiệm vụ." Tên lính dù đội mũ đỏ tràn đầy tự tin nói, dáng vẻ đáng tin này, quả thực không thể tin được là quân nhân Liên hiệp Vương quốc.

Cũng không đúng, cho dù ở địa cầu, bộ đội đặc chủng và lính dù của Anh cũng tương đối giống người, rất đáng tin cậy.

Vương Trung gật đầu với hai người: "Rất tốt, bây giờ các anh em trở về đi? Thay tôi vấn an chỉ huy của các anh em, nói cho hắn biết làm tốt lắm."

"Vâng."

Tiếp theo hai tên lính dù không đi cầu thang, trực tiếp phi thân chạy từ thủy tháp xuống mặt đất, cưỡi lên xe máy rời đi.

Aromeyev rất không phục: "Xuống tháp thì xuống cho đàng hoàng, nhất định phải làm màu mè!"

Vương Trung nhìn Aromeyev, nghĩ thâm sau này tôi muốn mời Commando Liên hiệp Vương quốc dạy các anh em việc này, vẫn là không nên nói ra.

Đến khi mặt trời lặn về tây, toàn bộ thành phố Mocha chỉ còn lại một ngôi đền thờ tín ngưỡng bản địa còn nằm trong tay "Ngự lâm quân Balath'.

Vương Trung đích thân đi tới trước ngôi đền, nhìn tượng thần đầu chó từ xa, cả người deu không khỏe - mẹ kiếp, cao nguyên Balath nhìn cực giống sa mạc Ai Cập, sao thần tín ngưỡng cũng Ai Cập hóa như vậy?

Chẳng lẽ là bởi vì vị trí Ai Cập kia hiện tại biến thành Mamluk?

Nhìn ngôi đền rõ ràng là vị trí sai lệch với địa cầu, Vương Trung thầm nghĩ: Chẳng lẽ tinh cầu này hiện tại đang chiến đấu hăng say, là thế giới do một người nào đó trên địa cầu mở một ván game chiến thuật nào đó rồi hình thành nên sao?

Nền văn minh Ai Cập lúc bắt đầu chạy tới cao nguyên Balath, sau đó thuận tiện cướp đoạt kỳ quan Petra?

Xe tăng hạng nặng "Xoáy nước" của Sư đoàn 225 khai hỏa về phía ngôi đền. Kết quả bên trong cổng lớn ngôi đền đột nhiên xuất hiện ánh lửa và khói mù, một phát đạn xuyên giáp bắn trúng giáp trước của "Xoáy nước", bị bắn bay lên, trúng kiến trúc phía sau "Xoáy nước".

Một phát pháo này lại để lại một vết xước trên giáp trước đáng tin cậy của "Xoáy nước".

Vương Trung quan sát, thấy trong cổng lớn có một khẩu pháo 88mm.

Vì vậy hắn hô to: "Đường đạn này, còn có tiếng pháo này là pháo 88mmI Thêm hai chiếc "Xoáy nước" nữa, nếu không e là không đối phó được nó!"

Vừa dứt lời phát thứ hai lại bắn tới, bắn trúng khiên pháo của "Xoáy nước", trực tiếp làm cho khiên pháo lệch ra, pháo 100mm vểnh lên cao, kẹt ở góc 20 độ.

Chiếc “Xoáy nước” thứ hai tiến lên, bắn vào trong cổng.

Trong chốc lát, toàn bộ cánh cửa đều bị bao phủ bởi bụi mù do vụ nổ bom.

Hai bức tượng thần đầu chó ở cửa cũng bị tro bụi bay lên bao phủ, dưới ánh hoàng hôn màu đỏ cam nhìn qua tựa như đang phát ra ánh sáng đỏ.

Vương Trung giật mình, vội vàng hạ lệnh: “Đừng công kích tượng thần! Tránh tượng thần ra! Sau này chúng ta phải thuyết phục bộ tộc địa phương giúp đỡ chúng ta! Đánh tượng thần không giải thích rõ được!”

Lúc này,Xoáy nước” số 3 khai hỏa, đạn pháo sượt qua tượng thần bắn vào trong cổng.

Vương Trung: “Đừng đánh tượng thần a a al”

Quả đạn pháo thứ hai phát nổ, ngay sau đó liền dẫn phát nổ dây chuyền.

Toàn bộ mái của ngôi đền đều bị đánh bay lên trời, ngay sau đó kết cấu chính của ngôi đền âm ầm sụp đổ, giống như domino truyền ra xung quanh.

Hai bức tượng thần ở cửa cũng vừa đổ xuống vừa vỡ vụn.

Miệng Vương Trung há hốc thành hình chữ O.

Lúc này, hắn nghe thấy tiếng của Thượng tá Benjamin của Hợp Chủng Quốc: “Tướng quân, tôi đã dẫn thủ lĩnh của bộ tộc bản địa đến.” Vương Trung vội vàng xoay người, nhìn vị bô lão mặt mũi hiền từ kia: “À, cái này… Cái kia…”

Vị bô lão hướng Vương Trung làm dấu thánh, dùng tiếng Anh rất chuẩn nói: “Bộ lạc chúng tôi đã theo phái thế tục, tướng quân không cần lo lắng.”

“À… Vậy thì dễ nói chuyện rồi.” Vương Trung bình tĩnh lại, tự giới thiệu: “Tôi chính là Rokossovsky, rất hân hạnh được gặp ngài.’

(Hết chương) Chương 297: Thảo luận về suthan bí

Vương Trung nói xong, nương theo ánh hoàng hôn sắp biến mất nhìn vị thủ lĩnh bộ tộc địa phương này.

Hắn phát hiện vị thủ lĩnh đeo một chiếc đồng hồ đeo tay tương đối tinh xảo, đây hiển nhiên không phải thứ mà quốc gia lạc hậu Balath có thể sản xuất.

“Xin chào ngài.” Vị thủ lĩnh mở miệng, Tôi là thủ lĩnh của bộ tộc Bahram, cảm tạ tướng quân đến giải cứu chúng tôi khỏi nước sôi lửa bỏng.”

Vương Trung: “Sao lại giải cứu khỏi nước sôi lửa bỏng? Chẳng lẽ hoàng thất Balath rất… tàn bạo?”

Khuôn mặt đầy nếp nhăn của Bahram co rum lại, nếp nhăn giống như muốn chen chúc vào nhau: “Balath là một quốc gia nghèo khó, nhưng hoàng thất lại có cuộc sống xa hoa, bộ tộc chúng tôi tiếp nhận lý tưởng của phái thế tục, chúng tôi muốn giống như hoàng thất, sống cuộc sống của người thượng đẳng.”

Sống cuộc sống của người thượng đẳng, chỉ là một câu nói đơn giản, hơn nữa quả thật có chút trống rỗng, nhưng Vương Trung nghe ra, nguyện vọng giản dị này đủ để trở thành động lực phản kháng.

Nhưng hắn lập tức nghĩ đến, Liên hiệp Vương quốc không muốn giải phóng người dân của bộ tộc, phương án bọn họ đưa ra là thay một vị quốc vương khác.

Vương Trung nhìn về phía Thượng tá Benjamin của Liên hiệp Vương quốc.

Vị thượng tá cười nói: "Tôi biết ngài đang nghĩ gì. Yên tâm, vị hoàng đệ mà chúng tôi muốn đề cử, trong lòng luôn hướng về nhân dân, chuẩn bị cải cách, chính vì vậy Đại Mục thủ Belinsky mới đồng ý người này."

Vương Trung: "Hy vọng là vậy. Nhưng hiện tại tôi đang hoài nghi mức độ chính xác của tin tình báo của các người, hôm nay chúng ta gặp phải quân chính quy Prosen, nếu không phải lính thủy đánh bộ Lữ đoàn 393 đổ bộ trước và pháo chống tăng của chúng ta đều là những binh đoàn thiện chiến, thì đã bị đánh đuổi xuống biển rồi!"

Nếu đổ bộ vào là những sư đoàn bộ binh 8000 người thiếu huấn luyện, sĩ quan thiếu trâm trọng, Prosen chắc chắn có thể đẩy lùi quân đội đổ bộ xuống biển.

Thượng tá Benjamin: "Sai sót tình báo loại này, trong ngành tình báo được coi là nằm trong phạm vi có thể chấp nhận được. Xét đến vấn đề vận chuyển, số lượng người Prosen ở Balath sẽ không nhiều.

"Hơn nữa ngài xem, bọn họ sử dụng là xe tăng Crusader và Matilda của chúng ta, chứ không sử dụng pháo nòng dài số 4 và…"

Vương Trung chỉ vào ngôi đền đã sụp đổ: "Và pháo 88mm! Nếu không phải giáp trước của "Xoáy nước" rất chắc chắn, lính tăng tinh nhuệ của tôi đã bị tổn thất rồi!"

"Vẫn chưa chắc chắn là pháo 88mm." Thượng tá Benjamin cười nói.

Vương Trung: "Tôi dám chắc chắn một trăm phần trăm đó chính là pháo 88mml Ông cho rằng tôi giống như quân đội Hợp Chủng Quốc, thấy pháo nào uy lực lớn cũng gọi là pháo 88mm sao?"

Cùng với việc thấy xe tăng nào lợi hại cũng gọi là Tiger, nhưng câu này quá mức, Vương Trung không nói ra.

Thượng tá Benjamin rất vui vẻ cùng Vương Trung cười nhạo Hợp Chủng Quốc: "Ha ha ha ha, ngài cũng biết ở mặt trận Mamluk, đội quân tiên phong của Hợp Chủng Quốc tham chiến thật sự thấy pháo nòng dài nào cũng nhận nhầm thành pháo 88mm!"

Quân đội Hợp Chủng Quốc nhận nhầm kẻ địch giống như là chuyện thường ngày, bất kể là hải quân hay lục quân đều như vậy.

Hải quân Mỹ từng nhận nhầm khu trục hạm Noshiro thành tuần dương hạm hạng nhẹ lớp Sendai hoặc tuân dương hạm hạng nặng lớp Myoko, kết quả nhận dạng của mỗi tàu trong hạm đội đều không giống nhau.

Vương Trung lắc đầu, tiếp tục nói với Bahram: "Chúng ta phải nhanh chóng tiến về thủ đô, cần các ông cung cấp người dẫn đường."

Bahram võ ngực: "Cứ giao cho chúng tôi, những thợ săn và người chăn cừu ưu tú nhất của chúng tôi đều sẽ phục vụ cho các ngài, thậm chí có thể đảm bảo mỗi đại đội đều có một người dẫn đường!"

"Cảm ơn." Vương Trung suy nghĩ một chút, hình như không còn gì để nói, liền quyết định kết thúc cuộc nói chuyện.

Lúc này Bahram nói: "Tướng quân Rokossovsky, ngài nhất định phải cẩn thận vu thuật của Đại Pháp sư của quốc vương, ngàn vạn lần cẩn thận!"

Vương Trung và các sĩ quan liếc nhau, sau đó hỏi: "Vu thuật gì? Chẳng lẽ Đại Pháp sư còn có thể triệu hồi dịch bệnh?"

Sau đó bị penicillin đánh bại.

Bahram: “Bọn họ có thể khiến người chết sống lại, có thể triệu hồi quân đoàn địa ngục!”

Vương Trung nhíu mày, quay đầu hô to: “Popov! Lại đây!”

Popov nhanh chóng chạy tới: ‘Chuyện gì vậy?”

“Gọi Sufang và Yevsemenko tới đây, à đúng rồi, gọi cả tiểu thư phù thủy của Liên hiệp Vương quốc nữa, bảo bọn họ nhanh chóng tới đây. Tôi cần chuyên gia về lĩnh vực thần bí.”

Popov gật đầu, xoay người truyền đạt mệnh lệnh, rất nhanh Sufang, Yevsemenko, Amelia cùng với Katyusha không biết vì sao lại đi cùng, đứng trước mặt Vương Trung.

Vương Trung: “Vi Bahram này nói, Đại Pháp sư của quốc vương có thể khiến người chết sống lại, còn có thể triệu hôi quân đoàn địa ngục, mọi người thấy sao?”

Amelia lên tiếng trước: “Người chết sống lại có thể là một loại thuốc kích thích, khiến cho binh lính trở nên liều lĩnh không sợ chết, hơn nữa biểu cảm dữ tợn, sau khi bị thương sẽ hành động như người bình thường, nhìn như người chết sống lại vậy. Khi Liên hiệp Vương quốc giao chiến với Zulu, từng thấy thứ tương tự.

“Đương nhiên, loại thuốc kích thích này có thể có chút yếu tố thần bí, nhưng về cơ bản có thể coi là thuốc kích thích cực mạnh.”

Amelia nói xong, Sufang tiếp lời: ‘Quân đoàn địa ngục, có thể là mặc trang phục kỳ quái, cộng thêm bỏ độc vào nước, bỏ nấm vào thức ăn của chúng ta.”

Vương Trung: “Chuyện đầu tiên tạm không nói tới, còn có chút yếu tố kỳ ảo, còn chuyện sau cùng lắm là bỏ nấm vào thì có tác dụng gì?”

Chẳng lẽ người Vân Nam đều là pháp sư có thể triệu hồi quân đoàn địa ngục? Ăn nấm xong chó biết nói chuyện, còn có thể nhìn thấy người chết, khắp nơi đều có người tí hon màu xanh lá cây nhảy múa. Sufang nhún vai: "Ở Anh, hệ thống giáo hội đã nghiên cứu những truyền thuyết này trong nước, kỳ thực yêu quái trong rừng chỉ là lúc đi đường ban đêm nhìn nhầm cành cây có hình thù kỳ quái thành thứ khác, còn vu thuật của phù thủy hoang dã chính là do ăn nhiều nấm mà ra."

Vương Trung có cảm giác như mình đang tham gia chương trình khoa học khám phá bí ẩn nào đó.

Sufang: "Kỳ thực vu thuật của Druid triệu hồi sương mù dày đặc trong đám thứ kỳ dị kia đã được coi là có lý nhất rồi, dù sao cũng tạo ra sương mù thật."

Vương Trung: "Nhưng mà những nhà nghiên cứu đó hoàn toàn không thể triệu hồi sương mù ở những nơi khác ngoài thảo nguyên Nam Anh"

"Đúng vậy." Sufang gật đầu.

Amelia phụ họa: "Cái gọi là thân bí phần lớn đều chỉ có vậy."

Vương Trung: "Vậy còn năng lực siêu cảm của cô?"

Amelia: "Tôi khó mà giải thích cho anh hiểu, tôi có thể cảm nhận được vị trí của kẻ địch, ví dụ như có kẻ địch đang bổ nhào về phía 6 giờ của tôi, trong lòng tôi sẽ có cảm giác như bị điện giật."

Vương Trung vốn tưởng tượng năng lực của Amelia giống như góc nhìn người thứ ba trong game bắn máy bay, nhưng nghe cô miêu tả có vẻ giống… giống như năng lực của New Type trong Gundam?

Người có thể cảm giác được nguy hiểm, thậm chí có thể cảm giác được người có địch ý gì đó.

Nhưng Vương Trung vẫn có chút không yên lòng, liền tiếp tục hỏi: "Brown tiểu thư, cô… thật sự là người Liên Hiệp Vương Quốc sao?"

"Đương nhiên." Amelia tức giận nói: "Vì sao lại hỏi như vậy, không tin tưởng lý lịch của tôi?"

Thoạt nhìn cô ấy hoàn toàn không giống như đang nói dối, nhưng Vương Trung thiếu năng lực phân biệt lời nói dối của mỹ nữ, không phân biệt được thật giả.

Vì vậy Vương Trung đổi cách hỏi khác: "Tình huống giống như cô, thường thấy ở Ma Nữ sao?"

"Ở Ma Nữ thì rất thường thấy, thế nhưng bản thân Ma Nữ thì lại không thường thấy."

Vương Trung xác nhận lần nữa: "Hiện tại Ma Nữ có bao nhiêu?"

"Trên bề nổi có một trăm người, nhưng trong bóng tối có bao nhiêu thì tôi cũng không biết. Đây là cơ mật tối cao của Liên Hiệp Vương Quốc, được các thợ may của quốc vương bảo vệ rất tốt."

Vương Trung nghĩ, ngoài mặt 100 Ma Nữ, nếu tất cả đều là người xuyên việt đã sớm dẫn phát các loại biến hóa long trời lở đất, nhưng sự thật là trước mắt Vương Trung phỏng đoán là người đồng hương cũng chỉ có một mình St Andrews mà thôi.

Năng lực của Amelia cũng không giống hack của Vương Trung, nói không chừng hack này chính là "phúc lợi" chỉ người xuyên việt mới có.

Vương Trung đang suy nghĩ, nhóc Katyusha không nhịn được hỏi: "Chị gái toàn thân mùi người nước ngoài này là ai vậy?"

"Chị, chị gái?" Amelia kinh hãi: "Tôi mới hai mươi tuổi!"

Katyusha: “Cái đó và tuổi tác không liên quan! Cho nên rốt cuộc chị là ai, vì sao nhìn rất thân mật với tướng quân? Chẳng lẽ là người yêu của tướng quân?”

Vương Trung: ‘Katyusha, chúng ta đang thảo luận chính sự, đừng ngắt lời.”

Katyusha biu môi. Xem ra trải qua một năm chiến hỏa tẩy lễ, cô bé Cầu Nguyện vẫn là cô bé kia.

Lúc này Sufang nói: “Tôi nhớ lại một chút ghi chép nghiên cứu của chúng ta bên này, còn có một khả năng, cái gọi là quân đội Địa Ngục tới, có thể là gấu hoặc tinh tinh bị thuần hóa, chỉ cần bôi lông tóc thành trạng thái đáng sợ, lại cho chúng uống thuốc kích thích, để cho chúng ngửi một chút đồ vật có mùi của chúng ta, hoặc là cố ý rải một ít đồ vật có mùi mãnh liệt trên người quân ta, là có thể dẫn dắt chúng tấn công chúng ta.”

Amelia vỗ tay một cái: “Đúng là có khả năng này, hơn nữa những động vật này có thể mang theo bệnh sốt rét và các loại bệnh truyền nhiễm, đồng thời tấn công cũng gây ra bệnh truyên nhiễm.”

Vương Trung: “Thì ra là thế, trong lòng tôi đại khái đã nắm chắc.”

(Hết chương)

e

Chương 202: Rút Lui 2

Chuong 298: Mocha vao ban dem

Chuong 298: Mocha vao ban dem

Thảo luận vừa mới kết thúc, Yakov cầm sổ tay tới: “Tôi đã phiên dịch xong văn kiện Prosen thu thập được từ lính dù Quân Đồng Minh. Trong những văn kiện này có nhắc tới một phần mật ước, người Prosen hẳn là căn cứ theo mật ước này, lặng lẽ tiến vào Balath.”

Vương Trung: “Bon chúng tiến vào bao lâu rồi? Nếu như người Prosen tiến vào Balath đã lâu rồi, tôi sẽ cười nhạo MI6.”

Yakov cúi đầu xác nhận nội dung trên sổ tay, khẳng định đáp: “Quân đội Prosen ở sân bay đã tiến vào được một tuần rồi.”

Vương Trung: “Vậy Sư đoàn 5 Ngự Lâm quân từ khi nào thì đổi thành người Prosen?”

“Trên văn kiện không viết, nhưng bên trên có nói những binh sĩ ở sân bay này là quân đội thứ hai tiến vào, còn nói bọn chúng được ‘người một nhà’ đã ở trong biên giới Balath thời gian rất lâu tiếp ứng.”

Vương Trung nhận lấy văn kiện, nhanh chóng lật xem một chút, rồi tiện tay chuyển cho Popov, ngẩng đầu nói với Yakov: “Đi xem Sư bộ của Sư đoàn 5 Ngự Lâm quân bị chiếm lĩnh, xem có thể phát hiện thứ gì có giá trị không.”

“Vâng.” Yakov cúi chào, xoay người chạy đi.

Amelia: “Balath có rất nhiêu nơi hẻo lánh, nếu như xây dựng sân bay ở đó, sau đó sử dụng hàng không dân dụng như

Lufthansa vận chuyển người Prosen tiến vào, MI6 không biết cũng là bình thường.”

Vương Trung lắc đầu: “Không, vị tiểu thư này, cô nghĩ vậy là quá đơn giản. Sau khi người Prosen đến phải ăn mặc ở, phải có chỗ ở, những thứ này không thể nào không có dấu vết, cơ quan tình báo chuyên nghiệp nhất định sẽ phát hiện ra manh mối.”

Trên thực tế, thu thập thông tin tình báo nhiều khi không cần phải lẻn vào những nơi nguy hiểm như trong phim 007 hay Nhiệm vụ bất khả thi, rất nhiều thông tin tình báo quan trọng đều được thu thập thông qua phân tích những dữ liệu công khai tưởng chừng như bình thường.

Amelia: “Tôi không có ý bao che cho MIó, nhưng trước giờ Balath vẫn không phải là trọng điểm thu thập tình báo của chúng ta, trước đó Liên Hiệp Vương Quốc vẫn luôn coi Balath là một nước phụ thuộc của Barakha, nằm trong phạm vi thế lực của chúng ta, hơn nữa trong phạm vi này chúng ta gần như không có đối thủ.

“Dù sao khi đó Ant vừa mới kết thúc nội chiến, hai mươi năm sau nội chiến Ant rất ít khi biểu hiện tham vọng bành trướng.’

Phe thế tục sau nội chiến vẫn luôn dốc sức lôi kéo nông dân, tiêu diệt phe Sùng Thánh, cùng với hạn chế phe quý tộc cũ tụ tập xung quanh Sa Hoàng để nắm quyền một lần nữa.

Dưới tình huống đó, Ant quả thật không còn dư lực để bành trướng.

Vương Trung: “Ý của cô là người Prosen đến quá sớm, mà khi đó MI6 lại không chú ý tới Balath? Đây không phải là đang bao che cho MI6 sao?”

“Tôi đang trần thuật sự thật với anh.” Amelia nói.

Lúc này Yakov cầm một cuốn sổ ghi chép cũ kỹ chạy về: "Tướng quân, tôi tìm được cái này trên bàn làm việc của viên chỉ huy tối cao của địch, là một cuốn nhật ký. Ngài nhất định sẽ không tin, cuốn nhật ký này được viết từ sáu năm trước, sáu năm trước người Prosen đã bí mật thâm nhập vào Balath." "Thật sao?" Vương Trung giật lấy cuốn sổ, liếc nhìn trang đang mở, quả nhiên ngày tháng là năm 909, cách hiện tại sáu năm.

Hay lắm, khó trách người Prosen tự xưng là Quân đoàn Kền kan, trong lịch sử địa cầu, nước Đức trước khi bắt đầu bành trướng cũng lấy danh nghĩa Quân đoàn Kền kền để luyện tập ở Ba Lan.

Bên này người ta từ trước khi xâm lược Melainia và Liên Hiệp Vương Quốc trở mặt với Carolin, đã phái người tới Balath, ý đồ nhổ răng trong miệng cọp ở ngay trong phạm vi thế lực của Liên Hiệp Vương Quốc.

Amelia: "Xem đi, khi đó có thể MIl6 căn bản không ngờ tới người Prosen lại vượt ngàn dặm xa xôi đến thâm nhập Balath, nên bố trí lực lượng ở đây rất ít.

"Như anh nói, muốn từ những dấu vết nhỏ nhặt mà phát hiện ra chân tướng, thì cần phải có nhân lực, không có nhân lực thì không có cách nào thu thập đủ tình báo, cũng không có cách nào phân tích kỹ lưỡng những thông tin tình báo đó."

Vương Trung: "Tóm lại tạm thời đã hiểu vì sao lại có nhiều tên Prosen 'thay da đổi thịt' như vậy."

Tình huống này khiến Vương Trung nhớ tới trước khi xuyên không mình rất thích chơi game dàn trận, trong game đó có cơ chế tham chiến, sau khi tham chiến, quân đội của mình sẽ được phái đến lãnh thổ nước khác, quốc kỳ cũng sẽ đổi thành quốc kỳ của nước đó.

Người chơi máy tính rất thích lợi dụng cơ chế này, Vương Trung thường xuyên nhìn thấy trên chiến tuyến của mình xuất hiện rất nhiêu quân đội "thay da đổi thịt" của địch.

Yakov: "Còn rất nhiều văn kiện, tối nay tôi sẽ thức đêm dịch, ngày mai xem có thể sắp xếp ra được một số thông tin không, ví dụ như tổng binh lực của Quân đoàn Kền kền."

"Được." Vương Trung nhìn Yakov, dùng ánh mắt và biểu cảm thể hiện sự công nhận sự nhiệt tình trong công việc của hắn: "Hôm nay Pavlov chắc cũng phải thức đêm để bố trí sở chỉ huy, mọi người làm việc cho tốt."

Nói xong Vương Trung ngáp một cái thật to.

Amelia lộ ra vẻ khinh thường: "Lúc thuộc hạ phải thức đêm làm việc, anh định đi ngủ sao?"

Vương Trung: "Tôi là chỉ huy, trách nhiệm là phải luôn giữ cho đầu óc tỉnh táo để có thể nhanh chóng phản ứng với tình hình trên chiến trường. Cho nên tôi phải ngủ, nếu không tôi sẽ vì mệt mỏi, buôn ngủ mà đưa ra phán đoán sai lầm, khiến cho binh sĩ phải chịu thương vong nặng nề."

Amelia không đáp, nhìn chằm chằm Vương Trung.

"Được rồi." Vương Trung nói: "Thực ra là vì tôi không giúp được gì nhiều cho những công việc cụ thể."

Dù sao Vương Trung cũng chưa từng được huấn luyện tham mưu bài bản, ngay cả vẽ bản đồ quân sự cũng không làm tốt, may mà bây giờ không cần hắn phải tự mình vẽ bản đồ, nếu không chắc chắn sẽ lộ tẩy.

Nếu không có hack trợ giúp, Vương Trung cũng chỉ là một người bình thường thích tìm hiểu về quân sự.

Amelia có chút bất ngờ: "Anh không giúp được gì cho những công việc cụ thể? Không phải anh là viện trưởng Học

viện Quân sự Suvorov sao?”

Vương Trung: “Nhưng năm đó tôi học ở trường quân đội là học sinh đứng cuối lớp.”

Amelia lắc đầu: “Không phải, tôi xem tài liệu mà MIl6 cung cấp, nói anh cố ý thi để đứng cuối lớp, là vì không muốn cho hoàng thái tử lvan phải đứng cuối lớp. Năng lực của anh đã đạt đến mức muốn thi bao nhiêu điểm cũng được.”

Vương Trung vội vàng xua tay: “Không không không, đó chỉ là tin đồn nhảm ở Yekaterinburg thôi, tóm lại tôi muốn nghỉ ngơi. Ngày mai tôi còn phải suy nghĩ xem phải đối phó với đội quân Địa Ngục mà Đại Pháp Sư của quốc vương triệu hồi như thế nào.”

Quân đội chính quy Prosen đột nhiên xuất hiện, quả thật cũng có thể xem như là “quân đội Địa Ngục”.

Vương Trung xoay người lại, lúc này mới phát hiện Nelly đã đứng chờ ở phía sau hắn từ lúc nào.

Hắn bèn hỏi: “Nelly, chỗ ở của tôi đã chuẩn bị xong chưa?”

“Xong rồi, mời đi theo tôi.”

Vương Trung có chút cảm khái: “Thành phố này thế mà vẫn còn những ngôi nhà nguyên vẹn.”

Ngay cả sở chỉ huy của Sư đoàn 5 Ngự Lâm quân cũng bị trúng hai quả đạn “Xoáy nước”, nhà cửa sập mất một nửa, phải đào bới trong đống đổ nát mới tìm được những tài liệu quan trọng.

Nelly: “Không, thực ra tôi không tìm được căn nhà nào thích hợp, cho nên đã dựng một cái lêu bên cạnh sở chỉ huy của Pavlov. Tôi nghe nói mùa này không có mưa, cho nên anh không cần phải lo lắng.”

Vương Trung: “Lều trại sao… Đã lâu rồi tôi chưa được hưởng thụ đãi ngộ này, ở thảo nguyên Nam Ant ít nhất còn có nhà kho để ngủ.”

Cơ sở hạ tầng ở thảo nguyên Nam Ant tuy kém, nhưng vẫn tốt hơn ở Balath. Ant dù sao cũng là cường quốc, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo.

Nelly: “Đi thôi, mời đi lối này.”

Vương Trung cảm thấy cô hầu gái kiêm cần vụ binh của mình hôm nay có vẻ rất vội vàng, chẳng lẽ là muốn hắn nhanh chóng rời khỏi Sufang và Amelia?

Hắn suy nghĩ một chút, nhưng vẫn không hỏi ra miệng, lặng lẽ bước theo Nelly.

Đến trước lều, Vương Trung thấy cái lêu này còn to hơn hắn tưởng tượng rất nhiều, bèn hỏi Nelly: “Đây là cô tự dựng sao?”

Nelly lắc đầu: “Không, tôi đã thuê vài người tới dựng giúp, họ vừa nghe nói là dựng lêu cho anh thì đều rất nhiệt tình.”

“Tên tuổi của tôi có tác dụng này sao?”

Nelly: “Vào đi, giờ muộn rồi.”

Vương Trung vén rèm cửa bước vào lều.

Bên trong lều thoang thoảng mùi thơm, khiến tinh thần hắn trở nên sảng khoái. Vương Trung lập tức tìm thấy nguồn gốc của mùi hương: Một lư hương đang bốc khói.

Vương Trung bỗng nhiên nghĩ đến “ma pháp của Đại Pháp Sư” mà bọn họ vừa mới thảo luận, không khỏi giật mình, vội vàng quay đầu lại hỏi Nelly: “Lư hương này ở đâu ra vậy?”

“Tôi chuẩn bị.” Nelly nói: “Sao, anh không thích sao?”

Vương Trung: “Hương trong lư hương là ai đưa cho cô?”

“Tôi mua ở cửa hàng của giáo hội trong nước, có rất nhiều mùi, anh có muốn đổi mùi khác không?”

Vương Trung: “Không cần, phòng của đàn ông con trai cần gì phải thắp hương chứ, trước kia cô cũng đâu có chuẩn bị cái này?”

Nelly: “Trước khi khởi hành, lúc tôi đi dạo ở cửa hàng của giáo hội ở Abadan, thấy cái này, bà chủ quán nói là nó có thể an thần, giúp ngủ ngon, tôi thấy quâng thâm dưới mắt của anh rất nặng, nên mua. Tôi mua sai rồi sao?”

Vì cảnh tượng Nelly cúi đầu nhận lỗi rất hiếm thấy, nên Vương Trung không nhịn được nhìn thêm vài giây.

Vương Trung: “Thôi được rồi, hôm nay thử xem hiệu quả của nó thế nào.”

Hắn ngồi xuống giường, cởi áo khoác ra vắt lên ghế, sau đó nằm ngửa xuống giường.

Vương Trung nhìn “trân nhà” của cái lêu, bắt đầu suy nghĩ về những chuyện xảy ra trong ngày hôm nay.

Quân đội Prosen đột nhiên xuất hiện, tin đồn về Đại Pháp Sư của quốc vương, xem ra chuyến viễn chinh này không hề đơn giản.

Vương Trung đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên cảm thấy có gió thổi đến.

Hắn nhìn về phía có gió, thấy Nelly đang nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt, những cơn gió mát rượi theo đó thổi đến người Vương Trung.

Dáng vẻ của cô khiến Vương Trung nhớ đến hồi nhỏ, vì sợ gió quạt thổi vào người con trai nhỏ sẽ khiến hắn bị cảm, nên mẹ hắn toàn phải dùng quạt tay để quạt mát cho hắn.

Lúc đó, hắn thường ngủ rất ngon trong làn gió mát, còn mẹ hắn thì mệt đến toát mồ hôi.

Hồi ức ùa về khiến Vương Trung nhìn Nelly với ánh mắt dịu dàng.

Nelly: “Sao thế, muốn tôi hát ru cho anh ngủ à?””

Vương Trung: “Còn dịch vụ này nữa sao? Vậy cô hát đi.’

Nelly lộ vẻ mặt ghét bỏ, nhưng vẫn mở miệng hát.

Nghe giọng hát du dương của Nelly, Vương Trung dần chìm vào giấc ngủ, mọi phiên muộn về chiến tranh đều tan biến.

(Hết chương)

Chương 203: Chuẩn Bị Rời Đi

Chương 299: Người điều khiển của Liên Hiệp Vương Quốc đều là quái vật sao?

Chương 299: Người điều khiển của Liên Hiệp Vương Quốc đều là quái vật sao?

Ngày 29 tháng 8, thành phố Mocha, 4 giờ sáng.

Vương Trung thức dậy sớm hơn thường lệ, sau đó nhìn thấy Nelly đang ngồi ngủ gật trên ghế, đầu tựa vào cạnh bàn.

Trong ấn tượng của Vương Trung, Nelly lúc nào cũng tràn đầy năng lượng, làm việc không biết mệt mỏi. Bởi vậy nên lúc này nhìn thấy dáng vẻ ngủ gật của cô, hắn cảm thấy rất mới lạ.

Nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang ngủ say của cô vài giây, Vương Trung bỗng nhiên cảm thấy thương cảm, một cô gái luôn cố gắng hết mình như vậy, cũng nên được nghỉ ngơi thật tốt.

Lúc này, một cơn gió từ cửa lầu hình chữ nhật thổi vào, khiến Vương Trung hắt hơi một cái.

Nelly vẫn chưa tỉnh giấc, tiếp tục ngủ gật, hơi thở đều đều.

Vương Trung cầm lấy chăn bông trên giường hành quân đắp lên người cô. Nhưng không đợi hắn xoay người, chăn đã trượt xuống người Nelly, rơi xuống mặt đất không sạch sẽ.

“Chà.” Vương Trung nhặt chăn lên, suy nghĩ một chút, quyết định ôm Nelly lên giường hành quân, như vậy có thể đắp chăn, ngủ cũng an ổn hơn một chút.

Sáng sớm Mocha vẫn rất lạnh, dựa vào bàn ngủ như vậy, chẳng những có thể bị cảm mà còn có thể bị vẹo cổ.

Sau khi hạ quyết tâm, Vương Trung đặt chăn ở cuối giường hành quân, dùng tư thế bế công chúa tiêu chuẩn, bế Nelly lên…

Sau đó không đợi hắn cất bước về phía giường hành quân, Nelly đã mở to mắt.

Vương Trung lúng túng: "Ách, buổi sáng tốt lành."

Nelly dụi dụi mắt, ngáp một cái thật dài, sau đó dùng giọng điệu bình tĩnh nói: "Thả tôi xuống."

Vương Trung yên lặng đặt cô xuống: "Xin lỗi, tôi muốn đưa cô lên giường hành quân, như vậy chăn sẽ không trượt xuống, đúng, chăn sẽ không trượt! Vừa rồi tôi đắp chăn cho cô, kết quả trượt!"

May mắn thay, trong tiếng Ant,'trượt" không mang hàm nghĩa kỳ quái, Vương Trung giải thích như vậy có vẻ cũng hợp lý.

Nelly: "Ừ, tôi biết rồi."

Nói xong cô sửa sang lại quân áo một chút, thu dọn giường hành quân của Vương Trung.

Vương Trung đứng bên cạnh hồ nghỉ nhìn Nelly. Hắn có chút không hiểu, chẳng lẽ thừa dịp Nelly ngủ mà bế công chúa một cái hoàn toàn không tính là chuyện gì?

Nelly bỗng nhiên dừng lại, nhìn Vương Trung: "Ngài đang thất thần làm gì vậy? Quần áo ở bên kia, mặc xong rồi mau chóng đi lều của bộ tư lệnh."

"Ồ, được." Vương Trung vội vàng mặc quần áo thượng tướng, lao ra khỏi lầu thẳng đến Bộ tư lệnh.

Pavlov vừa thấy Vương Trung vào lều của bộ tư lệnh, liền cao giọng nói: “Chúng ta đã rõ lũ Prosen lừa gạt MI6 như thế nào rồi.”

Vương Trung: “Lua gạt như thế nào?”

Pavlov: “Lũ Prosen này vốn đóng quân ở làng chài ven biển phía tây thành phố, làng chài cách xa tuyến đường vận chuyển, cũng không có cảng nước sâu, cho nên bình thường cơ bản không có ai đi qua.

“Sáu năm trước, sau khi người Prosen đến, chúng đã xây dựng doanh trại và sân huấn luyện ở đó, người dân trong làng chài cũng bị di dời hết.”

Vương Trung: ‘Sau đó?”

Pavlov: “Sau khi Vương thất Balath nhận thấy chúng ta muốn lật đổ hắn, liền để cho đám người Prosen này đổi phòng thủ với Quân đoàn Ngự lâm số 5 vốn đóng quân ở đây, MI6 cứ tưởng là đổi phòng thủ bình thường, đây là cách làm thường thấy của Vương thất Balath, không để một quân đoàn đóng quân ở một chỗ quá lâu.

“Sau đó chúng ta liền gặp chúng.”

Vương Trung: “Kế hoạch thô sơ như vậy, lại có thể qua mắt được MI6 và Thẩm phán đình của giáo hội?”

Popov: “Nói phải lý, Thẩm phán đình từ khi Prosen bắt đầu mở rộng năm đó, đã tập trung “chăm sóc” Prosen, Balath chỉ là một tiểu quốc không đáng kể, không chú ý tới cũng là bình thường. Hơn nữa… Thẩm phán đình phỏng chừng cho rằng MI6 sẽ nhìn chằm chằm.”

Amelia: “Có lẽ Ml6 cũng nghĩ như vậy, dù sao Mocha gần chúng ta hơn, đổ bộ cũng là vai chính của các anh, đương nhiên cũng nên phụ trách trinh sát trước khi đổ bộ…”

Vương Trung: “Thôi được rồi, đừng để ý đến những chuyện này nữa, đám người Prosen đó đều đã bị chúng ta tiêu diệt rôi. Cho nên chúng ta hôm qua đã tiêu diệt bao nhiêu người Prosen?”

Pavlov: “Chúng ta đã tiêu diệt hai trung đoàn quân Prosen, bắt sống hai nghìn tù binh, còn tiếp nhận hơn hai nghìn người bị thương.”

Vương Trung: “Lính thủy đánh bộ biểu hiện không tệ, tăng thêm cho bọn họ một suất báo công, không, tăng thêm ba suất!”

Pavlov: “Vâng. Ngoài ra tối hôm qua chúng ta còn tiêu diệt hơn 1000 lính Balath, cơ bản đều là bị Prosen đưa lên làm bia đỡ đạn.

“Sau khi biết được tình hình nơi đóng quân ban đầu của bọn chúng từ chỗ đám Prosen, tôi đã phái một đội thiết giáp men theo bờ biển hướng tây tìm kiếm Quân đoàn Ngự lâm số 5 đã đổi phòng thủ với Prosen, vừa rôi họ báo cáo doanh trại đó đã trống không, Quân đoàn số 5 Balath sau khi biết Prosen bị đánh bại liên mang theo vũ khí chạy trốn.”

Pavlov nói xong, Yakov mừng rỡ: “Quá tốt rồi, địch nhân bị chúng ta dọa cho tan tác rồi!”

Vương Trung nghiêm túc lắc đầu: “Không, quân địch mang theo vũ khí chạy trốn có tổ chức không gọi là tan tác.”

Yakov: “Ờ… Tôi diễn đạt có vấn đề. Đừng bắt tôi đi dọn phân nữa!”

Vương Trung không trả lời, mà quay đầu nhìn ve phía Amelia: “Chúng ta cần dùng không quân trinh sát xác nhận vị trí của quân địch đang chạy trốn, cô Amelia là phi công, tiếp tục ở lại đây có thích hợp không? Hay là tự mình đến sân bay lái máy bay tìm kiếm giúp chúng tôi?”

Amelia chào Vương Trung: “Báo cáo, tôi không xuất phát là vì dự kiến 12 giờ trưa nay máy bay của tôi mới chuyển đến đây. Tôi chưa từng được huấn luyện lái Yak hay P47, Liên hiệp Vương quốc vì đề phòng tôi lái loại máy bay không quen thuộc rồi bị địch bắn rơi, nên cấm tôi lái bất kỳ loại máy bay nào ngoài Spitfire.” Vương Trung: “Được rồi, Pavlov, ra lệnh cho sân bay, bất kỳ ai cũng được, mau chóng xuất phát trinh sát.”

Lúc này Yakov bỗng nhiên cắt ngang cuộc đối thoại: “Chờ đã, chẳng phải hôm qua có một vị thủ lĩnh bộ lạc bản địa đến tìm chúng ta sao? Ông ta tên gì nhỉ?”

“Bahram.” Vương Trung thuận miệng đáp.

“Đúng, đúng, Bahram, nhờ bộ tộc bản địa hỗ trợ trinh sát là được rồi, bọn họ quen thuộc địa hình, cho dù Quân đoàn số 5 này có ẩn nấp, người bản địa cũng có thể tìm ra!” Yakov hưng phấn nói.

Amelia: “Đúng vậy. Trinh sát trên không không có tác dụng gì với những kẻ am hiểu ngụy trang, có khi chỉ cần một tấm áo choàng có màu sắc giống với môi trường xung quanh là có thể che mắt được phi công trên không.”

Vương Trung: “Cũng được. Nhưng chỉ là một quân đoàn Balath, để đội thiết giáp được phái đi phía tây tiếp tục đuổi theo là được rồi, mục tiêu chủ yếu của chúng ta vẫn là mau chóng tiến về phía nam, cửa ải tiếp theo là cây cầu lớn thung lũng Fenni, khi nào thì quân ta có thể xuất phát?”

Pavlov: “Trưa nay, mũi nhọn của Tập đoàn quân xe tăng số 51 có thể xuất phát, tôi đã tăng cường cho lữ đoàn xe tăng này thêm một trung đoàn bộ binh, mỗi chiếc T-34 đều chở theo một tiểu đội bộ binh tiến lên.’

“Rất tốt. Lần này đến lượt chúng ta giành giật thời gian, nhất định phải nhanh.” Vương Trung nói xong, chuyển chủ đề, Vậy khi nào chúng ta xuất phát?”

“Chúng ta không thể đi nhanh như vậy được, nếu không các đơn vị gặp phải tình huống thông tin liên lạc bị cắt đứt cũng không biết phái liên lạc binh đến đâu.” Pavlov thở dài,Anh đã là Thượng tướng, sắp sửa là Tư lệnh Tập đoàn quân rồi đấy, cũng nên tập làm quen với việc bộ tư lệnh của mình đóng quân ở một chỗ đi. Chờ anh làm Tư lệnh Tập đoàn quân rồi, chẳng lẽ bộ tư lệnh của anh còn muốn đi theo mũi nhọn tiến lên sao?”

Thời đại này không có hệ thống chỉ huy C4I tiên tiến như đời sau, để xử lý lượng lớn thông tin tình báo, duy trì hoạt động của toàn bộ quân đội, bản thân bộ tư lệnh Tập đoàn quân có thể có biên chế đến mấy nghìn, thậm chí là hơn vạn người, di chuyển quả thực rất phiền phức.

Vương Trung lộ vẻ mặt khổ sở: “Vậy chúng ta phải ở trong lều bao lâu?”

Pavlov: “Sao, anh ghét ở trong lều à? Yên tâm, chẳng mấy chốc…”

Đột nhiên, chuông điện thoại vang lên, Pavlov cầm lấy ống nghe: “Alo? Tu sĩ Peter à? Tôi biết rồi.”

Ông ta buông ống nghe xuống, lớn tiếng nói: ‘Quân địch đang lao đến đây, chuẩn bị phòng không!”

Vừa dứt lời, bên ngoài liền vang lên tiếng còi báo động phòng không.

Ngay sau đó là tiếng súng phòng không vang lên - Pavlov quả nhiên đã sắp xếp mọi thứ chu toàn.

Bỗng nhiên, Amelia chạy như bay ra khỏi lều.

Vương Trung không đuổi theo, mà chuyển sang góc nhìn từ trên cao, nhìn Amelia xông lên chiếc xe tăng số 422 đậu bên cạnh bộ tư lệnh, cầm lấy súng máy phòng không, bình tĩnh lên đạn - Chiếc xe tăng này hình như được chuẩn bị để Vương Trung có thể xông trận bất cứ lúc nào, nên ngay cả súng máy phòng không cũng lắp đạn thật, sẵn sàng chiến đấu.

Amelia ngẩng đầu nhìn chằm chằm lên bầu trời một lúc, rồi quay súng máy về hướng đông.

Đúng lúc này, điện thoại lại vang lên, Pavlov nhấc máy: "Bộ tư lệnh! Từ hướng nào? Hướng đông? Sao lúc nãy không nghe thấy gì? Được rồi!"

Ông ta vứt ống nghe xuống, nói với Vương Trung: "Vừa rồi ở hướng đông xuất hiện thêm hai tiếng động cơ, là hai chiếc Bf 110 của địch, chắc chắn là chúng đã lợi dụng thung lũng để che giấu tiếng động cơ, nên Tu sĩ Peter mới không nghe thấy!"

Vương Trung lại nhìn Amelia ngoài sân… Thật lợi hại, chẳng phải đây chính là năng lực "Tân Nhân loại" trong anime Gundam hay sao? Có thể cảm nhận được nguy hiểm thực sự đến từ đâu!

Đúng lúc này, Amelia nổ súng, những viên đạn tracer xẹt thẳng lên bầu trời.

Vương Trung vội vàng nhìn theo đường đạn tracer tìm kiếm máy bay địch, quả nhiên nhìn thấy hai chiếc Bf 110 đang bay rất thấp.

Đạn tracer bay qua đỉnh hai chiếc máy bay địch, như muốn nói với chúng rằng "Ta đã phát hiện ra các ngươi rồi".

Nhưng hai chiếc Bf 110 vẫn không có động tĩnh gì, tiếp tục bay theo hướng cũ.

Không đúng, ánh lửa phun ra từ ống xả của động cơ rõ ràng đã mạnh hơn, lũ Prosen đã bật tăng áp cho động col

Lúc này, Vương Trung cũng có thể nghe thấy tiếng gầm ru của động cơ, hiển nhiên là máy bay địch sắp bổ nhào xuống.

Nếu như quân địch nhắm vào những chiếc lều lớn dưới đất mà bắn…

Amelia lại nổ súng, đường đạn tracer vừa vặn quét qua đường bay của máy bay địch.

Chiếc Bf 110 bay phía trước lập tức bị trúng vài phát đạn, Vương Trung thậm chí còn nhìn thấy lỗ đạn trên thùng nhiên liệu của nó, và cả nhiên liệu màu đen đang rỉ ra.

Nhưng hệ thống tự động bít kín thùng nhiên liệu đã nhanh chóng bịt kín lỗ đạn.

Amelia tiếp tục xả súng.

Lúc này, có lẽ máy bay địch đã lọt vào tâm nhìn của cô, cho nên loạt đạn này càng thêm chính xác, tất cả đều bắn trúng động cơ bên trái, chẳng mấy chốc động cơ đã bốc cháy.

Chiếc Bf 110 dẫn đầu bắt đầu mất động lực, lao xuống đất -

Amelia chuyển hướng nòng súng về phía chiếc Bf 110 còn lại, nhưng lần này phi công Prosen đã quyết đoán từ bỏ tấn công, né tránh, thoát khỏi đường đạn tracer, bay thấp xuống rồi rút lui.

Chiếc Bf 110 dẫn đầu bị bắn rơi, đâm xuống đất, tạo thành một rãnh dài trên mặt đất.

Sau khi dừng lại một cách khó khăn, động cơ đang bốc cháy liền phát nổ, cả cánh máy cũng gãy rời.

Sau khi cuộc không kích kết thúc, Pavlov thống kê thiệt hại, roi cau mày đi đến chỗ Vương Trung.

“Tập đoàn quân 51 phải đến sáng mai mới có thể xuất phát.” Ông ta nói,‘Mà theo kế hoạch ban đầu, tối nay Commando sẽ tập kích cầu Fenni.”

Vương Trung: “Tôi nhớ từ đây đến cầu Fenni, xe tăng chạy hết tốc lực khoảng ba tiếng là đến, hẳn là không thành vấn đề chứ?”

Pavlov gật đầu: “Han là vậy, dù sao theo như tình báo, quân địch trấn giữ cây cầu chỉ có khoảng một tiểu đoàn tăng cường, tổng cộng khoảng 1000 quân. Nếu biệt đội Commando đánh chiếm được, giữ đến trưa mai hẳn là không thành vấn đề. Còn nếu đánh chiếm không được… thì đợi mũi nhọn của chúng ta đến rồi tấn công cũng chưa muộn. Chỉ là tôi lo quân địch sẽ đánh sập cầu.” Vương Trung tự tin nói: “Yên tâm đi, Commando sẽ không sao đâu.” (Hết chương) Chuong 300: Cau Fenni

Đội trưởng biệt đội Commando, Jonathan, đang dùng ống nhom quan sát mục tiêu lần này - cầu Femni.

Phía sau ông là một bụi cây chổi - một loại cây thuộc họ rau dền, trông giống như những quả cầu len màu xanh lục, là loài cây chủ yếu tạo nên màu xanh cho cao nguyên Balath.

Toàn bộ biệt đội Commando do .Jonathan dẫn đầu đều đang ẩn nấp trong bụi cây chổi.

Ngoại trừ vài người đang cảnh giới, những người còn lại đều đang nghỉ ngơi, thỉnh thoảng lại trò chuyện rôm rả.

“Mẹ kiếp, đã hứa cho chúng ta nghỉ phép, vậy mà vừa mới ở Alexandria, sau khi tiếp tế cho Cáo sa mạc đó và thắp lên hy vọng chiếm Alexandria, giờ lại bị ném đến cái nơi khỉ ho cò gáy này.”

“Phải đó, cho dù không cho nghỉ phép, thì cũng nên cho chúng ta đến El Alamein chơi gái vài ngày chứ, phụ nữ El

Alamein tuy hơi đen một chút, nhưng cũng rất xinh mà."

dJonathan quay đầu lại nhìn đám cấp dưới đang càu nhàu: "Tôi đảm bảo với các cậu, sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần này, chúng ta sẽ được về nhà nghỉ phép."

Đám lính nhao nhao phát ra tiếng huýt sáo đầy vẻ không tin: "Lão Joe, ông nói gì tôi cũng tin, dù ông có nói hôm nay chúng ta sẽ đi làm thịt Hoàng đế Prosen, thì anh em cũng tin ông làm được, nhưng chuyện nghỉ phép này… Từ trước đến giờ ông đã thực hiện được bao giờ đâu?"

Jonathan bất đắc dĩ lắc đầu.

Đám cấp dưới vẫn tiếp tục trêu chọc: "Thực ra không phải chúng tôi không tin ông, Lão Joe, mà là chúng tôi không tin đám quan lớn kia - à mà ông cũng là quan lớn rồi. Tóm lại là bọn họ sẽ không cho chúng ta nghỉ phép đâu."

Lúc này, trinh sát viên Gonif lên tiếng: "Lão .Joe, sao ông không mang theo trường kiếm nữa? Cây mã tấu cong queo đó là đồ lưu niệm à?"

Jonathan: "Trường kiếm của tôi không biết đã rơi ở đâu trong lúc rút lui khỏi Alexandria, vốn định về nước sẽ tìm người rèn cho một thanh khác, nhưng chúng ta lại không được về nước, nên tôi đã tìm một thợ rèn ở El Alamein rèn tạm một cây mã tấu Mamluk, nghe nói tượng đá canh gác trước cung điện của bọn họ cũng dùng loại vũ khí này."

Gonif: "Dung có tốt không?"

"Không biết, tôi vẫn chưa thử chém đầu người Prosen nào, có lẽ tối nay phải lấy đầu người Balath ra thử xem sao."

Đang nói chuyện, một chiếc xe máy ba bánh đột ngột chạy đến từ hướng cầu Fenni, sau khi đi qua gò đất nơi biệt đội Commando đang ẩn nap liền dừng lại.

“Trung tá Hoffman’”, người đã giúp biệt đội Commando lẻn vào quân cảng ở Alexandria, nhảy xuống khỏi xe. Lần này ông ta mặc một bộ quân phục sĩ quan Ngự lâm quân Balath, bên ngoài khoác một chiếc áo da giống hệt áo của lính xe máy Prosen.

Jonathan: “Thế nào,“Trung tá Hoffman”?”

Đại sư biến trang danh hiệu “Bác sĩ” lắc đầu: “Đừng nói nữa, thủ cầu căn bản không phải là người Balath, là người Prosen! Người không thể giả được, nhưng mà ăn mặc giống hệt người Balath! Trong tình báo trước khi hành động, nhiều lắm chỉ có 1000 đến 2000 huấn luyện viên xuất ngũ của Prosen ở Balath, gặp quỷ! Tôi ở chỗ cầu ít nhất thấy được 500 người!”

Jonathan: “Vậy anh có thuận lợi đi vào điều tra không?”

“Không có! Bọn Prosen căn bản khinh thường tôi, không cho tôi vào!”

Jonathan: “Xem ra điều tra chính diện không thể thực hiện được rồi. Gonif, tới lượt anh rồi, xem có thể lẻn vào hay không.”

“Được rồi!” Gonif đứng lên, cởi hết trang bị trên người, chỉ để lại một con dao găm.

Jonathan dặn dò: “Nhất định phải điều tra rõ ràng kẻ địch có lắp bom trên cầu hay không, thiết bị điều khiển bom ở đâu!”

Gonif chào theo kiểu nhà binh, sau đó liền cong eo chạy như bay, nhanh chóng biến mất trong đám cỏ.

Bác sĩ đứng bên cạnh .Jonathan: “Hắn chạy như vậy, chờ đến khi hắn quay về thì trời đã tối rồi.”

“Vậy không phải rất thích hợp cho chúng ta hành động sao?” Jonathan nói: “Tôi hiểu Gonif, hắn sẽ không làm hỏng việc. Điểm yếu duy nhất của hắn là không biết nói tiếng Prosen, nếu không rất nhiều nhiệm vụ thậm chí chỉ cần một mình hắn là có thể hoàn thành.”

Lúc này trong số lính commando có người cười: “De Gonif biết tiếng Prosen? Đầu lĩnh, anh thật là suy nghĩ viển vông, ngay cả tiếng Anh hắn còn nói không trôi chảy, từ ngữ hơi khó một chút là hắn bó tay rồi.”

dJonathan: “Tôi biết. Trông hắn không giống như người học giỏi.”

Bác sĩ đổi chủ đề: “Vậy bây giờ phải làm sao?”

Jonathan: “Chờ, không có thông tin cụ thể thì đừng hành động thiếu suy nghĩ”

Nói xong anh ta lấy hộp thuốc lá từ trong ngực ra, mở ra, lấy một điếu xì gà, cắn một đầu, quẹt diêm cẩn thận châm lửa, sau đó ngậm vào miệng hít sâu một hơi.

Thời gian như trôi nhanh trong làn khói xì gà mờ ảo.

Khi Jonathan châm không biết bao nhiêu điếu xì gà thì màn đêm buông xuống, Gonif cũng lảo đảo chạy về.

“Tôi cơ bản đã thăm dò rõ ràng!” Hắn nói: “Cho tôi xem bản đồ!”

Jonathan lập tức lấy ra bản đồ cây cầu lớn cùng toàn bộ công sự phòng ngự xung quanh do tình báo quân đội cung cấp trước khi hành động.

Gonif: “Tôi không tìm được cơ hội qua cầu, nên không biết tình hình bên kia thế nào, nhưng bên này đều đã thăm dò rõ ràng. Bên này không chỉ có sáu khẩu súng máy, còn có pháo

phòng không, tôi đã quan sát góc bắn, những khẩu pháo phòng không này đều có thể hạ nòng bắn thẳng.

“Đầu lĩnh, nơi này chỉ dựa vào chúng ta chắc chắn không thể tấn công trực diện! Nhưng nếu chúng ta chiếm được số vũ khí này trước, nó có thể giúp chúng ta giáng một đòn mạnh vào quân địch.”

Jonathan: “Anh có phát hiện thấy thuốc nổ đánh sập cầu không?”

“Phát hiện rồi, không biết chúng bố trí bao nhiêu, nhưng đều được gắn dưới gầm cầu. Tôi men theo dây kíp nổ tìm kíp nổ, phát hiện nó nằm trong lô cốt bên phải đầu cầu.

“Bên trong đó có lính Prosen đang trực, tôi không hiểu tiếng Prosen nên không dám vào.”

Gonif vừa nói, vừa vẽ tất cả những chỉ tiết này lên bản đồ do tình báo quân đội cung cấp. Bác sĩ chửi thê: “Quả nhiên bản đồ trong tay chúng ta không chính xác.”

“Quen rồi.” .Jonathan nói: “Gonif, anh quay lại, tìm cách kiếm ít quân trang… Lần này Bác sĩ sẽ đóng vai một sĩ quan Prosen, chính là giống như bọn họ bị phái đến đây, mặc quân phục Balath. Chúng ta sẽ lái xe qua đó…

Gonif lấy cái ba lô lớn sau lưng xuống, đẩy tới trước mặt Jonathan: “Anh xem mấy thứ này đủ chưa?”

Jonathan như đã đoán trước, mỉm cười: “Tôi biết ngay anh sẽ không về tay không mà.”

“Đã trộm thì phải trộm cho đáng.” Gonif cười nói.

“Vậy chúng ta chuẩn bị cải trang —— “

Vừa dứt lời, lính gác phía bắc thổi còi.

Jonathan quay đầu lại, hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Người lính gác bắt đầu ra hiệu, một loạt động tác tay khiến .Jonathan cau mày: “Từ phía bắc có một toán quân đang tiến đến? Sao lại đến vào lúc này? Không đúng, chiến dịch đổ bộ đã bắt đầu rồi, đây là tàn quân tháo chạy.

“Không phải nói người chỉ huy cuộc tấn công là Rokossovsky sao? Ông ta không phải nổi tiếng là hiếm khi đánh tan quân địch mà đều là tiêu diệt toàn bộ sao?”

Không ai có thể trả lời hắn, bởi vì không ai quen thuộc với cách hành xử của Rokossovsky.

dJonathan đứng dậy, bước nhanh tới vị trí canh gác phía bắc, kết quả chưa cần dùng đến ống nhòm anh ta đã nhìn thấy quân địch —— bởi vì tất cả xe của địch đều bật đèn pha.

“Hành động!”

Lúc này đoàn xe đã đến gần ngọn đồi nhỏ mà toán commando đang ẩn nấp, .Jonathan chỉ có thể quay đầu ra lệnh cho mọi người nằm xuống, ẩn mình trong bụi cỏ.

Vì thế một toán commando lớn như vậy, cứ như vậy biến mất trong màn đêm vừa buông xuống.

Thật ra toán commando của .Jonathan đã lo lắng thừa, đoàn xe chỉ lo chạy trốn, không rảnh chú ý đến tình hình xung quanh.

Đoàn xe nối đuôi nhau chạy thẳng đến lô cốt đầu cầu, kết quả bị trạm gác bên cạnh lô cốt chặn lại.

Mơ hồ có thể nghe thấy tiếng Prosen vọng tới, còn có người đang dùng tiếng Balath mắng chửi người Prosen, cũng chẳng cần biết đối phương có nghe hiểu hay không.

Bác sĩ nghe một lúc rồi nói: “Quân Balath muốn qua cầu, nhưng lính Prosen yêu cầu bọn họ mau chóng quay lại, tiếp tục chiến đấu với ‘kẻ xâm lược ˆ”

Jonathan cười lạnh một tiếng: “Nói Liên hiệp Vương quốc chúng ta thì cũng được đi, chúng ta đúng là đã làm không ít chuyện bẩn thỉu, nhưng Ant là do các người xâm lược!”

Các thành viên commando xung quanh đều nhìn về phía .Jonathan.

Jonathan: “Tôi nói sai sao? Ở Miến Điện, ở Babylon, chúng ta thậm chí còn dùng cả hơi độc để trấn áp quân địch.”

Bác sĩ: “Anh là người theo… chủ nghĩa thế tục?”

dJonathan im lặng.

Sau một thoáng im lặng ngắn ngủi, anh ta nói: “Ke hoạch thay đổi, anh có cách nào thuyết phục lính Prosen cho quân Balath đi qua không? Sau đó chúng ta sẽ bám vào gầm xe tải lẻn qua cầu, nấp ở những vị trí khuất.”

Bác sĩ suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi có thể thử xem””

Gonif đẩy đống quân trang trong tay về phía Bác sĩ: ‘Quân phục đây, cấp bậc cao nhất là thượng tá, tùy anh chọn!”

“Không/’ Bác sĩ lắc đầu,‘Bây giờ bộ đồ này của tôi là phù hợp nhất, chờ tôi xuống dàn xếp mâu thuẫn, mọi người nhân cơ hội này chui xuống gầm xe.”

dJonathan: “Chia làm hai nhóm, những ai không biết tiếng Prosen và khả năng nhập vai kém thì chui xuống gầm xe. Những người còn lại thay quân phục, đi theo Gonif lẻn vào theo con đường hắn đã đi. Bắt đầu hành động.”

Thế là một trung đội commando lập tức phân tán hành động.

(Hết chương)

Chương 204: Khoai tây hầm thịt bò

Chương 301: Hành Động Đặc Chung

Chương 301: Hành Động Đặc Chung

“Bác sĩ” lên xe máy, nói với đội viên Commaando: “Chờ một lát, chờ tôi cải trang xong đã.”

Dứt lời anh ta lấy hộp trang điểm ra mở, cởi mũ quân đội treo trên kính chiếu hậu xe máy, tháo kính mắt xuống đặt lên đùi, bắt đầu thao tác trước gương trong hộp trang điểm.

Tài xế xe máy nhìn thấy bác sĩ thao tác, con mắt dần dần trợn to, cuối cùng trở nên giống như nhìn thấy quỷ, miệng cũng há hốc.

Thao tác xong xuôi,‘Bác sĩ” bỏ bút lông mày vào hộp trang điểm, đóng hộp lại cái “bụp”, nhìn về phía tài xế: “Đừng có vẻ mặt thiếu kiến thức như vậy, vợ anh cũng biết trò này.”

“Tôi chưa vợ.” Tài xế thành thật đáp.

“Bác sĩ’ dừng lại, nhìn tài xế: “Vậy nếu anh chết trong nhiệm vụ nguy hiểm như vậy thì sao?”

Tài xế cười nói: “Vậy là Liên Hiệp Vương Quốc bớt đi một người phụ nữ khóc lóc, chẳng phải rất tốt sao?”

“Bác sĩ” suy nghĩ một chút, cũng cười: “Anh nói vậy cũng không sai, nhưng đội trưởng .Jonathan của các anh sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần đầu tiên trở về là vội vàng đi kết hôn đấy.”

“Đó là vì tình yêu tự tìm đến cửa, còn tôi nếu có thể lên trang nhất báo chí trở thành anh hùng ai ai cũng biết thì chắc cũng kết hôn rồi, ngài chuẩn bị xong chưa?”

“Chờ chút!” Bác sĩ cất hộp hóa trang, bỏ giấy tờ cũ trong người vào túi, lấy ra một bộ giấy tờ mới nhét vào túi, lại đeo kính mắt và đội mũ quân đội,‘Xong rồi, đi thôi!”

Tài xế đạp ga một cái, xe máy gầm rú lao ra khỏi chỗ ẩn nấp, gia nhập dòng xe cộ trên đường, chạy như bay bên cạnh hàng xe tải dài dằng dặc, nhanh chóng vượt qua bảy tám chiếc xe tải.

Họ đi qua một trạm gác dẫn đường, Thượng úy thủ trạm vừa thấy quân hàm “Bac sĩ” liền tránh sang một bên nhường đường.

Vì tất cả mọi người đều đang tập trung nhìn vào chiếc xe máy, trạm gác không ai nhìn thấy một nhóm người mượn màn đêm vừa buông xuống, luồn qua mép xe tải chui vào gầm xe.

Rất nhanh, xe máy đã chạy đến cổng chính đầu cầu, dừng lại trước mặt sĩ quan chặn đường, Bác sĩ” xuống xe, không nói gì, mà là lấy ra hộp thuốc lá mạ vàng, rút một điếu thuốc lá ra ngậm vào chiếc tẩu dài.

Hắn ngậm tẩu thuốc, đi đến trước mặt viên sĩ quan chặn đường, nhìn viên sĩ quan với vẻ đầy ẩn ý.

Đó là một Thiếu úy người Prosen, hoàn toàn không nhận ra “Bác sĩ” chính là vị Thượng tá vừa rồi, thậm chí còn không để ý biển số xe máy chưa được thay.

Vị Thiếu úy do dự một chút, rồi vẫn lấy bật lửa ra châm thuốc cho “Bác sĩ”.

Bác sĩ rít một hơi dài, dùng tiếng Prosen pha giọng cà ri hỏi: “Chuyện gì thế này? Các anh chặn đám tàn quân rút lui ở

đây là muốn chặn tâm bắn của chính mình à? Lính Ant rất giỏi đánh cận chiến đấy!"

Hàng xe dài dằng dặc quả thực đã che khuất toàn bộ tâm bắn của súng máy trên đầu cầu, pháo phòng không đặt nằm ngang cũng không thể bao quát đường cái, bộ binh Ant có thể ung dung tiến đến cự ly gần.

Vị Thiếu úy nhìn đoàn xe, lắc đầu: "Chúng tôi nhận được lệnh là không được để bất cứ ai đi qua, nhưng tôi cũng không muốn đám người này chặn tâm bắn của mình, cho nên mời họ quay lại đi, nói với tôi cũng vô ích."

Vừa dứt lời, viên sĩ quan chỉ huy quân đội Balath liền hét lên: "Trên bãi biển xuất hiện mười vạn quân Ant (thực ra không có), mấy trăm chiếc xe tăng (cũng không nhiều như vậy), chúng tôi đến đó là chịu chết! Tướng của chúng là Rokossovsky đấy, có người chạy thoát đã tận mắt nhìn thấy, Rokossovsky giơ cao lá cờ đỏ, đám lính đi qua bên cạnh hắn đều phát sáng đỏ hai mắt!"

Vị Thiếu úy cười lạnh: "Mê tín, làm gì có chuyện Rokossovsky thần thánh như vậy! Hắn ta vừa mới bị đế quốc đánh cho chạy khỏi Yeisk, quân đội tổn thất hơn một nửa! Hắn ta cũng chỉ đến thế mà thôi!"

Đây là chiến thuật tuyên truyền của Prosen, giống như "chiến báo đại bản doanh" và "Giết địch một trăm triệu Hổ Cứ Bảo đảo' của Trái Đất, sau này tình huống kiểu này chắc chắn sẽ còn nhiều.

Bác sĩ: "Nhìn sĩ khí của họ kìa, không đâu, họ sẽ không quay lại đâu. Anh nên báo cáo tình hình này cho chỉ huy của anh đi, để họ đi qua, như vậy tâm bắn của các anh sẽ thông thoáng, họ cũng có thể chạy trốn vào đất liền, biết đâu chạy được một lúc là họ hồi phục tinh thần, lại có thể trở thành quân bạn chia sẻ gánh lo cho đế quốc thì sao."

Người Prosen suy nghĩ một chút, xoay người đi đến chỗ điện thoại của trạm gác, nhấc điện thoại lên nói: "Cho tôi gặp Thượng tá Le Bon. Thượng tá, hiện tại đám tàn quân Balath đang tháo chạy chặn tâm bắn của chúng ta, có nên để họ qua cầu trước không ạ. Bây giờ họ chẳng giúp ích được gì, nhỡ đâu lính Ant đánh đến, họ còn có khả năng tấn công vào tuyến phòng thủ của chúng ta, dam phải mìn, vân vân."

"Vâng, họ bị quân Ant và Rokossovsky kia dọa vỡ mật rồi. Vâng, họ thề sống thê chết là Rokossovsky đang ở Balath. Vâng, kính chào ngài."

Cúp điện thoại, Thiếu úy Prosen đi đến trước mặt "Bác sĩ": "Thiếu tá đồng ý rồi. Nhưng mà, tôi chợt nhớ ra là vẫn chưa xác nhận thân phận của ngài, xin hỏi…"

"Bác sĩ" lấy giấy tờ ra: "Yêu cầu của anh rất chính đáng, đây là giấy tờ của tôi."

Vị Thiếu úy cau mày: "Đây là tiếng Balath, ngài phải có giấy tờ tạm thời mà chúng tôi có thể xem hiểu chứ, chính là loại in trên giấy ấy…"

Bác sĩ lấy ra một chiếc nhẫn có biểu tượng hoàng gia Balath: "Cái này anh xem hiểu chứ?"

Viên sĩ quan Balath đã sợ đến choáng váng, lập tức lùi lại nửa bước quỳ xuống đất: 'Điện hại"

Thiếu úy Prosen nhìn người Balath, trịnh trọng chào "Bác sĩ": "Thất kính, hóa ra là hoàng tử điện hại"

"Bác sĩ" lắc đầu: "Bình thường thôi, hoàng tử nước tôi nhiều như vậy, có một người bằng lòng ra tiền tuyến cũng không có gì lạ. Vậy có thể cho quân tôi đi qua chưa?"

Thiếu úy Prosen gật đầu: "Đương nhiên rồi ạ."

Hắn ta quay đầu ra lệnh cho binh lính: “Dọn chướng ngại vật! Cho đi, cho đi!”

Lính Prosen được huấn luyện bài bản, chỉ mười mấy giây đã dọn dẹp xong toàn bộ chướng ngại vật.

Viên sĩ quan Balath quỳ rạp xuống đất, nhìn “Bác sĩ” với vẻ mặt vô cùng cảm kích: “Điện hạ, đại ân đại đức của ngài, chúng tôi muôn đời khó quên.”

“Đi nhanh đi.” “Bác sĩ” phẩy phẩy tay, thật ra trong lòng đang lo ngay ngáy người ta hỏi “Ngài là hoàng tử nào”, chỉ mong đám người Balath này đi cho khuất mắt, chỉ còn đám người Prosen là dễ lừa gạt.

Đoàn xe lái qua trạm gác, hướng về phía cây câu lớn.

Lính Prosen trên cầu hiển nhiên đã nhận được mệnh lệnh, không hề chặn đoàn xe lại. Tất cả mọi người đều đang đổ dồn sự chú ý vào đoàn xe, ngay cả lính canh trên tháp canh vòng ngoài của Prosen cũng đang nhìn xe tải Balath đi qua, hoàn toàn không ai nhìn thấy các đội viên đột kích đang luồn lách vượt qua bãi mìn trong bóng tối.

Phía đoàn xe, ngay khi chiếc xe tải thứ sáu vừa lái lên cầu lớn, tên lính gác ở đầu cầu nhìn sang chiếc xe tiếp theo, còn tâm mắt của đám lính trên đầu cầu thì bị chiếc xe tải che khuất —— ngay khoảnh khắc đó, một bóng người chui ra từ gầm xe, lao vọt vào bóng tối của công trình kiến trúc.

Sau khi bóng đen xuống xe, lập tức chui từ gâm cầu sang bờ bên kia, tìm thấy dây kíp nổ.

Hắn ta lấy kìm công binh ra,‘cạch” một cái cắt đứt dây điện.

Lúc này, đèn pha từ phía thung lũng đối diện chiếu tới, bóng đen vội vàng co người lại, nấp vào bóng cầu.

Trên cầu, xe tải vẫn đang nối đuôi nhau đi qua.

Bên kia cầu, liên tục có những bóng đen nhảy xuống xe trong góc khuất tâm nhìn của lính Prosen, lăn vào trong bóng tối.

Cùng lúc đó, biệt đội Commaando đã âm thầm vượt qua bãi mìn và hàng rào dây thép gai.

Lính gác Hans đang lén hút thuốc, đột nhiên có người võ vai hắn ta.

Hắn ta giật nảy mình, tưởng là sĩ quan đến kiểm tra, điếu thuốc rơi xuống đất, kết quả quay đầu lại thấy cũng là lính trơn như mình, bèn thở phào nhẹ nhõm: "Mẹ kiếp, làm tao giật hết cả mình…"

Lời còn chưa dứt, miệng hắn ta đã bị bịt chặt, một đôi tay sắt từ phía sau siết chặt cổ họng, chỉ vài giây sau, cổ hắn ta đã gãy "rắc" một tiếng, không còn giãy giụa nữa.

Hans bị kéo vào trong bóng tối, một tên lính gác khác cao hơn hắn ta nửa cái đầu đứng vào vị trí của hắn,'cảnh giác" quan sát xung quanh.

Vài tên Commando vũ trang đầy đủ đi ngang qua người tên lính gác.

Phía bên này, bác sĩ thấy đoàn xe đã đi gan hết, bèn nói với Thiếu úy Prosen: "Chỉ huy của các anh đâu? Tôi muốn gặp anh ta."

Vị Thiếu úy vội vàng nói: "Ở trong doanh trại bên kia, chính là tòa nhà treo cờ Balath ở cửa ấy."

Dù sao thì đám lính Prosen này vẫn đang mặc quân phục Balath, treo cờ thì đương nhiên là treo cờ Balath rồi.

Lúc này bác sĩ đã nhìn thấy các đội viên Commando đang nap trong bóng tối chuẩn bị chiếm trạm gác, bèn nói: "Anh

dẫn tôi đi đi.”

Đem chỉ huy đi, lát nữa tốc độ phản ứng của quân địch khi đối mặt với cuộc tấn công sẽ chậm hơn.

Hơn nữa, người Prosen đúng là rất tuân thủ kỷ luật, nhưng không có nghĩa là không có sĩ quan ở trước mặt thì họ sẽ không lười biếng.

Vị Thiếu úy lộ vẻ khó xử: “Tôi phải bám trụ ở đây.”

Bác sĩ: “Có sao đâu, chỉ mấy giây thôi mà, có chuyện gì xảy ra được chứ!”

Vị Thiếu úy suy nghĩ một chút, gật đầu: “Vâng, vậy tôi đưa ngài qua đó. Herman, anh chỉ huy thay tôi!” Một Thượng sĩ đeo hai huan chương chiến thương chào vị Thiếu úy: “RõI”

Đám người Prosen này, mặc dù đang mặc quân phục Balath, nhưng lại không chịu từ bỏ huân chương của mình, tên Thượng sĩ kia còn đeo cả Thập tự sắt trong cổ áo quân phục BalathI

Bác sĩ nhìn Thượng sĩ này thêm một cái, sau đó đi theo vị Thiếu úy vào.

Tài xế xe máy thấy thế vội vàng dừng xe ở bên cạnh, tay cầm súng tiểu liên chạy theo.

Vị Thiếu úy cảnh giác nhìn tài xế: “Đây là…”

Bác sĩ: “Thị vệ của tôi, anh ta không biết nói, là tôi mua được từ chợ nô lệ đấy, biết cả kung fu Cyris nữal”

Tài xế vội vàng phát ra âm thanh “A Đạt”, còn khoa tay múa chân một hồi.

Vẻ mặt vị Thiếu úy đầy khó hiểu.

Bác sĩ: ‘Hoàng đế Prosen các anh không thuê những người kỳ lạ như vậy sao?”

Vị Thiếu úy lắc đầu: “Be hạ còn trẻ, thậm chí còn chưa kết hôn.”

“Vậy à, chắc hẳn ngài ấy là một vị hoàng đế tốt, sống rất trong sạch.” Bác sĩ vừa nói vừa cẩn thận quan sát hiệu quả của lời nịnh nọt.

Hiển nhiên là hiệu quả rất tốt, vị Thiếu úy đồng tình từ tận đáy lòng: “Vâng, bệ hạ đã khiến Prosen trở nên vĩ đại chưa từng có, ngài ấy đã chinh phục cả Uropa rồi đấy!”

Bác sĩ: “Đúng vậy, chắc hẳn trong vòng nửa năm nữa sẽ chinh phục được cả Ant?”

“Chắc chắn rồi! Bộ trưởng Tuyên giáo nói, chỉ cần chiếm được Abadan, Ant nhất định sẽ đầu hàng, vì bọn chúng không có đủ dầu để sưởi ấm, sẽ bị chết rét hết!”

Bác sĩ: “Thì ra là vậy!”

Đoàn người vừa đi vừa nói chuyện, tiến vào bộ chỉ huy, đi thẳng đến văn phòng của viên sĩ quan chỉ huy.

Vừa vào văn phòng, vị Thiếu úy liền giới thiệu: “Thượng tá Hawke, vị này là… ừm, không biết nên xưng hô với hoàng tử điện hạ như thế nào ạ?”

Bác sĩ chưa kịp trả lời thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng nổ lớn.

Thượng tá Hawke quay đầu nhìn ra ngoài, lập tức ấn nút báo động trên bàn.

Tiếng còi báo động chói tai vang lên.

Vị Thiếu úy xoay người định chạy ra khỏi phòng, trở về vị trí chiến đấu của mình, nhưng “người thị vệ câm’ của “hoàng tử” đã nhanh tay khóa trái cửa phòng, đồng thời xả súng tiểu liên bắn.

Vị Thiếu úy trúng sáu phát đạn, ngã ngửa ra sau ——

Thượng tá Hawke rút súng lục ra, nhưng bị bác sĩ dùng gậy đánh bay.

Ngay sau đó, bác sĩ đeo chiếc nhẫn có biểu tượng hoàng gia Balath vào, đấm thẳng một cú vào mặt viên Thượng tá.

Cả cái cằm của viên Thượng tá bị lệch sang một bên, hai chiếc răng bay ra ngoài, đập vào tường.

Cùng lúc hai chiếc răng rơi xuống đất, cơ thể viên Thượng tá đổ sụp xuống, trượt dài trên tường.

“Người thị vệ câm’ hỏi: “Cái nhẫn này mày lấy đâu ra đấy?” Bác sĩ: “Đồ lưu niệm bán ở Vương đô, một shilling hai mươi lăm xu một chiếc.” (Hết chương 301) Chương 302: Huyết Dạ

Thời gian lùi lại một chút, ba phút trước khi trận chiến bắt đầu.

Jonathan mặc quân phục, nghênh ngang đi về phía đầu cầu.

Vì mọi người đều đang tập trung chú ý vào đoàn xe, không ai cảm thấy hắn ta có gì bất thường.

Cửa đầu cầu có một lính gác, nhìn thấy .Jonathan đi tới liền giơ tay phải lên làm động tác “dừng lại”, sau đó dùng tiếng Prosen hỏi gì đó.

Jonathan cho tên lính gác xem bánh kẹo và rượu trong tay —— thật ra đây đều là đồ hắn ta lẻn vào bếp ăn của đội canh cầu lấy trộm lúc trước.

Nhìn thấy đồ ăn, tên lính gác càng thêm nghi hoặc, nhưng .Jonathan làm động tác “suyt”. Tên lính gác nhìn động tác này, suy nghĩ một giây, hình như đã hiểu ra chuyện gì, lập tức mở cửa ra hiệu cho hắn ta “vào đi”.

Jonathan đi vào đầu cầu, đóng cửa lại, sau đó thuận tay khóa trái cửa —— loại cửa pháo đài này đều có thể khóa từ, bên ngoài dù có chìa khóa cũng không mở được.

Hắn ta đặt đồ ăn lên bàn.

Tên lính Prosen vốn đang ở cửa sổ bắn súng nhìn ra ngoài, nghe thấy tiếng động bèn quay đầu lại, nhìn thấy đồ ăn trước tiên, vui vẻ nói gì đó, đi tới cầm lấy một chiếc xúc xích.

Lúc này, tên lính mới nhận ra Jonathan là gương mặt lạ hoắc, ngẩn người ra.

Không nói hai lời, Jonathan rút loan đao ra chém một nhát, tên lính lập tức ôm cổ ngã ra sau.

Jonathan đỡ lấy tên lính sắp ngã xuống, cẩn thận đặt hắn ta lên ghế dựa bên cạnh bàn, tay cầm loan đao lặng lẽ mò lên tâng hai của tháp canh.

Một viên Quân sĩ trưởng đang ngồi trước bàn viết gì đó, có thể là thư nhà, hoàn toàn không để ý dJonathan đã mò đến sau lưng.

Thế là Jonathan chém một đao vào sau lưng quân sĩ trưởng, lưỡi đao cong vút lên đâm hết vào người hắn.

Tên quân sĩ trưởng cố gắng muốn quay đầu, nhưng thân thể đã không nghe sai khiến, hắn chỉ có thể chuyển ánh mắt đến cực hạn, từ khóe mắt nhìn Jonathan.

Jonathan rút loan đao ra, lại chém một đao vào cổ quân sĩ trưởng, khiến đầu và thân thể hắn hoàn toàn tách rời.

Hắn cầm lấy vải dầu trên bàn, bắt đầu lau vết máu trên loan đao, lúc này bên ngoài truyền đến tiếng chim kêu.

Jonathan vội vàng thu hồi loan đao, trở lại tang một, mở cửa ra, sau đó người bên ngoài đẩy thi thể lính gác vào cửa, nói: “Bác sĩ mang chỉ huy trạm gác của địch đi rồi, mấy người

chúng tôi đều vào vị trí rồi, anh dùng súng máy phát tín hiệu hành động đi.”

“Biết rồi.” Jonathan nói.

Người bên ngoài nhìn .Jonathan: “Anh có thể dùng súng máy à?”

“Tôi chỉ thích dùng vũ khí lạnh thôi, chứ đâu phải bị thần kinh không thể dùng vũ khí nóng, yên tâm đi. Tôi còn ném lựu đạn đấy! Còn nữa, tòa tháp này có ba khẩu súng máy, các cậu gọi thêm hai người nữa tới đây.”

Người bên ngoài dứt khoát quay đầu nhỏ giọng kêu gọi: “Philip! Lại đây mau lên, ba người chúng ta thủ ở đầu câu.”

Rất nhanh, một đội viên Commando võ trang đầy đủ tiến vào cửa, ngay sau đó người nói chuyện bên ngoài cũng lách mình tiến vào.

Jonathan vội vàng đóng cửa lại, khóa trái, sau đó ba người hợp lực đẩy tủ bên cạnh tới, chắn ngang cửa chính.

Ngay sau đó ba người xông lên sân thượng của tòa tháp.

Trên tháp canh cũng có đèn pha, nhưng là loại cố định chiếu về hướng cửa chính, cung cấp nguồn sáng cho cửa chính.

Jonathan cười nói: “Tuyệt quá, lát nữa chúng ta dùng đèn này làm chói mắt bọn địch, để chúng không cách nào ngắm bắn chúng ta được.”

“Được! Vậy thì, Jonathan, bắt đầu thôi!”

Jonathan gật đầu, nằm sấp trước súng máy. Đây không phải là súng Maxim, mà là MG34 của quân Prosen. Cũng may .Jonathan từng học cách sử dụng vũ khí của quân Prosen, bèn trực tiếp kiểm tra súng, lại điều chỉnh bánh xe của giá ba chân, cuối cùng nhắm thẳng vào trạm gác ở cổng.

Kết quả hắn còn chưa khai hỏa, phía bên kia câu đã nổ súng trước.

Là tiếng súng tiểu liên Sten.

Đoàn xe của quân Balath vừa mới đi qua, xung quanh vừa yên tĩnh trở lại, cho nên tiếng súng này nghe đặc biệt đột ngột.

Jonathan lập tức bóp cò, súng máy của quân Prosen lập tức phát ra tiếng súng khiến rất nhiều binh sĩ quân Đồng minh bị PTSD phải khiếp sợ, hỏa tuyến do đạn lửa dệt thành quét qua trạm gác ở lối vào khu phòng ngự.

dJonathan rất chắc chắn lần này mình đã bắn hạ ít nhất năm tên lính Prosen, những tên còn lại thì được huấn luyện rất bài bản, nằm rạp xuống đất.

Nhưng xạ thủ súng máy của trạm gác cũng lập tức điều chỉnh họng súng, bắn về phía tòa tháp, nhưng vì ánh đèn pha quá sáng nên không cách nào nhắm bắn chính xác, tất cả đều bị lệch.

Ngay sau đó, xạ thủ súng máy Prosen nghe thấy tiếng chốt an toàn của lựu đạn bật lên.

Lựu đạn của quân Prosen đều là loại dây giật, chỉ cần nắm lấy vòng dây giật một cái là có thể kích nổ kíp, còn lựu đạn của quân Đồng minh thì phải rút chốt an toàn ra rồi buông tay, chốt an toàn sẽ bị lò xo bật ra, đồng thời kim hỏa tinh sẽ va vào kíp nổ.

Cho nên khi lựu đạn của quân Đồng minh được kích hoạt sẽ có tiếng “ting” thanh thúy này, sau đó chốt an toàn bay lên cao.

Xạ thủ quay đầu lại, vừa nhìn thấy quả lựu đạn bay tới dưới chân mình.

Vụ nổ hất tung hắn ra khỏi công sự.

Biệt đội Commando từ trong bóng tối xông ra, dùng súng tiểu liên Sten bắn yểm hộ, tạo thành hỏa lực đan xen với súng máy, nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ trạm gác.

Lúc này từ hướng khu nhà chính truyền đến tiếng còi báo động inh ỏi, rất nhiều tên lính Prosen mặc quân phục của quân Balath xông ra khỏi doanh trại, bài bản tiến về vị trí chiến đấu.

Jonathan trên đầu cầu điều chỉnh họng súng, bắn về phía khu nhà chính, ngay lập tức bắn hạ bảy tám tên. Ngay sau đó quân Prosen ném ra đạn khói.

Jonathan chẳng thèm quan tâm, dựa vào trí nhớ của mình dùng súng máy phong tỏa khu nhà ở.

Nhưng điều này không thể ngăn cản quân Prosen triển khai đội hình bao vây đầu câu.

Ở hướng trạm gác, đội viên Commando chiếm được súng máy, bắn về phía quân Prosen, tạo thành hỏa lực đan xen với đầu cầu.

Jonathan vừa bắn vừa hô to: “Nhanh lên, đạn! Martin, đạn!”

Martin xách theo hai thùng đạn lớn từ trong đầu cầu trèo lên, đồng thời nhắc nhở: “Nên thay nòng súng rồi!”

dJonathan nhìn nòng súng đã đỏ rực, lắc đầu: “Ke nó đi, dù sao cũng không dùng mãi được, hỏng thì hỏng!”

Martin đặt đạn dược xuống, lấy bình nước ra: “Để tôi tưới chút nước cho anh!”

Nước trong bình vừa rơi xuống nòng súng liền bốc hơi ngay, lượng lớn hơi nước thậm chí còn làm bỏng mắt .Jonathan, nhưng hắn vẫn không ngừng bắn, băng đạn cuối cùng trên súng máy đã nhanh chóng hết sạch.

Hắn mở nắp hộp tiếp đạn: “Nạp đạn!”

Martin nhét băng đạn mới vào súng.

Lúc này phía dưới tháp canh truyền đến tiếng hô lớn của quân Prosen.

Jonathan đang định đóng nắp hộp tiếp đạn lại, thì ngẩng đầu lên nhìn thấy một quả lựu đạn cán gỗ bay thẳng về phía mặt mình.

Hắn lập tức đưa tay chụp lấy quả lựu đạn, sau đó ném ngược trở về.

Quả lựu đạn vừa rơi vào màn đêm là phát nổ, phía dưới còn vang lên tiếng kêu thảm thiết của quân Prosen.

Martin giúp .Jonathan đóng nắp hộp tiếp đạn, hô: "Xong rồi!"

Jonathan lại tiếp tục bắn.

Martin thì giật chốt lựu đạn ném xuống dưới, cho nổ tung những tên địch đã mò tới gần tháp canh.

Lúc này George ở phía sau hai người cũng đang dùng súng máy bắn, hô lớn: "Đạn!"

"Tới đây! Nòng súng của cậu có cần làm nguội không?"

"Của tôi là súng Maxim, có ống làm mát bằng nước! Cậu lấy nhầm đạn rồi anh bạn!"

"Mẹ kiếp, sao không nói sớm là cậu dùng súng Maximl"

dJonathan không kịp quan tâm tới hai người phía sau, hắn lại bắn thêm khoảng ba mươi viên, lại thấy một quả lựu đạn bay về phía mặt mình -

Thế là hắn lại chụp lấy quả lựu đạn cán gỗ, ném ngược trở về.

Quả này vừa nổ, bên cạnh lại có một quả khác bay tới.

Jonathan dứt khoát cầm luôn cây xẻng công binh bên cạnh lên, coi như vợt cầu lông mà đánh quả lựu đạn ngược trở vê. Quả này còn chưa nổ, quả thứ ba lại bay tới, Jonathan chỉ có thể tiếp tục vung xẻng, căn bản không thể bắn được.

Đột nhiên, tâng một truyền đến tiếng nổ lớn, có lẽ là quân Prosen đã ném lựu đạn vào từ cửa sổ tầng một. Nhưng mà tầng một đâu có ail

Đột nhiên, trận địa pháo phòng không bên cạnh khai hỏa.

Pháo tự động 20mm bắn liên tục vào xung quanh lô cốt, bắn hạ toàn bộ quân địch đang bao vây tòa tháp.

“Làm tốt lắm!” Jonathan hướng về phía pháo phòng không hô lớn,‘Cẩn thận bọn chúng bao vây!”

Đáp lại hắn là tiếng súng tiểu liên Sten, biệt đội Commando đã chiếm giữ trận địa xung quanh pháo phòng không.

Pháo tự động 20mm đánh cho quân phòng thủ Prosen tan tác, cuộc bao vây đầu cầu bị hóa giải trong chớp mắt.

Đột nhiên, một khẩu súng máy hạng nặng Maxim trên gác mái khu nhà ở của quân Prosen khai hỏa.

Mục tiêu là trận địa pháo phòng không, hai đội viên Commando đang điều khiển pháo tự động 20mm trúng đạn, ngã xuống vị trí. Đội viên Commando đang vận chuyển đạn pháo tuy rằng lập tức nằm xuống, nhưng vẫn trúng đạn ở lưng.

Xạ thủ súng máy Prosen chiếm ưu thế điểm cao bắt đầu nã đạn, áp chế đội viên Commaando ở trận địa pháo phòng không không thể nào ngóc đầu lên được.

Jonathan điều chỉnh họng súng, nhắm bắn vào gác mái, nhưng góc bắn của hắn không thể bắn trúng xạ thủ súng máy đang nấp sau bức tường gác mái.

Lúc này, một đội viên Commando như anh hùng xuất hiện trên nóc nhal Anh ta vẫy tay với .Jonathan, rõ ràng là đang ra hiệu cho .Jonathan ngừng bắn.

Vừa lúc .Jonathan bên này bắn hết một băng đạn, hắn mở nắp hộp tiếp đạn, rút băng đạn đã hết ra.

dJonathan ngừng bắn, nhưng quân Prosen dưới đất cũng phát hiện ra đội viên Commando trên nóc nhà, bắt đầu dùng súng trường Kar98k trong tay tập trung bắn.

Jonathan lập tức thay băng đạn mới, bắt đầu áp chế đám lính Prosen này.

Chưa kịp đợi hắn áp chế hoàn toàn được quân địch, đội viên Commando trên nóc nhà đã đứng dậy.

Viên đạn của súng trường Kar98k bắn nát mảnh ngói dưới chân anh ta, rõ ràng là xạ thủ không chỉnh thước ngắm cho chuẩn.

Người đội viên Commando dũng cảm tiến về phía trước giữa làn đạn, lao người tới bên cửa sổ gác mái, móc ra hai quả lựu đạn, dùng răng cắn chốt an toàn, giật mạnh.

Tay trái tay phải mỗi tay cầm một quả lựu đạn, đồng thời buông chốt an toàn, ném quả bên tay trái vào trong phòng trước, định ném quả bên tay phải thì một viên đạn găm trúng người anh ta.

Người đội viên Commando trẻ tuổi lộ vẻ mặt đau đớn, nhưng vẫn cố gắng ném quả lựu đạn bên tay phải vào trong.

Gần như ngay khi quả lựu đạn bay vào trong phòng, hai quả lựu đạn đồng thời phát nổ, khẩu súng máy bị hất văng ra khỏi cửa sổ, rơi xuống đất.

Toàn thân người đội viên Commando đổ sụp xuống bên cửa sổ, những viên đạn của súng trường Kar98k vẫn liên tục

bắn vào xung quanh anh ta.

Mảnh ngói bị bắn vỡ liên tục, không thể chịu được trọng lượng của người chiến sĩ, anh ta từ từ trượt xuống mái nhà, rơi xuống đất, ngã đè lên khẩu súng máy.

Jonathan nhìn thấy cảnh tượng sau khi lựu đạn phát nổ, hắn đứng bật dậy, tháo súng máy khỏi giá ba chân, cầm trên tay, vừa gào thét vừa bắn về phía quân địch.

Martin thấy vậy cũng phải kinh ngạc, hô lớn: "Đặt trên giá ba chân bắn mới chuẩn chứ!"

dJonathan: "Aaaaaaaaal"

"Jonathan, bình tĩnh nào!"

(Hết chương) Chuong 303: Kich chien suot dem

Không biết quân Prosen có phải bị khí thế của Jonathan dọa sợ hay không, mà hỏa lực của chúng rõ ràng đã yếu đi - đương nhiên súng trường Kar98k cũng không thể bắn ra hỏa lực dày đặc được.

Tiểu đội bộ binh của quân Prosen chủ yếu tập trung xung quanh súng máy, kết quả các vị trí súng máy đã được thiết lập đều bị biệt đội Commando triệt hạ, cho nên bên phía quân Prosen chỉ còn lại súng tiểu liên trong tay đội trưởng là còn chút hỏa lực tự động.

Rõ ràng quân Prosen không quen chiến đấu trong tình huống không có súng máy.

Jonathan bắn hết đạn, nằm xuống hô lớn: "Đạn!"

"Nòng súng của anh nóng chảy rồi! Khẩu súng máy đó hỏng rồi!" Martin hô.

Lúc này .Jonathan mới phát hiện nòng súng đúng là đã hỏng thật rồi, chạm vào bao cát còn phát ra tiếng xèo xèo.

Hắn chửi thề một tiếng, cầm lấy súng tiểu liên, bắn về phía quân Prosen đang bắt đầu bao vây lần nữa.

Quân Prosen dùng súng trường Kar98k bắn trả, mũ nồi của .Jonathan bị bắn bay.

Hắn bò xuống, chửi: "Me kiếp, súng tiểu liên Sten này căn bản không đủ sức sát thương bọn chúng."

Martin: "Súng này cùi bắp thế nào thì chúng ta đều biết rõ rồi!"

Lúc này, hỏa lực của quân địch đột nhiên im bặt, không còn nghe thấy tiếng "veo vèo" của những viên đạn súng trường Kar98k bắn vào bao cát nữa.

Jonathan: "Chuyện gì thế nhỉ?"

Hắn và Martin nhìn nhau, sau đó cùng thò đầu ra quan sát.

Quân Prosen đang rút lui khỏi doanh trại!

Hai người lại nhìn nhau, .Jonathan hỏi: "Anh có biết chuyện gì xảy ra không?"

Martin chỉ biết dang hai tay ra.

Vài phút trước.

Bác sĩ đeo râu giả, hỏi đội viên Commaando duy nhất bên cạnh: "Nhìn thế nào, giống không?"

Đội viên Commando nhìn vị đại tá đã chết kia: "Rat giống. Khó trách lúc nãy anh không cho tôi bắn chết lão ta."

Bác sĩ: "Không, không phải, quan trọng không phải là quân phục, mà là những tấm huân chương này, cậu không nhận ra sao?"

Nói xong, hắn tháo hết huân chương trên người vị đại tá xuống, tự mình đeo hết lên người.

Sau khi đã ăn mặc chỉnh tề, bác sĩ đứng trước gương, nhìn mình trong gương.

Bắt đầu từ giờ phút này, hắn chính là đại tá Hawke của quân Prosen.

Để tăng thêm phần chân thật, bác sĩ nhét toàn bộ giấy tờ tùy thân của vị đại tá vào túi, sau đó cầm lấy khẩu súng lục Luger của ông ta.

"Đi thôi, chúng ta đi lừa bọn Prosen kia." Bác sĩ vung tay, tự mình mở cánh cửa bị khóa trái. Lính Prosen bên ngoài đang huc cửa nhìn thấy cảnh này đều ngây người.

"A, đại tá…"

Khẩu súng tiểu liên của đội viên Commando từ bên hông "đại tá" thò ra, một tràng đạn bắn chết những tên lính Prosen kia.

Dù sao lúc này bên ngoài tiếng súng rền trời, cũng chẳng ai để ý tới biến cố ở chỗ này.

Bác sĩ bước qua xác lính Prosen, nói với đồng đội: "Đi đốt văn phòng đi, đừng để ai vào đó nhìn thấy vị đại tá thật."

"Vâng."

Trong lúc đồng đội đi đốt văn phòng, bác sĩ vội vã đi xuống lầu, gọi đám tham mưu đang ở trong văn phòng lớn: "Mọi người còn ở đây làm gì? Mau ra ngoài chiến đấu! Nhanh lên, cầm vũ khí lên!"

Đám tham mưu nhìn nhau, sau đó viên tham mưu có quân hàm cao nhất hỏi: "Đại tá, giọng ngài nghe lạ thế?"

"Tôi bị một tên khốn nào đó đấm cho một phát vào dây thanh quản! Đừng quan tâm những chuyện đó nữa, mau ra ngoài chiến đấu! Đám lợn các người!"

Không biết có phải do câu chửi này khiến đám tham mưu nhớ tới hình ảnh oai phong lam liệt của vị đại tá hay không, mà tất cả đều bỏ điện thoại và tài liệu xuống, nối đuôi nhau đi ra khỏi văn phòng.

"Đi nhận vũ khí! Nhanh lên!" Bác sĩ thúc giục.

Chờ sau khi đám tham mưu đi hết, hắn vội vàng tìm kiếm trong phòng một ít tài liệu có giá trị, nhét hết vào trong quân phục, biết đâu lại may mắn đỡ được đạn.

Ngay sau đó, vị đại tá rời khỏi văn phòng, hội hợp với đồng đội vừa đốt xong văn phòng, men theo cầu thang xuống tầng một, đi ra ngoài.

Vừa ra tới cửa, hắn đã lớn tiếng gọi: "Chỉ huy! Chỉ huy đâu?"

Rất nhanh sau đó, một viên thượng úy chạy tới: "Đại tá? Ngài vừa đi đâu vậy?"

Hiển nhiên vị thượng úy này căn bản không rảnh quan tâm vị thượng tá trước mắt có phải hàng giả hay không.

Bác sĩ: "Mọi người sao lại tấn công kiểu này? Không có vũ khí hạng nặng mà muốn công phá cứ điểm kiên cố là uổng công vô ích! Hiện tại nên rút khỏi cứ điểm, tập kết lại, chuẩn bị tìm nơi vượt sông, hội hợp với lực lượng chủ lực!"

Thượng úy: 'Chuyện này….

Bác sĩ: "Anh không thấy sao? Căn bản không có khả năng công phá trận địa! Mọi người ngay cả súng máy cũng không cor

Thượng úy trầm mặc, bởi vì hắn đại khái cũng nhìn ra căn bản không có cách nào đoạt lại trận địa.

Bọn họ còn đang tấn công, chỉ là vì bọn họ là quân nhân Prosen, sẽ dốc hết sức lực hoàn thành nhiệm vụ của mình ——

nhiệm vụ trước đó của bọn họ chính là bảo vệ cầu.

Nhưng hiện tại thượng tá đã giao cho bọn họ nhiệm vụ mới.

Thế là thượng úy quay đầu: "Truyền lệnh! Rút lui ra ngoài, tập kết lại bên ngoài, chuẩn bị tìm nơi vượt sông!"

Lúc này các tham mưu được trang bị vũ trang cũng từ trong doanh trại đi ra, bác sĩ chỉ cửa sau: "Đi ra từ bên này! Có thể sẽ còn xảy ra chiến đấu, tôi cần mọi người đều chuẩn bi sẵn sàng chiến đấu! Còn nữa, thượng úy, anh đi xem có xe nào dùng được không."

Thượng úy lắc đầu: "Tôi đã xem qua, tất cả lốp xe đều bị chọc thủng rồi."

Bác sĩ thâm nghĩ Commando a hiệu suất của Commando các anh cũng thật cao, một chút thời gian mà đã chọc thủng hết lốp xe rồi.

Nếu để lại một ít xe, đám người này lái xe có thể chạy biến đi thật xa, chờ bọn họ kịp phản ứng thì quân tiếp ứng của Rokossovsky đã sớm đến rồi.

Bác sĩ: "Đi bộ rút luil"

Thượng úy quay đầu ra lệnh.

Lúc này có tham mưu đang đi ra ngoài quay đầu nhìn thoáng qua, kết quả phát hiện văn phòng tầng ba bốc cháy, bèn hô to: "Văn phòng của thượng tá đang cháy!"

Tất cả tham mưu đều dừng lại, quay đầu nhìn tang ba.

Thượng úy cũng đang nhìn lên tâng ba, vẻ mặt như đang suy nghĩ điều gì đó. Cuối cùng, hắn quyết định, vừa chuyển ánh mắt vừa chất vấn: "Ông thật sự là thượng tá Hawke sao? Nghĩ kỹ lại thì giọng nói của ông cũng không giống với giọng nói của thượng tá mà chúng tôi quen thuộc… Người đâu?"

Bác sĩ đã sớm lách mình trốn ra sau cột trụ ở cửa chính, đồng thời để lại một quả lựu đạn đã được rút chốt.

Chốt an toàn bật ra thậm chí còn bay về phía thượng úy, khiến hắn theo bản năng nghiêng đầu né tránh…

Thế nhưng quả lựu đạn đã được kích hoạt ngay trước mặt, né một cái chốt an toàn hiển nhiên chẳng có tác dụng gì…

Lựu đạn phát nổ, thượng úy đối mặt với cơn bão mảnh vỡ.

Mặt và quần áo của hắn đồng thời bị xé nát, máu thịt lẫn lộn.

Dưới tác dụng của xung kích, hắn ngã ngửa về phía sau.

Quân Prosen xung quanh cũng bị mảnh đạn văng trúng, nhưng bọn họ đứng không gần như vậy, phần lớn đều không chết, chỉ ngã lăn ra đất kêu la thảm thiết.

Đồng đội của bác sĩ nổ súng, súng tiểu liên Sten bắn ra hỏa lực dày đặc.

Các tham mưu vừa mới được nhận đều là súng trường, còn chưa phải là súng trường Mauser K98k mà bọn họ quen dùng, mà là súng trường Lee-Enfield của Liên hiệp Vương quốc, kỹ năng bắn súng rõ ràng bị ảnh hưởng, đợt đạn đầu tiên vậy mà không bắn trúng tên Commando nào.

Trong lúc bọn họ kéo chốt súng, lính Commaando đã giống như bác sĩ, nấp ở phía sau cột trụ.

Lúc này nhược điểm của súng tiểu liên Sten đã hiện ra, hộp đạn của nó được lắp lệch sang một bên, thò đầu ra từ phía sau bức tường để bắn không được thuận tiện.

Lính Commando chỉ có thể kéo một đoạn phía sau nòng súng, nghiêng người ra ngoài bắn, tư thế vô cùng kỳ quặc.

Lúc này bác sĩ lại ném ra một quả lựu đạn, nổ tung giữa đám tham mưu.

Có tham mưu kêu lên: "Đừng bắn bọn chúng nữa, mau đi gọi đội ngũ đang rút lui quay lại!"

Lập tức có tham mưu xoay người bỏ chạy, nhưng lại được "ưu ái" chăm sóc bởi súng tiểu liên Sten, trúng ba phát đạn vào lưng, ngã gục xuống đất.

Nhưng càng nhiều tham mưu rời khỏi chỗ nấp, chạy như bay về phía đội ngũ đang rút lui, vừa chạy vừa kêu: "Quay lại! Mau quay lại!"

Đúng lúc này, đầu cầu bên kia đột nhiên vang lên tiếng súng dày đặc.

Vốn dĩ đầu cầu bên kia không có doanh trại, chỉ có binh lính Prosen đang làm nhiệm vụ, cho nên Commando "đi nhờ xe" chỉ mất khoảng mười phút đã giải quyết xong đám người Prosen.

Chỉ huy đội Henry thậm chí còn bắt đầu cân nhắc phái người vượt cầu sang chỉ viện cho quân bạn.

Kết quả là Henry còn đang sắp xếp thì tên Commando phụ trách súng máy bỗng hét lớn: "Đèn xe! Rất nhiều đèn xe!"

Henry vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy rất nhiều đèn xe đang chạy dọc theo quốc lộ về phía bên này.

Hắn lập tức ý thức được có thể là quân đội Balath vừa mới rút lui qua cầu đã quay trở lại.

Henry: "Chuyện gì thế này? Không phải sĩ khí của bọn chúng đã hoàn toàn sụp đổ rồi sao? Sao còn quay trở lại?"

Lúc này xe tải đã chạy đến gần, tên Commando phụ trách súng máy liền hỏi: "Có muốn nổ súng không?"

Henry cắn răng nói: “Bắn! Bắn!”

Lưới lửa đạn của súng máy hạng nặng MG34 lập tức trút về phía quân địch, chiếc xe tải đi đầu lập tức bị bắn trúng bốc cháy, loạng choạng một cái rồi lao ra khỏi vách núi, rơi xuống vực sâu.

Lính Balath trên xe điên cuồng nhảy ra ngoài, tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp núi rừng.

Chiếc xe tải thứ hai và thứ ba cũng bốc cháy, nhưng tài xế kịp thời phanh xe lại, lính Balath trên xe người ngùn ngụt lửa nhảy xuống xe, lăn lộn trên đất.

Mùi thịt cháy khét theo gió bay tới.

Lính Commaando đồng loạt khai hỏa, thu hoạch sinh mạng quân Balath như gặt lúa.

Nhưng quân Balath vẫn vừa gào thét vừa xông lên, bất chấp hỏa lực.

Henry nghe ra được bọn họ đang gào thét cái gì mà “Điện hạ”, hình như là muốn cứu người.

Hắn quay đầu lại gọi: “Bob!l Đám người này đang gao cái gì thế?”

“Bọn họ đang hô to cái gì mà không thể quên ân tình của Điện hạ, hình như là cho rằng có một vị hoàng tử Balath nào đó đang ở chỗ chúng tal”

Henry kinh hãi: “Có sao?”

“Không biết!”

Henry còn muốn hỏi gì đó thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng đạn cối rơi xuống.

Lũ Balath này, vậy mà có cả cối!

Vả lại bọn chúng vậy mà còn nhớ sử dụng!

Cùng lúc đạn cối rơi xuống, súng máy của quân Balath cũng đồng loạt khai hỏa, đạn bay vèo vèo qua đỉnh đầu lính Balath, bắn về phía đám lính Commando. Henry thấp giọng chửi một câu.

Lính Commando có tố chất cá nhân mạnh, hơn nữa còn giỏi về các loại nhiệm vụ đặc biệt như đánh lén, phá hoại.

Nhưng bọn họ trên chiến trường chính diện cũng chỉ là một đám "anh em tốt giá trị 50 bảng Anh", lúc này ưu thế về mặt chiến đấu liền không còn rõ ràng nữa.

Nhất là khi kẻ địch đã sử dụng đến pháo.

Súng cối chẳng quan tâm anh là lính Commando hay là lính quèn, chỉ cần rơi xuống bên cạnh thì anh chắc chắn phải chết.

Hơn nữa lũ Balath này được huấn luyện viên Prosen huấn luyện rất bài bản, súng cối bắn rất chính xác!

Sau một loạt pháo kích, đã có một khẩu súng máy bị trúng đạn.

Henry không còn cách nào khác, đành phải hô lớn: "Trốn vào boongkel! Tất cả mau trốn vào boongkel Nhanh lên! Đừng để bị pháo oanh tạc!"

Đúng lúc này, một quả đạn cối rơi xuống ngay bên cạnh hắn, cả người hắn bay lên cao…

(Hết chương) Chuong 304: Cam co do cua ta den

Nghe thấy tiếng súng cối, Jonathan biết là xong đời rồi.

Trước khi gia nhập Commando, .Jonathan từng phục vụ trong Lục quân Anh, gia nhập quân viễn chinh, hắn biết rõ uy hiếp của pháo binh đối với bộ binh nhẹ.

Tuy rằng lính Commaando có tố chất cá nhân siêu hạng, nhưng trước pháo binh, cho dù chỉ là súng cối, thì bọn họ cũng chỉ là bộ binh nhẹ mà thôi.

Jonathan lớn tiếng kêu lên: "Ẩn nấp! Nhanh chóng tìm chỗ nấp kiên cố! Nhanh chóng tìm chỗ nấp kiên cốt"

Vừa hô hào, hắn vừa cầm lấy hai hòm đạn, lao xuống cầu thang, chui vào trong lô cốt đầu cầu.

Bên trong lô cốt đầu cầu còn một khẩu súng máy MG34 không có giá ba chân, dùng chung loại đạn với khẩu súng máy đặt trên nóc nhà.

Jonathan vừa mới chui vào trong lô cốt đầu cầu thì đạn cối đã nã xuống bên ngoài.

Martin và George chậm chân một bước, bị lăn lông lốc từ trên cầu thang xuống.

"Mẹ kiếp! Cậu giam lên mặt tớ rồi!"

"Khỉ thật, không phải cậu đột nhiên đẩy tớ thì làm sao chúng ta phải lăn xuống cầu thang như quả bóng thế này!"

Jonathan liếc nhìn bọn họ một cái, không thèm để ý, tiếp tục quan sát tình hình bên ngoài.

Hình như quân Prosen đã nhận ra điều gì đó, bắt đầu quay đầu chạy về phía đầu cầu, kết quả là đâm đầu vào màn mưa đạn cối, bị nổ đến phải chốn chui trốn nhũi.

Jonathan cười ha hả, tuy rằng hiện tại tình cảnh của Commando rất nguy hiểm, nhưng nhìn thấy kẻ địch bị pháo của chính mình oanh tạc, hắn vẫn không nhịn được cười thành tiếng.

Martin và George đang trách móc lẫn nhau bỗng nhiên dừng lại, nhìn nhau một cái, sau đó cùng quay sang nhìn Jonathan.

Đúng lúc này, chuông điện thoại trong lô cốt vang lên.

Jonathan lập tức nhấc máy: “A lô? Ai đấy?”

“Là tôi, bác sĩ đây. Hai chúng tôi đã chiếm được tòa nhà sở chỉ huy của địch, ở đây có một chiếc máy điện đài chưa bị phá hủy, mau cử người biết phát báo đến đây!”

Jonathan: “Người biết phát báo? Chuyện này…”

Hắn quay sang nhìn Martin: “Chờ chút, Martin, hình như trước khi gia nhập quân đội cậu làm việc ở phòng thu phát của nhà ga đúng không?”

“Là Cục Điện báo nhà ga! Cục Điện báo nhà gal Đã nói bao nhiêu lần rồi, là Cục Điện báo, không phải cái phòng thu phát quèn nào đó! Đó là một ga lớn đấy!”

Jonathan: “Được rồi, được rồi, tôi biết rôi. Vậy cậu biết phát báo chứ?”

“Tất nhiên là biết rồi, nhưng tôi không có sổ mật mã, cả của quân Đồng minh lẫn của quân Prosen đều không có, tôi chỉ có thể dùng mã Morse thông dụng của bưu điện quốc tế để phát báo, ai nhận được cũng có thể giải mã được.” Martin nói rồi giơ hai tay ra. Jonathan kéo cửa lớn của lô cốt ra: “Mau đến sở chỉ huy, ở đó có máy điện đài. Tình hình hiện tại chúng ta phải nhanh chóng liên lạc với quân đổ bộ đường không của Ant, nếu không sẽ bị quân địch dùng số lượng áp đảo và màn đạn cối chết tiệt này tiêu diệt mất!”

Martin nhìn màn đạn cối bên ngoài đang không ngừng dội xuống, đúng lúc này lại có một quả đạn cối rơi trúng nóc lô cốt, sau tiếng nổ, một lượng lớn đá vụn và bụi đất rơi như mưa xuống đầu ba người.

Martin: “Cau chắc chắn muốn tôi chạy đến tòa nhà sở chỉ huy dưới làn mưa đạn này sao?”

Jonathan lấy cây kèn túi Scotland vẫn luôn đeo sau lưng ra, nghiêm túc nhìn Martin: "Đúng vậy, tôi sẽ đi cùng cậu."

Martin nheo mắt nhìn nhạc cụ trên tay .Jonathan: "Việc cậu lấy kèn túi ra thì có liên quan gì đến chuyện này?"

Jonathan thổi một nốt dài, sau đó thử tất cả các lỗ thổi của cây kèn túi, xác định nhạc cụ vẫn hoạt động tốt.

Sau đó, hắn bắt đầu vừa đi vừa thổi bài "Scotland the Brave", đây là một bản hùng ca nổi tiếng của Scotland, cũng là quân ca của Lục quân Anh.

Sau đó, hắn cứ thế vừa thổi kèn túi vừa ung dung bước vào màn mưa đạn cối.

Martin và George nhìn nhau.

Martin chửi thâm: "Hoặc là hắn ta bị điên rồi, hoặc là thế giới này phát điên rồi, mà có khi cả hai đều điên rôi cũng nên."

Nói xong, hắn cong người chạy ra khỏi lô cốt đầu cầu, đuổi theo .Jonathan.

Martin: "Cậu đi nhanh lên chút được không hả! Nhanh chóng thoát khỏi cái màn đạn chết tiệt này đi!"

Jonathan vẫn tiếp tục ung dung vừa đi vừa thổi kèn, đúng lúc này, một toán lính Prosen phát hiện ra hai người, định xả súng, kết quả là một quả đạn cối rơi trúng ngay giữa bọn chúng, tất cả đều bị nổ bay lên trời.

Khẩu súng cối của quân Balath có vẻ là loại cỡ nòng 80 mm, uy lực rất lớn.

Jonathan tiếp tục vừa đi vừa thổi kèn, vẻ mặt bình tĩnh, bước đều bước như đang diễu hành, tiến vê phía tòa nhà sở chỉ huy.

Bác sĩ thò đầu ra từ phía sau cột trụ trước cửa tòa nhà, nhìn Jonathan với vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Đợi đến khi hai người đã đi vào trong phạm vi được che chắn của tòa nhà, bác sĩ mới lên tiếng hỏi: "Cậu làm trò gì thế?"

dJonathan nhún vai: "Tôi cũng không biết nữa, có lẽ chỉ là do xác suất thôi. Điểm rơi của đạn cối khá ngẫu nhiên, chỉ cần nó không rơi trúng chúng ta là được."

Vẻ mặt bác sĩ như muốn nói: "Tôi tin cậu mới là lạ."

Jonathan: "Nhanh lên, máy điện đài đâu?"

Bác sĩ lập tức sực tỉnh: "Phải rồi, máy điện đài! Chúng tôi đã thử liên lạc bằng điện đài vô tuyến rồi, nhưng quân Ant ở quá xa, không liên lạc được, nhất định phải dùng đến máy điện đài!"

Martin gọi giật hai người đang định đi vào trong, trịnh trọng nói: "Tôi biết phát báo, nhưng chỉ có thể phát điện bằng mã Morse."

Bác sĩ: "Phát điện bằng mã Morse cũng được, dùng mã Morse còn tiết kiệm được thời gian giải mã, lúc này dùng mã Morse là tốt nhất! Cứ phát bằng mã Morse đi!"

Martin: 'Lời này là ông nói đấy nhé! Nếu để lộ bí mật, hoặc là sau này bị điều tra, thì ông phải chịu trách nhiệm đấy!"

"Tôi chịu trách nhiệm." Bác sĩ vỗ ngực nói.

(Lúc cập nhật chương 27 do sơ suất nên tôi đã đăng nhầm bản thảo cũ, thiếu mất một đoạn chuyển cảnh, cho nên có rất nhiều độc giả cảm thấy tình tiết đội Commando này hơi đột ngột, mọi người có thể quay lại xem chương 27, hiện tại đã cập nhật đoạn chính xác rồi. Vị trí của chương này chính là nối tiếp đoạn chuyển cảnh cuối cùng của chương 27.)

Cùng lúc đó, tại sở chỉ huy quân viễn chinh Ant.

Vương Trung đang nói chuyện với Amelia: "Cô bắn tên đối không rất cừ, nếu không phải cô bắn rơi một chiếc, dọa bay một chiếc thì có lẽ sở chỉ huy đã bị tổn thất nặng nề rồi."

Lúc này, Katyusha bất mãn lên tiếng: 'Không có cô ta thì tôi cũng có thể bắn rơi máy bay địch! Bọn Prosen xảo quyệt, dám bay ở tâm cực thấp để né tránh tâm nhìn của tôi!"

Tuy rằng mũi tên thần được Katyusha (biệt danh của Yekaterina) điều khiển cho dù có ra khỏi tâm nhìn thì vẫn có thể tiếp tục truy đuổi mục tiêu cho đến khi bắn trúng.

Nhưng điều đó không có nghĩa là không thể né tránh, nếu như phi công Prosen được tiếp nhận huấn luyện đối kháng với tên lửa không đối không đời ba, biết cách sử dụng động tác cơ động F-Pole để tiêu hao động năng của "tên lửa" thì có lẽ đã có thể né tránh được.

Chỉ là có lẽ, dù sao tính năng của máy bay cánh quạt và máy bay chiến đấu đời thứ ba chênh lệch quá nhiều, có thể sau khi dùng F-HLE né Thần Tiễn thì bản thân đã không còn động năng, chỉ có thể rơi xuống đất.

Tóm lại, khi lọt vào tâm nhìn của Katyusha, chỉ cần bị thần tiễn khóa chặt, hắn có chắp cánh cũng khó thoát.

Nhưng mà vậy cũng phải lọt vào tâm nhìn của Katyusha trước.

Lần này đánh lén địch cơ, mãi đến khi từ bỏ công kích chuyển hướng thoát ly, mới lọt vào tâm mắt Amelia, mà nhóc tỳ căn bản không nhìn thấy hai chiếc BF110, tự nhiên cũng không thể nào dẫn dắt thần tiễn công kích.

Amelia nhìn Katyusha: "Thần tiễn của cậu khi đối kháng với phi cơ địch bay thấp bị hạn chế quá nhiều, cho nên tôi mới chủ động bắn vào không trung. Không có tôi muốn chết bao

nhiêu tham mưu, tôi thấy cậu vẫn nên thành thật cảm ơn tôi thì hơn, bởi vì bảo vệ bộ tư lệnh quân viễn chinh vốn là chức trách của cậu."

Nhóc tỳ biu môi.

Vương Trung đang muốn hòa giải, tham mưu thông tin cầm điện báo chạy tới: "Tướng quân! Báo cáo! Chúng tôi nhận được điện báo mã minh, quân đội Commando ở cầu lớn thung lũng Fenni gặp phải lượng lớn quân đội Balath tấn công, tình hình nguy hiểm."

"Cái gì?" Vương Trung tiến lên, đoạt lấy điện báo, vừa xem vừa nói: "Lại có chuyện này, quân đội Balath cũng dám giao chiến với Commando?"

Trên điện báo nói hai việc, thứ nhất Commando đã đánh bại quân đội Prosen cải trang trấn giữ cầu, chiếm lĩnh cây cầu, thứ hai, quân đội Balath vốn tháo chạy đột nhiên quay lại tấn công quân đội Commando đang chiếm giữ cầu.

Kẻ địch có súng cối, chỉ có vũ khí hạng nhẹ và trang bị tác chiến tâm gần, tình hình hiện tại của Commando rất nguy cấp.

Vương Trung xem xong, đưa điện báo cho Pavlov đang tiến lại gần, hỏi: Quân đoàn 51 tối nay có thể xuất phát không?"

Pavlov nhìn điện báo, xác nhận tình hình liên đưa điện báo cho Popov đồng thời đáp: "Không được. Cho dù Quân đoàn 51 chuẩn bị xong, tôi cũng không đề nghị xuất phát ngay bây giờ, tàn binh Prosen còn khá nhiều ý chí chiến đấu, chúng ta hành quân ban đêm có thể sẽ bị quân Prosen tập kích.

"Ngoài ra, chúng tôi cũng không rõ hai ngôi làng trên đường đi có quân Prosen phục kích hay không. Chúng tôi nhất định phải đợi đến rạng sáng mới có thể xuất phát! Khi đó tâm

nhìn tốt, còn có thể phái không quân trinh sát hai ngôi làng trên đường.”

Vương Trung: “Nhưng quân Commando không nhất định có thể kiên trì đến trưa mai, bọn họ là tinh nhuệ, nhưng quân số quá ít, cũng không am hiểu loại tác chiến chính diện này. Chúng ta phải xuất phát ngay bây giờ để cứu bọn họ, ba tiếng đồng hồ là đến thung lũng Fennil”

Pavlov: “Cậu muốn dùng tính mạng của binh sĩ để đánh cược trên đường đi này không có kẻ địch sao?”

Vương Trung suy nghĩ một chút, nói: “Tôi thân chinh dẫn đầu đội cứu viện!”

Pavlov: “Không, việc này ngoài việc khiến cậu cũng gặp nguy hiểm ra thì có gì khác biệt sao?”

Vương Trung: “Tin tôi! Đội quân do tôi dẫn đầu tuyệt đối sẽ không bị kẻ địch phục kích, cũng sẽ không bị kẻ địch tập kích!”

Bởi vì kẻ địch đến gần trong phạm vi 2,5 km sẽ bị phát sáng, tập kích? Không tồn tại.

Amelia: “Đây quả thực là tự tin vô lý! Không, tuy Commando là tinh nhuệ của Liên Hiệp Vương Quốc chúng ta, nhưng tôi phản đối hành động giải cứu mạo hiểm đặt vị trí chủ soái quân viễn chinh vào tình thế nguy hiểm mà còn vô lý như vậy!”

“Tôi thấy được.” Popov đột nhiên lên tiếng, hắn nhìn Vương Trung: “Tôi thấy được. Ngài ấy sẽ không phạm phải loại sai lâm cấp thấp này, ngài ấy có trực giác chiến trường kinh người, tôi tin tưởng ngài ấy sẽ không bị phục kích.”

Pavlov trầm ngâm một lát, thở dài: “Tôi cũng tin. Vậy thì tướng quân hãy tự mình dẫn đầu đội cứu viện, lập tức xuất

phát, giải cứu quân Commando đang chiến đấu anh dũng ở cầu lớn thung lũng Fenni.”

Vương Trung võ đùi: “Tốt! Tôi đã sớm muốn lái xe tăng đi dạo một vòng rồi.”

Pavlov nheo mắt: “Tôi biết ngay là cậu muốn lái xe tăng mà thôi.”

Amelia: “Anh là Tham mưu trưởng, anh không thể đồng ý loại quyết định vô lý này của chủ soái!”

“Không,’ Pavlov lắc đầu,‘Tiểu thư Amelia, khi tôi còn là Tham mưu của Trung đoàn Amur số 3, đã theo tướng quân tác chiến rồi, ngài ấy quả thực có năng lực quan sát chiến trường kinh người, ngài ấy tự mình dẫn quân, chỉ có ngài ấy đánh úp người khác, không có chuyện người khác tập kích ngài ấy.”

Popov cũng phụ họa: “Tôi biết chuyện này thật vô lý, nhưng… Chúng tôi theo chủ nghĩa thực dụng, chú trọng thực tế, sự thật bày ra trước mắt, chúng tôi không thể không tin.”

Amelia nghi ngờ nhìn hai con gấu (chỉ Popov và Pavlov), sau đó lại nghi ngờ nhìn Vương Trung. Sau đó cô nàng nói: “Được rồi, vậy tôi muốn đi theo, nếu là hỗn chiến ban đêm, năng lực của tôi cũng có thể phát huy tác dụng, tôi sẽ trở thành xạ thủ súng máy khiến kẻ địch khiếp sợ.”

Đúng vậy, súng máy của cô bắn không phải dựa vào thị lực, mà dựa vào siêu năng lực.

Vương Trung: “Vậy quyết định như vậy, lập tức tập hợp đội đột kích, do xe tăng số 422 của tôi dẫn đầu. Grigory, lấy cờ đỏ của tôi lại đây!”

(Hết chương) Chương 305: Dũng khí đối đầu với dũng khí

Cầu lớn thung lũng Fenni, trận chiến vẫn tiếp diễn.

Chiến thuật của quân Balath vô cùng đơn giản, trước tiên dùng súng cối oanh tạc, sau đó cho bộ binh xung phong, nếu không công phá được tiếp tục dùng súng cối.

May mà đám người Balath này không có pháo binh hoặc pháo bắn thẳng, boongke của quân Prosen lại kiên cố, tường ngoài boongke bị oanh tạc sụp mất một mảng lớn, vẫn không bị phá hủy.

Đến hai giờ sáng, vấn đề thực sự bắt đầu xuất hiện.

"Hết đạn!" Trong điện thoại truyên đến tiếng của Case, chỉ huy trận địa phía bắc cầu lớn: "an dược dự trữ trong boongke sắp hết rồi! Chúng tôi đã bắn ít nhất ba vạn viên đạn, bọn chúng muốn dùng mạng để chúng tôi bắn hết đạn!"

Henry, vị thượng úy vốn chỉ huy bờ nam có lẽ đã bị pháo kích hy sinh, vì vậy theo cấp bậc chỉ huy, Case tiếp quản quyên chỉ huy.

Jonathan: "Tôi đã tổ chức hai nhóm người vận chuyển đạn dược cho các anh rồi, vậy cũng hết rồi sao?"

"Hết rồi! Không chỉ hết đạn, nòng súng các anh đưa tới đều bị bắn hỏng rồi, hiện tại súng máy có thể phát nổ bất cứ lúc nào, bất cứ lúc nào cũng có thể phát nổ! Nhanh nghĩ cách đi!"

Jonathan: "Đừng hoảng, đợi khi đợt pháo kích kết thúc, chúng ta có thể dùng pháo phòng không bên này yểm trợ cho các anh!"

"Góc bắn của pháo phòng không bị hạn chế, quân Balath đã phát hiện ra điểm này. Dù sao bọn chúng cũng được huấn luyện viên của Prosen huấn luyện, trình độ chiến thuật vẫn có đấy. Ngoài ra, bọn chúng đã phát hiện chúng ta không còn nhiều quân, mỗi lần tấn công đội hình càng phân tán, đợt tấn công vừa rồi còn có người muốn bao vây từ phía vách núi!"

dJonathan vừa định trả lời, bác sĩ liền nói: “Pháo kích kết thúc rồi!”

“Cố thủ, tôi sẽ nghĩ cách yểm trợ cho các anh!”

dJonathan cúp điện thoại, lập tức chạy ra cửa sổ, hét về phía trận địa pháo cao xạ: “Nhanh, dùng pháo cao xạ còn sử dụng được bắn yểm trợ!”

Lính Commando vốn đang trốn trong công sự gần đó lập tức chạy ra, thao tác pháo cao xạ, bắt đầu dồn hỏa lực về phía bờ bên kia.

Quân đội Balath trình độ huấn luyện và ý chí chiến đấu đều kém, đạn pháo 20mm vừa phát nổ trong đội hình, rất nhiêu tên đã nằm rạp xuống đất không nhúc nhích, không biết là chết hay là sợ đến mức không dám động đậy.

Nhưng vấn đề là pháo 20mm cũng vậy, súng máy cũng vậy, chỉ có thể áp chế quân Balath trong một khu vực.

Quân Balath dàn trận trên một diện rộng, hơn nữa dựa vào chiến thuật được huấn luyện viên Prosen huấn luyện, lợi dụng địa hình và công sự để ẩn nấp.

Jonathan quan sát một chút, lập tức quyết định: “Không thể cố thủ đầu cầu được nữa, phải rút quân ở bờ nam về, nếu không bọn họ sẽ bị tiêu diệt ở bên kia mất!”

Nói xong hắn quay lại chỗ điện thoại, cầm ống nghe: “Nối máy với bờ nam!” Trong đội Commando có lính thông tin chuyên nghiệp, lúc này đang đảm nhiệm vai trò tổng đài viên, rất nhanh sau đó, giọng nói của Case, chỉ huy bờ nam đã truyền đến: “Jonathan! Tôi nghĩ tôi nên rút quân, tôi không tin đám người Balath này biết cách gỡ bom, có thể kích nổ số thuốc nổ chưa được tháo dỡ dưới gầm cầu!”

Jonathan: “Tôi đồng ý cho anh rút quân, nhưng tôi cần anh chọn ra hai người có thể lực tốt nhất, tháo số thuốc nổ dưới

gầm cầu xuống! Cứ tháo ra ném xuống thung lũng là được!”

Case: “Me kiếp, mệnh lệnh này của anh đúng là muốn tôi chết mà, Đại Cai”

“Chấp hành mệnh lệnh! Nếu cầu bị nổ, quân đội Ant sẽ bị cản trở rất lớn! Chiến tuyến phía nam chúng ta chủ yếu là quân đội Barakha, lực chiến đấu của quân đội Barakha thế nào chắc anh biết rõ! Anh từng phục vụ ở Barakha mài”

“Mẹ kiếp!” Case chửi âm lên,‘Mẹ kiếp! Tôi sẽ cho người đi gỡ bom!”

Điện thoại bị cúp, .Jonathan chạy ra khỏi doanh bộ, chạy thẳng đến đầu cầu, nấp sau đống bao cát ở đầu cầu quan sát tình hình bờ nam.

Hắn nhìn thấy hai gã Commando lực lưỡng xông ra khỏi công sự, vừa chạy vừa cởi bỏ trang bị trên người, cuối cùng chỉ mặc quân phục, đeo súng lục chạy đến bên cầu lớn, nhanh nhẹn leo xuống gầm cầu, hai tay bám vào thanh thép của cây cầu lớn, giống như vận động viên thể dục dụng cụ đu người di chuyển, vừa di chuyển vừa tháo số thuốc nổ được gắn trên thanh thép, ném xuống thung lũng.

Đúng lúc mọi chuyện đang diễn ra suôn sẻ, một đám quân Balath xông đến mép vực, nhắm thẳng vào hai người lính Commaando đang đu mình dưới gam câu bắn tới.

May mà bọn chúng sử dụng súng trường Lee-Enfield, hơn nữa độ chính xác không cao.

Jonathan giơ súng tiểu liên lên, nhắm về phía đám người đó bắn xối xả, nhưng khoảng cách này hắn căn bản không trông cậy vào việc bắn chết bọn chúng, chỉ muốn cản trở bọn chúng bắn mà thôi.

Kết quả một băng đạn chưa bắn hết, đám người Balath đã nằm rạp xuống.

Hai gã Commando lực lưỡng thuận lợi leo lên phía bắc cầu lớn, gỡ hết số thuốc nổ dưới gầm cầu.

Lính Commando tiếp ứng lập tức kéo hai người lên, vỗ mạnh vào vai bọn họ.

Lúc này Case cũng dẫn quân rút về.

Tám lính Commando còn sống sót yểm hộ cho nhau, vừa đánh vừa rút lui.

Bọn họ rút được một nửa, quân Balath mới dám chiếm lấy boongke và công sự trống không, ùa ra đầu cầu bắn xối xả.

Quân Balath bắn đêm rất kém, tám gã Commando đều an toàn rút lui.

Case lật người qua bao cát, nấp sau .Jonathan, vừa thở hổn hển vừa nói: "Chúng tôi có đặt mìn trong boongke, chắc là…"

Lời còn chưa dứt, boongke đối diện đã bốc khói và lóe sáng.

"Chắc là như vậy!" Case chỉ tay về phía đối diện.

dJonathan vỗ vai Case: "Anh làm tốt lắm, làm rất tốt!"

Case: "Bây giờ phải làm sao? Bên này còn đạn súng máy không?"

"Cũng không còn nhiều, vừa rồi giao chiến với quân Prosen đã dùng hết một ít, số còn lại đều đưa qua cầu cho các anh rồi. Chúng ta chỉ có thể dùng lựu đạn và súng tiểu liên để phong tỏa đầu cầu!" Nói xong Jonathan tho đầu ra, dùng súng tiểu liên bắn ngã một đám quân Balath đang định xông lên cầu.

Case thăm dò: "Vậy chúng ta phải phản công như thế nào?"

Jonathan vừa thay băng đạn vừa đáp: “Anh hỏi chúng tôi ư? Trừ phi chúng ta có thể chiến thắng được lượng quân địch gấp trăm lần trong trận cận chiến, tôi không đề nghị phản công.”

Thay xong băng đạn, .Jonathan lại thò đầu ra, xả một loạt đạn.

Lúc này Martin cầm theo mấy khẩu súng tiểu liên và một đống túi đạn chạy tới, trượt một cái chui vào công sự, trên mũ sắt của anh ta dính một viên đạn lạc, thế mà không xuyên thủng được mũ, chỉ để lại một vết xước.

“ShitI!”

Martin chửi thê một tiếng, định tháo mũ sắt, .Jonathan vội vàng ngăn lại: “Đừng! Những người may mắn như anh, sau khi tháo mũ sắt ra nhất định sẽ bị vỡ sọ! Phim nào cũng diễn như vậy!”

Liên Hiệp Vương Quốc tuyên chiến với Prosen khi Prosen xâm lược Melainia, đánh nhau nhiều năm như vậy đã quay rất nhiều phim về đề tài chiến tranh, .Jonathan nói chính là mô-tuýp thường thấy trong những bộ phim đó.

Chiến trường rất tà môn, hễ ai không tin thì sẽ bị trừng phạt thích đáng.

Martin không tháo mũ sắt, mà đưa súng tiểu liên và đạn cho Jonathan và Case, đồng thời hét lớn: “Quân Ant đang tiến vê phía này! Do Rokossovsky kia tự mình dẫn quân!”

“Sao lại là ông ta tự mình dẫn quân?” Jonathan kinh ngạc hỏi,‘Ông ta không phải là Tổng tư lệnh quân viễn chinh của Ant sao? Tự mình xung phong là thế quái nào? Học theo “Cáo sa mạc” trứ danh đó sao?”

Martin lắc đầu: “Không không không, hình như là “Cáo sa mạc” học theo ông ta ấy chứ! Nhưng tôi không rõ tình hình cụ

thể ra sao, chỉ biết là điện báo nói vị tướng quân kia đang tự mình dẫn theo một đội nhỏ tiếp cận chúng tal Có xe tăng, pháo tự hành! Đương nhiên là có cả bộ binhl"

"Vậy thì tốt quá rồi! Vấn đề duy nhất là bọn họ cần bao lâu mới đến nơi?" Jonathan vừa hỏi vừa cầm lấy khẩu súng tiểu liên của Prosen mà Martin đưa tới, bắn về phía đám quân Balath lại chuẩn bị vượt cầu.

Case thăm dò, ném ra một quả lựu đạn.

Rõ ràng Case đã tính toán thời gian chuẩn xác, quả lựu đạn rơi xuống mặt cầu nổ tung, nổ bay một đám quân Balath đang bỏ chạy, khiến bọn chúng chạy còn nhanh hơn.

Đúng lúc này, trên bầu trời lại vang lên tiếng rít.

Mẹ kiếp, lại là súng cối!

Jonathan và Case đồng thời hét lớn: "Nhanh vào công sự!"

Hai người phản ứng rất nhanh, lập tức lao ra ngoài.

Đạn cối rơi xuống, điểm rơi ở sân tập cách trận địa đầu cầu một khoảng khá xa.

dJonathan đã chạy ra ngoài vài bước, lúc này mới phát hiện Martin không đuổi kịp, lập tức quay đầu túm lấy chiến hữu khởi bước muộn, chạy như điên về phía bê tông.

Phát đạn thứ hai rơi xuống.

Lần này Balath lại định lặng lẽ qua cầu trong lúc bắn pháo!

Đầu cầu, khẩu súng máy bắt đầu lóe lên! Là George ở lại đầu cầu! Jonathan nhớ rõ George còn có một khẩu MG34 chỉ có hai chân giá, cùng với mấy trăm viên đạn.

Hắn lo lắng nằm nhoài trên cửa sổ quan sát chỗ nấp, nhìn lô cốt dau cầu không ngừng khai hỏa.

“Đáng chết.” Hắn mắng: “Vốn đêm nay chúng ta chiếm lĩnh cầu lớn, Ant đã đến rồi!”

Martin: “Trên điện báo nói, buổi chiêu không quân Prosen không kích Mocha, làm rối loạn nhịp độ dỡ hàng và tập kết của bọn chúng.”

Jonathan không trả lời, mà tập trung tinh thần nhìn đầu cầu đang ở trong trạng thái chống cự duy nhất dưới làn pháo kích.

Tần suất bắn của George chậm lại, hẳn là vì hắn không còn bao nhiêu đạn.

So với việc hết đạn, vấn đề chết người hơn là nhiệt độ nòng súng, súng máy của Prosen bởi vì tốc độ bắn quá cao, thường thường phải thay nòng súng trước khi bắn hết 200 viên đạn.

Nhưng hỏa lực của nó là thật sự khỏi bàn, cho dù chỉ là liên tục bắn điểm xạ, cũng có thể ép quân đội Balath không thể động đậy trên cầu.

Jonathan mím môi, suy nghĩ đối sách.

Lúc này Case trung úy nói: “Lúc pháo cối bắn tới, chúng tôi không dám dùng pháo phòng không. Nhưng cậu xem, pháo phòng không cứ thế đặt trên đất trống, pháo cối nổ nhiều lần như vậy, một phát cũng không trúng nó. Có lẽ chúng ta có thể đánh cược một lần, mạo hiểm pháo cối của địch sử dụng pháo 20mm?”

Martin ngẩng đầu, nhìn .Jonathan với vẻ mặt đầy ẩn ý.

Jonathan nhìn ra ngoài, suy tư vài giây nói: “Được rồi, cứ như vậy đi, Case cậu và Martin thao tác pháo phòng không, Wilhelm vận chuyển đạn pháo! Tôi ở bên cạnh thổi sáo cho các cậu!”

Case: “Ha?”

Martin vỗ vỗ bờ vai hắn: “Quen là được.”

Lúc này .Jonathan lại lấy ra cây sáo vẫn mang trên người, thổi lên khúc nhạc vừa rồi, đi vê phía pháo phòng không.

Đúng lúc này, pháo cối ngừng bắn.

Tên chỉ huy Balath giận dữ quát: “Sao pháo cối lại ngừng?”

“Hết đạn rồi!”

“Mẹ kiếp!” Tên chỉ huy tức giận mắng một câu, rút đao ra: “Kẻ địch cũng không còn bao nhiêu đạn, để cho bọn chúng thấy sự dũng cảm và trung thành của Balath, xông lên!”

Hắn nhảy ra khỏi công sự, giơ cao thanh đao, xông về phía cầu lớn.

Quân Balath được cổ vũ, ào ào theo sau hắn xông lên cầu lớn.

(Hết chương)

Chương 205: Sẽ Không Ai Vào Đâu

Chương 306: Trận chiến cuối cùng

Chuong 306: Tran chien cuoi cung

Bên phía Commando, Martin và Case vừa mới chuyển pháo 20mm sang nhắm ngay mặt cầu, quân Balath đã xông tới như thủy triều.

Case trung úy lập tức ngồi xuống khai hỏa, Martin thì phụ trách hộp đạn, giữ cho hộp đạn ổn định.

Khẩu pháo 20mm này là công nghệ thực sự của Prosen, bắn ra cũng là loại đạn vỏ mỏng do Prosen chế tạo.

Khi viên đạn pháo đầu tiên nổ tung trong đám quân địch, chất lượng mà Prosen tự hào được thể hiện rõ ràng, binh lính Balath thương vong thảm trọng.

Loại đạn vỏ mỏng này liên tục bắn vào đội hình dày đặc trên cầu.

Binh sĩ Balath theo đúng nghĩa đen là máu thịt bay tứ tung.

Thế nhưng vị sư đoàn trưởng dẫn đầu xông lên lại hoàn toàn không bị mảnh đạn nào gạn được, tiếp tục giơ cao thanh đao sáng loáng xông về phía bờ Bắc.

Case trung úy lập tức điều khiển bánh lái, để họng pháo nhắm ngay sư đoàn trưởng.

Một phát pháo 20mm bắn trúng sư đoàn trưởng, khiến nửa thân trên của hắn nổ tung. Binh sĩ Balath thấy vậy, lập tức quay đầu bỏ chạy, nhưng những người phía sau vẫn đang xông

lên phía trước, bọn chúng chen chúc trên cầu, liên tục có người bị đẩy khỏi lan can, rơi xuống vực sâu.

Sau đó Case trung úy liền chuyển hướng pháo, đáng tiếc cỡ nòng 20mm vẫn là nhỏ, không thể dọn sạch mặt cầu, rất nhiều thi thể bị bắn nát đều kẹt lại trên cầu.

Vị trung úy còn đang hăng say, pháo đột nhiên ngừng bắn.

"Lắp đạn nhanh!" Case trung úy quay đầu quát.

Martin hét lại: 'Không phải lỗi của tôi! Nòng pháo quá nóng bị kẹt rồi!"

Vị trung úy lúc này mới nhìn thấy một vỏ đạn rỗng kẹt ở cửa sổ thoát vỏ đạn.

Hắn vội vàng đứng dậy muốn xử lý sự cố, sau đó mới nhớ ra mình chưa từng được huấn luyện liên quan, không biết cách xử lý sự cố cho pháo 20mm của Prosen.

"Chết tiệt, thứ này xử lý sự cố thế nào?"

Martin: "Lam sao tôi biết được! Cứ thử kéo thứ giống tay cầm xem có thể lấy được vỏ đạn bị kẹt ra không!"

Case vội vàng tìm tay cầm, vừa thấy cái gì đó khả nghi là lập tức đưa tay kéo, kết quả bị kẹp tay ngay lân đầu tiên.

Hắn hét thảm một tiếng, buông tay cầm ra, tay trái ôm lấy bàn tay phải đang phun máu.

Lúc này .Jonathan đang thổi sáo hét lớn: "Quân Balath lại xông lên rồi! Mấy người làm gì vậy! Bắn nhanh!"

Martin vừa tiếp tục cố gắng xử lý sự cố, vừa hét: "Bị kẹt rồi! Ai nói với tôi công nghệ Prosen tốt lắm không bị kẹt đạn?"

Quân Balath đã xông lên được một nửa.

Jonathan đeo cây sáo ra sau lưng, lấy cung tên ra, kéo căng dây, ngắm sơ qua rồi buông tay. Tên lính Balath chạy đầu tiên trúng tên ngay cổ họng, ngã nhào về phía trước, lấy tay che lấy chỗ trúng tên.

Jonathan tiếp tục bắn tên, liên tục bắn gục quân Balath, tuy nhiên bởi vì cung tên giết người không tiếng động, ban đêm cũng khó mà nhìn rõ mũi tên bay đến, quân Balath căn bản không nhận ra đồng đội ngã xuống phía trước bị thứ gì giết chết, tiếp tục dũng cảm xông lên.

Jonathan vừa bắn tên, vừa hét về phía khẩu pháo cao xạ: "Xử lý sự cố nhanh lên!"

Martin: "Đang cố gắng đây!"

Lúc này .Jonathan đã bắn hết tên, chỉ có thể ném cây cung, rút loan đao ra.

Hắn cao giọng đọc một đoạn trong bài thơ "Bài ca La Mã cổ đại": "Người lính gác cổng Horatius đã nói: Tất cả chúng ta rồi sẽ có ngày chết đi."

Một tên lính Balath cam súng trường đâm lê lao về phía Jonathan, nhưng lại bị hắn né được, sau đó bị một đao chém trúng lưng, chạy thêm được vài bước thì ngã vật xuống, máu chảy lênh láng.

Jonathan: "Vậy thì, được chết khi bảo vệ tro cốt của tổ tiên và đền thờ của các vị thần, được chết khi chống lại kẻ thù hùng mạnh, đó là cái chết vô cùng giá trị."

Tên lính Balath thứ hai xông đến trước mặt Jonathan, nhưng lại bị một đao cắt cổ, còn chưa kịp đâm cây giáo ra đã ngã vật xuống.

dJonathan: "Vì bảo vệ người mẹ đã nuôi nấng tôi, vì bảo vệ người vợ đang nuôi dạy con nhỏ, vì bảo vệ những cô gái sẽ

thắp lên ngọn lửa vĩnh hằng, bảo vệ họ khỏi sự tàn phá của tên Sextus đê tiện, cái chết như vậy thật vinh quang biết bao!”

Vừa dứt lời, loan đao trong tay Jonathan lại cắt qua cổ họng của ba người. Hình như là vì muốn tiết kiệm sức lực, mỗi nhát chém của hắn đều nhắm vào chỗ hiểm, xác lính Balath đã chất thành nửa vòng tròn xung quanh hắn, máu của những người lính hòa vào nhau.

dJonathan hét lớn: “Thái thú đại nhân, xin hãy cho người phá cầu ngay lập tức, một ngàn quân địch đang chiếm giữ mặt cầu, xin hãy để ba người chúng tôi cản chúng lại! Còn vị dũng sĩ nào muốn cùng tôi giữ cầu?”

Vừa dứt lời, pháo tự động 20mm gầm lên giận dữ, đạn vỏ mỏng nổ tung trong đám người.

Case trung úy dùng toàn bộ sức lực đè chặt cò súng, cơ thể cũng rung lên theo từng tiếng súng.

Case trung úy: Aaaaaal”

Martin phụ trách lắp đạn cũng đang gào thét, vừa gào vừa nhét băng đạn năm viên vào họng pháo.

Đạn pháo liên tục nổ tung trên cầu, đẩy lui quân địch về phía bờ Nam.

Jonathan thấy vậy, lập tức chui vào công sự bên cạnh cầu. Hắn cầm lấy loan đao, cẩn thận quan sát, phát hiện trên đó đã có bảy tám vết mẻ, nếu chém thêm vài cái đầu nữa chắc là gãy mất.

Không biết như vậy là bên hay không bền đối với một thanh loan đao rèn thủ công.

Hắn lấy vải dầu ra, cẩn thận lau vết máu trên loan đao.

Lúc này bác sĩ cũng chạy tới, nấp sau bao cát cùng hắn: “Viện quân đang chạy hết tốc lực về phía chúng ta.”

Jonathan: “Bọn họ đi xe bọc thép à? Tuyệt quá.’

“Không, bọn họ không có nhiều xe bọc thép, cho nên viện quân là xe tăng, tin tốt là, địa hình cao nguyên Balath rất thích hợp cho xe tăng di chuyển.”

Jonathan: “Vậy còn tin xấu?”

Bác sĩ: ‘Cho dù trên đường không gặp sự cố gì, bọn họ cũng phải mất hai tiếng rưỡi nữa.”

Jonathan nhìn khẩu pháo phòng không: “Phải bảo bọn họ bắn tiết kiệm đạn một chút! Đúng rồi, tập trung toàn bộ lựu đạn lại đây, Joey còn sống không? Anh ta bắn yểm hộ, ném lựu đạn chuẩn nhất!”

“Để tôi đi tìm xem.” Nói xong, bác sĩ đội mũ rồi xông ra khỏi công sự, chạy như bay về phía những công sự khác của Commando.

Jonathan lại nhìn về phía cây cầu: “Còn hai tiếng rưỡi nữa… Mẹ kiếp!”

01:00 ngày 30 tháng 8, cách thung lũng sông Fenni 110km, đội tiên phong đặc biệt của quân viễn chinh Ant.

Vương Trung thò nửa người ra khỏi tháp pháo, làm ra vẻ đang dùng ống nhòm quan sát.

Thực ra hắn đang dùng [Thị Giác Quan Sát] để xác nhận vị trí của kẻ địch.

[Thị Giác Quan Sát] của hắn, ngay cả mìn do kẻ địch chôn cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, cho nên hiện tại hắn mới có thể ung dung di chuyển như vậy.

Thông thường mà nói, sẽ chẳng có vị chỉ huy nào lại cho phép quân đội của mình xông thẳng vào lãnh thổ của địch mà không hề do thám, tình hình địch chưa rõ ràng, quá nguy hiểm.

Bất cứ học viện quân sự nào, nếu học viên nào giao bài tập là kế hoạch tác chiến như vậy, chắc chắn sẽ bị giảng viên lôi ra làm ví dụ xấu.

Hiện tại, Amelia đang đứng sau lưng Vương Trung, kinh ngạc nhìn hắn: "Thật không thể tin được, kế hoạch mạo hiểm như vậy chắc chắn sẽ trở thành ví dụ xấu! Bây giờ trời tối đen như vậy, anh dùng ống nhòm nhìn thấy gì sao?"

Vương Trung nghiêm túc trả lời: "Tôi đang nhìn ánh lửa của quân địch."

Amelia: "Anh nghĩ quân địch cũng giống như anh, ra lệnh bật đèn pha hành quân sao? Hành quân trong vùng địch mà bật đèn pha như vậy, lỡ đâu quân địch bo trí trận địa pháo chống tăng bên đường thì sao, anh chết là cái chắc, sau đó tôi sẽ sống sót và khắc lên bia mộ của anh dòng chữ 'Danh tướng Ant chết vì sự ngu ngốc của chính mình "

Vương Trung phì cười, chưa nói đến việc có khẩu pháo chống tăng nào có thể bắn tỉa chính xác và xuyên thủng giáp trước của T34W ở ngoài tâm "chiếu sáng" của hắn hay không, cho dù có pháo chống tăng như vậy thật, khi nhìn thấy một đoàn xe chạy đến với đèn pha sáng trưng vào ban đêm, chắc chắn cũng sẽ sinh nghi.

Vì vậy hắn nói với Amelia: "Lúc mới khai chiến, chính là năm ngoái. Lúc tôi chạy khỏi Ronezh, chính là lợi dụng cách bật đèn pha hành quân vào ban đêm, bình an vượt qua quân đội Prosen đang chặn đường chúng tôi.

"Phải biết lợi dụng lối mòn tư duy của quân địch, khi tất cả mọi người đều cho rằng không thể nào bật đèn pha hành quân trong vùng địch chiếm đóng, thì lúc anh bật đèn pha lên chính là lúc an toàn nhất."

Amelia chống nạnh, liếc nhìn Vương Trung: “Anh là hiệu trưởng trường quân sự Suvorov à? Nếu có học viên nào nộp bài tập bảo quân đội bật đèn pha đi xuyên qua vùng địch, anh có chấm điểm không?”

“Không, cậu ta sẽ phải nhận điểm 0.” Vương Trung dứt khoát đáp: “Cho nên năm đó tôi mới xếp hạng bét trường quân sự. Thế nhưng cô xem, những người bạn học đứng đầu năm đó đều đã chết trận, chẳng làm nên trò trống gì. Còn tôi bây giờ là danh tướng số một của Ant.”

Amelia: “Nhưng anh vẫn sẽ cho học viên nào đưa ra phương án như vậy 0 điểm?”

“Đúng vậy, bởi vì kế hoạch tác chiến không nên được xây dựng dựa trên sự sơ suất của quân địch, phải chuẩn bị cho mọi tình huống. Lần trước tôi bật đèn pha đi xuyên qua vùng địch chiếm đóng là bất đắc dĩ, nếu như có thể lựa chọn, tôi tuyệt đối sẽ không mạo hiểm như vậy. Bây giờ cũng thế.”

Đây là lời nói dối, sở dĩ lần này hắn dám làm vậy là vì tin tưởng vào “hack”.

Thế nhưng Amelia lại dùng ánh mắt hoàn toàn khác xưa nhìn Vương Trung: “Thoạt nhìn, anh thông minh và cẩn thận hơn bề ngoài rất nhiều.”

Vương Trung: “Amelia tiểu thư, tôi là một vị tướng đã được tôi luyện trên chiến trường, không phải loại người chỉ biết ngồi trong văn phòng như Liên hiệp Vương quốc các người. Tôi đã từng tự tay dùng súng tiểu liên PPSh-41 tiêu diệt rất nhiều quân địch, cũng từng bị quân Prosen bao vây, phải chui xuống gầm xe tăng chờ chết.”

Amelia: “Sao anh lại lạc đề sang chuyện đó? Chuyện đó có liên quan gì đến việc anh thông minh và cẩn thận?”

“Đương nhiên là có liên quan, chỉ có những người từ địa ngục trở về mới đặc biệt thông minh và cẩn thận, bởi vì nếu không như vậy đã chết từ lâu rồi.” Vương Trung nghiêm túc nói: “Khiêu vũ với tử thần là một việc vô cùng nguy hiểm.”

Amelia như hiểu ra điều gì đó, gật đầu nói: “Ừm, những gì anh nói cũng có lý.”

Vương Trung mỉm cười.

Amelia tiếp tục nói: “Nhưng anh yên tâm, tôi cảm nhận nguy hiểm rất tốt, sẽ không có ai có thể đánh lén chúng ta đâu.”

Vương Trung muốn cười phá lên, còn cần cô cảm nhận? 2,5km nữa có một quả mìn tôi cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, cô có hiểu 2,5km là khái niệm gì không vậy!

Thế nhưng hắn vẫn kiêm chế được, nghiêm túc nói: “Vậy phải dựa vào cô rồi. Nếu như nhiệm vụ giải cứu lần này thành công, cô chính là người có công lớn nhất!”

Dù sao thì Vương Trung cũng chẳng thiếu huân chương, đưa cho cô nàng vui vẻ thì có sao đâu.

Amelia nghi ngờ nhìn Vương Trung: “Thật sao? Sao tôi lại cảm thấy cho dù tôi không đến, anh cũng có thể giải cứu bọn họ thành công?”

Vương Trung: “Đúng vậy, quả thật là vậy, chỉ là sẽ nguy hiểm hơn rất nhiều.”

Amelia nhìn sườn mặt Vương Trung: “Haiz, tôi cứ coi như anh đang an ủi tôi vậy.”

Chương 206: Trên Đường Trở Về

Chương 307: Commando và Rokossovsky hội sư

Chuong 307: Commando va Rokossovsky hoi su

Cầu lớn thung lũng Fenni, lúc 0200.

Thế công khởi xướng từ bờ nam rốt cuộc cũng dừng lại.

Bác sĩ lại chạy chậm đến trước hầm trú ẩn của Jonathan, nhỏ giọng nói: "Tôi chẳng nhìn thấy gì ở tòa nhà doanh bộ, không biết tình hình của người Balath ở bờ bên kia thế nào. Tôi đề nghị bật đèn pha lên."

dJonathan kinh ngạc: "Hiện tại nơi này còn có điện sao?"

Bác sĩ: "Đương nhiên là có, chỉ là chúng ta tắt hết đèn thôi. Bật đèn pha lên, trong nháy mắt bật đèn hẳn là có thể thấy rõ tình trạng của quân địch."

dJonathan suy nghĩ một chút, lắc đầu: "Không được, nhìn cũng vô dụng. Tôi không biết vì sao những binh sĩ Balath "thiếu ý chí chiến đấu" trong báo cáo của tình báo lại chịu tổn thất nặng nề như vậy mà vẫn tấn công như thế, cũng không muốn biết.

"Lỡ như sau khi bật đèn lên lại thấy quân địch chỉnh tề đối diện, chúng ta có thể duy trì sĩ khí hay không còn khó nói."

Lúc này Case trung úy chạy tới, nói với .Jonathan: "Phòng không pháo còn lại hai mươi lăm viên đạn pháo, còn có thể đẩy lùi một đợt tấn công. Chúng ta đã tiêu diệt ít nhất tám trăm tên địch, quân địch mỗi lần xung phong chúng ta đều phải bắn

hạ một sĩ quan quý tộc chỉ huy, đã mười bảy lần, mười bảy lần rồi! Quân địch nếu như là một sư đoàn, chúng ta đã tiêu diệt toàn bộ sĩ quan cấp tá trở lên!

"Đây là quân đội Balath sao?"

"Phải." Jonathan nhìn về phía bờ bên kia"Chỉ có một cách giải thích, bọn chúng đã giết đỏ con mắt, mất hết lý trí, cũng chẳng biết sợ là gì."

Bác sĩ dùng giọng điệu dửng dưng nói: "Tình huống xấu nhất đối với chúng ta đấy. Đánh xong pháo còn có lựu đạn, lựu đạn ném hết thì sao?"

Jonathan: "Thu thập lựu đạn trên người quân địch. Tôi đã bảo Tommy và Jerry đi thu thập rồi."

Vừa dứt lời, hai gã Commando mỗi người kéo một cái túi chạy về, ngồi xổm xuống trước mặt dJonathan: "Đầu lĩnh, lựu đạn không ít, đủ cho chúng ta ném một lúc, nhưng vũ khí tự động một khẩu cũng không có. Kỳ quái hơn là, đám người Balath này, có người vũ khí trong tay chỉ có năm viên đạn!"

Jonathan: "Khó trách vừa nãy tôi một mình trấn giữ đầu cầu mà không có ai bắn."

Bác sĩ: "Xem ra đám sĩ quan đã mang trang bị bán rồi, quân đội như vậy có thể phát động tấn công chúng ta đã là rất khó khăn. Nếu không phải bị ép buộc, chắc đã sớm tan rã. Bây giờ bọn chúng muốn báo thù cho đồng đội đã chết dưới họng súng của chúng ta."

Vừa dứt lời, Commando giám sát đối diện hô to: "Địch! Quân địch đang qua cầu!"

Jonathan nói với hai người đang lục soát thi thể: "Nhanh! Mang lựu đạn đến chỗ lính ném lựu đạn!"

“Rõ!” Hai người khom lưng chạy nhanh về phía hầm trú ẩn của lính ném lựu đạn.

Lúc này pháo phòng không khai hỏa, nhưng bắn rất dè dặt, cơ bản là chờ mỗi quả đạn nổ tung, xác định tình hình thiệt hại mới bắn viên thứ hai.

Thế nhưng quân địch cũng không phải hoàn toàn là lính mới, Jonathan nghe rõ ràng trên cầu có người Balath đang gào thét cái gì đó, liền quay đầu hỏi bác sĩ: ‘Hắn đang gào cái gì vậy?” “Gào là quân địch hết đạn rồi, báo thù cho anh em đã hy sinh, chính là tình huống tồi tệ nhất mà anh nói đấy.”

dJonathan lắc đầu, hô to với lính ném lựu đạn đang trốn ở một bên khác của cầu: “Chuẩn bị ném lựu đạn!”

“Sẵn sàng!” Lính ném lựu đạn đáp lại.

Đang nói chuyện thì tiếng súng máy phòng không đã dừng, từ hướng họng pháo truyền đến tiếng chửi của Case trung úy: “Sao lúc này lại hỏng hóc! Tên khốn nào khoác lác nói trang bị của Prosen có độ tin cậy cao thế?”

Xem ra 25 viên đạn cuối cùng cũng không thể bắn hết.

Trong nháy mắt pháo ngừng bắn, người Balath hò hét, men theo cầu xông tới.

Lính ném lựu đạn hành động, quả lựu đạn đầu tiên rơi trúng ngay hàng đầu của quân Balath, hơn nữa vừa chạm đất đã nổ, ngay lập tức hạ gục sĩ quan Balath dẫn đầu xung phong, còn tiện thể giết chết thêm ba bốn tên nữa.

Lính ném lựu đạn tiếp tục ném, chắc là có người chuyên phụ trách rút chốt an toàn giúp hắn.

Trên cầu vang lên tiếng nổ đều đặn, quân địch cứ thế bị hỏa lực lựu đạn của hai người chặn lại.

Sau sự hoảng loạn ban đầu, quân địch đã ổn định đội hình, nã súng về phía hầm trú ẩn của lính ném lựu đạn trên cầu.

Dù sao khoảng cách ném lựu đạn vẫn không bằng súng trường, hai bên cứ thế giằng co.

Ngay sau đó, quân Balath bên kia nghĩ ra cách mới, hai người một nhóm, hướng bên này tấn công.

Jonathan chửi một câu ngu xuẩn, giơ khẩu Lee-Enfield vừa thu được lên, một phát bắn gục một tên, sau đó kéo chốt, bóp cò lại bắn gục thêm một tên nữa.

Thế nhưng những khẩu Lee-Enfield nhặt được này không còn nhiều đạn, Jonathan bắn năm phát đã phải thay một khẩu, sau khi quân Balath dâng tặng hơn một trăm cái đầu, .Jonathan hết đạn!

Cùng lúc đó, quân Balath trên cầu cũng bắn hết đạn, cả chiến trường bỗng nhiên yên tĩnh!

Sau đó quân địch lại phái thêm một nhóm hai người, lần này là hai gã to cao lực lưỡng, vừa nhìn đã biết rất giỏi đánh cận chiến.

Jonathan rút thanh mã tấu đã mẻ bảy tám chỗ, đứng ở đầu cầu.

Bác sĩ: “Me kiếp, bây giờ là thế kỷ 20 sao? Sao tôi lại thấy không giống?”

Jonathan: “Trên chiến trường đánh đến mức này, đừng nói đao, răng và móng tay cũng là vũ khí.”

Bên phía quân Balath, hai gã kia còn chưa tới gần, lại phái thêm hai gã nữa, bọn chúng cứ cách nhau một khoảng an toàn phòng lựu đạn, hai người một nhóm, hai người một nhóm áp sát.

Jonathan múa mã tấu trước người, sau đó đổi từ tay trái sang tay phải, ra dáng vẻ "Đến đây".

Lúc này là 02:15 sáng ngày 30, còn 15 phút nữa mới đến thời gian Rokossovsky đã hẹn tiếp viện.

Nhưng Jonathan cho rằng, quân tiếp viện đến trước bốn giờ đã là nhanh lắm rồi, bởi vì quân đội Liên hiệp Anh chưa bao giờ hành động đúng giờ.

Jonathan đã chuẩn bị tinh thần dùng vũ khí lạnh tử thủ trận địa.

Tuy nhiên, quân địch cứ hai người một nhóm tiến lên như vậy, cũng coi như là giúp hắn bớt việc, đánh với hai tên địch cũng không phải là chuyện khó ——

dJonathan vừa nghĩ như vậy, Case trung úy đã cầm khẩu Lee-Enfield gắn lưỡi lê đứng bên cạnh, ánh mắt kiên định nhìn chằm chằm vào quân địch.

Sau khi bày ra tư thế quyết tử, Case trung úy nhỏ giọng hỏi: "Súng của tôi còn tám viên đạn, làm sao đây?"

Jonathan: "Cứ bình tĩnh, nhìn bọn chúng không giống như được huấn luyện cận chiến bài bản."

Đang nói chuyện thì Martin cũng cầm xẻng công binh đứng sang bên kia .Jonathan, liên tục dùng xẻng võ vào lòng bàn tay.

Hai gã Balath lực lưỡng đi đầu tiên sững người, dừng bước, ngoái đầu nhìn, ý là chờ nhóm hai người phía sau tiến lên thành đội hình ba người.

Ngay lúc này, những đường đạn tracer từ rất xa bay tới, rơi xuống xung quanh ba tên kia. Một tên lập tức trúng đạn, đầu đạn găm vào vai hắn, xuyên qua người, găm xuống mặt cầu.

Cùng lúc tên thứ nhất ngã xuống, hai tên còn lại cũng trúng đạn, khuyu xuống mặt cầu, trừng mắt nhìn vê hướng đạn bay tới.

Cơn mưa đạn tracer dọc theo cầu, bắn guc từng tên lính Balath cách rất xal

“Viện binh đến rồi!” Bác sĩ hô lớn.

Jonathan: “Sao lại đến sớm vậy?”

Hắn lập tức nằm xuống, tránh bị bắn nhầm, đồng thời quay đầu lại.

Đạn tracer giống như nước tiểu của một đứa trẻ khổng lồ, không ngừng bay qua đầu mọi người theo đường vòng cung.

Tiếng gầm rú của động cơ vang lên từ trên đường lớn.

Cả tiếng va đập của hộp số nữa, là xe tăng!

Ngay sau đó, bóng dáng xe tăng xuất hiện, con quái vật khổng lồ lao ve phía đầu cầu với tốc độ ít nhất 40km/h, bụi mù mịt bốc lên cao ngất sau đuôi xel

Một xạ thủ đứng trên nắp động cơ, điều khiển súng máy trên tháp pháo bắn liên tục.

Tên xạ thủ đó lại có mái tóc vàng! Nhìn dáng người có vẻ là con gái!

Những chỉ tiết khác .Jonathan không nhìn rõ, chỉ biết trên xe tăng có rất nhiều người, trên ăng-ten radio của xe tăng có một lá cờ đỏ bay phấp phới!

Là lá cờ đỏ đó!

Jonathan đã từng nhìn thấy lá cờ đỏ đó trên tờ The Times, đó chính là biểu tượng của Rokossovsky!

Jonathan vội vàng nheo mắt nhìn kỹ bóng người bên cạnh xạ thủ đang bắn, đúng rồi, chính là bóng người thò đầu ra từ

trong tháp pháo quan sát.

Dưới ánh lửa của súng máy, hắn dường như nhìn thấy viền đỏ trên ve áo của bóng người đó, nếu hắn nhớ không nhầm, đó là viên đỏ chỉ có các vị tướng của Ant mới col

Chẳng lẽ Rokossovsky đích thân đến cứu chúng ta?

Lúc này, người trên tháp pháo hét lên một tiếng, xe tăng khai hỏa, viên đạn pháo bay vèo qua đầu Jonathan, rơi xuống bờ nam. Vụ nổ chiếu sáng cả một vùng rộng lớn.

Chiếc xe tăng thứ hai cũng khai hỏa, bờ nam lại sáng rực.

Lúc này súng máy trên nóc xe tăng dẫn đầu rõ ràng đã hết đạn, xạ thủ vừa thay đạn vừa hét: "Đừng có nằm trên đường nữa! Ngài Rokossovsky quyết định cho xe tiến thẳng qua cầu! Đứng dậy hết maul"

Jonathan lập tức bò dậy, kéo theo cả Martin chậm chạp, cùng Case trung úy chạy sang một bên, nấp sau bức tường bao cát.

Xe tăng tiến đến đầu cầu, .Jonathan nhìn rõ ràng số hiệu 422 trên xe - là số hiệu xe chỉ huy của Rokossovsky! Ông ấy thực sự đã đích thân đến cứu viện!

Lúc này xe tăng dừng lại, đám bộ binh ngồi trên xe nhảy xuống - tất cả đều mặc quân phục màu đen, cổ áo xắn ra để lộ ra sọc trắng của áo thủy thủ.

Lính bộ binh lập tức xả súng vào quân địch còn lại trên cầu, dùng hỏa lực PPSh áp chế quân Balath.

Đồng thời, người trên tháp pháo cúi đầu hỏi bằng tiếng Ant.

Cô nàng xạ thủ tóc vàng phiên dịch: "Tướng quân hỏi tình hình các anh thế nào?"

Jonathan: “Vẫn ổn! Nói với tướng quân là mọi người đến kịp thời lắm!”

Sau khi cô nàng tóc vàng phiên dịch xong, vị tướng gật đầu, sau đó giơ tay chào .Jonathan, sau đó hạ tay xuống, hét lớn bằng tiếng Ant: “Tiến lên!”

Jonathan vậy mà lại nghe hiểu!

Xe tăng gam rú, tiến ve phía trước với khí thế ngất trời, bánh xích nghiền nát mũ sắt của lính Balath nằm la liệt trên mặt đất.

Trong số những xác chết, có tên lính Balath bị thương lập tức ngừng giả chết, bò dậy định chạy về phía bờ bên kia, kết quả súng máy trên xe tăng khai hỏa, trên người hắn lập tức xuất hiện thêm ba bốn vết máu.

Súng máy đồng trục của pháo tăng cũng khai hỏa, bắn về phía đối diện.

Xạ thủ tóc vàng cũng đã thay đạn xong, tiếp tục khai hỏa.

Chiếc xe tăng số 422 giống như một ngọn núi, vừa phun ra ba luồng lửa, vừa tiến về phía bên kia cầu.

Đối mặt với con quái vật không thể ngăn cản, không ai bì nổi này, quân Balath rốt cuộc cũng sụp đổ.

Chương 207: Không Biết Sẽ Được Thăng C…

Chương 308: Sư tử trẻ tuổi Balath

Chương 308: Sư tử trẻ tuổi Balath

Lúc xe của Vương Trung đi qua cầu, quân Balath đã hoàn toàn tan tác, đám lính Balath đã bỏ chạy khỏi đầu cầu, chiến trường rộng lớn chỉ còn lại vô số xác chết.

Và một sĩ quan Balath đang đứng chĩa súng vào chiếc xe tăng số 422.

Chắc là do trước đó Commando đã thẩm vấn một số binh lính Balath, nên lúc này Vương Trung có thể nhìn thấy tên của viên sĩ quan ngoan cố chưa chịu đầu hàng này.

Trung tá Mayer Apdula.

Vương Trung nghe thấy tiếng lên đạn của Amelia bên cạnh, vội vàng ngăn cản cô nàng: “Khoan đãi”

Amelia nghi hoặc nhìn Vương Trung: “Sao vậy? Loại sĩ quan Balath đến giờ vẫn còn ý chí chiến đấu như thế này không thể giữ lại! Hắn sẽ coi hành động của chúng ta là xâm lược, rồi sẽ chống cự đến cùng!”

“Chẳng phải là xâm lược sao?” Trung tá Balath gầm lên bằng tiếng Ant/‘Các người không hề báo trước đã xâm phạm quốc gia của chúng tôi, chẳng lẽ không phải xâm lược sao?”

Vương Trung: “Quốc gia của các người đã cắt đứt đường tiếp tế của quân Đồng minh, hơn nữa còn định đầu hàng Prosen.”

Trung tá: “Vậy là các người có thể xâm lược đất nước tôi sao?”

Vương Trung: “Người Prosen đã chủ động khiêu chiến, hơn nữa còn thực hiện chính sách chủng tộc tàn bạo ở những vùng đất chiếm đóng, không kiêng dè tàn sát những dân tộc mà bọn chúng cho là hạ đẳng, bọn chúng là hiện thân của cái ác, cuộc chiến tranh này là cuộc chiến giữa chính nghĩa và tà ác, khi các người định ngả theo phe ác, với tư cách là thành viên của Liên minh chống cái ác, ngăn cản các người là chuyện đương nhiên.”

Trung tá cười lạnh: “Tổ quốc của tôi vốn là một quốc gia độc lập, chúng tôi có quyền lựa chọn đồng minh cho mình. Các người xâm lược đất nước tôi, chính các người mới là ác, các người với lũ Prosen mà các người gọi là ác đều là cùng một giuộc!”

“Sai rồi,’ Vương Trung nhấn mạnh tên của viên trung tá,‘Trung tá Mayer Apdula, hãy dùng đầu óc của ông suy nghĩ đi! Prosen, những kẻ tự xưng là dân tộc ưu tú nhất, thì làm sao có thể đối xử tử tế với các người? Nếu Prosen giành chiến thắng trong cuộc chiến này, người Ant sẽ trở thành nô lệ, các người cũng vậy, cùng lắm là được làm nô lệ cao cấp hơn một chút.”

Trung tá Mayer Apdula nghi hoặc nhìn Vương Trung: “Các người đã điều tra tôi?”

Hả? Phản ứng gì thế này?

Vương Trung quyết định giả vờ: “Chuyện này không thể coi là điều tra, chúng tôi chỉ biết tên của ông thôi.”

Amelia bỗng nhiên mở miệng: “Mayer Abdullah thượng tát! Trong tình báo nhắc tới một trong những lãnh tụ của quân đoàn quan quân tự do kial”

Vương Trung Tâm thầm nghĩ: “Mình muốn moi lời người khác, sao cô nàng này lại tiếp lời trước?”,

Mayer Abdullah thu hồi súng lục nhắm ngay xe tăng, chỉ vào đầu mình: “Các người thế mà đã điều tra tôi, đừng hòng lợi dụng lý tưởng của tôi dụ dỗ tôi phản bội tổ quốc!”

Vương Trung: “Sao lại là phản bội tổ quốc? Nếu tổ quốc do quốc vương ngu ngốc thống trị, người chết đói khắp nơi dân chúng lầm than, vậy lật đổ quốc vương chính là chính nghĩa, là biểu hiện trung thành với tổ quốc.

“Ông bây giờ che giấu lương tâm, trợ giúp quốc vương hà hiếp dân chúng, đầu nhập vào đế quốc tà ác bán nước cầu vinh, mới là phản bội tổ quốc! Ông biết Prosen nhất định sẽ diệt vong, ngẫm lại đến lúc đó quốc gia của ông sẽ biến thành cái dạng gì!”

Mayer rõ ràng đã chân chờ.

Amelia lại nói: “Lưu lại hắn là tai họa! Hắn sẽ…”

Vương Trung: “Han sẽ dẫn dắt Balath tranh thủ tự do và độc lập, sẽ đuổi lực lượng thực dân của các người ra khỏi quốc gia này. Nếu như không thể đuổi các người đi, hắn sẽ một mực chiến đấu. Tôi biết, tôi biết điểm ấy nên mới muốn giữ hắn lại.

“Tôi là người của phái thế tục, phái thế tục chúng tôi ủng hộ hết thảy dân chúng thuộc địa tranh thủ đấu tranh dân tộc độc lập.”

Kỳ thực Vương Trung không biết trong giáo lý phái thế tục có điều này hay không, nhưng hắn cảm thấy, Thánh Andrews tám phần là đồng hương của mình, trong giáo lý phái thế tục do đồng hương thành lập có xác suất lớn sẽ có điều này.

Amelia cau mày, nhìn chằm chằm Vương Trung.

Còn Mayer Abdullah lại trừng to mắt nhìn Vương Trung, biểu cảm trên mặt tựa như người đi trong bóng đêm hồi lâu bỗng thấy được ánh sáng le lói nơi chân trời, giống như con thuyền lênh đênh hồi lâu trong bão táp nhìn thấy ánh sáng của ngọn hải đăng.

Nhưng hắn lập tức nghiêm mặt, quát: "Dạng dụ dỗ sáo rỗng như vậy tôi thấy nhiều rồi, đều là lừa gạt, chẳng có kết quả gì đâu!"

Vương Trung: "Ông nhìn biểu tình của vị tiểu thư bên cạnh tôi, ánh mắt vừa rồi của cô ấy có thể giết chết tôi. Tôi có cần phải mạo hiểm trở mặt với đồng minh để hứa hẹn suông với ông không? Hơn nữa, lúc này tôi bắn chết ông thì có thể tổn thất bao nhiêu? Chẳng có tổn thất gì cải

"Vị hoàng đệ mà Liên Hiệp Vương Quốc chọn vẫn sẽ trở thành quốc vương mới, sức ảnh hưởng của Liên Hiệp Vương Quốc từ Barakha sẽ càng lúc càng lan rộng vào trong Balath, mà phái thế tục chúng tôi sẽ tiếp tục truyên bá ở phía bắc Balath.

"Bản địa có một số bộ lạc đã theo phái thế tục, thủ lĩnh của bọn họ tên là Bahram, ông có biết không? Đến lúc đó, chờ khi mâu thuẫn giữa những kẻ thân Liên Hiệp Vương Quốc và các bộ lạc phái thế tục trở nên gay gắt, nội chiến sẽ nổ ra.

"Các bộ lạc phái thế tục sẽ nhận được sự ủng hộ của Ant, còn đám người kia sẽ có vũ khí được vận chuyển liên tục qua Barakha, ngẫm lại xem, Mayer Abdullah! Hãy suy nghĩ kỹ đi!"

Mayer duy trì tư thế cầm súng lục chỉ vào huyệt thái dương của mình, lâm vào trầm tư.

Cuối cùng, hắn chậm rãi rút khẩu súng ra khỏi huyệt thái dương…

Trong nháy mắt này, một gã bộ binh hải quân mặc quân phục màu đen xông lên, đoạt lấy súng lục đồng thời muốn quật ngã Mayer xuống đất.

Vương Trung: "Không cần!"

Tên bộ binh hải quân đoạt súng dừng lại.

Tên bộ binh hải quân khác định đi lên trợ giúp khống chế Mayer cũng dừng lại. Vương Trung: "Trả súng cho ông ta."

"Tướng quân!" Bộ binh hải quân và Amelia đồng thời hô to.

Vương Trung: "Rút súng trả lại cho ông ta, ông ta sẽ không còn bắn vào mình nữa, cũng sẽ không bắn tôi.

Tên bộ binh hải quân rất nhanh nhẹn trả lại khẩu súng cho Mayer Abdullah.

"Rốt cuộc ông muốn gì?" Mayer vừa cầm súng, vừa chất vấn.

Vương Trung: "Tôi vì tổ quốc của mình, đang chống lại ác ma xâm lược. Ông cũng vậy, chỉ là ông đã nhìn nhầm kẻ nào mới là ác ma, ông bị vẻ bê ngoài che mắt. Nhưng bây giờ ông đã thấy rõ ràng."

Mayer đóng chốt an toàn của khẩu súng, rồi cắm vào bao súng: "Tôi thấy rõ ràng thì đã sao? Tôi có ích lợi gì cho các người?"

"Có chứ, ông có thể kêu gọi những quân nhân cùng chí hướng với ông, để cho bọn họ cũng thấy rõ ai mới là ác ma, để cho bọn họ cũng biết nên chiến đấu với ail"

Vương Trung nói xong liền leo ra khỏi xe tăng, ba bước nhảy xuống đất, sải bước đi về phía Mayer.

Amelia kinh hãi: “Ông không thể tiếp cận kẻ địch còn vũ khí như vậy!”

Nhìn bộ dạng của đám bộ binh hải quân, có vẻ bọn họ cũng muốn ngăn cản hắn.

Vương Trung hét lớn: “Tôi đang tiếp cận bằng hữu mới của chúng ta! Hắn biết tiếng Ant, chứng tỏ hắn đã hiểu tư tưởng của Thánh Andrewsl”

Đám bộ binh hải quân ban đầu còn có chút không phục, định ngăn cản Vương Trung, nhưng khi nghe đến “tư tưởng của Thánh Andrews””, bọn họ đều nhìn vê phía Mayer.

“Ông nói không sai.” Mayer Abdullah nói.

Vương Trung lúc này mới đi qua đám binh sĩ, đến trước mặt Mayer Abdullah, chìa tay ra với hắn: “Đồng chí, rất vui được biết ông.”

Mayer không đưa tay ra: “Tôi vẫn không hiểu, chúng ta có thể làm gì?”

Vương Trung: “Theo tin tình báo chúng tôi nhận được, ý chí chiến đấu của Ngự lâm quân Balath rất kém cỏi, nhưng khi xe tăng đi qua, tôi thấy được rất nhiều thi thể binh sĩ Balath, bọn họ đều chết trên đường tấn công.

“ý chí chiến đấu của bọn họ rất ngoan cường, tôi cho rằng điều này có liên quan đến ông, và quân đoàn tự do của ông.”

Lúc này, Vương Trung nghe thấy tiếng nói chuyện bằng tiếng Angle từ phía sau, hắn quay đầu lại, thấy một sĩ quan Commando đội mũ beret màu xanh lá cây đang đứng cách đó không xa, nhìn Mayer nói gì đó.

Tên thư sinh da trắng đi bên cạnh phiên dịch: “Đội trưởng Commando nói rằng những người lính Balath này thực sự rất

dũng cảm, khiến anh ấy… khiến cả đội Commaando đều rất sốc.”

Mayer: “Chúng tôi vẫn luôn cố gắng truyền bá cho binh sĩ lòng tin bảo vệ tổ quốc. Vừa rồi, sư đoàn trưởng và các sĩ quan cấp cao đã hành động thiếu suy nghĩ, muốn giải cứu một vị hoàng tử, dẫn quân phản công. Nhưng tất cả bọn họ đều đã chết, quân đoàn tự do chúng tôi đã nắm quyền chỉ huy quân đội.

“Tôi thấy các ông không còn nhiều đạn dược nên mới tiếp tục tấn công.”

Vương Trung lắc đầu: “Niềm tin của ông đáng được ghi nhận, nhưng tiếc là đã nhầm lẫn kẻ thù. Đồng thời, kỹ năng chỉ huy của ông rất kém. Phát hiện kẻ địch sắp hết đạn, vậy mà lại để binh sĩ dùng mạng sống để tiêu hao số đạn dược ít ỏi còn lại của đối phương, tôi tuyệt đối không tán thành quyết định này. Nếu ở học viện quân sự Suvorov tôi sẽ cho ông điểm 0, và nghi ngờ tố chất trở thành một sĩ quan của ông.’

Mayer cau mày: “Vậy phải làm sao mới có thể…”

“Xung quanh đây đều là núi, rút lui vào vùng núi, tiếp tục chiến đấu mới là cách làm đúng đắn. Đương nhiên, đây chỉ là giả thuyết, biết đâu sau này có ngày các ông phải chống lại quân xâm lược thực sự, khi đó ngàn vạn lần đừng dùng tính mạng của binh sĩ để đổi lấy đạn dược của quân xâm lược.”

Vương Trung dừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Các ông phải tránh mũi nhọn của quân xâm lược, phát động quần chúng rộng rãi, dưới sự ủng hộ của quần chúng, hãy đánh du kích, tấn công vào đường tiếp tế của địch, tập kích các toán quân nhỏ lẻ loi của địch, thân xuất quỷ một…’

Mắt Mayer Abdullah sáng lên: “Xin tướng quân chỉ dạy!”

Vương Trung: “Chuyện này nói ra thì rất phức tạp, đợi chiến tranh kết thúc, ông có thể đến học viện quân sự Suvorov để học. Quay lại vấn đề hiện tại, tôi muốn ông đi nói cho những người đồng đội của mình biết ai mới là kẻ thù, tập hợp những binh sĩ trung thành, có năng lực chiến đấu về phía chúng tôi.

“Chờ chúng tôi lật đổ lão quốc vương ngu ngốc kia, các ông có thể đến Ant, học hỏi kinh nghiệm chiến đấu trong chiến tranh, đợi chiến tranh kết thúc, các ông sẽ có được kỹ năng chiến thuật thành thạo, danh vọng to lớn, khi đó trở về Balath, thiên hạ rộng lớn, tha hồ mà làm!”

Amelia vội vàng nói: “Han đang lừa ông đấy! Hắn đang hứa hẹn suông đấy!”

Vương Trung chỉ ngón tay cái vào Amelia: “Nhìn xem, cô ấy sốt ruột kìa, ông hiểu ý tôi rồi chứ?”

Mayer Abdullah lắc đầu: “Không, tôi sẽ không để người của mình đến Ant làm bia đỡ đạn.”

Vương Trung nhíu mày.

Nhưng Mayer lập tức nói tiếp: “Nhưng chúng tôi thực sự cần phải học hỏi kinh nghiệm chiến đấu. Để những người lính tin tưởng chúng tôi hy sinh để đổi lấy đạn dược của kẻ địch là điều không nên.”

Vương Trung lập tức giãn mày: “Vậy thì nhờ cả vào ông.”

Lúc này, Vương Trung vẫn chưa biết rằng, sau này Mayer Abdullah sẽ trở thành “Sư tử của Balath”, hắn chỉ đang vui mừng vì có thể lôi kéo được một bộ phận quân đội Balath, giảm bớt thương vong cho quân đội của mình.

Chương 208: Tới Agasukov

Chương 309: Lấy lễ mà đến

Chương 309: Lấy lễ mà đến

Tuy rằng thái độ của Mayer đã thay đổi, nhưng hắn vẫn không chịu bắt tay Vương Trung.

Thế là Vương Trung liền nâng tay lên một chút: “Không bắt tay sao? Cho tình bạn mới.”

Mayer sững người một chút, sau đó có chút ngại ngùng, bắt tay Vương Trung đồng thời áy náy nói: “Xin lỗi, để ông đợi lâu như vậy.”

“Không sao.” Vương Trung cười nói,‘Quân đội của tôi phải cố thủ ở đây chờ quân tiếp viện, tôi đưa ông một chiếc xe máy, ông hãy đi truy đuổi những tên lính Balath kia, thuyết phục bọn họ chiến đấu vì tương lai của Balath.”

Vương Trung nói như vậy là bởi vì hắn có thể nhìn thấy đỉnh đầu của Mayer đã hiện lên dấu hiệu quân ta, nên có thể yên tâm để Mayer đi chiêu mộ quân đội.

Nếu danh tiếng của Mayer đủ lớn, có thể lôi kéo được rất nhiều người Balath, như vậy quá trình tấn công thủ đô Balath sau này sẽ vô cùng thuận lợi.

Một là có thể thuyết phục quân thủ thành đầu hàng, hai là có thể khiến người dân nhiệt liệt chào đón, dù sao cũng là Vương Trung có lợi.

Nếu danh tiếng của Mayer không đủ lớn, bị người ta giết chết, Vương Trung cũng chẳng thiệt gì.

Amelia lớn tiếng phản đối: “Sao ông có thể tin tưởng hắn như vậy? Hắn là tướng lĩnh có tiếng tăm của quân địch, thả hắn quay về chắc chắn sẽ gây thương vong lớn cho quân ta! Ngay cả Commando cũng suýt nữa bị bọn họ đánh bại!”

Hai tên Commando đều nghe thấy câu này, gã lực lưỡng đeo cung tên nhíu mày, còn tên thư sinh thì dùng tiếng Ant nặng trịch nói: “Chúng tôi không hề bị đánh bại, còn lâu mới bị đánh bại. Người Balath không có kinh nghiệm chiến đấu, chỉ biết xông lên một cách mù quáng, không gây ra chút uy hiếp nào. Chúng tôi chỉ là sắp hết đạn.”

Amelia nhìn ve phía Commando: “Bị đánh bại chính là bị đánh bại, cây câu đã mất, các người thương vong thảm trọng. Không, tướng quân Rokossovsky, tôi phản đối việc thả tên Balath nguy hiểm này về!”

Vương Trung: “Tiểu thư Amelia, cô đã nghe qua điển tích của Ciris chưa? Ciris thời cổ đại có một vị thừa tướng vĩ đại, vì muốn đảm bảo hòa bình cho biên giới, đã nhiều lần bắt sống thủ lĩnh đức cao vọng trọng nhất của bộ lạc ở biên giới phía Nam, sau đó lại thả ông ta đi, mục đích là để có được lòng trung thành của ông ta.”

Amelia nhíu mày: “Có câu chuyện này sao?”

“Có đấy, câu chuyện này thể hiện sự thông thái của người Ciris, là điều mà Liên Hiệp Vương Quốc với lịch sử non trẻ mới hơn một ngàn năm cần phải học hỏi.” Vương Trung quay sang Mayer Abdullah,‘Tôi muốn nói với ông điều tương tự như vị thừa tướng kia. Mayer Abdullah, ông phục chưa? Nếu chưa phục, ông có thể lợi dụng danh tiếng của mình để tập hợp người Balath chống lại chúng tôi, tôi sẽ lại bắt ông làm tù binh, và hỏi ông câu hỏi y hệt.”

Mayer Abdullah nhíu mày: “Điều này… Tôi chỉ có một thắc mắc, nếu tôi chống lại, chẳng phải sẽ khiến quân đội của

ông chịu thêm thương vong sao?"

Vương Trung cười ha hả: "Ông xem Commando có bao nhiêu thương vong?"

Tên thư sinh Commando lên tiếng: "Sáu người chết, năm người bị thương." Vương Trung chỉ ngón tay cái vào hắn, nói với Mayer "Ông nghe thấy chưa? Vậy binh sĩ của ông có bao nhiêu thương vong? Các người phải đối mặt…"

Thư sinh: "Chủ yếu là thương vong do súng cối gây ra."

"À, chủ yếu là do súng cối gây ra, các người phải đối mặt chỉ là bộ binh hạng nhẹ, chỉ là bộ binh hạng nhẹ tinh nhuệ hơn một chút thôi, hoàn toàn không có vũ khí hạng nặng, kết quả một sư đoàn các người đánh tới, chỉ gây ra chút thương vong như vậy."

Vương Trung dừng lại một chút, nhìn chằm chằm Mayer nói: "Quân đội của tôi là thiết giáp, các người có thể gây ra bao nhiêu thương vong? Nói không chừng, sau nửa ngày chiến đấu, thương vong chúng tôi phải chịu còn ít hơn số người chết vì uống rượu Vodka trong quân đội của tôi."

Viên thiếu tá chỉ huy lính hải quân phản đối: "Chúng tôi sẽ không để nhiều người chết vì uống rượu như vậy! Cho dù muốn uống, thì trong kho tiếp tế cũng không có nhiều Vodka như vậy!"

Vương Trung: "Cảm ơn thiếu tá đã bổ sung."

"Không cần khách sáo."

Lính hải quân cũng thật hổ báo, một viên thiếu tá cũng dám ngắt lời thượng tướng như thường, tất nhiên cũng có thể là do đám người này biết Vương Trung không câu nệ tiểu tiết.

Mayer lộ vẻ bội phục: "Tuy rằng với tư cách là người Balath, tôi không phục lắm khi nghe ông đánh giá về sức chiến

đấu của chúng tôi như vậy, nhưng tôi phải thừa nhận, đúng là như thế. Nhất là khi tôi biết quân đội Liên Hiệp Vương Quốc chỉ có mười người thương vong…"

"Mười một người." Thư sinh Commando sửa lại.

Mayer: "Mười một người. Chúng ta hy sinh nhiều như vậy, lại chỉ có thể tạo thành chút thương vong như vậy, vẫn là bởi vì đối diện không có đạn dược. Không, không thể để tình huống này tiếp tục nữa. Tôi cam đoan với ngài, chỉ cần là bộ đội tôi có thể thuyết phục, tôi nhất định sẽ mang bọn họ tới."

Vương Trung: "Tôi tin anh. Đi đi. Cẩn thận đừng đem mạng đưa đi."

Nói xong Vương Trung chào Mayer.

Mayer càng cảm động, vô cùng trịnh trọng khom lưng cúi đầu với Vương Trung.

Vương Trung không hiểu hắn đang làm gì, chỉ có thể suy đoán đây là một nghi thức chào hỏi long trọng.

Lúc này Grigory quân sĩ trưởng tới nói với Mayer: "Mời đi bên này, tôi đã chuẩn bị sẵn xe máy cho anh rồi, anh biết lái chứ?"

"Đương nhiên." Mayer gật đầu.

Sau đó Grigory đem một thanh súng tiểu liên Sten và bốn hộp đạn giao cho hắn: "Bảo vệ mình cho tốt.

Mayer cảm động đến rơi nước mắt nhận lấy những thứ này, đeo ở trên người, lại chào Grigory, lúc này mới xoay người.

"Này." Grigory gọi hắn lại: "Tôi không tin tưởng anh như tướng quân, cho nên bên trong hộp đạn súng tiểu liên đều là đạn rỗng, thay đổi đi."

Mayer sửng sốt một chút, sau đó cười ha hả: “Như vậy tốt! Như vậy mới tốt! Có vệ sĩ như anh, sự an toàn của tướng quân hẳn là có thể bảo đảm.” Nói xong hắn cũng không đổi hộp đạn, trực tiếp đi về phía xe máy, cưỡi lên đi nhanh như chớp.

Vương Trung rất hài lòng, cảm giác mình lại có một viên mãnh tướng - lợi hại hay không thì không biết, nhưng có thể bớt đánh rất nhiều trận.

Lúc này Vương Trung nghe thấy sau lưng có người từ trên xe tăng nhảy xuống, tức giận đi tới.

Vương Trung vừa quay đầu lại, thấy Amelia lắc lư tấm giáp trước đi tới: “Tôi với tư cách là sĩ quan liên quân, muốn đưa ra nghi vấn đối với quyết sách của anh! Cái này quá không hợp lý!”

Vương Trung: “Vậy để chúng ta xem xem có hợp lý hay không, tôi cảm thấy muộn nhất là tối mai, hắn sẽ mang theo lượng lớn quân Balath tới đầu hàng.”

Amelia vẻ mặt hồ nghi nhìn Vương Trung: “Anh muốn đánh cược sao?”

“Được, cược cái gì?”

Amelia nghĩ nghĩ: “Mười Bảng Anh đi.”

Vương Trung: “Thành giao.

Ngày 31 tháng 8, vào lúc 11:30 trưa, đầu cầu, phòng làm việc của doanh trưởng doanh bộ, tòa nhà ba tầng sở chỉ huy quân Prosen.

Lúc tiếng đập cửa vang lên, Vương Trung lớn tiếng đáp: “Vào đi!”

Amelia vốn đang ở trước cửa sổ nhìn quân đội bên ngoài không ngừng thông qua cầu lớn, lúc này cũng quay đầu lại.

Người lính truyền tin mở cửa đi vào, chào Vương Trung: "Báo cáo tướng quân, lực lượng tiên phong gặp quân đội Balath đầu hàng, người dẫn đầu chính là Mayer Abdullah mà ngài đã nói."

Vương Trung búng tay một cái, nói với Amelia: "Mười bảng Anh!"

Amelia trợn tròn mắt, nhìn người lính truyền tin: "Thật sao? Không phải là các anh được vị thượng tướng nào đó sắp xếp đấy chứ?"

Người lính thông tin vẻ mặt khinh thường: "Tướng quân của chúng tôi còn cần phải nhờ vả ai sao? Lực lượng tiên phong báo cáo rằng quân đội Balath đang tiến về phía bên phải con đường, rất nhanh sẽ đến cầu lớn, yêu cầu chúng ta tiếp nhận. Mayer Abdullah kia lại đi chiêu hàng các đơn vị khác rồi."

Vương Trung đắc ý cười: "Thế nào? Nếu cô không muốn đưa ngay bây giờ, đợi quân đội Balath đến đầu cầu rồi đưa cũng không muộn. Chúng ta sẽ dựng một trạm tập kết ở đây, đợi Pavlov mang theo sở chỉ huy lên, sẽ tổ chức lại ngay tại chỗ."

Không biết Pavlov có hắt hơi hay không.

Amelia: "Anh thật sự định dùng quân nhân Balath?"

Vương Trung đứng lên, đi đến bên cạnh Amelia, nhìn ra ngoài cửa sổ: "Cô nhìn xem, thi thể ở khắp nơi kìa, bọn họ đối mặt với hỏa lực vượt trội vẫn không ngừng xung phong, bọn họ không thiếu dũng khí, Amelia. Đừng khinh thường họ.

"Tôi là binh sĩ của quốc gia bị Prosen xâm lược, khâm phục lòng dũng cảm này của họ. Năm ngoái tôi đã nhìn thấy binh lính của mình, nhìn thấy vô số người dân Ant bình thường, cũng giống như vậy, lao vào lưới lửa của kẻ địch."

Amelia: “Tôi hiểu anh nói, nhưng anh có thể đừng nói lời này bên tai tôi không?” “Sao vậy, bên tai nên nói những lời đường mật sao?”

Vương Trung vốn định thể hiện một chút tài ăn nói của mình, kết quả nghĩ mấy câu đều quá sến, chỉ có thể thôi.

Lúc này, một chiếc xe Jeep đi đến dưới tâng tòa nhà sở chỉ huy, cái đầu trọc của Pavlov phản chiếu ánh mặt trời, suýt chút nữa làm chói mắt Vương Trung.

Vương Trung rời khỏi cửa sổ, ngồi xuống sau bàn làm việc, lúc này mới phát hiện người lính liên lạc vừa báo cáo vẫn chưa đi.

Vương Trung: “Anh còn có chuyện gì sao?”

Người lính truyền tin nhìn Amelia, trên mặt viết đây hai chữ “đang hóng chuyện”.

Vương Trung: “Không có việc gì thì mau đi đi, gặp tham mưu trưởng Pavlov thì nói tôi đang ở văn phòng tâng ba chờ ông ấy.”

“Vâng.”

Người lính truyền tin chạy mất dạng.

Ngay sau đó bên ngoài truyền đến tiếng bước chân nặng nề của Pavlov - gã này khiến Vương Trung có ảo giác sàn nhà đang rung chuyển.

Vài giây sau, Pavlov mở cửa, nhìn qua nhìn lại Amelia và Vương Trung: “Là tôi ảo giác sao? Sao có cảm giác hai người vừa mới tách ra vậy?”

Vương Trung: “Là ảo giác của ông đấy.”

Pavlov nhún vai: “Kỳ thực cậu không cần phải để ý, chiến trường là nơi rất dễ kích thích dục vọng, lời khuyên của tôi là

lúc này đừng nên kìm nén.”

Vương Trung: “Ông nghĩ nhiều rồi, không có chuyện gì đâu. Chỉ có cầm thú mới không quản được bản năng của mình, tôi là người văn minh.”

Pavlov gật đầu, đổi đề tài: “Lúc tôi lên nghe nói, cậu phát triển một đồng chí Balath?”

Vương Trung: “Đúng vậy.’

“Chúa ơi, Popov lại phải than thở công việc của mình bị cậu cướp mất rồi.”

“Chờ Popov đến, để cho ông ấy bận rộn, có một trung đoàn Balath đang tiến về phía này, chuẩn bị đầu hàng. Tôi hy vọng Popov có thể chuyển hóa bọn họ thành lực lượng trung thành.”

Pavlov: “Thật sự cần Popov sao? Tự cậu đi là được rồi.”

“Tôi còn phải lo chuyện quân sự, hơn nữa Popov cả ngày không có việc gì làm, phải tìm chút việc cho ông ấy làm chứ.”

Vương Trung nói chắc nịch.

Amelia: “Sao tôi lại cảm thấy trong cả sở chỉ huy này anh là người rảnh rỗi nhất?”

“Đó là ảo giác của cô đấy.”

Chương 209: Tới Agasukov 2

Chuong 310: Truong chinh

Chuong 310: Truong chinh

Sau đó giống như dự đoán của Vương Trung, dưới ảnh hưởng của Mayer Abdullah, rất nhiều binh lính Balath đã đầu hàng quân Ant.

Mỗi khi có một nhóm binh lính Ant đầu hàng, Vương Trung lại châm chọc Amelia một chút.

Sau đó Amelia cũng phát ngán, bất lực hét lên với Vương Trung: "Được rồi được rồi, tôi biết tôi sai rồi! Anh mới là danh tướng, tôi chỉ là phi công! Phi công như tôi biết gì về mấy chuyện này chứ! Anh mới đúng! Anh lúc nào chẳng đúng!"

Vương Trung nhìn thấy dáng vẻ của cô nàng thì không nhịn được cười.

Đến ngày 2 tháng 9, quân viễn chinh do Vương Trung chỉ huy đã tiến vào lãnh thổ Balath hơn hai trăm cây số, bởi vì hành quân quá nhanh, hậu cân bắt đầu có chút theo không kịp.

Vì vậy giữa trưa ngày 3 tháng 9, Vương Trung ra lệnh cho toàn quân dừng lại nghỉ ngơi một ngày, đến sáng sớm ngày 5 tháng 9 mới xuất phát.

Tối hôm đó sở chỉ huy quân viễn chỉnh được đặt tại một thành nhỏ tên là Zayim.

Đây là một thành phố điển hình của Balath, phần lớn kiến trúc đều là nhà đất, chỉ có nhà của quý tộc địa phương và trưởng lão bộ lạc là được xây bằng gạch đá, vì thế bị trưng dụng làm sở chỉ huy.

Vương Trung được phân một căn phòng rộng rãi sáng sủa làm chỗ ở, kết quả vừa vào cửa đã nhìn thấy chiếc giường lớn có màn che trong phòng.

Vì vậy Vương Trung quay đầu hỏi Grigory: "Cái giường này là sao?"

"Căn phòng này là khuê phòng của tiểu thư nhà nào đó,' Grigory nói,'Chúng tôi đã lấy những thứ như bàn trang điểm ra rồi, nhưng tôi cảm thấy cái giường này không tệ, ngủ chắc là rất thoải mái. Ngài cũng vất vả lâu như vậy, nên ngủ một giấc thật ngon."

Vương Trung nhìn chằm chằm chiếc giường suy nghĩ vài giây, nói: "Chuyển cái giường này cho Pavlov đi, ông ấy mới cần nghỉ ngơi cho tốt, tôi đi ngủ phòng của ông ấy. Phòng của ông ấy không phải là khuê phòng chứ?"

Grigory vẻ mặt khó xử: "Tướng quân, giường này được làm bằng nhung đấy, tôi ở Ant còn chưa từng được ngủ trên chiếc giường cao cấp như vậy!"

"Vậy anh ngủ đi! Lấy giường dã chiến của tôi ra đây! Tôi ngủ cạnh anhl"

"Cái này không ổn đâu ạ? Ngài ngủ giường dã chiến còn tôi thì phải trải chiếu ngủ dưới đất."

Vương Trung nhìn chằm chằm Grigory: "Sao anh cũng học được cái tính xấu của Vasili thế?"

"Kỹ thuật dọn phân của Vasili là do tôi dạy đấy." Grigory tự hào nói.

Vương Trung nhìn chằm chằm hắn vài giây, lắc đầu: "Dù sao tôi cũng đã hạ lệnh rồi, gọi Pavlov đến đây, đây là sự quan tâm của tôi đối với tình trạng sức khỏe của ông ấy."

Một phút sau, Pavlov nhìn chiếc giường lớn phủ nhung: "Tuyệt thật. Cậu chắc chắn không ngủ ở đây sao? Cũng đúng, cậu xuất thân công tước, loại giường này chắc đã ngủ từ lâu rồi."

Nói xong Pavlov không chút ngại ngùng cởi mũ, đặt mông ngồi lên chiếc giường lớn, thành tâm thành ý khen ngợi: "Thật không tệ, đêm nay có thể ngủ một giấc thật ngon."

Vương Trung đột nhiên không muốn nhường giường cho gã nữa, nhưng chuyện này vốn đã rất trẻ con, nếu đổi ý thì càng trẻ con hơn, vì thế Vương Trung gật đầu: "Nghỉ ngơi cho tốt. Tôi đến phòng của ông ngủ giường dã chiến đây."

Pavlov cười nói: "Chuyện vừa rồi có thể viết vào hồi ký, đợi sau này tôi viết hồi ký, nhất định phải ghi lại hành động trẻ con của cậu, nhìn thấy màn che là không muốn ngủ."

Vương Trung: "Tôi còn chưa đến ba mươi tuổi, so với ông thì tôi vẫn là trẻ con thôi."

"Tôi nào dám nói vị tướng nổi tiếng nhất Ant là trẻ con." Pavlov nhún vai,'Đúng rồi, tôi đến là để báo cho cậu biết, chiều nay Lữ đoàn Balath số 1 sẽ đến."

Vương Trung: "Mới có mấy ngày, đã phiên chế xong rồi? Tên Popov lười biếng kia mà làm việc hiệu quả vậy sao?"

Pavlov lắc đầu: "Không phải là do ông ta tài giỏi, mà là do Mayer Abdullah lợi hại, quân đội Balath đầu hàng đều giữ nguyên cấu trúc, sĩ quan vẫn là sĩ quan của quân đội tự do, bọn họ vì giải phóng đất nước đã khổ công học tập từ lâu, quân đội cũng được huấn luyện bài bản - ý tôi là, so với quân đội Balath thì được coi là huấn luyện bài bản."

Pavlov dừng một chút, lại bổ sung một câu: "So với những sư đoàn bộ binh tạm thời chỉ có năm nghìn người chúng ta mới thành lập thì huấn luyện bài bản hơn nhiều."

Vương Trung: “Sau đó ông tập hợp những binh lính này thành một lữ đoàn?”

“Đúng vậy, ngay cả lữ trưởng cũng có sẵn, đều là do Mayer chiêu mộ đến. Thật lòng mà nói, cậu chiêu mộ được Mayer quả thực là một bước đi thần kỳ, chúng ta có thể tiến quân thần tốc như vậy là nhờ cậu.”

“Trên đường đi chúng tôi như vào chỗ không người, thậm chí có đơn vị đóng giữ vị trí hiểm yếu của Balath, sau khi bỏ vị trí, chạy bộ hai mươi cây số để đầu hàng.”

Pavlov ngồi trên chiếc giường nhung, vẻ mặt đầy khâm phục nói với Vương Trung.

Vương Trung: “Vậy mà có người còn phản đối tôi làm như vậy đấy.”

“Những người của Liên hiệp Vương quốc sao? Bọn họ vẫn chưa quen với những quyết sách táo bạo, khác thường của cậu, đợi bọn họ quen rồi sẽ không như vậy nữa. À mà, cậu và Amelia thật sự không có gì sao?”

Vương Trung: “Không có.’

Pavlov: “Tôi sẽ không nói với cô Vasilyevna đâu.”

Vasilyevna là tên lót của Lyudmila, Vương Trung rất ngạc nhiên khi mình có thể liên hệ đến Lyudmila ngay lập tức, xem ra mình cũng dần dần trở thành người Nga rồi.

Vương Trung: ‘Không có gì đâu. Amelia chỉ lo tôi bị phục kích, cho nên cả ngày đi theo tôi, dùng trực giác nhạy bén của cô ấy để bảo vệ tôi.”

“Được rồi.” Pavlov nhún vai,‘Tóm lại chiều nay khi Lữ đoàn Balath số 1 đến, cậu hãy động viên bọn họ, bọn họ rất ngưỡng mộ cậu.”

Vương Trung: “Không thành vấn đề. Nhưng mà… Bọn họ có hiểu tiếng Ant không?”

“Hầu hết sĩ quan vì muốn học tập kỹ thuật quân sự tiên tiến, đều biết tiếng Ant và tiếng Prosen. Còn binh lính thì… Bọn họ có thể nghe phiên dịch.”

Pavlov dừng lại, nhìn đồng hồ, nói: “Ba tiếng nữa, nhớ đấy!” Cùng lúc đó, trên đỉnh núi vô danh gần Zayim.

Đặc phái viên Hoffman của cơ quan tình báo Prosen nghiêm nghị nhìn người Balath trước mặt: “Chúng tôi đã có được thông tin chính xác, Rokossovsky đang ở thành phố Zayim, anh chắc chắn có thể giết được hắn chứ?”

“Đương nhiên.” Người Balath ném ra một miếng thịt nhỏ, một con chim ưng từ trên trời lao xuống, bắt đầu ăn ngấu nghiến, còn người Balath thì nhìn chằm chằm vào mặt Hoffman,‘“Tôi cũng giống như chim ưng, có thể nhìn thấy hắn từ khoảng cách ba cây số, viên đạn của tôi cũng giống như móng vuốt của chim ưng, sẽ bắn trúng đầu hắn.”

Hoffman nhìn con chim ưng trên mặt đất: “Thật sao? Anh không phải là một gã nghệ sĩ đường phố huấn luyện động vật, đang lừa gạt tiền của đế quốc Prosen đấy chứ? Đế quốc sẽ không bao giờ tha thứ cho những kẻ như anh, kẻ trước đó định lừa gạt Viện hàn lâm Khoa học của đế quốc đã bị nhốt vào phòng hơi ngạt, sau đó chúng tôi còn dùng tóc của hắn ta để dệt chăn.”

Người huấn luyện chim ưng Balath cười toe toét: “Yên tâm đi, chỉ cần Rokossovsky dám xuất hiện ở nơi trống trải, hắn ta chắc chắn phải chết.”

Nói xong, người huấn luyện chim ưng lên đạn cho khẩu súng trường.

Hoffman lùi vê phía sau mấy bước, vẻ mặt như muốn nói "Để tôi xem anh thể hiện".

Người huấn luyện Ưng ném hết thịt trong túi ra, sau đó nằm xuống bên cạnh con chim ưng đang ăn ngấu nghiến, lắp súng.

Hoffman thượng tá: "Thật sự không cần ống ngắm sao? Tôi mang đến thành quả mới nhất của công ty Quang Học Zeiss. Nơi này cách thành thị ít nhất hai ngàn năm trăm mét, chỉ dùng mắt thường…"

"Người Prosen tin khoa học, hôm nay sẽ cho các người biết một chút về những việc mà ngay cả khoa học cũng không chắc có thể làm được. Tôi đã nói rồi, viên đạn của tôi sẽ giống như chim ưng tự tìm được mục tiêu, tôi chỉ cần làm là phát hiện vị thượng tướng Rokossovsky kia, nhắm đại khái khẩu súng vào hướng của hắn."

Người huấn luyện Ưng hướng Hoffman thượng tá triển lãm ống ngắm máy móc của mình: "Nhìn xem, tôi ngay cả thước đo cũng không điều chỉnh, bởi vì khẩu súng này nhiều nhất chỉ 800 mét."

Hoffman thượng tá mím môi: "Nếu như là thật, anh có thể đi đến khu vực trái tim của đế quốc, khoa học viện sẽ chuyên môn thành lập một tổ đề tài nghiên cứu về anh - pháp thuật, cho đến khi đưa nó vào trong phạm vi khoa học kỹ thuật."

Người huấn luyện Ưng chỉ cười, không trả lời.

Lúc này, người Prosen dùng kính của đội pháo quan sát Zayim hô to: "Rokossovsky đi ra! Hắn đi ra, hình như muốn phát biểu với quân đội! Đứng trước khu nhà cao cấp ba tầng chính giữa. Bộ đội hắn muốn phát biểu hình như là người Balath, bọn họ triệu tập quân đội BalathI"

Hoffman thượng tá: "Đừng ngạc nhiên, hắn chiêu an một vị lãnh tụ đồng minh quan quân tự do Balath, đem những người hy vọng lật đổ quốc vương Balath, hoặc là đuổi đi thế lực Liên Hiệp Vương Quốc đều tập trung đến dưới trướng mình.

"Hắn vì nội chiến Balath gieo xuống mầm mống, ác ma này."

Hoffman thượng tá nhìn về phía Người huấn luyện Ưng: "Mục tiêu xuất hiện, có thể đánh trúng không?"

Nói xong thượng tá rút khẩu súng lục Luger P08 của mình ra, để súng ở trạng thái sẵn sàng. Vị Người huấn luyện Ưng này có thể sống sót hay không, phải xem phát bắn tiếp theo của hắn.

Con chim Ưng đang ăn thịt đột nhiên bay lên, bắt lấy tay thượng tá, mổ một phát vào khẩu súng lục Luger P08.

Thượng tá phát ra tiếng kêu như heo bị chọc tiết.

Người huấn luyện Ưng: "Nhỏ giọng một chút, mặc dù bây giờ cách Rokossovsky kia ba cây số, nhưng bên hắn có thể sẽ có âm trận đại sư, có thể nghe được tiếng kêu của anh đấy."

Thượng tá lập tức ngậm miệng.

Mà Người huấn luyện Ưng trực tiếp nhắm mắt lại, cứ như vậy điều chỉnh vị trí ngắm của súng.

Hắn hiển nhiên đã thành lập liên hệ tinh thần với một con mãnh cầm nào đó trên bau trời.

Vốn ngón tay của hắn vẫn ở ngoài vòng bảo vệ cò súng, lúc này chậm rãi đưa vào, đặt vào cò súng.

Vương Trung đi ra khỏi bộ tư lệnh, nhìn đoàn binh sĩ đầu tiên của Balath xếp hàng trong đại viện bộ tư lệnh.

Sau đó Vương Trung nhìn thấy một người quen: Phóng viên Hợp Chủng Quốc Mike, và cộng sự là nhiếp ảnh gia chiến trường của anh ta.

Mike cười nói: "Chúng tôi nghe nói anh hợp nhất một lượng lớn quân đội Balath, nên đặc biệt đến đây, vừa lúc nhìn thấy những người Balath này đang ở đây xếp hàng."

Vương Trung: "Các anh, phóng viên Hợp Chủng Quốc, chỉ có một điểm tốt: Chạy nhanh hơn bất kỳ ail Tôi xem tốc độ hành quân của quân đội còn chưa bằng một nửa các anhI"

Mike: "Không, anh đã vượt qua tốc độ tiến công của Prosen khi phát động xâm lược năm ngoái."

Vương Trung kinh hãi: "Tôi vượt qua rồi sao?"

"Phải, anh đã vượt qua rồi, nhưng việc này có liên quan đến việc quân đội Balath quy hàng hàng loạt - gọi như vậy có đúng không? Hay là nên gọi là khởi nghĩa?"

Miệng Vương Trung cười toe toét, không ngờ đánh bại đám gà mờ này lại vượt qua cả người Prosen, tuy nói chiên cá không thể tính là bản lĩnh gì, nhưng mà…

Khoảnh khắc này, Amelia đứng trên xe tăng số 42 đột nhiên quay nòng súng, liên tục bắn về phía rất xa.

Gần như cùng lúc đó, Vương Trung cảm giác mình như nhìn thấy một con chim ưng, lao thẳng về phía mình.

Vương Trung lập tức nghiêng đầu, viên đạn găm trúng vành tai phải.

Máu tươi bắn tung tóe, để lại hai vệt máu trên mặt Vương Trung.

Grigory xông lên, dùng hết sức đẩy Vương Trung xuống đất, lấy thân mình che chắn theo hướng viên đạn bay tới.

Yakov cũng xông lên, trên thực tế tất cả mọi người đều xông lên, cố gắng bao vây Vương Trung vào giữa.

Tiếng súng của Amelia vang lên không ngớt. Đoàn binh sĩ Balath thứ nhất xếp hàng rốt cuộc cũng phản ứng kịp, nằm rạp xuống đất.

Vương Trung: "Tôi không sao, mọi người muốn đè chết tôi al Khốn kiếp! Mấy người, đám người Ant lực lưỡng có biết mình nặng bao nhiêu không?"

Amelia hô lớn: "Tôi bắn chết hắn rồi! Tôi bắn chết bọn chúng rồi! Nguy hiểm đã được giải trừ!"

Vương Trung: "Để tôi dậy! Nhanh lên!"

Mọi người lúc này mới buông Vương Trung ra, để anh đứng dậy.

Vương Trung thở dài một hơi, sau đó giơ cao nắm tay phải.

Quân kỳ Ant bay phần phật trên đỉnh tòa nhà tư lệnh.

Vương Trung: "Bọn chúng không thể nào tiêu diệt tôi! Những âm mưu quỷ kế này không thể nào tiêu diệt được tôi!"

Vương Trung nghe thấy tiếng máy ảnh.

Từ khóe mắt, Vương Trung nhìn thấy cộng sự của Mike đang điên cuồng bấm máy.

Vương Trung có linh cảm, mình sắp sửa lại xuất hiện trên trang nhất của tất cả các tờ báo quốc gia rồi. Chương 311: Binh lâm thành ha

Thi thể của những kẻ ám sát bị Amelia bắn chết từ khoảng cách rất xa đã nhanh chóng được đưa đến trước mặt Vương Trung.

Tổng cộng ba người, hai người vừa nhìn đã biết là người Prosen, người còn lại có lẽ là người Balath - Vương Trung

không chắc lắm, nhìn mái tóc và màu da rất giống người Balath.

Nhưng giải quyết vấn đề này cũng rất đơn giản, Vương Trung phất tay gọi vị lữ đoàn trưởng lữ đoàn Balath thứ nhất đang chờ lệnh: "Mustafa, lại đây xem người này có phải người Balath hay không."

Mustafa bước tới, chỉ liếc mắt một cái đã nói: "Đây là Người huấn luyện Ưng."

Vương Trung: "Hắn… có ma pháp không? Giống như Amelia tiểu thư của chúng ta?"

Amelia: "Ý anh là sao? Tôi cứu anh, đừng khách sáo như vậy chứ?"

Vương Trung: "Giống như cô nàng Amelia vậy?"

Amelia nhướn mày.

Vương Trung lập tức đổi giọng: "Giống như em gái Amelia?"

"Tùy anh. Nhưng mà Người huấn luyện Ưng thật sự có năng lực thần bí, nghe nói bọn họ có thể cảm nhận được suy nghĩ của chim ưng."

Vương Trung nhìn Amelia: "Nghe nói?"

Mustafa tiếp lời: "eu là truyền thuyết, cũng có người cho rằng bọn họ chỉ là những tay súng bắn tỉa có kỹ thuật đặc biệt tốt mà thôi, khi ra tay Người huấn luyện Ưng đa phần dùng chim ưng mổ mù mắt mục tiêu, rất ít khi dùng súng."

Vương Trung: "Tầm bắn của hắn… rất xa."

Vương Trung định nói tâm bắn của hắn ta vượt quá phạm vi highlight của tôi, nhưng lại thôi.

Vương Trung vẫn luôn cho rằng bản thân có highlight này thì có thể cao gối ngủ yên, nhưng giờ xem ra cũng không an toàn như vậy, gặp phải xạ thủ bắn tỉa tâm siêu xa vẫn rất đáng sợ.

Tuy nói muốn làm được việc này là dựa vào năng lực siêu nhiên, mà Prosen lại không có năng lực siêu nhiên, cho nên có lẽ khi đối mặt với Prosen thì vẫn có thể làm càn.

Nhưng - nếu Liên Hiệp Vương Quốc muốn mình chết, vậy thì gay go rồi.

Vương Trung nhìn Amelia.

Amelia: "Yên tâm đi, tôi sẽ không nổ súng vào tướng lĩnh của đồng minh."

Vương Trung: "Nhưng mà chiến tranh rồi sẽ kết thúc, sau này chúng ta còn có thể là đồng minh sao?"

Amelia lắc đầu: "Ít nhất ở Balath sẽ là đồng minh. Thủ tướng của chúng tôi có một câu nói nổi tiếng: Không có mãi mãi…"

"Không có kẻ thù vĩnh viễn, cũng không có bạn bè vĩnh viễn, chỉ có lợi ích là vĩnh viễn." Vương Trung cướp lời.

"Ừ"" Amelia gật đầu, nhưng sau khi ngừng lại một chút, cô lại nói: "Nhưng tôi và anh là bạn tốt, tôi sẽ không nổ súng với bạn bè."

Vương Trung: "Từ lúc nào mà chúng ta là bạn tốt vậy?" "Lúc anh thắng tôi mười bảng Anh." Amelia nhìn Mustafa bên cạnh Vương Trung, Tôi chưa bao giờ nghĩ có thể nhận được sự tôn kính từ tận đáy lòng của người bản địa như vậy."

Vương Trung: "Bởi vì chúng tôi không muốn làm thực dân cai trị bọn họ, chúng tôi hy vọng họ có thể giành được giải phóng dân tộc. Sau này, có thể Ant sẽ trở thành thứ mà họ

phản đối, nhưng chỉ cần tôi còn sống, tôi nhất định sẽ dốc hết sức ngăn cản chuyện này xảy ra.”

Amelia nhìn Vương Trung: “Thật sao? Vậy tôi sẽ chờ xem.

Đừng có chờ xem nữa, dựa theo lịch sử địa cầu, chính các người, Liên Hiệp Vương Quốc mới là trùm cuối, cô cũng đừng do dự nữa, mau gia nhập phe chúng tôi đi!

Lúc này, Amelia nói: “Thật ra anh cũng không cần phải lo lắng quá, những người có năng lực giống như tôi và Người huấn luyện Ưng bị bắn chết kia, hiếm như lông phượng sừng lân. Điểm yếu lớn nhất của ma pháp chính là quá coi trọng thiên phú, không ai có thể tạo ra những người có thiên phú cao một cách ổn định.

“Chính vì vậy mà Prosen mới đưa ra khẩu hiệu ‘ánh sáng khoa học kỹ thuật cuối cùng sẽ thay thế ân điển của thần “

Amelia nhìn người sử dụng năng lực thần bí của Balath, vẻ mặt cảm khái.

Lúc này, thẩm phán đang kiểm tra hai người Prosen đứng dậy, chào theo nghi thức quân đội với Vương Trung: “Báo cáo, giấy tờ tùy thân trên người hai người này đều là giả, bọn chúng nhập cảnh bằng visa ngoại giao của Barakha.”

Amelia kinh hãi: “Barakha? Không thể nào! Không thể nào có sơ hở như vậy được!”

Vương Trung: ‘Đề nghị kiểm tra đại sứ quán của các người ở Balath.”

“Tôi sẽ đề nghị.” Thượng tá Benjamin, sĩ quan liên lạc nói,‘Không, tôi sẽ yêu cầu.”

Vị thẩm phán tiếp tục báo cáo: “Căn cứ vào trang bị mà bọn chúng mang theo, cùng với trang phục, tôi cho rằng bọn chúng là đặc công của Bộ Nội Vụ Prosen.”

Vương Trung nghiêm túc hỏi: “Anh có thể thẩm vấn bọn chúng không?”

Vị thẩm phán cũng nghiêm túc trả lời: “Bọn chúng đã chết. Chúng tôi không thể nào khiến người chết mở miệng nói chuyện được.”

Vương Trung: “Hiểu rồi. Tôi cứ tưởng Thẩm Phán Đình cũng có năng lực thân bí gì đó, ví dụ như trò chuyện với người chết.”

Rõ ràng là trước khi xuyên không, Vương Trung đã chơi game “Baldur s Gate 3”.

Vị thẩm phán nghiêm mặt nói: “Chúng tôi không có loại kỹ thuật này.”

Mẹ kiếp, anh nói như vậy khiến tôi cảm thấy các anh thật sự có loại kỹ thuật này!

Vương Trung hít sâu một hơi, quyết định không so đo với anh ta nữa, anh đổi chủ đề: “Trên người bọn chúng có tài liệu nào hữu ích không?”

“Không có.” Vị thẩm phán đáp,‘Có thể xác định được là đặc công Bộ Nội Vụ là đã vận dụng kinh nghiệm cá nhân của tôi và một chút suy luận logic rồi, trên văn bản chính thức, tôi sẽ ghi là ‘người không rõ lai lịch.”

Vương Trung gật đầu: “Hiểu rồi. Vậy thì tìm manh mối từ trên người của Người huấn luyện Ưng không được chuyên nghiệp kia đi, hắn ta chắc chắn mang theo thứ gì đó có thể chứng minh thân phận.” “Đúng vậy, chúng tôi tìm được chứng minh nhân dân của Balath trên người hắn ta, còn có… giấy phép hành nghề Người huấn luyện Ưng của Balath, và một bức ảnh.”

Vương Trung nhận lấy bức ảnh, phát hiện trong ảnh là một gia đình ba người, người đàn ông chính là người đã chết.

Vương Trung lật mặt sau của bức ảnh, nhìn thấy một địa chỉ được ghi phía sau.

Vương Trung: "Ghi lại địa chỉ này. Nhưng đừng đến quấy rầy họ, tôi muốn đích thân đưa di cốt của anh ta về cho gia đình."

Amelia: "Anh lại muốn lôi kéo nhóm người Người huấn luyện Ưng sao? Chết tiệt, anh cứ làm loạn ở Balath như vậy, bao nhiêu công sức chúng tôi bỏ ra đều đổ sông đổ biển hết."

Vương Trung cười nói: "Đây không phải là chuyện tốt sao? Ý tôi là, đối với người dân Balath?"

Amelia không còn trừng mắt nhìn Vương Trung nữa mà quay đầu sang chỗ khác.

Thấy chưa, đặc điểm của người Liên Hiệp Vương Quốc chính là đầu hàng - đầu hàng phe thế tục!

Vương Trung: "Thôi được rồi, chuyện ám sát đã được giải quyết. Ít nhất là tạm thời giải quyết, không thể để khúc nhạc dạo ngắn này ảnh hưởng đến cuộc tấn công, ngày mai nghỉ ngơi và hồi phục, sáng ngày 5 tháng 9 tiếp tục tấn công!"

Nói xong, Vương Trung quay sang Mustafa: "Lữ đoàn của anh gia nhập vào đội quân tiên phong, nhưng mà mọi người có quen ngồi trên xe tăng hành quân không?"

Mustafa: "Không quen, nhưng chúng tôi có thể học."

"Tốt lắm. Mau chóng xuất phát đi, tranh thủ lúc đội quân tiên phong đang nghỉ ngơi và hồi phục."

"Vâng." Mustafa hành lễ với Vương Trung, đó là nghi thức chào rất trang trọng mà Mustafa đã thực hiện với Vương Trung mấy ngày trước.

Vương Trung không nhịn được hỏi: "Nghi thức chào mà Mustafa đã thực hiện với tôi là nghi thức gì vậy?"

“Đó là nghi thức trang trọng và long trọng nhất của chúng tôi, đại diện cho việc chúng tôi coi ngài là người bạn tốt nhất.” Mustafa nói.

Vương Trung khẽ mỉm cười, quay đầu hỏi Amelia: “Có nhà ngoại giao nào của Liên Hiệp Vương Quốc từng được người Balath chào đón bằng nghi thức này chưa?”

Amelia: “Anh đừng có giễu cợt tôi nữa.”

Ngày 5 tháng 9, quân viễn chinh lại lên đường.

Trên đường đi không chỉ có quân đội Balath liên tục đến đầu hàng, mà ngay cả người dân Balath cũng bắt đầu mang đồ ăn thức uống ra chào đón quân viễn chinh Ant.

Cùng lúc quân viễn chinh lại lên đường, bức ảnh do Robert Capa, cộng sự của Mike chụp được đăng tải trên trang nhất của tất cả các tờ báo ở Hợp Chủng Quốc.

Robert Capa đã chụp hết một cuộn phim, tất cả đều là cảnh tượng sau khi thượng tướng Rokossovsky trúng đạn, ông ta giơ cao cánh tay hô vang “chiến đấu”, anh ta chọn ra một bức ảnh có bố cục đẹp nhất.

Trong bức ảnh này, thượng tướng Rokossovsky giơ cao tay phải, vẻ mặt kiên cường nhìn về phía trước, lá cờ của quân đội Ant bay phấp phới sau lưng ông ta. Những người lính Ant bảo vệ ông ta ở bên cạnh tạo thành một kết cấu hình tam giác vô cùng vững chắc.

Bố cục tự nhiên hài hòa như vậy nếu cố tình chụp cũng không thể nào có được, cần phải có một chút may mắn.

Bố cục có sức xung kích mạnh mẽ, kết hợp với tiêu đề giật gân trên các trang nhất, khiến cho thượng tướng Rokossovsky một lần nữa trở thành nhân vật nổi tiếng nhất Hợp Chủng Quốc.

Mà tốc độ tiến triển của quân viễn chinh lại hết sức phối hợp, nội bộ Hợp Chủng Quốc thậm chí tạo thành bầu không khí "chỉ cần Rokossovsky phát động tiến công, tất cả đều sẽ tốt lên".

Thậm chí bầu không khí này còn làm lu mờ ảnh hưởng của việc quân Prosen ở phía nam Ant đột nhiên tấn công ồ ạt.

Đúng vậy, quân Prosen đang phát động tấn công như gió thu quét lá rụng ở phía nam Ant.

Toàn bộ lực lượng của Tập đoàn quân phía nam lại bị chia làm hai tập đoàn, Tập đoàn quân A một đường tiến lên đến sơn khẩu dãy núi Raul, san bằng toàn bộ thành trấn dọc theo sườn núi.

Nhưng cuộc tấn công vào cửa ải bị tướng Fyodor Mikhailovich (vị tướng tiếp quản của Công tước Myshkin) chỉ huy quân đội Raul ngăn chặn gắt gao.

Còn Tập đoàn quân B ở phía đông, mặc dù không thể thực hiện mục tiêu bao vây tiêu diệt Tập đoàn quân Sukhaya Verevka, nhưng sau khi Gorky tổng rút lui, bọn họ nhanh chóng chiếm lĩnh một phần vịnh sông Sukhaya Verevka, tiến về phía sông Valda.

Giữa hai tập đoàn quân là thảo nguyên rộng lớn, bởi vì cơ sở hạ tầng quá kém, hai bên đều không bố trí quá nhiều quân đội ở đây.

Vì thế báo chí của Hợp Chủng Quốc liền tự ý tô màu của khu vực chiếm đóng của Prosen lên toàn bộ vùng trống trải về binh lực này.

Nhìn thế này quả thật rất đáng sợ.

Nếu không có chiến thắng của Rokossovsky làm giảm bớt lo lắng của mọi người, có lẽ ngay cả doanh số trái phiếu chiến tranh của Hợp Chủng Quốc cũng sẽ giảm một phần.

Chính vì như vậy, ủy ban phát hành trái phiếu của Hợp Chủng Quốc càng ra sức lăng xê tướng Rokossovsky, tung ra một đống sản phẩm ăn theo, từ bưu thiếp đến tem, đủ loại.

Để thu hút các quý bà mua trái phiếu chiến tranh, họ thậm chí còn nghĩ ra cách in sách nhỏ về Rokossovsky, nội dung toàn là những câu chuyện tình yêu lãng mạn của các cô gái Mỹ đến Ant và gặp gỡ vị tướng quân.

Thế là vị tướng Rokossovsky của Ant nhanh chóng trở thành ngôi sao hạng A của Hợp Chủng Quốc, thu hoạch được một lượng lớn người hâm mộ là các bà nội trợ.

Sau đó, tiếng hô Hợp Chủng Quốc mời Rokossovsky đến thăm một chuyến ngày càng dâng cao.

Dù sao giữa Ant và Hợp Chủng Quốc có một tuyến đường hàng không tuyệt đối an toàn, máy bay của Hợp Chủng Quốc hỗ trợ Ant đều bay đến Ant từ tuyến đường này.

Tình huống này kéo dài đến ngày 7 tháng 9, đạt đến đỉnh điểm.

Bởi vì ngày hôm nay, quân viễn chỉnh Ant đã đến dưới chân kinh đô Balath.

Chương 210: Người Tới Đón

Chương 312: Kế hoạch công thành

Chuong 312: Ke hoach cong thanh

Kinh đô của Balath tên gọi là thành Balath, là một tòa thành trên núi, trấn giữ con đường hẻm núi dẫn đến Barakha.

Cho nên kế hoạch tác chiến của Ant và Liên Hiệp Vương Quốc mới là đánh từ nam lên bắc.

Nhưng hiện tại, Lục quân Liên Hiệp Vương Quốc còn cách thành Balath 100 km nữa.

Vương Trung đứng trên vùng đất cao ngoài thành, nhìn tường thành cổ kính của thành Balath.

"Để xem nào', hắn hạ kính viễn vọng xuống, quay đầu hỏi Pavlov,'Bức tường thành này dày bao nhiêu vậy?"

Amelia: "Anh không xem tình báo chúng tôi cung cấp sao? Chỗ dày nhất là năm mét."

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm: "May quá, không dày lắm, chỉ cần đủ thuốc nổ là có thể phá hủy."

Pavlov lắc đầu: "Nếu quân địch bố trí hỏa lực dày đặc, chưa chắc có thể tiếp cận để đặt thuốc nổ."

Vương Trung: "Dùng xe tăng yểm hộ là được chứ gì, xe tăng yểm hộ cho công binh xông đến chân tường thành, cho nổ tung phá hủy tường thành, sau đó đại quân tràn vào… Nhưng nếu quân phòng thủ là quân Prosen cải trang thì tiêu đời."

Nếu quân phòng thủ là quân Prosen cải trang, vậy kế hoạch công thành phải hết sức cẩn thận.

Lúc này, Mayer Abdullah và Mustafa của Lữ đoàn Balath số 1 cùng nhau đến, nhìn thấy Vương Trung lập tức hành đại lễ.

Vương Trung: "Mọi người không cần phải hành lễ long trọng như vậy mỗi khi gặp tôi, chúng ta đều là con người như nhau, chúng ta bình đẳng với nhau."

Mayer Abdullah lập tức gật đầu: "Vâng, là chúng tôi sơ suất, tôi thấy ngài đối xử bình đẳng với binh lính, dùng đại lễ long trọng như thế ngược lại là sự sỉ nhục đối với ngài."

Không, cũng không đến mức đó…

Vương Trung chỉ đành cười trừ cho qua.

Mayer nghiêm mặt nói: "Hôm nay chúng tôi đến đây là có việc muốn báo, vì muốn chống lại quốc vương, chúng tôi đã nắm giữ được đường hâm ngầm dưới lòng đất của kinh đô. Đường hầm này hình như được xây dựng từ thời Cổ vương quốc, hiện tại được sử dụng làm cống thoát nước."

Vương Trung lập tức sực tỉnh, cống thoát nước cổ đại, đúng là bối cảnh kinh điển trong game nhập vai, cảm giác bên trong sẽ có Vu Yêu gì đó cư trú, rồi còn ẩn giấu hội kín của bọn đạo tặc nữa, vậy là đủ bộ.

Sau đó hắn nghĩ đến thế giới này còn có siêu năng lực, nói không chừng thật sự có những thứ đó, bèn hỏi Mayer: "Trong cống thoát nước này, có khô lâu binh, Thực Thi Quỷ hay Địa Tinh gì đó không?"

"Khô Lâu là cái gì? Còn hai thứ kia tôi chưa từng nghe qua bao giờ." Mayer lộ vẻ mặt hoang mang.

Lúc này, sĩ quan liên lạc của Liên Hiệp Vương Quốc là Benjamin Thượng tá dùng tiếng Balath nói: "Là hai loại quái vật xuất hiện trong truyền thuyết. Ở Liên Hiệp Vương Quốc cũng có truyền thuyết tương tự, nhưng trong truyền thuyết của

Balath lại không có, nên cũng không có từ ngữ tương ứng để dịch. Tóm lại là những thứ chuyên ẩn náu ở những nơi tối tăm như cống thoát nước để tấn công con người.”

Mayer lắc đầu: “Không có. Loại thú dữ lớn nhất trong cống thoát nước chính là chuột.” Vương Trung: “Loại chuột đó có phải là cao bằng đứa trẻ tám tuổi, tay cầm vũ khí phát ra ánh sáng xanh lục không?”

Mayer tiếp tục lắc đầu: “Không có, con chuột to nhất cũng chỉ nặng khoảng 1,5 kg, chắc chỉ to bằng này thôi.”

Anh ta dùng hai tay khoa tay múa chân ra hiệu, nhìn quả thật là chuột lớn, nhưng cũng không đến mức khiến người ta kinh hãi.

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, từ sau khi bị Người huấn luyện Ưng tấn công, hắn hơi nhạy cảm với những năng lực thần bí, hắn chợt nhớ trước khi phát động tấn công, trong tài liệu Liên Hiệp Vương Quốc cung cấp có nói, Balath có pháp thuật triệu hồi quân đội dị giới và pháp thuật điều khiển người chết, nhưng hình như một đường đánh tới đây lại không hề nhìn thấy.

Thế là hắn hỏi Mayer: “Vậy còn những loại pháp thuật nổi tiếng khác của Balath thì sao? Sao chúng ta đánh một mạch đến đây mà không thấy chúng đâu cả?”

Mayer mỉm cười thật thà: “Bởi vì tôi đã thuyết phục họ đi về phía nam đối phó với quân đội của Liên Hiệp Vương Quốc rồi. Nói không chừng chính vì có họ cản đường nên tốc độ tiến quân của Liên Hiệp Vương Quốc mới chậm như vậy.”

“Không”, Thượng tá Benjamin lắc đầu,‘Không phải, Lục quân của chúng tôi vốn chậm chạp như vậy, phải nói là, so với tốc độ tấn công thần tốc của quân đội Ant, Lục quân Liên Hiệp

Vương Quốc chỉ chậm có chút xíu như vậy… Haiz, tôi cho rằng vu thuật của các anh chẳng có tác dụng gì cả.”

Vương Trung nhìn Thượng tá Benjamin, thâm nghĩ người Liên Hiệp Vương Quốc các anh giỏi tự dìm hàng mình thật.

Nhưng hắn lập tức nghĩ đến việc ở Trái Đất, quốc gia chế nhạo nước Anh sâu cay nhất cũng chính là nước Anh, bỗng cảm thấy điều này cũng hợp lý.

Ra vậy, thì ra suýt chút nữa đánh chết Vương Trung ta đã là sức chống cự mạnh mẽ nhất mà siêu năng lực có thể làm được, thảo nào Prosen chẳng coi trọng những thứ siêu năng lực này.

Vào thời đại vũ khí lạnh, những siêu năng lực này có lẽ rất có ảnh hưởng, nhưng khi đối mặt khoa học công nghệ hiện đại, siêu năng lực có vẻ hơi kém cạnh.

Hoặc phải nói, khi khoa học kỹ thuật và công nghiệp phát triển vượt qua một ngưỡng nhất định nào đó, siêu năng lực bắt đầu trở nên vô dụng.

Vương Trung cảm thấy hắn dần dần hiểu được thế giới này.

“Tướng quân”, Mayer cắt ngang dòng suy nghĩ của Vương Trung,/‘Nếu đi qua cống thoát nước, vòng qua công sự phòng ngự, có thể giảm thiểu thương vong cho quân ta. Đội đột kích có thể thừa cơ đánh úp nơi đóng quân ở cửa thành, nhanh chóng chiếm được cửa bắc.”

Vương Trung: “Quân đội đóng giữ trong thành là người Balath hay là người Prosen?”

“Là người Balath, dù sao thành phố người xe qua lại, còn có cả nhân viên ngoại giao của Liên Hiệp Vương Quốc đóng tại đây, không thể nào thay thế họ bằng người Prosen một cách dễ dàng như vậy được.”

Mayer vừa dứt lời, Mustafa liền tiếp lời: "Nhưng đám người Balath này không giống chúng tôi, chúng tôi vì muốn cứu nước, nghiêm cấm binh sĩ sử dụng kẹo ánh trăng, đây là loại kẹo được luyện từ một loại thực vật đặc sản ở địa phương, có tác dụng kích thích thần kinh rất mạnh, người ăn vào sẽ nhảy nhót loạn xạ, cực kỳ phấn khích, hơn nữa sẽ không cảm thấy đau." Vương Trung nheo mắt, nhìn sang Thượng tá Benjamin.

Thượng tá: "Phải, đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến Balath gọi pháp thuật điều khiển người chết là thuật điều khiển thi thể, chúng tôi cho rằng các Vu sư đã sử dụng một phiên bản mạnh hơn của kẹo ánh trăng, hoặc đã thêm vào một số loại thảo dược quý hiếm khác để tăng cường khả năng kích thích.

Vương Trung thở dài: "Khi tấm màn che của sự thần bí bị vén lên, thứ ẩn giấu bên dưới thật sự tâm thường đến mức khiến người ta phẫn nộ."

Pavlov: "Vậy chúng ta hãy thử xem lưỡi lê của những con chó trung thành của Hoàng đế đã phê thuốc này có đâm thủng được Tokarev cải tiến hay không."

Vương Trung: "Chúng ta có Tokarev cải tiến sao?"

"Vừa mới được chuyển từ trong nước đến một lô, đúng lúc Lữ đoàn 393 Bộ binh Hải quân đang được nghỉ ngơi hồi phục, nên cấp phát cho họ luôn." Pavlov nói,'Cũng đúng lúc lính thủy đánh bộ tinh nhuệ được nghỉ ngơi mấy ngày rồi, đến lúc ra trận rồi."

Vương Trung quay đầu hỏi Thượng tá Benjamin: "Biet đội đặc nhiệm của Sư đoàn Dù số 1 có thể xuất động được chưa? Còn Commando nữa. Tôi muốn để lính đặc nhiệm của Liên Hiệp Vương Quốc và lính đặc nhiệm của chúng ta cùng thực

hiện nhiệm vụ này, tấn công các mục tiêu khác nhau, sau đó xem bên nào không hoàn thành nhiệm vụ.

“Như vậy cũng có thể giải quyết được vấn đề Lục quân Liên Hiệp Vương Quốc không kịp tham gia công thành.”

Thượng tá Benjamin nhìn chằm chằm Vương Trung mấy giây, nói: “Nể tình bằng hữu giữa ngài và Amelia, tôi sẽ không cho rằng ngài đang mỉa mai chúng tôi đâu.”

Vương Trung: “Tất nhiên là không rồi, ngay cả các anh cũng tự biết Lục quân Liên Hiệp Vương Quốc chậm chạp đến mức không thể nào kịp đánh trận hợp vây từ hai phía nam bắc, cho nên tôi mới muốn cử Biệt đội đặc nhiệm của Sư đoàn Dù số 1 và Commando, những đội quân thiện chiến nhất, xuất phát trước, đây là phương án dự phòng cho tình huống hiện tại.”

Amelia: “Đôi khi cách nói chuyện của anh khiến người ta rất khó chịu, nhưng đúng là như vậy, đây là phương án dự phòng được chuẩn bị sẵn sàng trong trường hợp không tin tưởng vào năng lực của Lục quân. Biệt đội đặc nhiệm của Sư đoàn Dù số 1 và Commando đều đã chuẩn bị xong.

“À đúng rồi, tôi nhận được tin từ trong nước, sau trận chiến này, Sư đoàn Dù số 1 sẽ được ban tặng danh hiệu Hoàng gia, cho nên tôi hi vọng anh sẽ sắp xếp cho họ tấn công mục tiêu quan trọng hơn.”

Vương Trung quay đầu hỏi Mayer: “Hoàng cung được bố phòng như thế nào?”

Mayer: “Vốn dĩ tối qua chúng tôi sẽ gửi bản đồ bố phòng của hoàng cung ra ngoài, nhưng không ngờ tối qua cảnh sát mật của hoàng cung đột nhiên tiến hành vây bắt khắp thành, nên không thể gửi bản đồ ra ngoài được.”

Mustafa: “Nghe nói có người nước ngoài tóc vàng mắt xanh chỉ huy cảnh sát mật hoàng cung vây bắt.”

Vương Trung: “Chẳng phải các anh có đường hầm sao?”

“Đoạn đường hầm đi vào hoàng cung đã bị phá hủy, chúng tôi nghi ngờ có nội gián.” Mayer Abdullah phẫn nộ nói,‘Hơn nữa cấp bậc của tên nội gián này không thấp.”

Amelia: “Vậy là hiện tại chúng ta đã nắm được bố phòng của quân địch bên ngoài hoàng cung…” Vương Trung cắt ngang lời cô: “Khong, có thể họ đã thay đổi bố phòng rồi.”

“Lúc người của chúng tôi ra ngoài, họ vẫn chưa thay đổi bố phòng.” Mayer nói.

Vương Trung: “Người Prosen làm việc rất cẩn thận, chắc chắn họ sẽ thay đổi bố phòng. Nhưng những vị trí trọng yếu của hệ thống phòng ngự sẽ không thay đổi, chỉ là người trấn giữ từ người Balath đổi thành người Prosen mà thôi. Thật ra, so với việc đối mặt với đám điên cuồng vì phê thuốc, tôi thà đối mặt với quân Prosen, ít nhất trong lòng còn thấy yên tâm hơn.”

Trung sĩ Grigory vốn ít khi lên tiếng cũng nói: “Đúng vậy, tôi ngán giết quân Prosen lắm rồi, tất cả bọn chúng, ngay cả lúc chết cũng gọi mẹ theo một kiểu, ngữ điệu y hệt nhau.”

Tất cả mọi người đều cười ồ lên.

Vương Trung: “Vậy kế hoạch của chúng ta là như vậy, trước tiên sẽ cho lính đặc nhiệm đi qua đường hâm tấn công các vị trí trọng yếu của địch, sau khi chiếm được các vị trí trọng yếu, đại quân sẽ bắt đầu tấn công.

“Xét thấy tinh thần chiến đấu và tính chủ động của lính đặc nhiệm cao hơn, tôi đề nghị nên tấn công vào ban đêm.”

Ban đêm, tinh thần chiến đấu càng mạnh, tính chủ động càng cao, sức chiến đấu của đội quân đó càng lớn.

Pavlov: "Được, nếu là lính thủy đánh bộ thì tấn công ban đêm không thành vấn đề."

Thượng tá Benjamin cũng đồng ý: "Thời điểm thích hợp nhất để lính dù đổ bộ là ban đêm, cho nên lính dù cũng rất giỏi tấn công ban đêm. Còn Commando, hu bọn họ là bóng ma của màn đêm, sẽ giống như quỷ mị tiêu diệt sạch sẽ quân địch."

Vương Trung: "Tốt, vậy quyết định là đêm nay tấn công. Sáng mai chúng ta sẽ dùng pháo hạng nặng oanh tạc tường thành, coi như là phương án dự phòng trong trường hợp đánh úp bất ngờ ban đêm thất bại, chúng ta có bao nhiêu khẩu pháo 203?"

Pavlov: "Chúng ta có một Trung đoàn Pháo binh Hạng nặng Đột phá, tổng cộng 24 khẩu pháo 203."

Vương Trung: "Tập trung toàn bộ số pháo đó lại, tranh thủ ban ngày hôm nay chọn vị trí đặt pháo. Cho những đồng chí Balath am hiểu tình hình trong thành dẫn pháo thủ đi chọn vị trí."

"RõI"

Vương Trung lại nâng kính viễn vọng lên, nhìn tòa thành cổ trước mặt.

Đây chính là điểm cuối của cuộc viễn chinh lần này, sau khi đánh hạ tòa thành này, nên cân nhắc xem làm thế nào để chặn đứng quân Prosen ở bờ sông Valda. Tập đoàn quân Cơ động số 1 mới chỉ được nghỉ ngơi hồi phục có một tháng, không biết đã khôi phục đến đâu rồi.

Mà những đơn vị được điều động đến hỗ trợ cho Tập đoàn quân Cơ động số 1 trong chiến dịch Yeisk, e rằng vẫn chưa hồi phục.

Chủ yếu là những đơn vị như Sư đoàn 401 đã chịu tổn thất quá nặng nề.

Lúc này, Vương Trung vẫn chưa biết, sau này hắn còn phải đi Hợp Chủng Quốc một chuyến.

Chương 211: Lần Đầu Gặp Hoàng Thái Tử

Chuong 313: Cong Kich

Chuong 313: Cong Kich

Tiểu đội Commando dưới sự dẫn đường của Balath tiến vào cống thoát nước.

Gonif vừa tiến vào cống thoát nước liền oán giận: “Tại sao phải để cho chúng ta cùng với lính dù thi đấu với bộ binh bình thường của Ant? Có ý nghĩa gì?”

Jonathan: “Đương nhiên là dùng chủ nghĩa ái quốc kích thích nhiệt tình chiến đấu của tất cả chúng ta, người quyết định chuyện này nghĩ cũng hay.”

“Chúng ta là bộ đội đặc biệt, xem xem chúng ta có bao nhiêu người! Hai tổ khác tham gia thi đấu đều là cấp Lữ đoàn.” Gonif tiếp tục nói.

Jerry đi phía sau hắn lên tiếng: “Nghe nói quân Ant đã bị tổn thất không nhỏ khi đổ bộ, không thể coi là đây đủ quân số. Chỉ là bọn họ được bổ sung trang bị mới, khả năng chiến đấu có thể tăng lên.”

Tommy gật đầu: “Nghe nói một loại vũ khí bắn liên tục không tiếng động, thật sự nên giao cho chúng ta sử dụng. Nếu chúng ta được trang bị súng tự động không tiếng động, rất nhiều trận đánh sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều lần. Nhưng nhìn xem chúng ta đang trang bị cái gì?”

Tommy giơ khẩu súng tiểu liên Sten trong tay lên, dùng sức võ võ.

Jonathan vội vàng nói: "Ngươi đừng võ nữa, cướp cò thì làm sao bây giờ? Đường cống ngầm chật hẹp như vậy, còn có nhiều anh em như vậy. Đi thôi."

Tommy lắc đầu, đeo súng tiếp tục đi.

Lúc này, Case trung úy đi đằng trước quay đầu lại nói: 'Chúng ta ít người, nhưng tương ứng là những nhiệm vụ đánh bom, cột điện, dây điện thoại, v. v. , cùng với việc ném bom vào sở chỉ huy địch.

"Những nhiệm vụ này không cần chúng ta phải chiếm giữ trận địa để ngăn chặn phản công, chỉ cần đánh vào, ném bom xong là có thể rút lui. Tôi thấy, Bộ tư lệnh viễn chinh Ant bố trí nhiệm vụ cho chúng ta rất thích hợp."

Jonathan: "Đương nhiên thích hợp, đây chính là bộ chỉ huy của Rokossovsky, các tham mưu chắc chắn đều rất xuất sắc, có thể vạch ra kế hoạch tác chiến hoàn hảo."

Lúc này mọi người đi qua một miệng cống, trên lỗ tròn đặt một nắp cống bằng sắt có mắt lưới, nhìn qua mắt lưới có thể nghe thấy tiếng súng nổ bên ngoài.

Jonathan: "Lữ đoàn bộ binh hải quân 393 của Ant và đội đặc nhiệm của Sư đoàn lính dù số một Liên hiệp Vương quốc đã đánh nhau rồi, chúng ta cũng nhanh lên, thừa lúc chúng đang thu hút sự chú ý, chúng ta nhanh chóng ra ngoài tìm công trình trên danh sách để đánh bom."

Lúc này bác sĩ lên tiếng: "Tuy chúng ta chỉ có nhiệm vụ đánh bom, nhưng mục tiêu được phân cho rất nhiều. Vị tham mưu trưởng giống như gấu chó kia chắc là nghĩ chỉ cần đánh bom một phần tư là có thể tạo ra đủ sự hỗn loạn nên mới giao cho chúng ta mục tiêu như vậy.

“Nhưng tôi nghĩ chúng ta có thể đánh bom tất cả.”

Gonif vỗ vỗ một đống thuốc nổ TNT trên lưng: “Đương nhiên, nếu không thì tôi vác nhiêu thuốc nổ TNT như vậy để làm gì? Chúng ta phải đánh bom tất cả mục tiêu được giao, không chừa một cái nào!”

Gonif nói xong, các thành viên của Commando đều đồng ý, sĩ khí dâng cao.

Case trung úy: “Nhanh lên, người dẫn đường Balath nói lối ra ở ngay phía trước.” Nhiệm vụ của Lữ đoàn bộ binh hải quân 393 của Ant là tấn công cổng thành phía tây bắc, cánh cổng này đối diện với mặt quân viễn chinh Ant đang dàn quân.

Một khi cửa chính bị công phá, cửa thành mở toang, lực lượng thiết giáp của quân viễn chỉnh có thể tiến thắng vào thành phố, dùng pháo tăng bắn thẳng yểm trợ cho bộ binh đang chiến đấu trong thành.

Bộ binh hải quân được trang bị súng trường tấn công Tokarev cải tiến mới tinh, ban đầu bọn họ chưa quen sử dụng loại vũ khí này nên đã sử dụng chiến thuật bắn như súng trường bán tự động.

Nhưng rất nhanh sau đó, những “Hắc Tử Thần” mặc áo thủy thủ đã phát hiện ra Tokarev cải tiến có độ chính xác khá tốt, không cần phải bắn nhiều như súng trường bán tự động, chỉ cần bắn bốn, năm phát là có thể trúng địch.

Vì vậy, rất nhanh, bộ binh hải quân bắt đầu bắn tỉa, lượng tiêu hao đạn nhanh chóng giảm xuống.

Ngay sau đó, bộ binh hải quân phát hiện, đạn bắn ra từ Tokarev cải tiến có sức sát thương kinh người đối với quân địch, thường trúng một phát là có thể khiến đối phương mất khả năng chiến đấu.

Đặc điểm này lập tức nhận được lời khen ngợi của tất cả mọi người.

Bộ binh hải quân nhanh chóng tiêu diệt quân địch bên ngoài chòi canh cổng thành và các công trình phụ, đồng thời vô hiệu hóa một số ít ụ súng chĩa vào trong thành.

Nhưng ở lối vào chòi canh cổng thành, bộ binh hải quân gặp phải rắc rối.

Lính Prosen thay quân Balath đã dùng bao cát để tạo thành một công sự đơn giản ở bên trong lối vào, dựng một khẩu súng máy MG34, bắt đầu nhả đạn về phía lối vào.

Bộ binh hải quân cũng không phải thần chết thực sự, thân xác bằng máu bằng thịt nên lập tức không tìm ra cách nào để đối phó với súng máy.

Tuy nhiên, là lực lượng có kinh nghiệm chiến đấu dày dặn với quân Prosen, tất cả binh sĩ bộ binh hải quân đều kiên nhẫn chờ đợi đối phương thay nòng súng.

Đột nhiên, tiếng súng máy ngừng lại.

Một tân binh hải quân trẻ tuổi lập tức lao ra, lão binh bên cạnh hắn không kịp giữ lại.

Vì vậy, súng máy của Prosen lại nổ súng, những viên đạn liên tiếp găm vào bụng, ngực và cổ của người chiến sĩ trẻ, cướp đi sinh mạng của anh.

Súng máy của Prosen lại ngừng lại.

Lão binh canh giữ ở cửa ném một hòn đá ra ngoài.

Quả nhiên, khi hòn đá rơi xuống đất lại phải hứng một tràng đạn.

Ngay khi súng máy ngừng bắn, lão binh ném đá bất ngờ lao ra ngoài, dùng khẩu Tokarev cải tiến trong tay bắn xối xả.

Bụi đất bốc lên mù mịt trên công sự bằng bao cát do đạn bắn trúng. Xạ thủ và phụ xạ thủ Prosen đang thay nòng súng đều trúng đạn, ngã gục trên súng máy.

Bị trúng đạn Tokarev cải tiến, cơ bản là biến dạng.

Lão binh cầm Tokarev cải tiến cảnh giác, cẩn thận từng li từng tí tiến vào vị trí đặt súng máy.

Một tên lính Prosen mặc quân phục Balath từ bên cạnh xông ra, hét lớn muốn cướp súng của lão binh, kết quả bị lão binh đá một cú vào hạ bộ, cơn đau buốt khiến hắn ta phải dừng hành động tấn công.

Lão binh vung khẩu Tokarev cải tiến trong tay lên, báng súng đập vào mặt tên lính Prosen, khiến cả khuôn mặt hắn ta biến dạng.

Sau khi đánh bay tên địch, lão binh nhanh chóng xoay súng, bóp cò một phát bắn ba viên đạn về phía tên lính Prosen.

Trên người tên lính Prosen lập tức xuất hiện ba lỗ đạn khủng khiếp, máu thịt be bét.

Trong lúc lão binh giải quyết xong tên lính Prosen đánh lén, bộ binh hải quân từ phía sau lưng ông ta tràn vào chòi canh cổng thành, bắt đầu leo lên tầng hai.

Lúc này, Vương Trung đã ngủ một giấc rồi tỉnh dậy, lúc này đang giơ kính viễn vọng nhìn về phía chòi canh cổng thành trên sườn núi dùng để quan sát thành phố ban ngày.

Nói là dùng kính viễn vọng quan sát nhưng thực chất chỉ là làm ra vẻ thôi, ý thức của Vương Trung đang ở trên cao nhìn xuống.

Vương Trung tin tưởng bộ binh hải quân có thể hoàn thành nhiệm vụ, nhưng lúc này vẫn không khỏi lo lắng.

Trong thành Balath, tiếng súng đã vang lên khắp nơi, thỉnh thoảng lại có tiếng nổ lớn, không biết có phải do Commando gây ra hay không.

Pavlov thấy Vương Trung lo lắng như vậy liền nói: "Chúng ta còn có phương án dự phòng, ngày mai, Lữ đoàn pháo binh hạng nặng nhất định có thể phá tung tường thành, đó là pháo hạng nặng 203 mm, tuy uy lực không bằng xe tăng công thành mà cậu tưởng tượng nhưng cũng đủ rồi.

"Tường thành Balath này, sau khi trời tối, công binh đã tiếp cận để trinh sát, nhìn thì có vẻ chắc chắn đấy nhưng lớp giữa hai lớp gạch đá có thể là đất. Dưới sự bắn phá của pháo 203 mm, chắc chắn sẽ sụp đổ nhanh thôi."

Vương Trung đang định trả lời thì bất ngờ nhìn thấy trên chòi canh cổng thành xuất hiện ánh đèn, hơn nữa ánh đèn này còn chớp tắt, rõ ràng là đang phát tín hiệu Morsel

Vương Trung lập tức đưa kính viễn vọng cho Yakov: "Nhanh! Tín hiệu đèn, giải mãi"

Yakov giơ kính viễn vọng lên nhìn tín hiệu đèn, rồi dịch từng từ một: "Thủ vệ chòi canh cổng thành là lính Prosen mặc quân phục Balath…"

Vương Trung chưa đợi Yakov nói xong đã vỗ vai Pavlov: "Tôi đã nói gì nhỉ? Không sai chứ? Prosen nhất định sẽ đổi quân! Bọn chúng chính là làm việc cứng nhắc như vậy đấy!"

Pavlov: "Sao cậu cứ tranh luận với tôi mấy chuyện này, tôi chưa bao giờ nghi ngờ phán đoán của cậu mài! Cậu muốn khoe khoang thì đi mà khoe với Amelia ấy."

Vương Trung định phản bác nhưng Yakov bên này vẫn đang giải mã điện, không tiện nói nhiều nên im lặng.

Yakov: "Quân ta đã chiếm được lối đi lên tường thành, nhưng quân Prosen vẫn đang chống cự ở gần cơ cấu mở cửa,

cần thêm một chút thời gian để quét sạch.”

Vương Trung: “Không cần chiếm cơ cấu mở cửa, chẳng lẽ thuốc nổ TNT không thể phá được cửa sắt cổ hay sao? Nếu không nổ được thì cho nổ tung cả chòi canh cổng thành, chỉ chừa lại cánh cửa đó.”

“Hả?” Yakov ngạc nhiên nhìn Vương Trung, Thật sự muốn gửi thông tin như vậy sao?”

Thế nhưng trong số tham mưu của Pavlov đã có người lấy đèn pin ra, bắt đầu phát tín hiệu về phía người trên tường thành. Chưa đầy một phút sau, một làn khói dày đặc bốc ra từ cửa ở dưới choi canh cổng thành.

Ngay sau đó, trong làn khói dày đặc, hai người cầm đèn chạy ra, vẽ một vòng tròn trên nền trời đêm.

Xem ra, việc đánh bom cửa thành của bộ binh hải quân đã thành công, như vậy là không cần phải phá hủy toàn bộ chòi canh cổng thành, ít ra cũng có thể giữ lại cho Balath một chút lịch sử đáng tự hào.

Lúc này, trong thành lại vang lên hai tiếng nổ rất lớn.

Vương Trung: “Chắc chắn là do Commando đánh bom rồi, Prosen chỉ sử dụng nhiều thuốc nổ như vậy khi phá hủy công trình thôi.”

Pavlov: “Không biết bọn họ có thể phá hủy được một phần năm số mục tiêu tôi đã vẽ ra hay không, chỉ cần phá hủy một phần năm là có thể gây nhiễu nặng đến hoạt động chỉ huy và điều phối của địch.”

“Chỉ cần phá hủy một phần năm là được sao? Ông đúng là giao cho bọn họ một mục tiêu dễ đạt được.”

“Điều này gọi là dự phòng.” Pavlov có chút tự đắc đáp.

Vương Trung xoay kính viễn vọng, nhìn về phía mục tiêu của đội đặc nhiệm thuộc Sư đoàn lính dù số 1.

Xoay kính viễn vọng chỉ là theo thói quen, thực ra, Vương Trung đã chuyển sang góc nhìn từ trên cao để quan sát mục tiêu của "Quỷ Đỏ' từ lâu.

Vương Trung nhìn thấy "Quỷ Đỏ" đang giao tranh ác liệt trên đường phố, bởi vì trên quảng trường giữa ba tòa nhà mục tiêu có một chiếc xe tăng Pz. Kpfw. IV đang đậu!

Vương Trung tức giận muốn mắng Prosen quỷ quyệt, đã bí mật đưa xe tăng vào thành, nhưng ngay sau đó, Vương Trung nhớ đến việc dùng kính viễn vọng thì chắc chắn không thể nhìn thấy xe tăng Pz. Kpfw. IV ở dưới nhà, tự nhiên là không thể mắng việc xe tăng xuất hiện được.

Vương Trung chỉ có thể nhìn những người lính của đội đặc nhiệm thuộc Sư đoàn lính dù số 1 bị xe tăng bắn hạ.

Mặc dù lính dù đã sử dụng khói ngụy trang, nhưng chiếc xe tăng này dường như đã học được chiến thuật của Vương Trung, liên tục bắn vào màn khói để chặn đứng khả năng tiếp cận trong màn khói.

Lúc này, Vương Trung nhìn thấy một tổ lính dù đã leo lên nóc nhà, sau khi quan sát chiếc xe tăng ở phía dưới, họ đã ném liên tiếp ba quả lựu đạn xuống.

Vương Trung nhìn thấy rõ ràng quả lựu đạn thứ hai đã rơi vào trong khoang xe tăng đang mở nắp.

Ngay sau đó, một làn khói dày đặc bốc ra từ cửa khoang xe tăng, viên chỉ huy xe tăng Prosen lập tức ngã gục.

Ngay sau đó, ngọn lửa bốc lên từ vòng đỡ tháp pháo, nhanh chóng lan sang khoang động cơ.

Những tên lính xe tăng Prosen còn sống sót lần lượt nhảy ra khỏi xe tăng, bỏ chạy tán loạn.

Ngay lúc này, Quỷ Đỏ" phát động tấn công, Vương Trung nhìn thấy một đám "mũ nồi do' xông về phía ba tòa nhà mục tiêu.

Xem ra/Quỷ Đỏ' cũng đã hoàn thành nhiệm vụ.

Chương 212: Thì ra không phải công lao c…

Chương 314: Bất Tử Đại Quân

Chương 314: Bất Tử Đại Quân

Sau khi xác định ba mục tiêu tấn công đã bị đánh chiếm, Vương Trung ra lệnh cho Pavlov: “Mặc dù cửa thành đã mở, nhưng Lữ đoàn pháo binh hạng nặng vẫn bắn phá tường thành như thường lệ sau khi trời sáng. Càng nhiều cửa đột phá càng tốt.”

Pavlov: “Tôi biết ngay là cậu sẽ ra lệnh như vậy mà, cậu chỉ muốn dùng pháo 203 mm để phá hủy gì đó thôi!”

Vương Trung cười lớn.

Balath, hoàng cung.

Quốc vương Tutka của Balath đang đi đi lại lại trong đại sảnh.

Cuối cùng, Đại toàn quyền Schmidt của Prosen dẫn một đội nhỏ binh lính mặc quân phục Prosen tiến vào đại sảnh.

Tutka lập tức xông lên, hét lớn với Schmidt: “Dich đã tấn công vào thành rồi! Đã tấn công vào thành rồi! Những gì các người hứa hẹn, một điều cũng không thực hiện được!”

Schmidt cười: “Người Ant nhanh như vậy đã đến đây, cũng không phải lỗi của chúng tôi, là quân đội của ngài hoàn toàn không kháng cự, ngài nhiều năm dung túng cho lũ phản quốc trong Quân đoàn Tự do, giờ thì gánh chịu hậu quả rồi đấy!”

Tutka hét lớn: “Ta dung túng cho Quân đoàn Tự do là vì muốn dùng bọn họ để kiềm chế ảnh hưởng của Liên hiệp Vương quốc từ Barakha thẩm thấu qua! Hơn nữa, những thành viên của Quân đoàn Tự do, trong số các sĩ quan của ta, là những người có tố chất cao, quân đội không nghiện ma túy, ý chí chiến đấu kiên cường!

“Ta bố trí những đội quân này ở phía bắc để chống lại cuộc xâm lược của Ant, bởi vì ta biết, lục quân của Liên hiệp Vương quốc không thể hành động nhanh như vậy! Nếu không có Hải quân Hoàng gia và Không quân Hoàng gia, sức chiến đấu của Liên hiệp Vương quốc sẽ giảm sút, đây đâu phải là thời kỳ binh tôm hùm đỏ hoành hành!” [Biệt danh này xuất phát từ màu đỏ của đồng phục quân đội Anh trong thế kỷ 18 và 19. Màu đỏ tươi này khiến họ trông giống như những con tôm hùm đã được nấu chín.]

Tutka dừng lại một chút, bổ sung một câu: “Hơn nữa năm đó chúng ta cũng đã từng đánh bại binh tôm hùm đỏ!”

Schmidt lắc đầu: “Các người đánh bại một số ít binh tôm hum đỏ và một lượng lớn quân đội Barakha. Nếu toàn bộ là binh tôm hùm đỏ thì các người đã bị sáp nhập vào Barakha thuộc Liên hiệp Vương quốc từ lâu rồi.”

“Đừng nói những thứ vô dụng này!” Tutka dùng sức khoát tay áo: “Rốt cuộc có thể giúp ta thoát khỏi khốn cảnh hay không? Ta đã giúp các người chặt đứt tuyến đường tiếp tế của Ant, các người ở Nam Ant có thể tiến triển thần tốc, ít nhất có một nửa là công lao của tal”

Schmidt nhíu mày: “Tôi không thể đồng ý với cách nói này, tôi nghĩ các tướng quân của chúng ta và các chuyên gia xung quanh bệ hạ cũng sẽ không đồng ý.

“Chờ Ngài bị Liên Hiệp Vương Quốc và Ant liên thủ tiêu diệt, tuyến tiếp tế khôi phục, Ngài sẽ phát hiện quân đội chúng

ta vẫn tiến triển thần tốc, rất nhanh quân đội chúng ta có thể tự chặt đứt tuyến tiếp tế kéo dài từ biển Barakha. Chúng ta sẽ chiếm lĩnh Abadan!" Khóe miệng Tutka run ray nghẹn hồi lâu mới hô to: "Thành phá ta chạy không được, ngươi cho rằng ngươi có thể chạy thoát sao? Người Ant đối với trình độ thù hận của Prosen các người, ngươi chết không yên lành!

Schmidt cười cởi áo khoác, lộ ra quân trang bên trong: "Ngài biết tôi và lính phía sau đều đổi quân trang của Prosen không? Bởi vì dựa theo luật quốc tế, chúng tôi tính là tù binh.

"Theo chúng tôi được biết, Ant đối với tù binh cũng không tệ lắm, bọn họ thậm chí sẽ dùng một ít thủ đoạn thô thiển 'cảm hóa tù binh, sau đó phái tù binh vào nhà xưởng thay bọn họ sản xuất vũ khí.

"Cho nên rất nhiều sĩ quan quân đội chúng ta bị bắt đều nghĩ cách trốn ra, đồng thời xuôi nam tiến vào quốc gia trung lập."

Tutka mắng: "Hen hại"

"Ngài đừng vội mắng." Schmidt cười nói: "Tôi mang đến cho ngài một kế hoạch chạy thoát. Từ mật đạo hoàng cung trốn lên núi phía đông, sau đó đợi chuyên cơ hàng không Lufthansa phái tới. Chiếc máy bay này sẽ bay về quốc gia trung lập Annathia, sau khi tiếp nhiên liệu thì bay về Prosen. Ngài có thể thành lập chính phủ lưu vong ở Prosen, không thừa nhận kẻ thù nâng đỡ tân hoàng đế. Cũng như các nước Melainia vậy.'

"Chính phủ lưu vong?" Tutka híp mắt, giống như lần đầu tiên nghe thấy từ này.

Schmidt: "Nếu ngài không thích xưng hô này, cũng có thể gọi là Balath tự do, tựa như vị tướng quân Dago của Carolin tự

do vậy. Tên gọi không quan trọng, quan trọng là sự tồn tại trên thực tế của ngài!

“Chờ chúng tôi đánh tới Abadan, khiến cho Ant đầu hàng, chúng tôi sẽ xuôi nam giải quyết vấn đề của Balath. Quân đội của chúng tôi sẽ tiến thẳng đến Barakha, Liên Hiệp Vương Quốc sau khi mất đi Barakha, thực lực giảm mạnh! Bọn họ rất nhanh cũng phải đầu hàng.

“Nghĩ lại xem, đến lúc đó ngài sẽ trở thành quốc vương của toàn bộ tiểu lục địa!”

Tutka tựa hồ bị tương lai tốt đẹp mà Schmidt miêu tả mê hoặc.

Nhưng hắn lập tức nghĩ đến một vấn đề: “Mat đạo? Mật đạo gì? Sao ta lại không biết?”

Schmidt cười ha ha: “Ngài đương nhiên không biết, tòa vương thành này của ngài, năm đó khi xây dựng, bởi vì tổ tiên ngài không tín nhiệm Liên Hiệp Vương Quốc, đã thuê kiến trúc sư Prosen thiết kế.

“Tổ tiên của ngài yêu cầu nhà thiết kế phải thiết kế một mật đạo có thể qua mặt được tai mắt của Liên Hiệp Vương Quốc ở Balath lúc bấy giờ. Nhà thiết kế đã làm được, bằng tinh thần nghiêm cẩn của người Prosen đã làm được!”

Dứt lời Schmidt búng tay một cái, một bản thiết kế được cầm lên, triển khai trước mặt Tutka.

Tutka mặt mày hớn hở: “Được, chúng ta mau chạy thôi!”

“Chờ một chút, ngài nên hạ lệnh cho tất cả binh sĩ Balath trong thành ăn hết kẹo ánh trăng, sau đó lại chuồn đi”

Vẻ mặt Tutka dữ tợn: “Ngươi nói đúng, không thể để cho những kẻ xâm lược này sống thoải mái như vậy!”

Khi xe “Xoáy Nước” của Sư đoàn 225 tiến vào thành Balath, trước mặt đột nhiên xuất hiện một lượng lớn binh lính Balath.

Những binh sĩ này khuôn mặt hốc hác, dưới ánh mặt trời nhìn giống như một đống xương khô. Bọn ho hò hét lao vê phía chiếc “Xoáy Nước” số hiệu 22501 dẫn đầu.

Súng máy trên nóc xe “Xoáy Nước” lập tức khai hỏa.

Tuy nhiên,Xoáy Nước” dù sao cũng là xe thiết giáp diệt tăng, hơn nữa là loại xe chuyên dụng cho nhiệm vụ diệt tăng, nên hỏa lực để áp chế bộ binh chỉ có một khẩu súng máy trên nóc xe.

So sánh với nó, T-34 phiên bản thường có hai khẩu súng máy, còn T-34W có đến ba khẩu: Súng máy đồng trục, súng máy phòng không trên nóc xe và súng máy trên tháp pháo.

Một khẩu súng máy của chiếc 22501 căn bản không đủ để ngăn chặn làn sóng “bộ xương” màu đen.

Xe diệt tăng bắn một phát, viên đạn nổ 100mm phát nổ giữa đám đông, quật ngã một mảng lớn quân địch. Nhưng càng nhiều kẻ địch dường như không biết sợ hãi và đau đớn lao về phía “Xoáy Nước”.

Pháo thủ xe “Xoáy Nước” thậm chí còn nhìn thấy một binh sĩ Balath bị gãy tay phải câm súng, vũ khí rơi xuống đất, hắn liền cúi người nhặt cánh tay mình lên, dùng tay trái giơ cao, tiếp tục xung phong.

Pháo thủ kinh hô: “Đây thật sự là người sống sao? Chẳng lẽ đây chính là Quân đoàn Bất tử trong truyền thuyết?”

Xe trưởng mắng: ‘Khốn kiếp! Ngươi không thấy bọn chúng chảy máu sao? Đây chính là con người bị nhồi thuốc, con người bị giết sẽ chết! Cho dù bọn chúng là quái vật, quái vật bị giết cũng sẽ chết! Khai hỏa!”

Xe trưởng vừa ra lệnh khai hỏa, vừa nạp đạn xong, hô to: "Xong!"

Pháo thủ lại khai hỏa.

Qua ống ngắm, viên đạn pháo phát nổ giữa đám đông dày đặc, hất tung rất nhiều kẻ xui xẻo thiếu tay gãy chân lên trời.

Mảnh vỡ thi thể và máu me rơi như mưa, nhưng người Balath vẫn hung hãn không sợ chết, giống như một đại quân bất tử.

Pháo thủ: "Hoa lực của chúng ta không thể ngăn cản được bọn chúng! Hay là chúng ta rút lui đi!"

Lúc này, chiếc "Xoáy Nước" số hiệu 22502 chạy đến bên cạnh xe số 1, bắn một phát đạn nổ về phía "làn sóng thây ma" đang lao tới.

Toàn bộ con đường lại một lần nữa máu thịt văng tung tóe.

Lúc này quân địch đã lao tới khoảng cách 100 mét, bọn chúng lại giơ vũ khí trong tay lên bắn về phía "Xoáy Nước".

Đáng tiếc độ chính xác quá kém.

Có kẻ còn ném lựu đạn về phía "Xoáy Nước" ở khoảng cách 100 mét, kết quả quả lựu đạn rơi xuống đất cách "Xoáy Nước" mấy chục mét, nổ tung một cột đất, không gây ra bất kỳ thiệt hại nào.

Xe trưởng 22501 trấn an pháo thủ: "Nhìn kìa! Kẻ địch căn bản không có kỹ năng chiến đấu, bộ binh bắt đầu dùng súng tiểu liên bắn là bọn chúng luống cuống rồi!"

Vừa dứt lời, hai khẩu súng máy hạng nặng trên tầng hai tòa nhà bên cạnh "Xoáy Nước" khai hỏa - đó là loại súng máy Maxim có vỏ bọc nước được Ant trang bị rất nhiều, khi bắn có âm thanh trâm đục đáng tin cậy.

Cùng lúc với súng máy hạng nặng, súng tiểu liên PPSh trong tay sĩ quan cũng bắt đầu bắn.

Hỏa lực dày đặc càn quét đội hình dày đặc của quân Balath, trận chiến dường như biến thành cuộc tàn sát một chiều, dường như đang kiểm tra khả năng chỉ viện hỏa lực của quân viễn chinh Ant, nếu chỉ viện không đủ sẽ bị binh lính Balath với vẻ mặt dữ tợn, nhe răng cười lao tới trước mặt, dùng báng súng đập nát sọ não.

Đột nhiên, một chiếc T-34 lao ra từ đội hình Balath.

Chỗ đó hẳn là có một con đường ngang, xe tăng đã đi theo con đường ngang đó.

Trên xe tăng có vài người Balath đang ngôi, tất cả bọn họ đều cầm một thanh đao cán dài, điên cuồng chém giết những binh sĩ Balath bị nhồi thuốc xung quanh xe tăng.

Xe trưởng của 22501 nhìn qua cửa kính quan sát đến ngây người, nhưng nghĩ kỹ lại cũng không có quy định nào cấm ky binh xe tăng trên xe tăng không được vung đao.

(Thực ra cách gọi phổ biến của người Ciris là Thanh Long Yển Nguyệt Đao phiên bản không chạm khắc)

Chiếc T-34 như vào chỗ không người, chỉ một lát sau bánh xích đã đầy máu thịt, khe hở của bánh xích thép bị lấp đầy, bánh xe chịu lực cũng dính đầy một lớp dày.

Khu vực gần giống hình tam giác giữa bánh xe chịu lực và bánh xe chịu lực lúc này toàn là thịt vụn.

Chiếc T-34 vẫn không ngừng vung đuôi, mỗi lần vung đuôi lại hất tung một đám binh lính Balath bị nhồi thuốc lên tường.

Ba khẩu súng máy trên xe tăng cũng đang khai hỏa, nhưng giữa đám đông như vậy, hỏa lực của súng máy dường như đã không còn đáng kể.

Những đao thủ trên xe tăng đều đã giết đến đỏ mắt, quần áo đã nhuộm đỏ.

Bất ngờ, một thanh đao dài bị người ta tóm lấy, trong nháy mắt, đao thủ đã bị kéo khỏi xe tăng. Giây tiếp theo, cánh tay bị đứt lìa của hắn bay lên, trên tay vẫn cầm chuôi gỗ của thanh đao, còn lưỡi đao đã không cánh mà bay.

Kẻ địch dường như đang gặm nhấm hắn, rất nhanh đã nhìn thấy thứ gì đó giống như ruột bị ném lên.

Xe trưởng của 22501 nhìn thấy tất cả, lớn tiếng nói: "Tôi biết cái gọi là truyên thuyết về Thực Thi Quỷ là cái thứ gì! Bộ chỉ huy! Tôi biết truyên thuyết vê Thực Thi Quỷ là cái thứ gì! Trời ạ! Khó trách người xưa nhìn thấy cảnh tượng này, lại nói đây là đại quân người chết sống lại! Hóa ra chân tướng lại là như vậy!"

Lúc này, mệnh lệnh từ trong radio truyền đến: "Đừng lo những thứ đó nữa, xông lên, dùng bánh xích nghiền nát bọn chúng! Trí thông minh của chúng đã không đủ để sử dụng bom xăng chống lại xe bọc thép nữa! Xông lên!"

Chương 213: Thật Không Thể Tin Được

Chương 315: Địa ngục

Chuong 315: Dia nguc

Bên phía Vương Trung, hắn vẫn luôn sử dụng năng lực đặc biệt của mình để quan sát chiến trường.

Lần này, những chiếc xe tăng tiến vào thành phố cơ bản đều mang theo radio, bộ chỉ huy quân viễn chinh đóng quân ở ngoài thành, có thể liên lạc trực tiếp với xe tăng, vì vậy Vương Trung có được tâm nhìn.

Mặc dù không phải tận mắt chứng kiến, nhưng tình hình trong thành có vẻ như không cần phải quan sát trực tiếp.

Lần trước Vương Trung nhìn thấy cảnh tượng như vậy là trong trò chơi "Left 4 Dead 2".

Hắn nghĩ đến phương pháp tốt nhất để đối phó với tình huống này trong "Left 4 Dead 2", bèn vỗ đùi nói với Pavlov: "Chúng ta có xe tăng phun lửa không?"

Pavlov: "Có, nhưng ngày hôm qua khi cậu lên kế hoạch đã cấm chúng tôi sử dụng súng phun lửa và đạn hơi độc vì có thể gây ra thương vong lớn cho dân thường trong khi công thành."

Vương Trung: "Bây giờ có thể dùng rồi! Điều động xe tăng phun lửa, lúc phun chú ý đừng phun vào nhà dân!"

Pavlov vẻ mặt hoang mang: "Tại sao đột nhiên lại muốn dùng xe tăng phun lửa? Báo cáo từ trong thành chỉ nói có một

lượng lớn binh sĩ địch liêu chết tấn công, dùng súng máy và đạn nổ không phải là đủ rồi sao?"

Cũng đúng, Pavlov không có năng lực đặc biệt, Vương Trung nghĩ, hắn chỉ có thể tổng kết tình hình từ báo cáo nhận được, chắc hẳn hắn không ngờ tình hình trong thành lại tồi tệ đến vậy.

Lúc này, phía radio đột nhiên có nhân viên thông tin hô lớn: "Báo cáo, chỉ huy xe tăng tiên tuyến ra lệnh cho xe tăng lao lên dùng bánh xích nghiền nát quân địch."

Pavlov lúc này mới cau mày: "Mệnh lệnh này không hợp lý lắm nhỉ? Trong khi giao tranh đường phố, xe tăng phải giữ khoảng cách với bộ binh địch, hơn nữa luôn phải ở trong phạm vi bảo vệ của bộ binh."

Vương Trung võ vai hắn: "Đừng lo lắng, chỉ huy xe tăng của Quân đoàn 51 đã hạ lệnh chính xác, tình hình trong thành phố lúc này dùng thân xe tăng để tông, dùng bánh xích để nghiền nát là chính xác."

Pavlov nheo mắt: "Cậu biết tình hình trong thành?"

Vương Trung: "Tôi đoán, ý tôi là, chỉ huy tiền tuyến nhìn rõ hơn chúng ta, hắn hạ lệnh như vậy chắc chắn là tình hình tiền tuyến đã nghiêm trọng đến mức này rồi."

"Nhưng lời nói vừa rồi của Ngài rõ ràng là 'Tôi biết tình hình trong thành'." Yakov chen miệng,'Điểm này tôi đồng ý với Tham mưu trưởng."

Lúc này Popov tiến lên, vỗ vai Yakov: "Cứ coi như Thiên thần St. Andrew đã báo mộng cho tướng quân di.

Vương Trung cố tình chuyển chủ đề: "Điêu động xe tăng phun lửa, chỉ dựa vào bánh xích thì hiệu quả quá thấp."

Pavlov cũng không hỏi thêm nữa, lập tức quay người đi nghe điện thoại.

Lúc này, Amelia đến gần, nhỏ giọng nói với Vương Trung: "Vừa rồi tôi quan sát thấy cậu có vẻ như đang ngẩn người, nhưng mỗi lần ngẩn người xong, vẻ mặt của cậu lại càng trở nên nghiêm trọng. Tôi còn phát hiện mỗi lần radio kết nối được với xe tăng tiền tuyến, cậu sẽ ngẩn người." Vương Trung nghiêng đầu, ghé sát tai Amelia, nhỏ giọng nói: "Trùng hợp thôi."

Amelia lắc đầu: "Sao tôi lại cảm thấy không giống như vậy? Tôi có một suy đoán táo bạo, cậu và tôi… là đồng loại."

Vương Trung giật mình, suýt chút nữa thì thốt lên: "Tôi không phải phù thủy!"

Nếu được lựa chọn, tôi chọn con đường Tu sĩ Hồng yl

Amelia: "Tôi không có nói cậu là phù thủy! Ý tôi là… Các cậu không phải cũng có Tu sĩ cầu nguyện sao? Tu sĩ cầu nguyện và tôi là đồng loại. Các cậu còn có… Phải rồi, Âm Trận đại sư… Chẳng lẽ cậu cũng là Âm Trận đại sư? Cậu nghe được tình hình trong thành?"

Vương Trung thầm nghĩ đúng là năng lực này của mình rất giống với năng lực Âm Trận đại sư của Peter, chẳng lẽ năng lực này được thể hiện theo cách mà bản thân dễ nhận biết nhất?

Có thể năng lực làm nổi bật kẻ địch của mình, khi ở trên người người Ant bình thường, chính là trên đầu kẻ địch mọc ra sừng ác quỷ?

Rất có thể

Còn việc liên lạc trực tiếp với cấp dưới là có thể nhìn thấy tình huống xung quanh bọn họ, rất có thể được thể hiện thành thiên sứ truyên âm. Chỉ là tôi là người hiện đại xuyên không

đến đây, tôi quen thuộc với kiểu trò chơi chiến lược thời gian thực, nên nó đã biến thành như vậy đối với tôi.

Vương Trung đang suy nghĩ, giọng nói của Amelia lại vang lên bên tai: "Cậu xem, cậu lại ngẩn người rồi, lại phát hiện ra chuyện gì ở tiên tuyến sao?"

Không, lần này không có, thật sự chỉ là đang suy nghĩ.

Lúc này, Pavlov cầm ống nghe điện thoại nói: "Xe tăng phun lửa đã xuất phát! Nhưng mà muốn đến tiên tuyến còn phải mất nửa tiếng, tôi đang yêu cầu các đơn vị dọc đường nhường đường."

Vương Trung: "Làm tốt lắm, bảo các đơn vị tiến vào thành phố kiên trì thêm chút nữa."

Căn cứ tình báo của Mayer Abdullah, khu ngoại thành hoàng cung hẳn là có mười lăm vạn quân Balath, cộng thêm quân đội Prosen thay da, có thể có mười sáu vạn thậm chí mười bảy vạn người đang thủ ngoại thành.

Nếu như mười lăm vạn quân Balath đều bị đánh cho thê thảm như vậy, vậy cho dù có là súng phun lửa cũng phải giết một khoảng thời gian.

Nhưng loại xung phong vô não này, đối với quân đội phong kiến thời đại vũ khí lạnh có thể rất hữu hiệu, nhưng quân liên minh dưới trướng Vương Trung không có khả năng bị đánh bại như vậy.

Vương Trung hỏi Yakov: "Anh thấy Balath Vương Tutka hiện tại để cho quân đội phát động loại đột kích cảm tử này là có ý gì?"

"Hả? Giết hại quân ta… chẳng phải sao?" Yakov nghi hoặc hỏi.

Vương Trung xua tay: “Giết hại quân ta chỉ là mục tiêu trực tiếp, hắn hy vọng thông qua việc giết hại quân ta để đạt thành mục tiêu gián tiếp gì? Hắn chắc chắn không giữ được thành…”

Theo Vương Trung chìm vào suy nghĩ, thanh âm của hắn cũng thấp xuống, lời nói dan đứt quãng.

Lúc này Amelia nói: “Có lẽ Tutka phát điên rồi?”

Vương Trung: “Nếu là như vậy thì càng đơn giản, sẽ chẳng có vị đại thần nào đi theo một quân vương điên cuồng. Nhưng tôi luôn cảm thấy có ý đồ khác… Hắn ra lệnh cho quân lính dùng thuốc, có phải là để câu giờ làm chuyện gì đó hay không? Ví dụ như khởi động tượng đá chiến đấu khổng lồ dưới cung điện Balath chẳng hạn.”

Amelia nheo mắt: “Anh đọc nhiều truyện nhảm nhí rồi đấy nhỉ? Đây là nội dung chỉ có trong tiểu thuyết kỳ dị của Hợp Chủng Quốc mới có thôi?”

Thời đại này còn chưa có cách gọi khoa học viễn tưởng, nhưng đã xuất hiện tạp chí đăng khoa học viễn tưởng, tiêu biểu là tạp chí Chuyện Kỳ Lạ của Hợp Chủng Quốc, nên mọi người cũng gọi những câu chuyện trên tạp chí Chuyện Kỳ Lạ là tiểu thuyết kỳ dị - vốn kết hợp những phát hiện khoa học mới nhất với đủ loại thứ tâm thường, rẻ tiền.

Vương Trung nhìn Amelia: “Sao cô biết tạp chí Chuyện Kỳ Lạ? Chẳng lẽ cô cũng đọc nhiều lắm sao?”

“Tôi không có!” Giọng Amelia đã cao hơn hẳn, xem ra cô nàng quả thật đã đọc không ít tạp chí Chuyện Kỳ Lạ.

Mặc dù tiếp tục trêu chọc Amelia có thể khiến Vương Trung được chiêm ngưỡng dáng vẻ tức giận của cô, nhưng lúc này đang đánh trận, Vương Trung buộc mình phải trở lại chủ đề vừa rồi.

Hắn nói: “Tôi vừa rồi chỉ là nói đùa một chút, chắc chắn sẽ không có chuyện hoang tưởng như vậy đâu, tôi cảm thấy quốc vương có phải là muốn chạy trốn hay không?”

Benjamin thượng tá lập tức nói: “Không thể nào! Chúng ta đã nắm giữ tất cả bản vẽ của vương thành (chỉ thiếu mỗi bản của kỹ sư Prosen, nhưng tình báo lục địa không biết), tất cả lộ tuyến chạy trốn đều đã bị đặc công của chúng ta phong tỏa.”

Vương Trung: “Căn cứ tình báo của Mayer, ngày hôm qua, đặc vụ của hoàng cung Balath, dưới sự dẫn dắt của đặc công Bộ Nội Vụ Prosen đã tiến hành một cuộc vây bắt lớn trong thành. Biết đâu đặc công của các anh đã bị xử lý rồi.”

Benjamin nhíu mày: “Đúng là có khả năng này. Nhưng cho dù quốc vương có trốn thoát khỏi vương thành, bọn họ muốn rời khỏi đây còn gặp rất nhiều rắc rối.

“Các bộ lạc đã quyết định ủng hộ hoàng đệ, bọn họ sẽ không để cho quốc vương đi qua khu vực mình kiểm soát, đối với Tutka mà nói, tất cả đường đều đã bị chặn chết.”

Vương Trung: “Không, vẫn còn một đường, hắn có thể đi đường hàng không.”

Benjamin lắc đầu: “Không thể nào, sân bay đã bị chúng ta khống chế, không thể nào đâu.”

“Chưa chắc đã cần đến sân bay, máy bay vận tải của Prosen có thể cất cánh trên đường cao tốc bằng phẳng, phi công của bọn họ đều được huấn luyện cất cánh trên đường cao tốc.” Vương Trung bước nhanh đến trước bản đồ, tìm kiếm con đường bằng phẳng trên đó.

Pavlov bỗng nhiên vỗ đầu: “Chờ chút, tôi nhớ trong báo cáo tình hình có nhắc đến, quân tiếp viện Prosen đã xây dựng một con đường tiêu chuẩn cao, nối liền từ vương đô Balath đến sơn trang nghỉ mát của quốc vương!”

Vị tham mưu trưởng bước nhanh đến trước bản đồ, rất nhanh sau đó đã tìm được đoạn đường này: “Xem này, chính là chỗ này! Vừa vặn có một đoạn bằng phẳng!”

Vương Trung: “Lập tức phái quân đội… chết tiệt, quân viễn chinh chúng ta không có xe thiết giáp chở quân và xe máy trinh sát!”

Pavlov: “Có thu được! Thu được không ít xe máy, đặc biệt là ở cầu lớn thung lũng, thu được rất nhiều xe máy bị đâm thủng lốp, chúng ta đã sửa được một số rồi.” “Tốt, lập tức tổ chức đội xe máy, men theo thành thị mà đi, bất kể có gặp phải tên hoàng đế đang chạy trốn hay không, trước tiên cứ kiểm soát đoạn đường này đã rồi tính.” Vương Trung vung tay, Nhanh lên!”

Cùng lúc đó, trong thành Balath, xe tăng phun lửa đã tiến ra tiền tuyến.

Sự khác biệt giữa xe tăng phun lửa và súng phun lửa đơn binh vô cùng rõ ràng. Xét cho cùng, trọng lượng và công suất của thiết bị phóng hoàn toàn khác biệt, sức mạnh hỏa lực cũng khác nhau một trời một vực.

Một con rồng lửa dài xượt qua con đường, thiêu rụi tất cả những gì nó gặp phải trên đường, những tên lính Balath đang phê thuốc kia lập tức từ “quân đoàn xương khô” biến thành “quân đoàn xương khô bốc cháy.

Chất kích thích không thể giúp bọn chúng chống lại cơn co giật do bị thiêu đốt, cơn đau đớn xuyên qua lớp bảo vệ của thuốc, khiến cho những “chiến binh bất tử” này kêu gào thảm thiết.

Kết quả toàn bộ cảnh tượng lại càng trở nên khủng khiếp: Một đống xương khô bốc cháy vừa nhảy múa vừa kêu gào thảm thiết.

Xa trưởng của chiếc "Xoáy Nước" số 2250 nhìn thấy cảnh tượng này, lặng lẽ vẽ một dấu hiệu của Giáo hội Thánh Đông trước ngực, lẩm bẩm: "Đây quả thực là cảnh tượng của địa ngục. Xin Thánh Andrew hãy ban cho con lòng dũng cảm và niềm tin kiên định, để chống lại cảnh tượng khủng khiếp này."

Những thành viên khác của "Xoáy Nước" nghe thấy tiếng lẩm bẩm của xa trưởng, cũng vẽ dấu hiệu trước ngực, lặng lẽ đọc kinh.

Mặc dù cảnh tượng được tạo ra vô cùng khủng khiếp, nhưng xe tăng phun lửa quả thật có lợi thế tuyệt đối trong việc tàn sát kẻ địch đang tụ tập, ngọn lửa lướt qua, không một tên địch nào may mắn sống sót.

Vài tên địch còn sót lại chút ý thức, biết nhảy xuống nước để dập lửa, vì vậy rất nhanh sau đó, các vũng nước trên đường đã bị chặn kín, cửa cống thoát nước cũng bị bịt kín.

Có kẻ hoảng loạn chạy bừa vào nhà, thế là từng căn nhà bốc cháy ngùn ngụt.

Thường dân trốn tránh ngọn lửa dữ dội chạy ra khỏi nhà lại bị lũ lính phê thuốc đã giết đỏ cả mắt phát hiện, bọn chúng bắt giữ và hành hạ những người dân vô tội đến chất.

Cảnh tượng của A Tỳ Địa Ngục lan rộng khắp thành.

Chương 214: Tới Dinh Thự

Chương 316: Con Đường Cuối Cùng Của Balath Quốc Vương

Chương 316: Con Đường Cuối Cùng Của Balath Quốc Vương

Ngoại ô thành Balath, trong một nhà thờ đổ nát, bệ thờ bỗng nhiên dịch chuyển, để lộ ra một đường hâm chật hẹp.

Thứ đầu tiên xuất hiện là họng súng tiểu liên MP40, ngay sau đó là một tên lính Prosen mặc quân phục lính dù chui ra khỏi cửa hầm, nhanh chóng chiếm lấy vị trí sau lưng chiếc ghế đá dài trong nhà thờ, bày ra tư thế cảnh giới.

Tiếp đó là vài tên lính dù khác, chiếm giữ vị trí thích hợp để phòng thủ bên cạnh lối ra.

Cuối cùng, toàn quyên đại sứ Prosen - Schmidt mới chui ra khỏi đường hầm, phui phủi bụi đất trên chiếc mũ, trịnh trọng đội nó lên đầu.

Tutka quốc vương thò đầu ra từ phía sau Schmidt, định bò ra khỏi đường hầm, nhưng do thân hình quá béo tốt nên bị kẹt cứng.

Hắn cố gắng vài lần, kết quả vẫn bị mắc kẹt đến mức không thể động đậy.

“Lối ra này nhỏ quá, sao không làm rộng bằng đường hầm vậy! Không đúng, đường hầm cũng hẹp quá! Người Prosen các anh không phải nổi tiếng là nghiêm cẩn sao? Sao lại không tính đến việc kẻ thống trị có thể khoan dung độ lượng, thân hình béo tốt?” Tutka quốc vương kêu gào.

Schmidt lắc đầu: “Kéo hắn ra! Người phía sau dùng sức đẩy! Nhanh lên!”

Thế là hai tên lính dù vốn đang trong trạng thái cảnh giác cất vũ khí, xông đến, nắm lấy tay và quần áo của quốc vương, dùng sức kéo một cái —— kết quả quốc vương không nhúc nhích.

Schmidt: “Phải cùng nhau dùng sức, để tôi hô khẩu lệnh, một hai —— lên!”

Những tên lính dù lực lưỡng đồng thời dùng hết sức lực, cuối cùng cũng kéo được quốc vương ra.

Hai tên lính dù ra sức kéo mất đà, ngã nhào xuống đất cùng với quốc vương.

Những tên lính dù bị quốc vương chặn ở phía sau lúc này mới lần lượt chui ra khỏi đường hầm, cau mày nhìn Tutka quốc vương đang nằm thở dốc trên mặt đất.

Schmidt nghi hoặc hỏi: “Sao các anh lại có biểu cảm đó?”

Một trong những tên lính dù đáp: “Lúc nãy chúng tôi đẩy hắn từ phía sau, kết quả hắn đánh rắm, cái rắm đó thật sự chưa từng thấy bao giờ, tôi nghi ngờ hệ thống tiêu hóa của hắn chỉ còn lại một ít thịt thối. Ngài xem, bông tuyết nhung trên cổ áo tôi héo queo cả rồi! Bị cái rắm đó ám cho héo queol!”

Schmidt nhìn bông tuyết nhung, phát hiện cánh hoa màu trắng quả nhiên có vẻ hơi héo, nhưng không biết là do bị rắm ám hay là do đã hái xuống quá lâu.

“Được rồi, đừng quan tâm đến mấy chuyện đó nữa, đỡ bệ hạ dậy, chúng ta còn rất nhiều đường phải đi. Máy bay của công ty Lufthansa hắn là đã hạ cánh rồi, nhưng chúng ta còn phải đi đường núi trăm cây số nữa mới đến đoạn đường bằng phẳng có thể làm đường cất cánh.

“Tin tốt là, đoạn đường này đều là đường tiêu chuẩn cao do Prosen chúng ta xây dựng, một trăm cây số rất nhanh là đến nơi.”

Nói xong, Schmidt nhìn về phía đội trưởng đội lính dù: “Gần đây có một chiếc xe tải được ngụy trang thành xe chở bí ngô, đi lái xe ra đây!”

Tutka quốc vương: “Bí ngô! Ta thích ăn bí ngô!” “Đây là bí ngô được trồng riêng cho ngài trong trang viên đấy, để trồng được bí ngô ở vùng đất Balath này, chúng tôi đã tốn không ít công sức!” Schmidt đắc ý nói,‘Khoa học kỹ thuật của Prosen rất đáng tin cậy!”

Tutka quốc vương liên tục gật đầu: “Đáng tin cậy, đáng tin cậy! Vậy chúng ta ăn bí ngô luôn bây giờ sao?”

“Không. Chúng ta sẽ lái chiếc xe chở bí ngô này chạy trốn.”

Đúng lúc này, đội trưởng lái xe chạy vào nhà thờ: “Người Ant đến rồi! Chúng đang ở chân núi, sắp lên đến nơi rồi!”

Schmidt kinh hãi: “Sao chúng lại xuất hiện ở đây? Không thể nào! Nhanh, tất cả mau dựa vào tường ngoài nhà thờ, nhất định phải chặn chúng lại trước nhà thời”

Vừa dứt lời, hắn nắm lấy cánh tay Tutka quốc vương: “Xin hãy đi theo tôi.”

Sau đó, hắn lôi quốc vương ra ngoài mà không nói thêm lời nào.

“Khoan đã, khoan đã!” Quốc vương hét lớn,‘Tay của ta! Tay ta sắp đứt rồi! Ta sẽ ngã đấy! Chậm thôi!”

Schmidt chẳng thèm để ý đến tiếng kêu la của quốc vương, hắn lôi quốc vương ra khỏi nhà thờ, đi đến trước xe tải.

Lúc này, lính dù canh gác trên bức tường thấp bên ngoài nhà thờ đã nổ súng, tiếng súng tiểu liên bắn xối xả xuống chân núi.

Một chiếc mô tô ba bánh chiến lợi phẩm của Prosen trúng đạn, đầu xe loạng choạng đâm vào tảng đá ven đường, người điều khiển ngã xuống, nhưng xạ thủ súng máy trên thùng xe vẫn bắn trả.

Lính dù chỉ có súng tiểu liên lập tức bị áp chế.

Đạn súng máy bay veo veo qua đầu Schmidt liên tiếp găm vào thùng xe tải.

Schmidt kéo cửa thùng xe, viên đạn găm vào quả bí ngô, nước bí ngô bắn tung tóe lên mặt hắn.

“Lên xel”

Tutka quốc vương vừa nhìn thấy độ cao của xe tải, lập tức khóc lóc: “Ngài xem tôi có thể trèo lên thùng xe cao như vậy sao? Có lót thêm người tôi cũng không trèo lên nổi.”

Schmidt lập tức gọi lính dù đang tìm cách bắn trả: “Lại đây! Ném hắn lên xe!”

“Không được, ném lên có phải hơi quá đáng không?”

Thế nhưng lính dù nào có quan tâm nhiều như vậy, bọn họ xông đến, túm lấy Tutka quốc vương ném lên thùng xe.

Quốc vương kêu lên thảm thiết, rơi bịch giữa đống bí ngô, may mà thân hình hắn béo tốt nên cũng đỡ được phần nào lực va chạm.

“Schmidt! Ta sẽ tố cáo ngươi với hoàng đế bệ hạ! Ngươi cứ đợi đấy!”

Schmidt cũng nhảy lên xe, hét lớn với đám lính dù bên ngoài: “Phóng lựu đạn khói yểm hộ chúng ta, chặn đám người

Ant lại!”

“Rõ!” Dường như lính dù chẳng hề lo lắng bản thân sắp bị vây hãm ở đây, hoặc là chết trận hoặc là bị bắt, bọn họ chào theo nghi thức quân đội rồi lập tức chấp hành mệnh lệnh.

Lựu đạn khói được ném ra, làn khói trắng nhanh chóng bao phủ con đường phía trước nhà thờ. Schmidt đóng cửa thùng xe, hét lớn về phía buồng lái: “La đi! Nhanh lên! Nếu bị người Ant đuổi kịp thì chúng ta xong đời!”

Chiếc xe tải chở bí ngô lập tức khởi động, lao ra khỏi sân nhà thờ trong làn khói mù mịt, chạy như bay trên đường.

Xe tải vừa mới chạy được hai trăm mét, một chiếc mô tô ba bánh đã xông qua làn khói, đuổi theo xe tải.

Tiếp đó là chiếc thứ hai, sau đó là một chiếc xe Jeep rõ ràng không phải phong cách của Prosen —— xe Jeep Willis của Hợp Chủng Quốc!

Ba chiếc xe đuổi theo xe tải như bay.

Schmidt quay đầu thúc giục: “Nhanh lên! Nhanh nữa lên!”

Binh sĩ Prosen trong buồng lái hét lớn: “Đã đạp hết chân ga rồi! Không thể nhanh hơn được nữa đâu! Đây là xe tải! Không phải xe đua, ngài đại sứt”

Schmidt chửi thề một tiếng, rút súng lục Luger bắn một phát về phía sau.

Kết quả xạ thủ súng máy trên mô tô lập tức bắn trả, tiếng súng máy vang lên dồn dập.

Cũng may là do mô tô chạy rất xóc, súng máy không nhắm bắn được, nếu không Tutka quốc vương và đại sứ Schmidt đã hy sinh vì quốc gia rồi.

Schmidt đang định tiếp tục bắn trả —— đúng vậy, dùng súng lục bắn trả súng máy, kết quả thiếu chút nữa thì bị đống bí ngô làm cho ngã sấp mặt.

Hắn bỗng nhiên nảy ra một ý: "Chính là chỗ bí ngô ngụy trang này! Nhanh, ném bí ngô xuống! Nếu không chúng ta chạy không nhanh được!"

Vừa nói, Schmidt vừa cầm một quả bí ngô ném về phía sau.

Quả bí ngô rơi xuống đất, vỡ tan tành, nước bí ngô chảy lênh láng trên mặt đất.

Chiếc mô tô ba bánh chạy lên lập tức bị trượt bánh, cả chiếc xe loạng choạng như người Ant say rượu.

Thế nhưng người điều khiển Ant lại giữ vững được tay lái!

"Nếm thử cái này đi!" Schmidt lại ném một quả Bí Ngô khác.

Bí Ngô này không bị vỡ, chạy như điên dọc theo đường cái, lao về phía xe máy như lốp xe.

Người Ant lái xe đang lắc lư, nhìn thấy bí ngô bay tới trước mặt liền hất đầu xe.

Xe máy ầm ầm rẽ sang bên cạnh, chạy ra khỏi mặt đường không thấy bóng dáng.

Schmidt cười ha hả, tiếp tục ném Bí Ngô!

Vì tránh né bí ngô, chiếc xe máy thứ hai đụng thẳng vào bảng thông tin ven đường, đường nối giữa xe máy và thùng xe bị tấm bảng thông tin cắt đứt.

Tay lái xe máy nhanh nhẹn, trực tiếp giãm chân vào trong thùng xe, dùng hông lớn của mình làm chỗ nối tiếp với thùng xe.

Schmidt nhìn mà sững sờ: “Người Ant các người tôn trọng quy luật vật lý có được không?”

Tutka quốc vương đem một quả bí ngô nhét vào trong tay Schmidt: “Mau lên, tiếp tục ném đi!”

Schmidt vung tay lên, Bí Ngô bay ra ngoài.

Kết quả chiếc xe cuối cùng là Jeep Willis, Bí Ngô đụng nát trên đầu xe Jeep Willis, xe Jeep Willis không bị gì cải

Đúng vậy, Jeep Willis dùng bền như vậy!

Trên xe, Người Ant cúi đầu, cũng hạ kính chắn gió xuống, dường như làm vậy có thể giảm bớt lực cản của xe .Jeep.

Schmidt tiếp tục điên cuồng ném bí ngô, kết quả xe Jeep cứng rắn ăn mười mấy quả Bí Ngô vẫn không hề han gì

Schmidt cũng nổi giận, một cước đá văng tấm chắn phía sau, để Bí Ngô đổ hết xuống dưới.

Kết quả xe Jeep bình an vượt qua khu vực màu vàng do Bí Ngô đập ra.

Schmidt đưa tay ra sau, lấy một quả bí ngô mới - quả Bí Ngô này có thể bị hỏng nên hơi mềm.

Tutka: “Đừng mài Đó là đầu của tal”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chiếc mô tô lao ra khỏi con đường lúc đầu đã đâm nghiêng, dựa vào những tảng đá ven đường bay lên cao, bánh xe ở đầu xe trực tiếp lăn vào thùng xe chở Bí Ngô.

Người Ant trên xe bay nhào một cái, vật Schmidt ngã xuống xe tải, hai người liên tục lăn lộn trên mặt đất.

Lăn đến cuối cùng, Người Ant đứng dậy trước, cho Schmidt một quyền.

“Rokossovsky tướng quân bảo ta gửi lời chào ngươi!”

Đồng thời, xe máy được kết nối với hông lớn của người lái cũng vòng ra phía trước, chặn xe tải lại.

Chiếc xe Jeep được nước Bí Ngô nhuộm thành màu vàng cũng dừng lại ở phía sau xe tải.

Con đường chạy trốn của Tutka quốc vương cứ như vậy kết thúc.

Chương 215: Tới Dinh Thự 2

Chương 317: Tướng quân Rokossovsky và các tù binh

Chương 317: Tướng quân Rokossovsky và các tu binh

Ngày 8 tháng 9,17 giờ 30, ngoại thành Balath, sở chỉ huy quân viễn chinh Ant.

Vương Trung sớm thông qua góc nhìn quan sát phát hiện Balath quốc vương Tutka cùng Prosen đế quốc toàn quyền đại sứ Schmidt bị áp giải tới.

Hắn rất tự nhiên đi tới trước bản đồ, bày ra một tư thế quan tâm tình hình chiến sự trong thành.

Trong khoảng thời gian này, Vương Trung càng ngày càng hiểu cách làm của một vị Thượng tướng năm sao trên Trái Đất, hình tượng và tuyên truyên vô cùng quan trọng, quyết định hắn có thể lấy được bao nhiêu tài nguyên, được chia bao nhiêu công lao.

Vị thượng tướng năm sao của Trái Đất kia cứ thế dựa vào tuyên truyền từng bước thăng chức, mà George Patton nhỏ bé đánh trận lợi hại hơn thì đến khi chết vẫn là Thượng tướng bốn sao.

Đáng tiếc Vương Trung không hút thuốc, bằng không hắn có thể cầm tẩu thuốc bắt chước triệt để vị "nhà bình luận năm sao' kia.

Cánh cửa lớn rầm một tiếng mở ra, đội đột kích phái đi truy kích quốc vương chạy trốn áp giải hai tù binh một béo một gầy vào.

Tên tù binh gây gò mặc quân phục Prosen, phối màu đen thui nhìn không hợp với khung cảnh địa lý của Balath.

Vương Trung vẻ mặt kinh ngạc quay đầu lại, sau khi nhìn thấy hai người bèn kinh hô: "Thật sự bắt được hai người này trên quốc lộ kia sao?"

"Đúng vậy." Thượng úy bộ binh hải quân dẫn đội cao giọng nói: "Thần cơ diệu toán của tướng quân thật lợi hại, lúc chúng tôi đến vừa vặn gặp bọn chúng bỏ trốn!"

Vương Trung: "Ha ha ha, ta không có thần cơ diệu toán gì cả, ta chỉ suy luận logic hợp lý thôi. Người xác định địch nhân sẽ chờ máy bay trên con đường này là tham mưu trưởng Pavlov mà."

Pavlov: "Tôi chỉ quen thuộc tài liệu địa lý chiến trường, vừa vặn nhớ tới người Prosen xây dựng con đường này mà thôi, chủ yếu vẫn là tướng quân phán đoán ra hướng đi của địch nhân."

Vương Trung không khách khí nhận lấy lời khen, sau đó thong thả đi đến chỗ Schmidt - được rồi, trên lý thuyết Vương Trung vẫn chưa biết người Đức này tên là Schmidt, tóm lại hắn đi đến bên cạnh người này.

"Sao ta không nhớ Prosen có quân chính quy ở Balath nhỉ?"

Schmidt cười xòa, dùng tiếng Ant tiêu chuẩn trả lời: "Chúng tôi là nhân viên sứ quán trú tại Balath, phụng mệnh giải cứu Balath quốc vương đến Prosen thành lập chính phủ lưu vong."

Vương Trung: "Ồ, ra vậy. Ông là Thượng tá à, cấp bậc của hành động này rất cao đấy."

"Đương nhiên." Schmidt đáp: "Chúng tôi rất coi trọng Balath quốc vương bệ hạ Tutka."

Vương Trung: “Các người từ con đường nào ra khỏi thành?”

“Một đường hầm cổ đại, là do năm đó người Prosen phụ trách xây dựng vương thành Balath để lại, bản thiết kế liên quan chỉ lưu giữ trong kho lưu trữ cung đình quốc gia chúng tôi, cho nên chư vị Liên Hiệp Vương Quốc không biết chuyện này.” Nói xong Schmidt nhìn về phía những người của Liên Hiệp Vương Quốc.

Benjamin thượng tá và vài vị sĩ quan Liên Hiệp Vương Quốc nhìn nhau. Vương Trung: “Rất tốt, các ông thiếu chút nữa đã thành công. Vậy xin hỏi vị Thượng tá đại nhân này, xưng hô như thế nào?”

“Ngài có thể gọi tôi là Franz.”

Vương Trung nhướn mày.

Schmidt lập tức đổi giọng: “Đương nhiên, nhiệm vụ lần này tôi thường dùng danh nghĩa Schmidt để hành động.”

Lúc này Vương Trung mới nhận ra biểu cảm của mình đã bại lộ, để lộ chuyện hắn biết người này tên là Schmidt.

Nhưng hắn quyết định tiếp tục giả vờ: “Ồ, ra vậy. Vậy tên thật của ông là gì? Chờ sau này quân ta đánh vào lãnh thổ Prosen, nếu như ông biểu hiện tốt ở trại tù binh, chúng ta có thể cố gắng không làm tổn hại đến người nhà của ông.”

Schmidt vẻ mặt khó tin: “Ngài nói gì cơ?”

“Khi chúng tôi tiến vào lãnh thổ Prosen, sẽ đối xử tử tế với gia đình của những tù binh Prosen biểu hiện tốt ở trại tù binh.” Vương Trung lặp lại lời hắn nói.

Schmidt kinh hãi: “Co phải ngài đã lâu không xem báo cáo chiến sự trong nước rồi không? Hiện tại chúng tôi đang tấn công rất mạnh mẽ…”

Vương Trung: “Đúng vậy, dựa theo kế hoạch của chúng tôi mà tấn công rất mạnh mẽ. Ciris có một chiến thuật vô cùng nổi tiếng vô cùng kinh điển gọi là dụ địch xâm nhập, không biết ông có rõ ràng không?”

Schmidt vẻ mặt không tin: “Ngài muốn nói chúng tôi tấn công mạnh mẽ là kế sách của các người? Tiếp theo có phải Ngài muốn nói năm ngoái các người thất bại thảm hại trên chiến trường cũng là kế hoạch?”

“Những chuyện đó không phải, ý tôi là những chuyện mùa hè và mùa thu không phải. Nhưng chuyện mùa đông thì đúng.” Vương Trung xua tay: “Lúc đó kế hoạch của tôi là rút lui về phía trước thủ đô, kéo dài đường tiếp tế của các người, phối hợp với mùa bùn lầy cắt đứt hoàn toàn tiếp tế của các người. Sau đó phản công. Tôi cảm thấy thực hiện cũng không tệ lắm.”

Vẻ mặt Schmidt trở nên nghiêm túc: “Ngài muốn nói lần này cũng là kế sách của ngài sao?”

“Phải.” Vương Trung gật đầu: “Ke sách giống y như lân trước. Đương nhiên ông chắc chắn không tin, nhưng tôi hỏi ông, bắt đầu từ tháng năm năm nay, các người tấn công thuận lợi như vậy, vậy ngoại trừ Tập đoàn quân ven biển, còn bao vây được bao nhiêu đội quân của chúng tôi?”

Miệng Schmiidt há ra rồi ngậm lại, giống hệt một con cá vàng.

Vương Trung: “Không còn nữa, các người không bao vây tiêu diệt được một đội quân nào của chúng tôi nữa, bởi vì những đội quân này đều có trật tự rút lui. Đương nhiên các người vẫn đánh tan được một số đội quân, nhưng những đội quân này đến hậu phương lại có thể khôi phục lại đội hình.

“Cho dù lấy những báo cáo chiến sự thêm mắm thêm muối’ của Bộ Tổng tư lệnh các người để xem, năm nay quân Ant mà các người tiêu diệt ít hơn nhiều so với cùng kỳ năm ngoái.”

Schmidt không nói nên lời.

Vương Trung cúi người xuống, ghé sát vào hắn, dùng một tay khoa tay múa chân trước mặt hắn: “Chờ đến mùa mưa năm nay, tình hình của các người sẽ tốt hơn so với năm ngoái, nhưng lần này đường tiếp tế còn xa hơn, lại còn phải đi qua cơ sở hạ tâng kém nhất của Ant là Nam Ant.

“Mà đến lúc đó, chúng tôi sẽ dùng những đội quân đã chạy mất’ trong chiến dịch mùa hè mùa thu phát động phản công trên toàn bộ chiến tuyến, các người không thể không phân tán binh lực khắp nơi, mà quân đội tấn công Abadan không được tiếp viện đầy đủ cũng không có đủ tiếp tế, lại liên tục tác chiến, kiệt quệ, trang bị tổn thất nặng nà…”

Vương Trung đột nhiên nắm chặt năm ngón tay.

“Chúng tôi sẽ bao vây nó, sau đó tiêu diệt nó!”

Schmidt lắc đầu: “Không, không, kế hoạch của Ngài sẽ không thuận lợi như vậy, hơn nữa bệ hạ quyết tâm rất lớn, cho dù các người toàn tuyến tấn công, bệ hạ cũng sẽ điều động thêm quân đội từ trong nước đến.”

“Hắn sẽ không làm vậy đâu! Bởi vì quân Đồng minh cũng sắp bắt đầu phản công trên toàn tuyến, toàn bộ Địa Trung Hải sẽ chìm trong biển lửa! Balkan sẽ giống như núi lửa sắp phun trào! Mà Không quân Hoàng gia sẽ oanh tạc phòng tuyến phía Tây của các người, pháo hạm của Hải quân Hoàng gia cũng sẽ giống như xe buýt đúng giờ nã pháo - các người sẽ bị đánh từ cả trước lẫn sau!”

Vương Trung cười đắc ý: “Sau đó, các người sẽ phải chịu một thất bại nhục nhã ở Ant quân Đồng minh sẽ đột nhiên phát hiện ra, các người chỉ là hổ giấy. Yakov, ném cuốn sách nhỏ tôi viết cho tôi!”

Yakov lập tức rút một cuốn từ chồng sách nhỏ trên bàn ném qua - đây là một trong những cuốn sách nhỏ Vương Trung đã viết khi còn là Hiệu trưởng Học viện Quân sự Suvorov, chủ yếu bàn về lý do tại sao kẻ địch nhất định sẽ thất bại.

Vương Trung ném cuốn sách nhỏ xuống đất trước mặt tên người Prosen, nói với lính thủy đánh bộ: “Cởi trói cho hắn, để hắn đọc sách.”

Lính thủy đánh bộ lập tức cởi trói cho Schmidt, đồng thời đẩy lưng hắn một cái, khiến cả người hắn ngã nhào lên cuốn sách nhỏ của Vương Trung.

Vương Trung quay sang Balath quốc vương: “Quốc vương bệ hạ, xin chào ngài, ngài cũng muốn ngoan cố không hợp tác như vị đại sứ toàn quyền của Prosen sao?”

“Không, không, không, ta sẽ nói tên đầy đủ của ta ngay.”

Sau đó, vị quốc vương béo phì phun ra một tràng dài tên, đến Vương Trung, người sắp thành người Ant cũng lười nhớ.

Vương Trung búng tay: “Gọi Mayer đến đây.”

Rất nhanh sau đó Mayer Abdullah mang theo Mustafa tới, vừa nhìn thấy bóng lưng của quốc vương bệ hạ, hai mắt Mayer đã bừng bừng lửa giận: “Tên khốn kiếp này!”

Hắn xông tới, giáng một cú đá khiến quốc vương ngã lăn ra đất, sau đó nắm lấy sợi dây chuyên trên cổ mình, kéo mặt dây chuyền ra: “Nhìn xem này! Đây là xương ngón tay của một đứa bé! Tôi đã nhìn nó chết đói dưới gốc cây trước cửa làng, lúc đó tôi rất tức giận, xông vào làng muốn chất vấn những kẻ

ác nhân thấy chết không cứu này! Sau đó tôi phát hiện, cả làng đều sắp chết đói, bọn chúng thật sự không có lương thực để cứu đứa bé này!

"Cả làng, đều sắp chết đói! Đứa trẻ nào cũng chỉ còn da bọc xương! Cho nên tôi chôn cất đứa bé đáng thương kia, lấy ngón tay của nó, tôi thê phải mang ngón tay này đến trước mặt kẻ đã gây ra bi kịch này! Chính là ngươi!"

Vương Trung lập tức đồng cảm với Mayer, bèn nói: "Giao vị quốc vương này cho ông xử lý, Mayer. À không, hắn không còn là quốc vương nữa rồi."

Mayer do dự một chút, sau đó cất xương ngón tay, đứng dậy: "Không, đây không phải là thù riêng của cá nhân tôi. Hắn phải bị xét xử công khai, sau đó bị treo cổi"

Nói rồi Mayer nhìn Vương Trung: "Chúng ta nhất định phải chấp nhận một vị quốc vương khác sao?"

Vương Trung chưa kịp lên tiếng, Amelia đã giành nói: "Ant cũng có quốc vương, ý tôi là, hoàng đế, mà còn là nghĩa muội của sư phụ ngài nữa. Có quốc vương cũng không có gì không tốt, Mayer Abdullah, quốc vương cũng có thể là minh quân mà."

Vương Trung nhẹ nhàng đẩy Amelia đang chắn trước mặt mình sang một bên, nói với Mayer: "Ông có thể thử tất cả mọi con đường, chọn con đường tốt nhất. Trước đó, hãy học cho giỏi, rèn luyện quân đội thật tốt, như vậy sau này các ông có thể tự mình nắm giữ quyền lựa chọn."

Mayer liếc Amelia một cái, gật đầu: "Ngài nói đúng."

Lúc này Tutka quốc vương kêu gào thảm thiết: "Đừng xét xử tal Đừng xét xử ta a a al Ta có thể nhường ngôi, có thể thoái vị! Chư vị Liên Hiệp Vương Quốc, ta cái gì cũng đồng ý, ta không muốn chống lại các vị nữa!"

Nói rồi hắn nằm rạp xuống đất, bò về phía chân Amelia, xem chừng định hôn giày Amelia.

Amelia vẻ mặt chán ghét lùi về sau, kéo dài khoảng cách.

Vương Trung: "Hắn khiến bạn của tôi thấy ghê tởm rồi, lôi hắn xuống cho ta, chờ người dân Balath đến quyết định kết cục của hắn!"

Lập tức có lính thủy đánh bộ tiến lên lôi Tutka quốc vương béo như quả bóng ra ngoài.

Tiếng kêu gào của quốc vương vang lên rất lâu sau khi hắn rời khỏi sở chỉ huy mới dứt.

Chờ đến khi không còn nghe thấy động tĩnh gì của quốc vương nữa, Schmidt đứng dậy.

Lính thủy đánh bộ lập tức tiến lên định ấn hắn xuống, nhưng Vương Trung xua tay: "Không, không cần đâu.'

Sau đó hắn đi tới trước mặt Schmidt: "Ông có suy nghĩ gì không? Chắc tiếng Ant của ông đủ để ông hiểu chứ?"

Schmidt cắn môi: "Tôi muốn suy nghĩ một chút, tôi phải suy nghĩ thật kỹ! Không, tôi muốn xem xem cuối năm nay Ngài có thực hiện được hay không!"

Vương Trung: "Được, lôi hắn xuống cho ta, để hắn suy nghĩ cho kỹ. Thuận tiện đưa cho hắn một quyển kinh thánh phái thế tục, để hắn đọc cho kỹ, suy nghĩ cho kỹ"

Vương Trung xua tay.

Chương 216: Gặp Lão Công Tước

Chương 318: Đăng cao

Chương 318: Đăng cao

Ngày 9 tháng 9, trong thành vẫn còn lác đác chiến đấu, phần lớn là người Prosen mặc quân trang Balath đang chống cự.

Thủ quân của Balath đã không còn một ai.

Những người sống sót qua trận chiến ngày hôm qua, hôm nay tất cả đều tự mình ngã xuống, bởi vì lượng thức ăn ngày hôm qua của bọn họ, kỳ thực đã không cứu được, quân đồng minh không làm bất cứ chuyện gì thì chính bọn họ cũng sẽ chết.

Số ít thể trạng đặc thù không chết, cũng bởi vì không chịu nổi thống khổ, dùng vũ khí trong tay tự sát.

Giữa trưa, khi 11 giờ, Vương Trung ngồi xe tăng số 422 của mình tiến vào khu vực ngoại thành Balath.

Hôm qua hắn thông qua góc nhìn từ trên cao nhìn qua thảm trạng ở ngoại thành, nhưng mà hôm nay dùng mắt thường nhìn thấy, vẫn khiến hắn bị chấn động lớn —— xem ra góc nhìn từ trên cao thật sự có thể giảm xuống rất nhiêu máu tanh.

Có thể là bởi vì quan sát từ trên cao, sẽ có một loại cảm giác siêu nhiên, thời điểm chơi trò chơi chiến lược thời gian thực, cho dù thêm hiệu ứng máu me, hình ảnh máu tanh làm

vô cùng tinh tế tỉ mỉ, người chơi cũng sẽ không có quá nhiều cảm thụ.

Nhưng mà dùng góc nhìn người thứ nhất thì hoàn toàn không phải như vậy, nhất là trong không khí còn có mùi khét cực kỳ nông nặc, càng tăng cường cảm giác chân thật của toàn bộ cảnh tượng.

Vương Trung nghe thấy tiếng nôn của xạ thủ xe tăng từ tai nghe truyền đến, vị trí đó vốn là của thợ máy, nhưng Ant hiện giờ căn bản không thể cấp cho mỗi chiếc xe tăng một người thợ máy, cho nên đổi thành xạ thủ xe tăng chuyên dùng súng máy.

Xạ thủ xe tăng của xe số 422 vẫn là tân binh, đại khái là lần đầu tiên thấy loại tình huống này, nôn cũng không trách hắn.

Nhưng khác với Vương Trung nửa người ở bên ngoài, các thành viên khác của xe tăng bắt đầu nhao nhao oán giận: "Chết tiệt, Alyosha, hiện tại toàn bộ xe đều là mùi vị của cậu nôn mửa."

"Xin lỗi!"

"Đợi lát nữa khi chúng ta dừng lại, cậu nhanh chóng lấy thùng nước đến xông một chút!"

"Vâng! Đợi lát nữa tôi sẽ đi lấy!"

Vương Trung: "Được rồi, đừng trách móc tân binh nữa, tình cảnh trước mắt quá thảm, tôi cũng chịu không nổi. Xe tăng tạm thời sẽ không di chuyển, Alyosha cậu đi xuống, tìm một thi thể nhìn thuận mắt mà đi tiểu vào, hẳn là sẽ không sợ nữa."

Pháo thủ nghi hoặc hỏi: "0? Là như vậy sao? Tôi nghe nói là phải tiểu vào thi thể của kẻ địch tự tay mình giết chết mới có tác dụng."

Không phải chứ, tin đồn này đã truyền xa như vậy sao?

Vương Trung nghĩ lại, không đúng, tiểu đoàn xe tăng hạng nặng của Sư đoàn 225 đi theo, bọn họ sẽ rải những tin đồn này ra.

Hỏng rồi, về sau quân đoàn xe tăng số 51 sợ là cũng sẽ nhiễm phải tật xấu này —— không đúng, là có được truyền thống này.

Lúc Vương Trung nghĩ đến đây, Alyosha leo ra khỏi vị trí chiến đấu, kết quả vừa ra ngoài nhìn thấy cảnh tượng thảm thiết hơn, lập tức bắt đầu nôn khan, chất lỏng màu vàng trắng tí tách rơi xuống mặt đất bên cạnh bánh xích.

Một mùi chua trong dạ dày lẫn vào mùi thối của thi thể bị đốt cháy, khiến Vương Trung nhíu mày.

Vương Trung: "Vừa rồi dùng kính tiềm vọng quan sát xung kích, không trực tiếp nhìn thấy rõ ràng đúng không?"

"Đúng vậy. Tướng quân làm sao nhìn thấy cảnh tượng này, còn mặt không đổi sắc?"

Vương Trung: "Bởi vì tôi đã gặp rồi, thấy rất nhiều, quen rồi."

"Thật lợi hại, ngài, tôi muốn trở thành như ngài." Alyosha nói. Alyosha là biệt danh, tên đầy đủ của cậu ta cũng giống như Vương Trung, đều là Aleksei, tình huống trùng tên ở Ant rất phổ biến, vì phân biệt bình thường sẽ thêm tên cha vào.

Nhưng ở trên xe 422, sẽ không có phiên phức như vậy, bởi vì tất cả mọi người đều dùng "Tướng quân" để xưng hô với Vương Trung.

Vương Trung nhìn cảnh tượng trước mắt, lắc đầu: "Alyosha, cậu không cần vì nhìn thấy thảm trạng này mà nôn mửa rồi tự trách. Đây là bình thường, nhìn thấy thảm trạng mà

thờ ơ như tôi mới là bất thường. Chúng ta hôm nay chiến đấu hăng hái, chính là muốn để con cái chúng ta, trở thành người bình thường khi trưởng thành.

“Con trai tương lai của tôi, nhìn thấy cảnh tượng này, cũng sẽ nôn mửa dữ dội, tôi sẽ lớn tiếng khen ngợi, bởi vì đây chính là ý nghĩa tôi phấn đấu.”

Trong kênh liên lạc nội bộ của xe tăng hoàn toàn yên tĩnh, không đúng, là toàn bộ kênh liên lạc của phân đội xe tăng đều hoàn toàn yên tĩnh.

Lúc này Vương Trung mới nhớ tới mình đang mở radio.

Xong rồi, nếu là thời đại hòa bình, những Vtuber kia đang livestream mà “Quên tắt mic rồi diễn thuyết”, chắc chắn sẽ bị người ta nghi ngờ là đang diễn kịch.

Nhưng bây giờ không có ai nghi ngờ, tất cả mọi người đều im lặng nghe Vương Trung nói, ngay cả lính thủy đánh bộ vốn đang nghỉ ngơi bên cạnh cũng yên tĩnh lại, mím môi nhìn Vương Trung.

Vương Trung: “Alyosha, làm chuyện cậu nên làm đi.”

“Vâng, tướng quân.” Alyosha nhảy xuống xe, bắt đầu tìm kiếm kẻ địch nhìn thuận mắt.

Pháo thủ mở nắp khoang bên hông T-34/76 ra, cũng thò đầu ra, anh ta lập tức nhíu mày: “Trời ạ, quả nhiên không giống với những gì nhìn thấy trong kính ngắm, thật đáng sợ.”

Vương Trung gật gật đầu.

Lúc này một lão phụ nữ Balath xuất hiện bên cạnh xe tăng, trong tay bưng một cái chậu rỗng, vừa lắc lư cái chậu vừa cầu xin gì đó.

Vương Trung: “Cho bà ấy một miếng bánh mì.”

Pháo thủ lập tức lấy bánh mì cất trong xe tăng ra, làm tư thế muốn ném, vì thế lão phụ nữ giơ cao cái chậu, thậm chí kiễng chân.

Hiển nhiên bà rất khát vọng miếng bánh mì này.

Lính thủy đánh bộ bên cạnh nhanh chóng nhảy lên xe tăng, nhận bánh mì từ tay pháo thủ, bỏ vào trong chậu của lão phụ nữ, còn thêm lương khô của mình vào. Vương Trung: "Nhìn xem, chúng ta chính là vì cứu vớt họ, mới phát động tấn công."

Lúc này Alyosha vừa kéo quần vừa chạy về, còn la lớn: "Này! Tôi tìm thấy một người mặc quân trang Prosen! Tuyệt đối là người Prosen!"

Vương Trung: "Tốt! Nhanh lên đây đi, chúng ta phải vào vương thành rồi."

Tình huống trong Vương thành so với bên ngoài tốt hơn không ít. Sinh sống trong vương thành không chỉ có Quốc vương bệ hạ, còn có các quý tộc và thủ lĩnh bộ lạc trong thành Balath.

Bọn họ đã sớm chờ ở hai bên lối vào vương thành.

Cổng chính dường như bị pháo 100mm bắn vỡ, chiếc Xoáy Nước đã làm chuyện này dừng lại trên con đường bên trong cổng chính, đám kíp lái xe tăng đang nói chuyện phiếm với các cô gái quý tộc xinh đẹp.

Nghe thấy tiếng động cơ và hộp số, đám kíp lái xe tăng lập tức nhìn qua, khi nhìn thấy lá cờ đỏ sau lưng xe số 422, tất cả mọi người đều giật mình, buông thiếu nữ quý tộc ra, chỉnh trang trang phục, đứng nghiêm.

Lúc xe số 422 dừng ở trước mặt đám kíp lái xe tăng, trưởng xe hô to: "Chào tướng quân! Kính chào ngài!"

Vương Trung: “Chào mọi người, chào những người anh em đã chiến đấu anh dũng. Nhưng hãy nhớ kỹ luật của quân đội chúng ta, chúng ta không cho phép ra tay với con gái của người dân bản địa.”

Lập tức có thiếu nữ quý tộc nói: “Chúng tôi là tự nguyện, thưa tướng quân!”

Vương Trung: “Bất kể các cô có tự nguyện hay không. Đừng phạm sai lầm, các binh sĩI”

Nhưng mà Vương Trung luôn cảm thấy không có tác dụng gì, người Ant quá cởi mở ở phương diện này, lúc tác chiến trong nước, Vương Trung rất đau đầu vì chuyện này, bởi vì người ta ngươi tình ta nguyện, hắn cũng không có cách nào nói gì, chỉ có thể dặn dò mục sư của giáo hội bản địa, nếu có cô gái nào mang thai thì hãy chăm sóc cô ấy thật tốt, cố gắng ghi nhớ tên của cha đứa bé.

Vương Trung thở dài, nói với lái xe: “Tiếp tục đi dọc theo con đường, đi xem cung điện của quốc vương.”

Xe số 422 lại khởi động, đi dọc theo đường cái.

Rất nhanh, cung điện đã xuất hiện ở phía trước.

Xem ra cung điện của quốc vương không bị phá hủy gì, ngay cả những tấm kính màu sắc rực rỡ đẹp de kia cũng phần lớn còn nguyên vẹn.

Một đám người hầu mặc quần áo lộng lẫy đã chờ ở cửa cung điện.

Xe tăng của Vương Trung vừa dừng lại, một vị lão giả râu dài liền quỳ gối trước xe tăng: “Cung nghênh công tước Charon của Ant!”

Vương Trung: “Miễn lễ.”

Hắn nhanh nhẹn leo ra khỏi xe tăng, liếc nhìn lính thủy đánh bộ đứng sau lưng những người hầu này.

Trung úy lính thủy đánh bộ dẫn đầu lập tức lên tiếng: "Báo cáo, đã lục soát toàn bộ, bọn họ không có vũ khí, phần lớn mọi người đều chưa được huấn luyện quân sự, trên tay không có vết chai do sử dụng súng.

Vương Trung gật gật đầu, nhảy xuống xe tăng: "Đưa tôi đi điểm cao nhất của vương thành, tôi muốn xem thành phố mà chúng ta đã phải trải qua một ngày một đêm kịch chiến mới chiếm được."

Kỳ thực Vương Trung muốn đi đến điểm cao nhất còn có một mục đích, hôm nay là ngày 9 tháng 9, mặc dù là lịch dương, nhưng Vương Trung muốn lên cao, kỷ niệm một chút quê hương thật sự của mình —— ngày 9 tháng 9 Tết Trùng Dương leo cao là truyền thống mà.

Hắn vừa dứt lời, lão giả đang nửa quỳ liền đứng dậy, ân cần dùng tiếng Ant nói: "Mời ngài đi theo tôi, đài quan sát ở cách đây không xa."

Khoảng năm phút sau, dưới sự dẫn dắt của ông lão, Vương Trung lên đài quan sát của vương thành.

Đây quả nhiên là điểm cao nhất của toàn bộ vương thành, ngay cả nóc cung điện cũng không cao bằng vị trí hiện tại của Vương Trung, mái ngói trên nóc nhà đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Vương Trung nhìn về phía nam xa xa.

Sắc thái chủ đạo của cao nguyên Balath là màu xanh lá cây và màu vàng hòa lẫn, không có vẻ hoang vu như "Đại mạc cô yên trực", cũng không có vẻ phì nhiêu của "Gió thổi cỏ rạp thấy bò dê".

Vương Trung thông qua góc nhìn quan sát, biết được một nhóm nhỏ sĩ quan của quân đội tự do Balath bao gồm cả Meyer đã đi lên đài quan sát, liền duy trì tư thế nhìn xa hỏi: "Meyer, nhìn xem cao nguyên này, anh thấy thế nào?"

"Rất đẹp, thưa tướng quân."

Vương Trung cười nói: "Trong mắt người Balath, đất nước của mình quả nhiên không giống. Tuy rằng tôi không thích cảnh sắc này, nhưng cảnh sắc này khiến tôi nhớ tới quê hương của mình."

Hắn vỗ vỗ cái hộp bên hông: "Ở đây, đất đen của quê hương tôi nằm ở đây. Một ngày nào đó tôi muốn quay trở về, không ai có thể ngăn cản tôi."

Meyer không lên tiếng.

Vương Trung tiếp tục nói: "Anh cũng phải cố gắng, đuổi hết lũ thực dân ra ngoài."

"Tôi sẽ làm được.' Meyer kiên định đáp.

Lúc này, Vương Trung bỗng nhiên nhìn thấy phía nam có khói bụi, hình như là một đoàn xe từ phía nam đi tới.

Hắn chuyển góc nhìn, phát hiện là đoàn xe của Liên hiệp Vương quốc, dẫn đầu là xe bọc thép Daimler và xe tải Bren Carrier, đang nhanh chóng tiến ve phía thành Balath.

Vương Trung chuyển về góc nhìn bằng mắt thường, chỉ vào đám khói bụi phía nam, nói với Meyer: "Nhìn kìa, lũ thực dân đến rồi. Nhưng hiện tại bọn họ là quân đồng minh. Mâu thuẫn giữa chúng ta và Prosen đã vượt qua mâu thuẫn giữa chúng ta và họ, trở thành mâu thuẫn chủ yếu. Đợi chiến tranh kết thúc, không bao lâu nữa chủ nghĩa đế quốc già cỗi sẽ lộ nguyên hình."

Meyer dùng sức gật đầu: “Lời dạy bảo của ngài, tôi xin ghi nhớ trong lòng, trước khi chiến tranh kết thúc, chúng tôi sẽ cố gắng học tập, nắm giữ phương pháp chiến đấu với bọn họ.”

Vương Trung: “Rất tốt, chuyện này đừng để Amelia biết, cô ấy đi nghênh đón đoàn xe của Liên hiệp Vương quốc rồi.”

Meyer: “Đương nhiên, ngài cứ yên tâm.”

Chương 217: Xin Thêm Quân

Chương 319: Giữa đồng minh

Chương 319: Giữa đồng minh

Sau khi gặp gỡ các sĩ quan của quân đội tự do Balath như Meyer, Vương Trung bỏ xe tăng số 422 lại, ngồi một chiếc Willys .Jeep trở về bộ tư lệnh quân viễn chinh còn chưa di chuyển ở ngoài thành.

Đoàn xe của Liên hiệp Vương quốc đã đến, xe tải Bren Carrier và xe bọc thép Daimler của đoàn xe đang đỗ trong sân.

Vương Trung nhảy xuống xe .Jeep, đi vòng quanh hai loại xe này.

Bren Carrier, một loại xe bọc thép hạng nhẹ, trước khi xuyên không, Vương Trung rất thích sử dụng loại xe này khi chơi Company of Heroes 2, giá rẻ, bên, hỏa lực cũng không tệ, quan trọng nhất là chạy nhanh, có thể đi khắp nơi quấy rối đối thủ.

Về phần xe bọc thép Daimler, thứ này là thứ tốt, trên Trái Đất, người Anh rất khen ngợi loại xe này, quân Đồng minh sau khi sử dụng qua cũng đều khen ngợi.

Nhận thức của Vương Trung về loại xe này, hoàn toàn đến từ trò chơi, ấn tượng của hắn đối với loại xe này là: Nhanh! Pháo cũng có thể bắn xuyên qua giáp hông của phần lớn xe tăng địch.

Nói chung, trong tay cao thủ, xe chạy nhanh, hỏa lực đạt yêu cầu, chính là xe tốt.

Vương Trung không ngừng đi vòng quanh hai loại xe.

Không còn cách nào khác, trước kia khi chỉ huy Tập đoàn quân cơ giới số 1, đơn vị được trang bị rất nhiều Willys Jeep và xe tải Studebaker, sau đó còn có xe thiết giáp M3, cho nên Vương Trung hoàn toàn không cảm thấy thiếu xe bọc thép chở quân —— bởi vì không hề thiếu.

Hiện tại chỉ huy quân viễn chinh, xe tải đều phải dùng để vận chuyển nhu yếu phẩm, bộ binh hoặc là đi bộ, hoặc là ngồi trên xe tăng, kết quả là xuất hiện rất nhiều vấn đề.

Quân viễn chinh thậm chí còn có rất ít Willys Jeep vốn được sử dụng làm xe thám báo và tiêu hao trong Tập đoàn quân cơ giới số 1, xe máy thì một chiếc cũng không có, phải đi thu giữ xe máy của quân địch.

Vì vậy, hiện tại nhìn thấy Bren Carrier và xe bọc thép Daimler của Liên hiệp Vương quốc, Vương Trung có chút không nỡ rời đi, chỉ muốn lập tức bưng bát đến trước mặt các sĩ quan của Liên hiệp Vương quốc, bắt đầu xin xỏ.

Hắn vừa đi vòng quanh hai loại xe, vừa lẩm bẩm: “Thật tốt quá, thật tốt quá.”

Cuối cùng, giọng nói của Amelia vang lên: “Anh làm gì vậy? Giống như một tên nhà quê chưa từng thấy xe bọc thép.”

Vương Trung: “Tôi có cách nào chứ, quân viễn chinh của tôi thật sự không có xe bọc thép hạng nhẹ định vị giống như Daimler và Bren Carrier! Ngay cả xe thiết giáp M3 cũng không có!

“Công nghiệp quốc phòng của chúng ta chỉ sản xuất xe tăng, pháo tự hành, pháo tự động và xe tải, không có năng lực sản xuất loại xe bọc thép chở quân tiền tuyến này.”

Amelia khó hiểu hỏi: “Anh điều chỉnh sản xuất một chút là được rồi, chẳng phải anh là ủy viên của Ủy ban Trang bị sao? Hơn nữa còn là anh em kết nghĩa của Sa hoàng, chỉ là chuyện hạ lệnh mà thôi.”

Vương Trung lắc đầu: “Đâu có đơn giản như vậy, xe tăng tiền tuyến tổn thất lớn như vậy, chỉ có thể dùng xe tăng mới để bổ sung chỗ hổng. Tôi thật ra muốn tăng cường năng lực sửa chữa tiền tuyến, giảm bớt lượng cần bổ sung mỗi tháng, nhưng không đủ công nhân sản nghiệp. “Tôi vẫn luôn cố gắng mở ra các loại chương trình học, huấn luyện kỹ thuật viên sửa chữa đạt tiêu chuẩn, nhưng tôi đoán phải đến cuối năm 916, chúng ta mới có thể huấn luyện ra đủ nhiều kỹ thuật viên, giảm tỷ lệ hao hụt xe tăng tiền tuyến một cách hiệu quả.

“Sau đó chúng ta có thể dồn sản lượng, để tạo ra xe chiến đấu bộ binh các loại.”

Amelia nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây, bỗng nhiên nói: “Ngài kể khổ với ta, chẳng lẽ là muốn Liên Hiệp Vương Quốc viện trợ xe cho Ngài sao?”

Vương Trung: “Cô muốn tặng hết số xe này cho tôi? Thật tốt quá, Yakov, gọi người lái hết số xe này đi! Còn nhớ phải hỏi bọn họ dùng loại dầu gì, đừng đổ nhầm!”

Amelia: “Ngài còn muốn cướp cả những thứ này sao?”

Vương Trung sờ sờ đầu: “Tôi cứ nghĩ đây là quà của các cô chứ?”

Yakov không nhịn được: “Tướng quân, chúng ta quả thực rất thiếu thiết giáp cho bộ binh, nhưng cũng không đến mức khốn quẫn như vậy. Hơn nữa… chiến sự ở Balath đã kết thúc.”

Vương Trung nhìn chằm chằm Yakov, nháy nháy mắt: “Yakov, tuy rằng cậu là chuyên viên tham mưu, nhưng thời

điểm cần ý kiến chuyên môn của cậu, tôi sẽ chủ động hỏi, lúc khác cậu có thể ít nói chuyện được không?"

Yakov che miệng: 'Ách, tôi biết rồi."

Grigory cười ha hả, vỗ vỗ bả vai Yakov: "Biết điều là tốt rồi, không sai cậu đi dọn phân đâu."

Vương Trung: "Còn có Yakov, hôm qua tôi ngửi thấy nhà vệ sinh của bộ tư lệnh có chút mùi rồi đấy."

"Được rồi được rồi, tôi biết rồi." Yakov nhún vai: "Tôi thấy việc dọn phân cũng không khó như vậy, hơn nữa chỉ cần thao tác đúng cách, cũng sẽ không làm bẩn bản thân."

Vương Trung nhìn sĩ quan phụ tá tiếp nhận mệnh lệnh vô lý của mình, trong mấy giây đồng hồ định rút lại mệnh lệnh, nhưng nghĩ lại ra lệnh sáng đổi tối không thích hợp, vì vậy quay đầu nói với Amelia: "Cô ra đây là chuẩn bị dẫn tôi đi gặp mặt sĩ quan quân viễn chinh của Liên Hiệp Vương Quốc sao?"

"Đúng vậy, mời đi lối này." Amelia làm dấu tay mời.

Mấy phút sau, Vương Trung gặp được các sĩ quan Liên Hiệp Vương Quốc đang nói chuyện với Pavlov.

Quân hàm của người dẫn đầu Vương Trung không nhận ra - hắn đối với quân hàm của Lục quân Anh vốn chẳng am hiểu gì, nhưng hắn có thể dùng "plugin".

Một giây sau hắn vươn tay: "Richard thiếu tướng, xin chào."

Amelia trợn tròn mắt: "Hình như tôi còn chưa giới thiệu tên tướng quân cho ngài?"

Vương Trung: "Nhưng trước đó tôi đã biết tên và quân hàm của vị tướng quân Liên Hiệp Vương Quốc hành quân từ phía nam lên rồi, tôi còn biết chức vụ của bọn họ, sau khi nhìn thấy quân hàm của vị này, suy đoán một chút là biết ngay là sư

trưởng của Sư đoàn Thiết giáp số 5 đảm nhiệm mũi tiên phong.

"Là sĩ quan đến hội sư, quân hàm của ông ta rất thích hợp, nếu như người tới là chuẩn tướng của Lữ đoàn Thiết giáp số 1, vậy rõ ràng là có chút xem thường tôi, đúng không?"

Ở Ant, chuẩn tướng trong rất nhiều trường hợp không được coi là tướng quân, cho nên phái một người không phải tướng quân tới làm sĩ quan tiên phong "hội sư", là không hợp lễ tiết.

Amelia: "Ngài… vậy mà lại nhớ rõ tên trên những tài liệu đó? Tôi thấy Ngài chưa bao giờ xem công văn… Pavlov: "Tướng quân của chúng tôi quả thật không thích xử lý công văn, nhưng trí nhớ của hắn siêu phàm, khi còn là sư trưởng, hắn thậm chí còn nhớ rõ tên và quân hàm của từng binh sĩ hy sinh."

Vương Trung: "Giờ tôi cũng nhớ rõ."

Nói xong, hắn ý thức được, chết tiệt, nhớ kỹ tên và quân hàm của toàn bộ những người đã hy sinh trong cả Tập đoàn quân thì quá đáng sợ, không thích hợp lắm, vội vàng chữa cháy: "Y tôi là, đến giờ tôi vẫn còn nhớ rõ tên của những người lính đã hy sinh ở Loktev hồi năm ngoái.

"Hiện tại tôi đã là chỉ huy cấp Tập đoàn quân, không thể nào nhớ hết tên của tất cả những người đã hy sinh được."

Amelia nhìn Vương Trung, biểu cảm đó rõ ràng là không tin.

Nhưng Amelia hiện tại cho rằng Vương Trung là người cùng loại với mình, đại khái cho rằng đây là năng lực thần bí của Vương Trung, cho nên cũng không nói gì.

Richard thiếu tướng nghiêm mặt, ra vẻ vênh váo, dáng vẻ này của hắn, ngược lại rất phù hợp với nhận thức của Vương

Trung đối với đám tướng lĩnh lục quân cứng nhắc của Liên Hiệp Vương Quốc.

Nhưng hình như vết thương trên người Richard thiếu tướng này hơi nhiều, hắn đeo bịt mắt màu đen một bên mắt, tay áo bên trái trống rỗng, mà ống quần chân phải lộ ra một đoạn chân giả.

Vương Trung: "Woa, trên người ông có đến ba vết thương nặng sao?"

"Là bốn." Richard thiếu tướng nói/'Tôi còn bị mảnh đạn pháo găm trúng một bên… À mà, trứng."

Miệng Vương Trung há thành hình chữ O, hít một hơi lạnh: "Trời đất, vậy chuối tiêu kia còn không?"

"Vẫn còn nguyên vẹn." Richard thiếu tướng đắc ý đáp.

Vương Trung có chút hiểu được nguyên nhân Liên Hiệp Vương Quốc phái vị này đến làm sứ giả, đụng phải loại "mãnh tướng" này ai mà chẳng chấn động.

Hơn nữa Vương Trung mơ hồ nhớ tới, hình như ở địa cau cũng có một vị tướng quân như vậy, còn được Little John Khả Hãn làm thành video.

Nhớ mang máng vị tướng quân kia năng lực quân sự kém xa tài ăn nói, đánh trận cơ bản chỉ là gây thêm phiền phức.

Vậy là tìm được nguyên nhân Sư đoàn Thiết giáp số 5 của Liên Hiệp Vương Quốc tiến quân chậm như vậy rồi!

Richard thiếu tướng dường như hiểu lầm biểu tình của Vương Trung, tưởng rằng khí phách của mình đã khuất phục Vương Trung, vì thế ngẩng cao đầu dùng giọng điệu thông báo nói: "Tư lệnh quân viễn chinh Liên Hiệp Vương Quốc đang trên đường đến đây, ông ấy hy vọng ngài có thể giao nộp Quốc

vương Balath cùng với toàn quyền đại sứ Prosen cho chúng tôi."

"Không được, Quốc vương Balath sẽ do người Balath tự mình xét xử, còn toàn quyền đại sứ Prosen đã bị đưa đến trại giam giữ tù binh của chúng tôi rồi. Đương nhiên, chúng tôi sẽ chia sẻ những thông tin tình báo mà hắn khai báo cho phía Liên Hiệp Vương Quốc theo hiệp ước."

"Cái gì?" Richard kinh hô,'Điêu này không phù hợp với hiệp nghị của chúng ta."

Vương Trung: "Hiệp nghị của chúng ta còn quy định phải cùng nhau công thành, vậy mà các ông có tuân thủ đâu?"

"Đó là bởi vì các người không đợi chúng tôi!" "Chúng tôi tấn công thành trì ngay lập tức, suýt chút nữa là để tên Tutka kia chạy thoát, nếu lúc ấy tôi không quyết đoán, thì hiện tại chính phủ lưu vong Balath đã được thành lập ở Prosemnia rồi." Vương Trung nhún vai,'Đến lúc đó, vị hoàng đệ kia sẽ danh chính ngôn thuận sao? Chắc chắn là phía Liên Hiệp Vương Quốc sẽ phải đau đầu giải quyết đấy? Ant chúng tôi hiện tại không có mấy lợi ích ở Balath."

Richard thiếu tướng nghẹn nửa ngày, rặn ra một câu: "Tôi sẽ báo cáo lại việc này cho tư lệnh quân viễn chinh Liên Hiệp Vương Quốc, Oginlek thượng tướng."

Vương Trung: "Tùy ông."

Richard thiếu tướng cầm lấy mũ quân đội đặt trên bàn, phẫn nộ rời đi.

Vương Trung quay đầu hỏi Amelia: "Cô không đi theo sao?"

Amelia: "Nhiệm vụ của tôi là ở bên cạnh ngài, hơn nữa, sắp tới ngài sẽ cần đến sự bảo vệ của tôi."

Vương Trung: “Có ý gì? Tôi phải về nước? Chẳng lẽ máy bay chiến đấu của Prosen có thể bay qua đoạn đường này sao?”

Amelia: “Ngài vẫn chưa biết sao?”

Lúc này Pavlov đến, nhét một bức điện báo vào tay Vương Trung: “Đây là mệnh lệnh của Belinsky, yêu cầu sau khi chiến sự ở Balath kết thúc, giao quân đội cho tôi chỉ huy.”

Vương Trung trợn tròn mắt nhìn tham mưu trưởng: “Vậy tôi đi đâu?”

Tham mưu trưởng chỉ vào bức điện báo.

Vương Trung lúc này mới bắt đầu đọc điện báo: “Aleksei Konstantinovich, tôi có một nhiệm vụ cực kỳ quan trọng muốn giao cho cậu, vì vậy mới lấy danh nghĩa cá nhân gửi bức mật điện này.”

Vương Trung vội vàng nhìn chữ ký ở cuối cùng trước, quả nhiên là Belinsky, thậm chí còn không ghi chức danh Đại Mục thủ.

Hắn tiếp tục đọc: “Trong lãnh thổ Hợp Chủng Quốc, cậu có được thanh danh cực cao, tất cả người dân Hợp Chủng Quốc, ai ai cũng mong muốn được gặp mặt cậu, vị anh hùng đã xoay chuyển càn khôn, cứu vớt Ant. Điều này có ý nghĩa vô cùng quan trọng trong việc gia tăng viện trợ của Hợp Chủng Quốc dành cho chúng ta.”

Vương Trung thè lưỡi, hắn không đọc to nội dung còn lại ra, mà nhanh chóng lướt qua một lượt.

Hắn buông bức điện báo xuống, nhìn những người khác: “Được rồi, vậy tôi sẽ đi Hợp Chủng Quốc một chuyến.”

Chương 218: Xin Thêm Quân 2

Chương 320: Xét xử công khai Tutka

Chương 320: Xét xử công khai Tutka

Oginlek, Thượng tướng Liên Hiệp Vương Quốc, đến thành Balath vào ngày 11 tháng 9.

Lúc này Vương Trung đã chuyển bộ tư lệnh vào trong thành Balath. Nhưng hắn không ở trong cung điện của Quốc vương Balath mà chiếm một dinh thự của quý tộc.

Cung điện dĩ nhiên là dành cho các lực lượng tiến bộ của Liên minh sĩ quan tự do Balath.

Lúc Oginlek bước vào bộ tư lệnh quân viễn chinh, rõ ràng là vô cùng tức giận, ông ta nhìn quét khắp bộ tư lệnh, sau khi nhìn thấy Vương Trung liền lập tức khóa mục tiêu, sau đó sải bước đi tới, vừa đi vừa quát: "Điều này khác với những gì chúng ta đã thỏa thuận!"

Vương Trung không hiểu những gì ông ta nói, bởi vì Oginlek nói giọng địa phương quá nặng, nhưng Amelia đã tận tâm làm phiên dịch.

Yakov vốn định dịch, nhưng vừa thấy Amelia dùng chất giọng dễ nghe của mình phiên dịch, liền sờ cằm lựa chọn im lặng.

Vương Trung đưa văn kiện đã ký cho Yakov, sau đó dựa người vào ghế da xoay lấy được từ chỗ quý tộc, nhìn Oginlek: "Bạn của tôi, khác ở chỗ nào?"

Amelia tiếp tục phiên dịch.

Oginlek nghe xong liên gầm lên: “Chúng ta đã đồng ý là để cho hoàng đệ làm tân vương, chứ không phải là thành lập một nước cộng hòal”

Vương Trung: “Là để hoàng đệ làm tân vương mà? Thủ lĩnh Liên minh sĩ quan tự do, Mayer Abdullah, cũng đồng ý như vậy. Hiện giờ Balath cần một vị quốc vương để thống nhất phe bảo thủ, chờ sau khi chiến tranh kết thúc, tình hình ổn định trở lại, sẽ dần dần tiến hành cải cách kinh tế, tranh thủ phe bảo thủ, cuối cùng thực hiện…”

Oginlek cắt ngang lời Vương Trung: “Chẳng phải đây chính là những gì phe thế tục các người đang làm ở Ant sao? Có cần thiết phải sao chép y hệt như vậy không?”

Vương Trung: “Rất cần thiết, chúng tôi hy vọng Balath sẽ không còn là thuộc địa của các người nữa, chúng tôi hy vọng người dân Balath cũng được hưởng lợi ích từ xã hội công nghiệp, được sống những ngày tháng tốt đẹp, chứ không phải là cung cấp nguyên liệu thô cho công nghiệp của Liên Hiệp Vương Quốc, bị các người bóc lột bằng quy luật kéo giá.”

Oginlek trừng mắt nhìn Vương Trung vài giây, nghiến răng nghiến lợi nói: “Nói những lời này trước mặt đồng minh có ổn không vậy?”

“Sao lại không thể nói? Chẳng lẽ các người có thể liên minh với Prosen sao?” Vương Trung xua tay, Không, bây giờ Prosen mới là kẻ thù chính, trước khi đánh bại chúng, các người chỉ có thể nhịn.”

Oginlek: “Đừng quên, các người vẫn luôn cầu xin chúng tôi khai mở mặt trận thứ hai! Nhằm mục đích điều động quân đội Prosen, giảm bớt áp lực cho mặt trận của các người!”

Vương Trung: “Đúng vậy, nhưng các người có khai mở mặt trận thứ hai đâu? Các người thậm chí còn bị quân Mamluk đánh cho tơi tả, nếu quân Prosen không phải là hết sạch nhu yếu phẩm thì kênh đào Suez đã rơi vào tay chúng rồi.

“Tôi nói cho ông biết, nếu như năm sau các người vẫn không chịu khai mở mặt trận thứ hai, giành lại Carolin, nói không chừng quân đội Ant sẽ đánh thẳng đến Antwerp đấy.” [Antwerp một thành phố của nước Bi Thật ra là không làm được, bởi vì khả năng hậu cần của Ant quá kém, quân đội của một vị nguyên soái khác trên trái đất ở giai đoạn cuối của chiến dịch Bagration đã kiệt quệ, cho nên mới không có cách nào yểm trợ cho lực lượng nổi dậy.

Sau đó, Liên Xô trên trái đất phải mất bốn tháng mới dần dần khôi phục lại, tiếp tục phát động tấn công.

Hậu cần chính là điểm yếu của Prosen, cũng là của Ant.

Nhưng sự thật như thế nào không quan trọng, không ảnh hưởng gì đến việc Vương Trung khoác lác để trấn nhiếp tướng lĩnh Liên Hiệp Vương Quốc lúc này.

Oginlek hừ lạnh một tiếng: “Tôi nghe nói Rokossovsky của Ant là một vị danh tướng, không ngờ chỉ là kẻ chỉ giỏi khoác lác! Ông hãy nhìn bản đồ tình hình trong nước đi, xem xem có bao nhiêu vùng đất đã bị chiếm đóng kìal”

Vương Trung: “Tôi đã xem qua rồi, đúng là rất lớn, nhưng đến đầu năm sau, chúng tôi sẽ giành lại phân lớn.’

Oginlek lại hừ lạnh một tiếng, hắn chuyển chủ đề: “Ông nói Liên minh sĩ quan tự do Balath đồng ý để cho hoàng đệ làm quốc vương, vậy bọn họ đâu?”

Vương Trung: “Đang ở trong cung điện, bọn họ đang xét xử đám quý tộc tội ác tày trời và - và Quốc vương.”

Vừa dứt lời, sĩ quan liên lạc của lực lượng Không quân tự do Carolin cười lớn: “Chuyện này chúng tôi rành lắm, hay là để chúng tôi góp ý cho đám thanh niên tiến bộ Balath một chút kinh nghiệm?”

Oginlek nheo mắt nhìn mấy người Carolin, khinh thường hừ lạnh một tiếng, xem ra thế giới này vĩnh viễn không thể nào khiến Carolin và Liên Hiệp Vương Quốc xóa bỏ hiềm khích với nhau.

Vương Trung: “Tóm lại, nếu như ông muốn chúng tôi giao nộp Tutka, vậy thì không được, chúng tôi đã ra thông cáo rồi, tối nay sẽ treo cổ hắn.

“Nhưng chúng tôi đồng ý sau khi treo cổ Tutka, sẽ nhường vị trí hoàng đế cho hoàng đệ. Tôi nghĩ tốt nhất là hắn nên chuẩn bị sẵn sàng, sau khi Tutka bị treo cổ thì lập tức đọc diễn văn.

“Chỉ cần nói Tutka là nguồn cơn của mọi vấn đề, tôi nghĩ người dân Balath sẽ ủng hộ vị tân vương này.”

Oginlek nhìn chằm chằm Vương Trung rất lâu, sau đó mới nói: “Xem ra là không có âm mưu gì.”

Vương Trung mỉm cười, nghĩ thâm làm gì có mánh khóe gì chứ, rõ ràng đều là dương mưu, cứ bám sát kế hoạch mà làm là được.

Chính là bởi vì là dương mưu, Thượng tướng Oginlek cũng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể hỏi: “Ý của cậu là, tôi nhất định phải đi tìm Balath thương lượng?”

Vương Trung: “Đúng là như vậy, hi vọng ngài có thể hạ mình, cùng họ nói chuyện cho phải phép. Lãnh tụ của họ là Mayer Abdullah là một người thông tình đạt lý.”

“Là tay sai của cậu phải không?” Oginlek hỏi ngược lại.

Vương Trung: “Tuyệt đối không phải, họ ủng hộ chúng ta một cách tự nguyện.”

Thượng tướng Oginlek nghi ngờ nhìn Vương Trung.

Vương Trung thầm nghĩ hỏng rồi, trên Trái Đất có Anh và Mỹ cũng là vì không hiểu sao luôn có người đầu tư, cho nên bịa ra một thuyết tẩy não. Khi còn nhỏ, Vương Trung cảm thấy tẩy não rất ngau, khi đó có trò chơi “Red Alert, Vương Trung thích nhất là sử dụng quân đoàn Yuri đây là một phe phái lấy tẩy não làm đặc sắc chủ yếu.

Sau này Vương Trung trưởng thành, mới phát hiện tẩy não chân chính căn bản không cần thiết bị khoa học kỳ quái gì, mà là gọi là “miễn thị thực 144 giờ”, giản dị tự nhiên nhưng hiệu quả.

Nghĩ đến những điều này, Vương Trung dùng ánh mắt thương hại nhìn Thượng tướng Oginlek.

Thượng tướng Oginlek bực tức bỏ đi.

Vương Trung quay đầu nói với Popov: “Hắn khẳng định cảm thấy chúng ta tẩy não những thanh niên Balath kia.”

Popov lắc đầu: “Họ vĩnh viễn sẽ không hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra với những thanh niên này, nếu có một ngày họ hiểu được, chuyện tương tự cũng sẽ xảy ra với hắn.”

Amelia thân sắc ngưng trọng đứng ở bên cạnh, không nói một lời.

Cựu vương Tutka nhìn thấy đài hành hình lập tức òa khóc, cả người đều mất hết sức lực, muốn quỳ sụp xuống đất.

Dân chúng trên quảng trường Vương thành thấy được hắn, lập tức náo động, cầm trong tay đủ loại đồ vật ném về phía vị hôn quân không màng sống chết của nhân dân này.

Vương Trung vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy những đạo cụ phổ biến như trứng thối, kết quả phát hiện người dân trong vương thành Balath không ăn nổi trứng gà, thứ họ ném qua đây chính là —— phân bò, có thể còn có cả phân người.

Vương Trung đứng trên khán đài cũng ngửi thấy mùi.

Mayer Abdullah bước lên đài hành hình, hướng mọi người phát biểu: "Các công dân Balath! Tiếp theo, tôi sẽ liệt kê ra từng tội ác của cựu vương Tutkal"

Vương Trung im lặng lắng nghe từng điều Mayer Abdullah tuyên đọc, mỗi một điều đều có thể khơi dậy lửa giận trong lòng Vương Trung.

Thượng tướng Oginlek bỗng nhiên nói: "Mọi người đọc xong như vậy, liệu người dân có còn cần một vị quốc vương mới nữa không?"

Vương Trung: "Nhân dân sẽ không thay đổi nhanh như vậy, ở Ant chúng tôi cũng đã mất mười mấy năm phát xúc xích, pho mát và sâm panh, mới tranh thủ được toàn bộ nhân dân về phía mình. Trước đó những lão nông ở nông thôn đều coi Sa hoàng là "cha nhỏ' đấy."

Thượng tướng Oginlek không trả lời.

Cuộn giấy ghi chép tội nghiệt của quốc vương trong tay Mayer Abdullah rất dày, hắn vừa đọc vừa mở cuộn giấy ra, phần đọc qua trực tiếp kéo xuống đất, kết quả kéo ra một đoạn dài, phía trên tất cả đều là chữ viết tỉ mỉ.

Thượng tướng Oginlek nhìn cuộn giấy kia, mắng: "Có phải đến cả việc quốc vương đi đại tiện không mang giấy vệ sinh cũng viết vào không?"

Vương Trung: "Ngài không biết sao? Người Balath và người Barakha giống nhau, lau sau khi đi vệ sinh không cần giấy."

Thượng tướng Oginlek sững người một giây, đáp: “Người Balath và người Kshatriya vẫn dùng.” Vậy mà dùng saol

Không đúng, vậy mà thật sự không cần sao?

Trong lúc nhất thời, Vương Trung cũng không biết nên đáp lại Thượng tướng Oginlek như thế nào.

Thời gian trôi qua khoảng nửa tiếng, cuộn giấy dài rốt cuộc cũng đọc đến đoạn cuối cùng, Mayer Abdullah cầm một đầu cuộn giấy, giơ lên cao: “Mọi người, tội trạng của quốc vương đã tuyên đọc xongl Có ai muốn chất vấn không?”

Người Balath hô to: “Không!”

Mayer Abdullah: “Vậy, phán quyết đối với quốc vương là?”

“Có tội!”

Tất cả mọi người Balath ở đây đồng thanh hô to: “Có tội!”

Thượng tướng Oginlek mím môi: “Chết tiệt, sau khi có phiên tòa xét xử như thế này, cho dù thân thế của hoàng đệ có chính đáng đến đâu, pháp thống có chính thống đến đâu, quyền uy của hắn ta cũng sẽ bị suy yếu nghiêm trọng.”

Vương Trung: “Không sao, chỉ cần phe bảo thủ còn công nhận vị quốc vương này là được rồi, còn người dân Balath trong thành… Ít nhất là trước khi chiến tranh kết thúc, ngài không cần để ý đến họ nghĩ như thế nào.”

“Trước khi chiến tranh kết thúc sao…”

Biểu cảm của Thượng tướng Oginlek rất khó coi, có lẽ hắn cũng đã nghĩ đến, sau khi chiến tranh kết thúc, những ngày tháng của Liên Hiệp Vương Quốc - đế quốc thực dân lâu đời sẽ ngày càng khó khăn.

Trong lúc Vương Trung và Oginlek nói chuyện, Mayer Abdullah cao giọng tuyên án: “Quốc vương, có tội! Lập tức thi hành án treo cổi”

Tutka quốc vương trong xe tù kêu khóc thảm thiết như heo bị chọc tiết.

Lúc này, một người Balath có khuôn mặt tuấn tú, dáng người cao gầy bước lên xe tù, nhìn Tutka nói: “Hoàng huynh, huynh như vậy quá khó coi.”

Tutka nhìn thấy người nọ, giống như nhìn thấy cứu tỉnh, lớn tiếng kêu cứu: “Cứu ta! Cứu ta với! Đệ đệ yêu quý của tal”

Hoàng đệ rút loan đao ra, vung tay chém xuống, đầu Tutka lìa khỏi cổ.

Hắn ta giơ cao đầu Tutka: “Balath, từ hôm nay, sẽ được tái sinh!”

Người Balath vẫn còn đang ngơ ngác.

Vương Trung thì nhìn về phía Thượng tướng Oginlek: “Đây là sắp xếp của các ngài?”

Oginlek mỉm cười: “Đương nhiên, đừng xem thường đế quốc lâu đời, người mới.”

Vương Trung nheo mắt, có rất nhiều lời muốn nói, nhưng việc cấp bách bây giờ là kết thúc chiến tranh, tiêu diệt Prosen.

Cho nên Vương Trung lựa chọn im lặng.

Chương 219: Mỹ thực

Chương 321: Hành trình bay đến Hợp Chung Quốc

Chương 321: Hành trình bay đến Hợp Chung Quốc

Sau đó Vương Trung còn ở lại Balath vài ngày, chủ yếu là xử lý một số "Công việc ngoại giao" mà Vương Trung phải tự mình ra mặt.

Dù sao tổng chỉ huy bên phía Liên Hiệp Vương Quốc là Thượng tướng Oginlek, Ant bên này cũng phải cử một vị thượng tướng tương xứng.

Chờ đến khi những thủ tục rườm rà này kết thúc, Vương Trung lập tức đáp máy bay trở về St. Yekaterinburg.

Vương Trung vừa mới đến cổng chính tòa nhà chính của trang viên Rokossovsky, đã nghe thấy từ tâng hai truyền đến tiếng khóc lớn vang dội.

Thật ra Vương Trung rất ghét tiếng trẻ con khóc, hồi Vương Trung học cấp hai, người chú tư trong nhà đã dụ dỗ Vương Trung: 'Đến chăm sóc em họ giúp chú một kỳ nghỉ hè, chú cho cháu hai nghìn tệ."

Thế là Vương Trung đồng ý, sau đó liền hối hận.

Cuối cùng tiền thì kiếm được, nhưng còn chưa kịp tiêu thì đã bị người trong nhà lấy đi, lý do là "Giúp con giữ đến khi học đại học thì đưa lại".

Vì vậy, cả kỳ nghỉ hè năm đó Vương Trung chỉ nhớ mỗi tiếng khóc không dứt của đứa trẻ, cùng với tính cách thất thường của nó.

Hiện tại, nghe thấy tiếng con trai khóc lớn, Vương Trung lập tức nhíu mày, ký ức không vui lại ùa về.

Nhưng tiếng khóc rất nhanh sau đó đã ngừng lại.

Lúc này Vương Trung mới đưa mũ quân đội và áo khoác cho quản gia, nhẹ nhàng bước lên lầu.

Vương Trung nhìn thấy con trai đang ngủ ngon trong lòng Lyudmila.

Lyudmila nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu nhìn về phía cửa phòng, lập tức mỉm cười: "Anh về sớm hơn so với dự kiến."

Vương Trung: "Anh nóng lòng muốn về nhà."

Lyudmila: "Em còn tưởng anh sẽ đến Bộ Tổng tư lệnh để tìm hiểu tình hình chiến sự hiện tại, dù sao tình hình hiện tại có vẻ rất không ổn, Yekaterinburg lại có một số tin đồn không hay."

Vương Trung: "Anh đã từng chiến đấu ở Yeisk, anh biết rõ tình hình Nam Ant. Khu vực mà quân Prosen chiếm đóng đều là đất hoang, không có giá trị gì. Nhưng bọn chúng vẫn phải dàn quân đóng ở trên vùng đất hoang rộng lớn để cảnh giới, cơ động tác chiến.

"Còn chúng ta có thể tập trung lực lượng ở ven bờ sông Valdai, lợi dụng hệ thống vận tải đường thủy phát triển để duy trì hậu cần. Nhìn sơ qua thì có vẻ chúng ta đang ở thế yếu hơn, nhưng trên thực tế chúng ta mới là những người nắm giữ lợi thế, chẳng bao lâu nữa cuộc tấn công của quân Prosen sẽ bị chặn lại. Có thể là ở một thành phố nào đó trên sông Valdai, anh đoán khả năng cao nhất là ở đây… bản đồ của anh đâu?"

Vương Trung đang nói hăng say, thì phát hiện ra phòng trẻ em không có treo bản đồ.

Lyudmila: “Nếu anh muốn con trai của chúng ta tiếp nhận giáo dục quân sự sớm như vậy, em có thể bảo người làm treo bản đồ quân sự lên, sau đó mỗi ngày dựa theo chiến báo để cập nhật tình hình.”

Vương Trung nhíu mày: “Không, chưa cần phải cực đoan như vậy. Cứ để thằng bé tự do phát triển, dù sao thì đợi đến khi thằng bé lớn, chiến tranh cũng đã kết thúc rồi.” Rồi Bức màn sắt hạ xuống, Chiến tranh Lạnh bắt đầu. Không, hiện tại chưa cần phải lo lắng đến chuyện đó.

Vương Trung ngồi xuống bên giường, đưa tay chọc nhẹ vào má đứa bé: “Mum mĩm, đáng yêu thật.”

Lyudmila ngáp một cái: “Lúc con khóc vào ban đêm sẽ không còn đáng yêu nữa. Em đã rất lâu rồi không được ngủ một giấc ngon.”

Vương Trung: “Có thể đưa cho vú em chăm sóc mà…”

“Không/’ Lyudmila lắc đầu,‘Tương lai sau khi em nghỉ ngơi đủ rồi, sẽ cùng anh trở lại tiên tuyến, lúc đó sẽ có nhiều cơ hội để vú em chăm sóc con hơn. Bây giờ cứ để em chăm sóc con.”

Vương Trung: “Chờ một chút, em còn muốn trở lại tiền tuyến sao?”

“Đương nhiên, hiện tại số tu sĩ câu nguyện có thể dẫn đường cho Thần tiễn đã giảm bớt rồi, em phải trở lại tiên tuyến, đây là trách nhiệm của em.” Lyudmila nghiêm túc nhìn Vương Trung: “Quân đoàn của anh cũng cần Thần tiễn phòng không, hãy để em đảm nhiệm, những tu sĩ cầu nguyện khác có thể đến những nơi khác, bảo vệ nhiều mục tiêu quan trọng hơn.”

Vương Trung: ‘Không quân Prosen đã mất đi rất nhiều quyên kiểm soát bầu trời, chờ đến khi liên quân bắt đầu chiến

dịch ném bom chiến lược —— thật ra thì chiến dịch đã bắt đầu rồi, nhưng chủ yếu là do không quân hoàng gia thực hiện, chờ đến khi không quân Hợp Chủng Quốc tham gia chiến dịch ném bom chiến lược với quy mô lớn, cường độ xuất kích của không quân Prosen ở chiến tuyến phía Đông sẽ giảm xuống rất nhiều."

Bởi vì rất nhiêu phi đội tiêm kích cơ sẽ được điều động trở về nước để thực hiện nhiệm vụ phòng không. Tỉ lệ sống sót của Stuka khi thiếu máy bay chiến đấu yểm trợ sẽ giảm xuống rất nhiều.

Tỉ lệ sống sót giảm xuống thì cường độ không kích tự nhiên cũng sẽ giảm theo.

Lyudmila nhìn Vương Trung: "Anh cái gì cũng biết, ngay cả chuyện tương lai cũng biết."

Nét mặt nàng lộ rõ vẻ tự hào.

Nàng cúi đầu, nói nhỏ với đứa con đang ngủ: "Con xem, cha con lợi hại như vậy, phải lo lắng cho cả Ant.'

Vương Trung: "Trẻ con thì hiểu gì chứ?"

"Chuyện chăm con anh đừng xen vào."

Lyudmila đổi giọng: "Vậy lần này anh trở về là không đi nữa? Hay là tình hình ở mặt trận sông Valdai cần anh phải đến đó ngay lập tức?"

Vương Trung: "Anh phải đến Hợp Chủng Quốc công tác, đích thân Belinsky điện hạ chỉ định, ngài ấy hi vọng anh có thể giúp đỡ nhiều hơn."

"Ra vậy." Lyudmila suy nghĩ một chút rồi nói: "Em có nghe các vị phu nhân nói chuyện phiếm, hình như Thượng tướng Tukhachevsky đã tập hợp một nhóm anh hùng chiến

tranh có thành tích xuất sắc, nói là muốn đến Hợp Chủng Quốc để bán một loại công trái gì đó!"

Vương Trung: "Công trái chiến tranh, Hợp Chủng Quốc muốn thông qua hình thức này để huy động vốn cho chiến tranh, sau đó mới có thể tiếp tục chiến đấu. Hình như anh là người dẫn đầu nhóm đó, sau khi đến Hợp Chủng Quốc sẽ phải liên tục tham gia các buổi diễn thuyết, để tranh thủ sự ủng hộ. Nếu có thể, anh thật sự không muốn đi, anh thà đến chiến trường để so tài cao thấp với Prosen hơn."

"Nói dối." Lyudmila nhẹ giọng nói: "Anh biết rõ tâm quan trọng của chuyện này hơn bất kỳ ai." Vương Trung mỉm cười, đưa tay vuốt ve gương mặt Lyudmila: "Vẫn là vợ anh hiểu anh nhất. Đúng vậy, anh phải đi. Lần này ở Balath, anh đã nhận thức rõ ràng, chúng ta cần rất nhiều sự viện trợ, chúng ta cần xe tải của Hợp Chủng Quốc, cần xe bọc thép M8 Greyhound, cần xe tự hành M7 Priest.

"Xe Bren Gun Carrier của Liên Hiệp Vương Quốc cũng rất tốt, còn có xe bọc thép Daimler. Đương nhiên, không thể thiếu xe tăng Sherman, quân đoàn Melania đánh giá rất cao xe tăng Sherman.

"Ngoài ra còn cần cả những loại máy móc công nghiệp có hiệu suất cao, như vậy chúng ta mới có thể sản xuất ra những chiếc xe tăng tiên tiến hơn, để đối phó với những chiếc xe tăng đời mới sắp xuất hiện trên chiến trường của Prosen. Mặc dù "Xoáy Nước" đã giành chiến thắng một cách chật vật, nhưng điều này chắc chắn sẽ thúc đẩy Prosen nghiên cứu và chế tạo ra những chiếc xe tăng và xe bọc thép có tính năng ưu việt hơn.

"Lyusha, em yêu, chuyến đi đến Hợp Chủng Quốc này, anh nhất định phải đi."

Lyudmila cười rạng rỡ hơn: “Em đã nói là anh nhất định phải đi mà, em hiểu anh. Cho nên, hãy làm những gì anh nên làm, hãy đi giải cứu thế giới.”

Vương Trung nhìn chằm chằm Lyudmila vài giây, nói: “Đừng có giục anh đi, ở nhà với em một đêm đã rồi hãy đi.”

Lyudmila lại mỉm cười.

Lúc này, bà quản gia đang bận rộn bên cạnh lên tiếng: “Cậu chủ trở về nhà chưa được bao lâu, mà phu nhân đã cười nhiều hơn cả tháng trước cộng lại. Giá mà cậu chủ có thể ở nhà lâu hơn một chút.”

Vương Trung: “Cậu chủ?”

“Đúng vậy, hiện tại trang viên này thuộc về Công tước Charon rồi, cậu cả đã chuyển nhượng quyền sở hữu trang viên cho cậu.”

Vương Trung: “Vậy anh ấy thì sao?”

Lúc ở Balath, Vương Trung suốt ngày lo lắng cho tình hình chiến sự trong nước, nên không chú ý đến việc điều động nhân sự của anh trai.

Chủ yếu là Vương Trung không thể tưởng tượng nổi anh trai mập mạp của mình còn có thể đi đâu được nữa.

Lyudmila thay mặt quản gia trả lời: “Anh ấy đã tự mình xin điều động đến Tập đoàn quân Thánh Andrew, hình như là nói, muốn phát huy tác dụng lớn hơn.”

Vương Trung: “Anh ấy đến Tập đoàn quân cũng là để quản lý hậu cần sao?”

“Đúng vậy.” Lyudmila gật đầu,‘Hắn bởi vì ở phương diện điều hành hậu cần biểu hiện xuất sắc, còn được nhận một tấm huy chương, đại tướng Tuganev tự mình trao tặng.”

Vương Trung: “Vậy à, thật không tệ.”

Vừa dứt lời, đứa bé không biết làm sao tỉnh dậy, lập tức bắt đầu khóc ré lên.

Vương Trung lập tức giống như trúng bùa mê, đứng chôn chân tại chỗ, luống cuống tay chân.

Vương Trung muốn bế con trai, nhưng lại không biết phải làm sao, chỉ có thể liên tục xoa xoa tay lên quân phục.

Lyudmila bế con trai, sau đó nhét vào trong tay Vương Trung, tay cầm tay dạy hắn cách bế, vừa dạy vừa trách: “Trước khi xuất phát em đã dạy anh cách bế con trai rồi mà, sao giờ lại quên rồi?” Vương Trung: “Bởi vì… Em không biết đấy thôi, anh suýt chút nữa bị huấn luyện viên chim ưng của Balath đánh chết, nhất định là vì chuyện này khiến anh quên mất cách bế con trai.”

“Thoát chết trở về còn di chứng này nữa à?” Lyudmila trêu chọc,‘Vậy thì đúng là kỳ quái, chẳng lẽ mỗi người từ cõi chết trở về đều không biết chăm con sao?”

Cũng có khả năng đấy, em xem thử Trump có giống kiểu người biết bế con không.

Tóm lại, kỳ nghỉ hiếm hoi của Vương Trung trôi qua trong niềm vui sum họp bên vợ con.

Olga rất biết điều không chạy đến làm phiền hai vợ chồng.

Ngày 15 tháng 9, Vương Trung đứng trước máy bay vận tải C47.

Hắn quay đầu lại nhìn Amelia đang chui vào buồng lái máy bay Spitfire, chuyến bay lần này sẽ do Amelia dẫn đầu phi đội không quân Hoàng Gia hộ tống toàn bộ hành trình.

Vương Trung thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Lyudmila: “Vậy, anh đi đây.”

Lyudmila tiến lên chỉnh lại quân phục và quân hàm cho hắn, sau đó vỗ vỗ cánh tay hắn: "Được! Phải mang viện trợ về đấy! Càng nhiều càng tốt!"

Vương Trung: "Trong lòng anh đã có tính toán cả rồi. Yên tâm đi!"

Lyudmila: "Ừ, tạm biệt."

"Tạm biệt." Vương Trung nói xong, xoay người đi về phía câu thang máy bay.

Bỗng nhiên, hắn nghe thấy con trai khóc ré lên.

Hắn dừng bước, quay đầu lại nhìn, phát hiện nhóc con đang hướng hai tay về phía mình, khóc to vô cùng.

Vương Trung mỉm cười, xoay người sải bước lên máy bay.

Trong khoang máy bay, Yakov đang tra từ điển.

Vương Trung: "Cậu đang làm gì thế?"

"Tôi đang học phát âm của Liên Hiệp Vương Quốc, giờ tôi đang làm quen với phát âm của Hợp Chủng Quốc." Yakov lắc đầu,'Hy vọng mấy chục tiếng trên máy bay là đủ."

Vương Trung: "Kỳ thực cậu nói giọng Liên Hiệp Vương Quốc họ cũng hiểu được."

"Không, tôi cảm thấy đã là phiên dịch thì phải làm thật tốt. Nếu như bên kia chê tôi phát âm không chuẩn, không chịu viện trợ, vậy là tôi có lỗi." Yakov ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Vương Trung,'Sẽ có rất nhiều binh sĩ quân ta hy sinh vì sai lâm của tôi."

Tuy Vương Trung không cho rằng Hợp Chủng Quốc sẽ vì giọng điệu của phiên dịch mà không viện trợ, nhưng hắn cũng không có lý do gì để dập tắt nhiệt huyết của Yakov, bèn động viên: "Tốt, cậu làm đúng rồi, tiếp tục đi."

Nói xong Vương Trung quay đầu, nhìn những người khác trên máy bay.

Đúng như Lyudmila nói hôm qua, trên máy bay toàn là những gương mặt trẻ trung đeo đầy huân chương trước ngực, đây là đoàn đại biểu tinh nhuệ nhất của Ant.

Vẻ mặt mọi người đều rất nghiêm túc, như thể sắp ra trận.

Tiếp viên đóng cửa khoang, máy bay bắt đầu lăn bánh. Chuyến bay đến Hợp Chủng Quốc bắt đầu. Chương 322: Thảo Nguyên Ant Ở Hợp Chủng Quốc

Khi chuyến bay dài sắp kết thúc, Vương Trung thấy Yakov đang viết gì đó, bèn thò đầu qua xem.

Yakov lập tức đáp: "Tôi đang viết nhật ký, biết đâu sau này có thể xuất bản nhật ký kiếm chút tiền."

Vương Trung: "Cậu đã bắt đầu nghĩ đến cuộc sống sau này rồi à?"

Yakov cười, nụ cười có chút ngượng ngùng, giống như một cậu thiếu niên: "Trước kia thì không, dù sao tình hình chiến sự lúc đó rất khó nói, nhưng ở bên cạnh ngài lâu như vậy, tôi càng ngày càng tin tưởng vào chiến thắng, phải lên kế hoạch cho cuộc sống tương lai chứ.

"Tất nhiên, xuất bản nhật ký là phương án cuối cùng, trước đó tôi sẽ cố gắng lao động bằng chính đôi tay của mình."

Vương Trung: "Đừng, tôi cũng không ngại sách viết về tôi nhiều thêm chút, cậu thậm chí có thể làm một nhà văn chuyên viết tiểu sử cho tôi, năm thứ nhất tôi như thế nào, năm thứ hai như thế nào, trong chiến dịch nào đã đưa ra quyết sách gì, những ngày tháng nào là khó khăn nhất, cậu cứ thế mà viết ra, đảm bảo no đủ!"

Yakov nghe xong cười vui vẻ hơn: “Tôi biết ngài đang đùa tôi đấy. Làm gì có nhà văn nào như vậy!”

Ở Trái Đất thật sự có đấy, ví dụ như có người dựa vào việc hồi tưởng lại người anh bị mình đuổi ra khỏi nhà mà sống no đủ đấy.

Vương Trung không tiết lộ bí mật của một thế giới khác, mà chỉ vào ngày tháng trên nhật ký của Yakov nói: “Ngày tháng sai rồi.”

“Hả? Không phải thế sao? Tôi nhớ rõ là chúng ta cất cánh ngày 15 mài!” Yakov vẻ mặt nghi hoặc.

Vương Trung dùng tay ra hiệu: “Chúng ta bay từ tây sang đông, vượt qua đường đổi ngày quốc tế, cho nên phải giảm đi một ngày.”

“ỒI” Yakov bừng tỉnh đại ngộ,‘Thì ra là thế! Tôi quên mất!”

Vương Trung: “Cậu chưa từng đọc một cuốn tiểu thuyết nào kể về một người đàn ông đánh cược với bạn bè, muốn trong thời gian quy định đi vòng quanh Trái Đất, kết quả cuối cùng vẫn chậm một ngày, ngay lúc anh ta nghĩ rằng mình đã thua, chuẩn bị trả tiên thì bạn bè lại chúc mừng anh ta đã thắng cược à?

Lúc nói, Vương Trung không nói tên sách, dù sao thời đại này không biết có Verne hay không, cũng không biết có tác phẩm “Tám mươi ngày vòng quanh thế giới” của ông ấy hay không, cho dù có cuốn sách này thật, cũng không biết thời gian đi vòng quanh thế giới có phải là 80 ngày hay không.

Yakov lắc đầu: “Tôi chưa đọc bao giờ. Nghe có vẻ rất hay… Thể loại đó gọi là tiểu thuyết gì?”

Vương Trung: “Khoa học viễn tưởng, Hợp Chủng Quốc còn gọi là tiểu thuyết kinh dị, chủ yếu được đăng trên một tạp

chí có tên là Câu chuyện kinh dị.”

“Vậy à, khi nào rảnh tôi sẽ tìm đọc thử.” Yakov liên tục gật đầu.

Vương Trung thầm nghĩ, cậu ta chắc chắn sẽ không đi tìm đâu, tìm được thì sao?

Lúc này Yakov vừa sửa ngày tháng trên nhật ký vừa nói: “Hồi nhỏ vì muốn thi vào trường quân đội, tôi luôn cố gắng học tập, không có nhiều thời gian đọc những cuốn sách như vậy. Hơn nữa… Tôi chỉ có thể dựa vào thư viện, mà trong đó cũng không có loại sách này.

“Sau này giáo hội mở một phòng đọc sách ở khu phố nhà tôi, có thể vào đó đọc báo chí, tạp chí và những cuốn sách do giáo hội lựa chọn miễn phí, nên tôi thường xuyên đến đó.”

Vương Trung tò mò hỏi: “Vậy cậu có gặp một cô gái thích đọc sách ở phòng đọc hay thư viện không? Cô ấy thường đọc sách bên cửa sổ, gió thổi qua rèm cửa sổ trắng của thư viện thường che khuất dung nhan cô gái.”

Thật ra Vương Trung đang nói về một tình tiết trong bộ phim tình cảm kinh điển “Bức thư tình”, nhưng Yakov lại hiểu lầm: “Đó là chuyện của ngài và phu nhân sao? Thật lãng mạn.”

Vương Trung: ‘À ừ, đúng vậy!”

Yakov vẻ mặt ngưỡng mộ: “Thật tốt, tôi và vợ tôi chưa từng có khoảnh khắc lãng mạn như vậy… À không, cũng có, nhưng không nên thơ như ngài miêu tả.”

Vương Trung chỉ có thể cười gượng gạo, chuyện đã đến nước này, thật ra là cảnh phim thì không thể nói ra miệng được nữa rồi.

Lúc này Vương Trung cảm thấy máy bay rung lắc rõ ràng hơn, hắn biết đây là do máy bay giảm tốc độ và đang tiếp cận mặt đất.

Loại hạ cánh như vậy, hắn đã trải qua rất nhiều lần trong các trò chơi mô phỏng bay.

Hắn ngừng nhìn trộm nhật ký của Yakov, dựa vào cửa sổ nhìn ra ngoài, quả nhiên thấy C47 đã mở cánh tà, tiến vào trạng thái hạ cánh.

Máy bay lắc lư nhẹ nhàng trong gió.

Gió từ cửa khoang bánh xe đang mở ùa vào, thổi tung mái tóc Vương Trung.

Cùng với một chút rung lắc, Vương Trung nghe thấy tiếng bánh xe ma sát với mặt đất, thân máy bay cũng rung lên nhịp nhàng.

Vương Trung duy trì tư thế nhìn ra ngoài cửa sổ, chuyển góc nhìn ra bên ngoài.

Nhân viên tiếp đón của Hợp Chủng Quốc đã đứng vào vị trí, tạo hình của vị tướng quân lục quân dẫn đầu trông có vẻ quen mắt.

Cặp kính râm này, điếu tẩu này! Là nhà phê bình năm sao MacArthur của các người sao! Không đúng, Vương Trung nhìn xuống tấm bảng tên, ở thế giới này người ta không gọi là MacArthur, mà là Hawthorne.

Được rồi, bên phía Ant, các tướng lĩnh cấp cao của lục quân đều là những văn nhân nổi tiếng, Hợp Chủng Quốc cũng vậy sao? Hemingway đâu? Jack London đâu? Còn cả Mark Twain nữa, giấu những nhân vật nổi tiếng này ở đâu rồi?

Vương Trung tuy thầm oán trách trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn điềm tĩnh.

Lúc này, máy bay giảm tốc độ, cuối cùng dừng lại trước đội ngũ chào đón.

Ban nhạc quân đội tập trung phía sau đội ngũ tiếp đón lập tức bắt đầu tấu nhạc, vậy mà lại là "Lời tạm biệt người con gái Ant

Vương Trung đứng dậy, câm mũ đội lên đầu, cẩn thận chỉnh lại.

Lúc này, tiếp viên hàng không cũng mở cửa khoang, gió mạnh hơn ùa vào trong máy bay, thổi bay những tấm huân chương trên ngực Vương Trung.

Những tấm huân chương này là do Bộ Tổng tư lệnh Ant đặc biệt trao tặng trước khi khởi hành, có thể là cảm thấy Vương Trung đeo huân chương cũ ra chiến trường lâu ngày nên không còn sáng bóng nữa.

Tất cả mọi người đều nhìn Vương Trung, chờ hắn bước ra khỏi máy bay. Ngay khoảnh khắc Vương Trung bước ra khỏi cửa khoang, tiếng pháo chào vang lên.

Vương Trung bước xuống máy bay trong tiếng pháo chào, đi đến trước mặt vị tướng Hawthorne đeo kính râm, ngậm tẩu thuốc kia.

Hai người không ai chào trước.

Vương Trung đột nhiên hiểu ra, gã này đến để thu hút sự chú ý, suy nghĩ kỹ một chút thì với tính cách của gã ta, làm như vậy cũng không có gì lạ.

Đã đến để gây chú ý thì làm sao có thể chào Vương Trung trước được, Vương Trung là thượng tướng, gã ta cũng là thượng tướng, số lượng sao đều như nhau.

Giằng co một lúc, Vương Trung nghĩ hay là làm theo cách dung hòa đi, vì vậy liền đưa tay ra: "Chào ngài, thượng tướng

Hawthorne.

Đối phương thấy vậy cũng xuống nước, nắm lấy tay Vương Trung: "Chào ngài, thượng tướng Rokossovsky. Hoan nghênh ngài đến với Hợp Chủng Quốc."

Lời gã ta nói là tiếng Ant khá chuẩn.

Nói xong, vị này vẫn duy trì tư thế bắt tay, xoay người một cách thuần thục đối mặt với các phóng viên đang cầm máy ảnh.

Vương Trung cố gắng kìm nén mong muốn buông lời châm chọc, cũng xoay người mỉm cười với các phóng viên.

Sau đó là một loạt đèn flash lóe lên, khoảng cách gần như vậy, lại có nhiều đèn flash như vậy, Vương Trung suýt chút nữa bị hoa mắt, đợi các phóng viên chụp ảnh xong, trong mắt hắn toàn là những đốm sáng, chỉ cần nhắm mắt lại một chút là những đốm sáng đó lại càng rõ ràng hơn, tất cả đều là màu xanh lá cây.

Sau khi các phóng viên chụp ảnh tản ra, Vương Trung nói với tướng Hawthorne: "Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, câu nói "Tôi nhất định sẽ trở lại" của ngài khi rút khỏi Borneo khiến tôi rất đồng cảm. Khi rời khỏi quê hương, tôi đã mang theo một hộp sắt chứa đầy đất đen của quê hương, để tự khích lệ bản thân phải chiến đấu để trở về."

Vương Trung nhắc đến việc rút khỏi Borneo, kỳ thực là muốn mỉa mai, không ngờ thượng tướng Hawthorne lại cười lớn: "Đúng vậy! Vậy thì chúc chúng ta sớm thực hiện được lời hứa của mình!"

Ồ, lại diễn biến theo hướng này sao? Tôi đang mỉa mai ông bỏ quân chạy trốn đấy!

Nhưng Vương Trung nghĩ lại, khi rời khỏi Kazaria, tuy rằng đã mang theo toàn bộ quân đội dưới trướng rút lui an

toàn, nhưng lại bỏ lại người bạn thân và cha mình, hình như cũng không có tư cách gì để cười nhạo vị tướng năm sao của Hợp Chủng Quốc này.

Lúc này, thượng tướng Hawthorne chủ động buông tay, chào theo kiểu quân đội với Vương Trung: "Kính chào chiến công hiển hách xoay chuyển càn khôn của ngài vào năm ngoái!"

Ra là vậy, quả nhiên thượng tướng Hawthorne cho rằng Vương Trung vừa rồi đang khen mình, vì vậy cũng đáp lễ bằng một cái chào theo kiểu quân đội.

Gã này cũng thật là thú vị.

Vương Trung đáp lễ.

Sau đó, thượng tướng Hawthorne bắt đầu giới thiệu những người đến đón.

Chủ tịch hai viện, những người đứng đầu của hai đảng đều đã đến, còn có rất nhiều nghị sĩ, thống đốc bang, …

Sau khi giới thiệu xong, thượng tướng Hawthorne ghé sát vào Vương Trung, nói nhỏ: "Những người này đều đến để làm quen, hiện tại trong thời gian chiến tranh, bầu cử tạm dừng, nhưng sau khi chiến tranh kết thúc sẽ khôi phục lại bình thường, mọi người đều đang tích lũy lực lượng."

Vương Trung thầm nghĩ, ông cũng vậy thôi, nếu ông không đi chọc giận gấu trúc thì có thể đã trở thành Tổng thống rồi.

Hắn cũng lười nhắc nhở vị thượng tướng này, bèn giả vờ như không hiểu cách chơi của Hợp Chủng Quốc, hỏi: "Tích lũy lực lượng gì? Ông đang nói gì vậy?"

Tướng Hawthorne cười ha ha, lúc cười, Vương Trung có cảm giác đôi mắt sau cặp kính râm của gã đang nhìn các phóng viên chụp ảnh bên cạnh.

Chờ sau khi đèn flash vụt tắt, Hawthorne mới lùi ra xa Vương Trung.

Vương Trung: "Khi nào tôi có thể gặp Tổng thống Hợp Chủng Quốc?"

"Tối nay ngài ấy sẽ mở tiệc chiêu đãi phái đoàn, đến lúc đó ngài nhất định sẽ được gặp ngài ấy. Nhưng hiện tại vẫn là buổi trưa, hơn nữa - theo như sắp xếp của chúng tôi, ngài sẽ có một bài phát biểu tại sân bay, các phóng viên báo chiều đều đang chờ để có được tin tức trang nhất cho tối nay."

Nói xong, thượng tướng Hawthorne lại vẫy tay.

Lúc này, hắn nghe thấy Yakov nói nhỏ bằng tiếng Ant: "Thật khác với Ant, khắp nơi đều toát lên vẻ phô trương."

Vương Trung thầm nghĩ, chào mừng cậu đến với sào huyệt của chủ nghĩa tư bản.

Hắn hỏi thượng tướng Hawthorne: "Vậy bây giờ tôi đi phát biểu luôn?"

"Không, không, không, ngài nên duyệt đội danh dự tam quân trước.' Thượng tướng Hawthorne làm động tác mời.

Vương Trung nhìn theo tay ông ta, nhìn thấy đội danh dự đang xếp hàng chỉnh tề, tấm thảm đỏ dài, và bục phát biểu ở cuối thảm đỏ.

Vì vậy, hắn nói: "Vậy chúng ta bắt đầu thôi."

Ba mươi phút sau, Vương Trung và Hawthorne cùng lên một chiếc xe .Jeep, lúc xe Jeep khởi động, tướng Hawthorne nói: "Hien nay báo chí đều có cái nhìn rất bi quan về chiến trường Ant. Tôi không chắc những quan điểm về dụ địch xâm nhập mà ngài vừa mới diễn thuyết có bao nhiêu phần trăm được mọi người tiếp nhận.

“Nhưng không sao, Hợp Chủng Quốc chúng ta là thế, quan điểm đúng sai không quan trọng, quan trọng là cảm xúc. Ngài không biết tiếng Anh, đây là một điểm yếu rất lớn, nhưng ngài yên tâm, những buổi diễn thuyết quyên góp sau này tôi sẽ phiên dịch cho ngài, tôi rất giỏi trong việc khơi gợi cảm xúc.”

Vương Trung thâm nghĩ cái kính râm và tẩu thuốc của ông ta mới là thứ rất thích hợp để khơi gợi cảm XÚC.

Hawthorne tiếp tục nói: “À mà, ngoại hình của ngài rất được, lúc xem ảnh ngài trên trang nhất, tôi đã cảm thấy ngài là một đại sứ tuyên truyền bẩm sinh rồi. Gặp ngài rồi tôi càng chắc chắn hơn, tôi sẽ sắp xếp cho một số tờ báo lá cải đến phỏng vấn ngài, tin tức của bọn họ nói không chừng còn hiệu quả hơn cả trang nhất báo lớn!” Tướng Hawthorne ngừng một chút, hỏi: “Đúng rồi, ngài có chim ưng không?”

Vương Trung kinh ngạc: “Cái gì?”

“Chim ưng! Lời bài hát không phải là “Chim ưng trên thảo nguyên ca hát” sao? Ngài nên có một con chim ưng chứ.”

Không, tôi không có, ở Balath tôi suýt nữa bị một gã huấn luyện chim ưng giết chết.

Hawthorne không để ý đến suy nghĩ của Vương Trung, tự nghĩ tự nói: “Để tôi nghĩ cách, ngài thấy Đại bàng đầu trắng thế nào?”

Vương Trung: “Quê tôi là thảo nguyên, chỉ có một chút gần biển Trắng, Đại bàng đầu trắng… không hợp lắm nhỉ?”

Hawthorne: “Vậy thì nên…’

Vương Trung: “Cắt lớn đi, hoặc là loài khác thuộc họ Cắt cũng được.”

“Cứ quyết định vậy đi!” Hawthorne búng tay một cái.

Cứ như vậy, chuyến đi kỳ diệu của Vương Trung ở Hợp Chủng Quốc bắt đầu. Chương 323: Nỗi nhớ quê hương, là một đĩa salad Caesar

Trưa hôm đó, Hawthorne chiêu đãi đoàn đại biểu tại một nhà hàng Carolin.

Vương Trung đã quen với đồ ăn Ant, nên khi ăn món Carolin chính tông, hắn nhất thời có chút khó thích nghi.

Nghĩ kỹ lại, đầu bếp riêng của hắn là đầu bếp Carolin, sao món nào hắn làm ra cũng mang hương vị Ant chính tông vậy?

Sau khi món chính được dọn đi, Hawthorne thần bí nói với Vương Trung: "Tiếp theo mới là món ngon nhất của nhà hàng này đấy! Anh nhất định sẽ hài lòng!"

Vương Trung vận dụng kiến thức ít ỏi của mình về ẩm thực phương Tây để suy đoán, món chính đã xong, vậy thì hoặc là salad, hoặc là món tráng miệng, món tráng miệng cao cấp nhất của Hợp Chủng Quốc chắc là kem gì đó.

Còn salad… không lẽ là salad Caesar trong truyền thuyết?

Lúc này, người phục vụ bưng khay tiến vào, đặt trước mặt mọi người.

Vừa mở nắp ra, bên trong quả nhiên là một đĩa salad.

Vương Trung dùng nia đảo vài cái, phát hiện bên trong còn có bánh mì cắt nhỏ - ngoài ra chẳng có gì đặc biệt.

Ít nhất là trong mắt một người Ciris như Vương Trung thì nó rất bình thường.

Tướng Hawthorne đã bắt đầu ăn, hơn nữa còn lộ ra vẻ mặt say mê.

Vương Trung càng nghi hoặc hơn.

Chẳng lẽ món này nhìn xấu vậy mà ăn ngon thật?

Hắn bắt chước dáng vẻ của tướng Hawthorne, dùng nia xiên một miếng đưa vào miệng.

Sau đó, đánh giá của hắn là: Không bằng dưa chuột trộn.

Mẹ kiếp, lâu rồi không được ăn dưa chuột trộn, phải tranh thủ đến khu phố người Hoa tìm mấy quán ăn Trung Quốc ăn mới được.

Ý nghĩ này vừa nảy sinh, lập tức không thể kìm nén được nữa.

Thế là Vương Trung hỏi Hawthorne vẫn đang mải mê ăn uống: "Trong lịch trình quyên góp của chúng ta có khu phố người Ciris không?"

Hawthorne xua tay: "Không có, bởi vì bọn họ rất tích cực quyên góp, bởi vì bọn họ biết muốn giải phóng cho quê hương thì phải dựa vào Hợp Chủng Quốc tiêu diệt đế quốc Phù Tang. À mà, bọn họ còn đang tích cực quyên góp cho đất nước của họ nữa, không biết lấy đâu ra nhiều tiền thế."

Không, có lẽ bọn họ không có nhiều tiền như vậy, chỉ là vì quê hương mà bán nhà bán cửa thôi.

Vương Trung: "Tôi muốn đến khu phố người Ciris một chuyến."

Hawthorne kinh ngạc: "Vì sao? Tôi đã nói là bọn họ rất tích cực mua công trái và quyên góp rồi mà…"

Vương Trung: "Đó là quê hương của tôi… quê hương thứ hai."

Lúc này, trong cả đoàn tham quan, chỉ có phó quan Yakov là người thân thiết với Vương Trung nhất, nên anh ta nhìn Vương Trung với ánh mắt kinh ngạc, bởi vì anh ta chưa từng nghe Vương Trung nói câu này bao giờ.

Còn những người khác tuy cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Có một quê hương thứ hai trong mơ ước cũng bình thường mà, giống như rất nhiều người muốn đến Tây Tạng vậy.

Sau đó, Yakov vỗ đùi: "Tôi biết rồi, cô Sufang là người Mông Cổ, có liên quan đến Ciris!" … Khoan đãi

Vương Trung vội vàng nói: "Không phải, hồi bé tôi thích đọc Tôn Tử binh pháp! Trí tuệ của người Ciris cổ đại đã cho tôi rất nhiều gợi ý. Vì vậy tôi vẫn luôn muốn đến Ciris để xem thử, bây giờ vừa hay đến Hợp Chủng Quốc, tôi nhất định phải đến khu phố người Ciris một chuyến."

Đúng vậy, trước đây hắn chưa từng có ý nghĩ này, nhưng một khi nó đã xuất hiện thì lập tức bén rễ, cho dù trời có sập đất có nứt cũng không thay đổi được.

Vương Trung đột nhiên nhớ đến bài hát cũ kia: Núi sông chỉ còn trong giấc mộng / Quê hương đã nhiều năm xa cách-

Thực ra cũng chưa lâu lắm, xuyên không mới được hơn một năm, chưa đến một năm rưỡi, nhưng hơn một năm qua Vương Trung đã trải qua những điều mà có lẽ cả đời - không, ba đời người ở thời bình cũng chưa chắc đã trải qua.

Cho nên cảm giác như đã trải qua rất rất lâu rồi.

Nhưng dù có như thế nào cũng không thể thay đổi được tấm lòng của một người con Trung Quốc.

Tuy mặc Tây trang trên người / Nhưng tim tôi vẫn là trái tim Trung Quốc / Tổ tiên tôi từ lâu đã in sâu / Dấu ấn Trung Quốc lên tôi-

Nước mắt Vương Trung tuôn rơi không thể kìm nén.

Hắn vội vàng ăn ngấu nghiến salad Caesar, vừa ăn vừa khen: "Salad Caesar ngon quá, tôi cảm động đến phát khóc

rồi!”

Tướng Hawthorne mừng rỡ, vội vàng gõ leng keng vào cái chuông trên bàn: “Nhanh lên, mang thêm một đĩa cho tướng Rokossovsky.”

Vương Trung càng ăn càng nhanh, nhưng lại có một giọng nói vang lên từ đâu đó - ảo giác vẫn tiếp tục:

Trường Giang, Trường Thành, Hoàng Sơn, Hoàng Hà, trong lòng tôi nặng ngàn cân- Dù ở nơi đâu, lúc nào, lòng vẫn hướng về quê hương-

Ảo giác dần tan biến, một đĩa salad Caesar khác được đặt trước mặt Vương Trung, nhìn có vẻ nhiều hơn đĩa trước rất nhiều.

Vương Trung thầm nghĩ, vì thể diện của đế quốc Ant, mình phải ăn hết chỗ này mới được, nếu không sẽ không thể nào giải thích nổi chuyện tự nhiên rơi nước mắt vừa rồi.

Hắn đành phải cầm nia lên với quyết tâm tiêu diệt cả một tập đoàn quân thiết giáp của Prosen.

Một tiếng trước bữa tiệc tối.

Vương Trung nằm vật ra ghế sofa trong phòng nghỉ của Nhà Trắng - phủ tổng thống Hợp Chủng Quốc, miệng không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ đau đớn.

Yakov nhìn hắn: “Ăn nhiều quá phải không? Ăn đồ Carolin mà cũng có thể bị đầy bụng, ngài cũng thật là làm người Ant chúng tôi mất mặt.” Vương Trung: “Nếu cậu là Vasili thì câu vừa nãy chính là đang chế giau tôi đấy.”

“Nhưng tôi không phải.” Yakov cười nói: “Hay là ngài cảm thấy để Vasili làm phụ tá tốt hơn?”

Vương Trung nhớ lại một chút rồi lắc đầu: “Không, Vasili nên đi chỉ huy - ít nhất là một trung đoàn, còn có thể chỉ huy

được bao nhiêu quân thì tôi không rõ, phải xem xét lại đã.”

Yakov gật đầu: ‘Vậy là ngài cảm thấy tôi làm phụ tá là đủ tư cách?”

Vương Trung: “Đương nhiên rồi, cậu làm công tác tham mưu còn thành thạo hơn Vasili nhiêu, dù sao thì cậu ấy cũng được đào tạo để làm trung đội trưởng bộ binh, còn cậu ngay cả việc dọn phân cũng làm rất tốt. Có cậu ở đây tôi đỡ được bao nhiêu là việc.”

Yakov: “Nghe ngài nói vậy tôi rất vui.”

Lúc này, cửa phòng nghỉ mở ra, Amelia bước vào: “Bữa tiệc tối đã chuẩn bị xong rồi, ngài không định gặp mặt những anh hùng của quân Đồng minh sao?”

Vương Trung: “Sao lại là cô đến thông báo?”

“Bởi vì tôi cũng là anh hùng của quân Đồng minh.” Amelia mỉm cười,‘Hơn nữa tôi là người có số lần bắn hạ máy bay địch cao nhất Không quân Hoàng gia đấy.”

Vương Trung thầm nghĩ cô đúng là giống hệt người ngoài hành tinh, khoảng cách ba cây số mà dùng súng máy hạng nặng bắn chết kẻ đánh lén, với khả năng bắn súng này thì cô phải là người bắn hạ nhiều máy bay địch nhất, nếu cô không phải là số một, vậy thì chứng tỏ có người gian lận.

Vương Trung đứng dậy, động tác này khiến hắn ợ một hơi dài, hơn nữa chỉ ợ thôi là chưa đủ, một luồng khí độc từ phía sau thoát ra.

Trong tình huống này chỉ có thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, đồng thời phát ra một tiếng động lớn để át đi mà thôi.

Vương Trung: “Amelia! Bây giờ Hợp Chủng Quốc có anh hùng chiến đấu nào vậy? Của Hải quân sao?”

“Rất nhiều anh hùng Hải quân, còn có một anh hùng của Lục chiến đội, anh ta vừa mới đổ bộ lên một hòn đảo nhỏ ở quần đảo Solomon, là người đầu tiên của Lục chiến đội được nhận huân chương, hình như là dùng súng máy tiêu diệt hơn hai trăm quân Phù Tang.”

Vương Trung mừng rỡ: “Ồ, vậy tôi muốn gặp người anh hùng này.”

Hắn phấn khởi đi ra ngoài, kết quả Yakov gọi giật lại: “Tướng quân! Dây nịt của ngài vừa mới tuột ra, ngài chưa thắt lại kìa!”

Vương Trung: ‘Hả?”

Ngay sau đó, đầu óc hắn bỗng chốc tỉnh táo, vội vàng giữ chặt lấy dây nịt, tránh được một vụ bê bối ngoại giao nghiêm trọng.

Sau khi thắt chặt dây nịt, Vương Trung giơ ngón cái với Yakov.

Chương 220: Kể chuyện về tướng quân

Chương 324: Minh quân anh hào hội

Chuong 324: Minh quan anh hao hoi

Vương Trung vừa vào sảnh phụ của sảnh tiệc, liếc mắt một cái đã thấy vi Commando thích sử dụng vũ khí lạnh kia, nhớ rõ hình như tên là .Jonathan.

Vương Trung quan sát kỹ hơn một chút, sau khi xác nhận là .Jonathan, bèn tiến lên hỏi: 'Mọi người đến như thế nào vậy? Tôi nhớ mọi người phải quay về Barakha nghỉ phép sao?"

Amelia bên cạnh lập tức phiên dịch, cô vừa dứt lời, .Jonathan lập tức nhiệt tình trả lời.

Amelia phiên dịch: "Chúng tôi đã về tới Barakha, bộ đội đều đang nghỉ ngơi và hồi phục, tôi được phái tới Hợp Chủng Quốc tham gia hội nghị này, nghe nói hải quân Hợp Chủng Quốc còn có nhiệm vụ muốn giao cho chúng tôi.'

Vương Trung lập tức nhớ ra, Commando ở Trái Đất cũng từng tập kích kho dầu của quân Nhật trên hải đảo, hình như là nơi tiếp nhiên liệu cho thủy phi cơ (Nhật Bản gọi là ca nô), còn tiện thể đánh úp đội thuyền trinh sát trá hình của quân Nhật.

Sau này, trong game "Commandos'" còn lấy cảm hứng từ hành động này để thiết kế màn chơi.

Vương Trung lập tức cảm thấy ngưỡng mộ, quân đội Anh có thể rất cùi bắp, nhưng lực lượng đặc biệt của họ thật sự rất mạnh.

Chờ đến cuối năm phản công, nếu như có thể điều động Commando tập kích vào vị trí quan trọng của địch, chắc chắn sẽ giảm bớt thương vong rất nhiều.

Lúc Hồng quân Liên Xô trên Trái Đất bao vây Paulus ở Stalingrad, họ đã phải trải qua một đoạn khu vực công sự của quân Đức rất gian khổ, thương vong rất lớn, cho nên Vương Trung mới coi trọng khả năng công phá công sự như vậy.

Nếu như có thể để Commando tập kích vào vị trí mấu chốt của khu vực công sự này, chẳng hạn như trung tâm vận chuyển đạn dược, trạm tiếp tế lương thực…

Nghĩ vậy, Vương Trung nói thẳng: "Chúng tôi cũng có nhiệm vụ muốn ủy thác cho Commando, không biết có thể phái một chi đội Commaando đến Ant được không?"

"Chuyện này ngài nên trao đổi với quan chức ngoại giao, chúng tôi không quyết định được." Jonathan đáp (sau khi Amelia phiên dịch).

Vương Trung còn muốn nói thêm vài câu, thì Hawthorne thượng tướng đã xuất hiện ở sảnh phụ.

Quân nhân Hợp Chủng Quốc có mặt đều đứng nghiêm chào, quân nhân Liên hiệp Vương quốc chậm một bước, còn quân nhân Ant thì đều đang nhìn Vương Trung.

Vương Trung cảm thấy đã đến dinh thự Tổng thống của người ta rồi, vẫn nên nể mặt một chút, vì vậy bèn giơ tay chào theo kiểu quân đội với Hawthorne.

Các đại biểu của Ant giống như nhận được mệnh lệnh, đồng loạt đứng nghiêm chào theo.

Hawthorne thượng tướng đáp lễ, sau đó đi tới trước mặt Vương Trung: "Để tôi giới thiệu cho cậu một chút về những người hùng của Hợp Chủng Quốc."

Vương Trung gật đầu: "Tôi cũng muốn được làm quen với những dũng sĩ anh dũng chống lại Phù Tang Đế Quốc."

"Ha ha ha, nói chuyện với cậu thật vui vẻ." Hawthorne dẫn Vương Trung đến trước mặt nhóm binh sĩ mặc quân trang Hợp Chủng Quốc. "Vị này là sĩ quan chỉ huy phi đội tiêm kích hạm đội số 3 - John Lanchester!"

Phi đội tiêm kích số 3? VF-3? Người đã sáng tạo ra chiến thuật Thach Weaving và đạt được tỷ lệ bắn hạ 1-4 hay 1-5 trong trận không chiến 3 chọi 15?

Vương Trung lập tức giơ tay chào: "Kính chào anh, người anh hùng!"

Hawthorne nhíu mày, có lẽ ông ta cảm thấy Vương Trung quá nhiệt tình với một sĩ quan cấp tá, khiến ông ta hơi khó chịu.

Nhưng Hawthorne thượng tướng vẫn tiếp tục thực hiện nhiệm vụ, giới thiệu với Vương Trung: "Vị này là thiếu tá Richard Best - phi công oanh tac cơ bổ nhào của phi đội số 6."

Vương Trung chào còn nhiệt tình hơn: "Chào anh, chào anh, tôi ở Ant cũng từng nghe nói về chuyện anh đã đánh chìm một tàu sân bay của Phù Tang Đế Quốc bằng ba máy bay!"

Thiếu tá Best nghe xong phiên dịch thì có chút thụ sủng nhược kinh: "Ngài cũng biết chuyện đó sao?"

Hawthorne: "Hiển nhiên là Rokossovsky đã chuẩn bị rất kỹ trước khi đến gặp mọi người!"

Vương Trung thầm nghĩ: Không, tôi đã chuẩn bị kỹ càng từ trước khi xuyên không rồi.

Hawthorne lại bước sang bên cạnh một bước, giới thiệu với một thiếu tá hải quân khác: "Vị này là hạm trưởng tàu khu trục USS O'Bannon - Tom Hanks."

Vương Trung nhíu mày, bởi vì Tom Hanks là ngôi sao Hollywood mà hắn rất thích trước khi xuyên không, nhất là bộ phim "Forrest Gump" do Tom Hanks đóng, Vương Trung xem một lần là lại khóc một lần, mỗi khi cảm thấy lạc lối, hoặc là nản lòng, đều sẽ xem lại bộ phim đó.

Vương Trung nhìn về phía vị thiếu tá hải quân này, nhận ra đối phương quả thật có chiếc cằm chẻ đặc trưng của Tom Hanks, nhưng những thứ khác thì không giống lắm.

Nói chung là đẹp trai hơn, ánh mắt thì dữ dan hơn, là ánh mắt của người từng trải qua sinh tử trên chiến trường.

Là ánh mắt của người trở về từ địa ngục.

Vương Trung: "O'Bannon, tôi nhớ hình như anh đã dùng khoai tây đánh chìm tàu ngâm của Phù Tang Đế Quốc?"

Tom: "Không, là bí ngô."

Bí, bí ngô?

Thấy Vương Trung ngạc nhiên, Tom bèn giải thích: "Lúc đó chúng tôi đang vận chuyển nhu yếu phẩm ra đảo, có rất nhiều bí ngô tươi. Khi xuất phát chúng tôi không mang theo đạn dược, ngay cả binh lính cũng không có bao nhiêu, căn bản không phải trạng thái chiến đấu, vì thế trong lúc nguy cấp đã dùng máy phóng bom chìm phóng bí ngô, đập chìm tàu ngầm của Phù Tang Đế Quốc.

"Tôi cũng không biết là bí ngô của chúng tôi quá nặng, hay là tàu ngầm của Phù Tang Đế Quốc quá cùi bắp."

Tàu ngầm bị O'Bannon dùng khoai tây đánh chìm ở Trái Đất hình như là loại tàu ngầm bỏ túi của Nhật Bản, chỉ nhỏ

bằng ngần ấy.

Nếu thế giới này cũng giống vậy, thì bị một quả bí ngô rơi trúng chắc chắn cũng chìm.

Chỉ là cái vụ ném bí ngô này, sao lại giống với bộ phim hài về Thế chiến thứ hai "Hổ khẩu thoát hiểm" đến vậy? Chắc là trùng hợp thôi, Vương Trung thâm nghĩ, không thể nào vị này cũng xem "Hổ khẩu thoát hiem rồi trong lúc nguy cấp nhớ lại chuyện ném bí ngô chứ?

Gạt bỏ suy nghĩ này sang một bên, Vương Trung chuyển chủ đề: "Tiếng Ant của anh nói rất chuẩn."

"Bởi vì tôi vốn phục vụ ở hạm đội Đại Tây Dương, lúc ấy căn cứ theo kế hoạch tác chiến của chúng tôi, có khả năng sẽ phối hợp với Ant để đối phó với Prosen, cho nên tôi có học một chút tiếng Ant." Thiếu tá Tom nói,'Trên thực tế, từ cuối năm ngoái đến tháng 4 năm nay tôi chủ yếu chiến đấu ở Bắc Đại Tây Dương, phụ trách hộ tống đội tàu buôn đến Ant."

Hawthorne chen miệng nói: "Trong một lần làm nhiệm vụ hộ tống, cậu ấy đã chỉ huy USS O'Bannon đánh chìm bốn tàu ngầm Prosen."

"Thực ra là 5 chiếc, tính cả chiếc chúng tôi phối hợp với không quân đánh chìm." Thiếu tá Tom nói.

Vương Trung: "Anh đã đánh chìm tổng cộng bao nhiêu tàu ngầm Prosen rồi?"

"12 chiếc, ống khói của USS O'Bannon sắp không còn chỗ để vẽ nữa rồi." Tom có chút tự hào nói.

Sau khi đánh chìm tàu ngầm, tàu khu trục thường sẽ vẽ hình tàu ngầm lên ống khói đầu tiên, giống như lục quân vẽ vòng tròn lên nòng pháo xe tăng, không quân vẽ quốc kỳ địch và ngôi sao lên thân máy bay để biểu thị thành tích.

Việc "khoe" chiến công như vậy rất phổ biến trong quân đội, hơn nữa chỉ cần dùng một chút sơn là có thể cổ vũ sĩ khí, một công đôi việc.

Vương Trung không vẽ vòng tròn lên xe tăng 422, một là vì vẽ không hết, hai là vì chỉ cân nhìn thấy số hiệu 422 và lá cờ đỏ trên ăng ten là binh lính đã hừng hực khí thế rồi, không cần phải vẽ vời gì cả.

Vương Trung vỗ vai Tom: "Tuyệt, tuyệt vời! À đúng rồi, anh có tham gia trận Midway không?"

"Đương nhiên." Vẻ mặt Tom bỗng chùng xuống,'Chính tay… tàu của tôi đã phóng ngư lôi kết liễu USS Yorktown, khi ấy nó đã không thể cứu vãn được nữa… Đó là một con tàu dũng cảm và xinh đẹp."

Vương Trung: "Tôi chưa từng nhìn thấy tàu sân bay, nhưng tôi có thể tưởng tượng ra."

Vương Trung lại vỗ vai Tom một cái.

Không biết vì sao, hắn rất muốn được trò chuyện nhiều hơn với người đàn ông này.

Nhưng Hawthorne thượng tướng đã bực bội ra mặt, vì không muốn cho tình hình trở nên khó xử, Vương Trung đành phải chuyển sang người tiếp theo.

Lúc này thiếu tá Tom hỏi: "Các anh có thể ngăn chặn Prosen và Phù Tang Đế Quốc thiết lập liên lạc không? Tôi nghe nói Prosen đang trang bị các loại vũ khí dẫn đường, tôi không muốn nhìn thấy chúng rơi vào tay Phù Tang."

Vương Trung giơ ngón tay cái lên: "Yên tâm đi, mùa đông năm nay, bọn chúng sẽ phải trả giá đắt! Bọn chúng sẽ phải nhả ra tất cả những vùng đất đã chiếm được trong nửa năm qua. Còn các anh, hãy cẩn thận đừng để Phù Tang Đế Quốc đánh bại, ép bọn chúng dồn lực tấn công phía đông AntI"

“Yên tâm, đám Phù Tang chỉ là tôm tép nhãi nhép thôi.” Thiếu tá Tom giơ ngón tay tạo thành chữ V với Vương Trung.

Hai người tạm biệt nhau tại đây.

Phải rất rất nhiều năm sau họ mới có dịp gặp lại. Trước khi yến tiệc bắt đầu, Tổng thống Hợp Chủng Quốc ngồi trên xe lăn, được phu nhân đẩy vào phòng bên.

Ông ta nhìn thấy Vương Trung ngay từ cái nhìn đầu tiên, sau đó nói gì đó với phu nhân, rồi chiếc xe lăn đi thẳng về phía Vương Trung.

Đến trước mặt Vương Trung, Tổng thống lên tiếng trước: “Thưa ngài thượng tướng, xin thứ lỗi cho tôi vì không thể đứng dậy chào đón ngài.”

Thư ký bên cạnh Tổng thống dịch rất trôi chảy, gần như không có độ trễ.

Vương Trung cười nói: “Không sao. Tôi nghe nói khi thuyết phục Quốc hội thông qua việc tuyên chiến với Phù Tang Đế Quốc, ngài đã đứng dậy, có phải vậy không?”

Tổng thống cười lớn: “Đúng vậy, nhưng cũng không hoàn toàn chính xác, tôi không thể tự mình đứng dậy được, đôi chân của tôi đã bị teo cơ rất nặng. Vì vậy, bục phát biểu và chiếc xe lăn hôm đó đều được thiết kế đặc biệt.”

Phu nhân Tổng thống vội vàng nói thêm: “Thật ra cho dù có những thứ đó, ông ấy cũng rất khó đứng dậy, tôi đã kịch liệt phản đối, nhưng ông ấy vẫn kiên quyết làm, và đã thành công.”

Vương Trung: “Đó là một bài phát biểu vĩ đại, một lần đứng lên đầy ý nghĩa.”

“Tôi cũng đã đọc bài phát biểu của cậu ở Ant.” Khóe miệng Tổng thống nhếch lên nụ cười ranh mãnh: “Các tham

mưu của tôi cho rằng có người viết thay cậu, nhưng tôi cảm thấy đó là do chính cậu viết. Thánh Andrew cũng là một nhà hùng biện tài ba, người kế thừa ông ấy tất nhiên cũng phải như vậy."

Vương Trung: "Không, không, tôi nào dám nhận là người kế thừa Thánh Andrew."

"Những người theo phái thế tục của Giáo hội Đông phương ở Hợp Chủng Quốc đều gọi cậu như vậy đấy. Lần này, mong cậu hãy đến đó diễn thuyết nhiều hơn, thuyết phục họ mua thêm trái phiếu chiến tranh. Chỉ khi nào ngân khố của chúng ta đồi dào, chúng ta mới có thể hỗ trợ Ant nhiều hơn, hỗ trợ những người tôn thờ Thánh Andrew.'

Vương Trung: "Nhất định, nhất định rồi."

Lúc này, Hawthorne thượng tướng không chịu nổi việc bị lờ đi nữa, bèn chen vào cuộc trò chuyện: "Thưa ngài Tổng thống, vị tướng quân này còn có một yêu cầu kỳ lạ, ông ta muốn đến khu phố người Hoa để diễn thuyết."

Tổng thống hơi nhíu mày: "Tại sao vậy? Khu phố người Hoa luôn rất nhiệt tình mua trái phiếu chiến tranh, tôi nghĩ không cần phải đến đó diễn thuyết đâu."

Vương Trung: "Rất nhiều kiến thức quân sự của tôi đều học được từ binh pháp Tôn Tử, tôi muốn được trải nghiệm văn hóa của người Ciris."

Tổng thống suy nghĩ một lúc, rồi gật đầu: "Không thành vấn đề, chỉ là sắp xếp thêm một địa điểm diễn thuyết thôi mà, thượng tướng (ông ta nhìn Hawthorne), hãy sắp xếp đi."

Hawthorne thượng tướng gật đầu: "Vâng, trưa ngày mốt được không? Nếu ngài chịu được thói quen ăn uống kỳ lạ của họ, có thể ở lại dùng bữa trưa."

Vương Trung: ‘Không, tôi muốn đi vào buổi sáng, tôi muốn đi uống trà sáng.”

“Hả…’ Hawthorne thượng tướng nhìn Tổng thống.

Tổng thống: “Khi nào ngài muốn đi cũng được. Cứ thế đi.”

Vương Trung nuốt nước bọt, trong lòng bắt đầu liệt kê món ăn: Thịt cừu hấp bàn tay gấu… Không đúng, là bánh cuốn, há cảo tôm, bánh ngàn lớp, cháo thập cẩm… Chương 325: Tu niệm vượt không gian

Sáng sớm hai ngày sau.

Vừa bước xuống từ chiếc xe hơi cổ, Vương Trung đã ngửi thấy một mùi hương quen thuộc trong không khí.

Là mùi bánh quẩy kiểu Quảng Đông, hắn lập tức quay đầu nhìn về hướng mùi hương bay tới, quả nhiên nhìn thấy ở cửa sổ tâng một của một quán trà đang bày bán bánh quay người đầu bếp cởi trần, miệng ngậm điếu thuốc đang thả bánh quẩy vào chảo dầu.

Có lẽ bị dâu bắn vào, người đầu bếp lớn tiếng chửi: “ĐMI”

Vương Trung nhìn khung cảnh trước mắt với muôn vàn cảm xúc.

Hắn vốn tưởng rằng mình đã trở thành người Ant, giờ phút này mới chợt nhận ra, quê hương vẫn luôn ở trong tim, cho dù chỉ là tiếng bánh quẩy sôi trong chảo dầu cũng khiến hắn cảm thấy thân thuộc đến vậy.

Có lẽ người dân ở khu phố người Hoa chưa từng thấy ai đeo nhiều huân chương như Vương Trung, những người rảnh rỗi đều nhìn về phía này.

Nhưng Vương Trung chẳng để ý đến ánh mắt của họ, hắn tiến về phía xe đẩy bán đồ ăn sáng bên đường, nhìn những món ăn được bày trên chiếc mẹt tre lớn.

Từ nhỏ hắn đã không biết món ăn sáng này tên là gì, chỉ biết là một loại bánh được làm từ bột gạo, cắt thành từng miếng nhỏ, rưới nước tương lên là có thể ăn.

Hồi bé Vương Trung không thích món ăn sáng đơn giản này, hắn thích ăn bánh cuốn và hủ tiếu hơn.

Nhưng lúc này đây, nước bọt của hắn không ngừng tuôn ra.

Hắn nuốt nước bọt, suýt chút nữa đã bật thốt lên tiếng mẹ đẻ.

Nhưng người phiên dịch được Hợp Chủng Quốc cử đến đã nhanh chóng lên tiếng bằng tiếng Quảng Đông: "Cho một phần, bao nhiêu tiền vậy?"

Vương Trung chỉ có thể nói với Yakov bằng tiếng Ant: "Trông ngon đấy chứ?"

Yakov chần chờ nhìn món điểm tâm có phần đơn sơ: "Có… có sao?"

Hừ, tên ngốc nhà ngươi thì biết cái gì.

Người bán hàng dùng dao cắt miếng bánh thành từng miếng nhỏ một cách thành thạo, rưới nước tương lên, rồi dùng que tre xiên vào, đưa cho Vương Trung.

Người phiên dịch hình như định giải thích cách ăn, nhưng chưa kịp mở miệng thì đã thấy Vương Trung cầm lấy đĩa, dùng que tre xiên một miếng rồi cho vào miệng, sau đó lại tiếp tục xiên miếng thứ hai.

Vương Trung ăn một cách thành thạo, cứ như thể hắn đã ăn món này suốt hai mươi năm qua vậy.

Người phiên dịch nghi ngờ nhìn Vương Trung, lại nhìn Yakov lúc này mới móc đồng xu 20 xu ném cho người bán hàng rong: "Không cần tìm."

Người bán hàng rong cảm động đến rơi nước mắt: “Đa tạ, đa tại”

Ăn xong, Vương Trung lau khóe miệng, định đi dọc theo phố, lại bị phiên dịch ngăn lại: “Chờ một chút, tướng quân! Quán trà chúng ta đã đặt trước chính là nơi này! Nơi này là trụ sở của hội.” Vương Trung đoán phiên dịch đã dịch “Đường khẩu” thành “trụ sở”, hắn ngang đầu nhìn bảng hiệu trà lâu, phất tay nói: “Được rồi, dẫn đường đi.”

Phiên dịch: “Hội trưởng ở nhã tọa lầu ba đang đợi ngài, mời đi bên này…”

Vương Trung vừa gật đầu, vừa theo phiên dịch vào trà lâu, sau đó dừng ở nơi quyên góp cứu quốc.

Mỗi chữ trên đó hắn đều hiểu, nhưng hắn phải hỏi phiên dịch: “Đây là làm gì vậy?”

Câu trả lời của phiên dịch rất bình dân: “Đây là quầy bán trái phiếu chiến tranh của Ciris.”

Vương Trung lấy ví tiền ra, lấy toàn bộ Rúp bên trong ra, vỗ lên bàn: “Tôi quyên hết.”

Người bán hàng đều kinh ngạc, mắt tròn mắt dẹt. Anh ta nghe không hiểu tiếng Ant, chỉ có thể dùng tiếng Anh hỏi: “Cái gì? Ngài muốn quyên góp sao?”

Phiên dịch vội vàng nói: “Đúng vậy, đúng vậy, tướng quân muốn quyên góp. Ngài ấy là anh hùng chiến tranh của Ant, sẽ ủng hộ cả thế giới chống lại thế lực tà ác. Anh cứ nhận lấy đi.”

Người bán hàng liên tục cảm tạ, nhưng lập tức dừng lại hỏi: “Cái kia, tên thì nên ghi ai?”

Phiên dịch: “Thượng tướng Rokossovsky.’

Vương Trung dùng tiếng Ant nói: “Vương Trung, ghi cái này.”

Đến phiên phiên dịch kinh ngạc: “Hả? Tướng quân? Ngài đây là…”

Vương Trung: “Là thế này, khi còn bé nhà tôi có một huấn luyện viên cưỡi ngựa Khiết Đan, hắn đã đặt cho tôi một cái tên Ciris.’

Phiên dịch cau mày: “Huấn luyện viên cưỡi ngựa Khiết Đan tại sao không đặt cho ngài một cái tên Khiết Đan?”

“Tôi muốn hắn đặt cho tôi cái tên này, tôi thích binh pháp Tôn Tử. Hơn nữa tôi biết, vương đại diện cho quốc vương, trung là trung thành và vinh quang, đây là ý muốn nói đến lòng trung thành với quốc vương. Cứ ghi như vậy đi.” Vương Trung cũng bất chấp, bắt đầu bịa chuyện.

Phiên dịch trừng mắt: “Được rồi, vậy cứ như vậy đi, tôi đi nói với người bán hàng.”

Người bán hàng nhỏ giọng hỏi: “Rốt cuộc là chữ “Vương” nào, chữ “Trung” nào?”

Phiên dịch giải thích đơn giản một chút, cuối cùng, tên của Vương Trung đã xuất hiện trên danh sách quyên góp.

Nhìn thấy cái tên đã lâu không gặp của mình, Vương Trung gật gật đầu, đi về phía cầu thang.

Phiên dịch vội vàng đuổi theo: “Mời ngài đi lối này! Ông chủ đang đợi ngài.”

Không ngờ vừa dứt lời, một lão giả mặc trang phục Đường từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy Vương Trung liền chắp tay chào: “Tướng quân, là Trương mỗ đã thất lễ với ngài, mong ngài thứ lỗi.”

Vương Trung xác định trình độ tiếng địa phương của mình không hề giảm sút, theo bản năng muốn đáp lời, nhưng phiên

dịch lúc này bắt đầu phiên dịch, hắn chỉ có thể im lặng, chờ phiên dịch nói xong.

Phía sau lão giả có một người thanh niên, thoạt nhìn như vừa chạy lên lầu ba, hơi thở còn chưa đều, có lẽ chính anh ta đã báo cho lão giả về việc Vương Trung quyên góp.

Phiên dịch xong, Vương Trung lập tức chắp tay nói: "Trương tiên sinh, làm phiền ông rồi."

"Nói gì vậy! Chúng ta đều là đồng đội chống lại thế lực tà ác, mời vào!" Nói xong, ông ta tránh sang một bên, nhường cầu thang, làm động tác mời. Vương Trung bước lên cầu thang.

Một lát sau, mọi người đã an vị bên cạnh chiếc bàn tròn chạm khắc hoa văn trên lầu ba.

Trương tiên sinh cầm ấm trà lên, rót đầy chén cho Vương Trung.

Vương Trung theo bản năng dùng ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, dù sao nhiều năm qua cũng thường xuyên uống trà sáng, đã thành thói quen.

Trương tiên sinh nhìn thấy cảnh này, tán thưởng: "Tướng quân còn biết cả tập tục của chúng tôi! Đáng tiếc, hiện tại chúng tôi không thể giúp gì được cho tướng quân. Thật lòng mà nói, tất cả thanh niên ở phố người Hoa đều đã về quê tham chiến, những người ở lại đều đã ngoài 40 tuổi rồi.

"Còn về phần tiền bạc, nói thật với ngài…"

Vương Trung: "Không, tôi chỉ đến thăm quê hương của Binh pháp Tôn Tử, nó đã giúp tôi chiến thắng kẻ địch trên mọi nẻo đường. Nào là "Ám độ Trần Thương", nào là "Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương", năm ngoái tôi đã dùng kế này để cướp xe của quân Prosen, bật đèn pha chạy suốt đêm, mới thoát khỏi vòng vây của chúng."

Mọi người ở đây đều lộ vẻ xấu hổ, cuối cùng phiên dịch nhỏ giọng nhắc nhở: "Đó là Tam thập lục kế, không phải Binh pháp Tôn Tử."

Vương Trung cười ha hả: "Vậy sao? Không sao, dù sao cũng là trí tuệ cổ xưa của Ciris đã giúp tôi thoát chết! Đối với tôi mà nói, Ciris chính là quê hương thứ hai."

Nói xong, Vương Trung ngừng lại, cho phiên dịch thời gian.

Nghe xong phiên dịch, Trương tiên sinh cười ha hả, sau đó có chút tiếc nuối nói: "Tiếc là buổi sáng chúng tôi không có thói quen uống rượu, nếu không tôi nhất định phải cùng tướng quân uống đến sáng. Thôi, hôm nay lấy trà thay rượu vậy! Cạn ly!"

Vương Trung nâng chén trà lên, giống như uống rượu, một hơi uống cạn.

Rõ ràng là trà, nhưng hắn lại thấy hơi say.

Trương tiên sinh vỗ tay, lập tức có người bưng từng món điểm tâm lên.

Nào là chân gà hấp tàu xì, dạ dày heo, xíu mại, há cảo tôm…

Vương Trung nhìn những món ăn đã hơn một năm rồi chưa được ăn, giống như nhìn thấy núi sông của quê hương, là cảnh "Đại mạc cô yên trực, trường hà lạc nhật viên".

Giây phút này, hắn có cảm giác vùng đất Kazaria đen sì bên hông như đang rung chuyển, như thể quê hương ở thế giới này và quê hương ở thế giới kia đang cộng hưởng với nhau.

Vương Trung cố gắng kiêm chế, cầm đũa gắp một viên xíu mại, cắn một miếng.

Hương vị thơm ngậy của thịt heo cùng với vị giòn sân sật của hạt dẻ nước cùng lúc tràn vào khoang miệng, khóe mắt hắn cay cay, nhưng Vương Trung vờ như bị bỏng, làm ra động tác rất lớn, không ai chú ý đến.

May mà hôm qua đã tập dượt một lần rồi.

Vẫn ổn.

Trương tiên sinh lập tức tỏ vẻ tức giận: "Sao có thể mang đồ nóng như vậy ra chứ? Nhìn xem, khách quý bị bỏng rồi kìa!"

Vương Trung vội vàng xua tay, suýt nữa thì thốt ra tiếng Quảng Đông, may mà kịp thời chuyển giọng: "Không sao, tại món này ngon quá, tôi ăn hơi vội, phải biết là ở tiền tuyến, tôi thường xuyên chỉ được ăn lương khô, có chút kem chua với dưa chuột muối là đã tốt lắm rồi. Món này ngon quát"

Nghe phiên dịch xong, Trương tiên sinh cười ha hả: "Nếu ngài thích, tôi có thể cử một đội đầu bếp đến Ant! Chuyện này chúng tôi có thể giúp!"

Thật sao? Tuyệt vời!

Vương Trung thật sự muốn reo lên! Sau này có thể được ăn món Ciris chính gốc ngay tại doanh trại rồi!

Niêm vui lấn át nỗi nhớ nhà, thậm chí khiến hắn nhất thời quên mất người Ant thường nói gì trong trường hợp này, vội vàng thốt lên bằng tiếng Carolin: "Bolobo (Tốt)!"

Trương tiên sinh cũng cười ha hả: "Bolobol"

Vương Trung ăn xong viên xíu mại, lại đưa đũa gắp há cảo tôm.

Lúc này, Yakov cuối cùng cũng từ bỏ việc vật lộn với đôi đũa, cầm lấy nia, xiên một viên xíu mại, vì sợ nóng nên anh ta đưa lên gần miệng thử trước.

Sau đó, anh ta nghỉ hoặc hỏi: “Hình như không nóng lắm… ÁI”

Vương Trung rút chân đã đá vào xương ống chân của Yakov về, chậm rãi thưởng thức món há cảo tôm, vừa ăn vừa tấm tắc khen: “Ngon! Thật sự rất ngon!”

Yakov nghi hoặc nhìn Vương Trung chằm chằm mấy giây, sau đó mới bán tín bán nghi cắn một miếng xíu mại.

Vẻ nghi ngờ và kinh ngạc trước món ăn ngon đan xen vào nhau trên khuôn mặt anh ta.

Bữa trà sáng vui vẻ cứ thế kéo dài đến tận trưa mới kết thúc.

Chờ đến khi no căng bụng, Vương Trung mới sực nhớ ra: “Chờ chút, tôi có phải còn phải diễn thuyết nữa không?”

Phiên dịch lúng túng nói: “À, chúng tôi không có sắp xếp phần diễn thuyết, bởi vì cho dù có diễn thuyết thì cũng không thể bán thêm được trái phiếu chiến tranh nữa, thực tế thì mỗi đợt phát hành trái phiếu ở đây chúng tôi đều bán vượt chỉ tiêu. Chúng tôi rất mong Hải quân Hợp Chủng Quốc có thể nhanh chóng tiêu diệt Hạm đội Liên hợp Phù Tang.”

Vương Trung: “Nghĩ kỹ lại thì tôi chỉ là một tướng quân của Ant, đến đây diễn thuyết quả thực có chút kỳ quái. Tuy nhiên, tôi rất thích ẩm thực của Ciris mong ông hãy thực hiện lời hứa cử đầu bếp đến AntI”

“Đương nhiên rồi.” Trương tiên sinh nói,‘Trương mỗ tôi nói lời giữ lời, khi ngài trở về Ant, đâu bếp nhất định sẽ đi cùng chuyến bay với ngài.”

Vương Trung gật đầu, sau đó hỏi Yakov: “Buổi chiều chúng ta có lịch trình gì?”

Yakov: “Buổi chiều ngài sẽ tham gia hội nghị tham vấn của Quốc hội, nội dung là về gói viện trợ tiếp theo cho Ant.”

Vương Trung: “Được, vậy chúng ta xuất phát thôi.”

Buổi sáng ăn sáng chỉ là để thỏa mãn cơn thèm của Vương Trung, còn hội nghị chiều nay mới là vô cùng quan trọng đối với Ant.

Chương 221: Gặp Đại Mục Sư

Chương 326: “Người Man Ro’ trong hội nghị tham vấn

Chương 326: “Người Man Ro’” trong hội nghị tham vấn

Buổi chiều, hội nghị tham vấn đặc biệt của Quốc hội Hợp Chủng Quốc được tổ chức.

Nghị trưởng Douglas dùng búa gõ bàn: “Yen lặng. Xin mời vị tướng lừng danh của Ant, Nguyên soái Rokossovsky phát biểu. Ngài Nguyên soái, xin hỏi… Hum? Là Thượng tướng?”

Thư ký vẻ mặt lúng túng, ghé vào tai Douglas nói nhỏ.

“Được rồi, sao lại là Thượng tướng? Tôi cứ tưởng với nhiều chiến công như vậy thì phải là Nguyên soái chứ. Cái gì? Còn có cả cấp bậc Đại tướng? Ồ, không cần để ý những chuyện vặt vãnh đó nữa, tóm lại, xin mời ngài Rokossovsky, Thượng tướng, tiếp nhận tham vấn!”

Vương Trung đeo tai nghe nên có thể nghe được phiên dịch đồng thời, đáng tiếc là giọng nam, hiện tại không thể tự chọn giọng nữ được, đành phải nghe tạm vậy.

Nghe xong phiên dịch, hắn lập tức ngồi thẳng lưng: “Tôi đã chuẩn bị xong, ngài Nghị trưởng, hay là ông muốn tôi đứng dậy phát biểu?”

“Không cần, anh hùng chiến tranh có quyền ngồi khi tiếp nhận chất vấn. Thượng tướng Rokossovsky, xin hỏi gói viện trợ của Hợp Chủng Quốc năm ngoái đã phát huy tác dụng như

thế nào trong việc giúp Ant ngăn chặn cuộc tấn công của Prosen?"

Vương Trung: "Câu hỏi của ngài chưa chính xác lắm, bởi vì gói viện trợ được triển khai sau khi Đế quốc Phù Tang đánh úp Hợp Chủng Quốc, tôi còn tham gia đàm phán về gói viện trợ đó. Khi đó tôi không còn là chỉ huy ở tiền tuyến nữa, mà là đang công tác tại Học viện Quân sự Suvorov và Ủy ban kiểm tra trang bị.

"Lúc bấy giờ chúng tôi đã đẩy lùi quân Prosen ra xa khỏi thủ đô hàng trăm cây số.

"Vì vậy, nếu ngài hỏi gói viện trợ có tác dụng gì trong chiến thắng bảo vệ St. Yekaterinburg năm ngoái, thì câu trả lời của tôi là không có tác dụng gì cả."

Vương Trung nhận thấy rất nhiều người Hợp Chủng Quốc đang cau mày. 9ei6q

Hắn vội vàng nói tiếp: "Tuy nhiên, gói viện trợ đó có vai trò cực kỳ quan trọng trong việc giúp Ant trụ vững cho đến ngày hôm nay. Năm ngoái, toàn lãnh thổ Ant phải hứng chịu một trận rét đậm, rất nhiều gia súc đã chết rét, nếu không có thịt hộp viện trợ, rất nhiều người dân Ant đã không thể sống sót qua mùa đông năm đó.

"Khi đó, các dây chuyền sản xuất công nghiệp của chúng tôi cũng vừa mới di dời xong, còn lâu mới khôi phục sản lượng như trước, vì vậy, nguyên liệu công nghiệp nhận được từ gói viện trợ đã giúp chúng tôi rất nhiều, giúp duy trì sản xuất xe tăng và các trang thiết bị quan trọng khác.

"Thêm vào đó là máy bay, xe tăng, xe tải và xe jeep được viện trợ trực tiếp, đóng góp rất lớn vào việc khôi phục sức mạnh quân sự của chúng tôi.

“Đặc biệt là xe tải, xe jeep và xe M3 bán bánh xích, hiện tại, các nhà máy ở Ant cơ bản chỉ tập trung sản xuất các loại xe bánh xích và xe tải, hoàn toàn không có công suất để sản xuất xe jeep và xe bán bánh xích.’

Nghị trưởng Douglas nghiêm túc gật đầu: “Rất tốt, ý của ngài là gói viện trợ có vai trò cực kỳ quan trọng trong việc giúp Ant trụ vững được đến ngày hôm nay? Có đúng không?”

Được rồi, các người cứ nhất quyết muốn nhấn mạnh chuyện năm ngoái cho bằng được. Vương Trung đoán có lẽ một số nghị sĩ ủng hộ gói viện trợ cần có thêm chút vốn lieng chính trị, nên gật đầu: “Đúng vậy, chính xác là như vậy.”

Douglas trông có vẻ rất hài lòng: “Cảm ơn ý kiến chuyên môn của ngài. Câu hỏi tiếp theo là: Nếu năm nay ngài là người quyết định gói viện trợ cho Ant, ngài sẽ đặc biệt coi trọng phương diện nào?”

Vương Trung thầm nghĩ: “en rồi”, bèn lấy lại tinh thân, nghiêm túc đáp: “Tôi đặc biệt coi trọng máy móc và chuyển giao các loại kỹ thuật bản quyên. Chúng tôi hy vọng có thể được Hợp Chủng Quốc trao quyền sản xuất động cơ piston đời mới nhất, bao gồm cả động cơ làm mát bằng không khí và động cơ làm mát bằng dung dịch, chúng tôi cần được trao quyền sản xuất động cơ xe tăng.

“Chúng tôi cũng hy vọng Hợp Chủng Quốc có thể cử chuyên gia sang giúp chúng tôi đào tạo công nhân kỹ thuật, để họ có thể sản xuất ra những sản phẩm chất lượng cao hơn. Trên chiến trường, những chiếc T-34 được trang bị giáp kém chất lượng và động cơ kém chất lượng đã cướp đi sinh mạng của rất nhiều chiến sĩ Ant.”

“Yên lặng.” Douglas gõ búa, áp chế tiếng xì xào bàn tán ngày càng lớn vì những lời nói của Vương Trung: “Thượng tướng Rokossovsky, có lẽ ngài đã hiểu nhầm ý tôi, ý tôi là nếu

ngài là người quyết định danh mục hàng hóa trong gói viện trợ, ngài sẽ đặc biệt coi trọng loại hàng hóa nào? Là xe tăng chăng?"

Vương Trung: "Tôi cho rằng nhu cầu về xe tăng của chúng tôi hiện tại không lớn lắm, mặc dù M4 Sherman và M3 Lee đều là những loại xe tăng rất xuất sắc, nhưng chúng tôi đã có đủ T-34, bên cạnh đó còn có cả lữ đoàn xe tăng hạng nặng KV được biên chế để chọc thủng phòng tuyến.

"Gần đây, xe tăng chống tăng "Xoáy Nước" cũng đã thể hiện rất tốt trên chiến trường, tôi nghĩ chúng tôi không thực sự cần xe tăng."

Hắn ngừng một lát rồi nói tiếp: "Chung tôi cân máy bay, cần xe tải, cần xe jeep Willis. Chúng tôi đặc biệt cần những chiếc xe kéo hạng nặng loại Dragon được trang bị rất nhiều trong quân đội Hợp Chủng Quốc."

Mạng lưới sông ngòi dày đặc ở Kazaria khiến cho những đội quân không có khả năng vượt sông khó có thể di chuyển linh hoạt trên thảo nguyên Kazaria. Năm ngoái, khi tấn công, quân Prosen đã phải huy động rất nhiều công binh xây dựng cầu phao khắp nơi.

Công binh chiến đấu của Ant, so với việc xây cầu phao, lại càng am hiểu việc dùng xẻng công binh hoặc cuốc thợ mỏ để bổ đầu lính Prosen.

Vì vậy, Vương Trung cần "Long Đà", thứ này có thể vận chuyển lên tàu đổ bộ hạng nhẹ, di chuyển trên đường bộ.

Quân đội Mỹ ở Trái Đất đã từng làm loại chuyện này, dựa vào phương tiện di chuyển trên cạn để vượt qua mạng lưới sông ngòi chằng chịt ở đồng bằng châu Âu.

Vương Trung cũng muốn làm như vậy, điều này không phải vì hắn là một người mê lịch sử, thích thú với việc di

chuyển trên cạn.

Nghị trưởng Douglas thảo luận với những người bên cạnh, trịnh trọng hỏi: "Thực sự không cần thêm xe tăng nữa sao? Bên chúng tôi có rất nhiêu xe tăng Grant và rất nhiều xe tăng hạng nhẹ Stuart."

Vương Trung lắc đầu: 'Không, xe tăng hạng nhẹ chúng tôi đã đủ dùng rồi, xe tăng M3 thì vẫn cần, mong quý quốc tiếp tục cung cấp, nhưng đừng lãng phí trọng tải quý giá để chở xe tăng hạng nhẹ cho chúng tôi nữa."

"Được rồi." Douglas có vẻ rất thất vọng: "Vậy máy bay thì sao? Bên chúng tôi có một loại máy bay chiến đấu hiệu Flying Snake, tính năng rất ưu việt, có thể giảm bớt lượng viện trợ P-47, thay bằng Flying Snake được không?"

Vương Trung cuối cùng cũng hiểu, hóa ra cuộc họp tư vấn này là để viện trợ cho Ant những thứ mà Hợp Chủng Quốc không dùng đến.

Vì thế, Vương Trung kiên quyết từ chối: 'Những điều khoản đã ký kết trong hiệp định năm ngoái, năm nay chúng tôi vẫn cần. Chúng tôi có thể nhận ít xe tăng M4 Sherman, nhưng không thể chấp nhận việc quý quốc cố nhét cho chúng tôi những thứ không phù hợp, chúng tôi cũng không thiếu."

Douglas gãi đầu: "Vậy… các anh còn cần vũ khí hạng nhẹ không? Chúng tôi có…"

Vương Trung: "Mỗi ngày chúng tôi đều sản xuất được hàng nghìn khẩu súng tiểu liên PPSh-41, súng trường bán tự động Tokarev SVT-40 với số lượng tương đương và súng trường Mosin-Nagant với số lượng còn nhiều hơn.

"Hiện tại, chúng tôi không thiếu vũ khí hạng nhẹ. Tôi xin nhắc lại: Chúng tôi cần xe tải, xe .Jeep, xe bán xích, cần máy bay chiến đấu và máy bay ném bom tiên tiến, xin hãy cung cấp

những thứ này cho chúng tôi. Ngoài ra còn có cả bản quyền sản xuất máy móc và động cơi"

Douglas gãi đầu: "Chuyện này… đương nhiên có thể thảo luận, nhưng chúng ta cần phải xác định trước về việc viện trợ vật tư trong năm tới…"

Vương Trung: "Tôi biết, xin ông cứ tiếp tục hỏi."

Douglas: "Các anh có cần quần áo hoặc các sản phẩm dệt may khác không? Hay là các loại nông sản như đậu nành?"

Vương Trung muốn đưa tay lên ôm trán, hắn nhận ra cuộc họp này e rằng sẽ kéo dài rất lâu, đám nghị viên này sẽ liên tục gây áp lực buộc hắn phải nhượng bộ, biến hiệp định viện trợ thành thứ phù hợp với ý muốn của họ.

Vì vậy, Vương Trung không thể nhịn được nữa, đứng phắt dậy.

Douglas: "Ngài có thể ngồi xuống trả lời, đây là sự tôn trọng của chúng tôi đối với những người hùng chiến tranh…"

"Các người căn bản không có chút tôn trọng nào!" Vương Trung cắt ngang lời hắn,'Đừng tưởng tôi không biết các người đang giở trò gì, các người lợi dụng danh nghĩa viện trợ để giúp các công ty lớn đã tài trợ cho các người tranh giành lợi ích! Các người căn bản không quan tâm Ant cần gì, không quan tâm thứ gì có thể giúp Ant giành chiến thắng nhanh chóng và hiệu quả! Các người chỉ quan tâm sau khi mọi chuyện kết thúc, các người có thể chia chác được bao nhiêu tiền!"

Lúc này, Vương Trung nhớ đến đoạn phim quảng cáo của bản DLC cho tựa game "Hearts of Iron IV", trong đó một vị tướng Liên Xô vung tay nói: "Bọn kên kên đã ăn no rồi, giờ là lúc dọn sạch bầu trời."

Sau đó, một khẩu đội pháo phòng không tự hành ZSU-57-2 lao ra khỏi tàu vận tải, xé xác chiếc trực thăng của giới truyền

thông đang bay lượn trên bầu trời bằng bốn nòng pháo phòng không.

Vương Trung nói tiếp: “Cac người là một lũ kan kền! Ăn máu thịt của những người lính hy sinh trên chiến trường, ai nấy đều béo tốt, phè phỡn. Hiện tại chiến tranh vẫn đang tiếp diễn, nhưng chỉ vài năm nữa, khi chiến tranh kết thúc, các người sẽ bỏ rơi tất cả những người lính có công lao!”

Douglas gõ búa gỗ xuống bàn: “Yên lặng! Đây không còn là nội dung của cuộc họp tư vấn nữa!”

Vương Trung tiếp tục nói: “Yên lặng cái rắm! Ông thử đi hỏi thăm xem, tôi đã làm gì ở Ant! Tôi nói cho ông biết, vì thân phận đặc biệt, tôi được phép mang vũ khí vào căn phòng này! “Đây là khẩu súng đã được Đức Đại Mục Thủ Belinsky ban phước, từng lấy mạng hai vị tướng quân! Ông nên suy nghĩ cho kỹ, nếu còn cố nhét vào hiệp định viện trợ những thứ chúng tôi không dùng đến, tôi sẽ cho ông một viên đạn vào đầu đấy.

“Đừng tưởng tôi không dám làm như vậy. Tôi biết, ở Hợp Chủng Quốc này, cho dù là Tổng thống, chỉ cần đi ngược lại ý chí của các tập đoàn kinh tế lớn, sẽ bị ám sát ngay trên đường phố. Ở Ronezh, tôi còn hứng chịu cả đạn pháo 380mm của Prosen, ai dám đảm bảo tôi không phải là kẻ thần kinh chứ?

“Tất nhiên, ông có thể phớt lờ lời đe dọa này, bởi lẽ theo lẽ thường, vì không muốn gây ra khủng hoảng ngoại giao, vì không muốn gây rạn nứt trong liên minh, tôi sẽ không làm như vậy.

“Nhưng ông có dám đánh cược vào xác suất đó không? Không, ông không dám. Bởi vì các người khác với những người lính dũng cảm trên chiến trường, các người chỉ là một lũ hèn nhát, tham sống sợ chết! Nếu ông muốn phản bác tôi, thì cứ việc tiếp tục đề cử khoai tây chiên cho tôi đi!”

Môi Douglas run rẩy trong giây lát, nói: “Tôi sẽ không đề cử khoai tây chiên. Tôi không…”

Vương Trung: “Vậy thì có thể là Coca-Cola, đồ chơi trẻ em hoặc thứ gì khác. Tùy thuộc vào việc ông nhận tài trợ từ công ty nào, phải không?”

Douglas lúng túng đẩy gọng kính: “Được rồi, bài phát biểu vừa rồi của ngài đã cho chúng tôi thấy sự thô lỗ và man rợ của Ant. Tôi nghĩ rằng có một số thứ của thế giới văn minh mà các ngài không cần đến. Vậy xin ngài hãy nói ra những gì các ngài cần!”

Vương Trung: “Tôi cần xe kéo hạng nặng Dragon Wagon! Tôi cần rất nhiều xe tải! Xe tải Studebaker cũng được, thợ máy bên chúng tôi đã quen sửa chữa loại xe này rồi. Ngoài ra còn có xe Jeep Willys, xe bán xích M3! Càng nhiều càng tốt!

“Và cả máy bay ném bom tiên tiến nữa! Tôi biết các ông có loại máy bay ném bom thay thế B-17I Chúng tôi cũng muốn!”

Vừa dứt lời, Vương Trung chợt nhận ra mình đã quá lời, đòi B-29 quả thực hơi quá đáng, loại máy bay đó quá tốt, quá mạnh, Hợp Chủng Quốc chưa chắc đã đồng ý cung cấp.

Hơn nữa, cất cánh từ Ant, với tâm hoạt động hiện tại, muốn ném bom vào lãnh thổ Prosen vẫn còn hơi xa.

Không giống như xuất phát từ vương quốc Anh, chỉ cần bay qua một đoạn biển là đến.

Nhưng rồi hắn lại nghĩ, muốn mở cửa sổ thì phải leo lên nóc nhà, Lỗ Tấn đã dạy, chắc chắn không sai.

Vì vậy, Vương Trung lạnh lùng nhìn Douglas.

Vị nghị trưởng tỏ vẻ bất lực: “Chúng tôi sẽ xem xét. Thật đấy.”

Xem ra bọn họ thực sự không dám thử thách lòng can đảm của gã man rợ Vương Trung.

Chương 222: Tranh Luận Với Đại Tướng

Chuong 327: Lam nguy thu menh

Chương 327: Lâm nguy thụ mệnh

Gần một tháng sau, Vương Trung vẫn đang bận rộn bay khắp Hợp Chủng Quốc.

Ban đầu, hắn còn hơi lo lắng việc mình nổi giận với Nghị trưởng Douglas trong cuộc họp sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh của mình ở Hợp Chủng Quốc, nhưng không ngờ là hắn đã lo lắng quá mức.

Bởi vì Hợp Chủng Quốc là chế độ hai đảng, Nghị trưởng là người của Đảng Sóc, Vương Trung mắng chửi ông ta, với tư cách là đối thủ, Đảng Hưu Đực liên tuân theo nguyên tắc "kẻ thù của kẻ thù là bạn", coi Vương Trung như người một nhà. [Ở đây tác giả dùng từ nói tránh, cạnh khóe, đồng âm: Đảng Sóc, theo Hán Việt là đảng Tùng Thử: đọc có vẻ giống Dân Chủ, Đảng Huu Đực, Hán Việt là đảng Công Lộc: Có vẻ giống đảng Cộng Hòa, Sóc có ý nghĩa nhanh nhẹn, biến báo, Hưu Đực có ý nghĩa mạnh mẽ, oai vệ và khả năng lãnh đạo]

Hiện tại, Ngài Tổng thống đương nhiệm là người của Đảng Huu Đực, còn chú của ông ta, cựu Tổng thống Hợp Chủng Quốc, đã bị một sát thủ của Đảng Sóc ám sát ngay khi còn đương chức.

Hơn nữa, vị Tổng thống này trước đây còn là luật sư riêng của Trương tiên sinh.

Thật bất ngờ, Vương Trung bỗng chốc trở thành bạn cũ của Đảng Hưu Đực.

Hơn nữa, khu vực ủng hộ Đảng Hưu Đực có rất nhiều người dân mạnh mẽ, bộc trực, con trai từ nhỏ đã được học võ thuật truyền thống của Hợp Chủng Quốc, chuyện Vương Trung dùng súng lục tiêu diệt hai tên tướng phản quốc, trong mắt những người này chẳng khác nào tiểu thuyết võ hiệp, vô cùng hào hùng, ấn tượng.

Đặc biệt là việc Vương Trung còn thoát khỏi một vụ ám sát từ xa, bức ảnh chụp hắn giơ cao nắm đấm dưới lá cờ của Quân đội Ant một lần nữa gây sốt, thậm chí còn được in thành bưu thiếp và các loại vật phẩm kỷ niệm, bán rất chạy ở các bang ủng hộ Đảng Hưu Đực.

Nghe nói, sòng bạc lớn nhất Hợp Chủng Quốc đã mở kèo cá cược, nội dung là liệu Vương Trung có thể dùng cùng một khẩu súng lục để tiêu diệt Hoàng đế Prosen hay không.

Diễn biến này… thật đúng là phong cách của Hợp Chủng Quốc.

Ở miền Nam, nơi có nhiều cử tri ủng hộ Đảng Sóc, thực ra cũng có không ít người không ưa gì Nghị trưởng Douglas, muốn thay thế ông ta, vì vậy, một số nghị sĩ Đảng Sóc ở các bang khác đã thẳng thừng đứng lên chỉ trích Nghị trưởng Douglas, cho rằng trong thời điểm quan trọng như thế này mà ông ta vẫn còn mưu cầu lợi ích cho các ông chủ lớn đứng sau lưng mình.

Sự thay đổi của dư luận trong một tháng qua khiến Vương Trung càng thêm cảm ơn kiến thức về Hợp Chủng Quốc mà mình đã tích lũy được từ một thế giới khác.

Một tháng trôi qua rất nhanh, số lượng trái phiếu chiến tranh mà đoàn anh hùng chiến tranh Ant do Vương Trung dẫn

đầu bán được đã tương đương với tổng số trái phiếu chiến tranh mà Hợp Chủng Quốc bán được trong vòng tám tháng tham chiến, trực tiếp khiến số tiền quyên góp được tăng gấp đôi.

Tất nhiên, điều này cũng có một phần nguyên nhân khách quan.

Ở Hợp Chủng Quốc có rất nhiều người Prosen, họ không bị bắt giữ sau khi chiến tranh bùng nổ như những người Phù Tang, bởi vì dù sao Prosen cũng chưa trực tiếp gây hại cho thường dân Hợp Chủng Quốc, chưa khơi dậy đủ sự phẫn nộ trong lòng người dân.

Những người Prosen này luôn rêu rao rằng đế quốc Prosen rất hùng mạnh, Hợp Chủng Quốc nên chia sẻ thế giới với đế quốc Prosen. Hơn nữa, cho đến nay, Hợp Chủng Quốc vẫn chưa giành được chiến thắng quyết định trước Prosen, cộng thêm việc quân đội Prosen đã đạt được những kết quả khả quan từ tháng 6 năm 915, nhuộm một vùng rộng lớn trên bản đồ thành màu của Prosen.

Thực ra, phần lớn khu vực bị tô màu là thảo nguyên hoang vắng, ít người sinh sống, nhưng người dân bình thường nào có quan tâm đến điều đó.

Vì vậy, một bộ phận người dân cho rằng, đế quốc Phù Tang đã bị đánh bại ở Midway, tiêu diệt chúng chỉ còn là vấn đề thời gian, không cần phải mua trái phiếu chiến tranh nữa, còn đánh bại đế quốc Prosen thì phải trả giá quá đắt, lỡ đâu đánh xong thì trái phiếu chiến tranh cũng mất luôn.

Sự nổi tiếng của Vương Trung đã thay đổi tất cả, trong suốt một tháng qua, đoàn đại biểu do Vương Trung dẫn đầu chỉ làm một việc duy nhất: Chứng minh cho người dân Hợp Chủng Quốc thấy rằng Prosen có thể bị đánh bại.

Trong khi Vương Trung xuất hiện ở khắp mọi nơi, phái đoàn ngoại giao chuyên nghiệp cũng liên tục tiếp xúc với phía Hợp Chủng Quốc, từng bước xác định nội dung viện trợ cho năm sau.

Phần lớn mục tiêu mà Vương Trung muốn đạt được đều đã thành công — ngoại trừ B-29, thứ vũ khí này quả thực là báu vật quốc gia của Hợp Chủng Quốc, không thể dễ dàng trao cho nước khác.

Về mặt chuyển giao công nghệ, ngoài động cơ mà Vương Trung yêu cầu, các công ty như General Electric của Hợp Chủng Quốc còn tặng Ant một lượng lớn máy móc mà Ant chưa thể tự sản xuất.

Cái giá phải trả là Vương Trung phải trở thành người phát ngôn miễn phí cho họ, ghi âm một loạt quảng cáo — thời điểm này TV vẫn chưa phổ biến, vì vậy quảng cáo chủ yếu được phát trên đài phát thanh.

Vương Trung đã dành cả ngày để ghi âm một loạt câu slogan quảng cáo như "Tôi tin tưởng vào General Motors" và "Tôi là Tư lệnh Rokossovsky, tôi chỉ dùng dâu Shell" trên đài phát thanh.

Vì Vương Trung quá được yêu mến, phía Hợp Chủng Quốc thậm chí còn dự định kéo dài thời gian chuyến thăm của hắn.

Tuy nhiên, vào buổi trưa ngày 11 tháng 10, vị Đại sứ Ant tại Hợp Chủng Quốc đã bước vào khách sạn nơi Vương Trung đang ở tại bang Wisconsin với vẻ mặt nghiêm trọng.

Vương Trung hơi ngạc nhiên: "Đại sứ, lẽ ra ngài phải đang bận rộn với bản thỏa thuận bổ sung ở thủ đô chứ?"

Thỏa thuận bổ sung là một hiệp định bí mật trong đó các bên tham chiến cam kết sẽ thực hiện những hành động gì trong năm tới, phía Ant hy vọng quân Đồng minh sẽ mở mặt trận

thứ hai ở Châu Âu để giảm bớt áp lực cho họ, trong khi phía Hợp Chủng Quốc và Liên Hiệp Vương Quốc lại hy vọng Ant có thể mở các cuộc tấn công quy mô lớn, trói buộc càng nhiều quân đội Prosen càng tốt.

Vương Trung: "Chẳng lẽ quân Đồng minh lại muốn chúng ta cam kết tiêu diệt một số lượng quân Prosen nhất định sao?"

Mặc dù bản thân Vương Trung, dựa trên kiến thức từ một thế giới khác, biết rằng Ant sẽ sớm phản công, nhưng việc tiêu diệt được bao nhiêu quân địch đôi khi còn phụ thuộc vào sự phối hợp của đối phương.

Nếu đối phương chạy trốn, thì cho dù có là một đội quân hùng mạnh đến đâu cũng không thể đuổi kịp.

Vì vậy, Vương Trung không muốn hứa hẹn sẽ tiêu diệt bao nhiêu quân địch, tốt nhất là cứ đánh đến đâu ăn đến đó.

Đại sứ nhìn Vương Trung, khẽ lắc đầu: "Không phải vậy, thực ra cuộc đàm phán về bản thỏa thuận bổ sung diễn ra khá suôn sẻ, điểm mấu chốt chính là việc có nên mở mặt trận thứ hai vào năm tới hay không, phía họ không hề đưa ra yêu cầu gì quá đáng với chúng ta. Tôi đoán là do các tướng lĩnh của họ không tin rằng chúng ta có thể tạo ra bước đột phá lớn nào trong năm tới.

"Trong suy nghĩ của rất nhiều tướng lĩnh cấp cao của quân Đồng minh, anh có thể giành được một loạt chiến thắng về mặt chiến thuật, nhưng về mặt chiến lược, Ant chỉ có thể cầm chân quân Prosen, còn việc đánh bại Prosen là nhiệm vụ của quân Đồng miinh."

Vương Trung: 'Hừ, rồi họ sẽ phải hối hận vì đã đánh giá thấp chúng ta. Vậy ngài đến đây vì chuyện gì?"

Đại sứ lấy ra một bức điện: "Bức điện mật này, tôi phải đích thân giao cho anh, và phải đốt ngay sau khi đọc xong."

Vẻ mặt Vương Trung trở nên nghiêm trọng.

Kể từ khi đến Hợp Chủng Quốc, anh đã không còn nhận được tin tức trực tiếp từ chiến trường nữa, bởi vì Bộ Tổng tư lệnh muốn đảm bảo cho cuộc đàm phán diễn ra suôn sẻ nên đã cố tình che giấu những tin tức bất lợi.

Vương Trung chỉ có thể dựa vào các mối quan hệ cá nhân để có được thông tin tình báo từ phía quân Đồng miinh, mà thông tin tình báo của quân Đồng minh chỉ là thông tin tình báo hạng hai do các sĩ quan tình báo của họ đánh cắp được ở Yekaterinburg, chưa chắc đã chính xác, chắc chắn trong đó có cả thông tin giả được cố tình tung ra.

Vì vậy, tình hình ở chiến trường thực sự như thế nào, Vương Trung cũng không rõ.

Nhưng nếu họ đã gửi một bức điện mật khẩn cấp cho mình như vậy, thì e rằng…

Vương Trung nhận lấy bức điện, mở ra đọc.

“Thượng tướng Rokossovsky, tiền tuyến báo nguy, quân địch tiếp cận Abadan, mau về.”

Vương Trung khẽ đọc xong dòng chữ này, mím môi lấy bật lửa Hawthorne tặng, châm một góc điện báo, nhìn nó chậm rãi bốc cháy.

Đại sứ im lặng quan sát Vương Trung.

Abadan, thành phố cảng, trạm cuối cùng của tuyến vận chuyển quân nhu của liên quân từ Balath xuống phía Nam.

Chẳng phải phòng tuyến kiên cố sao? Chẳng phải chốt chặn quân Prosen ở khúc quanh sông Valda?

Sao bỗng chốc đã đánh tới Abadan rồi?

Vương Trung nhớ lại những ngày đóng quân ở Abadan trước khi lên đường sang Balath.

Tin tốt là Pavlov đã mang theo bộ chỉ huy quân viễn chinh cùng các đơn vị chưa đến Balath rút về Abadan, Vương Trung vừa nhậm chức là có thể dùng ngay.

Pavlov chắc chắn cũng đã nắm rõ tình hình quanh thành phố.

Tin xấu là, quân địch đã đánh tới đây, e là dau Kuban không chuyển đi được, nhiều nơi sẽ khốn đốn khi mùa đông tới.

Vương Trung đang suy tính thì lửa bén vào ngón tay.

Anh vội vàng ném điện báo vào gạt tàn, ngậm ngón tay bị bỏng đỏ rực vào miệng. Đại sứ không nhịn được hỏi: "Ông thấy thế nào?"

Vương Trung: "Tôi hỏi ông, Prosen có sử dụng loại vũ khí mới nào có sức công phá lớn hay không?"

Lịch sử đã thay đổi lớn như vậy, Vương Trung chỉ có thể nghi ngờ Prosen đã ném bom nguyên tử.

Đại sứ lắc đầu: "Không."

Vương Trung: "Vậy Tập đoàn quân phía Tây có phát động tấn công nào không?"

Trên Trái Đất, chính Tập đoàn quân phía Tây đã phát động chiến dịch Zhitomir, nghiên nát quân Đức ở Zhitomir, khiến một lượng lớn quân tinh nhuệ của Đức bị hút vào đó, vì vậy mới không thể dồn lực đánh xuống phía Nam.

Vương Trung đang dùng phép loại trừ, xem xét tất cả những nguyên nhân có thể dẫn đến cục diện này.

Đại sứ: “Theo tôi được biết thì không. Ý tôi là, họ không phát động cuộc tấn công nào trên diện rộng.”

Vương Trung hiểu ra, chính anh đã khiến Nguyên soái Zhukov nhận thấy việc dùng quân số để nghiền nát Prosen trong giai đoạn này sẽ gây thương vong quá lớn, nên chờ quân đội được huấn luyện bài bản và tích lũy kinh nghiệm chiến đấu rồi mới tính tiếp.

Vương Trung đã vô tình khiến “Cối xay thịt” vốn diễn ra ở mặt trận trung tâm biến mất, toàn bộ lực lượng của Prosen được dồn vào mặt trận phía Nam.

Hơn nữa Prosen còn mạnh hơn cả Đức Quốc Xã trên Trái Đất, kết quả lại thành ra thế này!

Đúng là hiệu ứng cánh bướm, Vương Trung, chính là con bướm chết tiệt đó.

Giờ đây, anh phải trở về quê hương thứ hai, tổ quốc hiện tại, để dập tắt cơn bão do mình gây ra.

Vương Trung hít sâu một hơi, lúc này, Thượng tướng Hawthorne đẩy cửa bước vào - kể từ sau khi Vương Trung nổi tiếng, vị tướng am hiểu truyên thông này luôn kè kè bên cạnh anh.

“La!” Hawthorne hồ hởi gọi, ông ta vẫn quen gọi tắt họ Vương là “La Tin tốt, giai đoạn một của chiến dịch Torch đã thành công, chúng ta đã đổ bộ lên Bắc Phi thuộc địa của Ý, quân ta đang thế như chẻ trel Rommel sắp tiêu đời rồi!”

Lúc này, Hawthorne mới chú ý tới tờ giấy cháy sém trong gạt tàn: “Đây là… hình như tôi đến không đúng lúc?”

Vương Trung: “Không, ngài đến đúng lúc lắm, phiền ngài chuyển lời tới Tổng thống và các vị đang chờ tôi diễn thuyết rằng, có việc gấp, tôi phải về nước ngay lập tức.”

Lúc này Yakov bước vào: “Tướng quân! Vừa nhận được điện báo trong nước, bổ nhiệm ngài làm Tư lệnh Tập đoàn quân Abadan, đề nghị ngài vê nước ngay!”

Vương Trung cau mày, không dùng đường dây bí mật mà lại gửi điện công khai như vậy, xem ra Bộ Tổng tư lệnh không giấu được nữa rồi, chẳng mấy chốc các sĩ quan liên lạc của quân Đồng minh ở Yekaterinburg sẽ biết Abadan nguy cấp.

Hawthorne lộ vẻ đã hiểu: “LU Prosen, sắp thành công rồi phải không?”

Vương Trung: ‘Không, chúng sẽ không thành công, tôi sẽ xoay chuyển tình thế như năm ngoái. Nhất định là vậy.”

***

Quyển 8 Lời cuối sách Trọng tâm của quyển này là ném bí ngô đấy, thật đó.

Là tác phẩm về Chiến tranh thế giới thứ hai, không thể thiếu các chiến dịch đặc biệt được, nên chương này tôi đã bổ sung day đủ phần tác chiến đặc biệt.

Sang quyển sau, biệt kích Commando và lính thủy đánh bộ cải biên thành lực lượng đặc nhiệm sẽ ra tay.

Tất nhiên, về lý thuyết, dù có đủ quân số, Prosen cũng không thể nào công phá Abadan được, chủ yếu là đường quá xa, cơ sở hạ tầng kém, cho dù Prosen kiểm soát được tuyến đường thủy sông Valda cũng không thể giải quyết vấn đề hậu cần.

Hơn nữa, hạm đội nội hà của Ant không thể để yên cho Prosen tự do đi lại trên sông.

Prosen lại không có đủ sức mạnh để kéo tàu thuyền đi đường bộ.

Nhưng mà, tiểu thuyết mà, cứ phép thuật một tí cho hấp dẫn.

Quyển sau sẽ là "Stalingrad" phiên bản nâng cấp. Đáng lẽ ra tôi nên nghỉ ngơi một ngày, nhưng nhìn số chương còn nợ… thôi thì chúng ta cứ tiếp tục vậy.

Đừng bỏ lỡ, quyển sau bắt đầu ngay đây. Chương 328: Bước chân trên mặt đất

Chuyến bay đưa Vương Trung trở về không đến Yekaterinburg mà bay thẳng tới Abadan.

Các vị anh hùng Ant đi cùng phái đoàn Hợp Chủng Quốc không về cùng, dù sao giúp Hợp Chủng Quốc bán công trái cũng là nhiệm vụ quan trọng, ảnh hưởng đến số viện trợ mà Ant nhận được.

Trên chiếc C47, ngoài Vương Trung và Yakov còn có một đầu bếp người Ciris cùng mười phụ bếp.

Ông Trương rất giữ lời, đầu bếp này cao to vạm vỡ, nhìn là biết nấu ăn ngon.

Mấy người phụ bếp thì trông như đám lưu manh đầu đường xó chợ.

Người phiên dịch đi cùng chuyến trước cũng có mặt, trông anh ta có vẻ bất an.

Vương Trung an ủi: "Bây giờ tôi là Tư lệnh Tập đoàn quân rồi, hiếm khi nào Tư lệnh Tập đoàn quân chết lắm."

Người phiên dịch vội vàng nói: "Vậy ạ, cảm ơn ông đã an ủi."

Vương Trung: "Anh tên là gì?"

"Dạ, tôi họ Lưu, tên Ant của tôi là Nikolai Nikolayevich."

Vương Trung: “Nikolai, khi nào rảnh, tôi muốn anh dạy tôi tiếng Ciris, tôi muốn tìm hiểu sâu hơn về văn hóa Ciris.’

Nikolai nhìn Vương Trung với vẻ mặt khó tin: “Chuyện này… Thật ra, tôi chỉ nghe nói đồng bào tôi học ngoại ngữ - ngôn ngữ của các vị, để mở mang tâm mắt, còn người như ông thì đây là lần đầu tôi gặp.”

Vương Trung thầm nghĩ: Cứ chờ đấy, rồi anh sẽ được chứng kiến cảnh tượng các bậc đại nho nước ngoài tranh nhau mang ‘cống phẩm’ đến Ciris.

Nikolai nói tiếp: “Tất nhiên, nếu ông muốn học tiếng Ciris, tôi nhất định sẽ dốc hết sức mình. Nhưng vấn đề là tôi không phải giáo viên chuyên nghiệp, sợ rằng không dạy tốt được.”

Vương Trung võ vai anh ta: ‘Chuyện đó anh không cần lo.”

Anh cứ dạy đi, tôi chỉ sợ là mình học nhanh quá khiến anh giật mình thôi.

Lúc này, Vương Trung bỗng cảm thấy máy bay nghiêng mạnh.

Do hạ độ cao đột ngột, tai Vương Trung ù đi.

Anh lập tức hỏi lớn: “Tại sao lại hạ độ cao?”

Nhưng vì tiếng ồn trong khoang quá lớn, phi hành đoàn ở buồng lái không nghe thấy Vương Trung nói gì. Anh bèn đứng dậy, bước nhanh qua khoang hành khách, đến chỗ nối giữa buồng lái và khoang hành khách, ghé sát vào vách ngăn.

“Tại sao lại hạ độ cao?”, anh hét lớn.

Phi công quay lại nhìn anh, vẻ mặt khó hiểu.

Vương Trung đang định hét lên thì bỗng nhìn thấy chiếc tai nghe và mic treo trên vách, xem ra là nối với đường dây liên

lạc nội bộ. Anh vội vàng đeo tai nghe, ghé sát miệng vào mic, hỏi lớn: "Tại sao lại đột ngột hạ độ cao?"

Lần này thì cơ trưởng nghe rõ, vội vàng đáp: "Vô tuyến điện báo có địch col Chúng ta phải hạ thấp xuống dưới tâng mây, bay sát mặt đất để lợi dụng địa hình ẩn nấp. Đề nghị các vị mặc áo phao, có thể chúng ta sẽ phải hạ cánh xuống biển!"

Dù cơ trưởng được chọn riêng cho nhiệm vụ này vì thông thạo tiếng Ant, nhưng do quá căng thẳng nên ông ta vẫn nói sai vài từ.

Vương Trung cran cổ nhìn ra cửa sổ bên trái, nhìn mặt biển bao la phía dưới.

"Chết tiệt", anh nghiến răng,'Máy bay Prosen sao lại mò đến đây?"

Cơ trưởng: "Chúng ta đang bay dọc theo bờ biển về phía Nam, sắp đến tiền tuyến rồi."

Vương Trung: "Còn bao xa nữa mới đến sân bay?"

Phi công phụ nhìn bản đồ, nói: "Khoảng hơn tiếng nữa, với tốc độ tối đa thì là vậy."

Vương Trung: "Cảm ơn."

Anh vừa quay người lại thì nghe thấy một tiếng động lạ.

Anh vội vàng chuyển sang góc nhìn toàn cảnh, thấy một chiếc tiêm kích hai động cơ của Prosen đang lao xuống.

Ra là vậy, dùng tiêm kích hạng nặng để chặn đường một viên tướng cấp cao trên không, quen quá rồi còn gì!

Vương Trung vừa nghĩ đến đó thì chiếc máy bay riêng của Amelia đã lao tới như chớp, cắt đôi cánh chiếc tiêm kích Prosen, cả động cơ cũng văng ra ngoài.

Chiếc máy bay mất thăng bằng, xoay tít trên không, phi công Prosen tuyệt vọng bóp cò súng, nã đạn loạn xạ về phía chiếc C47.

Ngay lúc đó, một chiếc oanh tạc cơ hạng nặng của Prosen lao ra từ đám mây phía dưới, hai trong số sáu động cơ của nó đang bốc cháy, nhưng tạm thời vẫn duy trì được độ cao, chỉ là tốc độ ngày càng chậm.

Do Vương Trung đã "bật chế độ highlight" cho chiếc oanh tạc cơ, nên anh có thể thấy rõ khoảng cách giữa nó và chiếc C47 chưa đến 2,5km.

Ngay sau đó, Vương Trung thấy rõ ràng toàn bộ hỏa lực phòng vệ của chiếc oanh tạc cơ đang nhắm vào chiếc C47, từng khẩu pháo tự động đồng loạt xoay nòng về một hướng, trông thật đáng sợ, hệt như một chiến hạm trên không đang tập trung hỏa lực.

Rồi một màn mưa đạn dệt thành lưới lửa dày đặc bắn thẳng về phía chiếc C47.

Ở khoảng cách xa như vậy, lại là bắn trong khi đang di chuyển, lẽ ra không thể nào trúng đích được, nhưng hỏa lực của đối phương quá mạnh.

Tất cả các ụ súng đều chĩa về phía chiếc C47, đạn bắn ra dày đặc như lưới lửa phòng không của tàu chiến Hợp Chủng Quốc.

Hơn nữa, chúng đang ở ngay mạn trái chiếc C47!

Viên đạn đầu tiên găm vào thân máy bay, Vương Trung chỉ kịp chuyển góc nhìn về phía trong khoang thì viên đạn đã xuyên thủng sang bên kia, để lại một tiếng rít chói tai.

Một người phụ bếp ôm đầu kêu lên: "Má ơi, suýt chết!"

Vừa dứt lời, một lỗ đạn thứ hai xuất hiện trên mạn trái, viên đạn găm thẳng vào đầu người phụ bếp đứng phía trước. Do bay xa nên viên đạn đã giảm lực sát thương, không xuyên thủng đầu mà nằm lại. Người phụ bếp đổ gục xuống, ngã vào lòng đầu bếp.

Đầu bếp hét lớn: "A Quý! A Quý!"

Dù họ nói tiếng Quảng Đông, Vương Trung vẫn hiểu. Anh chưa kịp lên tiếng thì thấy một tia lửa lóe sáng bên ngoài cửa sổ mạn trái.

Anh vội vàng chuyển góc nhìn, thấy động cơ của chiếc tiêm kích vừa nã đạn bỗng phát nổ, xé toạc cánh máy bay, cả chiếc máy bay lảo đảo rồi lao thẳng xuống biển.

Phi hành đoàn trên chiếc tiêm kích lần lượt nhảy dù.

Do bay ở độ cao thấp, xác chiếc tiêm kích nhanh chóng lao xuống mặt biển, tạo nên một cột nước khổng lồ.

Chiếc máy bay riêng của Amelia bay sát bên cạnh chiếc C47, giọng nói của cô gái vang lên trong tai nghe: "Đó là đội oanh tạc cơ và tiêm kích hộ tống tâm xa, chúng ta vô tình chạm trán chúng.

"Vừa rồi tôi thấy có mấy chiếc MiG-3 đang quần nhau với chúng trên cao, chúng ta sẽ sớm thoát thôi."

Vương Trung: "Cô cảnh giới giúp tôi, sao đội hộ tống chỉ còn mỗi mình cô vậy?"

Amelia bực bội nói: "Không chiến mà, khi quần nhau thì tản ra, không tìm thấy nhau là chuyện bình thường.

Suy cho cùng, đây không phải trò chơi điện tử, thiết bị điện tử hàng không thời này cũng chẳng tiên tiến gì, Vương Trung có thể hiểu được.

Vương Trung lại chui vào buồng lái, vỗ vai cơ trưởng: "Gọi cho sân bay, báo cho họ biết chúng ta sắp đến, đừng để bị bắn nhầm!"

"Vâng!", phi công phụ đáp, rồi bắt đầu gọi bằng tiếng Ant còn chưa sõi: "Abadan, Abadan, đây là Phương Đông tốc hành, số 1 đang ở trên máy bay của tôi, đừng bắn nhầm! Số 1 đang ở trên máy bay của tôi, đừng bắn nhầm!"

Vừa dứt lời, pháo phòng không từ mặt đất đã bắn lên.

Vương Trung giật lấy mic, hét lớn: "LU ngu! Các người đang bắn quân mình đấy! Lũ ngu!"

Anh vừa dứt lời thì cả chiếc máy bay rung lên bần bật.

Giọng Amelia vang lên trong tai nghe: "Phương Đông tốc hành! Tôi thấy động cơ bên trái của anh bốc khói rồi! Cắt nhiên liệu cho động cơ bên trái ngay!"

Lúc này, có lẽ quân phòng không dưới đất đã nhận ra bắn nhầm, nên ngừng bắn.

Vương Trung lao tới cửa sổ bên trái, nhìn động cơ đang bốc cháy.

Lúc này, anh nghe thấy tiếng ai đó đang thổi phù phù bên cạnh, quay đầu lại thì thấy Yakov đang phùng má thổi về phía cửa sổ, như thể có thể thổi tắt được ngọn lửa trên động cơ vậy.

Khi Vương Trung quay đầu lại lần nữa, anh thực sự thấy ngọn lửa đã tắt!

Động cơ bốc khói đen, cánh quạt đã ngừng quay, nhưng quả thật không còn bốc cháy nữa! May mắn là vừa rồi một phát pháo phòng không chỉ bắn trúng động cơ, không làm hỏng hệ thống kiểm soát nhiên liệuI

Mẹ kiếp, tiền tuyến đã hiểm ác đến mức này rồi sao? Vừa lên đã giở trò dằn mặt với Vương Trung này!

Vương Trung vừa định thở phào nhẹ nhõm, trong máy bay liền truyền đến giọng nói của cơ trưởng: “Chúng ta phải hạ cánh khẩn cấp! Tất cả mọi người ngồi yên! Tốt nhất là đội mũ sắt vào! Ai sợ đau có thể nhảy dù trước! Như vậy té chết sẽ nhanh hơn một chút!”

Vương Trung nhìn ra bên ngoài máy bay, quả nhiên độ cao đã đến mức nhảy dù cũng chết nhanh hơn.

Hắn chỉ có thể tháo tai nghe xuống, trở lại vị trí của mình, thắt dây an toàn, đội mũ sắt, sau đó dựa theo tư thế tiếp đất khi gặp sự cố mà hắn đã xem trước khi xuyên không, cuộn tròn người lại.

Giọng Yakov vang lên bên tai Vương Trung: “Ngài làm gì vậy? Không thoải mái sao?”

Vương Trung: ‘Không, đây là tư thế bảo vệ, có thể giúp anh sống sót trong tai nạn máy bay! Tốt nhất là làm theo tôi.”

Yakov: “Tai nạn máy bay còn có thể sống sót sao?”

Vương Trung: “Có thể, hơn nữa chúng ta đang hạ cánh khẩn cấp, tỷ lệ sống sót rất cao!”

Thực ra Vương Trung cũng không chắc chắn, trong lòng hắn đã có một phần đang gào thét: Chẳng lẽ hành trình của mình đến đây là kết thúc?

Không cam tâm!

Hắn không cam tâm liền chuyển sang góc nhìn từ trên cao, nhìn máy bay lao xuống bãi cạn ven biển, ừm, vị trí hạ cánh này có nước đỡ, còn có thể ngăn máy bay bốc cháy nổ, hình như tỷ lệ sống sót cao hơn không ít!

Trong góc nhìn từ trên cao, khoảnh khắc máy bay tiếp xúc với mặt nước, Vương Trung cảm thấy rung lắc dữ dội.

Dây an toàn bên hông như muốn ép hết bữa tối hôm qua của hắn ra ngoài!

Cường độ rung lắc càng ngày càng nhỏ, góc nhìn từ trên cao cho thấy máy bay dần dần dừng lại.

Khi tất cả chấn động hoàn toàn chấm dứt, Vương Trung thở dài một hơi, cởi bỏ chiếc dây an toàn chết tiệt kia, hét lớn câu thoại kinh điển trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng "Starship Troopers": "Chúng ta đã đặt chân xuống đất! Trưởng quan!"

Mọi người đều nhìn hắn với vẻ nghi ngờ.

Vương Trung lúc này mới nhớ ra mình chính là gã trưởng quan chết tiệt kia.

Vì vậy hắn nói: "Nhanh, rời khỏi máy bay! Có thể cửa khoang bị kẹt do biến dạng, thêm vài người nữa cùng mởi"

Vừa dứt lời, gã đầu bếp lực lưỡng Ciris đứng dậy, một cú húc mạnh khiến cửa khoang văng ra.

Vương Trung giơ ngón tay cái lên: "Kungful Tuyệt!"

Chờ chút, tạo hình của gã đầu bếp này, chẳng lẽ hắn họ Trần tên Quốc Hán?

Vừa rồi là một cú Lục Xung sao?

Yakov cắt ngang dòng suy nghĩ của Vương Trung: "Nhanh rời khỏi máy bay! Tướng quân!"

"Biết rồi, biết rồi!" Vương Trung đứng dậy, lao ra khỏi cửa khoang, rơi xuống vùng nước nông.

Gió biển thổi tới, mang theo hơi thở của chiến tranh.

Chương 223: Nói Chuyện Với Đại Mục Sư ___

Chương 329: Quân luật

Chương 329: Quân luật

Ngày 15 tháng 10, Abadan, sở chỉ huy Tập đoàn quân Antpea Abadan, 13:47.

Pavlov nghe tin, mặt mày tái mét: “Bị bắn rơi? Ở đâu? Ai bắn?”

Sĩ quan truyền tin rụt cổ, rõ ràng bị cơn giận của Tham mưu trưởng dọa sợ: “Cái này… ở bờ biển cách chúng ta 30 km về phía bắc, là do lực lượng pháo phòng không của chúng ta. Không quân Hoàng gia hộ tống báo cáo tướng quân không sao.”

Pavlov túm lấy cánh tay sĩ quan truyền tin: “Xác định chứ? Xác định tướng quân không sao chứ? Lúc xác nhận Không quân Hoàng gia đã bay đủ thấp chưa?”

Sĩ quan truyền tin: “Hình như nói cô ấy là Phù thủy gì đó, có thể cảm nhận được tướng quân vẫn còn sống, nên chắc chắn không có vấn đề gì, yêu cầu chúng ta cử xe đi đón. Tôi cũng không biết cô ấy cảm nhận tướng quân bằng cách nào.”

Pavlov thở phào nhẹ nhõm: “Là tiểu thư Amelia, vậy thì có thể tin tưởng được.”

Dù sao ở Balath, Pavlov cũng đã chứng kiến Amelia dùng súng máy tiêu diệt tên huấn luyện chim ưng cách đó ba cây số, nên rất rõ ràng về năng lực của Phù thủy.

Lúc này, tu sĩ Peter mang một chiếc giày chạy xông xộc vào sở chỉ huy, hét lớn: "Pavlov! Tệ rồi, hình như tôi nghe thấy tướng quân đã hạ cánh xuống biển! Mau phái tàu tuần tra hải quân đi đón tướng quân! Không, tìm kiếm cứu nạn! Tìm kiếm cứu nạn!"

Pavlov: "Tướng quân vẫn còn sống, hơn nữa đã hạ cánh xuống bờ biển, Amelia của Không quân Hoàng gia xác nhận hắn không sao."

"Ồ, Amelia xác nhận hắn không sao à, vậy thì tốt rồi." Tu sĩ Peter thở dàiKhoan đã, sao chân tôi lại đau?"

Ông ta cúi đầu, phát hiện bàn chân trần như giam phải mảnh vỡ thủy tinh, liền kêu lên đau đớn.

"Ytát"

Pavlov quay đầu ra lệnh: "Bảo hải quân cử tàu tuần tra dọc theo bờ biển hướng bắc, lục địa cũng cử quân…"

Tu sĩ Peter: "Khoan dal Tôi nghe thấy tiếng ngựa hít"

Pavlov nhíu mày, ông ta chẳng nghe thấy gì cả.

Ngay sau đó, người quản ngựa của sở chỉ huy chạy vào: "Báo cáo, ngựa của tướng quân chạy khỏi chuồng!"

Pavlov: "Không cần để ý, chuồng ngựa có sao không? Có phát nổ hay bốc cháy không? Nó có phá hoại gì khi chạy ra ngoài không?"

Người quản ngựa: "Không có, chúng tôi chỉ muốn cho nó thư giãn một chút, chải lông cho nó, kết quả nó giật phăng dây thừng rồi bỏ chạy, người chải lông cho nó ngã ngửa, gãy xương rồi."

Pavlov: "Được rồi, xử lý người gãy xương theo quy định bị thương trong chiến đấu, còn ngựa thì không cần quan tâm, lát nữa nó tự khắc quay lại, còn mang theo cả tư lệnh nữa."

Popov: “Cùng với cả mớ lông trên đầu của tư lệnh.”

Pavlov nhìn người bạn già: “Từ nhà thờ địa phương trở về rồi à? Thế nào rồi?” Popov: “Có thể thành lập ít nhất 20 tiểu đoàn Vệ giáo ở địa phương, nhưng hiện tại tất cả bọn họ đều đang tăng ca sản xuất vũ khí trang bị, không thể để bọn họ ngừng sản xuất được.”

Pavlov bước nhanh đến trước bản đồ thành phố: “Hai mươi tiểu đoàn hơi ít, khu vực chúng ta phòng thủ quá rộng lớn, chỉ dựa vào 20 tiểu đoàn và tám sư đoàn bộ binh tạm thời trong tay, muốn giữ vững khu vực rộng lớn như vậy… e là không đủ.”

Popov: “Hay là điều Tập đoàn quân 51 vào thành phố? Bọn họ cũng đã nghỉ ngơi chỉnh đốn được một tháng rồi…”

“Điều xe tăng vào thành phố? Nhưng trong thành phố không có nơi nào thích hợp để phục kích thiết giáp và phát huy hỏa lực như Loktev. Hơn nữa, mặc dù Tập đoàn quân 51 có kinh nghiệm chiến đấu, nhưng đó là kinh nghiệm chiến đấu với quân đội Balath, nếu gặp phải quân đội Prosen tinh nhuệ thì sẽ tiêu đời.”

Popov: “Nhưng trên vùng đồng bằng rộng lớn, gặp phải quân đội Prosen tinh nhuệ, bọn họ sẽ tiêu đời nhanh hơn. Chúng ta đều đã thấy rồi, pháo thủ xe tăng của địch có thể bắn trúng xe tăng của chúng ta từ khoảng cách hơn một cây số, còn chúng ta xông lên đến 300 mét cũng chưa chắc đã phát hiện ra địch.

“Xe tăng của Tập đoàn quân 51 đều là loại T-34 hai người điều khiển tháp pháo cơ bản, không thể sử dụng như T-34/85 được!”

Pavlov: “Vậy thì đặt trong thành phố?”

“Ít nhất cũng có thể làm chướng ngại vật và điểm hỏa lực!” Popov nói.

Tham mưu trưởng lắc đầu: “Thôi, dù sao tướng quân cũng chỉ cách đây 30 km. Chờ hắn trở về rồi quyết định.”

Lúc này, một sĩ quan truyền tin khác cầm điện báo đến: “Điện báo từ Bộ Tổng tư lệnh, Tập đoàn quân Cơ động số 1 sẽ sẵn sàng xuất phát trong vòng ba ngày và bắt đầu lên đường.”

Pavlov: “Cuối cùng cũng có tin tốt, như vậy chúng ta lại có thêm 100. 000 quân tiếp viện. Nhưng vẫn là quá ít, đợi tướng quân đến chắc chắn phải yêu cầu Bộ Tổng tư lệnh điều thêm quân.”

Popov lắc đầu, chỉ vào bản đồ chiến khu: “Ông nhìn xem cái chiến tuyến kéo dài như rắn này, tất cả đều là thứ do đám người Tập đoàn quân Valdai vừa mới bị giải tán bày ra, lũ đó chỉ biết dựa vào con sông lớn để phòng thủ, mới khiến tình hình trở nên tồi tệ như vậy!”

Pavlov: “Chờ tướng quân đến, chắc chắn sẽ rút ngắn chiến tuyến lại, những nơi dễ phòng thủ chỉ cần một lượng nhỏ quân đội, tập trung đại quân vào Abadan.”

Popov: “Tôi nghĩ chúng ta nên hạ lệnh ngay lập tức.

Pavlov: “Không, trước khi hạ lệnh phải tìm hiểu rõ tình hình phòng ngự dọc bờ sông, tôi đã ra lệnh cho sĩ quan tham mưu đáng tin cậy nhất đi dọc theo sông để khảo sát rồi. Đợi tướng quân đến, nghỉ ngơi một chút, ngày mai chắc chắn sẽ có kết quả điều tra.”

Pavlov, quả thực làm việc rất cẩn thận, chu đáo.

Tham mưu trưởng chắp tay sau lưng, quay người nhìn ra bầu trời xanh bên ngoài cửa sổ: “Chỉ còn chờ tướng quân trở về.”

Vương Trung ngồi trên bãi cát, nhìn Yakov: “Sao anh cứ bồn chồn như vậy, nếu như hoa tiêu không định vị sai, chúng ta hiện giờ đang ở cách Abadan mười mấy cây số, Amelia đã xác nhận tình hình của chúng ta rồi, người đến đón chúng ta sẽ đến sớm thôi.”

Yakov thở dài: “Tướng quân, ngài luôn bình tĩnh như vậy sao?”

Vương Trung cười: “Ừ, dù sao cũng đã đến Địa ngục nhiều lần rồi.”

“Nhưng mà, ngài lại bị viên thịt viên không hề nóng làm bỏng - mà nói đến viên thịt viên đó ngon thật đấy, gọi là đầu sư tử, là thịt sư tử làm à?”

Vương Trung: “Không, là thịt lợn.”

“Ơ… Vậy tại sao lại gọi là đầu sư tử?”

Vương Trung: “Làm sao tôi biết được, có lẽ trong mắt người nặn thịt viên có sư tử chăng?”

Hắn thật sự không biết tại sao món đầu sư tử lại được gọi là đầu sư tử, ăn nhiều năm như vậy mà không hề biết.

Đang nói chuyện phiếm thì tiếng động cơ ngày càng gần, Vương Trung thấy chiếc máy bay cánh cắt của Amelia lại phun lửa bay về, lướt qua đầu đội của Vương Trung.

Ngay sau đó, trên mặt biển vang lên tiếng còi tàu, mọi người quay đầu nhìn lại, thấy một chiếc pháo ham Ant đang lao đến với tốc độ cực nhanh, có vẻ như là một trong những “khu trục hạm” đã yểm trợ hỏa lực cho cuộc đổ bộ trước đó.

Vương Trung chỉ vào khu trục hạm, nói với Yakov: “Thấy chưa, không phải đã đến rồi sao?”

“Tướng quân nói đúng, là tôi quá nôn nóng rồi.”

Khoảnh khắc này, Vương Trung nghe thấy tiếng ngựa hí.

Hắn thầm nghĩ không thể nào, nhìn về phía phát ra âm thanh, quả nhiên thấy Bucephalus vừa hí vang vừa phi nước đại đến, phía sau còn có vài chiếc xe Jeep Willys.

"Được đấy, người trên đất liền cũng đến rồi!"

Vương Trung vẫy tay với Bucephalus, con ngựa càng chạy hăng hơn, nhưng trên lưng nó không có yên, Vương Trung không có cách nào cưỡi nó trở về sở chỉ huy.

Con ngựa chạy đến trước mặt Vương Trung, dừng lại đột ngột, nhìn chiếc mũ sắt trên đầu hắn rồi thở hổn hển.

Vương Trung bất đắc dĩ tháo mũ sắt xuống, con ngựa lập tức vui vẻ liếm tóc hắn, để lại nước bọt ướt sũng.

Chiếc xe Jeep đến muộn hơn con ngựa một chút, phanh gấp trước mặt Vương Trung, Trung sĩ Grigory lái xe đứng bật dậy chào: "Tướng quân, chúng tôi đến muộn!"

Vương Trung: "Không muộn, không muộn."

Grigory: "Vậy là lại có gián điệp ở đâu đó sao? Xem ra Yekaterinburg lại phải thanh lọc một lần nữa rồi…"

Vương Trung: "Thanh lọc hay không, cứ để Belinsky và Hồng y Lavkid lo liệu, tôi chỉ thấy đội máy bay ném bom của địch vô tình gặp phải tôi. Tin tôi đi, nếu là kế hoạch ám sát của Prosen, bọn họ sẽ không dùng một chiếc máy bay ném bom hạng nặng làm chiến hạm trên không để tấn công tôi."

"Máy bay ném bom hạng nặng sao?" Grigory suy nghĩ: "Hình như đúng là không giống ám sát."

"Đúng vậy. Hơn nữa chúng ta còn có Amelia của Không quân Hoàng gia hộ tống, cô ấy là át chủ bài của Không quân Hoàng gia, phi công của Không quân Hoàng gia đều là quái

vật.” Lúc nói chuyện, chiếc máy bay cánh cắt của Amelia lại phun lửa bay qua đầu mọi người một lần nữa.

Vương Trung: “Được rồi, đừng dài dòng nữa. Anh đã đến rồi, tôi tin tưởng vào tay lái của anh.”

Lúc này, xuồng cao su của hải quân cũng đã cập bờ, lính hải quân nhảy xuống xuồng, chào Vương Trung: “Tướng quân! Chúng tôi phụng mệnh đến đón ngài!”

Vương Trung: “Không cần đâu, đoàn xe của tôi và người lính đáng tin cậy nhất của tôi đã đến rồi. Mọi người quay về đi.”

Lúc này, từ phía bắc lại có vài chiếc xe Jeep Willys tiến đến, nghe thấy tiếng động cơ, mọi người vội vàng tìm chỗ nấp, giương súng cảnh giác.

Vương Trung đã sớm quan sát qua góc nhìn từ trên cao và xác định những người này không phải kẻ thù, bèn phẩy tay nói: “Đừng sợi Là lực lượng pháo phòng không vừa nãy bắn nhâm chúng ta đến xin lỗi đấy.”

Nói xong, hắn sải bước tiến về phía chiếc xe Jeep đang chạy tới.

Vị Đại úy ngồi trên ghế phụ của chiếc xe Jeep đứng lên, tháo mũ chào từ xa: “Chúa ơi! Hãy nhìn xem tôi đã làm chuyện gì thế này!”

Chiếc xe dừng lại, ông ta lập tức nhảy xuống xe, chào Vương Trung: “Báo cáo! Tướng quân, hãy xử tử tôi đi! Tôi suýt chút nữa đã hại chết ngài! Xin hãy xử tử tôi đi! Những người khác đều vô tội, là tôi hạ lệnh khai hỏal”

Vương Trung xua tay: “Không, lỗi của các anh chỉ là không cẩn thận trong việc xác định mục tiêu. Anh phải bị trừng phạt vì điều này, nhưng quân luật có quy định không cẩn thận trong việc xác định mục tiêu là phải chết sao? Theo quân

luật, tôi sẽ phạt các anh - chết tiệt, sĩ quan tuyên úy của các anh đâu rồi? Quân luật quy định phạt thế nào?”

Là người đứng thứ hai từ dưới lên trong lớp, Vương Trung thực sự không biết nên phạt như thế nào theo quân luật.

Một vị tuyên úy bước xuống từ chiếc xe .Jeep thứ hai: “Tướng quân, theo quân luật, xác định mục tiêu sai sẽ bị phạt đánh 50 roi, đồng thời phải trải qua khóa huấn luyện tăng cường về xác định mục tiêu, không vượt qua bài kiểm tra sẽ không được trở về đơn vị cũ.”

Vương Trung: “Vậy thì cứ theo đó mà làm. Ngoại trừ vị Đại úy này, tất cả những người khác đều phải trải qua khóa huấn luyện tăng cường về xác định mục tiêu, điều động lực lượng pháo phòng không khác đến thay thế bọn họ.”

“Vâng!” Thượng úy cúi chào Vương Trung: “Tôi nhất định nghiêm túc kiểm điểm sai lầm của mình.”

Vương Trung võ võ bờ vai của hắn, quay người nói với Grigory: “Được rồi, chúng ta đi!”

Chương 224: Thăng Hàm

Chương 330: Sắp xếp tình huống

Chuong 330: Sap xep tinh huong

Vương Trung vừa vào bộ tư lệnh, đầu tiên hô lớn: "Nelly đưa khăn mặt cho tôi, còn có quần và giày thay thế, giày tôi ướt hết cả ống quần rồi."

Pavlov vốn đang chỉ huy các tham mưu làm việc trước bản đồ, nghe thấy Vương Trung nói vậy liền quay đầu nhìn về phía cửa: "Sau khi cậu đến Hợp Chủng Quốc, cô ấy đã đến Yekaterinburg để chăm sóc vợ cậu rồi. Truyền lệnh của cậu không thể rảnh rỗi được, lúc cậu vừa xuất phát cô ấy còn chạy đến đội giặt quần áo để giúp giặt giũ đấy."

Vương Trung tháo mũ đưa cho Yakoy, cúi đầu nhìn đôi giày da ướt sũng, lắc đầu: "Vậy đợi lát nữa thay cũng được. Báo cáo tình hình!"

Pavlov cầm lấy văn kiện đã sắp xếp xong trên bàn, bước đến trước bản đồ, cầm lấy cây thước gỗ: "Theo điều tra, tiền phương của Prosen cách phía Tây Abadan 50km, ở đây chúng ta đã chạm trán tiểu đoàn trinh sát cơ giới của Prosen.

"Phiên hiệu của tên lính bị bắt khai có quân đoàn thiết giáp số 14, quân đoàn thiết giáp số 41, còn có cả quân đoàn bộ binh 48, phiên hiệu tập đoàn quân là tập đoàn quân số 6, tư lệnh là thượng tướng Wilhelm von Friedrich.'

Vương Trung mím môi, suy đoán của anh ta khi nhận được mệnh lệnh đã chính xác. Trong lịch sử Trái Đất, quân đoàn thiết giáp số 41 không nằm trong biên chế của Tập đoàn quân

số 6, quân đội của Đức Quốc Xã trên Trái Đất chỉ có duy nhất quân đoàn thiết giáp số 14, vậy mà ở đây, hắn ta lại tăng gấp đôi lực lượng thiết giáp.

Nói cách khác, Vương Trung phải đối mặt với một tập đoàn quân số 6 mạnh hơn rất nhiều so với trong lịch sử.

Nhưng nghĩ theo hướng tích cực, khoảng cách quân địch đột phá càng xa, đồng nghĩa với việc hậu cần của chúng sẽ kém hơn so với Tập đoàn quân số 6 trong lịch sử Trái Đất.

Vương Trung lên tiếng: "Dự báo thời tiết."

Pavlov lập tức ra hiệu, một vị tham mưu vội vàng đưa báo cáo đến tay Vương Trung.

Trong lúc Vương Trung cúi đầu xem xét, vị tham mưu trưởng tóm tắt: "Mùa bùn lầy sẽ bắt đầu trong tuần này."

"Tốt!" Vương Trung lập tức ngẩng đầu, trả báo cáo lại cho vị tham mưu: "Một tháng sa lầy, tình hình tiếp tế của chúng ta thế nào?"

Pavlov lập tức dùng thước gỗ chỉ vào dòng sông Valdai: "Lực lượng Prosen đang kiểm soát một số khu vực ở bờ Tây sông Valdai, chúng bố trí pháo binh ở đó. Pháo hạm của hải quân đã thử giao chiến với chúng vài lần nhưng không thể tiêu diệt được, vì vậy việc vận chuyển trên sông chỉ có thể hạn chế ở tuyến đường thủy bên này."

"Sông Valdai rất rộng, hỏa lực bắn thẳng của Prosen không thể bao phủ đến tuyến đường phía Đông. Hỏa lực bắn gián tiếp của chúng phải dựa vào hiệu chỉnh đường đạn, nhưng lính thủy đánh bộ và hạm đội của chúng ta vẫn luôn tìm cách tiêu diệt các trạm quan sát của Prosen trên bờ."

"Vì vậy, chúng ta vẫn có thể đảm bảo được một nửa công suất vận chuyển trên sông Valdai - à không, không đến một

nửa, vì còn tổn thất do không kích, chỉ còn khoảng một phần ba.”

“Tin tốt là, tuyến đường sắt của chúng ta đều nằm ở bờ Đông, đây là kết quả của việc lên kế hoạch từ nhiều năm trước. Mục đích là để khi bị tấn công từ phía Tây, tuyến đường sắt sẽ được sông Valdai che chở.”

Vương Trung hỏi: “Vậy là Prosen không sử dụng đường sắt?”

“Đúng vậy.” Pavlov dừng lại, sau một thoáng im lặng, ông nói thêm: “Tôi chưa bao giờ cảm kích vị Thủ tướng đã thiết kế ra hệ thống này đến thế, nghe nói ngài ấy là người theo chủ nghĩa thế tục.”

Vương Trung: “Vậy là hậu cần của Prosen chủ yếu dựa vào đường bộ, phải không?”

“Đúng vậy, chúng tôi đã căn cứ vào tình hình trinh sát hàng không, lời khai của tù binh và lời kể của những người lính chạy trốn trở về để phác họa sơ bộ tuyến đường tiếp tế của chúng.”

Pavlov búng tay, các tham mưu lập tức treo một tấm bản đồ lên bảng đen.

Trên bản đồ là một đường kẻ màu xanh rất dài và rõ nét.

Vương Trung cẩn thận quan sát đường kẻ màu xanh rồi hỏi: “Sao lại không đánh dấu các điểm tập kết quân và trạm trung chuyển của chúng?”

“Vì chúng tôi không biết.” Pavlov có vẻ bất lực: “Prosen năm nay đã khác, chúng bắt đầu ngụy trang. Ảnh chụp hàng không không thể hiện rõ những vị trí đó.”

Năm ngoái, Prosen hoàn toàn không thèm ngụy trang, các điểm tập kết quân, trạm trung chuyển đều lộ liễu, ảnh chụp

hàng không có thể dễ dàng nhận ra, chẳng cần phải phân biệt.

Pavlov nói tiếp: “Tôi đoán có lẽ là do không quân của chúng ta liên tục oanh tạc hệ thống hậu cần của Prosen.’

Dưới sự tác động của Vương Trung, trọng tâm tác chiến của không quân Ant đã hoàn toàn khác với Không quân Xô Viết trên Trái Đất. Không quân Xô Viết chú trọng hỗ trợ hỏa lực tâm gần, dòng máy bay chủ lực là IL-2, sau chiến tranh cũng tập trung tuyên truyền ve IL-2 và IL-10.

Ngược lại, không quân Ant dưới sự can thiệp của Vương Trung, hiện nay chủ yếu tập trung vào việc oanh tạc hậu cần của Prosen, đánh phá các ga tàu, trạm trung chuyển… Lực lượng hỗ trợ tâm gần bị cắt giảm đáng kể.

Nhìn chung, hiệu quả chiến đấu hiện tại của không quân Ant cao hơn hẳn so với Không quân Xô Viết trên Trái Đất. Bởi vì ga tàu là mục tiêu lớn hơn xe tăng rất nhiều, trong điều kiện phi công thiếu kinh nghiệm bay, rõ ràng nhà ga là mục tiêu dễ tấn công hơn.

Có vẻ như những cuộc không kích thành công của không quân Ant đã buộc Prosen phải ngụy trang các điểm hậu cần của mình.

Vương Trung lắc đầu: “Không kích hiệu quả quá lại khiến hiệu quả trinh sát giảm xuống, đúng là tiến thoái lưỡng nan. Được rồi, tôi đã nắm được sơ bộ tình hình. Vậy hiện tại tôi có bao nhiêu sư đoàn sẵn sàng chiến đấu?”

Pavlov: “Ngoài các sư đoàn trở về từ Balath, còn có tám sư đoàn mới được bổ sung.”

Vương Trung ngạc nhiên: “Chỉ có tám? Toàn bộ đều được tổ chức theo biên chế mới của tôi chứ?”

Pavlov: “Không, những sư đoàn được biên chế mới đều là ‘hàng hot, vừa thành lập đã bị các tập đoàn quân khác tranh

giành mất rồi. Tình hình ở đây tuy cấp bách, nhưng nhất thời cũng không thể điều động sư đoàn nào đến cho chúng ta."

Vương Trung: "Được rồi, tám sư đoàn này có đủ tám nghìn quân không?"

"Có, theo tiêu chuẩn sư đoàn bộ binh tạm thời, tám sư đoàn này đều đủ quân số" Vương Trung: "Tập đoàn quân cơ giới số 1 của tôi bao giờ thì đến?"

"Tập đoàn quân đang được huy động, ba ngày nữa lực lượng tiên phong sẽ đến nơi." Pavlov ngừng lại, rồi nói tiếp: "Thật ra Bộ Tổng tư lệnh đã giao cả Tập đoàn quân Valdai cho chúng ta, nhưng đây đều là những binh sĩ đã trải qua nhiều trận đánh, hao tổn khá nhiều. Hiện tại, các sư đoàn này đang đóng quân rải rác như trên bản đồ."

Lúc này Vương Trung mới chú ý đến những dấu hiệu dày đặc ở hai bên bờ sông Valdai trên bản đồ.

Trông giống hệt một con rắn khổng lồ!

Vương Trung: "Tên ngốc nào bố trí đội hình như vậy?"

"Là Yemenko, tư lệnh Tập đoàn quân Valdai."

Vương Trung đỡ trán: "Bây giờ hắn ta đang ở đâu?"

Pavlov nhún vai: "Tôi không biết."

Vương Trung đổi câu hỏi: "Công sự của chúng ta xây dựng đến đâu rồi? Đào được bao nhiêu lớp phòng tuyến rồi?"

Pavlov lập tức chuyển sang tấm bản đồ phòng thủ thành phố Abadan: "Hiện tại, chúng tôi đã huy động toàn bộ phụ nữ và người già trong thành tham gia xây dựng công sự, khẩn trương xây dựng hai lớp chướng ngại vật chống tăng ở ngoại ô. Các lô cốt đang được công nhân xây dựng và công nhân nhà máy xi măng trong thành gấp rút hoàn thành."

“Khác với những trận phòng ngự trước đây, lần này vũ khí trang bị của chúng ta rất đây đủ, pháo chống tăng, súng tiểu liên, súng máy… đều được trang bị đầy đủ.”

“Ngoài ra, vì Bộ tư lệnh Hạm đội Nội Hải đóng tại Abadan nên chúng ta có một lượng lớn lính thủy đánh bộ, nhưng họ không nằm dưới quyền chỉ huy của chúng ta.”

Vương Trung cau mày: “Chẳng phải tôi là Tư lệnh Tập đoàn quân sao? Về lý thuyết, tất cả lực lượng này đều phải do tôi chỉ huy chứ?”

Pavlov: “Đúng vậy, nhưng vì Tập đoàn quân được thành lập quá vội vàng nên quyền chỉ huy vẫn chưa được chuyển giao đến tay cậu. Hoặc cũng có thể là Bộ Tổng tư lệnh quá bận nên quên mất.”

Vương Trung: “Anh không gửi điện báo hỏi sao?”

“Đã gửi rồi, nhưng chưa nhận được hồi âm.”

Vương Trung: ‘Lát nữa tôi sẽ gọi điện cho Bộ Tổng tư lệnh… không, gọi điện cho Sa Hoàng bệ hạ. Ngoài ra, anh xem thử đội hình “rắn” này có thể điều động được sư đoàn nào, tập trung chúng lại để sử dụng.’

“Tôi đã cử tham mưu đi khảo sát xem khu vực nào không cần bố trí nhiều quân như vậy.” Pavlov đáp, Ngày mai sẽ có báo cáo.”

Vương Trung gật đầu, tiếp tục ra lệnh: “Chúng ta cần xác định vị trí các điểm tiếp tế của địch. Tôi đã thuyết phục quân Đồng minh cử một đội biệt kích Commando đến hỗ trợ, họ là chuyên gia trong lĩnh vực phá hoại bí mật. Trải qua năm ngoái, chắc chắn Prosen đã có sự chuẩn bị cho mùa bùn lầy, chúng ta phải tiếp tục gây khó khăn cho chúng.”

Pavlov dang hai tay: “Tất nhiên là tốt nếu có thể xác định được, nhưng cậu cũng thấy tình hình ảnh chụp hàng không rồi

đấy. Chuyên gia phân tích nửa ngày trời mà vẫn không thể nào phân biệt được đâu là điểm tập kết quân, đâu là trạm trung chuyển.” Vương Trung chống cằm suy nghĩ, đúng lúc này Amelia, người vừa hộ tống anh đến bộ tu lệnh bước vào.

Vương Trung bỗng nhiên búng tay: “Tôi có cách rồi!”

Pavlov: “Cậu định đích thân đi trinh sát tiền tuyến? Lần này e là không được đâu. Hay là để pháo hạm của hải quân đưa cậu đi dọc sông Valdai, quan sát xem khu vực nào có thể điều động quân, thế nào?”

Vương Trung: ‘Không, lần này tôi sẽ bay trên không trung, tự mình quan sát mặt đất.”

“Tôi phản đối!” Pavlov lớn tiếng,‘Cậu đã bị bắn rơi một lần rồi! Không, tôi không thể cho phép cậu mạo hiểm! Hiện tại, không quân Prosen đang dồn sự chú ý về hướng này. Mặt trận phía Tây và Mặt trận Saint Andrewsburg đã lâu không bị không kích quy mô lớn, toàn bộ lực lượng không quân của Prosen ở mặt trận phía Đông đều tập trung ở đây! Tôi không cho phép cậu mạo hiểm!”

Vương Trung: “Đừng lo lắng! Máy bay C-47 rất dễ bị bắn rơi, hơn nữa còn bị chính pháo phòng không của chúng ta bắn rơi. Tôi chỉ cần ngồi trên chiếc máy bay không thể bị bắn rơi là được.”

Pavlov lắc đầu nguay nguay hai má phúng phính rung lên: “Không được, không được, tôi không đồng ý! Hơn nữa tôi nghĩ các đồng chí không quân cũng sẽ không đồng ý! Bọn họ biết rõ bầu trời hiện tại nguy hiểm đến mức nào!”

“Không, Tham mưu trưởng, mời anh nhìn xem!” Vương Trung đưa hai tay về phía Amelia, làm động tác “mời”: “Đây là phi công At chủ bài’ của Liên hiệp Vương quốc, Tiểu thư Amelia, người chưa từng bị bắn rơi!”

Amelia cau mày: “Tôi không bị bắn rơi là vì tôi lái loại máy bay đặc biệt. Nếu lái máy bay trinh sát hai chỗ ngồi thì sức chiến đấu của tôi sẽ giảm sút rất nhiều.”

Vương Trung: “Tôi sẽ ngồi trên máy bay của cô, chúng ta chen chúc một chút.”

“Như vậy có thể quan sát rõ ràng không?” Amelia nghi ngờ hỏi.

Không nhìn rõ lắm, nhưng tôi có ‘hack’ mài

Vương Trung: “Cô biết là tôi có thể nhìn rõ!”

Bởi vì chúng ta là những người Xô Viết mới! Cô mau hiểu ý tôi dil

Amelia do dự một chút, nhưng rồi lại lắc đầu: “Không được, tôi nghĩ lại rồi, anh cao như vậy, lại nặng như vậy, không thể nào chui vừa vào buồng lái chật hẹp của tôi đâu. Vì phải lắp động cơ lớn hơn nên buồng lái máy bay của tôi rất chật chội. Chỉ có tôi là con gái, dáng người nhỏ nhắn nên mới miễn cưỡng xoay sở được.”

“Nếu anh vào đó, e rằng tôi còn chẳng thể nào kéo cần điều khiển được.”

Vương Trung chợt lóe lên ý nghĩ, hay là nhét mình vào thùng nhiên liệu phụ, dù sao anh cũng không cần dùng mắt để quan sát.

Đúng lúc này, Amelia bỗng lên tiếng: “Nghe nói máy bay trinh sát Pe-3 do các anh cải tiến từ Pe-2 có hiệu quả chiến đấu rất tốt?”

Pavlov: “Hầu hết những bức ảnh chụp hàng không này đều do Pe-3 chụp. Hiện tại, loại máy bay trinh sát tốc độ cao này rất ít khi bị không quân Prosen chặn được.”

Amelia: “Vậy thì dùng loại này là được rồi, lại là loại hai chỗ ngồi, nếu gặp địch thì tôi có thể dùng năng lực của mình để chiến đấu.”

Vương Trung lập tức vỗ bàn: “Được! Dùng loại do

Chương 225: Nhân viên bổ sung

Chuong 331: Trinh sattren khong

Chuong 331: Trinh sat tren khong

Vì tình hình cấp bách, Vương Trung quyết định hành động ngay.

Đương nhiên, còn một lý do khác là anh sợ Pavlov thay đổi ý kiến.

Tuy Vương Trung là Tư lệnh Tập đoàn quân, muốn làm theo ý mình cũng không phải là không được, nhưng anh đã hợp tác với Pavlov lâu như vậy, tình đồng chí gắn bó keo sơn, vẫn nên nể mặt ông.

Nửa tiếng sau, Vương Trung thay quần áo và giày da mới, xuất hiện ở sân bay Abadan.

Họ vừa đến bãi đáp, một chiếc xe Jeep mang phù hiệu không quân từ xa lao tới, phanh gấp trước mặt Vương Trung.

Grigory phản ứng rất nhanh, lao ra chắn trước Vương Trung, tay rút súng lục Tokarev đã được cải tiến, sẵn sàng nổ súng.

Vị Tư lệnh Không quân nhảy xuống xe, chỉnh trang lại quân phục, nghiêm nghị chào: "Tướng quân! Ngài không thể lên trời được, hiện tại không quân Prosen hoạt động rất tích cực, chúng tôi không thể để mất ngài được!"

Vương Trung vội giới thiệu Amelia với vị Tư lệnh Không quân: "Vị này là phi công At chủ bài' của Liên hiệp Vương

quốc, cô Amelia, cô ấy đã chiến đấu với Prosen được ba năm…”

“Bốn năm.” Amelia sửa lại,‘Từ khi Melainia bị xâm lược, tôi đã chiến đấu với Prosen. Lúc đó tôi ở trong Không quân Viễn chinh, tuy rằng mặt đất đang trong tình trạng giằng co nhưng trên không lại vô cùng khốc liệt.”

Vương Trung: “Nghe rõ chưa, cô ấy đã chiến đấu với Prosen bốn năm, chưa từng bị trúng đạn dù chỉ một lần! Cô ấy nhất định có thể đưa tôi trở về an toàn!”

Tư lệnh không quân mặt mày căng thẳng, thoạt nhìn vô cùng khó xử.

Lúc này, Korioning viên thượng tá của đoàn máy bay đánh chặn số 11 chạy tới, theo sau là hai phi công thiếu tá đeo sao Kim. Hắn cúi chào Vương Trung trước, sau đó vội vàng nói: “Tướng quân, bây giờ không trung rất hỗn loạn, kẻ địch còn muốn ám sát ngài! Chúng tôi đều biết!”

Vương Trung: “Nếu là anh, muốn ám sát tướng lĩnh cao cấp của địch, anh sẽ phái máy bay ném bom hạng nặng sáu động cơ sao?”

Korioning thượng tá ngây ngẩn cả người: ‘Á? Hả? Sáu phát? Tôi nhớ rõ Prosen bị trọng oanh không tính là quá nhanh? Han la đều đuổi không kịp C471! Cái này… Không quá hợp lý!”

Vương Trung: “Đúng không? Chúng ta chỉ đụng phải máy bay ném bom của địch mà thôi, cuối cùng vẫn bị hỏa lực của quân bạn bắn rơi.”

Korioning kinh hãi: “Ai to gan như vậy? Chắc chắn là tàn dư của phái Tốc Thắng, di độc của phái đầu hàng, phải trừ khử hết!”

Vương Trung: “Tôi tin là hiểu nhầm, tóm lại tôi cần tự mình trinh sát trên không, lập tức kéo chiếc Pe-3 tốt nhất ra khỏi khoang!”

Korioning thượng tá vung tay lên: “Chúng tôi sẽ cử trung đội số hai có thành tích cao nhất hộ tống!”

Vương Trung ấn tay hắn xuống: “Đừng như vậy. Một chiếc Pe-3 đi theo 12 chiếc MiG-3 hộ tống, quá phô trương.”

Một trong hai thiếu tá đứng sau lưng thượng tá Korioning tiến lên một bước: “Có thể làm như vậy, chúng ta giả vờ làm nhiệm vụ tuần tra không gian, bố trí tám đội hình hai chiếc lỏng leo trên máy bay trinh sát, như vậy bất kể kẻ địch tấn công từ đâu, chúng ta đều có thể nhanh chóng lao xuống yểm hộ.”

Vương Trung suy nghĩ một chút, cảm thấy an toàn một chút cũng không có hại gì, bản thân thật sự không muốn học theo một vị đại tướng hải quân nào đó.

Thế là hắn gật đầu đồng ý.

Korioning vui mừng khôn xiết, quay đầu hạ lệnh: “Trung đội hai, lập tức chuẩn bị xuất kích, cất cánh cùng tướng quân!”

Lúc này, tư lệnh không quân lớn tiếng nói: “Tướng quân! Ngài vẫn chưa thuyết phục được tôi! Việc chụp ảnh cứ để phi công bình thường làm là được rồi, ngài mạo hiểm như vậy là vì sao?”

Vương Trung: “Chờ tôi trở về ngài sẽ biết, đồng chí Tư lệnh không quân.”

Amelia ở bên cạnh nói: “Anh ấy không giống mọi người, anh ấy và tôi đều có khả năng đặc biệt. Tôi rất rõ ràng, tôi có thể cảm nhận được kẻ địch ở đâu!”

Quả nhiên, có Ma Nữ bên cạnh, rất nhiều chuyện giải thích dễ dàng hơn hẳn!

Tư lệnh không quân do dự vài giây, cuối cùng nhường đường, đồng thời hạ lệnh: "Mang chiếc Pe-3 tốt nhất ra. Nhưng mà, tiểu thư Amelia, cô chưa từng được huấn luyện lái Pe-3, liệu có thể điều khiển được sao?"

Vương Trung thầm nghĩ, điều này anh không hiểu rồi, tân nhân loại lần đầu tiên vào buồng lái Gundam còn có thể lái thứ đó đánh bại chuyên gia dày dặn kinh nghiệm gấp mấy chục lần, đây chính là tố chất của tân nhân loại!

Amelia tự tin nói: "Yên tâm, tất cả thiết bị bay, tôi chỉ cần nhìn một cái là có thể học được!"

Tư lệnh không quân cuối cùng cũng bị thuyết phục hoàn toàn, vẻ mặt lo lắng lùi về phía sau mấy bước, Korioning trấn an: "Đã có trung đội hai chúng tôi, Prosen sẽ không thực hiện được ý đồ, tướng quân nhất định có thể bình an trở về, sau đó dựa vào thông tin trinh sát được để thống kê người Prosen."

Trong lúc nói chuyện, một đám nhân viên kỹ thuật mặt đất đã đẩy một chiếc Pe-3 đến trước mặt Vương Trung.

Biểu tượng trên đuôi máy bay cho thấy đây là thuộc đội trinh sát không quân số 3, trên thân máy bay còn viết một dòng chữ Ant: "Vì em trai tôi - Pyotr!"

Có vẻ như em trai của thành viên tổ lái đã chết dưới gót giày của Prosen.

Vương Trung: "Phi công lái chiếc này đâu? Tôi muốn gặp anh ta, nói với anh ta là tôi để Amelia lái, không phải là không tin tưởng vào năng lực của anh ta."

Tư lệnh không quân lộ vẻ khó xử: "Anh ta bị đạn của kẻ địch bắn trúng vai, dùng ý chí cuối cùng để lái máy bay trở về, hiện đang nằm viện. Máy bay này còn tốt là vì không có phi

công, nên bị bỏ không trên mặt đất, nhân viên kỹ thuật đều dùng nó để huấn luyện lính mới.”

Vương Trung: “Vậy à, vậy phiền anh gửi một bó hoa đến bệnh viện cho anh ta.”

Amelia đã đi về phía máy bay trước, Vương Trung vội vàng đuổi theo. Lúc cô gái leo lên thang máy bay, nhìn thấy bảng điều khiển trong buồng lái, không khỏi hít một hơi lạnh.

Nhưng điều này không thể ngăn cản cô chui vào buồng lái.

Vương Trung cũng leo lên thang, ngồi vào vị trí quan sát viên. Thực ra, buồng lái này hơi chật chội với Vương Trung, có lẽ là do thiết kế của Pe-3 kế thừa nguyên tắc “công thái học, hãy chết đi” của Ant, hy sinh không gian để đổi lấy tính năng.

Amelia ngồi phía trước kêu lên: “Dây an toàn của các anh bị sao thế? Không cài được!”

Xem ra do giáp trước quá dày.

Theo tiếng “cạch” một cái, Amelia thở phào nhẹ nhõm, sau đó bắt đầu đọc chữ trên bảng điều khiển: “Đồng hồ đo tốc độ, khí áp kế…”

Cô đọc cứ như đang đọc thực đơn.

Khoảng mười lăm phút sau, Amelia nói: “Tôi đại khái đã hiểu cách lái chiếc máy bay này rồi, chúng ta đi thôi!”

Không đợi Vương Trung trả lời, cô đã giơ cao cánh tay ra lệnh “khởi động”.

Nhân viên kỹ thuật mặt đất nắm lấy cánh quạt bắt đầu đẩy mạnh.

Sau khi đẩy vài lần, tốc độ quay của cánh quạt bắt đầu tăng lên, ống xả của động cơ cũng phun ra khói đặc, còn có vài tia lửa bắn ra.

Tiếng gầm rú của động cơ ập vào màng nhĩ Vương Trung.

Nhân viên kỹ thuật di chuyển thang máy bay, sau đó tập trung ở đuôi cánh, đẩy máy bay về phía đường băng.

12 chiếc MiG-3 của trung đội hai thuộc đoàn máy bay đánh chặn số 11 cũng khởi động động cơ, cánh quạt bắt đầu quay.

Nhưng những chiếc MiG-3 này đều có thể tự mình trượt, chúng đi theo sau chiếc Pe-3 đang được mọi người đẩy, lần lượt tiến vào đường băng.

Vương Trung nhìn về phía sau, thầm nghĩ chỉ là cất cánh thôi mà, làm cứ như diễu hành vậy.

Lúc này Amelia quay đầu lại nhìn Vương Trung: "Deo tai nghe vào, tôi gọi anh cả nửa ngày rồi đấy, anh không trả lời!"

Vương Trung lúc này mới cầm tai nghe lên đeo vào, thông tin liên lạc bằng tiếng Ant của đài chỉ huy vừa lúc truyền vào tai anh, tiếc là anh nghe không hiểu.

Amelia dùng tiếng Ant đáp lại: "Hiểu rồi, tôi chuẩn bị cất cánh ngay lập tức."

Tiếng động cơ của Pe-3 lập tức tăng mạnh, Vương Trung cũng bị một bàn tay vô hình ấn chặt vào ghế.

Chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, có thể nhìn thấy chiếc Pe-3 mà Vương Trung đang ngồi đang tăng tốc nhanh chóng, sau đó bay vút lên trời.

Vương Trung bị ép chặt vào ghế.

Trong tai nghe truyền đến giọng nói của Amelia: "Anh có nhiệm vụ hướng dẫn tôi bay, anh cầm bản đồ đi.

Vương Trung giơ bản đồ trong tay lên, lắc lắc với cô.

"Vậy anh chỉ đường cho tôi, đợi chúng ta trinh sát xong, à đúng rồi, nhớ chụp ảnh đấy!"

Vương Trung: “Yên tâm di

Nói xong, anh cúi đầu quan sát bản đồ - thực ra là chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, sau đó anh ra lệnh bay đầu tiên: “Hướng tây bắc hơi chếch bắc, toàn tốc tiến lên!” “Rõ!” Amelia hô lớn.

Ba mươi lăm phút sau khi cất cánh, Vương Trung đã đánh dấu được trạm trung chuyển đầu tiên, những người Prosen đang bận rộn dưới lớp lưới ngụy trang, nhìn gần có thể thấy qua lớp lưới những thùng đồ chất đống, có bia lon, thuốc lá, dau máy chịu lạnh và quần áo mùa đông.

Vương Trung đối chiếu góc nhìn và bản đồ trong tay, tìm được tọa độ chính xác, sau đó dùng bút chì đánh dấu biểu tượng trạm trung chuyển.

Mẹ kiếp, còn dễ hơn tưởng tượng nhiều.

Điều tuyệt vời nhất là, có vẻ như người Prosen cho rằng trạm trung chuyển được giấu kín thì không cần hỏa lực phòng không, bố trí thêm trận địa phòng không sẽ làm tăng nguy cơ bị lộ, cho nên thực sự không bố trí gì cải

Không có trận địa phòng không, đồng nghĩa với việc không quân Ant có thể dễ dàng ném bom phá hủy những trạm tiếp tế này!

Vương Trung cố kìm nén sự vui mừng, bấm lia lịa nút chụp ảnh, sau đó ra lệnh chuyển hướng mới.

Amelia vừa điều khiển máy bay chuyển hướng vừa hỏi: “Sao vậy, tìm thấy trạm tiếp tế của địch rồi à?”

Vương Trung: ‘Ừ, tìm thấy rồi. Bây giờ đi theo hướng mới, biết đâu có thể lần theo tuyến đường vận chuyển của chúng để “làm sáng” tất cả các trung tâm tiếp tế quan trọng!”

Amelia: “Vậy à, có tác dụng là tốt rồi! Tôi đã nói anh cũng là phù thủy giống tôi mà.”

Vương Trung cố tình phớt lờ câu nói này của Amelia, đồng thời nhanh chóng đánh dấu xưởng sửa chữa xe tải của Prosen trên bản đồ.

Sau vài giờ bay, vừa xuống máy bay, Vương Trung đã nhét ngay tấm bản đồ chỉ chít điểm tiếp tế của Prosen vào tay tư lệnh không quân: “Anh xem này.”

Tư lệnh trợn tròn mắt: “Cái gì đây?”

Vương Trung: “Mỗi một điểm đánh dấu, tôi đều chụp ảnh lại, đợi rửa ảnh xong tôi sẽ đánh dấu vị trí chi tiết của những mục tiêu này cho mọi người. À mà, những mục tiêu này đều không có pháo phòng không bảo vệ, xem ra Prosen cho rằng ngụy trang chính là cách bảo vệ tốt nhất!”

Tư lệnh không quân: “Tôi sẽ lập tức tổ chức họp cho phi công của tất cả các phi đội máy bay ném bom, phân chia mục tiêu tấn công!”

Vương Trung: “Đừng vội! Phải cử thêm máy bay trinh sát đi chụp thêm ảnh, để phi công dẫn đường của các phi đội làm quen đường bay, sau đó đồng loạt xuất kích, phá hủy toàn bộ mục tiêu trước khi quân địch kịp phản ứng!”

Amelia: “Cũng có thể cho lính dù đổ bộ trước, để họ dẫn đường trên mặt đất.”

Vương Trung võ đùi: “Được! Cứ làm như vậy!”

Chương 226: Nhân viên bổ sung 2

Chương 332: Hướng về phương xa đầy biến động

Chương 332: Hướng về phương xa đầy biến động

Ngày 17 tháng 10 năm 2015. thủ đô St. Yekaterinburg của Ant, 11 giờ trưa.

Lúc Vương Trung đang chuẩn bị phát động cuộc tấn công quy mô lớn vào hệ thống hậu cần của Tập đoàn quân số 6 Prosen, thì Lyudmila đang thu dọn hành lý.

Quản gia Mikhail ở bên cạnh khuyên nhủ: "Phu nhân, người sinh con chưa được ba tháng, nên ở cữ tĩnh dưỡng. Mùa đông sắp đến rồi, biết đâu năm nay cũng lạnh như năm ngoái, không tốt cho sức khỏe của người!"

Lyudmila dừng lại, nhìn Mikhail: "Ông biết anh ấy đã hai lần đối mặt với tử thần rồi sao?"

Mikhail: "Năm ngoái số lần tướng quân đối mặt với tử thần còn nhiều hơn thế"

"Năm ngoái tôi ở bên cạnh anh ấy, ông hiểu không?" Giọng Lyudmila vô cùng nghiêm túc: "Nếu Thần Chết muốn mang anh ấy đi, tôi hy vọng mình được ở bên cạnh chứng kiến. Tôi muốn tự tay đưa thi thể anh ấy về."

Mikhail: "Phu nhân, tôi hiểu ý người, nhưng mà…"

"Tôi ra lệnh cho ông không được ngăn cản tôi." Lyudmila lại cúi xuống thu dọn hành lý, nhưng Nelly đã nhanh tay hơn,

cô hầu gái nhỏ nhanh chóng gấp quần áo gọn gàng, cất vào trong vali.

Khóa vali lại, Nelly ngẩng đầu lên: "Hành lý đã thu dọn xong rồi ạ."

Lyudmila lại nhìn Mikhail: "Nelly cũng muốn trở về bên cạnh anh ấy. Không giống tôi, mọi sinh hoạt thường ngày của anh ấy đều do Nelly chăm sóc, nếu anh ấy không khỏe, chỉ huy sai lâm, Mikhail, ông sẽ trở thành tội nhân của Ant đấy!"

Mikhail có vẻ bất lực: "Tôi không nghĩ ngài công tước lại đưa ra quyết sách sai lầm chỉ vì không được chăm sóc chu đáo."

Lyudmila: "Ông có thể đảm bảo chắc chắn là không sao? Thay vì ở đây khuyên tôi, không bằng nghĩ cách chăm sóc con trai tôi cho tốt."

Mikhail: "Chuyện đó thì không cần lo lắng, vú em nhà chúng ta đã chăm sóc rất nhiều cậu chủ rồi."

"Vậy tôi yên tâm. Nelly, cô có nghe thấy tiếng xe không?"

Nelly gật đầu: "Nghe thấy rồi ạ, chắc là xe của quân dự bị đến đón chúng ta."

Mikhail dường như vẫn muốn cố gắng lần cuối: "Tôi nghe nói Tập đoàn quân cơ động số 1 đang chuẩn bị, phu nhân nếu đi cùng họ, trên đường có người chăm sóc không nói, còn có thể cổ vũ tinh thần binh sĩ."

"Mikhail," Lyudmila mỉm cười,'"Tôi cũng là quân nhân, khi tôi báo cáo với giáo hội là muốn ra tiền tuyến, thì đã nhận được lệnh điều động rồi. Chẳng lẽ ông muốn tôi làm trái lệnh sao?"

Mikhail lắc đầu, cuối cùng cũng bỏ cuộc: "Không, tôi không có ý đó."

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng phanh xe, sau đó là tiếng còi xe inh ỏi, khiến con mèo trong phòng giật mình, dựng đứng tai lên cảnh giác.

Mikhail: "Để tôi xách hành lý cho người."

"Cảm ơn." Lyudmila mỉm cười, sau đó đội mũ bê rê, khoác áo choàng của giáo hội, bước ra ngoài.

Nelly cũng đội mũ bê rê của mình, xách theo chiếc vali da lớn, đi theo sau Lyudmila. Mikhail xách túi lên, đi cuối cùng.

Ông ta là người cuối cùng rời khỏi phòng, đóng cửa lại.

Gió lùa vào từ cửa sổ quên đóng, thổi qua bàn trang điểm trống trơn, chiếc nôi trống không (em bé đã được giao cho vú em chăm sóc).

Căn phòng trống vắng, chỉ còn chiếc hộp nhạc hình con quay vẫn đang lắc lư, phát ra tiếng kêu cót két.

Để đến ga tàu quân sự, phải đi qua quảng trường trước nhà ga Yekaterinburg. Trước khi chiến tranh bùng nổ, nơi đây là một trong những quảng trường đông đúc nhất Yekaterinburg, giờ đây càng chật ních người.

Xe Lyudmila đi không thể không chậm lại, len lỏi qua đám người. Lyudmila nhân cơ hội nhìn ra ngoài cửa sổ, quan sát những người đang tiễn biệt.

"Nhìn xem, các cô gái khóc đau lòng quá." Lyudmila khẽ nói: "Rõ ràng chàng trai chỉ là đi tham gia trại huấn luyện tân binh thôi mà."

Xuất phát từ ga xe lửa dân dụng đều là loại đoàn tàu tân binh này, cho nên các chàng trai tuy rằng mặc quân phục, nhưng cũng không có quân hàm, ngay cả binh nhì cũng chưa phải.

Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến việc các cô gái khóc nức nở.

Lyudmila bỗng nhiên nhìn thấy có một đôi ngược lại, cô gái mặc quân phục, hơn nữa đã có quân hàm, trên cánh tay còn có hình chữ thập đỏ của y tá chiến trường, chàng trai thấp hơn cô một cái đầu lại khóc nức nở.

Cô y tá hai tay giữ lấy má chàng trai, dùng ngón tay cái lau nước mắt cho anh, dịu dàng nói gì đó.

Lyudmila nhìn chằm chằm vào đôi tình nhân này.

Lúc này trên quảng trường có người bắt đầu hát, không phải bài Thanh niên đoàn viên chỉ ca đã hát rất nhiều, mà là bài hát cũ thời kỳ nội chiến, vô số người trẻ tuổi mang lý tưởng, hát vang bài hát này, lao tới phương xa đầy biến động.

Xe đi qua quảng trường, rẽ vào con đường bên cạnh. Trên con đường này toàn là xe tải lớn, xe jeep chỉ có thể chạy vào khoảng trống giữa xe tải lớn và lề đường, liên tục vượt lên.

Trên xe quân đội đều là những chiến sĩ Ant với vẻ mặt nghiêm nghị, trên người họ đều có huân chương chiến thương, những người lính này đều là thương binh trở về đơn vị.

Vẻ mặt của mọi người đều nghiêm túc, có vài người hơi thả lỏng, cũng chỉ là dựa vào thành xe tải nhìn lên bầu trời hút thuốc.

Có người chú ý tới Lyudmila, nhỏ giọng nói với đồng đội: “Nhìn kìa, kia không phải là phu nhân của tướng quân Rokossovsky sao? Cô ấy vừa sinh con xong đã phải đi tiền tuyến rồi sao?”

Lyudmila chỉ mỉm cười với những người lính này.

Cuối cùng, chiếc xe jeep cũng chạy vào trạm trung chuyển quân sự được cải tạo từ trạm vận chuyển hàng hóa, sau khi qua

trạm gác, xe chạy lên cầu vượt rộng rãi, từ trên cao đi qua nhà ga đông đúc.

Dưới cầu vượt là một loạt sân ga nằm song song, có sân ga đang bốc dỡ xe tăng, có sân ga đang vận chuyển đạn dược và vat tư. Sân ga bên trái rõ ràng là sân ga dành riêng cho nhân viên, chật ních lính bổ sung vừa kết thúc khóa huấn luyện tân binh và các thương binh trở về đơn vị.

Xe jeep đi xuống cầu vượt, dừng lại trước một đám đông y tá.

Viên thiếu tá lái xe nói với Lyudmila: “Theo yêu cầu của cô, chúng tôi không sắp xếp xe riêng, cô sẽ cùng những y tá này đi tiền tuyến.”

Vị thiếu tá vừa dứt lời, các y tá đã sớm chú ý tới Lyudmila đồng thanh hỏi: “Cô là phu nhân của tướng quân Rokossovsky sao?”

Lyudmila xuống xe, gật đầu với các y tá: “Đúng vậy, tôi là thượng úy cầu nguyện Lyudmila Vasilyevna Rokossovskaya, rất vui được đi cùng mọi người.”

Các cô gái hét lên, lúc này một nữ y tá lớn tuổi trên mặt có sẹo quát: “Im lặng! Đứng đắn một chút! Ở trên chiến trường mà la hét, sẽ bị pháo bắn đấy!”

Tất cả các cô gái đều im lặng, rụt rè nhìn người y tá lớn tuổi.

Người y tá lớn tuổi đi tới trước mặt Lyudmila: “Thượng úy, xin cô đừng tùy tiện khiến các cô gái la hét được không?”

“Được, tôi sẽ cố gắng.” Lyudmila nói.

Người y tá lớn tuổi lại trừng mắt nhìn các cô gái, xoay người đi làm việc của mình, kết quả Lyudmila lập tức bị các cô gái vây quanh.

“Nghe nói cô và tướng quân nảy sinh tình cảm trên chiến trường phải không ạ?” Một cô gái mặt đầy tàn nhang hỏi.

“À, tôi và tướng quân là thanh mai trúc mã, chúng tôi quen nhau từ nhỏ, nếu không có gì bất ngờ, tôi đã đính hôn với anh ấy rồi. Nhưng lúc đó anh ấy không xuất sắc như bây giờ…”

Lyudmila vốn định kể rõ ràng mọi chuyện giữa mình và Rokossovsky, kết quả các cô gái lại càng thêm phấn khích, ríu rít nói:

“Xem ra phiên bản này mới là thật!”

“Vậy chắc chắn Lyudmila tiểu thư cũng đồng thời được Ivan hoàng thái tử ái mộ!”

“Tướng quân và hoàng thái tử vì tranh giành tiểu thư mà thi đấu với nhau!”

Lyudmila: “Cái này…’

Lyudmila giơ tay lên, muốn cắt ngang các cô gái đang tự biên tự diễn, nhưng cuối cùng lại thôi, chỉ đứng bên cạnh, nhìn những gương mặt trẻ trung.

26 tiếng sau, cách Abadan còn 110 km.

Lyudmila chỉ đứng bên cạnh, nhìn những gương mặt trẻ trung.

Họ nằm song song bên cạnh đường ray, nét thanh xuân trên gương mặt thậm chí còn chưa kịp phai đi.

Những cô gái may mắn sống sót túm tụm một chỗ, khóc nức nở.

Lyudmila bắt đầu thực hiện trách nhiệm của một tu sĩ, đọc kinh cầu nguyện, tiễn đưa những người trẻ tuổi dũng cảm về với đất mẹ.

Cách đó không xa, các nam binh đang hô vang khẩu hiệu, cố gắng đẩy những toa xe bị máy bay Stuka pha huy khoi duong ray.

Đã có rất nhiều toa xe bị phá hủy nằm trong hố sâu bên cạnh đường ray, rõ ràng là do quân địch oanh tạc quá dữ dội, những người sửa chữa đường sắt không kịp lấp đất chôn cất.

Lyudmila hoàn thành lời cầu nguyện cuối cùng, vẽ lên người dấu hiệu của giáo hội.

Cô xoay người, nói với các cô gái còn đang khóc: "Đến đây, chôn cất các cô ấy đi, phơi thây nơi hoang dã tội nghiệp lắm."

Tuy trên mặt còn đẫm nước mắt, nhưng các cô gái vẫn gật đầu.

Ngay khi họ vừa cầm xẻng lên, từ đằng xa có người hét lớn: "Bắt được một phi công Prosen rồi!"

Lửa giận và thù hận của mọi người bùng cháy, rất nhiều người muốn bỏ dở công việc, xông lên xem tên khốn nào đã giết chết đồng đội của mình.

Các sĩ quan vội vàng hô lớn: "Tiếp tục công việc! Tiếp tục công việc mới có thể trả thù cho đồng đội!"

"Phải phân biệt rõ nặng nhẹ!"

Lyudmila không hề quát nạt như các sĩ quan, cô dịu dàng nói với các cô gái: "Đến đây, đào đất nào."

Lúc này Nelly quay lại, nói với Lyudmila: "Trưởng tàu nói sáng mai có thể thông đường, đến lúc đó sẽ sắp xếp toa xe cho chúng ta. Chúng ta nhóm lửa ở đây nghỉ qua đêm đi."

Lyudmila ngạc nhiên hỏi: "Nhóm lửa? Có được không?"

“Được, nghe nói không quân Prosen không bao giờ oanh tạc ban đêm. Để tôi nhóm lửa, nếu không buổi tối sẽ lạnh, cô vừa mới sinh con xong.”

Nelly xoay người đi làm việc, Lyudmila tự mình cầm lấy xẻng, cùng với những nữ y tá còn sống sót, chôn cất những gương mặt trẻ trung xuống đất vàng màu mỡ ven sông Valdai.

Đêm khuya hôm đó, Lyudmila bỗng nhiên bị tiếng hát đánh thức, cô ngồi dậy, kéo chiếc áo choàng của giáo hội, tìm kiếm nguồn gốc của tiếng hát.

Rồi cô nhìn thấy bên cạnh đống lửa, một người lính đang chơi nhạc cụ truyền thống của Ant, một người lính khác thì đang chơi Bayan (một loại nhạc cụ giống như đàn accordion).

Họ đang chơi một bài hát buồn:

“Trên đồng cỏ bao la, xe tăng gầm rú/Những người lính lao vào trận chiến cuối cùng/Họ khiêng người chỉ huy trẻ tuổi/Viên đạn đã xuyên qua đầu anh.

“Ngọn lửa thiêu rụi xe tăng/Tiếng nổ vang vọng khắp thảo nguyên/Chàng trai trẻ muốn được sống/ Nhưng anh đã không bao giờ mở mắt ra được nữa…”

Lyudmila đứng dậy, lắng nghe giai điệu bi thương, lúc này vang lên tiếng khóc nức nở, cô quay đầu lại thì thấy các cô y tá vừa chôn cất đồng đội đang khóc.

Lyudmila im lặng chờ đợi bài hát kết thúc.

Sau đó, cô định hát một bài, thay đổi bầu không khí, dù sao cô cũng là vợ của Rokossovsky.

Không ngờ một viên thiếu tá cất ảnh vợ con đi, huýt sáo một bài hát.

Đó là bài hát đó.

Người chơi Bayan và Balalaika nhìn nhau, lập tức bắt nhịp theo tiếng huýt sáo. Lyudmila im lặng đếm nhịp, đến đúng lúc liền cất tiếng hát: “Điêu hằng mong ước, thiết tha trong tim. “Nguyện quê hương tươi đẹp, tổ quốc muôn đời thịnh.

“Nghe gió tuyết gào thét, ngắm sao băng lướt nhanh.

“Lòng tôi đang gọi tôi, đến miền xa xôi.”…

Trong tiếng hát du dương, tiếng khóc dần tắt, ý chí chiến đấu lại bùng cháy trong lòng mọi người. Chương 333: Cuộc tập kích

Trong lúc Lyudmila phát huy vai trò tu sĩ của mình, cất cao giọng hát khích lệ tinh thân binh sĩ, thì tại khu vực do Prosen kiểm soát, Gonif của biệt đội Commando đáp đất.

Rồi ngã phịch mông xuống đất.

Gonif chửi thê một tiếng rồi đứng dậy: “Sao lần nào nhảy dù tôi cũng ngã đập mông xuống đất thế này?”

Cassino vừa thu dù vừa đi tới: “Bởi vì lúc tập nhảy dù lúc nào cậu cũng tìm cách lười biếng, cho nên mới như vậy. Đừng nói nhảm nữa, chúng ta đang ở khu vực địch, nhỡ đâu có người nhìn thấy dù, đến tìm chúng ta thì sao.”

Nghe vậy, Gonif vội vàng đứng dậy, nhanh chóng thu dù.

Cassino đã nhanh tay gấp dù thành hình vuông, nhét vào túi ngụy trang, rồi tìm một gốc cây gần đó nhét xuống dưới rễ cây, phủ lên một ít lá khô và đất.

Sau đó, anh ta kiểm tra vũ khí mang theo bên người.

Lúc này Gonif đã gấp dù xong, cũng tìm được một gốc cây, vừa nấp vừa hỏi: “Cậu có thấy thùng vũ khí của chúng ta ném xuống đâu không?”

“Thấy rồi, cách chỗ này chưa đến 100 mét về phía bắc, kiểm tra vũ khí xong chúng ta đến đó lấy.”

Để đảm bảo an toàn khi nhảy dù, lính dù không thể mang theo trang bị quá nặng, cho nên ngoài vũ khí cá nhân và một vài băng đạn ra, tất cả các trang bị hạng nặng và đạn dược bổ sung đều được đặt trong những ống đặc biệt để thả xuống.

Mà biệt đội Commando lại khác với lính dù, nhiệm vụ của họ là phá hoại, cần dùng đến thuốc nổ, kíp nổ…, mang theo người vừa nguy hiểm vừa dễ bị hỏng hóc khi tiếp đất (đặc biệt là kíp nổ).

Vì vậy, mỗi tổ Commando thường có một thùng vũ khí thả xuống cùng.

Rất nhanh sau đó, Cassino và Gonif đã tìm thấy thùng vũ khí của họ, lấy ra thiết bị hẹn giờ, thuốc nổ và vũ khí bổ sung.

Vừa lắp ráp vũ khí, Gonif vừa hỏi: “Cậu thấy có nên đi kiếm ít quân phục của Prosen không? Vừa hay cậu biết tiếng Prosen, lỡ có chuyện gì còn có thể ứng phó.”

Cassino: “Thôi đi, mặc bộ đồ này chúng ta là quân nhân, được hưởng sự bảo hộ của Công ước Geneva, mặc quân phục Prosen vào chúng ta sẽ thành gián điệp, chẳng có công ước nào bảo vệ chúng ta đâu.”

Gonif: “Cậu nghĩ Prosen sẽ tuân thủ công ước sao?”

“Chúng ta nếu đã bị bắt rồi, chỉ có thể đánh cược một phen, tốt nhất là đừng để bị bắt. May mà nhiệm vụ lần này khá đơn giản, chỉ cần chỉ điểm mục tiêu cho không quân Ant là được, không cần chúng ta phải ra tay, cho nên có thể lẻn vào, đặt bom hẹn giờ, rồi lặng lẽ rút lui, đến mục tiêu tiếp theo.”

Gonif nghi ngờ hỏi: “Vậy sao cậu còn mang theo nhiều thuốc nổ thế?”

“Tôi sợ lỡ đâu không quân Ant ném bom không trúng thì sao. Tướng quân Rokossovsky cần thời gian tập kết quân đội, tất cả đều phải dựa vào chúng ta kéo dài thời gian.”

“Cậu cũng nhiệt tình thật đấy, cậu đâu phải người Ant.” Gonif nói. Cassino thở dài: “Tôi phải lòng một cô bác sĩ ở bệnh viện rồi. Bọn họ lại có cả nữ bác sĩ, cậu tin được không?”

“Cái gì? Nữ bác sĩ?” Gonif kinh ngạc thốt lên: “Con gái con đứa học trường y á? Đừng nói là y tá ‘bụt chùa nhà không thiêng’ đấy nhé?”

“Không, tôi đã nói chuyện với cô ấy rồi, cô ấy thật sự tốt nghiệp trường y, tôi chưa bao giờ gặp trường hợp nào như vậy, tôi thật sự rung động rồi!”

“Thôi đi, gã Castilia nhà cậu, lúc nào mà chẳng rung động!”

Vừa nói, Gonif vừa đeo hết trang bị lên người: “Xong rồi, vì tình yêu của cậu, chúng ta đi đặt bom nào!”

“Cậu cũng nên tìm một cô đi.” Cassino nói: “Gái Ant rất tuyệt, lại còn có nét đẹp rất riêng!”

“Tôi không biết tiếng Ant, đồ khốn!” Gonif chửi một câu, định đứng dậy bỏ đi, nhưng bỗng nhiên lại ngồi thụp xuống.

Cassino giật mình: “Sao thế?”

“Suyt, nghe kìa.’

Cassino áp tai xuống đất bên cạnh Gonif, rất nhanh sau đó đã nghe thấy tiếng động cơ.

“Hình như là xe tải của Prosen.” Cassino quen thuộc các loại động cơ hơn, lập tức nhận ra.

Quả nhiên, một chiếc xe tải dừng lại cách đó không xa, bốn tên lính Prosen bước xuống, không ngừng lớn tiếng nói gì đó

bằng tiếng Prosen.

Cassino: “Bọn chúng chỉ phát hiện có máy bay bay qua, chứ không nhìn thấy dù, chỉ đến kiểm tra tình hình thôi. May quá, chúng ta đi được rồi.”

“Này, khoan đã.” Gonif kéo Cassino lại: “Mới có bốn tên, chúng ta ‘xử luôn cái xe đi, đi bộ xa thế này mệt lắm, với lại chúng ta có hai mục tiêu, cách nhau tận 10 km đấy.”

Cassino suy nghĩ một lát, gật đầu: “Cậu nói đúng, xử’ luôn cái xe.”

Nói xong, hai người đồng thời tháo thuốc nổ trên người xuống, rút dao găm, rồi chia nhau le lén tiếp cận bốn tên lính địch, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Bọn lính địch dàn trải đội hình rất xa, tuy bày ra tư thế tìm kiếm, nhưng khẩu súng trường K98k trên tay thậm chí còn chưa mở chốt an toàn.

Dù sao đây cũng là quân đội mặt trận phía đông, chưa từng bị biệt đội Commaando tập kích bao giờ.

Kẻ xui xẻo đầu tiên là hai tên lính ở hai bên cánh, hai tên này như bị bàn tay vô hình kéo vào bóng tối, trong nháy mắt đã biến mất, thậm chí không một tiếng động.

Hai tên còn lại vẫn đang lớn tiếng nói chuyện, hoàn toàn không hay biết đồng đội đã bị xử mất hai tên.

Mười mấy giây sau, một trong hai người cuối cùng cảm thấy không đúng, quay đầu hỏi: “Hans? Hans đừng chơi nữa, tôi biết anh đang hù dọa chúng tôi!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Cassino đứng lên trước mặt hắn, hô một câu: “Ha ha!”

Tên lính Prosen giật mình, muốn giơ súng, lại bị một nhát dao cắt ngang cổ họng.

Tên còn lại bị Cassino thu hút, xoay người, giơ súng bóp cò, sau đó phát hiện chưa mở chốt an toàn.

Gonif tựa như cá đột nhiên lao ra khỏi mặt nước, một tay nắm lấy cằm hắn, một tay ưu nhã dùng dao cứa cổ họng.

Kẻ địch cuối cùng âm ầm ngã xuống, Gonif giơ tay ném thứ sáng bóng về phía Cassino: "Chìa khóal Không biết cái nào là chìa khóa xe."

Cassino nhận lấy chìa khóa: "Anh còn nhớ rõ tên nào lái xe à?"

"Đương nhiên, đây đâu phải việc gì khó."

Cassino chạy về phía chiếc xe thùng, còn Gonif nhanh nhẹn chạy về nơi họ vừa ẩn nấp, cầm lấy trang bị của hai người, rồi chạy vội về.

Cứ như vậy hai người lái xe xuất phát.

Cùng lúc đó, nhiều tổ Commando được thả xuống trong khu vực dài hơn một trăm km, rộng ba mươi km, tiến về mục tiêu đã được phân công.

Họ sẽ đặt bom hẹn giờ vào các mục tiêu sẽ bị oanh tạc vào ban ngày, đám cháy và khói dày đặc từ những quả bom này sẽ là mục tiêu chỉ thị cho phi đội ném bom của Ant.

Lý do phải làm vậy là vì rất nhiều phi công của Ant có thời gian bay chưa đến hai trăm giờ, bắt họ trực tiếp nhận diện mục tiêu thì thật khó.

Hơn nữa, lính Commando đều là lính kỳ cựu dày dặn kinh nghiệm, có thể lựa chọn những mục tiêu quan trọng nhất để đặt bom, như vậy cho dù không phải tất cả các đợt không kích đều trúng đích, cũng có thể đảm bảo gây ra thiệt hại nhất định.

Ngoài ra, lính Commando còn rất giỏi chọc thủng lốp xe.

Quân Prosen hoàn toàn không hay biết gì về tất cả những điều này.

Sáng ngày 19 tháng 10,8 giờ 30 phút, sở chỉ huy Tập đoàn quân số 6 của Prosen.

Đúng giờ, Thượng tướng Wilhelm von Friedrich, Tư lệnh Tập đoàn quân, bước vào sở chỉ huy.

Các Tham mưu không dừng công việc đang làm, chỉ ngẩng đầu chào Friedrich: "Chào buổi sáng, tướng quân."

Friedrich liên tục gật đầu đáp lại, cho đến khi đến trước bàn bản đồ, ông mới hỏi Tham mưu trưởng Tập đoàn quân: "Tối qua có chuyện gì tôi cần biết không?"

"Nhiều đơn vị báo cáo nghe thấy tiếng máy bay của Ant, không phải loại máy bay của Phù thủy Bóng đêm, mà là máy bay vận tải cỡ lớn. Rất nhiều đơn vị đã phái đội tìm kiếm, đề phòng quân Ant nhảy dù." Tham mưu trưởng báo cáo,'Cho đến giờ vẫn chưa phát hiện ra kẻ địch."

Thượng tướng Friedrich gật đầu. Lúc này, người lính phục vụ mang cà phê và bữa sáng đến trước mặt ông, đặt trên bàn.

Vị Thượng tướng cầm tách cà phê lên: "Cảm ơn anh, Hank."

Người lính già gật đầu, xoay người định rời đi thì một người lính truyền tin chạy vào sở chỉ huy: "Tướng quân! Trạm quan sát phòng không phát hiện một phi đội lớn máy bay của Ant đang bay về hướng hậu phương của chúng ta."

Thượng tướng Friedrich nhìn người lính truyền tin: "Lớn là lớn cỡ nào? Báo cáo số lượng chính xác."

Người lính truyền tin: "Rất nhiều, có trạm quan sát báo cáo nhìn thấy hơn trăm chiếc." Tham mưu trưởng: "Có lẽ đây là

động thái đầu tiên của vị tân Tư lệnh Phương diện quân, nhưng hơi khác so với những gì tôi tưởng tượng.”

“Khác thế nào?” Thượng tướng Friedrich nhìn Tham mưu trưởng,Anh đã nghiên cứu kỹ về Rokossovsky rồi còn gì, hành động này của ông ta không phù hợp với dự đoán của anh sao?”

Tham mưu trưởng gật đầu: “Rokossovsky là người hành động dứt khoát, thường sẽ nhanh chóng cải thiện tình hình bất lợi cho quân Ant, trước đó ở Yeisk ông ta cũng làm vậy. Nhưng… không kích? Trước đó cường độ không kích của không quân Ant nhắm vào tuyến đường tiếp tế của chúng ta không phải là thấp, nhưng nhờ chiến thuật ngụy trang xuất sắc của tướng quân, nên họ chỉ ném bom nhầm mục tiêu giả.”

“Chiến thuật ngụy trang của tôi, cũng là học từ Rokossovsky.’ Thượng tướng Friedrich cười nói, Tôi không giống như những kẻ kiêu ngạo ở Bộ Tổng tư lệnh, ngây thơ nghĩ rằng quân Ant chẳng có gì. Kết quả là bị Rokossovsky cho xoay như chong chóng.”

Tham mưu trưởng: “Chỉ có thừa nhận ưu điểm của đối phương và học hỏi, mới có thể trở thành một vị tướng tài ba.”

Thượng tướng Friedrich mỉm cười rồi hỏi tiếp: “Đúng rồi, các đơn vị phòng không của chúng ta đã sẵn sàng chưa? Một khi bị lộ tẩy, chúng ta phải nhanh chóng thiết lập mạng lưới hỏa lực phòng không ở những vị trí trọng yếu.”

“Tất nhiên rồi ạ, tất cả các đơn vị pháo phòng không đều đã sẵn sàng, chỉ cần một tiếng, họ có thể vào vị trí phòng không đã định sẵn và khai hỏa.”

“Tốt, rất tốt.” Friedrich hài lòng nheo mắt, nhìn vào bản đồ và bắt đầu nhâm nhi cà phê.

Đúng lúc này, chuông điện thoại reo lên.

Tham mưu trưởng nhấc máy: “Sở chỉ huy Tập đoàn quân đây. Bị ném bom ở đâu? Cái gì? Được rồi, tôi biết rồi.”

Ông ta đặt điện thoại xuống, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn Thượng tướng Friedrich: “Tướng quân, kho tiếp tế lớn nhất của chúng ta bị…”

Chuông điện thoại lại vang lên.

“Xin lỗi.” Tham mưu trưởng tiện tay nhấc máy, Sở chỉ huy đây. Cái gì? Lại bị ném bom?”

Lúc này, càng nhiều chuông điện thoại vang lên, trong nháy mắt, cả sở chỉ huy tràn ngập tiếng chuông điện thoại inh ỏi, như thể hai cú điện thoại vừa rồi đã đánh thức một bầy quái vật mang tên “điện thoại”.

Thượng tướng Friedrich vẫn giữ nguyên tư thế uống cà phê, mặt mày u ám nhìn mọi người trong phòng.

Tham mưu trưởng đặt điện thoại xuống, nhìn những người khác, lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán, rồi mới báo cáo với Friedrich: “Tướng quân, gần như tất cả các điểm tiếp tế quan trọng của chúng ta đều bị địch tấn công.”

Thượng tướng Friedrich hít một hơi thật sâu, đặt tách cà phê xuống: “Ra lệnh cho các đơn vị phòng không vào vị trí, trước tiên ngăn chặn những đợt không kích tiếp theo. Sau đó, hãy cho tôi biết, làm cách nào mà chúng phát hiện ra những điểm tiếp tế này?”

Chương 227: Phải Xin Thêm

Chương 334: Món nợ máu

Chương 334: Món nợ máu

Sở chỉ huy Tập đoàn quân số 6 Prosen, một giờ sau vụ tấn công.

Một Trung tá hiến binh dẫn theo ba hiến binh bước vào sở chỉ huy, tiến đến trước mặt Thượng tướng Friedrich: "Tướng quân, chúng tôi tìm thấy thứ này tại hiện trường vụ ném bom."

Vị Trung tá búng ngón tay, một hiến binh lập tức bưng một chiếc hộp tiến lên, mở ra trước mặt Thượng tướng Friedrich, bên trong là một đống tàn tích cháy đen.

Thượng tướng Friedrich: "Thứ này là gì?"

Trung tá: "Chuyên gia về chất nổ của chúng tôi cho rằng, đây là thiết bị hẹn giờ của bom. Đây không phải là một vụ ném bom thông thường, trước khi máy bay địch ập đến, bom hẹn giờ đã phát nổ tạo ra lửa và khói dày đặc, chỉ điểm mục tiêu cho máy bay địch""

Thượng tướng Friedrich thở phào nhẹ nhõm.

Vị Trung tá hiến binh tỏ vẻ nghi hoặc: "Tướng quân? Sao ngài trông có vẻ nhẹ nhõm vậy?"

Thượng tướng Friedrich: "Có rất nhiều truyền thuyết về Rokossovsky, trong đó có một điều: Ông ta có thể xác định vị trí của quân ta bằng một giác quan đặc biệt.

"Thực tế, trong các ghi chép của Ant, Carolin và Liên hiệp Vương quốc, quả thực có ghi nhận về một số người sở hữu khả

năng như vậy, nhưng đều rất mơ hồ. Ban đầu tôi cứ nghĩ mình đã gặp phải chuyện hoang đường.

“Giờ thì những quả bom hẹn giờ này cho thấy có du kích dẫn đường cho không quân địch. Bọn du kích nắm được thông tin, sau đó đêm qua có máy bay cỡ lớn bay qua khu vực chiếm đóng của chúng ta, chắc là để thả thuốc nổ và thiết bị hẹn giờ cho bọn chúng.

“Như vậy, chuyện này đã từ phạm trù ma quỷ trở thành lĩnh vực khoa học, hợp logic rồi.”

Vừa dứt lời, Tham mưu trưởng lên tiếng, vẻ mặt nặng nề: “Nhưng như vậy, những câu chuyện về Rokossovsky lại càng trở nên mơ hồ, giống với những lời đồn đại hơn.”

Friedrich: “Đừng tự dọa mình nữa. Đã biết là do du kích làm thì mọi chuyện đơn giản rồi. Nhiệm vụ của các anh là truy quét bọn chúng! Nghĩ cách khiến đám công nhân người Ant trong hệ thống hậu cần khai ra, xem tối qua có kẻ nào hành động bất thường không, còn nếu moi được kẻ nào là du kích thì càng tốt!”

Trung tá hiến binh nghiêm nghị chào Friedrich: “Rõ! Chúng tôi xin hứa hoàn thành nhiệm vụ.”

Sau khi đám hiến binh rời đi, Friedrich quay sang Tham mưu trưởng: “Trước đó, để tránh tình trạng này, tôi đã yêu cầu các đơn vị tích trữ đạn dược, số đạn dược và nhiên liệu đó không bị sao chứ?”

“Không sao ạ.” Tham mưu trưởng cúi đầu nhìn báo cáo trong tay,Lạ một điều là, tất cả những điểm bị tấn công lần này đều nằm trên cùng một tuyến đường, cứ như thể có kẻ nào đó đã ngồi trên máy bay, bay dọc theo tuyến đường này và tìm ra tất cả vậy.”

Friedrich: “Thật sao? Kỳ lạ thật, nếu là du kích báo tin thì không thể nào chỉ báo vị trí trên một tuyến đường như vậy được.”

“Vâng, nếu là nội gián báo tin thì cũng vậy, hắn ta không thể nào chỉ báo mỗi vị trí các điểm trên tuyến đường này.” Tham mưu trưởng xoa cằm, vẻ mặt tram ngâm/‘Quá kỳ lạ. Tôi phải hỏi không quân xem mấy ngày gần đây có máy bay nào của Ant bay qua tuyến đường này không mới được.”

Thượng tướng Friedrich gật đầu: “Phải hỏi mới được, cẩn tắc vô áy ná. Sĩ quan liên lạc của không quân đâu?”

“Tôi đây, thưa tướng quân.” Vị Trung tá không quân như từ dưới đất chui lên, đứng bên cạnh hai người.

Thượng tướng Friedrich: “Tôi cân hồ sơ hoạt động của không quân Ant trong những ngày qua, tốt nhất là toàn bộ, chúng tôi sẽ cử Tham mưu đến phân loại.”

Trung tá không quân: “E là hơi khó, chúng tôi sẽ tổng hợp rồi gửi kết quả cho ngài sau.”

“Không cần đâu, chúng tôi tự làm được.”

“Vâng, vậy tôi sẽ cố gắng nói chuyện với Tư lệnh Không quân.”

Thượng tướng Friedrich đột nhiên thay đổi ý định, giơ tay ngăn cản vị Trung tá định gọi điện thoại: “Không! Thôi khỏi, để tôi gọi cho Tư lệnh Cụm tập đoàn quân B, ông ấy sẽ nói chuyện với Tư lệnh Không quân.”

Tham mưu trưởng: “Vô ích thôi, việc không cho chúng ta trực tiếp chỉ huy không quân mà phải thông qua sĩ quan liên lạc là cách Hoàng thượng kiềm chế quyền lực của chúng ta, tìm đến Cụm tập đoàn quân B cũng không thay đổi được gì.

“Nghe nói Tư lệnh Phương diện quân của Ant có thể trực tiếp chỉ huy lực lượng không quân dưới quyền, thật đáng ngưỡng mộ.”

Friedrich gật đầu đồng tình, sau đó kéo câu chuyện về chủ đề chính: “Nếu đạn dược và nhiên liệu dự trữ không bị sao thì hãy dùng số đó để phát động tấn công.

“Rokossovsky đánh vào hậu cần của chúng ta, mục đích là để chặn bước tiến của chúng ta, chứng tỏ hiện giờ ông ta đang rất yếu. Chúng ta phải chớp thời cơ, dồn toàn lực tấn công!”

Tham mưu trưởng: “Có lý. Nhưng lượng đạn pháo dự trữ của chúng ta chỉ đủ duy trì hỏa lực pháo binh hạng nặng trong khoảng hai ngày, chúng ta vừa mới tiến đến đây, chưa có nhiều thời gian tích trữ đạn pháo.”

Friedrich vung tay: “Hai ngày là đủ rồi, biết đâu hai ngày nữa là chúng ta đã chọc thủng được tuyến phòng ngự, nhìn thấy bãi biển của Nội Hải rồi. Đối thủ của chúng ta là Rokossovsky, tôi đã tận mắt chứng kiến ông ta được tăng viện như thế nào khi trấn giữ Yeisk, quân tiếp viện nối tiếp nhau không ngừng.

“Nghe nói ông ta là anh em kết nghĩa với Sa hoàng, rất được sủng ái, chỉ cần ông ta muốn quân, Bộ Tổng tư lệnh Ant sẽ đáp ứng, chắc chắn đường sắt ven sông Đông lúc này chật ních các đoàn tàu chở quân.

“Chẳng ai biết được hai ngày nữa chúng ta sẽ phải đối mặt với bao nhiêu quân địch đâu!”

Tham mưu trưởng do dự một chút, cuối cùng cũng đồng ý với quan điểm của Friedrich: “Ngài nói đúng, không ai biết hai ngày nữa chúng ta sẽ phải đối mặt với chuyện gì.

“Tôi sẽ lập tức ra lệnh cho quân đội sử dụng số đạn dược và nhiên liệu đang có để phát động tấn công! Kế hoạch tấn

công ban đầu của chúng ta có bao gồm cả nghi binh ở hướng phụ, bây giờ có thể dồn hết số đạn dược và nhiên liệu dành cho nghi binh, còn các đơn vị nghi binh chỉ mang theo lượng đạn cơ bản, ở yên tại chỗ phòng thủ."

Thượng tướng Friedrich: "Chính xác! Phải dùng thế tấn công chớp nhoáng để hoàn thành mục tiêu, ít nhất là buộc Rokossovsky để lộ sơ hở, như vậy khi hậu cần của chúng ta được khôi phục, chúng ta có thể giáng cho ông ta một đòn chí mạng!" 19 giờ 30 phút ngày 19 tháng 10, Trạm tiếp tế tổng hợp "Odin" (mã hiệu vô tuyến) của Prosen.

Dưới ánh hoàng hôn đỏ như máu, 1000 lao động người Ant được Prosen thuê làm việc tại đây xếp thành năm hàng ngang, im lặng nhìn gã Trung tá hiến binh béo phì trên "buc phát biểu".

Cái gọi là bục phát biểu thực chất là một chiếc xe tăng Panzer IV, vì chỉ được trang bị pháo nòng ngắn nên bị chuyển giao cho lực lượng hiến binh và cảnh bị phía sau, sau đó trở thành xe chỉ huy của gã Trung tá béo.

Kể từ khi Rommel nổi danh, một số sĩ quan trẻ của Prosen bắt đầu chuộng mốt lấy xe tăng làm xe chỉ huy, nhưng phải đến khi Rokossovsky của Ant nổi tiếng thì mốt này mới thực sự thịnh hành.

Và những kẻ càng kém cỏi về quân sự, càng không được lòng binh sĩ thì càng thích làm như vậy, cứ như thể chỉ cần ngồi trên xe tăng là bọn chúng trở thành sĩ quan giỏi.

Gã Trung tá hiến binh béo phì này chính là một trong số đó.

Hắn ta đứng trên xe tăng, dùng tiếng Ant bập bẹ gào lên: "Tao muốn biết, kẻ nào đã cài thuốc nổ trong trạm tiếp tế! Bọn

tao đã tìm thấy mảnh vỡ của kíp nổ, biết là do một trong số các ngươi làm!

"Nếu mày ra đầu thú, tao sẽ tha cho những kẻ vô tội khác!

"Còn nếu mày không chịu ra mặt! Tao sẽ cho áp dụng luật thập nhất, cứ mười một tên lôi ra một tên xử tử! Giờ thì, bắt đầu từ tên đầu tiên!"

Hiến binh lập tức kéo người xếp hàng thứ mười một ra, đó là một đứa trẻ nhìn chỉ có mười sáu mười bảy tuổi.

Lúc bị Hiến binh bắt được, đứa nhỏ hô to: "Đừng ra đây! Chú của đội du kích đừng ra ngoài! Anh trai tôi cũng đang ở trong đội du kích! Nói cho anh ấy biết giúp tôi…"

Tiếng súng vang lên.

Thượng tá Hiến binh béo hài lòng thổi họng súng lục Lỗ Cách, nói với các hiến binh: "Ném thi thể vào trong chuồng heo đi, bọn heo hôm nay khai trai."

Hai tên hiến binh kéo thi thể đứa nhỏ đi, lưu lại một vết máu đỏ tươi.

Thượng tá nói: "Can đảm lắm! Nhưng đứa trẻ dũng cảm như vậy, cũng bởi vì các người là lính du kích tham sống sợ chết, chết vô ích, biến thành thức ăn cho heo! Hắn là bởi vì các người, bởi vì các người mà chết!"

Một ngàn tên - 999 tên công nhân thuê Ant trâm mặc, dùng đôi mắt lạnh như băng nhìn hiến binh thượng tá ngang ngược.

Thượng tá nói: "Hừ, các người sợ chết làm tôi kinh ngạc! Vậy kế tiếp!"

Lập tức một người trung niên tóc hơi bạc được kéo ra.

"Ông có gì muốn nói sao? Lão nhân gia? Ông nhất định hiểu lý lẽ hơn trẻ con huyết khí phương cương."

Ông lão nhìn thượng tá: “Đúng vậy, tôi hiểu lý lẽ. Tôi vì cháu trai bị sốt nên mới không rút lui, trời lạnh như vậy, tôi sợ cháu chết yểu trên đường.

“Tôi vì nuôi sống cháu nên mới tham gia đội công nhân, tôi đã phản bội hàng xóm, láng giêng của tôi, phản bội toàn thành phố. Ông cảm thấy đội du kích sẽ đứng ra vì tôi sao? Không, thượng tá, bọn họ sẽ không. Bọn họ sẽ chỉ nhìn tôi chết đi.”

Vừa dứt lời, thượng tá liền bóp cò. “Kéo xuống đi.” Hắn bực bội nói: “Lúc nào cũng vậy! Sao không khóc lóc cầu xin tha thứ? Các người ai sẽ khóc lóc cầu xin tha thứ?”

998 người Ant trâm mặc, nhưng sự trâm mặc này như sấm bên tai.

“Vậy tôi đổi cách hỏi khác.” Thượng tá nghiến răng nghiến lợi nói,‘Tôi hỏi các người, ai nhìn thấy tối hôm qua có người hành vi không bình thường? Chỉ cần nói ra, Prosen đế quốc sẽ không bạc đãi các người!”

Không ai trả lời.

Thượng tá đi qua đi lại, tiếp tục chất vấn: “Ai thấy được? Dù chỉ là tin đồn thất thiệt cũng được!”

Đột nhiên, có người mở miệng nói: “Từ bỏ đi, trải qua oanh tạc hôm nay, chúng tôi đều đã nhìn ra, các người sắp thất bại, vừa vặn sắp mưa, sau đó mùa đông sắp tới rồi.

“Mùa đông các người sẽ thất bại!”

“Ai nói vậy?” Thượng tá béo vui mừng khôn xiết,‘Bắt hắn ra đây!”

Rất nhanh, một người đàn ông trung niên khoảng ba mươi tuổi được dẫn tới trước mặt xe tăng.

Thượng tá béo: “Thủ đoạn động viên của ngươi rất không tệ! Ngươi chính là quân du kích kial”

Người đàn ông cười ha hả: “Tôi rất hi vọng mình là! Không sợ nói cho ông biết, mấy ngày nay tôi luôn giả vờ làm việc, còn ở trong ký túc xá dùng quần áo phơi để tạo thành chữ, hôm nay bọn họ rốt cục nhìn thấy rồi! Ha ha ha hal”

“Chính là ngươi!” Thượng tá béo giơ tay bóp cò, kết quả súng bị kẹt.

“Mẹ kiếp!” Hắn hỗn loạn điên cuồng kéo ống đựng đạn của súng lục Lỗ Cách, rốt cuộc rút được viên đạn chưa kịp bắn ra, lại lên đạn.

Lần thứ hai hắn giơ súng, bóp cò.

Nhưng mà súng vẫn không có tiếng động!

Thượng tá béo lần thứ ba điên cuồng kéo ống đồng, loại trừ trục trặc sau đó nhấc tay bóp cò súng, nhưng mà búa đập “bụp” một cái, viên đạn chính là không nổ, lần này xem ra là kíp nổ bị hỏng.

“Mẹ kiếp!” Thượng tá lần thứ tư xử lý -

Mà người đàn ông vẫn cười ha hả: “Quân du kích! Các người đang nhìn sao? Cùng cười nhạo kẻ địch vô dụng này đi! Này quân du kích! Mau đưa tôi đi!”

Chương 228: Việc Xấu Truyền Khắp Nơi

Chương 335: Sa Hoàng Bướng Bỉnh

Vương Trung: "Thư ký cấp sáu của ông đâu?"

"Lão già đó chạy thoát rồi đấy, cậu có nghe thấy tiếng đóng dấu không?"

Lúc này Vương Trung mới nhận ra trong tiếng bíp bíp còn lẫn tiếng đóng dấu "bịch bịch".

"Đang đóng dấu gì thế?" Vương Trung nghỉ hoặc hỏi. Pavlov thản nhiên đáp: "Giấy báo tử."

Vương Trung im bặt.

Pavlov nhướn mày: "Sao hả, vẫn chưa quen à? Tôi cứ tưởng cậu đích thân đi đưa di vật về là đã quen với chuyện này rồi chứ."

Vương Trung: "Tôi chỉ mong mình vĩnh viễn không bao giờ quen."

Hắn quay sang nhìn bản đồ, rồi lại im lặng.

Pavlov liếc nhìn bản đồ, nói: "Chính là như vậy, tình hình hiện rất tệ, sau khi Tập đoàn quân thiết giáp số 2 vượt qua Orachi thì phi nước đại về phía nam. Tin tốt là tốc độ của Tập đoàn quân thiết giáp số 1 ở phía nam đã giảm, lính thủy đánh bộ đã phát huy tác dụng rất lớn, nhưng… vẫn chưa đủ chậm."

Vương Trung: "Không phải chỉ còn ba, bốn ngày nữa là bị bao vây hoàn toàn sao? Tại sao vẫn chưa rút lui? Hay Đại tướng Skorobo không chịu rút?"

“Không phải, Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân đã yêu cầu rút từ đêm qua rồi, nhưng Sa Hoàng bệ hạ không đồng ý.” Pavlov mím môi:

“Có khi bệ hạ thấy trên bản đồ vẫn còn một vùng rộng lớn như thế để vận chuyển tiếp tế, nên nghĩ là không cần phải rút.” Lúc này, Thẩm Phán viên ở bên đài phát thanh phụ trách giám sát sổ mật mã ngẩng đầu nhìn sang, nhưng không nói gì.

“Chỗ này vẫn rộng thế này cơ mà?”

Sa Hoàng Nicholas V vừa gõ tay lên bản đồ vừa quát: “Vùng rộng lớn thế này, vậy mà các người lại bảo không vận chuyển tiếp tế lên được?” “Bệ hạ.”

Tổng cục trưởng Tổng cục Hậu cần Bộ Tổng tham mưu cố gắng giải thích, “Vận chuyển hậu cần cần có đường bộ và đường sắt. Bây giờ đường bộ phần lớn đã bị cắt đứt, đường sắt thì bị phá gần hết do không quân địch đánh phá các sân bay dã chiến. Bệ hạ, nếu không rút lui…” Nicholas V đập bàn: “Các người đã hứa với ta là có thể giữ được! Chính các người nói đấy!“Docfull.vn- Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Tất cả các tướng lĩnh đều im lặng.

Bởi vì họ đã từng vỗ ngực cam đoan là có thể giữ được. Nicholas V tiếp tục đập bàn: “Các người còn nói quân địch đã sắp hết lực rồi, còn lấy việc tập đoàn quân chủ lực ở trung tâm của địch tạm dừng tiến quân làm bằng chứng! Nói là địch tổn thất nặng nề. Rồi sao? Bây giờ thì sao?” Tổng Tham mưu trưởng lên tiếng: “Lúc đó địch dừng lại, chắc là do đang đợi tiếp tế và bộ binh theo sau…”

“Lúc đó các người đâu có nói như vậy!”

Nicholas V ngắt lời Tổng Tham mưu trưởng:

“Lẽ ra ta nên ghi âm lại tất cả những gì các người nói! Rồi bây giờ bật ra ở đây! Đợi đã, hình như lúc đó có ghi biên bản cuộc họp nhỉ? Mang ra đây, để chúng ta xem các vị tướng quân của ta đã nói gì!” Tổng Tham mưu trưởng: “Tình hình chiến trường luôn thay đổi, nên phán đoán cũng phải thay đổi theo. Lúc đó chúng tôi dựa trên tình hình mà đưa ra kết luận là có thể giữ vững, bây giờ chứng minh là sai rồi, đã sai thì phải dựa vào tình hình hiện tại mà thay đổi.”

“Đã sai rồi.”

Nicholas V trừng mắt nhìn các tướng lĩnh một cách giận dữ.

“Thì phải lôi hết các người ra ngoài bắn bỏ!”

“Dù có bắn chết chúng tôi, thì bây giờ cũng phải rút thôi.” Tổng Tham mưu trưởng nói. Nicholas V im lặng mấy giây, rồi nói với giọng điệu hòa hoãn hơn:

“Agasukov là thành phố quan trọng nhất của chúng ta, là cội nguồn của Cổ Ant! Mất thành phố này sẽ giáng một đòn mạnh vào tỉnh thần của chúng ta! Các người có gánh vác nổi trách nhiệm này không?”

“Có thể để đại tướng Skorobo gánh vác trách nhiệm này.” Tổng Tham mưu trưởng nói. Nicholas V thở dài: “Cũng chỉ có thể vậy. Bây giờ rút thì có thể rút hết quân ra được không?”

Các tướng lĩnh nhìn nhau, cuối cùng nguyên soái Semyon Konstantinovich lên tiếng:

“Rất khó, với tình hình hiện nay, chúng tôi ước chừng chỉ có thể rút ra khoảng hai mươi đến ba mươi vạn quân.” Nicholas V kinh ngạc: “Gần một triệu quân mà chỉ rút ra được từng đấy thôi á? Thế khác gì không rút?”

Semyon nguyên soái:

“Đã không còn một triệu quân nữa rồi ạ, quân địch tấn công rất dữ dội, hiện tại quân chủ lực ở Agasukov chỉ còn khoảng bảy mươi vạn, số còn lại đã bị đánh tan tác, cần phải tập hợp lại và bổ sung quân số, nhưng hiện tại trong vòng vây không có điều kiện để tập hợp và bổ sung quân.” Nicholas V: “Bảy mươi vạn cũng không ít! Thế mà chỉ rút được có ba mươi vạn! Không, ta không chấp nhận rút lui như thế! Các người phải đưa ra một kế hoạch chắc chắn, ít nhất phải rút được sáu mươi vạn, ta mặc kệ các người dùng quân tiếp ứng hay làm cách nào, tóm lại là muốn rút thì phải rút được số lượng lớn!”

Nói xong, Nicholas V đứng dậy, quay người bước ra khỏi phòng họp với vẻ giận dữ. Những người trong phòng nhìn nhau.

“Lại thất bại.”

Tổng Tham mưu trưởng thở dài:

“Nếu không phải công chúa điện hạ làm ra chuyện kia, thì đâu đến nỗi khó khuyên như vậy.” Agasukoy, 8 giờ 10 phút tối ngày 7 tháng 8.

Lúc tham mưu thông tin bước vào, Thái tử Ivan Nikolayevich Antonov lập tức đứng bật dậy: “Đã được phê chuẩn chưa?”

Tham mưu thông tin lắc đầu: “Bộ Tổng tham mưu trả lời, nói kế hoạch rút lui của chúng ta tổn thất quá lớn, bệ hạ không phê chuẩn, yêu cầu một kế hoạch tốt hơn.”

(Bạo chương vì b BoykaDao đẩy kim phiếu)

Chương 229: Mang Dấu Đi Xin Đồ

Chương 336: Hoàng Tử Muốn Hi Sinh Thâ…

Đại tướng Skorobo đứng trước bản đồ thở dài: "Gửi thêm một bức điện báo nữa cho bệ hạ, nói là đây đã là kế hoạch tốt nhất mà chúng tôi có thể nghĩ ra rồi, bây giờ mà hành động thì ít nhất cũng đưa được ba mươi vạn người ra ngoài.

"Sở dĩ có thể đưa được nhiều người như vậy là nhờ Rokossovsky tướng quân đã giúp chúng ta câu giờ được hai ngày, hai ngày vô cùng quý giá. Nếu chúng ta không hành động ngay, thì e là hai ngày đó cũng sẽ bị lãng phí. Công sức của Rokossovsky tướng quân… Rokossovsky tướng quân và Myshkin công tước sẽ đổ sông đổ biển hết." Tham mưu thông tin ghi chép tốc ký xong, sau đó đọc lại một lượt - về cơ bản là văn bản hóa lời nói của Đại tướng Skorobo.

Đại tướng Skorobo gật đầu: "Cứ gửi thế đi."

"Khoan đất"

Tham mưu thông tin vừa định đi thì Tham mưu trưởng Tập đoàn quân gọi giật lại: "Thêm vào một câu, vô cùng khẩn cấp."

Người tham mưu ghi thêm một câu, rồi quay người rời đi.

Ivan hoàng thái tử: "Tôi không nghĩ là có tác dụng đâu."

"Đây không phải là vấn đề có tác dụng hay không, mà chúng ta phải cố gắng hết sức để bệ hạ nhận thức được mức độ nghiêm trọng của tình hình."

Tham mưu trưởng thở dài, "Dù có thể là vô ích."

Vừa dứt lời, cả phòng bản đồ chìm vào im lặng.

Ai nấy đều có vẻ nặng trĩu tâm sự. Ngay lúc này, hoàng thái tử nghiến răng, cuối cùng cũng đứng dậy:

"Hay là, chúng ta làm liều rút lui trước, báo cáo đi sau, tôi sẽ đứng ra gánh vác việc này, toàn quân lập tức rút lui, dốc toàn lực phá vây, sau đó tôi sẽ đến trước mặt phụ hoàng nhận lỗi.

"Cùng lắm thì phụ hoàng chỉ xử tội một mình tôi thôi."

Tất cả mọi người trong phòng đều nhìn hoàng thái tử với vẻ mặt kinh ngạc.

Hoàng thái tử cau mày: "Nhìn tôi làm gì? Tôi không thể làm việc gì anh dũng được à? Bạn thân của tôi là Rokossovsky có thể trụ được hai ngày ở Orachi, ngày thứ ba còn phá vây chạy thoát, vậy thì tôi cũng phải làm gì đó để cứu Tập đoàn quân chứ, phải không?"

Tham mưu trưởng lên tiếng: "Nhưng mà, điện hạ tự ý quyết định như vậy là không hợp pháp, ngài không có quyền phê chuẩn kế hoạch này, thực ra thì không ai trong căn phòng này có quyền phê chuẩn kế hoạch này cả.

"Tổng Tham mưu trưởng của Bộ Tổng tham mưu mới có quyền phê chuẩn kế hoạch này, nhưng ông ta đã không phê chuẩn."

Hoàng thái tử có vẻ nghỉ ngờ: "Cả một Tập đoàn quân như chúng ta tác chiến, vậy mà lại không có quyền tự quyết định sao?"

"Có chứ ạ, nhưng kế hoạch lớn mang tính chiến lược như thế này thì đã vượt quá phạm vi quyết định của chúng ta rồi."

Hoàng thái tử chán nản ngồi xuống: “Vậy là tôi chẳng làm được gì sao?”

“Có chứ.” Đại tướng Skorobo nói.

“Nói maul”

Hoàng thái tử lại đứng phắt dậy, võ bàn giục.

Đại tướng Skorobo: “Bay về St. Yekaterinburg, khuyên nhủ bệ hạ.”

Hoàng thái tử lập tức nhụt chí: “Không được đâu, chắc chắn phụ hoàng sẽ nổi trận lôi đình vì tôi không ở lại tiền tuyến giám sát cho tốt, lại tự ý bỏ về mà không báo cáo, cho dù tôi có dỗ dành được phụ hoàng, thì cũng phải mất mấy ngày. “Đôi khi tôi cứ có cảm giác, phụ hoàng giống như một đứa trẻ vậy, yếu đuối, nhạy cảm và đa nghị.”

Trong số những người có mặt ở đây, chỉ có hoàng thái tử dám nói như vậy.

Hoàng thái tử nói tiếp: “Nhưng mà, tình cảm của phụ hoàng dành cho anh em chúng tôi là thật, nên chúng tôi mới có thể khuyên nhủ được người, nhưng điều đó cần có thời gian. Còn chúng ta thì lại không có thời gian! “Trừ khi bây giờ có thể lợi dụng tình cảm của phụ hoàng dành cho chúng ta!” Hoàng thái tử đột nhiên ngừng lại: “Hửm?”

Anh ta nhìn những người khác: “Tôi nghĩ ra một cách khả thi rồi, biết đâu có thể khiến phụ hoàng lập tức đồng ý cho các người phá vây.”

Những người khác trong phòng nhìn nhau, Đại tướng Skorobo đại diện cho mọi người hỏi: “Cách gì vậy?” Hoàng thái tử: “Tôi sẽ gửi một bức điện cho phụ hoàng, nói ‘nếu phụ hoàng muốn con chết ở đây, vậy thì con nguyện chấết’. “Sau đó, tôi sẽ chỉ huy một đội quân liều chết, còn các người tiếp tục bí mật chuẩn bị phá vây.”

Vì hoàng thái tử nói câu "tôi liêu chết" một cách quá nhẹ nhàng, nên mọi người đều không kịp phản ứng. Ngay sau đó, Tham mưu trưởng đập bàn quát:

"Không được! Không thể làm vậy được! Chúng ta không thể lường trước được phản ứng của bệ hạ sau đó!" Hoàng thái tử cười nói: "Tôi lường trước được, tôi hiểu phụ hoàng nhất mà, sau khi khóc lóc thảm thiết, người sẽ bình tĩnh lại và sẽ dùng cách trực tiếp nhất để ngăn chặn tình hình xấu đi. Chỉ cần tôi chết, thậm chí không cần chết, chỉ cần bị thương nặng, là phụ hoàng sẽ bình tĩnh lại ngay."

Mọi người nhìn nhau.

Chẳng ai dám đồng ý với chuyện để hoàng thái tử đi chết cả.

Đại tướng Skorobo bèn khuyên nhủ: "Điện hạ, muộn rồi, người nên đi nghỉ ngơi đị."

Hoàng thái tử: "Tôi chỉ cần một quân… à không, một sư đoàn đi cùng tôi là được! Mục tiêu tấn công là Lebedyan, chỉ cần đánh tan được chỗ đó, chúng ta sẽ thoát ra được. "Tất nhiên, Orachi cũng được, đánh tan được chỗ đó thì có thể xông thẳng đến Shepetovka, còn có thể hội quân với Rokossovsky nữa!" Mọi người lại nhìn nhau. Hoàng thái tử thấy vậy liền không vui, đập bàn nói: "Còn chần chừ gì nữa? Hoặc là chúng ta cứ mặc kệ St. Yekaterinburg, phá vây trước rồi tính, quân mệnh tại ngoại, khó mà tuân theo được. "Hoặc là để tôi liều chết một phen, lay động phụ hoàng!" Lời nói dứt khoát vang vọng trong căn phòng bản đồ rộng lớn.

(Bạo chương vì b BoykaDao đẩy kim phiếu)

Chương 230: Xử Lý Đặc Biệt

Chương 337: Lão công tước Rokossovsky …

Lão công tước Rokossovsky đặt điện thoại xuống, nhìn lão quản gia Mikhail vẫn luôn túc trực chờ lệnh: "Hoàng thái tử điện hạ định sẽ liều mình cảm hóa bệ hạ, để bệ hạ nhận rõ tình thế."

Mikhail hết sức kinh ngạc: "Cậu ta á? Ông nhầm rồi chứ? Làm sao cậu ta có thể có được giác ngộ và năng lực hành động như vậy?"

"Đó gọi là trưởng thành." Lão công tước Rokossovsky nói:

"Ông nghĩ mà xem, đứa nhóc có vấn đề nhà chúng ta giờ đã trở thành một vị tướng dũng mãnh rồi đấy, hoàng thái tử có tiến bộ như vậy thì có gì là lạ? Hơn nữa cậu ta còn có tấm gương sáng kia mà, đúng không?"

(Bạo chương vì b BoykaDao đẩy kim phiếu)

Tấm gương sáng mà ông lão nói đến chính là người bạn suốt ngày đội sổ của hoàng thái tử, Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, đứa nhóc từng có vấn đề của nhà Rokossovsky.

Mikhail: "Quả đúng là vậy. Thiếu gia nhà ta trưởng thành rõ rệt."

"Chuyện này đâu phải là mới rõ ràng."

Lão công tước Rokossovsky đứng dậy, bước đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài mảnh trăng khuyết đang dần tròn.

Sau một hồi trầm ngâm, lão công tước nói:

“Cũng không phải là không thể giúp hoàng thái tử một tay.”

Mikhail: “Nhưng ngài đã không còn quyền chỉ huy nữa rồi, quân nào ngài cũng không điều động được.”

“Ha ha ha,”

Lão công tước Rokossovsky cười lớn, “Nói tôi không điều động được quân nào, thì đúng là hơi xem thường tôi rồi đấy. Có thể là không quân với hải quân thì tôi không điều động được thật, chứ lục quân mà tôi muốn điều thì vẫn điều được, chỉ là cần khoác lên mình một lớp áo nhìn cho oai là được.” Mikhail: “Thưa ngài! Chuyện này không thể đùa được, lỡ sau này bị truy cứu trách nhiệm thì ngài…”

Lão công tước Rokossovsky ngắt lời lão quản gia: “Mikhail, ông hầu hạ tôi bao nhiêu năm rồi?” “Hơn bảy mươi năm rồi ạ, gần như từ khi sinh ra tôi đã sống ở trang viên của ngài, đến năm sáu tuổi là đã bắt đầu làm những việc trong khả năng của mình rồi ạ.” Lão công tước Rokossovsky gật đầu: “Vậy thì ông phải hiểu ý tôi chứ?”

“Xin ngài cứ nói.” Mikhail nói. Lão công tước Rokossovsky thở dài: “Mikhail, ông không nhận ra sao? Cuộc chiến này, Ant Đế quốc chưa chắc đã thua, nhưng nếu Ant Đế quốc thắng, thì giáo hội chắc chắn sẽ ngày càng lớn mạnh. “Đến lúc đó, đám giáo sĩ dòng thế tục sẽ không cần đến chúng ta, những quý tộc này nữa. Sẽ không bao giờ cần đến nữa!”

“Nhưng…” Mikhail có vẻ như muốn nói điều gì đó.

“Không có gì nhưng mà! Ngày chiến tranh kết thúc, kế hoạch thanh trừng những quý tộc cũ như chúng ta sẽ bắt đầu đếm ngược.

“Đến lúc đó thân phận quý tộc sẽ trở thành chướng ngại vật của Alyosha, thậm chí sẽ mang đến họa sát thân. “Nhưng nếu

như tôi và hoàng thái tử cùng chết trận, hoặc là chỉ có tôi chết trận, hoàng thái tử còn sống, vậy tình huống liền không giống nhaul

“Các quý tộc sẽ biến tôi thành anh hùng dân tộc, để chống lại giáo hội bành trướng cực nhanh trong trận chiến tranh này.

“Nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là, Alyosha đến lúc đó sẽ trở thành con trai của anh hùng dân tộc! Cộng thêm chiến công của chính hắn, hắn sẽ có được địa vị cao quý trong đế quốc tân sinh! Ngươi nghe rõ chưa? Mikhail!” Lão quản gia suy nghĩ một chút, chỉ có thể thừa nhận: “Ngài mưu tính sâu xa, tôi tự thẹn không bằng.”

Lão Rokossovsky nở nụ cười: “Dù sao tôi cũng sắp tám mươi rồi, tuổi có thể chết bất cứ lúc nào cũng không kỳ quái. Để cho tôi chết một cách bi tráng một chút đi.” Mikhail: “Nguyện cùng ngài xông pha trận mạc.”

“Không không không, Mikhail. Ngươi mà chết theo, những mối quan hệ kia của tôi làm sao truyền lại cho Alyosha đây? Không được, ngươi không thể chết, hơn nữa đêm nay phải lên máy bay, bay thẳng đến St. Yekaterinburg.”

Lão quản gia trầm mặc vài giây nói: “Vậy tôi nên đưa đại thiếu gia…”

“Nó là sĩ quan tham mưu, nó có trách nhiệm của mình phải thực hiện.”

Lão Rokossovsky khoát tay: “Huống chỉ cho dù ở lại trong vòng Vây, sĩ quan tham mưu cũng không nhất định sẽ chết.”

Lão quản gia Mikhail ấp úng. Lão Rokossovsky hỏi: “Làm sao vậy? Muốn nói gì thì nói ra.”

Mikhail: “Không, không có gì để nói ạ.”

Lão Rokossovsky:

“Vậy thì thay tôi đi liên lạc với đội quân cũ của tôi đi, tôi sẽ tự mình chỉ huy bọn họ—” Ngày mai gặp

Chiều ngày 7 tháng 8, St. Yekaterinburg.

Người thừa kế thứ hai của Đế quốc Ant, Công chúa Olga Nikolayevna Antonovna lại một lần nữa bước vào văn phòng của Chánh Văn phòng Bộ Tổng chỉ huy, Thượng tướng Tuganev.

Vị tướng ngẩng đầu nhìn, nói: “Buổi chiều tốt lành, thưa Công chúa. Phòng Tác chiến ở bên cạnh.”

Olga: “Tôi bị đuổi ra ngoài rồi.”

“Vậy tôi cũng không có cách nào đưa người quay lại.” Tuganev dang hai tay ra: “Chúng tôi chỉ là cơ quan đóng dấu, bên đó lên kế hoạch xong, chúng tôi đóng dấu. Chức năng thực sự của chúng tôi là nhân sự, người cần điều chỉnh nhân sự thì tìm chúng tôi là được, ngoài ra chúng tôi còn phụ trách trao huân chương…”

Công chúa Olga cau mày: “Sao tôi có cảm giác ông đang giới thiệu với tôi về những việc mà ông có thể làm nhỉ?”

“Đúng vậy. Nói rõ chức năng của mình với hoàng gia thì có vấn đề gì sao?” Tuganev nhún vai.

Olga: “Được rồi, vậy có thể …” Lúc này người lính trực gác mở cửa: “Thiếu tướng Chekhov đến rồi ạ.” “Để anh ta vào. Công chúa,

mời người ngồi xuống uống trà.”

Tuganev chỉ bộ ấm trà trên

bàn.

Công chúa Olga đi đến bên

cạnh, còn chưa ngồi xuống

thì Thiếu tướng Chekhov đã bước vào.

Chương 231: Nhỏ Nhen

Chương 338: Điều Động

Nhìn thấy Công chúa, vị tướng sững người: "Hả?" Công chúa Olga: "Nói chuyện của mọi người đi, không cần để ý đến tôi."

Chekhov chào Công chúa, hoàn thành nghỉ thức của quân nhân đối với hoàng gia, sau đó quay sang Tuganev: "Sao lại gọi tôi quay về? Hiện tại tình hình ở Agasukov rất tệ, tôi là Tư lệnh Hậu cần, tiếp tế của bọn họ rất nhanh sẽ hỗn loạn."

Tuganev xua tay: "Đừng lo lắng, quân đội quy mô lớn như vậy, mọi hoạt động đã đi vào quỹ đạo, anh rời đi trong thời gian ngắn sẽ không gây ra vấn đề gì quá lớn."

"Thời gian ngắn? Bao lâu?" Tuganev: "Điều đó còn phải xem quân Prosen hành động nhanh cỡ nào."

Thiếu tướng Chekhov mất một giây mới nhận ra Tuganev sẽ không để hắn quay lại nữa, bèn tiến lên một bước, dùng chiếc nhẫn cưới trên tay gõ lên mặt bàn: "Đùa gì vậy? Tôi…"

Tuganev: "Nhiệm vụ mới của anh là đến Tập đoàn quân Dự bị đảm nhiệm chức vụ Tư lệnh Hậu cần. Đây là đề nghị của Tổng Giám mục Belinsky, chúng tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, cảm thấy anh rất thích hợp. Anh đã làm rất tốt ở Agasukoy, chắc chắn có thể lập được thành tích trong Tập đoàn quân Dự bị.

"Nhưng vì anh không có quân công, nên việc thăng chức có chút vấn đề, chức vụ Tư lệnh Hậu cần của một Tập đoàn quân cũng không cần đến quân hàm Thượng tướng. Bây giờ

anh có thể đi nhận chức, mau chóng làm quen với tình hình, chúng tôi dự đoán - à, Bộ Tác chiến dự đoán, tình hình ở St. Yekaterinburg vào giữa tuần tháng 9 sẽ bắt đầu trở nên vô cùng khắc nghiệt."

Thiếu tướng Chekhov nhìn chằm chằm vị Thượng tướng một lúc, nói: "Mọi người đã từ bỏ tập đoàn quân chủ lực ở Agasukov."

"Không phải chúng tôi từ bỏ, chúng tôi vẫn luôn nỗ lực giải cứu, hiện tại vẫn đang điều động quân tiếp viện cho Công tước Myshkin, người có hy vọng giải vây nhất. Chính sự bất tài của Bộ Tổng chỉ huy, cùng với sự bất tài của các tướng lĩnh cấp cao đã chôn vùi đội quân này."

Nói xong, Thượng tướng Tuganev cầm lấy tẩu thuốc, vừa nhồi thuốc lá vào vừa nói: "Ngay từ tháng 7, Đại tướng Gorky Konstantinovich đã cho rằng Agasukov đứng trước nguy cơ bị bao vây, nhưng lúc đó Bộ Tư lệnh lại tràn ngập tinh thần lạc quan, cho rằng chỉ cần xe tăng kiểu mới của chúng ta được đưa vào chiến đấu, thì chiến tranh sẽ sớm kết thúc.

"Vì vậy, Đại tướng Gorky đã bị cách chức, điều đến Tập đoàn quân St. Petersburg ngồi chơi xơi nước. Lợi ích duy nhất của việc điều động này, chính là Đại tướng Gorky sẽ sớm thể hiện tài năng của mình ở những cánh rừng lá kim và vùng núi xung quanh St. Petersburg, bởi vì Tập đoàn quân Tây Bắc sắp không trụ được nữa."

Công chúa Olga cau mày, nhìn Thượng tướng Tuganev với vẻ nghi ngờ.

Thiếu tướng Chekhov: "Ông không cần phải trốn tránh trách nhiệm với một Thiếu tướng như tôi, chuyện này cứ để các nhà sử học sau này đánh giá! Quyết định bổ nhiệm tôi đâu?"

Tuganev rút ra một tập tài liệu, ném lên bàn trước mặt Thiếu tướng Chekhov: "Vừa mới đóng dấu xong. Ngoài ra còn có một bản bổ nhiệm cho cậu tùy tùng của anh nữa. Cậu ta đâu? Sao không vào?" Thiếu tướng Chekhov quay đầu lại gọi: "Rokossovsky!" Olga giật mình, đứng bật dậy, nhìn chằm chằm vào cửa chính với ánh mắt nồng nhiệt.

Kết quả người bước vào lại là một vị Chuẩn tướng mập mạp.

Công chúa Olga ngập ngừng nói: "Hình như không đúng, tôi nhớ Bá tước Rokossovsky là một chàng trai cao ráo, vóc người rất đẹp. Tôi đã nhìn thấy anh ta từ xa trong buổi dạ vũ."

"Vậy người mà Công chúa nhắc đến là em trai tôi, Bá tước Rokossovsky, còn tôi là Công tước Rokossovsky, thưa Công chúa."

Vị Chuẩn tướng vừa nói vừa cúi chào Công chúa, hoàn thành nghỉ lễ đối với hoàng gia.

Thiếu tướng Chekhov đưa quyết định bổ nhiệm trên bàn Tuganev cho vị Chuẩn tướng. Vị Chuẩn tướng nhìn qua, kêu lên: "Sao lại điều động tôi đến Lực lượng Hậu cần? Tôi học là để vạch ra kế hoạch tác chiến…"

Tuganev: "Chúng tôi vốn cũng muốn để cậu đi chỉ huy quân đội, dù sao thì em trai cậu cũng thể hiện rất xuất sắc, cha cậu trước đây cũng từng thể hiện vô cùng xuất sắc, khiến người ta không khỏi hoài nghỉ đây là truyền thống gia đình.

"Nhưng mà Chuẩn tướng, thành tích diễn tập trên bản đồ của cậu quá kém, lần nào cũng thua tan tác, hiện tại chúng tôi không thể mạo hiểm để cậu chỉ huy quân đội, nhỡ đâu cậu làm hỏng danh tiếng của Rokossovsky thì sao?"

Khuôn mặt mập mạp của vị Chuẩn tướng nhăn nhó: "Mọi người gọi tôi về, là vì không muốn tôi trở thành vết nhơ của

em trai sao?”

Tuganev: “Không, không, không, chúng tôi thấy cậu thể hiện rất xuất sắc trong công tác tổ chức hậu cần, nên điều cậu đến nơi có thể phát huy sở trường của mình. Dù sao thì ở Bộ Tổng chỉ huy, chức năng chủ yếu của chúng tôi là điều động nhân sự, sắp xếp người phù hợp vào vị trí phù hợp. Nếu không còn nghỉ vấn gì nữa thì đi đi, thư ký của tôi đã sắp xếp chỗ ở và phương tiện di chuyển cho hai người rồi.”

Thiếu tướng Chekhov chào vị Thượng tướng, xoay người nói với vị Chuẩn tướng: “Được rồi, đi thôi, Chuẩn tướng.”

Vị Chuẩn tướng lúc này mới chào, sau đó đi theo Thiếu tướng ra khỏi phòng.

Sau khi cánh cửa được thư ký đóng lại, trong phòng chỉ còn lại Thượng tướng Tuganev và Công chúa.

Olga: “Đây là “chức trách chủ yếu” của Bộ Tổng chỉ huy sao?”

Tuganev: “Phải, đây là một chức trách vô cùng quan trọng, nếu không có chúng tôi làm chất bôi trơn, thì cỗ máy cũ kỹ khổng lồ này sẽ không thể hoạt động nổi một ngày nào. Công chúa, chúng ta nói chuyện mà người quan tâm đi.”

(Bạo chương vì b BoykaDao đẩy kim phiếu)

Chương 232: Nhỏ Nhen 2

Chương 339: Công Chúa Đau Đầu

Olga: "Mọi người điều động quân đến tiếp viện Myshkin, là chuẩn bị giải cứu cho Agasukov sao?"

"Chắc là không cứu được đâu, chỉ có thể giải cứu được càng nhiều quân càng tốt. Kẻ địch rất mạnh, nấu không tăng cường binh lực cho Myshkin, e rằng chúng ta sẽ mất cả Shepetovka. Dù sao trinh sát trên không cho thấy Tập đoàn quân Bộ binh số 9 của địch sắp sửa hành quân đến mặt trận Shepetovka rồi.

"Mặc dù Tập đoàn quân của địch cũng được gọi là Tập đoàn quân, nhưng khác với Tập đoàn quân của chúng ta đấy." Olga lại hỏi: "Vậy Rokossovsky có tham gia vào trận chiến phòng thủ Shepetovka không?"

"Sẽ không, quân đội của anh ta sẽ sớm rút khỏi Shepetovka, rút lui về Shostka, chúng tôi dự tính anh ta sẽ có một tháng để xây dựng tuyến phòng thủ ở đó. Shostka còn có nhà máy sản xuất xi măng, đủ xi măng để dùng."

Olga cau mày: "Tôi không hiểu về quân sự, nhưng nghe có vẻ như nó không cùng một chỗ với Shepetovka?" "Có đường sắt nối liền, sau khi Shepetovka thất thủ, quân của Myshkin sẽ rút lui qua Shostka. Hơn nữa ở đó có sông, tháng 9 tuy chưa đến mùa nước lên, nhưng vẫn rất khó để vượt sông. Tướng quân Rokossovsky có thể phát huy hết khả năng phòng thủ của mình ở đó."

Thượng tướng Tuganev nhiệt tình giải thích.

“Ngoài ra, sau khi quân đội đến nơi, chúng tôi dự định mời Thiếu tướng dẫn theo những người lính lập công dưới trướng đến thủ đô, đến lúc đó chúng tôi sẽ trao tặng huân chương cho anh ta, để anh ta nhận phỏng vấn của báo chí.

“Sau thất bại thảm hại ở Agasukoy, chúng ta rất cần những điều này.”

Lông mày Công chúa Olga nhíu lại: “Mọi người đã lên kế hoạch cho những việc này rồi sao?”

“Đúng vậy, nếu thất bại đã định, chúng ta phải chuẩn bị đối phó với hậu quả, Công chúa đừng xem thường những việc chúng tôi làm, nó có thể giúp chúng ta tránh được việc từ thất bại lớn biến thành sụp đổ toàn diện.

“Bộ Tổng chỉ huy của Prosen nhất định cho rằng chỉ cần tiêu diệt được một triệu quân của chúng ta ở Agasukov thì đại cục đã định, nhưng Tập đoàn quân Dự bị đã tập hợp được hơn một triệu người, sau này còn có thể nhiều hơn nữa.

“Nhưng nếu tinh thần chiến đấu sụp đổ, tốc độ đầu hàng của hàng triệu người sẽ còn nhanh hơn cả tốc độ chạy của lợn, Công chúa hiểu không? Công chúa Olga Nikolayevnal”

Môi Olga run rẩy, không trả lời.

Tuganev: “Công chúa phải nhanh chóng làm quen với những chuyện này! Nghe nói mục tiêu của Công chúa là trở thành Nữ hoàng như Ekaterina Đại đế, Đại đế sẽ không vì chuyện này mà run rẩy đâu.”

Olga cắn chặt môi, buộc bản thân phải ngừng run rẩy. Tuganev: “Chính là như vậy. Tôi, với tư cách là Chánh Văn phòng Bộ Tổng chỉ huy, có thể đảm bảo với Công chúa, sau lần này, Rokossovsky sẽ nhận được sự bổ sung đầy đủ.”

Olga: “Ông định đề bạt anh ta sao?”

Tuganev liên tục xua tay: “Không, mặc dù anh ta thể hiện rất xuất sắc, nhưng anh ta mới được thăng lên Thiếu tướng, cộng thêm lần trước được đặc cách thăng từ Trung tá lên Chuẩn tướng, tốc độ thăng tiến này quá bất thường, chúng tôi dự định cuối năm nay sẽ thăng anh ta lên Trung tướng.

“Không thăng quân hàm không có nghĩa là chúng tôi không thể tạo dựng hình tượng anh hùng chiến tranh cho anh ta, nếu là ở Hợp Chủng Quốc, lúc này anh ta nên hoàn toàn rời khỏi tiền tuyến, đi khắp nơi diễn thuyết bán trái phiếu chiến tranh rồi. “Nhưng chúng ta đang đứng trước bờ vực diệt vong, một vị tướng tài giỏi như anh ta nhất định phải tiếp tục ở lại tiền tuyến. Tất nhiên, là đội quân do một anh hùng chiến tranh chỉ huy, chúng tôi sẽ dành cho anh ta rất nhiều đặc quyền, chẳng hạn như những người lính đã bình phục sau chấn thương sẽ được ưu tiên quay trở lại đội cũ, thay vì bổ sung cho các đơn vị khác.

“Ví dụ như ưu tiên trang bị vũ khí công nghệ cao hơn cho họ một chút, rất nhiều việc sau khi anh ta trở về thủ đô sẽ dễ dàng hơn.”

Vị Thượng tướng dừng lại, nhìn Olga: “Lúc anh ta ở thủ đô, Công chúa có thể thường xuyên xuất hiện cùng anh ta. Tất nhiên, nếu anh trai Công chúa trở về, thì không cần Công chúa phải làm điều đó nữa.”

Olga nhìn chằm chằm Tuganev vài giây, hỏi: “Ông có ýgì?

Vị Thượng tướng nhìn chằm chằm vào Công chúa hồi lâu mới nói: “Lúc nội chiến, thực ra tôi không phải là người của phái Thế tục, mà là người của phái trung lập, lúc đó tôi đang nỗ lực đề phòng Bohemia và Mannheim, chuẩn bị cho việc chống lại quân đội can thiệp bất cứ lúc nào. Sau này tôi mới trở thành Chánh Văn phòng Bộ Tổng chỉ huy.

“Lúc đó, phái Thế tục sau khi chiến thắng muốn có Sa hoàng, là bởi vì phái Sùng Thánh dù sao cũng nhận được sự ủng hộ của rất nhiều người. Phái Thế tục nói thần tiễn, tụng ca gì đó, đều là hiện tượng tự nhiên, rồi sẽ có ngày được con người nắm giữ giống như sóng radio vậy. “Nhưng những người nông dân ở vùng sâu vùng xa lại không nghĩ như vậy, họ đều ủng hộ phái Sùng Thánh. Cô hiểu không?

“Nhưng hiện tại, những người nông dân đó đã bị xúc xích, rượu sâm panh và trứng cá muối thuyết phục rồi, Công chúa của tôi ạ.”

Công chúa Olga chống cằm, chìm trong suy tư.

(Bạo chương vì b BoykaDao đẩy kim phiếu)

Chương 233: Không Còn Buồn

Chương 340: Sắp Rời Quê Hương

Tối ngày 7 tháng 8, Shepetovka.

Sư đoàn Bộ binh 151.

Pavlov liên tục hắng giọng, cau mày.

Vương Trung: "Cổ họng vẫn khó chịu à?"

"Đúng vậy, lúc rút lui không thể không la lên, sau đó liền khàn giọng, bây giờ còn tốt, chỉ là nói chuyện bình thường không ảnh hưởng lắm." Pavlov nói xong liền nâng cao âm lượng, "Nhưng muốn hét lên, sẽ như vậy —— "

Âm thanh đề cao đến một mức độ nhất định, lời nói trực tiếp mất tiếng, chỉ còn lại âm thanh không khí đi qua cổ họng.

Vương Trung: "Giống hệt ca sĩ dùng giọng quá độ. Hay là hỏi Vasili xem sao, con trai giáo sư âm nhạc chắc là có cách."

Lúc này bên đài phát thanh, một tham mưu đứng dậy, cầm điện báo đi tới: "Điện báo vừa giải mã xong, là mệnh lệnh cho chúng ta." Vương Trung nhận lấy điện báo, thấy chỉ có một dòng ngắn gọn, bèn đọc to: "Quân đoàn lập tức di chuyển về Shostka, chỉnh đốn đội ngũ và xây dựng công sự phòng ngự tại Shostka.' Shostka ở đâu?"

Pavlov bước tới trước bản đồ, nhanh chóng tìm thấy địa danh đó ở rìa bản đồ: "Ở đây, đầu mối giao thông đường sắt quan trọng trên sông Desna. Từ Shepetovka muốn đi tàu hỏa đến thủ đô thì nhất định phải đi qua đây."

Vương Trung cũng đứng dậy, bước tới trước bản đồ, cẩn thận quan sát địa điểm Pavlov vừa chỉ.

"Nơi này rất thuận lợi cho việc phòng thủ. Có núi, có rừng, lại còn có sông nữa! Ly tài liệu địa lý đến đây, tôi muốn xem thử thời điểm nước lên và nước rút của sông Desna."

Tham mưu lập tức bắt đầu tra cứu tài liệu địa lý: "Mùa nước lên… là mùa xuân và mùa thu, lúc đất đóng băng." Vương Trung: "Cuối tháng 9 sao, vậy chẳng phải sẽ nhanh chóng đóng băng?"

"Nhưng bản thân lớp bùn lầy vào mùa xuân và mùa thu sẽ làm chậm bước tiến của quân địch, rất có lợi cho việc phòng thủ." Pavlov đáp.

Lúc này, Vương Trung bỗng nhiên chú ý đến một điều. Biên giới của vương quốc Kazaria vừa vặn nằm giữa Shepetovka và Shostka, thậm chí còn gần Shepetovka hơn. Vương Trung: "Chúng ta… phải rời khỏi Kazaria sao?" Pavlov cũng vừa mới nhận ra điểm này, hắn há hốc mồm, nhưng không nói nên lời.

Lúc này, những người khác trong phòng cũng đang nhìn về phía này, phần lớn bọn họ đều là người Kazaria.

Vương Trung: "Đã có mệnh lệnh rồi, vậy thì chuẩn bị thôi. Bây giờ chúng ta đã tập kết được bao nhiêu người?" Pavlov: "Tính cả những người bị thương nhẹ, 5100 lính chiến đấu, 4500 nhân viên hậu cần. Trang bị kỹ thuật ngoài trừ 6 chiếc xe tăng hạng nhẹ của cậu, cơ bản đều bị mất hết."

Vương Trung: "Sắp xếp toa xe, bắt đầu vận chuyển về Shostka, có toa xe chứ?"

"Có, cả ngày hôm nay đều có các binh đoàn khác đi tàu đến Shepetovka, những toa xe trống đều được dùng để chở thường dân ở đây và những người bị thương ở bệnh viện. Chắc

là sẽ dễ dàng kiếm được toa xe để đưa chúng ta đi.” “Tốt lắm, vậy cậu lo liệu việc này đi. Tốt nhất là tối nay đội tiên phong của chúng ta sẽ xuất phát đến Shostka, sắp xếp chỗ đóng quân trước. Popov đã quay lại chưa? Giao việc này cho hắn phụ trách, nhất định phải tranh thủ sự ủng hộ của giáo hội địa phương, để họ huy động nhân lực. Chúng ta bị thiếu hụt nhân công trầm trọng, cần phải bổ sung.”

Vương Trung vừa dứt lời, Popov liền đẩy cửa bước vào: “Tôi nghe thấy có người gọi mình?”

“Cậu đã về rồi, chuyện bổ sung tu sĩ cầu nguyện thế nào?”

“Không được.” Popov lắc đầu:

“Sau khi thấy cậu dùng thần tiễn phòng không, giáo hội quyết định sẽ phổ biến rộng rãi, cho nên tu sĩ cầu nguyện càng trở nên quý giá, mọi người ở tiền tuyến đều giữ chặt không buông, còn muốn đào người của chúng ta nữa kìa. Tôi đã phải rất vất vả phản đối mới giữ được.” Vương Trung: “Được, tốt lắm. Nhưng có một việc muốn nhờ cậu. Chúng ta vừa nhận được mệnh lệnh, điều động chúng ta đến Shostka, tôi cần cậu dẫn đầu một đội tiên phong đến đó trước, liên lạc với giáo hội địa phương, chiêu mộ nhân công. Nhân viên hậu cần của chúng ta bị tổn thất rất lớn, cần phải bổ sung.” Popov gật đầu: “Được, cứ giao cho tôi… Shostka? Đó không phải là bên ngoài lãnh thổ Kazaria sao?”

Câu hỏi của Popov khiến tiếng tí tách của radio cũng phải dừng lại.

Vương Trung vỗ vai hắn: “Cậu cũng là người Kazaria?” “Đương nhiên! Nhìn thói quen ăn uống của tôi còn không nhận ra sao? Mạng sống của tôi là do kem chua ở quê nhà ban tặng đấy!” Vương Trung: “Vậy thì nhân lúc này ăn nhiều một chút đi. Nelly!”

Cô hầu gái mở cửa bước vào, nhìn Vương Trung với vẻ nghỉ hoặc.

“Chuẩn bị kem chua, cho Popov ăn no nê vào.” Vương Trung nói.

Lúc này, có người trong số các tham mưu giơ tay: “Tôi cũng muốn.”

“Cả tôi nữa!”

“Tôi!” Vương Trung bèn đổi lời: “Nelly, chuẩn bị bữa đêm đi, làm nhiều món đặc sản của Kazaria một chút.”

Nelly gật đầu rồi lui xuống. Lúc này, Vương Trung chợt nghĩ, mình đến thế giới này đã lâu như vậy, nhưng lại chưa từng được thử “món ăn quê hương”, nhân cơ hội này phải tìm hiểu một phen mới được.

Tìm hiểu xem món ăn quê hương rốt cuộc là những món gì.

“Quê hương”. (Bạo chương vì b BoykaDao đẩy kim phiếu)

Chương 234: Lão Cha Được Việc

Chương 341: Sa Hoàng Quyết Định

Thành phố Yekaterinburg, Cung điện Mùa hè, phòng tác chiến của Bộ Tổng tư lệnh. Nicholas V vừa bước vào cửa đã hỏi: "Các vị đã soạn thảo xong kế hoạch mới chưa? Có thể giải cứu được bao nhiêu quân?"

Nguyên soái Semyon Konstantinovich đứng dậy, cầm lấy cây gậy dài đặt bên cạnh bản đồ, khoa tay múa chân trên bản đồ: "Hiện tại chúng ta đang tăng cường binh lực cho Shepetovka, đợi đến khi chiến dịch giải vây bắt đầu, sẽ do Tên riêng chỉ huy quân đoàn ở Shepetovka phát động tấn công, mục tiêu là uy hiếp tuyến đường tiếp tế của Tập đoàn quân thiết giáp số 2 của địch…" Nicholas V ngắt lời Semyon: "Ta không quan tâm kế hoạch của các vị, dù sao ta cũng không hiểu, ta chỉ muốn biết có thể cứu được bao nhiêu người?"

Nguyên soái Semyon và Tổng tham mưu trưởng Tukhachev liếc nhìn nhau, đáp: "Bốn mươi vạn, tình hình hiện tại không thể giải cứu được nhiều hơn."

Nicholas V ủ rũ ngồi xuống, nhìn chằm chằm vào bản đồ. "Đây là tình huống tốt nhất sao?" Ông ta hỏi.

Nguyên soái Semyon gật đầu: "Đúng vậy."

"Vậy còn tình huống xấu nhất? Nói cho ta biết để chuẩn bị tâm lý." Sa hoàng bệ hạ nói với giọng điệu già nua. Nguyên soái Semyon lại nhìn về phía Tukhachev.

Ông ta do dự một lúc, rồi nói: “Tình huống xấu nhất là không thể cứu được ai.”

“Cái gì?”

Sa hoàng kêu lê: “Không thể cứu được ai?”

Tổng tham mưu trưởng Tukhachev lên tiếng: “Nếu như ngay từ lúc địch tấn công, chúng ta lập tức rút lui, thì có thể bảo toàn được nhiều binh lực hơn, nhưng bây giờ đã quá muộn…”

Sa hoàng đứng bật dậy, đập bàn quát: “Quá muộn quá muộn! Các vị chỉ giỏi nói mấy lời vô dụng này! Không đến một tuần trước, các vị còn quả quyết nói rằng rất nhanh sẽ đẩy lùi được quân địch về đến biên giới! Ta nên bắn chết hết lũ nhu nhược các vị! Các vị chính là lũ phản quốc!” Lúc này, nguyên soái Semyon lên tiếng: “Là người không cho chúng tôi rút lui, lúc ấy nếu như rút lui, cho dù tình hình rất nguy cấp, cũng có thể cứu được ba mươi vạn quân.”

Nicholas V ngồi phịch xuống ghế, trông ông ta già đi rất nhiều.

“Đúng vậy, là ta không cho phép rút lui. Các vị bắt đầu trách ta rồi đúng không? Muốn ta gánh trách nhiệm cho thất bại thảm hại lần này đúng không? Các vị chính là nghĩ như vậy, hoàn toàn quên mất trước khi khai chiến là ai đã vỗ ngực cam kết với ta! Lại là ai vênh váo tự đắc ép Gorky Konstantinovich phải rời đi!

“Là các vị! Là các vị!”

Nicholas V trút giận xong, thở dài: “Gọi con trai ta quay về, điều máy bay đến đón nó!” Nguyên soái Semyon: “Vậy còn kế hoạch rút lui…” Nicholas V: “Cứ làm theo kế hoạch của các vị, ta phê chuẩn rồi.”

Mấy vị tướng nhìn nhau, không hề che giấu sự ngạc nhiên của mình.

Tukhachev đứng dậy, cầm lấy chiếc điện thoại trên bàn: "Tôi là Tổng tham mưu trưởng, kế hoạch đã được phê chuẩn, lập tức thi hành. Nhắc lại, lập tức thi hành!"

Nicholas V: "Phái phi công giỏi nhất! Bây giờ lập tức đi đón con trai ta!"

Nguyên soái Semyon nói: "Bây giờ mà đón Thái tử điện hạ đi, e là sẽ khiến quân đội tan rã mất, quân tâm đã dao động dữ dội sau những trận chiến vừa qua."

"Ta không quan tâm!"

Ngay lúc Nicholas V đập bàn, một tham mưu phụ trách thông tin bước vào.

Nhìn thấy cảnh tượng này, anh ta sững người, cầm bức điện đứng im ở cửa không dám bước vào.

Tukhachev nhìn thấy tham mưu kia, liền nói: "Đưa bức điện cho tôi, từ đâu gửi đến?" Tham mưu: "Từ Agasukov gửi đến, người gửi là Thái tử điện hạ."

Nicholas V lập tức đứng bật dậy, chạy vội đến giật lấy bức điện.

Ông ta vừa đọc vừa run rẩy, rồi quỳ sụp xuống đất.

Các tướng lĩnh vô cùng kinh hãi, vội vàng chạy đến đỡ Sa hoàng. Nguyên soái Semyon nắm lấy một góc bức điện: "Tôi xem được không?"

Nicholas V buông bức điện, khẽ gật đầu.

Nguyên soái Semyon nhìn vào bức điện.

"Phụ hoàng thân mến, con quyết định sẽ thực hiện trách nhiệm giám quân của mình, tự mình dẫn quân đánh một trận

với quân địch. Tình hình hiện tại vô cùng nguy cấp, Agasukov có thể bị bao vây bất cứ lúc nào, là con trai của người, con không thể trơ mắt nhìn quân địch tấn công, nhìn hàng triệu quân ở đây chịu chết, chỉ có thể cố gắng hết Sức. Yêu người, Ivan Nikolayevich Antonov.”

Sau khi đọc xong bức điện, nguyên soái thuận tay đưa nó cho Tổng tham mưu trưởng Tukhachev.

Vị Tổng tham mưu trưởng sau khi đọc xong, trên mặt hiện lên vẻ mặt phức tạp. Lúc này, Sa hoàng bỗng nhiên tỉnh táo trở lại, ông ta gào lên: “Điều máy bay! Máy bay! Đưa Ivan về đây! Bắt nó về đây!”

Tukhachev: “Rõ, chúng tôi sẽ lập tức điều máy bay.” (Bạo chương vì b BoykaDao đẩy kim phiếu)

Chương 235: Nói Lại Kinh Nghiệm

Chương 342: Thái Tử Quyết Tử

Agasukoy, sở chỉ huy Tập đoàn quân Tây Nam.

Lúc vị tham mưu phụ trách thông tin bước vào, trên mặt không giấu nổi vẻ vui mừng: "Điện báo! Kế hoạch rút lui đã được phê chuẩn rồi!"

Các sĩ quan cấp cao trong sở chỉ huy đều sững sờ, Tham mưu trưởng là người đầu tiên phản ứng lại: "Đưa đây tôi xeml"

Vị tham mưu kia lập tức đưa bức điện cho Tham mưu trưởng.

Sau khi đọc lướt qua bức điện, Tham mưu trưởng vui mừng khôn xiết: "Là lệnh rút lui! Hơn nữa Bộ Tổng tư lệnh dự định phát động tấn công ở hướng Shepetovka để yểm trợ chúng ta phá vây. Ngoài ra, còn một mệnh lệnh nữa, Thái tử điện hạ, máy bay đến đón ngài sẽ đến ngay đây." Nụ cười hiện lên trên môi Ivan, nhưng ngay sau đó đã biến mất: "Không được, tình hình hiện tại mà ta bỏ đi, vậy thì sĩ khí sẽ ra sao?"

"Sẽ sụp đổ."

Vị Giám mục của Tập đoàn quân quả quyết nói: "Cuộc phá vây sẽ trở thành cảnh tượng một đám đông hỗn loạn chạy trốn như rắn mất đầu. Đồng bằng Kazaria rộng lớn như vậy, chắc chắn sẽ có người chạy thoát, nhưng cũng chỉ là chạy thoát mà thôi."

Ivan nghiến răng: “Vậy ta không đi nữa, kế hoạch ban đầu không thay đổi, ta sẽ tự mình dẫn một cánh quân phá vây, hãy để cho toàn quân đều biết điều đó. Ngoài ra, chuẩn bị cho ta một lá cờ hoàng gia, phải thật to, to hơn cả lá cờ đỏ của người bạn Rokossovsky của ta!”

8 tháng 8, 8 giờ 30 phút, Shepetovka, Sư đoàn bộ binh 151.

Vương Trung vốn định ra ngoài, nhưng khi đi ngang qua bàn ăn mà Nelly đang dọn dẹp, hắn bỗng nhiên dừng lại, dùng ngón tay quệt một chút kem chua bỏ vào miệng.

Nelly: “Anh làm gì vậy? Giống như trẻ con thế! Không thể dùng thìa à?”

“Được rồi, được rồi, tôi dùng thìa.”

Vương Trung nhận lấy chiếc thìa mà Nelly đưa, múc một thìa kem chua thật to bỏ vào miệng.

Kem chua là một thứ rất kỳ lạ, lần đầu ăn sẽ thấy rất kỳ quặc, cho dù là cho vào súp cũng thấy kỳ quặc. Nhưng chỉ cần ăn một lần, sẽ không nhịn được muốn ăn thêm lần nữa, tâm trạng khi ăn lần thứ hai có lẽ là “Kỳ lạ thật đấy, để tôi thử lại xem nào”.

Rồi sau đó là nghiện lúc nào không hay, ăn gì cũng phải có nó mới được.

Đặc biệt là đồ ăn của người Ant, toàn là những món nhiều dầu mỡ, nếu không có kem chua để giải ngấy thì không thể nào ăn nổi.

Cảm giác giống như khi ăn mì chân giò, sau khi gặm xong một miếng chân giò to ngậy, phải ăn kèm với dưa chua để giải ngấy. Cảm giác như mình sắp biến thành kem chua rồi.

Vương Trung ăn xong, trả thìa cho Nelly, dặn dò: “Tàu của Sư đoàn khởi hành lúc 10 giờ 30, nhớ canh giờ đấy, đừng để

muộn. Cô là lính cần vụ của tôi đấy.”

“Vâng.” Nelly vừa nói vừa túm lấy Vương Trung đang định bỏ đi, “Chờ đã, tay anh dính kem chua kìa, đưa đây tôi lau cho!”

Nelly dùng khăn ăn lau sạch sẽ tay cho Vương Trung, sau đó mới chịu buông ra.

Vương Trung: “Cô sắp thành mẹ tôi rồi.”

Nelly tức giận nói: “Tôi không có già như vậy đâu!”

Thì ra là phản cảm chuyện đó! Vương Trung xoay người rời khỏi phòng.

Vừa xuống đến nơi, hắn liền nhìn thấy một đám đông mang băng tay lao động đang tràn vào sân của

Trung đội cảnh vệ mới thành lập của Sư đoàn đang ngăn cản họ, Grigory tay cầm súng tiểu liên, cảnh giác đứng canh gác trước tòa nhà mà Vương Trung đang ở. Đám đông

“Chúng tôi muốn gặp vị tướng quân!”

“Đúng vậy, chúng tôi muốn gặp vị tướng quân!”

Vương Trung: “Mọi người tìm tôi có việc gì?”

Đám đông náo động bỗng im bặt, mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Vương Trung. “Là vị tướng quân!”

“Không đúng, tướng quân phải cao sáu mét chứ?”

Vậy chẳng phải là giống loài Primarch trong Warhammer 40k sao?

Vương Trung: “Thật ngại quá, để mọi người thất vọng rồi, tôi không cao đến sáu mét đâu. Tôi chỉ là một người bình thường, nhưng tôi đã tiêu diệt được hai tên tướng của Prosenl”

Đám đông lại được một phen xôn xao, mọi người bàn tán xem năm tên tướng còn lại của Prosen đã chết như thế nào.

Vương Trung không chịu nổi nữa, cứ tiếp tục như vậy hắn sẽ trở thành dũng sĩ vô địch của Thánh Andrew mất, bèn cắt ngang cuộc thảo luận của bọn họ: "Mọi người có việc gì vậy? Chỉ là đến xem tôi trông như thế nào thôi?"

Đám công nhân yên tĩnh lại, cuối cùng ánh mắt đồng loạt nhìn về phía một lão công nhân.

Ông lão tiến lên một bước nói: "Chúng tôi là công nhân của nhà máy dệt Shepetovka, chúng tôi nghe nói cờ của tướng quân bị đánh nát trong trận chiến lần trước nên chúng tôi đã làm một lá mới trong đêm!

"Radilov, mang lên đây!"

Các công nhân tách ra một con đường, một công nhân vô cùng cường tráng khiêng lá cờ đỏ rực đi tới, trước mặt Vương Trung hắn ta vung tay một cái, lá cờ liền được trải ra toàn bộ.

Là lá cờ đỏ của Vương Trung, chỉ có điều tỉnh xảo gấp vạn lần, hơn nữa phần gốc cờ có một hàng chữ mạ vàng: Công nhân dệt Shepetovka tặng. Lão công nhân tiếp tục giới thiệu: "Chúng tôi phải mất một đêm mới điều chế ra được màu đỏ này, đám thanh niên trong xưởng không biết nghe được từ đâu, nói cờ của tướng quân là do máu của các liệt sĩ hi sinh nhuộm đỏ, bọn họ muốn dùng máu của mình, tôi nghĩ không được, máu sẽ bị đen đi, nên đã dùng loại màu đỏ tươi này, thế nào?"

Trong đám người có người hô: "Boluo đặc biệt là thợ nhuộm giỏi nhất của chúng tôi, tướng quân ngài nhận lấy đi"

Vương Trung nhìn lá cờ đỏ, ánh mặt trời xuyên qua tấm vải đỏ chiếu xuống mặt hắn. "Grigory!"

Hắn ta phân phó:

“Nhận lấy cờ, cậu làm người cầm cờ, tôi đi đâu cậu theo đó.” Các công nhân hoan hô vang dội.

(Bạo chương vì b BoykaDao đẩy kim phiếu)

Chương 236: Tham mưu trưởng tối nay đi …

Chương 343: Lão Công Tước Đáng Kính

Agasukoy, trang viên Rokossovsky.

Lúc Mikhail đẩy cửa bước vào phòng ngủ của công tước, công tước đang tự mình cầm quần áo loay hoay.

Mikhail vội vàng chạy tới, nhận lấy quần áo: "Để tôi! Không nên sa thải tất cả nữ bộc nhanh như vậy."

"Không sao, tôi cũng đâu phải không có tay! Cậu làm quá lên đấy. Nói đi, tình hình thế nào?"

"Hoàng thái tử hôm nay sẽ suất quân xuất phát, là quân cũ của ngài." "Hừ,"

Lão Rokossovsky cười:

"Quân cũ của tôi là kiên quyết nhất, đại tướng Skorobo cũng biết điều đó. Như vậy cũng tốt. Hướng tấn công là nơi nào?"

Mikhail đáp: "Tấn công về phía Shepetovka, một là có thể trì hoãn tập đoàn quân thiết giáp của địch bao vây, hai là có thể yểm hộ cho quân từ điểm yếu chạy ra ngoài." Lão Rokossovsky nói thêm một câu: "Ba là nếu hoàng thái tử vận khí tốt, sẽ thoát ra ngoài. Tính toán kỹ lưỡng lắm, vị trí dự kiến tập kết ở đâu?"

"Làng Kabusk."

"Được, chúng ta đi thẳng đến Kabusk, chắc chắn sẽ đuổi kịp. Chọn một tài xế không vướng bận gia đình, chở tôi qua

đó.”

“Vậy thì chỉ có tôi…”

“Không, cậu không được. Cậu phải lên máy bay rời đi hôm nay.”

Mikhail suy nghĩ một chút rồi nói:

“Vậy thì Stepan đi, ba con trai của ông ấy hai người đã trưởng thành, người già trong nhà cũng đã mất, rất thích hợp.”

“Ừ,”

Lão Rokossovsky gật đầu. Lúc này ông đã mặc xong bộ quân phục kiểu cũ, đeo tất cả huân chương.

Nhìn mình trong gương, lão hừ một tiếng:

“Giống như con búp bê đồ chơi vậy. Huân chương của ta sắp có thể chống đạn rồi, không biết sẽ rơi vào tay tên khốn Prosen nào. Không, không được, ta phải tháo huân chương xuống. Cậu mang cho Alyosha, không thể để lũ quỷ Prosen chiếm được!”

Vì vậy hai mươi phút sau, lão bộc Mikhail giúp Đại tướng tháo hết huân chương xuống. Rokossovsky nhìn mình trong gương, nói:

“Lần đầu tiên mặc bộ quân phục này, tôi và Alyosha bằng tuổi nhau, chẳng biết gì cả, suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện tán tỉnh con gái nhà người ta trong các buổi dạ hội.”

Mikhail: “Nhị thiếu gia đã có thể độc lập rồi.” “Đúng vậy. Giờ đến lượt lão già này cho cậu ấy thấy thế nào là giác ngộ của người lính.”

Lão đột nhiên chép miệng,: “Miệng hơi khô, lấy cho ta chút kem chua, còn kem chua chứ?”

Mikhail: “Tất nhiên là còn, dù cho những thứ khác có thiếu thì cái này cũng không thể thiếu. Tôi đi lấy cho ngài.” “Lấy thêm bánh quế nữa, nấu có mứt óc chó thì cũng lấy.” “Tôi biết rồi.” Sau khi Mikhail rời đi, lão công tước một mình đứng trước gương, nhìn mình trong gương.

“Hừ, trông cũng được đấy chứ, vẫn có thể quyến rũ các cô gái.”

Ông ta vuốt vuốt bộ râu, đội chiếc mũ quân đội kiểu cũ lên.

Nhìn chằm chằm vào bản thân trong gương vài giây, ông ta đột nhiên vỗ đùi: “Ôi chao, quên mất kiếm! Sau khi nội chiến kết thúc, quân đội bỏ kiếm nên ta quên mất! Mikhail! Kiếm của ta đâu?” Agasukoy, số 43 đường Krugen.

Bà lão Alekseevna đặt chiếc bình nhỏ đựng kem chua lên bàn nhỏ trước mặt người bị thương: “Muốn ăn thì tự lấy.” Người bị thương lên tiếng: “Bà ơi, đừng lo cho chúng tôi nữa, lũ Prosen mà phát hiện bà giấu chúng tôi thì sẽ giết bà đấy!”

Bà lão đẩy kính lên, nhìn quanh hầm trú ẩn, mỉm cười với mười mấy người bị thương nặng đang trốn trong hầm: “Đừng lo. Bọn chúng mà muốn giết bà lão này thì chẳng cần lý do gì đâu. Nếu có ngày tôi không xuống, mọi người hãy mở cửa bên kia.” Bà lão chỉ vào cuối hầm: “Phía sau chum muối dưa, tôi đã dời chum dưa đi rồi, mọi người có thể dễ dàng mở được.

“Đó là đường hầm mà người dân địa phương đã đào để chống lại Sa hoàng Bori, phía dưới còn có cả một cộng đồng ăn mày rất lớn, lũ Prosen cũng không có cách nào tiêu diệt hết được.

“Mọi người cứ nói là khách của Alekseevna, họ sẽ giúp mọi người.” Những người bị thương nhìn nhau, bà lão thì men theo cầu thang hầm rời đi.

Bà lão Alekseevna lên đến mặt đất, cẩn thận ngụy trang lối vào hầm, sau đó chống gậy, chậm rãi di chuyển đến cửa ra vào.

Bà mở cửa bước ra, đứng trên con phố vắng tanh của Agasukov.

Cách đây không lâu, con phố này còn tấp nập người qua kẻ lại, trước cửa hàng của giáo hội cách đó không xa còn có một hàng dài người xếp hàng nhận xúc xích. Thế mà giờ đây, cả con phố trống không.

Alekseevna đứng một lát, định quay vào nhà thì từ xa có một đội quân tiến đến. Những người lính trong đội quân vừa đi đều bước vừa hát vang bài ca quân hành, tinh thần phấn chấn của họ tạo nên sự tương phản mạnh mẽ với khung cảnh tiêu điều xung quanh.

Alekseevna không khỏi dừng lại, vẫn giữ tư thế một tay nắm lấy tay nắm cửa, nhìn đội quân này. Ánh mắt bà nhìn chằm chằm vào những gương mặt trẻ trung ấy, như người mẹ đang nhìn những đứa con của mình.

Cả một trung đoàn cứ thế đi qua trước mặt số 43 đường Krugen, sau đó là một chiếc xe tăng duy nhất xuất hiện. Alekseevna không nhận ra kiểu xe tăng, nhưng bà nhận ra lá cờ lớn trên ăng-ten sau xe tăng.

Một viên thượng úy rất trẻ đang ngồi trên tháp pháo của xe tăng, nhìn về phía trước với vẻ đầy tự tin. Nhìn thấy Alekseevna, viên thượng úy trẻ tuổi đột nhiên vỗ vào nắp hầm xe tăng: “Dừng lại!”

Anh ta hô vài tiếng, xe tăng mới dừng lại, nhưng lại dừng ngay trước mặt số 43 đường Krugen.

Alekseevna bước lên vài bước, nói với viên thượng úy trẻ tuổi: “Hình như tôi đã gặp cậu rồi, thưa thượng úy.” Viên

thượng úy mỉm cười: “Không thể nào, người trên đồng xu là bố tôi. Bà ơi, chạy nhanh đi, quân địch sắp đến rồi!” (Bạo chương vì b BoykaDao đẩy kim phiếu)

Chương 237: Khả Năng Của Văn Viên Cấp 6 __

Chương 344: Tinh Thần Bất Diệt

Alekseevna mỉm cười: “Tôi không thể đi, tôi còn việc phải làm, tôi chờ các cậu trở về, những đứa con của tôi. Cầu Chúa phù hộ cho cậu!” Viên thượng úy bối rối: “Bà còn chuyện gì muốn làm sao? Hay để tôi sai người giúp bà? Bà vẫn nên đi nhanh đi!” Alekseevna lắc đầu nguầy nguậy: “Cầu Chúa phù hộ cho cậu!”

Bà lùi lại vài bước, vẽ một hình tam giác trước mặt. Viên thượng úy nhún vai, ra lệnh cho người bên trong xe tăng: “Đi thôi! Không đúng, tiến lên! Ra lệnh như vậy phải không?”

Người trong xe tăng trả lời: “Đúng vậy, thưa điện hạ. Hay là ngài vào trong đi, ngoài này gió lớn.”

“Không không không, vào trong đó mấy phút là tôi bị tịt ngòi rồi!”

Viên thượng úy vừa nói vừa tiếp tục ngồi trên tháp pháo của xe tăng.

Alekseevna đứng trước cổng chung cư, nhìn theo người thanh niên và lá cờ của anh ta đi xa.

Làng Kabusk, gần tuyến triển khai dự kiến của lực lượng tấn công.

Ivan Nikolayevich Antonov từ xa đã nghe thấy tiếng người hô vang “Ura”.

Anh ta tò mò hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Tuy nhiên, không ai trả lời anh ta, tiếng xe tăng quá lớn, vì vậy Ivan đưa tay vào cửa hầm, võ vai người chỉ huy xe tăng: "Chuyện gì vậy?"

Người chỉ huy xe tăng quay lại: "Cái gì?"

Có vẻ như không có bộ đàm nội bộ thì người trong xe tăng không thể nghe thấy người khác nói gì. Hoàng thái tử vung tay, ngồi thẳng dậy, nhìn về phía trước. Cuối cùng, anh ta cũng nhìn thấy rõ những người lính đang hò reo ai: Trên đường có một chiếc xe jeep đang đỗ, một ông lão mặc quân phục cũ đang nói gì đó.

Chiếc xe tăng chạy đến trước xe jeep thì dừng lại, Ivan nhận ra ông lão đó là Công tước Rokossovsky.

"Công tước!"

Mặc dù là hoàng thái tử, nhưng Ivan vẫn dùng kính ngữ, "Sao ngài lại đến đây?" Ông lão mỉm cười: "Đến để làm đại đội trưởng bộ binh. Lúc mới vào lính, tôi đã làm đại đội trưởng một thời gian dài, rất quen thuộc công việc."

Ivan tò mò hỏi: "Vậy tại sao họ lại reo hò "Ura" với ngài?" "À, đó là cách những người lính trẻ bày tỏ sự kính trọng với các sĩ quan cấp cao. Trên thực tế, hầu hết binh lính đầu chưa từng gặp tôi, họ cũng không biết tại sao phải reo "Ura", cứ reo theo thôi."

Vị công tước ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Ivan: "Ừm, ngoại trừ thân hình hơi gầy yếu ra thì trông cũng có vẻ nhà binh."

Không biết tại sao, Ivan muốn trông giống một người lính hơn, nên đã nhảy xuống khỏi xe tăng, kết quả là suýt nữa thì quỳ xuống đất.

Vị công tước già túm lấy anh ta, kéo anh ta dậy: "Cẩn thận đấy, điện hạ! Nếu đầu gối của ngài mà chạm đất thì tôi sẽ phải đến cung điện để học các nghỉ thức đấy."

Mọi người xung quanh nghe thấy vậy đều cười, sau đó bị viên trung sĩ hậu cần lớn tuổi quát: “Đừng cười nữa! Chuẩn bị chiến đấu! Đứng im muốn ăn đạn pháo của địch à?”

Lúc này, những người lính mới tiến về phía trước, tiến về phía tuyến triển khai.

Lão Rokossovsky vỗ vai Ivan, hỏi: “Điện hạ thấy thế nào?” “Nói thật với ngài, vừa rồi khi nghe thấy tiếng quát của viên trung sĩ hậu cần, chân tôi bắt đầu run lên.”

Ivan cười gượng,

“Điều này có bình thường không, thưa Công tước Rokossovsky?” “Đây là lần đầu tiên điện hạ tham gia tấn công?”

Vị công tước hỏi lại.

“Nếu không tính các bài tập tấn công mô phỏng ở trường quân sự thì đúng là vậy.” “Vậy thì quá bình thường. Lần đầu tiên tôi ra trận, đêm hôm trước tôi đã không ngủ được, trằn trọc mãi, cứ nhắm mắt lại là suy nghĩ miên man, tim đập thình thịch, mạch máu ở cổ và thái dương cũng giật giật theo.”

Ivan kinh ngạc: “Thật hay giả vậy? Giống hệt tôi đêm qua!” “Thật đấy, thực ra ai cũng vậy thôi, chỉ khác là ở lần thứ hai, những người dũng cảm, dù lần thứ hai vẫn căng thẳng nhưng ít nhất cũng có thể chợp mắt được một lúc. Còn những kẻ trời sinh ra để dành cho chiến trường, đến lần thứ hai là ngủ như chết, còn ngáy o0 onữal”

Ivan cười: “Thật sao? Vậy tôi bắt đầu mong chờ đến lần thứ hai. Không biết Alyosha thì sao nhỉ?”

“Nó chắc giống tôi, lần thứ hai ngủ như chết.”

Công tước Rokossovsky nói. Lúc này, từ trên đầu họ vang lên tiếng rít xé gió, theo bản năng, Ivan muốn nằm rạp xuống

đất nhưng đã bị vị công tước túm lấy.

“Là pháo binh của chúng ta, đừng lo. Đánh bom quân địch đấy.”

Vừa dứt lời, trên đồng bằng phía bắc bùng lên những tia lửa do bom nổ.

Ivan nhìn về phía xa: “Quân địch ở gần đây vậy sao?” “Không gần lắm, gần ba cây số, đi bộ phải mất nửa ngày mới tới. Tất nhiên, điện hạ đi xe tăng thì sẽ nhanh hơn, còn lão già này sẽ đi bộ theo bộ binh.”

“Tôi cũng muốn đi bộ cùng bộ binh…”

Ivan đột nhiên cúi đầu nhìn hai chân đang run lên bần bật của mình:

“Thôi, tôi vẫn nên đi xe tăng, tôi cảm thấy đi được nửa đường là chân tôi sẽ mềm nhũn mất. Alyosha đã vào sinh ra tử trên chiến trường nhiều lần rồi, còn tôi thì hèn nhát thế này.”

Công tước Rokossovsky nhìn hai chân Ivan, do dự một lúc rồi nói: “Ít nhất thì điện hạ cũng không tè ra quần, rất dũng cảm rồi.”

Ivan cũng cười: “Tôi nghĩ đó chắc chắn là tin đồn do những kẻ ghét Alyosha bịa đặt ra.”

“Ai mà biết được.”

Công tước Rokossovsky nhìn về phía trận địa của địch đang bị oanh tạc ở phía xa. (Bạo chương vì bạn HoangAnh220zm đẩy Kim Phiếu)

Chương 238: Nhiều nữ binh gia nhập

Chương 345: Tinh Thần Bất Diệt 2

Sự im lặng bao trùm hai người, chỉ có tiếng bom nổ như sấm rền ở phía xa và tiếng đạn pháo gào thét trên bầu trời.

Công tước Rokossovsky đột nhiên nói: "Ban đầu tôi định đặt cho Alyosha một cái tên khác, vì có một bài hát, cậu đã nghe chưa? Bài hát tên là Alyosha."

Ivan suy nghĩ một chút rồi nói:

"Bài hát có câu 'Anh ấy không thể tặng hoa cho cô gái nữa, mà là cô gái tặng hoa cho anh ấy' phải không?"

"Đúng vậy, quá không may mắn không phải sao? Nhưng sau này nghĩ lại, cái tên Aleksei này là tên của Thánh Nhân, căn cứ theo thời gian hắn sinh ra mà chọn, tùy tiện sửa lại ngược lại sẽ chọc giận cái gì đó khó lường.

"Ý nghĩ này rất không giống phái thế tục không phải sao?" Người Ant có thói quen, tên đều được chọn dựa trên một danh sách Thánh Nhân, cho nên trùng tên đặc biệt nhiều. Ivan cười: "Đúng vậy."

"Hiện tại, chỉ có thể hi vọng vị Aleksei Thánh Nhân này, phù hộ hắn sống đến khi chiến tranh kết thúc." Tướng quân cười vẽ một hình tam giác trước người.

Sau cuộc đối thoại ngắn ngủi, hai người yên lặng nhìn pháo binh điên cuồng oanh tạc trận địa kẻ địch ở nơi xa. Không biết bao lâu sau, một binh sĩ truyền lệnh chạy đến, xuống ngựa

trước mặt Hoàng thái tử, cúi chào nói:Docfull.vn- Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

“Đoàn trưởng bảo tôi thông báo cho Điện hạ, trận hình tiến công đã triển khai xong.” Ivan đáp lễ: “Nói với Tiểu đoàn trưởng, tôi chỉ là Thượng úy, không cần báo cáo với tôi, cứ dựa theo bước tiến của ông ta mà tấn công. Tôi sẽ ở phía trước đội ngũ.” “Vâng!” Truyền lệnh binh xoay người lên ngựa, nhanh như chớp rời đi.

Ivan quay đầu nói với lão công tước Rokossovsky:

“Vậy tôi đi đây.”

“Ừ, tôi sẽ đến sau.”

Nói xong Công tước lùi lại một bước, cúi chào Ivan.

Ivan xoay người muốn leo lên xe tăng, kết quả chân run quá lợi hại căn bản không leo lên được. Lão công tước Rokossovsky tiến lên một bước, nắm lấy nách hắn rồi đưa hắn lên. Hoàng thái tử đứng ở phía sau tháp pháo, dồn toàn bộ trọng lượng lên tháp pháo, lúc này mới cúi đầu nhìn Constantine Konstantinovich Rokossovsky: “Cảm ơn.” Constantine

“Đừng khách khí.”

Ivan gõ gõ vào nắp tháp pháo xe tăng, lớn tiếng hô: “Tiến lên! Đi tới phía trước đội ngũI” Xe tăng khởi động, âm vang về phía trước.

Constantine Konstantinovich Rokossovsky một mực đưa mắt nhìn xe tăng rời đi, lúc này mới lên xe Jeep của mình: “Đi, đến trước hàng bộ binh đầu tiên, sau đó Stepan, cậu có thể chạy. Nên đi đâu thì đi.”

Constantine

Stepan gật đầu:

“Tôi biết rồi.”

Ô tô bắt đầu khởi động. Nửa giờ sau, mặt đối phương tiến công ở phía trước nhất. Quân nhân ở đây đều nhìn ra được, đạn pháo phía trước biến thành đạn pháo bắn yểm trợ bộ binh tiến công, điều này có nghĩa là cuộc tấn công sắp bắt đầu.

Một tiểu đội trưởng chạy đến bên cạnh xe tăng của Ivan: “Điện hạ! Nói với chúng tôi đôi lời đi!”

“Hả?” Ivan nhìn các binh sĩ đầy mong đợi bên này, ấp úng: “À, tôi… không biết nói gì cả! Trước kia tôi nói chuyện, đầu là có người viết sẵn bản thảo cho tôi!”

Liên trưởng: “Vậy ngài cũng phải nói gì đó chứ? Mọi người đều đang chờ đấy.”

Ivan gãi gãi đầu, mở miệng nói: “Được rồi. Tôi là Hoàng thái tử của Đế quốc Ant…” “Không nghe thấy!”

Phía dưới có tiếng la ó.

Ivan lập tức nâng cao âm lượng:

“Tôi là Hoàng thái tử của Đế quốc Ant, là bạn thân của Tướng quân Rokossovsky, vị Bạch mã tướng quân đó! Anh ấy dẫn dắt bộ đội, đã giành được rất nhiều thắng lợi!

“Tôi không biết có thể giống như anh ấy, mang mọi người đến chiến thắng hay không, nhưng ít nhất tôi có thể - ít nhất tôi có thể giống như anh ấy, ở trên xe tăng, dẫn dắt mọi người xung phong! Cứ như vậy!”

Tiểu đội trưởng yêu cầu Ivan nói chuyện trước trận cũng không biết có hài lòng hay không, dù sao ông ta cũng bắt đầu thổi lên tiếng còi tiến quân.

Ivan vỗ vào tháp pháo xe tăng:

“Đi thôi! Tiến lên!” Xe tăng khởi động, hướng về trận địa của địch mà tiến. Constantine Konstantinovich Rokossovsky ở cánh phải xe tăng của Hoàng thái tử, phía trước đường lính canh đầu tiên.

Constantine

Sau khi nhìn thấy xe tăng của Hoàng thái tử bắt đầu tiến lên, Constantine Konstantinovich Rokossovsky hô to: “Hoàng thái tử xông pha trận mạc! Những người con của Kazaria, tiến lên!” Constantine

Nói xong, ông rút ra thanh kiếm chỉ huy cũ kỹ, tuy rằng cũ kỹ, nhưng được bảo trì rất tốt, phản quang cách đó mấy trăm mét vẫn có thể nhìn thấy.

Constantine Konstantinovich Rokossovsky cắm mũ quân đội của mình lên mũi kiếm, giơ lên cao.

Constantine

“Đi theo tôi! Tiến lên! Hát quân ca nào!”

Vừa dứt lời, hỏa lực phản công của quân địch đồng loạt bắn xuống, nổ tung trên đường lính canh. Constantine Konstantinovich Rokossovsky tiến về phía trước không hề sợ hãi. Constantine

Phi đội trưởng của Phi đội 1, Trung đoàn 13 Không quân cường kích Prosen nghe thấy tiếng gọi từ mặt đất trong tai nghe:

“Chúng tôi bị bộ binh địch tấn công, chúng tôi bị bộ binh địch tấn công.” Phi đội trưởng nghiêng cần điều khiển, máy bay nghiêng sang, bình nguyên vốn bị cánh máy bay che khuất lộ ra. Sau đó, Phi đội trưởng nhìn thấy một mục tiêu rất thú vị: Một chiếc xe tăng, treo cờ xí vô cùng to lớn! Cờ xí đó thoạt nhìn… có chút giống cờ hiệu Hoàng gia của Đế quốc Ant. Phi đội trưởng nói qua radio: “Tôi phát hiện một mục tiêu giá trị

cao, phi đội duy trì đội hình, số 2 tấn công cùng tôi.” Nói xong Phi đội trưởng liên đẩy cần điều khiển bên phải, máy bay lộn một vòng ngược xuống, tiến vào tư thế bổ nhào.

Phi đội trưởng mở tấm giảm tốc, tiếng rít đặc trưng vang lên.

Chương 239: Quân Địch Có Động Thái

Chương 346: Tinh Thần Bất Diệt 3

Nghe tiếng rít, cổ Ivan lập tức nổi da gà.

Hắn mơ hồ nhớ ra, đây hình như là tiếng động do máy bay ném bom bổ nhào của địch tạo ra, gọi là tiếng rít tử thần! Hắn vội vàng cầm lấy súng máy phòng không trên tháp pháo xe tăng, ngẩng đầu tìm kiếm mục tiêu.

Hắn nhìn thấy, hướng mặt trời có hai con "chim sắt"! Ivan điều chỉnh họng súng, cả người ngồi xổm xuống bên cạnh tháp pháo, cố gắng nâng cao góc bắn của súng máy. Hắn nổ súng, đạn vạch đường bay lên trời.

Tuy nhiên, Ivan chưa từng tiếp nhận bất kỳ huấn luyện bắn trên không nào, căn bản không ý thức được nên bắn chèn trước.

Cũng không có thước ngắm. Hắn hoàn toàn không thể nào bắn rơi được máy bay chiến đấu đang bổ nhào từ độ cao vài nghìn mét.

Hai chiếc máy bay địch ném bom ở độ cao 700 mét, sau đó kéo lên rời đi.

Khi máy bay lướt qua đỉnh đầu Ivan, hai quả bom 500kg rơi xuống, một quả cắm xuống đất bên cạnh xe tăng. Ivan vừa quay đầu lại, chỉ nghe thấy tiếng bíp bíp của thiết bị hẹn giờ bom.

Một khắc sau, ánh sáng cắn nuốt ý thức của hắn.

Hoàng thái tử của Đế quốc Ant, Ivan Nikolayevich Antonoy, tử trận. Constantine Konstantinovich Rokossovsky nhìn thấy rõ ràng xe tăng của thái tử bị vụ nổ nuốt chửng. Constantine

Lá cờ Hoàng thất màu trắng và xanh lam làm chủ đạo từ từ bay xuống cánh đồng lúa. Công tước nhắm mắt lại, lặng lẽ nói: "Đi bình an, Hoàng thái tử Điện hạ."

Khi ông ta mở mắt, càng nhiều tiếng rít tử thần từ không trung truyền đến. Aleksei Konstantinovich Rokossovsky ngẩng đầu, giơ cao thanh kiếm mang tất cả vinh quang và khí chất quân sự của mình, đối mặt với tiến bộ mới nhất của kỹ thuật quân sự. —— Đi trước một bước, con trai ta.

Đại tướng Constantine Konstantinovich Rokossovsky, tử trận.

Constantine

Đoàn tàu của Sư đoàn Bộ binh 151 tạm thời dừng lại ở một ga nhỏ vắng vẻ.

Pavlov: "Họ nói là tránh tàu, vừa hay để chúng ta ở đây thêm nước."

Vương Trung gật đầu, sau đó đi qua cửa chính toa tàu chở hàng, nhảy xuống sân ga. "Nơi này vẫn là lãnh thổ Kazaria sao?"

Hắn quay đầu lại hỏi Pavlov. "Vẫn là."

Pavlov gật đầu, "Cậu nhìn cảnh sắc cũng biết, nơi khác làm gì có thảo nguyên đẹp như vậy, đất đen màu mỡ như vậy."

Vương Trung gật gật đầu. Không biết vì sao, nhìn thảo nguyên dưới ánh mặt trời buổi chiều, Vương Trung bỗng nhiên có chút phiền muộn.

Lễ ra, nơi này chỉ là quê hương của Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, còn quê hương của Vương Trung căn bản không có thảo nguyên bao la như vậy, cảnh sắc cũng hoàn toàn khác biệt. Lễ ra, người ngoài như Vương Trung không nên vì một địa danh đơn thuần mà cảm thấy phiền muộn.

Lúc này Lyudmila và Nelly từ toa tàu thứ hai đi xuống, đến bên cạnh Vương Trung. Lyudmila: "Hồi bé, anh chỉ không khó bảo khi cưỡi ngựa thôi." "Hả?"

Vương Trung nhìn về phía vị hôn thê:

"Thật sao?"

"Đúng vậy, lúc nào anh cũng thả lỏng dây cương trên lưng ngựa, để cho ngựa tự chạy, sau đó giang hai tay ra, giống như một kẻ ngốc, cảm nhận gió thổi."

Vương Trung bất giác nhớ lại cảm giác khi cưỡi Bucephalus, còn có cảm giác khi ngồi trên tháp pháo số 422. Giang hai tay ra, giống như một kẻ ngốc, ôm lấy gió… Hình như, đúng là có chút như vậy.

Đột nhiên, Vương Trung giật mình, hắn quay đầu hỏi Nelly: "Trước kia tôi… cũng rất thích ăn kem chua sao?"

Nelly khẳng định: "Thích vô cùng, nhất là do mẹ anh làm." Giây phút này, nỗi đau buồn to lớn giống như trận lũ lụt kéo dài rất lâu, ập đến, chiếm cứ trái tim Vương Trung.

Rõ ràng hắn không thể nhớ nổi điều gì, không nhớ nổi cảm giác chạy trên cánh đồng, không nhớ nổi mùi vị_ kem chua mẹ làm, nhưng nỗi đau buồn như cơn đại hồng thủy lại chân thật đến vậy.

Vì sao lại phiền muộn?

Bởi vì tôi là Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, tôi sinh ra ở đây, lớn lên ở đây, dòng sữa của đất đen đã nuôi dưỡng tôi.

Dù cho không còn ký ức, dù cho linh hồn đã biến thành người khác, thì cơ thể của tôi vẫn nhớ.

Nhớ gió nơi này, nhớ tất cả mọi thứ nơi này.

Vương Trung cố gắng kìm nén giọng nói run rẩy: "Nelly, lấy cho tôi một cái hộp cơm." "Hộp cơm ạ?"

"Hoặc là hộp sắt gì đó, phải có nắp đậy, dễ dàng mang theo."

Nelly tuy rằng vẻ mặt hoang mang, nhưng vẫn xoay người chạy đi.

Vương Trung tiến lên phía trước, đi qua sân ga, nhảy xuống, rơi xuống đất đen. Nelly cầm hộp cơm chạy chậm trở về:

"Cho anh đây!" Nhận lấy hộp cơm, Vương Trung dùng sức mở nắp, kẹp nắp hộp dưới nách, ngồi xổm xuống, bốc một nắm đất đen. Nelly: "Để em đi lấy xẻng." "Không! Không cần."

Vương Trung ngăn Nelly lại, tiếp tục cắm tay vào mảnh đất đen màu mỡ, cẩn thận đặt đất của quê hương thứ hai vào trong hộp sắt.

Lúc bốc nắm đất thứ ba, một con dế hoảng sợ nhảy ra, nhảy vào bụi cỏ cách đó không xa.

Vương Trung cứ như Vậy, từng nắm từng nắm, lấp đầy hộp cơm.

Bùn đất lấp đầy kẽ móng tay, lấp đầy vân tay hắn.

Bàn tay hắn trông giống như bàn tay của đứa trẻ nghịch bùn, bẩn thỉu.

Nhưng tất cả mọi người đầu im lặng nhìn hắn.

Lyudmila thậm chí còn rưng rưng nước mắt.

Grigory vác lá cờ đỏ, im lặng đứng trên sân ga.

Cuối cùng, Vương Trung đậy hộp cơm lại, dùng sức ấn chặt. Hắn cố gắng nặn ra một nụ cười với mọi người xung quanh: "Như vậy quê hương sẽ luôn ở bên cạnh tôi."

Chương 240: Skorobo sẽ thất bại

Chương 347: Bồi Hồi Trong Lòng

Hắn ngẩng đầu, giống như lần đầu tiên nhìn ngắm phong cảnh Kazaria.

Giống như tham lam muốn khắc ghi tất cả vào trong đầu. Hắn nhớ tới vô số gương mặt, có ông lão vô danh ở Kalinovka, có người công nhân mà Loktev đã cứu hắn từ gầm xe tăng, có bà Alekseevna ở số 43 đường Krugan…

Cuối cùng, Vương Trung nhìn thấy Hoàng thái tử Ivan và "ông già" constantin, hai người họ đứng trong ánh sáng, dường như đang nói điều gì đó. Họ đang nói "Đi bình an nhé". Đúng lúc này, tiếng còi tàu hỏa bất ngờ vang lên khiến Vương Trung giật mình, hắn quay đầu nhìn lại, thấy toa tàu chở đầy những gương mặt trẻ tuổi chạy qua sân ga đối diện, chạy về hướng Vương Trung vừa rời đi. Vương Trung mặc kệ tay đầy bùn đất, đặt tay lên miệng làm loa, hét lớn với những gương mặt trẻ tuổi: "Đi bình an nhét"

Các chiến sĩ Sư đoàn 151 đồng thanh hô vang: "Đi bình an!" Lá cờ đỏ do các nữ công nhân dật Shepetovka tặng đang tung bay phấp phới theo gió. Hôm nay bốn chương đều là chương bình thường, không tính là chương thêm. Hẹn gặp lại vào ngày mai.

Ngày 9 tháng 8 năm 914 lịch Julian, sáng sớm, đoàn tàu chở Sư đoàn 151 đi lên cầu Desna.

Vương Trung đứng trong cửa toa tàu chở hàng mở rộng, nhìn về phía bãi hố bom dày đặc bên bờ sông.

Tương ứng với điều này, trên cầu sắt có rất nhiều dấu vết sửa chữa, nhìn xuyên qua khung thép còn có thể nhìn thấy vô số vết xước do bom cọ vào mố cầu.

Loại cầu này chỉ cần mố cầu không bị đánh sập, thì mặt cầu rất dễ sửa chữa, thông thường bị đánh sập vào ban ngày thì đến tối có thể thông hành trở lại.

Còn muốn đánh sập mố cầu ư? Khối bê tông đó đừng nói là dùng bom, mà cho dù là dùng thuốc nổ đặt trực tiếp, thì cũng phải đặt đúng vị trí mới có thể phá hủy.

Vật liệu xây dựng mố cầu của người Ant đặc biệt chắc chắn. Phải nói là, chỉ cần công trình kiến trúc nào của Ant mà có sử dụng bê tông cốt thép, thì vật liệu xây dựng đều đặc biệt chắc chắn, nổi bật lên sự thô kệch, to lớn, đen sì. Không đúng, quốc gia Ant này, chỉ cần liên quan đến vật liệu, thì đều đặc biệt nhiều, nổi bật lên sự thô kệch, to lớn, đen sì.

Đoàn tàu chạy đến bờ đông sông Desna, trận địa pháo cao xạ đập vào mắt Vương Trung.

Pavlov cũng đứng bên cạnh Vương Trung, nói bằng giọng khàn khàn: “Nguy trang không tệ.” Vương Trung:

“Cậu nhìn những chỗ đất mới kia kìa, chắc chắn là lấp hố bom đấy, trận địa này đã bị oanh tạc rất nhiều lần rồi.” Lúc này, một Thượng úy đầu băng bó từ trong công sự đi ra, đứng bên cạnh đường sắt nhìn đoàn tàu của Sư đoàn 151, ánh mắt nhìn chằm chằm vào lá cờ đỏ cắm trên toa tàu.

Lúc này tốc độ đoàn tàu rất chậm, dù sao cây cầu sắt vừa mới sửa chữa xong, không chắc chắn như trước, chạy với tốc độ cao sẽ rất nguy hiểm. Vương Trung: “Này Thượng úy! Các anh thuộc bộ tư lệnh phòng thủ ở đây à?”

“Không, chúng tôi là Trung đoàn Pháo phòng không thuộc Lực lượng Công binh Đường sắt, thành phố này không có bộ tư lệnh phòng thủ, tuyến phòng thủ đều ở phía tây.” Vị Thượng úy trả lời.

Lúc này, toa xe của Vương Trung đi qua trước mặt viên thượng úy.

Viên thượng úy hỏi: “Là ngài Tướng quân Rokossovsky sao? Tướng quân?”

Vương Trung phất tay: “Là tôi.”

Lúc này càng nhiều pháo binh phòng không từ trong hầm trú ẩn đi ra, nhìn đoàn tàu. Đáng tiếc đoàn tàu đã đi xa, Vương Trung không nghe được những lời bàn tán của họ.

Lúc này phía trước truyền đến tiếng còi tàu.

Pavlov: “Sắp đến ga rồi, nếu không có gì bất ngờ thì Popov hẳn là đang đợi chúng ta ở nhà ga. Hy vọng hắn đã chuẩn bị xong cho Sư đoàn rồi.”

“Ừm.”

Vương Trung dừng một chút, nói:

“Tôi vẫn quan tâm đến tình hình của Agasukov hơn.”

Sư đoàn trên tàu cũng luôn mở radio để cập nhật tin tức, nhưng vì trên tàu không thể giăng anten, nguồn điện trên tàu cũng không tốt nên nội dung nhận được chập chờn. Hiện tại Vương Trung chỉ biết Tập đoàn quân Tây Nam đã phát động chiến dịch phá vây, công tước Myshkin cũng đang nỗ lực phối hợp. Trong lúc nói chuyện, đoàn tàu chậm rãi tiến vào ga Shostka.

Quả nhiên Popov đang ở trên sân ga, hai tay chống nạnh, vẻ mặt đầy lo âu.

Vừa chạm mắt Vương Trung, hắn lập tức quay mặt đi. Vương Trung chợt có một dự cảm chẳng lành.

Hắn lại nhớ đến ảo giác hôm qua khi rời khỏi Kazaria.

Lúc này đoàn tàu đã dừng hẳn, Vương Trung liền nhảy xuống sân ga, sải ba bước đến trước mặt Popov: "Ngươi khỏe không, Giám mục?"

Popov chào Vương Trung, định nói rồi lại thôi.

Vương Trung: "Nói đi, từ khi khai chiến đến giờ tin xấu gì tôi chưa từng nghe qua." Popov xoa xoa mũi: "Đêm qua nhận được điện báo, nói Thái tử điện hạ đã hy sinh khi dẫn quân phá vây, cùng hy sinh còn có vị tướng khai quốc công thần… công tước Constantine Alexandrovich Rokossovsky."

Chương 241: Chuẩn Bị Cho Di Chuyển

Chương 348: Bồi Hồi Trong Lòng 2

Vương Trung mím môi.

Thực ra hắn quen biết hai người này cũng chỉ sau khi đến Agasukoy, về lý thì hắn không đến mức quá đau buồn mới đúng.

Nhưng hắn vẫn men theo sân ga đi về phía trước, rời xa đám văn thư và tham mưu của Sư đoàn đang xuống tàu, rời xa chiếc xe tăng số 422 đang được lái xuống khỏi toa tàu, và cũng rời xa con Bucephalus đang bước ra. Grigory vác lá cờ đỏ, định đuổi theo, nhưng Popov ra hiệu cho anh ta dừng lại. Thế là viên trung sĩ trưởng cầm cờ đi theo từ xa, chỉ giữ khoảng cách vừa đủ để nhìn thấy Vương Trung.

Lúc này Lyudmila từ trên tàu bước xuống.

Cả Popov và Pavlov cùng đồng thanh gọi: “Lyudmila Vasilyevnal”

Lyudmila chạy đến, vẻ mặt khó hiểu: “Có chuyện gì vậy?” ” Công tước Rokossovsky và Thái tử điện hạ đều đã hy sinh rồi, cô mau đến an ủi…” Popov đột nhiên dừng lại. Bởi vì Lyudmila đã không kìm nén được nữa, cô lấy tay che miệng:

” Connney… mất rồi sao?” Connney là tên thân mật của Constantine, theo truyền thống của người Ant, đứa trẻ nào được người lớn tuổi cho phép gọi bằng tên này thì đó tuyệt đối là đứa trẻ được họ đặc biệt yêu quý.

Lyudmila dường như bị nỗi đau buồn tấn công, nước mắt nước mũi tuôn rơi không ngừng.

Nelly vội lấy khăn tay đưa cho cô.

Lyudmila: "Cô mau đến bên cạnh Alyosha đi! Anh ấy chắc chắn còn đau buồn hơn tôi." Nelly nhét khăn tay vào tay Lyudmila, sau đó chạy dọc theo sân ga về phía trước, đuổi theo bóng dáng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky. Vương Trung cứ thế đi thẳng đến cuối sân ga, nơi đây không còn ồn ào náo nhiệt nữa, chỉ có hai công nhân đường sắt đang đứng cạnh nhìn hắn.

Xa xa, một vài công nhân khác đang kiểm tra đầu máy xe lửa, dùng búa gõ vào từng bánh xe để nghe âm thanh và đánh giá tình trạng. Trong tiếng búa gõ đều đều, Vương Trung dừng bước, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm.

Mặc dù hắn không biết người anh em tốt và người cha già của mình đã ra đi chính xác vào lúc nào, nhưng hắn luôn cảm thấy, hẳn là vào lúc mình nhìn thấy ảo giác.

Xét cho cùng thì thế giới này có tu sĩ cầu nguyện và thì việc người sắp chết phát ra "làn sóng cuối cùng" dường như cũng không có gì là kỳ lạ. Vương Trung cẩn thận xem xét nội tâm mình, nhận thấy ngoài sự mất mát, thì nhiều nhất chính là sự tiếc nuối: Chưa có thời gian để hiểu thêm về hai người.

Lúc này, hắn nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, quay đầu lại thì nhìn thấy Grigory đang đứng từ xa, trên vai là lá cờ đỏ.

Sau đó Vương Trung mới nhìn thấy Nelly chạy đến.

Nelly dường như không quá đau buồn, vì vậy Vương Trung hỏi: "Cô biết cha tôi và Thái tử điện hạ đã hy sinh rồi chứ?" "Ừm. Lyuda khóc rất đau lòng, anh cũng muốn khóc sao?" Nelly hỏi. Vương Trung: "Cô không đau lòng sao?"

Nelly không trả lời, chỉ nhìn Vương Trung.

Vương Trung: “Để tôi dạy cho cô một câu, lần sau gặp chuyện kiểu này thì cô cứ nói: “Sức chịu đựng của tôi cao lắm.”

Nelly: “Sức chịu đựng của tôi cao lắm.”

Học đâu ra mà áp dụng nhanh thất

Vương Trung bật cười trước hành động của Nelly, nét mặt cũng giãn ra đôi chút.

Hắn nhìn về phía đường ray xe lửa trải dài về phía xa, lẩm bẩm: “Tôi còn buồn hơn mình tưởng tượng. Bản thân tôi cũng không biết tại sao lại như vậy.”

Nelly: “Tôi còn tưởng anh sẽ nói ‘Chết cũng tốt, sau này sẽ không ai quản được tanữa’.” Vương Trung: “Tôi là loại người khốn nạn như vậy sao?”

“Tôi từng nghĩ vậy. Nhưng bây giờ thì không chắc nữa.” Nelly nói.

Vương Trung suy nghĩ một chút, cảm thấy có lẽ rất nhiều người đã hiểu lầm nguyên chủ, thật ra nguyên chủ là người rất trọng tình cảm, đến nỗi thứ tình cảm này thậm chí còn truyền sang cho chính hắn - người vốn dĩ không liên quan.

Alyosha, Alyosha, rốt cuộc mọi người hiểu lầm anh đến mức nào?

Lúc này, Pavlov và Popov sóng đôi đi đến, nhưng không dám lại gần, chỉ đứng chung với Grigory.

Vương Trung: “Lại đây đi, tôi không sao rồi.”

Popov và Pavlov nhìn nhau, sau đó mới cùng nhau bước tới. Hai người này đều rất cao lớn, đi cạnh nhau trông như hai con gấu.

Popov: “Còn một tin nữa, hiện tại chúng ta được điều động về Tập đoàn quân Dự bị, nhưng vẫn giữ nguyên biên chế Sư đoàn độc lập. Mệnh lệnh mà Tập đoàn quân Dự bị giao cho chúng ta là xây dựng công sự tại chỗ, chuẩn bị chiến đấu.”

Vương Trung: “Việc này chúng ta quen rồi, không nên chậm trễ, bây giờ lập tức lên đường khảo sát địa hình đi, gọi cả viên tham mưu vẽ bản đồ nữa, chính là Arkadi lần trước ấy, anh ta vẽ bản đồ rất khá…”

“Chân anh ta bị gãy rồi, hiện tại chắc đã được đưa đến Trung tâm Y tế Tổng hợp ở Tula rồi.”

Pavlov cắt ngang lời Vương Trung:

“Để tôi gọi một người khác đến, cũng là một thanh niên rất khá, được điều động từ bộ phận kiểm lâm, trước đây làm văn thư.”

Vương Trung: “Được, vậy gọi thêm Vasili, mang theo cả chiếc radio Prosen mà tôi tịch thu được nữa! À còn cả Bucephalus nữa, nhớ đóng yên cho nói” Popov: “Anh có một ngày để khảo sát địa hình.”

Vương Trung thắc mắc: “Một ngày? Sao lại chỉ có một ngày?”

“Bởi vì ngày mai sẽ có máy bay đến đón anh ở sân bay cạnh thành phố.”

“Sân bay cạnh thành phố!” Vương Trung kinh ngạc thốt lên:

“Ý là cuối cùng chúng ta cũng có không quân hỗ trợ rồi sao?” “Chỉ có một trung đoàn tiêm kích thôi, có nhiệm vụ bảo vệ cây cầu lớn. Nhưng mà thường xuyên xuất kích không kịp thời.”

Vương Trung: “Vậy cho Peter tu sĩ lên máy bay đi! Tìm một cái tháp cao, làm cho ông ấy!” Popov: “Tôi sẽ sắp xếp, anh yên tâm. Anh có nghe rõ tôi nói gì không đấy? Ngày mai sẽ có máy bay đến đón anh đi Yekaterinburg.”

Vương Trung cau mày: “Tôi đến đó làm gì? Vị trí của tôi là ở đây! Anh có biết là công sự càng kiên cố thì thương vong của chúng ta càng ít hay không? Lần này chúng ta có thể rút được nhiều binh sĩ như vậy cũng là nhờ có hệ thống công sự được xây dựng suốt nửa tháng, anh hiểu không?”

“Tôi hiểu.”

Popov đáp:

“Chẳng phải anh đã quên là chính tôi đã tổ chức nhân công xây dựng công sự hay sao?”

Vương Trung: “À, xin lỗi. Đúng là vậy. Thế nên anh phải biết là tôi càng am hiểu địa hình ở đây bao nhiêu thì hệ thống công sự mà tôi chỉ huy xây dựng sẽ càng vững chắc bấy nhiêu! Sẽ càng tiêu diệt được nhiều kẻ địch hơn.” Popov: “Tôi đề nghị anh vẫn nên đến thủ đô một chuyến, tình hình hiện nay rất phức tạp, nếu không cẩn thận chúng ta sẽ phải đối mặt với thất bại lớn nhất kể từ sau khi chiến tranh bùng nổ. Cho nên…”

Popov không nói tiếp, mà liếc mắt nhìn những người công nhân đường sắt ở bên cạnh. Vương Trung: “Tôi hiểu rồi, cần phải tuyên truyền hình ảnh của tôi đúng không? Lúc đầu khi quân ta đại bại thì tuyên truyền hình ảnh tôi để khích lệ tinh thần binh sĩ, bây giờ lại tiếp tục tuyên truyền.” Popov: “Thất bại đã là sự thật không thể thay đổi, cho nên hiện tại cần phải khắc phục hậu quả, cần phải cổ vũ tỉnh thần toàn quân, nếu không có tỉnh thần thì cho dù có trăm vạn đại quân cũng sẽ sụp đổ trong chớp mắt, ngài là vị tướng tài giỏi nhất của Ant, chẳng lẽ lại không hiểu điều này sao?”

Vương Trung hiểu, đương nhiên hắn hiểu.

Hắn nghiến răng, nói với Nelly: “Lấy lễ phục của tôi ra đây, hôm nay phải thu dọn hành lý cho tôi, phải khiến tôi ra dáng một chút, còn nữa, Grigory! Anh là người mang cờ hiệu của tôi, cũng phải ăn mặc chỉnh tề vào!”

Grigory đứng từ xa, nghe vậy liên đáp: “Tôi sẽ bảo Aksinya làm giúp, anh yên tâm.” Vương Trung ngẩn người: “Aksinya là ai?”

“Là cô gái ở đội giặt là, tối qua tôi mới quen.”

Vương Trung cẩn thận quan sát người cảnh vệ của mình: “Anh… Tối qua mới quen đã…?”

Khoan ATYQvgQế hình như chính mình cũng đã ‘bị’ trên tàu. Chẳng lẽ đây là truyền thống gì đó của người Ant sao?

Chương 242: Cha Con tâm Sự

Chương 349: Khảo Sát Địa Hình

Chương 349. Khảo Sát Địa Hình

Bucephalus thấy Vương Trung đến, lập tức vùng thoát khỏi người lính đang dắt, chạy thẳng về phía hắn, há mồm định cắn tóc hắn. Nhưng con ngựa bỗng nhiên dừng lại, hít hít mũi trước mặt Vương Trung, sau đó bắt đầu dùng mũi húc húc vào vai hắn.

Vương Trung vỗ vỗ cổ ngựa: "Đừng như vậy, ngươi làm ta rất khó chịu."

Con ngựa hắt hơi một cái thật mạnh. Năm phút sau, Vương Trung dẫn theo hơn chục ky binh xuất phát.

Trên bản đồ, thành phố Shostka trông như nằm vắt ngang sông Desna, nhưng thực tế, các kiến trúc ở bờ tây đều tập trung gần cầu đường sắt, mà cơ bản chỉ có một dãy nhà ven sông phía tây, đi về phía tây là cánh đồng.

Ngoài đường ray xe lửa, cầu đường sắt chỉ có một con đường nhỏ rộng chừng một người ở mép cầu, ngựa không thể đi được. Việc sửa chữa cầu đường sắt bị đánh hỏng đều phải huy động tàu công trình từ bến tàu phía đông.

Bến tàu phía đông khá lớn, trong bến còn neo đậu một chiếc pháo thuyền của hải quân.

Đóng giữ bến tàu là một trung đoàn lính hải quân đánh bộ, quân phục màu đen cùng áo hải hồn làm Vương Trung có cảm

giác an tâm khó tả.

Hắn dừng lại trước cổng bến tàu, hỏi viên trung úy hải quân đang canh gác: "Các anh nhận lệnh từ đâu?" Viên trung úy giơ tay chào, rồi chỉ vào tòa nhà bốn tầng bên bờ bến tàu:

"Báo cáo tướng quân, đó là sở chỉ huy hạm đội sông, toàn bộ hạm đội sông Desna đều do nơi đó chỉ huy, chúng tôi cũng nhận lệnh từ đó." Vương Trung "Ồ" một tiếng, quay đầu hỏi Popov:

"Ông đã liên lạc với hạm đội sông chưa?"

Popov: "Tôi có gửi một lá thư cho tư lệnh hạm đội sông, báo cáo sư đoàn 151 của tướng quân Rokossovsky sắp chuyển đến đây, hôm nay tướng quân sẽ đến."

"Một lá thư?"

Vương Trung nhướn mày. "Vâng, đây là cách làm tương đối ổn thỏa, hải quân và lính hải quân đánh bộ thông thường đều do Bộ tư lệnh phương diện quân chỉ huy, sư đoàn chúng ta vẫn nên chú ý lễ tiết một chút thì hơn." Vương Trung gật đầu, xoay người xuống ngựa, buộc dây cương vào cọc buộc ngựa ở cửa.

Xong xuôi, hắn quay lại nói với lính gác: "Tôi muốn vào bái phỏng tư lệnh hạm đội sông, cho hỏi có được không?"

"Xin xem giấy tờ."

Viên trung úy canh gác nói. Vương Trung lấy giấy tờ đưa cho anh ta.

"Thiếu tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky… Là Rokossovsky đó sao?" Vương Trung: "Phải."

Viên trung úy vội vàng trả lại giấy tờ cho Vương Trung, sau đó hô to: "Tất cả chú ý, chào!"

Hai lính hải quân đánh bộ đang đứng gác lập tức hạ súng trường xuống, chuyển sang tư thế chào.

Viên trung úy giơ tay chào, trịnh trọng nói: "Chào mừng tướng quân."

Vương Trung đáp lễ: "Cả hải quân cũng biết đến tôi sao?" "Đương nhiên rồi, thưa tướng quân. Mời tướng quân vào trong."

Vương Trung gật đầu, bước vào bến tàu. Trên đường đi về phía sở chỉ huy, hắn thấy hai thủy thủ đang lau sàn tàu trên pháo thuyền, còn một người đang sơn mới cho tàu.

Vũ khí trang bị của chiếc pháo thuyền này khiến Vương Trung nhớ tới "tàu chiến Hoàng Thủy" vô cùng nổi tiếng, nhưng pháo thuyền này không được trang bị pháo 57mm nòng đôi như tàu chiến Hoàng Thủy, mà ở boong trước lắp một khẩu pháo 85mm, boong sau là hai khẩu pháo phòng không 37mm nòng đôi.

Nhìn hỏa lực này, có khi đem ra bắn xe tăng của quân Prosen cũng được đấy chứ? Tiếc là chỉ có một chiếc.

Hay là… kiếm thêm vài chiếc nữa mang về thủ đô nhỉ? Nếu có pháo hạm lớn hơn nữa thì càng tốt, không biết sông Desna có thể cho phép tàu lớn cỡ nào lưu thông. Vương Trung vừa suy nghĩ vừa đi tới trước cửa sở chỉ huy, thấy một gã thượng tá hải quân cùng vài sĩ quan cấp cao đi từ trong ra.

Vương Trung tưởng họ có việc cần đi, định nhường đường, kết quả người ta đi thẳng đến chỗ hắn, giơ tay chào.

"Tôi là Kozelsky, tư lệnh hạm đội sông. Thiếu tướng Rokossovsky, lính gác gọi điện báo cáo ngài đến. Chúng tôi tưởng ngài sẽ đến sở chỉ huy trước nên đang định lát nữa sẽ đến bái phỏng." Vương Trung đáp lễ: "Tôi đang đi khảo sát

địa hình, dù sao cấp trên giao cho tôi nhiệm vụ xây dựng công sự phòng thủ ở đây.”

“Chúng tôi nhận được thông báo rồi, sư đoàn của ngài sẽ đóng quân phòng thủ ở đây, phối hợp với chúng tôi. Để tôi đưa ngài đi xem thử công sự chúng tôi đã xây dựng.” “Vậy thì tốt quá.”

Vương Trung cười nói. Kozelsky giơ tay ra hiệu mời, sau đó đi trước dẫn đường, vừa đi vừa giới thiệu: “Nói là hạm đội sông, kỳ thực chỉ có một chiếc tàu này, ngài cũng thấy đấy. Sức vận tải của sông Desna không lớn, loại tàu nhỏ này đến mùa nước cạn còn hay bị mắc cạn. “Ngoài chiếc tàu này ra, lực lượng chủ yếu của chúng tôi là một trung đoàn hải quân đánh bộ, một tiểu đoàn đóng quân ở khu vực cảng, hai tiểu đoàn còn lại đóng ở bến phà phía trước. Chúng tôi đã cho xây dựng công sự bê tông ở bến phà, đồng thời di dời toàn bộ dân cư ở bờ bên kia, san bằng toàn bộ nhà cửa, đảm bảo tầm nhìn tốt nhất.” Lúc Kozelsky giới thiệu, Vương Trung đã nhìn thấy những khu nhà bị san phẳng ở bờ bên kia, tâm nhìn quả thật rất thoáng.

Vương Trung quay đầu hỏi Popov:

“Bên đó còn dân cư nào nữa không? Cố gắng di dời hết đi, san bằng nhà cửa để đảm bảo tầm bắn.”

Popov: “Tôi sẽ đi hỏi, chắc là có thể san bằng được phần lớn.”

“Phần lớn?”

Vương Trung nhíu mày. Popov: “Có vài người không muốn rời khỏi nhà cửa của họ, rất cố chấp.”

Vương Trung: “Cho dù quân Prosen sắp đánh đến nơi?” “Đúng vậy. Nhưng tôi sẽ để giám mục đi khuyên họ. Cậu cũng

đừng quá lo lắng, lỡ đâu lại khuyên được hết thì sao?" Vương Trung gật đầu.

Chương 243: Mọi Thứ Chuẩn Bị Xong

Chương 350: Xi Măng Tốt

Chương 350. Xi Măng Tốt Thấy Vương Trung và Popov nói chuyện xong, Kozelsky liên tiếp lời:

“Ngoài việc cho hải quân đánh bộ xây dựng trận địa, chúng tôi còn cho bộ phận nạo vét khơi sâu lòng sông, như vậy xe tăng của địch sẽ không thể vượt sông được.” “Chúng tôi nhận được rất nhiều báo cáo, nói rằng quân địch đã sử dụng một loại thiết bị mới ngay từ đầu cuộc chiến, cho phép xe tăng vượt sông từ lòng sông. Giờ tình huống này đã bị ngăn chặn.” Cách vượt sông mà Kozelsky nói đến rất phổ biến ở thời kỳ Sau này, vì xe tăng hiện đại đều có hệ thống bảo vệ NBC, dựa vào việc duy trì áp suất dương trong xe tăng để ngăn chặn khí độc và bụi phóng xạ từ vụ nổ hạt nhân xâm nhập vào xe tăng.

Mà hệ thống bảo vệ NBC này mang đến một “lợi ích” là, sau khi xe tăng lắp ống thở, chỉ cần ngâm trong nước với độ sâu không vượt quá giới hạn, nước sẽ không thể tràn vào, có thể chạy từ lòng sông đến bờ bân kia.

Xe tăng thời đại này chưa có thiết bị duy trì áp suất dương tiên tiến như vậy, nếu muốn lặn xuống nước thì phải bịt kín tất cả những nơi có thể khiến nước tràn vào.

Quân Đức ở Trái đất đã vượt sông Bug bằng cách này.

Rõ ràng Prosen ở thế giới này cũng dùng cách tương tự để vượt qua con sông biên giới giữa Prosen và Art.

Kozelsky:

“Chúng tôi đã làm mọi thứ có thể, không biết ngài còn chỉ thị gì nữa không?”

Vương Trung: “Tôi… một tên lục quân như tôi có tư cách gì mà chỉ thị cho hải quân chứ?” Chẳng phải giữa lục quân và hải quân luôn có bức tường ngăn cách không thể vượt qua sao?

“Mệnh lệnh chúng tôi nhận được là phải phối hợp với ngài để bảo vệ Shostka.” Kozelsky nói.

Vương Trung: “Được rồi, chúng tôi rất vui khi có thêm một trung đoàn hải quân đánh bộ.”

“Còn một tàu pháo nữa.” Kozelsky nhắc nhở.

“À phải, còn một tàu pháo.” Lúc này, còi báo động phòng không vang lên. Các thuyền viên trên pháo thuyền vừa nãy còn đang sơn tàu lập tức hành động, chạy đến điều khiển hai khẩu pháo 37mm nòng đôi ở boong sau, chĩa nòng súng lên trời. Vương Trung quay đầu nói với Popov: “Nhanh chóng bổ sung quân số cho đơn vị tên lửa, cho họ tham gia tác chiến phòng không.”

Vừa dứt lời, tám chiếc LaGG-3 bay qua bầu trời thành phố, hướng về phía tây.

Kozelsky kinh ngạc kêu lên: “Hôm nay tiêm kích cơ xuất kích nhanh thật đấy.” Vương Trung cau mày: “Tiêm kích cơ ở đây được trang bị toàn LaGG-3 sao? Không có MiG-3 hay Yak-3 à?”

Kozelsky khó hiểu hỏi: “MiG-3 thì tôi biết, còn Yakovlev hình như mới thiết kế ra Yak-1 thôi mà?”

“Ặc…” Vương Trung lúng túng, “Tôi lộn rồi, LaGG-3, MiG-3, sau đó thuận miệng nói thành Yak-3, ý tôi là Yak-1, ý tôi là Yak-1 cải tiến, làm gì đến lượt Yak-3.”

Kozelsky rất thoải mái chấp nhận lời giải thích của Vương Trung: "À, đôi khi tôi cũng thế, toàn gọi II-2 thành II-3."

Vương Trung vừa nói vừa chìa tay ra: "Tình hình hạm đội sông và hải quân đánh bộ tôi đã rõ rồi. Tôi còn phải đi tuần tra nơi khác, xin phép." Kozelsky bắt tay Vương Trung: "Tạm biệt, tướng quân Rokossovsky."

Vương Trung đang định đi thì bỗng nhớ ra chuyện gì, bèn hỏi: "Ngoài bến phà trong thành, sông Desna còn bến phà nào khác không?" Kozelsky lập tức đáp: "Xuống hạ lưu khoảng ba mươi cây số còn một cái, nhưng đã nằm ngoài khu vực phòng thủ của ngài rồi, chắc sẽ có đơn vị khác đóng quân ở đó." Vương Trung: "Còn cầu sắt? Không thể chỉ có một cái chứ?"

"Còn ba cái nữa, đều cách đây khá xa, quân Prosen muốn vượt sông ở đó phải đi đường vòng rất lớn."

Kozelsky khoa tay múa chân, "Ý tôi là, nếu mục tiêu của bọn chúng là St. Yekaterinburg."

Ông ta dừng lại, xác nhận: "Bước tiếp theo quân địch sẽ tấn công thủ đô đúng không? Ý tôi là, sau khi đánh tan quân của Agasukov."

Xem ra đến cả hải quân cũng biết tình hình của Agasukov rồi.

Vương Trung gật đầu: "Đúng vậy. Bộ tư lệnh ước tính là giữa tháng 9, chúng ta còn một tháng để xây dựng phòng tuyến."

Kozelsky gật đầu: "Được, tôi sẽ lệnh cho hải quân đánh bộ tiếp tục gia cố công sự. May mà trong thành có nhà máy xi măng, chúng ta có thể xây dựng thêm nhiều lô cốt bằng bê tông cốt thép."

Vương Trung kinh ngạc: "Trong thành có nhà máy xi măng sao?"

Popov: “Ừ, tôi cũng mới biết. Hiện tại giáo hội đang tổ chức cho công nhân tăng ca sản xuất xi măng, còn phái cả đội vận chuyển nguyên liệu từ những nơi khác đến.” Vương Trung: “Tốt quá, cuối cùng chúng ta cũng có thể thoải mái xây lô cốt rồi.”

Ở Orachi, Vương Trung đã được nếm trải sức mạnh của pháo binh hạng nặng của quân địch, nếu không phải ông đã dồn hết xi măng để xây dựng những cứ điểm hỏa lực kiên cố thì Orachi đã thất thủ từ lâu.

Vương Trung vừa lầm bẩm vừa dùng roi ngựa vỗ vào lòng bàn tay:

“Xi măng, tốt, xi măng tốt.” Popov: “Tôi phải nhắc cậu, chúng ta chỉ có người đến đây, trang bị kỹ thuật cơ bản đều mất hết rồi. Chỉ có xi măng thôi thì chưa đủ.” Vương Trung: “Chuyện đó để Pavlov lo.”

Popov: “Tôi tin Pavlov sẽ dốc hết sức. Nhưng ngày mai đến thủ đô, cậu cũng nên cố gắng một chút.” Lúc này, Kozelsky vốn đã chào tạm biệt bỗng nhiên quay lại: “Nghe nói công chúa điện hạ là người tình của ngài?” Vương Trung kinh hãi, lại còn có chuyện này nữa sao? Không đúng, Lyudmila Vasilyevna Melekhovna đã nói công chúa là đóa hoa cao ngất, hắn đã bị từ chối rồi mà?

Chắc chắn là tin đồn!

Vương Trung: “Không, tôi và công chúa chỉ là bạn xã giao bình thường thôi.”

Chương 244: Nhiều Vấn Đề Phá Sinh Khi H… _

Chương 351: Đại Mục Sư

Chương 351. Đại Mục Sư Vương Trung tiếp tục đi khắp Shostka một lượt.

Diện tích thành phố này còn lớn hơn cả Loktev và Orachi, có thể nói là thành phố lớn nhất mà Vương Trung từng phòng thủ, nhưng mà cũng chỉ lớn hơn một chút thôi. Phải nói rằng so với Orachi nằm trên bình nguyên, nơi này thích hợp phòng thủ hơn nhiều, có sông, có rừng, còn có cả vùng đất cao có thể quan sát đối phương.

Lúc mới xuyên không, Vương Trung chỉ là một kẻ tay mơ chỉ chơi game chiến thuật, giờ thì đã khác, đôi khi không cần nhìn bản đồ cũng có thể nhận ra được đâu là nơi thích hợp phòng ngự, quán cà phê nào có thể dùng để phong tỏa hai dãy phố.

Sau khi đi một vòng, trong lòng Vương Trung đã nắm rõ toàn bộ khu vực tác chiến. “Tiếp theo chỉ cần đi xem thử những nơi pháo binh của chúng ta có thể bắn tới là được.” Hắn nói với Popov, người đã đi theo sau lưng suốt buổi.

Popov: “Nhìn giờ đi, hôm nay cậu ra khỏi thành, trước sáng mai đừng hòng quay về. Còn phải bay đến thủ đô nữa đấy.”

Vương Trung nhìn mặt trời đang lặn dần về phía tây, thở dài: “Vậy đành phải đợi từ thủ đô về rồi tính.”

Hắn ngừng một lát, bỗng nhiên mỉm cười: “Nhưng chắc chắn sẽ có hải quân đánh bộ tham gia trận chiến, đây là tin tốt.”

Popov khó hiểu hỏi: “Chẳng phải chỉ là lính bộ binh thôi sao?”

Lúc này danh tiếng của lính hải quân đánh bộ còn chưa vang xa, vì vậy Popov thấy hơi khó hiểu. Vương Trung lười giải thích, đá vào bụng Bucephalus một cái, thúc ngựa chạy nhanh hơn:

“Đi thôi, về sở chỉ huy, Pavlov chắc đã chuẩn bị xong mọi thứ rồi.”

St. Yekaterinburg, cung điện mùa hè, 0 giờ ngày 9 tháng 8 năm 2000.

Khi Olga Nikolayevna Antonovna, người luôn bị cấm bước vào phòng bản đồ tác chiến, đẩy cửa bước vào, tất cả các tướng lĩnh trong phòng đều đứng dậy. Tổng tham mưu trưởng Tukhachev lo lắng hỏi: “Tình hình của bệ hạ thế nào rồi?” Olga công chúa… giờ chắc là Hoàng thái nữ rồi. Olga Hoàng thái nữ lắc đầu: “Hắn còn tự giam mình trong thư phòng.”

Các tướng quân liếc nhau một cái.

Tukhachev Tổng tham mưu trưởng líu lưỡi: “Thật không xong, rất nhiều mệnh lệnh không được Hoàng thượng phê chuẩn… thì không có cách nào chấp hành.” Olga Hoàng thái nữ chìa con dấu trên tay: “Phụ hoàng bảo ta phê chuẩn kế hoạch tác chiến thay, hắn cách cửa lớn ồn ào ‘Dù sao các tướng quân chỉ cần một người phụ trách mà thôi’.”

Trong lúc nhất thời bầu không khí có chút xấu hổ. Semyon Konstantinovich và Tham mưu trưởng Tukhachev nhìn nhau, mới hỏi: “Đại mục sư Belinsky còn đang đợi trong phòng khách không?” Olga:

“Đúng vậy, đại mục sư còn đang chờ đợi, đồng thời yêu cầu phòng bấp cung cấp thịt nướng và sâm panh cho ông ta.”

Tukhachev: “Ông ta là một mục sư, xiên thịt, sâm panh? Chẳng lẽ ông ta còn muốn cạn ly vì cái chết của Hoàng thái tử sao?”

Olga bỗng nhiên nói: “Ta cảm thấy đứng ở góc độ của đại mục sư, ca ca ta chết ngược lại là tin tức xấu. Ca ca chết khích lệ bộ đội phá vây, nghĩ hẳn cũng sẽ khích lệ quân dân Ant khác. Đối với phái thế tục mà nói, đây không phải chuyện tốt nhỉ?”

“Người lại có kết luận như Vậy, ta rất đau lòng.” Thanh âm bình tĩnh lạnh như băng từ cửa truyền đến, không cần nhìn cũng biết là ai nói.

Đại mục sư Belinsky dẫn đầu bước vào phòng cùng với hai ky sĩ thị vệ.

“Hoàng thái tử chết, ta đương nhiên vô cùng đau lòng. Đồng thời cái chết của cậu ấy khích lệ sĩ khí quân dân Ant, khiến ta cảm thấy phấn chấn. Ta tới, chính là muốn nói chuyện với người, cử hành quốc tang cho Hoàng thái tử.”

Olga hơi kinh ngạc: “Quốc tang sao?”

“Đúng vậy, vào lúc này phải để mọi người quên mất thất bại to lớn của chúng ta… A, bây giờ nói cái này còn quá sớm.”

Đại mục sư khoát tay, “Làm cho mọi người quên chúng ta sắp gặp thất bại to lớn, quốc tang không phải thích hợp sao?”

Các tướng quân nhìn nhau. Belinsky: “Các người hẳn là càng hiểu rõ tầm quan trọng của sĩ khí so với ta chứ? Hơn nữa Hoàng thái tử tuẫn quốc, vừa vặn có thể che giấu Hoàng thất ra quyết sách sai lầm, làm cho mọi người quên chính là sai lầm của Hoàng thượng, chôn vùi trăm vạn đại quân, không phải

sao?" Lời nói của đại mục sư khiến vẻ mặt không ít người trở nên nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó đại mục sư lại nói: "Đương nhiên, thân phận quân nhân của Hoàng thái tử, cùng với danh hiệu Đại tướng quân của Rokossovsky cùng tuẫn quốc, cũng sẽ làm cho quốc dân quên đi chính là Bộ thống soái vô năng, dẫn đến Hoàng thượng phán đoán sai lầm." Tukhachev mở miệng nói: "Không, từ lúc bắt đầu chúng tôi…"

"Các người đã điều Gorky Konstantinovich đến Tập đoàn quân St. Andrewsburdg. Các người cho rằng như vậy ông ta không thể thể hiện tài năng chỉ huy của mình. Nhưng kẻ địch đánh nhanh, Tập đoàn quân St. Andrewsburg đã giao chiến với bọn chúng."

Đại mục sư nhìn chằm chằm Tổng tham mưu trưởng Tukhachev.

Tổng tham mưu trưởng bị đại mục sư nhìn chằm chằm đến mức không nói nên lời, chỉ có thể quay đầu nhìn về phía Nguyên soái Semyon. Nguyên soái: "Bộ thống soái thừa nhận phán đoán sai lầm trên chiến lược. Nhưng đại mục sư, chẳng lẽ ông muốn can thiệp vào hệ thống quân đội, để chúng tôi…"

"Không không không, St. Andrewsburg rất quan trọng, đối với Đông Thánh giáo, đối với phái thế tục đều như thế. Các người để tên bất tài - xin lỗi, tướng quân khác đi trấn giữ, chúng tôi còn chưa yên tâm đâu."

Đại mục sư nhìn Nguyên soái Semyon, cuối cùng ánh mắt lại trở về trên người Hoàng thái nữ.

Chương 245: Trên Cao Điểm Số 153

Chương 352: Âm Mưu Chia Cắt

Chương 352. Âm Mưu Chia Cắt

“Chẳng những anh trai của người nên được quốc tang, Constantine Konstantinovich Rokossovsky cùng tuẫn quốc cũng nên được quốc tang. Chúng tôi còn tính toán thuận tiện cử hành một lần lễ truy điệu tập thể, để tưởng nhớ các dũng sĩ đã hy sinh cho đến lúc này.

“Nghi thức như vậy cần một người dũng cảm nhất trong những người dũng cảm, đại diện cho các quân nhân còn sống trở về. Ta vừa vặn biết một vị dũng sĩ như vậy.”

Nói xong đại mục sư nhìn quanh căn phòng.

Thật ra ai cũng nhận ra cái tên mà đại mục sư muốn nói, nhưng mọi người đều ngầm không nói ra.

Đại mục sư: “Cậu ta là bạn thân của Hoàng thái tử, đồng thời cũng là con trai của công tước Rokossovsky, lại là mãnh tướng được binh lính tiền tuyến yêu mến, còn lập được chiến công hiển hách! “Không có người nào thích hợp hơn cậu ta, thưa Hoàng thái nữ.”

Olga Hoàng thái nữ: “Ông nên nói với phụ hoàng…” “Ông ấy không gặp ta, hơn nữa chẳng phải người đang cầm con dấu của ông ấy sao? Mệnh lệnh tổ chức nghi thức, người đóng dấu cũng được mà.”

Đại mục sư ra hiệu, một vị Hồng y giáo chủ lập tức cầm văn kiện tới.

Olga mím môi.

Đại mục sư hơi nghiêng người về phía trước: “Hoàng thái nữ, ta vẫn luôn cho rằng người là người thông minh nhất trong gia tộc Antonov, vào lúc này, ta hi vọng người đưa ra lựa chọn có lợi cho Ant.” Olga cầm lấy con dấu.

Hồng y giáo chủ lập tức đưa khay mực.

Một giây sau, con dấu đại diện cho Sa hoàng được đóng lên trên mệnh lệnh tổ chức quốc tang và lễ truy điệu tập thể.

Đại mục sư cười: “Rất tốt. Vậy ta với tư cách là người ngoài ngành không hiểu gì về quân sự, xin phép không làm phiền đến quyết sách của mọi người nữa. Hi vọng mọi người có thể tận khả năng cứu được càng nhiều quân đội trong vòng vây càng tốt.” Nói xong đại mục sư dẫn theo đám người rời đi.

Trong phòng bản đồ, mọi người im lặng hồi lâu.

Sau đó Tukhachev đập bàn mắng: “Hắn ta lại dám nói thẳng chúng ta là lũ bất tài!” Olga nhìn về phía Tổng tham mưu trưởng, không nói gì. Nguyên soái Semyon líu lưỡi: “Rất nhiều chỉ huy cấp trung và cấp thấp đã kết thân với các giáo sĩ quân đội, còn có tình báo cho thấy, không ít sĩ quan chỉ huy có biểu hiện xuất sắc đã được giáo hội ghi danh.

“Hơn nữa, rất nhiều sĩ quan cũng phát hiện, trong chiến đấu phòng ngự, nếu như muốn có kết quả tốt, nhất định phải hợp tác tốt với Vệ giáo quân và các trại lao động của giáo hội. Thiếu tướng Rokossovsky chính là như thế, cậu ta ở Loktev và Orachi đều hợp tác rất chặt chẽ với giáo hội địa phương.” Các sĩ quan cấp cao ở đây nhìn nhau. Những gì Nguyên soái Semyon nói, cơ bản là ám chỉ: Sĩ quan nào đánh giỏi đều có quan hệ mờ ám với giáo hội.

“Chẳng lẽ bọn họ còn muốn can thiệp vào công việc của quân đội hay sao?” Tukhachev khinh thường nói. Nguyên soái Semyon: “Bọn họ không cần can thiệp, đánh giỏi tự khắc sẽ được thăng quan, hơn nữa, thông thường chỉ có những người đánh giỏi mới có thể sống sót.” Tukhachev im lặng, một lúc lâu sau mới mắng: “Mấu chốt là, vì muốn chiến thắng, chúng ta còn phải đề bạt những sĩ quan có biểu hiện tốt này.”

Nguyên soái Semyon: “Mẫu chốt là, trong tình thế hiện nay, giáo hội nhất định phải phát huy tác dụng của bọn họ.”

Tukhachev im lặng vài giây, sau đó chuyển chủ đề: “Tên Thiếu tướng Rokossovsky kia, là một tên công tử bột nhỉ? Cậu ta hẳn là giống với những sĩ quan quân đội cũ hơn nhỉ? Có lẽ chúng ta có thể lôi kéo cậu ta?”

Lúc này, Thượng tướng Tuganev vẫn luôn ngồi im lặng trong góc lên tiếng: “Cậu ta đã đến Shostka rồi, tối nay chuyên cơ sẽ hạ cánh xuống sân bay ngoại ô Shostka, sau khi hoàn thành việc bảo dưỡng, ngày mai sẽ đưa cậu ta về.”

Tukhachev: “Sắp xếp thế nào sau khi cậu ta về?”

“Trước tiên là sắp xếp chỗ ở, sau đó chủ yếu là để cậu ta nghỉ ngơi, dù sao đi đường cũng mệt mỏi…”

“Không không.”

Tukhachev cắt ngang lời Thượng tướng Tuganev:

“Tối mai sắp xếp một buổi họp để tổng kết kinh nghiệm chiến tranh, tập trung tất cả các sĩ quan có kinh nghiệm chiến đấu ở thủ đô lại. Vừa hay nhân cơ hội này thăm dò lai lịch của bọn họ, không thể để giáo hội và bọn họ tiếp tục cấu kết với nhau được.” Olga hơi nhíu mày: “Ta có thể tham gia hội nghị này không?”

Nguyên soái Semyon: “Nếu như ngày mai tình hình của Hoàng thượng vẫn như vậy, e là người nhất định phải tham

gia.”

Tukhachev cười nói: “Có người ở đó, các sĩ quan sẽ rất vui.”

Shostka, Sư đoàn bộ binh 151.

Vương Trung nhìn bản đồ, cau mày: “Ngày mai ta đến thủ đô, nếu thấy thủ đô vẫn còn bình yên, đám quý tộc vẫn mải mê ăn chơi nhảy múa thì phải làm sao?”

Hắn có thể tưởng tượng, nếu thật sự chứng kiến cảnh tượng đó, huyết áp của hắn nhất định sẽ tăng vọt, nhỡ đâu trong tay có vũ khí, e là sẽ diễn biến thành “với lũ sâu mọt này thì làm sao đánh thắng Prosen được” mất. Pavlov sợ hãi đáp: “Chuyện này… chắc là không đâu, chiến tranh toàn diện đã bùng nổ rồi, thủ đô không thể nào còn dồi dào vật tư như vậy được.”

Vương Trung: “Ý ngươi là không có vật tư nên bọn họ không ăn chơi trác táng được, chứ không phải là ngươi tin tưởng đám quý tộc đó?”

Chương 246: Kế Hoạch Bố Trí Tác Chiến

Chương 353: Tới Thủ Đô

Lúc này, một tham mưu dẫn theo hai sĩ quan mặc quân phục không quân vào phòng, sau khi đứng nghiêm, anh ta báo cáo: "Trung tá Kharlamov và Thượng úy Ivan Fyodorovich của Không quân xin diện kiến."

Hai sĩ quan không quân đồng thời giơ tay chào Vương Trung.

"Chào tướng quân."

Trung tá Kharlamov nói: "Tôi được giao nhiệm vụ dẫn đầu phi đội tiêm kích cơ hộ tống máy bay của ngài."

Vương Trung: "Phi đội của anh được trang bị loại máy bay nào?"

Trung tá Kharlamov: "Yak-1, một loại tiêm kích cơ tầm thấp rất xuất sắc, đáng tiếc là kẻ địch tấn công thủ đô từ trên không! Tôi cũng không hiểu vì sao lại bố trí những phi đội được trang bị Yak-1 như chúng tôi ở thủ đô."

Vị Trung tá không quân này chỉ thuận miệng phàn nàn một câu.

Nhưng Vương Trung lại để tâm: "Vậy anh có muốn đến chỗ chúng tôi chiến đấu không? Bên chúng tôi toàn là tác chiến trên không tầm thấp, sau khi oanh tạc xong, lũ Stuka của địch sẽ bay thấp để rút lui, đó chính là lúc để mọi người thể hiện."

Trung tá nhìn quân hàm của Vương Trung: “Ngài là Thiếu tướng, chúng tôi đều biết, bình thường chỉ có Đại tướng Lục quân mới có tư cách chỉ huy Không quân.”

Vương Trung: “À, ừm, để tôi cố gắng vậy. Vậy ngày mai mấy giờ chúng ta đến thủ đô?”

Người trả lời Vương Trung là Thượng úy Ivan Fyodorovich: “Khoảng bốn giờ chiều là đến.”

4 giờ chiều ngày 10 tháng 8, sân bay St. Yekaterinburg. Vừa bước ra khỏi khoang máy bay, Vương Trung đã nghe thấy tiếng nhạc “Lời tiễn biệt của người phụ nữ Slav”, à không đúng, trong thời - không này phải là “Lời tiễn biệt của người phụ nữ Ant” mới đúng.

Ngay sau đó, Vương Trung nhìn thấy em gái của người anh em tốt của mình.

Hắn ngẩn người.

So với Hoàng thái nữ, Lyusha của ta chỉ hơn mỗi mái tóc màu bạch kimI

Thật là đáng sợi Đang lúc Vương Trung còn đang kinh ngạc, bên tai bỗng nhiên vang lên giọng nói của Lyudmila: “Xuống dưới đi, nhớ chào Hoàng thái nữ đấy.” Hắn vội vàng bước xuống cầu thang, đứng nghiêm chào Hoàng thái nữ.

Hoàng thái nữ đánh giá Vương Trung một lượt. Không biết có phải ảo giác hay không, Vương Trung cảm thấy ánh mắt của Hoàng thái nữ giống như báo săn đang đánh giá con mồi.

Xem ra trong khoảng thời gian ở St. Yekaterinburg này, mình phải ngày ngày ở bên cạnh Lyudmila, nếu không chẳng biết lúc nào sẽ phạm sai lầm.

Vương Trung gạt bỏ những suy nghĩ trong đầu, nghiêm mặt nói: “Điện hạ?”

“A, à, ta phải đọc diễn văn.” Hoàng thái nữ hắng giọng, ưỡn ngực nói: “Hoan nghênh ngài trở về, hỡi vị Bạch mã tướng quân dũng cảm, Công tước Rokossovsky.”

Vương Trung: “Ta là Bá tước, theo ta được biết thì anh trai ta mới là người thừa kế tước vị Công tước.” “Ta không gọi sai.”

Hoàng thái nữ mỉm cười: “Chúng ta dự định phong cho ngài tước vị Công tước Charon, các thủ tục liên quan đang được chuẩn bị, chúng ta dự định sẽ xây dựng một trường học cấp tốc ở lãnh địa của Công tước Charon, chuyên môn truyền thụ kinh nghiệm đối kháng quân Prosen cho các sĩ quan quân đội của chúng ta.”

Vương Trung nhíu mày, cao giọng nói: “Các người muốn điều tôi khỏi tiền tuyến? Không không không, tôi có thể cân cả năm Tập đoàn quân!”

Hoàng thái nữ cười nói: “Đương nhiên là không phải bây giờ.”

“Có thể là sau khi chiến tranh kết thúc.”

Đột nhiên có một giọng nam lớn tuổi vang lên từ phía sau Hoàng thái nữ.

Vương Trung quay đầu lại, nhìn thấy người đàn ông mang quân hàm Nguyên soái.

Hắn vội vàng giơ tay chào vị Nguyên soái. “Thả lỏng nào.”

Vị Nguyên soái đáp lễ, sau đó đưa tay ra: “Ta là Semyon Konstantinovich.”

Vương Trung bắt tay ông, còn chưa kịp lên tiếng, vị Nguyên soái đã nói: “Trận đánh ở Orachi rất xuất sắc, hai ngày đầu quả là hoàn mỹ, ngày thứ ba thì quân địch quá đông, có thể tổ chức được một cuộc đột phá đã là rất khá rồi.”

“Có thể đột phá thành công vào ngày thứ ba là nhờ năng lực của Tham mưu trưởng của tôi.”

Vương Trung thành thật nói, vào đêm ngày thứ ba khi tiến hành đột phá, hắn chỉ làm mỗi một việc là “lái xe tăng hạng nhẹ xông lên phía trước”, người có công lớn nhất trong việc tổ chức đột phá chính là Pavlov.

Nguyên soái Semyon lại đánh giá Vương Trung một lần nữa: “Rất khiêm tốn, không tranh công lao với cấp dưới, hoàn toàn khác với Bá tước Rokossovsky mà chúng tôi nghe nói.”

Bởi vì vốn dĩ không phải là cùng một người - Vương Trung đột nhiên dừng lại, vào lúc này, hắn không muốn có suy nghĩ này nữa. Hắn đã cảm nhận được đủ loại cảm xúc của Rokossovsky, bản thân hắn chính là Aleksei Konstantinovich Rokossovsky. Vương Trung: “Con người ta sẽ thay đổi mà, thưa Nguyên soái, nhất là trong loại chiến tranh như địa ngục này.”

Lúc này, một Đại tướng bước vào tâm mắt của Vương Trung: “Thiếu tướng Rokossovsky, hân hạnh được gặp mặt.”

Vương Trung không quen biết vị Đại tướng này, nên chỉ biết giơ tay chào.

“Ồ, không cần khách sáo, anh hùng chiến tranh luôn được hưởng một số đặc quyền. Ta là Tổng tham mưu trưởng Tukhachev.”

Vị Đại tướng đưa tay ra. Vương Trung bắt tay ông ta: “Chào ngài. Ngài chính là người đã chần chừ không chịu hạ lệnh rút quân?” “Không không, chúng ta đã đề xuất phương án rút lui vào ngày mùng bốn tháng tám, nhưng bệ hạ không phê chuẩn.”

Tukhachev dừng một chút, lại nói:

Vương Trung kinh ngạc, vì sao hắn ta lại nói hai sư đoàn như thể rất nhiều vậy? Vì thế hắn nhắc nhở: "Agasukov còn có khoảng bảy mươi vạn quân."

"Đúng vậy, chúng ta còn đang cố gắng."

Tổng tham mưu trưởng nói: "Tin tức tốt là bởi vì Thái tử anh dũng hy sinh, ý chí chiến đấu của quân đội bị bao vây vô cùng mạnh mẽ, tuy vòng vây của địch sắp khép lại, họ vẫn đang tiếp tục chiến đấu."

Chương 247: Xe Tăng Hỏng

Chương 354: Làm Phù Dâu

Vương Trung: “Quân đội trong vòng vây có thể chiến đấu bao lâu, ngoại trừ ý chí chiến đấu, còn quyết định bởi họ được tiếp tế đến đâu!” “Chúng ta đã dự trữ rất nhiều lương thực và đạn dược ở Agasukoy, tạm thời không cần lo lắng.”

Tổng tham mưu trưởng nói: “Những chuyện này đợi đến lúc họp tổng kết kinh nghiệm tối nay rồi nói tiếp, điện hạ, giao cho ngài.”

Olga hoàng thái nữ mỉm cười với Vương Trung, khoác tay hắn nói: “Đi bên này, tôi đã sắp xếp tiệc chiêu đãi ở Hạ cung.” Vương Trung: “Không cần, tôi là lính, tôi ăn giống như ở tiền tuyến là được. Vẫn nên làm việc chính trước, tối nay không phải có buổi chia sẻ sao? Đưa sớm lên bây giờ luôn, chúng ta có thể vừa ăn xúc xích vừa chia sẻ.”

Tổng tham mưu trưởng và Semyon

Hoàng thái nữ lại nói: “Như vậy cũng tốt, vậy tôi sẽ thông báo cho các sĩ quan tham gia buổi chia sẻ tối nay đến Bộ Tổng tư lệnh tập hợp.” Vương Trung có cảm giác, Hoàng thái nữ càng thêm tán thưởng mình!

Hắn không nhịn được nhìn về phía Lyudmila.

Hoàng thái nữ lúc này dường như mới nhìn thấy Lyudmila, buông tay Vương Trung ra. Lyudmila cúi chào: “Kính chào ngài, thưa điện hạ. Tôi là thượng úy Lyudmila Vasilyevna Melekhovna, là một tu sĩ cầu nguyện.”

“Tôi biết.”

Hoàng thái nữ mỉm cười nói: “Cô là bạn thanh mai trúc mã của Rokossovsky công tước, hai người vẫn chưa đính hôn.”

Vương Trung vốn nghĩ hoàng thái nữ sẽ bắt đầu nói chuyện phiếm, không ngờ cô lại ném thẳng quả bóng.

Quả thật hắn và Lyudmila chưa đính hôn, dù sao người phương Tây đính hôn có một quy trình vô cùng phức tạp, phải chuẩn bị rất lâu. Lyudmila: “Nhưng chúng tôi đã quyết định, sẽ kết hôn sau khi chiến tranh kết thúc.” Hoàng thái nữ: “Vậy thì, để tôi làm phù dâu cho hai người được không?”

“Hả?” Lyudmila không ngờ mọi chuyện lại diễn biến như vậy: “Phù dâu sao?”

“Đúng vậy.”

Hoàng thái nữ nhún vai:

“Dù sao tôi cũng là nữ, không thể làm phù rể.”

Lúc này Vương Trung nhìn thấy Nelly trốn ở đằng xa nhìn, liền nói:

“Nelly có thể làm phù dâu.” “Nelly?”

Hoàng thái nữ vẻ mặt nghi hoặc.

Vương Trung: “À, là lính cần vụ của tôi, cô ấy là con gái vú nuôi của tôi và Lyusha, từ khi còn rất nhỏ, cô bé đã ở bên chúng tôi.”

Hoàng thái nữ kinh ngạc: “Con gái người hầu làm phù dâu sao?”

Vương Trung: “Điều này có gì mà không thể?”

Nelly là người phụ nữ thì đương nhiên có thể làm phù dâu!

Hoàng thái nữ lùi về sau hai bước, kéo dài khoảng cách với Vương Trung và Lyudmila. Lúc này Vương Trung mới phát

hiện, sắc mặt của tổng tham mưu trưởng Tukhachev và nguyên soái Semyon đều rất nghiêm nghị.

Lúc này Vương Trung mới ý thức được, hình như mình vừa nói một câu mà tầng lớp quý tộc sẽ không bao giờ nói. Quý tộc hẳn là sẽ không để cho người hầu làm phù dâu chứ?

Lyudmila lại cười nói: "Nelly rất tốt, tôi rất bằng lòng để Nelly làm phù dâu!"

Cô vừa dứt lời, một giọng cười sang sảng vang lên. Vương Trung đã từng nghe thấy tiếng cười này.

Hắn quay đầu lại, quả nhiên thấy đại mục sư Belinsky đang đi về phía bên này.

Bắt gặp ánh mắt của hắn, đại mục sư như người quen cũ: "Ồ, Alyosha, lại gặp cậu rồi! Trông cậu gầy hơn lần trước đấy."

Vương Trung: "Chắc là không đâu, chúng tôi được cung cấp đầy đủ, cơ bản là không bị đói."

Đại mục sư cười ha hả: "Có lẽ là tôi nhìn nhầm rồi."

Lúc này sắc mặt Tukhachev và Semyon nguyên soái càng thêm nghiêm nghị, nhất là khi nghe thấy tiếng "Alyosha" của đại mục sư.

Đại mục sư như không nhìn thấy hai người họ, tiếp tục nói: "Lần này cậu trở về, nhiệm vụ rất nặng nề đấy. Chúng tôi dự định mời cậu đọc diễn văn trong lễ tưởng niệm, cậu… có làm được không?"

Vương Trung: "Thưa ngài, ngài không biết sao? Tôi rất am hiểu việc diễn thuyết khích lệ tỉnh thần cho binh lính." Belinsky: "Tôi biết, Thẩm Phán Đình đã báo cáo nội dung bài diễn thuyết của cậu cho tôi rồi. Chỉ là… Thẩm Phán Đình am hiểu thẩm vấn và tiêu diệt kẻ phản bội, họ chưa chắc đã phân

biệt được đâu là diễn thuyết hay, đâu là dở. Bài diễn văn cho lễ tưởng niệm, khi nào thì cậu đưa cho tôi được?"

Không phải chứ, còn phải viết cả bài diễn văn nữa sao? Tôi ghét nhất là việc này đấy! "Hửm?"

Belinsky nhướng mày: "À, tôi hiểu rồi, cậu giỏi ứng biến tại chỗ hơn!"

Vương Trung cười, thật ra - không phải, hắn chỉ là có sẵn bản mẫu để sao chép thôi. Một khi không thể sao chép, bài diễn thuyết của hắn sẽ trở nên vô cùng rác rưởi.

Vương Trung lại nhớ tới lần trước suýt nữa thì phải tự bịa ra một bài diễn văn với những câu văn hoa mỹ, cuối cùng vẫn là phải sao chép danh tác "Giả sử chúng ta không đi đánh trận" mới qua ải.

Mẹ kiếp, toát hết cả mồ hôi. Sao chép "Chúng ta quyết không đầu hàng" của Churchill rồi, chẳng lẽ còn phải sao chép lại một lần nữa sao?

Belinsky lộ ra vẻ mặt thấu hiểu, vỗ mạnh vào vai Vương Trung: "Tốt, vậy tôi rất mong chờ."

Ông có thể đừng mong chờ được không!

"À đúng rồi."

Đại mục sư chuyển chủ đề: "Hình như vừa rồi mọi người nói muốn hủy bỏ bữa tiệc tối, vừa ăn vừa chia sẻ kinh nghiệm? Tôi có thể tham gia cùng không?"

Vương Trung thầm nghĩ chuyện này đâu phải tôi quyết định, bèn nhìn về phía hoàng thái nữ, kết quả hoàng thái nữ lại quay đầu nhìn Tukhachev tổng tham mưu trưởng.

Tổng tham mưu trưởng: "Không thành vấn đề, chúng tôi rất hoan nghênh ngài." Belinsky: "Vậy cứ quyết định như vậy đi."

Chương 248: Không Đào Công Sự Tiếp Được

Chương 355: Tên Hèn Hạ

Vương Trung bị sự xa hoa của Hạ cung làm cho chấn động. Theo lý mà nói, là một người hiện đại đã từng tham quan Cố Cung, lẽ ra sự xa hoa đơn thuần không thể nào khiến hắn chấn động được nữa. Hơn nữa, Vương Trung đã từng xem qua bộ phim "Chiến tranh và Hòa bình" của Liên Xô, đã được chứng kiến cảnh vũ hội xa hoa được phục dựng một cách công phu, nhưng bây giờ hắn mới nhận ra, xem trên phim và tự mình trải nghiệm trực tiếp là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Lúc này, trong khi hắn đang ngơ ngác nhìn đông ngó tây như một tên ngốc, các sĩ quan tham gia hội nghị cũng đang quan sát hắn.

"Chính là hắn, kẻ đã một mình cưỡi ngựa chém chết tám tên tướng Prosen."

"Nói bậy, tôi nghe nói là dùng xe tăng cán chết."

"Các anh đều sai rồi, là dùng pháo bắn chết đấy."

Mọi người đang xôn xao bàn tán thì đại mục sư Belinsky bước vào phòng, im lặng ngồi xuống một góc.

Lúc đầu chỉ có vài sĩ quan nhìn thấy đại mục sư, nhưng khi họ nghiêm chỉnh ngồi thẳng lưng, lập tức thu hút sự chú ý của những người khác, rất nhanh sau đó cả căn phòng trở nên yên tĩnh. Tukhachev đứng dậy: "Hôm nay, chúng ta mời mọi người đến đây để cùng nhau chia sẻ và tổng kết kinh nghiệm! Tất cả mọi người ở đây đều là các Sĩ quan cấp cơ sở đã sống sót trở

về từ chiến trường, đều có rất nhiều kinh nghiệm chiến đấu chống lại quân Prosen, hôm nay chúng ta sẽ…”

Đột nhiên, cửa lớn mở tung ra.

Một sĩ quan đeo băng tay tham mưu bước đến bên cạnh Tukhachev, ghé vào tai ông ta nói nhỏ.

Tukhachev kinh hãi: “Hắn ta trở về làm gì? Hắn ta còn mặt mũi trở về sao? Những sĩ quan cấp cao khác đâu? … Hỗn xược!”

Ngày mai gặp lại

Tổng tham mưu trưởng mắng xong, liếc mắt nhìn mọi người với vẻ tò mò, sau đó nói với thượng tướng Tuganev: “Ông đến chủ trì hội nghị giao lưu đi.”

Tuganev thượng tướng: “Chuyện gì vậy? Ai trở về?” Tukhachev tổng tham mưu trưởng không trả lời, sải bước rời đi cùng với viên sĩ quan truyền tin.

Vương Trung nhìn thấy vậy, linh cảm mách bảo có chuyện không hay liền vội vàng đứng dậy đi theo.

Tổng tham mưu trưởng có vẻ rất nóng lòng, không hề để ý đến Vương Trung. Ông ta đi nhanh như gió, giống như vận động viên điền kinh đang bước vào giai đoạn bứt phá cuối cùng.

Vương Trung dù còn trẻ nhưng vẫn phải dùng dốc hết sức mới đuổi kịp ông già kia. Ban đầu hắn còn lo lắng hành động của mình quá lộ liễu, nhưng trên đường đi lại có rất nhiều người từ các căn phòng bên cạnh bước ra, cùng đi về một hướng. Semyon nguyên soái bước ra khỏi phòng nhìn thấy Vương Trung, nhưng ông ta cứ nghĩ Vương Trung được gọi đi, cũng không để ý, chỉ nói với tổng tham mưu trưởng: “Hắn ta lại dám bỏ quân bại trốn trở về! Nếu hắn ta chết trận trong vòng vây, chúng ta còn có thể chăm sóc vợ con hắn ta.”

Vương Trung hơi nhíu mày. Chẳng lẽ… là tên khốn kia đã trở về?

Cơn giận của hắn bùng lên ngùn ngụt.

Đoàn người cứ thế đi thẳng đến phòng khách.

Olga hoàng thái nữ đã có mặt từ trước, cô đang đứng trước mặt đại tướng Skorobo, gương mặt đỏ bừng vì tức giận, rõ ràng vừa mới nổi giận.

Thấy mọi người bước vào, hoàng thái nữ quay người, đi về phía cửa sổ để hạ giận. Tukhachev nhìn theo bóng lưng của hoàng thái nữ, quay sang quát lớn với Đại tướng Skorobo: "Sao ngươi lại trở về đây? Ngươi còn mặt mũi trở về sao?"

Đại tướng Skorobo toát mồ hôi hột: "Tôi cho rằng phải có người chịu trách nhiệm cho thất bại lần này, cho nên…" Tukhachev tổng tham mưu trưởng: "Ngươi còn dám biện minh cho hành động của mình sao? Để chịu trách nhiệm? Ngươi nghĩ nói như vậy là có thể che giấu sự thật ngươi đã nhu nhược bỏ rơi quân đội chạy trốn sao? Đồ hèn nhát!" Nghe đến hai chữ "hèn nhát", Đại tướng Skorobo như bị khiêu khích:

"Tôi không phải là kẻ hèn nhát! Tôi có thể dẫn dắt một tập đoàn quân xe tăng đi giải vây! Tôi sẽ chiến đấu anh dũng và hy sinh trên chiến trường như hoàng thái tử điện hạt"

Vương Trung: "Nói hay lắm!" Mọi người đồng loạt quay sang nhìn hắn, Tukhachev lúc này mới nhận ra sự hiện diện của hắn, vẻ mặt đầy ngạc nhiên. Vương Trung bước thẳng đến trước mặt Đại tướng Skorobo: "Dẫn dắt một tập đoàn quân xe tăng? Ngươi đã hủy hoại bao nhiêu tập đoàn quân xe tăng rồi? Tập đoàn quân xe tăng thứ sáu và tập đoàn quân xe tăng thứ mười một có bao nhiêu xe tăng T34 và KV1, tại sao lại chỉ tiêu diệt được vài kẻ địch như vậy? Bao nhiêu?

“Lúc đội hình xe tăng của quân địch áp sát trước mặt tôi, bọn hắn vẫn còn nguyên vẹn! Tập đoàn quân xe tăng thứ năm, thứ sáu, thứ mười một do ngươi chỉ huy đã bị tiêu diệt một cách vô ích!” Đại tướng Skorobo giận dữ nói: “Phản công đã khiến kẻ địch tổn thất bao nhiêu, cần phải đánh giá kỹ lưỡng, không thể chỉ dựa vào cảm nhận chủ quan của mình được, thiếu tướng Rokossovsky!”

Vương Trung: “Vậy thì hãy điều máy bay đi thám thính, xem những xác xe tăng kia là xe của chúng ta hay xe của địch! Để có thểđếm cho rõ ràng!”

Đại tướng Skorobo im bặt, bởi vì kết quả thám thính trên không đã xác nhận, phần lớn xe tăng bị phá hủy đều là xe của họ.

Đúng lúc này, đại mục sư cùng một vài vị hồng y giáo chủ khác dẫn theo các sĩ quan cấp cơ sở đã tham gia buổi chia sẻ kinh nghiệm bước vào.

Căn phòng khách vốn rộng lớn bỗng chốc trở nên chật chội.

Chương 249: Hành Động Và Niềm Tin Của …

Chương 356: Tên Phải Quốc

Vương Trung không thèm nhìn sang, tiếp tục gầm lên: “Sở dĩ chúng ta có kết quả như ngày hôm nay là vì trong quân đội có những tên chỉ huy ngu ngốc, không nắm rõ ưu nhược điểm của lực lượng xe tăng, cứ nghĩ xe tăng của chúng ta chiến thắng trong cuộc đối đầu giáp trước thì nhất định sẽ chiến thắng! “Có kẻ lại còn không biết T34 bị loại bỏ người chỉ huy xe thì khả năng quan sát chiến trường kém cỏi đến mức nào! Lại càng không biết thiết bị liên lạc vô tuyến điện đã mang lại lợi thế lớn như thế nào cho quân địch!” Trong số những người được đại mục sư mang đến, có không ít người là lính xe tăng, nghe Vương Trung nói vậy đều gật gù đồng tình.

Đại tướng Skorobo phản bác: “Ngươi biết, vậy sao ngươi không nói?”

“Tôi đã nói! Tôi đã dùng cả một đêm để viết báo cáo tổng kết kinh nghiệm! Ngươi đã xem chưa? Không, ngươi chưa xem, bởi vì đây là bản báo cáo tệ nhất! Ngươi còn dám nói trước mặt hoàng thái tử rằng, chỉ cần có T34, chúng ta nhất định sẽ đuổi được bọn Prosen về nước!” Đại tướng Skorobo run rẩy phản bác: “Nhưng ngươi cũng báo cáo rằng, giáp của T34 và KV có ưu thế rất lớn khi đối đầu với xe tăng của chúng…”

Vương Trung: “Đúng vậy, quả thật là có ưu thế rất lớn, cho nên tôi mới có thể chỉ huy hơn 30 chiếc T34 tiêu diệt được một lượng lớn xe tăng của bọn địch ở Orachi! Ngươi hãy điều

máy bay đi thám thính xem, trên đồng bằng Orachi có bao nhiêu xác xe tăng của bọn địch!

"Cho dù bọn bọn địch đã sửa chữa được một phần, nhưng trên đồng bằng vẫn còn rất nhiều xác xe tăng!

"Tôi, chỉ huy một sư đoàn bộ binh được tăng cường một tiểu đoàn xe tăng, lại có thể tiêu diệt được nhiều xe tăng của bọn địch hơn cả Tập đoàn quân Tây Nam! Hơn cả Tập đoàn quân Tây Nam! Những chiếc KV và T34 của tập đoàn quân xe tăng thứ sáu và thứ mười một kia, đáng lẽ ra đã có thể khiến cho kẻ địch phải chịu tổn thất nặng nề! "Nhưng tất cả đều vì một tên chỉ huy vô dụng như ông mà bây giờ chúng đã trở thành đống sắt vụn nằm trên đồng bằng Kazaria!"

Tukhachev liếc nhìn Semyon nguyên soái.

Nguyên soái bước ra nói: "Được rồi, những chuyện này có thể để sau khi chiến tranh kết thúc rồi tính. Đại tướng Skorobo, ngươi sẽ phải ra trước phiên tòa quân sự, hãy chuẩn bị tinh thần…"

Vương Trung lớn tiếng cắt ngang lời nguyên soái: "Không! Ngay từ tháng bảy tôi đã chỉ ra rằng kẻ địch có thể sẽ đánh vòng xuống phía nam bao vây Tập đoàn quân của Agasukov, Đại tướng Skorobo không những không tin lời tôi nói mà còn mắng tôi là đồ vô liêm sỉ, sau đó lại ra lệnh cho lực lượng xe tăng tiên tiến nhất phát động cuộc tấn công thiếu suy nghĩ, khiến cho mọi người bị tiêu diệt một cách vô ích.

"Nếu như để tôi chỉ huy số xe tăng kia, xây dựng tuyến phòng thủ kiên cố ở những vị trí thuận lợi, kẻ địch còn lâu mới có thể công phá!

"Hiện tại toàn bộ Tập đoàn quân Tây Nam đều lâm vào trùng vây, hắn lại chạy. Hành động như vậy, tôi hoài nghi Vương Trung hít sâu một hơi. "Tôi hoài nghi hắn là gián điệp

của Prosen! Lúc ở Ronezh phá vòng vây, tôi đã gặp gián điệp Prosen ngụy trang thành Giám mục và Thẩm Phán của quân ta. Tôi hoài nghi gián điệp Prosen đã thâm nhập vào chúng ta, khiến chúng ta thủng trăm ngàn lỗ."

Tukhachev cười lạnh một tiếng: "Hoang đường, lúc Skorobo còn ở trường quân đội, tôi đã biết hắn ta rồi." "Cũng không phải là không có khả năng này."

Belinsky đột nhiên tham gia đối thoại, "Đại tướng Skorobo suất lĩnh lính tăng tham gia Nội chiến Tây Ban Nha, ở đó có rất nhiều cơ hội tiếp xúc với quân Prosen cũng tham gia nội chiến."

Đại tướng Skorobo giận dữ nói: "Đây là vu khống!" Semyon nguyên soái: "Đây là cáo buộc vô cùng nghiêm trọng, thiếu tướng Rokossovsky."

Nguyên soái cố ý không nhắc tới Đại mục sư, giống như đây chỉ là một mình Vương Trung cáo buộc.

"Loại cáo buộc này cần chứng cứ."

Nguyên soái nói.

Vương Trung mím môi, hắn quả thật không có chứng cứ, vừa rồi hắn nói như vậy chỉ là nhất thời xúc động.

Đại tướng Skorobo cười lạnh một tiếng:

"Mấy người còn không nhìn ra sao? Đây là thủ đoạn quen thuộc của thiếu tướng Rokossovsky, chính hắn cũng đã nói, hắn bắn chết gián điệp ngụy trang thành Giám mục và Thẩm Phán của quân ta.

"Thế nhưng, ai biết đó có phải là gián điệp hay không? Có thể vị Giám mục và Thẩm Phán kia chỉ đang ngăn cản hắn chạy trốn khỏi Ronezh mà thôi! Sau đó hắn nghĩ ra cái mác gián điệp, bắn chết họ!

“Hiện tại, rất có thể hắn cũng nghĩ như vậy, định rút súng ra bắn chết tôi, bởi vì tôi cũng chạy trốn như hắn!

“Anh rút súng ra đi, Rokossovsky! Bên hông anh là đồ chơi à? Nếu anh tin tôi là gián điệp thì cứ rút súng ra! Sau đó bắn vào đây!” Skorobo chỉ chỉ trán mình. Vương Trung cũng nổi giận, lửa giận vừa rồi vẫn luôn tích tụ bỗng chốc như núi lửa phun trào dữ dội.

Hắn rút súng ngắn ra, chĩa thẳng vào Đại tướng Skorobo.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Semyon nguyên soái gầm lên: “Cậu muốn làm gì? Dám rút súng ở Cung điện Mùa Hè?” Đại tướng Skorobo giống như mình đã thắng lợi, cười nói: “Nhìn xem! Tất cả những lời buộc tội đều là vu khống! Hắn ta muốn xử tử tôi một cách bất hợp pháp! Bởi vì trong mắt hắn, chính tôi đã hại chết cha hắn!

“Đây chính là trả thù riêng! Tên này miệng lúc nào cũng ra rả vì Ant, ra vẻ một lòng lo cho đất nước, lo cho dân chúng, kỳ thực chỉ là muốn báo thù cho cha!

Chương 250: Hành Động Và Niềm Tin Của …

Chương 357: Xúc Động Quá Mức

“Olga công chúa điện hạ, xin hãy nhớ kỹ trò hề của hắn lúc này! Hắn ta dám rút súng ở Cung điện Mùa Hè linh thiêng, coi thường tôn nghiêm của hoàng gia.”

Olga Hoàng thái nữ xoay người, nhìn Vương Trung với vẻ mặt rất mong hắn nổ súng.

Đại tướng Skorobo vẫn còn đang thao thao bất tuyệt: “Đến đây đi, nổ súng đi Rokossovsky, sau khi nổ súng thì anh chính là kẻ khinh thường hoàng tộc, cho dù có bao nhiêu vinh quang cũng không cứu vãn nổi anh đâu! Nổ súng đi Aleksei Konstantinovich Rokossovsky!”

Vương Trung bóp cò.

Viên đạn đầu tiên xuyên qua ngực Skorobo, sau đó nòng súng nhấc lên, viên thứ hai găm thẳng vào cổ họng Skorobo, viên thứ ba ghim thẳng vào giữa trán.

Ba phát súng vừa dứt, súng của Vương Trung bị kẹt đạn, vỏ đạn đồng thau kẹt cứng trong ổ súng.

Đại tướng Skorobo quỳ sụp xuống đất, sau đó mới ngã ngửa ra sau.

Nghe thấy tiếng súng, lính gác lập tức xông vào. Belinsky: “Bình tĩnh!”

Lính gác dừng lại.

Belinsky bước tới, ấn tay đang cầm súng của Vương Trung xuống, thuận tay lấy khẩu súng bị kẹt: "Ý tôi là, chuyện này cứ giao cho Thẩm Phán Đình giải quyết là được rồi.

"Cậu quá nóng vội rồi đấy, trên báo cáo nói cậu bắn chết Giám mục và Thẩm Phán giả mạo của địch, lại bắn chết cả lính đánh thuê của Boye ngăn cản phòng thủ… Giờ lại thêm một vị đại tướng. Xem ra sau này cậu muốn vào Cung điện Mùa Hè cũng không được mang súng theo đâu."

Vương Trung: "Là hắn ta yêu cầu."

Belinsky: "Hắn ta yêu cầu là bởi vì nổ súng rõ ràng có lợi cho hắn. May mà cậu bắn chết hắn ta, nếu không thì sau này sẽ có rất nhiều rắc rối đấy."

Không biết vì sao, Vương Trung luôn cảm thấy Belinsky có vẻ rất vui.

Lúc này Tukhachev mới hoàn hồn, giận dữ quát:

"Đây là hành vi phản loạn nghiêm trọng! Một thiếu tướng lại dám bắn chết cấp trên của mình trước mặt mọi người, hơn nữa còn là một vị đại tướng! Thiếu tướng Rokossovsky phải bị đưa ra tòa án binhI

Belinsky: "Cậu ấy chỉ là hành động hơi quá khích, nhưng bắn chết một tên gián điệp, kẻ phản quốc thì cũng không phải vấn đề gì quá to tát. Hiện tại là thời kỳ đặc biệt mà."

Tukhachev: "…"

Đại mục sư nhìn vị tổng tham mưu trưởng: "Ông vội vàng bao che cho kẻ phản bội như Vậy, còn muốn đưa vị tướng lập công ra tòa án binh, xem ra Thẩm Phán Đình cần phải điều tra kỹ lưỡng mối quan hệ của người thân và đời sống riêng tư của ông rồi." Tukhachev toát mồ hôi hột. Đúng nghĩa đen luôn.

Đại mục sư nói tiếp:

“Dựa theo mệnh lệnh của Sa hoàng bệ hạ, tất cả những kẻ phản quốc đều phải liên lụy đến họ hàng trực hệ, Lavkid Giám mục, ngài đi thi hành mệnh lệnh đi.”

Vị Giám mục đeo kính khẽ cúi đầu:

“Tuân mệnh, thưa ngài.” Nói xong, Đại mục sư kéo chốt súng của Vương Trung, thành thục xử lý xong tình trạng kẹt đạn, sau đó bật chốt an toàn, trả súng lại cho Vương Trung:

“Sau này nhớ kỹ, đừng nóng vội như vậy, phải suy nghĩ nhiều hơn.”

Belinsky nói xong, nhẹ nhàng điểm một cái lên thái dương. Lúc này, Vương Trung mới ngẫm ra vấn đề.

Mẹ kiếp, mình gây họa rồi sao?

Nếu Đại mục sư không có ở đây, có phải mình tiêu đời rồi không?

Hắn muốn tìm người của mình để hỏi cho rõ ràng, nhưng nhìn xung quanh lại phát hiện không có ai là “người của mình”, ngay cả Lyudmila cũng không thấy đâu.

Lúc này, Belinsky lên tiếng: “Được rồi, mọi người đều đã tận mắt chứng kiến kết cục của tên phản đồ này, chúng ta tiếp tục buổi hội thảo chia sẻ kinh nghiệm chiến đấu thôi. Tôi rất mong chờ mọi người có thể tổng kết ra được một phương pháp hữu hiệu để đối phó với quân Prosen. Đi thôi, đi thôi. Người hầu của hoàng cung đâu? Mau đến dọn dẹp chỗ này.” Vương Trung nhìn Đại mục sư, lại một lần nữa cảm thấy ông ta có vẻ rất vui.

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra… Mình phải suy nghĩ thật kỹ mới được.

Vương Trung còn đang suy nghĩ thì Hoàng thái nữ đi tới. Cô mặc một bộ lễ phục cung đình kiểu Victoria. Đặc điểm lớn

nhất của loại lễ phục cung đình này là rộng rãi thoải mái.

Tuy nhiên, Vương Trung là người từng trải, không giống những tên trai tân không biết nên nhìn đi đâu.

Hắn thoải mái đánh giá một lượt, sau đó mới ngẩng đầu nhìn thẳng vào gương mặt công chúa.

Vừa đúng lúc những người khác đã rời đi hết, chỉ còn lại mấy người hầu đang thay tấm thảm bị nhuốm máu. Công chúa nắm lấy tay Vương Trung, kéo hắn ra ngoài ban công.

Sau đó, Olga Nikolayevna Antonov nhỏ giọng hỏi: "Belinsky bảo anh làm vậy?" "Không, đây chỉ là ngoài ý muốn."

Vương Trung đáp.

Olga lại hỏi: "Vậy đây là chủ ý của anh sao?"

"Cái gì? À, không. Tôi chỉ là nhất thời nóng giận, không nghĩ nhiều như vậy." Vương Trung thành thật trả lời.

Olga mỉm cười: "Nếu là người khác thì chắc chắn tôi sẽ không tin, bọn họ sẽ cho rằng đây là hành động được anh tính toán kỹ lưỡng, bởi vì dù sao anh cũng là Rokossovsky "Bức tường thép của đế quốc" mà." Cái quái gì thế? Sao mình lại thành "Bức tường thép của đế quốc" rồi?

Lúc Vương Trung còn đang hoang mang về danh xưng này thì Olga đã nói tiếp: "Nhưng tôi biết anh chỉ là nhất thời nóng giận. Dù sao thì tình cảm giữa anh và anh trai cũng rất tốt."

À…

Olga: "Anh trai từng nói với tôi, nếu sau này có biến cố gì xảy ra, giáo hội không cần đến hoàng tộc nữa thì hãy đi tìm anh, anh trai nói anh nhất định sẽ tìm mọi cách để bảo vệ tôi."

Chương 251: Hành Động Và Niềm Tin Của …

Chương 358: An Ủi Công Chúa

Vương Trung khẽ cau mày. Hoàng thái tử đã từng nói những lời này sao? Nghe không giống như một tên công tử bột có thể nói ra.

Vì vậy, hắn hỏi: "Ivan nói với cô những lời này khi nào?" Olga ngẫm nghĩ một lúc: "Hình như là lúc tôi mười tuổi."

Vương Trung liếc mắt nhìn vòng một của công chúa: "Vậy thì đã rất lâu rồi."

Olga như đang nhớ lại quãng thời gian trong quá khứ, đột nhiên đổi chủ đề: "Đúng vậy, đã rất lâu rồi. Khi đó anh và anh trai luôn dẫn tôi đi chơi khắp nơi trong vườn, sau đó cả ba chúng ta bị ông quản gia mắng cho một trận."

Còn có chuyện như vậy nữa sao?

Olga: "Có lần hai anh trèo cây, tôi mặc váy không tiện trèo theo, chỉ đành ngồi dưới gốc cây khóc, sau đó anh đã tìm kéo định cắt váy giúp tôi nhưng lại bị xương cá voi làm khó.

"Để xử lý xương cá voi, hai anh còn lấy cả cưa của người làm vườn…"

Vương Trung chỉ biết cười trừ, hắn hoàn toàn không biết gì về những chuyện này. Thế nhưng… không phải nói là hắn "vấp phải trắc trở" ở chỗ công chúa sao? Rốt cuộc là "vấp phải trắc trở" kiểu gì? Lúc này, Olga công chúa khoác tay Vương Trung: "Anh có gấp đi tham gia hội thảo chia sẻ kinh nghiệm

không?" "À, cũng bình thường, dù sao thì tôi cũng chưa ăn tối. Trong buổi hội thảo sẽ có cung cấp bữa tối."

Vương Trung nói vậy là muốn chuồn đi, công chúa rõ ràng là đang muốn ôn lại kỷ niệm xưa, kiểu gì cũng sẽ lộ tẩy! Thậm chí hắn còn mong bụng mình kêu lên một tiếng, thể hiện sự tồn tại của mình lúc này.

Thế nhưng, Olga công chúa làm như không nghe thấy lời của Vương Trung, cứ thế khoác tay hắn kéo đi.

"Đi dạo với tôi một lát."

Rất nhanh, hai người đã đi qua mấy căn phòng, đến một góc khuất trong Cung điện Mùa Hè.

Vương Trung cảm thấy mình sắp bị "ăn" rồi, cô gái này chủ động quá mức.

Hơn nữa sức lực còn rất lớn, bị công chúa kéo đi chẳng khác nào bị gấu chó kéo lê trên đất.

Olga công chúa đẩy mạnh một cánh cửa nặng nề, Vương Trung bị kéo vào trong, thầm nghĩ xong rồi, có lỗi với Lyudmila rồi. Lyudmila, Lyudmila của tôi. Thế nhưng, căn phòng phía sau cánh cửa lại không hề có giường.

Đó là một phòng chơi game, bên trong bày biện vài chiếc bàn lớn, trên bàn là cờ vua, bài tây và một số trò chơi khác.

Quầy bar bên trái bày la liệt các loại rượu đắt tiền.

Trong góc phòng còn có một cây đàn piano, bên cạnh là cây đàn violin đặt trong tủ kính.

Khác biệt với tất cả là một tủ sách lớn, bên trong chất đầy sách.

Lúc này đã gần bảy giờ tối, ánh hoàng hôn xuyên qua cửa sổ, phủ lên căn phòng một màu vàng nhạt ấm áp. Olga công

chúa buông tay Vương Trung ra, bước đến bên bàn cờ vua, nhìn ván cờ đang chơi dở: "Đây là ván cờ cuối cùng tôi và anh trai chơi trước khi anh ấy lên đường ra tiền tuyến. Lúc đó tôi sắp thắng rồi, anh ấy liền giở trò xấu không chơi nữa, nói đợi khi nào về sẽ chơi tiếp." Vương Trung nhìn bóng lưng Olga công chúa, bộ lễ phục hoàng gia để lộ toàn bộ tấm lưng trắng nõn, thanh mảnh, yếu đuối đến mức khó có thể tưởng tượng đây là cô gái có thể đánh nhau với gấu.

Olga: "Rõ ràng anh ấy đã nói, khi nào về sẽ chơi tiếp."

Bả vai cô bắt đầu run rẩy, xương bả vai nhô lên, như muốn xé rách lớp da mỏng manh.

Vương Trung muốn bước đến ôm lấy bờ vai gầy, nhưng không biết vì sao, hắn có cảm giác chỉ cần mình vừa ôm lấy cô, công chúa sẽ lập tức ngã vào lòng mình.

Tại sao mình lại thành thạo như vậy, rốt cuộc mình đã "nhân lúc cháy nhà hôi của" bao nhiêu lần rồi?

Vương Trung cố ép bản thân xoay người, bắt đầu nhìn những cuốn sách trên giá. Hắn tưởng rằng sẽ nhìn thấy rất nhiều tiểu thuyết, nhưng không ngờ lại toàn là sách về kinh tế và triết học.

Vị trí dễ thấy nhất còn có một cuốn sách mang biểu tượng của giáo hội, tác giả là Thánh Andrew.

Những cuốn sách này trông có vẻ rất cũ, gáy sách nhăn nhúm vì bị lật nhiều, có những cuốn rõ ràng đã bị rách, sau đó được dán lại bằng hồ dán.

Tất cả sách vở đều được đặt lộn xộn trên giá sách, dường như chủ nhân của chúng có thể tùy ý rút một cuốn để đọc, căn bản không quan tâm đến việc phân loại.

Ivan Nikolayevich Antonoyv, tên thái tử giả heo ăn thịt hổ chết tiệt.

Vương Trung cầm lấy khung ảnh đặt trên tủ đầu giường bên cạnh giá sách, nhìn bức ảnh chụp chung của ba người.

Đó là Ivan, Aleksei và Olga. Công chúa ngồi giữa hai chàng trai tuấn tú, nụ cười rạng rỡ như thể cả thế giới này là của cô.

Trên khung ảnh có ghi một dòng chữ: "Yekaterina Đại đế và hai bức tường thành của đế quốc".

Cái quái gì thế? Quyền kế vị của cậu ta cao hơn em gái mà, đúng là đồ ngốc.

Nếu công chúa muốn làm Đại đế thì cậu ta phải chết trước. Vương Trung còn đang mải mỉa mai thì đột nhiên khựng lại.

"Anh trai từng nói với tôi, nếu sau này có biến cố gì xảy ra, giáo hội không cần đến hoàng tộc nữa thì hãy đi tìm anh, anh trai nói anh nhất định sẽ tìm mọi cách để bảo vệ tôi."

Lời Olga vừa nói bất chợt lướt qua tâm trí Vương Trung.

Chương 252: Tổ Chức Vũ Hội

Chương 359: An Ủi Công Chúa 2

Vương Trung nhìn khung ảnh một lần nữa, như thể nhìn thấy biểu cảm của Ivan Nikolayevich khi viết dòng chữ này.

Hắn lại quay đầu nhìn tủ sách, như thể nhìn thấy Ivan đang cau mày, nét mặt u sầu, chăm chú đọc cuốn sách của Thánh Andrew.

Hắn lại nhìn về phía bàn học, như thể nhìn thấy Ivan đang vùi đầu viết lách, sau đó lại điên cuồng gạch bỏ, rồi ôm đầu gục xuống bàn.

Vương Trung đưa mắt nhìn khắp căn phòng, mặc dù chưa từng ở đây nhưng hắn lại như nhìn thấy hình bóng của Ivan ở mọi ngóc ngách. Cuối cùng, ánh mắt hắn dừng lại ở dòng chữ "Yekaterina Đại đế và hai bức tường thành của đế quốc".

Chữ viết của Ivan hoàng thái tử rất đẹp, ngay cả Vương Trung vốn không rành về nghệ thuật thư pháp Cyrillic cũng cảm thấy dòng chữ này rất đẹp.

Người viết dòng chữ này biết rõ sẽ không bao giờ còn xuất hiện một Yekaterina Đại đế thứ hai.

Nhưng hắn vẫn viết xuống dòng chữ này. Bởi vì em gái hắn muốn làm Yekaterina Đại Đế.

Vương Trung đặt khung ảnh xuống.

Hắn nhớ tới ngày khởi hành từ Agasukoy, Ivan đến tiễn biệt.

Lúc ấy Ivan nói: “Chăm sóc Olga cho tốt.”

Vương Trung nhìn ảnh chụp. Hai bức tường thành của đế chế YYekaterina, chỉ còn lại mình ta.

Không đúng, thật ra chẳng còn ai. Vương Trung hạ quyết tâm, xoay người đi về phía Olga Nikolaevna vẫn đang kể những kỷ niệm về anh trai. Hắn kiên quyết nhưng dịu dàng ôm lấy vai cô.

Cô gái như bị dọa giật mình, cả người cứng đờ, nhưng ngay sau đó liền xoay người, nhào vào lòng Vương Trung, gào khóc nức nở.

Nỗi đau khổ bị kìm nén bấy lâu nay tuôn trào, hóa thành nước mắt thấm đẫm bộ quân phục của Vương Trung. Vương Trung nhẹ nhàng vỗ lưng cô gái.

Bị một lực hút khó tả nào đó dẫn dắt, Vương Trung nhìn về phía góc tường.

Hắn nhìn thấy Olga khi còn nhỏ ngồi trước cây dương cầm, đầu ngón tay lướt trên phím đàn.

Ivan cầm vĩ cầm, hòa theo giai điệu dương cầm mà chơi đàn.

Còn Aleksei cầm ly rượu, đứng bên cạnh, không biết đang cười cái gì.

Ánh ban mai xuyên qua cửa sổ chiếu lên ba người, ấm áp dịu dàng. Rõ ràng Vương Trung chẳng hề nhớ ra cảnh tượng này, rõ ràng chỉ là hai tên công tử bột đang chơi đùa cùng em gái, nhưng khóe mắt hắn vẫn cay cay.

Thậm chí hắn còn nghe thấy tiếng dương cầm và tiếng vĩ cầm.

Hắn không biết lúc ấy bọn họ đang chơi bản nhạc gì, chắc chắn không phải là một bản nhạc quá đỗi bi thương, bởi vì

nhìn ba người đều rất vui vẻ. Nhưng bản nhạc hắn nghe thấy lại bi thương, lại như ngọn lửa. Đó là nhạc nền của trò chơi "Phantom", cũng là một trong những bản nhạc nền yêu thích nhất của hắn.

Bài hát có tên là "Faraway", trong trò chơi, phân cảnh nổi tiếng nhất sử dụng bản nhạc này chính là sau khi mọi chuyện đã kết thúc, Tiêu Đồ và Lục Vọng Thư trở về gặp lại nhau.

Giống như khoảnh khắc này. Rõ ràng đại địch Prosen vẫn chưa bị đánh bại, cuộc chiến tranh vĩ đại đầy gian khổ mới chỉ bắt đầu chưa đầy hai tháng. Rõ ràng tương lai sẽ còn rất nhiều hy sinh, thậm chí bản thân Vương Trung cũng có thể bỏ mạng trên con đường tiến tới chiến thắng.

Nhưng bản nhạc này lại vang lên như thế.

Có lẽ, là để tiễn biệt người thân thiết nhất của cả hai. Hoàng thái tử Ivan Nikolaev sinh ra trong một gia đình đã được định sẵn là hoàng tộc cuối cùng, hắn chưa từng từ bỏ việc tìm kiếm lối thoát. Hắn như chàng Don Quijote (Đôn Ky Hô Tê) lao về phía cối xay gió.

Don Quijote

Có thể hắn không phải một vị thái tử xứng đáng, có thể hắn không phải một sĩ quan xứng đáng, có thể hắn là một tên công tử bột khốn kiếp, là tên đạo chích hái hoa đáng chết, có thể…

Nhưng hắn chắc chắn là một người anh trai tốt.

Cũng là một người anh em tốt.

Vương Trung nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Olga, chào tạm biệt người anh em mà mình còn chưa kịp thân quen. Không biết đã qua bao lâu, Olga đột nhiên đẩy Vương Trung ra.

"Xin lỗi, tôi hơi mất kiểm soát."

Cô lấy khăn tay ra, bắt đầu lau nước mắt, vừa lau vừa gọi:

“Natasha!”

Nghe thấy cái tên này, Vương Trung theo bản năng nghĩ rằng sẽ thấy một nữ chiến binh đầu đội mũ nồi đỏ, tay cầm AK, kết quả người bước vào chỉ là một nữ bộc già. “Điện hạ.”

Nữ bộc cúi chào Olga.

Olga: “Tôi muốn rửa mặt và lấy cho tướng quân Rokossovsky một chiếc áo quân phục mới, mang chiếc áo này đi giặt sạch sẽ.”

Nữ bộc lại cúi đầu: “Mời điện hạ đi lối này. Áo sẽ được mang đến ngay lập tức.” Tuy trên mặt vẫn còn vương vệt nước mắt, nhưng Olga vẫn cố gắng nở nụ cười với Vương Trung:

“Cảm ơn ngài… À, đúng rồi, mang chút đồ ăn đến, tướng quân đói rồi.”

Nói xong, Olga lại mỉm cười với Vương Trung, sau đó mới xách váy xoay người rời đi. Lão nữ bộc lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Vương Trung cúi đầu nhìn vệt nước mắt - và cả nước mũi - trên ngực áo, thè lưỡi kinh ngạc.

Sau đó, nữ bộc mang theo bộ quân phục mới bước vào. Còn về việc tại sao trong tẩm cung của Sa hoàng lại có sẵn quân phục thiếu tướng, hắn quyết định không hỏi nữa.

Chương 253: Ky sĩ đoàn Asgard

Chương 360: Phát Biểu Trong Hội Nghị

Vương Trung thay bộ quân phục mới, được nữ bộc dẫn về địa điểm dự tính ban đầu của cuộc họp.

Đại Giám Mục Belinsky và vài tên lính cận vệ đang đứng ở cửa, hình như đang đợi hắn. "Trở về sớm hơn dự kiến đấy." Đại Giám Mục tiến lên một bước, nhìn bộ quân phục mới trên người Vương Trung: "Điện hạ Nikolaevna thế nào rồi?"

"Đã trút bỏ được tâm tình, hiện giờ đã ổn định rồi." Vương Trung đáp. Belinsky: "Nói thật, cái chết của Hoàng thái tử nằm ngoài dự liệu của chúng ta. Dù sao thì Hoàng thái tử cũng là người biết mình biết ta. Còn Hoàng thái nữ thì tôi không rõ lắm."

Vương Trung: "Nàng ấy sẽ ổn thôi."

"Vậy thì tốt."

Belinsky vỗ vai Vương Trung, "Hiện giờ, Sa hoàng bệ hạ hình như bị đả kích quá lớn nên không thể giải quyết công việc, quyền chỉ huy đã được giao cho Bộ Tổng tư lệnh, tuy rằng những gì cậu nói có thể sẽ bị Bộ Tổng tư. lệnh bỏ ngoài tai, nhưng vẫn phải nói."

Vương Trung:

"Tôi nên nói gì đây?"

"Hội nghị chia sẻ kinh nghiệm mà, cậu cứ nói về kinh nghiệm của mình, cuối cùng là đưa ra phán đoán về tình hình

tương lai. Dù sao thì cậu cũng đã phán đoán chính xác về việc Tập đoàn quân thiết giáp số hai của địch sẽ tiến về phía nam."

Vương Trung đang định trả lời thì thấy Lyudmila và Nelly chạy tới. "Alyosha!"Docfull.vn- Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Lyudmila gọi lớn, sau đó mới nhìn thấy Đại Giám Mục, vội vàng dừng lại, cúi đầu chào theo nghỉ thức của Giáo hội: "Thưa Đại Giám Mục!" Belinsky: "Không làm phiền hai người nữa. Tôi vào trước để khai mạc, tranh thủ cho cậu chút thời gian."

Nói xong, Belinsky dẫn theo lính gác bước vào phòng. Vương Trung nhìn Lyudmila, bắt đầu suy nghĩ xem nên giải thích thế nào về việc vừa rồi mình ôm em gái của bạn. Lyudmila túm lấy Vương Trung: "Anh nổ súng trong cung điện hả?"

.. Hả?

Vương Trung: "À, chuyện đó hả. Nổ súng rồi, tôi đã bắn chết một tên phản quốc." Lyudmila: "Họ đều nói anh giết chết Đại tướng Skorobol Đại tướng là tên phản quốc?" "Phải."

Vương Trung chỉ vào cửa phòng họp:

"Chính Đại Giám Mục Belinsky đã khẳng định điều đó, và Thẩm Phán Đình đã bắt đầu bắt giữ người nhà của Skorobo, bởi vì theo lệnh của Sa hoàng, gia đình của những kẻ phản bội đều bị tội như nhau."

Lyudmila nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây: "Thật sao? Không sao chứ? Anh sẽ không bị đưa ra tòa án quân sự chứ?"

"Không, không đâu. Chỉ là sau này có thể không được phép mang súng vào Cung điện Mùa Hè nữa."

Thật ra, trước đây Vương Trung từng nghĩ, sau khi mình lập được chiến công hiển hách, trở thành Nguyên soái, sẽ được phép đeo kiếm vào cung.

Đến lúc đó nhất định phải cưỡi Bucephalus xông thẳng vào cung điện.

Rồi sau đó còn phải tìm người sáng tác một bài hát, đặt tên là "Mùa mưa của Skorobo". Bây giờ xem ra, kế hoạch đó không thể thực hiện được rồi. Lyudmila dò xét Vương Trung với vẻ nghi ngờ:

"Sao anh lại tỏ vẻ tiếc nuối thế? Chỉ vì không được phép mang súng vào cung điện thôi sao? Hôm nay không phải yết kiến bệ hạ, lúc phải yết kiến bệ hạ thì vốn đã không được phép mang súng rồi."

Vương Trung: "Vậy à. Dù sao thì cũng không sao, em yên tâm đi."

Lyudmila gật đầu: "Vậy thì tốt. Vậy, Olga thế nào rồi?" Nói tới rồi kìa!

Vương Trung: "Tôi an ủi cô ấy một chút, để cô ấy khóc cho thỏa, rồi sau đó tâm trạng cô ấy cũng khá hơn nhiều. Cô ấy kìm nén bản thân quá lâu rồi."

"Vậy à, vậy thì tốt." Lyudmila có vẻ hoàn toàn yên tâm. Vương Trung không nhịn được hỏi: "Em… không ghen lau

"Hả? Tại sao phải ghen? Đó là Olga, anh ở bên cạnh cô ấy chỉ chuốc lấy thất bại thôi." Lyudmila xua tay:

"Hay là, lần này anh đã thành công?"

Bổn công tử thành công rồi - tuy rằng muốn nói như vậy, nhưng Vương Trung không muốn tự chuốc phiền phức, bèn thành thật nói: "Không, cô ấy khóc xong liền đẩy tôi ra, gọi nữ bộc vào thay quân phục cho tôi, còn cô ấy thì đi rửa mặt."

Lyudmila: “Em biết mà. Đối với cô ấy mà nói, anh chẳng khác nào anh trai.”

Vương Trung: “Không biết ai trước đây từng nói tôi giống em trai nhỉ? Là ai vậy ta? Không nhớ ra.”

Cô gái đấm hắn một cái, sau đó đẩy hắn về phía cửa ra vào: “Đi dự họp của anh đi, em sẽ đợi anh ở phòng của chúng ta.”

Vương Trung: “Phòng của chúng ta? Tôi được sắp xếp một phòng trong cung điện àz Nelly thay Lyudmila trả lời: “Bởi vì căn nhà của Rokossovsky ở thủ đô vẫn chưa chuẩn bị xong, quản gia Mikhail hôm qua mới đến. Biết được điều này nên Thượng tướng Turgenev đã nhờ Văn phòng Lễ tân Hoàng gia sắp xếp.”

Thượng tướng Turgenev - nghe Nelly nói, hình như là đồng minh của nhà Rokossovsky?

Đợi lát nữa phải đi bái phỏng mới được.

Vương Trung đẩy cửa bước vào. Giọng nói của Đại Giám Mục truyền ra:

“Tình hình tiền tuyến rất tệ, binh lính của chúng ta bị tiêu diệt rất nhiều, nghệ thuật chiến tranh của người Prosen quả thực không thể xem thường. Nhưng tất cả các cậu đều sống sót trở về! Trong đó có những người còn đạt được thành tích vô cùng xuất sắc! Ví như Trung tá Kashukhov!” Belinsky nhìn thấy Vương Trung, liền khéo léo dẫn dắt chủ đề: “Lại như Thiếu tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovskyl Hôm nay chúng ta tổ chức hội nghị này, thứ nhất là để chia sẻ kinh nghiệm, thứ hai là để cho mọi người thấy rằng, người Prosen có thể bị tiêu diệt! Hơn nữa là tiêu diệt với số lượng lớn!”

Vương Trung bước thẳng vào phòng, chào mọi người.

Cánh cửa lớn đóng sập lại sau lưng hắn.

Belinsky nhường chỗ cho hắn: “Mời tướng quân Rokossovsky lên đây, nói cho mọi người nghe về kinh nghiệm tác chiến phòng ngự của cậu.”

Chương 254: Thiên Tài Phòng Thủ

Chương 361: Phát Biểu Trong Hội Nghị 2

Vương Trung gật đầu, sải bước lên bục, chào mọi người lần nữa.

Lúc này, hắn mới để ý thấy Olga mặc một bộ đồ nữ bộc, trà trộn vào đám nữ bộc đang chuẩn bị đồ ăn, lẻn vào đây. Này, công chúa, cô đang làm gì thế?

Rốt cuộc thì tôi có đụng phải tường hay chưa?

Thôi bỏ đi, Vương Trung quyết định giả vờ như không nhìn thấy Công chúa Olga, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Kẻ địch quả thật rất mạnh, nhưng chúng ta cũng có ưu thế. Trước tiên là xe tăng của chúng ta, hiện tại xét về một số tính năng vẫn đang dẫn trước xe tăng của địch.

"Chỉ cần nắm vững phương pháp tác chiến, chúng ta hoàn toàn có thể tiêu diệt kẻ địch với số lượng lớn."

Tiếp đó, Vương Trung giải thích chỉ tiết về cách xây dựng hầm ngụy trang cho xe tăng, sau đó phân chia khu vực bắn cho những chiếc xe tăng bị mù.

"Thông qua phương pháp esnXứ chúng ta có thể giảm thiểu tối đa những bất lợi do không có trưởng xe và radio." Đúng lúc này, Tổng tham mưu trưởng Tukhachev lên tiếng: "Cậu có biết là nếu bỏ bớt một thành viên trong kíp xe, chúng ta có thể dùng số lượng xe tăng tương đương để điều khiển nhiều xe tăng hơn không?"

Vương Trung: “Cho dù tăng gấp đôi số lượng xe tăng, cũng không thể bù đắp được những bất lợi do thiếu khả năng nắm bắt tình hình chiến trường. Số xe tăng tăng thêm sẽ chỉ biến thành chiến công cho những binh lính xe tăng thiện chiến của địch mà thôi!” Tukhachev quay sang đám lính tăng, gần giọng: “Các anh có thể chấp nhận được những lời này sao?” Tất cả lính tăng, bất kể quân hàm gì, đều nhìn chằm chằm vào vị Tổng tham mưu trưởng với ánh mắt lạnh lẽo.

Chỉ cần từng bước chân lên chiến trường, đều hiểu rõ việc pháo thủ kiêm luôn nhiệm vụ của trưởng xe ngu ngốc đến mức nào.

Bị ánh mắt tràn đầy sát khí của đám lính tăng dày dạn kinh nghiệm chiến trường nhìn chằm chằm, Tukhachev rõ ràng tỏ vẻ sợ hãi: “Chuyện này… không phải tôi muốn bỏ chức danh trưởng xe, các anh đi mà tìm Bộ binh chủng Thiết giáp ấy, chính tên phản quốc Skorobo cũng ủng hộ việc bỏ chức danh trưởng xe!” Ghê thật, đã thành phản quốc rồi cơ đấy, ông quay xe cũng nhanh thật đấy, ngài Tổng tham mưu trưởng.

Vương Trung quyết định mặc kệ ông ta, tiếp tục nói: “Ngoài ra, trong tác chiến phòng ngự, tôi có hai kinh nghiệm chính muốn chia sẻ.

“Thứ nhất, nhất định phải nắm rõ địa hình khu vực phòng thủ, không chỉ là địa hình nơi bố trí trận địa phòng ngự, mà còn bao gồm cả địa hình trong phạm vi khoảng 20 km tính từ trận địa phòng ngự, phải đặt mình vào vị trí của đối phương mà suy nghĩ, xem bọn chúng sẽ đặt trung tâm tiếp tế ở đâu, buổi tối sẽ ngủ ở đâu.

“Có như vậy, chúng ta mới có thể pháo kích vào những vị trí đó, gây ra tổn thất cho chúng, khiến chúng ăn không ngon, ngủ không yên!

“Thứ hai, nhất định phải tạo dựng mối quan hệ tốt đẹp với Giáo hội trong khu vực phòng thủ. Trại lao động do Giáo hội phát động có thể giúp chúng ta đẩy nhanh tốc độ xây dựng công sự, quân Vệ giáo có thể lấp đầy những khoảng trống trong hệ thống phòng ngự, chặn đứng những hướng không quan trọng, tránh để sót địch.

“Ngoài ra, thịt, trứng, sữa do Giáo hội cung cấp cũng sẽ giúp tăng cường sức chiến đấu cho quân đội của chúng ta.

“Cuối cùng, quần chúng nhân dân chính là tai mắt của chúng ta, cung cấp cho chúng ta những thông tin tình báo về quân địch.”

Khi Vương Trung nói đến điều thứ hai, Đại Giám Mục có vẻ rất vui mừng.

Còn những sĩ quan cấp cao rõ ràng xuất thân từ tầng lớp quý tộc thì nhìn nhau đầy ẩn ý. Tuy nhiên, tất cả những sĩ quan cấp trung và cấp thấp từng lập chiến công đều lộ ra về tán thành, xem ra họ hoàn toàn đồng ý với những gì Vương Trung nói.

Tiếp theo, Vương Trung lại trình bày chỉ tiết về cách thức tiến hành phòng ngự theo kiểu bậc thang, cách bố trí trận địa phục kích quân địch, cách thức bảo vệ trận địa pháo binh của quân ta bằng cách triệt tiêu máy bay trinh sát của địch… và một loạt kinh nghiệm khác.

Sau khi hắn nói xong, Belinsky liền lên tiếng: “Nghe có vẻ như ngoài Tu sĩ Cầu nguyện và Tu sĩ Tụng thi, thì Âm trận sư của chúng ta cũng rất quan trọng.”

Vương Trung: “Đúng vậy. Quân Prosen sử dụng radar, còn chúng ta không có radar, có thể tạm thời dùng Âm trận sư thay thế.”

“Tốt, rất tốt. Trước đây chúng ta chỉ để họ làm nhiệm vụ cảnh báo phòng không, đúng là xem thường họ rồi.” Belinsky nói.

Vương Trung suy nghĩ một chút, hình như nội dung có thể chia sẻ cũng không còn gì nhiều, hắn nhìn thời gian, đã nói gần hai tiếng, vì thế quyết định nhường vị trí cho những người khác, cũng nghe kinh nghiệm của mọi người. “Phần chia sẻ của tôi đến đây là kết thúc. Tiếp theo…”

Lúc này Belinsky hỏi: “Anh đánh giá thế cục tương lai như thế nào? Đặc biệt là… dưới tình huống Bộ Tổng tư lệnh chúng ta hoạt động tương đối bình thường.”

Tất cả tướng lĩnh cao cấp của Bộ Tổng tư lệnh đều đen mặt. Vương Trung nhìn bọn họ, lại nhìn Olga công chúa trốn trong đám nữ hầu, nói: “Tôi cho rằng, bất kể Bộ Tổng tư lệnh thể hiện thế nào, thắng lợi cuối cùng chắc chắn thuộc về chúng ta.”

“Không thể nghỉ ngờ.” Vương Trung dừng một chút: “Prosen phi thường cường đại. Nếu phủ nhận điểm này, chính là không tôn trọng những đồng bào đã hy sinh trên chiến trường.”

Chương 255: Cố Chấp

Chương 362: Phát Biểu Trong Hội Nghị 3

Vương Trung chỉ vào bản đồ trên tường: "Chính vì chúng rất mạnh, cho nên bây giờ chúng chiếm lĩnh toàn bộ châu Âu trừ Ant. Nhưng mà…"

Nói đến đây Vương Trung đột nhiên có chút khát nước, liền cầm lấy ly uống nước, kết quả phía dưới có người kháng nghị: "Anh nói tiếp đi! Tiếp theo nên nói ưu thế của chúng ta đúng không? Nói thử xem!"

Vương Trung: "Đừng vội. Nhưng chúng ta và các quốc gia khác bị Prosen chinh phục có một điểm khác biệt rất lớn. Mọi người hãy nhìn bản đồ. Prosen ca khúc khải hoàn tiến quân thần tốc trong một tháng rưỡi, chúng kỳ thật chỉ chiếm lĩnh một phần nhỏ lãnh thổ của chúng ta.

"Hơn nữa, so với các quốc gia châu Âu khác, cơ sở hạ tầng của chúng ta còn kém hơn, đường sá của chúng ta ngay cả đường nhựa cũng ít, đại bộ phận đầu là đường đất, hệ thống đường sắt của chúng ta không chỉ mật độ đường sắt thấp hơn nhiều so với các nước công nghiệp phát triển, mà toàn bộ hệ thống nhà máy đầu máy xe lửa các loại phương tiện cũng ít hơn xa so với các quốc gia khác. "Điều này nghe như là đang tự hạ thấp bản thân, nhưng sự thật là vậy. Prosen sau khi tiến vào lãnh thổ nước ta, tình trạng tiếp tế của mấy triệu quân đội của chúng nhất định rất tệ. Lúc tôi rút khỏi Ronezh, đã chỉ huy bộ đội tập kích một trạm tiếp tế của địch.

"Ở đó chúng tôi thu được rất nhiều tài liệu của trạm tiếp tế, thông qua tài liệu có thể nhìn ra, giao thông hậu cần của

Prosen đã xảy ra tắc nghẽn nghiêm trọng.”

Lời này của Vương Trung nửa thật nửa giả, quả thật có thể nhìn ra từ tài liệu đã xảy ra tắc nghẽn, nhưng những tài liệu này không thể nói rõ tắc nghẽn là hiện tượng phổ biến.

Nhưng Vương Trung là người xuyên không, hắn có một tư liệu khác do thời không mang đến.

Tên Đức Quốc Xã của Trái Đất lúc đầu đã bị Liên Xô với hệ thống cơ sở hạ tầng tệ hại làm cho khốn đốn một phen, sau đó ở ngoại ô Moskva lại bị một phen nữa - đương nhiên phen này chủ yếu là công lao của Tướng Mud và Tướng Winter.

Vương Trung cầm thước dạy học lên, khoa tay múa chân trên bản đồ:

“Chúng tôi quan sát thấy quân địch dừng lại chỉnh đốn và bổ sung hai lần, một lần là hai tuần sau khi bắt đầu tấn công, lần thứ hai là trước khi Tập đoàn quân thiết giáp số hai tiến về phía nam. Lần thứ hai thì thời gian chỉnh đốn và bổ sung kéo dài đến một tuần.

“Theo như quân địch tiếp tục tiến sâu, tuyến tiếp tế sẽ trở nên càng dài hơn, tiêu hao của chúng sẽ trở nên càng thêm khó bổ sung.

“Hơn nữa, đến tháng mười, toàn bộ Ant sẽ bước vào mùa bùn lầy. Tất cả đường bộ đều sẽ bị bùn lầy nuốt chửng, xe tải của Prosen sẽ bị lún trong lớp bùn, tất cả gánh nặng tiếp tế đều sẽ dồn lên đường sắt. Nhưng mà vừa rồi đã nói, tình trạng mạng lưới đường sắt của chúng ta, quân địch chỉ dựa vào đường sắt chắc chắn là không đủ.

“Quân địch sẽ không thể không bò trong vũng bùn. Đến lúc đó tất cả thế công của chúng đều sẽ trở nên khó khăn.”

Vương Trung vừa dứt lời, liền có một vị trung tướng đặt câu hỏi: “Mùa bùn lầy chỉ có một tháng, sau khi đóng băng đất

đai sẽ trở nên cứng rắn, trở nên dễ dàng di chuyển hơn so với hiện tại. Khi đó chúng ta phải làm sao?" Vương Trung cười: "Ông nói không sai, ngài Trung tướng. Nhưng tôi muốn nhắc nhở ông, hiện tại bất kể ở chiến tuyến nào, đầu không nhìn thấy Prosen trang bị quân trang mùa đông.

"Prosen trước đây liên tục thực hiện 'chiến tranh chớp nhoáng,, bất kể là các nước vùng thấp hay là Carolin, đầu nhanh chóng chiến bại đầu hàng. Chúng sẽ hình thành lối mòn, sẽ cho rằng đánh chúng ta nhiều nhất là nửa năm.

"Chúng không chuẩn bị quân trang mùa đông." "Đương nhiên, với năng lực công nghiệp cường đại của Prosen, quân trang mùa đông của mấy triệu quân đội cũng có thể được chuẩn bị rất nhanh. Nhưng… quân trang mùa đông, thiết bị giữ ấm, nhiên liệu sưởi ấm vân vân, đều sẽ chiếm thêm một phần năng lực vận chuyển bên cạnh việc cung cấp nhu yếu phẩm hàng ngày cho quân đội."

Vương Trung đưa mắt nhìn khắp căn phòng.

"Chúng không vận chuyển được đến đâu, bởi lúc này hậu cần của quân địch sẽ gần như tê liệt. Điều này đã định trước việc tuyệt đại đa số quân đội Prosen sẽ không có quân trang mùa đông, thiết bị giữ ấm và nhiên liệu sưởi ấm.

"Tôi dám khẳng định, mùa đông năm nay chúng ta sẽ phản công trên diện rộng, bất kể chúng có những bước tiến nào sau tháng 9, chúng ta đều sẽ khôi phục chiến tuyến về trạng thái trước khi chúng xuất phát vào tháng 9."

Tổng tham mưu trưởng Tukhachev nhíu mày:

"Đã phản công rồi mà chỉ khôi phục lại trạng thái trước khi xuất phát vào tháng 9 thôi sao? Đây mà gọi là phản công à?"

Vương Trung: "Prosen phi thường cường đại! Muốn nhanh chóng chiến thắng nó là điều không thể, tốc chiến tốc thắng là

điều không nên! Chúng ta phải chuẩn bị tinh thần cho cuộc chiến gian khổ ba đến bốn năm với chúng! “Tôi phải nhắc nhở ông, ngài Tổng tham mưu trưởng, khi chúng ta tiến công, tuyến đường tiếp tế của Prosen sẽ không ngừng được rút ngắn, tình trạng hậu cần của chúng sẽ nhanh chóng được cải thiện. Hiện tại chúng ta không có cách nào chiến thắng quân đội Prosen được tiếp tế đầy đủ!” Tukhachev tức giận nói: “Cậu lại đi cổ vũ sĩ khí của địch, diệt uy phong của chúng ta!” Vương Trung: “Chiến tranh không phải là nơi để tranh giành hơn thua, chiến tranh phải làm một cách thiết thực!”

Chương 256: Cố Chấp 2

Chương 363: Chuyện Thường Làm Với Nữ …

Thượng tướng Tuganev gật đầu: "Lần sau nói với bọn họ, có gì không hài lòng thì cứ trực tiếp báo cáo với Tư lệnh của bọn họ, đừng có vòng vo tam quốc."

Hay thật, Tuganev dường như cho rằng Vương Trung biết được những điều này là do không quân cố tình tiết lộ. Nhưng đã nói đến đây rồi, Vương Trung bèn nhân cơ hội yêu cầu:

"Ít nhất cũng phải điều một trung đoàn Yak-1 đến Shostka - nơi tôi đóng quân chứt Những chiếc máy bay đó để ở thủ đô cũng vô dụng!" Tuganev: "Tôi sẽ cố gắng. Tôi hơi mệt rồi, tôi về nghỉ ngơi trước đây. Cậu cũng nghỉ ngơi sớm đi. Còn Công chúa điện hạ, bây giờ cô là Hoàng thái nữ rồi, không thể ăn mặc như nữ hầu rồi đi lung tung nữa."

Olga le lưỡi: "Ồ."

Hẹn gặp lại vào ngày mai Sáng sớm ngày 11 tháng 8, Vương Trung vừa mở mắt ra, nhìn chằm chằm vào màn che sang trọng trước mặt vài giây, sau đó mới nhớ ra là tối hôm qua mình ngủ lại trong một phòng khách ở Cung điện Mùa hè của Sa hoàng. Hắn sờ sang bên cạnh, quả nhiên Lyudmila đã dậy từ sớm, ga giường đã lạnh ngắt. Haiz, vợ chưa cưới quá tự giác cũng không tốt, muốn ôm ấp âu yếm một chút cũng không được.

Đúng lúc này, Vương Trung đang lim dim mắt bỗng nhìn thấy một nữ hầu đi tới bên giường, đoán chừng là Nelly, bèn lập tức ngồi dậy ôm chầm lấy cô nàng.

Nelly nhất định sẽ bao dung cho sự trẻ con của mình! Vương Trung vùi mặt vào ngực Nelly, sau đó phát hiện ra có gì đó không đúng.

Bình thường Nelly sẽ không xịt nước hoa, cho dù có thì cũng chỉ là mùi oải hương thoang thoảng.

Nhưng mùi hương xộc vào mũi Vương Trung lúc này lại là mùi hương rất sang trọng. Còn có cảm giác mềm mại không thua kém gì Lyudmila, chẳng lẽ Nelly là yêu tỉnh biến hình, có thể biến thành loli hoặc milf, mỗi sáng đều gieo xúc xắc để quyết định hình dạng sao?

Vương Trung nghỉ ngờ nới lỏng vòng tay. Ngay sau đó, hắn lăn xuống giường, đứng nghiêm như một người lính: "Bệ hạ… à không, Điện hại"

Công chúa Olga: "Buổi sáng nào anh cũng làm thế với nữ hầu của mình à?"

"Không, bình thường không có. Hôm nay là do sự xa hoa của hoàng cung khiến tôi hơi mất bình tĩnh, đầu óc có chút không bình thường."

Vương Trung nghiêm túc đáp, đồng thời lấy quần che chắn trước người.

Hắn cảm thấy không thể để quyền chủ động trong tay Công chúa, vì vậy bèn tranh thủ nói trước khi Công chúa kịp trả lời:

"Điện hạ, trong thời kỳ đặc biệt này, người không nên mặc trang phục hầu gái rồi tự tiện vào phòng của người khác. Nếu lúc này Hoàng thất lại có thêm khủng hoảng gì nữa thì tình hình sẽ càng thêm tồi tệ."

Công chúa Olga: "Tôi cũng không biết buổi sáng anh lại làm chuyện như vậy với nữ hầu."

“Ta sẽ không làm chuyện như vậy với nữ hầu. Hôm nay là… Là do hoàn cảnh, hoàn cảnh xa hoa lãng phí này khiến ta thấy kỳ quái.”

Vương Trung ung dung nói. Olga công chúa vừa mở miệng, cửa liền mở ra, Lyudmila đi vào:

“Alyosha, anh dậy rồi sao… A, đã dậy rồi. Em để Nelly đẩy xe bữa sáng tới đây, chúng ta ăn ở đây luôn nhé.”

Nelly đẩy xe nhỏ đi theo Lyudmila vào.

Olga công chúa đưa lưng về phía hai người vừa vào, nhìn có vẻ hơi hoảng hốt. Lyudmila nhìn bóng lưng công chúa: “Đây là nữ hầu của hoàng cung sao? Em đã dặn trước khi chúng ta rời đi thì đừng vào mà? Em phải đi mắng vốn bà quản gia mới được!”

Vương Trung: “Không, đây là GI…”

Olga lập tức xoay người, hướng Lyudmila cúi chào: “Xin lỗi, chuyện ngài rút súng hôm qua đã truyền ra ngoài rồi, họ nói ngài bắn chết gián điệp đột nhập hoàng cung, cứu Hoàng thái nữ điện hạ. “Mọi người đều rất sùng bái ngài, tôi cũng vậy, nên mới lén vào đây! Mong ngài thứ lỗi” Vương Trung chần chờ, hắn không biết công chúa đang giở trò gì, chỉ có thể gãi đầu khó hiểu.

Lyudmila thở dài: “Tôi hiểu rồi, sau này đừng làm thế nữa, cô về đi.”

Olga ngẩng đầu, vừa nói cảm ơn vừa đi về phía cửa nhỏ dành cho người hầu.

“Chờ đã!”

Lyudmila gọi nàng lại, sau đó hít một hơi lạnh: “Hoàng thái nữ điện hạ?”

“Không, tôi là…” Vương Trung: “Là thị vệ ngầm của cô ấy! Phòng ngừa người khác ám sát!”

Lyudmila: “Anh đang nói linh tỉnh gì thế! Chưa từng nghe nói bao giờ. Điện hạ, cô đang làm cái gì vậy! Tình hình hiện tại, cô đã là Hoàng thái nữ rồi!”

Olga: “Được rồi, tôi biết sai rồi. tôi chỉ là… tôi cũng không biết nữa, tối qua tôi mơ thấy quân Prosen bắt được tôi, sau đó muốn gả tôi cho tên tướng không quân béo như lợn của bọn họ, tên là Meyer! “Sau đó trong hôn lễ… Công tước Rokossovsky lái xe lửa tới cứu tôi.”

Vương Trung kinh hô: “Lái xe lửa?”

Xe tăng tí hon của ta đâu? Olga: “Lyuda, tôi nhìn thấy Rokossovsky là thấy an tâm rồi. Chắc chắn chị hiểu mài” Lyudmila: “Tôi hiểu. Vậy không bằng để hắn mỗi tối ở cạnh giường ru cô ngủ?” Vương Trung:?

Olga cười nói: “Cũng được đấy, hồi nhỏ hoàng huynh thường đọc truyện cho tôi nghe đến khi nào tôi ngủ thì thôi.”

Vương Trung nhìn qua nhìn lại hai người, quyết định mặc quần áo cho chỉnh tề trước đã.

Nelly ở bên cạnh lặng lẽ bày đồ ăn lên bàn.

Lyudmila: “Chuyện đó là khi nào rồi?”

“Khoảng mười tuổi.”

Olga đáp, “Bây giờ hoàng huynh không còn như vậy nữa, nhưng chỉ cần anh ấy ở lại hoàng cung qua đêm, buổi tối sẽ đến hôn lên trán chúc tôi ngủ ngon.”

Chương 257: Khinh Địch Phải Trả Giá

Chương 364: Gặp Người Quen

Lyudmila phản ứng hơi chậm, chắc hẳn cô cũng không biết nên đáp lại thế nào, Thái tử đã hy sinh trên chiến trường, yêu cầu nhỏ nhoi này của cô hình như cũng không quá đáng.

Lúc này Vương Trung đã mặc quần xong, vừa mới cầm áo lên, thấy vị hôn thê có vẻ lúng túng, bèn lên tiếng: "Hoàng thái nữ điện hạ, Sa Hoàng bệ hạ đang như vậy, người phải mạnh mẽ lên, đừng làm nũng nữa."

Lyudmila nhìn Vương Trung với ánh mắt biết ơn.

Olga: "Tướng quân các hạ, là anh hùng chiến tranh sắp phải đọc diễn văn trong lễ tưởng niệm, ngài cũng nên mạnh mẽ lên, đừng làm nũng với nữ hầu nữa."

Nelly đang bày bát đũa, nghe vậy bèn ngẩng đầu nhìn Vương Trung với vẻ khó hiểu. Lyudmila nheo mắt nhìn Vương Trung như muốn nói "Chờ đấy, lát nữa giải thích cho tôi".

Nhưng Olga có vẻ đã chơi đủ rồi, cô nàng dùng lễ nghi cung đình kéo váy, khẽ khụy gối hành lễ: "Vậy chúc hai người ngon miệng, hôm nay tâm trạng thật tốt."

Nói rồi cô nàng chuồn thẳng. Lyudmila quay sang Vương Trung: "Làm nũng với nữ hầu là sao?"

Vương Trung: "À, là để cô ấy rửa mặt giúp ta thôi, không phải như em nghĩ đâu."

“Thế à? Vậy anh diễn tả thử xem.”

Vương Trung: “Được, lại đây, ta diễn cho em xem.” “Không.” Lyudmila chống nạnh: “Không phải Nelly đang ở đây sao? Diễn thử xem làm nũng với nữ hầu thế nào.” Vương Trung nhìn Nelly, thà đau một lần còn hơn, bèn ôm eo Nelly, áp mặt vào ngực cô nàng: “Là thế này nè, Nelly, sờ đầu ta đi.”

Nelly nhìn Vương Trung với vẻ mặt ghét bỏ, miễn cưỡng sờ lên đầu hắn.

Vương Trung vội vàng rời khỏi “bức tường thép”: “Diễn xong rồi, em hài lòng chưa?” Lyudmila: “Anh lại giở trò với Nelly sao?”

Nelly: “Không, hôm nay là lần đầu tiên. Có người thấy công chúa nên mới giả vờ như không nhận ra, nhân cơ hội sàm sỡ đấy. Hắn là tội phạm thường xuyên tái phạm.” Lyudmila: “Cũng đúng, hắn đúng là tội phạm thường xuyên tái phạm. Vừa rồi còn nhân cơ hội sàm sỡ em.” Vương Trung: “Thôi không nói chuyện này nữa, ăn cơm thôi, à đúng rồi, hôm nay có hoạt động gì không?”

Lyudmila: “Bộ Tư lệnh thông báo hôm nay chúng ta được tự do hoạt động, lúc sáng sớm ông Mikhail có gọi điện thoại đến, nói trang viên đã chuẩn bị xong, chúng ta có thể chuyển qua đó rồi.” Vương Trung: “Ừm, biết rồi. Hôm nay được tự do hoạt động à, vậy thì phải đến Cục Hậu cần vơ vét trang bị thôi, Cục Quân giới ở đâu?”

Vương Trung đến thủ đô là vì muốn có trang bị và binh lính, còn những chuyện khác đều là tiện thể.

Hắn mặc áo xong, ngồi xuống bàn, cầm thìa khuấy cháo yến mạch, vừa khuấy vừa nói: “Chúng ta phải xem thử còn chiếc xe chở cậu ấm nào giống số 422 nữa không, kiếm thêm

một hai chiếc, thành lập một trung đội xe tăng đều có trưởng xe và radio.

"Rồi thì pháo hạng nặng, hỏa tiễn Katyusha, cái gì cũng phải kiếm một ít. Pháo tự hành SU-76 dùng để đối phó tạm thời cũng phải có." Lyudmila nheo mắt: "Anh… sẽ không cho rằng nói mấy chuyện này là có thể lảng tránh chuyện sáng nay chứ?" Vương Trung: "Không được sao? Ta có làm chuyện gì trái với lương tâm đâu, rõ ràng là công chúa đánh lén ta trước, ta chỉ muốn ôm một cái thôi mà. Ta định ôm em cơ! Ai bảo em chạy mất, làm chăn lạnh hết cả rồi!

Nói đến đây Vương Trung còn thấy ấm ức, đúng vậy, đều tại Lyusha, sáng sớm phải cho ta một cái ôm ấm áp, một nụ hôn chào buổi sáng, thì đã xảy ra chuyện này chưa? Không thể nào!

Lyudmila thở dài, cũng ngồi xuống bàn, kéo bát cháo yến mạch về phía mình.

Nelly vội vàng rót sữa nóng vào cốc cho cô.

Lyudmila vừa ăn vừa nói: "Vậy em và Nelly đến trang viên trước, Grigory đi cùng anh đến Cục Quân giới."

"Được!" Vương Trung giơ ngón cái. Grigory nhìn Vương Trung với vẻ mặt cười như không cười, giơ tay chào: "Tướng quân, chào buổi sáng."

Vương Trung qua loa đáp lễ, rồi hỏi: "Sao anh lại nhìn tôi như thế?"

"Tin tức đã truyền ra rồi, người ta nói anh sắp được làm Phò mã."

Vương Trung bỗng nhớ tới bút tích của người bạn cũ mà hôm qua hắn nhìn thấy trong phòng game.

Biết đâu cả nhà Sa Hoàng sẽ không phải chịu kết cục bi thảm như ở Trái Đất, mà là… Sống cuộc sống an nhàn ở một biệt thự nơi xa xôi?

Rồi khi quay bộ phim "Chiến tranh và Hòa bình", lại được mời làm cố vấn lễ nghi cung đình?

Dù sao nhìn cách đám người hầu trong cung bàn tán sôi nổi về vị Phò mã tương lai, có thể thấy ít nhất hiện tại, họ không bài xích việc có một vị Sa Hoàng.

Grigory: "Vậy có khi nào tôi được làm thị vệ gác cổng không?"

"Ý anh là gì? Làm lính gác của tôi thì anh thấy khó chịu lắm à? Vương Trung hỏi ngược lại. "Vậy thì không thể. Vì khí chất cao quý của ngài, giờ tôi cũng thành "bánh ngon" rồi, tối qua sung sướng lắm."

Nếu không phải đang vội đi chọn trang bị, Vương Trung rất muốn để Grigory kể lại chỉ tiết xem "sung sướng" là thế nào.

Vương Trung lên xe Jeep, vỗ vào lưng ghế lái, giục: "Nhanh lên."

Grigory lên xe, nhanh chóng khởi động. Lính gác cổng hình như đều nhận ra Vương Trung, vừa nhìn thấy hắn đã giơ tay chào, cũng không kiểm tra giấy tờ gì cả.

Ra khỏi cổng, Vương Trung nhìn các sĩ quan trên đường, bèn hỏi: "Sao nhiều sĩ quan thế?"

"Con đường trước cổng hoàng cung này, bây giờ là khu nhà ở của sĩ quan, không chỉ có sĩ quan của Bộ Tổng tư lệnh, mà còn có cả nơi ở của các sĩ quan cấp cao được gọi về. Con đường này bây giờ được gọi là Phố Sĩ quan." Vương Trung ồ lên một tiếng, bỗng nhiên, hắn nhìn thấy một người quen.

“Dừng xe phía trước! Ngay ven đường ấy! Dừng cạnh viên trung tướng mặc quần ky binh kia kìa!”

Chương 258: Khinh Địch Phải Trả Giá 2

Chương 365: Hẹn Gặp Lại Ở Prosen

Quần ky binh của quân Ant có đường may ở giữa rất rộng, màu sắc lại sặc sỡ, nên có thể nhìn thấy từ xa.

Grigory điều khiển xe dừng lại trước mặt viên sĩ quan kia một cách thuần thục.

Vương Trung đứng dậy: "Trung tướng Kirienko!"

Viên sĩ quan ky binh ban đầu bị chiếc xe Jeep lao tới dọa cho giật mình, nghe thấy tiếng Vương Trung mới ngẩng lên: "Thiếu tướng Rokossovsky! Cậu cũng sống… À không đúng, xem báo chí là biết cậu còn sống rồi." Vương Trung: "Nhưng trên báo không thấy tin tức gì về anh! Tuyệt quá, mọi người đều sống cả!"

Hắn xuống xe, ôm

Ôm xong, Vương Trung nói: "Lần trước chia tay, tôi đã nói hẹn gặp lại ở Prosenia, tôi cứ tưởng sẽ không thực hiện được."

"Làm sao có chuyện!"

Trung tướng Kirienko cười nói: "Thứ nhất là tôi không bị bao vây, thứ hai, tôi là ky binh! Chỉ cần tôi nhẫn tâm bỏ mặc quân đội, thì cho dù địch có giăng bẫy rập trời, tôi cũng có thể chạy thoát."

Vương Trung nghe thấy ông nhắc đến quân đội của mình, bèn hỏi: "Quân đoàn ky binh số 7 đâu rồi?"

Quân đoàn ky binh số 7 của Kirienko đã cứu Vương Trung - lúc đó chỉ còn lại một nửa "bản ngã" Rokossovsky - như một cơn thủy triều nhấn chìm lũ địch đang trong thời kỳ suy tàn.

Toàn bộ quân đoàn này đều là ân nhân cứu mạng của Vương Trung.

Kirienko thở dài: "Tổn thất rất nặng nề, toàn bộ đã rút về phía đông St. Yekaterinburg để bổ sung quân số. Đám lính của tôi đều là ky binh, quả thực không phù hợp để đánh giáp lá cà với quân Prosen trong thành phố."

Vương Trung: "Đáng tiếc thật."

"Đừng lo lắng quá, hôm qua tôi không kịp tham gia buổi chia sẻ, nhưng tối qua tôi có uống rượu ở hành lang, gặp Trung tướng Kashukhov ở đối diện, chúng tôi có nói về ý tưởng của cậu, dùng bùn lầy và mùa đông để kéo chết quân địch, ý tưởng rất hay. Nhưng cũng có người nói, ý tưởng thực sự của cậu là san phẳng St. Yekaterinburg." Vương Trung bật cười: "Ai nói thế? Làm sao có thể, nhìn những tòa nhà bê tông cốt thép xung quanh này, nhìn những nhà máy ở khu công nghiệp xa xa kia xem, phải cần bao nhiêu thuốc nổ mới san phẳng được? Không, chúng ta sẽ không rời khỏi St. Yekaterinburg.

"Kẻ địch cũng không thể công phá. Nếu chúng dám tiến vào thành phố, chúng ta sẽ dựa vào các công trình kiến trúc bê tông cốt thép trong thành phố để đánh giáp lá cà với chúng. Nơi này không phải là cái thị trấn Loktev nhỏ bé, lần này sẽ phải lấy mạng quân Prosenl" Lúc này, xung quanh đã tụ tập một đám sĩ quan, nhưng họ không đến gần, chỉ đứng từ xa lắng nghe, trông giống như đang đợi xe buýt vậy. Lúc này, Trung tướng Kashukhov - người mà Vương Trung đã gặp tối qua - vừa đi tới vừa ăn bánh mì: "Thiếu tướng Rokossovsky, nghe nói sắp xếp cậu vào dưới trướng tôi."

Vương Trung nghe vậy thì rất vui mừng: "Đó chẳng phải chuyện tốt sao, hôm qua anh nói rất hay, còn hơn là phải nhận tên ngốc Skorobo - tên chỉ huy phản bội kia." Đại tướng Skorobo đã bị quy kết là kẻ phản quốc, nghe nói vợ ông ta bị phát hiện có 1⁄4 dòng máu Prosen, bà nội là quý tộc Bayern, có qua lại thư từ với gia đình bên đó.

Phải nói là Tòa án xử lý rất nhanh.

Kashukhov cau mày: "Cậu không tức giận sao? Tôi chỉ là nông dân xuất thân."

Vương Trung: "Nông dân thì sao? Lúa mì chúng ta ăn là do nông dân trồng, thịt bò chúng ta ăn là do nông dân nuôi, ghét nông dân thì đừng có ăn nữa!" Kashukhov nhìn Vương Trung như thể lần đầu tiên mới quen biết hắn, ông quan sát hắn một lượt: "Cậu… khác với lời đồn, họ nói cậu là công tử bột, là tên háo sắc."

Nói rõ xem tên háo sắc là sao, người tình trong thành của ta có những ai?

Lúc này, Kirienko lên tiếng: "Tôi đoán là đám người ở Bộ Tổng tư lệnh muốn tạo mâu thuẫn giữa hai người.

"Hầu hết bọn họ đều là quý tộc xuất thân từ quân đội cũ, đứng về chung phe. Đối với họ, ân oán cá nhân còn quan trọng hơn cả chiến thắng. "Nếu cậu bị bao vây, muốn đám sĩ quan quân đội cũ kia dẫn quân đi cứu, với cái thái độ thù hằn của họ với cậu bây giờ, có khi một ngày quân cứu viện chỉ tiến lên được một cây số."

Vương Trung mắng: "Ở cùng cái lũ sâu mọt ấy, làm sao mà thắng trận được!"

Mặc dù các sĩ quan xung quanh không nói gì, nhưng nhìn nét mặt là có thể thấy họ đầu đồng tình với Vương Trung.

Kashukhov: “Giá mà Đại tướng Gorky Konstantinovich trở về thì tốt rồi, cha ông ấy là thợ đóng giày, chắc chắn sẽ không bao giờ cùng phe cánh với lũ quý tộc kia. Đáng tiếc, ông ấy bị điều đi nơi khác rồi.”

Vương Trung đã muốn nói từ lâu rồi, Chekhov, Turgenev, Gorky, đúng là cả đám văn đàn nước Nga xuyên không sang đây rồi!

Nhưng nghĩ lại, việc xuất hiện nhiều cái tên quen thuộc như vậy cũng không có gì lạ, dù sao người Ant đặt tên đầu dựa theo danh sách, đã có trong danh sách rồi thì ai cấm người khác đặt tên đó? Kirienko nói: “Theo tôi, chúng ta nên cùng nhau phản đối, để cho mệnh lệnh của đám người bảo thủ ngu xuẩn kia không thể thực hiện được, chúng ta tự mình nghĩ cách ứng biến, cậu xem, ba người chúng ta, hai trung tướng, đều có thể chỉ huy Tập đoàn quân, cậu tuy là thiếu tướng, nhưng lập nhiều chiến công như vậy, lên trung tướng chỉ là vấn đề thời gian.

Chương 259: Đại Tướng Vẫn Chưa Nhìn Ra… _

Chương 366: Hẹn Gặp Lại Ở Prosen 2

“Ba người chúng ta gộp lại, ba Tập đoàn quân, nếu bố trí tại một khu vực, là có thể phối hợp tác chiến được rồi đấy.”

Vương Trung: ” Không phải Quân đoàn 7 của ông bị tàn phá nặng nề rồi sao?”

“Ừ, nên tôi đã giao cho phó của tôi chỉ huy, ông ta được thăng chức tư lệnh rồi, bây giờ tôi quay lại có thể sẽ tiếp nhận một Tập đoàn quân khác, Kashukhov chắc cũng vậy.”

Kashukhov ăn xong bánh mì, lấy thuốc lá ra: “Mẹ kiếp, bọn họ ydrrmBCrzn điều động ban tham mưu theo tôi, không biết sẽ phân cho tôi tham mưu trưởng kiểu gì, lỡ là đám quý tộc cũ thì phiền phức lắm.”

Vương Trung: “Tham mưu chỉ cần tổ chức quân đội tốt là được, kỳ thực không ảnh hưởng gì nhiều, nếu tổ chức quân đội không tốt thì thay người khác. Hơn nữa trong đám quý tộc cũ cũng có người tài giỏi, Tham mưu trưởng của tôi cũng là quý tộc cũ đấy, ngoại trừ hơi lắm lời một chút thì mọi thứ đều ổn.”

Hai người kia nhìn Vương Trung, bật cười.

Vương Trung: “Sao thế?” Kashukhov: “Cậu cũng là quý tộc cũ đấy, thiếu tướng. Trong đám quý tộc cũ cũng có người tài, đâu thể vơ đũa cả nắm.”

Lúc này có một người cưỡi ngựa, dắt theo hai con ngựa khác đi tới.

Kirienko: “Được rồi, ngựa của tôi tới rồi, tôi phải đi làm việc.”

Vương Trung: “Làm việc gì?” “Hôm nay vợ con tôi đi tàu đến, tôi phải đến nhà ga đón.” Nói xong, Kirienko xoay người lên ngựa, phất tay chào Vương Trung, “Hẹn gặp lại ở Prosen!”

Vương Trung mỉm cười, lớn tiếng đáp: “Hẹn gặp lại ở Prosenl”

Nhìn theo bóng dáng Kirienko khuất dần phía xa, Kashukhov hỏi: “Nói chuyện này bây giờ có phải hơi sớm không?”

Vương Trung: “Không sớm. Chắc chắn sẽ có một ngày chúng ta thực hiện được.” “Điều này thì tôi không nghi ngờ.”

Lúc này có một chiếc xe Jeep khác chạy tới, Kashukhov ném điếu thuốc xuống đất, giẫm tắt, “Xe của tôi cũng đến rồi.”

Ông ta dừng lại một chút, đưa tay ra nói: “Hẹn gặp lại ở Prosenl”

“Hẹn gặp lại ở Prosen.” Vương Trung siết chặt tay ông ta.

Bắt tay xong, Kashukhov trung tướng bước lên xe Jeep, lái dọc theo con đường lớn về phía đông.

Vương Trung thì lên xe của Grigory đã đợi từ sớm, đi thẳng đến Cục Quân giới. Sau khi họ rời đi, các sĩ quan tụ tập lại cũng lần lượt chào tạm biệt.

“Hẹn gặp lại ở Prosen!”

“Cậu cũng vậy, hẹn gặp lại ở Prosen!”

Một truyền thống kéo dài suốt cuộc chiến tranh lặng lẽ bắt đầu.

Tòa nhà Cục Quân giới trông có vẻ vuông vức cứng nhắc, không hề ăn nhập với những công trình kiến trúc mang đậm

phong cách cổ điển khác ở thủ đô. Vương Trung vừa xuống xe, đã nghe thấy mấy người mặc trang phục kỹ sư vừa đi từ trong ra, vừa càu nhàu bàn tán: "Bây giờ vừa phải di chuyển nhà máy về phía đông, vừa phải duy trì sản lượng, thật vô lý!"

"Đúng vậy, đúng vậy, nhà máy ở Kazarin đều đã di dời, có những nhà máy vừa mới chuyển đến địa điểm mới, có những nhà máy vẫn còn đang chọn địa điểm, làm sao mà sản xuất được. May mà các nhà máy dọc theo sông Valdai vẫn đang hoạt động, nếu không thật không biết lấy đâu ra nhiều xe tăng T-34 như vậy…"

Nghe thấy hai chữ "T-34", Vương Trung lập tức hứng thú, vội vàng bước tới chặn mấy người họ lại, "Xin chào, các vị là…?"

"Chúng tôi là người của Ủy ban Quản lý Sản xuất Trang bị Lục quân, xin hỏi ngài có việc gì không, thưa ngài tướng quân."

Người kỹ sư vừa thốt lên "thật vô lý" lên tiếng hỏi. Vương Trung: "Tôi muốn hỏi, nếu tôi muốn có xe tăng T-34 có tháp chỉ huy thì phải đến đâu?" Mấy người kỹ sư nhìn nhau, rồi người kỹ sư "thật vô lý" kia trả lời:

"Đó là xe tăng phiên bản đặc biệt, ngài đến mấy câu lạc bộ ở thủ đô tìm thử xem sao. Ý tôi là những câu lạc bộ dành cho đám công tử bột chơi bài, không phải câu lạc bộ kỹ thuật chuyên nghiệp do nhà thờ mở đâu."

Vương Trung: "Được, vậy nếu tôi muốn xe tăng T-34 và KV-1 phiên bản thường thì phải đến đâu?"

Mấy người kỹ sư đồng loạt chỉ tay về phía tòa nhà Cục Quân giới. Vương Trung:

"Cục Quân giới phụ trách cả việc này sao?"

“Đương nhiên, việc phân phối tất cả các trang bị đều do bọn họ quản lý, hơn nữa, Bộ Tư lệnh Hậu cần Tập đoàn quân Dự bị cũng ở trong đó, nếu ngài là tướng quân của Tập đoàn quân Dự bị thì đến đó là đúng rồi, nhưng có thể phải điền vào biểu mẫu và xin dấu trước.”

Vương Trung mỉm cười, xem ra mình đến đúng chỗ rồi! Hơn nữa còn biết được nên đến đâu để tìm xe tăng T-34 có tháp chỉ huy!

Hắn phất tay chào tạm biệt mấy người kỹ sư: “Tạm biệt, hẹn gặp lại ở Prosen!”

“Tạm biệt. Hẹn gặp lại ở Prosen… Hả?”

Mấy người kỹ sư ngây người. Vương Trung dẫn Grigory đi về phía cổng Cục Quân giới. Vừa bước vào đại sảnh, Vương Trung đã nhìn thấy tấm biển Bộ Tư lệnh Hậu cần Tập đoàn quân Dự bị.

Hắn sải bước đi vào trong. Bộ Tư lệnh Hậu cần Tập đoàn quân rất lớn, đâu đâu cũng là tiếng đóng dấu, còn có tiếng người hét vào điện thoại: “Anh nói cái gì? Dưa chuột đóng hộp? Dưa chuột đóng hộp thì sao? Mấy người yêu cầu là đạn pháo cơ mà?” Vương Trung nhíu mày, quái lạ, sao cuộc đối thoại này nghe quen quen.

Lúc này, hắn nghe thấy một sĩ quan văn phòng khác gào lên: “Trên biểu mẫu của mấy người ghi rõ là xúc xích! Xúc xích chỉ là cách gọi khác thôi ư? Hả? Cách gọi theo thói quen? Hả? Tôi không quan tâm, trên biểu mẫu ghi là xúc xích thì tôi cấp phát xúc xích. Lần sau nhớ ghi rõ ràng tên vật phẩm!”

Chương 260: Sâu Mọt Trong Nội Bộ

Chương 367: Xin Trang Bị

Vương Trung đen mặt, cái quái gì mà là cách gọi khác theo thói quen trên chiến trường chứ?

Sao hắn không hề biết đến thứ này?

Hắn đi thẳng một mạch qua khu vực văn phòng của Bộ Tư lệnh, đến thẳng văn phòng Tư lệnh Hậu cần, hơn nữa còn trực tiếp mở cửa bước vào. Sau đó hắn phát hiện gã đang gọi điện thoại trong đó trông có vẻ hơi quen mắt. "Trung tướng Chekhov?"

Vị trung tướng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Vương Trung thì ngẩn người, sau đó nói với người bên kia điện thoại: "Bên tôi có việc! Đúng vậy, thật sự có việc rồi, không phải tôi viện cớ đâu, thưa ngài trung tướng. Vậy nhé, chào ngài."

Nói xong, vị trung tướng cúp điện thoại, chửi vào cái điện thoại: "Mẹ kiếp!"

Vương Trung: "Có chuyện gì vậy?"

"Không có gì, có người muốn mượn xe tải để di dời người nhà trong trang viên của mình. Tôi nói cho anh biết, những trang viên nào không nằm dọc theo tuyến đường sắt thì không được di dời." Vương Trung: "Trang viên nhà tôi cũng không chiếm dụng bao nhiêu năng lực vận chuyển đường sắt, chủ yếu là đưa người nhà đến nơi an toàn ở hậu phương." Chekhov trung tướng nhún vai, sau đó đưa tay về phía Vương Trung: "Lâu rồi không gặp, Công tước… Rokossovsky."

Vương Trung: “Vẫn là bá tước thôi, sắc phong công tước vẫn chưa được phê duyệt.” Chekhov gật đầu: “Cậu đến tìm anh trai cậu à? À, tôi biết ngay là không phải mà. Nói đi, cậu muốn gì?”

Vương Trung: “Anh trai tôi thì tôi vẫn sẽ đi gặp… Anh ấy đến Yekaterinburg sớm như vậy, tại sao không về trang viên của mình?”

“Ai mà biết được. Tôi đâu phải quản gia của nhà cậu. Vào chuyện chính đi.”

Vương Trung nhìn chằm chằm Chekhov vài giây: “Lần này không cần điền biểu mẫu nữa sao?”

“Cậu muốn điền cũng được.” Chekhov nói.

Vương Trung: “Không, tôi không muốn điền. Nhưng lần trước, chẳng phải ông nói việc điền biểu mẫu đã là xử lý đặc biệt rồi sao?”

“Cậu hiểu nhầm rồi, biểu mẫu vẫn phải có, nhưng chúng tôi có thể làm thay cậu. Dù sao thì nhiều biểu mẫu như vậy, có ai thật sự xem xét kỹ càng đâu, mấu chốt là nội dung tổng hợp trong phiếu điều động.

“Cách làm này là vi phạm quy định, nhưng tình hình chiến sự khẩn cấp như vậy, ngay cả Thái tử cũng đã hy sinh, nên có thể bỏ qua một số thủ tục rườm rà.”

Chekhov trung tướng dang hai tay ra.

Ra vậy, lần trước gã này chỉ đơn thuần là không muốn bản thân dính líu, nên mới làm đúng theo quy trình.

Xử lý đặc biệt cũng là xử lý đặc biệt trong khuôn khổ quy trình.

Vương Trung: “Được rồi, tôi muốn xe tăng T-34.”

“Không có. Hiện tại chúng tôi không có sẵn T-34, cậu nói nhu cầu đi, chúng tôi sẽ phân bổ số T-34 sản xuất sau này cho cậu.”

Vương Trung: “Vậy tôi muốn 100 chiếc!” “Cậu có đủ chừng ấy lính xe tăng sao? Không đâu, điều này là không hợp lý. Hơn nữa cậu muốn nhiều như vậy, người khác sẽ có ý kiến, Bộ Tư lệnh Hậu cần của chúng tôi chủ yếu là cơ quan điều phối, cậu hiểu không?” Chekhov trung tướng chồm người về phía trước, nhìn chằm chằm Vương Trung nói: “Đừng có vơ vét nhiều như vậy, cách làm đúng là tổng số lượng tuy lớn, nhưng mỗi hạng mục chỉ yêu cầu một ít, phân tán trong vô số yêu cầu.” Vương Trung: “Vậy ông đề nghị tôi nên yêu cầu bao nhiêu?”

“Cậu có bao nhiêu lính xe tăng? Quân đoàn của cậu bị tổn thất nặng nề ở Orachi đúng không?”

Điều này đúng là sự thật. Cho dù tính cả số lính xe tăng còn sống sót của Quân đoàn Thiết giáp số 5, Vương Trung cũng không gom đủ 30 kíp lái.

Tuy nhiên, hắn dự định sẽ xin 30 chiếc, cộng với số còn lại của trận trước là 36 chiếc - nhưng số còn lại của trận trước đầu đã được đưa về xưởng để sửa chữa, ước chừng phải ít nhất nửa tháng nữa mới có thể quay lại. Vương Trung: “Tôi muốn 30 chiếc, còn kíp lái thì ông không cần phải lo.”

Chekhov trung tướng ghi nhanh vào cuốn sổ đang mở trên bàn:

“Một tiểu đoàn, được. Không tính là quá đáng.”

“Sau đó là pháo ZIS-3…” “Loại này thì thật sự không còn bao nhiêu, nhà máy sản xuất chính đang được di dời, hiện tại sản lượng cơ bản bằng không. Nhưng pháo 45 ly thì sản lượng rất dồi dào, cậu muốn bao nhiêu?” Vương Trung: “Trước tiên

cứ cho tôi một tiểu đoàn, sau đó tôi còn cần súng cối hạng nặng, tôi hy vọng có thể tăng cường súng cối hạng nặng cho các tiểu đoàn bộ binh." "Cậu có hai trung đoàn à?" Chekhov hỏi lại.

Vương Trung:

"Đúng vậy, hai trung đoàn bộ binh."

"Vậy là sáu đại đội súng cối hạng nặng, không tính là nhiều. Trên thực tế, hiện tại nhu cầu về súng cối hạng nặng ở tiền tuyến không cao, mọi người đều đang yêu cầu 'chống tăng, chống tăng!'." Vương Trung giơ ngón tay lên trời:

"Tôi cũng là bị tình hình chiến sự ép buộc, bọn địch thích dùng máy bay trinh sát để quan sát trận địa pháo binh của chúng ta, sau đó pháo kích. Nếu không có đủ MiG-3 để bắn hạ máy bay trinh sát trên không, thì chỉ có thể dùng súng cối hạng nặng để bao phủ trận địa bị quân địch chiếm đóng."

"Hiện tại, trọng tâm của Không quân là bảo vệ Yekaterinburg, phần lớn MiG-3 được bố trí gần Yekaterinburg. Có một số trung đoàn máy bay tiêm kích được phái đến tiền tuyến, nhưng không nhiều." Chekhov nói:

"Còn gì nữa không?"

Vương Trung: "Pháo hạng nặng, trung đoàn pháo binh của tôi đã mất hết pháo hạng nặng, tiểu đoàn phòng không của tôi cũng mất sạch. Ít nhất hãy cho tôi 24 khẩu pháo lựu pháo 152 ly."

Chekhov trung tướng nhướn mày: "Không cần pháo B-4 nữa sao? Trải nghiệm sử dụng không tốt à?"

Vương Trung: "Nó quá cồng kềnh, hơn nữa nạp đạn quá chậm, thật sự không tiện bằng pháo lựu pháo 152 ly. Thay vì bổ sung pháo B-4, chỉ bằng cho tôi thêm 12 khẩu pháo lựu pháo 152 ly.

“Hỏa lực pháo binh cấp sư đoàn của quân địch rất mạnh, cấp quân đoàn còn mạnh hơn gấp bội, trong trường hợp thiếu sự yểm trợ của pháo binh cấp tập đoàn quân hoặc thậm chí là cấp chiến dịch, chúng ta phải có đủ hỏa lực.”

Chương 261: Đánh Vào Trinh Sát Của Địch

Chương 368: Xin Trang Bị 2

Lời này của Vương Trung thật ra có chút vượt thời đại, hiện tại các sĩ quan của quân đội Liên bang không thể nào biết được tình hình bố trí hỏa lực pháo binh của quân đội Prosen, cùng lắm chỉ biết là "rất nhiều".

Nhưng Vương Trung đã đọc rất nhiều lịch sử chiến tranh, hắn biết pháo binh của quân đội Đức chủ yếu được phân tán ở cấp sư đoàn, thậm chí còn biết rõ chỉ tiết bố trí hỏa lực pháo binh cụ thể của quân đội Đức.

Chekhov trung tướng ghi chép gì đó vào sổ, sau đó ngẩng đầu lên hỏi: "Còn gì nữa không?" Vương Trung: "Tôi muốn pháo phản lực BM-13." Chekhov trung tướng cau mày: "Sao cậu biết đến loại vũ khí này?"

Vào lúc này, sự tồn tại của pháo phản lực vẫn là bí mật, thậm chí sau một thời gian dài được đưa ra chiến trường, quân đội vẫn chưa biết loại pháo này có tên là BM-13, vì vậy nó mới có biệt danh là Katyusha (ca chiu sa).

Vương Trung mỉm cười: "Tôi và Thái tử là bạn bè thân thiết." Chekhov trung tướng thốt lên kinh ngạc: "Thì ra là vậy. Cậu… cậu thật sự sẽ trở thành thân vương sao?"

"Sẽ không."

Vương Trung quả quyết nói: "Tóm lại, có cách nào để tôi có được nó không?"

“Không thể, toàn bộ số pháo phản lực đầu được sử dụng tập trung, sẽ không phân bổ cho cậu đâu, nên từ bỏ ý nghĩ đó đi.”

Vương Trung thở dài, đành phải bỏ cuộc. Hắn bắt đầu nghĩ xem còn loại vũ khí lợi hại nào khác trong thời điểm này mà mình có thể xin được hay không.

Lúc này, Chekhov trung tướng lên tiếng: “Dựa theo kinh nghiệm ở tiền tuyến, chúng tôi đã sản xuất một loại bom cháy có cấu tạo đơn giản, hiệu quả tốt hơn nhiều so với bom xăng tự chế của các cậu, cũng an toàn hơn, hơn nữa còn có chức năng tự bốc cháy của phốt pho trắng, chỉ cần mở nắp ra là nó sẽ tự bốc cháy.”

Vương Trung: “Thật sao?” “Thật đấy. Phản hồi từ quân đội cho biết cocktail Molotov rất hiệu quả, nhưng phải châm lửa trước khi ném, có lúc khi ném, nhiên liệu sẽ bị bắn ngược lại, khiến người ném bị bỏng… Vì vậy, các kỹ sư của viện thiết kế đã có những cải tiến phù hợp.” Vương Trung: “Vậy thì tốt quá, tôi muốn số lượng lớn.” Chekhov nói tiếp: “Ngoài ra, chúng tôi còn đang đẩy nhanh tốc độ sản xuất súng máy hạng nặng Degtyaryov, hiệu quả vượt trội hơn hẳn so với loại súng máy cũ trước đây.”

Vương Trung: “Tôi muốn, vừa hay khi rút khỏi vòng vây ở Orachi, chúng tôi đã mất sạch súng máy hạng nặng, hiện tại quân đội chỉ còn lại súng máy hạng nhẹ DP. Súng hạng nhẹ thì chúng tôi không thiếu, nhưng nếu có súng bán tự động Tokarev thì càng nhiều càng tốt.”

Chekhov trung tướng gật đầu: “Chúng tôi cũng thử sao chép một số loại giáp chiến đấu của quân địch, có thể trang bị cho lính công binh của cậu, cậu có lính công binh chiến đấu không?” Vương Trung: “Không có, nhưng tôi có thể có. Muốn!” Trung tướng Chekhov: “Còn có súng cối hạng nhẹ,

dùng làm vũ khí hỗ trợ cho trung đội bộ binh sẽ rất tốt…” “Muốn!”

Vương Trung nhanh nhảu nói:

“Khoan đã, sao tôi lại có cảm giác chẳng cần xem xét gì cả cứ giao hết cho ông là được rồi nhỉ.”

Trung tướng Chekhov: “Không không không, vẫn phải cậu gật đầu, tôi làm sao tự ý quyết định được. Nhưng mà cậu xem, tôi là trung tướng hậu cần, chắc chắn là rõ ràng hơn ai hết về những thứ mình đang có, tôi chỉ là đưa ra đề nghị thôi, làm vậy cũng hợp lý mà đúng không?” Quả thật… Rất hợp lý!

Vương Trung hỏi: “Vậy thì ngài trung tướng Chekhov am hiểu trang bị, ông có biết ngoài pháo 45mm ra thì còn gì có thể bù đắp cho hỏa lực chống tăng còn yếu của chúng ta không?”

“Có chứ, vừa nãy tôi đã nói rồi đấy…”

Trung tướng Chekhov ngừng lại, cau mày suy nghĩ.

Vương Trung ngồi thẳng dậy: “Có rồi sao? Đã có rồi?” Trung tướng Chekhov: “Có một loại pháo đang trong giai đoạn sản xuất thử nghiệm, vì quá gấp gáp nên vẫn chưa được đưa ra trường bắn kiểm tra kỹ lưỡng, cậu có muốn không?”

Vương Trung: “Pháo gì vậy?” “Một loại pháo 57mm, trước đó vì thiết kế có thiếu sót nên bị trả về cho sản xuất lại, hiện giờ tuy đã cải tiến xong nhưng vẫn chưa được kiểm tra, do tình hình cấp bách nên Cục quân giới dự định tận dụng dây chuyền sản xuất đang có sẵn, nên đã hạ lệnh sản xuất loại pháo này, sản lượng hiện tại không cao lắm, nhưng tôi đoán trước ngày 15 tháng sau có thể gom cho cậu được khoảng 24 khẩu.”

Vương Trung nhướn mày: “57mm sao?”

Chẳng lẽ là khẩu “thần châm 57” trong truyền thuyết? Trên Trái Đất thì thứ này là một trong những khẩu pháo chống tăng

xuất sắc nhất của Liên Xô.

Ngay cả khi chiến tranh bước vào giai đoạn giữa và cuối, đối mặt với đám "vườn thú" của Đức Quốc Xã, "thần châm 57" vẫn là một khẩu pháo có Sức xuyên phá đáng gờm. Tuy nhiên thứ này lại có một nhược điểm chết người, đó là sản xuất rất khó khăn, đòi hỏi lượng lớn thời gian và cả công nhân lành nghề, bởi vậy mà sản lượng luôn không thể tăng lên được.

Thế nên cuối cùng Liên Xô đã chọn cách nâng cấp cỡ nòng một cách "không cần não", dùng pháo 85mm sản xuất thô sơ với số lượng lớn để áp đảo quân đội Đức Quốc Xã. Thực ra thì tính năng của pháo 85mm trong số các loại pháo chống tăng của các bên tham chiến giai đoạn giữa và cuối chỉ được coi là rất bình thường, nhưng bù lại nó lại rất dễ sản xuất.

Lúc này đây khi nghe nói có pháo 57mm mà không ai thèm ngó ngàng tới, Vương Trung cảm thấy mình như vớ được bảo bối.

Hắn phải xác nhận lại cho chắc chắn: "Có thể cho tôi sao? Loại pháo 57mm này?" "Đúng vậy, trước đây chúng ta chưa từng có loại pháo nào dùng cỡ nòng này, nên việc thiết kế và kinh nghiệm sử dụng đều bằng không, hơn nữa trước đó người ta còn phát hiện ra pháo này có thiết kế bị lỗi nghiêm trọng, vì thế nên chẳng ai muốn dùng nó cả. Tất nhiên là mọi người đều không biết đến sự tồn tại của loại pháo này cũng là một nguyên nhân lớn." Vương Trung: "Cho tôi! Có bao nhiêu thì cho tôi bấy nhiêu!"

Trung tướng Chekhov đứng dậy, đi đến bên tủ đựng tài liệu, lật giở một xấp tài liệu, xem xét cẩn thận rồi nói: "Chỗ này tôi còn thấy có một kế hoạch sản xuất, ngày 22 tháng 8, nhà máy quân khí số 912 sẽ bắt đầu sản xuất diệt xe tăng ZIS30, cũng sử dụng loại pháo 57mm này, nếu đã trang bị cho

cậu loại pháo này rồi thì thôi không phân phát đạn dược 57mm cho các đơn vị khác nữa.”

Vương Trung: “Sao nào, ông muốn bớt việc cho mình đấy àm

Trung tướng Chekhov nhún vai: “Nguyên tắc của tôi là, đã trang bị pháo cho một đơn vị nào đó thì tốt nhất là không nên dùng lẫn lộn nhiều loại cỡ nòng khác nhau, quân của cậu đã có nhiều pháo 45mm như vậy rồi, sau này lại còn được trang bị thêm pháo 152mm, bổ sung thêm một loại đạn pháo 57mm nữa cũng chẳng sao, dù sao thì cũng đã có đường sắt chạy thẳng đến chỗ cậu rồi. Cậu đã muốn loại pháo 57mm này rồi thì tôi sẽ không cấp thêm pháo 45mm cho cậu nữa, được chứ?”

Vương Trung búng tay cái tách: “Được!”

Pháo 57mm, cộng thêm cả xe diệt tăng cơ động ZIS30, xem ra hỏa lực chống tăng đã được tăng cường lên đáng kể rồi!

Trung tướng Chekhov lại nói tiếp: “À đúng rồi, tôi xem tài liệu thì phát hiện ra chỗ chúng tôi còn rất nhiều xe tăng chỉ được trang bị súng máy, hay là tôi phê duyệt cho cậu số xe

Vương Trung cau mày, giả vờ tức giận: “Ông xem tôi là cái gì? Chỗ chứa đồ bỏ đi à? Nhưng mà ông đã nói như vậy rồi thì cứ cho tôi đi. Nhớ bố trí thêm lái xe cho tôi đấy.” Trung tướng Chekhov nghiêm mặt nói: “Chỗ tôi là quản lý vật tư. Cậu muốn người thì tự mình đến Giáo hội mà xin, tôi đoán bên Giáo hội chắc cũng có không ít thanh niên ở các làng quê, biết lái máy kéo vừa mới đăng ký nhập ngũ.”

Chương 262: Xe Tăng Đánh Tới??

Chương 369: Tin Đồn Lan Truyền Nhanh T…

Chương 369. Tin Đồn Lan Truyền Nhanh Tới Thế Sao Lúc Vương Trung từ trong văn phòng đi ra, Grigory nghỉ hoặc nheo mắt lại: "Tư lệnh bên trong là nữ? Sao ngài có vẻ mặt như vừa từ khu đèn đỏ bước ra vậy?"

"Hừ."

Vương Trung cười lạnh: "Còn hăng hái hơn cả khu đèn đỏ ấy chứ. Bên trong là người quen cũ ở Agasukov, Chekhov trung tướng, đã phê duyệt cho chúng ta một đống lớn trang bị."

Grigory lúng túng nhắc nhở: "Tôi chỉ là thượng sĩ, không quen biết nhiều nhân vật lớn như vậy, ngài nói Chekhov trung tướng tôi cũng không biết là ai."

"Là một lão cáo già không dính nồi nào, nhưng có thể làm tốt mọi việc."

Vương Trung cười nói: "Nếu là thời kỳ hòa bình, loại người này sẽ trở thành trụ cột của một bộ phận đấy."

Vương Trung kỳ thực chẳng có chút kinh nghiệm xã hội nào, nhưng hắn từng thấy người như Chekhov trung tướng trong bộ phim truyền hình Anh Quốc có tên là "Yes, Prime Minister". Grigory: "Tóm lại là kết quả tốt là được. Tiếp theo chúng ta đi đâu?"

“Đi Giáo hội, cần người. Chúng ta cần rất nhiều tân binh biết lái máy kéo để lái xe tăng súng máy tôi vừa xin được.”

“ý ngài là loại đồ như BT1 sao?”

Grigory mặt mũi xám xịt: “Thứ đó có tác dụng gì?” “Làm xe chở đạn dược.”

“… Cái này cũng được.”

Hai người cứ như vậy một trước một sau đi về phía cổng chính.

Đến cổng Giáo hội, Vương Trung lại nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc.

Rất nhiều thanh niên chen chúc ở cổng trạm tuyển quân, đội ngũ đông nghìn nghịt chặn kín cả con đường. Grigory bãm còi inh ỏi cũng vô dụng, đám người căn bản không có ý định nhường đường.

Vương Trung đứng dậy, nhìn về phía Giáo hội. Lúc này có người xung quanh phát hiện ra Vương Trung: “Nhanh lên, là một thiếu tướng kìa.”

“Thiếu tướng thì đã sao, hiện tại St. Yekaterinburg thiếu gì thiếu tướng.”

“Nghe nói ngay cả vị Bạch Mã tướng quân lợi hại kia cũng đến St. Yekaterinburg rồi, muốn cưới công chúa điện hạ đấy!”

“Người ta bây giờ là Hoàng thái nữ rồi.”

Vương Trung thầm nghĩ tin đồn này lan truyền nhanh quá vậy? Thời đại này làm gì có Internet, rốt cuộc làm sao có thể truyền nhanh như vậy? Chuyện tối hôm qua, hôm nay mới chỉ là buổi chiều, cả thành đều biết rồi.

Lúc này hắn đã bỏ qua một sự thật: Tối qua vì mở hội nghị giao lưu, rất nhiều sĩ quan cấp trung và cấp thấp đều ở lại

Cung điện Mùa hè. Những người này sau khi được khích lệ ở hội nghị giao lưu, phần lớn là rủ nhau đi uống rượu.

Uống rượu thì hay ba hoa khoác lác, sau đó các vị đại nhân mang chuyện nghe được tối hôm qua về nhà, kể với vợ mình, sáng hôm sau các bà các cô đi chợ mua thức ăn lại buôn chuyện với nhau, thế là cả thành đều biết. Nhanh chóng mặt.

Vương Trung thở dài, lên tiếng: "Các chàng trai, các cô gái, nhường đường một chút! Tôi muốn tuyển quân cho sư đoàn của tôi!"

Có thanh niên gan lớn lên tiếng: "Thiếu tướng, sư đoàn của ngài là sư đoàn gì?" Vương Trung: "Sư đoàn bộ binh 151!"

"Thôi đi, sư đoàn tạm thời, không đi!" "Cận vệ quân thì có thể cân nhắc!"

"Sự đoàn của ngài đã từng đánh trận chưa?"

"Còn phải hỏi, sư đoàn tạm thời, chắc chắn là chưa từng đánh trận rồi!"

Vương Trung cau mày, thầm nghĩ đám nhóc con này, mình dù sao cũng là thiếu tướng, thể hiện một chút tôn trọng có thể chết hay sao?

Lúc này có người giơ cao tờ báo: "Chờ chút! Trên báo nói sư đoàn mà Bạch Mã tướng quân chỉ huy chính là Sử đoàn bộ binh 151 đấy!" "Hả?"

"Cái gì?"

"Bạch Mã tướng quân không phải cao sáu mét sao?" Vương Trung đưa tay lên đỡ trán, sao cái tin đồn cao sáu mét này lại truyền từ Shepetovka đến tận thủ đô rồi? Gần 500km đấy!

Thôi, mặc kệ, trước tiên cứ lôi kéo người đã, vì thế hắn hô lớn: "Mọi người! Tôi chính là Bạch Mã tướng quân! Tuy rằng

hiện tại tôi không cưỡi bạch mã, nhưng tôi đúng là Bạch Mã tướng quân. Tôi muốn tuyển bổ sung binh sĩ cho sư đoàn của tôi, mọi người có thể nhường đường cho tôi đến điểm tuyển quân ở Giáo hội phía trước được không?"

Hắn vừa dứt lời, có giọng nữ đáp: "Không được! Tướng quân, Giáo hội nói chúng tôi chưa đủ tuổi, không cho chúng tôi nhập ngũ!"

Câu nói này lập tức nhận được rất nhiều sự đồng tình: "Đúng vậy, tướng quân! Chúng tôi tốt nghiệp lớp 10 rồi, chỉ là chưa đủ tuổi thôi!" "Tôi có rất nhiều sức lực, tướng quân, khiêng súng không thành vấn đề!"

"Tôi đánh nhau trong làng chưa từng thua, nhất định có thể đánh bại lũ quỷ Prosen!" Cuối cùng Vương Trung cũng hiểu, đám thanh niên này là chưa đủ tuổi nhập ngũ, lúc này mới chặn cửa muốn Giáo hội nới lỏng độ tuổi tuyển quân.

Những người đủ tuổi chắc đã sớm được đăng ký trong danh sách rồi được đưa đến trại huấn luyện tân binh bằng xe tải.

Vương Trung: "Mọi người nghĩ rằng chỉ có ra tiền tuyến mới có thể đánh nhau với lũ quỷ Prosen sao? Công việc ở hậu phương cũng quan trọng không kém. Không có ai trồng lương thực, không có ai chăn nuôi, binh lính ở tiền tuyến lấy gì mà ăn?

"Quần áo binh lính mặc, còn có đạn dược bắn ra, đều cần có người sản xuất. Những vị trí ở hậu phương, cũng quan trọng không kém! Mọi người nên về nhà, tham gia lao động, tiếp thêm sức mạnh cho chiến tranh!

"Chứ không phải lãng phí thời gian ở đây! Bây giờ đã là tháng tám, sắp đến mùa thu hoạch rồi, lúa mì trên cánh đồng không có ai thu hoạch! Không có lúa mì sang năm sẽ xảy ra nạn đói, người Prosen chưa đánh bại được chúng ta, kết quả

chúng ta lại thua trận vì đói, chính là vì mọi người lãng phí thời gian ở đây!" Đám thanh niên nhìn nhau. Có người hô: "Trên báo nói, chỉ cần nửa năm là có thể giành chiến thắng!"

Vương Trung kinh hãi: "Cái gì? Ai nói? Báo của Giáo hội không thể nào nói như vậy!" Bởi vì tối qua Đại Giám Mục rõ ràng đồng ý với quan điểm của Vương Trung, cho rằng chiến tranh sẽ kéo dài từ ba đến bốn năm. "Báo Yekaterina bình luận nói như vậy!"

Vương Trung nhíu mày, hắn không biết tờ báo này thuộc phe phái nào, hơn phân nửa không phải Giáo hội.

"Hoàn toàn sai lầm! Nhanh chóng giành chiến thắng hay nhanh chóng thất bại đều là điều không thể, chiến tranh sẽ là một cuộc chiến trường kỳ so đấu tiềm lực chiến tranh."

Vương Trung cố gắng diễn đạt cho giản dị dễ hiểu, để đám thanh niên có thể tiếp thu: "Nếu các bạn còn thiếu một đến hai năm nữa mới đủ tuổi trưởng thành, có thể về nhà tham gia lao động, đợi đến tuổi rồi hãy nhập ngũ. Các bạn sẽ không bỏ lỡ chiến tranh, tôi đảm bảo. Bây giờ cho tôi đi qua được không, các chàng trai, cô gái?" Đám người trẻ tuổi nhìn nhau, cuối cùng cũng nhường ra một con đường.

Chương 263: Sắp Xếp Cho Tiểu Đoàn Xe Tã…

Chương 370: Không Còn Xe Tăng Nào

Grigory khởi động xe, lái xe với tốc độ rất chậm về phía bàn tuyển quân, sợ đâm phải người.

Đến trước bàn tuyển quân, Vương Trung nói với giáo sĩ phụ trách: “Tôi cần tân binh biết lái máy kéo, cần ngay lập tức.”

Giáo sĩ: “Tôi biết rồi, chúng tôi sẽ lựa chọn người thích hợp từ những tân binh gia nhập trong mấy ngày nay. Nhưng nếu ngài không quá gấp, có thể đợi học viên của lớp đào tạo bên chúng tôi tốt nghiệp.”

Vương Trung nhíu mày: “Lớp đào tạo?” “Phải, đào tạo lái xe và các loại binh chủng kỹ thuật khác đang rất cần hiện nay, lái xe là khóa học kết thúc sớm nhất, đầu tháng 9 là khóa đầu tiên tốt nghiệp.”

Vương Trung: “Tôi muốn cả hai. Trước tiên tìm cho tôi những người biết lái máy kéo, sau đó đến đầu tháng 9, những học viên tốt nghiệp tôi cũng muốn!”

Giáo sĩ lộ vẻ khó xử: “Chuyện này… có phải là hơi tham lam quá không?”

Lúc này một Thẩm phán viên đội mũ xanh chạy như bay đến, ghé vào tai giáo sĩ nói nhỏ gì đó.

Thái độ của giáo sĩ lập tức thay đổi 180 độ: “Ngài cần bao nhiêu lái xe?”

Vương Trung: “Tôi muốn ba nghìn.”

Thật ra Vương Trung vốn định nói năm nghìn, nhưng sau đó nghĩ lại không biết có thể trang bị đủ cho sư đoàn của mình năm nghìn chiếc xe tải hay không, thôi thì cứ lấy ba nghìn, không đủ xe tải thì lấy xe tăng súng máy thay thế.

Trong lịch sử, cả quân đội Đức và quân đội Liên Xô đầu từng sử dụng xe tăng súng máy lạc hậu làm xe chở đạn dược và các loại xe phục vụ hậu cần khác.

Dù sao xe tăng cũng đã sản xuất ra rồi, nếu mang đến nhà máy để tiêu hủy cũng phải tiêu tốn thời gian quý báu, trong thời chiến, tất cả các nhà máy đều ước gì có thể chia một giờ làm việc thành hai.

Giáo sĩ ghi lại yêu cầu của Vương Trung xong, nói: “Tôi sẽ cố gắng hết sức. Vậy những lái xe này sẽ được đưa đến đâu?”

Vương Trung: “Shostka, sư đoàn của tôi đang đóng quân ở Shostka.”

“Được.”

Xong việc, Vương Trung hỏi Grigory: “Anh có biết trong thành có câu lạc bộ nào dành cho các công tử bột nhà giàu hay lui tới không?”

Grigory cau mày nhìn Vương Trung: “Tôi là người Cossack, ngài hỏi tôi chuyện này có phải là hơi sai người rồi không, tướng quân?”

Vương Trung: “Được rồi…” Hắn gãi gãi má.

Lúc này bên cạnh có thanh niên lên tiếng: “Ngài muốn tìm đám công tử bột ăn chơi trác táng kia sao?”

Vương Trung: “Không, tôi muốn tìm xem có chiếc xe tăng T-34 loại dùng trong các buổi lễ nào không, để tôi cải tạo thành xe chỉ huy.”

Người thanh niên: “Vậy ngài nên đến công quán Novgorod, nơi đó đêm nào cũng tiệc tùng linh đình.” Vương Trung: “Nơi đó có xe tăng sao?”

“Chuyện này thì tôi không rõ.”

Người thanh niên nói: “Nhưng ngài có thể đến đó hỏi đám công tử bột kia, xem ở đâu có loại xe tăng dùng trong lễ lạt đó.”

Vương Trung mừng rỡ, vỗ vai Grigory: “Đi, đến công quán Novgorod.”

Công quán nằm ở phía đông St. Yekaterinburg, gân đến ngoại ô.

Grigory lái xe đến trước cổng sắt của công quán.

Một người hầu già mở cánh cửa nhỏ bên cạnh cổng sắt, nói: “Mời quay về, mặc quân phục không được vào đây.” Vương Trung nghe xong liền nổi giận, rút súng lục ra: “Tôi là Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, ông đi hỏi thăm xem hôm qua tôi đã giết ai ở đâu!”

Đồng tử của người hầu già co rụt lại:

“Rokossovsky?? Tôi lập tức vào bẩm báo…”

“Khốn kiếp, mở cửa! Nếu không tôi sẽ nghi ngờ các người chứa chấp gián điệp! Đừng ép tôi phải báo cho Thẩm phán đình!”

Người hầu già run rẩy mở cửa.

Grigory lập tức nhấn ga lao vào trong.

Vương Trung nghe thấy người hầu già ở phía sau có vẻ như đang dùng điện thoại thông báo cho ai đó.

Lúc xe đến trước cổng chính công quán, một đám công tử bột ăn mặc lộng lẫy đã đứng sẵn ở đó. Cũng giống như đám

công tử bột của Agasukoy, trên người những kẻ này đều là quân phục xa hoa được đặt may riêng —— thật nực cười, quân phục thật thì không được vào, quân phục giả lộng lẫy thì lại được vào sao?

"Alyosha!" Công tử bột dẫn đầu dang rộng hai tay, quân hàm trên ve áo hắn ta thế mà lại là quân hàm nguyên soái —— đương nhiên chỉ là giả mạo, "Cậu đã về rồi! Bọn tôi đang tưởng nhớ Ivan đây!" Vương Trung nhíu mày: "Tưởng nhớ?"

"Phải, bọn tôi đang tưởng nhớ mọi thứ về cậu ấy, có mấy cô còn khóc nữa kìal Mau lại đây kể cho bọn tôi nghe Ivan trước khi chết trông như thế nào đi? Trong số chúng ta, cậu là người cuối cùng gặp cậu ấy đấy!" Vương Trung liếc nhìn đám người này, căn bản không muốn lãng phí dù chỉ một phút một giây với chúng, bèn nói: "Tôi đến đây để tìm xe tăng, xe tăng T-34 loại dùng trong các buổi lễ, ở đây có không? Nếu ở đây không có, tôi phải đến đâu để tìm?"

Đối mặt với câu hỏi của Vương Trung, vị "nguyên soái" vừa rồi đáp: "Chiếc xe tăng duy nhất dùng trong các buổi lễ không phải đã bị công chúa điều đi rồi sao?"

Vương Trung sững sờ: "Chiếc đó? Không còn chiếc nào khác sao?" "Nguyên soái" nhíu mày: "Ngoại trừ cậu và Ivan điện hạ, chẳng có ai thích chơi cái thứ đó cả, chỉ có hai người suốt ngày lái nó chạy tới chạy lui. Thứ đó vừa ồn ào, vừa xóc, thỉnh thoảng lại đập đầu, ai mà thèm chơi!"

Lời của "nguyên soái" lập tức được mọi người hưởng ứng: "Đúng vậy, cái thứ đó ồn muốn chết."

"Lần trước tôi ngồi một lần, về nhà đầu đầy vết bầm." Tâm trạng Vương Trung lập tức tụt xuống đáy vực, vốn dĩ hắn tưởng rằng thú chơi này rất được ưa chuộng trong giới công tử bột ở thủ đô, không ngờ chỉ có mình hoàng thái tử và đám bạn thân thích.

Chương 264: Thẩm Vấn

Chương 371: Tôi Không Phải Thân Vương

Lúc này bên ngoài đột nhiên trở nên ồn ào.

Ngay sau đó, mấy chiếc xe tải xuất hiện, trên xe toàn là các Thẩm phán viên đội mũ xanh. Vài tiểu thư quý tộc nhìn thấy Thẩm phán viên liền hét lên chói tai, âm thanh the thé khiến Vương Trung cảm thấy như muốn nổ tung màng nhĩ. Vương Trung cũng rất khó hiểu, tại sao Giáo hội lại hành động nhanh như vậy? Hình như có gì đó không đúng, theo như những gì Đại Giám Mục nói tối qua, có vẻ như Giáo hội sẽ giải quyết mâu thuẫn chủ yếu trước. Xe tải dừng lại phía sau Vương Trung, các Thẩm phán viên nối đuôi nhau xuống xe, bao vây lấy công quán.

Vị Thẩm phán viên dẫn đầu tay trái vẫn còn đang bó bột, ông ta dùng tay phải mở cửa xe, bước xuống từ ghế phụ, sải bước về phía Vương Trung: "Ồ, chào ngài, "kẻ trở về từ địa ngục"."

Vương Trung nhận ra đây là người quen, chính là vị Thẩm phán viên đã đưa mình đến sở chỉ huy ở Bogdanovka. "Ông thoát khỏi Bogdanovka rồi à?" Vị Thẩm phán viên cười nói: "Tôi dẫn theo một nhóm Thẩm phán viên phá vây ra ngoài."

Vương Trung: "Vậy còn một người nữa?"

"Ông ta đã ở lại địa ngục rồi." Vị Thẩm phán viên đáp. Vương Trung: "Chia buồn." "Không, chúng tôi đã đến thiên đường gặp Chúa, không có gì phải buồn cả. Những kẻ đáng thương là bọn chúng." Nói rồi, vị Thẩm phán viên chỉ vào đám

công tử bột đang run rẩy co cụm lại với nhau, đột nhiên ông ta cười lớn: "Này, nhìn kìa, có kẻ tè cả ra quần!"

Vương Trung đã mắc chứng rối loạn căng thẳng sau sang chấn, vừa nghe thấy hai chữ "tè ra quần" liền nhíu mày. Hắn nhìn theo ánh mắt của viên Thẩm Phán, thấy gã mặc quân phục "Nguyên soái" nghênh ngang tiếp đón Vương Trung kia bị ướt một mảng lớn ở quần.

"Rốt cuộc các người đến đây làm gì?"

Hắn vừa cẩn thận quan sát "bản đồ" lớn kia, vừa hỏi viên Thẩm Phán: "Cha mẹ bọn hắn bị phát hiện là gián điệp à?" Vương Trung vừa dứt lời, xung quanh lập tức vang lên tiếng khóc.

Viên Thẩm Phán lắc đầu: "Không phải, chúng tôi nghe nói ngài đến đây nên mới đi theo. Lỡ đâu đến nơi lại thấy cảnh tượng xác người la liệt, chúng tôi sẽ phải nhanh chóng xử lý hậu sự. Dù sao hiện giờ kẻ địch chính là quân Prosen, muốn chống lại chúng thì phải đoàn kết mọi lực lượng."

Nói rồi lão ta nhìn bộ dạng sợ hãi của đám người kia, lắc đầu: "Giờ xem ra chúng ta suýt nữa dọa chết bọn họ. Nói ngược lại thì, đám người này chắc chắn đều có vấn đề."

Vương Trung: "Bây giờ tình hình này các người định thế nào?"

"Để tôi xác nhận, anh sẽ không nổ súng chứ? Chắc sẽ không có chuyện đổ máu ở đây chứ? Lão quản gia ở cửa nói anh mang súng vào, chỉ là… sơ suất nhỏ thôi, đúng không?"

Vương Trung: "Ừm, lão quản gia kia nói không cho phép mặc quân phục vào đây." Viên Thẩm Phán cau mày: "Bọn họ lại ngang nhiên như vậy sao? Này, các người! Câu lạc bộ này quy định cấm mặc quân phục vào đây à?"

Câu sau là nói với đám công tử bột đang run rẩy như chim sợ cành cong kia.

Lập tức có kẻ hét lên: "Là Pantelei nói!"

Gã "Nguyên soái" vẽ bản đồ trên quần hét toáng lên: "Tôi! Tôi say rượu nên hồ đồ!" Viên Thẩm Phán: "Mang hắn đi, thẩm vấn cho kỹ vào!" Pantelei kêu la thảm thiết như heo bị chọc tiết.

Hai tên Thẩm Phán xông lên, một tả một hữu kẹp gã ta lại, lôi đi.

Viên Thẩm Phán cười với Vương Trung: "Đến rồi thì thôi. Yên tâm, chúng tôi sẽ không làm khó hắn ta đâu. Vậy chúng tôi rút lui đây. Nhớ kỹ, đừng có mà tùy tiện rút súng, hiện giờ ngài đang ở trên đầu sóng ngọn gió đấy." Đám người Thẩm Phán nhanh chóng tập hợp, lên xe, rồi vội vàng rời đi y như lúc đến.

Vương Trung quay đầu nhìn đám công tử bột, thấy tất cả đều đang ngồi bệt trên đất. "Bọn mày nhát gan quá đấy." Hắn chế nhạo.

"Chúng tôi đâu phải thân vương."

Có kẻ đáp lời.

Vương Trung:

"Tôi cũng đâu phải!"

Không tìm thấy chiếc xe tăng duyệt binh khiến hắn bực bội, nhưng rất nhanh sau đó, một ý nghĩ khác lóe lên trong đầu hắn.

Chiếc xe tăng này chắc chắn không phải do hoàng thái tử tự tay đắp nặn ra, hơn nữa một thứ dễ hỏng hóc như vậy chắc chắn phải có người bảo dưỡng.

Vì vậy hắn bèn hỏi: “Biết chiếc xe tăng duyệt binh kia đặt hàng ở đâu không?”

Lúc này, quản gia câu lạc bộ nãy giờ vẫn im lặng bỗng lên tiếng: “Là đặt hàng ở nhà máy cơ khí liên hợp Yekaterinburg, nhà máy này vẫn luôn phụ trách sản xuất các loại xe chuyên dụng và xe duyệt binh cho hoàng gia. Nghe nói hiện tại họ cũng đang sản xuất xe tăng T34 theo lệnh của Cục Quân khí.” Vương Trung mừng rơn, thì ra gà đẻ trứng vàng ở đây! Quản gia nói tiếp: “Ngài nên đi tìm tổng giám đốc nhà máy cơ khí là Morozov, bản thiết kế chắc vẫn còn trong nhà máy.”

Chương 265: Bắt Đầu Chuẩn Bị Chiến Đấu.

Chương 372: Công Chúa Phối Hợp

“Chúng tôi đúng là còn bản thiết kế.”

Tổng giám đốc nhà máy cơ khí liên hợp Yekaterinburg - Morozov đáp:

“nhưng hiện tại tất cả các phân xưởng đều đang sản xuất T34, mà thiết kế của chiếc xe tăng duyệt binh kia rất khác so với T34. Nếu muốn sản xuất nó, chúng tôi sẽ phải cho dừng toàn bộ dây chuyền sản xuất để điều chỉnh, cải tạo lại, như vậy sẽ ảnh hưởng đến tiến độ.” Vương Trung: “Vậy lúc trước các người đã chế tạo nó như thế nào?” “Lúc đó nhà máy chúng tôi chưa hoạt động hết công suất, hơn nữa nhiệm vụ chủ yếu là sản xuất các loại xe chuyên dụng cho hoàng gia. Vì vậy chúng tôi đã điều động nhân lực để lắp ráp một chiếc.”

Vương Trung: “Bây giờ tôi yêu cầu các người dừng một dây chuyền sản xuất để chuyển sang sản xuất loại xe tăng duyệt binh này, bởi vì hiệu quả chiến đấu của nó cao hơn T34 thông thường rất nhiều!” Morozov cau mày: “Điều đó là không thể, chúng tôi nhận lệnh từ Cục Quân khí, ngài chỉ là một thiếu tướng, tuy rằng chiến công hiển hách, nhưng tôi không thể vì một câu nói của ngài mà cho dừng dây chuyền sản xuất.” Morozov dừng lại, suy nghĩ một lát rồi nói: “Thế này đi, dù sao chúng tôi cũng là nhà máy chuyên phục vụ hoàng gia, nếu anh có thể lấy danh nghĩa hoàng gia để yêu cầu, tôi có thể điều động nhân lực để khởi công.

“Về nhà xưởng, chúng ta có thể nghĩ cách, tôi thấy có thể sửa nhà kho thành nhà xưởng, hiện tại nhiệm vụ sản xuất nặng nề như vậy, nguyên liệu vận chuyển đến rất nhanh sẽ dùng hết, nhà kho cũng chẳng dùng đến.” Vương Trung: “Làm thế nào tôi mới có thể lấy danh nghĩa hoàng gia để yêu cầu?” Morozov có vẻ nghỉ hoặc: “Không phải ngài là thân vương sao? Bảo công chúa Olga nói một câu là được rồi.” “Tôi không phải thân vương, nhưng có thể nhờ công chúa Olga nói giúp. Cho tôi mượn điện thoại.”

Một tiếng sau, Morozov nhìn công chúa Olga - lúc này trông khá là chật vật vì phải vội vã đến đây - với vẻ mặt nghỉ hoặc, sau đó lại nhìn Vương Trung với vẻ mặt y hệt.

Vương Trung cũng thấy ái ngại: “Olga, cô phái một người hầu đến là được rồi mà.”

Công chúa Olga: “Tôi là người rảnh rỗi nhất ở Cung điện mùa hè lúc này, nên tôi tự mình đến đây. Giám đốc Morozov, đây là nhiệm vụ sản xuất do hoàng cung giao phó. Chúng tôi cần đặt hàng một trăm chiếc xe tăng duyệt binh, dùng cho hoạt động kỷ niệm ngày Quốc khánh vào tháng Mười một năm nay.” Morozov nhận lấy văn bản do Olga đưa, cẩn thận xem xét: “Được rồi, hình thức và thủ tục của văn bản đều đầy đủ, tôi sẽ sắp xếp sản xuất ngay. Hửm? Văn bản còn có cả dấu của Hội đồng Giáo hội?”

“À, chuyện là thế này, tôi đã gọi điện cho Hội đồng Giáo hội để nói về chuyện này, họ cũng rất ủng hộ việc sản xuất xe tăng duyệt binh, nên trên đường đến đây, tôi đã ghé qua đó đóng dấu.”

Olga mỉm cười giải thích: “Họ còn nói nếu thiếu công nhân, có thể liên hệ với giáo hội trong nhà máy.”

Vương Trung đứng bên cạnh nghe cuộc đối thoại này, kết hợp với những lời viên Thẩm Phán nói lúc trước.

Olga nhìn sang Vương Trung: “Đúng rồi, thiếu tướng cũng ở đây, anh ấy là người có tiếng nói nhất về hiệu quả chiến đấu của loại xe tăng này trên chiến trường, hay là để anh ấy góp ý cải tiến? Dù sao thì việc tổ chức dây chuyền sản xuất cũng cần có thời gian.”

Morozov gật đầu, nhìn Vương Trung: “Chúng tôi có thể tiến hành một số cải tiến trong phạm vi cho phép.”

Vương Trung: “Có thể thay đổi thiết bị ngắm bắn không? Chúng tôi thu được kha khá kính ngắm của quân Prosen, mép bên phải kính ngắm của họ là thước ngắm dùng cho pháo chính, rất dễ điều chỉnh, tiên tiến hơn của chúng ta rất nhiều. Nhờ có bộ kính ngắm này, pháo thủ xe tăng của Prosen có thể bắn trúng mục tiêu ở khoảng cách rất xa. “Còn chúng ta thì phải ở khoảng cách ba trăm mét mới có thể bắn trúng mục tiêu một cách tương đối ổn định.” Morozov: “Ngài có kính ngắm nào của Prosen thu được không?”

Vương Trung: “Tôi đã tháo được một số từ xác xe tăng Prosen, phần lớn đều bỏ lại ở Orachi, chỉ mang về một ít.” Morozov: “Vậy đưa cho tôi, tôi xem có thể sao chép được không. Còn yêu cầu gì nữa không?”

Vương Trung: “Độ tin cậy của động cơ quá thấp, cứ chiến đấu được khoảng hai ngày là lại hỏng, phải mất cả ngày để sửa chữa.”

“Độ tin cậy của động cơ thấp.”

Morozov ghi chú bên cạnh bản thiết kế:

“Để chúng tôi xem có thể giải quyết được không. Còn gì nữa không?”

Vương Trung: “Tháp pháo rất dễ bị kẹt khi bị tấn công, quân địch giờ đã phát hiện ra điểm yếu này, cơ bản ai cũng nhắm vào đó mà bắn. Còn nữa, xích xe cũng rất dễ đứt, lúc

nào cũng bị địch bắn gãy.” Morozov lắc đầu: “Chuyện xích xe bị pháo địch bắn gãy thì chúng tôi cũng bó tay, còn việc kẹt tháp pháo, có lẽ có thể giải quyết bằng cách tăng cường vật cản để làm lệch hướng đạn pháo.”

Vương Trung nói tiếp: “Còn nữa, đây là điểm quan trọng nhất, mỗi xe đều phải có radio!” Morozov: “Đó là đương nhiên, trên bản thiết kế đã thể hiện rõ rồi, mỗi xe đều có radio và ghế ngồi duyệt binh. Nhưng mà, liệu có nhiều quý tộc muốn ngồi xe tăng để duyệt binh không?”

Chương 266: Tiêu Diệt Địch

Chương 373: Thành Công Mỹ Mãn

Olga lên tiếng: "Tôi rất muốn, chắc chắn cũng có rất nhiều tiểu thư khác muốn thử, vì ai cũng ngưỡng mộ công tước Rokossovsky."

"Ra là vậy."

Morozov nhìn Vương Trung với ánh mắt khó tả.

Vương Trung chỉ đành giả vờ ngắm cảnh.

Sau đó, Vương Trung lại đưa ra một loạt ý kiến, Morozov đều ghi chép cẩn thận. Vương Trung vẫn chưa thấy đủ, hắn hỏi tiếp: "Có thể thiết kế thêm một số thiết bị diễu hành chuyên dụng cho hoàng gia không? Ví dụ như pháo tự hành phòng không, pháo tự hành chẳng hạn. Tôi nghĩ các tiểu thư sẽ rất thích ngồi trên những thứ đó. Phải không Olga?"

"Hả? Ồ, phải, thích chứ!" Công chúa Olga vội vàng đáp. Morozov nghiêm mặt: "Tuy các tiểu thư có nhu cầu như vậy, nhưng chúng tôi là nhà máy, không phải viện thiết kế, bản thiết kế này cũng phải do viện thiết kế vẽ ra rồi mới chuyển đến cho chúng tôi thi công.

"Anh xem bản thiết kế này, trên đó có chữ ký của nhà thiết kế Koshkin, ông ấy là kỹ sư trưởng của Viện Thiết kế 190, nếu anh muốn có các loại xe duyệt binh khác, có thể tìm ông ấy."

Vương Trung mừng rỡ: "Ông ấy ở đâu?"

"Ở Saint Petersburg, cả viện thiết kế đều ở đó."

Morozov trả lời.

Vương Trung nhìn bản đồ đế quốc Ant treo trên tường phòng làm việc của giám đốc nhà máy, ước lượng khoảng cách giữa Saint Petersburg và Yekaterinburg, chỉ đành bỏ ý định. Công chúa Olga:

"Vậy thì tìm nhà thiết kế khác, dù sao ở đây cũng có rất nhiều viện thiết kế."

Lúc này, điện thoại trong văn phòng giám đốc reo lên. Morozov nhấc máy: "Nhà máy cơ khí liên hợp xin nghe. Từ hoàng cung gọi đến ạ? Xin ngài chờ một lát."

Ông ta đưa điện thoại cho Olga:

"Điện hạ, của ngài đây."

Olga có vẻ bối rối: "Có thể nói là tôi không có ở đây không?" "Ngài thấy có ổn không?" Morozov hỏi ngược lại.

Olga chỉ đành thở dài, nhận lấy điện thoại: "Tôi là Olga Nikolayevna. Chuyện đó không cần đến tôi đâu… Được rồi, được rồi, tôi sẽ về ngay." Trả điện thoại cho Morozov xong, Olga thở dài:

"Tôi phải về rồi. Tối nay anh sẽ ở lại Cung điện mùa hè chứ?"

"Không, tôi về trang viên của mình."

Vương Trung đáp: "Hôm qua quản gia của cha tôi đã thu xếp ổn thỏa rồi." "Vậy thì… Hẹn gặp lại, Alyosha."

Công chúa Olga vẫy tay, ba bước gật đầu một cái rồi rời đi.

Morozov nhìn Vương Trung: "Điện hạ vì muốn giúp anh, đã lén trốn khỏi cung điện sao? Khụ khụ… Ngài…" Vương Trung: "Không có chuyện đó! Vị hôn thê của tôi là Lyudmila Vasilyevna Melekhovna - bạn thanh mai trúc mã của tôi. Cô ấy đã chuyển đến trang viên của tôi ở Yekaterinburg rồi." Morozov gật đầu:

“Tôi hiểu rồi.”

Cái vẻ mặt đó là hiểu cái gì chứt!

Vương Trung cũng lười giải thích: “Khi nào thì có thể sản xuất xe tăng?”

“Việc điều chỉnh dây chuyền sản xuất phải đến cuối tháng Tám mới xong. Tôi đoán đầu tháng Chín là có thể xuất xưởng chiếc đầu tiên. Đến lúc đó, chúng tôi sẽ giao xe cho anh theo từng chiếc hay đợi đủ số lượng chất đầy một toa tàu rồi giao một thể?”

Vương Trung: “Đợi đủ một toa tàu rồi giao một thể đi. Một toa tàu chở được mấy chiếc?”

“Hai chiếc.”

“Vậy cứ thế đi, đến lúc đó, anh tìm trung tướng Chekhov bên Tập đoàn quân Dự bị để xin toa tàu, ông ấy sẽ lo được.”

“Hiểu rồi.”

Morozov lấy sổ tay ra, ghi lại tên và đơn vị của trung tướng Chekhov:

“Vậy tôi đi sắp xếp sản xuất đây.”

Vương Trung nhìn đồng hồ, đã hơn bốn giờ chiều, hôm nay tuy rằng phải chạy đôn chạy đáo khắp Yekaterinburg, nhưng kết quả rất khả quan - không, không thể nói là khả quan, phải nói là thu hoạch rất lớn.

Đã thông suốt được khâu sản xuất, tiếp theo chỉ cần mở đường đến viện thiết kế là có thể tự mình làm ra được đồ. Có công chúa Olga - người đang nắm giữ con dấu - giúp đỡ, lấy danh nghĩa nhiệm vụ đặc biệt của hoàng gia, chắc chắn có thể làm ra được không ít thứ tốt.

Nhưng mà mật thì đúng là mệt thật, cả ngày nay gần như không được nghỉ ngơi, nếu tính ra thì cũng phải đi được mấy chục cây số.

Phải về trang viên nghỉ ngơi cho khỏe.

Lyudmila và Nelly đã đến trang viên từ sáng sớm, không biết tình hình thế nào. Nghĩ đến đây, Vương Trung bèn chào tạm biệt Morozov: "Vậy tôi xin phép. Cảnh vệ của tôi vẫn đang ở phòng chờ chứ? Phiền ông báo cho cậu ấy một tiếng."

"Vâng."

Nửa tiếng sau, Vương Trung nhìn thấy cổng trang viên của mình.

Cùng với rất nhiều người tị nạn trước cổng.

Trang viên của Rokossovsky nằm ở ngoại ô Yekaterinburg, xung quanh là khu vực giữa nông thôn và thành thị của Yekaterinburg, lúc này đã dựng đầy lều bạt.

Nơi nơi đều có thể nhìn thấy các giáo sĩ và nữ tu của giáo hội đang phát cháo.

Vương Trung: "Nhìn thấy quầy hàng của giáo hội kia không, tấp xe vào lề đường!" Grigory lập tức làm theo. Vương Trung xuống xe, hỏi một giáo sĩ: "Chuyện gì thế này? Sao lại có nhiều người tị nạn vậy?"

Vị giáo sĩ nhìn Vương Trung: "Tướng quân Rokossovsky?" Vương Trung: "Là tôi. Trả lời câu hỏi của tôi."

Vị giáo sĩ: "Yekaterinburg là giao điểm của tất cả các tuyến đường sắt, những người chạy nạn từ vùng lãnh thổ phía tây muốn đến miền đông đều phải đi qua Yekaterinburg. Nhưng hiện tại đường sắt tắc nghẽn, mọi người không đi được nên đành ở lại đây.

Chương 267: Khởi đầu của một việc kỳ lạ

Chương 374: Bữa Tiệc Nhàm Chán

“Đương nhiên điều kiện ở phương Đông gian khổ, cũng có người không muốn tới đó mà ở lại Yekaterinburg.” Giáo sĩ vừa dứt lời, một bà lão đã lên tiếng: “Tôi đã già như vậy rồi, nghe nói mùa đông ở Siberia có thể xuống tới âm 50 độ, lại chưa có hệ thống sưởi ấm hoàn chỉnh, chỉ có thể đốt củi, e là tôi không sống nổi qua mùa đông đầu tiên.”

Vương Trung muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Lúc này, giáo sĩ nói: “Ở Yekaterinburg, bà cũng chỉ có thể đốt nhiên liệu sưởi ấm thôi, quanh đây làm gì có lò hơi nào. Thật ra ở phía đông cũng có những nơi ấm áp, lại có những đồng cỏ rộng lớn, hiện tại thịt và trứng chúng ta ăn đều được cung cấp từ đó.”

Vương Trung lặng lẽ lùi lại một bước, trở lại xe. So với giáo hội, hắn có thể làm được thật sự không nhiều.

“Đi thôi, vào trang viên.” Grigory nhả phanh tay.

Quản gia Mikhail dẫn theo một hàng hầu gái, đứng bên cạnh đài phun nước ở cổng chính dinh thự để nghênh đón Vương Trung.

Lúc Grigory dừng xe, tất cả các hầu gái đồng loạt hành lễ: “Rokossovsky thiếu gia.” Vương Trung khẽ nhíu mày: “Nhiều người như vậy chỉ để phục vụ một mình tôi, có phải hơi lãng phí không?”

Quản gia Mikhail lập tức đáp: “Họ còn phụ trách vận hành các cơ sở kinh doanh của trang viên, bên ngoài, một phần không nhỏ số thịt và trứng mà giáo hội phát cho người tị nạn là do chúng tôi cung cấp.”

Vương Trung kinh ngạc: “Vậy sao? Tôi cứ tưởng trang viên này chỉ lo ăn sung mặc sướng.”

Mikhail: “Kể từ khi nội chiến kết thúc, lão gia đã và đang nỗ lực chuyển đổi cơ cấu kinh doanh của mình, trả lại ruộng đất cho nông dân, chủ yếu kinh doanh các trang trại chăn nuôi quy mô lớn, nhà máy rượu, nhà máy chế biến thịt và các ngành công nghiệp chế biến ngũ cốc khác.”

Vương Trung “Ồ” lên một tiếng.

Mikhail: “Phần lớn những hầu gái này đều là người làm công ăn lương, chỉ có những nô bộc đã phục vụ ngài từ lâu đời như chúng tôi mới không nhận lương. Trước đây, chúng tôi thậm chí còn phải nộp thuế cho ngài.”

Ra vậy, họ là thuộc hạ của mình.

Vương Trung bước xuống xe, xua tay với đám hầu gái: “Thôi được rồi, đừng cúi đầu nữa, coi như người nhà, đừng coi tôi là quý tộc.”

Lúc này, đám hầu gái mới dám đứng thẳng dậy.

Vương Trung nhận ra Nelly không có ở đó, bèn hỏi: “Nelly đâu?”

“Cô ấy là lính cần vụ của ngài, không còn là một phần tử của đội hầu gái nữa.” Mikhail giải thích:

“Dù sao cô ấy đội mũ hải quân, không phải băng đô của hầu gái.”

Còn có chuyện này nữa sao? Vương Trung: “Vậy Lyusha đâu? Lyusha thân yêu của tôi đâu rồi?”

Mệt mỏi cả ngày rồi, muốn được Lyusha ôm một cái. Mikhail: "Lyuda là nữ chủ nhân, cô ấy đang chỉ đạo vũ hội tối nay."

Vương Trung cau mày: "Vũ hội? Ông biết bây giờ là lúc nào không? Trong thời buổi quốc gia lâm nguy thế này mà còn tổ chức vũ hội?" Mikhail điềm nhiên nói: "Vũ hội đương nhiên sẽ được tổ chức càng đơn giản càng tốt, mục đích chính là để giao lưu. Tối nay sẽ có rất nhiều bạn bè của lão gia đến, đây là cơ hội tốt để giới thiệu ngài với họ. "Tôi đảm bảo với ngài, sẽ không có bất kỳ sự phô trương lãng phí nào."

Vương Trung hoàn toàn không tin, trong suy nghĩ của hắn, tổ chức vũ hội bản thân đã là một hành động phô trương lãng phí, bởi vì trong thời chiến, điều này là hoàn toàn không cần thiết.

Vương Trung: "Không cần tổ chức vũ hội gì cả. Giới thiệu bạn bè cũ của cha tôi, chỉ cần ăn một bữa cơm đơn giản là được rồi! Bảo Lyusha đừng chuẩn bị nữa."

Mikhail: "Ăn cơm? Điều này… Liệu có bất lịch sự không?" "Nếu có kẻ nào cảm thấy như vậy là bất lịch sự, vậy thì hắn ta không xứng làm bạn của Rokossovsky tôi, hiểu chưa?" Mikhail lại đánh giá Vương Trung: "Tôi hiểu rồi."

Vương Trung: "Ngoài ra, danh sách khách mời cũng cần phải thay đổi, ngoài bạn bè cũ của cha tôi, hãy mời thêm những nhà thiết kế vũ khí hiện đang ở Yekaterinburg, và những sĩ quan trẻ tuổi mà tôi quen biết ở Yekaterinburg."

"Sĩ quan trẻ tuổi… sao?" Mikhail nheo mắt, hỏi lại. "Đúng, sĩ quan trẻ. Tốt nhất là những người không có xuất thân quý tộc cũ, gia đình làm nông dân, ngư dân hay thợ đóng giày, ngoài ra những gia đình có người làm kiểm lâm, thư ký hay nha sĩ cũng được. Quý tộc cũ cũng có thể đến, với điều kiện là họ không kỳ thị những sĩ quan xuất thân bình dân."

Mikhail nhắc nhở: “Thiếu gia, bây giờ đã gần sáu giờ rồi, không kịp thông báo cho nhiều người như vậy đâu, hay là để ngày mai mời họ ăn cơm.”

Vương Trung ngẩng đầu nhìn trời, quả thật hoàng hôn đã buông xuống, bèn gật đầu: “Cũng được. Thực đơn để Lyusha quyết định… Ơ, bây giờ còn đổi được không? Hay là đã chuẩn bị xong rồi?”

“Đã chuẩn bị xong rồi ạ.” Mikhail nói.

Vương Trung: “Thôi được rồi. Bây giờ tôi muốn đi tắm.” Trong bữa tối được sắp xếp lại, Vương Trung nhìn thấy rất nhiều ông lão mà hắn không hề quen biết.

Nếu là vũ hội, trước khi bắt đầu sẽ có màn giới thiệu khách mời, Mikhail và Lyusha có thể lần lượt giới thiệu từng người.

Nhưng đổi thành bữa tối thì không còn cách nào khác, chỉ có thể để Mikhail đứng bên cạnh Vương Trung, ai đến cụng ly thì hắn sẽ giới thiệu người đó. Đám người này thật sự rất đông, thêm vào đó, tên của người Ant lại dài dằng dặc, sau một vòng, Vương Trung cảm thấy đầu óc choáng váng, cứ như thể thứ hắn uống không phải là nước lọc mà là rượu vodka vậy.

Tóm lại, cho đến mười giờ tối, Vương Trung càng thêm chán ghét văn hóa rượu chè.

Chương 268: Khởi đầu của một việc kỳ lạ 2

Chương 375: KHông Hiểu Được Sự Bi Tráng

Vừa đúng mười giờ, đám hầu gái bê vào rất nhiều ghế, một ban nhạc nhỏ mang theo nhạc cụ tiến vào, ngồi xuống một góc phòng ăn.

Nhân lúc trước mặt Vương Trung không còn ai cụng ly nữa, nhạc trưởng của ban nhạc lớn tiếng nói: “Thưa quý vị! Mọi người đều biết, sử thi anh hùng ca là một đề tài âm nhạc bất hủ! Là nhạc trưởng của dàn nhạc giao hưởng Yekaterinburg, tôi vô cùng xúc động trước những chiến công hiển hách của Công tước Rokossovsky!

“Tôi đã sáng tác một bản anh hùng ca hoàn toàn mới, và bây giờ xin cho phép tôi được kính dâng nó cho Công tước!” Vương Trung cau mày: “Tôi còn chưa phải là Công tước.” Lyudmila ghé sát tai hắn, nói nhỏ: “Không gọi anh là Thân vương là may rồi đấy.” Vương Trung: “Sao em cũng nói đùa kiểu này, anh muốn cưới em mà.”

Lyudmila cười nói: “Em biết chứ. Cho nên mới dám nói đùa như vậy.”

Lúc này, nhạc trưởng xoay người, giơ cây gậy chỉ huy lên, ra hiệu bắt đầu.

Lúc nhạc trưởng quay đi, một hầu gái vừa vặn đổi cho Vương Trung một món ăn mới.

Bởi vì đã đến phần tráng miệng sau bữa ăn, nên đây là một món bánh kếp phô mai với kem chua.

Vương Trung dùng nĩa xiên thử một miếng bánh, không ngờ khi xiên xuống lại giống như đang cắt đậu phụ, phần phô mai đặc quánh như thể vừa chạm vào nĩa đã nứt ra. Vị chua vừa phải, kem chua trên bánh và phô mai bên trong tạo nên một sự kết hợp tuyệt vời.

Vương Trung mải mê thưởng thức món ngon mà quên cả âm nhạc, mãi đến khi ăn gần hết, hắn mới để ý đến thứ mà ban nhạc đang chơi.

Đó là một bản nhạc ca ngợi điển hình.

Nói bản nhạc này dở ư? Chắc chắn là không phải, nếu là nhạc phim hoạt hình thì chắc chắn sẽ trở thành huyền thoại, nếu kết hợp với một số cảnh quay đáng nhớ, thậm chí nó có thể trở thành kinh điển.

Đúng vậy, nhạc phim hoạt hình.

Vương Trung chỉ có thể miêu tả bản nhạc này như vậy. Hắn đứng bật dậy, hét lên: "Đủ rồi! Dừng lại!"

Một số nhạc công nhìn thấy động tác của Vương Trung, liên ngừng chơi nhạc. Vị nhạc trưởng thấy vậy định nổi giận, nhưng ngay lập tức nhận ra điều gì đó, ông ta quay đầu lại nhìn, rồi vội vàng ra hiệu cho những người khác dừng lại.

Vương Trung: "Thứ các người đang chơi là cái gì vậy? Hoàn toàn không thể hiện được tỉnh thần của cuộc chiến này! Với thứ âm nhạc này, người ta sẽ nghĩ rằng đây là trò chơi chiến tranh của một lũ quý tộc! Không! Tôi không cho phép thứ này được gọi là bản anh hùng ca ca ngợi mình!" Nhạc trưởng của dàn nhạc Yekaterinburg do dự một chút rồi nói: "Nếu ngài có yêu cầu gì, xin cứ nói. Tôi đã cố gắng hết sức để thể hiện sự hùng tráng và hào hùng trong bản nhạc rồi, nếu ngài cảm thấy nó chưa đủ hoành tráng, thì đó là do hiện tại chỉ có một ban nhạc nhỏ, khi nào toàn bộ dàn nhạc của chúng tôi

biểu diễn cho ngài, cộng thêm dàn nhạc dây hùng vĩ, chắc chắn nó sẽ rất tuyệt vời.”

Dàn nhạc dây hùng vĩ? Bên Ant thích kiểu đó ư? Vương Trung: “Sai rồi! Sai rồi! Cách hiểu của ông về cuộc chiến này hoàn toàn sai lầm! Ông là nhà soạn nhạc giỏi nhất Yekaterinburg sao?”

Vị nhạc trưởng do dự một chút, rồi thừa nhận: “Xét về số lượng giải thưởng, tôi nghĩ vậy.”

Vương Trung: “Tên ông là gì?” Câu hỏi này khiến mọi người xì xào bàn tán, một quý tộc mà lại không biết tên của nhạc sĩ giỏi nhất Yekaterinburg - cho dù là một kẻ ăn chơi trác táng, thì cũng không đến mức như vậy, nếu không thì làm sao tán tỉnh được các tiểu thư quý tộc chứ?

Nhưng Vương Trung thực sự không biết, hắn muốn thông qua cái tên để xác định xem đây có phải là những nhạc sĩ mà hắn quen thuộc hay không.

Vị nhạc trưởng xướng tên mình, Vương Trung hoàn toàn không có ấn tượng gì. Trong một thế giới mà ngay cả Turgenev cũng đi làm tướng, biết đâu chừng Tchaikovsky cũng đang chỉ huy một đội quân nào đó. Vương Trung: “Âm nhạc của ông hoàn toàn không được! Tỉnh thần chủ đạo của cuộc chiến này, ít nhất là ở thời điểm hiện tại, là bi tráng! Người dân phải gánh chịu nỗi đau mất đi người thân, bạn bè, nhưng vẫn kiên định tiến ra tiền tuyến, âm nhạc phải thể hiện được tỉnh thần đó!” Nói rồi, Vương Trung ngân nga một đoạn “Bài ca Chiến sĩ Thánh chiến”.

“Hiểu chưa?” Hắn chất vấn. Vốn dĩ, hắn nghĩ rằng sau khi mình hát xong, mọi người sẽ phải kinh ngạc.

Thế nhưng, vị nhạc trưởng và các nhạc công nhìn nhau vài giây, rồi đáp: “À, ngài muốn thêm đoạn giai điệu này vào bản

nhạc? Được thôi, tôi sẽ thử xem!”

Nói rồi, ông ta lấy bút chì ra, ghi chép lên bản nhạc trước mặt, sau đó đưa cho những người khác xem.

Họ lại thảo luận thêm vài chục giây, rồi cầm nhạc cụ lên.

Nhạc trưởng: “Chúng tôi đã sửa theo ý của ngài, mời ngài nghe!”

Ban nhạc lại bắt đầu chơi, nhưng hoàn toàn không phải là bản nhạc mà Vương Trung muốn. “Không đúng! Không đúng! Dừng lại!”

Vương Trung lại hét lên, cắt ngang ban nhạc:

“Các người đang làm cái quái gì vậy? Các người không cảm nhận được cảm xúc trong giai điệu này sao?”

Không chỉ vị nhạc trưởng, mà tất cả các nhạc công đều tỏ ra vô cùng khó hiểu.

Vương Trung bó tay, hắn mơ hồ nhận ra vấn đề, có hai khả năng: Thứ nhất, là người ngoại đạo, chắc chắn hắn đã hát sai giai điệu. Thứ hai, ngoài giai điệu, cảm xúc của bài hát còn được truyền tải qua phần phối khí. Hắn chỉ hát chay, nên có thể không truyền tải được hết. Hắn chỉ đành phẩy tay: “Đi đi! Đi hết đi! Tôi không muốn nghe thứ âm nhạc yếu đuối này nữa! Đi hết đi!”

Vị nhạc trưởng vội vàng dẫn các nhạc công chạy mất.

Chương 269: Khởi đầu của một việc kỳ lạ 3

Chương 376: Sáng Tác Nốt

Vương Trung ngồi phịch xuống ghế, nhìn chiếc bánh kếp phô mai đã ăn dở trên bàn, thở dài: “Tôi no rồi, và tôi cũng mệt rồi, muốn đi nghỉ ngơi.”

Nói rồi, hắn đứng dậy đi thẳng ra cửa phòng ăn. Lyudmila vội vàng lau miệng, đứng dậy, tiếp quản tình hình: “Thưa quý vị, Alyosha đã chứng kiến quá nhiều cái chết trên chiến trường, xin hãy thông cảm cho anh ấy. Bữa tối sẽ tiếp tục, tôi sẽ thay anh ấy tiếp các vị.”

Mãi đến 11 giờ đêm, sau khi tiễn nhóm khách cuối cùng, Lyudmila mới trở về phòng sách của Vương Trung. Vương Trung ngồi trên bệ cửa sổ, nhìn trăng.

Vì lệnh giới nghiêm, cả căn phòng không hề thắp nến, chìm trong bóng tối, chỉ có ánh trăng chiếu vào từ ngoài cửa sổ.

Nghe thấy tiếng Lyudmila, Vương Trung nói: “Tại sao bọn họ không cảm nhận được nhỉ? Rõ ràng là lúc tôi hát cho Vasili nghe, cậu ấy đã cảm nhận được.”

Lyudmila: “Anh từng hát cho Vasili nghe sao? Chính là giai điệu vừa nãy ở phòng ăn?” Vương Trung: “Ừ, hôm đó chúng tôi vừa đến Agasukov, tôi vừa đưa lá thư của pháo thủ xe tăng số 422 cho mẹ anh ấy. Tối hôm đó, tôi nhớ đến biểu hiện của bà cụ, đột nhiên nghĩ đến bài hát này, thế là ngân nga.

“Vasili vô tình nghe thấy.” Lyudmila ngồi xuống cùng một bệ cửa sổ, đầu gối chạm vào đầu gối Vương Trung: “Anh hát lại lần nữa đi, biết đâu em sẽ hiểu. Dù sao chúng ta cũng đã cùng nhau chiến đấu.”

Vương Trung nhìn ra ngoài cửa sổ, dưới ánh trăng, Yekaterinburg không một ánh đèn, chìm trong màn đêm.

Thấy hắn không nói gì, Lyudmila lên tiếng: “Anh còn nhớ lúc chiến tranh mới bắt đầu không? Lúc đó chúng ta bị mắc kẹt trong tầng hầm, xe tăng của địch chạy qua trên đường lớn ngay bên cạnh.”

Vương Trung gật đầu, làm sao hắn có thể quên được, đó là nơi bắt đầu của mọi chuyện. Sau này, nhất định hắn sẽ quay lại Ronezh, trở lại căn hầm đó, để nhìn lại điểm khởi đầu của câu chuyện. Lyudmila: “Kể từ ngày hôm đó, rất nhiều người đã ra đi. Trong số đó có những người mà tôi rất ghét, nhưng bây giờ nghĩ lại…”

Lyudmila không nói tiếp. Vương Trung nhớ lại người trung sĩ mà hắn gặp khi mới xuyên không. Lúc đó, người trung sĩ nói rằng anh ta sẽ không nghe theo mệnh lệnh của một tên sĩ quan tiểu đội nhu nhược, sau đó dẫn theo tiểu đội rời đi, và ngay lập tức bị bắn thành cái sàng.

Rồi hắn lại nghĩ đến cô y tá đã băng bó cho mình, không biết cô ấy có thoát khỏi vòng vây hay không.

Rồi đến cảnh tượng gia đình bị giết hại dã man trong hầm phân mà hắn nhìn thấy sau khi chiếm được cứ điểm của địch.

Vô số những hy sinh hiện lên trong tâm trí Vương Trung. Hắn vô thức bắt đầu ngân nga, giai điệu bi thương nhưng cũng đầy kiên quyết. Vùng lên, hỡi đất nước rộng lớn, bước vào cuộc chiến đấu sinh tử!

Vương Trung nhìn ra ngoài cửa sổ, một lòng một dạ ngân nga giai điệu. Lyudmila ngồi đối diện hắn trừng to mắt, nhìn chằm chằm vào mặt hắn, dường như quên cả thở.

Shostka, người lính Vasili thuộc trung đoàn 31 cận vệ đang cặm cụi viết lách trên bàn.

Philippov ở cùng phòng tắm rửa xong đi ra, tò mò nhìn hắn: "Viết gì đấy?"

Vasili: "Bài hát."

"Không phải cậu nói đời này sẽ không động vào sáng tác nhạc sao? Vì nó sẽ khiến người ta nghĩ đến bố cậu à?" "Không, không."

Vasili lắc đầu: "Không phải tôi sáng tác. Đây là giai điệu mà ngài Aleksei Konstantinovich Rokossovsky đã ngân nga ở Agasukov. Lúc đó tôi đã cảm thấy tình cảm của ngài ấy thật dạt dào. Nhưng mà… Dù sao thì mấy ngày nay giai điệu này cứ văng vẳng bên tai tôi."

Philippov lại gần, mượn ánh nến nhìn kỹ bản nhạc trên sổ tay, khẽ hát theo một lần. "Giai điệu hay đấy, nhưng mà cảm xúc thì…"

Vasili: "Cậu đợi chút."

Hắn ghi nhịp và giọng điệu lên đầu bản nhạc.

"Cậu hát lại xem nào." Philippov lại hát theo một lần nữa: "Ưm… Có chút cảm giác rồi đấy!"

Vasili lại thêm một loạt ký hiệu vào bản nhạc, điều chỉnh lại toàn bộ.

"Cậu hát lại lần nữa đi!" Philippov hát xong lần thứ ba, xuýt xoa nói: "Một loại khí thế bi tráng, sự quyết tuyệt liều chết, được đấy, hay lắm." Vasili: "Nói cho cậu biết nhé, tôi cảm thấy ngài tướng quân hẳn là người ngoại đạo về âm nhạc,

nếu không phải tận mắt thấy ngài ấy ngân nga bài hát này, cảm nhận được cảm xúc của ngài ấy, thì chắc tôi cũng không cảm nhận được loại cảm xúc này.” Philippov: “Vậy chẳng phải cậu đang tự mâu thuẫn sao? Chẳng phải bài hát này là do ngài tướng quân sáng tác à?” “Tôi không biết nữa. Bố tôi… ông ấy từng nói, giai điệu vốn đã có sẵn, nhà soạn nhạc chỉ tình cờ vớt nó ra từ một thế giới khác mà thôi. Tôi nghĩ ngài tướng quân cũng như vậy.”

Philippov cau mày: “Cậu… định đạo nhạc biến thành của mình à?”

“Không, đương nhiên là không, tôi phải gửi bản thảo cho bố tôi, đăng lên tạp chí mà ông ấy làm cố vấn, ghi tên ngài Aleksei Konstantinovich Rokossovsky . Nhưng trước đó tôi phải viết lời cho nó đã, cậu nghĩ xem, cậu làm thơ giỏi hơn tôi đấy.”

Philippov: “Ừm… câu đầu tiên tôi sẽ viết là, đứng lên, hỡi Tổ quốc vĩ đại! Chiến đấu vì sự sinh tồn!” “Tốt, câu đầu hay lắm.” Vasili nhanh chóng tách lời bài hát rồi điền vào bên dưới bản nhạc, “Ơ, cần điều chỉnh câu chữ một chút, cậu đổi câu “chiến đấu vì sự sinh tồn” này đi. Đổi câu khác.”

Philippov lại ngân nga giai điệu một lần nữa, nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Đổi thành “quyết tử cho trận chiến” thì sao?”

“Để tôi thử xem, ừm, có vẻ ổn đấy! Câu thứ hai nào, Philippov, cậu nói nhanh lên!”

Chương 270: Nghi lễ phù thủy

Chương 377: Một Cái Ôm

Philippov dựa vào cửa sổ, nhìn ánh sáng lấp lánh của sông Desna dưới ánh trăng bên ngoài, trầm ngâm một lát rồi nói: "Phải nói đến mục tiêu của cuộc chiến đấu, câu thứ hai là "tiêu diệt lũ xâm lược Prosen" thì sao?"

Vasili điền câu này vào, khẽ hát vài lần, gật đầu: "Được đấy. Tiếp tục, tiếp tục nào." "Cậu đừng có tiếp tục nữa, bài hát này chỉ có phần điệp khúc được lặp đi lặp lại, cậu viết phần phụ trước đi."

Vasili líu lưỡi: "Ngài tướng quân không hát phần phụ mài! Hắn cứ lặp đi lặp lại đoạn này thôi." Philippov: "Cậu là con trai của giáo sư âm nhạc đấy! Cậu sáng tác một đoạn đi! Cậu cảm nhận được cảm xúc của ngài tướng quân rồi đấy, cứ theo cảm xúc đó mà viết một đoạn đi."

Vasili lặp đi lặp lại đoạn điệp khúc đó, đột nhiên vui mừng khôn xiết, hắn viết thêm một đoạn sau phần điệp khúc. "Tôi thêm một đoạn cao trào, giống như đang xông lên tấn công kẻ thù, giống như pháo binh bắn liên tục, thế nào?" Philippov nhíu mày: "Cũng tạm được, nhưng còn kém xa phần điệp khúc của ngài tướng quân."

"Bớt nói nhảm đi, điền lời vào đi!"

Trong một mảnh yên tĩnh, ánh trăng lặng lẽ ngắm nhìn hai người đang say sưa sáng tác.

Bên phía Vương Trung, hắn đang chìm đắm trong hồi ức, vừa ngân nga vừa hồi tưởng lại chặng đường chiến tranh của mình, nhớ đến nỗi khóe mắt cũng bắt đầu ươn ướt. Nhưng dù sao đàn ông cũng không dễ dàng rơi lệ, nên hắn vội vàng ngừng hồi tưởng.

Hắn quay đầu nhìn Lyudmila, kết quả phát hiện cô gái đã dùng khăn tay lau nước mắt. Vương Trung lúng túng: "Ơ… Em đừng khóc."

Lyudmila: "Em thấy anh sầu não như vậy, nhưng lại không thể khóc thành tiếng, nên mới khóc thay anh đó."

"Anh ổn mà, thật ra…" Vương Trung gãi đầu.

Hắn muốn đứng dậy khỏi bệ cửa sổ, nhưng lại bị Lyudmila kéo lại. Cô gái nhìn hắn, dịu dàng nói: "Anh có thể dựa dẫm vào em nhiều hơn một chút. Lúc mới đến Shostka, vừa nghe tin chú Connney hy sinh, em đã lập tức khóc đến mức không nhúc nhích được, sau đó nghe Nelly nói, anh đi đến cuối sân ga, trông như sắp khóc đến nơi."

Vương Trung mỉm cười: "Nelly thấy anh như vậy sao? Bị cô ấy xem thường rồi." Thế nhưng Lyudmila lại đưa tay vuốt ve khuôn mặt hắn: "Không, em cảm thấy Nelly không xem thường anh đâu, bởi vì em cũng thấy như vậy. Alyosha, lúc nào nên trút bỏ thì hãy trút bỏ. Lần trước sau khi khóc xong, em cảm thấy hoàn toàn khác hẳn.

"Sau khi đến đây, em dọn dẹp thư phòng của chú Connney, phát hiện chú ấy giấu bức tranh em vẽ tặng chú ấy lúc nhỏ trong giá sách. Em nhìn bức tranh đó, rồi lại nhìn bức chân dung của chú Connney, thế là không khóc nữa. Giống như nỗi buồn đã theo dòng nước mắt kia trôi đi hết rồi, thứ còn lại chỉ có những hồi ức tốt đẹp.

"Em cảm thấy anh nên thử xem."

Vương Trung nhìn chằm chằm vào mắt Lyudmila, từ bên trong đọc được sự quan tâm và yêu thương.

Hắn bỗng nhiên nhận ra, có thể cô gái áy náy vì ngày hôm đó tin tức truyền đến, cô chỉ lo khóc, mà không thể an ủi hắn.

Vì thế Vương Trung nói, được rồi, nhưng em phải cho anh mượn dùng một lát, em cứ ngồi như vậy đi.

Hắn kéo Lyudmila ngồi xuống ghế, sau đó quỳ xuống trước mặt cô gái, vùi mặt vào lòng nàng.

Khi Vương Trung chơi game Elden Ring, hắn đặc biệt thích để nhân vật mà mình điều khiển đến chỗ nhân vật nữ xin một cái ôm.

Thực ra hiệu quả mà cái ôm mang lại cũng chẳng đáng là bao, Vương Trung chỉ là muốn một cái ôm mà thôi. Ban đầu Lyudmila rất ngạc nhiên, nhưng rất nhanh sau đó đã đưa hai tay ôm lấy đầu Vương Trung, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của hắn. Vương Trung đắm chìm trong sự say mê, giấc mộng ấp ủ bấy lâu nay cuối cùng cũng đã thành hiện thực.

Sau đó Lyudmila bỗng thốt lên: “Thì ra là vậy, sáng nay anh đã làm chuyện này với công chúa điện hạ.”

… Cô nàng này còn nhớ rõ cơ à?

Lyudmila: “Là em không tốt, sau này mỗi buổi sáng em sẽ đợi anh tỉnh rồi mới dậy, được không?”

Vương Trung im lặng vài giây, đáp: “Được.”

Lyudmila: “Anh cứ khóc đi, em sẽ chấp nhận tất cả, nước mắt nước mũi gì đó cứ lau hết lên quần áo em đi, sẽ không ai biết đâu.”

Bị Lyudmila nói như vậy, Vương Trung thật sự muốn thử xem sao, nhưng cuối cùng thì lòng tự tôn nhàm chán của người đàn ông đã chiếm ưu thế.

Vương Trung nghe thấy bên tai có một vị Thiên Vương đang hát: Đàn ông khóc đi khóc đi không phải là tội lỗi… Nhưng mà hắn lại không khóc được.

Vương Trung nghe thấy Lyudmila đang cười khẽ, không chỉ cười khẽ, mà hắn còn cảm nhận được lồng _ ngực của cô phập phồng mỗi khi cô cười.

“Alyosha,” Cô ta nói, giọng nói cộng hưởng trong lồng ngực như thể đang bao bọc lấy Vương Trung:

“Alyosha của em, thật cứng đầu và kiên cường.”

Vương Trung đưa tay lên, vòng qua eo Lyudmila.

Rõ ràng là một động tác thân mật như vậy, thế nhưng Vương Trung lại không hề nảy sinh chút tà niệm nào. Hắn chợt nhớ đến một câu nói, người ta bảo nếu như đang ôm một cô gái siêu cấp xinh đẹp gợi cảm, nhưng lại không muốn làm chuyện ấy với cô ấy, vậy thì hoặc là bạn thích con trai, hoặc là bạn đã yêu cô ấy mất rồi.

Vương Trung nghiêm túc kiểm tra nội tâm mình một chút, chắc chắn hắn không thích con trai, vậy thì chính là đã yêu rồi.

Chương 271: Triển Khai Kế Hoạch

Chương 378: Có Giấy Sắc Phong Công Tước

Chương 378. Có Giấy Sắc Phong Công Tước

Không biết đã bao lâu trôi qua, hắn đứng dậy: "Được rồi, đi ngủ thôi."

Lyudmila ngẩng mặt nhìn hắn: "Tối nay anh mắng đoàn trưởng dàn nhạc, ngày mai không biết bọn họ sẽ viết gì trên báo để mỉa mai anh nữa."

Vương Trung nhíu mày: "Chắc là không đến mức đó đâu, Giáo hội đang theo dõi mà, bọn họ không sợ bị Giáo hội coi là gián điệp à?"

Lyudmila nhún vai. Vương Trung trực tiếp ném quần áo sang một bên, nằm vật xuống giường chuẩn bị ngủ.

Lyudmila đứng bên cạnh nhìn hắn với vẻ mặt nửa như cười nửa như không: "Anh quên mất chuyện gì rồi à?"

Vương Trung nhíu mày: "Em nhìn bầu không khí lúc này xem, còn cần nữa sao? Thôi, thôi nào, đi ngủ, đi ngủ… Em làm gì vậy! Ái!"

Sáng sớm hôm sau, Vương Trung vừa mở mắt ra, đưa tay sang bên cạnh sờ soạng theo thói quen, kết quả lần này lại sờ trúng người.

"Tỉnh rồi à?"

Giọng nói của Lyudmila vang lên:

“Anh ngủ nướng đã đời thật đấy, hại em không có thời gian để thực hiện nghỉ thức buổi sáng luôn!”

Vương Trung: “Nghi thức buổi sáng?”

“Vâng, bí quyết để giữ gìn nhan sắc đó mà. Nào, muốn ôm một cái không?”

“Muốn.” Vừa đúng lúc này Nelly đẩy cửa bước vào.

Cô nhìn thoáng qua, sau đó im lặng lùi ra ngoài đóng cửa lại.

Vương Trung: “Nelly, vào đi, không sao đâu, chúng tôi xong rồi.”

Nelly đẩy cửa bước vào, cau mày nhìn Vương Trung: “Phải chuẩn bị thịt nhím sao?” Vương Trung: “Thịt nhím? Tại sao?”

Sau đó hắn mới phản ứng kịp, trong lý luận của Đông y thì thịt nhím có tác dụng tráng dương, nghe nói có vài người đàn ông chỉ cần ăn vào là máu mũi sẽ phun ra như núi lửa phun trào.

Vương Trung: “Đừng hiểu lầm! Ý tôi không phải kiểu “xong việc” đó!”

Lyudmila cũng lên tiếng giải thích: “Đúng vậy, anh ấy vẫn khỏe mạnh bình thường. Sáng nay chỉ là để anh ấy từ biệt con người yếu đuối của bản thân, trở thành vị tướng quân mặt sắt mà thôi.” “Thiếu tướng, thiếu tướng.” Vương Trung lên tiếng đính chính: “Làm thiếu tướng cũng tốt mà.” Nếu trở thành Tư lệnh của Yekaterinburg, biết đâu còn có thể làm Tổng thống ấy chứ.

Nelly “ồ” lên một tiếng, sau đó đi thẳng vào chủ đề chính: “Sáng nay có một vị Hồng y Giáo chủ của Giáo hội đến đây, gửi tới một bản lịch trình, là lịch trình tổ chức quốc tang và lễ truy điệu, bên trên có ghi rõ những sự kiện mà ngài cần tham

gia, giờ giấc địa điểm cụ thể đầu có ghi chú rõ ràng. Ngoài ra…" Lyudmila bỗng nhiên mỉm cười: "Nelly, sao cậu lại làm công việc của quản gia vậy? Mikhail đâu?"

"Ông ấy nói ông ấy là quản gia của Công tước Rokossovsky, không phải là quản gia của Công tước Alekski. Sáng nay văn bản sắc phong Công tước của ngài đã được gửi đến, nhưng Hoàng đế bệ hạ không thể chủ trì, nên tạm thời chưa thể tổ chức lễ sắc phong, cho nên vẫn chưa chính thức có hiệu lực."

Nelly dừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Ngài nên tìm một quản gia riêng cho mình thì hơn."

Vương Trung: "Phiên phức vậy." Lyudmila: "Không chỉ cần tìm quản gia, mà còn phải có nữ quan phụ trách quản lý các nữ hầu, hay còn gọi là thị nữ trưởng, ngoài ra còn…" Vương Trung: "Nelly làm không được sao?"

Nelly: "Tôi thậm chí còn không phải là thị nữ, chức thị nữ trưởng của Công tước ít nhất phải là người có tước vị quý phụ trong triều mới đảm nhiệm được."

Vương Trung: "Bỏ mấy cái tước vị vớ vẩn đó đi, tôi nói cô làm được là cô làm được, quyết định vậy đi. Còn quản gia… Grigory được không?" Nelly và Lyudmila đồng thanh hô lên: "Không được!"

Vương Trung đưa tay đỡ trán, phiên phức quá, không chịu đựng nổi nữa rồi, cứ như là đang sống trong cái xã hội cũ mục nát ấy.

Lyudmila: "Bây giờ vẫn đang trong thời gian chiến tranh, tạm thời không giải quyết những việc này cũng không sao. Hay là cứ để Nelly kiêm nhiệm đi, cũng tốt mà."

Nelly: "Tôi sao?"

Vương Trung nhìn thấy biểu cảm của Nelly liền muốn phì cười, hắn nảy ra ý định muốn trêu chọc cô một chút, bèn nói: "Đúng rồi đấy, chính cô. Hôm nay còn việc gì nữa thì nói nhanh lên."

Nelly: "Hôm nay có một buổi lễ trao tặng huân chương, Hoàng đế bệ hạ không thể chủ trì, nên sẽ do Thái nữ điện hạ thay mặt Hoàng đế tham dự. Sau đó, có một lời mời, mời ngài tham gia buổi tuyển chọn âm nhạc để sử dụng trong quốc tang." Vương Trung nhướng mày. Lyudmila cũng nhíu mày: "Lời mời này… hay là từ chối đi. Bọn họ muốn làm anh bẽ mặt đấy, đám nhạc sĩ đó." Vương Trung: "Không, cứ đi xem bọn họ giở trò gì đã. Quốc tang là tang lễ của người anh em tốt và cha tôi, còn lễ truy điệu là để tưởng nhớ các anh hùng liệt sĩ đã hy sinh, tôi tuyệt đối không thể để lũ khốn nạn đó chơi thứ âm nhạc ủy mị trong những trường hợp long trọng như vậy được! Tuyệt đối không."

Chương 272: Tướng Địch Tự Mình Ra Trận

Chương 379: Nhạc Gửi tới

Chương 380. Nhạc Gửi tới

12 giờ trưa ngày 12 tháng 8, trụ sở tạp chí Âm nhạc Hiện đại Ant.

Tổng biên tập Oshanin đang chuẩn bị nghỉ trưa, buổi chiều còn phải đi tham gia buổi tuyển chọn âm nhạc để sử dụng trong lễ truy điệu. Ông đi từ văn phòng xuống lầu, khi đến phòng bảo vệ, bác bảo vệ nói: "Tổng biên tập, có thư nhanh cho ông này."

Oshanin dừng bước, nhìn vào bên trong: "Thư nhanh? Giữa trưa mà còn đưa thư à?" Thư từ của Ant đều được chuyển phát hai lần vào buổi sáng và buổi tối, buổi trưa cơ bản là không có.

"Ông xem đi, ngài Tổng biên tập, người gửi thư là một nhân vật nổi tiếng đấy! Rất nổi tiếng! Nói không chừng sau này sẽ trở thành Thân vương đấy! Lúc đưa thư đến tay tôi, cậu bưu tá còn run đến nỗi nói năng lắp bắp cơ mà!"

Oshanin giật mình: "Tướng quân Rokossovsky sao? Tối qua ngài ấy vừa mới mắng té tát vị đoàn trưởng dàn nhạc của Yekaterinburg, bây giờ lại viết thư cho tạp chí âm nhạc?"

Bác bảo vệ đã lấy thư ra, đặt lên cửa sổ.

Tổng biên tập Oshanin cầm lấy bức thư: "Aleksei Konstantinovich Rokossovsky. Đúng là ngài ấy rồi… Hả? Thư quân đội? Dấu bưu điện là sáng nay, được gửi từ Shostka?

Chuyện gì thế này? Không phải ngài Rokossovsky đang ở thủ đô sao? Tối qua còn mắng vị đoàn trưởng kia, cả giới âm nhạc đều biết chuyện này mà!"

Bác bảo vệ chỉ biết giang hai tay ra.

Tổng biên tập Oshanin lập tức xé thư ra.

Lão đầu kinh hãi: "Ngài cứ thế này mà xé sao? Không cần dao rọc giấy à?"

"Trên này đâu có niêm phong sáp, cũng không có gia huy, không sao đâu." Oshanin chủ biên rút tờ giấy ra, "A, là một bài hát, tối qua ngài đoàn trưởng tức giận lắm đấy, tuy không dám nói xấu người đang lên như diều gặp gió, nhưng thái độ rất rõ ràng! Để tôi xem nào…"

Oshanin chủ biên có chuyên môn hàng đầu, chỉ là mắt hơi kém, nên phải đưa lá thư gần sát mặt mới có thể nhìn bản nhạc mà hát theo - Hắn dừng lại.

Ông lão phòng truyền đạt: "Sao thế?"

"Tôi không chắc lắm… Để tôi xem kỹ lại."

Oshanin chủ biên lấy kính trong cặp ra đeo, bày ra tư thế đọc tiêu chuẩn.

Ông lão phòng truyền đạt rướn cổ, muốn xem có chuyện gì.

Oshanin chủ biên xem xong thư, lật mặt sau thấy không có gì mới lật lại. Ông lão phòng truyền đạt: "Thế nào?"

Oshanin lập tức xoay người đi thẳng lên cầu thang, gọi với lên ban biên tập: "Này! Biên tập nhạc cụ mau đến phòng nhạc, Maluxin đâu rồi? Gọi anh ta đến phòng nhạc." Maluxin lập tức thò đầu từ tầng hai xuống: "Chủ biên, có chuyện gì vậy? Lại là bản thảo của đám trẻ ranh không biết trời cao đất rộng nào à?" "Không, không phải, lần này ghê gớm lắm." Oshanin chủ biên

nhìn bản nhạc trong tay, "Cậu mà hát bài này, nói không chừng sẽ lưu danh sử sách đấy."

Hẹn gặp lại vào ngày mai 13h00 ngày 12 tháng 8, Agasukov, sở chỉ huy Tập đoàn quân Tây Nam.

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân và Giám mục Tập đoàn quân ngồi trong phòng bản đồ của sở chỉ huy - nơi giờ đã vắng hoe, nhìn các tham mưu đốt tài liệu.

"Điện báo sáng nay, hình như Skorobo bị coi là phản quốc, cả nhà bị bắt rồi." Tham mưu trưởng nhìn sang Giám mục Tập đoàn quân: "Giáo hội có tin tức gì khác không?"

Giám mục tắc lưỡi: "Nghe phong phanh nói Skorobo bị Rokossovsky bắn chết - Rokossovsky gầy ấy."

"Ở dưới hầm tổng bộ Thẩm Phán Đình à?"

Tham mưu trưởng tò mò hỏi. "Không, ở Cung điện Mùa hè, ngay trước mặt Thái nữ điện hạ và rất nhiều sĩ quan cấp cao của Bộ Tổng tư lệnh." Tham mưu trưởng trợn tròn mắt: "Thật sao? Điện báo chẳng nói gì cả. Làm chuyện thế mà vẫn bình yên vô sự được à?"

Giám mục nhún vai: "Không chỉ bình yên vô sự, mà ngày 18 này, lễ quốc tang và lễ truy điệu, hắn ta còn đại diện toàn thể tướng sĩ đọc diễn văn, xem ra Đại Giám mục trưởng muốn dựng Rokossovsky thành hình mẫu mới, đối đầu với đám tướng lĩnh, nguyên soái của Bộ Tổng tư lệnh tối cao."

Tham mưu trưởng bất ngờ bật cười: "Lựa chọn hợp lý, một quý tộc cũ, quan hệ gần gũi với Hoàng gia, tư tưởng rõ ràng là chung một giuộc với phái thế tục, lại còn biết đánh nhau. Hiện tại lựa chọn này chỉ có một tử huyệt, đó là năng lực quân sự của Rokossovsky.

"Sĩ quan chỉ huy tốt một lữ đoàn, một sư đoàn thì nhiều, nhưng khi họ bắt đầu chỉ huy lực lượng cấp tập đoàn quân, sẽ

lộ rõ giới hạn, đến khi chỉ huy lực lượng cấp tập đoàn quân, có thể sẽ trở nên tầm thường.

"Trình độ học vấn quân sự của Rokossovsky chỉ đủ để chỉ huy một quân đoàn, theo con đường thăng tiến thông thường, muốn thăng tiến tiếp phải vào học viện quân sự để học các khóa chỉ huy cao cấp hơn. "Tình hình hiện tại chắc chắn sẽ không để hắn ta quay lại lò luyện…"

Giám mục tiếp lời: "Đương nhiên là không, cho dù Giáo hội muốn hắn ta quay lại lò luyện, Bộ Tổng tư lệnh cũng sẽ không đồng ý. Chắc hẳn họ đang nóng lòng muốn thấy Rokossovsky bẽ mặt, tốt nhất là mất mấy trăm nghìn quân như Skorobo đại tướng."

Vừa dứt lời, tham mưu trưởng bỗng nhiên cười: "Thôi đi, chúng ta còn chưa chết, đừng tự biến mình thành người chết chứ." Giám mục Tập đoàn quân nhìn bản đồ, cũng cười nói: "Giờ chúng ta với người chết có khác gì nhau? Ông xem chúng ta đang ngồi đây bàn chuyện tạo phản muốn mất đầu này."

Hai người cười ha ha, khiến đám tham mưu đang đốt tài liệu tò mò nhìn sang.

Chương 273: Chăm Sóc Đặc Biệt

Chương 380: Bát Hát Vang lên

Chương 380. Bát Hát Vang lên

Lúc này, tham mưu thông tin bước vào chào: "Báo cáo, nhận được điện báo của Myshkin công tước, báo cáo sáng nay có ba sư đoàn đã đến trận địa của quân ta." Tham mưu trưởng búng tay: "Tốt, lại thêm ba sư đoàn rút lui, lính hầu!"

Lính hầu của ông ta xuất hiện, đứng nghiêm.

Tham mưu trưởng: "Trong phòng làm việc của tôi có một chai Vodka quý lắm, không thể để lũ Prosen hưởng lợi, mang đến đây!" Lát sau, rượu được mang đến bàn, cùng với ly.

Tham mưu trưởng nhận ly rượu từ tay lính hầu, phẩy tay: "Không cần cậu hầu, mau đi thay đồ thường rồi chạy đi. Lính hầu không phải quân nhân, quân Prosen sẽ không đối xử với cậu như tù binh đâu."

Lính hầu muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ cúi chào rồi rời đi.

Tham mưu trưởng rót đầy ly rượu, đẩy đến trước mặt Giám mục Tập đoàn quân: "Nào, cạn ly." Giám mục bưng ly lên, uống cạn.

Tham mưu trưởng vừa rót rượu vừa nói: "Nếu lúc trước chúng ta nghe theo ý kiến của Rokossovsky…"

"Đừng nói nữa."

Giám mục Tập đoàn quân cắt ngang:

“Lúc đó dù thế nào cũng không thể bỏ Agasukov rút lui.”

“Tôi không nói đến chuyện rút lui. Tôi muốn nói là, nghe theo ý kiến của hắn ta, bố trí phòng ngự ở phía Bắc, đào công sự giống như hắn ta làm, chờ địch đến đánh, nói không chừng tình hình đã khác, biết đâu lại giữ được.” Giám mục thở dài: “Nói trước bước không qua, mấy hôm nay chúng ta đã giao tranh với quân Prosen trên đủ loại địa hình. Phần lớn thời gian họ đều có thể đánh đổi với tỷ lệ đẹp mắt. Cho dù chúng ta là bên phòng thủ.

“Đây không phải là chuyện bổ sung thêm vài món vũ khí tiên tiến là có thể thay đổi. Chất lượng binh lính bên ta, bổ sung vũ khí mới e là lại thành dâng không cho địch.” Tham mưu trưởng: “Nhưng mà lính thủy đánh bộ lại có thành tích rất khá.”

“Tiêu chuẩn tuyển lính thủy đánh bộ vốn đã cao, phần lớn lính bên ta mới tốt nghiệp cấp 2, lính thủy đánh bộ cơ bản đều tốt nghiệp cấp 3, thời gian huấn luyện cũng dài hơn, không thể so sánh được.” Giám mục lắc đầu. Tham mưu trưởng: “Vậy mà Rokossovsky lại đánh đổi với tỷ lệ khá đẹp mắt. Nếu sống sót ra ngoài, tôi rất muốn nghe hắn ta chia sẻ kinh nghiệm.”

Giám mục Tập đoàn quân cười: “Ra ngoài rồi hãng hay.” Ông ta uống cạn ly Vodka, đẩy ly về phía trước: “Nhưng mà, chúng ta muốn phá vây, chắc phải một tuần nữa.” Tham mưu trưởng gật đầu: “Chắc vậy, lúc đó, các binh đoàn có thể chạy chắc đều đã chạy - hoặc là bị tiêu diệt trên đường phá vây, đến lúc đó chúng ta sẽ dẫn số quân còn lại phá vây.”

Lúc này, người tham mưu đốt tài liệu đến chào: “Báo cáo, tất cả tài liệu đều đã được đốt.”

Tham mưu trưởng: “Tốt lắm. Cậu theo kế hoạch, vào sư đoàn bộ binh 41, chuẩn bị phá vây.”

“Rõ!” Người tham mưu chào, nhưng không đi ngay.

“Sao thế? Còn chuyện gì sao?” Giám mục hỏi.

Người tham mưu: “Tôi… muốn chúc hai vị may mắn.” Tham mưu trưởng giơ cao ly rượu: “Cũng chúc cậu may mắn.”

Giám mục nói: “Tôi nghe nói lúc Rokossovsky và Kirienko từ biệt, họ đã nói hẹn gặp nhau ở Prosennia, hơn nữa trước khi phá vây còn được ăn thịt bò hầm khoai tây. Bây giờ hai người họ đều đã ở Yekaterinburg.”

Tham mưu trưởng: “Thịt bò hầm khoai tây chắc là hết rồi, nhưng chúng ta có thể nói hẹn gặp nhau ở Prosennial” Ông ta quay sang đám tham mưu nãn ná chưa chịu đi: “Hẹn gặp nhau ở Prosennial” Đám tham mưu xúc động, đồng thanh hô to: “Hẹn gặp nhau ở Prosennia!”

Giám mục giơ cao ly rượu: “Hẹn gặp nhau ở Prosennial” Sau đó, hai vị chỉ huy cấp cao nhất của Tập đoàn quân nhìn theo đám tham mưu rời đi. “Nếu không có mệnh lệnh của Sa hoàng bệ hạ, đáng lẽ chúng ta có thể để đám thanh niên này đi theo máy bay.”

Tham mưu trưởng nói: “Giờ để chứng minh họ không phải bỏ chạy, chỉ có thể để họ chiến đấu đến cùng với quân đội.”

Giám mục Tập đoàn quân: “Cũng may Hoàng thái tử điện hạ đã dốc hết sức chiến đấu đến cùng, ít nhất bây giờ chúng ta không phải lo lắng về sĩ khí của binh lính.”

Tham mưu trưởng: “Dù sĩ khí cao cũng không bù đắp được sự chênh lệch về chiến thuật. Không biết còn bao lâu nữa chúng ta mới có thể giành lại Agasukov.”

“Chắc là rất lâu đấy.” Giám mục nói.

“Vùng lên, hỡi đất nước vĩ đại, hãy chiến đấu đến hơi thở cuối cùng!”

Phòng thu âm ở tầng hai tòa soạn báo Âm nhạc Ant Hiện đại, ca sĩ Maluxin của tòa soạn đang hát vang.

“Tiêu diệt thế lực Prosen, tiêu diệt lũ cướp tàn ác!

“Hãy để cho sự phẫn nộ cao cả,

“Dâng trào như sóng!”

Ban nhạc tập hợp tạm thời của tòa soạn đang chơi một giai điệu hùng hồn, giai điệu tuy bi tráng nhưng ẩn chứa sự phẫn nộ, lại có nét gì đó thiêng liêng như một bài thánh ca.

Chỉ cần nghe giai điệu ấy, dường như có thể nhìn thấy hàng triệu triệu chàng trai Ant, không chút do dự lao ra chiến trường.

Trên tay Maluxin là tờ lời bài hát, thật ra anh ta mới nhìn thấy nó có nửa tiếng, nghe giai điệu còn chưa được bao lâu, nhưng đã có thể hát tương đối hoàn mỹ.

Không chỉ bởi vì anh ta có kỹ năng chuyên môn cực kỳ xuất sắc, mà còn bởi vì bài hát này đã khơi dậy sự đồng cảm trong anh ta.

Maluxin vừa hát, vừa cảm nhận ngọn lửa phẫn nộ trong lòng.

Tuy không ở tiền tuyến, nhưng dường như anh ta đang ở ngay trên chiến trường.

Hãy để cho sự phẫn nộ cao cả,

Dâng trào như sóng! Tiến hành chiến tranh nhân dân,

Chiến tranh thần thánh! Đoạn điệp khúc này, nhịp điệu hoàn toàn khác với giai điệu chính, nhanh hơn rất nhiều, như thể tiếng pháo đang bắn cấp tập.

Chương 274: Chờ Đợi

Chương 381: Công Chúa Đón??

Chương 381. Công Chúa Đón??

Hát xong một bài, Maluxin kích động hỏi Oshanin chủ biên: "Ông thực sự muốn tôi hát bài này sao? Chỉ cần tìm một nơi đông người, hát xong là tôi nổi tiếng luôn đấy."

Oshanin chủ biên: "Cậu không muốn à? Không đâu, cậu sẽ muốn hát nó. Lát nữa sẽ diễn ra buổi tuyển chọn nhạc cho lễ quốc tang và lễ truy điệu, cậu lên hát đi, dùng luôn ban nhạc của chúng ta. Bản thân bài hát này đã rất xuất sắc, cho dù là do những người nghiệp dư như chúng ta chơi cũng có thể thể hiện được sự tuyệt vời của nó!"

Lúc này, có tiếng gõ cửa. "Vào đi!"

Vừa dứt lời, cánh cửa phòng thu mở ra, cố vấn đặc biệt của báo Âm nhạc Ant Hiện đại, giáo sư VIadimir Brad của khoa Âm nhạc trường Đại học Yekaterinburg bước vào. "Vừa nãy là bản nhạc gì vậy?" Giáo sư hỏi, bất chấp cả phép lịch sự:

"Ai sáng tác?"

Oshanin kinh ngạc: "Giáo sư cũng nghe thấy à?"

"Dưới lầu tụ tập rất đông người, đầu bị âm nhạc thu hút đến đấy. Là bản nhạc gì vậy? Nhạc mới của Giáo hội à? Nghe có vẻ gì đó rất trang nghiêm."

Oshanin: "Không, là do Aleksei Konstantinovich Rokossovsky sáng tác."

Giáo sư nhíu mày: “Là hắn ta sao? Ừm, chờ chút, hình như giai điệu chính đúng là giống giai điệu mà hôm qua ở câu lạc bộ âm nhạc bị người ta chê cười.”

Oshanin cau mày: “Giai điệu bị chê cười?” “Phải, hôm qua Rokossovsky mắng vị nhạc trưởng một trận, sau đó ngâm nga một đoạn giai điệu, nhưng trình độ của hắn ta kém quá, vị nhạc trưởng tức giận bỏ về câu lạc bộ, kể lại cho mấy người chúng tôi, còn hát lại giai điệu đó.Docfull.vn- Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

“Nhưng mà tôi chỉ nghe một lần, không chắc lắm, đưa tôi xem bản nhạc.”

Oshanin vội vàng lấy bản nhạc phổ vừa sao chép đưa cho giáo sư Brad.

Giáo sư vừa nhìn thấy bản nhạc đã cau mày: “Chữ này… là do Rokossovsky viết à?” “Không phải, tôi cũng thấy lạ, tướng quân đang ở Yekaterinburg, nhưng dấu bưu điện này là từ Shostka gửi đến sáng nay.” “Shostka?”

Giáo sư nhíu mày:

“Trùng hợp thật.”

“Sao thế?” Oshanin hỏi. “Không có gì.”

Giáo sư lắc đầu, “Mọi người mau tập luyện đi, tôi cho rằng bài hát này nên được chọn cho buổi tuyển chọn, cả nước nên được nghe thấy nó vào ngày quốc tang. Nó sẽ cổ vũ tinh thần rất lớn đấy.”

Vương Trung vốn định theo lịch trình sẽ đến lễ thụ phong trước.

Ai ngờ đến nơi lại được thông báo Giáo hội đã can thiệp, dời buổi lễ xuống sáng 13 tháng 8.

Vị Sa hoàng lâm thời - Thái nữ điện hạ cũng có việc bận, tạm thời không thể tham dự. Bị cho leo cây, Vương Trung đành phải đến buổi tuyển chọn âm nhạc.

Lyudmila lại rất vui vẻ: "Thế này chẳng khác nào đi dạo phố ở Yekaterinburg, tuy biết là nói thế này không hay, bây giờ đang là thời chiến, nhưng mà… đi dạo vui thật đấy." Vương Trung cười nói: "Không sao đâu, cứ coi như tranh thủ lúc nghỉ ngơi giữa hai trận đánh mà chơi bài, không ảnh hưởng đến cục diện."

"Hôm qua anh còn phản đối việc dự vũ hội đấy thôi!" Lyudmila nói, "Em đã chuẩn bị xong hết rồi, thế mà lại uổng công!"

Vương Trung chỉ đành nhìn sang hướng khác. Lúc này, Grigory đang lái xe bỗng phanh gấp, quay đầu nói: "Đến nhà hát lớn rồi, địa chỉ trên thư mời là đây ạ." Lyudmila tò mò hỏi: "Sao anh Grigory biết rõ đường ở Yekaterinburg thế?"

Grigory: "Tôi vì dáng dấp cao gầy, lần đầu tiên phục dịch là ở đoàn cảnh sát của hoàng gia Yekaterinburg, về sau mới phân phối đến Trung đoàn Amur số 3. Lúc ở đoàn cảnh sát cơ bản đã chạy hết địa hình của Yekaterinburg." Vương Trung: "Vậy sau này ở Yekaterinburg đánh nhau trên đường phố có thể trông cậy vào anh rồi."

Lyudmila kinh hãi: "Sẽ phát triển đến lúc Yekaterinburg đánh nhau trên đường phố sao?"

Vương Trung: "Tôi không biết. Tình huống trên chiến trường đều có thể xảy ra. Nhưng phán đoán cơ bản không thay đổi, lầy lội và mùa đông sẽ làm suy yếu quân Prosen, chúng ta sẽ đẩy chiến tuyến trở lại một phần vào mùa đông. Nhưng chiến tranh vẫn tiếp tục."

Hắn vừa nói như vậy, vừa xuống xe, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất chuyển tới chỗ Lyudmila. Lyudmila vốn dĩ muốn tự mình xuống xe, nhưng thấy Vương Trung quay lại, liền mỉm cười vươn tay, cho vị hôn phu một cơ hội.

Vương Trung đỡ cô xuống xe, nắm tay cô đi về phía rạp hát, Grigory thì trực tiếp giao xe cho người phục vụ, cầm súng tiểu liên đuổi theo hai người. Nhà hát lớn xây dựng một loạt cột trụ kiểu La Mã, nhìn khoảng cách gần quả thực rất uy vũ trang nghiêm, nhưng ý nghĩ của Vương Trung lúc này chỉ là ở chỗ nào đặt súng máy có thể phong tỏa toàn bộ cầu thang. Ước chừng triệu chứng này đến khi chiến tranh kết thúc cũng không khỏi được nữa. Đi đến bậc thang cao nhất, nhìn lối vào rạp hát lớn, Vương Trung nhìn xung quanh: "Sao không có ai ra đón chúng ta?"

"Thôi được rồi, tối hôm qua anh cho người ta bẽ mặt, hôm nay người ta cũng cho anh leo cây đấy thôi. Anh sẽ không còn muốn rút súng xông vào đấy chứ? Đừng như vậy. Ngay từ đầu em đã khuyên anh đừng đến, coi như lời mời này không tồn tại. Nhưng anh muốn thẩm định âm nhạc, vẫn tới đây, vậy thì nhịn một chút." Lyudmila nói một tràng, trực tiếp đè nén xúc động trong lòng Vương Trung xuống, hắn mỉm cười với cô, ôm cô đi vào.

Lúc hắn đến gần cửa chính, bỗng nhiên xuất hiện một đám nữ bộc, sau khi mở cửa ra thì cúi đầu chào Vương Trung: "Tướng quân Rokossovsky, hoan nghênh đến với nhà hát lớn."

Vương Trung ngơ ngác: "Mọi người tới đón tiếp tôi? Không phải là muốn cho tôi leo cây sao? Đây là có dụng ý gì?" Sau đó, Thái nữ Olga bước ra. Vương Trung và Lyudmila đầu sững sờ.

Chương 275: Stuka đến rồi

Chương 382: Gặp Cha Của Cấp Dưới

Chương 382. Gặp Cha Của Cấp Dưới

Thái nữ: "Tổng quản cung đình bảo tôi tham dự buổi tuyển chọn này, thể hiện sự coi trọng của hoàng thất đối với hoạt động này. Tôi thấy lễ trao huân chương bị hủy bỏ, nên thoải mái tới đây." Lyudmila: "Lễ trao huân chương bị hủy bỏ liền tới đây sao? Điện hạ, hôm nay tất cả các hoạt động của người đều là gặp Alyosha sao?"

"Không, đây là hoạt động cuối cùng gặp hắn, buổi liên hoan của các sĩ quan tối nay tôi không tham dự được." Thái nữ Olga mỉm cười. Vương Trung cố tình chuyển chủ đề: "Vì sao lễ trao huân chương bị hủy bỏ?"

"Giáo hội nói muốn sửa chữa danh hiệu và quân kỳ của quân đoàn anh, cho nên yêu cầu dừng buổi lễ."

Olga dừng một chút, đổi một vấn đề, "Nghe nói tối hôm qua anh mắng vị nhạc trưởng? Nói âm nhạc ông ấy sáng tác cho anh là thứ nhạc rẻ tiền?"

"Đúng vậy, chuyện đã truyền đến cung rồi sao?"

"Bởi vì sau đó, vị nhạc trưởng đã đến câu lạc bộ mà giới âm nhạc thường lui tới, rồi phàn nàn về anh một hồi. Bọn họ còn chế giễu giai điệu anh sáng tác, nói là rác rưởi. Rốt cuộc là bài hát gì? Có thể để cho tôi nghe thử hay không?" Vương Trung đang muốn trả lời, Lyudmila đã ngắt lời: "Sau này sẽ có cơ hội, điện hạ. Bây giờ chúng ta cứ đứng chắn ở cửa như vậy không được lịch sự cho lắm."

“Cô nói đúng.”

Olga mỉm cười:

“Vậy chúng ta vào thôi.” Cô xoay người đi dọc theo hành lang lớn của nhà hát vào.

Vương Trung định đi theo, kết quả bị Lyudmila kéo lại, đợi toàn bộ đám nữ bộc của Thái nữ đi hết, mới đi theo sau.

“Như vậy mới đúng lễ tiết.” Lyudmila nhỏ giọng nói bên tai Vương Trung, “Không phải em đang ghen đâu đấy nhé.” Vương Trung: “Nếu em ghen thì tôi lại càng vui, thật đấy.” “Vậy em ghen rồi đó.” Lyudmila nói, “Vui không?” Vương Trung gật đầu: “Ừm! À không không, không vui, không dám vui mừng.”

Vào trong nhà hát lớn, hắn phát hiện thính phòng ngồi đầy những người nổi tiếng của Yekaterinburg - hay là những người bề ngoài nổi tiếng.

Họ đang hành lễ với Thái nữ Olga.

Lyudmila kéo Vương Trung, lặng lẽ đi sang bên cạnh. Một người phục vụ bước tới dẫn đường: “Tướng quân Rokossovsky phải không ạ? Chỗ ngồi của ngài ở đây.”

Người phục vụ dẫn Vương Trung đến bên cạnh khán đài: “Vì mời ngài là quyết định gấp rút, nên chỉ có thể sắp xếp chỗ ngồi ở đây cho ngài.” Vương Trung: “Để tôi ngồi ở vị trí này, đôi khi giọng nói của tôi không thể nào truyền đến tai người trên sân khấu, lúc đó tôi sẽ bắn một phát súng đấy, có thật là không Sao sao?”

Người phục vụ cười nói: “Xin ngài yên tâm, thiết kế âm thanh của nhà hát vô cùng tiên tiến, ngài chỉ cần hơi ngẩng cằm lên, nói chuyện về phía bức tường kia, thì giọng nói của ngài sẽ vô cùng rõ ràng truyền khắp toàn bộ nhà hát. Giống

như lúc nãy vậy.” Lúc này, rất nhiều người nhìn về phía bọn họ.

Nhưng phần lớn mọi người đều không có ý định lại bắt tay…

Một quý ông trung niên ăn mặc lịch sự, cùng một vị học giả lớn tuổi đeo kính một mắt khoảng hơn 40 tuổi sóng vai đi tới. Quý ông đưa danh thiếp: “Tôi là Osanhin - Tổng biên tập của tạp chí Âm nhạc Hiện đại Ant, còn đây là giáo sư Vladimir Bradsky.”

Vị giáo sư tiếp lời: “Tôi là giáo sư khoa Âm nhạc của Đại học Yekaterinburg. Xin hỏi, Tướng quân Rokossovsky, trong quân đoàn của ngài có phải có một chàng trai trẻ tên là Vasily Viadimirovich Bradsky?”

Vương Trung nhướn mày, hắn đã quên tên đầy đủ của Vasily, nhưng người trước mắt là giáo sư Âm nhạc, vừa đúng lúc, bèn mở miệng xác nhận: “Có phải ông và con trai ông có quan hệ không tốt?”

“Tôi cho rằng cậu ấy nên trở thành một nhà soạn nhạc, nhưng cậu ấy lại chạy đi tòng quân!”

Ra vậy, đúng là con trai ông ta rồi.

Vương Trung: “Vasili đúng là đang ở trong quân đoàn của tôi, vì cậu ấy thông thạo tiếng Prosen, nên đảm nhiệm công việc nghe lén thông tin vô tuyến điện của quân Prosen. Ông có cần tôi gửi thư cho cậu ấy không?” “Không không, vị Tổng biên tập bên cạnh tôi - Osanhin, trưa nay đã nhận được một bức thư gửi gấp từ Shostka, ngài có manh mối gì không?” Vương Trung nhíu mày, thầm nghĩ chẳng lẽ Vasily đã sáng tác xong bài hát và gửi đến, rồi bị Osanhin nhận được? Nhưng, hắn chỉ ngâm nga giai điệu trước mặt Vasily thôi mà, chẳng lẽ vô thức hát cả lời bài hát?

Vương Trung: “Tôi chỉ ngâm nga một giai điệu chưa hoàn chỉnh trước mặt cậu ấy, có lẽ điều đó đã khơi nguồn cảm hứng sáng tác âm nhạc cho cậu ấy.”

Nếu như “Bài ca Chiến sĩ Thánh chiến” thật sự được Vasily sáng tác, Vương Trung không ngại để Vasily đứng tên tác giả, dù sao thứ này vốn dĩ không phải do hắn sáng tác, hắn chỉ là người vận chuyển.

Hơn nữa, hắn cũng chỉ đưa ra giai điệu, Vasily có thể bổ sung thành bản nhạc hoàn chỉnh, đó là do cậu ta giỏi, để người ta đứng tên tác giả cũng không quá đáng. Nếu như cậu ấy còn tiện tay viết thêm lời bài hát, thì càng nên để người ta đứng tên.

Vị giáo sư lại lắc đầu: “Không không, tôi hiểu rất rõ đứa nhỏ đó, là công lao của nó thì nó tuyệt đối sẽ không chịu nhường, nó ghi tên tác giả là ngài, vậy thì chắc chắn là ngài, còn người viết lời là Philippov, ngài có quen biết Philippov này không?” Vương Trung: “Đó là bạn tốt mà cậu ấy quen biết ở trường quân đội, hai người đã sống sót qua trận phòng thủ Loktev khốc liệt và trận chặn đánh Orachi.”

Vị giáo sư do dự một chút, nói: “Bọn họ có tài năng như vậy, hay là điều bọn họ về Yekaterinburg, chuyên phụ trách sáng tác âm nhạc? Cổ vũ tinh thần binh sĩ cũng là một công việc rất quan trọng.”

Chương 276: Công Sự phát huy tác dụng

Chương 383: Nghe Nhạc

Chương 383. Nghe Nhạc Vương Trung: "Vậy thì ông phải tự mình nói chuyện với Vasily. Hiện tại, Shostka vẫn rất an toàn, quân địch còn cách đó khoảng 100km, ông có thể đến đó thăm cậu ấy." Vị giáo sư cau mày: "Không! Tôi tuyệt đối sẽ không đến gặp nó! Trừ phi nó đến nhận lỗi với tôi!"

Haiz, hai cha con nhà này cũng thật giống nhau.

Lúc này, Lyudmila lên tiếng: "Đừng để sự cố chấp biến thành nuối tiếc, ông hãy đến gặp cậu ấy đi." Vị giáo sư rõ ràng đang do dự.

Lúc này, vị nhạc trưởng từ xa hô to: "Tổng biên tập Osanhin, buổi tuyển chọn sắp bắt đầu rồi, ngài mau tới đây đi!"

Osanhin lớn tiếng đáp: "Được rồi. Nhưng, nhạc trưởng, tôi yêu cầu thay đổi thứ tự biểu diễn. Chúng tôi có một tiết mục vừa mới tập luyện xong, muốn biểu diễn trước."

Vị nhạc trưởng lộ vẻ khó xử. Lúc này, Vladimir Bradsky lên tiếng: "Tôi ủng hộ thay đổi thứ tự biểu diễn. Bài hát này rất đáng để nghe!"

Nói nhảm, đó là "Bài ca Chiến Sĩ Thánh chiến" đấy.

Nhưng câu tiếp theo của Bradsky là: "Dù sao đây cũng là do anh hùng chiến tranh Rokossovsky sáng tác, là âm nhạc chân chính đến từ chiến trường!"

Ông ta vừa dứt lời, toàn bộ hội trường lập tức vang lên những tiếng xì xào bàn tán. Có thể thấy thiết kế âm thanh của nhà hát này quả thực rất trâu bò, chỉ một chút xì xào to nhỏ đã khiến cả hội trường như cái chợ.

Vị nhạc trưởng cau mày: "Điều này… Chúng ta đều có quy trình, ngài muốn thêm một tiết mục chưa đăng ký đã là không hợp quy định rồi, lại còn muốn chen lên biểu diễn đầu tiên, thật là không ổn cho lắm…"

Lúc này, Olga đang ngồi trong khu vực dành cho hoàng tộc lên tiếng: "Tôi thấy có thể mà, chỉ là thêm vào đầu buổi biểu diễn thôi, những quy trình khác đầu không cần thay đổi, chỉ là lùi lại phía sau thôi. Hơn nữa, nhạc trưởng, nếu âm nhạc của tướng quân Rokossovsky khó nghe như vậy, thì để mọi người nghe thử trước có phải là tốt hơn không? Như vậy, sau này tướng quân sẽ không còn ý kiến gì nữa."

Các nhạc sĩ nhìn nhau. Lyudmila thì nói nhỏ bên tai Vương Trung: "Nàng ấy vẫn luôn bênh vực anh như Vậy, thân vương điện hạ." Vương Trung nghe mà toát mồ hôi hột.

Lúc này, vị nhạc trưởng thở dài: "Vì Tổng biên tập Osanhin và giáo sư Bradsky đã hết lời khen ngợi như vậy, vậy thì chúng ta hãy thưởng thức âm nhạc đến từ chiến trường trước."

Sau khi tất cả mọi người đã ngồi xuống, Tổng biên tập Osanhin bước lên bục chỉ huy.

Trong hố dàn nhạc chỉ có một dàn nhạc nhỏ.

Vương Trung nghe thấy có người nói móc mỉa:

"Dàn nhạc này đều là biên tập viên của tạp chí bọn họ mà? Tôi nhớ bọn họ đều là dân nghiệp dư chơi cho vui thôi? Một nhạc công chuyên nghiệp cũng không có, có thể biểu diễn ra cái gì chứ?"

Một người khác đáp: “Hôm qua tôi có nghe nói gì đến kế hoạch này đâu, không khéo hôm nay lại phải bắt con vịt chưa đẻ ra trứng.” “Không chừng là đang cố tình làm tướng quân xấu mặt đấy!”

“Nếu đã muốn tướng quân xấu mặt, vậy thì ban nãy bọn họ lại niềm nở chào hỏi là có ýgì?”

Không biết có phải do kết cấu đặc biệt của phòng hòa nhạc hay không, mà Vương Trung nghe rất rõ ràng những lời bàn tán đó.

Lyudmila vẫn ôm chặt cánh tay hắn, như thể sợ hắn lại rút súng bắn loạn xạ.

Vương Trung bất đắc dĩ an ủi: “Em xem anh là loại người gì vậy, anh sẽ không rút súng đâu.”

“Anh còn nói! Hôm qua lúc đến câu lạc bộ, anh cũng rút súng đấy thôi! Không chừng, anh đã hình thành thói quen xấu, theo bản năng cứ rút súng ra để giải quyết vấn đề.” Vương Trung lắc đầu, nhưng bị Lyudmila ôm tay như vậy cũng khá thoải mái, nên hắn cũng không nói gì nữa.

Tổng biên tập Osanhin đã ở trên bục chỉ huy, sau khi trao đổi ánh mắt với nam ca sĩ độc hát, ông ta khẽ nhấc cây gậy chỉ huy lên. Tiếng nhạc vang lên.

Vừa nghe giai điệu, Vương Trung đã yên tâm: Đúng là bản phối mới của “Bài ca Chiến sĩ Thánh chiến” rồi, giai điệu dồn dập như nhịp tim đập lúc mở đầu, hắn quá quen thuộc.

Những nhạc sĩ vừa rồi còn đang xì xào bàn tán đều im lặng.

Nam ca sĩ hơi mập bắt đầu cất giọng hát, lời bài hát hình như có chút khác biệt so với bản gốc, nhưng nhìn chung thì vẫn đúng ý.

Vương Trung hoàn toàn thả lỏng, hắn biết bài hát này nhất định sẽ thành công - Chỉ cần đám nhạc sĩ kia không bị mù quáng bởi định kiến, thì nhất định phải thừa nhận đây là một bản quân ca xuất sắc. Đột nhiên, cánh tay Vương Trung bị véo một cái đau điếng, khiến hắn không thể nào tập trung nghe hát, chỉ có thể quay đầu nhìn "thủ phạm".

Hai mắt Lyudmila ngấn lệ, vừa véo mạnh tay Vương Trung, vừa lấy khăn tay lau nước mũi đang chảy xuống. Bị vị hôn thê véo như vậy, Vương Trung không thể nào tập trung nghe hát được nữa, đành nhìn xung quanh, kết quả phát hiện ra đa số các quý bà, quý cô đều căng thẳng, còn các quý ông thì đều lộ vẻ xúc động.

Ra vậy, các quý bà, quý cô chưa từng ra chiến trường, cũng không quan tâm đến chiến tranh, nên không có cảm xúc gì. Còn các quý ông thì bị sự bi tráng trong bài hát đánh động sao?

Nhưng Vương Trung lập tức nhìn thấy một trường hợp ngoại lệ: Thái nữ Olga đã đứng dậy trong khu vực dành cho hoàng tộc, hai tay vịn chặt lan can.

Với thiết kế của nhà hát này, ngồi ở vị trí nào thì nghe rõ nhất, hành động đứng dậy giữa chừng như Olga là biểu hiện thiếu lịch sự.

Nhưng có lẽ Thái nữ cũng không còn tâm trí đâu mà quan tâm đến điều đó.

Một khúc hát kết thúc, toàn bộ hội trường im phăng phắc đến đáng sợ.

Chương 277: Pháo Kích Tiếp

Chương 384: Nghe Được Trong Mơ

Chương 384. Nghe Được Trong Mơ

Ngay sau đó, Thái nữ Olga là người đầu tiên vỗ tay, vừa vỗ tay vừa lớn tiếng nói: "Hay quá! Tôi như thấy được hình ảnh hoàng huynh đang xông pha nơi chiến trường!" Không, kỳ thực bài hát này không liên quan đến lòng dũng cảm của cá nhân, mà là ca ngợi cả đất nước, ca ngợi những người dân đang chiến đấu, công chúa điện hạ! Vương Trung đang nghiêm túc suy nghĩ có nên đứng dậy giải thích với Thái nữ hay không, thì giáo sư Vladimir Bradsky đã đứng dậy: "Bài hát này không chỉ ca ngợi lòng dũng cảm của cá nhân! Theo tôi, nó ca ngợi hàng vạn con người bình thường đang dũng cảm tiến ra chiến trường.

"Bài ca này là ca tụng toàn thể dân tộc Ant! Bài hát này không dùng kỹ xảo soạn nhạc lòe loẹt gì, nếu học sinh của tôi giao bài tập như vậy trong lớp nhạc lý, có thể tôi sẽ không cho điểm cao. Nhưng là một bài hát chiến tranh, nó thật hoàn mỹ!"

Giáo sư vừa dứt lời, đã có người phản bác: "Lời bài hát này, nói "Chiến tranh của nhân dân", dùng trong lễ quốc tang của Hoàng thái tử và công tước Rokossovsky hình như không thích hợp?" "Đúng vậy."

Có người phụ họa, "Giống như một ca khúc được Giáo hội đặt hàng riêng, nhất là đoạn điệp khúc như bài thánh ca kia."

Olga lại lên tiếng: "Không! Rất thích hợp! Anh trai tôi nhất định sẽ thích bài hát này! Nhất định!"

Vương Trung bỗng nhớ ra, hình như mình cũng là người thân của người được hưởng nghỉ thức quốc tang, lúc ấy hắn viết về công chúa, cũng nghĩ tới khuôn mặt của phụ thân, cùng nụ cười của bạn thân Ivan! Chẳng lẽ các người muốn chất vấn mối quan hệ sâu đậm giữa tôi và hai vị dũng sĩ đã tuẫn quốc sao?" Những người vừa phản đối đều im bặt.

Lúc này, nhạc trưởng dàn nhạc Yekaterinburg nói: "Tôi phải thừa nhận bài hát này vô cùng xuất sắc, tuy rằng giai điệu đúng là giai điệu mà tối qua Rokossovsky tướng quân ngâm nga, nhưng… Cảm giác hoàn toàn khác với lúc Thiếu tướng ngâm nga tối qua.

"Xin hỏi, phần phối khí của khúc nhạc này là do ai đảm nhiệm? Không phải do tướng quân Rokossovsky tự phối khí đấy chứ? Tôi thấy tướng quân hẳn là không có tố chất chuyên nghiệp như vậy…" Vương Trung hào phóng thừa nhận: "Phải, phối khí không phải tôi, thậm chí cả phần lời cũng không phải do tôi. Tôi chỉ cung cấp một giai điệu, là người phối khí đã mở rộng nó thành khúc nhạc."

Nhạc trưởng lập tức lộ vẻ mặt đắc thắng, cười nói: "Vậy tác giả chỉ viết tên Thiếu tướng, có phải có chút không thích hợp?"

Bradsky lên tiếng: "Tôi biết người đã chép nhạc của Thiếu tướng ra giấy, tính cách của cậu ấy quyết định cậu ấy tuyệt đối sẽ không nhận công lao về mình. Tin tôi đi, bài hát này cho dù có bảy tám phần là công lao của cậu ấy, chỉ cần giai điệu ban đầu là của Thiếu tướng, người phối khí sẽ không ký tên, tuyệt đối không."

Giáo sư nói với giọng điệu đầy tự hào về con trai mình, sự đắc ý kia giống như câu được con cá nặng mười cân, chỉ hận không thể vác cá đi khắp thế giới khoe khoang. Lúc này, Olga công chúa nói: "Tôi thấy quốc tang và công tế cứ dùng nhạc

phẩm này đi, tướng quân Rokossovsky, ngài còn sáng tác được nữa không?"

Vương Trung thật sự sợ công chúa trước mặt mọi người gọi to "Alyosha", nhưng cô đã không làm vậy, mà gọi " tướng quân Rokossovsky ", thế này tốt lắm.

Lần trước hình như cô ấy đã trực tiếp gọi "Alyosha", lần này có thể là do e ngại nơi công cộng, nên đã dùng cách xưng hô trang trọng hơn. Vương Trung: "Xin lỗi, Điện hạ, người cũng biết, tôi không giỏi âm nhạc. Khi còn bé người và Ivan điện hạ một người chơi piano một người kéo violon, tôi chỉ có thể ở bên cạnh vỗ tay. Thậm chí tôi còn chẳng biết đánh trống. "Bài hát này cũng là do tôi nghe được trong mơ, cho nên mới nhớ kỹ."

Ý của Vương Trung là, tôi xuyên không mà, thế giới trước khi xuyên không chẳng phải giống như một

Kết quả lời này vừa thốt ra, mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Vương Trung nằm mơ ra được bài nhạc, chuyện gì thế này?

Lyudmila chu đáo ghé vào tai hắn nhỏ giọng nói: "Thánh Andrew cũng từng nói những lời tương tự, nghe thấy giai điệu trong mơ, nên viết ra." .. Thánh Andrew là bậc tiền bối? Hay là hắn thật sự nghe thấy thiên sứ ca hát? Dù sao thế giới này thật sự có những sức mạnh thần bí.

So với khả năng thứ hai, Vương Trung lại mong Thánh Andrew là bậc tiền bối hơn. Lúc này, giáo sư Bradsky phá vỡ sự im lặng: "Vậy bài hát đầu tiên cứ quyết định như vậy đi! Tôi thấy nên tổ chức cho dàn nhạc học tập ngay, sau đó đến nhà ga biểu diễn! "Thanh niên cả nước đang hừng hực khí thế lên đường ra tiền tuyến. Họ cần bài hát này để cổ vũ tinh thần!"

Nhạc trưởng chưa kịp trả lời, một vị thân sĩ cao gây khác đã đứng lên: "Được. Nhạc trưởng, tôi kiến nghị dàn nhạc nên bắt đầu tập luyện bài hát này ngay, cố gắng sáng mai đến nhà ga biểu diễn."

Vương Trung hỏi Lyudmila: "Người vừa nói là ai vậy?" "Phó nhạc trưởng, có quan hệ gần gũi với Giáo hội." Lyudmila đáp.

Ra vậy, Giáo hội đã len lỏi vào mọi ngóc ngách rồi. Nhạc trưởng nhìn chằm chằm Phó nhạc trưởng một lúc lâu mới nói:

"Anh nói đúng, Alexandropol, anh đi tổ chức tập luyện đi." Phó nhạc trưởng lập tức hành lễ, sau đó sải bước lên sân khấu, hỏi Oshanin chủ biên xin bản nhạc.

Lúc cầm bản nhạc xuống, hắn còn hành lễ với Vương Trung. Nhạc trưởng như quả bóng xì hơi, hắng giọng nói: "Vậy chúng ta tiếp tục nào, bắt đầu tuyển chọn…" "Tôi muốn nghe lại bài hát đó một lần nữa."

Olga Hoàng thái nữ ngắt lời nhạc trưởng:

"Bài hát đó tên là gì?" Oshanin trên sân khấu lúng túng xoa mũi: "Tên là "Bản nhạc bất chợt có được vào đêm 15 tháng 7 tại Agasukov"."

Vương Trung muốn phì cười, Vasili này, lại lấy thời gian hắn nghe được bài hát làm tiêu đề.

Mấu chốt là hắn còn nhớ nhầm thời gian, đây là giai điệu hắn ngâm nga tối hôm gặp bà Alekseevna.

Oshanin nhìn Vương Trung: "Tướng quân, cái này… tên là vậy sao?"

Vương Trung lắc đầu: "Không, bài hát này tên là "Chiến tranh Thần thánh"."

Olga Hoàng thái nữ: “Cũng là ngài nghe được trong mơ sao?”

Vương Trung gật đầu: “Phải, là Thánh Andrew nói cho tôi biết.”

Mình vừa rồi đã vô tình giẫm phải mìn rồi, chỉ bằng giãm mạnh thêm cái nữa, dọa lũ sâu bọ này một trận.

Quả nhiên lời này lại như đá ném xuống nước, gây sóng gió khắp mặt hồ.

Nhưng Olga Hoàng thái nữ lại cười vui vẻ, dường như chỉ coi đây là một câu nói đùa: ” Thiếu tướng Rokossovsky, ngài thật hài hước.”

Vương Trung cũng cười.

Chương 278: Địch thả boom

Chương 385: Cha Con

Chương 385. Cha Con

Vài tiếng sau, Nhà thờ Lớn Thánh Maria, Giáo hội Đông phương.

Đại giáo chủ Belinsky nhấp một ngụm rượu Teria, phát ra âm thanh đầy thỏa mãn.

Lúc này, một Thẩm phán viên cầm một tập tài liệu bước vào: "Thưa Đức Thánh, đây là bản nhạc mà Thiếu tướng Rokossovsky vừa gửi đến tạp chí "Âm nhạc hiện đại Ant"." "Ồ? Thiếu tướng Rokossovsky còn biết sáng tác nhạc? Tối qua không phải nghe nói cậu ta đắc tội với cả giới âm nhạc sao? Sao, bây giờ lại muốn dùng sáng tác để lấy lại danh dự?

"Thế không tốt, một người không thể nào toàn tài, không cần thiết phải sĩ diện như vậy."

Nói xong, Belinsky ra hiệu cho Thẩm phán viên đưa bản nhạc cho mình.

Thẩm phán viên vội vàng đưa bản nhạc cho Belinsky. "Hừm."

Belinsky không hiểu nhạc phổ, chỉ liếc nhìn rồi ném sang một bên, hỏi: "Phản ứng của giới nhạc sĩ thế nào?" "Họ rất khiếp sợ, ngay cả vị nhạc trưởng từng có hiềm khích với Thiếu tướng cũng phải thừa nhận đây là một bản nhạc hay."

Belinsky kinh ngạc: "Thật hay giả vậy?"

Hắn lại cầm bản nhạc lên: “Cái này… Ô, có lời bài hát, để ta xem nào… “Hãy để cơn thịnh nộ cao quý nhất, cuộn trào như sóng! Tiến hành cuộc chiến của nhân dân, cuộc chiến Thần thánh…”

Đại giáo chủ nhìn Thẩm phán viên: “Đi hỏi phòng tuyên truyền xem, đây không phải là lời họ đưa cho Thiếu tướng đấy chứ?”

“Không phải ạ.”

Thẩm phán viên quả quyết nói:

“Phòng tuyên truyền và phòng sáng tác thơ ca đều nói không liên quan đến họ.” Belinsky nhíu mày: “Đi điều tra xem tác giả Philippov này là người thế nào. Còn nữa, xác nhận lại xem có phải do Thiếu tướng sáng tác không.” Vương Trung hoàn toàn không biết bài hát của mình đã truyền đến tai Giáo hội. Hắn chỉ biết sau khi Oshanin biểu diễn ca khúc này cùng những người yêu nhạc, quyền lên tiếng của hắn lập tức tăng lên.

Hắn thậm chí còn cảm thấy sau mỗi tiết mục, mọi người đều chờ đợi hắn nhận xét. Sự có mặt của Olga Hoàng thái nữ càng khiến hắn có cảm giác này.

Mỗi khi một bài hát kết thúc, người dẫn chương trình lại nhìn Vương Trung, xem hắn có ý kiến gì không.

Nhưng Vương Trung vẫn rất tự biết mình, hắn chỉ lên tiếng chê bai vài câu khi nào bản nhạc quá tệ hại, để giữ gìn sự trang nghiêm cho lễ tang của người anh em tốt và phụ thân.

Kết thúc buổi tuyển chọn kéo dài hai tiếng rưỡi, chân Vương Trung đã tê cứng. Lyudmila vừa cười vừa kéo hắn đứng dậy: “Anh thật sự là vị tướng dũng mãnh nơi sa trường sao?”

Vương Trung: “Lúc tôi chỉnh chiến sa trường, chủ yếu là dựa vào chiếc xe tăng nhỏ.” Nói xong, Vương Trung như nghe thấy tiếng ngựa hí, vội vàng bổ sung thêm một câu: “Còn có cả chú ngựa yêu quý của tôi nữa.” Lyudmila thở dài: “Câu trả lời của anh khiến tôi nhớ đến việc, trên chiến trường anh còn quan tâm đến xe tăng và ngựa hơn cả tôi!”

“Đó là em hiểu lầm rồi!” Vương Trung nghiêm túc nói: “Mức độ quan tâm của tôi dành cho em cũng giống như xe tăng và ngựa vậy!” Lyudmila nhìn Vương Trung, cười như không cười, còn các tiểu thư quý tộc xung quanh thì nhìn cô với ánh mắt thương cảm. Vương Trung lúc này mới nhận ra mình lỡ lời, vội vàng chữa cháy: “Tình cảm của tôi dành cho em còn hơn cả xe tăng và ngựa!”

“Hahaha, em không tin.” Lyudmila cười gượng hai tiếng rồi nói.

Vương Trung còn định nói gì nữa, cô đã thở dài: “Thôi bỏ đi, em cảm thấy đàn ông đều như vậy. Hồi bé, khi chú Conney và cha em tụ tập, họ đều hào hứng thảo luận về các chiến dịch, về việc quân đoàn nào đó của tướng nào đã đến nơi nào vào ngày nào tháng nào… Sau này chắc chắn anh cũng thế.”

Vương Trung nhìn sang chỗ khác, vì chính hắn cũng cảm thấy mình sẽ như vậy.

Đúng lúc này, giáo sư Vladimir Bradsky bước tới, dè dặt hỏi:

“Cái kia, Tướng quân, ngài… thấy tôi có nên đến Shostka thăm Vasili không?”

Vương Trung: “Đừng do dự nữa, mau đi đi. Hiện giờ tình hình ở Shostka vẫn bình thường, thậm chí mỗi ngày đều có một chuyến tàu khách đến đó. Nhưng tình hình sẽ không còn yên bình như vậy nữa đâu.” Vương Trung định nói là đến giữa

tháng 9 sẽ không còn yên bình như vậy nữa, nhưng tiết lộ phán đoán quân sự vào lúc này là không thích hợp, nên đành nói vậy.

Bradsky cầm mũ, vẻ mặt do dự, liên tục xoa xoa chiếc mũ: "Bây giờ sắp đánh trận lớn rồi, phải không? Lúc này đến thăm con trai trong quân đội, liệu có phạm phải điều kiêng kị gì không?

"Tôi nghe nói quân đội là nơi rất tà môn, có người ra trận mang theo bùa hộ mệnh, chỉ cần đánh rơi bùa là chắc chắn không về được, còn rất nhiều điều kiêng kị khác…

"Cho nên có phải gặp người nhà trước khi ra trận thì sẽ gặp xui xẻo không?"

Vương Trung: "Không có chuyện đó đâu. Ông cứ yên tâm. Chiến tranh không từ bi như vậy đâu, cái chết ập đến bất ngờ, không hề có điềm báo trước, cũng chẳng liên quan gì đến việc ông làm hay không làm gì."

Lyudmila vội vàng huých vào eo hắn, sau đó cười nói: "Ý của Thiếu tướng là, ông cứ yên tâm, muốn đi thăm thì cứ đi. Nên mang theo gì thì mang." Giáo sư liên tục gật đầu, định quay đi thì bỗng nhớ ra điều gì đó, bèn hỏi: "Vasili… Nó có hận tôi không?"

Vương Trung: "Hắn vẫn luôn ca thán, nói là ông ép cậu ấy làm nhạc sĩ, ngoài ra thì không có gì khác."

Chương 279: Tìm Nơi Tập Kết Tiếp

Chương 386: Tiệc Tối

Chương 386. Tiệc Tối

Giáo sư thở dài: "Tôi không giống những bậc phụ huynh khác, tôi phát hiện ra tài năng của nó ở lĩnh vực này, nên mới để nó phát triển theo hướng đó! Ngài cũng thấy rồi đó, nó thật sự có tài năng!" Vương Trung phải thừa nhận, Vasili có thể chuyển thể bài hát chỉ sau một lần nghe thành bản nhạc như vậy, chứng tỏ cậu ta thật sự có tài năng, người cha trước mắt này không nhìn lầm người. Vì vậy, hắn nói: "Hay là ông nên ngồi lại nói chuyện với cậu ấy? Đừng nói chuyện với tư cách là cha, là bậc trưởng bối, mà hãy nói chuyện với tư cách là bạn bè."

Giáo sư kinh ngạc: "Nhưng tôi là cha nó, là trưởng bối của nó mà? Làm sao tôi có thể làm bạn với nó được? Tôi phát hiện ra tài năng của nó, chỉ cho nó con đường tốt nhất! Là một người cha, tôi không thẹn với lòng mình! Tướng quân, nếu ngài là cha của nó, chắc ngài sẽ…"

"Tôi chưa phải là cha." Vương Trung mỉm cười, "Tuy rằng trông tôi có vẻ già dặn, nhưng đó là do chiến tranh tàn phá thôi, thật ra tôi chưa đến 30 tuổi. Tôi cũng không có kinh nghiệm làm cha, nên… xin lỗi, tôi và ông không có tiếng nói chung. Tôi chỉ có thể nói với ông rằng, Vasili hy vọng ông tôn trọng cậu ấy, hy vọng có thể ngồi uống với ông một ly với tư cách là bạn bè."

Thực ra ở đây, Vương Trung đang nói ra mong ước của chính mình.

Trước khi xuyên không, hắn rất muốn được ngồi uống rượu cùng cha, tâm sự với ông với tư cách là bạn bè. Nhưng mong ước ấy đã không thể nào thực hiện được nữa.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn lại dâng lên một nỗi buồn man mác.

Lyudmila thấu hiểu nhìn Vương Trung.

Giáo sư thở dài: "Được rồi, được rồi, tôi hiểu ý ngài rồi. Tôi sẽ mang theo một chai rượu, ngồi lại nói chuyện với nó."

Vương Trung: "Với tư cách là bạn bè."

"Tôi sẽ cố gắng."

Giáo sư cười, xoay người định rời đi, nhưng lại nhớ ra điều gì đó, bèn hỏi:

"Tôi có thể dẫn vợ tôi đi cùng không? Liệu có điều kiêng kị gì không?"

Vương Trung cười nói: "Không có, cứ yên tâm."

Nói xong, Vương Trung chợt nghĩ, nhỡ đâu lần này Vasili chất thật, hai người họ có cho rằng do mình đã phạm phải điều kiêng kị gì đó nên mới khiến con trai họ chết hay không?

Hay là nhân lúc này bịa ra một điều kiêng kị gì đó, để họ lúc nào cũng phải chú ý mới được. Ví dụ như thủy thủ ăn cá thì không được lật cá, đại loại thế. Nhưng không đợi Vương Trung mở lời, giáo sư đã đi rồi, vừa đi vừa đội chiếc mũ đã nhàu nhĩ lên đầu. Lyudmila nhẹ giọng nói: "Thật là một người cha đáng yêu. Có thể thấy ông ấy yêu Vasili rất nhiều."

"Ừm." Vương Trung gật đầu. Lúc này Olga Hoàng Thái Nữ xuất hiện: "Cuối cùng cũng xong việc rồi. Ta nghe nói tối

nay các ngươi sẽ mời các sĩ quan trẻ tuổi đến nhà tổ chức vũ hội?"

"Tiệc tối." Vương Trung sửa lại. Lyudmila trêu chọc: "Alyosha không muốn tiếp đãi các cô nương, chỉ muốn tiếp đãi đám con trai."

Vương Trung không phủ nhận.

Olga thở dài: "Nói cách khác vũ hội cung đình tối nay ngươi chắc chắn không đến." "Chắc chắn." Vương Trung đáp.

"Vũ hội đó chắc chắn sẽ rất nhàm chán." Olga bĩu môi, đột nhiên như nghĩ đến chuyện gì đó vui vẻ, nói: "Vậy ta sẽ để ban nhạc diễn tấu 'Thánh chiến' giữa hai điệu nhảy!"

Vương Trung kinh hãi, hắn có thể tưởng tượng ra cảnh ai đó bị cao huyết áp tối nay. Lyudmila chuyển chủ đề: _ "Hoàng đế bệ hạ hiện tại vẫn như vậy sao?"

"Vẫn như vậy, suốt ngày ru rú trong phòng, tin tốt là ông ấy vẫn ăn cơm."

Vương Trung gật đầu, cố gắng tỏ ra lo lắng cho Hoàng đế bệ hạ.

Olga Hoàng Thái Nữ: "Vậy thì, ta về đây, chúc các ngươi tối nay vui vẻ." Đêm đó, ngoại ô Yekaterinburg, trang viên Rokossovsky.

Rất nhiều sĩ quan trẻ tuổi tụ tập trong khu vườn tổ chức tiệc tối ngoài trời.

Trong số đó có không ít gương mặt quen thuộc từng tham gia Hội nghị chia sẻ kinh nghiệm trước đó, ví dụ như Kashukhov.

Ngoài ra còn có Kirienko, không còn trẻ, nhưng cũng chưa đủ già để bị gọi là sĩ quan lão làng. Nếu phải tìm ra một điểm chung của những sĩ quan đang tụ tập trong trang viên lúc này,

thì đó chính là tất cả bọn họ đều đã từng trực tiếp đối đầu với quân Prosen trên chiến trường.

Vì lệnh giới nghiêm, toàn bộ hội trường chỉ có khu vực lấy thức ăn được thắp nến, những nơi khác chỉ có ánh trăng.

Trong hoàn cảnh này mà tổ chức khiêu vũ thì chắc chắn sẽ xảy ra rất nhiều chuyện không nên xảy ra.

Nhưng đây không phải là vũ hội. Chủ đề thảo luận của các sĩ quan trẻ tuổi cũng không phải là phụ nữ, mà là chiến tranh.

Vương Trung tìm thấy một món salad cá trích hun khói ở quầy đồ ăn, ngửi thì rất hôi, nhưng sau khi ăn một miếng thì hắn đã thích mê mùi vị đó. Hắn đang ăn ngon lành thì một vài sĩ quan thiết giáp đỉi tới quầy đồ ăn, vì quá tối nên bọn họ không nhận ra Vương Trung, mà tự nhiên trò chuyện:

“Nội dung buổi chia sẻ hôm trước rất hữu ích, nhưng những người lên chia sẻ kinh nghiệm đều là những người đã thắng trận, hoặc ít nhất là rút lui an toàn, vì vậy họ chỉ giới thiệu cách để giành chiến thắng, chứ không nói cách để thua như thế nào.”

“Đúng vậy, ta cảm thấy việc chia sẻ cách chúng ta thua thậm chí còn có giá trị hơn.”

Chương 280: Tạm Thời Nghỉ

Chương 387: Tiệc Tối 2

Chương 387. Tiệc Tối 2

Nghe vậy, Vương Trung liền hỏi: "Vậy thua như thế nào?" Hắn cố ý che quân hàm Thiếu tướng của mình, đồng thời cố tình nói khác đi để giọng nói khác với "Rokossovsky".

Vài sĩ quan thiết giáp nhìn Vương Trung, thấy hắn là bộ binh nên thoải mái nói: "Thua như thế nào á? Bộ binh các ngươi chắc chắn không rõ, còn chúng ta thì rõ quá rồi. "Quân đoàn xe tăng số 1 của ta là quân chủ lực của toàn bộ Phương diện quân phía Tây, chúng ta có rất nhiều xe tăng kiểu mới. Chỉ riêng KV-1 đã có 40 chiếc, còn có 20 chiếc KV-2! Ngươi biết KV-2 chứ? Chúng ta gọi nó là 'đầu bồn cầu', thứ đó được trang bị pháo nòng 152mm!

"Quân đoàn của chúng ta còn có 80 chiếc T-34, hiểu không! 80! Ngay từ khoảnh khắc giáp lá cà, lũ Prosen đã sợ chết khiếp. Chưa bao giờ thấy loại xe tăng nào đáng sợ như vậy! Mà lại còn nhiều như vậy! "Ngươi đoán xem chúng ta đã tiêu đời như thế nào?"

Vương Trung nhớ đến tình cảnh của Quân đoàn xe tăng số 6, bèn nói: "Pháo 88?" "Không, không, không." Sĩ quan Quân đoàn xe tăng số 1 liên tục xua tay, "Đoán tiếp đi."

Vương Trung: "Stuka?"

"Đúng là có bị ném bom một chút, nhưng không nhiều. Trên thực tế, hiệu quả của Stuka không cao như lũ Prosen tuyên truyền. Đoán tiếp đi!"

Vương Trung: “Ta chịu, ngươi nói đi.”

Vị sĩ quan thở dài: “Đó là bởi vì chúng ta thiếu mọi thứ, ngoại trừ xe tăng! Sư đoàn xe tăng của Prosen có bao nhiêu lực lượng hỗ trợ? Một tiểu đoàn xe tăng có ba loại, một số sư đoàn thậm chí chỉ có hai tiểu đoàn xe tăng, còn lại đều là lực lượng hỗ trợ.

“Lính chống tăng, pháo binh, tiểu đoàn phòng không, trung đoàn hậu cần, tiểu đoàn sửa chữa… Bọn chúng có tất cả mọi thứ! Một tiểu đoàn xe tăng thậm chí còn được phối hợp với một tiểu đoàn bộ binh cơ giới, xe bọc thép còn nhiều hơn xe tăng! “Còn chúng ta thì sao? May ra một trung đội của chúng ta mới có một tiểu đội bộ binh đi kèm, đôi khi một đại đội xe tăng mới có một tiểu đội bộ binh. Ít bộ binh đã đành, trang bị còn kém, này anh bạn, trung đoàn bộ binh của anh có bao nhiêu súng máy?” Vương Trung: “Tùy trung đoàn, Trung đoàn Cận vệ 31 của ta có 114 khẩu súng máy hạng nhẹ, chủ yếu là thu được từ quân địch.”

“Thấy chưa! 114! Toàn bộ lực lượng bộ binh được phối thuộc cho quân đoàn xe tăng của chúng ta chỉ có 81 khẩu súng máy hạng nhẹ. Hỏa lực của bộ binh chúng ta căn bản không thể so sánh với lính chống tăng của địch, vừa giao chiến đã bị áp chế, sau đó bị đánh tan tác.

“Rồi thì bộ binh của bọn chúng có thể thoải mái dùng chiến thuật tiếp cận để đối phó với xe tăng của chúng tal Bọn chúng còn thích ném bom khói! Ngươi biết đấy, bom khói mù mịt khắp nơi, không có bộ binh yểm trợ thì xe tăng chỉ có nước làm bia đỡ đạn!

“Chúng ta còn thiếu xe kéo trầm trọng, sư đoàn của ta, cả sư đoàn chỉ có 7 chiếc xe kéo, mà toàn bộ đều thuộc biên chế của pháo binh, phải dùng để kéo pháo! Xe tăng sa lầy, căn bản chẳng có xe kéo nào có thể kéo nó ra.

“Rất nhiều xe tăng bị bỏ lại trên chiến trường chính là vì lý do này, căn bản chưa kịp tham chiến!” Vị sư đoàn trưởng đang nói hăng say thì đột nhiên dừng lại: “Chờ chút, ngươi vừa nói ngươi là chỉ huy đơn vị nào?” Vương Trung: “Trung đoàn Cận vệ 31.”

Sư đoàn trưởng: “Vậy ngươi là Thiếu tướng Rokossovsky?” “Đúng vậy. Ta sẽ phản ánh những bất mãn của các ngươi cho bộ phận phụ trách trang bị. Sau này chúng ta sẽ cố gắng hợp nhất hóa, bổ sung đầy đủ các binh chủng

Vị sư đoàn trưởng lắc đầu: “Vô ích thôi, trừ khi Đại tướng Sergei, Cục trưởng Cục Quân giới bị thay thế, nếu không thì ông ta sẽ chỉ tiếp tục mở rộng lực lượng xe tăng, liên tục biên chế ra những đội quân xe tăng què quặt, thiếu đủ thứ trừ xe tăng, để rồi bị quân địch nghiền nát.”

Vị sư đoàn trưởng xe tăng vừa dứt lời, một trung tá khác liên lên tiếng: “Bộ binh thiếu súng máy chẳng phải là vì súng máy đều được lắp hết lên xe tăng rồi hay sao! Tổng sản lượng súng máy chỉ có nhiêu đó, lắp cho xe tăng thì bộ binh còn được bao nhiêu! “Hơn nữa, số lượng súng máy trên xe tăng nhiều như vậy là không cần thiết, súng máy phía sau tháp pháo trong thực chiến căn bản chẳng có tác dụng gì! BT-7 vốn là loại xe tăng hai người, khi chiến đấu đã bận tối mắt tối mũi rồi, ai rảnh mà điều khiển súng máy phía sau tháp pháo chứ!”

Vương Trung bật cười. Bản thân hắn cũng từng chỉ huy T-28, phía sau tháp pháo của T-28 có súng máy, theo thiết kế là dành cho trưởng xe, nhưng Vương Trung hoàn toàn quên mất sự tồn tại của khẩu súng máy này.

Cười chết mất, khi chiến đấu còn chẳng kịp để ý đến phía trước, ai lại đi quay đầu lại bắn súng máy phía sau? Phía sau tháp pháo của BT-7 cũng có súng máy, khi đó Vương Trung đứng phía sau tháp pháo chỉ huy xe tăng, tác dụng duy nhất

của khẩu súng máy này là thỉnh thoảng cho hắn một cú vào bụng.

À mà, lúc đầu Vương Trung còn lo lắng khẩu súng máy này cướp cò bắn chết hắn, sau đó trưởng xe BT-7 trấn an hắn, bảo là khẩu súng máy đó căn bản không có đạn, vì muốn tiết kiệm không gian nên đã dỡ hết đạn dược đi rồi.

Chương 281: Quả Nhiên Quân Địch Rất M…

Chương 388: Như Gia Đình

Chương 388. Như Gia Đình Trước khi xuyên không, Vương Trung từng đọc rất nhiều hồi ký của lính xe tăng Liên Xô, họ hoặc là quên mất sự tồn tại của khẩu súng máy này, hoàn toàn không đề cập đến, hoặc là phàn nàn rằng nó chiếm quá nhiều không gian trong tháp pháo mà lại chẳng dùng được.

Ấy vậy mà khẩu súng máy phía sau này vẫn cứ tồn tại. Đầu cuộc chiến, hầu hết các xe tăng đều được trang bị, đến IS-1, IS-2 cũng có, mãi đến IS-3, loại xe tăng chỉ kịp tham gia lễ duyệt binh chiến thắng mới được loại bỏ. Không thể không nghi ngờ rằng khẩu súng máy sau tháp pháo này là sở thích cá nhân của nhà thiết kế nào đó.

Điều thú vị là, nhiều năm sau, câu chuyện này còn có một cái kết cực kỳ hài hước. Trong War Thunder, tựa game chiến tranh do chính người Nga sản xuất, tất cả các súng máy phía sau chỉ là mô hình, hoàn toàn không có chức năng bắn.

Thiết kế này, cũng giống như việc loại bỏ trưởng xe từ dòng BT, đã trở thành trò cười trong thiết kế xe tăng của Nga. Trước khi xuyên không, Vương Trung còn tưởng rằng quân đội thực sự không có ý kiến gì, bây giờ xem ra thì ý kiến của họ rất nhiều, không biết vì sao lại không được cục thiết kế tiếp nhận.

Ngay cả việc bổ sung thêm một trưởng xe cho T-34-85, cũng là đến phiên bản T-34-85M mới có, còn nhà thiết kế phiên bản T-34-85 ban đầu chỉ thêm cho pháo thủ một tháp quan sát của trưởng xe, để tăng cường tâm nhìn cho pháo thủ khi không vận hành pháo.

Chỉ đọc mô tả thôi mà đã thấy muốn tăng xông rồi. Vương Trung thầm nghĩ, bây giờ ta đến rồi, ta có thể mang súng đến, xử lý gã nhà thiết kế cứng đầu cứng cổ, chết cũng không chịu sửa đổi này, thay bằng một nhà thiết kế khác biết lắng nghe ý kiến của quân đội.

Trong lúc hắn đang nghĩ ngợi, các lính xe tăng vẫn đang thảo luận sôi nổi: "Nói thật, ta không hiểu lắp hai khẩu súng máy đồng trục trên tháp pháo thì có tác dụng gì, một khẩu là đã đủ xử lý phần lớn nhiệm vụ

Một người khác nói: "Đúng vậy, tháo bỏ súng máy phía sau đi là có thể chứa thêm được khối đạn."

"Lũ sâu mọt ở cục thiết kế, chúng căn bản không hiểu gì về xe tăng! Đã không hiểu thì sao không bắt chước xe tăng của Prosen? Những chiếc xe tăng Prosen bị chúng ta phá hủy, căn bản chẳng có súng máy phía sau, còn có cả trưởng xe, phiên bản mới còn có cả tháp quan sát của trưởng xe."

Lúc này, một người đàn ông trung niên đầu hói tiến lại gần, hạ giọng nói: "Nói nhỏ thôi, súng máy bắn sau và việc loại bỏ trưởng xe đều là ý tưởng của Valentino, sủng thần của Hoàng đế bệ hạ, ông ta và Skorobo đều rất được bệ hạ tin tưởng, ngay cả Đại tướng Sergei khi nói chuyện trước mặt bệ hạ cũng không có trọng lượng bằng Valentino.

"Ông ta là người chỉ đạo thiết kế pháo B-4 và xe tăng hạng nặng T-35, đều là những loại vũ khí được bệ hạ yêu thích." Tất cả các chỉ huy xe tăng có mặt đầu cau mày.

Vương Trung: “Xem ra ai cũng biết rõ mớ sắt vụn T-35 đó thối nát đến mức nào.”

“Làm sao mà không biết cho được? Trường huấn luyện xe tăng còn dùng thứ đồ chơi đó làm xe tập lái, vì nó to, chứa được nhiều người nghe giảng hơn.”

Vị sư đoàn trưởng xe tăng lúc nãy cau mày nói.

Ra là vậy, hóa ra còn có lý do này.

Vương Trung vỗ ngực: “Cục Quân giới đang đi sai đường, ta sẽ là người sửa chữa, cố gắng sang năm, trên cơ sở chiếc T-34 duyệt binh của ta, sẽ chế tạo ra loại xe tăng mới có trưởng xe, có cả radio.” Mắt của tất cả các lính xe tăng đều sáng lên: “Thật sao?” “Tôi đã đến xưởng sửa chữa xem chiếc 422 của ngài rồi, quả là một chiếc xe tuyệt vời.” Thật ra xe của Vương Trung đã được đưa về Yekaterinburg trước cả hắn, khi đó, những chiếc xe này sau khi xuống tàu đã được đưa thẳng đến nhà máy. Vương Trung tự tin vỗ ngực: “Thật đấy. Trên thực tế, ta đã sử dụng danh nghĩa kế hoạch đặc biệt của Hoàng gia, để nhà máy cơ khí Yekaterinburg sản xuất 100 chiếc xe tăng duyệt binh, trên danh nghĩa là dùng cho lễ duyệt binh kỷ niệm ngày Quốc khánh, nhưng thực chất là để đưa ra tiền tuyến tham chiến.

“Sự đoàn của ta chỉ có một tiểu đoàn xe tăng, chắc chắn không thể ‘tiêu hóa’ hết 100 chiếc này, ước tính có thể thành lập thêm hai tiểu đoàn nữa. Xe tăng duyệt binh giao cho ai là do Hoàng gia quyết định, ta có thể tác động một chút.”

Thực ra là do Olga Hoàng Thái Nữ quyết định.

Nói cách khác, gần như là do Vương Trung quyết định.

Tất cả các sĩ quan đều lộ vẻ mặt đã hiểu.

Nhưng rõ ràng là cái hiểu của bọn họ có chút lệch lạc so với Vương Trung.

Lúc này, vị sư đoàn trưởng đề nghị: “Hôm nay cuối cùng cũng được nghe tin tốt, chúng ta nâng ly chúc mừng nào!”

Ông ta quay sang những người khác, cao giọng nói: “Các vị! Vị tướng quân này vừa cam kết với chúng ta rằng, sẽ có nhiều xe tăng tốt hơn nữa cho các đơn vị xe tăng, sẽ có nhiều súng máy hơn nữa cho bộ binh! Hãy cùng nâng ly, vì Thiếu tướng Rokossovsky!”

Tất cả các sĩ quan có mặt đều cầm ly rượu lên, ai không có ly thì vội vàng tìm người phục vụ.

Chẳng mấy chốc, tất cả mọi người đều đã có rượu trong tay.

Vương Trung cầm ly rượu vang đỏ lên, nhìn mọi người, nói: “Mọi người! Hôm nay chúng ta như một gia đình sum họp, thật vui vẻ!”

Hắn nâng ly.

Chương 282: Quân Địch Thảo Luận

Chương 389: Thánh Ca Vang Lên Trên Ga T…

Chương 389. Thánh Ca Vang Lên Trên Ga Tàu

“Đúng vậy! Hôm nay là ngày vui nhất!

“Ta đoán, muốn giành chiến thắng phải mất 5 năm, chúng ta hãy cùng nâng ly, vì chiến thắng sau 5 năm nữa, hẹn gặp lại ở Prosenia!”

Nói xong, hắn uống cạn ly rượu.

Các sĩ quan trẻ tuổi, giàu kinh nghiệm chiến đấu có mặt đồng thanh hô vang: “Hẹn gặp lại ở Prosenia!”

Uống rượu xong, Vương Trung thấy ban nhạc xuất hiện gần đài phun nước, thì ra bây giờ tiệc tối mới chính thức bắt đầu, vừa rồi chỉ là khoảng thời gian mọi người trò chuyện trước khi khai tiệc. Ban nhạc bắt đầu biểu diễn, bản nhạc đầu tiên chính là “Thánh chiến” mà Vương Trung vừa công bố hôm nay, giai điệu hùng tráng như một bài thơ kết hợp với khúc hành quân vang lên.

Dàn hợp xướng gồm 6 người bắt đầu hát: “Hãy đứng lên, hỡi đất nước vĩ đại! Chiến đấu đến hơi thở cuối cùng!” Những sĩ quan vừa uống rượu xong đều dừng lại. Những người đã từng trải qua chiến tranh cảm nhận được ý nghĩa của bài hát này sâu sắc hơn những người khác rất nhiều.

Vẻ mặt của mọi người đều trở nên nghiêm túc dị thường, có thể là nhớ tới đồng đội đã mất trên chiến trường, có thể nhớ

tới người thân bặt vô âm tín trên vùng đất đã bị mất. Ban nhạc đã có chút cải biên sáng tạo, ví dụ như nhịp điệu như tiếng tim đập kia, là do họ dùng đàn gảy dây tạo nên, nghe càng thêm trầm trọng. Ngày 13 tháng 8, rạng sáng. Nhà ga King's Cross ở thành phố Sverdlovsk.

Những chuyến tàu chật cứng tân binh chuẩn bị lăn bánh, các cô gái đang bịn rịn chia tay người yêu.

Ban nhạc của nhà ga đang chơi bản "Lời tạm biệt của nữ nhân Ant", mọi thứ vẫn giống như trước đây.

Cho đến khi các nhạc công của dàn nhạc Sverdlovsk xuất hiện với "trường thương đoản pháo" trong tay - nhạc cụ chính là vũ khí của họ.

Tất cả các nhạc công đều đeo quầng thâm mắt, rõ ràng là đêm qua ngủ không ngon. Phó đoàn trưởng Alexandrov dẫn đầu dàn nhạc đến trước mặt ban nhạc nhà ga, nói với vị nhạc trưởng: "Được rồi, các anh nghỉ đi, tiếp theo đến lượt chúng tôi."

Vị nhạc trưởng là học trò của Alexandrov: "Ơ? Thầy, có chuyện gì vậy? Muốn biểu diễn ở nhà ga sao?"

"Không, không phải biểu diễn, là thực hiện nhiệm vụ của các anh. Nghe là được." Lúc này, tất cả các nhạc công của dàn nhạc đã vào vị trí, Alexandrov tự mình bê một cái thùng đến, đứng lên, gật đầu với nhạc công chơi bè chính, lại gật đầu với dàn hợp xướng, cuối cùng mới nói với người giới thiệu chương trình đã chuẩn bị từ trước: "Bắt đầu đi!"

Người giới thiệu chương trình hít một hơi thật sâu, nói lớn: "Mời các vị cùng thưởng thức, ca khúc " Chiến tranh Thần thánh " do tướng quân Rokossovsky phổ nhạc, trung úy Filippov sáng tác lời!" Alexandrov giơ tay phải lên, nhẹ nhàng vung cây đũa chỉ huy.

Giai điệu hùng tráng, sâu lắng vang lên. Dàn hợp xướng nam trầm cất tiếng hát: “Hãy đứng lên, hỡi non sông vĩ đại! Quyết tử cho Tổ quốc chiến đấu!”

Những thanh niên vừa rồi còn đang thủ thỉ, hôn tạm biệt người yêu đều dừng lại, nhìn về phía dàn nhạc. Những người dân tiễn con cũng dừng lại, lặng lẽ lắng nghe các nhạc công hát. Công nhân đường sắt của nhà ga cũng dừng tay, cùng nhau lắng nghe giai điệu hùng tráng này. Một người lái tàu trẻ tuổi nói với người lái tàu già: “Gần xong rồi, nên kéo còi rồi.”

“Suyt, Alyosha. Nghe xong đã, sau này còn nhiều cơ hội cho cậu kéo còi lắm.” Người lái tàu già giơ ngón trỏ lên, nói. Lúc này, ông trạm trưởng mở cửa bước ra, nghe được vài câu liền đi vào phòng phát thanh bên cạnh, nói với kỹ thuật viên: “Lấy mic ra đây, tôi muốn cho cả nhà ga nghe thấy bài hát này, phải thu âm lại ngay!”

Kỹ thuật viên: “Trạm trưởng, bây giờ thu thì chỉ được một nửa, hay là lát nữa ông cho họ hát lại lần nữa, thu âm cho trọn vẹn.” “Được được, mau lên, bật mic lên! Tôi muốn cả nhà ga đều được nghe!”

Lát sau, tất cả loa phóng thanh của nhà ga, bao gồm cả chiếc loa lớn trước cửa nhà ga đều đồng loạt phát bài “Chiến tranh Thần thánh”. Dòng người đang hối hả trước cửa nhà ga đồng loạt dừng lại, ngẩng đầu nhìn loa. “Hãy để cho lòng căm thù chính đáng, như sóng cuộn trào dâng! Tiến lên, hỡi cuộc chiến tranh nhân dân, thần thánh!”

Giai điệu và ca từ mạnh mẽ như in sâu vào trong tâm trí mỗi người, thắp lên trong họ ngọn lửa căm hận ngút trời và ý chí chiến đấu sục sôi, bất diệt.

Một khúc ca kết thúc, cả nhà ga - không, phải nói là cả quảng trường trước nhà ga vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Ông trạm trưởng kích động chạy tới, nắm chặt tay Alexandrov: “Hát lại lần nữa! Tôi muốn thu âm lại, ngày nào cũng phát! Người ta nói “Khúc quân ca” còn mạnh hơn một quân đoàn, bài hát này cũng thất!

“Hát lại lần nữa đi, các nhạc sĩ”

Alexandrov: “Được thôi. Vậy ông chuẩn bị mic và máy móc đi, chúng tôi sẽ hát lại lần nữa! Không, hát bao nhiêu lần cũng được!”

Trong khi bài “Chiến tranh Thần thánh” đang lan tỏa khắp nơi, Vương Trung cùng 450 sĩ quan sắp được nhận huân chương đang đứng xếp hàng trên sân duyệt binh ở Cung điện Mùa Hè.

Vương Trung nhận ra phần lớn những người ở đây đều là những gương mặt quen thuộc trong bữa tiệc tối hôm qua. Nhìn thấy hắn, sau khi chào theo quân lễ, tất cả bọn họ đều tiến đến bắt tay hắn.

Chương 283: Quân Địch Thảo Luận 2

Chương 390: Lá Cờ Đặc Biệt

Chương 390. Lá Cờ Đặc Biệt Thượng tướng Tukhachev đứng trên lễ đài, quan sát khung cảnh trước mắt.

Sĩ quan phụ tá bên cạnh ghé tai ông ta, nói nhỏ: "Báo cáo, đã xác nhận thiếu tướng Rokossovsky đã dùng danh nghĩa hoàng gia đặt hàng 100 chiếc xe tăng duyệt binh cho nhà máy cơ khí liên hợp, khiến cho Valentin tức điên người, nói rằng sản xuất loại "đồ chơi" này là đang chế nhạo thiết kế hoàn mỹ của ông ta."

Đại tướng Tukhachev còn chưa lên tiếng, nguyên soái Semyon đã nói: "Tiền tuyến quả thực có rất nhiều ý kiến phản hồi, rất nhiều người bất mãn về việc hủy bỏ vị trí trưởng xe, thậm chí có người còn nói thà chỉ huy xe tăng T28 có trưởng xe còn hơn là lái T34. Còn về thiết kế không có radio, tiền tuyến đều đồng loạt lên án, họ còn nghĩ ra đủ mọi cách để khắc phục, thậm chí còn căng dây điện thoại giữa các xe tăng."

"Nhưng thiết kế của Valentin lại rất được lòng Sa hoàng bệ hạ."

Tukhachev nói.

Nguyên soái Semyon im lặng, nhưng lát sau lại nói: "Chiến trường không vì sở thích cá nhân của ai mà thay đổi, kể cả Sa hoàng bệ hạ. Nhân lúc Sa hoàng bệ hạ không thể tự mình xử lý việc triều chính, chúng ta hãy nhân cơ hội này…"

Lúc này, thượng tướng Tuchachevsky chen vào: “Không được, bây giờ sản lượng đã giảm mạnh do phải di dời nhà máy, nếu đổi sang thiết kế mới, sản lượng xe tăng sẽ càng giảm mạnh. Hiện tại chỉ có thể tiếp tục sản xuất loại xe tăng có thiếu sót này, sau đó dần dần tăng cường sản xuất loại xe tăng nhận được nhiều phản hồi tích cực trên chiến trường. “Làm vậy cũng là để xoa dịu Valentin một chút.”

Cả Tukhachev và Semyon đều im lặng.

Lúc này, Hoàng thái nữ cùng một nhóm nữ quan xuất hiện ở một góc sân duyệt binh, đi thẳng về phía lễ đài. Tukhachev nhìn Hoàng thái nữ, sau đó nhìn theo ánh mắt của bà ta về phía thiếu tướng Rokossovsky.

“Hắn ta quả thực như một vị thân vương vậy.”

Tukhachev lẩm bẩm: “Nghe nói bài hát hôm qua hắn ta viết còn rất được chú ý trong buổi tuyển chọn? Cái phong thái này, quả thực giống như Thánh Andrew tái thế.” Nguyên soái Semyon: “Đây là điều tốt cho nước Ant, có thể đoàn kết giới quan quân.” Tukhachev im lặng.

Lúc này, Hoàng thái nữ đã bước lên lễ đài, mỉm cười chào hỏi Tukhachev và những người khác: “Chào các vị tướng quân, nguyên soái.” “Chào Hoàng thái nữ điện hạ.”

Tukhachev và những người khác đồng loạt hành lễ với Hoàng thái nữ. Hoàng thái nữ: “Trong buổi lễ hôm nay, tôi chỉ phụ trách trao tặng Huân chương Sao vàng, phải không?”

“Còn có cả việc trao cờ hiệu cho những đơn vị được phong danh hiệu Cận vệ. Người không cần tự mình cầm cờ, chỉ cần nhận lấy từ người cầm cờ, sau đó trao lại cho chỉ huy của đơn vị là được. Sau đó, các chỉ huy sẽ giao lại cờ hiệu cho các chiến Sĩ phía sau. Thực ra chỉ là làm theo trình tự thôi, còn cờ

hiệu và quân trang sẽ do đội vận chuyển chuyển đến các đơn vị.”

Thượng tướng Tuchachev tận tình giải thích.

Hoàng thái nữ: “Vậy còn những huân chương khác thì sao? Không lẽ nhiều người như vậy đều được phong danh hiệu Cận vệ và nhận Huân chương Sao vàng sao? Nhiều huân chương như vậy, tôi còn tưởng là chúng ta đã chiến thắng, quân Prosen sắp bị tiêu diệt rồi.”

“Không.”

Nguyên soái Semyon lắc đầu, “Huân chương Sao vàng đúng là không ít, nhưng danh hiệu Cận vệ thì không nhiều. Bởi vì danh hiệu Cận vệ yêu cầu toàn bộ đơn vị phải rút lui an toàn. Rất nhiều đơn vị tuy đạt đủ chiến công để được phong danh hiệu Cận vệ nhưng không rút lui được.”

Nét mặt Hoàng thái nữ lộ vẻ buồn bã: “Vậy sao. Ta hiểu rồi. Vậy còn những người khác thì sao?”

“Còn một số huân huy chương khác, những huân huy chương này do chúng tôi trao tặng, còn Hoàng thái nữ điện hạ chỉ cần phụ trách danh hiệu Cận vệ và Huân chương Sao vàng thôi.” Thượng tướng Tuchachevsky dặn dò.

Hoàng thái nữ gật đầu: “Được rồi! Đừng trì hoãn nữa, bắt đầu buổi lễ thôi.”

Đột nhiên, nàng dừng lại, ánh mắt nghỉ hoặc nhìn về phía đội quân Cận vệ vừa tiến vào sân.

Giữa những lá cờ hiệu Cận vệ màu trắng muốt, có một lá cờ màu đỏ rực.

Tukhachev lập tức quay sang hỏi sĩ quan phụ tá:

“Chuyện gì thế? Sao lại có cờ đỏ?”

Sĩ quan phụ tá: “Vốn dĩ không có. Cờ hiệu chuẩn bị cho Rokossovsky là cờ hiệu thông thường của quân Cận vệ, trên đó có in lời chúc phúc của Hoàng thái nữ Olga.

“Nhưng giáo hội đã can thiệp vào quyết định của chúng ta, buổi lễ thụ huân hôm qua bị hoãn lại cũng là vì chuyện này. Lá cờ đỏ là do giáo hội yêu cầu, hơn nữa họ còn yêu cầu phải thêu hình chim ưng peregrine lên đó.”

Olga hơi nghiêng đầu:

“Chim ưng peregrine? Đó là con gì?”

Không ai có mặt ở đây có thể trả lời câu hỏi của Hoàng thái nữ.

Cuối cùng, dường như sĩ quan phụ tá của Tukhachev cũng có cơ hội thể hiện trước mặt Hoàng thái nữ. Hắn ta nói: “Là loài chim săn mồi của Cumania, thường sống trên thảo nguyên ạ.”

Olga thốt lên “Ồ”, sau đó không thèm nhìn sĩ quan phụ tá nữa, quay sang nhìn thiếu tướng Rokossovsky: “Chim ưng thảo nguyên à, đúng là rất hợp với hắn ta.” Tukhachev thở dài: “Chúng ta chưa từng có tiền lệ sử dụng cờ hiệu màu đỏ, giáo hội rõ ràng là muốn phá bỏ truyền thống của chúng ta.”

“Ta đã nghe nói về chuyện này rồi.” Hoàng thái nữ Olga mỉm cười:

“Màu đỏ tượng trưng cho máu của những chiến sĩ đã hy sinh, là khí phách kiên cường, bất khuất của họ. Cách nói này đã được lan truyền rất rộng rãi rồi, chẳng lẽ ông chưa nghe nói sao?” Tukhachev quay mặt đi. Hoàng thái nữ Olga: “Bắt đầu buổi lễ ngay đi!”

Chương 284: Không Quân Quấy Nhiễu

Chương 391: Lễ Thụ Huân

Chương 391. Lễ Thụ Huân Buổi lễ còn chưa chính thức bắt đầu, Vương Trung đã nhìn thấy lá cờ hiệu Cận vệ màu đỏ rực kia. Đó chắc chắn là cờ hiệu của Sư đoàn bộ binh 151 được trao cho hắn. Chỉ là không biết phiên hiệu của sư đoàn đã được đổi thành gì. Chẳng lẽ phía trước còn đến 30 sư đoàn Cận vệ nữa sao? Nhưng nói thật, giữa một rừng cờ hiệu màu trắng xanh, một lá cờ màu đỏ thật sự rất nổi bật. Bất kể phiên hiệu là gì, chỉ riêng lá cờ đỏ này đã khiến Vương Trung trở thành người nổi bật nhất trong buổi lễ hôm nay.

Buổi lễ chính thức bắt đầu, ban nhạc quân đội bắt đầu tấu quốc ca của Đế quốc Art. Khi giai điệu quốc ca vang lên, Vương Trung nhíu mày. Hắn cứ tưởng quốc ca của Sa hoàng là kiểu "Sa hoàng vạn tuế" chứ. Cổ điển hơn một chút là "Khúc hành quân của Trung đoàn Preobrazhensky". Nếu là thời đại của Nữ hoàng thì sẽ là "Sấm sét chiến thắng", bởi vì trong lời bài hát có câu "Vinh quang thay, người mẹ Ekaterina vĩ đại của chúng ta". Kết quả là, khi giai điệu vừa cất lên, suýt chút nữa hắn đã không nhịn được cười.

Giai điệu này quá quen thuộc với hắn. Hắn theo bản năng quay đầu lại nhìn quốc kỳ cho chắc chắn, và đúng là quốc kỳ Ant với nền trắng, hình chữ thập xanh của Thánh Andrew và huy hiệu đại bàng hai đầu. Lúc này, mọi người xung quanh bắt đầu hát, Vương Trung mới thở phào nhẹ nhõm.

Lời bài hát không đúng, bài này là bài hát ca ngợi Sa hoàng. Hắn đành phải ngậm ngùi hát theo mọi người, cuối cùng cũng hát xong bài quốc ca. Tiếp đó, Hoàng thái nữ bước ra trước lễ đài, bắt đầu đọc diễn văn. Nội dung bài diễn văn đại loại là cảm ơn sự chiến đấu dũng cảm của các chiến sĩ, vân vân và mây mây. Tóm lại, vẫn là những lời lẽ ca ngợi, tô vẽ cho chế độ quân chủ.

Kết thúc bài diễn văn, thượng tướng Tuchachevsky, người mà Vương Trung đã gặp mặt vài lần, bước lên: "Tiếp theo, chúng ta sẽ bắt đầu lễ thụ huân. Đầu tiên là trao cờ hiệu cho các đơn vị được phong danh hiệu Cận vệ. Lần này, có tổng cộng 11 đơn vị được nhận vinh dự này."

Vương Trung thầm nghĩ, hơn một tháng đã có 11 đơn vị được phong danh hiệu Cận vệ, hơn nữa đây chỉ là những đơn vị rút lui an toàn, có thể thấy được chiến sự ác liệt đến mức nào.

Tuchachevsky đọc to danh sách đơn vị đầu tiên: "Sư đoàn bộ binh 151. Trong chiến dịch phòng ngự ở Orachi, sư đoàn đã đối mặt với quân địch đông gấp nhiều lần, kiên cường chống trả trong ba ngày, tiêu diệt hơn 200 xe tăng địch, hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, đồng thời phá vây thành công.

"Ghi nhận thành tích xuất sắc của sư đoàn, Bộ Tổng tư lệnh quyết định phong tặng danh hiệu Sư đoàn Cơ giới Cận vệ "Cờ đỏ" số 1I

"Trân trọng kính mời sư đoàn trưởng, thiếu tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky lên nhận cờ hiệu!"

Vương Trung sải bước ra khỏi hàng ngũ, để mặc cho cơ thể tự động bước theo nhịp điệu thuần thục, tiến lên lễ đài. Hoàng thái nữ nghiêm mặt, trao lá cờ đỏ cho hắn. Vương Trung tò mò nhìn những thứ được thêu trên lá cờ, và nhận ra đó không phải

là hình ảnh đại bàng hai đầu quen thuộc, mà là… một con đại bàng một đầu?

Có ý gì đây? Đại bàng hai đầu đâu? Bị cắt mất một cái đầu rồi đem đi hầm sao?

Hay là họ cho rằng đại bàng hai đầu không đủ La Mã? Suy cho cùng, đó là biểu tượng của Byzantine. Màu tím Byzantine không đủ La Mã, phải là màu tím Tyrian mới đủ?

Nhưng thế giới này có La Mã đâu? Trong lúc Vương Trung đang miên man suy nghĩ, Olga khẽ nói: "Xuống đi, chim ưng thảo nguyên."

Ý của nàng là những người khác còn đang chờ nhận cờ. Vương Trung vội vàng nhìn sang, thấy thượng tướng Tuchachevsky đang chờ mình, bèn nhanh chóng đưa lá cờ cho người lính bên cạnh, sau đó sải bước xuống lễ đài. Phần trao cờ hiệu cho các đơn vị Cận vệ kết thúc rất nhanh chóng. Phần tiếp theo là trao tặng Huân chương Sao vàng. Vương Trung cùng những người được nhận Huân chương Sao vàng lần lượt bước lên lễ đài. Thoạt nhìn, có khoảng hơn một trăm người.

Một lần nữa, Olga lại đứng trước mặt Vương Trung - lần này, nàng lại bắt đầu từ hắn, bởi vì xét cho cùng, hắn là người được coi là "lập công đầu".

Khi đeo huân chương cho hắn, Olga khẽ hát: "Katyusha".

Ra là vậy, chim ưng thảo nguyên đây sao! Trong lời bài hát "Katyusha" có một câu "Cô ấy đang hát về chú chim ưng thảo nguyên", và câu tiếp theo là "Cô ấy đang hát về người mình yêu".

Có cần phải thẳng thắn như vậy không?

Nhưng hiện tại là thời đại con gái nói thẳng tình cảm của mình là rất bình thường. Vương Trung định thể hiện đẳng cấp "tình trường" thượng thừa của mình, nhưng Olga đã đi trao

huân chương cho người tiếp theo. Hắn chưa kịp làm gì cả! Thôi được rồi, có lẽ là mình nghĩ nhiều rồi. Biết đâu người ta chỉ là đột nhiên muốn hát bài "Katyusha" thôi.

Vương Trung thành công tự khích lệ bản thân một phen. Sau đó, nghỉ thức lại tiếp tục nửa tiếng, Vương Trung đứng đến mức chân tê cứng, may mà hắn không phải vác cờ, bởi vì cờ sẽ được đưa thẳng đến Shostka.

Chờ mọi việc xong xuôi, đột nhiên xung quanh vang lên còi báo động phòng không. Vương Trung có cảm giác người Prosen như đã hẹn trước, cố tình chọn đúng lúc nghỉ thức kết thúc để đến thủ đô oanh tạc.

Dưới sự chỉ huy của nhân viên hoàng cung, Vương Trung vội vàng chạy theo các sĩ quan khác chui vào hầm trú ẩn, kết quả vừa vào đến nơi thì nhận được tin báo động đã được gỡ bỏ.

Hình như là nói phi đội MiG-3 bảo vệ thủ đô đã chặn được máy bay ném bom của địch ở ngoại ô.

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, nghỉ thức thụ huân đã kết thúc, việc cuối cùng hắn cần làm ở thủ đô là: Tham gia quốc tang của cha và bạn thân, đồng thời đọc diễn văn. Nhắc đến chuyện này, Vương Trung lại bắt đầu đau đầu, không biết nên "mượn" bài diễn văn của ai đây?

Lần trước thử tự viết, kết quả chẳng ra sao, vẫn là nên "mượn" thì hơn.

Tin tốt là, quốc tang được tổ chức vào ngày 18, hôm nay mới là ngày 13, hắn còn tận năm ngày để lo lắng.

Chương 285: Nhận Sai

Chương 392: Người Của Hợp Chúng Quốc

Chương 392. Người Của Hợp Chúng Quốc

Năm ngày trôi qua trong nháy mắt.

Sáng ngày 18 tháng 8, Vương Trung đứng trong phòng chuẩn bị của lễ đài, nhìn khung cảnh long trọng bên ngoài, bỗng nhiên cảm thấy đầu óc trống rỗng, vội vàng lấy bản thảo bài diễn văn ra liếc nhìn.

Thấy vậy, Lyudmila nhỏ giọng an ủi: "Đừng lo lắng, tối qua anh diễn thuyết rất xuất sắc, hôm nay chắc chắn không thành vấn đề."

Vương Trung: "Ừm, tôi chỉ xem qua một chút thôi." Lyudmila: "Yên tâm đi, phía trước sẽ có nhân viên cầm bảng nhắc chữ, đó là lý do vì sao họ yêu cầu anh phải học thuộc lòng bản thảo! Thả lỏng nào. Bây giờ chúng ta đến khu vực quan khách thôi."

Lyudmila vẫn chưa kết hôn với Vương Trung, nên vẫn chưa phải là Phu nhân Công tước, không thể đi cùng hắn trong những trường hợp thế này, mà phải ngồi cùng Nelly ở khu vực quan khách bên cạnh theo thư mời đặc biệt của hoàng thất.

Vương Trung gật đầu, sau đó nhìn theo hai người đi về phía khu vực quan khách.

Hiện tại chỉ còn lại vệ sĩ Grigory và nhân viên phụ trách buổi lễ đứng chờ cùng hắn trong phòng.

khu vực quan khách của hoàng thất vẫn chưa có ai, Vương Trung nghe thấy các vị Đại tướng và Nguyên soái ở phía xa

đang xì xào bàn tán: “Hôm nay bệ hạ có xuất hiện không nhỉ?”

“Nếu người không xuất hiện thì phiền phức rồi, nghe nói Thái nữ điện hạ vì Rokossovsky thân thiết với giáo hội, kết quả cũng trở nên thân thiết với họ.” “Tình hình hiện giờ mà không dựa vào giáo hội thì chắc chắn không thắng nổi, hoàng thất còn không chịu “đứng thẳng” lên thì… không dám tưởng tượng nữa.”

“Nghĩ theo hướng tích cực thì, sự hy sinh của Thái tử điện hạ đã giúp nâng cao uy tín của hoàng thất trong dân gian, đồng thời cũng giúp tập đoàn quân của Agasukov kiên trì chống cự đến bây giờ.” “Giá như cứu được thêm một chút quân thì tốt rồi, nếu tình hình hiện tại có thể rút lui an toàn một Tập đoàn quân, vậy có thể tuyên bố chúng ta là phe chiến thắng rồi.”Docfull,vn- Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Ban đầu, Vương Trung đang xem bản thảo bài diễn văn, kết quả bị cuộc trò chuyện của các vị tướng quân thu hút sự chú ý.

Nghe bọn họ nói chuyện, hắn theo bản năng nhìn về phía khán đài của giáo hội - thứ dường như cố tình được dựng đối diện với khán đài của hoàng thất - nó nằm ngay bên kia đường, cách một con đường rộng nhất Yekaterinburg, đối diện với khán đài của hoàng thất. Hiện tại, tuyến đường tiếp tế của Agasukov gần như đã bị cắt đứt hoàn toàn, khoảng cách giữa gọng kìm thiết giáp của quân Prosen chỉ còn chưa đầy mười kilomet, lý do chúng chưa thể công phá là vì hai mũi thiết giáp này đã cơ động liên tục hàng trăm kilomet, cần phải dừng lại để chỉnh đốn.

Hơn nữa, tuy mười kilomet có vẻ là một khoảng cách khá xa, nhưng nó đã bị pháo binh và không quân phong tỏa, căn bản không có cách nào để binh lính vượt qua.

Thực tế là, vòng vây của quân địch đã khép kín, chỉ còn chờ xem khi nào thì bộ máy tuyên truyền của Prosen sẽ tuyên bố chiến thắng. Hiện tại, theo như số liệu, trong vòng vây có khoảng 80 vạn quân, nhưng phần lớn các đơn vị đều đã trải qua nhiều trận chiến ác liệt, hao tổn nghiêm trọng, trên thực tế, số quân còn khả năng chiến đấu chỉ còn khoảng 50 vạn, trong đó có không ít thương binh.

Tuy Tập đoàn quân Tây Nam đã giải tán bộ tham mưu, tiêu hủy sổ mật mã, nhưng vẫn tiếp tục sử dụng điện đài để liên lạc bằng văn bản rõ, mỗi ngày đều báo cáo tình hình, kiêu ngạo tuyên bố rằng "Tập đoàn quân Tây Nam vẫn đang chiến đấu". Nghe nói chính vì những bản tin rõ này mà bộ máy tuyên truyền của đế quốc Prosen vẫn chưa thể tuyên bố chiến thắng.

Vương Trung cúi đầu nhìn bản thảo bài diễn văn trong tay.

Ivan, cậu đã lường trước được rằng sự hy sinh của mình sẽ tạo ra hiệu ứng như thế này sao?

Vương Trung không hiểu rõ vị Thái tử này lắm, dù sao hắn quen biết cậu ta cũng chưa được bao lâu. Có lẽ trong suốt quãng đời còn lại, hắn sẽ luôn nhớ về nụ cười của vị Thái tử này, cố gắng suy đoán xem rốt cuộc cậu ta đã tính toán được đến đâu.

Nếu Tập đoàn quân Tây Nam kiên trì chống cự, kéo chân chủ lực địch đến khi mùa bùn đến, như vậy áp lực cho mặt trận chính sẽ giảm đi đáng kể.

Như vậy, quân địch có thể sẽ có đủ thời gian để chuẩn bị cho mùa đông, giảm bớt thương vong do tướng quân Mùa Đông gây ra, khiến cho cục diện chiến tranh vào năm sau trở nên tàn khốc hơn. Nhưng ít nhất, trong tình hình hiện tại, chỉ cần có thể "thở dốc" thì cũng đã là một điều tốt đối với Ant rồi.

Chờ đến khi các nhà máy được dời về phía đông đi vào hoạt động trở lại, chờ đến khi tân binh được huấn luyện xong, có lẽ lúc đó, đội quân tỉnh nhuệ của Prosen sẽ phải đối mặt với một đội quân Ant đông gấp nhiều lần so với hiện tại.

Đang mải suy nghĩ, Vương Trung bỗng nghe thấy có tiếng người hắng giọng sau lưng.

Là một giọng nam trong trẻo. Hắn tưởng rằng nhân viên phụ trách buổi lễ đến bàn bạc chỉ tiết với mình, bèn vừa nói vừa xoay người lại: "Tôi đã nhớ bài diễn văn rồi, bây giờ chỉ đang ôn lại một chút…" Vương Trung đột ngột dừng lại, bởi vì hắn nhìn thấy một bộ quân phục mang phong cách hoàn toàn khác so với quân phục của Ant và Prosen. Cấp bậc của người này là một chiếc lá sồi, Vương Trung vừa hay biết một quốc gia sử dụng lá sồi làm phù hiệu cấp bậc sĩ quan.

Lá sồi vàng là Thiếu tá, lá sồi bạc là Trung tá, còn Đại tá là phù hiệu chim ưng.

Người đàn ông trẻ tuổi trước mặt hẳn là một Trung tá. Vương Trung: "Xin hỏi ngài là…?"

"John Wick, tùy viên quân sự của Đại sứ quán Hợp chúng quốc, hân hạnh được gặp ngài, tướng quân Rokossovsky."

Vị khách trước tiên giơ tay chào theo kiểu quân đội, sau đó mới đưa tay ra.

Chương 286: Nhận Sai 2

Chương 393: Quốc Tang

Vương Trung bắt tay anh ta: "Rất hân hạnh được gặp ngài, không biết ngài tìm tôi có việc gì?"

"Tôi nghe nói trong buổi tọa đàm của các sĩ quan trẻ tuổi, ngài có đưa ra một số nhận định về tình hình chiến sự hiện tại. Xin thứ lỗi cho sự thẳng thắn của tôi. Không biết ngài có thể lặp lại điều đó một lần nữa được không?" Trung tá John thành khẩn nói: "Hợp chúng quốc chúng tôi rất quan tâm đến vấn đề này, bởi vì nó liên quan đến một cuộc đàm phán bí mật đang được tiến hành, và một dự luật đang được Quốc hội thảo luận."

Vương Trung: "Dự luật Cho vay - Cho thuê phải không?" Mí mắt John giật giật: "Sao ngài lại biết…"

Lúc này, Vương Trung mới nhận ra là mình lỡ lời, bởi vì về lý mà nói, vào thời điểm này, đáng lẽ ra hắn không thể biết đến sự tồn tại của Dự luật Cho vay - Cho thuê. Vì vậy, hắn vội vàng chữa cháy: "Vương quốc Anh đã biết chuyện này, mà Vương quốc Anh biết thì cũng đồng nghĩa với việc chúng tôi biết."

John mỉm cười: "Chỉ cần Rabverd không biết là được rồi."

Tuy rằng đây là lần đầu tiên Vương Trung nghe thấy cái tên Rabverd, nhưng ở Trái Đất, hắn đã quá quen thuộc với Abwehr, cơ quan tình báo của Đức Quốc xã, đặc điểm lớn nhất của tổ chức này là sự kém cỏi đến mức khó tin, và đã có những đóng góp "to lớn" cho phong trào chống phát xít trên

toàn thế giới. Rất có thể Rabverd là phiên bản ở thế giới này của Abwehir, bởi vì tên của chúng chỉ đảo vài chữ cái.

Sau khi cười trừ, Vương Trung đi thẳng vào vấn đề: "Chúng tôi sẽ chặn được bọn chúng."

Trung tá John: "Căn cứ của ngài là gì?"

Vương Trung: "Căn cứ vào lãnh thổ rộng lớn của Ant, và hai vị tướng quân Bùn và tướng quân Mùa Đông sẽ sớm ghé thăm. Không một quốc gia nào có thể chinh phục được đất nước Ant rộng lớn này - ừ thì, có lẽ người Mông Cổ thì có thể."

John bật cười ha hả: "Ngài thật hài hước, đúng vậy, người Mông Cổ có thể làm được. Ngoài thiên thời địa lợi ra thì sao?"

Vương Trung hỏi ngược lại: "Đã có thiên thời địa lợi rồi, các ngài còn đòi hỏi gì nữa?" "Ý chí chiến đấu." Trung tá John đáp.

Vương Trung: "Agasukov vẫn còn đang chiến đấu, chẳng phải điều đó đã đủ để chứng minh rồi sao? Thực tế thì bọn họ đã bị bao vây, mấy trăm nghìn quân chắc chắn đã tiêu hao hết lương thực, vậy mà họ vẫn tiếp tục chiến đấu." John nhún vai: "Sự hy sinh của Thái tử điện hạ đã tiếp thêm dũng khí cho tập đoàn quân của Agasukoy, tỉnh thần chiến đấu ngoan cường của họ cũng là nguồn động viên to lớn đối với những nghị sĩ ủng hộ dự luật Cho vay - Cho thuê. Nhưng ngược lại, sự bạc nhược của Sa hoàng bệ hạ lại khiến cho phe phản đối thêm phần hăng hái.

"Nhìn sang Carolin mà xem, binh lính của họ vẫn còn ý chí chiến đấu, vậy mà tầng lớp thượng lưu lại lựa chọn đầu hàng. Rõ ràng hơn nửa lãnh thổ vẫn chưa bị chiếm đóng, rõ ràng họ vẫn còn cả triệu quân, có cả thuộc địa rộng lớn ở Châu Phi, có

lực lượng thiết giáp và không quân, vậy mà tầng lớp thượng lưu lại lựa chọn đầu hàng.”

Vương Trung: “Theo tôi được biết, tướng quân De Gaulle vẫn đang tiếp tục chiến đấu.” “Đúng vậy, tướng quân De Gaulle và lực lượng Free France của ông ta vẫn đang chiến đấu, nhưng Carolin đã đầu hàng. Nếu Ant đầu hàng, ngài có thể đến Hợp chúng quốc để tiếp tục chiến đấu.” Vương Trung: “Tôi sẽ không làm vậy. Người bạn thân nhất của tôi và người cha kính yêu của tôi đã hy sinh trên mảnh đất này, chính sự hy sinh của họ đã đưa tôi đến đây.

“Vì muốn bảo toàn lực lượng, tôi đã hai lần - không, ba lần bỏ rơi những người tin tưởng mình. Tôi không thể ngừng chiến đấu, nếu không, cho dù có chết, có xuống địa ngục, tôi cũng không thể đối diện với họ.”

John định nói gì đó, nhưng Vương Trung đã ngắt lời: “Hơn nữa, tôi là một người thông minh, rõ ràng đây là một trận chiến mà chúng tôi chắc chắn sẽ thắng, chỉ cần kiên trì đến cùng, chúng tôi nhất định sẽ giành chiến thắng, còn tôi sẽ trở thành một danh tướng sánh ngang với Suvorov hay Kutuzoy, là một người thông minh, tôi nhất định sẽ lựa chọn tiếp tục chiến đấu.”

John híp mắt nhìn Vương Trung, im lặng quan sát vài giây, sau đó mới nở một nụ cười đầy ẩn ý: “Không hổ là “Ngôi sao Chiến thắng”. Tôi đã cảm nhận được quyết tâm chiến thắng của ngài, tôi sẽ chuyển lời đến ngài tổng thống.”

Vương Trung: “Đó không phải là quyết tâm, nghe như thể tôi bị mắc chứng hoang tưởng vậy, tôi chỉ đang trình bày sự thật mà thôi.”

John chỉ cười mà không nói gì, sau đó giơ tay chào theo kiểu quân đội lần nữa, so với lúc trước, lần này rõ ràng là thể hiện sự kính trọng.

Vị Trung tá Hợp chúng quốc xoay người, sải bước rời đi. Vương Trung hít một hơi thật sâu, đúng lúc đó, hắn nghe thấy tiếng xôn xao xung quanh đột nhiên vang lên. Mọi người đồng loạt nhìn về phía khán đài của hoàng gia. Vương Trung cũng nhìn theo, hắn thấy Sa hoàng bệ hạ với vẻ tiêu tụy, được Thái nữ Olga dìu, chậm rãi tiến về phía chiếc ghế sang trọng nhất.

Vương Trung bỗng nhiên để ý thấy, ở khán đài đối diện bên kia đường, Đại Mục Sư Belinsky cũng đã xuất hiện với cây trượng trong tay. Hai người đứng nhìn đối phương qua con đường rộng lớn và dòng người đông đúc phía dưới.

Bài hát "Thần Chiến tranh Thánh thiện" vang lên.

Sa hoàng bệ hạ có vẻ giật mình, ông ta ngơ ngác nhìn xung quanh như một con thú nhỏ sợ hãi.

Vương Trung thầm thở dài, tình trạng của Sa hoàng bệ hạ lúc này còn tệ hơn cả việc ông ta không xuất hiện.

(Chương Bạo vì bạn peternguyen2702 đẩy kim phiếu)

Chương 287: Buổi Sáng Đi Khảo Sát

Chương 394: Sa Hoàng Xuất Hiện

"Thủ lĩnh" của hai bên đã có mặt, buổi lễ chính thức được bắt đầu.

Vương Trung không còn tâm trí đâu mà để ý đến những chuyện khác, hắn chỉ chăm chú quan sát Sa hoàng bệ hạ. Hắn có cảm giác Sa hoàng lúc này trông rất giống với … nhân vật … trong bộ phim "Downfall", từ thần thái mệt mỏi cho đến ánh mắt điên loạn, tất cả đều giống hệt như đang đứng trên bờ vực sụp đổ.

Buổi lễ diễn ra cho đến phần đọc diễn văn của Vương Trung. Người dẫn chương trình ra hiệu cho Vương Trung chuẩn bị.

Đúng lúc này, Sa hoàng bệ hạ đột ngột đứng dậy.

Mọi người đồng loạt hướng về phía ông ta.

Ban đầu ở khu vực khán đài của hoàng gia đã có sẵn micro, Sa hoàng ra hiệu cho nhân viên mang micro đến gần mình.

"Con trai ta, Ivan Nikolayevich Antonoy, đã anh dũng hy sinh"

Sa hoàng bắt đầu, giọng điệu ông ta đầy vẻ điên cuồng: "Chúng ta đã mất đi một người anh hùng! Nhưng điều đó có nghĩa là chúng ta đã thất bại sao? Không! Đây mới chỉ là bắt đầu!

“Lực lượng quân sự của chúng ta hiện tại không thể so sánh với quân Prosen, tuy rằng chúng ta không ngừng mở rộng quân đội, nhưng đội quân của chúng ta lúc này chẳng khác nào lâu đài xây trên cát! Chỉ trong vòng hai tuần đầu tiên sau khi chiến tranh bùng nổ, quân địch đã đánh sâu vào lãnh thổ của chúng ta đến 170 kilometl “Vậy mà đám tướng lĩnh của ta vẫn thản nhiên khoác lác! Chúng khoe khoang rằng chỉ trong vòng một tháng sẽ phản công đến tận sào huyệt của Prosen! Kết quả thì sao? “Bây giờ chúng lại muốn đổ hết trách nhiệm cho sự thất bại của Agasukov lên đầu tai Không… Hả?”

Olga ghé sát tai, thì thâm điều gì đó với Sa hoàng.

Sa hoàng bỗng nhiên cười lớn: “Quả nhiên là vậy! Tên Skorobo đó, hắn ta là một tên phản bội! Là một tên bán nước! Hắn ta đã lừa dối ta, lừa dối toàn thể nhân dân Ant

“Tất cả những gì đã xảy ra trước đây chỉ là một màn kịch mà bọn chúng dựng lên! Tất cả đều là giả dối!

“Con trai ta, Ivan của ta, nó đã ngã xuống, nó hy sinh để thức tỉnh các ngươi khỏi ảo tưởng! Bây giờ, cuộc chiến mới thực sự bắt đầu!

“Quân đội của chúng ta đang dần khôi phục sức mạnh, đế quốc Prosen không còn gì đáng sợ nữa!

“Cha anh của các ngươi đều đã bỏ mạng dưới lưỡi gươm của quân Prosen. Đừng bao giờ quên nỗi đau và sự căm phẫn này! Đó chính là thông điệp mà Ivan muốn gửi gắm qua cái chết của mình! “Giờ là lúc chúng ta tập hợp sức mạnh, nghiền nát quân Prosen, giành lấy chiến thắng thực sự đầu tiên! Đó chính là cách để chúng ta an ủi linh hồn những người đã khuất! “Hỡi các công dân, hãy đứng lên! Hãy biến đau thương thành sức mạnh, đứng lên, hỡi các công dân! Tổ quốc cần các ngươi!”

Vương Trung cũng kinh ngạc, bài diễn văn này nghe quen tai quá.

Lúc này, người điều khiển buổi lễ nói với Vương Trung: "Bộ phận chỉ đạo buổi lễ đã thay đổi quy trình, ngài không cần đọc diễn văn nữa." Vương Trung nhíu mày, nhìn về phía khán đài dành cho các vị tướng, sau đó phát hiện Tukhachev vừa mới đặt điện thoại xuống.

Hàng ghế phía sau, thượng tướng Tuganev khẽ lắc đầu, nháy mắt với Vương Trung. Được lắm, đám người này vì đối kháng giáo hội mà cắt mất bài diễn văn của ta! Vương Trung nhìn bản thảo diễn văn của mình.

Phần lớn nội dung trong bản thảo này, quả thật trùng lặp với diễn văn của Sa hoàng bệ hạ, quả thật không cần phải đọc lại một lần nữa.

Nhưng cứ tiếp tục như vậy, hắn luôn cảm thấy sự tồn tại của nhân dân bị xem nhẹ —— mặc dù Sa hoàng cũng nhắc đến "cha anh của các ngươi" nhưng hắn có cảm giác đó chỉ là vật sở hữu của Hoàng thái tử.

Tiếp tục như vậy, cuộc chiến thần thánh sẽ biến thành một cuộc chiến tranh giành quyền lực giữa hoàng tộc với nhau. Như vậy, thật sự không chắc có thể giành chiến thắng.

Dù sao Prosen cũng mạnh một cách khủng khiếp.

Hơn nữa, hắn luôn cảm thấy như vậy cũng không phù hợp với mong muốn của Ivan. Vương Trung bỗng nhiên nhớ tới lúc tiễn Agasukov xuất chỉnh, khi đó Ivan nói với hắn: "Chăm sóc Olga giúp ta."

Hắn liếc nhìn Hoàng thái nữ. Ngay sau đó, hắn nhìn về phía khán đài của giáo hội. Hắn có cảm giác Belinsky đang gật đầu.

Vương Trung lập tức đẩy người điều khiển buổi lễ ra, xông lên bục, đi tới trước micro.

Người giơ bảng chữ trước micro không biết chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn giơ tấm bảng viết nội dung bài diễn văn lên.

Vương Trung liếc nhìn tấm bảng, thầm nghĩ tình hình hiện tại mà đọc theo bản gốc thì vô dụng.

Phải thay đổi toàn bộ giọng điệu.

Vì vậy hắn lớn tiếng nói: "Thưa các vị!"

Giọng nói vang vọng khắp hội trường Quốc tang. Sau khi thu hút sự chú ý của mọi người, Vương Trung giơ cao bản thảo diễn văn trong tay, "xoẹt" một tiếng xé nát, ném vào gió.

Hành động này khiến tất cả mọi người đều tò mò.

Vương Trung bắt đầu bài diễn văn ngâu hứng.

Vương Trung nhìn về phía khán đài của hoàng thất, kỳ thật chủ yếu là nhìn Olga, nhưng mà Olga đang dìu Sa hoàng, thoạt nhìn cứ như là hắn đang nhìn Sa hoàng vậy. Vương Trung nói tiếp: "Có lẽ có người đã biết, ta và Ivan là bạn thân từ nhỏ. Ở trường quân đội, chúng ta cùng nhau trêu chọc giáo sư, cùng nhau thi rớt, ta đứng cuối lớp, còn hắn đứng thứ hai từ dưới lên. "Những chuyện điên rồ chúng ta cùng làm, có kể ba ngày ba đêm cũng không hết. Ta vô cùng hiểu rõ người anh em của mình. Còn Sa hoàng bệ hạ e là không hiểu rõ hắn cho lắm."

(Chương Bạo vì bạn peternguyen2702 đẩy kim phiếu)

Chương 288: Không Kích

Chương 395: Đọc Diễn Văn

Lời này vừa thốt ra, cả hội trường xôn xao.

Vương Trung phớt lờ phản ứng của những người khác, tiếp tục nói: "Người anh em của ta là một người rất dũng cảm, hắn đã anh dũng hy sinh vì tổ quốc. Khi ta xuất phát từ Agasukov đến Orachi chặn đánh quân địch, hắn đã đến tiễn ta, lúc ấy hắn nhờ ta chăm sóc cô em gái kết nghĩa Olga.

"Bây giờ nghĩ lại, lúc đó hắn đã dự định liêu chết. Nhưng nếu nói hắn xả thân vì nước như vậy là do thân phận Hoàng thái tử, do dòng dõi quý tộc của hắn, thì ta, với tư cách là bạn thân nhất, là người anh em hiểu rõ Ivan nhất, là người đầu tiên không đồng ý!

"Nói như vậy là sỉ nhục hắn, sỉ nhục người anh em của tai "Tại sao ư? Chẳng lẽ quý tộc thì nhất định dũng cảm sao? Ở làng Verkhnyaya Peniya, đám quý tộc đã bỏ chạy hết, không những thế, chúng còn bỏ lại một con chó trung thành, không cho chúng ta vào nhà máy rượu của chúng lấy rượu mạnh để làm bom xăng!

"Ở Loktev, lũ quý tộc cũng chạy trốn sạch sẽ, nếu có người thân của các bạn từ chiến trường trở về, hãy hỏi họ xem, nhất định sẽ được nghe kể một rổ chuyện về việc đám quý tộc tè ra quần bỏ chạy!

"Quý tộc thì nhất định dũng cảm sao? Vớ vẩn!"

"Những người thật sự dũng cảm chính là hàng triệu người dân bình thường. Ở làng Verkhnyaya Peniya, pháo thủ trong

tiểu đội xe tăng của ta, trước khi hy sinh đã đưa cho ta một lá thư, nhờ ta gửi cho mẹ cậu ấy.

“Ta đã gửi, bà cụ ấy bình tĩnh hỏi ta, đó là đứa con trai nào. Cả ba người con trai của bà đều ra chiến trường, đều có thể hy sinh, ngay cả bản thân bà cụ, hiện tại cũng đang ở lại Agasukov.

“Ta tin bà ấy sẽ chiến đấu đến hơi thở cuối cùng theo cách riêng của mình!

“Ở Loktev, xe tăng của ta bị bao vây, tất cả vũ khí đều bị quân Prosen phá hủy, ta chỉ có thể cầm một khẩu súng lục nhỏ trốn dưới gầm xe tăng, chuẩn bị liều chết với chúng!

“Lúc đó, chính hàng vạn người dân thường đã xông lên, tiêu diệt quân Prosen, kéo ta ra khỏi gầm xe tăng! “Chẳng lẽ mỗi người bọn họ đều là hoàng tử hay sao?” Lời nói của hắn vang vọng khắp quảng trường. “Không! Họ là nữ công nhân nhà máy dệt, là công nhân nhà máy máy kéo, là công nhân vắt sữa ở trang trại, là lái xe kéo, là nông dân, là ngư dân!

“Nếu phải tìm ra một điểm chung giữa họ, thì đó chính là, tất cả họ đều là nhân dân Antl

“Những người dân bình thường này, họ hiểu rõ một điều, không chiến đấu thì sẽ bị diệt vong! Họ ý thức được nếu không chiến đấu, quân địch không chỉ giết chết họ, mà còn giẫm lên xương cốt của họ mà nói: Nhìn xem, lũ nô lệ kìal

“Chính vì thế, họ đã bộc lộ lòng dũng cảm phi thường! “Chính nhân dân Ant dũng cảm đã hỗ trợ ta, giúp ta chiến đấu đến ngày hôm nay! Còn người anh em tốt của ta, cùng với cha ta, sở dĩ họ dũng cảm, là bởi vì họ là một phần của nhân dân Ant!”

Nói xong, Vương Trung chợt cảm thấy có chút khiên cưỡng.

Quả nhiên hắn không giỏi diễn thuyết. Thôi thì lúc này cứ dùng khí thế để lấp liếm vậy!

Vương Trung: "Họ là những đứa con của đất mẹ Ant, lớn lên nhờ hạt lúa của mảnh đất này, họ không thể nhắm mắt làm ngơ trước tội ác của quân xâm lược Prosenl

"Vì vậy, họ đã anh dũng hy sinh, cùng với hàng vạn người dân AntI

"Những người hy sinh cùng họ, có thể tên tuổi sẽ bị lãng quên, bởi vì tất cả tài liệu của Tập đoàn quân Tây Nam đều đã bị tiêu hủy! "Nhưng họ vẫn kiên định lựa chọn tiến lên phía trước! Chiến đấu! Vì không muốn làm nô lệ! Không muốn làm nô lệ!"

Vì quá xúc động, Vương Trung thậm chí còn bị vỡ giọng, hắn dừng lại một chút cho cổ họng đỡ đau rát.

Vài giây sau, hắn lại nói: "Là bạn thân của Ivan Nikolayevich Antonov, à không, là người anh em của hắn, ta vô cùng đau buồn. Cùng với đó, là con trai của Constantin Konstantinovich Rokossovsky, ta cũng rất đau buồn. "Những ngày qua, ở phòng giải trí của Ivan trong Cung điện Mùa hè, ở thư phòng của cha trong trang viên Rokossovsky, không lúc nào ta không nhớ đến những chuyện đã qua, nhớ đến dung mạo của họ.

"Nhưng ta biết, không chỉ mình ta đau buồn. Đã có hàng trăm ngàn người hy sinh, trong tương lai sẽ còn có thêm hàng trăm ngàn, thậm chí là hàng triệu người phải hy sinh. Nỗi đau buồn bao trùm khắp núi sông, rừng cây và hồ nước của Ant! "Nhưng chúng ta vẫn phải chiến đấu! Không phải vì huân chương hay danh dự! Mà vì một ngày nào đó, mảnh đất này sẽ không còn phải chứng kiến sự hy sinh nữa." Vương Trung nhìn thấy Olga đang cố gắng lau nước mắt, còn ở khán đài bên

kia, Lyudmila Vasilyevna Melekhovna cũng khóc không thành tiếng.

Hắn kìm nén cảm xúc, tiếp tục nói: “Vừa rồi, tùy viên quân sự của Hợp Chúng quốc Hoa Kỳ, trung tá John Wick hỏi ta về triển vọng của cuộc chiến, ta nói rằng chúng ta nhất định sẽ giành chiến thắng.

“Ta nói như vậy không phải vì ta là người lạc quan.

“Ta có ba lý do.”

(Chương Bạo vì bạn peternguyen2702 đẩy kim phiếu)

Chương 289: Ăn Cơm

Chương 396: Bùng Nổ

“Thứ nhất, chúng ta có thiên thời địa lợi. Đây là quê hương của chúng ta, không ai hiểu rõ nó hơn chúng ta. Chúng ta biết khi nào nó sẽ biến thành bãi lầy chết tiệt, chúng ta biết khi nào tuyết sẽ rơi ngập đến thắt lưng!

“Chúng ta biết rõ từng con đường, từng đầm lầy. Còn quân địch thì hoàn toàn mù tịt! Ngay khi vừa tiến vào đất nước ta, chúng đã bị tắc đường vì không thông thuộc đường xá! Ta có thể tấn công chúng ở làng Verkhnyaya Peniya, chính là vì đội pháo hạng nặng của chúng bị chặn lại phía sau không lên được! “Ta vừa nhìn thấy xe tăng của quân Prosen là biết ngay chúng không thể di chuyển trên địa hình lầy lội, vì bánh xích của chúng quá hẹp. Nhìn bánh xích rộng của xe tăng của chúng ta kìa, giống như bàn chân của cô gái vậy, sinh ra là để chạy trên mảnh đất này!

“Thứ hai, chúng ta có nhân hòa. Quân Prosen đang tàn sát bừa bãi, nhưng chúng sẽ sớm nhận ra, không thể giết hết dân thường ở vùng chiếm đóng, vì lãnh thổ Ant quá rộng lớn, chỉ dựa vào dân số của Prosen thì không thể lấp đầy vùng đất này, giết hết người dân thì chúng sẽ không có ai để bóc lột. “Đến lúc đó, quân nhu của chúng sẽ không được vận chuyển, đường sá không ai sửa chữa, đường sắt cũng không ai vận hành! Không, chúng không thể nào giết hết người dân Ant trên mảnh đất này.

“Chỉ cần chúng không giết hết, du kích sẽ xuất hiện ở khắp mọi nơi! Trong rừng cây ở Kazaria, trong rừng rậm ở Livonia,

trên vùng băng tuyết ở Novgorodl

“Chúng sẽ nhanh chóng rơi vào trạng thái hoang mang lo sợ, chỉ cần ở trên đất Ant, chúng sẽ không bao giờ được yên ổn! “Còn ở phía trước mặt trận, quân đội của chúng ta sẽ liên tục xuất hiện! Cho dù chúng có tiêu diệt được ba triệu, thậm chí là bốn triệu quân thì sao? Sẽ có sáu triệu, bảy triệu quân xuất hiện!

“Hơn nữa, theo thời gian, chúng ta sẽ học được cách chiến đấu, chúng ta sẽ giống như chúng, tinh thông nghệ thuật chiến tranh! Đến lúc đó, ngay cả tỷ lệ trao đổi thương vong mà chúng luôn tự hào cũng sẽ trở nên bình thường! Chúng ta sẽ tiêu diệt chúng từng chút, từng chút một, giành lại từng tấc đất đã mất! “Thứ ba! Quân Prosen quá tự đại, chúng đã gây quá nhiều kẻ thù! Ở những quốc gia bị chúng chinh phục, ngọn lửa kháng chiến sẽ không bao

giờ tắt.

“Đội quân Tự Do Caroline của tướng De Gaulle đang chiến đấu! Vương quốc Liên Hiệp đang chiến đấu! Chỉ riêng Ant và Vương quốc Liên Hiệp, sức mạnh tổng hợp đã gấp nhiều lần Prosen! Huống hồ bên kia đại dương, còn có Hợp Chúng quốc đang theo dõi! Một ngày nào đó, họ cũng sẽ tham gia vào cuộc chiến!

“Lực lượng chính nghĩa của toàn thế giới sẽ sát cánh cùng nhân dân Ant dũng cảm!

“Tất nhiên, chỉ cần hai lý do đầu tiên cũng đủ để chúng ta đánh bại Prosen! Sẽ có một ngày, chúng ta sẽ tiến vào Prosennia, thủ đô mà chúng tự hào, đưa lưỡi gươm của công lý đặt lên cổ tên hoàng đế Prosen!

“Prosen nhất định sẽ diệt vong! Nhân dân Ant dũng cảm, nhất định sẽ chiến thắng!

“Urat”

Vương Trung nắm chặt tay phải, giơ cao lên. Tất cả mọi người đồng thanh hô vang: “Ura!”

Dường như cả thành phố đều đang hô vang: “Ura!”

Từng đợt, từng đợt “Ura” vang lên, xé toạc cả bầu trời. Tiếng gầm rú của hàng vạn người hòa vào nhau tạo thành một làn sóng âm thanh khủng khiếp, khiến cả mặt đất cũng phải rung chuyển, tựa như thiên quân vạn mã đang lao tới.

“Urat”

Vị Đại Giám Mục Belinsky đứng dậy, cùng hô vang khẩu hiệu.

Các vị tướng trên khán đài nhìn nhau.

Thượng tướng Tuganev là người đứng dậy đầu tiên, sau đó các vị đại tướng và nguyên soái mới lần lượt đứng lên. Sa hoàng được con gái dìu, nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ cố chấp và điên cuồng trên mặt dần biến mất, thay vào đó là sự ngơ ngác và sợ hãi. Còn Olga thì nhìn mọi thứ với vẻ kinh ngạc, như thể vừa phát hiện ra một vùng đất mới.

Viên trung tá, tùy viên quân sự của Hợp Chúng quốc Hoa Kỳ - John Wick - tặc lưỡi: “Ngôi sao chiến thắng… Xem ra phải về nước thôi, không biết chuyến tàu của Vladivostok đến San Francisco còn chỗ không.” Ngày 20 tháng 8, hai ngày sau lễ Quốc tang, Bộ Tư lệnh Hậu cần Tập đoàn quân Dự bị.

Vương Trung vừa bước vào tòa nhà Cục Quân nhu đã nhìn thấy mấy người đang thay biển hiệu của Bộ Tư lệnh Hậu cần Tập đoàn quân Dự bị. Hắn dừng lại, nhìn họ treo tấm biển mới lên: Bộ Tư lệnh Hậu cần Tập đoàn quân phía Tây.

“Nơi này đổi thành Bộ Tư lệnh Hậu cần Tập đoàn quân phía Tây rồi, vậy còn Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân Dự bị đâu?”

Vương Trung không nhịn được hỏi.

“Vẫn ở đây ạ, Tập đoàn quân Dự bị và Tập đoàn quân phía Tây đã hợp nhất, toàn bộ công tác hậu cần do trung tướng Chekhov phụ trách ạ.” Người trung úy đang thay biển giải thích, sau đó mới nhìn Vương Trung, rồi giật mình đứng nghiêm chào: “Tướng quân Rokossovsky, Ural”

Vương Trung: “Được rồi, thoải mái đi, đừng gọi Ura nữa, tôi nghe người khác gọi Ura đến phát ngán rồi.”

Đây là sự thật, hiện tại dường như cả thành phố đều biết hắn, hơn nữa ai nhìn thấy hắn cũng đều trở nên phấn khích như vừa được uống thuốc tăng lực vậy.

Bài diễn văn trong lễ Quốc tang hình như đã được phát sóng trên toàn thế giới, còn đám công tử ở Yekaterinburg thì tập trung nghe toàn bộ bài diễn văn qua loa phóng thanh.

(Chương Bạo vì bạn peternguyen2702 đẩy kim phiếu)

Chương 290: Sư Đoàn Giàu Có

Chương 397: Chuẩn Bị Ra Tiền Tuyến

Hiện tại Vương Trung là nhân vật nổi tiếng nhất Yekaterinburg, hắt xì một cái cũng thành tin hot - tất nhiên thời này không có tin hot, đây chỉ là một cách nói ví von. Người trung úy treo biển kích động hỏi: "Ngài có thể ký tên cho tôi được không ạ?" Vương Trung: "Được thôi, nhưng cậu hứa với tôi là không được tiết lộ, không được nói với ai là 'Rokossovsky đến đây', tôi sẽ ký cho."

"Tôi hứa ạ."

Mười mấy giây sau, Vương Trung trả lại cuốn sổ đã ký tên cho người trung úy, đi thẳng vào trong.

kết quả là hắn vừa đi được vài bước đã nghe thấy tiếng ai đó hít vào một hơi lạnh, sau đó là tiếng tài liệu rơi xuống đất: "Tướng quân Rokossovsky!"

Vương Trung thở dài.

Phải mất đến 20 phút, Vương Trung mới có thể đẩy cửa bước vào văn phòng của Tư lệnh Hậu cần.

Trung tướng Chekhov liếc nhìn Vương Trung:

"Cậu đừng có vẻ mặt ấy, đây là chức trách của cậu đấy, hơn hẳn việc khiến mọi người nhớ đến hiện giờ vẫn còn mấy chục vạn quân đang nằm trong vòng vây của địch. À, còn một tin xấu nữa, Tập đoàn quân phía Bắc đã tan vỡ, Tập đoàn quân

Saint Petersburg của đại tướng Gorky đã giao tranh toàn diện với quân địch.”

Vương Trung: “Tình hình thế nào rồi?”

” Đại tướng Gorky đang dựa vào địa hình hiểm trở để phòng ngự, có vẻ như đã chặn được bước tiến của địch. Thôi, tôi chỉ là một tên chỉ huy hậu cần, nói với cậu chuyện này làm gì, muốn nắm rõ tình hình chiến sự thì đến Bộ Tư lệnh tìm thượng tướng Tuganev ấy. Cậu đến đây lại định xin xỏ gì nữa?” Vương Trung: “Ông hứa cho tôi xe tải và máy kéo mà chưa cho đủ.”

“Vì chừng đó là không đủ. Tôi đã cố gắng hết sức điều phối cho cậu rồi.”

Vương Trung: “Tôi đã xin Giáo hội cho 3000 tài xế! Tuy rằng trong số họ vẫn còn nhiều người đang trong quá trình huấn luyện. Đến lúc họ đến nơi mà không có xe để lái thì lãng phí lắm.”

Trung tướng Chekhov: “Không lãng phí đâu, toàn tuyến chúng ta đều thiếu xe, Cục Quân giới đang dốc toàn lực sản xuất xe tăng.”

Vương Trung: “Vậy còn chuyện lực lượng xe tăng đang thiếu bộ binh…” “Chuyện đó tôi không quản được, tôi đã nói là tôi chỉ quản vật tư thôi, cậu nói bộ binh thiếu súng máy thì tôi có thể hỗ trợ, cậu nói đơn vị nào thiếu thì tôi cấp thêm cho. Ví dụ như lần trước cậu nói Sư đoàn 51 đóng quân ở bến phà phía hạ lưu của cậu thiếu súng máy, tôi đã cấp thêm cho 200 khẩu rồi đấy.” “Nhưng cậu muốn tôi cấp thêm bộ binh cho lực lượng xe tăng, chuyện đó tôi không làm được. Tôi quản lý việc đó đâu, cậu hiểu không? Cậu chỉ có thể đề xuất lên cấp trên, viết báo cáo kinh nghiệm tổng kết thôi. Tôi có một gợi ý này, cậu hãy gửi báo cáo kinh nghiệm tổng kết cho Olga Hoàng

thái nữ, biết đâu một ngày nào đó sẽ được thông qua và thực hiện."

Vương Trung: "Tôi gửi rồi." Chekhov trung tướng xòe hai tay: "Vậy thì hết cách rồi." Vương Trung gãi đầu: "Nếu đã không đủ xe cộ, vậy ông cấp thêm ngựa cho tôi đi!" "Không được." Chekhov trung tướng từ chối thẳng thừng. Vương Trung: "Không được là sao? Lần này không bày cho tôi chút mẹo nào à?"

"Cậu hỏi có được hay không, thì tôi nói là không được, bởi vì sư đoàn của cậu là sư đoàn cơ giới, không thể có ngựa, theo điều lệnh, điều đó sẽ ảnh hưởng đến tính cơ động của đơn vị cơ giới. Cậu muốn mẹo nhỏ, vậy thì đúng là có. Cậu thử nghĩ xem, cậu là ai, anh trai cậu là ai?"

Ban đầu Vương Trung còn chưa hiểu, nhưng rất nhanh sau đó hắn đã nhận ra: "Ý ông là, tôi có thể tự mình tổ chức đội vận chuyển bằng la đến tiền tuyến?"

"Tôi có nói gì đâu. Nhưng cậu xem, các quý tộc lớn đầu rất nhiệt tình, tổ chức đội ngũ chi viện tiền tuyến là chuyện hết sức bình thường."

Vương Trung vỗ đùi, đế quốc Ant lấy hình ảnh chim đại bàng hai đầu làm biểu tượng, xét cho cùng cũng là La Mã, bản thân mình thân là quý tộc La Mã cung cấp la để chỉ viện tiền tuyến là chuyện đương nhiên!

Hắn lập tức đứng dậy, định rời khỏi Bộ Tư lệnh, trung tướng Chekhov liền nói: "Đúng rồi, cậu ký tặng cho tôi một chữ ký được không? Con trai tôi rất thích cậu."

Vương Trung ngẩn người: "Ông có con trai sao?"

"Sao, trông tôi không giống người có con trai à? Ký nhanh lên."

Ngày 25 tháng 8, nhà ga Yekaterinburg.

Vương Trung đứng ở bãi vận chuyển hàng hóa, nhìn đội ngũ chỉ viện tiên tuyến mà hắn chiêu mộ từ những người dân chạy nạn lên tàu. Trang trại của gia tộc hắn đã cung cấp phần lớn số la cho đội ngũ chỉ viện tiền tuyến này, còn những người dân chạy nạn chủ yếu là phụ nữ trung niên, sau khi nghe bài diễn văn của Vương Trung đã vô cùng cảm động.

Họ đã gửi con cái cho các cơ sở giáo dục và nuôi dưỡng tập trung, tự mình tham gia đội ngũ chỉ viện. Các cơ sở giáo dục và nuôi dưỡng trẻ em là do Vương Trung yêu cầu Mikhail thành lập, những người quản lý và giáo dục đám trẻ đều là nữ hầu già trong gia tộc Rokossovsky. Vương Trung đã xin cho họ danh nghĩa là nhân viên hợp đồng từ chỗ thượng tướng Tuganev, được cấp phát đồng phục, mỗi tháng còn được nhận trợ cấp.

Như vậy, vấn đề thiếu hụt năng lực vận chuyển hậu cần của quân đội đã được giải quyết.

Hiện tại, những người lao động hợp đồng mặc đồng phục chỉnh tề này đang dắt la lên các toa tàu.

(Chương Bạo vì bạn peternguyen2702 đẩy kim phiếu)

Chương 291: Thái Tử Cầu Cứu

Chương 398: Phóng Viên

Ngoài những toa tàu chở gia súc và xe bồn chở hàng của đội ngũ chỉ viện tiền tuyến, còn có 8 toa tàu sàn.

Trong đó 3 toa dùng để chở xe tăng T34 vừa được sửa chữa xong, 1 toa dùng để chở một chiếc xe tăng duyệt binh mới xuất xưởng, 4 toa còn lại đều dùng để chở pháo tự hành chống tăng ZIS-30 vừa mới ra lò.

Thoạt nhìn, pháo tự hành chống tăng ZIS-30 giống như một khẩu pháo lớn được gắn cố định trên một chiếc máy kéo.

Chỉ cần nhìn ngoại hình là biết ngay đây là sản phẩm được sản xuất để ứng phó với tình hình cấp bách.

Nhưng Vương Trung chẳng mảy may để ý tới vấn đề này, thậm chí hắn còn muốn có thêm. Trong War Thunder, hắn rất thích lái chiếc xe này đi cày game, tàn sát đám lính mới.

Điều đáng tiếc duy nhất là chiếc xe này hơi to, khi cày game không thể sánh bằng chiếc M56 bé nhỏ kia.

Chờ đến Shostka, Vương Trung nhất định phải dạy cho đám lính dưới trướng cách sử dụng món đồ chơi này. Bắn xong là chạy, thật là thú vị. Hắn đang giám sát đám tài xế được Giáo hội điều đến lái xe lên toa tàu sàn, thì một người đàn ông mặc vest bảnh bao và một người đàn ông đeo máy ảnh xuất hiện.

“Xin hỏi có phải tướng quân Rokossovsky không ạ?” Người đàn ông mặc vest hỏi, giọng nói tiếng Ant của anh ta rõ ràng là có âm sắc nước ngoài.

“Là tôi, còn anh là?”

“Tôi là phóng viên của tờ Daily Bugle của Hợp chúng quốc, chúng tôi dự định sẽ đăng toàn văn bài phát biểu của ngài trong lễ quốc tang cách đây một tuần. Ngoài ra, chúng tôi còn muốn phỏng vấn ngài một chút.”

Vương Trung: “Bây giờ á? Tôi sắp phải ra tiền tuyến rồi…” Lúc này, người cầm máy ảnh nói: “Mời ngài dịch sang trái một bước, tôi có thể lấy xe tăng và pháo làm phông nền.”

Vương Trung cũng không phải là người ngại chụp ảnh, bèn dịch sang trái một bước, sau đó ngoái đầu lại nhìn: Ô, vừa vặn che khuất khoảng trống giữa hai toa tàu, toa tàu phía trước chở pháo tự hành ZIS-30 tương đối nhỏ, toa tàu phía sau chở T34. Phóng viên của Hợp chúng quốc ngồi xổm xuống trước mặt Vương Trung, sau đó điều chỉnh vị trí một chút, tìm một góc độ đẹp: “Mời ngài đừng cười.”

“Không được cười à?”

“Đúng vậy, hãy giữ vẻ mặt nghiêm túc, như vậy sẽ tạo hiệu ứng bổ sung cho xe tăng và pháo phía sau.”

Ngay sau đó, phóng viên ảnh bấm nút chụp, đèn flash phát ra tiếng “bụp”, đồng thời phun ra một luồng sáng trắng cùng một làn khói lớn. Đèn flash thời này đầu như vậy.

Phóng viên ảnh: “Tuyệt vời, tôi cảm thấy bức ảnh này có thể giành giải Pulitzer, Mike.” Phóng viên viết tên Mike nói: “Ngài xem… Nếu ngài có đủ danh tiếng ở Hợp chúng quốc, một số việc có thể sẽ phát triển theo hướng có lợi cho đất nước của ngài.” Vương Trung: “Được rồi, tôi có thể đồng ý phỏng vấn. Như vậy đi, hai anh lên tàu, phỏng vấn tôi trên tàu.

Chuyến tàu này sau khi đến Shostka dỡ hàng xong sẽ quay trở lại. Lúc đó hai anh quay về cũng không muộn.” Phóng viên: “Cũng được.” Lúc này, Lyudmila xuất hiện: “Lần này tàu không có toa xe chở người, mà họ đã đặc biệt nối thêm một toa xe chở khách cho chúng ta, tôi còn mang trà ngon và bánh ngọt từ trang viên đến nữa.” Chưa kịp để Mike - phóng viên viết trả lời, phóng viên ảnh đã nói: “Mời phu nhân khoác tay tướng quân.” Lyudmila ngẩn người: “Hả?” Phóng viên ảnh: “Ở Hợp chúng quốc hiện giờ vẫn chưa có nữ quân nhân, hơn nữa phu nhân lại xinh đẹp như vậy, độc giả của chúng tôi sẽ rất thích.”

Mike cười khổ: “Đương nhiên là họ sẽ thích rồi, mỹ nhân, nữ quân nhân lập chiến công hiển hách, còn có cả xe tăng phía sau, ôi, họ sẽ thích mê cho mà xem. Nếu phu nhân mặc thêm chiếc váy ngắn nữa thì họ còn thích hơn.” Lyudmila nghiêm nghị nói: “Tôi là chiến sĩ, nhất định phải mặc quần dài giống như nam giới.”

Một lúc sau, bức ảnh thứ hai được chụp xong, nhưng phóng viên ảnh không nhắc đến giải Pulitzer nữa. Vương Trung trêu chọc: “Sao thế, Lyusha của tôi không thể giúp anh giành giải Pulitzer à?

Phóng viên ảnh chỉ mỉm cười. Lyusha nói: “Chúng ta lên tàu thôi, toa xe ở đằng kia.”

“Toa xe khách” mà trung tâm điều độ nhà ga bố trí cho Vương Trung là một toa xe sang trọng bậc nhất dành cho quý tộc.

Chiếc bàn làm việc trong toa xe này thoạt nhìn còn sang trọng hơn cả chiếc bàn làm việc của lão công tước trong trang viên nhà Rokossovsky gấp trăm lần.

Phía sau bàn làm việc còn treo một tấm khiên, trên tấm khiên có hình ảnh chim đại bàng hai đầu.

Vương Trung nhìn thấy toa xe này liền choáng váng: “Cái gì, họ đưa cả toa xe dành cho Hoàng đế bệ hạ cho tôi à?” Chưa kịp để hắn thốt lên lời cảm thán, phóng viên ảnh đã nói: “Mời ngài ngồi xuống bàn làm việc, tạo dáng như đang ký kết văn kiện được không?” Vương Trung: “Không, không được, sẽ gây hiểu lầm mất.” “Nhưng độc giả của chúng tôi thích những thứ này.”

Vương Trung bất đắc dĩ đành phải ngồi xuống bàn làm việc, tạo dáng như đang ký kết văn kiện.

Lúc này, Nelly từ toa ăn bên kia mở cửa, đẩy xe đồ ăn vào, thấy hai người lạ mặt liên hơi nhíu mày, nhưng cũng không nói gì thêm.

Mike kinh ngạc thốt lên: “Cuộc sống của ngài ở tiền tuyến đúng là phong phú thật đấy.” “Nelly là lính cần vụ của tôi.” Vương Trung vừa giới thiệu xong, phóng viên ảnh đã ngồi xổm xuống trước mặt Nelly, chụp một tấm: “Ôi, tuyệt vời, chiếc mũ nồi và bộ đồ hầu gái này, cộng thêm vóc dáng nhỏ nhắn, độc giả của chúng tôi sẽ rất thích.”

Độc giả của các anh bị sao thế!

Lúc này, tiếng còi tàu vang lên từ phía trước.

Mike - phóng viên viết lại mở máy tính xách tay: “Chúng ta có thể bắt đầu phỏng vấn chưa?”

(Chương Bạo vì bạn peternguyen2702 đẩy kim phiếu)

Chương 292: Nelly cảm nhận chiến tranh

Chương 399: Hỏi Gài

Vương Trung: “Khoan đã, thật ra tôi không hiểu lắm, các anh đã đăng toàn văn bài phát biểu của tôi rồi, tại sao còn muốn phỏng vấn nữa? Những chuyện quan trọng đều đã nói trong bài phát biểu rồi.”

“Đúng vậy, trong bài phát biểu đều đã nói cả rồi. Cho nên, mục đích chính của buổi phỏng vấn này là hỏi một số chuyện không quan trọng.” Phóng viên Mike cười nói. Đúng lúc này, loa phát thanh bên ngoài toa tàu vang lên: “Tiếp theo đây sẽ là bài hát do tướng quân Rokossovsky sáng tác: “Bài ca cuộc chiến tranh thần thánh”, xin mời quý vị lắng nghe.”

Sau đó, bản nhạc do dàn nhạc giao hưởng Yekaterinburg biểu diễn vang lên khắp nhà ga, âm nhạc hùng tráng tràn ngập cả toa xe của Vương Trung.

Mike cười nói: “Chúng ta hãy bắt đầu từ bài hát này, khi tìm hiểu thông tin, tôi được biết, ngài chưa từng học qua âm nhạc? Vậy mà ngài lại có thể sáng tác ra được một bản nhạc chắc chắn sẽ lưu danh sử sách?”

Vương Trung: “Về chuyện này, thật ra là như vậy, tôi chỉ là có cảm xúc nhất thời khi ở trên chiến trường, thuận miệng ngân nga một giai điệu, giống như thế này.”

Nói xong, Vương Trung liền hát cho phóng viên nghe một đoạn, nhưng do bị tiếng nhạc bên ngoài át đi nên nghe không rõ lắm.

Mike: “Nghe có vẻ…”

Vương Trung: “Nghe rất vụng về đúng không? Đúng là nhữ vậy, thật ra tối hôm đó, tôi đã ngân nga bài hát này trong bữa tiệc tối, kết quả bị nhạc trưởng cười nhạo.”

“Cười nhạo à?” “Đúng vậy, cười nhạo tôi đấy. Bài hát mà anh đang nghe là do một người lính dưới quyền tôi tên là Vasily Vladimirovich Bradsky sáng tác, bố anh ta là giáo sư khoa âm nhạc của Đại học Yekaterinburg, bản thân anh ta được đào tạo bài bản về âm nhạc. Anh ta dựa theo giai điệu mà tôi ngân nga, cộng thêm cảm xúc lúc đó của tôi để viết nên bài hát này.”

Mike nhíu mày: “Vậy tại sao anh ta không để tên mình?” “Bởi vì anh ta rất ghét trở thành nhạc sĩ, đây là mâu thuẫn giữa hai bố con họ. Tôi tin rằng, đến một ngày nào đó, khi anh ta không còn canh cánh trong lòng nữa, anh ta sẽ tự mình để tên mình lên.” Vương Trung nói. Lúc này, bên ngoài cửa sổ vang lên tiếng còi tàu, báo hiệu tàu sắp chạy.

Vương Trung nhìn chằm chằm Mike, xem anh ta có sử dụng “kỹ năng bị động” của “ngành báo chí” hay không. Thế nhưng, người Hợp chúng quốc này lại chuyển chủ đề: “Nghe nói, ngoài âm nhạc ra, ngài còn thích làm thơ, ngài có thể chia sẻ cho chúng tôi một vài bài thơ của ngài được không?” Vương Trung: “Hả? Thơ ư?” Lúc này, Lyudmila đứng bên cạnh hắn nói: “Anh ta đang nói đến mấy bài thơ vớ vẩn mà anh đọc khi tham gia câu lạc bộ thơ ca trước đây đấy, bây giờ anh nổi tiếng rồi, rất nhiều tiểu thư lấy những bài thơ mà anh tặng họ ra khoe khoang.”

Vương Trung bỗng dập tức có dự cảm chẳng lành, bèn hỏi: “Hình như tôi không nhớ rõ là mình đã viết những bài thơ nào cả, đều là những bài thơ kiểu gì thế?”

Lyudmila cười nói: “Yên tâm đi, ít nhất mấy bài thơ đó cũng có vần có điệu.”

Vương Trung bắt đầu toát mồ hôi hột, cái gì mà ít nhất cũng có vần có điệu, chẳng lẽ tất cả đều là loại thơ “thảm họa” như thơ của Trương Tông Xương? “Đại Minh Hồ, Minh Hồ đại/ Đại Minh Hồ, sen nở đầy/ Trên hoa sen, cóc nhảy ra/ Chọc một cái, cóc lại nhảy?”

Mike tiếp tục hỏi: “Ngài đã từng tặng thơ cho rất nhiều tiểu thư?”

Vương Trung: “À thì… đúng vậy.”

“Chỉ tặng thơ thôi sao?” “Cái này… Hay là chúng ta nói chuyện về cuộc tấn công của Prosen đi.”

Mike cười nói: “Tin về cuộc tấn công chắc chắn sẽ được lên trang nhất, độc giả muốn xem thì sẽ tự tìm đọc. Cuộc phỏng vấn này của chúng ta sẽ không được đăng lên trang nhất đâu. Vậy là chỉ tặng thơ thôi sao?” Lyudmila: “Đương nhiên là không rồi, anh ấy còn khiêu vũ với họ trong các buổi dạ hội nữa, đúng không Alyosha?”

“ừI” Vương Trung gật đầu, “Tôi rất thích khiêu vũ, có thể rèn luyện sức khỏe.”

Mike: “Ra là vậy, vậy ngài cũng thường khiêu vũ với Hoàng thái nữ hiện giờ à?” Vương Trung: “Đương nhiên rồi, tôi đã khiêu vũ với hầu hết các tiểu thư ở Yekaterinburg, xã giao mà. Hơn nữa, tôi còn thích chơi với Hoàng thái tử, là bạn tốt của Hoàng thái tử, cho nên có rất nhiều cô gái vì muốn tiếp cận Hoàng thái tử mà tiếp cận tôi.”

Đúng lúc này, con tàu rung lên, sân ga bên ngoài cửa sổ bắt đầu lùi về phía sau.

Mike tiếp tục hỏi: “Ngài và Hoàng thái tử có quan hệ rất thân thiết, đúng không?” “Đúng vậy.”

“Ngài công khai chỉ trích Sa Hoàng khi quốc tang, nói hắn không hiểu con mình, đây là một lời lên án vô cùng nghiêm trọng, điều này có phải có nghĩa là ngài cho rằng Sa Hoàng là một người cha vô cùng thất trách hay không?”

Hay lắm, đến rồi, những câu hỏi lúc trước đều là bom khói. Vương Trung bình tĩnh đáp: “Ý của tôi là, Sa Hoàng bệ hạ ngày ngày bận rộn, dành sự quan tâm cho con cái quá ít.” Mike: “Nhưng ngài cũng đã nhiều lần chỉ ra sai lầm của Sa Hoàng bệ hạ trong phương diện quyết sách và xây dựng quân đội.”

Vương Trung: “Đây là chức trách của một sĩ quan trung thành với bệ hạ. Chẳng lẽ đất nước của ngài không có một Sĩ quan trung thành như tôi, người sẽ không màng tất cả để chỉ ra lỗi sai của tổng thống hay hội đồng tham mưu sao?” Mike: “Chúng tôi đương nhiên cũng có. Nhưng có người cho rằng, ngài cảm thấy Sa Hoàng bệ hạ là một nhà lãnh đạo thất trách trong tình huống hiện tại.”

Vương Trung: “Ai nghĩ như vậy? Có tiện tiết lộ một chút không? Tôi có một người bạn ở Thẩm Phán Đình, hắn rất quan tâm đến chuyện này.”

(Chương Bạo vì bạn peternguyen2702 đẩy kim phiếu)

Chương 293: Quân địch bắt đầu tiến công

Chương 400: Thích Không Khí Ở Đây Hơn

Mike cười cười, lại hỏi: "Vậy ngài có cảm thấy Sa Hoàng bệ hạ phải chịu trách nhiệm chủ yếu trong thảm bại ở Agasukov hay không?" Vương Trung: "Trách nhiệm chủ yếu phải do tướng Skorobo gánh chịu, hắn ta là gián điệp của đế quốc Prosen, cố ý hi sinh cả triệu quân của chúng ta. Hắn ta đã lừa gạt bệ hạ và bộ chỉ huy tối cao."

Đây là cách nói hiện tại của chính phủ, Vương Trung đương nhiên sẽ giữ sự nhất quán.

Mike: "Ý ngài là không ai trong bộ chỉ huy tối cao phải chịu trách nhiệm? Ngài không lo lắng sẽ có thêm nhiều binh Sĩ bỏ mạng sao?"

Vương Trung: "Tôi tin bộ chỉ huy tối cao sẽ rút

Mike nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây, trong khoảng thời gian này toàn bộ khoang xe đều yên tĩnh lại.

Bên ngoài cửa sổ xe, thành phố đã biến mất, thay vào đó là khung cảnh đồng quê bất tận lướt qua.

Phóng viên đổi chủ đề: "Ngài nói Thái tử đã giao phó em gái cho ngài, có ai khác nghe thấy điều này không?" Vương Trung: "Điều đó có quan trọng không?"

"Không, không quan trọng. Vậy ngài hiểu câu nói đó như thế nào?"

Vương Trung: “Olga là em gái của cả hai chúng tôi, tôi nghĩ Thái tử muốn tôi thay hắn làm tròn trách nhiệm của một người anh trai.”

“Vậy có khả năng nào, ý hắn là muốn ngài cưới cô ấy không?” Mike vừa hỏi vừa liếc nhìn Lyudmila.

Vương Trung: “Tôi hiểu người anh em của mình. Anh ấy là một người thông minh, hiểu rằng hôn nhân của một nữ Đại Công tước cơ bản không liên quan đến tình yêu, và cũng không phải là điều mà chúng tôi có thể quyết định.” Đùa à, nữ Đại Công tước là một nguồn tài nguyên quan trọng, dù là để đổi lấy danh hiệu, quyền thừa kế ngai vàng hay là để liên minh, đều cực kỳ hữu dụng - một người chơi game chiến thuật như Vương Trung thầm nghĩ. Mike: “Vậy nếu… Ý tôi là nếu như, đế quốc Ant không còn là một đế quốc nữa, mà trở thành một quốc gia liên bang giống như Hợp Chúng Quốc, thì với danh tiếng của mình, việc ngài cưới nữ Đại Công tước, chẳng phải là cách bảo vệ cô ấy tốt nhất sao?” Vương Trung: “Phóng viên à, chúng ta vẫn nên tập trung vào tình hình chiến sự thì hơn.”

“Được rồi, chúng tôi nhận được tin tức, ngài cho rằng đế chế Prosen sẽ lại tấn công thủ đô vào giữa tháng 9, xin hỏi…”

Vương Trung: “Các ngài nhận được tin tức đó từ đâu? Tôi có một người bạn ở Thẩm Phán Đình, hắn rất hứng thú với chuyện này…” Ngày 25 tháng 8, 21:00, Vương Trung đến sở chỉ huy của Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1 “Cờ đỏ” tại Shostka. Pavlov nhìn thấy Vương Trung và nói: “Trông cậu tiều tụy quá, có chuyện gì xảy ra ở thủ đô vậy?”

Popov, người đã đón Vương Trung ở nhà ga, đáp: “Bởi vì hắn ta đã cho một phóng viên của Hợp Chúng Quốc đi cùng xe, và bị hỏi dồn dập suốt tám tiếng đồng hồ.”

Vương Trung: “Thôi đừng nhắc nữa. Báo cáo tình hình quân đội cho tôi nghe đi.” Pavlov: “Hiện tại tiến độ xây dựng công sự phòng ngự đã đạt khoảng 40%. Ngoài ra, chúng ta đã di dời toàn bộ cư dân ở bờ Tây sông Desna sang bờ Đông, hiện đang bố trí họ ở trong những dinh thự của các quý tộc địa phương. “Tất cả các tòa nhà ở bờ Tây đã được san phẳng bằng thuốc nổ. Hiện tại, toàn bộ khu vực bờ Tây đều trống trải, rất lý tưởng cho việc quan sát và bắn tỉa.”

Nói rồi, Pavlov chỉ tay ra ngoài cửa sổ.

Vương Trung đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, quả nhiên thấy bờ Tây sông Desna trống trải, không có gì có thể cản trở tầm nhìn.

Pavlov: “Tất nhiên, chúng tôi vẫn để lại một số mục tiêu để tập bắn, ví dụ như xác chiếc xe tải kia. Thực ra là chúng tôi đã đốt một chiếc xe tải hỏng. Đó là mục tiêu ở khoảng cách 800 mét.”

Vương Trung giơ tay lên định nhìn cho rõ, nhưng nhận ra mình không đeo ống nhòm, bèn quay sang người bên cạnh: “Ông nhòm!”

Ngay lập tức có một sĩ quan tham mưu đưa ống nhòm cho hắn. Vương Trung nhìn qua ống nhòm, mặc dù trời đã bắt đầu tối, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng một vệt sơn trắng trên xác chiếc xe.

“Tốt lắm, tốt lắm.”

Hắn vừa dứt lời, đột nhiên quay đầu lại nhìn sĩ quan tham mưu vừa đưa ống nhòm, “Vasili?”

Người sĩ quan trẻ tuổi cười toe toét: “Là tôi. Bây giờ tôi là Sĩ quan tham mưu của Sư đoàn.”

Vương Trung đấm nhẹ vào vai anh ta: “Cậu làm tôi ngạc nhiên đấy!”

“Không có gì.” Vasili cười nói. Vương Trung: “Bố cậu đã đến thăm cậu chưa?”

Nụ cười của Vasili vụt tắt. “Chuyện gì vậy?”

Vương Trung thắc mắc hỏi. Vasili: “Đừng nhắc nữa, ông ấy đến, mang theo hai chai rượu và muốn “trò chuyện với tôi như những người bạn”.” Vương Trung:

“Chẳng phải đó là điều tốt sao?” Đó là điều mà trước đây tôi không thể nào thực hiện được!

Vasili lắc đầu: “Nhưng ông già đó không biết uống rượu! Uống được vài ly là bắt đầu say xỉn, chạy ra đường hát vang bài “Hãy đứng lên, hỡi non sông gấm vóc”! Hát thì thôi đi, hát xong lại còn cầm chai rượu lên coi như kèn saxophone, đứng giữa đường biểu diễn!

“Biểu diễn thì thôi đi, ông ấy còn chạy khắp nơi, thấy tôi lại gần là bỏ chạy. Ông ấy chạy trước, tôi đuổi theo sau!” Vương Trung lập tức hình dung ra cảnh tượng đó, không nhịn được cười phá lên.

Vasili bực bội: “Cười cái gì chứ! Tôi mất mặt chết đi được! Ngay cả lính thủy đánh bộ cũng ra cười tôi! Bây giờ cả thành phố này đầu biết đến tôi rồi!”

Vương Trung: “Đó chẳng phải là điều tốt sao, sau này sẽ không còn ai nói cậu đi dọn phân nữa.”

“Tôi thà đi dọn phân còn hơn!” Vasili dậm chân.

Lần này, tất cả mọi người trong phòng đều cười phá lên, không khí trong sở chỉ huy trở nên vui vẻ hẳn.

Cười xong, Vương Trung thốt lên từ tận đáy lòng: “So với thủ đô, tôi vẫn thích bầu không khí ở đây hơn. Chỉ ở đây tôi mới cảm thấy thoải mái.”

Những người khác đều ngẩn người, không hiểu tại sao Vương Trung lại đột nhiên nói như vậy.

Lúc này, một sĩ quan tham mưu đẩy cửa bước vào: "Thiếu tá Kharlamov của Trung đoàn Tiêm kích 31 đến báo cáo." Vương Trung nhướn mày: "Kharlamov? Không phải là người đã hộ tống tôi đến Yekaterinburg sao?"

"Anh ta được điều động đến sân bay gần đây, phụ trách phòng không."

Pavlov nói:

"Chắc là ảnh trinh sát trên không hôm nay đã có rồi." Vương Trung: "Mau mời Thiếu tá vào."

Chương 294: May Bay Trinh Thám

Chương 401: Tình hình ngày 26 tháng 8

Chương 400. Tình hình ngày 26 tháng 8

Kharlamov vào phòng, trước tiên chào theo kiểu nhà binh với Vương Trung: “Tướng quân Rokossovsky, chào ngài.”

Vương Trung: “Đến đây có quen không? Dù sao cũng không có tiệc rượu ở thủ đô hay các cô gái nữa. Tôi biết các phi công các anh mà, lúc ở trên mặt đất, ai nấy đều tán tỉnh các cô gái rất nhanh.” “Đó là thành kiến của tướng quân. So với việc khiêu vũ với các cô gái, chúng tôi thà lên trời khiêu vũ với quân địch còn hơn.” Vương Trung: “Vậy kết quả khiêu vũ thế nào?”

“Bắn rơi ba chiếc.” Kharlamov cười nói:

“Hơn nữa tất cả đều làm theo lời khuyên của ngài, bám sát những chiếc Stuka ở độ cao thấp. Bọn chúng thường lợi dụng tốc độ bổ nhào để thoát ly, còn chúng tôi bay bằng ở độ cao 3000 mét để tích lũy tốc độ, khi phát hiện máy bay địch bổ nhào thì tốc độ còn nhanh hơn bọn hắn, chỉ cần một cú giao thoa là có thể giành được chiến quả rồi.” Vương Trung: “Bf 109 của địch không đấu với các anh à?

“Tôi không gặp phải, nhưng Semyon cùng đội nói chỉ cần cơ động một chút là có thể hạ gục được.”

Vương Trung mỉm cười, tính năng của Yak-1 kém xa Yak-3, nhưng ở độ cao thấp thì đánh nhau với Bf 109 hiện tại cũng không thành vấn đề.

Vấn đề là ở độ cao thấp. Kharlamov: “Tướng quân, tại sao ngài lại quen thuộc với không chiến như vậy?” Bởi vì tôi chơi War Thunder —— tiếc là không thể nói như vậy, vì thế Vương Trung thuận miệng nói: “Vasili nói cho tôi biết.”

Vasili kinh ngạc: “Tôi?” Vương Trung: “À, một Vasili khác nói, anh ta từng tham gia câu lạc bộ bay.”

Vasili: “Anh ta cũng từng đi gánh phân sao?”

Vương Trung lúng túng không chịu được, đành phải chuyển chủ đề: “Ảnh đâu? Ảnh trinh sát trên không đâu?” Kharlamov lấy ra túi tài liệu đóng dấu “Tuyệt mật”: “Ở đây. Sau khi tôi giao cho cơ quan tình báo của Tập đoàn quân và Vệ giáo, Vệ giáo nói có thể đưa cho ngài một bản. Đây là lần đầu tiên tôi gặp phải tình huống này.”

Vương Trung: “Bởi vì tôi và Đại Giám Mục rất thân quen.” Vương Trung không nói dối, đúng là rất thân quen.

Đại Giám Mục còn cụng ly với tôi đấy.

Nhưng những người khác hiển nhiên đều coi đó là lời nói đùa, cười ha hả. Pavlov nhận lấy túi tài liệu, đưa cho Popov: “Anh mở ra đi, sau này có chuyện gì thì anh cũng dễ “lật xe” hơn.” Popov không chút do dự mở túi tài liệu ra, những bức ảnh đổ lên bàn bản đồ.

Vương Trung cầm một tấm lên xem, sau đó xác định bản hack của hắn vô dụng với ảnh chụp.

Bản hack của hắn chỉ có thể làm nổi bật kẻ thù trong tầm nhìn của hắn, từ đầu đã như vậy rồi.

Vì thế Vương Trung từ bỏ việc phán đoán những bức ảnh vô cùng mờ nhạt này, trực tiếp hỏi Kharlamov: “Có gì đáng chú ý không?”

Kharlamov lập tức dựa theo số hiệu chọn ra mấy bức ảnh: “Đây đều là những kho tiếp tế của địch bị phát hiện khi trinh sát, vị trí ở những nơi này.” Kharlamov cầm bút chì đánh dấu số hiệu ảnh chụp tương ứng lên bản đồ.

Vương Trung: “Pháo của chúng ta có thể bắn tới không?”

Pavlov cầm lấy compa, so đo trên bản đồ một chút rồi nói: “Không tới, vượt quá tầm bắn xa nhất rồi.”

Kharlamov tiếp tục nói: “Từ lượng quân nhu mà quân địch tích trữ ở những kho tiếp tế này có thể thấy, hướng tấn công chủ yếu tiếp theo của chúng có hai hướng, thứ nhất là chỗ chúng ta, thứ hai là bến phà do quân của tướng Kashukhov trấn thủ ở hạ lưu.” Pavlov: “Chỗ chúng ta có cầu, nhưng nước tương đối sâu, cho dù quân địch có sử dụng kỹ thuật nào đó để đánh lén từ đáy sông thì cũng rất khó đi qua chỗ chúng ta. Nhưng chỗ của trung tướng Kashukhov vì đang là mùa khô nên nước sông tương đối cạn. Áp lực của họ chắc chắn lớn hơn chúng ta.”

Vương Trung gật đầu, sau đó hỏi Kharlamov: “Quân địch bố trí lực lượng như thế nào? Trên đường đến những kho tiếp tế này có quân địch phòng thủ không?”

LG

Kharlamov nhanh chóng tìm một bức ảnh khác:

“Ngài xem, đây đầu là chiến hào, rõ ràng là quân địch đã xuất hiện ở phía trước mặt chúng ta rồi. Còn có ngôi _ làng này nữa, ngài xem chỗ này.”

Hắn đưa một tấm ảnh đến trước mặt Vương Trung, chỉ vào một cái sân: “Đây là xe tải của địch, còn có cả chỗ này nữa. Rõ ràng là quân địch đã tiến vào chiếm giữ ngôi làng này rồi.”

Vương Trung: “Pháo của chúng ta có thể bắn tới không?”

Pavlov cầm compa lên, nhưng lập tức phát hiện Kharlamov vẫn chưa đánh dấu lên bản đồ, bèn ngẩng đầu lên nhìn vị trung tá không quân này. Kharlamov viết số hiệu của bức ảnh lên bản đồ.

"Tukhaka à…" Pavlov lẩm bẩm tên địa danh trên bản đồ, sau đó dùng compa so đo một chút rồi nói: "Có thể bắn tới, chúng tôi đã đích thân đi trinh sát rồi, tọa độ trên bản đồ có chút sai lệch nhưng không ảnh hưởng đến việc ngắm bắn."

Vương Trung: "Các anh thế mà lại đi trinh sát sao?" "Nhân lúc quân địch chưa tấn công thì đi trinh sát trước một lần, lúc tổng kết kinh nghiệm, anh đã nói là nếu anh có việc bận thì chúng tôi cứ tự nhiên làm thay."

Vương Trung: "Rất tốt, khai hỏa đi. Khoan đã, đạn pháo bổ sung đến chưa?"

Popov: "Đã đến một phần rồi, hiện tại có 18 khẩu pháo hạng nặng 152mm sẵn sàng chiến đấu. Đạn pháo cũng đã đưa tới được một nửa định mức."

Vương Trung búng tay một cái: "Vậy thì khai hỏa!"

Pavlov lập tức cầm điện thoại lên: "Nối máy với trung đoàn pháo binh."

Tại khu vực đóng quân của trung đoàn pháo binh, tiếng còi hiệu tập hợp bất ngờ vang lên.

Dmitri, người vừa được điều chuyển sang pháo binh, hét lớn: "Tôi đã nói rồi mà! Tướng quân vừa trở về là khai hỏa ngay! Hơn nữa còn là nửa đêm nửa hôm!"

Một tân binh tò mò hỏi: "Bắn cái gì thế?"

"Bắn quân địch chứ còn gì nữa."

"Quân địch đến rồi à?"

Tân binh kinh ngạc hỏi:

“Tôi không nhìn thấy gì cả!” “Đồ ngốc, bắn những tên địch cách đây hơn chục cây số ấy, mục đích là tiễn chúng lên trời trong lúc ngủ mơ. Nhanh lên, nhanh lên, hành động mau!”

(Chương Bạo vì bạn peternguyen2702 đẩy kim phiếu)

Chương 295: Phong Tỏa Không Quân Của …

Chương 402: Tình hình ngày 26 tháng 8 (2)

Chương 401. Tình hình ngày 26 tháng 8 (2)

Pavlov buông điện thoại xuống: “Trung đoàn pháo binh cần thời gian tập hợp, dù sao thì họ cũng không ở trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu. Hơn nữa giờ cũng đã khuya thế này rồi, chắc nhiều tân binh đã ngủ rồi.” Vương Trung: “Cho bọn họ làm quen dần đi. Còn tình báo gì nữa không?” Kharlamov: “Hiện tại đối diện với chúng ta là bộ binh của địch. Chưa phát hiện thấy bất cứ lực lượng thiết giáp nào.” Xem ra hiệu quả trinh sát trên không của thời đại này chỉ có thể làm được đến vậy. Vương Trung tính toán xem khi nào thì tự mình lái máy bay đi dạo một vòng, thắp sáng toàn bộ quân địch.

Hắn nhìn bản đồ, đột nhiên nhớ ra một chuyện, bèn hỏi: “Bây giờ phía trước mặt chúng ta đã xuất hiện bộ binh của địch rồi, vậy tuyến đường sắt đến Shepetovka có phải đã bị cắt đứt rồi không? Vậy họ tiếp tế bằng cách nào?”

Pavlov: “Hiện tại vẫn đang được duy trì bằng con đường thông đến Borsk. Hơn nữa có vẻ như bọn chúng sẽ rút lui về hướng đó, gia nhập vào Tập đoàn quân Borsk. Hiện tại công tước vẫn đang cố gắng giải vây, nhưng hiệu quả không tốt lắm. Bộ binh của quân địch đã củng cố phòng tuyến, với tình hình hiện tại thì không thể nào công phá được.”

Ngoại trừ không quân, những người có mặt ở hiện trường đều biết sức chiến đấu của bộ binh Prosen mạnh đến mức nào.

Vương Trung: “Lực lượng của chúng ta đã giao chiến với quân địch chưa?”

“Đội tuần tra do chúng ta phái đi đã chạm trán với quân địch.” Pavlov vẽ hai dấu chéo lên bản đồ, “Hai bên giao tranh nhưng bất phân thắng bại. Trưa hôm qua, chúng tôi còn phát hiện thấy một toán quân cơ giới quy mô nhỏ xuất hiện trong tâm nhìn của quân ta ở đầu cầu.”

Trên toàn bộ bờ tây, Sư đoàn cận vệ số 1 chỉ kiểm soát được một cái đầu cầu.

Vương Trung: “Công sự trên đầu cầu xây dựng đến đâu rồi?”

“Đầu là công sự kiên cố bằng bê tông cốt thép. Nhưng bê tông cần có thời gian để đông cứng, nếu bây giờ quân địch tấn công ngay lập tức thì pháo hạng nặng 152mm có thể dễ dàng phá hủy đầu cầu.”

Pavlov nói, “May mà quân địch sẽ không tấn công ngay lập tức.”

Vương Trung: “Lực lượng thiết giáp của địch lúc này chắc đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, bọn chúng đang nghỉ ngơi để hồi phục. Không biết phải nghỉ ngơi hồi phục trong bao lâu nữa.”

“Chúng ta dự kiến sẽ nghỉ ngơi đến giữa tháng 9.” Heinz Guderian của Tập đoàn quân thiết giáp số 2 nói với Hoàng đế Prosen Reinhardt: “Bên chúng ta có hai sư đoàn tổn thất nặng nề, số lượng xe tăng sẵn sàng chiến đấu đã giảm xuống còn chưa đến 5%. Tất cả đều là do một tay tên Rokossovsky kia gây ra.” Thấy Hoàng đế cau mày, Guderian vội vàng nói thêm: “May mà sau khi đánh đuổi được quân của Rokossovsky ra khỏi Orachi, lực lượng sửa chữa chiến trường của chúng ta đã sửa chữa được một số xe tăng. Dự kiến trong 30 ngày tới sẽ sửa chữa được thêm một số nữa. “Số lượng xe tăng sẵn sàng

chiến đấu của hai sư đoàn bị tổn thất nặng nề kia sẽ được khôi phục lên 50%, hơn nữa, họ vẫn còn một số kíp lái xe tăng dự bị, chỉ cần bổ sung xe tăng là hai sư đoàn này hoàn toàn có thể khôi phục lại sức mạnh."

Guderian nói xong, Thống chế Fedor von Bock lập tức nói thêm: "Quân địch đã bỏ lại rất nhiều xe tăng trên chiến trường, những chiếc xe tăng này chỉ cần sửa chữa sơ bộ là có thể sử dụng được. Có thể thấy hậu cần của quân địch vô cùng kém cỏi, gần như không có khả năng sửa chữa. "Chúng ta có thể tận dụng những chiếc xe tăng này, dùng chính vũ khí của chúng để tấn công chúng!" Guderian gật đầu: "Đúng vậy. Quân đội đã tiếp nhận được một số xe tăng của quân địch, họ đánh giá rất cao những chiếc xe tăng hạng nặng, ngoài ra loại xe tăng T-34 kia cũng rất tốt, nhưng binh lính phản ánh rằng nếu không có trưởng xe và radio thì rất khó sử dụng.

"Họ chỉ muốn sử dụng xe của trung đội trưởng trong số những chiếc xe tăng này. Ngoài ra, kính ngắm và độ chính xác của pháo binh tệ hại của người Ant cũng bị phàn nàn rất nhiều."

Hoàng đế Prosen lắc đầu: "Nếu những chiếc xe tăng đó tệ như vậy, thì tại sao chúng vẫn có thể giành được những chiến công hiển hách như vậy? Đặc biệt là xe tăng hạng nặng, tôi đã xem rất nhiều báo cáo, nói rằng loại xe tăng hạng nặng này đã tiêu diệt rất nhiều xe tăng của chúng ta, cuối cùng phải dựa vào bộ binh áp sát mới tiêu diệt được."

Guderian đáp: "Chắc là đang nói đến xe tăng KV, hiện tại quân đội đánh giá rất cao loại xe tăng này, có thể nói là không có gì để chê trách ngoài việc thường xuyên gặp sự cố về động cơ. Tôi đã cho chuyển một chiếc KV về trung tâm nghiên cứu xe tăng của Đế quốc.

“Để đối phó với lợi thế về xe tăng của quân địch, chúng ta rất cần một loại xe tăng hạng nặng được trang bị pháo 88mm, đồng thời có lớp giáp có thể sánh ngang với xe tăng của quân địch.”

Hoàng đế Prosen đứng dậy, lắc đầu: “Không, không, các vị. Mọi người lo lắng quá rồi. Mặc dù quá trình tiêu diệt quân đội của Agasukov diễn ra chậm hơn so với dự kiến của chúng ta, nhưng chúng ta đã giáng cho người Ant một đòn chí mạng!

(Chương Bạo vì bạn peternguyen2702 đẩy kim phiếu)

Chương 296: Lựa chọn một cách lạnh lùng

Chương 403: Phổ Biến

Chương 403. Phổ Biến

“Quân đội chủ lực của người Ant đã bị chúng ta bao vây và tiêu diệt! Từ khi chiến tranh bùng nổ đến nay, chúng ta đã tiêu diệt được ba triệu quân địch, quân đội của chúng ta đã thể hiện hiệu suất chiến đấu cao đến kinh ngạc!

“Ant bây giờ giống như một ngôi nhà cũ kỹ, chỉ cần đá một cái là sập!”

Lúc này, Tư lệnh tối cao của Quân đoàn ky sĩ Asgard, người vẫn luôn im lặng, Siegfried, lên tiếng: “Thưa Bệ hạ, quân địch vừa mới dựa vào quốc tang để khích lệ tỉnh thần cả nước, có lẽ không nên lạc quan như vậy đâu?”

Reinhardt phẩy tay: “Đó chỉ là ánh sáng le lói của ngọn nến sắp tắt mà thôi! Chúng ta chỉ cần đá một cái, quốc gia già cỗi, lạc hậu này sẽ sụp đổ, vùng đất màu mỡ của nó sẽ trở thành vựa lúa của Prosen chúng ta.

“Vương quốc liên hiệp và Hợp Chúng quốc sẽ tự động dỡ bỏ lệnh phong tỏa đối với chúng ta, chúng ta sẽ có được tất cả những thứ mà chúng ta còn thiếu, dầu mỏ, cao su, các loại khoáng sản! Cuối cùng chúng ta sẽ giành chiến thắng, chúng ta sẽ có được cả thế giới!” Siegfried đưa tay lên vuốt ve mái tóc đỏ của mình: “Vẫn nên thận trọng một chút thì hơn, thưa Bệ hạ. Ant rất rộng lớn, tiềm lực chiến tranh rất mạnh.”

Reinhardt dừng lại: “Đúng Vậy, tiềm lực chiến tranh của bọn chúng rất lớn, ta biết. Vì vậy, ngay từ đầu, mục tiêu của ta là phá hủy ý chí chiến đấu của bọn chúng.

“Tinh thần chiến đấu mà bọn chúng dựa vào cái chết của Thái tử để khích lệ chỉ là nhất thời, không có một nhà lãnh đạo quân sự mới để dẫn dắt, tỉnh thần chiến đấu này sẽ Sớm tiêu tan.

“Thật không may, bọn chúng đã xuất hiện một nhà lãnh đạo quân sự mới, nhưng bọn chúng lại không đặt nhà lãnh đạo quân sự này vào trung tâm, biến ông ta thành biểu tượng tỉnh thần.

“Đây là cơ hội của chúng ta, Siegfried. Theo nguồn tin tình báo đáng tin cậy, Rokossovsky hiện đang ở Shostka, bên bờ sông Desna, đây là hướng tấn công tiếp theo của chúng ta.

“Chúng ta sẽ dùng 1,8 triệu quân, 2000 xe tăng, phát động tấn công gọng kìm từ hai hướng nam bắc, Shostka chắn ngay phía trước gọng kìm phía nam! Để tiêu diệt hắn, ta sẽ tăng cường cho Tập đoàn quân thiết giáp số 2, lực lượng chủ lực phía nam, thêm hai sư đoàn ky binh!”

Guderian lập tức ngẩng cao đầu: “Cảm ơn Bệ hạ, thần nhất định sẽ không để Bệ hạ thất vọng.”

Reinhardt: “Ngươi đã để tên Rokossovsky đó chạy thoát trong trận chiến trước. Nhưng khi đó ngươi cũng không biết hắn sẽ trở thành nhân vật quan trọng trong việc khích lệ tỉnh thần chiến đấu của quân đội Ant, hơn nữa còn gánh vác cả nhiệm vụ tấn công về phía nam. “Bây giờ, ngươi có thể sửa chữa sai lầm này! Để giúp ngươi hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ giao cả Lực lượng Brandenburg của Otto Skorzeny cho ngươi! Đây là một lực lượng đặc biệt, đã phát huy vai trò quan trọng trong giai đoạn đầu xâm lược của chúng ta, chiếm được rất

nhiều cây cầu quan trọng. “Hãy tận dụng lực lượng này, tiêu diệt hoàn toàn Rokossovsky!”

Guderian đứng nghiêm, ngẩng cao đầu đáp: “Vâng! Sau 20 ngày chỉnh đốn và bổ sung, Tập đoàn quân của thần sẽ bắt đầu tấn công. Cuối cùng thì thần cũng có thể thực hiện được tâm nguyện của mình, dẫn dắt quân đội tấn công YekaterinburgI

“Bệ hạ tôn kính của thần, thần xin được đặt tên cho chiến dịch lần này là ‘Ngày lễ tháng 11’, để ăn mừng chúng ta đã tiêu diệt hoàn toàn cỗ xe lu Ant, thứ vẫn luôn là mối đe dọa đối với Châu Âu.” Reinhardt lắc đầu: “Không, như vậy đối với loại dân tộc kém cỏi như Ant mà nói, quá khách khí! Không được, không thể dùng loại tên mềm yếu này. Lần hành động này phải gọi là - Bão! Chúng ta phải giống như bão, càn quét Ant như chẻ tre, trước khi mùa đông tiến đến chấm dứt chiến tranh!

“Tháng mười hai năm nay, chúng ta sẽ ở Yekaterinburg và bọn chúng ký kết văn kiện đầu hàng, giống như tháng năm năm ngoái ở Carolin vậy!”

Nguyên soái Von Bock và các tướng lĩnh khác đều đứng lên, hô to: “Prosen vạn tuết Hoàng đế vạn tuết”

Vương Trung nghe thấy tiếng pháo bên ngoài liền ngẩng đầu, đi tới bên cửa sổ. Đáng tiếc trong bóng tối không thể nhìn thấy những quả pháo bắn ra.

Ngay cả khi chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, hắn cũng không thể nhìn thấy gì. Thuận tiện quan sát, toàn bộ bờ tây đều tối đen, chứng tỏ không có đơn vị địch nào. Vương Trung: “Không biết sự yên tĩnh này còn kéo dài được bao lâu.”

Vasili: “Kẻ địch chẳng thể nào bình tĩnh được đâu, sáng mai chúng phải đào hố chôn đồng đội đã chết trong lúc ngủ mơ đấy.” Vương Trung: “Pháo binh địch mà tới thì chúng ta

cũng thế thôi. May là chúng ta có sẵn công trình bê tông cốt thép để tránh pháo. Việc gia cố công trình ở bờ đông tiến hành đến đâu rồi?"

Pavlov: "Vẫn chưa bắt đầu ạ. Nhiệm vụ chủ yếu lúc này là đổ bê tông lô cốt, đổ sớm thì bê tông sớm đạt được độ cứng tối đa. Tuy nhiên chúng tôi đã cho gia cố cốt thép một số công trình quan trọng." Vương Trung gật đầu: "Tốt. À, chúng ta có mang theo một loại pháo hoàn toàn mới, và một loại pháo tự hành hoàn toàn mới, mai tập trung đội pháo chống tăng lại, trước khi địch tấn công phải cho bọn họ làm quen với hai loại vũ khí này càng sớm càng tốt. "Đặc biệt là pháo chống tăng tự hành, chúng ta cần chuẩn bị công sự, lên kế hoạch di chuyển cho loại pháo này."

(Chương Bạo vì bạn peternguyen2702 đẩy kim phiếu)

Chương 297: Lựa chọn một cách lạnh lùng…

Chương 404: Gia Đình

Chương 404. Gia Đình

Popov nhíu mày: “Ý cậu là cái xe kéo trông xấu xí ấy hả? Thứ đồ chơi đó nhìn như thể là lấy một cây gậy buộc lên xe kéo vậy. Mà tuy tôi không rành về pháo, nhưng nhìn nó không giống bất cứ loại pháo nào của chúng ta cả.

“Nhìn nó có vẻ mảnh mai hơn pháo 76, nhưng nòng pháo thì lại rất dài! Giống như cây kim thêu ấy!”

Vương Trung: “Đúng, là kim thêu đấy, mà là cây kim thêu được tạo ra bằng rất nhiều công sức lao động. Sản xuất một khẩu pháo loại này tốn công sức bằng mấy khẩu pháo 76 cộng lại. Nhưng bù lại, uy lực của nó rất khủng khiếp, độ chính xác thì khỏi phải bàn.”

Vasili cười nói: “Nghe hấp dẫn đấy. Vừa hay đội pháo chống tăng của chúng ta chỉ rút về mình pháo thủ thôi. Cậu lấy được loại pháo này ở đâu vậy?”

Vương Trung: “Mấy người khác chê nó chưa được thử nghiệm nên không thèm lấy.” Mọi người đều ngẩn ra.

Vasili cười nói: “Lại giỡn nữa rồi! Chưa được thử nghiệm mà cậu đã thổi phồng nó lên như vậy?” Vương Trung thầm nghĩ tôi thổi phồng là vì ở Trái Đất loại pháo này đã được chứng minh năng lực rồi.

Hắn nhìn Vasili: “Ngày mai chúng ta sẽ thử nghiệm loại pháo này.”

Nụ cười trên mặt Vasili vụt tắt.

Vương Trung: “Cậu phải hiểu, hiện tại quân nhu của chúng ta rất thiếu thốn, vì phần lớn nhà máy đều đang được di chuyển về phía đông, mà cho dù di chuyển xong thì cũng cần thời gian để khôi phục sản xuất. “Chính vì vậy nên chúng ta chỉ có thể tiếp tục sản xuất xe tăng T34 để bù vào chỗ trống, từ từ mở rộng sản xuất loại xe tăng duyệt binh được mọi người khen ngợi.” Kharlamov là không quân nên khi nghe thấy xe tăng duyệt binh, hắn ngơ ngác hỏi: “Xe tăng duyệt binh?”

Vương Trung: “Để một tên lính bộ binh không được huấn luyện bài bản về xe tăng như tôi có thể ngồi trong xe tăng chỉ huy tác chiến, nên chiếc xe số hiệu 422 của tôi được chế tạo dựa trên xe tăng duyệt binh. Ai ngờ nó lại thể hiện năng lực tác chiến xuất sắc.” Kharlamov trố mắt: “Vừa nãy cậu nói ‘lính bộ binh không được huấn luyện bài bản về xe tăng ngồi trong xe tăng chỉ huy tác chiến’ phải không?”

Vương Trung: “Tôi là lính bộ binh mà.”

Kharlamov hít một hơi lạnh: “Cái gì? Tôi cứ tưởng cậu xuất thân từ lính thiết giáp! Dù sao… dù sao cậu đã chỉ huy xe tăng tiêu diệt tám tên tướng Prosen cơ mà?”

“Hai tên, hai tên tướng Prosen thôi.” Vương Trung đã chán phải đính chính chuyện này nhiều lần:

“Hơn nữa trong đó có một tên bị pháo binh bắn chết.” “Vậy à. Mà chiến tranh đúng là kỳ lạ thật, một trong những vị tướng chỉ huy xe tăng xuất sắc nhất của Prosen lại viết một cuốn sách có tên là é Bộ binh tấn công) .”

Kharlamov lắc đầu: “Biết đâu được đến một ngày nào đó, một tên lính bộ binh như cậu lại trở thành nguyên soái không

quân thì sao?" Vương Trung cười ha hả, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ không giấu gì cậu, ở War Thungder, tôi là siêu phi công bắn rơi hơn một nghìn máy bay địch đấy!

Thể chất của tôi mà chịu được việc lái máy bay thì nhất định sẽ cho cậu mở mang tầm mắt.

Nhưng máy bay thời này không có ghế phóng, phi công bị bắn rơi thì tỷ lệ tử vong rất cao, thôi thì cứ an phận làm tướng dưới mặt đất vậy.

Mà ở dưới mặt đất cũng chưa chắc đã an toàn hơn trên không là bao.

Lúc này, Nelly đẩy cửa bước vào, đẩy theo một chiếc xe: "Đến giờ ăn khuya rồi! Hôm nay chúng ta có bánh pho mát và bánh kếp từ Yekaterinburg mang tới." Kharlamov vừa nhìn thấy Nelly liền trố mắt: "Sao lại có một bé gái ở đây? Nhìn cô bé trạc tuổi con gái tôi, chắc đang học lớp năm nhỉ!"

Nelly liếc nhìn viên phi công với vẻ mặt chán ghét: "Tôi tốt nghiệp lớp mười lâu rồi." "Hả? Thật sao?" Trung tá Kharlamov kinh ngạc. Vasili hỏi: "Anh có con gái sao?"

"Đúng vậy, tôi luôn mang theo ảnh của vợ con tôi như bùa hộ mệnh. Mọi người xem này!" Kharlamov lấy chiếc dây chuyền đeo trên cổ xuống, mở ra cho mọi người xem bức ảnh.

Đó là một bức ảnh gia đình được gấp lại, chỉ để lộ mặt vợ con của anh ta.

Pavlov nhìn bức ảnh, xuýt xoa: "Ghen tị với anh thật đấy."

Vương Trung: "Tham mưu trưởng, anh cũng đeo nhẫn cưới mà?"

"Ừ, tôi có vợ rồi. Nhưng mà cô ấy… thôi không nhắc tới nữa."

Vị tham mưu trưởng lực lưỡng như gấu lắc đầu:

“Cô ấy khỏe đến mức có thể lên núi đánh nhau với gấu rồi.”

Vương Trung cười nói: “Chuyện bình thường thôi. Phụ nữ Ant tương lai đều phải IYJhjbXOSUgên núi đánh nhau với gấu mà.”

Nelly cau mày nhìn Vương Trung. Kharlamov nhìn ảnh vợ mình, lắc đầu: “Vợ tôi chắc chắn không đánh lại gấu đâu. Cô ấy là giáo viên trung học, khá yếu đuối. Mùa đông mà phải ra ngoài chặt củi là lại than đau lưng mỏi gối.

“Sau đó, Nhà thờ lắp đặt lò than cho tất cả các gia đình trí thức trong thành phố, cô ấy vì thế mà cảm ơn Nhà thờ suốt mấy năm liền. Cứ đến mùa đông, khi ngồi vo than ngoài trời, cô ấy lại kể cho con gái nghe về cái thời mà mọi người chỉ có thể đốt củi sưởi ấm.”

Vương Trung: “Bây giờ mùa đông mọi người đều dùng dầu của Kuban để sưởi ấm rồi mà?”

Kharlamov lắc đầu: “Bên tôi không vận chuyển dầu tới được, chi bằng dùng than cho tiện, gần đó có mỏ than. Trước đây sản lượng than rất thấp, từ khi Nhà thờ tiếp quản thì sản lượng tăng lên, mọi người đều dùng than được.”

Vương Trung: “Ra vậy.” Kharlamov nói tiếp: “Gia đình tôi định chuyển tới Kazaria sinh sống, nhưng mà giờ thì Kazaria đã thất thủ rồi.”

(Chương Bạo vì bạn peternguyen2702 đẩy kim phiếu)

Chương 298: Đấu Pháo

Chương 405: Mặn Không

Chương 405. Mặn Không Vương Trung nghiêm túc đáp: “Chưa thất thủ. Tôi vẫn luôn mang theo một hộp đất Kazaria bên mình. Chừng nào tôi chưa chết thì Kazaria mãi mãi còn một mảnh đất chưa bị chiếm đóng, mảnh đất đó nằm ngay bên cạnh tôi.” Kharlamov ngẩn ra, sau đó vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi tướng quân, tôi…”

“Hơn nữa, Tập đoàn quân Borsk vẫn đang chiến đấu, đó cũng là lãnh thổ của Kazaria. Cho nên nói Kazaria thất thủ là không chính xác.”

Vương Trung nghiêm khắc đính chính.

“Xin lỗi.” Kharlamov thành tâm xin lỗi.

Pavlov lên tiếng: “Tình hình của Tập đoàn quân Borsk cũng không khả quan lắm, nhưng nếu mục tiêu tấn công chủ yếu trong thời gian còn lại của năm nay là Yekaterinburg thì có lẽ bọn họ sẽ được thở phào nhẹ nhõm. Nếu muốn chiếm dầu mỏ Kuban thì sớm muộn gì quân địch cũng sẽ tấn công Borsk.”

Vương Trung: “Dù có mất đi bao nhiêu lãnh thổ, cuối cùng chúng ta cũng sẽ giành lại tất cả. Nhất định đấy.” Những người khác trong phòng đồng thanh: “Chắc chắn rồi.”

Nelly: “Bánh kếp cho kem chua chứ?”

Vương Trung: “Cho.”

0 giờ 5 phút, ngày 26 tháng 8, Shostka.

Vương Trung được Lyudmila và Nelly giúp mặc quần áo chỉnh tề, hắn soi gương ngắm nghía bản thân một lượt rồi hài lòng gật đầu. Lyudmila: "Hôm nay em về đơn vị đây."

Vương Trung: "Hả? Vậy mỗi sáng ai ôm anh đây?"

"Anh có thể tìm Nelly."

Vừa nghe Lyudmila nói xong, Nelly lập tức lùi về sau một bước, vẻ mặt không vui hiện rõ trên mặt cô.

Vương Trung chỉ Nelly: "Nhìn xem! Em dọa Nelly sợ kìa!" Lyudmila mỉm cười, đưa tay vuốt tóc Vương Trung: "Alyosha, trước đây chẳng phải anh toàn ngủ một mình đấy thôi sao?" "Từ điều kiện tốt mà chuyển sang điều kiện kém thì ai mà chịu cho nổi, em hiểu không?"

"Alyosha."

Lyudmila chỉ khẽ gọi tên Vương Trung, ánh mắt nhìn hắn đầy âu yếm.

Vương Trung thở dài: "Anh chỉ đang thể hiện sự lưu luyến của mình với em thôi mà. Đánh rơi thêm vài chiếc máy bay địch nữa rồi về nhé."

Nói xong, hắn ôm Lyudmila vào lòng, để cô tựa vào ngực mình, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô gái. Vài chục giây sau, Vương Trung lưu luyến buông Lyudmila ra, nói với Nelly: "Đưa Lyusha về đơn vị giúp tôi nhé."

"Vâng." Nelly gật đầu.

Vương Trung xoay người đi ra khỏi phòng, nói với Grigory đang đứng ngoài cửa: "Chuẩn bị cho Bucephalus đi, tập hợp một đội nhỏ tinh nhuệ, tất cả đều mang súng tiểu liên."

"Đi trinh sát sao?"

Grigory nhả điếu thuốc đang ngậm trên miệng xuống đất, giơ chân dẫm tắt: “Tôi đi tập hợp đội đây.” Lyudmila đuổi theo ra cửa: “Alyosha, anh là sư đoàn trưởng, sao lại tự mình đi trinh sát chứ?”

“Chính vì anh là sư đoàn trưởng nên mới càng phải tự mình đi trinh sát.”

Vương Trung vỗ vai cô vợ chưa cưới: “Yên tâm, anh có con mắt tỉnh tường, có thể phát hiện kẻ địch từ khoảng cách hai cây số.”

Câu này là thật.

Lyudmila: “Lỡ như anh không phát hiện ra chúng thì sao? Lỡ như anh bị bao vây thì sao? Anh nỡ lòng nào giao đội quân mà anh dày công gây dựng cho người khác chỉ huy hay sao?”

Grigory lặng lẽ chuồn mất từ lúc nào, rõ ràng là không muốn dính líu vào cuộc tranh luận của đôi tình nhân này. Pavlov từ trong tòa nhà sư đoàn bước ra, ông ngẩng đầu nhìn về phía này, lập tức bị Lyudmila túm lấy:

“Tham mưu trưởng, ông nói xem, anh ấy lại muốn tự mình đi trinh sát kìa!”

Pavlov: “Ở Orachi anh ấy cũng làm vậy đấy thôi, sau đó đội xe máy của địch xuất hiện gần khu vực của chúng ta, tôi mới anh ấy không cho đi nữa. Bây giờ thì khác, đội tuần tra của chúng ta vẫn đang tuần tra ở bờ tây, để nó đi xem sao cũng được.”

Lyudmila kinh ngạc: “Ông ủng hộ anh ấy đi sao?”

“Sư đoàn trưởng tự mình đi trinh sát thì sĩ khí của binh lính sẽ tăng lên rất nhiều. Trường quân đội dạy như vậy mà, từ thời Suvorov đã như vậy rồi.” Pavlov nhún vai. Lyudmila: “Nhưng anh ta toàn đứng bét bảng!” Vương Trung không đợi Lyudmila nói hết câu đã ôm chầm lấy cô, hôn ngấu nghiến.

Nelly không nhịn được mà nhận xét: “Trông như đang gặm chân giò.”

Vương Trung hôn đến khi Lyudmila phải dùng sức đẩy hắn ra mới chịu dừng lại. Tranh thủ lúc cô vợ chưa cưới đang há hốc mồm thở, hắn liếm môi một cái.

Nelly: “Mặn không?”

Vương Trung quay sang nhìn Nelly: “Cô cũng hài hước gớm nhỉ.” “Anh quá khen.”

Nelly khiêm tốn đáp.

Vương Trung quay sang nhìn Lyudmila, lúc này cô đã lấy lại được bình tĩnh, hắn nói: “Phụ nữ Ant không bao giờ ngăn cản đàn ông làm nhiệm vụ của mình, đúng không?” Lyudmila thở dài: “Vâng, em chỉ đang tranh luận với anh xem có cần thiết phải làm vậy hay không thôi!”

“Rất cần thiết, tin anh đi.” Vương Trung nhìn thẳng vào mắt Lyudmila. “Được rồi, anh đi đi.”

Vương Trung xoay người, nhanh chóng chạy xuống lầu. Lúc này, Bucephalus ngậm hàm thiếc, lắc lư cái đầu bước ra. Vì ngậm hàm thiếc nên nó không thể cọ đầu vào người Vương Trung được, chỉ có thể phì phì thở ra trước mặt hắn. Vương Trung vừa đưa tay vuốt ve cổ con ngựa, vừa cười nói:

“Nhớ ta không?”

Con ngựa hí vang, giậm chân liên tục. Lúc này, Grigory dẫn theo đội cảnh vệ đã tập hợp xong tiến đến.

Vương Trung xoay người lên ngựa, gật đầu với Lyudmila, lúc này cô vẫn đang nhìn hắn với vẻ mặt đầy lo lắng, hắn vừa định quay đầu ngựa thì Vasili đeo chiếc bộ đàm chiến lợi phẩm chạy tới: “Tôi đi cùng, nếu không lỡ các cậu gặp chuyện gì thì không có cách nào liên lạc với sư đoàn.”

Vương Trung: “Được. Nhưng sao cậu lại mang theo cái bộ đàm chiến lợi phẩm này?” Vasili: “Pin của nó xịn, sáng nay tôi vừa sạc đầy. Còn pin của chúng ta thì không đáng tin cậy chút nào, lúc nào cũng phải mang theo máy phát điện. Cho tôi mượn một con ngựa.”

Grigory nói với một người lính: “Cậu vào chuồng ngựa dắt một con khác ra đây cho Thiếu úy đi, con này cho cậu ấy mượn.”

Người lính kia lập tức xuống ngựa, đưa dây cương cho Vasili.

Vài phút sau, đội đã chuẩn bị xong. Vương Trung phất tay chào tạm biệt Lyudmila, sau đó dẫn theo đội rời khỏi đại viện sư đoàn.

Chương 299: Gặp Thế Khó

Chương 406: Tập Kích Kẻ Địch

Chương 406. Tập Kích Kẻ Địch Bucephalus vui vẻ chạy trốn đặc biệt nhanh, thoáng cái liên dọc theo đường lớn vọt tới bờ sông. Sau đó ép tới bãi sông, đến bờ sông bắt đầu uống nước.

Vương Trung: "Hắc! Ngươi cũng quá tự do đi!"

Lúc này, bộ binh hải quân tuần tra dưới cầu nói với Vương Trung: "Tướng quân, tuy là thời kỳ khô hạn, nhưng chỗ sông này rất sâu đấy! Qua sông cần phải cẩn thận." Vương Trung: "Khúc sông chúng ta phòng thủ đều không có cách nào qua sông sao?"

"Tôi chỉ nói là cần phải cẩn thận. Bọn tôi muốn bơi qua cũng được, mang theo vũ khí nhẹ và lựu đạn. Chẳng qua không biết bộ binh Prosen có ai bơi lội giỏi như bọn tôi không."

Bộ binh hải quân nói xong liên kéo trang phục hải quân của mình, để lộ ra một chút áo phông kẻ sọc ngang. Vương Trung nghĩ nghĩ, hỏi: "Vậy nếu chúng ta phun dầu lên mặt sông, lại châm lửa, có thể ngăn cản địch nhân bơi qua không?"

"Đương nhiên có thể. Nhưng mà cần bao nhiêu xăng dầu, hơn nữa chỉ dùng được một lần. Thà dựng thêm vài khẩu súng máy còn hơn."

Vương Trung: "Lúc nguy cấp thì dùng. Y tôi là, lúc súng máy không kịp phong tỏa mặt sông."

"Vậy ngài quyết định."

Bộ binh Hải quân nói:

“Kỳ thật không cần phải lo lắng, mặt sông rộng như vậy, kẻ địch chắc chắn sẽ ưu tiên đi từ trên cầu sang. Hoặc là dùng công binh để bắc cầu phao.”

Vương Trung gật đầu, lúc này Bucephalus uống nước xong, hí một tiếng, sau đó lại tự mình chạy, vài bước liền nhảy lên cầu thang bên cạnh đường sông, đi dọc theo đại lộ ven sông, sau đó quẹo lên cầu lớn.

Cây cầu lớn là cầu đường sắt, chỉ có đường ray, bên cạnh mới có một con đường nhỏ lát ván gỗ.

Bucephalus dọc theo đường nhỏ chạy đến đầu cầu bên này.

Bộ đội thủ vệ chào Vương Trung.

Vương Trung dừng lại, nhìn mặt cầu một chút, lẩm bẩm: “Nếu như kẻ địch dựng súng máy ở bên cạnh phong tỏa mặt cầu, thì đội quân bờ tây sẽ thành quân bị cô lập.” Binh sĩ đứng gác bên cạnh lô cốt cười nói: “Vậy súng máy của kẻ địch phải chịu được hỏa lực pháo binh của quân ta mới được. Ngài xem bên này còn chỗ nào có thể làm công sự cho bọn chúng dùng, ngài lo ván gỗ trên mặt cầu bị kẻ địch phá hỏng không.” Vương Trung quay đầu lại nhìn, gật đầu: “Cũng đúng, chờ đổi thành tấm sắt, rồi dùng bu lông cố định lại.” “Vậy tôi thay mặt mọi người cảm ơn ngài, tướng quân.” Vương Trung lại hỏi: “Lương thực và đạn dược dự trữ đều đủ chứ?”

“Đủ, có thể cầm cự khoảng một tuần. Ngài cứ yên tâm.” Vương Trung gật đầu, lại thúc bụng ngựa, Bucephalus liền nhanh chân chạy băng băng. Gặp được quân địch đã là nửa giờ sau.

Hơn nữa không phải là đội trinh sát của địch, mà là bộ binh Prosen đang đóng quân trên cao điểm.

Vương Trung từ xa đã lệnh cho bộ đội xuống ngựa, để lại vài người trong rừng cây trông coi ngựa, dẫn theo những người khác men theo địa hình tiếp cận đến một vị trí chỉ cách trận địa của địch vài trăm mét.

Khác với bình nguyên Kazaria rộng lớn bằng phẳng, nơi này cây cối rậm rạp, rất thích hợp để ẩn nấp tiếp cận quân địch. Vương Trung trực tiếp chuyển sang góc nhìn từ trên cao, quan sát quân địch trên cao điểm. Có một trung đội địch, hơn nữa không phải ở trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Vương Trung quay đầu hỏi Grigory:

"Nếu chúng ta gọi pháo binh bắn phá, sau khi bắn xong, anh có nắm chắc dẫn quân đánh chiếm cao điểm với số quân hiện có không? Trên đó chắc cũng chỉ có một trung đội."

Grigory: "Tôi đề nghị không nên dùng pháo binh bắn phá, như vậy dễ đánh rắn động cỏ, chúng ta nên tiếp cận bất ngờ, phát động tấn công. Toàn bộ quân ta đều là lính kỳ cựu, hơn nữa đều được trang bị súng tiểu liên, tác chiến cận chiến quân ta chiếm ưu thế tuyệt đối." Vương Trung: "Được. Anh đi đi."

Grigory vừa định bò lên phía trước, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, quay đầu lại nói với một trung sĩ: "Anh mang theo Lavrov ở lại đây, bảo vệ tướng quân cho tốt."

Trung sĩ nhíu mày: "Tướng quân không phải có Vasili đi theo sao?"

Grigory: "Chấp hành mệnh lệnh. Anh có chết cũng không được để tướng quân chết, hiểu chưa!"

"Giao cho tôi." Trung sĩ chào một cái.

Grigory lúc này mới dẫn theo người men theo bụi cỏ tiến lên.

Trung sĩ bị bỏ lại nhìn Vasili: ” Thượng Sĩ không yên tâm về anh rồi, nhạc sĩ.”

Vương Trung: “Nhạc sĩ?”

“Từ sau khi cha tôi nghiện rượu, bọn họ cứ gọi tôi như vậy.”

Vasili vẻ mặt bất đắc di. Vương Trung: “Cách gọi này cũng hay mà. Anh đúng là một nhạc sĩ tài ba.”

Vasili: “Ngài đừng trêu tôi nữa.”

“Tôi không có trêu anh.” Vương Trung nói xong lại tập trung chú ý về phía cao điểm. Bằng mắt thường cơ bản không nhìn thấy Grigory và đồng đội của hắn đâu, nhưng chuyển sang góc nhìn từ trên cao, Vương Trung có thể thấy bọn họ đã áp sát đến vị trí chỉ cách quân địch một hàng rào cây, Grigory đang phân công nhiệm vụ cho tiểu đội, tuy nhiên ở góc nhìn này, Vương Trung không nghe được hắn nói gì. Rất nhanh sau đó, tiểu đội tản ra, chia thành từng nhóm hai người tiếp cận cao điểm. Grigory men theo địa hình tiếp cận vị trí súng máy của địch, sau đó thừa dịp tên lính đang quay đầu lại, hắn xông lên dùng dao găm đâm chết cả hai tên lính súng máy. Cùng lúc đó, các tổ khác cũng đồng loạt hành động, chỉ trong nháy mắt, toàn bộ lính gác của địch đều bị tiêu diệt. Tuy nhiên, có một tên lính gác trước khi chết đã kịp bắn một phát súng báo động. Ngay lập tức, từ trong công sự bên cạnh Grigory, vài tên lính Prosen xông ra, kết quả bị hắn dùng tiểu liên bắn chết ngay tại chỗ.

Người lính đi theo Grigory ném một quả lựu đạn vào trong công sự, một tiếng nổ lớn vang lên, đám khói bụi cuộn ra từ cửa hầm.

Ở những vị trí khác, các tiểu đội của Grigory cũng đã chiếm được vị trí thuận lợi, tiếng súng tiểu liên và lựu đạn

vang lên không ngừng. Grigory dẫn đầu xông tới trước cửa sở chỉ huy của địch, một loạt đạn bắn chết hai tên lính gác, sau đó hắn ra hiệu cho đồng đội yểm trợ, còn mình thì rút lựu đạn.

Vương Trung thầm nghĩ đừng ném vội, bắt sống tên chỉ huy chứt!

Tuy nhiên Grigory đã ném quả lựu đạn đi.

Chương 300: Kinh Nghiệm Từ Trong Sách

Chương 407: Mê Tín

Chương 407. Mê Tín

Bên trong sở chỉ huy, mấy tên lính địch đều ngây người ra, trơ mắt nhìn quả lựu đạn lăn vào, đúng lúc này, tên sĩ quan phụ tá của tên chỉ huy xông tới, lấy thân mình che cho hắn.

Vương Trung: "Tốt!"

Vasili: "Ơ?"

Sau tiếng nổ, Grigory xông vào trong sở chỉ huy, tên sĩ quan Prosen rút súng ngắn ra, nhưng chưa kịp bắn đã bị Grigory một cước đá bay.

Đối mặt với họng súng tiểu liên, tên sĩ quan địch chỉ còn cách giơ tay đầu hàng.

Sau khi xác định đã kiểm soát hoàn toàn cao điểm, Vương Trung tự mình dẫn theo Vasili và hai lính cận vệ lên trận địa. Grigory chào Vương Trung: "Báo cáo tướng quân, bắt được 15 tên tù binh, ngoài một tên thiếu tá, những tên còn lại quân hàm cao nhất là chuẩn úy."

Vương Trung: "Ở đây có thuốc men gì không?"

"Báo cáo, có, toàn bộ đều mang đủ túi thuốc."

Vương Trung: "Cho mỗi tên một phát súng vào vai, sau đó dùng túi thuốc của chúng băng bó, rồi áp giải chúng đi về phía sau."

Grigory gật đầu, xoay người đi làm ngay.

Hắn để lại một hạ sĩ, áp giải tên thiếu tá vừa bị bắt đến trước mặt Vương Trung. Vương Trung: "Vasili, đến lượt anh thể hiện rồi đấy."

Vasili tiến lên, dùng báng súng đập vào lưng tên thiếu tá một cái.

Vương Trung giật mình: "Tôi bảo anh dùng tiếng Prosen hỏi hắn ta cơ mà!" Vasili: "Hả? À vâng. (Chuyển sang tiếng Prosen) Tướng quân muốn hỏi anh đấy." Tên thiếu tá Prosen vừa bị một báng súng vào lưng, còn đang choáng váng, lắp bắp: "(Tiếng Prosen) Tôi… tôi yêu cầu được đối xử theo Công ước về tù binh chiến tranh!" Vasili: "(Tiếng Prosen) Đồ súc sinh còn đòi hỏi quyền lợi à?" Lúc này, từ phía sau truyền đến vài tiếng súng. Viptruyenfull.vip - Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Ở góc độ này không nhìn thấy Vương Trung đang "xử lý" những tên tù binh kia như thế nào, nên tên thiếu tá này tưởng là quân Ant đang xử bắn tù binh.

Tên thiếu tá: "Các người làm như vậy là vi phạm Công ước quốc tết"

Vasili lại cho hắn ta một báng súng vào mặt, đánh cho mũi gãy, máu me bê bết: "(Tiếng Prosen) Đồ chó chết! Bọn mày tàn sát thường dân vô tội, sao không thấy ai nói đến luật pháp quốc tế! Đáng lẽ phải dìm chết hết lũ mày trong bồn cầu mới phải!" Vương Trung: "Chuyện gì vậy?"

Vasili quay đầu lại: "Hắn ta tưởng chúng ta đang xử bắn tù binh, đang lên án chúng ta không tuân thủ luật pháp quốc tế."

Vương Trung: "Bảo với hắn ta, luật pháp quốc tế là để ràng buộc con người, với lũ súc sinh thì không có luật pháp nào cả."

Vasili lập tức phiên dịch lại. Tên thiếu tá trừng to mắt nhìn Vương Trung.

Vương Trung rút súng ngắn ra, lên đạn: "Khẩu súng này của tôi được đích thân Đức giam mục Belinsky ban phước, dùng để tiễn lũ ác quỷ Prosen các người về địa ngục là thích hợp nhất." Sau khi nghe Vasili phiên dịch, tên thiếu tá sợ hãi nhìn khẩu súng trong tay Vương Trung: "Đừng… đừng dùng khẩu súng đó bắn tôi. Như vậy… như vậy tôi sẽ không được lên thiên đàng!"

Vương Trung nhìn Vasili, Vasili vội vàng phiên dịch: "Hắn ta nói nếu bị khẩu súng này bắn chết sẽ không được lên thiên đàng."

"Nói với hắn ta, hắn ta vốn dĩ đã chắc chắn phải xuống địa ngục rồi."

Nói xong, Vương Trung giơ súng lên, chĩa thẳng vào đầu tên thiếu tá.

Tên thiếu tá Prosen vội vàng nói một tràng thật nhanh. Vương Trung: "Hắn ta nói gì vậy?"

"Hắn ta nói… hắn ta nói hắn ta khai hết, xin đừng dùng khẩu súng này bắn hắn ta, dùng dao găm… dùng dao găm cũng được…"

Vương Trung thầm nghĩ, không ngờ tên sĩ quan này lại mê tín đến vậy, bèn nói: "Vậy phải xem hắn ta khai báo thế nào đã. Hắn ta thuộc đơn vị nào? Tại sao lại đến đây?" Sau khi nghe Vasili phiên dịch, tên thiếu tá vội vàng khai báo: "Tôi là sĩ quan tham mưu, thuộc Sư đoàn bộ binh 337, Quân đoàn 35, Tập đoàn quân số 9. Sư đoàn tôi đóng quân ở khu vực này, tôi đến đây để thị sát công tác phòng ngự."

Vương Trung vừa nghe thấy Vasili dịch đến cụm từ "Tập đoàn quân số 9", liền ngắt lời: "Tập đoàn quân số 9? Vậy chỉ

huy của bọn chúng là ai?" Vasili: "(Tiếng Prosen) Này, chỉ huy của tập đoàn quân số 9 của các người tên là gì?" "(Tiếng Prosen) Là… là trung tướng Walter Model." Vừa nghe thấy cái tên này, Vương Trung nhíu mày: "Walter Model? Hắn ta thích trồng đậu Hà Lan à?"

Vasili ngẩn người ra: "Cái này… cái này cũng cần phải dịch à? Ý tôi là… phần trồng đậu?"

Vương Trung: "Không, tôi thuận miệng hỏi thôi. Sư đoàn 337 của các người đóng quân ở đâu? Bộ tư lệnh quân đoàn đóng ở đâu? Còn bộ tư lệnh tập đoàn quân thì sao?" Tên thiếu tá (bỏ qua đoạn phiên dịch): "Trong túi tài liệu của phụ tá tôi có bản đồ, trên đó có đánh dấu đầy đủ." Nghe vậy, Vương Trung lập tức hỏi hạ sĩ đang áp giải tên thiếu tá: "Túi tài liệu đâu?"

Hạ sĩ đưa chiếc túi cho Vương Trung: "Đây ạ."

Vasili nhận lấy chiếc túi, mở ra, lấy từ bên trong ra một tấm bản đồ quân sự.

Vương Trung tuy không biết chữ Prosen, nhưng có thể nhận biết các ký hiệu quân sự trên bản đồ. Hắn xem xét một lượt, phát hiện trên toàn bộ mặt trận của Tập đoàn quân số 9, dường như không hề có bất kỳ đơn vị thiết giáp nào. Nếu không phải lo ngại quân địch bố trí pháo 88mm hoặc pháo chống tăng PAK-38, Vương Trung đã lập tức muốn đánh một đòn thiết giáp chớp nhoáng rồi.

Nhìn vào tấm bản đồ, tiểu đoàn thiết giáp gần nhất của địch cũng cách đây hơn 200 km…

(Chương Bạo vì bạn peternguyen2702 đẩy kim phiếu)

Chương 301: Trao Đổi

Chương 408: Kết Quả Bắn Khả Quan

Chương 408. Kết Quả Bắn Khả Quan

Vương Trung: "Cất bản đồ đi. Chúng ta rút thôi, tránh đêm dài lắm mộng. Về đến nơi, cho người sao chép lại bản đồ, sau đó nộp lên trên. Còn tên thiếu tá này, đánh ngất hắn ta, trói lại, rồi vác lên lưng ngựa."

Người hạ sĩ áp giải tên thiếu tá cười nói: "Chuyện này thuộc chuyên môn của tôi rồi. Tôi là thợ săn mà, đánh xong hươu cũng phải trói lại, vác lên lưng ngựa, người nhẹ hơn hươu nhiều."

Vasili hỏi: "Không gọi pháo binh bắn phá bọn chúng một trận ạ? Nhìn vào bản đồ, xem ra sư đoàn 337 của bọn chúng nằm gọn trong tầm bắn của pháo binh mình." Vương Trung: "Bây giờ mà bắn phá, bọn chúng sẽ đề phòng. Chờ tối nay rồi tính tiếp."

Vasili cười nói: "Ngài nói đúng."

Khi Vương Trung dẫn theo toán quân quay trở lại bờ tây Shostka, hắn phát hiện có rất nhiều binh sĩ đang tập trung ở đây.

Có lẽ bọn họ được đưa sang bằng phà, một chiếc phà lớn đang neo đậu bên cạnh phòng bán vé đã bị phá hủy của bến tàu.

Bọn họ đang dỡ những khối bê tông lớn từ trên xe tải xuống.

Vương Trung cưỡi ngựa tới gần, tò mò hỏi: “Những khối bê tông này để làm gì vậy?” Trung úy phụ trách nhóm binh sĩ vội vàng chào: “Báo cáo tướng quân, đây là để làm bia ngắm, lát nữa pháo binh sẽ bắn thử nghiệm pháo chống tăng ạ.”

Vương Trung: “Bắn những khối bê tông này?” Trung úy: “À không, bắn bia ngắm được dựng trên khối bê tông, tấm bia chưa được dựng lên thôi ạ. Lúc nãy pháo binh đã bắn thử ở cự ly 800 mét, bia là chiếc xe tải kia, bắn trúng hoàn toàn, cho nên họ bảo chúng tôi dựng bia ở cự ly xa hơn để bắn thử.”

Nói rồi, viên trung úy chỉ vào một chiếc xe tải đã bị bắn nát bét ở phía xa.

Lấy xác xe tải làm bia cũng tiện.

Vương Trung nhìn xác chiếc xe tải, sau đó quay đầu nhìn về phía bờ đông, hắn phát hiện một khẩu pháo ZIS-30 đang được bố trí ở phía bên kia. Ở khoảng cách này, nếu không nhìn từ trên cao xuống, rất khó phát hiện ra khẩu pháo, nó quá nhỏ.

Nếu được ngụy trang cẩn thận, chắc chắn quân địch sẽ không phát hiện ra cho đến khi nó khai hỏa.

Vương Trung bỏ kính viễn vọng xuống, hỏi viên trung úy: “Pháo mới thế nào?” Trung úy: “Tướng quân tự mình xem đi, bắn nát cả chiếc xe tải, độ chính xác rất cao. Nghe nói là họ nhắm vào cửa hút gió của động cơ, kết quả bắn trúng thật. Mà cự ly đến hơn 800 mét đấy! Nếu là pháo 45mm, chưa chắc đã bắn trúng.”

Vương Trung: “Bởi vì bắn quá chuẩn, cho nên mới phải dựng bia ở cự ly 1000 mét?” “Vâng ạ.”

Lúc này, các binh sĩ đã dựng xong tấm bia bằng gỗ lên khối bê tông.

Vương Trung quay đầu lại, ra lệnh: “Đưa “thịt hươu” sang sông trước. Chúng ta ở đây xem pháo binh bắn thử nghiệm vũ

khí mới.”

“Rõ!” Người hạ sĩ áp giải tù binh thúc ngựa đi về phía cây cầu.

Ngồi trên lưng ngựa, tên thiếu tá quay đầu nhìn Vương Trung, trên mặt lộ rõ vẻ nhẹ nhõm.

Vương Trung không hề thương hại nghĩ: Đợi đến khi vào tay Thẩm Phán Đình, hắn sẽ ước thà bị khẩu súng lục được mình chúc phúc này bắn chết còn hơn.

Một phút sau, bia ngắm đã được dựng xong, viên trung úy nói với Vương Trung: “Tướng quân, mời ngài lại đây ạ, chúng tôi tránh xa một chút.”

Vương Trung: “Mọi người lái xe đi, chúng tôi cưỡi ngựa đi theo là được.”

“Vâng.”

Viên trung úy cùng thuộc hạ lên xe, nhanh chóng rời xa bia ngắm. Vương Trung cũng cưỡi Bucephalus đi theo sau xe tải.

Rất nhanh, đoàn người và bia ngắm đã cách xa nhau khoảng một trăm mét, viên trung úy kia liền bắn pháo hiệu từ trong buồng lái xe tải —— hai bên thiếu thiết bị vô tuyến, chỉ có thể dùng pháo hiệu để liên lạc.

Vương Trung giơ ống nhòm lên, thực ra là chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, liền nhìn thấy các pháo thủ trên Z1S30 đã lắp ráp xong, bắt đầu điều chỉnh thước ngắm của pháo.

Quá trình ngắm bắn kéo dài khoảng 20 giây, sau đó khẩu pháo 57 ly khai hỏa.

Có vẻ như tiếng động nhỏ hơn một chút so với pháo 76 ly.

Một tia sáng bắn trúng mục tiêu - cái bệ phía dưới.

Một đám bụi bốc lên từ bệ. Tên trung úy hùng hổ giơ cao lá cờ vàng, ra hiệu cho đối phương ngừng bắn, sau đó vác cờ đi về phía bia ngắm. Vương Trung xuống ngựa, đuổi theo viên trung úy, nghe thấy hắn lẩm bẩm: "Không phải muốn biểu diễn kỹ thuật chứ! Cái bệ đó là để làm mốc đấy!"

Đến trước bệ, Vương Trung ngồi xổm xuống kiểm tra một chút - viên đạn pháo đã bắn vào trong bệ, sau đó xuyên ra từ cạnh bên. Có vẻ như bệ xi măng đã cưỡng ép thay đổi hướng bay của viên đạn. Vương Trung ước lượng một chút độ sâu của vết lõm trên bệ, líu lưỡi nói: "E là không phải xe tăng nào của địch cũng chịu nổi một phát này đâu."

Viên trung úy: "Tôi thấy cũng đúng, dù sao vừa nãy lấy xe tải làm mục tiêu, trực tiếp bắn xuyên qua luôn. Tuy rằng động cơ của xe tải đã được tháo ra, nhưng vẫn rất lợi hại."

Vương Trung: "Ừ. Kết quả khả quan."

"Loại pháo này mà có nhiều thêm chút nữa, lũ Prosen đừng hòng có đứa nào còn sống." Viên trung úy thở dài. Vương Trung chỉ có thể cười khổ.

Hiệu năng của pháo 57 ly quả thực ưu việt, nhưng thời gian sản xuất lại quá dài, sản xuất quá chậm, muốn trang bị nhiều hơn thì chỉ có thể trông cậy vào việc Vương Trung bỗng nhiên thức tỉnh cái hệ thống gì đó có thể tạo ra trang bị từ hư không.

(Chương Bạo vì bạn peternguyen2702 đẩy kim phiếu)

Chương 302: Giai Điệu Vui Vẻ

Chương 409: Vasili nói

Chương 409. Vasili nói Vương Trung chuyển góc nhìn, xác định bản thân không có loại năng lực này. Chỉ có thể tận dụng tối đa số pháo 57 ly đang có trong tay. Vương Trung lại nhìn sang khẩu pháo tự hành ZIS30 ở bờ bân kia sông.

Vương Trung qua sông, đi thẳng đến chỗ khẩu Z1S30. Trong số pháo binh chống tăng, có vài lão binh từng trải qua trận huyết chiến tại Orachi đang khen ngợi vũ khí mới: "Giá mà lúc ở Orachi chúng tôi có thứ này, kết hợp với hầm hào đào sẵn cho xe tăng, thì đã diệt gọn đám thiết giáp của địch rồi! Diệt gọn sạch sẽ!"

Vương Trung: "Bây giờ mọi người cũng có thể diệt gọn đám thiết giáp của địch."

Mọi người quay đầu lại, sau đó đồng loạt đứng nghiêm chào: "Tướng quân!"

Khoảnh khắc ấy, Vương Trung bỗng nhiên nghĩ, không biết có ngày nào đó, khi nhìn thấy mình, quân đội sẽ chỉ hô "Ura" hay không?

Cũng giống như gã nấm lùn nào đó, quân đội Caroling nhìn thấy hắn ta cũng chỉ biết hô "Hoàng đế vạn tuế".

Chỉ là suy nghĩ thoáng qua, nhưng cũng đủ khiến người ta cảm khái. Đáng tiếc, tương lai của Ant có lẽ sẽ không còn Sa hoàng nữa.

Vương Trung: “Thứ tôi mang đến cho mọi người thế nào?” “Tuyệt vời.”

Lão binh lúc nãy lên tiếng: “Đáng tiếc là giờ mới có.” “Không, đây là thành quả chiến đấu dũng cảm của mọi người tại Orachi! Chiến thắng tại Orachi đã mang lại cho tôi đủ uy tín để có thể đòi hỏi loại vũ khí này cho mọi người.”

Vương Trung nhìn khắp mọi người: “Đây là sự công nhận cho nỗ lực của mọi người! Hiểu chưa?”

Cho dù là tân binh hay lão binh, lúc này đều lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Nỗ lực của bản thân được công nhận, đối với người lính mà nói, đây chính là vinh dự lớn lao nhất.

Vương Trung: “Tiếp theo sẽ còn rất nhiều pháo ZIS30 được chuyển đến từ hậu phương. Mọi người phải nhanh chóng làm quen với chúng. Muộn nhất là 20 ngày nữa, quân địch sẽ tấn công.” “Tướng quân yên tâm!” Người trung sĩ già lúc nãy thay mặt mọi người đáp lời: “Chúng tôi nhất định sẽ khiến lũ Prosen có đến mà không có về!”

Ngày 9/9/914 theo lịch Julian, Shostka, sở chỉ huy Sư đoàn Cơ giới số 1 của quân đội Ant, 2h30 sáng.

Pavlov giơ tay nhìn đồng hồ: “Tối nay chắc là không có điện báo đâu. Xem ra Agasukov đã thất thủ rồi.” Điện báo mà Pavlov nói đến là những bức điện báo được gửi đến liên tục từ đầu tháng 8, với nội dung được mã hóa đơn giản từ Agasukov - tất cả sổ mã của Agasukov đều đã bị tiêu hủy, nên chỉ có thể gửi điện báo bằng cách này.

Nội dung điện báo rất ngắn gọn, cơ bản là “Chúng tôi là Agasukoy, chúng tôi vẫn đang chiến đấu”, có một khoảng thời gian, đài phát thanh của Agasukov cũng sử dụng sóng ngắn để liên tục phát đi đoạn nội dung này, tất cả radio trên khắp Ant

đều có thể thu được. Nhưng những thông báo này đã bị gián đoạn gần nửa tháng nay.

Vương Trung đứng trước bản đồ, nhìn vào toàn bộ thế trận phòng ngự của Phương diện quân Tây Nam và nói: "Agasukov đã cầm cự được một khoảng thời gian đủ lâu, đó là một điều tốt. Lực lượng thiết giáp của địch đã được nghỉ ngơi gần một tháng, nhưng bộ binh của chúng vẫn phải chiến đấu liên tục." Popov: "Bộ binh của Tập đoàn quân số 9 đối diện với chúng ta và Kashukhov cũng đã được nghỉ ngơi rất lâu - tất nhiên là không tính đến việc bị pháo kích mỗi đêm."

Lúc này, trên bầu trời vọng lại tiếng xé gió.

Vương Trung giờ đã như một lão binh dày dạn kinh nghiệm, khi nghe thấy tiếng pháo không còn lập tức nằm rạp xuống đất nữa. Tuy nhiên, muốn dựa vào âm thanh để phán đoán vị trí rơi của đạn pháo là điều hắn không làm được, chỉ có thể chuyển góc nhìn, quan sát thực tế vị trí bị oanh tạc. "Nghe có vẻ như nhà ga bị trúng bom."

Hắn nói như một lão binh dày dạn kinh nghiệm.

Pavlov: "Chắc là vậy, các công trình kiến trúc chủ yếu trong thành phố đầu đã được gia cố xong, chúng cũng biết ném bom vào đó cũng chẳng có tác dụng gì, thà rằng đánh cược xem có thể phá hủy đầu máy xe lửa hoặc những thứ chúng ta chưa kịp di chuyển đi."

Nói xong, Pavlov cười: "Đáng tiếc là nhà ga của chúng ta chẳng có cái đầu máy xe lửa nào, tất cả đều đến trong ngày và rời đi trong ngày. Cậu nói xem, tại sao đám Prosen đó không chịu thay đổi một chút, ném bom vào ban ngày nhỉ?" Vương Trung nhún vai: "Có thể là do chúng ta toàn ném bom vào ban đêm?"

Vasili chen miệng: “Đôi khi tôi thấy đám Prosen cứng đầu đến mức đáng sợ.”

“Chính lũ cứng đầu đó đã đánh cho đất nước chúng ta tan hoang như thế này đây.” Vương Trung đáp lại, “Đừng vì tác phong cứng đầu của chúng mà coi thường chúng.” Lúc này, chuông điện thoại vang lên, Pavlov nhấc máy: “Sở chỉ huy. Ứ. Tiếng động cơ? Ngay bây giờ? Được rồi.” Sau khi cúp điện thoại, Pavlov nói với Vương Trung: “Peter nói nghe thấy tiếng động cơ từ hướng đông vọng lại, có vẻ như là một loại máy bay nhỏ. Chúng ta chưa nhận được bất kỳ thông báo nào liên quan đến không quân?”

Vương Trung xua tay: “Yên tâm đi, đó là máy bay ném bom ban đêm của chúng ta. Bảo mọi người đừng căng thẳng.”

Pavlov và Popov liếc nhìn nhau, sau đó cầm lấy điện thoại:

“Kết nối với lực lượng phòng không.”

Sau khi thông báo xong, Pavlov quay sang Vương Trung: “Sao cậu biết đó là máy bay ném bom ban đêm?” Vương Trung: “Vasili nói.” “Lại là tôi nói?”

Vasili thở dài: “Đừng như vậy chứ, chẳng vui chút nào.” Vương Trung: “Một người bạn ở thủ đô cho tôi biết.”

Kỳ thực, đây là kiến thức vượt thời đại.

Chương 303: Lịch sử nhất định sẽ tự sửa s…

Chương 410: Cứng Đầu

Chương 410. Cứng Đầu Pavlov: "Người bạn đó… là nữ à?

"Nam."

Vương Trung nghiêm túc đính chính: "Đừng nói như thể tôi chỉ có thể kết bạn với phụ nữ vậy."

Lúc này, trên không trung vọng lại tiếng động cơ, Vương Trung đứng dậy, đi tới bên cửa sổ và nhìn lên bầu trời.

Thực ra chỉ cần chuyển góc nhìn là có thể nhìn thấy 6 chiếc máy bay hai tầng cánh Po-2 đang bay chậm rãi qua bầu trời thành phố.

Những người khác cũng đi đến bên cửa sổ, nhưng chẳng nhìn thấy gì.

Bỗng nhiên, tiếng động cơ nhỏ dần.

Pavlov: "Chuyện gì vậy?" "Để bọn họ có thể lặng lẽ lướt đến trên đầu quân địch và tấn công."

Sau khi nói xong, Vương Trung đã nhìn thấy những chiếc máy bay bằng mắt thường, hắn chỉ tay lên trời và nói: "Nhìn kìa!"

Vasili: "Thật vậy. Sao lại là máy bay hai tầng cánh? Chúng ta đã thảm hại đến mức phải dùng đến thứ lạc hậu này rồi sao?"

Vương Trung: “Đây gọi là vật tận kỳ dụng. Máy bay hai tâng cánh thì đã sao, bom do nó ném xuống cũng đủ để lấy mạng người khác như thường. Ngay cả thiết giáp của Prosen cũng có thể bị máy bay hai tầng cánh đánh chìm đấy!”

Ngươi nói đúng không, Bismarck?

Vasili liên tục lắc đầu: “Không thể nào, cậu đang dọa tôi đấy à! Đôi khi tướng quân cũng ba hoa chích choè, y hệt như tôi vậy.”

.. Ngươi cũng tự biết là mình hay ba hoa chích choè à!

Tối 9/9/914 theo lịch Julian, sở chỉ huy Tập đoàn thiết giáp số 2 của quân đội Prosen.

Vị trung tướng tóc đỏ Siegfried vừa bước xuống xe, nhìn thấy ánh đèn sáng trưng từ sở chỉ huy, ông ta liền cau mày.

“Không thực hiện chế độ Verdunkelung sao?”

Vị tham mưu của Tập đoàn thiết giáp số 2 đến cười nói: “Thực hiện làm gì nữa? Ant đã chẳng còn chút sức lực nào để tấn công chúng ta, hơn nữa hôm nay chúng ta đã công phá sở chỉ huy Phương diện quân Tây Nam của chúng, sự kháng cự của Agasukov đã hoàn toàn bị dập tắt, toàn quân đều đang ăn mừng chiến thắng.”

“Ăn mừng chiến thắng thì liên quan gì đến việc thực hiện chế độ Verdunkelung?” Trung tướng Siegfried chất vấn: “Ai ra lệnh?”

“Đại tướng Von Manstein ạ.” Siegfried chỉ đành thở dài: “Được rồi, dẫn tôi đi gặp ngài ấy.”

Vị tham mưu lập tức làm động tác mời.

Siegfried liền đi theo anh ta vào sở chỉ huy, đến trước mặt vị đại tướng.

“Đại tướng Von Manstein, từ hôm nay trở đi, tôi và binh lính của mình sẽ chiến đấu dưới trướng ngài.”

Von Manstein nhìn Siegfried, mỉm cười:

“Đừng nói vậy, tất cả chúng ta đều là binh lính dưới trướng Hoàng đế, chỉ là kề vai chiến đấu mà thôi.” Siegfried: “Chỉ huy thống nhất có thể tránh làm hỏng chiến cơ, xin ngài hãy chỉ huy tôi như chỉ huy các quân trưởng dưới trướng.”

“Yên tâm, tôi sẽ làm.”

Đại tướng bước đến trước bản đồ:

“Chúng ta đã có hai sư đoàn thiết giáp bố trí ở hạ du sông Desna, hai sư đoàn này còn có bốn sư đoàn bộ binh yểm trợ. Đương nhiên, trên chiến trường không thể dàn trải lực lượng nhiều như vậy, cho nên bộ binh chỉ có thể chờ sư đoàn thiết giáp chọc thủng cửa khẩu rồi mới tiếp cận.” Siegfried: “Việc cải tạo đổ bộ bí mật của hai sư đoàn này đã hoàn thành chưa?”

Đại tướng Guderian: “Chúng ta đã đang khẩn trương tiến hành rồi, dự kiến ngày 19 tháng 9 sẽ hoàn thành. Cân nhắc đến việc bổ sung khác và tích trữ đạn dược, chúng ta dự định phát động tấn công vào ngày 20 tháng 9.” Siegfried gật đầu: “Quân đội của tôi sẽ dàn trải trên mặt trận Shostka. Sư đoàn xe bọc thép phóng lựu dưới trướng tôi được trang bị xe tăng lội nước kiểu mới nhất. Mặt khác, quân đội Brandenburg sẽ nhảy dù xuống phía sau lưng địch, cùng nhảy dù còn có Sư đoàn lính dù số 100 của Meyer.”

Đại tướng Guderian đang định trả lời thì đột nhiên có “Tảng đá” đập vào cửa sổ kính của sở chỉ huy.

Mọi người cùng quay đầu nhìn về phía cửa sổ bị đập vỡ, một khắc sau vụ nổ xảy ra. Vài tên tham mưu đứng gần cửa sổ nhất nháy mắt bị mảnh bom găm trúng. Những người khác lập

tức nằm rạp xuống, chỉ còn Đại tướng Guderian và Trung tướng Siegfried.

Lúc này pháo phòng không bên ngoài bắt đầu bắn, tiếng còi báo động cũng vang lên. Đại tướng Guderian giận dữ nói: "Chuyện gì xảy ra?" "Không kích, thưa ngài." Trung tướng Siegfried: "Thưa Đại tướng, xem ra quân Ant có cách tấn công đến sở chỉ huy của ngài, vẫn nên thực hiện quản chế đèn đuốc thì hơn."

Đại tướng lắc đầu: "Không, loại tấn công này chứng tỏ quân địch đã là nỏ mạnh hết đà, chúng ta phải đường đường chính chính giành lấy thắng lợi. Trung tướng Siegfried, hai tháng sau chúng ta sẽ ở Cung điện Mùa hè của Sa hoàng, tiếp nhận sự đầu hàng của hắn!"

Ngày 19 tháng 9 năm Julian 914, Shostka, sở chỉ huy Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1, Lúc 22:00.

Một tên tù binh bị tiểu đội trinh sát áp giải vào sở chỉ huy.

Mọi người trong sở chỉ huy cùng nhau đánh giá tên tù binh.

Pavlov: "Bộ quân phục này… Có phải rất giống loại mà chúng ta đã gặp ở Orachi… Loại sư đoàn nhà giàu đó? Chính là loại trang bị cực kỳ dư thừa, ngay cả xe tăng II cũng ít, toàn là xe tăng III và IV?"

Vương Trung: "Sư đoàn Ky sĩ Asgard, sư đoàn được Hoàng đế Prosen đặc biệt thành lập để củng cố lực lượng nòng cốt của mình, thoát khỏi sự kiềm chế của quân đội."

"À, đúng rồi, chính là cái tên này."

Pavlov gật đầu,:

"Nhưng có phải tôi nhớ nhầm không? Lần trước chúng ta đánh bọn chúng rất nhẹ nhàng mà."

Popov: “Hai ngày đầu đều rất nhẹ nhàng, bởi vì áp lực tấn công của quân địch dồn lên quân đoàn số 13. Đến ngày thứ ba, chúng ta đụng phải lực lượng chủ lực của địch, lập tức bị đánh tan tác.”

Chương 304: Vẽ Đường

Chương 411: Đẹp Trai Đấy Chứ

Chương 411. Đẹp Trai Đấy Chứ

Vương Trung: "Cậu nói không đúng, gì mà tan tác, chúng ta vẫn duy trì đội hình mà rút ra. Vẫn nên nói chuyện trước mắt đi. Vasilit"

Vasili sải bước về phía trước, đấm một phát vào mặt tên tù binh, đánh cho máu mũi hắn ta phun ra.

"sồi"

Vasili trưng ra vẻ mặt ngốc nghếch:

"Anh bảo tôi phiên dịch đúng không?" Mẹ kiếp, rõ ràng là muốn đánh một quyền này! Đừng có giả vờ nữa!

Popov trầm mặt: "Tự ý đánh đập tù binh, Vasili, như vậy là không tốt."

" Chẳng phải Thẩm Phán cũng đánh đấy sao?" Vasili cãi lại.

Popov: "Thẩm Phán đánh là nhiệm vụ, cậu đánh là phải đi dọn phân."

Vasili: "Vậy thì đáng."

Nói xong, hắn lại cho tên tù binh một cú đấm nữa, sau đó mới quay đầu hỏi Vương Trung: "Muốn hỏi gì?"

Vương Trung: "Hỏi bọn hắn thuộc sư đoàn nào, chỉ huy là ai."

Vasili vừa phiên dịch xong, tên tù binh liền thao thao bất tuyệt, vừa nói vừa lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo.

Vasili: "Hắn ta nói, 'Quân đội Ant các người bị tiêu diệt như lợn, hơn triệu quân mà đánh còn không bằng lợn rừng, tôi không cố tình châm ngòi đâu, hắn ta nói vậy đấy."

Tên tù binh dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Vương Trung, tiếp tục lải nhải. Vasili: "Hắn ta nói hắn ta nhận ra anh, tất cả các đơn vị đều phát ảnh của anh, bắt sống hay giết được anh đầu được phong tước Bá tước." Vương Trung nhíu mày: "Tôi nổi tiếng như vậy sao? Bảo hắn ta lấy ảnh của tôi ra xem nào."

Vasili nói với tên tù binh vài câu.

Lúc này, người áp giải lên tiếng: "Có đây, chúng tôi lục soát người hắn ta lúc nãy tìm được, đưa cho ngài đây."

Nói xong, người áp giải giơ bức ảnh lên cho mọi người xem.

Đó là bức ảnh do phóng viên Hợp Chúng Quốc chụp, rõ ràng là lấy từ báo của Hợp Chúng Quốc, nên hình ảnh hơi mờ, nhưng vẫn có thể thấy rõ mặt Vương Trung. Vương Trung đứng trước khẩu ZIS-30 và xe tăng T-34, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn về phía trước.

"Chụp tôi đẹp trai đấy chứ." Vương Trung tặc lưỡi, chìa tay ra:

"Nào nào, đưa tôi, tôi muốn mang đi khoe với Lyudmila." Pavlov nhận lấy bức ảnh từ tay người lính trinh sát, nhìn một chút rồi đưa lại cho Vương Trung: "Rất oai phong đấy."

Vương Trung cầm lấy xem, tấm tắc khen: "Chẳng trách phóng viên ảnh dám mạnh miệng nói có thể đoạt giải Pulitzer."

“Pulitzer là cái gì?” Vasili hỏi. Vương Trung: “Giải thưởng báo chí do một lão già lừa đảo lập ra.”

Lúc này, thấy không ai để ý đến mình, tên tù binh lại thao thao bất tuyệt một tràng. Vasili: “Hắn ta nói điều hắn ta hối hận nhất là không có cơ hội bắt được anh. Nhưng không sao, đồng đội của hắn ta sẽ bắt được anh, giết chết anh… Tôi có thể đánh hắn ta không?”

Vương Trung xua tay: “Cậu đã xin rồi, vậy tôi đương nhiên phải nói là không được đánh.”

Vừa dứt lời, Nelly đẩy cửa bước vào, cô bé “lộp cộp” đi đến trước mặt tên tù binh, giơ chân đá một cái vào hạ bộ của hắn ta.

Tên tù binh phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết.

Dù sao cũng bị mũi giày cứng ngắc của đôi giày da người hầu đá trúng, nói không chừng đã “gà bay trứng vỡ” rồi.

Mọi người đều không kịp phản ứng, ngơ ngác nhìn Nelly.

Pavlov phản ứng lại trước, quay đầu hỏi Popov: “Chuyện này xử lý thế nào đây?” Popov: “Lính cần vụ là do quân đội thuê, cũng giống như nữ công nhân giặt quần áo, chủ yếu chỉ có thể phê bình giáo dục, nặng nhất là giam cầm.”

Vương Trung đang định phê bình giáo dục nữ công chuyên trách giặt giữ cho mình, thì nghe thấy tên tù binh kia tức giận nói một tràng dài.

Vasili: “Hắn ta nói chúng ta - chính là chúng ta - ngày mai sẽ chết, vũ khí mới của Đế quốc Prosen sẽ nghiền nát chúng ta, còn có lực lượng đổ bộ đường không phối hợp hành động, là chiến dịch tấn công quy mô lớn nhất của Đế quốc.”

Vasili còn chưa phiên dịch xong, tên tù binh bỗng cười như điên như đại, sau đó làm động tác rạch cổ, lại thao thao bất tuyệt một hồi. Vasili: "Hắn ta nói chúng ta chết đến nơi rồi, toàn bộ nước Ant sẽ tiêu đời trước ngày quốc khánh năm nay. Rồi mỗi người tham gia cuộc chinh phạt này đầu sẽ nhận được lãnh địa rộng lớn." Đám người Vương Trung nhìn nhau.

Popov: "Chiêu nghi binh?" Pavlov lắc đầu: "Không, hoạt động trinh sát của chúng ta cho thấy quân địch sắp tấn công rồi, hơn nữa xét về mặt thời gian thì bọn chúng cũng buộc phải tấn công, nếu kéo dài thêm nữa sẽ có mưa." Nước Ant một năm có hai mùa lầy lội.

Một là vào mùa xuân, khi tuyết bắt đầu tan, mặt đất sẽ trở nên lầy lội dị thường, thời gian kéo dài từ tháng ba đến tháng sáu.

Lần thứ hai tương đối ngắn, là mùa mưa vào cuối thu, mặt đất sẽ trở nên lầy lội dị thường, đồng thời các con sông cũng bước vào thời kỳ nước dâng cao ngắn ngủi. Pavlov: "Sau khi mưa xuống, mực nước sông Desna ít nhất cũng sẽ dâng lên đến vạch thứ ba của cột đo thủy văn bên bờ, đến lúc đó muốn vượt sông sẽ rất khó khăn. Hơn nữa sau khi nước dâng, tàu pháo của hải quân có thể đi ngược dòng lên, chẳng lẽ bọn chúng muốn dùng xe tăng đấu với tàu pháo sao?" Vương Trung: "Vậy là tên này nói thật, ngày mai sẽ tấn công chúng ta, còn có cả lính dù. Gọi điện cho Trung tướng Kirienko ở phía sau."

Pavlov lập tức cầm lấy điện thoại: "Nối máy cho Trung tướng Kirienko - sở chỉ huy tập đoàn quân ấy! Alo? Tôi là Tham mưu trưởng Pavlov của Sư đoàn Cận vệ số 1, chúng tôi vừa nhận được tin tức mới nhất, xin mời Trung tướng Kirienko nghe máy."

Chương 305: Vẽ Đường 2

Chương 412: Sáng Kiến Mới

Chương 413. Sáng Kiến Mới Vương Trung: "Địch hoàn toàn không tiến hành trinh sát tiên tuyến sao?"

Pavlov đáp: "Hôm qua sau khi cậu ngủ có đội trinh sát của địch, cậu không nghe thấy tiếng súng máy bắn à?" Vương Trung lắc đầu, sau đó mới ý thức được một vấn đề: "Ông không ngủ sao?" Pavlov: "Ngủ một lúc, khoảng hai tiếng. Không cần lo lắng, sẽ không ảnh hưởng đến việc tôi thực hiện nhiệm vụ, tôi là Tham mưu trưởng, vốn công việc phần lớn là mang tính chất máy móc, đôi khi giao cho các Tham mưu khác là được rồi."

Vương Trung bất giác quay lại thị giác mắt thường, nhìn quầng thâm mắt Pavlov: "Ông như vậy thật khiến người ta lo lắng."

Lúc này Nelly bưng một khay lớn đựng thức ăn vào, trên đó không chỉ có ấm trà chén trà mà còn có cả bánh ngọt. Cô đặt khay lên bàn bản đồ. Vương Trung: "Ơ, đừng để đè lên bản đồ phòng thủ thành phố cụ thể, để lên chỗ kia kìa, hôm nay tạm thời chưa dùng đến bản đồ toàn bộ chiến tuyến." Nelly dịch chuyển cái khay lớn sang một bên, sau đó rót cho Vương Trung một ly trà nóng đầy.

Popov đưa cốc trà của mình tới: "Cho tôi thêm chút nữa." Nelly trực tiếp đổ hết trà trong ấm cho hắn, sau đó cầm ấm trà rỗng đi ra ngoài. Vasili: "Được đấy, vậy là những người khác không còn gì để uống nữa rồi."

Vương Trung cười cười, tiếp tục quan sát bờ tây.

Đột nhiên, ở góc nhìn bao quát, hắn phát hiện bờ tây xuất hiện lực lượng trinh sát của địch.

Vương Trung: "Bọn chúng đến rồi!"

Vasili vội vàng chạy tới bên cạnh, dùng kính pháo binh quan sát: "Ở đâu? Tôi không nhìn thấy."

Vương Trung: "Điện thoại, nối máy cho tôi tới Tiểu đoàn chống tăng."

Pavlov lập tức cầm ống nghe lên hô to "Tiểu đoàn chống tăng", sau đó đưa ống nghe cho Vương Trung.

Vương Trung nhận lấy, vừa lúc nghe thấy giọng nói từ bên kia: "Tiểu đoàn chống tăng, xin nghe."

"Lực lượng trinh sát của địch đã xuất hiện ở bờ bên kia, tôi lệnh cho pháo đài đầu cầu bắn pháo sáng, các anh dùng lựu pháo. Đừng dùng pháo kéo, để ZIS-30 khai hỏa, sau khi bắn xong thì chuyển vị trí ngay."

"Rõ, ZIS-30 khai hỏa, bắn xong chuyển vị trí."

Vương Trung vừa dứt lời, Pavlov đã dùng một chiếc điện thoại khác để kết nối với pháo đài đầu cầu: "Bắn pháo sáng, chú ý đừng để lộ vị trí súng máy, dùng vũ khí cá nhân khai hỏa." 10 giây sau, một quả pháo sáng được bắn lên từ pháo đài đầu cầu, chiếu sáng những tên lính trinh sát của địch đang bò trên mặt đất ở bờ bên kia.

Khẩu pháo ZIS-30 đã được bố trí sẵn sàng ở trận địa số 7 ven sông lập tức khai hỏa, đạn pháo nổ tung trên mặt đất bằng phẳng ở bờ tây. Tiếp theo đó là tiếng súng nổ như ngô rang, tất cả đều là tiếng súng trường.

Đáng tiếc hiện tại ánh sáng quá kém, hơn nữa khoảng cách của địch lại quá xa, cho nên độ chính xác có hạn. Lượt pháo cao xạ thứ hai đã ập tới.

Sau khi hiệu chỉnh từ loạt bắn đầu tiên, loạt bắn này rơi thẳng vào giữa đội hình của địch, khiến chúng bị nổ tung Sau đó chúng bắt đầu rút lui. Popov cũng đến cửa sổ quan sát của lô cốt, dùng kính viễn vọng nhìn về phía đối diện: "Bây giờ mới tiến hành trinh sát, có phải hơi muộn rồi không? Liệu có phải địch đã rơi vào trạng thái chủ quan khinh địch? Nghĩ lại biểu hiện của tên tù binh ngày hôm qua xem." Vương Trung: "Đây chẳng phải là chuyện tốt sao? Kiêu binh tất bại, hôm nay sẽ cho bọn chúng nằm la liệt." Pavlov cũng tham gia vào cuộc trò chuyện:

"Tôi tương đối lo lắng cho pháo đài đầu cầu. Theo tôi, chúng ta nên rút người về, cho nổ tung cây cầu đi." Vương Trung: "Nếu làm vậy, địch sẽ phân tán dọc theo bờ sông, chúng ta sẽ khó có thể tập trung tiêu diệt bọn chúng. Mục đích chúng ta giữ lại cây cầu này chính là để thu hút sự chú ý của địch, tiêu diệt sinh lực địch một cách tối đa, còn pháo đài đầu cầu chính là cái bẫy mà chúng ta giăng ra."

Nói xong, Vương Trung nhấp một ngụm trà, sau đó cầm bánh ngọt lên định ăn, kết quả phát hiện bánh ngọt là dưa chuột cắt lát.

Vương Trung: "Dưa chuột muối đâu?"

Vasili: "Mấy hôm trước cậu bảo chúng tôi mở hết ra, lấy nắp hộp làm mìn giả. Chúng tôi phát hiện ra một điều, mìn thật khi bị pháo địch bắn trúng sẽ phát nổ. Nhưng nắp hộp dưa chuột muối sẽ không phát nổ, chúng tôi chỉ cần chôn nông một chút, sau khi bị pháo kích, đất cát phía trên bị thổi bay, công binh của địch sẽ phải tới để rà phá bom mìn."

Vương Trung nhìn Vasili: "Không tệ nha nhạc sĩ, vận dụng như vậy là rất hay." Vasili vừa nghe đến danh xưng "nhạc sĩ" liền lộ ra vẻ mặt như ăn phải ruồi, nhưng vẫn tiếp tục nói: "Chúng tôi còn giấu vài quả mìn thật, nhưng đã tháo kíp nổ ra,

như vậy chúng sẽ không bị áp suất của đạn pháo kích nổ. “Chúng tôi lắp kíp nổ mới ở dưới quả mìn, dùng nam châm để giữ tiếp điểm, một khi địch nhấc quả mìn lên, nam châm mất tiếp xúc với mặt đất, dòng điện sẽ truyền tới kíp nổ và quả mìn sẽ phát nổ.”

Vương Trung: “Giỏi đấy nhạc sĩ”

Vẻ mặt Vasili từ ăn phải ruồi chuyển sang ăn phải gián, hơn nữa còn là sau khi cắn một miếng thì phát hiện còn nửa con gián ở. Popov: “Tôi không hiểu về điện, nhưng nếu quả mìn bị pháo địch bắn lệch vị trí thì chẳng phải nó sẽ phát nổ sao?”

Vasili: “Vậy thì cũng không thiệt hại gì, mìn áp lực thông thường khi gặp áp suất lớn cũng sẽ phát nổ.”

Vương Trung: “Kinh nghiệm này có thể nhân rộng ra, đợi sau khi chiến tuyến ổn định, cậu viết thành báo cáo nhé.” Vasili: “Được thôi, chỉ cần không bắt tôi sáng tác thì cái gì tôi cũng làm.”

Chương 306: Địch Dùng Pháo Kích Quấy Rối _

Chương 413: Địch bắn vào trận địa giả

Chương 414. Địch bắn vào trận địa giả

Lúc này, chiếc đồng hồ báo thức trên bàn vang lên. Nelly vừa lúc bưng tách trà mới vào phòng, bị tiếng chuông đồng hồ dọa giật mình.

Pavlov ấn tắt đồng hồ báo thức: "Đến giờ rồi, có phải nên bắt đầu phản pháo rồi không?"

Vương Trung nhìn đồng hồ: "Bắt đầu thôi."

Pavlov cầm ống nghe điện thoại: "Nối máy với Trung đoàn pháo binh. Trung đoàn pháo binh nghe rõ, bắt đầu bắn."

Thiếu tướng Siegfried Gilles vừa mới đến sở chỉ huy tấn công thì đã nghe thấy từ xa truyền đến những tiếng nổ ầm ầm như sấm rền.

Hắn cau mày hỏi sĩ quan phụ tá: "Chuyện gì vậy?"

Sĩ quan phụ tá: "Tôi lập tức đi tìm hiểu tình hình."

Nói xong, viên phó quan lớn tuổi hơn Siegfried rất nhiều xoay người rời đi.

Bên trong Quân đoàn ky sĩ Asgard, tình huống cấp dưới lớn tuổi hơn cấp trên là rất phổ biến, điều này thể hiện ý chí của Hoàng đế Reinhardt: Sử dụng những sĩ quan trẻ tuổi mới, am hiểu kỹ thuật quân sự mới nhất để nhanh chóng thay thế nhóm sĩ quan Junker già cỗi.

Mâu thuẫn ở chỗ, nếu thiếu đi những sĩ quan Junker này, cỗ máy quân đội khổng lồ sẽ không thể vận hành.

Ngay cả Quân đoàn ky sĩ Asgard - nơi bổ nhiệm phần lớn sĩ quan là người xuất thân từ thường dân - cũng không ngoại lệ.

Trong kế hoạch của Reinhardt, toàn bộ kế hoạch "thay máu" sẽ kéo dài 10 năm, và khi kế hoạch hoàn thành cũng là lúc Prosen đặt chân lên mảnh đất của Liên minh Tam cường, trở thành bá chủ thế giới thực sự.

Sĩ quan phụ tá nhanh chóng quay trở lại: "Bọn địch đang pháo kích vào nơi tập kết quân và trung tâm hậu cần của chúng ta."

Siegfried: "Có phải là pháo kích theo lệ thường không?" "Hình như không phải, thời gian không đúng lắm. Hơn nữa, tối hôm qua bọn địch không pháo kích, khiến rất nhiều người ngủ không ngon giấc."

Siegfried cau mày: "Kế hoạch tấn công của chúng ta bị lộ rồi sao?"

"Rất có thể, gần đây binh lính bàn tán rất nhiều về việc sẽ nhanh chóng tiêu diệt lũ Ant, sau đó sẽ ăn mừng năm mới ở Yekaterinburg, có thể bọn địch đã bắt được tù binh và lấy được thông tin từ bọn chúng."

Siegfried: "Pháo binh của chúng ta có thể áp chế pháo binh của bọn địch không?" "Có thể, không quân trinh sát đã phát hiện ra trận địa pháo binh của bọn chúng." Siegfried: "Vậy thì nổ súng đi."

Pavlov là người đầu tiên ngẩng đầu lên: "Tiếng huýt gió này nghe không đúng lắm."

Vương Trung lộ ra vẻ mặt khó hiểu. Từ lúc nãy, trên đầu hắn toàn là tiếng rít của đạn pháo bắn lên trời, hắn căn bản

không phân biệt được cái nào là bất thường.

Nhưng phía sau lại truyền đến tiếng nổ, Vương Trung vội vàng điều chỉnh góc nhìn, thấy đạn pháo của địch đang nã xuống không ngừng.

Tất cả đều rơi xuống trận địa pháo binh giả được dựng lên từ gỗ và lưới ngụy trang. Không ngờ bọn chúng lại giở trò này, không bắn rơi máy bay trinh sát của chúng ta là để cho chúng ta nhìn thấy trận địa giả! Quả nhiên là binh bất yếm trá, lũ Prosen các người còn phải học tập thêm nhiều! Vị Tôn Vũ của đất nước tôi, so với các người cao minh hơn không biết bao nhiêu lần!

Pavlov không có hack, chỉ có thể gọi điện thoại tới khắp nơi để xác nhận vị trí bị địch oanh tạc, sau khi gọi ba cuộc, hắn mới nhận được thông tin chính xác, báo cáo với Vương Trung: “Bọn địch đang oanh tạc trận địa pháo binh giả của chúng ta.”

Vương Trung: “Hôm nay tăng thêm thức ăn cho đơn vị nghỉ binh. Đợi tối nay bảo bọn họ nhanh chóng dựng trận địa giả mới.”

Vasili lẩm bẩm: ” Trận địa giả, mìn giả, Rokossovsky đánh trận toàn dùng đồ giả.” Vương Trung: “Đấy gọi là binh bất yếm trá! Địch mạnh hơn chúng ta, vì vậy chúng ta phải động não mới thắng được bọn chúng, hiểu chưa?” Vương Trung nói xong mới kịp phản ứng, chết tiệt, mìn giả đâu phải là do hắn bày ra! Chưa kịp nói với Vasili thì chuông điện thoại vang lên. Pavlov theo thói quen nhấc máy: “Sư bộ. Bao nhiêu máy bay? Đã thông báo cho không quân chưa? Được rồi, tôi biết rồi.”

Sau khi cúp điện thoại, vị Tham mưu trưởng vạm vỡ như gấu ngựa nói với Vương Trung: “Tu sĩ Peter nghe thấy trên không có rất nhiều tiếng máy bay vận tải ba động cơ, phỏng

đoán là lính dù. Đã thông báo cho không quân cất cánh đánh chặn.”

Vương Trung: “Máy bay vận tải ba động cơ, Junkers Ju 52 sao?”

Vasili cảm thán: “Tướng quân, ngài đúng là am hiểu vũ khí của Prosen như lòng bàn tay.”

Vương Trung thầm nghĩ, đó là điều đương nhiên, phần lớn những người yêu thích quân sự ban đầu đều bị quân phục của Đức Quốc xã thu hút, sau đó mới dần dần chuyển sang yêu thích những thứ khác, vì vậy phần lớn bọn họ đầu rất quen thuộc với trang bị của Đức Quốc xã. Vương Trung: “Tôi đã sớm nhận thức được chúng ta và Prosen nhất định sẽ có một trận chiến, vì vậy tôi âm thầm tìm hiểu về tình hình của bọn chúng!”

Mấy người khác trong sở chỉ huy nhìn nhau, rất ăn ý không nhắc đến chuyện đứng bét.

Ngay cả Nelly cũng không nhắc tới.

Lúc này điện thoại lại reo, Pavlov sau khi nghe xong liền báo cáo với Vương Trung: “Đài quan sát phòng không phát hiện máy bay địch đang bay về hướng này.”

Nói xong, hắn dùng bút chì vẽ vài đường trên bản đồ. Vương Trung: “Xem ra bãi đáp nằm trong khoảng từ Kalinka đến Senica. Gọi điện thoại cho Tập đoàn quân, thông báo cho Kirienko.”

Chương 307: Bắn Dọc Đường

Chương 414: Phi Cơ Địch Tấn Công

Chương 414. Phi Cơ Địch Tấn Công

Trong lúc Pavlov gọi điện thoại, Popov lên tiếng: "Lực lượng Vệ binh Quốc gia của Thẩm Phán Đình sẽ xử lý bọn chúng, trang bị của bọn họ tốt hơn so với bộ binh thông thường, hơn nữa tất cả đều là những chiến sĩ có đức tin kiên định. Hiện tại còn được xe tăng yểm trợ."

Vương Trung: "Tôi tin tưởng Kirienko, ở Yekaterinburg, tôi đã có buổi nói chuyện rất lâu với ông ấy, ông ấy là một vị tướng đáng tin cậy."

Popov nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây: "Vậy sao."

Đúng lúc này, pháo kích chuẩn bị nhằm vào tuyến phòng thủ của địch chính thức bắt đầu.

Đạn pháo hạng nặng khiến trần nhà của lô cốt - vốn mới chỉ được xây dựng hơn 20 ngày - rơi xuống không ít bụi bặm.

Hỏa lực của địch kéo dài đến tận 7 giờ sáng.

Khác với những lần hứng chịu hỏa lực chuẩn bị trước, lần này Vương Trung và mọi người ngồi trên ghế để cảm nhận

Dù sao địa đạo cũng được gia cố cẩn thận, chỉ cần không bị pháo hạng nặng bắn trúng trực tiếp thì sẽ không gặp nguy hiểm gì quá lớn.

Mà trúng đạn trực tiếp cũng chưa chắc đã nguy hiểm, bởi vì phía trên địa đạo còn có nguyên một tòa nhà bê tông cốt

thép, địa đạo này vốn được cải tạo từ tầng hầm. Vương Trung đứng ở cửa quan sát nhìn ra ngoài, lúc này mặt trời đã lên cao, toàn bộ bờ Tây đều nằm trong tầm mắt, dù có dùng ống nhòm cũng không nhìn thấy bóng người. Vasili chiếm dụng ống nhòm của pháo đội, nhìn nửa ngày rồi buột miệng: "Yên tĩnh thật, chẳng nghe thấy tiếng động cơ xe tăng của địch đâu cả."

Ngay cả Peter cũng không nghe thấy tiếng động cơ, vậy chứng tỏ quân địch đã bị hỏa lực phản pháo của bọn họ đánh cho choáng váng.

Lúc này, chuông điện thoại vang lên, Vương Trung nói: "Chắc là Peter gọi, hẳn là hắn nghe thấy tiếng động cơ xe tăng rồi, gọi điện báo cho chúng ta." Pavlov nhấc điện thoại: "Sư đoàn bộ, có chuyện gì vậy? Được, tiếp tục theo dõi."

Gác điện thoại, ông ta nói với Vương Trung: "Lực lượng dự bị của sư đoàn đóng quân ở phía sau báo cáo, nghe thấy tiếng súng ở hướng Đông, không quá mãnh liệt." Vương Trung: "Là lính dù của địch, bảo bọn họ cẩn thận. Đến trưa thì nhớ gọi điện cho Kirienko hỏi tình hình dọn đẹp lính dù."

Vương Trung vừa dứt lời, chuông điện thoại lại vang lên. Pavlov nhấc máy: "Được, tôi biết rồi."

Đặt ống nghe xuống, Tham mưu trưởng ngẩng đầu nhìn Vương Trung: "Đến rồi, tiếng động cơ."

Vương Trung: "Theo kế hoạch ban đầu, pháo binh bắt đầu khai hỏa."

Pavlov lại cầm lấy ống nghe vừa đặt xuống.

Nelly bỗng nhiên nói nhỏ: "Tham mưu trưởng giống hệt một chú gấu đang ăn cá." Vương Trung định quay sang nhìn ra ngoài cửa sổ quan sát, nghe Nelly nói vậy bèn vội vàng quay đầu lại, quả nhiên thấy y như lời cô nói: Ống nghe điện thoại chính là con cá, còn Pavlov đang dùng một tay gặm.

Tham mưu trưởng không nghe thấy Nelly nói thầm, ông ta lớn tiếng ra lệnh: "Pháo binh, dựa theo kế hoạch hỏa lực, tiến hành bắn chặn!"

Vương Trung lập tức nghe thấy tiếng đạn pháo bay vun vút trên đầu, nhưng khác với lần trước, lần này Vương Trung có thể nghe thấy tiếng đạn pháo rơi xuống đất nổ tung. Tiếng nổ vang dội như sấm rền từ phía chân trời truyền đến.

Pavlov vừa định rời khỏi điện thoại đi đến bên cửa sổ quan sát thì chuông điện thoại lại vang lên.

Sau khi nghe điện thoại xong, Pavlov nói: "Trạm quan sát báo cáo nhìn thấy khói bụi, xe tăng của địch đang tới." Vương Trung vội vàng chạy đến bên cửa sổ quan sát nhìn ra ngoài.

Tuy nhiên vị trí địa đạo của bộ chỉ huy Sư đoàn quá thấp, cho dù là làn khói bụi hay là vụ nổ do pháo binh bắn chặn, Vương Trung đều không nhìn thấy gì.

Ngay cả khi Vương Trung chuyển góc nhìn cũng không thể thấy gì.

Vương Trung thu hồi tầm mắt, sau đó nhìn thấy Nelly có vẻ rất muốn nhìn ra bên ngoài, đang cố gắng kiễng chân, nhưng cho dù có kiễng hết cỡ thì tầm mắt của cô cũng chỉ đến mép dưới của cửa sổ quan sát mà thôi. Vương Trung kéo một thùng đạn đến, bế Nelly đặt lên trên.

Vasili cười nói: "Nhìn cảnh này tôi lại nhớ đến cuốn tiểu thuyết mà tôi từng đọc hồi nhỏ, trong đó có một chiến binh người lùn khi trấn giữ thành trì vì quá thấp nên không nhìn thấy gì bên ngoài…"

Nelly cau mày, nhảy xuống khỏi thùng đạn, bưng khay trà bánh rồi định bỏ đi. Vương Trung: "Chờ đã, cứ để đó đi. Trong lúc chiến đấu cô ở yên trong địa đạo đi, những nơi khác không an toàn." Nelly lúc này mới đặt khay xuống, sau đó

chạy đến một góc đứng, hai tay khoanh trước người, miết nhẹ vào tà váy. Vương Trung tiếp tục nhìn ra ngoài.

Lúc này, chuông điện thoại lại vang lên, vài giây sau Pavlov báo cáo: "Peter nghe thấy tiếng phi cơ bổ nhào, còn có cả tiêm kích hộ tống."

Vương Trung: "Cuối cùng quân địch cũng chịu cho máy bay hộ tống, phi cơ của chúng ta đã cất cánh chưa?" Pavlov: "Vừa mới hạ cánh tiếp nhiên liệu và đạn dược xong, hiện tại đang cất cánh." "Vasili, lấy cái radio Prosen của cậu ra đây! Mở rộng tần số thu sóng, chúng ta nghe ngóng tình hình trên không một chút."

Vasili lập tức lấy chiếc radio chiến lợi phẩm của Prosen ra, vừa điều chỉnh vừa tấm tắc khen ngợi: "Đồ của Prosen đúng là tốt thật, pin sạc từ sáng đến giờ, bốn tiếng rồi mà vẫn còn điện."

Lúc này, trong radio truyền đến một giọng nói, là tiếng Đức.

Vasili dịch: ""Chuẩn bị giao chiến, vứt bỏ thùng dầu phụ.."

Vương Trung hơi nhíu mày, lúc chơi War Thunder, khi lái chiếc Bf 109 đời đầu, Vương Trung chưa từng dùng đến thùng dầu phụ. Nhưng nghĩ lại, đây đâu phải cùng một thế giới, FW-190 còn được đưa vào thực chiến ngay trong chiến dịch Barbarossa, mấy chỉ tiết nhỏ nhặt này đâu đáng để bận tâm.

Chương 308: Thông Tin Từ Công Chúa Gửi… _

Chương 415: Súng Cối

Chương 415. Súng Cối

Trong radio lại có người lớn tiếng hét lên điều gì đó bằng tiếng Prosen rất gấp gáp, Vương Trung chỉ nghe được mỗi chữ "Achtung".

Vasili dịch lại rất trung thành: "Hai giờ, phát hiện máy bay địch, ở ngay phía dưới chúng ta."

Lúc này, trong radio lại vang lên một giọng nói khác, là của một người Prosen lớn tuổi hơn, giọng điệu cũng trầm hơn.

Vasili: "Lao xuống, giữ chân bọn chúng, yểm hộ máy bay oanh tạc. Bọn chúng đuổi theo thì hãy thoát ly, đừng có mà quần nhau với chúng"." Vương Trung nói: "Thật ra Bf 109 đời đầu cũng có thể quần nhau với bọn chúng được một lúc, nhưng chỉ huy của bọn chúng nói không sai, không nên dây dưa với Yak ở độ cao thấp, cho dù đó chỉ là Yak-1. Chỉ cần đuổi được lũ Yak để máy bay oanh tạc ném bom là được."

Mọi người nhìn nhau đầy ẩn ý.

Lúc này, trong radio rốt cuộc vang lên giọng nói mà Vương Trung có thể hiểu được: "Máy bay tiêm kích của địch! Semyon, cậu dẫn theo phi đội 2 chặn bọn chúng lại, tôi đi săn máy bay oanh tạch." "Kharlamoy, lại muốn cướp mạng máy bay oanh tạch của tôi à! Nhưng không sao, xem tôi bắn rơi nhiều máy bay tiêm kích hơn cậu, như vậy tôi mới là phi công có giá trị nhất!"

Ngay sau đó, thông tin liên lạc trên không trở nên hỗn loạn.

Hai thứ tiếng trộn lẫn vào nhau, Vasili không kịp phiên dịch.

“Misha! Địch ở phía sau cậu kìat” “AI LaGG-3 đang quần nhau với Zero của tôi!”

“Hắn biến đi đâu rồi? Tôi không nhìn thấy hắn!”

“Xoay trái, tất cả cùng xoay trái! Kẻ nào không xoay trái là địch!”

Vương Trung cau mày, Vương Trung đi tới trước cửa sổ quan sát, dùng hack quan sát trận không chiến.

Cả hai bên đầu có máy bay bị bắn hạ, kéo theo lửa và khói đen lao xuống mặt đất.

Lúc này, Vương Trung nhìn thấy 30 chiếc máy bay oanh tạch bổ nhào đang áp sát từ phía Bắc - có vẻ như để tránh bị không quân đánh chặn, chúng đã đi vòng từ phía Bắc. Máy bay oanh tạch bổ nhào bắt đầu bổ nhào!

Ngay sau đó, 6 mũi thần tiễn lao lên từ mặt đất.

Chỉ một thoáng sau, đội hình máy bay oanh tạch đã tan tác như ong vỡ tổ.

Nhưng chúng đang ở độ cao quá lớn, trước khi bay ra khỏi tầm bắn của pháo phòng không đã có máy bay trúng đạn.

Do được thả từ độ cao quá lớn nên một nửa số bom đã không rơi xuống mục tiêu, tạo thành những cột nước cao đến chục mét.

Làn thần tiễn thứ hai được phóng lên, nhưng lần này phần lớn đều bắn trượt mục tiêu, chỉ có một quả tên lửa ngoan cường đuổi theo chiếc Stuka đang liều mạng hạ thấp độ cao để

bỏ chạy. Ngay sau đó, những chiếc Yak-1 không tham gia không chiến xuất hiện.

Các phi công Stuka nhanh chóng tạo thành đội hình kim cương dày đặc, dùng hỏa lực của súng máy sau đuôi tạo thành lưới lửa phòng ngự. Vương Trung nhìn thấy một chiếc Yak lao xuống phía dưới đội hình địch, sau đó bắt đầu lấy đà để bổ nhào lên tấn công - như vậy sẽ tránh được làn hỏa lực của súng máy sau đuôi.

Nhưng đúng vào lúc này, nó đã bay ra khỏi tầm nhìn. Vương Trung thầm mắng một câu "ngu xuẩn", sau đó cầm lấy micrô của Vasili: "Kharlamoy, trả lời!" Kharlamov: "Ai gọi tôi vậy?" Vương Trung vội vàng chuyển góc nhìn nhưng lại không tìm thấy góc nhìn của Kharlamov. Bởi vì không quân không thuộc quyền chỉ huy của Vương Trung.

Vẫn là không được chứng kiến kết quả!

Vương Trung đành buông micrô, không làm phiền phi công chiến đấu nữa.

Lúc này, viên Tham mưu phụ trách quan sát bờ Tây bỗng hô lên: "Xe tăng!"

Do máy bay địch xuất hiện nên pháo binh đã ngừng bắn. Sau khi lưới lửa chặn địch biến mất, đội hình xe tăng của địch cuối cùng cũng lọt vào tầm nhìn của Sư đoàn bộ binh.

Vương Trung vội vàng quay lại bên cửa sổ quan sát.

Xe tăng của địch dàn trận theo đội hình tấn công tiêu chuẩn, nhưng trong đội hình xuất hiện một vài khoảng trống, hiển nhiên là do bị lưới lửa của pháo binh vừa rồi bắn trúng.

Có những khoảng trống khá lớn, ước chừng mất khoảng một trung đội xe tăng.

Cũng không biết là bị diệt sạch, hay là xe tăng bị bắn hỏng nên phải bỏ lại. Mặc dù vậy, số lượng xe tăng của địch vẫn rất đông. Vương Trung ước chừng toàn bộ chiến tuyến của Sư đoàn đang phải đối mặt với khoảng 200 chiếc xe tăng.

Số lượng bộ binh đi theo sau xe tăng thậm chí còn kinh người hơn, cứ như thể đợt pháo kích vừa rồi chẳng gây ra thương vong gì cho bọn chúng vậy.

Đương nhiên là pháo kích không thể không gây thương vong, chỉ có một khả năng, đó là quân địch quá đông, chết vài tên cũng chẳng đáng là bao. Vương Trung: "Bảo pháo cối khai hỏa theo kế hoạch!"

Là bên phòng thủ, tất cả các đơn vị pháo binh của Vương Trung đều chuẩn bị rất nhiều kế hoạch hỏa lực, chỉ cần khai hỏa theo kế hoạch thì có thể đảm bảo đạn pháo rơi đều lên đội hình của địch, tạo thành hỏa lực chặn địch hiệu quả.

Hiện tại trên không có máy bay địch, pháo binh không dám để lộ vị trí, vậy thì pháo cối chính là lựa chọn tốt nhất. Sau khi Pavlov ra lệnh, loạt đạn pháo đầu tiên lập tức rơi xuống, hàng chục cột khói nhỏ bốc lên từ đội hình của địch.

Theo kế hoạch hỏa lực, mỗi khẩu pháo đều phụ trách bắn yểm trợ cho một khu vực nhất định, vì vậy đạn pháo rơi đều khắp đội hình của địch, khiến cho đám lính xung kích phải nằm rạp xuống - không phải là do bị pháo dọn sạch, mà là do theo bản năng, khi nhìn thấy đạn pháo rơi xuống gần đó thì ai cũng sẽ tìm chỗ ẩn nấp.

Cho dù là lính Đức dày dạn kinh nghiệm cũng không ngoại lệ.

Dù sao thì chẳng ai muốn lấy mạng sống của mình ra để thử vận may cả.

Chương 309: Cuối Cùng Cũng Có Chuyện …

Chương 416: Ăn Pháo Cảm Thấy Thế Nào

Chương 416. Ăn Pháo Cảm Thấy Thế Nào

Lúc này, viên Tham mưu phụ trách quan sát bờ Tây nói: "Sao bọn chúng không thả khói ngụy trang nhỉ?" Vương Trung: "Dựa theo kinh nghiệm giao chiến với quân địch trước đây, các chỉ huy của quân Đức sẽ không thả khói ngụy trang khi họ cho rằng hỏa lực bắn thẳng của mình chiếm ưu thế."

Vasili bổ sung: "Đặc biệt là sau khi biết ngài rất thích dùng 'thần tiễn' để phòng không, bọn chúng càng không dám thả khói." Viên Tham mưu mới gật gù. Vương Trung định nói tiếp thì lại thấy Nelly trèo lên thùng đạn để nhìn ra ngoài.

Xem ra con gái cũng tò mò với chiến trường nhỉ?

Vasili: "Xe tăng của địch đã vượt qua mốc 1500 mét!" Vừa dứt lời, quân địch lập tức dừng lại, bắt đầu loạt bắn đầu tiên.

Tiếng nổ vang dội trên đầu mọi người.

Pavlov ngẩng đầu nhìn: "Bọn chúng đang bắn vào cửa sổ…"

Vương Trung: "Giống như ở Cao điểm Peniye, trước tiên bắn vào cửa sổ, có lẽ là để áp chế 'thần tiễn'."

Pavlov: "Nhưng 'thần tiễn' của chúng ta đều ở phía sau, như vậy chẳng phải là lãng phí đạn dược sao?"

Vương Trung: "Nếu tôi là chỉ huy của địch, tôi cũng sẽ bắn, lỡ đâu lại có thì sao?"

Lúc này, xe tăng của địch bắt đầu loạt bắn thứ hai.

Chuông điện thoại trong địa đạo vang lên. Pavlov nhấc máy: "Sư đoàn bộ binh. Đừng có bắn! Vội cái gì! Chờ chúng nó vào gần 1000 mét rồi hãy bắn."

Nói xong, ông ta cúp máy, quay sang nói với Vương Trung: "Lính mới của trung đoàn pháo chống tăng sốt ruột rồi."

Vương Trung cười nói: "Hôm nay sẽ cho bọn họ bắn đã đời."

Quân địch lại bắn thêm vài loạt đạn nữa, sau đó mới bắt đầu tiến lên.

Pavlov nhận một cuộc gọi, sau đó quay sang báo cáo với Vương Trung:

"Ngoài việc tấn công vào các cửa sổ ở tầng 2 và tầng 3, bọn chúng còn bắn vào các công sự của đội trinh sát sáng nay - tất nhiên là hiện tại các công sự này đều trống không.

"Có ba tổ súng máy bị bọn chúng mò đến, súng máy đã được thu hồi, 10 đồng chí hy sinh, hơn chục người khác bị thương."

Vương Trung: "Có thể chấp nhận được, sẽ bắt bọn chúng phải trả giá đắt."

Vasili: "Nếu bọn chúng cứ đứng im một chỗ, bắn hết tất cả cửa sổ thì sao? Như vậy chẳng phải chúng ta sẽ thiệt hại nặng hơn sao?"

Vương Trung: "Pháo 75mm KwK 37 L/24 của xe tăng Panzer IV ở khoảng cách này không thể bắn chính xác đến vậy đâu, cậu không thấy phần lớn xe tăng của chúng đều là Panzer TII với pháo 50mm KwK 38 L/42 sao? Uy lực của loại đạn nổ phá mảnh của khẩu pháo này cũng chỉ đến thế mà thôi.

“Nếu chúng cứ đứng im ở khoảng cách này mà bắn, tôi sẽ cho pháo chống tăng bắn trả. Cậu nghĩ pháo 50mm của chúng có thể đấu lại pháo 57mm mà chúng ta mới nhận được không?”

Cỡ nòng tương đương với uy lực, đạn nổ phá mảnh của pháo 50mm KwK 38 L/42 thì đã được kiểm chứng ở Cao điểm Peniye rồi, chỉ ngang với lựu đạn mà thôi. Dùng nó để bắn phá pháo chống tăng được bố trí trong công sự thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Còn pháo 57mm ZiS-2 mà bọn họ mới nhận được thì đúng là không thể bắn xuyên giáp của hổ báo ở khoảng cách 1500 mét, nhưng vấn đề là xe tăng của quân địch đâu phải hổ báo, chỉ là Panzer III và Panzer IV đời đầu mà thôi. Sợ gì bọn chúng chứ.

Viên Tham mưu phụ trách quan sát bờ Tây bỗng hô lên: “Bọn chúng đã vượt qua mốc 1000 mét!”

Vương Trung vội vàng áp sát vào cửa sổ quan sát.

Đúng lúc này, pháo chống tăng khai hỏa.

Tốc độ đạn của pháo 57mm rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã bay tới mục tiêu, căn bản là không nhìn rõ.

Ngay lập tức, 7, 8 chiếc xe tăng trong đội hình của địch phải dừng lại. Trong đó có một chiếc bốc cháy dữ dội, kíp lái nhanh chóng thoát ra ngoài, nhưng xe tăng còn chưa kịp nổ tung thì họ đã bị thổi bay, tháp pháo văng lên trời.

Còn một vài chiếc xe tăng khác tuy nhìn bề ngoài không bị hư hại gì, nhưng kíp lái vẫn chui ra ngoài, nấp sau xe tăng.

Còn những chiếc xe tăng không có biểu hiện gì khác thường, kíp lái cũng không thoát ra ngoài, thì theo như Vương Trung quan sát, có lẽ bọn chúng đã chết sạch rồi. Chỉ cần một

phát bắn trúng, toàn bộ kíp lái lên thiên đường, thích loại đạn pháo 57mm của cha mày chứ, lũ quỷ Prosen?

Vương Trung biết điều này, pháo thủ không biết, vì thế đợt tấn công thứ hai có mấy phát là để "bổ sung" cho những mục tiêu hoàn toàn không có phản ứng này.

Lúc này quân địch cũng phát hiện ra đại khái vị trí của pháo chống tăng, bắt đầu vội vàng bắn.

Vương Trung vội vàng quan sát tình hình bên mình, sau đó phát hiện ra quân địch phát hiện ra là ZIS-30, dù sao những chiếc xe này cũng khá lớn, vị trí khai hỏa tương đối cao, rất khó ẩn nấp.

Nhưng loạt đạn pháo đầu tiên đều bắn vào lớp chắn, chỉ có một pháo thủ của ZIS-30 bị mảnh đạn làm bị thương.

Về phần vị trí của khẩu pháo 57mm phiên bản kéo xe, quân địch một chiếc cũng không phát hiện ra.

"Oái ăm" thay, pháo 57mm phiên bản kéo xe vì tổ pháo nhiều người, khai hỏa lại nhanh, mười hai khẩu pháo bắn liên tục, gần như biến thành pháo tự động. Toàn bộ chiến trường lúc này tràn ngập tiếng pháo, thêm vào đó là tiếng gầm rú của động cơ xe tăng, vô cùng náo nhiệt.

Tuy nhiên, do thiếu đi tiếng súng máy nên Vương Trung cảm thấy hơi kỳ lạ.

Chương 310: Xe Tăng Đông Như Kiến

Chương 417: Lính Thủy Đánh Bộ Cũng Ra…

Chương 417. Lính Thủy Đánh Bộ Cũng Ra Tay

Lực lượng bộ binh chủ yếu của quân địch bị pháo kích chặn lại phía sau, súng máy không có mục tiêu - hiệu quả bắn không cao, lại còn có thể dẫn đến việc xe tăng của quân địch bắn thẳng vào, thế là họ dứt khoát không nổ súng.

Lúc này là trận đấu pháo thuần túy, lực lượng chủ yếu là trung đoàn pháo binh được bổ sung dựa trên nền tảng tiểu đoàn pháo chống tăng ban đầu của Sư đoàn Cận vệ số 1.

Xem ra, cuộc tấn công từ phía bờ sông này sẽ nhanh chóng bị đẩy lùi.

Lúc này, Vasili lên tiếng: “Xe tăng của quân địch đang tiếp cận căn cứ đầu cầu!”

Vương Trung lập tức nhìn về phía cây cầu lớn, quả nhiên xe tăng của quân địch đang tiến gần đến căn cứ đầu cầu. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chiếc T-34 bên này cầu đã nổ súng.

T-34 không thể bắn xa như pháo 57mm mới, nhưng yểm trợ căn cứ đầu cầu ở cự ly gần thì không thành vấn đề. Hơn nữa, T-34 có giáp, không phải “mui trần” như Z1S-30, hoàn toàn có thể áp sát bờ sông, dựa vào công sự để bắn đối kháng ở cự ly gần với quân địch.

Chiếc Panzer IV vốn đang tập trung áp chế căn cứ đầu cầu bỗng chuyển họng súng, nhắm vào chiếc T-34 khai hỏa.

Do T-34 nổ súng bất ngờ, quân địch thậm chí còn chưa kịp chuyển sang đạn xuyên giáp, đạn nổ mạnh bắn thẳng vào trận địa của T-34.

Sau vài đợt bắn, chiếc Panzer IV còn lại bắn khói ngụy trang, bắt đầu rút lui. Thấy lực lượng tấn công căn cứ đầu cầu bắt đầu bắn khói ngụy trang, các lực lượng khác cũng thi nhau sử dụng "kỹ năng truyền thống" này, trong chốc lát toàn bộ bờ tây chìm trong khói trắng.

Vương Trung nói: "Súng máy nổ súng, tạo thành khu vực hỏa lực."

Bởi vì quân địch bắn khói ngụy trang, khói che khuất nên không thể nhìn thấy vị trí hỏa lực súng máy bên này, vậy thì súng máy có thể thoải mái khai hỏa.

Tiếng súng máy vang lên như "rang đậu", đan xen thành lưới lửa dày đặc, chặn đứng lực lượng bộ binh của quân địch đang muốn thừa cơ xông lên.

Đột nhiên, Vương Trung nhìn thấy một chiếc Panzer IV lao hết tốc lực về phía căn cứ đầu cầu, phía sau là ba chiếc xe bán xích chở đầy bộ binh! Chiếc Panzer IV đâm thẳng vào căn cứ đầu cầu, dùng thân xe của mình thu hút toàn bộ sự chú ý của quân phòng thủ, ngay sau đó ba chiếc xe bán xích lao đến bên cạnh căn cứ đầu cầu, lính ném lựu đạn tinh nhuệ của quân Prossen thuộc lực lượng SS trên xe nhảy xuống, vừa ném lựu đạn vừa hét lớn: "Giết!"

Ngay sau đó, từ trong căn cứ đầu cầu, các chiến binh công binh mặc áo giáp chiến đấu xuất hiện.

Không ngờ đúng không, tôi đã bố trí công binh chiến đấu ở đây!

Lính ném lựu đạn của quân Prosen vì chiến đấu tầm gần nên đầu được trang bị súng tiểu liên, đạn súng lục bắn ra từ súng tiểu liên căn bản không thể xuyên thủng lớp giáp chiến đấu mới tinh.

Còn những gì Vương Trung trang bị cho công binh chiến đấu đều là súng tiểu liên PPSh-41 - phiên bản tiền nhiệm với băng đạn tròn, bắn hết đạn còn có thể dùng làm vũ khí cùn để tấn công. Vương Trung thích thú nhìn các chiến binh công binh "hành hạ" đám lính Prosen trong trận cận chiến.

Lúc này, Vasili đột nhiên hét lên: "Nhanh nhìn kìa!"

Vương Trung lúc này mới thôi xem "kịch", quay trở lại thế giới thực, nhìn theo hướng Vasili chỉ.

Hắn thấy lính thủy đánh bộ đang di chuyển bằng xuồng máy, vượt qua sông Desna. Có ý gì đây? Lính thủy đánh bộ nhận định căn cứ đầu cầu gặp nguy hiểm nên chủ động tấn công?

Lính thủy đánh bộ không thuộc quyền quản lý trực tiếp của Vương Trung, tuy rằng tiếp nhận chỉ huy của hắn nhưng không phải là quân của hắn. Vì vậy, góc nhìn quan sát từ trên cao của Vương Trung chỉ thấy một biểu tượng lực lượng lính thủy đánh bộ rất lớn trong làn khói, không nhìn thấy rõ từng người cụ thể.

Dù sao hắn cũng thấy biểu tượng này tung ra một cú móc trái, "quét sạch" toàn bộ lính Prosen đang mò mẫm trong làn khói, còn đốt cháy cả chiếc pháo tự hành StuG IV yểm trợ cho quân Prosen trong làn khói.

Lúc này, chiếc pháo hạm trên sông của hải quân cũng di chuyển đến, thả neo trên sông rồi khai hỏa, pháo tự động bắn xạ vào màn khói. Hay cho một cú "lật kèo", ban nãy tầm nhìn của quân địch rõ ràng, chúng cho rằng chỉ dựa vào một chiếc

tàu thì không thể nào đánh bại được đội hình xe tăng. Khói bốc lên là bắt đầu phát huy lợi thế của pháo tự động đúng không? Tố chất binh lính của hải quân, tỉnh thân chủ động của họ thật đáng nể!

Vương Trung đang quan sát thì chuông điện thoại reo lên, lần này vì điện thoại ngay bên cạnh nên hắn trực tiếp nhấc máy: "Tôi là Rokossovsky." "Báo cáo tướng quân, chúng tôi ở căn cứ đầu cầu, đã đánh lui được quân địch, có thể ngừng bắn súng máy rồi." "Tốt."

Vương Trung đặt điện thoại xuống, nói với Pavlov: "Thông báo ngừng bắn súng máy, không cần thiết lập lưới lửa nữa."

Pavlov lập tức cầm điện thoại lên.

Sau khi ra lệnh xong, anh ta nói: "Hay là chúng ta cân nhắc việc thiết lập hệ thống liên lạc chỉ huy trực tiếp đi, cứ phải gọi điện thoại thế này tôi cũng thấy phiền. Ít nhất một số mệnh lệnh đơn giản có thể được truyền đạt qua bộ đàm hoặc gì đó tương tự." Vương Trung: "Có thể xem xét."

Lúc này, Popov đang đứng quan sát bên cửa sổ bỗng lên tiếng: "Lợt tấn công đầu tiên của quân địch đã bị đánh lui rồi à?"

Vương Trung nhìn, thực ra quân địch chưa hoàn toàn rút khỏi tâm nhìn mà đang dừng lại ở rìa tầm nhìn của hắn, đồng thời bắt đầu đào công sự.

Vương Trung sử dụng góc nhìn quan sát để xác nhận trên bầu trời không có máy bay địch - tuy nhiên, hắn vẫn chưa yên tâm, bèn nói với Pavlov: "Gọi cho "Tu sĩ Peter", xác nhận xem trên đầu chúng ta có máy bay địch hay không."

Chương 311: Ngày Gian Khó

Chương 418: Báng Bổ Thần Linh

Chương 418. Báng Bổ Thần Linh

Pavlov lập tức chấp hành mệnh lệnh, 30 giây sau, anh ta đặt ống nghe xuống và nói: ""Tu sĩ Peter" báo cáo trên không không có máy bay địch."

Vương Trung: "Bảo trung đoàn pháo binh khai hỏa, đề phòng quân địch muốn áp sát để đào công sự."

Pavlov lại nhấc điện thoại lên. Một lát sau, trên đầu lại vang lên tiếng đạn pháo xé gió. Vương Trung nhìn qua góc nhìn quan sát, thấy rõ ràng những quả đạn pháo rơi xuống gần đội công binh của quân địch.

Chứng kiến quân địch bị đánh cho tan tác, Vương Trung thở phào nhẹ nhõm: "Đợt tấn công đầu tiên đã bị đẩy lùi."

Vasili thè lưỡi: "Bộ binh của quân địch sao lại bất chấp mà xông lên như vậy, mìn giả của chúng ta hoàn toàn không phát huy tác dụng!"

Vương Trung: "Có thể quân địch không có tư duy "linh hoạt" như cậu, chúng cho rằng pháo binh đã bắn rồi thì sẽ không có mìn, nhìn thấy mìn giả lộ ra cũng không suy nghĩ theo hướng đó."

Vasili cau mày: "Tôi cũng chẳng biết nên khen ngợi hay là nên chế nhạo chúng cứng nhắc nữa. Ý tưởng hay của tôi mà bị phá sản như vậy đấy, thật không ngờ tới."

Lúc này, Popov cắt ngang cuộc trò chuyện của Vasili: "Cậu nghĩ đợt tấn công tiếp theo quân địch sẽ đánh như thế nào?"

Vương Trung: “Tôi cho rằng chúng sẽ dùng khói để che khuất tầm nhìn của chúng ta, sau đó dưới sự yểm trợ hỏa lực trực xạ, chúng sẽ tấn công mạnh vào căn cứ đầu cầu.” Popov: “Vậy thì chúng ta cứ phòng thủ theo kế hoạch ban đầu?”

“Đúng vậy, trước mắt chưa thấy có tình huống gì ngoài dự kiến.”

Vương Trung trở lại trước bản đồ phòng thủ, khoa tay trên bản đồ và nói: “Đối với một pháo đài như căn cứ đầu cầu, quân địch nhiều nhất có thể triển khai hai đại đội để tấn công, mà hai đại đội này còn không thể tấn công cùng lúc. “Mọi người xem, bên này một đại đội, bên này một đại đội. Theo kế hoạch hỏa lực chúng ta đã chuẩn bị, pháo cối có thể bao phủ hoàn toàn đội hình tấn công của quân địch. “Cố gắng “xóa sổ” hai đại đội của quân địch trong một lượt. Đợi đến tối, chúng ta sẽ lợi dụng màn đêm để thay quân, lực lượng dự bị sẽ thay thế lực lượng phòng thủ. Cứ như vậy, chúng ta sẽ liên tục “trích máu” bộ binh của quân địch.”

Pavlov nói: “Chờ “trích máu” đủ rồi, chúng ta sẽ rút lui, cho nổ tung cây cầu. Quân địch không có khả năng sửa chữa cầu dưới hỏa lực của chúng ta đâu.”

Vương Trung: “Chính xác, lần này chúng ta có lợi thế địa hình, lực lượng, hỏa lực, lại có cả đồng đội chỉ viện. Chúng ta phải cố thủ ở đây cho đến khi trời mưa.”

Popov nói: “Thực ra tôi khá ghét mùa mưa, cứ mưa là chân tôi lại đau nhức, giống như bị bệnh gút vậy.”

Vương Trung: “Ông chắc là mình không bị bệnh gút thật chứ?”

“Tất nhiên là không rồi, tôi đâu có ăn uống gì “tẩm bổ” đâu, tôi là tu sĩ, hiểu không, là tu sĩ.”

Popov vừa nói vừa chỉ vào cây thánh giá trên người, "Nhưng giờ thì tôi lại mong trời mưa sớm một chút."

Lúc này, một tham mưu bước vào: "Báo cáo, lực lượng dự bị đã bắt được một phi công của quân Prosen, hiện đang áp giải ở bên ngoài."

Vương Trung: "Phi công của đơn vị nào? Máy bay chiến đấu à?"

"Là phi công máy bay ném bom."

Tham mưu trả lời.

Vương Trung: "Cho hắn ta vào."

Nhanh chóng, một phi công mặc áo khoác phi hành được dẫn vào.

Vừa nhìn thấy quân hàm của Vương Trung, viên phi công địch lập tức thao thao bất tuyệt, nước bọt văng tứ tung. Vương Trung: "Vasilil"

Vasili tung một cú đấm khiến tên phi công câm nín.

Sau đó, Vasili nói gì đó bằng tiếng Prosen, tên phi công lập tức co rúm người lại.

Vương Trung hỏi: "Cậu vừa nói gì vậy?"

"Tôi nói dù sao hắn ta cũng sẽ bị chuyển giao cho "Tòa án", cho hắn ta "làm quen" trước một chút."

Nói rồi, Vasili xoa xoa nắm đấm.

Vương Trung: "Tốt. Vậy ban nãy hắn ta nói gì? Ý tôi là, lúc hắn ta vừa bước vào cửa." "Hắn ta nói chúng ta sử dụng vũ khí phòng không báng bổ thần linh là tội ác chiến tranh." Vasili đáp.

Popov: "Hắn ta nói vậy sao? Cú đấm vừa rồi của cậu quá nhẹ nhàng rồi đấy. Cú đấm đó thể hiện rõ ràng tinh thần của

Thánh Andrew.”

Dù sao Vương Trung cũng xuất thân từ môi trường không tín ngưỡng thần thánh, nên phải mất một giây mới kịp phản ứng: “A, ý hắn ta là sử dụng “Thần tiễn” để phòng không là tội ác chiến tranh?”

“Phải.” Vasili nói.

Vương Trung: “Tại sao? Hoàn toàn là vì lý do tôn giáo?” Vasili phiên dịch lại.

Viên phi công của quân Prosen lại kích động, nói một thôi một hồi.

Vương Trung nhìn Vasili. Vasili: “Hắn ta nói, “Thần tiễn” tấn công trên không rất khó né tránh, đặc biệt là khi đang bổ nhào. Điều này không phù hợp với nguyên tắc công bằng.”

Vương Trung: “Trước khi tấn công chúng tôi, các người cũng đâu có tuyên chiến, các người đánh lén, xé bỏ hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau giữa chúng ta. Vậy có phù hợp với nguyên tắc công bằng không?”

Vasili phiên dịch xong, viên phi công Prosen cúi đầu. Vương Trung rất bất ngờ: “Hắn ta lại cúi đầu?”

Lúc này, viên phi công Prosen lên tiếng, tuy Vương Trung không hiểu hắn ta nói gì nhưng có thể cảm nhận được sự áy náy của hắn ta.

Vasili: “Hắn ta nói hắn ta rất xin lỗi về việc đó. Hắn ta còn nói, vì tin rằng mình là một dân tộc thượng đẳng nên không nên đánh lén, mà phải chọn đối mặt đánh bại đối thủ.”

Vương Trung lắc đầu: “Không, không, không, cho dù bọn họ có đánh lén thì chúng tôi vẫn sẽ thắng, chúng tôi nhất định sẽ thắng.”

Vasili phiên dịch lại đoạn này, đối phương lập tức kích động, nói rất nhiều. Vasili: "Ặc, tôi tóm tắt lại, đại khái là hắn ta nói kỹ thuật quân sự của Prosen tiên tiến hơn, kinh nghiệm chiến đấu phong phú hơn, hơn nữa đã giáng cho chúng ta một đòn "thất điện", tiêu diệt hàng triệu quân của chúng ta." Vương Trung đứng dậy, đi đến bên cửa sổ quan sát, nhìn ra bên ngoài, hắn nhận ra hôm nay gió lớn, làn khói do quân địch tạo ra đã tan bớt, có thể nhìn thấy rõ ràng những mảnh vỡ trên chiến trường và thi thể của binh lính Prosen.

Chương 312: Ngày Gian Khó 2

Chương 419: Xác Ướp Khai Rồi

Chương 419. Xác Ướp Khai Rồi

“Cậu gọi hắn ta lại đây.” Vasili: “Lại đây!”

Viên phi công Prosen sợ hãi, rón rén bước tới.

Vương Trung đưa chiếc ống nhòm của mình cho hắn ta: “Tự mình nhìn đi. Nhìn những mảnh vỡ và thi thể ở bờ tây kìa.”

Lần này, không cần Vasili phiên dịch, đối phương cũng hiểu - vốn dĩ cũng rất dễ hiểu, bởi vì khi con người giao tiếp, hơn sáu mươi phần trăm thông tin được truyền đạt thông qua hành động và biểu cảm.

Viên phi công Prosen cầm lấy ống nhòm, quan sát chiến trường.

Biểu cảm của hắn ta ngày càng nghiêm trọng.

Vương Trung: “Hỏi hắn ta, có cần tôi cho hắn ta biết tổn thất của chúng tôi hay không?”

Vasili phiên dịch xong, viên phi công hạ ống nhòm xuống, lắc đầu.

Vương Trung: “Vậy thì nói cho hắn ta biết, sau này những cảnh tượng như vậy sẽ còn xuất hiện nhiều lần. Cá nhân tôi đã nhiều lần giao chiến với quân Prosen, và lần nào cũng đạt được tỷ lệ “trao đổi” rất ấn tượng. Sẽ ngày càng có nhiều

tướng lĩnh như tôi, quân đội của chúng tôi sẽ ngày càng tỉnh nhuệ.

“Bây giờ có thể trên toàn bộ chiến tuyến, tỷ lệ “trao đổi” của các người đang chiếm ưu thế rất lớn, nhưng rồi sẽ có một ngày, tỷ lệ đó sẽ trở về một đổi một.

“Ant có lãnh thổ rộng lớn, có người dân dũng cảm, các người nhất định sẽ không thể chiến thắng trong cuộc chiến này.” Vasili dùng giọng điệu đầy tự hào phiên dịch toàn bộ lời nói của Vương Trung cho viên phi công Prosen nghe.

Viên phi công hạ ống nhòm xuống, lẩm bẩm: “Nein!” Vương Trung hiểu từ này, nó có nghĩa là “không”, bởi vì trước khi xuyên không, hắn đã xem một bộ phim có một nam diễn viên thể hiện rất xuất sắc cách phát âm từ này, khi đó anh ta nói: “Ngin!” Vương Trung: “Hắn ta không tin ư? Không sao, dù hắn ta có tin hay không thì mọi chuyện rồi cũng sẽ diễn ra như vậy. Thất bại của Prosen là điều đã được định trước.” Vasili phiên dịch xong, viên phi công Prosen nhìn chằm chằm Vương Trung, thao thao bất tuyệt một hồi, trong đó mơ hồ có nhắc đến tên của Vương Trung.

Vasili: “Hắn hỏi ngài chẳng lẽ là vị chuyên gia phòng ngự chiến kia, bạch mã ky sĩ tướng quân Rokossovsky?” Vương Trung: “Chính là ta, làm sao vậy?”

Vasili phiên dịch xong, phi công lui về phía sau hai bước, đánh giá Vương Trung từ trên xuống dưới. Vương Trung tò mò hỏi: “Các anh không phải nên có ảnh của tôi sao? Sao lại chưa từng thấy tao?”

Vasili phiên dịch được một nửa, đối phương đã mở miệng nói một tràng.

Vasili: “Hắn nói không quân không có phát ảnh.”

Lúc này Vương Trung bỗng nhiên nghĩ đến một việc, hắn quay đầu hỏi người lính áp giải phi công tới: "Túi đựng bản đồ của hắn đâu? Phi công dù thế nào cũng sẽ mang theo bản đồ, phía trên có bản đồ tình hình hai bên địch ta, để tiện lúc bị bắn rơi có thể hạ cánh đến khu vực mình chiếm đóng."

Người lính kinh hãi: "Còn có thứ này sao?"

Những người khác cũng rất kinh ngạc, Pavlov: "Còn có chuyện như vậy! Nhưng nghĩ kỹ lại, hình như rất hợp lý." Vương Trung thầm nghĩ đó là đương nhiên, tôi xem phim đều thấy diễn như vậy!

Đã xem Red Tails chưa? Memphis Belle đã xem chưa? Còn có La Grande Vadrouille! Vương Trung: "Trên bản đồ chẳng những có trạng thái địch ta, mà còn có thể có vị trí đồng đội bọn chúng nhảy dù, vị trí máy bay địch bị bắn rơi. Bảo đội dự bị điều một tiểu đội, rải lưới tìm kiếm nơi hắn rơi xuống."

Vương Trung dừng một chút, hỏi: "Lúc nào bắt được hắn, hắn có chạy trốn không?" Người lính: "Chạy rồi."

Vương Trung búng tay một cái: Trí, đoán chừng là giấu trong hốc cây nào đó, hoặc là chôn ở đâu đó!"

"Vậy thì đúng rồi. Hắn muốn chạy, cho nên không thể nào châm lửa đốt bản đồ, như vậy quá rõ ràng, sẽ để lộ vị Lúc này Popov gọi vị tham mưu đang định đi truyền lệnh lại, nói:

"Có phải cậu quên mất mấy vị quan Thẩm Phán Đình rồi không?"

Sư đoàn chính quy nào có biên chế đầy đủ đều có một đại đội Thẩm Phán Đình, bình thường phụ trách giám sát việc sử dụng sổ mật mã, cùng với phản gián nội bộ.

Đương nhiên, còn có thẩm vấn tù binh.

Vương Trung: “Anh nói đúng. Để Thẩm Phán Đình hỏi han hắn một chút, có lẽ hắn sẽ dẫn chúng ta đi tìm được bản đồ này.”

Đoạn đối thoại này Vasili do quá tập trung nên căn bản không phiên dịch. Phi công Prosen ngơ ngác nhìn mọi người.

Popov: “Vậy tôi đi gọi Thẩm Phán Đình.”

Vương Trung: “Chờ một chút, hỏi trước đã, nhỡ đâu hắn đồng ý nói thì sao? Vasili, hỏi hắn bản đồ giấu ở đâu.” Vasili hỏi, và câu trả lời cũng ngay lập tức được đưa ra: “Hắn nói lúc nhảy dù túi đựng bản đồ bị đứt, không biết rơi ở đâu.”

Vương Trung: “Thật sao? Vậy cậu nói cho hắn biết, chúng ta sẽ lập tức giao hắn cho Thẩm Phán Đình của Vệ giáo.”

Vasili nói.

Đối phương lắc đầu nguầy nguậy.

Vasili: “Hắn nói giao cho ai cũng vô dụng, hắn thực sự không biết bản đồ rơi ở đâu.” Vương Trung: “Vậy cậu kể cho hắn nghe một câu chuyện, xưa kia có một nhà sử học, đã phát hiện ra một xác ướp.” Vasili cũng kinh ngạc: “Xác ướp? Đó không phải là thứ của Ai Cập sao? Ant cũng có thứ này à?”

Vương Trung: “Cậu cứ phiên dịch đi, lắm chuyện thế. Nhà khảo cổ học đã dùng mọi biện pháp, nhưng đều không thể xác định được xác ướp này là cổ vật từ thời đại nào, bèn giao cho Thẩm Phán Đình. Một ngày sau, Thẩm Phán Đình nói với nhà khảo cổ rằng xác ướp này là của 500 năm trước.

“Nhà khảo cổ vô cùng kinh ngạc, hỏi Thẩm Phán Đình làm sao biết được. Quan Thẩm Phán Đình đáp: “Nó khai rồi.”

Vasili cố nén cười phiên dịch câu chuyện cho phi công.

Phi công có vẻ rất sợ hãi, nhưng vẫn lắc đầu.

Vừa lúc này hai vị quan Thẩm Phán Đình bước vào. Vương Trung làm động tác mời đối với họ.

Chương 313: Chiến Đấu Khốc Liệt Trên Mọ…

Chương 420: Bên Địch Kiểm Kê Thương Vo…

Chương 420. Bên Địch Kiểm Kê Thương Vong

Một tiếng sau, một chiếc túi đựng bản đồ được đặt trước mặt Vương Trung.

Vương Trung: "Tìm thấy ở đâu vậy?"

Thẩm Phán Đình: "Trong rừng cây, giấu dưới một bụi nấm, phá hủy hết cả đám nấm, mưa xuống cũng không mọc được nấm mới."

Vương Trung nhướn mày: "Ông đang nói gì vậy, đây chẳng phải là món quà hào phóng mà thiên nhiên ban tặng hay sao?" Nói xong hắn ném túi đựng bản đồ cho Vasili: "Xem bên trong có gì nào, nhạc sĩ." Vasili vẻ mặt đau khổ mở túi đựng bản đồ ra, lấy bản đồ ra trải rộng.

Tất cả mọi người trong hầm ngầm đầu xúm lại, xem nội dung trên bản đồ.

Vasili: "Bọn Prosen này, làm việc còn rất cẩn thận, vị trí của các đạo quân được vẽ rất chỉ tiết, đối diện chúng ta có hai… Để tôi xem, Sư đoàn Ky Sĩ Asgard, là sư đoàn mà chúng ta đã từng chạm trán! "Còn có hai sư đoàn ở phía sau, đây còn có một biểu tượng của lữ đoàn pháo binh! Trời ạ, đối diện chúng ta, bọn chúng đã chuẩn bị một lực lượng hùng hậu như vậy!" Vương Trung mắng: "Hoảng cái gì? Bọn chúng có đông hơn nữa thì cũng phải tấn công theo từng đợt!"

Vừa dứt lời, trên không trung đã truyền đến tiếng hú của đạn pháo.

Ngay sau đó, tiếng nổ vang lên từ gần đó.

Hỏa lực pháo hạng nặng cấp tập đoàn quân dội xuống thành phố Shostka. Trong lúc đất rung chuyển, Vasili bình tĩnh lấy những tài liệu khác trong túi đựng bản đồ ra, trải rộng trên bàn. Vương Trung định đi tới hỏi hắn xem đã phát hiện ra gì, nhưng chiếc đèn chùm của hầm ngầm đột nhiên rơi xuống đập vào đầu hắn.

Hắn đẩy đèn chùm ra, sờ lên đầu bị đập.

"Chết tiệt!"

Mặt đất rung chuyển kéo dài khoảng ba mươi phút mới kết thúc.

Vương Trung vịn tường đứng dậy, vừa phủi bụi trên người, vừa nhìn ra bên ngoài.

Đợt tấn công thứ hai của quân địch lại ập tới.

"Lại không dùng khói sao?" Vương Trung còn đang kinh ngạc thì đạn khói đã rơi xuống trận địa pháo chống tăng vừa rồi.

Nhưng pháo chống tăng đã sớm được di chuyển đi rồi. Đặc biệt là ZIS-30, quân địch vừa rút lui, những khẩu pháo này đã nhanh chóng di chuyển trận địa.

Pavlov cũng đi tới trước cửa sổ quan sát, quan sát đội hình tấn công của quân địch: "Có vẻ như bọn chúng vẫn đang dồn lực vào hướng bến phà và cầu phao? Bọn chúng hoàn toàn không có ý định tấn công ở nhánh sông bên kia."

Bến phà nằm ở phía bắc cây cầu lớn, mặt sông phía nam rộng lớn, hơn nữa nước sâu, có vẻ như quân địch hoàn toàn không có ý định vượt sông ở đây.

Lúc này, một làn khói mới được thả xuống, bao phủ phía đông cây cầu lớn, vị trí đóng quân ban đầu của T-34. Pavlov: "Giống hệt như ngài nói."

Vương Trung cười nói: "Chứ còn gì nữa."

Lúc này, Vasili lên tiếng: "Tôi nghĩ tôi biết tên của viên chỉ huy đối diện chúng ta rồi. Trong tài liệu này có, tên hắn là Siegfried Gilles. Sau đó trên bản đồ này có chữ cái đầu tiên trong tên của hắn, ở đây."

Vasili đưa bản đồ cho Vương Trung xem, chỉ vào một điểm: "Nhìn này, một nơi trống không, chỉ có một chữ cái đầu tiên, ngài không thấy kỳ lạ sao?"

Hẹn gặp lại vào ngày mai Ngày 20 tháng 9 năm Julian thứ 14, 0 giờ 0 phút 0 giây, sở chỉ huy Tập đoàn quân số 1, Sư đoàn Ky sĩ Asgard, quân Prosen.

Siegfried Gilles đang chờ đợi báo cáo về đợt tấn công thứ hai.

Tuy nhiên, thứ được gửi đến đầu tiên lại là báo cáo tái tập hợp của các đơn vị tham gia đợt tấn công đầu tiên.

Một viên thượng úy tham mưu cầm bản báo cáo bước vào phòng bản đồ của sở chỉ huy được ghép từ nhiều xe chỉ huy bọc thép, giơ tay chào Gilles: "Thưa trung tướng, các đơn vị tham gia đợt tấn công thứ nhất đã tập hợp xong." Gilles: "Đọc đi."

Viên thượng úy lập tức giơ bảng ghi chép lên ngang ngực, bắt đầu đọc: "Sáng sớm nay, bốn tiểu đoàn xe tăng tham gia tấn công, tổng cộng có 160 chiếc Panzer II, 65 chiếc Panzer IV sẵn sàng chiến đấu, hiện tại còn 121 chiếc Panzer III, 27 chiếc Panzer 1V."

Gilles chưa kịp nói gì, viên tham mưu trưởng trong phòng đã kinh hô: "Mới một buổi sáng đã mất hơn 70 chiếc xe tăng

rồi sao?”

Viên thượng úy: “Không phải là tổn thất hoàn toàn, dựa theo báo cáo của các tổ lái rút lui, ước tính có một số lượng đáng kể có thể sửa chữa được. Ngoài ra còn 15 chiếc rút lui thành công, nhưng bị hỏng hóc về cơ khí, không thể tiếp tục chiến đấu.”

Viên tham mưu trưởng thở phào nhẹ nhõm, cảm thán: “May mà hậu cần của chúng ta không tệ như lũ Ant, chúng ta có thể sửa chữa được số xe tăng bị mất.”

Xe tăng của quân Ant hễ bị hỏng hóc một chút là vứt luôn bên đường, không biết là do học thuyết chiến thuật của bọn chúng như vậy, hay là đơn thuần chỉ vì tỉnh thần chiến đấu quá kém, xe tăng hỏng là bỏ chạy.

Gilles hỏi: “Vậy còn tổn thất về người của lực lượng xe tăng thì sao?”

“Ngoài các tổ lái rút lui cùng xe tăng, còn có 37 tổ lái rút lui không đủ người, bộ binh đã kiểm tra những chiếc xe tăng không có tổ lái nào chui ra trước khi rút lui, nhưng không tìm thấy người sống sót.”

Gilles nhíu mày: “Trước đây có bao giờ xuất hiện tổn thất nặng nề như vậy không? Cho dù là pháo chống tăng 76 ly của địch, cũng thường sẽ có vài người sống sót chứ?” Viên thượng úy: “Về điểm này, chúng tôi sẽ điều tra kỹ lưỡng. Tuy nhiên, các đơn vị đều phản ánh rằng hỏa lực của quân địch rất chính xác, hơn nữa các vị trí pháo binh đều được ngụy trang rất kỹ, rất khó phát hiện. E là đấu pháo với bọn chúng không phải là thượng sách.”

Chương 314: Chiến Đấu Khốc Liệt Trên Mọ…

Chương 421: Ý Muốn Phá Vỡ Những Anh h…

Chương 421. Ý Muốn Phá Vỡ Những Anh hùng

Viên thượng úy vừa dứt lời, viên tham mưu trưởng liền phẩy tay:

“Vì vậy, trong đợt thứ hai, chúng ta đã sử dụng chiến thuật dùng khói để tiến công, chắc chắn sẽ thu được kết quả khả quan.”

Gilles lại hỏi: “Tổn thất của bộ binh như thế nào?”

Viên thượng úy: “Theo báo cáo của các đơn vị bộ binh tham gia đợt tấn công đầu tiên, có 471 người mất tích, nhưng sau đó đã có người chạy về đội. Con số thương vong cụ thể phải đợi đến tối nay thống kê kỹ càng, hoặc là đợi đến khi chiếm được khu vực chiến sự và dọn dẹp chiến trường mới có thể biết được.”

Quá trình rút lui sau khi tấn công thất bại chắc chắn sẽ rất hỗn loạn, cộng thêm hỏa lực của quân địch tấn công, việc bị lạc đường trong quá trình rút lui là điều thường xuyên xảy ra.

Thống kê thương vong là một công việc rất phức tạp, cách thức trực tiếp nhất chính là dọn dẹp chiến trường và kiểm đếm thi thể.

Đó cũng là lý do tại sao quân đội phải duy trì một số lượng lớn tham mưu và thư ký như vậy, nếu không có nhiều người

như vậy thì ngay cả việc thống kê thương vong cũng không xuể.

Gilles thở dài: "Mới đợt tấn công đầu tiên đã chịu tổn thất nặng nề như vậy, hơn nữa còn không thu hoạch được gì. Bạch Mã tướng quân quả thực là một đối thủ đáng gờm."

Viên phó quan của Gilles tiến lên một bước: "Quân địch phòng thủ kiên cố như vậy, chúng ta nên tránh mũi nhọn, tìm cách bọc sườn. Sư đoàn Ky sĩ Asgard chúng ta là cận vệ tỉnh nhuệ của bệ hạ, tổn thất nặng nề ở đây, e là không ổn.

"Hơn nữa, tôi không đồng ý với cách thức oanh tạc đường không xuống phía sau phòng tuyến kiên cố của quân địch. Lực lượng lính dù nên được sử dụng ở những khu vực mà quân ta có thể nhanh chóng chọc thủng, nếu không lính dù sẽ trở thành quân bị cô lập ở hậu phương địch, bị lực lượng dự bị, thậm chí là lực lượng tuyến sau của quân địch tiêu diệt."

Siegfried Gilles gật đầu: "Anh nói rất đúng, phòng tuyến kiên cố như vậy, chúng ta không nên tấn công trực diện. "Nhưng chúng ta đánh trận này, chủ yếu là xuất phát từ chiến lược, hoàng đế bệ hạ yêu cầu chúng ta phải đập tan những vị anh hùng của quân địch. Bạch Mã tướng quân kia được mệnh danh là bức tường thép của đế quốc, vậy thì chúng ta phải đánh tan hắn từ chính diện, phá hủy bức tường thép đó.

"Còn về việc sử dụng lính dù, tôi đoán là để xoa dịu công tước Meyer thì đúng hơn. Công tước xuất thân phức tạp, cha ruột không phải là quý tộc Junker, cho nên bệ hạ muốn dùng ông ta để kiềm chế phe tướng lĩnh cũ." Vẻ mặt viên tham mưu trưởng có chút lúng túng: "Loại chuyện này, tôi có nên nghe không?"

Siegfried mỉm cười với viên tham mưu trưởng: "Ông có thể đảm nhiệm chức vụ tham mưu trưởng, chứng tỏ ông đã nhận được sự tín nhiệm của bệ hạ."

Hắn ta lại quay sang viên phó quan: “Tóm lại, Sư đoàn Ky sĩ Asgard chúng ta phải đập tan Bạch Mã tướng quân kia cùng với những huyền thoại về hắn ta ở đây, bất kể phải trả giá đắt đến đâu. Và đây là để cho chúng ta bớt đổ máu về sau. “Nếu không thể nhanh chóng buộc Ant đầu hàng, chiến tranh sẽ trở thành cuộc chiến lâu dài. Bệ hạ vốn hy vọng sau khi Carolin đầu hàng sẽ có thể nhân tiện ngừng chiến với Liên hiệp Vương quốc, nhưng vị thủ tướng thời chiến hiện tại không phải là người mà chúng ta ủng hộ lúc trước, cho nên hiện tại Liên hiệp Vương quốc vẫn đang chiến đấu.

“Thêm một Ant nữa thì phiền phức to.”

Gilles nhìn về phía tấm bản đồ trên tường. “Nếu không thể nhanh chóng đập tan ý chí kháng cự của quân Ant, giống như những gì chúng ta đã làm với Carolin, e rằng toàn bộ Prosen sẽ bị chảy máu đến chết.”

Vừa dứt lời, trên mặt đất đột nhiên vang lên một tiếng động leng kendg.

Siegfried Gilles cúi đầu xuống, nhìn thấy nửa thân dưới của một chàng lính chì nằm dưới chân mình.

Feliz nhíu mày: “Đây chẳng phải là món quà mà bệ hạ đã tặng cho ngài sao?” Gilles ngồi xổm xuống, nhặt nửa thân dưới của chàng lính chì lên, sau đó cởi chùm chìa khóa ở bên hông ra, nhìn đầu của chàng lính chì được treo trên móc chìa khóa.

Gilles: “Đây là món quà mà bệ hạ đã tặng cho tôi khi chúng tôi còn học chung ở trường quân sự. Đã nhiều năm trôi qua, tôi vẫn luôn mang nó theo bên mình như một lá bùa hộ mệnh.”

Viên tham mưu trưởng kinh hãi nói: “Nói mới nhớ, hình như tên Bạch Mã tướng quân kia rất thích chém đầu các tướng

lĩnh cấp cao của chúng ta! Chẳng lẽ vị trí sở chỉ huy của chúng ta đã bị lộ rồi sao? Chết tiệt, rõ ràng chúng ta không đóng quân gần bất kỳ tòa nhà nào…"

"Bình tĩnh!"

Gilles quát lớn: "Hai lần Bạch Mã tướng quân chém đầu đều là khi chỉ huy của chúng ta ở quá gần tiền tuyến, nơi này cách tiền tuyến những 15 cây số. Hơn nữa xung quanh không hề có bất kỳ công trình kiến trúc nào. Ông cứ cuống cuồng như vậy, còn ra dáng quân nhân của đế quốc nữa hay không?"

Viên tham mưu trưởng im lặng. Còn Gilles thì cẩn thận gắn đầu và thân của chàng lính chì lại với nhau.

Feliz: "Hay là giao cho tôi đi, loại lính chì này rất dễ sửa, cùng lắm thì nấu chảy ra rồi đúc lại là được."

Gilles lắc đầu: "Bây giờ không phải là lúc để lo chuyện này. Hàng trăm nghìn binh sĩ đang lao vào tấn công phòng tuyến kiên cố của quân địch, chúng ta là chỉ huy cấp cao, tuy rằng tạm thời không thể làm gì được cho bọn họ, nhưng…" Trên bầu trời truyền đến tiếng đạn pháo xé gió.

Chương 315: Bắt Đầu Phản Công Đẩy lùi…

Chương 422: Thành Tâm bắn

Chương 422. Thành Tâm bắn Vương Trung cau mày, nhìn chữ cái đầu tiên trên bản đồ. Lúc này, tham mưu quan sát hô lớn: "Xe tăng địch đã tới gần khoảng cách 1000 mét!" Vương Trung chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, thấy các khẩu pháo chống tăng đã hoàn thành di chuyển và khai hỏa, nhanh chóng tiêu diệt xe tăng địch như đợt tấn công đầu tiên.

Vì vậy hắn chuyển sự chú ý trở lại bản đồ.

Vasili: "Pháo kích một phát?" Vương Trung: "Đánh như thế nào? Vùng tấn công đàu tiên này bao phủ một khu vực rộng lớn như vậy. Cậu nhìn tỷ lệ của bản đồ này đi, muốn bao phủ hoàn toàn phạm vi của vùng này thì chúng ta phải lãng phí bao nhiêu đạn pháo?"

Vasili: "Vậy thì đánh vào trung tâm, còn lại phó mặc cho xác suất… và cả sự cẩn thận của địch, đánh cược rằng trung tâm của ký hiệu này chính xác là sở chỉ huy của địch." Vương Trung tặc lưỡi: "Được rồi, vậy đánh ba loạt —— hai loạt bắn một lần, tiết kiệm một ít đạn dược." Popov: "Nếu đã hoàn toàn dựa vào xác suất, vậy thì bắn một loạt thôi, như vậy có vẻ chúng ta thành tâm hơn một chút, biết đâu lại trúng." Vương Trung: "Cũng được. Gọi điện thoại bảo nhóm tu sĩ cầu nguyện của đội Thần Tiến cầu nguyện cho đạn pháo trúng đích."

Popov kinh ngạc: "Có cần thiết phải làm vậy không?" Vương Trung: "Dù sao thì bây giờ các cô gái cũng đang rảnh

rỗi. Cứ cầu nguyện một chút đi.” Popov thở dài, còn người bạn Pavlov của hắn thì ân cần cầm lấy ống nghe: “Này.” Vương Trung bèn quay đầu lại quan sát cục diện chiến trường.

Quả nhiên, quân địch lại phát hiện ra vị trí của khẩu Z1S-30, sau đó một chiếc Panzer IV đã sử dụng súng phóng lựu nòng ngắn bắn đạn khói để che phủ trận địa.

Kết quả là ZIS-30 vừa mới được che chắn thì đã rút khỏi trận địa.

Bên bờ Đông có một dãy nhà, con đường lớn phía sau dãy nhà hoàn toàn không thể nhìn thấy từ bờ bên kia, rất thích hợp cho một loại xe cơ động nhỏ như ZIS-30, đổi vị trí cực kỳ nhanh chóng.

Tuy nhiên, chưa kịp để ZIS-30 cơ động đến vị trí mới, quân địch đã bắt đầu sử dụng hỏa lực bắn thẳng để bao phủ khói mù cho các tòa nhà ở bờ Đông.

Đã bắn không tới thì che khuất tầm nhìn của ngươi vậy.

Sau khi ngăn chặn hỏa lực của bờ Đông, xe tăng của địch bắt đầu lao về phía bến phà. Những chiếc thuyền nhỏ của lính thủy đánh bộ vẫn còn ở ven bờ, nhìn thấy tình hình này, họ lập tức quay trở lại trước, còn những người lính thủy đánh bộ mặc áo hải quân sọc đen trắng thì trực tiếp ẩn nấp ở ven bờ.

Hiện tại, phần lớn đê chắn sóng ở bờ Tây đã lộ ra, vừa vặn tạo thành một chỗ ẩn nấp đủ cho một người, lính thủy đánh bộ nằm ở đây như cá khô phơi nắng, chờ đợi xe tăng của địch tiếp cận. Vương Trung lo lắng theo dõi tình hình chiến đấu.

Lúc này, Pavlov báo cáo: “Lữ đoàn pháo binh đã khai hỏa.” “Được, tôi biết rồi.”

Vương Trung phẩy tay: “Chuẩn bị hỏa lực súng máy, khi lính thủy đánh bộ xông lên đánh xe tăng, phải dùng hỏa lực áp chế để yểm trợ cho họ.”

Pavlov lại cầm lấy ống nghe. Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân số 1, Quân đoàn Ky sĩ Asgard, quân Prosen.

Gilles đẩy Feliz ra: "Được rồi, pháo kích kết thúc rồi. Dậy đi."

Feliz ngẩng đầu: "Kết thúc chỉ sau một loạt pháo kích?" Gilles chỉnh lại mái tóc đỏ của mình, nhặt chiếc mũ trên đất đội lên, sau đó nhặt món đồ chơi lính chì bị vứt trên đất, nắm chặt trong tay trái, rồi mở cửa xe chỉ huy bọc thép và bước ra ngoài.

Không biết kẻ địch lấy được thông tin tình báo từ đâu, nhưng thông tin tình báo này không được chính xác lắm, hơn ba mươi quả đạn pháo hạng nặng đều bắn trượt, phân bố đầu trong khu rừng bên cạnh Bộ Tư lệnh. Tất nhiên, không phải tất cả đều bị lệch, nhà ăn của tiểu đoàn cảnh vệ đã bị san phẳng, một chiếc xe chở thức ăn bị lật úp cách Bộ Tư lệnh không xa, món hầm khoai tây trên xe bị đổ tung tóe khắp nơi, bình đựng cà phê cũng bị thủng một lỗ, cà phê màu bùn chảy ra lênh láng.

Ngoài ra, một trung đội xe tăng được giao cho Bộ Tư lệnh cũng trúng một quả đạn pháo hạng nặng, trong số những chiếc xe tăng đậu cạnh nhau, có hai chiếc đang bốc cháy - quả đạn pháo chắc hẳn đã rơi trúng ngay giữa hai chiếc xe này. Gilles cúi đầu nhìn món đồ chơi lính chì trong lòng bàn tay trái.

Feliz cũng bước ra, nhìn thấy cảnh tượng thê lương này, ông ta tức giận nói: "Chắc chắn là do gián điệp! Cần phải để cơ quan tình báo hoàng gia điều tra kỹ lưỡng!" Vương Trung hoàn toàn không biết rằng mình đã làm đổ nồi súp của Bộ Tư lệnh đối phương, thậm chí còn gây ra cú sốc tâm lý nặng nề cho họ. Hắn đang tập trung vào cuộc chiến sắp xảy ra giữa lính thủy đánh bộ và quân địch ở bờ bên kia.

Chiếc pháo hạm trên sông của hải quân nhìn thấy nhiều xe tăng như vậy xông lên, liền lập tức quay trở lại bến cảng để ẩn náu.

Các vị trí súng máy ở bờ Đông khai hỏa, những viên đạn bay qua đầu xe tăng địch và rơi xuống phía sau chúng.

Quân bộ binh của địch vốn đã bị chặn lại bởi một đợt pháo kích, giờ lại gặp phải hỏa lực áp chế, hoàn toàn bị kiềm hãm.

Tuy nhiên, lính thủy đánh bộ không vội vàng xông lên, mà vẫn nằm trên đê chắn sóng, chờ đợi xe tăng địch tiếp cận.

Chương 316: Tạm Thời Đẩy LUIi

Chương 423: Cô Gái Thôn Quê Tới Rồi

Chương 423. Cô Gái Thôn Quê Tới Rồi

Khi xe tăng địch tiến đến cách bờ sông chưa đầy mười mét, nhóm lính thủy đánh bộ đầu tiên nhảy dựng lên, lao nhanh về phía trước, tiếp cận đến khoảng cách có thể ném bom xăng.

Loại bom xăng mới mà Vương Trung lấy được từ thủ đô không cần phải châm lửa trước, chỉ cần mở nắp ra là tự bốc cháy.

Vào thời điểm khẩn cấp, thậm chí có thể ném thẳng thứ này ra, bởi vì phốt pho trắng bên trong dù có vỡ vụn cũng sẽ tự bốc cháy. Ánh sáng của phốt pho trắng giống như lửa ma, từng đám lửa ma được ném lên xe tăng địch, vỡ tan thành biển lửa. Những chiếc xe tăng bị dính lửa lập tức dừng lại, kíp lái xe tăng vừa thò đầu ra đã bị súng tiểu liên của lính thủy đánh bộ bắn hạ.

Chỉ trong chớp mắt, đã có bảy, tám chiếc xe tăng bị bốc cháy, còn những chiếc xe tăng ở cách bờ sông khá xa thì lập tức dừng lại, sử dụng súng máy để cố gắng đẩy lùi lính thủy đánh bộ.

Ngay lúc đó, một chiếc xe tăng địch từ hướng bến phà lao xuống đê, một nửa bánh xích bị nước sông nhấn chìm. Nó xoay nòng súng, sử dụng súng máy đồng trục bắn dọc theo con đê.

Ngay lập tức, rất nhiều lính thủy đánh bộ bị bắn hạ, những người còn lại đều bị ghìm chặt trên mặt đất. Vương Trung cầm lấy chiếc bộ đàm nội địa đặt bên cạnh, hét lớn: "Số 422! Số 422!" Vasili: "Vẫn nên dùng chiếc thu được từ chỗ bọn chúng đi, tôi đã điều chỉnh tần số rồi, đưa đây." Vương Trung nhận lấy micrô: "Số 422!"

"Tướng quân!"

Đáp lời ngay lập tức, là Aleksandr Yefimovich, người đang tạm thời thay thế vị trí của Vương Trung.

"Tiêu diệt chiếc Panzer IV lao xuống sông kia!"

Sau đó, Vương Trung nhìn thấy chiếc xe tăng số 422 chạy thẳng đến cuối cầu vượt, nhắm bắn từ trên cao. Kỹ năng bắn súng của Aleksandr vẫn tuyệt vời như mọi khi, phát bắn đầu tiên đã trúng đích!

Nắp tháp pháo của chiếc Panzer IV kia bị bắn thủng một lỗ lớn, ngọn lửa bùng lên cao hơn một mét. Toàn bộ kíp lái bên trong xe đều chạy ra ngoài, người nào người nấy đều bốc cháy.

Tuy nhiên, chiếc xe đang ở trong nước, vì vậy họ chỉ cần nhảy xuống nước là có thể dập lửa.

Thế nhưng lính thủy đánh bộ bị áp chế đã không bỏ qua cho họ, những viên đạn súng tiểu liên bắn tới tấp, tạo ra vô số gợn sóng trên mặt nước. Chẳng mấy chốc, những tên lính tăng của địch đã biến mất tăm - có lẽ đã bị trang bị trên người kéo chìm xuống đáy. Chỉ có vệt máu lan rộng cho thấy kết cục của chúng. Xe tăng của địch bắt đầu xoay nòng súng, đấu pháo với chiếc số 422. Đáng tiếc, ở khoảng cách này, chúng hoàn toàn không thể xuyên thủng giáp trước của chiếc T-34 - và đó còn là giáp trước được đặt nghiêng.

Lúc này, Vasili kinh hô: "Công sự đầu cầu!"

Vương Trung vội vàng chuyển sự chú ý, quả nhiên nhìn thấy bộ binh địch đã tiếp cận công sự đầu cầu. “Hỏa lực bao phủ! Bắn chết bọn chúng, đừng để chúng tiến vào boongkel”

Vương Trung vừa dứt lời, Pavlov liền nói: “Tôi đã ra lệnh rồi.”

Vừa dứt lời, tiếng rít chói tai vang lên.

Đây chính là ưu thế của bên phòng thủ, mọi thông số đều đã được tính toán kỹ lưỡng, chỉ cần ra lệnh là có thể bao phủ hỏa lực, thậm chí đạn pháo hạng nặng còn có thể rơi xuống vị trí cách trận địa của đối phương một trăm mét. Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Pavlov nhấc máy: “Sư đoàn đây. Tôi biết rồi, loại chuyện này không cần phải gọi điện thoại báo cáo.” Pavlov đặt ống nghe xuống, thấy Vương Trung đang nhìn mình chằm chằm, bèn nói: “Công sự đầu cầu, nói là đã bắn rất tốt.”

Vương Trung: “Chỉ huy công sự đầu cầu là…”

“Là lĩnh mới được bổ sung lần này.”

Lần này, Sư đoàn Cận vệ số 1 đã được bổ sung gần đủ quân số, do danh tiếng lẫy lừng của Vương Trung, rất nhiều sĩ quan đều mong muốn được điều động đến Sư đoàn Cận vệ số 1.

Vương Trung: “Là lính mới à. Vậy thì có thể hiểu được.” Popov bước đến bên cửa sổ quan sát, nhìn ra bên ngoài: “Kỳ lạ, quân địch sử dụng khói mù để che khuất tầm nhìn của tất cả các hỏa điểm bên này, sau đó xe tăng lao thẳng về phía bờ sông, rốt cuộc chúng định làm gì vậy? Chúng cũng không thể vượt sông mà.”

Vừa dứt lời, một loại xe tăng có hình dáng kỳ quái xuất hiện.

Trông nó giống như một chiếc Panzer IV đội mũ cao. Vương Trung: “Là xe tăng lội nước, những chiếc xe tăng đó là

xe tăng lội nước! Chúng định vượt sông từ bến phà!" Popov nheo mắt: "Đó chính là loại xe tăng xuất hiện từ dưới nước mà báo cáo tiên tuyến đề cập đến trong thời khắc đầu tiên của trận chiến sao? Thứ đồ chơi đó thật sự có thể đi từ dưới nước lên?"

Vương Trung: "Bây giờ là mùa khô, tuy rằng hải quân nói là đã nạo vét lòng sông, nhưng ai mà biết được. Thông báo cho bộ binh ở bờ Đông chuẩn bị chiến đấu tâm gần. Ngoài ra, đã đến lúc sử dụng 'vũ khí bí mật' của chúng ta rồi." Pavlov: "Anh chắc chắn muốn dùng thứ đó sao?"

Vương Trung: "Tôi chắc chắn, để bọn họ xuất phát đi. Còn nữa, đưa bộ đàm cho tôi." Hắn nhận lấy micrô từ tay Vasili: "Số 422, nhường đường ray, nhường đường ray. 'Cô nàng thôn quê' của chúng ta sắp sửa ra mắt." "Thứ đó sắp sửa xuất hiện sao? Được rồi, chúng tôi sẽ nhường đường ray." Vương Trung nhìn thấy chiếc xe tăng số 422 rút khỏi cầu vượt, nhường đường ray. Pavlov đặt ống nghe xuống: "Nó đến rồi."

Chương 317: Hôm Nay Đi Qua Một Nửa

Chương 424: Tình Huống Bất Ngờ Xảy Ra

Chương 424. Tình Huống Bất Ngờ Xảy Ra

Ngay sau đó, ba toa tàu chở hàng phẳng chạy lên cầu sắt, mỗi toa tàu đều chở một chiếc KV-1.

Đây là ba chiếc KV-1 duy nhất còn lại trong tay Vương Trungl

Sử dụng đầu máy xe lửa để kéo, khắc phục nhược điểm cơ động kém và dễ hỏng hóc của hệ thống truyền động của xe tăng KV.

Bản thân toa tàu chở hàng phẳng rất chắc chắn, kết cấu đơn giản, rất khó bị phá hủy. Còn đầu máy xe lửa mỏng manh được đặt ở phía sau toa tàu, hơn nữa còn bị lật ngược lại, sau ba toa tàu chở hàng phẳng là toa chở than, cuối cùng mới là đầu máy xe lửa bị lật ngược.

Khi lên cầu, toa tàu được đẩy từ phía sau lên.

Bằng cách này, phần dễ bị tổn thương nhất của đầu máy xe lửa - lò hơi được bảo vệ ở phía sau cùng, thậm chí còn bị các tòa nhà che khuất, hoàn toàn không thể bắn trúng.

Xe tăng KV khai hỏa. Vương Trung nhìn ba chiếc KV khai hỏa hết công suất, thầm nghĩ nếu là KV-2 thì không thể chơi như vậy được, với trọng tâm cao của KV-2, e rằng chỉ cần bắn một phát từ bên hông là cả xe tăng lẫn toa tàu sẽ lật nhào xuống sông.

Vasili thì phàn nàn: “Cô nàng thôn quê này che khuất tầm nhìn của chúng ta rồi, không nhìn thấy tình hình ở bến phà nữa.”

Vương Trung chuyển sang góc nhìn từ njEfGWzSINụ xuống, thầm đắc ý: Sao nào Vasili, không có hack thì thiệt thòi rồi chứ gì? Lúc này, những chiếc xe tăng lội nước của quân Prosen cũng không còn quan tâm nhiều nữa, cứ thế lao thẳng về phía bến phà.

Lính bộ binh đi kèm tung khói mù để yểm trợ.

Đợt xe tăng đầu tiên đã xuống nước!

Vương Trung không còn nhìn thấy chúng trong tâm nhìn của mình nữa, kết quả là mất dấu chúng. Nhưng thông qua tầm nhìn của các đơn vị dưới quyền, hắn vẫn có thể nhìn thấy ống thở đang di chuyển trong nước. Vương Trung: “Ra lệnh cho pháo binh hạng nặng…” Chuông điện thoại vang lên, cắt ngang mệnh lệnh của Vương Trung.

Sau khi nghe điện thoại xong, Pavlov báo cáo: “Máy bay trinh sát của tu sĩ Peter đã xuất hiện, lại là người quen cũ của chúng ta. Nó đang ở trên không.”

Vương Trung thở dài.

Không thể sử dụng pháo binh hạng nặng để nã vào những chiếc xe tăng lội nước đó được nữa rồi. Chỉ có thể trông cậy vào bộ binh tiêu diệt chúng.

Popov: “Để súng cối bắn?” Vương Trung: “Không được, súng cối không có ngòi nổ chạm, chạm vào nước là phát nổ ngay. Giao cho bộ binh giải quyết đi. Để đám nhóc đó cho bọn chúng một bài học, cho chúng biết xe tăng không có bộ binh đi kèm thì chẳng khác gì rau xanh.”

Vừa dứt lời, hắn thấy chiếc ống thở đi đầu tiên bỗng nhiên biến mất.

Hả? Tiếp theo là chiếc ống thở thứ hai, thứ ba, chiếc thứ tư chìm xuống một nửa rồi dừng lại, sau đó mắc kẹt tại chỗ không thể di chuyển.

Sau đó, từ dưới nước, kíp lái xe tăng của địch thò đầu lên, thở hổn hển, rồi quay người bơi về phía bờ Tây.

Càng ngày càng có nhiều lính tăng từ dưới nước trồi lên. Vương Trung sững sờ. Những người khác không nhìn thấy tình hình dưới sông, tất cả đều đang sốt ruột. Vì vậy, biểu hiện của Vương Trung hoàn toàn trái ngược với họ.

Vasili nhận ra sự khác biệt này, anh ta nhìn qua nhìn lại giữa Vương Trung và Popov. Sau đó Vasili rơi vào trầm tư. Lúc này, Vương Trung rốt cuộc cũng hiểu ra chuyện gì đã xảy ra với quân địch: Hải quân đã nạo vét lòng sông, nhưng bây giờ mực nước thấp, không thể cuốn trôi bùn đất, vì vậy hai bên bờ sông lại dần dần xuất hiện bãi bồi, nhưng ở giữa vẫn còn rất sâu. Xe tăng của quân Prosen đã bị sa lầy khi đi được nửa đường.

Nếu đúng như vậy thì thật là nực cười.

Lúc này, khói mù ở bờ Đông đã tan đi rất nhiều, bộ binh ở bờ sông nhìn thấy tình hình này, lập tức nổ súng bắn. Còn lực lượng xe tăng của địch vốn đang áp sát bờ Tây để yểm trợ hỏa lực lúc này đã bị ba chiếc KV-1 làm cho choáng váng, hoàn toàn không còn thời gian để ý đến các hỏa điểm súng máy đã lộ diện. Lúc này, màn khói do pháo cối của địch tạo ra lúc đầu tấn công đã hoàn toàn tan đi, các khẩu pháo chống tăng 57mm bị che khuất tầm nhìn đã bắt đầu khai hỏa.

Xe tăng địch đồng loạt phóng khói mù - lần này không phải là khói mù tấn công, mà là khói mù dùng để yểm trợ rút lui.

Vương Trung đặt ống nhòm xuống: “Kẻ địch bị đánh lui rồi… Vasili cậu nhìn tôi làm gì? Trên mặt tôi có thứ gì sao?”

Vasili: “Không có, tôi chỉ cảm thấy ngài chỉ huy chiến đấu rất đẹp trai.”

Nelly kinh hãi, nhìn về phía Vasili.

Vương Trung cũng lùi lại một bước: “Y cậu là sao?”

Vasili: “Trần thuật sự thật.” Popov: “Vậy cuối cùng thì những chiếc xe tăng lội nước của địch bị tiêu diệt như thế nào?”

Lúc này Vương Trung mới nhận ra Popov không nhìn thấy.

“À, “

Hắn cân nhắc một chút, nói, “Có thể là do Hải quân đã nạo vét lòng sông, vượt quá độ sâu bọn chúng có thể lặn.”

Chương 318: Máy Bay Ném Bom Dẫn Đường…

Chương 425: Không Đoàn Kết Mấy

Chương 425. Không Đoàn Kết Mấy

Quân Prosen, Sở chỉ huy Quân đoàn ky sĩ Asgard số 1. "Dữ liệu thủy văn sai rồi!"

Chỉ huy lực lượng xe tăng lội nước nói với Gilles: "Theo lý thì khả năng lặn của chúng ta hoàn toàn đủ, nhưng khi đi đến giữa sông thì nước dâng lên cao quá ống thở khiến động cơ bị chết máy. Rất nhiều binh sĩ trung thành đã bị chết đuối như vậy!"

Gilles: "Có thể là quân địch đã nạo vét lòng sông. Tên bạch mã tướng quân kia đã chuẩn bị rất nhiều thứ, không thể không nghĩ đến chuyện chúng ta sẽ cho xe tăng lội nước. Hắn ta đã tính toán mọi thứ, là một đối thủ đáng gờm."

Phó quan Feliz lắc đầu: "Lấy xe tải sàn và xe tăng hạng nặng làm thành xe bọc thép, ý tưởng này thật sự rất tệ, chẳng có chút thẩm mỹ nào." "Nhưng nó hiệu quả."

Gilles vừa nói vừa xoay xoay mô hình xe tăng đồ chơi trong tay:

"Mọi hành động của quân địch đều rất đơn giản mà hiệu quả. Hơn nữa còn tạo ra một vấn đề rất lớn cho chúng ta - mặt sông không thể dùng khói để phong tỏa, đạn khói rơi xuống sông sẽ nhanh chóng mất tác dụng. Chỉ cần đoàn xe bọc thép còn ở trên cầu, chúng ta sẽ không thể qua sông."

Feliz cau mày: “Hay là đi vòng qua đầu cầu này đi, tấn công trực diện thật sự không cần thiết.”

Gilles: “Liên lạc với thượng tướng Walter Model của Tập đoàn quân số 9, hỏi xem ông ta có thể mở đường ở hạ lưu hay không.”

Quân Prosen, Sở chỉ huy Tập đoàn quân số 9.

Ba vị tướng Prosen đeo quân hàm đỏ và một vị thượng tá không đeo quân hàm đỏ đang đánh bài.

Phải, mặc dù bên ngoài súng đạn đầy trời, nhưng bọn họ đang đánh bài.

Lúc này, sĩ quan thông tin bước vào, đứng nghiêm chào: “Trung tướng Siegfried Gilles của Quân đoàn ky sĩ Asgard số 1 hỏi về tiến triển trong cuộc tấn công của chúng ta.” Vị tướng trung niên trong số ba vị tướng ngẩng đầu lên, chỉnh lại kính một mắt: “Hắn ta không biết cuộc tấn công này không phải do tôi chỉ huy sao? Tình hình tấn công phải hỏi “Vị tướng chớp nhoáng” của chúng ta chứ. Tuyên truyền là tuyên truyền kiểu gì thế?”

Vị thiếu tướng trẻ tuổi bên cạnh nói: “Là “Vị tướng tấn công chớp nhoáng”, thưa tướng quân.”

“Ừ đúng rồi, Vị tướng tấn công chớp nhoáng. Tôi chỉ để cho bộ binh của tôi đi theo Sau xe tăng tấn công thôi.”

Sĩ quan thông tin: “Vậy chúng ta trả lời như vậy sao?” “Không, Trung tướng Walter Model đứng dậy, nhìn vào bản đồ, Trả lời thẳng thừng như vậy có vẻ quá thiếu tôn trọng đối với sủng thần của Hoàng đế bệ hạ. Vậy tình hình hiện tại của các đơn vị thế nào?”

Mấy vị sĩ quan tham mưu phụ trách cập nhật bản đồ quay đầu nhìn trung tướng: “Ít nhất là trên bản đồ thì không thấy có tiến triển gì.”

Walter Model bước đến trước bản đồ, quan sát kỹ lưỡng một chút rồi hừ lạnh một tiếng: “Y hệt như sáng nay! Vậy là cuối cùng chúng ta cũng gặp phải đối thủ khó nhằn rồi sao? Còn nói là quân địch sẽ sụp đổ như tuyết lở cơ mà? “Lúc tôi đến Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân, nguyên soái Fedor von Bock đang viết nhật ký, còn đọc cho tôi nghe, rằng: ‘Quân địch đang tan rã với tốc độ chóng mặt, chiến tranh sẽ kết thúc trong vòng ba tháng.’”

Walter quay đầu lại, chỉ vào bản đồ nói với những người khác: “Bởi vì ba tháng sẽ kết thúc, tất cả mọi người đều đang tranh nhau giành công, nên đến cả quyền chỉ huy Tập đoàn quân của mình, tôi cũng bị mất.”

Xả giận xong, Walter quay sang sĩ quan thông tin: “Nói với trung tướng Gilles, chúng tôi không có bất kỳ tiến triển nào. Không có - bất - kỳ - tiến - triển - nào!”

Sau khi sĩ quan thông tin lĩnh mệnh rời đi, vị tướng lớn tuổi nhất trong số những vị tướng đang đánh bài - Tham mưu trưởng của Walter lên tiếng: “Bộ Tổng tư lệnh ước tính chúng ta đã tiêu diệt được bốn mươi phần trăm quân số của địch, theo ước tính này, chỉ cần tiêu diệt thêm khoảng một triệu người nữa, Ant sẽ không còn binh lính để chiến đấu nữa.

“Hiện tại ở phía bắc, thành phố St. Andrewsburg, có ít nhất bảy mươi vạn người bị kiềm chân ở đó. Nói cách khác, chúng ta chỉ cần tiêu diệt thêm ba mươi vạn người nữa, phòng tuyến của địch sẽ sụp đổ.”

Walter nhìn vào bản đồ: “Bộ Tổng tư lệnh còn dự đoán, đối diện với chúng ta nhiều nhất chỉ còn khoảng một triệu quân, mà toàn bộ chiến dịch Bão Táp đã huy động một triệu tám trăm nghìn quân, tỷ lệ binh lực trong trận chiến này là một trăm tám mươi ăn một trăm, lợi thế đang nghiêng về phía chúng ta. Thế mà sau ngày đầu tiên tấn công, phòng tuyến của

địch vẫn vững như bàn thạch.” Lão Tham mưu trưởng: “Chứng tỏ công sự của địch rất kiên cố. Nhưng pháo hạng nặng và không quân vẫn đang tiếp tục tấn công, công sự sẽ dần dần bị phá hủy, quân địch cũng sẽ bị thương vong, rồi chúng ta sẽ công phá được thôi.”

Walter nhìn chằm chằm vào bản đồ một lúc lâu, nói: “Hi vọng là vậy. Hi vọng là vậy.”

Chương 319: Quân Địch Bổ Sung Thêm Lự…

Chương 426: Đêm Xuống Nghỉ Ngơi

Chương 426. Đêm Xuống Nghỉ Ngơi

Quân Prosen, Sở chỉ huy Quân đoàn ky sĩ Asgard số 1. Siegfried Gilles đặt bức điện xuống, thở dài một hơi.

Lúc này Tham mưu trưởng bước vào báo cáo: "Đợt tấn công thứ ba đã được chuẩn bị xong, có xuất phát luôn không ạ?"

Gilles nhìn đồng hồ: "Gần bảy giờ rồi, sao chuẩn bị lâu thế?" "Bởi vì ngài yêu cầu các Sư đoàn phải thay đổi vị trí." Tham mưu trưởng nói: "Không ai có thể vừa di chuyển, vừa chuẩn bị tấn công. Tôi thấy bây giờ đã hoàn thành như vậy là rất tốt rồi, vậy có tấn công không ạ?" Gilles: "Bây giờ mà xuất phát, có thể đánh đến nửa đêm mới tới nơi, cho dù có đánh vào được thành phố bên bờ đông thì cũng phải đánh đêm. Không được, không thể đánh đêm với quân địch trên địa hình mà chúng quen thuộc được. Hôm nay đến đây thôi. Cho pháo binh khai hỏa, dùng pháo binh để kết thúc một ngày hôm nay."

"Vâng." Tham mưu trưởng xoay người rời đi.

Feliz bước đến bên cạnh Gilles: "Toàn bộ chiến tuyến phía nam đầu không có động tĩnh gì, chiến tuyến phía bắc tuy có tiến triển nhưng cũng không còn thần tốc như lúc đầu nữa."

"Kẻ địch đang mạnh lên." Gilles trầm giọng nói:

“Cho công binh bắt đầu đào công sự.“DOC FULL - K ho t r u y ệ n d i c h m i ễ n p h í

Feliz: “Đào công sự sao? Chẳng lẽ chúng ta định đào đường hầm đến đó rồi cho nổ tung như thời chiến tranh chiến hào sao?” Gilles: “Chỉ là chuẩn bị phương án dự phòng thôi. Ngày mai chúng ta phải thay đổi cách thức tấn công, quân địch có ưu thế về xe tăng và công sự, nhìn vào tình hình ngày hôm nay, tỷ lệ trao đổi hỏa lực với pháo chống tăng của địch là quá tệ.”

Feliz: “Hay là chúng ta đến xem những chiếc xe tăng bị trúng đạn phải quay về là gì?” Gilles gật đầu: “Đi xem thử, dù sao đêm nay cũng không tấn công nữa, rời khỏi Sở chỉ huy cũng không sao.” Xưởng sửa chữa xe tăng dã chiến của Quân đoàn số 1. Khi Gilles xuất hiện, các kỹ sư và lính tăng ở đây đều giật mình kinh ngạc, vội vàng đứng nghiêm chào hỏi. “Đừng căng thẳng.”

Gilles xua tay: “Tôi mới chỉ huy Quân đoàn này thôi, các cậu còn chưa quen với tôi, sau này các cậu sẽ hiểu, tôi cũng giống như các cậu, đầu là con nhà bình dân, chỉ là tôi tình cờ quen biết Hoàng đế bệ hạ ở trường quân đội thôi.” Hắn chuyển chủ đề sang những chiếc xe tăng đang được sửa chữa:

“Tình hình của những chiếc xe tăng này thế nào rồi? Có chiếc nào có thể nhìn ra được cỡ nòng của đạn xuyên giáp của quân địch hay không?” “Có, ở đây có một chiếc bị trúng đạn ở tháp pháo.” Xưởng trưởng xưởng sửa chữa lập tức nói:

“Chính là chiếc số hiệu 331 này, ngài xem, tháp pháo của nó bị trúng đạn ở mặt trước, sau đó viên đạn xuyên thủng qua mặt sau tháp pháo. Ba người trong tháp pháo đều đã chết, lái xe và thợ máy đã lái xe tăng quay về.”

Gilles cẩn thận quan sát lỗ đạn trên mặt trước tháp pháo: “Xem ra không phải là đạn pháo 45 ly.”

“Cũng không phải 76 ly, chúng tôi phỏng đoán cỡ nòng của viên đạn pháo này khoảng từ 50 đến 60 ly, xét đến thói quen của chúng, có thể là 57 ly.”

Gilles quay đầu nhìn Feliz: “Trong bảng danh sách vũ khí của quân Ant có loại pháo chống tăng cỡ nòng này sao? Sức xuyên giáp lại mạnh như vậy?”

“Không có.” Feliz không cần xem bảng danh sách vũ khí cũng khẳng định chắc chắn: “Đây là loại vũ khí mới mà chúng ta chưa biết đến - ý tôi là, loại vũ khí mới mà Bộ Tổng tư lệnh chưa biết đến.”

Gilles gật đầu, lại hỏi:

“Nếu như lỗ đạn ở cả mặt trước và mặt sau của tháp pháo đều gọn gàng như vậy, chứng tỏ bản thân viên đạn pháo không hề bị vỡ, vậy tại sao những người trong tháp pháo lại chết?”

Xưởng trưởng xưởng sửa chữa: “Lớp giáp bên trong tháp pháo đã bị biến dạng, sau đó vỡ vụn, tạo thành mảnh đạn giết chết những người bên trong tháp pháo. Ngài vào trong xem sẽ rõ, giáp ở xung quanh lỗ đạn đầu bị vỡ vụn.”

Gilles trèo lên tháp pháo, với sự giúp đỡ của Xưởng trưởng, hắn quan sát kỹ lưỡng khu vực xung quanh lỗ đạn.

“Xem ra, phải tránh để lớp giáp bên trong bị vỡ vụn, như vậy mới có thể nâng cao khả năng sống sót cho kíp lái xe tăng một cách hiệu quả.” Hắn nói: “Phải báo cáo đề nghị này cho Viện Khoa học.”

Feliz: “Nhưng hiện tại chúng ta chắc chắn không dùng được.”

Vị trung tướng tóc đỏ Gilles gật đầu: “Đúng vậy. Bây giờ chúng ta đã biết quân địch có một loại pháo chống tăng mới rất lợi hại, tiếp tục đấu pháo với loại pháo này là không sáng

suốt. Cuộc tấn công ngày mai phải lấy việc tiêu hao sinh lực địch làm chủ."

Feliz: "Tiêu hao thế nào? Quân địch đang ẩn nấp trong công sự kiên cố."

"Tôi đang nghĩ. Tôi đang nghĩ đây." Gilles vừa nói vừa chắp hai tay sau lưng, thở dài một hơi.

20:20, trong hầm chỉ huy Sư đoàn Cận vệ số 1 ở Shostka. Vương Trung buông ống nhòm xuống: "Lạ thật, sao quân địch không tấn công nữa nhỉ? Vừa nãy pháo kích chúng ta hơn một tiếng đồng hồ, vậy mà lại dừng lại?" Popov: "Có thể là quân địch không muốn đánh đêm." Vương Trung: "Chúng ta vốn định để cho bộ đội tranh thủ thời gian ăn cơm, định là buổi chiều sẽ đánh nhau với bọn chúng tiếp, bây giờ thì hay rồi, đồ ăn trong bụng còn chưa tiêu hóa hết!"

Pavlov nói: "Đây chẳng phải là chuyện tốt sao, vừa tiết kiệm được đạn dược lại vừa tiết kiệm được lương thực. Bây giờ trời sắp tối rồi, có cần đổi quân ở đầu cầu không? Bọn họ báo cáo là tổn thất không lớn."

Vương Trung: "Đổi. Tổn thất không lớn cũng phải đổi, để cho nhiều binh sĩ được tôi luyện hơn. Cậu sắp xếp đổi quân theo lịch đã định trước đó. Tôi xem nào… 2 0 00, hành động."

2 000, là cách tính giờ quân sự, nói như vậy có thể tránh bị nghe nhầm.

Pavlov: "Rõ."

Popov cười nói: "Ngày đầu tiên thoải mái hơn so với tưởng tượng, biết đâu chúng ta có thể giữ vững được 20 ngày. Vấn đề còn lại là khi nào trời mưa, hi vọng năm nay "Ngài bùn" có thể đến sớm một chút."

Chương 320: Oanh Tạc Orachi, Biến Thành…

Chương 427: Nối Máy Cho Phu Nhân

Chương 427. Nối Máy Cho Phu Nhân

21:00, ngoại ô phía đông Shostka, khu vực đóng quân của Trung đoàn súng trường Cận vệ số 5 Beshenkovichkaya, thuộc Lực lượng Dự bị của Sư đoàn Cận vệ số 1.

Lính gác đột nhiên nhìn thấy trong bóng tối có một nhóm người xếp hàng chỉnh tề tiến đến từ phía đông, liền giơ súng lên hô lớn:

“Dừng lại! Đơn vị nào?” Nhóm người kia lập tức dừng bước, sau đó hai người trông giống sĩ quan tiến về phía trạm gác.

“Trung đoàn 51, Sư đoàn Nội Vệ số 11.”

Lính gác quay đầu hô lớn: “Trung đội trưởng!”

Trung đội trưởng dẫn theo hai binh sĩ xuất hiện:

“Đến rồi, lúc nhìn thấy có người đi tới là chúng tôi đã đến rồi. Cho kiểm tra giấy tờ và lệnh điều động. Chúng tôi không nhận được lệnh nào nói các anh sẽ đến đây cả.” Tên sĩ quan vừa đưa giấy tờ ra vừa nói: “Chúng tôi đang thi hành nhiệm vụ đặc biệt, các anh không biết là chuyện bình thường.”

Trung đội trưởng kiểm tra xong giấy tờ, truy hỏi:

“Lệnh đâu?”

“Nhiệm vụ của chúng tôi đặc biệt, không thể nói cho các anh biết!”

Tên sĩ quan quát lớn: “Các anh là cái thá gì mà dám hỏi đến chuyện của Thẩm Phán Đình?”

Trung đội trưởng không hề nao núng: “Sư đoàn trưởng của chúng tôi là tướng quân Rokossovsky, khẩu súng của ngài ấy là do đích thân Đức Cha ban tặng!”

Từ sau vụ bắt được tên thiếu tá Prosen kia, hắn thà chết cũng không muốn bị Vương Trung dùng khẩu súng lục đó bắn chết, trong Sư đoàn Cận vệ bắt đầu lan truyền rất nhiều câu chuyện liên quan đến khẩu súng lục kia.

Tên sĩ quan Sư đoàn Nội Vệ tức giận quát: “Các anh định bao che cho kẻ phản bội sao?”

“Sự đoàn của chúng tôi không có kẻ phản bội! Andrei, giương súng máy lên! Gọi điện thoại cho Sư đoàn, báo cáo có một đám người thuộc Sư đoàn Nội Vệ rất đáng ngờ đến đây!”

Đột nhiên, từ trong bóng tối lao ra hai tên, cứa dao vào cổ hai binh sĩ đi theo Trung đội trưởng.

Tên lính gác lúc đầu hoảng sợ, lập tức nổ súng.

Tiếng súng vang lên khiến cả Lực lượng Dự bị náo loạn. “Binh lính Sư đoàn Nội Vệ” lập tức dàn đội hình chiến đấu, xông về phía trận địa. Tiếng súng vang lên khắp cả trận địa. Vương Trung đang ăn tối, vừa nghe thấy tiếng súng liền ngẩng đầu lên: “Từ hướng đông?”

Hắn kéo bản đồ ra xem, phát hiện biểu tượng của quân mình ở phía đông có dấu hiệu giao tranh.

Nhưng bởi vì không liên lạc trực tiếp được nên không rõ tình hình cụ thể.

Vương Trung bình tĩnh nói: "Thông báo cho lính gác ở sân bay, các trung đoàn pháo binh, pháo cao xạ và Đại đội Tên lửa Thần Tiễn, lệnh cho bọn họ chuyển sang trạng thái sẵn sàng chiến đấu, không được đến gần đó. Sau đó gọi điện thoại cho Eugene, bảo anh ta điều tra xem chuyện gì đã xảy ra với Tiểu đoàn 3, bọn họ đang giao tranh với ai."

Báo cáo rất nhanh đã được gửi đến.

"Trung tá Eugene báo cáo, phát hiện một toán lính thuộc Sư đoàn Nội Vệ của Thẩm Phán Đình, lính gác muốn thông báo cho Sư đoàn, không cho bọn họ đi nên xảy ra giao tranh."

Pavlov đặt ống nghe xuống: "Có khi nào là tự mình người đánh tự mình người không? Dù sao thì sau đó Kirienko cũng đã phái Sư đoàn Nội Vệ đi truy quét lực lượng đặc biệt của địch."

Vương Trung: "Liên lạc với Kirienko, hỏi hắn xem đám nội vệ đánh tới đâu rồi." Pavlov lập tức cầm ống nghe: "Nối máy cho Tập đoàn quân. Cái gì? Mau kiểm tra đường dây!"

Nói xong hắn ta buông ống nghe, nhìn Vương Trung với vẻ nghiêm trọng: "Đường dây với Tập đoàn quân bị cắt rồi, sự việc ngày càng đáng ngờ." Vương Trung: "Gửi điện báo cho Tập đoàn quân xác nhận tình hình. Ngoài ra, đồng bộ tình hình cho quân của Kashukhov một chút. Kẻ địch có thể không chỉ nhắm vào chúng ta."

Pavlov lập tức ngoảnh lại gọi Sĩ quan thông tin.

Vương Trung quay người nhìn bờ Tây chìm trong màn đêm. Vì hôm nay là ngày 20, ánh trăng khá sáng, có thể nhìn rõ những chiếc xe tăng của địch trên cánh đồng. Khả năng sửa chữa của quân Ant quá kém, nếu không số xe tăng này chắc cũng sửa được kha khá.

Vương Trung nghĩ ngợi rồi nói: “Để tôi tự mình đi xem thử rốt cuộc đây có phải quân địch hay không.”

“Không được.” Popov và Pavlov đồng thanh phản đối. Hai người nhìn nhau, Pavlov ra động tác mời Popov nói: “Bây giờ là ban đêm, tình hình phức tạp, cho dù cậu ngồi xe tăng đi cũng có thể gặp nguy hiểm. Nhỡ đâu ngoài những kẻ giả dạng nội vệ, còn có những kẻ giả dạng thành bộ đội khác thì sao?” Vương Trung thầm nghĩ, chỉ cần xác định được là kẻ địch là tôi có thể nhìn thấy được ngay. Đây không phải là loại người bị ép phản bội như Skorobo, nếu là lực lượng đặc biệt của địch, chắc chắn sẽ bị hack của tôi làm lộ tẩy.

Hắn thử thuyết phục Popov: “Anh xem, lúc phá vây ở Orachi, tôi cũng là người ngồi trên xe tăng xông lên đầu tiên đấy.”

Popov: “Lúc phá vây ở Orachi, tất cả chúng ta đều có thể bỏ mạng bất cứ lúc nào, cậu có chết ở đâu cũng chẳng khác gì. Bây giờ thì khác, cậu ở Sư đoàn bộ, sẽ không chết được. Nghe tôi, cứ ở yên trong Sư đoàn bộ, đừng có đi đâu cả, để cấp dưới xử lý.”

Vương Trung: “Tin tôi đi, tôi xử lý nhanh hơn!”

Popov quay sang nhìn Pavlov với hàm ý “Tôi bó tay rồi đấy”. Pavlov bèn trực tiếp cầm lấy điện thoại: “Nối máy cho phu nhân.”

Chương 321: Ranh Giới Sống Và Chết

Chương 428: Ngửi thấy mùi đồng loại

Chương 428. Ngửi thấy mùi đồng loại

Vương Trung: "Rồi rồi rồi, tôi không đi nữa!"

Nhưng hắn đã nghe thấy giọng Lyudmila từ trong điện thoại: "Alo? Ai đấy?"

Pavlov: "Sư đoàn bộ đây, sư trưởng muốn tự mình đi xem xét tình hình giao tranh phía sau. Ý kiến của cô thế nào?" Lyudmila: "Không cho phép hắn đi. Bảo hắn tin tưởng cấp dưới của mình một chút!" Pavlov: "Không cho phép anh đi, hãy tin tưởng cấp dưới của mình một chút." Vương Trung: "Tôi nghe thấy rồi nhé! Được rồi được rồi, không đi nữa. Còn nữa, giọng điệu vừa rồi của anh thật là đáng ghét!"

Pavlov nhún vai, nói với Lyudmila ở đầu dây bên kia: "Cảm ơn cô, Lyudmila Vasilyevna."

Ở đây cố ý gọi đầy đủ cả họ tên để thể hiện sự tôn trọng. Nói xong, hắn ta cúp máy. Vương Trung: "Tăng cường cảnh giác cho Sư đoàn bộ, Grigory!" Viên sĩ quan cấp úy đẩy cửa hầm đi vào, khép gót chân đánh bốp một tiếng.

"Đi kiểm tra, cẩn thận kiểm tra những người khả nghi." Viên sĩ quan gật đầu rồi quay người rời đi.

Vương Trung rút khẩu súng lục được Đại Giám Mục ban phước ra, đặt lên bàn bản đồ. Nelly: "Anh uống trà không?" Vương Trung đẩy cốc rỗng về phía Nelly.

Nelly ôm ấm trà, rót đầy cốc cho hắn.

Vương Trung vừa chạm tay vào cốc trà nóng đã kêu lên: "ÁI"

Nửa tiếng sau, hai người lính áp giải một tên sĩ quan nội vệ bê bết máu vào hầm.

Vừa nhìn thấy Vương Trung, tên sĩ quan đã gào lên:

"Bọn mày muốn tạo phản à! Dám nổ súng vào lực lượng nội vệ! Bọn tao đang thực hiện nhiệm vụ bí mật của Thẩm Phán Đình!"

Vương Trung nhìn bảng thông tin, thấy tên người này và đơn vị đều hiện màu đỏ, nhưng hắn không hiểu tên đơn vị viết gì.

Có vẻ như mình phải học tiếng Prosen, nếu không có những thứ hiện màu cũng chẳng hiểu gì.

Vững tâm lại, Vương Trung nói: "Chúng tôi đã gửi điện báo để xác nhận rồi. Nếu các anh thật sự có nhiệm vụ bí mật, chúng tôi sẽ giúp các anh hoàn thành, ngài thẩm phán."

Tên sĩ quan: "Bọn mày đã đánh rắn động cỏ rồi! Nhiệm vụ thất bại rồi! Cả lũ bọn mày sẽ phải ra trước Thẩm Phán Đình! Cứ chờ đấy!"

Vương Trung: "Nếu đúng là như vậy, chúng tôi sẵn sàng chấp nhận sự phán quyết của Thẩm Phán Đình. Tất cả chúng tôi đều là những tín đồ thế tục sùng đạo, chúng tôi tin rằng Thẩm Phán Đình sẽ có phán quyết công bằng. Thay vì ở đó nói nhảm, chẳng phải bây giờ nên nghĩ cách cứu vấn hay sao?"

Lúc này, vài thẩm phán thực sự bước vào phòng, người dẫn đầu là một viên thiếu tá, ông ta gật đầu với Vương Trung.

Vương Trung chỉ vào viên thiếu tá: “Làm quen với đồng nghiệp của các anh đi.”

Tên tù binh quay người lại, nhìn thấy “đồng nghiệp” thì không hề tỏ vẻ sợ hãi: “Bọn tao…”

Viên thiếu tá ngắt lời hắn: “Cầu nguyện trước đã. Mời tu Sĩ Sufang.”

Sufang Batuwendusu bước vào phòng.

Nelly lập tức căng thẳng. Sufang mỉm cười với Vương Trung:

“Chào anh.”

Vương Trung: “Tôi không biết tu sĩ cầu nguyện còn có khả năng này đấy.”

Sufang: “Nếu một người thành tâm cầu nguyện, tôi có thể cảm nhận được. Càng thành tâm thì tôi càng cảm nhận rõ. Nhưng thực ra rất nhiều người cầu nguyện chẳng hề thành tâm chút nào.”

“Nhưng thẩm phán thì chắc chắn là người sùng đạo, thậm chí còn cuồng tín.” Viên thiếu tá vừa gọi Sufang lên tiếng. Mặt tên tù binh đỏ lựng, hắn ta bất ngờ lao về phía Vương Trung!

Nelly ném ấm trà trong tay ra, nước trà nóng hổi hắt thẳng vào mặt hắn.

Tên tù binh hét lên một tiếng như lợn bị chọc tiết, thế tấn công bị chặn đứng.

Popov lao tới, đè riệt hắn ta xuống đất.

Lúc Popov đè hắn ta xuống, Vương Trung nghe thấy rõ ràng tiếng xương cốt gãy vụn.

Vương Trung đứng im tại chỗ, vì hắn và tên tù binh đứng cách khá xa nhau.

Grigory hạ khẩu tiểu liên đã lên đạn xuống - lúc nãy anh ta đã đứng ở vị trí thuận lợi nhất, chỉ cần nổ súng là có thể đảm bảo không bắn trúng người ngoài.

Vasili chạy vòng ra trước mặt Popoy, giật lấy con dao trên tay tên tù binh: "Sao lại để hắn mang dao vào đây? Kiểm tra kiểu gì vậy?"

Grigory: "Không phải tôi kiểm tra. Đáng lẽ phải để tôi kiểm tra lại lần nữa. Lỗi của tôi." Pavlov cũng bước tới, nhận lấy con dao từ tay Vasili: "Có vẻ như con dao này tẩm độc, tốt nhất là giao cho chuyên gia của Thẩm Phán Đình." Vương Trung: "Vasili, dùng tiếng Prosen hỏi hắn ta xem hắn ta thuộc đơn vị nào, nhiệm vụ là gì."

Vasili lập tức dịch lại.

Dù bị Popov to như gấu đè chặt dưới đất nhưng tên tù binh vẫn cố gắng cười lớn: "Bọn mày… sẽ bị tiêu diệt! Prosen nhất định sẽ chiến thắng."

Vương Trung: "Được rồi, tôi chán phải đấu trí với đám tù binh Prosen lắm rồi. Giao cho Thẩm Phán Đình xử lý đi." "Cảm ơn ngài đã ủng hộ công việc của chúng tôi."

Viên thiếu tá cười nói, tiến lên một bước thay Popov ghì chặt tên tù binh xuống đất, một thẩm phán khác lấy còng tay và xích sắt ra, trói chặt tên tù binh.

Sau đó, viên thiếu tá nói với Vương Trung:

"Nếu ngài mật rồi thì cứ đi nghỉ ngơi đi. Tôi đoán chừng tối mai là có kết quả."

Vương Trung: "Lâu vậy sao? Thẩm vấn Phi công chưa đến một tiếng đã khai rồi."

Viên thiếu tá cười nói: "Tôi ngửi thấy mùi đồng loại trên người hắn ta. Bọn chúng được huấn luyện chống thẩm vấn, sẽ

không khai dễ dàng như vậy đâu. Xui xẻo thì có khi phải mất vài ngày, phải đưa về những nơi có đầy đủ thiết bị thẩm vấn của Thẩm Phán Đình mới được.” Vương Trung gật đầu: “Giao cho các anh.”

Sau đó, viên thiếu tá áp giải tên tù binh rời đi.

Chương 322: Trở Về Với Đất Mẹ

Chương 429: Khai rồi

Chương 429. Khai rồi

Vương Trung nhìn Pavlov: "Thống kê thương vong của các đơn vị."

"Xong rồi, đội dự bị chết 32 người, bị thương 15 người, lũ chó chất tiệt, ra tay tàn độc thật."

Pavlov nghiến răng nghiến lợi nói.

Vương Trung thầm lắc đầu: "Dù sao họ cũng hy sinh trong khi chiến đấu với quân địch, làm đơn xin trợ cấp tử sĩ cho họ. À không, bọn họ đã bảo vệ an toàn cho đơn vị chủ chốt của Sư đoàn, nên đề nghị tặng huân chương, anh đi làm đi."

Pavlov gật đầu: "Yên tâm, để "thư ký" của tôi lo."

Vương Trung gật đầu, sau đó nhìn đồng hồ: "Tới giờ bắn phá rồi, bắt được tù binh nào không? Hỏi được bọn chúng đóng quân ở đâu không?" Pavlov chỉ vào bản đồ: "Đánh dấu trên đó rồi. Những hôm nay không bắt được sĩ quan nào cấp úy trở lên, có thể không chính xác."

Vương Trung: "Kệ đi, bắn." Một tiếng rưỡi sau khi pháo kích kết thúc, viên thiếu tá thẩm phán lúc nãy lại bước vào hầm: "Hắn ta khai rồi." Vương Trung giật mình: "Hả? Vậy bây giờ là ngày 21 rồi sao?"

"Không, đối phương không lợi hại như chúng ta nghĩ." Viên thiếu tá nhún vai: "Hắn ta thuộc Brandenburg, là một đơn

vị chuyên trách đột nhập và phá hoại của quân địch, hôm nay chúng đã nhảy dù xuống cùng Sư đoàn lính dù số 100. Chúng còn ba nhóm nữa, một nhóm chịu trách nhiệm phá hoại đường dây liên lạc của chúng ta, một nhóm chịu trách nhiệm do thám trận địa pháo binh và sân bay, còn một nhóm nữa thì hắn ta không rõ nhiệm vụ."

Vương Trung: "Vậy nhiệm vụ của nhóm này là gì?"

"Ấm sát ngài."

Viên thiếu tá nghiêm túc nói. Vương Trung nhíu mày:

"Chỉ để ám sát một tên thiếu tướng như tôi mà phải điều động cả lực lượng tỉnh nhuệ sao?"

"Vâng. Theo lời khai của hắn ta, có vẻ như Prosen coi ngài là một trong những trụ cột tỉnh thần của quân kháng chiến Ant, giết được ngài, ý chí chống cự của toàn bộ quân Ant sẽ nhanh chóng sụp đổ."

Vương Trung bật cười: "Tôi đâu có quan trọng đến vậy. Cho dù không có tôi, Đại Giám Mục vẫn sẽ lãnh đạo quân Ant chiến đấu đến cùng."

Viên thiếu tá: "Ngài không cần khiêm tốn như vậy. Chúng tôi cũng cho rằng ngài là một trong những trụ cột tỉnh thần của quân kháng chiến."

Vương Trung nhún vai: "Thôi được rồi, tôi hiểu rồi…" Viên thiếu tá ngắt lời Vương Trung: "Chúng tôi cho rằng cần phải tăng cường bảo vệ ngài, vì vậy một tiểu đoàn nội vệ đang trên đường tới đây." Vương Trung:

"Cảm ơn sự quan tâm của các anh. Tôi nói trước, nếu tình hình nguy cấp, tôi sẽ đưa cả tiểu đoàn nội vệ vào tham chiến."

"Mong ngài hãy làm như vậy." Viên thiếu tá nói:

“Chúng tôi có thể xử lý bất kỳ kẻ thù nào. Bất kỳ hình thức nào.”

Sau đó, thẩm tra viên đưa tù binh đi, ngay khi anh ta vừa đi khỏi: “thư ký cấp 6” của Pavlov bước vào với một xấp tài liệu.

Vừa nhìn thấy ông lão, Pavlov đã nhăn nhó: “Tôi không phải đã giao hết con dấu cho ông rồi sao? Làm theo quy định đi! Những việc này ông cứ làm đi, tôi còn nhiều việc phải làm, phải tập trung cho quân sự.”

Là một người đam mê quân sự, Vương Trung rất nhạy cảm với một số từ ngữ đặc biệt, ví dụ như khi nghe thấy những từ như “bừng bừng sức sống”: “vạn vật sinh sôi”, anh sẽ nhớ tới một số cảnh tượng đặc biệt, tự động hình dung ra cả khung cảnh đằng sau người nói.

Cụm từ “phải tập trung cho quân sự” tuy không nổi tiếng như những cụm từ trước, nhưng cũng khiến Vương Trung nhớ tới một người đàn ông đầu hói, và anh bắt đầu lo lắng cho mái tóc của Pavlov.

Ông lão nhíu mày: “Tôi đến báo cáo tình hình thương vong, chẳng lẽ đây không phải là việc quân sự sao?” Vương Trung nhìn đồng hồ, vẫn chưa đến ngày hôm sau, bèn nói: “Đã thống kê xong thương vong rồi sao? Đưa đây tôi xem.”

Anh đưa tay nhận lấy tập tài liệu mà ông lão định đưa cho Pavlov.

Bên trên là con số thương vong chỉ tiết trong ngày hôm nay, được phân loại rõ ràng theo từng đơn vị.

Vương Trung lật giở xem qua, kinh ngạc hỏi: “Sao thương vong của hậu cần lại nhiều hơn cả tuyến đầu?”

Ông lão vội vàng đáp: “Vì rất nhiều người ở hậu cần chưa được huấn luyện né đạn pháo, khi bị pháo kích, họ chỉ biết

nằm rạp xuống đất, kết quả là bị chấn thương mà chết rất nhiều.

“Hôm nay, bệnh viện dã chiến của Sư đoàn tiếp nhận rất nhiều thương binh bị vỡ nội tạng, nôn ra máu, họ báo cáo là bệnh viện không đủ phương tiện để cứu chữa, chỉ có thể sơ cứu rồi chuyển lên tuyến trên.”

Vương Trung: “Bây giờ là ban đêm rồi, sao không dùng tàu hỏa để chuyển họ đi?”

Ông lão: “Đến giờ vẫn chưa có chuyến tàu nào đến ga, có lẽ đường sắt đã bị phá hỏng rồi.” Ông lão vừa dứt lời, Pavlov đã chỉ tay vào điện thoại: “Đường dây liên lạc với Tập đoàn quân cũng bị cắt đứt, chắc là đường sắt cũng bị bọn chúng phá hoại rồi.” Vương Trung hỏi xong về thương vong của hậu cần, lại tiếp tục xem xét thương vong của các đơn vị khác, sau khi xem xong, anh đưa cho Popov:

“Thương vong của các đơn vị chiến đấu không nhiều, tổn thất nặng nề nhất lại là do bọn Brandenburg đánh lén Tiểu đoàn 3 của Trung đoàn Beshenkovichskaya.” Vừa xem danh sách thương vong, Popov vừa nói:

“Dù sao thì Brandenburg cũng là lực lượng đặc biệt, trình độ huấn luyện cao hơn hẳn so với quân Prosen thông thường, hơn nữa lại đánh úp bất ngờ, Tiểu đoàn 3 đã chiến đấu rất tốt. Với tình hình đêm nay, có thể đề nghị tặng huân chương cho họ.”

Vương Trung:

“Huân chương có tác dụng gì, báo cho hậu cần, sáng mai tăng khẩu phần ăn cho Tiểu đoàn 3.”

Nói xong, hắn nói với Popov: “Cái này mới có tác dụng, sĩ khí tuyệt đối cao.”

Chương 323: Cố Gắng ĐỘt Phá Vòng Vậy _ _

Chương 430: Nghỉ Ngơi

Chương 430. Nghỉ Ngơi

Vasili: “Còn không bằng tướng quân đích thân đến trận địa của bọn chúng, nói cho bọn chúng vài câu. Nếu ngài không muốn viết bản thảo diễn thuyết, ngài hãy nói một câu đồng dao: “Cảm giác Bụi bặm bay lên từ cánh đồng theo tiếng vó ngựa ” gì đó.”

“Cảm giác bụi bặm bay lên từ cánh đồng theo tiếng vó ngựz,, trong giọng nói của người Ant, đại khái giống như tiếng phổ thông, niệm “Tro bụi, phân bón, phát ra sẽ biến thành màu đen”.

Vương Trung nhìn về phía Vasili: “Vậy ngày mai ta phải nói một đoạn đồng dao, sĩ khí của bọn chúng không thay đổi thì làm sao?”

Vasili: “Tôi chỉ ví von thôi. Ngài cứ nhất quyết bắt bẻ, vậy tôi đi dọn phân vậy.” Vương Trung: “Tốt lắm, ngươi đã là một sĩ quan tham mưu có thể chịu trách nhiệm cho lời nói của mình rồi đấy.” Pavlov: “Diễn thuyết không hay, bây giờ diễn thuyết đi, chờ sau này tình hình căng thẳng thì không dùng được nữa. Bây giờ cứ thêm đồ ăn đã. Chờ tình hình nghiêm trọng hơn thì phát vodka. Cuối cùng mới là diễn thuyết của tướng quân.”

Lúc này Popov cũng xem xong danh sách thương vong, chuyển cho Pavlov.

Pavlov vừa mở ra, liền tặc lưỡi nói: “Hôm nay thương vong chính diện ít vậy? Ngay cả đơn vị đóng giữ cầu đầu cầu cũng không tổn thất bao nhiêu! Xem ra công sự của chúng ta cũng có chút hiệu quả.

“Đường biên giới của chúng ta và Agasukov đều có rất nhiều pháo đài kiên cố, sao không phát huy tác dụng nhỉ? Đặc biệt là pháo đài ở giữa chiến tuyến, còn có sông Bug làm lá chắn.” Vương Trung: “Đừng nhắc đến chuyện này nữa, chờ chúng ta đánh đuổi được quân địch về lại biên giới, đến lúc đó có thời gian điều tra xem bọn chúng đột phá khu vực phòng thủ kiên cố như thế nào.”

“Nói cũng phải.”

Nói xong, Pavlov ngáp một cái thật dài: “Không được, tôi phải đi ngủ một lát. Đề nghị tướng quân cũng đi ngủ đi, để Popov có thời gian ngủ dồi dào nhất trong chúng ta đến trực ban.”

Popov gật đầu: “Vừa hay chiều nay uống khá nhiều trà, tỉnh thần đang tỉnh táo, muốn ngủ cũng không ngủ được. Mọi người đi nghỉ ngơi đi.”

Vương Trung đưa mắt nhìn về phía chiến trường tối đen như mực một lần cuối, xác định không có bất kỳ kẻ địch nào trên hack, lúc này mới nói với Nelly:

“Tôi muốn đi ngủ. Bọn chúng có thể sẽ pháo kích ban đêm, nên tôi sẽ không ngủ ở ký túc xá, cô chuẩn bị giường dã chiến ở phòng nghỉ bên cạnh cho tôi.”

Nelly: “Ngài có cần lau người không?” Vương Trung lắc đầu: “Không cần, hôm nay không đổ mồ hôi.”

Mặc dù hiện tại vẫn chưa đến mùa mưa thu, nhưng nhiệt độ ở chiến trường đã rất thấp, buổi tối ngủ phải đắp chăn.

Vương Trung kỳ thực không quen với nhiệt độ này, đối với người sống ở phía nam Trường Giang mà nói thì nhiệt độ này đúng là mùa đông rồi.

Mà đối với người Ant mà nói, lúc này thậm chí còn chưa đến cuối thu, nghĩ thôi đã thấy khủng khiếp.

Nelly lại hỏi: "Có cần báo tiểu thư quay về không?"

Vị tiểu thư này chính là Lyudmila.

Vương Trung: "Cô ấy có vị trí của cô ấy phải bám trụ."

Lúc này, Vương Trung bỗng nhiên nghe thấy trên bầu trời có tiếng động cơ trầm thấp. Hắn lại nhìn ra bên ngoài - kỳ thực là chuyển góc nhìn - sau đó liền nhìn thấy sáu chiếc máy bay hai tầng cánh bay từ phía quân địch đến.

Tu sĩ Peter không báo cáo, chắc là đã nhận ra tiếng động cơ của loại máy bay hai tầng cánh này, biết là máy bay của mình.

Những chiếc máy bay hai tầng cánh này không mang bom, hiển nhiên đã hoàn thành nhiệm vụ oanh tạc. Vương Trung hỏi Pavlov: "Đại đội máy bay ném bom ban đêm của chúng ta đóng quân ở đâu? Hành trình của bọn họ chắc là sẽ không cách xa tiền tuyến quá đâu nhỉ? Gần một chút còn có thể mang ít nhiên liệu, máy bay sẽ nhẹ hơn." Pavlov nhíu mày: "Chẳng phải máy bay đều xuất phát với bình xăng đầy sao?" Vương Trung "Ồ" lên một tiếng, lúc này hắn mới nhớ ra hiện thực không phải trò chơi, trên thực tế, để đối phó với tình huống phức tạp trên không, thông thường đầu xuất phát với bình xăng đầy. Không giống như trong game, máy bay chỉ mang nhiên liệu đủ bay 10 phút, sau đó treo thêm một bình xăng phụ hơn 1000 lít. Cất cánh bay đến chiến trường thì ném bình xăng phụ đi, ta chính là kẻ nhanh nhẹn nhất trên đời, trong vòng 10 phút trước khi hết nhiên liệu, không phải quân địch chết hết thì là ta chết. Nghĩ kỹ lại, trong game xe tăng chỉ mang có 20 viên

đạn pháo, nhưng thực tế, các pháo thủ đều cố gắng nhét đầy đạn pháo, bởi vì khi giao tranh ác liệt, đạn dược chẳng bao giờ là đủ.

Tiếng động cơ khuất xa, Vương Trung mới nói: "Vậy tôi đi nghỉ trước đây."

Pavlov: "Ừ, tôi cũng đi." "Trước khi đi nghỉ, anh ký vào báo cáo thương vong đã." Viên thư ký cấp tá bỗng nhiên lên tiếng: "Mà này, trà của Sư đoàn ngon đấy, ai pha thế?" Nelly giơ bàn tay nhỏ bé lên: "Là tôi ạ."

"Ồ, thì ra là cần vụ của tướng quân đây mà. Cô pha cho văn phòng chúng tôi một ấm nhé, ở ngay căn hầm bên cạnh." Quân địch bắt đầu tấn công, các cơ quan quan trọng của Sư đoàn tất nhiên cũng phải chuyển xuống hầm hoạt động, nếu không bị pháo địch oanh tạc một phát là coi như toàn bộ tê liệt.

Nelly: "Chỉ là pha trà thôi mà, không vấn đề gì ạ."

Vương Trung bỗng nhiên cười nói: "Hôm nay Nelly ở trong hầm chỉ huy xem đánh nhau rất vui vẻ, nhưng từ ngày mai trở đi, sẽ chuyển sang công việc nhàm chán là chuyên tâm pha trà rồi."

Nelly: "Tôi không vui vẻ gì cả. Chỉ là tôi tò mò muốn biết xem quân địch trông như thế nào thôi.

"Lần trước lúc phá vây là ban đêm, tôi lại ngồi sau xe tăng, cả ngày phải rụt cổ, chẳng được nhìn rõ mặt mũi quân địch lúc còn sống ra sao." Lúc phá vây, Nelly ngồi trên nắp động cơ chiếc xe tăng 422 của Vương Trung, cả đoạn đường đều rụt cổ trốn sau tháp pháo.

Chắc hẳn lúc đó trông Nelly rất đáng yêu, đáng tiếc là lúc phá vây, Vương Trung chỉ lo tập trung dùng súng máy trên nóc xe tăng bắn quân địch, không để ý đến dáng vẻ của Nelly.

Lúc này Pavlov ký xong tên, trả lại tài liệu cho lão thư ký, nói: “Ông cũng đi nghỉ ngơi một chút đi.”

Lão thư ký cười nói: “Cậu không biết sao? Lão già như tôi, một ngày ngủ được ba bốn tiếng là tốt lắm rồi. Đợi đến khi cậu già đi rồi sẽ hiểu, lúc đó chỉ mong ngủ được một giấc ngon lành thôi cũng khó.”

Nói xong, lão cầm lấy ấm trà của Nelly, bưng đi mất. Nelly: “Ấm trà của tôi, đó là ấm tôi mang từ trang viên Rokossovsky ở Yekaterinburg đến đấy.”

Vương Trung: “Không sao, ngày mai lấy lại là được.” Nói xong, hắn ngáp một cái thật dài.

Chương 324: Công Tước Gửi Quân Chỉ Viện _

Chương 431: Ta Rất Hiểu Hắn

Chương 431. Ta Rất Hiểu Hắn Sáng sớm hôm sau, ngày 21 tháng 9, Vương Trung bị tiếng pháo đánh thức từ sớm. Hắn lập tức lăn xuống đất, nằm sấp xuống theo phản xạ tự nhiên, miệng lẩm bẩm: "Sớm thế?"

Với tính cách cứng nhắc của quân Prosen, phỏng chừng sau này ngày nào bọn chúng cũng pháo kích vào lúc sáng sớm như vậy.

Nằm một lúc lâu, Vương Trung mới sực nhớ ra hôm qua mình ngủ ở phòng nghỉ trong hầm chỉ huy, sợ gì pháo kích. Hoặc nói cách khác, pháo mà bắn cả vào đến phòng nghỉ trong hầm chỉ huy thì dù có nằm ở tư thế nào cũng vô dụng, chi bằng cầu nguyện thần bê tông còn hơn. Vương Trung bò dậy, mặc quần áo.

Tối qua, vì muốn đề phòng trường hợp khẩn cấp phải thức dậy nhanh chóng, hắn chỉ mặc quần dài đi ngủ, cho nên lúc này chỉ mất vài giây là đã mặc xong quần áo.

Lúc này Nelly mới đẩy cửa bước vào. Nhìn dáng vẻ của Nelly, có lẽ cô cũng vừa mới bị một trận pháo oanh tạc bất ngờ, chưa kịp phản ứng nên nằm sấp xuống đất.

Vương Trung: "Chuẩn bị trà cho tôi, tôi đến Sư bộ."

Nói xong, hắn bước qua Nelly, men theo hành lang đi thẳng đến hầm chỉ huy. Trong hầm chỉ huy, viên tham mưu trực ban đêm cùng Popov đều đang đứng ở cửa quan sát tình hình bên

ngoài. Vương Trung bước nhanh đến cửa quan sát, vừa cầm lấy ống nhòm vừa hỏi: "Tình hình thế nào?"

"Chỉ là pháo kích, chưa thấy tập kết quân đội. Có cần pháo kích phản pháo không?" Vương Trung nhướng mày: "Bọn chúng còn định tập kết tấn công ở vị trí cũ ngày hôm qua sao? Chẳng phải hôm qua đã bị thiệt hại nặng rồi sao?"

Popov: "Phản pháo một trận cũng không thừa, đêm qua đoàn tàu chở quân nhu đã đến, bổ sung cho chúng ta một lượng lớn đạn pháo, người phụ trách vận chuyển là một lão hồ ly, rất biết thứ gì cần thiết nhất trong ngày đầu tiên phòng ngự."

Vương Trung vô thức nhớ đến gương mặt tròn giống như chiếc chảo rán của trung tướng Chekhov. Vào thời đại trước khi Vương Trung xuyên không, chảo rán thường là loại chống dính.

Vị trung tướng này rất lợi hại, chưa bao giờ tranh công, làm việc đâu ra đấy, chu đáo cẩn thận.

Tương lai nhất định phải để trung tướng Chekhov viết tự truyện, sau đó dựng thành phim, đặt tên là "Pháo binh, con dấu và chiếc chảo thần kỳ". Vị chỉ huy chu đáo như "chiếc chảo thần kỳ" đã đưa đạn pháo đến tận nơi, vậy tất nhiên phải để quân Prosen "vui vẻ" một chút.

Vương Trung: "Thông báo cho pháo đoàn, sử dụng tọa độ bắn y hệt như hôm qua, khai hỏa."

Thời gian lùi lại một chút, một tiếng trước bình minh.

Sở chỉ huy Sư đoàn Thiết giáp "Asgard", thuộc Quân đoàn Ky sĩ, quân đội Prosen, gã quen cũ của Rokossovsky, quyền Sư đoàn trưởng Sư đoàn Thiết giáp "Asgard" - Kruger đang thao thao bất tuyệt.

Không đúng, vì đã lập công xuất sắc trong chiến dịch tiến công sau khi vượt sông Ola, nên Kruger đã chính thức trở thành Sư đoàn trưởng, quân hàm cũng được thăng lên Thiếu tướng, ngang hàng với ” Bạch mã tướng quân ” Rokossovsky.

Lúc này, Kruger đang thao thao bất tuyệt trước các Tham mưu vừa được điều động bổ sung đến Sư đoàn Thiết giáp “Asgard”: “Ta rất hiểu rõ gã Bạch mã tướng quân, vô cùng hiểu rõ. Tên này chỉ được cái khôn vặt, giỏi mấy trò tiểu xảo! Nhưng hễ sơ suất một chút là sẽ trúng kế hắn ngay!

Chương 325: Rút Lui

Chương 432: Tướng Quân Chỉ Đó

Chương 432. Tướng Quân Chỉ Đó

Một tiếng sau, viên Tham mưu phụ trách pháo binh hớt hải chạy vào báo cáo: “Báo cáo Sư đoàn trưởng, quân địch bắt đầu pháo kích khu vực tập kết quân của chúng tai!”

Kruger cười ha hả: “Bắn vào đâu? Có phải bắn vào phía sau không?”

Tham mưu: “Báo cáo… không phải… chúng… chúng đang pháo kích vào vị trí tập kết quân của Sư đoàn.”

Kruger biến sắc, lao vội ra khỏi xe chỉ huy bọc thép - khi đối đầu với ” Bạch mã tướng quân “, các sĩ quan chỉ huy quân Prosen không dám ở trong nhà, đều phải ở trong xe chỉ huy bọc thép cho an toàn.

Nhìn những quả đạn pháo không ngừng rơi xuống cách đó chưa đầy hai cây số, Kruger suýt nữa thì ngã khuyu xuống đất, may mà vị Tham mưu trưởng mới vội vàng chạy đến đỡ lấy.

Hắn nhìn về phía khu vực đang bị oanh tạc, gào lên trong vô vọng: “Đó là quân vừa được bổ sung cho Sư đoàn ta đó!”

Dưới hỏa lực pháo binh, mạng sống con người chẳng khác nhauchút nào, cho dù là lính mới hay lính kỳ cựu, chỉ cần đạn pháo rơi trúng, đầu phải bỏ mạng.

Lúc này, viên Tham mưu phụ trách thông tin từ trong xe thông tin chạy ra, giơ tay chào theo kiểu quân đội: “Báo cáo Thiếu tướng, chúng tôi vừa nhận được điện báo từ Lữ đoàn SS “Leibstandarte SS ” - đơn vị sẽ tấn công ở cánh phải của Sư

đoàn. Bọn họ cũng bị pháo kích, nhưng vì đã dời vị trí tập kết về phía sau một cây số, nên không chịu tổn thất nào đáng kể, chỉ có một số ít đạn pháo rơi vào khu vực đang tập kết quân." Vị Tham mưu trưởng mới nhìn Kruger, rất biết ý tứ, không nói gì.

Kruger thở dài: "Thông báo cho Lữ đoàn SS "Leibstandarte SS ", Sư đoàn ta không thể tấn công đúng giờ, yêu cầu bọn họ lùi thời gian tấn công lại, nếu không rất dễ bị quân địch tấn công bên sườn."

Viên Tham mưu giơ tay chào, sau đó chạy về phía chiếc xe thông tin.

8 giờ sáng ngày 21 tháng 9, Shostka, sở chỉ huy Cận vệ Sư đoàn súng trường số 1, nằm sâu trong lòng đất.

Vương Trung nhìn ra bên ngoài, sau đó lại nhìn đồng hồ:

"Cho dù sáng nay pháo binh của chúng ta oanh tạc chính xác thì giờ này bọn chúng cũng đã tấn công rồi chứ?" Pavlov: "Biết đâu lại trúng kế của ngài, bắn chết Sư đoàn trưởng của bọn chúng, hiện tại quân địch đang hỗn loạn chỉ huy cũng nên."

Vương Trung lắc đầu: "Không thể nào. Lũ chỉ huy của Prosen rất thích ra tiền tuyến quan sát tình hình, ở Cao điểm Peniye, gã chỉ huy cụm tác chiến của bọn chúng và tôi cứ thế nhìn thẳng vào mắt nhau, tôi nằm trên tháp nước, hắn đứng trên đỉnh đồi, giữa chúng tôi là khoảng đất trống trải.

"Giá như lúc đó tôi có xe tăng T-34, nhất định tôi đã xông lên nghiền nát hắn rồi."

Nói xong Vương Trung phát hiện mình lỡ lời, vội vàng chữa cháy: "Ý tôi là, tôi thấy một chiếc xe tăng nghỉ là xe chỉ huy, sau đó tôi liền gọi trọng pháo dập một trận." Thật ra Vương Trung đã phát hiện nhược điểm của cái điểm sáng này,

chỉ có thể làm sáng phạm vi mắt thường nhìn thấy. Hiện tại hắn chỉ huy một sư đoàn, mặt trận rộng như vậy, hắn ở trong hầm sư đoàn chỉ có thể làm sáng được một góc địch.

Để sử dụng hiệu quả cái hack này, phải coi xe tăng 422 là xe tăng diễu hành, Vương Trung ngồi lên chẳng làm gì cả, chỉ đi tuần tra dọc theo trận địa, thấy một tên chỉ huy địch là cho nổ chết một tên.

Đương nhiên làm như vậy có một khuyết điểm, pháo thủ xe 422 là giáo viên dạy lái xe tăng, nên bắn chuẩn hơn những người khác, tính nết khẩu pháo này hắn cũng nắm rõ, đổi sang khẩu khác chắc chắn không bắn chuẩn bằng. Khuyết điểm này cũng dễ giải quyết, dù sao Olga đã đặt mua hai mươi mấy chiếc xe tăng diễu hành cho Hoàng thất rồi, đầu ở trong tay Vương Trung, đổi sang xe khác lái là được.

Nhưng mà Vương Trung mà rời khỏi sở chỉ huy đi lái xe tăng nhỏ, Pavlov sẽ nổi đóa. Lúc ấy gã khuyên Vương Trung: "Bây giờ chiến tuyến còn vững chắc, cậu không cần phải chạy lung tung. Cậu ngồi yên trong sở chỉ huy là có tác dụng nhất. Chờ đến lúc phòng tuyến thủng lỗ chỗ, cậu muốn chạy đầy đường làm lính cứu hỏa cũng không ai cản."

Phải nói lời này của Pavlov rất hợp logic, cũng rất hợp lý. Hơn nữa quân đội Prosen tổ chức rất chặt chẽ, ở Loktev, giết chết lữ đoàn trưởng của địch cũng chỉ khiến chúng hỗn loạn trong một tiếng, sau đó còn phát động một đợt tấn công bộ binh dữ dội, suýt nữa chọc thủng "bức tường thép" của Vương Trung.

Nghĩ đến việc tiêu diệt sư đoàn trưởng của địch, hiệu quả chắc cũng chẳng được bao nhiêu.

Hôm qua Vương Trung cho nổ chết tên lữ đoàn trưởng đó, quân địch vẫn tấn công như thường.

Xem ra với quân Prosen, cấp bậc lữ đoàn trưởng chưa đủ đô, phải giết sư đoàn trưởng mới khiến bọn chúng ngừng tấn công được hơn một tiếng. Nhưng sư đoàn trưởng của bọn chúng đâu?

Ở Loktev, sư đoàn trưởng của bọn chúng đóng quân cách tiền tuyến chưa đến bốn km, lái xe tăng nhỏ xông lên là thấy ngay!

Càng về sau, sư đoàn trưởng của bọn chúng càng đóng quân xa tiền tuyến. Chẳng lẽ bị tôi dọa cho sợ rồi?

Tôi cũng đâu có giết được mấy tên sư đoàn trưởng đâu nhỉ.

Trong lúc Vương Trung đang suy nghĩ miên man, viên tham mưu mới toanh phụ trách kính quan sát pháo binh hỏi Vasili:

“Nhạc sĩ, sao lại che một tấm lưới lên kính quan sát thế?” Vasili vênh mặt đáp: “Không biết hả? Trường quân đội không dạy à? Đây là phát minh của tướng quân Rokossovsky đấy! Che lưới lên, vì nguyên lý tạo ảnh của kính quan sát, chúng ta không nhìn thấy lưới, nhưng lại nhìn thấy kẻ địch - vì ảnh của tấm lưới không nằm trong kính ngắm!”

Viên tham mưu: “Nguyên lý thì tôi hiểu, nhưng mà nó có tác dụng gì?”

“Chống phản quang, bây giờ hầm đang hướng về phía tây, buổi chiều ánh mặt trời chiếu vào sẽ tạo ra phản quang, dễ lộ vị trí. Học hỏi đi, sau này nói không chừng còn cứu mạng cậu đấy!”

Chương 326: Băng Về Phía Bình Minh

Chương 433: Địch Tới

Chương 433. Địch Tới

Viên tham mưu mới tỏ vẻ tâm phục khẩu phục, rõ ràng quân hàm của anh ta cao hơn Vasili nhiều - trường Vasili học chỉ đào tạo sĩ quan cấp cơ sở, còn anh ta học trường của Vương Trung cơ mà.

Viên tham mưu lại ghé mắt vào kính ngắm: "Đúng là không nhìn thấy mắt lưới, nhưng lượng ánh sáng bị ảnh hưởng thật. Tôi thấy ngoài chống phản quang ra, cách này còn giúp chúng ta nhìn rõ hơn khi mặt trời chiều tà." Vasili ngẩn người, sau đó lập tức phản ứng lại: "Đúng rồi! Chính là vậy! Tướng quân đã nói thế mà." Vương Trung thầm nghĩ Nhưng hắn vẫn mỉm cười: "Đương nhiên rồi."

Sau đó hắn còn bổ sung thêm: "Kỹ thuật này là tôi và Thái tử cùng nhau thi bắn tỉa mới đúc kết ra được, luật chơi là chúng tôi sẽ mang theo trang bị, xuất phát từ các hướng khác nhau, địa điểm là khu săn bắn của Hoàng gia…" Viên tham mưu mới: "Khu săn bắn Hoàng gia ở Oryol?" Vương Trung: "Ừm… Đúng rồi! Sau khi vào rồi, chúng tôi sẽ vừa di chuyển vừa tìm kiếm, săn bắn để kiếm thức ăn, di chuyển trong im lặng, cho đến khi tìm thấy đối phương.

"Ai bắn trước, nếu đạn trúng trong phạm vi hai mét quanh người còn lại sẽ thắng. "Đương nhiên, trò chơi này rất khó phân định thắng thua, nên cuối cùng toàn là tự nhận thua."

Viên tham mưu mới cười lớn: “Chắc chắn là Thái tử thắng hết.”

Vương Trung chỉ cười mà không nói, không phải hắn thừa nhận, mà là hắn đột nhiên phát hiện mình khoác lác hơi quá.

Lỡ đâu sau này có kẻ nào đó hỏi khu săn bắn của Hoàng gia xem có chuyện này không, người ta nói không có, thế chẳng phải là lộ tẩy sao?

Chỉ mong mọi người đừng vạch trần hắn.

Giống như lúc trước khi xuyên không, hắn đi tàu chợ, tàu rất chậm, trên tàu lại chẳng có gì làm, mọi người chỉ có thể tán gẫu giết thời gian. Mọi người nói đủ thứ chuyện trên trời dưới biển, người nói một câu, người chen vào một câu, ai cũng tự hiểu là chuyện bịa đặt, nhưng chẳng ai vạch trần ai, cứ coi như nghe kể chuyện cho vui. Hoàn cảnh bây giờ cũng giống y như trên tàu chợ, tất cả mọi người trong sở chỉ huy đều phải chui rúc trong cái không gian nhỏ hẹp này, chẳng có gì làm, chỉ có thể bịa chuyện ra giết thời gian. Lại không thể chơi bài, thế là chỉ có thể khoác lác cho qua ngày đoạn tháng.

Vương Trung vừa dứt lời, đến lượt Vasili lên tiếng: “Tôi với Philippov thì không có thú vui xa xỉ đó, chúng tôi giải trí bằng cách…” Viên tham mưu mới hớt hải: “Địch đến rồi! Bọn chúng tấn công rồi!”

Popov nghe nói địch tấn công, lập tức chạy đến cửa sổ quan sát.

Năm phút sau, gã bỏ ống nhòm xuống, nói với Vương Trung: “Khói, đạn pháo, xe tăng xung phong, vẫn lối mòn cũ rích à? Hôm qua chết chưa đủ à, hôm nay lại thử nữa hả?”

Vương Trung vừa nghe tiếng pháo cối và trọng pháo bắn chặn, vừa nhún vai: “Ông hỏi chỉ huy của bọn chúng ấy.” Lúc này Pavlov đã ra lệnh xong cho pháo binh, bèn gia nhập cuộc

trò chuyện: “Chiến thuật của bọn chúng không thay đổi, chúng ta cứ theo bài cũ mà làm. Thế này nhàn cho tôi, ra lệnh cho pháo binh cứ bảo y như hôm qua là được.” Vasili chen vào: “Không, vẫn có điểm khác, mọi người không nhận ra à?”

Mọi người nhìn Vasili, nhạc sĩ được thể hiện, bèn thần bí nói: “Hôm nay không có máy bay. Hôm qua chúng ta có Yak-1, có “thần tiễn”, tôi đoán bọn chúng mất ít nhất ba bốn chục phi công, hôm nay không dám đến nữa! Ngay cả máy bay oanh tạc cũng không thấy đâu!”

Mọi người trong hầm nhìn nhau, Vương Trung đột nhiên vỗ đùi: “Thế chẳng phải là phi công đang rảnh rang à? Sao có thể như vậy? Yak-1 gắn bom được không nhỉ?” Vương Trung từng lái Yak-1 - trong game, nhưng hắn lái Yak-1 chỉ để không chiến, nên hắn chỉ biết Yak-1 không thể gắn thùng dầu phụ và pháo, còn bom thì hắn không có ấn tượng gì.

Pavlov trợn mắt: “Cậu muốn hành tôi à?” Nói xong gã cầm ống nghe: “Tổng đài, nối máy cho trung đoàn tiêm kích. Alo, Kharlamov à? Không phải cậu ta à? Cậu cũng được, Yak-1 của các cậu gắn bom được không? Gắn được hai quả 100 kg á? Được, tôi biết rồi. Câm máy chờ một lát, để tôi hỏi tướng quân.”

Nói xong Pavlov nhìn sang, không muốn nhắc lại nữa, dù sao mọi người đều nghe thấy rồi.

Vương Trung: “Gắn hai quả 100 kg thì ảnh hưởng nhiều đến khả năng bay lắm, phi công của chúng ta rất quý giá, gắn hai quả 50 kg là được rồi.”

Vasili thắc mắc: “Gắn một quả là được rồi chứ?”

Vương Trung: “Cậu biết gì không hả? Hai quả gắn dưới cánh, một bên một quả, như thế mới cân bằng, khi ném thì

ném cùng lúc, nếu ném một bên mà bên kia trục trặc không ném được thì nguy to.” Vasili: “Ra là vậy.”

Thấy hai người nói xong, Pavlov hỏi: “Vậy tôi ra lệnh cho bọn họ gắn hai quả 50 kg rồi xuất phát nhé?”

“Cho một phi đội xuất phát, số còn lại trực chiến. Nói với bọn họ, không cần trúng đích, ném quanh khu vực địch là được, quan trọng nhất là phải sống sót trở về, tôi cần báo cáo tình hình của bọn họ. Đặc biệt chú ý những chỗ có ăng ten.”

Chương 327: Băng Về Phía Bình Minh 2

Chương 434: Tự Tin

Chương 434. Tự Tin

Thực ra Vương Trung không tin đám phi công đó nhìn thấy ăng ten của địch, muốn phát hiện mục tiêu được ngụy trang kỹ lưỡng từ trên không khó đến mức nào, hắn đã được trải nghiệm rồi. Trong game, chỉ cần địch ném ít cỏ lên xe tăng, rồi chạy vào dưới gốc cây, mắt hắn mù mịt, chẳng thấy gì cả.

Trong game còn như vậy, huống hồ gì ngoài đời thực, chỉ tiết phong phú hơn gấp vạn lần, càng không nhìn thấy gì, chụp ảnh về còn phải đưa chuyên gia phân tích nữa là. Có một trận đánh rất kinh điển, một chiếc Panzer IV của Đức Quốc xã bị hỏng xích, bị bộ binh Liên Xô phát hiện báo cáo, kết quả không quân Liên Xô điều động những 40 chiếc IL-2 đến ném bom, kết quả là quả bom gần nhất cũng cách chiếc xe tăng đến mấy chục mét.

Không phải không quân Liên Xô ném bom kém, mà là lúc đó trên chiến trường rất hỗn loạn, phi công không phân biệt được đâu là mục tiêu. Tất nhiên, trình độ ném bom của không quân Liên Xô cũng rất kém, thời gian huấn luyện không đủ.

Pavlov truyền đạt nguyên văn mệnh lệnh của Vương Trung cho trung đoàn tiêm kích. Tham mưu trưởng bỏ ống nghe xuống, nói với Vương Trung: “Cho tiêm kích đi ném bom, thế chẳng phải là “chó bắt chuột” à?”

Hóa ra ở Ant cũng có câu thành ngữ này…

Vương Trung: “Có gì mà không được? Chỉ tại động cơ của chúng ta quá kém, công suất thấp, nên chỉ mang được hai “củ khoai” bé xíu.”Docfull.vn- Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Vasili: “50 kg thì là “quả dưa hấu” rồi, không phải “củ khoai” đâu, mà tôi cũng chẳng biết có quả dưa hấu nào nặng như thế, còn ghê gớm hơn cả trọng pháo ấy chứ.”

Vương Trung: “Chờ xem, đến lúc chúng ta nhập khẩu máy bay chiến đấu của Hợp Chúng Quốc về, cho các cậu mở mang tầm mắt.”

Lúc này, viên tham mưu duy nhất trong hầm vẫn đang bám trụ vị trí hô lên: “Nghe thấy tiếng súng máy rồi, cầu phao giao tranh với quân địch rồi.”

Pavlov lập tức cầm ống nghe. Lát sau, tiếng pháo xé gió vang lên trên đỉnh đầu mọi người.

Vương Trung có thể nhìn xuyên qua khói, nên hắn nhìn rõ ràng hai bên cầu phao lại xuất hiện thêm hai đại đội, sau khi vượt qua lưới lửa của pháo cối, đội hình đã rải rác, kết quả vì cầu phao chỉ có một lối đi, nên đội hình rải rác lại phải tập trung lại một chỗ.

Sau đó bị pháo dập cho tan tành.

Vương Trung buột miệng: “Chỉ huy của bọn chúng cứng đầu thật, cứ đưa quân lên cho tôi giết thế này thì không được, bộ binh của chúng ta không tích lũy được kinh nghiệm thực chiến.”

Popov: “Cậu đang nói gì vậy hả? Thật ra là chúng tôi điều tân binh sang bờ bên kia để tích lũy kinh nghiệm à? Không, là để rèn luyện tỉnh thần đấy! Kỹ thuật chiến đấu thì đợi sau khi rút về tuyến sau, tự khắc có lính kỳ cựu dạy cho bọn họ.”

Lúc này, chuông điện thoại reo lên, Pavlov nhấc máy: “Sở chỉ huy sư đoàn nghe đây. Chuyện gì? Được, tôi biết rồi.” Gã vừa bỏ ống nghe xuống, lập tức lại cầm lên, ra lệnh cho pháo binh ngừng bắn. Vương Trung: “Địch rút lui rồi à”

Thực ra Vương Trung đã nhìn thấy quân địch rút lui, nhưng hắn phải giả vờ, dù sao thì sở chỉ huy sư đoàn - không, phải nói là toàn bộ bờ đông đều chìm trong khói mù, chẳng nhìn thấy gì cả.

Pavlov: “Bọn chúng thậm chí còn không thử vượt sông. Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?” Vương Trung vừa định trả lời, thì thấy một phi đội Yak-1 gắn bom bay qua sông.

Tiếng động cơ máy bay bỗng trở thành âm thanh duy nhất trên chiến trường.

Vương Trung đang cầu nguyện cho bọn họ tìm được “cá lớn”, thì chuông điện thoại vang lên.

Pavlov nhấc máy: “Sở chỉ huy sư đoàn nghe đây. Hả? Được rồi, tôi chuyển máy cho cậu ấy ngay.”

Nói xong đưa ống nghe cho Vương Trung: “Tư lệnh tập đoàn quân gọi.”

Vương Trung nhận lấy ống nghe: “Alo, Kirienko, tôi là Rokossovsky đây, có chuyện gì vậy?” Trung tướng Kirienko: “Tình hình bên cậu thế nào rồi? Kashukhov bị tấn công dữ dội lắm, số xi măng cậu gửi cho cậu ấy rất có ích. Bên cậu ấy không có cầu, quân địch phải lội nước tấn công.”

Vương Trung: “Bên tôi có cầu, nhưng mà cái cầu phao đó là cái thớt tôi cố tình giăng ra cho bọn chúng đấy, cây búa tạ của tôi đã đập nát bọn chúng rồi. Đấm hơi bốn đại đội, bốn đại đội đấy!”

Hôm qua quân địch bỏ lại hơn bốn trăm xác chết, hôm nay chỉ một đợt tấn công đã bỏ lại gần ba trăm mạng. Trung tướng

Kirienko: “Cậu chắc chắn không cần chỉ viện chứ?”

Vương Trung: “Lực lượng dự bị của tôi vẫn chưa động tĩnh gì.”

Thực ra hôm qua, lực lượng dự bị là lực lượng hậu cần có thương vong, vì bị lực lượng đặc biệt của địch đánh lén. Nghe thấy Vương Trung tự tin như vậy, trung tướng Kirienko nói: “Tốt, cứ giữ vững, nếu không trụ được nữa thì báo cho tôi ngay, tôi đã chuẩn bị quân chỉ viện cho cậu rồi, bây giờ ý nghĩa tượng trưng của cậu còn lớn hơn ý nghĩa thực chiến. Tuy tôi không tin là có ai phòng thủ tốt như cậu, nhưng mà… ý tôi là, cậu cứ rút lui nếu cần, đừng lo lắng gì cả.”

Vương Trung: “Yên tâm đi. Chờ khi nào thương vong của tôi lên đến 40%, tôi sẽ rút.” Kirienko im lặng một lát, nói: “Được rồi, tôi biết rồi. Vậy nhé.”

Sau đó cúp máy.

Chương 328: Nhìn Đội Quân Của Mình

Chương 435: Máy Bay Ném Bom

Chương 435. Máy Bay Ném Bom

Tại sở chỉ huy tập đoàn quân, trung tướng Kirienko vừa bỏ ống nghe xuống, vừa nhìn tham mưu trưởng tập đoàn quân và giám mục quân đội: “Rokossovsky tự tin nói với tôi, khi nào thương vong lên đến 40% thì cậu ta sẽ yêu cầu rút quân.”

Lông mày tham mưu trưởng nhíu chặt: “Ngay cả quân của Agasukov được Thái tử khích lệ cũng không chiến đấu kiên quyết như vậy, thương vong 30% đã sụp đổ rồi. Quân đội của hắn là quân đội thép hay sao?” Giám mục của Tập đoàn quân vô cùng chắc chắn nói: ” Thiếu tướng Rokossovsky có khả năng làm được. Ở Orachi, quân đội của hắn thương vong 50% còn tổ chức phá vòng vây, rút ra được. Tuy nhiên thương vong này là thống kê sau khi phá vòng vây.”

Kirienko đi tới trước bản đồ, nhìn bản đồ thế trận: “Bây giờ xem ra, chúng ta ở phía nam hoàn toàn có thể chặn được thế công của địch. Vấn đề là phía bắc có thể chặn được bao lâu. Phía bắc không có sông để phòng thủ, chỉ có khu vực xây dựng công sự ở xung quanh Yekaterinburg, lại là chiến trường thích hợp để lực lượng thiết giáp của địch phát huy.”

Tham mưu trưởng: “Nghĩ theo hướng tích cực, chúng ta đã tiết kiệm được rất nhiều binh lực, Tập đoàn quân phía Tây có thể điều động binh lực tới phía bắc.”

Trung tướng Kirienko gật đầu: “Hy vọng như vậy.” Quân Prosen, bộ chỉ huy quân đoàn số 1, Quân đoàn ky sĩ Asgard.

Gilles cau mày: “Vẫn chưa đấu pháo chống tăng với quân địch đã tổn thất lớn như vậy rồi. Xem ra không thể tiếp tục tấn công theo kiểu liều mạng này nữa. Thay đổi sách lược, phương án tác chiến đổi thành đào công sự, xin phái lực lượng công binh từ Tập đoàn quân trung tâm.”

Tất cả mọi người tham mưu nhìn nhau, tham mưu trưởng đại diện lên tiếng: “Bệ hạ rất kỳ vọng vào chúng ta…” Gilles: “Chính vì vậy mới không thể tiếp tục hi sinh vô nghĩa như vậy. Làm như thế chẳng khác nào đám ngu tướng Carolin dùng đội quân giám sát ép binh lính liều chất sao? Khả năng phòng thủ của công sự trước pháo hạng nặng của địch cao hơn, cho dù bị pháo hạng nặng oanh tạc vẫn có thể tiếp tục tiến lên.

“Cứ như vậy chẳng khác nào phế bỏ con át chủ bài hiện giờ đang uy hiếp chúng ta lớn nhất! Ta đã xem kỹ ghi chép chiến đấu của gã tướng quân Bạch Mã kia, ở Orachi, nguy cơ lớn nhất xuất hiện ở phòng tuyến của hắn chính là lúc máy bay trinh sát bay trên trời, pháo hạng nặng của hắn không dám khai hỏa.

“Tuy chiến báo của chúng ta thích tô vẽ gã tướng quân Bạch Mã kia thành một vị tướng xe tăng, nhưng thực chất hắn ta am hiểu nhất là sử dụng hỏa lực pháo binh! “Vì vậy, chúng ta phải ‘bốc thuốc đúng bệnh’.”

Lúc này, phó quan Feliz tiến lên: “Đào công sự như vậy thì cần bao nhiêu lâu mới có thể tiến tới trước mặt quân địch?” Gilles: “Hôm qua tôi đã lệnh cho lực lượng công binh đánh giá rồi, báo cáo đánh giá chỉ tiết hôm nay sẽ hoàn thành. Theo kinh nghiệm của tôi, có lẽ chúng ta cần 15 ngày mới có thể tiến đến khoảng cách có thể phát động tấn công.” Feliz:

“Nhưng bệ hạ hy vọng thế gọng kìm của chúng ta hoàn thành vào giữa tháng 10, tháng 11 đánh chiếm Yekaterinburg.”

Gilles: “Đừng lo, ngày 5 tháng 10 phát động tấn công, khoảng ngày 10 chọc thủng phòng tuyến, chúng ta vẫn có thể hoàn thành thế gọng kìm vào ngày 20. Điều mấu chốt bệ hạ kỳ vọng là đánh tan phòng ngự của gã tướng quân Bạch Mã, đây là người được quân địch tuyên truyền là ‘bức tường thép của đế quốc’.”

Feliz: “Nhưng mà…”

Gilles: “Ta sẽ đích thân giải thích rõ điểm này với bệ hạ. Anh không cần lo, dừng tấn công, để pháo binh tiếp tục oanh tạc phòng tuyến quân địch.”

Feliz do dự một chút, đáp: “Vâng.”

Lúc này, trên không trung. Kharlamov đích thân dẫn đầu một phi đội thực hiện nhiệm vụ ném bom chưa từng có trong lịch sử này.

Trước đó, các phi công của trung đoàn tiêm kích thậm chí còn không biết Yak-1 của họ có thể mang bom.

Chủ yếu là Không quân Ant đặc biệt nhấn mạnh sự chuyên môn hóa, một loại máy bay khi thiết kế chỉ cân nhắc một nhiệm vụ, vì nhu cầu của nhiệm vụ này mà làm đến mức tận cùng.

Họ thậm chí còn muốn tháo súng máy ở ghế sau của Il-2 để giảm bớt hai, ba trăm kg trọng lượng đó.

Dưới tư duy thiết kế này, tại sao Yak-1 có thể mang bom đã không thể khảo chứng. Phi công căn bản không biết tại sao một sân bay chủ yếu có tiêm kích đóng quân lại có bom 100kg và 50kg.

Các phi công thậm chí còn hào hứng thảo luận, nói không chừng sắp có nữ phi công lái máy bay ném bom Po-2 chuyển đến đây, nếu không thì làm sao giải thích được số bom này.

Cho đến hôm nay, họ mang bom xuất kích.

Đây là một nhiệm vụ tương đối đơn giản, bởi vì phần lớn quân Prosen chưa từng bị không kích, số ít quân Prosen từng bị không kích cũng chỉ gặp phải không kích ban đêm của Po-2.

Phần lớn binh sĩ Prosen đều chưa từng chứng kiến không kích ban ngày của II-2.

Họ hoàn toàn không ngụy trang, một số tên lính Prosen nhìn thấy Yak-1 lướt qua trên bầu trời còn vẫy tay chào, có lẽ coi phi đội của Kharlamov là quân mình.

Phi công lái số 3 trong phi đội của Kharlamov, cũng chính là đội trưởng đội bay 2, thượng úy Semyon hỏi trong bộ đàm: "Chúng ta ném bom gì đây? Hình như chỗ nào cũng là mục tiêu."

Kharlamov: "Đương nhiên là phải ném bom những thứ có Kharlamov vẫn luôn nói "vị thiếu tướng đáng kính", hắn không hề có ý mỉa mai, mà là thêm một tính từ sau "thiếu tướng" để thể hiện sự kính trọng của mình đối với Rokossovsky.

Chương 329: Nhìn Đội Quân Của Mình 2

Chương 436: Tác Chiến Trên Không

Chương 436. Tác Chiến Trên Không

Thượng úy Semyon lẩm bẩm: "Đừng nói là tìm được căn nhà 'đầy ắp' ăng-ten trong tưởng tượng hay không, cho dù có tìm được căn nhà như vậy, lại còn phát hiện trước cửa cắm cờ Prosen, có mấy trăm người đang được trao huân chương - cho dù chúng ta có phát hiện ra mục tiêu như vậy, bom của chúng ta cũng chưa chắc ném trúng. "Tôi được huấn luyện toàn bộ là không chiến. Ở trường bay cũng từng học tấn công mặt đất, nhưng lái là II-2.

"Sau khi đến đơn vị, tôi chưa từng được huấn luyện tấn công mặt đất lần nào. Từ khi tham chiến đến giờ, tôi chỉ mới bắn strafing quân địch trên mặt đất."

Kharlamov: "Đừng kêu ca nữa, ai cũng vậy cả. Cứ cố gắng tìm mục tiêu đi. Cho dù bom không ném trúng, chúng ta vẫn có thể bắn strafing."

Lúc này, phi công lái số 4 nói: "Tôi nhìn thấy một căn nhà lớn, ở bên phải chúng ta, có thể là trang viên của bá tước địa phương. Tôi cá là bên trong nhất định có một sở chỉ huy sư đoàn, ít nhất là một sở chỉ huy sư đoàn." Kharlamov nhìn sang bên phải, vừa lúc nhìn thấy trang viên ở phía xa, bởi vì khoảng cách khá xa nên nhìn qua có vẻ đang chậm rãi lùi về phía sau.

"Vậy chúng ta bay vòng qua đó."

Kharlamov nói:

“Tách đội hình, chia thành 2 nhóm. Semyon, anh giữ liên lạc bằng mắt với tôi.”

Biến đổi đội hình 4 chiếc trên không trung vô cùng phức tạp, vì vậy thông thường phi công khi tham chiến đều là đội hình 2 chiếc, đội hình như vậy rất dễ dàng thay đổi.

Hơn nữa, khi đang thay đổi đội hình, Kharlamov không nhìn thấy máy bay của Semyon, vì vậy phải nhắc nhở Semyon giữ liên lạc bằng mắt với mình, đảm bảo 2 nhóm không bị tách rời.

Máy bay trên không rất dễ bị mất dấu mục tiêu - bất kể là địch hay bạn, đang bay bỗng nhiên không nhìn thấy đồng đội là chuyện rất bình thường.

Vì vậy, mỗi phi công đều có một bản đồ để đảm bảo trong trường hợp chỉ còn một mình, không thể liên lạc được với đồng đội thì có thể dựa vào các cột mốc trên bản đồ để bay về căn cứ.

Bản đồ còn có một tác dụng khác là đảm bảo khi hạ cánh khẩn cấp có thể lựa chọn khu vực do quân mình kiểm soát. Sau khi hoàn thành biến đổi đội hình, Kharlamov gọi trong bộ đàm:

“Semyon! Nhìn thấy tôi chứ?” “Nhìn thấy rồi, yên tâm đi, mau đến xem trang viên của bá tước, chắc chắn là sở chỉ huy sư đoàn.”

Mấy phút sau, Kharlamov nghiêng máy bay, bay vòng quanh trang viên, mắng: “Vừa nãy ai nói với tôi đây là sở chỉ huy sư đoàn?”

Bên trong trang viên trống không, hơn nữa, hàng loạt hố bom có đường kính không nhỏ trong sân đã chứng minh với các phi công rằng ở đây không có sở chỉ huy sư đoàn của quân địch.

Thượng úy Semyon: “Nghĩ kĩ lại thì, tất cả quân Prosen mà chúng ta bay qua đều không đóng quân trong nhà. Vậy chúng ta phải làm sao?” Kharlamov thở dài: “Xem thử có xe tăng của quân địch hay không, ném trúng đội xe tăng cũng coi như là ném trúng mục tiêu có giá trị.” Lúc này, phi công lái số 2 lên tiếng:

“Chẳng lẽ không có mục tiêu nào rõ ràng hơn sao? Ý tôi là, pháo binh của quân địch không phải đang khai hỏa à? Ném trúng pháo binh cũng coi như là lập công lớn đấy chứ? Hơn nữa pháo binh khai hỏa động tĩnh lớn như vậy, chắc chắn từ xa đã có thể nhìn thấy rồi.”

Trên mặt đất bình thường không nhìn thấy mục tiêu ở quá xa, đó là do độ cong của Trái Đất.

Nhưng hiện tại Yak-1 đang bay ở độ cao khoảng 500m, tâm nhìn được mở rộng rất nhiều.

Thị lực của phi công đều phải trải qua sàng lọc, người có thị lực tốt nhất trong trung đoàn tiêm kích của Kharlamov có thể phát hiện ra máy bay ném bom hai động cơ từ khoảng cách 10km.

Nhưng mục tiêu trên mặt đất quá nhiều và lẫn lộn, cho dù là phi công cũng khó có thể phát hiện ra mục tiêu trên mặt đất ở khoảng cách vài kilomet, vì vậy Kharlamov mới lựa chọn bay ở độ cao 500m. Nhưng nếu mục tiêu là trận địa pháo binh đang khai hỏa, nâng độ cao lên 3000m cũng không phải là không được, như vậy còn có thể sàng lọc, chỉ có pháo hạng nặng khai hỏa mới có thể nhìn thấy được.

Vì vậy Kharlamov nói: “Anh nói đúng đấy, chúng ta leo lên độ cao 3000m, xem thử có thể phát hiện được quân địch đang khai hỏa hay không.”

Nói xong, Kharlamov liếc nhìn đồng hồ nhiên liệu, lầm bẩm: "Tiêu hao nhiên liệu nhanh hơn bình thường…" Kharlamov bắt đầu kéo cần điều khiển, nâng độ cao với góc 15 độ, đồng thời vẫn duy trì cảnh giác quan sát xung quanh.

Đáng tiếc là phía sau buồng lái của Yak-1 đời đầu có một bướu che khuất tầm nhìn phía sau, vì vậy chỉ có thể dựa vào gương chiếu hậu để quan sát phía sau, rõ ràng phía sau mới là hướng nguy hiểm nhất.

Đột nhiên, thượng úy Semyon hét lên: "Nhìn mặt đất! Đang khai hỏa!"

Kharlamov: "Ở đâu?"

"Hướng 11 giời"

Kharlamov lập tức lộn ngược máy bay, như vậy buồng lái bằng kính hướng xuống dưới, Kharlamov có thể có được tầm nhìn tốt nhất xuống phía dưới.

Hắn nhìn thấy trận địa pháo binh đang khai hỏa.

"Mọi người, ném bom theo tôi."

Thượng úy Semyon: "Chết tiệt, tôi cảm thấy chỉ có thể dựa vào thánh thần mới ném trúng."

"Ai mà chẳng vậy, vừa ném bom vừa cầu nguyện thánh Andrew đi!"

Kharlamov lập tức bổ nhào thẳng xuống mặt đất, lao thẳng về phía trận địa pháo binh đang khai hỏa. (Chương bạo vì bạn BoykaDao đẩy kim phiếu)

Chương 330: Nhìn Đội Quân Của Mình3

Chương 437: Tác Chiến Trên Không 2

Chương 437. Tác Chiến Trên Không 2

Yak-1 không phải là máy bay tấn công mặt đất chuyên dụng, căn bản không có thiết bị ngắm bắn mặt đất.

Vì vậy Kharlamov trực tiếp dùng tâm ngắm của súng máy nhắm vào một khẩu pháo.

Tâm ngắm của Yak-1 như thế này, giả sử một chiếc máy bay dài 10m, sải cánh 10m bị tâm ngắm hình chữ thập khóa mục tiêu, vậy vòng tròn ngắm đầu tiên bao trùm máy bay địch là 500m, ba vòng tròn ngắm bao trùm thì chứng tỏ khoảng cách đã gần 100m. Theo kinh nghiệm của Kharlamoyv, khi máy bay địch đã nằm trọn trong ba vòng tròn ngắm thì khai hỏa, tỷ lệ bắn trúng rất cao.

Hiện tại Kharlamov coi vị trí khẩu pháo của địch như máy bay địch, dùng tâm ngắm hình chữ thập nhắm vào.

Khi vị trí khẩu pháo nằm trọn trong vòng tròn ngắm đầu tiên, Kharlamov bắn một phát súng máy, quan sát đường đạn.

Viên đạn rơi xuống vị trí "phía sau" khẩu pháo của quân địch 10m, lúc phát nổ, tên lính đứng bên cạnh ôm ngực ngã xuống.

Nhưng con ngựa để kéo pháo không sao!

Kharlamov bỗng nhiên phát hiện ra mình không còn thời gian để chỉnh sửa, hắn bổ nhào về phía quân địch, trong nháy

mắt viên đạn bắn trúng mặt đất, khoảng cách đã gần hơn rất nhiều. Kharlamov dứt khoát bóp cò, súng máy và pháo bắn "tằng tằng tằng" khoảng 10 phát, sau đó ấn nút ném bom, rồi kéo cần điều khiển.

Trong nháy mắt kéo cần, Kharlamov nhìn thấy đạn dược mình bắn ra rơi xuống đất - dây đạn của máy bay đều lẫn đạn nổ, vì vậy có thể biết chính xác điểm rơi.

Lần bắn strafing này cơ bản là bắn trúng vị trí đặt pháo, pháo binh đang tập trung khai hỏa không kịp né tránh, bị bắn trúng mấy tên.

Cụ thể là bao nhiêu thì Kharlamov không nhìn thấy, hắn đã kéo cần điều khiển, cánh máy bay che khuất tầm nhìn - cho dù là Yak-1 hay là loại máy bay nào khác, tầm nhìn phía dưới đuôi của máy bay thời đại này đều rất tệ, không nhìn thấy gì cả.

Vì vậy mới cần phải cảnh giới góc chết cho nhau. Kharlamov hoàn toàn không nhìn thấy bom rơi xuống đâu, chỉ nghe thấy tiếng nổ lớn phía sau, quay đầu lại có thể nhìn thấy ánh lửa bốc lên, nhưng không biết là nổ ở đâu.

Hắn chỉ có thể hỏi trong bộ đàm: "Có ai nhìn thấy bom của tôi ném trúng chỗ nào không?"

"Không nhìn thấy, chúng tôi cũng ném bom xong rồi, hoàn toàn không nhìn thấy kết quả." Có người trả lời trong bộ đàm.

"Vậy chúng ta bay vòng trái, tất cả đều bay vòng trái, xác nhận kết quả."

Toàn bộ phi đội của Kharlamov bay vòng trái, lúc này đội hình của họ đã hoàn toàn rối loạn, nhưng các phi cơ số 2 vẫn miễn cưỡng bám theo được phi cơ số 1.

Trên mặt đất có thể nhìn thấy rõ ràng tám cột khói, trong đó hai cột khói bốc cháy. Toàn bộ trận địa pháo binh đã ngừng

bắn.

Nhưng - ít nhất nhìn từ trên không xuống, tổn thất pháo binh không lớn.

Thượng úy Semyon đề nghị trong bộ đàm: "Chúng ta gọi pháo binh bắn phá đi!"

Kharlamov: "Nói thì dễ, anh biết chúng ta đang ở đâu không?"

Máy bay ném bom hạng nặng có định vị chuyên nghiệp, sẽ dựa vào các loại đồng hồ đo và tham số hướng bay của máy bay để tính toán một đường bay đại khái, thông qua đường bay này để biết được vị trí của mình, từ đó dẫn đường cho máy bay ném bom bay về căn cứ.

Vì vậy máy bay ném bom hạng nặng có thể bay hàng nghìn kilomet để tấn công mục tiêu.

Nhưng máy bay chiến đấu như Yak-1 chỉ có một phi công, hơn nữa trong quá trình bay phải tập trung cảnh giới, căn bản không có thời gian vẽ đường bay lên bản đồ.

Các phi công máy bay chiến đấu thường sử dụng phương pháp xác định vị trí bằng địa hình, thông qua các dấu hiệu rõ ràng trên mặt đất để xác định vị trí của mình.

Cho nên cho dù phi công nhìn thấy mục tiêu, cũng chỉ có thể nhớ kỹ mục tiêu ở gần địa danh nào theo hướng nào. Máy bay trinh sát của Prosen có thể dẫn đường cho pháo kích, là bởi vì có quan sát viên chuyên nghiệp, có thể xác định vị trí đại khái của máy bay, từ đó xác định tọa độ của mục tiêu được phát hiện. Mà Yak-1 căn bản không có điều kiện này, trực tiếp dẫn đạo pháo kích trên thực tế là không thể làm được.

Trừ khi —— bọn họ liên lạc với người nào đó có khả năng đặc biệt.

Đúng lúc này, Kharlamov nghe được giọng nói của tướng Rokossovsky truyền đến từ tai nghe: “Kharlamov, tôi nghe thấy cậu phát hiện mục tiêu rồi. Kharlamov, báo cáo vị trít”

30 phút trước, tại lô cốt của Sư đoàn Bộ binh Cận vệ số 1. Vương Trung kỳ thật vẫn luôn dùng máy phát thanh thu được của Prosen để theo dõi tình hình trên không.

Nhưng bởi vì hiệu suất của đài phát thanh do Ant sản xuất quá kém, rất nhiều chỉ tiết hắn không nghe rõ.

Cho nên hắn vừa nghe, vừa hỏi Pavlov: “Hôm qua phái người đi tháo radio của xe tăng địch, tháo được bao nhiêu cái?”

Pavlov lắc đầu: “Xe tăng của bọn chúng rất phức tạp, radio lại tỉnh vi, kỹ thuật viên của chúng ta tháo xuống hai cái, đều hỏng cả rồi. Sáng nay tôi đã báo cáo tình huống này cho tư lệnh Kozelsky của Hạm đội trên sông, tối nay họ sẽ phái kỹ thuật viên trên thuyền đến hỗ trợ, lính thủy đánh bộ yểm hộ.

“Kỹ thuật viên của họ đều học đại học cả, chắc chắn được.” Vương Trung: “Đừng chỉ để họ tháo, đưa hai cái hỏng cho họ xem có thể sửa được không.” Pavlov gật gật đầu, định cầm ống nghe, nghĩ nghĩ rồi quay đầu viết một lá thư ghi chú, xoay người đưa cho lính liên lạc:

“Đưa đến Sở chỉ huy Hạm đội trên sông.”

(Chương bạo vì bạn BoykaDao đẩy kim phiếu)

Chương 331: Đi Thôi

Chương 438: Chỉ Đường Cho Pháo Binh

Chương 438. Chỉ Đường Cho Pháo Binh

Sau khi lính liên lạc chạy đi, Pavlov phát hiện Vương Trung đang nhìn mình, bèn giải thích: "Nếu không phải việc gì gấp thì cứ đưa ghi chú, nhỡ đâu họ đang có việc gấp cần dùng điện thoại."

Popov chỉ chỉ ra phía chiến trường yên tĩnh bên ngoài cửa sổ quan sát:

"ý cậu là trong tình huống này mà còn có việc gấp sao?" Vương Trung cũng nhìn ra bên ngoài: "Sao bọn chúng không tấn công nữa nhỉ, đợt trước đã qua hai tiếng rồi. Hay là chúng ta đánh vào khu tập kết của bọn chúng, thúc giục một chút?"

Nelly trợn tròn mắt: "Mặc dù tôi không nên xen vào chuyện chỉ huy quân sự, nhưng… Sao cậu nói cứ như là bạn tốt của chỉ huy địch vậy."

Vương Trung: "Bọn chúng dùng mạng sống của mình để giúp tôi thăng quan phát tài, đương nhiên là bạn tốt của tôi rồi."

Lúc này trong radio truyền đến tiếng hét của phi công: "Pháo… Khai hỏa… Tiếng động lớn… Rất xa… Nhìn thấy…"

Vương Trung nhíu mày, tạp âm nhiều hơn cả nội dung hữu ích thế này là sao? Ant không sản xuất được radio tử tế à?

Vasili kiểm tra chiếc radio thu được của Prosen, ngẩng đầu nói với Vương Trung: "Không phải vấn đề của chúng ta, mà là

do tình hình bên đó quá tệ. Bọn họ bay ở độ cao thấp, vốn đã bị ảnh hưởng bởi độ cong của Trái Đất."

Vương Trung: "Hình như phát hiện ra pháo binh rồi, từ vừa nãy là pháo binh phải không? Còn nhắc đến tiếng động lớn nữa. Nghe tiếp xem sao." Lại đợi vài phút, một giọng nói rõ ràng hơn truyền đến: "Nhìn mặt đất! Đang khai hỏa!"

"Ở đâu?"

Vasili nhân cơ hội nhận xét: "Có lẽ bọn họ đã bay cao hơn, nên…"

Vương Trung vỗ hắn một cái, nói thầm: "Im miệng."

Trong radio tiếp tục truyền đến đối thoại: "Hướng 11 giời"

"Mọi người, ném bom cùng tôi."

Ngay sau đó, thông tin lại trở nên mơ hồ không rõ, từ duy nhất nghe rõ là "xoay trái". Vương Trung nhíu mày: Sao trong lúc liên lạc cứ phải xoay trái vậy, chẳng lẽ hỏa lực bên trái yếu hơn à?

Lúc này, có phi công đề nghị: "Chúng ta gọi pháo binh bắn yểm trợ đi!"

Xem ra hiệu quả tấn công không tốt. Nhưng đề nghị này lập tức bị bác bỏ:

"Nói thì dễ, cậu biết chúng ta đang ở đâu không?" Vương Trung cầm lấy ống nghe của radio, ấn nút: "Rokossovsky gọi KharlamovI Rokossovsky gọi Kharlamov!" Vương Trung buông nút, chờ đợi hồi âm.

Không biết vì sao hắn bỗng nhiên cảm thấy đứng mệt, bèn đi đến bên cạnh cửa sổ quan sát, chỗ đặt một chiếc bàn đầy giấy tờ, hắn đẩy mấy cuốn sổ ghi chép sang một bên, rồi ngồi xuống, dựa lưng vào tường, tay cầm ống nghe đặt lên cửa sổ.

Vasili: “Cậu trông giống hệt mấy cậu công tử bột đang tán tỉnh các cô gái trong quán cà phê vậy.”

Vương Trung: “Biết đâu tôi chính là loại công tử bột đó thì sao? Chỉ là tình cờ biết đánh trận thôi.”

Vasili vỗ đầu một cái: “Tôi quên mất.”

Lúc này vẫn chưa thấy trả lời, Vương Trung lại ấn nút trên ống nghe: “Rokossovsky gọi Kharlamov! Rokossovsky gọi Kharlamov!”

Lần này lập tức nhận được hồi đáp: “Tướng quân xin chỉ thị!”

Vương Trung vẫn duy trì tư thế nhìn ra ngoài, chuyển sang chế độ quan sát toàn cảnh.

Hắn phát hiện chỉ có biểu tượng của phi đội Kharlamov, còn tâm nhìn của hắn thì không có.

Chết tiệt, không phải là tôi không phải đại tướng không quân thì không được tính là chỉ huy chứ? Cho dù tôi có thể ra lệnh cho bọn họ xuất kích cũng không tính là quân của tôi sao?

Nhưng vẫn còn kịp cứu vớt, dù sao cũng đã nhìn thấy vị trí của phi đội đó rồi.

Vương Trung chỉ vào bản đồ trên bàn, đá Vasili một cái. Đồng thời hắn hỏi lớn: “Cậu nhìn thấy đội pháo binh của địch phải không?”

“Vâng, chúng tôi đã tấn công rồi, nhưng không phá hủy được khẩu pháo nào, cũng không thấy nổ kho đạn, hiệu quả không tốt lắm. Chúng tôi đang chuẩn bị tiếp tục bắn phá.”

“Nó ở hướng nào của các cậu? Nói đông tây nam bắc ấy”

Vương Trung hỏi. Vấn đề là góc nhìn của hắn quá cao, không nhìn ra hướng cụ thể của đầu máy bay, chỉ nhìn thấy

hướng di chuyển của biểu tượng phi đội, bởi vì phi đội của họ có nhiều máy bay, không thể lấy hướng di chuyển của cả phi đội làm hướng bay được.

Vì vậy, Vương Trung đặc biệt nhấn mạnh phải nói đông tây nam bắc.

Lúc này Vasili đã bê cả chiếc bàn đến đây, có lẽ là không biết Vương Trung muốn xem bản đồ nào.

Vương Trung cầm lấy tấm bản đồ nhỏ đặt trên cùng —— loại bản đồ này in ra là để cho sĩ quan chỉ huy vẽ bậy lên đó —— sau đó dùng móng tay đánh dấu X lên bản đồ.

Vasili đưa bút chì cho Vương Trung.

Vương Trung nhận lấy bút chì, vẽ một dấu chéo lên bản đồ. Đây chính là vị trí của phi đội Kharlamov.

Mặc dù vị trí đó vẫn luôn thay đổi, nhưng chỉ cần Kharlamov nói nhanh một chút thì chắc là không vấn đề gì. Kharlamov: "Phía Đông Bắc của chúng tôi! Khoảng cách…"

Vương Trung: "Không cần nói khoảng cách." Hắn vẽ một đường thẳng về phía Đông Bắc, sau đó dựa theo tỷ lệ của bản đồ, đánh dấu một điểm trên đường thẳng.

Vương Trung: "Các cậu bay cao lên một chút, bay cao thì liên lạc mới tốt. Bay lên độ cao 3000 mét, nhắc lại, bay lên độ cao 3000 mét."

"Rõ, bay lên 3000 mét. Ngài muốn làm gì vậy?"

"Tôi bắn một phát pháo qua đó, cậu hiệu chỉnh."

"Được, nhưng làm sao ngài đảm bảo được phát pháo đó sẽ rơi vào tầm nhìn của chúng tôi?" Kharlamov rõ ràng rất nghi ngờ.

Vương Trung: "Chuyện này không cần lo lắng."

Vương Trung buông nút trên ống nghe, nói với Pavlov: “Ra lệnh cho pháo binh bắn một phát vào tọa độ này.” (Chương bạo vì bạn BoykaDao đẩy kim phiếu)

Chương 332: Tới Nơi

Chương 439: Chỉ Đường Cho Pháo Binh 2

Chương 439. Chỉ Đường Cho Pháo Binh 2

Cùng lúc đó, tại Sở chỉ huy Quân đoàn Ky sĩ Asgard số 1 của Prosen.

Các sĩ quan cấp cao mặc quân phục màu đen của Ky sĩ đoàn đang vây quanh một chiếc bộ đàm.

Vừa rồi bọn họ cũng đang nghe Rokossovsky nói chuyện với không quân.

Phó quan Feliz của Gilles nói: "Chúng ta nên khen thưởng cho người đã phát hiện ra đoạn đối thoại này."

Gilles gật đầu: "Ừ. Chuyện đó tính sau, chỉ dựa vào một hướng thì làm sao hắn xác định được vị trí pháo binh của chúng ta?"

Mọi người nhìn nhau, không ai nói gì.

Feliz nói: "Có thể là radar. Vừa rồi hắn ta bảo máy bay bay cao lên, thực chất là để radar phát hiện ra máy bay."

Các sĩ quan cấp cao khác của Prosen đầu hít vào một ngụm khí lạnh.

Gilles: "Liên hiệp Vương quốc đã vận chuyển radar đến đây, lại còn lắp đặt xong rồi sao? Vận chuyển bằng cách nào? Từ cao nguyên Balath đi lên phía Bắc, sau đó vận chuyển bằng đường thủy qua sông sao?"

Feliz đi đến trước bản đồ thế giới: "Xét về thời gian thì có thể, xuất phát từ thuộc địa Barakha của Liên hiệp Vương quốc,

đi qua cao nguyên Balath, sau đó dùng thuyền vận chuyển qua biển."

Lúc này, sĩ quan thông tin chạy đến báo cáo: "Trung đoàn Pháo binh 511 báo cáo, bọn họ bị máy bay địch ném bom, pháo binh địch đang bắn thử, yêu cầu chuyển vị trí."

Gilles: "Khẩn trương sơ tán." Sơ tán khẩn cấp là mệnh lệnh cấp bách hơn chuyển vị trí, gần như tương đương với việc toàn bộ pháo binh bỏ lại trang bị rút lui, xe chở đạn dược sẽ do đội cảm tử lái chạy về hướng ngược lại. Vương Trung nghe thấy Kharlamov báo cáo trong radio: "Điều chỉnh tọa độ, dịch về phía Bắc 100 mét." Không đợi Vương Trung truyền đạt, Pavlov vẫn duy trì tư thế cầm ống nghe, lập tức hạ lệnh: "Dịch về phía Bắc 100 mét." Sau đó lại là một khoảng thời gian dài chờ đợi.

Đạn pháo bay xa mười mấy cây số cần một khoảng thời gian rất dài.

Cuối cùng, Kharlamov báo cáo: "Dịch về phía Đông 200 mét."

Vương Trung thậm chí không cần phải nhắc lại, hắn vẫn duy trì tư thế ngồi của một công tử bột, nhìn ra ngoài cửa sổ quan sát.

Kharlamov: "Nghỉ ngờ đã hình thành điểm bắn xuyên, yêu cầu bắn thử ba phát để xác nhận." Lúc Pavlov truyền đạt lại, Popov nhỏ giọng nói: "Đây không phải là thuật ngữ chuyên ngành của hải quân sao? Viên phi công này cũng am hiểu nhiều đấy."

Vương Trung xòe hai tay ra. Một phi công không quân, khi dẫn đường cho pháo binh lục quân bắn, lại dùng thuật ngữ chuyên ngành của hải quân, nếu ở một số quốc gia khác, chắc

chắn sẽ bị bắn nát sọ. Vasili: “Tướng quân cũng rành về máy bay lắm.”

Lúc này, Kharlamov báo cáo: “Xác nhận điểm bắn xuyên! Có thể khai hỏa!”

Pavlov: “Xác nhận tiêu diệt toàn bộ mục tiêu, toàn bộ Trung đoàn Pháo binh bắn ba loạt cấp tốc.”

Âm thanh của pháo binh bắn liên tiếp vang lên.

Popov hỏi Vương Trung: “Cậu đoán xem đây là pháo binh cấp Sư đoàn hay cấp Quân đoàn?”

Vương Trung: “Ai biết, là cấp Sư đoàn hay cấp Quân đoàn cũng được, chỉ cần bắn trúng là được rồi. Cậu không nhận ra là hỏa lực bắn về phía chúng ta đã giảm bớt rồi sao?” Vasili: “Hình như là vậy.”

Lúc này, trong radio vang lên giọng nói của Kharlamov: “Bắn trúng mục tiêu, nhắc lại, bắn trúng mục tiêu.”

Đúng lúc này, một tiếng hét chói tai vang lên trong radio vốn đang yên tĩnh: “Máy bay địch, bổ nhào từ trên cao xuống!”

Vương Trung nghe thấy câu này, phản ứng đầu tiên là “tiêm kích lao thẳng lên rồi bổ nhào xuống”, những người chơi game chiến tranh lâu năm đều có triệu chứng này, lúc nào cũng có thể liên tưởng đến những tình huống kỳ quái.

Hắn ấn nút trên ống nghe, hét lớn: “Vỡ đội hình! Vỡ đội hình! Chui vào điểm mù phía dưới bụng máy bay địch. Bf 109 rất khó xoay chuyển khi đang bổ nhào!”

Khả năng xoay chuyển của Bf 109 sẽ kém đi khi đang bổ nhào, nghĩa là nếu nhìn thấy mục tiêu chui vào điểm mù phía dưới bụng, Bf 109 đang bổ nhào sẽ không kịp xoay chuyển thân máy bay.

Vị trí của hai bên trong không chiến thay đổi rất nhanh, một khi đã mất dấu mục tiêu thì rất có thể sẽ không tìm thấy nữa.

Mặc dù Vương Trung đã hét lên, nhưng radio đã rơi vào một mảnh hỗn loạn.

“Tản ra! Tản raI”

“Máy bay địch đâu? Tôi không nhìn thấy!”

“Nhìn thấy rồi, đang thoát ly!” “Bánh lái của tôi không phản ứng, tôi phải hạ cánh khẩn cấp!”

“Tôi bắn hạ một chiếc! Nó bốc cháy rồi!”

“Semyon, phía sau cậu! Xoay trái!” “SemyonI”

Vương Trung cau mày, cầm ống nghe định nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra lời.

8 giờ tối, sau khi pháo kích của địch hoàn toàn dừng lại, một chiếc xe jeep chở Kharlamov cùng một phi công khác đến trước cửa Sở chỉ huy Sư đoàn Bộ binh Cận vệ số 1.

Nhận được tin báo trước, Vương Trung dẫn theo toàn bộ sĩ quan trong Sư đoàn ra cửa đón. Nhìn thấy có hai người xuống xe, Vương Trung liền hỏi: “Bọn họ hy sinh rồi sao?” “Không”

Kharlamov lắc đầu: “Còn một đồng chí bị hỏng bánh lái, thông tin cuối cùng là anh ấy đã bay qua sông, nhưng không biết hạ cánh ở đâu. Khi nào liên lạc được với đơn vị, anh ấy sẽ quay về bằng xe.” Vì phi công rất quý giá, nên bất cứ đơn vị nào tìm thấy phi công đều sẽ cử xe đưa về sân bay.

“Cậu có biết địa chỉ nhà của thượng úy Semyon không? Cá nhân tôi muốn viết thư cảm ơn anh ấy.”

Vương Trung nói.

Vừa dứt lời, hắn nghe thấy người lính canh gác bên cạnh tấm tắc:

“Tướng quân đích thân viết thư cảm ơn, giá như tôi cũng được như vậy.”

Popov như chợt hiểu ra, quay sang nhìn Vương Trung từ trên xuống dưới.

Vương Trung cố gắng giả vờ như không nhìn thấy. Kharlamov: “Theo đường chính thức thì ngài có thể liên hệ với nhà thờ ở sân bay. Còn nếu ngài muốn tự mình gửi thư, tôi biết địa chỉ của anh ấy, dù sao anh ấy cũng là lính kỳ cựu của phi đội, tôi với anh ấy khá thân. Hay là tôi đưa địa chỉ cho cô hầu gái của ngài nhé?”

Vương Trung gật đầu, làm động tác mời: “Mời vào trong, đừng đứng đây nữa, cẩn thận bọn Prosen lại học theo chúng ta, bất ngờ pháo kích.” Cả nhóm người đi vào trong lô cốt.

Chương 333: Tôi Muốn Chiến Đấu

Chương 440: Báo Cáo Tình Hình Quan Sát …

Chương 440. Báo Cáo Tình Hình Quan Sát Được Kharlamov vừa bước vào đã nói: "Tướng quân Rokossovsky, khi địch đột kích, mọi người không chú ý đến thông tin liên lạc qua radio của ngài, nhưng bây giờ nghĩ lại, ngài hiểu rất rõ chiến thuật không chiến. Ngài còn biết lúc chiến đấu cơ của địch lao xuống thì không dễ dàng xoay chuyển."

Vương Trung vội vàng nói: "Đó chỉ là thường thức thôi, phần lớn máy bay khi lao xuống với tốc độ vượt quá mức độ điều khiển cho phép thì khả năng điều khiển sẽ bị giảm xuống." Đây là sự thật, cho nên khi lao xuống phải kiểm soát tốc độ, thông thường sẽ giảm ga để máy bay không bị lao quá nhanh.

Yak-1 lao xuống với tốc độ quá nhanh cũng sẽ trở nên chậm chạp, hơn nữa còn dễ bị gãy cánh, bởi vì cánh của Yak-1 được làm bằng gỗ. Nhưng Yak-1 rất ít khi lao xuống tấn công, khi Vương Trung chơi War Thunder, lái Yak-1 đều là cận chiến với địch ở độ cao thấp và tốc độ thấp.

Kharlamov nhìn chằm chằm Vương Trung: "Thường thức. Hoá ra là như vậy, kiến thức mà chỉ những công lão luyện trong giới quý tộc mới có thể nắm giữ đã trở thành thường thức rồi sao?"

Vương Trung khẳng định nói: "Đúng vậy. Bởi vì chúng tôi có một người bạn lái máy bay chở một cô gái bay lượn một

vòng trên trời, sau đó cô gái đó đã chết mê chết mệt anh ta, cho nên phi hành đã trở nên phổ biến. Tất cả đều là vì tán gái, mà tôi là công tử bột số hai ở Yekaterinburg, hiểu chứ?“Viptruyenfull.net - Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Kharlamov gật đầu: “Chuyện của giới quý tộc tôi không hiểu lắm, nhưng phi công quả thật rất được các cô gái yêu thích, trước kia chúng tôi đã nhiều lần yêu cầu bệnh viện không được đặt gần sân bay, bởi vì ở gần sẽ phải liên hoan, mà liên hoan thì sẽ có rất nhiều y tá mang thai.”

Sự đồng cảm của Vương Trung dành cho phi đội của Kharlamov lập tức giảm đi một nửa.

Vasili hỏi: “Vậy còn trung tá thì sao? Tôi nhớ vợ anh là giáo viên trung học, anh cũng sẽ thân mật với các y tá trong buổi khiêu vũ sao?” Kharlamov: “Tất nhiên là không. Khoảng sáu năm trước, bên cạnh sân bay mà trung đoàn không quân chúng tôi đóng quân có một trường trung học, vợ tôi lúc đó vẫn chưa phải là vợ tôi vừa mới đến trường dạy học, chúng tôi đã tổ chức một buổi giao lưu thân thiện, chính là phi công và giáo viên. Sau đó tôi kết hôn.” Vasili: “May mà tôi đã không gia nhập không quân.” Vương Trung kinh hãi: “Anh thích con trai sao?”

“Không, tôi tạm thời vẫn chưa muốn kết hôn.”

Popov: “Cậu ta vẫn chưa chơi bời đủ thôi, tôi nhìn biểu cảm của cậu ta là hiểu rồi, hồi tôi còn làm cha xứ ở nhà thờ, hơn một nửa đám nhóc đến sám hối đều là loại người này.”

Lúc này Pavlov xen vào: “Chúng ta vẫn nên nói chuyện chính đi, trung tá Kharlamov.”

Trung tá gật đầu: “Ừ, phải nói chuyện chính. Chúng tôi đến đây để báo cáo tình hình quan sát được khi bay ở độ cao thấp.”

Vương Trung: “Địch không ngụy trang sao?”

Trung tá lắc đầu: “Không, chúng hoàn toàn không có ý thức phòng không, xe tăng và lầu bạt đầu không ngụy trang, thậm chí còn không có lưới ngụy trang. Hơn nữa, khi nhìn thấy máy bay, chúng cũng không giải tán và nằm xuống, tất cả đều đứng im tại chỗ và vẫy tay với chúng tôi.” Vương Trung không cảm thấy kỳ lạ về điều này, những người chưa từng trải qua không kích quả thực sẽ rất lơ là, trên Trái Đất, khi Mỹ ném bom Trân Châu Cảng, ngư dân Nhật Bản nhìn thấy máy bay còn tưởng là máy bay của mình nên đã vẫy tay chào đón.

Popov khịt mũi: “Chúng sẽ sớm học được bài học từ chiến tranh.” Vương Trung: “Mọi người bay phía sau quân địch, có phát hiện ra lý do tại sao chúng dừng lại không? Sau khi đợt tấn công kết thúc vào sáng nay, quân địch chỉ pháo kích chúng ta, hoàn toàn không phát động tấn công nữa. Chúng tôi phỏng đoán rằng quân địch có thể đã gặp phải tổn thất bất ngờ, hoặc là cái chết của một người nào đó đã khiến tinh thần của chúng sa sút.”

Kharlamov: “Không, chúng tôi đã bay trên không và quan sát thấy binh lính địch không hề giống như vừa thua trận, chúng rất hăng hái, hơn nữa trông có vẻ rất vui vẻ, cũng không có ý định tránh pháo, chúng tập trung ở nhà ăn, một quả pháo hạng nặng rơi xuống có thể giết chết cả trăm tên.

“Tôi có cảm giác quân địch cho rằng chiến thắng đã nằm trong tầm tay.”

Kharlamov nói xong, phi công phụ lái của hắn nói thêm: “Còn một điều nữa, toàn bộ quân địch đều ở trong lều, chúng tôi phát hiện ra rất nhiều ngôi nhà tốt nhưng không có quân địch ở đó.” Vương Trung: “Chắc là do bị pháo kích mỗi đêm nên sợ rồi.” Pavlov: “Nếu đã biết quân địch không ở trong nhà, vậy tối nay có pháo kích nữa không?”

“Tối nay có thể dừng lại, thậm chí có thể dừng hai ngày, đợi quân địch bắt đầu vào nhà ở rồi pháo kích tiếp.”

Pavlov gật đầu: “Được. Vậy tối nay để pháo binh nghỉ ngơi.” Nói xong, ông ta xoay người đi sắp xếp việc này, Vương Trung tiếp tục hỏi Kharlamov: “Còn thông tin tình báo nào khác không? Quân địch không thể không tấn công, nhưng hôm nay chúng ta đã đề phòng cả ngày mà không có động tĩnh gì.”

Kharlamov lắc đầu: “Tôi chỉ là một phi công, tôi chỉ có thể nói với anh là ý thức phòng không của quân địch rất kém.”

Vương Trung xoa cằm, trầm ngâm suy nghĩ.

(Chương bạo vì bạn BoykaDao đẩy kim phiếu)

Chương 334: Tình Hình Không Khả Quan

Chương 441: Địch Nhân Ra Yếu Kém

Chương 441. Địch Nhân Ra Yếu Kém

Lúc này, Kharlamov nuốt nước bọt, như thể đã hạ quyết tâm, hắn hỏi: "Tướng quân, làm cách nào ngài có thể đưa đạn pháo vào trong tầm nhìn của chúng tôi? Nếu ngài không đưa quả đạn đầu tiên tới đó, thì chiến thuật hôm nay sẽ không thể thực hiện được."

Vasili cũng nhìn Vương Trung. Hôm nay, chính mắt hắn đã nhìn thấy Vương Trung dùng móng tay vẽ dấu X trực tiếp lên bản đồ.

Thật ra Vương Trung đã sớm nghĩ đến chuyện này, kết luận là không thể che giấu được, chỉ có thể nói ra lý do gì đó thật ngầu.

May mà thế giới này có thần lực.

Vì vậy, hắn nói: "Tôi đã cầu nguyện Chúa, Người đã cho tôi biết vị trí."

Tại sao lại cho phép các thiếu nữ xinh đẹp cầu nguyện để dẫn đường cho mũi tên thần, mà lại không cho phép một thiếu niên đẹp trai như tôi cầu nguyện để dẫn đường cho pháo binh? Hơn nữa, tu sĩ cầu nguyện vốn là nam nữ chia đều, chỉ là trong quân đội của tôi thì toàn là nữ tu sĩ cầu nguyện thôi.

Biểu cảm của Popov ngay lập tức trở nên rất kỳ lạ.

Lần này Vương Trung đã phá lệ để ý đến điều đó! Bởi vì khi nói như vậy, chắc chắn hắn phải chú ý đến thái độ của giám mục trực thuộc sư đoàn.

Vì vậy, dựa trên sự hiểu biết của bản thân về giáo lý của phái thế tục, hắn nói thêm một câu: "Tôi nghĩ chắc chắn trong này có nguyên lý khoa học, có thể là bức xạ vật đen gây ra rối loạn lượng tử." Thật ra đoạn này Vương Trung hoàn toàn nói bừa, hắn nào biết cơ học lượng tử là cái quái gì, hắn chỉ mới xem qua một video "Quyết chiến đỉnh cao lượng tử", cảm thấy rất ngầu nên nhớ đại khái vài thuật ngữ.

Cũng giống như những thanh niên giả danh văn nghệ trên mạng xã hội xem video "Tóm tắt tác phẩm kinh điển XX trong năm phút" và ghi nhớ vài từ khóa rồi bắt đầu khoác lác.

Hắn không ngờ rằng, những từ này trong tiếng Nga cũng dài như tên người Nga.

Sau khi hắn nói một tràng, tất cả mọi người đều ngẩn người. Popov: "Cái quái gì thế?" Vương Trung: "Ý tôi là, dựa vào hằng số Planck của cộng hưởng de Broglie, cho nên tôi biết vị trí của Kharlamov và những người khác."

Vasili: "Tôi chắc chắn rằng câu nói mới của anh không giống với những gì anh vừa nói." Vương Trung: "Tôi chỉ tùy tiện thêm thắt vài thuật ngữ khoa học tiên tiến nhất, dù sao thì tương lai chắc chắn sẽ có thể giải thích được. Khoa học tiên tiến đến một mức độ nhất định sẽ trông chẳng khác nào ma thuật." Popov: "Anh không cần phải lo lắng, Cơ đốc giáo phương Đông đã bị tiêu diệt hoàn toàn rồi, hơn nữa Đức Giáo chủ Tối cao đã đặc biệt dặn dò, Thẩm Phán Đình sẽ nương tay với những lời anh nói."

Vương Trung: "Điều này thật sự rất khoa học!"

Kharlamov xen vào: “Vậy sau này chúng tôi có thể giữ liên lạc vô tuyến với ngài để dẫn đường cho pháo binh không?”

Vương Trung: “Trước tiên, mọi người phải thay bộ đàm tốt hơn đã. Hôm nay thật ra chỉ là tình cờ liên lạc được với mọi người, thời tiết sẽ sớm trở nên xấu đi, mây nhiều có thể sẽ ảnh hưởng đến việc liên lạc vô tuyến.”

Kharlamov: “Vâng. Hơn nữa chúng tôi dù sao cũng là máy bay chiến đấu, làm việc này không phù hợp. Tôi nghĩ chúng ta có thể xin điều động máy bay ném bom Ye-2. Máy bay ném bom Ye-2 có người dẫn đường chuyên nghiệp, nó biết rõ vị trí của mình. Tôi vẫn luôn cảm thấy chúng ta nên học tập quân địch, cải tạo máy bay ném bom hạng nặng thành máy bay trinh sát.”

Vương Trung: “Biết đâu có thể tranh thủ để Hợp Chúng Quốc hỗ trợ chúng ta một ít B-17.”

Hắn vừa dứt lời, căn phòng trở nên yên tĩnh.

Popov ho khan một tiếng: “Có phải ngài đã tiết lộ bí mật rồi không?”

Vương Trung: “Hả? À, là nhà báo Mike của Hợp Chúng Quốc, anh ấy đã kể cho tôi nghe rất nhiều chuyện trong nước của họ, điều này không tính là tiết lộ bí mật, họ vẫn đang thảo luận ở Quốc hội xem có nên viện trợ cho chúng ta hay không. Đây không phải là tiết lộ bí mật, đó là báo chí của Hoa Kỳ, ngày nào họ cũng đưa tin mà.”

Mọi người nhìn nhau, đều quyết định coi như là vậy. Kharlamov thở dài: “Vậy tôi hy vọng họ sẽ hỗ trợ thêm nhiều máy bay chiến đấu, tôi phát ngán với máy bay gỗ rồi.”

Vương Trung thầm nghĩ, đừng vội, anh sẽ sớm được lái Yak-3, loại máy bay đó làm hoàn toàn bằng kim loại, được mệnh danh là cỗ máy năng lượng vĩnh cửu trên không ở độ

cao thấp, có thể biến tất cả máy bay dám chiến đấu với nó ở độ cao thấp thành kẻ ngốc.

Lúc này, Pavlov đã sắp xếp xong cho pháo binh nghỉ ngơi, ông ta quay lại và nói: "Vậy rốt cuộc tại sao quân địch không tấn công nữa?" Mọi người nhìn nhau, không ai nói gì.

"Sáng mai, ta sẽ đích thân lái máy bay đến giải thích với bệ hạ."

Quân đội Prosen, Sở chỉ huy Tập đoàn quân số 1 của Quân đoàn ky sĩ Asgard, Gille nói. Sĩ quan phụ tá của hắn lo lắng nhìn bức điện trong tay: "Lời lẽ trong bức điện này rất gay gắt, bây giờ đi nói với bệ hạ, liệu có đụng phải họng súng không?"

Gille: "Nhưng lực lượng thiết giáp tỉnh nhuệ của chúng ta không thể phát huy tác dụng gì trong cuộc tấn công vào Shostka, đây là sự thật. Ngay cả khi điều động nó đến mặt trận phía Bắc, thì cũng tốt hơn là lãng phí ở đây. Ta sẽ để cho bệ hạ hiểu rõ điều này."

Các sĩ quan khác nhìn nhau. Gille nói thêm: "Hay là các ngươi cho rằng, bệ hạ thậm chí còn không có khí lượng như vậy?"

Các sĩ quan khác lập tức lắc đầu.

Gille: "Vậy cứ quyết định như vậy đi, ngày mai ta sẽ rời khỏi tiền tuyến, các ngươi tiếp tục công việc đào hào."

(Chương bạo vì bạn BoykaDao đẩy kim phiếu)

Chương 335: Sa Hoàng Bướng Bỉnh

Chương 442: Chiến Tranh Của Gilles

Chương 442: Chiến Tranh Của Gilles

Trong lãnh thổ của Đế quốc Prosen, Đại bản doanh Chim ưng của Tổng tư lệnh Reinhardt.

Sân bay phụ cận Đại bản doanh Chim ưng, một chiếc máy bay chở khách Junkers 52 ba động cơ nhẹ nhàng đáp xuống. Sau khi máy bay dừng lại, một chiếc xe Jeep cùng một chiếc xe tải chở một trung đội binh sĩ chạy đến trước máy bay.

Gilles bước ra khỏi máy bay, nhìn sân bay trống rỗng, hơi nhíu mày. Lúc này, vị thiếu tá ra đón nói: "Bệ hạ đang ở Đại bản doanh chờ ngài. Quân vụ khẩn cấp nên ngoài nhân viên cảnh bị ra thì không sắp xếp người khác tiếp đón." "Tôi biết rồi."

Gilles bước xuống cầu thang, lên xe Jeep. Phó quan Feliz của hắn trực tiếp ngồi vào vị trí ghế lái phụ.

Vị thiếu tá thấy thế, trực tiếp đứng lên bậc lên xuống bên ngoài cửa xe tải phía sau, vịn cửa xe rồi làm động tác ra hiệu: "Xuất phát."

Tài xế xe Jeep đạp ga, đoàn xe rời khỏi sân bay, men theo đường núi quanh co hướng về Đại bản doanh.

Trên đường đi ngang qua một tòa nhà đổ nát, Gilles tò mò hỏi: "Tòa nhà đổ nát kia là sao?"

Sau đó hắn phát hiện vì hành động của phó quan, người có thể trả lời câu hỏi này đang ở trên xe chở lính.

Gilles chỉ đành ngậm miệng. Lát sau, xe chạy vào đường hầm giữa sườn núi, chạy thẳng một mạch đến chỗ sâu nhất rồi tiến vào một thang máy cỡ lớn. Tiếp đó, cùng với tiếng động cơ điện, thang máy bắt đầu đi lên.

Chiếc thang máy này dường như được xây dựng để khoe khoang thành tựu của Đế quốc Prosen trong lĩnh vực cơ khí và năng lượng điện, vậy mà có thể đồng thời nâng một chiếc xe Jeep, một chiếc xe tải cùng mười bảy người lớn.

Thang máy dừng lại, viên thiếu tá ra hiệu: "Mời ngài." Cửa thang máy mở ra, Gilles bước vào lối đi của Đại bản doanh Chim ưng, quen đường đi thẳng đến văn phòng của Hoàng đế. Đến cửa văn phòng, Gilles vừa định đưa súng cho thư ký thì thư ký lại nói: "Bệ hạ nói ngài có thể đeo súng vào văn phòng."

Gilles do dự một chút, cuối cùng vẫn tháo bao súng cùng khẩu súng xuống: "Tôi có thể đeo súng vào nhưng không nhất định phải đeo súng vào, phải không?"

Thư ký cúi người: "Vậy để tôi cất hộ ngài."

Sau khi nhận súng, thư ký ấn nút trên bàn, cánh cửa văn phòng tự động mở ra.

Pháo đài này dường như được xây dựng để phô trương sức mạnh kỹ thuật của Prosen, đâu đâu cũng là cửa điều khiển bằng máy móc.

Hoàng đế Reinhardt của Prosen đang đứng trước sa bàn khổng lồ, nhìn chằm chằm vào toàn bộ chiến trường như một vị thần tối cao nắm giữ tất cả.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Reinhardt không buồn quay đầu lại, trực tiếp chất vấn: "Nghe nói cậu đã dừng tấn công và bắt

đầu đào đất?" "Đúng vậy, tôi phát hiện ra lực lượng thiết giáp của chúng ta không thích hợp cho kiểu tấn công này." Reinhardt: "Vớ vẩn! Ở Carolin, lực lượng thiết giáp của chúng ta đã chọc thủng phòng tuyến của địch! Lúc đó quân đội còn sử dụng rất nhiều xe tăng Panzer I và Panzer TH"

"Hiện tại quân đội cũng có rất nhiều xe tăng Panzer I và Panzer II. Ở Carolin, chúng ta đã giành được thắng lợi vẻ vang, nhưng ở đây, tôi tấn công một ngày, ngoài việc phải trả giá bằng hàng trăm thương vong, tổn thất bảy mươi xe tăng thì chẳng thu hoạch được gì!"

Gilles thản nhiên đáp: "Bệ hạ Tôi biết rằng việc hủy diệt ý chí kháng cự của kẻ địch có ý nghĩa quyết định, chiến tranh đúng là sự kéo dài của chính trị, nhưng chiến tranh chung quy không phải là chính trị! "Tôi biết Ngài theo đuổi kết quả là để Quân đoàn ky sĩ Asgard tượng trưng cho lý tưởng của Ngài hủy diệt tường đồng vách sắt của đế quốc đối phương, nhưng thiết giáp không thích hợp để tấn công khu vực kiên cố là sự thật!

"Ở Carolin, sư đoàn thiết giáp của chúng ta chủ yếu phụ trách bao vây tấn công và cắt đứt nguồn cung của địch. Việc dàn quân sư đoàn thiết giáp trước mặt kẻ địch đang phòng thủ dọc theo bờ sông là một ý tưởng tồi!"

Đối mặt với lời phản bác đanh thép của Gilles, Reinhardt nhìn trời: "Cậu… nói cũng có lý. Bức tường thép của Ant lợi hại đến vậy sao? Vậy mà chỉ trong một ngày đã khiến Siegfried, người được ví như anh hùng thời cổ đại của chúng ta phải bỏ cuộc?" Gilles: "Tôi được ví như anh hùng là vì cha tôi đã đặt tên tôi theo tên của một vị anh hùng. Đó không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên, cũng không phải là thần linh ban tặng, mà là mong ước tốt đẹp của cha tôi." "Nhưng dưới sự

tuyên truyền của bộ phận tuyên truyền thì nó không còn là như vậy nữa. Ziege, cậu phải đánh bại kẻ thù của mình!”

Reinhardt tiến lên ba bước, nắm lấy vai Gilles: “Hiểu chưa?”

“Chính vì vậy nên tôi mới đến đây để trình bày với Ngài! Chúng ta cần công binh tiến hành đào hào, để đối phó với kẻ địch giỏi sử dụng pháo binh! Chỉ cần vô hiệu hóa hỏa lực từ trên cao của bọn chúng, chúng ta có thể tiếp cận bờ sông, sau đó dù là lợi dụng khói mù để vượt sông hay dùng pháo 88mm bí mật phá hủy đoàn tàu bọc thép của địch thì đều dễ như trở bàn tay!” Gilles nói.

Hoàng đế buông vai Gilles ra, bước đến trước bản đồ: “Vậy còn sư đoàn thiết giáp thì sao? Cũng không thể để sư đoàn thiết giáp chui hầm chui cầu để đến tiền tuyến chứ?” Gilles: “Vậy có thể điều động sư đoàn thiết giáp đến phía bắc, tham gia tấn công bên đó. Về mặt biên chế, cả hai gọng kìm phía nam và phía bắc đều là quân của Tập đoàn quân Trung tâm, việc điều động này không có gì là phiền phức.” “Nhưng còn khoảng cách thì sao?”

(Chương bạo vì bạn BoykaDao đẩy kim phiếu)

Chương 336: Hoàng Tử Muốn Hi Sinh Thả…

Chương 443: Pháo Kích Vô Dụng

Chương 443. Pháo Kích Vô Dụng

Reinhardt nhìn người bạn học cùng trường quân đội: “Ant không phải Carolin, ở Carolin, việc điều động quân dễ như trở bàn tay, chỉ cần vận chuyển bằng đường sắt là được. Nhưng ở Ant… Nếu không vận chuyển bằng đường sắt thì khi đến nơi, phần lớn xe tăng của sư đoàn thiết giáp sẽ nằm im một chỗ vì hết xăng, số xe tăng còn hoạt động được không quá ba mươi chiếc.”

Hoàng đế quay lại nhìn bản đồ: “Còn về việc sử dụng đường sắt, cậu nhìn mạng lưới đường sắt của Ant đi, tất cả các tuyến đường sắt đều có dạng hình tia, chúng ta muốn điều động sư đoàn thiết giáp của cậu đến phía bắc thì phải đi theo hình chữ V.

“Thiết kế đường sắt của Ant hoàn toàn là để liên tục vận chuyển quân đội của hắn ta từ hậu phương ra tiền tuyến, nếu xét trên phương diện tập kết lực lượng dự bị để vận chuyển ra tiền tuyến thì đường sắt của bọn chúng đặc biệt hiệu quả!”

Gilles: “Không cần phải lo lắng, sau khi bộ binh và công binh của chúng ta chọc thủng phòng tuyến, chiếm được Shostka, sư đoàn thiết giáp sẽ có cơ hội tung hoành trên bình nguyên. Sau khi vượt qua sông Desna, đến Yekaterinburg sẽ là một vùng đất bằng phẳng.”

Reinhardt nhìn bản đồ, trầm mặc hồi lâu rồi hỏi: “Cậu ước tính cần bao lâu để có thể chọc thủng tuyến phòng thủ trên sông Desna và chiếm được Shostka?”

“Hai mươi ngày. Đây là ước tính thận trọng nhất. Trên thực tế, trước khi tôi bay, công binh đã đệ trình báo cáo mới nhất, chỉ khoảng mười ngày nữa là có thể đào đến bờ sông, sau đó có thể cân nhắc việc bắc cầu phao dưới sự yểm trợ của khói mù.” Reinhardt nhìn lịch: “Ừm, được. Hai mươi ngày chọc thủng phòng tuyến, có thể chấp nhận được.”

Hoàng đế bước đến trước mặt Gilles: “Tôi hỏi cậu, có thể tuyên bố với bên ngoài rằng cậu sẽ chọc thủng tuyến phòng thủ cuối cùng của địch trong vòng hai mươi ngày nữa hay không?”

Gilles gật đầu: “Hoàn toàn không thành vấn đề. Sau đó, sư đoàn thiết giáp của tôi sẽ tung hoành trên bình nguyên Ant.”

Hoàng đế gật đầu: “Tốt! Vậy cứ làm theo lời cậu nói. Ngày 12 tháng 10 chọc thủng phòng tuyến sông Desna, chiếm Shostkal”

Ngày 23 tháng 9 năm 914 lịch Julian, Shostka.

Sáng sớm, Vương Trung đến sở chỉ huy sư đoàn, phát hiện chỉ có vài tham mưu đang trực ban, Popov trực đêm đã không thấy đâu.

“Chuyện gì thế? Giám mục đâu rồi?”

“Sáng nay, ngài ấy bị Tào Tháo rượt đuổi rồi.” Một tham mưu nói. Vương Trung thở dài, bị tiêu chảy cũng không trách được, không thể để ông ấy “xả” ngay trong sở chỉ huy sư đoàn được, mùi vị đó thật sự là quá kinh khủng.

Anh đi đến cửa quan sát, cầm kính viễn vọng nhìn sang bờ bên kia, quả nhiên là không nhìn thấy gì.

Sau đó, anh chuyển góc nhìn. Lần này anh lại nhìn thấy quân địch!

Cả ngày hôm qua, quân địch hoàn toàn không xuất hiện trong phạm vi mà anh có thể nhìn thấy, anh còn đang nghỉ ngờ có phải quân địch bỗng nhiên "rớt mạng" hay không. Cuối cùng thì quân địch cũng xuất hiện!

Vương Trung vội vàng nhìn xem bọn chúng đang làm gì, kết quả phát hiện quân địch đang đào chiến hào!

Công sự?

Bởi vì trong các game về Thế chiến thứ hai, việc xây dựng công sự ít được miêu tả, phần lớn thời gian mọi người đều là bộ binh đánh bộ binh, xe tăng đánh xe tăng, cứ thế mà chém giết lẫn nhau. Lần trước anh xem phim "Đại chiến", quân đội ta vì muốn dùng trang bị kém hơn để tiêu diệt quân địch có hỏa lực mạnh hơn nên đã áp dụng chiến thuật đào hào, áp sát trận địa địch.

Trong phim còn có một đoạn quay dài mô phỏng theo góc nhìn của người thứ nhất, mô tả cảnh di chuyển trong chiến hào, đã trở thành một trong những cảnh phim kinh điển. Anh còn nhớ lời thoại trong phim: "Phải đào chiến hào đến cách trận địa địch 50 mét!"

Chẳng lẽ quân địch cũng muốn chơi trò này?

Bọn chúng không lái xe tăng nữa à?

Vương Trung đột nhiên sực tỉnh, đã nhìn thấy quân địch thì không thể không quan tâm. Bất kể là quân địch đang làm gì, cứ nã pháo trước đã. Thế là anh nói với tham mưu trực ban:

"Liên lạc với trung đoàn pháo binh! Quân địch đang đào công sự, phương án hỏa lực số một, khai hỏa!"

Năm phút sau, đạn pháo rơi xuống. Nghe thấy tiếng pháo, Pavlov và Popov vội vàng chạy đến sở chỉ huy sư đoàn.

Pavlov: "Chuyện gì vậy?" Vương Trung: "Công sự của quân địch đã được mở rộng, tôi phát hiện ra nên đã ra lệnh pháo kích."

Pavlov và Popov vội vàng cầm kính viễn vọng chạy đến cửa quan sát nhìn ra ngoài.

"Quả thực là công sự, đống đất kia rõ ràng là đất vừa đào lên. Hôm qua tôi chắc chắn là không có."

Pavlov buông kính viễn vọng xuống: "Tôi đề nghị gọi Trung tá Eugene đến xem sao, anh ta xuất thân là thợ mỏ, cơ bản là người phụ trách việc xây dựng công sự của chúng ta."

Trung tá Eugene nghiêm túc quan sát nửa tiếng đồng hồ, sau đó mới buông kính viễn vọng xuống, nói với Vương Trung: "Chắc chắn là công sự."

Vương Trung thầm nghĩ, mình đây là dùng hack để nhìn thấy, ông nói gì mới mẻ hơn đi.

Eugene nói tiếp: "Trận pháo kích sáng nay có vẻ như không hiệu quả lắm, nguyên nhân chủ yếu là vì đạn pháo của chúng ta không thể rơi trúng chiến hào. Hơn nữa, chiến hào thường được đào theo hình chữ W, đạn pháo rơi vào cùng lắm chỉ giết chết được quân địch trong đoạn chiến hào đó."

Vương Trung: "Vậy là pháo kích vô dụng?"

"Có tác dụng chứ, khi pháo kích, quân địch không thể nào thi công được. Chỉ cần chúng ta có đủ đạn để pháo kích liên tục thì quân địch sẽ không thể nào tiến lên được." Vương Trung cau mày. (Chương bạo vì bạn BoykaDao đẩy kim phiếu)

Chương 337: Lão công tước Rokossovsky …

Chương 444: Gửi Thư Cho Địch

Chương 444. Gửi Thư Cho Địch

Eugene nhìn là biết ngay: “Chúng ta không thể pháo kích liên tục, đúng không?” “Đúng vậy.”

Vương Trung gật đầu, phải nghĩ cách mới được.

Anh bắt đầu đi đi lại lại trong hầm.

Popov an ủi: “Cũng không phải cứ để cho bọn chúng đào thông là chúng ta mất trận địa, trong kế hoạch tác chiến của chúng ta cũng tính đến trường hợp quân địch vượt sông thành công, sau đó giao chiến với chúng trên bãi đất.”

Vương Trung mím môi.

Đột nhiên, anh hỏi Trung tá Eugene: “Theo ông, với tốc độ đào bới này thì bọn chúng cần bao lâu để đào đến đây?” Eugene: “Lúc xây dựng cầu phao bên kia, tôi đã kiểm tra thổ nhưỡng ở bờ tây, tôi đoán chừng là mười lăm ngày.” Vương Trung quay sang hỏi Pavlov: “Sân bay có trạm khí tượng không? Dự báo thời tiết mới nhất như thế nào? Bao lâu nữa trời mưa?” Pavlov: “Theo dự báo thời tiết thì còn hai mươi ngày nữa.” Vương Trung vỗ đùi: “Chúng ta phải báo cáo tình hình này cho chỉ huy đối phương! Cho hắn ta biết là hắn ta không còn thời gian nữa!”

“Được, lần này thì ngủ ngon rồi!”

Nghe Vương Trung nói xong, mọi người trong phòng đều ngơ ngác.

Vasily: “Khoan đã, ý của ngài là muốn liên lạc với quân địch? Dùng radio gọi điện thoại cho bọn chúng?” Vương Trung lắc đầu: “Không, làm vậy có vẻ không chính thức, hơn nữa chỉ có quân địch ở phía trước mặt chúng ta mới nghe thấy được, dù sao thì phạm vi liên lạc của thiết bị radio tốt nhất trong tay chúng ta cũng có hạn. “Chúng ta phải đảm bảo tất cả quân địch ở bên kia chiến tuyến đều nhận được lời nhắc nhở thiện ý này, vì vậy hãy dùng radio phát bản tin thông báo công khai cho bọn chúng biết.”

Pavlov cau mày, nhìn Popov: “Làm vậy có vi phạm kỷ luật quân đội không nhỉ?”

Popov gãi gãi cái đầu trọc lóc của mình: “Dùng mã Morse để báo cáo tình hình quân đội cho quân ta, chắc chắn là phản quốc. Nhưng mà dùng mã Morse để báo cáo cho quân địch, hơn nữa nội dung lại là dự báo thời tiết thì chắc là không tính là phản quốc. “Tôi nghĩ có thể áp dụng hình thức xử phạt tương tự như việc dùng radio để tán gẫu, tức là giam cầm trong thời gian không tác chiến.”

Vasily kinh ngạc: “Không phải đi móc phân sao?”

Popov: “Bình thường thì không. Cho nên chúng ta để cho nhân viên điện báo phát bản tin chịu tội thay, phạt giam một tuần là được.” Vương Trung: “Được, vậy cứ phát bản tin thông báo công khai đi.”

Rõ ràng Pavlov vẫn muốn ngăn cản cách làm trái với lẽ thường trên chiến trường này, anh ta nói: “Bộ phận khí tượng của quân địch chắc cũng nắm được thông tin này chứ nhỉ? Không đúng, thiết bị quan sát của bọn chúng còn tốt hơn của chúng ta, chúng ta làm vậy chẳng phải là lo chuyện bao đồng sao?” Vương Trung: “Nếu bộ phận khí tượng của quân địch

cũng nắm được thông tin này thì chúng ta càng không có lý do gì để không phát bản tin này, cứ phát đi.”

Quân đội Prosen, Sở chỉ huy Quân đoàn ky sĩ Asgard số 1. Gilles đang gặp sĩ quan chỉ huy lữ đoàn công binh mới gia nhập đội hình của hắn, đột nhiên tham mưu thông tin mở cửa tiến vào, đứng nghiêm chào, lớn tiếng báo cáo:

“Báo cáo! Chúng tôi nhận được điện báo mã Morse rõ không ký tên, điện báo sử dụng mã hóa hàng không dân dụng quốc tế để gửi đi, phán đoán theo giọng điệu của điện báo, hình như là quân địch.”

Gilles nhíu mày: “Mã hóa hàng không dân dụng quốc tế?”

Tham mưu thông tin lập tức giải thích: “Cho dù áp dụng cách gửi mã rõ không mã hóa, nhưng cách mã hóa ngôn ngữ khác nhau cũng không giống nhau. Mà mã hóa hàng không dân dụng quốc tế chính là để giải quyết vấn đề này, sử dụng tiếng Anh của Liên Hiệp Vương Quốc làm cơ sở.”

“Tôi biết rồi. Vậy điện báo nói gì?”

Gilles tò mò hỏi. Tham mưu cầm lấy tờ điện báo, đọc theo nội dung trên đó:

“Kính gửi ngài chỉ huy quân Prosen, quan sát thấy bộ đội của ngài đang tiến hành công tác đào đắp, vì vậy dựa trên thiện ý, xin nhắc nhở ngài rằng nửa tháng nữa sẽ bước vào mùa mưa thu, tình hình sẽ trở nên không thích hợp cho việc tấn công.”

Gilles cau mày: “Có ý gì? Tại sao mùa mưa thu lại không thích hợp tấn công?”

Phó quan Feliz nhắc nhở: “Trong bản giới thiệu tình hình Ant do Bộ Tư lệnh phát xuống có đề cập, đến mùa mưa thu thì giao thông của Ant sẽ bị ảnh hưởng nhất định.”

Hắn vừa dứt lời, Tham mưu trưởng liền tự tin nói: “Vì vậy, khi sắp xếp kế hoạch tiếp tế, chúng ta đã đặc biệt chuẩn bị dư 20%, cho dù trời mưa cũng tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến cuộc tấn công của chúng ta.”

Gilles suy nghĩ một chút rồi nói: “Vẫn nên hỏi bộ phận khí tượng một chút. Thuận tiện gọi cả chỉ huy không quân đến đây. Chờ chúng ta đẩy chiến hào đến bờ Tây sông Desna thì cần bọn họ phối hợp.”

Lục quân Prosen vốn có bộ phận khí tượng riêng, nhưng Đại Công tước Meyer cho rằng khí tượng cũng thuộc phạm vi quản hạt của không quân, liên tục phản đối với Hoàng đế nhiều ngày, Hoàng đế với ý muốn suy yếu quân đoàn sĩ quan truyền thống nên đã giao khí tượng cho không quân.

Vì vậy, cho dù là người thân tín trước mặt Hoàng đế, Gilles cũng phải mời cả chỉ huy không quân và người của bộ phận khí tượng đến.

Chương 338: Điều Động

Chương 445: Prosen nhận được bức thư

Ba mươi phút sau, một Thiếu tướng không quân dẫn theo một Trung tá và một vài tùy tùng đến bộ chỉ huy Tập đoàn quân số 1.

Gilles: "Mấy người nhận được bức điện báo mã Morse kia chưa?"

"Đương nhiên là nhận được rồi, chúng tôi còn tiến hành định vị tam giác, xác định điện báo đến từ vị Bạch Mã tướng quân kia."

Vị Thiếu tướng không quân cố tình ngừng một chút trước biệt hiệu Bạch Mã tướng quân.

Nếu Aleksei Konstantinovich Rokossovsky biết biệt danh của mình trở thành cách gọi "cách một dấu cách" nhất định sẽ rất thú vị, đáng tiếc hắn không thể biết được. Gilles: "Vậy có thật là sẽ bước vào mùa mưa không?"

Thiếu tướng Không quân lập tức lùi sang một bước, nhường vị trí cho Trung tá mà hắn mang đến.

Trên tay áo của Trung tá có phù hiệu của lực lượng khí tượng, sau khi được Thiếu tướng cho phép, hắn lập tức mở cặp tài liệu, lấy tài liệu ra đặt lên bàn bản đồ: "Chúng tôi bắt đầu bí mật ghi lại thông tin khí tượng ở khắp nơi của Ant từ năm 1910, bộ phận tình báo của chúng tôi đã hứa sẽ lấy được dữ liệu ghi chép khí tượng của Ant, nhưng đến giờ vẫn chưa thực hiện được lời hứa này."

Gilles nghe thấy trong số thuộc hạ có người cười nói: "Abwehr không làm được chẳng phải là chuyện rất bình thường sao?"

Vị Trung tá không để ý đến lời phàn nàn về bộ phận tình báo, tiếp tục nói: "Dựa theo ghi chép của chúng tôi, Ant đúng là sẽ bước vào mùa mưa vào giữa tháng sau. Thời gian của cơn mưa đầu tiên hàng năm đều không khác nhau là mấy, năm 1910 là ngày 11 tháng 10, năm 1911 là ngày 9 tháng 10, năm sau là ngày 14.

"Chúng tôi cho rằng năm nay mưa cũng sẽ rơi vào khoảng trước sau ngày 10."

Gilles: "Mưa có ảnh hưởng lớn không?"

Trung tá: "Sẽ gây ra tắc nghẽn giao thông ở một mức độ nhất định."

Gilles: "Sẽ khiến cho hành động quân sự gặp khó khăn sao?"

"Không đâu, trên thực tế, vào thời kỳ nội chiến, Đế quốc Ant thường xuyên hành động trong mùa mưa."

Trung tá lấy ra một tài liệu khác: "Trước khi đến, tôi đã đặc biệt sắp xếp lại lịch sử chiến tranh nội chiến của Đế quốc Ant, trong ba năm đó, có rất nhiều hành động chiến đấu diễn ra vào mùa mưa, ví dụ như cuộc tấn công bất ngờ nổi tiếng của Tập đoàn quân ky binh số 1."

Gilles cau mày: "Ky binh với lực lượng cơ giới của chúng ta không giống nhau lắm đâu?"

Feliz: "Tướng quân, chẳng lẽ móng ngựa còn có khả năng thích ứng với địa hình tốt hơn so với bánh xích của chúng ta sao?"

Trung tá: “Vẫn nên chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, chừa ra khoảng 30% dự phòng là hợp lý hơn.”

Gilles vẫn cau mày, trầm ngâm một lát rồi nói: “Tìm một người địa phương, hỏi tình hình một chút… Mấy người không giết hết chứ?” Feliz vội vàng nói: “Đừng lo, tháng 8, khi chiếm đóng Agasukov, Hoàng đế đã ký sắc lệnh, cân nhắc đến việc khu vực chiếm đóng quá rộng lớn, cần giữ lại đủ nhân lực. Vì vậy, cuộc thanh trừng có hệ thống đã kết thúc rồi. “Tôi sẽ bảo bọn họ dẫn một vài người địa phương đến.” Gilles: “Đi đi.”

Sau khi Phó quan rời đi, Thiếu tướng không quân nói: “Tại sao Bạch Mã tướng quân lại gửi bức điện báo này nhỉ?” Gilles lộ vẻ trâm tư, rõ ràng là hắn cũng không hiểu.

Nhưng Tham mưu trưởng của Tập đoàn quân số 1 đã lên tiếng: “Bởi vì công tác đào đắp là tử huyệt của hắn, hỏa lực mà hắn am hiểu nhất không có đất dụng võ. Bây giờ hắn đang rất nóng ruột.” “Ra vậy.”

Thiếu tướng không quân gật đầu, tiếp tục nói: “Tên Bạch Mã tướng quân này có chút kỳ lạ, hôm qua, khi các phi công của JG17 (số hiệu đơn vị không quân Prosen) đang săn lùng máy bay dẫn đường pháo binh của bọn chúng, đã nghe thấy tiếng la hét bằng tiếng Ant.”

“La hét bằng tiếng Ant?” Gilles ngẩng đầu.

Thiếu tướng: “Trong phi công có không ít cậu ấm, người biết tiếng Ant và tiếng Carolin rất nhiều, vì vậy có người nghe ra được, tiếng la hét là “ Phá S, chui vào điểm mù dưới bụng, khi 109 bổ nhào thì điều khiển rất tệ’.”

Gilles: “Vậy tình hình thực tế thế nào?”

“Tôi từng lái chiếc 109E3 mà quân đội đang được trang bị, khi bổ nhào, cần điều khiển rất nặng. Thực ra, đây không phải

do bổ nhào mà là do tốc độ.”

Thiếu tướng không quân vừa nói vừa dùng tay khoa tay múa chân:

“Tốc độ của 109 khi bay thẳng tuyệt đối không thể vượt quá 600 km/h. Trên thực tế, khi tác chiến, chúng ta rất ít khi bay đến tốc độ tối đa 536 km/ h ghi trên lý thuyết. Nhưng khi bổ nhào, tốc độ có thể đạt tới 700 km/h.”

Gilles: “Ý của ông là, Bạch Mã tướng quân hiểu rất rõ máy bay chiến đấu của chúng ta?” “Đúng vậy.”

Gilles: “Vậy Phá S là sao? Đó là thuật ngữ chuyên ngành àpm

“Đúng vậy. Là động tác chiến thuật hoàn toàn ngược lại với cú bổ nhào Immelmann. Đại khái là như thế này.”

Thiếu tướng búng ngón tay, Phó quan của hắn lập tức cầm một chiếc hộp tiến lên, mở hộp ra, bên trong là hai mô hình máy bay chiến đấu tỉnh xảo.

Sau đó, Thiếu tướng cầm mô hình máy bay chiến đấu lên, bắt đầu khoa tay múa chân. Vừa khoa tay múa chân, hắn vừa giải thích:

“Trong quá trình bay thẳng có thể sử dụng động tác Phá S, khi bị đối phương bám đuôi, lợi dụng việc lăn lộn để thực hiện động tác Phá S sẽ khiến đối phương mất mục tiêu ngay lập tức.

“Còn khi máy bay tấn công bổ nhào từ trên cao xuống, bởi vì tốc độ của bên tấn công nhanh, khả năng thao tác giảm, động tác Phá S thường có thể giúp máy bay chui vào điểm mù của đối phương. Nhưng động tác này không thể khiến bên phòng thủ giành được ưu thế. Chỉ cần bên tấn công không cố chấp truy đuổi mà là kéo cần lái để lấy lại độ cao, vòng giao chiến tiếp theo vẫn sẽ chiếm ưu thế.”

Chương 339: Công Chúa Đau Đầu

Chương 446: Nụ Cười Của Ông Lão

Gilles: "Vậy nếu bên tấn công cố chấp truy đuổi thì sao?" Thiếu tướng nhún vai: "Như vậy thì trước tiên phải kiểm soát tốc độ, giảm ga đồng thời điều chỉnh góc cánh quạt, lợi dụng lực cản của cánh quạt. Máy bay chiến đấu không có cánh tà giảm tốc như máy bay ném bom bổ nhào, thiếu phương tiện để nhanh chóng giảm tốc độ trong tình huống này.

"Cho dù có kiểm soát được tốc độ thì cũng đã lãng phí rất nhiều năng lượng. Điều này rất ngu ngốc. Vì vậy, phi công giàu kinh nghiệm khi gặp đối phương thực hiện động tác Phá S đầu sẽ từ bỏ tấn công, lấy lại độ cao để tìm kiếm cơ hội chiến đấu tiếp. "Nhưng phần lớn đều không còn cơ hội. Phi công của chúng ta đều thích trang trí bắt mắt, đây là niềm kiêu hãnh mà Phi công để lại, còn phi công của đối phương lại thích sử dụng màu sơn ngụy trang, khi lao xuống thấp sẽ hòa lẫn vào mặt đất, rất khó phát hiện.

"Trận chiến ngày hôm qua cũng vậy, đám nhóc của chúng ta đã bắn hạ được một chiếc, những chiếc còn lại đều bay sát mặt đất để chạy trốn.

"Đám nhóc của chúng ta là những chú đại bàng kiêu hãnh, còn đối phương chỉ là một lũ chim sẻ mà thôi." Gilles: "Ông không cần phải nói chỉ tiết như vậy, tôi hiểu Phá S là một động tác không chiến hữu dụng rồi. Tại sao Bạch Mã tướng quân lại biết điều này? Không phải hắn ta xuất thân bộ binh sao?"

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng Tham mưu trưởng lên tiếng: "Có thể Hoàng thái tử của Ant chơi bời phóng túng? Công tử bột quý tộc rất thích lái máy bay."

Gilles gật đầu, coi như là đồng ý với cách nói này. Lúc này, Feliz đi vào: "Bắt được mấy người địa phương rồi."

"Mang vào đây."

Gilles dừng một chút, sửa lại cách nói:

"Mời vào."

Một người đàn ông ăn mặc như nông dân Ant được dẫn vào phòng.

Gilles cẩn thận đánh giá ông ta, khen ngợi: "Nông dân là người quen thuộc nhất với tình hình mưa gió và đất đai, rất tốt. Hỏi ông ta xem mùa thu mưa có ảnh hưởng lớn đến việc vận chuyển hay không."

Người Thiếu úy dẫn lão nông vào lập tức dùng tiếng Ant hỏi.

Lão nông không vội vàng trả lời mà tò mò quan sát xung quanh, không hề tỏ ra sợ hãi. Thiếu úy dùng tiếng Ant mắng: "Tên khốn! Trả lời câu hỏi!"

Lão nông liếc nhìn hắn ta, sau đó nhìn về phía Gilles:

"Ảnh hưởng của trời mưa không phải là mấy thứ đó sao, xe bò không thể chở quá nặng, nếu không bò không kéo nổi. Rồi thì trục xe phải gia cố trước, nếu không có thể xảy ra sự cố.

"Móng ngựa lúc nào cũng có đủ loại vấn đề, thi thoảng ngựa còn bị trẹo chân, loại ngựa dễ bị trẹo chân này không thể cho phối giống, bởi vì có thể di truyền khuyết tật cho ngựa con… Cuối cùng chỉ có thể giết thịt…"

"Đủ rồi!"

Thiếu úy mắng: “Trả lời câu hỏi!”

Lão nông trợn mắt nhìn Thiếu úy: “Không phải tôi đang trả lời câu hỏi sao? Anh hỏi không phải là ảnh hưởng của trời mưa sao? Là như vậy đấy!”

Vị Trung úy thở dài, bắt đầu phiên dịch cho Gilles.

Gilles nghiêm túc nghe xong, nói: “Xem ra trời mưa ảnh hưởng rất lớn đến giao thông…”

Tham mưu trưởng: “Chắc là do người Ant chăm sóc gia súc quá sơ sài. Ví dụ như đoạn ngựa bị trẹo chân, nghe là biết do chăm sóc kém dẫn đến. Đúng là dân tộc thấp kém.”

Gilles không để ý đến Tham mưu trưởng mà tiếp tục hỏi: “Lưu thông hàng hóa trong mùa mưa có bình thường không? Có mua được hàng hóa bình thường không?” Thiếu úy phiên dịch xong, lão nông cười: “Mua hàng hóa bình thường? Làm sao được! Trước kia chưa có cửa hàng của Giáo hội, mùa mưa và mùa lầy lội, các loại hàng hóa đều đắt chết đi được.

“Bây giờ, những người tốt trong Giáo hội bán hàng với giá bình dân, còn có các vị Thẩm Phán xử bắn cả đám quý tộc địa phương chuyên tích trữ hàng hóa nữa!” Thiếu úy vừa phiên dịch xong, Tham mưu trưởng liền cười lạnh: “Hừ, chỉ là thủ đoạn mua chuộc lòng người của Giáo hội thôi!”

Gilles tức giận nói: “Anh im miệng!”

Sau đó, hắn quay sang Feliz: “Xem ra mùa mưa năm nay, ảnh hưởng có thể còn lớn hơn dự kiến của chúng ta.” Feliz: “Kế hoạch của chúng ta đã có dự phòng 20% rồi, mưa nhỏ một chút mà đã có thể khiến năng lực vận chuyển giảm 20% rồi sao? Hơn nữa lão nông cũng nói có thể dùng xe bò, chỉ cần thường xuyên bảo dưỡng trục xe là được.

“Xe bò của chúng ta tỉnh xảo hơn xe của Ant nhiều. Hay là, tăng mức dự phòng lên 30%?”

Gilles gật đầu: “Ừm, 30%.” Lúc này, lão nông hỏi: “Sao, mấy người không đánh nổi nữa à, muốn kéo dài đến khi trời mưa sao?”

Những người khác nghe không hiểu tiếng Ant, đều tò mò nhìn lão nông.

Còn người Thiếu úy biết tiếng Ant thì lập tức cho lão nông một cái bạt tai: “Chuyện này không đến lượt ông lo!” Gilles: “Đừng động thủ! Ông ta nói gì?” “Hắn ta hỏi chúng ta có phải đánh không nổi, muốn kéo dài đến khi trời mưa hay không.” Thiếu úy nói.

Gilles: “Trả lời là ‘Phải”.”

Thiếu úy phiên dịch xong, khóe miệng lão nông hiện lên nụ cười.

Gilles: “Hỏi ông ta cười cái gì.”

Lão nông: “Tôi đang nghĩ đến chuyện vui, thưa Đại tá.”

Feliz định nổi giận thì bị Gilles ngăn lại: “Thôi. Tướng quân của Ky sĩ đoàn chúng ta không có quân hàm Đại tá, lão nông Ant này không nhận ra, cứ nói quân hàm cao nhất là được rồi. “Dẫn ông ta xuống đi, phát quà và lương thực cho ông ta.”

Feliz gật đầu, sau đó dùng giọng điệu nghiêm khắc ra lệnh, người Thiếu úy phiên dịch lập tức dùng động tác thô bạo lôi lão nông ra khỏi phòng.

(Chương bạo vì bạn BoykaDao đẩy kim phiếu)

Chương 340: Sắp Rời Quê Hương

Chương 447: Đột Kích Ban Đêm

Feliz xoay người trở lại, thấy Gilles đang cau mày.

“Đừng để ý.”

Hắn ta an ủi:

“Dù sao người Ant có thể duy trì vận chuyển trong mùa mưa thì cũng chứng miinh là không có gì đáng sợ. Trong thông tin tình báo mà Bộ Tư lệnh chia sẻ cũng đề cập đến việc trời mưa có thể ảnh hưởng đến giao thông.” Gilles lại nói: “Còn nhớ vụ tắc đường lớn lúc mới khai chiến không? Lần trước Bộ Tư lệnh đưa tin không đáng tin cậy.” Lúc này, vị thiếu tướng không quân vẫn luôn ở đây (tướng không quân cũng không có cầu vai đỏ kia) nói: “Chúng ta đã xây dựng sân bay hiện đại hóa, cho dù vận tải mặt đất không thông suốt, cũng có thể vận chuyển bằng đường không.”

Gilles gật đầu, quay sang bản đồ chiến khu: “Chúng ta vẫn tiếp tục công việc đào đắp, đồng thời các đơn vị bắt đầu tích trữ đạn dược và các loại vật tư tiếp tế khác.”

Feliz: “Vậy chúng ta có nên hồi âm cho địch không?” Gilles suy nghĩ một chút, nói: “Gửi điện báo thông thường, nói chúng ta đã rõ, cảm ơn đã nhắc nhở. Cuối điện báo ký tên tôi.”

Sở chỉ huy, Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1, quân đội Ant. Vương Trung nhìn câu trả lời của quân địch, mặt mày sa sầm: “Bọn chúng không mắc lừa!”

Pavlov lo lắng: “Bọn chúng thật sự đã chuẩn bị kỹ càng để đối phó với bùn lầy? Vậy chẳng phải kế hoạch tác chiến của ngài có sơ hở rồi sao?”

Vương Trung trong phút chốc, thật sự cảm thấy Prosen với tư cách là một cường quốc có thể thật sự có cách đối phó cao tay nào đó. Nhưng nghĩ lại, Prosen tuy rằng đã đưa ra một số trang bị mà Đức Quốc Xã trên Trái Đất phải mất vài năm mới chế tạo được, nhưng trình độ tổng thể không vượt trội hơn Đức Quốc Xã quá nhiều.

Hơn nữa, những sai lầm mà Đức Quốc Xã trong lịch sử chiến tranh Trái Đất từng mắc phải, Prosen cơ bản đều phạm phải toàn bộ.

Vẫn chưa có vấn đề gì quá lớn.

Vương Trung: “Nếu bọn chúng không tiếp nhận đề nghị thiện chí của chúng ta, vậy thì chơi chiến tranh hầm hào với bọn chúng. Tối nay, chúng ta tổ chức một đội đột kích ban đêm, lén lút qua đó cho bọn chúng một bất ngờ, trì hoãn tốc độ đào công sự của quân địch.”

Pavlov: “Được.”

Vương Trung: “Grigory!”

Vị quân sĩ bước vào hầm chỉ huy: “Có chuyện gì vậy?” Vương Trung: “Tối nay anh dẫn theo đội đột kích ban đêm, đừng đi qua cầu, quá lộ liễu. Bảo hải quân dùng thuyền đưa mọi người qua, trọng điểm là phải giữ im lặng.”

Grigory: “Vâng. Vậy những người tham gia đội đột kích để tôi tự mình chọn?”

“Anh tự chọn đi.”

Vương Trung gật đầu. Pavlov:

“Hay là bàn bạc với hải quân một chút, tối nay bọn họ cũng phái người qua đó yểm hộ kỹ thuật viên phá hủy đài vô tuyến, nhân tiện đưa qua luôn.”

Vương Trung: “Cũng được. Anh liên lạc với hải quân đi. Để yểm trợ cho đội đột kích ban đêm, tối nay chúng ta sẽ bắn chuẩn bị, căn cứ theo phương án hỏa lực hiện có mà khai hỏa, đội đột kích ban đêm có thể tiếp cận đến khoảng ba mươi mét mà không cần lo lắng hỏa lực của quân ta.”

“Được.”

Pavlov nhấc ống nghe lên, sau đó đột nhiên mỉm cười: “Thứ này sắp trở thành công cụ lao động của tôi rồi, giống như nông dân và cái cuốc vậy.”

Vương Trung: “Nói gì vậy, đó rõ ràng là vũ khí của anh! Giống như chiếc xe tăng nhỏ của tôi vậy.” Pavlov cau mày:

“Cái gì mà xe tăng nhỏ, anh nói thế chẳng khác nào đang chọc gậy bánh xe.”

Rõ ràng ban đầu là anh nói trước!

Hai giờ sáng.

Vương Trung còn căng thẳng hơn cả ban ngày, nằm úp người bên cửa sổ quan sát, nhìn về phía bờ bên kia.

Nhờ vào bản hack, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng chiến hào của quân địch đã đào sâu vào 100 mét, cách bờ sông khoảng 1.200 mét.

Cứ theo tốc độ này, chỉ 12 ngày nữa bọn chúng sẽ đào đến bờ sông.

Ban đêm, sức mạnh của bản hack mà Vương Trung sở hữu mạnh hơn ban ngày rất nhiều, dưới tầm nhìn ban đêm như thế này, hắn thậm chí có thể nhìn thấy binh lính Prosen đang pha cà phê trong chiến hào ở đằng xa, điều này thật đáng sợ.

Vương Trung thậm chí còn nghĩ, nếu hắn không gia nhập quân đội Ant mà sang Vương quốc Liên Hiệp, có lẽ đã là một thành viên của biệt đội cảm tử của quân Đồng minh, cùng với những anh hùng biết thổi kèn túi, múa trường kiếm và bắn cung tên, đi khắp nơi quấy rối quân Prosen.

Lúc này, hắn nhìn thấy những chiếc thuyền nhỏ của hải quân xuất phát.

Ban đầu, Vương Trung cứ nghĩ những chiếc thuyền nhỏ này phải dùng mái chèo để chèo, kết quả đám hải quân lại thả dây thừng xuống nước, nối thẳng đến bờ bên kia, một đám người cùng nhau kéo dây thừng như kéo co, cứ như vậy kéo thuyền sang bờ bên kia. Vương Trung cũng không biết hải quân đã âm thầm luồn dây thừng lúc nào, không chừng là ngày đầu tiên hải quân đổ bộ lên bờ đánh, đánh xong liền để lại dây thừng, chờ đến tối dùng để đánh lén.

Có thể thấy, tính chủ động chiến đấu của lính thủy đánh bộ quả thật cao đến mức đáng sợ.

Vương Trung nhìn Grigory dẫn đầu đội đột kích lặng lẽ lên bờ, sau đó kinh ngạc phát hiện ra có thêm một đại đội bộ binh hải quân đi theo sau yểm trợ. Có lẽ là đám hải quân này ban đầu cũng muốn đánh lén, nên đã phối hợp nhịp nhàng với nhau.

(Chương bạo vì bạn BoykaDao đẩy kim phiếu)

Chương 341: Sa Hoàng Quyết Định

Chương 448: Có Biến Cố

Hiện tại, ở góc nhìn của Vương Trung, vị trí bến tàu có ba biểu tượng đổ bộ của quân ta, một đại đội bộ binh hải quân án ngữ tại chỗ, có lẽ là phụ trách yểm trợ cho kỹ thuật viên phá hủy đài vô tuyến.

Hai biểu tượng còn lại đang chậm rãi tiếp cận chiến hào của quân địch.

Do tầm nhìn quá thấp, Vương Trung chỉ có thể nhìn thấy biểu tượng của quân mình, không nhìn thấy hành động cụ thể của từng người. Ngược lại, do có cơ chế highlight, hắn có thể nhìn thấy quân địch rất rõ ràng - không đúng, bị highlight chỉ có những tên địch nằm trong tầm nhìn của Vương Trung, đó chỉ là một đoạn chiến hào, mục tiêu tấn công mà Grigory lựa chọn lại nằm ngoài phạm vi highlight của AmAYAApttBD NHIghTHCxW Vương Trung thở dài: "Điều động thêm hai lính canh cho tôi, tôi muốn đến gần hơn để quan sát tình hình."

Pavlov giật nảy mình: "Anh muốn vượt sông?"

Popov đã đi ngủ bù, không có ở trong hầm chỉ huy, nếu không chắc cũng phản ứng như vậy. Vương Trung: "Không, tôi chỉ muốn đi dạo dọc theo tuyến phòng ngự. Đi dạo một chút cho tiêu cơm. Bữa tối tôi ăn hơi nhiều."

Nelly: "Ăn nhiều? Anh cũng đâu có ăn được bao nhiêu đâu?"

Vương Trung: “Tôi ăn rất nhiều bánh mì, sau đó uống nước, bánh mì nở ra, bây giờ tôi phải đi dạo để tiêu cơm, vậy đó.”

Pavlov: “Nhưng sắp đến giờ bắn chuẩn bị rồi, bây giờ mà anh rời khỏi sở chỉ huy, nhỡ đâu quân địch trả đũa thì sao?” Vương Trung đành phải từ bỏ ý định. Vài ngày nay, hắn đã được chứng kiến cường độ pháo kích của quân địch, nếu không phải có công sự kiên cố bằng bê tông, thì những đợt pháo kích đó đủ để nghiền nát Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1.

Hắn không muốn phải hứng chịu pháo kích ở bên ngoài hầm.

Nghĩ kỹ lại, hắn có chạy đến nơi có thể highlight vị trí của đội đột kích cũng chẳng giúp ích được gì. Dù sao thì đây cũng không phải là trận đánh mà hắn đích thân chỉ huy xe tăng chiến đấu, có thể highlight quân địch để xe tăng khai hỏa ngay lập tức. Đúng lúc này, từ phía bờ bên kia đột nhiên vang lên tiếng nhạc.

Vì âm thanh quá xa, Vương Trung không nghe rõ là bài hát gì, bèn hỏi Vasili: “Nhạc sĩ, đây là bài hát gì?”

Vasili tập trung lắng nghe trong giây lát, nói: “Hình như là Katyusha.”

Vương Trung: “Quân địch đang mở Katyusha?”

Vasili nghe thêm một lúc nữa, gật đầu: “Đúng vậy, là Katyusha, hơn nữa là do một giọng nữ đang hát. Chắc là bọn chúng đang dùng máy hát thu được để phát.” Vương Trung há hốc mồm kinh ngạc.

Lúc này, Pavlov lên tiếng: “Đã đến giờ rồi, có nên bắt đầu bắn chuẩn bị chưa?”

Vương Trung vừa định nói “bắn”, thì đột nhiên nhìn thấy hai biểu tượng đang âm thầm di chuyển về phía trận địa quân

địch bất ngờ tăng tốc. Vương Trung: "Dừng lại, dừng bắn! Tình hình có biến!" Bờ tây sông Desna, chiến hào tiền tuyến của quân đội Prosen.

Trung úy Hans nhìn thứ mà đám công binh vừa khiêng đến, liền hỏi: "Này, các cậu muốn nghe nhạc trong hoàn cảnh này không?"

Một tên lính trong số đó lên tiếng: "Ở đây làm gì có lễ phục dạ hội để cậu thay!" "Cũng chẳng có cô em nào xinh đẹp cải!"

Một trung sĩ khác cũng góp lời. Mọi người cười ồ lên.

Vị trung úy công binh chỉ huy việc vận chuyển máy hát cho biết: "Đây là thứ chúng tôi tìm thấy trong một căn nhà khá đẹp gần đây, căn nhà đó bị pháo binh của quân Ant bắn cho tan hoang, chúng tôi phải rất vất vả mới cứu được cái máy hát này ra. Ngoài ra còn có một cây đàn piano, đại đội trưởng của chúng tôi dự định sẽ mang về để làm quà biếu bố vợ."

Trung úy Hans: "Bố vợ của đại đội trưởng các cậu á?"

"Là một vị tướng, một Junker già." Trung úy công binh vừa nói vừa chỉ tay về phía cửa hầm trú ẩn vừa mới đào xong: "Nó được đặt ở ngay cửa hầm đó."

Người lính khiêng máy hát nói: "Nhưng ở đây làm gì có điện?"

"Cái loại máy móc này có thể quay bằng tay! Đồ ngốc! Còn không mau lắp loa vào, sau đó nắm lấy tay cầm kia mà quay."

Người lính vội vàng lắp loa vào, sau đó bắt đầu quay tay cầm. Trung úy thò tay vào trong chiếc rương mà một người lính khác đang cầm, lấy ra một đĩa nhạc: "Nhìn này, chết tiệt, chẳng hiểu nổi nó được viết cái quái gì. Thử nghe xem sao."

Vừa nói, trung úy vừa đặt đĩa nhạc lên bàn xoay, sau đó cầm lấy cần gạt, đặt đầu kim lên đĩa hát.

Ban đầu, loa chỉ phát ra những tiếng ồn ào lẫn vào nhau, ngay sau đó, tiếng nhạc vang lên.

Trung úy Hans vừa phì phèo điếu thuốc vừa nghe nhạc, chân gõ nhịp theo: "Cũng không tệ."

Có tên lính buông lời tục tĩu: "Giọng ca của con mẹ này nghe hay thật, chắc chắn lúc rên rỉ còn hay hơn!"

"Đồ khốn kiếp! Đừng có bôi nhọ nghệ thuật!"

Hans mắng: "Cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện đồi bại! Sao không thử cảm nhận sự cao quý của nghệ thuật… của… cái từ đó nói thế nào nhỉ? Rèn giữa? Hun đúc?"

Trung úy công binh lên tiếng: "Là hun đúc."

"À ừ nhỉ, đúng là dân công binh có khác, am hiểu thật!"

Chương 342: Thái Tử Quyết Tử

Chương 449: Có Biến Cố 2

Trung úy công binh nói: “Tôi học ngành kiến trúc ở Vienna, vậy mà bây giờ cả ngày chỉ nghiên cứu xem làm thế nào để phá hủy các công trình kiến trúc. Giờ lại điều động tôi đến đây đào đất, coi như là được làm đúng chuyên ngành rồi.”

Hans cười lớn: “Yên tâm đi, sau này sẽ có lúc để cậu thỏa sức thể hiện tài năng, hoàng đế bệ hạ đã nói rồi, sau khi chinh phục được Ant, sẽ đuổi hết lũ người Ant khốn kiếp đó đi, mỗi người chúng ta sẽ được chia 1.000 mẫu đất!” “1,000 mẫu!”

Tên lính to đầu lúc nãy vừa buông lời tục tĩu thốt lên kinh ngạc: “Nhiêu đó đất thì có mà làm đến chết mất!”

“Đúng vậy, cho nên sau này, một người Prosen ưu tú sẽ phải lấy bốn vợ, để cho các cô vợ ngày ngày sinh con!” Trung úy Hans vừa nói vừa đắc ý nhả ra một vòng khói thuốc, nhìn vòng khói tan dần vào màn đêm.

Bên cạnh hắn, chiếc máy hát vẫn đang đều đặn phát ra những giai điệu mà không ai hiểu được.

Trung úy công binh nói: “Bài hát này nghe có vẻ buồn tẻ quá, quay cho nhanh lên một chút!”

Người lính đang quay máy hát lập tức tăng tốc.

Bản nhạc trữ tình vốn đã buồn bã, giờ lại càng trở nên bi ai hơn.

Grigory đang bò sát trên mặt đất, nghe thấy bài hát mà quân địch đang mở, hắn lập tức dừng lại, cau mày. Những người khác thấy vậy cũng dừng lại theo, vị trung úy đại đội trưởng nhỏ giọng hỏi Grigory: "Có phải bọn chúng bắt được một cố nàng nào đó, bắt nó hát hả?" Grigory lắc đầu: "Không, nghe giống tiếng máy hát hơn. Anh nghe kỹ mà xem, lúc nhanh lúc chậm, rõ ràng là có người đang dùng tay để quay."

Lúc này, trong tiếng hát vang lên những tràng cười nói của quân địch, hình như bọn chúng đang rất vui vẻ.

Ngay sau đó, tiếng hát Katyusha đột nhiên trở nên nhanh hơn.

Nghe giai điệu quen thuộc bỗng chốc trở nên hỗn loạn, Grigory lập tức đứng dậy, sải bước về phía trước. Vị trung úy đại đội trưởng đi theo sau giật mình: "Anh bị điên rồi! Bị lính gác của bọn chúng phát hiện, bọn chúng sẽ bắn chết chúng ta đấy!" Tuy nhiên, không hề có tiếng súng nào vang lên, quân địch thậm chí còn không hề phát hiện ra Grigory.

Ngay sau đó, đám hải quân bên cạnh cũng đồng loạt đứng dậy, nhanh chóng dàn thành hàng ngang, tiến về phía trước.

Rất nhiều người bên phía lục quân thấy vậy cũng đứng dậy theo, đội hình hàng ngang của bọn họ không được chỉnh tê như hải quân, nhưng tốc độ di chuyển rất nhanh, cứ như đang thi chạy với hải quân vậy.

Vị trung úy đại đội trưởng thấy vậy cũng đứng dậy theo, vừa đứng dậy vừa lẩm bẩm: "Mẹ kiếp, mặc kệ vậy!"

Thấy trung úy đại đội trưởng đã đứng dậy, những người còn lại trong đại đội cũng đồng loạt đứng dậy.

Trong màn đêm tối đen như mực, đội hình hàng ngang của quân Ant như những cơn sóng dữ, cuồn cuộn tràn về phía chiến hào của quân địch. Grigory đi đầu tiên, hắn nghe thấy

tiếng cười nói của quân địch vang lên từ trong chiến hào, bèn bước chân thật nhanh.

Lúc này, vị trung úy đại đội trưởng vừa thở hổn hển vừa chạy đến bên cạnh Grigory: "Nếu lát nữa bọn chúng bắn pháo thì sao?"

Grigory: "Tướng quân nói chỉ cần chúng ta giữ khoảng cách với bọn chúng trong vòng ba mươi mét thì sẽ không bị pháo bắn trúng. Nghe thấy tiếng pháo thì nằm xuống là được. Nếu như lúc pháo bắn mà khoảng cách đã gần hơn ba mươi mét, chúng ta sẽ lập tức xông lên, nấp trong chiến hào của bọn chúng."

Vị trung úy nghe xong thì vô cùng kinh hãi: "Cách đánh này… liệu có ổn không?" Grigory không trả lời, hắn tăng tốc, chạy như bay về phía trước.

Đám hải quân ở bên cạnh thấy vậy lập tức hiểu ý, cũng bắt đầu tăng tốc.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ đội hình hàng ngang đều đang chạy như bay về phía trước, không ai nói chuyện, không ai hô hào. Trong màn đêm tĩnh mịch chỉ vang lên tiếng bước chân dồn dập cùng tiếng thở hổn hển.

Và cứ như vậy, bọn họ đã áp sát đến ngay trước chiến hào của quân địch mà không bị bất cứ tên lính gác nào của Prosen phát hiện.

Có lẽ là bọn chúng đã bị những lời tuyên truyền đường mật của đế quốc làm cho mờ mắt.

Đúng lúc này, Grigory nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên từ trong chiến hào. Hans đang cười nói vui vẻ cùng đám thuộc hạ, bỗng nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo vang, hắn bèn quay đầu lại hô lớn: "Đến giờ rồi, bắn pháo

sáng! Xem thử có lũ chuột nhắt Ant nào định mò đến đây không!”

Tên lính gác đang quan sát phía trước lập tức đáp lời: “RõI”

Sau đó, hắn cầm súng bắn pháo sáng lên, vừa lắp đạn vừa nhìn về phía chiếc máy hát.

Đúng lúc này, một tên lính gác ở đằng xa bỗng hét lớn: “Ai đó? Báo động!”

Trong tiếng Prosen, khi phát hiện ra tình huống bất thường có thể hô “báo động”, trang trọng hơn thì có thể hô “nguy hiểm”.

Tuy nhiên, tiếng thét của người lính gác kia không khiến cho đám lính Prosen đang túm tụm lại cười nói kia cảm thấy bất an.

Nhưng ngay sau đó, tiếng súng vang lên.

Cả đám lính Prosen lập tức im bặt, ngay cả tên lính đang quay máy hát cũng dừng tay. Trung úy Hans phản ứng rất nhanh, hắn lập tức hét lớn: “Nguy hiểm! Vào vị trí chiến đấu! Súng máy bắn tỉa! Mau bắn pháo sáng!” (Chương bạo vì bạn BoykaDao đẩy kim phiếu)

Chương 343: Lão Công Tước Đáng Kính

Chương 450: Dễ Hơn Tưởng Tượng

Trong lúc hô hào, tên lính gác cũng đã lắp xong pháo sáng, hắn chìa súng về phía bầu trời, bóp cò.

Viên pháo sáng màu đỏ rực bay vút lên cao, xé toạc màn đêm đen đặc.

Những người lính Ant với quân phục màu đen, lăm lăm vũ khí trong tay, bất ngờ hiện ra.

Hans gầm lên: "Bắn!"

Tiếng súng máy vang lên dồn dập.

Nhưng binh lính mặc đồ đen kịt căn bản không sợ súng máy, đạn bắn qua cũng không hề nằm xuống, ngược lại bắt đầu chạy, nhanh chóng chạy ra khỏi phạm vi của đạn pháo sáng.

Hans thượng úy nghe thấy lính súng máy kêu la: "Bọn chúng không sợ súng máy!" Thượng úy: "Đừng có mà la hét! Bắn tỉa! Là người thì phải Sợ súng máy!"

Đột nhiên, đạn pháo sáng hình như bị bắn trúng, dù bị đạn bắn hỏng, nên quả đạn pháo sáng vẫn còn đang cháy rơi thẳng xuống đất.

Lúc này, toàn bộ chiến trường chìm trong bóng tối. Thượng úy: "Nhanh bắn pháo sáng! Còn pháo cối! Nhanh chóng chặn hỏa lực địch!" Vừa dứt lời, ánh lửa của súng máy chiếu sáng một khuôn mặt đầy giận dữ, cùng lúc đó cũng chiếu sáng cả

chiếc áo kẻ ngang trong cổ áo hình chữ V của bộ quân phục màu đen, và dải băng sau mũ. Lính súng máy sợ đến mức mất hết tinh thần, chĩa nòng súng về phía con quỷ đó, kết quả đối phương lao đến trước mặt hắn ta, dùng lưỡi lê đâm tới.

Súng máy tắt ngúm. Càng nhiều binh lính áo đen nhảy vào chiến hào.

Grigory tiến vào từ một chiến hào khác. Lúc đạn pháo sáng bay lên vừa vặn không chiếu tới đội hình bộ binh sư đoàn cận vệ số 1 do hắn chỉ huy. Hỏa lực súng máy hầu như đều tập trung vào phía bộ binh hải quân, vì vậy Grigory chạy như bay, tiếp cận đến khoảng cách có thể ném lựu đạn.

Hắn không giống như lính hải quân xông lên đánh giáp lá cà, mà nằm rạp xuống đất ném lựu đạn trước.

Sau tiếng nổ, trong chiến hào có người phát ra tiếng kêu thảm thiết như lợn bị chọc tiết.

Grigory cầm súng tiểu liên, nhảy vọt một cái lên mép chiến hào, nhắm vào bên trong bắn một tràng.

Lúc này, những quả lựu đạn do những người lính khác ném đã rơi xuống chiến hào. Grigory nhìn thấy, vội vàng trượt sang một bên, nằm sát mép chiến hào.

Ngay sau đó, trong chiến hào vang lên một tiếng nổ. Sau đó, bộ binh Cận vệ quân cầm súng trường Tokarev đã gắn lưỡi lê xông lên.

Grigory: “Mẹ kiếp, suýt chút nữa là nổ trúng tao rồi!” “Không phải là chưa nổ trúng chứ?”

Grigory: “Bớt nói nhảm! Dọn dẹp chiến hào, nhận rõ áo choàng! Còn mũ hải quân có dải ruy băng và ve áo lớn! Không có những thứ này đều là kẻ địch! Nhanh lên!”

Vừa dứt lời, chiến hào cách đó chưa đầy mười mét lại vang lên một tiếng nổ. Grigory: "Được rồi! Quân ta đã vào chiến hào! Đừng ném lựu đạn nữa! Sẽ bị thương oan! Tiếp cận chiến đấu! Chú ý nhận áo choàng và ve áo lớn!"

Đột nhiên, Grigory nhìn thấy cách đó không xa có người đứng dậy từ chiến hào, dùng súng MP40 của quân Prosen bắn.

Hắn lập tức dùng súng MP40 trong tay bắn một loạt đạn, đánh cho đối phương phải chui ngược trở lại chiến hào, rồi nấp vào mép chiến hào thay băng đạn. Trong bóng tối có người đang dùng tiếng Prosen hét lớn điều gì đó.

Grigory thay xong đạn, bò dậy, nhảy vào chiến hào, lần theo tiếng động chạy tới, kết quả nhìn thấy một chiếc loa phóng thanh lớn màu vàng. Bên cạnh loa có một người, có lẽ là sĩ quan của quân Prosen đang gào thét.

Trời quá tối không nhìn rõ. Grigory trực tiếp bắn một phát dài, hình như đã bắn năm phát, tên sĩ quan Prosen đó ôm ngực ngã xuống. Tên sĩ quan Prosen đó sau khi ngã xuống, để lộ ra người lính Prosen phía sau đang cầm tay quay máy hát đĩa than.

Grigory và người lính Prosen bốn mắt nhìn nhau.

Ngay lập tức, hắn bóp cò, không hề mảy may thương xót vì kẻ địch đang làm một việc chẳng liên quan gì đến chiến trường.

Sau khi bắn hạ người lính đó, Grigory xông lên, cầm lấy đĩa hát Katyusha đang phát trên máy hát, nhét vào túi đựng băng đạn ở mặt sau túi đựng băng đạn. Sau đó, hắn dùng báng súng đập nát chiếc máy hát đĩa than nặng nề.

Lúc này, quân Ant đã kiểm soát được chiến hào, Grigory hét lớn: "Tìm bản đồ! Tất cả mọi người tìm bản đồ cho tôi! Ngài tướng quân cần bản đồ để chỉ huy pháo kích!"

Lúc này, một thượng úy đại đội trưởng bộ binh lại gần: “Sao pháo kích còn chưa đến? Đã qua thời gian đã hẹn rồi!” Grigory: “Kẻ địch đã bắn pháo hiệu, chắc là ngài tướng quân biết chúng ta đã đánh lên rồi, nên không yêu cầu pháo kích.” Vị thượng úy kinh ngạc: “Ngài tướng quân lợi hại như vậy sao?”

“Đương nhiên rồi, nếu không thì sao có thể khiến kẻ địch nghe danh đã sợ mất mật?” Grigory không hề che giấu sự tự hào của mình: “Còn đứng đó làm gì, mau đi tìm bản đồ! Nhanh đi tìm bản đồ! Không tìm thấy bản đồ thì cũng tìm đại loại một số tài liệu gì đó, nếu không chẳng phải chúng ta đã tấn công một cách vô ích sao?”

Lúc này, lính hải quân mặc đồ đen bước tới: “Đừng có mà la hét nữa, chúng tôi bắt được một tên thượng úy bị thương!”

Chương 344: Tinh Thần Bất Diệt

Chương 451: Kế Hoạch Táo Bạo

“Hắn khai chưa?”

Vương Trung hỏi Popov vừa mới thức dậy.

Lần này bắt được tù binh, hắn căn bản không lãng phí thời gian gặp mặt tù binh, mà trực tiếp giao cho “chuyên gia”. Popov: “Khai rồi, thật ra vừa nhìn thấy Thẩm Phán là hắn ta khai hết, hơn nữa còn khai thêm.”

Vương Trung tò mò hỏi: “Khai thêm?”

“Đúng vậy, hắn nói dù sao thì chúng ta cũng sắp thua rồi, nói cho chúng ta biết cũng không sao.” Popov nhún vai: “Bọn họ có phải đã thông đồng với nhau rồi không? Bình thường mà nói tôi sẽ nghỉ ngờ đây là bẫy của địch.”

Vương Trung: “Thôi được rồi, vậy hắn ta khai gì?”

“Bảng tiến độ công sự, lịch thay phiên - nhưng vì đợt tấn công đêm qua của chúng ta gần như đã tiêu diệt một đại đội, nên lịch thay phiên chắc chắn sẽ bị đảo lộn. Ngoài ra, còn có một tin tức thú vị, hiện tại chỉ cần là sở chỉ huy cấp sư đoàn trở lên nằm trong tầm bắn của pháo binh, thì cứ hai ngày sẽ thay đổi vị trí một lần.”

Vương Trung nghỉ ngờ hỏi lại: “Cứ hai ngày lại thay đổi vị trí, vậy đường dây điện thoại của họ phải kéo lại từ đầu à?” Theo kinh nghiệm của Vương Trung cho đến nay, một khi vị trí của sở chỉ huy sư đoàn đã được ấn định thì rất khó thay đổi,

bởi vì rất nhiều đường dây điện thoại được kéo từ sở chỉ huy ra ngoài, thay đổi vị trí thì phải kéo lại toàn bộ. Điều này cực kỳ phiền phức, với trình độ của lực lượng thông tin của quân Ant, việc kéo dây điện thoại đến từng trung đoàn mất khoảng một ngày, nói cách khác, mỗi lần thay đổi vị trí sở chỉ huy sư đoàn sẽ phải mất một ngày để kéo dây. Trước khi dây được kéo xong, họ chỉ có thể sử dụng liên lạc viên để truyền lệnh.

Popov: "Tên bị thẩm vấn là một thượng úy, chỉ là một đại đội trưởng, làm sao hắn biết được đường dây điện thoại được kéo như thế nào? Dù sao thì bọn họ cứ hai ngày lại thay đổi vị trí sở chỉ huy một lần. Bị cậu ép đấy!"

Vương Trung: "Đây là chuyện tốt mà, lúc di chuyển sở chỉ huy chắc chắn liên lạc sẽ bị ảnh hưởng. Đáng tiếc chúng ta không phải là bên tấn công, nếu không nhân lúc kẻ địch di chuyển sở chỉ huy mà tấn công, thì tốt biết mấy." "Lúc chúng ta tấn công thì sở chỉ huy của địch chắc chắn đã ở trong boongke bê tông rồi. Chưa chắc đã sợ bom." Popov nói.

Vương Trung tặc lưỡi: "Cũng đúng. Thôi, chuyện này đợi đến lúc chúng ta tấn công rồi tính."

Popov tiếp tục nói: "Ngoài ra, tên thượng úy đó còn khai vị trí trung đoàn của bọn chúng, ở trong một boongke được xây dựng tạm thời. Ở đây này." Vừa dứt lời, từ phía bờ bên kia truyền đến tiếng nổ. Vương Trung vội vàng đứng dậy, đi đến cửa quan sát nhìn ra ngoài, kết quả là chỉ có thể nhìn thấy một làn khói bốc lên từ phía đối diện, sau khi điều chỉnh góc nhìn mới thấy trong chiến hào có một người bị thương, có lẽ đang hét - Vương Trung không nghe thấy, chỉ có thể đoán dựa vào hành động của người đó.

Sau đó, các y tá cẩn thận tiếp cận và bắt đầu cấp cứu, trong khi một trung úy đang ra lệnh cho những người phía sau. Ngay sau đó, các công binh cầm máy dò mìn xuất hiện. Vương

Trung: “Mìn bẫy có hiệu quả rồi. Đáng tiếc là không để cho bọn họ mang theo nắp hộp dưa chuột muối chua qua đó.”

Vasili: “Tôi đã viết một tờ giấy cho trung sĩ Grigory, bằng tiếng Prosen. Nói rằng chúng ta đã chôn 200 quả mìn bẫy.” Vương Trung: “Có phải hơi nhiều không?”

“Tôi đã ký tên ngài vào.” Vasili cười hì hì nói. Vương Trung tặc lưỡi: “Chuyện này có liên quan gì đến logic à? Ký tên tôi vào thì kẻ địch sẽ tin à?”

Vasili: “Biết đâu được! Kẻ địch nổi tiếng là cứng nhắc, biết đâu bọn họ vẫn đang tìm 15 quả mìn bẫy còn lại ở Kalinovka thì sao.”

Vương Trung liên tục xua tay: “Không đến mức, không đến mức, đây đều là những ấn tượng cứng nhắc.”

Hắn quay đầu nhìn Popov: “Vừa rồi anh nói tên thượng úy kia khai ra vị trí trung đoàn của địch?” Popov cầm bút chì lên, vẽ một biểu tượng HQ (sở chỉ huy) của trung đoàn trên bản đồ chiến tuyến chỉ tiết trên bàn: “Ở đây. Chúng đã dựng lên một boongke bằng gỗ, nghe nói lớp đất lấp dày một mét, trừ khi có đạn pháo 152mm bắn trúng boongke, nếu không thì pháo kích e là không ăn thua.”

“Ngoài ra, bên cạnh sở chỉ huy trung đoàn là sở chỉ huy của lữ đoàn công binh phụ trách công việc xây dựng công sự, cũng đã đào boongke.”

Vương Trung nhìn vào biểu tượng sở chỉ huy trung đoàn, tặc lưỡi nói: “Chẳng lẽ sau này tất cả các sở chỉ huy của địch đều đào boongke chống pháo như thế này sao? Sau này còn đánh úp được nữa không?”

Vasili: “Có thể cho không quân thử xem sao, quả bom 100kg nếu ném trúng đỉnh boongke, chắc chắn toàn bộ boongke sẽ lên trời.”

Popov tán thành: “Được đấy, thử xem sao.”

Vương Trung lại lắc đầu: “Không được, trận địa pháo binh bọn họ ném còn không trúng, còn muốn chúng ta pháo kích dọn đường. Cái boongke này trên không chắc chắn còn khó phân biệt hơn trận địa pháo binh, tôi nghĩ là không ném trúng được đâu.” Vasili: “Thử xem sao, anh cũng đừng lo lắng về tổn thất máy bay, mục tiêu không kích lần này chỉ cách chúng ta 5km về phía trước, sau khi ném bom xong thì bay thấp trở về phạm vi bảo vệ của tên lửa phòng không là được rồi. Dù sao thì các phi công cũng đang rảnh rỗi!”

Vương Trung và Popov nhìn nhau.

Popov: “Tôi ủng hộ thử xem.” “Được rồi.” Vương Trung nhượng bộ: “Sáng mai để không quân thử xem.”

Chương 345: Tinh Thần Bất Diệt 2

Chương 452: Kế Hoạch Táo Bạo 2

“Chúng tôi không ném trúng.”

Giọng nói của Kharlamov từ điện thoại vọng lại: “Thật ra thì chúng tôi cũng không chắc chắn cái nào là boongke, rất khó phân biệt. Đợi máy bay bảo trì xong, chúng tôi có thể thử lại. Nhưng nói thật, đừng hy vọng quá.”

Vương Trung: “Tôi biết rồi. Anh em tiếp tục thực hiện nhiệm vụ phòng không chiến đấu, vất vả rồi.”

“Chúng tôi phải làm vậy.” Vương Trung đặt điện thoại xuống, nhìn Pavlov, người không có mặt khi đưa ra quyết định vào tối hôm qua: “Tình hình là như vậy, không kích không có tác dụng.” Pavlov tặc lưỡi: “Pháo kích không được, không kích cũng không được. Xem ra muốn tiêu diệt sở chỉ huy trung đoàn này là điều không thể, điều này cho thấy phương pháp xây dựng công sự của kẻ địch đang phát huy tác dụng. Cuộc tấn công đêm qua của chúng ta đã làm chậm tiến độ của chúng, nhưng tối nay chúng chắc chắn sẽ đề phòng.

“Có nên xem xét việc thu hẹp phòng tuyến về bờ đông, từ bỏ ý định lợi dụng đầu cầu để tiêu hao sinh lực địch? Nếu chỉ cố thủ bờ đông, khi kẻ địch vượt sông, tỷ lệ trao đổi thương vong chắc chắn sẽ tốt hơn.”

Vương Trung: “Sức sát thương của đạn pháo rơi xuống nước không thể so sánh với trên đất liền. Mặc dù sóng xung kích trong nước sẽ gây thương tích cho không ít người, nhưng

bản thân nước sẽ hấp thụ rất nhiều năng lượng, sóng xung kích không truyền đi xa được.”

Vụ nổ trong nước sẽ làm giảm phạm vi sát thương, nhưng tăng sức sát thương. Nhưng vấn đề là, đối với cơ thể con người yếu ớt, việc tăng sức sát thương này không có ý nghĩa gì.

Đầu là giết chết người, dù là một số cơ quan nội tạng bị chảy máu đến chết, hay là tất cả các cơ quan nội tạng bị nổ tung mà chết, thì đối với người chết cũng không có gì khác biệt.

Ngoài ra, vụ nổ trong nước cũng sẽ ảnh hưởng đến phạm vi sát thương của mảnh đạn.

Hay nói cách khác, cơ bản là không có mảnh đạn. Loại súng bắn dưới nước được thiết kế đặc biệt sau chiến tranh trên Trái đất, sử dụng loại đạn đặc biệt, tầm bắn hiệu quả cũng chỉ khoảng 30 mét.

Đừng coi thường “nước”, thứ gần như không thể nén được. Popov khoanh tay trước ngực: “Xem ra, chúng ta đã gặp phải một đối thủ lợi hại, trên bộ thì dùng chiến hào để tiến quân, vô hiệu hóa hỏa lực của chúng ta, sau khi tiến đến bờ sông, thì lợi dụng nước để làm suy yếu hỏa lực pháo binh của chúng ta khi vượt sông. Lần trước, khi nghĩ ra cách dùng mật mã điện báo, tên đó ký tên là gì nhỉ?”

Vương Trung: “Siegfried - Gilles.” Lý do hắn nhớ rõ như vậy không phải vì hắn có ấn tượng sâu sắc với kẻ thù này, mà là vì tên của hắn ta chỉ khác với “nhân vật tóc đỏ” trong bộ phim “Huyền thoại các vị anh hùng của dải ngân hà” đúng một chữ.

Vương Trung lại nhìn về phía bờ bên kia.

Kẻ địch lại bắt đầu tiến quân, mặc dù rất chậm, nhưng đúng là đang tiến.

Bây giờ nhìn kẻ địch, Vương Trung có cảm giác như hồi bé ngồi xổm bên cạnh tổ kiến xem kiến tha mồi. Nhưng khi còn bé, khi đã chán xem, hắn có thể lấy bình nước ra, tạo ra một trận lụt lớn, sau đó tưởng tượng

mình là Thượng Đế, chọn một con kiến may mắn làm Noah, cho nó một mảnh lá cây làm thuyền.

Bây giờ hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn kẻ địch tiến quân - sao? Đột nhiên Vương Trung phát hiện ra sơ hở của địch: "Khoan đã, bọn chúng có đưa pháo chống tăng lên không?" Những người khác cũng bước đến bên cửa sổ quan sát, cầm ống nhòm lên quan sát. "Không thấy."

"Nhưng có thể chúng đã ngụy trang rồi. Pháo chống tăng của chúng ta cũng được ngụy trang rất kỹ."

Vương Trung: "Grigory!" Grigory lập tức bước vào: "Có tôi!"

Vương Trung: "Hôm qua cậu có nhìn thấy pháo chống tăng không?"

Grigory: "Không ạ, trước khi rút lui, chúng tôi đã bắn hết pháo sáng của địch, cũng không phát hiện ra vị trí đặt pháo chống tăng." Vương Trung cầm điện thoại lên: "Nối máy cho sân bay." Rất nhanh, giọng nói của một người ở sân bay vang lên: "Ai đấy?"

Vương Trung: "Tôi là Rokossovsky, gọi Kharlamov nghe máy."

"Vâng ạ."

Một lát sau, giọng nói của Kharlamov vang lên: "Thiếu tướng! Có chuyện gì vậy?" "Lúc bay, các anh có nhìn thấy pháo chống tăng không?" "Không ạ, điều này tôi có thể chắc chắn, chiến hào của địch mới được đào, lưới ngụy trang còn

chưa được giăng lên, có thể nhìn thấy rõ ràng từng đoạn chiến hào, bọn chúng không bố trí pháo chống tăng.”

Vương Trung: “Được, cảm ơn ông.”

Hắn cúp điện thoại, nhếch miệng cười với những người khác: “Kẻ địch không nghĩ chúng ta sẽ tấn công, chưa bố trí pháo chống tăng ở chính diện.”

Pavlov: “Cậu chuẩn bị cho xe tăng tấn công? Nhưng cậu vượt sông thế nào? Toàn bộ số xe tăng lội nước của quân Prosen đầu đã bị cho cá ăn hết rồi. Rồi đống sắt vụn đó lại tiện thể biến thành đá ngầm, giờ tàu thuyền cũng chẳng dám đi qua bờ bên kia nữa.”

Vương Trung: “Tôi đi từ trên cầu. Lái xe KV từ trên xe sơ mi rơ mooc xuống, một toa hai chiếc T34, đến đường sắt bên kia thì xuống xe.”

Pavlov: “Lúc cậu cho xe xuống, nếu địch bắn phá thì sao?”

Vương Trung á khẩu. Lúc này, Vasili lên tiếng: “Chúng ta bắn phá trước, sau đó cho người ở đầu cầu tạo khói mù”

Pavlov lắc đầu: “Không được, làm vậy rõ ràng là chúng ta đang cố tình gây sự, sẽ không tạo được tính bất ngờ, kẻ địch sẽ có sự chuẩn bị. Không thể đặt cược chiến thắng vào sơ suất của địch! Nhỡ đâu địch phản ứng kịp, bắt đầu bắn phá, chúng ta sẽ chịu tổn thất nặng nà, đặc biệt là đầu máy xe lửa, thứ đó là yếu ớt nhất.”

Chương 346: Tinh Thần Bất Diệt 3

Chương 453: Kế Hoạch Táo Bạo 3

Vương Trung đột nhiên vỗ đùi: "Sai rồi! Chúng ta không dỡ KV nữa, nối vào sau ba toa chở KV mấy toa xe chở hàng, chất đầy lính thủy đánh bộ lên đó. Đầu máy cũng không cần quay đầu, cứ thế mà lao thẳng về phía trước, đẩy đoàn tàu đi."

Hắn hào hứng đi đến trước bàn đồ, cẩn thận xem bản đồ: "Nhìn này! Sở chỉ huy trung đoàn và lữ đoàn của địch nằm ngay cạnh đường ray. Kẻ địch không có lý do gì phá hủy đường sắt, đoàn tàu bọc thép của chúng ta nhất định có thể xông thẳng đến cửa sở chỉ huy trung đoàn của địch. "Chỉ KV thôi thì chưa đủ, dù sao súng máy đồng trục của xe tăng chỉ bắn được về phía trước, coi như bỏ đi. Chúng ta có thể chất bao cát, lắp thêm súng máy lên toa xe."

Pavlov: "Thậm chí có thể đưa cả pháo phòng không 25mm của chúng ta lên, hiệu quả sát thương bộ binh của nó đã được kiểm chứng rồi."

Vương Trung: "Thêm cả lính thủy đánh bộ tỉnh nhuệ nữa. Để tránh đợt tấn công bất ngờ này bị máy bay ném bom bổ nhào của địch phát hiện, điều thêm một tổ Thần Tiễn lên nữa."

Pavlov suy nghĩ một chút rồi nói: "Chiến thuật này hoàn toàn đi ngược lại với thường thức, nếu như lúc ở trường quân sự mà tôi nộp phương án tác chiến kiểu này lên thì chắc chắn sẽ bị điểm 0. Nhưng kỳ lạ là, giờ tôi lại thấy phương án này có thể thực hiện được."

Vương Trung: “Tất nhiên là khả thi, quân địch không có pháo chống tăng, bọn chúng lấy gì đánh đoàn tàu bọc thép của chúng ta? Hơn nữa, chúng ta có thể yểm trợ hỏa lực, dựa vào tốc độ của tàu hỏa, rất nhanh sẽ xông đến trước mặt quân địch.

“Tất nhiên, kế hoạch này muốn thực hiện được thì phải có bộ binh chất lượng cao, những người lính này phải có đủ năng lực chủ động, khi đoàn tàu dừng lại, họ có thể tự động phân tán, kiểm soát khu vực xung quanh.

“Vì vậy, chúng ta nhất định phải có được sự giúp đỡ của lính thủy đánh bộ.”

“Để tôi gọi điện thoại…” Vương Trung quay đầu nhìn Vasili: “Cậu ở trên đầu tàu, mang theo máy vô tuyến điện chiến lợi phẩm, giữ liên lạc với tôi bất cứ lúc nào.” “Vâng… Hả? Với ngài?” Vương Trung: “Đương nhiên, tôi sẽ trực tiếp chỉ huy chiếc xe tăng KV dẫn đầu.”

Lý do Vương Trung muốn tự mình chỉ huy, đương nhiên là vì muốn tự mình xác định vị trí pháo chống tăng của địch. Mối đe dọa lớn nhất của kế hoạch này chính là pháo chống tăng.

Đặc biệt là pháo 88mm của địch, nếu chẳng may đụng phải thì đúng là “dê vào miệng cọp”.

Vì vậy, Vương Trung phải tự mình mạo hiểm.

Vương Trung rất lo lắng Pavlov phản đối, nói xong bèn nhìn hắn. Pavlov cũng nhìn Vương Trung: “Tôi phản đối, cậu nghe à?”

Vương Trung: “Không.”

“Vậy thì xong rồi.”

Pavlov thở dài: “Nhưng so với cái kế hoạch liều lĩnh trước đây của cậu, lần này an toàn hơn nhiều, ít nhất cậu cũng được ngồi trong KV-1, lớp giáp của nó thì đến tôi còn biết là rất

đáng tin cậy.” Vương Trung: “Thật chứ? Ông sẽ không mách đâu nhỉ? Vừa nhấc điện thoại lên là gọi Lyusha ngay.” “Sẽ không.”

Popov hỏi: “Nếu không cho Lyudmila Vasilyevna biết, vậy chọn tổ nào đây?”

Vương Trung: “Yekaterina Andropovna Bolancheva, chính là cô bé, cho dù mất dấu mục tiêu thì mũi tên của cô ấy vẫn sẽ tự động đuổi theo kẻ địch.”

Nelly nhướng mày.

Vương Trung nói tiếp: “Năng lực của cô ấy khá phù hợp với nhiệm vụ lần này, dù sao khi tàu hỏa chạy với tốc độ cao, có thể sẽ không có nhiều cơ hội nhìn thẳng vào kẻ địch như vậy.”

Lúc này, Pavlov đặt ống nghe điện thoại xuống:

“Nhà ga báo là có thể lắp thêm một đầu máy nữa, như vậy, dù đi hay về, chúng ta đều có thể duy trì tốc độ cao.” Vương Trung: “Được, bảo họ làm vậy đi!”

Mãi đến tận trưa, việc chuẩn bị cho đoàn tàu bọc thép mới hoàn tất.

Vương Trung nhìn đồng hồ, nói với Pavlov: “Từ năm giờ sáng đến giờ, tròn tám tiếng đồng hồ, mọi người mới chuẩn bị xong!” Pavlov: “Lắp ráp từng ấy toa xe, rồi chất bao cát, súng máy lên trên, điều động đạn dược, tám tiếng là nhanh rồi.” Vương Trung đứng dậy: “Được rồi, để tôi đi xem con tàu nhỏ của mình.”

Hắn vừa định bước ra khỏi phòng, Pavlov liền gọi giật lại: “Chờ đã, chiến dịch này phải có tên chứ, nếu không tôi biết ghi vào nhật ký thế nào?”

Vương Trung á khẩu.

Phòng ngự thì không cần đặt tên kế hoạch, các phương án dự phòng chỉ cần đánh số 1, 2,3… là được rồi. Phương án tấn công mà cũng cần đặt tên.

Vương Trung lập tức nghĩ ra một loạt cái tên rất "kêu" cho chiến dịch, ví dụ như "Charlie không biết lướt sóng", cái tên này quân đội Mỹ lần đầu tiên sử dụng trong chiến tranh Việt Nam, kết quả là bị đánh tơi bời.

Sau đó, ở Somalia, quân Mỹ lại "thử vận may" dùng một lần nữa.

kết quả là lại bị đánh cho tan tác.

Sau đó, cái tên này được dùng trong trò chơi "Call of Duty: Modern Warfare", trong trò chơi, lực lượng đặc nhiệm của Mỹ cuối cùng đã phải ăn một quả bom hạt nhân chiến thuật, trở thành một cảnh tượng để đời trong lịch sử game.

Vậy nên, dù chiến dịch này có tên là gì thì cũng không thể là "Charlie không biết lướt sóng".

Cái gì mà "Tấn công đêm Giáng sinh" cũng không được.

Vương Trung suy nghĩ một chút rồi nói: "Hay là gọi là "Vượt sông Trường Giang" đi." Pavlov vẻ mặt hoang mang: "Sông Trường Giang ở đâu vậy?"

Chương 347: Bồi Hồi Trong Lòng

Chương 454: Vượt sông Desna

Vương Trung: "Đó là một hành tỉnh do tôi tưởng tượng ra, ở đó, tôi đã chôn vùi sự ngây thơ và kiêu ngạo của mình, cùng với vô số đồng đội."

Pavlov đầy đầu dấu hỏi chấm, nhưng Vương Trung chỉ vỗ vai hắn: "Đó chỉ là chuyện xảy ra trong mơ thôi, không cần để ý đâu."

Pavlov ngập ngừng hỏi: "Cậu chắc chắn muốn dùng cái tên này chứ? Tôi ghi nó vào kế hoạch tác chiến nhé?"

Lần này đến lượt Vương Trung ngạc nhiên: "Chúng ta có kế hoạch tác chiến à?" "Có chứ, lúc tôi điều động binh lực, tôi đã bảo các tham mưu soạn thảo rồi, tôi xem qua rồi, viết không tệ, giống như là một kế hoạch đã được cân nhắc kỹ lưỡng từ rất lâu rồi."

Vasili đang đeo máy vô tuyến điện trên lưng, chuẩn bị đi theo Vương Trung ra nhà ga, nghe thấy hai chữ "cân nhắc kỹ lưỡng" thì phì cười: "Rõ ràng là kế hoạch mà ngài tướng quân vừa mới nghĩ ra tối qua."

Vương Trung nghiêm nghị nói: "Có thể biến một kế hoạch vỗ đầu thành hiện thực, triển khai đúng lúc, đúng chỗ, chứng tỏ Pavlov là một Tham mưu trưởng xuất sắc…!"

Pavlov lắc đầu: "Cậu không cần phải nịnh tôi đâu, sở dĩ tôi không phản đối kế hoạch của cậu là vì tôi nhận thấy tính khả thi của nó. Rất có thể quân địch sẽ không ngờ tới việc chúng ta

tấn công theo cách này, bọn chúng sẽ bị đánh cho trở tay không kịp.” Hắn ngừng lại một chút rồi nói: “Hay là đừng gọi là “Vượt sông Trường giang” nữa, gọi là “Vượt sông Desna” có phải hay hơn không?”

Vương Trung suy nghĩ một lúc: “Cũng được.” Dù sao, dùng tên trò chơi khoa học viễn tưởng để đặt tên cho chiến dịch thì cũng hơi quá.

Nhưng mà, sau này, nếu có cơ hội tấn công lũ “quỷ lùn”, nhất định tôi phải dùng cái tên “Leo lên đỉnh Naroda”, Pavlov: “Đã giải quyết xong vấn đề đặt tên chiến dịch rồi, cậu có thể xuất phát. Chúc may mắn, Ngài Tướng quân.” Nói xong, hắn đứng nghiêm chào.

Tất cả những người ở lại Sở chỉ huy đều đứng nghiêm chào Vương Trung, Grigory và Vasili.

Vương Trung đáp lễ: “Các vị hãy chờ tin chiến thắng của tôi.”

12h30 trưa ngày 24 tháng 9, nhà ga Shostka.

Vương Trung bước lên sân ga, nhìn thấy chiếc KV dẫn đầu đoàn tàu bọc thép đã được sơn số hiệu 422, trên ăng-ten radio có treo cờ đỏ. Toàn bộ kíp xe tăng đều đứng thành một hàng ngoài xe, như thể đang chuẩn bị cho lễ duyệt binh. Nhìn thấy Vương Trung đến, trưởng xe ra lệnh: “Toàn thể, đứng nghiêm! Chào!”

Lính Ant chào theo kiểu ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, thể hiện khí thế “không sợ trời, không sợ đất”.

Vương Trung nói với trưởng xe: “Xin lỗi, tôi chiếm chỗ của anh.”

“Tôi sẽ ở toa pháo phòng không phía sau, phụ trách chỉ huy pháo phòng không.” Trưởng xe nói: “Nhưng mà, còn kíp xe 422, không cần họ sao?” Vương Trung: “Họ quen xe T-34

hơn. Mọi người đã chiến đấu với xe tăng lâu như vậy rồi, tôi không muốn tách mọi người ra khỏi xe tăng."

"Chỉ có những cỗ xe tăng trung thành ấy mới có thể cho chúng ta một nấm mồ bằng thép."

Trưởng xe nói.

Vương Trung: "Không, lính tăng Prosen tuy thiện chiến, nhưng đừng học theo cái câu hát đó. Nhiệm vụ của chúng ta là tiêu diệt kẻ địch, sau đó sống sót trở về, đoàn tụ với mẹ." Vương Trung cao giọng nói với mọi người: "Tôi biết, trong số các bạn, có thể nhiều người cảm thấy đây là một nhiệm vụ cảm tử. Đó là hoàn toàn sai lầm! Chúng ta sẽ giáng cho quân địch một đòn nặng nề, sau đó sống sót trở về!

"Mọi người có thể xem lịch sử chiến đấu của tôi, đơn vị của tôi thường xuyên phải chiến đấu trong hoàn cảnh rất ác liệt, nhưng lần nào chúng tôi cũng tiêu diệt được nhiều quân địch hơn! Lần này cũng vậy!"

Vừa dứt lời, cả đoàn tàu hô vang "U-ral". Vương Trung chợt nghĩ, nếu lúc này quân địch pháo kích nhà ga, e là chỉ một mẻ cũng đủ khiến cuộc tấn công này tan thành mây khói.

Đáng tiếc là, sau đợt bắn phá thường lệ, hôm nay quân địch không còn oanh tạc nữa. Quân Prosen làm việc rất "nghiêm túc", hết giờ là nghỉ. Vương Trung: "Lên xe, chuẩn bị xuất phát!"

Mệnh lệnh của hắn được các chỉ huy toa xe truyền dần về phía sau, vang xa đến tận cuối đoàn tàu. Vasili đeo máy vô tuyến điện, chạy về phía đuôi tàu. Vương Trung là người cuối cùng trèo lên xe tăng, chui vào tháp pháo.

Phía trước xe tăng, xạ thủ súng máy sau bao cát đã sẵn sàng.

Lúc này, trên chiếc sơ mi rơ mooc chở Vương Trung, bao cát được chất thành hình mũi tên ở phía trước, phía sau không bố trí súng máy, vì súng máy đồng trục của xe tăng có thể bắn về phía trước. Phía sau lớp bao cát hình mũi tên có hai ụ súng máy, mỗi ụ có một khẩu súng máy, chĩa sang hai bên.

Phía sau xe tăng còn có hai ụ súng máy nữa.

Một toa xe, một chiếc KV-1, thêm bốn khẩu súng máy, đúng là kiểu "lục thân bất nhận".

Số súng máy trên toa xe phía sau ít hơn, nhưng phía sau bao cát có hai tiểu đội lính thủy đánh bộ đang nằm sấp, chờ lệnh xuống xe chiến đấu. Toa thứ ba là bốn khẩu súng máy hạng nặng. Toa thứ tư là một toa xe chở hàng, bên trong chất đầy hai trung đội lính thủy đánh bộ. Toa thứ năm là toa pháo cao xạ, được trang bị pháo cao xạ 72-K và một tổ Thần Tiễn, ngoài ra còn có một tiểu đội lính thủy đánh bộ chịu trách nhiệm bảo vệ các tu sĩ cầu nguyện.

Toa xe thứ sáu, thứ bảy đều là toa xe chở hàng, chở toàn lính thủy đánh bộ mặc quân phục đen.

Tiếp theo là đầu máy và toa chở than. Trên đầu máy cũng có một tiểu đội lính thủy đánh bộ, trên đống than ở toa chở than cũng có một tiểu đội khác.

Nói tóm lại, đoàn tàu bọc thép của Vương Trung có rất nhiều lính thủy đánh bộ, sau ngày hôm nay, danh tiếng của "Thần Chết Áo Đen" chắc chắn sẽ vang xa.

Chương 348: Bồi Hồi Trong Lòng 2

Chương 455: Vượt sông Desna 2

Chương 455. Vượt sông Desna 2

Vương Trung đeo tai nghe, cầm micro lên: "Vasili, nghe rõ trả lời, Vasili?"

"Nghe rõ, ngài muốn cà chua phải không ạ?"

Đây là ám hiệu đã thống nhất từ trước, cho biết Vasili đã đến đầu máy phía sau, Vương Trung có thể thông qua chiếc radio Prosen mà Vasili đang mang trên lưng để chỉ huy đoàn tàu.

Vương Trung: "Đúng vậy, cà chua."

Ngay sau đó, hắn nghe thấy tiếng pháo binh bắn - trận địa pháo binh được bố trí trong rừng cây gần đó, ngụy trang rất kỹ.

Cùng lúc pháo binh khai hỏa, tám chiếc Yak-1 bay qua đoàn tàu.

Vương Trung không hề yêu cầu không quân yểm trợ, nhưng xem ra, các phi công không quân cũng tự giác thể hiện.

Hắn thậm chí còn không cần nhìn qua kính ngắm, chỉ cần dùng mắt thường cũng nhìn thấy những quả bom 100kg được treo dưới cánh của tám chiếc Yak-1. Vương Trung thầm nghĩ: Hỏng rồi, hình như mình đã truyền cho không quân Ant một số thói quen chiến đấu không nên có.

Lúc này, trong tai nghe của Vương Trung vang lên giọng nói của Kharlamov: "Này lão nông, hôm nay ăn gì đấy?" Vương Trung không hề hẹn ám hiệu với không quân, có lẽ các phi công nghe thấy Vương Trung bảo Vasili mua cà chua nên mới ứng khẩu như vậy.

"Hôm nay ăn canh cà chua trứng!" Vương Trung đáp. "Tuyệt vời!"

Lúc này, Vương Trung đã không còn nhìn thấy bóng dáng những chiếc máy bay nữa, liên lạc vô tuyến điện bắt đầu xuất hiện tạp âm, cũng phải thôi, radio do Ant sản xuất chỉ có vậy.

Những chiếc radio tháo được từ xe tăng của địch đều là loại dùng cho xe tăng, các kỹ thuật viên của hải quân vẫn đang nghiên cứu cách sử dụng.

Vương Trung nhìn đồng hồ, pháo binh còn 15 phút nữa là kết thúc bắn phá, cũng đến lúc phải xuất phát rồi. Vì vậy, hắn nói với Vasili: "Vasili, thêm hai quả cà tím nữa."

"Rõ, thêm một quả cà."

Vài giây sau khi nhận được câu trả lời, đoàn tàu bất chợt rung lên, sau đó bắt đầu từ từ lăn bánh.

Vượt sông Desna cần phải đi qua toàn bộ Shostka.

Khi đoàn tàu tiến lên, hai bên đường ray toàn là dân Shostka chưa sơ tán.

Hiện tại những người chưa đi cơ bản đều đang làm công tác hậu cần, chờ khi nào quân của Vương Trung rút lui thì sẽ đưa họ đi trước.

Vương Trung nghe thấy một bà lão đang khóc: "Vị tướng quân tốt bụng như vậy, lại phải đi chịu chết."

Không phải, sao mọi người đều nghĩ tôi muốn đi chịu chết vậy?

Có vẻ như chiến thắng vang dội mà quân địch giành được trước đó đã làm suy yếu nghiêm trọng lòng tin của người dân Ant.

Hôm nay phải cho dân chúng biết, chúng ta cũng có thể phát động tấn công mà không phải đi chịu chết! Nghĩ vậy, đoàn tàu tiến lên cầu Desna.

Vương Trung nhìn dòng sông Desna lấp lánh ánh nắng bên dưới, bỗng nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên hắn được đi tàu hỏa qua cầu Nam Kinh. Đôi khi, Vương Trung thật sự không phân biệt rõ Ant và quê hương trong ký ức của mình, có lẽ vì cả hai nơi đều có lãnh thổ rộng lớn, phong cảnh hữu tình.

Không biết lần sau vượt sông Desna là khi nào.

Tàu đi qua đầu cầu, lính gác đầu cầu hô vang: "Urrra!"

Mẹ kiếp, quân địch chỉ cách đó chưa đầy 2 km, mặc dù chúng đang bị pháo kích, nhưng mà hô to như vậy có thể khiến chúng cảnh giác! Vương Trung lo lắng nhìn về phía trận địa của quân địch, phát hiện cũng không có chuyện gì xảy ra, quân địch bị đánh cho tơi tả, căn bản không còn tâm trí đâu mà để ý đến chuyện khác.

Lúc này, pháo binh bắt đầu bắn kéo dài, màn đạn bắt đầu dồn về phía trước.

Đoàn tàu đi ngay sau màn đạn. Nhờ tốc độ của tàu, chỉ trong nháy mắt, chiến hào của quân địch đã ở ngay trước mắt!

Vương Trung hét lớn: "Bắn!" Tất cả súng máy đồng loạt khai hỏa.

Quân địch rõ ràng là ngớ người, chưa từng thấy cảnh tượng này bao giờ.

Vương Trung: "Vasili, giảm một cấp số!"

"RỐI"

Ngay sau đó, Vương Trung cảm thấy tốc độ tàu giảm xuống.

Tốc độ này cho phép lính thủy đánh bộ xuống xe chiến đấu, Vương Trung đã sắp xếp xong, lính thủy đánh bộ cần phải truy kích quân địch hai bên đường ray, thiết lập tuyến phòng thủ, đảm bảo an toàn cho đoàn tàu khi rút lui. Dù sao khi đoàn tàu rút lui thì đầu máy sẽ chạy trước, lỡ đâu xi lanh bị đánh hỏng thì tiêu đời.

Vương Trung chuyển góc nhìn, thấy hai trung đội lính thủy đánh bộ xuống tàu.

Sau đó, thay vì thiết lập tuyến phòng thủ, họ lại xông thẳng về phía quân địch đang còn chưa hoàn hồn.

Tiếng súng tiểu liên và tiếng "Urrra" vang dội vang lên khắp trận địa của quân địch. Mặc dù tàu đã giảm tốc độ, nhưng vẫn lao về phía trước với tốc độ phi nước đại.

Súng máy trên xe platform bắn khắp nơi.

Sau khi xuyên qua tuyến phòng thủ đầu tiên của quân địch, súng máy bắt đầu bắn vào ngựa và các phương tiện vận tải khác ở hai bên đường ray. Vương Trung cũng cầm súng máy phòng không trên xe tăng, bắn xạ xuống dưới, vừa bắn vừa hét: "Đánh nhanh lên! Đừng vì chúng là quân hậu cần mà bỏ qua!"

Vương Trung bắt đầu tiến quân, mới phát hiện chiến hào của quân địch được đào rất bài bản, phía sau chiến hào thứ nhất là một chiến hào dự bị, sau nữa mới là chiến hào thứ hai.

Tất cả các chiến hào đều được đào theo hình chữ W, vì vậy hỏa lực của tàu bọc thép rất khó phát huy tác dụng, chỉ có thể dựa vào bộ binh để dọn dẹp từng chút một. May mà Vương Trung mang theo nhiều lính thủy đánh bộ. Khi đi qua giao

thông hào, một trung đội bộ binh chủ động xuống, đi dọc theo đường hào tiến lên.

Quân Prosen không bố trí quân ở đường hào, nhưng lính thủy đánh bộ vẫn tập trung tỉnh thần tìm kiếm, tiến lên.

Vượt qua chiến hào thứ ba, Sở chỉ huy Trung đoàn và Sở chỉ huy Lữ đoàn Công binh của địch đã ở ngay phía trước. Hoàn toàn không nhìn thấy bằng mắt thường, rõ ràng là sau cuộc không kích ngày hôm qua, quân Prosen đã tăng cường ngụy trang. Nhưng với Vương Trung, lũ sĩ quan Prosen trong hầm ngầm đều hiện lên màu đỏ chót, muốn không nhìn thấy cũng khó.

Chương 349: Khảo Sát Địa Hình

Chương 456: Thuận Lợi

Chương 456. Thuận Lợi Vương Trung lập tức ra lệnh: "Xoay tháp pháo sang trái 30 độ! Ngươi sẽ thấy một gốc cây bạch dương bị chặt, bên cạnh chính là lối vào hầm ngầm của địch! Bắn!"

Họng pháo KV1 phun lửa. Kết quả do tàu đang di chuyển nên viên đạn đã bắn trúng vị trí bên cạnh lối vào, tiễn lính gác cổng lên trời. Vương Trung: "Vasili, giảm một cấp số!"

Ngay lập tức, đoàn tàu phanh gấp. Vương Trung đến gần mới biết, nơi này có rất nhiều quân địch, ngoài hai sở chỉ huy, còn có một đống đơn vị hậu cần của địch, thậm chí trong tầm nhìn còn có cả trận địa của một trung đoàn pháo binh.

Trong tầm nhìn của hắn, hình người màu đỏ dày đặc như Cố Cung vào dịp lễ!

Không đúng, nói vậy thì hơi quá, dù sao quân Prosen cũng kiên trì nguyên tắc phân tán, đội hình dàn trải, chỉ là do Vương Trung nâng góc nhìn lên cao nên trông có vẻ dày đặc. Nhìn thấy nhiều quân địch như vậy, Vương Trung lập tức rụt đầu, tay phải đóng nắp tháp pháo, chui nửa người vào trong, chỉ thò mỗi hai con mắt ra ngoài quan sát, nắp tháp pháo đặt ngay trên đầu. Nhưng hắn quan sát một hồi, hình như quân địch chẳng thèm để ý đến việc tấn công chỉ huy là hắn.

Lính thủy đánh bộ xuống xe, bọn họ không thích hô "Urrra", cứ thế lặng lẽ xông lên, gọn gàng tiêu diệt quân địch.

Tất cả súng máy đều đang khai hỏa. Khẩu pháo phòng không 72K duy nhất cũng đang bắn, đạn pháo không ngừng rơi xuống giữa đám quân địch.

Vương Trung thò đầu ra, nhìn cảnh tượng này, luôn cảm thấy có chút quen mắt.

À phải rồi, có một bộ phim Mỹ tên là Trân Châu Cảng, do Michael Bay đạo diễn, trong phim khi quân Nhật tấn công, lính Mỹ chạy tán loạn khắp nơi, bị dân mê phim chế thành meme.

Bây giờ lính Prosen cũng chẳng khác gì đám lính Mỹ chạy tán loạn trong phim. Lính thủy đánh bộ mặc quân phục đen giống như chó chăn cừu đang lùa cừu.

Vương Trung nhìn cảnh tượng này, bỗng nghĩ: Hình như thuận lợi quá nhỉ, thường thì thuận lợi như vậy, chẳng phải nên có một con Tiger bất ngờ xông ra từ trong rừng hay sao?

Tiger đâu? À, giờ này làm gì có, vậy thì thôi.

Lúc này, Vương Trung lại phát hiện ra một điều, màu sắc của quân địch đầu hàng sẽ thay đổi, chuyển sang màu đỏ nhạt. Trước đây hắn không nhận ra điểm này, là do quân địch đầu hàng quá ít, hay là chỉ là cá thể đơn lẻ.

Bây giờ thì rõ ràng rồi, từng mảng màu đỏ sáng chuyển thành màu đỏ nhạt.

Giống như đèn neon vậy.

Sau đó, một điều còn kỳ quái hơn đã xảy ra, lực lượng mà Vương Trung mang theo thực ra không nhiều, chừng một tiểu đoàn rưỡi, vì vậy trên thực tế, hắn không thể kiểm soát toàn bộ chiến tuyến.

Lúc này, hắn chỉ chiếu sáng được khoảng 4 km chiến tuyến, cùng lắm là khống chế được khu vực 1km hai bên

đường sắt.

Nhưng toàn bộ chiến tuyến của quân địch bắt đầu sụp đổ.

Ban đầu là những toán quân ở gần nhất bỏ chạy về phía sau, sau đó giống như tuyết lở, làn sóng sụp đổ lan ra hai bên.

Vương Trung trầm ngâm: Chẳng lẽ quân địch không tỉnh nhuệ như mình tưởng tượng, không phải ai cũng chiến đấu đến chết sao? Quân đoàn Ky sĩ Asgard này phải tương đương với lực lượng SS của Đức Quốc xã ở Trái đất chứ? Thế mà cũng sụp đổ được à?

Lúc này, Thiếu tá Kalinin, chỉ huy lính thủy đánh bộ, bước đến trước xe tăng của Vương Trung, giơ tay chào: "Báo cáo tướng quân, quân địch đã bị đánh tan, chúng tôi đang bắt tù binh, xin hỏi xử lý tù binh như thế nào?"

Vương Trung định làm theo cách xử lý trước đây, nhưng ngay sau đó, hắn lại nghĩ đến một chuyện.

Trước đây, hắn không bắt tù binh, mà bắn cho mỗi tên một phát vào vai rồi thả đi, là vì điều kiện không cho phép. Bây giờ thì bắt được tù binh cứ áp giải về.

Địch đã sụp đổ rồi, bảo lính ở đầu cầu ra tiếp ứng, chỉ có mấy cây số, chẳng lẽ không đi bộ về được?

Đưa đám tù binh này về, nhốt lên xe chở hàng, đưa đến Yekaterinburg cho dân chúng khai sáng!

Không đúng, trước tiên cứ để cho dân chúng Shostka vui vẻ đã, cho bọn họ thấy là chúng ta cũng thắng trận! Cho đám tù binh này đi diễu hành khắp phố, cho chúng nó hưởng thụ trứng thối, nước tiểu và bùn đất của quần chúng, như vậy chẳng phải rất tuyệt sao?

Lúc này, Vương Trung không bật góc nhìn nên không thấy được biểu cảm của mình, nếu hắn mà thấy được, chắc chắn sẽ

phải thốt lên: “Ông là ai?” Đúng vậy, biểu cảm của hắn lúc này chẳng khác gì biểu cảm của mấy tên quan Nhật khi nhìn thấy gái đẹp trong phim ảnh.

Người Trung Quốc khi nhìn thấy biểu cảm này sẽ tự động não bổ ra câu thoại: “Yosshil” Đương nhiên, Vương Trung không thấy được, bỏ lỡ cơ hội tự giễu bản thân, hắn nghiêm mặt nói với Thiếu tá Kalinin: “Giải giáp bọn chúng, cử người đáng tin cậy áp giải qua cầu. Tôi sẽ thông báo cho bên Shostka tiếp ứng.”

Thiếu tá Kalinin: “Rõ!”

Khi Thiếu tá đi thực hiện mệnh lệnh, Vương Trung trực tiếp dùng điện đài nói với Shostka bằng tiếng bản địa: “Sư đoàn, Sư đoàn, tôi đã chọc thủng phòng tuyến của địch. Hiện đang chuẩn bị áp giải tù binh về, chuẩn bị tiếp nhận.”

Hắn suy nghĩ một chút, rồi nói thêm: “Thông báo cho lực lượng thiết giáp, chuẩn bị phản công, đánh thẳng vào sào huyệt của chúng.”

Nói xong, hắn đặt ống nghe xuống, hét lớn với một tên lính thủy đánh bộ bên cạnh: “Ngươi, chạy nhanh lên! Đi báo cho Sư đoàn, không cần phản công! Vừa rồi là lừa địch đấy!”

Tên lính thủy đánh bộ giơ tay chào, nhảy xuống tàu.

Sau đó, thay vì chạy bộ ngay, hắn ta lại tìm một chiếc xe máy rồi phóng đi.

Vương Trung nhìn bóng dáng tên lính rời đi, thâm kinh ngạc: Không ngờ lại đi xe máy. Khi lái xe, cổ áo lớn và dải mũ của tên lính bay phần phật trong gió.

Chương 350: Xi Măng Tốt

Chương 457: Bắt Tù BInh

Chương 457. Bắt Tù Blnh Pavlov đặt ống nghe điện thoại xuống, nhìn Popov. Popov: “Phản công?”

Pavlov: “Tôi cảm thấy có thể là hắn đang lừa địch, hắn ta thích giở mấy trò mèo này lắm, lát nữa chắc chắn sẽ có người chạy bộ đến truyền lệnh, bảo chúng ta không cần phản công.”

Popov: “Vậy thì chúng ta cứ chuẩn bị trước, dù sao thì việc tổ chức một cuộc phản công cũng mất ít nhất 1 tiếng.”

“Cũng được.” Pavlov gật đầu. Lúc này, một Đại úy lính thủy đánh bộ đến báo cáo: “Báo cáo tướng quân, chúng tôi thu được 12 khẩu pháo hạng nặng, nhìn vào hộp đạn pháo thì có vẻ là cỡ nòng 150mm.” Vương Trung: “Có đủ la để kéo chúng đi không?”

“Có,”

Vương Trung: “Vậy thì kéo đi!” Đại úy lại báo cáo: “Ngoài ra còn có 8 khẩu súng cối 50mm.” Vương Trung: “Kéo… Hả? Mấy mm?”

“50 mm ạ.”

“Toàn đồ bỏ đi, phá hỏng đi, đừng để quân địch dùng.”

Về lý thuyết, bất kỳ vũ khí nào cũng nên được sử dụng, nhưng súng cối 50mm của Prosen thì đúng là đồ bỏ đi, tầm bắn gần, uy lực yếu.

Đức Quốc xã ở Trái Đất sau khi dùng thử đã thấy không ổn, ngừng sản xuất, số súng cối đã được trang bị cho các đơn

vị đóng giữ phía sau để chống du kích. Nhưng mà lính ở các đơn vị đóng giữ phía sau cũng chẳng thích dùng thứ này, vì nó quá tệ.

Vị Đại úy kia vừa đi khỏi chưa được bao lâu thì một toán lính thủy đánh bộ áp giải một đám sĩ quan Prosen đến. Người chỉ huy toán lính là một Thiếu úy, anh ta đứng nghiêm, báo cáo: "Báo cáo tướng quân, những người này muốn gặp ngài, không chịu đi về phía bờ bên kia sông."

Vương Trung nhìn đám sĩ quan, lần lượt quan sát quân hiệu trên ve áo của bọn chúng.

Sau đó, hắn mới nhớ ra hình như mình có thể dùng hack. Mà thôi, phân biệt quân hiệu theo kiểu này cũng thú vị đấy chứt

Trong đám người bị bắt, thế mà lại có cả một Trung tá, theo như thông tin thì ở đây có một Lữ đoàn Công binh, chắc hẳn đây là Lữ đoàn trưởng.

Vương Trung: "Tôi là Rokossovsky, các người muốn gặp tôi, bây giờ gặp rồi đấy." Nói xong, hắn nhìn Thiếu úy, tưởng rằng Thiếu úy biết tiếng Prosen, định chờ Thiếu úy phiên dịch.

Nhưng Thiếu úy lại không nói gì, chỉ hất hàm về phía một Thiếu tá trong đám tù binh. Viên Thiếu tá lập tức dịch lại lời của Vương Trung.

Ra vậy, thì ra là bên địch cũng có phiên dịch.

Sau đó, viên Trung tá đưa tay lên sờ túi áo.

Tất cả lính bộ binh xung quanh đều giật mình: "Không được động, giơ tay lên!" Vương Trung: "Để hắn ta lấy." Viên Trung tá nhìn chằm chằm Vương Trung một lúc, sau đó lấy từ trong túi áo ra một chiếc kính một mắt, đeo lên.

Sau đó, hắn ta mới cẩn thận quan sát Vương Trung đang ngồi trong tháp pháo.

Tiếp đó, hắn ta lại lần lượt nhìn số hiệu chiến thuật trên xe tăng và lá cờ đỏ trên ăng- ten.

Hắn ta lên tiếng: "Quả nhiên là danh bất hư truyền, tướng mạo đường đường."

Vương Trung: "Mẹ kiếp, ông biết tiếng Ant à?" Viên Trung tá dường như bị câu nói thô lỗ của Vương Trung làm cho nghẹn họng, nhíu mày, nhưng hắn ta vẫn nói tiếp: "Phá vỡ quy tắc, dùng binh bất ngờ, quả là một cuộc tấn công xuất sắc. Chúng tôi đã bị tướng quân Rokossovsky cho ăn hành rồi."

Vương Trung: "Sau khi bị tập kích đêm qua, lẽ ra các người nên nâng cao cảnh giác." Viên Trung tá: "Chúng tôi đã nâng cao cảnh giác rồi, tối nay các người sẽ không thể nào tập kích được nữa đâu!" Vậy thì chắc là quên nâng cao cảnh giác vào ban ngày rồi. Viên Trung tá tiếp tục giải thích: "Nhiệm vụ của chúng tôi là làm công tác xây dựng! Không có ai thông báo cho chúng tôi biết phải chống lại cuộc tấn công bất ngờ của lính bộ binh tinh nhuệ. Hơn nữa, bộ binh và pháo binh cũng không biết đang làm gì! Một Lữ đoàn Công binh như chúng tôi thì làm được gì chứ? Lực lượng chiến đấu chỉ có một tiểu đoàn công binh chiến đấu, nhưng hiện tại nhiệm vụ chính của chúng tôi là công tác xây dựng, đâu có cần đến bọn họ!" Vương Trung: "Tiểu đoàn Công binh Chiến đấu của các người đóng quân ở đâu?" "Bây giờ thì không còn ý nghĩa gì nữa, chắc là họ cũng đã rút lui cùng các đơn vị khác rồi."

Viên Trung tá thở dài: "Lần này, các người đã bắt được toàn bộ chuyên gia công binh của quân đoàn rồi, e rằng tiến độ sẽ bị trì hoãn rất nhiều cho đến khi có chuyên gia mới."

Vương Trung cười nói: "Đây không phải chuyện tốt sao? Được rồi, mọi người, mọi người thấy tôi rồi, nên ngoan ngoãn

qua cầu đi?”

Vị thượng tá bồn chồn lo lắng hỏi: “Chúng tôi sẽ bị đối xử như thế nào?”

Vương Trung: “Đầu tiên, các người sẽ được diễu phố. Ước chừng bây giờ áp giải đi sẽ phỉ báng, bộ quân phục đẹp đẽ này của ông chắc sẽ đầy trứng thối và bùn nhão. À, bùn nhão chính là trẻ con tè vào bùn, sau đó nhặt bùn lên.”

Lông mày vị thượng tá nhíu chặt: “Điều này không phù hợp với công ước quốc tết” Vương Trung: “Biết đủ đi! Tôi có thể tận mắt chứng kiến các người làm những chuyện tàn bạo đó. Tôi sẽ không phân biệt loại chuyện đó là do kẻ nào làm, tất cả những hành vi bạo ngược này, đều do toàn quân các người gánh chịu. Công ước quốc tế là chế định cho con người, không phải cho cầm thú.

“Mang đi!”

Chương 351: Đại Mục Sư

Chương 458: Dẫn Tù Binh Đi

Chương 458. Dẫn Tù Binh Đi Cùng lúc đó, Shostka

Pavlov: "Đột nhiên phát hiện, bị pháo oanh mấy ngày, chẳng còn bao nhiêu công trình lành lặn để chứa tù binh."

Popov: "Cũng không cần chứa, tối nay quân địch sẽ lại bắn pháo chúng ta. Bắn xuống rất có thể đám tù binh này sẽ chết quá nửa. Chỉ bằng trực tiếp đưa bọn chúng đến bên cạnh nhà ga, chờ tối nay tàu chở tiếp tế đến, dỡ hàng xong chất bọn chúng lên là đi."

Popov dừng một chút, bổ sung: "Vạn nhất trong quá trình này quân địch bất ngờ bắn pháo, vậy thì nói là quân địch cố ý giết chết đám tù binh này, cứ theo tiêu chuẩn này mà tuyên truyền."

Pavlov suy nghĩ một chút, gật đầu: "Được, cứ vậy đi. Vừa văn bên cạnh nhà ga có một bãi đất trống rộng rãi, để bọn chúng phơi nắng ở đó đi, dù sao cũng đã vào quân đội rồi, không thể nào bị say nắng được."

Nói xong Pavlov cầm điện thoại lên, bắt đầu hạ lệnh, từ đội dự bị điều động một đại đội đi ra dọc theo đường sắt. Popov bỗng nhiên nói: "Không đúng! Không thể đi dọc theo đường sắt!"

Pavlov nghỉ hoặc giữ micro của ống nghe, nhìn vị Giám mục đi theo: "Sao vậy?"

"Đi dọc theo đường sắt thứ nhất, nếu tàu muốn quay về, sẽ bị chặn lại. Thứ hai, chỉ có người dân làm việc bên đường sắt

mới có thể nhìn thấy, chúng ta phải để đám tù binh này sau khi xuống cầu đường sắt, đi trên đường cái chính của thành phố, xuyên qua khu vực thành thị bờ Đông, sau đó rẽ vào nhà ga. "Như vậy Vệ giáo quân và lao công toàn thành đều có thể nhìn thấy bọn chúng. Ngay cả những lao công đang làm việc cũng có thể nhìn thấy!" Pavlov nghe Popov nói, bừng tỉnh đại ngộ: "Nâng cao sĩ khí cho mọi người! Được, tôi lập tức bố trí."

Hắn lập tức thay đổi mệnh lệnh, để cho đại đội được điều động dàn hàng dọc theo đường cái, xếp hàng thẳng đến nhà ga.

Buổi chiều, người dân Shostka chạy đến đường cái chính, nghi hoặc nhìn binh lính Cận vệ quân đang dàn hàng trên đường. Giáo sĩ của giáo hội cầm loa sắt hô lớn: "Mọi người không nên tụ tập, xin mọi người không nên tụ tập, quân địch bất cứ lúc nào cũng có thể bắn pháo, quân địch bất cứ lúc nào cũng có thể bắn pháo!"

Nhưng không có người dân nào rời đi.

Tất cả mọi người đều đang xì xầm bàn tán.

"Chuyện gì vậy?"

"Nghe nói vừa rồi ngài tướng quân đánh tới bờ bên kia, bây giờ e là đã hy sinh rồi!" "Nói bậy! Ngươi cẩn thận bị Thẩm Phán nghe được!" "Nhưng mà dàn hàng như vậy là để làm gì?"

Mọi người thảo luận nửa ngày vẫn không có kết quả, ngược lại người càng tụ càng đông.

Đột nhiên, phía Tây đường cái vang lên tiếng hoan hô: "Uraa!"

Tất cả mọi người tò mò chen lên phía trước, muốn xem rốt cuộc là chuyện gì, nhưng lại bị binh lính Cận vệ quân dàn hàng dùng súng trường chắn ngang chặn lại. "Đừng chen đừng chen! Mọi người đều có thể nhìn thấy!" Có một bà tò mò hỏi

vị thiếu úy dẫn đội: “Chuyện gì vậy? Rốt cuộc là đang xem cái gì?” “Tôi cũng không biết, chỉ bảo tôi dàn hàng. Tôi còn tò mò hơn bà nữa!”

Trong lúc mọi người xôn xao bàn tán, tiếng hoan hô dần dần đến gần.

Lúc này có một đứa trẻ trèo trên nóc nhà hét lớn: “Là quân Prosen! Quân Prosen vào thành rồi!” Mẹ đứa trẻ lập tức mắng: “Nói bậy, chẳng nghe thấy tiếng súng pháo gì cả!” “Nhưng mà, thật sự có người mặc quân phục màu xám đang đi tới mà!” Đứa trẻ uất ức nói.

Lúc này những người khác cũng nhìn thấy: “Quân phục màu xám! Xếp hàng ởi tới rồi!”

Nếu không phải có người bên cạnh bắt đầu hô “Uraa”, có lẽ một số người đã bỏ chạy. Sau đó, những người mặc quân phục màu xám lọt vào tầm mắt mọi người. Quân Prosen xếp hàng đi trên đường, trên người tất cả đều dính đầy trứng thối và bùn đất. Bọn chúng không mang theo vũ khí, tiu nghỉu cúi đầu bước đi, bên cạnh là những người lính mặc đồ đen vênh váo hung hăng.

“Là tù binh! Tướng quân đưa tù binh trở về rồi!”

Không biết ai hô lên một câu như vậy.

Mọi người như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, lập tức reo hò: “Uraal”

Ngay sau đó, đủ loại thứ ném về phía đám tù binh.

Có người vừa ném đồ vừa mắng: “Bọn mày cũng bị bắt làm tù binh rồi! Đáng đời! Đáng đời!”

“Giao hết lũ chúng mày cho Thẩm Phán Đình! Cho bọn mày nếm mùi lợi hại!”

“Cút khỏi đất nước của chúng tao!”

Đối mặt với cơn thịnh nộ ngút trời, đám tù binh giống như rau héo úa, tất cả đều ủ rũ. Nhưng đám đông rất nhanh đã mệt mỏi, bởi vì bọn họ phát hiện đội ngũ tù binh quá dài. Có người kinh ngạc lẩm bẩm: "Tướng quân bắt được bao nhiêu tù binh vậy?"

"Chắc cũng phải mấy ngàn người rồi?"

"Không, cậu xem hàng ngũ dài như vậy, chắc phải đến mấy vạn người! Phải biết rằng đó chính là tướng quân Rokossovsky! Ông ấy đã đánh chết chín tên tướng của quân địch đấy!"

Chỉ trong chớp mắt, số lượng tù binh đã được thêm một con số 0 bởi người dân, hơn nữa còn cho rằng con số này rất chính xác. Mà số lượng tướng địch mà tướng quân Rokossovsky tiêu diệt cũng thành công tăng lên thành chín.

Ngay lúc mọi người đã chán xem tù binh, lại có người kêu lên: "Nhanh lên! Là sĩ quan của quân địch!"

Đám đông vốn đã nghỉ ngơi nhìn thấy đám sĩ quan đội mũ kêp¡ kia lập tức lại hăng hái, đá vụn, chậu hoa cùng bùn đất như bão tố ập về phía đó. Có một tên phó quan đeo dây thừng còn che cho người có quân hàm cao nhất, kết quả càng khơi dậy thêm sự phẫn nộ, đá ném tới càng nhiều hơn.

Chương 352: Âm Mưu Chia Cắt

Chương 459: Dẫn Tù Binh Đi 2

Chương 459. Dẫn Tù Binh Đi 2 Lúc này rốt cuộc cũng có giáo sĩ đứng ra: "Đừng như vậy! Đánh bị thương bọn chúng sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả thẩm vấn! Hãy giao cho Thẩm Phán Đình!"

Giáo sĩ hô rất nhiều lần, lửa giận của quần chúng mới dần dần lắng xuống, còn đám sĩ quan quân Prosen dìu nhau, nhanh chóng đi qua đám đông đang phẫn nộ.

Tiếp theo sau là xe la kéo pháo, những người lính mặc đồ đen dắt la thì vênh váo tự đắc, vô cùng kiêu ngạo.

Có người lớn tiếng hỏi: "Anh lính, khẩu pháo này từ đâu tới vậy?"

"Là chiến lợi phẩm!"

Người lính vui vẻ nói: "Chúng tôi thu được hơn chục khẩu đấy! Ngày mai chúng sẽ bắn thẳng vào đầu quân địch!" Theo sau pháo là xe chở đạn dược, còn có xe chất đầy chiến lợi phẩm khác, bao gồm đủ loại đồ hộp của Prosen.

Có một đứa trẻ nói với người lính mặc đồ đen ngồi trên xe ngựa:

"Cho cháu một hộp được không ạ? Cháu muốn ăn thử!" Người lính lập tức lấy một hộp ném cho đứa trẻ: "Không cần khách sáo!"

Đứa trẻ vui vẻ về nhà.

Ngay sau đó trong nhà liên truyền đến tiếng khóc của đứa trẻ: “Mặn quá a a aIl” Mọi người trên đường nghe thấy tiếng kêu, đều cười ha hả.

Vương Trung nhìn lính hải quân đánh xe la chở đầy chiến lợi phẩm đi ngang qua trước mặt, lên tiếng: “Có radio thì mang đến cho tôi, nghe rõ chưa!”

Lính hải quân đánh xe chỉ về phía sau: “Trung đoàn thông tin bị chúng tôi bắt sống toàn bộ rồi, đang ở phía sau. Còn có một cái máy với rất nhiều rotor†”

Vương Trung: “Máy Enigma?” Lính hải quân: “Tôi không biết gọi là gì, tóm lại là một cái hộp rất lớn, rất nhiều rotor, lúc đầu chúng tôi tưởng là hộp số, nhưng lại phát hiện có cả bàn phím, có thể đánh chữ.”

Vương Trung vỗ lên tháp pháo của xe tăng KV: “Là máy Enigma! Vậy còn sổ mật mã đâu? Có thu được sổ mật mã không?”

“Đầu ở phía sau ạ, thưa ngài.” Vương Trung phất tay ra hiệu cho lính hải quân đánh xe đi. Rất nhanh, Vương Trung đã nhìn thấy một chiếc xe bán xích, trên xe toàn là ăng-ten, hiển nhiên là một chiếc xe thông tin của quân Prosen. Vương Trung: “Các cậu thu được cái máy mật mã kia à?” Lính hải quân trong xe bán xích cầm lấy một cái thùng. Đây là lần đầu tiên Vương Trung nhìn thấy chiếc máy Enigma thực sự, phản ứng đầu tiên của hắn là: Hình như hơi nhỏ thì phải?

Trông nó giống như một chiếc máy đánh chữ lớn hơn một chút.

Vương Trung: “Đem lại đây tôi xem.”

Lính hải quân đứng dậy, nhanh nhẹn nhảy từ thùng xe bán xích xuống đất, sau đó thoăn thoắt leo lên xe tăng KV, đặt chiếc máy Enigma trước mặt Vương Trung. Vương Trung mở

thùng ra, kiểm tra cẩn thận chiếc máy. Bàn phím gần như giống hệt với máy đánh chữ cổ điển, vị trí vốn là bánh xe của máy đánh chữ thì là năm rotor, xung quanh còn có kết cấu liên kết phức tạp.

Ngoài ra, bên cạnh rotor còn có một núm xoay bằng tay, có vẻ là dùng để điều chỉnh vị trí của mỗi rotor.

Cách sử dụng máy Enigma rất đơn giản, chỉ cần nhập thông tin cần mã hóa vào bàn phím, nó sẽ tự động chuyển đổi thành chuỗi ký tự đã được mã hóa.

Khi giải mã chỉ cần nhập chuỗi ký tự vào, kết quả chính là nội dung thông tin.

Tuy nhiên, muốn giải mã thành công, chỉ có một chiếc máy Enigma giống hệt với bên gửi là chưa đủ, còn phải biết chính xác vị trí ban đầu của mỗi rotor khi mã hóa, cùng với cách thức cắm dây điện trên bảng mạch bên dưới.

Cho dù có thu được một chiếc máy Enigma, dựa vào vị trí rotor trên đó có thể giải mã được tin mật trong một ngày, nhưng ngày hôm sau đối phương thay đổi vị trí rotor, thì sẽ không thể tiếp tục giải mã được nữa. Vương Trung cẩn thận xem xét chiếc máy, sau đó đóng nắp lại, giao cho lính hải quân: “Nhất định phải bảo quản cẩn thận, đảm bảo giao cho Thẩm Phán Đình trong tình trạng nguyên vẹn. Chiếc máy này vô cùng quan trọng.”

“Giao cho Thẩm Phán Đình ạ”

Vương Trung: “Đúng, nhưng chiếc xe thông tin này chúng ta phải giữ lại. Còn nữa, thu được bao nhiêu bộ điện đài? Chính là loại radio có thể đeo trên lưng ấy.”

“Năm bộ, thưa ngài.” Vương Trung mừng rỡ: “Tốt tốt tốt! Mang hết đến Sư bộ đi! Đợi dọn dẹp chiến trường xong, chúng

ta sẽ rút quân.” 15:00 ngày 24 tháng 9, Quân bộ Tập đoàn quân số 1 của quân Prosen.

Gilles nhìn đồng hồ: “Quân địch không phát động tấn công thiết giáp. Có phải chúng ta bị hắn qua mặt rồi không?”

Feliz mắng: “Tên tướng quân bạch mã kia, hắn nói gì qua radio chúng ta cũng không thèm tin!”

Gilles: “Vậy chẳng phải hắn ta vừa vặn được như ý sao? Dù sao hắn ta nói gì chúng ta cũng không tin, vậy cứ để hắn ta nói thẳng luôn cho rồi. Không, vẫn phải nghe lén thông tin radio của quân địch, lũ người Ant kỹ thuật radio kém, thích dùng điện báo và điện thoại, nhưng tên tướng quân bạch mã này rõ ràng thích dùng radio hơn.” Lúc này, Tham mưu trưởng đi vào: “Đã điều tra rõ tình hình. Tướng quân bạch mã mang theo một sư đoàn cùng một đoàn tàu bọc thép, bất ngờ tấn công, sau đó chiếm lĩnh chiến hào mà chúng ta đã xây dựng xong.”

Gilles nhíu mày: “Một sư đoàn? Tình báo của Bộ chỉ huy lại sai lầm rồi sao? Chẳng phải chính diện chúng ta chỉ có một sư đoàn tăng cường thôi sao?”

Mọi người nhìn nhau.

Chương 353: Tới Thủ Đô

Chương 460: Chiến Lợi Phẩm

Chương 460. Chiến Lợi Phẩm Gilles lắc đầu: “Không, chắc chắn là không nhiều như vậy, tướng quân bạch mã phát động tập kích bất ngờ, là quân ta tự thần thánh hóa hắn, biến thành chim sợ cành cong. Không thể tiếp tục như vậy nữa, ra lệnh cho các đơn vị, phải nhấn mạnh với binh lính, tướng quân bạch mã cũng chỉ là người thường, hắn ta không có thần lực, càng không phải Surtr gì đó!” Feliz: “Bây giờ xem ra, là chiến lược tuyên truyền từ trước đến nay của chúng ta đã có vấn đề, chúng ta nói mình là thần tộc Asgard, nhưng trong thần thoại, thần tộc Asgard cuối cùng sẽ phải đối mặt với Ragnarok. Gã khổng lồ lửa Surtr vung thanh cự kiếm, khiêu chiến với các vị thần…”

Gilles: “Đủ rồi. Mặc dù trời sắp tối, nhưng chúng ta phải lập tức phát động tấn công. Lực lượng xe tăng của chúng ta có thể không giỏi tấn công khu vực phòng ngự bên kia sông, nhưng nếu ngay cả chiến hào trên đồng bằng cũng không công hạ được thì thật không ổn. Trước khi trời tối, tôi muốn giành lại hoàn toàn trận địa!”

16:00 ngày 24 tháng 9, Vương Trung đang ở trong hầm trú ẩn của Sư bộ ăn đồ hộp tịch thu được của quân Prosen. Mở nắp hộp ra, hắn nhìn chằm chằm thứ bên trong hồi lâu, nói: “Đây là chân giò à?” Lyudmila Vasilyevna Melekhovna cầm lấy hộp nhìn dòng chữ bên trên: “Là giò heo muối, hình như là món ăn nổi tiếng của Prosen.” Vương Trung: “Tiếc thật, không có mì sợi, nếu không có thể nấu món mì sợi giò heo. Thứ này ăn thế nào vậy?”

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna: “Cắt ra ăn? Tôi cũng không rõ lắm, tiếng Prosen của tôi tuy rất trôi chảy, nhưng đều là do lão già kia ép học, thật ra tôi cũng chưa tiếp xúc nhiều với đồ ăn của Prosen.”

Vương Trung quyết định cắt một miếng ra nếm thử.

Hắn đổ món chân giò trong hộp ra đĩa, cầm lấy dao nĩa. Da chân giò rất cứng, Vương Trung phải dùng dĩa cố định nửa ngày mới cắt được miếng thịt xuống, bỏ vào miệng nhai, lập tức nhíu mày.

Món chân giò này mặn quá! Sao lại mặn thế này! Quả không hổ danh là món “tay heo mặn”!

Hắn đưa tay tóm lấy tay Nelly: “Nước!”

Nelly vội vàng lấy cốc nước ở bên cạnh đến.

Vương Trung uống một hơi cạn sạch, thở phào một hơi dài.

“Rốt cuộc là món gì mà lại dùng chân giò mặn đến thế này?”

Vương Trung nghỉ hoặc hỏi Vasili.

Vasili: “Tôi không rõ, tôi đâu có kinh nghiệm sống ở Prosen. Cha tôi có thể biết, ông ấy từng du học âm nhạc bên đó.”

Vương Trung lại quay đầu nhìn Nelly: “Cô biết không?” Nelly: “Tôi chỉ biết nấu món Ant thôi. Nhưng tôi nghe đầu bếp nói, món Prosen nổi tiếng là dở tệ, đến Liên hiệp Vương quốc cũng chê cười.” Bị cả Liên hiệp Vương quốc chê, vậy chắc chắn là dở đến mức độ nhất định rồi.

Thế nhưng, trước khi xuyên không, Vương Trung từng cùng đám bạn ở ký túc xá đi ăn chân giò nướng và bia đen ở quán Tứ Đức Tử - cũng có thể là Ngũ Đức Tử - thấy cũng khá ngon.

Xúc xích Đức cũng không tồi. Chân giò này là thế nào? Vương Trung cầm lấy hộp thiếc, nhìn dòng chữ trên đó với vẻ mặt như đang suy tư về triết học.

Pavlov thì gắp miếng chân giò cùng dưa chuột muối bỏ vào miệng: "Cũng được. Vừa hay chúng ta làm mìn giả đã mở khối hộp dưa chuột muối rồi."

Vasili tặc lưỡi: "Tôi luôn cảm thấy lần này cũng sẽ không hiệu quả, dù sao lần trước chúng cũng hành quân thẳng qua chỗ mìn giả của chúng ta."

Vương Trung cuối cùng cũng đặt hộp thiếc xuống, lại nhìn đĩa chân giò đã bị cắt mất một góc trên bàn.

Nelly: "Hay là để tôi đi nấu súp dưa chuột xúc xích? Có thể ăn kèm với món này." Vương Trung: "Tốt tốt!"

Vasili: "Chờ đã, hình như đây là hộp súp, để tôi mở thử." Hắn cầm lấy dụng cụ mở hộp, cài vào mép hộp, sau đó liên tục vặn núm vặn, dùng lực cơ học để dụng cụ mở hộp xoay một vòng dọc theo hộp thiếc, vừa vặn cắt rời nắp hộp.

Sau đó, dụng cụ mở hộp này có cấu tạo đặc biệt để giữ chặt nắp hộp, chỉ cần rút dụng cụ ra là có thể kéo theo cả nắp hộp.

Vasili đặt hộp thiếc đã mở nắp lên bàn.

Bên trong là một thứ hỗn hợp sền sệt màu xanh lục trộn lẫn với màu vàng.

Vương Trung nhìn thứ, nói ra cảm nhận của mình: "Cà ri Ấn Độ à? Chúng ta đang mở hộp của Prosen chứ không phải hộp của Liên hiệp Vương quốc mà?"

Vasili cầm thìa đảo trong hộp một cái, kết quả phần bên dưới bị lật lên.

Đậu Hà Lan xanh, cà rốt đỏ, có thể còn có hành tây và thịt, cùng với một lượng lớn thứ hỗn hợp sền sệt màu vàng.

Vương Trung: “Vậy thứ màu vàng là gì?”

Vasili cầm lấy hộp thiếc, nhìn vào bảng thành phần: “Chắc là khoai tây. Thành phần gồm đậu Hà Lan, khoai tây, hành tây, thịt xông khói, cà rốt và bắp cải.” Đọc xong, hắn nhìn vào trong hộp: “Tôi đoán màu xanh này hẳn là bắp cải hầm nhừ, còn màu vàng là khoai tây.” Vương Trung nhìn chằm chằm vào thứ hỗn hợp trong hộp, vì có màu xanh nên trông không giống phân lắm, nhưng nếu không có chút màu xanh khỏe mạnh này thì nhìn nó cứ như thứ thải ra từ một người khó tiêu…

Vasili nếm thử một miếng: “Ê, ngon đấy chứt”

Vương Trung nhìn Vasili: “Anh… ăn phân đến mức lờn luôn rồi à?” Vasili: “Thật sự rất ngon! Tuy tôi rất ghét cha tôi khi ông ấy suốt ngày nhồi nhét văn hóa Prosen cho tôi, nhưng món này đúng là không tệ.”

Chương 354: Làm Phù Dâu

Chương 461: Có hơi trẻ con quá không?

Chương 461. Có hơi trẻ con quá không?

Vương Trung bán tín bán nghỉ cầm lấy thìa, múc một miếng bỏ vào miệng.

Vị đúng là cũng được. Nhưng nếu nói về hương vị thì hoàn toàn là khoai tây hầm thịt.

Vương Trung: "Tôi thà ăn khoai tây hầm thịt bò còn hơn."

Lúc này, từ bờ bên kia đột nhiên truyền đến tiếng nổ lớn.

Vương Trung đứng dậy, đi tới trước cửa sổ quan sát, nhìn trận địa đang bị oanh tạc bên kia, lẩm bẩm: "Chúng nã pháo mà không phái người tới trinh sát trước sao? Chúng ta rút hết rồi mà?"

Vasili: "Không nã pháo thì sẽ dính bẫy mìn chúng ta gài, chắc là định dùng pháo san phẳng chỗ mìn rồi cho bộ binh tiến vào."

"Cũng có lý."

Lúc này, Popov đi vào hầm: "Hình như có thể dùng được cái máy Enigma thu được, nhưng sau khi các tu sĩ cầu nguyện thử dịch điện văn thì thấy vẫn chẳng đâu vào đâu. Chắc là lính truyền tin của địch đã xáo trộn cấu hình máy trước khi bị bắt."

Vương Trung: "Chúng ta có nhận được điện báo mã loạn của địch không?"

"Lúc nào chả nhận được, nhưng căn bản không giải mã được."

Popov dang hai tay ra: “Hiện tại các tu sĩ cầu nguyện đang cố gắng giúp tên lính truyền tin kia khôi phục lại cấu hình máy trước khi bị hắn xáo trộn.”

Vương Trung: “Hy vọng hắn nhớ lại được, nếu biết được sáng nay địch đã hạ lệnh gì thì ít nhiều cũng có lợi cho chiến sự.

“Vấn đề là, đến bao giờ thì hắn mới nhớ ra?”

Vasili: “Cậu nghĩ hắn là người cứng cỏi à?”

Vương Trung: “Không, tôi nghĩ có khi hắn thật sự quên mất cấu hình sáng nay rồi. Dù sao thì Enigma sau khi đã cài đặt xong có thể dùng đến khi bên kia thay đổi cấu hình mới. Nhân viên giải mã không cần phải nhớ vị trí ban đầu.” Popov chửi: “Bọn địch đúng là bày đặt thứ rắc rối!”

Vương Trung: “Yên tâm, chỉ cần tập hợp đủ số nhà toán học thì kiểu gì cũng bẻ khóa được.”

Hắn chuyển chủ đề hỏi: “Tổng cộng chúng ta bắt được bao nhiêu tù binh?”

“Một ngàn một trăm tên.” Popov đáp: “Nhưng ngoài kia đồn ầm lên là chúng ta bắt được một vạn một ngàn tên rồi. Còn nói cậu lại đánh chết một tên tướng nữa.”

Vương Trung tặc lưỡi: “Tôi quen rồi. Tôi nghĩ chẳng bao lâu nữa sẽ có những tin đồn còn hoang đường hơn nữa. Vậy một ngàn một trăm tên tù binh kia hiện đang bị giam ở bãi đất trống chờ chuyển đi? Đã bố trí đủ lính canh “Đương nhiên.”

Popov vỗ ngực: “Tôi đã cho các tu sĩ cầu nguyện đặt súng máy trên đài cao ở bãi đất trống, đảm bảo không tên nào dám manh động. Mà nói chứ… đám tù binh Prosen này rất biết điều, lúc bị áp giải vẫn đi theo hàng ngũ chỉnh tề.”

Vương Trung: “Chứng tỏ chúng vẫn chưa suy sụp tinh thần, vẫn tin chắc rằng sau khi đế chế thắng trận sẽ thả chúng, tương lai chúng sẽ được ca khúc khải hoàn. Yên tâm, niềm tin đó chẳng duy trì được bao lâu đâu.” Vương Trung vừa dứt lời thì tiếng pháo bên ngoài thay đổi, rõ ràng là chúng bắt đầu pháo kích dọn đường.

Vasili dùng kính pháo binh nhìn ra bên ngoài, nói: “Chắc là chuẩn bị tấn công rồi, xem lần này nắp hộp thiếc và mìn cải tiến của chúng ta có phát huy tác dụng không.”

Lúc này, hỏa lực dọn đường trút xuống đầu cầu, sau đó dần dần dịch chuyển về phía bờ đông, những quả đạn pháo rơi xuống làm nước bắn tung tóe.

Vương Trung cũng đang ở bên cửa sổ quan sát, nhìn màn đạn di chuyển về phía mình, sau đó lại di chuyển về phía sau.

“Trận địa” mà quân địch muốn tấn công nằm cách đó hai cây số, hoàn toàn nằm ngoài tầm nhìn của Vương Trung, vì vậy hắn đành đẩy Vasili ra, dùng kính pháo binh quan sát bờ bên kia.

Qua kính pháo binh, Vương Trung nhìn thấy đội hình xe tăng và bộ binh hỗn hợp của quân địch đang thận trọng tiếp cận trận địa.

Sau đó, chúng lại dùng súng máy và đạn pháo công phá trận địa trống không! Vương Trung bình thản quan sát màn trình diễn của địch. Vasili ở bên cạnh lầm bầm: “Cậu giành chỗ của tôi rồi, tôi không thấy gì cả!”

Vương Trung: “Tránh ra, tôi đang xem rất vui đây!”

Lúc này, Vương Trung nhìn thấy có người giẫm phải mìn giả, sau đó người nọ dừng lại với vẻ mặt nghiêm trọng. Đáng tiếc là dù có dùng kính pháo binh cũng không thể kéo gần lại được, chỉ có thể nhìn thấy đại khái. Hắn thấy đám lính Prosen

tản ra, sau đó có lẽ là sĩ quan đã đến, ngồi xổm xuống bên cạnh người giẫm phải mìn, rút một con dao găm đa năng ra.

Cùng lúc đó, toàn bộ đội hình bộ binh của quân địch dừng lại, có lẽ tin tức chưa kích nổ mìn đã được truyền đạt cho các đơn vị khác.

Tiếp đó, tên sĩ quan dùng dao găm đa năng đào quả mìn lên, kiểm tra kíp nổ, sau đó cẩn thận nhấc nó lên.

Rồi cả người giẫm phải mìn và tên sĩ quan gỡ mìn đầu bay lên trời. Vương Trung vỗ vai Vasili: "Mìn của anh phát nổ rồi kìa." Vasili: "Thật hay giả vậy? Cậu đừng có an ủi tôi."

Vương Trung nhường chỗ cho Vasili nhìn kính pháo binh: "Thật mà, tự anh xem đi." Vasili hưng phấn áp hai mắt vào kính pháo binh: "Ôi, náo loạn hết cả lên rồi. Chờ đã, bọn chúng định gỡ mìn à? Buồn cười thật. Lần trước chúng hoàn toàn không phát hiện ra mìn giả của tôi, cứ thế mà đi qua."

Vương Trung: "Lấy cái radio mới thu được đến đây! Tôi muốn nói thẳng cho chúng biết! Bảo chúng cẩn thận mìn đấy!

Pavlov: "Cái này… có hơi trẻ con quá không?"

Chương 355: Tên Hèn Hạ

Chương 462: Địch Rối Loạn

Chương 462. Địch Rối Loạn Vương Trung: "Nếu không hiệu quả thì sau này tôi sẽ không làm nữa, còn nếu hiệu quả thì đương nhiên là phải làm nhiều rồi!"

"Nói thẳng?"

Gilles cau mày: "Nói gì cơ?" Tham mưu thông tin: "Nói là hắn ta đã gài rất nhiều loại mìn có thiết kế độc đáo, mong chúng ta sẽ thích." Gilles nhíu mày, còn tên phó quan Feliz của hắn thì đã mắng ầm lên: "Thứ gì thế này! Giống hệt như trẻ con đánh nhau dẫm vào chân đối phương, toàn dùng mấy trò bỉ ổi, thật là trẻ con!"

Gilles quay đầu hỏi Tham mưu trưởng: "Bộ đội báo cáo gì về mìn chưa?"

"Rồi ạ."

Tham mưu trưởng nghiêm mặt nói: "Đã có mười mấy người chết vì mìn rồi. Bọn chúng sử dụng một loại mìn mới, không bị kích nổ bởi áp lực, chỉ nổ khi chúng ta gỡ mìn."

Gilles: "Làm sao có thể! Viện Khoa học Quân sự của chúng ta thử nghiệm phát triển loại mìn không nổ bởi áp lực rất nhiều lần rồi, nhưng đều thất bại! Bọn chúng làm thế nào? Đế quốc Ant không thể nào có công nghệ này!"

Giờ phút này, trong toàn bộ sở chỉ huy Tập đoàn quân số 1, không ai nghĩ đến việc loại mìn không bị kích nổ bởi áp lực kia căn bản là không có kíp nổ, đừng nói là áp lực, có lấy búa đập cũng không nổ. Tham mưu trưởng: "Dù sao thì tiền tuyến

cũng báo cáo như vậy, còn nói là mìn được rải rác trong rất nhiều đĩa kim loại, rất khó gỡ.”

Gilles: “Cho công binh vào cuộc, bọn họ sẽ giải quyết được.”

Các tham mưu trong phòng nhìn nhau.DOC FULL - K ho t r u y ệ n d i c h m i ễ n p h í

Cuối cùng, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào Feliz. Feliz: “Thưa Trung tướng, phần lớn công binh… đã bị địch bắt làm tù binh rồi ạ.” Ale

Gilles nhìn chằm chằm Feliz vài giây, chỉ thở dài mà không mắng mỏ gì.

“Truyền lệnh cho các đơn vị tạm thời dừng tiến quân, phân tán đội hình tại chỗ đào hầm tránh pháo, chờ chúng ta điều động công binh từ phía sau lên gỡ mìn.”

Tham mưu trưởng đề nghị: “Vẫn có thể cho công binh cấp sư xử lý, chỉ là gỡ mìn thôi mà.”

Một tham mưu khác đề nghị: “Thực ra vẫn còn một tiểu đoàn công binh chiến đấu chạy thoát được, sau khi tập hợp lại có thể phái đi gỡ mìn, dù sao bọn họ cũng là công binh.”

Gilles: “Được, cứ làm song song hai phương án, tối nay tôi muốn được tận mắt nhìn thấy loại mìn mới của địch!” Khoảng 6 tiếng sau, quả “mìn mới” được đưa đến trước mặt Gilles.

Gilles định bước tới nhưng bị Feliz ngăn lại.

Feliz tiến lên trước, cẩn thận xem xét thứ đó, sau đó nghỉ hoặc nhìn về phía viên Đại úy công binh - cầu vai của người này có gắn thêm phù hiệu, cho thấy anh ta là công binh chiến đấu chứ không phải công binh bình thường.

Feliz: “Thứ này kích nổ kiểu gì?

“Bằng sợi dây này. Đầu kia của sợi dây được chôn sâu dưới lòng đất.”

Viên Đại úy công binh lập tức giải thích: “Vì vậy, chỉ cần cắt đứt sợi dây là nó sẽ không phát nổ.”

“Ý tôi là, bộ binh giẫm lên thì kích nổ như thế nào?” Feliz cao giọng hỏi.

Viên Đại úy: “Sẽ không nổ. Cái bản đạp của nó chỉ là đồ bỏ, hoàn toàn không kích nổ, nhưng sẽ tạo cảm giác như giẫm phải mìn thật. Bộ binh giẫm lên sẽ không dám động đậy, dụ người gỡ mìn đến, sau đó chỉ cần giật nhẹ sợi dây này là kích nổ.” Feliz há hốc miệng, sững sờ đến mức quên cả khép lại. Gilles tổng kết: “Địch đã lợi dụng tư duy cố hữu của chúng ta, gây ra thương vong cho mấy chục người bên ta?” Tham mưu trưởng bổ sung: “Còn khiến chúng ta lãng phí sáu tiếng đồng hồ. Chưa kể lúc bị chặn lại ở bãi đất trống, chúng ta còn bị pháo kích, thương vong thêm mấy trăm người nữa.”

Khóe mắt Gilles giật giật. Feliz lập tức đóng vai “cái loa” của Gilles, mắng ầm lên: “Bọn khốn kiếp này chỉ giỏi chơi mấy trò vặt! Toàn nghĩ ra mấy trò đánh đố! Mấy thứ này có ích gì chứ? Có thể ngăn cản chúng thua trận trong vòng ba tháng không?”

Gilles quát lớn: “Đừng nói vậy! Trí tuệ của kẻ địch đáng được tôn trọng. Bị lừa thì phải nhận.”

Hắn lại hỏi: “Thế còn những chiếc đĩa sắt dùng để ngụy trang cho mìn đâu? Đó là thiết bị chuyên dụng à?” “Thứ này.” viên Đại úy công binh cầm chiếc “đĩa” đặt bên cạnh quả mìn lên: “có thể thấy ở mặt này có một vòng lõm, chúng tôi cho rằng đây có thể là nắp của chai thủy tinh.”

“Nắp chai!”

Feliz kêu lên: “Bọn chúng sao có thể dùng thứ này để đánh trận chứ?”

Gilles vỗ vỗ bả vai Feliz: “Đừng như vậy, một quân nhân ưu tú nhất định phải thuần thục vận dụng tất cả mọi thứ trong tay, cho dù chỉ có bút chì làm vũ khí, cũng phải nghĩ biện pháp giết chết kẻ địch.

“Bạch Mã tướng quân dùng những đồ vật đơn sơ này trì trệ chúng ta, chúng ta hẳn là nên cẩn thận suy nghĩ lại. Cho nên hiện tại bộ đội một lần nữa đoạt lại trận địa đã mất?”

Công binh thượng úy đáp: “Tôi chỉ phụ trách vận chuyển đồ vật đào được đến quân bộ, tình huống tiền tuyến thế nào tôi không biết.”

Tham mưu trưởng đáp: “Bộ đội đã tiến vào trận địa. Đồng thời căn cứ chỉ thị của ngài, cho người phá hủy đường sắt, pháo đoàn chống tăng cũng bố trí xong.”

Gilles: “Bao lâu mới có thể bắt đầu đào hào?”

Công binh thượng úy: “Chúng tôi là công binh chiến đấu, rà phá bom mìn thì được. Muốn đào hào tiến lên, cần phải có thiết bị chuyên dụng và kỹ sư công trình, những thứ này đều bị rơi vào tay kẻ địch rồi.”

Chương 356: Tên Phải Quốc

Chương 463: Chúc cậu đánh cho quân địc…

Gilles: "Một kỹ sư cũng không còn?"

"Một tên cũng không còn, chúng tôi thậm chí còn để mất bản thiết kế chiến hào do Lữ đoàn trưởng Lữ đoàn Công binh chủ trì vẽ trước đó. Nếu muốn kỹ sư mới đến vẽ lại bản thiết kế thì cần thời gian."

Gilles đỡ trán: "Đáng chết, bảo hậu phương nhanh chóng đưa quân lên đây!"

Lúc này tham mưu trưởng đề nghị: "Sư đoàn trưởng Sư đoàn Ampla, Kruse đề nghị trước tiên xây dựng đài quan sát pháo binh trên sườn dốc tiền tuyến, dẫn đường cho pháo binh oanh kích."

"Cái chỗ đột phá đó cách chiến tuyến của chúng ta bao xa?"

Gilles hỏi.

Tham mưu trưởng: "Ngay tại đoạn phía nam chiến hào của chúng ta hiện tại, bây giờ có thể bắt đầu xây… À không, ngày mai có thể bắt đầu xây dựng."

Hắn nói xong nhìn thời gian, lại đổi giọng: "Hôm nay có thể bắt đầu xây dựng, sáng sớm hôm nay."

Gilles vung tay lên: "Cho hắn ta xây dựng." Sáng sớm ngày 25 tháng 9 năm 914, Vương Trung ngáp dài đi vào boongke, trước tiên chào hỏi Popov trực đêm: "Chào anh. Tình hình thế nào?"

Popov: “Rất tốt, nửa đêm hôm qua vẫn còn địa lôi phát nổ. Nhưng sáng nay, đầu cầu báo cáo nói rằng đã quan sát thấy kẻ địch xuất hiện trên trận địa chúng ta bỏ lại.” Vương Trung đi tới trước cửa sổ quan sát, làm bộ cầm lấy kính viễn vọng nhìn một chút: “Quả thật là như thế.” Chuyển sang góc nhìn hack, kẻ địch đã lấp đầy chiến hào. Popov: “Tôi không ngờ những quả mìn giả này có thể trì hoãn kẻ địch lâu như vậy.” Vương Trung ừ một tiếng: “Như vậy thời gian kẻ địch đào đến đây lại phải lùi lại một ngày. Đúng rồi, tù binh đã được đưa về Yekaterinburg chưa?”

Popov: “Đã nhét vào toa xe chở hàng đưa đi rồi. Ngoài ra, thẩm vấn của Thẩm Phán đối với tên sĩ quan giải mã của địch đã kết thúc.” Vương Trung: “Hắn ta khai chưa?”

Popov: “Chưa, hắn ta được đưa vào phòng cấp cứu, vừa mới được cứu sống, Thẩm Phán Đình đã gửi điện báo mắng vốn chuyện này, yêu cầu lập tức đưa người đến Yekaterinburg, để chuyên gia của Thẩm Phán Đình xử lý.” Vương Trung: “Cho nên nhét cả hai vào xe lửa?”

“Không, Yekaterinburg phái một chiếc máy bay đến đón hắn ta, hắn ta đã lên máy bay rồi.” Popov nói xong, Pavlov liền đi vào boongke. “Vậy tình hình thế nào?” Hắn ta hỏi.

Vương Trung lặp lại những gì Popov vừa nói.

Pavlov cười lớn: “Tuyệt quá. Thật muốn xem biểu cảm của đám tướng lĩnh địch khi nhìn thấy thứ Vasili làm ra.” Vương Trung: “Tôi cũng muốn, chắc chắn rất đặc sắc.” Hắn dừng một chút, nhìn bờ bên kia: “Tôi đoán bây giờ kẻ địch sẽ cho người đẩy pháo chống tăng lên.”

Trong tầm nhìn của Vương Trung, không có khẩu đội pháo chống tăng nào được đánh dấu, vì vậy hắn nói tiếp: “Chúng ta nên để không quân đi tìm xem chúng ở đâu.”

Pavlov: “Được, có lẽ quân Prosen đã quên ngụy trang rồi. Dù sao trong số vật tư mà cậu cướp được ngày hôm qua, căn bản không có lưới ngụy trang.”

Đúng vậy, trước đó khi trinh sát trên không, họ vẫn luôn cho rằng quân Prosen sơ suất, quên ngụy trang, ngày hôm qua, sau khi đánh đến Sở chỉ huy Lữ đoàn Công binh của địch, bọn họ mới biết được quân địch căn bản không có lưới ngụy trang. Cũng không biết là sau khi đánh tới đây, phát hiện cơ sở hạ tầng của quân Ant quá kém, nên phải điều chỉnh kế hoạch tiếp tế, hạ thấp độ ưu tiên của lưới ngụy trang, hay là căn bản không nghĩ đến việc cần phải ngụy trang. Vương Trung tự mình cầm lấy điện thoại: “Nối máy với không quân.”

Hơn hai tiếng đồng hồ sau, Kharlamov gọi điện thoại đến: “Chúng tôi phát hiện ít nhất một tiểu đoàn pháo chống tăng, chúng tôi đã nã súng vào bọn chúng, không biết đã tiêu diệt được bao nhiêu. Dù sao thì khi súng máy gào rú, tất cả bọn chúng đều phải nằm xuống.”

Vương Trung: “Chứng tỏ bọn chúng đều là quân nhân Prosen được huấn luyện bài bản.”

Đương nhiên Kharlamov không nghe ra Vương Trung đang nói đến một câu thoại trong phim, hắn ta tán thành: “Đúng vậy, rất nhiều tên có thể nhận ra hướng tấn công của chúng tôi, biết cách nhanh chóng rời khỏi khu vực bị tấn công.

“Chỉ dựa vào mắt thường thì rất khó phán đoán hiệu quả của cuộc tấn công. Vì vậy, chúng tôi đang định gọi điện cho cậu, yêu cầu pháo kích thêm một lần nữa thì không quân địch xuất hiện.”

Vương Trung: “Không sao, mọi người trở về an toàn là tốt rồi.”

Kharlamov: “Tôi đã cho người mang bản đồ đánh dấu vị trí tiểu đoàn pháo chống tăng của địch đến rồi, chắc cũng sắp đến nơi rồi. Ngoài ra, nếu cậu còn muốn cho đoàn tàu bọc thép xuất kích lần nữa thì tôi e là không được, bọn chúng đã phá hủy đường ray ở khu vực đó rồi.” Đối phương vừa dứt lời, một tham mưu đã dẫn một lính truyền tin đi vào: “Báo cáo, lính truyền tin của sân bay đến.”

Vương Trung: “Bản đồ đến rồi, Kharlamov. Tôi cúp máy đây.”

“Được, chúc cậu đánh cho quân địch tan tác!”

“Chắc chắn rồi.”

Vương Trung đặt điện thoại xuống, nói với lính truyền tin: “Đưa bản đồ đây.”

Lính truyền tin không nói gì, lập tức lấy bản đồ đưa cho Vương Trung.

Vương Trung nhìn lướt qua bản đồ, sau đó đưa cho Pavlov: “Dựa theo cái này mà pháo kích.”

Lúc Pavlov đang hạ lệnh cho pháo đoàn, Vasili nói: “Hôm nay xem ra lại là một ngày nhàm chán. Giá mà có thể giống như hôm qua, đánh úp một trận thì tốt biết mấy. Hay là chúng ta đánh úp thêm lần nữa?”

Vương Trung: “Không được, vừa rồi trinh sát trên không phát hiện ra kẻ địch đã phá hủy đường ray. Không thể cho đoàn tàu bọc thép đánh úp được nữa.”

Chương 357: Xúc Động Quá Mức

Chương 464: Hỏa Lực Không Đủ

Vasili vẫn chưa từ bỏ ý định: "Vậy chúng ta tổ chức một cuộc tấn công bằng xe tăng? Dùng phà chở xe tăng qua…" Vương Trung: "Không được, bến phà bên bờ Tây toàn là xe tăng của địch, phà không thể cập bờ, còn xuồng nhỏ thì không chở được xe tăng." Vasili cau mày: "Vậy chúng ta cứ ngồi nhìn như vậy sao?" Vương Trung suy nghĩ một chút rồi nói: "Hay là như vậy đi, chúng ta có thể cho người dùng loa phóng thanh gọi với sang, chế giễu bọn chúng hành quân chậm chạp, đợi đến lúc chúng đào hào tới đây thì trời cũng mưa, bọn chúng sẽ thảm bại."

Vasili: "Nghe hay đấy, bên hải quân chắc có loa phóng thanh, tôi đi xem có mượn được không."

Vương Trung: "Đi đi. Phải cẩn thận đấy, kẻ địch sẽ pháo kích bất cứ lúc nào."

Vasili lập tức xắn tay áo lên, khoe chiếc đồng hồ đeo tay của mình: "Tôi có cái này! Lấy được từ tay một tên địch đã chết! Bây giờ chiếc đồng hồ này sẽ tỏa sáng vì Đế quốc Antl"

Vương Trung: "Cậu đúng là đồ tham lam! Còn dám lấy ra trước mặt Giám mục!" Popov: "Bình thường chúng tôi sẽ không xử lý binh lính lấy chiến lợi phẩm, nhưng cậu lại lấy ra trước mặt tôi, vậy thì khác. Đợi khi rút khỏi chiến trường, nhớ nhắc tôi nhốt cậu một tháng."

Vasili kêu lên: "Một tháng???" Popov: "Phải."

Vasili ủ rũ, mặt mũi tiu nghỉu. Popov nói tiếp: “Chủ yếu là vì muốn duy trì kỷ luật của quân đội, không thể để khi vừa mới đánh hạ được trận địa của địch, mọi người liền đổ xồn đi tìm kiếm chiến lợi phẩm, đến lúc đó quân địch nhân cơ hội phản công, chúng ta lại mất trận địa.”

Vasili mặt buồn rười rượi, xoay người bỏ đi.

Vương Trung: “Cả ngày hôm qua tôi đều ngồi trên xe tăng, không có thời gian thu thập chiến lợi phẩm. Nếu không tôi cũng muốn một cái ống nhòm do Prosen sản xuất.” Vừa dứt lời, pháo binh bắt đầu tấn công trận địa pháo chống tăng, tiếng đạn pháo bay vèo vèo trên đỉnh đầu. Ngày 25 tháng 9, thời gian còn lại chỉ có thể dùng hai từ “nhàm chán” để hình dung. Quân Prosen pháo kích rất đúng giờ, kết quả là chẳng có tác dụng gì, bởi vì mọi người đều đã trốn vào hầm trước khi pháo kích.

Còn không quân Prosen dường như đã quên mất thành phố Shostka, thậm chí ngay cả máy bay ném bom hạng nặng cũng không thấy xuất hiện.

Vương Trung ở trong boongke của Sư đoàn, nghe tiếng Vasili chỉ huy người ta dùng loa phóng thanh chế giễu quân địch, hắn ngáp một cái thật to. Pavlov: “Nếu cậu mệt thì cứ đi ngủ đi, nếu đánh nhau thật thì e rằng cậu sẽ phải ở trong boongke cả ngày đấy.” Vương Trung: “Bây giờ tôi đang nghi ngờ liệu có đánh nhau thật hay không? Hôm qua chúng ta bắt được nhiều Sĩ quan như vậy, tất cả đều là công binh, còn cướp được nhiều dụng cụ như vậy, khả năng đào hào tiến công của bọn chúng chắc chắn sẽ bị giảm sút rất nhiều.

“Nói không chừng chúng ta cứ ngồi yên ở đây cho đến khi trời mưa, sau đó có thể rút lui.” Pavlov nhíu mày: “Kiên trì đến khi trời mưa rồi rút lui?” Vương Trung: “Hiện tại, tuyến đường tiếp tế của quân địch không đủ dài. Mặc dù trời mưa sẽ

khiến tình hình trở nên hỗn loạn, nhưng tôi cho rằng chúng ta nên rút lui, kéo dài đường tiếp tế của bọn chúng.”

Nói xong, hắn đi đến trước bản đồ tác chiến.

“Hơn nữa, nhìn hướng tấn công ở phía Bắc của quân địch, mặc dù tốc độ tiến quân chậm hơn so với dự kiến của chúng ta, nhưng bọn chúng vẫn đang tiến quân. Hôm kia bọn chúng tiến được 25 km, hôm qua tiến được 28 km. Tuy rất chậm, nhưng bọn chúng đang thực sự tiến quân.

“Kể từ khi cuộc tấn công số 20 được phát động, đến nay đã 5 ngày, bọn chúng đã tiến được 110 km.”

Pavlov nhìn vào bản đồ: “Rốt cuộc đám người phía Bắc đang làm cái quái gì vậy? Vì áp lực bên chúng ta không lớn, Tập đoàn quân phía Tây đã dồn hết quân lên phía Bắc. Tại sao bọn chúng vẫn có thể tiến quân được 110 km chỉ trong 5 ngày?”

Vương Trung: “Về điểm này, khi ở Yekaterinburg, tôi cũng nghe các sĩ quan khác nói đến. Chủ yếu là do việc mở rộng quân đội một cách mù quáng dẫn đến tình trạng thiếu thốn trang bị nghiêm trọng.

“Sự đoàn xe tăng ngoài xe tăng ra thì cái gì cũng thiếu, Sư đoàn bộ binh thậm chí còn thiếu cả xe tăng.

“Bộ binh Prosen được trang bị súng máy đến tận cấp tiểu đội, còn Sư đoàn bộ binh của chúng ta, một đại đội chỉ được trang bị 2-3 khẩu súng máy, súng tiểu liên PPSh đôi khi còn ít hơn cả súng máy, chỉ có mỗi đại đội trưởng là có một khẩu.” Pavlov: “Nghĩ như vậy, chẳng phải Sư đoàn của chúng ta là siêu giàu có sao? Chúng ta đã thu được rất nhiều súng máy, lúc mới rút về Loktev, ai cũng có súng tiểu liên.”

Vương Trung: “Bây giờ anh mới biết sao? Nhìn pháo binh của chúng ta đi, 36 khẩu pháo hạng nặng, ngoài chúng ta ra,

Sư đoàn nào có ,, quân số hùng hậu như vậy? Ở Yekaterinburg, tôi đã gặp một Sĩ quan, Sư đoàn của anh ta tổng cộng chỉ có 4 khẩu pháo 122 mm, 4 khẩu! Pháo binh chỉ có 4 khẩu pháo 76 mm.” Pavlov nhìn vào bản đồ: “Bây giờ nghĩ lại, trang bị của Trung đoàn Amur số 3 của chúng ta cũng rất tệ, chỉ có pháo binh là tạm được.” Vương Trung: “Đúng vậy, Trung đoàn bộ binh của Prosen được trang bị rất nhiều pháo 75 mm, Sư đoàn thì có pháo 105 mm và 150 mm. Cho dù bọn chúng chỉ pháo kích bằng pháo binh, thì mật độ hỏa lực đó cũng đủ để xuyên thủng tuyến phòng thủ của chúng ta.

“Nói tóm lại, vấn đề của chúng ta chính là: Hỏa lực không đủ!”

(Chương bạo do bạn peternguyen2702 đẩy kim phiếu)

Chương 358: An Ủi Công Chúa

Chương 465: Món Quà

Lúc này, Popov xen vào: "Tôi còn tưởng là do xe tăng không đủ chứ."

Vương Trung: "Chỉ có xe tăng thì vô dụng, phải kết hợp các binh chủng. Nhìn quân địch kìa, một Sư đoàn xe tăng của bọn chúng có đầy đủ mọi thứ, pháo binh hùng hậu, bộ binh thiện chiến, còn có cả công binh và tiểu đoàn phòng không đi kèm, tiểu đoàn trinh sát cơ giới.

"Anh còn nhớ hôm qua chúng ta đã cướp được bao nhiêu xe máy và xe tải không?"

Lúc Vương Trung nói những lời này, trong đầu hắn hiện lên hình ảnh người lính ky binh ngày hôm qua, cưỡi chiếc mô tô phóng như bay, trên người đeo đầy huân chương và dải băng.

Ngay lúc đó, chuông điện thoại vang lên.

Pavlov nhấc máy: "Sư đoàn đây. Ai đấy? Chờ chút."

Nói xong, Pavlov đưa ống nghe cho Vương Trung: "Điện thoại từ Yekaterinburg." Vương Trung nhận lấy ống nghe: "Tôi là Rokossovsky." Giọng nói nghiêm nghị và trầm ổn vang lên từ đầu dây bên kia: "Rokossovsky, cậu làm rất tốt!" Vương Trung nhất thời không nhận ra giọng nói này, hắn vừa định hỏi "Ông là ai" thì bỗng nhiên nhớ ra, người nói chuyện kiểu này, tám chín phần là Đại Giám mục Belinsky.

Hắn vội vàng nói: “Kính chào Đại Giám mục.”

Đầu dây bên kia cười lớn, có vẻ rất vui.

Popov vừa nghe thấy là Đại Giám mục, vội vàng đứng dậy.

Giọng nói từ đầu dây bên kia vang lên: “Chúng tôi đã nhận được ‘món quà mà cậu gửi đến!”

Vương Trung: “Đã nhận được cỗ máy Enigma rồi, mau chóng cho các nhà toán học giải mã đi.”

Đại Giám mục sững người một lúc: “Cậu đợi chút.”

Sau đó, có lẽ ông ta đã đưa ống nghe ra xa, nhưng vẫn có thể nghe thấy giọng nói của ông ta: “Rokossovsky gửi máy Enigma đến? Bộ phận giải mã của Tổng cục Tình báo đã nhận được rồi? Sao không ai báo cáo với tôi? Được rồi, tôi biết rồi.”

Giọng nói của Đại Giám mục lại trở nên rõ ràng, hiển nhiên ông ta đã đưa ống nghe lại gần tai: “Có chút vấn đề, hình như đám người bên Tổng bộ cho rằng giải mã là nhiệm vụ của bọn họ. Nhưng mà bây giờ, tên sĩ quan giải mã đó đang nằm trong tay Thẩm Phán Đình, chờ khi nào hắn ta tỉnh lại, chúng tôi sẽ khiến hắn ta khai hết.”

Vương Trung: “Kỳ thực mấu chốt là toán học, chúng ta nên tập hợp các nhà toán học lại, để họ tập trung nghiên cứu quy luật của mật mã địch, xây dựng mô hình toán học. Bản thân máy Enigma không thể giúp chúng ta giải mã, phải biết được bí mật, cũng chính là vị trí ban đầu của các rotor.”

Belinsky: “Cảm ơn kiến nghị của cậu, chúng tôi sẽ tập hợp những nhà toán học xuất sắc nhất Yekaterinburg lại. Chúng tôi ở đây đang nói đến một món quà khác.”

Vương Trung lập tức phản ứng lại: “Ngài nói đến những tù binh kia sao?”

“Đúng vậy, trước đó vẫn luôn có một số tin đồn, nói rằng chúng ta rõ ràng tuyên truyền giành được nhiều chiến thắng vang dội, nhưng lại không thấy bóng dáng tù binh nào. Giờ thì đã có rồi. Nếu không có tù binh, e là chúng tôi phải tìm người đóng giả lính Prosen mặc quân phục của họ quá.” “Ngay cả quân phục của bọn chúng tôi cũng đã làm được một nửa rồi.”

“Loại giả trang này chắc chắn có rủi ro, một khi để lộ tin tức thì hậu quả sẽ rất khó lường. Giờ đã có tù binh thật, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

Vương Trung: “Vậy thì tốt quá. À, nhất định phải để phóng viên Mike của Hợp Chủng Quốc cùng cộng sự nhiếp ảnh gia của anh ta đến xem, viết một bài báo thật hay nhé!” “Đương nhiên rồi.”

Belinsky dừng một chút: “Vị phóng viên kia có đáng tin cậy không?”

“Chắc là có thể.”

Vương Trung trả lời: “Chẳng lẽ tin tức anh ta gửi về Hợp Chủng Quốc có vấn đề gì sao?”

“Không, chuyện đó thì không có. Nhưng tôi chưa từng tiếp xúc với vị phóng viên kia, rốt cuộc vẫn không nắm rõ tình hình cụ thể. Nếu cậu cho rằng anh ta đáng tin cậy, hơn nữa anh ta cũng đưa tin trung thực. Vậy chúng ta sẽ sắp xếp để anh ta đến tham quan.”

Thành phố Yekaterinburg, buổi chiều ngày 25 tháng 9 năm 1914.

Phóng viên Mike người Hợp Chủng Quốc và cộng sự của hắn, phóng viên ảnh Robert Capa sau khi nhận được một cuộc điện thoại, đã được vài vị Thẩm Phán mời đến đại lộ Yekaterinburg.

Mike nhìn xung quanh với vẻ nghỉ hoặc, lúc này người đi đường trên đại lộ Yekaterinburg đã vắng vẻ hơn rất nhiều so với vài tuần trước.

Có thể nhìn thấy những người lao động khổ sai đang chất bao cát bên đường, ở công viên trung tâm phía xa xa, có thể nhìn thấy dàn pháo cao xạ hạng nặng 85 mm được ngụy trang kỹ lưỡng. Robert thì ngược lại, anh ta tỏ ra rất vui vẻ khi chụp ảnh, đặc biệt là nhìn chằm chằm vào một người phụ nữ đang mua đồ.

Lúc này, một vị Thẩm Phán dùng tiếng Anh của người Hợp Chủng Quốc nói với Robert: "Anh nên tiết kiệm phim một chút." Robert: "Tôi nói được tiếng Ant. Bảo tôi tiết kiệm phim? Tại sao?"

Vị Thẩm Phán kia mỉm cười: "Lát nữa sẽ có thứ hay ho để chụp cho mà xem."

Đột nhiên, từ xa truyền đến tiếng hét thất thanh của phụ nữ.

Mike và Robert đồng loạt quay đầu lại, chỉ thấy ở ngã tư phía xa, rất nhiều bà, nhiều cô đột nhiên ném đồ đạc trong tay xuống rồi chạy như bay, như phát điên lên để tránh xa khỏi ngã tư đó. Người phụ nữ vừa đi ngang qua Robert lúc nãy với vẻ mặt hoảng hốt, ngơ ngác nhìn về phía xa, không biết có nên tiếp tục đi tiếp hay không - bà ta vốn định đi về hướng đó.

Sau đó, quân đội Prosen đã rẽ qua ngã tư

Người phụ nữ kia hét lên một tiếng thất thanh, vứt đồ đạc trong tay xuống rồi quay đầu bỏ chạy, nhưng lại bị vị Thẩm Phán kia kéo lại:

"Bình tĩnh nào, thưa bà, nhìn cho kỹ đi, đó là tù binh!" Người phụ nữ quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào đám lính Prosen. (Chương bạo do bạn peternguyen2702 đẩy kim phiếu)

Chương 359: An Ủi Công Chúa 2

Chương 466: Bài Bào Làm Prosen Tức Điên

Robert: “Bọn chúng bị trói lại bằng dây thừng kìa! Là tù binh!”

Nói rồi anh ta chạy nhanh về phía đoàn tù binh đang hành quân.

Mike nhìn vị Thẩm Phán kia, thấy ông ta ra hiệu mời thì mới bước tới, đuổi theo Robert.

Robert như thể phát điên lên vì chụp ảnh, khói magnesium cháy bốc ra từ đèn flash bay cả vào mũi Mike.

Mike cẩn thận quan sát những tên tù binh này, phát hiện có một nửa số tù binh đeo băng tay của công binh, số còn lại mặc quân phục màu đen hơn so với quân phục Prosen thông thường, quân hiệu trên cổ áo cũng khác.

Bỗng nhiên anh ta kéo cộng sự lại: “Chú ý, chụp quân hiệu của bọn chúng! Đây mới là thứ có giá trị nhất!”

Robert: “Quân hiệu?”

Mike: “Thấy chưa, hình tia chớp của thần Zeus kìa, những tên này chính là những gì mà bộ phận tuyên truyền của Prosen gọi là Quân đoàn Ky sĩ Asgard, tỉnh nhuệ trong tinh nhuệ đấy! Tuyên truyền của Prosen nói rằng đây là một quân đoàn bất khả chiến bại!”

Robert: “Tôi không nhớ rõ chuyện này, nhưng nếu anh đã nói vậy thì chắc chắn là đúng rồi. Hơn nữa cái quân hiệu

này… Trông thật sự rất bắt mắt!”

Vừa nói, anh ta vừa giơ máy ảnh lên, dí sát vào một tên lính bộ binh đeo quân hiệu rồi bấm máy.

Bột magnesium cháy sáng, tạo ra ánh sáng lóe lên từ đèn flash.

Mike: “Chụp thêm vài tấm nữa đi!”

Sau khi dặn dò cộng sự xong, anh ta chuyển sang nói tiếng Prosen, lớn tiếng hỏi: “Các người là Quân đoàn Ky sĩ Asgard sao? Ai đã đánh bại các người?”

Tất cả đám tù binh đều nhìn Mike với ánh mắt oán hận. Còn Robert thì cứ như vớ được vàng, điên cuồng chụp lại biểu cảm của đám người này.

Lúc này, người dân Yekaterinburg mới phản ứng lại, bắt đầu chửi bới, mắng nhiếc thậm tệ đám tù binh, đủ loại rác rưởi cũng từ bốn phương tám hướng ném về phía đoàn tù binh. Mike vẫn lặp lại câu hỏi: “Các người có phải là Quân đoàn Ky sĩ Asgard không? Ai đã đánh bại các người? Ai đã bắt các người? Tôi là phóng viên của Hợp Chủng Quốc! Ai có thể trả lời phỏng vấn của tôi?”

Lúc này, một tên có vẻ ngoài giống sĩ quan bỗng nhiên ngẩng đầu lên hát: “Ob’s stürmt oder schneit, Ob die Sonne uns lacht!”

Mike hiểu tiếng Prosen, biết câu hát đó có nghĩa là “Dù bão tố hay tuyết rơi, hay ánh mặt trời chói chang”.

Đó là đoạn đầu của bài hát “Panzerlied”, quân ca của lực lượng thiết giáp Prosen. Ngay sau đó, những tên tù binh vốn đang cúi gằm mặt bỗng nhiên ngẩng cao đầu, cùng nhau hát vang.

“Nhanh như chớp giật, mạnh như sấm rền

Là những cỗ xe tăng bằng thép tiến lên

Xung phong! Xung phong! Dưới làn mưa đạn

Giữa lòng địch quân, ta nghiền nát chúng”

Người dân Yekaterinburg càng ném đồ đạc dữ dội hơn, nhưng điều đó không thể nào khiến cho những tên lính Prosen kia dừng lại.

Không, dường như để át đi sự phẫn nộ của người dân Yekaterinburg, bọn chúng hát càng to hơn.

“Nếu nữ thần may mắn bỏ rơi chúng ta

Nếu không thể trở về nhà Nếu những viên đạn kết liễu số phận chúng ta

Ít nhất vẫn sẽ có những cỗ xe tăng trung thành

Cho chúng ta một nấm mồ bằng thép” Mike nhìn những tên lính Prosen vẫn giữ khí thế ngạo nghễ, trong đầu đã nghĩ ra câu mở đầu cho bài báo của mình.

“Những tên tù binh này, trông chúng chẳng khác nào những kẻ chiến thắng đến để chiếm đóng thành phố này. Đây chính là những quân nhân Prosen đầu tiên đặt chân đến Yekaterinburg.” Ngày 29 tháng 9, sở chỉ huy Tập đoàn quân thiết giáp số 2 của Prosen, Đại tướng Heinz Wilhelm Guderian vừa bước vào sở chỉ huy thì viên sĩ quan phụ tá đã vội vã chạy đến báo cáo: “Thưa Đại tướng, điện thoại của Nguyên soái von Bock, Tư lệnh Cụm tập đoàn quân Trung tâm ạ.” Đại tướng Guderian: “Tôi biết rồi. Pha cho tôi tách cà phê.” Nói rồi ông ta bước đến bàn bản đồ, cầm lấy ống nghe: “Tôi là Guderian, có chuyện gì vậy, Nguyên soái?”

“Có thể gọi điện thoại đến tận sở chỉ huy của cậu, thật là một trải nghiệm mới mẻ.” Trước đó, các đơn vị thiết giáp của Guderian tấn công rất dũng mãnh, luôn luôn tiến về phía

trước, vì vậy sở chỉ huy của ông ta cũng liên tục di chuyển, căn bản không kịp để kéo đường dây điện thoại.

Tấn công được chín ngày rồi mà sở chỉ huy vẫn ở nguyên một chỗ, tình huống như thế này quả thực chưa từng xảy ra.

Đại tướng Guderian giải thích: "Chúng tôi gặp phải sự kháng cự rất quyết liệt ở sông Desna. Chúng tôi liên tục tấn công Quân đoàn 51 của quân đội Ant, bọn chúng tổn thất rất nặng nề, nhưng sau đó lại được Quân đoàn 55 đến tiếp viện, hơn nữa pháo binh hạng nặng của Tập đoàn quân của địch cũng liên tục bắn phá chúng tôi."

"Nếu như Quân đoàn Asgard số 1 có thể phát động tấn công, chia sẻ một phần áp lực cho chúng tôi thì việc chọc thủng phòng tuyến của bọn chúng chỉ là vấn đề thời gian."

Nguyên soái von Bock thở dài: "Hoàng đế bệ hạ đang rất tức giận, chiến sự ở mặt trận phía Bắc đang diễn ra rất thuận lợi, vậy mà các cậu lại giậm chân tại chỗ. Hôm qua có một tờ báo của Hợp Chủng Quốc được gửi đến cho bệ hạ, sau đó ngài ấy đã tức giận đến mức lệnh cho không quân phải gửi ngay tờ báo đó cho chúng ta."

"Tôi đã cử người lái mô tô mang đến cho cậu rồi, chắc cũng sắp đến nơi. Cậu mau chóng thúc giục cái tên Gilles đó phát động tấn công đi." Đại tướng Guderian: "Tôi hiểu rồi."

"Nếu không còn cách nào khác để thúc giục tên Hồng quân được Hoàng đế bệ hạ sủng ái kia thì cậu hãy tự mình chọc thủng phòng tuyến của quân Ant, sau đó đánh vào sườn sư đoàn của Rokossovsky."

"Làm như vậy có vấn đề gì về chính trị không?"

Đại tướng Guderian nghỉ ngờ hỏi.

(Chương bạo do bạn peternguyen2702 đẩy kim phiếu)

Chương 360: Phát Biểu Trong Hội Nghị

Chương 467: Đổi Kế Hoạch

Nguyên soái von Bock: "Cậu chỉ cần nhường công lao cho thằng nhóc Gilles là được, ví dụ như bao vây Rokossovsky lại, sau đó tiếp tục tiến quân. Chỉ cần cuối cùng có thể đánh chiếm được Yekaterinburg thì vinh quang sẽ thuộc về Quân đội Đế quốc!"

Đại tướng Guderian khép hai gót chân lại:

"Vâng! Tôi sẽ cố gắng chọc thủng phòng tuyến của quân Ant trong vòng vài ngày tới!" Ông ta vừa dứt lời thì đầu dây bên kia đã cúp máy. Guderian đặt ống nghe xuống, quay sang hỏi viên sĩ quan phụ tá:

"Nguyên soái nói có một tờ báo của Hợp Chủng Quốc phải không? Cậu nhận được chưa?"

Viên sĩ quan phụ tá: "Báo cáo Đại tướng, chúng tôi vẫn chưa nhận được. Từ sở chỉ huy Cụm tập đoàn quân Trung tâm đến đây cần có thời gian."

Đại tướng Guderian nhíu mày:

"Thôi được rồi, không cần quan tâm đến nó nữa. Hôm nay chúng ta tiếp tục tấn công-" Lúc này, Tham mưu trưởng dẫn hai viên sĩ quan mặc đồng phục da của lực lượng mô tô tiến vào sở chỉ huy. Hai người vừa nhìn thấy Đại tướng Guderian liền lập tức đứng nghiêm chào: "Báo cáo Đại tướng! Nguyên soái von Bock lệnh cho chúng tôi gửi tờ báo này cho ngài ạ."

“Đưa tôi xem nào.”

Đại tướng Guderian nói rồi cầm chiếc kẹp, mở hộp đựng đường lấy một viên đường vuông bỏ vào cốc cà phê, sau đó dùng thìa khuấy đều. Viên sĩ quan mặc đồng phục da lấy từ trong cặp tài liệu ra một tờ báo, đưa cho sĩ quan phụ tá.

Vị sĩ quan phụ tá vừa nhìn thấy bức ảnh trên trang nhất của tờ báo liên nhíu mày, sau đó bắt đầu đọc dòng title(tiêu đề) chính.

Đại tướng Guderian: “Trong báo viết gì?“Viptruyenfull.net - Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

“Những tên tù binh này, trông chúng chẳng khác nào những kẻ chiến thắng đến để chiếm đóng thành phố này. Đây chính là những quân nhân Prosen đầu tiên đặt chân đến Yekaterinburg. Tướng quân Rokossovsky đã bắt được bọn chúng và tuyên bố rằng chúng sẽ là những tên lính Prosen cuối cùng được nhìn thấy thành phố Yekaterinburg.

Phóng viên của chúng tôi được biết những tên lính Prosen này đến từ Quân đoàn Ky sĩ Asgard - đơn vị quân đội được bộ máy tuyên truyền của đế quốc Prosen thổi phồng là bất khả chiến bại, chúng đã bị tướng quân Rokossovsky đánh cho tan tác.

Trong khi diễu phố, đám tù binh này cố gắng giữ vững tinh thần, nhưng mỗi khi nghe đến tên của tướng quân Rokossovsky, bọn chúng lại run rẩy như chuột thấy mèo. Chúng cố gắng hát để che giấu nỗi sợ hãi, nhưng rõ ràng nỗ lực này đã thất bại. Rokossovsky đã hủy diệt ý chí chiến đấu của bọn chúng. Những tên lính này gọi tướng quân Rokossovsky là Surtr - Hỏa vương, kẻ đã hủy diệt Asgard trong Ragnarok…” Viên sĩ quan phụ tá không đọc tiếp được nữa:

“Quân đoàn Ky sĩ Asgard chẳng phải là được thành lập từ những thanh niên tình nguyện ở các thành phố của chúng ta sao? Bọn chúng chắc chắn sẽ không bao giờ nói ra những lời lẽ như vậy để cổ vũ tỉnh thần kẻ địch, làm nhụt chí khí quân ta!”

Đại tướng Guderian líu lưỡi: “Chuyện trên báo chí chưa chắc đã là sự thật. Đặc biệt là báo chí của Hợp Chủng Quốc. Đưa tôi xem nào.”

Viên sĩ quan phụ tá trải tờ báo ra, đặt lên bàn trước mặt Đại tướng.

Vị Đại tướng nhìn bức ảnh trên trang nhất: “Hừ, quân phục của Quân đoàn Ky sĩ Asgard được chụp rất rõ ràng.”

Viên sĩ quan phụ tá: “Chắc chắn sẽ có không ít người trong quân đội cảm thấy vui mừng vì chuyện này.”

“Sao có thể vui mừng vì chuyện này được chứ? Cậu cũng đã nói rồi đấy, Quân đoàn Ky sĩ Asgard cũng là một bộ phận của Quân đội Đế quốc, đây là sỉ nhục đối với đồng đội của chúng ta! Đã đến lúc phải phát động một cuộc tấn công để giải quyết dứt điểm chiến dịch này. Hôm nay, chúng ta sẽ chọc thủng phòng tuyến của lũ Antl”

Đại tướng Guderian ngẩng đầu lên: “Tấn công, tấn công với tất cả quyết tâm!” Sáng ngày 29 tháng 9, quân đoàn của Thiếu tướng Kashukhov bị quân địch tấn công dữ dội.

Tất nhiên, những ngày qua không lúc nào là quân địch không tấn công dữ dội.

Hôm qua, quân Prosen đã định bắc cầu phao qua sông, pháo binh của Kashukhov đã rất vất vả mới ngăn chặn được hành động của bọn chúng.

Hôm nay có vẻ như bọn chúng lại muốn sử dụng chiêu cũ. Khi màn khói trùm xuống, Kashukhov ra lệnh cho Tham mưu

trưởng: “Bọn chúng lại muốn bắc cầu, lệnh cho đội cảm tử xuất phát.”

Nhiệm vụ của đội cảm tử là mang theo điện thoại cùng dây điện thoại tiếp cận bờ sông, quan sát vị trí bắc cầu của quân địch, dẫn đường cho pháo binh bắn phá. Tuyến phòng thủ của quân đoàn Kashukhov trải dài trên diện rộng, toàn bộ khu vực bến phà đều có thể dùng để bắc cầu, nếu dùng pháo binh bắn phá toàn bộ khu vực thì sẽ tiêu hao quá nhiều đạn dược. Vì phải tiếp tục trụ vững ở đây hơn mười ngày nữa, Kashukhov đành phải sử dụng hạ sách này.

Sau khi đội cảm tử xuất phát, Tham mưu trưởng của Kashukhov nhỏ giọng nói với ông: “Tiếng động cơ xe tăng của quân địch ở bờ bên kia vẫn kêu liên tục, hôm nay e là chúng sẽ có hành động lớn. Tuyến phòng thủ này của chúng ta không có đê chắn sóng như ở Shostka, nếu bọn chúng lợi dụng màn khói để vượt sông… Có nên làm theo cách của Rokossovsky, tổ chức bắn pháo càn không?” Kashukhov suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: “Không được, lượng đạn dược dự trữ của chúng ta đã rất khan hiếm rồi. Chuẩn bị chiến đấu giáp lá cà đi. Nếu bọn chúng vượt sông thì súng máy hạng nặng của chúng sẽ không thể theo kịp, áp lực đối với chúng ta cũng sẽ giảm bớt.”

Đúng lúc này, chuông điện thoại reo lên, Tham mưu trưởng nhấc máy: “A lô? Cái gì? Đội cảm tử hy sinh hết rồi? Bộ binh địch đã vượt sông rồi ư? Vậy thì nổ súng đi! Nổ súng!”

(Chương bạo do bạn peternguyen2702 đẩy kim phiếu)

Chương 361: Phát Biểu Trong Hội Nghị 2

Chương 468: Mặt Khác Gặp Áp Lực Lớn

Trong lúc Tham mưu trưởng gào lên, trên tuyến phòng thủ vang lên tiếng súng nổ rần vang như pháo tép.

Vị Tham mưu trưởng vừa cúp máy thì chuông điện thoại lại reo. Ông ta nhấc máy, gào lên: "A lô? Quân đoàn đây! Sư đoàn 27 phải không? Các anh muốn xin chỉ viện? Đội dự bị ngày hôm qua đã được điều động hết rồi! Giờ các anh còn muốn xin chỉ viện thì chỉ có nước chúng tôi tự mình lên thôi!"

Sau khi quẳng ống nghe lên điện thoại, Tham mưu trưởng ngẩng đầu: "Hay là, gọi điện thoại cho Kirienko? Bảo Tập đoàn quân của hắn điều thêm mấy sư đoàn lên."

Kashukhov còn đang do dự thì bên ngoài vang lên tiếng động cơ.

Ngay sau đó, lính canh của Sư đoàn chạy vào: "Quân trưởng! Viện binh tới rồi, là xe tăng!"

Kashukhov lập tức xông ra cửa lô cốt, đẩy lính canh sang một bên rồi chạy lên mặt đất. Quả nhiên, hắn nhìn thấy bụi mù mịt do xe tăng chạy tạo nên.

Một chiếc T-34 to đầu dừng lại trước mặt Kashukhov, trưởng xe mở nắp khoang lái chui ra: "Thưa tướng quân! Chúng tôi nhận lệnh của Trung tướng Kirienko tới chỉ viện!"

Kashukhov: "Sao xe tăng của các anh lại khác với những chiếc T-34 khác vậy?"

Trưởng xe cười nói: “Đây là xe tăng kiểu mẫu được sản xuất bí mật, giống hệt chiếc số 422 của tướng Rokossovsky! Trên xe đều được trang bị cả radio! Tuy rằng thỉnh thoảng radio lại bị chập chờn, nhưng xe nào cũng có! Hãy để chúng tôi tham chiến tiêu diệt quân địch!”

Kashukhov: “Tốt! Vừa đúng lúc quân địch đang tấn công trận địa của Sư đoàn 27. Các anh hãy tới đó chi viện cho họt”

Bộ Tư lệnh Tập đoàn thiết giáp số 2.

“Báo cáo! Quân ta tấn công bị chặn lại, quân địch đã tung lực lượng xe tăng phản công. Hiện tại chúng ta chỉ mới kiểm soát được trận địa ở bãi sông.”

Tham mưu thông tin báo cáo xong liền đứng im tại chỗ chờ mệnh lệnh.

Thống chế Guderian: “Không cần yêu cầu bộ binh chiếm toàn bộ trận địa bờ sông. Chỉ cần cố thủ đầu cầu, chờ lực lượng công binh bắc cầu hoàn thành nhiệm vụ là được.”

Tham mưu trưởng: “Xe tăng gì mà phản công chúng ta?” Tham mưu thông tin: “Báo cáo là loại không có trong sổ tay nhận dạng, nghỉ là T-34 cải tiến, nhưng tháp pháo to hơn.”

Guderian ngẩng đầu lên: “T-34 tháp pháo to hơn? Rokossovsky tới đối chọi với chúng ta rồi sao? Shostka không gặp áp lực nên hắn trực tiếp chạy tới đây à?” Tham mưu thông tin: “Tiền tuyến chưa báo cáo nhìn thấy cờ đỏ. Ngài có muốn tôi yêu cầu họ xác nhận lại không?” “Yêu cầu bọn họ xác nhận lại.”

Guderian dứt lời, Tham mưu thông tin xoay người rời đi. Phó quan của Guderian nói: “Quân của Rokossovsky đang ở Shostka, bản thân hắn chạy tới đây, như vậy có hợp lý không? Hay là sau khi Rokossovsky dùng T-34 tháp pháo lớn đánh cho chúng ta một trận ra trò, phía Ant liền khẩn cấp sản xuất

loại xe tăng tháp pháo lớn này?" Guderian: "Cũng có khả năng. Ra lệnh cho pháo 88 mm tiến tới bờ sông, chuẩn bị khai hỏa. Sương mù chắc cũng sắp tan rồi."

Bờ sông, trận địa Sư đoàn 27. Sư đoàn trưởng nhìn quân địch bị hỏa lực xe tăng đánh cho rút lui, cười ha hả: "Tuyệt vời! Cho các ngươi nếm thử mùi vị lợi hại!"

Tham mưu trưởng vỗ vai Sư đoàn trưởng: "Khói trắng sắp tan rồi."

Sư đoàn trưởng lập tức giơ ống nhòm lên: "Đúng vậy, như thế xe tăng của chúng ta có thể phát huy hỏa lực, tiêu diệt hoàn toàn đội công binh bắc cầu của địch!"

Theo làn khói dần tan, phía đối diện đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn.

Sư đoàn trưởng Sư đoàn 27 chưa từng nghe tiếng pháo 88 mm bắn bao giờ nên mặt vẫn ngơ ngác.

Nhưng quả cầu lửa hình bầu dục đã đánh trúng một chiếc T-34 "kiểu mới",

Tháp pháo của chiếc xe tăng lập tức ngừng quay.

Nhưng không có ai chui ra từ trong xe tăng. Sư đoàn trưởng Sư đoàn 27 còn tưởng rằng kíp xe tăng chỉ bị chấn động bất tỉnh nên thầm thở phào. Ai ngờ ngay sau đó, động cơ xe tăng bốc cháy, tiếp đó là tháp pháo bị thổi tung lên trời.

Sư đoàn trưởng trừng mắt, chưa kịp lên tiếng thì quả đạn pháo mới đã bay tới.

Nhìn những chiếc xe tăng được điều tới chi viện lần lượt bị bắn nổ, bộ binh Sư đoàn 27 bắt đầu lo lắng.

May thay lúc này, lực lượng tiếp viện từ phía sau tiến lên. "Chúng tôi là Sư đoàn bộ binh 210! Chúng tôi nhận lệnh Trung tướng Kirienko tới chi viện!"

Lực lượng tiếp viện đã giúp ổn định lại quân tâm, và cuộc chiến đẫm máu ở đầu cầu vẫn tiếp tục.

Trong khi các đơn vị bạn đang chiến đấu ác liệt, Shostka vẫn im ắng một cách kỳ lạ.

Cũng không thể nói là im ắng, bởi ngày nào hai bên cũng dùng pháo hạng nặng chào hỏi lẫn nhau.

Hỏa lực pháo binh của Sư đoàn Cơ giới Cận vệ 1 chắc chắn không thể so với hỏa lực của cả một quân đoàn địch, mà quân đoàn này lại là "quân đoàn nhà giàu" được Hoàng đế Prosen ưu ái trang bị.

Thế nhưng những tòa nhà bê tông cốt thép kiên cố ở Shostka đã chống đỡ tất cả. Ngày 2 tháng 10 năm 1914, Vương Trung đang quan sát tiến độ công trình của quân địch thì chuông điện thoại reo vang.

Pavlov nhấc máy: "Sư đoàn bộ. Xin chờ một lát."

Nói rồi, ông đưa ống nghe cho Vương Trung: "Trung tướng Kirienko."

Vương Trung vừa nhấc máy đã nói: "Bên tôi không có vấn đề gì, có cần tôi điều một đơn vị tới chi viện cho Kashukhov không?"

Kirienko: "Xem ra cậu cũng biết tình hình hiện giờ. Quân địch đang thay nhau tấn công dồn dập vào trận địa của Kashukhov. Một số trận địa bên ngoài đã bị san phẳng. Kashukhov đã mất đầu cầu, chỉ có thể dựa vào pháo binh bắn phá cầu phao, ngăn không cho quân địch tiếp tục tiến công.

"Không quân ở sân bay bên cậu cũng phát huy tác dụng rất lớn. Lần đầu tiên tôi biết máy bay tiêm kích của chúng ta có thể ném bom đấy."

(Chương bạo do bạn peternguyen2702 đẩy kim phiếu)

Chương 362: Phát Biểu Trong Hội Nghị3

Chương 469: Gọi Viện Quân

Vương Trung: “Thực ra tôi cũng mới biết đây. Nhưng hình như họ rất thích thực hiện loại nhiệm vụ này. À, tình hình của Kashukhov là do tôi biết được từ không quân.”

Kirienko: “Tôi đã tung tất cả lực lượng dự bị lên rồi, đồng thời điều chỉnh cả khu vực phòng thủ của các đơn vị khác, từ bỏ một số điểm nút không quan trọng. Số quân tiết kiệm được tôi đầu điều động đến chỗ Kashukhov cả rồi.”

“Phương diện quân nói sao?” Vương Trung hỏi.

“Cậu nhìn tình hình phía Bắc là có thể đoán được bọn họ nói gì rồi.”

Tiếng cười khổ của Kirienko theo đường dây điện thoại truyền tới.

Vương Trung nhìn tấm bản đồ treo trên tường Sư đoàn bộ.

Một dọc đất nhô ra khổng lồ ở phía Bắc đã cắm sâu vào khu vực phòng thủ của Phương diện quân Tây. Cũng nói thêm, bộ binh địch cũng đang tấn công chính diện vào Phương diện quân phía Tây, khiến các đơn vị khác của Phương diện quân Tây bị giữ chân tại chỗ. Vì vậy, Phương diện quân Tây chỉ có thể liên tục điều động quân tiếp viện lên phía Bắc, cố gắng ngăn chặn đợt tấn công như vũ bão của quân địch.

Ngoài phòng ngự, Phương diện quân Tây còn tổ chức tấn công nhằm mục đích cắt đứt đường tiếp tế của “chiếc răng

nanh" của quân địch, nhưng kết quả là thất bại thảm hại, tổn thất rất nhiều binh lực. Có vẻ như tình hình hiện tại của toàn bộ quân đội Ant là không đủ để phát động tấn công. Muốn đánh bại quân đội Prosen, cần phải tôi luyện quân đội bằng máu và lửa. Vương Trung: "Tôi có thể điều động một tiểu đoàn, à không, một trung đoàn!"

Kirienko: "Thôi đi, tôi gọi cho cậu là muốn cái trung đoàn của cậu à? Không, tướng quân Rokossovsky, bây giờ là lúc cậu phải sử dụng mối quan hệ của mình đấy. Tôi không biết cậu nên gọi cho Công chúa điện hạ, hay là Đại Giám Mục Belinsky, tôi cũng không biết bên nào có thể điều động quân.

"Nhưng cậu phải làm gì đó chứ, gửi điện báo, gọi điện thoại, hoặc là trực tiếp bay tới Yekaterinburg, làm gì cũng được! Cậu là ngôi sao chiến thắng đấy! Tất nhiên là tôi cũng sẽ không đẩy hết trách nhiệm cho cậu, tôi sẽ đến Bộ Tư lệnh Phương diện quân Tây, nói rõ lợi hại cho họ."

Bộ Tư lệnh Phương diện quân phía Tây không đặt tại thành phố Yekaterinburg, mà là đặt tại Tula.

Lái xe từ Bộ Tư lệnh của Kirienko tới đó mất khoảng một ngày.

Đúng vậy, một ngày, đất nước Ant rộng lớn là vậy. Vương Trung: "Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ gọi điện thoại. Cố lên nhé."

"Chúng ta cùng cố lên. Nếu tình hình thực sự sụp đổ, cậu hãy rút quân về Bộ Tư lệnh của tôi. Sư đoàn của cậu được trang bị tốt, chắc chắn có thể cầm cự được một thời gian. Trời bắt đầu mưa là có cứu đấy. Thôi nhé!"

Nói xong, Kirienko cúp máy. Vương Trung đặt ống nghe xuống, nhìn Pavlov.

Pavlov: "Kashukhov không chống đỡ được nữa rồi à?" Vương Trung: "Lực lượng dự bị sắp hết rồi, kể cả lực lượng

dự bị của Kirienko. Nói cho cùng, đáng lẽ ra chúng ta nên là người đi trấn giữ bến phà phía dưới, hỏa lực của chúng ta mạnh hơn. Bây giờ chúng ta lại ngồi chơi ở chỗ này, trong khi quân của Kashukhoy, với trang bị kém xa chúng ta, lại phải đối mặt với đợt tấn công của quân địch.”

Pavlov nhún vai: “Ai mà biết trước được chứ?”

Bây giờ muốn điều động Sư đoàn của Vương Trung xuống dưới là điều không thể, bởi vì việc thay phòng thủ kiểu này sẽ tạo ra sự hỗn loạn rất lớn. Lúc quân địch chưa tới thì thay đổi còn được, chứ lúc này mà làm vậy thì khác nào tự sát.

Bởi vậy nên việc bố trí quân lực sai lầm chỉ có thể để như vậy.

Tất nhiên, người quyết định bố trí Vương Trung ở đây không phải hắn, mà là Bộ Tư lệnh Phương diện quân Tây. Vương Trung thầm nghĩ, sau này mình khi chỉ huy quân đội trên diện rộng, nhất định phải trinh sát nhiều hơn, cố gắng phán đoán chính xác hướng tấn công chủ yếu của quân địch. Lúc này, Popov lên tiếng: “Nói vậy cũng không được. Sở dĩ quân địch phải làm công tác đắp đất là vì bị hỏa lực của Sư đoàn ta đánh cho phải vậy. Ngay ngày đầu tiên, bọn chúng đã mất nhiều xe tăng như vậy. Nếu đổi quân của Kashukhov lên đây, chưa biết chừng họ cũng sẽ tổ chức tấn công dồn dập, còn chúng ta ở vị trí hiện tại của Kashukhov cũng sẽ ngồi chơi xơi nước, nhìn bọn chúng đào đất.” Điều này hoàn toàn có khả năng xảy ra.

Vương Trung: “Tóm lại là bây giờ Kirienko đã giao quyền chỉ huy cho Tham mưu trưởng của mình, còn ông ta thì đến chỗ Nguyên soái Semyon của Phương diện quân Tây để xin quân.

“Còn tôi, tôi muốn gọi điện thoại cho Đại Giám Mục Belinsky. Điện thoại của chúng ta có thể gọi thẳng tới thủ đô

chứ?”

Pavlov: “Có thể, dùng đường dây dân dụng. Đường dây quân dụng phải thông qua tổng đài của Phương diện quân, rất phiền phức.” Vương Trung: “Vậy tôi bảo tổng đài bên này nối cho tôi đường dây dân dụng được chứ?” “Được, hiện tại tất cả các đầu dây đều được nối với tổng đài của chúng ta.”

Vương Trung nhấc ống nghe lên: “Tôi là Rokossovsky, nối tôi đường dây dân dụng tới Yekaterinburg.”

Binh sĩ thông tin ở đầu dây bên kia hỏi: “Yekaterinburg chỗ nào ạ?”

“Nhà thờ lớn.”

“Vâng ạ.”

Vương Trung vừa cầm ống nghe chờ kết nối, vừa nhìn Pavlov và Popov. Rất nhanh, đầu dây bên kia lên tiếng: “Tổng đài Nhà thờ lớn. Xin hỏi ai đấy ạ?” Vương Trung: “Tôi là tướng Rokossovsky…”

“Là Thiếu tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky phải không ạ?”

“Phải.”

“Ngài muốn gặp Đại Giám Mục Belinsky?”

“Đúng vậy.”

“Xin chờ một chút.” Lại bước vào thời gian chờ đợi. Vương Trung nhìn Pavlov, đột nhiên hỏi: “Sao hai người không nói gì?”

Pavlov và Popov nhìn nhau, nói: “Sợ làm phiền cậu gọi cứu binh.”

Popov: “Đúng vậy, nhỡ đâu chúng tôi nói chuyện khiến cứu binh sợ mà chạy mất thì sao.”

(Chương bạo do bạn peternguyen2702 đẩy kim phiếu)

Chương 363: Chuyện Thường Làm Với Nữ …

Chương 470: Gọi Viện Quân 2

Vương Trung muốn mắng cho hai người này một trận, nhưng đầu dây bên kia đã vang lên giọng nói: “Rokossovsky hả? Có việc gì vậy?”

Vương Trung: “Là thế này, đơn vị của Kashukhov ở phía hạ du chúng tôi đã dùng hết lực lượng dự bị rồi. Lực lượng dự bị của Kirienko cũng đã được tung lên hết, nếu không có quân tiếp viện, tình hình mặt nam sẽ rất nguy hiểm.” Belinsky im lặng vài giây, hỏi: “Ta đây chỉ có Vệ giáo quân, điều động bọn họ tới có được không? Họ cũng có vũ khí, nhưng chỉ là có vũ khí thôi. Cậu hiểu ý ta chứ?” Vương Trung: “Tôi hiểu, tôi đã từng kề vai sát cánh chiến đấu với họ.”

Belinsky: “Được rồi. Ta sẽ lệnh cho người hộ tống Vệ giáo quân tới tiền tuyến. Ta sẽ điều những người có tố chất tốt nhất trong Vệ giáo quân tới đó. Sau khi có kinh nghiệm thực chiến, có lẽ họ có thể noi theo Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5, cải tổ thành quân đội chính quy.” Vương Trung: “Cảm ơn ngài.” “Cảm ơn gì chứ? Ta cũng đang chiến đấu vì tổ quốc, chỉ là ở một vị trí khác mà thôi. Cậu hãy cố gắng giữ vững. Cục Khí tượng căn cứ theo số liệu quan trắc được, và hồ sơ trong vòng 40 năm qua, dự đoán rằng khoảng một tuần nữa trời sẽ mưa.”

Vương Trung: “Rõ. Tôi sẽ chuyển lời tới Kashukhov và Trung tướng Kirienko. Còn nữa…”

Vương Trung định chào tạm biệt, nhưng đột nhiên nhớ ra một chuyện nên hỏi: "Tình hình Bộ Tổng tư lệnh thế nào rồi? Sau khi Nguyên soái Semyon tới Phương diện quân Tây, hình như chỉ còn lại Tham mưu trưởng Tukhachevsky…" Giáo chủ: "Tukhachevsky đã an ủi được Hoàng đế, ít nhất là trong khoảng thời gian này không cần lo lắng ông ta ra lệnh lung tung. Nếu tình hình mặt Bắc thực sự tồi tệ, phỏng chừng ông ta sẽ hạ lệnh rút quân."

Vương Trung: "Cho dù có hạ lệnh rút quân, thì cũng phải đợi đến khi mùa mưa tới. Chúng ta vốn quen với bùn lầy hơn, hơn nữa đường tiếp tế của chúng ta cũng ngắn hơn. Sau khi mùa mưa tới, quân địch căn bản không thể đuổi theo chúng ta, chúng ta có thể rút lui an toàn." Belinsky: "Ta nhớ rồi. Nhưng Bộ Tổng tư lệnh không nghe lời ta. Có lẽ cậu nên trao đổi vấn đề này với Công chúa điện hạ."

Vương Trung: "Cô ấy có thể can thiệp được chuyện này sao?"

Belinsky: "Hình như cô ấy không được vào phòng họp tác chiến và phòng bản đồ của Bộ Tổng tư lệnh, nhưng cô ấy vẫn luôn ở cùng Trung tướng Turgenev của Quân lệnh bộ, chắc là có thể gây ảnh hưởng phần nào." Vương Trung: "Tôi hiểu rồi. Nếu cần, tôi sẽ tìm cô ấy." Lúc này, Giáo chủ (Đại Giám Mục) nói "Chờ một chút", rồi đặt ống nghe xuống nói chuyện với ai đó. Một lúc sau, giọng nói của ông lại vang lên: "Xác định rồi, nhóm Vệ giáo quân đầu tiên sẽ lên đường vào tối nay, chiều mai có thể tới ga do Tập đoàn quân của cậu kiểm soát. Còn sử dụng như thế nào thì tùy cậu."

Vương Trung: "Vô cùng cảm ơn… À, đây là lời cảm ơn của cá nhân tôi."

Giáo chủ: "Vậy ta nhận lời cảm ơn của cậu."

Sau khi cúp điện thoại, Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói với Pavlov: "Thông báo cho Tập đoàn quân, ngày mai quân Vệ giáo tiếp viện sẽ đến. Cụ thể có bao nhiêu thì tôi không biết, nhưng ít nhiều cũng dùng được một chút." Vương Trung xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ quan sát.

Tốc độ đẩy mạnh công sự của kẻ địch không nhanh như lúc đầu, hiển nhiên là do ảnh hưởng từ cuộc đột kích lần trước của Vương Trung. Popov đi tới bên cạnh Vương Trung, vừa quan sát kẻ địch vừa nói: "Công binh ước chừng, ngày 10 tháng 10, quân địch sẽ đào đến vị trí cách lâu đài đầu cầu 50 mét. Trước lúc đó, chúng ta phải tìm cơ hội rút lui và đánh sập cầu. Nếu không, đợi chúng đến bờ sông rồi mới lắp đặt thuốc nổ thì sẽ không còn thuận tiện nữa."

Vương Trung: "Tối nay lắp đặt thuốc nổ luôn đi. Bắt đầu lắp đặt khi trời tối, hiện tại ban đêm đã dài hơn rồi, đến trước bình minh ngày mai chắc là lắp xong, sau đó chúng ta sẽ tranh thủ lúc rạng sáng trời còn tối mà rút khỏi lâu đài đầu cầu."

Popov: "Được. Đáng tiếc thật, cái đe tốt như vậy mà đập hai lần rồi chúng vẫn không mắc câu."

Vương Trung thở dài: "Đúng vậy. Hơn nữa còn phải đánh sập cả cây cầu bắc qua sông Desna nữa. Nhìn cây cầu này xem, lãng phí một cây cầu tốt như vậy."

Lúc này, Vương Trung mới thực sự hiểu được câu nói đó trong bộ phim nổi tiếng "GQUE

Sáng sớm ngày 3 tháng 10. Pavlov vẫn duy trì tư thế cầm ống nghe, nói: "Quân đội đầu cầu đã rút lui xong, thuốc nổ cũng đã lắp đặt xong." Vương Trung: "Cho nổ đi." Pavlov: "Cho nổ." Ngay sau đó, đỉnh chóp của lâu đài đầu cầu bên kia bờ sông bị thuốc nổ nhấc tung lên, phần cầu dẫn của cây cầu lớn giống như đồ chơi xếp hình, bị một đứa trẻ nghịch ngợm đẩy xuống dòng sông lớn, ầm ầm đổ sập.

Phần cầu chưa bị cho nổ bị bẻ cong bởi một lực cực lớn, nhưng ngay sau đó, thuốc nổ trên cầu cũng phát nổ, đường ray bị nổ thành từng đoạn, bay lên không trung rồi lại rơi xuống dòng nước.

Từ góc nhìn của Vương Trung, những chấm đỏ di chuyển, vốn dĩ không hề nhúc nhích trong chiến hào của kẻ địch, đều đồng loạt hoạt động, hiển nhiên là bị chuỗi tiếng nổ lớn liên tiếp vừa rồi dọa sợ.

Nhìn những hình người tí hon màu đỏ sáng đang chạy tán loạn khắp nơi trong chiến hào, Vương Trung bỗng dưng tìm lại được một chút cảm giác trẻ con, đáng tiếc là hiện tại hắn không có chai nước khoáng, nếu không đã có thể đổ nước xuống chiến hào rồi. (Chương bạo do bạn peternguyen2702 đẩy kim phiếu)

Chương 364: Gặp Người Quen

Chương 471: Địch Bắt Đầu Tất Công

Pavlov buông ống nghe: "Tiếp theo phải xem tốc độ đào hào của quân địch thế nào, theo tốc độ hiện tại, ước chừng ngày 9 tháng 10 chúng sẽ đào đến bờ sông. Nếu tình hình khả quan thì lúc đó trời sẽ mưa."

Vương Trung quan sát bờ bên kia một chút, nghe thấy tiếng bước chân của tham mưu thông tin, bèn quay đầu lại, thấy người tham mưu đang bắt đầu cập nhật toàn bộ bản đồ chiến tuyến trên tường. Thông thường, bản đồ tình hình chiến tuyến của sở chỉ huy cấp Sư đoàn sẽ không cập nhật ngay lập tức vì sở chỉ huy không quản lý được tình hình của các đơn vị khác, mà sẽ tổng hợp thông tin tình báo trong một khoảng thời gian sau đó mới tiến hành cập nhật, nhằm giảm bớt khối lượng công việc cho tham mưu.

Như vậy, chỉ cần hai, ba người tham mưu là có thể phụ trách công việc cập nhật tình hình cho sở chỉ huy cấp Sư đoàn.

Còn ở bộ tư lệnh Tập đoàn quân, phải có đến hơn chục người tham mưu thay phiên nhau làm việc liên tục để cập nhật những thông tin tình báo đã qua xác minh lên bản đồ, ngoài ra còn có thêm mấy chục người tham mưu khác phải liên tục xác minh rất nhiều tin tức hỗn tạp, không rõ ràng.

Vương Trung nhìn bản đồ mà người tham mưu đang cập nhật, đột nhiên phát hiện ra một điểm: "Hôm qua quân địch ở

tuyến Bắc không tiến công sao? Có đơn vị nào chặn chúng lại à?"

Tham mưu: "Là quân địch tự dừng tiến công, ước chừng là đang bổ sung nhiên liệu và đạn dược."

Vương Trung cười: "Tuyến tiếp tế của quân địch bắt đầu đuối sức rồi, tuyến đường phía Bắc của chúng đã kéo dài đến vậy, năng lực vận chuyển không theo kịp nữa." Pavlov nhìn về phía tận cùng bên trái của bản đồ - cũng chính là cực Tây, sau đó nhìn đọc theo bản đồ đến vị trí tiên phong của quân địch: "Chỗ này cách gần 1000 km rồi, xảy ra vấn đề cũng là chuyện bình thường." Vương Trung: "Sau khi trời mưa, vấn đề sẽ càng nghiêm trọng hơn."

Hắn lại nhìn ra ngoài cửa sổ quan sát: "Mưa mau xuống đi, mau lên!"

Thế nhưng, cho đến tận ngày 9 tháng 10, trời vẫn không có lấy một giọt mưa.

Sáng ngày 9 tháng 10, Vương Trung vừa bước vào hầm ngầm của Sư bộ, đã thấy Popov, người trực ca đêm, đang nghe điện thoại: "Hiện tại quân địch vẫn chưa có động tĩnh gì, chúng ta vẫn đang tiếp tục theo dõi sát sao. Đúng vậy… Ô, hắn đến rồi, tôi chuyển máy cho hắn." Nói xong, Popov đưa ống nghe cho Vương Trung: "Kirienko trung tướng muốn nói chuyện với cậu."

Vương Trung nhận lấy ống nghe: "Chào ngài, trung tướng." "Bây giờ tình hình đang rất tệ." Kirienko trung tướng nói thẳng luôn vấn đề: "Nếu không có quân Vệ giáo liên tục tiếp viện thì chắc chiến tuyến của chúng ta đã sụp đổ rồi. Tin tốt là, mũi tiến công phía Bắc của quân địch đã dừng lại được 2 ngày rồi." Vương Trung: "Đúng vậy, có thể là do quân địch ở mặt trận phía Bắc không được bổ sung quân số kịp thời, bọn chúng cần mặt trận phía Nam có bước tiến triển mới có thể

hoàn thành thế gọng kìm này. Vì vậy, áp lực của chúng ta bây giờ càng lớn hơn." Kirienko: "Nói áp lực lớn hơn thì cũng không thể diễn tả hết được tình hình hiện tại đâu. Cậu có biết là hôm qua, sở chỉ huy của Kashukhov bị tấn công không? Bản thân ông ta thì chỉ bị thương nhẹ ngoài da thôi, nhưng đám tham mưu thì chết gần hết rồi. Tình trạng hiện tại của quân đoàn đó là đến rút lui cũng chưa chắc đã tổ chức được đâu.

"Nếu trời không mưa, e là chúng ta không rút lui được!" Vương Trung: "Không được, tuyến tiếp tế của quân địch trước mặt chúng ta rất ngắn, hơn nữa bọn chúng dừng ở đây lâu như vậy, chắc chắn đang tích tụ một bụng tức giận. Nếu trời không Kirienko: "Thời tiết chết tiệt, những năm trước, đến ngày 7 là một số nơi đã bắt đầu có mưa rồi."

Vương Trung: "Anh nói với tôi những điều này cũng vô ích, chẳng lẽ tôi có thể làm phép cầu mưa cho anh được sao?" "Cái gì?" Ngay cả qua điện thoại cũng có thể nghe ra sự khó hiểu trong giọng nói của Kirienko. Xem ra người Ant không có thói quen cầu mưa, bởi vì đất nước của họ vốn không thiếu nước. Lãnh thổ của Ant có rất nhiều sông ngòi, nhưng tất cả đều chảy theo hướng Nam Bắc. Vấn đề là lãnh thổ của Ant lại trải dài theo hướng Đông Tây, cho dù sông ngòi chảy theo hướng Nam Bắc có nhiều nước đến đâu cũng không thể nào hỗ trợ được cho toàn bộ hoạt động vận chuyển hàng hóa theo hướng Đông Tây trên lãnh thổ của họ. Vương Trung: "Ý tôi là cầu nguyện với Chúa, mong Ngài cho trời mưa."

"Cậu quên chúng ta là những người theo chủ nghĩa thế tục rồi à?" Những người theo chủ nghĩa thế tục cho rằng, tất cả những "điều thần kỳ" đều có thể giải thích bằng khoa học, chỉ là con người vẫn chưa tìm ra được mà thôi.

Bởi vậy, những người theo chủ nghĩa thế tục sẽ không cầu mưa, mà sẽ dựa vào các dữ liệu khí tượng để dự báo thời điểm mưa.

Kirienko: "Dựa theo dữ liệu của những năm trước, có thể đến tận ngày 20 tháng 10 trời mới mưa, đến lúc đó e là chúng ta chỉ có thể vừa đánh vừa rút lui."

"Tin tốt là, do quân địch ở mặt trận phía Bắc không có động tĩnh gì nên chúng ta sẽ sớm nhận được quân tiếp viện chính quy. Ngoài ra, Tập đoàn quân phía Tây cũng đang xây dựng tuyến phòng thủ thứ hai ở phía sau chúng ta."

Vương Trung vừa định trả lời Kirienko thì trên bầu trời bỗng nhiên vang lên tiếng đạn pháo rơi xuống.

Tiếng nổ vang lên gần như ngay lập tức, sóng xung kích khiến cả hầm ngầm rung lắc dữ dội, bụi đất rơi xuống đầu Vương Trung.

(Chương bạo do bạn peternguyen2702 đẩy kim phiếu)

Chương 365: Hẹn Gặp Lại Ở Prosen

Chương 472: Trận Chiến Ác Liệt Nổ Ra

Pavlov loạng choạng chạy vào: “Chết tiệt, là trọng pháo, quân địch chuẩn bị tấn công rồi!”

Vương Trung nhìn ra bên ngoài, chiến hào của quân địch đã được đào đến vị trí cách bờ kè ven sông khoảng 20 mét. Nói cách khác, chỉ cần phát động tấn công, quân địch xông ra khỏi chiến hào chạy khoảng 2 bước là có thể nhảy xuống sông.

Nhờ có bản đồ chiến thuật, Vương Trung nhìn thấy đội quân cầu phao của địch đã vận chuyển các thiết bị cần thiết để bắc cầu đến bờ sông. Hắn lập tức ra lệnh cho Pavlov: “Thông báo cho pháo binh, thực hiện phương án hỏa lực số 4.”

Phương án hỏa lực số 4 chính là nã pháo vào bờ sông, làm như vậy có thể phá hủy được các thiết bị bắc cầu đã được vận chuyển đến bờ sông. Trong lúc Pavlov đang dùng một chiếc điện thoại khác để ra lệnh, Vương Trung nghe thấy Kirienko hỏi: “Bên đó cũng bắt đầu rồi sao?” “Vâng, quân địch đã tiến đến bờ sông, cuối cùng cũng chịu phát động tấn công vượt sông rồi. Nhưng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng để đánh giáp lá cà với bọn chúng.” “Vậy tôi không làm phiền cậu nữa, chúc may mắn.”

Nói xong, Kirienko cúp máy. Vương Trung vừa đặt ống nghe xuống, Popov đã nói: “Cuối cùng cũng chịu đánh, đám lính này chờ đến sốt ruột cả lên rồi. Ít nhất là trong cuộc tấn công ngày hôm nay, chúng ta có thể chặn được chúng.”

Lúc này, Pavlov vừa mới ra lệnh cho pháo binh đoàn xong, đột nhiên sắc mặt hắn biến đổi, hét lớn: "Pháo binh? Pháo binh?". Hắn dập máy, quay đầu lại hét lớn: "Tham mưu thông tin! Đường dây điện thoại bị pháo bắn đứt rồi! Mau phái người đi kiểm tra, sửa chữa ngay lập tức!"

Mặc dù quân địch đang chuẩn bị hỏa lực, nhưng trong tình huống hiện tại, nhất định phải lập tức cử người đi kiểm tra, sửa chữa đường dây, khôi phục liên lạc, cho dù điều đó đồng nghĩa với việc người được cử đi sẽ phải đối mặt với nguy hiểm cực kỳ lớn.

Nếu kéo dài thời gian, để lỡ mất thời cơ thì sẽ hỏng việc lớn.

Vương Trung: "Thực ra chúng ta vẫn còn máy bộ đàm mà." "Dùng máy bộ đàm, cậu vừa hô lên một tiếng là bên kia nghe thấy hết đấy!"

Vương Trung: "Trong tình huống nguy cấp thế này thì cần gì phải bận tâm đến những điều đó!"

Nói xong, hắn nhìn về phía bờ bên kia.

Bên kia bờ sông, ngoài chiến hào, trên một ụ đất cao cách bờ sông khoảng 1 km còn có một đài quan sát pháo binh. Vương Trung vẫn luôn nhìn chằm chằm vào đài quan sát pháo binh đó, hy vọng sẽ có một tên sĩ quan cấp cao nào đó xuất hiện, kết quả là không biết quân Prosen có đề phòng hay không mà sau ngần ấy ngày, sĩ quan "đứng canh" ở đài quan sát pháo binh đó vẫn chỉ là một tên sĩ quan cấp úy.

Vương Trung không muốn lãng phí đạn pháo vào một tên sĩ quan cấp úy nữa. Quân đội Prosen, Quân đoàn ky sĩ Asgard, Sư bộ Tập đoàn quân số 1. Gilles: "Hôm nay tấn công, tôi muốn đích thân đến tiền tuyến đốc chiến! Nhất định phải chọc

thủng được tuyến phòng ngự của quân địch trong vòng một ngày!”

Feliz: “Tuyệt đối không được! Tên Bạch Mã tướng quân đó rất thích tập kích vào bộ chỉ huy!”

“Thứ nhất, hiện tại chúng ta có công sự phòng ngự rất kiên cố. Thứ hai, việc Bạch Mã tướng quân hai lần tập kích đúng vào bộ chỉ huy có thể chỉ là trùng hợp.”

Gilles nghiêm nghị nói: “Hơn nữa, các tướng sĩ đang xả thân nơi chiến trường, còn tôi là chỉ huy, lại không muốn gánh chịu bất kỳ một chút nguy hiểm nào, một quân đội như vậy thì làm sao có thể chiến thắng?”

Feliz: “Nhưng lần trước Bạch Mã tướng quân suýt chút nữa là đã tấn

Gilles cười, vén một góc áo khoác sĩ quan, để lộ chiếc chìa khóa đeo bên hông: “Tôi đã sửa xong cho tên lính chì đó rồi, cùng lắm thì để hắn đỡ thay một lần nữa. Cứ quyết định như vậy đi, cậu đi thông báo cho Kruger, Sư đoàn trưởng Sư đoàn Ampla, tôi muốn đích thân đến Sư đoàn của hắn để đốc chiến.” Nghe được mệnh lệnh từ Sư bộ, Kruger nhíu mày: “Nếu để tên chỉ huy đó chết trên trận địa của tôi thì tôi tiêu đời.” Hắn quay đầu lại hỏi Tham mưu trưởng: “Có chỗ nào tương đối an toàn mà có thể quan sát được tình hình ở tiền tuyến không? Ví dụ như chỗ nào đó cao hơn một chút chẳng hạn.”

Tham mưu trưởng nhìn bản đồ: “Có một đài quan sát pháo binh khá ổn, được ngụy trang rất kỹ, cho đến giờ vẫn chưa bị quân Ant oanh tạc. Tôi nghĩ có thể sắp xếp để quân trưởng đến đó đốc chiến.”

Kruger gật đầu: “Chỗ đó cách bờ sông hơn 1km, được, cứ quyết định như vậy đi. Chuẩn bị xe, tôi muốn đến đó kiểm tra

xem đài quan sát có an toàn hay không.”

Sĩ quan phụ tá của Kruger lập tức xoay người đi chuẩn bị xe.

Khoảng 30 phút sau, xe của Kruger đến đài quan sát pháo binh.

Hắn không đến đài quan sát ngay mà xuống xe ở chỗ cách đó khoảng 1km, sau đó đi bộ dọc theo chiến hào đến đài quan sát.

Những người lính Prosen gặp hắn trên đường đều tỏ vẻ kinh ngạc, tất cả đều đứng nghiêm chào hắn.

Kruger cứ như vậy đi thẳng một mạch đến đài quan sát pháo binh.

Chương 366: Hẹn Gặp Lại Ở Prosen 2

Chương 473: Tự Chui Đầu Vào Lưới

Tên Đại úy trấn giữ đài quan sát giật bắn mình: "Sư đoàn trưởng!"

Kruger phẩy tay, sau đó di chuyển từ trong bóng tối đến gần cửa sổ quan sát, cẩn thận quan sát tình hình bên ngoài. Cả hai bên bờ Đông Tây đều có thể nhìn thấy rõ ràng, đây quả thực là một vị trí quan sát rất tuyệt vời.

Vấn đề còn lại là, liệu Rokossovsky có nã pháo vào đây hay không.

Kruger đã từng chứng kiến cảnh Rokossovsky nã pháo khiến Sư đoàn trưởng Sư đoàn Ampla bị thương nặng đến mức không thể cứu chữa. Hắn quyết định ở lại đây chờ quân trưởng Gilles đến.

Vốn dĩ Vương Trung không hề để ý đến đài quan sát pháo binh cách sông Desna 1km, hắn đang bận quan sát, phán đoán hướng tấn công chính của quân địch để bố trí quân dự bị đến đúng vị trí.

Hắn chỉ lơ đãng liếc mắt nhìn đài quan sát pháo binh đó một cái, sau đó giật bắn mình.

Ta xxx, làm sao lại có Sư trưởng ở đây! Phải biết rằng, từ khi phát hiện ra đài quan sát pháo binh đó, Vương Trung đã cho pháo binh đo đạc tọa độ, chỉ chờ "con mồi béo bở"" xuất hiện.

Cuối cùng thì "con mồi" cũng đã xuất hiện!

Tuy "con mồi" không tự mình lao đầu vào, nhưng "cây" có thể chủ động tìm đến "con mồi"

8 giờ sáng ngày 9 tháng 10, đội xe của Gilles bị chặn lại. Feliz xuống xe hỏi: "Có chuyện gì vậy? Trên xe là Gilles trung tướng đấy!"

Tên Thiếu tá chặn xe giơ tay chào theo nghỉ thức quân đội, sau đó nói lớn: "Báo cáo, Tham mưu trưởng ra lệnh cho tôi nhất định phải chặn xe của ngài lại."

Gilles nhíu mày:

"Có chuyện gì?"

"Báo cáo, khi Sư đoàn trưởng Sư đoàn Ampla, thiếu tướng Kruger, đến kiểm tra đài quan sát pháo binh mà ngài muốn đến thì gặp pháo kích, xà ngang của đài quan sát bị sập, Kruger thiếu tướng bị thương ở vai, hiện đã được đưa đến bệnh viện dã chiến. Tham mưu trưởng cho rằng, trong tình huống này, ngài không nên đến tiền tuyến nữa."

Tên Thiếu tá chặn đường nói lớn.

Feliz quay đầu lại nhìn Gilles: "Liệu có phải quân địch đã nhận được tin tức, biết ngài muốn đến đó nên mới pháo kích hay không?"

Gilles im lặng vài giây, sau đó nói: "Hiện tại Sư đoàn Ampla không có ai chỉ huy, tôi sẽ đến Sư bộ của Sư đoàn Ampla. Tôi muốn xem xem, tên Bạch Mã tướng quân đó có thể tìm ra tôi, sau đó pháo kích tôi hay không!" Bên phía Vương Trung, hắn trơ mắt nhìn vị Sư trưởng kia bị người ta khiêng đi.

Dù sao cũng có công sự, với độ chính xác khi bắn gián tiếp của lựu pháo, muốn tiêu diệt kẻ địch trong công sự là rất khó.

Lần này chỉ là đạn pháo rơi gần công sự, khiến công sự bị sập. Vị sư đoàn trưởng kia khá đen đủi, bị đất đá sập đè trúng vai, những người khác trong công sự đều bình an vô sự. Đây là khi Vương Trung đã quan sát trước khoảng cách, tính toán kỹ lưỡng các yếu tố bắn.

Có vẻ muốn đảm bảo sát thương, vẫn phải dùng trọng pháo bắn trực tiếp.

Một phát 203 nện thẳng vào công sự, còn lo không giết được người sao?

Đúng lúc này, quân địch bắt đầu thả khói.

Vương Trung: "Chuẩn bị chiến đấu!"

Phòng tuyến bờ đông bên này, Vương Trung đã thiết lập rất nhiều lớp.

Quân địch thích thả khói, điểm này tất cả chỉ huy của Sư đoàn Cận vệ số 1 đều rõ, nên bờ đông cũng tính đến tình huống này.

Vương Trung cho bố trí hỏa lực ở tầng hai của các tòa nhà ven sông.

Có chút giống ý tưởng thiết kế pháo đài trong Thế chiến thứ nhất.

Bản thân đê chắn sóng rất dốc, rất khó leo, cho dù quân địch có bơi qua sông, lên được bờ cũng phải đi cầu thang. Súng máy trên tầng hai bắn xiên xuống, có thể khống chế hoàn toàn những cầu thang này.

Đúng vậy, đây là cửa tử đầu tiên Vương Trung thiết lập cho quân địch, cho dù chúng dựa vào màn khói yểm hộ qua sông, cũng phải đối mặt với hỏa lực bắn chặn của súng máy - khói không ảnh hưởng đến hỏa lực này, ngược lại khiến quân địch trong khói không nhìn rõ vị trí súng máy để phản công. Cho

dù quân địch vượt qua cửa tử này, Vương Trung còn bố trí phòng tuyến thứ hai. Vương Trung cho phong bế phần lớn cửa sổ của các tòa nhà ven đường, sau đó bỏ trống toàn bộ các phòng hướng ra bờ sông, bên trong không có một người phòng thủ nào.

Toàn bộ quân phòng thủ đều ở bên ngoài phòng.

Như vậy, quân địch không thấy rõ tình hình trong phòng, sau khi dùng thuốc nổ cho nổ tung gạch đá bịt kín cửa sổ rồi xông vào, sẽ gặp ngay hỏa lực súng tiểu liên của lính canh giữ ở cửa.

Chương 367: Xin Trang Bị

Chương 474: Thế Tiến Công Như Vũ Bão

Ngoài ra, Vương Trung còn cho đặt mìn trong những căn phòng hướng ra bờ sông. Mìn bố trí bên ngoài sẽ bị nổ do áp suất, vậy mìn bố trí trong phòng thì sao? Hơn nữa cửa sổ của căn phòng này còn bị bịt kín bằng gạch và bao cát.

Thiết kế như vậy sẽ giảm thiểu tối đa tình trạng nổ do áp suất.

Tất nhiên, tâng một của các tòa nhà ven sông cũng có những nơi được cải tạo thành trận địa pháo chống tăng, với loại công trình này, Vương Trung áp dụng một logic phòng thủ khác. Những bức tường quay lưng về phía bờ sông của những tòa nhà này đều bị phá bỏ, chỉ để lại cột chịu lực, còn hỏa điểm súng máy được bố trí ở dãy nhà thứ hai.

Như vậy, một khi pháo thủ chống tăng rút lui, tầng một của những tòa nhà này sẽ trở thành khu vực sát thương hỏa lực thuần túy.

Hơn nữa, việc phá bỏ bức tường quay lưng ra bờ sông ở tâng một cũng tạo điều kiện cho việc di chuyển pháo chống tăng. Loại pháo như Z1S-30 có thể trực tiếp ra vào tầng một. Nếu quân địch đột phá được lớp phòng thủ này, muốn tấn công tầng hai cũng khó như lên trời.

Vì Vương Trung đã cho dỡ bỏ toàn bộ cầu thang lên tầng hai của các tòa nhà ven sông, bình thường di chuyển đều bằng thang gỗ, lúc đánh nhau thì cất thang gỗ đi.

Trừ khi quân Prosen biết bay, nếu không thì đừng hòng lên được.

Cho dù có lên được, cũng có lính Sư đoàn Cận vệ số 1 cầm súng tiểu liên chờ sẵn. Nếu tất cả những thứ này đều vô dụng, quân địch chiếm được hoàn toàn các tòa nhà ven đường, chúng cũng sẽ phát hiện không thể vào được boongke ngầm bên dưới.

Tất cả lối vào boongke đều ở phía dãy nhà thứ hai, nối với nhau bằng đường hầm.

Nếu quân địch muốn tấn công dãy nhà thứ hai, chúng sẽ phải đối mặt với hỏa lực từ boongke phía sau.

Khi phương án thiết kế này được đưa ra, đám Pavlov đều kinh ngạc, bởi vì Học viện Quân sự của Liên Xô hoàn toàn không dạy cách thiết kế trận địa phòng ngự như vậy. Vương Trung không nói cho bọn họ biết, thực ra đây không phải là ý tưởng của hắn, mà đến từ "Địa đạo chiến".

Chính hắn cũng không ngờ, một trong những bộ phim yêu thích nhất thời thơ ấu, sau khi xuyên không lại có thể phát huy tác dụng!

Lúc này, Vương Trung chỉ chờ quân địch đến, xem xem thứ học được từ phim ảnh rốt cuộc có tác dụng gì không. Quân địch đã rải khói xong, mơ hồ nghe thấy tiếng còi từ bờ bên kia.

Vasili căng thẳng nói: "Còi kìa, quân địch tấn công rồi." Vương Trung: "Đóng tất cả cửa boongke."

Pavlov lập tức truyền lệnh. Để tiện ra vào, Sư đoàn bộ vẫn chừa lại một cửa thông lên mặt đất, lúc này sau khi đóng cửa này lại, muốn ra khỏi boongke của Sư đoàn bộ, chỉ có thể đi đường hầm dài.

Vì bên trong không có không khí lưu thông, khói trắng bên ngoài căn bản không bay vào boongke. Vương Trung dùng

hack nhìn thấu khói để quan sát động tĩnh của quân địch.

Bên phía bến phà, rõ ràng quân địch muốn bắc cầu phao, nên những người ra khỏi chiến hào chủ yếu là lính công binh cầu phà.

Vương Trung: "Ra lệnh cho pháo cối hạng nặng khai hỏa, phương án hỏa lực số ba." Phương án số ba là tấn công bến phà đối diện.

Để mặc cho quân địch bắc cầu phao quả thật không ổn, chúng sẽ kéo đến ào ạt, bản thân chỉ có một sư đoàn, tốt nhất là khiến cuộc tấn công của chúng đừng quá thuận lợi.

Tiếng pháo cối vang lên, cùng lúc đó, lính xung kích của địch cũng xuống nước.

Quân Prosen còn mang theo cả xuồng thép, đặt xuống sông để vận chuyển vũ khí hạng nặng, binh lính xung kích đẩy xuồng di chuyển. Lúc này, súng máy và xe bọc thép của địch bắt đầu bắn loạn xạ vào tầng hai của các tòa nhà ở bờ đông.

Đáng tiếc, Vương Trung đã cho ngụy trang hỏa lực rất kỹ, quân địch căn bản không phát hiện ra hỏa lực thực sự ở đâu.

Đúng lúc này, chuông điện thoại reo lên, Pavlov vui mừng: "Kết nối được rồi! Tốt!" Hắn nhấc điện thoại: "Bộ chỉ huy sư đoàn đây, đúng rồi, quân địch đang vượt sông, chưa cần điều động lực lượng dự bị, cứ chờ xem."

Đặt điện thoại xuống, Pavlov quay lại nói: "Trung tá Yevgeny có vẻ sốt ruột rồi." Vasili: "Tôi cũng sốt ruột, hay là chúng ta khai hỏa đi, thế này yên tĩnh quá." Vương Trung: "Không phải vẫn có tiếng pháo cối hạng nặng bắn sao?"

"Xa quá! Không đã."

Vasili nhìn ra ngoài cửa sổ: "Hay là chúng ta khai hỏa đi?" Vương Trung: "Đừng nóng vội, mới nghe thấy còi báo hiệu

tấn công của quân địch được mấy phút chứ.”

Popov: “Anh nên bình tĩnh như một vị tướng chứ.” Vương Trung thầm nghĩ, tôi bình tĩnh là vì tôi hack nhìn xuyên tường đấy, quân địch bơi đến đâu tôi đều biết. Pavlov nhìn đồng hồ, hỏi: “Hay là, để pháo binh khai hỏa? Ít nhiều gì cũng bắn trúng được một ít quân dự bị của chúng?”

Vương Trung: “Sao anh cũng mất bình tĩnh thế? Đợt tấn công đầu tiên của quân địch, chắc chắn sẽ thất bại, yên tâm đi.”

Hắn nói xong, cả boongke của bộ chị huy sư đoàn đều im lặng.

Vương Trung tập trung tinh thần quan sát quân địch, bỗng nhiên cảm thấy có người kéo áo mình. Hắn quay lại nhìn, là Nelly, cô hầu gái nhỏ: “Tôi cũng rất lo lắng, phải làm sao bây giờ?” Vương Trung: “Sao vậy, cô không tin bố trí của tôi có thể đánh bại quân địch sao?” “Không phải.”

Vương Trung đưa tay xoa đầu Nelly: “Yên tâm.”

Đúng lúc này, Vương Trung nhìn thấy đợt quân địch đầu tiên đổ bộ, chúng thử leo lên đê chắn sóng trước, phát hiện không lên được thì ùa về phía cầu thang.

Chương 368: Xin Trang Bị 2

Chương 475: Xác Chết Đầy Sông

Vương Trung: “Bắn!”

Pavlov nói với ống liên lạc: “Bắn!”

Súng máy trên tầng hai lập tức khai hỏa, tạo thành lưới lửa phong tỏa toàn bộ cầu thang.

Quân địch bị bao phủ trong làn khói, còn chưa kịp nhìn rõ tình hình đã bị hỏa lực như mưa bão bắn quục.

Một số lính kỳ cựu của Prosen dựa vào kinh nghiệm và trực giác nằm rạp xuống, tránh được mưa đạn.

Nhưng quân Prosen cũng bị dồn ép, chúng bò dọc theo cầu thang, cho đến khi bị trúng đạn mới chịu dừng lại. Vương Trung: “Pháo cối!” Pháo cối hạng nặng được phân bổ cho các trung đoàn, theo mệnh lệnh của Vương Trung, pháo cối của Trung đoàn súng trường cận vệ 5 Beshenkovskaya khai hỏa. Đạn pháo liên tục rơi xuống bãi đất trống.

Tuy pháo cối không được chính xác, nhưng quân địch quá đông đúc.

Lúc này, Vương Trung nhìn thấy có sĩ quan của Prosen bắn pháo tín hiệu về phía hỏa lực tầng hai.

Ánh sáng đỏ của pháo tín hiệu dù cách màn khói vẫn có thể chỉ thị sơ bộ phương hướng.

Vấn đề duy nhất là, viên sĩ quan này bắn theo cảm tính, pháo tín hiệu thực ra không rơi trúng hỏa điểm súng máy. Tuy nhiên, pháo binh ở bờ bên kia đã khai hỏa.

Những khẩu pháo này nằm ngoài tầm chiếu sáng của Vương Trung.

Dù sao tầm bắn của pháo binh Prosen cũng không tệ. Đạn pháo liên tục rơi xuống tầng hai, dựa vào mật độ hỏa lực mà thực sự đã bắn im được một khẩu súng máy! Vương Trung: "Gọi điện cho pháo binh, pháo binh địch nằm ngoài tầm nhìn của tôi, chắc là không xa!"

Pavlov vừa định nhấc điện thoại, bỗng nghe thấy tiếng trọng pháo: "Khoan đã, pháo binh khai hỏa rồi à?"

Vasili: "Chắc là đài quan sát pháo binh đã nhìn thấy vị trí pháo binh địch rồi."

Vương Trung cho bố trí đài quan sát pháo binh trên nóc tòa nhà, nhưng hắn cứ tưởng Sĩ quan pháo binh trên nóc nhà đã hy sinh trong lúc chuẩn bị hỏa lực.

Bây giờ xem ra không phải. Pháo binh địch vốn đang bắn dồn dập vào vị trí pháo sáng bỗng ngừng bắn.

Hỏa lực súng máy lập tức lại vang lên.

Nhưng trong khoảng thời gian này, đã có rất nhiều lính Prosen vượt qua cửa tử đầu tiên.

Quân Prosen rõ ràng đã chuẩn bị cho chướng ngại vật thứ hai, chúng trực tiếp dùng thuốc nổ cho nổ tung các cửa sổ bị bịt kín.

Tuy nhiên, chúng không biết phía sau cửa sổ có mìn.

Tên lính Prosen đầu tiên trèo qua cửa sổ bị nổ văng ra ngoài.

Vương Trung nhìn rõ mười mươi, cười ha hả.

Những người khác trong phòng bản đồ đều lộ vẻ mặt nghỉ hoặc, không biết Vương Trung đang cười cái gì.

Bộ tư lệnh Sư đoàn Ampla, Quân đoàn Ky sĩ Asgard, quân đội Prosen. Gilles đang sốt ruột chờ báo cáo từ tiên tuyến.

Tham gia tấn công ngoài Tiểu đoàn súng phóng lựu của Sư đoàn Ampla, còn có hai tiểu đoàn súng phóng lựu của một sư đoàn súng phóng lựu khác.

Ngoài ra còn có một đơn vị công binh cầu phà được điều động từ phía sau đến để phụ trách bắc cầu.

Sau khi hoàn thành việc bắc cầu, lực lượng thiết giáp của Prosen cũng sẽ tham gia tấn công. Xe tăng phun lửa II sẽ dọn dẹp sạch sẽ tất cả các tòa nhà. Đây là một trong những kinh nghiệm mà Prosen đã đúc kết được trong Chiến dịch Kalinin, khi khói mù che khuất tầm nhìn của cả hai bên, súng phun lửa của xe tăng phun lửa vẫn có thể gây sát thương hiệu quả, chỉ cần bắn vào nơi có tia lửa lóe lên là được.

Theo ghi chép, quân của Rokossovsky chưa từng gặp phải xe tăng phun lửa II, lần này phải cho hắn ta nếm mùi lợi hại.

Gilles đi đi lại lại trong sở chỉ huy, cuối cùng không nhịn được nói: “Hay là tôi ra tiền tuyến xem sao!”

“Không được!”

Feliz lớn tiếng ngăn cản: “Tuyệt đối không được! Mặc dù Sư đoàn trưởng Kruger đã qua cơn nguy kịch, nhưng ông ấy cũng không thể trở lại chỉ huy!”

Thật ra, nếu không phải toàn bộ sĩ quan tham mưu của Sư đoàn bị tiêu diệt, thì việc sư đoàn trưởng bị thương rời sân không ảnh hưởng quá lớn đến một sư đoàn.

Gilles thở dài, cau mày tiếp tục đi tới đi lui, kết quả là đám sĩ quan tham mưu của Sư đoàn Ampla không ai dám hó hé một lời - dù sao thì vị này là người được Hoàng đế sủng ái.

Chưa kể, vị này có thể thuyết phục Hoàng đế, người đang nóng lòng muốn kết thúc chiến tranh, chấp nhận phương án đào hào tiến quân của hắn để giảm thiểu thương vong, trong suốt hai mươi ngày qua, những lời đồn đại về việc này càng ngày càng trở nên kỳ quặc.

Thậm chí có người còn thê sống thề chết rằng, Gilles bán đứng bản thân để lấy lòng Hoàng đế, thực chất là trai bao của Hoàng đế.

Gilles chưa bao giờ phủ nhận những lời đồn đại này - tất nhiên cũng có thể là hắn ta không biết.

Tóm lại lúc này không ai dám nói lời nào, chỉ biết nhìn Gilles đi tới đi lui.

Cuộc tấn công bắt đầu được hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng có tin tức truyên đến. “Báo cáo Trung tướng.” người lính truyền tin chào Gilles: “Quân ta bị quân Ant chặn đứng hoàn toàn trên bờ sông. Làn khói đầu tiên đã tan. Chỉ huy tiền tuyến yêu cầu được bắn trực diện.” “Không được.” Gilles gắt lên: “Bắn thêm một loạt khói nữa. Pháo chống tăng của địch rất mạnh. Yêu cầu pháo binh duy trì hỏa lực khói mù cho đến khi bắc cầu xong!”

“RõI”

Gilles tiếp tục đi tới đi lui, miệng lầm bẩm: “Giá mà lúc này có lính dù thì tốt biết mấy.”

Feliz nói: “Bây giờ cũng có thể yêu cầu không quân yểm trợ mà.”

Gilles lắc đầu: “Bây giờ bờ sông toàn là khói, chúng sẽ lấy cớ không nhìn thấy mục tiêu nên không đến đâu. Chúng ta đã giảm bớt được rất nhiều thương vong nhờ chiến thuật đào hào tiến quân, bây giờ là lúc phải dùng mạng người để công phá tuyến phòng thủ của quân địch.”

Chương 369: Tin Đồn Lan Truyền Nhanh T…

Chương 476: Xác Chết Đầy Sông 2

Vương Trung lẩm bẩm: "Quân địch tổn thất nặng như vậy mà vẫn tiếp tục tấn công sao?"

Thật ra, không ai trong boongke biết quân Prosen tổn thất bao nhiêu, vì không ai nhìn thấy.

Lúc này, tất cả hỏa lực của Sư đoàn Cận vệ số 1 đều đang bắn mù, dựa vào các thông số đã xác định trước đó để bắn, nhằm đối phó với màn khói của quân địch.

Chỉ có Vương Trung là người duy nhất nhìn thấu màn khói, nhìn thấy xác lính Prosen chất thành đống trên bờ sông. Lực lượng công binh cầu phà của địch vẫn đang liều mình bắc cầu dưới hỏa lực của pháo cối hạng nặng, hiện tại cầu phao đã được bắc được một nửa.

Vì vậy, Vương Trung ra lệnh: "Ra lệnh cho pháo binh chuyển hỏa lực, yêu cầu đài quan sát dẫn đường cho pháo binh bắn phá bến phà." Pavlov không chút nghỉ ngờ, lập tức cầm lấy ống nghe điện thoại.

Popov thì đề nghị: "Hay là chúng ta cứ để một bộ phận quân địch lọt vào, cứ để mặc đám lính nhắm mắt nhắm mũi bắn vào màn khói thế này, e là chúng sẽ sinh nghỉ. Phải để chúng ta nhìn thấy quân địch, rồi sau đó tiêu diệt chúng mới được."

Vương Trung lắc đầu: "Không được, việc quân địch có thể chọc thủng tuyến phòng thủ bằng hỏa lực đầu tiên của chúng

ta gần như là điều chắc chắn, điều quan trọng là chúng ta phải gây ra thương vong lớn nhất cho chúng ở mỗi tuyến phòng ngự, tiêu hao sinh lực địch.”

Popov: “Anh là sư trưởng, anh quyết định đi.”

Lúc này, Vương Trung bỗng nghe thấy tiếng pháo phòng không bắn, hắn nghỉ hoặc ngẩng đầu lên: “Chúng ta đang bắn cái gì vậy?”

Vasili cẩn thận lắng nghe một chút rồi nói: “Không phải pháo phòng không của chúng ta, hình như là hải quân ở phía cảng đang khai hỏa.” Vương Trung lập tức chuyển góc nhìn.

Kết quả là lực lượng hải quân không nằm dưới quyền chỉ huy của hắn, chỉ có thể nhìn thấy phù hiệu của họ, nhưng quả thực là có thể nhìn thấy hỏa tuyến của pháo cao xạ. Vương Trung: “Hình như là pháo hạm trên sông.” Pavlov: “Khói ở cảng đã tan chưa? Nhìn thấy mục tiêu chưa?”

Vương Trung biết rõ ràng là khói ở cảng vẫn chưa tan, nhưng chỉ có thể thuận miệng đáp: “Chắc là thế.” Hải quân chắc là nghe thấy tiếng đại bác bắn phá bến tàu, phán đoán ở đó có mục tiêu giá trị cao của địch, nên mới dùng pháo trên tàu bắn. Phải nói là tố chất của hải quân quả thật rất cao, ý chí chiến đấu và tính chủ động trong chiến đấu đều cao đến đáng sợ. Lực lượng công binh cầu phà của địch ở bến tàu bị pháo hạng nặng, trọng pháo và cả pháo tự động bắn phá, đã sớm ngừng việc bắc cầu.

Vấn đề là hỏa lực như vậy có thể duy trì được bao lâu. Vương Trung đang nghĩ ngợi thì nhìn thấy đám lính Prosen bị áp chế ở bãi cát bên này sở chỉ huy bắt đầu leo lên đê chắn sóng.

Hắn nhìn đến ngây người, lũ lính Prosen vậy mà lại dùng xẻng công binh cắm vào các khe hở của đê chắn sóng, dẫm lên

đó mà bò lên mặt đường!

Tên lính đầu tiên leo lên xác định cách này khả thi, lập tức ném lựu đạn khói, đảm bảo khói mù bao phủ.

Tên lính thứ hai leo lên lưng đeo một bó dây thừng, sau đó chạy về phía hàng cây ven đường.

Rõ ràng là hắn ta định buộc dây thừng lên cây, để cho binh lính Prosen có thể bám vào đó mà leo lên đê chắn sóng!

Lũ khốn này -

Vương Trung đang định liên lạc qua bộ đàm để hạ lệnh thì quân phòng thủ trên tầng hai bỗng nhiên bắt đầu ném lựu đạn xuống dưới.

Chuyện gì vậy?

Lính canh gác ở tầng hai đâu có năng lực nhìn xuyên thấu như Vương Trung.

Hắn cẩn thận quan sát những người lính đang ném lựu đạn, cuối cùng cũng hiểu ra là đám lính này nhìn thấy có điểm phát khói mới xuất hiện, cảm thấy không ổn nên mới ném lựu đạn.

Lính Prosen tưởng mình bị phát hiện, vội vàng ném lựu đạn về phía tầng hai. Kết quả là lựu đạn bị quân Ant trên tầng hai chụp được rồi ném ngược trở xuống. Lần này thì quân Ant bên này cũng biết là có quân Prosen leo lên.

Vương Trung thấy một viên thượng úy đang gào to, rất nhanh sau đó một khẩu súng máy chiến lợi phẩm của Prosen được khiêng tới, đặt ở tầng hai nhắm xuống phía dưới bắn loạn xạ.

Những người khác thì bắt đầu cuộc chiến ném lựu đạn. Quân Prosen ít người, lại bị áp chế ở vị trí thấp hơn, rất nhanh đã rơi vào thế yếu. Nhưng càng lúc càng có nhiều quân địch tìm được cách leo lên đê chắn sóng. Đương nhiên là vẫn phải

tiếp tục phong tỏa cầu thang, nếu không quân địch sẽ tràn lên như nước vỡ bờ.

Vương Trung đang tập trung quan sát cục diện tấn công và phòng thủ gần đê chắn sóng thì pháo binh của Prosen lại bắt đầu bắn - rõ ràng là vừa rồi chúng đã bị pháo binh ta áp chế rồi mà!

Thế nhưng, loạt pháo đầu tiên của pháo binh địch do bị khói mù che khuất, đã rơi thẳng xuống con đường lớn nằm giữa các tòa nhà và đê chắn sóng.

Lính Prosen vất vả lắm mới leo lên, chưa kịp đứng vững đã bị pháo binh của chính mình bắn chết!

Vương Trung há hốc mồm không khép lại được.

Pháo binh của Prosen, chẳng lẽ đều là lính được huấn luyện ở địa ngục hay sao? Bắn vào quân mình còn chuẩn hơn bắn quân địch? Vương Trung: "Bảo đài quan sát pháo binh chỉ điểm, áp chế trận địa pháo binh của địch." Vasili: "Đúng là tôi cũng vừa nghe thấy tiếng pháo của pháo binh địch. Nhưng mà cứ để chúng bắn phá như vậy, chúng ta sẽ trở tay không kịp mất. Hay là chia quân làm hai, mỗi bên pgOdWAQhỮ một việc?"

Vương Trung: "Không được! Anh chưa nghe câu "Tập trung đánh vào một điểm" bao giờ à? Hỏa lực phải được tập trung sử dụng, phân tán ra hai bên thì bên nào cũng không thể đạt được hiệu quả như mong muốn."

Đang nói thì pháo binh của địch lại bắn tới một loạt đạn khói mới.

Vương Trung lắc đầu: "Bọn chúng quyết tâm dùng khói mù để che mắt chúng ta đến cùng đây mà."

Chương 370: Không Còn Xe Tăng Nào

Chương 477: Xác Chết Đầy Sông 3

“Khói mù không được tắt, phải bắn hết số đạn khói mới thôi.”

Gilles hạ lệnh: “Ban ngày không thể hoàn thành cầu phao thì cứ tiếp tục tấn công đến tối. Không ngừng tấn công, tấn công!”

Feliz: “Báo cáo thương vong của đợt tấn công đầu tiên rất nặng nề, nhưng họ không rút lui, nếu đợt hai tiếp tục tiến lên, e là sẽ bị dồn ứ ở bãi cát chật hẹp.”

Gilles: “Để đợt hai vượt sông từ thượng nguồn. Tiếp tục yểm trợ cho việc bắc cầu.” “Vâng.” Chuông điện thoại trong hầm của Sư đoàn Cận vệ số 1 vang lên.

Pavlov nhấc máy: “Sở chỉ huy sư đoàn đây. Bọn chúng vượt sông ở đâu? Được rồi.”

Hắn bỏ ống nghe xuống: “Quân địch đang tìm cách vượt sông ở thượng nguồn.” Vương Trung: “Điều động lực lượng thiết giáp. Thượng nguồn sông rộng như vậy, xem ra lũ địch đã cuống rồi.” Desna tuy rằng đang trong mùa khô, nhưng dù sao vẫn là con sông lớn có thể cho tàu thuyền qua lại. Shostka đã là đoạn hẹp nhất của con sông này rồi.

Pavlov vừa hạ lệnh cho lực lượng thiết giáp xuất kích, Vương Trung vừa nghe thấy tiếng động cơ.

Tu sĩ Peter không thông báo, vậy thì chắc chắn là không quân của Ant đến chỉ viện. Quả nhiên, bốn chiếc Yak-1 đầu tiên lao xuống, ném bom xuống bến tàu phía Tây. Những quả bom 100kg đã hất tung cả xe bắc cầu của Prosen lên không trung, lật ngược xuống sông.

Sau khi đợt ném bom thứ nhất kết thúc, bốn chiếc Yak-1 của đợt thứ hai tiếp tục lao xuống ném bom.

Hai đợt oanh tạc với tổng cộng 16 quả bom đã biến bến tàu thành biển lửa.

Đúng lúc này, Vasili bỗng nhiên lên tiếng: "Có gió!" Vương Trung: "Gió nào?" Vasili thò tay ra ngoài cửa sổ quan sát: "Có gió, gió đang thổi xuống hạ lưu, sắp mưa rồi."

Lúc này, một cơn gió mạnh từ phương Bắc thổi qua mặt sông Desna.

Chỉ trong vòng mười phút, màn khói bao phủ bờ Đông đã bị thổi bay.

Tất cả lính Prosen đã leo lên được đê chắn sóng đều hiện rõ trước mắt lính Ant trên tầng hai.

Tiếng súng vang lên như mưa bão.

Số lính Prosen vất vả lắm mới leo lên được đê chắn sóng bị tiêu diệt sạch sẽ.

Đồng thời, hỏa lực của địch ở bờ bên kia cũng bắt đầu bắn về phía tầng hai. Hỏa lực hai bên bắt đầu bắn phá nhau qua sông Desna. Vương Trung nghe thấy tiếng pháo chống tăng 57mm, đạn nổ liên tục bắn về phía bến tàu phía Tây.

Mật độ hỏa lực lần này cao hơn hẳn, pháo chống tăng 57mm có thể đạt tốc độ bắn ba phát một giây.

Hỏa lực của 12 khẩu pháo chống tăng bắn mãnh liệt còn kinh khủng hơn bất kỳ loại súng máy hạng nặng nào. Lực

lượng công binh cầu phà của địch lập tức tan thành mây khói.

Vương Trung cười lớn: "Tốt! Lần này chúng ta đã giữ vững được!"

Hắn xoay người, cùng mọi người vỗ tay ăn mừng. Nelly vẫn luôn im lặng bỗng nhiên kêu lên: "Mưa, mưa rồi!"

Chiều ngày 9 tháng 10 năm 1914, mùa mưa đã đến. Ngày 11 tháng 10.

Sau khi mùa mưa đến, quân đội Prosen duy trì thế tấn công thêm hai ngày nữa thì buộc phải dừng lại.

"Cái gì gọi là hết đạn pháo?" Gilles trừng mắt nhìn viên thiếu tướng phụ trách hậu cần mà chất vấn:

"Lính của chúng ta còn đang phải ăn cháo loãng, trong khi quân địch thì rảnh rỗi đến mức tối nào cũng pháo kích vào bếp ăn của chúng ta! Vậy mà ông dám nói với tôi là chúng ta hết đạn trước sao?" Viên thiếu tướng hậu cần nghiêm mặt đáp:

"Thưa trung tướng, quân địch chỉ cách trung tâm công nghiệp Yekaterinburg của họ chưa đầy 400km, trong khi đó tuyến đường tiếp tế của chúng ta chỉ tính riêng trong lãnh thổ của Ant đã dài tới 700km.

"Thêm nữa, do khổ đường sắt của Ant khác với chúng ta, tàu hỏa từ trong nước tới không thể chạy thẳng vào hệ thống đường sắt của Ant được, mà phải vận chuyển đến ga của Ant rồi mới tập kết lại được.

"Vì vậy, chúng ta vẫn luôn phải phụ thuộc vào vận tải đường bộ bằng xe tải và xe kéo, nhưng sau khi mùa mưa đến, xe cộ không thể di chuyển được." "Ảnh hưởng lớn đến mức nào mà đạn pháo cũng không vận chuyển đến được?" Gilles chất vấn.

"Ảnh hưởng cực kỳ lớn."

Viên thiếu tướng lặp lại từ vừa rồi, sau đó bổ sung thêm: "Đạn dược đang chất đống ở nhà ga, không thể vận chuyển lên được. Hiện tại chúng tôi đang huy động thêm xe kéo, tập trung vận chuyển đạn pháo cho quân của ngài, ngày mai pháo của ngài sẽ lại khai hỏa được." Gilles: "Các ông "huy động thêm" xe kéo ở đâu ra?" Viên thiếu tướng: "Điều động từ đội vận chuyển nhu yếu phẩm ít quan trọng hơn. Dù sao thì chiến tranh cũng sắp kết thúc rồi, nhu cầu về một số mặt hàng cũng không còn cấp bách nữa."

Gilles thở dài: "Thôi được rồi, ngày mai tiếp tục tấn công. Hôm nay cho binh lính nghỉ ngơi, Feliz, trong kho còn thuốc lá với rượu không?" Feliz lập tức trả lời: "Theo như tôi thấy trên danh sách thì vẫn còn."

"Phát cho binh lính!" Gilles nói.

Chương 371: Tôi Không Phải Thân Vương

Chương 478: Bắt Đầu Lên Kế Hoạch Rút Lui

Vương Trung nhìn đồng hồ: "Đã 8 giờ sáng rồi mà vẫn chưa thấy pháo kích, không lẽ quân địch hết đạn thật rồi?" Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ. Sau hai ngày chiến đấu, quân địch đã dùng thuốc nổ phá hủy một đoạn đê chắn sóng, tạo thành một con dốc để có thể tấn công.

Ngoài ra, quân địch còn bắc ba cây cầu phao qua sông, nhưng cả ba đều đã bị đánh sập, chỉ còn lại một nửa ở phía gần bờ của chúng.

Trên bãi sông la liệt xác chết của lính Prosen, do mưa liên tục nhiều ngày, thi thể bắt đầu trương phình, thối rữa, bốc mùi hôi thối nồng nặc. Popov cũng đi tới bên cửa sổ, nhìn ra bờ sông: "Nước giếng đã bắt đầu nhiễm bẩn, chứng tỏ nước ngầm đã bị ô nhiễm. Thêm vào đó là mùi hôi thối này nữa, nếu không rút lui, e là binh sĩ sẽ bị bệnh mất. Hôm qua bệnh viện đã tiếp nhận ba trường hợp nôn mửa, tiêu chảy, có thể là bị dịch tả."

Vương Trung: "Nhưng chúng ta phải đợi đến khi tất cả các đơn vị đang bị bao vây rút lui an toàn."

Tập đoàn quân phía Tây đã hạ lệnh rút lui toàn diện vào ngày thứ hai sau khi trời mưa.

Do các đơn vị đã quá mệt mỏi, thương vong lại quá lớn, nếu không rút lui, e là sẽ sụp đổ hoàn toàn.

Các đơn vị mới đã thiết lập tuyến phòng thủ mới ở Tula, phía sau sở chỉ huy tập đoàn quân, các đơn vị rút lui sẽ được nghỉ ngơi và bổ sung lực lượng ở phía Đông Tula. Một số đơn vị bị thiệt hại nặng nề sẽ được rút về phía Đông Yekaterinburg để củng cố lại lực lượng.

Vương Trung xoay người, nhìn vào bản đồ tác chiến treo trên tường, rất nhiều đơn vị ở khu vực phía Đông Shostka đã rút lui, các đơn vị còn lại cũng đã thoát khỏi sự truy kích của quân địch, đang men theo khoảng trống phía sau Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1 để rút lui.

Pavlov đặt ống nghe xuống, báo cáo với Vương Trung: "Hiện tại toàn tuyến không có gì bất thường, phía Tập đoàn quân số 51 cũng yên tĩnh." Nói xong, ông cũng nhìn lên bản đồ trên tường.

Pavlov: "May mà chúng ta đã chặn được quân địch ở sông Desna, nếu không, e là lại có thêm mấy trăm nghìn quân bị bao vây ở đây."

Vương Trung: "Ý đồ tác chiến tổng thể đã đạt được, bây giờ phải xem là chúng ta có thể rút lui an toàn hay không. Và… cần bao lâu để rút lui." Lúc này, một người lính thông tin cầm một bản điện báo vừa được giải mã xong đi vào: "Báo cáo, mệnh lệnh từ Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân." Vương Trung: "Đọc lên." Người lính thông tin: "Mệnh lệnh của Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân dành cho Sư đoàn Cơ giới Cận vệ "Lá Cờ Đỏ" số 1, các anh đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ chặn địch, được lệnh rút khỏi trận địa hiện tại vào lúc 0 giờ đêm nay. Lực lượng đoạn hậu sẽ yểm trợ cho các anh rút lui về Sukhaya Vereyka, ngoại ô Yekaterinburg để nghỉ ngơi." Vương Trung lập tức tìm địa danh này trên bản đồ, Pavlov nhanh hơn một bước: "Ở đây. Đi tàu hỏa là tới. Chúng ta phải xin thêm toa xe, dù sao thì anh xem…"

Pavlov nhìn ra ngoài cửa sổ, ra hiệu bằng tay, ý là "quân địch có vẻ như đã ngừng pháo kích rồi".

Vương Trung: "Anh lại muốn tôi phải dùng đến mối quan hệ đặc biệt của mình nữa sao?"

Pavlov: "Bây giờ trời đang mưa, anh cũng không muốn nhìn thấy đống xe cộ của chúng ta sa lầy trong bùn đất, cuối cùng phải bỏ lại đó chứ? Bao nhiêu là đại bác, pháo chống tăng, rồi cả chiếc xe tăng nhỏ của anh nữa!" Vương Trung bĩu môi: "Rồi rồi, tôi sẽ gọi điện…"

Lúc này, chuông điện thoại vang lên.

Pavlov vừa lẩm bẩm "hy vọng không phải là quân địch tấn công" vừa nhấc máy: "Sở chỉ huy sư đoàn đây. Vâng, thưa ngài. Tôi sẽ chuyển máy cho cậu ấy."

Nói xong, Pavlov đưa ống nghe cho Vương Trung: "Đức Giáo Chủ gọi."

Vương Trung nhận lấy ống nghe: "Thưa ngài, xin chào ngài."

Belinsky đi thẳng vào vấn đề: "Tập đoàn quân đã hạ lệnh cho cậu rút lui chưa?"

"Rồi ạ, lệnh cho chúng tôi rút khỏi Shostka vào lúc 0 giờ đêm nay. Thưa ngài, ngài có thể dùng uy tín của mình để xin thêm cho chúng tôi một ít toa xe được không?"

"Toa xe trống?" "Vâng, chúng tôi không cần thêm đạn dược hay nhu yếu phẩm nữa, lương thực thì cũng không thể nào mang theo hết được. Hơn nữa, ngoài binh sĩ và hậu cần của sư đoàn, còn có cả công nhân và Vệ giáo quân, họ và gia đình cũng cần phải rút lui. Tổng cộng là cần…"

Vương Trung nhìn Pavlov. Pavlov giơ năm ngón tay. Vương Trung: "Cần năm trăm toa tàu!"

Pavlov trừng to hai mắt. Vương Trung vừa thấy bộ dạng này của hắn, lập tức đổi giọng: “Năm mươi toa tàu.” Pavlov líu lưỡi, trực tiếp mở miệng: “Cần năm đoàn tàu tiêu chuẩn, năm mươi toa tàu lại quá ít, chúng ta sắp bốn vạn người rồi!”

Vương Trung lập tức nói: “Năm đoàn tàu tiêu chuẩn.” Đại Giám Mục cười ha hả, hiển nhiên hôm nay tâm tình của hắn rất tốt: “Ta cho cậu năm đoàn tàu có 40 toa. Hiện tại xuất phát, hẳn là buổi tối có thể đến chỗ các cậu.” Vương Trung: “Rất tốt, vậy chúng tôi liền đợi.”

“Chờ mong cậu khải hoàn trở về. Như vậy, đến lúc đó chúng ta gặp nhau ở thủ đô.” “Gặp ở thủ đô, thưa ngài.” Vương Trung cúp điện thoại. Pavlov: “Cho nên là bao nhiêu toa tàu?”

Vương Trung: “200 toa, năm đoàn tàu.”

Pavlov búng tay một cái: “Được, chúng ta lập tức lên kế hoạch rút lui, sắp xếp trình tự lên tàu của bộ đội. Dù sao cuối cùng là đoàn tàu bọc thép đi sau cùng.” Vương Trung: “Để pháo binh chịu khó một chút, hôm nay bắn hết số đạn pháo còn lại, chúng ta chỉ mang pháo và người đi.”

Pavlov: “Không thành vấn đề.”

Chương 372: Công Chúa Phối Hợp

Chương 479: Quân Địch Chiếm Đóng Shos…

Chương 479. Quân Địch Chiếm Đóng Shostka

8 giờ tối ngày 11 tháng 10, Tư lệnh hạm đội hải quân nội địa Kozelsky đến Sư bộ địa bảo. “Xin chào anh, tướng quân Rokossovsky.”

Thượng tá giơ tay về phía Vương Trung: “Anh đúng là ngôi sao chiến thắng, tôi nằm mơ cũng không ngờ mình có thể sống sót rời khỏi đây.” Vương Trung nắm chặt tay Thượng tá, vừa định nói chuyện, bên ngoài truyền đến một tiếng nổ lớn.

Vương Trung giật mình, định đi ra ngoài nhìn qua cửa sổ, nhưng Thượng tá kéo hắn lại: “Đừng lo lắng, đây là chúng ta cho nổ pháo hạm của mình. Không thể để sau này bị quân Prosen lấy được dùng để đối phó với chính chúng ta được, đúng không? Nước ở đây nông như vậy, chìm xuống cũng có thể nhanh chóng được vớt lên.”

Vương Trung: “Có tổ chức nghỉ thức từ biệt nó đàng hoàng không?”

Kozelsky: “Đương nhiên, chúng tôi đã tổ chức một nghỉ thức từ biệt long trọng cho Thuyền Tỉnh.”

Thuyền Tinh? Tàu kia cũng không phải Thousand Sunny! Kozelsky nhìn ra phía ngoài: “Thật kỳ quái, rõ ràng chúng ta đã rút lui, bỏ lại đất mẹ, mảnh đất đã thấm máu của đồng đội cho quân xâm lược, cho ác quỷ, nhưng lúc này lại có cảm giác chiến thắng.” Vương Trung: “Đương nhiên là chiến thắng, lần

này chúng ta không bỏ lại bất kỳ người dân nào, không để cho quân Vệ giáo cản hậu cho chúng ta, chúng ta còn có đủ sức để đánh tiếp, chỉ là vì mục tiêu chiến lược nên chủ động rút lui."

Kozelsky cười nói: "Kéo dài đường tiếp tế của địch, khiến chúng không thể tiếp tế quân trang mùa đông, sau đó dưới sự trợ giúp của Tướng quân Mùa Đông tiêu diệt chúng đúng không?" Viptruyenfull,net - Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Vương Trung: "Đúng vậy, hoàn toàn là dương mưu, tôi nghĩ những tướng lĩnh nào sáng

Pavlov: "Tôi đề nghị chúng ta uống một ly!"

Vừa dứt lời, Nelly đã bưng rượu và ly đến.

Vương Trung: "Rượu đâu ra vậy?"

Nelly: "Lấy từ hầm rượu của địa chủ địa phương. Tôi cũng không biết có phải rượu ngon hay không."

Vasili cầm chai rượu lên xem, tán thưởng: "Chateau Trianon! Rượu ngon đấy! Nào, để tôi rót cho mọi người." Vasili thành thạo rút nút chai, rót cho tất cả mọi người.

Mọi người cầm ly lên, phát hiện vậy mà vẫn còn thừa một ly.

Vương Trung: "Nelly! Cô cũng uống đi! Hôm nay là ngày vui, cô nhất định phải uống một ly!"

Nelly đành phải cầm ly rượu lên. Vương Trung: "Vì chiến thắng bước đầu!"

Pavlov: "Cạn ly!"

Mọi người uống cạn ly rượu. Nelly uống một hơi hết ly rượu, mặt lập tức đỏ bừng. Vasili đề nghị: "Hay là chúng ta để lại chút lời nhắn cho bọn chúng nhỉ? Giống như lần trước ngài

tướng quân đã để lại cho chúng ấy. Lần này viết bao nhiêu quả mìn Claymore thì được?"

Vương Trung: "Không, chỉ huy của bọn chúng tên là Gilles, rất có năng lực. Nếu hắn ta không áp dụng chiến thuật công thành để tiếp cận bờ sông, tổn thất của bọn chúng sẽ còn lớn hơn nhiều." Pavlov: "Nhưng cũng có thể sau khi bắn hết đạn pháo của chúng ta, bọn chúng sẽ đánh theo kiểu đó."

Mọi người cười ha hả.

Popov nghiêm túc nhắc nhở: "Thực tế là hai ngày nay hắn ta tấn công dữ dội, chúng ta đã tổn thất 25% quân số, cũng may là sĩ khí quân ta đang lên cao, tinh thần chiến đấu mạnh mẽ, tổn thất 25% cũng không hề nao núng, nếu là những đội quân khác thì đã sụp đổ rồi."

Vương Trung: "Đúng vậy, đối với một đối thủ như vậy, chúng ta đương nhiên phải chúc mừng hắn ta giành được thắng lợi rồi!"

Vasili: "Để tôi viết… Dùng bút chì viết có vẻ hơi quá không nhỉ?"

Pavlov hô to: "Lấy cho tôi cục than!"

Rất nhanh một cục than đã được mang vào - sắp đến mùa đông rồi, thứ dùng để sưởi ấm này có ở khắp mọi nơi.

Pavlov chỉ vào bức tường đã gỡ bản đồ xuống nói: "Viết lên tường, viết to một chút." Vương Trung: "Cậu viết như này: "Gilles đáng kính" hắn ta mang quân hàm gì?"

Mọi người nhìn nhau, không ai biết.

Vương Trung: "Thôi vậy, không cần đề cập đến tên nữa, viết "Vị chỉ huy Prosen đáng kính, ngài đã cho chúng tôi được chứng kiến nghệ thuật chiến tranh, vì vậy chúng tôi xin chúc mừng ngài đã giành được chiến thắng!"" Ngày 12 tháng 10, bờ

đông Shostka, quân Prosen kiểm soát. Gilles bước xuống cầu phao, nhìn những thi thể chất đầy bãi đất.

Phó quan Feliz cau mày: "Tôi sẽ giám sát nhân viên hậu cần nhanh chóng dọn dẹp chiến trường, tránh dịch bệnh."

Gilles gật đầu.

Lúc này mùi hôi thối nồng nặc khiến rất nhiều sĩ quan tham mưu phải bịt mũi, nhưng Gilles lại dửng dưng. Hắn bước lên con đường lớn ven sông với vẻ mặt nghiêm nghị, nhìn những ô cửa sổ và bức tường bị đánh sập bởi thuốc nổ, bên trong chỉ còn lại những thi thể binh sĩ Prosen.

Gilles: "Không có thi thể của quân Ant sao?"

Tham mưu trưởng lập tức trả lời: "Báo cáo, chúng tôi cho rằng thi thể của quân Ant đã được chôn cất tại nghĩa trang ở ngoại ô thành phố."

Gilles: "Kẻ địch vậy mà vẫn còn thời gian làm loại chuyện này, chứng tỏ chúng ta căn bản không gây áp lực gì cho chúng, chúng vẫn có thể tiếp tục phòng thủ ở đây, nhưng chúng lại rút lui." Gilles dừng lại một chút rồi nói thêm: "Nếu hắn tiếp tục phòng thủ ở đây, chúng ta còn có hy vọng đánh tan được hàng phòng ngự của hắn."

Nói xong hắn tiếp tục tiến về phía trước, men theo con đường mà đội quân tiên phong đã mở, đi qua dãy nhà đầu tiên ven sông Shostka.

Chương 373: Thành Công Mỹ Mãn

Chương 480: Sẽ Thua

Chương 480. Sẽ Thua

Trên con đường lớn giữa dãy nhà thứ nhất và thứ hai, thi thể của binh lính Prosen vẫn chất đống.

Feliz nói: "Đây là nơi chúng ta tiến xa nhất."

"Hôm trước, viên đại úy dẫn quân tấn công đến đây rồi tháo chạy về báo cáo rằng, kẻ địch đã phá hủy tất cả cầu thang dẫn lên tầng hai, chúng tôi không tìm được đường lên tầng hai, vì vậy chỉ có thể nấp dưới làn khói để xông qua đường lớn tiến vào các tòa nhà phía sau, kết quả là bị tấn công dữ dội trên đường." Gilles quan sát các tòa nhà hai bên, cảm thán: "Đây rõ ràng là một cái bẫy được giăng sẵn để tàn sát chúng ta. Nhìn những lỗ châu mai trên tâng hai kìa, đây rõ ràng là được xây dựng để tấn công quân ta từ phía sau."

Nói xong, hắn tiến lên một bước, nhìn quanh bốn phía. Lúc này viên Tham mưu trưởng lên tiếng: "Đây chính là một cái bẫy nữa, sau khi quân địch phá vỡ cổng thành sẽ bị cung thủ trên bắn hạ." Cuối cùng, Gilles dừng lại, nhìn về phía dãy nhà ven sông: "Muốn đối phó với loại công sự này, cách duy nhất là san phẳng toàn bộ dãy nhà đầu tiên, nên dùng pháo hạng nặng Brummbär để bắn phá từ gần."

Feliz: "Nhưng Brummbär sẽ ngay lập tức bị pháo binh của địch phản công, hơn nữa còn e ngại pháo chống tăng của chúng."

Gilles: “Chúng ta cần phải có lớp giáp trước dày hơn, và vũ khí có thể phá hủy hoàn toàn loại công sự kiên cố này. Hiện tại, pháo 75mm nòng ngắn của Sturmgeschütz II và pháo nòng ngắn 75mm của Panzer IV đều không thể làm được điều đó.” Không biết Vương Trung sẽ nghĩ gì khi biết kiệt tác của mình có thể khiến Sturmhaubitze 42 và Sturmtiger xuất hiện sớm hơn.

Gilles lại nhìn quanh một lần nữa, sau đó ra lệnh: “Bảo vệ tất cả những tòa nhà này, đo đạc cẩn thận tất cả công sự, đây sẽ là tiêu chuẩn phòng thủ đô thị của quân ta sau này, hãy ghi vào sách giáo khoa.”

Feliz: “Có cần thiết phải làm vậy không? Quân đội Đế chế chúng ta luôn luôn tấn công, giành hết chiến thắng này đến chiến thắng khác.”

Gilles im lặng một lúc rồi nói: “Phòng ngừa bất trắc. Anh nhìn quân đội Ant đi, học thuyết của bọn chúng là coi trọng tấn công, xem nhẹ phòng thủ, kết quả thì anh cũng thấy rồi đấy. Chúng ta không thể có sơ hở như vậy.” “Vâng.” Feliz gật đầu với vẻ mặt nghiêm trọng.

Gilles lại hỏi: “Biết quân của Rokossovsky rút đi đâu không?”

Feliz: “Hắn ta đi dọc theo đường sắt, chúng ta tiến được khoảng hai mươi cây số thì gặp phải quân cản hậu của địch, không cắm cờ hiệu đỏ, chắc là không phải bọn chúng. Nghe nói quân của tướng quân Hoth ở hạ lưu đã chọc thủng được tuyến phòng thủ của địch, nhưng mà…”

Gilles: “Nhưng mà?”

“Đội vận chuyển nhiên liệu của hắn ta không theo kịp đội xe tăng, hiện tại do lượng nhiên liệu dự trữ đã xuống dưới mức cảnh báo, nên buộc phải dừng lại.” Feliz cười khổ: “Hơn nữa

thời tiết quỷ quái thế này, tỷ lệ hỏng hóc của xe tăng tăng cao, đội sửa chữa thì bị sa lầy trong bùn không lên được, e là không thể truy kích địch quân được nữa.” Gilles: “Kẻ địch biết rõ điều này, chúng cũng biết là chạy trong bùn lầy nhanh hơn chúng ta, nên sau khi trời mưa, chúng đã nhân cơ hội rút lui.”

Lúc này, viên Tham mưu trưởng nói: “Sở dĩ bọn chúng nắm bắt thời cơ này rút lui là vì biết không cản được chúng ta. Đế chế nhất định sẽ giành chiến thắng.”

Nhưng giọng điệu của hắn đã không còn vẻ lạc quan và tự tin như trước.

Gilles lại nói nhỏ: “Tôi luôn cảm thấy lý do chủ động rút lui không hề đơn giản như vậy… Lý do duy nhất tôi có thể nghĩ đến, chính là kéo giãn đường tiếp tế của chúng ta, năm đó Kutuzov cũng từng dùng kế sách tương tự để đối phó với Napoleon.

“Tôi có dự cảm chẳng lành. Feliz, hiện tại chúng ta có bao nhiêu quân trang mùa đông?” Feliz: “Hiện tại, quân đội chỉ mới được bổ sung quân trang mùa thu, còn quân trang mùa đông thì cơ bản là không có. Nhưng ngài yên tâm, kế hoạch chiến dịch Typhoon

(Bão táp) ban đầu có tính đến việc tác chiến vào mùa đông, vì vậy từ tháng 9, bộ phận hậu cần đã bắt đầu chuẩn bị quân trang mùa đông, chắc là sẽ sớm được chuyển đến.”

Gáy Gilles bỗng nhiên lạnh toát: “Không, Feliz, không đâu, quân trang mùa đông sẽ không được chuyển đến đâu. Bởi vì tất cả ngựa thồ đầu đang được huy động để vận chuyển đạn dược, nhiên liệu và phụ tùng xe tăng.”

Mặt Feliz tái mét: “Vậy… vậy thì phải yêu cầu bộ phận hậu cần coi trọng quân trang mùa đông!”

Gilles: “Không được đâu Feliz, hôm qua anh cũng thấy kết quả điều chỉnh kế hoạch vận chuyển rồi đấy, số lượng nhiên liệu và đạn dược chúng ta nhận được chỉ bằng 70% so với trước đây. Càng tiến sâu vào lãnh thổ của địch, con số này chắc chắn sẽ còn giảm nữa. Nhưng kẻ địch thì ngày càng đến gần trung tâm tiếp tế hơn…”

Gilles chống cằm, trầm ngâm suy nghĩ, sắc mặt tối sầm. Cuối cùng, hắn lên tiếng: “Tôi đã nhìn thấy một thất bại thảm hại đang chờ đợi Đế quốc. Cách duy nhất để đối phó với thất bại này là dừng bước tiến, phòng ngự tại chỗ. Kẻ địch cũng không còn sức để tấn công, vì vậy chúng ta có thể điều động lực lượng vận chuyển quân trang mùa đông.”

“Nhưng dừng bước tiến, đồng nghĩa với việc kế hoạch đánh nhanh thắng nhanh sẽ phá sản. Chiến tranh sẽ bước vào giai đoạn tiêu hao, chúng ta sẽ không có được nhiên liệu và nguyên liệu thô.”

Chương 374: Bữa Tiệc Nhàm Chán

Chương 481: Tới Địa Điểm Mới

Chương 481. Tới Địa Điểm Mới

Gilles ngẩng đầu nhìn bầu trời mưa phùn lất phất.

“Còn nhớ bức điện tín mã mở mà Rokossovsky gửi cho chúng ta lúc đầu không? Hắn ta thậm chí đã cảnh báo chúng ta!”

Feliz: “Đó chỉ là chiến thuật tâm lý của hắn ta mà thôi, hắn ta muốn pháo binh của mình gây ra thương vong lớn nhất cho chúng ta.”

Gilles im lặng không trả lời. Lúc này, một người lính truyền tin chạy đến, giơ tay chào: “Báo cáo, chúng tôi đã tìm thấy lối vào Sư bộ của Rokossovsky.”

Gilles: “Đi, đến đó xem sao.” Một lát sau, Gilles bước vào Sư bộ của vị tướng quân Bạch Mã.

Bản đồ và tài liệu tất nhiên đã bị đốt sạch, các thiết bị cũng bị mang đi hết, trong căn hầm chỉ còn lại bàn ghế trống trơn.

Và một lò than với một ấm trà đang được đặt trên đó.

Gilles tiến về phía lò than, bỗng nhiên cảm thấy khóe mắt nhìn thấy gì đó, liền quay đầu nhìn về phía bức tường. Sau đó, hắn nhìn thấy dòng chữ được viết trên tường: “Vị chỉ huy Prosen đáng kính, ngài đã cho chúng tôi được chứng kiến nghệ thuật chiến tranh, vì vậy chúng tôi xin chúc mừng ngài đã giành được chiến thắng!”

Ký tên "Người bạn của ngài Aleksei Konstantinovich Rokossovsky".

Feliz nhìn thấy dòng chữ này thì vô cùng tức giận: "Người đâu! Xóa ngay dòng chữ này đi!" Tham mưu trưởng lại nói: "Khoan đã! Chúng ta đều biết dòng chữ này đang mỉa mai chúng ta, nhưng người khác thì không biết! Chúng ta nên để Bộ Tuyên truyền phái người đến chụp lại dòng chữ này, đăng lên trang nhất!" Feliz nghe xong mừng rỡ: "Đúng vậy, hãy tuyên truyền rằng Bạch Mã tướng quân đã quy phục chúng ta!"

Lúc này, một viên tham mưu phụ trách thông tin chạy vào hầm ngầm: "Báo cáo! Điện của Hoàng đế bệ hạ!"

Gilles: "Đọc đi." Viên tham mưu: ""Chúc mừng, Siegfried yêu quý của ta, ngài đã công chiếm Shostka trong thời gian đã hứa, Đế chế sẽ ghi nhớ chiến công của ngài.""

Gilles mím môi, liếc nhìn dòng chữ trên tường một lần nữa.

"Xóa nó đi."

Hắn nói: "Không ai được phép nhắc đến dòng chữ này nữa." Feliz: "Tại sao? Đây chẳng phải là lời tán dương của bệ hạ sao?"

Gilles: "Vì ta là một quân nhân. Ta không mặt dày đến mức ấy! Mau xóa sạch đi! Không được để lũ khốn ở Bộ Tuyên truyền biết chuyện này! Càng không được để bọn chúng chụp ảnh!"

Vừa dứt lời, hắn đã đá bay chiếc lò than trong phòng. Ngay sau đó, một vật thể trên mặt đất bỗng bật ra

Feliz hét lên "Cẩn thận", đẩy Gilles ra và lao người về phía vật thể đó.

Gilles ngã lăn trên đất, đầu đập vào góc bàn khiến hắn lập tức mọc lên một cục u to tướng. Cùng lúc đó, quả mìn bẫy phát nổ, hất văng Feliz đang nằm đè lên nó lên cao một chút.

Những sĩ quan tham mưu khác nháo nhào nằm rạp xuống đất.

Chờ cho vụ nổ qua đi, Gilles cố hết sức gượng dậy, chạy đến bên cạnh Feliz, lật người viên phó quan lại.

Quần áo Feliz đã nhuốm đầy máu, nhưng vẫn còn thoi thóp, ông ta nhìn Gilles, nói: "Trung tướng… Tôi… Lạnh quá."

Rồi ông ta nghiêng mặt sang một bân.

Gilles thử mạch đập của Feliz, sau đó nhẹ nhàng khép hai mắt ông ta lại.

Tham mưu trưởng bò dậy: "Chúng ta nên tuyên truyền chuyện này, biến Bạch Mã tướng quân thành một kẻ hèn hạ! Như vậy…"

Gilles: "Xóa dòng chữ đó đi! Còn chưa đủ mất mặt hay sao? Ta vừa mới hại chết phó quan của mình! Hiểu chưa?" Tham mưu trưởng im bặt, còn những tham mưu khác gọi binh lính đến, bắt đầu lau lớp tro than trên tường. Gilles đứng im, nhìn binh lính xóa sạch dòng chữ viết bằng tro than.

Rồi hắn cũng ngã vật về phía trước.

Tham mưu trưởng hốt hoảng, vội vàng đỡ lấy vị trung tướng sắp ngã, hét lớn: "Quân y! Quân y đâu!"

Sau đó, Gilles được chẩn đoán bị xuất huyết não nhẹ, phải tạm thời rời khỏi vị trí chỉ huy.

Ngày 12 tháng 10, Sukhaya Verevka, quân Ant kiểm soát. Vương Trung vừa xuống tàu đã hắt xì hơi liên tục mấy cái. Lyudmila vội vàng tiến đến hỏi han: "Ngài bị cảm sao? Để tôi

gọi bác sĩ đến nhé!" Vương Trung xua tay: "Không sao đâu, chắc là lũ Prosen đang chửi rủa tôi đấy."

Nelly mở ô, đưa cho Lyudmila.

Ngày 13 tháng 10 năm 914 theo lịch Julius, Sukhaya Verevka, Sở chỉ huy Sư đoàn Cơ giới Cận vệ "Cờ Đỏ" số 1, quân Ant. Vương Trung bước vào Sở chỉ huy, nhìn quanh rồi nói: "Nhìn đơn sơ hơn Sở chỉ huy trước kia của chúng ta nhiều."

"Biết đủ đi chứ, Sukhaya Verevka làm sao so được với những nơi chúng ta đóng quân trước đây, toàn là đô thị hiện đại."

Pavlov nói: "Chờ khi nào hầm ngầm xây xong, chúng ta phải chuyển xuống đó, kẻ địch mà cũng bắt chước cậu ném bom vào nhà dân thì phiền đấy, nhà gỗ thế này làm sao chịu được pháo kích." Vương Trung ngẩng đầu nhìn lên mái nhà, nói: "Tự dưng tôi thấy căn nhà này ở cũng chẳng an toàn chút nào, chúng ta chuyển xuống hầm ngầm sớm thì hơn."

Pavlov: "Yên tâm, chúng tôi đã phủ lưới nguy trang lên mái nhà rồi, có thể qua mắt được máy bay trinh sát trên cao trong một thời gian ngắn. Còn máy bay trinh sát bay thấp đã có Thần Tiễn và tu sĩ Peter chặn đứng rồi, an toàn lắm."

Popov: "Chúng ta cũng đâu có chọn căn nhà đẹp nhất làng, căn nhà gạch của địa chủ, chúng ta còn chưa ở, không biết khi nào thì không quân Prosen ném bom nó đây."

Vương Trung nhún vai, tiến đến trước tấm bản đồ, quan sát tình hình mới nhất.

"Bọn chúng vậy mà đã chọc thủng được tuyến phòng thủ của chúng ta."

Hắn kinh ngạc thốt lên: "Dễ dàng bị chọc thủng vậy sao?" Pavlov: "Nhưng sau khi chọc thủng thì chúng đã dừng lại

ngay, thậm chí còn không vượt qua được bộ binh của chúng ta. Tướng Noth cũng ghê gớm thật đấy.”

Vương Trung: “Phải nói là bộ binh của chúng ta có thể chạy nhanh hơn cả xe tăng trên đất bùn cũng ghê gớm lắm rồi.”

“Nói gì vậy, chúng ta từ bé đã chạy trên đất bùn, quen rồi còn gì.”

Popov nói: “Hơn nữa, xe bò của chúng ta cũng đã được cải tiến để thích nghỉ với đường bùn rồi, trừ việc hơi tốn sức ngựa ra thì mọi thứ đều ổn.”

Vương Trung: “Tốn sức ngựa?”

“Đúng vậy, đi trên đường bùn nhiều, ngựa sẽ bị bệnh. Lũ Prosen chắc chắn sẽ khổ sở lắm.” Popov cười đầy khoái trá.

Chương 375: KHông Hiểu Được Sự Bi Tráng

Chương 482: Chủ Đề Bàn tán

Chương 482: Chủ Đề Bàn tán Vương Trung nhìn tấm bản đồ, mỉm cười nói: “Chờ đến mùa đông, chúng ta chỉ cần ngồi trên bờ sông, nhìn xác bọn chúng trôi nổi lềnh bềnh là được, chẳng cần động tay, bọn chúng tự khắc diệt vong.”

Mọi người cùng cười lớn, không khí tràn ngập niêm vui.

Bỗng nhiên, Popov nghiêm mặt: “Dù nói vậy, nhưng lần này chúng ta cũng bị tổn thất không ít, mất đi 25% quân số, tuy rằng phần lớn đều là bị thương, sau này có thể trở lại quân ngũ, nhưng dù sao cũng mất 25% quân số.” Vương Trung: “Đúng vậy. Chúng ta đều là tinh nhuệ trong quân, nhưng ý chí chiến đấu và kỹ năng tác chiến của bọn chúng vẫn mạnh hơn chúng ta, tôi đang nói về mặt bằng chung.

“Bây giờ nhớ lại những trận đánh trước đây, trận Cao điểm Peniye, suýt chút nữa chúng ta đã bị đánh tan, phần lớn thương vong mà chúng ta gây ra cho địch là do xe tăng số 422 do tôi trực tiếp chỉ huy tạo ra.

“Nếu không có tôi trực tiếp chỉ huy, có lẽ ngay ngày đầu tiên ở Cao điểm Peniye chúng ta đã bị tiêu diệt rồi.”

Là người từng tham gia trận Cao điểm Peniye, Pavlov nói thêm: “Sau đó thì xe tăng của cậu bị bắn hỏng. Lúc đó, chúng tôi đều nghĩ mình sẽ hy sinh ở đó, không ngờ tín hiệu cầu cứu của Sufian lại có tác dụng, một chiếc KV đã đến, chính là nhờ chiếc KV đó mà chúng ta mới chặn đứng được quân địch.”

Vương Trung: “Còn ở Loktev, chúng ta có thể giữ vững được vị trí và giành được tỷ lệ trao đổi có lợi là nhờ vào công sự và sự ủng hộ của lực lượng Vệ giáo và công nhân địa phương. Đương nhiên, còn có cả lực lượng thiết giáp chi viện cho chúng ta nữa.” Vương Trung vừa dứt lời, Pavlov liền nói tiếp:

“Hơn nữa, sau cùng, chúng ta đã để mất một nửa thành phố, phải nhờ quân đoàn ky binh của Trung tướng Kiriyenko giành lại.”

Vương Trung gật đầu: “Còn ở Orachi và Shostka, trận địa kiên cố mà chúng ta dày công xây dựng đã phát huy tác dụng rất lớn.”

Hắn đứng dậy, vừa đi lòng vòng trong nhà gỗ vừa nói: “Nhìn lại những trận đánh trước đây, có thể thấy, quân đội của chúng ta chỉ có thể giành được tỷ lệ trao đổi có lợi khi chiến đấu dựa vào công sự.

“Cho dù là T-34 và KV vốn có lợi thế về giáp và đạn pháo cũng cần có công sự yểm trợ. Nếu giao chiến với lực lượng thiết giáp của địch trên địa hình bằng phẳng, chúng ta sẽ nhanh chóng bị đánh bại bởi kỹ thuật và chiến thuật của chúng.

“Nhìn lại toàn bộ quá trình chiến đấu cho đến hiện tại, chỉ có pháo binh của chúng ta là ngang tài ngang sức với pháo binh của địch, không hề thua kém.”

Vương Trung nhìn đồng đội, giơ nắm tay phải lên: “Pháo binh! Pháo binh của chúng ta có thể sánh ngang với pháo binh của bọn chúng! Hơn nữa, pháo binh của chúng ta có thể phớt lờ kỹ thuật và chiến thuật của lính kỳ cựu bên phía địch.

“Lính kỳ cựu tuy rất giỏi né đạn, nhưng chỉ cần hỏa lực của chúng ta đủ mạnh, vẫn có thể tiêu diệt được bọn chúng.

“Trước đây tôi từng nghĩ rằng thứ đáng tin cậy nhất chính là thiết giáp. Chúng thực sự rất đáng tin cậy, nhưng về hiệu quả tiêu diệt quân địch, chúng vẫn thua pháo binh.” Pavlov nhìn Vương Trung chằm chằm, hỏi: “Cậu không còn yêu quý “tiểu xe tăng” của mình nữa sao?”

Vương Trung: “Tôi chỉ yêu Lyusha của tôi thôi.”

Popov: “Thế còn Công chúa thì sao?”

Vương Trung: “Tôi coi cô ấy như em gái. Mà khoan đã, sao tự dưng lại nhắc đến Công chúa ở đây?”

Popov xua tay: “Từ chiến trường trở về, mọi người cần một vài câu chuyện phiếm để đánh lạc hướng sự chú ý, nếu không họ sẽ luôn nghĩ về những đồng đội đã hy sinh. Mà chủ đề được mọi người yêu thích nhất chính là chuyện giữa cậu với Công chúa và Đại úy Lyudmila.” Vương Trung: “Có thể đổi chủ đề khác được không, ví dụ như nói về Vasili và cha cậu ta chẳng hạn?”

“Ôi, tướng quân của tôi ơi.” Popov lắc đầu nguầy nguậy: “Mọi người sẽ không thích chủ đề đó đâu, nó thiếu đi yếu tố kích thích sự tò mò, nếu như cha Vasili có tình nhân, mà Vasili lại dan díu với tình nhân của ông ta thì có thể trở thành câu chuyện phiếm sau khi say xỉn của mọi người rồi.”

Vương Trung: “Ông là Giám mục mà nói chuyện thế à?” “Tôi là Giám mục theo chủ nghĩa thế tục.”

Popov nhún vai: “Tôi vẫn uống rượu ăn thịt đấy thôi, cũng chẳng kiêng gì cả.”

Ừ, cũng đúng.

Lúc này, Vasili bước vào: “Tướng quân, tôi nghe được một tin khá lạ. Ø? Sao mọi người lại nhìn tôi với vẻ mặt đó?”

Vương Trung: “Không có gì, tin gì thế?” Vasili: “Chỉ huy Sư đoàn Asgard số 1 của địch đã thay đổi, tôi có bằng chứng, tối qua tôi nghe thấy mật danh của Bộ Tư lệnh đã thay đổi…” Vasili thao thao bất tuyệt một hồi, sau đó tổng kết: “Căn cứ vào tất cả những gì tôi biết, tôi cho rằng chỉ huy Sư đoàn Asgard số 1 của địch đã bị thay thế.”

Vương Trung và Popov nhìn nhau, nói: “Chẳng lẽ… Quả mìn bẫy của tôi đã giết chết hắn ta? Không thể nào, với tính cẩn thận của lũ Prosen, đáng lẽ chúng phải rà phá bom mìn trước chứ. Hơn nữa, quả mìn bẫy của tôi rất đơn giản, chỉ là do lựu đạn chế tạo, trước khi phát nổ cũng có thời gian phản ứng mà.” Pavlov nhún vai: “Ai mà biết được.”

Vasili: “Dù sao thì chỉ huy của bọn chúng cũng đã thay đổi rồi.”

Popov nhìn vào tấm bản đồ: “Theo tin tình báo ngày hôm qua, Quân đoàn Asgard vẫn chưa nhúc nhích, hiện tại đang tiến quân với tốc độ rùa bò là Cụm thiết giáp số 2 của Đại tướng von Manstein. Với tốc độ hiện tại của hắn ta… Chắc phải đến giữa tháng 11 mới có thể chạm trán với tuyến phòng thủ vòng ngoài của Yekaterinburg.”

Chương 376: Sáng Tác Nốt

Chương 483: Viết tổng kết kinh nghiệm

Chương 483: Viết tổng kết kinh nghiệm

Tuyến phòng thủ vòng ngoài của Yekaterinburg.

Cha của Vasili, ông Vladimir Bradsky, tham gia vào một đội lao động, được điều đến vùng ngoại ô Yekaterinburg để xây dựng công sự.

Cùng đến với đội của ông còn có rất nhiều nữ thanh niên trẻ tuổi.

Giờ nghỉ trưa, ông Bradsky hỏi một cô gái đang phát cơm: "Cô nương, sao các cô lại đến làm công việc nặng nhọc này thế?" Cô gái ngẩng đầu lên: "Chúng cháu chưa đủ tuổi nhập ngũ, mà đội y tá tuyển người cũng không nhận những cô gái chưa tốt nghiệp lớp 10 như chúng cháu. Nhưng trường học thì đã đóng cửa, chúng cháu cũng phải làm gì đó chứ ạ?

"Vì vậy, chúng cháu đã cử Shuya và một vài người bạn đến gặp Đức Cha để xin người, có một vị Giám mục đã tiếp kiến và nghe nguyện vọng của chúng cháu, sau đó đã sắp xếp cho chúng cháu đến đây để dựng chướng ngại vật chống tăng."

Một cô gái khác đang phát cơm cười nói: "Vẫn có người không vui đâu, cô ấy nói chị gái nhà bên cạnh đã được đi học bắn súng, cô ấy cũng muốn đi."

Ông Bradsky cười nói: "Dựng chướng ngại vật chống tăng tốt hơn chứ, đây là công việc có ích cho đất nước, hơn nữa lại không nguy hiểm đến tính mạng, rất phù hợp với các cô. Không phải chỉ có cầm súng giết giặc mới là ủng hộ kháng

chiến. Chiến tranh là một sự kiện phức tạp, công việc nào cũng cần có người làm cả." "Vậy tại sao ông lại đến đây làm lao công?" Một cô gái hỏi. Ông Bradsky: "Tôi là giáo sư, chuyên viết phê bình âm nhạc. Đáng lẽ tôi có thể gia nhập quân đội làm công việc văn phòng, nhưng tôi lại không giỏi xử lý báo cáo. Tổng biên tập Oshanin nói "Hay là ông thử sáng tác một vài bản nhạc để cổ vũ tỉnh thần mọi người, nhưng ông ấy đâu có biết, tôi chỉ là một nhà phê bình âm nhạc, con trai tôi mới là người sáng tác nhạc giỏi."

"Vì vậy, cuối cùng tôi đã đến đây để xây dựng công sự, tôi hy vọng con trai tôi, Vasili, có thể sử dụng những công sự này, để bảo vệ tính mạng của mình."

Nói xong, ông Bradsky cười khổ với cô gái: "Đây là lần đầu tiên tôi thấy tay nghề của mình lại vô dụng đến vậy." "Ông là giáo sư Âm nhạc sao?" Cô gái hỏi.

"Phải."

"Vậy con trai ông là một nhạc sĩ tài giỏi sao?"

"Cô có biết bản "Cuộc chiến thần thánh" không?"

"Có ạt"

Mấy cô gái đồng thanh đáp: "Chúng cháu còn biết hát nữa!"

Ông Bradsky: "Đó là bản nhạc do tướng quân Rokossovsky sáng tác, con trai tôi phối khí."

Nghe đến tên tướng quân Rokossovsky, các cô gái đều tỏ ra vô cùng phấn khích: "Tướng quân! Con trai ông đang chiến đấu bên cạnh Tướng quân sao?"

"Nghe nói chỉ cần Tướng quân hét lớn một tiếng là xe tăng của địch phải dừng lại vì sợ hãi!"

Ông Bradsky còn chưa kịp trả lời thì nghe thấy tiếng hô vang của lính canh trên vọng gác: "Máy bay địch! Máy bay địch!" Tất cả các cô gái đang làm việc đều đứng dậy, tò mò nhìn lên bầu trời.

"Máy bay địch?"

"Ở đâu?"

Các cô gái trẻ tuổi đều không hề sợ hãi, vẫn đứng im tại chỗ, tò mò nhìn lên bầu trời. Ban đầu, ông Bradsky cũng chưa kịp phản ứng, sau đó nhìn thấy hành động của các cô gái, ông mới sực tỉnh, hét lớn: "Các cô gái, đừng đứng ngây ra đó nữa!"

Ông đứng dậy, vừa chạy vừa đẩy từng cô gái sang một bên: "Nằm xuống! Nằm xuống maul"

Lúc này, trên bầu trời vang lên tiếng rú rít của tử thần. Ông Bradsky tiếp tục chạy, kéo những cô gái trẻ tuổi hoàn toàn không có kinh nghiệm chiến đấu, cũng chẳng biết cái chết là gì, nằm xuống đất, hét to: "Mau nằm xuống!"

Đúng lúc này, một quả bom cắm phập xuống đất bùn trước mặt Bradski.

Hắn nhìn thấy quả bom thì sững người, đầu óc nhất thời không thể suy nghĩ được gì. Lúc này, đội trưởng trại lao công lao tới, đẩy Bradsky ngã sấp xuống đất.

Vụ nổ xảy ra.

Bradski nhắm chặt mắt, bịt tai lại.

Không biết bao lâu sau, hắn cảm thấy doanh trưởng trại lao công trên lưng đứng dậy, lúc này mới xoay người, nhìn về phía quả bom.

Quả bom kia cắm trong đất bùn, thiết bị hẹn giờ trên đuôi đã dừng lại, nhưng không biết vì sao, nó vẫn không phát nổ.

Bradski đứng dậy, nhìn quanh bốn phía. Những quả bom khác đều đã nổ tung. Khắp nơi đều là tiếng khóc than.

Còn rất nhiều cô gái, đã không thể khóc được nữa. Ngày thứ năm ở Sukhaya Verevka, tức là tối ngày 18 tháng 10.

Lyudmila hết phiên trực trở về, vừa vào cửa đã thấy Vương Trung đang mải miết viết lách. Nelly cầm giá nến đứng bên cạnh.

Lyudmila tò mò hỏi: "Anh đang làm gì vậy?"

"Viết tổng kết kinh nghiệm. Lúc trước tôi có tổng kết sơ bộ với Pavlov và những người khác rồi, nhưng giờ nghĩ lại, vẫn nên viết ra để chia sẻ cho nhiều người biết thì hơn." Lyudmila đi đến sau lưng Vương Trung, đọc chữ trên vở: "Pháo binh là loại binh chủng duy nhất mà quân ta và quân địch không có sự chênh lệch mang tính quyết định, trọng pháo của địch sử dụng cũng lạc hậu như của chúng ta…"

Vương Trung tự mình tiếp lời: "Giáo trình pháo binh của địch cũng đã lỗi thời từ lâu rồi. Về mảng pháo binh, chúng ta ngang hàng với quân địch.

"Hơn nữa, quân địch không coi trọng việc sử dụng pháo binh ở cấp độ chiến dịch, biên chế pháo binh nhiều nhất cũng chỉ đến cấp quân đoàn. Các đơn vị tác chiến cấp Tập đoàn quân của địch không có lực lượng pháo binh tương ứng.

"Đó là bởi vì tên Hoàng đế của bọn chúng lại thích những binh chủng kỹ thuật mới hơn, tăng cường quyền phát ngôn cho những binh chủng này để tranh giành quyền lực với quân đoàn Junker truyền thống…"

Chương 377: Một Cái Ôm

Chương 484: Tướng Địch Bắt Đầu Phát Cáu

Chương 484: Tướng Địch Bắt Đầu Phát Cáu

Lyudmila nghi ngờ hỏi: “Anh lấy đâu ra những thông tin này vậy?”

Vương Trung: “Hoàng thái tử Ivan đấy, ngài ấy vẫn luôn tìm hiểu tình hình của Prosen, chuẩn bị cho việc chống xâm lược.”

Thực ra những thông tin này là từ một thế giới khác, cộng thêm một chút suy đoán của Vương Trung.

Ở Trái Đất, do thằng cha Goebbels quá nổi tiếng nên nắm rất nhiều quyền lực, có thời điểm còn muốn đưa tất cả những thứ chạy bằng bánh xích vào lực lượng thiết giáp.

Trong khi đó, Manstein lại liên tục phản đối, ra sức tăng cường số lượng pháo tự hành cho Sư đoàn bộ binh.

Vì pháo tự hành phải dùng khung gầm xe tăng để chế tạo nên hai bên tranh giành nhau sản lượng dữ dội. Vương Trung chỉ đơn thuần là áp dụng tình huống này vào đây.

Lyudmila kinh ngạc thốt lên: “Anh đã viết cả tổng kết kinh nghiệm rồi, sau này có định làm giáo trình nữa không đấy?”

Vương Trung: “Chưa biết được. Công chúa điện hạ có nói, muốn thành lập một trường học tạm thời ở Charon để chuyên truyền kinh nghiệm tác chiến chống Prosen.”

Lyudmila: “Charon? Chẳng phải đó là đất phong mới của anh sao?”

“Ừ, có vẻ là anh sẽ phải đến trường đó dạy học.”

“Không để anh ra tiền tuyến sao?”

Lyudmila kinh ngạc: “Anh đã đánh biết bao nhiêu trận thắng lợi như vậy!”

Vương Trung: “Lúc nào tình hình chiến sự căng thẳng thì tất nhiên là để anh chỉ huy quân đội rồi, nhưng mùa đông và mùa bùn lầy từ tháng 2 đến tháng 6 năm sau, chắc là toàn bộ chiến tuyến sẽ tương đối yên ắng.” Lyudmila: “Cho nên điều anh đi dạy người ta cách đối phó với quân Prosen? Đến lúc chiến sự căng thẳng lại điều anh ra tiền tuyến à?”

Vương Trung: “Chuyện đó thì có vấn đề gì?”

“Không.” Lyudmila nhún vai: “Vậy anh quân sư đại tài, lần này chúng ta sẽ có bao lâu yên ổn?”

Vương Trung nhìn lịch: “Tôi đoán là đến tháng 11, tùy vào việc mặt đất bắt đầu đóng băng khi nào. Đông tướng quân sẽ đến giải cứu chúng ta khỏi Prosen. Trước khi đợt rét đậm ập đến, có thể bọn chúng sẽ có khoảng một tuần lễ để tấn công.”

“Sau đó thì sao?”

Vương Trung: “Rét đậm đến rồi thì sẽ đến lượt chúng ta phản công.” Cùng lúc đó, khi Vương Trung đang trò chuyện vui vẻ với vị hôn thê thì Đại tướng Von Manstein, chỉ huy Cụm tập đoàn quân thiết giáp số 2 của Prosen, đang nổi trận lôi đình với thuộc hạ.

“Cái gì gọi là không thể tiến lên nữa?” Đại tướng gầm lên. Sư đoàn trưởng Sư đoàn thiết giáp số 16 - đơn vị tiên phong của Cụm tập đoàn quân, nói: “Bây giờ sư đoàn chúng tôi chỉ còn 30 chiếc xe tăng hoạt động được, số còn lại đều bị hỏng nằm kẹt trong bùn đất. “Linh kiện không chuyển đến được, xưởng sửa chữa cũng bị sa lầy trong bùn không nhúc nhích

được, mỗi ngày số xe tăng sửa chữa được là 0, là con số 0 tròn trĩnh đấy!

"Tình trạng của xe bọc thép bánh xích cũng chẳng khá hơn là bao, tệ hại nhất là mấy chiếc xe tải, cứ động tí là sa lầy, sau đó phải dỡ hết đồ đạc trên xe xuống, nếu không thì dù có dùng máy kéo cũng không kéo lên được!

"Thưa Đại tướng, nếu cứ để chúng tôi tiến lên kiểu này, chẳng mấy chốc mà chúng tôi thành lính bộ binh hết, chẳng lẽ ngài muốn lính tăng mà cũng phải xung phong như lính bộ binh hay sao?" Manstein tức giận quát: "Chúng ta bị chặn ở sông Desna lâu như vậy, khiến cho cả Cụm tập đoàn quân, không, mà là cả quân đội Prosen chê cười! Bọn họ đều nói chúng ta để sống mất Cụm quân chủ lực của quân Ant.

"Vinh quang mà chúng ta giành được ở Agasukov đã mất sạch rồi! Ngươi hiểu chưa? Sư đoàn trưởng!"

Một Đại tướng mà lại gọi Thiếu tướng Sư đoàn trưởng là "ngươi", đủ biết là ông ta đang mỉa mai cỡ nào.

Sư đoàn trưởng Sư đoàn thiết giáp số 16 đáp: "Vâng, vậy tôi sẽ lệnh cho thuộc hạ, dù có mất xe tăng cũng phải tiến lên, cứ coi như chúng tôi là lính bộ binh! Như vậy ngài hài lòng chưa?"

Manstein đi đi lại lại trong căn phòng chỉ huy, im lặng hồi lâu, rồi mới hỏi sĩ quan phụ tá: "Bộ phận hậu cần không có cách nào à?"

Sĩ quan phụ tá đáp: "Sau khi vượt sông Desna, chúng ta đã tiến thêm được gần 100 km nữa, áp lực hậu cần càng nặng nề hơn. Thêm cả bùn lầy nữa… Ngay cả Cụm tập đoàn quân thiết giáp số 3 ở phía bắc, lúc trời chưa mưa đã gặp vấn đề về hậu cần rồi. Tôi nghĩ, thưa Đại tướng, bộ phận hậu cần đã nghĩ hết mọi cách rồi."

Dường như phải rất khó khăn Manstein mới hỏi ra được câu: “Vậy còn vận tải hàng không thì sao?”

Sĩ quan phụ tá cười khổ: “Vận tải hàng không chỉ có thể dùng dù thả xuống thôi, vì hiện tại cho dù công binh có xây dựng sân bay dã chiến thì máy bay cũng không dám hạ cánh, toàn là bùn lầy. Thực tế thì không quân đã dừng sử dụng những sân bay dã chiến nào mặt đất quá lầy lội, bây giờ đều phải sử dụng đường băng ở sân bay kiên cố Agasukov.”

Manstein bỗng nhiên như chộp được cứu cánh: “Vậy thì dùng dù thả hàng xuống! Còn vấn đề gì nữa?”

Sĩ quan phụ tá cười khổ: “Thả dù thì phải cần dù, nhưng sau mấy ngày đầu thả dù thì bây giờ hết rồi, không còn để bổ sung nữa.”

Manstein giận tím mặt: “Lũ vô dụng! Lũ vô dụng! Trên bãi biển Burgundy cũng là do đám hậu cần nên chúng ta mới phải dừng lại! Sau đó là đến lũ không quân khoác lác, nói chỉ cần dựa vào không quân là đủ!”

Không ai dám lên tiếng, tất cả đều chờ cơn thịnh nộ của vị Đại tướng này tự nguôi ngoai.

Chương 378: Có Giấy Sắc Phong Công Tước

Chương 485: Hoàng Đế Prosen Cũng Nhậ…

Chương 485: Hoàng Đế Prosen Cũng Nhận Ra

Cuối cùng, Manstein thở dài: “Sự đã đến nước này, chúng ta chỉ còn cách chấp nhận số phận thôi. Các đơn vị dừng tiến công, tập trung sửa chữa số xe tăng bị bỏ lại, tích trữ nhu yếu phẩm. Đợi đến khi nào đất đóng băng thì tấn công tiếp.”

“Đóng băng?”

Sĩ quan phụ tá ngạc nhiên hỏi: “Sao ngài lại nhắc đến chuyện đất đóng băng?” “Bây giờ là do bùn lầy khiến chúng ta khó di chuyển, nhưng khi đất đóng băng thì mặt đất sẽ cứng lại, chẳng phải lúc đó có thể tấn công được sao? Bây giờ chúng ta cách Yekaterinburg hơn 200 km một chút, chỉ cần 10 ngày, không, 5 ngày là tôi có thể đánh đến Yekaterinburg!” Manstein tự tin nói.

Tại trung tâm điều dưỡng sĩ quan của quân đội Prosen ở Agasukov.

Gilles đầu quấn băng, đang viết thư cho cha mẹ của Feliz: “Kính gửi bác trai bác gái, cháu là Gilles đây ạ. Cháu viết thư này để báo cho hai bác biết về cái chết của Feliz. Trước tiên, cháu muốn gửi lời xin lỗi chân thành đến hai bác, cái chết của Feliz phần lớn là do sự bất cẩn của cháu…”

Đúng lúc này, một y tá hớt hải chạy vào phòng bệnh: “Thiếu tướng! Hoàng đế bệ hạ giá lâm!”

Gilles vội vàng buông vở bút, chống người ngồi dậy.

Hắn vừa mới đứng vững thì Hoàng đế Reinhardt đã bước vào, vừa nhìn thấy hắn đã vội vàng bước tới đỡ: "Sao anh lại đứng dậy! Nằm nghỉ ngơi đi!" Gilles: "Bệ hạ! Thần đã không thể chiếm được Shostka đúng thời hạn…"

"Trễ có 2 ngày thôi mà, có thể chấp nhận được."

Hoàng đế dìu Gilles nằm xuống giường, sau đó tự mình ngồi xuống mép giường, ra ý bảo những người khác lui ra.

Rất nhanh, trong phòng bệnh chỉ còn lại Hoàng đế và Gilles. Hoàng đế nói: "Ta nghe nói chuyện của Feliz rồi, ta rất tiếc. Rokossovsky đúng là đồ khốn nạn! Hắn dám chơi bẩn như vậy!"

Gilles: "Chúng ta bỗng dưng xé bỏ hiệp ước bất tương xâm, thì cũng chẳng cao thượng hơn hắn là bao." Hoàng đế: "Lúc chỉ có hai ta thì anh nói gì cũng được." "Chính vì chỉ có hai chúng ta nên tôi mới nói thẳng như vậy, thưa bệ hạ."

Gilles nói: "Hơn nữa tôi vẫn luôn suy nghĩ về bức điện mà Rokossovsky gửi cho tôi. Nếu chúng ta tiếp tục tấn công, chắc chắn sẽ rơi vào bẫy. Hiện tại, công việc tiếp tế của chúng ta đã rất khó khăn, chắc chắn sẽ không đủ khả năng để vận chuyển quân trang mùa đông và các vật tư chống rét khác, đến lúc mùa đông đến…" Gilles không nói tiếp.

Hoàng đế lộ rõ vẻ sầu muộn: "Ta chỉ dám để lộ vẻ mặt này trước mặt anh thôi, Ziege. Cho dù là kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra được tình thế hiện tại. Hy vọng duy nhất của chúng ta là lợi dụng khoảng thời gian đất đóng băng cho đến khi đợt rét đậm ập đến để đánh thẳng một mạch đến Yekaterinburg."

Gilles: "Rokossovsky và sư đoàn của hắn sẽ không để chúng ta thực hiện được ý đồ đâu."

Hoàng đế: "Hắn chỉ có một sư đoàn…"

“Đã không chỉ có một sư đoàn nữa rồi! Cả Kashukhov ở hạ du, Kirienko của Tập đoàn quân 66 phía sau bọn chúng nữa, quân địch đã sàng lọc được ra những tướng lĩnh tài ba rồi! Mà chính chúng ta đã giúp bọn chúng sàng lọc đấy!”

Hoàng đế đưa hai tay ôm lấy mặt: “Tất nhiên là ta biết. Thực ra còn có Borsk ở Bolkhov, Gorky ở Andreapol… Quân địch đang sàng lọc ra những tướng lĩnh tài ba với tốc độ đáng kinh ngạc, loại bỏ những tên bất tài.

“Nhưng chúng ta vẫn chưa thua trong cuộc chiến này, dù sao chúng ta cũng đã tiêu diệt gần 3 triệu quân địch rồi, mặc dù đợt tấn công gọng kìm lần này chưa thể tiêu diệt toàn bộ mấy trăm nghìn quân địch trong vòng vây, nhưng cũng đã khiến bọn chúng bị thiệt hại nặng nề! Quân địch ở hướng thủ đô nhiều nhất chỉ còn lại khoảng 1 triệu quân, ta nghĩ nếu là Manstein thì có thể đánh vào được đến Yekaterinburg.

“Hơn nữa, Manstein từng chọc thủng được tuyến phòng ngự của Rokossovsky, mặc dù sau đó đã bị hắn ta chạy thoát. Ta nghĩ ông ta có thể làm được lần nữa.” Gilles: “Rokossovsky - bức tường thép?”

Hoàng đế: “Đó là biệt danh mà quân địch đặt cho những ngôi sao chiến thắng của bọn chúng.”

Gilles: “Không đúng. Tôi thấy nên gọi hắn là Rokossovsky Lửa địa ngục, Rokossovsky Vua ném bom, hoặc là… hoặc là Rokossovsky Kẻ đưa tang. Dù sao thì chỉ có quân đội của hắn ta mới có thể khiến chúng ta phải trả giá đắt như vậy, tiễn người của chúng ta xuống địa ngục với hiệu suất cao như vậy.”

Gilles dừng lại, nhìn quyển sổ trên bàn.

Hoàng đế: “Ta đã phê duyệt đề nghị giữ lại mẫu lô cốt ở Shostka của anh rồi. Viện Khoa học Quân sự Hoàng gia sẽ nhanh chóng đo đạc và phác thảo mẫu, sau đó chúng ta sẽ xây

dựng lại theo tỷ lệ 1:1 ngay trên lãnh thổ của chúng ta. Biết đâu sau này lại dùng đến. Ngoài ra, ta cũng đã hạ lệnh phát triển pháo tự hành hạng nặng công phá, giao cho Giáo sư Porsche phụ trách."

Gilles: "Cuối cùng cũng có chút tin tức tốt lành." Reinhardt buông hai tay đang che mặt xuống, ánh mắt kiên định: "Ta phải chuẩn bị cho

tình huống xấu nhất. Dù sao ta cũng là Hoàng đế của Đế

quốc."

Chương 379: Nhạc Gửi tới

Chương 486: Khoảng Thời Gian Nhàn Rỗi

Chương 486: Khoảng Thời Gian Nhàn Rỗi

Trong lúc quân đội Prosen bị sa lầy bởi bùn đất thì Sư đoàn bộ binh cơ giới cận vệ "Cờ đỏ" số 1 vẫn đang tiến hành huấn luyện như thường lệ.

Bản thân Sukhaya Verevka là một phần của tuyến phòng thủ mới được xây dựng xung quanh Yekaterinburg, chỉ là gần đây mọi người đang dồn sức xây dựng chướng ngại vật chống tăng và trận địa pháo chống tăng, chưa có thời gian xây dựng lô cốt.

Sư đoàn bộ binh cơ giới cận vệ số 1 vừa đến nơi, cấp trên lập tức điều một đơn vị công binh đến xây dựng lô cốt và chiến hào, nhiệm vụ xây dựng công sự không giao cho đơn vị chiến đấu nữa.

Vì vậy, Vương Trung hạ lệnh tập trung huấn luyện.

Phần lớn tân binh trong sư đoàn đều chưa từng trải qua khóa huấn luyện bộ binh bài bản, chỉ mới được huấn luyện qua loa về ném lựu đạn và sử dụng súng ống - ngay cả những kỹ năng cơ bản này cũng chưa thành thạo, có người còn vì lau dầu súng không đúng cách mà súng bị kẹt đạn ngay trên chiến trường.

Nhân lúc này không phải đào công sự, tranh thủ luyện tập cho tốt.

Vương Trung cũng nhân cơ hội này học hỏi pháo thủ của xe tăng số 422 - Aleksandr Yefimovich, cách để trở thành một

pháo thủ xe tăng T-34. Biết đâu sau này lại dùng đến.

Cứ như vậy, ban ngày Vương Trung học cách làm pháo thủ, buổi tối tự mình viết tài liệu tổng kết kinh nghiệm chiến đấu cho đến thời điểm hiện tại, ngày tháng trôi qua vừa bận rộn vừa nhanh chóng. Điều duy nhất không như mong muốn của Vương Trung trong những ngày này chính là lực lượng hải quân đánh bộ rút lui cùng với hắn đã bị điều về Yekaterinburg. Yekaterinburg cũng có một con sông lớn chảy qua thành phố, con sông này chảy về phía nam rồi đổ vào sông Valdai, cuối cùng đổ ra biển nội địa.

Đã có sông lớn có thể thông hành thì ắt hẳn phải có hạm đội, vì vậy, lực lượng hải quân đánh bộ rút lui cùng với Vương Trung đã được sáp nhập vào Bộ Tư lệnh Hạm đội sông của Yekaterinburg, trở thành lực lượng bảo vệ bờ sông. Vương Trung không nỡ bỏ lữ đoàn lính thủy đánh bộ tinh nhuệ, nhưng người ta là lính thủy đánh bộ, tiếp nhận chỉ huy từ hải quân.

Hắn vốn dĩ muốn đi cửa sau nhờ Đại Giám Mục, nhưng Đại Giám Mục lại nói với hắn như vậy: “Nếu cậu là Tư lệnh Tập đoàn quân, lính thủy đánh bộ của cả Quân khu cũng do cậu chỉ huy, ngay cả không quân cũng là của cậu!” Belinsky đã nói như vậy, Vương Trung chỉ có thể từ bỏ. Ngày 24 tháng 10, cách ngày kỷ niệm thành lập nước Ant còn 10 ngày. Hôm nay, trước khi đi thao trường luyện tập lái xe tăng như thường lệ, Vương Trung đến Sư đoàn xem tình hình mới nhất của chiến tuyến.

Vừa vào cửa đã thấy Popov, hiện tại Popov trực ca đêm, Vương Trung và Pavlov trực ban ngày đã trở thành thông lệ của Sư đoàn.

Vương Trung: “Chào buổi sáng, Giám mục, tình hình chiến sự thế nào rồi?”

Popov: “Hôm qua, Tập đoàn quân thiết giáp số 2 phía Nam đã đột phá tuyến phòng ngự của chúng ta, tiến được khoảng mười cây số thì dừng lại. Tôi cảm thấy hiện tại mục tiêu của địch không phải là tiến công, mà là để chúng ta không có cách nào xây dựng phòng tuyến kiên cố.” Vương Trung gật đầu, đổi thành game chiến thuật “Hearts of Iron IV” thì dễ hiểu, trong game, quân đội dừng lại ở một chỗ càng lâu thì “Cấp độ Công sự” càng cao.

Cách làm của quân địch ở mặt trận phía Nam, giống như là đang ngăn cản quân Ant tăng “Cấp độ Công sự”. Vương Trung nhìn chằm chằm bản đồ: “Nói đi cũng phải nói lại, kiểu tiến công như rùa bò của Tập đoàn quân thiết giáp số 2 của địch, bò trườn 8 ngày cũng đã chiếm được một số nơi, tổng cộng đã tiến được gần 100 cây số.”

Popov: “Quân ta trong quá trình liên tục bị đánh lui, đã tổn thất máy móc công trình, bê tông và rất nhiều thứ khác. Phòng tuyến mới chắc chắn không thể kiên cố bằng phòng tuyến cũ.

“Trên thực tế, sau khi chúng ta rút lui khỏi phòng tuyến sông Desna, tuyến phòng thủ phía sau chúng ta đáng lẽ phải là tương đối hoàn thiện nhất. Vậy mà quân địch lại dễ dàng đột phá như vậy. Càng chứng minh việc chúng ta có thể phòng thủ thành công ở sông Desna là một kỳ tích. “Tôi cảm thấy có thể là quân địch biết khoảng thời gian từ khi sông đóng băng đến khi có dòng sông băng trôi là khoảng thời gian khá nhàn rỗi, nên muốn nhân cơ hội đó đánh một trận liều mạng.” Vương Trung gật đầu: “Xem ra nguy hiểm vẫn chưa hoàn toàn kết thúc. Tuy nhiên, cá nhân tôi cảm thấy, nếu quân địch có thể đánh vào Yekaterinburg, tổn thất của chúng sẽ càng lớn hơn.” Popov: “Quân sự tôi không rành lắm, ý cậu nói tổn thất càng lớn hơn, là bởi vì sau khi “Tướng quân Mùa Đông” đến, quân địch xông vào Yekaterinburg sẽ bị tiêu diệt toàn bộ sao?”

“Đúng vậy.”

Vương Trung đáp: “Nhưng khó mà nói trước được là sau khi quân địch xông vào Yekaterinburg, sẽ có người nảy sinh ý định đầu hàng. Vẫn là không nên để quân địch vào Yekaterinburg, chúng ta cứ chặn địch ở đây.” Vương Trung nói xong đi tới trước cửa sổ hướng về phía Yekaterinburg, tuy vị trí Sư đoàn khá thấp, nhưng từ ngoài cửa sổ vẫn có thể nhìn thấy ống khói ở rìa thành phố Yekaterinburg.

“Thật thú vị”

Hắn nói: “Rõ ràng những ống khói này cách đây hai mươi cây số, mà tôi lại có thể nhìn thấy rõ ràng như vậy.”

Popov đi đến bên cửa sổ: “Chỉ là mấy nhà máy ở vùng ven thôi, nơi này của chúng ta cách trung tâm thành phố Yekaterinburg 30 cây số. Nhưng nếu quân địch chiếm được nơi này, lại tiến thêm 10 cây số nữa, pháo binh có thể bắn tới Yekaterinburg rồi. “Phía Bắc chúng ta là thành phố vệ tỉnh Kalanskaya của Yekaterinburg, nơi đó có một tòa thành cổ rất cao, nằm trên sườn núi. Nếu leo lên tháp canh của thành cổ, có thể nhìn thấy cây cầu sắt biểu tượng của Yekaterinburg.”

Chương 380: Bát Hát Vang lên

Chương 487: Hoàng Gia tới động viên

Vương Trung: "Thật ra tôi cũng muốn phòng thủ trong thành phố, thành phố tốt hơn nhiều, đầu là những pháo đài kiên cố. Đáng tiếc hiện tại đang phòng thủ nơi đó là lữ đoàn Cận vệ chính hiệu."

Lữ đoàn do Vương Trung chỉ huy, tuy rằng cũng được gọi là Sư đoàn số 1, nhưng chỉ là Sư đoàn bộ binh cơ giới số 1 bị giới hạn, còn Sư đoàn bộ binh Cận vệ số 1 chính hiệu có từ Trung đoàn Cận vệ số 1 đến Trung đoàn Cận vệ số 5, là Ngự lâm quân Hoàng gia chân chính.

Những binh lính này được giao nhiệm vụ phòng thủ Kalanskaya, nơi có thể nhìn thấy cây cầu sắt trung tâm Yekaterinburg từ tháp canh thành cổ.

Vương Trung: "Dù sao Kalanskaya cũng có rất nhiều công trình bê tông, muốn để mất cũng không dễ dàng. Quân địch có thể sẽ đi vòng qua đó, như vậy nơi này sẽ là trọng điểm tấn công của chúng. Tuyệt đối không thể để mất nơi này! Tuyệt đối không! Chỉ cần để mất nơi này, mọi cố gắng sẽ đổ sông đổ biển."

Lúc này Pavlov đi vào: "Này, trên đường đến tôi thấy tàu hỏa vào ga rồi, đồ mùa đông đã đến." Yekaterinburg là trung tâm, tỏa ra vô số tuyến đường sắt xung quanh, Sukhaya Verevka có một tuyến nhánh, hơn nữa tuyến nhánh này ngoài

kết nối với Yekaterinburg, còn có thể kết nối với Shostka, trước đó họ chính là đi qua tuyến đường này.

Vương Trung: "Đồ mùa đông?"

Hắn cúi đầu nhìn quần áo trên người, đối với một người đến từ phía Nam, chiếc áo dạ dáng dài dày này đã được coi là đồ mùa đông rồi.

Trọng lượng của chiếc áo khoác này đã vượt qua tất cả những bộ quần áo mà Vương Trung từng mặc.

Nhân tiện nói một chút, bộ quần áo này là quân phục mùa thu được cấp thêm vào mùa thu, Vương Trung đã mặc gần một quý rồi, chỉ là lúc mới mặc sẽ hơi nóng, nên thường mở cúc áo phía trước, còn bây giờ hắn luôn cài cúc áo theo đúng quân kỷ.

Pavlov nhíu mày: "Đừng như vậy chứ, tướng quân Rokossovsky, đừng tỏ ra mình là người miền Nam như thế. Bộ đồ trên người ngài làm sao chịu được mùa đông ở đây?"

Lúc này, mấy người lính khuân thùng gỗ đi vào. Pavlov mở thùng gỗ có ghi chữ "Tướng quân" ra, lấy một chiếc áo khoác sĩ quan đưa cho Vương Trung.

Chiếc áo khoác này nặng trịchI

Hơn nữa sờ vào rất dày, Vương Trung thậm chí còn cảm thấy lấy hai chiếc áo khoác kiểu này nhúng nước, sau đó kẹp đất vào giữa, là có thể dùng làm xe tăng bọc đất - đúng vậy, chính là xe tăng bọc đất dùng để đánh lô cốt trong phim "Tiểu binh Trương ca".

Vương Trung mở áo khoác ra, phát hiện cổ áo được may bằng da lông của loài động vật nào đó.

Xem ra người Ant cũng thích mặc đồ da.

Vương Trung cởi áo dạ trên người ra, mặc chiếc áo khoác dày hơn vào, cảm giác đầu tiên là nặng, giống như đang mặc

một bộ giáp sắt toàn thân vậy.

Còn cảm giác thứ hai, chính là ấm, giống như chiếc áo khoác da này có thể tự tỏa nhiệt vậy, vừa mặc vào đã cảm thấy ấm áp.

"Mẹ kiếp" Vương Trung cảm thán:

"Mặc thứ này thì nhiệt độ thấp đến đâu tôi cũng chẳng sợi"

Popov cũng tự lấy một chiếc, nghe Vương Trung nói vậy, nghỉ hoặc nhìn hắn: "Ấm như vậy rồi còn cần lò sưởi làm gì nữa?"

.. Hả?

Không phải nói người phương Bắc ở trong phòng rất nóng, toàn cởi trần, ra ngoài mới mặc áo khoác sao? Chẳng lẽ công nghệ thời đại này kém phát triển đến mức chưa có phương pháp sưởi ấm nào hiện đại như vậy? Vương Trung đang nghi ngờ thì Pavlov nói: "Nếu cậu ở khu trung tâm Yekaterinburg thì có thể chỉ cần ra ngoài mới cần mặc áo khoác dày như vậy. Nhưng chúng ta đóng quân ở nơi thế này, vẫn nên mặc ấm một chút thì hơn. "Dù sao khi đánh trận, chúng ta ngày nào cũng phải ngủ ở trong hầm, làm gì có lò sưởi mà dùng."

Vương Trung gật đầu, lúc này Lyudmila mặc áo khoác mới đi vào hầm: "A, anh đã thay đồ rồi à." "Ừ, em cũng mặc rồi sao?" Vương Trung đánh giá vị hôn thê một chút, phát hiện chiếc áo khoác này thậm chí có thể che mất cả dáng người của cô.

Như vậy thì hơi quá khổ rồi đấy.

Lúc này Nelly cũng đi vào, cô bé cũng mặc một chiếc áo khoác như vậy.

Vương Trung: "Áo khoác quân đội còn có cả size trẻ em nữa sao?"

Nelly dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Vương Trung. Lúc này chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Pavlov nghe máy:

“A lô? Tôi là Sư đoàn đây. Hả? Tàu hỏa chuyên dụng? Chuyên chở cái gì? Không nói? Được rồi, để tôi báo cáo với tướng quân.”

Pavlov cúp điện thoại: “Nhà ga báo, trung tâm điều độ nói có một chuyến tàu hỏa chuyên dụng được tăng cường tạm thời muốn đến đây, nhưng không nói rõ chở thứ gì.”

Vương Trung: “Thời điểm này rồi còn có gì mà không thể nói rõ chứ?”

Vasili vừa lúc đi vào, nghe được đoạn đối thoại cuối cùng, liền nói: “Vũ khí bí mật?”

Vương Trung: “Không, tôi cảm thấy không giống. Dựa theo phương pháp loại trừ, tôi đoán có thể là người đến đây để động viên tinh thần chúng ta. Chỉ là không biết là Đại Giám Mục hay là Hoàng đế bệ hạ. Dù là ai, chúng ta cứ đến nhà ga chờ là được.”

Chương 381: Công Chúa Đón??

Chương 488: Có Yêu Cầu Gì Cứ Nói

Toàn bộ sĩ quan cấp cao của Sư đoàn 1 bộ binh cơ giới mặc quân phục mùa đông mới tinh tập trung trên sân ga, chờ đợi đoàn tàu đến. Pavlov bỗng nhiên cười nói: "Cảnh này hơi giống hồi chúng ta ở Loktev chờ Popov đến."

Vương Trung: "Đúng là vậy, nhưng so với lúc đó, hiện tại chúng ta coi như là binh hùng lương đủ - à mà, cũng chưa chắc đã là binh hùng, chỉ có tinh thần chiến đấu là không tệ."

Lyudmila: "Chính vì vậy mới cần dùng pháo binh để san bằng khoảng cách về chiến thuật và kỹ thuật với quân địch."

Vương Trung: "Em vẫn còn nhớ chuyện đó sao…"

"Tất nhiên là phải đọc tác phẩm về chiến thuật của chồng sắp cưới chứ!"

Vương Trung còn chưa kịp trả lời, tiếng còi tàu đã vang lên từ xa.

Đoàn tàu tiến vào ga, chậm rãi dừng lại trước sân ga. Toàn đoàn tàu đều là những toa tàu chở lính kín mít giống hệt nhau, hoàn toàn không nhìn ra có nhân vật quan trọng nào đi trên đó. Thế nhưng khi cửa toa số 1 mở ra, Vương Trung không khỏi nheo mắt lại.

Nữ Đại Công tước Olga của đế quốc đứng ở cửa toa tàu, mỉm cười rạng rỡ với Vương Trung.

Vương Trung ngẩng đầu nhìn trời, thầm nghĩ lúc này trời cũng không có tuyết rơi, sao công chúa lại đến đây… Không đúng, mình sợ tuyết rơi làm gì chứ, mình có phải đang "bắt cá hai tay" đâu. Nghĩ vậy, hắn giơ tay chào theo kiểu quân đội, gót chân dậm mạnh xuống đất: "Hoàng nữ điện hạ!" Lyudmila cũng giơ tay chào theo, tất cả quân nhân trên sân ga đều đồng loạt giơ tay chào về một hướng, mấy người lính Vệ giáo phản ứng chậm còn đang ngơ ngác nhìn thì thấy vương miện của Olga, vội vàng giơ tay chào theo.

Thấy mọi người hành lễ, nụ cười trên mặt Olga hơi cứng lại, nhưng cô nhanh chóng điều chỉnh lại biểu cảm, đáp lễ theo nghi thức Hoàng gia: "Miễn lễ. Mọi người đều là chiến sĩ dũng cảm chiến đấu vì tổ quốc, không cần đa lễ như vậy." Nói xong cô bước xuống tàu, đi đến trước mặt Vương Trung, thấy hắn bỏ tay xuống, liền nở nụ cười rạng rỡ như lúc ban đầu, vừa định mở miệng nói thì -

Vương Trung đã mở lời trước: "Điện hạ đến thị sát đáng lẽ phải báo trước một tiếng chứ!"

Lần này Olga không bị ấp úng nữa, cô trả lời trôi chảy: "Báo trước sẽ có vấn đề về an ninh, tình hình ở thủ đô hiện tại rất phức tạp, hôm nay đã xử bắn hơn một trăm người rồi, có thể ngày mai sẽ bắt đầu giới nghiêm." Vương Trung khẽ nhíu mày: "Tình hình nghiêm trọng vậy sao?"

"Đúng vậy, lúc anh cố thủ Shostka, phe chủ hòa tạm thời im hơi lặng tiếng, vừa thấy anh rút lui là bọn họ lại bắt đầu hoạt động. Nhưng cụ thể là bọn họ nói gì thì tôi không rõ, nếu tôi biết thì chắc chắn đám Thẩm phán cũng biết, bọn họ sẽ bị trừ khử hết."

Vương Trung: "Vậy ý cô nói "bọn họ lại bắt đầu hoạt động" là gì?"

Olga: “Anh đến thủ đô một chuyến sẽ hiểu, dù sao từ ánh mắt, thái độ của bọn họ, tôi đều có thể cảm nhận được. Trước khi đến đây tôi có gặp Đại Giám Mục, ánh mắt của ông ấy cũng thể hiện rất nhiều điều, nếu không phải hiện tại quân Prosen chỉ cách thủ đô có hai trăm cây số, có thể ông ấy đã bắt đầu thanh trừ phe phái chủ hòa rồi.” Olga dừng lại một chút, lắc đầu nói tiếp: “Tôi cũng không biết, cũng có thể ông ấy đang đợi những kẻ chủ hòa kia lộ đuôi, sau khi quân ta đánh đuổi được quân địch khỏi thủ đô thì sẽ ra tay.”

Công chúa dừng lại, giơ tay khẽ vuốt ve ngôi sao trên cổ áo khoác của Vương Trung: “Đại Giám Mục rất tin tưởng vào phán đoán của anh. Quân địch nhất định sẽ bị chặn lại, đúng không?”

Vương Trung: “Quân địch nhất định sẽ bị chặn lại.”

Hắn vốn định vừa nói vừa gạt tay công chúa ra, nhưng nhìn xung quanh có nhiều người như vậy, lại thôi.

Con gái con nứa, bị người ta gạt tay giữa chốn đông người, chắc chắn sẽ mất mặt. Thấy vậy, Olga tự mình rụt tay về, cười nói: “Tốt lắm. Tôi đến đây có hai mục đích, thứ nhất là muốn hỏi xem tiếp theo nên sản xuất loại vũ khí nào.

“100 chiếc xe tăng do Hoàng gia đặc biệt sản xuất đã hoàn thành, trừ 24 chiếc để dành cho lễ duyệt binh, số còn lại đều được phân phát cho quân đội, nhận được rất nhiều lời khen ngợi.

“Chúng ta tiếp tục sản xuất thêm gì nữa đây?”

Vương Trung:

“Tiếp tục sản xuất loại xe tăng “diễu hành ” đó đi, được khen ngợi nhiều như vậy, tất nhiên là phải tiếp tục sản xuất. Tốt nhất là dồn toàn bộ năng lực sản xuất của nhà máy cơ khí liên hợp Yekaterinburg để sản xuất loại xe tăng đó. Trước đó,

phải mất hơn hai tháng mới sản xuất được một trăm chiếc, quá chậm. Một năm chỉ sản xuất được sáu trăm chiếc, quá ít.

“Hiện tại, quy mô chiến tranh của chúng ta lớn chưa từng có, ném sáu trăm chiếc xe tăng vào cũng chỉ như muối bỏ bể.

“Lúc mới khai chiến, chúng ta có hơn hai vạn chiếc xe tăng, tuy rằng phần lớn là mấy loại xe tăng BT, T-26, nhưng quân địch cũng có rất nhiều Panzer 1, Panzer I.

“Thế nhưng anh xem hiện tại đi, hai vạn chiếc xe tăng, bị quân địch nuốt chửng hết, ngay cả cái xương cũng không còn.”

Olga gật đầu: “Vậy tiếp tục sản xuất xe tăng “diễu hành”. À, Thượng tướng Turgenev đã âm thầm đặt cho loại xe tăng này một cái tên, gọi là T-34W.”

Vương Trung nhíu mày, sao lại là chữ W?

Bảng chữ cái Kirin cũng bắt đầu từ A, B, C, D chứ, chữ W đâu có đứng trước!

Thấy biểu cảm của Vương Trung, Olga cười nói: “Làm vậy để tránh trùng với chữ cái của các phiên bản cải tiến sau này. Nghe nói kỹ sư thiết kế trưởng của xe tăng T-34 - ông Valentin rất tức giận khi có phản hồi về T-34W từ quân đội, ông ấy đã trực tiếp ném bản báo cáo vào lò sưởi. Ông ấy nói những cải tiến của ông ấy sẽ khiến quân đội phải tâm phục khẩu phục.”

Chương 382: Gặp Cha Của Cấp Dưới

Chương 489: Có Yêu Cầu Gì Cứ Nói 2

Vương Trung: "… Vậy thì hy vọng là ông ấy nhớ lắp thêm cả radio cho loại xe tăng mới."

Olga thở dài: "Vô tuyến điện khó mà được, tôi đã hỏi rồi, hiện tại sản lượng vô tuyến điện căn bản không theo kịp tiêu hao, máy bay cũng cần vô tuyến điện, còn cần cả thiết bị thay thế.

"Nếu trang bị cho toàn bộ xe tăng vô tuyến điện thì thiếu hụt quá lớn. Đại tướng Sergei bên Cục Quân giới đề nghị tập trung số xe tăng dùng cho duyệt binh, giao cho tổ xe tăng giàu kinh nghiệm sử dụng, thành lập Tập đoàn quân xung kích chuyên dụng."

Vương Trung cười nói: "Thế này chẳng phải làm lão Valentino tức chết sao?" "Đại tướng Sergei là bố vợ của hắn, nên…"

Olga nhún vai: "Tôi thấy Đại tướng Sergei cũng tốt lắm, lần này tôi đến tiền tuyến, ông ấy còn đặc biệt gọi điện thoại, bảo tôi hỏi anh có yêu cầu đặc biệt gì không, trang bị hiện có không giải quyết được."

Vương Trung: "Có! Quá có luôn ấy chứ! Đầu tiên tôi cần một loại pháo tự hành trang bị lựu pháo 152mm, có vô tuyến điện, lại có thể chạy tốc độ cao trên địa hình lầy lội ở nước mình.

“Loại pháo này phải có xe chở đạn đi kèm, có thể nhanh chóng chuyển vị trí bắn, đồng thời có khả năng chống chịu nhất định với hỏa lực bắn phá từ không quân địch, ngoài ra phải có một khẩu súng máy phòng không!”

Vương Trung nói theo kiểu SU-152, trên địa cầu, rất nhiều trường hợp SU-152 bị coi như pháo tự hành lựu pháo mà dùng.

Sau chiến tranh, quân đội Liên Xô thậm chí còn đưa lựu pháo 122mm vào biên chế của cụm tập kích thiết giáp cấp đại đội.DOC FULL.V N - K h o t r u y ệ n d i ch m i ễ n p h í

Vương Trung tiếp tục: “Tiếp đó tôi còn cần một loại pháo phòng không bốn nòng, cũng dùng khung gầm xe tăng, pháo thì dùng pháo tự động 25mm của chúng ta, hơn nữa phải có hệ thống dây đạn mới để tiếp đạn.

“Đây là lực lượng phòng không đi kèm của quân ta, ngoài việc đi kèm lực lượng đột kích thiết giáp, nó còn có thể hạ nòng bắn thẳng để dọn dẹp bộ binh địch, cho nên nó phải có góc hạ nòng, hiểu góc hạ nòng là gì không!” Lúc nói câu này, hai tay Vương Trung đặt lên vai công chúa, lắc mạnh:

“Góc hạ nòng, hiểu góc hạ nòng là gì không!”

Công chúa: “Đừng có lắc tôi! Nói chuyện đàng hoàng!”

Lúc này Nelly bên cạnh ghé sát Lyudmila: “Sao tôi thấy công chúa vui lắm nhỉ?”

“Họ đang bàn chuyện chính sự đấy, Nelly.”

Lyudmila khẽ nói: “Đợi họ bàn xong tôi sẽ xen vào.”

Cuối cùng Vương Trung cũng buông công chúa ra: “Xin lỗi.” Olga thở dài, sau đó lập tức mỉm cười.

Vương Trung nhìn nụ cười của nàng buông một câu: “Sao, não bị xóc đều rồi nên cười ngây ngô à?”

Olga nghiêm mặt: “Không có. Yêu cầu của anh tôi sẽ thuật lại nguyên văn cho Đại tướng Sergei.”

Vương Trung: “Tôi vẫn nên viết báo cáo thì hơn. Trước giờ không viết là vì cảm thấy với vị thế của mình thì chưa thể can thiệp vào việc nghiên cứu sản xuất trang bị quân sự, giờ có thể can thiệp rồi, dĩ nhiên phải can thiệp mạnh tay vào, ngày mai tôi sẽ làm báo cáo…”

“Không.”

Olga nghiêm túc nói: “Tôi sẽ chuyển lời! Có nhu cầu gì cứ nói với tôi! Đi đường chính thống sẽ bị tắc lại đấy, hiểu không?”

Vương Trung kinh ngạc: “Thật sao?”

Olga vô cùng kiên quyết: “Thật!”

Vương Trung: “Cũng được. Vậy chúng ta còn cần một loại súng trường sử dụng đạn giảm liều, nó có thể bắn liên thanh, đồng thời ở cự ly 200-400 mét vẫn có độ chính xác tốt, ngoài ra phải có độ tin cậy cực cao. Độ tin cậy vô cùng quan trọng!”

Olga nghiêm túc hỏi: “Đạn giảm liều là gì?”

Vương Trung: “Là giảm bớt thuốc phóng của đạn súng trường, rút ngắn chiều dài lại. Hiện tại đạn súng trường muốn bắn tự động, cả khẩu súng rất nặng, vì nó chẳng khác gì súng máy. Súng máy thông dụng của địch mà chúng ta thu được to chừng này này…”

Vương Trung quay đầu lại, tiện tay gọi một lính gác: “Này! Đến doanh bộ nói trung sĩ cần một khẩu súng máy của địch thu được.”

Trong lúc chờ người ta mang súng máy tới, Olga hỏi: “Dùng thẳng súng máy chẳng phải tốt hơn sao?”

Vương Trung: “Không tốt, tiểu đội bộ binh của địch tổ chức theo kiểu lấy súng máy làm chủ đạo, trên chiến trường loại tiểu đội này đều tác chiến xoay quanh súng máy, khá là cứng nhắc.

“Khi chúng ta tập trung xạ thủ súng tiểu liên, tác chiến với chúng ở địa hình không phù hợp cho súng máy phát huy, bọn chúng sẽ bó tay. “Thực tế súng trường bán tự động Tokarev của chúng ta thể hiện rất tốt, mấu chốt là phải chọn địa hình, không cho súng máy của địch phát huy tác dụng.”

Thực tế, trên địa cầu, khi đội hình tổ chức theo kiểu lấy súng máy làm nòng cốt của quân Đức đối mặt xạ thủ súng trường tự động BAR và súng tiểu liên Thompson của lính Mỹ thì không còn mấy tác dụng.

Khả năng chế áp hỏa lực của súng trường tự động BAR dĩ nhiên không bằng súng máy, nhưng bù lại nó cơ động. Một khẩu súng máy cần ba người phục vụ, lại còn nặng nề.

Trong khi đó súng trường BAR có thể vừa cầm vừa bắn, một người mang theo chạy khắp nơi.

Mà ở nơi không có hỏa lực súng máy, súng trường bán tự động Garand của lính Mỹ áp chế hoàn toàn súng trường K98k.

Quân của Vương Trung phần lớn đều là súng trường bán tự động Tokarev, kỳ thực cũng gặp phải tình huống này, chỉ cần súng máy của quân Prosen không theo kịp, quân cận vệ sẽ có ưu thế hỏa lực tuyệt đối.

Không nghỉ ngờ gì nữa, đội hình toàn bộ trang bị súng trường bán tự động, cộng thêm một số ít vũ khí tự động đáng tin cậy hơn cách tổ chức tiểu đội bộ binh xoay quanh súng máy của quân Prosen hiện tại.

Mà muốn tiến thêm một bước nữa thì chỉ có thể chế tạo ra AK trước.

Chương 383: Nghe Nhạc

Chương 490: Phe Chủ Hòa Bắt Đầu Nổi Lên

Lúc này, tên lính gác ban nãy dẫn theo ba người mang khẩu súng máy thu được tới. Vương Trung chỉ khẩu súng máy, nói: "Cô xem, thứ này nặng nề thế này, đó chính là nhược điểm của việc sử dụng đạn súng trường. Tôi đề nghị thay đổi toàn bộ đạn tiêu chuẩn của Tokarev, rút ngắn lại một chút, cải tiến thành súng trường tự động."

Olga gật đầu: "Được! Tôi nhớ rồi, sẽ nói với Đại tướng Sergei. Còn gì nữa không?" Vương Trung: "Tạm thời như vậy đã. Những thứ tôi vừa đề cập đều có thể dùng trang bị hiện có để cải tiến, có thể nhanh chóng đưa vào biên chế."

"Được."

Olga gật đầu, sau đó nói: "Dẫn tôi đi tham quan tiền tuyến đi, dù sao tôi cũng đến để động viên tinh thần, phải gặp mặt mọi người một chút."

Vương Trung: "Gặp mặt thì có gì hay, hay là cô hát cho mọi người nghe đi? Chắc hẳn cô học qua âm nhạc rồi nhỉ?" "Học rồi chứ."

Olga nhìn Vương Trung với vẻ nghi hoặc: "Tôi còn từng hát cho anh nghe rồi mà! Lúc đó có cả anh trai tôi nữa." Vương Trung: "Ồ phải, hình như đúng là có chuyện này." Hay lắm, công chúa biết hát, chỉ thiếu mái tóc hồng là chuẩn bài.

Nghĩ kỹ lại thì đúng là Olga đã tặng không ít trang bị, vậy nên chiếc xe tăng 422 kỳ thực nên gọi là "Hàng miễn phí"? Vương Trung: "Mời đi lối này, bộ đội của chúng ta đang khẩn

trương huấn luyện, cô có thể hát để cổ vũ tinh thần cho họ, chắc chắn họ sẽ rất vui."

"Được thôi." Olga theo bản năng định khoác tay Vương Trung, nhưng Vương Trung lại nói với Lyudmila: "Em đi cùng công chúa điện hạ nhé!" Lyudmila khoác tay Olga: "Chúng ta đi nào."

Olga: "Ừm."

Vương Trung bước lên phía trước, như thể hắn chỉ là một quản gia dẫn đường, có trách nhiệm dẫn hai tiểu thư đi dạo vườn.

"Hai vị mời đi lối này."

Thế là ba người cùng với Nelly, thêm một đám đông vệ binh hoàng gia, cùng đội ngũ do Thượng sĩ Grigory dẫn đầu hùng dũng rời khỏi nhà ga.

Cùng lúc đó, tại St. Yekaterinburg, một chiếc pháo hạm đang neo đậu dưới gầm cầu sắt, lính thủy đánh bộ và công binh đang dùng dây thừng thả thuốc nổ từ trên pháo hạm xuống.

Để phá hủy cây cầu này cần tới hai mươi tấn thuốc nổ, nếu dùng xe tải GAZ vận chuyển thì cần mười chiếc. Ngay cả khi dùng xe tải GAZ ba tấn ít ỏi thì cũng cần tới bảy chiếc.

Thế nhưng chỉ cần một chiếc pháo hạm là có thể vận chuyển toàn bộ số thuốc nổ đến chân cầu.

Các công binh đang khẩn trương làm việc, bỗng nhiên trên bờ sông bên cạnh cầu, mấy tên Thẩm Phán viên đội mũ nồi xanh xông ra, tóm lấy một người phụ nữ đang ngắm cảnh trên đài quan sát ven sông.

"Các người làm gì vậy!" Người phụ nữ hét lên! Tôi chỉ đang ngắm cảnh thôi mà! Lời chất vấn của tên Thẩm Phán

viên vang lên: “Ngắm cảnh trong cái thời tiết mưa gió này sao? Không, chúng tôi muốn kiểm tra người cô!” Người phụ nữ kêu gào: “Thẩm Phán viên giở trò đồi bại!”

Cô ta gào thét chừng một phút, cho đến khi tên Thẩm Phán viên lôi ra một chiếc máy ảnh mini từ trong áo lót của cô ta.

“A.” tên Thẩm Phán viên dẫn đầu kiểm tra chiếc máy ảnh kỹ càng: “Hàng Prosen sản xuất, tuy nhỏ nhưng có thể chụp rõ ràng toàn bộ số thuốc nổ chúng tôi bố trí trên cầu. Này cô gái, cô giải thích cho rõ ràng xem, tại sao trong áo lót của cô lại có thứ này?”

Người phụ nữ nức nở: “Tôi khai hết! Là một người tên Polo, hắn ta nói chỉ cần tôi chụp ảnh thứ này, sau khi chiếm được Yekaterinburg, quân Prosen sẽ không giết chúng tôi! Xin các vị Thẩm Phán viên làm ơn, tôi chỉ muốn tìm một đường sống cho gia đình mình thôi!”

Tên Thẩm Phán viên: “Trông cô có vẻ thành khẩn đấy, nhưng theo kinh nghiệm của chúng tôi, ban đầu lũ địch thường giả vờ thành khẩn, dùng một số thứ không quan trọng để che giấu thứ thật sự có giá trị. Nhưng không sao, chúng tôi sẽ điều tra rõ ràng.” “Lũ đàn ông các người, sao có thể dùng hình với một người phụ nữ như tôi chứ?”

Tên Thẩm Phán viên: “Tất nhiên là không rồi. Chúng tôi rất tôn trọng phụ nữ, cho nên sẽ để phụ nữ phụ trách thẩm vấn phụ nữ.”

Vừa dứt lời, một chiếc xe hơi dừng lại bên đường, bốn người phụ nữ lực lưỡng mặc đồng phục Thẩm Phán viên bước xuống.

Nữ Thẩm Phán viên dẫn đầu mỉm cười: “Chúng tôi nhân từ hơn nam giới nhiều, bởi vì chúng tôi biết cách nào không cần dùng bạo lực mà vẫn khiến cô phải ngoan ngoãn nghe lời.

“Tất nhiên, chúng tôi đảm bảo những biện pháp này cũng hiệu quả như của Thẩm Phán viên nam.”

Như để minh họa cho lời nói của nữ Thẩm Phán viên, tên Thẩm Phán viên nam dẫn đầu giáng một quyền vào quả cầu trang trí trên lan can, làm nó vỡ tan, khớp đốt ngón tay hắn ta cũng bị rách da chảy máu.

“Cảm ơn màn trình diễn của anh.” Nữ Thẩm Phán viên cười nói. Sở chỉ huy dân quân, Bộ chỉ huy phòng thủ thành phố Yekaterinburg.

Bộ chỉ huy phòng thủ thành phố hoàn toàn do quân đội Ant quản lý, còn sở chỉ huy dân quân nằm trong cùng một khu đất lại do Giáo hội quản lý.

Do khả năng động viên của quân đội Ant kém xa Giáo hội, nên hiện tại Giáo hội đang liên tục đưa thanh niên đến tuổi đi lính vào các trại huấn luyện của quân đội Ant. Còn những nam giới chưa đến tuổi nhập ngũ đều bị gọi vào dân quân, hay còn gọi là Vệ giáo quân, nữ giới bất kể tuổi tác đều được tổ chức thành các doanh trại lao động.

Chỉ huy trưởng dân quân đang báo cáo với Belinsky: “Hiện tại, chúng tôi tổ chức theo đơn vị khu phố, mỗi khu phố ở Yekaterinburg đều có một nhà thờ, cùng các cửa hàng, trung tâm phân phối lương thực giá rẻ của Giáo hội…

Chương 384: Nghe Được Trong Mơ

Chương 491: Phe Chủ Hòa Bắt Đầu Nổi Lê…

“Các nhà thờ này đóng vai trò động viên, chúng tôi đã thành lập được 25 tiểu đoàn Vệ giáo quân, hai tuần tới dự định sẽ thành lập thêm 25 tiểu đoàn nữa.

“Ngoài ra, chúng tôi còn thành lập đội xung kích giáo sĩ, bao gồm các giáo sĩ trên năm mươi tuổi, họ có nhiệm vụ phá hủy xe tăng địch vượt qua chướng ngại vật chống tăng. Chúng tôi dự định bố trí một số hầm cá nhân ở tiền tuyến, đội xung kích sẽ ẩn nấp trong đó.”

Belinsky: “Các đội xung kích này nên được bố trí trên tuyến phòng thủ cuối cùng của thành phố, tức là bên trong tuyến đường Vườn hoa. Đó là quân bài tẩy cuối cùng của chúng ta.”

Chỉ huy trưởng dân quân: “Vâng.”

Belinsky: “Tình hình bên phía quân phòng thủ thế nào rồi?” “Quân phòng thủ hiện có hai mươi lăm tiểu đoàn, được bố trí toàn bộ ở vòng ngoài. Từ đây, đến đây.”

Chỉ huy trưởng dân quân dùng cây thước chỉ huy trên tay vẽ một vòng tròn trên bản đồ: “Bên ngoài nữa là tuyến phòng thủ theo kiểu đánh chặn của quân dã chiến.” Belinsky: “Quân dã chiến và quân phòng thủ có gì khác nhau sao?”

“Quân phòng thủ sử dụng toàn bộ trang bị cũ, còn quân dã chiến ngoài các đơn vị mới thành lập còn có một lượng lớn đơn vị rút lui từ vòng vây phía Tây, những đơn vị này tổn thất

rất lớn, hơn nữa không được bổ sung đầy đủ trước khi quân địch tấn công, nên hiện tại đang áp dụng phương án rút gọn biên chế.” “Rút gọn biên chế?” Belinsky nghỉ hoặc hỏi.

“Đúng vậy, một sư đoàn rút gọn thành một lữ đoàn, một trung đoàn rút gọn thành một tiểu đoàn. Làm như vậy, các đơn vị sẽ duy trì được quân số đầy đủ, thậm chí vũ khí, trang bị còn có phần dư thừa so với trước kia. Đơn vị duy nhất không bị rút gọn là Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1, biệt hiệu là Sư đoàn Cờ đỏ. Họ chỉ tổn thất một phần tư quân số.”

Belinsky: “Họ được bố trí ở đâu?”

“Ở Sukhaya Verevka. Đây, cách vòng ngoài chừng mười cây số, nếu trận địa của họ thất thủ, pháo hạng nặng của địch có thể bắn tới thành phố. “Ngoài ra, ở Kalanskaya, phía bắc Sukhaya Verevka, có lực lượng Cận vệ phụ trách phòng thủ. Ở đó có một tòa thành, từ vị trí cao nhất của tòa thành có thể quan sát được Cung điện Mùa hè. “Nếu để quân địch chiếm được nơi này, pháo hạng nặng của chúng có thể ngắm bắn Cung điện Mùa hè.”

Vẻ mặt Chỉ huy trưởng dân quân nghiêm trọng: “Chúng tôi cho rằng, nếu quân địch pháo kích Cung điện Mùa hè, tình hình ở thủ đô sẽ cực kỳ nguy hiểm.”

Vẻ mặt Belinsky dữ tợn: “Bọn chủ hòa sẽ hành động đúng không?”

Giám mục Lavie phụ trách Thẩm Phán Đình đẩy gọng kính: “Chúng tôi đã triệt phá năm nhóm phản quốc âm mưu chế tạo thuốc nổ. Ngoài ra còn đánh úp một giáo hội ngầm của phái Sùng Thánh. “Chúng tôi còn phát hiện một cơ sở in ấn, thu giữ được một lượng lớn tài liệu tuyên truyền, đều là nội dung kêu gọi giới quý tộc đứng lên giành lại vinh quang cho mình, nói rằng giới quý tộc Prosen vì… vì muốn giúp đỡ các quý tộc đồng tộc.” Belinsky: “Bắt hết những tên phản bội đó,

không cần xét xử, tra tấn cho đến khi nào khai hết thông tin thì giết hết.”

Lavkid cười nói: “Hiểu rõ, trên thực tế sau khi chúng ta bắt được một tên phản quốc, sẽ nhổ tận gốc toàn bộ gia tộc của hắn, hiệu quả trước mắt vô cùng rõ rệt.

“Nhưng Yekaterinburg còn rất nhiều kẻ phản quốc đang ẩn núp.”

Belinsky nói: “Một khi chúng ta thực hiện lệnh giới nghiêm theo kế hoạch, tình huống nguy cấp sẽ giảm bớt rất nhiều.” Lavkid: “Vẫn là xử lý toàn bộ quý tộc đi.”

“Không, không được, địch nhân cách Yekaterinburg còn chưa đến 200 km. Loại thời điểm này chúng ta phải cố gắng đoàn kết tất cả mọi người. Chờ thế cục ổn định, chúng ta sẽ tính sổ sau. Cho nên chỉ bắt những kẻ bại lộ, có chứng cứ xác thực.” Lavkid: “Nhưng nếu đại pháo của Prosen bắn tới cung điện mùa hè, nói không chừng ngay cả Sa Hoàng bệ hạ cũng sẽ đầu hàng.”

Belinsky: “Tình hình hiện tại của Sa Hoàng bệ hạ thế nào?” Lavkid: “Khi Shostka còn đang cố thủ, bệ hạ dường như vô cùng tự tin. Nhưng sau khi Shostka thất thủ, bệ hạ bắt đầu trở nên không ổn lắm.” “Sa Hoàng bệ hạ là một người nhu nhược.”

Belinsky mở miệng: “Cũng chính vì vậy, ban đầu chúng ta mới chọn hắn làm bù nhìn, chỉ là không ngờ thủ hạ của hắn lại làm tốt như vậy, đặc biệt là những kẻ từng thuộc phái trung gian.”

Belinsky dừng lại.

Lavkid: “Nếu bệ hạ muốn bỏ trốn khỏi Yekaterinburg thì làm sao bây giờ?”

Belinsky: “Vậy thì để mặc hắn. Chỉ cần tôi không đi, quần chúng tín ngưỡng phái Thế Tục sẽ không hoang mang. Nhưng Sa Hoàng bệ hạ bỏ trốn vẫn sẽ gây ra một loạt tác dụng phụ.”

Belinsky đứng lên, đi về phía bản đồ phòng thủ thành phố to lớn trên vách tường: “Ngày mười tháng mười là ngày kỷ niệm ngày thành lập đất nước của chúng ta, theo lý thuyết nên tổ chức duyệt binh, nếu hoàng thất đầu chạy trốn, duyệt binh sẽ biến thành trò hề không có hoàng thất duyệt binh. “Trong tình huống hiện tại, sẽ sinh ra ảnh hưởng tiêu cực. Không, bất kể Sa Hoàng bệ hạ có chạy trốn hay không, chúng ta phải đảm bảo có một thành viên hoàng thất ở lại. Tình hình của Olga hoàng thái nữ như thế nào?”

Lavkid đẩy mắt kính tròn: “Cô ấy đến tiền tuyến thị sát rồi, trạm đầu tiên là sư đoàn của Aleksei Konstantinovich Rokossovsky. Tôi nghĩ hoàng nữ bệ hạ nhất định sẽ ở lại.” “Vậy thì tốt rồi.”

Chương 385: Cha Con

Chương 492: Vợ Và Người Tình

Belinsky nhìn về phía bản đồ phòng thủ: "Địch nhân có khả năng chiếm lĩnh Kalanskaya vào ngày mười tháng mười không?"

Vị tư lệnh dân binh tiếp lời: "Không thể nào. Hiện tại, do vũng bùn gây trở ngại, tốc độ tiến quân của địch chỉ khoảng mười km mỗi ngày. Phải đến ngày 10 tháng 11 thì thời kỳ vũng bùn mới kết thúc, bọn chúng không thể nào tiến đến nơi có thể bắn phá St.Yekaterinburg được. Đây là một vấn đề toán học đơn giản."

Belinsky gật đầu: "Vấn đề nằm ở trên không. Phải đảm bảo trong ngày duyệt binh, trên không không có máy bay địch."

Vị tư lệnh dân binh: "Không quân có quan hệ mật thiết với giới khoa học, chúng ta vẫn có thể nói chuyện. Chúng tôi cũng đã mời vị tư lệnh không quân, nhưng hình như ông ta có chút băn khoăn nên không đến."

Belinsky: "Vì sao?"

Vị tư lệnh dân binh nhìn Lavkid, Lavkid nhún vai: "Vì chúng ta đã bắt con gái của ông ta, con gái của ông ta lại đang quay phim bố trí của quân ta, còn dùng máy ảnh của quân Prosen." "Vậy thì vị tư lệnh này không đáng tin, hãy bắt ông ta lại, trước tiên đừng vội giết, chỉ cần giam lỏng ở bộ tư lệnh, để phi công nhìn thấy tư lệnh của bọn họ chưa bị giết. Hãy mời phó tư lệnh đến đây." Hai giờ sau, vị phó tư lệnh không quân đến bộ tư lệnh dân binh.

“Kính chào ngài, Đại Giám Mục.”

Vị phó tư lệnh cao giọng nói. Belinsky: “Buổi sáng ngày 10 tháng 11, ông có thể đảm bảo không có một chiếc máy bay Prosen nào tiến vào thủ đô chứ?”

Vị phó tư lệnh cau mày: “Vậy thì cần bổ sung thêm cho tôi hai trăm chiếc máy bay chiến đấu, số máy bay chiến đấu ở thủ đô hiện tại vì những ngày qua liên tục không chiến, phần lớn đều đang được sửa chữa.”

Belinsky: “Chỉ cần máy bay chiến đấu thôi sao? Phi công thì đủ chứ?”

Vị phó tư lệnh cười nói: “Chúng ta tác chiến trên không phận của mình, chỉ cần có thể nhảy dù thì cơ bản đều có thể trở về.” Belinsky gật đầu: “Tôi sẽ nghĩ cách cho ông.”

Vương Trung dẫn theo hai vị công chúa - đúng vậy, là hai vị công chúa, một vị là công chúa thật sự, một vị là công chúa của hắn - đi dạo ba tiếng đồng hồ ở khu vực đóng quân của mình.

Vốn dĩ hắn đã chuẩn bị tỉnh thần ứng phó với một màn tranh giành tình cảm kịch liệt rồi, bởi vì cả hai cô gái đều là người Ant, người Ant vốn thẳng thắn, trực tiếp, chẳng hề che giấu.

Nhưng tình hình lại tốt hơn hắn dự đoán rất nhiều.

Lúc đầu, Vương Trung đóng vai trò là hướng dẫn viên du lịch, nhưng dần dần Lyudmila Vasilyevna Melekhovna đã chiếm lấy vị trí này, cô kéo Olga đi “tham quan” khắp doanh trại, thậm chí còn coi các bài huấn luyện của binh lính như một trò giải trí.

Lúc hai vị công chúa thật giả vui vẻ tập bắn súng máy, Vương Trung không nhịn được hỏi Nelly - người vẫn luôn đi theo: “Chuyện này bình thường sao? Hai người họ ở chung

hòa thuận như vậy, không phải là bình yên trước cơn bão đấy chứ?" Nelly nhìn Vương Trung, hỏi ngược lại: "Thế nào, anh thật sự muốn bỏ rơi Lyudmila, cưới hoàng thái nữ, làm phò mã sao?"

Vương Trung: "Không, tôi không có ý nghĩ đó. Nhưng Olga hoàng thái nữ vẫn luôn thẳng thắn như vậy, nên tôi cứ nghĩ họ sẽ tranh giành tôi quyết liệt…"

Nelly: "Anh đang nói gì vậy, cho dù anh có cưới Lyudmila thì vẫn có thể có người tình mà, phụ nữ không có người tình chứng tỏ cô ấy thật lòng yêu chồng, còn đàn ông không có người tình chứng tỏ anh ta không có sức hấp dẫn."

Vương Trung: "Hả? Là vậy sao?"

"Đúng vậy."

Lúc Nelly nói như vậy, Olga bắt đầu tập bắn súng máy, Lyudmila Vasilyevna Melekhovna làm xạ thủ phụ, đưa băng đạn cho cô.

Hai người họ nằm sấp trên mặt đất, trông như thể lấy ngực làm gối dựa vậy. Vương Trung dừng lại, nhìn chằm chằm vào ảnh hưởng của lực giật của súng máy. May là Lyudmila Vasilyevna Melekhovna mặc quân phục nên không sao, nhưng Olga hoàng thái nữ thì… chậc chậc! Lúc đạn súng máy bắn nát bức tường gạch phía sau bia tập bắn, Olga còn cười ha hả. Miệng của Vương Trung há hốc thành hình chữ O, thầm nghĩ: "Trời đất ơi, bất kể tôi cưới ai trong hai người họ, tôi cũng không dám có người tình đâu, nếu không sẽ bị bắn chết mất."

Lúc này, Nelly nói tiếp: "Sau này, cho dù Olga hoàng thái nữ có kết hôn thật, cô ấy vẫn sẽ liên tục tìm anh để làm người tình đấy, hôn nhân của giới quý tộc không có tình yêu, cho nên việc vợ chồng đôi bên đều có người tình là chuyện rất bình

thường.” Vương Trung kinh hãi: “Ý cô là sao? Lyudmila cũng biết chuyện này?”

“Không đâu, cô ấy yêu anh mà.” Nelly nói.

Vương Trung: “Tôi cũng yêu cô ấy, vậy chẳng phải là chúng tôi nên chung thủy với nhau sao? Nhưng theo như lời cô vừa nói, lẽ ra tôi phải có một người tình?”

Nelly: “Đúng vậy, đó là minh chứng cho việc anh là một người đàn ông ưu tú. Cho dù anh chưa từng chạm vào người tình đó, anh cũng phải có. Có lẽ Lyudmila cảm thấy công chúa rất phù hợp.” Vương Trung bị sốc nặng: “Cái gì, thật, thật sao?” Trong tác phẩm “Sông Đông êm đềm”, tại sao Grigory ngủ với Aksinya lại khiến Natalia tự sát?

Vương Trung chìm vào trầm tư.

Chương 386: Tiệc Tối

Chương 493: Bắt Đầu Tranh Đấu

Nelly dường như đoán được hắn đang nghĩ gì, bèn nói: "Chỉ có giới quý tộc mới như vậy thôi. Còn bình dân ấy à, nếu người phụ nữ ngoại tình, người đàn ông sẽ thách đấu tay kia, một trong hai người đàn ông chắc chắn sẽ chết. "Còn nếu người đàn ông ngoại tình, cô gái sẽ cảm thấy bản thân không có sức hấp dẫn, nói không chừng sẽ nghĩ quẩn."

Vương Trung: "Vậy thì khác biệt giữa quý tộc và bình dân cũng quá lớn rồi, không, tôi không thể chấp nhận được." Nelly trợn tròn mắt: "Tất cả những điều đó đều là tôi bịa ra đấy."

…Bịa ra ái

Cũng phải, nghĩ kỹ lại thì trong những tác phẩm văn học Nga mà Vương Trung từng đọc, chẳng có quý tộc nào thản nhiên chấp nhận chuyện người tình cả. Ví dụ như trong "Những kẻ bị khinh nhục", mẹ của Nelly bị người yêu quý tộc ruồng bỏ, bởi vì người yêu của bà ta muốn cưới một tiểu thư quý tộc thực thụ.

Hả?

Vương Trung quay đầu nhìn Nelly: "Cô… là con gái của vú em Lyusha đúng không?" Nelly: "Đúng vậy, mẹ tôi là vú em của anh mà."

Vương Trung: "Ồ, ra vậy. Cô… không phải là con riêng của công tước nào đó đấy chứ?" Nelly nhìn Vương Trung với ánh mắt thương hại, như thể hắn là một ông lão lẩm cẩm vậy.

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, hóa ra chỉ là trùng tên thôi.

Cũng phải, Nelly đâu có tính cách ương ngạnh, tự trọng cao như cô gái trong truyện. Tất nhiên, sự sớm trưởng thành và tình mẫu tử bao la thì giống nhau.

Khi đọc tiểu thuyết, Vương Trung đã cảm thấy Nelly (trong truyện) có thể trở thành mẹ của mình.

Nhưng kết thúc của câu chuyện đó thật quá bi thương, nó nghiền nát tất cả những điều tốt đẹp nhất, chỉ để lại một tia sáng le lói.

Rất nhiều câu chuyện của Nga đều rất bi thương, ví dụ như "Sông Đông êm đềm", cuối cùng Grigory đã mất tất cả, bao gồm cả Aksinya - người phụ nữ hắn yêu, cả Natalia - người phụ nữ yêu hắn, và cả quân hàm mà hắn phải đổ máu xương mới có được, cả quân hàm của Bạch quân lẫn Hồng quân, tất cả đều tan thành mây khói. Cuối cùng, hắn thậm chí còn ném cả khẩu súng đã luôn đồng hành cùng mình xuống dòng sông Volga.

Nhưng rồi, đứa con trai của hắn chạy về phía hắn.

Vốn dĩ Vương Trung không thích trẻ con cho lắm, nhưng khi đọc đến đoạn này, hắn lại cảm thấy đứa trẻ đó như thiên sứ giáng trần.

Thật kỳ diệu, văn học Nga. Lúc Vương Trung nhìn Nelly và nghĩ đến những điều này, vẻ mặt của Nelly càng trở nên cay nghiệt hơn: "Thiếu gia, nếu anh nói anh không chọn ai trong hai người họ, chỉ cần chọn tôi thôi, thì cho dù anh có nói đùa tôi cũng sẽ nổi giận đấy."

Vương Trung: "Nếu cô nổi giận thì sao?"

"Tôi sẽ hắt nước trà nóng vào người anh." Nelly nói.

Vương Trung: “Đây mà là lời con gái của vú em sao? Cô chắc chắn là con gái của công tước nào đó rồi.” Nelly: “Phái Thế Tục đã lên nắm quyền rồi, mẹ tôi là người tự do, làm việc và nhận lương.”

“Xin lỗi, là tôi sai rồi.” Vương Trung thật lòng xin lỗi vì lời nói lỡ lời của mình.

Nelly lại trở nên lúng túng: “Hả? Không, cũng không đến mức phải xin lỗi…”

Lúc này, Lyudmila Vasilyevna Melekhovna và Olga đã đổi vị trí cho nhau, nhưng họ không tiếp tục bắn, mà cùng nhìn về phía bên kia. Olga: “Cô thấy thế nào?” Lyudmila Vasilyevna Melekhovna: “Hồi bé, anh ấy rất thích bám lấy vú em, có lẽ là nhìn thấy hình bóng của vú em trên người con gái bà ấy.” Olga: “Cô chẳng có chút cảnh giác nào cả!”

“Không phải, chúng tôi sống cùng nhau từ nhỏ, vốn đã coi nhau như người nhà rồi. Tôi vẫn luôn coi Alyosha là em trai, còn Nelly là em gái út.” “Đó mới chính là điều nguy hiểm nhất!” Olga nói: “Trên chiến trường, cô sẽ phải xa anh ấy, còn cô hầu gái kia thì lúc nào cũng ở bên cạnh anh ấy! Cứ như vậy, lâu ngày sinh tình…” Lyudmila Vasilyevna Melekhovna cười nói: “Sẽ không đâu, tôi muốn bắn tiếp đây, công chúa, cô hãy cảm nhận cảm giác cầm băng đạn cho tốt đi.”

Nói xong, Lyudmila Vasilyevna Melekhovna bắt đầu bắn, Olga hoàn toàn không kịp phản ứng, giật mình bởi cuộn băng đạn. Lyudmila Vasilyevna Melekhovna dừng lại: “Cầm chắc băng đạn vào.”

Lúc này, người lính phụ trách súng máy ở bên cạnh giải thích:

“Loại súng máy cũ mà chúng ta đang sử dụng, thật ra cho dù không có xạ thủ phụ đưa băng đạn thì cũng không sao, vẫn

có thể bắn được. Không có xạ thủ phụ chỉ khiến tỷ lệ gặp trục trặc cao hơn thôi, chứ không phải lúc nào cũng bị trục trặc."

"Ra vậy."

Olga đứng dậy, phủi phủi bùn đất trên người - thật ra họ nằm trên tấm bạt chống mưa, nên người không hề bẩn.

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna cũng đứng dậy: "Không chơi nữa sao?"

Olga: "Tôi muốn anh ấy đến đây chỉ bảo tôi bắn súng, thậm chí tự tay đưa băng đạn cho tôi cơ! Vậy mà anh ấy lại đi trêu chọc cô hầu gái kia!" Lyudmila Vasilyevna Melekhovna nhìn về phía bên kia: "Vẫn ổn mà. Mà ngài đừng nói lớn như vậy."

Lúc này, có một người lính hô lên: "Ngài tướng quân chắc chắn sẽ trở thành phò mã sao?" Lyudmila Vasilyevna Melekhovna: "Tôi mới là vị hôn thê của ngài ấy."

Vị tu sĩ giám sát huấn luyện ở bên cạnh nói: "Shulov! Đi chạy vòng cho ta! Chạy đến khi nào tỉnh ngộ thì thôi!" "Vâng!"

Olga nhìn Lyudmila Vasilyevna Melekhovna: "Cô… cô đã đính hôn với anh ấy rồi sao? Ý tôi là, đã làm lễ, trao nhẫn gì đó chưa? Tôi để ý thấy cô vẫn chưa đeo nhẫn đính hôn."

Chương 387: Tiệc Tối 2

Chương 494: Hát Cổ Vũ Tinh Thần

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna: “Vẫn chưa làm lễ. Constantin Konstantinovich Rokossovsky tháng Tám vừa rồi mới hy sinh. Mà đất phong của nhà tôi và đất phong của Constantin Konstantinovich Rokossovsky đều ở bên Borsk, có lẽ hiện giờ người nhà của tôi đang bận rộn tham gia bảo vệ Borsk. Trong tình huống này, sẽ chẳng có ai rảnh rỗi để sắp xếp lễ đính hôn và chuẩn bị giấy tờ cho chúng tôi đâu.”

Olga: “Vậy thì cô vẫn chưa phải là vị hôn thê của anh ấy, tôi vẫn còn cơ hội.”

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna: “Chính miệng anh ấy đã nói, chỉ coi cô là em gái.”

“Chính miệng cô cũng từng nói, coi anh ấy là em trai.” “Bây giờ thì không còn nữa.” Lyudmila Vasilyevna Melekhovna nói.

Màn đối đầu trực diện, gay gắt khiến tất cả mọi người đầu vô thức lùi xa hai vị “hoàng tộc”.

Olga: “Tôi thừa nhận hiện tại cô đang chiếm ưu thế hơn, nhưng tôi nhắc nhở cô, nếu tướng quân Rokossovsky trở thành phò mã, anh ấy có thể gây ảnh hưởng trực tiếp đến chính sách quân đội của chúng ta…”

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna: “Nhưng ngài vẫn chỉ là hoàng thái nữ, chứ không phải Yekaterina IH. Hơn nữa, hẳn là ngài cũng nhận ra, Vương Trung và phái Thế Tục đang đi rất

gần, ngài nghĩ rằng các quý tộc sẽ chấp nhận một phò mã như vậy sao?

“Tất nhiên, tôi sẽ không để ý việc anh ấy coi ngài là em gái đâu, dù sao thì mối quan hệ giữa anh ấy và vị hoàng thái tử đã khuất rất thân thiết. Thậm chí, vì toàn bộ đế quốc Ant, tôi có thể nhịn cho qua chuyện giữa anh ấy và ngài có một số tin đồn kỳ quái. “Phải nói, cân nhắc đến những việc xấu xa của hắn trong quá khứ, nếu như tôi hoàn toàn không thể nhẫn nhịn những thứ này, gả cho hắn sẽ biến thành một loại dày vò. Xin hỏi ngài… đã chuẩn bị tâm lý cho điều này chưa? Ngài đã chuẩn bị tỉnh thần để chia sẻ người mình yêu nhất với các tiểu thư danh giá ở Yekaterinburg chưa?

“Chỉ riêng những người tôi biết, hắn ta ở Yekaterinburg đã có 51 tình nhân, có thể mỗi tuần hẹn hò một người, một năm không trùng lặp.” Olga: “Không đúng sao? Vậy còn thiếu một người à?”

“Còn một tuần là của tôi.” Lyudmila nói.

Olga nhìn chằm chằm Lyudmila, cô cũng không chút sợ hãi nhìn lại Olga.

Cuối cùng, Olga thở dài: “Thôi được rồi, anh trai cũng rất tốt. Nhưng mà… Có lẽ giáo hội sẽ cho rằng, cần một người thân cận với họ để làm cầu nối giữa họ với giới quý tộc?”

“Tôi cảm thấy ngài cũng rất thân cận với họ mà.” Lyudmila cười nói. Olga: “… Đúng là vậy. Chúng ta vẫn nên tiếp tục đi động viên tỉnh thần các tướng sĩ tiên tuyến thôi.”

Lyudmila: “Ơ? Tôi tưởng là đi tham quan chứ, tham quan công viên giải trí quân sự khổng lồ.”

Olga: “Đương nhiên là không rồi.”

Nói xong nàng quay sang các chiến sĩ, hắng giọng một cái rồi hát: “Khi hoa lê trắng muốt nở rợp trời…”

Lyudmila lập tức cất giọng hát bè, hòa âm cùng Olga. Dù sao cả hai đều được hưởng nền giáo dục tiểu thư khuê các, nên tố chất âm nhạc đều không tồi.

Ngay cả Tướng Rokossovsky cũng ngừng trò chuyện với nữ hầu, nhìn về phía này. Vương Trung nghe thấy viên trung sĩ bên cạnh lẩm bẩm: "Mình chắc chắn là đang mơ, công chúa… điện hạ hoàng thái nữ hát cho mình nghe kìa!"

Hắn dứt khoát nói: "Bây giờ là thời đại nào rồi, điện hạ hoàng thái nữ cũng là người bình thường như chúng ta thôi!"

Trung sĩ: "Thật vậy sao?" "Đương nhiên. Anh xem tôi cũng như mọi người. Hàng ngày chúng ta đều ăn chung một loại thức ăn, chỉ là bữa trưa của tôi do cô hầu gái nhỏ tự tay làm, còn bữa trưa của mọi người là do các bà đầu bếp tự tay làm…"

"Vậy thì khác nhau hoàn toàn rồi còn gì!" Một binh sĩ kích động lên tiếng.

Lúc này, vị cha xứ nhìn sang: "Suyt! Yên lặng thưởng thức âm nhạc nào!"

Katyusha đã được hát xong, hai vị điện hạ liếc nhìn nhau, rồi Olga lên một nốt rất cao, bắt đầu hát giọng opera.

Các binh sĩ đầu sững sờ. Không chỉ vậy, ngay cả Lyudmila cũng sững sờ, Vương Trung cũng vậy.

Có phải là muốn so tài cao thấp?

Olga đứng đó, vừa hát giọng opera cao vót mà ngay cả kẻ ngoại đạo như Vương Trung cũng biết là cực kỳ khó, vừa duy trì tư thế đứng thẳng lưng, ngẩng cao đầu, như thể hát hò chẳng hề tốn chút sức lực.

Đặc biệt công chúa lúc này còn đang mặc áo corset siết eo, trừ phi eo nàng vốn đã nhỏ như vậy, không cần phải ép mình

khổ sở, nếu không độ khó của bài hát này sẽ tăng thêm vài bậc.

Vương Trung dần dần nhận ra đây là bài hát gì.

Đây có lẽ là một đoạn trong vở opera La Traviata, Vương Trung biết được điều này không phải vì hắn thường xuyên mặc vest đi nghe opera, làm sao có chuyện đó được, hắn nào có được tao nhã như Vậy.

Hắn biết điều này là bởi vì hắn từng nâng đỡ một người dùng bài hát này giành giải quán quân một cuộc thi ca hát.

Bài hát này được phỏng theo tiểu thuyết "Trà hoa nữ" của Alexandre Dumas con, một nhà văn thuộc trường phái lãng mạn Pháp.

Bài hát được hát bằng tiếng Y.

Giờ thì Vương Trung đã chắc: Chắn, hắn không hiểu tiếng Ý, nhìn những người lính xung quanh vẻ mặt ngơ ngác thì chắc là họ cũng không hiểu gì.

Nhưng ai cũng nghe ra được giọng opera này là rất đỉnh. Hát xong, Olga như muốn khoe khoang hơi thở vẫn đều đều của mình, hai tay chống nạnh, cố gắng điều hòa nhịp thở, khiến người ngoài gần như không nhìn ra được sự phập phồng của lồng ngực. Tất nhiên cũng có thể là do bộ giáp quá dày đã hấp thụ hoàn toàn sự phập phồng khi hít thở.

Các binh sĩ đều ngây người.

Chương 388: Như Gia Đình

Chương 495: Tướng Quân Cũng Phải Hát

Lyudmila: "Điện hạ Olga, mọi người đều không hiểu."

Lúc này Vương Trung mới hoàn hồn, vội vàng dẫn đầu vỗ tay: "Hay! Hát hay lắm! Công chúa điện hạ hát quá hay! Tôi cảm động suýt khóc!" Các binh sĩ vội vàng vỗ tay rào rào như sấm.

Olga cười, liếc nhìn Vương Trung, rồi lại nhìn về phía Lyudmila.

Lyudmila mỉm cười, bắt đầu hát bài "Tanya Tanusha".

Kết quả, Lyudmila vừa cười, các binh sĩ đã hát theo. Khi đến đoạn điệp khúc, giọng của mọi người thậm chí còn át cả Lyudmila: "Tanya Tanusha, cô thợ rèn của tôi ơi, em còn nhớ mùa hè rực lửa ấy không, anh không thể nào quên khoảng thời gian nồng cháy ấy, khoảng thời gian yêu thương nồng cháy ấy."

Hát đến đoạn này lẽ ra phải có tiếng huýt sáo, kết quả là mười mấy chàng trai cùng nhau huýt sáo.

Lyudmila ngừng hát nhưng mọi người vẫn tiếp tục hát, cô nhìn Olga: "Điện hạ, lần sau muốn gần gũi với mọi người thì hãy hát bài này."

"Tôi biết rồi, cảm ơn cô đã chỉ bảo." Olga đáp.

Hai người ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, nhìn nhau chằm chằm. Tuy không trợn mắt, tuy vẫn giữ dáng vẻ bình thường, nhưng Vương Trung đứng ngoài quan sát lại cảm thấy như nghe thấy tiếng gầm gừ của hai con mèo đang đối đầu.

Trời ơi, hắn bắt đầu nhớ phát chất đi được cái thiết lập vừa rồi của cô hầu gái nhỏ, nào là tình nhân và vợ cả hòa thuận vui vẻ, đúng là chuyện không thể nào mài

Vương Trung đứng dậy, bắt đầu làm người hòa giải: "Cả âm nhạc bác học và dân ca đều rất hay! Cảm ơn điện hạ hoàng thái nữ Olga đã dẫn chúng ta đến với thánh đường nghệ thuật mà bình thường chúng ta không có cơ hội được thưởng thức…"

Lúc này, có một anh chàng nhiều chuyện lên tiếng: "Công chúa điện hạ hát xong rồi, chị dâu cũng hát xong rồi, tướng quân, ngài cũng hát một bài đi!"

Vương Trung: "Hả? Tôi?"

Có nhầm lẫn gì không, người ta vừa mới hát xong một đoạn opera cao vút, hắn đây năm âm không đầy đủ thì chớ lại còn muốn lên hát bêu xấu à? Vương Trung: "Thôi khỏi, tôi không am hiểu ca hát lắm…" "Nhưng ngài là tác giả của "Bài ca bất tử" mà!"

Vương Trung á khẩu. Đúng là bài hát đó là do hắn bê nguyên si từ thế giới khác đến, nhưng chính hắn còn hát lệch tông bị người ta cười vào mặt cơ mài!

Hắn hướng ánh mắt cầu cứu về phía Lyudmila, thế nhưng lần này Lyusha của hắn lại ngoảnh mặt đi, nhìn về phía khác, như thể muốn nói: "Chính anh muốn làm người tốt, tự mình xử lý đi." Vương Trung vẫn luôn cảm thấy Lyusha cứ như thể đang hùa theo Olga bày trò, giờ phút này mới phát hiện ra hóa ra là cô đang ghen, ghen lồng lộn!

Thôi xong rồi, phải làm sao đây.

Vương Trung suy nghĩ một lát, thôi thì cứ hát đại một bài không đòi hỏi kỹ thuật thanh nhạc cao siêu, coi như đối phó cho xong chuyện.

Sau đó, hắn bắt đầu lục tìm trong ký ức, tìm một bài hát Nga nào đó dễ hát, kiểu gì cũng phải ra bài hát. Hắn quyết định hát bài "Hành khúc biệt ly".

Khi hắn vừa lắc lư người vừa hát "Chúng ta ra đi trong bóng chiều tà", Olga bỗng nhiên lên tiếng: "Bài này nghe nhiều rồi, đổi bài khác đi"

Vương Trung đang hát hăng say thì bị cắt ngang.

Không phải chứ, công chúa điện hạ! Nghe nói cô muốn làm em gái tôi? Có ai đời em gái lại nỡ lòng nào khiến anh trai mình bẽ mặt như vậy chứ? Lyudmila cũng góp vui: "Đúng vậy, đổi bài khác đi, bài này nghe nhiều rồi!" Những người lính xung quanh đa phần là thanh niên trẻ tuổi, đặc điểm của đám con trai mới lớn này là hễ có các cô gái xinh đẹp xúi giục thì sẽ hùa theo rất nhiệt tình, chẳng thèm quan tâm gì đến chuyện tướng quân hay không tướng quân nữa. "Tướng quân, hát bài khác đi, bài nào chưa nghe bao giờ ấy!"

"Hát đi, hát đi!"

Bị mọi người xúm vào cổ vũ nhiệt tình như vậy, Vương Trung đành phải dốc sức lục tung trí nhớ, tìm một bài thật dễ hát, hát kiểu gì cũng được, giai điệu đơn giản - như thế thì hắn sẽ không bị lạc giọng quá thảm.

Lần trước hắn ngâm nga giai điệu bài "Bài ca bất tử" là bởi vì bản thân xúc động trước cảnh đẹp, lại được Vasili - một thiên tài âm nhạc cảm nhận được - thật ra rất khó để nói là Vương Trung mang bài hát đó đến thế giới này hay là do Vasili được truyền cảm hứng mà sáng tác ra.

Lúc này không có gì để lấy cảm hứng cả, chắc chắn là sẽ hát sai nốt. Tốt nhất là nên chọn bài nào giai điệu đều đều từ đầu đến cuối, cứ như thể đang nói chuyện, đoạn điệp khúc

cũng phải thật đơn giản, đại ý là không cần kỹ thuật gì nhiều, cứ gào cho đủ cảm xúc là được.

Hơn nữa lời bài hát còn phải phù hợp với hoàn cảnh lúc này.

Vương Trung đầu tiên nghĩ đến bài "Con chim cu" của Viktor Tsoi - ông hoàng nhạc rock của Liên Xô, nhưng ngay sau đó hắn nhận ra bài này rất coi trọng khâu phối nhạc, rất nhiều đoạn không phải dựa vào lời bài hát hay giai điệu mà là do nhạc cụ thể hiện.

Nếu chỉ hát chay không thì chưa chắc đã hay.

Vương Trung đành phải tìm bài khác, cuối cùng cũng tìm được một bài phù hợp.

Đây là một bài hát rock, nhưng nhịp trống chủ đạo thể thay thế bằng bất kỳ thứ gì có thể tạo ra tiếng trống. Đương nhiên là có guitar điện thì tốt hơn, nhưng không có thì cũng chẳng sao.

Vương Trung tìm một anh lính nào đó bên cạnh, cầm mũ sắt của anh ta, rồi dùng tay gõ lên chiếc mũ.

Như vậy là đã có tiếng trống. Người lính được chọn vẻ mặt ngơ ngẩn như vừa trúng tuyển tú tài, nụ cười méo xệch đến tận mang tai.

Dù sao Vương Trung gõ cũng không mạnh, chủ yếu là tạo không khí là chính.

Hắn vừa gõ lên chiếc mũ sắt vừa hát: "Nuốt bụi cát vào miệng, tôi gục xuống." (Lời dịch tiếng Việt: Kusa no Yuurei, tên bài hát: Sa Ngã)

Chương 389: Thánh Ca Vang Lân Trên Ga T…

Chương 496: Bài hát kết thúc, máy bay né…

Những người đang hò reo bỗng chốc im bặt, chăm chú lắng nghe Vương Trung hát. “Chẳng còn một giọt nước nào.”

“Chiếc Stuka gầm rú trên đầu, khẩu Tokarev trong tay cũng trở nên nặng trĩu.”

Trang bị tiêu chuẩn của những người lính cận vệ ở đây là súng ngắn bán tự động Tokarev, bọn họ cúi đầu nhìn khẩu súng trong tay, ngay lập tức nhập tâm vào bài hát.

Vương Trung vừa gõ lên chiếc mũ sắt vừa hát tiếp: “Phải, chỉ còn mình tôi, đồng đội đều đã bỏ mạng. Băng đạn cuối cùng là hy vọng duy nhất, bọn khốn kiếp, đừng mơ bắt sống được tao!”

Đây là đoạn duy nhất cần phải lên cao trào của bài hát, nhưng thực ra cũng không cần phải lên quá cao, chỉ cần hát cho đủ cảm xúc là được. Đoạn sau là phần điệp khúc, lời gốc là “Afghanistan”. Vương Trung đổi lời thành: “Khazar, Khazarial Xe chở tử sĩ đi qua bờ sông, bờ sông mẹ!”

Phần điệp khúc chỉ lặp đi lặp lại hai câu này, nhịp trống cũng không hề thay đổi, chỉ có thêm tiếng guitar điện để thể hiện sự phẫn uất.

Guitar điện thì chịu chết, lúc này mà có Vasili ở đây thì có lẽ có thể ứng biến một đoạn nhạc, nhưng tiếc là anh ta đi đổ rác mất rồi.

Vương Trung đành phải gào khan hát đi hát lại đoạn điệp khúc hai lần cho đỡ trống trải, rồi lại hát tiếp phần chính.

“Hai chân tôi bị gãy, tiếng bom đạn vẫn còn văng vẳng bên tai.”

Tất cả mọi người cúi xuống nhìn chân mình, Olga và Lyudmila cũng không ngoại lệ, nhưng rồi cũng nhận ra chỉ cúi đầu xuống thì sẽ không nhìn thấy.

“Thánh Saint Andrew ơi, con không muốn, con chưa muốn chết khi mới chỉ hai mươi tuổi. Nước mắt tôi cứ thế trào ra.”

Lúc này, những cô gái của đội giặt giũ đứng xem ở bên cạnh đã khóc nức nở.

Nhưng những người lính đầu trầm mặt, đa phần trong số họ là lính kỳ cựu, đã trải qua vô số trận chiến khốc liệt, lúc này chắc chắn là đang nhớ đến những người đồng đội đã khuất. Hoặc có thể là nghĩ đến một ngày nào đó trong tương lai, chính bản thân họ cũng sẽ như vậy.

Vương Trung vừa gõ mũ sắt vừa hát: “Phải bình tĩnh, tôi tự nhủ với bản thân như thế. Ta thà chất chứ không chịu khuất phục.”

“Khazar, Khazaria! Xe chở tử sĩ đi qua bờ sông, bờ sông mẹt”

Đến đoạn điệp khúc, cuối cùng cũng có thêm nhạc cụ khác ngoài tiếng trống (mũ sắt), Vương Trung nhìn về phía phát ra tiếng nhạc, thấy một anh lính xa lạ đang cầm một cây đàn balalaika.

Anh lính này vẻ mặt nghiêm nghị, như thể đang chơi nhạc đám ma cho chính mình. Đến khổ ba, Vương Trung tiếp tục hát: “Tôi bị bao vây, không còn đường thoát. “Lại gân đây nữa, bọn khốn kiếp, để tao tiễn các bay xuống địa ngục!

“Bọn chúng gào thét cái gì đó, rồi xông vào đánh tôi. “Một tên dùng báng súng đập vào mặt tôi, máu túa ra khiến tôi chẳng nhìn thấy gì nữa. “Thôi, vĩnh biệt mày, tao giật kíp nổ đây!”

Hát đến câu này, Vương Trung thấy có người lính bên cạnh siết chặt nắm đấm, gân xanh nổi lên cuồng cuộn.

Có lẽ anh ta đang nhớ đến người đồng đội đã liều chết cùng kẻ thù với mình. Vương Trung: “Khazar, Khazaria! Xe chở tử sĩ đi qua bờ sông, bờ sông mẹ!”

Phần sau của bài hát chỉ toàn là lặp đi lặp lại đoạn điệp khúc, cộng thêm một đoạn guitar solo, nhưng không có guitar nên chỉ có thể hát đi hát lại đoạn điệp khúc.

Thật ra, bài hát này khi đặt trong bối cảnh chiến tranh Afghanistan sẽ mang một ý nghĩa hài hước đen tối, bởi vì quân đội Liên Xô là quân xâm lược, còn những người bị bài hát gọi là “bọn khốn kiếp” lại chính là những người con anh dũng đứng lên chống trả. Người lính trong bài hát càng anh dũng, thì càng làm nổi bật sự tàn khốc của chiến tranh.

Nhưng khi đặt trong hoàn cảnh lúc này: “bọn khốn kiếp” đã biến thành quân xâm lược Prosen, bài hát lập tức trở nên bi tráng. Lúc đầu khi bê nguyên sỉ bài hát này, Vương Trung hoàn toàn không ngờ nó lại phù hợp với hoàn cảnh lúc này đến vậy.

Hắn chỉ đơn giản là chọn đại một bài có vẻ dễ hát.

Kết quả là lúc này nhìn quanh, những cô gái trẻ đã khóc hết nước mắt, các bà, các chị trong đội giặt giũ thì vỗ vai an ủi họ, đưa bờ vai rộng lớn của mình cho họ dựa vào để mặc sức khóc lóc. Đúng vậy, là bờ vai của các bà, các chị. Vương Trung dừng hát, nhìn quanh: “Tôi hát xong rồi, vỗ tay đi chứ?”

Mọi người vẫn còn chưa hoàn hồn - vì còn đang mải nhập tâm vào bài hát, chưa ai kịp phản ứng.

Vương Trung chỉ biết bất lực nhún vai, rồi cầm lấy chiếc mũ sắt vừa rồi mình gõ, đội lại cho anh lính kia: "Anh tên gì?"

"Semyon Alekseyevich ạ." Vương Trung: "Semyon, hãy giữ chiếc mũ sắt này bên mình, nó sẽ phù hộ cho anh chiến đấu dũng cảm, không lùi bước."

Semyon cười nói: "Tướng quân yên tâm, tôi đã giết được một tên địch rồi." Vương Trung ngây người: "Cái gì?"

Semyon dùng hai tay khoa tay múa chân: "Ở Shostka, tôi chắc chắn kẻ địch đó là do tôi bắn chết, tôi dùng súng Tokarev bắn hắn ta năm phát. Sau khi chiến đấu kết thúc, tôi liền tìm đến hắn ta, tè lên quần hắn ta một bãi. Lúc đó tôi nhịn sắp chết rồi, nước tiểu vừa nhiều vừa vàng. Ngay khi vừa tè xong, tay cũng không còn run, lòng cũng không còn hoảng sợ, có đến một vạn tên Prosen, tôi cũng không sợ!"

Vương Trung:…

Lúc này còi báo động phòng không đột nhiên vang lên. Trong radio còn truyền đến tiếng hô hoán của tu sĩ Peter: "Máy bay địch đã vòng qua hướng âm trận của tôi, chúng đến từ phía đông! Chúng sắp đến rồi, mau ẩn nấp!"

Âm trận của tu sĩ Peter vẫn luôn hướng về phía tây, sau đó không ngừng "quét" từ nam lên bắc rồi lại từ bắc xuống nam, phía đông là điểm mù. Còi báo động phòng không vẫn còn vang lên, góc nhìn từ trên cao của Vương Trung đã nhìn thấy máy bay ném bom. Hắn chạy về phía Olga và Lyudmila, giang hai cánh tay đẩy cả hai ngã rạp xuống đất. Ngay lúc này, tiếng nổ vang lên, kèm theo tiếng súng máy bắn phá.

Sau đó còn có tiếng thần tiễn phóng ởi và tiếng pháo phòng không.

Có lẽ do phát hiện ra thần tiễn trên mặt đất, máy bay địch nhanh chóng rút lui. Vương Trung vốn nhắm chặt mắt, dùng sức ấn đầu hai cô gái xuống, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, mở mắt ra nhìn.

Bên trái là Lyudmila đang nhìn hắn với ánh mắt trìu mến, bên phải là Olga cũng đang nhìn hắn với ánh mắt trìu mến.

Có một khoảnh khắc, Vương Trung cảm thấy nằm rạp trên mặt đất cũng khá tốt.

Nhưng ngay sau đó hắn đứng dậy, đưa tay kéo Lyudmila lên trước, rồi mới kéo Olga lên. Olga nhìn Vương Trung với vẻ mặt sùng bái: "Anh thật sự biết sáng tác nhạc!"

Vương Trung: "À cái này… Âm nhạc là do trời sinh, là do tôi tình cờ được. Là khúc nhạc Thánh Andre ban tặng cho tôi."

Olga nắm tay Vương Trung: "Khúc nhạc này nhất định phải xuất bản! Tôi rất rất thích bài hát này!"

Lyudmila lập tức ôm lấy cánh tay Vương Trung: "Em cũng vậy!"

Olga cũng không quan tâm, cũng ôm lấy cánh tay Vương Trung. Lyudmila: "Điện hạ, ngài chú ý ảnh hưởng một chút!" "Nếu anh đã đính hôn, đeo nhẫn đính hôn…"

Olga dừng lại: "Không, em là em gái, em gái lúc nào cũng có thể như vậy."

… Cô nàng đã phát hiện ra lỗ hổng của việc này!

Nhưng nếu như hoàng nữ điện hạ cứ nhận mình là em gái, hình như sẽ không còn cảnh éo le nào nữa nhỉ? Vương Trung thầm nghĩ.

Lúc này, hạ sĩ Semyon bên cạnh đang khoe khoang chiếc mũ sắt bị vị tướng chụp ảnh gần năm phút với mọi người.

Hình như có người muốn mua chiếc mũ sắt này, giá đã được đẩy lên 1000 rúp rồi.

Chương 390: Lá Cờ Đặc Biệt

Chương 497: Em gái tôi không thể nào cao…

Chương 497: Em gái tôi không thể nào cao đến thế Vương Trung bị kẹp ở giữa, cảm giác của hắn là —— Nóng quá!

Chiếc áo khoác này vốn đã dày, giờ lại bị lớp mỡ bao bọc. Còn về phần cái gì tốt đẹp, buồn cười chết mất, áo khoác dày như vậy, căn bản là không cảm nhận được gì! Sao tôi lại mặc chiếc áo khoác dày thế này nhỉ!

Rõ ràng là phúc lợi sau khi trùng sinh mài Tôi nghĩ là phúc lợi sau khi trùng sinh chứ!

Vương Trung cố gắng gạt hai cô gái ra: "Được rồi! Hai người nhìn xem, người tôi ướt đẫm mồ hôi rồi kìa!" Lyudmila lập tức lại gần: "Ôi, đúng là toát mồ hôi thật. Anh mặc áo khoác này sớm quá. Áo khoác này nên thay cùng lúc với áo choàng mùa đông phủ tuyết chứ, anh xem các chiến sĩ còn đang mặc áo choàng vải mùa hè kìa."

Nói xong, Lyudmila giúp Vương Trung cởi áo khoác ra, đưa cho Nelly.

Vừa rồi còn mặc áo khoác chiến đấu mùa thu, mồ hôi túa ra, Vương Trung lập tức cảm thấy lạnh.

Nhiệt độ hiện tại vốn đã không cao, không khí lại còn ẩm ướt. Nói thật thời tiết này khá giống kiểu thời tiết nồm ở miền Nam.

Vương Trung vừa cởi áo khoác ra đã hắt hơi một cái. Olga có vẻ như muốn lại gần dùng cơ thể để sưởi ấm cho Vương Trung, nhưng Lyudmila đã nhanh hơn một bước.

Cô nàng còn cười nói: “Lúc ở Cao điểm Peniye, anh sốt cao vẫn đánh tan được quân địch, giờ không lẽ lại sốt nữa sao?” Vương Trung cười nói: “Có khả năng là khi tôi mặc áo khoác mà không ôm hai người thì sẽ không bị nóng?” Lyudmila và Olga liếc nhìn nhau, sau đó cùng lúc lùi ra xa.

Nelly lại mở áo khoác ra, giúp Vương Trung mặc vào.

“Thấy chưa, nhiệt độ vừa phải rồi đấy.”

Vương Trung cử động cánh tay và cơ thể, nói: “Cấm hai người không được ôm vào nữa! Đứng im đấy!” Olga hình như bị Vương Trung lây bệnh, cũng hắt hơi một cái, sau đó ra hiệu cho các nữ hầu, các nữ hầu hoàng gia vội vàng lấy ra một chiếc áo choàng dày, khoác lên người công chúa, che kín cả phần giáp trước ngực. Lyudmila nói: “Điện hạ, ngay từ đầu người nên mặc cái này, bị cảm thì không tốt chút nào.”

Olga nói: “Ta không ngờ bên ngoài thành phố lại lạnh như vậy.”

Nàng nhìn trời, nói: “Không biết tình trạng lầy lội này còn kéo dài bao lâu nữa.” Vương Trung cũng nhìn trời, nói: “Cho dù bây giờ mặt đất ngay lập tức đóng băng, trở nên cứng rắn, chúng ta cũng có đủ tự tin để ngăn chặn quân địch. Thưa công chúa điện hạ.”

Olga gật đầu.

Vương Trung nói: “Chúng ta đi thị sát đội hình tiếp theo thôi.”

Olga tiếp tục thị sát cho đến tận buổi chiều.

Cuối cùng, sau khi đã xem qua tất cả các vị trí chiến đấu, Olga bắt đầu nghĩ ra đủ mọi thứ kỳ quái để xem: “Ta muốn xem thử cái tháp nước kia!” “Ta muốn xem căn nhà gỗ kia một chút!”

“Còn có vườn hoa giữa phố nữa…”

“Đó là đống phân ủ, chính là chất thải đấy.”

Vương Trung cắt ngang lời Olga: “Công chúa điện hạ, chẳng phải người còn phải đi thị sát các đội khác sao?” Olga bĩu môi: “Ta muốn mang bài hát mà anh vừa sáng tác đi theo! Tối nay ta sẽ ở lại đây! Anh dạy ta hát đi!”

Phải nói là, Olga làm nũng trông thật sự rất giống một cô em gái nhỏ.

Rõ ràng là với vẻ ngoài này của cô nàng thì không hề giống một cô em gái chút nào.

Chưa nói đến điều gì khác, một cô em gái thì không thể cao được, tốt nhất là cao bằng Nelly.

Thế mà Olga cũng giống như Lyudmila, đều là kiểu phụ nữ Ant điển hình, đặc điểm nổi bật là cao lớn.

Olga vừa mới bắt đầu làm nũng, Lyudmila đã nhắc nhở: “Đừng ôm hắn, hắn sẽ nóng đấy, người cũng không muốn vị tướng quân của chúng ta bị sốt vì người chứ? Trong thời khắc quan trọng thế này, bị sốt là rất nguy hiểm đấy!” Lyudmila không nói rõ là nguy hiểm về mặt nào.

Olga đành phải lùi ra xa, nhưng vẫn nài nỉ: “Dạy ta hát đi mà! Ngày mai ta đến các đội khác sẽ hát cho họ nghe! Bản thân ta cũng rất thích bài hát này.”

Vương Trung nói: “Công chúa điện hạ, bài hát này căn bản là chưa được soạn nhạc, thậm chí còn chưa có giai điệu, nếu như các nhạc sĩ của Ant mà nghe thấy, họ lại cười chê tôi cho xem.”

Olga nói: “Vậy nhạc sĩ thiên tài của anh đâu? Ta biết là có một nhạc sĩ thiên tài trong quân đội của anh đã phổ nhạc cho giai điệu của anh, gọi anh ta đến đây đi!” Vương Trung lộ vẻ

khó xử. Olga giật mình: “Hả, anh ta hy sinh rồi sao? Xin lỗi, ta…” “Không, anh ta không hy sinh. Bởi vì anh ta vi phạm kỷ luật, nên đang đi gánh phân.” Olga ngẩn người một giây: “Làm gì cơ?” Vương Trung nói: “Gánh phân. Anh ta là chuyên gia gánh phân của chúng ta, làm việc này vừa nhanh vừa tốt!” Đang nói thì Vasili cầm đôi thùng gánh phân từ xa đi tới. Vương Trung định giả vờ như không nhìn thấy, mục đích của hắn là đưa công chúa lên xe lửa, Vasili mà đến đây thì công chúa sẽ lại tìm được lý do để ở lại đây qua đêm. Nhưng Vasili lại trực tiếp chào hỏi: “Tướng quân! Nghe nói ngài có bài hát mới, mọi người đều đang bàn tán xôn xao! Là bài hát gì vậy ạ?” Vương Trung nhìn Olga, rồi nói với Vasili: “Chuyện này…” Olga lên tiếng: “Hát lại một lần nữa đi, để cho nhà soạn nhạc này soạn nhạc! Người này là nhà soạn nhạc phải không? Cái đòn gánh này là dùng để gánh phân phải không?”

Vasili nhìn thấy công chúa thì giật nảy mình: “Hả? Đây chẳng phải là công chúa điện hạ sao?”

Olga hỏi: “Đòn gánh của anh là dùng để gánh phân sao?” “À, vâng.” Vasili có vẻ khó hiểu, đáp: “Vì vậy, xin người đừng chạm vào nó, cũng đừng chạm vào tôi, vừa nãy lúc gánh không biết có bị bắn lên người hay không.”

Olga: “Xin ngài nhất định phải viết ra bài hát, đêm nay tôi muốn học, ngày mai dẫn các đơn vị đi hát.”

Vương Trung líu lưỡi: “Điện hạ, như vậy không tốt, ngài sao có thể tùy tiện dừng lại chứ?”

Olga: “Tôi có thể gọi điện thoại cho phụ hoàng. Ông ấy sẽ đồng ý!”

Chương 391: Lễ Thụ Huân

Chương 498: Tuân Lệnh

Chương 498: Tuân Lệnh

Sư bộ, Olga cầm điện thoại, yên lặng chờ nhân viên trực tiếp chuyển tiếp, cuối cùng bên kia truyền đến thanh âm mệt mỏi: “Ai vậy?”

Olga: “Phụ hoàng, con hi vọng hôm nay có thể ở lại Sukhaya Verevka, Rokossovsky mới sáng tác một ca khúc, rất được các binh sĩ hoan nghênh, con muốn học lại nó!”

Bên kia trầm mặc trọn vẹn hai mươi giây mới hỏi: “Con đang ở Sukhaya Verevka sao?”

“Đúng vậy.” “Đi cùng Rokossovsky à?” “Đúng vậy, Rokossovsky công tước.”

“Ừm, con muốn ở một ngày thì ở đi. Phụ hoàng còn có hội nghị quân sự.”

Nói xong Sa Hoàng bệ hạ liền cúp điện thoại.

Olga quay đầu nói với Vương Trung:

“Phụ hoàng nói tôi muốn ở một ngày thì cứ ở.”

Vương Trung bĩu môi. Lúc này vẻ mặt Pavlov nghiêm túc nói:

“Nhưng chúng ta không có nơi ở phù hợp với tiêu chuẩn của hoàng thất! Gian phòng tốt nhất là nhà gạch của địa chủ, cũng chỉ có nhà gạch! Căn phòng này lát nữa gặp oanh tạc có thể căn bản không trụ nổi!”

Olga: “Tôi có thể ở boongke! Hoặc là ngủ võng, tôi đã sớm muốn ngủ võng rồi! Các anh có võng không?”

Pavlov: “Không có, nhưng chúng tôi có thể làm cho ngài một cái. Ngài nhất định phải ngủ võng sao? Nói không chừng sẽ ngã xuống.”

Olga do dự, liếc mắt nhìn về phía Vương Trung: “Alyosha, anh nói tôi ngủ cái gì mới tốt?”

Vương Trung: “Giường gấp hành quân là được rồi. Về phần ngủ ở đâu, tôi thấy boongke cũng không tệ, tôi và Lyudmila sẽ dọn ra, giường của chúng tôi cho điện hạ dùng. Chúng tôi… đến phòng Nelly ở tạm.” Nelly: “Tôi chỉ có một cái giường nhỏ!”

Vương Trung: “Làm thêm một cái nữa, chúng ta không thiếu giường.” Olga cau mày: “Tôi thấy có thể ngủ chung, đặt hai cái giường, hai người ngủ một cái, tôi ngủ một cái.”

Cô vừa nói xong, Vasili liền vào: “Tôi đã viết xong ca khúc rồi, giai điệu này rất đơn giản, ca khúc cũng đơn giản. Tướng quân nói nhạc cụ diễn tấu của bài hát này cũng nên giản lược, cho nên tôi chỉ sắp xếp Balalaika và Bayan, cùng với…”

Vasili giơ mũ sắt trong tay lên: “Một cái mũ sắt!”

Vương Trung hơi xấu hổ: “Anh có thể đổi thành trống, trống gì cũng được…” “Không không không!”

Vasili lắc đầu liên tục: “Tôi đã hỏi binh sĩ ở hiện trường rồi, họ đều nói mũ sắt mới đúng! Bài hát này chính là muốn gõ mũ sắt!”

Nói xong Vasili đặt mũ sắt lên bàn, bắt đầu vừa vỗ mũ sắt vừa hát: “Nuốt cát bụi xuống, ta mất đi ý thức.”

Pavlov bày ra vẻ mặt “cái gì vậy? Để tôi nghe thử xem”, hai tay khoanh trước ngực, nhìn Vasili.

Vasili không hổ danh là một người biên soạn chuyên nghiệp, nói là không có thay đổi ca khúc, nhưng Vương Trung đã nghe qua bản gốc bài bài này, Vasili rõ ràng đã sửa lại một chút nhịp điệu và tiết tấu.

Bài hát gốc vốn dĩ rất tuyệt vọng và rất rock, thậm chí có chút chán nản, nhưng sau khi bị Vasili thay đổi, nó đã trở nên bi thương nội liễm mà tràn ngập khí khái anh hùng. Lúc Vương Trung tự hát, chỉ cảm thấy thay đổi bối cảnh là chủ nghĩa anh hùng phi thường, hiện tại Vasili thực hiện chủ nghĩa anh hùng này trên giai điệu.

Hát xong một khúc, Olga lau nước mắt, lại phát hiện không có quá nhiều nước mắt: "Ơ, kỳ quái, tôi nghe Alyosha hát, là lệ nóng doanh tròng cơ mà."

Vasili: "Tôi hát không có cảm xúc sâu sắc như vậy, dù sao tôi cũng chưa từng trải qua huyết chiến Cao điểm Peniye, tướng quân, bài hát này là nói về Cao điểm Peniye đúng không?"

Vương Trung hít sâu một hơi: "Đúng vậy! Anh quả nhiên rất giỏi, nghe ra cả rồi!"

Olga: "Mau dạy tôi hát!" Vasili: "Không cần, tôi đã viết nhạc phổ rồi, có lời bài hát, photo rất nhiều bản, ngài cầm mấy bản đi đi!"

Vương Trung:

"Gryffindor cộng mười điểm! Không đúng, Vasili cộng mười điểm!"

Vasili vẻ mặt mờ mịt: "Hả? Cộng điểm gì?"

Olga bĩu môi: "Tôi không biết hát, phải dạy!"

Vương Trung: "Lừa ai chứ, cô có thể hát giọng nữ cao Opera, tự học đi! Tối nay boongke cho cô, ở cùng với nữ hầu

của cô!”

Olga bĩu môi. Pavlov lặng lẽ đi đến cạnh cửa, đang định chuồn đi thì Popov bước vào: “Anh làm gì vậy?”

“À, tôi đi sắp xếp chỗ ở cho Hoàng thái nữ!!”

Popov nhíu mày, sau đó nhìn tình hình trong sư bộ, lập tức xoay người: “Vậy tôi đi sắp xếp cảnh vệ cho hoàng thái nữI”

Vương Trung thở dài chỉ vào hai người rời đi nói: “Olga, hiện tại chiến sự rất khẩn cấp, hôm nay chúng ta mới bị oanh tạc, đừng nhõng nhão. Cô muốn ở lại học hát, cứ học, đừng nhắc tới yêu cầu nhõng nhẽo nữa.”

Olga ỉu xìu: “Được ~~”

Ngày hôm sau, 25 tháng 10, Vương Trung dẫn theo một đám người ở nhà ga tiễn Olga.

Hắn dặn dò: “Nhất định phải truyền đạt yêu cầu của tôi cho Sergei ở Cục Quân giới! Càng thiết kế và chế tạo nhanh trang bị tôi muốn, càng nhanh đưa chúng vào thực chiến, thương vong của chúng ta sẽ càng nhỏ!”

“Biết rồi.” Olga ngẩng đầu: “Lúc chia tay, không có nụ hôn nào à?” Vương Trung thở dài, nhẹ nhàng hôn lên trán Olga.

Vừa hôn xong, Olga đột nhiên nhón mũi chân, phát động tập kích.

Nếu như cô ta cao như Nelly, nhón mũi chân lên cũng nhiều nhất chỉ đụng phải cằm Vương Trung.

Nhưng chiều cao của cô là bằngLyudmila.

Vương Trung kinh ngạc, cô nàng này là “Ngươi tích Huân Tông” sao? Lấy tâm thái dã thú như vậy hôn lên, một chút lãng mạn cũng không có!

Tập kích xong, Olga chạy mất dạng.

Vương Trung khẩn trương nhìn về phía Lyudmila: “Đây là nụ hôn anh em. Hơn nữa, anh biết có một vị quân vương Ant cũng thích như vậy!”

Lyudmila: “Tôi thấy rồi, anh chỉ muốn hôn trán, không trách anh. Chúng ta vẫn nên mau chóng đính hôn đi. Tôi mang thai thêm một đứa nữa, trước đó không phải anh đã nói rồi sao, tháng 12 đến tháng 6 sang năm chiến tuyến sẽ tương đối ổn định, tôi nghĩ rất thích hợp.”

Vương Trung: “Nhưng chúng ta đã ước định xong…” Lyudmila dùng ánh mắt có thể giết chết gấu nhìn Vương Trung.

Vương Trung: “Tuân mệnh, vợ yêu.”

Chương 392: Người Của Hợp Chúng Quốc___

Chương 499: Chiến Tranh Đẩy Nhanh

Chương 499: Chiến Tranh Đẩy Nhanh

Sáng ngày 31 tháng 10, Sukhaya Verevka.

Grigory vừa đến trước địa đạo Rokossovsky ở liền giật mình.

Hắn trông thấy Thiếu tướng Rokossovsky ngồi ở trên ghế trước cửa, bộ dáng như đã kiệt sức.

Nghe được tiếng bước chân của Grigory, Rokossovsky ngẩng đầu, nhìn cảnh vệ viên của mình, nói:

"Nhìn lại lịch sử nước Ant này, chỉ cần bị nữ hoàng cai trị, sẽ có được tiến bộ nhảy vọt. Sa hoàng vĩ đại trong lịch sử Ant, hoặc là bạo quân hoặc là nữ hoàng, hoặc là bạo quân kiêm nữ hoàng, đây chính là tính dân tộc của đất nước chúng ta."

Grigory thò đầu nhìn vào trong hầm, lại hít mũi một cái, vẻ mặt như đã hiểu ra điều gì, nói: "Trong rừng rậm phụ cận có hươu, tôi đi săn một con. Ăn chút thịt hươu là được rồi."

Nói xong, Grigory một tay vịn súng tiểu liên, đi về phía chuồng ngựa.

Lúc này Lyudmila Vasilyevna Melekhovna đi ra: "Em cảm thấy được rồi. Nó đang đá bụng em!"

"Làm gì nhanh như vậy chứ!" Vương Trung bực bội đến mức không còn sức để chửi: "Em đã từng suy nghĩ đến tâm trạng của anh chưa? Nuôi dưỡng sinh mệnh mới, hắn là một

chuyện tràn ngập cảm giác thiêng liêng, em hiểu cảm giác thiêng liêng là gì không?”

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna: “Thời đại chiến tranh, làm sao có nhiều cảm giác thiêng liêng như vậy?” Vương Trung thở dài: “Nghĩ kỹ rồi, nửa cuối năm sau em đều sẽ ở hậu phương, đây là chuyện tốt, tuyệt đối là chuyện tốt.”

Sang năm chính là năm thứ hai của cuộc chiến, trước mắt mà nói, toàn bộ tiến trình chiến tranh đầu dựa theo kịch bản của Trái Đất để phát triển, mặc dù dưới sự cố gắng của Vương Trung đã giảm đi một trận chiến tiêu diệt, nhưng bởi vì kẻ địch là nước Đức, cho nên tiến trình hẳn là sẽ không chênh lệch quá nhiều.

Sang năm hẳn là sẽ phát sinh chiến tranh thành thị quy mô lớn, giống như máy xay thịt ở một nơi nào đó. Lúc này Vương Trung còn không biết Prosen bởi vì bị hắn xây

Dù sao trên Trái Đất, Gấu Xám là được chế tạo ra sau khi tổng kết kinh nghiệm chiến đấu trong đô thị năm thứ hai.

Vương Trung trực tiếp ở Shostka, để cho người Prosen được chứng kiến trận địa phòng ngự thành thị tiên tiến nhất, trực tiếp khiến cho Prosen sinh ra ý niệm từ bỏ tranh đoạt từng ngôi nhà. khẩu pháo của Gấu Xám có đường kính là 15 cm, hơn nữa có thể bắn ra đạn tăng cường giảm bớt tầm bắn, chỉ cần một phát pháo là không còn công sự gì nữa.

Đương nhiên Vương Trung cũng không phải không nghĩ tới nếu như bộ đội của mình đối mặt với loại hình thành phố bê tông cốt thép được bố trí phòng ngự kiên cố này thì phải làm sao.

Trên Trái Đất, người Anh đã chế tạo ra một loại xe tăng đặc chủng tên là Churchill AVRE, chuyên dùng để phá hủy

kiến trúc bê tông cốt thép kiên cố. Thứ này được trang bị một khẩu pháo cối 290mm.

Tầm bắn của thứ này chỉ khoảng 100 mét - đúng vậy, 100 mét, hơn nữa bởi vì khi nó bắn ra, tiếng pháo nghe như lò xo bắn đạn pháo ra, cho nên còn có một biệt danh: Máy bắn thùng rác. Trong thực chiến, thứ này đã thành công phá hủy không ít pháo đài, nhưng bởi vì khi nạp đạn, người điều khiển radio phải chui ra khỏi xe, rất dễ dàng bị bắn chết, cho nên thông thường phải nạp đạn ở khu vực an toàn.

Mà tầm bắn của thứ này chỉ có 100 mét, kết quả là thứ này thường được nạp đầy đạn ở khu vực an toàn, sau đó lái đến trước mặt kẻ địch, bắn một phát phá hủy mục tiêu, rồi lại quay về khu vực an toàn để nạp đạn.

Xe tăng Churchill này ngoại trừ lớp giáp dày nặng ra, còn có một đặc điểm khác: Chậm, vì thế hiệu suất chiến đấu của nó rất thấp.

Mà trên Trái Đất, sau khi Hồng quân Liên Xô trải qua những trận chiến khốc liệt trong thành thị, phương án mà họ đưa ra chính là: Lái xe tăng hạng nặng KV-2 ra đường phố, bắn phá các tòa nhà của kẻ địch.

Hồng quân Liên Xô còn trang bị cho pháo tự hành SU-152 loại đạn phá bê tông chuyên dụng, chính là dùng để bắn trực tiếp vào kiến trúc bê tông ở khoảng cách gần. Vương Trung nghĩ tới nghĩ lui, hình như cũng chỉ có một lựa chọn là san bằng các kiến trúc bê tông.

Đương nhiên bom cháy cũng là một lựa chọn, nhưng Vương Trung không biết liệu nước Ant hiện tại có thể chế tạo ra loại vũ khí cao cấp như bom cháy hay không.

Muốn làm rõ chuyện này, phải tiến hành điều tra toàn diện về nền công nghiệp của nước Art.

Tóm lại, với cục diện hiện tại, Vương Trung không chắc liệu mình có thể có được vũ khí tác chiến trong đô thị hiệu quả cao trước khi diễn ra các trận chiến khốc liệt trong đô thị vào năm thứ hai của cuộc chiến hay không.

Cho nên nếu Lyudmila có thể sinh con ở hậu phương, không tham gia chiến dịch này, đó là điều tốt nhất. Đương nhiên, nếu thật sự muốn nghĩ cách, còn có thể tìm Liên Hợp Quốc để xin vũ khí, Liên Hợp Quốc có bom napalm, có bom phốt pho trắng, đều thích hợp sử dụng trong chiến tranh thành thị. Vương Trung đang thất thần, Lyudmila dùng sức đẩy hắn: "Anh làm sao vậy?"

"Không có gì, Anh chỉ cảm thấy nếu em có thể mang thai là tốt rồi. Vừa lúc chúng ta có lãnh địa mới ở Charon, em có thể đến đó sinh sống. Nơi đó cách xa tiền tuyến, thậm chí nằm ngoài phạm vi tấn công của không quân Prosen." Lyudmila Vasilyevna Melekhovna: "Em thực sự không muốn để mình anh ở lại tiền tuyến, anh yêu. Sáng sớm thức dậy, em đã nghỉ ngờ, liệu quyết định của em có phải đã sai lầm hay không. Em nên ở lại tiền tuyến cùng anh, làm tu sĩ cầu nguyện cho anh. "Nhớ lại, chính nụ hôn của Hoàng thái nữ đã làm em bối rối…"

Vương Trung lấy hết sức lực cuối cùng đứng dậy, hai tay nắm lấy vai Lyudmila Vasilyevna Melekhovna, và sử dụng tuyệt kỹ của Nicholas II với cô.

Chương 393: Quốc Tang

Chương 500: Tờ Rơi

Chương 500: Tờ Rơi

Sau khi xong việc, Vương Trung nặn ra một nụ cười: "Bây giờ em yên tâm rồi chứ? Anh nói thật với em, khi Olga dốc toàn lực tấn công, anh nói anh không dao động, đó là giả. Nhưng người anh yêu nhất là em. Olga chỉ là em gái mà Ivan hoàng thái tử nhờ anh chăm sóc, cho dù cô ấy làm nhiều hơn nữa cũng không thay đổi được điều này."

Lyudmila cười toe toét.

Lúc này còi báo động phòng không lại vang lên. Vương Trung kéo Lyudmila, đi vào hầm.

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna: "Grigory đi săn rồi à?"

Vương Trung: "Đúng vậy, ở trong rừng cây hẳn là an toàn hơn chúng ta, sẽ không có ai đi ném bom rừng cây."

Trong lúc nói chuyện, Vương Trung dựa vào cửa sổ quan sát của hầm, lợi dụng khả năng hack để quan sát toàn bộ bên ngoài.

Hắn dễ dàng nhìn thấy máy bay của kẻ địch, và thấy khoang chứa bom mở ra. Rất nhiều tờ rơi được thả xuống từ khoang chứa bom. Tờ rơi?

Vương Trung bỗng nhiên nhớ tới tình hình ở thủ đô mà Olga đã nói, rất nhiều người thuộc phái chủ hòa đang rục rịch, tờ rơi này e rằng là để củng cố niềm tin cho phái chủ hòa.

Sau khi xác nhận nhiều lần chỉ có tờ rơi, Vương Trung mở cửa hầm.

Lyudmila: "Anh làm gì vậy? Bên ngoài nguy hiểm!" Vương Trung: "Không kích đã kết thúc rồi."

Nói xong hắn liền bước ra khỏi hầm.

"Cái gì? Vẫn chưa nghe thấy tiếng nổ! Sao lại kết thúc rồi?" Vương Trung nhìn lên bầu trời: "Bởi vì thứ chúng ném xuống không phải là bom để công thành, mà là bom để công phá tỉnh thần." Lyudmila cũng bước ra khỏi hầm, nhìn những tờ rơi bay đầy trời.

Lúc này tiếng còi báo hiệu hết không kích vang lên, vì vậy những người chui ra khỏi hầm ngày càng đông.

Tờ rơi cũng rơi xuống đất vào lúc này.

Vương Trung trực tiếp chụp lấy một tờ rơi trên không trung, đọc to những dòng chữ được in trên đó: "Thành phố St. Petersburg bị bao vây đã bị chiếm, quân địch đã tiến đến Malchikovo, cách Yekaterinburg 100 km, và sẽ sớm đến Yekaterinburg. Đây chỉ là một cuộc diễu binh vũ trang vui vẻ, quân đội Ant đang trên bờ vực sụp đổ. "Người Ant có thể chỉ còn lại một triệu quân, Ant đã không còn binh lính để sử dụng!" Lyudmila cũng vươn cổ ra xem những dòng chữ trên tờ rơi, khi nhìn thấy câu này, cô cau mày:

"Một triệu cũng quá ít rồi? Chỉ riêng phòng tuyến Yekaterinburg cũng đã có nhiều hơn số quân đó rồi." Vương Trung: "Đúng vậy. Tất nhiên đây có thể là tài liệu tuyên truyền do người Prosen viết ra. Đi, chúng ta đến sở chỉ huy, xác nhận tình hình của St. Petersburg, sau đó xem xét tình hình ở Malchikovo."

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna gật đầu.

Bộ chỉ huy sư đoàn theo lệ thường là Popov trực ca đêm, nhìn thấy Vương Trung đi vào liên nói: “Anh đã xem tờ rơi rồi à?”

Vương Trung vẫy vẫy tờ rơi trong tay, hỏi: “Vậy tình hình ở St. Petersburg và Malchikovo như thế nào?” Popov quay sang bản đồ: “Hai thành phố đều nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta. Trong đó, Tập đoàn quân St. Petersburg vẫn duy trì một lực lượng khá mạnh, Tập đoàn quân đã đẩy lùi cuộc tấn công của Mannheim, gây ra tổn thất nặng nề cho quân địch.

“Vì bản thân Mannheim thiếu binh lính, mức độ tấn công này đủ để đảm bảo rằng Mannheim không thể phối hợp với cuộc RGPrSzkldK công của Cụm tập đoàn quân Bắc Prosen.

“Tập đoàn quân St. Petersburg đã điều động phần lớn lực lượng đến mặt trận chính, trực tiếp đối mặt với Cụm tập đoàn quân Bắc.” Vương Trung thốt lên: “Xem ra tình hình ở St. Petersburg vẫn ổn!” Popov gật đầu: “Có lẽ là vẫn ổn, nhưng tôi nghĩ rằng họ đang gặp phải vấn đề giống như chúng ta, quân đội giống như đậu phụ, đặc biệt là lực lượng xe tăng. Mù quáng mở rộng từ 18 quân xe tăng lên 95 quân xe tăng, kết quả là trong quân đội chẳng có gì cả.”

Vương Trung: “Chúng ta giống như một kẻ béo phì, bị người Prosen đẩy mạnh một cái, suýt chút nữa thì ngã.” Ánh mắt Popov chuyển sang Malchikovo: “Malchikovo quả thực đã bị pháo kích, và chúng tôi cũng đã phát hiện lực lượng trinh sát của địch. Nhưng hiện tại nó vẫn chưa bị tấn công mạnh, có lẽ người Prosen đang tích trữ vật tư để tấn công.”

Vương Trung: “Vậy là trên tờ rơi này chẳng có câu nào là sự thật cả!”

Lúc này Pavlov bước vào: “Cái gì mà không có sự thật? Anh đang nói về tờ rơi sao? Yên tâm, tờ rơi là thứ được phát cho những người sẵn sàng tin vào nó để xem. Những kẻ chủ

hòa ở thủ đô chắc chắn đang mừng rỡ như điên rồi.” Buổi trưa ngày 31 tháng 10, ngoại ô Yekaterinburg, khu vực do Ant kiểm soát, công trường hào chống tăng. Tờ rơi của quân đội Prosen được thả xuống, nhiều người giống như Vương Trung đã nhặt lên và đọc nội dung trên đó.

Lúc này, một linh mục vừa đi vừa trấn an mọi người: “St. Petersburg vẫn đang chiến đấu, Malchikovo vẫn đang chiến đấu! Đừng để bị mắc lừa!”

Đoạn công trường này do Trại lao động số 515 phụ trách, đây là một trại lao động toàn nữ, hiện tại xung quanh Yekaterinburg có rất nhiều trại lao động nữ như vậy. Nghe thấy những lời của linh mục, các bà cô trong trại lao động liền phụ họa: “Đừng để bị lừa! Chắc chắn đó là một mưu mẹo.”

Những cô gái trẻ khi xem tờ rơi đã có chút dao động, nhưng sau khi bị các bà cô và linh mục quát lớn như vậy, họ cũng bình tĩnh lại.

Ngay lúc này, một người đàn ông đeo kính giơ cao tờ rơi chạy đến và hét lớn: “Các cô gái! Các cô đang bận rộn làm gì vậy? Hãy chạy trốn đi! Quân đội Prosen sắp đến đây rồi!”

“Đừng nghe hắn nói nhảm, các cô gái! Hãy bắt hắn lại!” Có một bà cô hét lên.

“Bắt hắn lại! Đừng để hắn gieo rắc những lời đồn nhảm!”

Sau khi những người phụ nữ khống chế được người đàn ông đeo kính, các Thẩm phán đã vội vã đến và bắt kẻ phản bội đi.

Chương 394: Sa Hoàng Xuất Hiện

Chương 501: Tội lội quá

Chương 501: Tội lội quá

Ngày 1 tháng 11, Vương Trung vừa đến Bộ chỉ huy sư đoàn, đã thấy Pavlov đến trước, đang đứng bên bản đồ thảo luận với Popov, người trực ca đêm.

“Tốc độ tiến quân của địch đột nhiên tăng nhanh.” Pavlov một tay ôm ngực, một tay chống cằm, nói: “Hôm qua chúng đã tiến lên 20 km. Nếu cứ tiếp tục tiến như vậy, chúng thực sự có khả năng đánh vào Yekaterinburg trước khi trời trở lạnh.”

Vương Trung: “Chuyện gì đã xảy ra?” Pavlov chỉ vào bức điện tín trên bàn: “Anh tự xem đi.” Vương Trung cầm bức điện tín lên, đọc nhanh, rồi nói: “Các anh không phải chưa từng thấy quân địch tiến quân 70 km một ngày, 20 km thì có gì mà phải ngạc nhiên chứ?

“Hơn nữa, tôi đã kiểm tra mặt đất xung quanh, đất ở đây không giống như ở Kalmykia, đất ở đây vốn đã cứng, cho dù có bùn thì cũng không ảnh hưởng nghiêm trọng như đất đen ở Kalmykia.”

Vương Trung đã từng cưỡi Bucephalus đi trinh sát, lúc đó hắn định đi xe, nhưng Grigory đã đề nghị cưỡi ngựa đi, bởi vì “lúc này ngựa sẽ hữu dụng hơn xe, hãy tin tôi”. Xung quanh Sukhaya Verevka là đất cứng, chỉ có một lớp bùn mỏng trên bề mặt. Tương ứng với điều này, khi Vương Trung hỏi những người nông dân lớn tuổi ở vùng lân cận, họ cũng nói rằng khu

vực này thường không trồng lúa mì mà trồng các loại rau, và cỏ khô để nuôi lợn như cỏ linh lăng. Cùng với khoai tây.

Điều này thậm chí còn ảnh hưởng đến việc cung cấp lương thực cho Sư đoàn Cơ giới hóa Cận vệ số 1, trước đây ở Kalmykia, thức ăn trên bàn của binh lính rất phong phú, bây giờ thì ngày nào cũng là súp củ cải đỏ với khoai tây.

Khoai tây thậm chí còn trở thành lương thực chính, được hấp chín và phân phát cho binh lính như bánh mì, và binh lính phải tự gọt vỏ.

Hiện tại, trong lò bánh mì của sư đoàn chỉ phát bánh mì ba ngày một lần.

Vương Trung không ngờ mình lại cảm nhận được đất đen của Kazaria nhanh như vậy.

Nhớ lại tình cảnh điều tra lúc trước, Vương Trung không khỏi sờ lên hộp cơm treo trên người, bên trong là đất nặng trĩu của quê hương.

Vương Trung: "Đất đai gần đây, không giống đất đen của Kazaria, không giống." Pavlov: "Thì ra là thế, tôi chưa từng khảo sát tình trạng đất đai phụ cận, vậy nên là sự biến đổi của mặt đất đã đẩy nhanh tốc độ tiến quân của địch."

Hắn cầm lấy bút chì, ghi lên bản đồ mấy chữ: Mặt đất cứng hơn. "Tình hình quân ta thế nào?" Vương Trung hỏi.

Pavlov: "Bổ sung thêm bốn Tập đoàn quân mới, đều được dàn ra trên phòng tuyến chính diện. Tôi cho rằng ý đồ của Phương diện quân Tây là dùng những binh lính chưa có kinh nghiệm chiến đấu này để kìm chân địch, khiến chúng mệt mỏi, rồi dùng lực lượng đã được nghỉ ngơi chặn đánh chúng."

Vương Trung nhìn bản đồ, quân của Kashukhov được bố trí ở phía nam Sukhaya Verevka, khu vực phòng thủ bị thu hẹp rất nhiều, có lẽ là vì quân của hắn ta tổn thất nặng nề.

Các đơn vị khác của Tập đoàn quân Kirienko cơ bản đều được bố trí xung quanh Sukhaya Verevka, có vẻ như đang chuẩn bị tác chiến xung quanh Bộ chỉ huy sư đoàn binh Cơ giới Cận vệ số 1. Vương Trung: "Tập đoàn quân không được bổ sung quân số sao?"

Pavlov: "Cậu nói là lực lượng Vệ giáo đông đảo sao? Thì đúng là có bổ sung. Nhưng mà lính có kinh nghiệm, được huấn luyện bài bản thì hiện tại chưa được bổ sung nhiều. Tôi nghĩ lực lượng động viên giai đoạn 1 đã đánh hết rồi." Việc động viên được chia thành nhiều giai đoạn, đợt 1 là động viên lính dự bị tại ngũ và lính xuất ngũ trong vòng 3 năm. Còn những thanh niên trong độ tuổi nhập ngũ nhưng chưa qua huấn luyện quân sự thì không nằm trong diện động viên đợt 1, nên bọn họ chỉ có thể nhập ngũ rồi đi huấn luyện.

Tiếp theo sẽ đến lượt động viên những lính xuất ngũ quá 3 năm, phần lớn bọn họ đều phải huấn luyện lại, không thể động viên xong là đưa thẳng lên tiền tuyến được. Lính dự bị tại ngũ và lính xuất ngũ trong vòng 3 năm đã bị đánh cho hết rồi sao… Thế này còn phải tính cả 5 triệu quân được tăng cường trước đó nữa.

Vương Trung nhìn bản đồ, vẻ mặt nghiêm nghị, người ta thường nói những con số khô khan, không thể nào khiến người ta cảm nhận được thực tế, nhưng Vương Trung, một người thực sự bước ra từ địa ngục, chỉ cần nhìn thấy những con số là có thể cảm nhận được sự nặng nề đó. "Tội lỗi quá."

Hắn khẽ nói: "Việc tăng quân tệ hại, cách chỉ huy tệ hại, đúng là tội lỗi quá."

Pavlov và Popov cũng im lặng, như thể đang tưởng niệm hàng triệu binh sĩ đã hy sinh.

Đúng lúc này, bên ngoài lại vang lên tiếng hát của một đơn vị nào đó: "Kazaria, Kazaria ơi! Xe chở tử sĩ đi qua bờ sông,

bờ sông mẹ hiền!" Pavlov đột nhiên hỏi: "Bài hát này tên là gì? Tôi chưa từng nghe cậu nói đến?"

Vương Trung: "Gặm Bùn." Phệ Sa là ăn cát, đây là nói về chuyện của Afghanistan, đổi thành Kazaria thì gọi là Gặm Bùn, cũng hợp lý.

Popov giật mình: "Tên này không thể nào cổ vũ tinh thần binh sĩ được! Cậu thật sự định dùng cái tên này để công bố sao?"

Vương Trung: "Không, cái tên mà Vasili gửi cho tạp chí âm nhạc là Dũng Khí Cuối Cùng." Popov thở phào nhẹ nhõm. Lúc này, Nelly đẩy cửa vào: "Ấn sáng ạ."

Pavlov: "Ồ, bữa sáng đến rồi. Hôm nay ăn gì thế? Thơm quá." Nelly: "Súp Susi ạ."

"Vậy à, cho tôi một bát." Nelly lập tức múc cho Tham mưu trưởng một bát lớn.

Vị Tham mưu trưởng béo ú bưng bát lên uống một hơi dài, rồi dùng thìa xúc thịt băm đã hầm nhừ trong súp bỏ vào miệng.

Vương Trung lặng lẽ nhìn Pavlov ăn ngon lành, cứ thế nhìn máu mũi hắn ta chảy ra.

Chương 395: Đọc Diễn Văn

Chương 502: Bánh răng… đã lăn bánh rồi

Chương 502: Bánh răng… đã lăn bánh rồi

“Chờ chút!”

Pavlov lấy khăn tay bịt mũi: “Chuyện gì thế này?”

Vương Trung: “Vì súp này không phải nấu bằng xúc xích hay thịt bò, mà là thịt hươu và thịt nhím.”

Nelly: “Còn có cả thịt rắn nữa. Tôi đã xử lý hết những thứ mà Trung sĩ Grigory bắt được rồi cho vào đấy ạ.”

Pavlov trợn tròn mắt: “Sao giờ mới lấy ra cho chúng ta ăn?” Vương Trung: “Vì hôm qua cô ấy đã hết ngày đèn đỏ rồi, nên tôi ăn cũng vô dụng. Vậy nên đã đưa chỗ thịt chưa ăn hết đến đội nấu ăn.”

Popov tặc lưỡi: “Thôi xong, cậu biết lần này cậu sẽ tạo ra bao nhiêu bà mẹ đơn thân không? Ở doanh trại có biết bao nhiêu cô gái, nào là đội nấu ăn, đội giặt giũ, rồi cả y tá bệnh viện nữa. Thôi xong, thôi xong, sao cậu có thể để cho đám thanh niên này ăn thịt hươu với thịt nhím được chứ, thôi xong rồi.”

Vương Trung gãi đầu: “Tôi sai àm

“Cậu sai đấy.” Popov và Pavlov đồng thanh nói. Ngày 1 tháng 11, Bộ Tư lệnh Tiền phương Tập đoàn Thiết giáp số 2, nhà cũ của văn hào Kozlov.

“Thưa tướng quân!”

Sĩ quan phụ tá vừa dẫn đường vừa tự hào tuyên bố: "Đây chính là nhà cũ của đại văn hào Kozlov ạ."

Von Manstein bước chậm lại, vừa thưởng thức những món đồ được trưng bày cẩn thận trong phòng vừa đi vào trong: "Ông ấy đã viết nên tác phẩm Chiến Tranh và Hòa Bình ngay tại đây sao?"

Sĩ quan phụ tá: "Chúng ta sẽ đặt Bộ Tư lệnh ở đây ạ?" "Không." Von Manstein không cần suy nghĩ đã từ chối: "Bây giờ địch đang dần chuyển sang đánh phá các công trình kiến trúc có sẵn, ngôi nhà này chắc chắn sẽ trở thành mục tiêu oanh tạc. Chỉ cần nằm trong tầm bắn của pháo binh địch thì không được ở trong nhà, không thể để địch đạt được mục đích."

Sĩ quan phụ tá: "Nhưng mà, vì không được ở trong nhà, không được đóng quân trên đường trong tầm bắn của pháo binh địch, nên thể lực của binh sĩ tiêu hao rất lớn. Mấy cậu trai trẻ cần có giường để ngủ ạ."

Von Manstein: "Bảo với bọn họ, sau khi chết trận là có thể nghỉ ngơi mãi mãi rồi, ở Valhalla."

"Nhưng mà."

Sĩ quan phụ tá nghi ngờ hỏi: "Chẳng phải chiến tranh sắp kết thúc rồi sao?"

Manstein không trả lời, mà đi tới trước tấm bản đồ đã được trải ra, nhìn vào địa danh lớn nhất trên đó: Yekaterinburg, mím chặt môi, ngay cả tần suất chớp mắt cũng giảm xuống. Lúc này, một sĩ quan tham mưu chạy vào, khép hai chân lại hét lớn: "Báo cáo! Tiền tuyến báo cáo, đã lấy được từ tù binh thông tin về 3 phiên hiệu Tập đoàn quân mới ạ!" Manstein lập tức quay người lại đối mặt với sĩ quan tham mưu, lông mày nhíu lên: "Mấy?"

"Ba ạ!" Sĩ quan tham mưu lớn tiếng đáp.

Manstein trâm giọng nói: “Tôi nghe thấy rồi, đừng có hét to như thế.”

Sĩ quan tham mưu sững người.

Sĩ quan phụ tá đi tới lấy điện báo, lặng lẽ vẫy tay ra hiệu cho anh ta mau chóng rời đi. Đại tướng Manstein tự mình bước lên, giật lấy điện báo, bắt đầu đọc: “Căn cứ vào lời khai của tù binh, xác nhận sự tôn tại của 3 Tập đoàn quân địch là số 111, 112 và 113. Theo lời khai của tù binh, 3 Tập đoàn quân này không có đơn vị cấp Quân đoàn, suy đoán là do sĩ quan cấp cao bị tổn thất quá lớn.

“Tập đoàn quân có quy mô lớn nhất trong 3 Tập đoàn quân này là Tập đoàn quân số 112 có biên chế 8 Bộ chỉ huy sư đoàn binh, cộng thêm pháo binh và các đơn vị hỗ trợ cấp Tập đoàn quân, quy mô khoảng 10 vạn người. “Tập đoàn quân có quy mô nhỏ nhất là Tập đoàn quân số 111 có 5 Sư đoàn và 1 Lữ đoàn độc lập, khoảng 6 vạn người.

“Chúng tôi phỏng đoán có ít nhất 20 vạn quân mới đã tham gia vào tác chiến phòng ngự.”

Đọc xong, Manstein để tay cầm điện báo ra sau lưng, hít một hơi thật sâu, rồi nhìn lên trần nhà.

Ông cứ giữ nguyên tư thế đó, như thể một đứa trẻ đang nhìn mạng nhện trên trần nhà vậy.

Cuối cùng, Manstein hỏi: “Bộ Tư lệnh tối cao nói lực lượng địch ở chính diện có bao nhiêu?”

Sĩ quan phụ tá: “1 triệu ạ.” “Bây giờ là 1,2 triệu rồi. Hỏi tiền tuyến xem tình hình trang bị của những Tập đoàn quân mới được bổ sung này thế nào? Nếu trang bị kém… thì vẫn còn hy vọng.”

Sĩ quan phụ tá lập tức quay người: “Tôi sẽ gọi điện… à không, tôi sẽ dùng điện đài để hỏi ạ.” “Không cần, không cần

gấp như vậy, cứ gửi điện báo là được rồi.”

Khoảng 1 tiếng sau, Manstein đang xem sách trong thư viện của Kozlov thì sĩ quan phụ tá cầm điện báo vào: “Điện báo trả lời rồi ạ, thưa tướng quân.”

“Đọc đi.” Vị đại tướng khẽ nói. Sĩ quan phụ tá cúi đầu: “Những Tập đoàn quân mới chạm trán đúng là có dấu hiệu thiếu trang bị, nhưng chủ yếu là thiếu vũ khí hạng nhẹ, số lượng pháo hạng nặng và xe tăng đều tương đối đầy đủ. Tinh thần chiến đấu của các binh sĩ trong những Tập đoàn quân này rất cao, thường xuyên phát động tấn công bằng lưỡi lê để bù đắp cho sự thiếu hụt về kỹ năng chiến đấu của mình. “Và…”

Sĩ quan phụ tá dừng lại, nhìn vị đại tướng, rồi mới nói tiếp: “Và chúng ta lại phát hiện ra một phiên hiệu Tập đoàn quân mới nữa, Tập đoàn quân số 114 có 8 Bộ chỉ huy sư đoàn binh và 1 Sư đoàn Ky binh, gần 10 vạn người ạ.” Manstein thở dài: “Bánh răng… đã lăn bánh rồi.” Ông khép cuốn sách cổ lại, nhắm mắt.

Chương 396: Bùng Nổ

Chương 503: Tiểu Đoàn Xung Kích

Chương 503: Tiểu Đoàn Xung Kích

Vài giây sau, ông mở mắt: “Không, vẫn chưa phải lúc bỏ cuộc, ra lệnh cho toàn quân, tăng tốc tiến lên! Tình trạng lầy lội đang giảm bớt, chúng ta sẽ tới Yekaterinburg để nghỉ đông!”

Nói xong, ông quay đầu nhìn về phía thư viện: “Hãy đóng gói những cuốn sách này vào thùng, rồi chuyển xuống tầng hầm! Người Ant sẽ pháo kích ngôi nhà này, sách vở là vô tội!”

Ngày 4 tháng 11, Đại đội Trinh sát, Bộ chỉ huy sư đoàn binh Cơ giới Cận vệ số 1.

Đại đội trưởng Koshkin cưỡi con ngựa ô mà anh mang từ nhà đến, dẫn theo một tiểu đội trinh sát nhỏ lên đồi. Trên vùng đồng bằng gần Yekaterinburg, tuy địa hình vẫn là đồng bằng nhưng bắt đầu xuất hiện nhiều đồi núi, không giống như thảo nguyên Kazaria chỉ có những ụ đất nhỏ.

Một số ngọn đồi này cao hơn mặt đất bằng vài trăm mét, nhưng độ dốc tương đối thoải, nên ngay cả xe tăng cũng có thể leo lên được. Koshkin xông lên đỉnh đồi, giơ ống nhòm lên quan sát về phía tây.

Lúc này, một người lính dưới quyền anh đột nhiên thúc ngựa xuống đồi, dùng súng tiểu liên chỉ vào bụi rậm hét lớn: “Ai đó! Ra đây!”

Hét được hai tiếng, mấy người lính đội mũ lệch lạc loạng choạng đứng dậy từ trong bụi rậm.

“Thuộc đơn vị nào?” Người lính trinh sát cố gắng kiềm chế con ngựa đang bồn chồn, súng tiểu liên vẫn chĩa vào mấy người này. Viên trung sĩ dẫn đầu chỉnh lại mũ, nói lớn: “Chúng tôi thuộc Bộ chỉ huy sư đoàn binh Lâm thời số 180, sư đoàn chúng tôi bị đánh tan tác rồi, tất cả đều đang chạy về phía sau, chúng tôi không tìm thấy Bộ Tư lệnh Sư đoàn, cũng không tìm thấy chỉ huy cấp Tiểu đoàn hay Trung đoàn, nên chỉ có thể tiếp tục đi vê phía đông, hy vọng gặp được quân mình.”

Lính trinh sát: “Giấy tờ tùy thân của anh đâu!”

“Nhìn cái túi của tôi đây này.” Viên trung sĩ chỉ vào túi áo khoác mùa thu của mình: “Bị mảnh đạn bắn rách rồi, mấy người kia chắc là vẫn còn.” Vừa dứt lời, một hạ sĩ lấy ra giấy tờ: “Tôi có đây.”

Rồi đến hai binh nhì: “Tôi cũng có.”

“Tôi không biết giấy tờ của tôi vứt đâu rồi.”

“Cái áo khoác của tôi bị lũ quỷ Prosen cướp mất trong lúc đánh nhau rồi! Giấy tờ với cả ảnh vợ chưa cưới của tôi đều bị chúng nó lấy mất hết, khốn nạn!”

Viên trung sĩ làm động tác “im lặng”, nghiêm mặt nói với người lính trinh sát: “Chúng tôi không phản bội, chúng tôi sẵn sàng tiếp tục chiến đấu với bọn quỷ! Xin đừng bắn người nhà chúng tôi! Chúng tôi chỉ là không tìm thấy sĩ quan, không biết phải làm gì thôi!”

Lúc này, Koshkin cũng cưỡi ngựa xuống từ sườn đồi: “Làm sao tôi biết được mấy người không phải là gián điệp của địch?”

“Nhà tôi ở Irkutsk! Tôi là người Ant chính gốc! Nhà tôi có 5 người!”

Viên trung sĩ nói lớn: “Các anh có thể điều tra!”

Người hạ sĩ vừa nãy nói mình có giấy tờ khẽ nói:

“Anh nói ra gia đình rồi, lũ Thẩm Phán Đình sẽ tìm đến nhà anh đấy!”

Viên trung sĩ trừng mắt nhìn hạ sĩ: “Cậu đưa giấy tờ cho người ta xem chẳng phải cũng như nhau sao? Không, chúng ta có sống được hay không, người nhà chúng ta có sống được hay không, đầu phụ thuộc vào việc có tìm được một vị chỉ huy tốt bụng hay không!”

“Thôi được rồi!”

Koshkin nói: “Lần này mấy người may mắn đấy! Vì chúng tôi là quân của Rokossovsky, tướng quân sẽ đối xử công bằng với mấy người!”

“Về vấn đề lính đào ngũ… và lính sơ tán.”

Vương Trung nhìn những người khác trong hầm: “Tôi nghĩ có thể triệu tập một cuộc họp, để mọi người chỉ ra những kẻ cầm đầu bỏ chạy, chúng ta sẽ xử bắn những kẻ cầm đầu, còn những người khác thì thành lập Tiểu đoàn Trừng phạt, giao cho họ những nhiệm vụ nguy hiểm nhất để chứng minh quyết tâm chiến đấu với quân địch.” Popov lắc đầu: “Không được, chúng ta là Cận vệ Quân, không thể dùng cái tên Tiểu đoàn Trừng phạt được, người ta sẽ nghĩ rằng chúng ta cũng được bổ sung thêm tù nhân cải tạo và tử tù.”

Vương Trung suy nghĩ một lúc: “Vậy thì gọi là Tiểu đoàn Xung kích. Cho họ huấn luyện sử dụng lựu đạn chống tăng mới, trong chiến đấu, nhiệm vụ của họ là chuyên phá hủy xe tăng địch.”

Pavlov: “Nếu chỉ có lựu đạn chống tăng, thì cho dù bọn họ có làm phản trên chiến trường cũng không gây ra thiệt hại quá lớn. Tôi ủng hộ phương án này. Chỉ riêng ngày hôm qua,

chúng ta đã bắt được 700 lính đảo ngũ, cần phải tận dụng số quân này.”

Vương Trung hơi nhíu mày: “700? Nhiều như vậy?”

“Đúng vậy, gần đây tiếp xúc với địch đều là các đơn vị thiếu kinh nghiệm, thậm chí ngay cả sĩ quan cũng không có kinh nghiệm, một khi sĩ quan bị tiêu diệt, binh lính sẽ tan vỡ.”

Pavlov lắc đầu: “Gần đây chúng tôi được bổ sung thêm một ít cựu binh bị thương đã bình phục, tình hình chung cũng không tệ lắm. Nhưng số đơn vị được bổ sung cựu binh rất ít.” Vương Trung: “Thương binh đã bắt đầu quay lại đơn vị rồi sao…”

“Đúng vậy, chiến tranh đã bắt đầu được bốn tháng rồi, thưa ngài.”

Pavlov nhìn Vương Trung: “Bốn tháng rồi.”

Sau đó, trong sở chỉ huy trở nên yên tĩnh.

Chương 397: Chuẩn Bị Ra Tiền Tuyến

Chương 504: May bay ném bom

Chương 504: May bay ném bom

Một lát sau, Popov đứng dậy: “Tôi đi tổ chức Tiểu đoàn Trừng phạt —— Tiểu đoàn xung kích, tiện thể để Thẩm Phán Đình xử bắn những kẻ cầm đầu theo lời khai của các binh sĩ.”

Sau khi Popov rời đi, Pavlov hỏi Vương Trung: “Tốc độ tiến quân của địch càng lúc càng nhanh, e rằng chưa kịp đợi Tướng Mùa Đông đến thì chúng ta đã bị đánh tan rồi. ” Vương Trung nhìn mũi tên tiến quân của địch trên bản đồ, nếu chỉ nhìn vào bản đồ thì mũi tên chỉ cách Yekaterinburg khoảng ba lần đo bằng compa.

Lúc này, sĩ quan tham mưu thông tin bước vào, chào: “Điện khẩn từ Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây.”

Pavlov cầm lấy bức điện, xem qua rồi ngẩng đầu nói với Vương Trung: “Maloyaroslavets đã bị chiếm. Địch cách Yekaterinburg chưa đến 100 km.”

Vương Trung đi tới trước bản đồ chiến tuyến, nhìn vài giây rồi mới hỏi: “Dự báo thời tiết thế nào?”

Pavlov: “Một tuần tới sẽ không có tuyết, khả năng có tuyết trong hai tuần tới cũng chỉ là 40%. Nhưng hiện tại nhiệt độ đã gần đến 0 độ, sắp đóng băng rồi.”

Vương Trung cau mày, ít nhất còn hai tuần nữa Tướng Mùa Đông mới tới.

Nhưng quân địch đã tiến vào phạm vi 100 km tính từ Yekaterinburg.

Trận chiến thực sự sắp bắt đầu.

Vương Trung: "Tiếp tục trinh sát."

Lúc này, lại có một sĩ quan tham mưu cầm điện báo bước vào: "Báo cáo, điện báo từ Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây."

Pavlov cầm lấy xem qua: "Tập đoàn quân phía Tây chuẩn bị phản công. Kỳ lạ, tại sao lại gửi cho chúng ta? Chúng ta chỉ là một Sư đoàn."

Hắn ngẩng đầu nhìn sĩ quan tham mưu thông tin: "Chắc chắn là gửi cho chúng ta chứ?"

"Vâng, đầu bức điện có mã nhận dạng, đúng là gửi trực tiếp cho chúng ta."

Pavlov nhìn Vương Trung: "Đây là… coi cậu là hoàng thân quốc thích thật rồi, muốn cậu xem qua một chút àm

Vương Trung cầm lấy bức điện, liếc nhìn: "Nói bậy, đâu có câu chữ nào yêu cầu chúng ta cho ý kiến. Gửi điện trả lời nói chúng ta đã biết." Sau khi sĩ quan tham mưu thông tin rời đi, Pavlov nói: "Hiện tại, Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây, Nguyên soái Semyon Timoshenko, là một vị tướng mà Sa hoàng rất tin tưởng. Tuy không được sủng ái lắm, nhưng về cơ bản vẫn giữ quan điểm nhất quán với Hoàng thượng. Tôi đoán có lẽ việc Công chúa qua đêm ở đây đã bị họ hiểu lầm rồi." Vương Trung cau mày: "Mấy người này làm sao vậy? Địch đã tiến đến gần thủ đô 100 km rồi mà còn bày trò mưu mô chốn cung đình này nữa? Mấy con sâu mọt này…" Vương Trung nghĩ thầm bây giờ mình cũng chẳng có ý định diệt trừ sâu mọt, nói ra cũng vô ích.

Vasili bỗng nhiên xông vào, tay cầm một chiếc radio: “Mọi người, mau đến nghe này!” Nói rồi hắn bật radio lên, nhưng lại thấy không có tiếng, bèn vỗ mạnh vào mặt sau của chiếc radio.

Pavlov cầm lấy chiếc radio, đặt lên bàn, rồi vung tay chém mạnh một cái, suýt chút nữa thì bổ đôi chiếc radio.

Sau đó, âm thanh vang lên, là bài Phệ sa, à không, Dũng khí cuối cùng.

Nói thật, thêm cả tiếng nhiễu đặc trưng của radio vào, bài hát này lại có một hương vị khác.

Vasili: “Tôi mới gửi về được một tuần! Giờ radio đã phát rồi!”

Pavlov nhìn chiếc radio: “Tiếc là tôi nghe chán rồi, ra ngoài nhà vệ sinh cũng nghe thấy người ta hát ‘Tôi còn một quả lựu đạn cuối cùng, lũ khốn các ngươi hãy thử xem’.” Vương Trung cười: “Chẳng phải đây là chuyện tốt sao? Nếu chỉ cần một bài hát là có thể khiến binh lính dũng cảm chiến đấu đến cùng, thì mọi chuyện đã quá đơn giản rồi.” Lúc này, bài hát trên radio đã hết, phát thanh viên nói: “Bài hát này được Tướng Rokossovsky sáng tác dựa trên cảm xúc sau trận đánh ở Verkhnyaya Vereya, ở đó, hắn ta bị dồn vào đường cùng, quân số chỉ còn lại vài trăm người, nhưng hắn ta đã tiêu diệt được 200 xe tăng của địch!”

Vương Trung: “Vớ vẩn! 200 chiếc phần lớn là nhờ công của tổ lái KV! Ta chỉ tiêu diệt được 8 chiếc, chỉ 8 chiếc thôi!”

Vương Trung đang tức giận thì bên ngoài vang lên còi báo động phòng không. Vương Trung vội vàng chạy đến cửa quan sát của hầm, chuyển góc nhìn lên bầu trời. Ở góc nhìn từ trên xuống, hắn nghe thấy tiếng chuông điện thoại trong hầm, chắc là Peter gọi tới.

Pavlov nghe điện thoại xong liền báo cáo: “Peter nghe thấy hai chiếc máy bay ném bom hạng nặng được 8 chiếc Bf 109 hộ tống đang bay về phía chúng ta.”

Vương Trung chuyển về góc nhìn trong hầm: “Chuyện gì vậy? Chỉ có hai chiếc?” “Vâng.”

Vương Trung mơ hồ có một dự cảm chẳng lành.

Hắn lại quan sát ở góc nhìn từ trên xuống, cuối cùng cũng tìm thấy đội hình đó. Hai chiếc máy bay ném bom hạng nặng - dưới bụng máy bay treo bom Fritz XI

Vương Trung: “Đại đội Thần Tiễn rút lui! Không được nổ súng!”

Pavlov lập tức cầm lấy ống nghe: “Nối máy với Đại đội Thần Tiễn! Dừng báo động phòng không, rút lui ngay!” Góc nhìn của Vương Trung chuyển về trận địa của mình, tìm thấy Đại đội Thần Tiễn, nhìn thấy những người lính tí hon chạy ra từ chỗ ẩn nấp được ngụy trang bằng lưới, nhảy lên xe máy bỏ chạy.

Hay lắm, những chiếc xe máy mà Shostka đã cướp được trong cuộc tập kích quân địch vẫn còn dùng được!

Chương 398: Phóng Viên

Chương 505: Trinh Sát Của Địch Tới Rồi

Chương 505: Trinh Sát Của Địch Tới Rồi

Sau khi xác nhận Đại đội Thần Tiễn đã rút lui hoàn toàn, Vương Trung lại tập trung vào đội hình của địch. Kỳ lạ, toàn bộ đội hình của địch đều bay ở trên cao, ở độ cao này thì Đại đội Thần Tiễn không thể nổ súng, tầm bắn không tới.

Vậy rốt cuộc là…

Sau đó, Vương Trung thấy bom Fritz X được thả xuống. Hắn giật mình, ánh mắt dõi theo quả bom. Rồi hắn thấy quả bom rơi trúng ngôi nhà gạch của quý tộc địa phương.

Đúng vậy, chính là ngôi nhà mà Công chúa suýt chút nữa đã ở.

Bây giờ là nhà hoang, dù sao mình bắn phá nhà người ta nhiều quá, cũng phải đề phòng người ta trả thù.

Một tiếng nổ lớn - tiếng nổ này là do Vương Trung ở thế giới thực nghe thấy, sau khi bị hầm giảm bớt, mắt thường của Vương Trung lại nhìn thấy một đám mây hình nấm khổng lồ. Nhìn thấy đám mây hình nấm đó, hắn còn giật mình, sau đó nhận ra không có sóng xung kích và bức xạ ánh sáng khủng khiếp, chỉ là do quá nhiều thuốc nổ TNT gây ra. Ngôi nhà gạch của quý tộc địa phương đã bị san phẳng. Quả bom Fritz X thứ hai rơi xuống, đánh trúng nhà thờ trong làng - cũng được coi là nhà gạch, nhưng mái nhà thì bằng gỗ.

Sau tiếng nổ lớn, nhà thờ cũng biến mất.

Sau khi thả hai quả bom Fritz X, đội hình máy bay của địch chuyển hướng.

Xem ra quả bom Fritz X trên chiếc máy bay ném bom còn lại không phải dành cho Sư đoàn Cơ giới cận vệ số 1. Vương Trung chuyển về góc nhìn trong hầm, nói với Pavlov: "Phải nghĩ cách bố trí một số đơn vị tạo khói, khi máy bay địch đến thì dùng khói để che khuất tầm nhìn từ trên cao."

Độ chính xác của Fritz X phụ thuộc vào người điều khiển radio trên máy bay, mà người điều khiển lại dùng mắt để ngắm mục tiêu.

Vương Trung: "Ngoài ra, kiểm tra các hố bom, xem có thể tìm thấy những bộ phận còn lại của bom địch không." Pavlov: "Rõ."

Ngày 8 tháng 11, Đại đội Trinh sát, Sư đoàn Cơ giới cận vệ số 1, thực hiện nhiệm vụ trinh sát tiền phương.

Đại úy Koshkin định lên ụ đất quen thuộc để quan sát tình hình, nhưng khi phi ngựa được nửa đường thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng động cơ từ phía bên kia ngọn núi. Hắn vội kéo cương ngựa, nín thở lắng nghe.

Quả thực là tiếng động cơ, và ngày càng rõ ràng hơn.

Hắn quay đầu hét: "Misha (tên thân mật của Mikhail)! Chạy mau! Chúng ta gặp địch rồi, mau về sở chỉ huy báo tin!"

Mikhail là người cưỡi ngựa giỏi nhất đại đội, vì vậy con ngựa khỏe nhất luôn do hắn cưỡi, lúc này nghe thấy Đại đội trưởng gọi, Mikhail lập tức quay đầu, thúc ngựa phi nước đại, vó ngựa bắn tung tóe bùn đất.

Koshkin vừa lấy quả lựu đạn khói cướp được từ quân địch ở bên hông ra, vừa hét lớn: "Chuẩn bị tạo khói! Chúng ta phải câu giờ cho Mishal" Thực ra trong điều kiện đường sá như thế này, ngựa phi nước đại còn nhanh hơn cả các phương tiện cơ

giới. Nhưng để chắc chắn, Koshkin quyết định ở lại chặn đội trinh sát của địch.

Hắn ném quả lựu đạn khói ra, đồng thời một chiếc xe máy chạy lên đỉnh đồi.

Người ngồi trong thùng xe máy không phải là xạ thủ súng máy, mà là chỉ huy của đội trinh sát xe máy, vì vậy hỏa lực súng máy không bắn tới ngay lập tức. Nhưng khi chiếc xe máy thứ hai chạy lên, xạ thủ súng máy trong thùng xe lập tức nổ súng.

Ngay lập tức, ba con ngựa của Đại đội Trinh sát bị súng máy bắn ngã, ba người cưỡi ngựa chỉ có hai người kịp nhảy xuống, người còn lại bị ngựa đè lên người, kêu thảm thiết - có lẽ xương đùi đã bị gãy.

Những con ngựa bị ngã vẫn còn đang giãy giụa, cố gắng đứng dậy.

Koshkin trốn vào trong làn khói, hét lớn với đại đội: "Tản ra! Tạo khói! Không cho địch dám đuổi theo!"

Tiểu đội trinh sát tản ra né tránh hỏa lực súng máy, ném lựu đạn khói.

Chẳng mấy chốc, cả sườn núi chìm trong khói, tiếng súng máy của địch cũng ngừng lại. Koshkin: "Rút lui theo từng nhóm nhỏ, tối nay tập hợp tại sở chỉ huy Sư đoàn!"

Nói xong, hắn nằm sấp trên lưng ngựa, phi nước đại. Thiếu tá Cohen, Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn Trinh sát Cơ giới số 512, bò ra khỏi thùng xe.

Hắn nhìn mặt đất dưới chân: "Trên đỉnh đồi không còn bùn nữa, thời tiết chết tiệt này sắp qua rồi."

Nói xong, Thiếu tá Cohen lại kiểm tra tình hình mặt đất, xác nhận rằng không còn bùn nữa, hắn cười toe toét: "Thời tiết

này qua đi, chúng ta có thể tấn công hết sức. Ngày tàn của lũ Ant sắp đến rồi!" Những người khác cũng cười ha hả.

Không có gì lạ khi họ cười, sau khi vượt sông Desna, Quân đoàn Thiết giáp số 2 đã thế như chẻ tre, bất kể các đơn vị Ant chống trả quyết liệt đến đâu cũng nhanh chóng bị Quân đoàn Thiết giáp số 2 nghiền nát.

Tuy không phải là trận bao vây tiêu diệt, không bắt được nhiều tù binh, nhưng những chiến thắng liên tiếp như vậy rõ ràng đã nâng cao tinh thần của quân đội.

Trong tiếng cười, chiếc xe bán xích đi kèm với tiểu đoàn trinh sát cũng chạy lên đỉnh đồi, Thiếu tá Cohen lập tức ra lệnh: "Thiết lập trạm quan sát và cứ điểm ở đây, đảm bảo lực lượng quấy rối của địch không thể vượt qua ngọn đồi này." "Rõ, thưa Thiếu tá."

Thiếu tá quay lại, nói với chiếc Panzer II dưới chân đồi: "Thế nào! Sửa được chưa?" Việc các đơn vị trinh sát có xe tăng Panzer II đi kèm đã trở thành tiêu chuẩn trong quân đội Prosen, Panzer II không còn khả năng tham gia các trận đánh trực diện nữa, nhưng việc đi theo sau các đơn vị trinh sát và dùng pháo 20 mm để yểm trợ hỏa lực vẫn rất tốt.

Đối phó với các đơn vị nhỏ và ky binh trinh sát của Ant, Panzer II tỏ ra cực kỳ hiệu quả.

Chương 399: Hỏi Gài

Chương 506: Hy Vọng Có Thể bắn Chết Mộ…

Chương 506: Hy Vọng Có Thể bắn Chết Một Tên Tướng Của Địch

Trước câu hỏi của Thiếu tá, trưởng xe Panzer II hét lên: "Không được, hỏng hoàn toàn rồi, cần đội sửa chữa đến!"

Thiếu tá: "Vậy thì bỏ lại đây, đánh dấu vị trí trên bản đồ, đợi đội sửa chữa đến rồi tính."

Do bùn lầy và tốc độ tiến quân chóng mặt của Quân đoàn Thiết giáp số 2, đội sửa chữa đã bị bỏ lại phía sau 100 km.

Vào tháng 10, họ đã phải dừng tấn công hai ngày để chờ đợi đội sửa chữa.

Sau đó, bộ phận hậu cần đã phân bổ một lượng lớn phương tiện vận tải cho đội sửa chữa, cuối cùng cũng cho phép các xưởng sửa chữa dã chiến bắt kịp lực lượng tiên phong.

Nhưng khi Quân đoàn Thiết giáp số 2 tiến sâu hơn, tình hình lại trở nên tồi tệ.

Kíp lái của chiếc xe tăng bị bỏ lại nhanh chóng lên xe máy chạy lên đồi, trưởng xe nhảy xuống xe máy liền phản đối Thiếu tá Cohen: "Xưởng sửa chữa dã chiến còn cách 100 km nữa, bỏ lại đây thì có thể sẽ không bao giờ sửa được. Chỉ cần có bánh răng số 3 của hộp số là chúng tôi có thể sửa được. Nên hỏi xem các xe tăng khác còn bánh răng số 3 không.

"Hộp phụ tùng của xe tăng chúng tôi chỉ hết bánh răng số 3, những thứ khác vẫn còn, có thể trao đổi với các xe tăng khác."

Thiếu tá Cohen nhìn trưởng xe: “Các anh đều mang theo hộp phụ tùng à?”

“Tất nhiên rồi, thời tiết quỷ quái này, hậu cần cũng chẳng đáng tin cậy hơn không quân là bao. Tất cả các xe tăng đều mang theo hộp phụ tùng, tự sửa chữa. Khi giao tranh, hộp phụ tùng còn có thể dùng làm giáp phụ nữa!”

Thiếu tá Cohen gật đầu: “Được rồi, anh dùng radio hỏi xem còn xe tăng nào có bánh răng số 3 không.”

“Cảm ơn Thiếu tá.”

Trinh sát vì không để lộ vị trí, bình thường đều sẽ giữ im lặng vô tuyến điện, chỉ khi phát hiện mục tiêu có giá trị mới phá vỡ sự im lặng để báo cáo lên trên.

Thiếu tá Cohen sau khi tiễn tanker đi, gọi nhân viên thông tin: “Báo cáo với Bộ chỉ huy sư đoàn, chúng tôi đã tiến đến vị trí cách Sukhaya Verevka mười km về phía tây.”

Giữa trưa ngày 8 tháng 11, Sukhaya Verevka, Bộ chỉ huy sư đoàn bộ binh cơ giới cận vệ số 1.

Một ky binh được dẫn vào trong hầm ngầm của Bộ chỉ huy sư đoàn.

Vương Trung: “Ồ, cậu chẳng phải là binh nhất Mikhail của trung đội trinh sát sao?”

Ky binh kinh ngạc: “Ngài biết tôi ạ?” Vương Trung: “Tên của tất cả Sĩ quan và binh lính trong Sư đoàn tôi đều nhớ.”

Nhớ bằng hack.

Nhưng người ky binh không biết, lập tức tỏ vẻ cảm động: “Thật kinh ngạc!”

“Bớt kinh ngạc đi, báo cáo tình hình. Các cậu đi trinh sát đúng không? Sao Đại úy Koshkin không đích thân đến?”

Vương Trung hỏi.

Ky binh lập tức nghiêm túc: “Đại úy Koshkin bảo tôi về báo cáo trước, họ phụ trách cản địch. Chúng tôi ở cao điểm 391 gặp đội trinh sát của địch, có xe máy và xe bán xích, còn có thêm nhiều tiếng động cơ nữa, tôi không nhìn thấy những chiếc xe đó.” Pavlov lập tức cầm một quân cờ đánh dấu giao chiến, đặt lên bản đồ tình hình chiến sự trên bàn, bên cạnh quân cờ là ký hiệu hình tam giác đại diện cho cao điểm, cùng với độ cao 391.

Dùng độ cao so với mực nước biển để đặt tên cho cao điểm cũng là cách làm truyền thống trên bản đồ quân sự. Cao điểm sau khi xảy ra đại chiến mới được đặt tên, ví dụ như “Ngọn đồi vô danh” gì đó. Vương Trung nghiêm mặt nói: “Quân trinh sát của địch đã cách chúng ta mười km rồi.”

Pavlov: “Có nên đánh một trận không?”

Vương Trung: “Chưa chắc chắn địch đã dừng lại, biết đâu chúng tiếp tục tiến về phía chúng ta thì sao?”

Lúc này Vasili đột nhiên báo cáo: “Chờ chút, tôi nghe thấy tiếng la hét bằng tiếng Prosen. Hình như có một chiếc Panzer II bị hỏng, cần xe tăng khác đưa phụ tùng đến.” Vương Trung: “Vô tuyến điện rõ không?”

“Rõ, có thể người nói chuyện chỉ cách chúng ta khoảng mười km.” Vasili đáp.

Vương Trung: “Làm tốt lắm nhạc sĩ.”

Hắn tự mình cầm lấy ống nghe: “Nối máy với trận địa pháo binh. Trận địa pháo binh à? Tôi là Rokossovsky.” “Chào tướng quân! Chúng tôi đang tiến hành huấn luyện bắn mô phỏng!” Trung đoàn trưởng trung đoàn pháo binh báo cáo. Vương Trung: “Đừng mô phỏng nữa, bắn thật đi. Tôi cho anh tọa độ

trên bản đồ, anh tự mình chuyển đổi sang tham số bắn. Tọa độ bản đồ là…"

Vương Trung dùng góc nhìn từ trên cao tìm thấy cao điểm 391, tuy hiện tại có một lớp "sương mù chiến tranh" bao phủ cao điểm, hắn chỉ có thể nhìn thấy cảnh vật, không nhìn thấy địch ở trên đó, nhưng nói ra tọa độ thì rất đơn giản.

Báo tọa độ xong, hắn nói tiếp: "Bắn ba phát cấp tốc." Trung đoàn trưởng pháo binh: "Bắn ba phát cấp tốc, rõ. Tướng quân, địch lại sắp mất một tướng quân nữa phải không ạ?"

Vương Trung nghiêm khắc bác bỏ: "Đừng nói những lời thiếu căn cứ như vậy, chỉ là ở đó có thể có một chiếc Panzer II của địch bị hỏng, có thể đội trinh sát cơ giới của địch cũng ở đó. Cho nên chúng ta bắn ba phát cấp tốc xem có trúng thưởng không."

"Chỉ là thử vận may thôi sao?" "Ừ, dù sao bây giờ chúng ta ở gần Yekaterinburg, việc bổ sung đạn pháo rất đơn giản." Thực tế, đạn pháo bên phía Vương Trung nhiều đến mức hắn lo lắng nếu bị đánh trúng có thể phát nổ khiến cả Sư đoàn bị thương vong nặng hay không - nhiều đến mức độ đó.

Vương Trung đặt điện thoại xuống, nhìn Pavlov: "Họ hỏi tôi có phải lại muốn giết chết một vị tướng nữa không." Pavlov cười ha hả.

Vương Trung: "Nên tránh để những lời nói thiếu thực tế đó xuất hiện lặp đi lặp lại." Pavlov: "Anh bỏ đi, anh không xem tờ báo lá cải mới nhất được gửi từ Yekaterinburg đến à? Người dân Yekaterinburg bây giờ đang bàn tán về chuyện tình cảm của anh và Hoàng Thái nữ, anh đã giết bao nhiêu tướng Prosen, còn có chuyện anh là Thánh Andrew tái thế." Vương Trung nhíu mày: "Chuyện sau cùng là sao?" Pavlov chỉ Popov: "Đây là lĩnh vực của cậu ta, anh hỏi cậu ta đi."

Popov nhìn Vương Trung rồi nói: “Trước hết, đây không phải do giáo hội lan truyền, nhưng mà… Nói chung, trong truyền thuyết nếu có người là Thánh Andrew tái thế, sẽ bị Thẩm Phán Đình coi là báng bổ Thánh Andrew, nhưng loại lời đồn này lại có thể lên báo, mặc dù chỉ là báo lá cải, nhưng mà… đúng không?” “Đúng không là sao?” Vương Trung vừa dứt lời, liên nghe thấy tiếng pháo nổ bên ngoài, trung đoàn pháo binh đã tính toán xong tham số bắn, bắt đầu khai hỏa.

Vasili đột nhiên nói: “Hy vọng có thể bắn chết một tên tướng. Của địch.”

Vương Trung trừng mắt nhìn hắn.

Chương 400: Thích Không Khí Ở Đây Hơn ___

Chương 507: Sao Lại Có Quân Nhàn Vô Sỉ …

Chương 507: Sao Lại Có Quân Nhàn Vô Sỉ Như Vậy?

Lúc Thiếu tá Cohen nghe thấy tiếng đạn pháo xé gió, lập tức nằm sấp xuống, hơn nữa còn áp dụng tư thế nằm sấp phòng pháo rất chuyên nghiệp.

Đợt pháo kích đầu tiên rơi xuống cao điểm, trực tiếp lật tung chiếc xe bán xích, súng máy trên xe văng ra khỏi bệ, rơi xuống trước mặt Thiếu tá Cohen.

Đợt pháo kích thứ hai ập đến, Thiếu tá Cohen phải há to miệng để cân bằng áp suất trong và ngoài đầu. Khi đợt pháo kích thứ ba rơi xuống, hắn cuối cùng cũng bị chấn động đến bất tỉnh.

Sự thật chứng minh tư thế phòng pháo quả thực có tác dụng, nhưng chỉ cần hỏa lực của địch đủ mạnh, tư thế phòng pháo cũng không còn mấy tác dụng.

Không biết bất tỉnh bao lâu, Thiếu tá Cohen tỉnh lại, bò dậy ngồi ngây ra trên mặt đất, nhìn xung quanh với vẻ mặt ngơ ngác.

Lúc này thực ra đầu óc hắn vẫn chưa hoạt động trở lại, vẫn đang trong trạng thái choáng váng - hơn nữa là choáng váng về mặt thể chất. Đồng thời lúc này tai hắn không nghe thấy gì cả, chỉ có tiếng ù ù, tiếng ù ù rất lớn. Sau đó hắn thấy một vị Đại úy chạy tới, liên tục há miệng nói gì đó với hắn.

Thiếu tá Cohen ngơ ngác nhìn vị Đại úy, cho đến khi tiếng ù bên tai đột nhiên biến mất, thế giới như bỗng chốc trở lại bên cạnh hắn, hắn lại có thể nghe thấy tiếng la hét thảm thiết của thương binh và lời nói của vị Đại úy. "Thiếu tá! Xe máy và xe bán xích của chúng ta đều bị phá hủy rồi! Còn tiếp tục trinh sát nữa không?"

Thiếu tá lắc đầu: "Không, mau rời khỏi cao điểm! Địch, địch là Rokossovsky! Là Bạch mã tướng quân! Cách thức pháo kích lén lút bất ngờ này, chắc chắn là hắn!"

Quân đội Prosen, Cụm tập đoàn quân thiết giáp số 2, sở chỉ huy tiền phương.

Gọi là sở chỉ huy tiền phương vì hiện tại sở chỉ huy vẫn đang di chuyển, chưa được triển khai. Ở trạng thái này tuy xe thông tin của sở chỉ huy có thể nhận điện báo, nhưng tuyệt đối không thể gửi điện báo - lý do rất đơn giản, xe quá xóc, mỗi lần xóc lại gõ thêm một ký tự, xóc nữa lại gõ thêm ký tự khác. Điện báo là cứ ấn xuống là điện văn được gửi đi rồi.

Tất nhiên, ngay cả khi đang di chuyển, sở chỉ huy vẫn có thể liên lạc với các đơn vị thông qua radio.

Radio công suất lớn được trang bị trên xe thông tin, nếu phát thông tin ở toàn bộ công suất, có khi cả Prosenia cũng có thể nghe thấy.

Nhờ radio, Đại tướng Von Manstein vẫn có thể nắm được tình hình của các đơn vị dưới quyền, thỉnh thoảng còn có thể nghe được tình hình chiến đấu của các phi công trên không.

1 giờ chiều ngày 8 tháng 11, Tham mưu thông tin đột nhiên đứng dậy nói: "Tướng quân, Sư đoàn thiết giáp số 22 báo cáo."

Von Manstein đang nghiên cứu bản đồ, lúc này không ngẩng đầu lên hỏi: "Chuyện gì?"

“Lại gặp phải phòng tuyến kiên cố của địch, tướng trấn thủ có thể là Tướng Rokossovsky.”

Von Manstein ngẩng đầu: “Thật sao? Không phải hắn ta đã được điều động về phía sau Charon, phụ trách tổ chức phòng tuyến Charon rồi sao? Canaris nói như vậy mài! Cục tình báo mới thành lập của họ đã cung cấp rất nhiều thông tin tình báo của Ant!” Tham mưu thông tin nhìn về phía sĩ quan phụ tá.

Sĩ quan phụ tá vừa định mở miệng, Đại tướng lắc đầu: “Thông tin tình báo đôi khi không chính xác cũng là chuyện bình thường. Chỉ là vấn đề nhỏ.”

Ông ta đột nhiên dừng lại, cau mày: “Không, không phải vấn đề nhỏ, nếu địch không rút lui để cắt đứt… Bọn họ đặt “Bức tường thép Đế quốc” ở đây, rõ ràng là định quyết chiến với chúng ta.” Đại tướng Manstein suy nghĩ vài giây, nói: “Vẫn tấn công theo kế hoạch ban đầu. Nhưng điều động lực lượng dự bị ban đầu của chúng ta cho Sư đoàn thiết giáp số 22.” Sĩ quan phụ tá: “Điều động lực lượng dự bị ngay bây giờ sao?”

“Nếu chúng ta không thể đánh vào Yekaterinburg, giữ lực lượng dự bị lại để làm gì? Phòng tuyến của hắn ta đã ở gần vòng ngoài Yekaterinburg rồi, chúng ta chỉ còn cách mục tiêu một chút nữa thôi.

“Đây là lúc nước rút, phải dốc toàn lực! Toàn lực tấn công!” Đại tướng Manstein đấm mạnh xuống bàn.

Sĩ quan phụ tá: “Vậy… lệnh cho Sư đoàn thiết giáp số 22 lập tức tấn công?”

Đại tướng Manstein suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Không, không, muốn làm tốt việc gì cũng phải có dụng cụ tốt, đó là một câu tục ngữ phương Đông. Sư đoàn thiết giáp số 22 hiện giờ có pháo binh không?” “Không có. Vẫn đang ở phía sau

chưa đưa lên. Nhưng Sư đoàn thiết giáp xung kích số 35 bên cạnh được trang bị pháo tự hành Brummbär.” Đại tướng Von Manstein đứng dậy trong xe chỉ huy đang rung lắc: “Brummbäir à, pháo bộ binh hạng nặng 150mm có khả năng công phá nhất định, nhưng cũng chỉ đến thế thôi. Từ kinh nghiệm chiến đấu của Quân đoàn Ky sĩ Asgard tổng kết lại, Bức tường thép Đế quốc này rất thích xây dựng công sự kiên cố và tinh vi.”

Đại tướng dừng lại một chút: “Trong thời gian Agasukov nghỉ ngơi, tôi cũng đã đến xem hầm chứa xe tăng mà hắn ta xây dựng ở Orachi, rất tỉnh xảo, nhưng quá phức tạp, cơ bản không thể sử dụng trong điều kiện chiến đấu dã chiến. Tôi đã đơn giản hóa thiết kế của hắn ta, sau này chắc chắn sẽ rất hữu ích trong tác chiến phòng ngự.” Sĩ quan phụ tá cau mày: “Tác chiến phòng ngự sao? Quân ta vẫn đang tấn công…”

“Để phòng ngừa bất trắc thôi!”

Đại tướng Manstein cắt ngang lời sĩ quan phụ tá: “Cũng giống như việc Guderian bị thương đã giữ lại chiến hào ở Shostka, yêu cầu Viện Khoa học Quân sự Đế quốc đến đo vẽ, tôi cũng học hỏi từ trí tuệ của kẻ thù. Bức tường thép Đế quốc này, về mặt phòng ngự - và cả về mặt gây ức chế cho đối phương quả thực có tài năng thật sự.” Sĩ quan phụ tá bật cười: “Gây ức chế sao?”

“Đúng vậy, gây ức chế. Sau này chiếm được những nơi hắn ta từng phòng thủ, nhất định phải cẩn thận, rà phá bom mìn triệt để. Hoặc là cứ cho nổ tung luôn đi.”

Đại tướng Von Manstein lắc đầu, “Sao lại có quân nhân vô liêm sỉ như vậy, chôn mìn bẫy ngay trong sở chỉ huy của mình chứ.”

Chương 401: Tình hình ngày 26 tháng 8

Chương 508: Hai Bên Đưa Kế Hoạch

Chương 508: Hai Bên Đưa Kế Hoạch

Vương Trung hắt xì hơi liên tục ba cái, nước mũi thậm chí còn bắn lên tay Nelly.

Nelly tỏ vẻ khinh bỉ, vừa lấy khăn tay lau tay vừa tránh xa Vương Trung.

Vương Trung: "Chắc chắn là có người Prosen nào đó đang chửi tôi! Có thể là

Không sai, mìn bẫy mà Vương Trung chôn ở Shostka không chỉ có cái ở sở chỉ huy.

Pavlov: "Anh không sao chứ? Bị cảm thì không tốt đâu, một thời gian nữa nhiệt độ sẽ giảm mạnh, lúc đó mà bị cảm thì phiền phức lắm."

Vương Trung: "Phiên phức gì chứ, cứ nằm trên giường đắp chăn ngủ một giấc là khỏi thôi."

Hắn chuyển sự chú ý trở lại bản đồ phòng thủ chỉ tiết trên bàn: "Chúng ta đã biết, sẽ phải đối mặt với Cụm tập đoàn quân thiết giáp số 2 của địch, từ thông tin do những binh sĩ của tiểu đoàn xung kích mang về trước khi bị đánh tan, rất có thể chúng ta sẽ đối đầu trực diện với Sử đoàn thiết giáp số 22.

"Lực lượng pháo binh của Sử đoàn này chưa theo kịp, trước đó chúng có thể đột phá phòng tuyến của chúng ta là do quân ta không có đủ thời gian để xây dựng trận địa phòng ngự

hoàn chỉnh. “Nhưng chúng ta không chỉ có trận địa hoàn chỉnh, mà còn có rất nhiều pháo chống tăng 57mm.”

Ưu điểm của pháo 57mm cơ động Z1S-30 là bắn xong có thể di chuyển ngay, cơ động tiêu diệt địch.

Còn ưu điểm của pháo 57mm cố định là với sự hỗ trợ của khẩu đội, tốc độ bắn cực kỳ cao, thậm chí có thể đạt tới ba phát một giây. Tốc độ này đã vượt qua một số súng trường lên đạn bằng tay.DOC FULL.V N - K h o t r u y ệ n d i ch m i ễ n p h í

Tất nhiên pháo chống tăng phải liên tục thay đổi mục tiêu, trong thực chiến không thể đạt được tốc độ bắn như vậy, tuy nhiên tốc độ bắn thực tế của pháo 57mm của Vương Trung cũng đủ đáng sợ rồi, có thể nhanh chóng áp chế cả đại đội xe tăng địch. Sau khi tổng kết tình hình của mình, Vương Trung khẳng định: “Sư đoàn thiết giáp số 22 không thể nào đột phá được phòng tuyến của chúng ta, nếu liều lĩnh tấn công, chúng sẽ phải trả giá đắt trước mặt chúng ta.”

Đại tướng Von Manstein: “Sư đoàn thiết giáp số 22 không thể đột phá được phòng tuyến của Rokossovsky. Số lượng xe tăng sẵn sàng chiến đấu của chúng đã giảm xuống dưới 100 chiếc, dùng số xe tăng ít ỏi này để tấn công vào lớp phòng ngự vững chắc của Rokossovsky chỉ là lãng phí binh lực mà thôi.

“Anh biết cách tốt nhất để đối phó với mai rùa là gì không? Là vòng qua lớp vỏ, tấn công vào phần thịt. Tất nhiên chúng ta cũng không thể hoàn toàn không tấn công Rokossovsky, phải kiềm chế hắn ta, không thể để hắn ta tự do hành động.”

Đại tướng xoay người đi tới trước cửa sổ nhỏ của xe chỉ huy, mở cửa sổ ra nhìn về phía đồng hoang không ngừng lướt ra phía sau: “Trong chiến tranh ai có thể giữ lại sư đoàn cuối cùng, người đó sẽ giành được thắng lợi.

“Chúng ta nhất định phải bảo đảm sư đoàn của Rokossovsky sẽ không trở thành ‘sư đoàn cuối cùng” này.”

Sĩ quan phụ tá: “Ý của ngài là…”

Đại tướng: “Tấn công mạnh vào sư đoàn của Rokossovsky, tiêu hao binh lực của hắn, sau đó lực lượng tỉnh nhuệ của chúng ta sẽ vòng qua phòng thủ của hắn từ hai bên trái phải. Không, không phải hai bên trái phải, các tướng lĩnh khác của cùng một Tập đoàn quân trước đó của Rokossovsky cũng biểu hiện rất không tồi, bộ đội cũng vô cùng kiên quyết. “Chúng ta phải đi vòng một vòng lớn hơn nữa. Chúng ta đang…”

Đại tướng từ bên cửa sổ trở lại trước bản đồ, cầm lấy bút chì dọc theo phòng tuyến quân địch trước mắt đã điều tra được di chuyển, cuối cùng dừng lại trên địa danh Kalanskaya này.

“Vị trí tổng tiến công là ở đây. Chúng ta từ nơi này đột phá phòng ngự của kẻ địch.”

Phó quan nghe xong lời này, lập tức đi tới tủ tài liệu bên cạnh, tìm một cái túi đựng tài liệu, từ bên trong lấy ra album ảnh, dựa theo phân loại trên album tìm được ảnh chụp Kalanskaya do thám trên không.

“Nơi này, e rằng không dễ công chiếm, đây là thành phố vệ tỉnh của Yekaterinburg, có rất nhiều kiến trúc bê tông cốt thép, hơn nữa còn có một pháo đài xây trên núi, tầm nhìn bao trùm xung quanh. Sườn dốc phía sau pháo đài có thể làm vị trí chống pháo…”

Đại tướng Guderian khoát tay áo: “Ngươi cho rằng có bê tông cốt thép, chính là nơi dễ thủ khó công sao? Không, trên thực tế tác chiến tầm gần vô cùng khảo nghiệm lòng dũng cảm cùng ý chí chiến đấu của bộ đội.

“Trong trận chiến trước kia của chúng ta, kẻ địch có thể đối mặt với hỏa lực của chúng ta, đối mặt với xe tăng của chúng

ta, nhưng một khi tiến vào chiến đấu tầm gần với quân đội Prosen tỉnh nhuệ, bọn họ sẽ nhanh chóng sụp đổi

"Mà bây giờ, trên đường chúng ta gặp phải quân đội Ant, dần dần đánh mất ý chí chiến đấu. Có một số sư đoàn thậm chí thương vong mười phần trăm sẽ tan rã.

"Đây là tận khả năng lợi dụng ưu thế của chúng ta!"

Đại tướng Guderian đứng thẳng lưng, nhìn về phía quốc kỳ Ant treo trong xe chỉ huy. "Chúng ta sẽ dùng lòng dũng cảm để chiến thắng trong chiến tranh. Mà Rokossovsky chỉ có thể ở trên trận địa của hắn nhìn, nhìn chúng ta đột phá phòng tuyến, thẳng tiến Yekaterinburg!"

Chương 402: Tình hình ngày 26 tháng 8 (2)

Chương 509: Những Ngày Sắp Đại Chiến

Chương 510: Những Ngày Sắp Đại Chiến

Vương Trung: “Nếu kẻ địch không đánh bại chúng ta, mà quay sang tấn công Kalanskaya, đường tiếp tế của bọn họ sẽ rất kỳ lạ.”

Hắn dùng bút chì chỉ vào quốc lộ trên bản đồ.

” Tôi đã điều tra thực địa con đường này, tôi cảm thấy quý tộc xây dựng con đường này chắc chắn đã tham ô. Tình trạng đường xá này rất tệ, cho dù chúng ta không gài mìn trên đó, bọn họ cũng không thể vận chuyển được bao nhiêu vật tư. Lúc chúng tôi điều tra đường đi đều là bùn lầy, chỉ cần phi ngựa nhanh một chút là có ngựa bị thương ở chân.

“Tôi đã hỏi nông dân ven đường, con đường này bị đóng băng cũng không dễ đi, quân đội địch tấn công Kalanskaya chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề nghiêm trọng về tiếp tế.”

Pavlov nhìn bản đồ: “Nếu con đường này khó đi, vậy kẻ địch chỉ có thể tấn công chúng ta, chiếm đóng trận địa hiện tại của chúng ta để làm trung tâm tiếp tế, đúng không?” Vương Trung: “Chính là như vậy. Bọn họ nhất định phải tấn công chúng ta.” Popov cảm thán: “Bình thường khi tôi rời khỏi thủ đô sẽ đi tàu hỏa, không biết giao thông xung quanh thủ đô lại tệ như vậy.”

Vương Trung: “Không, là giao thông đường bộ của toàn bộ Ant đầu kém. Chúng ta cơ bản dựa vào đường sắt và đường

thủy. Tuyến đường thủy của Yekaterinburg có thể đi thẳng xuống phía nam vào biển nội địa, cho nên mới hình thành vành đai công nghiệp dọc theo sông Valdai. “Mà vành đai công nghiệp này và vành đai công nghiệp Kazaria - Livonia gần như đã bị chúng ta đánh mất, thì dựa vào sông Volga và sông Neva ở phía bắc để liên kết với nhau, giữa hai con sông này có một kênh đào dài 100 km. Giao thông nội bộ của những vành đai công nghiệp này cũng không tệ, nhưng giữa các vành đai công nghiệp - ngoài đường sắt, chính là loại đường đất này.”

Vương Trung nhún vai nhìn bản đồ.

Nếu bản đồ của Ant được đánh dấu các vành đai công nghiệp thành màu đen, những nơi còn lại sẽ biến thành màu trắng, giống như một miếng da ngựa vằn. Pavlov: “Nhưng nếu vượt qua chúng ta, tình trạng giao thông sẽ tốt hơn.”

Vương Trung: “Đúng vậy, tôi cũng đã thực địa điều tra, ở phía đông của chúng ta, tiêu chuẩn đường bộ lập tức được nâng cao, còn có mặt đường nhựa. Đồng thời các công trình bê tông cũng tăng lên, còn có các nhà máy nằm rải rác trên cánh đồng.

“Kẻ địch mà vượt qua được chúng ta, sẽ có thể nhanh chóng tiến quân, chúng ta nhất định phải ngăn chặn kẻ địch.”

Lúc này chuông điện thoại vang lên, Vương Trung lập tức cầm lấy điện thoại: “Tôi là Rokossovsky.”

Bên kia điện thoại truyền đến giọng nam trầm ổn: “Rokossovsky.”

“Thưa Đức Giáo Hoàng.” Vương Trung theo bản năng đứng thẳng người.

“Ta có một vấn đề muốn hỏi anh. Ta nghe nói bộ đội của anh đã giao chiến với địch?” “Vâng, thưa Đức Giáo Hoàng, bộ

đội của tôi đã giao chiến với địch."

Vương Trung thành thật trả lời. "Vậy ta muốn hỏi anh, ngày 10 tháng 11, chúng ta còn có thể tổ chức duyệt binh mừng ngày Quốc khánh chứ?" Vương Trung suy nghĩ một chút, kiên quyết đáp: "Tôi, Aleksei Konstantinovich Rokossovsky xin cam đoan với ngài, lễ duyệt binh có thể tiến hành bình thường!"

Lúc 06:00 ngày 9 tháng 11, pháo kích đã bắt đầu.

Lúc này Vương Trung đã ở trong hầm ngầm của Sư đoàn bộ. Chủ yếu là trước 4 giờ trời đã sáng, hắn cũng quen 4 giờ là dậy. Lịch trình làm việc và nghỉ ngơi của hắn đã hoàn toàn là "Giờ mùa hè", hơn 10 giờ tối trời tối là bắt đầu buồn ngủ, ngủ đến 4 giờ liền dậy.

Mà bây giờ, mùa hè ban ngày dài bao nhiêu, hiện tại ban đêm liền dài bấy nhiêu.

Lúc 6 giờ trời vẫn còn tối đen như mực, đây chính là phương Bắc.

Nhưng lịch trình sinh hoạt của Vương Trung vẫn như cũ, kết quả là 4 giờ sáng trời vẫn còn tối om như mực, hắn đã vừa ngáp vừa đến hầm ngầm của Sư đoàn bộ, sau đó nói chuyện phiếm với Popov đang trực ca đêm.

Khi pháo kích của kẻ địch bắt đầu, Pavlov mới loạng choạng chạy vào hầm ngầm của Sư đoàn bộ.

Vương Trung: "Anh cũng không cần phải như vậy, có thể đợi pháo binh địch chuẩn bị xong rồi hãy đến."

Pavlov: "Vậy sao được, việc chuẩn bị này phải mất đến hai tiếng đồng hồ, tôi phải đến. Nếu không có tôi ở đây để phân tích mệnh lệnh cho anh, anh cũng chẳng khác gì một vị tướng không có binh lính. Hơn nữa trọng điểm pháo kích của kẻ địch

cũng không phải là chỗ chúng ta, mà là trận địa tiền tuyến, trên đường tôi đến đây đều rất an toàn.”

Vương Trung vừa định nói chuyện, đột nhiên pháo kích có sự thay đổi.

Hắn cũng là lính lão luyện rồi, khi pháo binh chuẩn bị chuyển sang bắn yểm trợ bộ binh tiến công, hắn lập tức có thể nghe ra được.

Những người khác trong phòng cũng đều nhạy bén ngẩng đầu lên.

Popov: “Chuyển sang bắn yểm trợ rồi? Có phải kết thúc hơi sớm không?” Vương Trung: “Kẻ địch không có nhiều đạn pháo như vậy! Dự đoán của tôi là đúng, hậu cần của địch căn bản không theo kịp, bọn họ sẽ bị đánh cho tan tác trên trận địa của chúng ta.”

Nói xong Vương Trung đi đến bên cửa sổ quan sát.

Thực ra bây giờ cửa sổ quan sát của Sư đoàn bộ không nhìn thấy tiền tuyến, bởi vì khu vực phân bố không giống với Shostka.

Shostka có sông Desna, hầm ngầm của Sư đoàn bộ nằm ngay bên bờ sông, cho nên có thể nhìn thấy tình hình chiến đấu.

Sukhaya Verevka là một giao lộ đường bộ và điểm nút đường sắt, nằm trên đồng bằng.

Cho nên trận địa phòng ngự của Sư đoàn bộ vệ binh cơ giới số 1 là từng lớp từng lớp một, ở Sư đoàn bộ không nhìn thấy tiên tuyến.

Thật ra lúc ở Orachi, Sư đoàn bộ mà Pavlov luôn ở cũng không nhìn thấy tuyến đầu, Vương Trung có thể nhìn thấy tuyến đầu chủ yếu là vì lúc đó kinh niệm của hắn còn yếu, nhất

định phải tự mình lái chiếc xe tăng nhỏ ở phía trước để chống đỡ.

Chương 403: Phổ Biến

Chương 510: Tôi Phát Hiện Rồi

Chương 510: Tôi Phát Hiện Rồi

Bây giờ nói đùa chứ, Sư đoàn của Vương Trung chỉ tính riêng pháo chống tăng 57mm kiểu kéo cũng đã được bổ sung đến 36 khẩu, đây chính là 36 khẩu pháo bắn 3 giây một phát, chỉ cần kẻ địch không có pháo hạng nặng hoàn toàn bao phủ trận địa chống tăng, lực lượng thiết giáp của kẻ địch nhất định sẽ tổn thất nặng nề.

Cho dù trận địa chống tăng bị bao phủ cũng không sao, Vương Trung còn có 30 chiếc ZIS-30 làm lực lượng chống tăng cơ động. Sư đoàn bộ vệ binh cơ giới số 1 đã hoàn toàn được trang bị như một sư đoàn giàu có, đến mức Vương Trung có thể đưa toàn bộ 36 chiếc T-34 phiên bản duyệt binh - không đúng, bây giờ gọi là T-34W - của Tiểu đoàn xe tăng làm lực lượng dự bị.

Đương nhiên khi Tiểu đoàn xe tăng tham gia phản công, Vương Trung nhất định phải đích thân chỉ huy chiếc xe tăng nhỏ của mình.

Nếu thực sự phải đưa Tiểu đoàn xe tăng tham gia tấn công, Pavlov đoán chừng cũng sẽ không để ý Vương Trung tạm thời rời khỏi Sư đoàn bộ.

Ngoài ra, Vương Trung còn có ba chiếc KV - số lượng này vẫn giữ nguyên như cũ.

Hiện tại ba chiếc KV này mỗi chiếc trấn giữ một trận địa, được Vương Trung coi như là điểm tựa phòng ngự được bố trí

trong hầm chứa xe tăng ở tiền tuyến.

Hơn nữa để cho những chiếc xe tăng "mai rùa" với giáp dày pháo mạnh này có thể thu hút đủ hỏa lực, khi xây dựng trận địa, hắn đã áp dụng cách bố trí điểm tựa ở phía trước, còn đặc biệt bố trí các cựu binh sử dụng súng tiểu liên ở gần điểm tựa, chuyên chờ lính kỳ cựu Prosen tới đánh giáp lá cà.

Hiện tại Vương Trung dựa vào góc nhìn từ trên cao của mình, chờ kẻ địch đến kiểm tra cường độ phòng ngự của công sự.

Khi không có liên lạc trực tiếp với tiên tuyến, Vương Trung chỉ nhìn thấy biểu tượng của các đơn vị, hắn kinh ngạc phát hiện bên cạnh hai tiểu đoàn được bố trí ở phía trước còn có biểu tượng quân sự hình răng cưa đại diện cho trận địa phòng ngự.

Đang kinh ngạc thì biểu tượng của kẻ địch xuất hiện. Biểu tượng của kẻ địch là một hình vuông màu đỏ, bên trong vốn nên có hình vẽ đại diện cho binh chủng của đơn vị, nhưng bây giờ là hình vuông cộng thêm một dấu hỏi chấm.

Đây là bởi vì tiền tuyến không xác định được đơn vị tấn công là loại đơn vị gì sao? Vương Trung: "Gọi điện thoại cho Tiểu đoàn 1, Trung đoàn 31."

Pavlov kinh ngạc: "Gọi điện thoại làm gì?"

Vương Trung: "Tôi muốn nắm rõ tình hình, kết nối được rồi thì đưa ống nghe cho tôi." Pavlov lập tức cầm lấy ống nghe: "Kết nối với Tiểu đoàn 1, Trung đoàn 31. Tiểu đoàn 1 phải không? Sư trưởng muốn nói chuyện với cậu! Này, đưa đây."

Vương Trung nhận lấy ống nghe đặt bên tai, sau đó chuyển góc nhìn, tầm nhìn của Tiểu đoàn 1 liền sáng lên, có thể nhìn

thấy từng người trong Tiểu đoàn 1, cũng có thể nhìn thấy kẻ địch đang tấn công.

Nhưng thứ nhất kẻ địch không được làm nổi bật, thứ hai, đội hình của kẻ địch vẫn chưa rõ ràng. Nói cách khác, trước đó có thể trực tiếp nhìn thấy đội hình của kẻ địch, biết kẻ địch là tiểu đoàn xe tăng hay là lính ném lựu đạn, là bởi vì hắn tận mắt nhìn thấy kẻ địch… Vương Trung nghĩ như vậy.

Nói cách khác, trong trường hợp khẩn cấp vẫn phải đích thân đến tiền tuyến để xem xét tình hình.

Lúc này tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn 1 nói: "Thưa Sư trưởng, xin Sư trưởng chỉ thị!"

Lúc này Vương Trung mới phản ứng lại, hắn cầm ống nghe mà không nói gì. Vương Trung: "À, tình hình của các cậu thế nào?"

"Kẻ địch đang tiến lên, hiện tại vẫn chưa vượt qua vật chuẩn 1000 mét, cho nên chúng tôi chưa nổ súng." Vương Trung: "Tốt, nghĩ cách bắt vài tù binh, làm rõ phiên hiệu của kẻ địch, cũng như quy mô lực lượng tham gia tấn công lần này."

"Rõ, thưa Sư trưởng. Đợi đánh lui kẻ địch, chúng tôi sẽ cố gắng tìm trong số những tên địch đã chết vài tên bị thương nhẹ để đưa đến cho Sư trưởng. Sư trưởng còn gì cần dặn dò nữa không?" "Hết rồi, gặp lại ở Prosenia." " gặp lại ở Prosenial"

Vương Trung chỉ là nghĩ đến câu này liền nói ra, còn câu nói của tiểu đoàn trưởng kia thì giống như được tiêm máu gà vậy.

Sau khi cúp điện thoại, Vương Trung phát hiện tầm nhìn ở tiền tuyến còn kéo dài khoảng 15 giây, sau đó thì biến mất, lại biến thành các biểu tượng va chạm vào nhau.

Khá thú vị đấy, cái bản hack này yêu cầu tôi cho dù ở vị trí cao, cũng phải chạy ra tiền tuyến.

Hửm?

Vương Trung đột nhiên nhớ tới tên Đức Quốc xã ở Trái Đất cũng có một vị tướng rất thích chạy ra tiền tuyến, thậm chí ông ta còn làm đến chức Tư lệnh Tập đoàn quân Châu Phi, vẫn sẽ nhảy lên chiếc xe tăng nhỏ yêu quý của mình để xông ra tiền tuyến.

Trận đánh nổi tiếng nhất của ông ta - không đúng, phải gọi là trận chiến - chính là khi đích thân chỉ huy hai sư đoàn thiết giáp tấn công về phía trước bị quân Anh bao vây, sau đó đánh cho quân Anh tan tác, đánh cho đội hình quân Anh vốn định tiêu diệt lực lượng của ông ta tan rã. Rommael, ông cũng là người sử dụng bản hack sao! Bị tôi phát hiện rồi!

Chương 404: Gia Đình

Chương 511: Người Giả

Chương 511: Người Giả

Sở dĩ Vương Trung quen thuộc với trận chiến này như vậy là vì khi còn nhỏ, tạp chí "Xe tăng và thiết giáp" đã lấy trận chiến này làm "đề bài" cho chuyên mục độc giả tham gia, để độc giả gửi kế hoạch tác chiến của mình, xem làm thế nào để phá vỡ thế bế tắc. Vương Trung đương nhiên cũng viết, sau đó đương nhiên là chìm nghỉm không thấy hồi âm.

Đáp án chuẩn được công bố sau đó chính là kế hoạch tác chiến trong lịch sử của Rommel, sau đó còn tiện thể đăng một vài kế hoạch của độc giả, cuối cùng nhận xét rằng độc giả cho dù có góc nhìn của Chúa cũng không đưa ra được phương án tác chiến nào tốt hơn Rommal. Từ đó về sau Vương Trung chính là một fan cuồng của Rommel, và luôn cảm thấy Montgomery không có gì đặc biệt.

Đương nhiên, dấu hiệu của sự trưởng thành là thoát khỏi sự sùng bái thần tượng, Vương Trung sau khi đọc rất nhiều tiểu sử thì không còn sùng bái Rommel nữa.

Mà bây giờ, tôi, bản thân tôi chính là Rommel của thế giới này! Vương Trung đột nhiên bừng tỉnh.

Hắn mặc kệ tiền tuyến, lại lần nữa đi tới trước bản đồ khu phòng thủ, nhét ống nghe vào tay Pavlov, chuyên tâm nghiên cứu bản đồ.

Pavlov tò mò hỏi: "Sao vậy?" Vương Trung: "Trong tình huống chuẩn bị hỏa lực vội vàng như vậy, địch tấn công chúng

ta… Anh cảm thấy bọn chúng sẽ sơ suất như vậy sao?”

“Ừ, đúng vậy.” Pavlov đặt ống nghe xuống: “Tôi cảm thấy đây giống như là hành động kiềm chế cuộc tấn công của chúng ta hơn, nếu là như vậy, cuộc tấn công của bọn chúng sẽ liên miên bất tận, tuy rằng sẽ không uy hiếp căn bản phòng tuyến của chúng ta, nhưng sẽ không dừng lại.”

Vương Trung gật đầu: “Đúng, xem ra từ thế tấn công này, mục tiêu của địch hẳn là muốn tấn công Kalanskaya. Đi theo con đường nhỏ này.” Hắn chỉ lên con đường nhỏ mà hôm qua đã chỉ ra. Pavlov: “Vậy anh tính toán thế nào?”

Vương Trung: “Chúng ta phải tiến lên, ít nhất phải tiến lên vị trí cao điểm 391 trước đó, như vậy pháo binh của chúng ta mới có thể tiến lên, đưa con đường nhỏ này vào tâm bắn của pháo.”

Pavlov: “Tấn công sao? Nhưng anh đã nói, chúng ta có sự chênh lệch mang tính quyết định về mặt kỹ chiến thuật so với quân địch, lực lượng tỉnh nhuệ nhất của chúng ta rời khỏi trận địa cũng không đánh lại được lực lượng bình thường của quân địch.”

Vương Trung: “Tôi còn nói, chúng ta không có bất lợi về mặt pháo binh. Gọi điện thoại, cho Kirienko.”

Cuộc gọi nhanh chóng được kết nối, Pavlov đưa ống nghe cho Vương Trung.

Vương Trung: “Kirienko, tôi là Rokossovsky.”

“Sao vậy? Anh đang chịu áp lực lớn sao?”

“Không, tôi hoàn toàn không có áp lực, tôi phỏng đoán hướng tấn công chủ yếu của địch không phải ở chỗ tôi, tôi cho rằng có thể là Kalanskaya.”

Kirienko: “Tôi cũng phán đoán như vậy, áp lực ở tiền tuyến của chúng tôi quá nhỏ, thậm chí việc chuẩn bị pháo sáng nay còn chưa tới nửa tiếng. Vậy anh chuẩn bị làm thế nào?”

Vương Trung: “Tôi muốn tấn công. Nhưng bởi vì kỹ chiến thuật của chúng ta không tốt, cho nên muốn tấn công thì cần hỏa lực của anh.” Kirienko: “Tôi sẽ tăng cường Lữ đoàn Pháo binh của Tập đoàn quân cho anh, anh xem thử nên sử dụng như thế nào. Lữ đoàn này vừa mới nhận được một Trung đoàn Pháo binh mới, toàn bộ đều là trọng pháo 152.” Vương Trung: “Không có pháo phản lực sao?”

“Cái gì cơ?”

Kirienko kinh ngạc.

Được rồi, vẫn còn trong trạng thái bảo mật.

Vương Trung: “Không sao. Lữ đoàn Pháo binh khi nào có thể đến chỗ tôi?”

“Nếu xuất phát ngay bây giờ, ngày mai chắc là sẽ tới, anh có thể chuẩn bị trận địa cho bọn họ trước, dựng lưới ngụy trang gì đó.”

Vương Trung: “Tôi vốn đã có bốn trận địa dự bị cho Trung đoàn Pháo binh của mình, để bọn họ tiến vào những trận địa này là được rồi.”

“Cái gì, bốn trận địa dự bị?” Vương Trung: “Không chỉ là trận địa dự bị, còn có pháo giả làm bằng gỗ nữa. Bọn họ tới thì dỡ pháo giả ra là được. Chúng ta sẽ tìm một chỗ khác để xây dựng trận địa pháo binh giả mới.”

Kirienko: “Anh bạn này, trận địa giả, mìn giả, mìn tự chế, pháo kích bất ngờ, thứ gì không dùng đường đường chính chính được thì anh đều dùng.” Vương Trung: “Tôi đây không phải bị ép sao, chúng ta không đánh lại bằng tác chiến chính diện, chỉ thắng được nhờ chiêu trò, tôi biết làm sao bây giờ?

Tăng cường Lữ đoàn Pháo binh cho tôi, tôi sẽ cho quân địch một trận ra trò.”

Ngày 10 tháng 11, lúc 04:00, Yekaterinburg, Hạ cung.

Sa hoàng Nicholas V chất vấn: “Nếu duyệt binh, Belinsky có tới không? Hắn ta chắc không phải đã chạy rồi chứ? Tên này, chắc chắn là muốn chúng ta tử thủ ở đây, giống như Ivan tử trận, sau đó hắn ta tới hái quả!” Tham mưu trưởng Tukhachevsky liếc nhìn Nguyên soái Boris, người đã kế nhiệm Nguyên soái Semyon làm Bộ trưởng Bộ Quốc phòng sau khi ông này nhậm chức Tư lệnh Phương diện quân phía Tây.

Nguyên soái Boris đẩy gọng kính: “Theo những gì chúng tôi được biết, Đại Giám Mục Belinsky vẫn chưa rời khỏi Yekaterinburg, hắn ta cũng sẽ tham gia duyệt binh.”

“Chắc chắn là người giả!” Nicholas V phẩy tay: “Người giả! Nếu các ngươi hỏi hắn ta một số vấn đề về phái thế tục, bảo hắn ta giải kinh, hắn ta sẽ đánh trống lảng!”

Chương 405: Mặn Không

Chương 512: Địch Muốn Quấy Rối

Chương 512: Địch Muốn Quấy Rối

“Tôi rất sẵn lòng trả lời bất kỳ câu hỏi nào của ngài về phái thế tục.”

Giọng nam trầm thấp vang lên từ phía cửa ra vào.

Tất cả mọi người quay đầu nhìn về phía cửa lớn.

Đại Giám Mục Belinsky bước vào phòng với dáng vẻ điềm tĩnh, theo sau là hai vị Hồng y Giáo chủ và các vệ sĩ.

“Bệ hạ.”

Đại Giám Mục hành lễ cung đình với Sa hoàng Nicholas V, nghỉ lễ này chỉ được sử dụng khi thân dân chào Hoàng đế. Sắc mặt của Nicholas V dịu lại: “Ngươi hiểu lầm rồi, Belinsky, ta vừa nãy chỉ là… chỉ nghe được một số lời đồn đại. Ta đã xử lý những kẻ nói như vậy rồi. À, còn nữa, miễn lễ.”

Belinsky lúc này mới đứng thẳng người: “Bệ hạ, hiện tại kẻ thù thực ra đã đến lúc cùng lực kiệt, chỉ là việc tiến quân thuận lợi bấy lâu nay đã khiến chúng tự tin. Hiện tại, quân địch cũng rõ ràng tăng cường tấn công bằng truyền đơn xung quanh Yekaterinburg, chỉ riêng ngày hôm qua máy bay đã thả xuống hơn chục tấn truyền đơn.

“Rõ ràng là quân địch muốn chúng ta đánh mất ý chí kháng cự, giống như Carolin vậy. Thủ đô của Carolin vẫn có thể chiến đấu, Bộ Tư lệnh Phòng thủ Thành phố đã huy động hàng triệu dân quân, thành phố anh hùng này đã vô số lần chống trả

kẻ thù bên ngoài, người dân của nó cũng đang chuẩn bị làm như vậy!

“Thế nhưng, thượng tầng của Carolin đều là những kẻ sợ chết, cho nên đã lựa chọn đầu hàng, quân đội Prosen thậm chí còn chưa nhìn thấy thủ đô, bọn chúng đã đầu hàng rồi.

“Người Prosen đang hy vọng chúng ta làm điều tương tự.” Nicholas V nhìn chằm chằm Belinsky: “Nhưng ngươi hãy nhìn vào chiến tuyến, chúng ta đã đầu tư bao nhiêu quân, đều bị quân địch đánh tan, quân đội mới được đầu tư thậm chí còn không thể chống cự nổi một ngày! Ngươi có thể đảm bảo bọn chúng không thể đánh vào Yekaterinburg không?” Belinsky: “Rokossovsky đã đảm bảo với tôi rằng quân địch không thể vào Yekaterinburg.” “Hắn ta cũng đã nói như vậy trong lễ tưởng niệm! Hắn ta nói bùn lầy và tuyết lớn sẽ ngăn cản quân địch. Bùn lầy đã tới rồi lại đi, tuyết lớn còn ít nhất mười ngày nữa mới tới, nhưng quân địch đã cách Yekaterinburg chưa đầy năm mươi cây số rồi!”

Lúc này, Olga bên cạnh đột nhiên nói: “Quân đội của Rokossovsky đang đóng quân ở nơi cách vòng ngoài Yekaterinburg 20 km, là bức tường chắn cuối cùng! Hắn cũng đã đảm bảo với tôi rằng sẽ không có một tên địch nào có thể vượt qua tuyến phòng thủ của hắn.” Nicholas V đột ngột quay đầu lại, nhìn về phía con gái, cẩn thận quan sát con gái từ trên xuống dưới, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở eo con gái: “Ta biết con đã ở chỗ hắn một ngày! Hắn dùng cái gì để đảm bảo với con? Hả? Dùng cái gì?”

Olga: “Dùng lý trí và logic. Phụ thân, phụ hoàng, người dân cần người làm gương. Hơn nữa, chẳng phải người đã thề sẽ báo thù cho anh trai sao?”

Nicholas V đột nhiên dừng

lại, nhìn gương mặt con gái có vài phần giống với con trai, rồi vẻ mặt lại trở nên kiên định: "À, đúng rồi. Ivan, con nói đúng."

Ngay khoảnh khắc bị cha nhận nhầm thành anh trai, khóe miệng Olga khẽ giật giật, nhưng rất nhanh sau đó đã dựa vào nhiều năm rèn luyện lễ nghi cung đình để khống chế biểu cảm, duy trì vẻ đoan trang.

Nicholas V quay sang Belinsky, như biến thành một người khác: "Ngươi nói đúng, chúng ta phải duyệt binh! Phải nói cho những tên Prosen đó biết, chúng ta tuyệt đối không từ bỏ kháng cự! Sẽ có một ngày, chúng ta sẽ xông vào thủ đô của bọn chúng, san bằng thủ đô của bọn chúng!"

Nói xong, Nicholas V tức giận bỏ ra khỏi phòng.

Lúc này Olga mới thở dài, cả người như xụi lơ.

Belinsky bước tới trước mặt cô, nhẹ giọng nói: "Đừng buồn, sẽ có một ngày, hắn sẽ nhận ra con rõ ràng."

Nói xong, Belinsky cũng sải bước đuổi theo Nicholas V. Khi hắn chưa đuổi theo, những người trong phòng bao gồm cả Tổng Tham mưu trưởng và Bộ trưởng Bộ Quốc phòng đều không dám đi theo, bây giờ thì ào ào chạy theo.

Lãnh thổ Đế quốc Prosen, Sào Huyệt Đại Bàng.

Hoàng đế Prosen, Reinhardt, đặt xuống bản báo cáo mật vừa được Cục Tình báo Asgard gửi tới: "Đài phát thanh của chúng ta ở Yekaterinburg vừa liều chết phát báo cáo, nói rằng người Ant sẽ tổ chức duyệt binh mừng Quốc khánh hôm nay." Ông ta nhìn về phía người đứng đầu Rabverd, Công tước Redvez.

Công tước Redvez: "Chúng tôi cũng đã đệ trình báo cáo, cho rằng có khả năng sẽ diễn ra duyệt binh. Chúng tôi còn cho rằng duyệt binh là để ổn định tinh thần quân đội, sau đó bọn

họ vẫn sẽ rút lui về phòng tuyến Charon, dù sao bọn họ cũng đã cử Rokossovsky, Bức Tường Sắt của Đế quốc, tới phòng tuyến Charon."

Reinhardt: "Rokossovsky đang ở ngay mặt trận của Tập đoàn Thiết giáp số 2!"

"Sai sót ở mức độ này cũng nằm trong dự liệu. Cũng có thể hắn ta vốn định đến Charon, nhưng mà quyết định bổ nhiệm đã bị hủy bỏ. Cũng có thể quyết định bổ nhiệm vẫn chưa được thực hiện. Phải biết rằng, Cục Kratt mới được thành lập của chúng ta vô cùng mạnh mẽ, đã trực tiếp thiết lập liên lạc với tổ chức lưu vong của phái Sùng Thánh năm xưa."

Công tước Redvez nói với vẻ vô cùng tự hào.

Reinhardt tặc lưỡi, quay đầu hỏi Chánh Văn phòng của mình: "Rabverd nói như vậy sao?"

"Vâng, nhưng lúc đó bản báo cáo này đã bị ngài bác bỏ. Bởi vì ngài muốn kết thúc chiến tranh sau khi chiếm được Yekaterinburg, từ chối xem bất kỳ thông tin tình báo nào cho rằng chiến tranh có thể sẽ tiếp tục sau khi Yekaterinburg bị chiếm." Reinhardt im lặng một giây, quyết định bỏ qua chuyện này, trực tiếp quay đầu hỏi Đại Công tước Meyer, Tư lệnh Không quân: "Không quân có thể phá hoại cuộc duyệt binh này không?"

Đại Công tước Meyer lắc đầu: "Không được, bởi vì sân bay tiền phương của máy bay chúng ta vẫn chưa được xây dựng xong, xuất phát từ sân bay hiện tại, chúng ta có thể bay đến Yekaterinburg, nhưng không thể duy trì quá lâu." Reinhardt: "Chúng ta đã tiến đến cách Yekaterinburg chưa đầy năm mươi cây số rồi!"

Chương 406: Tập Kích Kẻ Địch

Chương 513: Lễ Kỷ Niệm

Chương 513: Lễ Kỷ Niệm

Đại Công tước Meyer: “Sân bay tiền phương của chúng ta vẫn còn cách 300 km, trước đó do bùn lầy khiến cho công binh không thể san phẳng đường băng của sân bay dã chiến mới, lúc nào cũng có nước. Hiện tại đang nỗ lực xây dựng sân bay mới. “Người Ant đã tập trung toàn bộ máy bay chiến đấu để bảo vệ thủ đô, nếu xuất phát từ sân bay hiện tại của chúng ta, lực lượng tiêm kích bảo vệ của chúng ta sẽ quá yếu.” Reinhardt: “Yếu ở điểm nào?” Đại Công tước Meyer dang hai tay ra: “Tôi là một phi công át chủ bài, cho nên tôi có thể giải thích cho ngài. Đầu tiên, máy bay chiến đấu của chúng ta phải bay qua 300 km, cần hơn một tiếng…” Reinhardt: “Ta nhớ máy bay của chúng ta có thể bay với tốc độ 500 km/h mà?”

“Phần lớn thời gian không thể đạt được tốc độ đó, hơn nữa còn phải bay lên cao, cho nên khi bay đến Yekaterinburg, phi công thường đã rất mệt mỏi. Nếu bọn họ phải phối hợp với máy bay ném bom hạng nặng có tốc độ bay chậm hơn, thì thời gian cần thiết sẽ càng lâu hơn. “Bởi vì máy bay ném bom hạng nặng không thể cất cánh từ sân bay tiền tuyến, bọn họ phải tập hợp trên không trước, trước khi tập hợp còn phải mất mấy chục phút để leo lên độ cao của oanh tạc cơ hạng nặng. Tóm lại, ngài cứ hiểu là phi công của chúng ta sẽ rất mệt mỏi khi bay đến Yekaterinburg là được rồi.

“Một vấn đề nữa là bay lệch hướng. Chúng ta dùng phương pháp dẫn đường bằng sóng vô tuyến để không kích Liên Hiệp Vương Quốc, dẫn đường cho phi đội máy bay ném bom bay đến thủ đô của Liên Hiệp Vương Quốc. Nhưng ở Ant… chúng ta không có cơ sở vật chất như vậy.

“Trong trường hợp không có dẫn đường bằng sóng vô tuyến, chỉ có thể dựa vào la bàn để bay bằng thiết bị, bởi vì địa hình của Ant không có quá nhiều đặc điểm nổi bật.” Reinhardt lại một lần nữa cắt ngang lời Đại Công tước Meyer: “Bay bằng thiết bị thì có vấn đề gì?”

“Trên không có gió, thưa Bệ hạ.”

Đại Công tước nói xong thấy Bệ hạ không để ý mới tiếp tục nói: “Trên không thường có gió lớn kinh người, máy bay sẽ bị gió thổi lệch hướng. Máy bay ném bom hạng nặng của chúng ta được trang bị con quay hồi chuyển, còn có thể chống lại gió ở một mức độ nhất định - nhưng vẫn sẽ bị lệch hướng. Trừ khi chúng ta cải tiến công nghệ dẫn đường, nếu không trong điều kiện hiện tại thì không thể tránh khỏi việc bay lệch hướng.”

Reinhardt thở dài: “Bảo bọn họ nhanh chóng xây dựng sân bay tiền phương!”

Lúc này, Tham mưu trưởng của Bộ Tổng Tham mưu Prosen toát mồ hôi hột: “Thưa Bệ hạ, việc tiếp tế ở tiền tuyến rất khó khăn, tuy rằng tình trạng lầy lội hiện tại đã biến mất, nhưng ảnh hưởng của khoảng cách và ảnh hưởng của cơ sở hạ tầng tồi tàn của người Ant vẫn còn… bảo tiền tuyến xây dựng sân bay, e là không thích hợp lắm.”

Reinhardt: “Xây dựng một cái cũng được chứ? Chỉ một cái thôi! Xây dựng!”

Tham mưu trưởng nhìn những người khác, đáp: “Vâng!”

Olga cùng Hoàng đế và Đại Giám Mục bước lên lễ đài duyệt binh.

Các quý tộc đang đợi ở hai bên khu vực quan sát đều kinh ngạc, không ngờ rằng Đại Giám Mục lại lên lễ đài "bên này".

Lễ đài của Giáo hội nằm ở phía đối diện của đại lộ duyệt binh.

Olga đến lễ đài, đột nhiên nghe thấy đội quân đang chờ duyệt binh bên dưới hát vang.

Cô vội vàng nhìn xuống, thấy có người trong hàng ngũ ôm mũ sắt trước ngực, vừa vỗ vừa hát. Là bài hát của Rokossovsky! Vốn Olga còn tưởng rằng là hai ba người đang lớn tiếng hát, kết quả phát hiện không phải như vậy, mà là tất cả bộ đội duyệt binh đều đang hát, thanh âm mỗi người đều không cao, nhưng lại hội tụ thành âm lượng mà đài xem lễ cách xa mấy trăm mét cũng có thể nghe được.

"Bao vây tôi, tôi bị bao vây rồi, không còn cách nào chạy trốn nữa.

"Lại gần chút nữa, các ngươi lại gần chút nữa, lũ súc sinh để tôi khoản đãi các ngươi một chút!"

Chương 407: Mê Tín

Chương 514: Cuộc tấn công của Rokossov…

Chương 514: Cuộc tấn công của Rokossovsky

Ngày 10 tháng 11, 14 giờ 00, Sở chỉ huy Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1.

Hai vị Chuẩn tướng được Tham mưu dẫn vào pháo đài của Sở chỉ huy.

Vương Trung thấy hai người vẫn rất bình tĩnh, bởi vì hắn đã nhìn thấy hai lữ đoàn đang tiến đến từ góc nhìn của mình.

Nhưng hắn phải diễn một chút, vì vậy liền trợn tròn mắt: "Sao lại đến hai vị Chuẩn tướng? Không phải chỉ có một Lữ đoàn Pháo binh thôi sao?"

"Lữ đoàn Pháo binh là tôi."

Vị Chuẩn tướng đi vào trước đứng nghiêm chào: "Donikov, Lữ đoàn trưởng Lữ đoàn Pháo binh số 33! Xin nghe theo sự điều động của Tướng quân!"

Vương Trung đáp lễ, nhìn về phía người còn lại: "Vậy còn ngài là Lữ đoàn trưởng của Lữ đoàn nào?"

Một vị Chuẩn tướng khác chào: "Xin chào ngài, Tướng quân Rokossovsky! Tôi là Ivanov, Lữ đoàn trưởng Lữ đoàn Pháo phản lực Cận vệ số 1, chúng tôi nhận lệnh bắn hai loạt cho ngài."

Vương Trung đã chuẩn bị hỏi "Sao mới có một loạt", nghe nói là hai loạt thì sững sờ. Thật sự cho hai loạt sao? Pavlov thấy Vương Trung sững sờ, tưởng rằng hắn bị số lần ít ỏi như

vậy làm cho kinh ngạc, bèn thay hắn chất vấn: “Sao mới có hai loạt?” Ivanov có vẻ mặt lúng túng: “Chúng tôi chỉ mang theo đạn dược đủ để bắn một lần. Hai loạt bắn cần thời gian nạp đạn rất lâu, cho nên khi phân phối hỏa lực cần phải chú ý. Đây là sổ tay sử dụng pháo phản lực của chúng tôi…” Vương Trung cầm lấy sổ tay, thậm chí không thèm nhìn rồi nói thẳng: “Kế hoạch của tôi là như thế này. Lữ đoàn Pháo binh cùng với Pháo binh Sư đoàn của tôi sẽ cùng nhau chuẩn bị hỏa lực, bắn trong hai tiếng, nhất định phải đảm bảo phá hủy toàn bộ trận địa của địch.

“Sau đó, khi pháo binh chuyển sang bắn yểm trợ, quân đội của chúng ta sẽ bắt đầu tiến lên, pháo phản lực sẽ khai hỏa khi quân đội của chúng ta chỉ còn cách quân địch chưa đến một nghìn mét. Chờ tín hiệu của tôi.” Ivanov kinh hãi: “Ngài sẽ đích thân tấn công sao?”

Vương Trung: “Cha tôi đã hy sinh ở Agasukov, những người lính chạy thoát nói rằng ông ấy đã chiến đấu ở tuyến đầu. Cha tôi là Đại tướng, vậy mà còn xông pha ở phía trước, tôi chỉ là Thiếu tướng thôi.”

Hốc mắt Ivanov ươn ướt, những người lính đã từng trải qua sinh tử chỉ cần nhìn vào biểu cảm của Vương Trung là hiểu ngay.

Mặc dù Vương Trung xông lên trước là vì muốn dùng hack xem xét tình hình, nhưng trên thực tế, đây chính là hành động liều mình chiến đấu.

Hơn nữa, Vương Trung hiện tại căn bản không hề sợ hãi, cùng lắm thì xuống suối vàng gặp lại đồng đội cũ, phất cờ triệu tập mười vạn quân đánh hạ Diêm Vương. Diêm Vương có dám nhận hắn không? Đây là lòng dũng cảm - không, là sự không sợ hãi được tôi luyện qua lửa đạn. Ivanov chào: “Xin kính chào ngài! Có một vị tướng quân như ngài, quả là phúc

của binh lính. Nhưng mà có một vấn đề, Lữ đoàn của chúng tôi không có radio." Vương Trung: "Cái gì?" Ivanov: "Lữ đoàn của chúng tôi không có radio. Quân đội của chúng tôi không có tiền lệ trang bị radio cho pháo binh."

Vương Trung nhớ ra rồi, ở Orachi, pháo binh cũng không có radio, vì vậy đã đặt một chiếc xe tăng BT hay là một chiếc T26 ở trận địa pháo binh, lúc này mới thiết lập được liên lạc bằng radio. Vương Trung: "Vasili!"

"CóI" Vasili đứng dậy, đeo radio lên lưng: "Tôi đã sạc đầy pin rồi, pin của Prosen, rất đáng tin cậy. Tôi sẽ đi cùng với Lữ đoàn Pháo phản lực Cận vệ." Vương Trung gật đầu: "Đi đi." Ivanov và Vasili cùng nhau rời đi.

Donikov: "Tôi đi đâu tìm sĩ quan chỉ huy pháo binh của ngài?"

"Tôi sẽ cử Tham mưu dẫn anh đi. Chúng tôi vốn có bốn trận địa pháo binh giả, toàn bộ đều là pháo gỗ. Chúng tôi đã chuyển pháo gỗ đến những trận địa giả mới, anh cứ vào những trận địa này. Ở đây, đây và đây."

"Tôi hiểu rồi, tiện thể hỏi, những trận địa giả này có phòng không không?" Donikov hỏi.

Vương Trung: "Có, chúng tôi dùng xe tải chở bệ phóng tên lửa Thần Tiễn, các Tu sĩ Cầu nguyện sẽ di chuyển bằng xe máy, họ sẽ du kích ở khu vực lân cận. Ngoài ra, trận địa của Tiểu đoàn Pháo cao xạ được bố trí ở đây và đây, vừa vặn có thể yểm hộ cho bốn trận địa kia."

Donikov gật đầu: "Hiểu rồi, để Tham mưu dẫn đường đi." Pavlov lập tức gọi một Tham mưu đến, bảo anh ta dẫn đường.

Sau khi hai vị Lữ đoàn trưởng rời đi, Pavlov nói: "Cậu cứ yên tâm xông pha phía trước, tôi sẽ lo liệu những việc khác.

Nếu thật sự cần chỉ viện, chúng tôi cũng có radio, cũng là thu được của địch, chỉ là nó hơi cồng kềnh một chút."

Nói xong, hai người cùng nhìn về phía chiếc radio ở góc phòng, đó là thứ mà kỹ thuật viên hải quân tháo ra từ xe tăng Prosen.

Nó rất dễ sử dụng. Hiện tại, xe tăng của Prosen đều không được, nếu như họ có một chiếc Panzer IV Ausf.F2 với nòng dài, Vương Trung sẽ chỉ huy chiếc xe tăng đó.

Dù sao trong War Thunder, chiếc xe tăng mà hắn có thành tích tốt nhất chính là Panzer IV Ausf.F2, nhưng đó là chuyện trước khi hệ số BR thay đổi, bây giờ chắc là không thể nào đạt được thành tích như vậy nữa. Vương Trung: "Cứ quyết định như vậy đi, liên lạc bằng radio. Tín hiệu của các anh là sông Valdai, tín hiệu của tôi là…" Vương Trung sờ lên hộp cơm bên hông, hắn có một cảm giác kỳ lạ, cảm thấy như quê hương trong hộp cơm đang nóng lên.

"Tín hiệu của tôi là sông Dnieper."

Hắn nhìn về phía Pavlov: "Chỉ cần gọi sông Dnieper, tôi sẽ trả lời, tôi nhất định sẽ trả lời!"

Pavlov mắng: "Anh hay lắm, tôi cũng là người Khazar, tôi cũng muốn dùng sông Dnieper làm tín hiệu."

Chương 408: Kết Quả Bắn Khả Quan

Chương 515: Cuộc tấn công của Rokossov…

Chương 515: Cuộc tấn công của Rokossovsky 2

Vương Trung: "Vậy thì anh… anh dùng…"

"Thôi được rồi, tôi chỉ nói đùa thôi."

Pavlov phẩy tay, như muốn đuổi người: "Đi đi, đi lái chiếc xe tăng nhỏ của cậu đi." Vương Trung cười rồi đi ra khỏi Sở chỉ huy.

Vừa lúc đó, những chiếc xe phóng của Lữ đoàn Pháo phản lực đang di chuyển từ nhà ga đến trận địa pháo kích. Người lái xe số hiệu 422, Belyakov hỏi: "Những chiếc xe tải này rốt cuộc là vũ khí gì vậy? Trông giống như tên lửa Thần Tiễn của Đại đội Thần Tiễn, chỉ là gộp các bệ phóng lại với nhau thôi."

Pháo thủ Alexander Yefimovich nói: "Vừa rồi khi bọn họ dừng lại ở đó, tôi đã đến xem, trên xe có chữ K, nhưng không có ký hiệu phiên bản."

Vương Trung: "Đó gọi là Katyusha, nó sẽ khiến kẻ địch cảm nhận được sự ấm áp của mùa xuân."

Belyakov huýt sáo: "Là kiểu ấm áp mà tôi đang nghĩ đến sao?"

"Chính là kiểu ấm áp mà cậu đang nghĩ đến đấy."

Lúc này, một Tham mưu chạy đến, báo cáo với Vương Trung: "Tướng quân, chúng tôi đã phát mũ sắt cho Tiểu đoàn xung kích, tất cả đều được viết chữ Z."

Vương Trung: “Rất tốt, như vậy mọi người đều có thể thấy cách họ chiến đấu, chỉ cần chứng minh được bản thân, họ có thể trở thành lính bổ sung, gia nhập các đơn vị khác.”

Nói xong, hắn trèo lên xe tăng, vỗ vai pháo thủ: “Nhường chỗ, nhường chỗ, tôi ngồi chỗ này.”

Alexander cười nói: “Lại giống như trước kia rồi.”

Vương Trung: “Ừ.”

Ngồi vào trong chiếc xe tăng nhỏ, Vương Trung đeo tai nghe và micrô, sau đó ấn vào micrô ở cổ họng và nói: “Bây giờ kiểm tra radio, tất cả hãy báo cáo số hiệu xe, những ai không phải xe tăng thì im lặng trước.”

Trong lúc radio đang báo cáo số hiệu xe, quân địch đột nhiên bắt đầu pháo kích vào trận địa chính diện của Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1, xem ra chúng đang chuẩn bị tấn công lần nữa. Tuy nhiên, quân địch rõ ràng đang thiếu đạn dược, chỉ pháo kích vào trận địa chính diện.

Vương Trung quay đầu vẫy tay, Pavlov liền tiến lại gần: “Chuyện gì vậy?”

Vương Trung: “Bắt đầu chuẩn bị hỏa lực, phá hủy toàn bộ trận địa của địch!”

Pavlov giơ ngón tay cái lên, xoay người trở về boongke. Vương Trung nhìn thấy động tác giơ ngón tay cái của anh ta, đột nhiên nhớ đến một câu chuyện cười, nói rằng nếu bom nguyên tử rơi xuống, hãy giơ ngón tay cái lên trước đám mây hình nấm, nếu đám mây hình nấm nhỏ hơn ngón tay cái, hãy nhanh chóng tìm chỗ trốn.

Nếu bom nguyên tử lớn hơn ngón tay cái, vậy thì hãy chấp nhận số phận, chạy cũng vô ích.

Vương Trung giơ ngón tay cái lên, so sánh với bầu trời xanh.

Chắc là… chỉ có người dân của một hòn đảo nào đó mới dùng đến kiến thức "vô dụng" này thôi.

Lúc này, pháo binh của phe mình bắt đầu chuẩn bị hỏa lực.

Uy thế này còn mạnh hơn cả cuộc pháo kích nhỏ mọn của quân địch.

Vương Trung thầm nghĩ.

Hắn còn hai tiếng để tập hợp đội hình tấn công, Pavlov sẽ lo liệu việc này.

Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân Thiết giáp số 2 của Prosen, trong căn lầu dùng làm phòng bản đồ được dựng lên từ những tấm bạt, Đại tướng Guderian đang xem bản đồ, một sĩ quan thông tin chạy vào lầu: "Báo cáo! Trận địa của Sư đoàn Thiết giáp số 22 và Sư đoàn Thiết giáp số 35 đang bị pháo kích dữ dội." Guderian phẩy tay: "Có phải bọn họ vừa mới chuẩn bị hỏa lực không?"

"Vâng."

Đại tướng Guderian cười lạnh: "Đây là hỏa lực phản pháo, Rokossovsky rất thích làm chuyện này. Sau này

Sĩ quan thông tin: "Nhưng mà, Sư đoàn Thiết giáp số 22 không chỉ gửi điện báo, mà còn gọi điện bằng radio. Hỏa lực rất mạnh, họ nghi ngờ quân địch sắp tấn công."

Đại tướng Guderian nhướn mày: "Tấn công?"

Hắn suy nghĩ một chút, rồi nói: "Tôi đi nghe xem nó dữ dội như thế nào."

Hắn xoay người, sải bước ra khỏi lầu, đi thẳng đến chiếc xe radio đậu bên cạnh.

Sau khi vào trong xe radio, hắn hét lớn: “Gọi Sư đoàn Thiết giáp số 22!”

“Không có phản hồi, thưa Đại tướng.” Người lính báo vụ trả lời. “Tiếp tục gọi! Tiện thể gọi Sư đoàn Thiết giáp số 35, không, gọi tất cả các đơn vị báo cáo bị pháo kích.”

Trong xe radio lập tức vang lên một loạt tiếng gọi.

Đại tướng Guderian muốn đi lại, nhưng phát hiện không gian trong xe radio quá chật, không thể đi lại được, nên đành phải ra khỏi xe, mở cửa xe, đi qua đi lại trên mặt đất. Tuy nhiên, thời gian trôi qua từng giây từng phút, không có bất kỳ đơn vị nào bị pháo kích trả lời. Sư đoàn Thiết giáp số 22, Sư đoàn Thiết giáp số 35 và các đơn vị hậu cần phía sau đều biến mất như thể chưa từng tồn tại.

Lúc này, một sĩ quan phụ tá cầm áo khoác đến bên cạnh Guderian, vừa khoác áo cho hắn vừa nói: “Những đơn vị này đều không xây dựng công sự phòng pháo, dù sao họ cũng không có thời gian để làm công sự, hơn nữa lại liên tục tấn công…” Guderian: “Nhưng họ có các Tiểu đoàn phòng không, được trang bị pháo 88 mm, theo kinh nghiệm rút ra sau trận Carolin, khi một đơn vị đóng quân ở một nơi nào đó quá một ngày, họ nên xây dựng công sự cho pháo 88 mm và chuẩn bị sẵn sàng khai hỏa.

“Nếu quân Ant thực sự tấn công, vậy thì phải dựa vào việc các đơn vị có tuân thủ nghiêm ngặt quy định này hay không.”

Guderian ngẩng đầu lên: “Rokossovsky tấn công? Không thể nào?”

Chương 409: Vasili nói

Chương 516: Cuộc tấn công của Rokossov…

Chương 516: Cuộc tấn công của Rokossovsky 3

Lúc này, Vương Trung chỉ còn cách trận địa của quân địch chưa đến ba km.

Các đơn vị của hắn đã triển khai xong, 36 chiếc T-34W dàn trận theo hàng ngang. Ban đầu, hắn muốn học theo người Prosen, dàn trận hình chữ V, nhưng hắn đích thân xung phong là để có thể nắm bắt tình hình ngay lập tức, nếu như giống người Prosen, để xe chỉ huy ở phía sau thì chẳng phải uổng phí sao.

Vì vậy, hắn dàn trận hình mũi tên, bản thân hắn đi đầu. Trên mỗi chiếc xe tăng đều chở một tiểu đội bộ binh, đây là chiến pháp đặc biệt của quân Ant.

Đương nhiên ý nghĩ của Vương Trung là đến vị trí sẽ để bộ binh xuống xe triển khai đội hình tác chiến.

Đội hình tác chiến thực sự ở phía sau xe tăng của Vương Trung, đã bị bỏ lại phía sau bảy tám trăm mét.

Vương Trung lúc nào cũng chú ý phía trước.

Tầm nhìn của hắn hơn hai km một chút, nếu như kẻ địch có yêu ma quỷ quái gì, hẳn là có thể phát hiện ra chúng trước khi kẻ địch có thể sát thương hắn một cách hiệu quả.

Đột nhiên, hắn thấy được một khẩu pháo phòng không 88mm.

Pháo thủ đang tiến vào trận địa, nhưng đạn pháo còn chưa được chuyển lên. Vương Trung lập tức đè microphone trên cổ họng: "Ivanov, cậu đang làm cái quái gì vậy? Pháo phản lực đâu? Bắn cho tôi!"

Vương Trung hô xong, mới nhớ tới nên báo tọa độ, vì vậy vội vàng thêm tọa độ vào rồi tiếp tục hô: "Ivanov! Tọa độ cho cậu đấy, bắn cho tôi!" Nói xong hắn liền nhìn kẻ địch mang đạn pháo lên vị trí bắn.

Nhưng mà pháo phòng không vốn hướng lên bầu trời, cho nên phải hạ pháo xuống.

Vương Trung nhìn pháo dần dần nhắm vào mình…

Lúc này theo xe tăng tiến lên, hắn nhìn thấy càng nhiều ụ pháo, nhưng hoặc là không có người hoặc là pháo không thể di chuyển, xem ra vừa rồi sau khi pháo kích chuẩn bị kết thúc toàn bộ tiểu đoàn phòng không của địch chỉ còn lại một khẩu pháo này. Nhưng chính là khẩu pháo này cũng mang tới cho Vương Trung áp lực vô cùng lớn. Hắn cầm súng máy phòng không lên, đồng thời hô to về phía khẩu pháo kia: "Alexander, hướng súng máy của tôi, nhìn thấy không? Tháp pháo xoay trái 7 độ! Khoảng cách 2100!" Alexander: "Thấy rồi! Đạn nổ mạnh! Dừng xe gấp!" Belyakov phanh xe gấp, bộ binh ngồi xổm phía sau tháp pháo trực tiếp đụng vào Vương Trung, mũ sắt mang theo chữ Z trực tiếp rơi xuống, lăn xuống xe.

Xe tăng khai hỏa, nhưng đạn pháo lại bay qua, rơi vào phía sau ụ pháo của kẻ địch. Vương Trung: "Alexander! A a aa"

"Thước ngắm của chúng ta chỉ có 20001 Tôi dựa theo kinh nghiệm mà bắn, phát tiếp theo!"

Lúc này Vương Trung thấy kẻ địch đã hoàn thành nạp đạn, phát thứ nhất đã đến!

Sau đó đạn pháo sượt qua bên cạnh số 422, nảy lên khi chạm đất, bay lên không trung rồi bay xa. Được thôi, kẻ địch cũng chưa từng bắn mục tiêu xa như vậy.

Khoảng cách này cho dù là xe tăng lớn như vậy, mục tiêu đoán chừng cũng chỉ bằng hạt đậu xanh.

Đúng lúc này, trên bầu trời truyền đến tiếng ồn đáng sợ. Cảm giác giống như có một đứa trẻ to lớn đang chơi mô hình máy bay trên không trung, vừa giơ máy bay lên vừa kêu: "U ùI"

Vương Trung ngẩng đầu, cảm giác giống như đang nhìn một trận mưa sao băng hiếm gặp.

Bên phía kẻ địch liền náo nhiệt.

Trước kia Vương Trung từng nghịch ngợm trong War Thunder, dùng pháo phản lực phóng loạt của Sherman bắn phá vị trí của đối phương, cho dù chỉ có một xe Sherman bắn pháo phản lực phóng loạt, cũng có thể tiêu diệt vài tên xui xẻo.

Đây chính là "Cày nát" theo nghĩa đen.

Hiện tại một lữ đoàn bắn phá điên cuồng một tọa độ, trận địa đó quả thực muốn san bằng tất cả mọi thứ.

Độ chính xác của tên lửa còn kém, dẫn đến phạm vi bao trùm vô cùng lớn, nhưng mật độ hỏa lực dồi dào trực tiếp khiến cho cả khu vực đầu rung chuyển.

Toàn bộ trận địa của kẻ địch trong tầm nhìn của Vương Trung đều bị vụ nổ bao trùm, trong phạm vi hắn nhìn thấy càng thêm trực quan, kẻ địch tụ tập đông đúc lập tức biến mất, chỉ còn lại tàn binh bại tướng.

Lúc này hắn đột nhiên ý thức được đây là một cơ hội, vì vậy hô to: "Xông lên, Belyakov! Toàn lực tiến lên, xông lên trận địa!"

Belyakov vừa gạt cần số vừa hô lên: “Cứ xông lên như vậy sao? Cuộc pháo kích này kết thúc rồi sao? Với mật độ hỏa lực này, chúng ta xông vào là tự sát đấy!”

Vương Trung: “Chúng ta xông tới là nó kết thúc, pháo phản lực bắn rất nhanh!”

“Nhanh như vậy sao?”

Bởi vì số 422 lao lên quá nhanh, bộ binh ngồi trên xe còn có người bị rơi xuống, lăn lộn trên mặt đất một chút rồi lại đứng dậy chạy theo. Grigory dùng tay bám vào ăng ten, giữ thăng bằng, lớn tiếng hỏi: “Cứ như vậy xông lên sao?”

Vương Trung: “Đúng, xông lên, tản ra, thừa dịp địch nhân chưa kịp phản ứng hãy tiêu diệt chúng.”

Nói xong hắn cầm súng máy phòng không lên, bắn loạn xạ vào màn đạn của pháo phản lực phía trước, dù sao đạn súng máy cũng nhiều.

Khi số 422 lao tới còn cách hai trăm mét, pháo kích của pháo phản lực đã kết thúc. Kẻ địch còn chưa kịp phản ứng. Vương Trung dùng súng máy phòng không bắn phá khẩu pháo 88 vừa rồi vẫn luôn uy hiếp mình.

Bởi vì hắn thấy ở đó còn có một kẻ địch!

Sau khi liên tục bắn phá, kẻ địch biến mất, Vương Trung lúc này mới thở phào, đồng thời xe tăng cũng xông lên trận địa.

Chương 410: Cứng Đầu

Chương 517: Dành Thắng Lợi

Chương 517: Dành Thắng Lợi Vương Trung: "Nhanh, bộ binh chiến đấu, dọn dẹp hố bom và chiến hào! Tiêu diệt kẻ địch!"

Thực ra hai giờ pháo kích chuẩn bị cùng với đợt pháo phản lực vừa rồi, mặt đất đã bị san phẳng, vốn dĩ kẻ địch cũng không đào công sự phòng ngự, cũng không nghĩ tới việc phòng ngự, một đợt oanh tạc này xuống đã không còn mấy tên sống sót.

Chờ đến khi quân tiếp viện xông lên, Vương Trung hô: "Chỉ để lại một nửa bộ binh, số còn lại theo tôi xông về phía trước, tiến thẳng tới mục tiêu cao điểm 391!"

Hô xong mới nhớ ra, lần này 36 chiếc xe đều có radio, vì vậy lại ấn microphone hô: "Bộ binh để lại một nửa, số còn lại theo chúng tôi xông về phía trước, mục tiêu cao điểm 3911"

Nói xong hắn gọi Grigory: "Grigory, phái hai người đáng tin cậy canh chừng khẩu pháo 88 này, những người khác lên xe!"

Rất nhanh, xe tăng số 422 lại khôi phục trạng thái "đầy tải", Vương Trung ra lệnh cho Belyakov: "Tiến lên! Tiến thẳng tới cao điểm 391!" Câu trả lời của Belyakov chính là tiếng gầm rú của động cơ, ống xả của T34 phun ra hai làn khói đặc, sau đó lao nhanh về phía trước.

Nói thật, mặt đất lầy lội chưa có tuyết rơi, T34 chạy thật sự rất nhanh.

Sớm hơn một chút mặt đất toàn bùn, không chạy nhanh bằng ky binh, muộn hơn một chút mặt đất toàn tuyết, cũng không chạy nhanh bằng ky binh.

Chính là tình huống hiện tại, T34 chạy nhanh như xe tải. Vương Trung điều chỉnh tần số radio một chút, gọi Pavlov: "Valdai, Valdai, đây là Dnieper gọi!"

"Đây là Valdai, Dnieper xin mời nói."

Vương Trung: "Hiệu quả pháo kích vượt quá mong đợi, hiệu quả pháo kích vượt quá mong đợi, chúng tôi đang nhanh chóng tiến về cao điểm 391. Đề nghị điều động xe tải vận chuyển trung đoàn của trung tá Eugene tới cao điểm 391."

Ở trên cao địa sửa chiến hào, việc này trung tá Eugene rất quen thuộc, nhất định phải để quân của anh ta làm. "Valdai rõ. À đừng nói tên và phiên hiệu."

Được lắm, anh còn dạy dỗ tôi nữa.

Nhưng mà tham mưu trưởng nói đúng, Vương Trung chỉ có thể nhún vai.

Lúc này hắn chợt thấy phía trước có kẻ địch chưa bị pháo kích chết.

Hình như chúng đang bảo vệ một sĩ quan cấp cao!

Vương Trung xoay súng máy, bắn một loạt dài, hạ gục ba tên, viên sĩ quan cấp cao kia bị sĩ quan phụ tá ấn xuống đất.

Vương Trung: "Grigory, có tướng của địch! Bắt sống!" Lúc này xạ thủ cũng nhìn thấy kẻ địch, bắt đầu bắn, khiến kẻ địch không dám ngẩng đầu, cứ như vậy xe tăng một đường lao tới trước mặt kẻ địch, phanh gấp.

Grigory trực tiếp nhảy xuống, một cước đá bay khẩu MP40 của tên lính gác, sau đó bắn chết mấy tên địch định chống cự khác.

Lúc này những người khác mới xuống xe, bao vây kẻ địch. Vương Trung ấn microphone trên cổ ra lệnh: "Tiếp tục tiến lên, đừng lo cho tôi!"

Lúc này xe tăng số 423 đã vượt qua số 422, lính tăng trên xe vẫn đang vẫy tay với Vương Trung.

Vương Trung chỉ về phía trước: "Tiến lên! cao điểm 391 tập hợp!"

Đoàn xe tăng nối đuôi nhau đi qua bên cạnh xe số 422. Lúc này Grigory đã lôi viên tướng kia dậy, kéo đến bên cạnh xe tăng.

Vương Trung: "Tự giới thiệu đi."

Sau đó hắn mới nhận ra, mình không mang Vasili theo, không có ai phiên dịch!

Vasili đi đâu rồi? Vasili đeo radio đến chỗ lữ đoàn pháo phản lực cận vệ rồi.

Không ngờ lúc này viên tướng của quân Prosen lại tự dùng tiếng Ant nói: "Sư đoàn trưởng sư đoàn thiết giáp số 22, Rudolph von Bingerloh, thiếu tướng."

Vương Trung: "Ông có biết ông đã bị bắt hay không, ngày mai Yekaterinburg sẽ đồn tôi bắt được mười viên thiếu tướng đấy?" Grigory: "Ít nhất mười." Rudolph hừ một tiếng: "Anh cho rằng quân của tôi bị oanh tạc một lần là tan chạy sao? Anh nhất định sẽ gặp phải sự kháng cự, sự kháng cự kiên quyết!"

Vương Trung chuyển góc nhìn, quả thực còn rất nhiều quân Prosen sống sót, nhưng toàn bộ bọn chúng đều đang chạy về phía sau, hoàn toàn không có ý định kháng cự. Xác nhận tình hình xong, Vương Trung nói với Rudolph: "Hình như không có đâu, ông nghe xem, chẳng có tiếng súng nào cả. Quân của ông đã bị dọa cho sợ vỡ mật rồi." "Không! Không thể nào! Chúng tôi liên tục thắng lợi, sĩ khí quân đội đang lên

cao!" Rudolph lớn tiếng nói: "Anh nhất định sẽ gặp phải sự kháng cự!"

Vương Trung: "Xem ra các ông cũng không dũng cảm thiện chiến như trong truyền thuyết lắm. Nhưng mà, tôi đã biết điều này từ lâu rồi, tôi đã biết từ lâu rồi. Tôi đã đánh bại các ông vô số lần, sau này cũng sẽ tiếp tục đánh bại các ông!" Đêm ngày 10 tháng 11, lúc 0 giờ. Bộ tư lệnh Tập đoàn xe tăng số 2 của quân Prosen. Mấy tên lính gác áp giải vài tên mặc quân phục thiết giáp vào lều chỉ huy.

Sĩ quan phụ tá chào đại tướng Erich von Manstein: "Báo cáo, đây là những tên lính đào ngũ bị bắt gần sở chỉ huy."

Erich von Manstein nhìn về phía đám lính đào ngũ: "Hừ, nhìn bộ dạng này xem! Chạy trốn thê thảm như vậy, còn ra dáng quân nhân Prosen nữa sao? Ít nhất đứng nghiêm cho ta!"

Ông ta vừa quát, đám lính đào ngũ theo phản xạ có điều kiện liên đứng nghiêm.

Erich von Manstein tiếp tục hỏi: "Ngươi là lính sư đoàn thiết giáp số 22?"

"Vâng, tiểu đoàn thiết giáp số 51, sư đoàn thiết giáp số 22." Erich von Manstein: "Chuyện gì đã xảy ra?"

"Quân của Rokossovsky tấn công, giương cờ đỏ lao ra từ khắp mọi hướng! Bọn chúng như thủy triều tràn vào trận địa của chúng tôi!" "Lời lẽ đe dọa!"

Erich von Manstein quát lớn: "Báo cáo sự thật cho ta!"

Tên lính đào ngũ rụt cổ, ấp úng nói: "Địch pháo kích, rất dữ dội, chúng tôi không có công sự phòng pháo, chỉ tránh né ở những ngôi làng và đường cái có sẵn, nhưng đạn pháo bao phủ toàn bộ chúng tôi, bọn chúng như thể có vô hạn đạn pháo, khắp nơi đều là bom nổ, rừng cây bị san phẳng.

“Sau khi pháo kích kết thúc, kẻ địch sử dụng một loại vũ khí mới đáng sợ, giống như tiếng quỷ gào thét, sau đó trung sĩ Fritz hô ‘Rokossovsky mang theo quỷ dữ địa ngục tới rồi”, sau đó mọi người đều bắt đầu bỏ chạy. Chúng tôi cũng bắt đầu chạy.”

Erich von Manstein tặc lưỡi: “Trung sĩ Fritz? Tìm ra trung sĩ này, xử bắn hắn. Cho tất cả lính đào ngũ chỉ điểm những kẻ cầm đầu bỏ chạy, những kẻ tung tin đồn nhằm, xử bắn toàn bộ. Những kẻ còn lại đưa vào tiểu đoàn trừng phạt.”

Nói xong ông ta phẩy tay, lính gác liền áp giải đám lính đào ngũ xuống.

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân lên tiếng: “Liệu địch có phản công quy mô lớn không?”

“Không. Nếu là phản công quy mô lớn thì sẽ không chỉ có hai sư đoàn bị pháo kích.” Erich von Manstein đi tới trước bản đồ, quan sát một chút rồi nói: “Rokossovsky đã đoán được ý đồ của chúng ta, cho nên hắn muốn chiếm cao điểm 391, như vậy pháo binh của hắn có thể được triển khai, dùng hỏa lực phong tỏa con đường này. Như vậy hậu cần của quân đội chúng ta khi tấn công Kalanskaya sẽ bị ảnh hưởng.”

Erich von Manstein dừng lại, suy nghĩ một lúc rồi nói: ” Nhưng hắn đã rời khỏi khu vực phòng thủ kiên cố đã xây dựng suốt một tháng, chiếm lấy một cao địa không có công sự, đây có lẽ là cơ hội để chúng ta đánh bại hắn. “Đương nhiên, chúng ta phải song song hai việc. Không phải vừa mới có một đơn vị công binh xây sân bay từ hậu phương lên sao? Cho bọn họ men theo con đường nhỏ hẻo lánh này, xây dựng một con đường mới, con đường này sẽ nằm ngoài tầm bắn của pháo binh Rokossovsky.”

Sĩ quan phụ tá lo lắng nói: “Nhưng mà, đơn vị công binh này, sau khi xây xong sân bay, sẽ phục vụ cho không quân

đánh bom Yekaterinburg. Nếu không thì…”

Erich von Manstein phẩy tay: “Kệ mẹ không quân với sân bay! Lúc này mà còn làm mấy công trình bề nổi này! Chúng ta đang tranh thủ thời gian, đang cứu vãn đế chế Prosen, hiểu không?”

Chương 411: Đẹp Trai Đấy Chứ

Chương 518: Với tư cách là quân đồng mi…

Chương 518: Với tư cách là quân đồng minh thì thấy rất sảng khoái

Sau khi Vương Trung chiếm lĩnh cao điểm 391, hắn đợi đến khi trời tối, thực ra cũng không lâu lắm, bởi vì bây giờ trời tối rất sớm, trung tá Eugene cuối cùng cũng mang theo đám lính công binh của mình lên tới.

Eugene nhảy xuống xe tải, đi tới bên cạnh phòng ngự cốt lõi số 422, oán giận nói:

“Thời tiết này càng ngày càng lạnh, tôi mặc áo khoác, trên xe cũng bị gió thổi thành ngốc.” Vương Trung:

“Được rồi được rồi, nhìn mặt đất đi, có thể đào được không? Chúng ta phát hiện trọng pháo bắn xuống cũng chỉ có loại hố to bằng đấy thôi.”

Hắn chỉ chỉ bên cạnh, sau đó phát hiện tối om, căn bản không nhìn rõ kích thước của cái hố kia.

Eugene cởi cuốc thợ mỏ trên vai xuống: “Cho nên tôi mới mang theo ông bạn già này tới.”

Vương Trung lùi lại một bước, nhường ra không gian cho hắn đào.

Trung tá bổ một nhát cuốc xuống, lập tức lông mày liền nhíu lại.

Lông mày Vương Trung cũng nhíu lại, nhìn chăm chú biểu cảm của trung tá.

Eugene đổi vị trí, lại bổ thêm một nhát, sau đó lắc đầu lia lịa: “Hiện tại vẫn có thể đào, nhưng sẽ rất mất sức, tôi đề nghị dùng thuốc nổ cho nổ tung trước, sau đó nghĩ cách san phẳng rồi chỉnh sửa.” Vương Trung: “Đã đóng băng cứng như vậy, khó trách pháo phòng không 88mm của quân Prosen cũng không đào nhiều chiến hào để bảo vệ, thì ra là không đào nổi.” Eugene thử thêm vài lần nữa, rất nhanh đã đào ra một cái hố có thể trồng cây con. Vương Trung hồi nhỏ đi trồng cây vào ngày lễ trồng cây, đào hố đại khái chỉ lớn như vậy. Viptruyenfull,net - Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Sau đó Eugene đứng dậy lắc đầu: “Muốn đào chiến hào thì thể lực sẽ không theo kịp, tôi đi tìm xem có chỗ nào đất mềm hơn không, đỉnh dốc này phỏng chừng chỉ có thể dùng thuốc nổ cá nhân cho nổ ra hố, sau đó chất thêm một ít bao cát.”

Vương Trung: “Vậy thì không cần, có rất nhiều hố bom. Lần này phiền phức rồi, trọng pháo của địch bao trùm xuống, cái gì cũng không còn lại.”

Pháo thủ Alexander đồng thời cũng là huấn luyện viên của đội huấn luyện xe tăng, lúc này đề nghị: “Cho KV lên đây, dựa vào KV để phòng ngự.” Vương Trung: “Chỉ có thể như vậy, tôi đi dùng radio gọi KV lên, Eugene, tìm chỗ nào có thể đào chiến hào! Tất cả dựa vào anh đấy.”

Eugene khoát tay áo: “Giao cho tôi! Nếu tôi không tìm thấy, vậy thì thật sự là không tìm thấy.”

Nói xong hắn vác cuốc thợ mỏ đi vào bóng tối. Alexander: “Tuy rằng mặc quân phục, nhưng nhìn hắn ta giống một thợ mỏ hơn.” Vương Trung: “Tôi nhìn không giống công tử bột à?” “Giống, tướng quân, cực kỳ giống.” Alexander nói. Vương

Trung leo lên xe tăng, kết quả tay vừa chạm vào xe tăng đã cảm thấy dính dính, hắn vội vàng rút tay ra, may mà không bị lột da. "Mẹ kiếp." Hắn nhìn tay: "Nhiệt độ còn chưa xuống 0 độ mà đã bắt đầu như vậy rồi sao?"

Alexander: "Tốt nhất ngài nên tập đeo găng tay vào. Nếu lúc âm 40 độ mà ngài cứ thế này mà sờ vào vỏ thép của xe tăng, chúng tôi sẽ phải giao ngài cho quân y đấy."

Vương Trung chửi thề một câu, bò lên xe tăng, lấy radio ra.

Tám giờ tối, Vương Trung nghe thấy tiếng động cơ của KV, vội vàng điều chỉnh góc nhìn, quả nhiên thấy hai chiếc KV đang tiến đến gần cao điểm 391.

Vương Trung lập tức dùng radio hỏi: "Sao mới có hai chiếc?"

"Báo cáo sông Dnieper, còn một chiếc bị hỏng, kíp lái quay về Sukhaya Verevka tìm người sửa chữa gấp rồi." Vương Trung chửi một câu "Suka" —— hắn cũng quen dùng "Suka" để thay thế "con mẹ nó" rồi.

Xe tăng KV này, vừa nặng vừa yếu động cơ, khiến cho dù có cải tiến thế nào thì tỷ lệ hỏng hóc vẫn rất cao. Ngựa nhỏ kéo xe lớn, cho dù không có bộ phận nào bị hỏng, thì con ngựa cũng có thể bị kiệt sức mà chết. Vương Trung đang chửi bới thì trung tá Eugene vui mừng hớn hở chạy tới: "Tướng quân! Tướng quân! Tôi tìm thấy một lớp đất được tích tụ từ lá cây mục, ở trong rừng dưới chân núi —— phải nói là khu rừng trước đây, phần lớn cây cối đã bị quân Prosen chặt để làm củi và dựng lều, số còn lại đều bị pháo binh của ngài san phẳng."

Vương Trung mừng rỡ: "Có thể đào sâu bao nhiêu?" "Không đào được quá sâu, bên dưới vẫn là đất cứng, nhưng có thể cho số đất này vào bao tải để làm bao cát, hơn nữa vị trí rất tốt, tôi không học khoa học quân sự, nhưng tôi biết sơ sơ là, ở

sườn núi sau có thể tránh pháo. Vậy thì ở sườn núi sau!" Eugene nói xong nhìn xung quanh, bỗng nhiên nhận ra cao điểm này kỳ thật không tính là cao, hơn nữa độ dốc rất thoải.

"Ờ… Tôi không chắc chắn cao điểm này có thể tránh pháo hay không." Eugene lúng túng chữa cháy. Vương Trung: "Yên tâm, lúc trước địch bắn phá chuẩn bị tấn công chúng ta cũng chỉ có từng đấy thời gian, quân địch tiếp tế kém, đạn pháo không đưa lên được. Chúng ta lại dùng xác chết của địch tạo ra một số mục tiêu giả, lát nữa pháo binh di chuyển đến vị trí, thì lấy máy kéo của bọn chúng, kéo xác chết của địch đến tiền tuyến, phủ cỏ lên." Trung tá Eugene cười ha hả: "Tướng quân ngài đánh trận chính là như vậy, khiến người ta thấy sảng khoái —— ý tôi là, với tư cách là quân đồng minh thì thấy rất sảng khoái." Vương Trung cũng cười.

Đùa à, tôi chơi bất kỳ game đối kháng nào cũng thích làm lão âm binh được không! Làm lão âm binh rất sướng, cứ làm lão âm binh mãi là sướng.

Chương 412: Sáng Kiến Mới

Chương 519: Cao Điểm 391

Chương 519: Cao Điểm 391 Vương Trung đứng trên xe tăng, nhìn về phía Tây.

Cả mặt đất tối om, chỉ có những ngọn lửa do pháo kích dọn đường trước đó vẫn đang cháy.

Hình như có một cái cây đang cháy, khiến Vương Trung nhớ đến lời bài hát "Bài ca của ngọn núi cô độc", "The trees like torches blazed with light" (Cây cổ thụ như ngọn đuốc cháy sáng trong bóng tối), Vương Trung vì vấn đề ngôn ngữ, nên không cảm nhận được gì nhiều với phần lớn lời bài hát tiếng Anh, chỉ có một số ít ngoại lệ, và đây là một trong số đó.

Vương Trung nhìn cái cây đang cháy lẻ loi kia, sự tồn tại của nó càng làm nổi bật bóng tối xung quanh thêm dày đặc. Thật ra Vương Trung đã từng nghĩ đến việc đẩy phòng tuyến đến đây.

Nhưng lúc đó đường từ nhà ga đến đây quá xấu, không thể tiếp tế gì cả.

Bùn lầy là con dao hai lưỡi. Nếu bố trí phòng thủ ở đây, thì căn bản không thể xây dựng công sự phòng ngự kiên cố như ở Sukhaya Verevka được. Hơn nữa, ngay cả bây giờ, Vương Trung vẫn có thể chọn tin tưởng vào các đơn vị bạn, chỉ cần giữ vững khu vực của mình là được.

Không đúng, phải nói là lúc mới rút lui về Sukhaya Verevka, Vương Trung hoàn toàn không ngờ quân Prosen có thể "bò" xa đến vậy trong bùn lầy.

Có lẽ là vì quân Prosen mạnh hơn quân Đức Quốc Xã rất nhiều.

Vương Trung lặng lẽ nhìn cây cổ thụ đang cháy, xung quanh là công trường đang hối hả thi công.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, Vương Trung đã rút lui đến phía sau cao điểm 391 khoảng một cây số.

Hắn giấu lực lượng xe tăng trong bụi rậm — tuy rằng bụi rậm này hôm qua cũng bị pháo cày qua một lượt.

Chờ cho đến khi lính của Trung đoàn Beshenkovichi ở phía trước quần thảo với quân địch, tiêu hao quân địch đến một mức độ nhất định, rồi mới tung xe tăng vào phản công. Đây chính là kế hoạch của Vương Trung.

Có thể nghe thấy tiếng pháo ở phía sau không xa, đó là các trung đoàn pháo binh đang được điều động về phía trước để bắn phá con đường nhỏ dẫn đến Kalanskaya.

Lúc này, lính thông tin kéo dây điện thoại đi tới: "Tướng quân, Tham mưu trưởng bảo chúng tôi kéo dây điện thoại lên."

Vương Trung: "Sao không dùng radio?"

"Sơ bị lộ, vẫn là dây điện thoại đáng tin cậy hơn. Anh ta nói vậy." Nói xong, lính thông tin lấy kìm ra, cắt dây điện thoại, sau đó thành thạo cắt bỏ một đoạn vỏ cao su ở phía trước, để lộ lõi kim loại, rồi nối vào điện thoại dã chiến mang theo bên mình.

Làm xong những việc này, anh ta đặt điện thoại xuống đất, lắc mạnh vài cái để quay máy phát điện, rồi nhấc ống nghe lên: "Sư đoàn, Sư đoàn! Đã kết nối, cho tướng quân ạ,"

Vương Trung nhận lấy ống nghe: "Có chuyện gì vậy Pavlov?"

“Tập đoàn quân cận vệ 1 cảm ơn chúng ta đã tiến lên phong tỏa con đường, nhưng họ có thể chặn được quân địch, họ có 4 sư đoàn cận vệ, lại còn có công sự được xây dựng kỹ lưỡng nữa.”

Vương Trung: “Vậy à, nhưng chúng ta đã đến đây rồi, có thể chia sẻ một phần áp lực cho họ. Như vậy hôm nay quân địch chắc chắn sẽ phải tung ra không ít quân để tấn công chúng ta.”

Pavlov: “Tôi ủng hộ quyết định của ngài, nắm chắc thắng bại của chiến tranh trong tay mình thì hơn.” Vương Trung: “Vậy thì nhờ anh thương lượng với họ nhé. Điện thoại tôi để lại đây.” Vừa dứt lời, đã có đạn pháo rơi xuống cao điểm 391 cách đó một cây số.

Vương Trung: “Pháo binh của địch bắt đầu bắn phá rồi. Tôi cúp máy đây.”

Không đợi Pavlov trả lời, Vương Trung đã cúp máy. Pháo binh của địch tuy dày đặc, nhưng cũng giống như hôm qua, chỉ kéo dài nửa tiếng.

Hơn nữa, những loạt pháo này cơ bản đều bị thu hút bởi những xe tăng giả mà Vương Trung bố trí, không bắn trúng trận địa ở sườn núi phía sau. Dựa theo kết quả trinh sát hôm qua của Eugene, Vương Trung bố trí toàn bộ hỏa lực phòng ngự ở sườn núi phía sau, thậm chí pháo chống tăng còn được giấu trong rừng cây.

Xe tăng của địch chỉ cần vượt qua đỉnh núi là sẽ bị tấn công phủ đầu.

Nhưng Vương Trung không cho rằng quân địch có thể vượt qua đỉnh núi.

Hắn chia lữ đoàn pháo phản lực thành ba tiểu đoàn, trước đó Vương Trung cảm thấy hỏa lực của cả một lữ đoàn tập

trung vào một khu vực có phần lãng phí.

Vì vậy, chia thành ba tiểu đoàn, lần lượt khai hỏa. Vương Trung trốn ở đây, cho dù không cần đến Hack, chỉ cần xe tăng địch vượt qua đỉnh núi vào tầm nhìn, hắn có thể ra lệnh cho pháo phản lực khai hỏa, một loạt pháo là có thể đánh cho quân địch tan tác.

Vương Trung đợi xe tăng địch vượt qua đỉnh núi.

Hắn đã nghe thấy tiếng động cơ.

Nhưng lại là từ phía sau truyền đến!

Vương Trung vội vàng đổi hướng nhìn, thì thấy chiếc KV bị tụt lại phía sau đang khập khiễng chạy đến.

Nói là khập khiễng vì hình như hệ thống treo của bánh phụ bên trái của chiếc KV này bị trục trặc, hơi lắc lư. Trưởng xe của KV thò đầu ra, thấy Vương Trung liền vẫy tay: "Tướng quân! Chúng tôi đuổi kịp rồi!"

Vương Trung: "Vào vị trí của các anh đi! Thấy công sự dã chiến của trung tá Eugene không? Cái được che bằng thân cây ấy! Cứ đỗ cạnh nó là được. Cẩn thận đừng lái xuống rãnh!"

Trưởng xe đưa tay lên che nắng nhìn sang bên đó: "Rõ! Yên tâm đi!"

Sau đó chiếc KV lắc lư chạy qua, chưa đến nơi đã bất ngờ chất máy, xích bên trái bị hỏng trực tiếp đứt, xe cũng đột ngột dừng lại, còn bị xoay khoảng 30 độ.

Vương Trung vừa nhìn thấy tư thế của chiếc KV, thầm nghĩ: Tuyệt vời, dừng đúng tư thế để đạn dội ra rồi.

Đúng lúc này, xe tăng của địch vượt qua đỉnh núi.

Chương 413: Địch bắn vào trận địa giả

Chương 520: Quân Địch Cố Gắng Tấn Công

Chương 520: Quân Địch Cố Gắng Tấn Công

Vương Trung: “Gấu Xám! Khai hỏa! Gấu Xám khai hỏa!”

Đây là mật danh liên lạc được phân bổ cho ba tiểu đoàn, trước khi ra lệnh này chưa từng được sử dụng, sau khi ra lệnh xong cũng sẽ không được sử dụng nữa, sẽ để lính thông tin mang theo mật danh liên lạc mới.

Cơn mưa sao băng mà hôm qua đã thấy lại một lần nữa bay qua trên đầu Vương Trung.

Nhưng lần này mục tiêu bị bắn phá nằm ngoài tầm nhìn của Vương Trung, hắn chỉ có thể quan sát qua góc nhìn từ trên xuống, cảm giác sức công phá giảm đi rất nhiều. Hôm qua tận mắt nhìn thấy, cảnh tượng long trời lở đất đó khiến Vương Trung ấn tượng sâu sắc.

Pháo phản lực khai hỏa đồng thời, pháo ZIS-30 được giấu ở bìa rừng cũng khai hỏa. Vương Trung không mang theo khẩu đội pháo kéo 57mm đến đây, vì thứ đó di chuyển quá chậm, nếu bị quân địch xác định vị trí rồi bắn phá thì sẽ rất phiền phức. Pháo ZIS-30 cơ động nhanh như vậy, bắn xong đổi chỗ là được.

Tuy tốc độ bắn của ZIS-30 không nhanh bằng pháo kéo. Một loạt bắn tập trung, tất cả xe tăng vừa vượt qua đỉnh núi đều dừng lại.

Lính xe tăng nhảy ra khỏi xe, chạy về phía sau.

Vương Trung cười lớn, xem ra trước khi tất cả các tiểu đoàn pháo phản lực bắn hết đạn, thì không cần thiết phải dùng đến xe tăng để phản công rồi. Ngày 12 tháng 11, 12 giờ 30 phút trưa, Sở chỉ huy Tập đoàn quân thiết giáp số 2 của quân Prosen.

"Quân địch phòng thủ rất mạnh ở cao điểm 391. Họ đặt xe tăng hạng nặng KV ở phía sau cao điểm, chúng ta không có hỏa lực bắn thẳng nào có thể tiêu diệt nó từ xa, chỉ có thể buộc phải đánh giáp lá cà, sau đó sẽ bị pháo chống tăng từ trong rừng tấn công."

Tham mưu trưởng báo cáo xong liền dừng lại, chờ Đại tướng Model đặt câu hỏi.

Đại tướng Guderian: "Đã điều tra ra được loại vũ khí đó là gì chưa? Chính là loại vũ khí mà lính tráng nói 'nghe như tiếng quỷ gào rú' ấy."

Tham mưu trưởng: "Các chuyên gia pháo binh đã quan sát loại vũ khí đó khai hỏa, cho rằng đó có thể là một loại rocket, sau khi báo cáo lên, Viện Hàn lâm Khoa học Hoàng gia cho biết họ có một loại vũ khí thử nghiệm, gọi là Nebelwerfer, các đặc điểm khi thử nghiệm khá giống với loại vũ khí này." Guderian hơi nhíu mày: "Nebelwerfer à, tôi cũng có nghe nói đến, nhưng tôi cứ tưởng đó là một loại thiết bị tạo khói, chết tiệt, ngay cả tôi mà Viện Hàn lâm Khoa học Hoàng gia cũng giấu sao?" Lúc này sĩ quan phụ tá mở miệng nói: "Tôi đã xem qua vũ khí mới của Rokossovsky thực chiến, quả thật phù hợp với cái tên "Kẻ phun khói" này, đạn dược bay tới quả thật vẫn luôn phun khói ở phần đuôi, có quỹ tích rõ ràng."

Guderian: "Kẻ phun khói…" Tham mưu tiếp tục nói: "Học viện khoa học quân sự đế quốc còn nói, mật độ hỏa lực của loại vũ khí này, thật ra là giả, sau mỗi lần bắn cần rất nhiều

thời gian để nạp lại. Hơn nữa một bệ phóng có thể đồng thời có mười mấy quả tên lửa đang chờ thời cơ, tựa như mười mấy khẩu pháo đồng loạt bắn xong trong mấy chục giây, cho nên mới hình thành mật độ hỏa lực khủng bố."

Tham mưu nói xong sĩ quan phụ tá bổ sung: "Hơn nữa chúng ta cũng chỉ mới gặp ngày hôm qua - ngày 11 cùng ngày 10 trước đó bị Kẻ phun khói công kích, hôm nay liền không gặp lại nữa. Có thể địch không có nhiều đạn dược như vậy, đã bắn hết rồi."

Guderian suy nghĩ vài giây, chuyển chủ đề: "Tình hình đường quốc lộ bị hỏa lực phong tỏa như thế nào?" Tham mưu cúi đầu lật một trang trong tập tài liệu, bắt đầu đọc: "Thời gian hỏa lực của địch bao trùm không xác định, chúng ta ngay từ đầu hoài nghi địch có sĩ quan dẫn đường pháo binh ở phụ cận đường quốc lộ, cho nên tiến hành điều tra cẩn thận, nhưng chưa tìm thấy.

"Địch ngoài bắn pháo đúng giờ ra, JXeCpduPESWwhường xuyên tiến hành hỏa lực tập kích gấp, có đôi khi thậm chí là pháo kích đúng giờ vừa mới kết thúc, vừa đúng lúc lại nã pháo vào bộ đội của chúng ta. "Do bị địch quấy rối, trước mắt chúng ta chỉ có một sư đoàn bộ binh thông qua khu vực hỏa lực phong tỏa, còn trang bị hạng nặng di chuyển chậm chạp không thể thông qua."

Guderian rời khỏi bản đồ, đi lại trong lều, đi vòng quanh ba vòng mới trở lại trước bản đồ: "Đi đường nhỏ. Bây giờ chúng ta bắt đầu gọi con đường này là đại lộ Yekaterinburg."

Hắn cầm lấy bút chì viết xuống con đường nhỏ không đáng chú ý trên bản đồ mấy chữ đại lộ Yekaterinburg. Guderian: "Con đường này tôi đã tự mình khảo sát qua, xe máy có thể đi, xe bán xích có thể đi, chỉ là sẽ tương đối xóc nảy, xe tăng và pháo tự hành cũng có thể đi. Còn xe tải và xe ngựa, cùng với

xe bò có thể đi hay không, bây giờ không phải là chuyện chúng ta cần cân nhắc.

“Chờ công binh san bằng đường, tất cả đều sẽ ổn! Đi đường nhỏ!”

Sĩ quan phụ tá cau mày: “Vậy hậu cần sẽ rất khó khăn, hơn nữa pháo hạng nặng thật sự không có cách nào đi qua loại đường nhỏ này.” Guderian: “Vậy thì dựa vào xe tăng, pháo tự hành, còn có súng cối trang bị trên xe bán xích để khắc phục! Hiện tại chúng ta phải tiến lên, tiến lên hiểu không!”

Hắn chuyển hướng bản đồ, nhìn chằm chằm địa danh lớn nhất trên bản đồ.

“Tiến lên! Bất chấp tất cả tiến lên! Chỉ cần chúng ta có thể nã pháo tới Cung điện Mùa Hè, tôi nghĩ ý chí kháng cự của địch nhất định sẽ sụp đổ”

Chương 414: Phi Cơ Địch Tấn Công

Chương 521: Mẹ Ơi

Chương 521: Mẹ Ơi Kalanskaya tây nam, thành phố Krasnopole, cách trung tâm thành phố Yekaterinburg 35 km, cách đường vòng ngoài của Yekaterinburg 15 km. Vẫn chưa bị quân Prosen chiếm đóng.

Nhân viên tổng đài điện thoại tên là Tatyana Borisovna vẫn ăn trưa ở tổng đài như thường lệ.

Krasnopole trên cơ bản đã là một thành phố trống rỗng, chỉ có một số ít cư dân còn ở lại đây, phần lớn mọi người đã đến Yekaterinburg, hoặc là các thành phố ở phía đông. Ngoại trừ tổng đài điện thoại, các cơ quan hành chính cơ bản cũng đều di tản hết, ngược lại giáo hội địa phương vẫn đang duy trì hoạt động, cung cấp thịt nguội và các sản phẩm từ sữa cho cư dân còn lại.

Nhưng loại cung ứng này cũng dần dần giảm bớt, may mà người trong thành phố cũng không nhiều, cho dù chỉ có chút đồ ăn này cũng đủ cung ứng.

Cha xứ vẫn luôn khuyên mọi người nhanh chóng sơ tán, nhưng luôn có một số người không nỡ rời bỏ nhà cửa của mình. Tatyana Borisovna chính là như thế.

Khi cô đang ăn cơm thì nghe thấy trên đường có tiếng xe chạy.

Krasnopole là một thành phố nhỏ không có công nghiệp, nơi này chủ yếu là trung tâm thu mua và vận chuyển nông sản,

cũng có trạm máy kéo và trạm giống cây trồng.

Nhưng mà tiếng xe chạy lớn như vậy Tatyana Borisovna vẫn là lần đầu tiên nghe thấy. Cô lại gần cửa sổ của tổng đài, nhìn ra bên ngoài, sau đó nhìn thấy rất nhiều binh lính Prosen mặc quân phục màu xám đang đi dọc theo con phố.

Thật ra âm thanh xe chạy kia là do xe bán xích của quân Prosen phát ra, Tatyana đã từng thấy trong buổi triển lãm khoa học do giáo hội tổ chức.

Cô há hốc miệng, nhanh chóng rời khỏi cửa sổ, chạy thẳng vào quầy của tổng đài, ngồi xổm phía sau quầy, kéo một chiếc điện thoại xuống, bấm số.

Đường dây của tổng đài được kết nối vào hệ thống điện thoại của Yekaterinburg, chỉ cần bấm số là có thể gọi cho tất cả các đơn vị ở Yekaterinburg.

Tatyana Borisovna gọi cho Ủy ban Phòng thủ Yekaterinburg, kết quả đợi rất lâu mới kết nối được.

“Xin chào, Ủy ban Phòng thủ.”

“Tôi là Borisovna, ở đây là Krasnopole! Quân Prosen vừa mới tấn công vào thành phốt Quân Prosen vừa mới tấn công vào thành phố!”

Vừa dứt lời, Tatyana Borisovna đã nghe thấy tiếng súng máy bắn tới từ hướng nhà thờ. Cô đứng dậy nhìn về phía bên kia theo bản năng, lại đột nhiên phát hiện ngoài cửa sổ có lính Prosen.

Chưa kịp để cô hét lên, lính Prosen đã nổ súng, súng tiểu liên bắn vỡ cửa kính, bắn trúng người cô, làm cô từ từ ngã xuống đất, ống nghe trong tay vẫn còn truyền đến giọng nói của nhân viên trực tổng đài Ủy ban Phòng thủ: “Alo? Alo?”

Lính Prosen bước qua mảnh kính vỡ, đi đến bên cạnh quầy nhìn vào.

“Chết tiệt, đây là một cô gái trẻ.”

Tên lính tặc lưỡi: “Tao cứ tưởng là địch, nếu không thì có thể vui vẻ một chút.”

Nhà thờ, bởi vì không phải là trọng điểm phòng thủ trong thành phố, trong thành cũng không có nhiều dân thường, Vệ giáo quân của Krasnopole chỉ có một trung đội, một khẩu súng máy hạng nặng. Hiện tại súng máy hạng nặng đang gào rú trên gác chuông nhà thờ, bắn ra những viên đạn về phía đường phố. Quân Prosen vừa vào thành không có xe tăng, chỉ có xe máy và xe bán xích, cho nên chỉ có thể lái xe bán xích vào bóng râm của các tòa nhà, lợi dụng tòa nhà che chắn nửa thân xe phía sau, xạ thủ súng máy trên xe đấu súng với gác chuông.

Trong lúc hai bên bắn nhau kịch liệt, quân Prosen đã bao vây nhà thờ.

Trung đội Vệ giáo quân kia chỉ có súng trường, căn bản không thể ngăn cản quân Prosen.

Đặc biệt là sau khi súng máy của tiểu đội bộ binh Prosen bắt đầu bắn, tình hình càng trở nên nghiêm trọng. Bộ binh Prosen trèo qua bức tường thấp của nhà thờ, tiến vào nghĩa trang, dùng bia mộ làm vật che chắn để tiến về phía nhà thờ.

Đột nhiên, từ trong nhà thờ ném ra một quả lựu đạn, làm hai tên lính Prosen đang tiến lên bị nổ ngã xuống đất.

Lập tức có hai tên lính Prosen chạy đến kiểm tra đồng đội bị thương, đồng thời xạ thủ súng máy giương súng lên ngắm vào cửa sổ vừa ném lựu đạn.

Quả lựu đạn thứ hai lại được ném ra từ một cửa sổ khác, rơi ngay trước mặt xạ thủ súng máy.

Xạ thủ súng máy lập tức nhặt quả lựu đạn lên định ném trả lại, nhưng chưa kịp ném ra thì nó đã nổ tung.

Cả cánh tay phải của xạ thủ súng máy bị bắn nát, máu thịt bê bết.

Hắn ta kêu thảm thiết, ngã xuống đất.

Nhưng hai tên lính Prosen khác đã vượt qua hắn, ném quả lựu đạn vào cửa sổ.

Quả thứ nhất phát nổ, đồng thời quả thứ hai cũng được ném ra. Hai quả lựu đạn trực tiếp khiến cho sự kháng cự ở tầng một của nhà thờ bị dập tắt hoàn toàn, có lẽ Vệ giáo quân bên trong đã chết hết.

Lính Prosen vốn đang núp sau bia mộ đứng dậy, cẩn thận tiến đến cửa sau nhà thờ, đạp cửa xông vào.

Binh lính Ant nằm la liệt trong nhà thờ, những chiếc ghế dài của nhà thờ cũng bị lựu đạn làm cho tan nát. Bỗng nhiên, cầu thang dẫn lên gác chuông vang lên một tiếng động, lính Prosen lập tức giương súng bắn, vừa lúc bắn trúng tên lính Vệ giáo đang cầm súng trường định bắn.

Tên lính Vệ giáo ngã từ trên cầu thang xuống, lăn xuống đất.

Súng máy vẫn đang bắn, lính Prosen kéo chốt lựu đạn, vung tay ném lên gác chuông.

Sau tiếng nổ, súng máy cuối cùng cũng ngừng lại.

Lính Prosen đều thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên, một tên lính Vệ giáo Ant cả người bê bết máu bật dậy từ dưới đất, lao vào giữa đám lính Prosen, giật kíp nổ quả lựu đạn.

Sau tiếng nổ, tên lính Vệ giáo ngã xuống, đồng thời bốn tên lính Prosen bên cạnh hắn cũng ngã xuống.

Tên lính Prosen bị thương nặng hét lên: “Mẹ ơi!”

Chương 415: Súng Gối

Chương 522: Địch Bắt Đầu Liều Lĩnh

Chương 522: Địch Bắt Đầu Liều Lĩnh

Đại tướng Guderian nhìn người lính bị thương trước mặt, cau mày: “Anh kể lại chuyện vừa rồi một lần nữa xem?”

Binh sĩ bị thương: “Hãy cẩn thận với những tên lính Ant bị thương, chúng sẽ cầm quả lựu đạn cuối cùng xông về phía chúng ta. Bọn chúng hoàn toàn không sợ chết, đó không còn là con người nữa, nhất định là chúng dùng tà thuật tạo ra xác sống, bởi vì đã chết rồi nên mới liều lĩnh như vậy!”

Đại tướng Guderian cau mày: “Đó là lời đồn nhảm, ở Carolin, cũng có những câu chuyện về phù thủy trong rừng điều khiển xác chết, cuối cùng phát hiện ra chỉ là trò lừa bịp. Phù thủy nhiều nhất chỉ có thể dùng một số tà thuật, khiến binh lính của chúng ta bị bệnh.”

Tên binh sĩ kia vẻ mặt sợ hãi cắt ngang lời của Đại tướng Guderian: “Đó chính là xác sống! Bọn chúng coi cái chết như trở về nhà, trên mặt còn nở nụ cười cuồng loạn!”

Đại tướng Guderian đang định phủ nhận lần nữa, bác sĩ bước tới nói: “Đại tướng, anh ta bị kích động, cần nghỉ ngơi. Trường hợp này thường là do sự dũng cảm của quân Ant quá mức gây chấn động tâm lý. Hơn nữa, chỉ riêng người lính này, bốn đồng đội của anh ta đều bị cùng một tên lính Ant tự sát bằng lựu đạn giết chết, cho nên bị tổn thương tâm lý.”

Guderian: “Tôi muốn hiểu rõ tình hình…”

“Tình hình chính là”, bác sĩ cắt ngang lời của vị Đại tướng: “quân Ant bắt đầu coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, cho dù bị thương nặng, không thể sử dụng vũ khí, cũng sẽ dùng lựu đạn. Dù sao lựu đạn của Ant, chỉ cần một tay còn cử động được, răng còn cắn chặt được, là có thể rút chốt. Cho dù không còn Sức ném cũng không sao, có thể dụ dỗ binh lính của chúng ta lại gần, rồi mới rút chốt.” Guderian: “Chúng ta đáng lẽ đã đánh tan ý chí kháng cự của bọn chúng, trước đây có những Tập đoàn quân chỉ tổn thất 10% đã tan vỡ!”

“Làm sao tôi biết! Tôi là bác sĩ! Tôi chỉ nói cho anh biết sự thật!”

Lúc này, sĩ quan phụ tá của Guderian từ bên ngoài bệnh viện đi vào, vẻ mặt căng thẳng nói: “Đại tướng!” Guderian quay đầu: “Chuyện gì vậy?” Sĩ quan phụ tá: “Ngài ra xeml”

Đại tướng Guderian đưa tay ra, đón những bông tuyết rơi xuống từ bầu trời.

Tuyết rất nhỏ, rơi vào lòng bàn tay thậm chí không cảm nhận được chút lạnh nào. Hàng ngàn hàng vạn bông tuyết rơi xuống từ bầu trời. Đại tướng Guderian: “Bây giờ nhiệt độ là bao nhiêu?”

Sĩ quan phụ tá: “-5 độ C, quân đội vẫn có thể chịu đựng được.”

Đại tướng Guderian: “Quần áo mùa đông đã phát được bao nhiêu?”

“Chưa đến 30%.”

Guderian: “Phải nhanh lên! Xông vào thành phố Yekaterinburg là có thể sưởi ấm rồi! Chiếm được Kalanskaya, chúng ta cách trung tâm thành phố Yekaterinburg chưa đến 20 km! Pháo binh có thể bắn tới Cung điện Mùa Hè! Phải nhanh

lên! Không tiếc bất cứ giá nào, tấn công mạnh vào Kalanskayal" Về phía Vương Trung.

Nhìn thấy tuyết rơi, hắn như biến thành công chúa Disney, trong đầu cũng vang lên ca khúc chủ đề của phim Frozen, một cô bé vừa xoay tròn vừa hát trong đầu hắn: Do You Want to Build a Snowman? (Bạn có muốn đắp người tuyết không?)

Vương Trung nhảy xuống khỏi Bucephalus, giang hai tay đón những bông tuyết. Sở dĩ hắn ở đây là để đích thân chỉ huy hỏa lực phong tỏa đường quốc lộ, nhưng quân Prosen rất kỳ lạ, từ hôm qua đã không đi theo con đường này nữa.

Thế nhưng hướng Kalanskaya vẫn bị địch tấn công.

Chẳng lẽ địch đã đi theo con đường nhỏ kia? Con đường nhỏ đó có thể đi được vũ khí hạng nặng sao?

Dù sao thì Vương Trung cũng đã phòng thủ ở đây hơn 20 ngày, đã sớm cưỡi ngựa đi khắp nơi, hắn biết con đường nhỏ tình trạng kém hơn kia. Chính vì đã tự mình khảo sát con đường đó, hắn không nghĩ rằng quân Prosen sẽ đi theo con đường đó.

Nếu chúng đi theo con đường đó, vậy thì có nghĩa là quân Prosen đã liều mạng, xông tới Yekaterinburg cướp được tiếp tế thì sống, không cướp được thì chết.

Vương Trung đón một nắm tuyết, bóp nát trong tay.

Địch cũng đang liều mạng, không thể lơ là chút nào, phải nghĩ cách đánh cho địch một trận nữa, cắt đứt đường tiếp tế của chúng.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng thực ra trong tay Vương Trung không còn nhiều quân nữa. Hắn vốn chỉ có một sư đoàn, ngoài sư đoàn của Vương Trung ra thì tình trạng của các đơn vị khác bên Kirienko đều rất tệ, còn phải phòng thủ một khu vực rộng lớn như vậy.

Bản thân Vương Trung mấy ngày nay tuy rằng tiêu diệt được rất nhiều địch, nhưng cũng đã giao tranh ác liệt vài lần với quân Prosen lợi dụng sương mù để tiếp cận, tổn thất không ít.

Trung tá Eugene báo cáo rằng, sau khi đánh lui địch, họ đi kiểm tra tình hình của các chiến sĩ hy sinh, phát hiện lương khô và thịt nguội trên người đều bị lấy đi.

Khả năng cung ứng lương thực cho binh lính Prosen cũng xảy ra vấn đề.

Loại tình trạng này là tín hiệu tốt với Ant, nhưng nếu kẻ địch còn có khí lực động đậy càng nguy hiểm hơn.

Vương Trung tính toán xem nên từ nơi nào điều động thêm một ít quân ra để tấn công tiếp.

Chương 416: Ăn Pháo Cảm Thấy Thế Nào ___

Chương 523: Quân Địch

Chương 523: Quân Địch

Ngày 12 tháng 11, vùng ngoại ô Kalanskaya.

Thiếu tá Cohen, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn trinh sát cơ giới số 512, bỗng nhiên phát hiện phía trước có một tấm biển báo, liền lớn tiếng hô: "Dừng lại trước tấm biển báo đót"

Người lái xe máy lập tức quay đầu xe, lái đến trước biển báo rồi phanh lại.

Thiếu tá Cohen leo ra khỏi thùng xe, nhìn chằm chằm vào biển báo, nhưng hắn chỉ nhận ra con số 25 trên đó, không hiểu những chữ Ant khác.

"Thông dịch viên! Lại đây nhanh lên, xem xem đây là cái gì cách 25 kmIl"

Thông dịch viên vừa phủi tuyết trên người, vừa đi tới nheo mắt nhìn một chút, đáp: "Cách trung tâm thành phốt" Thiếu tá Cohen: "Trung tâm thành phố này, có giống với trung tâm thành phố mà chúng ta hiểu không? Hay là hai nước chúng ta có sự khác biệt nào trong nhận thức?" "Tôi nghĩ là giống nhau." Thông dịch viên suy nghĩ một chút, rồi sửa lời: "Cách Cung điện mùa hè 25 km, Cung Điện Mùa Hè nằm ở trung tâm thành phố."

Người lái xe máy đã cười lớn: "Cung Điện Mùa Hè! Chẳng phải đó là cung điện của Sa Hoàng sao? Chúng ta lại sắp bắt

được một Hoàng đế rồi!" Những người khác đều cười ha hả, còn có người hô: "Nghe nói Sa Hoàng còn có một cô con gái! Phải xem xem cô ấy trông như thế nào mới được!"

"Cẩn thận đấy, sẽ bị Ủy ban Cách ly cho rằng làm ô nhiễm di truyền chủng tộc đấy!" "Không sợ, Sa Hoàng cũng có huyết thống Prosen của chúng ta mài! Ít nhất cũng là công dân hạng hai, có thể ngủ được!"

"Vậy thì tốt quá rồi, ha ha ha!" Đế quốc Prosen trước đây trong quá trình bành trướng đã tiêu diệt rất nhiều vương quốc, quân đội Prosen còn có một loại huân chương chuyên biệt: Huân chương Bắt giữ Thành viên Hoàng gia.

Có được huân chương này, còn vinh quang hơn cả việc có được Huân chương Thập tự Sắt hạng hail

Thiếu tá Cohen: "Lại đây, cắm biển báo của chúng ta vào, báo cho quân đội phía sau tin tốt này. Sau đó tiếp tục tiến lên! Biết đâu chúng ta cứ thế tiến thẳng về phía trước, là có thể xông vào thành phố Yekaterinburg rồi!"

Nói xong, thiếu tá Cohen lại ngồi vào thùng xe máy, vung tay hô lớn: "Tiến lên!"

Tài xế khởi động xe, tiếp tục lái về hướng mà biển báo chỉ. Xe bán xích đi theo xe máy trực tiếp tông đổ biển báo, cán qua biển báo.

Một nhóm lính Prosen khác cắm biển báo tiếng Prosen mới vào, nhảy lên xe máy đuổi theo xe bán xích. Tiếp theo là xe tăng số 2 được phân công cho tiểu đoàn trinh sát, đại đội tấn công của Prosen nối đuôi nhau đi qua biển báo mới. Ngày 13 tháng 11, trận địa phòng ngự phía tây Kalanskaya, quân Prosen đang tấn công.

Trung úy Hans quay đầu nhìn về phía đội hình về phía xa. Tuyết đã rơi xuống một lớp mỏng, mặt đất hiện ra màu sắc

loang lổ, đen trắng lẫn lộn. Điều này khiến cho những người lính ném lựu đạn mặc áo choàng tuyết trắng toàn thân cảm thấy rất lúng túng. Mặc chiếc áo choàng này nằm sấp trên mặt đất, sẽ rất dễ bị phát hiện.

Tên nhóc ở bộ phận hậu cần nói rằng đợi đến khi tuyết rơi dày thì tình hình sẽ thay đổi, đến lúc đó cả mặt đất sẽ là một màu trắng bạc.

Trung úy Hans nghĩ thầm có lẽ vấn đề áo choàng đã được giải quyết, nhưng vấn đề quần áo mùa đông phải làm sao đây? Hiện tại trung úy Hans đã cảm thấy lạnh, trước khi xuất phát hắn đã uống một ít rượu để làm ấm người, kết quả bây giờ tác dụng của rượu đã hết, ngược lại càng lạnh hơn. Muốn uống thêm rượu cũng không có, số rượu ít ỏi này vẫn là lấy được từ kho hàng của người Ant dọc đường. Chỉ có thể hy vọng sau khi chiếm được trận địa của địch, xông vào thành phố, có thể kiếm được một ít đồ tốt. Người Ant có áo khoác da dày, đáng tiếc trung úy Hans có tịch thu được cũng không dám mặc, bởi vì đã có tiểu đoàn trưởng của một tiểu đoàn vì mặc áo khoác da của địch mà bị quân mình bắn thành cái sàng.

Vì vậy, trung úy Hans chỉ có thể tách lớp lót của áo khoác da ra, quấn quanh eo rồi dùng thắt lưng buộc chặt, bên ngoài lại mặc áo khoác mùa thu của Prosen.

Làm như vậy có ưu điểm là ít nhất bụng sẽ được ấm. Nhược điểm là trừ bụng ra thì chỗ nào cũng lạnh.

Chỉ cần đánh chiếm được trận địa của địch, xông vào thành phố, sẽ có lò sưởi ấm áp, cơm canh nóng hổi, có lẽ còn có thể cướp được một ít chiến lợi phẩm, kiếm được một chút tài sản, đợi sau khi chinh phục được Ant thì sẽ kiếm một mảnh đất ở đây…

Trung úy Hans nhìn về phía trước, khói mù hoàn toàn che khuất trận địa của địch.

Nhìn thì có vẻ như đã sử dụng rất nhiều lựu đạn khói để che khuất hoàn toàn trận địa của địch, dường như rất hào phóng.

Trên thực tế, đây là do pháo hạng nặng không thể di chuyển đến, chỉ có thể dùng khói mù để cắt đứt toàn bộ hỏa lực của địch, sau đó xông lên đánh giáp lá cà.

Trong chiến đấu giáp lá cà, điều quan trọng nhất là ý chí chiến đấu của quân đội, mà trung úy Hans kể từ khi Chiến dịch Bão táp bắt đầu đến nay, vẫn chưa gặp phải đội quân Ant nào có ý chí chiến đấu kiên cường.

Lần này chắc cũng sẽ chiếm được thuận lợi thôi. Trung úy Hans nghĩ.

Nhưng trong lòng hắn vẫn bao trùm một nỗi bất an, gần đây có một vài tin đồn, có người nói rằng các phù thủy của Ant đã thi triển hắc thuật lên binh lính, biến họ thành những thây ma không có ý chí.

Một loại khác nói rằng các phù thủy của Ant đã cho binh lính ăn một loại ma dược, khiến binh lính có thể biến thành cỗ máy giết người liều lĩnh không sợ chết.

Mỗi buổi tối khi vây quanh đống lửa sưởi ấm, luôn có thể nghe thấy những lời đồn đại này.

Nhân tiện nói thêm, việc đốt lửa cũng chẳng có tác dụng gì, ở nơi hoang dã này có đống lửa cũng như không. Trung úy Hans nắm chặt súng tiểu liên. Sắp đến chỗ khói mù rồi, kẻ địch rốt cuộc là loại lính bạc nhược vừa chạm vào đã tan tác như trước đây, hay là cỗ máy giết người được tạo ra bằng tà thuật và vu thuật, lập tức có thể phân biệt rõ ràng.

Chương 417: Lính Thủy Đánh Bộ Cũng Ra…

Chương 524: Ngày 16 Sẽ Chiếm Được

Chương 524: Ngày 16 Sẽ Chiếm Được

Lúc này, xe tăng phun lửa số 2 cùng tiến lên với đội hình tấn công để khai hỏa.

Vũ khí chính của xe tăng phun lửa số 2 được lắp đặt ở hai tháp pháo phun lửa nhỏ phía trước thân xe, hai luồng lửa cùng phun về phía trước, sau đó lại quét sang hai bên. Toàn bộ quá trình phun lửa kéo dài năm giây.

Trận địa của địch bị khói mù bao phủ, căn bản không nhìn thấy hiệu quả thiêu đốt của lửa. Nhưng có thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của địch. Xe tăng phun lửa dường như cho rằng cuộc tấn công có hiệu quả dựa vào tiếng kêu thảm thiết, lại hạ lệnh phun lửa lần nữa.

Hai luồng lửa phun về phía trước.

Lần này là phun lửa ngắn, lập tức kết thúc.

Sau đó, chiếc xe tăng phun lửa số 2 mang số hiệu 331 này lại phun lửa ngắn thêm vài lần.

Trung úy Hans đã có thể ngửi thấy mùi thịt cháy.

Địch chắc đã chết rồi.

Hắn quay đầu lại hét lớn với những người lính dưới quyền: “Tiến lên! Dọn dẹp chiến hào! Chú ý đừng để bị bỏng.”

Sau đó, trung úy Hans dẫn đầu xông lên phía trước. Thực ra điều này không phù hợp với điều lệnh quân sự, các sĩ quan của quân đội Prosen thường có xu hướng tự mình ở phía sau nắm bắt tình hình, giao quyền chỉ huy tấn công tuyến đầu cho các hạ sĩ quan và lính kỳ cựu. Lính kỳ cựu chính là những người lính dày dạn kinh nghiệm nhất, không cần phải đảm nhận những nhiệm vụ thông thường.

Phần lớn hạ sĩ quan đều là lính kỳ cựu.

Nhưng trung úy Hans vẫn xông lên đầu tiên, có lẽ hắn muốn xác nhận xem cỗ máy chiến tranh do vu thuật tạo ra có thực sự tồn tại hay không. Hắn đi vào trong khói mù. Trong khói mù tầm nhìn thực ra cũng khá hạn chế.

Trung úy Hans nhìn thấy một người Ant đang nằm thoi thóp trên mặt đất, người này mặc quân phục có phần cổ xưa, còn đội một chiếc mũ da không rõ làm bằng da gì. Đáng tiếc chiếc mũ này đã bị lửa của xe tăng số 2 thiêu rụi, cháy hoàn toàn, nếu không mang về làm quà cho vợ cũng không tệ…

Trung úy Hans thầm nghĩ. Đột nhiên, người Ant trên mặt đất mở mắt ra, cười như điên.

Lúc này trung úy Hans mới phát hiện thứ mà người này giấu trong lớp áo ở bụng không phải là ruột của mình mà là một quả lựu đạn. Người Ant kia giật chốt lựu đạn.

Hắn ta đã không thể đứng dậy được nữa, vì vậy hắn ta ngậm lựu đạn trong miệng, dùng hai tay bò trên mặt đất, lao về phía trung úy Hans. Lựu đạn phát nổ, trung úy Hans kêu thảm thiết.

Mặc dù không cảm thấy đau, nhưng khi trung úy Hans cúi đầu xuống, hắn thấy phần dưới cơ thể mình toàn là máu.

Còn người lính Ant kia, miệng bị nổ nát bét, mặt cũng bị nổ tung. Nhưng biểu cảm trước khi chết của hắn ta vẫn in đậm

trong tâm trí trung úy Hansl Lúc ngã xuống, trung úy Hans muốn hét lên:

Là vu thuật, chắc chắn là vu thuật!

Người đã bị thiêu thành như vậy sao có thể còn có ý chí kiên cường như thất!

Hắn ngã xuống.

“Cuộc tấn công vào Kalanskaya không được thuận lợi.”

Tham mưu trưởng vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Đại tướng Von Manstein, Tư lệnh Tập đoàn quân Thiết giáp số 2: “Nguyên nhân là do thiếu hỏa lực, chỉ dựa vào súng cối tự hành yểm trợ cho bộ binh thì không thể công phá được tuyến phòng thủ của địch.” Von Manstein: “Lúc nào thì công binh mới có thể san bằng con đường nhỏ đó?” Tham mưu trưởng: “Nửa đêm nay có thể sửa xong, đến lúc đó pháo hạng nặng có thể di chuyển đến. Dựa vào kết quả chiến đấu giáp lá cà của chúng ta hiện nay, sau khi pháo hạng nặng đến nơi, chúng ta có thể chiếm được Kalanskaya trước ngày 16 tháng 11.”

Von Manstein - Tổng Thanh tra Binh chủng Thiết giáp của Prosen, Heinz Wilhelm Guderian, thở dài nặng nề: “Ngày 16. Ngươi nói với ta rằng phải đến ngày 16 mới chiếm được ư!”

Tham mưu trưởng: “Đây là ước tính thận trọng nhất, ngày 16 ngài nhất định có thể leo lên lâu đài cổ của Kalanskaya, nhìn ra Cung Điện Mùa Hè ở trung tâm thành phố Yekaterinburg.” Ngày 14 tháng 11, St. Yekaterinburg, Cung Điện Mùa Hè.

Sáng sớm, Sa Hoàng Nicholas V đã lao ra khỏi phòng, lớn tiếng chất vấn quản gia của mình: “Sao giờ này lại có tiếng sấm?”

Quản gia lộ vẻ khó xử. Nicholas V tiếp tục chất vấn: “Nói cho ta biết! Mùa này không thể có sấm sét!” Quản gia lúc này

mới nhìn ra cửa sổ hành lang.

Nicholas V lao đến trước cửa sổ, hai tay vịn bệ cửa sổ, cả người nhoài về phía trước, như thể muốn dính sát vào kính.

Hắn nhìn về phía xa, nơi phát ra tiếng sấm.

Quản gia ở bên cạnh giải thích: "Đó là Pháo đài Vĩnh cửu của Kalanskaya, đã có lịch sử trăm năm, năm đó sau khi người chinh phục rút lui khỏi Yekaterinburg, các chuyên gia công trình quân sự lúc bấy giờ đã chủ trì xây dựng nó, với ý nghĩa là bảo vệ Yekaterinburg mãi mãi." Nicholas V hai tay chống bệ cửa sổ, nhìn chằm chằm vào pháo đài đang bị oanh tạc, lẩm bẩm: "Bảo vệ Yekaterinburg mãi mãi… Bây giờ nó sắp bị quân địch phá hủy rồi!"

Chương 418: Báng Bổ Thần Linh

Chương 525: Sa Hoàng Sắp Điên

Chương 525: Sa Hoàng Sắp Điên

Quản gia lập tức nháy mắt ra hiệu cho nữ hầu bên cạnh, bảo cô ta nhanh chóng đi tìm Hoàng thái nữ điện hạ.

Mấy ngày gần đây, khi quân Prosen tiến gần, tỉnh thần của Sa Hoàng ngày càng trở nên suy yếu, thỉnh thoảng lại nổi giận, la hét, chỉ khi Hoàng thái nữ có mặt thì ông ta mới trở lại bình thường.

Tất nhiên đây là tình hình trong mắt người khác, trong mắt Nicholas V căn bản không có Hoàng thái nữ nào cả, chỉ có con trai của ông ta là Ivan Nikolayevich Antonov. Nghe nói Ivan hoàng thái tử đã từng mặc trang phục nữ giới chơi đùa với người khác trong vũ hội hóa trang, dung mạo của cậu ta cũng có nét đẹp trung tính.

Nhưng thông thường sẽ không có ai coi Olga Nikolayevna Romanova, Hoàng thái nữ, là Hoàng thái tử đã qua đời.

Dù sao chiều cao và vóc dáng của Olga đều khác xa anh trai, khuôn mặt tuy có phần giống, nhưng cũng chỉ là hơi giống mà thôi.

Tất cả mọi người đều biết, Nicholas V sắp bị cái chết của con trai và sự uy hiếp của quân Prosen làm hắn sắp điên rồi.

Hiện tại quân Prosen đang pháo kích Pháo đài Vĩnh cửu nằm trong tầm nhìn của Cung Điện Mùa Hè, khỏi phải nói,

điều này chắc chắn sẽ khiến "bệnh tình" của Sa Hoàng thêm trầm trọng.

Nữ hầu vừa đi khỏi, Nicholas V liền bắt đầu cuồng loạn, cầm bình hoa đặt ở hành lang đập xuống đất. Đập vỡ một cái vẫn chưa hả giận, ông ta lại lao về phía cái thứ hai, nhưng hai nữ hầu đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, bê chiếc bàn bày bình hoa chạy đi mất dạng.

Nicholas V đuổi theo vài bước rồi dừng lại, quỳ sụp xuống đất, hai tay ôm lấy tấm thảm: "Lũ lừa đảo các ngươi! Lũ lừa đảo! Nói cái gì mà quân địch nhất định sẽ bị chặn lại, nói cái gì mà Tướng Bùn và Tướng Mùa Đông sẽ khiến quân địch phải dừng bước! "Tướng Bùn đến rồi cơ mà? Đến rồi, nhưng quân địch có dừng lại không? Không hề! "Tướng Mùa Đông cũng đến rồi, nhìn xem thứ đang rơi trên trời là gì kia? Là tuyết đấy! Nhưng quân địch có dừng lại không? Không hề! Pháo của quân địch đã bắn đến Pháo đài Vĩnh cửu rồi! Pháo đài Vĩnh cửu! Còn là pháo đài gì nữa! Chiến tranh đã thất bại rồi!"

Lúc này, Nguyên soái Boris và Đại tướng Tukhachevsky chạy đến.

Nguyên soái Boris nói: "Bệ hạ! Tiền tuyến báo cáo rằng quân địch đã sắp hết đạn pháo, cuộc tấn công của chúng đã yếu dần. Hơn nữa, mùa đông tuy đã đến, nhưng vẫn chưa đến lúc lạnh nhất…" "Lừa đảo lừa đảo!"

Nicholas V cắt ngang lời Nguyên Soái Boris: "Các ngươi đều là lừa đảo! Các ngươi đang lừa gạt ta! Lời của các ngươi không có một câu nào mà thực hiện được! Tất cả các ngươi đều là lừa đảo! Ngươi là lừa đảo, Tukhachevsky là lừa đảo, Belinsky là lừa đảo, còn có Rokossovsky kia cũng là lừa đảo! Ta muốn bắn chết Rokossovsky, hiện tại, lập tức!"

Nicholas V như nghĩ tới điều gì, trực tiếp đứng lên, nói với tất cả mọi người: “Rokossovsky đâu? Là hắn lừa ta, nói cái gì bùn lầy sẽ ngăn trở quân Prosen, mùa đông sẽ ngăn trở quân Prosen, đều không thực hiện được!

“Hắn là Bức tường thép của đế quốc, cái gì cũng không ngăn trở được! Ngược lại làm bụng con gái ta lớn rồi!” Boris nguyên soái: “Hoàng thái nữ điện hạ hẳn là không mang thai, theo tôi được biết cô ấy vừa mới đến kỳ sinh lý…”

“Ngươi cho rằng lời tên lừa gạt này nói ta sẽ tin sao? Cho đến bây giờ, lời nói thật duy nhất các ngươi nói, chính là kẻ địch càng ngày càng gần! Ta muốn bắn chết Rokossovsky kia! Xử bắn hắn!”

Đúng lúc này, hoàng thái nữ Olga xuất hiện, cô ấy trực tiếp dùng giọng nam nói: “Phụ thân, người làm sao vậy?”

Nicholas V nhìn về phía cô ấy, mắt thường có thể thấy được sự trấn tĩnh trở lại.

“Ngươi đã đến rồi, Ivan.” Hắn dịu dàng nói: “Đang nói tới người bạn ăn chơi đáng chết kia của ngươi đấy.”

Sa Hoàng bệ hạ nhẹ nhàng kéo tay Olga, hoàn toàn không phát hiện tay của cô gái nhỏ so với Thái tử tinh tế mềm mại hơn rất nhiều. Olga ôn nhu nói: “Ngài vào nhà đi, bên ngoài lạnh lắm.” “Không không, Ivan, ta muốn đến thư phòng của ngươi ngồi một chút, chúng ta tâm sự thật tốt giống như bạn cũ.”

Nói xong, Nicholas V kéo theo Olga công chúa ởi về phía trước.

Trong thư phòng của Ivan, Nicholas V đặt mông ngồi xuống ghế sô pha đơn bên cạnh lò sưởi, chán nản nhìn xuống đất.

“Chiến tranh thất bại rồi.” Olga nhìn xuống phía sau lưng, xác nhận đã đóng kỹ cửa, lúc này mới yên tâm đáp: “Phụ thân, chúng ta còn chưa thua, địch nhân đã là nỏ mạnh hết đà rồi. Ngày hôm qua số lượng đạn pháo bọn họ bắn ra trên toàn tuyến đều giảm bớt rất nhiều.” Nicholas V:

“Đó là âm mưu! Đại pháo của địch nhân đã đánh tới tòa thành quỷ quái gì đó rồi! Chính là tòa thành mà mỗi ngày đều có thể nhìn thấy! Tòa thành đó đã trở thành một phần phong cảnh của Cung Điện Mùa Hè, hiện tại nó đã bị pháo kích! Pháo kích!” Sau một thoáng kích động ngắn ngủi, Nicholas V cuộn mình trong sô pha, nhìn mặt đất: “Tất cả đều xong rồi, các tướng quân sao còn không biết? Bọn họ đang đánh cái gì? Chiến tranh đã thất bại…”

Chương 419: Xác Ướp Khai Rồi

Chương 526: Prosen Chiếm Được Pháo Đài

Chương 526: Prosen Chiếm Được Pháo Đài

Vẻ mặt Olga rất phức tạp.

Lúc quốc tang, phụ thân bởi vì cái chết của anh trai mà dấy lên ý chí chiến đấu, nhưng bây giờ loại ý chí chiến đấu này đã hoàn toàn tiêu tán.

Olga nghĩ: Phần ý chí chiến đấu này dễ dàng phai mờ như thế, khiến người ta hoài nghỉ vị trí của anh trai trong lòng phụ thân.

Cô ấy giống như lần đầu tiên nhìn thấy phụ thân, cẩn thận đánh giá hắn, vẻ mặt không tự chủ được mang theo khinh thường.

—— chung quy là con rối được nâng đỡ lên, sau đó thế lực quý tộc cũ đoàn kết xung quanh hắn, cũng không phải bởi vì hắn có năng lực, chỉ là bởi vì cái vương miện kia. Đột nhiên Olga phát hiện ý nghĩ của mình vừa rồi đáng sợ, đại nghịch bất đạo cỡ nào.

Nhưng mà có một giọng nói nỉ non bên tai cô ấy: “Trong lịch sử chẳng phải các Nữ hoàng đều như vậy sao?” Olga đuổi đi ý nghĩ này, chuyên tâm sắm vai anh trai, dỗ dành Sa Hoàng bệ hạ. Cách xa chiến trường trung lập, thành phố cảng Sofia. Đặc công duy nhất của “Cục tình báo Crater” là Fiodorovich

Bài báo này chỉ có một ý nghĩa, đó là dưới sức tấn công mạnh mẽ của quân đội Prosen, Đế quốc Ant sẽ sớm đầu hàng, giống như Carolin, thần dân của Đế quốc Prosen có thể yên tâm chờ đợi tin chiến thắng, Hoàng đế Prosen vĩ đại sẽ tổ chức lễ kỷ niệm long trọng. Fiodorovich nhìn bài báo này và suy nghĩ.

Trên thực tế, Cục Crater căn bản không có cách nào để liên lạc với cái gọi là tàn dư của phái Sùng Thánh, thậm chí Fiodorovich còn không biết liệu có thực sự tồn tại một tổ chức khôi phục đất nước của phái Sùng Thánh hay không.

Hắn chỉ biết mình thực sự là tàn dư của phái Sùng Thánh. Mỗi ngày, một lượng lớn thông tin tình báo được gửi từ Cục Crater, trên thực tế, đầu là do Fiodorovich bịa ra dựa trên các tờ báo của các quốc gia khác nhau, tất nhiên, với tư cách là một nhà văn, Fiodorovich sẽ cố gắng hết sức để tránh mâu thuẫn lẫn nhau, thậm chí đôi khi có thể hỗ trợ lẫn nhau, ngay cả khi bịa đặt.

Mặt khác, Fiodorovich rất coi trọng việc soạn thảo thông tin tình báo dựa trên sở thích của chủ nhân, chính là Đế quốc Prosen. [V i p t r u y e n f u L L . n e t - k h o t r u y ệ n d ị c h m i ễ n p h í]

Hắn đọc báo chính là để suy đoán quan điểm của giới lãnh đạo cấp cao của đế quốc, thậm chí cả quan điểm của Hoàng đế.

Nhìn thấy trang nhất này, hắn lại tìm ra một tờ báo nhỏ được xuất bản vào tháng 10 ở Ant, nhìn bài báo nói rằng Sa Hoàng có thể có vấn đề về sức khỏe, suy nghĩ một chút rồi bắt đầu viết.

Ngày 15 tháng 11, Sào huyệt Đại bàng.

Công tước Redwitz vui mừng khôn xiết bước vào văn phòng của Hoàng đế Prosen Reinhardt, nói với Hoàng đế đang nghiên cứu bản đồ với các tướng lĩnh: “Bệ hạ! Tin vui ạU

Reinhardt ngẩng đầu lên: “Tin vui gì vậy?” Công tước Redwitz lấy ra một tài liệu: “Cục Crater của chúng ta đã gửi một loạt tài liệu mới, trong đó có ba tài liệu hỗ trợ lẫn nhau, lần lượt đến từ những người ủng hộ phái Sùng Thánh làm người hầu gái ở Cung Điện Mùa Hè, những người ủng hộ phái Sùng Thánh đốt lò hơi ở Cung Điện Mùa Hè và những người ủng hộ phái Sùng Thánh nằm vùng trong Bộ chỉ huy Ant. “Kết hợp ba thông tin tình báo này, có thể biết rằng Sa Hoàng của Ant đã bị tình hình chiến sự ép phải nằm liệt giường và không thể xử lý công việc!” Reinhardt kinh ngạc: “Thật sao?”

“Vâng!”

Công tước đi đến trước mặt Hoàng đế và cung kính đưa tài liệu lên.

Reinhardt giật lấy tài liệu, nhanh chóng lật xem một lượt, rồi đặt tài liệu xuống, hai tay đặt lên mép bản đồ, nhìn lãnh thổ rộng lớn của Ant: “Tuyệt vời, thật tuyệt vời, Sa Hoàng vốn là chất keo do phái thế tục đưa lên, bây giờ chất keo sắp hỏng rồi, dù Ant không đầu hàng cũng sẽ xảy ra nội chiến! Cơ hội của chúng ta đã đến!” Guderian, người đã hồi phục, khuyên nhủ: “Nhưng tình hình tồi tệ ở tiền tuyến sẽ không thay đổi.”

Reinhardt: “Chỉ cần quân địch xảy ra nội loạn, Model và tướng Hoth của Tập đoàn quân thiết giáp số 3 sẽ nắm bắt cơ hội! Họ sẽ xông vào YekaterinburgI

“Pháo của chúng ta sắp đánh đến trung tâm thành phố Yekaterinburg rồi, sắp đánh đến Cung Điện Mùa Hè rồi! Chiến thắng đang ở trước mắt, Guderian! Hiểu không, theo nghĩa đen là đang ở trước mắt!” Nói xong, Reinhardt quay người đi đi lại lại bên cạnh bản đồ, vừa đi vừa xoa tay: “Việc còn lại là đối

phó với Liên Hiệp Vương Quốc và Hợp Chúng Quốc. Sẽ tìm ra cách, sẽ tìm ra cách!”

13:00 trưa ngày 16 tháng 11, Kalanskaya, do quân Prosen kiểm soát.

Sư đoàn thiết giáp Prosen đóng quân ở Kalanskaya đã đích thân dẫn đầu một đội quân chờ đợi ở cổng Lâu đài Vĩnh cửu. Tuyết tích tụ trên mặt đất đã dày ba cm, cả thế giới về cơ bản đã chuyển sang màu trắng, nhưng vẫn còn một vài điểm đen vẫn đang thể hiện sự tôn tại của chúng.

Chiếc xe chở Tư lệnh Tập đoàn quân thiết giáp số 2 đã chạy lên con dốc trước cổng Lâu đài Vĩnh cửu, nhưng nó dừng lại sau khi chạy được nửa đường.

Người lái xe ngay lập tức xuống xe và mở nắp capo phía trước để kiểm tra. Thượng tướng Model xuống xe và đi đến bên cạnh động cơ: “Có chuyện gì vậy?” Người lái xe: “Dầu bôi trơn có vấn đề, dầu bôi trơn của chúng ta không thích hợp với mùa đông khắc nghiệt.”

Chương 420: Bên Địch Kiểm Kê Thương Vo…

Chương 527: Sa Hoàng Phát Điên

Chương 527: Sa Hoàng Phát Điên

“Khắc phục sự cố càng sớm càng tốt.”

Model nói xong, đi về phía Lâu đài Vĩnh cửu trên đỉnh núi.

Sư đoàn trưởng sư đoàn thiết giáp tiến lên chào đón: “Thưa Thượng tướng, chúng tôi đã chuẩn bị sẵn pháo để pháo kích Cung Điện Mùa Hè, chỉ chờ lệnh của ngài.”

“Được, tôi sẽ xem Yekaterinburg trước, xem Cung Điện Mùa Hè.”

“Mời đi lối này.” Sư đoàn trưởng vội vàng dẫn đường.

Hai mươi phút sau, Model leo lên tòa tháp cao nhất của Lâu đài Vĩnh cửu và đi đến cửa sổ hướng đông.

Hắn giơ ống nhòm lên, nhìn về phía thành phố mà vô số binh lính Prosen mơ ước. Cuối cùng, thước đo trên ống nhòm của hắn nhắm vào Cung Điện Mùa Hè.

Model: “Nghe nói Sa Hoàng vẫn ở trong Cung Điện Mùa Hè, chúng ta hãy gửi cho hắn một món quà lớn. Bắn đi.” Ngày 16 tháng 11, Yekaterinburg, Cung Điện Mùa Hè.

Tại thời điểm này, một cuộc họp chiến lược đang được tổ chức tại Cung Điện Mùa Hè, ngay cả Đại giáo chủ Belinsky và một số giám mục quan trọng cũng đang tham dự. Nguyên soái Semyon, người trước đó đã đến Tập đoàn quân phía Tây làm Tư lệnh, cũng đã đến từ sở chỉ huy để tham dự cuộc họp này.

Tuy nhiên, vì hắn không còn giữ chức vụ trong Bộ Tổng tư lệnh và Bộ Quốc phòng, nên vị trí của hắn tương đối gần mép phòng.

Nguyên soái Boris đang giải thích tình hình hiện tại: "Quân địch đã chiếm phần lớn Kalanskaya, nhưng tin tốt là cho đến nay, quân địch vẫn chưa dọn dẹp các đơn vị cận vệ rải rác trong thành phố, chúng tôi phỏng đoán rằng quân địch đã cạn kiệt sức lực. "Và giữa chúng ta và Kalanskaya vẫn còn một khu vực kiên cố dài mười km, cũng như một số lượng lớn quân đội Vệ giáo và quân đội tạm thời.

"Tin tốt là việc tổ chức lại các đơn vị đã tan rã trong cuộc tấn công dữ dội trước đó của quân địch đã hoàn tất, trong tuần tới, chúng ta sẽ có nhiều tập đoàn quân đủ quân số tham gia chiến đấu.

"Tin tốt thứ hai là nhóm thương binh đầu tiên đã xuất viện và sắp trở lại đơn vị, và những thanh niên trong độ tuổi nhập ngũ mà chúng ta đã tuyển mộ vào cuối tháng 6, đầu tháng 7 cũng đã hoàn thành khóa huấn luyện quân sự và có thể được bổ sung vào quân đội.

"Chúng tôi ước tính rằng trong tháng tới, chúng tôi sẽ có ít nhất một triệu quân mới. Ngoài ra, còn có hàng triệu thanh niên đang được huấn luyện quân sự.

"Đồng thời, chúng tôi cũng chuẩn bị khởi động kế hoạch động viên giai đoạn hai, động viên những cựu chiến binh trên ba mươi tuổi. Chúng ta có lợi thế hơn về dân số so với Prosen, đồng thời Prosen hiện đang chiến đấu trên nhiều mặt trận, họ có một số lượng lớn quân đội đóng quân ở phía tây đất nước để đề phòng các cuộc tấn công trên biển của Vương quốc Anh."

Nguyên soái Boris nhìn Nicholas V: "Bệ hạ có…" "Trong những lời này, có bao nhiêu là sự thật?" Sa Hoàng hỏi.

Olga: “Phụ thân! Hãy tin tưởng các tướng lĩnh một chút đi!”

Ngay lúc đó, có tiếng rít trên bầu trời.

Trên thực tế, các tướng lĩnh đã từng tham gia chiến trường đều đã phản ứng, thậm chí Thượng tướng Turgensky còn trực tiếp chui xuống gầm bàn.

Ngay sau đó, kính cửa sổ vỡ tan tành, như thể bầu trời bên ngoài đã xuyên thủng cửa sổ. Olga há hốc mồm nhìn khung cửa sổ và kính bay về phía mình, sắp bị biến thành tổ ong.

Một bóng người to lớn đã trực tiếp chắn trước Olga, đó là Nguyên soái Semyon.

Hắn dùng hai tay chống lên bàn, luôn giữ khoảng cách giữa cơ thể và công chúa. Hắn nhìn chằm chằm vào công chúa với đôi mắt nhân hậu như đang nhìn cháu gái của mình.

Những tiếng nổ vang lên liên tiếp, bụi trên trần nhà rơi xuống đầu Olga.

Đèn chùm đột nhiên rơi xuống, đập vào bàn hội nghị và vỡ tan tành.

Đột nhiên, má Olga bị một mảnh kính nhỏ cứa vào. Trên thực tế, đó chỉ là một vết xước nhỏ do kính vỡ của đèn chùm gây ra, loại vết thương mà chỉ cần thoa nước bọt một tuần là khỏi.

Cuộc pháo kích đã dừng lại. Có thể nghe thấy tiếng rên rỉ của những người bị thương bên ngoài phòng họp. Nguyên soái Boris đứng dậy: “Dừng pháo kích nhanh như vậy, chứng tỏ quân địch đã hết đạn pháo rồi.”

Những người khác cũng bò dậy khỏi mặt đất, Tham mưu trưởng Tukhachevsky lớn tiếng hỏi: “Kiểm kê thương vong, có vẻ như họ không nhắm vào phòng họp.”

Lúc này, Nguyên soái Semyon, người đã bảo vệ công chúa, dùng sức lực cuối cùng rời khỏi công chúa và ngã xuống phía sau.

Olga trừng mắt nhìn hắn. Nicholas V đột nhiên cười lớn một cách kỳ quái: “Ha ha ha! Xong rồi, tất cả đều xong rồi! Lời nói dối của các ngươi đã bị vạch trần! Chiến tranh đã thất bại! Ha ha ha ha! Các ngươi đang lừa dối ta ở đây, có khi các ngươi đã bí mật đàm phán hòa bình với Prosen rồi!”

Belinsky ngẩng đầu nhìn về phía Giám mục Lavkid. Lavkid gật đầu và lặng lẽ rời khỏi phòng.

Turgensky nhìn thấy cảnh Lavkid rời đi, lông mày cau lại.

Tukhachevsky không có thêm năng lượng để quản những việc khác, hắn cố gắng thuyết phục Sa Hoàng: “Bệ hại Chúng ta vẫn chưa thua! Quân địch đã ngừng pháo kích, việc chúng ta vẫn còn sống cho thấy họ đã kiệt sức!”

Chương 421: Ý Muốn Phá Vỡ Những Anh h…

Chương 528: Từ Nay Gọi Ta Là Ekaterina II

Chương 528: Từ Nay Gọi Ta Là Ekaterina II

“Nỏ mạnh hết đà! Nỏ mạnh hết đà!”

Nicholas V gõ bàn hô to: “Các ngươi bắt đầu nói chuyện này từ lúc nào, nói bao nhiêu lần rồi? Ta muốn bắn chết toàn bộ bọn ngươi, sau đó đàm phán cùng Prosen! Ta nói không chừng còn có thể làm một quốc vương! Đầu tiên bắt đầu từ cái tên Bức tường thép của Đế quốc! Người đâu, phòng khu của Aleksei Konstantinovich Rokossovsky cách nơi này mới ba mươi km, gọi hắn tới đây!” Lyudmila Vasilyevna Melekhovna tuy rằng chưa hoàn hồn nhưng vẫn tiến lên một bước: “Phụ thân!”

Cô cố gắng để cho giọng nói của mình trở nên trung tính một chút, giống như giọng nói của một nam thanh niên. Nicholas V ngừng cuồng loạn, nhìn về phía Lyudmila Vasilyevna Melekhovna: “Ivan! Con ở đây à. Chờ một chút, mặt của con làm sao vậy?”

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna nhíu mày. Nicholas V giơ tay lên, dùng ngón tay run rẩy chỉ vào gò má Lyudmila Vasilyevna Melekhovna.

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna lập tức đưa tay Sờ soạng một chút, kết quả lần này lại thành chuyện xấu, vốn chỉ là một vết thương nhỏ, chảy chút máu, vừa sờ lên gò má cô liền chảy ra một ngụm máu.

Nicholas V bị kinh hãi, lùi về sau một bước:

“Không! Ivan của ta sẽ không đổ máu! Con không phải Ivan, con là ai! Con là ai?” Lyudmila Vasilyevna Melekhovna cố gắng cứu vãn: “Phụ thân, người không biết con sao?” “Con lại giả trang Ivan! Người đâu! Bắt cô ta lại! Đây là gián điệp của Prosen đáng chết! Bọn họ bắt Ivan của ta đi rồi! Ta biết rồi, Ivan bị bắt đi, bọn họ dùng cái này để ép ta đầu hàng! Chỉ cần đầu hàng, Ivan sẽ trở về! A ha ha hai” Lyudmila Vasilyevna Melekhovna trợn mắt há hốc mồm nhìn Nicholas V đã hoàn toàn điên mất rồi.

Tuganev nhìn Belinsky một chút, sau đó đứng lên nhìn về phía ngoài cửa sổ vỡ vụn. Giọng Nicholas V rất lớn, thậm chí nhân viên cứu viện cũng nghe được.

Nhưng mà Tuganev hiển nhiên không phải đang nhìn những người bình thường đang sửng sốt này.

Hắn nhanh chóng nhìn thấy thứ mình muốn tìm.

Xe tải Gas chở một lượng lớn quân đội đội mũ xanh lam tiến vào cửa cung điện Cung Điện Mùa Hè.

Đó là sư đoàn bộ binh do Thẩm Phán Đình tạo thành, trang bị tốt hơn sư đoàn bộ binh bình thường.

Trong nháy mắt nhìn thấy những người mũ xanh lam, Tuganev liền thu hồi ánh mắt, chuyển hướng về phía Đại Mục thủ Belinsky.

Belinsky cũng đang nhìn hắn. Tuganev thở dài, cầm lấy cặp công văn của mình, lấy bao súng lục từ trong cặp công văn viết tuyệt mật ra.

Cặp tài liệu tuyệt mật đương nhiên sẽ không bị mở ra kiểm tra, ai có thể nghĩ tới trong tài liệu lại nhét một bao súng chứ.

Tuganev đeo khẩu súng lên cho mình, điều chỉnh vị trí súng, lại mở bao súng ra, kiểm tra một chút bảo hiểm cùng viên đạn có lên đạn hay không.

Lúc này bởi vì Nicholas V đứng ở giữa sân khấu, là nơi tất cả ánh đèn tụ tập, không có ai chú ý tới cử động của Tuganev.

Ngoại trừ tân Bộ trưởng Quốc phòng Boris nguyên soái.

Tuganev chuẩn bị sẵn súng, nhìn về phía Olga.

Lúc này Olglại hô to với Nicholas V: "Phụ thân! Người là hoàng đế! Không nên cuồng loạn như vậy! Bộ dạng người này sẽ làm dao động sức chống cự! Sẽ làm dao động căn cơ của ý chí chiến đấu!"

Nicholas V: "Ngươi là ai? Ngươi dựa vào cái gì mà nói với ta! Ta chỉ muốn đổi lại con trai ta!"

Olgg: "Anh trai đã chết! Anh ấy đã chết! Hiện tại anh ấy rất thất vọng về người! Nhất định anh ấy rất thất vọng!" "Không! Ivan của ta sẽ không thất vọng với ta!"

Olgtức giận, sải bước tiến lên, muốn động thủ cho phụ hoàng không chịu cố gắng một cái tát.

Tuganev nhìn đúng thời cơ đi ra ngoài ngăn cản Olga: "Hoàng thái nữ điện hạ, như vậy là vô dụng. Điện hạ, khi Ivan hoàng thái tử chưa tuẫn quốc, người vẫn luôn ở trong phòng làm việc của tôi để giết thời gian, chẳng phải tôi đã dạy người rồi sao? Vĩnh viễn phải nhìn rõ ràng thế cục xung quanh, phải áp dụng hành động có lợi nhất cũng dứt khoát nhất, hậu hoạn ít nhất."

Hắn kéo Olga sang bên cạnh một bước, như vậy trên đường đạn sẽ không có người khác.

Sau đó hắn nhỏ giọng nói: "Nhìn ngoài cửa sổ."

Olga nhìn ra ngoài cửa sổ. Thẩm Phán Đình đội mũ xanh lam đang giải tán đám người vây xem.

Trong nháy mắt này, Olga nghĩ tới Vương Trung.

Sau đó cô sờ lên hông mình, lại phát hiện chỉ sờ được thắt lưng cứng rắn.

Từ sau khi Vương Trung nổ súng bắn chết đại tướng Skorobo, ngoại trừ vệ binh hoàng cung ra, quân nhân tiến vào Cung Điện Mùa Hè cũng không thể mang súng. Tuganev: "Quan sát xung quanh, bệ hạ." Lúc này Olga mới phát hiện, Tuganev rõ ràng mang súng, hơn nữa bao súng còn mở. Cô không hỏi nhiều, trực tiếp rút súng ra.

Thật ra, kinh nghiệm bắn súng của Olga không đủ để cô nhận biết trong súng có đạn theo trọng lượng hay không. Nhưng cô tin chắc súng này chắc chắn có đạn, thậm chí còn lên đạn.

Cô kiểm tra bảo hiểm một chút, sau đó trước khi tất cả mọi người kịp phản ứng, cô nhắm ngay Sa Hoàng bệ hạ đang hô to "Ta muốn đầu hàng đổi lại con trai ta". Trong nháy mắt Nicholas V nhìn thấy súng, giống như đột nhiên tỉnh táo lại.

Hắn nhìn họng súng, lại nhìn khuôn mặt Olga, bỗng nhiên cười nói: "Chính là gian phòng này, Vương Trung đã đánh chết Skorobo. Ngươi quả nhiên là của hắn…"

Olga nổ súng.

Nhưng không đánh trúng, dù sao cô chỉ học bắn súng săn, thậm chí căn bản chưa từng dùng súng lục.

Đúng lúc này Belinsky tiến lên đoạt lấy khẩu súng của Lyudmila Vasilyevna Melekhovna: "Nếu người trở thành cầm thú giết người thân, chúng ta cũng sẽ đau đầu đấy."

Lúc này, một lượng lớn Thẩm Phán Đình xông vào phòng. Thậm chí có Thẩm Phán Đình từ cửa sổ bị pháo đánh nát bò vào.

Lập tức cả phòng đều là mũ xanh lam.

Belinsky kiểm tra tình trạng súng lục một chút, sau đó giơ súng nhắm chuẩn: "Nicholas Alexandrovich Antonov, ngươi phạm tội phản quốc, tử hình." Sau đó, Belinsky dứt khoát bắn một phát xuyên qua đầu Nicholas V.

Belinsky nhặt quyền trượng Sa Hoàng vừa bị ném xuống đất lúc pháo kích lên, xoay người giao cho Olga.

Olga hít sâu một hơi: "Phụ thân ta phản quốc đã chịu tội. Hiện tại bắt đầu, từ nay gọi ta Ekaterina TH."

Belinsky quỳ xuống hành lễ trước: "Chúa phù hộ người, Nữ Hoàng!"

Tukhachev nhìn Boris và Tuganev, cũng quỳ một gối xuống đất, hô to: "Nữ Hoàng vạn tuế"

Tất cả mọi người trên sân đều quỳ một gối xuống theo, hô to: "Nữ Hoàng vạn tuế"

Chỉ có Nicholas V nằm ở đó, hai mắt vô thần nhìn trần nhà.

Chương 422: Thành Tâm bắn

Chương 529: Mở Màn Phản Công

Chương 529: Mở Màn Phản Công

Người khơi mào mọi chuyện bên này, Đại tướng Erich von Manstein, đang mắng chửi âm lên: “Sao lại dừng bắn? Phá nát Cung điện Mùa Hè mới đúng!”

“Báo cáo tướng quân, hết đạn pháo rồi.”

Sư đoàn trưởng sư đoàn bộ binh tỏ vẻ bất lực: “Đây là số dự trữ cuối cùng của chúng ta.”

Manstein chửi thề một câu bằng tiếng Prosen, rồi chuyển chủ đề: “Ngày mai có thể tiến vào Yekaterinburg không?” Sư đoàn trưởng sư đoàn bộ binh: “Không thể, thưa tướng quân. Ngài cũng thấy đấy, phía trước chúng ta đến Yekaterinburg toàn là công sự phòng ngự, phía trên chỉ chít toàn quân Ant.”

“Nhưng ta thấy đó chỉ là dân quân! Trang bị vô cùng đơn giản!” Đại tướng Manstein nói.

Sư đoàn trưởng sư đoàn bộ binh: “Thưa đại tướng, theo cảm nhận của cá nhân tôi, dân quân chỉ thiếu kinh nghiệm chiến đấu và trang bị, ý chí chiến đấu lại rất ngoan cường. “Tất nhiên, nếu là trong tình huống bình thường, chúng ta có thể lấy một đánh mười với đám dân quân này. Nhưng hiện tại không phải tình huống bình thường, thưa tướng quân, chúng ta bây giờ chỉ có đạn dược cho vũ khí hạng nhẹ là đầy đủ, tất cả pháo binh, thậm chí cả đạn pháo 20mm cũng không đủ. “Hơn nữa, quân đội đang rất đói, đang cướp bóc - ý tôi là, đang

trưng dụng lương thực. Trừ phi nhận được tiếp tế, nếu không chúng ta không thể nào công phá Yekaterinburg.” Manstein thở dài: “Thôi được rồi, gửi điện báo về đại bản doanh, nói rằng chỉ cần chúng ta tăng thêm một sư đoàn dự bị nữa là có thể đánh vào Yekaterinburg rồi!” Nói xong, hắn xoay người, một lần nữa đối mặt với khung cảnh mùa đông của Yekaterinburg bên ngoài cửa sổ, trầm ngâm một lúc lâu rồi mới cầm lấy ống nhòm: “Để ta nhìn thành phố này lần cuối. Lần cuối cùng.”

Bộ Tư lệnh Cụm Tập đoàn quân Trung tâm Prosen, Thống chế Fedor von Bock và các sĩ quan dưới quyền đang nghiên cứu bản đồ.

Lúc này, cửa lớn của bộ tư lệnh bị đẩy ra, một tham mưu dẫn theo một hạ sĩ mang một chiếc radio đi vào.

Thống chế tò mò nhìn hai người: “Chuyện gì vậy?” Tham mưu: “Tôi nghĩ ngài nên nghe cái này.”

Nói xong, anh ta ra một cử chỉ, hạ sĩ liền đặt chiếc radio lên bàn, kết nối với nguồn điện của xe phát điện, sau đó bật công tắc.

Trong tiếng ồn ào của sóng điện, một giọng nói đang đọc bằng tiếng Ant.

Thống chế von Bock: “Dịch ra xem nào.”

Tham mưu dẫn người vào liên dịch: “Sáng nay, Sa hoàng bệ hạ do quá đau buồn vì Hoàng thái tử đã hy sinh nên đã băng hà.”

Lời dịch của tham mưu khiến các lão tướng quý tộc dòng dõi Junker có mặt hơi cau mày, bởi vì dù là hoàng đế của kẻ thù, nhưng cách dùng từ cũng không nên tùy tiện như vậy.

Nhưng không ai lên tiếng. Tham mưu tiếp tục dịch: “Xét thấy tình hình đặc biệt hiện nay, Hoàng thái nữ Olga

Nikolaevna Romanova sẽ kế vị ngai vàng, nghỉ thức được tổ chức đơn giản."

Các tướng lĩnh Prosen nhìn nhau.

Thống chế von Bock tháo chiếc kính một tròng của mình xuống: "Chẳng lẽ là… bị đánh chết? Nhanh chóng liên lạc với Tập đoàn quân Thiết giáp số 2, xác nhận xem họ có pháo kích Yekaterinburg không!"

Lúc này, Vương Trung đang cố gắng lên kế hoạch cho một cuộc phản công, vì vậy hắn tìm đến pháo thủ Aleksander: "Tình hình của Tiểu đoàn Thiết giáp thế nào?" Aleksander chỉ vào những chiếc xe tăng đang đỗ trong rừng: "Ngài tự xem ổi, chỉ có tám chiếc có thể xuất kích, số còn lại đều đang sửa, tuy rằng tình hình hiện tại của địch rất tệ, nhưng chỉ dựa vào tám chiếc xe tăng để phản công thì vẫn hơi khó khăn."

Vương Trung: "Anh nhìn ra ta muốn phản công rồi à?"

"Nếu không thì ngài hỏi còn bao nhiêu xe tăng để làm gì?" Vương Trung nhìn xung quanh, vừa lúc thấy Yevgeny đang nướng ống quấn chân của mình, liền đi tới hỏi: "Tình hình bộ binh thế nào rồi?" "Phòng thủ cũng đủ mệt rồi, chúng tôi có một chiến sĩ thích sưu tập băng tay của quân Prosen bị giết, của các đơn vị khác nhau. Anh ta đã sưu tập được 9 cái băng tay khác nhau rồi. Bây giờ chúng tôi ngồi đây là vì pháo binh địch hết hơi rồi."

Yevgeny dang hai tay ra.

Đại úy Andrei, người được cử làm tham mưu quân sự cho Yevgeny, lên tiếng: "Chúng tôi đều như vậy, nếu là đơn vị khác thì đã sụp đổ từ lâu rồi. Bọn Prosen đó chỉ còn một chút ý niệm mà tiến lên, cuồng tín đến đáng sợ." Vương Trung: "Bây giờ anh không thể rút quân phối hợp với xe tăng để phản công đúng không?"

Yevgeny chỉ về phía xa, nơi Trung đoàn 31, Tiểu đoàn 3 vừa mới thay phiên phòng thủ: "Ngài đi hỏi bọn họ xem, bọn họ mới chống đỡ hai đợt tấn công, chắc vẫn còn chút sức lực."

Vương Trung lắc đầu: "Không, các anh ở đây phòng thủ cho tốt, ta sẽ quay về bộ tư lệnh, xem có thể xin thêm quân từ cấp trên không."

Nói xong, hắn huýt sáo một tiếng, Bucephalus liền phi tới. Vương Trung nhảy lên lưng ngựa, bắt đầu phi nước đại. Nói thật, thời tiết này mà phi nước đại trên lưng ngựa thì lạnh khủng khiếp.

Cho dù đã bọc kín toàn thân, nhưng mặt vẫn phải lộ ra ngoài, lúc này Vương Trung cảm giác như mặt mình đang hứng chịu những lưỡi dao, liên tục bị hành hạ.

Cứ tiếp tục thế này thì da mặt mình sẽ lão hóa mất.

Chương 423: Cô Gái Thôn Quê Tới Rồi

Chương 530: Bổ Sung Quân

Chương 530: Bổ Sung Quân Đến sư bộ, Vương Trung cảm thấy bầu không khí có chút kỳ lạ.

Hắn giao dây cương cho người giữ ngựa, chui vào hầm sư bộ, liền thấy mọi người trong sư bộ đều rất nghiêm túc, vây quanh một chiếc radio, chiếc radio đang phát gì đó.

Vương Trung nói đùa: "Sao thế, Ant sắp tan rã rồi à? Nikolai V vì lý do tâm lý nên không làm Sa hoàng nữa?" Pavlov: "Gần như vậy." Vương Trung: "Xin lỗi, ta không có ý dọa các ngươi… Hửm? Có chuyện gì vậy?" Vasili: "Hoàng đế vì quá thương nhớ Thái tử nên đã băng hà."

Vương Trung cau mày: "Chuyện này… bị pháo kích chết, hay là bị bom nổ chết?" Hay là…

Lúc này, chuông điện thoại reo lên.

Pavlov theo phản xạ muốn bắt máy, nhưng ngay lập tức dừng lại, nhìn Vương Trung làm động tác "mời".

Vương Trung nhấc máy: "Tôi là Rokossovsky, xin nghe." "Alyoshal"

Đầu dây bên kia là Olga: "Anh nghe đài chưa?"

Vương Trung: "Đang nghe đây. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Bên kia truyền đến tiếng Olga hỏi người khác: "Đường dây này có bị lộ không?"

Rồi có một giọng nói đáp: “Không đâu, dọc đường đều là người của chúng ta.”

Olga: “Chuyện là thế này, cha tôi phát điên, la hét om sòm nói rằng chúng ta không thể đánh bại được nữa, muốn đầu hàng. Lúc đó Cung điện Mùa Hè vừa bị pháo kích, rất nhiều người đến cứu viện, ông ấy cứ thế la hét, mọi người đều nghe thấy.”

Sau đó, Olga nghe thấy có người bổ sung: “Ít nhất hai nghìn người nghe thấy, có thể năm nghìn người nghe thấy, cơ bản không thể giữ bí mật.”

Olga: “Cho nên chiến lược hiện tại là trước tiên công bố tin buồn, lát nữa tôi sẽ có một bài phát biểu để ổn định tinh thần quân đội. Hiện tại điều quan trọng nhất là, anh có thể thực hiện lời hứa phản công không?”

Vương Trung: “Cho tôi quân đội, bây giờ tôi có thể phản công ngay, thậm chí địch đã bắn hết cả đạn pháo, nếu bây giờ chúng ta phản công, có thể tiêu diệt toàn bộ quân địch ở Kalanskaya. Đợi đến khi nhiệt độ xuống âm 40 độ, tình hình của địch sẽ càng tồi tệ hơn.”

Olga thở phào nhẹ nhõm: “Anh có thể phản công sao? Tuyệt quá! Đợi chúng ta đánh bật quân địch khỏi cửa ngõ Yekaterinburg, đồng thời bắt được một lượng lớn tù binh, sau khi nâng cao tinh thần binh sĩ bằng cách phân phát ảnh chụp tù binh, chúng ta có thể chính thức công bố nguyên nhân cái chết của cha tôi.”

Vương Trung: “Giới quý tộc bên đó không phản đối sao?” “Đó chính là vấn đề, Yekaterinburg hiện tại đã thiết quân luật, đang truy lùng những kẻ chủ hòa khắp nơi. Tôi nhờ anh đấy, nhất định phải đánh đuổi quân địch khỏi cửa ngõ Yekaterinburg! Về chỉ tiết cụ thể, tôi sẽ để Thượng tướng Ivan Turgenev nói chuyện với anh.”

Bộ Tư lệnh Cụm Tập đoàn quân Trung tâm.

Thống chế von Bock phấn khởi nói: “Các vị! Thắng lợi đã ở trong tầm tay! Tuy rằng so với Chiến dịch Caroline khó khăn hơn một chút, nhưng cũng chỉ khó khăn hơn một chút thôi.

“Mà loại khó khăn này chủ yếu đến từ khoảng cách, thời tiết khắc nghiệt và giá rét. Quân Ant không đáng sợ.” “Hiện tại chúng ta chỉ cần tung ra lực lượng dự bị cuối cùng là có thể kết thúc chiến tranh!”

“Chúng ta có thể rút ba sư đoàn từ Tập đoàn quân số 9 của Walther Model giao cho Tập đoàn quân Thiết giáp số 2, vị trí cũng rất phù hợp.” Tham mưu trưởng cụm tập đoàn quân nói.

Thống chế von Bock gật đầu: “Cho dù Model không đồng ý, cũng phải rút ba sư đoàn này. Ba sư đoàn này khi nào có thể tham gia tấn công?” “Chiều ngày kia.” Tham mưu trưởng nói.

Von Bock gật đầu: “Tốt lắm, đây là đòn tấn công cuối cùng. Thắng bại của cuộc chiến phụ thuộc vào việc ai tung ra tiểu đoàn dự bị cuối cùng, chúng ta tung ra ba sư đoàn, quân Ant đang hỗn loạn chắc chắn không thể chống đỡ!”

Thượng tướng Turgenev: “Chúng tôi có hai tập đoàn quân được tổ chức lại từ tàn binh, về lực lượng thiết giáp, có Tập đoàn quân Xung kích số 1 vừa mới thành lập.

“Tất nhiên, về nguyên tắc thì không thể để một thiếu tướng chỉ huy nhiều quân như vậy, cho nên chúng tôi quyết định bổ nhiệm anh làm Tư lệnh lâm thời của Tập đoàn quân Xung kích số 1.” Vương Trung là thiếu tướng, bình thường chỉ huy sư đoàn, hoặc là làm tham mưu hoặc phó chỉ huy của quân đoàn, nhưng thêm chữ “lâm thời” thì cũng có thể chỉ huy quân đoàn.

Nhân tiện, hiện tại do sĩ quan cấp cao bị tổn thất nặng nề, tập đoàn quân mới thành lập không có cấp quân đoàn, bên dưới đều là sư đoàn.

Vương Trung, người sắp thăng trung tướng, mang danh hiệu lâm thời để chỉ huy cũng không có vấn đề gì. Nhưng mà, có một vấn đề. Vương Trung: "Tôi không có đủ bộ tham mưu, tôi chỉ huy một sư đoàn cũng đủ mệt rồi."

"Anh không muốn chỉ huy Tập đoàn quân Xung kích số 1 sao?"

Vương Trung: "Ý tôi là, không cần dùng nhiều quân như vậy, cho tôi một sư đoàn xe tăng, thêm một sư đoàn bộ binh là đủ rồi. Pháo binh thì dùng của chúng tôi ở đây. Chúng tôi đảm bảo sẽ đột phá phòng tuyến của địch, cắt đứt đường tiếp tế của quân địch ở Kalanskaya.

"Số quân còn lại có thể giao cho Kiriyenko, bộ tham mưu của ông ta đủ lớn, có thể chỉ huy được." Turgenev im lặng một giây: "Anh xuất sắc hơn tôi tưởng nhiều, vậy cứ làm theo lời anh. Vốn dĩ chúng tôi định trả lại Quân đoàn Ky binh đã được bổ sung đầy đủ cho ông ta. Sư đoàn xe tăng anh muốn sẽ được điều động đến, còn về sư đoàn bộ binh, hãy dùng Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ Hồng Kỳ số 1 của anh."

Chương 424: Tình Huống Bất Ngờ Xảy Ra

Chương 531: Hay làm mẹ tôi đi

Chương 531: Hay làm mẹ tôi đi

Vương Trung: “Chúng tôi đã tổn thất rất lớn trong cuộc chiến, hơn nữa sư đoàn của chúng tôi vốn chỉ có hai trung đoàn bộ binh.”

Turgenev: “Tối nay quân tiếp viện của sư đoàn anh sẽ đến, nhớ ra ga tàu đón. Chúc các anh phản công thuận lợi vào ngày mai. À đúng rồi, tôi đề nghị các anh hôm nay ăn thêm chút gì đó, ăn thịt bò hầm khoai tây chẳng hạn, như vậy buổi tối còn có thể chiêu đãi bạn cũ.”

Vương Trung hơi cau mày: “Bạn cũ?” Đầu dây bên kia đã cúp máy. Vương Trung đặt điện thoại xuống, nhìn mọi người trong hầm.

Vasili: “Bây giờ chúng tôi phải chào anh sao? Thưa điện hạ.” Vương Trung: “Không, đừng đùa nữa. Tối nay chúng ta sẽ được bổ sung quân, còn có một sư đoàn xe tăng nữa sẽ đến. Sư đoàn xe tăng chắc là kiểu sư đoàn chỉ có xe tăng mà không có gì khác. Ngày mai phản công.”

Nói xong, Vương Trung cau mày: “Sao gió to thế nhỉ? Gió gì vậy?”

Vasili: “Không phải lúc này gió to là bình thường sao? Dù sao cũng đã là ngày 16 rồi.”

Vừa dứt lời, một bông tuyết to bằng lông ngỗng bay vào hầm, xoay tròn rồi rơi xuống đất trước sự chứng kiến của mọi người.

Vương Trung quay đầu chạy ra khỏi hầm, ngẩng đầu nhìn những bông tuyết bay đầy trời.

Đại tướng Mùa Đông đã đến. Thượng tướng Turgenev nói rằng tối ngày 16 tháng 11 sẽ có quân tiếp viện cho Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1, vì vậy Vương Trung tranh thủ chợp mắt một giấc. Kết quả hắn ngủ được hai tiếng thì bị lạnh tỉnh dậy, vừa mở mắt ra đã thấy Nelly đang thêm than vào lò sưởi. Vương Trung vừa định lên tiếng thì hắt hơi liên tục. Nelly: "Anh thấy lạnh không phải do lò sưởi đâu, hầm này chỉ thiết kế để chống pháo, không tính đến chuyện giữ ấm. Tôi đến chỗ hậu cần xin một cái túi da để làm túi chườm nước nóng, nhưng vẫn chưa được cấp. Bọn họ không ngờ trời lại lạnh nhanh như vậy." Vương Trung vừa lấy giấy lau nước mũi, vừa nói: "Không có túi chườm nước nóng, cô có thể chui vào chăn sưởi ấm cho tôi mà!"

Tay Nelly đang thêm than thì dừng lại, nhìn Vương Trung với vẻ mặt "Anh này lại nói nhảm gì nữa đây".

Vương Trung bổ sung thêm một câu: "Lyudmila sẽ không để ý đâu, cô ấy còn cảm ơn cô vì đã không để tôi bị lạnh!" Nét mặt của Nelly hơi thay đổi, lần trước cô dùng vợt đập ruồi cũng có vẻ mặt như thế này. Vương Trung: "Sao cô lại nhìn tôi như vậy, tôi chỉ đang đưa ra một giải pháp thôi mà. Thôi, đưa quần áo cho tôi." Nelly đặt xô than và dụng cụ gắp than xuống, tháo găng tay dính đầy bụi than, ôm quần áo của Vương Trung đi tới.

Nàng duy trì tư thế đề phòng, giống như tùy thời chuẩn bị tung ra một cú đá hạ bộ. Vương Trung chỉ là nhờ nàng giúp

mặc quần áo tử tế, trong quá trình lại hắt xì vài cái. Nelly: "Anh không định chiếm tiện nghỉ của tôi sao?"

Vương Trung: "Tôi nên làm thế sao?"

"Không nên."

Nelly đáp, "Như vậy là tốt rồi, rất tốt."

Nói xong nàng lấy ra một bình nước: "Tuy không có túi chườm, nhưng tôi đã dùng bình nước đổ đầy nước nóng, tạm thời dùng đỡ nhé. Ấp sát vào người sẽ bị bỏng, nhưng đặt vào giữa áo khoác và áo ngoài thì vừa."

Vương Trung: " Nelly, hay là cô đến làm mẹ tôi đi… A nóng quá!" Nelly lúc này mới lấy bình nước ra khỏi tay Vương Trung:

"Tôi là em không với tới mặt anh được."

Chẳng lẽ anh còn muốn bị bỏng mặt?

Vương Trung hai tay ôm eo Nelly, nhấc bổng nàng lên, tư thế giống như khỉ đầu chó già nâng Simba vậy.

Vì Lyudmila mặc áo khoác ngoài bộ đồ hầu gái nên eo trông to gấp đôi.

Vương Trung: "Nào, giờ thì cô có thể làm bỏng tôi rồi đấy… Ui da nóng quá!"

Bị tấn công bất ngờ, Vương Trung buông tay, Nelly nhẹ nhàng đáp xuống đất, quả nhiên là một cô hầu gái hoàn hảo và nhanh nhẹn.

Vương Trung: "Cô làm vậy có hợp lệ không?"

Nelly: "Thực ra cũng không nóng lắm, anh xem tôi cầm trực tiếp bằng tay mà, nếu bỏng anh thì tôi đã không làm rồi."

"Không bị bỏng là hợp lệ à?" "Giáo dục chủ nhân nhỏ tuổi không hiểu chuyện cũng là trách nhiệm của người hầu, hơn

nữa bây giờ anh cũng không phải chủ nhân của tôi, tôi là thường dân được Lục quân Ant thuê, không cần thiết phải tiếp tục giữ những lễ nghi chủ tớ đó nữa.” Vương Trung: “Vậy à, vậy tôi không cần cô nữa, tôi muốn đổi một lính cần vụ không dùng bình nước nóng làm bỏng tôi!”

Nelly vừa nói xong liền mím môi nhìn Vương Trung. Vương Trung thấy chiêu này hiệu quả, lập tức đắc ý nhìn Nelly:

“Sao thế, không nói nữa à? Vừa nãy còn dạy dỗ tôi, cứ như cô ghê gớm lắm, hóa ra cũng chỉ là fan cuồng của tôi thôi, bại lộ nhé!”

Nelly xách thùng than, xoay người rời khỏi hầm.

“Chờ chút, đưa túi chườm nóng cho tôi đã! Đừng đi mà, tôi nói đùa đấy! Tôi không đổi đâu, không đổi! Nelly! Mẹ ơi!”

Chương 425: Không Đoàn Kết Mấy

Chương 532: Bạn Cũ

Chương 532: Bạn Cũ

Năm phút sau, tại ga tàu, Pavlov nhìn thấy Vương Trung, liền nghỉ hoặc hỏi: “Sao cậu lạnh run như cà tím bị sương giá thế?”

Vương Trung ngẩng đầu nhìn tuyết rơi đầy trời: “Chuyện này rất kỳ lạ sao? Tuy tôi không biết cà tím bị sương giá trông như thế nào, nhưng tôi đoán người bị gió tuyết đánh cho te tua hẳn là nên như tôi chứ?”

Sau đó hắn nhìn Pavlov và Popov đang đứng thẳng người.

“Hai người là người Ant, không tính!” Hắn nói.

Pavlov và Popov nhìn nhau: “Hình như hắn ta bị lạnh đến ngớ ngẩn rồi?”

Popov: “Nhưng nhìn tỉnh thần vẫn ổn đấy.”

Vương Trung đi đến sân ga, đứng cùng hai người bọn họ: “Ừ, vẫn ổn.”

“Đứng thẳng người lên, cậu đứng như vậy sẽ khiến quần áo có chỗ không áp sát vào người, gió sẽ lùa vào đấy.” Popov nói.

Vương Trung: “Sao cậu không nói sớm.” Hắn đứng thẳng người, không biết có phải ảo giác hay không, hình như đúng là ấm hơn một chút.

Lúc này Nelly lại xuất hiện, tay cầm một chiếc túi vải bố nhỏ.

Nelly: “Tôi đã bọc một lớp vải bố dày bên ngoài bình sắt, nhét thêm một ít bông vào, hẳn là sẽ tốt hơn nhiều. Nước nóng bên trong cũng vừa mới đun sôi xong.”

Vương Trung nhận lấy chiếc túi, quả nhiên dù cách một lớp bông dày vẫn cảm nhận được hơi ấm từ chiếc bình.

Nelly: “Sợi dây kia có thể buộc vào cúc áo khoác, như vậy là có thể treo trong áo rồi.” Vương Trung vô cùng cảm động, vội vàng làm theo hướng dẫn của Nelly, nhét chiếc túi chườm nóng thô sơ vào trong áo khoác.

Lần này thì thật sự ấm áp rồi. Pavlov: “Sao tôi có cảm giác giống như mẹ đang chăm sóc đứa con trai không có khả năng tự chăm sóc bản thân vậy?”

Popov cười ha hả. Lúc này, công nhân gác ghi đã kiểm tra xong đường ray, bắt đầu cầm đèn xanh ra hiệu cho tàu.

Nhưng mọi người trên sân ga đầy tuyết đều không nhìn thấy tàu.

Tâm nhìn bao quát của Vương Trung là 2 km, lúc này hắn có thể nhìn thấy tàu, nhưng tuyết lớn thậm chí còn ảnh hưởng đến tầm nhìn của hắn, con tàu trong gió tuyết chỉ có đèn pha là tương đối rõ ràng. Ngay sau đó, một tiếng còi tàu xuyên qua gió tuyết, vọng vào tai tất cả mọi người. Đèn pha của tàu cũng lọt vào tầm mắt, trong điều kiện thời tiết này không có máy bay nào có thể xuất kích để trinh sát trên không, vì vậy tàu cũng không tắt đèn.

Con tàu lại hú còi một lần nữa, rồi từ từ lăn bánh vào ga.

Đằng sau đầu máy và toa chở than là hàng loạt toa chở hàng kín, chuyến tàu này thậm chí còn không được trang bị pháo phòng không, tất cả đều được dùng để chở quân.

Cửa toa đầu tiên được mở ra từ, những người lính bổ sung mặc áo khoác quân đội, đội mũ da, chen chúc ở cửa ra vào.

Xe còn chưa dừng hẳn, một người đàn ông lực lưỡng đã nhảy xuống sân ga, cười lớn với Vương Trung: "Ô hố hố hố hố!"

Vương Trung thầm nghĩ, anh định làm gì, anh định hát à? Trong Kinh kịch, mặt hoa nào cười như vậy cũng phải hát đấy.

Người đàn ông khập khiễng đi về phía Vương Trung, vừa đi vừa nói: "Tướng quân! Tôi lại đến tìm ngài rồi!" Vương Trung nheo mắt, nhìn một lúc lâu mới nhận ra đó là Yegoroy, lúc quân đoàn của Orachi đột phá, hắn bị trúng đạn ở chân nên đã quay về điều trị.

Mới ba tháng mà chân đã lành rồi sao?

Vương Trung tiến lên bắt tay Yegorov:

"Chào anh, bạn hiền, thảo nào thượng tướng Turgunov lại đề nghị tối nay tôi làm món thịt bò hầm khoai tây! Hóa ra là để chào đón người bạn cũ này!"

Vương Trung bắt tay xong, nhường chỗ cho Pavlov. Pavlov ôm Yegorov:

"Anh bạn, sao lại về nhanh vậy? Không phải anh nói là phải nửa năm mới về sao?" Yegorov: "Là nửa năm, anh xem chân tôi bây giờ vẫn còn khập khiêng này, nhưng tôi không chịu được nữa, nghe nói chiến tranh sắp kết thúc rồi, cuộc phản công này sẽ đẩy lùi quân địch về quê nhài"

Vương Trung nhíu mày: "Ai nói thế?"

"Ai cũng nói vậy, những người bị thương mới đến đầu nói hỏa lực của quân Prosen đã yếu đi rõ rệt, cuộc phản công này chắc chắn sẽ thắng lợi."

Không đợi Vương Trung trả lời, Popov chen vào ôm Yegoroy, rồi mới nói: “Hiện tại, tư tưởng chủ quan, cho rằng sẽ giành chiến thắng nhanh chóng đang rất phổ biến trong quân đội, chúng ta ở đây cũng có ý coi thường quân Prosen.”

Vương Trung nghiêm mặt nói: “Thế này không ổn.” Yegorov vẻ mặt nghỉ hoặc: “Chẳng lẽ chúng ta không định phản công sao?” Vương Trung: “Phản công là điều chắc chắn, nhưng chiến tranh sẽ không kết thúc nhanh như vậy đâu. Prosen vẫn còn tiềm lực chiến tranh rất lớn. Bọn chúng thậm chí còn chưa tổng động viên. Chúng ta phải chuẩn bị tinh thần cho một cuộc chiến đấu gian khổ kéo dài nhiều năm.” Yegorov sững người một lúc, rồi lập tức nói: “Tướng quân, quả nhiên ngài có những hiểu biết riêng của mình về tình hình chiến sự, tôi tin tưởng ngài. Nhưng những người khác đều cho rằng kẻ thù sắp tiêu đời rồi, gần như tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, e rằng ngài cũng không thể thay đổi quan điểm của họ.”

Vương Trung gật đầu: “Ừm, dù sao thì anh cũng đã trở lại, chúng ta sắp phản công, anh sẽ chỉ huy lực lượng bộ binh tiếp viện.”

Yegorov: “Được! Xem ra tôi đã chọn đúng bác sĩ để “tán tỉnh” rồi!”

Vương Trung do dự một chút, hỏi: ““Tán tỉnh” bác sĩ?” “Đúng vậy, tôi đã “tán tỉnh” bác sĩ, để cô ấy đồng ý với yêu cầu của tôi, nếu không thì làm sao tôi có thể có giấy chứng nhận xuất viện? Chân tôi vừa mới đi lại anh không thấy sao? Trước khi lên tàu ở bệnh viện tôi phải nghiến răng mà đi đấy.”

Chương 426: Đêm Xuống Nghỉ Ngơi

Chương 533: Hỏng Nhiệt Kế

Chương 533: Hỏng Nhiệt Kế Vương Trung: "Anh làm vậy không tốt, lỡ như bị què vĩnh viễn thì sao?"

"Không sao! Bác sĩ Katya nói, cùng lắm là sau này khi thời tiết thay đổi sẽ bị đau, nhưng không ảnh hưởng đến việc đi lại, anh xem bây giờ tôi chỉ cần nghiến răng chịu đau là có thể đi bình thường, thậm chí còn có thể đi diễu binh." Vương Trung đang định nhận xét vài câu thì Yegorov nói: "À đúng rồi, tôi còn xin bác sĩ Katya đến cho anh nữa, là bác sĩ phẫu thuật, tay nghề rất giỏi." Lúc này Vương Trung mới nhận ra một phụ nữ Ant lực lưỡng đang đứng cách đó không xa.

Đúng vậy, chính là kiểu phụ nữ Ant có thể vật lộn với gấu. Không thể nói là xấu, nhưng đúng là có thể vật lộn với gấu.

Vương Trung buông tay Yegorov ra, nắm lấy tay cô ấy: "Chào mừng cô, bác sĩ Katya. Sau này, những người lính của tôi sẽ nhờ cả vào cô."

Lúc này, Vương Trung đột nhiên nhớ ra một chuyện, hắn quay người kéo Yegorov sang một bên, nhỏ giọng nói: "Mẹ kiếp, không phải anh đã có vợ rồi sao?"

Yegorov: "Bị quân Prosen giết rồi."

Vương Trung nghẹn họng. Yegorov: "Anh biết tại sao tôi lại vội vàng quay lại chưa? Nhân tiện, chồng của Katya cũng đã hy sinh, cha cô ấy thì chết trong một cuộc không kích.

Chúng tôi với Prosen có một chút… ân oán cần phải giải quyết.”

Khi Yegorov nói những lời này, đôi mắt hắn nhìn chằm chằm vào Vương Trung. Mặc dù lúc này ánh sáng không tốt, nhưng Vương Trung vẫn có thể nhìn thấy tia máu trong mắt hắn.

Vương Trung: “Tôi biết rồi, ở đây, anh sẽ được đánh bọn chúng tơi bời.”

Lúc này, một thiếu tá chạy đến chào Vương Trung: “Lực lượng bổ sung cho Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1 đã tập hợp xong, xin chỉ thị.” Yegorov chỉ vào thiếu tá và những người lính xếp hàng ngay ngắn phía sau: “Đây đều là những cựu binh dày dạn kinh nghiệm chiến trường, khi nghe nói sẽ được bổ sung vào quân của anh, ai cũng tranh nhau muốn đến, chúng tôi phải chọn lọc kỹ càng, những người tham gia các trận đánh không mấy khốc liệt đều bị tôi loại bỏ, những người này đều là những người trở về từ địa ngục, giống như anh vậy, tướng quân.”

Vương Trung gật đầu, nhảy lên chiếc ghế dài trên sân ga, nói với mọi người: “Các đồng chí! Tôi cũng giống như các đồng chí, trở về từ địa ngục! Các đồng chí sẽ được bổ sung vào các đơn vị khác nhau vào tối nay, hãy ăn uống no say, ngày mai chúng ta sẽ cho quân Prosen nếm mùi vị của địa ngục!” Tất cả mọi người đồng thanh hô vang: “Ura!”

Ngày 17 tháng 11, 0 giờ 30 phút, hầm chỉ huy của Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1, Lá cờ đỏ.

Vương Trung cũng đã đến hầm chỉ huy từ sớm.

Ban đầu trong hầm chỉ có hai gã to con, bây giờ thêm Yegorov nữa, ba gã to con ngồi uống trà bên cạnh đống lửa, cảnh tượng này trông khá buồn cười.

Vasili và các tham mưu khác đều bị đẩy sang một bên, mặc dù họ cũng mặc áo dày cộm, nhưng trông vẫn khá gầy.

Vương Trung: "Khi nào bão tuyết sẽ ngừng?"

Tấn công trong bão tuyết sẽ gặp rất nhiều vấn đề, chủ yếu là tầm nhìn quá kém, cộng với khả năng liên lạc kém cỏi của quân Ant, rất dễ xảy ra tình trạng bắn nhầm lẫn vào quân mình.

Pavlov: "Dự báo thời tiết nói hôm nay sẽ ngừng, cùng lắm là chiều nay tấn công." Vương Trung: "Bây giờ cũng không thể tấn công, sư đoàn thiết giáp của chúng ta đã đến chưa?"

"Đường sắt bị chôn vùi rồi, tuyết ngừng còn phải dọn dẹp tuyết nữa. Hửm?" Pavlov ngẩng đầu lên.

Hai người kia cũng quay đầu nhìn về phía cửa sổ quan sát. Gió đã yếu dần.

Dựa vào kiến thức khí tượng học ít ỏi của mình, Vương Trung phán đoán rằng đây là dấu hiệu cho thấy luồng không khí lạnh từ phía Nam đang di chuyển xuống.

Hắn đi đến cửa sổ quan sát, nhìn ra ngoài, tuyết lớn như lông ngỗng đã ngừng rơi, nhưng trên bầu trời vẫn còn những bông tuyết nhỏ đang bay.

Vương Trung: "Nhanh lên, gọi điện thoại, tìm cách dọn dẹp đường ray, để sư đoàn thiết giáp tiến lên!"

Yegorov: "Lúc chúng tôi đi tàu đến đây mọi thứ vẫn bình thường, kết quả là trên đường về tàu bị mắc kẹt. Thời tiết này thật là…"

Pavlov vừa nhấc điện thoại lên, vừa nói: "Mẹ Ant vốn thất thường mà, quen rồi."

Ngày 17 tháng 11, 5 giờ sáng, sở chỉ huy Tập đoàn quân Thiết giáp số 2 của quân Prosen.

Đại tướng Von Manstein bước ra khỏi nhà gỗ - nhà gỗ này được sửa chữa gấp rút vào ngày hôm qua, nếu không thì ở trong lầu trong thời tiết này sẽ rất tệ.

Đặc biệt là trong tình huống quân Prosen đang thiếu hụt nhiên liệu sưởi ấm nghiêm trọng.

Để sưởi ấm, rừng cây xung quanh sở chỉ huy gần như đã bị chặt hết để đốt.

Vị đại tướng nhìn đoàn xe tiếp tế bị tắc nghẽn trên đường không xa sở chỉ huy, lớn tiếng chất vấn: "Tại sao không di chuyển? Quân của Kalanskaya cần tiếp tết" Ngay lập tức, một thượng úy đeo băng tay hậu cần chạy đến chào, rồi báo cáo: "Hôm qua gió tuyết quá lớn, đoàn xe buộc phải dừng lại, hôm nay tất cả các xe đều không thể khởi động được, một số xe thậm chí còn không thể quay tay quay, mọi thứ bên trong đều bị đóng băng." Đại tướng Manstein mắng: "Không biết đốt lửa để làm tan băng à? Dùng gỗ mà đốt!" "Vâng!" Sau khi thượng úy rời đi, đại tướng Manstein ngẩng đầu nhìn trời, hỏi sĩ quan phụ tá: "Bây giờ bao nhiêu độ rồi?" Sĩ quan phụ tá: "Nhiệt kế của chúng tôi đã hỏng rồi."

"Cái gì?

"Hỏng rồi, nhiệt độ đã thấp hơn điểm nóng chảy của thủy ngân, thủy ngân đông đặc lại rồi."

Đại tướng Guderian trầm mặc, hơi thở của hắn ngưng kết thành băng trên râu.

Sĩ quan phụ tá an ủi: "Chúng tôi đã kiểm tra dữ liệu khí hậu những năm trước của Ant, đối với Ant mà nói, đây cũng là một mức nhiệt độ thấp đáng kinh ngạc. Ở nhiệt độ này, không ai còn ý chí chiến đấu nữa."

Chương 427: Nối Máy Cho Phu Nhân

Chương 534: Quân Số Được Bổ Sung

Chương 534: Quân Số Được Bổ Sung

“Chúng ta hành quân đường Sá xa xôi, mọi người hãy nhìn về phía trước, cờ xí đội ngũ đón gió tung bay, các chỉ huy đang ở tiền tuyến!”

Cùng với tiếng hát của bài Khởi hành, các công nhân đường sắt liều mạng vận hành máy móc của xe ủi tuyết đường sắt, xe cút kít chạy dọc theo đường ray, lưỡi ủi lắp đặt phía trước đẩy toàn bộ tuyết trên đường ray sang bên trái.

Phía sau xe cút kít có một nhóm lính Vệ giáo đi theo, phụ trách dùng chổi quét sạch số tuyết còn sót lại sang hai bên.

Phía sau nữa là đoàn tàu đang di chuyển với tốc độ đi bộ của con người.

Khi vào ga, đoàn tàu còn kéo còi, như thể thông báo với tất cả mọi người về sự xuất hiện của lực lượng tăng thiết giáp. Vương Trung đứng trên sân ga nhìn đoàn tàu tiến vào ga, khi đầu tàu đi qua trước mặt, hắn lớn tiếng hỏi người lái tàu:

“Những toa tàu chở quân bị kẹt trên đường về trước đó đâu rồi?” Tài xế: “Đã cho dừng ở đường ray phụ để nhường đường rồi. Tướng quân, tôi đã đưa xe tăng đến cho ngài rồi đấy!” Đầu tàu đi qua, trên những toa tàu chở than, các chiến sĩ cảnh vệ đứng trên đống than chào Vương Trung.

Vương Trung giơ tay chào lại, sau đó đưa mắt nhìn về phía những chiếc xe tăng trên toa tàu.

Sau đó hắn phát hiện ra đó chỉ là những chiếc T-34 thông thường, không có trưởng xe và radio.

Một sĩ quan đeo quân hàm Thiếu tướng trên cổ áo nhảy xuống khỏi tàu, loạng choạng vài bước trên sân ga mới đứng vững, chào Vương Trung: "Thưa tướng quân! Sư đoàn trưởng Sư đoàn xe tăng số 77, Ardalion Mikhailovich xin báo cáo!"

Vương Trung: "Các anh có bao nhiêu xe tăng?"

"40 toa tàu, 80 chiếc! Phía sau còn một đoàn tàu nữa, cũng là 80 chiếc, toàn bộ tài sản của sư đoàn chúng tôi chỉ có vậy thôi."

Vương Trung: "Vậy các anh có bao nhiêu bộ binh, pháo binh và súng máy?" Mikhailovich dang hai tay ra: "Không có, ngoài xe tăng ra chúng tôi chẳng có gì cả, ngay cả đội hậu cần sư đoàn cũng phải dựa vào các ngài nữa!"

Vương Trung: "Bảo đám lính của anh dỡ xe xuống, sau đó đến trạm quân nhu lấy thêm hai thùng dầu dự trữ ở phía sau xe tăng, chúng ta sẽ phải hành quân một quãng đường rất xa đấy!"

Vương Trung vừa dứt lời, hai công nhân đường sắt chui ra từ nhà ga gỗ, một người cầm điện thoại, một người kéo dây. Hai người đi đến trước mặt Vương Trung, người cầm điện thoại nói với Vương Trung: "Tướng quân, điện thoại từ Sở chỉ huy gọi đến."

Vương Trung nhận ống nghe: "Tôi là Rokossovsky." "Rokossovsky, tôi là Kirienko đây, anh đoán xem sao? Quân đoàn ky binh của tôi đã được bổ sung quân số và sẵn sàng chiến đấu rồi, khi anh tấn công, tôi sẽ cho họ xuất kích yểm hộ cho anh!

“Trên tuyết, họ chạy còn nhanh hơn cả xe tăng của anh nữa! Không tin chúng ta thử xem!” Vương Trung cười: “Kirienko, anh không được rời khỏi Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân, anh còn phải chỉ huy các đơn vị tiếp viện nữa.”

Kirienko bỗng chốc mất hết hứng thú: “Anh chàng này, tự mình xông pha lung tung, lại không cho chúng tôi tham chiến, tôi thấy anh mau chóng lên làm Tư lệnh Phương diện quân đi, như vậy anh sẽ chỉ có thể ngồi chơi xơi nước ở Bộ Tư lệnh phía sau thôi!”

Vương Trung cười ha hả: “Cho dù tôi có làm Tư lệnh Phương diện quân, thì vẫn sẽ đích thân ra tiền tuyến khi cần thiết!”

Dù sao cũng phải tận dụng lợi thế chứ, biết đâu còn đích thân lên không trinh sát nữa. Kirienko: “Vậy thì giao cho anh đấy. Hẹn gặp lại ở Prosenia!”

“Ừ. Hẹn gặp lại ở Prosenia.” Sau khi cúp điện thoại, Vương Trung nhìn lại đường ray, thấy lính xe tăng đang lắp đặt các tấm thép phụ trợ để chuẩn bị dỡ xe.

Vương Trung chợt nhớ ra điều gì đó liên hỏi Sử đoàn trưởng Mikhailovich: “Sao toàn là T-34 tháp pháo hai người thế này? Sư đoàn của anh không có T-34/76 sao?” Mikhailovich cười khổ: “T-34/76 rất được ưa chuộng, nhiều đơn vị không phải vì dùng xe tăng rồi mới biết nó tốt, mà là vì thấy ngài dùng nên chắc chắn là tốt, lại có người cho rằng đây là sản phẩm của kế hoạch sản xuất đặc biệt của Hoàng gia, chất lượng chắc chắn sẽ tốt hơn T-34 thông thường.”

Vương Trung: “Chất lượng của T-34 thông thường không tốt sao?”

Mikhailovich: “Không có vấn đề gì lớn, chỉ là có một đống vấn đề nhỏ. Số T-34 này của chúng tôi đều là mới xuất xưởng,

nếu bắn ở khoảng cách hơn 500 mét thì đừng mong trúng đích, bởi vì pháo thủ chưa quen với tính nết của khẩu pháo này - dù sao thì đạn pháo cũng không thể nào rơi gần khu vực tâm ngắm được."

Chất lượng kém đến mức này Sao…

Vương Trung: "Vấn đề này tôi sẽ phản ánh với nhà máy sản xuất, nhưng bây giờ không kịp sửa chữa nữa rồi, cứ dùng tạm vậy, tôi sẽ cố gắng đảm bảo khai hỏa trong phạm vi 500 mét." "Vậy thì làm phiền ngài rồi."

Chương 428: Ngửi thấy mùi đồng loại

Chương 535: Xuất Phát

Chương 535: Xuất Phát 13h00 ngày 17 tháng 11, trong hầm ngầm của Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1. Pavlov nhìn đồng hồ: "Đã đến lúc rồi."

Hắn cầm lấy ống nghe: "Kết nối với trận địa pháo binh, khai hỏa."

Khi Pavlov đặt điện thoại xuống, Popov nói: "Cuối cùng cũng đến lúc phản công rồi. Thực ra, tôi đã nghĩ đến việc quân địch sẽ tràn đến gần hầm ngầm của Bộ chỉ huy Sư đoàn, khi đó tôi sẽ phải đích thân ra ngoài chỉ huy bộ đội đánh trả." Nói rồi Popov vỗ vào khẩu súng lục bên hông: "Khẩu súng này chính là để dành cho thời khắc đó. Kết quả là quân địch vừa tấn công vào trận địa của chúng ta đã thay đổi mục tiêu, căn bản không dám tấn công vào trận địa của chúng ta. Lúc đó tôi thực sự cảm thấy, bọn chúng cũng chỉ là những người bình thường, có thể bị đánh bại." Pavlov: "Chẳng phải chúng ta đã biết từ lâu rằng quân địch cũng chỉ là người thường hay sao? Bị giết thì sẽ chết, bị pháo kích thì sẽ la hét om sòm." Nói rồi Pavlov ngẩng đầu, nhìn về phía nơi không ngừng vang lên tiếng pháo. "Bây giờ quân địch đang la hét om sòm đấy."

Vương Trung ngồi ở vị trí quen thuộc của mình trên xe tăng số 422, thấy Yegorov đang cưỡi ngựa dọc theo chiến tuyến kiểm tra đội hình xuất phát, liền hét lên: "Yegorov, anh sắp đè bẹp con ngựa rồi đấy!"

“Nói bậy!” Yegorov mắng:

“Tôi nào có to con đến vậy? Con ngựa này là ngựa thuần chủng, nặng tới nửa tấn đấy! Tôi với nó so thì chẳng là gì cả!”

Lúc này, đội hình tấn công của lực lượng xe tăng đã hoàn toàn triển khai, xe tăng số 422 của Vương Trung vẫn dẫn đầu, lý do cũng là vì hắn muốn phát hiện vị trí của pháo 88mm trước tiên. Vương Trung đoán rằng pháo 88mm của địch vẫn còn đạn, vì vậy lần này hắn mang theo rất nhiều đạn khói, dự định vừa phát hiện ra pháo 88mm sẽ lập tức dùng đạn khói che phủ, không định đấu pháo với chúng nữa, chỉ cần che khuất hỏa lực của chúng trước là được.

Hiện tại Hợp Chúng Quốc vẫn chưa thông qua Đạo luật Cho vay-Cho thuê, chưa viện trợ cho Ant, nếu không Vương Trung nhất định sẽ mang theo một nửa số đạn phốt pho trắng, chỉ cần một phát bắn là có thể thiêu sống chúng, sau đó cướp lấy khẩu pháo.

Khẩu pháo 88mm lần trước tuy bề ngoài vẫn bình thường, nhưng thực chất đã bị hỏng, vì vậy chỉ có thể đưa về nhà máy phía sau để nghiên cứu.

Nếu có đạn phốt pho trắng thì nhất định phải cướp một khẩu về dùng.

Khi Vương Trung chơi Company of Heroes 2, mỗi khi dùng quân Đức ở Mặt trận phía Đông, hắn rất thích chọn vị tướng có pháo 88mm để đánh trận địa với quân địch.

Hình như trong những trò chơi này, người ta đều thích thiết kế tiếng pháo 88mm rất vang dội, tạo cảm giác áp bức cực mạnh. Khi chơi quân Đồng minh, mỗi khi nghe thấy tiếng pháo 88mm là tim hắn lại đập chậm nửa nhịp. Điều này khiến Vương Trung luôn muốn bắt được một đại đội pháo 88mm -

không, tốt nhất là cả một tiểu đoàn! Cuộc tấn công này biết đâu sẽ có cơ hội!

Vương Trung đang mơ mộng hão huyền thì Yegorov cưỡi con ngựa nặng nửa tấn của mình chạy đến: "Đội hình Xung kích đã sẵn sàng! Tôi thấy pháo binh cũng chuẩn bị xong rồi, có thể xuất phát được rồi!"

Nói xong, Yegorov ngồi trên lưng ngựa chào Vương Trung. Vương Trung chào lại.

Lúc này, một người lính mặc áo choàng trắng, đi giày trượt tuyết từ xa chạy đến, phanh gấp trước xe tăng số 422, tung lên một đám tuyết trắng xóa.

Người lính chào: "Thưa tướng quân, đội trinh sát trượt tuyết báo cáo, phía trước không có mìn, đường thông suốt!" Nghe thấy báo cáo, Yegorov cười nói: "Thời tiết này làm sao mà chôn mìn được chứ, trừ phi chôn trong tuyết, chứ không phải trong đất, pháo kích một cái là văng lên, rồi nổ tung." Vương Trung chào đội trinh sát trượt tuyết: "Cảm ơn các anh. Mời các anh tiếp tục dẫn đường cho lực lượng xe tăng."

Hắn dừng lại một chút, rồi nói thêm: "Hẹn gặp lại ở Prosenia."

Câu nói này giống như một câu thần chú, khiến tỉnh thần chiến đấu của người lính sục sôi hẳn lên. Sau khi chào lại, hai người lính trượt tuyết quay trở lại theo đường cũ. Vương Trung ngồi thẳng dậy, giơ cao tay phải, đồng thời ngẩng đầu nhìn lá cờ đỏ trên ăng-ten.

Hộp đất quê hương bên hông hắn như đang nóng lên.

Hắn hắng giọng, hô to: "Sư đoàn xe tăng, tiến lên!"

Hắn nghe thấy tiếng "rầm" quen thuộc, đúng là vậy, sao đã được sửa chữa ở nhà máy một lần rồi mà cái tật phải dùng cờ

lê gõ vào cần điều khiển vẫn chưa hết! Sửa chữa cái gì ở nhà máy vậy!

Hai ống xả phía sau xe tăng số 422 phun ra khói đen, lao về phía trước một bước, sau đó mới tăng tốc một cách ổn định. Sư đoàn xe tăng số 77 mới được điều động đến căn bản chưa từng phối hợp huấn luyện với Vương Trung, nhưng họ vẫn có thể duy trì một đội hình khá chỉnh tề phía sau 8 chiếc T-34/76 của Vương Trung.

Đội hình phản công của bộ binh di chuyển ngay phía sau lực lượng xe tăng, Yegorov cưỡi ngựa dẫn đầu - tên này đúng là không sợ trúng đạn! Nhưng Vương Trung nghĩ lại, bản thân mình cũng không có tư cách nói người khác, xe tăng số 422 của hắn treo cờ đỏ dẫn đầu, tất cả hỏa lực chống tăng của quân địch chắc chắn sẽ nhắm vào số 422.

Chương 429: Khai rồi

Chương 536: Ky binh tới rồi

Chương 536: Ky binh tới rồi Lúc này, Vương Trung đã có thể nhìn thấy trận địa của quân địch.

Mặt đất lúc này quá cứng, quân địch căn bản không có công sự phòng ngự nào ra hồn, vì vậy thương vong rất nặng nề.

Tuy nhiên, những tên còn sống sót vẫn cố gắng chui vào công sự.

Đáng tiếc là Lữ đoàn pháo phản lực Cận vệ đã rút lui rồi, nếu không Vương Trung sẽ cho chúng nếm thêm một trận pháo kích nữa. Đột nhiên, Vương Trung nhìn thấy xạ thủ súng máy của quân địch đang cố gắng kéo khóa nòng súng máy.

Tốt lắm, đám này không có kinh nghiệm đối phó với mùa đông khắc nghiệt, không biết sưởi ấm cho súng máy, súng máy bị đông cứng rồi!

Thế này thì cần gì pháo kích nữa!

Vương Trung lập tức nghĩ ra cách, quay đầu lại hét lên với Yegorov: “Yegorov, hát!” Yegorov: “Hát bài gì? Tôi còn một quả lựu đạn cuối cùng?” Cút đi, bài hát của tôi không phải tên như vậy, mà là Lòng Dũng Cảm Cuối Cùng được không!

Vương Trung: “Bài đó không được, quá bi tráng! Bài Thánh Chiến cũng không được, quá giống thánh ca rồi! Vậy hát bài Katyusha đi!”

“Anh chắc chắn muốn hát bài này chứ?”

“Tôi chắc chắn!”

Ca ngợi tình yêu trên chiến trường, cười nhạo cái chết, không có gì phù hợp hơn thế này nữa. Đội hình bộ binh bắt đầu hát: “Tôi nhớ về một thị trấn nhỏ ven đô,

Nơi hoang vắng, tĩnh lặng, buồn tênh.

Trong thị trấn có những con đường rợp bóng cây, khu chợ và nhà thờ,

Cùng màn sương mờ ảo lãng đãng. V I P T R U Y E N F U L L - K h o t r u y ệ n d i ch m i ễ n p h í

Tôi thấy…

“Hình bóng thân yêu và quen thuộc,

Chiếc mũ nồi màu xanh lam, Chiếc áo khoác màu xanh lam;

Váy áo sẫm màu, dáng hình thiếu nữ,

Tình yêu thoáng qua của tôi!” Xạ thủ súng máy John của quân Prosen đang cố gắng hết sức để kéo khóa nòng súng.

Tiếng gầm rú của xe tăng địch vang vọng khắp cánh đồng tuyết.

Lúc này, hắn nghe thấy tiếng hát vọng lại từ phía xa, ban đầu bài hát này giống như làn gió nhẹ, như lời thủ thỉ dịu dàng của người con gái bên tai, khiến lòng người vui vẻ.

John thậm chí còn ngừng vật lộn với khóa nòng súng máy bị đông cứng, nhìn quân địch với vẻ khó hiểu.

Đột nhiên, tiếng hát trở nên dữ dội (thực ra là đến đoạn điệp khúc), quân địch đang hô vang khẩu hiệu chiến đấu (thực ra là đang bày tỏ tình yêu với người con gái), hùng hổ xông lên.

John nghe thấy có người hét lên: “Cờ đỏ! Là cờ đỏ của quỷ dữ! Bọn chúng sẽ giết anh rồi tiểu lên người anh, dùng nước tiểu để đóng dấu địa ngục lên người anh!”

Một tên vừa hét lên đứng dậy bỏ chạy, giống như một con thỏ bị hoảng sợ.

Thế là mọi thứ sụp đổ, toàn bộ chiến tuyến tan vỡ, tất cả mọi người đều chạy thục mạng Về phía sau.

Những kẻ không thể di chuyển là do bị tê cóng vào đêm qua.

John cũng vứt súng máy xuống, bò dậy bỏ chạy.

Lúc này, súng máy trên xe tăng nổ vang, những viên đạn tạo thành roi tử thần bắn tới từ phía sau John, gặt hái mạng sống của những tên lính Prosen đang chạy trốn một cách hiệu quả.

Tiếng hát như lời thì thầm của quỷ dữ kia càng lúc càng vang dội, khiến màng nhĩ của John rung lên.

Hắn đột nhiên cảm thấy như bị ai đó đấm một cú.

Ý thức được điều chẳng lành, hắn sờ lên ngực, chỉ sờ thấy lỗ lớn do viên đạn xuyên qua để lại, sau đó dưới tác dụng của lực xung kích, hắn ngã nhào về phía trước, miệng há to nhét đầy tuyết trộn lẫn với bùn đất. Vương Trung vốn đã chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với sự kháng cự liều chết của địch, kết quả địch bắt đầu bỏ chạy, hắn lại ngẩn người.

Hắn không ngờ địch lại quay đầu bỏ chạy như vậy.

Xem ra cảnh chiến đấu trong giai đoạn phản công của quân đội Liên Xô trong bộ phim về trận phòng thủ Moskva vẫn còn khá dè dặt. Ít nhất trong phim, quân Đức Quốc Xã còn biết dùng súng máy chống trả đôi chút. Vương Trung điều khiển súng máy phòng không trên đỉnh tháp pháo, bắt đầu bắn bia.

Bắn được vài phát, pháo thủ Aleksander than phiền: “Tướng quân, ngài còn có thể bắn súng, chúng tôi chẳng có việc gì làm a!”

Như thể muốn chế nhạo tổ hai người ở tháp pháo đang rảnh rỗi, thợ máy liền dùng súng máy đồng trục trên thân xe, xả đạn một cách vui vẻ. Aleksandr mắng: “Cố ý đúng không! Tiết kiệm đạn một chút, đừng để lúc cậu thay đạn thì bộ binh địch lại bất ngờ xuất hiện gần đây đấy!” Thợ máy cười ha hả, có lẽ bình thường đều là tổ hai người ở tháp pháo bắn súng ầm ầm, hắn chỉ có thể đứng xem, bây giờ cuối cùng cũng đến lượt hắn, phải chơi cho đã.

Còn lái xe Belyakov thì trực tiếp lái xe tăng đâm vào vị trí súng máy của địch, cán nát cả súng máy lẫn giá ba chân xuống đất.

Aleksandr tiếp tục than phiền: “Pháo 88 của địch đâu rồi? Tôi đã bắn đạn khói theo lệnh của tướng quân, chỉ chờ pháo 88 xuất hiện! Pháo 88 đâu?”

Vương Trung: “Tôi không biết!” Phạm vi tìm kiếm của Vương Trung dưới sự hỗ trợ của kính viễn vọng lên tới gần 2400 mét, trên lý thuyết, ở khoảng cách này, ngay cả kíp pháo 88 thiện xạ cũng rất khó bắn trúng ngay phát đầu.

Khoảng cách tiêu diệt địch ngay từ phát bắn đầu tiên của các kíp xe tăng chủ lực của quân Prosen khi sử dụng pháo 88 trên xe tăng Tiger là từ 1200 đến 1700 mét.

Tất nhiên, khoảng cách tiêu diệt địch này đã rất đáng sợ rồi, trong điều kiện của Thế chiến II. Vương Trung lại bắn hạ thêm vài tên địch đang bỏ chạy, hắn bắt đầu cảm thấy kiểu giết chóc này có phần nhàm chán.

Đúng lúc này, trong bộ đàm có người hét lên: “Ky binh tới rồi!”

Chương 430: Nghỉ Ngơi

Chương 537: Thành Thật Nhận Lỗi

Chương 537: Thành Thật Nhận Lỗi

Vương Trung không cần quay đầu lại, chỉ cần chuyển góc nhìn là đã thấy màn sương tuyết bốc lên phía sau đội hình lính xung kích, đó là một toán ky binh lớn đang phi tới. Rất nhanh, Vương Trung đã nhìn thấy những ky binh mặc áo choàng đen.

Giữa các đội hình lính xung kích có những khoảng trống để xe cộ di chuyển, ky binh liên từ đó ào tới, xuyên qua tuyến lính xung kích đầu tiên rồi tản ra hai bên sườn, tạo thành đội hình tường thành. Họ trông giống như những con sóng, đuổi kịp đội hình xe tăng từ phía sau.

Kirienko đã từng nói, trong tình huống này, ky binh còn nhanh hơn cả xe tăng, không ngờ lại là sự thật.

Ky binh vượt qua đội hình xe tăng, xông thẳng về phía đám lính Prosen đang tán loạn, bắt đầu làm việc mà họ giỏi nhất: dùng mã tấu chém đầu kẻ thù như chém dưa hấu.

Rõ ràng là một binh chủng lỗi thời, vậy mà giờ đây lại có thể gặt hái như Thần Chết, đối thủ của họ có thể là đội quân hiện đại nhất châu Âu! Quả nhiên không có binh chủng vô dụng, chỉ có tướng chỉ huy không biết cách sử dụng.

Vì ky binh đã xông lên phía trước, Vương Trung cũng không thể bắn súng máy nữa, sẽ bắn nhầm vào ky binh.

Vì thế, hắn điều chỉnh tần số bộ đàm một chút, chuyển sang tần số mà quân Prosen sẽ sử dụng - Vasili thường nghe lén ở tần số này. Vương Trung: “Nhạc sĩ, trong tiếng Prosen,

câu ‘Bây giờ ai là thợ săn, ai là con mồi’ nói như thế nào?” Không có hồi âm.

Vương Trung nhìn ky binh phía trước đang chém giết như chém dưa hấu, buồn chán hỏi lại lần nữa: “Nhạc sĩ, tiếng Prosen…”

“Cậu có chắc là muốn dùng bộ đàm để tán gẫu mấy chuyện nhảm nhí này không, Nhạc Thánh mù chữ?”

Là giọng của Vasili.

Vương Trung: “Nhạc sĩ, sao tôi lại thành mù chữ rồi?” “Để phân biệt với Beethoven. Hơn nữa cậu đúng là không biết nhạc lý.”

Mẹ kiếp, Vasili, tôi thấy cậu là gánh phân chưa đủ nhiều rồi! Vương Trung: “Nhạc sĩ, trả lời câu hỏi của tôi đi, ‘Bây giờ ai là thợ săn, ai là con mồi’ nói như thế nào?”

Vasili: “Ngài chắc chắn muốn thảo luận chuyện này sao? Lại còn trên tần số của địch? Địch chỉ cần có bộ đàm là đều nghe thấy hết đấy.”

Vương Trung: “Đúng vậy, cậu nói nhanh lên!”

Vasili bất đắc dĩ dịch lại lời của Vương Trung. Đúng lúc này, Vương Trung nhìn thấy một tên lính Prosen đang quỳ trên mặt đất, giơ súng lên quá đầu.

Vì vậy, hắn học theo và áp dụng ngay, dùng tiếng Prosen hỏi: “Bây giờ ai là con mồi, ai là thợ săn?”

Người bị hỏi là một lão binh, trên cánh tay có phù hiệu lính miễn trừ.

Hắn trợn tròn mắt, nhìn Vương Trung.

Ở góc độ này của hắn, lá cờ đỏ trên ăng-ten xe tăng của Vương Trung vừa vặn trở thành phông nền cho Vương Trung.

Tên lính Prosen há hốc mồm. Lúc này, một ky binh mang quân hàm trung tướng cưỡi ngựa tới bên cạnh xe tăng của Vương Trung, ghìm cương, để ngựa chạy chậm lại, hắn trước tiên chào Vương Trung, sau đó nói: "Tướng quân, xử lý tù binh như thế nào ạ? Tôi đã từng nghe nói về cách xử lý của ngài, sĩ quan cấp úy trở lên thì bắt sống, còn lại thì bắn vào vai…"

Vương Trung bỗng nhiên nhớ tới lời của Olga - lời của Sa Hoàng: Cố gắng bắt sống càng nhiều tù binh càng tốt, để chụp ảnh đăng báo và in truyền đơn.

Vì thế, Vương Trung nói: "Không, tình hình đã thay đổi, phải bắt sống toàn bộ tủ binh, đưa về Yekaterinburg! Phải đảm bảo họ còn sống và được đối xử tử tế."

Vị trung tướng do dự: "Tử tế sao?"

"Đúng vậy, đối xử tử tế! Chúng ta cần đưa họ đi diễu phố, để chứng minh với thế giới rằng chúng ta đã chiến thắng trong trận phòng ngự." "Rõ! Hẹn gặp lại ở Prosenia!" Vị trung tướng chào thiếu tướng Vương Trung, thúc ngựa phi nước đại về phía trước, vừa phi vừa hét: "Đừng giết tù binh, đưa tù binh về hậu phương có ích lắm đấy!"

Không phải chứ, câu này của anh dễ gây hiểu lầm đấy. Cho tù binh đi xây cầu sông Kwai cũng là có ích lắm đấy. Vương Trung thở dài, nói: "Tôi luôn cảm thấy, hai lần tấn công của mình đều quá dễ dàng, địch giống như cốc thủy tỉnh, vỡ tan chỉ trong một lần chạm." Vasili: "Nhạc Thánh, cậu vẫn đang bật chế độ phát của bộ đàm đấy."

Vương Trung giật mình, mới phát hiện ra vừa nãy khi thấy tù binh đầu hàng, mình quá phấn khích, học theo rồi áp dụng luôn, quên mất chưa tắt chế độ phát của bộ đàm, sau đó cứ tưởng mình đã tắt rồi. Hắn vội vàng tắt đi.

Nhưng nghĩ lại, hắn thấy không ổn, lại bật bộ đàm lên, vừa định nói thì lại do dự. Hắn vốn định nói: "Tôi biết, Nhạc sĩ. Đây là đang chế nhạo địch, là chiến thuật cao cấp."

Nhưng nói như vậy lại thành ra cố ý, giống như kẻ ngốc. Vì thế, Vương Trung nói: "Nhạc sĩ, cảm ơn cậu đã nhắc nhở, tôi quên tắt mất."

Haiz, nói như vậy là được rồi, thành thật thừa nhận mình quên tắt.

Địch nghĩ gì thì tôi mặc kệ.

Chương 431: Ta Rất Hiểu Hắn

Chương 538: Tấn Công Dễ Dàng

Chương 538: Tấn Công Dễ Dàng

Đại tướng Heinz Wilhelm Guderian đấm mạnh xuống bàn, khiến mọi thứ trên bàn đều nảy lên.

“Mẹ kiếp! Tôi muốn phản công! Ba sư đoàn đã hứa tăng viện cho tôi đâu?”

Sĩ quan tham mưu thông tin lập tức trả lời: “Vì bão tuyết nên họ buộc phải dừng lại, hiện tại đang bị mắc kẹt vì tuyết đóng băng.”

“Khởi động động cơ khó đến vậy sao? Mắc kẹt vì tuyết đóng băng là sao?” Lúc này, phó quan cẩn thận đề xuất: “Chúng ta nên rút lui thôi, căn cứ vào báo cáo từ tiền tuyến, phỏng đoán là tiền quân địch chỉ cách chúng ta mười cây số. Pháo binh của Rokossovsky có thể pháo kích sở chỉ huy bất cứ lúc nào.” Đại tướng Guderian trừng mắt nhìn phó quan: “Tôi có ba sư đoàn thiết giáp và bốn sư đoàn bộ binh cơ giới, giờ có thể bị bao vây! Cậu bảo tôi rút sở chỉ huy về phía sau?” Phó quan: “Nếu ngài bị pháo binh của Rokossovsky bắn bị thương, số sư đoàn bị bao vây có thể không chỉ là bảy đâu. Bây giờ nên rút lui, đợi ba sư đoàn do Tập đoàn quân số 9 điều động tới, rồi lại tiến hành một cuộc đột phá nữa, thử giải cứu các đơn vị bị bao vây.”

Lúc này, Tham mưu trưởng Tập đoàn quân lên tiếng: “Các đơn vị ở Kalanskaya cũng chưa chắc đã bị bao vây, phía tây họ

toàn là đất đóng băng cứng, hơn nữa vì không có giao tranh, cho dù không có đường quốc lộ họ vẫn có thể di chuyển được.”

Đại tướng Guderian: “Nhưng họ không có hậu cần!”

Tham mưu trưởng: “Vậy cũng tốt hơn là bị bao vây. Hơn nữa, không quân đã hứa sẽ thả dù tiếp tế, bây giờ là lúc để không quân phát huy tác dụng, dù sao thì hiện tại thời tiết cũng quang đãng mà, đúng không?”

Đại tướng Guderian lại lắc đầu: “Không, chúng ta không xây dựng sân bay, lũ không quân khốn kiếp đó sẽ ghi hận chúng ta.”

Phó quan: “Cũng chưa chắc, thưa Đại tướng, không quân có thể sẽ thả dù tiếp tế cho quân ta để lấy lòng Hoàng đế.”

Guderian do dự rất lâu, rồi mới gật đầu: “Được rồi, gửi điện báo cho không quân. Ngoài ra, ra lệnh cho các đơn vị của Kalanskaya, để lại những người tình nguyện ở lại chặn hậu, rút lui về phía tây qua vùng đất đóng băng.” Đồng thời nghe được đoạn liên lạc qua bộ đàm còn có Sở chỉ huy Cụm Tập đoàn quân Trung tâm, đặc phái viên của Cung nội sảnh thuộc ban vô tuyến điện thậm chí còn ghi âm lại, chuẩn bị báo cáo lên Đại bản doanh.

Nguyên soái Fedor von Bock mặt mày tái mét: “Thế này thì cho dù trước đó Liên Hiệp Vương Quốc có khả năng đầu hàng, thì bây giờ cũng sẽ không đầu hàng nữa. Hình ảnh các binh sĩ của chúng ta bị bắt chắc chắn sẽ bị lan truyền rộng rãi, chiến tranh sẽ trở thành một cuộc chiến tranh toàn diện và lâu dài.” Ông ta thở dài: “Vị tướng Rokossovsky này, nói không chừng đã thực sự thay đổi tiến trình lịch sử. Giờ đây, điều chúng ta cần làm ngay là ngăn chặn quân ta rơi vào trạng thái hoảng loạn toàn diện như khi cuộc tấn công của Ludendorff thất bại cách đây hai mươi năm.

“Các đơn vị phải nhắc nhở binh sĩ rằng, quân ta chỉ bị đánh bại bởi mùa đông. Ngoài ra, phải bố trí quân đội và tiếp tế đầy đủ ở hậu phương, bắt đầu xây dựng công sự phòng thủ.”

Fedor von Bock cầm bút chì, vẽ một đường trên bản đồ, tuy chỉ là vẽ tay, nhưng đường kẻ lại đi qua một cách chính xác một số điểm quan trọng, có thể làm điểm tựa phòng thủ, bao gồm cả Shostka.

“Chính là tuyến này, phải chặn đứng cuộc phản công của địch ở gần tuyến này, đảm bảo chúng ta kiểm soát được vùng đất chiếm được vào khoảng ngày 20 tháng 10. Đây là điều quan trọng nhất, mọi việc khác đều phải nhường chỗ cho việc này.” Nguyên soái von Bock nhìn Tham mưu trưởng: “Cứ làm theo kế hoạch này.”

Lúc này, sĩ quan tham mưu thông tin bước vào: “Điện khẩn từ Tập đoàn quân Thiết giáp số 2.”

“Đưa tôi.” Nguyên soái von Bock ra hiệu, viên tham mưu liền bước tới, đưa bức điện báo cho ông ta.

Đọc kỹ bức điện báo xong, Nguyên soái von Bock nói: “Đại tướng Guderian nhận thức rất rõ ràng, ông ta chuẩn bị thực hiện hai biện pháp song song, một mặt cho bảy sư đoàn bị bao vây phá vây qua vùng đất đóng băng, đồng thời điều động không quân thả dù tiếp tế.

“Đồng thời, ông ta còn chuẩn bị sử dụng ba sư đoàn vừa được bổ sung để phát động chiến dịch giải vây. Làm như vậy thì đối với binh lính, đối với Hoàng đế đều dễ bề báo cáo hơn.”

Tham mưu trưởng: “Báo cáo sao?”

“Đúng vậy.”

Von Bock tháo kính một mắt xuống, “Bây giờ chúng ta có thể làm, chẳng phải là báo cáo với Hoàng đế hay sao? Nỗ lực

kết thúc chiến tranh nhanh chóng đã thất bại. Nhưng chúng ta có đánh mất chiến thắng hay không, vẫn chưa ngã ngũ.”

Ông ta dừng lại, dùng bút chì gõ vào lòng bàn tay trái, suy nghĩ vài giây rồi nhấn mạnh: “Vẫn chưa ngã ngũ!”

Vương Trung bỗng nhiên nhìn thấy những khẩu pháo 88 mà hắn hằng mong ước. Các pháo thủ đã bị ky binh chém giết sạch sẽ, chỉ còn lại vài tên quỳ rạp dưới đất, giơ súng run rẩy.

Bốn khẩu pháo này thậm chí còn đang ở trạng thái phòng không.

Chương 432: Tướng Quân Chỉ Đó

Chương 539: Tịch Thu Pháo.

Chương 539: Tịch Thu Pháo Vừa nhìn thấy pháo, Vương Trung đã giục Belyakov: "Rẽ trái 30 độ, thấy khẩu pháo kia không! Lái qua đó nhanh lên, không, không được lái quá nhanh! Đừng có làm hỏng đấy! Aleksander, cậu cũng đừng bắn, bắn hỏng pháo thì tôi không tha cho cậu đâu!" Chiếc xe tăng số 422 cứ thế tiến đến trước trận địa pháo 88 của địch, lúc dừng lại, đã đụng đổ bức tường bao cát bảo vệ pháo.

Belyakov: "Tôi không đụng vào pháo! Không đụng vào! Túi cát thì không tính là lỗi của tôi chứ hả?" Vương Trung: "Được rồi, được rồi, cậu làm tốt lắm!"

Nói xong, hắn tháo tai nghe và micrô trên cổ xuống, bò ra khỏi xe tăng rồi nhảy xuống đất, kết quả khiến chân bị tê cứng, phải đứng im một chỗ vài giây mới cử động được đôi chân đang tê dại, đi về phía khẩu pháo 88. Aleksander thò đầu ra, thấy Vương Trung như vậy liền hỏi: "Tướng quân, ngài sao vậy?"

Vương Trung: "Cậu nhảy từ trên cao xuống cũng sẽ bị tê chân thôi." "Hả?"

Aleksandr vẻ mặt khó hiểu. Vương Trung đi được vài bước, cuối cùng cũng hết tê, liên sải bước tiến đến trước khẩu đại bác.

Mấy tên lính Prosen đầu hàng dưới đất vừa nhìn thấy Vương Trung, lại nhìn thấy lá cờ đỏ trên xe tăng phía sau, sợ

hãi bỏ chạy sang một bên.

Người lính bộ binh cơ giới cấp bậc binh nhì của sư đoàn cận vệ đang canh giữ bọn chúng quát lớn: "Đứng iml Ngồi im tại chỗ!" Vương Trung nhìn mấy người này với vẻ khó hiểu: "Bọn họ Sợ cái gì vậy?"

Binh nhì bên cạnh lắc đầu: "Không biết, thưa tướng quân. Chúng tôi không hiểu tiếng Prosen. Ngài cũng không hiểu sao?"

Vương Trung: "Tôi là người xếp hạng bét, làm sao biết thứ đó."

Thật ra, những chiếc xe tăng có vô tuyến điện cùng lính thiết giáp đều biết Vương Trung không hiểu tiếng Prosen, nhưng bộ binh không nghe được cuộc đối thoại qua vô tuyến điện.

Khi người binh nhì nghe Vương Trung nói "hạng bét" thì biểu cảm vô cùng kỳ lạ, có thể tưởng tượng đêm nay lúc tán gẫu khoác lác bên lửa trại thì anh ta có chuyện để kể rồi.

Danh tiếng của Vương Trung chính là bị đám người này thổi phồng lên, hơn nữa là người Ant, không uống rượu thì không được, cùng lắm là khống chế ở mức độ không bị tu sĩ cầu nguyện phát hiện. Cho nên mỗi ngày truyền thuyết về Vương Trung đầu trở nên méo mó hơn. Vương Trung cũng không quan tâm những thứ này, trực tiếp đi đến gần khẩu đại pháo, sau đó hắn rốt cuộc biết vì sao thứ đồ chơi này vẫn duy trì trạng thái phòng không - giá pháo của nó bị đóng băng rồi!

Dầu bôi trơn đều đóng băng hết, toàn bộ cơ cấu chuyển động của pháo đều biến thành băng, sau đó bên cạnh đế pháo còn vứt mấy cái xẻng công binh, xem ra là pháo binh định dùng xẻng gõ băng để xoay pháo.

Cảnh tượng đó nghĩ thôi đã thấy bọn họ thật đáng thương, xe tăng và ky binh của địch ập đến, vậy mà khẩu đại pháo có thể phản công lại thì bị đóng băng.

Vương Trung lại nhìn súng máy yểm hộ đại pháo, không cần lại gần cũng biết súng máy chắc chắn cũng bị đóng băng.

Quân đội Prosen căn bản không nghĩ rằng sẽ đánh nhau đến khi giá rét ập đến, cho nên căn bản không chuẩn bị dầu chống đông. Cũng có thể đã chuẩn bị, nhưng không chuẩn bị dầu chống đông chịu được âm 40 độ.

Dù sao mùa đông năm nay cũng đặc biệt lạnh.

Trước đây khi đơn vị xe tăng của Vương Trung chuyển sang dùng dầu chống đông, hắn đã tận mắt nhìn thấy, dầu máy có thể chịu được nhiệt độ khác nhau thì tính năng cũng rất khác biệt.

Sau khi kiểm tra bốn khẩu đại pháo bị đóng băng một cách hài lòng, Vương Trung ra lệnh: "Đốt lửa bên cạnh mấy khẩu pháo, nướng tan băng rồi kéo về. Belyakov! Anh còn dầu chống đông không? Nghĩ cách giải quyết vấn đề pháo bị đóng băng này đi." Belyakov giơ ngón tay cái lên: "Tôi mang theo hai thùng dầu dự phòng, đều treo trên xe tăng."

Vương Trung: "Tốt lắm! Lấy xuống, khôi phục lại các khớp nối của những khẩu pháo này, sau đó thay dầu. Chúng ta phải kéo hết chúng về." Lúc này một chiếc T34 mang số hiệu chiến thuật 4221 chạy đến trận địa pháo 88, sư trưởng sư đoàn xe tăng 77 nhảy xuống xe tăng, chào Vương Trung: "Thưa tướng quân, chúc mừng ngài đại thắng."

Vương Trung: "Bây giờ chúc mừng chiến thắng còn quá sớm, chúng ta cơ bản không có tổn thất, có thể tiếp tục tiến lên, hoàn thành một cuộc bao vây lớn!"

Đột nhiên Vương Trung xuất hiện ảo giác, nhìn thấy Ivan hoàng thái tử và Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, bọn họ đầu đang mỉm cười. Ảo giác này chợt lóe rồi biến mất, người ngoài nhìn vào chỉ thấy hắn khựng lại một chút. Hắn tiếp tục nói: "Giống như ở Agasukoy, quân địch đã làm với chúng ta vậy!" Mikhailovich cười nói: "Đương nhiên có thể, chúng ta còn một trăm bốn mươi lăm chiếc xe tăng có thể hoạt động, chúng ta nhất định có thể hoàn thành vòng vây này!" Vương Trung kinh ngạc: "Bao nhiêu chiếc?"

Mikhailovich sững người, vội vàng sửa lời: "Kỳ thực chỉ là dựa theo báo cáo số liệu của các tiểu đoàn, nhưng sai số không lớn lắm, ít nhất còn 140 chiếc xe tăng có thể hoạt động."

Vương Trung: "Sao lại ít đi? Địch đều đã như vậy rồi, anh xem khẩu pháo này, đều đóng băng thành que kem rồi! 20 chiếc xe tăng kia bị tổn thất như thế nào?" Mikhailovich vẻ mặt khó hiểu, như đang thắc mắc tại sao Vương Trung lại tức giận.

Chương 433: Địch Tới

Chương 540: Món Quà Cho Nữ Hoàng

Chương 540: Món Quà Cho Nữ Hoàng

Lúc này, pháo thủ xe tăng 422, xạ thủ xe tăng kỳ cựu kiêm huấn luyện viên trường dạy lái xe tăng Alexander lên tiếng: "Chắc là do hỏng hóc máy móc, tỷ lệ hỏng hóc của T34 tốt hơn KV nhiều, nhưng cũng chẳng tốt hơn là bao. "Chúng ta hành quân bằng động cơ từ Sukhaya Verevka (tức là hành quân bằng động cơ xe tăng và xích), đến cao điểm 391 chạy 11km, rồi rút lui về đây chắc cũng gần 40km rồi, mới hỏng có 20 chiếc, chứng tỏ được bảo dưỡng tốt." Vương Trung nhíu mày, trong ấn tượng của hắn, T34 phải là loại xe tăng bền bỉ chứ, không phải nói hành quân 400km cũng không hỏng sao? Mấy tên tướng lĩnh Đức cũng ca ngợi T34 là loại xe tăng cực kỳ xuất sắc.

Đương nhiên Vương Trung cũng từng xem qua một số tài liệu đối lập, ví dụ như tài liệu được dịch từ tiếng Nga cho thấy hệ thống động lực của T34 rất kém, thậm chí còn được gọi là kẻ hủy diệt dầu máy, chỉ cần chạy 145km là sẽ hết dầu, phải đổ thêm dầu. Nhưng Vương Trung không để tâm đến tài liệu đó.

Chẳng lẽ tài liệu đó mới là thật?

Nhưng Vương Trung chợt nhớ ra, bản thân hắn cũng là người sử dụng T34, chiếc xe tăng 422 của hắn đúng là rất bền bỉ.

Vì vậy hắn vội vàng hỏi: "Nhưng xe của chúng ta vẫn luôn không gặp vấn đề gì mà, chạy khắp nơi cũng không sao!†"

Alexander: “Bởi vì ngài toàn đánh phòng ngự tầm ngắn, ở Loktev, ngài dẫn chúng tôi tổng cộng mới chỉ xuất thành đánh một trận, chạy xa nhất là xe 422 do chính ngài chỉ huy.

“Ở Orachi, chúng ta đánh phòng ngự nên cũng không cơ động nhiều, chỉ chạy giữa các trận địa phòng ngự thôi, mà còn hỏng nhiều xe như vậy. Sau đó, những chiếc xe tăng rút lui về Shepetovka đều là những chiếc xe có tình trạng tốt nhất đã được chọn lọc kỹ càng.”

Vương Trung cau mày, hắn hiểu lời của Alexander theo một cách rất đặc biệt: Những chiếc xe tăng thoát ra được khỏi Orachi đều là những chiếc xe có linh hồn máy móc sung mãn.

Đương nhiên cũng có thể là do may mắn.

Vương Trung: “Không đúng, còn có một chiếc xe chưa từng gặp trục trặc lớn nào, vẫn luôn chạy tốt! Chính là chiếc 422 của tôi!” Alexander và Belyakov nhìn nhau, Belyakov là người chuyên phụ trách máy móc nên trả lời: “Bởi vì đây là xe dành cho hoàng gia duyệt binh, động cơ không phải là V-2 mà là V2K, K là viết tắt của “hoàng gia”. Thời gian sản xuất chiếc xe này gấp ba lần so với T34 thông thường. “Dù sao, nếu xe duyệt binh cứ hỏng hóc thì cũng không tốt, thực tế là ngài, hoàng thái tử và hai người bạn của ngài rất thích lái xe tăng.”

Vương Trung há hốc mồm. Thì ra xe của hắn bền bỉ là vì trước kia hắn và đám bạn thân thích lái xe đi dạo?

Vậy những chiếc T34 còn lại thật ra không bền đến vậy? Không, không đúng.

Vương Trung thầm nghĩ, thực tiễn là tiêu chuẩn kiểm nghiệm chân lý, cho đến nay, T34 ở thế giới này vẫn chưa từng hành quân đường dài, dù sao cứ ra khỏi cửa là bị phá hủy.

Phải thử hành quân đường dài mới biết nó có bền hay không.

Vừa lúc đó Yegorov và vị trung tướng mới của quân đoàn ky binh cùng đi đến, Vương Trung liền nói: "Yegorov, anh cử người đáng tin cậy canh giữ bốn khẩu pháo này, tôi nhất định phải thu giữ toàn bộ số pháo và đạn pháo này nguyên vẹn, sau đó để lại đủ người canh giữ tù binh, tôi nghĩ quân tiếp viện của Kirienko sẽ sớm đến thôi." Yegorov cười nói: "Muốn tiếp tục tấn công sao?"

Vương Trung: "Đúng vậy, ky binh cùng tấn công với chúng ta, hôm nay chúng ta cũng đua xe một phen."

Lúc này một chiếc xe thông tin của Prosen treo cờ Ant, sơn màu theo phong cách Ant chạy đến, Vasili nhảy xuống thùng xe nói: "Tham mưu trưởng Pavlov bảo tôi đi theo mọi người. Tôi mang theo nhân viên giải mã và Thẩm Phán Đình áp tải sổ mã, vì vậy chúng ta có thể gửi điện báo."

Vương Trung: "Đến đúng lúc lắm, Vasili, anh ghi chép lại." Vasili lấy sổ ghi chép ra. Vương Trung: "Gửi trung tướng Kirienko, tư lệnh Tập đoàn quân: Sau khi đơn vị của tôi tiến sâu 20km, không gặp bất kỳ sự kháng cự nào, quân địch đã tan rã. Tôi cho rằng đơn vị của tôi nên cơ động vòng qua phía bắc, bao vây quân địch ở Kalanskaya. Các đơn vị trực thuộc Tập đoàn quân, cùng với các đơn vị tăng cường dưới quyền chỉ huy của anh nên nhanh chóng theo sát. Hết. Rokossovsky."

Nói xong Vương Trung lại tự nhíu mày: "Nghe không giống lời đề nghị lắm nhỉ?"

Vasili: "Gần như là mệnh lệnh rồi."

Vương Trung: "Anh sửa lại đi, thêm vào những từ như 'đề nghị', 'yêu cầu' gì đó."

Vasili nhanh chóng sửa xong, rồi đọc lên: "Gửi trung tướng Kirienko, tư lệnh Tập đoàn quân: Sau khi đơn vị của tôi tiến sâu 20km, không gặp bất kỳ sự kháng cự nào, quân địch đã tan

rã. Tôi cho rằng đơn vị của tôi có thể cơ động vòng qua phía bắc, bao vây lực lượng chủ lực của địch ở Kalanskaya. Tuy nhiên, cần các đơn vị trực thuộc Tập đoàn quân và các đơn vị bạn nhanh chóng theo sát, tránh bị địch tấn công từ bốn phía, mong nhận được sự chấp thuận và phối hợp của anh. Hết. Rokossovsky."

Vương Trung gật đầu: "Được, gửi như vậy đi."

Vasili lập tức xé tờ giấy đó ra, đưa cho nhân viên giải mã, để anh ta chuyển thành mật mã, Thẩm Phán Đình thì nghiêm mặt giám sát bên cạnh.

Vương Trung quay sang Yegorov và vị tướng ky binh Vương Trung hỏi vị trung tướng mới của quân đoàn ky binh: "Xin hỏi quý danh của ngài là?"

"Trung tướng Nikolai Andreyevich Oschtus." Vương Trung: "Chúng ta hãy thực hiện một cuộc bao vây lớn! Toàn quân lập tức ăn cơm, tối nay xuất phát ngay trong đêm! Thời gian không đợi chúng ta! Chuẩn bị đuốc đầy đủ!"

Yegorov: "Tôi đề nghị, để bộ binh chúng tôi ở lại phòng thủ, đề phòng địch phản công, ngài chỉ cần dẫn ky binh đi là được. Xe tăng lao lên, bộ binh chúng tôi chưa chắc đã theo kịp."

Vương Trung: "Có lý. Bảo Pavlov điều pháo chống tăng lên, nhất định phải đảm bảo an toàn tuyệt đối."

Lúc này Nikolai Andreyevich hỏi: "Vậy mấy tên sư trưởng và sĩ quan sư đoàn bộ bị bắt thì xử lý thế nào? Riêng sư trưởng đã có hai tên rồi." Vương Trung: "Cứ người áp giải đến Sukhaya Verevka, đưa lên tàu hỏa, nói là quà của Rokossovsky tôi tặng nữ hoàng bệ hạ."

Chương 434: Tự Tin

Chương 541: Tấn Công

Chương 541: Tấn Công

Xe tăng số 422 dẫn đầu, rong ruổi trên vùng quê được bao phủ bởi tuyết trắng.

Vương Trung lộ nửa người trên tháp pháo, đã sắp bị gió thổi tới trước mặt làm cho đông cứng.

Bọn họ vẫn đang bọc đánh về phía bắc, vừa vặn ngược gió. Lúc này tâm tình Vương Trung, làm cho hắn nhớ tới khi còn bé ông nội hắn rất thích vở kinh kịch hiện đại "Trí thủ Uy Hổ Sơn".

Đoạn mở đầu bằng nhị hoàng dẫn bản (một loại bản nhạc trong kinh kịch), liền phi thường phù hợp tâm tình Vương Trung bây giờ:

Xuyên qua rừng biển, vượt tuyết nguyên, khí thế ngút trời!

Nghĩ đến lời hát, bên tai Vương Trung liền vang lên tiếng đàn dồn dập, sau đó tiếng kèn trumpet vang lên, dùng cái này để tạo nên sự rộng lớn của rừng taiga tuyết phủ, ngay sau đó tiếng trống nhanh vang lên, bắt chước tiếng vó ngựa chạy nhanh. Vương Trung không khỏi nhìn về phía sau, lúc này các ky binh áp dụng phương thức chạy nước kiệu tương đối tiết kiệm sức, đi theo sau đội hình xe tăng, tiếng vó ngựa kia lại cùng với tiếng trống nhanh trong ảo giác của Vương Trung vang lên đáp lại!

Đoạn sau hát như thế nào nhỉ?

Biểu đạt hào khí cùng chí hướng lớn lao đối diện với núi non trùng điệp?

Hay là "Ta hận không thể ra lệnh cho tuyết bay hóa thành nước mùa xuân, nghênh đón xuân sắc đổi thay nhân gian"? Nhưng mà xuân sắc vẫn nên đến muộn một chút thì tốt hơn, vẫn còn trông chờ vào việc nhân lúc mùa đông phát động thế công mùa đông. Câu tiếp theo là gì nhỉ?

Lúc này trong radio bỗng nhiên có người hô: "Số 422, chúng tôi gặp sự cố rồi, sửa xong sẽ đuổi kịp các cậu!" Vương Trung vừa quay đầu lại đã thấy xe tăng số 427 dừng lại, đây cũng là một chiếc T34W, dựa theo cách nói của Aleksander thì dùng động cơ V2K, hộp số và bộ lọc gió cũng là phiên bản cao cấp được thiết kế mới hoàn toàn. Ngay cả T34W cũng gặp sự cố, không biết xe tăng của Sư đoàn 77 có bao nhiêu chiếc gặp sự cố. Vương Trung nhìn thấy một vị liên trưởng ky binh phát hiện xe tăng dừng lại, liền lập tức phái bốn ky binh vây quanh xe tăng cảnh giới.

Hắn yên lòng tiếp tục nhìn về phía trước.

Lúc này câu tiếp theo vừa rồi không nhớ ra được hiện lên trong đầu Vương Trung: Muốn tiêu diệt thổ phỉ, trước tiên phải đóng giả thổ phỉ, giống như con dao nhọn đâm vào Uy Hổ Sơn.

Thề đem Tọa Sơn Điêu, chôn! Vùi! Dưới khe núi! Vương Trung nhớ lại, ông bố từng tham gia chiến tranh chống xâm lược Nhật Bản của hắn khi hát đến đoạn này nhất định phải đập bàn: "chôn" đập một cái: "vùi" đập một cái.

Vương Trung đã hỏi tại sao lại như vậy, bố hắn nói: "Ông nội con cứ hát như vậy đấy, khi hát đến hai chữ 'chôn vùi' thì mắt ông ấy như muốn phun lửa."

Vương Trung hiện tại thử một chút, trong đầu tưởng tượng mình hát đoạn này, hát đến lúc chôn vùi thì đập mạnh lên đỉnh tháp pháo. Có cảm giác rồi, cừu hận dâng trào.

Thề đem Prosen, chôn! Vùi! Dưới khe núi!

Trong nháy mắt đó, Vương Trung nhớ tới bãi đất chất đầy thi thể của những chiến Sĩ trẻ tuổi của Lotek, nhớ tới thảm trạng của tổ lái xe số 422 đời thứ nhất và thứ hai, nhớ tới bà Alekseevna…

Nhớ tới Ivan và lão công tước Rokossovsky.

Hắn đột nhiên cảm thấy chưa thỏa mãn cơn giận, lại tiếp tục một lần nữa trong đầu: Thề đem Prosen, chôn! Vùi! Dưới khe núi!

Sau đó do vỗ quá mạnh nên tay bị đau - ngay cả khi đeo găng tay dày như vậy cũng vẫn đau.

Prosen chắc chắn sẽ diệt vong, chí lớn này có thể lay chuyển núi non, hùng tâm có thể rung chuyển vực sâu, tương lai nhất định sẽ khiến bọn chúng long trời lở đất.

Ý chí chiến đấu của Vương Trung tràn đầy, hiện tại cần tìm một tên khốn Prosen may mắn nào đó để trút cơn thịnh nộ này, hắn nắm lấy tay cầm của súng máy phòng không, kiểm tra súng, xác nhận dầu bôi trơn chống đông hoạt động tốt.

Mẹ kiếp, quân Prosen đâu rồi?

Đột nhiên, Vương Trung thực sự nhìn thấy trong tuyết có ánh sáng, lập tức chuyển góc nhìn, phát hiện là một đống lửa, xung quanh có quân Prosen ẩn nấp.

Bên cạnh đống lửa còn có súng ống đang được hơ lửa. Vương Trung lập tức xoay súng máy bắt đầu bắn, vừa bắn vừa hô: “Xoay tháp pháo sang phải mười độ, nhìn thấy hướng đạn

vạch đường của tôi không? Có một đống lửa, bắn đạn nổ mạnh!" Aleksander lập tức nhắc lại: "Đạn nổ mạnh!"

Lính nạp đạn: "Đạn nổ mạnh, rõI"

Aleksander: "Dừng lại!" Belyakov phanh gấp một cái, Aleksander lập tức khai hỏa. Quả không hổ là xe dành cho hoàng gia xem duyệt binh, dù ở khoảng cách xa như vậy, lại còn bắn khi đang phanh gấp, viên đạn pháo vẫn rơi vào phạm vi năm mét quanh đống lửa.

Trong góc nhìn từ trên xuống, ký hiệu của lính Prosen lập tức biến mất một phần ba.

Vương Trung: "Tiếp tục! Vẫn còn địch!"

Lúc này những chiếc xe khác cũng dừng lại khai hỏa, nhưng độ chính xác của những chiếc xe khác kém hơn rất nhiều.

Vương Trung: "Tiếp tục tiến lên, ngoại trừ xe của chúng ta, hỏa lực của những xe khác hơi lệch."

Không đúng, không chỉ là hơi lệch, mà phải dùng lời của người Anh khi xưa để miêu tả súng hỏa mai thì chính là: Ở khoảng cách hơn một trăm mét thì dù cậu có nhắm vào đâu thì xác suất trúng đích cũng chẳng khác gì nhắm vào mặt trăng.

Số 422 lại khởi động, lao về phía trận địa của địch, sau đó Vương Trung nhìn thấy bên cạnh có khẩu pháo 88 ly đang được sưởi ấm.

Chương 435: Máy Bay Ném Bom

Chương 542: Không Đơn Giản

Chương 542: Không Đơn Giản Vương Trung: "Đạn khói! Nhắm vào chỗ súng máy của tôi đang bắn, cứ bắn trước đi! Che khuất tầm nhìn của pháo binh địch!"

Mệnh lệnh này được thực hiện một cách trung thành, bởi vì không cần quá chính xác, Aleksander dứt khoát không dừng xe mà bắn khi đang di chuyển, một quả đạn khói rơi xuống vị trí cách trận địa pháo 88 ly bốn trăm mét, khói được phun ra nhanh chóng bị gió bắc thổi thành một dải.

Vương Trung thấy vậy, trực tiếp hạ lệnh qua radio: "Phát hiện trận địa pháo cao xạ 88 ly của địch, trận địa đã nhắm vào chúng ta, tất cả các xe hãy nạp đạn khói, bắn vào vị trí khói mù hiện tại."

Một chiếc xe không thể tạo ra dải khói mù một cách nhanh chóng, vậy thì chúng ta cùng bắn!

Rất nhanh khói mù đã bao phủ gần như toàn bộ trận địa của quân Prosen, đồng thời ky binh cũng vòng qua đội hình xe tăng, tấn công từ bên sườn phải.

Các ky binh đều mang theo súng tiểu liên, từ khoảng cách rất xa đã bắn xối xả vào trận địa của địch. Dù sao bọn họ đang cưỡi ngựa di chuyển, không sợ hộp tiếp đạn nặng, trên lưng ngựa có thể mang theo một đống hộp tiếp đạn đã được nạp đầy sẵn.

Bộ binh mang theo ba hộp tiếp đạn loại này đã là quá sức rồi.

Cộng thêm hỏa lực súng máy của xe tăng.

Vương Trung lại phát hiện ra một nhược điểm của phiên bản T34 "thông thường": Khi đang tấn công thì không có ai điều khiển súng máy phòng không. T34W có cửa sập để trưởng xe thò đầu ra ngoài, trưởng xe có thể tiện thể điều khiển súng máy phòng không.

Còn T34 thông thường chỉ có thể cho thêm một người đứng phía sau xe tăng để điều khiển súng máy này. Điểm này khá giống với thiết kế của Mỹ.

Trên Trái Đất, T34 đời đầu thậm chí còn lược bỏ cả súng máy trên đỉnh tháp pháo, nhưng sau đó thực chiến đã chứng minh, súng máy này có tác dụng rất lớn trong việc gây nhiễu loạn máy bay ném bom của Đức, thực chiến không giống như trong game War Thunder, máy bay bị bắn hạ là hết, nếu có hỏa lực phòng không gây nhiễu thì địch sẽ hoảng sợ.

Vì vậy, một tựa game chiến tranh khác là Wargame: Red Dragon đã mô phỏng điều này, hiệu quả bắn hạ máy bay của súng máy phòng không tuy không bằng tên lửa phòng không, nhưng có thể khiến phi công hoảng loạn, buộc phải bỏ nhiệm vụ.

Lúc này Aleksander đã xác nhận vị trí trận địa pháo 88 ly bằng mắt thường, bắt đầu liên tục "bắn khói mù". Vương Trung nói rằng: "Vũ Đức Vượng là kẻ đánh cắp công sức của người khác. Các vị ở bộ tiếp nhận phản ánh nên cân nhắc kỹ về việc anh ta lợi dụng họ để kiếm lợi". Vương Trung thì căng thẳng liên tục điều khiển súng máy bắn, không dám lơ là chút nào.

Dù sao hiện tại hắn thực sự đang ở tiền tuyến, bất cứ lúc nào cũng có thể trúng đạn hy sinh.

Cảnh tượng hai kíp lái xe tăng số 422 trước đó chết thảm dường như mới chỉ ngày hôm qua, đặc biệt là kíp lái thứ hai, Vương Trung còn chui vào bên trong xe tăng, trong máu me của đồng đội, thấp thỏm bất an cảnh giác với cửa sập.

Những trải nghiệm trong quá khứ kích thích tuyến thượng thận tiết ra một lượng lớn adrenaline, Vương Trung đúng nghĩa là "giận tím mặt". Hắn không ngừng dùng súng máy bắn hạ quân địch.

Lúc này, ky binh cũng đã xông vào màn khói, áp sát trận địa pháo 88 ly.

Ngay khoảnh khắc vừa lao ra khỏi màn khói, súng máy của địch khai hỏa, lập tức bắn hạ bốn ky binh.

Những ky binh còn lại liều chết xông lên, vừa dùng súng tiểu liên bắn xối xả vừa áp sát.

Xạ thủ súng máy của địch bị bắn trúng, ngã xuống, nhưng xạ thủ phụ lập tức tiếp nhận nhiệm vụ, còn lính tiếp đạn thay thế vị trí của xạ thủ phụ. Phân đội bộ binh của Prosen được thiết lập hoàn toàn xoay quanh súng máy, tất cả mọi người đều được huấn luyện sử dụng súng máy, khi cần thiết đều có thể trở thành xạ thủ súng máy.

Vương Trung đột nhiên phát hiện, pháo 88 ly của địch đang nhắm vào hướng di chuyển của xe tăng số 422. Cho mày nhắm trước nhé! Vương Trung: "Belyakov, rẽ phải 90 độ, chúng ta xông thẳng vào địch."

"Liều thế á?"

Belyakov cười lớn nói: "Tôi thích cảm giác mạo hiểm này!"

Cùng với một tiếng "rầm", xe tăng số 422 drift một cú, bắt đầu lao thẳng về phía trận địa pháo 88 ly.

Vương Trung hô lên qua radio: "Các cậu tiếp tục vòng, nhớ dùng khói mù che khuất tầm nhìn của địch! Các cậu không vòng đánh bọn chúng thì bọn chúng nghe thấy tiếng động cơ khác thường sẽ tìm đến chúng ta đấy!"

Vì vậy, những chiếc T34W khác dẫn theo đại đội T34 tiếp tục vòng sang bên sườn trận địa pháo binh, vừa vòng vừa bắn đạn khói.

Chỉ có xe tăng số 422 với tỉnh thần dũng mãnh lao thẳng vào trận địa.

Lao vào trong màn khói, Vương Trung cố gắng kiềm chế bản thân, không bắn nữa, không được để lộ vị trí, cho đến khi lao ra khỏi màn khói…

Xe tăng số 422 lao ra khỏi màn khói, Vương Trung lập tức bắt đầu bắn.

Súng máy của địch vẫn đang bắn vào ky binh đang vòng bên sườn, lập tức bị Vương Trung bắn hạ toàn bộ - dù sao vị trí súng máy phòng không cũng cao hơn, công sự của địch lại đơn giản.

Vương Trung lại bắn hạ thêm vài tên địch, đồng thời súng máy đồng trục và súng máy trên thân xe tăng cũng khai hỏa hết công suất.

Chương 436: Tác Chiến Trên Không

Chương 543: Tình Thần Quá Khích

Chương 543: Tình Thần Quá Khích

Từ lúc lao ra khỏi màn khói cho đến khi xông lên trận địa của địch có khoảng cách gần 300 mét, trong suốt quá trình này Vương Trung không ngừng bắn, bởi vì quân địch đột nhiên xuất hiện khắp nơi, đạn vạch đường của súng máy quét qua là lại có một đống đầu người ngã xuống. Nếu đây là game Battlefield 1942 thì ở góc màn hình của Vương Trung đã hiện lên liên tục thông báo tiêu diệt và điểm kinh nghiệm nhận được.

Khi lao đến trận địa, Vương Trung đã bắn hết đạn súng máy, hắn cũng không lãng phí thời gian để thay đạn, mà trực tiếp lấy ra từ trong tháp pháo món đồ "bỏ túi" của mình: Súng tiểu liên Suomi phiên bản hộp tiếp đạn tròn, tiếp tục xả đạn vào quân địch.

Hắn còn có lựu đạn, cầm lên cắn chốt kéo là có thể ném ngay.

Vương Trung vừa tự mình tàn sát quân Prosen, vừa dùng tiếng Prosen mà Vasily đã dạy hô lên: "Bây giờ ai mới là con mồi? Ai mới là thợ săn?"

Lúc này xe tăng thực ra khá nguy hiểm, bởi vì không có bộ binh đi kèm mà cứ thế lao vào giữa đám bộ binh địch, bản thân xe tăng sẽ tạo ra rất nhiều góc chết.

Nhưng quân Prosen đã bị khí thế áp đảo.

Vương Trung thấy có người chỉ vào lá cờ đỏ nói gì đó, sau đó tất cả lính Prosen trên trận địa đều quay đầu bỏ chạy. Lúc này ky binh cũng đã xông lên.

Đuổi theo quân địch chém giết.

Vương Trung vẫn đang huênh hoang câu tiếng Prosen duy nhất mà mình biết: "Bây giờ ai mới là con mồi, ai mới là thợ săn?"

Hắn hoàn toàn không nhận ra, lúc này đây, một tay câm súng tiểu liên bắn, một tay nắm chặt lựu đạn sẵn sàng ném đi, trông hắn như một vị chiến thần.

Thề đem Prosen, chôn! Vùi! Dưới khe núi!

Chí lớn lay chuyển núi non, hùng tâm rung chuyển vực sâu!

Đợi đến khi cùng đồng đội ăn tiệc mừng chiến thắng, phá tan sào huyệt của bọn cướp, nhất định sẽ khiến bọn chúng long trời lở đất! Vương Trung bắn đến khi hết sạch đạn trong hộp tiếp đạn mới dừng lại, lúc này trên trận địa đã không còn quân địch kháng cự nữa.

Chỉ còn lại người chết và tù binh.

Vương Trung dừng lại, lượng lớn adrenaline tiết ra khiến hắn rất muốn hét lên "Còn ai nữa không".

Đây chẳng lẽ là một phản ứng tự nhiên sao…

Nhưng khi chiến đấu kết thúc, tác dụng của adrenaline cũng nhanh chóng biến mất. Vương Trung lấy lại bình tĩnh. Vừa rồi khi hắn đang hăng máu thì hoàn toàn quên mất góc nhìn từ trên xuống, chỉ dùng mắt thường để tìm kiếm địch, may mà dưới tác dụng của adrenaline, dường như mắt hắn cũng trở nên tỉnh tường hơn, không bỏ sót tên địch nào.

Hắn kiểm tra khẩu Suomi trong tay, rồi nhìn sang tấm bảng dùng để cất giữ những món đồ "bỏ túi" bên trong tháp pháo.

Tháp pháo của T34 rất chật hẹp, căn bản không có nhiều không gian để đồ cá nhân. Kích thước của tháp pháo có thể được nhìn thấy trực quan qua đường kính vòng đỡ tháp pháo, dù sao một phần thân thể của những người trong tháp pháo cũng nằm trong thân xe, nên vòng đỡ giống như một cái vòng đeo ở eo họ.

Đường kính vòng đỡ tháp pháo của T34 loại hai người - lưu ý là đường kính - chỉ có 1420 mm, vòng đỡ này đã quyết định là không thể nhét thêm người thứ ba vào được. Bởi vì bên trong vòng đỡ này không chỉ có người mà còn có đủ loại thiết bị cơ khí. Để so sánh, đường kính vòng đỡ tháp pháo của T34W phiên bản dành cho hoàng gia xem duyệt binh là 1670 mm, về cơ bản ngang bằng với Sherman của Mỹ (đường kính vòng đỡ Sherman là 1753 mm\).

Nếu không phải T34W có tháp pháo lớn như vậy thì bên cạnh Vương Trung cũng không thể để được nhiều đồ "bỏ túi" đến thế.

Ít nhất là những chiếc T34 loại tháp pháo hai người của Sư đoàn 77 chắc chắn không thể.

Trong tháp pháo hai người có thể đặt một khẩu PPSh đã là tốt lắm rồi.

Vương Trung quan sát toàn bộ chiến trường, xác định trận địa đã bị triệt để chiếm lĩnh, ky binh đang truy đuổi những kẻ địch chạy trốn kia, mà bộ đội xe tăng một mực vòng qua thì quay đầu đi về phía trận địa chính.

Xem qua tình huống, Vương Trung gọi trung tá ky binh đi ngang qua: "Chờ một chút! Trung tá, ra một liên đội ky binh, bảo bọn họ xuống ngựa giữ vững trang bị trên trận địa, kẻ địch

vứt nhiều như vậy, lỡ như quay lại nhặt lên đánh chúng ta sẽ không tốt.” “Vâng, tướng quân.”

Trung tá lúc chào còn nhìn khẩu Suomi Vương Trung cầm, thêm một câu: “Săn bắn vui vẻ, tướng quân.”

Vương Trung: “Cảm ơn.” Trung tá quay đầu hạ lệnh với bộ hạ: “Xuống ngựa, tiếp nhận tù binh, quản lý chiến lợi phẩm, chờ đợi bộ đội tiếp theo lên tiếp nhận.”

Vương Trung: “Bảo bọn họ tìm sĩ quan chỉ huy của trận địa này, sống phải thấy người chết phải thấy xác.”

“Vâng, tướng quân.” Sĩ quan chỉ huy của địch nhanh chóng được khiêng đến trước mặt Vương Trung, là một thiếu tá, chân hắn bị thương, ngồi trên cáng cứu thương dùng ánh mắt kính sợ nhìn Vương Trung đang lắp đạn vào hộp tiếp đạn súng tiểu liên.

Nói không chừng là nhìn cờ đỏ trên ăng ten đỉnh đầu Vương Trung.

Vương Trung: “Hắn biết tiếng Ant sao?”

Thiếu tá địch tuy vẻ mặt hoang mang, nhưng giống như đoán được Vương Trung hỏi gì, liền lắc đầu.

Lúc này trung tá kia mới nói: “Tôi biết tiếng Prosen, tôi sẽ phiên dịch cho ngài.” “Đương nhiên là tốt.”

Vương Trung mừng rỡ: “Các ngươi là sư đoàn nào? Bộ đội nào phòng thủ ở đây, chủ lực của các ngươi ở đâu?”

Chương 437: Tác Chiến Trên Không 2

Chương 544: Xe Tăng Hỏng

Chương 544: Xe Tăng Hỏng Thiếu tá nghe xong phiên dịch, liền bắt đầu nói, trung tá lại ở bên cạnh bắt đầu phiên dịch trực tiếp: "Chúng tôi là tiểu đoàn bộ binh 331 và tiểu đoàn pháo phòng không 204 thuộc Sư đoàn Panzergrenadier 37. Chúng tôi phụng mệnh ở đây chặn hậu cho đến khi toàn bộ lực lượng chủ yếu của sư đoàn rút lui."

Vương Trung kinh hãi: "Các ngươi còn có thể rút lui về đâu? Con đường duy nhất này đã bị tôi cắt đứt." Thiếu tá cố ý nghe xong phiên dịch của trung tá mới đáp: "Đi về phía tây, đi qua vùng đất đóng băng."

Vương Trung nhìn cánh đồng tuyết mênh mông phía tây: "Các ngươi điên rồi?"

Dưới điều kiện khắc nghiệt như vậy, quân Prosen còn chưa có đủ trang phục mùa đông, đoán chừng lương thực cũng không còn bao nhiêu, đi ra ngoài từ cánh đồng tuyết như vậy?

Mười người này có thể thoát ra một người coi như thần mùa đông đã từ bi.

Biểu cảm thiếu tá nghiêm túc: "Cho nên rất nhiều người tình nguyện ở lại kháng cự. Ngài có thể bao vây những người kháng cự chúng tôi."

Hắn dừng một chút, đợi trung tá phiên dịch xong, lại thêm một câu: "Hôm qua tôi chưa ăn cơm, xin hỏi ngài có gì ăn không?"

Vương Trung lấy từ trong túi đồ nhỏ của mình ra một món đồ nhỏ thực sự: Một phần tư chiếc xúc xích, ném cho tên lính Đức. V I P T R U Y E N F U L L - K h o t r uy ệ n d i ch m i ễ n p h í

“Đông cứng rồi, nướng lên rồi ăn với nước.”

Nhưng mà tên lính Prosen đã cắn một miếng, cứ thế gặm một miếng xúc xích đông lạnh, nhai thật mạnh. Vương Trung biết đây là kẻ địch, nhắc nhở mình không thể có lòng thương hại đối với kẻ địch.

Tất cả những điều này đều là vì cổ vũ tỉnh thần quân Ant, vì tính chính danh của nữ hoàng - chính danh mới có thể đảm bảo không có phản loạn.

Là một người chơi kỳ cựu Crusader Kings, Vương Trung có nhận thức trực quan về tính chính danh, dù sao mỗi lần người thừa kế trong trò chơi không đủ tính chính danh đầu sẽ có một loạt các cuộc nổi loạn lớn. Đương nhiên người Ant trong chuyện này lại không phức tạp như vậy, về cơ bản ở Ant thì ai nắm đấm to ai đánh thắng chính là chính danh. Cái đánh thắng này có thể là đánh người mình hoặc đánh người ngoài, dù sao chỉ cần đánh thắng là được.

Vương Trung vừa vặn đánh thắng - đây không phải là trùng hợp sao!

Chiến thắng thuộc về Nữ Hoàng Ekaterina vĩ đại! Vương Trung vốn dĩ chiến đấu không phải vì hư danh của mình, mục tiêu ban đầu của hắn là bảo toàn tính mạng, bây giờ là giết chết quân Prosen.

Chỉ cần là giết quân Đức, hắn có thể làm bất cứ công việc gì.

Đương nhiên, hắn thích nhất vẫn là như vừa rồi, ngồi xe tăng xuyên rừng vượt qua đồng tuyết, tự mình hóa thành nắm

đấm thép, đánh vào răng cửa của quân xâm lược Đức.

Vương Trung nhìn thiếu tá Đức đang ăn ngấu nghiến, dặn dò trung tá ky binh: "Canh chừng hắn, đến lúc đó phải đưa về hậu phương. Tôi lại đi phía trước bắt thêm vài tên nữa. Đúng rồi, hỏi hắn, sở chỉ huy sư đoàn bọn hắn ở đâu."

Trung tá hỏi xong, thiếu tá Prosen đang vội vàng gặm xúc xích, một tay tháo túi đựng bản đồ trên người xuống, giao cho trung tá. Trung tá mở ra lấy bản đồ xem, chỉ vào ký hiệu trên đó nói: "Sở chỉ huy ở phía đông bắc trận địa này ba km." Vương Trung: "Đi! Belyakov, đừng kiểm tra động cơ nữa, chúng ta đi!"

Belyakov lộ ra vẻ mặt cay đắng: "Tướng quân, vừa rồi không phải tôi dừng xe. Tôi dừng xe sẽ không để xe bị nghiêng như vậy."

Lúc này Vương Trung mới phát hiện xe hơi nghiêng, nhìn kỹ thì ra nửa xích xe tăng đè lên bao cát của địch, bức tường bao cát bị đè sập, nhưng chưa hoàn toàn sập, còn sót lại một chút, vì vậy xe tăng liền bị nghiêng.

Được rồi, xe hỏng rồi!

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, hôm nay cơ động bằng xe tăng nhanh gần 100 km, hơn một tuần trước đó cũng liên tục tác chiến, chạy tới chạy lui trên trận địa. Phải nói là bây giờ mới hỏng, đã là rất tốt rồi.

Dù sao việc bảo trì xe tăng ngoài chiến trường của quân Ant đều dựa vào bản thân kíp lái xe tăng, không có xưởng bảo trì dã chiến, xe cứu hộ và xe bảo dưỡng cũng không có, trước đó những thợ máy của nhà máy sản xuất máy kéo mà Vương Trung gom góp được, nếu còn sống đều bị nhà máy điều đi sản xuất xe tăng hất rồi.

Vương Trung gãi đầu: "Tôi còn phải đi bắt sư trưởng nữa!"

Aleksandr: “Ngài chỉ có thể đổi sang một chiếc xe khác. Nhưng mà… Tôi đoán là cũng sắp hỏng rồi, xe tăng của Sư đoàn 77 là xe mới, nhưng mà… ừm…”

Anh ta nhìn ba chiếc T34 đang dừng lại gần trận địa pháo 88. Toàn bộ quá trình kẻ địch đều bị khói mù che khuất tầm nhìn, những chiếc xe tăng này không thể nào bị súng máy của địch bắn hỏng được chứ?

Vương Trung: “Những chiếc xe tăng này cũng không có vị trí trưởng xe, tháp pháo chật hẹp như vậy không thể nhét thêm người thứ ba vào được.” Bây giờ thời tiết lạnh như vậy, mọi người đều mặc áo khoác quân đội dày cộp, vấn đề không gian chật hẹp của T34 càng trở nên rõ ràng hơn. Lúc này trung tá ky binh đề nghị: “Cưỡi ngựa đi, chúng ta đã thu được máy vô tuyến điện của quân Đức, tôi sẽ cử một tham mưu hiểu biết về thứ này mang theo máy vô tuyến điện, cộng thêm một liên ky binh đi theo ngài.”

Chương 438: Chỉ Đường Cho Pháo Binh

Chương 545: Chịu Trách Nghiệm Cho Tính …

Chương 545: Chịu Trách Nghiệm Cho Tính Mạng Của Mình

Vương Trung: "Được rồi, cưỡi ngựa cũng được, cưỡi ngựa tôi cũng phải hoàn thành nhiệm vụ bao vây! Ai đưa cho tôi một con ngựa—"

Vương Trung đột nhiên nhíu mày, thầm nghĩ: Không thể nào?

Hắn đưa tay lên miệng huýt sáo một tiếng.

Sau đó từ rất xa truyền đến một tiếng ngựa hí.

Hắn nhìn về hướng đó, nhưng trong tầm mắt chỉ thấy rừng cây và đồng tuyết tĩnh lặng.

Đột nhiên, có thứ gì đó phá tan lớp tuyết dày tích tụ, nhảy vọt lên cao.

Thân ảnh màu trắng giống như một tia chớp, mang theo tuyết cuồn cuộn lao đến.

Đó chính là Bóng Tối, vua của các loài ngựa, à không, không phải chiến mã của Gandalf, mà là con ngựa ngu ngốc Bucephalus của tôi! Bucephalus chạy băng băng qua rất nhiều ky binh, chiến mã của các ky binh dường như sợ nó, nhao nhao nhường đường. Bucephalus cứ như vậy chạy thẳng đến bên cạnh chiếc xe tăng số 422 bị hỏng, giơ chân đạp vào xích

xe tăng, sau đó nhe răng với Vương Trung. Vương Trung vỗ trán: "Sao mày không mang theo yên cương đến vậy?"

Hắn đã đoán được, tám phần là chuồng ngựa lại bị đánh bom, nó lại không việc gì, tự mình chạy ra, sau đó cứ thế đi theo.

Trung tá ky binh: "Chúng tôi có thể đưa cho ngài một bộ yên cương." "Được rồi, nhanh lên, tôi còn đang vội đi bắt sư trưởng." Vương Trung nói rằng: "Vũ Đức Vượng là kẻ đánh cắp công sức của người khác. Các vị ở bộ tiếp nhận phản ánh nên cân nhắc kỹ về việc anh ta lợi dụng họ để kiếm lợi". Vương Trung cưỡi Bucephalus, phi nhanh trên đồng băng dưới bầu trời dần dần tối sầm.

Tham mưu đeo máy vô tuyến điện lo lắng hỏi: "Hay là chúng ta nghỉ ngơi trước đã, trời tối như vậy, nhỡ bị tập kích thì sao?" Vương Trung chuyển sang góc nhìn của bản đồ, thầm nghĩ không thể nào, kẻ địch ở cách hai cây số đã được hiển thị rõ ràng trên bản đồ rồi, tập kích cái gì mà tập kích.

Vì vậy hắn nói: "Kẻ địch đã sợ vỡ mật rồi, căn bản không có khả năng phục kích chúng ta. Đi thôi!"

Khoảng cách ba cây số rất nhanh đã đến, kết quả Vương Trung chỉ tìm thấy đủ loại trang bị và xe cộ bị vứt lại. Điều kỳ lạ là, tất cả đều là xe bán xích, không có bất kỳ chiếc xe bánh nào. Vương Trung đi đến chiếc lầu lớn nhất, xuống ngựa xông vào, liền thấy một đám sĩ quan đang vây quanh một thùng dầu, bên trong toàn là tài liệu bị đốt cháy.

Sư trưởng của địch còn cố tình thay bộ quân phục, đứng dậy chào Vương Trung, sau đó dùng tiếng Nga lõi lõm nói: "Tướng quân Rokossovsky, ngưỡng mộ đại danh đã lâu."

Vương Trung: "Các ngươi không định kháng cự chút nào sao?"

“Lực lượng có thể kháng cự đã bị ngài tiêu diệt rồi, chúng tôi đã hoàn thành nhiệm vụ mà đế chế giao phó, hiện tại chúng tôi lựa chọn chịu trách nhiệm cho mạng sống của mình.”

Vương Trung tức đến mức mũi cũng méo xẹo, mẹ kiếp, đồng đội và người thân của tôi đều bị bọn mày giết chết, bây giờ lại muốn chịu trách nhiệm cho mạng sống của mình?

Muốn chịu trách nhiệm thì đừng có xâm lược chứt Nhưng những người này là để mang về trình diện, trên mặt có vết thương thì không tốt. Hơn nữa tự mình ra tay đánh bọn họ dường như cũng không ổn.

Vì vậy Vương Trung nói: “Được rồi, mời ngài.”

Nói xong hắn tránh đường, vừa lúc nhìn thấy Bucephalus, vì vậy Vương Trung nháy mắt ra hiệu với con ngựa: Nhẹ nhàng thôi nhé.

Bucephalus mấp máy môi, không biết đang nhai cái gì. Vừa lúc đó, sư trưởng Sư đoàn Panzergrenadier 37 bước ra khỏi lầu.

Bucephalus nhẹ nhàng nâng chân trước lên, đá hắn ta bay ngược vào trong lều.

Vương Trung bật cười ha hả. Kể từ khi chiến tranh bắt đầu, hắn chưa bao giờ cười sảng khoái như vậy.

Ngày 18 tháng 11, trước cửa sở chỉ huy Tập đoàn quân thiết giáp số 2 của quân Prosen.

Walter Model xuống ngựa, giao dây cương cho lính vệ binh, sau đó sải bước đi về phía sở chỉ huy, vừa vào cửa liền rẽ trái đi thẳng đến đại sảnh - hiện tại là phòng bản đồ kiêm phòng chỉ huy. Vừa vào cửa, Model đã nhìn lò sưởi, nói: “Các người dám ở trong nhà có sẵn, không sợ Rokossovsky pháo kích sao?” Von Manstein: “Trừ phi pháo binh của hắn ta có thể bắn xa hai mươi lăm cây số. Hiện tại hắn ta đang bận rộn xử lý

quân ta bị bao vây, theo những gì tôi thấy thì có khoảng mười vạn quân của chúng ta vẫn còn khả năng chiến đấu đang kháng cự.” Model lớn tiếng nói: “Vậy chẳng phải là tất cả đều bị vây hãm rồi sao? Bảy sư đoàn này sau hai tháng tiêu hao, đã tổn thất rất lớn, hơn một nửa số binh sĩ chiến đấu đầu được đưa về bệnh viện rồi!” Von Manstein mặt mày âm trầm: “Bởi vì phần lớn các đơn vị đều tự nguyện ở lại để chặn hậu cho lực lượng chủ lực. Trên thực tế, họ đã từ chối phương án rút lui qua vùng đất đóng băng, đó cũng là lý do tại sao chúng ta phải phát động chiến dịch giải vây.”

Model: “Dùng sư đoàn của tôi!”

“Là sư đoàn của Hoàng đế.” Von Manstein sửa lại.

Model: “Nhưng là được điều động từ tập đoàn quân của tôi, tôi biết rõ tình trạng của họ, mặc dù vì không phải lực lượng xung kích chủ lực, nên ba sư đoàn này được tiếp tế tương đối tốt hơn, mỗi người cũng được phát một chiếc chăn, nhưng họ thiếu đạn pháo - không, thiếu tất cả mọi thứ!

“Tôi phản đối việc tiến hành phản công, xin hãy ghi lại điều này vào biên bản!”

Nói xong, Model nhìn về phía tham mưu phụ trách ghi chép các quyết định của sở chỉ huy.

Chương 439: Chỉ Đường Cho Pháo Binh2

Chương 546: Hay Lắm

Chương 546: Hay Lắm

Von Manstein cười khẩy: “Cách làm của anh khiến tôi nhớ đến lão đối thủ Kutuzov của tôi. Ông ta luôn như vậy, hễ cứ thua trận thì nhất định không phải lỗi của ông ta.” Model: “Ông nghĩ tôi đang đổ lỗi sao? Không, tôi chỉ nói với ông rằng tấn công vào lúc này là hoàn toàn vô nghĩa, không thể đánh bại được đối phương. Bên kia là chuyên gia phòng ngự, tình hình tiếp tế của chúng ta lại như thế này, căn bản không thể nào đạt được tiến triển!

“Còn ông, phát động tấn công chỉ là để báo cáo kết quả với Hoàng đế, chẳng phải vậy sao? Ông và Hoàng đế có gì khác nhau? Chẳng có gì khác nhau cả!”

Von Manstein nhìn về phía sĩ quan phụ tá: “Tôi thấy Trung tướng Model đường sá xa xôi, cũng mật mỏi rồi…”

“Không! Tôi sẽ không ở lại qua đêm! Tôi chỉ đến để bày tỏ ý kiến của mình, bây giờ đã bày tỏ xong rồi, ông cũng nên nhanh chóng rút lui đi, nếu không rút lui thì quân Ant sẽ phản công trên quy mô lớn, lực lượng trinh sát của tôi đã phát hiện ngày càng nhiều phiên hiệu mới, tôi tin rằng một cuộc tấn công quy mô lớn sắp diễn ra, bây giờ điều quan trọng không phải là tấn công, mà là phòng ngự! Hiểu chưa!”

Nói xong, Model xoay người sải bước rời đi.

Những người khác trong sở chỉ huy nhìn Von Manstein. Vị đại tướng thở dài: "Phát động tấn công theo kế hoạch ban đầu."

Sau khi pháo kích của quân Prosen kết thúc, Yegorov bò dậy: "Nhanh vậy sao? Kẻ địch thực sự có quyết tâm tấn công sao?" Vasili được phái đến đây phụ trách thiết lập thông tin liên lạc nói: "Không biết, cũng có thể địch hiểu rằng hiện tại chỉ trong một ngày một đêm không thể đào được công sự nào ra hồn, nên chỉ bắn phá qua loa một chút cho xong chuyện."

Lúc này pháo binh quan sát viên hô: "Xe tăng địch, hướng Tây Nam!"

Yegorov vội vàng ghé vào bên cạnh ụ gỗ và bao cát chất thành một lớp chắn đơn giản, giơ kính viễn vọng lên, vừa quan sát vừa nói: "Khoảng sáu mươi chiếc xe tăng, bộ binh thì rất đông. Đây là có chuyện gì?" [V i p t r u y e n f u L L . n e t - k h o t r u y ệ n d ị c h m i ễ n p h í]

Vasili: "Có thể là hỏng hết rồi, xe tăng của chúng ta bị hỏng nhiều như vậy, công tác sửa chữa và bảo dưỡng của địch cho dù có tốt đến đâu, cũng không có khả năng đảm bảo được trạng thái của xe tăng trong tình huống này." Yegorov líu lưỡi: "Dù sao thì cách đánh của chúng ta không thay đổi, trước tiên chặn bộ binh, để pháo cối khai hỏa."

Nói xong hắn xoay người, nhìn về phía trận địa pháo cao xạ 88mm bên cạnh sở chỉ huy - Thực ra sở chỉ huy của hắn chính là công sự mà quân Prosen xây dựng trước đó, vốn có một mái che ba tầng bằng gỗ, đã bị pháo binh của quân Ant phá hủy trong đợt tấn công chuẩn bị. Sau đó trận địa đã bị chiếm hoàn toàn, bởi vì pháo 88mm và súng máy đều bị đóng băng.

Đương nhiên bây giờ những khẩu pháo và súng máy này đều đã được hơ lửa kỹ càng, có thể sử dụng bình thường. Đợt

pháo cối đầu tiên đã rơi xuống trận tuyến của địch. Lúc này quan sát viên canh chừng kính ngắm của khẩu đội pháo hô: "Vượt qua mốc 1500 mét!"

Dmitri Ivanovich, người tạm thời đảm nhiệm chỉ huy trận địa pháo phòng không này hô to: "Ngắm mục tiêu, khai hỏa!"

Các pháo thủ đều được điều động từ lực lượng pháo chống tăng, trình độ văn hóa của bộ binh Ant nhìn chung không cao, bảo họ thao tác pháo lớn cần thời gian học tập tương đối dài.

Vì không quen thuộc với pháo lớn, cùng với số lượng pháo thủ ít, bốn khẩu pháo 88mm sau khi bắn loạt đầu tiên đã tạm thời im lặng. Yegorov dùng kính viễn vọng quan sát điểm rơi của đạn, chỉ thấy đạn pháo giống như bóng bàn nảy lên khỏi mặt đất.

Không có chiếc xe tăng Prosen nào bị bắn trúng.

Lúc này, một loạt đạn pháo cối dày đặc hơn đã chia cắt bộ binh và xe tăng Prosen. Cuối cùng thì pháo 88mm cũng khai hỏa loạt thứ hai. Yegorov nhìn thấy một chiếc xe tăng Prosen xuất hiện một lỗ thủng ở mặt trước, sau đó lửa bốc lên từ nắp động cơ, hai lính xe tăng chui ra khỏi xe, lăn lộn trên mặt đất. Yegorov: "Tốt! Đánh hay lắm! Tiếp tục!"

Lúc này, màn khói của quân Prosen cuối cùng cũng buông xuống.

Yegorov: "Đây mới là tình huống bình thường, đây mới là quân đội Prosen mà tôi quen thuộc."

Hắn vừa dứt lời, liền nghe thấy tiếng động cơ bên phía trận địa của mình, quay đầu lại thì phát hiện khẩu đội pháo Z1S-30 vốn bị che khuất tầm nhìn đã bắt đầu di chuyển. "Ồ, mấy thứ này chạy nhanh thật, có thể vòng qua màn khói của địch để khai hỏa sao? Thật tuyệt vời."

Yegorov vui mừng ra mặt: “Thay đổi rồi, tất cả đã thay đổi rồi, không còn là đội quân phải đi xin xỏ trang bị khắp nơi như trước nữa.”

Nói xong, Yegorov tự mình rút súng lục ra, nói với bộ binh: “Các anh em cũng phải thể hiện cho tốt vào! Năm đó khi không có trang bị, chúng ta hoàn toàn dựa vào bộ binh để đánh thắng! Hãy thể hiện khí thế của Trung đoàn Cận vệ 31!” “Nhưng chúng ta là Trung đoàn Beshenskovskaya số 5.” Có người nói.

“Đầu như nhau cả thôi! Trung đoàn Beshenskovskaya số 5 cũng là đơn vị đã từng chiến đấu ác liệt ở Loktev! Đừng làm mất mặt những người tiền bối đã hy sinh! Cho chúng thấy sức mạnh của chúng ta! Súng máy, bắt đầu bắn! Tạo thành lưới lửa!”

Chương 440: Báo Cáo Tình Hình Quan Sát…. _

Chương 547: Cần Phải Có Kết Quả

Chương 547: Cần Phải Có Kết Quả

Các súng máy trên trận địa lập tức khai hỏa, những súng máy này đều được bố trí theo kiểu khu vực hỏa lực mà Vương Trung đề xuất, tạo thành một lưới lửa hoàn toàn không có góc chết, cho dù bị màn khói che khuất cũng có thể ngăn chặn hiệu quả các cuộc tấn công của địch - chỉ là khá tốn đạn dược.

Phong cách của Vương Trung là dùng đạn dược để nghiền nát kẻ thù, pháo kích là vậy: "khu vực hỏa lực" cũng vậy. Lúc này, khẩu đội pháo ZIS-30 đã di chuyển đến vị trí mới và khai hỏa.

Yegorov không nhìn thấy hiệu quả của các phát bắn của ZIS-30, chỉ có thể vươn cổ sốt ruột: "Chết tiệt, không nhìn thấy gì cả, màn khói này thật đáng ghét."

Lúc này Vasili nói: "Không biết có phải tôi bị ảo giác hay không, tôi luôn cảm thấy tướng quân Rokossovsky có thể nhìn xuyên qua màn khói."

Yegorov còn chưa kịp lên tiếng, Popov, người đến tiền tuyến để đốc chiến, đã mở miệng: "Cậu nghĩ như vậy là bình thường, một vị tướng thể hiện xuất sắc như vậy, nhận thức của cậu về ông ấy sẽ thay đổi, liên tục tô vẽ thêm cho ông ấy. Thánh Andrew cũng từng nói, ngài ấy thực ra chỉ là một người bình thường, chỉ là chúng ta đã thần thánh hóa ngài ấy mà thôi.

“Thánh Andrew cả đời đều rất phản đối việc thần thánh hóa bản thân.”

Vasili cau mày: “Nhưng… Tôi thực sự cảm thấy tướng quân có thể nhìn thấy rất nhiều điều mà tôi không thấy, rõ ràng là mọi người đều đang ở cùng một cửa sổ quan sát, nhưng dường như ngài ấy có thể nắm bắt toàn bộ cục diện.” Yegorov cười: “Đó chẳng phải là điều hiển nhiên sao, dù sao thì ngài ấy cũng đã học các khóa chỉ huy cao cấp, tốt nghiệp Học viện Quân sự Suvorov. Cậu thì chỉ học khóa học sĩ quan dự bị, nếu muốn làm tham mưu cao cấp, cậu còn phải đến Học viện Quân sự Suvorov để học thêm. “Những gì tướng quân đã học, tôi đều không hiểu!” Vasili há miệng, cuối cùng vẫn không nói ra việc tướng Rokossovsky là người đứng cuối lớp. Ngày 19 tháng 11, 0 giờ 00 phút, Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân Trung tâm Prosen. Nguyên soái von Bock nhìn sĩ quan thông tin bước vào: “Tình hình thế nào?”

Sĩ quan thông tin nhìn vào bức điện tín trong tay: “Tỷ lệ sẵn sàng chiến đấu của xe bọc thép của các đơn vị đã được tổng hợp xong. Ngài muốn tôi đọc lại từ đầu không?”

Nguyên soái von Bock gật đầu: “Đọc đi.”

Sĩ quan thông tin: “Sư đoàn Thiết giáp số 1, số lượng xe tăng sẵn sàng chiến đấu, 1 chiếc Panzer III, 1 chiếc Panzer IV. Sư đoàn thứ hai…” “Chờ một chút!”

Nguyên soái von Bock giơ tay phải lên: “Sư đoàn Thiết giáp số 1 chỉ còn lại hai chiếc xe tăng có thể xuất kích?” “Vâng, giá rét đã phá hủy hệ thống truyền động của xe tăng, ngay cả sau khi rã đông cũng không thể hoạt động hoàn hảo, tất cả các đơn vị thiết giáp đều báo cáo tỷ lệ hỏng hóc tăng vọt. Tin tốt là, hơn một nửa số kíp lái xe tăng của các sư đoàn vẫn còn sống.” Nguyên soái von Bock xua tay: “Thôi, không cần đọc nữa. Chúng ta phải rút lui, nếu không sẽ không giữ được

ngay cả những kíp lái xe tăng này. Những kíp lái xe tăng giàu kinh nghiệm, cũng giống như phi công, đều là tài sản quý giá. Bây giờ là lúc để rút lui toàn diện."

Tham mưu trưởng: "Bỏ mặc 100.000 quân bị bao vây sao?"

Nguyên soái von Bock nhìn vào một vùng màu xanh nhỏ trên bản đồ, bị biểu tượng của quân địch bao vây. "Thực ra tôi… nghi ngờ liệu có còn đơn vị nào đang kháng cự trong vòng vây nữa hay không. Kẻ thù không tiêu diệt đội quân này là để thu hút chúng ta, để quân đội của họ sẵn sàng cho một cuộc phản công quy mô lớn, sau đó tiêu diệt thêm quân của chúng ta."

Vương Trung cầm ống nghe, nói với người ở đầu dây bên kia: "Chừng nào quân địch còn đang tấn công, còn đang cố gắng giải vây, chúng ta nên bao vây mà không tiêu diệt. Chúng ta thậm chí có thể kêu gọi quân Prosen trong vòng vây, để họ đến ăn uống, nuôi dưỡng họ ở đây, để quân ta có thời gian chuẩn bị cho một chiến dịch tiêu diệt quy mô lớn hơn." Belinsky: "Ý tưởng của cậu rất hay, nhưng hiện tại chúng ta cần phải thể hiện kết quả của cuộc phản công quy mô lớn. Vấn đề này không thể chỉ xem xét từ góc độ quân sự." Vương Trung: "Vậy thì nhanh chóng phát động tấn công chẳng phải tốt hơn sao?" Belinsky: "Thời tiết lạnh giá cũng ảnh hưởng đến chúng ta. Cậu hãy trao đổi những vấn đề cụ thể với Tham mưu trưởng Tukhachevsky." Vương Trung hơi nhíu mày, thầm nghĩ tên chó săn của Sa hoàng này sao vẫn còn ở đây, chẳng lẽ là… để đảm bảo sự đoàn kết…?

Lúc này, giọng nói của Tukhachevsky vang lên từ ống nghe: "Lực lượng hiện đang tham gia phản công đã là toàn bộ lực lượng của chúng ta, những đơn vị khác sớm nhất cũng phải đến ngày 5 tháng 12 mới sẵn sàng. Ngoài ra, các cậu cũng đã

sử dụng gần như toàn bộ số đạn dược của chúng ta, vấn đề hậu cần… à, đồng chí Tuganev sẽ nói chuyện với cậu.” không phải chứ, các người đang đá bóng cho nhau à? Một lát sau, giọng nói của Tuganev vang lên: “Việc di dời các nhà máy về phía sau đã gây ra ảnh hưởng rất nghiêm trọng, hiện tại chúng ta thậm chí còn thiếu cả nguyên liệu hóa học để sản xuất thuốc nổ, bởi vì các nhà máy đã được di dời. Hiện tại chúng ta thiếu thốn mọi thứ, cần phải nhanh chóng thể hiện thành quả. Đây là… cân nhắc về mặt ngoại giao.”

Hiểu rồi, phải để các nước Đồng minh thông qua Đạo luật Cho vay-Cho thuê, nếu không thì phe Ant cũng không đánh tiếp được nữa. Vương Trung đứng thẳng người: “Ngày mai, tức là ngày 20 tháng 11, tôi sẽ phát động tổng tấn công, tiêu diệt toàn bộ quân địch trong vòng vây.”

Chương 441: Địch Nhân Ra Yếu Kém

Chương 548: Chỉ có thể đầu hàng nhân dâ…

Chương 548: Chỉ có thể đầu hàng nhân dân Ant

Ngày 20 tháng 11 năm Julian thứ 914, Vương Trung nhìn đồng hồ.

Kirilenko, Tư lệnh Tập đoàn quân, đứng bên cạnh nói móc: "Rõ ràng tôi mới là Tổng tư lệnh, nhưng cậu lại là người xem đồng hồ, cảnh này cũng hơi kỳ lạ đấy."

Vương Trung làm một động tác mời: "Vậy ông làm đi!" Kirilenko lắc đầu lia lịa: "Không, không, không, kế hoạch là do cậu vạch ra, công lao cũng là của cậu, cậu cứ làm đi, tôi sẽ không để lại tên tuổi trong lịch sử đâu."

Lúc này, Nikolai Andreyevich Ostroukhoy, Tư lệnh mới của Quân đoàn Ky binh số 7, đơn vị cũ của Kirilenko, cẩn thận hỏi: "Tướng quân Rokossovsky luôn gần gũi với mọi người như vậy sao?" Vương Trung: "Chứ sao nữa? Tôi chỉ là một người bình thường thôi."

Ostroukhov có vẻ như thể lời nói của Vương Trung ẩn chứa vô vàn điều huyền bí, chìm vào trầm tư.

Vương Trung lại nhìn đồng hồ, thấy kim phút chỉ vào số 12, hắn nói: "Khai hỏa." Đúng 8 giờ sáng ngày 20 tháng 11, Tập đoàn quân phía Tây của Ant đã bắt đầu cuộc chiến tiêu diệt Tập đoàn quân Prosen tại Kalanskaya.

Một phút sau khi pháo kích bắt đầu, sĩ quan thông tin bước vào túp lều gỗ được sử dụng làm Sở chỉ huy Tập đoàn quân tấn công tạm thời: "Quân Prosen trong vòng vây đã gửi điện báo bằng mã hàng không quốc tế."

Vương Trung nhìn sĩ quan thông tin.

Mọi người trong phòng đều nhìn hắn. Vương Trung: "Hả? Tôi ra lệnh này sao? Không, không, Trung tướng Kirilenko, ông làm đi!"

Giọng điệu của hắn có chút giống câu chuyện cười kinh điển của Liên Xô: Mời đồng chí lên bục phát biểu. Kirilenko tặc lưỡi, phẩy tay nói ngắn gọn: "Đọc đi!"

Sĩ quan thông tin nhìn vào bức điện: "Thiếu tướng Joseph, Sư đoàn trưởng Sư đoàn Thiết giáp số 5, thay mặt toàn bộ lực lượng Prosen tại Kalanskaya, gửi lời chào trân trọng tới Vương công Rokossovsky, chúng tôi sẵn sàng đầu hàng một anh hùng như ngài."

Vương Trung hừ một tiếng: "Gửi điện trả lời, Đế quốc Ant không có Vương công Rokossovsky nào cả, không tìm thấy người này. Cứ như Vậy… ừm…"

Vương Trung suy nghĩ một chút, người ta đã đích danh xin đầu hàng mình rồi, hình như cũng không cần thiết phải làm theo trình tự nữa.

Vì vậy, hắn phẩy tay: "Cứ trả lời như vậy đi! Không cần trau chuốt câu từ, cứ thế mà gửi." Sĩ quan thông tin cầm bức điện đi.

Pavlov: "Làm vậy có ổn không? Nếu họ đầu hàng tập thể, chẳng phải sẽ có nhiều tù binh sống để trưng bày hơn sao?"

Vương Trung: "Anh không hiểu đâu, làm gì có Vương công Rokossovsky nào, chuyện này hoàn toàn bịa đặt. Mọi người cũng đừng nói lung tung như vậy, nếu truyền ra ngoài sẽ

ảnh hưởng đến thanh danh của Nữ Hoàng. Hơn nữa, cũng không tốt cho Lyudmila, cô ấy mới là vị hôn thê của tôi.”

Vasili: “Nhưng rõ ràng là Nữ Hoàng có ý với cậu, mọi người còn thấy cô ấy hôn cậu say đắm ở nhà ga cơ mà.” Vương Trung rất bình tĩnh, đã sớm nghĩ ra cách đối phó: “Tôi coi như anh trai của cô ấy, đó là cách cô ấy thể hiện sự nhớ nhung với người thân.”

“Thể hiện bằng cách đó sao?” Vasili kinh ngạc hỏi.

Lúc này, sĩ quan thông tin quay lại: “Quân địch đã gửi điện trả lời.”

Vương Trung: “Sao nhanh vậy?”

Sĩ quan thông tin: “Vì không cần giải mã, chỉ cần gửi trực tiếp bằng mã hàng không quốc tế là được.”

Vương Trung: “Quân địch nói gì?”

“Thiếu tướng Joseph, Sư đoàn trưởng Sư đoàn Thiết giáp số 5, thay mặt toàn bộ lực lượng Prosen tại Kalanskaya, gửi lời chào trân trọng tới tướng quân Rokossovsky, hy vọng tướng quân có thể chấp nhận sự đầu hàng của chúng tôi.” Vương Trung trực tiếp bỏ qua thủ tục: “Gửi điện trả lời, họ chỉ có thể đầu hàng nhân dân Ant, nếu không chúng tôi sẽ đánh cho họ tan xương nát thịt.” Sĩ quan thông tin vừa định đi, Vương Trung gọi lại:

“Bức điện này cả thế giới đều có thể nhận được? Hay chỉ có chúng ta nhận được?”

Sĩ quan thông tin: “Xét theo cường độ tín hiệu, chỉ có các đài phát thanh trong phạm vi 200 km mới có thể nhận được, xét theo bước sóng, cũng gần như vậy.”

Vương Trung: “Vậy thiết bị của chúng ta có thể gửi điện báo đến người ở xa nhất là bao nhiêu?”

Sĩ quan thông tin nhẩm tính một chút, trả lời: “Chúng ta có thể phủ sóng đến Saint Petersburg, nếu sử dụng cấu hình này để gửi, một số tỉnh ở Prosen cũng có thể nhận được.”

Vương Trung: “Vậy điện văn sửa thành như sau: Quân Prosen bại trận trong vòng vây Kalanskaya, chỉ có thể đầu hàng nhân dân Ant, nếu không chúng tôi sẽ cho nổ chết từng người một.

“Sau đó tôi sẽ sáng tác một bài hát, tên là Mùa mưa Kalanskaya, nói cho mọi người biết rằng từng có mấy vạn binh lính Prosen co đầu rút cổ ở Kalanskaya, bây giờ mưa to rơi xuống, chỉ còn oan hồn nghe thấy. “Sau này mỗi lần tôi đánh hạ một thành phố của Prosen, tôi sẽ phát bài hát này, kể lại những tai ương bi thảm của các người.”

Tham mưu thông tin viết xong, nhìn điện văn dài dằng dặc rồi nói: “Cần phải gửi nhiều như vậy sao?”

“Đúng, đi đi, đảm bảo toàn bộ Ant đều nhận được điện văn.”

Tham mưu thông tin rời đi. Giám mục Popov lẩm bẩm: “Chỉ có thể đầu hàng nhân dân Ant sao? Cậu còn có bản lĩnh làm giáo sĩ quân đội nữa đấy. Không đúng, tôi đã sớm biết cậu có bản lĩnh này rồi, cậu đánh trận chưa bao giờ cần tôi khích lệ ý chí chiến đấu của binh sĩ, khiến tôi cảm thấy mình là đồ vô dụng.” Vasili nói theo: “Quen rồi là được.”

Popov nhìn Vasili với vẻ không thiện cảm.

Chương 442: Chiến Tranh Của Gilles

Chương 549: Nâng Ly

Chương 549: Nâng Ly

Vương Trung nghe tiếng pháo từ trận địa pháo binh xa xa, chuyện trước mắt hẳn là không cần lo lắng nữa, quân địch thiếu ăn thiếu mặc, đạn dược cũng không còn nhiều, pháo kích xong đoán chừng sẽ đầu hàng.

Vương Trung bắt đầu lợi dụng đặc quyền của người xuyên việt, suy nghĩ về những chuyện sau này.

Sau khi tiêu diệt quân địch ở Kalanskaya, cần phải truy kích, lúc này sẽ gặp phải một loại vũ khí mới của địch: pháo chống tăng Pak 40. Tuy chỉ là mẫu thử nghiệm, nhưng quả thật lúc này loại pháo chống tăng này đã được đưa vào sử dụng.

Thứ này ở khoảng cách 1500 mét vẫn có khả năng xuyên thủng T34, cộng thêm hệ thống ngắm bắn và chất lượng binh lính vốn đã rất tốt, sẽ gây ra tổn thất nặng nề cho quân Ant phản công. Theo đà rút lui của quân địch, vấn đề hậu cần sẽ dần dần được giải quyết, pháo chống tăng mới được cung cấp đầy đủ đạn pháo, không thể không phòng bị.

Hơn nữa, điều nguy hiểm hơn là sang năm, tháng 3 năm thứ hai của chiến tranh, địch sẽ đưa vào sử dụng Panzer IV Ausf.F2, thứ này có thể xuyên thủng T34 ở khoảng cách xa, hơn nữa quân địch vốn có binh chủng thiết giáp chất lượng cao, hệ thống ngắm bắn cũng tiên tiến hơn một bậc, còn T34 do lính mới lái thường xuyên bị hạ gục.

Sau đó là tháng 9 năm thứ hai, xe tăng Tiger được đưa vào tác chiến.

Lúc đầu, tỷ lệ hỏng hóc của xe mới rất cao, nên hiệu quả tác chiến không được như vậy, nhưng sau khi sửa chữa gần hết các khuyết điểm, thứ này liền trở thành bá chủ chiến trường.

Trên Trái Đất, cuối cùng Hồng quân đã chiến thắng nhờ tổn thất to lớn. Nhưng ở thời không này, Prosen mạnh hơn Đức Quốc xã, nói không chừng những vũ khí mới này sẽ khiến chiến tuyến sụp đổ, cuối cùng thua cuộc.

Dù sao cũng giống như Trái Đất, Prosen ở thời không này căn bản không tiến hành tổng động viên, cũng không áp dụng kinh tế thời chiến. Vương Trung suy nghĩ về những chuyện tương lai, càng lúc càng phát hiện ra điều mình cần phải làm, không phải là giành được bao nhiêu chiến quả trên chiến trường, mà là nhanh chóng tiến hành điều tra công nghiệp, can thiệp vào sản xuất quốc phòng, tốt nhất còn có thể can thiệp vào phương thức tổ chức quân đội, thậm chí cả điều lệnh tác chiến…

Đang nghĩ ngợi, tham mưu thông tin bước vào: "Điện báo mã số rõ của địch."

Vương Trung: "Đọc."

Tham mưu thông tin: "Toàn thể binh lính Prosen ở Kalanskaya, xin đầu hàng nhân dân Ant."

Vương Trung gật đầu: "Cái này cũng tạm được, nhưng bọn họ phải dùng công suất lớn nhất để gửi, gửi đi gửi lại cho đến 20 giờ tối nay. Chúng ta có thể ngừng pháo kích, đồng thời cử sứ giả đến đàm phán việc đầu hàng, nhưng việc gửi điện báo này nhất định không được dừng lại, một khi dừng lại, quân ta sẽ tấn công mạnh. Cứ như vậy mà thông báo cho quân địch."

Lần này tham mưu thông tin đi chưa được bao lâu đã quay lại: “Báo cáo, quân địch đồng ý”

Vương Trung: “Vậy thì ngừng pháo kích. Nhưng lực lượng pháo binh vẫn phải giữ trạng thái sẵn sàng chiến đấu.” Pavlov: “Tôi nghĩ quân địch sẽ không giở trò nữa. Hay chúng ta uống một ly chúc mừng chiến thắng? Đây là lần đầu tiên chúng ta thực sự đánh bại quân địch kể từ khi khai chiến nửa năm nay, chứ không phải là một cuộc rút lui nữa.”

Yegorov nghe vậy liên hào hứng: “Được!”

Vương Trung suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Nên vậy, hôm nay uống rượu mừng công!” Ngày 20 tháng 11, Saint Petersburg, Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân Saint Petersburg của quân đội Ant.

Đại tướng Gorky, Tư lệnh Tập đoàn quân, đang cùng các sĩ quan cấp cao nghiên cứu những động thái mới nhất của địch, cửa Bộ Tư lệnh đột nhiên bị mở ra, tham mưu thông tin bước vào: “Nhận được điện báo được gửi bằng mã hàng không quốc tế, nội dung là: ‘Toàn thể binh lính Prosen ở Kalanskaya, xin đầu hàng nhân dân Ant’.”

Gorky nghe xong, lập tức quay người xem xét toàn bộ bản đồ chiến tuyến, rồi hỏi: “Tại sao Rokossovsky lại phát động tấn công? Chẳng lẽ không nên bao vây quân địch, đợi chúng tìm cách phá vây sao? Như vậy chẳng phải quân địch sẽ chạy mất!” Giám mục Tập đoàn quân: “Có thể là do cân nhắc về chính trị… và ngoại giao, đồng chí Gorky Konstantinovich. Đặc biệt là bức điện báo này, nếu chúng ta nhận được thì các trạm khí tượng của Liên Hiệp Vương Quốc và Hợp chủng quốc ở Bắc Cực cũng có thể nhận được. Đây là cách nói với thế giới rằng chúng ta đã thắng.” Đại tướng Gorky nhìn chằm chằm vào bản đồ vài giây, rồi nói: “Rokossovsky nói rằng

chúng ta không thể giành chiến thắng nhanh chóng, anh đã thấy phát ngôn đó chưa?"

"Tất nhiên rồi. Trên thực tế, nội bộ Giáo hội vẫn đang nỗ lực tuyên truyền quan điểm này, tôi nghĩ rằng đây đã trở thành quan điểm chính thức của Đức Giáo Hoàng và toàn bộ Hồng y đoàn rồi."

Đại tướng Gorky gật đầu: "Hắn cũng có tầm nhìn xa đấy, nhưng hắn sẽ ứng phó với yêu cầu của phe chủ chiến tốc thắng như thế nào? Việc đặc cách thăng chức cho hắn làm Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây đã gây ra rất nhiều bất mãn rồi. Hắn chỉ có thể tấn công, lỡ như hắn tấn công thất bại thì sao? Bây giờ hắn có bao nhiêu vinh quang thì sau này sẽ bị chửi bới thê thảm bấy nhiêu!"

Khác với vẻ mặt nghiêm nghị của Đại tướng Gorky, Tham mưu trưởng Tập đoàn quân Ivan Stepanovich đi đến tủ rượu: "Chuyện này để sau hãy lo, bây giờ hãy nâng ly vì chiến thắng!"

Gorky suy nghĩ một chút rồi gật đầu: "Đúng, vì bức tường thép Rokossovsky của đế quốc chúng ta, và chiến thắng quan trọng đầu tiên của hắn, chiến thắng trong trận tiêu diệt, nâng ly!"

Chương 443: Pháo Kích Vô Dụng

Chương 550: Đáng Ăn Mừng

Chương 550: Đáng Ăn Mừng Trong lãnh thổ Prosen, Đại bản doanh.

“Toàn thể binh lính Prosen ở Kalanskaya, xin đầu hàng nhân dân Art.”

Sau khi đọc xong câu này, thư ký mật mã rụt cổ nhìn Hoàng đế.

Hoàng đế phẩy tay: “Tất cả ra ngoài đi.”

Những người chen chúc trong phòng nhìn nhau rồi quay người đi ra cửa. “Siegfried, cậu ở lại.” Hoàng đế nói. Vì vậy, Siegfried Gilles ở lại. Đợi tất cả mọi người đi hết, Hoàng đế Reinhardt đập mạnh tay xuống bàn: “Sao bọn họ có thể làm như vậy chứ! Dù có đầu hàng thì cũng phải đầu hàng một cách lặng lẽ chứ? Giờ thì chúng ta đã rơi vào thế bị động trên trường quốc tế rồi!

“Mạng lưới tình báo của chúng ta ở Hợp chủng quốc đang nỗ lực ngăn chặn việc thông qua Đạo luật Cho vay- Cho thuê! Bây giờ bức điện báo này sẽ khiến những nỗ lực đó trở thành bong bóng xà phòng! Bong bóng! “Nếu họ là những chiến binh Prosen vinh quang, thì họ nên chết vì Đế quốc! Chiến đấu đến cùng!”

Sau khi trút giận xong, Hoàng đế của người Prosen, người chinh phục Châu Âu, ủ rũ ngồi xuống ghế.

Siegfried: “Họ cũng là con người, cũng muốn sống, tôi nghĩ điều đó không có gì sai.” Hoàng đế ngẩng đầu nhìn người bạn của mình: “Không Sai sao?”

Siegfried: “Sai lầm là do chúng ta đã khinh địch. Tôi nghĩ rằng bây giờ chúng ta nên bắt đầu tổng động viên, tất cả các nhà máy chuyển sang chế độ sản xuất thời chiến, tất cả các nhà máy dân sự chuyển sang sản xuất vũ khí, chúng ta vẫn còn cơ hội.” Hoàng đế im lặng vài giây, rồi lắc đầu: “Không, chúng ta còn một số vũ khí mới chưa kịp đưa vào chiến tranh, ví dụ như pháo tự hành 88 mm được phát triển sau khi xe tăng hạng nặng B1 của địch tấn công Garlin. Tôi đã xem thử nghiệm xe mẫu, không cần thiết phải tổng động viên ngay bây giờ.”

Siegfried thở dài. Lúc này, Reinhardt đứng dậy: “Lấy rượu đến đây, Siegfried. Tuy là kẻ thù, nhưng hắn đã thực sự chiến thắng, dựa theo những gì cậu kể, tôi thừa nhận hắn là một chuyên gia phòng thủ xuất sắc. Hãy để chúng ta giống như những thuyền trưởng tàu chiến một trăm năm trước, sau khi trận chiến kết thúc, cùng nhau uống rượu trên boong tàu.”

Siegfried Gilles gật đầu: “Vâng, đúng là nên uống một ly.”

Liên Hiệp Vương Quốc, Số 10 Phố Fleet, Dinh thự Thủ tướng.

Thủ tướng Leonard Spencer đang đọc một tập tài liệu dài lê thê do Bộ Hải quân cung cấp, nội dung của tài liệu là thảo luận về khả năng đổ bộ vào hậu phương chiến trường Mamluk.

Lúc này, thư ký riêng Bernard của ông và Thư ký Nội Các bước vào.

Bernard đặt một tập tài liệu trước mặt Leonard.

“Đây là gì?”

Thủ tướng ngẩng đầu lên. Hiệp sĩ nói: “Vừa nhận được điện báo mã số rõ của quân đội Prosen, ‘Toàn thể binh lính

Prosen ở Kalanskaya, xin đầu hàng nhân dân Ant'." Cảm tạ Minh chủ đã ủng hộ Kp

Thủ tướng Leonard mừng rỡ: "Đã xác minh tính xác thực chưa?"

Bernard: "Cục của Hiệp sĩ Carmine đã phân tích thông tin tình báo từ nội bộ Prosen và cho rằng khả năng cao là sự thật."

Leonard vui mừng khôn xiết: "Lấy rượu đến đây! Uống một ly thật đã! Đây quả là một tin tốt!"

Hiệp sĩ : "Tuy nhiên, ngay lúc này, Thượng viện Hợp chủng quốc đã bác bỏ Đạo luật Cho vay-Cho thuê, họ sẽ không cung cấp hỗ trợ vật tư miễn phí cho chúng ta và Ant trong thời gian tới."

Leonard mất hứng: "Cái đám vận động hành lang chết tiệt của Prosenl"

Thư ký Bernard: "Vẫn muốn uống rượu chứ ạ?"

Leonard phẩy tay: "Muốn chứ! Càng như vậy càng phải uống!" Ngày 22 tháng 11, Yekaterinburg, cửa vào phía tây ngoại ô thành phố.

Nelly kiểm tra trang phục của Vương Trung, gật đầu: "Bây giờ ngài tuyệt đối sẽ không mất mặt vì trang phục nữa." Vương Trung: "Tôi chưa bao giờ mất mặt nhé!"

Nelly lập tức lộ ra vẻ mặt vừa thương hại vừa trìu mến như một người mẹ nhìn đứa con trai thiểu năng của mình. Thật lòng mà nói, vì Nelly rất dễ thương nên Vương Trung cảm thấy biểu cảm này của cô cũng rất đáng yêu. Nhưng bây giờ có việc quan trọng hơn cần làm.

Vương Trung liếc nhìn đội ngũ tù binh đã chỉnh đốn xong.

Người Prosen thực sự rất kỷ luật, rõ ràng đã trở thành tù binh, vậy mà vẫn có thể xếp thành hàng ngũ chỉnh tê như vậy.

20 người đi đầu đều đeo quân hàm màu đỏ, điều này cho thấy họ là tướng lĩnh của Prosen.

Tiếp theo là những tù binh có cấp bậc tướng nhưng không đeo quân hàm đỏ do đặc thù binh chủng, sau đó mới đến Sĩ quan cấp tá.

Trong hàng ngũ 10 vạn tù binh, binh lính đều ở phía sau cùng, mấy nghìn người phía trước đều là sĩ quan các cấp. Hơn nữa, Vương Trung còn cố tình bắt họ mặc bộ quân phục đẹp nhất, đeo huân chương đẹp nhất, nhưng không cho phép họ cạo râu, chải đầu, cũng không cho phép họ rửa mặt.

Mục đích chính là để tạo ra hình ảnh quân phục đẹp đẽ nhưng đầu tóc rối bù, mặt mũi lấm lem. Các sĩ quan Ant biết tiếng Prosen được tuyển chọn kỹ càng đứng rải rác hai bên hàng ngũ dài này.

Vì có quá nhiều người, để đảm bảo không xảy ra hỗn loạn trong quá trình diễu hành, rất nhiều nhân viên văn phòng làm việc ở Bộ Tư lệnh Sư đoàn và Quân đoàn cũng được điều động làm phiên dịch.

Chương 444: Gửi Thư Cho Địch

Chương 551: Diễu Hành Khải Hoàn

Chương 551: Diễu Hành Khải Hoàn

Đội ngũ 10 vạn người, lại còn có rất nhiều người chống nạng và thương binh nằm trên cáng, cho dù xếp thành 4 hàng dọc thì chiều dài cũng rất đáng kinh ngạc.

Hàng ngũ khổng lồ này sẽ đi đọc theo con đường chính của Yekaterinburg, đi qua quảng trường trung tâm nơi Yekaterinburg đã tổ chức duyệt binh trước đó, sau đó đi qua cổng chính của Cung điện Mùa hè, cuối cùng tiến vào trại tù binh đặc biệt được dựng lên ở ngoại ô thành phố. Vương Trung đã viết báo cáo đề xuất đặt tên cho trại tù binh này Tù Nhân Công Đức, nhưng Belinsky không phê duyệt.

Tên này hay biết bao! Nhưng hình như cái tên này vốn là do cư dân mạng sau này đặt ra để nói đùa.

Lúc này, Bucephalus hí lên một tiếng, Vương Trung quay đầu nhìn con ngựa, thấy một thiếu tá đi tới, chào Vương Trung: “Thưa tướng quân, có thể bắt đầu nghi lễ khải hoàn rồi ạ.”

Vương Trung gật đầu, xoay người lên lưng Bucephalus, rồi giơ tay lên.

Hắn còn chưa kịp hạ tay xuống thì ban nhạc quân đội đã bắt đầu chơi nhạc!

Vương Trung chỉ có thể giả vờ như mình giơ tay là hiệu lệnh, làm vẻ mặt hài lòng rồi hạ tay xuống.

Mẹ kiếp, không trao đổi trước thì sẽ như vậy đấy.

Ban nhạc quân đội lại chơi bài "Lời tiễn biệt của phụ nữ Ant", Vương Trung khẽ thúc vào bụng Bucephalus, con ngựa liền ngẩng đầu ưỡn ngực bước đi, trông rất oai hùng. Trên thực tế, rất nhiều người dân Ant đã tập trung ở vòng ngoài, vừa nhìn thấy Vương Trung lên ngựa, họ liền reo hò.

Vương Trung gật đầu chào họ, giơ tay phải lên vẫy nhẹ. Lúc này, Vương Trung nhìn thấy người quen cũ, phóng viên Mike của Hợp chủng quốc và cộng sự của anh ta, nhiếp ảnh gia Robert Capa. Nhưng lần này hai người bọn họ lẫn trong một đám phóng viên.

Những phóng viên này có vài người Vương Trung rõ ràng nhìn ra không phải người Ant, đoán rằng bọn họ hẳn là đến từ các quốc gia trên thế giới.

Biết đâu còn có gián điệp Prosen cải trang thành phóng viên.

Vương Trung mỉm cười với ống kính, ngay sau đó vô số đèn flash nhả ra khói.

Thẩm Phán Đình đội mũ xanh vây quanh đám phóng viên, hiển nhiên đèn flash và máy ảnh của tất cả phóng viên đều được kiểm tra, xác định không phải súng.

Lúc Bucephalus chậm rãi tiến lên, một số phóng viên cũng đi theo, dường như coi Vương Trung là trung tâm đưa tin.

Một số phóng viên khác thì chuyển ống kính sang đám tù binh Prosen.

Vương Trung vừa đi về phía trước một đoạn, liền có một cô gái xông qua hàng rào phong tỏa của các giáo sĩ và Vệ giáo

quân, giơ cao bó hoa muốn tặng cho Vương Trung. Nhưng Bucephalus lại ăn luôn bó hoa.

Cô gái ngây người ra, sau đó lập tức bị nữ Thẩm Phán Đình lực lưỡng đè xuống đất. Vương Trung: "Cô ấy chỉ định tặng hoa thôi mà, nhẹ nhàng một chút."

Kết quả lời này của hắn khiến mọi người reo hò vang dội. Vương Trung nhìn về phía bên kia đường, phát hiện rất nhiều người đang đứng xem ở bên đó đều nhìn chằm chằm về phía bên này, chuyển sang góc nhìn từ trên xuống có thể kéo gần ống kính, nhìn thấy rõ ràng vẻ mặt hâm mộ của bọn họ —— hâm mộ những người ở bên kia đường có thể tương tác với Vương Trung. Vương Trung nhìn đội nhạc và tù binh đang đi ở giữa đường, xác định mình không thể cưỡi ngựa băng qua đường để tương tác với những người bên kia.

Thôi đành để những người xem bên kia hâm mộ vậy, tôi không làm gì được.

Vương Trung đang nghĩ như vậy, bỗng nhiên nhận ra một điều: Những tù binh này là động vật cho mọi người xem, mẹ kiếp mình chẳng phải cũng thế sao?

Mẹ kiếp, lúc trước chỉ thấy oách nên mới đồng ý, không ngờ lại có chuyện này! Khó trách Lyudmila Vasilyevna Melekhovna không đến, cô ấy không muốn bị đem ra triển lãm!

Sai lâm rồi!

Tám tiếng sau, Vương Trung cuối cùng cũng mệt mỏi ngồi xe vào Cung Điện Mùa Hè. Lần này Lyudmila Vasilyevna Melekhovna đi cùng hắn, thấy bộ dạng của hắn còn trêu chọc: "Cảm giác thế nào, nghỉ thức khải hoàn. Nếu là thời cổ đại, ít ra cũng phải xây cho anh một cái cổng khải hoàn, trước cửa

dựng một bức tượng anh cưỡi ngựa nữa.” Vương Trung bị đem ra triển lãm tám tiếng chỉ biết cười khổ.

Nhân tiện nói một câu, vì cưỡi ngựa tám tiếng nên mông hắn bây giờ rất đau.

Lễ ra trước đó cưỡi Bucephalus đi trinh sát các kiểu, một lần chạy mấy chục, trăm cây số cũng không bị đau mông, lần này không biết tại sao, chỉ đi lòng vòng trong thành phố Yekaterinburg tám tiếng mà mông hắn như muốn nứt ra.

Có lẽ là lần này cưỡi ngựa toàn đi chậm, hơn nữa cứ giữ nguyên tư thế này, giữa chừng còn không thể xuống ngựa nghỉ ngơi nên mới vậy. Vào đến sân Cung Điện Mùa Hè, đống đổ nát hoang tàn đập vào mắt.

Xem ra đây chính là dấu vết để lại sau trận pháo kích nổi tiếng đó.

Nhìn từ đống đổ nát, cỡ nòng đại khái là 15mm, chứ không phải trọng pháo 17mm hay 21mm. Vương Trung cũng không phát hiện ra hai loại trọng pháo này ở vòng vây Kalanskaya.

Nghĩ kỹ lại thì loại trọng pháo này khi đó chắc không đưa đến Kalanskaya được. Lyudmila Vasilyevna Melekhovna tò mò hỏi: “Sao không dọn dẹp đống đổ nát này đi?”

Vương Trung: “Đã dọn rồi, em không thấy rất nhiều mảnh đá nhỏ đều bị lấy đi rồi sao, đây là cố tình giữ lại đống đổ nát này, ít nhất anh nhìn thấy cái này sẽ nghĩ Prosen phải bị tiêu diệt. Có một ngày anh sẽ dùng trọng pháo bắn phá trung tâm quyền lực của bọn chúng ngay trên đường phố thủ đô Prosen.”

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna lại nhìn đống đổ nát: “Ừm, em cũng mong chờ như vậy.”

Chương 445: Prosen nhận được bức thư

Chương 552: Đề Nghị Thăng Lên Đại Tướng

Chương 552: Đề Nghị Thăng Lên Đại Tướng

Lúc này xe chạy đến trước cửa chính hoàng cung.

Vị Sa hoàng mới đang đứng ở bậc thang cao nhất, mỉm cười nhìn các vị khách.

Vương Trung vừa xuống xe, Olga đã xách váy chạy xuống: “Alyoshal”

Vương Trung lập tức quỳ một gối xuống: “Bệ hạ.”

Đừng coi thường bức tường sắt của đế quốc nhé! Lyudmila Vasilyevna Melekhovna nhìn Vương Trung, rồi chào theo nghi thức quân đội —— cô ấy cũng mặc quân phục, nói đúng ra thì chào theo nghi thức quân đội mới là cách ứng phó chuẩn nhất.

Olga dừng lại, thu lại nụ cười trên mặt, bày ra dáng vẻ đoan trang, đưa tay về phía Vương Trung.

Vương Trung hôn lên mu bàn tay cô ấy, sau đó mới đứng dậy.

Olga: “Có sơ hở!”

“Bệ hại”

Giọng nói của Thượng tướng Andrei Nikolaevich Tuganev vang lên từ phía sau.

Olga Nikolaevna Romanova vội vàng dừng lại ý định đánh lén, nghiêm mặt nói: “Chúc mừng anh khải hoàn trở về. Xét

thấy công lao của anh, tôi ban cho anh quyền mang vũ khí vào hoàng cung và cưỡi ngựa trong hoàng cung.” Sắp tới rồi sao, cưỡi Bucephalus vào phòng tiếp kiến.

Vương Trung: “Cảm ơn ngài, Yekaterina III đáng kính của tôi.”

Vẻ mặt Olga ảm đạm: “Bọn họ không cho tôi lấy tên Yekaterina II, không cho tôi đổi tên. Nên tôi chỉ có thể gọi là Olga I.”

Vương Trung: ” Olga I cũng không tệ, bệ hạ của tôi.” Olga Nikolaevna Romanova mỉm cười, nói:

“Vào đi, các tướng quân đang đợi anh đấy.

“Tôi phải rất vất vả mới thuyết phục được bọn họ để tôi ra đón anh một mình. “Bọn họ nói bệ hạ tự mình ra đón một thiếu tướng là không có quy củ như vậy. Tôi nói anh giống như anh trai của tôi, không, anh chính là người thay anh trai tôi chăm sóc tôi, anh trai thắng trận trở về, chẳng lẽ em gái lại không thể ra đón sao?” Vương Trung không tiện phản bác, vì hắn thật sự định thay người anh em tốt làm người anh trai này.

Hắn đành phải nói: “Bệ hạ, sau này hành động của ngài phải chú ý ảnh hưởng đấy.” “Tôi biết rồi. Đi đường này, đừng để các tướng quân đợi lâu.”

Vương Trung nói rằng: “Vũ Đức Vượng là kẻ đánh cắp công sức của người khác. Các vị ở bộ tiếp nhận phản ánh nên cân nhắc kỹ về việc anh ta lợi dụng họ để kiếm lợi”. Phòng bản đồ của Bộ Tổng tham mưu đã đổi phòng khác, từ những thông tin Vương Trung thu thập được từ góc nhìn từ trên xuống, căn phòng Vương Trung đánh chết Đại tướng Skorobo đã bị phong tỏa.

Vương Trung tò mò hỏi Olga Nikolaevna Romanova: “Sao lại đổi phòng?”

Olga Nikolaevna Romanova: “Vì cha tôi —— tên phản đồ Ant đó chết ở đấy. Cộng thêm việc anh đã bắn chết Đại tướng Skorobo, chỗ đó đã có hai tên phản đồ cấp cao chết rồi.” Vương Trung ồ lên một tiếng. Olga: “Hơn nữa lúc bị pháo kích cửa kính bị sóng xung kích làm vỡ. Nên phải đổi sang phòng mới, thời tiết này mà không đóng cửa sổ thì chịu không nổi.”

Vừa nói người hầu vừa đẩy cửa phòng họp mới ra, đồng thời hô to: “Sa hoàng bệ hạ Olga I, cùng anh hùng Ant, Tướng quân Rokossovsky đến!”

Chỉ là anh hùng Ant thôi sao? Danh hiệu này hơi ngắn nhỉ —— tuy tôi không phải chiến đấu vì danh hiệu dài đâu. Tất cả các tướng lĩnh trong phòng đều đứng dậy.

Vương Trung nhìn lướt qua, cảm thấy tất cả các tướng lĩnh cấp cao của thủ đô đều đến rồi —— cộng thêm Thượng tướng Andrei Nikolaevich Tuganev luôn đi theo phía sau, nếu lúc này kích nổ một quả bom ở đây, quân đội Ant nói không chừng sẽ tan rã.

Pyotr Petrovich Belinsky cũng ngồi ở hàng ghế dự thính. Olga Nikolaevna Romanova là Sa hoàng, nên ngồi ở vị trí chủ tọa, Vương Trung cũng có một ghế ở bên phải bàn hội nghị, chỉ xếp sau Tổng tham mưu trưởng Mikhail Nikolayevich Tukhachevsky và Bộ trưởng Quốc phòng Boris Mikhailovich Shaposhnikov. Lyudmila Vasilyevna Melekhovna thì ngồi ở khu vực tùy tùng trong góc.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Mikhail Nikolayevich Tukhachevsky đứng dậy, cầm một cây gậy dài đứng trước tấm bản đồ khổng lồ.

Bây giờ Vương Trung cứ nhìn thấy bản đồ lớn phủ kín cả mặt tường là lại nghĩ đến “Từ Châu là vùng đất từ xưa đã có nhiều cuộc chiến tranh…” Mikhail Nikolayevich

Tukhachevsky mở miệng: “Thưa các vị, tháng 12, quân ta sẽ phát động cuộc phản công toàn diện vào quân đội Prosen trong lãnh thổ Ant, mục tiêu của cuộc tấn công này là triệt để xóa bỏ mối đe dọa từ Prosen.

“Nhiều năm trước, một kẻ xâm lược đã bại trận dưới thành Yekaterinburg, khi đó chúng ta cũng do một nữ hoàng trị vì, khi đó chúng ta đã phát động cuộc phản công kiên quyết, nhanh chóng đánh bại kẻ xâm lược đó. “Bây giờ chúng tôi tin rằng, lịch sử sẽ lặp lại một lần nữa.”

Vương Trung: “Sao có thể! Bây giờ sao có thể giống một trăm năm trước được!” Mikhail Nikolayevich Tukhachevsky: “Đất nước chúng ta biết một trăm năm trước và bây giờ không giống nhau, nhưng chúng ta bắt buộc phải phản công. Tôi nghĩ nên để Tướng quân Rokossovsky vừa đại thắng trở về làm chỉ huy, chắc mọi người không có ý kiến gì. Thực tế là trong chiến dịch Kalanskaya-Sukhaya Verevka vừa thắng lợi, tướng quân đã chỉ huy một đội quân vượt xa cấp bậc của mình. “Tôi nghe nói ngay cả Trung tướng Kiriyenko và Trung tướng Kashukhov cũng nghe theo chỉ huy của ngài. Vậy thì bây giờ, trao tặng ngài quân hàm đại tướng, đồng thời để ngài chỉ huy cuộc tấn công vẻ vang này, sẽ không ai phản đối.”

Vương Trung nhìn chằm chằm vào mặt Mikhail Nikolayevich Tukhachevsky, thầm nghĩ xem ra làm vậy sẽ có rất nhiều người phản đối.

Chương 446: Nụ Cười Của Ông Lão

Chương 553: Tiến trình lịch sử sang trang …

Chương 553: Tiến trình lịch sử sang trang mới

Vương Trung nhìn về phía Pyotr Petrovich Belinsky. Hiện tại Sa hoàng đã băng hà, tân hoàng còn chưa tạo dựng được uy tín, quý tộc cũ và phe thế tục của Giáo hội vốn đã mâu thuẫn gay gắt, quân đội lại có rất nhiều sĩ quan quý tộc ——

Nếu bây giờ mình nhảy cóc lên làm đại tướng, e là sẽ bị đưa lên giàn hỏa thiêu. Vương Trung lại nghĩ đến những chuyện trước khi phát động tấn công. Nhìn từ nửa năm nay —— năm tháng chiến đấu này, Ant có rất nhiều vấn đề, từ việc biên chế quân đội, đến sách lược chiến thuật, rồi đến tư tưởng quân sự, cuối cùng là trang bị, tất cả đều là vấn đề. Nếu không giải quyết tốt những vấn đề này, đợi sang năm xe tăng Tiger xuất hiện trên chiến trường, e là tình hình sẽ càng tồi tệ hơn. Vương Trung luôn cho rằng mình là một chiến tướng, giờ xem ra việc vá víu cũng phải do hắn làm.

Đối thủ là Đức, ngay năm đầu tiên của chiến dịch Barbarossa đã có Fritz X được đưa vào thực chiến, ma biết Sau này còn có yêu ma quỷ quái gì nữa.

Chiến tích của xe tăng Tiger ở Trái Đất đã đủ đáng sợ rồi, cứ động một tí là một đại đội Tiger càn quét lấy mạng mấy lữ đoàn xe tăng của Liên Xô. Nếu bên này Đức mà chế ra E50, E75, thậm chí cả loại xe tăng E79 chỉ có trong game… Thì đúng là đau đầu.

Nghĩ đến đây, Vương Trung đứng dậy nói: “Xin cho phép tôi từ chối việc bổ nhiệm này. Thứ nhất, từ thiếu tướng nhảy thẳng lên đại tướng là không đúng quy tắc. Trước đó tôi đã được thăng từ trung tá lên chuẩn tướng rồi, thăng chức kiểu này nữa là không thích hợp.

“Thứ hai, tôi không cho rằng cuộc tấn công này có thể kết thúc chiến tranh, tôi cho rằng chúng ta nên thận trọng giành lại lãnh thổ đã mất, không được khinh địch. “Ngoài ra, trong chiến đấu, tôi phát hiện ra rằng, từ việc biên chế quân đội, đến sách lược chiến thuật, rồi đến tư tưởng quân sự, cuối cùng là trang bị, tất cả đều không phù hợp với thực tiễn chiến tranh hiện nay.

“Trong tương lai, tôi hy vọng sẽ dành ra khoảng nửa năm để sửa chữa những sai lầm này.”

Vẻ mặt Mikhail Nikolayevich Tukhachevsky nghiêm nghị, chắc là vì hắn chính là một trong những người đóng góp vào những sai lầm về sách lược chiến thuật, tư tưởng quân sự và thiết kế trang bị. Lúc này, Nguyên soái Boris Mikhailovich Shaposhnikov đứng dậy hòa giải: “Vậy tướng quân có thể đến Bộ tư lệnh Lục quân nhậm chức, anh trai ngài đã thể hiện năng lực làm việc đáng kinh ngạc ở Bộ tư lệnh Hậu cần. Tôi nghĩ…” Lúc này Vương Trung mới để ý, Pyotr Petrovich Belinsky gật đầu với Olga

Thế là Olga như thể đã hạ quyết tâm, đứng dậy nói: “Thưa các vị!”

Giọng nói của cô ấy uy nghiêm, quả nhiên là giọng nói của Sa hoàng.

Olga Nikolaevna Romanova: “Tôi quyết định thăng Rokossovsky lên trung tướng, đồng thời bổ nhiệm Tướng quân Rokossovsky làm Viện trưởng Học viện Quân sự Suvorov, tôi

nghĩ ở đó, anh ấy có thể thoải mái sửa chữa những sai lầm mà anh ấy vừa đề cập.”

Vương Trung sững người: “Olga —— bệ hạ, lúc tốt nghiệp Học viện, tôi là người đứng cuối bảng đấy.”

Olga mỉm cười: “Hãy nhìn chiến tích của anh đi, tướng quân thân mến của tôi, anh cũng chỉ đứng cuối bảng thôi mà, chẳng phải điều đó cho thấy nền giáo dục quân sự của chúng ta có vấn đề sao? Những người cùng khóa thi tốt hơn anh đều đã đi đâu rồi?”

Mikhail Nikolayevich Tukhachevsky nói: “Đầu đã hy sinh cả rồi, đây chẳng phải là điều hiển nhiên sao.” Olga không hề dao động: “Theo truyền thống, Viện trưởng Học viện Quân sự Suvorov do tôi bổ nhiệm, tôi đã quyết định rồi, sẽ không thay đổi.”

Vương Trung nghĩ ngợi, như vậy cũng tốt, ít nhất có thể sửa chữa những sai lầm về tư duy biên soạn, học thuyết quân sự, thậm chí cả sách lược quân sự.

Thế là hắn ngẩng đầu, nói với Olga Nikolaevna Romanova: “Tuân lệnh, tôi sẽ không để bệ hạ thất vọng.”

“Tôi biết anh sẽ không từ chối.”

Olga Nikolaevna Romanova nở một nụ cười mà người ngoài khó nhận ra, nhưng Vương Trung lại thấy rất rõ. Cùng lúc đó, ở bên kia Địa Cầu.

Mặt biển gần bang Wahiawa, bang cuối cùng gia nhập Liên bang của Hợp chúng quốc. Wahiawa là một bang ở quần đảo, người dân địa phương đều sống dựa vào biển, cho đến mấy chục năm trước, Hợp chúng quốc đã xây dựng một căn cứ quân sự lớn ở đây.

Từ đó về sau, người dân địa phương có thêm một nghề: Kiếm tiền từ túi của lính Hợp Chúng quốc.

Nhưng vẫn có không ít người thích ra biển đánh cá.

Hôm nay, ông lão đánh cá Santiago và con trai ông ra biển, chuẩn bị đuổi theo đàn cá.

Đúng lúc này, trong chiếc radio chỉ toàn tiếng nhiễu sóng bỗng nhiên truyền đến âm thanh kỳ quái.

Giọng nói kia nói: "rè rè rè rè rè." Santiago chau mày, vỗ vỗ radio, nhưng bên trong không còn truyền ra âm thanh tương tự nữa.

Ông lão lắc đầu, chuyên tâm lái tàu.

Con trai ông ta bỗng nhiên đứng dậy ở mũi tàu, ngơ ngác nhìn về phía quân cảng. Santiago quay đầu lại, mờ mịt nhìn cột khói dày đặc bốc lên từ phía quân cảng.

Tiến trình lịch sử lại sang trang mới.

Chương 447: Đột Kích Ban Đêm

Chương 554: Nhiệm vụ mới của Rokossovs…

Chương 554: Nhiệm vụ mới của Rokossovsky

Ngày 23 tháng 11, Bộ tư lệnh Quân sự.

“Thiếu tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, thăng cấp lên hàm Trung tướng, mệnh lệnh có hiệu lực ngay lập tức.” Thượng tướng Turgenev đặt xuống tờ mệnh lệnh thứ nhất, cầm lấy tờ thứ hai.

“Trung tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky kiêm nhiệm Sư đoàn trưởng Sư đoàn Cơ giới “Hồng Kỳ” Cận vệ số 1.”

Vương Trung đứng trước bàn làm việc của Turgenev khẽ cau mày, không phải nói sẽ bổ nhiệm tôi làm Viện trưởng Học viện Quân sự Suvorov sao?

Olga thay đổi ý định rồi? Thượng tướng Turgenev đặt xuống tờ mệnh lệnh thứ hai, nói: “Đừng lơ đãng.”

“Vâng.” Vương Trung đứng thẳng người.

Turgenev cầm lấy tờ mệnh lệnh thứ ba: “Sư đoàn Bộ binh Cơ giới “Hồng Kỳ” Cận vệ số 1 lập được nhiều chiến công hiển hách, kể từ hôm nay sẽ đóng quân tại căn cứ huấn luyện Kubinka, đồng thời chuyển thuộc về Bộ Tư lệnh Phòng thủ Thủ đô.” Vương Trung rất muốn hỏi, thứ nhất, việc bổ nhiệm tôi làm Viện trưởng đâu rồi? Thứ hai, một Trung tướng như tôi nắm giữ một sư đoàn chủ lực, vậy thì Tư lệnh Phòng thủ phải

là ai mới đủ sức đây? Nhưng Turgenev nghiêm mặt, Vương Trung cũng không tiện hỏi, chỉ có thể nhìn hắn đặt xuống tờ mệnh lệnh thứ ba, cầm lấy tờ thứ tư.

"Bổ nhiệm Trung tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky làm Tư lệnh Phòng thủ St. Yekaterinburg." Vương Trung nhướn mày, hay lắm, đặt quân chủ lực của tôi ở vị trí trọng yếu cạnh thủ đô, bổ nhiệm tôi làm Tư lệnh Phòng thủ, rõ ràng là đề phòng người khác gây chuyện mà.

Vương Trung nhân lúc Turgenev đặt tờ mệnh lệnh xuống liền hỏi: "Đây là ý của Olga, ý của Nữ Hoàng?" Thượng tướng Turgenev: "Là tôi đề nghị. Cậu hiểu ý tôi chứ?"

Vương Trung: "Hiểu." Turgenev cầm lấy tờ mệnh lệnh mới: "Bổ nhiệm Trung tướng Rokossovsky làm Viện trưởng Học viện Quân sự SUVOFrOV."

Người đứng bét lớp thật sự trở thành Viện trưởng Học viện Quân sự, không biết các giáo sư của Học viện sẽ có biểu cảm gì.

Turgenev đặt tờ này xuống, rồi lại cầm lấy một tờ mệnh lệnh khác.

Vương Trung không nhịn được hỏi: "Còn nữa à?" Thượng tướng Turgenev nhìn Vương Trung: "Tôi đang đáp ứng yêu cầu của cậu đấy, nếu cậu không muốn nhận, tôi có thể sửa mệnh lệnh ngay tại chỗ."

Vương Trung: "Ông cứ đọc tiếp đi đã."

Turgenev lúc này mới cúi đầu nhìn tờ mệnh lệnh: "Bổ nhiệm Trung tướng Rokossovsky làm Chủ nhiệm Ủy ban Kiểm tra Trang bị Quân sự Đặc biệt."

Hay lắm, vừa là Viện trưởng, vừa là Chủ nhiệm, sau này còn có thể trực tiếp chỉ huy quân đội, xem ra mái tóc của tôi khó mà giữ được rồi. Vương Trung nhìn Thượng tướng

Turgeney, hỏi: “Còn nữa không?” Turgenev đặt tất cả các tờ mệnh lệnh thành một chồng, chỉnh sửa lại một chút, rồi cầm bút hỏi: “Cậu còn muốn chức vụ gì nữa, tôi viết cho?” Tuy Vương Trung không có nhiều kinh nghiệm xã hội, nhưng cũng biết lúc này mà còn đòi hỏi nữa thì thật quá đáng. Hơn nữa hắn cũng không có gì bất mãn, cái gì cũng có thể can thiệp, một chồng mệnh lệnh này, hắn không phải Thân vương cũng chẳng khác gì Thân vương.

Ít nhất ở Yekaterinburg là vậy. Thượng tướng Turgenev cầm chồng mệnh lệnh, đi vòng qua bàn làm việc, đưa cho Vương Trung: “Vốn dĩ tôi còn muốn cho cậu tham dự các cuộc họp của Bộ Tổng tham mưu sau này, nhưng Tham mưu trưởng Tukhachevsky lại tỏ vẻ không hài lòng. Ý của Nữ Hoàng là để ông ta làm Tổng tư lệnh chiến dịch phản công này, ngài ấy hoàn toàn tin tưởng vào phán đoán của cậu, tính toán rằng nếu có vấn đề gì thì sẽ có lý do để thay thế Tukhachevsky.” Vương Trung: “Nữ hoàng mới hình như vẫn chưa thể khiến quân đội tâm phục khẩu phục.” “Dù sao ngài ấy cũng là con gái, hơn nữa lại quá gần gũi với Giáo hội.”

Thượng tướng Turgenev thở dài, nói tiếp: “Dù sao nội chiến cũng đã là chuyện của hai mươi năm trước, Giáo hội vẫn luôn mở rộng thế lực ở tầng lớp dưới, còn giới quý tộc thì bành trướng trong quân đội.

“Không phải cậu đã nói rất nhiều vũ khí của chúng ta được thiết kế rất tệ sao? Tôi nghe Nữ Hoàng thuật lại ý kiến của cậu, nguyên nhân chủ yếu khiến chúng tệ như vậy chính là do giới quý tộc cũ kết bè kết phái. Không phải quý tộc nào cũng sáng suốt như cha cậu đâu.” Turgenev rõ ràng còn muốn nói gì đó, nhưng Tham mưu Cơ yếu mở cửa: “Báo cáo! Tình huống khẩn cấp!” Thượng tướng Turgenev nhíu mày: “Chuyện gì vậy? Cuối cùng cũng có người muốn chống đối Nữ hoàng mới

rồi sao? Vừa hay tân Tư lệnh Phòng thủ thành phố đang ở đây…"

"Không, xin phép tôi bật radio."

Nói xong, Tham mưu Cơ yếu lập tức đến bên radio và bắt đầu thao tác.

Có vẻ như Turgenev cũng là người dễ tính, cấp dưới làm việc tùy tiện một chút ông ta cũng không để ý.

Sau khi bật radio, tiếng Anh vang lên.

Tiếng Anh của Vương Trung cơ bản chỉ ở mức "How do you do", nghe thì hiểu được những câu đơn giản, nói thì chỉ lắp bắp mãi không thôi. Tham mưu Cơ yếu dịch: "Tổng thống Hợp Chủng Quốc sẽ phát biểu trước Quốc hội, chúng tôi sẽ phát sóng toàn văn." Vương Trung nhìn mặt trời buổi sáng bên ngoài, ước tính thời gian hiện tại ở Hợp Chủng Quốc, ôi chao, giờ này mà phát biểu à…

Hắn lại nhìn lịch, sớm hơn Trái Đất hai tuần, nhưng đều là tấn công vào Chủ nhật.

Bài phát biểu bắt đầu.

Thực ra bài phát biểu này Vương Trung đã nghe rất nhiều lần ở nhiều nơi, ví dụ như trong game Hearts of Tron IV có một bản mod đã thêm nguyên văn bài phát biểu này vào, người chơi chỉ cần kích hoạt nghị quyết là có thể nghe. Tất nhiên, với trình độ tiếng Anh "học giỏi" của Vương Trung, chắc chắn không thể hiểu hết từng câu một, nhưng câu cuối cùng "Chúa phù hộ chúng ta" thì hắn tuyệt đối không nghe nhầm.

Chương 448: Có Biến Cố

Chương 555: Đi Nhanh

Chương 555: Đi Nhanh Tham mưu Cơ yếu dịch:

“Tôi tin rằng tôi đã thể hiện được ý chí của Quốc hội và nhân dân Hợp Chủng Quốc, tôi tin chắc rằng, chúng ta không chỉ phải dốc toàn lực bảo vệ đất nước, mà còn phải đảm bảo rằng Hợp Chủng Quốc sẽ không bao giờ phải gánh chịu những hành vi bội tín và phản trắc như thế này nữa.

“Kẻ thù đang ở ngay trước mắt, nhân dân của chúng ta, lãnh thổ của chúng ta và lợi ích của chúng ta đang gặp nguy hiểm cực kỳ lớn, chúng ta không thể phớt lờ sự thật này. Tôi hoàn toàn tin tưởng vào quân đội và nhân dân Hợp Chủng Quốc, chúng ta nhất định sẽ giành chiến thắng, xin Chúa phù hộ chúng ta.”

Lời dịch của Tham mưu không hề thể hiện được sự phẫn nộ như người phát biểu.

Cuối cùng, ông ta bình tĩnh nói với Thượng tướng Turgenev và Vương Trung: “Hợp Chủng Quốc và Đế quốc Fuso (Nhật Bản ở trái đất), cùng với đồng minh của họ là Đế quốc Prosen, đã bước vào trạng thái chiến tranh.” Khoảnh khắc này, Vương Trung đột nhiên hiểu ra Winston Churchill, đúng là phải ngủ một giấc thật ngon. Nhất là hôm qua hắn mới nghe nói Hợp Chủng Quốc dưới sự vận động hành lang của Prosen đã bác bỏ Đạo luật Cho vay - Cho thuê.

Thế này thì hay rồi, không cần đạo luật nữa, tự tôi ra trận đây.

Xe tăng M3 Lee, xe tăng M4 Sherman đầu có thể xin, còn có cả máy bay chiến đấu P-39 Airacobra nữa.

Quan trọng hơn là xe tải, sau khi Hợp Chủng Quốc tăng cường sản xuất thì xe tải nhiều đến mức thừa thãi, dùng xe tải của Hợp Chủng Quốc để cải thiện hậu cần, trang bị thêm lực lượng hỗ trợ cho các sư đoàn, trang bị thêm xe sửa chữa, xe kéo và các thiết bị khác cho các đơn Vị xe tăng…

Danh sách trong đầu Vương Trung lập tức dài ra ba trang, và vẫn đang tiếp tục dài thêm.

Thượng tướng Turgenev nhìn Vương Trung: "Có nên lấy rượu ra ăn mừng không?" Vương Trung: "Phải đấy, phải đấy!"

Thấy vậy, Tham mưu Cơ yếu tắt radio và lặng lẽ chuồn mất.

Vị Thượng tướng đi đến tủ rượu của mình, lấy ra một chai rượu có vẻ ngoài rất sang trọng, dùng đồ khui nút chai mở nút bần ra, rót hai ly. Vương Trung bước tới, tự mình cầm lấy ly, nâng ly nói: "Để chúc mừng Hợp Chủng Quốc tham chiến!"

Thượng tướng Turgenev: "Vì viện trợ sắp tới!"

Hai người cụng ly.

Uống xong, Thượng tướng Turgenev nói: "Chiều nay cậu đến Học viện Quân sự Suvorov để ra mắt, tôi đã thông báo với nhà trường là cậu sẽ đến. Ngoài ra, an ninh của cậu ở Yekaterinburg sẽ do Thẩm Phán Đình của Giáo hội đảm nhiệm. Cậu cũng có thể bố trí thêm một số quân đáng tin cậy."

Vương Trung: "Tôi sẽ sắp xếp."

Turgenev nói tiếp: "Còn Bộ Tư lệnh Phòng thủ, ngày mai cậu hãy đến đó."

Vương Trung: "Còn việc bổ nhiệm Lyudmiila thì sao? Cô ấy được điều đến đâu rồi?" Thượng tướng: "Các Tu sĩ Cầu

nguyện và Đại đội Thần Tiễn vốn không thuộc quyền chỉ huy của chúng ta.

“Hơn nữa, từ khi cậu thay đổi cách sử dụng Thần Tiễn, tiền tuyến đã không còn quá cần đến các Tu sĩ Cầu nguyện nữa, tỷ lệ thương vong của họ cũng giảm xuống.

“Hiện tại, phần lớn Đại đội Thần Tiễn được phối thuộc vào các đơn vị phòng không, phụ trách phòng không tại các khu vực trọng yếu. Tôi đoán Belinsky sẽ không để vị hôn thê của cậu ra tiền tuyến một mình đâu, hai người có thể tận hưởng cuộc sống gia đình ở Yekaterinburg.” Vương Trung: “Nếu vậy thì tốt quá.”

Tukhachevsky: “Thôi được rồi, đi nhanh đi, nếu không Nữ Hoàng sẽ kết thúc cuộc họp Hội đồng Cơ mật mất, lúc đó ngài ấy đến đây thì cậu không dễ dàng rời đi được đâu.” Đúng vậy, nếu Nữ hoàng nói “Khanh yêu, Ta muốn tìm hiểu tình hình ở tiền tuyến”, thì đúng là không thể đi được.

Vương Trung gật đầu, cất chồng tài liệu vào cặp của mình.

Turgenev: “Tìm một sĩ quan phụ tá đi. Đã là Trung tướng rồi mà còn tự mình xách cặp tài liệu thì không ra thể thống gì cả.”

Vương Trung không thích câu này, hắn đến từ Trung Quốc, không có cái tật xấu này. Tukhachevsky: “Tôi biết cậu thân thiết với Giáo hội, và đang cố gắng rũ bỏ vẻ ngoài ăn chơi trác táng.”

Ra là vậy, những thói quen mang từ thế giới khác sang lại bị người ta nhìn nhận như vậy.

Turgenev: “Tôi không biết Giáo hội định tạo hình tượng cho cậu như thế nào, nhưng tôi xuất phát từ góc độ chức năng, cậu đã có lính hậu cần lo liệu những việc vặt trong cuộc sống rồi, thì cũng nên có một sĩ quan phụ tá xử lý những công việc

lặt vặt liên quan đến chức vụ, sĩ quan phụ tá cũng giống như thư ký vậy."

Vương Trung: "Được rồi, nếu tôi tìm được một thư ký như Bernard hay Humphrey, tôi sẽ mời họ làm sĩ quan phụ tá." Turgenev: "Họ là ai? Là mấy cậu ấm cô chiêu ở Yekaterinburg à? Cậu phải chọn cho kỹ đấy, người không có năng lực thì không thể làm Sĩ quan phụ tá cho cậu được đâu, tôi đảm bảo đấy."

Vương Trung: "Tôi sẽ để ý." Turgenev gật đầu: "Đi thôi, cuộc họp Hội đồng Cơ mật sắp kết thúc rồi."

Vương Trung xoay người rời khỏi phòng.

Thượng tướng Turgenev đi đến bên cửa sổ, nhìn về phía mặt trời mọc bên ngoài. Ông ta giữ nguyên tư thế thưởng thức cảnh bình minh tuyệt đẹp đó rất lâu.

Sau đó, cửa mở ra, Nữ hoàng Olga I đẩy cửa bước vào: "Alyosha! Ơ? Anh ấy đi rồi sao? Sao lại đi nhanh thế? Ta còn muốn hỏi anh ấy về tình hình ở tiền tuyến nữa!" Thượng tướng Turgenev xoay người: "Nữ Hoàng, anh ấy vừa mới nhận nhiều chức vụ như vậy, chắc chắn là rất bận, tốt nhất là Người đừng làm phiên anh ấy nữa."

Nữ hoàng Olga I bĩu môi như một cô gái trẻ.

Thượng tướng: "Nữ Hoàng, tuy chưa cử hành lễ đăng quang, nhưng Người đã là Nữ Hoàng rồi."

Nữ hoàng Olga I thở dài: "Ta biết rồi. Ta biết rồi. Ta sẽ kế tục Hoàng huynh, xử lý tốt mọi việc!"

Chương 449: Có Biến Cố 2

Chương 556: Các Bước Tiếp Theo

Chương 556: Các Bước Tiếp Theo

Về phía Vương Trung.

Hắn vừa ra khỏi Cung điện Mùa hè, đã thấy Grigory đang ôm khẩu súng tiểu liên chiến lợi phẩm, dựa vào một chiếc xe Jeep - đó chắc hẳn là xe của hắn ở thủ đô.

Kể từ sau lễ duyệt binh chiến thắng ngày hôm qua, Vương Trung không muốn cưỡi ngựa nữa.

Cứ nghĩ đến việc cưỡi ngựa là mông hắn lại bắt đầu đau âm ỉ.

Vương Trung cầm cặp tài liệu đi về phía Grigory, đi được hai bước thì mới nhận ra trước xe của mình có một chiếc xe chở đầy các Thẩm phán.

Hay lắm, sau này mình đi đâu ở Yekaterinburg cũng có Thẩm phán đi theo à.

Như vậy thì an toàn là đủ an toàn rồi, nhưng có làm người thường sợ hãi không nhỉ? Hắn đi đến trước mặt Grigory, liếc nhìn người lái xe, hỏi: "Người lái xe này là…" Grigory: "Do Bộ Lễ nghỉ Hoàng gia cử đến, các Thẩm phán nói anh ta không có vấn đề gì." Được rồi, ngay cả trong lực lượng bảo vệ của mình, đám người này cũng bắt đầu tranh giành nhau rồi.

Vương Trung lắc đầu, quyết định không quản những chuyện này nữa, tập trung tinh thần để đấu với Prosen. Hắn lên xe, nói với tài xế: "Đến Học viện Quân sự SuVorov."

Tài xế gật đầu.

Chiếc xe chở đầy các Thẩm phán ở phía trước rõ ràng đã nghe thấy, liền khởi động trước. Grigory ngồi vào ghế phụ lái, còn chưa đóng cửa xe đã khởi động, trực tiếp đuổi theo xe của Thẩm Phán Đình.

Một trước một sau hai chiếc xe rời khỏi Cung Điện Mùa Hè, chạy trên Đại lộ Quân đội - nơi ở của phần lớn các sĩ quan làm việc ở Bộ Tổng tư lệnh.

Vương Trung quan sát hai bên đường, rõ ràng thấy số lượng vệ binh nhiều hơn trước quốc tang, ngoài vệ binh ra còn có Vệ giáo quân, hai nhóm người đứng ở hai bên đường nhìn nhau, phân chia ranh giới rõ ràng. Đương nhiên, điều này có thể là do quân địch vừa bị đẩy lui khỏi vùng ngoại ô Yekaterinburg.

Vương Trung hỏi tài xế: "Mất bao lâu để đến Học viện Quân sự?"

Tài xế: "Với tình hình giao thông hiện tại thì nửa tiếng là đến nơi, dù sao hiện tại không thể nào tắc đường, hơn nữa các xe trên đường sẽ nhường đường cho chúng ta."

Vương Trung gật đầu, dựa lưng vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng thực ra hắn đang nghĩ về tương lai.

Nếu mọi thứ đều giống Trái Đất, vậy thì tháng 3 năm sau quân địch sẽ có Panzer IV Ausf.F2. Nhưng trên Trái Đất, sau khi sản xuất Panzer IV Ausf.F2, Đức Quốc Xã đã không cấp cho các sư đoàn thiết giáp kỳ cựu ở Mặt trận phía Đông, mà ngược lại còn thu hẹp biên chế của họ, thậm chí có những sư đoàn thiết giáp bị thu gọn đến mức chỉ còn một tiểu đoàn xe tăng, còn lại đều là tiểu đoàn lính ném lựu đạn.

Một số ít Panzer IV Ausf.F2 được đưa đến Mặt trận phía Đông đầu phát huy tác dụng to lớn. Nhưng phần lớn Panzer IV

Ausf.F2 được dùng để trang bị cho ba sư đoàn thiết giáp đang được nghỉ ngơi ở Mặt trận phía Tây, cũng như thành lập các sư đoàn và tiểu đoàn thiết giáp mới.

Khả năng phòng thủ của

Sau đó, lực lượng thiết giáp Đức Quốc Xã dựa vào chất lượng cao của mình để chống lại T-34 - sang năm thứ hai, chất lượng tổng thể của lực lượng thiết giáp Đức Quốc Xã có giảm sút, nhưng vẫn áp đảo lực lượng thiết giáp của Hồng quân Liên Xô. Cho đến tháng 9, khi xe tăng Tiger bắt đầu xuất hiện trên chiến trường.

Vương Trung đã đọc rất nhiều hồi ký của các cựu binh Đức Quốc Xã, biết được sức mạnh thực sự của Tiger hoàn toàn khác với những gì được thể hiện trong phim ảnh.

Phim ảnh luôn thể hiện khả năng phòng thủ mạnh mẽ của Tiger.

Nhưng thực ra điểm mạnh thực sự của Tiger thứ nhất là hỏa lực, thứ hai là những người lái Tiger.

Ở mặt trận phía Đông Trái Đất, Tiger có thể tung hoành ngang dọc, phần lớn thời gian không cần dùng đến giáp, mà là hai chiếc Tiger bắn trúng mục tiêu từ khoảng cách hơn 1000 mét, tiêu diệt ngay từ phát bắn đầu tiên, sau đó cứ như vậy tiêu diệt khoảng 20 chiếc T-34, trực tiếp đánh tan lữ đoàn xe tăng đang tấn công khiến họ buộc phải rút lui. Và thường thì đến lúc này, T-34 vẫn không phát hiện ra Tiger ở đâu.

Bởi vì những người lính xe tăng tinh nhuệ sẽ trinh sát địa hình chiến trường một cách cẩn thận, chọn những vị trí tốt, rất kín đáo. Điều này giống như chơi game, người chơi lão làng vào phòng cấp thấp để "cày nát", nấp ở những vị trí hiểm hóc, "out trình" người chơi mới, bắn đến khi hết sạch đạn, đạt được K/D (tỷ lệ hạ gục/chết) đáng kinh ngạc. Hơn nữa, pháo 88mm

của Tiger thực sự rất mạnh, xem xét các trận đánh với Tiger, những chiếc T-34 bị tiêu diệt về cơ bản đều bị phá hủy hoàn toàn, trong đó 90% là bị cháy.

Vương Trung đã từng trải nghiệm thực tế điều này, cảm nhận rất sâu sắc, pháo tăng bắn trúng địch phần lớn trường hợp không thể nhìn ra có bị phá hủy hay không. Tình huống thông thường là bắn liên tục cho đến khi mục tiêu bốc cháy hoặc thành viên kíp lái nhảy ra ngoài, sau đó mới chuyển sang mục tiêu khác.

Chỉ có Vương Trung với khả năng "hack", vừa nhìn là biết hiệu quả tấn công như thế nào, trực tiếp chỉ thị pháo thủ chuyển mục tiêu.

Còn pháo 88mm của Tiger, trong 90% trường hợp bắn trúng là khiến mục tiêu bốc cháy hoặc thậm chí phát nổ do đạn dược, như vậy Tiger có thể chuyển sang mục tiêu khác, hiệu suất tiêu diệt địch được nâng cao đáng kể.

Vì vậy, Tiger mạnh, chủ yếu là do pháo 88mm "chống lại tất cả" mạnh.

Cách gọi thực sự của Tiger có thể là "Xe vận chuyển bọc thép pháo 88mm".

Chương 450: Dễ Hơn Tưởng Tượng

Chương 557: Tới Học Viện

Chương 557: Tới Học Viện Cách đối phó với Tiger ở cả hai mặt trận phía Đông và phía Tây trên Trái Đất không phải là trực tiếp tiêu diệt nó, mà là phá hủy hậu cần của Đức Quốc Xã, đánh bại những đơn vị không được Tiger yểm trợ để dần dần chiếm lấy chiến tuyến.

Thậm chí có người nói đùa rằng, Hồng quân Liên Xô đối phó với Tiger bằng cách dùng số lượng T-34 để tiêu hao hết đạn xuyên giáp của Tiger, buộc Tiger phải rút lui. Vương Trung không muốn điều đó xảy ra ở Ante. Vì vậy, phải có biện pháp đối phó trực tiếp. Cần một loại phương tiện có thể tiêu diệt Tiger từ xa, sau đó giao cho những người lính xe tăng tỉnh nhuệ nhất sử dụng.

Những phương tiện này nên tham khảo tiểu đoàn xe tăng hạng nặng Tiger của Đức Quốc Xã, được tổ chức thành các tiểu đoàn độc lập, được trang bị đầy đủ lực lượng hỗ trợ và hậu cần, nơi nào có Tiger thì điều động đến đó. Ngươi dùng Tiger làm đội cứu hỏa, ta sẽ tổ chức đội săn hổ chuyên nghiệp.

Vậy thì vấn đề là, trong kho vũ khí của Ant, có loại vũ khí nào có thể bắn trúng Tiger một cách chính xác ở khoảng cách 1500 mét và đảm bảo tiêu diệt ngay từ phát bắn đầu tiên?

Vương Trung dựa vào kiến thức mang theo từ Trái Đất suy nghĩ, hình như thực sự không có. Dù sao cũng đã giới hạn khoảng cách là 1500 mét.

Nếu đặt ở khoảng cách 1000 mét thì có vũ khí có thể xuyên thủng, nhưng có yêu cầu về góc bắn.

Trong một số trò chơi Thế chiến II tương đối chân thực, để đối phó với Tiger và Tiger II, Vương Trung thường dùng lựu pháo 152mm, dùng sức ép của vụ nổ để tiêu diệt những người bên trong và chiếm lấy xe.

Nhưng hiển nhiên không thể làm như vậy trong thực tế. Hơn nữa, phần lớn thời gian Tiger sẽ không hoạt động đơn lẻ, mà luôn có các đơn vị khác phối hợp.

Trong hồi ký của "Hổ Vương" Otto Carius đã nhấn mạnh phải duy trì mối quan hệ tốt với bộ binh đi kèm, phối hợp tác chiến với họ.

Vương Trung đang đau đầu vì kế hoạch đánh Tiger, xe đột nhiên dừng lại, tài xế quay đầu nói: "Tướng quân, chúng ta đến rồi."

Lúc này Vương Trung mới nhận ra xe đã dừng trước một tòa nhà nguy nga tráng lệ, bên phải là cầu thang dẫn lên cửa chính, bên trái là một bức tượng, phía trên là một vị tướng mặc quân phục từ hơn một trăm năm trước đang cưỡi ngựa.

Suy đoán bức tượng này hẳn là Alexander Suvorov.

Hắn còn đang nhìn bức tượng thì một nhóm người mặc quân phục từ cửa chính tòa nhà đi ra, tươi cười tiến về phía xe. Vương Trung biết đây hẳn là các giáo sư của Học viện Quân sự Suvorov.

Hắn mở cửa xe bước xuống, chờ nhóm giáo sư này đến gần.

Vị giáo sư đi đầu tiên đến trước mặt Vương Trung, trực tiếp đưa tay ra: "Chúng tôi chờ ngài đã lâu, tướng quân Rokossovsky!"

Vương Trung thực ra không biết những người này, chỉ có thể dựa vào "hack" để xem tên và chức danh của họ, người đang chào hỏi hắn tên là Valery Nikolayevich, là một giáo sư, dạy chiến thuật bộ binh, đồng thời là phó hiệu trưởng.

Vương Trung bắt tay ông ta: "Giáo sư Valery, tôi vẫn còn nhớ những lời nhận xét của ông về tôi."

Tay giáo sư run lên: "Chuyện này…"

Vương Trung lập tức xác định, trước đây ông ta đã từng nhận xét gay gắt về hắn! Nếu không ông ta cũng sẽ không sợ hãi!

Nhưng vì không nhớ rõ những giáo sư này đã dạy gì, Vương Trung cũng không chắc chắn ai muốn đuổi học mình, nên bèn nói thêm: "Lời dạy của ông đã giúp tôi rất nhiều!"

Hửm? Sao nghe giống đang mỉa mai vậy?

Vị giáo sư này sẽ không bị dọa chất như nhân vật trong truyện ngắn "Cái chết của một viên thư ký nhỏ" của Chekhov chứ?

Thôi kệ, nếu bị dọa chết như vậy thì chứng tỏ ông ta có tật giật mình.

Vương Trung: "Tôi mới đến, chưa quen thuộc với tình hình của Học viện, mong các ông giới thiệu thêm cho tôi." Giáo sư Valery lập tức nói: "Được được, chúng tôi đang định đưa ngài đi tham quan Học viện, người đứng đầu các khoa đầu có mặt ở đây, chúng tôi sẽ đảm bảo ngài nắm rõ tình hình của trường. Trước tiên, hãy để chúng tôi đưa ngài đi tham quan trường."

Vương Trung: "Được, dẫn đường đi."

Valery xoay người chỉ vào tòa nhà phía sau nói: "Đây là tòa nhà giảng dạy tổng hợp của trường chúng ta, có các giảng

đường chính và phần lớn các phòng học lý thuyết…" Vương Trung: "Sao không nghe thấy tiếng học viên vậy?"

Valery: "Vì chiến tranh bùng nổ, ngoài việc cho hai khóa sắp tốt nghiệp tốt nghiệp sớm, nhà trường còn sắp xếp lại chương trình học của các khóa khác, giảm bớt các lớp lý thuyết. Hiện tại, phần lớn học viên đang tiến hành diễn tập binh kỳ ở Tòa nhà Diễn tập, hy vọng sớm nắm được chiến thuật của quân Prosen."

Vương Trung tỏ ra hứng thú: "Ồ, vậy đưa tôi đi xem."

Giáo sư Valery có vẻ hơi lúng túng: "Không tham quan chỗ này nữa sao?"

Vương Trung: "Để dịp khác, tôi muốn đi xem các học viên đang làm gì."

"Vâng, mời đi lối này…"

Vừa dứt lời, Vương Trung thấy hơn chục chiếc xe tải chở đầy sĩ quan lái vào trường, đi vòng quanh đài phun nước rồi dừng lại ở khoảng trống giữa bức tượng Suvorov và tòa nhà.

Lúc này Vương Trung mới thấy các sĩ quan trên xe đều là thiếu úy và thiếu tá trẻ, thậm chí cả trung tá cũng ít. "Đây là?" Hắn hỏi Valery. Valery: "Ngài không biết sao? Bộ Tổng tư lệnh yêu cầu các sĩ quan bị thương sắp trở lại đơn vị đều phải đến đây tham gia khóa huấn luyện hai tháng."

Chương 451: Kế Hoạch Táo Bạo

Chương 558: Giảng Giải

Chương 558: Giảng Giải Vương Trung: “Khóa huấn luyện gì?”

Valery nhìn Vương Trung với vẻ mặt kỳ lạ: “Bộ Tổng tư lệnh nói ngài sẽ đích thân giảng dạy.”

Cái quái gì vậy? Ta đâu có nghe nói ta phải đích thân giảng dạy?

Không đúng, trước đây hình như đã từng tổ chức một buổi chia sẻ kinh nghiệm, nhưng những người tham gia đều là tướng lĩnh, cấp bậc thấp nhất cũng là đại tá.

Lần này là phiên bản “giảm giá” sao?

Mà lại đến hơn chục chiếc xe tải?

Ít nhất cũng phải vài trăm người chứ?

Vấn đề là, Vương Trung hoàn toàn không nghĩ ra sẽ dạy gì, trước đó hắn chỉ nghĩ cách đánh Tiger.

Lúc này, các học viên phấn khích bắt đầu chú ý đến Vương Trung, có người hỏi: “Xin hỏi ngài có phải là Hiệu trưởng Rokossovsky không?” Vương Trung: “Phải, tôi là Rokossovsky.” Hắn trả lời xong cảm thấy thiếu thiếu gì đó, bèn nói thêm: “Chào các bạn học viên!”

Kết quả là những sĩ quan vừa rồi còn đang thì thầm bàn tán đều nhìn sang.

“Chẳng lẽ là tướng quân Rokossovsky?”

“Tôi nghe nói ông ấy sẽ làm Hiệu trưởng Học viện Quân Sự Suvorovl”

“Ông ấy đứng bét bảng mà cũng làm hiệu trưởng được à!”

Khi câu nói “đứng bét bảng” vang lên, Vương Trung nhận thấy khóe mắt giáo sư Valery giật giật, rõ ràng là mí mắt đang co giật dữ dội.“d o c f u l l . v n - k h o t r u y ệ n d ị c h m i ễ n p h í”

Vương Trung: “Các bạn học viên!”

Hắn cũng là vị tướng đã từng chỉ huy hàng chục nghìn quân, giọng nói chắc chắn đủ lớn.

Các sĩ quan đều im lặng. Vương Trung: “Các bạn đến tham gia khóa huấn luyện tạm thời này, đáng lẽ ra tôi phải giảng dạy, nhưng tôi vẫn chưa nghĩ ra sẽ dạy các bạn những gì, tôi đảm bảo trước ngày mai sẽ nghĩ ra! Hôm nay các bạn cứ tự do hoạt động, chia sẻ với các học viên về tiền tuyến, về chiến tranh, coi như tôi nhờ các bạn vậy!”

Sau khi cho các sĩ quan này giải tán, Vương Trung bắt đầu suy nghĩ xem ngày mai sẽ nói gì với đám học viên “bất đắc dĩ” này, vừa suy nghĩ vừa đi theo các giáo sư.

Nghĩ kỹ lại thì quân đội Ant có quá nhiều vấn đề, cảm giác nói gì cũng không thể thay đổi tình hình ngay lập tức.

Giáo sư Valery: “Đây là Tòa nhà Diễn tập Binh kỳ của chúng ta, phòng diễn tập số 1 đang tiến hành diễn tập lại trận phòng thủ Yekaterinburg.”

Vương Trung: “Hả? À.” Vương Trung nói rằng: “Vũ Đức Vượng là kẻ đánh cắp công sức của người khác. Các vị ở bộ tiếp nhận phản ánh nên cân nhắc kỹ về việc anh ta lợi dụng họ để kiếm lợi”. Hắn đang định tiếp tục suy nghĩ xem ngày mai sẽ

nói gì thì đột nhiên phát hiện mọi người đều đang nhìn mình với ánh mắt long lanh.

Rõ ràng là họ đang mong đợi Vương Trung nói gì đó.

Giáo sư Valery tận tụy giới thiệu: "Hiện tại, bên đóng vai quân ta là các học viên chuyên ngành chỉ huy bộ binh, còn bên đóng vai quân Prosen là các học viên chuyên ngành chỉ huy thiết giáp." Vương Trung không suy nghĩ nhiều liền nói: "Quân Prosen cũng rất mạnh về bộ binh, thực ra các cuộc tấn công bộ binh của họ dưới sự yểm trợ hỏa lực rất nguy hiểm, không thể coi thường họ là những kẻ chỉ biết dùng thiết giáp." Các học viên hai bên nhìn nhau.

Một học viên đột nhiên nhớ ra phải vỗ tay, bèn giơ tay vỗ một cái - Nhưng Vương Trung lại tiếp tục nói, anh ta đành phải im lặng.

Vương Trung xem xét kỹ bản đồ diễn tập, lắc đầu.

"Rõ ràng là các bạn đã đánh giá thấp quân Prosen, trên thực tế, quân Prosen có thể đánh bại chúng ta không phải vì lực lượng thiết giáp của họ mạnh - tuyên truyền của chúng ta luôn tập trung vào điểm này mà bỏ qua thực tế." Vương Trung liên tục xua tay, đi đến chỗ học viên đang cầm một cây gậy dài hơn hai mét, lấy cây gậy, bắt đầu điều chỉnh các quân cờ trên bản đồ, vừa điều chỉnh vừa nói: "Quân

"Đây là lợi thế thực sự của họ. Lấy sư đoàn thiết giáp của Prosen làm ví dụ, thực ra một sư đoàn thiết giáp của họ chỉ có hai tiểu đoàn xe tăng, thậm chí sư đoàn có ba tiểu đoàn xe tăng cũng rất hiếm. "Nhưng hầu hết các sư đoàn thiết giáp của họ, ngoài hai tiểu đoàn xe tăng, còn có một trung đoàn lính ném lựu đạn thiết giáp, một trung đoàn pháo binh, một tiểu đoàn phòng không, một tiểu đoàn hậu cần, một tiểu đoàn trinh sát cơ giới…" Vương Trung vừa nói vừa bổ sung lực lượng phụ thuộc của Sư đoàn Thiết giáp Prosen trên bản đồ.

“Mà chúng ta, có một số tướng lĩnh cấp cao hiểu biết về kẻ địch rất nông cạn, không điều tra nghiên cứu kỹ lưỡng, liền nghĩ đơn giản rồi quyết định. Chúng ta khai chiến 18 ngày đã tổn thất 1 vạn chiếc xe tăng, 1 vạn chiếc đấy!

“Tuy rằng phần lớn số xe tăng này là loại BT và T26, nhưng cũng có không ít T34 và KV, nhưng những chiếc xe tăng này cũng tổn thất không ít. “Tôi đã trao đổi với không ít chỉ huy các đơn vị xe tăng của quân ta, những đơn vị xe tăng này ngoài xe tăng ra thì chẳng có gì cả, trước kia cứ cho rằng cứ có xe tăng là có thể đánh đâu thắng đó!

“Kết quả thì sao? Kết quả là những sư đoàn và quân đoàn xe tăng thiếu sự phối hợp của các binh chủng khác, ngoài xe tăng ra thì chẳng có gì, giống như bọt biển dưới ánh mặt trời, tan biến mất dạng. “Kẻ chủ mưu của kế hoạch mở rộng quân bị một cách ngu xuẩn này là ai? Một là Đại tướng Skorobo, tôi đã tiêu diệt hắn, sự thật chứng minh hắn là gián điệp của Prosen, một người khác là Sa hoàng Nicholas V, nhưng đã qua đời vì quá nhớ thương Ivan - chính là Hoàng thái tử.

“Bây giờ còn lại một người, đó là Tham mưu trưởng Tukhachev - hiện là Tư lệnh Phương diện quân phía Tây, hắn ta sẽ có cơ hội chứng minh lòng trung thành của mình với Mẹ Ant.”

Khi Vương Trung nói “Trung thành với Mẹ Ant”, anh nhận thấy có vài học viên cau mày. Chắc là con nhà quý tộc, theo cách nói của quý tộc thì phải là chứng minh lòng trung thành với Sa hoàng.

Chương 452: Kế Hoạch Táo Bạo 2

Chương 559: Giảng Giải 2

Chương 559: Giảng Giải 2 Vương Trung phớt lờ bọn họ: "Những chuyện này không phải là chủ đề thảo luận của chúng ta hôm nay, chúng ta phải thảo luận về cách sử dụng xe tăng.

"Hiện tại, trong toàn bộ quân đội Ant, ai là người có thành tích sử dụng xe tăng tốt nhất? Là tôi, Rokossovsky. "Mà các đơn vị xe tăng của tôi, chưa bao giờ hành động đơn độc. Thực tế sư đoàn của tôi là sư đoàn bộ binh cơ giới, tôi chỉ có một tiểu đoàn xe tăng, nhưng tiểu đoàn của tôi về cơ bản toàn bộ đều là những kíp lái xe tăng có huân chương, mỗi kíp xe trung bình tiêu diệt hơn 10 chiếc xe tăng Prosen.

"Xe tăng chỉ có thể phát huy hiệu quả chiến đấu tốt nhất khi có sự phối hợp của bộ binh, pháo binh phòng không, pháo binh chống tăng và pháo binh bắn gián tiếp. Người Prosen đã sớm nhận ra điều này, vì vậy sư đoàn xe tăng của họ - họ gọi là sư đoàn thiết giáp, mới có nhiều đơn vị không phải xe tăng như vậy."

Vương Trung dừng lại, vì nói nhiều quá nên miệng hơi khô, lúc này một nữ sinh bưng khay trà lên. Vương Trung cầm lấy chén trà, thấy nhiệt độ vừa đủ để uống nên nói "Cảm ơn", rồi nâng chén lên uống cạn một hơi.

Đặt chén trà lại lên khay, anh tiếp tục nói: "Các đơn vị xe tăng của chúng ta, không chỉ có vấn đề về biên chế, mà cách sử dụng cũng có vấn đề, rất nhiều sĩ quan chỉ huy chỉ biết tấn

công ồ ạt, điều này là không đúng. Chìa khóa để sử dụng xe tăng, thực ra là phát huy hỏa lực của nó.

“Cho dù là khi giao chiến với xe tăng địch, hay là khi yểm hộ bộ binh tấn công, phát huy hỏa lực mới là điều quan trọng nhất.

“Điều này đòi hỏi xe tăng phải có khả năng quan sát và trinh sát tốt nhất có thể, xe tăng của Prosen đều có trưởng xe, hơn nữa trưởng xe thích thò nửa người trên ra khỏi xe tăng để quan sát, xe tăng của họ nhìn chung có khả năng trinh sát rất tốt, xe tăng Panzer III Ausf. G mới nhất thậm chí còn được trang bị tháp quan sát cho trưởng xe… Có ảnh chụp không?”

Vì lúc này trong phòng có học viên chuyên ngành chỉ huy thiết giáp, nên Vương Trung muốn cho họ thấy để có khái niệm về tháp quan sát. Nhưng giảng viên phụ trách điều hành cuộc diễn tập lắc đầu: “Vẫn chưa có.”

Vương Trung: “Không sao, trong chiến dịch này tôi cũng đã thu được rất nhiều xe tăng Panzer III Ausf. G và Panzer IV Ausf. E còn nguyên vẹn, học viên ngành chỉ huy thiết giáp đến lúc đó có thể tự mình lái thử, trải nghiệm những ưu điểm của những chiếc xe tăng này.

“Người Prosen rất giỏi trong việc phát huy ưu thế hỏa lực của xe tăng, xe tăng của họ có thiết bị ngắm bắn tốt nhất thế giới, độ chính xác của pháo cũng rất cao. Lần đầu tiên tôi giành chiến thắng trong một trận phòng ngự là ở làng Verkhniy Peniye, pháo thủ xe tăng Prosen ở khoảng cách 2 km đã dùng pháo bắn trúng cửa sổ tháp chuông trong làng.

“2 kmI Lúc đó, chỉ huy của Đại đội Thần Tiễn của tôi là thầy tu Yetsemenko, ông ấy cứ khăng khăng muốn đặt trận địa bắn tên lửa trên tháp chuông, phải đến khi tôi phản đối thì ông ấy mới đổi vị trí. “Nếu không phải tôi phản đối, thì vị hôn thê

của tôi - tu sĩ cầu nguyện Lyudmila đã chết dưới hỏa lực chính xác của địch rồi.” Vương Trung dừng lại, nhìn các học viên.

Nhìn ánh mắt của các học viên, có thể thấy họ đều đang nghe rất chăm chú.

Điều này khiến Vương Trung cảm thấy vô cùng hài lòng: “Hiểu chưa? Phát huy hỏa lực! Mà tác dụng của giáp, chủ yếu là để xe tăng có thể phát huy hỏa lực một cách bền bỉ hơn! Hỏa lực! Trinh sát địch, bắn phát đầu tiên trúng đích, điều này còn đáng tin cậy hơn bất kỳ loại giáp nào!”

Vương Trung nói như vậy là bởi vì vừa rồi hắn đang nghĩ cách đánh Tiger I, sau đó nghĩ đến các đặc điểm của Tiger I.

Kết quả là bây giờ hắn lấy một phần suy nghĩ lúc đó ra để làm “kinh nghiệm thực chiến” giảng cho các học viên.

Vương Trung: “Nhưng xe tăng của chúng ta thì sao? Xe tăng của chúng ta không có trưởng xe! Bởi vì những người chủ trì việc phát triển và những người phụ trách phê duyệt lúc đó cho rằng trưởng xe là không cần thiết, là lãng phí nhân lực! Thật nực cười!”

Thực ra người quyết định phương án không có trưởng xe là Sa hoàng Nicholas V trước đây, nhưng ông ta đã chết rồi.

Vương Trung: “Xe tăng của chúng ta vì không có trưởng xe, hay nói cách khác, trưởng xe phải kiêm nhiệm pháo thủ, dẫn đến khả năng trinh sát trong chiến đấu rất kém. Nếu trưởng xe của chúng ta giống như đồng nghiệp Prosen mà thò nửa người trên ra khỏi xe tăng thì xe tăng sẽ không thể bắn được.

“Đây là thiết kế nực cười nhất mà tôi từng thấy.

“Còn có pháo tăng của chúng ta, chỉ cần lái thử T34 là biết, pháo tăng của chiếc xe này ở khoảng cách trên 1000 m thì căn

bản là không thể bắn trúng, phần lớn các phát bắn trúng đích hiệu quả đều đạt được ở cự ly dưới 500 m.

“So với tầm bắn hiệu quả của người Prosen, điều này thật khó tin!”

Lúc này có một học viên giơ tay: “Nhưng báo chí nói T34 là bất khả chiến bại, đánh bại bất kỳ loại xe tăng nào của Prosenl”

Chương 453: Kế Hoạch Táo Bạo 3

Chương 560: Nhấn Mạnh

Chương 560: Nhấn Mạnh Vương Trung: “Nhảm nhí! Đúng vậy, hiện tại Prosen không thể xuyên thủng giáp của T34 một cách hiệu quả, nhưng họ đã nhanh chóng tìm ra cách đối phó. Vừa rồi tôi đã nói, khả năng trinh sát của T34 rất kém, nói một cách dễ hiểu là, T34 giống như một người mù!

“Người Prosen chỉ cần vòng từ phía trước ra phía bên hông của T34 là T34 sẽ không tìm thấy nó nữa! Về điểm này, sau này chúng ta có thể mang Panzer III Ausf. G của Prosen đến đây, cho nó đối đầu với T34 một lần. “Tuy Prosen không thể xuyên thủng giáp chính của T34, nhưng họ có thể tấn công vòng đỡ tháp pháo, có thể bắn đứt xích!

“Lần đầu tiên đơn vị của tôi nhận được T34 là trong trận phòng ngự Loktev, lúc đó các kíp lái xe tăng chủ lực của Prosen đã dùng cách này để đối phó với T34 của chúng ta. Nếu không phải tôi quay lại kịp thời phát hiện ra kíp lái xe tăng chủ lực đã tiêu diệt vài chiếc T34 của chúng ta, hơn nữa còn tiêu diệt xe tăng của họ, thì quân ta chắc chắn sẽ chịu tổn thất nặng nề.” Vương Trung dừng lại. Cô nữ sinh vừa rồi tưởng hắn lại khát nước, bèn bưng nước lên, nhưng Vương Trung xua tay, rồi đưa mắt nhìn khắp phòng.

Vương Trung: “Bây giờ các bạn đã hiểu chưa? Đối với xe tăng, có hai điều quan trọng: Thứ nhất, khả năng trinh sát tầm xa, phát huy hết hỏa lực, thứ hai là phối hợp tác chiến đa binh chủng.

“Giáp cũng rất quan trọng, nhưng không quan trọng như trong tuyên truyền! Một số tướng lĩnh của chúng ta cho rằng chỉ cần xe tăng có giáp dày là có thể yên tâm, cho rằng chỉ cần có xe tăng là có thể đánh đâu thắng đó, điều này là sai lầm.”

Vương Trung dừng lại, anh cảm thấy mình đã nói gần hết những gì cần nói rồi, dù sao hôm nay anh cũng không chuẩn bị trước, nói được nhiêu đây là được rồi. Thế là anh nói: “Các bạn có câu hỏi nào không?”

Lập tức có một học viên giơ tay.

Vương Trung: “Bạn nói đi.” Học viên: “Thưa tướng quân, vậy có phải vì lý do này mà ngài mới xếp cuối bảng không? Bởi vì lý thuyết của quân ta là sai?”

Vương Trung nhìn các giáo sư đi cùng anh.

Chắc là đang toát mồ hôi hột rồi!

Vương Trung: “Đúng vậy. Và tôi đến đây, chính là để sửa những sai lầm này! Sửa từ gốc rễ! Nếu chúng ta không thay đổi tình trạng này, loại bỏ ảnh hưởng xấu của tư tưởng quân sự sai lầm, thì sau này nhất định sẽ có thêm nhiều binh sĩ Ant hy sinh một cách vô ích!

“Những sự hy sinh này hoàn toàn có thể tránh được! Đây chính là lý do tôi đích thân xin Nữ Hoàng Olga I cho phép tôi làm Hiệu trưởng Học viện Quân sự Suvorov!”

Nói xong, Vương Trung dùng sức đập tay xuống chiếc bàn gỗ lớn dùng để diễn tập trên bản đồ.

Tiếng vỗ tay như sấm dậy của các học viên vang lên, làm rung cả trần nhà.

Các giáo sư co rúm ở góc phòng nhìn nhau.

Đợi tiếng vỗ tay lắng xuống, các giáo sư đều nhìn về phía Giáo sư Valery.

Thế là Valery thở dài, đứng dậy nói: "Trung tướng Rokossovsky, phủ nhận hoàn toàn lý thuyết của chúng ta như vậy có phải là không ổn không? Lý thuyết của chúng ta chủ yếu tập trung vào tấn công, gặp phải một số vấn đề khi phòng thủ cũng là bình thường. Nếu tấn công…" Vương Trung nói rằng: "Vũ Đức Vượng là kẻ đánh cắp công sức của người khác. Các vị ở bộ tiếp nhận phản ánh nên cân nhắc kỹ về việc anh ta lợi dụng họ để kiếm lợi". Vương Trung nhìn Phó Hiệu trưởng: "Cho dù là tấn công hay phòng thủ, xe tăng đều cần rất nhiều đơn vị hỗ trợ. Chiến tranh hiện đại là chiến tranh tổng hợp đa binh chủng, đồng thời cũng là chiến tranh hậu cần.

"Mà sư đoàn xe tăng của chúng ta, 80 chiếc xe tăng mới có 3 chiếc xe kéo, lại càng không có nhân viên bảo trì chuyên nghiệp. Tôi đã thấy quá nhiều xe tăng chỉ bị hỏng hóc nhỏ cũng bị bỏ lại bên đường, không có xe kéo để kéo về, cũng không có nhân viên bảo trì chuyên nghiệp để sửa chữa.

"Một đơn vị như vậy mà tấn công, cho dù địch không hề kháng cự, thì trong quá trình tiến quân tất cả xe tăng cũng sẽ tự hỏng hết."

Khi nói những lời này, Vương Trung nhìn chằm chằm vào Giáo sư Valery, khiến ông ta chỉ biết cúi đầu.

Thấy vị giáo sư không có ý định phản bác, Vương Trung quay sang các học viên, tiếp tục nói:

"Chỉ cần các bạn đã từng ra chiến trường là sẽ biết, ngoài những chiếc xe tăng bị cháy rụi hoàn toàn, thì rất nhiều xe tăng thực ra có thể sửa chữa được, các đơn vị thiết giáp của Prosen rất xuất sắc ở mọi mặt, đặc biệt là khả năng sửa chữa tại chỗ của họ.

"Nếu chúng ta mất quyền kiểm soát chiến trường, thì các đơn vị sửa chữa của họ có thể sửa chữa được một phần đáng kể số xe tăng bị hư hỏng. Đây cũng là lý do tại sao xe tăng của

họ dường như không bao giờ hết. “Trong tương lai, lực lượng thiết giáp của quân ta, ngoài việc phải có các đơn vị chiến đấu phụ trợ, còn phải có các đơn vị sửa chữa, thời gian và chi phí cần thiết để sửa chữa một chiếc xe tăng ít hơn nhiều so với việc chế tạo một chiếc xe tăng mới, điều này rất quan trọng trong một cuộc chiến tranh toàn diện như thế này.”

Thực ra, theo lý mà nói, Vương Trung, à không, “Rokossovsky” không thể biết được khả năng sửa chữa của địch. Nhưng trước khi xuyên không, Vương Trung là một người đam mê quân sự nên đã đọc rất nhiều tài liệu, anh đã sớm phát hiện ra một điều thú vị.

Quân Đức đôi khi càng đánh xe tăng càng nhiều trong khi không được bổ sung.

Ví dụ như ở Kursk, vào ngày 11 tháng 7, Sư đoàn GrofSdeutschland báo cáo rằng họ có 18 chiếc Panzer IV Ausfủhrung F2/G (có thể là F2 hoặc H) có thể tham chiến, đến ngày 13 tháng 7, họ có 20 chiếc Panzer IV Ausfủhrung F2/G có thể tham chiến. Hai chiếc tăng thêm chính là hai chiếc đã được sửa xong. Còn Panzer II Ausfủhrung G/ H còn kỳ lạ hơn, ngày 11 có 34 chiếc Panzer II Ausfủhrung G/H, ngày 12 tăng lên 43 chiếc, số xe tăng được sửa xong còn nhiều hơn số xe tăng bị tổn thất.

Vì vậy, trò chơi Call of War, xét từ một góc độ nào đó, vẫn khá chân thực, xe tăng trên chiến trường là có thể sửa được, điểm phi lý duy nhất là trong trò chơi Call of War, bất kỳ ai cũng có thể sửa xe tăng.

Chương 454: Vượt sông Desna

Chương 561: Giải Đáp

Chương 561: Giải Đáp

Vương Trung lúc này đã quyết tâm xây dựng khả năng sửa chữa trong quân đội Ant không thua kém gì quân Prosen - ít nhất là xây dựng khả năng sửa chữa như vậy ở một số đơn vị.

Vì vậy, anh mới nói như vậy. Lúc này, có một học viên giơ tay: "Nhưng, quân Prosen sắp thua trong cuộc chiến này rồi phải không ạ? Cha tôi là tư lệnh tập đoàn quân, họ nói rằng cuộc phản công vào tháng 12 bắt đầu, quân Prosen sẽ thua. Chúng ta sẽ nhanh chóng tiến quân đến lãnh thổ Prosen, thực hiện lời hứa gặp nhau ở Posen."

Các học viên xung quanh học viên này cũng lên tiếng: "Đúng vậy, cha tôi cũng nói như vậy."

"Cha tôi cũng vậy."

Vương Trung nhận ra đây là một nhóm nhỏ, có lẽ đều là con cái của các quý tộc quân sự.

Người dẫn đầu vừa nãy tiếp tục nói: "Thưa Trung tướng, tôi nghe nói đáng lẽ ngài nên làm Tư lệnh Phương diện quân phía Tây, được thăng thẳng lên Đại tướng, nhưng ngài đã từ chối. Tại sao ngài lại từ chối một chức vụ béo bở như vậy, có thể lập được rất nhiều chiến công? Cha tôi vẫn không hiểu."

Vương Trung: "Có phải ông ấy còn nói khả năng chỉ huy của tôi không đủ để chỉ huy một phương diện quân không?"

Đùa à, tôi đã từng chỉ huy hàng triệu quân - trong game Hearts of Iron IV.

Học viên đó có vẻ hơi lúng túng: "Chuyện này… Tôi đã cãi nhau với cha tôi một trận, vì tôi rất ngưỡng mộ ngài. Chuyện này…"

Vương Trung xoay người nói với giảng viên chủ trì đối kháng: "Chuyển sang bản đồ phía tây Yekaterinburg." Giảng viên lập tức điều khiển thiết bị máy móc, vì thế bản đồ trên vách tường cuộn lên, bản đồ mới được mở ra trong tiếng động cơ.

Vương Trung dùng cây gậy dài hai mét vẽ một đường trên bản đồ: "Tôi cho rằng, địch sẽ ở đây ngăn cản cuộc phản công mùa đông của quân ta."

Phía dưới lập tức vang lên tiếng xì xào, ngay cả học viên lập dị nhất cũng không nhịn được bàn luận.

"Lý do?" Con trai vị Tư lệnh Tập đoàn quân vừa nãy lên tiếng hỏi. Vương Trung: "Cậu hãy xưng tên trước, sau đó chúng ta sẽ thảo luận vấn đề này." "Maslo Bower."

Nghe được cái tên này, Vương Trung hơi nhíu mày: "Cậu không phải quý tộc?" Cấu trúc của cái tên này không giống người Ant, bởi vì ở giữa không có phụ danh. Maslo Bower cười nói: "Quý tộc nào mà sùng bái ngài? Ngài là kẻ phản bội trong mắt bọn họ. Bây giờ ngài có thể trả lời câu hỏi của tôi chưa?" Vương Trung: "Cha của cậu là…"

Maslo: "Trung tướng Bower, Tư lệnh Tập đoàn quân 21." Vương Trung: "Rất hân hạnh được biết cậu, Maslo. Tôi sẽ nói cho cậu biết vì sao tôi cho rằng chỉ có thể tiến đến đây. Đầu tiên là hậu cần. Nếu địch muốn thiết lập một điểm tập kết hậu cần lớn, thì sẽ ở tuyến này. Khi đến được tuyến này, tình hình tiếp tế của địch sẽ được cải thiện đáng kể.

“Thứ hai, tuyến này có địa hình thích hợp để phòng ngự, phía nam là sông Desna, phía bắc tuy là đồng bằng không có sông, nhưng có công sự phòng ngự do chúng ta xây dựng, những công sự này không chặn được địch, ngược lại sẽ cản trở chúng ta.

“Quân Prosen ngay cả khi bị vây hãm ở Kalanskaya, vẫn có ý chí kháng cự, lúc đó bọn chúng đói bụng, thiếu đạn dược, cũng không có dầu bôi trơn chống đông, nhưng chúng vẫn gây ra thương vong đáng kể cho chúng ta.” Nói xong, Vương Trung cầm cây gậy dài hai mét như cầm súng trường, hỏi: “Còn thắc mắc gì nữa không?” Giáo sư Valery: “Cái này… Lúc này không nên nói những lời làm giảm nhuệ khí của mình và tăng nhuệ khí của địch…” Vương Trung: “Tôi là quân nhân, nếu tôi ngây thơ, sẽ dẫn đến hàng nghìn hàng vạn người thương vong.” Maslo: “Ý ngài là, Đại tướng Tukhachevy, Tư lệnh Phương diện quân Tây rất ngây thơ sao?”

Vương Trung: “Ý tôi là, tất cả những người cho rằng có thể nhanh chóng chiến thắng Đế quốc Prosen đều rất ngây thơ. Đây chắc chắn là một cuộc chiến tranh lâu dài.” Vương Trung nói xong, cả phòng im lặng, hoàn toàn trái ngược với tiếng vỗ tay rầm rộ lúc nãy.

Lúc này, lại có một học viên lên tiếng: “Vậy nên ngài mới mang danh Bức tường thép của Đế quốc, Chiến thần của Đế quốc, lui về hậu phương? Có phải định đến lúc sắp thắng lợi mới ra tay không?” Giọng điệu khinh miệt này, Vương Trung mạnh dạn đoán rằng đây là một tên nhóc quý tộc.

Vương Trung: “Xưng tên ra.” “Aleksei Petrovich Valkov, con trai của Công tước Peter Alexandrovich Valkov.” Vương Trung: “Lý do tôi tạm thời rời khỏi tiền tuyến là để giải quyết các vấn đề đã phát hiện. Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1 của tôi đã đến căn cứ huấn luyện Kubinka, tôi hy vọng lấy nó làm

hình mẫu, thành lập một loạt sư đoàn kiểu mới, những sư đoàn này sẽ không bị quân Prosen chọc thủng như cắt đậu phụ nữa.

“Tôi còn định sửa chữa những lỗi thiết kế của T34, phát triển xe tăng mạnh hơn. Ngoài ra, tôi cũng có một số ý kiến về trang bị của Không quân chúng ta.”

Valkov chất vấn: “Ngay cả ngài cũng thừa nhận rằng T34 của chúng ta đã đủ tốt rồi, phải không?”

Vương Trung: “Đủ tốt? Không, nó chỉ đủ tốt khi đối đầu với xe tăng số 3 và số 4 được trang bị pháo nòng ngắn của địch, khi địch chuyển sang pháo nòng dài, chúng sẽ không đủ tốt. Đặc biệt là khả năng bắn xa kém, sẽ dẫn đến tổn thất lớn về pháo thủ xe tăng của chúng ta, khi đó chúng ta sẽ không bao giờ có đủ pháo thủ xe tăng giàu kinh nghiệm.” Thực ra vẫn có thể, nhưng không nhiều, hơn nữa rất dễ chết, sống sót đến sau chiến tranh đầu là những người siêu may mắn.

Chương 455: Vượt sông Desna 2

Chương 562: Giải Đáp 2

Chương 562: Giải Đáp 2 Valkov: “Chẳng lẽ ngài cũng tin vào lý thuyết cho rằng Prosen là chủng tộc thượng đẳng sao? Vậy mà dám khẳng định rằng họ nhất định có thể phát triển xe tăng tốt hơn?” Thật là một cái mũ lớn! Vương Trung: “T34 có thể giành chiến thắng trong cuộc đấu giáp đơn thuần là nhờ hình dáng ưu việt. Hình dáng này có thể học, ai cũng có thể học. Điều này không liên quan gì đến việc chủng tộc có ưu việt hay không. Tất nhiên, tôi không biết khi nào địch có thể học được. “Trước đó, tôi cho rằng chúng sẽ thử trang bị pháo nòng dài hơn cho xe tăng của mình trước. Việc này rất dễ thực hiện.”

Valkov: “Không ngờ thân vương điện hạ của chúng ta lại sợ quân Prosen đến vậy, thảo nào lúc đó ngài nói chúng ta có thể thắng là nhờ tướng Bùn và tướng Mùa Đông.”

Vương Trung: “Tận dụng khí hậu cũng là một khả năng quan trọng của tướng lĩnh, tôi không cho rằng đó là điều gì đáng xấu hổ. Nhưng chúng ta chỉ có thể tận dụng một lần này, năm sau quân Prosen sẽ chuẩn bị sẵn sàng. “Vì vậy, chúng ta cũng phải chuẩn bị cho một cuộc chiến đấu khốc liệt hơn. Quân đội Ant hiện tại, sau khi mùa bùn lầy đầu năm sau kết thúc, để ngăn chặn cuộc tấn công mùa hè của địch có thể sẽ phải trả giá đắt. Tôi không muốn nhìn thấy binh lính hy sinh vô ích vì học thuyết quân sự sai lầm và thiết kế trang bị ngu ngốc nữa.”

Valkov: “Đó là thiết kế được Sa hoàng bệ hạ tiền nhiệm chấp thuận!”

Vương Trung: “Đúng, và thiết kế đó đã giết chết rất nhiều người, bao gồm cả cha tôi và những người anh em tốt của tôi. Tôi không biết liệu Sa hoàng tiền nhiệm qua đời vì nhớ Hoàng thái tử đã hy sinh, hay vì cảm thấy tội lỗi.”

Thực ra, người dân ở Yekaterinburg đều biết Sa hoàng chết vì phản quốc, chỉ là không ai nói rõ ra mà thôi. Aleksei Petrovich Valkov hừ một tiếng: “Vậy thì cứ chờ xem, dù sao với tình hình hiện tại của địch, cuộc phản công sẽ nhanh chóng đến vạch của ngài!”

Vương Trung: “Đúng vậy, hy vọng trước tuyến phòng thủ mới của địch, chúng ta sẽ không phải hy sinh quá nhiều.”

Nói xong, hắn quay đầu lại, nhìn dấu vết do cây gậy dài của mình để lại trên bản đồ. Vài giây sau, hắn quyết định không nghĩ đến những chuyện mình không thể ảnh hưởng này nữa, trước tiên hãy hoàn thành từng việc một.

Hôm nay sau khi tham quan trường học xong, sẽ đến thẳng Tổng cục Quân giới. Dù sao hiện tại Vương Trung vẫn là Ủy viên trưởng Ủy ban Kiểm tra Trang bị Quân sự Đặc biệt, ủy ban này hiện tại vẫn chưa có trụ sở làm việc, cũng chưa được thành lập, tức là chỉ có mỗi Vương Trung là ‘sếp’.

Tuy nhiên, theo chức năng của ủy ban, nó chịu trách nhiệm xem xét lại các trang bị hiện đang được sản xuất dựa trên nhu cầu thực tế của chiến trường.

Chỉ cần nhìn vào mô tả này thôi cũng thấy quyền lực rất lớn.

Vương Trung định đến Tổng cục Quân giới, dùng danh nghĩa này để buộc tổng cục phải cải tiến một số trang bị hiện đang được sản xuất.

Vì đã quyết định đến Tổng cục Quân giới, Vương Trung định nhanh chóng hoàn thành các thủ tục ở trường. Vì vậy, hắn nhìn quanh phòng diễn tập trên bản đồ, hỏi: “Còn câu hỏi nào nữa không? Cứ hỏi thoải mái, súng của tôi đang khóa an toàn đấy.”

Rất nhiều học viên cười ồ lên, nhìn bề ngoài không thể biết được họ là quý tộc hay xuất thân bình dân. Tuy nhiên, Maslo Bower xuất thân bình dân và nhóm học viên xung quanh cậu ta cười một cách phóng khoáng nhất, Vương Trung đoán rằng đó đều là những người xuất thân bình dân.

Còn những học viên mặt mày tái mét thì đều vây quanh ‘Tiểu công tước’ Aleksei Petrovich - nếu là người thừa kế, theo quy tắc của Ant, khi cha còn sống sẽ được gọi bằng tước vị của cha.

Nhìn cảnh tượng này, Vương Trung hiểu rõ tình hình hiện tại của Ant phức tạp đến mức nào.

Hắn quyết định sau khi tham quan xong, khi trở về phòng hiệu trưởng, sẽ hỏi kỹ hiệu phó Valery về mâu thuẫn giữa học viên quý tộc và học viên bình dân.

Vương Trung: “Không còn câu hỏi nào nữa sao?” Lúc này Maslo Bower giơ tay: “Thưa tướng quân! Ngài thực sự đã giết nhiều tướng lĩnh của địch như vậy sao?” “Không. Tôi có thể xác nhận đã giết chết hai người, làm bị thương một người, những người còn lại đều là tù binh trong một loạt các trận phản công mà tôi đã phát động vào tháng 11. Tôi không giết nhiều tướng lĩnh của địch, nhưng bắt được không ít.” Vương Trung dừng lại một chút, rồi bổ sung: “Trong tương lai, khi chúng ta bao vây tiêu diệt hàng trăm nghìn quân địch, sẽ có thêm nhiều tướng lĩnh của chúng bị bắt. Cuối cùng, chúng ta sẽ bắt được Hoàng đế Reinhardt của chúng.”

Maslo Bower hỏi một cách phấn khích: “Ngài sẽ xử bắn Hoàng đế Reinhardt sao?” Vương Trung theo bản năng muốn nói rằng sau khi bắt được sẽ xét xử công khai, rồi hành quyết công khai, nhưng ngay trước khi nói ra, hắn nhớ đến khuôn mặt của nhiều người đã khuất.

Sau đó, hắn nhớ đến bộ phim “Du kích trên đồng bằng” mà hắn rất thích khi còn nhỏ, trong phim có một cậu bé luôn nghịch một viên đạn, sau đó cậu bé này đã bị kẻ thù sát hại một cách tàn bạo. Nhân vật chính Lý Hướng Dương đã cất viên đạn đó đi, cho đến cuối phim, mới lắp viên đạn đó vào khẩu súng lục ổ quay.

Vương Trung luôn ấn tượng với cảnh này, lớn lên cũng không quên.

Reinhardt, ngươi nhất định phải chống cự đến cùng, để rồi ta sẽ tự tay kết liễu tên chó nhà ngươi.

Mẹ kiếp thủ tục tư pháp, đây là mối thù quốc gia, cũng là mối thù gia đình, lại càng là mối thù riêng của ta.

Chương 456: Thuận Lợi

Chương 563: Ý Tưởng

Chương 563: Ý Tưởng

“Đúng vậy.”

Hắn nói:

“Ta sẽ tự tay bắn chết hắn.” Vừa dứt lời, tiếng vỗ tay như sấm dậy, ngay cả những học viên xuất thân quý tộc cũng vỗ tay.

Vương Trung: “Còn gì muốn hỏi nữa không?”

“Thưa tướng quân, ngài sẽ cưới Nữ hoàng Olga I chứ?” “Không.”

Vương Trung dứt khoát phủ nhận:“Vị hôn thê của tôi đã chiến đấu cùng tôi đến bây giờ, tôi sẽ không phản bội cô ấy, cũng như tôi sẽ không phản bội Mẹ Art.”

Lần này không phải là tiếng vỗ tay mà là tiếng ồn ào, có vẻ như những đứa trẻ này chưa từng ra trận rất quan tâm đến chuyện tầm phào - không đúng, những người đã ra trận cũng thích những chuyện tầm phào này. Vương Trung vỗ bàn: “Còn câu hỏi nào nữa không? Về quân sự ấy!”

Nhưng mọi người đều tỏ ra chỉ quan tâm đến đời sống gia đình của vị tướng quân. Vương Trung suy nghĩ một chút, cảm thấy dù sao sau này cũng có nhiều thời gian để truyền đạt kinh nghiệm thực chiến của mình cho họ, bèn nói: “Nếu không còn câu hỏi nào nữa, vậy hôm nay đến đây thôi, các cậu tiếp tục thực hiện bài tập tấn công và phòng thủ trên bản đồ, hãy dựa vào đặc điểm của địch mà tôi vừa nói!”

Nói xong, Vương Trung xoay người đi ra cửa, các giáo sư vội vàng đi theo.

Vừa ra khỏi cửa, một sĩ quan Thẩm Phán Đình tiến lên chào: "Thưa Hiệu trưởng, tôi là đại diện của Thẩm Phán Đình tại Học viện Quân sự, về 'Tiểu công tước' Aleksei Petrovich Valkov kia, cha con hắn ta đang bị chúng tôi theo dõi đặc biệt.

"Nhưng gần đây chúng tôi đã xử tử rất nhiều người thuộc phe đầu hàng, cấp trên cho rằng nên tạm dừng hành động, tránh để tình hình vượt khỏi tầm kiểm soát. Vì vậy, hiện tại chỉ khi nào tìm thấy bằng chứng xác thực chứng minh họ cấu kết với Prosen thì mới hành động."

Vương Trung gật đầu.

Hắn có thể tưởng tượng được tình hình khi bắt giữ những người thuộc phe đầu hàng trước đó, dù sao hắn cũng chính là người đã tự tay bắn chết Đại tướng Skorobo, bản thân vị đại tướng này không bị hệ thống đánh dấu màu đỏ, vậy chắc hẳn không phải là gián điệp thật. Nhưng bây giờ hắn đã trở thành gián điệp rồi.

Giáo sư Valery vừa đi ra cũng nghe thấy lời của đại diện Thẩm Phán Đình, lập tức lùi lại một bước.

Vị đại diện cười với ông ta: "Thưa Phó Hiệu trưởng Valery, ngài là người trung thành, chúng tôi có thể chắc chắn điều đó." Valery thở phào nhẹ nhõm, sau đó lấy lại tinh thần, nói với Vương Trung: "Vậy chúng ta tiếp tục tham quan trường học thôi."

Vương Trung gật đầu.

Sau đó, Vương Trung đi tham quan khắp trường, rồi phát hiện ra rằng bãi tập xe tăng của Học viện Quân sự Suvorov rất nhỏ, hơn nữa, xe tăng huấn luyện là T35, đúng vậy, chính là cái thứ 'đồ chơi" nhiều tháp pháo mỏng manh đó.

Vương Trung hỏi về chuyện xe tăng huấn luyện, Phó Hiệu trưởng Valery vỗ ngực nói rằng T26 và BT7 sẽ sớm được đưa đến.

Trái ngược với bãi tập xe tăng Sơ sài, Học viện Quân sự Suvorov có cơ sở vật chất giảng dạy ky binh rất đầy đủ, các khóa học cũng bao gồm từ cách nuôi ngựa tốt cho đến chiến thuật ky binh.

Mặc dù trong trận phản công Kalanskaya vừa qua, ky binh thực sự đã đóng vai trò quan trọng, bản thân Vương Trung cũng đã hai lần nhận được sự giúp đỡ của ky binh.

Nhưng công dụng của binh chủng này về cơ bản chỉ ở mức "nếu có".

Vương Trung hỏi về ky binh, Phó Hiệu trưởng Valery nói như sau: "Việc chúng ta coi trọng lực lượng thiết giáp là sau khi Tukhachev nhậm chức Tham mưu trưởng. Trước đó, tư tưởng quân sự chủ yếu của chúng ta vẫn cho rằng ky binh mới là yếu tố quyết định, xe tăng cũng giống như xe bọc thép thời Nội chiến, là phiên bản nâng cấp của lô cốt di động."

Được lắm, Ant còn lạc hậu hơn cả tưởng tượng của Vương Trung.

Trạm đi thăm cuối cùng là phòng hiệu trưởng. Vương Trung vừa vào phòng hiệu trưởng, đã nhìn thấy trên vách tường trống rỗng một mảng lớn, hơn nữa màu sắc của mảng tường này rõ ràng nhạt hơn xung quanh, hẳn là có một bức tranh treo ở đó.

Vì vậy hắn chỉ vào không gian trống không hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Giáo sư Valery: "Là như thế này, bình thường nơi này sẽ treo chân dung toàn thân hiệu trưởng, quan hệ của hiệu trưởng

tiên nhiệm và ngài không tốt, ông ấy từ chối lời mời ở lại trường nhận dạy, cáo lão về quê.”

Vương Trung: “Như vậy sao được? Hắn là văn viên cấp sáu sao?”

Giáo sư Valery có chút xấu hổ: “Chúng tôi đều là quân nhân.”

Vương Trung: “Vậy không phải hắn đã giải ngũ rồi sao? Sau khi giải ngũ hắn có công việc ở địa phương đúng không? Công việc đó cấp mấy?”

Valery nhìn trần nhà, có thể là đang nhớ lại chế độ cấp bậc của quan văn, sau một lát hắn nói: “Cái này tôi thật sự không biết. Nhưng dựa theo quân hàm bình chuyển, lão hiệu trưởng hẳn là văn viên cấp năm.”

Chương 457: Bắt Tù BInh

Chương 564: Sắp Xếp Cơ bản

Chương 564: Sắp Xếp Cơ bản Vương Trung mừng rỡ: "Vậy thì càng tốt hơn, mau mời hắn đến bộ tư lệnh phòng ngự của tôi, làm văn viên! Không đúng, ủy ban kiểm tra binh khí của tôi cũng cần văn viên, anh để hắn đến."

Sau khi ông lão văn viên trước kia gia nhập cơ quan Sư đoàn bộ của Vương Trung, khí sắc Pavlov lập tức trở nên tốt hơn.

Những lão đầu có kinh nghiệm làm việc ở cơ quan này đều là bảo vật, toàn bộ đều được dùng để xử lý văn kiện và đóng dấu. Quân sự không được thì không cho hắn làm quân sự không phải tốt hơn sao.

Giáo sư Valery lúng túng: "Thật, thật sự phải như vậy sao? Cái này có thể xúc phạm quá mạnh hay không?" Vương Trung: "Phục vụ cho Mẹ Ant sao lại là xúc phạm chứ? Chú ý lời nói của anh!" Giáo sư Valery: "Vậy… xin đừng phái Thẩm Phán Đình đi 'mời hắn'…"

Vương Trung: "Không phái Thẩm Phán Đình thì hắn sẽ ra mặt sao?" Valery trầm mặc vài giây nói: "Chờ tôi viết một phong thư khuyên hắn trước, có được không?"

Vương Trung nảy ra ý xấu nói: "Anh viết một lá thư, tôi để Thẩm Phán Đình dẫn theo đi mời hắn."

Phó Hiệu trưởng Valery: "Vậy… xin cho phép tôi gọi điện thoại cho hắn trước." Vương Trung: "Vậy anh nói với hắn đi,

nếu như hắn chạy, liền xác định hắn phản quốc, là gián điệp Prosen. Để cho hắn ở nhà chờ."

Vương Trung cũng không phải là sau khi phát đạt trở về bắt nạt người, chủ yếu là muốn xem văn thư cấp năm lợi hại như thế nào.

Cấp sáu đã có thể sắp xếp xong tất cả những thứ lặt vặt của một Sư đoàn, chỉ huy toàn bộ cơ quan của Sư đoàn bộ vận hành, cấp năm thế nào thì căn bản không dám nghĩ.

Vẻ mặt của Giáo sư Valery buồn bã, thoạt nhìn là nghĩ sai rồi. Biểu cảm kia của hắn thậm chí có loại cảm giác thỏ chết cáo buồn.

Vương Trung giả vờ không nhìn thấy, chỉ vào vị trí khung tranh trống nói: "Vậy cái này làm sao bây giờ? Trống không khó coi."

Giáo sư Valery lập tức nói: "Có thể vẽ một bức tranh cho ngài, chúng tôi đã liên hệ xong họa sĩ, chỉ cần ngài rảnh, ông ấy có thể vẽ." Vương Trung lắc đầu: "Tôi không có rảnh. Như vậy đi, để họa sĩ đi đến Bộ chỉ huy Sư đoàn Kubinka, tìm được xe của tôi và con ngựa yêu quý Bucephalus, vẽ chúng trong cùng một bức tranh, treo ở trong phòng này."

"Được, tôi sẽ thông báo cho họa sĩ."

Giáo sư Valery nói. Vương Trung quay đầu nhìn những đồ trang trí khác trong phòng, nhìn một hồi cảm thấy nhàm chán, liền nói: "Đem những bức họa này lấy xuống, treo cho tôi một tấm bản đồ, bản đồ toàn cảnh Ant, tốt nhất bao gồm toàn cảnh Prosen."

"Vâng."

Vương Trung chuyển hướng Nam, nhìn cửa sổ sát đất to lớn, ngoài cửa sổ là sân cưỡi ngựa của Học viện Quân sự Suvorov, xa hơn nữa có thể nhìn thấy rừng Hoàng gia. Vương

Trung: “Trường đua ngựa bên ngoài phải đổi toàn bộ thành sân diễn tập xe tăng, chương trình học cưỡi ngựa và ky binh chuyển đến trường ngựa gần đó để tiến hành. Gần đó có trường đua ngựa phải không?”

“Có, là chuyên cung cấp ngựa cho chúng tôi.” Valery cung kính nói.

Vương Trung gật gật đầu, đi tới trước bàn làm việc, nhìn thấy trên bàn có ba cái điện thoại, liền hỏi: “Ba cái điện thoại này đều dùng để làm gì?”

“Cái màu đỏ kia có thể nối thẳng đến Cung điện Mùa Hè…” Vương Trung nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại màu đỏ, sợ nó bỗng nhiên vang lên.

Valery: “Hai chiếc màu đen là điện thoại bình thường, dùng hai đường dây khác nhau, như vậy ngài sẽ không bỏ lỡ một số cuộc điện thoại quan trọng.”

Vương Trung: “Tôi thấy cái điện thoại này có bàn quay số, là muốn quay số sao?” “Không, ngài có thể trực tiếp bảo tổng đài nối đến nơi ngài muốn.” Vương Trung nghe xong cái này, trực tiếp cầm lấy ống nghe điện thoại màu đen: “Nhân viên trực tuyến, nối máy đến Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1 cho tôi.” “Được.” Giọng nữ dễ nghe đáp.

Một lát sau bên kia truyền đến giọng nói của Pavlov: “Sự đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1, xin nghe.”

Vương Trung: “Là tôi. Xe tăng Panzer III Ausf.G và Panzer IV Ausf.E mà chúng ta thu được còn trong quân không?” Pavlov: “Còn, thưa Tướng quân. Còn có pháo tự hành StuG II. Mỗi loại chúng tôi đều gửi cho Tổng cục Quân giới ba chiếc, còn lại đều giữ lại. Tôi làm đúng không?” Vương Trung: “Anh làm rất đúng. Bây giờ mỗi loại đưa một chiếc đến Học viện Quân Sự Suvorov, ngày mai… Không,

ngày kia phải có, tôi muốn cho các học viên tự mình xem xét ưu điểm thiết kế xe tăng của địch. Ngoài ra, hãy gửi thêm một chiếc T-34 và một chiếc T-34/76.” Pavlov: “Rõ. Đảm bảo ngày kia sẽ được đưa đến.”

Chương 458: Dẫn Tù Binh Đi

Chương 565: Rokossovsky đại náo Cục Qu…

Chương 565: Rokossovsky đại náo Cục Quân giới

Buông ống nghe, Vương Trung nhìn Giáo sư Valery: "Gọi điện thoại và viết thư cho cựu hiệu trưởng giao cho anh. Chờ anh làm xong thì đưa thư cho tôi, tôi sẽ mời Thẩm Phán Đình đến ủy ban của tôi."

Valery gật gật đầu.

Vương Trung suy nghĩ một chút, nhớ tới chuyện vừa mới tham quan, liền hỏi: "Học sinh xuất thân quý tộc trong trường học và học sinh xuất thân bình dân có mâu thuẫn lớn không?" "Rất lớn. Lúc ngài và Hoàng thái tử Ivan ở trường học còn có thể hòa hoãn mâu thuẫn. Nhưng hiện tại…"

Chúng tôi, một người là đại quý tộc, một người là Hoàng thái tử, vậy mà có thể hòa hoãn mâu thuẫn với thường dân?

Hai người này thật sự là công tử bột sao?

Không, cái này không quan trọng, hai người này bây giờ đều không còn nữa.

Vương Trung: "Tình huống căng thẳng này kéo dài bao lâu rồi?" Giáo sư Valery gật đầu: "Thật ra, sau khi nội chiến kết thúc thì bắt đầu, quy định của Giáo hội là, hàng năm học sinh trong học viện ít nhất phải có một nửa là xuất thân từ thường dân.

“Ban đầu, phe quý tộc cố ý đề cử học sinh thường dân kém cỏi vào trường, sau khi Giáo hội phát hiện thì bắt đầu do Giáo hội đề cử nhập học.

“Từ đó về sau mâu thuẫn vẫn chưa dừng lại, thậm chí còn lan đến quân đội. Mấy năm gần đây, binh chủng càng yêu cầu kỹ thuật chuyên nghiệp cao, tỷ lệ thường dân càng cao. Ngài xem, sĩ quan thường dân trong lực lượng thiết giáp tương đối nhiều.” Vương Trung kinh hãi: “Tại sao?”

Vẻ mặt của Giáo sư Valery có thể tóm tắt bằng một câu: “Tại sao ngài lại không biết?” Vương Trung suy đoán: “Là bởi vì các quý tộc dành quá nhiều thời gian vào những trò giải trí như khiêu vũ và đua ngựa?”

Giáo sư Valery gật đầu: “Đúng, chính là như vậy. Nhân tiện, tỷ lệ quý tộc trong lực lượng ky binh là cao nhất.” Vương Trung: “Dù sao cũng dành nhiều thời gian cho đua ngựa mà, có thể hiểu được.” Nói xong, Vương Trung suy nghĩ một chút, phát hiện sau khi hỏi thăm xong chuyện này, hình như thật sự không còn việc gì khác phải làm ở trường học nữa, vậy thì nhanh chóng đi Cục Quân giới thôi!

Lúc này, Valery mở miệng hỏi: “Ngài định tiến hành cải cách quân sự cho quân đội Ant sao?”

Vương Trung: “Chắc là vậy, tôi vẫn chưa có ý tưởng hoàn chỉnh, ý định hiện tại là bắt đầu từ chiến thuật và trang bị cụ thể, sau đó tham khảo cấu trúc của Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1 để thành lập một số sư đoàn tỉnh nhuệ.” Valery cân nhắc một chút, rồi nói: “Vậy ngài nên bắt đầu viết cẩm nang chiến thuật mới trong khi đang tiến hành công việc cụ thể. Dù sao thì những gì ngài có thể dạy ở đây chỉ tới được những người đến trường, nhưng cẩm nang được phân phát cho toàn quân có thể giúp nhiều người hơn học hỏi.”

Trước đó, Vương Trung cũng đã nghĩ đến việc phải viết, thực ra vào tháng 8 khi đến Yekaterinburg, hắn đã viết một cuốn sách nhỏ, ấn tượng lúc đó là viết tay sắp hỏng rồi, may mà có Lyudmila giúp đỡ. Lúc này, Valery thấy Vương Trung đang nghiêm túc suy nghĩ, vội vàng nói: "Ngài nên thuê người đánh máy, hoàn thành những cẩm nang này bằng cách đọc cho họ chép, nếu có thể, hãy tìm một biên tập viên am hiểu quân sự để giúp minh họa."

Vương Trung: "Ý anh là tôi nên tìm người sao?"

"Vâng, nhân lúc ngài còn ở hậu phương."

Vương Trung: "Ừm, đề nghị này rất tốt, tôi sẽ cân nhắc." Nói xong, hắn nhìn đồng hồ, rồi nói: "Tôi phải đến Cục Quân giới rồi, chuyện này để sau hãy nói."

Khi Vương Trung bước vào Cục Quân giới, hắn đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Đột nhiên, có một người ăn mặc như công nhân nhưng đeo cặp kính dày cộp như đáy chai lao về phía Vương Trung. Lính Thẩm Phán Đình lập tức hành động, hai người tiến lên chặn người này lại, một người chiếm vị trí bắn.

"Tôi là nhà thiết kế! Hôm nay tôi đến tham gia đấu thầu của Cục Quân giới! Trong tay tôi là bản thiết kế súng trường giảm sức đẩy thuốc súng, có thể bắn liên thanh, độ chính xác ở 700 mét cũng rất tốt!"

Vương Trung: "Vậy khẩu súng này của anh nặng bao nhiêu?"

"Súng không có đạn

Vương Trung: "Giảm tầm bắn hiệu quả xuống còn 400 mét, ở khoảng cách 400 mét chỉ cần bắn trúng mục tiêu nửa người là đạt yêu cầu, sau đó giảm trọng lượng chiến đấu của súng khi mang 30 viên đạn xuống còn 4,5 kg. Ngoài ra, tỷ lệ

hỏng hóc phải thấp, dù không có dầu, chôn ngoài cát phơi nắng cả ngày, đào lên vẫn có thể bắn ngay lập tức.”

Trên thực tế, độ tin cậy của AK không hề phóng đại như vậy, vẫn cần được bảo dưỡng và tra dầu cẩn thận, nhưng khi đưa ra yêu cầu thì cứ làm quá một chút cũng không Sao.

Dù sao Lỗ Tấn cũng đã nói, muốn mở cửa sổ thì phải nói đến việc dỡ cả mái nhà.

Lúc này, rất nhiều nhà thiết kế ngồi trên ghế dài trong đại sảnh đều cúi đầu xem bản thiết kế của mình, có vẻ như tất cả bọn họ đều đến ứng tuyển súng trường kiểu mới - chắc là Olga đã chuyển yêu cầu lần trước của Vương Trung cho Cục Quân giới, kết quả là cô ấy đã trực tiếp trở thành Sa hoàng, Cục Quân giới vội vàng phê duyệt dự án và bắt đầu đấu thầu.

Vương Trung nghe thấy một nhà thiết kế lẩm bẩm: “Yêu cầu này thật là viển vông, không thể nào đạt được.” Còn có nhà thiết kế lẩm bẩm: “Hy sinh khả năng bắn xa để theo đuổi hỏa lực sao, hơn nữa trọng lượng này, đây là chuẩn bị để mỗi lính mang theo một khẩu, vậy nên ý tưởng coi dự án này là súng máy hạng nhẹ ngay từ đầu đã sai rồi, chúng ta phải thiết kế lại.”

Vương Trung không để ý đến những nhà thiết kế súng này, hắn đi thẳng đến thang máy trong cùng, mục tiêu của hắn là Đại tướng Sergei, Cục trưởng Cục Quân giới.

Chương 459: Dẫn Tù Binh Đi 2

Chương 566: Rokossovsky đại náo Cục Qu…

Chương 566: Rokossovsky đại náo Cục Quân giới 2

Văn phòng Cục trưởng Cục Quân giới cũng giống như văn phòng của những người đứng đầu các cơ quan khác của Ant, đó là rộng - văn phòng hiệu trưởng của Vương Trung cũng rất rộng, bàn làm việc lớn đến mức có thể chơi bi-a trên đó.

Khi Vương Trung bước vào, trong phòng ngoài Đại tướng Sergei với năm ngôi sao trên cổ áo, còn có một người đàn ông trông giống kỹ sư với mái tóc và cặp kính dày cộp.

Câu đầu tiên của Đại tướng Sergei khi nhìn thấy Vương Trung là: "Tôi không nhận được thông báo hôm nay có người đến thị sát?"

Vương Trung: "Đó là bởi vì Ủy ban Kiểm tra Trang bị vẫn chưa được thành lập, nên không có ai thông báo cho các anh."

Sergei đặt bức ảnh trong tay xuống: "Vậy Ngài Chủ tịch Ủy ban đến đây có việc gì?" Vương Trung: "Chủ yếu là đến chào hỏi, dù sao sau này tôi chắc chắn sẽ gây ra rất nhiều rắc rối cho Cục Quân giới. Hãy tin rằng tôi làm vậy là để tránh cho nhiều binh sĩ Ant phải chết oan uổng vì vũ khí kém chất lượng." Sergei còn chưa kịp lên tiếng, người đàn ông ăn mặc như kỹ sư đã nói: "Nói gì vậy! Tôi thừa nhận rằng dòng BT và T-26 đều có vấn đề, thực sự đã gây ra rất nhiều thương vong, nhưng chẳng lẽ T-34 không phải là một kiệt tác sao?"

Vương Trung: “Ý anh là kiệt tác không thể bắn trúng mục tiêu ở khoảng cách 1000 mét sao?”

Kỹ sư: “Đó là bởi vì thiết bị ngắm được thiết kế để giao chiến với kẻ thù ở khoảng cách 600 đến 800 mét. Anh bắn ở khoảng cách 1000 mét chứng tỏ anh chưa hiểu rõ về vũ khí.”

Vương Trung cau mày, đây là lần đầu tiên hắn nghe nói rằng thiết bị ngắm của T-34 chủ yếu được sử dụng để giao chiến với kẻ thù trong phạm vi 800 mét.

Cũng không biết đây là đặc điểm chung của cả hai thế giới, hay là vấn đề riêng của Ant.

800 mét?

Xạ thủ xe tăng hàng đầu của Prosen có thể bắn trúng cửa sổ tháp chuông ở khoảng cách 2000 mét, vậy mà anh lại nói với tôi rằng khoảng cách thiết kế giao chiến chỉ là 800 mét?

Dù thế nào thì điều này cũng quá vô lý, Vương Trung không nhịn được mà chửi: “Tên ngốc nào đã thiết kế ra thứ này vậy?”

Kỹ sư ngẩng đầu ưỡn ngực: “Thiết kế của tôi, tôi đã nghiên cứu tác chiến xe tăng của Castilla Số Một, khoảng cách xe tăng nổ súng phần lớn đầu trong vòng 800 mét, cho nên chỉ cần ngắm bắn đạt tới trình độ này là đủ rồi.” Vương Trung sải bước xông lên, cho hắn một cái tát, đem hắn đánh ngã trên mặt đất, sau đó rút súng lục ra: “Tên gián điệp Prosen chết tiệt này, hại chết toàn bộ một đám lính xe tăng được chúng ta huấn luyện đầy đủ nhất!” Tướng Sergei: “Trung tướng, nếu như ngài muốn cải tiến xe tăng T-34, không có nhà thiết kế nào thích hợp hơn Valentin. Nếu như trong thực chiến giao chiến khoảng cách xa hơn dự đoán của hắn, ngài có thể nói mà.”

Vương Trung: “Trong thực chiến quân đội của chúng tôi quả thật rất ít phá hủy xe tăng địch trên 800 mét.”

Kỹ sư nằm trên mặt đất mặc dù đối mặt với súng lục, vẫn phát ra tiếng cười đắc ý. Vương Trung: "Nhưng kẻ địch thường xuyên phá hủy xe tăng của chúng ta ở khoảng cách 1000 mét. Chúng ta đã thu được xe tăng của kẻ địch, nguyên vẹn, ngài xem trang bị ngắm bắn của kẻ địch xuất sắc đến mức nào!

"Ở Orachi, khi tôi phục kích địch, đầu chỉ có một phần ba tỷ lệ trúng đích, nguyên nhân chủ yếu trong đó chính là cái ống ngắm tồi tệ này, một nguyên nhân khác chính là việc hiệu chỉnh pháo chính quá kém!

"Tên này được gọi là đã nghiên cứu tư liệu chiến tranh xe tăng của Castilla Số Một, vì sao nhà thiết kế của Prosen lại đưa ra kết luận không giống với hắn? Hắn hoặc là một gián điệp có dụng tâm kín đáo, hoặc là một kẻ ngu ngốc. Bất kể là loại nào thì hắn cũng không nên tiếp tục đảm nhiệm vị trí nhà thiết kế của T-34, đuổi hắn đi!"

Tướng Sergei xanh mặt, nói với Vương Trung: "Ngài có quyền đưa ra yêu cầu như vậy. Nhưng tôi muốn nhắc nhở ngài, hiện tại chúng ta cần xe tăng, mà dây chuyền sản xuất của nhà máy muốn chuyển sang sản xuất loại xe tăng khác cần thời gian rất dài, hơn nữa hiệu suất sản xuất ban đầu sẽ rất thấp."

Vị tướng nhìn biểu đồ trên bàn: "Nhà máy của Raul khi khôi phục sản xuất, ngược lại có thể điều động lực lượng lớn để sản xuất xe tăng T-34W của ngài, điều kiện tiên quyết là chúng ta có đủ thiết bị vô tuyến. Hiện tại sản lượng thiết bị vô tuyến điện cơ bản đều bị không quân chiếm hết."

Vương Trung: "T-34W là không đủ! Kẻ địch lần này chịu thiệt ở khả năng xuyên giáp của đạn pháo, chắc chắn sẽ nghĩ biện pháp thay đổi cục diện này."

Tướng Sergei: "Đúng, nhưng mà điều đó cần thời gian. Xe tăng mà quân địch nghiên cứu chế tạo để đối phó với T-34, tôi

đoán chừng ba năm sau mới có thể đưa vào chiến trường. Mà lúc đó kẻ địch đã thua rồi. Ồ, xin lỗi, tôi quên mất ngài là người cho rằng Prosen sẽ không nhanh chóng bị đánh bại.”

Vương Trung: “Chúng ta cần một loại vũ khí mới, khi nó được giao cho kíp lái giàu kinh nghiệm, có thể phát hiện kẻ địch và khai hỏa ở khoảng cách 1500 mét, hơn nữa đạt được tỷ lệ trúng đích ngay từ phát bắn đầu tiên trên 33%, càng cao càng tốt!”

Vương Trung thực tế đã thấy kích thước của Panzer II và Panzer IV ở khoảng cách 1500 mét lớn như thế nào, cho nên hắn không nói tỷ lệ trúng đích quá cao.

Ba phát trúng một cũng không tệ rồi.

Những người khác có thể trăm phát trăm trúng là bởi vì họ là những cựu binh dày dạn kinh nghiệm, chỉ dựa vào huấn luyện e là không thể đạt được.

Chương 460: Chiến Lợi Phẩm

Chương 567: Thương Lượng Việt Cải Tạo T…

Chương 567: Thương Lượng Việt Cải Tạo Trang Bị

Tướng Sergei lắc đầu: "Tôi có thể hiểu tâm trạng muốn có ống ngắm tốt hơn của ngài, nhưng… Nhà máy sản xuất thủy tỉnh quang học tốt nhất của chúng ta đã bị mất chỉ sau một tuần chiến tranh, các kỹ sư và công nhân đều không kịp sơ tán.

"Hiện tại chúng ta chỉ có thể sản xuất loại ống ngắm được lắp trên T-34 này, ngay cả những ống ngắm này, thủy tỉnh đều có rất nhiều tạp chất, thậm chí còn có bọt khí, ý tôi là, ngay chính giữa thấu kính." Miệng Vương Trung há thành hình chữ O.

Tướng Sergei: "Như vậy, chúng ta có thể bàn bạc kỹ hơn về vấn đề mà ngành công nghiệp quốc phòng của chúng ta đang gặp phải, ngài có thể thả con rể của tôi ra trước được không?"

Vương Trung cúi đầu nhìn tên kỹ sư đang không phục, nói: "Không, tôi nghĩ ra một cách tốt hơn, anh phải tham gia huấn luyện lính xe tăng, sau đó được bổ sung vào tiền tuyến, lái xe tăng T-34 không có thiết bị vô tuyến. Bây giờ là ngày 23 tháng 11 năm 1941, anh chỉ cần chiến đấu ở tiền tuyến đến ngày 23 tháng 11 năm 1942, sau đó anh hãy quay lại khoác lác với tôi về thiết kế xe tăng của anh." Nói xong hắn đứng dậy, gạt chốt an toàn của súng lục, nhìn về phía Tướng Sergei: "Ngài có ý

kiến gì không?" Tướng Sergei: "Điều động nhân sự cần mệnh lệnh của Bộ Tổng tư lệnh…"

"Sẽ có mệnh lệnh của Bộ Tổng tư lệnh. Để hắn tự mình trải nghiệm những thứ do chính mình thiết kế, có thể giúp hắn có nhận thức đúng đắn. Nếu hắn không đi, Tướng Sergei, ngài nên biết rằng tiếp theo chỉ cần không có sự chấp thuận của tôi, sản phẩm mới của các ngài, còn có các phiên bản cải tiến của sản phẩm hiện có, đầu không thể đưa vào sản xuất."

Tướng Sergei: "Được rồi, để con rể của tôi tự mình trải nghiệm tác phẩm của mình cũng được. Nhưng tôi phải nhắc nhở ngài, hắn là…" Vương Trung: "Hắn là một tên ngốc, nếu không phải là một tên ngốc thì hắn chính là một gián điệp. Bây giờ chúng ta hãy nói về vấn đề thủy tinh, chúng ta không thể sản xuất thủy tỉnh quang học sao?" Tướng Sergei: "Chúng ta có thể sản xuất, nhưng chất lượng rất kém, ngài muốn có kính ngắm chất lượng tốt như của Prosen, vậy thì chỉ có thể dùng đồ chiến lợi phẩm. Đồng thời bị ảnh hưởng còn có ống nhòm, kính ngắm pháo binh."

Vương Trung: "Còn có thứ gì bị ảnh hưởng?"

Tướng Sergei cười khổ: "Tất cả mọi thứ đều bị ảnh hưởng, thứ bị ảnh hưởng lớn nhất là thuốc nổ, chúng ta đã mất 20% năng lực sản xuất thuốc nổ."

Vương Trung nhíu mày: "Hình như cũng ổn? Tổn thất không lớn lắm mà." Tướng Sergei: "Nhưng năng lực sản xuất phân bón của chúng ta đã giảm xuống còn 20% so với ban đầu, ngài hiểu ý tôi chứ?"

Vương Trung há hốc miệng, thời chiến việc mở rộng sản xuất thuốc nổ chủ yếu dựa vào việc chuyển đổi năng lực sản xuất phân bón, không có năng lực sản xuất phân bón thì không thể chuyển đổi được.

Hơn nữa, lượng tiêu thụ thuốc nổ trong thời bình không cao, chỉ dùng để khai thác mỏ hoặc các mục đích tương tự, thời chiến lẽ ra phải mở rộng năng lực sản xuất thuốc nổ.

Nếu không, thuốc phóng của đạn pháo cũng không đủ. Prosen thì không thể vận chuyển đạn pháo lên tiền tuyến, còn Ant thì sản lượng bị nghẽn lại.

Một cặp bài trùng "tài năng" Tướng Sergei tiếp tục nói: "Tệ hơn nữa là, năng lực sản xuất phân bón giảm xuống mức này, năm sau ngành nông nghiệp chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng, nhưng tin tốt là chúng ta không còn nhiều đất để canh tác. Nếu chỉ tính các khu vực sản xuất nông nghiệp chất lượng cao, chúng ta chỉ còn lại 40%, thiếu hụt không lớn lắm."

Đây mà gọi là tin tốt ư? Đây rõ ràng là một trò đùa!

Nói xong, Tướng Sergei đẩy một tập tài liệu dày cộp được đóng thành một cuốn đến trước mặt Vương Trung: "Các vấn đề suy giảm khác, ngài có thể xem trong bảng này." Vương Trung cầm lấy tập tài liệu và nhanh chóng lướt qua, hắn nhận thấy tất cả các số liệu sản xuất đầu kèm theo một mũi tên chỉ xuống lớn. Sau khi lật khoảng ba mươi trang, Vương Trung đặt tập tài liệu xuống, vẻ mặt nghiêm túc - ít nhất còn ba mươi trang nữa.

Hắn như đang lẩm bẩm một mình: "Hóa ra, thứ chúng ta cần nhất hiện giờ không phải là cải thiện những thiếu sót của vũ khí trang bị, mà là sự hỗ trợ từ Liên Hợp Quốc." Tướng Sergei: "Chính là như vậy. Cả năm 1942, nếu không có sự giúp đỡ từ bên ngoài, chúng ta sẽ gặp rất nhiều khó khăn, đó cũng là lý do tại sao Bộ phận Hậu cần ủng hộ chiến lược đánh nhanh thắng nhanh, bởi vì nếu không thắng nhanh thì sang năm sẽ rất khó khăn.

"Ngài hiểu chứ? Thực ra chúng tôi đều biết lý thuyết của ngài là đúng, có thể Nguyên soái Tukhachevsky cũng biết,

nhưng chúng tôi còn khó khăn hơn Prosen - tuy chưa đến mức không thể chống đỡ, nhưng sang năm chúng tôi chắc chắn sẽ phải đi trên dây, nếu kẻ thù một lần nữa khiến chúng ta mất 11.000 xe tăng như năm nay, thì cuộc chiến này sẽ không thể tiếp tục được nữa.

"Tất nhiên, hiện tại ngài đã đạt được những chiến quả rất tốt, cùng với việc Liên Hợp Quốc cũng tham chiến, chúng ta có khả năng cao sẽ nhận được sự hỗ trợ từ Liên Hợp Quốc. Tôi biết ơn ngài hơn bất cứ ai về điều này."

Chương 461: Có hơi trẻ con quá không?

Chương 568: Thương Lượng Việt Cải Tạo T…

Chương 568: Thương Lượng Việt Cải Tạo Trang Bị 2

Vương Trung tặc lưỡi.

Tướng Sergei: “Tất nhiên, việc cải tiến vũ khí chắc chắn cũng phải được tiến hành. Chúng tôi dự kiến nhà máy của Raul có thể bắt đầu sản xuất thử nghiệm vào tháng 4 năm sau, miễn là không tính đến nguồn cung cấp thiết bị vô tuyến, chúng tôi có thể để nhà máy này tập trung toàn lực vào việc sản xuất T-34W, và để trống vị trí lắp đặt thiết bị vô tuyến.

“Nhà máy Cơ khí Liên hợp Yekaterinburg hiện có một dây chuyền sản xuất cũng rất quen thuộc với việc sản xuất T-34W, mặc dù sản lượng không cao.

“Tôi đồng ý làm như vậy, bởi vì quân đội thực sự phản hồi rằng T-34W tốt hơn so với T-34 thông thường. Tôi vừa mới thuyết phục con rể của tôi, nhưng anh ta vẫn khăng khăng giữ ý kiến của mình, cho rằng thời gian sản xuất một chiếc T-34W gấp đôi hoặc thậm chí gấp ba lần so với T-34…”

Vương Trung: “Nhưng một chiếc T-34W chỉ cần được sử dụng hợp lý, có thể phát huy hiệu quả gấp năm hoặc sáu lần so với T-34.” “Tôi biết.”

Tướng Sergei nhìn về phía người con rể vừa mới đứng dậy và đang ôm mặt: “Vì vậy, tôi đang thuyết phục anh ta… ừm, có lẽ để anh ta ra tiền tuyến trải nghiệm cũng là một ý kiến hay. Được rồi, Valentin, anh xuống đi.” Người kỹ sư ôm mặt

bỏ đi. Tướng Sergei đổi sang giọng điệu nghiêm túc và nói với Vương Trung: "Nếu chiến tranh thực sự kéo dài, liệu có thể nhận được viện trợ từ Liên Hợp Quốc hay không - và nhận được bao nhiêu viện trợ - sẽ trở thành chìa khóa. Tiếc là tôi không thể kiểm soát điều này.

"Về các vấn đề nội bộ của Tổng cục Quân giới, tôi đảm bảo rằng chúng tôi sẽ xem xét kỹ lưỡng ý kiến của ngài. Nhiều kỹ sư rất cứng đầu, ngài không thể đưa tất cả bọn họ ra tiền tuyến, phải có người thiết kế vũ khí chứ." Vương Trung: "Không, tôi không đưa tất cả mọi người ra tiền tuyến, tôi chỉ đưa những kẻ ngu ngốc cứng đầu, phớt lờ phản hồi từ tiền tuyến và tự cao tự đại ra tiền tuyến. Nếu các kỹ sư chịu lắng nghe phản hồi từ tiền tuyến, tôi sẽ không đưa anh ta đi." Tướng Sergei gật đầu: "Được rồi, trong chuyện này ngài đúng, hơn nữa cha của ngài và nhiều đồng đội đã hy sinh trên chiến trường, ngài đương nhiên có thể để con rể tôi ra chiến trường.

"Ngoài T-34, còn gì cần cải tiến nữa không?"

Vương Trung: "Tôi sẽ viết cho ngài một bản báo cáo chỉ tiết, ngoài ra tôi sẽ yêu cầu các sĩ quan kỹ thuật dưới quyền tôi, những người đang sử dụng các loại trang bị khác nhau, cũng viết một bản báo cáo chỉ tiết, dù sao bây giờ họ đang được nghỉ ngơi và hồi phục ở Kubinka."

Tướng Sergei: "Tôi đảm bảo sẽ đọc kỹ những báo cáo này và yêu cầu các kỹ sư của các dự án liên quan cũng đọc kỹ. Còn gì tôi có thể giúp ngài nữa không?"

Vương Trung: "Tôi cần một loại vũ khí mới, đó là một loại xe bọc thép, pháo chính của nó phải có khả năng xuyên giáp nhất định ở khoảng cách 1500 mét, ví dụ như xuyên 110mm thép cán đồng nhất đặt thẳng đứng.

"Đồng thời, sau khi xuyên thủng xe tăng địch, đạn pháo của nó phải đảm bảo có sức sát thương đủ lớn. "Nó phải dễ

bảo trì và có tỷ lệ hỏng hóc thấp. Hiện tại, tỷ lệ hỏng hóc cao của xe tăng KV là do động cơ có công suất quá thấp và trọng lượng xe quá nặng…"

Tướng Sergei ngắt lời Vương Trung: "Công nghệ động cơ của chúng ta không tốt lắm." Điều này cũng giống như ở Trái đất, xét cho cùng thì động cơ là "viên ngọc quý trên vương miện công nghiệp", trên thực tế, rất nhiều động cơ của Liên Xô trong Thế chiến II được sản xuất theo giấy phép của nước ngoài, thậm chí một số động cơ được thiết kế dựa trên bản vẽ và tài liệu kỹ thuật do Đức cung cấp - nhằm mục đích đánh lừa Liên Xô và tạo ra ảo tưởng về mối quan hệ hữu nghị.

Vương Trung: "Tôi biết công nghệ động cơ của chúng ta không tốt. Vì vậy, tôi dự định như thế này, thứ nhất, nhập khẩu động cơ công suất lớn mới từ Liên Hợp Quốc, tốt nhất là có thể nhận được bản vẽ thiết kế và giấy phép sản xuất.

"Thứ hai, trước khi động cơ mới của Liên Hợp Quốc được đưa vào sử dụng, hãy sản xuất một loại pháo tự hành có lớp giáp bảo vệ được đơn giản hóa. Trên thực tế, pháo ZIS-30 được đánh giá rất cao trong sư đoàn của tôi. Nhưng nó quá sơ sài, không có tháp pháo, chỉ có thể phục kích ở các vị trí đã định trước. "Chúng ta có thể sản xuất một loại pháo tự hành có tháp pháo và thân xe có thể chống lại súng máy hạng nặng, trọng lượng sẽ thấp hơn nhiều so với T-34, chúng ta thậm chí có thể tận dụng dây chuyền sản xuất của dòng xe tăng BI…"

"Điều đó là không thể." Tướng Sergei ngắt lời Vương Trung: "Dòng xe tăng BT không thể lắp đặt loại pháo lớn đáp ứng yêu cầu của ngài."

Vương Trung: "Ông chắc chắn như vậy?"

"Đương nhiên. Mặc dù tôi không phải là chuyên gia về pháo binh, nhưng tôi đã làm việc trong Tổng cục Quân giới

mười lăm năm, tôi biết rằng loại pháo có thể đáp ứng yêu cầu của ngài sẽ không có cỡ nòng nhỏ và nòng pháo ngắn.”

Điều này đúng là sự thật, các công nhân quân sự kỳ cựu vừa nghe yêu cầu của Vương Trung, liền biết rằng loại pháo này chắc chắn phải to và dài. Tướng Sergei tiếp tục nói: “Một khẩu pháo như vậy, chỉ riêng trọng lượng của nòng pháo đã không hề nhỏ, cộng thêm khóa nòng, bộ phận giật, bộ phận ổn định, v.v., thì tháp pháo của xe sẽ không thể nhỏ được. Tôi đoán rằng ngay cả tháp pháo của T-34W cũng không thể chứa được thứ này.”

Chương 462: Địch Rối Loạn

Chương 569: Hạn Chế Kỹ Thuật

Chương 569: Hạn Chế Kỹ Thuật

Vương Trung: "Vậy thì hãy chế tạo một tháp pháo lớn hơn…"

"Hiện tại, tháp pháo lớn nhất mà chúng ta có thể chế tạo là tháp pháo của T-34W. Để chế tạo tháp pháo này, chúng ta đã nhập khẩu máy tiện đứng đặc biệt từ Prosen, chúng ta cũng đã sao chép loại máy này, nhưng vẫn chưa tìm thấy loại xe tăng nào thực sự cần sử dụng loại máy tiện này để sản xuất, bởi vì ngay cả đường kính vòng đỡ tháp pháo của xe tăng KV cũng không đến 1600mm." Để tạo ra một loại xe tăng phục vụ cho việc duyệt binh, người ta đã chế tạo một loại máy móc có thể sản xuất vòng đỡ tháp pháo lớn hơn. Kết quả là nó lại tạo tiền đề cho việc chế tạo một loại tháp pháo lớn hơn?

Vương Trung càng tìm hiểu tình hình, càng cảm thấy đáng sợ.

Ngoài ra, Vương Trung còn phát hiện ra một điều, vòng đỡ tháp pháo của xe tăng Sherman của Mỹ là 1753mm, vì vậy người Anh mới có thể lắp pháo 17 pound lên Sherman để tạo ra pháo tự hành chống tăng Firefly! Vương Trung thu lại suy nghĩ, nói với Đại tướng Sergei: "Hãy tìm pháo trước, sau khi tìm được pháo rồi thì xem có thể nhét nó vào tháp pháo hiện có hay không, ví dụ như có thể xem xét giảm bớt một số thứ bên trong tháp pháo, bỏ cả giáp nóc…"

Hửm? Vương Trung nói đến đây đột nhiên dừng lại, cấu hình này trông quen quen. Đây chẳng phải là Hellcat sao?

Hellcat phiên bản Liên Xô? Vương Trung rất quen thuộc với Hellcat, bởi vì trong trò chơi War Thunđder, trong số các phương tiện chiến đấu của Thế chiến II, hắn thích nhất là loại xe tăng vừa chạy nhanh vừa có pháo đáng tin cậy này.

Hellcat, T-50, chơi sướng phải biết.

Tuy nhiên, nhược điểm lớn nhất của Hellcat là hao tổ lái, bởi vì nó không có nóc, vị trí ngồi của trưởng xe lại cao, nên trưởng xe phải thò nửa người ra khỏi tháp pháo.

Tất nhiên, mục đích cuối cùng của Vương Trung vẫn là chế tạo một loại xe tăng có giáp đáng tin cậy, để những lính xe tăng tỉnh nhuệ của Liên Xô có thể sống sót.

Tỷ lệ sống sót của lính xe tăng thuộc Sư đoàn Cơ giới hóa Cận vệ số 1 rất cao, vì vậy họ có lẽ là những lính xe tăng có kinh nghiệm chiến đấu phong phú nhất của Ant hiện nay.

Nửa năm tới chỉ cần huấn luyện thật chăm chỉ, biến những kỹ năng cơ bản thành phản xạ tự nhiên, kết hợp với trang bị đáng tin cậy là có thể lên đường săn Tiger rồi.

Giải pháp hiện tại chỉ là giải pháp thay thế khi không có động cơ mạnh hơn, trong tương lai khi có được động cơ đáng tin cậy, chúng ta sẽ phải xem xét việc tăng cường giáp, đối đầu trực tiếp với xe tăng địch.

Đại tướng Sergei nhìn Vương Trung: "Ừm, đơn giản hóa tháp pháo sao, có thể thử, trước tiên hãy chọn pháo đi. Tôi có dữ liệu hiệu suất của tất cả các loại pháo hiện có của chúng ta. Cậu chọn một khẩu đi.

"Trước tiên tôi xin nhắc cậu, việc phát triển một khẩu pháo có thể mất nhiều thời gian hơn cả việc phát triển một loại xe tăng."

Vương Trung: "Tôi biết, đưa tài liệu đây." Đại tướng Sergei đưa cho Vương Trung một "cuốn gạch" khiến hắn liên

tưởng đến cuốn Từ Hải: “Của cậu đây.”

Vương Trung nhìn cuốn sách, suy nghĩ một chút rồi đặt sang một bên, nói với Sergei: “Tôi sẽ mang bản sao của cuốn này về xem kỹ, ông có thể đề xuất một số loại pháo tốt được không?”

Đại tướng Sergei: “Khẩu pháo 57mm hiện đang được sử dụng trên ZIS-3 không tốt sao? Vốn dĩ chúng tôi đã chuẩn bị đóng cửa dây chuyền sản xuất 57mm và tập trung sản xuất pháo 76mm ZIS+3.”

Vương Trung: “Khẩu đó quả thực không tệ, nhưng nòng pháo hơi nặng.”

Trong quân đội Liên Xô thực sự có hai loại pháo 76mm, một loại là pháo chống tăng ZIS-3 thường được trang bị cho các tiểu đoàn chống tăng, loại còn lại là pháo bộ binh 76mm - loại pháo này sử dụng khung của pháo chống tăng 45mm.

Trong lịch sử Trái đất, do nhu cầu về pháo chống tăng của quân đội Liên Xô đột nhiên tăng cao, dẫn đến việc phần lớn khung pháo được sử dụng để sản xuất pháo chống tăng 45mm, vì vậy pháo bộ binh 76mm nòng ngắn lại không được biết đến nhiều, do sản lượng quá ít.

Nhân tiện, do vấn đề trọng lượng, pháo chống tăng 76mm thường được đặt ở cấp sư đoàn và đôi khi được sử dụng như pháo dã chiến.

Đó cũng là lý do tại sao pháo chống tăng 45mm được sử dụng cho đến cuối cuộc chiến trên Trái đất: Nó nhẹ, hai người có thể đẩy đi, mặc dù nó không thể xuyên thủng các loại xe tăng bọc thép dày từ giữa cuộc chiến, nhưng nó vẫn khá hiệu quả khi chống lại các phương tiện bán xích. Quân Đức có rất nhiều phương tiện bán xích, không giống như quân đội Liên

Xô chỉ có rất nhiều xe tăng, bộ binh đi kèm với xe tăng chỉ có thể ngồi trên xe tăng.

Vương Trung vừa nhớ lại những kiến thức vượt thời gian này, vừa tiếp tục nói: "Hơn nữa, khả năng xuyên giáp của pháo 76mm hiện tại là đủ, nhưng kẻ thù chắc chắn sẽ tăng cường khả năng phòng thủ. Trên thực tế, chúng ta đã thu được hai chiếc Panzer III Ausf. H, chúng đã được gia cố thêm giáp ở mặt trước, và các đơn vị tiền tuyến đã gia cố thêm giáp bằng xích xe tăng lên trên lớp giáp vốn đã dày." Người Prosen coi xích xe tăng như một loại giáp, đặt ở mặt trước của xe tăng, điều này không chỉ làm tăng khả năng bảo vệ mà nếu xích bị hỏng, chúng còn có thể được tháo ra và sử dụng như phụ tùng thay thế.

Đại tướng Sergei gật đầu: "Điều này rất hợp lý."

Vương Trung: "Phải chuẩn bị trước. Tôi nghĩ pháo cao xạ 85mm là một lựa chọn tốt, sơ tốc cao, đường đạn thẳng!" Trên Trái đất, pháo chính được sử dụng trên T-34-85 sau này được phát triển dựa trên pháo cao xạ 85mm.

Chương 463: Chúc cậu đánh cho quân địc… _

Chương 570: Đưa Ra Các Ý Kiến

Chương 570: Đưa Ra Các Ý Kiến

“Khẩu đó quá nặng, phải đơn giản hóa thiết kế và giảm trọng lượng triệt để mới được.”

Đại tướng Sergei lắc đầu. Vương Trung lập tức hiểu rằng vị Đại tướng này thực sự có năng lực, bởi vì pháo cao xạ 85mm trên Trái đất đã được giảm trọng lượng triệt để mới có thể lắp vừa vào xe tăng, nhưng hiệu suất tổng thể của nó đã bị giảm đi đáng kể so với phiên bản pháo cao xạ.

Ít nhất Đại tướng Sergei cũng đã nắm được sơ bộ dữ liệu của từng loại trang bị, có lẽ hắn thực sự đã đọc qua tài liệu dày cộp như cục gạch kia.

Đại tướng tiếp tục vuốt râu suy nghĩ: “Nếu cậu yêu cầu hiệu suất tương tự như pháo cao xạ 85mm… thì Hải quân có một khẩu pháo 100mm đa năng có thể xem xét.”

Vương Trung: “Hải quân sao?” “Đúng vậy, và vì hầu hết việc điều khiển hỏa lực của khẩu pháo này của Hải quân đều do hệ thống điều khiển hỏa lực phòng không của tàu chiến đảm nhiệm, nên cấu trúc của bản thân khẩu pháo rất đơn giản, nó thậm chí còn phù hợp để lắp đặt trên xe tăng hơn cả pháo cao xạ 85mm của Lục quân.”

Vương Trung cau mày: “Khẩu pháo 100mm này có thể lắp vừa vào tháp pháo không?” Hắn nhớ rằng lý do tại sao phiên bản T-34 đầu to trên Trái đất được trang bị pháo 85mm là vì

pháo 100mm không thể lắp vừa, sau đó khi lắp pháo 100mm cho xe tăng T-44, ban đầu họ đã thiết kế một tháp pháo có vòng đỡ tháp pháo đường kính 1700mm, cố nhét pháo vào, nhưng khi thử nghiệm thực tế, những người thử nghiệm cho biết bên trong xe quá chật chội.

Ngay cả người Nga cũng thấy chật, thì đó là thực sự chật chội.

Vì vậy, sau đó, xe tăng T-44-100 được thiết kế với tháp pháo có vòng đỡ tháp pháo đường kính 1825mm. Đó là tình hình trên Trái đất. Còn tình hình của Ant thì sao? Theo những gì Đại tướng Sergei vừa nói, tháp pháo lớn nhất chỉ có thể chế tạo được là cỡ tháp pháo của T-34W, vậy thì chắc chắn không thể nhét vừa pháo 100mm vào. Đại tướng Sergei cũng cau mày, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Nếu không thì chúng ta bỏ tháp pháo đi, thiết kế mặt trước của khoang chiến đấu với góc nghiêng lớn, và thiết kế riêng một tháp quan sát cho trưởng xe."

Vương Trung: "Vậy thì chỉ có thể phục kích thôi."

"Làm như vậy thì có thể sản xuất được, dựa trên dây chuyền sản xuất hiện tại của chúng ta."

Đại tướng Sergei dang hai tay ra. "Hơn nữa, cậu đã nói rằng chúng ta sẽ tiếp tục chiến đấu phòng thủ."

Vương Trung xoa cằm, vừa rồi hắn còn đang nghĩ đến việc chế tạo Hellcat phiên bản Liên Xô, không cần giáp.

Giờ đây, giải pháp mà Sergei đưa ra là khả năng bảo vệ đáng tin cậy - và không có tháp pháo thì thân xe chắc chắn sẽ thấp hơn - khả năng quan sát và trinh sát không tệ, nhưng không thể sử dụng để tấn công.

Sử dụng thiết kế này, trước tiên hãy huấn luyện kíp xe, tích lũy những người lính xe tăng giàu kinh nghiệm?

Sau đó, nhân cơ hội này nhanh chóng nhập khẩu máy móc và động cơ từ Đồng minh, sau khi hoàn thành những việc này thì chế tạo trực tiếp T-54?

T-54 đại chiến E-100… Tiger X trong World of Tanks?

Vương Trung càng nghĩ càng thấy khả thi.

Lúc này, Đại tướng Sergei hiểu lầm sự im lặng của Vương Trung, nói với hắn: "Sử dụng pháo Hải quân còn có một lợi thế nữa, Hải quân ban đầu chế tạo những khẩu pháo này là để làm pháo phụ cho thiết giáp hạm theo kế hoạch, nhưng thiết giáp hạm, bao gồm cả một nửa thân tàu đang được đóng, đã bị Prosen cướp mất, một lượng lớn pháo đã được chế tạo xong đang nằm không ở đó, không được sử dụng."

Vương Trung quyết định ngay lập tức: "Tuyệt vời vậy sao? Vậy hãy giao pháo của Hải quân cho tôi! Chờ đã, kế hoạch thiết giáp hạm của Hải quân đã bị hủy bỏ rồi sao? Vậy còn các tàu chiến cỡ lớn khác thì sao?"

Đại tướng Sergei: "Ngoại trừ Hạm đội Bắc Băng Dương, những hạm đội khác gần như đã bị tiêu diệt hoàn toàn." Vương Trung: "Vậy Hải quân có rất nhiều lính thủy đánh bộ đúng không?"

"Đúng vậy, sao thế?" Vương Trung: "Tôi có thể xin điều động những lính thủy đánh bộ này không?"

Hắn đã từng hợp tác với lính thủy đánh bộ, biết rằng sự khác biệt lớn nhất giữa những người này và quân đội Ant thông thường là trình độ văn hóa của họ cao. Lính thủy đánh bộ ít nhất phải tốt nghiệp cấp 2, và một tỷ lệ đáng kể trong số họ đã học hết cấp 3.

Trong khi đó, tỷ lệ tốt nghiệp cấp 2 trong Lục quân rất thấp, phần lớn binh lính đến từ nông thôn chỉ học qua trường

học của nhà thờ, được coi là phiên bản rút gọn của cấp 2, nhiều môn học không được dạy.

Các linh mục sẽ giới thiệu những thanh niên học giỏi lên các trường cao hơn để học lên cao hơn, nhưng hiện tại những người này đang làm việc trong các nhà máy hoặc trong Không quân và Hải quân.

Không thể để những người này gia nhập Lục quân làm lính động viên.

Khi Vương Trung nghe nói Hải quân sử dụng những thủy thủ tốt nghiệp cấp 3 để thành lập lực lượng lính thủy đánh bộ, mắt hắn sáng lên: Hãy giao cho tôi, đừng giao cho lũ tướng tá ngu ngốc đó! Đại tướng Sergei tỏ ra bất lực: "Chuyện này cậu nên đi tìm Thượng tướng Tuganev, ồ, có lẽ ông ấy sắp được thăng Đại tướng rồi. Ông ấy là Bộ trưởng Bộ Tổng tham mưu, phụ trách việc điều động nhân sự. Tôi chỉ phụ trách việc điều động trang bị thôi. Hãy quay lại với kế hoạch của cậu ởi.

"Sử dụng pháo 100mm của Hải quân, cộng với thân xe của T-34…"

Vương Trung: "Không thể thiết kế lại thân xe sao? Không thể đặt động cơ nằm ngang sao? Làm như vậy có thể rút ngắn khoang động cơ, làm cho toàn bộ xe nhỏ gọn hơn."

Động cơ của xe tăng T-34 được đặt thẳng đứng, hình như là do trình độ kỹ thuật đầu Thế chiến II không cho phép đặt động cơ nằm ngang, Vương Trung cũng không rõ lắm, nên hỏi thử.

Chương 464: Hỏa Lực Không Đủ

Chương 571: Hình Như Có Hiểu Lầm

Chương 571: Hình Như Có Hiểu Lầm

Đại tướng Sergei gãi đầu: “Tôi chỉ quen thuộc với dữ liệu trang bị, tôi thực sự không thể trả lời câu hỏi này. Hay

là … tôi gọi một kỹ sư đến?” Vương Trung: “Con rể của ông sao?”

“Không, không, tình cờ có một kỹ sư khác đang ở đây, anh ta đến để trình bày phương án cải tiến xe tăng KV, tôi mời anh ta vào nhé?” Vương Trung: “Rất tốt. Nhân tiện, tôi muốn khen ngợi thiết kế của KV.” Đại tướng Sergei cầm lấy điện thoại trên bàn: “Mời kỹ sư trưởng Korzin vào, Chủ tịch Ủy ban Kiểm tra Trang bị muốn gặp anh ta.”

Vương Trung cầm lấy cốc trà trên bàn uống một ngụm, dở tệ.

Đại tướng Sergei đặt ống nghe xuống: “Anh ta sẽ đến trong vòng năm phút.” Vương Trung: “Trà của ông pha dở quá.”

Đại tướng Sergei: “Tất nhiên là không thể so sánh với trà do nữ hầu riêng của cậu pha rồi. Nữ hầu của cậu đã nổi tiếng, từ chối tất cả những món quà nhỏ gửi cho cậu, và còn dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn chằm chằm vào người tặng quà.”

Vương Trung ngạc nhiên: “Còn có chuyện đó nữa sao?” Đại tướng Sergei: “Có chứ, cậu thử hóa trang, ra đường chặn một gã say rượu lại, hắn có thể kể cho cậu nghe cả đống

chuyện kiểu này đấy. Thậm chí có người còn khẳng định rằng lính dù địch định tấn công sở chỉ huy của cậu, nhưng nữ hầu của cậu đã một mình dùng súng máy tiêu diệt toàn bộ bọn chúng.” Vương Trung nhướng mày, hắn nhớ lại mấy lần mình chạm vào tay Nelly, cô ấy thực sự rất khỏe, nhưng việc cầm súng máy đứng bắn như vậy là quá sức, Nelly chắc chắn không thể làm được. Chắc chắn đây là kết quả của việc tam sao thất bản.

Lúc này, phụ tá của Đại tướng Sergei mở cửa: “Kỹ sư trưởng Korzin đến rồi.”

Một kỹ sư bước vào, vừa nhìn thấy Vương Trung liền đứng nghiêm như thể hắn là một quân nhân: “Điện hạ!”

Vương Trung: “Đừng gọi tôi là Điện hạ!” Đại tướng Sergei: “Đừng trách anh ta, ai cũng biết rằng gọi cậu là Điện hạ trước mặt Nữ hoàng, cô ấy sẽ rất vui.”

… Vậy ra căn nguyên là ở đây! Vương Trung: “Trước mặt Olga Đệ Nhất, các người gọi tôi là gì tôi không quan tâm, nhưng trước mặt tôi thì đừng gọi tôi là Điện hạ. Tôi hỏi anh, tại sao không đặt động cơ nằm ngang?”

Korzin giật mình: “Tại sao ạ? Tất cả các mẫu xe tăng mà chúng tôi tham khảo đều có động cơ đặt dọc.” Vương Trung: “Chỉ vì vậy thôi sao?”

“Vâng, tôi thấy xe tăng của Prosen cũng vậy mà?”

Vương Trung há hốc mồm: “Không còn lý do nào khác sao? Chẳng lẽ đặt nằm ngang không khó sản xuất hơn sao?”

Korzin: “Cái đó phải thiết kế ra rồi mới biết. Chưa thiết kế ra thì làm sao tôi biết sản xuất có dễ hay không?”

Anh nói đúng đấy!

Vương Trung: “Vậy thì anh đừng cải tiến KV nữa, thứ mà KV hiện đang cần cải thiện nhất là độ ổn định, mà nếu không thay đổi động cơ thì dù anh có cải tiến kiểu gì cũng vô ích. Nếu chúng ta có thể tăng công suất động cơ lên 500 mã lực, tỷ lệ hỏng hóc của KV chắc chắn sẽ giảm đáng kể.”

“Đúng vậy.” Korzin thuận miệng đáp, nhưng ngay lập tức toát mồ hôi hột. “Ý tôi là, quan điểm của ngài rất chính xác!”

Vương Trung: “Đừng căng thẳng. Nếu hôm nay anh tới trả lời vấn đề của tôi, vậy đó chính là anh, anh tới phụ trách thiết kế xe vận chuyển pháo 100mm. “Đây là một loại xe diệt tăng không có tháp pháo, nhưng được cường hóa năng lực ngắm bắn, sử dụng pháo cao xạ 100mm của hải quân, động cơ V2K của T34W, hơn nữa phải áp dụng động cơ đặt ngang, số lượng thành viên trong xe từ 4 đến 5 người.

“Hơn nữa, cân nhắc đến tình huống thực chiến, chiếc xe diệt tăng này cần phải có góc hạ nòng tương đối tốt, ít nhất phải -5 độ.”

Korzin chỉ vào mình: “Tôi tới thiết kế?” Vương Trung: “Đúng vậy.” Đại tướng Sergei: “Cái này, ngài vẫn nên viết một bản yêu cầu chính thức, rồi để Thượng tướng Tuganev hạ một lệnh bổ nhiệm chính thức.”

Vương Trung: “Được, đưa điện thoại cho tôi, tôi giải quyết vấn đề điều động trước.”

Tổng công trình sư Korzin: “Ơ? Nhưng tôi là nam mà?” Vương Trung dừng lại, nhìn chằm chằm vào mặt Korzin hỏi: “Cách nói này của anh là có ý gì?” Tổng công trình sư Korzin nhìn Đại tướng Sergei, lúc này mới lắp bắp nói: “Họ đều nói ủy ban xét duyệt này chính là cơ quan đóng dấu, chủ yếu là để tiện cho ngài tìm phụ nữ.”

Vương Trung: “Họ là ai?” Tổng công trình sư Korzin hô to: “Là phu nhân Volgograd nói, rất nhiều phu nhân đều nói như vậy!”

Vương Trung nhíu mày, vốn dĩ ủy ban này có thể sẽ có phụ nữ, lần này chỉ có thể chọn đàn ông. Nhưng nếu chỉ chọn đàn ông thì bên ngoài chắc chắn sẽ có những lời đồn đại mới, ví dụ như Rokossovsky không thích phụ nữ gì đó.

Đến lúc đó một đám đàn ông tới muốn nịnh bợ cũng rất kinh tởm.

Thôi, không nghĩ đến hắn nữa, về sau cái ủy ban này không câu nệ hình thức để chọn người tài là được rồi. Vương Trung đi đến trước bàn làm việc có thể đánh bi-a của Sergei: “Gọi điện thoại cho tôi.”

Đại tướng Sergei cầm ống nghe đưa cho hắn: “Nói xem cậu muốn gọi đi đâu là được.” Vương Trung: “Hả? Nối máy cho tôi tới Bộ Tư lệnh, Thượng tướng Tuganev.”

Chương 465: Món Quà

Chương 572: Olga chiến thắng

Chương 572: Olga chiến thắng

Bộ Tư lệnh, văn phòng Thượng tướng Tuganev.

“Từ tình hình hiện tại của quân Prosen mà xem, bọn họ hiện tại mới thoát khỏi sự hỗn loạn do một bộ phận rút lui gây ra, nhưng tình hình thời tiết bây giờ, bọn họ muốn tổ chức rút lui một cách có trật tự là vô cùng khó khăn, phải có bộ đội chặn hậu để tranh thủ thời gian cho bọn họ.”

Thượng tướng Tuganev dừng lại, nhìn Tân Sa hoàng Olga Đệ Nhất. Olga biết đây là muốn cô đặt câu hỏi, liền nhìn chằm chằm bản đồ, suy nghĩ một hồi rồi nói: “Kẻ địch lấy đâu ra bộ đội chặn hậu?”

Tuganev: “Từ phía sau tới chứ sao.”

Olga bĩu môi: “Vậy tôi nên hỏi gì ở đây?”

Tuganev: “Đây chính là điều mà Ngài cần phải suy nghĩ.” Lúc này điện thoại trên bàn vang lên.

“Xin lỗi.”

Nói xong, Tuganev cầm điện thoại lên, “Tôi là Tuganev. Là anh à? Có chuyện gì vậy? Korzin của Cục thiết kế?”

Vị Thượng tướng nhìn Olga Đệ Nhất, rồi mới tiếp tục nói: “Được, tôi sẽ chuẩn bị lệnh điều động. Anh muốn điều người của anh, muốn điều anh ta đi đâu, đều liệt kê vào danh sách. Còn có nhu cầu gì nữa không? Bộ binh Hải quân? Được rồi được rồi, muốn bao nhiêu sư đoàn bộ binh Hải quân? Ba sư

đoàn? Tôi sẽ bàn bạc với Nguyên soái Kuznetsov của Hải quân.““d o c f u l l . v n - k h o t r u y ệ n d ị c h m i ễ n p h í”

Olga: “Là Alyosha đúng không?” Tuganev không trả lời, giả vờ như đang tập trung nghe điện thoại mà không nghe thấy lời của Olga: “Được được, người dân bình thường thì anh cứ trực tiếp thuê, sau đó tìm tôi làm thủ tục thuê mướn hoặc chuyển công tác ngang cấp là được. Cựu Viện trưởng Học viện Quân sự? Anh muốn ông ta làm gì? Nhưng ông ta đã nghỉ hưu rồi, nếu bản thân ông ta không có ý định ra mặt thì chúng tôi cũng không có cách nào, anh có thể đảm bảo ông ta có ý định đó không? Được rồi…”

Olga đứng dậy, hai tay đặt lên bàn: “Là Alyosha đúng không?”

Thượng tướng Tuganev: “Đúng vậy. Tôi không nói chuyện với Ngài, Bệ hạ muốn cướp ống nghe rồi.”

Olga: “Ồ, tôi thật sự muốn cướp đây.”

Olga đoạt lấy ống nghe: “Alyosha! Sao anh lại đi nhanh như vậy!” Rokossovsky: “Tôi rất bận. Đầu tiên là phải đến trường, bây giờ lại đang…”

Olga: “Ở đâu?”

Rokossovsky: “Tôi đã nói cô không được tới rồi mà, sẽ gây thêm phiền phức cho mọi người. Hơn nữa tôi sắp phải đi rồi!”

Olga bĩu môi: “Anh cũng không nói chuyện với tôi, bây giờ mỗi ngày tôi phải xử lý rất nhiều rất nhiều việc, còn phải học rất nhiều rất nhiều thứ, mà anh ngay cả uống trà chiều với tôi cũng không chịu!”

Rokossovsky: “Tôi sẽ bảo Lyudmila đến hoàng cung uống trà chiều với cô, có thể để cô ấy kể cho cô nghe những câu chuyện thú vị trên chiến trường.”

Olga bĩu môi, nhưng lại nói: “Được rồi ~” Rokossovsky: “Bệ hạ quả nhiên là một vị minh quân.” Olga nhíu mày, bởi vì trong tai cô câu này nghe có vẻ giống như đang nói “Haha cô thua rồi, tôi chuồn đây”, vì thế cô suy nghĩ một chút rồi nói:

“Khi nào anh tới tham gia hội nghị trước mặt Hoàng gia? Hiệu trưởng không cần tới tham gia hội nghị trước mặt Hoàng gia, nhưng ủy ban của anh phải tới đấy! Dù sao anh cũng phải báo cáo cho tôi biết đã phê duyệt những gì chứ? “Hơn nữa chức vụ Chủ tịch Ủy ban này là do tôi giành được cho anh, anh phải dẫn tôi đi tham quan những thứ mà các anh đã phê duyệt, tôi muốn tận mắt xem xét tính năng của chúng thế nào, đề phòng anh lừa tôi!”

Rokossovsky bên kia im bặt. Olga ra oai: “Trả lời đi? Ái khanh?”

Trung tướng Rokossovsky: “Cô nói đúng, đợi chúng tôi có thành quả, sẽ báo cáo với cô.”

Olga: “Anh phải đích thân giới thiệu cho tôi những thứ mà anh đã phê duyệt!”

Trung tướng Rokossovsky: “… Vâng. Tuân lệnh Bệ hạ.”

Olga nở nụ cười chiến thắng, hồi nhỏ ba người chơi trò chơi, mỗi khi cô thắng đều cười như vậy. Bây giờ nghĩ lại, chắc hẳn hai anh trai đã nhường cô rất nhiều.

Cô đang định thừa thắng xông lên, nhưng lại nhận ra sắc mặt Thượng tướng Tuganev đang âm trầm, nên đành phải đổi giọng: “Vậy tôi chờ Lyudmila tới uống trà chiều với tôi.”

Rokossovsky: “Đương nhiên, tôi sẽ bảo cô ấy lập tức khởi hành từ trang viên đến Cung điện Mùa hè.”

Thượng tướng Tuganev đưa tay ra: “Bệ hạ có thể trả ống nghe cho tôi được chưa?” “Được.”

Olga trả ống nghe lại cho vị Thượng tướng già.

Tuganev: "Tóm lại là như vậy, sau này anh đừng có gọi điện thoại tới nữa, văn bản, phải làm theo văn bản, anh hiểu không? Nếu anh không muốn tự mình soạn thảo những văn kiện này, thì hãy tìm một sĩ quan phụ tá, thậm chí có thể phân công một sĩ quan phụ tá lo liệu công việc văn thư về mặt quân sự, một thư ký lo liệu những việc phi quân sự. "Korzin đúng không, tôi biết rồi. Vậy nhé."

Tuganev cúp điện thoại, nhìn Olga: "Trung tướng Rokossovsky đã quyết tâm muốn ở bên cạnh người bạn thanh mai trúc mã của ngài rồi, Bệ hạ."

Olga: "Tôi biết. Nhưng hắn đã hứa với tôi, sẽ chăm sóc tôi với tư cách là một người anh trai."

Tuganev: "Trong lịch sử cho đến nay, chưa từng có vị Sa hoàng nào cứ mãi độc thân, bất kể là nam hay nữ." Olga mỉm cười: "Thượng tướng, ngài cứ yên tâm, tôi biết mình nên làm gì rồi." Tuganev cẩn thận quan sát biểu cảm của cô, rồi cũng mỉm cười:

"Quả nhiên Ngài rất thông minh."

Olga: "Đúng rồi, vừa nãy ngài đã đề nghị Alyosha tìm hai sĩ quan phụ tá, một văn một võ đúng không? Vậy…"

"Chính Ngài không thể đi. Tôi không biết năng lực thế thân của ngài ở Sảnh Lễ Tân thế nào, nhưng dù sao thì cô ấy cũng không phải là người thật. Ngài phải ngồi yên ở Cung điện Mùa hè, nhất là trong tình hình hiện nay." Olga: "Là chất kết dính sao?" Thượng tướng Tuganev không trả lời, xem như là ngầm thừa nhận.

Chương 466: Bài Bào Làm Prosen Tức Điên

Chương 573: Sĩ Quan Phụ Tá

Chương 573: Sĩ Quan Phụ Tá Olga xoay người nhìn về phía cửa sổ lớn của văn phòng, nhìn ra sân vườn bên ngoài: "Phải nhanh chóng đánh bại Prosen, nếu không tôi không thể nào có được tự do thật sự."

Đột nhiên, cô ngừng suy nghĩ miên man, rồi lại nhìn Thượng tướng Tuganev: "Tôi có những nữ quan rất xuất sắc, đề cử cho hắn chắc là được chứ?"

Thượng tướng Tuganev: "Vậy thì Ngài có thể nói với Lyudmila Vasilyevna, chẳng phải cô ấy sắp tới uống trà chiều với Ngài sao?" Vương Trung đặt ống nghe xuống, liếc nhìn những người xung quanh: "Sao mọi người lại bày ra vẻ mặt này?"

Đại tướng Sergei: "Đối mặt với vị Công tước có thể nói với Sa hoàng Bệ hạ những lời như 'Cô không được tới', tôi không thấy vẻ mặt của chúng ta có vấn đề gì cả."

Vương Trung: "Nếu tôi không nói như vậy, Bệ hạ sẽ chạy tới Đại tướng Sergei: "Đúng vậy." Tổng công trình sư Korzin: "Vậy tôi… khi nào thì chuyển địa điểm làm việc?"

Vương Trung: "Anh cứ về sắp xếp công việc tiếp theo trước đi, giao việc cải tiến KV cho người đáng tin cậy. Rồi dẫn theo mười người mới mà anh tâm đắc nhất đến… Hiện tại vẫn chưa quyết định, tóm lại anh cứ chọn người trước đi. "Dự án

xe vận chuyển pháo 100mm là một dự án khẩn cấp, kẻ địch giả định chính là thế hệ xe tăng tiếp theo của quân địch."

Korzin: "Đường kính nòng pháo là 100mm, là định sử dụng hết hai trăm nòng pháo 100mm mà Hải quân đã sản xuất ra nhưng không dùng đến sao?"

Vương Trung: "Nhiều đến 200 nòng vậy sao?"

"Đúng vậy, hơn nữa dây chuyền sản xuất vẫn còn, loại pháo này được sản xuất bởi nhà máy số 700 ở gần biển nội địa. Hiện tại dây chuyền sản xuất này hình như vẫn chưa chuyển sang sản xuất mặt hàng khác, nhưng không biết tiếp theo sẽ sản xuất cái gì, nên đã tạm dừng." Korzin đáp.

Sergei: "Chúng tôi cũng đã từng nghĩ đến chuyện chuyển nhà máy này sang sản xuất pháo cao xạ 85mm, nhưng Hải quân không chịu. Bọn họ dự định lắp pháo 100mm lên tàu tuần tra trên sông, rồi đem ra chiến đấu với quân địch. Bây giờ nấu các anh muốn dùng, thì có thể để nhà máy này tiếp tục sản xuất." Vương Trung: "Không có vấn đề gì chứ?"

"À, uy tín của ngài bên phía Hải quân rất tốt, chắc chắn họ sẽ rất vui lòng."

Vương Trung: "Tốt lắm tốt lắm, vấn đề về pháo đã được giải quyết, nhà máy có thể sử dụng nhà máy Ural sau khi khôi phục sản xuất. Tổng công trình sư Korzin, anh ước tính khi nào thì có thể chế tạo ra xe mẫu?"

Korzin: "Cái này rất khó nói, nhưng nếu đều sử dụng những thứ đã hoàn thiện, thì chắc là rất nhanh, khoảng tháng tư, tháng năm năm saul"

Vương Trung: "Tháng hai tôi muốn có xe mẫu! Ba tháng phải chế tạo ra nó! Như vậy có thể phát hiện vấn đề và bắt đầu cải tiến sớm hơn!" Bất kỳ một loại trang bị mới nào, lúc mới đầu chắc chắn sẽ gặp rất nhiều trục trặc, nhất định phải đưa

vào sử dụng một thời gian, sau đó mới có thể tiến hành cải tiến dựa trên những vấn đề phát sinh, như vậy mới có thể đạt được độ tin cậy tương đối tốt.

Lúc này Vương Trung rất phấn khích, ước gì thời gian trôi nhanh đến tháng hai năm sau, để hắn được đích thân thử nghiệm xe mẫu.

Đại tướng Sergei: "Tôi biết ngài rất mong chờ, Công tước Rokossovsky. Nhưng mọi việc phải làm từng bước một, tôi vẫn cảm thấy ngài nên tìm sĩ quan phụ tá và thư ký trước, một văn một võ."

Vương Trung: "Chuyện này…" Đại tướng Sergei: "Ủy ban của ngài cũng cần rất nhiều nhân viên văn phòng, cho dù có kéo vị cựu Hiệu trưởng kia đến làm nhân viên văn phòng, thì một mình ông ta cũng không thể làm được việc gì. Hơn nữa ủy ban của ngài cần rất nhiều người vừa có kiến thức chuyên môn, vừa có kinh nghiệm chiến đấu, nếu không thì việc xét duyệt của ngài sẽ không thể khiến mọi người tâm phục khẩu phục.

"Ngài định tìm đâu ra nhiều người như vậy?"

Vương Trung vốn đang nhíu mày, bỗng nhiên nhớ ra chẳng phải trường quân sự vừa mới có một nhóm sĩ quan cấp cơ sở đến nghe hắn giảng bài sao, cứ chọn ra những người có kỹ thuật chuyên môn tốt từ trong đó là được rồi?

Còn về hai vị sĩ quan phụ tá - tại sao Nelly lại không hiểu biết về quân sự nhỉ, nếu có thể để Nelly làm sĩ quan phụ tá thì tốt quá!

Sĩ quan phụ tá à…

Vương Trung chơi Arknights toàn để Muelsyse làm thư ký, nhưng nếu dùng con gái - vậy thì chắc chắn thanh danh của cô gái đó sẽ bị hủy hoại ngay lập tức.

Quả nhiên vẫn nên tìm một nam sĩ quan phụ tá có phong thái - Grigory mới học đến lớp 10, chắc là không làm được.

Vasili… Anh ta suốt ngày đi xúc phân, nhưng nghĩ tới nghĩ lui hình như chỉ có Vasili là phù hợp.

Gia đình là giáo sư âm nhạc nên từ nhỏ đã được giáo dục tốt, trước khi nhập ngũ đã học xong trung học phổ thông, còn tham gia kỳ thi đại học, chữ viết rất đẹp -

Ơ?

Vương Trung: "Gọi điện thoại cho tôi."

Đại tướng Sergei cầm lấy điện thoại đưa cho hắn. Vương Trung: "Nối máy với Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1 Kubinka. Pavlov phải không? Bảo Vasili mang theo đồ dùng cá nhân đến trang viên của tôi. Trang viên Rokossovsky."

Pavlov: "Có chuyện gì vậy?" Vương Trung: "Tôi định bổ nhiệm anh ta làm sĩ quan phụ tá của tôi."

"Tôi biết rồi."

Vương Trung đặt ống nghe xuống, vậy là đã giải quyết xong một sĩ quan phụ tá võ.

Chương 467: Đổi Kế Hoạch

Chương 574: Rokossovsky hiểu biết về má…

Chương 574: Rokossovsky hiểu biết về máy bay

Về phần bên văn chức, Vương Trung quyết định lát nữa sẽ phiền não, hắn lại cầm ống nghe lên: "Nối đến nhà tôi." Nói xong hắn mới ý thức được nói như vậy không thích hợp, nhân viên trực tổng đài sẽ hoang mang, vì vậy đổi giọng nói: "Nối đến trang viên Rokossovsky, trong thành hẳn là chỉ có một cái đúng không?"

"Vâng ạ. Xin ngài đợi một chút." Nhân viên trực tổng đài nói.

Một lát sau, giọng nói uy nghiêm già nua truyền đến: "Trang viên Rokossovsky, xin chào. Xin hỏi có gì có thể giúp ngài ạ?"

Vương Trung: "Ông Mikhail, là tôi. Bảo Lyudmila nghe điện thoại."

"Tôi biết rồi, Trung tướng đại nhân."

Mikhail tuy là quản gia của nhà Rokossovsky, nhưng hiện tại tước vị công tước thuộc về anh trai của Vương Trung, Pyotr, cho nên quản gia cung kính gọi hắn là Trung tướng. Dù sao Vương Trung đã là Công tước Charon, trên lý thuyết là nên tách ra ở riêng. Rất nhanh bên kia điện thoại truyền đến tiếng nhấc ống nghe: "A lô? Alyosha? Có chuyện gì vậy?"

Vương Trung: "Hai việc, một là Vasili đang trên đường đến trang viên, anh muốn thăng hắn làm phó quan, chuẩn bị phòng

cho hắn. Thứ hai là, bây giờ em đến Cung điện Mùa Hè, uống trà chiều với Olga, nghe cô ấy than thở một chút."

"Em biết rồi."

Lyudmila cười nói:

"Em sẽ bảo ông Mikhail chuẩn bị chỗ ở cho Vasili, còn mình sẽ khởi hành đi Cung điện Mùa Hè."

"Cẩn thận một chút, trên đường không yên bình, mang theo đủ vệ sĩ."

"Yên tâm đi, giáo hội phái cho em rất nhiều vệ sĩ và lính gác ngầm đến mức em có thể phát hiện ra, xung quanh trang viên có rất nhiều người dân tị nạn mà, bên trong toàn là người của giáo hội." Lyudmila cười nói.

"Vậy thì nhờ em, Olga chắc hẳn đã tích tụ không ít áp lực." "Ừ, Anh cũng đừng để bản thân quá mệt mỏi."

Vương Trung gật đầu, cúp điện thoại.

Hắn nói với Đại tướng Sergei: "Ngày mai phó quan của tôi sẽ đệ trình đầy đủ nhu cầu, cục thiết kế cũng sẽ nhanh chóng được thành lập."

Đại tướng Sergei: "Việc cải tiến các vũ khí khác thì sao?" Vương Trung: "Cứ dựa theo nhu cầu của phía dưới mà sửa. Các ông không có bộ phận thu thập phản hồi sao?" "có, Đại tướng Sergei do dự một chút, vẫn hỏi:

"Nhưng ủy ban của cậu làm sao biết những thứ chúng tôi sửa chữa có phù hợp với yêu cầu của bộ đội hay không? Bản thân cậu là chỉ huy xe tăng và lính xe tăng xuất sắc nhất, vậy dĩ nhiên biết xe tăng nên được cải tiến như thế nào, bộ binh do cậu chỉ huy cũng đã thực hiện trận phòng ngự thành công nhất của quân đội chúng ta, cho nên cậu chắc hẳn cũng biết súng trường, súng máy và pháo chống tăng nên được cải tiến như

thế nào. Còn những thứ khác thì sao?" Vương Trung vốn muốn nói tôi cũng biết, nhưng hắn nhịn xuống, bởi vì mặc dù hắn đã xem rất nhiều sử liệu chiến tranh trước khi xuyên không, nhưng vẫn sẽ có chỗ không hiểu rõ, dù sao kiến thức lý thuyết suông cũng không thể so với thực tiễn.

Huống chỉ cho dù là những chuyên gia chuyên nghiên cứu lịch sử chiến tranh thế giới thứ hai, cũng sẽ có điểm mù kiến thức của riêng mình. Vương Trung:

"Tôi sẽ thành lập một trung tâm phản hồi tiền tuyến, hơn nữa sẽ tổ chức nhân lực thu thập ý kiến đối với các loại vũ khí hiện có từ những thương binh và các đơn vị rút về để nghỉ ngơi chỉnh đốn. Cuối cùng, khi nghiệm thu cũng sẽ mời các sĩ quan và binh lính giàu kinh nghiệm ở tiền tuyến tham gia thử nghiệm." Đại tướng Sergei gật đầu: "Vậy thì tôi yên tâm rồi." Vương Trung: "Tôi phải cáo từ."

"Ngài đi thong thả."

Đại tướng Sergei chào Vương Trung. Vương Trung nhìn Korzin, mở cửa ra khỏi phòng, gặp Grigory đang chờ ở cửa, đồng thời nói với hắn:

"Tôi muốn mời Vasili làm phó quan, anh không có ý kiến gì chứ?"

Dù sao trước đó người luôn đi theo Vương Trung là Thượng sĩ Grigory.

Grigory cười nói: "Không có ý kiến, hắn hốt phân đã rất chuyên nghiệp rồi."

"… Có ý gì, tôi là phân à? Nếu không phải đã kề vai chiến đấu với anh đến bây giờ thì tôi đã nổi giận rồi đấy." Grigory cũng kịp phản ứng: "À, tôi không có ý đó, tướng quân ngài biết mà."

"Tôi biết."

Vương Trung đáp:

“Anh chỉ đơn thuần cảm thán Vasili hốt phân rất giỏi.” “Thật sự rất không tồi, đáng tiếc làm phó quan rồi thì không thể hốt phân nữa.” Vương Trung cười, vừa định đáp lời, phía trước liền truyền đến tiếng gầm lên giận dữ. “Tên khốn chết tiệt, tôi phải nói bao nhiêu lần nữa thì anh mới hiểu! Thiết kế chết tiệt kia của anh đúng là đồ bỏ đi! Tôi đã viết bao nhiêu báo cáo rồi, ngay từ khi khai chiến đã viết báo cáo, viết đến tận bây giờ! Đồ bỏ đi!”

Vương Trung và Grigory liếc nhau, sau đó cùng nhau tăng tốc bước về phía trước.

Sau đó bọn họ phát hiện ra âm thanh thật ra là từ dưới lầu truyền lên, phía trước vừa đúng là cầu thang.

Vì thế hai người đi xuống lầu, rẽ qua góc cầu thang, liền thấy một viên phi công Trung tá đang lớn tiếng quát mắng mấy kỹ sư: “Tại sao cứ phải khăng khăng với cái thiết kế chất tiệt này? Là anh đang lái máy bay hay là tôi đang lái?” Vương Trung tiến lên một bước: “Có chuyện gì vậy?” Viên phi công liếc nhìn Vương Trung, thấy quân hàm Trung tướng trên cổ áo liền chào, sau đó tiếp tục gào thét với kỹ sư.

“Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, cách bố trí hỏa lực của anh không hợp lý! Không hợp lý!”

Chương 468: Mặt Khác Gặp Áp Lực Lớn

Chương 575: Rokossovsky hiểu biết về má…

Chương 575: Rokossovsky hiểu biết về máy bay 2

Kỹ sư rõ ràng biết Vương Trung là ai, lần này khi mở miệng phản bác lại đưa ra lý do: "Thiết kế đó là để cân bằng! Anh hiểu không? Cân bằng!"

Phi công: "Anh cân bằng được đấy, nhưng chúng tôi cái quái gì cũng bắn không trúng! Súng máy còn hiệu quả hơn cả pháo, đây quả thực là trò cười lớn nhất! Trò cười!" Vương Trung chen vào: "Anh thuộc đơn vị nào?"

Phi công: "Trung đoàn cường kích số 41" Vương Trung: "Anh lái II-2?" "Vâng, tôi đã chiến đấu ở mặt trận phía Nam từ khi chiến tranh bắt đầu, đã chiến đấu 5 tháng, thay hai xạ thủ súng máy phía sau. Tôi nghĩ mình vẫn có chút quyền phát biểu." Vương Trung nhíu mày: "Anh tác chiến ở mặt trận phía Nam?"

"Đúng, sau khi chiến tranh bắt đầu, không quân ở tiền tuyến đều tiêu tùng hết rồi, trung đoàn cường kích của chúng tôi được điều động đến mặt trận phía Nam để hỗ trợ Tập đoàn quân Tây Nam tác chiến. Tôi đã tấn công quân Prosen lần đầu tiên vào ngày 28 tháng 6."

Vương Trung: "Ở làng Verkhnyaya Penya?"

Phi công lắc đầu: "Không biết. Trung tướng, ngài là bộ binh nên không biết, lên trời rồi thì rất khó phân biệt mình đang ở đâu, có bản đồ cũng vô dụng, khi chúng tôi xuất phát là

bay về phía tây, thấy chỗ nào có quân Prosen thì tấn công. Khi quay về thì phải dựa vào các đặc điểm địa hình gần sân bay, tìm được các đặc điểm địa hình đó mới có thể xác định vị trí, sau đó mới bay về sân bay. "Cho nên tôi không biết đã tấn công địch ở đâu. Lúc đó tôi và đồng đội bị lạc nhau, một mình tấn công quân địch."

Vương Trung: "Địch có phải đang chuẩn bị tấn công một thị trấn nhỏ có tháp nước và nhà thờ không?"

Phi công dang hai tay: "Thị trấn nhỏ nào mà chẳng có tháp nước và nhà thờ."

.. Hình như cũng có lý đấy chứt

Đột nhiên, Vương Trung nhớ ra chiếc Il-2 ở Verkhnyaya Peniya có số hiệu chiến thuật là 401, mà vị Trung tá này thuộc Trung đoàn cường kích số 4, nói cách khác, số hiệu chiến thuật có thể bắt đầu bằng số 4.

Vương Trung: "Số hiệu chiến thuật máy bay của anh là 401 phải không?"

"Phải. Sao ngài biết?"

Vương Trung cười ha hả: "Khi anh đơn độc tấn công quân địch vào ngày 28 tháng 6, tôi ở ngay phía dưới."

Nói xong Vương Trung phát hiện nói như vậy có hơi kỳ quặc, bèn sửa lại: "Tôi ở dưới mặt đất." Phi công lập tức thay đổi thái độ: "Thật hay giả vậy? Không đúng, tôi nhớ quy mô quân địch tôi tấn công không lớn, lực lượng của chúng tôi chống trả cũng không lớn, không giống sở chỉ huy của Trung tướng."

Vương Trung: "Bởi vì lúc đó tôi là Trung tá."

"Ha ha ha, ngài khoác lác quá đấy, nửa năm từ Trung tá lên Trung tướng chỉ có mỗi Công tước Rokossovsky… Ơ…" Viên

phi công Trung tá ngừng cười, hắn đánh giá Vương Trung, rồi lại nhìn hành lang trống không phía sau Vương Trung. "Ít tùy tùng…" Hắn lẩm bẩm một câu, xoay người lấy tờ báo Yekaterinburg được kẹp trên giá báo bên cạnh ghế dài.

Những tờ báo này là để cho những người ngồi chờ làm việc giết thời gian, dù sao bây giờ cũng không có điện thoại di động.

Thông thường, các số báo cùng loại trong vòng một tuần gần đây sẽ được kẹp vào một cái kẹp, sau đó các loại báo khác nhau sẽ được xếp ngay ngắn trên giá.

Phi công lập tức lật đến trang nhất có in ảnh toàn thân của Vương Trung.

"Chúa ơi!"

Hắn kinh hô:"Ngài thật sự là Rokossovsky am hiểu máy bay mà Kharlamov nói đến sao?"

Hả? Rokossovsky am hiểu máy bay? Không quân gọi tôi như vậy sao?

Trung tá hạ tờ báo xuống, đi đến trước mặt Vương Trung, chỉnh trang lại quần áo, đội mũ ngay ngắn, nghiêm túc chào: "Kính chào ngài, Tướng quân Rokossovsky!"

Vương Trung đáp lễ: "Anh không tự giới thiệu một chút sao?"

Trung tá: "Tôi là Trung đoàn trưởng Trung đoàn cường kích số 4, Drachenko Grigoryevich, đến đây để phản ánh vấn đề của máy bay cường kích II-2!"

Vương Trung: "Tôi là Trung tướng Rokossovsky, Chủ tịch Ủy ban kiểm tra đặc biệt trang bị quân sự, trang bị mới và cải tiến trang bị cũ đều phải qua ủy ban của chúng tôi kiểm tra. Ngoài ra, ủy ban của chúng tôi sẽ thành lập cơ quan chuyên

trách thu thập phản hồi từ tiền tuyến. Nhưng cơ quan này vẫn chưa được thành lập, anh có thể nói trước với tôi.” Drachenko lập tức đứng nghiêm: “Rõ! Vấn đề tôi muốn phản ánh là…”

Vương Trung: “Nghỉ, thả lỏng một chút, cứ từ từ nói.”

Trung tá thả lỏng người, nhưng giọng điệu vẫn rất gấp gáp: “Không thể chậm trễ! 11-2 là một loại máy bay có khuyết điểm nghiêm trọng. Ngoại trừ lượng bom mang theo, vũ khí hiệu quả nhất của nó là súng máy, bởi vì hai khẩu pháo bắn không chính xác!”

Vương Trung: “Vì thiết bị ngắm bắn không tốt sao?” “Nếu là súng máy và pháo máy thì thiết bị ngắm bắn vẫn ổn. Còn thiết bị ngắm bắn bom và rocket thì quá tệ, còn không bằng dựa vào kinh nghiệm để ném. Hơn nữa, cách chúng tôi tác chiến cũng có vấn đề, loại máy bay II-2 này, nếu góc bổ nhào vượt quá 40 độ thì sẽ rung lắc dữ dội, căn bản không thể ngắm bắn chính xác.”

Phi công vừa dứt lời, kỹ sư liền lên tiếng: “Ý tưởng thiết kế của loại máy bay này là bay ở độ cao thấp, giống như một loại xe tăng bay. Không cần thiết phải có hiệu suất bổ nhào tốt.” Vương Trung nhìn kỹ sư. Hiểu biết của hắn về II-2 đến từ một trò chơi “II-2 Sturmovik”, là một trò chơi mô phỏng bay đơn, sau này nhóm phát triển trò chơi đó đã tạo ra trò chơi đối kháng xe quân sự trực tuyến nổi tiếng “War Thunder”.

Chương 469: Gọi Viện Quân

Chương 576: Các Anh Sẽ Bất Ngờ

Chương 576: Các Anh Sẽ Bất Ngờ

Trong "II-2 Sturmovik", quả thật hiệu suất bổ nhào của 1I-2 rất kém, cơ bản chỉ có thể bay ở độ cao thấp như một chiếc xe tăng bay.

Khái niệm này không sai, chỉ là quá tân tiến, mãi sau này, máy bay trực thăng vũ trang tấn công như AH-1 Cobra mới đảm nhiệm vai trò này.

Tuy nhiên, thông qua trò chơi, Vương Trung không cảm thấy pháo bắn không chính xác.

Vì vậy, hắn ra hiệu cho kỹ sư im lặng, để phi công tiếp tục nói.

Drachenko: "Ngoài việc không thể bổ nhào và thiết bị ngắm bắn kém, cách bố trí vũ khí của II-2 cũng không hợp lý!"

Drachenko giơ hai tay lên, lần lượt đưa ngón trỏ ra, đầu tiên là chụm hai ngón tay vào nhau: "Đây là cách bố trí hai khẩu súng máy của II-2."

Sau đó, hắn tách hai ngón trỏ ra, cách nhau khoảng nửa mét: "Đây là cách bố trí hai khẩu pháo."

Vương Trung: "Pháo được đặt trên cánh?" "Đúng vậy!"

Kỹ sư: "Thứ nhất là để cân bằng, thứ hai là tốc độ bắn của pháo chậm, thiết bị đồng bộ với cánh quạt không dễ thiết kế."

Phi công lập tức nổi giận: “Vậy nên anh đặt hai khẩu pháo lên cánh, kết quả là vừa khai hỏa là máy bay rung lắc, căn bản không thể bắn trúng! Hơn nữa, sự rung lắc này còn khiến súng máy vốn bắn rất chính xác cũng trở nên không chính xác! Kết quả là rất nhiều khi muốn tấn công chính xác, chúng tôi thà dùng súng máy, căn bản không dám dùng pháo.” Vương Trung nhớ ra rồi, hình như đúng là có hồi ký từng viết, nói rằng tỷ lệ bắn trúng mục tiêu khi II-2 tấn công đơn lẻ quá thấp, cho nên mọi người thích 8 chiếc, thậm chí là cả một trung đoàn hơn 20 chiếc máy bay xếp thành một hàng ngang giống như đội hình ky binh, vừa bay vừa bắn, dùng mật độ hỏa lực để bù đắp cho độ chính xác. Vương Trung nhìn kỹ sư: “Tôi không quan tâm anh đổi vị trí lắp đặt vũ khí hay dùng cách nào khác, tóm lại, phải làm cho vũ khí của máy bay có thể bắn trúng!” Lúc này, Trung đoàn trưởng Trung đoàn cường kích lên tiếng: “Trung tướng, nói thật, so với I|-2, Pe-2 của trung đoàn bên cạnh có hiệu quả tấn công rõ rệt hơn. Tôi đã từng lái Pe-2, nó nhanh hơn Il-2 của chúng tôi rất nhiều, lại còn linh hoạt hơn, nó còn có thể bổ nhào tấn công! “Khả năng trinh sát trên không của Pe-2 cũng tốt hơn, sau khi tìm thấy mục tiêu có thể bổ nhào ném bom, sau đó dựa vào tốc độ và khả năng cơ động để rút lui, hỏa lực tự vệ cũng mạnh hơn TI-2 của chúng tôi!”

Vương Trung: “Anh cho rằng Pe-2 tốt hơn sao?”

“Đương nhiên rồi ạ!”

Vương Trung: “Vậy anh cho rằng nếu bây giờ tất cả các trung đoàn cường kích chuyển sang dùng máy bay ném bom hạng nhẹ Pe-2 thì cần bao nhiêu thời gian để huấn luyện chuyển loại?” “Mấy tháng là đủ rồi!”

Giọng Drachenko đã không còn tự tin nữa. Bởi vì Pe-2 là máy bay ném bom hạng nhẹ, khác biệt rất lớn với máy bay tấn công đơn phát lực như 1-2.

Vương Trung vỗ vỗ bả vai Drachenko: “Yên tâm đi, trước tiên cứ lái Il-2, chờ viện trợ của đến, tôi sẽ cho các cậu thấy thứ lợi hại.”

Ví dụ như máy bay chiến đấu P-47, bởi vì ngoại hình được một số người gọi đùa là “bình sữa”.

Thứ này có tính năng bổ nhào rất xuất sắc, nếu nắm giữ bí quyết không chiến năng lượng, sẽ là máy bay chiến đấu ưu tú.

Đồng thời, nó cũng giống như tất cả máy bay chiến đấu ưu tú của Mỹ, đều có thể mang theo rất nhiều vũ khí. Ném bom xong mặt đất còn có thể không chiến, mấu chốt đối với phi công mà nói, đều là máy bay đơn động cơ, thời gian huấn luyện chuyển loại ngắn.

Nhưng Drachenko không biết chuyện này, chỉ có thể nửa tin nửa ngờ nhìn Vương Trung: “Được rồi, tôi tin ngài.” Vương Trung: “Bộ phận của chúng ta sẽ nhanh chóng thành lập bộ phận phản hồi chuyên trách, đến lúc đó sẽ dùng hình thức thông báo bằng văn bản gửi địa chỉ liên lạc xuống cho các đơn vị, có bất cứ ý kiến gì đối với máy bay đều có thể viết thư báo cho chúng tôi biết. “Các cậu tổng kết kinh nghiệm sau chiến tranh cũng sẽ gửi cho chúng tôi, làm tài liệu tham khảo để cải tiến vũ khí.”

“Tôi sẽ đảm bảo kỹ sư không thể phớt lờ ý kiến của các cậu!”

Vương Trung nhìn kỹ sư. “Nếu kỹ sư cứ khăng khăng cho rằng thiết kế của mình là tốt nhất, nhất định phải đến tiền tuyến lái thứ do mình thiết kế, thực hiện nhiệm vụ một năm.”

Drachenko nghe xong câu này, lập tức nở nụ cười: “Cái này được, cái này quá tốt rồi! Cho dù kỹ sư không biết lái máy bay, hắn ta cũng có thể làm xạ thủ phía sau.”

Tỷ lệ tử vong của xạ thủ phía sau của I|-2 cao hơn phi công rất nhiều lần, dù sao máy bay địch chủ yếu là tiếp cận tấn công từ phía sau.

Sắc mặt của kỹ sư vừa mới còn cứng miệng đã tái mét: "Không không, không thể nào, đế quốc bồi dưỡng tôi nhiều năm như vậy, cậu không thể để tôi chết đi như một người lính bình thường được!"

Vương Trung: "Tại sao không thể chứ? Trên thực tế trong nửa năm chiến đấu trước đó, đã có rất nhiều kỹ sư chết đi, anh có gì đặc biệt sao? Không, tôi thấy không có. Nếu anh đã cố chấp cho rằng ý tưởng thiết kế vũ khí của anh là hoàn mỹ, vậy hãy chứng minh cho chúng tôi xem."

Kỹ sư vẻ mặt đau khổ.

Chương 470: Gọi Viện Quân 2

Chương 577: Vợ Tôi Nhắc

Chương 577: Vợ Tôi Nhắc Lúc này, Vương Trung bỗng nhiên nghĩ đến một việc, tại sao không gọi những người đã trải qua chiến tranh từ tiền tuyến trở về làm nhà thiết kế nhỉ?

Trái Đất có những người từng chiến đấu với phát xít Đức trong chiến tranh, chiến tranh kết thúc tiếp tục học tập, cuối cùng trở thành người tài giỏi.

Cho họ trở về học tập sớm, để trở thành người tài giỏi có được không?

Vương Trung suy nghĩ một chút, quyết định viết một bài báo, kêu gọi những sinh viên đại học đã từng trải qua chiến tranh mang theo những kiến thức thu được ở tiền tuyến trở về cống hiến ở những nơi quan trọng hơn. Nhưng hắn đã không muốn viết tay nữa, vậy thì để Vasili nhanh chóng học cách sử dụng máy đánh chữ vậy! Vương Trung vừa nghĩ như vậy, vừa cáo biệt Drachenko, dẫn Grigory trực tiếp đi xuống cầu thang. Drachenko đưa mắt nhìn bóng dáng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky biến mất ở góc rẽ, lúc này mới nhìn về phía kỹ sư: “Chỗ của tôi rất hoan nghênh anh trở thành xạ thủ phía sau.” Kỹ sư run rẩy miệng một lúc, mới nặn ra một câu: “Việc cân bằng lại máy bay cần phải thiết kế lại, không có vài tháng thì không làm được, đặc biệt là thiết bị đồng bộ của súng máy, phải trải qua rất nhiều thử nghiệm mới có thể đảm bảo khi súng máy khai hỏa vừa đúng lúc cánh quạt quay đến khoảng trống…”

Drachenko: “Vậy thì sửa đi. Thực ra bên chúng tôi còn có một phương án, chính là bỏ súng máy, giảm trọng lượng của súng máy và đạn, mang thêm một ít đạn rocket cỡ lớn. Chúng tôi có một ý tưởng, trực tiếp cải tiến đạn rocket của BM-13 thành rocket hàng không, giảm bớt lượng thuốc phóng, phần đầu đạn làm to hơn một chút.”

Kỹ sư há to miệng: “Cái này… có thích hợp không?” Drachenko: “Thích hợp chứ, trên thực tế đã có người bảo bộ phận hậu cần làm như vậy rồi, số lượng rocket mang theo có thể tăng gấp đôi! Khi tấn công mặt đất thì dùng súng máy xác định khoảng cách, sau đó bắn rocket.”

Kỹ sư: “Vậy các anh làm sao đối mặt với máy bay chiến đấu của địch?”

Drachenko cười ha ha: “Anh nghĩ rằng khi chúng tôi đối mặt với máy bay chiến đấu của địch, có thể dùng được hỏa lực phía trước sao? Thứ anh thiết kế ra nặng nề đến mức nào mà chính anh không biết à?”

Phi công đi theo Drachenko cũng cười.

Kỹ sư nhìn nụ cười của bọn họ, mặt đỏ lên.

Lúc này Drachenko mới thu lại nụ cười, vỗ vỗ vai kỹ sư: “Cứ từ từ cải tiến, tôi thấy tướng quân Rokossovsky cũng rất dễ nói chuyện, thứ anh cải tiến không có vấn đề, hắn sẽ không đưa anh ra tiền tuyến đâu.”

Nói xong Drachenko xoay người, vẫy tay với thuộc hạ của mình: “Đi thôi! Trở về nói chuyện hôm nay cho mọi người trong đơn vị biết, Rokossovsky tướng quân thật sự hiểu máy bay, Kharlamov của trung đoàn tiêm kích không nói bừa, mọi người đều tưởng hắn uống say mới nói ra những lời như mơ, kết quả là thật!”

Bên phía Vương Trung, hắn vừa mới rời khỏi Cục Quân giới, nhìn đồng hồ - trời sắp tối rồi, Yekaterinburg mùa này trời tối rất sớm, mà Lyudmila lúc này vẫn đang đến Cung điện Mùa hè uống trà chiều cùng nữ hoàng Olga.

Hắn cảm nhận sâu sắc vĩ độ của nước Ant rất cao.

Vương Trung lên xe, tài xế lập tức quay đầu nhìn hắn: "Điểm đến là đâu ạ?"

"Trở về trang viên Rokossovsky."

Vương Trung suy nghĩ một giây, ra lệnh.

Chủ yếu là hôm nay chạy đi khắp nơi, hơi mệt, về trang viên nghỉ ngơi một chút, chờ Vasili đến, có thể đưa máy đánh chữ cho anh ta, bắt đầu soạn thảo văn bản.

Trước tiên là xác định các thông số kỹ thuật của xe chở pháo 100 mm, sau đó là địa điểm, nhân sự của ủy ban mới, vân vân…

Vương Trung không khỏi ôm trán, nhiều việc quá, không thì cứ điều Pavlov đến ủy ban này làm việc cho khỏe. Pavlov vừa đáng tin cậy, vừa có năng lực làm việc rất mạnh, nhất định có thể đảm đương trọng trách. Kubinka, Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1, Pavlov đột nhiên hắt hơi mấy cái liên tiếp, nước bọt và nước mũi bắn ra làm bẩn cả văn kiện trên bàn.

Anh ta vội vàng lấy khăn tay ra lau, vừa lau vừa lầm bẩm: "Chắc chắn là vợ tôi lại đang nhắc đến tôi rồi."

Yegorov: "Nhắc đến cái gì? Cậu đã được điều động đến thủ đô rồi mà vẫn chưa về nhà ở à?"

"Chứ sao nữa?" Pavlov tặc lưỡi: "Nhiều lúc tôi thật sự ghen tị với cậu, vợ ở ngay trong bệnh viện quân y. Khi nào thì tổ chức đám cưới vậy?"

Yegorov: “Chúng tôi nghĩ, lúc này thì đừng lãng phí thời gian tổ chức đám cưới nữa, bây giờ lương thực đã bắt đầu được phân phối theo định mức rồi, ngay cả đội giặt là của quân đội cũng được phân phối theo hạn ngạch, tổ chức đám cưới không thích hợp.”

Lương thực của lính chiến đấu và nhân viên hậu cần ở những vị trí quan trọng vẫn được cung cấp theo tiêu chuẩn bình thường, nhưng “lao động dân sự” được thuê thì không được như vậy.

Chỉ có Nelly là người trên danh nghĩa là lao động dân sự nhưng vẫn được ăn uống đầy đủ.

Tất nhiên Nelly hiện tại không ăn cơm ở Kubinka, theo nguyện vọng của cô ấy, phần ăn của cô ấy được chia cho mấy bà cô giặt là có con nhỏ. Phần ăn của tướng quân Rokossovsky cũng được xử lý theo cách tương tự.

Chương 471: Địch Bắt Đầu Tất Công

Chương 578: Đã Quen Với Việc Xúc Phân

Chương 578: Đã Quen Với Việc Xúc Phân

Pavlov: “Vợ tôi mắng tôi cũng vì tôi không thể xin thêm phần ăn cho gia đình. Mất đi Kozari rồi, nhưng lại di tản nhiều người về phía đông như vậy, năm sau biết đâu sẽ có người chết đói đấy.” Yegorov nghiêm túc gật đầu, chuyển chủ đề: “Vợ cậu cũng là người Kozari à?”

“Ừ, nhưng sau khi đến Yekaterinburg học thì cô ấy chỉ coi mình là người Yekaterinburg thôi. Cô ấy thậm chí còn bắt đầu chê tôi quê mùa.” Pavlov nói xong, Yegorov cười khổ: “Nếu không đánh chiếm lại được thì sẽ mãi mãi là đồ quê mùa thôi.”

“Sẽ đánh chiếm lại được, tôi tin tưởng tướng quân.” Pavlov uống một ngụm trà. Vương Trung vừa về đến cổng trang viên của mình thì thấy Vasili xách túi, vẻ mặt hoang mang nhìn trang viên rộng lớn trước mặt.

“Cậu vào đi chứ, đứng ở ngoài làm gì?” Vương Trung vừa nói vừa xuống xe, bước lên bậc thang trước cửa, đấm vào vai Vasili một cái.

Vasili: “Không, trang viên này quá xa hoa rồi, đất phong của nhà ngài không phải chủ yếu ở Kozari sao?”

Vương Trung: “Cụ thể thì tôi không biết, nhưng hình như căn nhà này được mua lại từ một gia đình giàu có ở địa phương, chắc cũng được một thời gian rồi. Đi vào nào, cậu biết dùng máy đánh chữ không?”

Vasili: “Biết sơ sơ ạ.” Vương Trung: “Tuyệt quá, tối nay tôi có rất nhiều tài liệu cần soạn thảo, đang lo không có ai giúp.”

Vương Trung kéo Vasili vào tòa nhà chính của trang viên, trông Vasili như thiếu nữ bị tú bà lôi vào lầu xanh vậy: “Không, tôi thật sự chỉ biết sơ sơ thôi. Tôi cứ tưởng phó quan là làm những công việc liên quan đến quân sự, ví dụ như cập nhật bản đồ chẳng hạn.”

Vương Trung: “Thôi đi, cậu cũng nói là cậu không hiểu âm nhạc, vậy mà cậu đã viết hai bài hát nổi tiếng khắp nước Ant rồi, cậu không chỉ là một nửa giang sơn, mà là cả giang sơn của nền âm nhạc Ant đấy.”

Vasili: “Nhưng mà tôi thật sự không biết đánh máy…” Vương Trung vừa nói vừa kéo Vasili vào đại sảnh, vừa lúc quản gia Mikhail đi ra chào đón: “Công tước, dụng cụ làm việc của Vasili tiên sinh đã chuẩn bị xong rồi ạ.”

Vì người thừa kế tước vị của gia tộc Rokossovsky là anh trai Pyotr, nên quản gia mới không gọi là cậu chủ, mà gọi là công tước.

Dù sao với thân phận hiện tại của Vương Trung, gọi là cậu hai thì không còn thích hợp nữa.

Vương Trung: “Tốt lắm, mau dẫn đường đi, để chúng ta xem thử năng lực của Vasili nào.”

Một tiếng sau, Vương Trung nhìn thành quả của Vasili. Vasili: “Tôi đã nói là tôi chỉ biết dùng máy đánh chữ thôi mà, dùng nó để ghi chép nhanh thì hơi khó.”

Vương Trung: “Thôi được rồi, cậu tránh ra, để tôi tự làm.” Đánh máy thì có gì khói! Vương Trung nghĩ, đúng là trò cười, chúng ta là những người được chọn ở khu vực Tổ An, lúc chơi LOL mà mắng đồng đội thì gõ phím như đánh đàn piano vậy!

Hơn nữa còn là bản “Chuyến bay của ong vò vẽ”.

Hắn ngồi vào chỗ của Vasili, đẩy trục lăn của máy đánh chữ về vị trí ban đầu, chuẩn bị bắt đầu gõ.

“Thông số kỹ thuật của xe chở pháo 100 mm”

Gõ xong câu này, hắn định xuống dòng, nhấn phím Enter, sau đó tiếp tục gõ, nhưng lại phát hiện chữ cái bị lệch, nối tiếp ngay sau ký tự cuối cùng của dòng trên. Vương Trung ngẩn người, sau đó mới nhận ra là phải đẩy trục lăn về vị trí ban đầu.

Hắn xé tờ giấy bị gõ loạn xạ đi, bắt đầu lại từ đầu.

Kết quả gõ được hai dòng thì lại gặp vấn đề.

Máy đánh chữ cơ này không tiện lợi như máy tính, định dạng gì đó đều phải do người đánh máy tự điều chỉnh.

Hơn nữa, bàn phím của máy đánh chữ cơ này còn cứng hơn cả bàn phím cơ cứng nhất, Vương Trung mới gõ được hai dòng mà tay đã phản đối rồi.

Vương Trung nhìn Vasili. Vasili: “Thấy chưa, chính ngài cũng không làm được!” Vương Trung mím môi nhìn anh ta.

Vasili: “Đi xúc phân đúng không, không thành vấn đề. Chờ tôi đeo dải băng phó quan rồi, tôi sẽ đeo nó đi xúc phân.”

Vương Trung: “Tôi thấy cậu không còn sợ xúc phân nữa rồi, vậy thì tôi ra lệnh cho cậu phải học thành thạo máy đánh chữ, trong vòng một tuần phải luyện đến mức một ngày có thể đánh được một vạn chữ!”

Vasili há hốc mồm: “Không, ngài không thể đối xử với tôi như vậy!”

Đúng lúc này, cửa phòng làm việc mở ra, Lyudmila Vasilyevna Melekhovna bước vào, mỉm cười với Vương Trung: “Alyosha, em về rồi đây.”

Nói xong, cô ấy quay đầu nhìn ra cửa: “Vào đi, em sẽ giới thiệu chị với Alyosha - à không, công tước Rokossovsky.”

Vương Trung nhíu mày, cảm thấy sự việc không đơn giản. Chưa kịp để hắn từ chối, Lyudmila Vasilyevna Melekhovna đã mời người ở ngoài cửa vào phòng làm việc.

Vương Trung sững sờ, thậm chí còn buột miệng nói: “Hả?” Bởi vì người phụ nữ bước vào, cho dù là Vương Trung, người có khả năng phán đoán tuổi tác của phụ nữ Ant rất kém, cũng có thể nhận ra người này đã lớn tuổi.

Nói theo cách dễ hiểu của những người lớn tuổi trong giới anime, thì đó là độ tuổi của “dì Aki”? Tức là - nhìn bề ngoài thì rõ ràng biết bà ấy đã lớn tuổi, nhưng cũng biết rằng lúc trẻ bà ấy chắc chắn rất xinh đẹp. Lyudmila Vasilyevna Melekhovna giới thiệu: “Đây là Phu nhân Gabrielle Ulyanovna, Hoàng hậu Olga đã giới thiệu chị ấy với em, để làm thư ký cho anh - à không, cho ngài.”

Vương Trung nhìn thấy dáng vẻ lúng túng khi liên tục sửa đổi cách xưng hô của Lyudmila thì có chút muốn cười.

Chương 472: Trận Chiến Ác Liệt Nổ Ra

Chương 579: Kính Trọng Mọi Người

Chương 579: Kính Trọng Mọi Người

Lúc này Vasili nói: “Nữ quan đẳng cấp phu nhân quốc vụ, cái này rất lợi hại, đánh máy nhất định không có vấn đề!” Ulyanova đẩy kính mắt: “Tôi quả thật rất am hiểu đánh máy và chỉnh lý văn kiện.” Vương Trung đứng lên, nhường lại vị trí trước máy đánh chữ: “Mời ngài!” Ulyanova ngẩng đầu sải bước đi tới trước máy đánh chữ ngồi xuống.

Vasili hình dung nói: “Tư thái này giống như Sa hoàng đi về phía vương tọa của hắn, xem ra sau này chúng ta cũng không cần lo lắng chuyện đánh máy nữa.”

Cô Ulyanova lại nói: “Không, ngài hẳn là phải thành lập một ủy ban để thẩm tra cải tiến vũ khí chứ? Cân nhắc đến việc cơ quan này cần xét duyệt toàn bộ vũ khí của Đế quốc Ant, ít nhất cần 20 nhân viên đánh máy.”

Vasili bừng tỉnh vỗ tay: “Cô ấy là tư lệnh của tập đoàn quân đánh máy!”

Vương Trung: “À, quý phu nhân quốc vụ, những nhân viên đánh máy này có thể nhờ ngài tổ chức không?” Nữ sĩ Ulyanova gật đầu: “Nếu được trao quyền, có thể do tôi tổ chức.”

Vương Trung: “Vậy thì quá tốt rồi, ngài còn có thể tổ chức cái gì? Văn viên có kinh nghiệm làm việc hành chính sao? Quý phu nhân quốc vụ?” Ulyanova nhìn chằm chằm Vương

Trung: “Vì sao ngài phải cung kính với tôi? Đây là một trò đùa ác ý nào đó sao?” Vương Trung nghĩ thầm thế có thể trách tôi sao? Trên người cô toát ra một loại khí chất của chủ nhiệm phòng giáo vụ, buổi tối tự học sẽ lặng lẽ lẻn đến cửa sau lớp học, âm thầm nhìn chăm chú vào tất cả những kẻ đang nói chuyện riêng.

Phàm là người trải qua mười hai năm giáo dục, đến trước mặt vị nữ sĩ này hẳn đều sẽ theo bản năng đứng thẳng người, bày ra thái độ cung kính.

Chờ một chút, Vương Trung bây giờ cảm giác đối với cô này, từ “Dì Thu Tử” biến thành “Giáo sư McGonagall”, khoảng cách có chút lớn, hắn muốn tiêu hóa một chút.

Lúc này cô Ulyanova thấy Vương Trung không nói lời nào, liền tiếp tục nói: “Ngài không nên cung kính với tôi như thế, thứ nhất, tước vị của chồng tôi thấp hơn ngài nhiều lắm, thứ hai, tôi chỉ là nữ quan đẳng cấp phu nhân quốc vụ, mà ngài là công tước, hẳn là tôi phải cung kính với ngài.”

Vương Trung: “Được, cô Ulyanova.”

Nữ sĩ thở dài: “Không cần cung kính xưng hô với tôi như thế.”

Vương Trung: “Cá nhân tôi cảm thấy, từ góc độ tuổi tác mà nói, tôi có thể lý giải sự kính trọng của mình.”

Ý của hắn là từ góc độ kính lão đắc thọ để nói một chút về việc mình làm như vậy không thành vấn đề.

Nhưng rõ ràng cơn giận của nữ sĩ Ulyanova đã tăng lên. Lúc này Vương Trung mới nhớ tới, hình như phương Tây không thể tùy tiện nói tuổi tác của phụ nữ.

Điều này vô cùng bất lịch sự. Vương Trung: “Xin lỗi, ý của tôi là…”

Lyudmila vỗ vỗ bả vai Vương Trung, chen nửa người vào giữa hai người: “Thưa bà, ý của Alyosha là, đối với một vị nữ quan đáng tin cậy như bà, nên giữ sự kính trọng nhất định. Anh ấy ở chỗ chúng tôi đối với những người khác cũng là như vậy, cho dù là người làm vườn già chúng tôi thuê, anh ấy cũng sẽ cung kính nói chuyện.”

Vậy thì chắc chắn rồi, người làm vườn già đều tóc bạc trắng, Vương Trung theo thói quen mang theo kính ý với ông ấy, đây là truyền thống của phương Đông, Vương Trung đã không còn là cái loại không biết tôn trọng người già nữa rồi.

Nữ sĩ Ulyanova cẩn thận quan sát biểu cảm của Lyudmila, lúc này mới thả lỏng lại: “Cũng đúng, dù sao ngài tướng quân cũng là người được giáo hội yêu thích mà.” Ồ, còn có thể giải thích như vậy sao? Tôi không tốt sao, đây là phẩm chất tôi mang đến từ quê hương.

Sau đó phu nhân Ulyanova lại nói: “Chồng tôi tuy rằng không phải loại quý tộc bảo thủ, nhưng hắn cũng không phải là tân quý tộc theo chủ nghĩa thế tục giống như cha ngài, như vậy cũng không có vấn đề gì sao?”

Vương Trung: “À, không có vấn đề. Chồng bà là người trung lập, đó chính là mục tiêu chúng ta phải tranh thủ, không có vấn đề.” “Vậy à, yên tâm, tôi sẽ không mang bất kỳ một văn kiện nào ra khỏi nơi làm việc, cũng sẽ không nói bất cứ chuyện gì công việc với chồng.”

Lúc này Vasili dùng sức vỗ tay: “Tôi nhớ ra rồi, quý phụ quốc vụ phải là nữ quý tộc đã kết hôn mới có thể đảm nhiệm, lên trên cũng chỉ có hai cấp, cung đình tổng quản cấp hai, thủ tịch nữ tổng quản cấp một.

“Quý phụ quốc vụ ở trong cung cũng là chức vụ quan trọng có thể quản lý mấy ngàn thị nữ!” Nữ sĩ Ulyanova nhìn về phía Vasili: “Nói không sai, ông Vasili Vladimirovich.”

Vương Trung nhíu mày, hắn không nhìn vào tên được hệ thống đánh dấu, cũng không nhớ Vasili của tôi còn có một chuỗi phụ danh dài như vậy, cũng không nhớ rõ anh ta họ gì.

Vasili: "Gọi tôi là Vasili là được rồi. Hôm nay tôi bắt đầu đảm nhiệm chức vụ phó quan của tướng quân, sau này sẽ là đồng nghiệp, cô Ulyanova." Nữ sĩ gật đầu.

Vương Trung: "Tên này quá dài, nữ sĩ Ulyanova, về sau sẽ gọi cô…"

Hỏng rồi, Vương Trung không biết biệt danh của Gabriel là gì!

Cô Ulyanova mở miệng nói: "Có thể gọi tôi là Abby hoặc là Ally."

Vương Trung: "Được, Ally, mời cô bắt đầu công việc."

Cô Ally gật đầu, ngồi xuống trước máy đánh chữ, lặng lẽ khôi phục toàn bộ thiết lập vừa rồi Vương Trung làm loạn, sau đó lấy xuống giấy đã bị hỏng.

Vương Trung bắt đầu đọc: "Quy cách xe chở pháo 100mm. Mục tiêu thiết kế: Tiêu diệt đơn vị xe tăng Prosen trong khoảng cách từ 1000 đến 1500 mét, đồng thời bảo vệ binh sĩ của chúng ta càng nhiều càng tốt.

"Nó nên được lắp đặt pháo phòng không 100mm của hải quân trong điều kiện đảm bảo hiệu suất không thay đổi, đồng thời có khả năng trinh sát tốt, cùng khả năng phòng thủ chính diện tương đối đáng tin cậy."

Chương 473: Tự Chui Đầu Vào Lưới

Chương 580: Trạm Xăng Của Vương Trung

Chương 580: Trạm Xăng Của Vương Trung

Ngày hôm sau, Vương Trung thức dậy, phát hiện mình ngủ trên ghế sofa trong thư phòng, sau đó hắn mới phát hiện âm thanh đều đặn bên tai là tiếng đánh máy.

Vương Trung đứng dậy, thấy Ally còn đang làm việc, liền hỏi: "Không phải hôm qua đã đánh xong tài liệu rồi sao?" Ally: "Chỉ là bản thảo đã xong, có rất nhiều chỗ cần sửa, tài liệu như vậy không đạt yêu cầu, cho nên tôi mới đánh lại. Ngoài ra tài liệu này cần phải nộp cho ba bộ phận, cho nên tôi đánh ba bản giống nhau." Vương Trung "Ồ" một tiếng, máy photocopy tĩnh điện thời đại này còn chưa phát triển hoàn thiện, cho nên không được ứng dụng rộng rãi, phần lớn tài liệu đầu phải đánh máy như vậy.

Ally tiếp tục nói: "Chờ đội ngũ của chúng ta thành lập, loại tài liệu cần sao chép nhiều bản này có thể làm thành bản in, sao chép hàng loạt." Vương Trung: "Ồ… giao cho cô!"

Ally gật đầu: "Giao cho tôi. Ngài bây giờ nên đi rửa mặt thay quần áo, ăn sáng. Tôi nghĩ cô Melekhovna sẽ chờ ngài."

Họ của Lyudmila thì Vương Trung vẫn nhớ rất rõ ràng, cho nên nghe thấy Melekhovna thì biết đang nói vợ mình.

Vương Trung: "Vậy làm phiền cô."

Nói xong hắn đá vào mông Vasili đang nằm ngủ trên bàn: "Này! Dậy!"

"Địch tới rồi? Ở đâu?"

Vasili đứng dậy, lo lắng sờ Tokarev, sau đó phát hiện không sờ thấy… Thông thường sĩ quan phụ tá đều không mang súng trường. Vương Trung: "Rửa mặt, thay quần áo. Hôm nay chúng ta còn có một đống việc phải làm. Nhớ mang theo cặp tài liệu! Dùng còng tay còng vào cổ tay anh."

Vasili vừa dụi mắt vừa đáp: "Vâng!"

Ally: "Tài liệu tôi sẽ sắp xếp toàn bộ, Vasili Vladimirovich." Vasili: "Đã nói gọi tôi là Vasili là được rồi mà."

Vương Trung mặc kệ bọn họ, trực tiếp ra khỏi thư phòng, đối diện liền thấy Nelly đẩy xe nhỏ tới. Trên xe đẩy là chậu rửa mặt, khăn mặt cùng với những thứ khác, còn có quân phục mới được xếp ngay ngắn.

Vương Trung cúi đầu nhìn quần áo trên người nhàu nhĩ vì mặc quân phục ngủ, khen Nelly: "Có cô thật tốt."

Nelly lùi về sau một bước, hai tay khoanh trước ngực. Vương Trung xua tay: "Không, hôm nay không có hứng thú đó. Tôi đi tìm Lyudmila! Cô ấy ở đâu?"

Nelly: "Phòng ăn, đang đợi ngài." Vương Trung gật đầu, nhanh chóng rửa mặt chải đầu xong, liền đi về phía phòng ăn.

Hắn nghe thấy phía sau truyền đến tiếng Nelly mở cửa: "Bữa sáng đến rồi."

Thì ra trong xe đẩy kia còn có bữa sáng, xe đẩy của người hầu gái quả thực cũng đầy bí mật giống như dưới váy của người hầu gái vậy.

Lyudmila đang xem báo trong phòng ăn, radio bên cạnh đang phát bản tin hôm nay. Vương Trung: "Chào buổi sáng, hôm qua ngủ thế nào…"

Còn chưa hỏi xong, hắn đã ngáp dài.

Lyudmila: "Anh thấy thế nào về nữ quan mà nữ hoàng đề cử?"

Vương Trung: "Rất lợi hại, một người chăm chỉ. Sao vậy?"

Lyudmila thở dài: "Hôm kia các tiểu thư ở Yekaterinburg đã nhận được tin tức, anh có thể sẽ thuê nhân viên đánh máy. Có rất nhiều con gái của quan chức, bản thân đầu biết đánh máy, đều mong muốn dựa vào việc này để đến gần anh."

Vương Trung: "Cho nên Olga liên cử một nữ quan tới, quản lý những cô gái này, dựng lên một 'rào chắn' đúng không?" "E là vậy. Ban đầu em nghĩ chị ấy sẽ giới thiệu các cô gái trẻ, kết quả là một quý bà đã kết hôn chín chắn như vậy. Nghĩ lại cũng đúng, Olga không thể tăng thêm đối thủ cho mình được."

Vương Trung nhìn Lyudmila, nghĩ thầm thẳng thắn như vậy có thật sự tốt không? Xe, pháo, mã đều bày ra rõ ràng, sau đó chém giết, còn muốn cho tôi biết?

Lyudmila nhìn chằm chằm Vương Trung: "Em biết anh đã từ chối nữ hoàng rất nhiều lần, nhưng chúng ta không xác định hôn ước, chị ấy sẽ không dừng lại."

Vương Trung: "Không thành vấn đề, hiện tại nhà Rokossovsky là anh trai tôi làm chủ, tôi tìm anh ấy gật đầu là được rồi, em tìm ba em tới, chúng ta chính thức đính hôn."

Lyudmila cười: "Ừ."

Vương Trung nhìn nụ cười của Lyudmila, bỗng nhiên muốn ôm, liền giang hai tay về phía Lyudmila.

Lyudmila làm ra vẻ chị gái nhìn em trai nghịch ngợm: “Nào, lại đây.”

Cô xoay người, giang hai tay ra.

Vương Trung liền quỳ một gối xuống trước mặt cô, vùi vào sự dịu dàng chỉ thuộc về mình.

Lyudmila, trạm xăng của Rokossovsky!

Đúng lúc này điện thoại vang lên.

Vương Trung đột nhiên không muốn rời khỏi vòng tay dịu dàng để nghe điện thoại, giống như buổi sáng mùa đông lạnh giá người ta không muốn rời khỏi chiếc giường ấm áp.

Lyudmila nhẹ giọng nói: “Anh nghe điện thoại chậm một chút, có thể sẽ có hàng trăm hàng ngàn người chết oan.” Vương Trung lập tức đứng dậy, đi về phía điện thoại, nhanh chóng nhấc máy: “Tôi là Trung tướng Rokossovsky, ai đấy?”

Giọng nói của Belinsky vang lên từ đầu dây bên kia: “Chào buổi sáng, Trung tướng Rokossovsky. Nghe nói hành động của cậu ngày hôm qua đã nhận được sự tán dương nhất trí của các sĩ quan chỉ huy không quân, làm tướng lĩnh lục quân mà làm được vậy thật không đơn giản.” Vương Trung: “Chào buổi sáng, thưa giáo hoàng. Tôi chỉ lắng nghe phản hồi của họ, đồng thời dùng chức danh mới của mình để nói đỡ cho họ thôi. Dù sao tương lai thiết bị mới có được đưa vào sản xuất hay không đều phải do tôi, ủy viên trưởng này gật đầu.”

Chương 474: Thế Tiến Công NhưVũBão

Chương 581: Gặp Người Liên Hợp Quốc

Chương 581: Gặp Người Liên Hợp Quốc

Belinsky: “Thẩm Phán Đình đã báo cáo yêu cầu của cậu với tôi, cậu phải chú ý một chút, có thể hiện tại chúng ta không sản xuất được thứ đáp ứng yêu cầu.”

Vương Trung: “Không sản xuất được?”

Từ phía Belinsky truyền đến tiếng lật giấy, có lẽ trên tay ông ta có báo cáo: “Chúng ta có một vài trung tâm công nghiệp, Agasukov đã sơ tán khá tốt, có 70% kỹ thuật viên và công nhân lành nghề được Sơ tán về hậu phương, “Nhưng tiến độ sơ tán máy móc, đặc biệt là các loại máy móc đặc chủng cỡ lớn mà sản lượng hiện tại của chúng ta rất thấp lại không khả quan. “Việc sơ tán ở Shepetovka diễn ra thuận lợi hơn một chút, dù sao thời gian sơ tán cũng dài. Nhưng tương ứng, những nơi càng gần biên giới thì cơ bản là không kịp sơ tán. Cậu hiểu chứ?

“Còn có Saint Petersburg, đây là căn cứ công nghiệp nặng quan trọng nhất của chúng ta. Địch đã phong tỏa các tuyến đường thông thường, chúng ta chỉ có thể vận chuyển tiếp tế từ mặt hồ đóng băng phía bắc!

“Chúng tôi đã sơ tán 1 triệu dân thường từ tuyến đường này, nhưng trong đó chỉ có một phần là kỹ sư và công nhân, phần lớn là phụ nữ và trẻ em.

“Nhà máy ống điện tử ở Saint Petersburg, còn có nhà máy thủy tỉnh quang học đều chưa được sơ tán, hoàn toàn không! Công nhân và kỹ sư dự định chiến đấu cùng với quân phòng thủ, cho dù chúng tôi khuyên họ rời đi, họ cũng từ chối.

“Cho dù toàn bộ bọn họ rời đi, hai loại sản nghiệp này, nếu như không có những công cụ sản xuất tinh vi cao kia, chỉ có công nhân tuyệt đối không có khả năng khôi phục.”

Vương Trung: “Hôm qua tôi ở Cục quân giới đã hiểu rõ cục diện khó khăn của công nghiệp chúng ta bây giờ.” Belinsky: “Vậy cậu hẳn phải biết, chúng ta bây giờ rất cần Hợp Chủng Quốc —— không, là viện trợ của toàn bộ các nước đồng minh.

“Hôm nay Đại sứ Hợp Chủng Quốc cùng một đoàn đại biểu vừa mới đáp máy bay đến Yekaterinburg muốn yết kiến Sa Hoàng bệ hạ, thảo luận công việc viện trợ. Giáo hội sẽ phái ra đoàn đại biểu của bộ phận dân sinh, tham dự hội đàm.

“Tôi hy vọng cậu cũng tham dự hội nghị. Phía Hợp Chủng Quốc cũng biểu đạt hy vọng tương tự.”

Vương Trung lộ vẻ khó xử: “Tôi… hoàn toàn không chuẩn bị tài liệu liên quan, tài liệu tối hôm qua tôi chuẩn bị suốt đêm, đầu liên quan tới việc thành lập Ủy ban và việc phát triển xe vận chuyển pháo 100mm.”

Belinsky: “Cậu ngồi ở đó là có thể tạo ra hiệu quả rồi. Nếu không phải chúng ta còn cần tài năng quân sự của cậu, tôi đã định phái cậu đến Hợp Chủng Quốc để vận động họ rồi. Cậu ở Hợp Chủng Quốc đã được lên tạp chí lớn nhất của họ đấy, hình như là Thời Đại hay gì đó.”

Vương Trung nhíu mày: Tôi thế mà lại được lên tạp chí Thời Đại? Chuyện này nghe nhẹ nhàng quá rồi đấy? Belinsky: “Đại sứ Hợp Chủng Quốc định đích thân tặng tạp chí kỳ này

cho cậu, cho nên cậu nhất định phải đi. Tôi đoán là nếu tôi cúp điện thoại, bộ phận lễ nghi cung đình sẽ gửi lời mời chính thức cho cậu."

Vương Trung: "Tôi biết rồi. Sáng hôm nay tôi sẽ đến đúng giờ."

Ngày 24 tháng 11, St. Yekaterinburg, chín giờ rưỡi sáng, Vương Trung đến Hạ cung.

Nhân viên của bộ phận lễ nghỉ cung đình đã ở cửa chờ hắn, lập tức dẫn hắn đến phòng nghỉ ngơi.

Đại sứ và đoàn đại biểu Hợp Chủng Quốc đã ở trong phòng nghỉ ngơi.

Nói là phòng nghỉ, thật ra là nơi để mọi người trò chuyện riêng, lát nữa lên bàn đàm phán sẽ phải đối đầu gay gắt, nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc trao đổi một chút ở bên ngoài.

Dù sao hai bên cũng là đồng minh.

"Trung tướng Rokossovsky!" Vương Trung vừa vào phòng nghỉ, liên có người dùng tiếng Anh mang giọng Ant nói lớn: "Lần trước chúng ta gặp mặt, còn phải mặc đồ mùa hè đấy!"

Vương Trung nhìn theo tiếng nói, phát hiện là sĩ quan Hợp Chủng Quốc, Trung tá John Wick mà hắn đã gặp ở lễ quốc tang. Sau khi chạm mắt, Trung tá chào Vương Trung.

Vương Trung đáp lễ xong liền chủ động bắt tay John Wick: "Gần ba tháng không gặp, lần này chúng ta là đồng minh rồi."

John Wick gật đầu: "Đúng vậy. Thật ra sau tháng 8 tôi có về nước một chuyến, vừa mới trở về cùng đoàn đại biểu. Tặng anh cái này."

Anh ta lấy một quyển tạp chí từ trong cặp tài liệu ra, bìa viết chữ TIME rất to.

Tạp chí Thời Đại, bìa tạp chí chính là bức ảnh chụp toàn thân Vương Trung do phóng viên Mike và Robert Capa chụp, phông nền là chiếc T-34.

Tiếng Anh bập bẹ của Vương Trung cũng đủ để nhận ra dòng chữ lớn nhất trên tạp chí viết là "Ngôi Sao Chiến Thắng".

Đánh giá này cũng được đấy chứ.

Vương Trung nhận lấy tạp chí, lật qua lật lại vài cái, sau đó đưa cho Vasili: "Giữ gìn cẩn thận nhé, đây là vật kỷ niệm quý giá đấy."

Vasili rất tò mò: "Không phải chỉ là tạp chí thôi sao?" Vương Trung: "Những người được lên tạp chí này, đều là nhân vật nổi tiếng cùng thời đại đấy."

Vasili "Ồ" lên một tiếng, lầm bẩm: "Vậy chúng ta cũng có thể làm một quyển tương tự, chỉ cần được lên bìa là oách rồi."

Trung tá John Wick cười lớn.

Chương 475: Xác Chết Đầy Sông

Chương 582: Ngài Có Vẻ Đã Sống Ở Hợp C…

Chương 582: Ngài Có Vẻ Đã Sống Ở Hợp Chủng Quốc Lúc này, một ông lão người Hợp Chủng Quốc gần sáu mươi tuổi đi tới bên cạnh Trung tá John Wick: "Giới thiệu giúp tôi một chút nhé, Trung tá."

"Đương nhiên rồi, ngài Đại Sứ. Thưa Trung tướng Rokossovsky, đây là ngài Hawthorne, Đại sứ Hợp Chủng Quốc tại Đế quốc Ant. Thưa ngài Đại sứ, đây là Trung tướng Rokossovsky." Thật ra trước khi đến, Vương Trung đã biết tên của Đại sứ qua cô Ally, bây giờ chỉ là làm theo thủ tục mà thôi. Sau khi John Wick nói xong, Đại sứ liền chủ động đưa tay ra: "Được gặp Trung tướng Rokossovsky, thật sự là vinh hạnh của tôi. Ngài đã được tạp chí Thời Đại gọi là Ngôi Sao Chiến Thắng rồi."

Vương Trung cười, lúc này hắn chỉ có thể khiêm tốn một chút:

"Ngài quá khen rồi."

Đại sứ Hawthorne tiếp tục nói: "Các nhà phân tích trong nước chúng tôi, đều đồng ý với kết luận rằng ngài không thể chiến thắng nhanh chóng. Họ phỏng đoán rằng lý do phái chủ chiến nhanh chóng trở thành chủ đạo là vì hai lý do, thứ nhất là những người lính bị đuổi ra khỏi quê hương đang vội vàng giành lại đất đai, vội vàng trả thù, thứ hai là tất cả mọi người đều biết năm sau sẽ trở nên rất khó khăn."

Vương Trung: “Hợp Chủng Quốc chẳng phải cũng vậy sao?”

Đại sứ Hawthorne: “Tôi không phủ nhận, hiện tại Đế quốc Fuso đang tấn công trên toàn bộ chiến tuyến, chúng tôi đang bị đánh cho tan tác trên tất cả các mặt trận. Nhưng chỉ cần cỗ máy chiến tranh của chúng tôi được khởi động hoàn toàn, Đế quốc Fuso chắc chắn sẽ bị đánh bại.” Vương Trung: “Tiềm lực chiến tranh của chúng ta lớn hơn.” “Đúng vậy, chính là như vậy.” Đại sứ Hawthorne gật đầu: “Nhưng mà anh cũng biết, cỗ máy chiến tranh của chúng tôi vẫn chưa được khởi động hoàn toàn, cộng thêm hạn chế về vận chuyển, viện trợ mà chúng tôi có thể cung cấp trong năm tới có hạn…” Vương Trung: “Chiến tranh với Đế quốc Fuso chủ yếu diễn ra trên biển, là việc của hải quân, chiến tranh mặt đất ở Châu Âu đã kết thúc, cuộc đổ bộ vào Mamluk vẫn đang trong kế hoạch, trước tiên hãy giao xe tăng cho chúng tôi để giúp chúng tôi ngăn chặn cuộc tấn công của Prosen.”

Đại sứ Hawthorne cười lớn: “Phong cách thẳng thắn của anh, thật ra rất hợp khẩu vị của người Hợp Chủng Quốc chúng tôi. Dù sao trong mắt các quý ông Vương Quốc Liên Hiệp, chúng tôi đều là mấy kẻ nhà giàu mới nổi không có văn hóa, chúng tôi chỉ thích sự thẳng thắn.”

Vương Trung vừa định trả lời, cửa lớn liền mở ra: “Bệ hạ đang đợi ngài Đại sứ ở phòng tiếp kiến.” “Ồ, đến lúc rồi.” Đại sứ nhìn về phía Vương Trung: “Gặp lại anh trên bàn đàm phán nhé.” Nói xong, ông ta và mấy người tùy tùng đi theo lính gác hoàng cung rời khỏi phòng nghỉ.

Vương Trung hỏi John Wick: “Chúng ta tiếp tục đợi sao?” “V đúng rồi. Buổi yết kiến chỉ là hình thức thôi, lát nữa Sa Hoàng bệ hạ sẽ không tham gia đàm phán, mà là chúng ta sẽ bàn về hình thức viện trợ cụ thể.”

John Wick dừng lại một chút, đột nhiên hỏi: “Anh nghĩ mặt hàng viện trợ cấp bách nhất mà Ant cần hiện tại là gì? Là thứ quan trọng nhất.”

Vương Trung không chút do dự đáp: “Thịt hộp Spam.” Thật ra chính là thịt hộp bữa trưa, là loại thịt hộp được làm từ thịt lợn vụn không được ưa chuộng trên thị trường thêm vào tinh bột và các nguyên liệu khác, hồi bé Vương Trung luôn coi đây là đồ cao cấp, ăn rất nhiều.

Sau này lên đại học, hắn cũng thường dùng món này ăn kèm với mì gói, để bổ sung thêm protein. Vương Trung dừng lại một chút, rồi bổ sung thêm một câu: “Cá nhân tôi còn hy vọng có đủ Coca-Cola.”

Từ khi xuyên không đến giờ, chưa được uống một ngụm Coca-Cola nào, Vương Trung nhất định muốn thử lại hương vị đáng nhớ này.

John Wick cười: “Chẳng lẽ anh đã từng sống ở Hợp Chủng Quốc sao? Tôi cá là ngay cả những nhà ngoại giao ở Ant cũng chưa chắc biết đến thịt hộp Spam, dù sao các nhà ngoại giao cũng hiếm khi ăn đồ ăn bình dân.”

Vương Trung: “Tôi và Hoàng thái tử Ivan đã nghiên cứu kỹ về Hợp Chủng Quốc rồi.”

Nụ cười của John Wick cứng lại.

Vương Trung: “Anh vừa hỏi thứ cần nhất là gì, vậy chắc chắn là thịt hộp Spam rồi, thứ này có thể cứu nguy, chúng ta vừa mới mất đi hàng triệu gia súc vì giá rét. Năm sau chắc chắn không thể sản xuất được nhiều xúc xích như vậy, phải có thứ gì đó thay thế. “Nếu anh hỏi tôi ngoài thực phẩm ra thì thứ cần thiết nhất là gì, tôi sẽ nói là động cơ và máy móc.”

“B2” John Wick lại tỏ ra vẻ hứng thú vừa rồi: “Tại sao vậy?” Vương Trung: “Chúng ta cần sản xuất xe tăng tốt hơn.

Hiện tại, T-34 của chúng ta có thể chiếm ưu thế khi chống lại đạn xuyên giáp, chủ yếu là nhờ lợi thế đi sau, và giáp nghiêng.

“Nhưng chẳng bao lâu nữa, người Prosen sẽ cho ra đời những chiếc xe tăng tốt hơn, hơn nữa lực lượng thiết giáp của họ vốn đã mạnh hơn chúng ta, kinh nghiệm chiến đấu cũng phong phú hơn. “Chúng ta cần máy móc để sản xuất tháp pháo lớn hơn, cần động cơ có mã lực lớn hơn để vận hành xe tăng nặng hơn. KV của chúng ta hiện đang gặp rất nhiều rắc rối vì động cơ quá yếu.” John Wick: “Anh rất am hiểu về sản xuất quân sự.” Vương Trung: “Cũng bình thường thôi. Chúng ta còn cần máy dập, đặc biệt là loại có thể sản xuất các bộ phận dập có độ chính xác cao, rồi cả thủy tỉnh quang học nữa, nhà máy thủy tỉnh quang học của chúng ta ở St. Petersburg, đang bị bao vây…”

Lúc này, cửa phòng nghỉ lại một lần nữa mở ra, nhân viên của bộ phận lễ nghi cung đình nói: “Buổi yết kiến đã kết thúc, mời mọi người vào phòng họp. Phòng họp ở bên này.”

Vương Trung: “Vậy thì, gặp lại trên bàn đàm phán.”

John Wick cười: “Hẹn gặp lại trên bàn đàm phán.”

Chương 476: Xác Chết Đầy Sông 2

Chương 583: Ủy Ban Kiểm tra Trang bị Qu…

Chương 583: Ủy Ban Kiểm tra Trang bị Quân sự Đặc biệt Có Trụ Sở

Sau đó, trải qua mười ngày đàm phán, Đế quốc Ant đã ký kết Hiệp ước Viện trợ Thời kỳ Chiến tranh với các nước đồng minh như Hợp Chủng Quốc, Liên Hợp Vương Quốc. Hiệp ước quy định, các nước đồng minh như Hợp Chủng Quốc, Liên Hợp Vương Quốc sẽ cung cấp cho Ant 85 loại viện trợ, từ lương thực, cao su đến dầu thô, cuối cùng là xe tải, xe tăng và máy bay thành phẩm.

Nếu những khoản viện trợ này bị tiêu hao hoặc mất mát trong chiến tranh, thì không cần phải trả tiền, một khi chiến tranh kết thúc thắng lợi, những khoản viện trợ chưa được sử dụng sẽ được tính thành khoản nợ.

Không ai trong số những người tham gia đàm phán nghĩ rằng những vật phẩm viện trợ này sẽ còn lại sau khi chiến tranh kết thúc.

Mặt khác, theo yêu cầu của Trung tướng Rokossovsky, hai bên đã đồng ý cử một phái đoàn của Cục Quân giới Ant đến Hợp Chủng Quốc, mục tiêu là trước tháng 5 năm 1915, mua một số máy móc mà Ant chưa có, bao gồm cả máy tiện đứng siêu trọng có thể sản xuất vòng đỡ tháp pháo đường kính 3500mm. Những chiếc máy này sẽ đến Ant trước tháng 2 năm

1916 và được lắp đặt, vận hành thử nghiệm trước tháng 5 năm 1916.

Về phần chuyển giao công nghệ động cơ mà Trung tướng Rokossovsky đặc biệt quan tâm, thì tạm thời chưa đạt được thỏa thuận, các nước đồng minh chỉ hứa sẽ cung cấp "đủ" động cơ thành phẩm cho Ant.

Ngày 3 tháng 12 năm 914 theo lịch Julian, hai ngày trước khi Tập đoàn quân phía Tây phát động tấn công.

St. Yekaterinburg, Bảo tàng Chiến thắng Nội chiến. Vương Trung nhìn tòa nhà, lưỡi líu lại: "Chắc chắn nơi này có thể làm văn phòng cho Ủy ban Kiểm tra Trang bị Quân sự Đặc biệt sao?"

Giám mục Lavkid gật đầu: "Đương nhiên rồi, chúng tôi đã niêm phong tất cả các hiện vật có ý nghĩa lịch sử xuống tầng hầm rồi. Hơn nữa, nơi này có công sự ngầm hoàn chỉnh, nếu quân Prosen đánh đến Yekaterinburg lần nữa, các anh có thể sử dụng công sự ngầm làm boongke."

Vương Trung: "Vậy à."

Hắn quay đầu gật đầu với cô Ally: "Được rồi, nơi này là nơi làm việc của chúng ta, cô có thể bảo các cô gái bắt đầu làm việc đi."

Cô Ally lập tức xoay người, vừa vỗ tay vừa hô lớn: "Nào các cô gái, bắt đầu làm việc thôi! Sáng nay phải dọn dẹp ra năm văn phòng lớn có thể sử dụng được!"

Trong lúc các "Quý bà Quốc vụ" thể hiện năng lực của mình, một ông lão mặc quân phục không cầu vai và huân chương đi đến trước mặt Vương Trung: "Không thể tin được! Cậu lôi tôi từ một nơi xa xôi như vậy về làm thư ký, vậy mà cơ quan của cậu vẫn trống trơn!"

Vương Trung: “Thưa ngài Hiệu trưởng, tôi mời ngài về vì tôi nhớ ngài đấy!”

Ông lão hừ lạnh: “Mấy trò tà đạo của cậu cho dù có thắng cũng không thể kéo dài được đâu! Hãy tận hưởng đi! Nhưng nhìn tình hình này, cậu cũng sẽ không quay lại tiền tuyến nữa.”

Vương Trung: “Không, tôi sẽ quay lại. Để chứng minh rằng đội quân mới mà tôi thành lập và các thiết bị mà tôi giám sát phát triển là hiệu quả, tôi sẽ đích thân đánh bại quân Prosen.”

Ông lão nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây, rồi nói: “Ít nhất thì lòng dũng cảm này cũng đáng khen.”

Lúc này, một chiếc xe jeep dừng trước mặt Vương Trung, Vasili nhảy xuống xe, chỉ vào hòm thư ở ghế sau: “Hòm thư mà cô đặt trước Bộ phận Trang bị đã đầy rồi, tôi đoán là do Drachenko và những người khác đã tích cực tuyên truyền, nên có rất nhiều thư từ không quân gửi đến. Tôi đã mở một bức thư, là thư phàn nàn về việc pháo máy ShVAK không đủ uy lực.” Vương Trung: “Chuyện này dễ thôi, đợi chúng ta thu được pháo 20mm mẫu 151 của Prosen, thì sẽ thử chế tạo một phiên bản tương tự. Đợi cô Ally bố trí xong văn phòng cho bộ phận phản hồi, thì thuê người đáng tin cậy để mở thư, ghi lại các yêu cầu bên dưới.”

Vasili: “Rõ.”

Cựu Hiệu trưởng cười lạnh: “Cậu nói nghe cứ như thuê người là chuyện dễ dàng vậy.”

Vương Trung: “Rất đơn giản, trước đây chúng ta không có địa điểm làm việc, cho nên mới phải đi tìm người, tích lũy được nhiều người như vậy. Hiện tại đã xác định địa điểm làm việc, chỉ cần đăng quảng cáo lên báo chí, nói cơ quan của

Rokossovsky đang tuyển người, chẳng mấy chốc sẽ tuyển đủ người.

“Không tin thì cứ thử xem.” Ngày 4 tháng 12 năm 1914, một ngày trước khi Tập đoàn quân phía Tây phản công, Sverdlovsk, trước Bảo tàng Nội chiến.

Xe của Vương Trung vốn định đi vào từ cửa chính, kết quả khi đến số 10 đường Hòa Bình nơi đặt bảo tàng thì thấy cả con đường đã bị tắc nghẽn.

Thẩm Phán Đình dẫn đường phía trước dừng xe, phái một người tới gõ cửa sổ xe của Vương Trung.

Vương Trung mở cửa sổ ra, kết quả gió bắc bên ngoài ùa vào.

Hắn không thể không nheo mắt lại, hỏi viên Thẩm Phán Đình: “Nói thế nào?”

“Đề nghị đi vào bằng lối phụ của công sự ngầm, thưa ngài.”

Vương Trung: “Dẫn đường đi.” Lối vào công sự ngầm nằm trong một ngôi nhà dân bình thường bên ngoài ba dãy nhà.

Trong hầm của ngôi nhà dân có một cánh cửa sắt lớn, bên cạnh còn bày vài vại dưa cải và dưa chuột muối.

Vương Trung còn tưởng rằng có cách gọi cửa gì đó đặc biệt, kết quả viên Thẩm Phán Đình dẫn đường trực tiếp đi lên gõ cửa sắt, sau đó trên cửa sắt mở ra một ô cửa sổ nhỏ, có người từ trong cửa sổ nhìn ra ngoài. Sau đó bên trong vang lên tiếng ma sát của chốt cửa - thậm chí không phải là tiếng động cơ.

Không nên kỳ vọng quá cao vào trình độ kỹ thuật của Ant. Nói cách khác, như vậy mới đáng tin cậy!

Chương 477: Xác Chết Đầy Sông 3

Chương 584: Người đến ứng tuyển vậy mà…

Chương 584: Người đến ứng tuyển vậy mà còn đông hơn cả đi lính

Sau khi vào cửa là một hành lang rất dài, hơn nữa hành lang này còn có hình chữ W, mỗi chỗ rẽ còn có súng máy. Thứ này trông giống như được xây dựng theo tiêu chuẩn của pháo đài ngày tận thế, đặt trong trò chơi thì thích hợp làm màn chơi cuối cùng.

Sau khi đi hết đoạn đường hầm dài, Vương Trung bước vào một nơi giống như trung tâm chỉ huy ngầm, nhưng trung tâm này hiện tại chất đầy tài liệu lưu trữ và các mẫu vật được lấy từ các địa danh.

Vương Trung: "Hôm qua tôi còn chưa tham quan cấu trúc ngầm, hôm nay nhìn thì thấy nơi này có quy mô hơi lớn đấy."

Viên Thẩm Phán Đình dẫn đường lập tức giới thiệu: "Nơi này vốn là nơi trú ẩn và trung tâm chỉ huy của Sverdlovsk khi xảy ra sự cố."

Vương Trung: "Là trung tâm chỉ huy sau khi quân Prosen đánh vào Sverdlovsk và giao tranh trong thành phố đúng không, tôi hiểu rồi."

Viên Thẩm Phán Đình: "Nhờ có sự nỗ lực của ngài, nơi này hiện tại là nhà kho."

Vương Trung: “Không, có thể chặn được quân Prosen là kết quả của toàn quân đồng lòng chiến đấu đến cùng.”

Nói xong Vương Trung nhìn thấy thang máy, bèn bước tới ấn nút.

Tiếp theo, cả nhóm đi thẳng lên tầng năm, đến văn phòng của Vương Trung.

Trong căn phòng lớn bên cạnh văn phòng đã vang lên tiếng lách cách của máy đánh chữ.

Vừa mở cửa văn phòng, Vương Trung đã thấy chỗ ngồi của cô Ally trống không, hắn vội vàng hỏi cô gái đang sắp xếp tài liệu trên bàn: “Cô Ally đâu rồi?”

“Cô ấy đang ở dưới chủ trì buổi phỏng vấn tuyển người mới.”

Cô gái ngẩng đầu lên: “Ngài muốn uống cà phê hay trà?” Vương Trung gật đầu: “Cho tôi hồng trà.”

Cô gái gật đầu, cầm khay đi về phía phòng trà.“d o c f u l l . v n - k h o t r u y ệ n d ị c h m i ễ n p h í”

Các viên Thẩm Phán Đình chỉ đưa đến cửa rồi không vào nữa, Grigory thì ngồi xuống ghế sofa.

Vương Trung: “Hãy nghĩ đến Aksinya, đừng có tơ tưởng đến vợ người khác.”

Các nữ thư ký mà cô Ally tìm đến đều là phụ nữ đã có chồng.

Grigory: “Tôi vẫn có chút yêu cầu về ngoại hình phụ nữ, ngài yên tâm.”

Vương Trung vào văn phòng, cởi áo khoác và mũ quân đội đưa cho Vasili.

Vasili vừa treo những thứ này lên giá áo, vừa nói: “Loại chuyện này cậu mang Nelly theo làm chẳng phải tốt hơn sao. Lúc ở sư đoàn bộ cũng là cô ấy làm mà!”

Vương Trung: “Đây vốn là công việc của sĩ quan phụ tá! Còn việc để Nelly đến đây làm việc - cũng không phải là không thể, tôi cũng sắp chán ngấy mấy bà cô mà Ally tìm đến rồi.”

Vasili: “Đúng vậy đúng vậy! Cho Nelly đến đây đi! Nhưng cô ấy đến đây thì có một vấn đề, chắc là cô ấy không đủ chiều cao để với tới chỗ cất đồ của chúng ta, phải chuẩn bị một cái thùng.”

Vương Trung cũng cười: “Đúng vậy.” Sau đó hai người cùng cười phá lên - vốn dĩ tuổi tác của Vương Trung cũng không lớn hơn Vasili bao nhiêu, hoàn toàn có thể làm bạn bè được. Vương Trung đi tới cửa sổ nhìn ra quảng trường trước cửa văn phòng, những cái đầu người chen chúc khiến hắn nhớ đến các điểm du lịch trong kỳ nghỉ lễ trước khi xuyên không.

“Người đến ứng tuyển còn đông hơn cả đi lính.”

Hắn lẩm bẩm.

Lúc này, cô giúp việc mở cửa, đẩy xe đẩy vào, trên đó là tách trà và bộ đồ pha trà hồng trà.

“Cứ để đó, lát nữa chúng tôi muốn uống sẽ tự rót.” Vương Trung dặn dò, cô giúp việc liền cúi chào rồi rời khỏi phòng.

Vasili đợi cô giúp việc đi rồi mới nói móc: “Tướng quân, ngài làm vậy cũng lộ liễu quá rồi, chẳng muốn giấu giếm gì nữa.”

Vương Trung cố tình tiếp tục chủ đề vừa nãy: “Người đến ứng tuyển vậy mà còn đông hơn cả đi lính!”

Vasili: “Nhiều cô gái sẽ không bị gọi đi lính. Dù sao làm y tá và nhân viên vệ sinh cũng cần phải có sức khỏe tốt, nếu không thì không cõng nổi thương binh. Nữ xạ thủ bắn tỉa và nữ phi công cũng có yêu cầu…”

Lúc này cửa mở ra, cô Ally bước vào.

Vương Trung: “Công việc tuyển người thế nào rồi?”

“Tôi đến để báo cáo việc này.” Cô Ally nhìn Vương Trung với vẻ ẩn ý, sau đó mở cuốn sổ trong tay ra: “Ban đầu tôi định tuyển dụng những bà vợ không có việc gì làm ở nhà và vợ của các công chức, nhưng tình hình khác xa so với dự kiến của tôi.”

Vương Trung: “Khác xa?”

Cô Ally: “Phần lớn những người đến ứng tuyển đều là nữ sinh viên đại học và nữ sinh viên tốt nghiệp chuyên ngành kế toán của các trường kỹ thuật. Tin tốt là hâu hết họ đều thành thạo sử dụng máy đánh chữ và có đủ trình độ văn hóa để hoàn thành các loại công việc văn thư.

“Tin xấu là động cơ của phần lớn trong số họ không trong sáng.”

Vương Trung: “Sắp xếp cho họ làm việc ở các văn phòng dưới tầng bốn, không tiếp xúc được với tôi là được. Sau này tôi sẽ đi thang máy hoặc đi đường hầm khi ra vào.”

Cô Ally: “Liệu có hơi rắc rối không?”

Vương Trung: “Đây không phải là để tạo điều kiện cho cô hoàn thành nhiệm vụ của mình sao.”

“Cảm ơn ngài đã thông cảm.” Cô Ally khẽ cúi chào, sau đó lật giở cuốn sổ trong tay: “Công tác tuyển dụng nam giới khá thuận lợi, nhưng hầu hết các nhân viên đều đã lớn tuổi, phần

lớn họ được sơ tán từ vùng bị chiếm đóng, vì tuổi tác nên tạm thời chưa thể nhập ngũ.”

Vương Trung: “Chẳng phải rất tốt sao? Các chú trung niên đều giàu kinh nghiệm.”

Cô Ally: “Họ có thể không thích ứng được với công việc cường độ cao.”

Vương Trung: “Vậy thì tăng thêm nhân viên, tình hình hiện tại, chúng ta tuyển thêm người cũng có lợi cho sự ổn định của Sverdlovsk.”

Chương 478: Bắt Đầu Lên Kế Hoạch Rút Lui __

Chương 585: Tới Xem Diễn Tập Xe Tăng

Chương 585: Tới Xem Diễn Tập Xe Tăng

Cô Ally nhanh chóng ghi chép gì đó vào sổ, rồi tiếp tục nói: "Còn nữa, các tình nguyện viên từ lực lượng không quân đã bắt đầu phân loại thư từ nhận được, mỗi người đều được bố trí một nhân viên đánh chữ để chuyển ý kiến của họ thành văn bản ngay lập tức. Lô tài liệu đầu tiên sẽ được gửi lên trong ngày hôm nay, ngài có muốn xem hết không?"

Vương Trung: "Không, hãy tổng hợp lại, phân tích thống kê các vấn đề được phản ánh. Chúng ta sẽ ưu tiên xử lý những vấn đề mà tiền tuyến phản ánh nhiều nhất."

Cô Ally: "Vậy chúng ta cần tuyển sinh viên khoa toán." Vương Trung: "Sinh viên khoa toán đều được điều đi để giải mã cỗ máy Enigma của quân Prosen rồi. Cô hãy tìm người trong số các sinh viên kế toán hoặc kiểm toán để làm phân tích thống kê."

"Vâng."

Cô Ally ghi chép xong, nhìn Vương Trung: "Ngài còn gì dặn dò nữa không?"

"Không còn gì nữa, lấy những tài liệu cần tôi ký ngày hôm nay ra đây, chiều nay tôi phải đến trường giảng bài."

"Rõ."

Cô Ally hành lễ rồi rời đi. Vasili: “Bên Kubinka chắc đã đưa những chiếc xe tăng Prosen tịch thu được đến trường rồi, không biết họ tự nghiên cứu được đến đâu rồi.”

Vương Trung: “Chiều nay chúng ta sẽ kiểm tra các học viên chuyên ngành chỉ huy xe tăng, xem họ có bao nhiêu năng khiếu.”

Khi Vương Trung đến trường, các học viên chuyên ngành chỉ huy xe tăng đang sử dụng xe tăng Prosen và T34 để diễn tập đối kháng trên bãi tập, bắn đạn sơn.

Vương Trung quyết định trèo lên tháp quan sát bên cạnh bãi tập để xem.

Hắn trèo lên tháp cao, giơ ống nhòm lên, liền thấy đội xanh đóng vai quân Prosen đang chia làm hai đường, bao vây đội đỏ sử dụng xe tăng T34 phiên bản thường.

Cách ứng phó của đội T34 là co cụm phòng thủ, kiểm soát hướng của tháp pháo, để các xe tăng hỗ trợ nhau, bù đắp điểm mù. Nhưng phần lớn đạn sơn của đội đỏ đều bắn xuống đất, còn đạn sơn của đội xanh luôn bắn trúng vòng đỡ tháp pháo và xích của T34 một cách chính xác.

Vương Trung xem khoảng nửa tiếng, chỉ huy cuộc diễn tập bắn pháo hiệu, có lẽ là tuyên bố vòng đối kháng này kết thúc.

Các học viên tham gia diễn tập lái xe tăng về bãi đậu xe. Vương Trung thấy có vài chiếc xe tăng bị hỏng trên bãi tập, cả Panzer II và T34 đều có. Thấy các học viên xếp hàng chuẩn bị nghe nhận xét, Vương Trung mới dẫn Vasili xuống khỏi tháp, đi về phía đội hình tập hợp.

Giáo viên hướng dẫn tỉnh mắt nhìn thấy Vương Trung từ xa, liền hô lệnh nghỉ, sau đó chạy đến trước mặt Vương Trung đứng nghiêm chào: “Báo cáo Hiệu trưởng, chúng tôi vừa kết

thúc diễn tập đối kháng, đang chuẩn bị nhận xét." Vương Trung: "Kết quả diễn tập thế nào?"

Giáo viên hướng dẫn: "Đội xanh thắng bốn, thua một." Vương Trung: "Không tệ, đội đỏ thắng trận đó bằng cách nào?"

Giáo viên hướng dẫn: "Chính là trận vừa rồi, đội xanh áp dụng chiến thuật cũ của trận trước, đội đỏ tạo thành đội hình dày đặc, sử dụng radio để phối hợp hướng tháp pháo, cảnh giới lẫn nhau." Vương Trung vội vàng nhìn những chiếc T34 xếp hàng ở bãi đậu xe, thấy toàn bộ đều là xe của trưởng xe, có radio. Vương Trung: "Như vậy không được, lần sau diễn tập chỉ cho phép xe của trưởng xe sử dụng radio, những xe khác phải tắt radio, không được nghe cũng không được nói."

"RõI"

Vương Trung nói xong liền đi thẳng đến trước mặt các học viên, hỏi lớn: "Các anh đã nhận ra ưu điểm của xe tăng Prosen chưa?"

"Rõ!" Các học viên đồng thanh đáp.

Sau đó, Maslov Boyev lớn tiếng nói: "Nhưng T34 chỉ bị hỏng thôi, sửa chữa xong vẫn có thể dùng được!"

Vương Trung: "Đúng vậy. Nhưng trên chiến trường, ai có thể sửa chữa xe tăng phụ thuộc vào việc ai kiểm soát chiến trường sau khi trận chiến kết thúc. Nửa năm qua chúng ta chủ yếu là rút lui, vì vậy những chiếc T34 bị kẹt vòng đỡ tháp pháo, đứt xích đều bị mất hoàn toàn.

"Rất có thể chúng bị quân Prosen thu giữ, thậm chí sơn lại phù hiệu của quân Prosen, gia nhập quân đội Prosen để chiến đấu chống lại chúng ta."

Vương Trung dừng một chút, rồi hỏi: "Tôi rất vui vì đội đỏ đã thắng một trận, chỉ huy của đội đỏ trong trận đó là ai?"

Maslov Boyev giơ tay: “Là tôi!” Vương Trung: “Tốt lắm! Anh đã phát hiện ra cách đối phó với tầm nhìn kém của T34: Phân chia khu vực cảnh giới cho mỗi xe tăng. Tôi cũng đã làm như vậy trong trận phục kích ở Orachi. Về trận phục kích ở Orachi, tôi sẽ viết một cuốn sách nhỏ, in ra phát cho các anh.

“Nhưng đội hình cảnh giới điểm mù cho nhau này có một nhược điểm rất lớn, Maslov, anh có biết không?” Maslov trả lời: “Vâng, đội hình quá cứng nhắc, chỉ thích hợp để phòng thủ, rất khó để tấn công.”

Vương Trung bổ sung: “Đặc biệt là trong trường hợp chỉ có xe của trưởng xe có radio. Nhân tiện, chất lượng radio của Ant chúng ta rất kém, về vấn đề này, phó quan Vasili của tôi rất có quyền phát biểu.”

Vasili: “Hả? Tôi có cần phải nói không? Ờ, radio do chúng ta sản xuất chủ yếu là pin quá kém, ngoài ra còn có nhược điểm là độ tin cậy thấp.” Vương Trung: “Cảm ơn Vasili đã giải thích. Tiếp theo, những ai đã sử dụng xe tăng Prosen, hãy nói về ưu điểm của những chiếc xe tăng này.”

Chương 479: Quân Địch Chiếm Đóng Shos…

Chương 586: Giới thiệu về Panzer III, phần…

Chương 586: Giới thiệu về Panzer III, phần sau quên mất

Vương Trung nhìn quanh các học viên, thấy không ai dám giơ tay.

Vì vậy, hắn động viên các học viên: “Chúng ta phải dám thừa nhận ưu điểm của kẻ thù, đồng thời học hỏi kẻ thù, biến ưu điểm của họ thành ưu điểm của chúng ta. Trong vấn đề này, chúng ta phải quán triệt chủ nghĩa tiếp thu, chọn lọc, loại bỏ cái xấu, tiếp thu cái tốt!

“Nào, hãy nói chỉ tiết về ưu điểm của xe tăng địch! Nếu các anh không nói, tôi sẽ nói. Nhưng các anh sẽ bỏ lỡ cơ hội để tôi nhìn nhận bằng con mắt khác đấy!”

Maslovv Boyev lập tức giơ tay: “Để tôi!”

Vương Trung: “Anh nói đi!” Maslowv: “Kẻ địch có tháp pháo riêng, tuy cửa sổ quan sát của tháp pháo rất nhỏ, nhưng tầm nhìn tốt hơn nhiều so với cửa sổ quan sát bên hông xe tăng của chúng ta, hơn nữa tháp pháo xe tăng có tầm nhìn 360 độ, còn cửa sổ quan sát của chúng ta có góc chết rất lớn.”

Vương Trung gật đầu: “Còn gì nữa không?” Maslov: “Kính ngắm tiên tiến, chỉ cần biết kích thước của mục tiêu, có thể nhanh chóng ước tính khoảng cách. Ngoài ra độ phóng đại cũng rất ấn tượng.”

Vương Trung: “Còn gì nữa không?”

Maslov: “Có radio! Nhưng trong cuộc diễn tập này không thể hiện ra, chúng ta cũng đầu được trang bị radio.”

Vương Trung: “Không tệ, radio mang lại cho kẻ địch ưu thế rất lớn. Còn nữa không?” Maslov ấp úng: “Còn nữa? Ừm…”

Vương Trung: “Khoang chiến đấu rộng rãi, thiết kế thân thiện với người sử dụng. Lái xe tăng của Prosen không cần đội mũ xe tăng để bảo vệ, họ đầu đội mũ thủy thủ và mũ lưỡi trai để lái xe tăng. Ngoài ra, không gian bên trong tương đối rộng rãi, cũng làm tăng đáng kể tỷ lệ sống sót của tổ lái sau khi xe tăng bị địch bắn xuyên thủng.”

Đương nhiên, thực ra xe tăng Panzer III vẫn khá chật chội, thực sự rộng rãi là Panzer IV, nên sau này Panzer IV có rất nhiều biến thể, được sử dụng cho đến khi Panther được sản xuất hàng loạt, và vẫn còn một nhà máy đang sản xuất Panzer IV.

Các học viên nhìn nhau, bởi vì trước đây thiết kế xe tăng của Liên Xô chưa bao giờ xem xét đến tính thân thiện với người dùng và sự thoải mái.

Vương Trung nói lớn: “Đừng xem thường khả năng sống sót được nâng cao nhờ không gian bên trong rộng rãi.

“Tư duy thiết kế của chúng ta vẫn là tư duy của lực lượng súng trường năm xưa, coi binh lính như những con vật, chúng ta phải thay đổi điều này.

“Lái xe tăng cũng giống như phi công, là một binh chủng kỹ thuật, lái xe tăng giỏi rất quý giá, chúng ta phải cố gắng hết sức để đảm bảo tỷ lệ sống sót của những lái xe tăng xuất sắc, đồng thời phải để mỗi lái xe tăng đều quen thuộc với tất cả các vị trí, như vậy trong thời chiến chúng ta có thể nhanh chóng bổ sung đầy đủ tổ lái xe tăng bị thiếu.”

Vương Trung nhìn các học viên và nói lớn: “Nếu giống như ba tuần đầu của cuộc chiến, mất hơn một vạn xe tăng chỉ trong nháy mắt, thì đó là tội ác đối với nhân dân Ant! Hơn một vạn xe tăng, biết bao nhiêu lái xe tăng đã hy sinh một cách vô íchIl “Tình huống này phải được ngăn chặn, tất cả các mọi người phải học cách sử dụng xe tăng như một lực lượng quý giá, chứ không phải lãng phí một cách tùy tiện!” Vương Trung dừng lại, ánh mắt lướt qua từng khuôn mặt của các học viên: “Các anh là KOMaAHMp xe tăng tương lai, tôi muốn đưa ra một yêu cầu cho các anh, đó là sau này khi các anh ở tiền tuyến, tỷ lệ trao đổi với xe tăng của địch phải đạt 1:1, nói cách khác, mỗi tổ lái bị tiêu diệt, ít nhất phải kéo theo một tổ lái của địch!”

Có người nói: “Vậy chỉ cần mỗi xe tăng đều lao vào một xe tăng của địch là được rồi sao?”

Không ít học viên cười phá lên, nhưng một nhóm lớn học viên, bao gồm cả Maslowv, không cười.

Vương Trung: “Maslovv, cậu hãy nói cho các bạn học biết tại sao làm như vậy lại không khả thi.”

Maslov nhìn những người vừa mới ồn ào, nói: “Bởi vì nếu kẻ thù thực sự được trang bị pháo có thể xuyên thủng T-34, các anh sẽ bị tiêu diệt trên đường lao vào, không có nhiều xe tăng có thể tiếp cận được khoảng cách để va chạm.”

Lập tức có người phản đối: “Làm sao kẻ địch có thể nhanh chóng được trang bị pháo có thể xuyên thủng T-34 như vậy!”

Vương Trung: “Biết đâu đấy. Đừng bao giờ xem thường kẻ thù, nếu không chính các anh sẽ phải trả giá.”

Nếu Vương Trung không phải là người có công lớn nhất trong việc đánh bại Prosen, thì những lời hắn vừa nói đủ để người ta tống hắn vào tù mấy chục lần. Thấy những học viên

phản bác không nói gì nữa, Vương Trung nhìn về phía Maslov: "Tiếp theo, chúng ta hãy thảo luận về cách đạt được tỷ lệ trao đổi 1:1 trong điều kiện trang bị hiện tại."

Maslov: "Tham khảo các trận đánh của ngài là được rồi? Trận phục kích xe tăng ở Orachi, bây giờ báo chí đều đưa tin, đi đến đâu cũng có thể thấy người ta đọc báo đưa tin về chiến công của ngài cho những người già không biết chữ, ngay cả những bà lão ở Yekaterinburg không hiểu biết về quân sự cũng có thể nói vài câu!" Vương Trung: "Trường quân đội quản lý rất nghiêm, cậu còn biết được tình hình ở Yekaterinburg sao?"

Maslov Bower ấp úng: "Chuyện này…"

Vương Trung: "Tu sĩ phụ trách sinh hoạt! Lén lút ra khỏi trường thì bị xử lý như thế nào?"

Vasili chen vào: "Đi dọn phân!"

Có vẻ như hắn ta rất vui khi nói điều này.

Tu sĩ phụ trách sinh hoạt trả lời: "Đúng là có thể phạt dọn phân. Maslov Bower, cậu hãy thành thật khai báo việc mình trốn khỏi trường, chỉ cần dọn phân một tuần. Nếu không thành thật khai báo, hoặc cố tình che giấu, sẽ bị tăng lên ba tuần."

Chương 480: Sẽ Thua

Chương 587: Tan Học

Chương 587: Tan Học

Maslov Bower nhăn nhó cả mặt.

Vương Trung cũng vui vẻ như Vasili, nhưng hắn lập tức nghiêm mặt: "Tiếp tục nói về xe tăng. Đúng vậy, phục kích là một cách, công sự xe tăng cũng vậy. Còn cách mà Bower đã làm trong trận đấu vừa rồi, mỗi xe tăng chịu trách nhiệm cảnh giới một khu vực, đây đầu là những cách làm khả thi.

"Nhưng những cách này đều không phù hợp với tấn công. Nếu chúng ta muốn tiến hành tấn công, kẻ thù đang phòng thủ, làm thế nào để chúng ta đạt được tỷ lệ trao đổi 1:1 với xe tăng của địch? "Phần lớn lái xe tăng của các anh chỉ được huấn luyện sáu tháng, trong đó thời gian lái xe tăng là 60 giờ. Trong khi đó, phần lớn kẻ thù đã được huấn luyện một năm, thời gian lái xe tăng hơn 600 giờ." Vương Trung vừa nói xong, trong nhóm của Maslov Bower có người nói: "Huấn luyện sáu tháng không khả thi đâu? Hiện tại lái xe tăng đang thiếu hụt rất nhiều!"

.. Ngay cả sinh viên trong Học viện Quân sự cũng biết tình hình hiện tại tồi tệ như thế nào. Vương Trung: "Cứ tính là sáu tháng. 60 giờ lái xe tăng, các anh đừng quan tâm là lái T-35 hay T-26. Hãy trả lời tôi, làm thế nào để duy trì tỷ lệ trao đổi 1:1 trong tình huống này?"

Mọi người nhìn nhau.

Vương Trung leo lên Panzer II Ausf. G - chiếc xe tăng này là do đơn vị của hắn thu được, đương nhiên hắn đã leo lên trước, rất quen thuộc. Hắn vỗ vào tháp pháo của Panzer III Ausf. G: "Hơn nữa kẻ thù còn được trang bị xe tăng tốt hơn, loại xe tăng này cũng có giáp nghiêng như T-34, trọng lượng thậm chí còn nặng hơn T-34, điều này có nghĩa là nó có giáp tốt hơn T-34.

"Đồng thời nó còn được trang bị pháo chống tăng 88mm, có thể bắn trúng xe tăng của các anh một cách chính xác ở khoảng cách 1500 mét." Bower hét lên: "Giả định này quá đáng rồi! Không thể đánh bại được sao?"

Vương Trung: "Có thể đánh bại, bởi vì chiến trường không phải là giải toán, trên chiến trường gặp phải tình huống này, cách đối phó tốt nhất là không tấn công, mà giao cho pháo binh. Mục tiêu pháo kích không phải là đội hình xe tăng của địch, mà là bộ binh đi kèm xe tăng, cũng như các đơn vị hậu cần hỗ trợ xe tăng, xưởng sửa chữa, xe kéo dã chiến, xe chở nhiên liệu, xe chở đạn dược… "Ngăn chặn bộ binh, chúng ta có thể sử dụng bộ binh với lựu đạn khói và lựu đạn cháy để tiêu diệt xe tăng. Phá hủy xưởng sửa chữa, chúng ta có thể khiến xe tăng của địch không thể sửa chữa. Các anh hãy nhìn xem có bao nhiêu xe tăng bị hỏng trên bãi tập, xe tăng rất dễ bị hỏng!"

Vương Trung nói xong, tất cả các học viên đều quay đầu nhìn những chiếc Panzer III và T-34 bị hỏng trên bãi tập. Bower: "Nhưng chẳng phải ngài đã nói muốn đạt được tỷ lệ 1:1 trong cuộc đấu xe tăng với xe tăng sao?"

Vương Trung: "Đúng vậy, tôi dùng xe tăng để tấn công bộ binh không có vũ khí chống tăng, tiêu diệt hậu cần, buộc kẻ thù phải bỏ lại những chiếc xe tăng bị hỏng và tháo chạy, tại sao lại không phải là 1:1?

“Hơn nữa, ngay cả khi tấn công, nếu chúng ta vượt qua lực lượng thiết giáp của địch, chiếm giữ những điểm quan trọng mà họ buộc phải giành lại, ví dụ như những cao điểm kiểm soát đường bộ.

“Chúng ta nhanh chóng đào công sự xe tăng trên điểm cao, phân bổ hỏa lực, vậy chẳng phải đến lượt lực lượng xe tăng của địch phải tấn công sao?”

Các học viên lập tức xì xào bàn tán.

Bower nhìn Vương Trung với ánh mắt sùng bái.

Vương Trung tiếp tục nói: “Binh vô thường thế, nước vô thường hình, nghệ thuật chiến tranh là nghệ thuật biến hóa, những người chỉ biết phòng thủ cứng rắn cuối cùng cũng chỉ là những quân nhân hạng hai.”

Bower ca ngợi: “Ngài quả xứng đáng là ảo thuật gia chiến trường!”

Vương Trung: “Không dám nhận, không dám nhận.” Thực sự không dám nhận, bởi vì kết cục của người được gọi là ảo thuật gia chiến trường trong “Huyền Thoại Anh Hùng Ngân Hà” không được tốt lắm.

Vương Trung thấy đã nói đến đây, bèn giảng luôn cho những người chuyên về chỉ huy xe tăng về cách xây dựng công sự xe tăng của mình. “Bây giờ vẫn còn thời gian, tôi sẽ nói cho các anh về cách thiết lập một trận địa phòng thủ xe tăng vững chắc, cách đào một công sự xe tăng hoàn hảo-”

Tiếp theo, Vương Trung trực tiếp lên lớp trên bãi tập, những ngày này hắn chủ yếu bận rộn đấu trí đấu dũng với Liên minh các quốc gia, căn bản không đến Học viện Quân sự.

Bây giờ nghe nói hắn lên lớp, các sĩ quan vốn đang học lý thuyết cao cấp ở tòa nhà lý thuyết vừa tan học đã đổ xô ra bãi tập.

Sinh viên các chuyên ngành khác cũng chạy đến sau khi tan học.

Ban đầu Vương Trung chỉ định dạy riêng cho các học viên chuyên ngành chỉ huy xe tăng, kết quả lại biến thành buổi học cho cả trường.

Cả bãi tập chật kín người, Giáo sư Valery còn mang micro và dây đến, để Vương Trung cầm micro giảng bài cho cả trường.

Vì vậy, Vương Trung không còn cách nào khác, đành phải chia sẻ tất cả kinh nghiệm chỉ huy Sư đoàn Cơ giới Cận vệ 1 của mình - và so với tháng 8, hiểu biết của hắn về chiến tranh đã được nâng cao hơn nữa, vì vậy lần này hắn nói chỉ tiết hơn so với buổi chia sẻ hồi tháng 8.

Hắn cứ thế giảng bài cho đến khi trời tối.

Vương Trung: "Được rồi, muộn rồi, những nội dung này, sau này tôi sẽ biên tập thành sách, phát cho các anh, không, phát cho toàn quân! Vậy nhé, hôm nay đến đây thôi! Giải tán!"

Bower, người đã trở thành fan cuồng số một của Vương Trung, hét lên: "Chưa tan học đâu, tướng quân! Ngài phải hô tan học, chúng tôi mới được về!"

Vương Trung nhìn Bower, rồi lại nhìn Vasili, thâm nghĩ số người phải đi dọn phân lại tăng rồi!

Hắn thở dài, cầm lấy micro, nói với cả trường: "Tan học! Giải tán!"

Mọi người đều vỗ tay nhiệt liệt, tiếng vỗ tay vang như sấm mùa xuân.

Lúc này, chỉ còn chưa đầy 12 giờ nữa là đến lúc Phương diện quân phía Tây tiến công.

Chương 481: Tới Địa Điểm Mới

Chương 588: Phái Chủ Chiến Hấp Tấp

Chương 588: Phái Chủ Chiến Hấp Tấp

Ngày 5 tháng 12, cách Yekaterinburg 120 km về phía tây, 0:40.

Các khẩu đội pháo vốn được giữ bí mật bỗng nhiên đồng loạt khai hỏa, tiếng pháo vang như sấm mùa xuân, làm rung chuyển thế giới phủ đầy tuyết trắng.

Tuyết và băng tích tụ trên cây rơi xuống lả tả trong tiếng pháo.

Cuộc phản công mà Phương diện quân phía Tây đã lên kế hoạch từ lâu bắt đầu. Bộ Tư lệnh Phương diện quân phía Tây, Đại tướng Tukhachevsky nhìn chằm chằm vào đồng hồ, khi kim phút chỉ đến số 12, hắn quay sang gật đầu với Tham mưu trưởng Phương diện quân. Tham mưu trưởng liền ra lệnh qua điện thoại: “Lực lượng tấn công xuất phát.” Tukhachevsky xoa tay phấn khích, nhìn vào bản đồ treo trên tường: “Rokossovsky nói chúng ta chỉ có thể đánh đến tuyến này, sau đó sẽ bị chặn lại, nếu cố tấn công có thể sẽ chịu tổn thất nặng nề. Chúng ta sẽ phá vỡ tuyến này và đánh bại hoàn toàn kẻ thù!” Tham mưu trưởng Phương diện quân sau khi ra hết các mệnh lệnh, cũng bước đến trước bản đồ:

“Bây giờ nhiều người cho rằng Rokossovsky mới có thể mang lại chiến thắng, chúng ta phải lật đổ ấn tượng này. Rokossovsky có thể chiến thắng là vì kẻ thù đã kiệt sức!”

Tukhachevsky gật đầu: “Đúng vậy, phải lật đổ ấn tượng này. Ngay cả Liên minh các quốc gia cũng tin hắn, cho rằng chiến tranh sẽ kéo dài trong nhiều năm.” Nói xong, Tukhachevsky và tất cả mọi người trong Bộ Tư lệnh đều im lặng.

Có lẽ một phần nào đó trong thâm tâm họ cũng mách bảo rằng chiến tranh không thể kết thúc dễ dàng như vậy, nhưng họ từ chối tin - hoặc không thể tin.

Sự im lặng kéo dài khoảng một phút, Tukhachevsky tự mình phá vỡ sự im lặng: “Tôi nghe nói hắn chỉ cần một buổi học ở Học viện Quân sự là đã nhận được sự kính trọng của hầu hết các học viên, chỉ có một số ít học viên xuất thân quý tộc - và những kẻ bất tài mới không đồng ý hắn.

“Nếu hắn tiếp tục làm Hiệu trưởng, ảnh hưởng sẽ rất lớn. Chúng ta phải có những anh hùng chiến tranh tầm cỡ như hắn.”

Tukhachevsky không nói “anh hùng đó là tôi”.

Hắn cứ giữ nguyên tư thế đó, nhìn vào bản đồ.

Lúc này, trong Phương diện quân phía Tây, tất cả các tướng lĩnh có quan hệ thân thiết với Aleksei Konstantinovich Rokossovsky và các đơn vị của họ đều được điều động đến các thành phố có cơ sở hạ tầng tốt hơn ở phía đông Yekaterinburg để nghỉ ngơi: “phe Rokossovsky” đã hoàn toàn bị loại bỏ khỏi Phương diện quân phía Tây.

Ngay cả những phi công trong Không quân hất lời ca ngợi Rokossovsky cũng bị điều động đến các trung đoàn tiêm kích cơ xung quanh thủ đô.

Tóm lại, chỉ cần Tập đoàn quân phía Tây Phương có thể giành được thắng lợi, vậy tất nhiên tất cả những điều này sẽ

không liên quan gì đến "Ngôi sao chiến thắng" Rokossovsky. Nếu như có thể thu được thắng lợi.

Nhưng mà trên bản đồ kia bị đặc biệt ghi rõ ra tuyến, tựa như một mảnh mây đen đè ở ngực Tukhachevsky, để hắn không thở nổi.

Nếu kẻ địch không sụp đổ như tuyết lở, vậy quả thật có thể ngăn cản Tập đoàn quân phía Tây Phương ở tuyến này. Nhưng kẻ địch sao có thể không sụp đổ như tuyết lở? Thậm chí quân địch của Kalanskaya còn không có ý chống cự! Kẻ địch nhất định đã đến lúc nỏ mạnh hết đà, nhất định là như vậy… Không, phải là như vậy!

Không biết qua bao lâu, đột nhiên sĩ quan thông tin liên lạc tiến vào bộ tư lệnh: "Báo cáo, Tập đoàn quân xung kích thứ nhất đột phá phòng tuyến quân địch." Tukhachevsky vỗ đùi: "Được! Để cho Tập đoàn quân xung kích thứ nhất bắt tù binh, tốt nhất bắt được vài tên tướng!" Vương Trung bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, hắn từ trong giấc mộng đẹp ngẩng đầu lên, đưa tay ra khỏi chăn cầm ống nghe: "Alo?" Bên kia điện thoại là giọng của Vasili: "Tập đoàn quân phía Tây Phương đã đột phá phòng tuyến chính diện của kẻ địch."

Vương Trung: "Chuyện này có gì kỳ quái, chờ bọn họ đoạt lại Shostka rồi gọi điện cho tôi cũng không muộn."

Vasili: "Shostka sao? Ý của ngài là bọn họ đột phá tuyến mà ngài vạch ra rồi mới thông báo cho ngài?"

Vương Trung: "Lời nói của tôi có chỗ nào không rõ ràng sao?"

"Không có, xin lỗi đã quấy rầy ngài nghỉ ngơi. Hẹn gặp lại ở Prosenia."

"Hẹn gặp lại ở Prosenia." Vương Trung cúp điện thoại, lại vùi mặt vào giấc mộng đẹp.

Lyudmila: “Anh nên dậy đi, nằm ngủ nướng cũng không tốt. Nếu em để anh nằm ngủ nướng, chính là em thất trách.”

Nói xong cô ấy giật phăng chăn của Vương Trung. Nhưng trong phòng có lò sưởi, vách tường cũng cách nhiệt rất tốt, chỉ là chút rét lạnh này căn bản không đủ để cho Vương Trung tỉnh lại. Sau đó lúc này Nelly tiến vào. Lúc cô ấy mở cửa Vương Trung rùng mình một cái. Lyudmila nháy mắt với Nelly, vì thế cô hầu gái nhỏ trực tiếp mở cửa sổ hướng bắc, âm 40 độ gió lạnh tràn vào phòng. Vương Trung lạnh đến mức nhảy dựng lên từ trên giường: “Này này, cô muốn giết tôi à?”

Nelly: “Hơi hơi.”

Vương Trung thở dài, quay đầu nhìn Lyudmila, phát hiện cô ấy đã mặc quần áo chỉnh tề, đây là sẽ không quay lại chăn cùng hắn nữa. Lyudmila: “Nelly, đóng lại đi, nếu thật sự bị cảm lạnh thì không ổn.”

Nelly đóng cửa sổ lại, còn đi tới trước lò sưởi lật than củi, để lửa than cháy mạnh lên. Lyudmila thì lấy quân phục ra, đưa từng món cho Vương Trung.

Chương 482: Chủ Đề Bàn tán

Chương 589: Phái Chủ Chiến Phải Chịu Trá…

Chương 589: Phái Chủ Chiến Phải Chịu Trách Nghiệm Cho Cái Chết Của Binh Lính

Một lát sau, tướng quân Rokossovsky ăn mặc chỉnh tề. Có người gõ cửa.

Lyudmila đáp: “Vào đi!”

Vasili mở cửa thăm dò trước, xác định mọi người đều đã mặc quần áo chỉnh tề, lúc này mới đi vào chào Vương Trung: “Tướng quân, chào buổi sáng!”

Vương Trung: “Tình hình chiến đấu tối hôm qua như thế nào?” Vasili: “Phía bắc vẫn như cũ, đại tướng Gorky không thể phát động thế công giải vây, trung tuyến vừa mới bắt đầu phản kích. Phía Nam quân Prosen vẫn đang vây hãm pháo đài ven biển của chúng ta, pháo đài vẫn đang kiên trì, chặn chặt con đường tiến vào thảo nguyên rộng lớn phía nam của kẻ địch.”

Vương Trung: “Cả tuyến giằng co, có thể chấp nhận được. Hôm nay về mặt quân sự tôi có việc gì nhất định phải làm không?”

Vasili nhún vai: “Ngoại trừ đến trường giảng bài, cùng với tiếp tục biên soạn giáo trình của ngài, hình như không có gì khác.”

Lúc này cô Ally giống như canh đúng lúc Vasili báo cáo xong, mở cửa đi vào.

Vương Trung: "Hôm nay tôi có việc gì không liên quan đến quân sự cần làm không?" Cô Ally: "Ngài có 50 văn kiện cần phê duyệt."

Vương Trung kinh hãi: "Tại sao lại nhiều như vậy?"

Cô Ally: "Bởi vì bộ phận của chúng tôi chỉ có mình ngài là người phụ trách, việc lớn việc nhỏ đều phải báo cáo với ngài. Tôi đề nghị có thể giao quyền quyết định những việc không quan trọng cho cấp dưới, trên thực tế hôm nay văn kiện đầu tiên ngài cần phê duyệt chính là về việc lựa chọn người đứng đầu các ban ngành trực thuộc Ủy ban. Đợi những chức vụ này đều có người đảm nhiệm, số lượng văn kiện ngài cần phê duyệt mỗi ngày sẽ giảm bớt rất nhiều."

Vương Trung không khỏi day trán, hắn lại một lần nữa nảy ra ý định muốn điều Pavlov đến để sai khiến. Viptruyenfull.net - đọc tr miễn phí

Lyudmila: "Đáng tiếc em không thể giúp anh xem." Vương Trung: "Em đợi đến lúc thích hợp 'nâng đỡ' tôi là được rồi."

Lyudmila cười khẽ.

Vasili: "Để cho trung sĩ Grigory đi kiếm thêm một ít thịt hươu và thịt nhím?" Vương Trung: "Chỉ có anh lắm chuyện! Tôi giống người yếu ớt như vậy sao? Cút!" "Vâng."

Vasili chuồn mất, không chút do dự.

Cả buổi sáng Vương Trung đều ở số 10 đường Hòa Bình xử lý công việc của Ủy ban. Phải nói là cô Ally đã giúp hắn rất nhiều, tất cả tài liệu đều có phần tóm tắt ở đầu, hơn nữa được sắp xếp theo thứ tự mức độ khẩn cấp về thời gian, thậm chí còn có ý kiến của một số chuyên gia được thêm vào tài liệu dưới dạng phụ lục.

Cảm nhận cá nhân của Vương Trung là cô Ally đã có thể sánh ngang với Bernard (thư ký trong bộ phim truyền hình Anh "Yes Minister").

Buổi chiều hắn cũng giống như hôm qua, đến Học viện Quân sự Suvorov làm hiệu trưởng. Vừa đến trường, hắn đã thấy một đám sĩ quan từ tiền tuyến trở về trường học đang tụ tập lại với nhau, thảo luận điều gì đó.

Vương Trung chuyển góc nhìn, phát hiện có một số học viên cũng ở trong đó, bao gồm cả Aleksei Petrovich Valkov, tiểu công tước đang bị Thẩm Phán Đình đặc biệt chú ý, và Maslov Bower, người mà Vương Trung đặc biệt coi trọng.

Vì vậy, Vương Trung bảo xe dừng lại, xuống xe đi bộ về phía nhóm người này. Vừa đến gần hắn đã nghe thấy giọng nói của tiểu công tước Valkov: "Quân phía Tây thế như chẻ tre! 8 giờ sáng nay bắt đầu tấn công, đến giờ mới 6 tiếng, đã tiến được mấy chục km, thậm chí còn vượt qua tốc độ tiến công của quân Prosen lúc khai chiến! "Kẻ địch quả nhiên đã đến lúc sức cùng lực kiệt! Rokossovsky là bị kẻ địch đánh sợ, cho nên mới sợ hãi kẻ địch như vậy!"

Giọng nói của Maslov Bower phản bác lại: "Chờ Tập đoàn quân phía Tây Phương đột phá phòng tuyến mà tướng quân chỉ ra rồi hãy nói, đừng để đến lúc đó uổng phí một lượng lớn thương vong và tổn thất, lại không có chút tiến triển nào!"

Tiểu công tước Valkov: "Hừ! Các cậu chẳng qua chỉ bị lý luận ba phải của hắn lừa gạt thôi!"

Bower: "Nhưng hắn đã đánh thắng trận, cha cậu có đánh thắng trận nào không?"

Tiểu công tước Valkov ấp úng, sau đó lập tức nói: "Tuy cha tôi không có, nhưng công tước Meshkin đánh đâu thắng đó,

không kém gì hắn! Nếu không phải công tước Meshkin ra tay tương trợ, Rokossovsky đã chết ở Orachi rồi!”

Vương Trung: “Tôi quen biết công tước Meshkin, ông ấy sẽ không khoe khoang công lao của mình trước mặt mọi người như vậy. Hơn nữa công lao này là của công tước Meshkin, không phải của cậu, tiểu công tước Valkov, cũng không phải của cha cậu.”

Mọi người cùng quay đầu nhìn Vương Trung, sau đó giống như biển tách ra tạo thành một con đường, để Vương Trung có thể đi thẳng vào giữa đám đông.

Vương Trung nhìn tiểu công tước Valkov: “Hiện tại tôi vẫn cho rằng quân Prosen không thể nào từ bỏ phòng tuyến Shostka, bọn họ sẽ dồn lực lượng tỉnh nhuệ nhất để phòng thủ. “Mà sau khi chúng ta tiến quân hơn hai trăm km, kết cấu tổ chức chắc chắn đã rất hỗn loạn, xe tăng cũng sẽ có một phần lớn bị hỏng hóc. “Cách làm đúng đắn là sau khi tiến đến khu vực phòng tuyến này thì dừng lại, để quân đội nghỉ ngơi, chờ đến mùa hè năm sau rồi tính đến chuyện phát động tấn công.” Vương Trung dừng lại, nhìn quanh bốn phía. Tiểu công tước Valkov: “Vậy nếu như không dừng lại thì sao?”

Vương Trung: “Lực lượng tấn công sẽ gặp thất bại thảm hại, thậm chí có thể sẽ đánh mất một số thành quả phản công. Phái chủ trương đánh nhanh thắng nhanh với Tukhachevsky là người đại diện sẽ phải chịu trách nhiệm cho thất bại thảm trọng này.” Maslov Bower nói: “Hiện tại cuộc tấn công mới bắt đầu, nói thất bại thảm hại có phải là quá sớm không?”

Vương Trung: “Biết rõ sẽ thất bại, còn vì thỏa mãn lợi ích cá nhân, vì ‘cân nhắc về chính trị’ mà cố tình phát động tấn công, cho nên mới nói phái chủ trương đánh nhanh thắng nhanh tội ác tày trời.” Vương Trung giơ tay lên, chỉ vào tiểu

công tước Valkov: “Bọn họ phải chịu trách nhiệm cho những người lính của chúng ta đã bị bọn họ hại chết!”

Chương 483: Viết tổng kết kinh nghiệm

Chương 590: Loại Xe Tăng Mới Của Prosen

Chương 590: Loại Xe Tăng Mới Của Prosen

Chiều ngày 7 tháng 12, Vương Trung vừa đến trường đã thấy một chiếc máy kéo kéo theo một chiếc xe tăng dừng trước tòa nhà chính của trường.

Vì văn phòng của Vương Trung nằm trên tầng thượng của tòa nhà chính, nên đoàn xe của hắn chỉ có thể dừng lại bên cạnh máy kéo và xe tăng. Vương Trung xuống xe, cẩn thận quan sát một chút liền nhận ra đây là một chiếc xe tăng Panzer IV Ausf. F, sau khi phiên bản Panzer IV Ausf. F2 với pháo nòng dài được đưa ra, phiên bản F sẽ được đổi tên thành F1.

Vương Trung đưa tay sờ vào lớp giáp phụ được hàn trên giáp trước của xe tăng, khẽ tặc lưỡi - tấm giáp này dày 50mm, không biết là được sửa đổi trên chiến trường hay là phiên bản Panzer IV Ausf. F của quân Prosen được trang bị tiêu chuẩn một khối giáp phụ như vậy.

Panzer IV Ausf. F vốn đã tăng độ dày của giáp trước thân xe và giáp trước tháp pháo lên 50mm, lại hàn thêm một miếng dày như vậy, e rằng hiện tại các loại hỏa lực chống tăng chủ lực của quân đội Ant đều không thể làm gì được giáp trước.

Dù sao đây cũng là lớp giáp dày 100mm, hơn nữa không hoàn toàn là giáp thẳng đứng, giáp trước của xe tăng Panzer IV có một góc nghiêng rất nhỏ, tuy rằng rất nhỏ, nhưng dù sao cũng có. Vương Trung vốn còn nghĩ, sau khi Panzer IV Ausf.

F đến tiền tuyến, pháo chống tăng 45mm chắc là không bắn thủng được nữa, lần này ngay cả pháo chống tăng 76mm ở khoảng cách xa cũng không bắn thủng được.

Trong cuộc đối kháng giáp mà còn bị đánh thành ra như vậy, nếu như ngay cả trong đối kháng giáp cũng không thắng được thì tình hình sẽ tồi tệ đến mức nào có thể tưởng tượng được.

Vương Trung đi quanh chiếc Panzer IV Ausf. F này vài vòng, lông mày nhíu chặt. Lúc này bỗng nhiên có người gọi hắn: "Tướng quân Rokossovsky, chỉ là một chiếc xe tăng thôi mà, không đến mức sắc mặt khó coi như vậy chứ? Tổng số lượng xe tăng chúng tôi thu được vẫn không bằng ngài, số lượng tù binh bắt được cũng là ngài nhiều hơn."

Vương Trung có chút hoang mang nhìn về phía phát ra âm thanh: "Cái gì?"

Người nói chuyện là một viên thượng tá, trên quân phục có phù hiệu sĩ quan phụ tá, thấy Vương Trung vẻ mặt hoang mang, liền nói rõ: "Không phải là ngài vì chúng tôi cũng bắt được xe tăng của kẻ địch nên mới cau mày đấy chứ?" "Đương nhiên các anh sẽ bắt được xe tăng là điều đáng mừng, tôi cau mày là vì các loại hỏa lực chống tăng hiện có của chúng ta rất khó xử lý thứ này. Đặc biệt là pháo chống tăng 45mm và súng chống tăng PTRD được trang bị với số lượng lớn, về cơ bản chỉ có thể bắn vào cửa quan sát và lỗ châu mai ở phía trước."

Vương Trung nói xong lại dùng tay sờ lên giáp trước được gắn thêm giáp phụ của xe tăng.

"Chỉ bắt được một chiếc thôi sao? Có đưa những chiếc khác đến Cục Quân giới để tiến hành thử nghiệm bắn phá không?"

Đối mặt với câu hỏi của Vương Trung, viên sĩ quan phụ tá lộ vẻ khó xử: "Chuyện này… chúng tôi chỉ bắt được một chiếc…"

Vương Trung: "Vậy anh đưa đến chỗ tôi làm gì? Đưa đến Cục Quân giới để thử nghiệm xem vũ khí chống tăng của chúng ta có hiệu quả như thế nào khi tấn công nó chứ. Tôi dám chắc đây là phiên bản mới nhất của kẻ địch, chúng ta cần phải nhanh chóng tìm hiểu khả năng phòng thủ của nó. Kéo đến Cục Quân giới, bảo bọn họ lập tức thử nghiệm, gửi kết quả thử nghiệm cho Ủy ban Rà soát Vũ khí một bản."

Viên sĩ quan phụ tá ấp úng: "Chuyện này…"

Vương Trung: "Còn đứng ngây ra đó làm gì! Kéo qua đó đi! Yêu cầu Cục Quân giới hoàn thành thử nghiệm chỉ tiết trong vòng ba ngày, nói là yêu cầu của Chủ tịch Ủy ban Kiểm Tra Rokossovsky! Nhanh lên!"

Viên thượng tá phụ tá ấp úng nói: "Chúng tôi nghĩ có thể ngài muốn hiểu rõ tính năng xe tăng mới của địch trước…" Vương Trung: "Đúng vậy, tôi biết rồi, cho nên mới bảo các anh kéo đến Cục Quân giới để thử nghiệm khả năng phòng thủ của nó! Đặt ở chỗ tôi thì thử nghiệm kiểu gì? Để tôi dùng tay thử nghiệm à?" Tôi lại không biết điều khiển từ trường, lớp giáp trước gần 100mm này tôi thật sự bó tay! Lúc này Vasili nói: "Bọn họ muốn khoe khoang với ngài đấy, tướng quân. 'Thấy chưa, chúng tôi cũng có thể bắt được xe tăng kiểu mới của địch', đợi bọn họ bắt được tướng, chắc chắn sẽ đưa đến Học viện Quân sự Suvorov cho ngài xem trước, sau đó kéo đi diễu hành ở Yekaterinburg."

Vương Trung thở dài: "Vasili, vừa rồi tôi cố tình không nói toạc ra, anh làm vậy thì tôi biết ăn nói thế nào đây?" "Xin lỗi."

Vasili nhún vai: "Lỗi của tôi." Lúc này chuông tan học vang lên, học sinh ùa ra xem xe tăng Prosen. Những người học

chuyên ngành chỉ huy xe tăng tỉnh mắt nhận ra: “Hình như không phải là loại xe tăng chúng ta có ở sân tập!” Vương Trung: “Đúng vậy, đây là cải hình mới nhất, cảm ơn Tập đoàn quân phía Tây sau khi thu được lập tức đưa đến chỗ chúng tôi. Nhưng chiếc xe tăng này sắp phải đưa đến Cục quân giới tiến hành kiểm tra phòng ngự. Bởi vì chuyện này vô cùng cấp bách, cho nên không thể để các bạn đi tham quan.”

Hắn vừa dứt lời, Bowerve liền lớn tiếng nói: “Nhìn chiếc xe này mặt trước được hàn thêm giáp phụ rất dày, giáp gốc không có thay đổi sao?”

Chương 484: Tướng Địch Bắt Đầu Phát Cáu

Chương 591: Hắn Thắng Ta Sẽ Hôn Giày H…

Chương 591: Hắn Thắng Ta Sẽ Hôn Giày Hắn

Vương Trung: "Hắn là loại E không sai biệt lắm, tôi phán đoán độ dày giáp trước của chiếc xe này gần 100mm." Học sinh chuyên ngành xe tăng xôn xao: "100mm! Vậy chẳng phải dày hơn cả T-34 sao?"

"Nhưng xe của địch không có góc nghiêng, về khả năng phòng hộ vẫn là T-34 tốt hơn một chút."

"Tôi đã thấy giáp đầu xe KV-2, cũng thẳng đứng, biết đâu thứ này phòng ngự chính diện còn tốt hơn cả giáp đầu xe KV-2I"

Vương Trung không để ý đến các học sinh, mà nói với vị sĩ quan phụ tá kia: "Nhanh chóng kéo đến Cục quân giới kiểm tra."

Lúc này, tiểu công tước Valkov cười nói: "Sao lại vội vã kéo xe tăng đi như vậy? Có phải vì điều này làm hình tượng huy hoàng của anh bị giảm sút hay không?"

Vương Trung: "Nếu cậu bằng lòng nghĩ như vậy, đó là quyền tự do của cậu. Thực tế tôi so với bất kỳ ai đều hy vọng có thể nhanh chóng chiến thắng quân Prosen, cậu nhìn bên hông tôi này, đây là đất cố hương của tôi, tôi dùng nó để nhắc nhở bản thân cố thổ chưa được khôi phục, tôi còn phải cố gắng. "Quân Prosen bị đánh tan, tôi còn vui mừng hơn các

cậu. Đáng tiếc lý trí mách bảo tôi rằng, tốc chiến tốc thắng là không thể."

Tiểu công tước Valkov: "Yên tâm đi, Tập đoàn quân phía Tây của Đại Tướng Tukhachevsky sẽ chứng minh anh mới là kẻ không có đầu óc! Anh rất am hiểu phòng ngự không sai, nhưng tấn công vẫn là Tukhachevsky am hiểu hơn, dù sao chúng ta từ trước đến nay đều lấy tấn công làm tiền đề để xây dựng quân đội!"

Vương Trung: "Hy vọng như thế. Nếu hắn đánh bại quân Prosen, tôi sẽ đích thân hôn giày của hắn."

Bởi vì biết điều này là không thể, cho nên Vương Trung rất dễ dàng nói ra lời như vậy. Tiểu công tước Valkov cầm đầu một đám học sinh quý tộc lập tức hưng phấn: "Một lời đã định!"

"Đến lúc đó có trò hay để xem rồi!"

Vương Trung không để ý tới bọn họ, quay đầu nói với sĩ quan phụ tá: "Nhanh chóng kéo xe tăng đi."

Thượng tá phó quan: "Anh biết tôi là phó quan của Tukhachevsky nên mới cố ý nói như vậy sao?"

Vương Trung kinh hãi: "Hả? Anh là phó quan của Tukhachevsky?"

Hắn chuyển góc nhìn, quả nhiên nhìn thấy phía sau quân hàm của vị này có hàng chữ nhỏ "Phó quan Tukhachevsky".

Vừa rồi Vương Trung đang xem xe tăng, không chuyển góc nhìn ngoài.

Vương Trung: "Vậy xin anh chuyển lời đến Tukhachevsky, tôi chờ mong hắn chiến thắng trở về."

Thượng tá phó quan cắn răng, nặn ra một câu: "Chúng tôi sẽ làm được!"

Quân đội Prosen, sở chỉ huy Tập đoàn quân Trung ương. Tư lệnh Quân đoàn ky sĩ Asgard, Siegfried Gilese bước vào sở chỉ huy, chào Nguyên soái Von Bock: "Nguyên soái, Quân đoàn ky sĩ Asgard đã tiến vào phòng tuyến Bokoste-Shostka."

Von Bock gật đầu: "Rất tốt. Tướng Walter Model của Tập đoàn quân số 9 sẽ hiệp trợ các anh phòng thủ, Walter đã cho quân xây dựng công sự phòng ngự trên phòng tuyến được nửa tháng, lực lượng bộ binh của ông ta được bảo toàn rất tốt, nhất định có thể hỗ trợ mạnh mẽ cho các anh." Gilese: "Tôi đã thị sát toàn bộ phòng tuyến, dựa vào các công trình bê tông cốt thép dày đặc trong thành phố, đã thiết lập trận địa kiên cố. Tôi thậm chí còn nghỉ ngờ không biết vào cuối tháng 9, những phòng tuyến này đã bị chọc thủng như thế nào."

Nguyên soái Von Bock cười nói: "Dù sao thì không phải vị tướng Ant nào cũng là Bức tường thép. Quân của Trung tướng Rokossovsky trong toàn bộ quân đội Ant là vô song."

Gilese gật đầu, đổi chủ đề: "Chúng ta có bao nhiêu thời gian để tổ chức phòng ngự?" Nguyên soái Von Bock cầm lấy thước chỉ huy, vừa chỉ trên bản đồ vừa nói: "Địch đã mất hơn mười ngày để chuẩn bị tấn công, còn chúng ta trong hơn mười ngày qua chủ yếu rút lui. Lực lượng chặn hậu phụ trách làm chậm bước tiến của địch đã kháng cự rất kiên quyết và hiệu quả. "Điều này khiến tốc độ tiến quân của địch chậm hơn so với dự kiến của chúng ta, chúng ta dự đoán thời gian phòng tuyến tiếp địch vào khoảng ngày 10 tháng 12, các anh có đủ thời gian dự trữ đạn dược, xây dựng công sự." Gilese: "Rất tốt, thay mặt tôi gửi lời chào đến các đơn vị chặn hậu."

Nguyên soái Von Bock: "Họ đều sẽ nhận được huân chương của Hoàng đế Prosen — nếu họ có thể sống sót trở về."

Gilese: "Rất tốt. Vậy xin phép tôi cáo từ."

Sau khi Quân đoàn ky sĩ Asgard rời đi, Tham mưu trưởng của Von Bock nói: "Quân đoàn ky sĩ Asgard đã lấy đi toàn bộ số xe tăng và pháo chống tăng mới nhất. Nghe nói họ có pháo chống tăng PaK 40 phiên bản mới nhất, là mẫu thử nghiệm, có thể bắn xuyên T-34 và KV ở khoảng cách rất xa."

Nguyên soái Von Bock cười khổ: "Hãy nghĩ đến tốc độ mà lực lượng không quân của Đại công tước Meyer có được những thứ mới. Sư đoàn thiết giáp của Không quân được trang bị tốt hơn cả sư đoàn thiết giáp của Lục quân chúng ta, anh có tin được không?" Hoàng đế Prosen vốn nổi tiếng là người thiên vị các binh chủng kỹ thuật, hơn nữa ông ta thích sử dụng các binh chủng công nghệ cao như Không quân và Thiết giáp để kiềm chế các tướng lĩnh quý tộc Junker truyền thống.

Còn Quân đoàn ky sĩ Asgard lại giống như lực lượng cận vệ của Hoàng đế.

Họ có được bất kỳ trang bị mới nào cũng không có gì lạ. Nguyên soái Von Bock nhìn vào bản đồ: "Miễn là có thể chặn được quân địch, cái gì cũng tốt!"

Chương 485: Hoàng Đế Prosen Cũng Nhậ…

Chương 592: Quân Prosen lên kế hoạch đ…

Chương 592: Quân Prosen lên kế hoạch đối phó

Vừa lên xe, Gilese đã nói với Sĩ quan phụ tá: “Chúng ta sẽ sử dụng những trang bị mới nhất để thực hiện một cuộc phục kích.”

Sĩ quan phụ tá: “Sao chép chiến thuật của Rokossovsky sao?”

“Tất nhiên rồi, chiến thuật hữu hiệu thì chúng ta phải học hỏi. Lát nữa tôi sẽ đích thân chọn trận địa phục kích, để công binh đào hầm hào cho xe tăng. Lớp giáp của những chiếc Panzer IV Ausf.F2 mẫu thử nghiệm trong tay chúng ta không tốt lắm, phải giấu thân xe đi, sau đó dùng pháo 75mm nòng dài để lần lượt tiêu diệt xe tăng địch.”

Gilese nói.

Sĩ quan phụ tá cười khổ: “Vậy thì trước tiên phải sửa chữa những chiếc xe tăng này đã.” Vì là xe tăng thử nghiệm, cũng vì điều kiện đường sá tồi tệ của Liên Xô, hơn một nửa số Panzer IV Ausf.F2 được giao cho Quân đoàn ky sĩ Asgard đã bị hỏng ngay khi vừa đến tiền tuyến.

Tin tốt là, trên phòng tuyến Bokoste-Shostka, tình hình hậu cần của quân Prosen đã được cải thiện rất nhiều, họ có đủ nhân lực và vật lực để sửa chữa những chiếc xe tăng này.

Gilese: “Người dân các nước khác đều cho rằng người Prosen chúng ta cứng nhắc, lần này sẽ cho người Ant thấy chúng ta học hỏi và ứng dụng như thế nào.”

Ông ta dừng lại một chút, rồi hỏi: “À đúng rồi, Rabverd nói Rokossovsky đi đâu vậy?”

Sĩ quan phụ tá: “Rabverd nói rằng ông ta đã thất thế trong cuộc đấu tranh chính trị và bị tước bỏ quyền chỉ huy. Đây là thông tin tình báo đáng tin cậy từ Cục Krat.” Gilese cau mày: “Tại sao? Thôi, kệ đi.”

Ngày 9 tháng 12, Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây, 00:40.

Tukhachevsky nhìn vào bản đồ vừa được cập nhật, liên tục khen ngợi: “Tốt lắm, rất tốt! Tiếp tục tiến lên, tiến lên!”

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân: “Nhưng chúng ta đã tiến xa như vậy, hậu cần bắt đầu không theo kịp. Quân đội đã không được cung cấp thức ăn nóng từ hai ngày trước, tất cả đều là lương khô. Các đội nấu ăn và giặt giũ đều bị tụt lại phía sau.

“Ngoài ra, các đơn vị thiết giáp cũng báo cáo rằng nhiều xe tăng đã phải bỏ lại do trục trặc cơ khí. Tập đoàn quân xung kích số 1 đã báo cáo 221 xe tăng đang chờ sửa chữa vào sáng nay! Họ chỉ còn hơn 100 chiếc T-34 trong tình trạng sẵn sàng chiến đấu!

“Có nên dừng lại đợi hậu cần theo kịp rồi mới nói tiếp không?”

Tukhachevsky nổi giận: “Bây giờ là thời gian thắng lợi, khi quân địch tấn công chúng ta, họ đã liều mạng tiến lên, khiến quân ta không thể tổ chức phòng thủ mới!

“Bây giờ chúng ta phải học theo cách làm của địch, tiến lên, tiến lên, tiến lên nữa! Rokossovsky nói đúng, tuyến

Bokoste đến Shostka này thực sự rất thích hợp để phòng thủ, vậy thì chúng ta phải chọc thủng tuyến này trước khi quân địch chuẩn bị xong phòng tuyến!" Tukhachevsky vung tay lên, đấm mạnh vào bản đồ.

"Phá vỡ phòng tuyến! Rồi để cho tên khốn Rokossovsky đó đến hôn giày của ta!" Ngày 9 tháng 12, 14:50 chiều, phía đông Shostka, trận địa phục kích thiết giáp của quân Prosen.

Tiểu đoàn thiết giáp số 32 của Sư đoàn Thiết giáp Seide đã vào vị trí được một ngày. Tiểu đoàn này được trang bị toàn bộ xe tăng Panzer IV Ausf.F2 phiên bản thử nghiệm, những chiếc xe tăng này khi mới được đưa ra tiền tuyến vẫn còn lớp sơn của nhà máy, đến tiền tuyến mới được các đơn vị hậu cần của tiểu đoàn sơn lại thành màu xám đặc trưng của quân đội Prosen.

Thiếu tá Sheriff, tiểu đoàn trưởng, đang ở trên xe tăng chỉ huy của mình, quan sát tuyến đường sắt ở phía xa và con đường cao tốc bên cạnh tuyến đường sắt.

Xe tăng của ông ta mang số hiệu chiến thuật 201, hiện đang đậu trong một hầm hào có thể che giấu hoàn toàn thân xe.

Toàn bộ hầm hào về cơ bản được xây dựng dựa trên hầm hào xe tăng kiểu Rokossovsky được phát hiện ở Orachi, nhưng để tiết kiệm khối lượng đất đào và tăng tốc độ xây dựng trận địa, phần phía trước hầm hào kiểu Rokossovsky có thể che giấu hoàn toàn xe tăng đã bị loại bỏ, chỉ để lại rãnh dẫn hướng dùng để giảm bớt lửa và khói khi xe tăng bắn.

Nghe nói Panzer IV ở tiền tuyến đã được hàn thêm một lớp giáp dày 50mm, tăng độ dày giáp trước lên đến mức mà T-34 cũng không thể xuyên thủng, nhưng Thiếu tá Sheriff đã không thực hiện cải tiến này cho tiểu đoàn của mình.

Một mặt, những chiếc xe tăng thử nghiệm này vừa mới được đưa ra tiền tuyến, không có thời gian để cải tiến, chỉ kịp sơn lại.

Mặt khác, sau khi lắp pháo 75mm nòng dài, tháp pháo của Panzer IV Ausf.F2 vốn đã nặng hơn rất nhiều, để cân bằng trọng tâm của tháp pháo, phía sau còn được lắp thêm một khối đối trọng lớn. Trong trường hợp này, nếu hàn thêm một tấm thép dày 50mm vào phía trước tháp pháo thì sẽ quá nặng.

Vì vậy, hiện tại, giáp trước tháp pháo của những chiếc xe tăng này vẫn là giáp 50mm nguyên bản của Panzer IV, nếu bị T-34 bắn trúng thì có khả năng bị xuyên thủng. Cách đối phó của Thiếu tá Sheriff và các pháo thủ xe tăng của ông ta là phủ một lớp lưới ngụy trang lên phía trước tháp pháo, chỉ để lộ nòng pháo và kính ngắm của pháo thủ.

Tuy nhiên, mặc dù bản thân Sư đoàn Seide chưa từng giao chiến với T-34, nhưng họ đã trao đổi với những người lính bị thương được đưa về phía sau, biết rằng độ chính xác của T-34 ở khoảng cách hơn 800 mét là rất kém.

Và hiện tại, khoảng cách giữa trận địa phục kích và đường cao tốc là 800 mét, Tiểu đoàn thiết giáp số 32 dự định giao chiến với quân địch ở khoảng cách này.

Thiếu tá Sheriff đã chuẩn bị tinh thần cho việc mất một phần ba số xe tăng của mình.

Chương 486: Khoảng Thời Gian Nhàn Rỗi

Chương 593: Trận Chiến Diễn Ra

Chương 593: Trận Chiến Diễn Ra

Lúc này, trên radio đột nhiên vang lên giọng nói: “Chó săn, Chó săn, đây là Diều hâu, chúng tôi nhìn thấy đội hình thiết giáp của địch đang di chuyển về phía các bạn, hiện tại có ít nhất 100 xe tăng, lặp lại, có ít nhất 100 xe tăng.” Thiếu tá Sheriff cầm lấy micrô, bật chức năng phát của radio: “Diều hâu, Diều hâu, đây là Chó săn. Chúng tôi đã chuẩn bị bữa tối, lặp lại, chúng tôi đã chuẩn bị bữa tối.”

“Diều hâu hiểu rồi, chúng tôi đã thả hai quả bom nhỏ, nhưng không có kết quả gì, phải dựa vào các bạn rồi.” “Cảm ơn đã thông báo.” Thiếu tá Sheriff đặt micrô xuống, cầm lấy chiếc còi và thổi, sau khi thổi một hồi dài hai hồi ngắn, ông ta hét lớn: “Báo động chiến đấu!” Những người lính xe tăng đang chơi bài và tán gẫu trên trận địa vội vàng nhảy lên xe tăng, chui vào trong xe một cách thuần thục.

Lực lượng bộ binh yểm trợ xe tăng cũng hành động.

Tiểu đoàn bộ binh đi kèm của Tiểu đoàn thiết giáp số 32 có tên là “Tiểu đoàn bộ binh đi kèm số 57”, là một đơn vị chuyên nghiệp.

Và bởi vì là bộ binh thuộc Sư đoàn Seide, tiểu đoàn này được trang bị rất tốt, có 12 khẩu súng cối 50mm, 4 khẩu súng cối 82mm, 8 khẩu pháo bộ binh 75mm và 2 khẩu pháo tự hành Bison 150mm. Chưa đầy mười phút sau, toàn bộ trận địa đã

vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu, tất cả mọi người đang chờ đợi đội hình thiết giáp Ant đến. Tuy nhiên, âm thanh đầu tiên vang lên là tiếng động cơ trên bầu trời, một chiếc máy bay trinh sát Fw 189 có hình dáng độc đáo gào thét lướt qua trận địa phục kích. Phi công dường như đang tìm kiếm trận địa phục kích của quân Prosen bên dưới, nhưng rõ ràng là không nhìn thấy. Thiếu tá Sheriff có chút tự hào, dù sao thì việc ngụy trang của tiểu đoàn cũng do chính ông ta chỉ huy.

Mặc dù các áp phích tuyên truyền của quân Prosen luôn hô hào rằng "Những người lính Prosen vĩ đại giống như những con đại bàng kiêu hãnh, không bao giờ thèm ngụy trang", nhưng những đơn vị dày dạn kinh nghiệm của quân Prosen không bao giờ coi thường việc ngụy trang.

Máy trinh sát bay qua không lâu, phía đông truyền đến tiếng động cơ nổ vang. Sheriff thiếu tá nhìn về phía đông, quả nhiên nhìn thấy bụi tuyết màu trắng bay lên. Sheriff thiếu tá chỉnh lại cổ áo, huy chương Thập tự hạng hai, nghĩ thâm hôm nay chính là ngày hắn lấy được Thập tự hạng nhất.

Hắn nhìn bộ đội của mình. Lúc này vì không đánh rắn động cỏ, toàn bộ bộ đội đều duy trì vô tuyến điện tĩnh lặng. Tuy vậy, Sheriff thiếu tá đã sớm phân phối mục tiêu cho 20 chiếc Panzer IV Ausf.F2 trên trận địa phục kích.

Các xe tăng khác trong tiểu đoàn thì ẩn mình trong rừng cây phía sau trận địa phục kích làm đội dự bị.

Không biết vì sao, thiếu tá Sheriff luôn cảm thấy hôm nay hắn sẽ không cần dùng đến đội dự bị.

Đáng tiếc cho dù là Sư đoàn Thiết giáp Seide được ưu tiên bổ sung, cũng chỉ nhận được 20 chiếc Panzer IV Ausf.F2 sản xuất thử nghiệm, Panzer IV Ausf.F2 muốn được trang bị rộng rãi, e rằng phải đến tháng 3 năm sau.

Nếu như Chiến dịch Bão táp trước đó mà được trang bị Panzer IV Ausf.F2 với số lượng lớn, nói không chừng Cụm tập đoàn quân Trung tâm đã đánh vào Yekaterinburg rồi.

Cuối cùng, thiếu tá Sheriff cũng nhìn thấy đội hình thiết giáp của quân địch.

Sheriff trước đó chỉ nghe nói người Ant thích để bộ binh ngồi trên xe tăng, hiện tại hắn tận mắt nhìn thấy: Trên chiếc T-34 dẫn đầu có đến bảy tám tên bộ binh Ant đang ngồi. Xem ra quân Ant quả thật rất thiếu xe bán xích, chỉ có thể để bộ binh ngồi xe tăng để cơ động.

So sánh với quân Prosen, bộ binh đi kèm của Tiểu đoàn 32, mỗi đại đội đều được biên chế 12 đến 15 chiếc xe bán xích, căn bản không cần ngồi xe tăng tác chiến.

Thiếu tá Sheriff vẫn luôn dùng ống nhòm dõi theo đội hình thiết giáp của quân Ant, nhìn chiếc xe tăng dẫn đầu đi qua biển báo ven đường - đây là vật đánh dấu bắt đầu khu vực phục kích.

Vị trí xe tăng của thiếu tá Sheriff đang mai phục, vừa đúng cách biển báo này 800 mét.

Quân Ant căn bản không phát hiện ra quân Prosen đang ở cách đó 800 mét, tất cả bộ binh trên xe tăng đều tập trung nhìn về phía tây, toàn bộ sự chú ý đầu dồn về phía Shostka ở phía trước.

Sheriff thiếu tá kiên nhẫn chờ đợi, chờ đến khi xe dẫn đầu của quân Ant sắp rời khỏi khu vực phục kích, mới dùng hệ thống liên lạc nội bộ ra lệnh: “Khai hỏa!”

Pháo thủ lập tức khai hỏa, viên đạn pháo như một tia chớp, bắn trúng ngay phía trên bánh xe chịu tải của chiếc T-34 vừa đi qua biển báo.

Viện hàn lâm khoa học Prosen đã cẩn thận tháo rời những chiếc T-34 chiếm được, biết rằng đạn dược của T-34 thường được đặt trên sàn xe, pháo thủ nhắm vào vị trí này, chính là nhằm vào giá chứa đạn của T-34.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, cả chiếc T-34 nổ tung, tháp pháo và bộ binh ngồi trên xe đều bị hất văng lên trời, máu thịt văng tứ tung rơi xuống đất, nhuộm đỏ cả mặt đất.

Các kíp xe phục kích khác cũng lập tức khai hỏa, toàn bộ xe dẫn đầu của đội hình hành quân đều bị bắn trúng, nổ thành một quả cầu lửa. Bởi vì số lượng quân địch quá nhiều, thiếu tá Sheriff không đợi toàn bộ quân địch tiến vào khu vực phục kích mới khai hỏa, lúc này vẫn còn khoảng 30 chiếc T-34 bị xác xe cản lại bên ngoài khu vực phục kích.

Chương 487: Hoàng Gia tới động viên

Chương 594: Tổn Thất Hơn 100 Xe Tăng

Chương 594: Tổn Thất Hơn 100 Xe Tăng

Sheriff lớn tiếng ra lệnh: “Xoay tháp pháo sang phải 30 độ, toàn bộ đầu là địch, khai hỏa tự do!”

Vừa dứt lời, pháo thủ lại bắn một phát, chiếc T-34 bị bắn trúng lập tức bốc cháy dữ dội, bộ binh trên xe vội vàng nhảy xuống.

Pháo thủ: “Nạp đạn! Nhanh nạp đạn! Địch còn mấy chục chiếc nữa!”

Ngay lập tức phát bắn thứ ba được phóng ra, thêm một chiếc T-34 nữa biến thành cỗ quan tài rực lửa. Lúc này thiếu tá Sheriff nghi hoặc: “Chuyện gì vậy, sao địch đến giờ vẫn chưa phát hiện ra chúng ta ở đâu?” Trong ống nhòm của hắn, đám T-34 bắt đầu bắn về phía các điểm hỏa lực của bộ binh, bắn về phía trận địa pháo của tiểu đoàn bộ binh, nhưng không có một chiếc nào bắn về phía trận địa phục kích thiết giáp cách đó 800 mét. Sheriff thiếu tá đang ngạc nhiên, thì pháo thủ của hắn đã bắn hạ 10 chiếc T-34 một cách đâu ra đấy.

Trong khung cảnh hỗn loạn, đám T-34 của quân Ant bắt đầu rút lui.

Sheriff thiếu tá phá vỡ sự im lặng trên sóng vô tuyến: “Đại đội Thiết giáp 3, 4, 5, 6, tham gia chiến đấu, nhanh chóng tham gia chiến đấu! Tất cả các trung đội đều tham gia chiến

đấu, địch sắp chạy rồi! Bắn gãy xích của chúng, kẹt tháp pháo của chúng! Nhanh lên!" "Rõ, tiểu đoàn trưởng!"

Lực lượng còn lại của Tiểu đoàn Thiết giáp 32 ào ra, vòng qua trận địa phục kích, lao về phía đội hình xe tăng đang rút lui - không, phải nói là đang tháo chạy của quân Ant. Sheriff thiếu tá: "Chúng ta cũng xuất kích. Tất cả các xe Panzer IV Ausf.F2, lùi lại, rời khỏi vị trí ẩn nấp! Tự do truy kích địch!"

Động cơ Maybach HL 120 TRM của chiếc xe tăng số 201 của thiếu tá Sheriff gầm rú, lùi ra khỏi công sự.

Thiếu tá: "Rẽ trái! Phía trước không có hố, tiến lên! Chiếm lấy vị trí bắn tốt hơn! Tiêu diệt địch!"

Bộ Tư lệnh Phương diện quân phía Tây, quân đội Ant. Chuông điện thoại vang lên. Tham mưu trưởng cầm lấy điện thoại: "Bộ Tư lệnh Phương diện quân. Cái gì? Bao nhiêu chiếc?" Tukhachevsky vốn đang xem bản đồ quay người lại, nheo mắt nhìn tham mưu trưởng. Mà mắt tham mưu trưởng trợn tròn như chuông đồng. Cuối cùng, ông ta đặt điện thoại xuống, nhìn về phía Tukhachevsky.

"Thưa Tư lệnh." Tham mưu trưởng nói: "Tập đoàn quân xung kích số 1 báo cáo, gặp phải phục kích của địch, tổn thất… tổn thất 103 chiếc xe tăng T-34, hiện tại họ chỉ còn 7 chiếc T-34 còn hoạt động được."

"Cái gì?"

Tukhachevsky suýt nữa thì ngã nhào, phải dùng hai tay chống lên bàn mới giữ được thăng bằng: "Địch lấy đâu ra quân?"

"Không rõ, lực lượng tiên phong của Tập đoàn quân xung kích số 1 đã bị đánh tan, không bắt được tù binh nào." Tukhachevsky ngồi phịch xuống ghế.

Sau đó chiếc ghế kêu răng rắc một tiếng rồi gãy ra, làm mông của Đại tướng Tukhachevsky suýt thì nứt làm đôi.

Chiều ngày 9 tháng 12, Yekaterinburg, Học viện Quân sự Suvorov, giảng đường bậc thang số 1.

Phần lớn các công trình kiến trúc của nước Ant đều rất rộng lớn, dường như cố tình thể hiện sự bao la của lãnh thổ. Giảng đường bậc thang này cũng vậy.

Giảng đường này vậy mà chứa được toàn bộ học viên của 3 khóa học chuyên ngành chỉ huy xe tăng, cùng gần 200 sĩ quan chỉ huy từ chiến trường trở về để bồi dưỡng nâng cao trình độ, chuẩn bị đảm nhiệm những vị trí chỉ huy cấp cao hơn.

Ngoài những người ngồi kín trong phòng, còn có một số lượng người không rõ đang bám ở cửa sổ.

Mùa đông mà mở cửa sổ thì đúng là ngu ngốc, nhưng đám đông chen chúc làm cửa sổ bịt kín mít, ngược lại khiến giảng đường trở nên ấm áp hơn.

Vương Trung đang đứng trên bục giảng, giải thích cho mọi người về trận đánh phòng ngự mà hắn đã chỉ huy ở Orachi.

“Vào ngày thứ hai của trận Orachi, chúng tôi đã từ bỏ một số vị trí mà ngày đầu tiên đã phải giành giật nhiều lần, những vị trí này đã được tính toán kỹ lưỡng, không có lợi cho việc chống trả hỏa lực từ trận địa pháo binh của chúng tôi.”

“Sau khi dụ địch vào những vị trí này, chúng tôi dùng hỏa lực tập kích tiêu diệt một lượng lớn quân địch, kết quả thu được còn tốt hơn so với việc cố thủ tại trận địa.

“Tuy nhiên, chúng tôi có thể tiến hành chiến đấu phòng ngự như vậy, là bởi vì chúng tôi đã xây dựng một trận địa phòng ngự có chiều sâu đáng kể.”

Vương Trung cho mọi người xem trận địa phòng ngự mà hắn đã xây dựng xung quanh Orachi.

“Mọi người xem, đây là trận địa phục kích của chúng tôi trong ngày đầu tiên, đây là trận địa của ngày thứ hai - mặc dù trận địa của chúng tôi đã lùi về phía sau, nhưng chúng tôi đã bảo toàn được lực lượng, đồng thời tiêu diệt được rất nhiều quân địch. “Điều đáng tiếc là, xung quanh Orachi chỉ có chừng này không gian, không thể bố trí trận địa phòng ngự có chiều sâu hơn nữa. Ngoài ra, binh lực và hỏa lực của chúng tôi cũng không cho phép tiếp tục kháng cự…”

Lúc này, Vasili đột nhiên chen qua đám đông đang đứng chặn ở cửa, bước vào phòng: “Tướng quân, không ổn rồi!” Anh ta đến bên tai Vương Trung, nói nhỏ: “Tập đoàn quân xung kích số 1 bị phục kích ở phía đông Shostka, tổn thất hơn 100 xe tăng.”

Chương 488: Có Yêu Cầu Gì Cứ Nói

Chương 595: Kẻ Phản Quốc

Chương 595: Kẻ Phản Quốc Vương Trung lập tức trợn tròn mắt: “Bao nhiêu chiếc?” Vasili: “Hơn 100 chiếc, toàn bộ là xe tăng T-34 mới sản xuất.”

Vương Trung ngay lập tức nghĩ đến những người đồng đội đã chết thảm trong xe tăng.

Khóe miệng hắn hơi co giật, đặt cây thước xuống, nói với các học viên đang ngồi chật kín giảng đường: “Xin lỗi. Tôi cần bình tĩnh lại một chút.” Nói xong, hắn quay người đối diện với tấm bảng đen đang vẽ sơ đồ chiến tuyến, đấm mạnh một cú vào bảng đen. Mặc dù chuyện như vậy đã xảy ra vô số lần, và trong tương lai có thể còn xảy ra vô số lần nữa, nhưng hắn vẫn không thể nào quen được. Sau khi bình tĩnh lại, Vương Trung quay đầu hỏi Vasili: “Sao lại tổn thất lớn như vậy? Địch đã sử dụng pháo chống tăng mới sao?”

Lúc này hắn vẫn nghĩ rằng đó là chiến công của pháo chống tăng Pak 40.

Vasili vẻ mặt nghiêm trọng: “Những người lính chạy về báo cáo rằng, họ nhìn thấy xe tăng Prosen được trang bị pháo nòng dài cỡ lớn.” Vương Trung giật mình, vội vàng hỏi: “Họ có nhìn rõ loại xe tăng không? Là Panzer IV mà chúng ta đã gặp, hay là loại xe tăng mới có hình dáng vuông vức hơn?”

Về lý thuyết, không thể nào nhầm lẫn tháp pháo của Tiger I với Panzer IV, nhưng trên chiến trường tình hình hỗn loạn như

vậy, lại bị phục kích, không nhìn rõ cũng là điều bình thường.

Vasili lắc đầu: "Không nhìn rõ, chỉ biết là pháo nòng dài. Có người nói là Panzer III lắp pháo nòng dài, cũng có người nói là Panzer IV."

Vương Trung tặc lưỡi, hắn lập tức nghĩ đến việc tìm không quân hỗ trợ, phái máy bay đi trinh sát, sau đó để máy bay duy trì liên lạc với mặt đất. Nhưng ngay sau đó hắn lại nghĩ, không quân không phải là lực lượng trực thuộc mình, nên cho dù có liên lạc vô tuyến, cũng không thể nhìn thấy những gì phi công nhìn thấy.

Cuối cùng vẫn chỉ có thể dựa vào trinh sát bằng chụp ảnh trên không.

Vương Trung: "Chuẩn bị xe, tôi muốn đến Bộ tư lệnh Không quân."

Vasili: "Anh đến đó cũng vô ích, hiện tại không quân chiến khu do Phương diện quân phía Tây chỉ huy. Anh phải đến thẳng Bộ tư lệnh Phương diện quân phía Tây." Vương Trung: "Bộ tư lệnh Phương diện quân phía Tây hiện đang ở đâu?"

Vasili: "Đó là bí mật quân sự, tôi cũng không biết."

Vương Trung chửi thề một câu, ra lệnh: "Chuẩn bị xe, tôi muốn đến Bộ Tổng tư lệnh, hỏi xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra! Tôi đã nói cho họ biết địch có thể bố trí phòng tuyến ở đâu, tại sao họ vẫn cứ đâm đầu vào, lại còn bị phục kích nữa!

"Lực lượng trinh sát tiền phương đâu? Thật là khó hiểu!"

Nói xong, Vương Trung quay sang các học viên: "Tan học! Tự mình tiêu hóa những gì đã học hôm nay."

Nói rồi hắn đi về phía cửa giảng đường, đám học viên đang đứng chặn ở cửa như thủy triều rút xuống, nhường đường cho hắn.

Vương Trung vừa ra khỏi giảng đường, liền thấy cậu ấm Valkov dẫn theo một đám công tử bột đứng ở ngoài cửa, vừa nhìn thấy hắn liền cười nói: "Tướng quân Rokossovsky, anh định đi liếm giày của Đại tướng Tukhachevsky à?"

Vương Trung: "Vừa rồi, lực lượng tiên phong của Tập đoàn quân xung kích số 1 đã bị địch phục kích, toàn quân bị tiêu diệt, tổn thất hơn 100 xe tăng T-34."

Vẻ mặt của cậu ấm Valkov lập tức đông cứng.

Vương Trung không để ý đến hắn, quay người bỏ đi, không ngờ vừa bước được một bước, cậu ấm Valkov liền hét lớn: "Anh có phải đang rất vui sướng không! Nhưng địch chỉ là phục kích thành công thôi, chứ có chặn được Phương diện quân phía Tây đâu!" Vương Trung xoay người lại, giáng một cái tát vào mặt cậu ấm, khiến hắn ta đập vào tường.

Phải nói rằng, thể chất của cậu ấm này thuộc dạng "mình hạc xương mai" ở nước Ant. Vương Trung: "100 xe tăng bị phá hủy, hàng trăm binh sĩ hy sinh, bất cứ ai nghe được tin này mà vui mừng, thì đó chắc chắn là gián điệp của Prosen! Ví dụ như anh, phản ứng đầu tiên của anh lại là tôi nghe được tỉn này sẽ vui mừng! Điều này chứng tỏ một điều, anh căn bản không coi trọng mạng sống của hàng trăm người đã hy sinh.

"Những kẻ như anh mà sau này đi chỉ huy quân đội, chắc chắn sẽ gây ra thương vong to lớn. Tôi cho rằng anh không đủ tư cách làm quân nhân, vì vậy với tư cách là Hiệu trưởng Học viện Quân sự Suvorov, tôi tước bỏ quân tịch của anh! Cút đi, đồ ngu ngốc!"

Nói xong, Vương Trung quay sang Thẩm phán Đình đang đứng bên cạnh: "Cậu ấm Valkov đã phát ngôn phản quốc, vu khống tôi. Lý do này đủ để bắt hắn ta chứ?" Thẩm phán Đình cười nói: "Đương nhiên rồi. Hắn ta dám vu khống anh, người có công lớn nhất trong việc bảo vệ Yekaterinburg, nói rằng anh

nghe tin địch thắng trận sẽ vui mừng, đây là một lời vu khống hết sức ác ý, nhất định phải bắt hắn ta về điều tra!" Cậu ấm Valkov lập tức kêu gào:

"Không! Không! Ý tôi không phải vậy! Tôi đáng chết! Tôi lỡ lời!"

Hắn ta vừa nói vừa tự tát vào mặt mình. Thẩm Phán Đình quan trực tiếp xông lên, ấn tay hắn lại, còng tay hắn:

"Chúng ta đều nghe thấy, hơn nữa còn có nhiều bạn học có thể làm chứng! Hắn quả thật vu khống Rokossovsky tướng quân! Có lời gì, đến nhà giam dưới lòng đất của Thẩm Phán Đình rồi nói sau!"

"Không! Không! Tôi sai rồi, tôi… ba tôi còn đang chiến đấu ở tiền tuyến, các người không thể cứ thế bắt tôi! Ít nhất chờ ba tôi từ tiên tuyến trở về!"

Hai gã Thẩm Phán Đình quan kéo tiểu công tước đi. Vương Trung bỗng nhiên chú ý tới, quần quân trang của tiểu công tước hình như hơi ẩm ướt. Thời tiết này, quần của mọi người đều dày mấy lớp, bên ngoài lại có thể thấy vết nước, chắc bên trong ướt sũng rồi.

Nhưng Vương Trung lại có chút không vui.

Hiện tại hắn đang nghĩ là nhanh chóng chặn lại Tập đoàn quân phía Tây, để họ dừng lại chỉnh đốn, đừng hao tổn binh lực trên phòng tuyến của địch.

Chương 489: Có Yêu Cầu Gì Cứ Nói 2

Chương 596: Phải Có Hy Sinh

Chương 596: Phải Có Hy Sinh Một giờ sau, đoàn xe nhỏ của Vương Trung đến trước cửa chính Cung Điện Mùa Hạ.

Vì trước đó Vương Trung không báo cho Bộ Tổng tư lệnh, nên không có ai ra đón. Vương Trung trực tiếp đi vào. Lính gác Cung Điện Mùa Hạ hầu như đầu nhận ra Vương Trung, nên chỉ kiểm tra giấy chứng nhận qua loa rồi cho qua.

Vương Trung đi thẳng đến phòng bản đồ của Bộ Tổng tư lệnh, chưa kịp đẩy cửa thì Belinsky đã mở cửa đi ra. Belinsky: "Vừa nghe cậu đến, tôi đã ra ngay."

Vương Trung: "Ông không cần cản tôi, mà nên để Tập đoàn quân phía Tây dừng lại!" Belinsky: "Sau đó bọn họ sẽ đổ hết lỗi không thể đánh bại quân Prosen lên đầu cậu. Không, tôi phải cản cậu, không thể để cậu phá hỏng cơ hội quét sạch phái Tốc thắng trong quân đội.

"Sau khi phái Tốc thắng do Tukhachevsky cầm đầu thảm bại, sẽ có thể diệt trừ tận gốc bọn họ. Trong đó có một bộ phận không nhỏ là phái quý tộc."

Vương Trung: "Vậy còn những người hy sinh? Chỉ vì chuyện này mà để nhiều người hy sinh vô ích sao?" Belinsky nhìn Vương Trung, vẻ mặt cứng rắn như thép: "Đúng, đây là cái giá phải trả. "Cậu phải hiểu, không chỉ các tướng lĩnh cấp cao muốn tốc chiến tốc thắng, mà rất nhiều sĩ quan chỉ huy và

binh lính cấp dưới cũng nghĩ vậy. Phải có một trận thua để họ tỉnh ngộ.

"Trước đó tôi đã bảo cậu chuẩn bị một bài viết trình bày chỉ tiết ý tưởng của mình, phải không?"

Vương Trung: "Tôi đã chuẩn bị rồi, 'Bác bỏ phái đầu hàng và phái tốc thắng, chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc đấu tranh quân sự lâu dài và gian khổ với Prosen', tôi còn đưa cho ông rồi! Nhưng không được đăng!"

Belinsky: "Thời điểm chưa thích hợp, đăng lúc đó chỉ khiến mọi người phản cảm. Mười mấy ngày nữa, khi Tập đoàn quân phía Tây bị đánh bại hoàn toàn, là có thể đăng rồi.

"Lúc đó, mọi người sẽ coi bài viết này của cậu là tư tưởng chỉ đạo chiến tranh. Tôi đã đọc bài đó, viết rất tốt, đủ sức gánh vác trọng trách này!" Vương Trung thầm nghĩ đúng là nói nhảm, tôi chép mà, hơn nữa với hiểu biết nông cạn của tôi chắc chỉ chép được một phần mười tinh hoa của bản gốc.

Biết được ý đồ của Belinsky, Vương Trung vẫn không cam lòng: "Những hy sinh này không thể tránh khỏi không?" Belinsky: "Nhỡ đâu họ đột phá được phòng tuyến của địch thì sao?"

Vương Trung: "Chuyện này…" Belinsky: "Cậu cũng không thể chắc chắn tuyệt đối là không có khả năng này, đúng không? Nên tôi cho rằng, hy sinh này không thể tránh khỏi."

Vương Trung im lặng.

Thái độ của Belinsky rất kiên quyết.

Hơn nữa, Vương Trung cũng cảm thấy hắn nói có lý, cả quân đội từ trên xuống dưới đều có tư tưởng tốc chiến tốc thắng, vậy chỉ có thể để hiện thực thức tỉnh họ.

Belinsky đổi chủ đề: “Đúng rồi, tôi đã xem ghi chép những thứ cậu dạy ở Học viện Quân sự. Rất tốt. Nghe nói cậu đang soạn thảo tài liệu về việc xây dựng sư đoàn hỗn hợp tinh nhuệ dựa trên mô hình Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1?”

Vương Trung: “Vâng, tôi định dựa theo mô hình của Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1, thành lập hai sư đoàn tương tự, ba sư đoàn hợp thành một quân đoàn cơ động, cung cấp đầy đủ hậu cần và huấn luyện cho họ.

“Sau đó đưa họ đến những vị trí then chốt, do tôi trực tiếp chỉ huy.”

Thực ra ý tưởng này của Vương Trung giống với game “Hearts of Iron IV”, khi chơi game này chính là dùng rất nhiều sư đoàn quân đóng ở tiền tuyến, cộng thêm một số sư đoàn tinh nhuệ.

Người chơi Hearts of Iron IV thích gọi những sư đoàn tỉnh nhuệ, sư đoàn nhà giàu này là “Sư đoàn Gundam”, ý là những sư đoàn này khi đánh những sư đoàn quân ô hợp cũng giống như robot Gundam của nhân vật chính trong phim hoạt hình “Mobile Suit Gundam”” chém robot địch như chém rau vậy. Belinsky gật đầu: “Tốt lắm, ý tưởng này của cậu rất hay.” Vương Trung: “Nếu có thể cho tôi quyền chỉ huy không quân, để tôi chỉ huy một hoặc hai trung đoàn tiêm kích và cường kích riêng thì tốt.” Belinsky: “Vậy chẳng phải cậu thành Tư lệnh Tập đoàn quân rồi sao? Tập đoàn quân ba sư đoàn… Không không không, cho dù Sa hoàng muốn thành lập một đội quân như vậy, cũng sẽ bị phản đối kịch liệt. Chi bằng cậu cứ tạo dựng quan hệ tốt với không quân trước, giống như ở Shostka, tuy họ không trực thuộc cậu, nhưng chẳng phải cũng nghe theo chỉ huy của cậu sao?” Vương Trung thầm nghĩ đúng là vậy, nhưng hệ thống của tôi không coi họ là quân đội của tôi, không cho tầm nhìn! Thôi, Belinsky nói cũng không sai,

linh hoạt một chút để có được sự hỗ trợ của không quân trước, đợi quân đoàn cơ động của mình làm nên chuyện, rồi chỉ huy Tập đoàn quân sau.

Vương Trung đang định nói chuyện khác với Belinsky, thì cửa đột nhiên mở ra. Olga tự mình mở cửa, vừa thấy Vương Trung đứng ngoài cửa, cô liền cười rạng rỡ: "Alyosha! Anh đến rồi, mau giúp tôi nghĩ cách, xảy ra chuyện lớn rồi!"

Belinsky tiến lên kéo áo Vương Trung: "Nhớ những gì tôi nói."

Vương Trung gật đầu.

Olga tiến lên, kéo tay Vương Trung, kéo hắn vào phòng, đến trước tấm bản đồ lớn. Olga: "Tập đoàn quân xung kích số 1 vừa bị phục kích, tổn thất hơn 100 xe tăng! Giờ phải làm sao, Alyosha! Anh là chuyên gia, anh nói xem!" Vương Trung trước tiên thoát khỏi sự "khống chế" của Olga, rút tay ra khỏi tay cô, rồi nghiêm túc phê bình: "Khi quân đội của chúng ta chịu tổn thất nặng nề như vậy, Sa hoàng tuyệt đối không được thể hiện sự vui mừng ở nơi công cộng."

Olga vội vàng ngừng cười, hơi cúi đầu: "Xin lỗi, tôi biết sai rồi."

Các sĩ quan trong phòng họp nhìn nhau.

Chương 490: Phe Chủ Hòa Bắt Đầu Nổi Lên _

Chương 597: Nhìn Thấu ý Định Của Olga

Chương 597: Nhìn Thấu ý Định Của Olga

Vương Trung cũng chợt nhận ra như vậy có vẻ không ổn, dễ gây hiểu lầm, nên vội vàng nói: “Tôi chỉ là đưa ra đề xuất với tư cách thần tử, cảm ơn Sa Hoàng đã rộng lượng.” Olga muốn cười nhưng phải cố nhịn, nghiêm túc đáp: “Anh nói đúng, những đề xuất chính xác như vậy dù được đưa ra bằng giọng điệu nào, tôi cũng sẽ cân nhắc.” Sau đó cô quay sang bản đồ: “Về tình hình hiện tại, ngài có ý kiến gì?”

Vương Trung nhìn Belinsky. Nếu bây giờ mình đề nghị ngừng tấn công, bắt đầu nghỉ ngơi chỉnh đốn, thì kế hoạch quét sạch phái Tốc thắng của Belinsky sẽ không thể thực hiện được.

Vì Olga nhất định sẽ nghe theo.

Vương Trung nhìn Olga, chợt thấy ánh mắt cô gái rất trong veo, không giống như đang lo lắng cho tiền tuyến.

Rồi Vương Trung hiểu ra: Cô nàng này từ lúc mở cửa đã diễn rồi, tất cả hành động vừa nãy đều là để đưa mình lên vị trí thân vương. Cô ta không hiểu là phải nhân cơ hội này dập tắt phái Tốc thắng sao?

Không thể nào!

Thế là Vương Trung nói: “Tôi đã nói từ lâu, quân Prosen sẽ xây dựng tuyến phòng thủ ở Bokost-Shostka, nhưng Tập đoàn

quân phía Tây hoàn toàn không coi trọng đề nghị của tôi, nên mới có thảm bại này!

"Tôi đề nghị sau khi đẩy chiến tuyến đến gần Bokost-Shostka, toàn bộ quân đội dừng lại nghỉ ngơi chỉnh đốn, đợi mùa đông qua đi. Cuộc tấn công tiếp theo của chúng ta sẽ diễn ra vào tháng 4 hoặc tháng 5 năm sau, khi đó mùa xuân lầy lội đã gần kết thúc…"

"Không!"

Olga tỏ vẻ tức giận: "Sao có thể đến tháng 4, tháng 5 năm sau mới tấn công? Như vậy quân Prosen sẽ khôi phục! Tôi đang hỏi anh có cách nào để đột phá phòng tuyến trong tháng này! Tukhachevsky đã vỗ ngực cam đoan, nói có thể tiến đến biên giới, giành lại lãnh thổ đã mất trong 6 tháng qua!"

Thấy chưa, tôi biết ngay mà! Tukhachevsky không có mặt, nhưng Nguyên soái Boris, người thay thế ông ta làm Tổng tham mưu trưởng, đã lộ vẻ mặt đau khổ. Với khả năng quan sát hạn chế của Vương Trung, hắn chỉ có thể đoán rằng vị nguyên soái này thực ra đã biết không thể đột phá, sẽ phải trả giá rất nhiều thương vong trên phòng tuyến của địch.

Tuganev thì tỏ vẻ tiếc nuối, có về như ông ta thực sự hy vọng Vương Trung có thể ngăn chặn phái Tốc thắng, không để họ hy sinh vô ích. Bản thân Vương Trung cũng rất muốn ngăn chặn phái Tốc thắng, hắn là người từ tiền tuyến trở về, những người lính ở tiền tuyến chính là đồng đội của hắn.

Nhưng Belinsky nói đúng, quân đội Ant từ trên xuống dưới đều có tư tưởng tốc chiến tốc thắng, đang ở trong trạng thái kiêu ngạo, trạng thái này nhất định phải trải qua một trận thua.

Điều hắn có thể làm là cố gắng giảm bớt thương vong. Vương Trung: "Nếu Sa Hoàng đã tin tưởng Tukhachevsky và

những người khác, thì tôi cũng không tiện nói gì. Nhưng…" Hắn dừng lại, nhìn Olga.

Olga hiểu ý ngay away, nói: "Anh có thể đưa ra đề xuất về chiến thuật!"

Vương Trung: "Vậy tôi đề nghị trước tiên đừng vội tấn công phòng tuyến kiên cố của địch, mà dùng trinh sát quét sạch khu vực phía trước phòng tuyến, đợi bộ binh, công binh và quan trọng nhất là pháo binh đuổi kịp lực lượng tiên phong, rồi mới phát động tấn công."

Olga: "Được! Đề xuất này nghe rất hợp lý, tôi sẽ chuyển đến Đại tướng Tukhachevsky của Tập đoàn quân phía Tây. Còn gì nữa không?"

Vương Trung nghĩ một lúc, hình như mình cũng không còn đề nghị nào khác, tấn công trận địa phòng thủ kiên cố của địch vốn dĩ phải trả giá bằng thương vong lớn.

Cuối tháng 9, đầu tháng 10, khi bố trí phòng thủ ở sông Desna, ngay cả quân đội tỉnh nhuệ như Prosen cũng phải chịu tổn thất nặng nề mới đánh lên được.

Đó là còn nhờ Gilles đã ngừng tấn công giữa chừng, bắt đầu đào hào đắp lũy, nếu không thương vong của Prosen sẽ tăng gấp đôi. Ít nhất là gấp đôi.

Mà nếu đổi thành quân đội Ant có trình độ huấn luyện kém hơn Prosen tấn công, thử tưởng tượng xem tình huống sẽ tồi tệ đến mức nào. Vương Trung thở dài: "Không còn nữa. Chỉ cần tấn công là sẽ phải chịu tổn thất lớn, Đại tướng Tukhachevsky nên chuẩn bị sẵn sàng chịu trách nhiệm."

Olga: "Tôi tin rằng ông ấy đã chuẩn bị rồi. Alyosha, anh…" Vương Trung: "Sa Hoàng, xin hãy gọi chức vụ hoặc quân hàm ở nơi làm việc." Olga có thoáng chốc lộ vẻ mặt "bị anh ta nhìn thấu rồi", sau đó nghiêm túc đáp: "Anh nói đúng,

Trung tướng Aleksei Konstantinovich. Vậy anh vội vàng đến đây chỉ để nói những điều này sao?" Vương Trung: "Tôi đến đây vì hai chuyện, một là yêu cầu ngừng tấn công, nhưng đã thất bại. Chuyện thứ hai liên quan đến chuyên môn thiết giáp của tôi."

À, khoan đã, hình như tôi là tướng lĩnh bộ binh, thôi kệ giờ cũng chẳng ai thắc mắc chuyện này. Vương Trung: "Chuyện thứ hai, tôi cần phải biết rõ loại xe tăng nào đã phục kích lực lượng tiên phong của Tập đoàn quân xung kích số 1. Tôi nghe nói những xe tăng này có pháo nòng dài."

Nguyên soái Boris lên tiếng: "Đúng là tiền tuyến có báo cáo như vậy, chúng tôi đã yêu cầu Tập đoàn quân phía Tây xác minh. Có lẽ ngày mai sẽ có ảnh do thám từ trên không gửi về."

Vương Trung: "Hy vọng có thể có xe thật."

Nguyên soái Boris: "Chờ chúng ta đột phá phòng tuyến, sẽ có xe thật."

Vương Trung gật đầu: "Cảm ơn các chiến sĩ của Tập đoàn quân phía Tây trước."

Nguyên soái Boris gật đầu. Olga hỏi Vương Trung: "Loại xe tăng này có ảnh hưởng lớn lắm sao?"

Chương 491: Phe Chủ Hòa Bắt Đầu Nổi Lê…

Chương 598: CoCa CoLa

Chương 598: CoCa CoLa

“Rất lớn, thưa Sa Hoàng, chúng có thể xuyên thủng T-34 ở khoảng cách xa, và sức phá hủy rất lớn. Chứng tỏ sau khi gặp T-34 vào tháng 6, quân Prosen đã phản hồi nhu cầu cho bộ phận phát triển. Giờ thành phẩm đã đến tiền tuyến, tốc độ này thật đáng kinh ngạc.” Vương Trung tỏ vẻ rất nghiêm túc.

Ở Trái đất, Panzer IV Ausf.F2 đến tháng 3 năm sau mới xuất hiện, hơn nữa Panzer IV đã có kế hoạch lắp pháo nòng dài từ trước, nên mới nhanh như vậy.

Quả nhiên Prosen ở thế giới này mạnh hơn Đức Quốc xã nhiều.

Vương Trung không biết rằng, những chiếc xe tăng mà Sư đoàn Seeckt nhận được là phiên bản thử nghiệm, gần giống với nguyên mẫu, phiên bản sản xuất hàng loạt có lẽ cũng phải đến tháng 3 năm sau mới ra tiền tuyến.

Dù sao Vương Trung cũng cảm thấy nước Prosen to lớn trước mắt có chút khó đối phó.

Olga thấy Vương Trung có vẻ mặt nghiêm túc như vậy cũng trở nên nghiêm túc, nàng dùng giọng nói nghiêm nghị hạ lệnh: “Bảo Tập đoàn quân phía Tây Phương cố gắng nghĩ cách lấy một chiếc xe tăng kiểu mới về. Đây là nhiệm vụ ưu tiên hàng đầu.” Boris nguyên soái gật đầu: “Vâng.”

Olga quay đầu nhìn Vương Trung: “Còn gì nữa không?” Vương Trung: “Không còn gì nữa. Tôi đến đây chỉ có hai việc này. Vậy tôi xin phép cáo lui, còn có việc khác phải xử lý.”

Olga gật đầu: “Được.”

Vương Trung chào Olga, xoay người đi ra ngoài. Lúc rời đi, hắn chạm ánh mắt của Belinsky, vị đại giáo hoàng rõ ràng rất hài lòng với diễn biến trong cuộc họp. Vương Trung ra khỏi phòng, sải bước dọc theo hành lang của Cung điện Mùa Hè.

Tối hôm đó, Vương Trung làm việc xong trở về trang viên thì thấy Lyudmila và mấy vị tiểu thư đang uống trà trong phòng trà ở tầng hai.

Vì vậy, hắn không đi cửa chính mà đi lên cầu thang bên cạnh phòng trà, vừa vào cửa liên dang hai tay về phía Lyudmila: “Em yêu, anh về rồi!”

Lyudmila đi lên ôm hắn một cái, sau đó hôn lên má hắn. Vương Trung: “Bánh ngọt trên bàn các em trông lạ quá.”

Vì lúc này trời đã tối, dưới ánh nến, Vương Trung không nhìn rõ thứ gì đang được bày trên bàn.

Lyudmila: “Là quà của đại sứ Liên bang đưa tới, hôm nay vừa mới nhận được đồ hộp của Liên bang.”

Vương Trung: “Đồ hộp Spam àz Lyudmila: “Hình như là đọc như vậy, ăn cũng khá ngon.” Đó là bởi vì hiện tại chiến tranh mới bắt đầu, đồ hộp Spam vẫn được sản xuất theo tiêu chuẩn trước chiến tranh, vẫn chú trọng đến hương vị. Đợi đến khi sản xuất mở rộng thời chiến tranh hoàn thành, thứ này sẽ biến thành thịt muối khó ăn.

Tất nhiên, chỉ có mấy cậu ấm của Liên bang mới thấy khó ăn, sĩ quan của Liên hiệp Vương quốc ăn vào sẽ thấy đó là món ngon - ngon hơn nhiều so với món cá và khoai tây chiên

của họ! Lúc này, Vương Trung đột nhiên sực nhớ ra điều gì đó, hỏi: "Đại sứ Liên bang ngoài tặng đồ hộp này ra còn tặng gì nữa không? Ví dụ như đồ uống?"

"Có, họ có tặng một thứ màu đen sì giống như cà phê, chúng em chưa thử."

Vương Trung cười: "Mau lấy ra đây, anh muốn uống thử!" Cả ngày hôm nay, Vương Trung cứ nghĩ đến những người lính sắp hy sinh trên phòng tuyến kiên cố của Prosen là thấy khó chịu, bây giờ hắn cần Coca Cola để tiếp thêm năng lượng!

Nelly cầm một chai Coca Cola lên: "Cái này, chúng em không biết mở nó như thế nào…"

Vương Trung cầm chai Coca Cola lên, gập một cái chính xác vào bệ cửa sổ bên cạnh, nắp chai liền bật ra.

Sau tiếng "bụp", bọt từ trong chai thủy tỉnh trào ra.

Vương Trung cũng không quan tâm nhiều, uống một hơi lớn.

Lyudmila ở bên cạnh nhìn động tác của hắn, tò mò hỏi: "Đây là một loại rượu vang sủi bọt à? Sâm-panh?"

Vương Trung không kịp trả lời, uống hết chai Coca Cola. Khoảnh khắc này, hắn như trở về thế kỷ 21, trở về quê nhà, vừa mới mở máy ở quán net, lấy một chai Coca Cola từ trong tủ lạnh ra, chuẩn bị bắt đầu một đêm lướt web. Vương Trung ợ một cái, ảo ảnh về thế kỷ 21 biến mất, Lyudmila lại xuất hiện trước mắt hắn.

Vương Trung: "Ờ, đây là một loại đồ uống, cũng giống như sâm-panh. Em có thể uống thử một chai!" Nói xong, hắn đặt chai rỗng lên khay của Nelly.

Nelly tò mò cầm chai lên, nhìn vào, rồi lại đưa lên mũi ngửi, vẻ mặt càng thêm khó hiểu.

Vương Trung: “Nelly, đi lấy thêm một chai cho Lyusha.” “Vâng.”

Lúc này, một trong số những quý bà đang ngồi quanh bàn thưởng thức đồ hộp Spam lên tiếng: “Tướng quân Rokossovsky, nghe nói sáng nay ở Cung điện Mùa Hè có chút chuyện. Ngài đã mắng Olga I trước mặt mọi người.” Vương Trung: “Tôi chỉ đưa ra ý kiến.”

Hắn nhìn Lyudmila: “Với tư cách là anh trai nuôi.” Lyudmila nhún vai: “Không cần phải giải thích với em.” Vương Trung: “Hơn nữa, tôi đến Cung điện Mùa Hè là muốn ngăn những kẻ chủ chiến kia ném quân đi chịu chết.”

“Em đã bảo là anh không cần phải giải thích với em rồi mà. Em tin anh.” Lyudmila cười nói. Lúc này, Nelly bưng khay đến: “Tôi lại lấy thêm hai chai từ hầm rượu ra.”

Vì hiện tại trời quá lạnh nên rượu và những thứ tương tự phải được cất trong hầm để giữ nhiệt độ. Kết quả là Coca Cola cũng bị cất vào hầm… Đúng là bị coi như đồ cao cấp rồi.

Vương Trung đặt tay lên vai Lyudmila: “Nào, em yêu, em thử xem.”

Chương 492: Vợ Và Người Tình

Chương 599: Lịch Trình Làm Việc

Ngày 12 tháng 12 năm 1914, Vương Trung theo thường lệ ra ngoài.

Trạm thứ nhất là Ủy ban Kiểm tra, hắn phải hoàn thành việc phê duyệt văn kiện ở đó - từ khi xác lập lãnh đạo các bộ phận của Ủy ban, số lượng văn kiện mà Vương Trung phải xử lý mỗi ngày đã giảm xuống còn 20 phần, hơn nữa phần lớn đều có liên quan đến lần xét duyệt vũ khí đầu tiên vào giữa tháng 12. Trong lần xét duyệt này, Ủy ban sẽ lần đầu tiên phát huy chức năng của mình, quyết định loại vũ khí nào được cải tiến có thể đưa vào sản xuất. Đương nhiên, bởi vì Ủy ban được thành lập trong tháng này, nên những cải tiến này không phải là các chỉ tiêu kỹ thuật do Ủy ban đưa ra, mà là phản hồi rời rạc từ các đơn vị bộ đội đến các nhà thiết kế, sau đó do tổng công trình sư của dự án "tự quyết định". Sau này, Ủy ban sẽ tổng hợp nhu cầu của tiền tuyến, đưa ra các chỉ tiêu kỹ thuật, sau đó giao cho các nhà thiết kế liên quan, ai có thể cải tiến sản phẩm với hiệu suất vượt trội hơn thì sản phẩm của người đó sẽ được sản xuất. Sau khi Ủy ban phê duyệt xong tài liệu, Vương Trung phải đến trường bắn Kubinka để thị sát việc huấn luyện của Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1 và việc thành lập các sư đoàn mới.

Bởi vì Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1 được biên chế khá phức tạp, nên việc lấy nó làm mẫu để thành lập hai sư đoàn,

nói thì dễ nhưng làm thì rất khó, ngay cả Tuganev cũng chỉ có thể cố gắng tập hợp đủ khung của một sư đoàn trước.

Khó khăn chủ yếu nằm ở chỗ, mức độ phổ cập giáo dục cơ sở ở Ant này không đủ, ban đầu Vương Trung còn tưởng rằng tốt nghiệp lớp 10 là tình hình phổ biến ở Ant, bây giờ mới biết rằng trên thực tế chỉ có những khu vực phát triển tương đối tốt mới có thể có nhiều người học hết lớp 10 như vậy, đại đa số con em thường dân Ant chỉ học vài năm ở trường giáo hội rồi phải đi làm.

Về phần học sinh tốt nghiệp trung học, trong lực lượng bộ binh Ant hiện tại thật sự là rất hiếm, phần lớn học sinh trung học được bổ sung vào các binh chủng kỹ thuật. Ngay cả trong các binh chủng kỹ thuật của lục quân Ant, học sinh trung học cũng không chiếm tới 20%.

Các binh chủng đông người như lực lượng thiết giáp, phần lớn binh lính là học sinh tốt nghiệp lớp 10, thậm chí có khoảng 1/10 chưa học hết lớp 10, chỉ học đọc chữ ở trường giáo hội. Cuối cùng Vương Trung cũng hiểu tại sao lực lượng hải quân đánh bộ lại có sức chiến đấu cao như vậy, mẹ kiếp, hải quân đánh bộ ít nhất phải tốt nghiệp lớp 10, rất nhiều người là học sinh trung học. Chẳng trách trong bộ phim [Bảo vệ] ở Trái đất, diễn viên còn có một câu thoại đặc biệt, chỉ ra: “Trình độ văn hóa không cao đã hạn chế việc phát huy hiệu suất của vũ khí kỹ thuật.” Biết được gốc rễ của vấn đề thì dễ giải quyết rồi.

Trái đất có sẵn mô hình để học hỏi.

Vương Trung quyết đoán quyết định triển khai toàn diện việc học tập tại các trường học buổi tối trong Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1, nâng cao trình độ văn hóa của binh sĩ.

Binh lính ban ngày huấn luyện, buổi tối học văn hóa, học kiến thức kỹ thuật.

Tin tốt là, ít nhất tất cả mọi người ở Ant đều biết chữ, không cần phải giống như đội quân mô hình ở Trái đất, mỗi người lính đều phải đeo một tấm bảng sau lưng để học chữ.

Tin xấu là, người Ant thực sự không thích học tập, buổi tối họ thích uống rượu, nhảy múa quanh đống lửa, chơi đàn accordion và balalaika. Vương Trung chỉ có thể vừa nỗ lực để những người lính cục mịch này học được một chút kiến thức văn hóa, vừa tìm kiếm sự phối hợp từ Hải quân: Các anh không còn tàu chiến nữa, có thể nhường bớt học sinh trung học cho tôi được không, nhường một chút đi, nhường đi mà! May mắn thay, Giáo hội đang nỗ lực đưa học sinh trung học và những người tốt nghiệp lớp 10 đến cho Vương Trung, có vẻ như Giáo hội cũng cảm thấy thay vì giao những thanh niên có học thức này cho những vị tướng kém cỏi kia để rồi hy sinh vô ích, thì tốt hơn là giao cho Vương Trung.

Tóm lại, hiện tại sư đoàn mẫu đầu tiên của Vương Trung đã được xây dựng được một nửa, chỉ cần đợi những sĩ quan từ tiền tuyến trở về học lý thuyết ở Học viện Quân sự hoàn thành khóa học, rồi bổ sung vào quân đội. Sau khi hoàn thành công việc ở Kubinka, Vương Trung phải đến trường để giảng dạy, các bài giảng của hắn là môn học được hoan nghênh nhất ở Học viện Quân sự, những học viên không bỏ lỡ bất kỳ buổi học nào của hắn hiện tại đều được gọi là “phe Rokossovsky”.

Mặc dù Vương Trung đã viết một cuốn sách nhỏ, in ra và phát hành trong trường, nhưng điều này dường như càng làm tăng thêm nhiệt tình của các học viên khi đến nghe giảng bài.

Tóm lại, đó là lịch trình một ngày của Trung tướng Rokossovsky.

Tuy nhiên, ngay từ đầu, lịch trình của ngày hôm nay đã gặp phải một chút rắc rối nhỏ.

Ủy Ban Kiểm Tra nằm ngay bên cạnh Bệnh viện Kỷ niệm Nội chiến, bệnh viện này là bệnh viện lớn nhất ở Yekaterinburg, và có khoa phẫu thuật chấn thương tốt nhất ở Yekaterinburg.

Chương 493: Bắt Đầu Tranh Đấu

Chương 600: Tướng quân Rokossovsky ở c…

Hôm nay, đoàn xe của Vương Trung vừa đến trước cổng Bệnh viện Kỷ niệm Nội chiến đã bị chặn lại.

Những chiếc xe tải nối đuôi nhau di chuyển chậm chạp trên đường.

Vương Trung vừa kéo cửa sổ xe xuống, đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc, những chiếc xe tải này chắc hẳn đang chở thương binh từ tiền tuyến về.

Đoàn xe tải di chuyển chậm như vậy, chắc hẳn là do bệnh viện đã hoạt động hết công suất.

Vương Vasili vội vàng gọi: “Tướng quân? Ngài định đi đâu vậy?” Vương Trung: “Chúng ta đi bộ qua đó, nếu không sẽ không kịp công việc buổi sáng.” Vasili vội vàng cầm cặp tài liệu xuống xe.

Grigory cũng xuống xe và đi theo Vương Trung.

Vương Trung vừa đi được vài bước, một thương binh trên xe tải đã phát hiện ra hắn và hét lớn: “Tướng quân!” “Chào các anh.” Vương Trung vẫy tay. Không ngờ người thương binh này bật khóc: “Tướng quân! Chúng tôi đã không nghe lời ngài, cứ tưởng quân Prosen sắp tiêu rồi, chúng tôi còn chế giễu ngài! Mong ngài tha thứ cho chúng tôi!” Vương Trung: “Không phải lỗi của các anh, là do phe chủ chiến đã mê hoặc các anhI Bọn họ đáng chết.”

Người thương binh này vừa khóc, Vương Trung vừa trả lời, thế là tất cả mọi người trên xe đầu phát hiện ra Vương Trung.

Và tin tức này còn lan truyền ra khắp đoàn xe.

Càng nhiều thương binh tham gia vào việc than khóc: "Quân Prosen đã xây dựng những boongke kiên cố! Cả đại đội của tôi đã hy sinh trước boongke!"

"Bọn chúng rất xảo quyệt! Chúng cố tình đặt bẫy, chúng tôi xông vào thì bị tấn công từ bốn phương tám hướng!" Vương Trung không khỏi cau mày: Trận địa phòng ngự bị tấn công từ bốn phương tám hướng này, tại sao tôi lại cảm thấy có liên quan đến mình? Quân Prosen đã học được trận địa phòng ngự mà tôi lấy từ chiến thuật du kích rồi sao?

Khả năng học hỏi này thật đáng gờm!

Vương Trung mới chỉ đi được vài chục mét, nhưng dường như cả đoàn xe đều đã biết tin hắn đến.

Và rõ ràng có sự sai lệch trong quá trình lan truyền tin tức, bây giờ mọi người đầu nói "Tướng quân Rokossovsky đến thăm hỏi chúng tôi".

Đến nước này, việc tôi chỉ đi ngang qua trên đường đi làm đã không thể nói ra miệng được nữa. Vương Trung chỉ có thể liên tục bắt tay với những bàn tay thò ra từ xe tải, để cho các thương binh tùy ý chạm vào má và quân phục của mình. Sau khi vất vả đến được cổng bệnh viện, Vương Trung nghĩ bụng đã làm thì làm cho trót, quyết định vào thăm hỏi một chút.

Kết quả là hắn vừa bước vào bệnh viện, đã khiến cô y tá ở cửa giật mình: "Trung tướng! Ngài sao vậy? Bị tấn công rồi sao? Tôi sẽ gọi bác sĩ trưởng khoa chấn thương ngay!" Vương Trung: "Không, không phải, đây không phải máu của tôi. Đây là lời chúc phúc của các chiến sĩ dành cho tôi."

Hắn cúi xuống nhìn những vết máu trên người, trịnh trọng nói: “Họ đang dùng cách này để nhắc nhở tôi rằng, nợ máu phải trả bằng máu.”

Biểu cảm của cô y tá có thể tóm tắt là “Tôi không hiểu nhưng hình như rất ghê gớm”.

Cô ấy hỏi: “Cần thông báo cho viện trưởng biết ngài đến thị sát không?”

Vương Trung: “Không cần, tôi chỉ xem qua rồi đi.”

Trong hai giờ tiếp theo, Vương Trung đã trò chuyện với hơn một trăm thương binh và thu thập được rất nhiều thông tin trực tiếp.

Ví dụ, lực lượng đang phòng thủ có thể là Tập đoàn quân số 9 của Prosen và Quân đoàn Ky sĩ số 1 của Asgard, tư lệnh của Tập đoàn quân số 9 là Trung tướng Walter Model, còn tư lệnh của Quân đoàn số 1 Asgard là người quen cũ của Vương Trung - Siegfried Gil Ais.

Ví dụ khác, quân địch quả thực có một loại xe tăng nòng dài, nhưng số lượng rất ít. Một vị tiểu đoàn trưởng đã đảm bảo với Vương Trung rằng, loại xe tăng nòng dài này có thể chỉ có một tiểu đoàn, và tất cả các xe tăng đều có biểu tượng đầu lâu, được suy đoán là biểu tượng của đơn vị chiến đấu.

Sau khi Vương Trung thu thập được kha khá thông tin, cuối cùng viện trưởng cũng đến. “Xin lỗi, Trung tướng, tôi đang phẫu thuật nên đến muộn.” Viện trưởng tỏ vẻ áy náy.

Vương Trung: “Không sao, ông cứ tiếp tục phẫu thuật đi. Ông cứu được càng nhiều thương binh, tôi càng vui, việc đến đón tôi không quan trọng.”

Viện trưởng gật đầu: “Ngài vẫn như xưa.”

Vương Trung hơi ngạc nhiên: “Hả? Trước đây chúng ta đã gặp nhau rồi sao?”

BI Loktev, tôi cũng là viện trưởng của bệnh viện dã chiến.” Viện trưởng đẩy gọng kính.

Vương Trung vui mừng: “Ông là bác sĩ Losonov! Ông cũng sống sót!”

Viện trưởng: “Sống sót, suýt chút nữa thì bị bao vây ở Agasukoy, sau khi đến Yekaterinburg, vừa lúc viện trưởng của bệnh viện này bị bom của quân Prosen giết chết, tôi liền lên thay.” Vương Trung: “Ông vất vả rồi.”

Hai người bắt tay.

Viện trưởng: “Vậy tôi đi phẫu thuật tiếp đây.”

Vương Trung: “Mời ông, tôi sẽ ở lại với các chiến sĩ thêm một lát.”

Viện trưởng gật đầu và quay người rời đi. Vương Trung nhìn những thương binh đang nằm chật kín phòng bệnh.

Tất cả các thương binh đều đang nhìn hắn.

Vương Trung cảm thấy lúc này mình nên nói điều gì đó, bèn mở miệng: “Giờ phút này, tôi không muốn tỏ ra mình là người biết trước, nói những lời như ‘đây đều là do không nghe lời khuyên của tôi’. Tôi hiểu mong muốn được nhanh chóng trở về nhà của các anh.”

Chương 494: Hát Cổ Vũ Tinh Thần

Chương 601: Tướng quân Rokossovsky ở c…

Vương Trung lấy hộp cơm mà hắn vẫn luôn đeo trên người xuống: “Hộp cơm này! Bên trong là đất của quê hương tôi, Kazaria. Khi tôi rời khỏi Kazaria, tôi đã đào nó ở một ga tàu nhỏ vô danh.

“Cùng ngày hôm đó, cha tôi và những người bạn thân nhất của tôi đều đã hy sinh - cùng với hàng vạn người lính bình thường khác.

“Tôi, Rokossovsky, hơn bất kỳ ai khác đều mong muốn giành lại quê hương! Tâm trạng của tôi giống như các anh! Vì vậy, tôi sẽ không chế giễu các anh!

“Tuyệt đối sẽ không!” “Tôi chỉ muốn nói với các anh rằng, việc giành lại quê hương cũng cần phải dựa trên thực tế và logic. Không thể tách rời thực tế, không thể nói khoác lác! Nói khoác lác thì không thể đánh đuổi được lũ quỷ Prosen!”

Vương Trung cất hộp cơm, nhìn quanh căn phòng một lần nữa.

“Đánh bại lũ quỷ Prosen là một quá trình lâu dài và gian khổ, đòi hỏi sự hy sinh to lớn. Nhưng tôi có thể đảm bảo với các anh rằng, chiến thắng cuối cùng nhất định sẽ đến! “Để giành được chiến thắng này, ngoài lòng dũng cảm và sự hy sinh, chúng ta còn phải sử dụng trí óc, phải tìm hiểu điểm mạnh của kẻ thù, phải biết mình biết ta! Sau đó, chúng ta mới có thể lựa chọn chiến thuật phù hợp!

“Các anh hẳn phải biết, tôi là một vị tướng thích tự mình xông pha trận mạc, tôi làm như vậy là để hiểu rõ kẻ thù. Tìm ra điểm yếu của chúng! “Trong tương lai, tôi xin hứa với các anh rằng, tôi sẽ tiếp tục duy trì phong cách này, cho dù có một ngày, tôi phải hy sinh trên chiến trường!” Vương Trung đứng giữa những thương binh, trên người đầy máu của họ. Những thương binh cũng bê bết máu nhìn hắn.

Há chẳng phải áo giáp ta mặc? Cùng con chia sẻ. Nhà vua phát động chiến tranh, ta mài giáo mác. Cùng chung mối thù!

Lúc này, đột nhiên có tiếng đèn flash.

Vương Trung quay đầu nhìn về phía ánh sáng lóe lên, thấy phóng viên Mike và cộng sự của anh ta. Phóng viên ảnh Robert Capa vui vẻ lẩm bẩm: “Tôi lại chụp được một bức ảnh đẹp rồi! Bức này sẽ được đặt tên là ‘Tướng quân Rokossovsky ở cùng chúng ta’.”

Vương Trung tặc lưỡi, nói với Mike: “Các phóng viên của Hợp chủng quốc các anh thật là nhanh nhạy!”

Ngày 12 tháng 12, Cung điện Mùa hè.

Belinsky đã ở Bộ Tổng tư lệnh mấy ngày nay, theo dõi sát sao tình hình chiến sự ở tiền tuyến.

Hôm nay, cuộc họp của Bộ Tổng tư lệnh vừa kết thúc, Lavkid bước vào phòng, đến bên tai Belinsky và thì thâm: “Trên đường đi làm, Rokossovsky nhìn thấy đoàn xe chở thương binh, nên đã ghé thăm Bệnh viện Kỷ niệm Nội chiến.”

Belinsky vui mừng: “Thật sao? Vậy có chụp ảnh không?” Lavkid: “Thẩm Phán Đình đã thông báo cho phóng viên của Hợp chủng quốc và cộng sự của anh ta, dựa trên tình hình lúc đó.”

Belinsky mỉm cười: “Tốt, tốt, hãy liên hệ với phóng viên của Hợp chủng quốc, chúng ta cũng muốn một bộ ảnh được

rửa ra, chọn một số bức để đăng trên Yekaterinburg Daily.”

Lavkid: “Còn một việc nữa, chính phủ lưu vong Melainia đã đề nghị với Bộ trưởng Ngoại giao về việc gia nhập liên minh với tư cách là một quốc gia đồng minh.” Belinsky: “Melainia? Tôi nhớ khi Đế quốc Prosen tiêu diệt Melainia, những người theo phái thế tục của Giáo hội Đông phương ở đó đã chạy sang đất nước chúng ta.” “Đúng vậy, chúng tôi còn an trí một bộ phận Giám mục đến từ Melainia, đại bộ phận người cũng được an trí tại lãnh thổ phía đông rộng lớn, đó đã là chuyện của ba năm trước rồi.”

Lavkid nói xong, Belinsky liền cảm thán: “Bọn họ vậy mà vẫn còn đang chiến đấu, thật đáng khâm phục. Vậy ý của chính phủ lưu vong là gì? Định an trí người tị nạn Melainia đến chỗ chúng ta để trưng binh sao?”

“Ước chừng là có chuyện như vậy.”

Lavkid gật đầu: “Nhưng những việc ngoại giao này, phần lớn đều do các quý tộc quản lý.”

Dù sao trước khi đế quốc Prosen gây hấn, phần lớn quốc gia ở Châu Âu này đều là vương quốc hoặc đế quốc, đều có vua.

Belinsky nghĩ nghĩ, hỏi Lavkid: “Những người tị nạn Melainia này, khi chúng ta động viên thì họ có mong muốn tham gia quân đội không?”

“Từ khi họ đến nước ta, vẫn luôn yêu cầu khôi phục đất nước, sau khi chiến tranh bùng nổ, họ càng thông qua các tu sĩ cầu nguyện của mình để gửi rất nhiều kiến nghị cho chúng ta.” Belinsky: “Vậy tại sao không chiêu mộ họ?” “Bởi vì quân đội chê họ nói tiếng Ant quá kém. Tôi cho rằng đây là cái cớ của các quý tộc, họ coi những người Melainia chạy đến nước ta là những phần tử cực đoan của phái thế tục.”

Belinsky nhíu mày: “Họ thật sự là vậy sao?”

Lavkid đẩy kính mắt: “Phần lớn là vậy, cho dù ban đầu không phải, sau khi chứng kiến sự tàn bạo của người Prosen thì cũng trở thành như vậy.”

Belinsky: “Anh đi chuẩn bị một chút, một khi Bộ Ngoại giao và chính phủ lưu vong Melainia thiết lập quan hệ, chúng ta sẽ chiêu mộ những người Melainia này. Ngoài ra, trình độ văn hóa của những người Melainia này có cao không?”

Lavkid: “Nhìn từ tư liệu đăng ký nhập cảnh, khá cao.” Belinsky: “Vậy thì bổ sung cho Rokossovsky, hắn suốt ngày cứ kêu gào đòi binh lính có trình độ văn hóa cao, cứ bổ sung cho hắn, xem hắn có thể làm nên trò trống gì với những binh lính này. Đương nhiên, tất cả những điều này đều phải làm sau khi liên minh với chính phủ lưu vong Melainia, trước đó cứ để những người Melainia này ở khu vực an trí.”

Chương 495: Tướng Quân Cũng Phải Hát

Chương 602: Khó Khăn

Ngày 16 tháng 12, phòng hiệu trưởng Học viện Quân Sự Suvorov.

Vương Trung nhìn thư ký gõ xuống chữ cái cuối cùng, thở phào nhẹ nhõm: "Được rồi, cuốn sách "Nguyên tắc chỉ đạo trong chiến đấu phòng ngự thiết giáp" cuối cùng đã hoàn thành."

Kỳ thực Vương Trung vốn định đặt một cái tên dài hơn: Nguyên tắc chỉ đạo trong chiến đấu phòng ngự thiết giáp được đúc kết từ các trận đánh ở Peniye, Loktev và Orachi.

Nhưng như vậy nhìn giống tên truyện light novel quá, nên Vương Trung đã bỏ.

Lúc này, người phụ trách đánh máy là bà Petrofna do cô Ally tìm đến, là một nữ quan lớn tuổi gần năm mươi tuổi, con cái cũng trạc tuổi Vương Trung.

Bác gái lấy trang bản thảo cuối cùng ra khỏi máy đánh chữ, đặt lên bàn để hong khô, đồng thời nói với Vương Trung: "Chúc mừng cậu, tướng quân, đây là sách giáo khoa trong tương lai phải không?"

Vương Trung: "Trước khi chúng ta có lý luận phòng ngự xuất sắc hơn thì đúng là vậy." Thực ra trong cuốn sách này không chỉ có tổng kết kinh nghiệm thực chiến của Vương Trung, còn có không ít lý luận tiên tiến đến từ Trái Đất.

Bác gái: “Cậu thật khiêm tốn, đây nhất định sẽ là sách giáo khoa của chúng ta.”

Vương Trung cười đi tới trước cửa sổ kính lớn của văn phòng hiệu trưởng, nhìn ra sân tập bên ngoài bị tuyết phủ trắng xóa vào buổi sáng. Học viên chuyên ngành chỉ huy xe tăng và chuyên ngành chỉ huy bộ binh vừa mới tiến vào sân tập, đang dọn dẹp tuyết đọng. Hôm nay hình như chuẩn bị diễn tập hiệp đồng bộ binh - xe tăng, nên học viên chuyên ngành chỉ huy bộ binh cũng có mặt, bình thường chỉ có chuyên ngành chỉ huy xe tăng dọn dẹp sân tập lớn nhất toàn trường này.

Lúc này chuông điện thoại đột nhiên vang lên, bà Petrofna đang sắp xếp bản thảo cầm lấy điện thoại: “Đây là Học viện Quân sự Suvorov. Tướng quân Rokossovsky đang ngắm cảnh tuyết, tôi sẽ bảo hắn đến nghe điện thoại.”

Lúc này Vương Trung đã đi tới từ bên cửa sổ, trực tiếp nhận ống nghe từ tay bà Petrofna: “Là tôi, lái xe của Rokossovsky, có chuyện gì vậy?”

Pavlov: “Biên chế của sư đoàn mẫu… Lực lượng chiến đấu đã sắp xếp xong gần hết rồi, nhưng nhân viên bảo trì thì thực sự không đủ. Cục Quân giới nói với chúng tôi rằng, không có đủ năng lực sản xuất để chế tạo xe kéo chuyên dụng cho xe tăng, bảo chúng tôi cứ dùng xe tăng để kéo là được rồi?” Vương Trung lập tức mắng: “Bọn họ bị ngu à? Xe tăng là thứ có tỷ lệ hỏng hóc cao như vậy, làm sao có thể so với xe kéo chuyên dụng được!”

Bản thân xe tăng đã nặng hơn 30 tấn, có thể chạy được 100 km mà không gặp sự cố đã là tốt lắm rồi, còn muốn dùng xe tăng để kéo xe tăng hỏng chạy 100 km đến trạm sửa chữa sao?

Cho dù trạm sửa chữa trong thời chiến sẽ không cách tiền tuyến xa như vậy, nhưng dùng xe tăng làm xe kéo là một việc

cực kỳ không đáng tin cậy.

Ở Trái Đất, một đại đội xe tăng 14 chiếc của Mỹ sẽ được trang bị hai chiếc xe kéo 30 tấn. Hơn nữa, quân đội Mỹ còn biên chế loại xe kéo hạng nặng nhất được sử dụng trong Thế chiến II: M25 Dragon Wagon, dựa vào thứ này, quân đội Mỹ có thể kéo xe tăng Sherman hỏng về hậu phương đại tu bằng đường bộ, cũng có thể vận chuyển tàu đổ bộ đến bờ sông Rhine.

Còn Liên Xô ở Trái Đất lại là một ví dụ điển hình khác: Một lữ đoàn xe tăng chỉ có ba chiếc xe kéo, dẫn đến việc phần lớn xe tăng bị hỏng hóc về mặt cơ khí chỉ có thể bỏ lại bên đường, bởi vì căn bản không có đủ xe kéo để kéo. Sư đoàn mẫu của Vương Trung chính là muốn thay đổi điểm này, để cho quân đội Ant cũng trở nên "đảm bảo hậu cần đầy đủ".

Dù sao trong suy nghĩ của Vương Trung, những trang bị mà sư đoàn tinh nhuệ dưới quyền hắn sử dụng đều là những trang bị tốt tốn rất nhiều công sức sản xuất, chắc chắn không thể dễ dàng vứt bỏ.

Ví dụ như pháo chống tăng 57mm được trang bị phổ biến trong Sư đoàn Cơ giới Cận vệ 1, việc sản xuất nó thậm chí còn tốn công hơn cả pháo cao xạ 85mm. Để có thể sử dụng khung gầm pháo 100mm của hải quân mới được chuyển giao, chắc chắn cũng là thứ quý hiếm có sản lượng không cao.

Dù sao pháo 100mm của hải quân cũng chỉ có một nhà máy bên cạnh biển nội địa sản xuất, cho dù nhà máy này có tăng công suất sản xuất đến mức nào, cũng không thể tăng được bao nhiêu, trừ khi đầu tư xây dựng nhà máy mới để sản xuất nó.

Vì vậy, lực lượng của Vương Trung phải được đảm bảo hậu cần đầy đủ. Pavlov thở dài: "Nhưng không có năng lực

sản xuất xe kéo cũng là sự thật, Cục Quân giới cũng là khéo tay hay làm cũng không thể làm nên cơm cháo gì.”

Vương Trung: “Thôi được, để tôi xem có thể xin được gì từ Liên Hợp Quốc không. Xe kéo hạng nặng, máy kéo, thậm chí cả xe sửa chữa chiến trường, tôi sẽ cố gắng xin càng nhiều càng tốt.”

“Vậy thì tốt quá. Nhưng mà…” Vương Trung: “Sao vậy? Có khó khăn gì thì cứ nói.” “Không có đủ thợ máy. Sửa chữa những hỏng hóc cơ khí đơn giản thì dạy một chút là có thể học được, nhưng để kiểm tra và sửa chữa xe tăng một cách toàn diện, ít nhất phải tốt nghiệp cấp 10. Nhưng những người tốt nghiệp cấp 10 này vốn là lực lượng nòng cốt của quân đội, không thể điều hết đi sửa xe được.”

Chương 496: Bài hát kết thúc, máy bay né… _

Chương 603: Gặp Mặt Phái Đoàn Ngoại Gi…

Vương Trung tặc lưỡi, im lặng vài giây rồi nói: "Tôi sẽ đi xin hải quân, trước đây tôi không phải đã xin 1000 thợ máy rồi sao?"

"Đã bổ sung hết cho Sư đoàn Cơ giới Cận vệ 1 rồi, sư đoàn trưởng Yegorov bây giờ coi những thợ máy đó như vàng như ngọc, tôi bảo ông ta chia một nửa cho sư đoàn mẫu, ông ta không chịu."

Vương Trung: "Anh là Tham mưu trưởng Phòng thủ Thành phố! Anh lớn hay ông ta lớn?"

Pavlov: "Chúng tôi đầu là thiếu tướng." Vương Trung tặc lưỡi: "Thôi được, để tôi đi mắng tên cứng đầu này."

Pavlov: "Còn nữa, đừng quên lôi kéo thêm thợ máy từ hải quân sang, càng nhiều càng tốt nhé!"

Vương Trung: "Được được được! Để tôi đi xin."

Hắn cúp điện thoại, thở dài một hơi.

Bà Petrofna hỏi: "Gặp khó khăn gì sao?"

Vương Trung: "Đúng vậy, bây giờ khắp nơi đều thiếu công nhân kỹ thuật, nhà máy thiếu công nhân kỹ thuật, tiền tuyến cũng thiếu. Các nhà máy đã bắt đầu sử dụng phụ nữ và trẻ em để sản xuất xe tăng, họ thiếu đào tạo chuyên nghiệp, làm việc theo kiểu bị ép buộc, nhiều mối hàn có vấn đề."

Lúc này cửa văn phòng mở ra, Vasili cầm điện báo đi vào: "Tướng quân! Tướng quân, mau xem này! Bức ảnh này!" Vasili đưa tờ báo cho Vương Trung xem trang nhất, trong bức ảnh lớn, Vương Trung - tướng quân Rokossovsky đứng giữa những người lính bị thương đầy máu, trên người cũng toàn là máu, nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời, rõ ràng đang khích lệ tinh thần của những người lính bị thương.

Bên cạnh bức ảnh là một dòng chữ: Ngôi sao chiến thắng sát cánh cùng những người lính bị thương.

Vương Trung một tay cầm ống nghe, một tay nhận lấy tờ báo.

Belinsky trong điện thoại nói: "Tôi đã tìm họa sĩ nổi tiếng nhất để vẽ tranh sơn dầu rồi." Vương Trung nhìn bức ảnh này, lần đầu tiên hắn phát hiện ra mình lại được mọi người nhìn bằng ánh mắt kỳ vọng như vậy. Vậy thì càng không thể để họ thất vọng.

Vương Trung đang ngẩn người nhìn bức ảnh thì bỗng nhiên nghe thấy Belinsky nói: "Nói về chuyện đoàn tham quan."

Lúc này Vương Trung mới nhận ra mình vẫn đang cầm ống nghe, vội vàng trả lại tờ báo cho Vasili, cầm chắc ống nghe nói: "Thực ra tôi không hiểu tại sao một phái đoàn ngoại giao lại muốn đến học viện quân sự."

"Thật sự không rõ sao?" Belinsky cười nói: "Cải thiện tình hình ngoại giao của chúng ta là từ lúc cậu đánh đuổi quân Prosen khỏi vùng ngoại ô Yekaterinburg. Cho dù Đế quốc Fuso không 'ra tay giúp đỡ', Liên hiệp Vương quốc Anh cũng sẽ cố gắng viện trợ chúng ta. Tuyến đường viện trợ trên bộ Nội Hải - Balath - Bahara đã được vận hành từ trước, nhưng sau khi cậu đánh bại kẻ địch, vật tư được vận chuyển qua tuyến đường này còn nhiều hơn."

Vương Trung: “Nhưng Melainia đã không còn lãnh thổ nữa rồi nhỉ? Họ có thể cung cấp viện trợ gì chứ?” “Nguồn binh lực.”

Belinsky nói: “Hơn nữa còn là nguồn binh lực chất lượng cao. Ít nhất trong số những người tị nạn đã đăng ký ở đây, có rất nhiều thanh niên trong độ tuổi nhập ngũ đã được đào tạo trung học phổ thông.”

Vương Trung: “Tôi nhất định sẽ tiếp đón đoàn ngoại giao thật chu đáo! Chờ một chút, nếu người tị nạn đã chạy đến đây, vậy chúng ta trực tiếp chiêu mộ chẳng phải xong rồi sao, đoàn ngoại giao có liên quan gì đến chuyện này đâu.” “Không có hiệp định với họ, chiêu mộ người tị nạn sẽ không hay lắm, hơn nữa trong quân đội có ý kiến, nói rằng những người tị nạn này không nói tốt tiếng Ant. Nếu có cân nhắc về mặt ngoại giao, có thể áp chế những ý kiến phản đối trong quân đội.” Belinsky giải thích. Vương Trung: “Được, tôi biết rồi.”

“Ngoài ra, lần này trong đoàn ngoại giao còn có con gái của tổng thống nước cộng hòa thứ ba Melainia, là một cô gái trẻ, hãy tận dụng sức hấp dẫn của mình một chút.” Vương Trung nhíu mày: “Sức hấp dẫn của tôi? Không không, điều này không thích hợp, tôi đã có vị hôn thê rồi.” “Có vị hôn thê và việc tận dụng sức hấp dẫn của cậu _ không mâu thuẫn gì nhau. Dỗ dành cô gái nhỏ vui vẻ một chút, nhờ cậu đấy.”

Nói xong Belinsky cúp máy ngay.

Vương Trung gãi đầu, nhìn Vasili.

Vasili: “Yên tâm, ngài nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ! Sức hút của ngài đối với các cô gái là rất đáng nể đấy!”

Bà Petrofna đang bận rộn sắp xếp bản thảo trong phòng ngẩng đầu lên, liếc nhìn Vương Trung và Vasili. Vương Trung:

“Đừng nói như vậy, cứ như thể tôi muốn dùng mỹ nhân kế với công chúa của một đất nước đã mất vậy.”

“Bây giờ nhìn vào sự sắp xếp này, đúng là có vẻ như vậy.” Vasili xòe hai tay ra.

Đang nói thì giáo sư Valery mở cửa bước vào: “Ngài tìm tôi?”

Vương Trung: “Phái đoàn ngoại giao của Melainia sắp đến rồi, anh chuẩn bị một chút đi.”

Giáo sư Valery gật đầu: “Vâng, vậy tôi sẽ cất bộ trang phục ky binh của Melainia đang được trưng bày trong phòng triển lãm lịch sử trường.”

Vương Trung: “Cái gì cơ?” “Đây là chiến lợi phẩm thu được trong cuộc chiến với Melainia cách đây vài trăm năm, trong đó có không ít là kiệt tác của ky binh Khazar.” Vương Trung: “À… Chuyện này chắc không cần phải bận tâm đâu. Chắc là họ đến để xác định xem chúng ta có thể đánh bại quân Prosen hay không. Cứ để sinh viên thể hiện tỉnh thần một chút là được rồi, hô to một chút khi tập trung.”

Lúc này, chiếc điện thoại ngoài cùng bên trái trên bàn Vương Trung đổ chuông. Chiếc điện thoại này chủ yếu được sử dụng để liên lạc nội bộ trong trường.

Chương 497: Em gái tôi không thể nào cao…

Chương 604: Gặp Mặt Phái Đoàn Ngoại Gi…

Vương Trung nhấc máy: “Tôi là Trung tướng Rokossovsky, có chuyện gì vậy?”

“Thưa Trung tướng, đây là nhân viên bảo vệ, có một đoàn xe nói là phái đoàn ngoại giao, chúng tôi chưa nhận được thông báo, nên muốn xin ý kiến ngài. Có cho họ vào không ạ?”

Vương Trung: “Cho vào đi, bảo họ lái thẳng đến trước tòa nhà số 1.”

Sau khi cúp máy, Vương Trung nhìn Valery: “Nhanh đi sắp xếp đi, tổ chức một số hoạt động và bài giảng để thể hiện tỉnh thần của chúng ta.” Valery liên tục gật đầu, xoay người rời khỏi phòng.

Vương Trung đi đến trước gương, kiểm tra xem quân phục của mình đã chỉnh tề chưa.

Vasili: “Nếu cậu không muốn tán tỉnh công chúa mất nước, thì soi gương làm gì?” Vương Trung: “Cậu biết gì chứ, bây giờ tôi không chỉ làm mất mặt mình mà còn làm mất mặt cả đất nước nữa.”

Nói xong, hắn đi đến giá treo quần áo, lấy áo khoác ra mặc vào, đội mũ, chỉnh lại quân hàm trên áo khoác, sau khi đã chỉnh tề đâu vào đấy mới đẩy cửa phòng hiệu trưởng bước ra ngoài.

Vasili vừa nãy đã chạy một vòng bên ngoài, nên đã mặc áo khoác rồi, lúc này vội vàng đuổi theo Vương Trung.

Hắn vừa đi vừa nói: "Không biết công chúa Melainia có xinh đẹp không nhỉ."

Vương Trung: "Là con gái của tổng thống nước cộng hòa thứ ba, không thể gọi là công chúa."

Vasili: "Vậy nên gọi là gì?" Vương Trung: "Cứ gọi thẳng tên, cô X tiểu thư là được rồi." Hai người đi đến đầu cầu thang, Grigory đang trực ở phòng bảo vệ, trang bị đầy đủ vũ khí, bước ra, đi theo sau Vương Trung.

Ba người đi vào thang máy. Khi ba người bước ra khỏi tòa nhà số 1, đoàn xe vừa hay đến nơi.

Chiếc xe ở giữa đoàn xe khiến Vương Trung cảm thấy quen mắt: Trông nó giống như một chiếc xe hơi hạng sang kiểu steampunk. Phía trước xe còn cắm hai lá cờ nhỏ, trên đó là quốc huy của Melainia - một con… một con ngỗng trắng lớn?

Trông nó giống như một con ngỗng trắng đang dang rộng đôi cánh để đe dọa kẻ thù. Không thể nào, một đất nước có quốc huy như thế này sao có thể bị Prosen tiêu diệt ngay lập tức được chứ, thật mất mặt cho sức chiến đấu của loài ngỗng trắng!

Cửa xe steampunk mở ra, người đầu tiên bước xuống là một người đàn ông trung niên trông có vẻ quyền cao chức trọng, vừa xuống xe, ông ta đã ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Vương Trung, toát ra vẻ không kiêu ngạo cũng không tự tỉ. Lúc này, suy nghĩ của Vương Trung lại bị lạc lối, chỉ chăm chăm tìm kiếm con gái của tổng thống.

Ngay sau đó, hắn thấy một người ăn mặc như quản gia đi đến bên kia chiếc xe steampunk và mở cửa ghế sau.

Một người phụ nữ tóc vàng xinh đẹp bước xuống xe. Vương Trung nhìn cô ấy chằm chằm vài giây rồi mất hứng thú.

Bình thường. Không phải là cô em gái Melainia không xinh, mà là so với Lyudmila và Olga thì kém xa, thiếu nét đặc trưng riêng. Hơn nữa, Vương Trung vốn là người Trung Quốc xuyên không đến, nên vẫn có chút khó khăn trong việc phân biệt các gương mặt phương Tây, vị "công chúa" Melainia này thiếu một số điểm nhấn để ghi nhớ.

Nếu cô ấy có tàn nhang, có lẽ Vương Trung sẽ nhớ đến cô ấy vì tàn nhang.

Vương Trung chuyển hướng ánh mắt sang người đàn ông trung niên xuống xe đầu tiên, đưa tay ra: "Xin chào, tôi là Trung tướng Rokossovsky, xin hỏi ông xưng hô như thế nào?"

"Moácicki Ratzkoyeviš, Thủ tướng chính phủ lưu vong Melainia."

Người đàn ông trung niên nắm lấy tay Vương Trung: "Rất hân hạnh được gặp ngài, ngài là người đầu tiên trên thế giới tiêu diệt quân đội Prosen một cách có hệ thống."

Vương Trung ngạc nhiên: "Thật sao?"

Không ai nói cho tôi biết chuyện này cả? Tôi lợi hại như vậy sao?

Ratzkoyeviš cũng có chút ngạc nhiên:

"Ngài không biết sao? Một mình ngài đã bắt được nhiều tướng lĩnh Prosen hơn tất cả các đội quân trên thế giới cộng lại!"

Vương Trung: "Vậy à… Không sao, chẳng mấy chốc mọi người sẽ bắt được tướng lĩnh Prosen đầy một xe thôi thôi." Ratzkoyeviš: "Ngài đã trở thành biểu tượng của cuộc chiến

chống lại sự tàn bạo của Prosen trên toàn thế giới, đó là lý do tại sao tôi và cô Hedwig đến đây, chúng tôi cần chụp ảnh chung với ngài để khích lệ tinh thần chiến đấu cho những người Melainia đang sống rải rác trên khắp thế giới."

Vương Trung: "Cô Hedwig?" Hắn đang giả vờ như không nhận ra có một cô gái trong phái đoàn.

Ratzkoyeviš bước sang một bên, giới thiệu với Vương Trung: "Đây là Hedwig Jadwiga, con gái của vị tổng thống cuối cùng của nền cộng hòa thứ ba, người đã anh dũng bảo vệ thủ đô Wisia Warsy của Melainia."

Vương Trung lại nhìn cô gái, nhưng cô gái lại ngại ngùng quay mặt đi.

Ồ? Mình đẹp trai vậy sao? Nhưng cô gái ngay lập tức buộc mình phải nhìn thẳng vào Vương Trung, thể hiện dáng vẻ phù hợp với một "công chúa mất nước". Vương Trung: "Xin chào, cô Hedwig… tiểu thư."

Suýt chút nữa thì gọi là điện hạ rồi.

Hedwig: "Xin chào, tướng quân Rokossovsky. Ngài… oai phong hơn cả trong ảnh." Vương Trung: "Cô cũng xinh đẹp động lòng người như lời đồn."

Hắn đưa tay ra, Hedwig ngay lập tức tiến lên một bước và nắm lấy tay hắn.

Lúc này, Ratzkoyeviš đứng bên cạnh nói: "Nhiếp ảnh gia của chúng tôi đã sẵn sàng, xin mời hai vị đứng gần nhau hơn một chút."

Vương Trung rất hợp tác tiến sát lại gần Hedwig một bước, vẫn giữ nguyên tư thế bắt tay và nhìn vào ống kính máy ảnh.

Chương 498: Tuần Lệnh

Chương 605: Lợi Ích Kêu Gọi

Hedwig cũng tiến sát lại gần Vương Trung một bước lớn, gần như dính vào người hắn. Nhiếp ảnh gia ngay lập tức bấm máy, đèn flash lóe lên một làn khói nhỏ, ánh sáng chiếu rọi cả hai người. Hedwig: "Cảm ơn ngài, điều này chắc chắn sẽ khích lệ tinh thần chiến đấu của người Melainia rất nhiều."

Vương Trung: "Tôi nghĩ rằng nếu các bạn có thể kiên trì chiến đấu đến bây giờ, thì các bạn chắc chắn không thiếu niềm tin và ý chí chiến đấu để khôi phục đất nước."

Nụ cười trên mặt Hedwig bỗng chốc phủ một lớp u ám: "Thực ra, tình hình không được tốt lắm. Prosen vừa mới thông qua luật, cấp cho người Melainia quyền công dân hạng hai, không ít người cảm thấy rằng thà làm công dân hạng hai để được sống yên ổn còn hơn là sống trong sợ hãi dưới sự đàn áp của Prosen.

"Quân đội Melainia ở nước ngoài thì không sao, chúng tôi có hơn một trăm nghìn người và vẫn đang chiến đấu với Prosen. Nhưng các tổ chức kháng chiến trong nước sắp không thể duy trì được nữa.

"Không phải là vũ khí và sự hỗ trợ của Liên hiệp Vương quốc Anh không đủ, mà chủ yếu là… không thấy hy vọng. Prosen quá mạnh, không ai sánh bằng, chúng tôi sắp mất hết ý chí chiến đấu. Thậm chí có người bắt đầu tin vào những lời lẽ ngu xuẩn của hoàng đế Prosen, cho rằng họ là những người ưu tú hơn!"

Nói xong, vẻ mặt của Hedwig bỗng nhiên sáng lên: "Nhưng ngài đã đánh bại quân Prosen! Tiêu diệt hàng chục nghìn quân một cách có hệ thống! Đây là điều chưa từng có! Ngài không biết khi tin tức này đến, chúng tôi đã được khích lệ như thế nào đâu! "Hình ảnh ngài cưỡi ngựa trắng áp giải tù binh Prosen hiệu quả hơn bất kỳ chương trình phát thanh nào! Chúng tôi đã in hình ảnh này thành tờ rơi và nhờ Không quân Liên hiệp Vương quốc Anh rải xuống khắp Melainial!""d o c f u l l . v n - k h o t r u y ệ n d ị c h m i ễ n p h í"

Khi Hedwig nói những điều này, ánh mắt nhìn Vương Trung hoàn toàn không phải là ánh mắt của một người đang yêu, Vương Trung đột nhiên hiểu ra, cô gái này không phải vì thích hắn mới ngại ngùng như vậy, mà đối với cô ấy: "tướng quân Rokossovsky" là một sự tồn tại giống như thánh nhân, như sứ đồ.

Vương Trung: "Cô Hedwig, tôi thực sự rất hiểu cảm xúc của các bạn, quê hương của tôi cũng đã thất thủ, đang bị quân Prosen giày xéo. Sẽ có một ngày chúng ta giành lại được quê hương. Melainia sẽ không diệt vong."

Hedwig nhìn chằm chằm vào Vương Trung, đột nhiên hai hàng nước mắt lăn dài trên khóe mắt: "Cảm ơn… cảm ơn ngài…"

Lúc này, Vương Trung rất muốn đưa tay lau nước mắt cho Hedwig, nhưng hắn đã kìm lại. Sau đó, hắn thấy nước mắt của cô gái đóng băng.

May mà không lau, nếu không lát nữa tay mình dính một mảng da của người ta thì không biết giải thích thế nào! Lúc này, bà Petrofna bước tới, giúp Hedwig lau sạch nước mắt.

Trong khi Hedwig lau nước mắt, Ratzkoyeviš nói với Vương Trung: "Tướng quân, chỉ một bức ảnh có lẽ là chưa đủ,

chúng tôi cần nhiều ảnh hơn để khích lệ tinh thần của người Melainia.

“Đặc biệt là những bức ảnh có thể gợi lên những liên tưởng tích cực. Chúng tôi rất cần điều này.”

Vương Trung: “Các ông muốn những bức ảnh như thế nào?” Ratzkoyeviš: “Nghe nói ngài có những chiếc xe tăng Prosen bị thu giữ ở đây, liệu có thể để cô Hedwig chụp vài bức ảnh trên đó được không?”

Vương Trung: “Được chứ, mời đi lối này.”

Sau đó, Vương Trung dẫn phái đoàn Melainia đi tham quan trường học và chụp rất nhiều ảnh. Hắn nhận ra rằng Melainia đã coi Hedwig như một biểu tượng, xét cho cùng thì cha cô là vị tổng thống cuối cùng đã chiến đấu đến cùng ở thủ đô Wista Warsy.

Đài phát thanh mà đội cận vệ của ông trấn giữ là nơi cuối cùng ở Wista Warsy bị chiếm đóng.

Trước khi quân Prosen ập đến, vị tổng thống cuối cùng này đã đeo súng tiểu liên, lần cuối cùng phát thanh cho người dân Melainia: “Cuộc chiến của tôi sẽ kết thúc vào hôm nay, nhưng cuộc chiến của các bạn sẽ tiếp tục, và phải tiếp tục! Cho đến khi đất nước được giải phóng!” Vương Trung chỉ biết được những điều này sau khi tiễn phái đoàn, trước đó hắn chỉ biết Melainia là một quốc gia đã bị Prosen thôn tính. Không có gì lạ khi Hedwig được các chiến binh Melainia coi là biểu tượng của sự kháng cự.

Vương Trung đã đích thân trải qua chiến thắng Yekaterinburg, hắn biết rằng trong thời khắc đen tối nhất, con người ta cần một điểm tựa tinh thần, và Hedwig chính là điểm tựa đó.

Vào buổi tối ngày 17 tháng 12, một ngày sau chuyến thăm, Vương Trung nhận được những bức ảnh đã được rửa khẩn cấp. Trong ảnh, Hedwig đứng trên những chiếc xe tăng Prosen bị thu giữ, vẻ mặt kiên nghị.

Nhà ngoại giao Melainia mang ảnh đến nói: "Cô Hedwig sẽ có bài phát biểu trên radio với người Melainia ở Ant, sắp đến giờ rồi, ngài có muốn nghe không?"

Vương Trung: "Bật radio lên, tôi nghe thử xem."

Vasili lập tức mở radio trong phòng, xoay nút điều chỉnh tần số. Quan ngoại giao nói: "109.1". Vasili lập tức xoay nút, dừng chính xác ở kênh 109.1.

Chương 499: Chiến Tranh Đẩy Nhanh

Chương 606: Lợi Ích Kêu Gọi 2

Bài diễn thuyết vừa mới bắt đầu, cô bé ngày hôm qua coi Vương Trung là thần tượng, là thánh đồ để sùng bái giờ đây bỗng chốc biến thành nữ chiến binh kiên cường, nàng công chúa mất nước, giọng nói tình cảm mà mạnh mẽ: "Hỡi đồng bào! Ta là Hedwig Jadwiga, ba năm trước, cha ta đã phát thanh tới toàn thể người Melainia từ Wista, mảnh đất cuối cùng chưa bị thất thủ ở thủ đô Varsava, nói rằng Melainia sẽ không diệt vong.

"Giờ đây, ba năm đã trôi qua, Prosen thế như chẻ tre, không ai địch nổi, rất nhiều quốc gia có lịch sử lâu đời đã bị hủy diệt, vó ngựa của Prosen đã giày xéo lên toàn bộ đất đai Uropa (Châu Âu). "Tình hình tàn khốc khiến rất nhiều đồng bào mất đi ý chí phản kháng, liên tục có người buông vũ khí. Thành thật mà nói, ta không trách các ngươi."

Vương Trung dựa vào mép bàn, nghe cô gái diễn thuyết. Vasili: "Cô ấy rõ ràng đã có rất nhiều bài diễn thuyết như vậy, rất thành thạo."

Vương Trung gật đầu.

Đột nhiên, hắn nảy ra một nghỉ vấn, bèn hỏi viên quan ngoại giao của Melainia: "Tại sao cô ấy lại dùng tiếng Ant? Không phải những bài diễn thuyết kiểu này nên dùng tiếng Melainia sao?"

Viên quan ngoại giao trả lời: “Phần lớn các tín đồ thuộc phái thế tục lưu vong sang Ant đều biết tiếng Ant. Hơn nữa, một trong những mục đích của bài diễn thuyết này là để kêu gọi sự đồng cảm của người dân Ant đối với chúng tôi.”

Vương Trung “Ồ” lên một tiếng, rồi lại hỏi: “Các người dùng một cô gái như vậy để khích lệ tinh thần kháng chiến, liệu có hiệu quả không? Anh hùng chiến tranh vẫn nên là đàn ông thì hợp lý hơn chứ nhỉ?”

Viên quan ngoại giao: “Ở Ant thì có thể đúng là như vậy, nhưng ở Liên bang, phụ nữ dễ dàng nhận được quyên góp hơn. Trước đây, việc quyên góp của chúng tôi ở Liên bang luôn ì ạch, chỉ có những người Melainia sống ở Liên bang mới hào phóng quyên góp.

“Nhưng sau khi chúng tôi đưa Hedwig Jadwiga ra làm người đại diện, việc quyên góp đã thuận lợi hơn rất nhiều. Khi đó, Liên bang chưa tham chiến, tất cả vũ khí đều dựa vào tiền quyên góp để mua và gửi đến tay quân kháng chiến Melainia.” Vương Trung: “Vậy còn bây giờ thì sao?”

Viên quan ngoại giao nhún vai: “Có lẽ vẫn phải dựa vào việc quyên góp của cô Hedwig. Bởi vì Melainia đã thất thủ ba năm rồi, thậm chí đã có người Melainia bắt đầu chấp nhận sự giáo hóa của Prosen. Liên bang giờ đây sẵn sàng ủng hộ phong trào kháng chiến của Carolin hơn.” Vương Trung vuốt cằm, bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng mới, hắn cầm điện thoại lên, nói với nhân viên trực tổng đài: “Nối máy với đại sứ quán Liên bang. Tổng đài đại sứ quán phải không? Làm ơn chuyển máy tới văn phòng báo chí, tôi muốn gặp phóng viên Mike.”

Vài giây sau, giọng nói của Mike vang lên từ ống nghe: “Chào ngài, Trung tướng Rokossovsky, ngài cần gì ạ?” Vương Trung: “Nếu tôi để hôn thê của tôi chụp một bức ảnh quảng

cáo quyên góp hay gì đó tương tự, thì ở Liên bang sẽ có lợi ích gì?"

Phóng viên Mike: "Ở Liên bang chúng tôi, chỉ cần có tiền là có thể mua được mọi thứ, ngay cả trong thời chiến cũng vậy. Hôn thê của ngài xinh đẹp như vậy, lại còn là một quân nhân - Liên bang không có nữ quân nhân, càng không có nữ quân nhân lập chiến công, chỉ cần ảnh chụp đẹp, chắc chắn sẽ giúp các ngài nhận được rất nhiều tiền quyên góp.

"Hơn nữa, cô ấy còn có một lợi thế, hiện tại ngài là một anh hùng chiến tranh nổi tiếng ở Liên bang, Liên bang chúng tôi rất thích kiểu anh hùng mỹ nhân."

Vương Trung mừng rỡ: "Tốt, vậy hẹn thời gian chụp ảnh đi."

"Chờ một chút"

Phóng viên Mike nói: "Hiện tại ngài làm việc này không có vấn đề gì chứ? Tình hình cuộc tấn công của quân ta ở mặt trận Bokoste - Shostka thế nào rồi?"

Vương Trung: "Đừng nhắc nữa… Tôi không thể nói với anh về tình hình cụ thể, đó là bí mật quân sự. Dù sao thì cũng giống như tôi dự đoán." Vương Trung vừa suýt nữa thì lỡ miệng, nói cho phóng viên Mike biết rằng cuộc tấn công lần thứ hai đã thất bại, hiện đang tập hợp lực lượng dự bị để chuẩn bị cho cuộc tấn công lần thứ ba.

Phóng viên Mike: "Được rồi, ngài không định làm gì đó để can thiệp sao?"

Vương Trung: "Không phải tôi đang cố gắng bù đắp tổn thất do thất bại sao? Ngày mai có thể chụp ảnh được không?" "Để tôi hỏi đồng nghiệp của tôi đã." Bên kia điện thoại mơ hồ truyền đến cuộc trò chuyện giữa phóng viên Mike và đồng nghiệp của anh ta, một phút sau anh ta nói: "Được rồi, đồng

nghiệp của tôi hình như không quan tâm lắm đến chuyện này. Vậy thì hẹn ngày mai, ba giờ chiều được không?"

Vương Trung: "Cứ quyết định vậy đi, ba giờ chiều gặp nhau ở tòa nhà phòng tuyên truyền."

Hắn đặt ống nghe xuống. Lúc này, bài diễn thuyết của Hedwig đã được một nửa: "Tia hy vọng đã xuất hiện, Trung tướng Rokossovsky đã tiêu diệt toàn bộ bảy sư đoàn của địch, chỉ riêng tù binh đã bắt được tới một trăm nghìn người!

"Ông ấy đã chứng minh rằng người Prosen có thể bị đánh bại, rằng họ không phải là người được Chúa chọn, không phải là 'dân tộc thượng đẳng được định sẵn để thống trị thế giới'.

"Tướng quân Rokossovsky cũng đã đích thân hứa với tôi rằng, quê hương chúng ta sẽ được giải phóng…"

Vương Trung nghe thấy vậy thì hơi ngại, nói với Vasili: "Tắt đi."

Vasili vừa tắt radio vừa cười trộm: "Tướng quân, ngài cũng biết ngại à?"

Vương Trung cầm ống nghe lên: "Nói bậy, tôi định gọi điện về nhà, để Lyudmila nghe thấy bên này có một cô gái đang nói chuyện thì không hay."

Chương 500: Tờ Rơi

Chương 607: Phía Tây Thương Vong Nặng …

Ngày hôm sau, 18 tháng 12, trong phòng chụp ảnh ở tầng một của tòa nhà phòng tuyên truyền của Giáo hội, Vương Trung nhìn Lyudmila trong bộ quân phục, lo lắng hỏi: "Em mặc như vậy không lạnh sao?"

Lyudmila cúi đầu nhìn chiếc váy ngắn: "Cũng tạm ổn, hệ thống sưởi ấm ở đây khá tốt. Nhưng mà váy này thì không thể mặc trên chiến trường được, phải không?"

Nữ quân nhân của Ant trên chiến trường đều mặc quần giống như nam giới. Không chỉ mặc quần, mà đồ lót bên trong cũng là quần đùi nam, rất rộng, nghe nói rất dễ bị xước da, khi hành quân thường xuyên bị trầy xước ở chân.

Lyudmila xoay một vòng trước mặt Vương Trung, hỏi: "Đẹp không?"

Vương Trung mỉm cười: "Em mặc gì cũng đẹp."

Nói xong, hắn đưa tay ra, chỉnh lại vị trí thắt lưng của Lyudmila.

Lyudmila nhìn chằm chằm Vương Trung: "Em cứ tưởng anh sẽ nhân cơ hội này để sàm sỡ."

Vương Trung: "Anh đã sờ chán rồi." "Thật không?"

"Thật."

Lyudmila cười khúc khích. Lúc này, một nữ tu sĩ đến, đưa cho Lyudmila một cây gậy nghi lễ dài.

Lyudmila rất ngạc nhiên: “Chắc chắn là đưa cho em cái này sao? Cấp bậc của em không đủ chứ?”

Nữ tu sĩ mỉm cười: “Đức Cha Belinsky đã đặc biệt phê duyệt, cô cứ cầm lấy đi.” Vương Trung nhìn cây gậy dài: “Cây gậy này có gì đặc biệt sao?”

“Nghe nói đây là vật mà thiên thần bên cạnh Thánh Andrew đã từng cầm, thường chỉ được sử dụng trong các nghi lễ long trọng nhất. Người cầm nó ít nhất phải là Hồng y Giáo chủ.” Lyudmila giải thích.

Lúc này, các nhân viên của phòng tuyên truyền đang trải một lá cờ đế quốc Ant rất lớn, có vẻ như lát nữa sẽ dùng lá cờ này làm phông nền để chụp ảnh.

Hai phóng viên của Liên bang vẫn chưa đến, không biết họ sẽ nghĩ gì khi nhìn thấy lá cờ này.

Lúc này, một nữ tu sĩ khác đến, khoác lên người Lyudmila một chiếc áo choàng trắng viền vàng.

Sau khi nữ tu sĩ làm xong việc, Lyudmila cầm cây gậy dài, nhìn về phía Vương Trung: “Thế nào?”

Vương Trung gật đầu: “Cũng không tệ, nếu mà để cây gậy lùi ra sau một chút, tựa vào giáp trước thì sẽ đẹp hơn.” Lyudmila thở dài: “Nghiêm túc một chút đi!”

Vương Trung nhìn cô chằm chằm vài giây, chợt nhớ đến đoạn phim mở đầu của một tựa game rất nổi tiếng trước khi xuyên không, cảm thấy như sắp tới Lyudmila sẽ bắt đầu đọc lời thoại kinh điển: Cảm thấy quen thuộc chứ? Những cảnh tượng như thế này, vào lúc này, đang diễn ra ở khắp mọi nơi trong thiên hà! Người tiếp theo có thể chính là bạn!

Trừ khi bạn có thể đưa ra quyết định quan trọng nhất trong cuộc đời mình! Lyudmila: “Anh yêu? Sao tự nhiên anh lại

ngẩn người ra vậy?" Vương Trung: "Em còn đẹp hơn cả Rose, anh chỉ là đang ngắm em thôi."

Chết tiệt, đây là kiểu nói sến súa gì vậy! Mình đang làm cái quái gì vậy!

Lyudmila rất vui.

Đúng lúc này, Vasili đột nhiên bước vào phòng chụp, nhanh chóng tiến đến bên cạnh Vương Trung, nói nhỏ: "Địch đã chớp thời cơ phản công trước khi Tập đoàn quân phía Tây phát động tấn công, hiện tại Tập đoàn quân phía Tây đã mất toàn bộ các vị trí đã giành được trong hai cuộc tấn công trước đó. Bộ chỉ huy Tập đoàn quân đang rất hoang mang."

Vương Trung: "Họ đang hoảng loạn cái gì? Người Prosen không sử dụng chiến thuật gọng kìm để bao vây tiêu diệt quân ta, mà lại giành lại các vị trí đã mất, điều đó cho thấy họ cũng không có đủ quân số và vật tư để phát động một cuộc tấn công quy mô lớn."

Hắn còn chưa nói xong, một thiếu tá đã đến trước mặt Vương Trung, chào: "Thưa ngài, Sa Hoàng muốn ngài đến Cung điện Mùa Hè ngay lập tức." Vương Trung nhìn Lyudmila, cô mỉm cười: "Anh đi đi, anh ở đây cũng không giúp được gì."

"Được."

Vương Trung tiến lên hôn nhẹ môi cô, quay người gật đầu với viên sĩ quan đến từ Cung điện Mùa Hè.

Sau đó, cả nhóm nhanh chóng rời khỏi phòng chụp. Lyudmila cầm cây gậy dài mà thiên thần của Thánh Andrew đã từng cầm, nhìn theo hắn rời đi. Bầu không khí ở Cung điện Mùa Hè có vẻ hơi căng thẳng, khi thấy Vương Trung xuất hiện, những người lính canh đều có vẻ mặt "quả nhiên là vậy".

Vương Trung được dẫn vào phòng khách, và sau đó nhìn thấy một vị đại tướng trong phòng, tay cầm chai Coca- Cola, đứng bên cửa sổ nhìn ra cảnh tuyết bên ngoài.

Vị đại tướng ban đầu đang giơ tay phải lên, chuẩn bị uống một ngụm Coca-Cola, nhưng khi nghe thấy tiếng bước chân của Vương Trung, ông ta liền giữ nguyên tư thế giơ chai Coca-Cola, liếc nhìn sang.

Vương Trung theo thói quen chào theo quân hàm khi nhìn thấy cấp bậc đại tướng.

Vị đại tướng vội vàng uống cạn chai Coca-Cola, đặt chai xuống và chào lại Vương Trung.

Sau khi cả hai đầu bỏ tay xuống, vị đại tướng lên tiếng: “Là Trung tướng Rokossovsky phải không? Nghe danh đã lâu.”

Vương Trung dùng công cụ hỗ trợ để xem tên của vị đại tướng, nói: “Đại tướng Gorky, tôi cứ tưởng ngài đang bảo vệ St. Petersburg.”

Đại tướng Gorky:

“Tình hình ở St. Petersburg đã ổn định, trước tháng 2 năm sau, quân địch sẽ không thể phát động một cuộc tấn công quy mô lớn. Cuộc phản công của chúng ta đã đẩy lùi quân địch khỏi bờ hồ băng, khiến pháo binh của họ không thể uy hiếp con đường trên hồ.

“Hiện tại, chúng ta chỉ có thể làm được như vậy.”

Vương Trung: “Ít nhất thì thành phố tạm thời đã được bảo vệ.” “Đúng vậy. Tạm thời. Quân địch không thể đánh bại chúng ta, và chúng ta cũng không có cách nào đánh đuổi họ. Cho đến khi chúng ta nhận được đủ viện binh vào năm sau, tình hình ở St. Petersburg sẽ không có sự cải thiện đáng kể nào.” Đại tướng Gorky lại cầm một chai Coca-Cola đã mở nắp và uống một ngụm.

Vương Trung: “Vậy nên ngài được gọi về để báo cáo tình hình?”

Chương 501: Tội lội quá

Chương 608: Chức Vị Mới Cho Hai Người

“Không, tôi được lệnh trở về từ hôm kia. Tôi phải mất hơn một ngày để rời khỏi thành phố và bay đến đây.”

Đại tướng Gorky uống cạn chai Coca-Cola, đặt chai xuống. “Tôi đoán là họ sẽ cử tôi đi giải quyết tình hình hỗn loạn ở Tập đoàn quân phía Tây. Còn anh, tại sao anh lại đến đây?”

Vương Trung: “Sáng nay tôi vừa nhận được tin quân Prosen tấn công, và ngay lập tức bị gọi đến đây.”

Đại tướng Gorky: “Anh nghĩ gì về cuộc tấn công của Prosen?” Vương Trung: “Tôi nghe nói rằng quân Prosen đã giành lại một số vị trí đã mất trước đó. Nếu mục tiêu của họ là sử dụng chiến thuật gọng kìm để bao vây và tiêu diệt một lượng lớn quân đội của chúng ta, thì họ sẽ không lãng phí công sức để chiếm lại những vị trí đan xen ở phía trước. “Tôi cho rằng đây không phải là một cuộc tấn công quy mô lớn, mà chỉ là để giành lấy những vị trí thuận lợi hơn, chuẩn bị cho một cuộc tấn công quy mô lớn vào năm sau.”

Đại tướng Gorky gật đầu: “Ừm, có lý. Nếu quân địch thực sự đã giành lại được một số vị trí đã mất trước đó và ‘san bằng’ chiến tuyến, thì đó quả thực không giống như dấu hiệu của một cuộc tấn công quy mô lớn.”

Đại tướng Gorky đi lại hai vòng trong phòng khách, rồi đột nhiên hỏi: “Trung tướng Rokossovsky, anh nghĩ rằng quân địch sẽ tấn công vào đâu trong năm tới? Vẫn là Yekaterinburg sao?”

Vương Trung: "Họ tấn công Yekaterinburg là để nhanh chóng kết thúc chiến tranh, nhưng kế hoạch đó đã thất bại. Ngay cả khi họ chiếm được Yekaterinburg, chúng ta vẫn sẽ tiếp tục kháng cự. Mặc dù Yekaterinburg là điểm giao nhau của tất cả các tuyến đường sắt chính của đất nước chúng ta, và vẫn có giá trị chiến lược cực kỳ cao, nhưng…"

Các tuyến đường sắt của Ant thực ra rất ít khi giao nhau, chỉ có ba điểm giao nhau lớn, Agasukov đã bị Prosen chiếm đóng, St. Petersburg hiện đang bị quân địch bao vây, chỉ còn lại Yekaterinburdg. Làm mất Yekaterinburg rất nhiều tuyến đường sắt sẽ bị cắt đứt, cho nên sang năm kẻ địch chiếm lĩnh Yekaterinburg không thể nói là không có ý nghĩa chiến lược. Nhưng vì mục tiêu này mà đầu tư nhiều binh lực như vậy, không nhất định đáng giá.

Vương Trung: "Tôi cảm thấy sang năm Prosen có thể sẽ chuyển trọng tâm chiến lược sang tuyến Nam, sau khi chiếm được cứ điểm ven biển sẽ đi thẳng vào thảo nguyên rộng lớn, cướp lấy mỏ sắt, mỏ than, kim loại hiếm cùng với dầu mỏ của Kuban là quan trọng nhất."

Đại tướng Gorky gật đầu: "Tung hoành trên thảo nguyên ư, quả thực rất thích hợp với quân đoàn cơ giới hóa của bọn chúng. Xung quanh Yekaterinburg ngược lại không thích hợp, rừng cây quá nhiều."

Vasili rốt cục nhịn không được xen vào nói: "Hai vị cứ không có bản đồ mà nói suông sao?"

Vương Trung và Đại tướng Gorky cùng nhìn chằm chằm vào hắn.

Vương Trung: "Vasili, đến phòng nghỉ của sĩ quan phụ tá bên cạnh ngồi chơi đi." "Phó quan của tôi cũng ở đó, cậu có thể nói chuyện phiếm với anh ta."

Đại tướng Gorky phụ họa nói. Vasili hậm hực rời đi.

Đại tướng Gorky: "Tuy chúng ta đều phán đoán như vậy, nhưng khó bảo đảm Hoàng đế Prosen sẽ không tiếp tục tiến công Yekaterinburg." Vương Trung: "Vậy thì để hắn đến, nơi này sẽ trở thành nơi chôn cất quân đội Prosen. Chờ bọn chúng đánh hết dầu dự trữ, chúng ta sẽ phản công.

"Không, tôi cảm thấy Hoàng đế Prosen sẽ không ngu xuẩn như vậy, hắn hiện tại phải đảm bảo là chiến tranh có thể kéo dài. Dầu mỏ của Kuban hắn nhất định phải có được. Hơn nữa, sau khi bọn chúng chiếm được mỏ dầu thì khó chịu chính là chúng ta, tuy rằng còn có Hợp Chủng Quốc trợ giúp, nhưng bản thân Hợp Chủng Quốc cũng phải cung ứng cho đội quân khổng lồ của họ."

Vương Trung vừa dứt lời, Đại tướng Gorky liền nói: "Nghe nói Hợp Chủng Quốc sắp mất mỏ dầu chủ yếu của bọn họ ở châu Á rồi?"

Vương Trung gật đầu: "Đúng vậy, mỏ dầu Borneo sắp tiêu tùng rồi."

Đại tướng Gorky líu lưỡi: "Nghe nói Kuban trong tương lai một năm chính là điểm quan trọng mà cả hai bên chúng ta đều khó có thể từ bỏ."

Vương Trung gật đầu.

Lúc này cửa mở, quan lễ nghi cung đình đi vào lớn tiếng tuyên bố: "Đại tướng Gorky Konstantinovich, Trung tướng Aleksei Konstantinovich, mời đi theo tôi!"

Đại tướng Gorky: "Đã biết. Đi thôi Trung tướng Rokossovsky, đến lượt chúng ta ra sân."

Quan lễ nghỉ cung đình trực tiếp dẫn Vương Trung và Đại tướng Gorky vào hội trường hội nghị trước mặt Hoàng đế. Vương Trung vừa vào cửa liên nhìn về phía bản đồ, xác nhận

kẻ địch quả thật đang dần chiếm lại từng trận địa bị Tập đoàn quân phía Tây chiếm lĩnh, sau đó liền thở phào nhẹ nhõm.

Quả thật không phải là tấn công quy mô lớn.

Lúc này Đại tướng Gorky đi ở phía trước hành lễ với Olga. Vương Trung vội vàng đuổi theo.

Olga: “Hai vị không cần đa lễ. Gọi hai vị đến, là muốn hỏi ý kiến hai vị về việc phân tích tình hình hiện tại? Kẻ địch ngay lúc này, trước khi chúng ta phát động tấn công, đã phát động phản kích.”

Đại tướng Gorky nhìn Vương Trung, làm động tác tay “Anh làm đi”.

Chương 502: Bánh răng… đã lăn bánh rồi

Chương 609: Chức Vị Mới Cho Hai Người 2

Vương Trung cũng không từ chối, cầm lấy cây gậy dài gần hai mét chỉ lên bản đồ: "Phản kích của kẻ địch chỉ là cướp lại những trận địa đã mất trước đó, 'san bằng' toàn bộ chiến tuyến, như vậy có thể tiết kiệm quân phòng thủ chiến tuyến.

"Tôi phỏng đoán bước tiếp theo kẻ địch sẽ cho các đơn vị luân phòng bắt đầu chỉnh đốn."

Olga trợn tròn mắt: "Vậy đây chẳng phải là một cuộc tấn công quy mô lớn sao?" Vương Trung: "Nếu là tấn công quy mô lớn, chiếm mấy cứ điểm không quan trọng này làm gì? Trực tiếp dùng thế gọng kìm, đột phá phòng tuyến của chúng ta, cắt đứt hậu cần, chúng ta sẽ tự động bỏ những 'góc nhọn' ở tiền tuyến này.

"Nhưng kẻ địch không sử dụng thế gọng kìm, mà là dàn đều quân phản kích trên toàn chiến tuyến, đồng thời tấn công ở nhiều nơi. "Không, thưa Bệ hạ, đây không phải là tấn công quy mô lớn."

Vương Trung buông cây gậy dài hai mét xuống, giao quyền phát biểu cho Đại tướng Gorky. Đại tướng tiếp lời: "Tuy không phải tấn công quy mô lớn, nhưng nếu chúng ta có người bị dọa vỡ mật, quân đội dao động, vậy kẻ địch cũng có khả năng chuyển sang tấn công. Việc cấp bách là ổn định quân đội, nói cho họ biết đây không phải là tấn công quy mô lớn của kẻ địch. "Sau đó để đại bộ phận quân đội xây dựng công sự

phòng ngự, nghỉ ngơi tại chỗ, chuẩn bị cho năm sau tái chiến.” Olga gật đầu: “Được, ta biết rồi. Thượng tướng Turgenev!” Turgenev đứng lên, cầm lấy mệnh lệnh trước mặt: “Hiện tại bổ nhiệm Đại tướng Gorky Konstantinovich tiếp nhận chức vụ Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây, lập tức tới nhận chức, dùng hành động cứng rắn để ổn định quân tâm và chiến tuyến.”

Gorky chào: “Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.”

Vương Trung lúc này rất tò mò, gọi Đại tướng Gorky cùng Trung tướng Rokossovsky tới đây, không lý nào chỉ cho mỗi Đại tướng Gorky nhận chức mới.

Chẳng lẽ muốn nhét tôi vào Tập đoàn quân phía Tây làm Tham mưu trưởng? Trung tướng quả thực rất thích hợp làm Tham mưu trưởng. Không cần! Tôi không muốn trở thành kẻ đầu hói như Pavlov đâu!

May mà Thượng tướng Turgenev tiếp tục đọc: “Bổ nhiệm Trung tướng Aleksei Konstantinovich làm Đại thần đặc phái của Sa Hoàng, tới Tập đoàn quân phía Tây thị sát tình hình, trừng phạt những sĩ quan không xứng chức.”

Vương Trung nhíu mày, hắn biết cấp trên đang muốn lợi dụng uy danh “Bạch mã tướng quân” để ổn định quân tâm, nhưng mà… Vương Trung: “Thật sự muốn giao cho tôi chức vụ này sao? Sau khi tôi đến Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây, không ít người sẽ bị dọa chết đấy.”

Olga cười nói: “Đó chính là mục đích của việc bổ nhiệm này. Nếu trực tiếp bị dọa chết, các sĩ quan phe quý tộc cũng không thể nói gì được. Nhưng nhớ kỹ, với những người như Tukhachevsky, vẫn nên để bọn họ trở về trước, thông qua thủ tục tố tụng hợp pháp để định tội, không thể trước trực tiếp xử bắn giống như lần.”

Vương Trung nhướng mày: “Tuân mệnh.”

Olga thúc giục: “Vậy hai người mau chóng xuất phát đi, hiện tại tình hình của Tập đoàn quân phía Tây không được tốt, ngay cả Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân cũng báo cáo có dấu hiệu dao động rõ ràng.”

Vương Trung gật đầu.

Đại tướng Gorky lại hỏi: “Hai chúng ta đi cùng một máy bay sao? Nếu muốn khích lệ tỉnh thần, hai chúng ta cùng xuất hiện sẽ có hiệu quả tốt nhất.”

Olga nhìn về phía Thượng tướng Turgenev. Thượng tướng đáp: “Đúng là đã sắp xếp cho hai người đi cùng một máy bay, hộ tống là MiG-3 của Trung đoàn tiêm kích số 11.”

Tham mưu trưởng Bộ Tổng tư lệnh, Nguyên soái Boris nói thêm: “Hai người nên xuất phát ngay bây giờ, máy bay đã ở sân bay Yekaterinburg chờ sẵn. Nó sẽ đáp xuống sân bay dã chiến cạnh Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân, sau khi hạ cánh có thể đến Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân ngay lập tức.” Vương Trung và Đại tướng Gorky đồng thanh đáp: “Tuân mệnh.” Sau đó hai người cùng rời khỏi hội nghị.

Lúc ra cửa, Đại tướng Gorky nói với thị vệ cung đình: “Đi gọi phó quan của tôi và Trung tướng Rokossovsky tới đây, chúng ta phải xuất phát rồi.” Thị vệ đáp lời rồi rời đi, Vương Trung và Đại tướng Gorky đứng bên cửa sổ hành lang trò chuyện về việc bổ nhiệm mới.

“Trước tiên phải để cho quân đội hiểu rõ đây không phải là cuộc tấn công quy mô lớn, không được tự loạn trận tuyến.” Đại tướng Gorky nói. Vương Trung: “Trước hết thông báo cho toàn Tập đoàn quân phía Tây biết Đại tướng Gorky và Tướng quân Rokossovsky đã đến.”

Đại tướng Gorky lắc đầu: “Tôi không có sức ảnh hưởng lớn như cậu, cứ tuyên truyền cậu ra tiền tuyến là được rồi. Nói

tiếp, tôi đã xem tài liệu cậu gửi về việc thành lập sư đoàn mẫu. Tôi cho rằng loại sư đoàn tinh nhuệ này không phát huy được tác dụng trong cuộc chiến quy mô lớn mà chúng ta đang tiến hành. "Cậu có biết hai ngày trước, không tính Tập đoàn quân phía Tây đang tấn công, thương vong được ghi nhận trên toàn chiến tuyến là bao nhiêu không?"

Vương Trung đã sớm dặn Vasili đừng báo cáo số thương vong nữa, bởi vì hắn vẫn chưa quen với những con số lạnh lùng này.

Vì vậy hắn thành thật đáp: "Tôi không biết."

Đại tướng Gorky: "Sáu nghìn năm trăm người, đây là thương vong được ghi nhận. Vậy là mất nửa sư đoàn rồi. Chưa kể đến Tập đoàn quân phía Tây đang tấn công." Vương Trung: "Cho nên tôi sẽ tập trung sử dụng những sư đoàn tinh nhuệ này, tự mình quyết định nên đưa chúng tới đâu."

Đại tướng Gorky bĩu môi: "Vậy tôi sẽ chờ xem màn trình diễn của cậu."

Lúc này hai vị phó quan đều đã đến, Đại tướng Gorky vung tay: "Đi, ra tiền tuyến xem đám người Tập đoàn quân phía Tây kia làm ăn kiểu gì, bọn họ không thể phán đoán được kẻ địch có tấn công quy mô lớn hay không sao? Thật không thể tin nổi!"

Chương 503: Tiểu Đoàn Xung Kích

Chương 610: Cặp đôi trụ cột của Đế chế tâ…

Rời khỏi Cung điện Mùa hè, Vương Trung và Đại tướng Gorky cùng tùy tùng đi thẳng tới sân bay, lên chiếc máy bay vận tải Li-2 đang đợi ở đó. Chiếc Li-2 này trông hơi giống máy bay của một vị lãnh đạo khác trong phim "Đại quyết chiến", có lẽ là vì trong phim sử dụng Li-2.

Giống như trong phim chiến tranh, gắn một cái vỏ gỗ lên tháp pháo T34 là có thể đóng vai Tiger.

Dù sao thì khi Vương Trung lên máy bay, hắn cũng không nhịn được mà bắt đầu tưởng tượng ra cảnh thả tờ rơi từ trên không - không đúng, là tưởng tượng cảnh tự mình ngồi trên máy bay, dùng hệ thống ngắm bắn để xác định vị trí tất cả các sở chỉ huy của địch, sau đó ra lệnh cho pháo binh "bắn từng tên một".

Đại tướng Gorky vừa ngồi xuống đã hỏi tiếp viên hàng không: "Có loại đồ uống màu đen do Hợp Chủng Quốc viện trợ không?"

Vương Trung: "Nước đen có ga."

Đại tướng Gorky: "Cậu cũng thích sao? Nó có phải là một biến thể của sâm panh không? Khác hẳn với rượu vang nổ mà chúng ta sản xuất." Trứng cá muối, rượu vang nổ và xúc xích bác sĩ là ba thứ "vũ khí" mà Giáo hội dùng để mua chuộc lòng dân, lý do có rượu vang nổ là vì trước nội chiến, sâm panh -

đại diện của rượu vang nổ - và trứng cá muối là biểu tượng của cuộc sống quý tộc, thường dân không được uống.

Vì vậy, sau khi nội chiến kết thúc, Giáo hội đã nỗ lực hết sức để tăng sản lượng trứng cá muối và rượu vang nổ, cộng với xúc xích bác sĩ rẻ và ngon, đã chiếm lĩnh hoàn toàn bàn ăn của người dân. Trước tiên, hãy cho người dân ăn no, sau đó họ sẽ tự nhiên ủng hộ.

Tuy nhiên, rượu vang nổ không được đón nhận rộng rãi như trứng cá muối và xúc xích bác sĩ, người Ant thích vodka hơn, thường dân cho rằng rượu vang nổ quá ẻo lả. Có người nói rằng, nếu uống rượu vang nổ mà không đủ can đảm để vật lộn với gấu, vậy thì uống rượu này để làm gì?

Hiện tại, đối mặt với câu hỏi của Đại tướng Gorky, Vương Trung nhún vai: "Nguyên lý thì tương tự, nhưng họ sử dụng công thức khác."

Đại tướng Gorky có chút ngạc nhiên: "Cậu cũng không biết sao? Tôi cứ tưởng quý tộc sẽ biết chứ."

Vương Trung nhún vai: "Nếu ngài tìm hiểu về tôi, ngài sẽ biết quý tộc như tôi không giống những quý tộc khác." "Trong lời đồn thì cũng giống như những cậu ấm ăn chơi khác thôi." Đại tướng Gorky nói, lúc này Coca-Cola đã được mang tới.

Đại tướng cầm chai lên uống một hơi dài: "Ừm, kém xa sâm panh. Nhưng uống ngon, hơn nữa uống xong đầu óc sẽ tỉnh táo hơn." Vương Trung nghĩ thầm đó là vì công thức Coca-Cola thời này thực sự có chứa caffein. Uống ba ngụm "sâm panh đen", Đại tướng Gorky chuyển chủ đề: "Tôi đã đọc cuốn sách nhỏ mà cậu viết cho Học viện Quân sự Suvorov, để chia sẻ kinh nghiệm thì khá tốt, nhưng làm giáo trình cho học viện quân sự thì hơi thiếu hệ thống, cậu không thể dùng nó để dạy học sinh được." Vương Trung: "Tôi đã biên soạn một bộ giáo trình bài bản, khi nào in xong tôi sẽ tặng ngài một cuốn."

Đại tướng Gorky cười: “Tốt lắm, tôi sẽ đợi. Quay lại vấn đề tấn công của địch vào năm sau, chúng ta đều đồng ý rằng chúng sẽ tấn công ở phía nam vào mùa hè. Vậy chúng ta phải làm sao để ngăn chặn cuộc tấn công của chúng?”

Vương Trung: “Tôi cho rằng với trình độ kỹ thuật chiến thuật hiện tại của chúng ta, không thể đối đầu trực diện với quân địch trên thảo nguyên.”

Đại tướng Gorky cũng gật đầu: “Chúng ta không thể đánh bại lính tăng tinh nhuệ của Prosen, đó là sự thật. Sư đoàn mẫu của cậu chắc cũng không đánh bại được chúng đâu nhỉ?” Vương Trung: “Nếu chuẩn bị trận địa phòng ngự trước, có thể đạt được tỷ lệ tổn thất 1:1, thậm chí có thể chiếm ưu thế hơn một chút.”

Vương Trung đã từng thử chủ động tấn công ở Loktev, rõ ràng là có lợi thế về giáp và đạn, nhưng suýt chút nữa đã bị địch tiêu diệt.

Đại tướng Gorky vừa định trả lời thì tiếp viên hàng không nói: “Chúng ta chuẩn bị cất cánh.”

“Được.” Vương Trung và Đại tướng đồng thanh đáp. Đại tướng Gorky nhìn Vương Trung, nói: “May mà lần này bay chặng ngắn, chuyến bay từ Saint Petersburg về đã rút hết sức lực của tôi rồi.” Vương Trung cười.

Đại tướng Gorky tiếp tục nói: “Không thể đánh giáp lá cà, mùa hè năm sau chúng ta chỉ có thể rút lui, lợi dụng vùng đất hoang vu giữa hai khu công nghiệp.”

Đặc điểm của Ant là các khu công nghiệp nằm dọc theo các con sông lớn, giữa chúng là những vùng đất rộng lớn với cơ sở hạ tầng tương đối kém. Đại tướng ra hiệu với sĩ quan phụ tá, sĩ quan phụ tá lập tức đưa bản đồ lên.

Vương Trung thấy thế thì rất thích, cũng ra dấu với Vasili. Vasili nhìn xung quanh, cuối cùng đặt tay mình vào lòng bàn tay Vương Trung.

Vương Trung hất tay Vasili ra: "Anh là chó sao?"

"Tôi suy nghĩ nửa ngày không hiểu ngài muốn gì ạ!"

Đại tướng Gorky cười ha ha, nhưng lập tức ngừng cười và chỉ vào bản đồ nói: "Vùng rộng lớn này toàn là thảo nguyên, tuy rằng có một vài thành phố là đầu mối đường sắt, nhưng cơ sở hạ tầng nhìn chung không tốt lắm.

"Tôi cho rằng để đối phó với cuộc tấn công của kẻ thù vào mùa hè năm sau, chúng ta có thể nhường vùng đất này cho quân địch, sau đó ở đây nghênh chiến với chúng."

Đại tướng Gorky dùng bút chì vẽ một đường trên sông Valdai.

Chương 504: May bay ném bom

Chương 611: Cặp đôi trụ cột của Đế chế tâ…

Vương Trung: “Được, nếu chúng ta duy trì một lực lượng lớn tập trung trên tuyến này, quân địch sẽ không dám tùy tiện tiến xuống phía nam, bởi vì thảo nguyên không có nơi nào hiểm yếu để phòng thủ, cả hai bên đều như vậy.

“Nếu chúng phớt lờ lực lượng lớn của chúng ta, chúng ta có thể cắt đứt đường tiếp tế của chúng như thế này.”

Vương Trung dùng tay chấm nước vẽ một đường trên bản đồ.

Gorky: “Trận chiến quyết định và khốc liệt nhất sẽ diễn ra trên một đoạn nào đó của sông Valdai, nhưng hiện tại chúng ta không thể xác định được đó là đoạn nào.” Vương Trung: “Cũng có khả năng là cố thủ pháo đài ven biển, vì vậy tôi đoán rằng sẽ có một trận chiến ác liệt ở khu vực giữa pháo đài ven biển và Borsk ở phía đông bắc của pháo đài.”

Hắn dùng bút chì vẽ một đường.

Borsk, quân của Công tước Meshkin đã rút về đây, nếu Công tước Meshkin có được quyền chỉ huy cao hơn, biết đâu có thể chặn được quân địch ở khu vực này. Đại tướng Gorky gật đầu: “Đây là tình huống tốt nhất, nếu có thể chặn quân địch ở tuyến pháo đài ven biển - Borsk, tình hình của chúng ta sẽ được cải thiện rất nhiều. “Tuyến vận tải từ Bakhara - Balath qua biển nội địa sẽ được đảm bảo an toàn.” Vương Trung nói đùa: “Tuyến vận tải này gần như đảm nhận toàn bộ nguồn

cung cấp trà của chúng ta, nếu bị quân Prosen cắt đứt thì hậu quả sẽ rất khó lường."

Đại tướng Gorky cười ha ha. Vương Trung: "Tất nhiên, tôi biết vật tư quan trọng nhất trên tuyến vận tải này là cao su. Nhưng với tốc độ sụp đổ hiện tại của Liên minh các quốc gia, chẳng mấy chốc sẽ không còn cao su từ các đảo nữa."

Gorky: "Đúng vậy. Dù sao thì chúng ta cũng phải giữ vững vào mùa hè năm sau." Vương Trung: "Tôi hy vọng quân của tôi có thể có hơn nửa năm để huấn luyện." Đại

Vương Trung: "Công tước Meshkin sao?"

"Đúng vậy, anh ta sắp được bổ nhiệm làm Tư lệnh Tập đoàn quân ven biển. Sao anh lại biết chuyện này muộn hơn cả tôi, con trai của một người thợ đóng giày vậy?"

Vương Trung xua tay: "Tôi không quan tâm đến những chuyện này."

Hai người tiếp tục trò chuyện về chiến tuyến, về cuộc tấn công chắc chắn sẽ xảy ra của quân địch vào mùa hè năm sau, và về việc thành lập các đơn vị mới, v.v., cho đến khi máy bay hạ cánh xuống một sân bay dã chiến.

Khi máy bay hạ cánh, Vương Trung cảm thấy như bánh xe va phải đá, cả máy bay rung lên như muốn vỡ tung.

Sau khi xuống máy bay, Vương Trung chỉ thấy vài chiếc xe jeep đang đợi, không thấy bóng dáng một sĩ quan cấp cao nào.

Gorky bực tức nói: "Tôi dù sao cũng là Tư lệnh Tập đoàn quân mới, sao chỉ cử có vài người đến đón vậy?"

Vương Trung: "Có thể là họ sợ súng của tôi. Đến đón tôi mà thấy súng thì sẽ thành vụ thảm sát ngay tại sân bay." Gorky quay lại hỏi: "Anh sẽ làm vậy sao?"

Vương Trung: "Chưa chắc. Đến lúc đó sẽ biết."

Lúc này, viên thiếu tá phụ trách đón tiếp bước đến trước mặt hai người, chào: "Kính chào hai vị."

Đại tướng Gorky đáp lễ qua loa rồi lên xe jeep.

Vương Trung ngồi vào ghế bên cạnh đại tướng, sau đó nhận ra ghế phụ đã bị sĩ quan phụ tá của Gorky chiếm mất, Vasili không có chỗ ngồi. Vương Trung: "Vasili, anh còn trẻ, cứ đứng lên chỗ để chân là được rồi."

"Anh nói đúng." Vasili bước lên chỗ để chân, tay đặt lên bao súng, trông như một tên mafia ở Chicago vừa gây án xong đang bỏ chạy khỏi hiện trường.

Đoàn xe khởi hành, thẳng tiến đến Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây.

Vừa vào thị trấn nơi đặt Bộ Tư lệnh, Vương Trung đã nhìn thấy từ xa một nhóm tham mưu đang đốt tài liệu.

Thấy đoàn xe đến, các tham mưu đều dừng lại và nhìn. Cùng dừng lại còn có các đơn vị đóng quân trong thị trấn, bao gồm cả đơn vị pháo phòng không, đơn vị tên lửa phòng không và trung đoàn bảo vệ Bộ Tư lệnh.

Các binh sĩ đều nhìn đoàn xe này.

Xe còn chưa dừng hẳn, Vasili đã nhảy xuống khỏi chỗ để chân và hét lên: "Đừng đốt nữa! Chúng ta không rút lui!" Các tham mưu nhìn nhau bối rối.

Lúc này, Vương Trung mở cửa bước xuống xe, dùng ánh mắt sắc bén quan sát xung quanh.

Ngay lập tức có binh lính nhận ra hắn: "Là Rokossovsky! Bức tường thép của Đế quốc đã đến!" "Nhanh lên, nhìn kìa, Rokossovsky!"

"Hắn đến chỉ huy chúng ta sao?"

“Sao hắn mới chỉ là trung tướng? Trung tướng không thể chỉ huy Tập đoàn quân được chứ?”

Lúc này, Đại tướng Gorky mở cửa bước xuống, nhìn người vừa nói.

“Là Đại tướng Gorky, người đã chặn đứng quân địch ở Tập đoàn quân St. Petersburg!” “Hai vị tướng giỏi nhất về phòng thủ của Ant đã đến!” “Một người làm Tư lệnh Tập đoàn quân, một người làm Tham mưu trưởng sao?” Vương Trung nhíu mày, thầm nghĩ: “Các ông tha cho tôi đi, tôi không làm Tham mưu trưởng đâu, để Pavlov làm đi”

Đại tướng Gorky nói lớn: “Đừng đốt tài liệu nữa! Quân địch chỉ đang phản công cục bộ, không có ý định tấn công toàn diện! Các anh đang làm gì vậy! Bị dọa đến mức sợ vỡ mật rồi sao!” Vương Trung kéo một tham mưu lại hỏi: “Tư lệnh của các anh đâu? À không, ý tôi là Tư lệnh cũ đâu?”

Viên tham mưu nhìn khẩu súng lục trên eo Vương Trung, nuốt nước bọt rồi run rẩy nói: “Ông ấy… ở.”

Chương 505: Trinh Sát Của Địch Tới Rồi

Chương 612: Đông Viên Tình Thần Quân Lí…

Vương Trung và Đại tướng Gorky nhìn nhau, Gorky ra hiệu "Anh vào đi".

Vương Trung sải bước vào tòa nhà Bộ Tư lệnh, đi thẳng đến phòng bản đồ.

Tukhachevsky đang ngồi trên ghế như một quả bóng xì hơi, một viên tham mưu đang gỡ bản đồ trên tường xuống. Vương Trung: "Chờ đã, đừng gỡ bản đồ xuống! Vị Tư lệnh mới sẽ cần dùng đến chúng!" Viên tham mưu ngạc nhiên dừng lại.

Tukhachevsky ngẩng phắt đầu lên: "Tư lệnh mới?" Vương Trung: "Là Đại tướng Gorky Konstantinovich. Còn tôi là đặc phái viên toàn quyền của Hoàng đế, được cử đến đây để tìm hiểu tình hình!"

Vương Trung dừng lại, tiến lên tát Tukhachevsky một cái: "Tên ngốc này, khi tấn công thì là kể cơ hội, theo chủ nghĩa mạo hiểm! Gặp một chút khó khăn là lập tức chuyển sang chủ nghĩa đầu hàng! Thậm chí còn chưa kịp nhận ra ý đồ tấn công của quân địch, tiền tuyến còn đang chiến đấu mà ông đã nghĩ đến chuyện bỏ chạy rồi! "Chỉ cần ông dành một chút thời gian để suy nghĩ, ông sẽ biết rằng mục tiêu phản công của quân địch là để san bằng chiến tuyến, chứ không phải để tiêu diệt toàn bộ Tập đoàn quân của ông!" Tukhachevsky nhìn Vương Trung: "Tôi… tôi… chỉ là không muốn mất nhiều quân như vậy! Tôi chỉ là…"

Vương Trung: “Vậy là định dâng hết thành quả của cuộc phản công cho quân địch sao? Đồ ngu!”

Vương Trung nói xong, quay đầu gọi các Thẩm phán viên đến cùng: “Tước vũ khí và bắt hắn lại!”

Các Thẩm phán viên không do dự bước tới, tháo súng của Tukhachevsky, sau đó nhìn Vương Trung với ánh mắt dò hỏi: “Quân hàm… có xé không ạ?”

Vương Trung nhìn chằm chằm Tukhachevsky: “Sa hoàng đã đặc biệt dặn dò tôi, phải đảm bảo rằng hắn ta sẽ được đưa về Yekaterinburg để chịu xét xử trước tòa án binh. Vì vậy, trước khi bị xét xử, hắn ta vẫn là đại tướng. Hắn ta sẽ cùng chúng ta bay về Yekaterinburg.”

Các Thẩm phán viên mới thôi ý định xé quân hàm, lùi lại một bước và giữ tư thế cảnh giác.

Tukhachevsky đứng dậy, nhìn Vương Trung: “Anh không biết chúng ta sẽ phải đối mặt với những khó khăn to lớn như thế nào vào năm tới đâu!”

Vương Trung: “Đồ hèn nhát, những kẻ theo chủ nghĩa đánh nhanh thắng nhanh khác còn có thể thông cảm được, họ chỉ là quá khao khát chiến thắng. Còn ông, ông theo đuổi chiến thắng nhanh chóng chỉ vì không dám đối mặt với cuộc chiến gian khổ phía sau!”

Tukhachevsky cao giọng: “Thắng rồi thì sao? Anh có biết chúng ta phải trả giá bằng bao nhiêu sinh mạng không?”

“Tôi biết!”

Vương Trung đáp trả dõng dạc: “Tôi không giống như những người ngồi trong văn phòng đọc tài liệu một cách thoải mái, tôi đã tự tay chôn cất vô số binh sĩ dưới quyền, tôi vẫn còn nhớ tên của họ!” Vương Trung dừng lại, nhìn chằm chằm vào mặt Tukhachevsky: “Tôi mong họ được sống hơn bất cứ

ai, hơn cả ông! Vì vậy, tôi đã biên soạn tài liệu giảng dạy, cải cách cơ cấu quân đội bất hợp lý của các ông! Nhưng tất cả những điều này đều phải dựa trên tiền đề là kháng cự đến cùng!"

Tukhachevsky và Vương Trung nhìn nhau vài giây, cuối cùng hắn ta cúi đầu xuống.

Hắn ta cúi đầu, lê bước rời khỏi Bộ Tư lệnh.

Các Thẩm phán viên ngay lập tức đuổi theo, áp giải hắn ta từ hai bên.

Vương Trung quay lại nhìn Đại tướng Gorky, lùi lại một bước, với hàm ý "Tôi đã đóng vai ác xong rồi, đến lượt ông". Đại tướng Gorky lập tức ra lệnh: "Ra lệnh cho tất cả các đơn vị tiền tuyến, bằng mọi giá phải chặn đứng cuộc tấn công của quân địch. Biến các đơn vị dự định tham gia tấn công thành lực lượng dự bị, bổ sung vào những nơi quân địch đang dồn ép mạnh nhất."

Nói xong, ông ta nhìn quanh Bộ chỉ huy và ra lệnh: "Lấy tất cả các bản đồ chưa bị đốt trở lại, nhanh chóng khôi phục hoạt động của Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân."

Lúc này, Tham mưu trưởng cũ của Tập đoàn quân phía Tây bước lên: "Thưa Đại tướng, tinh thần của quân đội tiền tuyến cũng có phần dao động, đã có một số đơn vị rút lui."

Đại tướng Gorky: "Bắn bỏ những kẻ cầm đầu cuộc rút lui, đưa những người còn lại vào Tiểu đoàn trừng phạt. Nhanh chóng ổn định chiến tuyến, chỉ cần quân địch chưa phát hiện ra thì vẫn còn kịp." Vương Trung: "Về việc này, tôi có một cách. Chỉ cần một chiếc radio công suất lớn là đủ."

Đại tướng Gorky: "Anh định dùng radio để nói chuyện với toàn bộ chiến tuyến sao?" Vương Trung mỉm cười: "Không

chỉ nói chuyện với binh lính của chúng ta, mà còn nói chuyện với quân địch.”

Đại tướng Gorky nhướng mày: “Giống phong cách ‘mẹo nhỏ’ trong cuốn sách nhỏ của anh đấy, thử xem sao, không thiệt hại gì. Trưởng phòng Thông tin, mang chiếc radio công suất lớn nhất đến đây!” Chẳng mấy chốc, một chiếc radio cùng với máy phát điện được mang vào, ăng-ten cũng được dựng lên.

Vương Trung nói với sĩ quan thông tin: “Cố gắng phủ sóng toàn bộ tần số radio trên chiến trường.”

Sĩ quan thông tin hỏi: “Cả tần số của phi công cũng phủ sóng sao?”

Các phi công cần liên lạc bằng radio để bổ sung cho các điểm mù, có thể họ sẽ bị bắn hạ trước khi kịp nghe hết một câu.

Vương Trung suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Chỉ phủ sóng tần số của quân địch được không?”

“Có thể, nhưng hiệu quả sẽ không tốt lắm, trên thực tế chúng tôi không thể đảm bảo rằng toàn bộ tiền tuyến đều có thể nghe thấy, nó còn phụ thuộc vào thời tiết và tình trạng của ăng-ten bên phía họ.”

Chương 506: Hy Vọng Có Thể bắn Chết Mộ…

Chương 613: Prosen bất ngờ vì bỏ lỡ cơ hội

Vương Trung: "Yên tâm, mục tiêu đầu tiên là đảm bảo tất cả mọi người của chúng ta đều nghe thấy. Gây nhiễu quyết định của quân địch chỉ là mục tiêu phụ."

Sĩ quan thông tin gật đầu, sau khi hoàn thành các điều chỉnh cuối cùng, anh ta đưa micrô cho Vương Trung: "Mời ngài."

Vương Trung: "Toàn thể tướng sĩ Tập đoàn quân phía Tây, tôi là Trung tướng Rokossovsky, tôi đang ở Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây, thay mặt Sa hoàng để nói chuyện với các bạn! Lực lượng tiếp viện mới sẽ tham gia chiến đấu, các bạn phải giữ vững vị trí, phải giữ vững vị trít"

Nói xong, hắn nhìn Đại tướng Gorky, tiếp tục nói vào micrô: "Tên Tukhachevsky nhút nhát đã bị cách chức, Đại tướng Gorky là Tư lệnh mới của Tập đoàn quân phía Tây! Ông ấy sẽ dẫn dắt các bạn chặn đứng quân địch, giống như ở St. Petersburg! Tất nhiên, tôi cũng sẽ sát cánh cùng các bạn!"

Thiếu tá Mikhail, chỉ huy tiểu đoàn xe tăng, bỗng nghe thấy giọng nói đầy nội lực trên radio: "Toàn thể tướng sĩ Tập đoàn quân phía Tây, tôi là Trung tướng Rokossovsky, tôi đang ở Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây, thay mặt Sa hoàng để nói chuyện với các bạn!"

Mikhail vui mừng nói với những người khác: "Tướng Rokossovsky đã đến Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân! Sa hoàng đã

cử ông ấy đến!" Lúc này, tiểu đoàn của Mikhail vẫn chưa tham chiến, lẽ ra họ phải xuất phát lúc 8 giờ sáng để tấn công quân địch, nhưng giờ đây, tiếng súng nổ dữ dội vang lên từ phía tiền tuyến, nhưng vẫn chưa có lệnh xuất kích, tiểu đoàn xe tăng này dường như đã bị lãng quên. Hắn lập tức mở nắp khoang chui ra khỏi xe tăng —— xe tăng của tiểu đoàn này đều là phiên bản T34 thông thường, tháp pháo hai người, hơn nữa nắp khoang là một khối liền, khi mở nắp khoang ra thì xe tăng coi như là nửa tháp pháo đều ở trạng thái mở. Cái nắp khoang to lớn này được cho là có thể yểm hộ tốt cho xe trưởng quan sát bằng kính tiềm vọng, thực ra không chỉ cung cấp sự yểm hộ, mà còn che khuất tầm nhìn.

Hơn nữa, khi mở nắp khoang ra rất dễ bị bộ binh Prosen ném lựu đạn, cho nên xa trưởng của T34 đều khóa nắp khoang lại ngay khi vào trận, căn bản không có ý định dùng kính tiềm vọng.

Mikhail mở toang cái nắp khoang to tướng này ra, thò đầu ra hét lớn: "Tướng quân Rokossovsky đã đến sở chỉ huy Tập đoàn quân phía Tây rồi!"

Những người khác trong tiểu đoàn hiện tại đầu tương đối thấp thỏm —— bọn họ không biết hiện tại đã xảy ra chuyện gì, tiếng súng pháo phía tây lại dày đặc như vậy, đổi lại là ai cũng phải thấp thỏm.

Hiện tại tin tức "Bức tường thép Đế quốc": "Ngôi sao Chiến thắng" Rokossovsky đến sở chỉ huy Tập đoàn quân, giống như một liều thuốc an thần, lập tức khiến cho tất cả mọi người an tâm hơn không ít.

Mikhail bịt tai nghe tiếp tục nghe, nói cho mọi người biết tin tức mới nhất: "Còn có đại tướng Gorky Konstantinovich của Tập đoàn quân St. Petersburg cũng tới! Hắn tiếp nhận chức vụ tư lệnh Tập đoàn quân!"

Lập tức có người trong bộ binh đi kèm tiểu đoàn xe tăng thất vọng kêu lên: “Sao không phải là tướng quân Rokossovsky chỉ huy chúng ta?”

Mikhail mắng: “Tướng quân Rokossovsky phải biên soạn tài liệu giảng dạy ở trường quân đội, hiện tại hắn là đặc phái viên của Sa hoàng bệ hạ đến tiền tuyến! Đừng có tham lam nữa!”

Lại có lính xe tăng hỏi: “Vậy tướng quân có mệnh lệnh gì cho chúng ta không?”

Nụ cười của Mikhail cứng đờ: “Không có, chỉ bảo chúng ta cố thủ tại chỗ.”

Các binh sĩ nhìn nhau: “Kẻ địch? Chúng ta căn bản không nhìn thấy kẻ địch?” ” Không phải chúng ta muốn tấn công sao?”

Prosen, sở chỉ huy Quân đoàn Ky sĩ Asgard số 1, tham mưu thông tin loạng choạng chạy vào sở chỉ huy: “Các hại Gilles! Tướng quân Bạch Mã đã đến sở chỉ huy Tập đoàn quân phía Tây rồi!”

Gilles nhíu mày, trên bản đồ trước mặt hắn khắp nơi đều là ký hiệu tấn công thành công, trận địa chiếm lại được đánh dấu đậm.

Chỉ nhìn vào bản đồ, Prosen đang ở trong trạng thái “thắng lợi trên toàn tuyến”, nhưng Gilles lại cau mày: “Rokossovsky đến rồi? Không phải hắn đã bị tước quân quyền sau cuộc đấu tranh chính trị thất bại sao?”

Tham mưu thông tin: “Hắn vừa mới tự mình phát thanh qua radio, tôi đã ghi âm lại!” Nói xong tham mưu ra hiệu, viên sĩ quan đi theo sau liền đặt một chiếc máy ghi âm lên bàn.

Tham mưu ấn công tắc, máy ghi âm chạy, giọng nói trầm ổn truyền ra từ loa: “Toàn thể tướng sĩ Tập đoàn quân phía

Tây, tôi là trung tướng Rokossovsky, tôi đang ở sở chỉ huy Tập đoàn quân phía Tây, thay mặt Sa hoàng bệ hạ nói chuyện với các bạn!" Gilles chau mày: "Quả thực là Rokossovsky, là Bạch Mã tướng quân. Sao hắn lại ra tiền tuyến? Hơn nữa chúng ta vừa phát động tấn công, hắn đã đến ngay…"

Đột nhiên Gilles dừng lại, miệng há hốc: "Chẳng lẽ nói, Tập đoàn quân phía Tây đã phán đoán sai ý đồ của chúng ta, hoảng loạn chuẩn bị rút lui? Rokossovsky được phái đến để ổn định tình hình?" Đúng lúc này, Rokossovsky trong bản ghi âm tuyên bố đại tướng Gorky sẽ trở thành tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây.

Gilles vỗ đùi: "Aizz! Chúng ta đã bỏ lỡ cơ hội! Kẻ địch bị chúng ta dọa vỡ mật! Không, không đúng, Rokossovsky đến nhanh như vậy, kẻ địch sẽ không tan rã, là tôi đã nghĩ nhiều rồi."

Hắn lắc đầu: "Là tôi đã nghĩ nhiều rồi. Khoảng trống quá ngắn. Feliz, lấy…"

Đột nhiên, Gilles dừng lại, bởi vì hắn chợt nhớ ra, Feliz đã không còn nữa rồi, bị mìn của Rokossovsky giảo hoạt kia giết chết.

Chương 507: Sao Lại Có Quân Nhàn Vô SĨ…

Chương 614: Prosen bất ngờ vì bỏ lỡ cơ hộ…

Vẻ mặt Gilles nhất thời có chút buồn bã, nhưng hắn lập tức lấy lại tinh thần: “Ra lệnh cho bộ đội, cẩn thận mìn, Rokossovsky đã đến tiền tuyến, hắn thích gài mìn. Còn nữa, sở chỉ huy đều chuyển vào hầm kiên cố, Rokossovsky thích chơi bẩn. “Sĩ quan chỉ huy các cấp cố gắng tránh rời khỏi hầm khi ăn cơm và ngủ! Lập tức thông báo xuống dưới.”

Tham mưu thông tin lập tức ra hiệu cho lính thông tin dưới quyền đi làm.

Sau đó hắn ta chỉ vào máy ghi âm hỏi: “Xử lý cuộn băng ghi âm này thế nào?” Gilles: “Gửi đến bộ phận tình báo, xác nhận thêm lần nữa đây là tướng quân Bạch Mã. Mục tiêu tác chiến của quân ta không thay đổi: Chiếm lại trận địa đã mất từ tháng 12 đến nay, san bằng chiến tuyến, rút càng nhiều quân về nghỉ ngơi càng tốt.”

Cùng lúc đó, sở chỉ huy Tập đoàn quân số 9 của Walter Model cũng đang phát bài phát biểu của tướng quân Rokossovsky.

Walter sờ cằm: “Chúng ta căn bản không đánh đau kẻ địch, sao bỗng nhiên lại có hai vị tướng lĩnh cấp cao có thành tích thực tế đến vậy? Chẳng lẽ… chúng ta thực sự có cơ hội đánh tan kẻ địch trong nháy mắt?”

Hắn suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Không, không có khả năng lắm. Cho dù có cơ hội, nhưng khoảng thời gian đó có thể

chỉ có vài tiếng, không ai có thể nắm bắt được. Việc quyết đấu với danh tướng của Ant cứ giao cho Quân đoàn Ky sĩ Asgard, chúng ta hoàn thành nhiệm vụ của mình là được."

Nói xong Walter quay đầu hỏi tham mưu trưởng Tập đoàn quân số 9: "Vật tư cho lễ Giáng sinh đã được đưa lên chưa?"

Tham mưu trưởng: "Chưa ạ. Hiện tại mọi người đều đang bận vận chuyển đạn dược, nhiên liệu, những thứ khan hiếm này, không có thời gian vận chuyển những thứ đó." Walter tặc lưỡi: "Vậy thì chịu thôi."

Vương Trung đặt microphone xuống, nhìn về phía đại tướng Gorky: "Hiện tại tôi có thể làm cũng chỉ có vậy. Đợi lát nữa tôi sẽ cưỡi ngựa ra tiền tuyến dạo một vòng…" "Không, không." Đại tướng Gorky xua tay: "Anh chạy đến tiền tuyến thì phải đến ngày mai, nơi này cách tiền tuyến rất xa." Vương Trung hơi nhíu mày, vừa lúc này tham mưu dán bản đồ về vị trí cũ, hắn liền chạy tới tìm vị trí sở chỉ huy Tập đoàn quân trên bản đồ. "Thế mà lại cách tiền tuyến xa như vậy!"

Hắn kinh hô: "Như vậy làm sao có thể nắm rõ tình hình tiền tuyến chứ?"

Đại tướng Gorky nói: "Việc này tôi phải nói đỡ cho họ một chút, họ chỉ huy toàn bộ lực lượng theo hướng chiến dịch, chiến tuyến của Tập đoàn quân dài như vậy, cách tiên tuyến xa một chút cũng có thể hiểu được.

"Anh vẫn luôn chỉ huy đơn vị cấp sư đoàn, giai đoạn phản công cũng chỉ huy đơn vị cấp quân đoàn, đương nhiên sẽ chê họ cách tiền tuyến quá xa."

Vương Trung: "Vậy sở chỉ huy của ngài ở St. Petersburg cách tiền tuyến bao xa?"

"Đó lại là chuyện khác, St. Petersburg bị bao vây, sở chỉ huy Tập đoàn quân của tôi ở trong thành, khoảng cách với kẻ

địch tôi cũng không thể kiểm soát được." Gorky giang hai tay ra: "Đây không phải là một chuyện."

Vương Trung tặc lưỡi: "Tôi muốn tổ chức một đoàn thị sát tỉnh nhuệ, ra tiên tuyến đi một vòng."

Đại tướng Gorky: "E rằng tôi không thể đồng ý, không ai biết hiện tại có kẻ địch nào trà trộn vào hậu phương hay không. Đợi sau khi ổn định chiến tuyến, sở chỉ huy Tập đoàn quân của tôi sẽ di chuyển lên phía trước, anh có thể đi cùng."

Vương Trung đương nhiên không sợ kẻ địch trà trộn, hai cây số là có thể nhìn thấy rõ ràng, sợ gì chứ. Nhưng lý do này không thể nói ra, tổng không thể nói là được Thánh Andrew phù hộ chứ?

Gorky tiếp tục nói: "Hơn nữa anh xem, tình hình tiền tuyến giống như chúng ta dự đoán, kẻ địch không có ý định tấn công quy mô lớn.

"Hiện tại bọn họ đã phát động chiến đấu giành lại trận địa trên toàn bộ chiến tuyến, cho dù bây giờ bọn họ muốn tổ chức đột phá quy mô lớn cũng không tổ chức được. "Không nguy hiểm như vậy đâu, bài phát biểu vừa rồi của anh đã đủ để ổn định quân tâm rồi." Lúc này, tham mưu trưởng Tập đoàn quân phía Tây báo cáo: "Chúng ta đã phân bổ mục tiêu mới cho các đơn vị vốn chuẩn bị tham gia tấn công, có để họ hành động theo mệnh lệnh mới không ạ"

Đại tướng Gorky: "Được, để họ tham gia chiến đấu." Tham mưu trưởng bắt đầu hạ lệnh.

Gorky nhìn về phía Vương Trung: "Anh xem, không có gì đáng để anh đích thân ra tiền tuyến cả. Nếu kẻ địch thực sự đột phá, tôi nhất định sẽ là người đầu tiên nhờ anh đến tiền tuyến, chỉ huy Tập đoàn quân ở vị trí quan trọng nhất."

Vương Trung gật đầu: "Được, có lời đảm bảo của ngài, tôi yên tâm rồi."

"Lại đây, ngồi xuống, chúng ta có thể tiếp tục thảo luận chủ đề trên máy bay, chiến tranh năm sau sẽ đánh như thế nào. Tôi muốn biết, năm sau quân đội ta sẽ có vũ khí mới gì? Cảm nhận của tôi ở Tập đoàn quân St. Petersburg là, KV rất đáng tin cậy, với điều kiện là không hành quân đường dài, còn các đơn vị được trang bị T34 thường có kết quả chiến đấu không được như ý muốn."

Vương Trung kéo một chiếc ghế ngồi xuống, cởi mũ đặt lên bàn:

"Thiết kế của T34 có thiếu sót."

Đại tướng Gorky cũng ngồi xuống, vừa cởi mũ ra đã lộ cái trán bóng loáng.

Vương Trung nhìn thấy trán của đại tướng, bắt đầu suy nghĩ, chẳng lẽ đàn ông Ant đến tuổi nào đó thì nhất định sẽ bị hói đầu sao?

Đương nhiên đại tướng Gorky vẫn còn tóc, nhưng đường chân tóc đã lùi về phía sau rất nhiều, sắp đuổi kịp Pavlov rồi. Vương Trung vô thức sờ lên mái tóc dày của mình, nhưng hắn còn chưa đến ba mươi tuổi, ít nhất cũng trẻ hơn đại tướng Gorky 20 tuổi.

Đại tướng Gorky: "Nói đi, T34 có thiếu sót gì? Tôi, một sĩ quan ky binh, nhận thức về xe tăng vẫn giống như về con ngựa dưới háng chúng tôi vậy."

Vì vậy Vương Trung bắt đầu giải thích chỉ tiết cho đại tướng Gorky về vấn đề và thiếu sót của T34, nói suốt nửa tiếng đồng hồ. Trong quá trình này, tiền tuyến liên tục truyền đến tin tốt, một phần chiến tuyến bị dao động đã được ổn định trở lại.

Chương 508: Hai Bên Đưa Kế Hoạch

Chương 615: Đưa Ra Lời Khuyên

Đại tướng Gorky tặc lưỡi: "Hóa ra T34 lại có nhiều vấn đề như vậy, trước đây tôi còn tưởng rằng tiết kiệm được một thành viên để tiền tuyến có thể bố trí thêm nhiều T34 là chuyện tốt. Xem ra tôi cũng đã phạm phải sai lầm chủ nghĩa giáo điều, không thể áp dụng giáo điều của ky binh cho lực lượng hiện đại hóa được."

Nói xong, vị đại tướng nhướng mày: "Ơ, vậy chẳng phải T34W sau khi đã giải quyết những vấn đề này thì càng nên được sản xuất hàng loạt sao?"

Vương Trung: "T34W tốn quá nhiều thời gian gia công, sản lượng không thể đáp ứng nhu cầu của quân đội. Tốc độ tổn thất xe tăng ở tiền tuyến của chúng ta quá nhanh, nếu có thể tăng cường thu hồi và sửa chữa xe tăng trên chiến trường, giảm thiểu tổn thất, thì Tổng cục Quân giới có thể dành nhiều năng lực sản xuất hơn để sản xuất T34W." Gorky: "Quả thực nửa năm nay tổn thất quá lớn, quân Prosen đánh cho chúng ta phải bỏ chạy tán loạn, chỉ có thể giải quyết trước vấn đề có hay không, rồi mới tính đến những chuyện khác. Có xe tăng dù sao cũng tốt hơn không có."

Vương Trung: "Đúng vậy." Lúc này, tham mưu thông tin vào báo cáo: "Chúng ta đã chiếm lại được các cao điểm 451,279."

Vương Trung quay đầu nhìn bản đồ, xác nhận vị trí của hai cao điểm: "Không tệ, chiếm lại được hai cao điểm này là có thể dẫn đường cho pháo binh bắn phá khu vực do địch kiểm soát, ban đêm quân địch không dám thắp đèn luôn, tốt lắm."

Đại tướng Gorky: "Nói với bộ đội, họ đã làm rất tốt, nhất định phải giữ vững, cuộc phản công của địch chắc sẽ không kéo dài được bao lâu." "Vâng!" Tham mưu thông tin chào, xoay người rời đi. Gorky nhìn Vương Trung: "Anh xem, đã nói là vấn đề nhỏ mà. Máy bay chắc đã cất cánh rồi, anh ở lại đây đến ngày mai, rồi hãy đi máy bay về,"

Lúc này chuông điện thoại đột nhiên reo lên. Viptruyenfull.net - đọc tr miễn phí

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân nghe máy: "Sở chỉ huy Tập đoàn quân phía Tây xin nghe. Xin hỏi ngài là ai?"

Đột nhiên, tham mưu trưởng đứng nghiêm ngay lập tức, người căng thẳng: "Bệ Hạ, xin gửi lời chào tới Người! Tướng quân Rokossovsky ạ? Ngài ấy đang ở đây, tôi sẽ để ngài ấy nghe điện thoại."

Nói xong tham mưu trưởng một tay cầm điện thoại, một tay cầm ống nghe đi tới, cung kính đưa ống nghe cho Vương Trung: "Tướng quân, điện thoại của bệ hạ."

Vương Trung cầm lấy ống nghe: "Bệ hạ, xin gửi lời chào tới Người."

Olga: "Alyosha, tình hình ở tiền tuyến thế nào?"

Vương Trung: "Không có chuyện gì lớn, giống như chúng ta đã phán đoán trước khi xuất phát, mục tiêu của kẻ địch không phải là đột phá, nhưng có kẻ đã bị dọa Sợ mất mật, suýt chút nữa khiến toàn quân sụp đổ. Đại tướng Gorky đã ổn định được chiến tuyến, ngày mai tôi sẽ trở về Yekaterinburg."

Olga: “Anh nói người bị dọa sợ mất mật là đại tướng Tukhachevskysky sao?” “Phải. Còn có thể là ai nữa?” “Ta biết rồi.”

Olga nói bằng giọng lạnh lùng: “Ta sẽ đích thân theo dõi phiên tòa xét xử hắn ta, đảm bảo hắn ta phải chịu hình phạt thích đáng.” Vương Trung: “Bệ hạ anh minh.”

Olga: “Vậy ta chờ anh trở về, hẹn gặp lại ngày mai.”

Nói xong bên kia cúp máy. Vương Trung hơi nhíu mày, câu nói cuối cùng của Olga, có phải hơi mờ ám không? Hắn trả ống nghe cho tham mưu trưởng, sau đó phát hiện mọi người trong sở chỉ huy đều đang nhìn hắn. Vương Trung nghiêm mặt: “Đối đầu kẻ địch mạnh, mẹ Ant chờ mong môi người làm hết phận sự!”

Lúc này mọi người mới trở lại công việc.

Chỉ có Gorky đại tướng còn dùng ánh mắt thâm ý khác nhìn Vương Trung.

Vương Trung: “Sao vậy?” “Không có gì.”

Đại tướng nhún vai: “Tiếp tục nói chuyện về đề tài vừa rồi…”

Lúc này, tham mưu thông tin lại tiến vào: “Chúng ta đã đoạt lại trận địa phía đông bắc Shostka, lại có thể quan sát thành phố Shostka.” Vương Trung: “Đông Bắc… À, trận địa kia, sân bay bên cạnh chưa đoạt lại được sao?” Tham mưu thông tin lắc đầu: “Vẫn chưa. Trên thực tế chúng tôi vẫn chưa thể chiếm được sân bay, địa hình quá trống trải, thích hợp cho quân Prosen phát huy hỏa lực.” Vương Trung líu lưỡi.

Hỏa lực của trung đoàn bộ binh Ant thua xa trung đoàn bộ binh của Prosen. Không đúng, có lẽ hỏa lực của sư đoàn bộ binh Ant cũng không bằng một trung đoàn của Prosen. Trung đoàn bộ binh Prosen có rất nhiều súng cối và pháo, còn có

pháo binh hạng nặng cỡ nòng 150mm, phân đội hỏa lực cấp sư đoàn bên phía Ant mới có pháo 152mm, hơn nữa thường thì số lượng rất ít.

Loại hình bố trí trang bị 36 khẩu pháo 152mm của sư đoàn cơ giới cận vệ 1 ở toàn bộ quân đội Ant đều vô cùng hiếm thấy.

Gorky: "Sân bay trước tiên đừng vội, chiếm lấy một góc, đảm bảo kẻ địch không có cách nào cất cánh hạ cánh là được. Còn nhiều thời gian." Vương Trung: "Khi tấn công Shostka, có thể tham khảo phương pháp tấn công của kẻ địch, liên tục sử dụng chiến thuật công sự để tiếp cận thành phố, cố gắng đẩy trận địa xuất phát tấn công đến nơi cách kẻ địch năm mươi mét."

Gorky: "Tôi sẽ phái công binh đoàn đến đó. Cậu chắc chắn nơi đó có thể đào công sự?" Vương Trung: "Có thể, tôi đã đích thân khảo sát địa hình và thổ nhưỡng xung quanh Shostka, thổ nhưỡng nơi đó hoàn toàn có thể dựa vào công sự để tiếp cận. Kẻ địch cũng làm như vậy, nếu không thương vong của chúng ở Shostka không đến mức ít như vậy."

Gorky đại tướng cười ha hả: "Cậu đúng là tham lam, Shostka gây ra thương vong nhiều như vậy cho kẻ địch còn chưa đủ."

Chương 509: Những Ngày Sắp Đại Chiến

Chương 616: Tham Gia Xét xử

Vương Trung: "Đương nhiên không đủ! Chúng ta phải để cho quân Prosen chảy máu đến chết!"

Gorky đại tướng: "Vậy trước khi cậu ngày mai trở về Yekaterinburg, tôi sẽ cố gắng để cho quân Prosen chảy thêm chút máu. Tham mưu trưởng, đạn dược mà pháo binh vốn dùng để chuẩn bị hỏa lực còn chứ?"

Tham mưu trưởng: "Đương nhiên còn."

Gorky: "Vậy thì khai hỏa, mục tiêu là những trận địa của quân địch chưa bị tranh chấp, cho chúng nếm mùi, đừng để chúng điều động những đơn vị này đi chỉ viện cho những trận địa đang bị tranh chấp!" "Vâng."

Ngày hôm sau, Vương Trung trở về St. Yekaterinburg.

Hắn vừa xuống máy bay đã đi thẳng đến Thẩm Phán Đình, muốn đứng ngoài quan sát phiên tòa xét xử Tukhachevsky.

Kết quả còn chưa đến con đường nơi tòa nhà Thẩm Phán Đình tọa lạc, đã gặp đoàn xe của Sa hoàng.

Olga hạ cửa sổ xe xuống, nhìn thấy Vương Trung liền gọi to: "Alyosha, bên này!" Gọi thì thôi đi, cô ấy còn đưa tay ra vẫy vây.

Vương Trung vội vàng xuống xe, đi tới bên cạnh xe của Sa hoàng, khom lưng cúi người xuống cửa sổ: "Bệ hạ, có gì cần tôi giúp ạ?"

“Lên xe đi, kể cho ta nghe tình hình tiền tuyến.”

Olga nói xong liên dịch người sang một bên, mở cửa xe. Vương Trung chỉ có thể quay đầu ra hiệu cho đoàn xe của mình, sau đó lên xe của Sa hoàng bệ hạ. Vừa đóng cửa xe, Olga đã nghiêm mặt hỏi: “Tiền tuyến thật sự không có vấn đề gì chứ? Ta chỉ tin lời cậu, ta tin cậu tuyệt đối sẽ không lừa ta.”

Vương Trung: “Yên tâm đi, tiền tuyến không có vấn đề gì. Trước khi tôi lên máy bay, đã hoàn toàn ổn định trận địa, còn đoạt lại được một số cao điểm quan trọng. Hỏa lực của Tập đoàn quân đã gây ra thương vong lớn cho kẻ địch.”

Olga thở phào nhẹ nhõm: “Thật tốt quá, tối qua ta gặp ác mộng, mơ thấy cái gì mà tiền tuyến ổn định đều là lừa ta, kẻ địch lại chiếm đóng Kalanskaya, từ trên dód khai hỏa bắn trúng Hạ Cung, ta bị nổ tan xác trong vụ nổ.” Vương Trung: “Chuyện đó sẽ không xảy ra đâu.” Docfull .vn- đọc tr miễn phí

Olga đáng thương nhìn Vương Trung: “Nếu là Ivan hoàng thái tử, lúc này chắc chắn sẽ ôm ta rồi.”

Vương Trung: “Không, cô không phải là cô gái yếu đuối như vậy, cô đang giả vờ đấy.” Vương Trung nói xong búng nhẹ lên trán Olga.

“Ái chà!” Olga kêu lên: “Ta giả vờ một chút thì đã sao! Trên xe lại không có người ngoài, rèm cửa cũng đã kéo kín mít, cậu để ta làm nũng một chút thì không được sao?”

“Không được.” Vương Trung kiên quyết nói.

Rất nhanh đoàn xe đã đến trước tòa nhà Thẩm Phán Đình.

Khi xe dừng lại, Vương Trung nói với Olga: “Tôi biết cô muốn nhích lại gần, nhưng bây giờ cô là Sa hoàng, đây là trường hợp chính thức, cô phải đoan trang, đúng mực.” Olga gật đầu: “Ta biết.” Vương Trung nhìn cô ấy chằm chằm vài

giây, dặn dò thêm lần nữa: “Chuyện cưỡng hôn tôi ở nhà ga lần trước không được tái diễn nữa!”

“Được.” Olga nghiêm túc gật đầu.

Lúc này Vương Trung mới mở cửa xuống xe, chỉnh trang lại quần áo, đi vòng qua bên kia xe, mở cửa, đưa tay ra.

Olga ưu nhã nắm lấy tay hắn, thong dong bước xuống xe. Vì sợ Olga sẽ lập tức khoác tay mình, nên sau khi cô ấy buông tay, Vương Trung lập tức lùi ra xa một chút.

Olga chỉ liếc hắn một cái, sau đó vẫn duy trì dáng vẻ đoan trang, ngẩng cao đầu ưỡn ngực bước về phía trước. Vương Trung vội vàng đi theo phía sau.

Đột nhiên một ý nghĩ thoáng qua trong đầu hắn: Vị trí này của mình chẳng phải là vị trí của đại thái giám trong phim cung đấu nhà Thanh hay sao? Đi đằng trước là Từ Hi thái hậu, còn mình là Lý Liên Anh…

Trọng sinh chỉ ở Ant ta làm Lý Liên Anh?

Vương Trung vội vàng kiểm. tra “tiểu đệ”, xác nhận nó vẫn còn đó.

Hù chết tôi.

Thẩm Phán Đình phái một vị Đại Giám mục cấp cao ra nghênh đón Sa hoàng bệ hạ, nhưng khi nhìn thấy Vương Trung cũng có mặt thì có hơi bối rối, sau khi hành lễ với Sa hoàng bệ hạ, vị Giám mục nhìn Vương Trung rồi nói: “Bệ hạ, nếu Rokossovsky trung tướng cũng có mặt, mong bệ hạ báo trước cho chúng tôi biết.” Olga hỏi ngược lại: “Anh của ta đi cùng ta, còn phải báo cáo với các ngươi sao?” Giám mục: “Nhưng lát nữa trung tướng Rokossovsky có thể sẽ được triệu tập làm nhân chứng.”

Olga: “Vậy thì triệu tập thôi, phòng của ta đâu phải là không có lối đi thẳng đến phòng xử án.”

“Bệ hạ nói đúng, vậy tôi sẽ báo cho chủ tọa phiên tòa để điều chỉnh lại quy trình. Mời bệ hạ đi lối này ạ.”

Cứ như vậy, Vương Trung và Olga cùng được đưa đến phòng riêng dành cho hoàng gia. Mỗi khi Thẩm Phán Đình xét xử những phạm nhân mà hoàng gia không tiện ra mặt trực tiếp, Sa hoàng bệ hạ có thể ngồi trong căn phòng này để theo dõi quá trình xét xử. Tâm nhìn từ căn phòng rất tốt, có thể bao quát toàn bộ phòng xử án.

Vương Trung đứng bên cửa sổ, nhìn thấy hơn một nửa số ghế trong ban bồi thẩm là các vị tướng quân, ai nấy đầu vẻ mặt nghiêm nghị.

Olga vốn đã ngồi xuống, nhưng thấy Vương Trung đứng như vậy, liền đứng dậy, đi đến bên cạnh hắn, lần lượt chỉ vào các vị tướng quân ngồi trong ban bồi thẩm, nói rõ phe phái của họ.

“Vị kia là thượng tướng Andrei Stepanovich, cũng thuộc phe chủ chiến, vị kia là thượng tướng Gogol, thuộc phe trung lập, có quan hệ rất tốt với thượng tướng Turgenev. Còn có vị kia là trung tướng Pushkin, đã công khai ủng hộ lý luận của cậu…”

Chương 510: Tôi Phát Hiện Rồi

Chương 617: Vẫn Cố Cãi

Vương Trung: "Bệ hạ, đừng đứng sát như vậy."

Olga: "Như vậy cậu mới nhìn rõ ta đang chỉ ai chứ! Còn có vị kia là thượng tướng Chernyshevsky, cũng phản đối chủ nghĩa tốc chiến…" Vương Trung hiểu rồi, những người có tên trùng với tên các nhà văn nổi tiếng đều là "người mình", đều phản đối chủ nghĩa tốc chiến. Nghĩ kỹ lại thì thượng tướng Turgenev và trung tướng Chekhov mà hắn gặp trước đây đều là người tốt, làm việc rất đáng tin cậy.

Không biết đây là sự trùng hợp ngẫu nhiên hay là ý chí của vũ trụ.

Olga vừa giới thiệu xong, Tukhachevsky đã bị hai vị thẩm phán áp giải vào phòng xử án.

Trông hắn ta già đi rất nhiều, cả người toát ra vẻ chán nản, thất vọng.

Olga cũng nhìn Tukhachevsky, rồi chợt nói: "Nhìn hắn ta như vậy, ta lại thấy hơi tội nghiệp."

Vương Trung: "Cô đừng có mà thương hại hắn ta! Hãy nghĩ đến những người lính đã chết thảm trước tuyến phòng thủ kiên cố của quân Prosen vì cuộc tấn công liều lĩnh của hắn ta."

"Ừ." Olga gật đầu lia lịa.

Lúc này phiên tòa đã chuẩn bị xong, vị Giám mục vừa tiếp đón Olga bước vào phòng: "Bệ hạ, phiên tòa đã chuẩn bị xong,

có thể bắt đầu chưa ạ?" Olga: "Bắt đầu được rồi." Giám mục nhìn Vương Trung, rồi lại hỏi: "Lát nữa khi triệu tập trung tướng Rokossovsky ra tòa, chúng tôi sẽ dẫn ngài ấy từ lối đi riêng ra khỏi phòng rồi vào phòng xử án, hay là trực tiếp dùng thiết bị cơ khí để mở cửa sổ của căn phòng này ạ? Làm như vậy thì trung tướng Rokossovsky có thể ra tòa ngay tại đây." Chưa đợi Olga trả lời, Vương Trung đã nói: "Làm chứng thì đương nhiên phải đến khu vực dành cho nhân chứng, làm chứng ngay trong phòng riêng của Sa hoàng bệ hạ, trông giống như đang dùng quyền thế để uy hiếp vậy. đại tướng Tukhachevsky là kẻ có tội, chứ không phải bị kết tội chỉ vì bị thất sủng."

Giám mục cung kính cúi đầu: "Vậy lát nữa khi triệu tập ngài, sẽ có thẩm phán đến dẫn đường. Vậy chúng tôi xin phép không làm phiền hai vị nữa."

Đại Giám mục lui ra khỏi phòng.

Lúc này Vương Trung mới nhận ra, trong phòng chỉ còn lại hắn và Olga.

Olga cũng nhìn quanh, sau đó nói: "Alyosha, ta muốn…" "Không được."

Vương Trung nhanh chóng ngắt lời: "Cô muốn gì cũng không được. Ngồi yên đấy, ngoan ngoãn nghe."

Olga hậm hực ngồi xuống. Lúc này, vị chủ tọa phiên tòa gõ búa mấy cái, phòng xử án lập tức yên tĩnh trở lại. Các thành viên ban bồi thẩm và khán giả vừa nãy còn đang nói chuyện đều im lặng, nhìn về phía chủ tọa.

Chủ tọa: "Hôm nay, chúng ta sẽ xét xử vụ án đại tướng Tukhachevsky liều lĩnh tấn công dẫn đến tổn thất nặng nề cho quân đội ta."

Cả phòng xử án đều im lặng. “Phần đầu tiên, xin mời các thành viên ban bồi thẩm và toàn thể chủ tọa phiên tòa tuyên thệ trước Thánh Andrew.”

Vừa dứt lời, trước mỗi ghế ngồi của ban bồi thẩm đều hiện ra một cái giá đỡ, trên đó có một cuốn sách dày, chắc hẳn là kinh thánh của Thánh Andrew.

Tất cả mọi người đứng dậy, tay trái đặt lên kinh thánh. Đội hợp xướng bắt đầu hát thánh ca, ai nấy đều vẻ mặt trang nghiêm.

Vương Trung liếc nhìn Olga, thấy nàng đang nhìn chằm chằm vào mình, chẳng hề quan tâm đến những thứ Khi ánh mắt hai người chạm nhau, Olga còn mỉm cười. Sau khi kết thúc nghi thức đơn giản, vị chủ tọa tiếp tục nói: “Phần thứ hai, xin mời đại tướng Tukhachevsky tuyên thệ.” Tukhachevsky không được hưởng nghỉ thức kinh thánh được nâng lên bằng máy móc, vị thẩm phán canh giữ hắn ta lấy ra một cuốn kinh thánh, nắm tay hắn ta đặt lên đó rồi bắt đầu tuyên thệ.

Sau khi hoàn thành các bước này, chủ tọa tuyên bố phiên tòa chính thức bắt đầu.

“Đại tướng Tukhachevsky đại tướng, trên màn chiếu bên trái là số liệu thương vong sau khi ông chỉ huy Phương diện quân Tây phát động phản công, ông có thừa nhận con số này không?” Chủ tọa chất vấn. Tukhachevsky nhìn màn chiếu: “Về cơ bản là thừa nhận. Nhưng mà…”

“Muốn phát biểu thì phải xin phép trước!”

Tukhachevsky: “Tôi xin phép được phát biểu!”

Chủ tọa: “Ông có thể phát biểu.”

Tukhachevsky: “Chiến tranh thì ắt phải có thương vong, ngay cả trung tướng Rokossovsky, quân đội dưới quyền chỉ huy của hắn ta cũng chết rất nhiều, đúng không? Trung đoàn

Amur số 3 mà hắn ta mang từ Ronezh đến, trên lý thuyết là có 2500 lính chiến đấu, nhưng đến Loktev thì còn lại bao nhiêu? "Chẳng phải hắn ta vẫn được ca tụng là Bức tường thép của Đế quốc hay sao?" Vương Trung nghe thấy Olga bên cạnh tức giận nói: "Cũng phải xem Alyosha phải đối mặt với kẻ địch đông gấp bao nhiêu lần quân mình chứ!" "Bệ hạ."

Vương Trung vừa mở miệng, Olga đã bất mãn nói: "Sao, không cho ta nói câu công bằng à?" "Không, tôi chỉ là cảm ơn bệ hạ đã thấu hiểu."

"Hừ."

Tukhachevsky ở dưới phòng xử án vẫn tiếp tục nói: " Đại tướng Gorky ở St.Petersburg, quân đội của ông ta cũng thương vong không ít, nhưng Bộ Tư lệnh vẫn khen thưởng ông ta. Vậy mà bây giờ các người lại muốn xử bắn tôi chỉ vì quân đội của tôi tổn thất nặng nề? Thật không công bằng!"

Vương Trung nhìn về phía ban bồi thẩm, thấy rất nhiều người đang cau mày. Rõ ràng là lời biện hộ này của Tukhachevsky khiến các quân nhân trong ban bồi thẩm không hài lòng.

Chủ tọa: "Ông nói xong chưa?"

"Tôi nói xong rồi." Tukhachevsky trả lời, vậy mà lại khôi phục được chút ít khí thế của mình lúc còn làm Tổng tham mưu trưởng.

Chương 511: Người Giả

Chương 618: Đứng Ra Nói Thẳng

Chủ thẩm: "Trước khi ông tấn công khu vực phòng thủ của quân Prosen trên tuyến Bokoste đến Shostka, có người cảnh báo ông rằng tấn công tuyến phòng thủ này sẽ có thương vong lớn, nhưng ông đã bác bỏ đề nghị chính xác này, có chuyện này không?"

Tukhachevsky: "Tấn công khu vực phòng thủ kiên cố vốn sẽ phải chịu thương vong rất lớn, không thể vì vậy…"

Chủ thẩm dùng sức gõ búa: "Yên lặng! Không được phép giải thích, chỉ được trả lời là có hoặc không!" Tukhachevsky: "Có. Tôi muốn tự bào chữa!"

Chủ thẩm: "Chấp nhận." Tukhachevsky: "Tấn công khu vực phòng thủ của địch vốn sẽ phải trả giá bằng thương vong nặng nề, nhìn thấy địch phòng thủ rồi không tấn công nữa, đó mới là hành vi nhát gan!"

Vương Trung đứng dậy, nói với Olga: "Tôi đi đối chất với hắn ta."

Olga: "Anh muốn trực tiếp xông vào phòng xử án ư? Vậy còn không bằng cứ thế mở cửa kính ra. Ôi!"

Vương Trung khẽ búng trán Olga, rồi xoay người rời khỏi phòng, hỏi thẩm phán và vệ binh hoàng cung canh giữ ngoài cửa phòng: "Làm thế nào để vào phòng xử án?" Lúc này, hai vị thẩm phán vừa văn từ hành lang bên kia đi tới, nhìn thấy Vương Trung vội vàng nói: "Ngài đã ra ngoài sớm như vậy sao, mời đi theo chúng tôi!"

Vương Trung liền đi theo hai vị thẩm phán đi một vòng, đến cửa phụ của tòa án. “Ngài đợi một chút, đợi chủ thẩm ____”

Vương Trung trực tiếp mở cánh cửa trước mặt, vì dùng lực xhDBwehSbỒÖ mạnh nên cửa đập vào tường, bật trở lại, sau đó bị Vương Trung dùng tay chặn lại. Tukhachevsky vốn đang thao thao bất tuyệt, nhìn thấy Vương Trung liền sững lại. Chủ thẩm: “Trung tướng Rokossovsky, bây giờ vẫn chưa đến lượt ông làm chứng, ngài làm như vậy giống như đang coi thường tòa án.”

Vương Trung: “Tôi tuyệt đối không có ý coi thường tòa án, dù sao các vị cũng là đại diện cho các tín đồ Ant đến xét xử tội nhân. Tôi đến đây chỉ vì không thể chịu đựng được những lời lẽ ngụy biện của Tukhachevsky. Tôi xin chủ thẩm cho tôi một cơ hội đối chất với hắn!”

Chủ thẩm gật đầu: “Cho phép, mời lên bục nhân chứng.”

Hai vị thẩm phán mở hàng rào gỗ của bục nhân chứng ra.

Vương Trung sải bước xông vào, không đợi thẩm phán đóng cửa đã quát lớn: “Tukhachevsky! Hắn là tên khốn kiếp! Lại còn dám nói tấn công khu vực phòng thủ tất nhiên sẽ có thương vong. Đúng, tấn công khu vực phòng thủ sẽ có thương vong, nhưng ông xem thương vong đơn giản như ông vậy không?

“Ông không để ý đến tình hình tiếp tế của quân đội, cũng không để ý đến kiến thức quân sự cơ bản! Thông thường, tấn công trận địa phòng thủ kiên cố cần có lực lượng gấp mấy lần địch, còn ông thì sao?

“Tôi biết, sau mười ngày tấn công liên tục trước đó, bao gồm cả Tập đoàn quân xung kích số 1 đều rất mệt mỏi, hơn nữa có rất nhiều xe tăng đang trong quá trình sửa chữa, toàn

bộ Tập đoàn quân xung kích số 1 chỉ có vài chiếc T34 sẵn sàng chiến đấu! "Tình hình của bộ binh cũng rất tệ, việc hành quân liên tục trước đó khiến toàn bộ bộ binh đầu mệt mỏi rã rời. Những đơn vị bộ binh này vốn là mới thành lập, bộ binh thiếu huấn luyện, cũng không quen thuộc với sĩ quan, trong quá trình truy kích có rất nhiều người bị tụt lại phía sau.

"Ông không quan tâm đến những điều này, cứ một mực yêu cầu tấn công nhanh chóng, kết quả đâm đầu vào phòng tuyến được địch bố trí kỹ lưỡng! Có những nơi, tỷ lệ lực lượng giữa ta và địch thậm chí còn thấp hơn 1:10! Vô số binh sĩ đã hy sinh một cách vô ích!"

Vương Trung chỉ vào Tukhachevsky: "Tất cả những điều này, đều là để thỏa mãn lòng hư vinh đáng buồn của ông! Đầu là vì ông muốn tôi quỳ xuống hôn giày của ông! Ông tội ác tày trời!"

Vương Trung nhìn chằm chằm Đại tướng Tukhachevsky. Tukhachevsky lúc đầu giống như con thỏ bị diều hâu nhìn chằm chằm, nhưng hắn dường như đột nhiên nghĩ thông, dù sao cũng chỉ chết một lần, không bằng tỏ ra không sợ hãi. Hắn ngẩng cao đầu, đối mặt với Vương Trung: "Trước đây tôi vẫn cho rằng, tôi là người hiểu rõ chiến tranh hiện đại nhất trong quân đội Ant, là tôi yêu cầu thành lập lực lượng thiết giáp, là tôi yêu cầu mở rộng quân đội…" Vương Trung: "Ngươi còn dám nói đến mở rộng quân đội ư? Những sư đoàn thiết giáp toàn nước do ngươi tạo ra kia, ngoài việc giúp các tanker Prosen tăng thành tích thì còn tác dụng gì nữa?

"Sự hiểu biết của ngươi về chiến tranh hiện đại chỉ dừng lại ở bề ngoài! Ngươi thậm chí còn không hiểu được điểm mấu chốt của chiến tranh hiện đại! Không, ngươi hoàn toàn không hiểu gì cả!" Tukhachevsky vừa rồi còn ra vẻ cam chịu, vừa

nghe Vương Trung nói hắn không hiểu gì về chiến tranh hiện đại, cơn giận lập tức bùng lên.

Dưới sự thúc đẩy của cơn giận, những chuyện như thất bại hay mất mặt dường như đều không còn quan trọng nữa, hắn chỉ muốn phân cao thấp với Vương Trung về mặt học thuật!

Tukhachevsky: "Vậy ngươi nói xem, ta không hiểu ở điểm nào?" Vương Trung: "Ngươi không hiểu điểm nào cả! Trong toàn bộ quân đội Ant có những người thực sự hiểu về chiến tranh hiện đại, nhưng tuyệt đối không phải ngươi! Cũng không phải tên phản bội Skorobo kia!"

Tukhachevsky: "Mẫu chốt của chiến tranh hiện đại là đột phá, đột phá chiều sâu phòng tuyến của địch, bao vây tiêu diệt địch trong chiến tranh vận động! Hiểu như vậy chẳng lẽ sai sao?"

Vương Trung: "Đó chỉ là bề nổi! Ngươi căn bản không hiểu điểm mạnh thực sự của quân đội Prosen!" Tukhachevsky ngẩng cao đầu: "Vậy ngươi nói xem, vị hiệu trưởng thứ 41 của Học viện Quân sự Suvorov! Ta, vị hiệu trưởng thứ 38, xin được chất vấn ngươi!"

Chương 512: Địch Muốn Quấy Rối

Chương 619: Đứng Ra Nói Thẳng 2

Vương Trung hoàn toàn không biết Tukhachevsky từng là "tiền bối" của mình, nghĩ kỹ lại thì kiểu tính cách lý luận suông này, nói không chừng là do dạy học mà ra. Giống như một chuyên gia về động cơ vĩnh cửu nào đó, giảng bài thì rất hay ho.

Nếu là Vương Trung lúc mới xuyên không, có lẽ hắn đã sợ rồi, dù sao trước khi xuyên không, hắn cũng chỉ là một sinh viên đại học bình thường, đối mặt với giáo viên hướng dẫn luận văn vừa được phong phó giáo sư cũng phải khép nép.

Bây giờ thì khác, hắn là Rokossovsky trở về từ địa ngục, những cuốn sách về lý luận quân sự mà trước đây hắn đọc như một sở thích, giờ đã trở thành sự hiểu biết về chiến tranh.

Những lý luận đó giống như phôi thép tốt, đã được rất nhiều nhà quân sự chắt lọc và tổng kết, rồi được tôi luyện trong lò lửa chiến tranh, được Tử thần vung cây búa khổng lồ mang tên "hy sinh" rèn giữa vô số lần, cuối cùng được tôi luyện thành bảo kiếm.

Cầm trong tay thanh kiếm sắc bén, Vương Trung sao có thể sợ loại hổ giấy này! Vương Trung: "Vậy để tôi nói cho ông biết, điểm mạnh thực sự của quân Prosen. Ông cho rằng họ mạnh ở xe tăng sao? Không, trong trận Melainia, phần lớn xe tăng của họ là Panzer I và Panzer II, ngang hàng với xe tăng

BT của chúng ta! Không, BT của chúng ta còn mạnh hơn, dù sao cũng có một khẩu pháo 45mm.

“Nhưng quân Prosen đã thực hiện Blitzkrieg. Đây là một kiểu chiến tranh hoàn toàn khác với trước đây. Quân đội của họ đã xuyên thủng vào tuyến sau của địch, biến hậu cần và bộ chỉ huy thành một mớ hỗn độn. “Đây là chiến công do xe tăng lập nên sao? Là chiến công chỉ do xe tăng lập nên sao?” Tukhachevsky khinh thường hừ một tiếng: “Vậy ngươi nói xem là do cái gì? Ngươi vừa hỏi một loạt câu hỏi như vậy, chẳng qua là để che giấu việc ngươi chẳng có gì để nói!” Vương Trung: “Tôi đang định nói đây! Kẻ địch dựa vào ba điểm.” Docful l. vn- đọc tr miễn phí

Hắn giơ ba ngón tay, nhìn quanh phòng xử án, cố tình lờ đi Olga đang cố ý mở cửa kính đơn hướng để nhìn xuống phòng xử án. “Thứ nhất, là sự tiến bộ của công nghệ liên lạc. Máy bộ đàm công suất lớn hơn, tính di động tốt hơn, cùng với việc trang bị rộng rãi radio, giúp bộ chỉ huy chiến dịch của Prosen có thể nắm rõ hơn tình hình ở tiên tuyến.

“Chỉ cần chỉ huy của Prosen muốn, thậm chí có thể liên lạc trực tiếp với một xe chỉ huy nào đó ở tiên tuyến! Sự đổi mới của công nghệ radio giúp quân đội Prosen phân tán khắp chiến trường có thể phối hợp nhịp nhàng như các tế bào!

“Thứ hai, sự phối hợp nhịp nhàng giữa các binh chủng, quân đội Prosen phối hợp binh chủng tốt hơn chúng ta rất nhiều, sư đoàn thiết giáp của họ có rất nhiều đơn vị hỗ trợ, hỏa lực của trung đoàn bộ binh đi kèm thậm chí còn mạnh hơn cả sư đoàn bộ binh của chúng tal

“Hơn nữa, họ còn được không quân yểm trợ, máy bay Stuka oanh tạc mục tiêu theo chỉ thị của lục quân, thậm chí còn có thể dùng xe tăng trên mặt đất để tạo khói đánh dấu mục tiêu, không quân oanh tạc phối hợp như vậy!

“Không quân của chúng ta chỉ có thể tự mình trinh sát, vì hầu hết các đơn vị trên bộ đều không có radio.

“Thứ ba, chất lượng binh sĩ cao. Tôi cảm nhận điều này rất rõ ràng khi chỉ huy lính thủy đánh bộ.

“Phần lớn lính thủy đánh bộ là học sinh trung học, họ biết mình chiến đấu vì điều gì, biết mình phải làm gì, mục tiêu chiến thuật là gì, ngay cả khi tạm thời mất liên lạc với cấp trên, lính thủy đánh bộ vẫn có tính chủ động rất cao. “Quân đội Prosen ít nhất là hạ sĩ quan ở cấp cơ sở đều có tính chủ động tương tự như lính thủy đánh bộ, một trung sĩ có thể chỉ huy một tiểu đội chiến đấu để chống lại chúng ta!

“Khi chiến đấu với quân đội Prosen, cảm giác này đặc biệt rõ ràng, chỉ cần họ còn một hạ sĩ quan chưa chết, họ vẫn có thể duy trì tinh thần chiến đấu!

“Quân đội của tôi có thể cầm cự được quân Prosen trong trận chiến cận chiến ở Loktev trong tình thế bất lợi như vậy, là vì lực lượng nòng cốt của quân đội tôi lúc đó là học viên trường quân sự.”

Vương Trung dừng lại, chủ yếu là vì nói nhiều quá nên hơi khô miệng, hắn nói với người bên cạnh: “Cho tôi nước!” Thẩm phán lập tức đưa cho Vương Trung một chai Coca-Cola.

Vương Trung uống xong mới nhận ra: Hình như đưa nhầm rồi, người thích uống Coca- Cola là Đại tướng Gorky, thôi kệ.

Tukhachevsky có vẻ đang suy nghĩ, vậy mà không nhân lúc Vương Trung uống nước để tranh luận. Hắn rõ ràng đang suy nghĩ về những lời Vương Trung nói —— hắn thực sự đang suy nghĩ về những lời Vương Trung nói.

Vương Trung không nhịn được chế giễu: “Bây giờ mới bắt đầu suy nghĩ những lời tôi nói ư? Muộn rồi! Giống như

Skorobo, muộn rồi!" Tukhachevsky mím môi, không phản bác.

Vương Trung tiếp tục: "Còn ngươi, hãy nhìn những gì ngươi đã làm. Có phải ngươi đã phê duyệt việc chỉ cấp radio cho xe của trung đội trưởng không?" Tukhachevsky: "Không phải tôi… Nhưng tôi phải nói thêm về việc này, sản lượng radio của chúng ta quá thấp, hơn nữa nhà máy sản xuất đèn điện tử ở Saint Petersburg, vì trường đại học tốt nhất về lĩnh vực này của chúng ta ở Saint Petersburg…"

Vương Trung: "Vậy tại sao các ngươi không giảm sản lượng xuống một phần tư? Trong 18 ngày đầu tiên của cuộc chiến, chúng ta đã mất 18.000 xe tăng, trong khi kẻ địch chỉ sử dụng 4.000 xe tăng để tấn công! Lực lượng xe tăng cồng kênh mà không có tác dụng thì để làm gì?

"Ngươi thấy quân Prosen thành công ở Melainia và Carolingia, liên mở rộng 18 sư đoàn thiết giáp ban đầu của chúng ta lên 96 sự đoàn! Kết quả là những sư đoàn này hoàn toàn không có lực lượng hỗ trợ, cũng không có đủ radio và máy bộ đàm! "Việc mở rộng quân đội cũng khiến chất lượng binh sĩ trong các sư đoàn này rất đáng ngại, hơn nữa còn ảnh hưởng đến các binh chủng khác. Vì lái xe tăng ít nhất phải tốt nghiệp trung học phổ thông, mà mỗi năm chỉ có một số lượng nhất định học sinh tốt nghiệp trung học phổ thông!

"Vì tất cả học sinh tốt nghiệp trung học phổ thông đều được đưa vào lực lượng thiết giáp, các binh chủng kỹ thuật khác không có đủ binh lính. Còn bộ binh thì càng đáng thương, hơn một nửa số lính bộ binh chỉ học ở trường học chủ nhật của nhà thờ.

"Vì vậy, không chỉ lực lượng thiết giáp biến mất như bong bóng xà phòng, mà bộ binh cũng vậy! Ngươi đúng là tội đồ muôn đời!"

Vương Trung dừng lại, trừng mắt nhìn Tukhachevsky, hắn biết lúc này nên lấy một ví dụ, nhưng hắn không nhớ rõ trường hợp cụ thể nào, chỉ nhớ khi nói chuyện với các sĩ quan xe tăng sống sót, nghe nói có một sư đoàn thiết giáp được trang bị hiện đại đã bị sư đoàn bộ binh của địch tiêu diệt.

Vì không nhớ ra phiên hiệu, hắn chỉ có thể nói: "Có những sư đoàn thiết giáp, rõ ràng có T-34 và KV tiên tiến, vậy mà lại bị sư đoàn bộ binh của địch tiêu diệt! Đó là vì các chỉ huy thiếu kinh nghiệm đã coi pháo tự hành của sư đoàn bộ binh địch là xe tăng, nên dừng lại để bắn.

"Kết quả bị bộ binh địch bao vây, sư đoàn này chỉ có một tiểu đoàn bộ binh đi kèm! Hơn nữa hỏa lực kém xa so với địch, chỉ có vỏn vẹn bốn khẩu pháo bộ binh.

"Sau khi bộ binh đi kèm bị đánh tan, xe tăng liền trở thành chiến công của bộ binh. Một sư đoàn thiết giáp, vậy mà lại bị một sư đoàn bộ binh đánh bại trên đồng bằng! Thật là nhục nhã!" Vương Trung nói xong, thẩm phán chen vào một câu: "Hình như là Sư đoàn Thiết giáp số 27, sư đoàn này quả thực chỉ có một tiểu đoàn bộ binh đi kèm, và không có pháo binh, công binh, bộ đội chống tăng và phòng không đi kèm, lực lượng trinh sát cũng chỉ có một tiểu đoàn ky binh."

Vương Trung được thẩm phán tử hỗ trợ càng thêm đắc ý: "Nghe thấy chưa? Chính việc ngươi mở rộng quân đội mù quáng đã hủy diệt họ!" Tukhachevsky cúi đầu. Đột nhiên hắn nói: "Đúng vậy, có lẽ ngươi nói đúng."

Vương Trung: "Có lẽ? Đến giờ ngươi vẫn còn ngoan cố sao?" Tukhachevsky: "Không, tôi nói có lẽ là bởi vì biểu hiện cụ thể của sư đoàn hỗn hợp của cậu như thế nào còn chưa xác định được đúng không? Cậu muốn tổ chức quân đội cơ giới hỗ trợ nhiều đến mức trước nay chưa từng có. Cậu biết những

quân đội hỗ trợ mà cậu đòi hỏi này, đã là quân số của mấy Tập đoàn quân rồi sao?

“Nếu như bộ đội tinh nhuệ như vậy gặp tổn thất trọng đại, cậu phải ăn nói thế nào với Sa hoàng bệ hạ?”

Vương Trung: “Quân đội của tôi không cần phải báo cáo với Sa hoàng, chỉ cần xứng đáng với Mẹ Ant là được rồi.” Tukhachevsky: “Vậy nếu như quân đội tổn thất nặng như Vậy, cậu phải ăn nói thế nào với Mẹ Ant?”

Vương Trung đặt hai tay lên lan can ghế nhân chứng, nghiêng người về phía trước, nhìn Tukhachevsky: “Đến lúc đó tôi sẽ giống như ông, gánh vác trách nhiệm.” Tukhachevsky do dự một chút, thở dài: “Vậy tôi chờ xem - mặc dù muốn nói như vậy, nhưng cụ thể thế nào tôi cũng không thấy được. Trung tướng Rokossovsky, lời vừa rồi của cậu đã thuyết phục được tôi. Trước đây tôi vẫn luôn cảm thấy kỳ quái, vì sao quân đội của chúng ta bị kẻ địch chọc thủng dễ dàng như bơ vậy.

“Hy vọng quân đội của cậu có thể ngăn cản lưỡi dao sắc bén của quân Prosen.”

Vương Trung: “Nó sẽ làm được.”

Tukhachevsky nhìn chăm chú Vương Trung, nhìn rất lâu, lâu đến mức chủ tọa định mở miệng nhắc nhở hắn, hắn mới nói: “Là tôi nhìn lầm rồi, cậu và hoàng thái tử điện hạ đều vậy.”

Sau đó hắn chuyển hướng sang chủ tọa: “Chủ tọa, tôi đã chuẩn bị tốt thừa nhận trách nhiệm cho sai lầm của mình.” Vương Trung: “Ông không cãi lại vài câu?”

“Sự thật bày ra trước mắt, tôi không thể không nhận.”

Chủ tọa nhìn về phía bồi thẩm đoàn: “Bồi thẩm đoàn có ý kiến gì không?”

Tổng tham mưu trưởng đương nhiệm, nguyên soái Boris nói: “Không có gì phải nói. Bài phát biểu của trung tướng Rokossovsky rất có tính gợi mở. Nếu như trước khi chiến tranh đưa ra… Không có gì, không cần để ý.” Chủ tọa lại nhìn Sa hoàng bệ hạ đã mở cửa sổ nghe, sau khi xác nhận bà gật đầu mới nói: “Đại tướng Tukhachevsky, đường lối quân sự sai lầm của ông đã khiến quân đội Ant và Mẹ Ant phải chịu tổn thất to lớn, tòa tuyên án ông, tử hình!”

Chủ tọa giơ búa gỗ lên, gõ mạnh xuống.

Chương 513: Lễ Kỷ Niệm

Chương 620: Từ dòng sông đến đại dương…

Chương 620: Từ dòng sông đến đại dương, Châu Âu chắc chắn sẽ được giải phóng Vương Trung như hoàn thành một nhiệm vụ giai đoạn, thở phào nhẹ nhõm, đang chuẩn bị cầm lon Coca đã uống dở lên, Tukhachevsky bỗng nhiên nói: "Chủ tọa, tôi có một yêu cầu."

Chủ tọa: "Ông nói đi, dù sao ông cũng không phải là kẻ phản bội, yêu cầu hợp lý chúng tôi sẽ đáp ứng."

Đây là đang nhắc nhở Tukhachevsky: Nói ông kém cỏi thì nhận đi, đừng ép tôi sửa án thành tội phản quốc, vậy thì cả nhà ông sẽ tiêu tùng - tuy rằng Sa hoàng hạ lệnh đó đã qua đời, nhưng lệnh vẫn chưa bị hủy bỏ. Vương Trung cũng dừng lại, xem Tukhachevsky còn có thể giở trò gì, kết quả Tukhachevsky cũng nhìn về phía hắn, hai người cứ như vậy nhìn nhau. Tukhachevsky: "Nếu đã bị tử hình, tôi hy vọng có thể do trung tướng Rokossovsky tự tay thi hành. Tôi và đại tướng Skorobo là bạn học, tôi từng là hiệu trưởng Học viện Quân sự Suvorov, còn ông ta là chủ nhiệm giáo vụ.

"Chúng tôi đã tự tay ký tên vào bảng điểm đội sổ của trung tướng Rokossovsky năm đó."

Vương Trung hơi nhíu mày, Sao vậy, ông còn muốn làm nghỉ thức à?

Tukhachevsky: "Bây giờ nghĩ lại, lúc đó cậu ta đội sổ, chỉ là bởi vì không thể đồng tình với đường lối quân sự sai lầm của chúng tôi. Bây giờ nên do cậu ta tự tay kết thúc sai lâm này."

Quả nhiên sau khi thắng trận sẽ có người bênh vực cho mình.

Nhưng nói thật, Vương Trung không có thù hận trực tiếp với Tukhachevsky. Hành vi của đại tướng Skorobo chẳng khác gì là trực tiếp hại chết người anh em tốt và người cha hiền lành của mình, sau đó bản thân Vương Trung còn suýt nữa không chạy thoát, quân đội được thành lập tỉ mỉ đã mất một nửa trong vòng vây.

Nhìn thấy hắn chạy về, Vương Trung thật sự tức giận đến mức không chịu được, bị khiêu khích một chút liền rút súng.

Nhưng Tukhachevsky, cơn tức giận đã được trút ra ở sở chỉ huy Tập đoàn quân, lúc ấy Vương Trung suýt nữa tát hắn thành con quay - cũng may là hắn nặng cân, không xoay được.

Nếu là Vasili thì thân hình gầy gò đã xoay tít rồi, nói không chừng còn xoay vòng bay lên trời.

Cho nên hiện tại Vương Trung kỳ thực không có thù hận gì lớn muốn bắn chết Tukhachevsky.

Nhưng nếu đối phương đã yêu cầu…

Chủ tọa nhìn về phía Vương Trung, ánh mắt như muốn hỏi ý kiến.

Vương Trung: “Nếu ông đã yêu cầu như vậy, tôi chỉ có thể đồng ý với ông.” Tukhachevsky nhìn chằm chằm Vương Trung: “Tôi biết cậu từng nói ở Học viện Quân sự, nếu tôi đột phá phòng tuyến sẽ hôn giày của cậu, tôi cũng thực sự tưởng tượng ra cảnh tượng đó. Bây giờ lẽ ra tôi nên hôn giày cậu, nhưng xin hãy cho phép tôi giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng.” Vương Trung: “Tôn nghiêm? Ông xuống dưới đó nói chuyện tôn nghiêm với những tướng sĩ Ant đã hy sinh, với những người lính lái xe tăng đã chết trong xe tăng bị thiêu hủy xem, xem bọn họ có cho ông hay không!” Tukhachevsky: “Tôi

sẽ làm.” Chủ tọa thấy hai người không có ý nói chuyện nữa, liền gõ búa gỗ một cái: “Thời gian hành hình là sáng sớm ngày mai, pháp trường…”

Lúc này có một Thẩm phán cấp Giám mục đến, nói nhỏ vài câu bên tai chủ tọa.

Thế là chủ tọa nhìn về phía Vương Trung: “Được Sa hoàng bệ hạ và Đức Cha Belinsky đặc cách phê chuẩn, địa điểm hành hình được đổi thành trường bắn Học viện Quân sự Suvorov.” Vương Trung ngẩng đầu nhìn về phía vị trí Sa hoàng bệ hạ ở phía trên phòng xử án, nơi có cửa sổ mở rộng.

Belinsky đang đứng sau lưng Olga, chú ý tới ánh mắt của Vương Trung liền khẽ gật đầu.

Được lắm, đây là muốn thông qua việc xử bắn Tukhachevsky để củng cố hoàn toàn ảnh hưởng của tôi đối với quân đội. Lần này, phe quý tộc trong quân đội sẽ bị tiêu diệt ít nhất một nửa.

Lúc này chủ tọa nói với Vương Trung: “Phiên tòa xét xử đại tướng Tukhachevsky kết thúc, phiên tòa xét xử các tướng lĩnh khác của Phương diện quân phía Tây phạm sai lầm trong quá trình tấn công sẽ được tiến hành khi các đơn vị của họ được luân chuyển về để nghỉ ngơi.

“Như vậy, giải tán!”

Chủ tọa nói xong, dùng sức gõ búa gỗ, mọi người trong phòng đều đứng dậy, chờ chủ tọa rời đi.

Hay lắm, Phương diện quân phía Tây hiện tại tập trung rất nhiều người thuộc phe chủ chiến và phe quý tộc, Belinsky ước gì có thể loại bỏ hết bọn họ. Với thất bại lớn như vậy, phe trung lập trong Bộ Tổng tư lệnh Đế quốc cũng không tiện nói gì.

Vương Trung nhìn về phía thượng tướng Turgenev ở hàng ghế bồi thẩm đoàn - trong ấn tượng của hắn, thượng tướng Turgenev là nhân vật đại diện cho phe trung lập.

Tuy rằng ông ta chỉ là thượng tướng, nhưng lại đảm nhiệm chức vụ Trưởng ban Quân lệnh phụ trách công tác nhân sự trong một thời gian dài, vị trí quan trọng lại có uy tín rất cao, hiện tại có thể trực tiếp "dạy học" cho Sa hoàng bệ hạ, nói không chừng lời nói của ông ta còn có trọng lượng hơn cả Tổng tham mưu trưởng, nguyên soái Boris. Turgenev cũng nhìn Vương Trung, lúc này chủ tọa đã rời khỏi, cho nên mọi người ở hàng ghế bồi thẩm đoàn cũng rời khỏi vị trí, bắt đầu tụ tập nói chuyện, thượng tướng Gogol và trung tướng Pushkin đều đi tới bên cạnh Turgenev.

Vương Trung thầm nghĩ, được đấy, tôi nhận được sự ủng hộ rộng rãi của giới văn học Nga!

Lúc này, không biết Turgenev nói gì, Gogol và Pushkin đều nhìn về phía Vương Trung, ba người cùng gật đầu.

Xem ra phe trung lập đã bàn bạc xong rồi.

Lúc này, cảnh sát tòa án nói với Vương Trung: "Trung tướng Rokossovsky, ngài có thể rời đi rồi."

Vương Trung gật đầu, sau đó không quên uống hết lon Coca.

Chương 514: Cuộc tấn công của Rokossov…

Chương 621: Từ dòng sông đến đại dương…

Chương 621: Từ dòng sông đến đại dương, Châu Âu chắc chắn sẽ được giải phóng 2 Ngày 18 tháng 12, Saint Petersburg, trường bắn Học viện Quân sự Suvorov.

Mặc dù mặt trời rất thấp, nhưng hôm nay đúng là một ngày đẹp trời, bầu trời trong xanh không một gợn mây. Đáng tiếc vẫn rất lạnh, trước khi ra ngoài, Vương Trung đã muốn nhét Nelly vào trong áo khoác để sưởi ấm cho mình. Không biết nếu hắn thật sự làm như vậy, Nelly có thể sử dụng tuyệt kỹ dừng thời gian giống như một cô hầu gái hoàn hảo và tao nhã nào đó hay không.

Tất cả học viên của Học viện Quân sự Suvorov tập hợp ở trường bắn, xếp thành hơn mười khối vuông vức chỉnh tề.

Còn đội ngũ sĩ quan tiền tuyến đến đây để học tập lý thuyết thì lỏng lẻo hơn, tuy các sĩ quan vẫn

Nhưng khi Vương Trung bước lên lễ đài tạm thời, tất cả mọi người đều im lặng - có thể nghe thấy rõ ràng tiếng ồn ào từ phía đội hình sĩ quan đột nhiên im bặt. Vương Trung: “Tất cả chú ý, nghiêm!”

Cùng với tiếng gót giày va chạm đều tăm tắp, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về Vương Trung.

Vương Trung nhìn về phía lễ đài, xác nhận Sa hoàng bệ hạ, Đức Cha Belinsky và các tướng lĩnh cấp cao đều đã ngồi vào chỗ, mới nhìn lại đội hình học viên

- Lại đến lúc phải diễn thuyết rồi, cảm giác cả tháng nay tôi toàn phải diễn thuyết. Nhưng so với trước đây, khi còn là người mới bắt đầu diễn thuyết, lúc nào cũng nói lắp bắp, phải chép chỗ này một chút, chép chỗ kia một chút, thì bây giờ hắ đã là một tay lão luyện rồi.

Hắn thậm chí có thể lên sân khấu mà không cần bản thảo! Nghĩ vậy, Vương Trung bước đến trước micro: "Hôm nay chúng ta tập trung ở đây là để thanh toán triệt để sai lầm trong đường lối quân sự của vị hiệu trưởng thứ 38. Tôi dự đoán chiến trường sẽ có một giai đoạn yên tĩnh từ ba đến bốn tháng, trước tháng 5 năm 915, kẻ thù sẽ không có hành động quy mô lớn nào nữa, chúng ta sẽ lợi dụng thời gian này để thử nghiệm cải cách quân sự quy mô nhỏ."

Trên thực tế, ở Trái Đất, Liên Xô cũng vừa đánh vừa cải cách - chủ yếu là không cải cách không được, các đơn vị cũ gần như bị tiêu diệt hoàn toàn, khi thành lập các đơn vị mới thì tiện thể cải cách luôn. Cho đến trận Kursk, Liên Xô vẫn dựa vào số lượng để áp đảo quân Đức, các sư đoàn thiết giáp tinh nhuệ của Đức đã gây ra tỷ lệ tổn thất đáng kinh ngạc, nhưng cuối cùng vẫn bị đánh bại.

Sau trận Kursk, Liên Xô mới thực sự trở nên mạnh mẽ, các chiến dịch tấn công sau đó đầu rất tốt, chiến dịch Bagration thậm chí còn đánh cho quân Đức tan tác, cuối cùng Liên Xô phải dừng lại vì hậu cần không theo kịp.

Nếu có hậu cần của Mỹ, chiến dịch Bagration có thể đã xuyên thủng quân Đức. Đáng tiếc, thời gian tích lũy kinh nghiệm của Liên Xô ở Trái Đất quá dài, cái giá phải trả cũng quá lớn.

Vương Trung dự định thay đổi tình hình này.

Trên thực tế, hắn đã phần nào thay đổi cục diện chiến tranh, ở Trái Đất, trong chiến dịch Typhoon, Liên Xô còn bị

tổn thất hàng trăm nghìn quân ở Vyazma, nhưng Vương Trung đã dựa vào bản thân và các đơn vị anh em để giữ vững sông Desna, cho phép các đơn vị vốn sẽ bị bao vây rút lui.

Những cựu binh trong các đơn vị này đã giúp Vương Trung hiện thực hóa ý tưởng thành lập một đội quân hoàn toàn bao gồm các cựu binh dày dạn kinh nghiệm.

Vương Trung: "Trong hai năm trước khi chiến tranh bùng nổ, do Tukhachevsky chỉ hiểu biết hời hợt về việc sử dụng lực lượng thiết giáp, ông ta đã thực hiện chính sách mở rộng quân đội một cách thiếu hiệu quả, tăng số lượng sư đoàn thiết giáp từ 18 lên 96, số lượng xe tăng lên tới 20.000 chiếc.

"Những con số này đã trở thành vốn liếng để ông ta khoe khoang trước vị Sa hoàng quá cố, đưa ông ta và đồng bọn của mình, đại tướng Skorobo, lên nắm quyền cao!"

Dù sao thì việc Sa hoàng bị xử bắn vẫn chưa được công bố, hơn nữa ông ta là cha ruột của Ivan và Olga, nên Vương Trung vẫn gọi ông ta là Sa hoàng quá cố.

Vương Trung: "Sau đó, những sư đoàn thiết giáp phình to này đã bị tiêu diệt hoàn toàn trong cuộc tấn công mùa hè của quân Prosen. 5 triệu quân Ant trước khi chiến tranh bùng nổ thực chất chỉ là một người khổng lồ bằng đất sét, nước lớn đến làm chân bằng đất sét bị cuốn trôi, người khổng lồ mất đi nền móng cũng sụp đổ.

"Và những gì chúng ta phải làm là hồi sinh người khổng lồ đó. Bây giờ chính là điểm khởi đầu của sự hồi sinh! Tôi tin rằng đội quân mới này sẽ quét sạch vùng đất bị chiếm đóng, quét sạch toàn bộ Đế chế Prosen!"

Vương Trung dừng lại, bây giờ hắn cũng được coi là một nhà hùng biện có kinh nghiệm, hắn theo bản năng nhận ra rằng nên có một khẩu hiệu dễ lan truyền ở đây.

Sau khi suy nghĩ một chút, hắn nói: “Từ dòng sông (sông Desna) đến đại dương (Đại Tây Dương), Châu Âu nhất định sẽ được giải phóng!” Vừa dứt lời, một số học viên đã không kìm nén được mà hét lên: “Uraa!”

Tiếng “Uraa” vang dội khắp trường bắn.

Âm thanh này thậm chí còn làm rung cả tuyết trên một số cây.

Chương 515: Cuộc tấn công của Rokossov…

Chương 622: Xử Bắn

Chương 622: Xử Bắn

Đúng lúc này, ba chiếc xe bọc thép chở tù nhân chạy vào trường bắn, dừng lại trước lễ đài tạm thời.

Vương Trung hơi nhíu mày khi nhìn thấy chiếc xe bọc thép - đây chẳng phải là chiếc M3 bọc thép nổi tiếng của Mỹ sao? Viện trợ đã được chuyển đến rồi à?

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, đồ hộp Spam và Coca Cola đều đã được gửi đến, thì xe bọc thép được gửi đến cũng là chuyện bình thường.

Cửa xe chở tù nhân được mở ra, đại tướng Tukhachevsky bước xuống xe.

Quân phục của hắn vẫn còn quân hàm, có lẽ cấp trên vẫn muốn giữ lại chút thể diện cho phe quý tộc, không làm quá tuyệt tình, như vậy vẫn có thể đoàn kết được một bộ phận quý tộc.

Vương Trung cảm thấy, khi hắn xử bắn đại tướng Skorobo, ông ta cũng có quân hàm, như vậy cũng coi như là trước sau nhất quán. Tukhachevsky quay đầu nhìn về phía các học viên tập hợp phía dưới.

Lúc này các học viên còn đang hô vang “Ura”, chỉ có hàng đầu tiên chú ý tới Tukhachevsky đã đến. Nhưng rất nhanh, tiếng “Ura” dừng lại, tất cả mọi người nhìn Đại tướng

Tukhachevsky Vương Trung: “Đại tướng Tukhachevsky , còn có điều gì muốn nói với các bạn học viên sao?”

Tukhachevsky lắc đầu: “Không cần, cứ để máu của tôi tưới tắm cho quân đội Ant được tái sinh trong lửa đạn.” Vương Trung gật đầu: “Đưa ra pháp trường!”

Các Thẩm Phán Đình áp giải Tukhachevsky đi về phía đài hành hình dựng ở giữa sân tập bắn.

Vương Trung thì lấy súng lục ra cẩn thận kiểm tra, đừng để lại bị kẹt đạn như lần trước. Tukhachevsky đứng trên đài hành hình, có Thẩm Phán Đình mang vải bịt mắt tới, nhưng hắn lắc đầu: “Không cần.”

Vì thế Thẩm Phán Đình lui xuống.

Toàn bộ các Thẩm Phán Đình đều xuống đài hành hình, chỉ còn lại một mình Tukhachevsky đứng ở trên đó. Vương Trung cầm súng lục, đi xuống khán đài, bước những bước quân đội tiêu chuẩn về phía đài hành hình.

Hắn cảm giác được tất cả ánh mắt đều tập trung vào mình. Hắn bước lên đài hành hình, đứng trước mặt Tukhachevsky.

Tukhachevsky nhìn súng trên tay hắn: “Là khẩu súng đã bắn chết Skorobo đại tướng sao?”

Vương Trung: “Phải.” Tukhachevsky: “Trông nó thật sự chỉ là một khẩu súng ngắn Sĩ quan bình thường.” Vương Trung: “Ông biết Liên Hiệp Vương Quốc có một truyền thuyết chứ? Truyền thuyết kể rằng ai rút được thanh kiếm thánh trong đá mới là quốc vương của Liên Hiệp Vương Quốc, nhưng trong lịch sử chẳng ai biết thanh kiếm đó ở đâu, còn quốc vương thì có vô số. “Không phải người rút được thanh kiếm dũng sĩ mới là dũng sĩ, mà là thanh kiếm dũng sĩ sử dụng chính là thanh kiếm dũng sĩ.

“Khẩu súng này cũng vậy, tôi đã dùng nó bắn chết đại tướng Skorobo, bắn chết ông, và tương lai tôi sẽ dùng nó bắn chết tên hoàng đế Prosen. Khẩu súng ngắn sĩ quan bình thường này sẽ trở thành khẩu súng huyền thoại lưu truyền hậu thế.”

Sau đó bị người ta lấy làm thánh tích để đánh nhau trong cuộc chiến Chén Thánh. Vương Trung giơ súng lên, nhắm thẳng vào mi tâm Tukhachevsky.

Tukhachevsky: “Hãy làm những gì anh đã nói, trung tướng Rokossovsky.”

Vương Trung: “Tôi đảm bảo.” Hắn bóp cò.

Viên đạn bắn vào từ mi tâm Tukhachevsky, xuyên qua từ sau gáy, máu bắn ra tạo thành một đường cong dài, văng xuống nền tuyết phía dưới đài hành hình.

Rõ ràng xung quanh toàn là đồng bằng, nhưng tiếng súng này lại như có tiếng vọng. Vương Trung biết, đây là tiếng chuông báo hiệu sự tái sinh của người khổng lồ. Ngày 20 tháng 12, tại số 10 phố Hòa Bình, trước đây là bảo tàng nội chiến, Ủy ban kiểm tra vũ khí đã tiến hành cuộc họp xét duyệt lần đầu tiên.

Hai ngày trước, việc Rokossovsky trung tướng đích thân hành hình tại Học viện Quân sự Suvorov đã gây ra một loạt chấn động.

Một lượng lớn các sĩ quan quý tộc không trực tiếp chỉ huy quân đội đã bị điều động đến Viễn Đông và đối đầu với Đế quốc Fuso, trong khi một lượng lớn các sĩ quan có thành tích tốt đã được thăng chức.

Những sĩ quan được thăng chức này, khi các đơn vị trở về để nghỉ ngơi và phục hồi, đều phải tham gia một khóa huấn luyện cấp tốc tại Học viện Quân sự Suvoroy, chủ yếu là để học

hỏi kinh nghiệm được đúc kết bởi các tướng lĩnh tiền tuyến, bao gồm cả Rokossovsky.

Lớp sĩ quan đầu tiên tham gia khóa huấn luyện này thực ra đã đến báo cáo tại học viện quân sự khi Rokossovsky trung tướng nhậm chức hiệu trưởng Học viện Quân sự SUVOFOV.

Những sĩ quan này, những người đã tham gia khóa huấn luyện, có kinh nghiệm chiến đấu ở tiền tuyến và có thể trực tiếp chỉ huy quân đội, giờ đây có một biệt danh mới ở Yekaterinburg: phe Rokossovsky.

Chương 516: Cuộc tấn công của Rokossov…

Chương 623: Gặp Phóng Viên

Chương 623: Gặp Phóng Viên Sáng hôm đó, Vương Trung vừa đến cổng số 10 phố Hòa Bình thì nhìn thấy phóng viên Mike của Hợp Chủng Quốc và cộng sự của anh ta.

Vì vậy, hắn chủ động lên tiếng: “Mike! Sao anh không đến buổi hành hình ngày 18?” Phóng viên Mike tỏ vẻ chán nắn: “Tôi đến tiền tuyến để đưa tin, hôm nay mới về. Mọi người hành động quá nhanh, ngay khi tôi nhận được tin Tukhachevsky bị áp giải về Yekaterinburg, tôi đã vội vàng quay trở lại, nghĩ rằng ít nhất cũng phải mất nửa tháng mới xong việc, tôi chắc chắn sẽ kịp.

“Kết quả, ôi chao!”

Anh ta nói xong, cộng sự Robert nói: “Các nhiếp ảnh gia của các anh rất giỏi, nhưng không biết cách chụp những bức ảnh có sức ảnh hưởng. Anh xem bức ảnh này, nó giống như một bức tranh sơn dầu, toàn cảnh, không phải là không tốt, nhưng thiếu sức nặng.”

Vương Trung: “Bức ảnh các anh chụp cho vị hôn thê của tôi rất đẹp, rất có sức ảnh hưởng. Hiện tại, tỉnh thần tham gia quân đội của phụ nữ đang lên cao chưa từng thấy.” Robert ngạc nhiên: “Tại sao tỉnh thần tham gia quân đội của nữ giới lại tăng cao?” Vương Trung: “Họ muốn bảo vệ Tổ quốc giống như cô ấy. Phụ nữ Ant lần này không còn bằng lòng với việc chỉ tiễn người mình yêu ra chiến trường, họ muốn đích thân ra

trận để đánh bại kẻ thù. Tôi đề nghị anh Mike nên phỏng vấn một số nữ quân nhân trong quân đội của chúng tôi, tiêu đề bài báo có thể là "Không có gương mặt phụ nữ trong chiến tranh", tôi nghĩ họ sẽ cung cấp cho anh rất nhiều câu chuyện từ một góc nhìn khác. "Mặc dù là một góc nhìn khác, nhưng nó cũng cảm động như những trận chiến dũng cảm ở tiền tuyến." Phóng viên Mike gật đầu: "Tôi sẽ làm vậy, thưa ngài tướng quân. Nhưng bây giờ xin ngài hãy cho biết quan điểm của mình về ý kiến đang lan truyền ở Yekaterinburg. Người ta nói rằng ngài đã thành lập một nhóm sĩ quan của riêng mình, và bữa tiệc tối qua tại dinh thự của ngài chính là buổi họp mặt của nhóm sĩ quan đó."

Vương Trung kinh ngạc: "Cái gì? Tôi chỉ mời vài người bạn cũ đến ăn một ít thịt hộp Spam, uống một ít Coca Cola, sao lại biến thành buổi họp mặt của nhóm sĩ quan rồi?" Tối qua, Vương Trung phát hiện ra rằng Kashukhov, Kiriyenko và các tướng lĩnh khác đã từng chiến đấu cùng nhau đều đang ở Yekaterinburg, vì vậy hắn đã mời họ và các sĩ quan tham mưu của họ đến chơi, thực sự chỉ là một buổi gặp mặt của những người bạn cũ đã từng vào sinh ra tử trên chiến trường.

Giống như những lần trước đây, cha của Vương Trung và những người đồng đội cũ của ông ấy tụ tập, cùng nhau hát "Hang Mèo", "Chuông Lạc Đà", ôn lại những kỷ niệm xưa.

Không ngờ người ngoài lại nhìn nhận sự việc theo cách đó.

Phóng viên Mike: "Vậy chỉ là một buổi gặp mặt bạn bè cũ? Đây là tuyên bố chính thức sao?"

Vương Trung: "Đây là lời tôi nói. Nếu sau này bài báo có sai sót gì, anh phải chịu trách nhiệm đấy!"

Phóng viên Mike lại hỏi: "Vị hôn thê của ngài đã đứng ra tổ chức cho các phu nhân của Sĩ quan tham gia sản xuất dệt may, liệu đây có phải là sự chuẩn bị cho thời kỳ hậu chiến?"

Vương Trung: “Cô ấy chỉ cảm thấy việc các phu nhân của sĩ quan suốt ngày tham gia các buổi khiêu vũ là không phù hợp với tình hình hiện tại! Trên thực tế, có rất nhiều phu nhân của sĩ quan không thích tổ chức các hoạt động xã giao này trong khi tình hình chiến sự đang rất căng thẳng, cô ấy chỉ tập hợp những người này lại để làm một số việc có ích cho chiến tranh.”

Phóng viên Mike nhanh chóng ghi chép vào sổ tay. Vương Trung trực tiếp giật lấy cuốn sổ, sau đó nhận ra đó là tiếng Anh, với trình độ tiếng Anh đã mai một của mình, hắn thực sự không thể hiểu được anh ta đang viết gì.

Sau đó, Robert đã chụp một bức ảnh.

Vương Trung nghĩ thầm, hỏng rồi, bị đám nhà báo này gài bẫy.

Hắn chỉ đành trả lại cuốn sổ cho phóng viên Mike: “Các bài báo phải dựa trên sự thật, không được thêm thắt hay phóng đại!”

Phóng viên Mike cười gượng: “Nếu làm vậy thì tổng biên tập sẽ không hài lòng. Trên thực tế, theo chỉ thị mới nhất từ trong nước, tổng biên tập nói rằng đã có quá nhiều bài báo viết về những trận chiến dũng cảm ở tiền tuyến. Những bài báo này đã bán rất chạy trong bối cảnh Hợp Chủng Quốc đang kêu gọi trả thù, nhưng chúng ta cần phải lường trước những tình huống có thể xảy ra.”

Vương Trung: “Và sau đó họ lại nhắm vào tôi?”

Phóng viên Mike: “Âm mưu cung đình luôn là một chủ đề nóng hổi, vở kịch “Macbeth” được công chiếu hàng năm và luôn cháy vé.”

Vương Trung: “Anh đang ám chỉ điều gì, phóng viên Mike của tôi?”

Phóng viên Mike tỏ vẻ ngạc nhiên: “Ngài đã xem “Macbeth”?”

Nói nhảm, tôi đã xem tất cả bốn vở bi kịch của Shakespeare (bản chuyển thể điện ảnh), và tôi đã xem vô số phiên bản của “Romeo và Juliet”, ngoài bốn vở bi kịch, tôi thích nhất là phiên bản của Leonardo DiCaprio.

Đột nhiên, Vương Trung nhận ra rằng hành vi của mình không phù hợp với thân phận ăn chơi trác táng.

Xét cho cùng, vào thời đại này, người ta chỉ có thể đến nhà hát xem kịch, chứ không có phim ảnh.

Vì vậy, hắn vội vàng nói: “Tôi chưa xem, nhưng tôi biết rằng “Macbeth” kể về câu chuyện của một bạo chúa soán ngôi.”

Phóng viên Mike cười nói: “Tôi chỉ lấy ví dụ thôi, không có ý gì khác. Trong cuộc họp của Ủy ban hôm nay, ngài dự định thông qua những thiết bị nào?”

Vương Trung: “Miễn bình luận.”

Nói xong, hắn đi thẳng vào trong.

Chương 517: Dành Thắng Lợi

Chương 624: Cuộc Họp Lần Thứ Nhất

Chương 624: Cuộc Họp Lần Thứ Nhất

Phóng viên Mike định đuổi theo nhưng bị Vasili chặn lại: "Ủy ban xét duyệt đã có bộ phận phụ trách công bố thông tin báo chí, mời anh liên hệ với họ."

Vương Trung âm thầm khen ngợi Vasili.

Địa điểm diễn ra cuộc họp của Ủy ban xét duyệt là phòng triển lãm hình tròn ở tầng một, nơi trước đây là bảo tàng. Tất cả các hiện vật trưng bày ở đây đã được chuyển xuống tầng hầm, phòng triển lãm được dọn trống. Ở giữa phòng là một chiếc bàn dài, phía sau có năm chỗ ngồi, phía trước bàn dài có bảng đen, giá vẽ và các thiết bị khác thường được sử dụng trong các bài thuyết trình khoa học.

Vương Trung đang định đến ngồi vào chỗ giữa bàn dài thì bị ai đó chặn lại.

Đó là vị hiệu trưởng thứ 40 của Học viện Quân sự Suvorov, đúng vậy, chính là ông già mà hắn đã đích thân mời về làm thư ký cấp năm. "Thưa ngài trung tướng, ngài định chừng nào thì lấy đầu của tôi?"

Ông lão hỏi, tư thế chống gậy của ông khiến Vương Trung nhớ đến tư thế chống kiếm kinh điển của Saber trong "Fate".

Hình như đây là tư thế phổ biến ở thời đại này?

Vương Trung: “Ông đang nói gì vậy? Tôi còn cần ông để duy trì hoạt động của Ủy ban.”

Ông lão: “Tôi cũng đã ký tên vào bảng điểm của cậu!” Vương Trung: “Tukhachevsky bị xử bắn vì sai lầm trong đường lối quân sự, nếu hiểu việc này là tôi trả thù riêng, thì ông đang coi thường tôi hay coi thường Sa Hoàng?” Ông lão nhìn chằm chằm vào Vương Trung trong vài giây: “Thực sự không phải là trả thù cá nhân?”

“Không phải. Tôi còn có một thỏa thuận với hắn ta, tôi sẽ dùng chính khẩu súng này để bắn chết hoàng đế Prosen.” Nói xong, Vương Trung vỗ vào khẩu súng lục bên hông: “Chính là khẩu súng này.” Ông lão nhìn chằm chằm vào Vương Trung một lúc lâu, rồi nói: “Là khoác lác hay là lời hứa, hãy để tôi tận mắt chứng kiến!”

Nói xong, ông lão quay người đi về phía cửa ra vào.

Vương Trung: “Ông không tham gia Ủy ban xét duyệt sao?”

“Chiến trường bây giờ có vẻ hơi xa lạ với tôi.”

Ông lão quay đầu lại, liếc nhìn Vương Trung: “Dù sao thì đây cũng là những thứ mà các cậu sẽ sử dụng, tôi tạm thời tin tưởng vào phán đoán của những người trẻ tuổi.” Nói xong, ông lão rời đi. Vương Trung tiễn ông lão bằng ánh mắt cho đến khi bóng ông khuất sau cánh cửa.

Vasili cũng nhìn theo ông lão, rồi nói: “Sao tôi có cảm giác như ông ấy đã chấp nhận ngài rồi?”

Vương Trung: “Cảm giác của anh đúng đấy.”

Vasili: “Bao giờ thì cha tôi mới chấp nhận tôi đây?”

Vương Trung: “Biết đâu ông ấy đã chấp nhận rồi.”

Nói xong, hắn đi thẳng đến chỗ ngồi chính giữa bàn dài, kéo ghế ra và ngồi xuống. Trong cuộc họp xét duyệt lần đầu tiên của Ủy ban, không có nhiều thiết bị lục quân, có lẽ là do tiền tuyến sụp đổ quá nhanh, lục quân không có thời gian để tổng kết những thiết bị nào tốt hay xấu. Ngoài ra, còn có rất nhiều đơn vị lục quân bị quân địch bao vây và bắt làm tù binh. Trong số rất nhiều thiết bị không quân được cải tiến, máy bay ném bom II-2 và Pe-2 đều nằm trong danh sách.

Có hai loại sửa đổi đối với 1-2, một loại là loại bỏ pháo trên cánh, giải phóng trọng tải để mang theo nhiều rocket hơn. Loại còn lại là hoán đổi vị trí của pháo và súng máy, lắp pháo vào thân máy bay để giải quyết vấn đề rung động khi bắn pháo.

Sau khi tham khảo ý kiến của đại diện Không quân và kiểm tra kỹ lưỡng dữ liệu bắn mục tiêu trong các chuyến bay thử nghiệm, Vương Trung đã phê duyệt việc sản xuất cả hai phiên bản cải tiến.

Trên thực tế, Vương Trung không muốn sản xuất hàng loạt II-2 như ở một dòng thời gian khác, bởi vì hiệu quả của lực lượng không quân trong Chiến tranh thế giới thứ hai trong việc hỗ trợ gần mặt đất là không cao.

Và đây là một vấn đề phổ biến, ở Mặt trận phía Tây thì tình hình tốt hơn một chút, 6-8% số xe tăng bị Đức Quốc xã mất là do không kích.

Ở Mặt trận phía Đông, con số này chỉ là 2%, vâng, 40.000 chiếc II-2 chỉ gây ra 2% thiệt hại về xe tăng của Đức Quốc xã, và hơn một nửa trong số 2% đó là do Pe-2 ném bom các ga xe lửa, và sau đó được tính vào thành tích của 1-2. Trên thực tế, hiệu quả chống tăng của không quân trong Chiến tranh thế giới thứ hai là không cao, ví dụ, khi bắn rocket chống tăng, số liệu thống kê của Anh là 36 phát bắn trúng 1, trong khi số liệu

thống kê của Mỹ là 22 phát bắn trúng 1, còn không bằng dùng rocket để bắn vào tàu hỏa, chỉ cần trúng một phát là cả đoàn tàu phải dừng lại. Trong điều kiện kỹ thuật hiện tại, không thực tế khi mong đợi II-2 có thể chống tăng hiệu quả.

Tất nhiên, II-2 vẫn khá hiệu quả khi dùng để chống lại các mục tiêu mềm, Vương Trung đã tận mắt chứng kiến điều này.

Hơn nữa, hiện tại các trung đoàn cường kích của Không quân Ant đều được trang bị 1-2, không thể không sản xuất chúng, và việc yêu cầu họ chuyển sang các loại máy bay khác sẽ cần phải đào tạo lại.

Ant cũng không có sẵn máy bay ném bom bổ nhào một động cơ, nếu muốn toàn bộ trung đoàn cường kích đổi sang máy bay mới, cũng phải thiết kế từ đầu.

Vậy thì phiền phức sẽ nhiều hơn.

Chương 518: Với tư cách là quân đồng mi…

Chương 625: Vấn Đề Súng

Chương 625: Vấn Đề Súng Vương Trung lại nhân cơ hội tham gia đàm phán viện trợ với Liên Hợp Quốc, nêu đích danh muốn P47, nhưng liệu có thể đưa tới hay không vẫn là một câu hỏi.

Vương Trung nghĩ đến những điều này, phê chuẩn tất cả các dự án của Không quân. Ví dụ như Pe-2 trinh sát trên không, hắn biết thứ này là nguồn cung cấp ảnh trinh sát trên không chủ yếu sau này, nên đã phê chuẩn!

Ví dụ như LaGG-3 phiên bản cải tiến khẩn cấp, Vương Trung nghĩ dù sao cũng có thể nâng cao một chút tỷ lệ sống sót của phi công, nên đã phê chuẩn.

Còn có Yak-1 phiên bản gia cố giáp, chủ yếu là bổ sung thêm thép tấm ở những vị trí quan trọng của Yak-1, tăng cường khả năng bảo vệ của phần gỗ, sau khi Vương Trung kiểm tra kỹ tỷ lệ công suất trên trọng lượng của máy bay cũng đã phê chuẩn. Lúc thẩm định Yak-1, đại diện Không quân nhìn Vương Trung cẩn thận hỏi han các chi tiết kỹ thuật, mắt sáng rực.

Sau khi nhà thiết kế Yak-1 rời đi, đại diện Không quân cẩn thận hỏi: “Tướng quân đã từng lái máy bay chưa?” Vương Trung: “Chưa từng, nhưng phó quan Vasili của tôi đã lái rồi! Hắn ta dạy tôi đấy!” Khốn kiếp, rõ ràng tôi là cao thủ mô

phỏng chiến đấu (chỉ chế độ lịch sử không chiến trong War Thunder) hơn 2000 trận!

Lại để Vasili chiếm tiện nghỉ rồi!

Sau khi xong việc của Không quân, một nhà thiết kế đi vào, trong tay cầm một loại vũ khí mới tỉnh.

Vương Trung nheo mắt, nhìn chằm chằm khẩu súng kia. Trông nó không giống AK, mà giống M14 hơn.

Nhà thiết kế: "Tôi là nhà thiết kế vũ khí Tokarev, trong tay tôi chính là súng trường Tokarev phiên bản giảm liều thuốc súng, được thiết kế dựa theo các chỉ tiêu sản xuất do tướng quân đề ra."

Vương Trung cẩn thận quan sát khẩu súng kia, sau đó hỏi vấn đề mà hắn quan tâm nhất: "Trọng lượng của thứ này có đáp ứng yêu cầu thiết kế mà tôi đưa ra không?"

Bởi vì khẩu súng trong tay Tokarev trông không nhẹ, nên hắn mới hỏi như vậy. Tokarev: "Đúng là nặng hơn 1 kg so với yêu cầu 4,5 kg khi nạp đầy đạn của ngài, nhưng tôi cho rằng hiệu năng vượt trội của khẩu súng này có thể bù lại nhược điểm này. Tôi có một bảng biểu, là dữ liệu thu được khi chúng tôi thử nghiệm ở trường bắn của viện thiết kế."

Vương Trung ra hiệu, thư ký trong phòng lập tức lấy bảng biểu trong tay nhà thiết kế đưa đến trước mặt hắn. Docfull.vn-đọc tr miễn phí

Trên bảng chủ yếu là các dữ liệu về độ chính xác và độ tin cậy khi bắn liên tục, có thể thấy khẩu súng này có độ chính xác khá tốt ở khoảng cách 400 mét.

Vương Trung lắc đầu: "Nhà thiết kế, ông có biết tại sao các đơn vị tiền tuyến đầu thích sử dụng súng tiểu liên không? Bởi vì phần lớn thời gian giao chiến đều ở trong phạm vi 200 mét. Hơn nữa binh sĩ của chúng ta do thời gian huấn luyện quá

ngắn, kỹ năng bắn súng không tốt lắm, ông làm ra một khẩu súng có độ chính xác cao ở khoảng cách 400 mét thì chẳng có ý nghĩa gì với họ.” Nhà thiết kế kinh ngạc: “Độ chính xác cao lại là nhược điểm sao?” Vương Trung: “Không, đương nhiên không phải. Nhưng trên thực tế, quân đội của chúng ta không thể bắn chính xác như vậy. Sư đoàn bộ binh cơ giới cận vệ số 1 dưới quyền tôi được trang bị phổ biến súng trường Tokarev - chính là súng trường bán tự động do ông thiết kế, nhưng họ cũng thích sử dụng súng tiểu liên trên chiến trường hơn.

“Ông không hiểu nhu cầu của tôi, trên thực tế tôi cần một khẩu súng tiểu liên có tầm bắn đủ xa. Súng tiểu liên của cả ta và địch ở khoảng cách 200 mét thì độ chính xác đều chỉ có thể dựa vào tín ngưỡng, tôi hy vọng có được một khẩu súng tiểu liên mà ở khoảng cách 200 mét vẫn có thể bắn trúng mục tiêu.” Trên thực tế, khi Trung Quốc mới nhập khẩu AK đã sử dụng nó như súng tiểu liên, đặt tên là súng tiểu liên K56, lúc bắn cũng cầm băng đạn theo thói quen sử dụng súng tiểu liên.

Sau này mới có một số đơn vị nhận ra rằng thứ này khác với súng tiểu liên, nên đã cầm ốp lót tay theo thói quen khi sử dụng súng trường.

Kết quả là cả hai cách bắn đều tồn tại trong quân đội. Vương Trung đứng dậy, đi thẳng đến trước mặt nhà thiết kế, cầm lấy khẩu súng trong tay ông ta, vừa khoa tay múa chân vừa nói: “Cảnh tượng sử dụng vũ khí mà tôi tưởng tượng là như thế này: Một người lính cầm khẩu súng này, anh ta rất căng thẳng - điều này rất bình thường, ngay cả lính kỳ cựu khi gặp địch cũng sẽ căng thẳng, đây là do adrenaline tiết ra nhiều.

“Ngay khi nhìn thấy kẻ địch, anh ta bóp cò, 15 viên đạn bắn ra ào ào, anh ta căn bản không nhắm kỹ, không đo khoảng cách cũng không điều chỉnh thước ngắm, nhưng tất cả các viên

đạn đều rơi vào trong phạm vi 1 mét xung quanh kẻ địch.” Tokarev kinh ngạc: “Trong phạm vi 1 mét sao?”

Vương Trung: “Đúng vậy, ở khoảng cách 200 mét, nếu nhắm bắn sơ sài như vậy mà có thể rơi vào trong phạm vi 1 mét thì đã là rất tốt rồi.” Tokarev: “Nhưng, lẽ ra phải bắn chết kẻ địch chứ?” Vương Trung: “Đó là việc của xạ thủ bắn tỉa, ý tưởng của tôi là như thế này, sau này sẽ phân bổ những người lính có kinh nghiệm bắn súng, bắn giỏi vào các tiểu đội bộ binh, trang bị cho họ súng trường bán tự động Tokarev hoặc thậm chí là súng trường lên đạn bằng tay. Còn bộ binh bình thường sẽ được trang bị loại vũ khí mà tôi đang tưởng tượng.

“Bắn trúng kẻ địch không phải là điều quan trọng nhất, điều quan trọng là có thể nã nửa băng đạn vào gần kẻ địch trong nháy mắt. Sau đó kẻ địch sẽ từ bỏ tấn công, nằm rạp xuống ẩn nấp.

“Lính Prosen cũng sợ chết, đột nhiên có nhiều đạn bắn xung quanh như vậy, đâu đâu cũng là tiếng đạn bắn vào bê tông, bọn chúng sẽ trốn sau chỗ nấp không dám ló đầu ra.”

Chương 519: Cao Điểm 391

Chương 626: Object 704

Chương 626: Object 704 Tokarev: “Vậy thì làm sao tiêu diệt kẻ địch? Chỉ dựa vào xạ thủ bắn tỉa?”

Vương Trung: “Ông đã từng ra chiến trường chưa?” Tokarev lắc đầu: “Chưa. À, tôi biết ngài đã từng yêu cầu các nhà thiết kế từ chối sửa đổi thiết kế phải đích thân ra chiến trường sử dụng vũ khí của mình, tôi nhớ hình như là nhà thiết kế máy bay? Nhưng mà…”

Vương Trung: “Không sao, tôi sẽ không ép ông ra chiến trường trải nghiệm cuộc sống đâu. Để tôi mô tả cho ông nghe chiến trường là như thế nào.”

Là người đã từ địa ngục trở về vài lần, Vương Trung biết rõ chiến trường là như thế nào, nên hắn đã mô tả một cách sống động: “Trên chiến trường, phần lớn thời gian ông sẽ không nhìn thấy kẻ địch ở đâu, ông chỉ nhìn thấy ánh lửa khi kẻ địch nổ súng. “Điều ông có thể làm là liên tục nổ súng, dùng hỏa lực áp chế kẻ địch. Còn có thể bắn chết kẻ địch hay không, ông căn bản không quản được, vì không nhìn thấy.”

Vương Trung có thể nhìn thấy là vì có hack, nhưng hack không có tác dụng ở góc nhìn thông thường, phải chuyển sang góc nhìn từ trên xuống. Vì vậy, hắn càng hiểu rõ việc nhìn thấy kẻ địch có bị bắn chết hay không trên chiến trường khó khăn đến mức nào.Docfull.vn- Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Vương Trung: “Và vũ khí sát thương chủ yếu đối với kẻ địch trên chiến trường chưa bao giờ là súng, mà là pháo. Cách

tốt nhất để tiêu diệt kẻ địch của các đơn vị bộ binh, luôn là gọi pháo binh yểm trợ. Khi ông có thể nhìn rõ mặt kẻ địch, thì khoảng cách gần như là chỉ cần ai bóp cò nhanh hơn thôi."

Trên thực tế, đoạn này không chỉ là kinh nghiệm của Vương Trung trên chiến trường, mà còn kết hợp với một số video góc nhìn thứ nhất mà hắn đã xem trước khi xuyên không. Trong những video đó thực sự không thể nhìn thấy đang bắn cái gì, so với chiến trường thực tế, các trò chơi, ngay cả Escape from Tarkov cũng được coi là tác chiến tầm gần.

Vì vậy, đối với lính bộ binh bình thường, độ chính xác của súng trường chỉ cần tạm được là được, chỉ có xạ thủ bắn tỉa mới cần được trang bị súng trường có độ chính xác cao - súng trường Tokarev là đủ dùng rồi. Nhà thiết kế Tokarev gật đầu về suy tư: "Súng tiểu liên có độ chính xác cao hơn và tầm bắn xa hơn sao? Bây giờ tôi đã hiểu."

Vương Trung: "Thực ra khẩu súng này của ông cũng không tệ, ở khoảng cách 400 mét cũng có độ chính xác khá tốt. Nhưng chỉ cần ở khoảng cách 200 mét có độ chính xác này là được rồi. Ông xem thử có thể điều chỉnh thêm chút nữa không, trong trường hợp nới lỏng yêu cầu về độ chính xác, giảm bớt trọng lượng, tăng độ tin cậy.

"Nếu có thể làm ra mẫu súng mới trước tháng 2 năm sau là được rồi."

Tokarev gật đầu: "Vâng, tôi sẽ về sửa đổi thiết kế. Ý tưởng hiện tại là giảm thêm liều thuốc súng, nấu làm cho viên đạn ngắn hơn thì có thể giảm trọng lượng thêm nữa." Vương Trung: "Được! Nhớ kỹ, tôi muốn một khẩu súng tiểu liên có thể bắn trúng kẻ địch ở khoảng cách 200 mét. PPSh ở khoảng cách 200 mét thì độ chính xác chỉ có thể dựa vào tín ngưỡng."

Trên thực tế, ở khoảng cách gần 200 mét, dùng súng tiểu liên bắn vào tường ngoài của một tòa nhà hai tầng, đạn sẽ rơi

đều khắp các vị trí trên tường ngoài.

Nhắm hay không nhắm cũng không khác biệt lắm.

Chủ yếu là do tầm bắn hiệu quả của đạn súng ngắn mà súng tiểu liên sử dụng quá thấp.

Vương Trung lại nhấn mạnh: "Súng tiểu liên tầm bắn 200 mét, nhớ kỹ đấy!"

Nói xong, hắn trả lại mẫu súng trong tay cho Tokarev, còn võ vai nhà thiết kế.

Nhà thiết kế lầm bẩm "súng tiểu liên tầm bắn 200 mét", ôm mẫu súng đi ra ngoài, quên cả bản vẽ.

Vương Trung cuộn bản vẽ lại đưa cho thư ký: "Đưa cái này cho nhà thiết kế Tokarev." Sau khi thư ký cầm bản vẽ rời đi, Vương Trung gọi ra cửa: "Ngoài kia còn ai đang chờ phê duyệt không?"

"Không còn ai, thưa tướng quân."

Vương Trung kinh ngạc: "Trang bị của Lục quân chỉ có mỗi một khẩu súng?"

Hắn hơi hiểu được cảm giác của các tướng lĩnh Lục quân Trung Quốc khi nhìn thấy Hải quần và Không quân được chia trang bị mới: Ít ra giày mới của chúng ta cũng không tệt

Đại diện Không quân đứng dậy: "Mấy loại máy bay mới đầu rất phù hợp với yêu cầu của chúng tôi. Hy vọng trang bị mới sẽ sớm được đưa đến các đơn vị."

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng của lính gác: "Ai đó? Dừng lại, anh có đăng ký không?"

"Đây là thứ mà tướng quân đặc biệt chỉ thị tôi thiết kết Mới vẽ xong bản thiết kế hôm qua! Tôi không phải đến để được

phê duyệt, tôi chỉ muốn cho tướng quân xem qual" Nhà thiết kế hét lớn bên ngoài.

Vương Trung: "Cho ông ta vào!"

Bên ngoài lập tức im lặng, sau đó lính gác mở cửa: "Mời vào."

Một người đàn ông trung niên mặc vest đi giày da ôm bản vẽ bước vào, quả nhiên là kỹ sư trưởng Korobkov. Korobkov: "Thưa tướng quân, bản thiết kế đầu tiên của xe chở pháo 100 mm mà ngài giao cho tôi thiết kế đã hoàn thành."

Nói xong, ông ta mở bản thiết kế trên giá vẽ: "Ngài xem! Theo yêu cầu của ngài, tôi đã tiến hành cải tiến trên khung gầm T-34, đặt động cơ nằm ngang để giảm chiều cao toàn bộ xe, kết hợp với khoang chiến đấu lớn hơn, đã hoàn thành chiếc xe này - pháo tự hành?"

Vương Trung nhìn hình dáng chiếc xe trên bản vẽ, nghĩ đến một mẫu xe diệt tăng có thật trên Trái Đất: Object 704. Nhưng Object 704 được trang bị pháo 152 mm, pháo trông khá ngắn và to, còn pháo của chiếc xe này rõ ràng dài hơn rất nhiều.

Hơn nữa, Object 704 sử dụng khung gầm IS-3, thứ này sử dụng khung gầm T-34, trọng lượng có vẻ nhẹ hơn rất nhiều.

Chờ đã - Object 704 của Trái Đất hình như cũng do nhà thiết kế xe tăng hạng nặng thiết kế, hình như cũng tên là Korobkov.

Đột nhiên mọi thứ trở nên hợp lý!

Chương 520: Quân Địch Cố Gắng Tấn Công

Chương 627: May Bay Viện Trợ Tới Rồi

Chương 627: May Bay Viện Trợ Tới Rồi

Korobkov hào hứng giải thích: “Tôi ước tính trọng lượng của nó, chắc cũng tương đương với T-34, nhưng do không có tháp pháo và cơ cấu xoay nên lớp giáp của nó được bảo vệ tốt hơn. Hình dạng chống đạn ở phía trước, cộng với lớp giáp dày 100 mm, ngay cả pháo 88 mm của địch, ở khoảng cách xa cũng chưa chắc xuyên thủng được. “Hơn nữa nó thấp hơn, phù hợp với chiến thuật phục kích ẩn nấp. Vấn đề duy nhất là, tôi đã xem xét kỹ kính ngắm của địch, chúng ta có thể sao chép cấu trúc cơ khí của nó, bao gồm thước ngắm xoay đó, và cách vẽ vạch chia độ đo khoảng cách tương ứng với thước ngắm.

“Nhưng chúng ta không thể sản xuất được ống kính tốt như vậy, ống kính đó có góc nhìn rất rộng, độ phóng đại cũng không tệ. Nếu muốn có độ phóng đại thì góc nhìn sẽ không thể quá rộng.”

Vương Trung: “Vấn đề tầm nhìn có thể giải quyết bằng cách sử dụng kính tiềm vọng của trưởng xe, chiếc xe này có trưởng xe chứ?”

“Có,”

Korobkov chỉ vào vị trí phía sau khoang chiến đấu trên bản vẽ: “Đây là ghế ngồi của trưởng xe, tôi cố tình thiết kế nó cao hơn, để đầu của trưởng xe nằm trong tháp quan sát hình tròn này. Hơn nữa, ở đây có một bàn đạp, trưởng xe chỉ cần đứng

lên trên bàn đạp là có thể thò nửa người trên ra khỏi cửa sập để quan sát.”

Vương Trung liên tục gật đầu: “Tốt, tốt lắm! Về mặt sản xuất có vấn đề gì không?” Korobkov: “Có, vì mặc dù sử dụng khung gầm T-34, nhưng việc đặt động cơ nằm ngang khiến toàn bộ khung gầm phải thiết kế lại, trên thực tế tương đương với khung gầm mới. Muốn chuyển đổi từ dây chuyền sản xuất T-34 sang sản xuất loại xe này, cần phải cải tạo dây chuyền sản xuất, công nhân cũng phải làm quen lại.

“Để giải quyết vấn đề này, tôi còn thiết kế một phiên bản sử dụng cách bố trí động cơ truyền thống.”

Korobkov lại mở ra một bản vẽ khác.

“Phiên bản này chuyển sang sản xuất rất nhanh, nhưng vấn đề là, nó cao hơn phiên bản động cơ đặt ngang không ít, bắt buộc phải giảm bớt lớp giáp bảo vệ phía trước.” Vương Trung nhìn phương án “cao lên” này, chau mày: “Không, phiên bản vừa rồi rất tốt. Dù sao thì nhà máy sản xuất dự kiến hiện tại vẫn đang trong quá trình di dời và xây dựng lại, gần như tương đương với việc mở một nhà máy mới bắt đầu lại từ đầu.

“Anh mau chóng đưa xe này vào sản xuất, bắt đầu tiến hành thử nghiệm.”

Korzin : “Các nhà máy đầu đang tăng ca sản xuất T34 và KV, trước đó tôi muốn chế tạo xe mẫu, nhưng đều không có nhân lực và thiết bị.” Vương Trung: “Việc này đơn giản, cứ lấy hình thức nhiệm vụ đặc biệt của Hoàng gia để truyền đạt mệnh lệnh sản xuất. Dành một phần sản lượng của T34W để anh chế tạo hai chiếc xe mẫu. Nhanh chóng tiến hành thử nghiệm, chủ yếu là cải thiện vấn đề độ tin cậy, tôi không muốn giao trang bị chạy được vài chục km rồi nằm ì ra đó cho quân đội!”

Vương Trung: “Còn về kính ngắm quang học, tôi sẽ nghĩ cách.”

Lúc này Vasili nói: “Ngài chuẩn bị chiếm lấy 1000 chiếc xe tăng Prosen thì sẽ có đủ kính ngắm rồi!”

Vương Trung muốn đánh kẻ lắm lời này: “Anh nói linh tỉnh gì vậy? Làm sao có thể dễ dàng chiếm được nhiều trang bị của Prosen như vậy?” Korzin : “Sử dụng trang bị chiếm được hình như không quá thích hợp à? Sản xuất thì chúng ta không thể kiểm soát, việc bổ sung sẽ là vấn đề lớn. Đương nhiên nếu chiếm được một nghìn chiếc thì có thể lấy một nửa làm phụ tùng…”

Vương Trung: “Sẽ không dùng trang bị chiếm được.” Mẹ kiếp, tại sao các người không nghỉ ngờ việc chiếm được 1000 chiếc xe tăng Prosenl

Vương Trung giống như lúc vừa tiên Tokarev, võ vô vai Korzin :

“Đi làm thứ này ra, sau đó kéo đến trường bắn thử nghiệm.”

“Ngài hài lòng với thứ mà tôi đã gấp rút chế tạo chưa đầy một tháng sao?” Korzin có chút bất ngờ.

Vương Trung: “Đương nhiên, với một thứ được thiết kế trong thời gian gấp gáp thì đã rất tốt rồi. Còn lại chỉ xem bản thiết kế thì không thể nhìn ra vấn đề, nhanh chóng chế tạo xe thật đi.”

“Xe thật có thể chế tạo thuận lợi hay không còn phải xem…”

Vương Trung: “Tôi biết, tôi đảm bảo với anh, ngày mai nhiệm vụ sản xuất của Hoàng gia sẽ được chuyển đến Cục Quân giới và nhà máy liên hợp, ngày mai điện thoại sẽ gọi đến

Cục Thiết kế của anh, yêu cầu anh nhanh chóng mang bản vẽ đến đó.”

Đột nhiên Vương Trung cảm thấy mình giống như một CEO đang vẽ bánh cho nhân viên mới của công ty.

Thì ra đây chính là cảm giác của ông chủ khi tôi đi thực tập sao?

Cứ như vậy “dỗ dành lừa gạt” tiễn Korzin đi, Vương Trung còn tiện thể nhìn ra ngoài cửa, xác nhận không có nhà thiết kế nào muốn xông vào, lúc này mới quay đầu nhìn mọi người trong ủy ban.

Đại biểu Không quân đứng dậy: “Tướng quân, hôm nay máy bay viện trợ của Hợp Chủng Quốc sẽ được chuyển đến sân bay, ngài có hứng thú cùng ra sân bay đón không?” Vương Trung: “Hôm nay đã đến rồi sao? Thế mà lại đến muộn hơn cả Coca Cola và thịt hộp Spaml”

Đại biểu Không quân cười nói: “Nghe nói là do máy bay của họ gặp phải rất nhiều sự cố về cơ khí khi đến miền Bắc, nên đã tiến hành một loạt sửa chữa, sử dụng dầu bôi trơn chống đông gì đó, sau đó mới bay tới.”

Chương 521: Mẹ Ơi

Chương 628: Trao Đổi

Chương 628: Trao Đổi

Vương Trung nhíu mày, hắn nhớ trong số máy bay mà Mỹ viện trợ cho Liên Xô có một loại vốn tản nhiệt kém,

nhưng khi đến Liên Xô thì lại chẳng hề hấn gì, vì vậy Liên Xô rất thích loại máy bay đó, đánh giá hoàn toàn trái ngược với Không lực Lục quân Mỹ.

Bây giờ lại gặp sự cố cơ khí vì lạnh sao? Rốt cuộc là loại máy bay nào vậy?

Vương Trung: "Vậy là loại máy bay nào?"

Đại biểu Không quân: "Danh sách mà Hợp Chủng Quốc cung cấp, hình như là máy bay P47, nghe nói vì ngài đặc biệt yêu cầu loại máy bay này, nên Không lực Lục quần Hợp Chủng Quốc đã trực tiếp gửi đến loại máy bay mà họ đang trang bị, họ vừa lúc định chuyển sang một loại máy bay có tên là Mustang." Vương Trung biết, Trái Đất cũng gần như là vào tháng 12 năm 1941 đã quyết định sử dụng P51, trước đó là Anh đã thử nghiệm một thời gian để xử lý hết các lỗi.

Nhưng do sản lượng P51 không cao, nên Mỹ vẫn sử dụng P47 trong một thời gian dài. Chẳng lẽ do ở thời không này, Prosen gầy áp lực quá lớn cho Liên Hiệp Vương quốc, sản lượng Mustang tăng mạnh, khiến Không quân Hợp Chủng Quốc cũng có thể chuyển đổi nhanh hơn?

Ở Trái Đất, khi Anh tham gia Trận chiến nước Anh, thực ra họ vẫn luôn có át chủ bài, lúc đó họ còn có một lượng lớn đơn

vị không quân đang huấn luyện ở những nơi mà Đức Quốc Xã không thể đến được như Scotland, thực ra, từ đầu đến cuối, Meyer của Đức Quốc Xã chưa bao giờ khiến Không quân Hoàng gia Anh phải dốc toàn lực. Bên này, cuối cùng Meyer đã buộc Liên Hiệp Vương Quốc phải dốc toàn lực?

Nếu Mỹ có thể nhanh chóng chuyển sang sử dụng Mustang, vậy thì sẽ không ai cần P47 nữa, không ai cần thì tôi cần, tôi muốn dùng nó làm máy bay ném bom bổ nhào một chỗ ngồi, ném bom 500kd.

Vương Trung quay đầu hỏi Vasili: "Lịch trình hôm nay của tôi có thể dành ra một buổi chiều được không?" "Buổi chiều chủ yếu là ngài lên lớp cho học sinh, chỉ cần thông báo cho nhà trường điều chỉnh thời gian lên lớp là được, hiệu phó Valery sẽ giải quyết." Vasili nói.

Vương Trung gật đầu, quay sang nói với đại biểu Không quân: "Vậy tôi sẽ đi xem. Những chiếc máy bay này đã quyết định giao cho trung đoàn nào chưa?"

"Trung đoàn tiêm kích số 31." Vương Trung: "Trung đoàn của Kharlamov à?"

Máy bay mà tôi muốn, lại giao cho trung đoàn tiêm kích do trung tá thân thiết với tôi chỉ huy, mấy người này, đây là đang tiếp tay cho những tin đồn thất thiệt ở Yekaterinburg!

Vương Trung: "Không, tôi muốn loại máy bay này không phải để làm tiêm kích." Đại biểu Không quân kinh ngạc: "Nhưng trung tá Smith bên phía Hợp Chủng Quốc nói đây là máy bay chiến đấu mà?"

Vương Trung: "Vậy là các anh không nắm rõ đặc điểm của những chiếc máy bay chiến đấu ưu tú của Hợp Chủng Quốc."

Máy bay chiến đấu ưu tú của Hợp Chủng Quốc, không chiến quả thực rất mạnh, nhưng đặc điểm lớn nhất là khả năng

mang bom rất lớn. Nghe nói là do nhiên liệu hàng không mà Hợp Chủng Quốc sử dụng quá đỉnh, đổ vào máy bay giống như uống thuốc tăng lực vậy.

Trái Đất còn xảy ra chuyện tự mình dọa mình: Mỹ chiếm được một chiếc Zero gần như nguyên vẹn, sau đó kéo về đổ nhiên liệu hàng không của mình vào rồi thử bay, kết quả phát hiện hiệu suất cực kỳ mạnh mẽ, khiến Hải quân phải vội vàng nâng cao các chỉ số hiệu suất của máy bay chiến đấu mới.

Nhưng thực ra nhiên liệu hàng không của Nhật Bản không tốt, Zero dùng loại nhiên liệu rác rưởi đó thì không thể nào đạt được hiệu suất như vậy. Trên thực tế, thiết kế của Zero ưu việt như vậy là do bị động cơ yếu kém ép buộc mà thành.

Vương Trung thực sự có chút lo lắng rằng nhiên liệu hàng không do Ant tự sản xuất sẽ không thể giúp P47 bay với hiệu suất như khi ở trong tay Hợp Chủng Quốc. Nhưng hắn chợt nghĩ, mình còn xin Hợp Chủng Quốc không ít nhiên liệu hàng không, nhìn cái kiểu mà đám người này giao máy bay do mình chỉ đích danh cho đơn vị thần quen với mình thì những nhiên liệu hàng không chất lượng cao này cũng sẽ được ưu tiên cung cấp cho những đơn vị này.

Vương Trung: “Giúp tôi nói với Bộ Tư lệnh Không quần, nên giao những chiếc máy bay chiến đấu này cho Trung đoàn cường kích số 4, để họ sử dụng làm máy bay tấn công mặt đất.”

Trung đoàn cường kích số 4 chính là trung đoàn của phi công đã đưa ra ý kiến mà Vương Trung gặp ở tòa nhà Cục Quân giới trước đó, lúc đó Vương Trung đã hứa sẽ kiếm cho họ một số máy bay chiến đấu một chỗ ngồi, một động cơ phù hợp để ném bom bổ nhào, đây chẳng phải là đã kiếm được rồi saol “Trung đoàn cường kích số 4 sao?”

Đại biểu Không quân cau mày: “Được rồi, tôi sẽ nói với Tư lệnh Không quân… Hay là hôm nay ngài tự mình nói với ông ấy khi đón máy bay.” Vương Trung: “Cũng được. Vasili, đã thông báo cho nhà trường chưa?”

“A? Tôi đi gọi điện thoại ngay đầy.”

Vasili vội vàng chạy đi.

Tên này, vừa rồi cứ đứng bên cạnh cười hì hì xem, cũng không biết tranh thủ thời gian gọi điện thoại.

Một lát sau Vasili đã trở về: “Xong rồi!”

Vương Trung: “Đi”

Chương 522: Địch Bắt Đầu Liều Lĩnh

Chương 629: Phi Đội Tình Nguyện

Chương 629: Phi Đội Tình Nguyện

Vương Trung gặp đại tướng Không quân Dostoevsky ở sân bay.

“Giao máy bay chiến đấu cho trung đoàn cường kích?”

Vị đại tướng có vẻ mặt kinh ngạc: “Sao có thể làm vậy được? Hiện tại chúng ta đang rất thiếu máy bay chiến đấu, hiệu suất của LaGG-3 không tốt lắm, các phi công rất bất mãn, chúng tôi định dùng những chiếc máy bay chiến đấu này để thay thế LaGG-3…”

Vương Trung: “Ngài đừng làm vậy! Hiệu suất của chiếc máy bay này khác biệt khá lớn so với LaGG-3, nó phù hợp với chiến thuật năng lượng, chiếm giữ độ cao rồi bổ nhào xuống, sau đó nhanh chóng kéo lên.”

Đại tướng Không quần Dostoevsky trợn tròn mắt, nhìn Vương Trung đang thao thao bất tuyệt: “Không ngờ ngài thực sự hiểu biết về những thứ này, tôi cứ tưởng lại là những lời đó là tâng bốc ngài.”

Vương Trung: “Tâng bốc?” Đại tướng Không quần Dostoevsky nhún vai: “Ngài nên cải trang đến quán bar ở Yekaterinburg nghe thử xem, ngài đã trở nên giống như người khổng lồ trong thần thoại Prosen, dám thách thức thần của họ.”

Trong quán bar, hình tượng của tôi đáng sợ vậy sao?

Đại tướng Không quần quay lại chủ đề ban đầu: “Ý của ngài là loại máy bay này rất thích hợp để làm máy bay ném bom giống như Stuka của địch?”

Vương Trung: “Đùa gì vậy, thứ này lợi hại hơn Stuka nhiều nhé.”

Đại tướng Dostoevsky: “Không quân chúng ta quả thực luôn muốn học tập Không quân Prosen, để Pe-2 thực hiện càng nhiều nhiệm vụ ném bom bổ nhào càng tốt, nhưng dựa theo phản hồi hiện tại, Pe-2 hơi lớn để làm máy bay ném bom bổ nhào. “Còn máy bay cường kích một động cơ I|-2 của chúng ta được thiết kế để tấn công địch ở độ cao thấp, góc bổ nhào vượt quá 30 độ sẽ rung lắc rất mạnh, trước đó còn xảy ra thảm kịch bổ nhào 60 độ dẫn đến máy bay bị vỡ trên không. Chúng ta vừa đúng lúc đang thiếu máy bay ném bom bổ nhào.”

Vương Trung: “Bây giờ có rồi đấy.” Lúc này trên bầu trời vang lên tiếng gầm rú của động cơ, những chiếc P47 bay theo đội hình lướt qua bầu trời sân bay.

Vasili ngẩng đầu nhìn những chiếc máy bay có sọc ngựa vằn truyền thống của Không lực Lục quân Hợp Chủng Quốc trên cánh, buột miệng nhận xét: “Thứ này sao trông giống như bình sữa mọc cánh vậy?”

Anh nói đúng đấy Vasilil Thứ này ở Trái Đất có biệt danh là “Bình sữa”.

Vasili: “Trồng không mạnh mẽ chút nào, chẳng phải máy bay chiến đấu ưu tú nên có hình dạng giống như điếu xì gà dài sao?”

Vương Trung: “Loại đó là máy bay sử dụng động cơ làm mát bằng chất lỏng, máy bay sử dụng động cơ làm mát bằng

khí - hay nói cách khác là động cơ làm mát bằng gió đều có kiểu dáng chắc nịch như thế này.”

Đại tướng Dostoevsky lại nhìn Vương Trung thêm vài lần.

Ba mươi chiếc “bình sữa” đã hoàn thành màn bay biểu diễn bắt đầu hạ cánh theo từng đợt, lướt về phía bãi đáp nơi Vương Trung đang đứng. Lúc này đại tướng Dostoevsky nói: “Nếu ngài cho rằng những chiếc máy bay này nên giao cho trung đoàn cường kích, chúng tôi sẽ để phi công cường kích thử nghiệm trước. Nhưng đa số họ không có kinh nghiệm sử dụng máy bay chiến đấu, khả năng không chiến có thể sẽ khá kém.”

Vương Trung: “Không cần để họ không chiến, cứ bổ nhào ném bom, sau đó lợi dụng tốc độ cao có được từ cú bổ nhào để bay sát mặt đất thoát ly.” Đại tướng Dostoevsky: “Để họ thử xem sao, biết đâu các phi công không thích, lúc đó tôi sẽ giao những chiếc máy bay này cho trung đoàn tiêm kích.”

Vương Trung: “Được, sau đó để trung đoàn tiêm kích thực hiện nhiệm vụ ném bom bổ nhào. Trung đoàn của Kharlamoy, tôi đã từng để họ thực hiện nhiệm vụ ném bom bổ nhào ở Shostka, lúc đó họ phàn nàn rằng chỉ mang được hai quả bom 100kg nên sát thương gây ra cho địch quá nhỏ.”

Đại tướng Dostoevsky: “Sau đó, họ thường xuyên luyện tập các bài tập ném bom bổ nhào, giao cho họ quả thực rất phù hợp.” “Vậy cứ quyết định như vậy đi.”

Lúc này, chiếc P47 đã hạ cánh lướt đến trước mặt Vương Trung, phi công mở nắp buồng lái, cũng không đợi nhân viên mặt đất bắc thang, mà nhảy lên cánh máy bay, rồi nhảy xuống đất, chạy thẳng đến Vương Trung, nói bằng tiếng Nga ngọng nghịu: “Xin chào, ngài là trung tướng Rokossovsky phải không?”

Cảnh vệ lập tức xông lên, chặn phi công lại.

Vương Trung: “Không cần chặn, người ta chỉ muốn bắt tay thôi.”

Nói xong, hắn tự mình đẩy cảnh vệ sang một bên, nắm lấy tay phi công đưa ra: “Mọi người vất vả rồi.”

Phi công lập tức rút tay về, chào Vương Trung: “Trung tá Donald, phi đội tình nguyện, xin kính chào ngài.”

Vương Trung:?

Phi đội tình nguyện?

Vương Trung: “Anh vừa nói gì cơ?”

Trung tá Donald: “Phi đội tình nguyện. Chúng tôi đã từng tình nguyện gia nhập phi đội chiến đấu vì Liên Hiệp Vương Quốc vào thời điểm nguy hiểm nhất của họ. Tháng 7 năm nay, Prosen về cơ bản đã ngừng các cuộc không kích quy mô lớn vào Liên Hiệp Vương Quốc, chúng tôi liền trở về Hợp Chủng Quốc. Nhưng chúng tôi có rất nhiều đồng đội đã ngã xuống, vì vậy chúng tôi muốn đổi địa điểm để chiến đấu với J49)-1-1080

Vương Trung: “Không quân Hợp Chủng Quốc - ý tôi là Không lực Lục quân gần đây không có kế hoạch chiến đấu với quân địch sao?”

Trung tá Donald: “Nhiệm vụ chủ yếu vẫn là bảo vệ Hợp Chủng Quốc, và đến châu Á - Thái Bình Dương để đánh Đế quốc Fuso. Nhưng chúng tôi muốn chiến đấu với người Prosen.”

Chương 523: Quân Địch

Chương 630: Ngôi Sao Chiến Thắng Mang…

Chương 630: Ngôi Sao Chiến Thắng Mang Lại May mắn Vương Trung nhíu mày: "Vậy, các anh định tự mình sử dụng những chiếc máy bay này à?"

Trung tá Donald: "Không, chúng tôi chỉ vận chuyển máy bay đến đây, loại máy bay nào tham chiến còn phải xem tình hình. Thực tế, phần lớn chúng tôi lái máy bay Mustang ở Liên hiệp Vương quốc, có sự khác biệt nhất định so với P47, cần phải huấn luyện chuyển loại." Donald dừng một chút, nghiêm túc nói: "Phi công Prosen rất xuất sắc, chúng tôi không muốn gặp họ khi chưa chuẩn bị đầy đủ."

Vương Trung quay đầu nói với đại tướng không quân: "Đây đầu là những phi công giàu kinh nghiệm chiến đấu, tôi thấy có thể để họ huấn luyện phi công của chúng ta cách chiến đấu với phi công Prosen."

Tư lệnh Dostoevsky gật đầu: "Không quân quả thực đã bổ sung một lượng lớn phi công chỉ có kinh nghiệm ở câu lạc bộ bay, thời gian bay của họ nhìn chung không nhiều, đương nhiên cũng chưa từng giao chiến với kẻ địch." Trong lúc nói chuyện, 30 chiếc P47 trên bầu trời gần như đã hạ cánh, nhưng trên bầu trời lại có tiếng động cơ. Vương Trung: "Vẫn còn máy bay sao?"

Đại tướng Tư lệnh Dostoevsky: "Còn 30 chiếc tiêm kích P39 Airacobra." Vương Trung thầm nghĩ, quả nhiên vẫn có Airacobra. Trung tá Donald bên cạnh nói: "Đây là một loại máy bay khá tệ, buồng lái chật hẹp, động cơ hút gió kém, hơn

nữa dễ bị quá nhiệt. Không lực Lục quân không muốn nhận, phần lớn sẽ giao cho các anh." Vương Trung muốn cười, bởi vì những khuyết điểm này của Airacobra đầu bị người Nga khắc phục một cách tình cờ, ví dụ như buồng lái chật hẹp, điều này chưa bao giờ là vấn đề.

Đừng nhìn người Nga to lớn thô kệch, nhưng nhu cầu về không gian rất nhỏ, rất biết cách thích nghi. Ở Trái Đất, xe tăng M3 Grant do Mỹ viện trợ cho Liên Xô theo chương trình Cho vay-Cho thuê, người Nga vừa nhìn thấy đã thốt lên "Ô, không gian rộng quá!", rồi nhét 7 hay 8 binh sĩ trang bị đầy đủ vào xe tăng, sử dụng xe tăng như một phương tiện chiến đấu bộ binh.

Điều quan trọng là sau khi nhét nhiều binh sĩ như vậy, xe tăng vẫn có thể chiến đấu bình thường và khai hỏa. Chắc chỉ có người Ấn Độ mới có thể nhét được nhiều hơn người Nga.

Còn về vấn đề quá nhiệt, nói đùa à, hãy xem xét môi trường chiến đấu trước đã, đây là khuyết điểm sao? Đây rõ ràng là ưu điểm, không dễ bị đóng băng.

Nghĩ đến những điều này, trên mặt Vương Trung đã nở nụ cười, Vasili rất nghi hoặc: "Loại máy bay này có vấn đề gì sao?"

Vương Trung: "Không có gì, tốt hay không thì phải để phi công lái thử mới biết."

Vừa dứt lời, một nhóm máy bay xếp thành nhiều đội hình chữ V xuất hiện, bay qua bầu trời sân bay một cách chỉnh tề.

Vasili ngạc nhiên nói: "Lần này là loại máy bay giống điếu xì gà! Vậy loại này sử dụng động cơ làm mát bằng chất lỏng sao?"

Vương Trung: "Đúng vậy, nhìn ngoại hình là có thể phân biệt được, thần máy bay thon dài là sử dụng động cơ làm mát

bằng chất lỏng, thân máy bay ngắn và dày là động cơ làm mát bằng không khí.” Nói xong, hắn quay sang trung tá Donald: “Đây cũng là do Phi đội tình nguyện lái sao?”

“Đúng vậy, như vậy chúng tôi không cần quay về nữa, có thể trực tiếp chiến đấu ở đầy.” Trung tá Donald nói. Vương Trung: “Rất tốt, càng nhiều huấn luyện viên càng tốt.”

“Về vấn đề này”

Donald hơi xấu hổ: “Thực ra phần lớn thành viên phi đội không biết tiếng Nga, e rằng việc huấn luyện sẽ khó khăn. Vừa rồi tôi không có cơ hội nói.”

Vương Trung: “Vậy các anh có thể không chiến với phi công của chúng tôi, sử dụng chiến thuật của quân đội Prosen, để họ làm quen với kỹ thuật của đối phương.”

Donald: “Điều này thật không vui vẻ chút nào.”

Lúc này, phi công của P47 đã tập hợp đầy đủ, phụ tá của Donald chạy nhanh đến, chào hắn và nói bằng tiếng Anh, Vương Trung chỉ có thể đoán được hắn ta nói: “Trung tá, Phi đội 1 của Phi đội tình nguyện đã tập hợp xong.” “Tôi biết rồi.”

Trung tá gật đầu: “Không có việc gì đặc biệt thì có thể…” Vương Trung nhíu mày, nửa sau nói quá nhanh nên hắn không hiểu.

Không còn cách nào khác, trình độ tiếng Anh của hắn đạt đỉnh cao là vào thời điểm thi đại học, bây giờ đã hoàn toàn mai một.

Vasili: “Hắn ta nói có thể nghỉ ngơi theo sự sắp xếp của phía Ant, chuyến bay đường dài vất vả rồi.” Vương Trung: “Anh còn biết cả tiếng Anh nữa à?”

Vasili: “Thực ra tiếng Prosen và tiếng Anh có liên quan nhất định, nếu đã hiểu tiếng Prosen thì việc học tiếng Anh sẽ

tương đối đơn giản. Nhưng học tiếng Pháp thì khó hơn, chúng thuộc hai hệ thống khác nhau. Tiếng Pháp và tiếng Tây Ban Nha lại thuộc cùng một hệ thống.” Vương Trung: “Anh biết tiếng Pháp và tiếng Tây Ban Nha không?”

Vasili ngược lại nhìn Vương Trung với vẻ mặt kinh ngạc: “Ngài không biết tiếng Pháp sao? Ngài là quý tộc mà!” Vương Trung: “Thời đại mà quý tộc đầu phải biết tiếng Pháp đã qua hơn một trăm năm rồi, đó là thời đại của Napoleonl”

Lúc này, Đại tướng Tư lệnh Dostoevsky ho khan một tiếng, thu hút sự chú ý của hai người rồi hất hàm về phía Donald.

Vương Trung và Lyudmila Vasilyevna Melekhovna cùng nhìn sang, vừa lúc thấy Donald dẫn phó quan của mình đến.

Trung tá Donald: “Các thành viên của Phi đội tình nguyện hy vọng được chụp ảnh chung với ngài.”

Vương Trung: “Tôi sao?” “Vâng, mọi người cho rằng ngài là ngôi sao chiến thắng, có thể mang lại may mắn.” Vương Trung vốn định nói đây là mê tín, nhưng nghĩ lại, trong thế giới này, thần tiễn thật sự có thể bắn trúng kẻ địch nhờ cầu nguyện, nên tốt hơn hết là không nên coi thường hành vi mê tín.

Mặc dù phe thế tục cho rằng một ngày nào đó, sự dẫn đường của thần tiễn có thể được khoa học giải thích, có thể là thông qua cơ học lượng tử, dù sao cũng sẽ có lời giải thích.

Chương 524: Ngày 16 Sẽ Chiếm Được

Chương 631: Xuất Hiện Nhiều Trên Báo

Chương 631: Xuất Hiện Nhiều Trên Báo

Vương Trung: "Được rồi, đợi sau khi Airacobra hạ cánh, tôi sẽ chụp ảnh chung với tất cả các anh."

Hắn dừng lại một chút, rồi hỏi: "Tôi nổi tiếng như vậy ở Hợp Chủng Quốc sao?" "Đúng vậy."

Trung tá Donald cười nói: "Chuyện này cũng có công của người Prosen, một cổ đông của tờ Nhật báo Tân Hương là người gốc Prosen, trước khi tuyên chiến đã liên tục đăng tải các bài báo ca ngợi quân đội Prosen bất khả chiến bại. Họ đã dành rất nhiều bài viết để thổi phồng chiến thắng Agasukov." Vương Trung lập tức hiểu ra, gậy ông đập lưng ông đúng không, thời đại này đã có chuyện này rồi.

Donald cười nói: "Sau đó, ngài đã tiêu diệt 100.000 quân Prosen ở Kalanskaya, hình ảnh dẫn đầu một đoàn tướng lĩnh diễu hành trên đường phố ngay lập tức trở nên nổi tiếng."

Anh ta vừa dứt lời, phụ tá liền lấy một cuốn sổ tay từ trong túi bản đồ, mở trang đầu cuốn sổ và cho Vương Trung xem một mẩu báo đã được cắt ra.

Trong bức ảnh đen trắng, Vương Trung cưỡi Bucephalus ngẩng cao đầu, oai phong lẫm liệt, bên cạnh là hàng ngũ các tướng lĩnh Prosen.[d o c f u L L . v n - k h o t r u y ệ n d ị c h m i ễ n p h í]

Điều đáng chú ý là quân phục của các tướng lĩnh Prosen có cổ áo màu đỏ, và người chụp ảnh không biết đã sử dụng kỹ thuật gì mà làm cho cổ áo đỏ này trở nên rất nổi bật. Vương Trung: "Vậy nên những lời tâng bốc trước đó của người Prosen đã phản tác dụng lên tôi, thậm chí còn mạnh hơn gấp bội?" "Chính xác là như vậy. Ngoài ra, người gốc Prosen đó đã bị phát hiện có liên hệ với đại sứ quán Prosen và bị bắt giữ với tội danh gián điệp."

Bắt giữ!

Donald tiếp tục nói: "Hơn nữa, trước đây, vị tướng nổi tiếng nhất bên chúng tôi là Tướng Douglas, ông ấy thích đeo kính râm và hút tẩu, ngài và ông ấy hoàn toàn trái ngược nhau, kết quả là hiệu quả tuyên truyền càng lớn." Vương Trung: "Vì sự trái ngược sao?"

"Đúng vậy, Tướng Douglas đặc biệt thích làm những việc khác thường để lên báo." Chờ đã, vị tướng này tên là Douglas, thích đeo kính rầm và hút tẩu -

Trong đầu Vương Trung đột nhiên vang lên một đoạn nhạc nền đặc biệt và giọng nói đầy nội lực của AI:

Thậm chí Thống chế MacArthur còn nhận xét rằng, hãy giao cho Rokossovsky một Tập đoàn quân, ông ấy dám cho quân uống nước bên bờ Đại Tây Dương, từ Ireland đến Khiất Đan đầu sẽ là lãnh thổ của Liên Xô… Vương Trung: "Khi nào có thời gian, tôi muốn uống rượu với Tướng Doudlas." Trung tá Donald thở dài: "Vậy thì phải đợi ông ấy đánh bại quân đội Fuso. Khi chúng tôi cất cánh, đài phát thanh đưa tin rằng quân đội Fuso đã đổ bộ lên nơi Tướng Douglas đóng quân."

Vương Trung: "Kẻ thù chỉ là hổ giấy, chúng ta nhất định sẽ giành chiến thắng."

Lúc này, các phi công lái P39 cũng dần tập hợp lại, Vương Trung thấy cặp P39 cuối cùng trong đội hình bay vòng tròn đã hạ cánh, liền đề nghị: "Hình như tất cả máy bay đầu đã hạ cánh rồi. Hay là vẫn còn máy bay chưa đến?"

"Không còn nữa, đợt đầu tiên chỉ có 60 chiếc. Máy bay vận tải đã hạ cánh từ sớm và chuyển hàng hóa lên tàu hỏa."

Vương Trung: "Vậy chúng ta chụp ảnh thôi."

Vừa dứt lời, đúng lúc có ánh đèn flash lóe lên và tiếng "bụp", Vương Trung quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy phóng viên Mike và cộng sự của anh ta.

Trong những trường hợp thế này, nếu hai người họ không xuất hiện, thì chắc chắn là họ bị ốm nằm liệt giường, hoặc là do gián điệp Prosen ám sát.

Vương Trung: "Xin giới thiệu với mọi người, đây chính là người đã tạo ra bức ảnh trên báo! Bạn cũ của tôi, phóng viên Mike và cộng sự của anh ấy, phóng viên ảnh Robert!" Phóng viên Mike cười toe toét đi tới, còn Robert thì không ngừng tìm góc chụp ảnh. "Vừa nghe tin ngài sẽ đích thân ra đón phi đội, chúng tôi liên lập tức đến đây." Phóng viên Mike nói.

Vương Trung: "Đến đúng lúc lắm, tôi muốn chụp ảnh chung với các thành viên của Phi đội tình nguyện, hình như họ cho rằng điều này sẽ mang lại may mắn."

Phóng viên Mike: "Được đấy, thời điểm này chúng ta đều cần may mắn."

Ngày hôm sau, ngày 21 tháng 12 năm 914 theo lịch Julian, Vương Trung cầm tờ báo trên bàn ăn trong dinh thự lật đến trang nhất, phát hiện đó không phải là bức ảnh chụp chung với Phi đội tình nguyện, mà là bức ảnh chụp hắn đang trò chuyện với Trung tá Donald.

Bức ảnh đó trông giống như trung tá Không quần Hợp Chủng Quốc đang lắng nghe lời dạy bảo của Ngôi sao Chiến thắng.

Vương Trung không khỏi nhíu mày, đây chắc chắn là do Giáo hội cố tình lựa chọn, không biết phía Hợp Chủng Quốc sẽ sử dụng bức ảnh nào.

Nelly đi ngang qua Vương Trung, liếc nhìn tờ báo và nói: "Dạo này ngài xuất hiện trên trang nhất rất nhiều đấy." Vương Trung: "Thường xuyên vậy sao?"

Nelly: "Vâng, ngài và Sa Hoàng Olga chia nhau mỗi người một nửa, có phải tôi sắp được thăng cấp thành nữ quan Hoàng gia rồi không?" Vương Trung: "Đừng mơ tưởng nữa. Hơn nữa, sau chiến tranh có còn Hoàng gia hay không còn chưa biết đầu."

Vương Trung vừa nghĩ đến chuyện hậu chiến đã thấy đau đầu, bèn ép mình không nghĩ đến nữa, dù sao trước mắt vẫn còn kẻ thù lớn, nếu chưa đánh bại Prosen thì làm sao dám nghĩ đến chuyện hậu chiến.

Đây chính là Prosen đã đẩy Liên hiệp Vương quốc đến đường cùng, nếu không phải Chiến dịch Barbarossa bắt đầu, có thể các cuộc không kích sẽ vẫn tiếp tục! Không phải là nước Prosen không thể khiến Không quân Hoàng gia thỏa sức tung hoành.

Chương 525: Sa Hoàng Sắp Điên

Chương 632: Quân Tình Nguyệt Melainia

Chương 632: Quần Tình Nguyệt Melainia

Để phân tán sự chú ý, Vương Trung hỏi: "Hôm nay ăn gì?" "Thịt hộp Spam với trứng cá muối, và cá tầm đóng hộp." Vương Trung: "Ngoài những thứ do Hợp Chủng Quốc viện trợ, thì chỉ có nguồn cung cá là bình thường thôi sao?" Nelly: "Hôm nay là ngày cá." "Ồ… Tôi quên mất."

Trước đây, ngày cá chỉ là một quy định không bắt buộc, nhưng bây giờ nguồn cung trở nên khan hiếm, nên đã được quy định thành tiêu chuẩn bắt buộc.

Nhưng khi nguồn cung khan hiếm mà vẫn có thể cung cấp trứng cá muối không giới hạn thì cũng thật kỳ lạ.

Lúc này, chuông điện thoại reo lên, Vương Trung nhấc máy: "Tôi là Rokossovsky, có chuyện gì vậy?"

Giọng nói của Pavlov vang lên từ đầu dây bên kia: "Anh tốt nhất nên đến Kubinka xem thử, có một nhóm tân binh đặc biệt vừa đến, tôi không biết nên xử lý thế nào." Vương Trung nhíu mày, thầm nghĩ tân binh gì mà lại khó xử lý như vậy, không lẽ là xe tăng Leopard 2A6 đến sao? Hắn nói: "Tôi sẽ đến ngay. Vương Trung mất hơn một tiếng đồng hồ mới đến Kubinka.

Đoàn xe vừa vào trạm gác cổng chính của thao trường, Vương Trung đã nhìn thấy một đám người đông nghịt ngồi trên quảng trường, các cô gái của đội nấu ăn đang phân phát

thức ăn cho họ. Pavlov dẫn theo một nhóm sĩ quan từ tòa nhà thao trường được sử dụng làm sở chỉ huy phòng thủ thành phố đi ra, thẳng tiến đến đoàn xe của Vương Trung.

Vương Trung chất vấn từ xa: "Sao lại để họ ngồi ngoài trời tuyết thế kia? Ngoài trời lạnh như vậy."

Pavlov vẻ mặt cay đắng: "Họ không chịu vào nhà, nhất quyết muốn ngồi giữa trời băng giá chờ ngài, nên tôi đành phải bảo đội nấu ăn phát bánh mì nóng và nước cho họ."

Vương Trung nhìn về phía những người này.

Lúc này, rất nhiều người đã phát hiện ra Vương Trung, nên đám đông ngồi bắt đầu đứng dậy. Vương Trung đang định bước tới chỗ họ, bỗng nhớ ra mình vẫn chưa hỏi lai lịch của những người này, vội vàng quay đầu hỏi: "Ruốt cuộc họ là ai vậy? Trông cũng không có đồng phục quân đội thống nhất."

Pavlov: "Đây là nhóm quần tình nguyện Melainia đầu tiên được tuyển mộ, vừa được đưa đến từ khu tái định cư. Theo vị cha xứ đưa họ đến nói, họ không muốn đến các đơn vị khác, yêu cầu được gia nhập dưới quyền chỉ huy của ngài."

Vương Trung: "Chỉ vì tôi đã chụp ảnh chung với 'Cô Minerva'?"

Pavlov nhíu mày: "Cô Minerva?"

Vương Trung khoát tay: "Tôi đặt ngoại hiệu cho "công chúa Melainia vong quốc" kia."

Lúc này toàn bộ người Melainia đứng lên, vì thế Vương Trung đi về phía họ. Đám người này rõ ràng đã được huấn luyện quân sự, khi Vương Trung đi đến trước mặt họ thì đã hoàn thành việc tập hợp đội hình, đồng loạt nhìn hắn. Vương Trung: "Chào mọi người, các tình nguyện viên của Melainia."

Hắn nói xong vốn cho rằng sẽ nhận được câu trả lời đầu nhịp, ví dụ như "Thủ trưởng" gì đó, nhưng người Melainia chỉ nhìn hắn, không nói gì. Một người đàn ông trung niên nhìn đã bốn mươi tuổi đi tới trước mặt Vương Trung, chào.

Vương Trung: "Mặc dù ông không có quân trang, nhưng thoạt nhìn đã được huấn luyện quân sự?"

Người đàn ông trung niên: "Tôi vốn là Thiếu tướng của Melainia, hiện tại được mọi người đề cử làm chỉ huy viên."

Từ cách nói "chỉ huy" này, có thể thấy được người đàn ông trung niên này theo phái thế tục, phái thế tục cho rằng mọi người đều bình đẳng, cho nên gọi là chỉ huy viên, không có sự phân biệt cao thấp với chiến sĩ, gộp chung lại gọi là chỉ huy và chiến sĩ. Vương Trung vươn tay: "Xin chào, Thiếu tướng. Tôi nghe các giáo sĩ nói, các ông nhất định muốn đến dưới trướng của tôi."

Thiếu tướng nắm tay Vương Trung: "Xin chào ngài, Trung tướng Rokossovsky. Chúng tôi quả thật yêu cầu đến dưới trướng ngài, bởi vì ngài đã giúp chúng tôi một lần nữa dấy lên ý chí chiến đấu chống lại Prosen. Rất nhiều người trong chúng tôi đã chuẩn bị tiếp tục chạy về phía đông, chúng tôi nghĩ rằng Ant cũng sắp sụp đổ, giống như Carolin vậy."

Vương Trung: "Carolin cũng không ngừng kháng cự, quân đội tự do Carolin vẫn còn đang chiến đấu. Các ông cũng nên tiếp tục chiến đấu." Thiếu tướng có vẻ hơi xấu hổ, buông tay Vương Trung ra: "Chúng tôi… đã bị Prosen đánh cho mất hết ý chí chiến đấu. Sau khi tổ quốc thất thủ, Prosen vẫn luôn ca khúc khải hoàn tiến về phía trước, mặc dù Liên hiệp Vương quốc dựa vào hải quân Hoàng gia không bị chiếm đóng, nhưng có vẻ như cũng không có cách nào phản công.

"Lúc Prosen vừa xé bỏ hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau tấn công Ant, chúng tôi còn vui mừng khôn xiết, nghĩ rằng 5

triệu quân của Ant có thể dễ dàng tiêu diệt Prosen, kết quả chúng tôi thấy được gì? Cho dù chúng tôi không tin Prosen tuyên bố đã tiêu diệt 4 triệu quân, nhưng chiến tuyến cũng sẽ không nói dối.” Lời nói của Thiếu tướng, phần lớn người Melainia đều có thể nghe được, không ít người cúi đầu.

Thiếu tướng: “Cho dù chỉ có một chút hy vọng, chúng tôi cũng sẽ tiếp tục chiến đấu, chỉ sợ hoàn toàn không có hy vọng. Đối với chúng tôi mà nói, ngài chính là tia sáng đầu tiên xuyên qua bóng tối, rất nhiều người chúng tôi sau khi thấy ảnh ngài áp giải các tướng lĩnh Prosen diễu phố mới một lần nữa dấy lên ý chí chiến đấu.

“Cho nên chúng tôi hy vọng có thể chiến đấu dưới trướng ngài, quang phục tổ quốc!”

Chương 526: Prosen Chiếm Được Pháo Đài __

Chương 633: Biên Chế Mới

Chương 633: Biên Chế Mới Người Melainia đồng thanh hô vang: “Giải Phóng tổ quốc!”

Câu ” Giải Phóng tổ quốc ” này của họ được hô bằng tiếng Melainia, Vương Trung mơ hồ có thể nghe ra được họ đang hô cái gì, dù sao cũng đều thuộc hệ ngôn ngữ Slav.

Vương Trung: “Quê hương của tôi cũng đã thất thủ, tôi mong chờ ngày trở về quê hương.”

Lúc này có người hỏi: “Tướng quân, đất quê hương mà ngài mang theo bên người là thật sao?”

Vương Trung: “Đúng vậy.” Hắn cầm lấy hộp cơm vẫn luôn đeo trên người, giơ lên cao: “Ngày tôi đào hộp đất này, cha tôi và người anh em tốt của tôi đầu hy sinh trong vòng vây Agasukov. Tôi muốn đánh về quê hương, rải hộp đất này lên nơi họ hy sinh.” Vương Trung để ý thấy, trong mắt rất nhiều người đầu ngấn lệ, xem ra họ cũng có người thân chất dưới gót sắt của Prosen.

Thiếu tướng đại diện cho tất cả mọi người nói: “Xin hãy cho chúng tôi gia nhập đội ngũ của ngài, chúng tôi muốn chiến đấu. Lần tuyển quân đầu tiên đầu là những người có kinh nghiệm quân ngũ, chúng tôi không bảo vệ được tổ quốc, nhưng chúng tôi có thể Giải Phóng nó.”

Vương Trung: “Tôi nghe nói trong số các ông có rất nhiều học sinh trung học?”

Thiếu tướng: “Vâng, vì phần lớn người dân ở đây đều theo phái Đông Thánh giáo thế tục, nên phần lớn đến từ thành thị, số lượng học sinh tốt nghiệp trung học rất nhiều. Cũng chính vì vậy mà phần lớn mọi người đầu hiểu tiếng Ant. Ngài có thể bổ sung chúng tôi vào bất kỳ đơn vị nào.”

Vương Trung: “Tôi hy vọng những người có kinh nghiệm sửa chữa máy móc hãy ra khỏi hàng. Ông hãy dịch lại bằng tiếng Melainia.”

Thiếu tướng lập tức làm theo. Rất nhanh, một nhóm người lần lượt bước ra khỏi hàng, thoạt nhìn có hơn một nghìn người.

Vương Trung mừng rỡ: “Nhiều vậy sao!”

Trong số những người bước ra có người nói với hắn: “Bởi vì không ít người là đồng hương trong nhà máy của chúng tôi, lúc Prosen đánh tới thì bị động viên, kết quả là vừa đến đơn vị đóng quân còn chưa bắt đầu huấn luyện, Warszawa đã thất thủ, chúng tôi cũng chỉ có thể chạy trốn.” Vương Trung quay sang người vừa nói: “Nhà máy của các ông sửa chữa ô tô?”

“Sản xuất ô tô.” Người nọ đáp.

Vương Trung: “Tốt, rất tốt. Hiện tại chúng tôi đang rất thiếu nhân viên bảo trì chiến trường, các ông sẽ được thành lập thành tiểu đoàn bảo trì chiến trường đầu tiên của chúng ta!” “Chúng tôi muốn đánh quân Prosenl”

Vương Trung: “Tôi hiểu sự nhiệt tình muốn trực tiếp nổ súng vào quân Prosen của các ông. Nhưng chiến tranh không chỉ là nổ súng vào kẻ địch. Việc sửa chữa cũng rất quan trọng. Quân đội của tôi sẽ được trang bị xe tăng và xe tăng diệt xe tăng có thời gian sản xuất rất dài, rất quý giá, việc sản xuất mới cần thời gian quá lâu.

“Vì vậy, các ông nhất định phải kéo những chiếc xe tăng bị hỏng về dưới làn mưa bom bão đạn của kẻ thù và sửa chữa chúng! Đây là chiến trường của các ông, là trận chiến của các ông. Đây là một trận chiến vô cùng quan trọng, thậm chí còn quan trọng hơn cả việc nổ súng vào kẻ địch.

“Một trong những ưu thế của quân Prosen chính là khả năng hậu cần của họ. Chúng ta phải học hỏi!”

Hơn một nghìn người này nhìn nhau.

Lại có người nói: “Nhưng chúng tôi muốn đổ máu cho Melainia, làm công nhân sửa chữa… Về nhà cũng không dám khoe khoang với mọi người nữa.” Vương Trung: “Sao lại không thể? Chẳng phải tôi vừa mới nói rồi sao, các ông phải kéo xe tăng về dưới làn mưa bom bão đạn của kẻ thù. Chẳng lẽ các ông không biết, trong quân đội Ant, tỷ lệ hy sinh của nhân viên y tế chỉ đứng sau các tu sĩ cầu nguyện sao? Các ông chính là nhân viên y tế của xe tăng!

“Cứ quyết định như vậy đi, các ông chính là tiểu đoàn sửa chữa chiến trường số 1, là lực lượng hậu cần chính quy đầu tiên của Quân đoàn Cơ giới đang trong quá trình thành lập. Được rồi, Pavlov, hãy phân bổ doanh trại cho họ và chuẩn bị các tài liệu thành lập đơn vị!”

Pavlov: “Vâng, các quý ông hãy đi theo vị tham mưu kia, đừng phản đối nữa, Tướng quân đã muốn thành lập một đội sửa chữa chuyên nghiệp từ lâu rồi.”

Nhìn những người này rời đi, Vương Trung quay sang những người Melainia còn lại. “Những người còn lại trong số các ông sẽ được biên chế thành Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Melainia số 1, tôi sẽ trang bị cho các ông những trang thiết bị giống như các đơn vị khác dưới trướng tôi. Vì các ông đầu là học sinh trung học, nên phần lớn sẽ trở thành các binh chủng

kỹ thuật. Đến lúc đó có thể sẽ bổ sung cho các ông một trung đoàn bộ binh Ant.”

Thiếu tướng: “Chúng tôi sẽ trở thành một đội quân độc lập sao?”

Vương Trung: “Đúng vậy, các ông có thể nghĩ ra một cái tên cho mình, ví dụ như có thể gọi là Quân đội Nhân dân Melainia, hoặc là Quân đội Giải phóng Melainia. Còn về quân kỳ của các ông, hãy dùng màu đỏ làm nền, quân đội của tôi sử dụng cờ đỏ, là vì ở Loktev, lá cờ mà người dân địa phương tặng cho tôi đã bị nhuộm đỏ bởi máu. “Tôi nghĩ các ông cũng có thể sử dụng ý tưởng này, Melainia đã phải trả giá bằng máu, dùng cờ đỏ để tượng trưng cho việc không bao giờ quên sự hy sinh này.

“Còn về họa tiết trên cờ đỏ, tôi nghĩ có thể dùng hình ảnh chim đại bàng trắng của Melainia, mặc dù lúc đầu tôi đã nhầm nó với một con ngỗng trắng.”

Trong hàng ngũ vang lên tiếng cười.

Thiếu tướng quát: “Không được cười!”

Vương Trung vội vàng xua tay: “Đừng như vậy, tôi chỉ nói đùa một chút thôi, các ông không cười tôi thấy ngại lắm.”

Câu nói này thực sự đã chọc cười không ít người.

Chương 527: Sa Hoàng Phát Điên

Chương 634: Giáng Sinh Tới

Chương 634: Giáng Sinh Tới Vương Trung: "Vậy thì cứ quyết định như vậy đi. Pavlov, hãy tổ chức họ thành một sư đoàn theo biên chế của sư đoàn mẫu."

Pavlov thở dài: "Sư đoàn mẫu vẫn chưa được tổ chức xong, cậu thật sự biết cách giao việc cho tôi đấy."

Vương Trung vỗ vai ông ta: "Ai có năng lực thì người đó vất vả thôi. Trước tiên hãy sắp xếp chỗ ở cho họ đi."

Kubinka vốn dĩ đã có doanh trại cho các đơn vị tham gia diễn tập, có thể chứa được một quần đoàn. Khi quần Prosen đến gần, Bộ Tư lệnh Phòng thủ Thành phố dự định biến tất cả các doanh trại thành pháo đài, vì vậy đã bịt kín rất nhiều cửa sổ, bây giờ nếu muốn ở trong những doanh trại này thì cần phải "mở cửa sổ" lại.

Hoạt động "mở cửa sổ" cũng là một nhiệm vụ lao động tập thể không tồi cho các đơn vị mới.

Vương Trung đợi Pavlov phần công tham mưu đưa tất cả người Melainia đi rồi mới hỏi: "Sư đoàn mẫu được tổ chức đến đâu rồi?"

Pavlov: "Vẫn thiếu lính kỹ thuật, bên hải quân đã gửi đến hơn hai nghìn lính thủy đánh bộ, đều bị tôi chuyển thành lính kỹ thuật. Nhưng mà… cậu lại thành lập cả tiểu đoàn pháo cao xạ và tiểu đoàn sửa chữa chiến trường, cần nhiều lính kỹ thuật như vậy sao?"

Vương Trung: “Cần chứ. Không quân của địch gây ra mối đe dọa rất lớn đối với các vị trí cố định và mục tiêu mềm của chúng ta, chúng ta không thể lúc nào cũng trông cậy vào Thần Tiễn. Cậu xem cả Bộ Tư lệnh Phòng thủ Thành phố mới có bao nhiêu Thần Tiễn, bao nhiêu tu sĩ cầu nguyện. Động viên tu sĩ cầu nguyện cũng chẳng được bao nhiêu, còn phải đợi họ lớn lên, trong chiến tranh đây là loại tài nguyên không thể tái tạo.”

Vương Trung dừng lại một chút, rồi bổ sung thêm: “Hơn nữa Lyuda của tôi có thể sắp sinh con rồi, cô ấy sẽ rời khỏi tiền tuyến.”

Pavlov: “Được rồi. Nhưng hiện tại pháo cao xạ của chúng ta không đủ, hơn nữa pháo cao xạ có thể cơ động cùng với các đơn vị xe tăng chỉ có súng máy bốn nòng gắn trên xe.”

Vương Trung: “Pháo cao xạ 72K gắn trên xe cũng không có sao?” “Không có. Thành thật mà nói, cậu cũng biết tình hình mặt đất của Ant, nếu muốn theo kịp các đơn vị xe tăng cơ động thì phải có pháo cao xạ tự hành bánh xích.” Pavlov nói.

Vương Trung gãi đầu: “Để tôi nghĩ cách, may mà cường độ chiến tranh trong vài tháng tới sẽ giảm đáng kể, chúng ta có thời gian.”

Những ngày sau đó, cuộc sống trôi qua rất bình lặng. Bình lặng ở đây có nghĩa là số liệu thương vong do Bộ Tổng tư lệnh công bố mỗi ngày đầu không vượt quá mười nghìn người.

Giáng sinh của Giáo hội Chính thống giáo Đông phương là ngày 7 tháng 1, nhưng Đế quốc Ant có lãnh thổ rộng lớn, để quan tâm đến các dân tộc trong nước đón Giáng sinh, nên vẫn sẽ tổ chức một buổi lễ kỷ niệm đơn giản vào ngày 25 tháng 12. Sáng ngày 25 tháng 12, Vương Trung bị Nelly gọi dậy từ rất sớm, hắn vừa ngồi dậy thì Lyusha cũng ngồi dậy, còn va vào vai hắn.

Vương Trung kinh ngạc: “Lần này ngay cả Lyusha cũng không dậy?” Lyudmila vốn dĩ dậy rất sớm, vì chiều theo Vương Trung nên mới nằm trên giường đợi hắn dậy rồi mới cùng nhau thức dậy, nhưng lần này ngay cả khi cô ấy dậy sớm cũng không mở mắt ra.

Nelly: “Hôm nay là Giáng sinh, tuy chúng ta không đón lễ này, nhưng phải tham gia sự kiện do hoàng cung tổ chức.”

Vương Trung: “Tôi rất bận, vừa phải đến Ủy ban xem xét ý kiến phản hồi của các quân binh chủng, vừa phải đến Bộ Tư lệnh Phòng thủ Thành phố để xem xét việc biên chế quân đội mới, lại còn phải đến trường giảng bài, viết sách…”

Lyudmila từ phía sau ôm lấy hắn, hôn lên tai Vương Trung: “Hôm qua Giáo Hoàng Belinsky đã đích thân gọi điện thoại đến, dặn dò rằng hôm nay nhất định phải để anh đến hoàng cung tham gia sự kiện, vì cả Hợp Chủng Quốc và Liên Hiệp Vương Quốc đều đón Giáng sinh, nên hôm nay phải tiếp đón các nhà ngoại giao của đồng minh.

“Anh không đi họ sẽ thất vọng đấy.”

Vương Trung: “Được rồi, Giáo Hoàng nói đúng. Nelly, lấy lễ phục của tôi đến đây. Lyusha, em cũng muốn đi sao?” “Đương nhiên rồi. Em định mặc quân phục đi, anh thấy thế nào?”

Vương Trung: “Được, quân phục được đấy. Dạo này anh cũng nhìn em mặc thường phục cũng chán rồi.” Lyudmila: “Vậy còn em không mặc quần áo thì sao?”

“Cũng chán rồi.” Vương Trung nói.

Nelly vừa nghe thấy vậy liền vội vàng lấy bộ quân áo đang ôm làm lá chắn che trước người, lùi lại một bước. Vương Trung: “Cho dù chán thì tôi cũng không đến mức động tay động chân với cô đâu!”

Nelly: “Xét thấy hồ sơ bê bối dày đặc của anh, tôi nghĩ vân nên cẩn thận thì hơn.”

Thôi rồi, xem ra cho dù hắn đã lột xác thì cũng không thể khiến Nelly từ bỏ thành kiến. Vương Trung thở dài, bắt đầu mặc quần áo.

Chương 528: Từ Nay Gọi Ta Là Ekaterina II __

Chương 635: Buổi Gặp Gỡ Giáng Sinh

Chương 635: Buổi Gặp Gỡ Giáng Sinh

Trong bữa sáng, Nelly mang đến tờ báo ngày hôm nay và bản tin chiến sự chính thức của Bộ Tổng tư lệnh.

Vương Trung xem bản tin chiến sự trước, liếc mắt một cái liền kinh ngạc thốt lên: "Ngày hôm qua (24) thương vong cộng lại mà chưa đến mười nghìn người, xem ra cường độ chiến sự ở tiền tuyến quả thực đã giảm xuống."

Lyudmila: "Mấy ngày trước số người chết cũng không quá mười nghìn người mà? Giai đoạn yên tính này hy vọng sẽ kéo dài thêm một chút." Vương Trung: "Đúng vậy, phải tranh thủ giai đoạn yên tĩnh này để nhanh chóng huấn luyện quân đội. Hiện tại phải tranh thủ từng phút từng giây."

Hắn dùng dao nĩa cắt miếng trứng ốp la trên lát thịt hộp Spam trong đĩa, sau đó xiên cả thịt hộp lẫn trứng cho vào miệng.

Trong nửa quả trứng ốp la còn lại, lòng đỏ trứng còn chưa hoàn toàn đông cứng chảy xuống, chảy qua miếng cắt của lon thịt hộp Spam, chậm rãi khuếch tán trên đĩa ăn. Vương Trung nhanh chóng ăn xong thịt hộp và trứng, lại ăn qua loa bát cháo yến mạch, cuối cùng cắm một đoạn dưa chua nhỏ chấm kem chua nhét vào trong miệng.

Còn chưa kịp nuốt xuống, Vương Trung đã đứng lên: "Đi thôi."

Lyudmila: “Nuốt đồ ăn xuống rồi nói chuyện.”

Vương Trung vội vàng nhai mấy cái, nuốt đồ ăn xuống, cười nói: “Câu này của em giống như mẹ anh.” Lyudmila: “Anh còn có thể nhớ rõ chuyện của mẹ mình sao? Hình như lúc chúng ta bốn tuổi thì bà ấy đã mất rồi thì phải?”

Vương Trung và Pyotr là anh em cùng cha khác mẹ, sau khi mẹ của Pyotr mất, Lão Công tước Rokossovsky tái hôn, sau đó người vợ trẻ tuổi sinh ra Vương Trung. Cho nên hai anh em mới chênh lệch tuổi tác lớn như vậy.

Mà mẹ của Vương Trung ở thế giới này cũng đã qua đời từ lâu, hình như lão Công tước đã liên tục mất hai người vợ, không muốn cưới vợ nữa.

Đương nhiên Vương Trung vừa mới nói “Giống mẹ tôi”, là chỉ mẹ của hắn ở một thế giới khác.

Người mẹ vĩnh viễn không gặp được.

Vương Trung xua tan nỗi nhớ nhà chợt dâng lên, thúc giục Lyudmila: “Nhanh lên đi, tham gia hoạt động chính thức này không thể tùy tiện đến muộn.”

Lúc Vương Trung bước vào phòng nghỉ của Cung điện Mùa Hè, lập tức nhìn thấy một nhóm người mặc quần phục khác với quân Ant đang tụ tập lại nói chuyện phiếm. Vương Trung nhận ra một trong số đó: Trung tá John Wick của Hợp Chủng Quốc. Hắn lập tức nói với Lyudmila: “Lyusha, anh muốn qua trò chuyện với các mọi người một chút.”

Lyudmila lập tức buông tay hắn ra: “Vậy em qua bên kia nói chuyện phiếm với các phu nhân của các nhà ngoại giao.”

Vương Trung nhìn về phía Lyudmila chỉ, phát hiện một đám phu nhân đầu ăn mặc lộng lẫy, hắn lại nhìn nhìn quân phục của vị hôn thê mình, khích lệ nói: “Em mặc quần phục

còn xinh đẹp hơn họ, còn có một loại khí khái oai hùng khác biệt.”

“Em biết.”

Lyudmila nhẹ giọng nói, đồng thời dùng tay đẩy vai Vương Trung, để hắn xoay người đối mặt với các sĩ quan quần đội của các quốc gia: “Đi đi.”

Lúc này Vương Trung mới sải bước đi về phía các vị tiên sinh.

Người đầu tiên chú ý đến hắn là John Wick: “Ô, Tướng quân Rokossovsky, người bạn của tôi, chúng tôi đầu đang đợi anh đấy!” Vương Trung tiến lên ôm John Wick, trong nháy mắt hắn thậm chí muốn học theo nụ hôn nồng nhiệt của Brezhnev, nhưng vì không phải người đồng tính nên từ bỏ: “John Wick, bạn cũ của tôi. Khi nào thì tôi mới có thể nhận được xe tăng Sherman của mình?” Trung tá John Wick: “Anh thật sự là đến ngày lễ cũng không quên công kích Prosen. Đoàn xe tăng đầu tiên chắc là tối nay sẽ khởi hành, sẽ được đưa đến cảng biển không đóng băng phía Bắc của các anh, sau đó thông qua đường sắt vận chuyển đến Yekaterinburg. Cụ thể có loại xe tăng nào thì tôi không rõ lắm, có thể là loại xe tăng hạng nhẹ Stuart, cũng có thể là Sherman mà anh muốn.” John Wick nói xong, viên trung tá mặc quân phục Liên hiệp Vương Quốc chế nhạo nói: “Ngay cả Liên hiệp Vương Quốc chúng tôi cũng chỉ có thể nhận được xe tăng M3 Grant, vậy mà lại đưa cho Ant xe tăng Sherman, có phải là có chút thiên vị rồi không?” Vương Trung: “Đây không phải là vì tin tưởng vào xe tăng Matilda của các anh sao.”

Trung tá Liên hiệp Vương Quốc lắc đầu: “Loại xe tăng đó thì khả năng phòng thủ cũng tạm được, nhưng chưa chắc đã có thể bắn xuyên qua xe tăng của Prosen. Quan trọng nhất là nó quá chậm, các vị tướng quần còn cho rằng tốc độ chậm là

chuyện tốt, như vậy bộ binh có thể theo kịp để tiến hành xung phong!”

Vương Trung nói: “Tôi còn tưởng rằng xe tăng của các anh chậm như vậy là vì để tránh làm đổ trà sữa của kíp lái đấy chứ.”

Các sĩ quan đầu cười ha ha, ngay cả trung tá Liên hiệp Vương Quốc cũng cười rất vui vẻ. Cười xong, trung tá Liên hiệp Vương Quốc nghiêm túc nói: “Chúng tôi cần xe tăng tốt hơn, Prosen đã làm ra ví dụ điển hình về chiến thuật thiết giáp cho chúng ta, chúng tôi rất cần trang bị mới để cải tiến chiến thuật của mình.” Vương Trung gật gật đầu, sau đó hỏi John Wick: “Chúng ta có phải vào thẳng vấn đề quá sớm hay không? Tôi còn chưa biết tên của các vị.”

Chương 529: Mở Màn Phản Công

Chương 636: Giáng sinh vui vẻ

Chương 636: Giáng sinh vui vẻ

John Wick lập tức nói: “À, là lỗi của tôi. Để tôi giới thiệu cho anh, vị này là tùy viên quân sự của Liên hiệp Vương Quốc, Trung tá Wilt thuộc Lục quân Hoàng gia, vị này là Trung tá Allen Ogden thuộc Không quân Hoàng gia, còn vị này là Trung tá Nelson thuộc Hải quân Hoàng gia, ông ấy là hậu duệ của Nelson đó.

“Cuối cùng vị này là đồng nghiệp của tôi, Trung tá Duke thuộc Lực lượng Không quân Lục quân Hợp Chủng Quốc.” Vương Trung lần lượt bắt tay với bọn họ, sau đó ghi nhớ đơn giản những người này là trung tá lục quân, trung tá không quân, trung tá hải quân và trung tá không quần lục quân.

Trung tá Duke nói: “Chúng tôi đang thành lập Quần đoàn Viễn chinh Không quân, huấn luyện phi công và đội ngũ nhân viên, sau khi hoàn thành huấn luyện sẽ đến lãnh thổ Liên hiệp Vương Quốc, thực hiện nhiệm vụ ném bom tầm xa vào các cơ sở công nghiệp trên lãnh thổ Prosen.” Vương Trung: “Sang năm chắc là không có cách nào hoàn thành huấn luyện chứ?” Duke lúng túng gật đầu: “Cỗ máy chiến tranh của Hợp Chủng Quốc cần thời gian để khởi động, dù sao thì lần gần nhất chúng tôi tiến hành chiến tranh quy mô lớn là 40 năm trước rồi, vận hành rất chậm chạp. Hải quân và Lục quân sang năm chắc hẳn chỉ có thể sử dụng trang bị hiện có để tiến hành chiến

đấu. “Cá nhân tôi dự đoán, các cuộc không kích sẽ bắt đầu vào mùa xuân năm 1944, sau đó sẽ tiếp tục diễn ra.”

Vừa dứt lời, Trung tá Ogden của Không quân Hoàng gia liên phụ họa: “Oanh tạc chết bọn chúng. Chúng tôi đã chống chịu các cuộc ném bom của Prosen gần một năm, các nhà máy trong nước bị thiệt hại nghiêm trọng, bây giờ đến lượt chúng tôi ăn miếng trả miếng rồi.

“Máy bay ném bom Lancaster của Không quân Hoàng gia đã lợi dụng ban đêm để ném bom các nhà máy trên lãnh thổ Prosen, không có gì khó khăn cả, việc còn lại là tăng số lượng lên thôi.”

Trung tá Duke: “Hiệu quả của việc ném bom ban đêm còn cần phải xem xét thêm. Chúng tôi có lẽ sẽ áp dụng phương thức ném bom ban ngày, B17 của chúng tôi có đủ lớp giáp và hỏa lực phòng thủ, xếp thành đội hình dày đặc có thể chống lại hiệu quả sự đánh chặn của Không quân Prosen.”

Ogden: “Hỏa lực phòng thủ của Lancaster chúng tôi cũng rất mạnh!”

Vương Trung: “Bất kể là ban ngày hay ban đêm, có thể phá hủy năng lực sản xuất của kẻ địch là tốt rồi”

Lúc này, Trung tá Nelson của Hải quân Hoàng gia nói: “Hải quân dự định sẽ phát động tấn công vào năm sau, có lẽ là vào khoảng thời gian nào đó trong nửa cuối năm.” Vương Trung thuận miệng hỏi: “Mục tiêu là các thuộc địa của Garolin ở Châu Phi sao?”

Nelson trợn tròn mắt: “Anh lấy được tin tức này từ đâu vậy?”

Từ một thế giới khác.

Vương Trung chỉ cười mà không nói.

Haiz, cứ để MI6 đoán đi, dù sao tương lai các người cũng sẽ bị nhìn thấu thôi.

Lúc này, Trung tá Wilt của Lục quân Liên hiệp Vương Quốc không có hai chữ Hoàng gia nói: "Chúng tôi thì không giống như vậy, chúng tôi đang ở sa mạc Mamluk và đã giao chiến với quân đội Prosen cùng với đám Ý. Chúng tôi sẽ sớm đánh đuổi toàn bộ bọn chúng xuống biển, tiếp giáp với các thuộc địa của Carolin ở Châu Phi." Vương Trung: "Ô, lợi hại vậy saol"

Chắc là không làm được đâu, lần này Prosen đã đích thân tham gia rồi.

Trung tá Wilt nhìn về phía John Wick: "Cho nên hãy nhanh chóng đưa Sherman cho chúng tôi đi!"

Trung tá Wick xòe hai tay ra: "Nói với tôi cũng vô ích, là một tùy viên quân sự nhỏ bé, tôi có rất ít ảnh hưởng đến Quốc hội và Tổng thống. Trong nước dự định sẽ viện trợ mạnh mẽ cho Ant, là bởi vì Trung tướng Rokossovsky đã đạt được thành quả. Các vị ở Quốc hội đầu là thương nhân, họ thích các khoản đầu tư an toàn."

Trung tá Wilt hừ một tiếng: "Chờ chúng tôi quét sạch quân đội Prosen ở khu vực Mamluk, thì sẽ không cần xe tăng kiểu mới của các anh nữa."

Vương Trung: "Ô, lợi hại vậy saol"

Mọi người cùng nhìn về phía Vương Trung.

Vương Trung: "Ý tôi là, điều này quả thực rất lợi hại. Hy vọng các nước Đồng minh có thể giành được chiến thắng vang dội trên mọi mặt trận. Nếu Liên hiệp Vương Quốc không cần Sherman nữa, vậy thì hãy cho tôi thêm một chút. Cho dù không thể cho Sherman, thì cũng hãy cung cấp thêm radio và bộ đàm." Trung tá John Wick: "Những thứ này đương nhiên

không thành vấn đề, mặc dù chiến tranh tàu ngầm của Prosen rất hung hãn, nhưng Hải quân Hợp Chủng Quốc đã tham gia chiến đấu, sức mạnh chống tàu ngầm trên tuyến đường biển Bắc Băng Dương đã được tăng cường đáng kể, sẽ có một lượng lớn vật tư được vận chuyển đến Ant, sẽ có thôi."

Vương Trung: "Vậy thì tốt." Lúc này, viên sĩ quan phụ trách nghỉ lễ của triều đình mở cửa bước vào: "Thưa các quý ông, buổi khiêu vũ đã sẵn sàng, xin mời mọi người vào hội trường theo thứ tự." Vương Trung: "Tôi phải đi gặp vị hôn thê của mình, chúc các vị Giáng sinh vui vẻ."

Những người khác nâng ly: "Giáng sinh vui vẻ!"

Chương 530: Bổ Sung Quân

Chương 637: Công tử bột, Sa hoàng, và đi… _

Chương 637: Công tử bột, Sa hoàng, và điệu nhảy Flamenco

Phòng tiệc của Cung điện Mùa Hè được trang hoàng lộng lẫy, bởi vì đây là loại tiệc rượu mà mọi người đứng uống, cho nên ở rìa phòng tiệc có kê hai chiếc bàn dài, trên bàn bày đầy đồ ăn có thể cầm tay.

Vương Trung khoác tay Lyudmila bước vào hội trường, thuận tay cầm một miếng bánh óc chó, vừa ăn vừa quan sát xung quanh. Các nhà ngoại giao và phu nhân của họ đi theo phía sau hai người, lần lượt bước vào hội trường, rất nhanh phòng tiệc đã chật kín người.

Ban nhạc đã vào vị trí ở khu vực dành riêng, chơi những bản nhạc du dương.

Vương Trung nhỏ giọng hỏi Lyudmila: “Các bước tiếp theo là gì?”

Bởi vì câu nói “Trung tướng Rokossovsky không thích khiêu vũ” đã lan truyền khắp Yekaterinburg, Vương Trung đến Yekaterinburg nhậm chức đã hơn một tháng, chưa từng tham gia một buổi khiêu vũ nào.

Hiểu biết của hắn về khiêu vũ vẫn còn dừng lại ở các loại phim ảnh, ví dụ như bộ phim Chiến tranh và Hòa bình do Nga sản xuất trước đây chưa từng có và sau này cũng không ai sánh bằng.

Còn có bộ phim Nga Con tàu Noah của Nga được quay bằng một cú máy dài.

Ngoài ra, khiêu vũ đối với Vương Trung mà nói chính là một hộp đen hoàn toàn, là một lĩnh vực chưa được khám phá, trớ trêu thay là người mà hắn xuyên vào trước đây lại là một "tay chơi tiệc tùng", hoặc dùng cách gọi của giới trẻ là "dân chơi".

Theo lời kể của những người khác, công tử bột Rokossovsky hẳn là cực kỳ giỏi dụ dỗ các cô gái ngây thơ lên giường trong các buổi khiêu vũ.

Đây lại là lĩnh vực mà Vương Trung xa lạ nhất.

Khiêu vũ? Đùa à, ngay cả khi tôi đến quán karaoke cũng chỉ toàn hát mấy bài như "Huynh Đệ Ơi" cùng đám bạn thân thôi nhé! Toàn bộ quá trình ở quán karaoke chỉ có duy nhất một đoạn sẽ tương tác với các cô gái đi cùng, đó là khi hát bài "Cô Gái Đối Diện Hãy Nhìn Sang Đầy".

Đối mặt với Vương Trung đang hoang mang, Lyudmila tận tình giải thích: "Lát nữa sẽ có bài phát biểu, anh cứ ăn uống thoải mái là được." "Được. Việc này anh giỏi, cuối cùng vô tay là xong mà." Vương Trung gật đầu. Lyudmila: "Sau đó sẽ là điệu nhảy đầu tiên, là nữ chủ nhân khiêu vũ cùng nam khách mời chính."

"Ừm, hiểu rồi, anh sẽ tiếp tục an."

Vương Trung tiếp tục gật đầu lia lịa.

Lyudmila nhìn hắn: "Không được, anh là nam khách mời chính." Vương Trung: "Anh?"

Đánh Sukuna à?

Thật hay giả vậy?

Lyudmila nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Vương Trung, không nhịn được cười: “Sao anh lại nghiêm túc thế? Cũng không phải yêu cầu anh đi đánh tan Tập đoàn quân của Prosen.” Vương Trung: “Tôi thà đi tiêu diệt Tập đoàn quân của kẻ địch còn hơn.”

Đùa à, các cô còn đáng sợ hơn cả xe tăng Prosen, lớp giáp trước này, ngay cả Tiger cũng không dày bằng các cô. Vương Trung: “Vậy nữ chủ nhân chính là Olga —— Bệ hạ đúng không?”

Lyudmila nhỏ giọng nhắc nhở: “Thiếu ‘Đệ Nhất’.”

“Ồ, Vậy là cô ấy? Anh khiêu vũ cùng cô ấy?”

Lyudmila gật đầu: “Cẩn thận đừng giẫm vào chân cô ấy đấy.”

Vương Trung: “Trước đâyânh cũng hay giâm chân à?”

“Anh lúc nào mà chẳng giẫm chân. Sau đó lấy cớ bôi thuốc, xoa bóp cho cô ấy, rồi đưa cô gái đến phòng y tế đã được chuẩn bị sẵn ở bên cạnh.” Lyudmila nháy mắt với Vương Trung.

Vương Trung: “Yên tâm, anh sẽ không làm vậy với em gái nuôi đâu.”

Viên sĩ quan phụ trách nghi lễ của triều đình dùng cây gậy dài trong tay gõ mạnh xuống sàn, sau khi thu hút sự chú ý của mọi người liền hô to: “Nữ hoàng Olga Đệ Nhất giá lâm!” Mọi người đang trò chuyện đầu xoay người, cùng nhau nhìn về phía cửa chính nơi viên sĩ quan phụ trách nghỉ lễ đang đứng. Cánh cửa lớn từ từ mở ra, Nữ hoàng Olga Đệ Nhất mặc lễ phục, bước vào phòng tiệc, phía sau còn có hai thị nữ đỡ váy cho cô.

Olga mặc kín đáo quá, có lẽ hôm nay trời lạnh.

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó, Nữ hoàng bỗng run vai, giống như màn trình diễn trước khi bắt đầu trận đấu Boss trong game Yakuza vậy, hất chiếc áo choàng hoàng gia dài ra saul Sau đó, cô còn thuận tay cởi bỏ chiếc thắt lưng cố định vạt váy ngoài ở eo.

Ngay lập tức, Nữ hoàng Olga đã "giảm tải" xong, mỉm cười nhìn các vị khách mời.

Thực ra cô đang tìm kiếm, sau khi nhìn thấy vị trí của Vương Trung thì ánh mắt liền dừng lại ở đó.

Vương Trung há hốc mồm. "Chúc các vị Giáng sinh vui vẻ." Olga bắt đầu bài phát biểu.

Vương Trung làm theo lời Lyudmila vừa dạy, bắt đầu ăn uống.

Lyudmila nhìn hắn một cái, nói: "Bệ hạ đang nhìn anh đấy, cậu cúi đầu ăn như vậy không tốt lắm đâu?"

Vương Trung: "Tôi cũng nhìn cô ấy mà. Cứ như vậy."

Hắn cầm đồ ăn, nhìn về phía Olga, sau đó mới phát hiện lúc vừa rồi cắn bánh kem trên môi còn sót lại kem bơ. Điều này khiến cho tư thái này của hắn rất giống đang làm trò. Olga suýt chút nữa không nhịn được cười, nhưng cuối cùng vẫn giữ vững được, tiếp tục diễn thuyết: "Năm nay đối với các nước đồng minh chống lại phe Trục là một năm gian khổ, Đế quốc Ant của chúng ta tổn thất hàng triệu binh sĩ, chỉ riêng số lượng sĩ quan và binh lính bị bắt đã vượt quá một triệu rưỡi."

Vương Trung thầm nghĩ nếu không phải mình chiến đấu anh dũng, còn có thể thêm mấy chục vạn nữa, gần đủ hai triệu.

Chương 531: Hay làm mẹ tôi đi

Chương 638: Công tử bột, Sa hoàng, và đi… _

Chương 638: Công tử bột, Sa hoàng, và điệu nhảy Flamenco 2

Sa Hoàng tiếp tục: "Còn Hợp Chủng Quốc trong cuộc tấn công bất ngờ của Đế quốc Nhật Bản, đã mất sáu thiết giáp hạm, vô số thủy thủ hy sinh. Về phần Liên Hiệp Vương Quốc, cho đến tháng 7 năm nay, họ vẫn đang bị quân Prosen oanh tạc, vô số thường dân thiệt mạng trong các cuộc không kích. Tôi đề nghị, dành một phút mặc niệm cho tất cả những người đã khuất."

Nói xong Olga chắp hai tay trước bụng, cúi đầu mặc niệm. Vương Trung vội vàng đặt thức ăn trong tay xuống, cúi đầu mặc niệm.

Một phút sau, Vương Trung ngẩng đầu, nhìn về phía Olga, phát hiện khóe mắt cô ấy còn đọng nước mắt.

Là đang nhớ tới Ivan sao? Olga: "Là Sa Hoàng, tôi cũng có hai người thân đã chết dưới gót giày của quân Prosen. Mối thù máu này, chỉ có thể dùng lửa và kiếm để giải quyết! Quốc thổ bị xâm chiếm nhất định sẽ được khôi phục, chính nghĩa cuối cùng sẽ chiến thắng!" Vương Trung dẫn đầu vỗ tay, rất nhanh tiếng vỗ tay vang lên khắp khán phòng.

Chờ tiếng vỗ tay lắng xuống, Olga tiếp tục nói: "Hôm nay chúng ta kỷ niệm lễ Giáng sinh, là để thể hiện quyết tâm của chúng ta với Đế quốc Prosen, cho thấy rằng chúng ta không

khuất phục trước uy quyền của bọn họ. Hãy cùng nâng ly, chúc mừng lễ Giáng sinhl”

Các bồi bàn với kỹ năng điêu luyện bưng khay đựng đầy ly rượu vang, xếp hàng xuất hiện, sau đó tản ra vào giữa các vị khách, di chuyển một cách thoải mái.

Rất nhanh tất cả mọi người đầu có ly rượu trên tay. Vương Trung giơ tay lên cao, cùng những người khác hồ: “Cạn ly!”

Uống rượu xong, Olga đưa ly cho người phục vụ, sau đó ra hiệu cho ban nhạc, vì vậy bản nhạc đầu tiên bắt đầu. Lyudmila huých Vương Trung: “Lân đi.”

Tôi là Pokemon của cô à? Không đúng, bây giờ phải nói “Tôi là Paro của cô à?” Nhưng hắn vẫn tiến lên, mời Olga khiêu vũ.

Kỳ lạ là, hắn rõ ràng không biết nên mời như thế nào, nhưng cơ thể lại có trí nhớ cơ bắp, tự nhiên làm ra động tác.

Olga cười rất vui vẻ, trực tiếp đặt tay vào lòng bàn tay Vương Trung.

Vì vậy Vương Trung dẫn cô ấy đến vị trí dẫn đầu điệu nhảy. Lúc này Vương Trung cuối cùng cũng xác định, cơ thể quả thực có trí nhớ cơ bắp, vì vậy hắn mạnh dạn để cơ thể tự mình hành động, dẫn dắt Olga khiêu vũ trên sàn nhảy. Đáng lẽ ra Lyudmila nên nhảy với nam chủ nhân, nhưng không có nam chủ nhân, nên cô ấy mỉm cười đứng bên cạnh, nhìn Vương Trung và “em gái nuôi” khiêu vũ. Vương Trung cố gắng không để ý đến tấm giáp trước mặt, tập trung ánh mắt vào khuôn mặt của Olga.

Một bản nhạc kết thúc, hắn vậy mà không giâm lên chân Olga một lần nào.

Mẹ kiếp, nói là giãm chân rồi đưa cô nương đến phòng y tế cơ mà? Không, tôi tuyệt đối không muốn đưa Sa Hoàng bệ hạ

đến đó, không có ý này! Trong tiếng vỗ tay, Olga tiếc nuối nói nhỏ: "Tôi còn tưởng rằng sẽ là điệu nhảy sôi động hơn chứ."

Vương Trung: "Bệ hạ, điệu nhảy đó cần nhạc Tango, hoặc là Flamenco sôi động hơn một chút. Ban nhạc đang chơi điệu Waltz nên tôi cũng không thể sôi nổi lên được." "Vậy à." Olga quay đầu nhìn về phía ban nhạc, giơ tay búng ngón tay: "Tôi lấy danh nghĩa Sa Hoàng, yêu cầu một bản Flamenco!" Là ban nhạc có thể biểu diễn cho cung đình, thì tự nhiên bản nhạc nào cũng không thành vấn đề.

Ngay lập tức tiếng đàn guitar vang lên, quả nhiên là Flamenco.

Vương Trung lập tức lo lắng, không biết thân thể này có kỹ năng này hay không.

Tiếng vĩ cầm vang lên, Vương Trung: "Cô… đã học Flamenco chưa?"

Olga: "Tôi thấy cậu nhảy với những cô gái khác rồi." Giỏi thật, đúng là có kỹ năng này, Rokossovsky cậu đúng là bậc thầy tiệc tùng.

Lúc này tiếng vĩ cầm vang lên, Vương Trung nhớ ra, bản nhạc này hắn đã xem Antonio Banderas và Catherine Zeta-Jones nhảy trong phim "Mặt nạ của Zorro"!

Vì vậy hắn bắt chước, dưới sự hỗ trợ của cơ thể, tiến lên ôm eo Olga.

Phần đầu của bản nhạc thực ra khá nhẹ nhàng, Vương Trung ôm eo Olga, đi dạo một vòng trên sàn nhảy, sau đó tiếng đàn guitar tham gia vào, tiếng trống cũng dồn dập hơn, vì vậy động tác của Vương Trung cũng đột nhiên nhanh hơn.

Hắn giơ tay lên, Olga xoay tròn như con quay, bước chân phối hợp hoàn hảo với tiếng guitar.

Xoay đến cuối cùng, Olga lao vào lòng Vương Trung, lúc này Vương Trung có một động tác, mặt hướng về phía tấm giáp trước mặt hắn, suýt chút nữa mũi đã có thể chạm vào khe hở của tấm giáp. Vừa rồi xoay người vẫn chưa khiến Olga đổ mồ hôi, nên Vương Trung chỉ có thể ngửi thấy mùi nước hoa, hắn không phân biệt được đây là loại nước hoa gì, chỉ biết là rất thơm, không có cảm giác nồng gắt như nước hoa rẻ tiền.

Còn có chính là, thật trắng, muốn vùi mặt vào đó.

Vương Trung phối hợp nhuần nhuyễn với bước nhảy của Olga, phối hợp với cô ấy xoay người, để làn váy của cô ấy bung ra như hoa.

Một bản nhạc kết thúc, Vương Trung kiểm soát hơi thở của mình, nhìn lại khuôn mặt của Olga, phát hiện cô ấy cuối cùng cũng đổ mồ hôi - rõ ràng là mùa đông, nhiệt độ trong phòng tiệc cũng không thấp. Nốt nhạc cuối cùng, hai người dừng lại ở tư thế cuối cùng.

Tiếng vỗ tay vang qội.

Olga nhân cơ hội này nói nhỏ bên tai Vương Trung: “Tôi đã sớm muốn nhảy một bản với cậu rồi, điệu nhảy này vân là anh trai dạy.”

Cái gì thế này, Ivan cậu tính kế tôi!

Vương Trung đứng thẳng dậy, buông eo Olga ra, tự nhiên nắm lấy tay cô ấy, chào mọi người. Vì vậy tiếng vỗ tay lại vang lên, Lyudmila cũng đang võ tay.

Chương 532: Bạn Cũ

Chương 639: Nói Rõ

Chương 639: Nói Rõ

Vương Trung đưa Olga trở lại vị trí của cô ấy, sau khi cúi chào lần nữa, xoay người, nhìn Lyudmila.

Giữa hai điệu nhảy nên có thời gian nghỉ ngơi.

Ban nhạc cũng bắt đầu chơi một bản nhạc nhẹ nhàng. Vương Trung đi về phía Lyudmila, cúi đầu chào cô ấy: “Cho anh vinh hạnh được mời em nhảy một bản Flamenco?” Lyudmila: “Em không có giáo viên dạy đầu, sẽ giâm lên chân anh đấy. Hơn nữa em đang mặc quần phục.” Vương Trung: “Không phải vừa hay sao? Đi nào.”

Vì vậy Lyudmila đặt tay lên lòng bàn tay Vương Trung. Vương Trung dẫn cô ấy đến giữa sàn nhảy, sử dụng thành thạo chiêu thức mới học được, búng tay với ban nhạc: “Flamencol”

Tiếng nhạc vang lên, Vương Trung đã quen thuộc rồi, vừa rồi hắn chủ yếu học theo bộ phim trong ký ức, lần này hắn bắt đầu vận dụng kinh nghiệm vừa rồi, động tác cũng trôi chảy hơn không ít. Kết quả động tác lớn đầu tiên của Lyudmila đã gặp vấn đề, chiếc váy quân phục của cô ấy đã hạn chế hoạt động của chân, kết quả xoẹt một cái tà váy bị rách một đường dài bằng ngón tay út.Docfull.vn- đọc tr miễn phí

Lyudmila nhân lúc xoay người trực tiếp xé một đường dài khoảng mười lăm cm, cứ thế biến chiếc váy thành sườn xám, có tà xẻ.

Sau khi giải phóng sự hạn chế ở chân, Lyudmila càng mạnh mẽ hơn - Vương Trung cũng không hiểu Flamenco nhảy như thế nào mới được coi là tốt, hắn chỉ biết điệu nhảy này trông có vẻ nhiệt tình như lửa, vậy thì càng mạnh mẽ chắc là càng tốt phải không?

Vì là vợ chưa cưới, nên Vương Trung cũng buông tay buông chân, động tác mạnh mẽ hơn. Có người nói rằng, khiêu vũ nên được tự do, có thể thể hiện được tâm trạng lúc này chính là điệu nhảy đẹp.

Động tác hiện tại của Vương Trung, rất có thể thể hiện được tâm trạng của hắn.

Vừa rồi khi nhảy với Olga, có một số động tác Vương Trung cần phải áp sát vào, thực ra hắn đều không thật sự áp sát, đầu giữ khoảng cách. Bây giờ hắn dứt khoát không kiểm soát nữa, thật sự áp sát vào, thậm chí còn đưa mũi vào khe hở của giáp phản ứng nổ.

Cô không hiểu đâu, làm vậy để vệ sinh khe hở, có thể tránh được đạn pháo bắn tới sẽ xảy ra sự cố ngoài ý muốn, đầy là việc một việc nên làm. Nhảy xong một bản, Lyudmila cũng nhân lúc tạo dáng cuối cùng nói nhỏ bên tai Vương Trung: "Sao, vừa rồi không được chạm vào làm anh bức bối lắm phải không?"

Vương Trung giả vờ như không nghe thấy, hỏi: "Sao Flamenco em cũng nhảy giỏi thế?"

"Em thấy anh đang luyện tập nên tôi tiện thể học theo, vốn dĩ em định học khiêu vũ, vừa hay giáo viên cũng biết Flamenco."

Thế, thế à, kiểu phát triển chỉ dành riêng cho thanh mai trúc mã này thật sự khiến người ta vui vẻ, tiếc là không xuyên không thì không thể trải nghiệm được, hàng xóm cả đời không

qua lại với nhau mới là chuyện bình thường ở Trung Quốc hiện đại.

Nói thật, Vương Trung tự thấy lần này mình nhảy tốt hơn, nhưng tiếng võ tay lại không nhiệt liệt như vừa rồi, không biết có phải là sợ chọc giận Sa Hoàng hay không.

Nhưng Sa Hoàng lại vỗ tay rất mạnh, Vương Trung ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Olga, thấy cô ấy thực sự có vẻ mặt tán thưởng.

Vì vậy tiếng vỗ tay của những người khác cũng trở nên nhiệt liệt hơn.

Vương Trung muốn đưa Lyudmila trở lại vị trí cũ, nhưng cô ấy nói nhỏ: "Tôi phải đi xử lý váy."

Vương Trung: "Không sao chứ?" "Khâu lại là được rồi, Nelly chắc là có mang theo hộp kim chỉ, em đi một lát sẽ quay lại." Vương Trung đột nhiên nghĩ, không biết sau này có một ngày nào đó, ở tiền tuyến trong lúc đạn pháo của quân địch đang bắn, Lyudmila vừa vá quần áo vừa bắt đầu hát "Bài ca Tổ quốc" - không đúng, lại lạc đề rồi.

Lyudmila rời khỏi phòng đi tìm Nelly, Vương Trung tiễn cô ấy ra cửa rồi mới quay lại nhìn mọi người trong phòng. Lúc này không biết phu nhân của vị quan ngoại giao nào tiến lên hỏi bằng tiếng Ant ngọng nghịu: "Tôi có thể được ngài mời nhảy không?" Vương Trung: "Không, tôi hơi mệt rồi."

Nếu đồng ý thì không biết sau này còn phải nhảy bao nhiêu lần Flamenco nữa, Vương Trung dứt khoát từ chối người đó, chạy về phía bàn bày đồ ăn.

Các quan ngoại giao nam vừa vặn đang tụ tập nói chuyện phiếm bên cạnh, thấy Vương Trung đi tới liền chào hỏi: "Nhảy đẹp lắm, tướng quân." "Nghe nói ngài chuẩn bị đính hôn với tiểu thư Melekhovna (họ của Lyudmila)?"

Vương Trung: “Đúng vậy, gia đình cô ấy đã di tản đến Borsk, nhưng hiện tại trên đường sắt toàn là tàu chở quần, tạm thời không qua được.”

Tuyến đường di tản về phía sau của Borsk không đi qua Yekaterinburg, nên gia đình Lyudmila không thể đi tàu di tản đến Yekaterinburdg. Vương Trung phán đoán rằng sang năm Borsk sẽ trở thành trọng điểm tấn công của quân địch, nên đã bảo Lyudmila gửi điện báo bảo họ nhanh chóng di tản về phía sau, đừng vội đến Yekaterinburdg.

Hắn vừa trả lời xong câu hỏi trước, lập tức có một vị quan ngoại giao tò mò hỏi: “Khắp Yekaterinburg đều đồn rằng, ngài có thể sẽ trở thành thân vương, chuyện này là sao?” Vương Trung: “Đó là vì tôi và anh trai của Bệ hạ thân thiết như anh em ruột, Hoàng thái tử vốn đã định hy sinh bản thân rồi, nên đã giao em gái cho tôi, để tôi thay anh ấy làm anh trai.

“Thật ra tôi chỉ muốn làm một người anh trai nuôi tốt, nhưng lời qua tiếng lại ở Yekaterinburg lại biến thành tôi muốn cưới Olga. “Làm gì có chuyện dễ dàng yêu đương với Bệ hạ như vậy, Bệ hạ rất cao quý, tôi chỉ cần dính chút danh tiếng là được rồi sao? Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!”

Các quan ngoại giao liên tục gật đầu, Vương Trung âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Làm anh trai cũng tốt, vừa không phụ lòng Hoàng thái tử Ivan đã giao phó Olga cho mình, cũng không phụ lòng Lyudmila.

Chương 533: Hỏng Nhiệt Kế

Chương 640: Tôi Còn Không Biết Bơi

Chương 640: Tôi Còn Không Biết Bơi

Lúc này, các quan ngoại giao đương nhiên nói chuyện về tình hình chiến sự trong năm tới.

Vương Trung vừa ăn vụng trên bàn vừa nghe họ nói chuyện, đột nhiên có một vị quan ngoại giao hỏi: "Tướng quân Rokossovsky nghĩ gì về tình hình chiến sự trong năm tới? Cuộc phản công sẽ đến chứ?"

Vương Trung: "Học thuyết tấn công trước đây của chúng ta đã không còn phù hợp với sự phát triển của công nghệ quần sự hiện đại nữa. "Cuộc tấn công do Tukhachevsky tổ chức lần này đã cho thấy các cấp chỉ huy của quân ta không hiểu rõ lắm về cách thức tổ chức tấn công trong điều kiện kỹ thuật hiện nay, bản thân tôi cũng không có nhiều kinh nghiệm trong việc tổ chức tấn công." Chờ đã, nghe có vẻ giống như đang khoe khoang nhỉ?

Quả nhiên, có một vị quan ngoại giao nói móc: "Ngài đã bắt được mười vạn tù binh Prosen, mà ngài còn không biết cách tổ chức tấn công, vậy thì toàn bộ quân Đồng minh không có ai hiểu rõ cách thức tấn công rồi." Vương Trung: "Cuộc tấn công của tôi, quân địch vừa đói vừa rét, lúc đầu khi đột phá, pháo của quân địch đầu bị đóng băng, căn bản không thể tổ chức hỏa lực phòng ngự hiệu quả.

"Không, trận tiến công đó phần nhiều là kẻ địch tự dâng. Sau đó có thể đẩy chiến tuyến về bờ đông sông Desna, cũng là

vì tiếp tế của kẻ địch quá kém, chờ gặp được khu vực phòng ngự kiên cố của kẻ địch, lập tức bị

chặn lại.

“Chúng ta cần thời gian để học tập chiến tranh, các cấp chỉ huy đầu như vậy.”

Lời này của Vương Trung thật ra phần lớn là nói về chính hắn, hắn ở trong game thật ra chỉ huy cấp tiểu đoàn chiến đấu nhiều hơn, sau đó lại đóng vai trò tổng quan toàn cục như trong game Steel Hearts, cấp tập đoàn quân đến cấp phương diện quân, Vương Trung chỉ thử qua ở trong một số loại wargame rất kén người chơi.

Nhưng wargame dù có chân thực đến đâu, thì nó cũng là trò chơi trên bàn, là dựa theo quy tắc nhất định để mô phỏng chiến tranh, là mô phỏng. Nói thật, Vương Trung thật sự không biết một tập đoàn quân cụ thể nên tấn công như thế nào, phải thực hành một chút mới học được. Nhưng mà, Vương Trung luôn cảm thấy sang năm hắn vẫn phải phòng ngự.

Xe vận tải pháo 100mm vừa mới chế tạo ra cũng là pháo tự hành chống tăng không có tháp pháo, thích hợp đánh phòng ngự.

Cho nên lúc này Vương Trung không chỉ trả lời nghi vấn của các nhà ngoại giao, mà còn đang sắp xếp lại suy nghĩ của mình. Lúc này vị tùy viên quần sự John Wick cũng tiến lại gần: “Tôi vừa nghe được một chút, tướng quân Rokossovsky cho rằng sang năm chủ yếu vẫn là tác chiến phòng ngự sao?” Vương Trung: “Đương nhiên sẽ có tiến công cục bộ, phản công là một phần của tác chiến phòng ngự.”

“Vậy à, quan điểm của ngài rất giống với vị tư lệnh Hạm đội Thái Bình Dương mới nhậm chức.”

Trung tá John Wick nói ra lời không phù hợp với quân phục lục quần trên người mình.

Hợp Chủng Quốc cũng có mâu thuẫn lục quân - hải quân, không quân lục quần (lúc này Hợp Chủng Quốc vẫn chưa có không quần độc lập) dùng P làm ký hiệu đầu tiên cho máy bay chiến đấu, không quân hải quân phải dùng F.

Không quân lục quân thích dùng động cơ làm mát bằng chất lỏng, chiếm hết sản lượng động cơ làm mát bằng chất lỏng, không quân hải quân phải tranh giành năng lực sản xuất động cơ làm mát bằng không khí.

Đương nhiên loại mâu thuẫn này chỉ là không ưa nhau, còn chưa đến mức lục quân chế tạo hàng không mẫu hạm, hải quân chế tạo xe tăng. Vương Trung: "VỊ tư lệnh mới của Hạm đội Thái Bình Dương nói thế nào?"

John Wick: "Ông ấy nói hạm đội sang năm hẳn là chủ yếu là tác chiến phòng ngự, quyền chủ động tấn công nằm trong tay Đế quốc Fuso." Vương Trung gật đầu, điều này chắc không có vấn đề gì. Trái Đất cũng vậy, cả năm 1942 đầu là Nhật Bản tấn công, Mỹ tuy chủ động chiếm Guadalcanal, nhưng thực ra xét về khoảng cách thì việc Mỹ chiếm Guadalcanal cũng là một hành động phòng ngự.

Là Nhật Bản lén lút phái người đến đảo Guadalcanal gần cảng Moresby để xây dựng sân bay, chuẩn bị tấn công cảng Moresby, sau đó bị Mỹ phát hiện, liền chiếm lấy hòn đảo gần đó.

Sau đó, Nhật Bản liên tục đưa quân đội chuẩn bị tấn công cảng Moresby lên đảo, hải quân cũng nhiều lần chủ động xuất kích.

Vì vậy, mặc dù Mỹ đã tiến hành đổ bộ tác chiến ở Guadalcanal, nhưng trên thực tế đó là một chiến dịch mang

tính phòng thủ.

Trung tá John Wick nhìn vẻ mặt của Vương Trung, hỏi: "Chẳng lẽ tướng quân cũng am hiểu về hải quân?" Vương Trung: "Không có, không có, tôi là người không biết bơi, làm sao có thể hiểu hải quân? Tôi chỉ cảm thấy, Hợp Chủng Quốc vừa mới tham chiến, sang năm chắc là không thể tăng năng lực sản xuất, Hợp Chủng Quốc thực sự phát huy tác dụng, hẳn là phải đến năm 1944."

John Wick: "Đúng vậy." Vương Trung đột nhiên có cảm giác như đang chơi game, 4 người bảo vệ 1 ADC lên đồ thần thánh.

Lúc này ban nhạc đã chơi xong bản nhạc nghỉ giải lao, bản nhạc khiêu vũ thứ hai sắp bắt đầu.

Rất nhiều nhà ngoại giao vừa nghe thấy ban nhạc bên kia chơi xong nốt nhạc cuối cùng, liên quay đầu bắt đầu tìm kiếm bạn nhảy.

Lyudmila hiện tại vẫn đang may váy, chưa xuất hiện ở hội trường.

Những người đàn ông nhanh nhẹn đã hành động.

Chương 534: Quân Số Được Bổ Sung

Chương 641: Ngày Cuối Cùng Của Năm

Chương 641: Ngày Cuối Cùng Của Năm

Vương Trung thấy có nhà ngoại giao đi mời Olga, kết quả bị Olga khéo léo từ chối, sau đó vẻ mặt buồn bã đi về phía bàn dài.

Vương Trung vội vàng đi lên hỏi: “Sa Hoàng nói thế nào?” Nhà ngoại giao: ” Sa Hoàng nói vừa rồi khiêu vũ bị trẹo chân, bây giờ chỉ có thể ngồi nghỉ ngơi, hy vọng chúng ta có thể tận hưởng.”

Vương Trung luôn có cảm giác nếu hắn đi mời Olga, chân của cô ấy sẽ lập tức khỏi ngay. John Wick cũng nói: “Nếu ngài đi mời, cho dù Hoàng hậu đau chân, cũng sẽ vui vẻ đồng ý chứ?”

Vương Trung: “Đương nhiên là không, Hoàng hậu rất tùy hứng. Tôi vừa mới nói rồi, yêu đương với Hoàng hậu khó như lên trời.”

Hỏng rồi, vô tình tạo dựng hình tượng Olga thành đóa hoa cao ngạo trên núi cao. John Wick lại nói: “Bên kia không ít phu nhân đang mong chờ nhìn sang bên này, ngài không qua đó sao?” Vương Trung: “Hình như tôi cũng vừa bị trẹo chân, ý tôi là, bị vị hôn thê của tôi dẫm phải chân.”

“Thật sao?” John Wick ra vẻ đã hiểu: “Thì ra là vậy. Vậy thì cứ coi như vậy đi.”

Vũ hội cứ thế tiếp tục.

Tiện thể nói thêm, mãi đến khi vũ hội kết thúc, Lyudmila mới trở về phòng tiệc, nghe nói là không được khỏe. Sáng sớm ngày 31 tháng 12, Vương Trung thức dậy sờ soạng bên cạnh, phát hiện khó có được một khoảng trống, hơn nữa ga giường đã hoàn toàn lạnh, rõ ràng là Lyudmila đã dậy từ lầu.

Hắn vén chăn ngồi dậy, kết quả thấy Nelly đang thêm củi vào lò sưởi.

Vương Trung: "Lyudmila không có ở đây, không thể ôm tôi mỗi sáng. Nelly cô… thay thế một chút?"

Nelly vỗ vỗ ngực, phát ra âm thanh bịch bịch: "Anh chắc chắn chứ?"

Vương Trung: "Cứng cũng được, quan trọng là cảm giác được yêu thương."

Nelly dùng ánh mắt đầy "yêu thương" nhìn Vương Trung. Yêu thương kẻ ngốc cũng là yêu thương.

Vương Trung từ bỏ làm nũng, lăn một vòng đứng dậy: "Lấy quần áo cho tôi."

Một lát sau, Vương Trung ăn mặc chỉnh tề ra khỏi phòng, kết quả mới đi được vài bước, liền nhìn xuyên qua cửa sổ trên hành lang thấy Lyudmila đang chỉ huy người hầu vận chuyển một cây vào sân. Vương Trung: "Làm gì mà chặt cây vậy?"

Nelly: "Làm cây thông Noel." "Giáng sinh không phải… À." Ant không phải Giáng sinh ngày 25 tháng 12, mà là ngày 7 tháng 1, vì vậy đã gộp chung năm mới và Giáng sinh vào làm một, ngày 31 tháng 12 phải trang trí cây thông Noel.

Khó trách Lyudmila dậy sớm như vậy.

Lúc này Vương Trung mơ hồ nghe thấy tiếng chuông điện thoại từ thư phòng vọng lại, vội vàng rời khỏi cửa sổ, chạy

một mạch đến thư phòng, kết quả thấy quản gia Mikhail đã cầm lấy ống nghe.

Thấy Vương Trung đi vào, quản gia Mikhail nói: "Tướng quần Rokossovsky gọi tới, tôi để ngài ấy nghe."

Nói xong ông đưa ống nghe cho Vương Trung.

Vương Trung cầm lấy ống nghe: "Tôi là Rokossovsky." "Tướng quần."

đầu dây bên kia nói: "Đây là giám đốc trung tâm thử nghiệm vũ khí của Cục Quân giới, vừa mới đưa tới hai chiếc… ừm, thứ kỳ lạ, nói là ngài chỉ thị tăng ca sản xuất, yêu cầu chúng tôi tạm dừng thử nghiệm pháo tự hành 76mm đang tiến hành." Pháo tự hành 76mm, chính là SU-76, thứ này đã được thông qua cấp tốc trước khi Ủy ban Thẩm định được thành lập, nhằm mục đích sử dụng khung gầm của xe tăng T-70 đã được sản xuất.

Dù sao xe tăng hạng nhẹ đã chứng minh là võ dụng trên chiến trường vào tháng 6, nhưng khung gầm đã được sản xuất, dây chuyền sản xuất khung gầm vẫn còn đó, chuyển sang sản xuất thứ khác rất phiền phức, chi bằng cứ dùng để chế tạo pháo tự hành.

Ở Trái Đất, không chỉ Liên Xô áp dụng ý tưởng này, Đức Quốc Xã cũng vậy, xe tăng Panzer TII nhanh chóng bị chứng miinh là đã lỗi thời, nhưng việc chuyển đổi dây chuyền sản xuất khung gầm Panzer III sang sản xuất thứ khác sẽ lãng phí rất nhiều thời gian, chi bằng cứ dùng để sản xuất pháo tự hành Sturmgeschủtz III.

Xe tăng Panzer III có thể đã lạc hậu ngay từ khi Chiến dịch Barbarossa bắt đầu, nhưng pháo tự hành Sturmgeschủtz II là một thứ tốt có thể sử dụng cho đến khi chiến bại.

Vương Trung: “Kế hoạch ban đầu hôm nay là thử nghiệm SU-76 sao?” “Vâng, còn hai hạng mục nữa là thử nghiệm xong.”

“Được rồi, cứ thử nghiệm xong đã. Nói với các kỹ sư là họ được nghỉ, đợi qua năm mới rồi thử nghiệm và cải tiến, không cần phải vội vàng trong một hai ngày này.” Vương Trung nói.

“Vâng.”

Giám đốc trung tâm thử nghiệm đáp: “Cảm ơn sự thông cảm của ngài.”

Vương Trung: “SU-76 cũng rất quan trọng đối với quân đội của chúng ta.” SU-76 là một loại pháo hạng nhẹ cơ động, đã phát huy tác dụng không nhỏ, không chỉ đơn giản là tận dụng dây chuyền sản xuất khung gầm xe tăng hạng nhẹ.

Vấn đề của SU-76 là, nó sử dụng khung gầm xe tăng hạng nhẹ được sửa đổi, sau khi lắp đặt một khẩu pháo 76mm thì không còn trọng lượng để gia cố lớp giáp. Ngược lại, khả năng phòng thủ của Sturmgeschütz III thậm chí còn mạnh hơn cả xe tăng Panzer TII.

Mà phương án xe vận tải pháo 100mm mà Vương Trung vừa mới đồng ý, thực ra cũng sử dụng ý tưởng của Sturmgeschütz III trên Trái Đất, dùng khung gầm xe tăng để chở pháo hạng nặng, sau đó có lớp giáp tương đối đáng tin cậy ở phía trước. Tuy nhiên, Sturmgeschütz II trên Trái Đất ban đầu thực sự là một loại pháo tự hành, chủ yếu dùng để hỗ trợ bộ binh phá hủy lô cốt, sau đó mới được kéo dài nòng pháo để sử dụng để chống tăng. Vương Trung đã bỏ qua giai đoạn pháo tự hành, trực tiếp chế tạo pháo tự hành chống tăng.

Chương 535: Xuất Phát

Chương 642: Cậu là nhạc sĩ mà

Chương 642: Cậu là nhạc sĩ mà

Giám đốc trung tâm thử nghiệm: “Vậy chúc ngài năm mới vui vẻ.”

Vương Trung: “Chúc mọi người năm mới vui vẻ.”

Nói xong hắn cúp điện thoại trước, sau đó phát hiện quản gia Mikhail đang nhìn mình. Mikhail: “Ngài làm vậy có ổn không? Nghe nói ngài đã thông báo hôm nay phải tiếp tục làm việc, ngài ở đây đón năm mới thật sự ổn sao?” Vương Trung suy nghĩ một chút, đúng là trước tình hình kẻ thù hùng mạnh, hắn ở nhà hưởng thụ cuộc sống không được tốt lắm.

Đột nhiên, hắn nảy ra một ý tưởng tuyệt vời: Trước khi xuyên không, xem chương trình Gala chào xuân, thường xuyên có màn chúc Tết, hình như các đơn vị quân đội đầu là chỉ huy xuống cơ sở đón Tết cùng các chiến sĩ.

Tại sao không học tập kinh nghiệm tiên tiến?

Thế là Vương Trung búng tay một cái, nói với Mikhail: “Nói với Lyudmila, hôm nay chúng ta đến Kubinka, ăn bữa cơm tất niên cùng các chiến sĩ - ý tôi là, bữa cơm đón giao thừa. Bảo nhà bếp sơ chế nguyên liệu nấu ăn hôm nay trước, sau đó chất lên xe, các đầu bếp cũng lên xe.” Mikhail kinh ngạc: “Cái này… Tôi chưa từng nghe nói đến cách làm như vậy!”

Vương Trung: “Vậy thì bây giờ ông đã được thấy rồi đấy. Tôi gọi điện cho Pavlov trước, kẻo ông ấy luống cuống tay

chân.”

Hai tiếng sau, Kubinka. Pavlov nhìn những chiếc xe tải chạy vào bãi tập, chớp chớp mắt. Vương Trung nhảy xuống xe, hỏi: “Đã thông báo xuống dưới chưa?”

Pavlov: “Tôi… nói thật, chưa từng tổ chức hoạt động kiểu này, trước đây đúng là có tiệc mừng năm mới gì đó, nhưng chủ yếu là các sĩ quan liên hoan, còn tiệc lửa trại dành cho binh sĩ… chưa từng tổ EIIiIU0iio°°

Vương Trung: “Ông phải cố gắng làm quen, sau này những hoạt động kiểu này sẽ ngày càng nhiều. Trước tiên cho xe chở nguyên liệu nấu ăn đến chỗ đội nấu ăn, đầu bếp nhà tôi cũng đến rồi, chúng ta…”

Pavlov: “Ngài quên chúng ta có một đầu bấp người Pháp ở đầy sao?”

Vương Trung vỗ đùi: “Đúng rồi, nhặt được ở Loktev. Ông ta… không hy sinh à?” Pavlov: “Nghe nói lúc quân của Orachi đột phá vòng vây, ông ta vừa cầm chảo rán vừa đánh, đập vỡ đầu mấy tên Prosen.”

Vương Trung: “Tôi chỉ biết đầu bếp người Y khi nấu ăn sẽ đập vỡ đầu người ta, không biết đầu bếp người Pháp cũng vậy.” Pavlov: “Vậy bây giờ ai làm bếp trưởng?”

Vương Trung: “Chúng ta trên đường đi cũng có ăn món Pháp nào đâu, chẳng phải toàn là món ăn bình thường của Ant sao? Kem chua này, dưa chuột muối chua này, món hầm chanakhi này…” Pavlov chỉ nhún vai.

Vương Trung quay đầu lại nói với Nelly đi theo phía sau: “Như vậy đi, nói với đầu bếp của chúng ta… Ơ, sao cô lại đội mũ hải quân rồi?”

Lúc ở trang viên của Rokossovsky, Nelly đã thay mũ hải quân thành băng đô nữ hầu.

Nelly: “Bây giờ tôi vào doanh trại, vậy thì lại là một người lính rồi.”

Sau đó tiến hóa thành á chủng của Nữ hầu thú, Nữ hầu thú đội mũ hải quân? Kỹ năng đặc biệt là lấy súng máy Degtyaryov từ trong váy ra, thi triển Ripple Cyclone? Nelly: “Tôi đi thông báo cho bếp trưởng là có một đầu bếp người Pháp đảm nhiệm vị trí bếp trưởng hôm nay. Nhưng có lẽ vị đầu bếp người Pháp đó phải vật tay thắng bếp trưởng của chúng ta mới có quyền cầm muôi.” Đầu bếp của Ant hardcore vậy sao?

Nelly đã xoay người chạy đi. Pavlov nhìn Nelly rời đi, nói: “Nếu tôi có con gái thì nên như vậy.”

Vương Trung nghỉ ngờ hỏi: “Ông không có con gái sao?” Pavlov nhún vai: “Tôi hy vọng có, nhưng toàn là con trai, phiền chất đi được, nhất là khi chúng lớn lên bảy tám tuổi, giống hệt con chó kéo xe già nhà tôi lúc còn trẻ, phá hỏng hết tất cả các thiết bị cơ khí có thể tháo rời trong nhà tôi.

“Cậu có biết cái cảm giác muốn xem giờ mà ngẩng đầu lên thì thấy đồng hồ bị tháo ra nó đau khổ thế nào không? Còn nữa, lúc muốn nghe radio thì phát hiện ra cái bán dẫn bên trong bị hỏng… Trời ạ.

Pavlov nói xong lộ ra vẻ mặt thống khổ.

Vương Trung: “Bọn họ bây giờ thế nào rồi?”

Pavlov: “Bây giờ á? Cả ngày viết thư đòi tôi xin chữ ký của cậu. Tôi in một ít báo, ký tên cậu dưới ảnh của cậu trên trang nhất.” Vương Trung: “Thay… thay tôi ký tên?”

“Ừ, dù sao cũng đỡ phiền hơn là làm phiền cậu chứ? Dù sao bọn họ cũng chưa từng thấy chữ ký của cậu.” Pavlov giang hai tay ra.

Vương Trung: “Lần sau đưa tôi, để tôi ký.”

“Không không không, như vậy chữ ký trước kia sẽ bị lộ.” Pavlov lắc đầu lia lịa: “Chuyện này cứ vậy đi.”

Vương Trung mỉm cười. Dù sao cũng vừa mới qua đông chí, màn đêm rất nhanh liên buông xuống.

Nghe nói ban ngày ở Saint Petersburg đã ngắn đến mức chỉ còn trong chớp mắt.

Hiện tại đóng quân ở Kubinka trên danh nghĩa có ba sư đoàn:

Đầu tiên là Sư đoàn bộ binh cơ giới Cận vệ số 1 “Cờ đỏ” đã được bổ sung đầy đủ, đây là lực lượng chủ lực của quân cơ động đang trong quá trình thành lập của Vương Trung. Tiếp theo là Sư đoàn bộ binh cơ giới số 225 được thành lập làm sư đoàn mẫu. Sư đoàn này thực ra vẫn chưa đủ quân số, các binh chủng kỹ thuật thiếu rất nhiều, xe tăng của tiểu đoàn thiết giáp thì đã đủ, nhưng các phương tiện khác lại rất thiếu, tổng cộng chỉ có một chiếc máy kéo có thể thu hồi xe tăng, xe tải của trung đoàn vận tải cũng chỉ có 50 chiếc.

Cuối cùng là Sư đoàn 1 Quân đội Nhân dân Melainia, sư đoàn này hiện tại mới chỉ có 1/4 quân số, tin tốt là số lượng lính kỹ thuật rất đông, tin xấu là lính kỹ thuật không có trang bị, xe tăng, pháo cao xạ, pháo chống tăng, pháo‡## 5* - cái gì cũng thiếu.

Hiện tại ba sư đoàn này tập trung cùng một chỗ, toàn bộ thao trường bùng lên hàng chục đống lửa trại, vây quanh các chiến sĩ ở giữa.

Vương Trung rất nghỉ hoặc, sao đến giờ ăn cơm rồi mà không thấy đồ ăn đâu? Nhưng hắn lại không dám hỏi, dù sao là một người Prosen mà không hiểu phong tục của người Prosen thì rất kỳ lạ.

Hắn đang vật lộn với cái bụng đói, Lyudmila Vasilyevna Melekhovna tới, đưa cho hắn mấy miếng bánh quy: "Ăn tạm chút gì lót dạ đi, bữa tối hôm nay phải đợi đến mười giờ."

Lúc này các cô gái của đội nấu ăn dùng đòn gánh gánh những chiếc rổ đi ra, trong rổ đựng bánh ngọt, xem ra cũng là để mọi người ăn lót dạ. Lyudmila tiếp tục nói: "Còn nữa, đừng để mọi người ngồi không, nghĩ ra trò gì giải trí đi."

Vương Trung: "Vậy chúng ta ra trước nhé? Nhảy một điệu flamenco?"

Lyudmila mắng: "Anh nhìn xem ở đây có ban nhạc nào đâu, ai mà chơi nhạc flamenco cho anh nhảy? Hơn nữa, các chiến sĩ nhảy thì sao có thể nhảy điệu nhảy trong vũ hội của quý tộc được?" Vương Trung lập tức hiểu ra các chiến sĩ nên nhảy điệu gì: Tất nhiên là điệu nhảy hủy diệt đầu gối rồi!

Thế là Vương Trung nảy ra ý tưởng, hắn biết Yegorov rất giỏi nhảy điệu này, vì vậy hắn tiến lên một bước, hô to: "Yegorovl"

Pavlov: "Hắn ta và bác sĩ Katya vào thành rồi, tối nay chắc cũng không về đâu." Chết tiệt, lúc này lại không có Yegorov.

Vương Trung nhìn Pavlov: "Anh biết nhảy điệu gãy chân đó không?"

Pavlov: "Tôi á? Anh nhìn cái thân hình này của tôi xem có giống người biết nhảy điệu đó không? Đầu gối của tôi gãy trước cho anh xem đấy." Vương Trung nhíu mày, lúc này hắn nhìn thấy phó quan Vasili, bèn nảy ra ý tưởng: "Vasili, giao cho cậu một nhiệm vụ. Nghĩ cách khuấy động không khí lên nào." "Hả?" Vasili giật mình: "Tôi á?" Vương Trung: "Tất nhiên rồi, cậu là nhạc sĩ mà. Hát đi!"

Chương 536: Ky binh tới rồi

Chương 643: Bữa Tiệc Tết

Chương 643: Bữa Tiệc Tết Vasili trừng mắt, chưa kịp nói gì thì bên cạnh đã có người ồn ào: “Vasili, tới một bài nào!”

Cảnh này Vương Trung quá quen thuộc rồi, tuy hắn không đi lính, nhưng huấn luyện quân sự thì cấp 2, cấp 3, đại học đầu đã trải qua. Lúc huấn luyện quân sự sẽ có giáo quan dẫn dắt mọi người ồn ào như vậy, sau đó hát hò, dần dần bồi dưỡng tỉnh thần tập thể và ý thức cạnh tranh. Bây giờ thấy có người lên tiếng, Vương Trung lập tức hùa theo: “Vasili, tới một bài nào!”

Hắn vừa khởi xướng, những người ở gần đó biết chuyện gì xảy ra lập tức hưởng ứng, cùng chĩa về phía Vasili ồn ào. Ban đầu tiếng hô còn lộn xôn, nhưng Vương Trung chủ động dẫn dắt vài lần, lại thêm vào động tác võ tay, dần dần tiếng hô đã trở nên đầu nhịp. “Vasili, tới hát một bài nào!” Bốp! Bốp! Bốp!

Đồng đội của Melainia không quen tiếng Ant, không biết chuyện gì xảy ra, nhưng thấy ồn ào có vẻ vui nên cũng bắt chước theo. Đối mặt với tiếng vỗ tay đều nhịp của mọi người, Vasili dậm chân: “Được, tôi hát một bài. Philippov, tới đánh trống!”

Philippov kêu gào thảm thiết dưới sân: “Cậu nhất định phải lôi tôi vào à? Mất mặt thì một mình cậu mất là được rồi!” Vương Trung: “Sao lại là mất mặt, đây là đáp lại sự nhiệt tình của đồng đội, biểu diễn một tiết mục mà! Mọi người khuấy động không khí lên, lát nữa sẽ tới lượt từng người một.”

Philippov cầm trống đi lên, Vương Trung còn nói đùa: "Cậu xem, cậu không phải đã mang trống theo sẵn rồi à?" "Tôi đoán là sẽ thành ra như này, nhưng không ngờ lại là trước mặt toàn thể chiến sĩ." Vương Trung: "Sợ hả?" Philippov cười: "Không thể nào, còn đáng sợ hơn cả pháo của quân Prosen sao?" Vương Trung cười ha hả, hắn rất đồng ý với câu này của Philippov, hắn cũng cảm thấy sau khi liều mạng chiến đấu trở về, khả năng biểu đạt trước đám đông của mình mạnh hơn, bởi vì chăng còn sợ gì nữa. Philippov đánh trống, Vasili liên hát bài "Tanya - Katyusha".

Vương Trung mỉm cười, bài hát này cũng chứa đựng rất nhiều hồi ức, lúc Loktev mới được bổ sung vào đội ngũ, khi đó vẫn là "lực lượng chiến đấu Rokossovsky", mấy nghìn sinh viên trường quần đội đã hát bài này.

Khi đó bài hát này vẫn là một ca khúc ca ngợi tình yêu thuần túy, trong lòng Vương Trung nó có vị trí gần giống như "Cô gái đối diện nhìn sang", nhưng bầy giờ, bài hát này đã nhuốm màu chiến tranh, nó vẫn ca ngợi tình yêu, đồng thời cũng ca ngợi tuổi trẻ của những người trẻ trong chiến hỏa.

Trước khi xuyên không, Vương Trung vẫn luôn hướng tới một tuổi trẻ như vậy. Đó là tuổi trẻ của ông nội hắn, sau khi tốt nghiệp, hát vang "Gánh vác sự hưng vong của đất nước", trở thành làn sóng tự cứu dân tộc.

Đó là tuổi trẻ của cha hắn, "Lá cờ của nước cộng hòa có màu máu của chúng ta".

Lúc đó Vương Trung cảm thấy điều này thật lãng mạn.

Bây giờ đến lượt hắn, tuy rằng đang ở một thế giới khác.

Lúc này Vasili hát tới đoạn điệp khúc, giọng khàn đặc: "Tanya, Katyusha của tôi, em có còn nhớ mùa hè nóng bỏng đó không?"

Mùa hè nóng bỏng, chỉ hỏa lực của quân Prosen rất mạnh.

Nhưng những người trẻ tuổi trong mưa bom bão đạn vân ca ngợi tình yêu.

Vương Trung có thể tưởng tượng ra vẻ mặt đau khổ của một học sinh cấp 2 nào đó trong tương lai khi bị yêu cầu viết bài cảm nhận về bài hát. Chưa trải qua thì tất nhiên không hiểu ý nghĩa của bài hát này đối với những người lính trẻ tuổi.

Nghĩ đến cảnh viết cảm nhận trong tương lai, Vương Trung bắt đầu tự mình suy nghĩ về bài cảm nhận, có phải nên trả lời rằng "Thực ra những người lính không phải đang hát về tình yêu, mà là thông qua cách này để mong chờ cuộc sống hòa bình hạnh phúc sau khi chiến thắng"? Vasili hát xong đoạn điệp khúc, có người huýt sáo ba tiếng tinh nghịch.

Hơn nữa không chỉ một người huýt sáo, xem ra mọi người đều biết chỗ này nên có tiếng huýt sáo.

Đột nhiên, Vương Trung thấy có người trong đám đồng đang nhảy, bèn chỉ về phía đó, rồi làm động tác tay ra hiệu "Lên đi".

Thế là có người nhảy ra khỏi đám đông, tay cầm đàn balalaika.

Vương Trung vốn tưởng rằng anh ta định hòa tấu, không ngờ anh ta vừa gảy đàn balalaika, vừa hát một bài khác:

"Có một mùa hè, trời vừa hửng sáng, tôi nhìn sang nhà bên cạnh!

"Thấy một cô gái mắt đen, đang hái nho đầy giỏ.

"Tôi không khỏi đỏ mặt, tim đập thình thịch, tôi muốn mở lời nói với cô ấy.

"Mời em ra bờ sông, chúng ta cùng đón bình minh!"

Vương Trung nhíu mày, hắn đã xem "Sông Đông êm đềm", biết "ra bờ sông" ở đây không chỉ đơn giản là cùng nhau đón bình minh, đây là người Nga, rất phóng khoáng, căn bản không cần tiếng cối xay nước để che đậy. Popov không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh Vương Trung, nhỏ giọng nói: "Như vậy có được không? Sẽ biến thành đại hội các bài hát tình yêu mất, có phải nên hát "Bài ca chiến tranh thần thánh" gì đó không?"

Vương Trung: "Không cần, các chiến sĩ sẽ tự mình tiến hành cuộc chiến tranh thần thánh, bây giờ cứ để họ tận hưởng những điều không thể tận hưởng được trên chiến trường đi. Tình yêu thời chiến rất lãng mạn, anh hiểu không? Giống như anh tìm thấy một bông hoa nhỏ trên chiến trường đầy xác chết, khung cảnh địa ngục xung quanh sẽ khiến nó trở nên đặc biệt rực rỡ."

Chương 537: Thành Thật Nhận Lỗi

Chương 644: Battle Dance

Chương 644: Battle Dance Vương Trung nói xong bỗng nhiên cảm thấy, những lời này nên tìm người ghi chép lại, đây là tư liệu quá tuyệt vời, sau này phải tìm một người chuyên ghi chép lại những câu nói của tôi, như vậy sẽ có rất nhiều câu nói để đời khiến học sinh sau này phải đau đầu khi viết cảm nhận.

Chàng trai hát "Cô gái mắt đen", khi vào đoạn điệp khúc, ngón tay anh ta bỗng nhiên trở nên dữ dội, biến đoạn điệp khúc vốn rất du dương thành giai điệu rock, rồi một chàng trai khác xuất hiện, nhảy theo điệu nhạc điệu nhảy hủy diệt đầu gối trong truyền thuyết.

Vương Trung bỗng nhiên lóe lên một ý tưởng, hắn nhớ trước khi xuyên không có xem một video người Nga nhảy, được dàn dựng theo hình thức battle dance.

Hơn nữa trong rất nhiều tiểu thuyết về cuộc sống của quân nhân Nga cũng có cảnh battle dance, đây có lẽ là truyền thống của người Nga.

Vì vậy Vương Trung đợi bài "Cô gái mắt đen" kết thúc, liên lớn tiếng hỏi: "Các cậu là đơn vị nào?"

Chàng trai chơi balalaika rụt cổ: "Có thể không phạt tôi đi gánh phần không?"

Vương Trung: "Không phạt cậu, hôm nay ai không tiếp nối được tiết mục thì người đó đi gánh phân. Cậu là đơn vị nào?"

“Sư đoàn bộ binh cơ giới 225, trung đoàn 1!”

Vương Trung: “Tốt, sư đoàn bộ binh 225 làm tốt lắm, võ tay!”

Nói xong hắn dẫn đầu võ tay theo nhịp.

Võ tay ba vòng, Vương Trung hỏi: “Sư đoàn bộ binh cơ giới cận vệ số 1 có tiết mục nào hay hơn không! Tới một tiết mục nào!”

Cảm giác quen thuộc ùa Về, đúng là cảm giác hát hò thi đấu lúc huấn luyện quân sự! Sư đoàn 225 lập tức hò reo, hô theo Vương Trung: “Sư đoàn bộ binh cơ giới cận vệ số 1 tới một tiết mục nào!” Có người ở sư đoàn bộ binh cơ giới cận vệ số 1 hô: “Thưa tướng quân, chúng tôi không có nhạc cụ, xin phép về ký túc xá lấy nhạc cụ!”

Vương Trung: “Cho phép! Những người khác, không có nhạc cụ thì không được à? Sư đoàn 225, la ó mấy tiếng cho đại ca của các cậu xem nào!” Thế là sư đoàn 225 bắt đầu la ó rất hăng hái, bình thường huấn luyện đầu là các hạ sĩ quan của sư đoàn bộ binh cơ giới cận vệ số 1 dạy họ kinh nghiệm chiến đấu, quan hệ chắc cũng không tệ, bây giờ càng thoải mái hơn.

Đột nhiên, có người đứng dậy, là Dmitri vừa được chuyển sang trung đoàn pháo binh, trung đoàn của anh ta hiện đang nằm trong kế hoạch thành lập sư đoàn pháo binh của Vương Trung, nhưng vẫn chưa được thành lập.

“Tuy rằng bây giờ tôi bị tách ra khỏi tiểu đoàn pháo binh của sư đoàn, nhưng tôi cũng là lính kỳ cựu của sư đoàn bộ binh cơ giới cận vệ số 1, tôi biểu diễn trước!”

Sau đó anh ta như cơn lốc lao vào khoảng trống giữa các sư đoàn, bắt đầu biểu diễn động tác con quay người, tư thế này hai chân phải cong, chỉ cần nhìn cũng biết độ khó rất cao.

Chàng trai chơi balalaika lập tức phối hợp nhạc, Philippov cũng bắt đầu đánh trống. Dmitri xoay người càng hăng hái, vừa xoay xong thì có một người từ sư đoàn 225 nhảy ra, bắt đầu battle dance trực diện.

Hai bên nhảy khoảng ba phút, cho đến khi kết thúc bản nhạc.

Lúc đứng dậy, cả hai đầu thở hổn hển, rồi nắm chặt tay nhau.

Vương Trung: "Tốt! Võ tay!" Lúc này mấy người vừa ởi lấy nhạc cụ đã mang theo đàn bayan và violin trở về. Vương Trung: "Sao tôi không biết trong đơn vị cũ của tôi còn có người chơi violin nhỉ? Cậu là học sinh cấp 3 à?" Người cầm violin nói: "Vâng, sao vậy?"

"Cậu đang ở bộ binh?" Vương Trung lại hỏi.

"Vâng."

Vương Trung: "Cậu không thể ở bộ binh, chúng ta đang thiếu chỉ huy bắn pháo cao xạ, phải tính toán các thông số bắn trong đầu, cần học sinh cấp 3, ngày mai đến doanh trại pháo cao xạ báo cáo."

"Chuyện này… Bạn học của tôi đầu ở bộ binh."

Vương Trung: "Vậy các cậu đầu đến doanh trại pháo cao xạ." "Chúng tôi muốn đổ máu hy sinh!" Chàng trai chơi đàn bayan lớn tiếng phản đối. Vương Trung: "Các cậu tưởng ở doanh trại pháo cao xạ thì không phải đổ máu hy sinh à? Hừ, tôi đã cho sư trưởng Yegorov thấy rồi, ông ấy nhất định cũng sẽ dùng pháo cao xạ bắn bộ binh địch giống như tôi, đến lúc đó các cậu tha hồ mà hy sinh!

"Hơn nữa hiện tại Thần Tiễn phòng không của chúng ta đã chế áp được các cuộc tấn công mặt đất của địch, nhưng số tu sĩ cầu nguyện có hạn, chết rồi cũng không thể bổ sung ngay lập

tức. Phòng không rất quan trọng! “Không nói chuyện này nữa, biểu diễn tiết mục của các cậu đi! Không thể để sư đoàn bộ binh cơ giới cận vệ số 1 mất mặt, các cậu toàn là lính mới mà!”

Hắn vừa dứt lời, chàng trai cầm violin liên kéo một giai điệu vui tươi.

Vương Trung: ““Chim chiền chiện””?

Không phải bài “Chim chiền chiện” của Yuki Kajiura, mà là bản violin nổi tiếng “Chim chiền chiện”, nếu có bạn nào thi violin chắc chắn sẽ biết. Trước khi xuyên không, Vương Trung tình cờ có một người bạn như vậy.

Bản nhạc này cũng rất dễ nhận ra, bởi vì phần đầu là dùng violin mô phỏng tiếng chim chiần chiện, giống như đột nhiên nghe thấy tiếng chim chiền chiện hót trên cành cây trong rừng rậm. Sau đó giai điệu trở nên vui tươi.

Bản nhạc này do tốc độ nhanh, yêu cầu người chơi rất cao, nên trở thành bản nhạc thường gặp trong các kỳ thi violin, cũng là bản nhạc để các cao thủ violin thể hiện kỹ thuật.

Tương đương với “Chuyến bay của ong nghệ” trong piano.

Chương 538: Tấn Công Dễ Dàng

Chương 645: Bao Vải

Chương 645: Bao Vải

Vương Trung: “Nhưng ”“““Chim chiền chiện”“” không dùng đàn bayan à?”

Bản nhạc này cần có piano đệm, Vương Trung không tưởng tượng nổi đàn bayan sẽ thay thế piano như thế nào.

Sau đó chàng trai chơi đàn bayan cho Vương Trung câu trả lời: Không thay thế, anh ta trực tiếp nhảy, đàn bayan chỉ là đạo cụ múa.

Vương Trung kinh ngạc.

Lúc này, mấy cô gái trong đội giặt đồ nắm tay nhau xuất hiện, họ mặc váy, xoay tròn bên cạnh chàng trai đang nhảy múa, giống như những bông hoa đang nở rộ.

Sự xuất hiện của các cô gái khiến những chàng trai trẻ có mặt đầu phấn khích.

Phải nói rằng con trai ở hai thế giới đều giống nhau ở khoản này.

Vương Trung đột nhiên rất muốn dạy họ hát “Cô gái đối diện nhìn sang”. Hồi tốt nghiệp cấp 2, lớp hắn đã thuê một phòng karaoke lớn để tổ chức tiệc chia tay, đó là lần đầu tiên Vương Trung đi hát karaoke, lúc đó có hai khoảnh khắc rất sôi động, Vương Trung đến giờ vẫn còn nhớ. Một là khi các chàng trai đồng thanh hát “Cô gái đối diện nhìn sang”, khiến

các cô gái cười tươi như hoa, hai là lúc hát "Bị em chỉnh phục như vậy", MV hơi táo bạo, cả phòng đầu ồn ào.

Vương Trung lúc đó mới nhận ra, chỉnh phục này cũng có thể hiểu là khoảng cách giữa hai người trở thành âm.

Một bản nhạc kết thúc, Vương Trung nói với chàng trai chơi đàn bayan: "Không tệ, không ngờ đàn bayan lại là đạo cụ!"

Kết quả là anh ta lập tức chơi nhạc, rồi nhường "sàn nhảy" cho các cô gái.

Các chàng trai im lặng, nhìn các cô gái.

Đợi một bản nhạc kết thúc, Vương Trung hô: "Tuyệt vời, tôi tuyên bố các cô gái chiến thắng!"

Mọi người cùng nhau vỗ tay. Vasili bỗng nhiên hô: "Này các cô gái, váy các cô mặc, nhìn sao giống bao tải cắt đáy thế! Bên hông còn có chữ, trọng lượng 50kg!" Vương Trung nhìn kỹ, quả nhiên còn có chữ! Lập tức có cô gái hô: "Đây là bao tải đựng đồ đạc phát cho chúng tôi! Không phải bao tải đựng lương thực của đội nấu ăn! Anh đừng có bôi nhọ chúng tôi!"

Vasili cười lớn: "Các cô tự chui vào bao tải rồi còn gì!"

Vương Trung: "Váy quân phục đầu?"

Pavlov: "Họ là nhân viên hợp đồng, không được phát quân phục, chỉ có quần áo do hậu phương quyên góp."

Vương Trung nhớ tới Nelly, cô ấy cũng là nhân viên hợp đồng, chiếc mũ thủy thủ hình như là do Lyudmila đưa cho. Vương Trung thở dài, nói: "Phát thêm bao tải cho các cô gái."

Các cô gái hoan hô.

Vương Trung thì nhớ tới lời bài hát "Tanya - Katyusha": Đôi khi anh thấy em trong đám đông

Hình bóng thân quen và yêu dấu

Chiếc mũ nồi màu xanh, chiếc áo khoác ngắn màu xanh

Váy tối màu, dáng người thiếu nữ… Vương Trung nhìn cái váy làm Tháng tư tổng kết

Trước tiên cập nhật ảnh chụp màn hình đi, lúc viết tổng kết còn có nửa giờ kết thúc tháng tư, không kịp gõ ra chương tiếp theo.

Thật ra thì tôi không thể tính theo ngày tháng tự nhiên được, cuộc sống của tôi rất tự do, về cơ bản là muốn ngủ thì ngủ, nằm xuống như heo thì có thể ngủ, chưa bao giờ mất ngủ.

Các bạn có thể tính như vậy, hơn tám giờ gọi là nghỉ dài, chủ yếu là thời gian dài ngủ và ăn cơm, nghỉ ngắn khoảng ba giờ là ngủ trưa và ăn cơm. Giữa hai lần nghỉ dài của tôi chắc chắn có cập nhật bình thường hơn, cộng thêm các loại cập nhật.

Ví dụ như bầy giờ, các bạn biết sáng nay tôi đã hoàn thành một lần nghỉ dài ngày 30, sau đó bắt đầu gõ chữ, sau khi canh giờ chiều kết thúc thì nghỉ ngắn. Buổi tối gõ ra một chương mới bình thường.

Đến trước khi nghỉ dài ngày lần sau còn có một lần cập nhật bình thường cùng một lần bổ sung. Giải mã xong quy luật cập nhật của tôi, đăng lên bản đồ! Không có đỉnh như tháng trước, chủ yếu là không có treo thưởng vé tháng, không có áp lực đổi mới. Mặt khác tháng này tôi rút thời gian sạc pin, tháng trước đổi mới nhiều như vậy dẫn đến một tháng tôi mới miễn cưỡng xem xong bộ thứ nhất é Bộ ba Stalingrad) . Chương mới chiếm phần lớn thời gian, dẫn đến hiệu suất đọc sách của tôi giảm xuống. Tháng tư thì tốt hơn nhiều, có thời gian xem xong Gã khổng lồ chân đất do Glantz viết, hiểu rõ

một chút về Quân đội Liên Xô trước chiến tranh. Nói về tháng trước xem bản bộ ba đầu tiên này.

Bộ này nói về tháng 4 năm 1942 đến tháng 8 năm 1942, cũng chính là lúc trước Stalingrad cùng với đám người ở Rostov, Kalach-na- Donu, cùng với chiến đấu trên đại bình nguyên sông Đông.

Một đoạn chiến đấu này có rất nhiều điểm đáng xem, ví dụ như một trong ba chiếc xe tang "biểu hiện xuất sắc", còn có quân Đức hát vang tiến mạnh trên thảo nguyên, lúc này thoạt nhìn quân Đức quả thật có thể thắng.

Đây cũng là nội dung chủ yếu của quyển tiếp theo.

Nhân vật chính muốn đưa xe vận chuyển pháo 100mm do hắn chủ đạo nghiên cứu ra vào chiến đấu, các sư đoàn tỉnh nhuệ được thành lập với hậu cần mạnh mẽ cũng sẽ chịu chút đau khổ ở đây trước.

Về phần sau này có thể cuốn vào tranh đoạt kịch liệt của Stalingrad hay không, tôi là nghĩ như vậy.

Kỳ thực phần lớn chiến dịch Stalingrad đầu không đánh trong thành phố, tôi mới xem bộ thứ nhất của Bộ ba Stalingrad, nhưng những người khác viết tôi đã xem qua không ít.

Chương 539: Tịch Thu Pháo

Chương 646: Đôi Lời

Chương 646: Đôi Lời

Phần lớn chiến đấu của Stalingrad không phải ở trong thành phố, chỉ là các tác phẩm điện ảnh và trò chơi liên quan đến sự kiện lịch sử này đầu được đặt ở trong thành phố.

Ngẫm lại cũng đúng, lúc ấy thủ thành chủ yếu là Tập đoàn quân 62, tập đoàn quân này so với Tập đoàn quân số 6 của Paulus yếu hơn rất nhiều, toàn bộ Tập đoàn quân số 6 ép lên, cho dù tỷ lệ thương vong khó coi, đổi cũng đổi được khu vực thành phố.

Hơn nữa Tập đoàn quân số 6 còn có rất nhiều xe tăng, nhưng xe tăng không thích hợp tác chiến trong thành phố.

Xe tăng đi đâu rồi?

Ở trên bình nguyên ngoài thành phố cùng với xe tăng quân Ant đối công.Do cful l.vn- Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Kỳ thực chiến đấu trong thành phố của Stalingrad chỉ có một phần nhỏ, mấy chục vạn người của Tập đoàn quân số 6 đại bộ phận đầu ở trên bình nguyên bên ngoài dọc theo sông Volga bày trận. Sau đó không biết xảy ra chuyện gì, biến thành Chuikov chỉ huy Tập đoàn quần 62 đánh tan Tập đoàn quân số 6… Hẳn là do các kênh truyền thông làm.

Cho nên, sau này, Vương Trung hẳn là suất lĩnh mười vạn người của mình, đối chiến với 30 vạn người Prosen trên bình nguyên, sau đó để Kazakh đi thủ thành khu giao tranh ác liệt.

A, cái này quá xa, hẳn là chuyện của tháng sáu.

Nói về hiện tại, tất cả mọi người đầu đã nhìn ra, chủ yếu là nói về chuyện nhân vật chính xác lập uy tín trong quần, nhân vật chính tương lai là phải chỉ huy Tập đoàn quân, phía dưới hắn nhất định phải có sư trưởng và quân trưởng, hiện tại nhân vật đã xuất hiện không đủ. Cho nên tôi sẽ tận lực mở rộng nhân vật, tôi vốn là nghĩ như vậy, kết quả viết bắt đầu dựa vào lối mòn, lại là kiến thức chiến trường cùng tình cảm mà tôi sở trường, nhìn kỹ người mới lên sân khấu đầu là sĩ quan quân Đồng minh, bọn họ lại không thể tới làm sư trưởng quân đoàn trưởng.

Xem ra, chỉ có một trung tá Donald của phi đội tình nguyện có thể chết - không đúng, có thể dùng.

Tập này hẳn là còn có nhiều người hơn lên sân khấu, chủ yếu là làm quen mặt.

Hiện tại mọi người đầu quen mặt Yegorov, đặc biệt là Yegorov, cảm giác đã có đủ nhiều chỉ tiết rồi.

Nhưng tôi còn chưa quyết định, có lẽ sau này ông ấy sẽ sống sót sau chiến tranh. Tôi viết dựa vào cảm hứng. Alyosha chết trong một tập của Roktov thực ra là khi tôi nghe bài hát Alyosha, tôi đã nghĩ đến một câu: “Bây giờ anh ấy không thể hái hoa nữa, các cô gái tặng hoa cho anh ấy”, tôi rất xúc động. Sau đó liền để cho cô gái cũng chết.

Giống như cái chết của Ivan hoàng thái tử và Công tước Rokosovsky, ngay từ đầu cũng đều chuẩn bị để bọn họ chết như vậy, cho nên sẽ có rất nhiều chỉ tiết foreshadowind.

Tóm lại, trong cuốn sách này, nếu bạn nhìn thấy một người có rất nhiều “điềm báo chết chóc”, vậy hắn ta sẽ chết. Ngoại trừ nhân vật chính và nhân vật có trong bảng nhân vật, mọi

người có thể donate cho nhân vật, thì không nên để cho họ chết.

Cho nên các nhân vật mới hãy hoan hô đi, cô ấy sẽ không chết.

Vì sao lại là cô ấy? Vì nhân vật nam nên chiến đấu, thản nhiên đối mặt với cái chết, cho nên nhân vật nam sẽ không có trong bảng nhân vật. (Không phải vì thử vài họa sĩ vẽ ra nhân vật đều khiến người ta muốn gọi anh ta là "Thiếu gia quân đội" nân mới quyết định như vậy.)

Lúc viết phần I, tôi đã mầm lòng, không để cha của Vasily chết, kết quả bây giờ phát hiện đã bỏ lỡ cơ hội để ông cụ chết.

Vasily cũng mất đi cơ hội trưởng thành, nhân vật và sự phát triển của cậu ấy cũng vì vậy mà không có bất kỳ biến hóa nào, trở thành một nhân vật giống như linh vật, tôi bởi vậy vô cùng hối hận.

Đừng nhìn bây giờ tôi dùng giọng điệu trêu tức để nói những lời này, thật ra cái chết của nhân vật là một chuyện vô cùng nghiêm túc, cần phải nghiêm túc đối đãi, nếu như cái chết của nhân vật đó, không thể để cho sự phát triển nhân vật của anh ta trở nên hoàn chỉnh hơn, cũng không thể để cho sự phát triển của những người khác trở nên đầy đủ hơn, vậy cái chết này chính là vô nghĩa. Tôi rất phản cảm loại cái chết vô nghĩa này.

Ví dụ như cái chết của Yang Wen-li, ý nghĩa ở đâu? Sự phát triển của ai bởi vậy mà đầy đủ hơn?

Đúng, tôi biết cái chết của Reinhard von Lohengramm và Yang Wen-li, đã khiến câu nói "Năm đó, Reinhard von Lohengramm 21 tuổi, Yang Wen-li 30 tuổi, cả hai đều đang ở độ tuổi tương lai nhiều hơn quá khứ" trở thành nghệ thuật.

Nhưng như vậy là đủ rồi sao? Trái lại cái chết của Siegfried rất tuyệt vời, khiến sự phát triển của Reinhard trở nên đầy đủ hơn, làm người ta nhịn không được nghĩ nếu Siegfried không chết liệu mọi chuyện có khác đi hay không. Cho nên để nhân vật chết là một chuyện rất nghiêm túc, đầu tiên cần phải xây dựng nhân vật, sau đó cố gắng để cái chết trở nên có ý nghĩa. Tập này chủ yếu là xây dựng nhân vật, làm cho mạng lưới quan hệ giữa bọn họ đầy đặn, để cho một khoảnh khắc nào đó trong tương lai, sự ra đi của anh ta có thể trở nên có ý nghĩa phù hợp với thẩm mỹ của tôi.

Ở đây phải nhắc tới một cuốn sách gần đây tôi rất thích, không sai, chính là Huyền Giám Tiên Tộc) . Sự ra đi của thế hệ đầu tiên nhà họ Lý thật sự rất phù hợp với thẩm mỹ của tôi.

Tôi cũng là sau khi đọc Huyền Giám Tiên Tộc, mới ý thức được độc giả bây giờ đã không phải trẻ con, có thể tiếp nhận một số nhân vật ra đi.

Cảm ơn Huyền Giám Tiên Tộc, cảm ơn tác giả Quý Việt Nhân đã viết ra tác phẩm tuyệt vời như thế.

Nói lan man rồi. Quay lại cuốn sách này, tập này vừa mới bắt đầu, kỳ thật tôi rất lo lắng số liệu sẽ giảm rất nghiêm trọng, nhưng trước mắt xem ra tôi đã lo lắng quá nhiều, lượt đọc theo dõi thậm chí còn tăng, từ hai vạn rưỡi lên ba vạn, doanh thu trung bình cũng từ ba vạn tiến lên bốn vạn.

Tỷ lệ giữa lượt đọc theo dõi và doanh thu trung bình này, cho thấy còn có không gian tăng lên.

Vấn đề là tập này không có đánh nhau, 40 chương không có đánh nhau.

Tập tiếp theo này hẳn là còn khoảng 20 chương, chủ yếu là nhân vật mới đồng loạt xuất hiện, trang bị mới được đưa vào sử dụng, sư đoàn mới được thành lập. Sau đó là trận đánh tiền

tiêu của Stalingrad, nhân vật chính muốn cướp một chiếc Tiger, sau đó coi như bảo bối nâng niu.

Đúng vậy, hắn muốn lái Tiger, bởi vì tôi thích Carrius, trong tay tôi thậm chí còn có bản Hổ trong bùn được chính tác giả ký tặng do bạn bè du học mang và.

Không ngờ tới, Tiger trắng là Tiger của Ant, ha ha.

Đúng rồi tháng 3 bổ sung thêm một chương cho vé tháng, trước khi nghỉ dài ngày lần sau hắn là tôi sẽ bổ sung thêm chương này và chương bình thường còn lại. Tháng 5 tôi muốn nghỉ ngơi một chút, dù sao đã vào tập chiến đấu rồi, không cần lo lắng cập nhật ít cũng bị giảm lượt đọc theo dõi đúng không. Tôi viết chiến đấu rất hay, rất nhiều người đọc theo dõi.

Cho nên tháng năm chỉ có mỗi ngày hai chương 6k chữ. Minh chủ tặng thêm chương vẫn sẽ tiếp tục, bởi vì tháng năm rất rảnh, cho nên Bạch Ngân Minh tặng thêm mười chương nhé. Hoàng Kim Minh hắn là không có khả năng lắm, cho nên sẽ bàn bạc lại. Không có khả năng tặng thêm 100 chương, tôi sẽ chết mất, để tôi nghỉ ngơi một chút.

Minh chủ tặng thêm chương chỉ là thể hiện thái độ của tôi, không phải nói 1000 tệ liền đáng giá một chương, đầy là thể hiện quyết tâm hoàn thành của tôi.

Vậy thì, tôi tiếp tục viết đây, à đúng rồi, lần sau nghỉ dài hạn sẽ xin nghỉ như thường lệ, ngày 1 đầu phải nghỉ một ngày, vừa vặn xem xong Khi những người khổng lồ đụng độ của Glantz, tìm hiểu kỹ một chút xem Quân đội Liên Xô sau khi sụp đổ trong giai đoạn đầu của Chiến dịch Barbarossa đã được tái thiết như thế nào.

Chương 540: Món Quà Cho Nữ Hoàng

Chương 647: Người Nông Dần

Chương 647: Người Nông Dần

Vương Trung tiếp tục thực hiện nhiệm vụ của mình: "Đừng để thua các cô gái! Còn ai nữa không? Lên nào các chàng trail"

Lúc này một nhóm người đứng dậy, Vương Trung vừa nhìn lại là Dân quân Melania, vội vàng mời bọn họ đến giữa hội trường.

"Hãy để chúng ta chào mừng lực lượng Melania…"

Vương Trung do dự, gọi anh em cảm thấy quá giống tư tưởng quân phiệt, gọi đồng chí tuy rằng có thể, nhưng không thể hiện được ý nghĩa "dân tộc tuy khác biệt nhưng chúng ta đồng tâm hiệp lực". Do dự mãi, hắn cảm thấy chỉ có một từ là thích hợp nhất, hắn lại nói: "Hãy để chúng ta chào mừng các đồng chí Melanial"

Không có từ nào thích hợp hơn từ này, từ này vốn được sử dụng trong hải quân, sau đó được mở rộng nghĩa thành đồng chí, những người có chung chí hướng.

Cùng chí hướng, chỉ việc đánh bại quân Prosen, giải phóng quê hương bị chiếm đóng. Người Melania vốn định trực tiếp biểu diễn, nghe thấy Vương Trung gọi "Đồng chí" liên dừng lại nhìn Vương Trung.

Vương Trung: “Tiếp tục đi, Đồng chí, tiến lên, Đồng chí!” Người Melania liếc nhau, lập tức bắt đầu biểu diễn của mình, hát bằng tiếng Melania, nhưng Vương Trung đã từng nghe giai điệu đó, biết đây là quân ca của Melania.

Người Melania nhảy một điệu nhảy truyền thống theo giai điệu của quân ca, so với điệu nhảy có vẻ như muốn hại khớp gối của người Ant lại là một hương vị khác.

Tiếp theo, ngoài việc thỉnh thoảng ra ngoài dẫn đầu cổ vũ, khơi dậy tỉnh thần cạnh tranh giữa các sư đoàn, những lúc khác Vương Trung đều xem mọi người biểu diễn tài năng.

Gần đến mười một giờ, xe tải từ phía nhà bếp chạy tới, trực tiếp hạ thùng xe xuống, biến thành một chiếc bàn ăn lớn, lộ ra những món ăn đựng trong giỏ và chậu lớn.

Các bà các mẹ cầm muôi lớn xuất hiện, hô to với những cô gái đang nhảy múa với các binh sĩ: “Đừng nghịch nữa, mau đến chia đồ ăn!”

Lúc này các cô gái mới tạm biệt các chàng trai, chạy về phía xe tải.

Vương Trung nghe thấy các bà các mẹ lầm bẩm: “Mấy đứa con gái này, còn mặc cả túi đựng đồ lên người nữa! Sau này lấy gì đựng hành lý? Đến lúc đó tên quản lý kho hung dữ kia lại mắng các con, rồi lại từng đứa như chim nhỏ đến tìm ta để ta bênh vực!” Có cô gái hô lên: “Bác gái, Trung tướng Rokosovsky nói rồi, sẽ phát cho mỗi người chúng con một cái túi mới!” Bác gái vẻ mặt buồn bực nhìn về phía Vương Trung: “Trung tướng đại nhân, sao ngài có thể làm như vậy chứ? Bây giờ túi bột mì quý giá thế nào ngài có biết không? Túi tốt đó chỗ nào cũng thiếu, ngài làm vậy, mấy trăm cái túi đã đưa cho các cô gái rồi, nhưng những cái túi này đáng lẽ phải dùng để đựng bột mì cho các chiến sĩ của ngài ăn nol

“Biết đâu sau này ngài sẽ thua trận đấy!”

Lúc này bầu không khí rất sôi nổi, vừa nghe thấy nghệ thuật chỉ huy của Trung tướng Rokosovsky bị bác gái nhà ăn nghỉ ngờ, lập tức ồn ào hẳn lên.

Ngoài những người ồn ào, còn có thanh niên quen biết bác gái hỏi: “Bác Ilyinichna, bác có biết anh ta là ai không?”

Bác llyinichna: “Sao lại không biết? Cậu ta ngày nào cũng lên báo! Bác không biết chữ, nhưng xem ảnh thì vẫn biết chứ! Đây là Trung tướng Rokosovsky mài!”

Người lính trẻ lại hỏi: “Vậy bác có biết anh ta đã làm gì không?”

Bác Ilyinichna: “Ôi dào, bắt được một đống tướng quân Prosen chứ gì! Có gì to tát đâu, bác cầm cái móc lùa heo, con heo béo mấy chục cân bác tóm một phát là trúng, tướng quân chẳng lẽ còn nặng hơn heo à?”

Vương Trung hiểu rồi, đây là một lão nông chưa từng đọc sách bao giờ.

Vì thế hắn hỏi: “Bác gái, sao bác lại tới nấu cơm?”

“Bởi vì con trai tôi đi đánh trận, cha xứ tốt bụng đến sơ tán, tôi nói tôi chờ con trai tôi trở về, nhưng ông ấy lấy ra một cây xúc xích bác sĩ 10kg, nói Ilyinichna, cầm lấy xúc xích này, nghĩ đến chỗ tốt của giáo hội, nhanh đi thôi. “Sau đó tôi đi, chất lượng xúc xích kia thật là tốt! Tôi vốn muốn mang bò của tôi đi, nhưng mà cha xứ nói không được, bác nhanh ngồi lên máy kéo đi, tôi liền để bò lại. Không biết người Prosen có cho bò tôi ăn cỏ khô hay không!”

Bác gái ba hoa nói một đống, nhưng không nói vì sao bác ấy lại nấu cơm, giống như rất nhiều người già đầu như vậy, nói xong liền nói lan man sang chuyện khác.

Vương Trung đổi đề tài: “Hôm nay ăn gì?” “Ngày cuối cùng của năm nay, còn có thể ăn gì nữa?” Bác gái Ilyinichna mở tấm vải đậy trên giỏ ra, lộ ra bên trong là đĩa thức ăn đã được gói kỹ: “Salad cá đông lạnh, tôi đã ăn thử một phần, ăn rất ngon, đến tướng quân, anh dùng một phần.”

Nói xong bác gái liền cầm một đĩa, đưa cho một cô gái đội nấu cơm, vì thế cô gái chạy chậm đưa đến trước mặt Vương Trung, lúc đưa cho hắn còn mỉm cười.

Toàn bộ lực chú ý của Vương Trung đầu đặt trên đồ ăn, món ăn này nhìn rất giống một loại bánh mà quê nhà Vương Trung lúc ăn sáng sẽ ăn, gọi là bánh ngàn lớp.

Dù sao thứ này nhìn thế nào cũng không giống như là salad.

Nhìn từ bên cạnh, nó được chia thành rất nhiều lớp, lớp trên cùng là màu đỏ, sau đó theo thứ tự là màu trắng gần với canh cá, không biết là màu vàng sữa của thứ gì, cùng với màu vàng thuần ở phía dưới cùng.

Hắn ghé sát vào ngửi thử, có mùi cá trích.

Tuy Vương Trung đã ăn không ít đồ ăn đặc sắc của Liên Xô, nhưng loại salad này hắn vẫn là lần đầu thấy.

Vì thế hắn dùng mép dĩa lấy một miếng nhỏ cắm vào trong miệng.

Chương 541: Tấn Công

Chương 648: Bài Diễn Thuyết Đón Năm Mới

Chương 648: Bài Diễn Thuyết Đón Năm Mới

Mặc dù là món ăn chưa từng thấy, nhưng với sự tò mò về đồ ăn của người Trung Quốc, Vương Trung cắn một miếng lớn.

Sau đó hắn nhíu mày, lớp màu đỏ phía trên này thật ra là củ cải đỏ, chính là củ cải đỏ được dùng để tạo màu đỏ trong canh củ cải đỏ, ở giữa là cá đông lạnh với rất nhiều thịt cá trích, phần hương vị này cũng rất ngon, phía dưới nữa là sốt mayonnaise phô mai, cuối cùng lót dưới cùng là khoai tây nghiền.

Cá đông lạnh và khoai tây nghiền đầu có mùi vị rất ngon, mùi vị của củ cải đỏ - quen rồi còn tạm được, nhưng sốt mayonnaise và phô mai ở giữa thì có chút khó hiểu.

Món ăn này chỉ có thể đánh giá là —— tràn ngập phong cách nước ngoài.

Đương nhiên đối với người Ant mà nói, đây đại khái chính là hương vị quê nhà. Nhưng Vương Trung với ý nghĩ đã ăn thì ăn hết, lại ăn thêm một miếng.

Hình như không có gì lạ, tôi lại ấn thử một miếng xem sao. Cứ như vậy Vương Trung thử ăn thử hết phần salad kỳ lạ này.

Sau khi ăn xong câu nói đầu tiên của hắn: “Có món Chanakhi hầm không? Cho tôi một phần.”

Món Chanakhi hầm mà Beria thích nhất, cũng rất hợp khẩu vị của Vương Trung, còn có bánh nhân óc chó cũng không tệ.

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna trực tiếp lấy đi cái đĩa salad cá đồng lạnh, đưa bát đựng rau hầm vào trong tay Vương Trung: "Biết ngay là anh thích mà." Vương Trung vừa ăn Chanakhi hầm, vừa nhìn những người khác thưởng thức đồ ăn.

Ban đêm càng ngày càng tối, báo hiệu năm mới sắp đến. Chờ đến khi ăn gần hết, các cô gái đội nấu cơm đẩy xe nhỏ đựng rượu xuất hiện, vì giữ nhiệt độ thùng rượu, trên xe nhỏ lại có một lò than! "Không có nhiều ly chân cao như vậy." Cô gái đẩy xe hô, "Dùng bình nước của mọi người cho tiện nhé, trong thùng gỗ đầu tiên là rượu vang nổ, thứ hai là Vodka mà mọi người thích nhất!"

Lúc nghe thấy Vodka, các binh sĩ trở nên ồn ào.

Nhưng Vương Trung nhìn thấy tất cả bọn họ đầu ngoan ngoãn dùng bình nước có vỏ giữ nhiệt uống rượu sâm banh trước, sau đó mới nhận Vodka.

Xem ra ăn tết phải uống rượu vang nổ trước rồi uống Vodka.

Nếu không đám người nghiện rượu này khăng định sẽ uống Vodka trước.

Giáo hội thế tục vẫn luôn coi việc quảng bá rượu vang nổ —— cũng chính là sâm panh —— là một phần của công tác tuyên truyền, nhưng quảng bá nhiều năm như vậy, sản lượng của rượu sâm panh tăng lên, nhưng vẫn bán không lại Vodka.

Vương Trung nhìn thấy xe đến trước mặt mình, cũng nhận một ít sâm panh đưa vào trong miệng, lại nhận một chút Vodka.

Ngay khi mọi người ăn uống no say, đang nhâm nhi rượu, loa trong sân diễn tập Kubinka bắt đầu phát ra tiếng chuông —— đây là năm mới đến.

Vương Trung cầm bình nước giữ ấm, quay sang Lyudmila Vasilyevna Melekhovna: “Chúc mừng năm mới.” Lyudmila cũng cười: “Chúc mừng năm mới, đánh thắng nhiều trận nhé.”

Vương Trung gật đầu: “Đó là đương nhiên.”

Tiếng chuông trong loa gõ vang một lần cuối cùng, ngay sau đó là tiếng nhạc, hình như là bản biến tấu của bài hát ca ngợi Sa hoàng. Vương Trung dự cảm có thể Olga muốn diễn thuyết.

Quả nhiên, giọng nói của Olga vang lên: “Thần dân của đế quốc, năm nay đối với chúng ta mà nói là một năm gian nan. Đế quốc Prosen tàn sát anh chị em của chúng ta, bạn bè của chúng ta, thậm chí cha mẹ của chúng ta. Chúng tàn nhẫn ngược đãi tù binh, ngược đãi người dân, để lại từng món nợ máu trên mảnh đất này!

“Các đồng bào, một năm qua, trên lãnh thổ Ant khắp nơi là đau thương.”

Lúc này Vương Trung đang nghĩ, không biết Olga có công khai chân tướng cái chết của Sa hoàng hay không. Nhưng người của Yekaterinburg đã sớm biết Sa hoàng kêu gào muốn đầu hàng nên bị giết chết. Dù sao ngày ông ta phát điên, người của Cung điện Mùa Hè thực sự quá nhiều, còn có rất nhiều người đến cứu viện, tất cả đều nghe được.

Cuối cùng, Olga cũng nhắc đến việc này: “Người Prosen thậm chí còn nã pháo vào Cung điện Mùa Hè, lúc đó cha tôi đã vì tinh thần xả thân vì nước của anh trai mà suy sụp, kết quả đại bác của người Prosen đã khiến ông ấy hoàn toàn phát điên!”

Cho nên cuối cùng không gán cho Sa hoàng tội danh phản quốc, mà là phát điên rồi. Olga: “Kết quả lúc ấy súng ngắn của cảnh vệ bị cha tôi cướp đi, ông ấy cứ như vậy tự sát.”

Haiz, khiến người ta không khỏi nhớ tới một quốc gia nào đó bị bắn tám phát súng sau lưng rồi kết luận là tự sát. Mỹ, đừng nhìn người khác nữa, nói chính là mày đấy! Olga: "Nỗi đau buồn to lớn đang giày vò tôi, nhưng tôi biết, lúc này tôi phải đứng thẳng, đội vương miện nặng ngàn cân này lên! Tôi, Olga Nikolayevna Romanova, hứa hẹn sẽ dẫn dắt mọi người đi đến thắng lợi! Dù mất bao lâu, chúng ta đầu sẽ khôi phục đất mẹ, sau đó tấn công vào quốc gia kẻ thù, triệt để tiêu diệt nguồn gốc của tội ác!"

Vương Trung gật đầu: "Rất tốt, ngắn gọn súc tích, không dài dòng, chỉ nhấn mạnh kết quả."

Đối với những người nông dân mù chữ như bác gái Ilyinichna, bài diễn văn như vậy là thích hợp nhất.

Thế hệ trước của Ant dù sao cũng có rất nhiều nông dân lớn tuổi, phải để họ hiểu được.

Chương 542: Không Đơn Giản

Chương 649: Buổi Sáng Năm Mới

Chương 649: Buổi Sáng Năm Mới

Bài diễn văn của Nữ hoàng kết thúc, âm nhạc lại vang lên, nhưng lần này không phải là bài hát ca ngợi Sa hoàng, mà là bài Thánh chiến.

Các binh sĩ bắt đầu hoan hô: “Ural”

Dù sao cũng đã uống rượu, tiếng “Ura” vang lên liên tục. Vương Trung quay đầu nói với Pavlov và Popov: “Tối nay chú ý một chút, đừng để người say rượu ngủ quên trên thao trường, chết cóng thì hỏng bét.” Pavlov vỗ ngực: “Yên tâm đi! Còn nữa, chúc mừng năm mới!”

Vương Trung vừa định đáp lại, trên trời bắt đầu có tuyết rơi.

Không phải là trận tuyết lớn dữ dội hơn một tháng trước, mà là tuyết rơi rất nhỏ, khác hẳn với phong cách của đất nước Ant này.

Vương Trung bỗng nhiên nhớ tới một cầu tục ngữ: Ruộng lúa phủ tuyết trắng xóa báo hiệu một năm bội thu.

Lúc này Popov nghiêm túc nói với Vương Trung: “Thưa tướng quân —— không, đồng chí, tôi tha thiết đề nghị phổ biến quy trình làm việc này của đồng chí đến tất cả các giáo sĩ trong quần đội.” Vương Trung: “Ý anh là thi hát? Chính là kiểu thi nhảy đối kháng?”

Popov: “Còn có phần thi hát, tôi suy nghĩ một chút, trong cuộc thi hát lấy đơn vị làm đơn vị này, tuy mọi người chỉ so sánh âm lượng, thắng thua gần như chỉ là chuyện sĩ khí, nhưng lại có tác dụng tăng cường ý thức tập thể.” Nói nhảm, đây đầu là thứ mà quân đội thiện chiến ở thế giới khác đã đúc kết ra sau nhiều năm.

Popov: “Đồng chí nên đến giảng bài cho chúng tôi, đồng chí a.”

Vương Trung: “Đừng, tôi phải giảng bài ở nhiều nơi lắm, anh đi giảng cho họ là được rồi, hoặc là bảo Pavlov tổng kết thành một cuốn sách nhỏ, tôi thấy Pavlov viết báo cáo tổng kết kinh nghiệm sau chiến tranh rất tốt!”

“Tôi á?”

Pavlov sợ hãi: “Anh lại sai khiến tôi!”

Vương Trung phất tay: “Cứ quyết định vậy đi!”

Cuộc vui mừng năm mới kéo dài đến ba giờ sáng, sau đó mọi người mới lăn về doanh trại dưới sự thúc giục của các giáo sĩ trong quần đội.

Tối hôm đó Vương Trung và Lyudmila ở lại Kubinka.

Sáng hôm sau, Vương Trung dậy rất sớm, chuẩn bị đến trường bắn của Cục Quân giới để xem thử nghiệm xe chở pháo 100mm.

Dù sao đây cũng là việc quan trọng, là cách khả thi nhất để đưa pháo 100mm lên xe bọc thép trước khi chưa thể chế tạo được vòng đỡ tháp pháo lớn hơn T-34.

Nếu có thể, Vương Trung đương nhiên hy vọng có một tháp pháo, loại vũ khí như pháo tự hành tấn công này, tuy có chữ “tấn công”, nhưng thực ra là loại vũ khí không quá thích hợp để tấn công. Mục đích thiết kế ban đầu của nó là để hỗ trợ

sư đoàn bộ binh tấn công các lô cốt cố định, nhưng sau đó, mục đích sử dụng thực tế của nó là để chống lại xe tăng trong phòng thủ.

Việc phá hủy lô cốt thường được giao cho Shturmovik hoặc pháo hạng nặng cỡ nòng lớn hơn. Quân Đức có pháo bộ binh 150mm, sức công phá rất lớn, nhưng không thuận tiện cho việc cơ động ở tiền tuyến.

Sau đó, họ đã lắp đặt pháo bộ binh này trên khung gầm của xe tăng Panzer I, biến nó thành pháo tự hành Bison, hiệu quả phá hủy lô cốt tốt hơn nhiều so với pháo tự hành tấn công StuG II. Vương Trung vừa suy nghĩ vừa ăn sáng xong.

Hắn vừa đứng dậy, Lyudmila cũng đứng dậy.

Vương Trung: "Em làm gì vậy? Cũng đến trường bắn của Cục Quân giới xem thử nghiệm xe chở pháo 100mm của chúng ta à? Anh nói cho em biết nhé, anh thấy thứ đó được đấy!"

Lyudmila thở dài: "Em về nhà! Dù sao cũng là tu sĩ cầu nguyện, em không cần phải thành thạo các kỹ năng khác. Thật ra em rất muốn tham gia huấn luyện bắn tỉa để học cách sử dụng súng trường giết kẻ thù, nhưng họ cho rằng tu sĩ cầu nguyện tốt nhất không nên học những thứ này."

Vương Trung: "Em muốn học cũng có thể học, biết phòng thân lúc nào cũng tốt." Lyudmila: "Họ muốn em rút lui ngay sau khi bắn hết Thần Tiễn. Tất cả các tu sĩ cầu nguyện đầu được yêu cầu như vậy."

Vương Trung: "Vậy à."

Tu sĩ cầu nguyện là một loại tài nguyên không thể tái tạo, cho dù có huy động tất cả trẻ em trong Học viện Thần học cũng không có bao nhiêu. Trên thực tế, tất cả những người có thể sử dụng Thần lực đầu là tài nguyên không thể tái tạo, chết

một người thì chỉ có thể chờ đợi được sinh ra một cách tự nhiên, mà đầy còn là hành động quay gacha không được đảm bảo.

Vì vậy, trước đây, Giáo hội Chính thống giáo phương Đông luôn có xu hướng bảo thủ trong việc sử dụng Thần lực, thà rằng không phát huy tác dụng nhưng phải đảm bảo họ được sống. Bởi vì sự tồn tại của Thần lực tượng trưng cho sự tồn tại của Chúa.

Vì Giáo hội Thế tục tin chắc rằng Thần lực là một hiện tượng khoa học, nên một mặt họ không ngừng nghiên cứu Thần lực, mặt khác, họ cũng có xu hướng sử dụng Thần lực như một loại sức mạnh thông thường. Việc phân bổ các Đại đội Thần Tiễn đến các đơn vị cơ sở là để thể hiện điều này.

Nhưng ngay cả Giáo hội Thế tục cũng sẽ không đưa tu sĩ cầu nguyện lên máy bay, một phương tiện vận chuyển mà một khi bị bắn rơi thì gần như chắc chắn sẽ không thể trở về.

Vương Trung trìu mến nhìn vị hôn thê, lúc này cô ấy mới nói: “Anh giao nhiệm vụ phòng không cho chúng em, đã cải thiện đáng kể tỷ lệ sống sót của chúng em, em thay mặt tất cả các tu sĩ cầu nguyện cảm ơn anh.” “Ừ.” Vương Trung gật đầu: “Đi thôi, Vasili, chuẩn bị xe!” Vasill: “Thưa tướng quân, xe đã sản sàng.”

“ĐỊ.”

Chương 543: Tình Thần Quá Khích

Chương 650: Tới Trường

Chương 650: Tới Trường

Sau khi đưa Lyudmila về trang viên, đoàn xe của Vương Trung đến trường bắn của Cục Quân giới. Trường bắn này và Kubinka nằm ở hai đầu của Yekaterinburg, nối hai địa điểm này lại với nhau sẽ đi qua tượng đài kỷ niệm Yekaterina II ở trung tâm Yekaterinburg, ba điểm tạo thành một đường thẳng. Vừa vào trường bắn, đã nghe thấy tiếng pháo, Vương Trung hỏi Vasili: "Đây là tiếng pháo gì vậy?"

Vasili lật giở tài liệu trên tay: "Hình như là pháo tự hành dùng khung gầm T-70 đang thử nghiệm, có lẽ là một số hạng mục thử nghiệm hôm qua chưa hoàn thành. Anh chưa đến, các hạng mục mà anh thúc đẩy chắc là sẽ không được thử nghiệm đầu."

Vương Trung: "Ừ."

Lúc này, đoàn xe dựa theo hướng dẫn của sân thử nghiệm, chạy thẳng đến sân thử nghiệm bắn súng. Sau đó phát hiện bên trong có mấy chiếc xe tăng Prosen đang đậu.

Vương Trung vừa nhìn đã nhận ra những chiếc xe tăng này so với những chiếc mà hắn từng giao chiến đầu được tăng cường giáp.

Hắn quay đầu nhìn trận địa phóng, chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, phát hiện khoảng cách giữa vị trí pháo và mục tiêu trên trận địa, gần nhất là 500 mét, xa nhất là 800 mét.

Hắn kinh hãi, hô lên: “Sao khoảng cách thử nghiệm tối đa chỉ có tám trăm mét?”

Lúc này, một đám sĩ quan và kỹ thuật viên từ phòng quan sát bên cạnh sân thử nghiệm chạy ra, chạy thẳng đến đoàn xe của Vương Trung.

Không đợi những người này đến gần, Vương Trung liền lặp lại câu hỏi: “Sao khoảng cách thử nghiệm tối đa chỉ có 800 mét?”

Viên sĩ quan dẫn đầu nhún vai: “Bảo là khoảng cách giao chiến tiêu chuẩn của xe tăng chỉ có bấy nhiêu, trong cẩm nang cũng viết như vậy.” Vương Trung chuyển góc nhìn, xác nhận viên sĩ quan này tên là Zinov Grigorievich, là một chuẩn tướng.

Hắn suy nghĩ một chút, quyết định trước tiên không thể hiện mình biết tên, vì vậy nói: “Anh là ai? Hãy tự giới thiệu đi. Tất cả mọi người.”

“Zinov Grigorievich, chuẩn tướng. Tôi nhận mệnh lệnh của Nguyên soái Gorky đưa những chiếc xe tăng chiếm được chưa từng có trong danh sách quần đội chúng tôi đến đây.”

Vương Trung lại xác nhận góc nhìn bên ngoài, chắc chắn người này không có đơn vị nào.

Vương Trung: “Đơn vị của anh đâu, chuẩn tướng?”

Zinov Grigorievich thở dài: “Bị tiêu diệt hoàn toàn rồi, trong trận phục kích của địch. Xe chỉ huy của tôi cũng bị phá hủy, chỉ có mình tôi may mắn sống sót chạy về. Trung tướng, xin hãy đưa tôi ra tòa án binh! Tôi đã khinh địch, chôn vùi hơn một trăm chiếc xe tăng của cả lữ đoàn!” Vương Trung: “Anh là người theo chủ nghĩa tốc chiến sao?”

“Phải.” Zinov Grigorievich không chút do dự gật đầu. Vương Trung: “Vậy tại sao Gorky không giao anh cho tòa án

binh, mà lại để anh đưa xe tăng chiếm được trở về?”

“Tôi không biết.” Zinov trả lời. Vương Trung: “Tôi không có quyền xét xử anh, anh không bằng đến hỏi các Thẩm phán bên kia xem sao.”

Lúc này, sĩ quan cận vệ bên cạnh Vương Trung, Giám mục tòa án Thẩm phán Bulgakov nói: “Tôi cũng muốn hỏi xem tại sao cấp trên không bắt ngài. Nhưng với tư cách là người của tòa án Thẩm phán, tôi muốn hỏi một câu, ngài là người theo chủ hòa sao?” “Không.”

Zinov nói như chém đinh chặt sắt:

“Tôi muốn ăn tươi nuốt sống tất cả kẻ địch, để bù đắp cho lỗi lầm của mình.”

Vương Trung: “Được rồi, vấn đề của anh để sau hãng nói, đã sắp xếp chỗ ở cho anh chưa?”

“Chưa, tôi giống như một đứa trẻ bị bỏ rơi, mọi người đầu quên tôi rồi.”

Vương Trung: “Vasili, sắp xếp chỗ ở cho hắn.”

Vasili: “Vâng, tôi nghĩ Kubinka hẳn là còn rất nhiều doanh trại trống, chỗ đó có thể đóng quân một Tập đoàn quân, thuận tiện cho bộ đội đến diễn tập, hay nói cách khác là trò chơi chiến tranh của giới quý tộc.”

Vương Trung: “Những người khác đâu?” Một thiếu úy tiến lên một bước: “Tôi là Anatoly Ivanovich, cùng đơn vị với lữ trưởng, là người sống sót trong trận phục kích đó, hy vọng không chỉ xét xử lữ trưởng, mà còn xét xử cả tôi nữa!”

Vương Trung cẩn thận đánh giá người này, thấy anh ta tuy vạm vỡ nhưng khí chất có vẻ như được giáo dục khá tốt, bèn hỏi: “Cậu là học sinh trung học sao?”

Vasili phì cười, bởi vì gần đây Nguyên soái Rokossovsky gần như phát cuồng vì học sinh trung học, đi khắp nơi tìm học sinh trung học về quân đội làm lính kỹ thuật. Anatoly: "Tôi là sinh viên đại học đã tốt nghiệp, chuyên ngành toán học."

Vương Trung: "Sao cậu lại lái xe tăng?"

Anatoly: "Vì tôi biết lái ô tô! Nên họ để tôi làm lái xe tăng. Tôi có thể sống sót cũng là vì lái xe luôn mở nắp xe thò đầu ra nhìn đường, nên dê dàng thoát ra ngoài."

Vương Trung: "Sinh viên đại học toán học mà ởổi lái xe tăng thì quá lãng phí." Anatoly nói năng hùng hồn: "Tôi muốn tham gia kháng chiến chống Prosen, tôi cho rằng xe tăng là mũi nhọn của công nghệ quân sự hiện đại." Vương Trung: "Thật sao? Cậu đã tham gia bao nhiêu trận chiến rồi?"

"Tôi đã trải qua bốn tháng rưỡi huấn luyện xe tăng, cuộc tấn công tháng 12 là trận chiến đầu tiên của tôi." Vương Trung: "Nói cách khác, cậu chẳng biết gì về chiến tranh cả. Nhưng tôi vẫn muốn miễn cưỡng hỏi cậu một chút, với đầu óc thông minh của một sinh viên đại học, cậu thấy xe tăng có vai trò quyết định không?" Anatoly lập tức trả lời: "Không, lúc chạy trốn tôi đã quan sát đội hình của quân Prosen, chỉ riêng xe tăng thôi thì chắc không có tác dụng lớn lắm."

Chương 544: Xe Tăng Hỏng

Chương 651: Vũ Khí Mới

Chương 651: Vũ Khí Mới Vương Trung quay đầu nói với Giám mục Bulgakov: "Người này không cần xét xử, tôi cần anh ta đến đơn vị của tôi."

Vasili lầm bẩm: "Ồ, lại nhặt được một sinh viên đại học." Thực ra điều Vương Trung muốn sinh viên khoa toán làm là giải mã cỗ máy Enigma, nhưng một sinh viên đại học không làm được việc này, nên Vương Trung đặt hy vọng vào giáo hội.

Giáo hội phái thế tục vì tuyên truyền rằng khoa học có thể giải thích thần học, nên có mối quan hệ rất tốt với các nhà khoa học, hễ là nhà khoa học thì đều thuộc phái thế tục, nên giao việc này cho giáo hội cũng khá phù hợp. Vương Trung: "Những người khác đâu? Tiếp tục tự giới thiệu đi."

Thế là các sĩ quan lần lượt tự giới thiệu, đáng tiếc những người còn lại đều không để lại ấn tượng sâu sắc cho Vương Trung - hay nói cách khác, biểu hiện của những người này đều khiến Vương Trung nghĩ đến fan cuồng, chỉ có điều họ đang theo đuổi ngôi sao chiến thắng là Vương Trung. Sau khi biết tên những người này, Vương Trung lại đưa ra câu hỏi ban đầu: "Tại sao mục tiêu lại đặt ở khoảng cách 500 đến 800 mét?"

Chuẩn tướng Zinov: "Vì khoảng cách giao chiến được thiết kế là như vậy. Xa hơn thì sẽ không bắn trúng, thực tế trên chiến trường cho thấy, khoảng cách này vẫn còn xa, phần lớn thời gian T-34 đều bắn trúng xe tăng địch ở khoảng cách 300 mét." Vương Trung: "Đúng vậy, nên sau này chúng ta sẽ phải

trả giá đắt, chuẩn tướng Zinov ạt" Chuẩn tướng Zinov: "Tôi biết, lữ đoàn của tôi đã phải trả giá rồi. Tôi đã nói với những người này rằng chúng ta nên tiêu diệt kẻ thù ở khoảng cách xa hơn, nên yêu câu họ đổi khoảng cách thành 1000 mét, 1200 mét và 1500 mét, nhưng họ không chịu!

"Hơn nữa bây giờ họ sắp đưa ra kết luận rằng hỏa lực chống tăng của chúng ta có thể tiêu diệt những chiếc xe tăng được sửa đổi ngay trên chiến trường của địch!" Vương Trung: "Ghi lại vị trí điểm trúng đạn, rồi bổ sung kết quả ở khoảng cách 1000 mét và 1200 mét." Chuẩn tướng Zinov: "1500 mét thì sao?"

Vương Trung: "Pháo thủ của chúng ta chắc chắn không bắn trúng, nhất là khi sử dụng loại kính ngắm tệ hại này."

Địch có thể bắn trúng phát đầu tiên ở khoảng cách 1500 mét là nhờ có pháo thủ xe tăng tỉnh nhuệ cùng thiết bị quan sát tiên tiến.

Bên phía Ant, bất kể binh chủng nào cũng đầu thiếu huấn luyện.

Vương Trung ra lệnh xong, thấy các nhân viên của bãi thử nghiệm Cục Quân giới không có phản ứng gì, bèn quát: "Tôi nói kéo ra khoảng cách 1000 mét và 1200 mét rồi thử lại lần nữa."

Nhân viên thử nghiệm: "Xe tăng của địch đã bị phá hủy rồi, cho dù kéo xa ra cũng khó quan sát hiệu quả sau khi trúng mục tiêu, không thể đánh giá…"

Vương Trung: "Trước tiên thử xem có bắn xuyên được không đã, đồ ngu! Đi làm đi!" Các nhân viên vội vàng chạy đi.

Lúc này, Vương Trung nghe thấy tiếng động cơ phía sau. Hắn vừa quay đầu lại đã thấy hai chiếc xe nguyên mẫu chở pháo 100mm chạy đến. Không biết có phải vì tổng trọng lượng

nhẹ hơn không, mà chiếc xe vận tải lắp pháo 100mm nòng dài chạy còn nhanh hơn cả T-34.

Lúc này, Vương Trung nghe thấy chuẩn tướng Zinov bên cạnh hít vào một hơi: "Đây là cái gì vậy? Tôi chưa từng thấy nó bao giờ! Trông thật mạnh mẽ!"

Vương Trung: "Đây là xe nguyên mẫu do tôi chỉ đạo sản xuất… Khoan đã, bảo họ đừng di chuyển mấy chiếc xe tăng đó nữa, gọi tất cả các nhà nghiên cứu trở về."

Lúc này, hai chiếc xe vẫn chưa có tên, cũng chưa có mã kỹ thuật chạy đến trước mặt Vương Trung.

Nhà thiết kế Korin nhảy xuống khỏi xe vận tải, đến trước mặt Vương Trung: "Vì chưa có mã kỹ thuật, nên chúng tôi đặt cho chúng biệt danh, xe số 1 gọi là Hươu Sao, xe số 2 gọi là Nai Sừng Tấm. Tất cả các xe đầu đã được kiểm tra xong, đầy đủ nhiên liệu và đạn dược." Vương Trung: "Thấy mấy chiếc xe tăng kia không? Bảo họ lái đến vị trí cách những chiếc xe tăng này 1000 mét, nhắm vào chúng rồi khai hỏa."

Korin lập tức quay đầu lại truyền đạt ý kiến của Vương Trung cho kíp lái, thế là hai chiếc xe vận tải quay đầu, chạy đến vị trí cách mặt trước của những chiếc xe tăng Prosen bị chiếm được 1100 mét.

Dù sao lái xe cũng không có phần mềm hack như Vương Trung, không thể căn chính xác 1000 mét được.

Vương Trung gọi kỹ thuật viên: "Máy bộ đàm!" Ngay lập tức, kỹ thuật viên đưa cho hắn một chiếc máy bộ đàm do Liên Hợp Quốc viện trợ - trông giống như một chiếc điện thoại di động to hơn rất nhiều.

Vương Trung cầm thứ đồ chơi này, thầm nghĩ: Liên Hợp Quốc đúng là cái gì cũng có. Hắn cầm lên gọi: "Xe Hươu…" Tên quái quỷ gì thế này! Vương Trung: "Xe Hươu Sao, nhắm

vào chiếc xe tăng địch ngoài cùng bên phải. Tự do đo khoảng cách, tự đặt thước ngắm, sẵn sàng thì khai hỏa!" "RõI"

Sau đó, Vương Trung buông tay đang cầm máy bộ đàm xuống, chờ đợi.

Đột nhiên, chiếc xe vận tải mang biệt danh Hươu Sao khai hỏa, lửa đầu nòng của khẩu pháo 100mm trông rất hoành tráng, hơn nữa luồng gió từ nòng pháo thổi bay hết bụi bặm trên xe vận tải.

Chương 545: Chịu Trách Nghiệm Cho Tính….

Chương 652: Thử Nghiệm Phá Hủy KV

Chương 652: Thử Nghiệm Phá Hủy KV

Ngay sau đó, tất cả mọi người đều biết chiếc xe tăng Prosen ngoài cùng bên phải tiêu đời rồi.

Vì ngay khi trúng đạn, tất cả các lỗ trên xe tăng đều phụt ra khói đen, sau đó lửa bùng lên dữ dội.

Vương Trung thầm nghị, ít nhất thì uy lực của khẩu pháo này cũng đủ rồi.

Đột nhiên, hắn nảy ra một ý tưởng, quyết định đặt tên cho loại xe vận tải này là "Xoáy Nước". Da, tuy rằng đã muộn một ngày, vẫn là bổ sung xong rồi. Bởi vì tôi đã xin nghỉ phép, nên chương tiếp theo sẽ ra mắt vào khoảng 11 giờ tối ngày 2 tháng 5.

Vương Trung định khen ngợi nhà thiết kế một chút, nhưng vừa định mở miệng thì chuẩn tướng Zinov đã võ tay đầy phấn khích: "Tốt! Rất tốt! Bắn rất chuẩn, uy lực cũng tuyệt vời!"

Anatoly cũng võ tay, nhưng sau khi vỗ vài cái, anh ta nghỉ ngờ hỏi Vương Trung: "Trung tướng Rokossovsky, thứ này dùng để đối phó với cái gì vậy? Prosen căn bản không có xe tăng nào cần đến hỏa lực mạnh như vậy?"

Vương Trung thầm nghĩ, bây giờ thì chưa có, nhưng sau này người ta sẽ có Tiger với Panther đấy, nhưng hắn không thể nói rõ ra như vậy được, đành phải nói: "Prosen đã chiếm được

xe tăng hạng nặng KV của chúng ta, và sơn lại ký hiệu của họ rồi đem ra sử dụng. Chúng ta cần có phương tiện để tiêu diệt KV ở khoảng cách xa."

Anatoly gật đầu: "Quả thực, tôi cũng nghe nói trong quá trình phản công, có đơn vị đã gặp phải xe tăng KV được sơn màu xám của Prosen. Nhưng lúc bắt đầu dự án thì chưa gặp phải đúng không?" Vương Trung: "Chúng ta đã bỏ lại rất nhiều xe tăng KV, người Prosen chỉ cần dùng linh kiện từ xác xe cũ cũng có thể lắp ráp thành xe mới, họ không thể không sử dụng chúng."

Trên thực tế, rất nhiều xe tăng KV chỉ vì trục trặc hệ thống di chuyển mà bị bỏ lại bên đường, vì quần đội Ant không có khả năng sửa chữa, cũng không có đủ máy kéo để kéo những chiếc xe tăng bị hỏng về sửa.

Vương Trung bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng, bèn hỏi giám đốc bãi thử nghiệm: "Bãi thử nghiệm có xe tăng KV nào dùng để thử nghiệm không?" Giám đốc: "Có, dùng để thử nghiệm những cải tiến đối với hệ thống di chuyển, hiện tại đã hoàn thành nhiệm vụ thử nghiệm, đang để trong kho." Vương Trung: "Kéo ra ngoài, đặt ở vị trí 1000 mét, ngay cạnh chiếc xe tăng Panzer IV của Prosen."

"Cái này…" Giám đốc bãi thử nghiệm tỏ vẻ khó xử, "Không được phép mà tự ý sử dụng xe thử nghiệm, như vậy không ổn lắm?"

Lúc này, Vương Trung đã có nhiều kinh nghiệm, biết cách xử lý tình huống này như thế nào, bèn nói: "Anh soạn một văn bản, ghi rõ là cần sử dụng xe tăng KV đã hoàn thành thử nghiệm để kiểm tra sức công phá của pháo 100mm, tôi sẽ ký tên."

Giám đốc lập tức thay đổi sắc mặt: "Vâng. Ngay lập tức." Quả nhiên, mẹo nhỏ học được từ Trung tướng Chekhov rất

hữu ích.

Mười mấy phút sau, Vương Trung ký tên xong, xe tăng KV được lái từ kho ra bãi thử nghiệm bắn, dừng lại bên cạnh chiếc xe tăng Prosen vừa mới dập lửa. Chờ tất cả các nhà nghiên cứu rời đi, Vương Trung dùng máy bộ đàm nói với xe vận tải 100mm: "Nai Sừng Tấm, lùi lại hai trăm mét, nhắm vào xe tăng KV."

Chiếc xe nguyên mẫu mang biệt danh Nai Sừng Tấm lập tức bắt đầu lùi lại, Vương Trung nhìn khoảng cách từ góc nhìn từ trên xuống, đến 200 mét thì hô: "Được rồi! Dừng lại, nhắm xong thì bắn ngay."

Nói xong hắn đưa bộ đàm cho Vasili —— thứ này kỳ thực rất nặng, cứ cầm mãi rất mệt. Không biết điện thoại to có phải cũng nặng như vậy không, nếu vậy thì Vu Khiêm lão sư nhét nó vào mông cũng không dễ dàng gì. Chưa đầy năm giây, xe tăng khai hỏa, gió bão từ họng súng thổi bay lớp tuyết tích tụ trước xe như mọi khi. Vương Trung thậm chí còn nhìn thấy viên đạn phản chiếu ánh sáng mặt trời, nó lao vun vút trúng vào thân xe KV, ngay sau đó nắp khoang tháp pháo của KV bị sóng xung kích hất tung, tiếp đó nắp tản nhiệt động cơ phía sau tháp pháo bốc cháy. Ngọn lửa nhanh chóng lan rộng, chiếc xe tăng bốc cháy. "Tốt!"

Thiếu tướng Zinov hăng hái võ tay, "Tốt! Như vậy cho dù gặp KV tịch thu được cũng không cần sợi"

Lúc này, một trong những lái xe tăng được điều đi cùng Thiếu tướng Zinov nói: "Có hỏa lực này, cũng không sợ xe tăng phun lửa cải tiến từ xe tăng hạng nặng Carolin của địch. Bọn chúng dùng xe tăng phun lửa đó tiêu diệt rất nhiều bộ binh của chúng ta." Vương Trung không để ý tới người lái xe này, bởi vì hắn đang quan sát chiếc KV đang cháy ở góc nhìn từ trên xuống, kéo gần lại có thể thấy trên giáp trước của KV

có một lỗ đạn, chứng tỏ phát này không bắn vào súng máy, cũng không bắn vào cửa quan sát, mà là xuyên qua giáp trước thần xe.

1200 mét, phát đầu tiên bắn trúng phá hủy KVỊI

Lúc này, giáp trước của pháo tự hành chống tăng "Xoáy Nước" có đáng tin cậy hay không cũng không còn quan trọng nữa, chỉ riêng hỏa lực này thôi cũng đủ để nó có chỗ đứng ở tiền tuyến rồi. Nhưng nếu giáp trước của "Xoáy Nước" đáng tin cậy thì càng tốt. Nếu độ tin cậy cũng đạt tiêu chuẩn thì càng tốt hơn nữa! Nếu thời gian sản xuất giảm xuống ——

Vương Trung dứt khoát gạt

bỏ ảo tưởng, không thể nào có chuyện tốt như vậy được.

Chương 546: Hay Lắm

Chương 653: Thử Nghiệm

Chương 653: Thử Nghiệm “Rất tốt.” Hắn quay đầu nói với kỹ sư trưởng Korzin: “Tôi rất hài lòng.”

Korzin nở nụ cười khiêm tốn: “Đây là nhờ pháo 100mm của hải quân tốt, không liên quan gì đến thiết kế của tôi cả.” Vương Trung: “Anh giải quyết vấn đề ngắm bắn thế nào? Thiết bị ngắm của chúng tôi được thiết kế để giao chiến trong phạm vi 800 mét, anh bắn phát đầu tiên ở khoảng cách 1200 mét mà vẫn trúng, làm thế nào vậy?”

Korzin: “Thứ nhất, lái xe thử nghiệm có kỹ năng pháo thuật rất tốt. Thứ hai, chúng tôi đã dùng kính ngắm và thiết bị quang học tịch thu được của quân Prosen, công việc sao chép kính ngắm đã giao cho nhà máy 251, nhà máy này được thành lập trên cơ sở những nhân viên của nhà máy quang học Saint Andrew được di chuyển từ Saint Andrewsburg về.” Vương Trung: “Là nhà máy sản xuất thủy tinh quang học đó sao? Di chuyển được bao nhiêu người về?”

Korzin: “Một phần ba kỹ thuật viên và kỹ sư đã di chuyển về thành công, vốn định di chuyển thêm những công nhân lành nghề mài thấu kính, nhưng tất cả công nhân đều là tín đồ sùng đạo của phái thế tục, họ muốn dùng máu và mạng sống bảo vệ thành phố mang tên Saint Andrew, không chịu di chuyển.”

Vương Trung: “Hồ đồ! Đây mới là chiến trường cần họ nhất! Không có ai sản xuất kính ngắm, hoặc kính ngắm kém chất lượng, sẽ gây ra tổn thất to lớn cho quân ta! Tôi sẽ đích thân viết thư cho họ, khuyên họ di chuyển về.” Korzin mừng

rỡ: “Tốt! Nếu vậy thì tốt quá, nhà máy 251 hiện tại rất thiếu công nhân mài thấu kính lành nghề. Nếu ngài có thể viết thư để công nhân của nhà máy ống điện tử di chuyển về nữa thì tốt.” Vương Trung: “Được! Vasili, cậu nhớ đấy, tối nay nhắc tôi viết thư.”

Vasili: “Ơ? Tôi tưởng tôi viết thay chứ, ngài thật sự muốn tự tay viết à?”

Vương Trung: “Đương nhiên. Như vậy mới có thành ý, tôi muốn thuyết phục những công nhân đồng chí này trở về, sản xuất kính chất lượng cao cho chúng ta. Tất nhiên, nhập khẩu từ Liên bang cũng rất quan trọng!”

Liên bang hiện tại giống như Trung Quốc sau này, cái gì cũng có thể sản xuất, chưa chắc đã là tốt nhất, nhưng có thể giải quyết vấn đề có hay không.

Bất ngờ thật, Liên bang lại là Trung Quốc phiên bản mini. Vương Trung lại nhìn về phía chiếc KV đang cháy, nói thật sau khi biết xe vận tải 100mm dùng kính ngắm tịch thu được của quân Prosen, tâm trạng hắn không còn tốt như lúc nãy nữa.

Hắn còn tưởng rằng dùng toàn bộ đồ tự sản xuất đã bắn trúng mục tiêu ở khoảng cách 1200 mét ngay từ phát đầu tiên. Tuy rằng không bằng phát bắn đầu tiên ở khoảng cách 1500 mét tiêu diệt mục tiêu của tổ lái xe tăng Tiger thiện chiến của Prosen, nhưng cũng rất khá rồi.

Thôi, tuy không hoàn hảo lắm, nhưng ít nhất cũng chứng minh pháo 100mm của hải quân không thua kém pháo 88 của quân Prosen. Đột nhiên, không biết thứ gì trên chiếc KV đang cháy phát nổ, một cột lửa phụt ra từ cửa khoang tháp pháo, tạo thành một đám mây hình nấm nhỏ trong nháy mắt. Vương Trung: “Cái gì nổ thế?” Nhà nghiên cứu: “Có thể là đạn pháo còn sót lại khi thử nghiệm, chắc là để ở chỗ nào đó chúng ta không tìm thấy lúc dỡ đạn.”

Vương Trung cau mày, thế mà lại sót một quả đạn pháo? Nhưng nghĩ đến đó là quân Nga thì cũng có thể chấp nhận được.

Tiếp đó, Vương Trung quan sát hai chiếc xe prototype hoàn thành một loạt thử nghiệm.

Nó có thể đạt tốc độ 60km/h trên đường cao tốc, khả năng vượt chướng ngại vật gần như tương đương với T34 —— dù sao cũng dùng chung khung gầm, đồng thời trọng lượng xe giảm xuống nên tỷ lệ hỏng hóc có vẻ cũng được cải thiện.

Hai chiếc xe prototype chạy như bay gần 100km trong bãi thử, không hề gặp trục trặc gì.

Đương nhiên, để kiểm tra độ tin cậy chi tiết hơn thì cần thử nghiệm lặp đi lặp lại trong hơn một tuần, cuối cùng mới có thể xác định chiếc xe này có bền hay không.

Vương Trung đã bị chiếc xe này chinh phục trước cả khi thử nghiệm khả năng phòng thủ.

Sau đó, 5 giờ chiều, thử nghiệm khả năng phòng thủ bắt đầu trong màn đêm buông xuống.

Hai chiếc xe prototype được đưa đến là vì một trong số đó sẽ được thử nghiệm khả năng phòng thủ.

Các nhà nghiên cứu của trung tâm thử nghiệm nhét vài hình nộm vào chiếc xe số 2 có biệt danh là Nai Sừng Tấm, sau đó giám đốc trung tâm xin chỉ thị của Vương Trung: “Cũng kéo ra khoảng cách 1000 mét để bắn ạ?” Vương Trung: “Không, chúng ta phải nghiêm ngặt hơn trong thử nghiệm khả năng phòng thủ, bắt đầu bắn từ 800 mét.”

“Vâng, thưa tướng quần.” Vương Trung: “Ngoài ra, chúng ta đã tịch thu được xe tăng của địch phải không? Sau khi thử nghiệm xong pháo 45mm và súng chống tăng, thì dùng xe tăng

của địch bắn thử một phát xem sao. Dùng pháo 50mm của xe tăng số 3."

Sư đoàn thiết giáp Prosen xâm lược Ant rất ít khi trang bị xe tăng số 3 phiên bản pháo 37mm đời đầu, toàn bộ đều là phiên bản pháo 50mm. Thực ra Vương Trung rất muốn dùng xe tăng số 4 trang bị pháo 75mm nòng dài của địch để thử nghiệm, không đúng, xét đến việc sau này quân Prosen sẽ sản xuất pháo 75mm nòng dài hơn, thì loại pháo 75mm 43 caliber (chỉ độ dài nòng pháo gấp bao nhiêu lần đường kính nòng pháo) này nên gọi là pháo 75 nòng trung bình. Pháo 75mm của xe tăng số 4 tăng chiều dài nòng lên 48 caliber đã là giới hạn rồi, nếu dài hơn nữa sẽ khiến trọng lượng thân xe mất cân bằng, tỷ lệ hỏng hóc của bánh chịu lực đầu tiên sẽ tăng vọt.

Chương 547: Cần Phải Có Kết Quả

Chương 654: Thử Pháo Tự Hành

Chương 654: Thử Pháo Tự Hành

Lúc này Anatoly nói: “Trong số trang bị tịch thu được chúng ta đưa về, còn có một khẩu pháo chống tăng mới, hình như là 75mm.”

Vương Trung mừng rỡ, chẳng phải đây là PAK40 sao? Nếu có thể chịu được khẩu pháo này thì về cơ bản chỉ cần lo lắng pháo 88mm đa năng thôi.

Vì vậy hắn nói: “Kéo đến đây, thử nghiệm luôn một thể.” Chẳng mấy chốc, khẩu pháo chống tăng PAK40 tịch thu được đã bị kéo đến bãi thử. Vương Trung đi quanh khẩu pháo một vòng, phát hiện nó lớn hơn nhiều so với trong game.

Pháo chống tăng 45mm của Liên Xô đặt cạnh nó trông như đồ chơi bỏ túi vậy.

Lúc này, vài chiếc xe tăng số 3 và số 4 tịch thu được cũng được lái đến.

Vương Trung: “Trước tiên bắt đầu thử nghiệm từ súng chống tăng PTRS-41 có uy lực thấp nhất.”

Vài phút sau đã có kết quả, súng chống tăng PTRS-41 tiêu chuẩn của quân đội Liên Xô về cơ bản không thể xuyên thủng giáp trước của “Xoáy Nước”.[V i p t r u y e n f u L L . n e t - k h o t r u y ệ n d ị c h m i ễ n p h í]

Bởi vì khi Korzin thiết kế "Xoáy Nước", hắn không hề thiết kế lỗ châu mai nào trên giáp trước, cửa quan sát của lái xe được đặt trên nóc xe, ghế ngồi của lái xe cũng được thiết kế theo kiểu nâng hạ, khi không chiến đấu có thể xoay bu lông để nâng ghế lên, thò nửa đầu ra ngoài quan sát, khi chiến đấu thì hạ ghế xuống, dùng kính tiềm vọng quan sát phía trước. Còn súng máy đồng trục, Korzin trực tiếp bỏ đi, thay vào đó là lắp một khẩu súng máy phòng không phía trên khoang chiến đấu.

Vì vậy, "Xoáy Nước" này chắc chắn không hiệu quả lắm trong việc chống bộ binh, dù sao chỉ có một khẩu súng máy phòng không.

Còn kính ngắm của pháo thủ, Korzin cũng đặt trên nóc khoang chiến đấu, dùng cấu trúc kính tiềm vọng để truyền hình ảnh.

Tóm lại, "Xoáy Nước" không có điểm yếu nào ở phía trước để súng chống tăng tấn công —— thứ này khi thực chiến về cơ bản chỉ có thể bắn vào các loại cửa quan sát. Không hề đau buồn vì thất bại của PTRS-41, tiếp theo ra sân là pháo chống tăng 45mm tiêu chuẩn của quân đội Ant.

Khi Vương Trung nhìn pháo thủ thao tác khẩu pháo này, hắn lại nhớ đến cảnh tượng lúc mới khai chiến phải vả lắm mới xin được một đại đội pháo này.

Cuối cùng vẫn là nhờ công nhân sửa xe của Rokossovsky lắp ráp được ba khẩu.

Ơ, hình như là lắp ráp được pháo 76mm? Dù sao lúc đó thứ này cũng rất quý giá. Pháo thủ khai hỏa, Vương Trung tận mắt nhìn thấy viên đạn bắn trúng giáp trước của xe số 2, sau đó bị bật ra.

Bật đạn!

Các nhà nghiên cứu lập tức chạy đến kiểm tra hình nộm trong xe, một lúc sau bên đó phát tín hiệu "hình nộm không bị hư hại, có thể tiếp tục thử nghiệm".

Vương Trung: "Tiếp tục khai hỏa."

Sau khi thay đổi vị trí ngắm bắn, kết quả vẫn là bị bật ra ở phía trước, chiếc xe mới ở khoảng cách 800 mét miễn nhiễm với pháo 45mml

Tiếp theo, dựa theo nguyên tắc đường kính, đến lượt pháo 50mm của xe tăng số 3 Prosen, kết quả là hoàn toàn không có vấn đề gì.

Sau khi thử nghiệm xong pháo 50mm, đến lượt pháo 75mm nòng ngắn của xe tăng số 4 Prosen.

Kết quả là đạn nổ mạnh của pháo 75mm khiến một phần giáp bên trong của xe số 2 bị vỡ vụn, các nhà nghiên cứu đánh giá một thành viên bị thương nhẹ, hai người bị thương nhẹ, vẫn có khả năng chiến đấu. Cuối cùng, đến lượt pháo chống tăng ZIS-3 76mm của Ant, đây có lẽ là pháo tăng có sức xuyên giáp tốt nhất trên bãi thử hiện tại —— pháo chống tăng ZIS-4 57mm được trang bị đại trà trong quân đội của Vương Trung không có trên bãi thử, hôm nay không thử nghiệm được. Chiếc xe mới có thể vừa tấn công vừa phòng thủ hay không, phải xem nó có chịu được phát bắn của pháo 76mm này hay không!

Vương Trung nhìn pháo binh đẩy pháo vào vị trí và nạp đạn xong. Pháo thủ chào Vương Trung: "Thưa tướng quân, đã sẵn sàng khai hỏa, xin chỉ thị!" Vương Trung trước tiên quay đầu lại xác nhận xem các nhà nghiên cứu đã thay hình nộm mới chưa —— việc này là để dễ dàng đánh giá mức độ thiệt hại, dù sao thì lần thử nghiệm trước, pháo 75mm nòng ngắn của xe tăng số 4 đã bắn đạn nổ mạnh khiến giáp bên trong bị vỡ, mảnh vỡ văng vào làm hình nộm bị thương.

Sau khi xác nhận các nhà nghiên cứu đã phát tín hiệu "đã thay xong", Vương Trung nói với pháo thủ: "Ngắm kỹ vào, khai hỏa."

"Vâng!"

Vương Trung vừa cầm kính viễn vọng lên thì pháo thủ đã khai hỏa, Vương Trung thậm chí còn chưa kịp chuyển góc nhìn.

Qua kính viễn vọng có thể thấy rõ ràng viên đạn bắn trúng giáp trước có góc nghiêng lớn của xe số 2, tuy bị bật ra nhưng vẫn để lại một vết xước rõ ràng.

Các nhà nghiên cứu lập tức chạy đến kiểm tra hình nộm bên trong pháo tự hành chống tăng, không lâu sau bên đó đã phát tín hiệu "bên trong không bị hư hại, có thể tiếp tục thử nghiệm".

Vương Trung: "Tiếp tục khai hỏa."

Vừa dứt lời, pháo thủ đã khai hỏa, viên đạn thứ hai bắn cao, sượt qua nóc pháo tự hành chống tăng.

Vương Trung: "Sao vậy?" Thiếu tướng Zinov nói: "Bình thường thôi, tốt nhất là nên cố định lại kính ngắm, tôi đang nói đến kính ngắm của pháo 76mm."

Vương Trung cau mày: "Ý anh là kính ngắm vừa rồi bị chấn động hỏng rồi?"

Chương 548: Chỉ có thể đầu hàng nhân dâ… _

Chương 655: Thử Pháo Tự Hành 2

Chương 655: Thử Pháo Tự Hành 2

Vị thiếu tướng còn chưa kịp lên tiếng, Anatoly đã nói trước: “Bị lệch rồi, cũng có thể là giá pháo bị chấn động tạo ra sai số nhỏ, trang bị của chúng ta hễ cứ bộ phận nào là lại gặp vấn đề này. Tôi biết có người ở trung đội pháo chống tăng thà dùng nòng pháo ngắm vào địch chứ không dùng kính ngắm.” Vương Trung: “Dùng nòng pháo ngắm vào địch có hơi quá không? Dù kính ngắm có thế nào thì cũng đáng tin hơn nòng pháo chứ?”

Anatoly xua tay: “Nếu mục tiêu ở gần thì biết đâu nòng pháo còn đáng tin hơn.”

Lúc này, bên phía mục tiêu đã kiểm tra xong, viên đạn này cũng không xuyên thủng, hình nộm bên trong không hề hấn gì.

Bên phía pháo thủ cũng đã kiểm tra xong kính ngắm theo lời khuyên của vị thiếu tướng, báo cáo với Vương Trung: “Kính ngắm không có vấn đề gì, vừa rồi chắc là sai số bình thường.”

Vương Trung chép miệng, nếu là trong game World of Tanks, thì vòng tròn biểu thị khu vực đạn có thể rơi xung quanh tâm ngắm này phải to đến mức nào.

“Tiếp tục bắn!”

“Vâng!”

Viên đạn thứ ba lập tức được bắn ra, lần này bắn trúng tấm chắn pháo của xe số 2. Vì không thấy đạn bị bật ra, Vương Trung thót tim.

Rất nhanh, kết quả kiểm tra đã tới: Cơ cấu nâng hạ nòng pháo bị kẹt lại, nhưng hoả pháo không trục trặc, cần thời gian sửa chữa cơ cấu nâng hạ nòng pháo.

Vương Trung quay đầu nói với Korzin: "Khả năng phòng hộ của tấm chắn pháo còn phải tăng cường, nhưng không có thương vong đến thành viên tổ lái, coi như không tệ."

Korzin: "Tôi muốn đi xem tình trạng hư hại của tấm chắn pháo."

Vương Trung: "Được, chúng ta cùng đi. Pháo thủ, tạm dừng bắn."

Một lát sau, Vương Trung và Korzin dân một đám người đến chiếc xe số hai cách đó 800 mét.

Có thể nhìn thấy trên tấm chắn pháo có vết lõm do đạn pháo để lại. Korzin đẩy mắt kính: "Xem ra là đạn pháo trực tiếp đánh vỡ một phần giáp của tấm chắn pháo."

Hắn tiến sát vào tấm chắn pháo, cẩn thận kiểm tra phía sau tấm chắn pháo, sau đó thở dài: "Tấm chắn pháo bị biến dạng, làm kẹt cơ cấu nâng hạ nòng pháo, quả nhiên giống như tôi dự đoán, tấm chắn pháo quá mỏng." Vương Trung: "Ông ngay từ đầu đã biết tấm chắn pháo rất mỏng?"

"Đúng vậy."

Korzin giơ tay lên, vừa khoa tay múa chân vừa giải thích: "Vị trí tháp pháo xe tăng nằm trên thân xe, cho dù là thiết kế tháp pháo đặt về phía trước như T-34, cũng rất dễ dàng phân bổ trọng tâm tổng thể ở giữa xe tăng. Trên thực tế thiết kế tháp pháo đặt về phía trước của T-34 là để cân bằng trọng lượng động cơ và thùng nhiên liệu.

“Nhưng chiếc xe này thì khác, nó không có tháp pháo, toàn bộ pháo được đặt ở phía trước thân xe, sau đó mặt trước thân xe lại được bố trí lớp giáp dày như vậy, còn có cơ cấu nâng hạ nòng pháo và cơ cấu quay pháo, cho nên việc phân bổ trọng lượng của chiếc xe này trở nên rất khó. “Tôi sợ tăng trọng lượng của tấm chắn pháo sẽ khiến hệ thống treo của cặp bánh xe chịu lực đầu tiên bị đè hỏng.” Vương Trung: “Thì ra là như vậy.”

Hắn chợt nhớ tới, chiếc Jagdtiger của Đức Quốc Xã bên Trái Đất, cũng đặt khoang chiến đấu ở giữa thân xe, lúc ấy hắn không hiểu vì sao lại thiết kế như vậy, hiện tại rốt cuộc đã hiểu rõ đây là vì phân bổ trọng lượng, pháo 128 mm và giáp đặt chung một chỗ quá nặng.

Vương Trung: “Chờ một chút, cơ cấu nâng hạ nòng pháo và cơ cấu quay pháo này là chạy bằng điện?”

Korzin: “Dùng thủy lực, đổi thành điện có thể giảm trọng lượng, nhưng sản xuất có thể gặp phải khó khăn, hiện tại nguồn cung động cơ điện không đáp ứng đủ nhu cầu, phần lớn động cơ điện đầu được lắp đặt trên xe tăng.” Vương Trung: “Thủy lực rất nặng phải không?”

“Cũng không tính là quá nặng, dù sao hành trình rất ngắn.”

“Góc bắn của thứ này là bao nhiêu?” Vương Trung tiếp tục hỏi, hắn muốn tận khả năng hiểu rõ tình hình.

Tuy rằng phát bắn vừa rồi xem như bị tấm chắn pháo và cơ cấu nâng hạ nòng pháo “hấp thụ”, không tạo thành thương vong cho thành viên tổ lái, nhưng trên chiến trường phát bắn này cũng khiến chiếc xe mất đi khả năng chiến đấu —— trên chiến trường không phải chỉ cần ấn một nút mười mấy giây là sửa chữa xong.

Cho dù chỉ là kẹt tháp pháo, một sự cố nhỏ như vậy, cũng phải tốn rất nhiều thời gian mới có thể sửa xong, về cơ bản có thể coi như là "từ biệt" trận chiến đó. Cho nên Vương Trung muốn cố gắng hết sức tránh để xảy ra tình huống này.

Đối với câu hỏi của hắn, Korzin lập tức báo cáo số liệu: "Quay trái phải 15 độ, góc hạ tối đa 7 độ, góc nâng 50 độ." Vương Trung kinh ngạc: "Góc nâng cao như vậy?"

Korzin: "Các kỹ sư hải quân nói đây là một khẩu pháo đa năng có thể bắn trực xạ và gián tiếp, hơn nữa có thể bắn đạn nổ phá mảnh theo đường đạn cầu vồng."

Chương 549: Nâng Ly

Chương 656: Trao Đổi

Chương 656: Trao Đổi

Thực tế là Hồng quân Liên Xô trên Trái Đất có thói quen phân loại SU-85 và SU-152 là pháo tự hành, khi sử dụng thực tế cũng thường xuyên để chúng bắn gián tiếp, thậm chí còn được triển khai bên cạnh các trung đoàn pháo binh được trang bị đạn pháo gián tiếp, cùng nhau bắn gián tiếp.

Hiển nhiên Ant ở thế giới này cũng kế thừa tư duy này, nhưng Vương Trung không có ý định để họ kế thừa —— ít nhất là chiếc xe chở pháo 100 mm này không được. Vương Trung: "Không không không, giảm bớt chức năng đi, hãy làm tốt nhiệm vụ tôi giao cho nó, góc nâng 18 độ là đủ rồi, góc hạ có thể tăng lên một chút, đến 9 độ."

Số liệu Vương Trung đưa ra, chính là phạm vi góc nâng hạ nòng pháo của xe tăng Tiger: -9 đến 18 độ.

"Cái này…" Korzin do dự. Vương Trung: "Tôi sẽ bổ sung nó vào các thông số kỹ thuật mà tôi đề xuất. Trước đây tôi chỉ nói đến góc hạ, không ngờ các ông lại muốn dùng nó để bắn gián tiếp."

Hắn nói như vậy, tương đương với việc nhận trách nhiệm về mình, Korzin lập tức tỏ vẻ không có ý kiến.

Vương Trung tiếp tục nói: "Góc nâng hạ và góc quay trái phải này cũng không cần dùng thủy lực nữa, hãy tháo bỏ hệ thống thủy lực, thay bằng quay tay."

Lần này là Thiếu tướng Zinov đưa ra ý kiến phản đối: "Như vậy tốc độ phản ứng sẽ rất chậm, nếu gặp phải xe tăng địch ở cự ly gần thì phải làm sao?"

Vương Trung: "Hãy dựa vào bộ binh yểm trợ để phát hiện xe tăng địch, không nên giao chiến với địch ở khoảng cách gần." Hắn vừa nói xong, Anatoly liền lộ ra vẻ mặt cười khổ: "Lực lượng xe tăng lấy đâu ra bộ binh đi kèm chứ?"

Vương Trung: "Quân đội của tôi sẽ có, hơn nữa còn có pháo cao xạ đi kèm, pháo binh đi kèm và cả đội sửa chữa đi kèm."

NI Anatoly thốt lên, "Được làm lính tăng trong quân đội của ngài thật sự là may mắn. Tôi rốt cuộc đã hiểu vì sao trong quân đội của ngài lại có nhiều lính tăng tiêu diệt được một lượng lớn xe tăng địch như vậy." Có lẽ báo chí ở Yekaterinburg đã đưa tin về những chiến công của Vương Trung đến phát chán, không biết ai đã khởi xướng, họ đã đi phỏng vấn những lính tăng dưới quyền Vương Trung, những người đã đạt được rất nhiều chiến công tiêu diệt xe tăng địch, sau đó những bài phỏng vấn này được thêm mắm dặm muối trong các quán rượu, khiến cho tất cả lính tăng dưới quyền Vương Trung đều trở thành những anh hùng xe tăng.

Nghe nói điều này đã tạo ra sự cạnh tranh giữa các lính tăng của các đơn vị anh em. Vương Trung cũng lười quản những chuyện này, hắn nói với Korzin: "Cách sử dụng như thế nào để tôi lo, nhiệm vụ của ông là chế tạo xe theo yêu cầu của tôi. Trên thực tế, nếu những chiếc pháo tự hành chống tăng này chủ yếu chiến đấu ở khoảng cách 1200 mét, thì quay tay đã là đủ rồi."

Địch ở xa, chỉ cần quay tay một góc rất nhỏ là có thể nhắm trúng mục tiêu, những người đã học kiến thức hình học liên quan đầu biết điều này.

Korzin: “Được rồi, tôi sẽ về tháo động cơ điện, tăng độ dày của tấm chắn pháo, như vậy mặt trước sẽ hoàn toàn không còn lỗ hổng phòng thủ.”

Vương Trung: “Chờ đã, ông phải thiết kế lại, vậy có phải là phải chế tạo một chiếc xe mới không? Dù sao thì việc tháo dỡ hệ thống thủy lực cũng khá phức tạp.”

Korzin: “Đúng là phải thiết kế lại cấu trúc gần khóa nòng, tấm chắn pháo cũng phải điều chỉnh. Kỳ thực có thể kéo hai chiếc này về nhà máy để cải tiến, nhưng như vậy rất tốn công, chi bằng chế tạo một chiếc mới luôn.”

Vương Trung: “Vậy chiếc xe số hai này, tên là gì?”

“Nai sừng tấm.” Vasili nhắc nhở.

“Đúng rồi, chiếc Nai Sừng Tấm, cứ để nó ở bãi thử để bắn thử, kiểm tra toàn diện khả năng phòng thủ của nó. Pháo 76 mm bắn vào tấm chắn pháo có thể khiến cơ cấu nâng hạ nòng pháo bị kẹt, điều này chúng ta đã biết, tiếp theo hãy tiếp tục thử nghiệm xem ở các khoảng cách khác nhau có thể bắn xuyên qua hay không.

“Có lẽ có thể phát hiện ra vấn đề mới, để kỹ sư trưởng Korzin cải tiến luôn một thể.” Vương Trung nói xong, hướng Korzin nhìn bằng ánh mắt xin ý kiến, nhưng ánh mắt này rõ ràng đã bị hiểu lầm, Korzin đứng nghiêm chào: “Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.”

“Có quyết tâm là tốt rồi.” Vương Trung nhìn trời: “Trời đã tối rồi, trong điều kiện này pháo thủ chắc không thể bắn chính xác đâu nhỉ? Ngày mai hãy thử lại, gửi báo cáo lên bàn làm việc của tôi là được.”

Chương 550: Đáng Ăn Mừng

Chương 657: Xoáy Nước

Chương 657: Xoáy Nước Ngày hôm sau, chiều ngày 2 tháng 1 năm 1915, một bản báo cáo được gửi đến bàn làm việc của Vương Trung. Theo báo cáo này, giáp trước của xe chở pháo 100 mm có thể chịu được đạn pháo chống tăng ZIS-3 ở khoảng cách 500 mét.

Nhưng tấm chắn pháo có thể bị bắn xuyên ở khoảng cách 600 mét, một khi bị bắn xuyên, cơ cấu nâng hạ nòng pháo chắc chắn sẽ gặp vấn đề.

Ở khoảng cách 500 mét, nếu dùng pháo 76 mm bắn vào tấm chắn pháo, có khả năng sẽ khiến pháo thủ và người nạp đạn bị thương hoặc thậm chí tử vong. Trong số mười lần thử nghiệm, có ba lần chỉ có pháo thủ bị thương hoặc tử vong, hai lần chỉ có người nạp đạn gặp xui xẻo, ba lần cả hai cùng gặp xui xẻo, hai lần còn lại cả hai đầu không hề hấn gì.

Do xe chỉ huy có hai "lá chắn thịt người", nên tỷ lệ sống sót tương đối cao, chỉ bị thương nhẹ hai lần.

Nói một cách khách quan, nhược điểm này căn bản không đáng kể, nếu trong trò chơi, có khi nó còn được người chơi gọi đùa là "giáp lỗ đen" vì cơ cấu nâng hạ nòng pháo và khóa nòng có thể hấp thụ hiệu ứng nổ sau của đạn pháo.

Nhưng đây là thực tế, những thành viên tổ lái bị mảnh vỡ bắn trúng, nếu không may trúng vào động mạch thì có thể sẽ hy sinh.

Đây đầu là những thành viên tổ lái được Vương Trung lựa chọn kỹ càng, đầu là lính kỳ cựu, rất quý giá.

Vì vậy, việc cải tiến tấm chắn pháo là điều bắt buộc, cho dù phải hy sinh tốc độ ngắm bắn.

Khoảng 7 ngày sau, Korzin đã chế tạo ra nguyên mẫu thế hệ thứ hai.

Lần này, khả năng phòng thủ đã đạt được kết quả đáng mừng, ngay cả pháo 76 mm ở khoảng cách 300 mét cũng chưa chắc có thể bắn xuyên qua giáp trước của nó.

Vì vậy, Vương Trung đã ra lệnh tại chỗ, kéo pháo cao xạ 85 mm đến để bắn thử nguyên mẫu. Kết quả cho thấy, chỉ cần giữ khoảng cách trên 800 mét, nguyên mẫu thế hệ thứ hai về cơ bản không phải lo lắng về pháo cao xạ 85 mm do Ant sản xuất.

Nhưng pháo 88 mm của Prosen có thể bắn xuyên qua tấm chắn pháo của nguyên mẫu thế hệ thứ hai ở khoảng cách 800 mét, nhưng sát thương đối với người bên trong không lớn, chỉ có một số mảnh vỡ lọt vào khoang chiến đấu.

Sau khi kết quả thử nghiệm được công bố, Korzin lắc đầu nguầy nguậy: "Không không không, thực sự không thể lắp thêm thứ gì lên tấm chắn pháo nữa. Nếu cậu muốn có khả năng phòng thủ tốt hơn, thì phải di chuyển khoang chiến đấu về phía sau. Như vậy, vị trí lắp đặt pháo cũng phải nâng cao lên, tổng thể sẽ trở nên cao hơn." Vương Trung tưởng tượng theo lời Korzin, trong đầu hiện lên hình ảnh chiếc pháo tự hành chống tăng Ferdinand (tức là Elefant), và chiếc pháo tự hành chống tăng jagdtiger.

Hai chiếc xe này có một đặc điểm chung: Cao lớn, đặt ở đó sẽ bị phát hiện từ rất xa. Nhưng Vương Trung muốn có một

phương tiện thấp bé, phù hợp để phục kích như Sturmgeschütz II và Jagdpanzer IV.

Hơn nữa, ở khoảng cách 800 mét, pháo 88 mm chỉ bắn xuyên qua tấm chắn pháo và tạo ra một số mảnh vỡ bên trong xe, so với những chiếc xe tăng khác bị Tiger bắn một phát là chết hết người, thì chiếc này đã rất lợi hại rồi! Đợi đến khi Viện nghiên cứu hóa học và dệt may Vương Trung chế tạo ra "lớp lót chống mảnh vỡ" mà Vương Trung yêu cầu, tỷ lệ sống sót của các thành viên tổ lái sẽ càng cao hơn.

Nhìn chung, Vương Trung khá hài lòng với sản phẩm mới.

Còn Thiếu tướng Zinov, người đã theo dõi toàn bộ quá trình thử nghiệm vũ khí mới này, cho rằng "thứ này nên được đưa vào sản xuất hàng loạt ngay lập tức".

Đáng tiếc, điều này là không thể, các thử nghiệm sản xuất sau đó cho thấy thời gian sản xuất của nó gấp 1,3 lần so với T-34W.

T-34W đã không thể thay thế hoàn toàn T-34 vì quá tốn công sức để sản xuất.

Để thực sự tăng sản lượng của T-34W, cần phải dựa vào Liên minh các quốc gia chuyển giao công nghệ và thiết bị sản xuất tiên tiến hơn.

Vương Trung hiểu rõ, chiến tranh không phải dựa vào "vũ khí đặc biệt" hay "vũ khí quyết chiến" để giành chiến thắng, khả năng sản xuất là một yếu tố cực kỳ quan trọng trong chiến tranh quy mô lớn. Vì vậy, hắn cũng chỉ muốn thử xem, liệu việc sử dụng vũ khí đặc biệt khó sản xuất cho các đơn vị tỉnh nhuệ có thể mang lại hiệu quả tốt hơn hay không.

Cuối cùng, loại pháo tự hành chống tăng này được định danh là SU-100, SU là viết tắt của "pháo tự hành" trong tiếng Ant, 100 biểu thị cỡ nòng pháo.

Và Vương Trung đã đích thân đặt biệt danh cho nó: Xoáy Nước.

Tối nay lại bị gọi đi ăn cơm, vốn định tối nay bắt đầu viết thêm chương cho các bạn ủng hộ Bạch Ngân, đành phải để ngày mai vậy.

Chương 551: Diễu Hành Khải Hoàn

Chương 658: Liên quân hào phóng mở hà…

Chương 658: Liên quân hào phóng mở hầu bao

Chiến trường tháng 1 năm 915 tương đối yên tĩnh - chỉ mỗi ngày thương vong giảm xuống còn khoảng 10.000 người.

Giữa trưa ngày 15 tháng 1, Vương Trung vừa phê duyệt xong văn kiện ở Ủy ban kiểm tra trang bị số 10 đường Hòa Bình, đến Bộ tư lệnh phòng thủ thành phố lộ mặt, sau đó chuẩn bị đi trường học tiếp tục biên soạn giáo trình của hắn, điện thoại trực tiếp gọi tới.

" Tướng quân Rokossovsky của tôi", bên kia điện thoại là sĩ quan Liên Hợp Quốc John Wick, tiếng Ant của hắn có chút khẩu âm, đặc biệt dễ nhận ra, "Một tiếng nữa, đoàn tàu chở đầy trang bị hạng nặng viện trợ sẽ vào ga, cậu không đi xem sao?" Vương Trung biết quân đội của mình chắc chắn sẽ được bổ sung trước, nhưng cụ thể bổ sung cái gì hắn cũng không rõ ràng lắm - trên thực tế không ai biết sẽ bổ sung cái gì, dù sao cũng không biết tàu vận tải nào có thể cập bến.

Hiện tại chính là thời điểm tàu ngầm Prosen đánh chặn ác liệt nhất, Bộ Tuyên truyền Prosen ngày nào cũng khoác lác trên đài phát thanh về chiến quả đánh chìm bao nhiêu vạn tấn.

Thống kê của Liên quân cũng không lạc quan, Prosen chỉ phóng đại gấp ba lần mà thôi. Cho dù bọn họ không phóng đại, tổn thất của Liên quân cũng rất kinh người. Trước đó mấy đoàn tàu chở trang bị hạng nặng, tàu chở hàng đều không thể

vượt qua vòng phong tỏa, vì vậy chỉ có thể chuyển xe tải, radio các loại, không có một chiếc xe tăng nào.

Lần này xem ra cuối cùng đã có xe tăng cập bến thành công, cho nên Trung tá John Wick mới vội vàng gọi điện thoại tới.

Vương Trung: "Được, tôi lập tức đến ga tàu xem náo nhiệt."

Thực ra chỉ cần gọi điện thoại hỏi Trung tướng Chekhoyv, Vương Trung có thể biết trên tàu chở xe tăng viện trợ gì trước khi tàu đến, nhưng thứ này giống như mở hộp quà bí mật vậy, cái quan trọng chính là cảm giác mở ra trong khoảnh khắc đó.

Vì vậy, Vương Trung hỏi sĩ quan tham mưu đến đón mình: "Tình hình trong thành thế nào?" Sĩ quan tham mưu lập tức trả lời: "Không quân đã bắn rơi một chiếc máy bay trinh sát của Prosen, xác máy bay rơi xuống công viên cách Cung điện Mùa hè 3 km, trên đó không có thi thể phi công, chúng tôi đang tổ chức lực lượng truy bắt phi công nhảy dù.

"Không có chuyện gì lớn khác."

Vương Trung: "Tình hình của những người đầu hàng thế nào?"

"Có người phát hiện trên tiền giấy có khẩu hiệu tuyên truyền của những kẻ đầu hàng, đã thu hồi những tờ tiên này rồi."

Vương Trung nhíu mày, trước khi xuyên không hắn đã từng thấy việc viết khẩu hiệu tuyên truyền trên tiền giấy, còn đích thân cầm tờ tiền đó đến ngân hàng, ngân hàng lập tức đổi cho hắn một tờ tiền mới có mệnh giá tương đương.

Hành vi tình cờ gặp phải này khiến Vương Trung nhớ tới quê hương.

“Tướng quần?”, sĩ quan tham mưu hỏi.

Vương Trung: “Hỗ trợ Thẩm Phán Đình điều tra nguồn gốc của những tờ tiền này, nếu không có việc gì khác tôi sẽ đến ga tàu.”

Sĩ quan tham mưu gật đầu: “Không có việc gì khác. Dù sao kẻ địch cũng đã bị ngài đánh đuổi khỏi vùng ngoại ô, chúng tôi cũng nhàn rỗi. Nhưng mọi người đều lo lắng sau này có xảy ra nữa hay không…”

Vương Trung: “Sẽ không đầu, tôi cho rằng năm sau - ý tôi là năm nay, người Prosen sẽ không cố gắng tấn công Yekaterinburg nữa, đối với thủ đô của chúng ta, thời điểm nguy hiểm nhất đã qua rồi. Nhưng chúng ta vẫn có khả năng thua cuộc chiến. “Đây chính là lý do tại sao hiện tại tôi phải làm việc hết công suất.”

Nói xong hắn hoạt động vai một chút, thực tế là thời gian ở hậu phương, hắn bận rộn hơn so với khi ở tiền tuyến chiến đấu rất nhiều: Luôn có giáo trình viết mãi không xong, văn kiện phê duyệt không hết, lớp học không thể nào dạy hết được.

Hắn rất thích như vậy, muốn đem tất cả kinh nghiệm mà Liên Xô đã tổng kết sau chiến tranh trong ký ức của mình, cùng với kinh nghiệm mà quân đội Trung Quốc đã đúc kết viết ra hết, coi như những mẹo vặt cuộc sống để cung cấp cho quân đội Ant.

Vương Trung: “Vậy tôi đi trước, lát nữa tôi sẽ ở ga tàu.” Nói cho sĩ quan tham mưu biết mình sẽ đi đâu là để khi có tình huống khẩn cấp xảy ra, sĩ quan tham mưu có thể tìm thấy mình.

Lỡ như những kẻ đầu hàng phát động chính biến, thì Vương Trung - Tư lệnh phòng thủ thành phố sẽ phải chịu trách

nhiệm dẹp loạn, việc bố trí quân chủ lực của hắn ở Kubinka là dựa trên suy nghĩ này.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, Vương Trung đi thẳng đến ga tàu.

Khi hắn bước lên sân ga, vừa lúc có một đoàn tàu vào ga, Vương Trung trực tiếp hỏi nhân viên điều phối đường sắt đang đón tàu: "Đây có phải là đoàn tàu từ cảng không đóng băng đến không?"

"Vâng."

Trong khi nhân viên điều phối trả lời, Vương Trung đã nhìn thấy xe tăng Sherman được cố định trên tàu.

Đến rồi!

Tuy nhiên, xe tăng Panzer IV nòng dài của địch đã xuất

hiện trên chiến trường sớm hơn dự kiến, Sherman ở thế giới này e là không thể phát huy tác dụng như ở Trái đất.

Chương 552: Đề Nghị Thăng Lên Đại Tướng _

Chương 659: Liên quân hào phóng mở hà…

Chương 659: Liên quân hào phóng mở hầu bao 2

Vương Trung suy nghĩ một chút, rồi lại phủ nhận ý nghĩ này, cho đến nay chỉ có một số báo cáo về việc nhìn thấy Panzer IV nòng dài ở tiền tuyến, cơ quan tình báo của Thẩm Phán Đình và cơ quan tình báo của quân đội Ant đều suy đoán, có thể là một số lượng nhỏ được đưa ra tiền tuyến để thử nghiệm sản xuất.

Nói cách khác, Sherman trong hầu hết các trường hợp chỉ phải đối mặt với Panzer III nòng ngắn 50mm và Panzer IV nòng ngắn 75mm. Sherman nghiền nát hai loại xe tăng này một cách cơ bản. Trái Đất bên kia là do Sherman tham chiến quy mô lớn quá muộn, ở Ý gặp phải toàn là Tiger và Panther, nên mới bị gán cho biệt danh "bật lửa".

Sherman thực ra là một loại xe tăng khá ưu tú, khi mới được đưa vào sử dụng nó rất lợi hại.

Thứ này giống như chơi game chiến thuật thời gian thực vậy, phải chú trọng đến một điểm thời gian, ví dụ như tôi dùng chiến thuật tấn công nhanh với hai doanh trại, trong vòng vài phút sẽ có bao nhiêu lính áp sát đến cửa nhà bạn, vừa lúc nâng cấp thuốc tăng lực xong, tất cả đều đã được lên kế hoạch sẵn, chỉ cần chậm một chút là thời kỳ mạnh mẽ sẽ qua.

Bầy giờ Vương Trung đang chuẩn bị tận dụng thời kỳ hoàng kim của Sherman.

Còn về phần Tiger và Panther có thể xuất hiện sớm, cứ giao cho Vòi rồng xoáy nước giải quyết.

Vương Trung đang mải ngắm nhìn chiếc xe tăng Sherman trong mơ của mình, thì đột nhiên một thứ xấu xí đến kinh ngạc lọt vào tâm mắt hắn.

Trên một toa tàu chở hàng phẳng có hai khẩu pháo phòng không tự hành Crusader của Liên hiệp vương quốc.

Tháp pháo của thứ này trông như đã lắp Kim tự tháp Maya lên khung gầm xe tăng vậy, xấu không thể tả, nhưng khẩu pháo Bofors 40 mm đó là thứ tốt.

Đây là loại pháo tự động cỡ nòng lớn tốt nhất trên thế giới, ngay cả khi Mỹ đánh Chiến tranh vùng Vịnh, hiệu suất của nó cũng không hoàn toàn lỗi thời. Thứ này bắn thẳng có thể phá hủy cả bộ binh, xe bọc thép hạng nhẹ và thậm chí cả xe tăng.

Nó có thể không xuyên thủng được giáp xe tăng, nhưng có thể phá hủy tất cả mọi thứ trên bề mặt xe tăng, ví dụ như bắn vào gốc ăng-ten radio, phá hủy radio, v.v. Trước đây, khi tham gia đàm phán viện trợ với Liên Hợp Quốc, Vương Trung đã đặc biệt chú ý đến việc xin giấy phép sản xuất Bofors, đồng thời cố gắng để Liên Hợp Quốc hỗ trợ xây dựng dây chuyền sản xuất ở Ant. Nhưng phải đến mùa xuân năm 916, dây chuyền sản xuất này mới có thể đi vào hoạt động và bắt đầu sản xuất với tốc độ một nửa công suất. Sản xuất hất công suất có thể phải đến tháng 7 hoặc tháng 8 năm 916.

Đến lúc đó, Vương Trung dự định chế tạo một chiếc xe phòng không được trang bị pháo Bofors nòng đôi, lớp giáp có thể chống lại hỏa lực hạng nhẹ của đối phương, hắn đã nghĩ ra cả cái tên rồi, gọi là ‘‘Apocalypse’’’ (Thiên Khải).

Đến lúc đó, chiếc xe phòng không này chắc chắn sẽ trở thành khắc tinh của bộ binh Prosen.

Còn bây giờ, có Bofors nòng đơn như Crusader cũng có thể dùng được, dù sao cũng hơn không! Như vậy, vấn đề xe phòng không cũng được giải quyết - trước đây, pháo phòng không tự hành tốt nhất mà Vương Trung có thể có được là một khẩu pháo 25 mm gắn trên thùng xe tải GAZ.

Vương Trung quyết đoán quay đầu lại, nói với Vasili: "Thấy cái thứ xấu xí kia không? Khẩu pháo phòng không tự hành đó, canh chừng nó cẩn thận đấy! Tiểu đoàn phòng không của chúng ta đang lo lắng không có pháo phòng không tự hành để đi cùng xe tăng đấy!" Vasili: "Vâng! Nhưng ngài chắc chắn muốn dùng thứ xấu xí như vậy sao? Liệu có ảnh hưởng đến tâm trạng không?"

Vương Trung: "Nói nhảm gì thế, bỏ cái tư tưởng nghệ sĩ của cậu đi. Ngoại hình không quan trọng, miễn là dùng tốt là được!"

Vasili: "Ngài chắc chắn nó dùng tốt chứ?"

Vương Trung: "Tôi không biết, vì vậy chúng ta phải mang về thử nghiệm!" Ngày hôm sau, tám khẩu pháo phòng không tự hành Crusader được đưa đến Kubinka.

Cùng lúc đó còn có 30 chiếc Sherman.

Lúc này, sư trưởng Sư đoàn Bộ binh Nhân dân Melainia số 1 - Tadeusz đến gặp Vương Trung: "Đồng chí Tướng quân, chúng tôi có những người đồng hương đến từ Liên hiệp Vương Quốc, họ đã từng sử dụng Sherman trong Lữ đoàn Thiết giáp Melainia số 1, có thể làm huấn luyện viên để giúp chúng ta nhanh chóng nắm vững loại xe tăng này."

Vương Trung: "Vậy các anh đã từng sử dụng pháo phòng không Crusader chưa?" Tadeusz rõ ràng không hứng thú với loại pháo phòng không xấu xí này: "Có lẽ có người đã dùng rồi, điều này quan trọng lắm sao?"

Vương Trung: “Tất nhiên là quan trọng rồi. Sự tồn tại của pháo phòng không có thể gây nhiễu cho việc ngắm bắn của không quân địch, buộc chúng phải ném bom ở độ cao rất lớn, theo kinh nghiệm thực chiến của tôi, điều này rất quan trọng.”

Đúng vậy, sau khi trải qua thử thách thực chiến, Vương Trung đã có sự thay đổi mang tính bước ngoặt trong nhận thức về phòng không trên chiến trường, trước đây hắn cho rằng phòng không phải bắn hạ máy bay địch mới có ý nghĩa, vì vậy sau khi xem số liệu về số lượng máy bay địch bị bắn hạ bởi các lực lượng phòng không của các nước trong Thế chiến II, hắn đã tin theo một số kẻ không hiểu gì và hô hào “phòng không, phòng không, mười lần phòng không thì chín lần hụt”.

Bây giờ Vương Trung biết rằng, phòng không không thể chỉ nhìn vào việc bắn hạ bao nhiêu máy bay, chỉ cần gây nhiễu cho cuộc tấn công của kẻ thù, khiến cho cuộc tấn công trở nên không chính xác, thậm chí khiến phi công của kẻ thù phải dè chừng, không dám tấn công tùy tiện, thì hoạt động phòng không đó là thành công.

Nói cách khác, trước đây Vương Trung luôn cho rằng súng máy phòng không trên nóc xe chủ yếu dùng để bắn bộ binh, thực ra nó có thể thực hiện phòng không, có khẩu súng máy phòng không này, kẻ thù có thể định ném bom ở độ cao 500 mét, nhưng có thể sẽ ném bom ở độ cao 800 mét.

300 mét này chính là “ý nghĩa” của khẩu súng máy phòng không.

Chương 553: Tiến trình lịch sử sang trang …

Chương 660: Trao Đổi

Chương 660: Trao Đổi

Vương Trung giải thích tất cả những điều trên, vị Thiếu tướng người Melainia lộ ra vẻ mặt khâm phục: “Trước đây tôi chưa từng nghĩ như vậy, tôi cứ tưởng súng máy trên nóc xe chủ yếu dùng để bắn bộ binh.”

Vương Trung hơi đỏ mặt, vì trước khi xuyên không hắn cũng nghĩ như vậy.

Nhưng không thể nói ra, phải giữ vững hình tượng.

Thiếu tướng Tadeusz tiếp tục nói: “Khi tôi còn phục vụ trong quân đội Melainia, cấp trên hoàn toàn không để ý đến những tiến bộ quân sự mới nhất, nhận thức về không quân cũng rất hạn hẹp, họ vẫn cho rằng không quân chỉ là thứ bay là là ở tâm thấp rồi ném lựu đạn. “Vì vậy, hoạt động phòng không của quân đội chúng tôi về cơ bản là tập hợp một số súng máy lại với nhau, cho rằng như vậy là đủ rồi.” Vương Trung quay đầu nhìn chiếc xe tải GAZ gắn bốn súng máy ở phía xa.

Thiếu tướng Tadeusz cũng nhìn sang: “Đúng vậy, chính là loại đó. Nhưng theo như những gì ngài nói, như vậy thực sự cũng có thể phát huy tác dụng nhất định phải không?”

Vương Trung: “Đúng vậy, nhưng phạm vi bảo vệ của súng máy quá nhỏ, xe tải cũng không phù hợp để đi cùng với các đơn vị thiết giáp.”

Nói xong, hắn quay đầu nhìn tám chiếc Crusader vừa nhận được: “Ngoài ra, chúng ta sẽ tiến hành thử nghiệm ngay bây giờ, để cho các anh thấy hiệu quả chống bộ binh của pháo Bofors 40 mm.“Docfull.vn- Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Ngày 16 tháng 1 năm 915, Kubinka, nơi đóng quân của Quân đoàn Cơ động đang được thành lập. Đồng thời, nơi đây cũng là nơi đóng quân của “Quân Cận vệ Hoàng gia” mà người dân Yekaterinburg thường gọi.

Kubinka vốn là bãi tập của Hoàng gia, có vị thế tương đương với căn cứ huấn luyện Zhurihe của quân đội Trung Quốc, Vương Trung cũng tận dụng triệt để điều kiện này, vừa tổ chức quân đội vừa huấn luyện hàng ngày ở đây. Khi xe tăng mới được đưa đến, các đơn vị đang diễn tập phối hợp bộ binh - xe tăng, vì vậy khi nhìn thấy những chiếc Sherman và Crusader này tiến vào, tất cả binh lính đầu nhìn thấy.

Yegorov đang tổ chức diễn tập, thấy vậy liên ra lệnh: “Nghỉ ngơi 30 phút, tôi đi xem sao.”

“Chúng tôi cũng có thể đi xem không?”, những người lính kỳ cựu đã thân thiết với Yegorov nên hỏi.

Yegorov: “Ở lại! Tướng quân sẽ không để ý nếu các cậu làm ẩu, nhưng tôi thì có đấy.” “Anh cũng là tướng quân rồi mà.”, Alexander Alexandrovich - người kế nhiệm Pavlov làm Tham mưu trưởng Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1 nói.

Yegorov cúi đầu nhìn quân hàm: “Đúng vậy. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình có thể trở thành tướng quân. Anh và cha xứ ở lại trông chừng bọn họ, tôi đi xem sao.”

Ivan Petrovich - người kế nhiệm Popov làm cha xứ của Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1 nói: “Anh cứ đi đi, nếu là trang bị tốt thì cố gắng xin cho sư đoàn chúng ta.” Yegorov

cười toe toét: “Đương nhiên rồi. Ngày xưa, tướng quân - ý tôi là khi Rokossovsky còn là sư trưởng, đã dẫn chúng tôi đi khắp nơi xin trang bị, giờ đến lượt ông ấy bị tôi làm phiền rồi!”

Không ít lão binh đều cười phá lên.

Yegorov nghênh ngang đi về phía những trang bị mới. Tham mưu trưởng Alexander hỏi Ivan Petrovich: “Vania (biệt danh của Ivan), anh nhìn dáng vẻ nghênh ngang của anh ấy xem, có thể tưởng tượng được đó chính là người đàn ông đã uống rượu giải sầu vì nhớ vợ quá cố đêm qua không?”

Không đợi Ivan Giám Mục nói chuyện, bên cạnh có chiến sĩ trêu ghẹo nói: “Nói nhỏ uống rượu giải sầu.”

Kết quả người hỏi chính là một chiến sĩ mới, bị lão chiến sĩ dùng tay búng trán: “Loại chuyện này đừng có trêu chọc! Vợ con sư trưởng đều chết trong mưa bom bão đạn của kẻ địch!”

Linh mục Ivan nhìn tân binh bị giáo huấn, nói: “Có thể sư trưởng cũng không thèm để ý cậu lấy chuyện này ra trêu chọc, nhưng làm người phải biết lễ phép không phải sao? Trường học ban đêm ngoài dạy văn hóa cho các cậu, còn dạy cả lễ nghi nữa đấy!” Trường học ban đêm là hoạt động buổi tối do tướng Rokossovsky tổ chức, bởi vì trước đó quần Ant không có việc buổi tối còn phải tiếp tục tận dụng thời gian, cho nên ngay từ đầu các chiến sĩ rất có ý kiến.

Sau đó tướng Rokossovsky áp dụng hai biện pháp để nâng cao tính tích cực của mọi người, thứ nhất là thiết lập chế độ, chỉ cần thông qua bài kiểm tra tốt nghiệp trường học ban đêm, có thể được bổ sung vào lực lượng thiết giáp vinh quang, cùng xông pha trận mạc với tướng quân. Thứ hai là trong buổi tổng kết trường học ban đêm hàng tuần, binh sĩ có thành tích xuất sắc, có thể nhận được một chai Vodka, đồng thời được phép uống rượu vào cuối tuần, không tham gia huấn luyện thêm vào cuối tuần.

Hiệu quả của biện pháp thứ nhất hiện tại chưa rõ, bởi vì vẫn chưa có binh sĩ nào vượt qua bài kiểm tra tốt nghiệp trường học ban đêm.

Biện pháp thứ hai hiệu quả vượt trội, mỗi cuối tuần, những người lính có thành tích xuất sắc trong trường học ban đêm đầu tụ tập uống rượu, khiến những người khác phải ghen tị - những người khác vẫn phải huấn luyện thêm. Petrovich nhân cơ hội này giáo dục binh lính một phen, một lần nữa chắp tay sau lưng nhìn về hướng trang bị mới: "Hy vọng sư trưởng có thể kiếm được thứ gì đó tốt đấy."

Tham mưu trưởng Alexander nói: "Hy vọng là loại xe tăng có nòng pháo to, loại xe tăng khác có nòng pháo kia, nhìn giống với pháo 45 ly của chúng ta, nhìn là biết yếu xìu."

Lập tức có lão chiến sĩ tiếp lời: "Giáp bảo vệ nhìn cũng không được, loại xe tăng có nòng pháo to kia ít nhất phần thân trước có thiết kế góc nghiêng."

Một bộ phận đáng kể bộ binh thậm chí còn chưa tốt nghiệp lớp 10, cho nên bọn họ chỉ biết giáp bảo vệ của T-34 tốt là bởi vì giáp được thiết kế góc nghiêng, còn nhiều hơn nữa thì không hiểu.

Chương 554: Nhiệm vụ mới của Rokossovs…

Chương 661: Anh Quên Đội Cũ Rồi

Chương 661: Anh Quên Đội Cũ Rồi

Vương Trung đang sắp xếp người ở trường bắn bố trí hình nộm, nghe thấy có người gọi tên mình: "Tướng quân!"

Có thể trực tiếp gọi tướng quân như vậy, khỏi cần nghĩ cũng biết chắc chắn là người quen cũ. Hắn quay đầu lại nhìn, là Yegorov.

"Yegorov, anh bạn!" Vương Trung cười nói: "Anh đến xin trang bị đúng không?" Yegorov chỉ vào Sherman: "Tôi muốn cái này!" Vương Trung: "Đồng chí này đã được quyết định giao cho Quân đội Nhân dân Melainia rồi. Bọn họ có người đến từ Quân đội Melainia Tự do bên Liên Hiệp Vương quốc, đã từng sử dụng nó."

Yegorov bu môi: "Cậu thăng chức rồi, không còn quan tâm đến đội cũ nữa rồi!"

Vương Trung: "Nói gì vậy! Khu huấn luyện này được bổ sung đủ T-34W trước tiên chính là Sư đoàn Cơ giới số 1." Yegorov: "Tôi chỉ có một tiểu đoàn, không đủ, cho thêm một tiểu đoàn nữa đi!" Vương Trung: "Anh là sư đoàn cơ giới, không phải sư đoàn xe tăng. Mặc dù tôi cảm thấy sư đoàn của anh tác chiến chắc chắn có sức chiến đấu mạnh hơn Sư đoàn Xe tăng kiểu Tukhachevsky."

Không biết có phải do có người cố tình dẫn dắt hay không, hiện tại trong quần đội, kiểu sư đoàn xe tăng thiếu thụt mọi thứ

trừ xe tăng được thành lập vào thời Tukhachevsky được gọi là Sư đoàn Xe tăng kiểu Tukhachevsky, còn sư đoàn hỗn hợp với một tiểu đoàn xe tăng cùng với một lượng lớn các loại quân binh chủng khác do Vương Trung tạo ra được gọi là "Sư đoàn kiểu mới" hoặc "Sư đoàn Xe tăng kiểu Rokossovsky".

Sau khi biết không có hy vọng nhận được xe tăng mới, Yegorov không buồn nhìn Sherman nữa, ánh mắt chuyển sang pháo phòng không Crusader: "Thứ xấu xí này là cái gì?"

Vương Trung: "Pháo phòng không tự hành Crusader." Vừa nói, hắn vừa nảy ra một ý nghĩ, nếu pháo phòng không 25 ly được gọi là phòng không hạng nhẹ, pháo phòng không 85 ly được gọi là phòng không hạng nặng, vậy Crusader 40 ly Bofors này có nên được gọi là phòng không hạng trung không?

Là một game thủ kỳ cựu của Hearts of Iron IV, điều hắn thích làm nhất là nhét một khẩu pháo phòng không tự hành hạng trung vào sư đoàn bộ binh để nâng cao cấp độ giáp của toàn sư đoàn, bởi vì trong game, khi tính toán khả năng xuyên giáp của kẻ địch, trò chơi chỉ xem xét giáp của đơn vị có giáp dày nhất trong sư đoàn, nếu khả năng xuyên giáp của kẻ địch không đủ để xuyên thủng giáp, toàn bộ sư đoàn sẽ trở nên cứng cáp hơn.

Hành vi này thường được gọi là cày giáp vàng, vì vậy người chơi Hearts of Iron có một niềm yêu thích đặc biệt đối với pháo phòng không hạng trung vừa có thể cung cấp giáp vàng, vừa có thể cung cấp khả năng phòng không và tiêu diệt mục tiêu mềm, lại còn rẻ.

Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1 của Vương Trung đã có một tiểu đoàn xe tăng, sau này có thể sẽ bổ sung thêm một tiểu đoàn pháo chống tăng trang bị Whirlwind, sức mạnh của giáp không hề yếu, nếu đặt trong game, kiểu "sư đoàn Gundam""

này thực sự không cần dùng pháo phòng không để "cày giáp vàng".

Nhưng trong thực tế, lực lượng thiết giáp của sư đoàn tỉnh nhuệ này cần có pháo phòng không tự hành đáng tin cậy để yểm trợ phòng không.

Vương Trung: "Khẩu pháo phòng không này sẽ được tăng cường cho Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1, cung cấp khả năng phòng không yểm trợ cho lực lượng thiết giáp." Yegorov lập tức cau mày: "Cái này nhìn không mạnh lắm!" Vương Trung: "Không mạnh?" Hắn quay đầu hỏi cán bộ trường bắn: "Mục tiêu đã được bố trí xong chưa?" "Báo cáo tướng quân, đã bố trí xong, bao gồm cả mục tiêu trên không được treo bằng bóng bay và hình nộm trên mặt đất."

Vương Trung nhìn về phía pháo phòng không Crusader - hiện tại chúng đang được điều khiển bởi các huấn luyện viên quân sự từ Vương quốc Anh đến bằng máy bay.

"Nói với huấn luyện viên, hãy bắn mục tiêu trên không trước, chú ý đừng bắn vào bóng bay."

Hắn vừa dứt lời, Vasili lập tức phiên dịch. Huấn luyện viên làm dấu OK, sau đó Crusader điều chỉnh nòng pháo, nhắm vào mục tiêu trên không bắn một loạt. Vương Trung nghe thấy Yegorov bên cạnh kêu lên một tiếng: "Tiếng này!"

Dù sao Bofors cũng chỉ nhỏ hơn cỡ nòng pháo chống tăng 45 ly của quân Ant 5 ly, thậm chí còn lớn hơn cỡ nòng pháo 37 ly được trang bị trên xe tăng Panzer TIII phiên bản đầu của quân Prosen, thứ này bắn liên tiếp tạo ra tiếng động rất lớn.

Mục tiêu bị bắn rơi trong một loạt tiếng nổ trên không, rơi bịch xuống đất.

Vương Trung: "Bảo bọn họ bắn vào nhà."

Trường bắn có những ngôi nhà gạch dùng để luyện tập cận chiến trong nhà, cũng dùng để kiểm tra sức sát thương của các loại đạn pháo đối với mục tiêu trong nhà, hiện tại trong những ngôi nhà này cũng được bố trí hình nộm.

Sau khi Vasili truyền đạt mệnh lệnh, Crusader hạ thấp pháo, nhắm vào ngôi nhà, bắt đầu bắn.

Khi Bofors khai hỏa, mỗi lần bắn, mặt đất đầu bị thổi tung một lớp bụi, thứ này giống như một cái máy khuấy bụi, ngay lập tức tạo ra một vùng bụi mù mịt xung quanh Crusader.

Còn bên phía mục tiêu, đạn pháo nổ mạnh liên tục bắn trúng tường gạch, xé toạc bức tường gạch kiên cố thành từng mảng, gạch vỡ bắn tung tóe khắp nơi.

Hình nộm đặt bên ngoài ngôi nhà bị bắn nát, còn hình nộm trong nhà cũng không thoát khỏi, những hình nộm đứng cạnh cửa sổ bị bắn vỡ tan, những hình nộm trốn bên trong phỏng đoán cũng bị bắn thành cái sàng. Bức tường của ngôi nhà gạch đối diện với Bofors bị phá hủy hoàn toàn.

Vương Trung: “Ngừng bắn!” Vasili: “Cease firel”

Khẩu súng ngừng bắn.

Nhân viên trường bắn chạy đến ngôi nhà, kiểm tra tình hình, chẳng mấy chốc bộ đàm trân tay cán bộ trường bắn vang lên tiếng báo cáo: “Mười hình nộm đều bị hư hỏng ở các mức độ khác nhau, tất cả đầu được xác định là bị thương.”

Chương 555: Đi Nhanh

Chương 662: Đương Nhiên Muốn

Chương 662: Đương Nhiên Muốn

Vương Trung vừa nhìn về phía Yegorov, Yegorov liền nói: "Cái này tôi muốn! Không biết thứ này có dùng để chống tăng tốt không." Vương Trung nói với Vasili: "Bảo bọn họ đổi sang đạn xuyên giáp, kéo xe tăng Panzer TII và Panzer IV mà chúng ta thu được, cùng với xe bọc thép chở quân, mỗi loại một chiếc, đặt hình nộm vào."

Lần này thời gian chuẩn bị hơi lâu, Vương Trung trò chuyện với Yegorov: "Làm sư đoàn trưởng cảm thấy thế nào?"

"Tuyệt vời, tôi nóng lòng muốn đánh cho quân Prosen một trận ra trò." Yegorov nói. Vương Trung: "Nghe nói anh thường xuyên uống rượu giải sầu?"

Yegorov: "Không đánh quần Prosen thì rảnh rỗi sinh nông nổi, đánh nhau rồi thì sẽ không sao."

Vương Trung vỗ vai Yegorov: "Còn sớm lắm, tôi đoán quân Prosen phải đến tháng Tư mới bắt đầu cuộc tấn công mới."

Yegorov: "Lại đánh vào thủ đô sao?"

Xung quanh có không ít sĩ quan, nghe vậy lập tức nhìn sang.

Vương Trung: "Không, âm mưu nhanh chóng buộc chúng ta đầu hàng của kẻ địch đã phá sản, lúc này tầm quan trọng của Yekaterinburg không còn lớn như vậy nữa, ít nhất là không lớn bằng khu vực sản xuất dầu ở phía Nam của chúng ta. Tôi và

tướng Gorky đầu phán đoán rằng hướng tấn công chủ lực của kẻ địch trong năm nay là phía Nam.” Yegorov: “Vậy mặt trận trung tâm và mặt trận phía Bắc sẽ không bị tấn công sao?” “Làm sao có thể, kẻ địch cần do thám binh lực của chúng ta, vì vậy cả ba mặt trận Bắc, Trung, Nam đầu sẽ bị tấn công, nhưng các hướng khác đầu là chiến dịch do thám.” Lúc này cán bộ trường bắn báo cáo: “Mục tiêu đã sẵn sàng.”

Vương Trung: “Trước tiên nhắm vào xe bọc thép chở quân, khai hỏa.”

Chưa đợi Vasili phiên dịch, Crusader đã trực tiếp khai hỏa, bắn vài phát, xe bọc thép chở quân đã bốc cháy - chiếc xe này vừa mới được đưa đến trường bắn, bên trong đương nhiên có dầu và nhớt để đốt.

Yegorov: “Ồ, không tệ.” Vương Trung: “Nhắm vào Panzer II.”

Crusader nhanh chóng khai hỏa, đạn xuyên giáp đầu tiên bắn tung đèn pha của Panzer II, sau đó bắn gãy xích. Yegorov: “Không tệ, có thể bắn gãy xích!”

Trên chiến trường, nếu xích bị gãy, kíp lái sẽ phải tạm thời bỏ xe, sau đó sẽ gọi xe kéo đến kéo đi. Yegorov rõ ràng rất vui khi có thể bắn gãy xích, nhưng Crusader vẫn đang bắn, _ không biết bắn trúng chỗ nào, Panzer III đột nhiên bốc cháy.

Yegorov: “Ồ ồ ồ, tốt tốt tốt, cho tôi một tiểu đoàn cái này!”

Vương Trung: “Thế nào, không tệ chứ?”

“Rất tốt”, Yegorov gật đầu: “Thực ra chỉ cần bắn gãy xích là tôi đã hài lòng rồi. Thứ này không chỉ bắn gãy xích được!”

Vương Trung: “Còn có thể phá hỏng hệ thống ngắm bắn của địch. Nếu bắn vào bên hông, thậm chí có thể xuyên thủng Panzer II.”

Dù sao thứ này cũng có cỡ nòng 40 ly.

Hơn nữa pháo tự động còn có một ưu điểm: Không cần nhắm kỹ, hên xui bắn trúng điểm yếu là xuyên thủng, Panzer III làm mục tiêu chắc hẳn đã bốc cháy như vậy. Vương Trung: "Nhắm vào Panzer IV, xem khi đối mặt với lớp giáp bảo vệ tốt nhất hiện tại của Prosen, khẩu pháo này thể hiện như thế nào." Trên thực tế, chiếc Panzer IV ở đây không còn đại diện cho lớp giáp bảo vệ tốt nhất của Prosen nữa, Panzer IV có lớp giáp bảo vệ tốt hơn đã xuất hiện trên chiến trường, cùng với các loại xe tăng được cải tiến trên chiến trường.

Tuy nhiên, Vương Trung cũng không mong đợi Bofors trở thành vũ khí chống tăng chủ lực, chỉ là muốn thử xem nó có thể xuyên thủng hay không.

Crusader không nói hai lời, khai hỏa, bắn ra một đám bụi mù xung quanh Panzer IV. Sau khi bắn 20 phát, Vương Trung ra lệnh ngừng bắn. Panzer IV không bốc cháy. Sau khi kiểm tra mục tiêu, nhân viên báo cáo qua bộ đàm: "Một thành viên kíp lái bị thương, phỏng đoán ban đầu là do mảnh đạn bay vào từ khe quan sát làm bị thương. Ngoài ra, vòng xoay tháp pháo của xe tăng bị kẹt, chúng tôi đã thử nghiệm và thấy rằng nó không thể xoay được, xích cũng bị bắn gãy." Vương Trung vỗ tay: "Tốt! Thế nào, Yegorov, anh có muốn không?"

"Tôi vừa mới nói là muốn rồi đấy! Thứ tốt này sao có thể không cần chứ?" Yegorov nói. Trên chiến trường, để phá hủy một chiếc xe tăng, thực ra không cần phải tiêu diệt kíp lái địch cho đến khi chỉ còn ít hơn hai người, bắn gãy xích, kẹt vòng xoay tháp pháo, về cơ bản đều có thể khiến kíp lái bỏ xe.

Bắn chết lái xe qua khe quan sát, thông thường kíp lái cũng sẽ bỏ xe.

Vương Trung nhớ trong cuốn tự truyện "Những con hổ trong bùn" của Otto Carius, lần đầu tiên hắn ra trận lái xe tăng

Panzer 38(t), cuối cùng là do có thành viên bị bắn chết nên cả xe bỏ chạy. Lính xe tăng của Đức Quốc xã được yêu cầu có thể đảm nhiệm bất kỳ vị trí nào, ngay cả như vậy họ vẫn bỏ xe, bởi vì trên chiến trường rất khó di chuyển nhanh chóng thi thể của thành viên đã chết, thi thể sẽ chiếm chỗ.

Trong trường hợp này, chỉ có thể bỏ xe, đợi đến khi trận chiến kết thúc và kiểm soát được chiến trường, sau đó kéo thi thể ra, sửa xe, kíp lái cũng sẽ kết hợp với các kíp lái khác để tạo thành một kíp lái hoàn chỉnh, do đó một chiếc xe tăng sẽ khôi phục được sức chiến đấu. Trong tình huống này, một khẩu pháo tự động có thể bắn gãy xích, kẹt vòng xoay tháp pháo, thậm chí có thể làm bị thương một thành viên kíp lái địch, có vai trò lớn hơn nhiều trên chiến trường so với trong trò chơi.

Hơn nữa, thứ này còn có thể phòng không.

Không đúng, nhiệm vụ chính của nó là phòng không, nhưng việc không được sử dụng để phòng không là số phận chung của mọi loại pháo phòng không ưu tú. Sau khi thử nghiệm Bofors trên pháo phòng không Crusader, Vương Trung càng mong chờ khẩu pháo phòng không hai nòng mà hắn sẽ chế tạo sau khi dây chuyền sản xuất Bofors được hoàn thành.

Chương 556: Các Bước Tiếp Theo

Chương 663: Bí Mất Công Khai

Chương 663: Bí Mất Công Khai

Nửa tháng sau, Vương Trung bận tối tăm mặt mũi.

Trong khoảng thời gian này, Vương Trung nhớ tới cuộc sống của một nhân viên văn phòng trước khi xuyên việt: đi làm, làm việc, tăng ca. Nếu không phải lúc về nhà có vị hôn thê xinh đẹp và cô hầu gái nhỏ xinh đẹp chào đón, Vương Trung còn tưởng rằng mình đã trở lại Trái Đất.

Ngày 29 tháng 1, đoàn xe của Vương Trung vừa đến cổng trang viên nhà mình, đã thấy một chiếc xe quân sự khác từ một con đường bên cạnh cổng chính chạy tới, trên xe, Đại tướng Gorky liên tục vẫy tay với hắn.

Một lát sau, Vương Trung ôm Gorky trước cổng trang viên nhà mình.

Vương Trung do dự một chút, vẫn không bắt chước Stalin, mà giữ khoảng cách rồi hỏi: “Sao anh lại trở về?”

Gorky: “Tình hình tiền tuyến đã ổn định, tôi dành nửa tháng để điều tra kỹ địa hình tiền tuyến, chuẩn bị trong khoảng tháng 3, tháng 4, khi quân địch tấn công mặt trận phía Nam, sẽ phát động tấn công để thăm dò một bộ phận lực lượng của địch.” Vương Trung: “Đối mặt với khu vực phòng ngự kiên cố không dễ đánh đâu?”

“Đúng vậy, nhưng sau khi trinh sát, tôi phát hiện một bến phà mới trên sông Dvina, xe tăng có thể lội qua, bờ bên kia không có phòng ngự của địch. Tôi định lợi dụng bến phà này.”

Vương Trung: “Anh đã thử chưa? Hiện tại sông Dvina không phải đang đóng băng sao?”

Đại tướng Gorky: “Người dân địa phương nói có thể đi bộ qua sông, tôi nghĩ xe tăng hẳn là không có vấn đề gì.” Vương Trung: “Vẫn nên điều tra thêm thì hơn.”

Hắn lờ mờ nhớ ra, hình như lần đầu tiên quân đội Liên Xô ở Trái Đất tấn công Rzhev cũng là do vấn đề vượt sông, quân tiếp viện phía sau không theo kịp, lực lượng đã vượt sông bị sư đoàn thiết giáp của Đức phản công, cuối cùng mới thất bại.

Gorky: “Tôi có linh cảm, tấn công sẽ không hiệu quả, nhưng ngoài tấn công ra, không còn cách nào khác có thể ngăn chặn quân đội của Prosen. Nếu để Prosen tập trung lực lượng ưu thế về phía Nam, tình hình sẽ càng tồi tệ hơn, chúng ta không thể mất mỏ dầu Kuban.

“Việc viện trợ của Liên Hợp Quốc dù sao cũng bị hạn chế bởi năng lực vận tải, nếu họ không cần phải phân bổ năng lực vận tải để vận chuyển dầu, thì có thể cung cấp cho chúng ta nhiều thứ khác hơn.”

Hiện tại mỗi ngày đều có hàng tiếp tế mới của Liên Hợp Quốc được đưa vào Liên bang Xô Viết, liên tục tiếp sức cho Ant.

Nhưng dù sao bầy giờ cũng chỉ mới bắt đầu chiến tranh, Liên Hợp Quốc cũng chưa hoàn thành việc chuyển đổi và huy động công nghiệp, chưa bắt đầu sản xuất hàng loạt tàu Liberty, hiện tại hạn chế về năng lực vận tải vẫn rất nghiêm trọng.

Lúc này, Lyudmila đến chào đón và hỏi: “Các anh cứ thảo luận quân sự thế này mà không sợ bị gián điệp nghe được à?”

Gorky: “Không sao, cũng giống như năm ngoái ai cũng biết quân địch nhất định sẽ tấn công Yekaterinburg vậy, việc quân địch sẽ tấn công chủ lực ở mặt trận phía Nam gần như là bí mật công khai rồi, vấn đề là, cụ thể bọn họ sẽ tấn công ở đâu.” Vương Trung bổ sung một câu: “Vấn đề chiến lược phần lớn đều là dương mưu, bày ra ngoài sáng, chỉ có chiến thuật mới có thể dùng đủ loại chiến thuật lừa gạt. Nhưng quân địch dù muốn tấn công ở đâu, hắn ta đầu phải đánh thủng phòng tuyến ven biển của chúng ta trước - phòng tuyến Borsk, Công tước Myshkin đang ở đó.” Lyudmila: “Ồ, là vị Công tước đang bị bệnh kia, đã gặp ở Shepetovka. Không biết bệnh của ông ấy đỡ hơn chưa.” Vương Trung: “Không biết.” Dựa theo ấn tượng của Vương Trung về Công tước Myshkin khi gặp ông, phỏng đoán bệnh của Công tước hẳn là bệnh lao, hiện tại là bệnh nan y, chỉ có thể kéo dài sự sống.

Tin tốt là triệu chứng của Công tước còn tương đối nhẹ, chắc là giai đoạn đầu, đến nơi có không khí trong lành điều dưỡng nói không chừng có thể kéo dài đến khi y học nhân loại vượt qua được cửa ải khó khăn này.

Hiện tại thì chưa rõ.

Lyudmila lại nói: “Các anh là đến thư phòng tiếp tục trò chuyện, hay là ăn cơm trước?”

Vương gpZMCTLỈ “Tôi chọn ăn cơm ở thư phòng, bảo Nelly đẩy xe đến đây.”

“Được. Nelly, tôi đi chuẩn bị cùng cô nhé.”

Nelly nói với Lyudmila với vẻ mặt mà cô ấy thường nhìn Vương Trung: “Cô chủ, cô vào bếp thì đừng làm gì ngoài salad nhé.”

Chẳng lẽ Lyudmila còn có thuộc tính nấu cơm thành thuốc độc? Cần phải cường điệu hóa như vậy không? Vương Trung

vừa thầm oán trong lòng, vừa vỗ vai Đại tướng Gorky: "Chúng ta đi thôi, để các cô gái làm việc. Trong phòng tôi còn bánh quế, có thể lót dạ trước khi an cơm."

Gorky: "Bánh quế không quan trọng, có Coca-Cola không? Nghe nói Coca-Cola là đồ xa xỉ, số lượng viện trợ rất ít."

Vương Trung: "Có, đương nhiên là có. Ở đây tôi có rất nhiều Coca-Cola."

"Vậy đi thôi."

Một lát sau, trong thư phòng của Vương Trung, Đại tướng Gorky uống một hơi hết 1/3 chai Coca-Cola, sau đó ợ một cái một cách thỏa mãn. Vương Trung hỏi: "Tiền tuyến không có Coca-Cola, tình hình cung cấp các loại vật tư khác thế nào?"

Gorky: "Hiện tại cũng không tệ lắm, ban đầu kế hoạch của chúng tôi là phân phối lương thực cho lính đánh thuê, nhưng đồ hộp Spam đã thay đổi điều này. Hiện tại tiền tuyến được ăn no mặc ấm, tiếng hô xung phong của các chiến sĩ cũng rất cao.

"Nhưng chúng ta vừa mới bổ sung tân binh, đây đầu là lính mới chỉ được huấn luyện vài tháng, dùng bọn họ để tấn công…"

Đại tướng lắc đầu, tiếp tục uống Coca-Cola.

Vương Trung: "Nếu có thể để quân địch tấn công, quân ta dựa vào trận địa kiên cố để huấn luyện tân binh, tình hình sẽ tốt hơn một chút." Nhưng hướng tấn công chủ lực của quân địch là mặt trận phía Nam, nơi đó trước tiên chỉ có một tuyến phòng ngự kiên cố, còn lại đầu là đồng bằng rộng lớn. Lực lượng được bổ sung rất nhiều tân binh ở nơi này mà giao chiến với quân Prosen phần lớn là lính kỳ cựu, chắc chắn sẽ có thương vong rất lớn.

Chương 557: Tới Học Viện

Chương 664: Phía Prosen

Chương 664: Phía Prosen “Tân binh được bổ sung vào quân đội ta hiện nay đầu là quân dự bị được động viên, chỉ có một số rất ít là tân binh mới ra lò từ trại huấn luyện tân binh.”

Đại bản doanh Đế Quốc Prosen.

Tham mưu trưởng William Keitel báo cáo: “Xét thấy tình hình tiền tuyến hiện nay, chúng ta đã rút toàn bộ lực lượng chiến đấu chủ lực. “Một số đơn vị bị tổn thất nặng nề của Cụm tập đoàn quần Trung tâm và Cụm tập đoàn quân Nam đã được đưa đến Oryol để nghỉ ngơi và bổ sung quân số. Dự kiến sẽ hoàn thành việc bổ sung vào tháng 3.”

Hoàng đế Reinhardt: “Tình hình bổ sung trang bị thì sao?”

Wilhelm von Guderian được điều từ tiền tuyến về, chuyên tâm giữ chức vụ Tổng thanh tra lực lượng thiết giáp, báo cáo: “Hiện tại xe tăng Panzer IV trang bị pháo Kwk 40 đã bắt đầu được sản xuất hàng loạt, dù sao cũng chỉ là một phiên bản cải tiến, không cần phải cải tiến dây chuyền sản xuất trên quy mô lớn, công nhân cũng tương đối thành thạo. “Vấn đề bây giờ là, ban đầu chúng ta coi xe tăng Panzer IV như xe tăng bộ binh, duy trì tỷ lệ 3:1 với xe tăng Panzer II, loại xe tăng chủ yếu đảm nhiệm tác chiến thiết giáp. “Dây chuyền sản xuất cũng vậy, 3 nhà máy sản xuất xe tăng Panzer II, trong khi xe tăng Panzer IV chỉ có một nhà máy sản xuất. Muốn chuyển đổi dây chuyền sản xuất Panzer TII thành Panzer IV cần 8 tháng để cải tạo. Hiện tại năng lực sản xuất Panzer IV không đủ, trên thực tế năng lực sản xuất Panzer II cũng không đủ. “Xét thấy chiến

tranh ở mặt trận phía Đông hiện nay có thể biến thành một cuộc chiến tranh tiêu hao thảm khốc, tôi đề nghị tiến hành tổng động viên, giải quyết triệt để vấn đề năng lực sản xuất không đủ."

Reinhardt xua tay: "Không, năm ngoái chúng ta đã tiêu diệt hàng triệu quân Liên Xô, chỉ riêng tù binh đã bắt được 1,5 triệu. Loại dân tộc hạ đẳng này, căn bản không cần chúng ta động viên. Với sức chiến đấu hiện tại của chúng ta, vẫn còn hy vọng kết thúc chiến tranh trong năm nay! "Nỗ lực đánh chiếm thủ đô để tấn công ý chí chiến đấu của quân địch đã thất bại, nhưng khả năng tấn công các khu vực tài nguyên của quân địch, buộc bọn họ phải đầu hàng vẫn còn đói

"Ở đây!"

Reinhardt dùng ngón tay chọc mạnh vào khu vực Kuban trên bản đồ.

"Chiếm lấy mỏ dầu ở đây, hơn nữa trên đường tấn công, chúng ta còn có thể chiếm lấy khu vực sản xuất than chính của quân địch, đến lúc đó người Liên Xô sẽ không còn nhiên liệu để sưởi ấm, bọn họ chỉ có thể chọn giữa chết rét và đầu hàng!" Lúc này, Tổng tư lệnh Lục quần Walter von Brauchitsch nói: "Nhưng, quân địch cũng biết điều này. Abwehr không phải đã lấy được tin tình báo từ NKVD rồi sao?"

Reinhardt: "Chuyện này ai cũng biết. Nhiệm vụ của các anh là tìm ra một con đường tắt để đạt được mục tiêu, giống như cuộc tấn công rừng Ardennes năm đó."

Ông ta nhìn quanh căn phòng, cuối cùng nhìn về phía Tư lệnh Không quần, Đại công tước Meyer: "Mùa lầy lội của Ant khi nào thì kết thúc?" Về lý thuyết, khí tượng thuộc về Không quân quản lý, mặc dù Lục quân cũng có bộ phận khí tượng riêng.

Đại công tước Meyer đáp: “Tháng 4.”

Reinhardt: “Vậy thì phát động cuộc tấn công mùa xuân vào tháng 4, mục tiêu giai đoạn † là đột phá phòng tuyến từ căn cứ hải quân đến Borsk của quân địch, giai đoạn 2 chúng ta sẽ tiến quân trên toàn bộ đồng bằng phía Nam, cố gắng tiêu diệt thêm khoảng 1 triệu quân Ant, khiến bọn họ hoàn toàn mất khả năng bảo vệ Kubanl” Hoàng đế Reinhardt vừa dứt lời, Tham mưu trưởng William Keitel liên nói: “Bộ Tham mưu đã vạch ra nhiều kế hoạch, tương ứng với 3 hướng tấn công chính là Bắc, Trung, Nam, chúng tôi đánh giá rằng, kế hoạch tấn công Leningrad ở phía Bắc là an toàn nhất.

“Tuyến đường tiếp tế của kế hoạch này là ngắn nhất, mặc dù đầm lầy và rừng rậm ở Livonia cũng như du kích phân bố trong đó đã gây trở ngại nghiêm trọng cho hậu cần của quân ta, nhưng việc tiếp tế ở các hướng khác cũng gặp vấn đề về du kích.” Reinhardt đột nhiên nổi giận, đập mạnh tay xuống bàn: “Lúc đầu ta định giết sạch người Ant, kết quả các ngươi ngăn cản ta, bây giờ lại nói với ta rằng vấn đề du kích rất nghiêm trọng?”

William Keitel liếc nhìn Tư lệnh Lục quân Walter von Brauchitsch, nói: “Chúng ta cần thuê dân phu để đảm bảo hậu cần, bộ phận hậu cần của quân ta đã thuê 9 triệu lao động, bao gồm công nhân đường sắt, lái xe tải và thợ sửa chữa, vân vân.

“Ban đầu chúng tôi nghĩ rằng dựa vào những người này là đủ để cung cấp hậu cần cho hàng triệu quân, nhưng tình hình thực tế đã khác xa so với dự đoán của chúng tôi, cơ sở hạ tầng của Ant quá kém, chỉ dựa vào 9 triệu lao động này không thể đảm bảo việc tiếp tế cho 153 sư đoàn ở mặt trận phía Đông. Chúng ta phải thuê người Ant.” Reinhardt: “Sau đó vì thuê người Ant, tuyến đường tiếp tế trở nên hỗn loạn!”

William Keitel: “Tổng thể vẫn tốt hơn là không có tuyến đường tiếp tế. Trên thực tế, các vùng lãnh thổ không thuộc Prosen mà chúng ta chiếm đóng đều như vậy, Carolin, Melainia, và cả Cộng hòa Hà Lan, đâu đâu cũng có tổ chức kháng chiến.”

Chương 558: Giảng Giải

Chương 665: Cuộc Thảo Luận Trước Hoàn…

Chương 665: Cuộc Thảo Luận Trước Hoàng Để Prosen

Lúc này, Heinz, Bộ trưởng Bộ Lễ tân Hoàng gia, người vẫn luôn im lặng bên cạnh, nhẹ nhàng đẩy gọng kính, nói: "Chúng tôi đang cố gắng hết sức để tiêu diệt các tổ chức kháng chiến này, chỉ trong tháng vừa qua, chúng tôi đã bắt được hàng trăm điệp viên Anh được thả dù xuống. "Chắc chắn còn nhiều người ẩn náu hơn, mỗi đêm, Anh đầu phát sóng đủ loại thơ ca bằng các ngôn ngữ khác nhau, đó đầu là mật mã dành cho các tổ chức kháng chiến ở khắp nơi. "Mà lý do quân địch có thể thành công trong việc xâm nhập không phận là vì có kẻ đã khoác lác nói rằng một con ruồi cũng không thể lọt vào!"

Đại công tước Meyer lấy khăn tay ra lau mồ hôi, sau đó mới giải thích: "Máy bay mà quân địch dùng để thả dù đầu làm bằng gỗ, radar của chúng ta không thể phát hiện ra loại máy bay này, rất khó phòng thủ. Loại máy bay gỗ này xâm nhập từ trên cao, các trạm quan sát trên mặt đất rất khó phát hiện ra trực tiếp.

"Loại máy bay này còn bay rất nhanh…" Heinz mỉm cười: "Ngài luôn có lý do, thưa Đại công tước." Đại công tước: "Gọi là lý do gì chứ, đây gọi là sự thật khách quan. Hiện tại chúng ta đã kiểm soát gần như toàn bộ châu Âu, không phận rộng lớn như vậy, rất khó để phòng thủ trước một loại máy bay mà radar không thể phát hiện."

Tổng tư lệnh Lục quân Walter nói: "Chúng tôi đã quen với việc Không quần không đáng tin cậy."

Đại công tước Meyer nhíu mày: "Anh nói như vậy tôi không thể đồng ý, nếu không có sự phối hợp của Không quân thì chiến tranh chớp nhoáng sẽ không thể thực hiện được, Đại tướng Guderian sẽ đồng ý với quan điểm của tôi!"

Lúc này, Đại tướng Guderian đang buồn bã, dù sao ông ta cũng đã bị cách chức chỉ huy tiên tuyến, mặc dù chức danh Tổng thanh tra lực lượng thiết giáp vẫn còn, nhưng nếu không ra tiền tuyến lập chiến công thì cơ bản không có khả năng nhận được cây gậy Nguyên soái.

Đại tướng Guderian vừa nghĩ đến việc thăng tiến của mình đến đây là chấm dứt, liền không khỏi buồn bã.

Cách đây chưa đầy 2 tháng, ông ta còn dùng ống nhòm quan sát Leningrad, còn ra lệnh pháo kích Leningrad. Nghĩ đến điều này càng thêm buồn bã, thậm chí còn muốn uống chút rượu.

Đáng tiếc Hoàng đế Reinhardt không thích nhìn thấy người ta uống rượu trước hội nghị quân sự.

Bầy giờ đột nhiên bị Đại công tước Meyer ném bóng vào người, Đại tướng Guderian chỉ có thể nhìn những người xung quanh với vẻ mặt hoang mang: "Xin lỗi, tôi vừa mới lơ đãng. Các vị đang hỏi tôi gì vậy?"

Đại công tước Meyer lặp lại câu hỏi của mình: "Tôi đang hỏi anh có đồng ý rằng nếu không có sự hỗ trợ của Không quân thì chiến tranh chớp nhoáng sẽ không thể phát động được không?"

Sự phối hợp giữa 2 quân chủng mới là Không quân và Thiết giáp đã tạo nên chiến thắng vẻ vang của chiến tranh chớp nhoáng, tuyên truyền của Đế chế Prosen chính là như vậy.

Guderian đại tướng không có ý định phá hoại thành quả tuyên truyền, hơn nữa tuyên truyền này có ích đối với việc duy trì địa vị của hắn, dù sao hắn chính là trang giáp binh mặc quân trang màu đen, còn là tổng thanh tra trang giáp binh.

Vì vậy, Guderian đại tướng đáp: "Đúng vậy, không quân chi viện gần đã giúp ích rất nhiều cho chúng ta."

Meyer đại công tước lập tức lộ ra vẻ mặt cao hứng. Nhưng Guderian lại nói: "Nhưng chiến dịch Yekaterinburg vừa mới qua, không quân cơ bản không phát huy tác dụng. Tuy rằng nguyên nhân là vì quần ta không kịp thời thay dầu bôi trơn chống đông cho máy bay, nhưng không thể không thừa nhận có đôi khi không quân quả thật không có tác dụng gì."

Meyer đại công tước vội vàng cam đoan: "Sang năm sẽ dùng dầu bôi trơn phù hợp, cho dù mùa đông cũng có thể xuất kích."

"Hy vọng là như thế." Guderian nói.

Meyer đại công tước dự định cưỡng ép chuyển chủ đề trở lại phương hướng cũ, liền nói: "Lúc tấn công mùa xuân, tôi cam đoan không quân có thể toàn lực xuất kích." "Trước khi khai chiến, anh cũng nói như vậy." Tổng tư lệnh Walther nói.

Meyer đại công tước tranh luận: "Lúc khai chiến chúng tôi quả thật đã toàn lực xuất kích, chỉ là Ant quá rộng lớn, trực tiếp dẫn đến bộ binh trên mặt đất thấy hiệu quả chỉ viện gần của chúng tôi lại một lần nữa giảm xuống." Ông ta dừng một chút, nhấn mạnh lần nữa: "Chúng tôi thật sự đã dốc toàn lực!" Nguyên soái Lục quân Von Brauchitsch nói một câu: "Dốc toàn lực mà ra chỉ có chút hiệu quả này, không quân cũng chỉ có thế."

Meyer đại công tước: "Ngươi!"

"Đủ rồi!" Hoàng đế Reinhardt nghiêm nghị quát lớn.

Không quân là binh chủng kỹ thuật cao mới nổi, luôn được Reinhardt thiên vị, lúc này đương nhiên ông ta phải đứng về phía không quân. Nguyên soái Von Brauchitsch cúi đầu, tỏ vẻ mình tuân lệnh, để vẻ mặt căng thẳng của Reinhardt thả lỏng một chút. Lục quân chủ yếu là quân đoàn sĩ quan quý tộc Junker, hoàng đế Reinhardt đã lợi dụng sự phần chia binh chủng thiết giáp này để làm suy yếu ảnh hưởng của quân đoàn trong lục quân hết mức có thể, gần đây lại thành lập Quân đoàn ky sĩ Asgard không thuộc quyền quản hạt của Tổng tư lệnh Lục quân. Nhưng bản thân lục quân lớn như thế, sĩ quan nhiều như vậy, quan hệ quý tộc Junker rắc rối phức tạp, lạc đà gầy chết còn lớn hơn ngựa. Hơn nữa Reinhardt rõ ràng cảm giác được các lão tướng lục quân trước đó vì chuỗi thắng lợi huy hoàng mà im miệng lại bắt đầu lên tiếng.

Thủ lĩnh của các lão tướng có hai người, một người là lão nguyên soái Hindenburg đã về hưu ở nhà, người thứ hai chính là Von Brauchitsch trẻ hơn Hindenburg năm tuổi.

Chương 559: Giảng Giải 2

Chương 666: Cuộc Thảo Luận Trước Hoàn…

Chương 666: Cuộc Thảo Luận Trước Hoàng Để Prosen 2 Đương nhiên, mấy năm thắng lợi huy hoàng đã khiến Reinhardt thiết lập được sự thống trị vững chắc khác thường, cho nên cho dù gặp phải chút khó khăn nhỏ, Von Brauchitsch vẫn biểu thị sự tuân phục đối với Reinhardt. Hơn nữa, trải qua mấy năm chiến tranh, các lão tướng cũng biết cải cách kỹ thuật đã thay đổi hình thái chiến tranh, một lượng lớn sĩ quan nắm giữ kỹ thuật mới được bổ sung vào quân đội là xu thế tất yếu, quyền lực của sĩ quan quý tộc Junker sẽ bị pha loãng đã là kết cục đã định. Không ít lão tướng đã từ bỏ chống cự, thản nhiên tiếp nhận cải cách quân sự.

Giống như quý tộc Ant mất đi quyền lực, quý tộc quân sự Junker cũng sẽ dần dần mất đi quyền lực.

Không ít quý tộc Junker đã bán đi trang viên cũ truyền thừa bao nhiêu năm, chuyển vào thành phố bê tông cốt thép hiện đại hóa, con cái của họ cũng quen với điện, radio và nước máy, không muốn trở về trang viên cũ nữa. Reinhardt nhìn chằm chằm Tổng tư lệnh lục quân vài giây, gật đầu: “Không quân sẽ toàn lực hỗ trợ các ông. Khoảng bốn tháng thời gian đánh tới bờ sông Valdai, không cần vượt sông, chỉ cần bố trí phòng tuyến dọc theo sông là được, buộc quân địch tiếp viện Kuban phải đi vận chuyển đường biển.”

Von Brauchitsch gật đầu: “Chỉ cần sửa chữa một chút trên cơ sở kế hoạch chiến tuyến phía nam của chúng tôi là được. Kế hoạch của chúng tôi vốn chỉ định đột phá tuyến ven biển-

Bolosk, chiếm lĩnh khu vực phòng ngự kiên cố này để chặn yết hầu của địch, phòng ngừa địch phản công từ chiến tuyến phía nam.” Reinhardt: “Kế hoạch của các ông quá bảo thủ, cho dù Gilles cũng sẽ không thích.” Gilles còn đang phụ trách phòng tuyến phía nam của Tập đoàn quần Trung tâm, cũng chính là phòng ngự tuyến sông Desna, cho nên không tham gia hội nghị trước mặt hoàng đế lần này. Von Brauchitsch: “Chúng tôi sẽ đưa ra kế hoạch mới trước cuối tháng, mặc dù hiện tại vẫn chưa rõ phương án tấn công cụ thể, nhưng đã có thể bắt đầu tích trữ đạn dược và trang bị rồi.”

Reinhardt nhìn về phía tổng thanh tra trang giáp binh của mình: “Nhanh chóng bổ sung xe tăng kiểu mới cho bộ đội.” Guderian: “Vừa rồi tôi đã nói, trừ khi bắt đầu động viên, chuyển sang hệ thống sản xuất thời chiến, nấu không quần đội ta không có cách nào nhanh chóng bổ sung xe tăng Panzer IV Ausfủhrung G. Đến tháng 4 bắt đầu tấn công, tôi dự tính có 10 tiểu đoàn trang giáp ở mặt trận phía đông có thể nhận được Panzer IV Ausfủhrung G.” Reinhardt lập tức nhạy bén nhận ra một từ: “‘Nhận

S|U 10A r”

Guderian: “Để việc thay đổi trang bị được thuận lợi, chắc chắn phải để cho kíp lái vốn đang điều khiển xe tăng Panzer IV thay đổi trang bị trước. Mỗi tiểu đoàn chỉ có khoảng 25 chiếc Panzer IV.” “Vậy cũng chỉ có hai trăm năm mươi chiếc!” Reinhardt cao giọng: “Ba tháng mới có 250 chiếc, nền công nghiệp Prosen của ta đã suy yếu đến mức này sao?”

Guderian: “Chủ yếu là hai nguyên nhân, thứ nhất, năng lực sản xuất nòng pháo 75 mm L/43 có hạn, dù sao lục quân đế quốc vừa mới đặt hàng số lượng lớn pháo PAK 40, tuy nòng pháo của hai loại pháo này có chỉ tiết khác nhau, nhưng vẫn sẽ

chiếm dụng lân nhau năng lực sản xuất. Chuyển sang chế độ thời chiến có thể giải quyết vấn đề này."

Reinhardt xua tay: "Nguyên nhân thứ hai là gì?"

"Xe tăng mới phải ưu tiên trang bị cho Sư đoàn Ky sĩ Asgard và Sư đoàn Dã chiến Không quân."

Reinhardt nghẹn lời.

Von Brauchitsch và các sĩ quan phái cũ liếc nhìn nhau, sau đó đồng loạt vào trạng thái xem kịch.

Cuối cùng Reinhardt lắc đầu: "Vậy thì cuộc tấn công mùa xuân, hãy sử dụng Quân đoàn Ky sĩ Asgard nhiều hơn! Đặt bọn họ ở điểm đột phá quan trọng nhất, nơi tập trung lực lượng mạnh nhất của địch! Lần trước bọn họ gặp phải Rokossovsky đó, biểu hiện kém cỏi bị báo chí của Liên bang và Anh Quốc chế nhạo! Vừa hay để bọn họ chứng minh bản thân một lần nữa!"

Von Brauchitsch và Wilhelm Keitel lại nhìn nhau.

Sau đó, Tổng tham mưu trưởng Wilhelm Keitel nói: "Vậy chúng tôi cần bệ hạ cam đoan những đơn vị này sẽ được bố trí ở tiền tuyến theo kế hoạch của chúng tôi."

"Tôi cam đoan! Các ông cứ coi chúng như những sư đoàn thiết giáp bình thường để bố trí, nhưng phải đặt ở nơi khó đột phá nhất!" Reinhardt nói xong, lại quay sang tổng thanh tra trang giáp binh Guderian: "Tình hình xe tăng kiểu mới thế nào rồi?" Guderian: "Trước đó xe tăng Panther chỉ ở giai đoạn nghiên cứu sơ bộ, chưa có bản thiết kế, vì vậy tôi đã yêu cầu nhóm thiết kế đo đạc cẩn thận chiếc xe tăng của quân Ant bị thu giữ. Về cơ bản dự định cải tiến dựa trên T-34, sửa chữa những khuyết điểm của nó. Nhanh nhất là cuối năm nay sẽ tiến hành thử nghiệm nguyên mẫu." Reinhardt: "Vậy thì cuộc chiến với quân Ant này có thể không dùng đến nó. Năm nay

chúng ta sẽ đánh sập các mỏ than và dầu mỏ của quân Ant, mùa xuân năm sau bọn họ sẽ đầu hàng.”

Guderian: “Đúng là có một loại xe tăng có thể đưa vào chiến trường trong năm nay. Trước đây chúng ta phải đối mặt với xe tăng hạng nặng B†1 bis của Caroling rất vất vả, vì vậy đã đưa ra kế hoạch sản xuất xe chở pháo 88 mm, chủ yếu là cải tiến dựa trên phương án VK 30.01 (H) đã ngừng phát triển trước đó. “Hiện tại Henschel và Porsche đã chế tạo xong nguyên mẫu, đang tiến hành thử nghiệm tại bãi thử xe tăng ở Belka. Nếu mọi việc suôn sẻ, phiên bản thử nghiệm sản xuất có thể được vận chuyển đến tiền tuyến vào tháng Tư.”

Chương 560: Nhấn Mạnh

Chương 667: Thêm Ít Chanh

Chương 667: Thêm Ít Chanh Bên phía Vương Trung.

Hắn đang chia sẻ Coca-Cola với đại tướng Gorky.

Vị đại tướng uống cạn một chai rồi thỏa mãn thở ra: "A ha, thật không tệ."

Ông ta đặt chai xuống, nói với giọng điệu trêu chọc: "Cậu biết không, bây giờ họ gọi tôi là Đội trưởng Cứu hỏa. Rõ ràng từ khi chiến tranh bắt đầu đến giờ tôi mới thực hiện hai nhiệm vụ mang tính chất 'cứu hỏa'."

Vương Trung: "Chuyện này đơn giản, tôi quen một phóng viên Liên bang tên là Mike, bảo anh ta viết cho ông một bài, chẳng mấy chốc báo Yekaterinburg sẽ đăng lại, sau đó ông sẽ có một biệt danh thật ngầu."

Đại tướng Gorky: "Cậu còn không bằng viết một bài hát ca ngợi tôi."

Vương Trung chỉ biết cười trừ, hắn biết gì về sáng tác nhạc, toàn là đạo nhạc, bắt hắn sáng tác theo chủ đề thì lộ tẩy ngay.V I P T R U Y E N F U L L - K h o t r u y ệ n d i ch m i ễ n p h í

Khoan đã, hình như cũng có thể xem xét, tìm mấy bài hát ca ngợi chép lại là được. Vương Trung đang suy nghĩ nên chép bài nào thì Gorky nói: "Sao cậu lại nghiêm túc thế, đừng như vậy, tôi chỉ đùa thôi. Cậu vẫn nên ca ngợi những người lính của chúng ta nhiều hơn, hôm nay tôi đi tàu về, ở ga tàu nhìn

thấy một bà mẹ già tiễn bốn con trai nhập ngũ, bốn người con đấy!”

Vương Trung: “Bốn người con trai đều trong độ tuổi nhập ngũ hiện nay sao, thật là một người mẹ đáng kính.”

Gorky: “Biết đâu trong nhà còn một người nữa, dù sao đợt tuyển quân này yêu cầu mỗi gia đình phải giữ lại ít nhất một người con trai. Tương lai nếu tình hình chiến sự xấu đi, người mẹ này có thể sẽ đưa đứa con cuối cùng lên tiền tuyến, tôi nhìn vào mắt bà ấy, tôi biết bà ấy sẽ làm vậy!”

Thật kỳ lạ, Vương Trung rõ ràng chưa từng gặp người mẹ già đó, nhưng chỉ dựa vào lời miêu tả của Gorky mà hình dung ra một hình ảnh cụ thể, như thể có một người mẹ như vậy, đang đứng ở góc phòng nhìn mình.

Là bởi vì hắn đã thấy quá nhiều những người mẹ như vậy sao?

Bài hát quân ca truyền thống “Chia tay người con gái Ant”, có phải thực sự chỉ là chia tay người yêu không?

Vương Trung rót rượu vodka và Coca-Cola trên bàn vào ly, mỗi người một ly, sau đó nâng ly của mình lên cao: “Kính những người mẹ của Ant.”

“Kính những người mẹ của Ant.” Đại tướng Gorky cũng lặp lại với giọng trầm thấp, hai người cụng ly rồi uống cạn.

Sau đó, vị đại tướng tấm tắc khen: “Không ngờ cũng được đấy chứ, tôi cứ tưởng vodka và Coca-Cola trộn lẫn vào nhau sẽ là một ý tưởng tồi tệ.” Vương Trung đột nhiên nổi hứng, bèn rung chuông trên bàn.

Nelly mở cửa bước vào với vẻ mặt khó hiểu.

Đại tướng Gorky: “Sao cô ấy lại vào với vẻ mặt như vậy?” Vương Trung: “Vì tôi rung chuông hầu hết là để ngắm Nelly

chữa lành tâm hồn tôi.” Nelly: “Tôi còn ba phòng nữa phải dọn, rất bận.”

Vương Trung: “Cô có nhớ những ngày làm lính hậu cần ở tiền tuyến không?” “Không, tuy rằng ở tiền tuyến tôi làm việc ít hơn, nhưng sẽ có pháo liên tục rơi xuống, so với việc bị pháo nã, tôi chọn dọn dẹp cả tầng.” Nelly nói. Vương Trung: “Vậy lần sau tôi sẽ đổi một lính hậu cần nam, cô cứ ở hậu phương dọn dẹp phòng đi.”

Nelly có vẻ không vui, cô ấy nghiêm mặt hỏi: “Ngài cần tôi lấy gì ạ?”

Vương Trung: “Lấy đá viên, bia và chanh xanh đến đây.” Nelly: “Thời tiết thế này mà ngài còn muốn đá viên ạ?” “Đúng vậy, tôi muốn.” “Chanh xanh dùng chanh đóng hộp vừa mới đến được không ạ?”

Vương Trung: “Được.”

Nelly xoay người rời đi.

Đại tướng Gorky ngạc nhiên: “Thứ này còn có cả đồ hộp nữa à?”

Vương Trung: “Còn có cả dứa đóng hộp nữa, ông có muốn thử không?”

“Cái gì cơ?” Đại tướng Gorky càng thêm khó hiểu. Vương Trung: “Dứa, một loại trái cây nhiệt đới.”

“Nhiệt đới chẳng phải chỉ có chuối thôi sao?” Người dân Ant bản địa chưa từng đi qua phía nam vĩ tuyến Bắc hồi quy kinh ngạc hỏi.

Vương Trung lập tức phổ cập kiến thức về trái cây nhiệt đới cho vị đại tướng, đương nhiên cuối cùng không quên thêm một câu: “Đây đầu là Thái tử Ivan nói, tôi làm gì được ăn những loại trái cây này.”

“Còn có chuyện này nữa à.” Vị đại tướng liên tục gật đầu, tin sái cổ, dù sao hoàng gia mà, xa xỉ vô độ, đến cái xẻng xúc phân cũng làm bằng vàng. Đang nói chuyện thì Nelly mang đồ hộp và bia đến: “Bia chỉ có bia lúa mạch đen thôi ạ, hơn nữa là sản xuất từ lâu rồi.”

Vương Trung: “Không sao, tôi biết một công thức, là Hoàng thái tử nói cho tôi, muốn làm chuẩn thì phải dùng bia gừng, nhưng tôi nào biết bia gừng là cái gì.”

Trong lúc hắn nói, Nelly dùng dụng cụ mở nắp hộp chanh ra.

Gorky nói: “Bố tôi là thợ đóng giày, có một người bạn làm thủy thủ, mỗi lần về nhà đầu đến tìm ông ấy sửa giày, anh ta nói họ thường xuyên ăn chanh đóng hộp, bảo đó là phong tục để lại từ xưa, để tránh bệnh scorbut.”

Vương Trung: “Bây giờ vẫn còn ăn chanh đóng hộp để phòng bệnh scorbut à?” Trước kia sẽ có chứng bại huyết là bởi vì hành trình quá dài, có khi kéo dài một hai năm, nhất định phải bổ sung vitamin.

Hiện tại đầu là tàu thủy, 80 ngày đã có thể đi vòng quanh Trái Đất, sớm đã không cần ăn chanh trên tàu.

Chương 561: Giải Đáp

Chương 668: Có Thai

Chương 668: Có Thai

Gorky đại tướng: "Hắn nói là quen rồi."

Nelly: "Cần đổ đồ hộp chanh ra không ạ?""

Vương Trung: "Không không, em đi lấy dứa đóng hộp, đưa cho tôi được rồi."

Hắn đứng dậy, đến tủ rượu trong thư phòng, lấy ra bình lắc và dụng cụ ép dùng để pha chế rượu, bắt đầu màn biểu diễn của mình.

Thật ra hắn chưa từng học pha chế rượu, nhưng xem không ít video ngắn, chỉ vì tương lai có một ngày có thể "trông ngầu" một chút, chỉ là hắn nằm mơ cũng không ngờ thế mà lại trình diễn cho một ông già xem.

Hắn bỏ chanh trong lon vào trong dụng cụ ép, bóp mạnh tay cầm của dụng cụ, ép nước chanh vào trong bình lắc. —— Chờ một chút, hình như phải cho đá vào trước? Thôi kệ.

Vương Trung dùng kẹp gắp vài viên đá cho vào bình lắc, sau đó đổ bia và Vodka vào. Đúng rồi, cuối cùng còn phải cho vào một chút tình yêu —— nhưng đối tượng là đàn ông nên Vương Trung lược bỏ bước cuối cùng này.

Hắn đậy nắp bình lắc lại, học theo dáng vẻ của người pha rượu trong video ngắn lắc đều.

Sau khi lắc tượng trưng mười mấy giây, Vương Trung mở nắp ra, đổ rượu vào trong ly. Tèn ten —— ơ, rất bình thường?

Gorky đại tướng: “Đây là cái gì?”

Vương Trung: “Gọi là Jack - Wills, là một loại rượu đến từ bờ biển phía tây Hợp Chủng Quốc. Ivan nói cho tôi biết.” Trước đó ở trong game kỷ niệm bạn tốt, Vương Trung cảm động không thôi, nhưng hiện tại dùng công thức lấy trộm từ trong game để tưởng nhớ người bạn tốt thực sự, Vương Trung lại vô cùng bình tính.

Gorky đại tướng uống một ngụm, chớp mắt: “Cũng… được? Nhưng ta thà uống Vodka trực tiếp.”

Vương Trung cũng đặt bình lắc xuống, nói: “Tôi cũng chỉ là nhất thời nổi

Lúc này Nelly cầm lon dứa đi vào, nhìn xuyên qua lớp thủy tinh của lon, Gorky nhìn chằm chằm vào miếng dứa hình răng cưa bên trong: “Thứ vàng vàng hình răng cưa này là cái gì?”

Vương Trung: “Rất ngọt.” Nelly nhanh nhẹn mở hộp: “Tôi… không biết thứ này ăn như thế nào.”

“Còn có thể ăn như thế nào nữa?” Vương Trung trực tiếp đưa tay lấy một miếng từ trong lon nhét vào miệng.

À, là món ngon mà cư dân mạng phía Nam Trung Quốc hay ăn vào mùa hè.

Nhưng quê nhà Vương Trung sẽ dùng nước muối ngâm một chút rồi mới ăn, đồ hộp của Hợp Chủng Quốc này ngọt đến hơi ngấy.

Gorky đại tướng cũng ăn thử một miếng, lập tức khen ngợi: “Rất ngon, đây chính là loại quả sinh trưởng ở nhiệt đới. Khốn kiếp, Hợp Chủng Quốc đúng là một nơi đáng ghen tị, vừa có đất đai màu mỡ rộng lớn thích hợp để trồng trọt, vừa có dầu mỏ than đá thép, lại còn có thể ăn dứa!”

Này ông anh, đặt dứa với than đá thép vào cùng một chỗ có phải hơi sai sai không? Gorky đại tướng lại cầm một miếng dứa. Có vẻ như hắn cũng rất thích loại quả này.

Vương Trung: "Nelly, nhà mình còn dứa đóng hộp không, đưa thêm cho Gorky đại tướng một ít."

Nelly gật đầu, sau đó tò mò hỏi: "Ngon không ạ? Có… ngọt không?"

Tuy rằng Nelly chỉ hỏi như vậy, trên mặt cũng không thể hiện gì, nhưng là người sống chung với Nelly đã lâu, Vương Trung lập tức hiểu ra, Nelly đang thèm.

Trước đây Vương Trung từng bắt gặp Nelly lấy nước rửa chai Coca Cola rồi uống, uống thứ nước đường có chút vị ngọt đó, từ đó về sau hắn mở Coca Cola đầu mở hai chai, chai còn lại đưa cho Nelly "8e.

Vương Trung: "Em có thể ăn một miếng."

Nelly: "Có khách ạ."

Không có khách chắc cô ấy ăn luôn rồi.

Gorky đại tướng: "Có phải ta đã làm phiền cuộc trò chuyện vui vẻ giữa chủ tớ hai người rồi không?"

"Không có ạ." Vương Trung và Nelly đồng thanh phủ nhận. Gorky đại tướng: "Quả nhiên là đã làm phiền rồi! Thôi được rồi, chờ đến hội nghị trước mặt Hoàng đế ngày mai rồi nói chuyện tiếp."

Vương Trung: "Vậy ngài đi luôn bây giờ ạ?"

Gorky đại tướng: "Ta đến đây uống rượu trò chuyện với cậu là vì chúng ta là bạn bè. Thực ra mục đích ta đến, ngay từ lúc gặp cậu ở cửa đã đạt được rồi."

Vương Trung: "Diễn cho phái Tốc Thắng xem?"

“Diễn cho tất cả mọi người ở Yekaterinburg xem, không làm như vậy thì tối nay sẽ có rất nhiều người tìm cách thăm dò thái độ của ta.” Gorky đại tướng đã thành công ngăn chặn được thất bại, danh hiệu lính cứu hỏa đã lan truyền khắp Yekaterinburg, tuy rằng còn chưa đến mức sánh ngang với ngôi sao chiến thắng, nhưng chắc chắn không ít người muốn lôi kéo hắn.

Vì vậy, vừa về đến đã chạy đến trang viên Rokossovsky, tương đương với việc thể hiện rõ ràng thái độ với những người có ý đồ với hắn. Vương Trung đứng dậy: “Tôi tiễn ngài ra ngoài.”

Gorky đại tướng cười: “Cậu cũng đã nắm được tinh túy rồi đấy.”

Vương Trung cũng cười theo. Đúng lúc này, Lyudmila mở cửa đi vào: “Anh yêu, em thấy hơi khó chịu, ngày mai em muốn đến bệnh viện kiểm tra.”

Lúc đầu Vương Trung không nghĩ nhiều: “Không vấn đề gì, anh sẽ sắp xếp xe cho em. Nghỉ ngơi sớm một chút, uống nhiều nước ấm nhé.” Lyudmila: “Anh cũng phải đi cùng eml” Vương Trung: “Anh rất bận, ơ… Hửm?”

Cuối cùng hắn cũng nhận ra có gì đó không đúng. Lyudmila nói thêm: “Tháng này em chưa đến kỳ kinh nguyệt.”

Gorky đại tướng: “Chúc mừng nhé. Một trong những động lực để ta chiến đấu chính là bảo vệ những thiếu nữ sắp thắp lên Ngọn Lửa Thần Thánh như các cô.”

Vương Trung nhướn mày: “Horatius trên cầu? Tôi cũng rất thích bài thơ này.” Sau đó hắn nhìn Lyudmila, nhẹ nhàng sờ bụng cô: “Thời gian trùng khớp rồi nhỉ? Nếu bây giờ có vấn đề, thì chắc là lúc chúng ta ở Shostka đã đậu thai rồi? Vậy thì sau này tôi vất vả ăn nhiều lương thực như vậy để làm gì? Thịt

hươu thịt rắn thịt nhím tôi ăn đến mức nôn hết ra rồi!" Gorky đại tướng: "Chú ý một chút chứ, ta vẫn còn ở đây. Vậy ta đi trước nhé, hai người ở nhà chơi vui vẻ."

Nói xong hắn cầm mũ và áo khoác treo trên giá áo lên. Vương Trung: "Chờ một chút, tôi vẫn nên tiễn ngài ra ngoài."

Lyudmila: "Anh cứ đi đi, em đợi anh về."

Ngày hôm sau, sau khi bác sĩ kiểm tra, xác định Lyudmila đã mang thai, chính là lúc đóng quân ở Shostka, thịt hươu và thịt nhím Vương Trung coi như ăn cho vui. Chuyện này đã tạo nên một cái kết không mấy bình thường cho tháng Giêng vốn êm đềm.

Tháng 2 năm 1915 lặng lẽ đến. Mẹ kiếp, định dùng thơ của Horatius, viết được một nửa thì làm việc khác, lúc quay lại thì quên mất nửa câu "động lực để ta chiến đấu", nhìn cứ như Gorky đại tướng NNT nhân vật chính vậy… Phải đến khi người phụ trách vận hành nói cho tôi biết thì tôi mới phát hiện ra…

Chương 562: Giải Đáp 2

Chương 669: Con bướm vỗ cánh

Chương 669: Con bướm võ cánh

Cục diện tháng Hai vẫn bình lặng như cũ.

Vương Trung nhớ rõ tháng Một năm thứ hai trên Trái Đất, quân đội Liên Xô đã phát động chiến dịch cưỡng chế đầu tiên ở Rzhev, sau đó đụng phải hệ thống phòng ngự kiên cố của quân Đức Quốc Xã tinh nhuệ và bị tổn thất nặng nà.

Bên này đã là tháng Hai, quân đội Ant vẫn chưa tiến hành tấn công quy mô lớn. Vương Trung phỏng đoán có hai nguyên nhân, thứ nhất là phần lớn phe chủ chiến đã thất thế, hiện tại phe ôn hòa do Vương Trung làm đại diện đang chiếm ưu thế.

Sở dĩ gọi là phe ôn hòa là vì trước khi xuyên không, Vương Trung đã đọc không ít tiểu thuyết mạng theo phong cách "cầu đạo", cảm thấy từ "ôn hòa" này không tồi nên lấy ra dùng.

Nguyên nhân thứ hai là, lần này quân Prosen rút lui khá triệt để.

Trên Trái Đất, sau khi chiến dịch Bão Táp của quân Đức thất bại, họ không bị đánh tan tác như vậy, vẫn giữ vững một khu vực phòng thủ nhô ra, có thể uy hiếp Moskva bất cứ lúc nào.

Điều này khiến quân đội Liên Xô sau đó liều mạng muốn "san phẳng" khu vực phòng thủ này.

Vì vậy, trong tình huống quân đội Liên Xô còn kém xa quần Đức về huấn luyện binh sĩ và trình độ sĩ quan, họ đã phát

động các cuộc tấn công quy mô lớn và phải trả giá bằng rất nhiều thương vong.

Còn bên này, quần Prosen đã rút lui hoàn toàn về tuyến xuất phát hồi tháng Mười, tuy vẫn còn uy hiếp Yekaterinburg nhưng không lớn như khu vực phòng thủ Rzhev trên Trái Đất.

Mặc dù khu vực phòng thủ Rzhev được đặt theo tên thành phố này, nhưng thực ra nó chỉ là điểm đầu phía bắc của khu vực phòng thủ, điểm đầu phía đông của khu vực phòng thủ này chỉ cách Moskva hơn 100 km.

Bản thân Rzhev cũng chỉ cách Moskva khoảng 200 km.

Vì vậy, khu vực phòng thủ khổng lồ này giống như một con dao găm vào chiến tuyến, có thể khiến quân đội Liên Xô bị tổn thất nặng nề bất cứ lúc nào.

Nhưng quan sát chiến tuyến miền Trung của đế quốc Ant thì không có một khu vực phòng thủ nhô ra nào như vậy.

Nếu không xét đến độ cong của bề mặt Trái Đất, chỉ dựa vào bản đồ để hình dung, toàn bộ chiến tuyến hiện tại là một đường chéo, bắt đầu từ St. Andrewburg ở cực bắc, kéo dài xuống phía nam đến Borsk, một pháo đài ven biển. Nếu coi phần lãnh thổ châu Âu của Ant là một cái đùi gà hình khẩu súng lục, thì chiến tuyến giống như một nhát chém ở chỗ đầu gối bị cong. Sở dĩ chiến tuyến có hình dạng như vậy cũng dễ hiểu, phía nam là đồng bằng rộng lớn, cơ sở hạ tầng tương đối tốt, nên quân Prosen đã tiến sâu vào.

Phía bắc toàn đầm lầy, hồ nước và rừng rậm, nên quân Prosen đánh nhau khá vất vả. Cũng vì vậy, việc tiếp tế của quân Prosen ở phía bắc lại tốt hơn, một mặt đường ngắn, mặt khác dựa vào biển, có thể vận chuyển bằng đường biển.

Quân Prosen cũng đưa thiết giáp hạm đến phía nam, nhưng các cảng biển ở đây không thể tiếp nhận tàu chiến cỡ lớn, nên

không lâu nữa, thiết giáp hạm đó sẽ phải đi qua eo

Những con tàu cỡ lớn này thường phải đại tu sau một hoặc hai năm hoạt động. Trên Trái Đất, chiến tuyến cũng là một đường chéo tương tự, và ở giữa có khu vực phòng thủ Rzhev.

Nhìn vào bản đồ là có thể hiểu ngay tại sao quân đội Liên Xô lại liều mạng giành lại khu vực phòng thủ này. Nhưng bên này không có khu vực phòng thủ nhô ra đó. Mấy ngày nay, Vương Trung đã dành thời gian để suy nghĩ về dòng thời gian, và nhận ra rằng sự thay đổi này có thể có liên quan rất lớn đến hắn. Đầu tiên là trong trận phòng thủ Shostka, đơn vị của Vương Trung, cùng với tập đoàn quân do Kiriyenko, cấp trên của hắn, chỉ huy, và quân của Kashukhov, đã chặn đứng quân địch ở tuyến phòng thủ sông Desna.

Hàng trăm nghìn quân bị bao vây và tiêu diệt trên Trái Đất, vì lý do này, phần lớn đã thoát khỏi vòng vây.

Điều này giúp đế quốc Ant có thể tập hợp lực lượng để phản công vào lúc quân Prosen mệt mỏi nhất, và đã tiêu diệt 100.000 quân Prosen.

Đây là chiến thắng do chính Vương Trung chỉ huy.

Chiến thắng này đã khích lệ tỉnh thần quân dân Ant rất nhiều, và có lẽ cũng ảnh hưởng đến nhận định của các chỉ huy quân Prosen, vì vậy họ đã quyết định rút lui về nơi có thể thiết lập tuyến phòng thủ vững chắc, không để lại bất kỳ khu vực phòng thủ nhô ra nào có thể chứa hàng trăm nghìn quân.

Khu vực phòng thủ Rzhev trên Trái Đất rất rộng lớn, mặc dù chỉ có Tập đoàn quân số 9 đóng giữ, nhưng quy mô của tập đoàn quân này tương đương với Tập đoàn quân số 6 của Paulus.

khu vực phòng thủ Rzhev thậm chí còn đủ lớn để các đơn vị được rút ra từ tiền tuyến nghỉ ngơi và bổ sung lực lượng.

Trong một cuộc tấn công của quân đội Liên Xô, tình cờ có một sư đoàn thiết giáp vừa được rút về nghỉ ngơi gần khu vực bị đột phá. Sư đoàn trưởng đã thể hiện khả năng chỉ huy xuất sắc, tự mình phán đoán hướng tấn công của quân địch và phát động phản công khi bộ chỉ huy tập đoàn quân hỗn loạn và không thể đưa ra mệnh lệnh hiệu quả.

Chương 563: Ý Tưởng

Chương 670: Con bướm vỗ cánh 2

Chương 670: Con bướm võ cánh 2

Cũng chính vì khu vực phòng thủ Rzhev rất rộng lớn, nên quân Đức mới có thể thực hiện chiến thuật phòng ngự đàn hồi ở đây - phải có chiều sâu mới có thể đàn hồi, gõ vào tấm thép sẽ chỉ tạo ra tiếng động, chứ không mang lại cảm giác đàn hồi.

Một chiến tuyến bằng phẳng, không có khu vực phòng thủ nhô ra, có nghĩa là nếu quân Prosen muốn tấn công Yekaterinburg, họ sẽ phải hành quân 300 km một lần nữa.

Nhưng không có khu vực phòng thủ nhô ra cũng có nghĩa là Bộ Tư lệnh quần Prosen chỉ cần ít quân hơn để phòng thủ, họ có thể dùng lực lượng còn lại cho các mục đích khác.

Sau khi quần địch khôi phục tấn công, áp lực ở mặt trận phía nam sẽ tăng mạnh.

Trên Trái Đất, chính vì sự tồn tại của khu vực phòng thủ Rzhev, quân Đức đã phải bố trí hàng trăm nghìn quân để phòng thủ khu vực này, và liên tục phải tăng viện khi bị quân đội Liên Xô tấn công, một lượng lớn quần Đức bị kẹt ở khu vực phòng thủ Rzhev. Lần này có lẽ sẽ không có chuyện đó nữa.

Con bướm nhỏ Vương Trung cuối cùng đã làm thay đổi dòng chảy lịch sử.

Biết đâu quân Prosen với nhiều lực lượng cơ động hơn sẽ thực sự tấn công Kuban, và đế quốc Ant sẽ phải tiếp tục chiến đấu với quân Prosen trong tình trạng thiếu nhiên liệu và dầu

sưởi ấm. Vương Trung có thể tưởng tượng, cuộc chiến chắc chắn sẽ rất khó khăn.

Bằng mọi giá phải ngăn chặn quân địch chiếm Kuban. Nhưng đó không phải là điều Vương Trung cần lo lắng bây giờ.

Quân Prosen sẽ tấn công sớm nhất vào tháng Tư, khi bùn lầy đã tan hết.

Vương Trung còn ba tháng để chuẩn bị.

Ngày 10 tháng 2, Ủy ban Kiểm tra tổ chức cuộc họp đánh giá trang thiết bị mới lần thứ hai, lần này, sau hơn một tháng thử nghiệm, xe chở pháo 100mm "Xoáy Nước" cũng được đưa vào danh sách phê duyệt, và được xếp ở vị trí thứ hai từ dưới lên để trình bày.

Thứ hai từ dưới lên, đây là vị trí áp chót.

Trước khi xe chở pháo 100mm áp chót này xuất hiện, còn có 17 loại vũ khí cải tiến đang chờ phê duyệt. Hầu hết các cải tiến đầu dựa trên phản hồi từ chiến trường.

Chỉ có ba loại vũ khí được đổi mới quy trình sản xuất, nên bản thiết kế đã được sửa đổi để phù hợp với quy trình mới. Trong số 17 loại vũ khí cải tiến, chỉ có 5 loại được đánh giá là đạt yêu cầu, và được chuyển giao cho Cục Quân khí để tổ chức sản xuất.

Sau đó đến lượt tác phẩm tâm huyết của Vương Trung, pháo chống tăng tự hành "Xoáy Nước".

Tổng công trình sư Korzin bước vào phòng họp đánh giá với vẻ mặt phấn khởi, bảo trợ lý treo bản thiết kế của pháo chống tăng tự hành "Xoáy Nước" lên bảng đen. Vương Trung nhận thấy bản thiết kế này đã được chi tiết hóa hơn trước rất nhiều.

Khi bản thiết kế được treo lên, đại diện của Lục quân trong Ủy ban Kiểm tra đã mở to mắt.

“Đây là cái gì?”, ông ta hỏi, lúc đầu nhìn Korzin, nhưng sau đó ngay lập tức quay sang Vương Trung.

Vương Trung: “Đây là pháo chống tăng tự hành, vì phải lắp pháo lớn hơn nên chúng tôi buộc phải sử dụng thiết kế không có tháp pháo. Khi những chiếc máy công cụ nhập khẩu từ Liên bang được đưa vào sử dụng, chúng ta sẽ có thể chế tạo xe tăng được trang bị pháo mạnh như vậy! Loại có tháp pháo!”.

Các ủy viên đều tỏ vẻ “À, ra vậy”, gật đầu lia lịa, có vẻ như sẽ bỏ phiếu thông qua thiết kế này.

Thậm chí không ai hỏi thêm. Vương Trung vốn tưởng rằng phải tranh luận rất nhiều mới có thể thuyết phục Ủy ban thông qua thiết kế “Xoáy Nước”, nhưng không ngờ việc thông qua lại diễn ra suôn sẻ như vậy, cứ như đây là điều hiển nhiên.

Sau khi tiễn tổng công trình sư Korzin, đến lượt dự án đánh giá cuối cùng.

Tokarev mang theo kiệt tác của mình bước vào phòng họp.

Đối mặt với các ủy viên ngồi sau chiếc bàn dài, ông ta chỉ nhìn chằm chằm vào Vương Trung: “Thưa tướng Rokossovsky, tôi đã làm một khẩu súng mới theo yêu cầu của ngài. Ngài nói với tôi rằng đây là một khẩu súng tiểu liên vẫn có thể bắn trúng người ở khoảng cách 200 mét, tôi nghĩ tôi đã chế tạo ra một loại vũ khí đáp ứng yêu cầu của ngài”.

Nói xong, Tokarev cầm khẩu súng mẫu đi thẳng về phía Vương Trung, nhưng ngay lập tức có vài thẩm phán mở cửa bên hồng phòng xông vào, ghì ông ta xuống đất.

Vương Trung: “Để ông ấy lại đây, nếu không lại đây thì làm sao đưa súng cho tôi?””.

Một trong số các thẩm phán đã lấy khẩu súng mẫu từ tay Tokarev, rồi cung kính đưa cho Vương Trung bằng cả hai tay.

Trong khi Vương Trung xem xét khẩu súng, Tokarev cũng được các thẩm phán thả ra. Ông ta vội vàng giải thích: "Tôi đã rút ngắn chiều dài của viên đạn và giảm lượng thuốc súng. Bằng cách này, trọng lượng của súng trường khi đầy đạn đã giảm đáng kể. "Việc rút ngắn viên đạn dẫn đến tầm bắn và sức công phá giảm, chúng tôi đã thử nghiệm nhiều lần và cuối cùng đã điều chỉnh lượng thuốc súng trong mỗi viên đạn đến mức phù hợp.

"Nếu giảm lượng thuốc súng thêm một chút nữa, đường đạn sẽ bị cong rõ rệt và không đạt được độ chính xác 200 mét mà ngài yêu cầu. "Nếu tăng lượng thuốc súng thêm một chút, độ chính xác sẽ tăng lên, nhưng theo như ngài nói, việc tăng độ chính xác này không có ý nghĩa lắm".

"Rất tốt!", Vương Trung khen ngợi, "Đồng chí Tokarev, anh đã hiểu ý tôi rồi".

Chương 564: Sắp Xếp Cơ bản

Chương 671: Cải Tiếng Súng

Chương 671: Cải Tiếng Súng Nói xong, Vương Trung cúi xuống xem xét kỹ khẩu súng trong tay.

Trông nó… hơi giống khẩu súng trường bắn tỉa giảm thanh VSS Vintorez.

Đặc điểm nổi bật nhất của súng trường Vintorez là nòng giảm thanh rất dày. Vương Trung không biết tại sao khẩu súng này cũng có nòng súng dày như vậy.

Hắn liền hỏi Tokarev: "Tại sao nòng súng lại dày như vậy?". Tokarev: "Để đảm bảo độ ổn định tốt hơn, chúng tôi đã thiết kế một hệ thống dẫn khí trong nòng súng, dẫn một phần khí thuốc súng sinh ra khi bắn ra ngoài, giảm lực giật. Điều bất ngờ là thiết kế này khiến cho chớp lửa đầu nòng và khói súng khi bắn đầu nhỏ hơn, đặc biệt là tiếng ồn, nhỏ hơn rất nhiều. "Chúng tôi phỏng đoán rằng một phần năng lượng của khí thuốc súng đã bị hệ thống dẫn khí phân tán, khiến vận tốc đầu đạn khi ra khỏi nòng súng chỉ đạt 320 mét/giây, thấp hơn tốc độ âm thanh, nên không tạo ra tiếng nổ lớn khi vượt qua rào cản âm thanh.

"Cũng vì cấu trúc dẫn khí phân tán khí thuốc súng nên sóng âm thanh tạo ra khi đầu đạn rời khỏi nòng súng cũng nhỏ hơn".

Thật tuyệt vời, trong khi cố gắng cải thiện độ ổn định khi bắn, họ đã vô tình tạo ra một khẩu súng trường giảm thanh.

Lúc này, đại diện của Lục quân hỏi: “Khoan đã, vận tốc đầu đạn của khẩu súng này chậm như vậy sao? Vậy đường đạn có bị cong nhiều không?”.

Tokarev trả lời: “Đường đạn có cong hơn một chút so với đạn thông thường, nhưng dù sao tầm bắn cũng chỉ là 200 mét, chỉ mất khoảng 0,5 giây để bay đến mục tiêu, nên độ rơi không đáng kể.

“Nếu chỉ cần bắn trúng mục tiêu thì độ rơi này không quan trọng. Còn nếu cần ngắm bắn chính xác, chúng ta có thể tính toán độ rơi này vào thước ngắm, để khi ngắm bắn, xạ thủ sẽ nâng nòng súng lên một góc nhỏ gần như không thể nhận thấy”. Vương Trung lo lắng hỏi: “Nhưng nếu vận tốc chậm thì sức sát thương của đầu đạn có đủ không?”.

Tokarev trả lời: “Chúng tôi đã thử nghiệm bằng gelatin, khi bắn trúng trực tiếp, do động năng nhỏ nên đầu đạn sẽ lộn nhào trong khối gelatin mô phỏng cơ thể người, truyền toàn bộ năng lượng để gây sát thương, trong khi đầu đạn thông thường sẽ xuyên qua mục tiêu và mang theo phần lớn năng lượng.

“Tất nhiên, về khả năng xuyên giáp thì loại đạn này không bằng đạn tốc độ cao. Cũng có thể tháo hệ thống dẫn khí ra và sử dụng nòng súng thông thường”. Tokarev ra hiệu, và trợ lý mang ra một khẩu súng khác, trông giống như phiên bản rút gọn của súng trường bắn tỉa Dragunov. Tất nhiên, là phiên bản không có kính ngắm và băng đạn dài.

Tokarev: “Ngài cần thận, khẩu súng này giật mạnh đấy”. Vương Trung há hốc mồm: “Tôi phải tự mình thử nghiệm mới quyết định được nên phê duyệt phiên bản nào”.

Lập tức một thư ký của Ủy ban trả lời: “Ngay bên cạnh là trường bắn trong nhà của Vệ giáo quân, được cải tạo từ nhà thi đấu thể thao, ngài có thể đến đó để thử súng”. “Được, vậy chúng ta đến đó”. Ba mươi phút sau, hai khẩu súng của Vương

Trung đều đã bắn được ba bốn mươi phát. Khẩu không có ống dẫn khí, tốc độ đạn nhanh khi bắn liên thanh thật khó dùng, khiến người ta nghi ngờ hắn lắp không phải là đạn giảm dược, nên khẩu này nếu muốn duy trì độ chính xác tốt thì cần phải bắn ngắn, mỗi lần ba hoặc bốn phát.

Phiên bản "Tokarev cải tiến" khi bắn thì rất thoải mái, bắn từ hông bóp cò hết băng đạn 20 viên cũng có thể trúng bia một hai phát, đầy chính là bia ở khoảng cách 200 mét đấy! Sau khi thử xong, Vương Trung đã có kết luận trong lòng, hắn hỏi Tokarev: "Loại nào có thời gian sản xuất thấp hơn?"

Tokarev trả lời ngay: "Đương nhiên là loại nòng súng thường."

Vương Trung quyết định: "Vậy thì sản xuất hàng loạt loại nòng súng thường."

Tokarev kinh ngạc: "Tôi cho rằng ngài thích phiên bản đạn cận âm hơn!"

Vương Trung: "Đúng vậy, tôi thích hơn, nhưng thứ này sau này mỗi ngày có thể phải sản xuất hàng loạt sáu bảy nghìn thậm chí hơn vạn khẩu mới đáp ứng đủ nhu cầu, không có thời gian mà tỉ mỉ với loại này đầu."

Tokarev lại nói: "Nhưng mà, việc gia công nòng súng đó chỉ cần thêm nửa giờ thôi, bởi vì tôi đã cải tiến thiết bị dẫn khí của nòng súng để dễ sản xuất hơn rồi."

Vương Trung: "Nửa tiếng cũng rất nhiều! Mỗi khẩu súng mất thêm nửa tiếng, một ngày sản xuất một vạn khẩu, vậy là mất năm ngàn giờ lao động!"

Tokarev lắc đầu: "Tướng quân, không thể tính như vậy được. Cả hai loại vũ khí đầu có thể đạt được tốc độ sản xuất một vạn khẩu một ngày, chỉ là nhà máy sản xuất phiên bản đạn

cận âm cần nhiều công nhân hơn một chút, vì có thêm một công đoạn làm nòng súng.”

Vương Trung nghịch “Tokarev cải tiến” trong tay.

Tokarev: “Hơn nữa hai loại nòng súng có thể dùng chung, chúng ta có thể tách riêng nhà máy sản xuất nòng súng, như vậy cả hai khẩu súng đều có thể bắt đầu sản xuất, dựa vào sản lượng của nhà máy nòng súng để quyết định sản xuất loại nào nhiều hơn, chỉ cần thuê thêm vài trăm công nhân là đủ. Hơn nữa dây chuyền sản xuất, quy mô càng lớn thì chi phí càng thấp.”

Vương Trung suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu: “Cả hai loại đều sản xuất, bộ đội nhận được phiên bản nào thì dùng phiên bản đó.”

Chương 565: Rokossovsky đại náo Cục Qu…

Chương 672: Trước nghỉ thức đính hôn, đố… -

Chương 672: Trước nghi thức đính hôn, đối đầu gay gắt Mấy ngày sau đó không có chuyện gì đáng nói, tiền tuyến vẫn tiếp tục pháo kích lẫn nhau, mỗi ngày vẫn có hàng ngàn thương vong, Vương Trung ở hậu phương vẫn tiếp tục bận rộn.

Tuy nhiên, Vương Trung có một sở thích mới, đó là nằm úp mặt lên bụng Lyudmila để nghe ngóng động tính trong bụng.

Mặc dù bác sĩ và Lyusha đầu nói với hắn rằng bây giờ chưa thể nghe thấy rõ ràng thai động, nhưng Vương Trung vẫn không nhịn được muốn nghe.

Đương nhiên, nhần tiện tận hưởng một chút vòng tay của vị hôn thê cũng tốt.

Ngày 20 tháng 2, gia đình Lyudmila cuối cùng cũng đi tàu từ hậu phương Raul vòng qua vòng lại đến Yekaterinburdq.

Anh trai của Vương Trung, hiện là Công tước Rokossovsky khó có dịp từ ký túc xá của bộ tư lệnh hậu cần trở về, cùng ăn bữa cơm với gia đình Lyudmila.

Lễ đính hôn được tổ chức vào ngày 21 tháng 2. Vương Trung hoàn toàn không biết lễ đính hôn phải chuẩn bị như thế nào, ấn tượng trong đầu hắn về lễ đính hôn hoàn toàn là dựa theo nghỉ thức ký kết ngoại giao, cha mẹ hai bên cùng ngồi sau một cái bàn, phía sau là quốc kỳ của hai bên - không đúng,

là cờ gia tộc. Sau đó hai bên ký tên vào hợp đồng đính hôn, dưới sự sắp xếp của người chủ trì trao đổi cuốn sổ ghi hợp đồng, rồi lại ký tên.

Cũng không thể trách Vương Trung, dù sao trước khi hắn xuyên không, trong môi trường dư luận đó, cho dù Vương Trung có khát khao về một tình yêu đẹp, cũng sẽ có chút e ngại đối với hôn nhân. Cũng có thể là bởi vì trước khi xuyên không, Vương Trung chưa gặp được người phụ nữ nào khiến hắn vừa nhìn thấy đã nghĩ đến việc con cái sẽ đặt tên là gì.

Lyudmila là người đầu tiên theo đúng nghĩa.

Tóm lại, tối ngày 20 tháng 2, khi quản gia nói với Vương Trung về toàn bộ quy trình lễ đính hôn, Vương Trung mới biết lễ đính hôn là như thế nào.

Thực ra nó là một phiên bản đơn giản của đám cưới, mời cha xứ ở gần đó đến, hai người nắm tay nhau tuyên thệ, sau đó đeo nhẫn đính hôn là xong.

Lễ đính hôn ngày 21 tháng 2 được tổ chức tại trang viên Rokossovsky, cha xứ được mời là cha xứ của nhà thờ gần trang viên.

Còn về khách mời, trong thời chiến không thể mời được mấy người thân - Lyudmila có người thân đang ở trong vòng vây St. Petersburg, căn bản không thể đến được. Bạn bè đồng trang lứa của hai người, hiện tại hoặc là đang ở trong quân đội, hoặc là đã sơ tán đến hậu phương xa XÔI.

Hoặc là ở lại vùng bị chiếm đóng.

Còn có một số người đã đi gặp Chúa.

Để lễ đính hôn không quá vắng vẻ, Vương Trung đã mời một số đồng đội cũ của sư đoàn cơ giới cận vệ số 1, chẳng hạn như Yegorov. Những người này cũng là đồng đội cũ của Lyudmila. Sáng sớm ngày 21 tháng 2, Vương Trung nhìn

Lyusha mặc chiếc váy mới, khen ngợi từ tận đáy lòng: “Thật xinh đẹp.”

Lyusha mỉm cười, đột nhiên nói: “Anh đã coi Sa Hoàng là em gái, vậy có nên mời cô ấy đến không?”

Vương Trung: “Sao vậy, em muốn tuyên bố chiến thắng của em trước mặt cô ấy à?” Lyudmila nói: “Không, em chỉ đột nhiên nghĩ, đã là em gái, thì lễ đính hôn của anh trai cũng nên tham gia.”

“Em có tin là dù anh không mời cô ấy, cô ấy cũng sẽ đến không?” Vương Trung nói, “Hay là chúng ta cá cược?” “Alyosha, anh đừng luôn coi cô ấy là một cô bé, cô ấy sẽ cân nhắc kỹ lưỡng về ảnh hưởng của việc xuất hiện ở lễ đính hôn hôm nay.”

Lyudmila nhìn mình trong gương, đột nhiên nở một nụ cười gượng gạo: “Nhưng sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, cô ấy vẫn có thể xuất hiện, hoàng gia hiện tại cần sự ủng hộ của anh.”

Dù sao, ngoài lực lượng phòng thủ thành phố ban đầu, quân đội dã chiến gần Yekaterinburg nhất chính là quân cơ động của Vương Trung.

Mặc dù hiện tại ba sư đoàn của quân đội này vẫn đang được bổ sung quân số, nhưng lực lượng chiến đấu đã gần 70.000 người, cùng với một lượng lớn thiết bị kỹ thuật, chất lượng binh lính cũng cao hơn quân đội Ant thông thường rất nhiều.

Một lực lượng hùng hậu như vậy ở bên cạnh thủ đô, những người muốn có quan hệ tốt với Vương Trung không ít. Vương Trung đặt hai tay lên vai Lyusha và nói: “Sa hoàng cần sự ủng hộ của tôi à… Nghe cứ như tôi sắp tự xưng là Hộ quốc công vậy.”

“Suyt, dù là ở nhà mình cũng phải cẩn thận đấy.” Vương Trung gật đầu, đúng lúc này bên ngoài vang lên tiếng ô tô.

Hắn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Ô tô? Ít nhất là năm chiếc, một đoàn xe lớn như vậy, bầy giờ Yekaterinburg không có nhiều người đâu.” Vừa dứt lời, quản gia Mikhail bước vào: “Lính gác cổng gọi điện báo rằng đoàn xe của Đức Giáo Hoàng Belinsky vừa đi qua cổng chính, lúc tôi đến báo cáo thì đã đến trước cửa trang viên rồi.”

Vương Trung búng tay: “Tôi đã nói rồi mà.” Lyudmila cười gượng: “Lần này khả năng Sa Hoàng xuất hiện cao hơn rồi. Tôi đoán được lý do Đức Gáo Hoàng Belinsky đến đây, ông ta thay thế cha xứ chủ trì lễ đính hôn của chúng ta, sau này sẽ khó mà hủy hôn ước được.

“Giáo hội chắc chắn không muốn anh trở thành Thân vương Rokossovsky - ý tôi là khi chúng ta chiến thắng.” Tuy Lyudmila đang nói về chính trị, nhưng Vương Trung lúc này lại đang lơ đãng, hắn đang nghĩ đến “hủy hôn” và “lời hẹn ước ba năm”, ba năm sau Đấu đế Lyudmila sẽ đến trả thù, trả lại gấp mười lần sự sỉ nhục lúc bị hủy hôn… Thật là một sự kết hợp kỳ lạ.

Chương 566: Rokossovsky đại náo Cục Qu…

Chương 673: Thất Bại

Chương 673: Thất Bại Lyudmila: “Anh yêu?”

Vương Trung: “Hả? Không có gì, vốn dĩ anh chỉ muốn cưới mình em thôi.”

Lyudmila: “Em vừa mới nói về chuyện sau khi chiến thắng.” Vương Trung: “Olga là một cô gái thông minh, cô ấy được thừa hưởng trí tuệ từ anh trai, thư phòng của Ivan vẫn được giữ nguyên vẹn ở Cung điện Mùa Hè, những cuốn sách mà Ivan đã đọc, Olga nhất định cũng sẽ đọc. Có khi còn có cả nhật ký và ghi chép đọc sách của Ivan nữa, hãy tin tưởng cô ấy.” “m.”

Lúc này chuông điện thoại reo, quản gia Mikhail lập tức đi đến nghe máy: “Trang viên Rokossovsky. Vâng, vâng, tôi biết rồi.”

Ông ta đặt ống nghe xuống, báo cáo với Vương Trung: “Phòng nghi lễ của Cung điện Mùa Hè gọi điện đến, Sa Hoàng muốn tham gia lễ đính hôn của Tướng quân Rokossovsky.”

Lyudmila: “Nhìn kìa, Olga đến rồi.”

Vương Trung: “Nếu đã cố tình để phòng nghi lễ thông báo, chắc cô ấy sẽ không làm gì quá đáng. Nếu muốn làm gì đó quá đáng thì cô ấy đã đến bất ngờ rồi.”

“Anh hiểu em gái mình thật đấy.” Lyudmila cười nói.

Một tiếng sau, Olga mới đến trang viên Rokossovsky. Pyotr Konstantinovich Rokossovsky, anh trai của Vương Trung, trông thấy Olga thì rất câu nệ, lúc bắt tay cũng có vẻ lúng túng.

Không ngờ Olga nắm lấy tay Pyotr và nói: "Công tước Rokossovsky, tôi định đến cầu hôn cho em họ tôi."

Vương Trung cau mày: "Sao tôi không biết Ivan còn có em họ?"

Olga và Ivan là anh em ruột, còn em họ thì phải là con của người thần bên mẹ.

Olga quay lại mỉm cười với Vương Trung: "Tôi có rất nhiều em họ, hơn nữa cô ấy còn là người từ Mỹ trở về, cha mẹ cô ấy đã chạy sang Mỹ trong thời kỳ nội chiến." Pyotr toát mồ hôi hột: "Chuyện này, tôi đã kết hôn một lần rồi, nhưng vợ tôi đã mất. Để tôi cưới em họ của cô không ổn lắm đâu."

Lúc này, Lyudmila nói: "Anh cả yêu quý, nếu Sa Hoàng đã có lòng tốt như vậy, anh hãy đồng ý đi? Chắc hẳn Sa Hoàng đã suy nghĩ kỹ rồi." Nói xong, Lyudmila và Olga nhìn thẳng vào nhau.

Lúc này Vương Trung mới hiểu ra, Đức Giáo Hoàng đến chủ trì lễ đính hôn, Sa Hoàng liên gả một người em họ cho Pyotr, người đã mất vợ, Sa Hoàng thật cao tay! Lyudmila chắc hẳn coi đây là một cuộc trao đổi lợi ích, bên này "đần" một Pyotr, cô phải công nhận danh hiệu phụ nhân Rokossovsky của tôi. Pyotr bị kẹp ở giữa, lúc thì nhìn Sa Hoàng, lúc thì nhìn em dầu tương lai, bên nào cũng không dám đắc tội.

Vì vậy, hắn nói: "Chỉ cần Công chúa điện hạ không chê, tôi không có ý kiến."

Công chúa ở đây đương nhiên là chỉ em họ của Olga. Olga cười tươi như hoa: "Tốt! Chọn ngày không bằng gặp ngày,

hôm nay chúng ta đính hôn luôn đi. À đúng rồi, em họ tôi còn ba năm nữa mới đủ tuổi thành niên, nên bây giờ chỉ có thể đính hôn trước thôi." Vương Trung đột nhiên cảm thấy ghen tị với anh trail

Một nàng công chúa 15 tuổi, tuy tôi đã có Nelly rồi, nhưng vẫn rất ghen tị!

Lyudmila cười nói: "Sa Hoàng thật sự quan tâm đến gia đình, bản thân còn chưa đính hôn mà đã lo lắng đến hôn sự của em họ. Cô cũng nên nhanh chóng tìm một người đàn ông có trách nhiệm đi, dù sao thì những quý tộc già kia đầu cảm thấy một vị Sa hoàng chưa kết hôn sẽ khiến đất nước bất ổn."

Olga: "Nếu gặp được người khiến tôi rung động, tôi sẽ đính hôn."

Lúc nói câu này, cô ấy nhìn Vương Trung, nhưng Vương Trung lại giả vờ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lúc này, Belinsky xuất hiện: "Nghe nói Sa Hoàng đến, tôi vội vàng từ phòng chuẩn bị ra đầy."

"Ông còn phải học thuộc lòng bài giảng nữa à." Olga nói với vẻ ngạc nhiên, nghe giống như đang miỉa mai.

Belinsky cười nói: "Lần trước tôi chủ trì lễ đính hôn là hai mươi năm trước rồi. Ôn lại lời cầu nguyện một chút cũng là chuyện bình thường mà, phải không?"

Olga đang định nói thì Vương Trung đột nhiên nghe thấy tiếng pháo nổ từ xa.

Hắn lập tức nhận ra đó không phải là pháo hoa, hét lớn: "Tiếng súng! Hơn nữa còn rất gần đây."

Hắn nhanh chóng chạy đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra lắng nghe: "Từ phía bắc, lính dù Prosen? Nhưng tại sao? Ném lính

dù vào sâu trong lãnh thổ địch chẳng phải là đang tự sát hay sao?"

Belinsky nghiêm túc nói: "Không, hướng đó là trại giam tù binh, cậu vừa bắt được hơn mười vạn tù binh, việc bố trí những tù binh này đã trở thành một thách thức. Trại giam tù binh mỗi ngày đều phải xử bắn những tù binh có ý định bạo loạn, đưa hàng chục người lên giá treo cổ.

"Chắc lại là một cuộc bạo loạn trong nhà tù thôi, không cần phải điều động quân cơ động vốn chưa được tổ chức đầy đủ đâu."

Vương Trung: "Ý chí phản kháng của tù binh mạnh mẽ vậy sao? Lúc tôi bắt họ, họ đầu ủ rũ cả mà."

Belinsky cười khổ: "Ban đầu chúng tôi cũng nghĩ vậy. Mặc dù những người Prosen này không dám ra tiền tuyến chiến đấu, nhưng để họ đến các nhà máy phía sau sản xuất thiết bị thì vẫn được. "Theo điều tra sơ bộ của chúng tôi, trong số những tù binh này có rất nhiều học sinh tốt nghiệp trung học, nếu có thể khiến họ ủng hộ chúng ta, thì đó là hàng chục nghìn công nhân kỹ thuật đấy!"

Belinsky nói xong, Vương Trung hỏi: "Hình như hiệu quả không được tốt lắm thì phải?"

Thật ra không cần Belinsky nói, Vương Trung là lão binh trở về từ chiến trường, hắn có thể nghe ra được cường độ giao tranh không tâm thường, xem ra kế sách của giáo hội cơ bản thất bại.

Chương 567: Thương Lượng Việt Cải Tạo T… _

Chương 674: Định Thuyết Phục

Chương 674: Định Thuyết Phục

Belinsky thở dài: “Đúng vậy, đám người Prosen này khó chơi hơn chúng ta tưởng tượng nhiều. Xem ra lý luận của Prosen hoàng đế đã ăn sâu vào lòng người.”

Vương Trung bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng, hỏi: “Các ngài đã dùng cách nào để lôi kéo họ?”

“Đã dùng đủ loại phương pháp, thậm chí còn cho họ xem bài viết về lý do vì sao Ant sẽ thành công, nhưng vô dụng.”

Vương Trung sờ cằm, hắn bỗng nhiên nhớ tới một người bạn Nhật Bản trong chương trình của Khả Hãn Little John - bạn bè thật sự - chương trình đó nói về việc người này đã dùng cách nào để lôi kéo các tù binh Nhật Bản ngoan cố, thành lập liên minh phản chiến Nhật Bản. Có lẽ nên thử áp dụng những gì đã học được trong chương trình?

Chỉ là thử một chút, chắc cũng không có hại gì.

Vì vậy hắn nói với Belinsky: “Có lẽ có thể để tôi nói chuyện với họ một chút.” Belinsky mừng rỡ: “Các sĩ quan Prosen có ấn tượng rất tốt với cậu, cậu đi nói chuyện với họ một chút quả thật có khả năng thuyết phục họ.” Vương Trung: “Không, các sĩ quan chắc hẳn phần lớn đều là quý tộc? Vì đủ loại lý do chắc là sẽ không phản bội đất nước. Tôi có thể nói chuyện với binh lính Prosen, đặc biệt là những thường dân xuất thân hạ tầng.”

Belinsky nhíu mày, tò mò hỏi: “Trước tiên tôi không phải nghỉ ngờ năng lực của cậu, tôi chỉ là tương đối tò mò cậu định làm thế nào.”

Olga cũng ở bên cạnh vẻ mặt chờ mong lắng nghe, có vẻ như cô ấy quả thật rất muốn biết Vương Trung định làm như thế nào.

Vương Trung: “Tôi dự định bắt đầu từ hai hướng, thứ nhất, tôi đã chứng kiến rất nhiều hành vi tàn bạo của quần đội Prosen, người có lương tri ở trong quân đội Prosen chắc chắn sẽ rất dăn vặt. Tôi định tìm ra những người này.

“Thứ hai, lợi ích mà Prosen mở rộng chắc chắn phần lớn đầu rơi vào tầng lớp trên, chỉ cần để binh lính tầng lớp dưới nhận thức được lợi ích mà họ có được khi chiến đấu anh dũng trên chiến trường đầu bị tầng lớp trên nuốt trọn là được.

“Phải để họ hiểu rằng, đầu hàng không phải là phản quốc, quốc tặc thực sự là những vị tướng đã phát động chiến tranh, dùng máu tươi của người dân Prosen để đổi lấy cuộc sống xa hoa của mình.

“Họ nên tổ chức quân đội nhân dân Prosen, đánh về tổ quốc, đưa hoàng đế lên đoạn đầu đài.”

Belinsky dù kiến thức uyên bác, nhưng sau khi nghe xong lời của Vương Trung thì há hốc mồm: “Cái này… Tôi chỉ bảo cậu nghĩ cách để người Prosen yên tâm vào làm việc trong các nhà máy của chúng ta, cậu lại muốn thành lập quân đội nhân dân Prosen?”

Vương Trung: “Tôi chỉ nói là có khả năng này, người Prosen chắc chắn cũng sẽ thử thành lập quân đội giả làm bia đỡ đạn.”

Giám mục Lavkid vốn dĩ vẫn luôn nghe mọi người nói chuyện, lúc này đột nhiên lên tiếng: “Họ thực sự đã tổ chức

rồi, căn cứ theo tin tình báo chúng tôi thu thập được, ở các thành phố lớn bị chiếm đóng như Agasukoyv, Rogneda, có rất nhiều người Ant đã trở thành lính giả và cảnh sát giả. "Ngoài ra, nội gián trong trại tù binh cũng gửi tin tình báo đến, có một người Kazaria mỗi ngày đều đến nơi giam giữ tù binh Kazaria, vận động các tù binh gia nhập quân đội tự do Kazaria.

"Còn có tin tình báo cho thấy, kẻ

Vương Trung: "Nhìn xem, nếu người Prosen có thể thành lập tiểu đoàn Phương Đông, vậy chúng ta cũng có thể thành lập đội quân như vậy. Đương nhiên, không thể loại trừ khả năng có người giả vờ quy thuận, đến khi ra chiến trường lại đào ngũ, chúng ta phải cẩn thận xem xét. "Ngoài ra, có thể dựa vào việc xây dựng tinh thần tập thể để tránh loại hành vi phản bội cá nhân này."

Belinsky lại đánh giá Vương Trung từ trên xuống dưới: "Cậu nói có lý. Trước đó Popov đã đệ trình một bản báo cáo rất chỉ tiết, tên là "Quan sát phương pháp làm việc của tướng quân Rokossovsky"", giới thiệu chi tiết phương pháp làm việc của cậu, cho rằng những phương pháp này hiệu quả hơn cả vạn lần thuyết giảng. "Tôi đã xem mô tả về phương pháp làm việc của cậu trong báo cáo, rất tốt. Tôi đã ra lệnh phổ biến bản báo cáo này như một tài liệu chính thức đến tay từng vị giám mục, triển khai toàn diện.

"Bây giờ cậu lại định đi lôi kéo tù binh Prosen, thành lập quân đội nhằn dần Prosen?" Vương Trung: "Chỉ là có ý tưởng này, chưa chắc đã thực hiện được."

Belinsky tặc lưỡi: "Được rồi, ngày mai tôi sẽ phê duyệt cho cậu, cậu cứ đến trại tù binh thử xem, cho dù thất bại cũng không sao, vốn dĩ đã không trông mong có thể làm được chuyện khác thường như vậy." Ông ấy dừng một chút, rồi

chuyển chủ đề: “Bây giờ _ chúng ta hãy thảo luận về lễ đính hôn của cậu. Bên này đã chuẩn bị xong rồi.”

Vương Trung: “Vậy thì bắt đầu nhanh lên đi.”

Belinsky: “Không đợi thêm khách mời nữa sao?”

Vừa dứt lời, đã có xe quân đội chạy dọc theo con đường bên trong trang viên đến. Belinsky: “Cậu xem!”

Olga thì vươn cổ nhìn chiếc xe đang chạy đến gần, hỏi: “Cậu cảm thấy đây là xe của ai?”

Vương Trung đã dùng wall hack kiểm tra xem có ai ngồi trên xe đang đến gân, liền tự tin nói: “Là Tuganev và phó quan của hắn ta.”

Chương 568: Thương Lượng Việt Cải Tạo T…

Chương 675: Lễ Đính Hôn

Chương 675: Lễ Đính Hôn

Xe chạy đến gần, Olga nhận ra người ngồi ở hàng ghế sau trước cả Lyudmila: “Thật sự là Tuganev! Thị lực của cậu tốt vậy sao?”

Không, tôi chỉ dùng wall hack thôi.

Vương Trung: “Đương nhiên rồi, thị lực không tốt thì làm sao phát hiện ra tướng của địch từ khoảng cách xa như vậy được?

Thực ra Vương Trung đang nói về lần đầu tiên hắn chỉ huy xe tăng T-34 phản công ở Loktev. Nhưng Belinsky lại hiểu lầm thành câu nói đùa, liên cười ha hả.

Vương Trung cũng cười theo, dù sao chuyện wall hack này không thể nói rõ được.

Vị đại giáo chủ còn chưa cười xong, lại có một chiếc xe jeep chạy đến, trên xe chở đầy phi công của không quân.

Người lái xe là Drachenko Grigoryevich, chỉ huy trưởng trung đoàn cường kích số 4, còn hàng ghế sau xe jeep thì nhồi nhét đầy người như người Ấn Độ, toàn bộ đều là phi công. Vương Trung vội vàng gọi: “Drachenkol! Anh mà lật xe thì cả trung đoàn phi công tiêu tùng đấy, anh phải chịu trách nhiệm!”

Drachenko: “Đến lúc đó tôi chết rồi thì chịu trách nhiệm kiểu gì?”

Vương Trung: “Tôi không có nói đùa, đừng có cười cợt với tôi, nghiêm túc một chút! Dừng xe, xuống xe, chú ý an toàn giao thông! Cho dù các anh có chết, cũng phải chết trên trời! Đừng có lãng phí mạng sống trong tai nạn xe cột”

Drachenko quay đầu lại nói với các phi công: “Nghe thấy chưa! Tướng quân Rokossovsky bảo chúng ta phải chất trên trời! Nhớ kỹ, lần sau nếu bị đạn của Prosen bắn trúng, bên dưới lại là vùng địch chiếm đóng, thì đừng nhảy dù, lao thẳng xuống tìm một chiếc xe tăng mà đâm vào! Nhớ xả hết đạn trước khi đâm nhé!”

Các phi công sục sôi khí thế: “Vốn dĩ đã định làm vậy rồi!” “Thà chết chứ không chịu bị bắt!”

Belinsky: “Làm vậy không tốt, các cậu vẫn nên cố gắng trở về, vào trại tù binh rồi vẫn có thể vượt ngục mài!” Vương Trung: “Hơn nữa, cho dù muốn đâm, cũng đừng đâm vào xe tăng. Có thể các cậu sẽ phá hủy được chiếc xe tăng đó, nhưng khả năng sửa chữa của quân Prosen rất mạnh, vài ngày sau là họ sửa xong ngay.

“Không, đừng chọn xe tăng làm mục tiêu, các cậu nên đâm vào kho nhiên liệu, dễ cháy hơn, dễ nổ hơn. Kho đạn dược cũng không tệ.” Drachenko: “Tướng quần chê mục tiêu chúng ta chọn không tốt! Nói thế nào?”

“Vậy thì không đâm vào xe tăng nữa, tướng quân là chuyên gia về khoản này mài!” “Đúng đúng, đâm vào kho nhiên liệu!”

Vương Trung: “Nhưng các cậu phải nhớ kỹ tiền đề khi làm vậy: đó là phải chắc chắn rằng không thể nhảy dù xuống trận địa của quân ta. Vẫn nên đảm bảo sự sống nếu có thể.”

Các phi công nhìn nhau, cuối cùng Drachenko thay mặt mọi người lên tiếng: “Đã rõ, thưa tướng quân!”

Vương Trung: “Mà này, các cậu biết hôm nay tôi đính hôn bằng cách nào?” “Vasili nói, hôm qua ở câu lạc bộ sĩ quan trong thành phố, ngay cạnh nhà hát lớn ấy.” Drachenko nói.

Vương Trung quay đầu tìm Vasili, thì thấy thằng nhóc này đã chuồn mất rồi. Drachenko: “Tướng quần, ngài tha cho Vasili đi, cậu ấy cũng chỉ muốn chọc mấy cô gái vui thôi mà̀t”

Thằng nhóc này giỏi lắm, lấy chuyện của ta ra để chọc mấy cô gái vui, mày cứ đợi đấy! Vương Trung mở sổ thù hận, ghi cho Vasili một khoản, sau này nhất định sẽ cho hắn ta đẹp mặt.

Lúc này, càng nhiều xe chạy vào trang viên.

Vương Trung quan sát toàn cảnh, một đám đông sĩ quan có tên tuổi đang chạy về phía hắn, giống như trò chơi phòng thủ đến giờ quái vật xuất hiện vậy.

Cũng đúng thôi, vị đại giáo chủ và Sa hoàng đều đã đến, bây giờ người dân trong thành Yekaterinburg đầu biết Rokossovsky sắp đính hôn rồi.

Hiện tại, những người ở cấp cao mà không chạy đến trang viên của Rokossovsky, thì hoặc là những người phải trực ở vị trí quan trọng, hoặc là trong lòng có quỷ.

Vương Trung nhìn tình hình này, liền hỏi ý kiến của Lyudmila: “Hay là hoãn lại một tiếng? Như vậy sẽ không ai bị lỡ mất mà cảm thấy ngại ngùng.”

Lyudmila gật đầu: “Được. Anh ra tiếp đón các vị khách nam, em đi tiếp đãi các vị khách nữ.”

Vương Trung giơ ngón tay cái lên. Một tiếng sau, lễ đính hôn cuối cùng cũng bắt đầu, địa điểm tổ chức lễ vốn đã chuẩn bị không đủ chỗ, nên đã chuyển sang sảnh khiêu vũ lớn của trang viên - vì sau khi Vương Trung chiếm đóng trang viên thì cơ bản không tổ chức tiệc khiêu vũ, nên sảnh khiêu vũ đã bị bỏ trống từ lâu.

Thêm vào đó, trang viên đã giảm bớt số lượng người hầu, những nơi không dùng đến thường không được dọn dẹp, sảnh khiêu vũ này cũng bị bỏ hoang từ lâu, bầy giờ mới được dọn dẹp qua loa.

Mặc dù địa điểm tổ chức đã được đổi sang sảnh khiêu vũ, nhưng các mục sư phái thế tục đi cùng vị đại giáo chủ đầu rất chuyên nghiệp, họ nhanh chóng dựng lên một bàn thờ rất trang trọng trong sảnh khiêu vũ.

Nhân sự của buổi lễ cũng được bố trí theo tiêu chuẩn cao nhất, chỉ riêng các mục sư rung chuông đã có bốn người, đứng ở bốn góc của bàn thờ.

Belinsky khoác lên mình chiếc áo choàng trang nghiêm, đứng trên bàn thờ, nhìn các vị khách mời.

Ngay cả những phi công ngỗ ngược cũng đều cúi đầu. Vì chỉ là lễ đính hôn, không có nghi thức tiến vào, nên Vương Trung và Lyudmila trực tiếp đứng trước bàn thờ.

Chương 569: Hạn Chế Kỹ Thuật

Chương 676: Thăm Tù Binh

Chương 676: Thăm Tủ Binh Belinsky bắt đầu cầu nguyện: "Hôm nay, dưới sự chứng kiến của mọi người, lại có một cặp đôi mới đến với nhau vì có chung chí hướng, tôi đã chứng kiến tình yêu của họ nảy nở và lớn lên, tôi biết đây tuyệt đối không phải là ảo ảnh do ham muốn sinh sản tạo ral"

Vương Trung thầm nghị, bài giảng đạo này có hơi kỳ lạ không?

Chúa đâu? Cả bài giảng đạo mà không nhắc đến Chúa một lần nào?

Cái phái thế tục này, có phải quá thế tục rồi không?

"Bây giờ, dưới sự chứng kiến và chúc phúc của mọi người, họ sẽ trao lời thề thiêng liêng!"

Nói xong, một thầy tế bưng một chiếc khay vuông phủ nhung xanh, trên đó đặt hai chiếc nhẫn.

Vì là người Trung Quốc, khi nhắc đến đính hôn, Vương Trung liền nghĩ đến màu đỏ, nên khi nhìn thấy lớp nhung xanh, hắn cảm thấy hơi không quen.

Belinsky đi đến trước mặt hai người, đeo nhẫn đính hôn lên ngón áp út tay phải của họ. Trong giáo hội Chính thống giáo Đông phương, dù là nam hay nữ, nhẫn đính hôn đều được đeo vào ngón áp út tay phải.

Belinsky: "Cầu chúc mọi người sẽ chúc phúc cho hai conl"

Là mọi người, không phải Chúa.

Một thế giới có phép màu, lời cầu nguyện của giáo hội lại không hề nhắc đến Chúa, Thánh Andrew, người sáng lập ra phái thế tục, rốt cuộc là người như thế nào? Chẳng lẽ là đồng hương? Vương Trung thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này, Belinsky đã hoàn thành bước cuối cùng, dùng ngón tay chấm nước thánh lên trán của Vương Trung và Lyudmila.

Belinsky: "Ta rất mong chờ ngày được rửa tội cho con của hai con."

Vừa nghe đến rửa tội, Vương Trung liền nghĩ đến cảnh phim kinh điển trong "Bố già", một bên là đứa trẻ được rửa tội, AI Pacino trong vai Bố già đời mới đọc lời thề trang nghiêm trong tiếng thánh ca, một bên là những tên sát thủ ra tay gọn gàng, tiêu diệt toàn bộ kẻ thù của gia tộc Corleone.

Vương Trung: "Tôi cũng rất mong chờ."

Ngày hôm sau lễ đính hôn, Vương Trung cùng Hồng y giáo chủ Lavkid đến trại tù binh ở ngoại ô.

Lavkid chỉ ra ngoài cửa sổ ở phòng tiếp khách và giới thiệu: "Con đường chính ở giữa là đường phân cách, bên trái là khu vực dành cho sĩ quan, bên phải là khu vực dành cho binh lính bình thường và hạ sĩ quan, ngài muốn đến khu nào để xem?" Vương Trung: "Tách riêng những binh lính bình thường đã tốt nghiệp trung học phổ thông ra."

Lavkid nghi ngờ hỏi: "Vì sao?" Vương Trung cười nói: "Vì - những người thông minh dê trở thành người theo phái thế tục hơn."

Lavkid suy nghĩ một chút, rồi nói: "Ngài vừa nói hình như cũng đúng, khi Thánh Andrew sáng lập phái thế tục, đầu tiên là ngài ấy truyền bá trong giới trí thức ở thành thị." "Đúng

không! Cho nên tìm ra học sinh cấp ba trong số binh lính, hơn nữa nhất định phải xuất thân tầng lớp dưới chót, sinh ra ở tầng lớp giàu có phỏng chừng không dễ phát động.”

Lavkid: “Tôi sẽ chọn trước một số người biểu hiện tốt, để bọn họ tập trung ở Đại Lễ Đường.”

Vương Trung thêm một câu: “Lại tung tin tức tôi muốn đến, xem có fan của tôi hay không —— tồi là nói, người sùng bái, hẳn là sẽ không nhiều lắm, gọi hết bọn họ đến.” “Được. Tôi đi sắp xếp, ngài cứ tiếp tục uống trà.” Lavkid nói xong liền rời khỏi phòng tiếp đãi của trại tù binh,

Một lát sau hắn trở về, cau mày: “Tướng quân, vừa nghe nói ngài tới, gần như tất cả tù binh đều muốn xem xem ngài là thân thánh phương nào mà bắt được bọn họ.”

Vương Trung: “Vậy càng tốt, từ trong số họ chọn ra những người xuất thân nghèo khổ, hơn nữa tốt nghiệp trung học. Sau này bọn họ chính là thành phần cốt cán của chúng ta. Chuẩn bị xong thì báo cho tôi biết.” Lavkid đẩy mắt kính: “Đã chuẩn bị xong, bây giờ ngài có thể tới lễ đường.”

Vương Trung kinh ngạc nói: “Sao ngươi biết tôi sẽ yêu cầu như vậy?”

“Đoán được điểm này cũng không khó, ít nhất so với việc đoán được hướng tấn công chủ lực của địch năm nay thì đơn giản hơn.” Lavkid nghiêm mặt nói.

Vương Trung đứng dậy: “Được, đi thôi, đi xem những đồng minh tiềm năng này.” Đại lễ đường của trại tù binh có thể chứa khoảng bốn ngàn người, nhưng Vương Trung luôn cảm thấy trong lễ đường này bị nhét ít nhất tám ngàn người. Hắn vừa vào cửa, tất cả mọi người đều trông mong nhìn hắn.

Còn có một nhóm người ào ào đứng lên, khiến binh lính cầm súng tiểu liên cảnh giới vô cùng căng thẳng.

Vương Trung xua tay: “Đừng căng thẳng, mọi người chỉ là thấy tôi hơi phấn khích thôi.” Hắn tự mình ấn nòng súng tiểu liên của binh lính cảnh giới xuống. Bọn tù binh thấy vậy, có người đánh bạo giơ tay ra, dùng tiếng Prosen nói gì đó. Vasili phiên dịch: “Hắn ta muốn bắt tay với anh.” Vương Trung dứt khoát nắm lấy tay tù binh: “Chào anh, hy vọng anh ăn quen đồ ăn của chúng tôi.”

Sau khi Vasili phiên dịch xong, người nọ phấn khích nói một tràng.

Vasili: “Hắn ta nói cà phê và trà ở đây đầu rất ngon, gần đây bắt đầu cung cấp đồ hộp lại càng tuyệt.” Đồ hộp Spam lại chinh phục được binh lính Prosen! Điều này làm Vương Trung nhớ đến câu chuyện ở Trái Đất về việc sĩ quan Anh ăn đồ hộp Spam mà kinh ngạc như gặp được món ăn thần tiên. Vương Trung: “Rất tốt.”

Hắn tiếp tục đi về phía trước, kết quả có càng nhiều người giơ tay về phía hắn.

Chương 570: Đưa Ra Các Ý Kiến

Chương 677: Trò Chuyện

Chương 677: Trò Chuyện Vương Trung có chút bất ngờ: "Xem ra tôi được đánh giá rất tốt trong đám này, tại sao vậy?"

Vasili cũng không biết là giả ngu hay bản thân cũng tò mò, bèn phiên dịch lời của Vương Trung. Kết quả là viên sĩ quan đang bắt tay Vương Trung phấn khích nói một tràng.

Vasili: "Hắn ta nói ngài lấy sức một mình chống đỡ quân đội Prosen vô địch, chắc chắn là thiên tài quân sự giống như Suvorov tái thế. Người Prosen kính trọng thiên tài như ngài." Vương Trung có chút bất ngờ, nhìn chằm chằm viên sĩ quan đang nói: "Tôi là người Ant, là dân tộc hạ đẳng mà các anh nói đấy."

Lúc Vasili phiên dịch câu này mang theo chút ý mỉa mai. Lúc đối phương trả lời trông có vẻ hơi tự hào.

Vasili: "Hắn ta nói, một trong những điểm ưu tú của dân tộc ưu tú, chính là có thể tiếp nhận sở trường của các dân tộc khác."

Thế mà lại tự bào chữa được! Xem ra bộ lý luận mà Hoàng đế Prosen đưa ra đã nhận được sự ủng hộ rất lớn trong dân gian.

Vương Trung lắc đầu, bước lên bục giảng, nhìn quanh toàn bộ lễ đường, lớn tiếng nói: "Các vị! Hôm nay tôi tìm các vị đến đây, là muốn nói chuyện với các vị một chút. "Tôi rất tò

mò, từ khi Đế quốc Prosen bắt đầu chiến tranh xâm lược đến nay, bản thân đế quốc đã có biến đổi gì không?"

Vasili phiên dịch xong, phía dưới bắt đầu nhìn nhau. Vương Trung: "Biến đổi ở đây, là chỉ tình hình gia đình của các vị. Tôi nói thẳng cho mọi người biết, lai lịch của các vị đã được sàng lọc kỹ càng, trong số các vị không có quý tộc, không có thương nhân lớn và chủ nhà máy, đầu là những người dân bình thường nhất.

"Đế quốc bắt đầu bành trướng đến nay đã ba năm rồi, cuộc sống của các vị có khá hơn không?"

Vương Trung hỏi xong bắt đầu do dự, bởi vì hắn đột nhiên nhớ ra, Hitler ở Trái Đất trước khi bắt đầu xâm lược vừa mới thoát khỏi cuộc Đại Khủng Hoảng, so với Đại Khủng Hoảng thì đương nhiên cuộc sống sẽ tốt hơn. Liệu có khả năng thế giới này cũng vậy không?

Vậy thì bộ chiêu bài mà năm xưa Lâm Triết tiên sinh dùng để lôi kéo người Nhật không thể áp dụng được rồi.

Hắn thấp thỏm bất an chờ đợi kết quả, còn đám tù binh cũng nhìn nhau, kết quả là cả hai bên đầu im lặng khiến hội trường chìm vào yên tĩnh. Đột nhiên, có một tù binh lớn tiếng nói gì đó.

Vương Trung vội vàng nhìn Vasili.

Vasili phiên dịch: "Hắn ta nói, sau khi khai chiến, đường phố trông phồn hoa hơn nhiều, các quân nhân khiến việc buôn bán của các cửa hàng ven đường đều tốt lên, nhà hắn ta mở quán cơm, mẹ hắn ta viết thư nói là, khi quân nhân ăn cơm thấy biển hiệu 'ủng hộ quân đội' treo trước cửa quán, đều sẽ cho thêm ít tiền boa."

Vương Trung nghĩ thầm xong rồi, xem ra kế hoạch thông qua hoàn cảnh gia đình để lôi kéo binh lính Prosen đã thất bại,

chỉ có thể bắt đầu từ lương tri của con người. Không ngờ viên sĩ quan mở quán cơm này lại nói tiếp. Vasili phiên dịch: "Anh ta nói, nhưng quán cơm đã vắng khách hơn, chỉ có những người dân làm việc trong các xí nghiệp quân sự mới có thể đến quán ăn. Anh ta còn nói món ăn ở quán cũng ít đi, vì phần lớn rau củ đều bị quân đội mua hết. Đồ đạc trong quán cũng đã lâu không được thay mới, vì nhà máy sản xuất đồ gia dụng bây giờ đang sản xuất báng súng trường Mauser."

Vương Trung đột nhiên cảm thấy dường như vẫn còn hy vọng, vì vậy gật đầu nói: "Rất tốt, cảm ơn anh ta đã chia sẻ, Lavkid, hãy cho anh ta một bao thuốc lá."

Lavkid gật đầu với tu sĩ cầu nguyện bên cạnh, vì vậy một bao thuốc lá do Liên bang sản xuất được đưa đến tay viên sĩ quan này.

Vừa thấy có thuốc lá phát, các tù binh đều phấn khích hẳn lên.

Xem ra Vương Trung đoán đúng rồi, thuốc lá trong trại tù binh là thứ hiếm có. Hắn dựa vào những bộ phim miêu tả trại tù binh như "Cầu Sông Kwai" để rút ra kết luận này. Lại một hạ sĩ bước lên bục, bắt đầu kể lại câu chuyện của mình.

Vasili tiếp tục phiên dịch: "Người này nói, cha anh ta là công nhân nhà máy, trước khi Hoàng đế Reinhardt cải cách, nhà máy đã phải hoạt động cầm cự, gần như không trả nổi lương. Sau khi khai chiến, nhà máy bị Henschel mua lại, bắt đầu sản xuất ốc vít, lương có thể trả đều đặn.

"Nhưng mà mỗi tháng nhà bọn họ có thể mua được ít đồ hơn trước, vì các thương nhân lớn đã cộng tiền mua công trái chiến tranh vào giá bán hàng hóa!"

Vương Trung nghĩ thầm, mình đúng là sáng suốt khi tìm những người tốt nghiệp trung học đến tham gia buổi họp này,

bọn họ còn biết giá cả tăng lên là do bị cộng thêm tiền công trái chiến tranh vào.

Đột nhiên, Vương Trung nảy ra một ý, hỏi: "Anh còn biết chuyện gì về việc các ông lớn kia phát chiến tranh tài không?"

Vasili phiên dịch xong, con trai người công nhân này suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôi biết khi chiếm đóng Carolin, sư đoàn trưởng đã vét sạch hầm rượu của quý tộc ở sở chỉ huy, vàng bạc châu báu gì đó cũng bị cướp sạch." Vương Trung: "Các anh không được chia một phần à?"

Vasili vừa dứt lời, tất cả tù binh đầu cười phá lên.

Dưới khán đài có một trung sĩ hô to cái gì đó.

Vasili nói: "Hắn ta nói làm sao có thể, những thứ đó đều là của sư đoàn trưởng và lữ đoàn trưởng, ngay cả tiểu đoàn trưởng cũng không được chia!"

Chương 571: Hình Như Có Hiểu Lầm

Chương 678: Thuyết Phục Binh Lính Prosen

Chương 678: Thuyết Phục Binh Lính Prosen

Vương Trung: “Rất tốt, còn chuyện phát chiến tranh tài nào nữa không?”

Phía dưới có người léo nhéo nói một tràng, Vương Trung không đợi Vasili phiên dịch, liên chỉ vào người đó nói: “Anh lên bục nói đi!”

Người nọ cũng không đợi Vasili phiên dịch, trực tiếp đi lên bục, chen con trai người công nhân vừa nãy sang một bên, hăng hái nói.

Vasili phiên dịch từng câu: “‘Ở Kazaria, các sĩ quan bắt chúng tôi tranh thủ lúc nghỉ ngơi xuống cướp lương thực, dùng súng uy hiếp người dân thu hoạch lương thực. Sau đó, toàn bộ số lúa mì này đầu được vận chuyển về hậu phương. Tháng 11, em gái tôi viết thư về, nói rằng trong thành phố bắt đầu bán lúa mì và bột mì từ Kazaria, nhưng giá rất cao, nói là đã cộng thêm phí vận chuyển và phí hậu cần!’”

Vương Trung: “Tốt! Bọn quan lớn đã cướp đi lương thực của người dân Kazaria, nhưng người dân Prosen lại không được ăn! Số lương thực này đầu chui vào túi riêng của bọn chúng! Cái gọi là phí hậu cần căn bản chẳng đến tay các anh!” Hắn vừa nói vừa nghĩ, xu hướng này rất tốt, cứ phát triển tiếp, sẽ thành đại hội tố khổ mất!

Tiếp theo, càng ngày càng nhiều binh lính lên bục, kể hết những gì họ biết về việc các sĩ quan và quý tộc phát chiến tranh tài.

Những sự thật kinh hoàng này khiến người ta không khỏi nghi ngờ liệu chúng có phải là sự thật hay không. Nhưng trước khi xuyên không, Vương Trung đã xem qua các tài liệu liên quan, biết rằng Hitler thực ra rất tham những, có lẽ chỉ khá hơn Quốc dân đảng của Tưởng Giới Thạch một chút mà thôi. Vì vậy, Vương Trung cảm thấy những chuyện nghe có vẻ hoang đường này có thể không phải là hoàn toàn bịa đặt.

Binh lính Prosen lên bục ngày càng đông, có lẽ vì ở hiện trường không có sĩ quan cũng không có quý tộc, bọn họ càng ngày càng thoải RcAEi[

Vương Trung thấy lửa đã đủ độ, bèn giơ một tay lên, ngăn cản những tù binh muốn tiếp tục lên bục, tự mình bước ra giữa bục giảng. Vương Trung: “Chiến tranh đã diễn ra lâu như vậy, các anh chiếm được một vùng đất rộng lớn, bọn quan lớn ăn uống no đủ, nhưng người dân lại sống khổ sở không thể tả! Các anh còn chưa bắt đầu tổng động viên thời chiến, sau khi tổng động viên thì tình hình sẽ còn tồi tệ hơn!

“Prosen chắc chắn sẽ phải tổng động viên, bởi vì vì tư lợi của mình, bọn họ đã gây chiến với gần nửa thế giới! Người dân Prosen sẽ ngày càng khổ cực, nhưng những tên quan lớn kia, những kẻ ra sức ra rả cái thuyết dân tộc thượng đẳng, chúng sẽ tiếp tục sống sung sướng!

“Hôm nay tôi đến đây, chính là muốn nói cho các anh biết, hợp tác với chúng tôi không phải là đầu hàng, mà là vì tương lai của tổ quốc mình, lựa chọn con đường đúng đắn!

“Tôi không mong các anh lập tức thay đổi quan điểm, tôi chỉ yêu cầu các anh hãy suy nghĩ, rốt cuộc ai mới là kẻ được

hưởng lợi từ những cuộc bành trướng liên miên này, hãy nghĩ đến cha mẹ của các anh, nghĩ đến chị em gái của các anh!"

Vương Trung nói xong, gật đầu với Lavkid.

Thay đổi tư tưởng không phải chuyện ngày một ngày hai, hắn chỉ mới bắt đầu, tiếp theo chính là công việc cần sự kiên trì.

Sau khi đại hội kết thúc, Lavkid tìm Vương Trung: "Bắt đầu từ gia đình sao, cách nghĩ rất hay."

Vương Trung: "Ông phải nhanh chóng dịch các kinh sách của phái thế tục sang tiếng Prosen, đưa cho họ xem."

"Vốn đã có bản tiếng Prosen rồi, thực ra trước đây phái thế tục được truyền bá khá rộng rãi ở Prosen, chỉ là chúng ta mang danh nghĩa là Giáo hội Thần thánh phương Đông, mà người Prosen thường không tin vào Giáo hội Thần thánh phương Đông. "Reinhardt đã trục xuất toàn bộ Giáo hội Thần thánh phương Đông ở Prosen, rất nhiều thành viên của phái thế tục chạy đến Melainia, sau đó lại chạy đến chỗ chúng ta." Vương Trung: "Vậy thì cứ để họ đến, trước tiên phải truyền bá Giáo hội Thần thánh phương Đông, sau đó mới tuyển mộ tình nguyện viên từ các tù binh."

Lavkid gật đầu: "Hiểu rồi, tôi đi sắp xếp."

Vương Trung rất hài lòng, nhưng hắn đột nhiên phát hiện ra, tại sao mình lại giống như một lãnh đạo ra lệnh cho Hồng y Giáo chủ vậy? Mình là cái thá gì chứ?

Hắn quyết định giả vờ như không nhận ra.

Cuối tháng 2, khi nhiệt độ tăng lên, tuyết bắt đầu tan, nhưng chỉ là lớp tuyết bề mặt tan ra, trên thực tế, lớp đất sâu bên dưới vẫn bị đóng băng cứng như đá, tạo thành một lớp chắn, ngăn không cho nước tuyết thấm xuống sâu. Vì vậy, mùa lầy lội bắt đầu. Ngay cả ở một thành phố lớn với đường nhựa

trải khắp nơi như Ekaterinburg cũng có thể thấy lầy lội, ra đường một chuyến là ống quần dính đầy bùn đất.

Trong điều kiện tồi tệ này, xe tăng cũng phải lắc lư, xe ô tô rời khỏi đường nhựa thì đừng hòng di chuyển.

Vì vậy, chiến trường hoàn toàn yên tĩnh, tất cả các hoạt động quân sự quy mô lớn từ Bắc chí Nam đều dừng lại.

Cả hai bên đều đang tranh thủ tích trữ đạn dược, bổ sung quân số, chuẩn bị cho một trận đánh lớn vào mùa hè.

Chương 572: Olga chiến thắng

Chương 679: Cha Đỡ Đầu

Chương 679: Cha Đỡ Đầu Ngày 6 tháng 3, Trung tá John Wick đột nhiên đến Học viện Quân sự Suvoroy, tìm Vương Trung đang chuẩn bị đi dạy ở phòng hiệu trưởng.

Vừa gặp mặt, anh ta đã nói: "Anh đã nghe nói chưa?" Vương Trung nghỉ ngờ hỏi lại: "Nghe nói gì?"

"Cơ quan tình báo của Liên hiệp Vương quốc vừa chuyển thông tin tình báo cho Bộ Tổng tư lệnh của các anh." Vương Trung: "Vừa mới chuyển đến, làm sao tôi biết GIEO 7 "Vậy à", Trung tá John Wick ngồi xuống trước mặt Vương Trung, cười nói, "Vậy để tôi nói cho anh biết. Người Prosen đang chuẩn bị phát động tấn công ở mặt trận phía Nam, giai đoạn đầu tiên là chọc thủng phòng tuyến từ pháo đài ven biển đến Borsk, các sĩ quan tình báo của Liên hiệp Vương quốc chưa tìm ra thời gian tấn công cụ thể và hướng tấn công chính." Vương Trung: "Cái này có ích lợi gì? Mọi người đều biết Prosen muốn đánh Nam tuyến."

John Wick: "Xác nhận phỏng đoán ban đầu cũng là chuyện rất quan trọng, dù sao căn cứ vào phỏng đoán mà bố trí binh lực, một khi phỏng đoán sai lầm sẽ bị đưa lên sách giáo khoa quân sự, trở thành điển hình sai lầm."

Vương Trung: "Sẽ không sai đầu, năm ngoái lúc bọn họ tấn công Yekaterinburg là thời điểm chúng ta suy yếu nhất, bây giờ muốn tấn công Yekaterinburg nữa thì phải đối mặt với bộ

đội đã được chỉnh đốn, hơn nữa còn có kinh nghiệm tác chiến phòng ngự, bọn họ tuyệt đối sẽ không đánh dễ dàng như năm ngoái.

"Còn Bắc tuyến, cho dù bọn họ chiếm được St. Andrewsburg, đánh lên phía Bắc cũng chẳng có gì đáng giá. Phía Bắc toàn là rừng rậm và lãnh nguyên, cơ sở hạ tầng càng kém, điểm dân cư cũng ít, bọn họ sẽ khó tiến thêm được, ngược lại chúng ta lại có thể dựa vào cảng biển không đóng băng ở phương Bắc, có nguồn tiếp tế dồi dào."

Vốn dĩ cảng biển không đóng băng chủ yếu phục vụ công nghiệp đóng tàu, chỉ dựa vào thành phố này và khu công nghiệp xung quanh thì không thể cung cấp đủ cho một Tập đoàn quân —— phương Bắc còn chưa có năng lực sản xuất nông nghiệp, chẳng lẽ lại để cho đại quân ăn cá muối với gỗ sao?

Nhưng bây giờ tình hình đã thay đổi, Bất Đống Cảng là điểm cuối của tuyến vận tải Bắc Băng Dương, vật tư do Đồng minh vận chuyển đến chất đống ở Bất Đống Cảng, đủ để cung cấp cho hàng triệu quân tác chiến.

Cho nên cho dù mất St. Andrewsburg, Tập đoàn quân Andrew chỉ cần đổi tên là có thể tiếp tục tác chiến, dựa vào tuyến đường sắt từ Bất Đống Cảng đến Yekaterinburg để bố phòng, toàn tuyến đầu sẽ có nguồn cung cấp tốt. Vương Trung phân tích tất cả những điều này một lượt, sau đó nói chắc như đinh đóng cột: "Kẻ địch chỉ có thể đánh Nam tuyến, đây cơ bản là dương mưu, tất cả những tin tức bọn họ muốn tấn công Bắc tuyến hoặc Trung tuyến đầu là hành động nghi binh." Trung tá John Wick cười nói: "Phán đoán của ngài về cơ bản giống với phán đoán của các tướng lĩnh nước tôi, ngài cảm thấy người Prosen có thể thành công không?"

Vương Trung: “Tôi không chắc, Myshkin công tước là một vị tướng rất xuất sắc, rất có kinh nghiệm trong tác chiến phòng ngự, tôi không biết hắn ta có thể ngăn cản được cuộc tấn công của địch hay không.”

Trên thực tế Tập đoàn quân do Myshkin chỉ huy đã có mấy trăm nghìn quần, pháo đài ven biển còn có mấy vạn lính thủy đánh bộ, một lực lượng lớn như vậy, chỉ cần người chỉ huy không bị ngu, thế nào cũng có thể ngăn cản Prosen một thời gian.

Vấn đề là có thể ngăn cản được bao lâu.

John Wick chuyển chủ đề: “Tôi nghe nói các ngài có tiến triển lớn trong việc lôi kéo tù binh Prosen?” Vương Trung: “Chuyện này anh nên đi hỏi Hồng y giáo chủ Lavkid của Thẩm Phán Đình thì hơn.”

“Thôi nào, tôi không phải là phóng viên, tôi đang hỏi thăm tình hình với tư cách là tùy viên quân sự lục quần, dù sao tương lai chúng tôi cũng cần chiêu hàng tù binh Prosen càng nhiều càng tốt.” Vương Trung: “Hiện tại tình hình của tù binh cũng không tệ, có tù binh đồng ý vào nhà máy giúp chúng tôi sản xuất trang bị. Nhưng mà lôi kéo tù binh là một công việc lâu dài, không thể có kết quả ngay (0D (e2

John Wick: “Tôi cứ tưởng người Prosen tự cho mình là dân tộc thượng đẳng sẽ khinh thường việc cấu kết với dân tộc hạ đẳng!”

Vương Trung chỉ cười mà không nói, không tiếp lời John Wick.

Vì vậy John Wick đổi chủ đề: “Con của ngài dự sinh khi nào? Chính phủ Liên bang định tặng cho cậu bé một món quà nhỏ.”

Vương Trung: “Anh nên đi hỏi bác sĩ sản khoa.”

John Wick: “Tất nhiên, cơ quan tình báo của chúng tôi đã hỏi bác sĩ sản khoa rồi, nhưng tôi nghĩ với tình bạn của chúng ta, hỏi thẳng ngài chắc cũng có thể nhận được câu trả lời.”

Vương Trung: “Đương nhiên, sớm nhất là tháng Tám.” “Belinsky sẽ chủ trì lễ rửa tội cho con ngài? Hay là muốn làm cha đỡ đầu?” John Wick tiếp tục hỏi.

Vương Trung: “Sẽ chủ trì lễ rửa tội. Cha đỡ đầu thì hiện tại vẫn chưa quyết định.” Thực ra mấy ngày nay không ít người đến hỏi thăm chuyện cha đỡ đầu của đứa bé, dù sao chuyện này có khả năng ảnh hưởng đến việc hình thành lực lượng của Đế quốc Ant sau này.

Vương Trung cực kỳ phản cảm với chuyện chưa đánh thắng đã nghĩ đến chia chác, cho nên cho dù John Wick là bạn bè nước ngoài đến hỏi thăm, hắn cũng không khách khí bày ra vẻ mặt khó chịu. John Wick vội vàng nói: “Kỳ thực không phải tôi muốn hỏi, mà là ngài đại sứ rất quan tâm chuyện này, nhờ tôi hỏi thăm một chút.”

Đổ thừa cho ngài đại sứ àI Vương Trung: “Hiện tại vẫn chưa quyết định cha đỡ đầu của đứa bé là ai, bởi vì cạnh tranh quá gay gắt. Đợi khi quyết định xong, tôi nhất định sẽ thông báo cho ngài đại sứ.”

Chương 573: Sĩ Quan Phụ Tá

Chương 680: Xoáy Nước

Chương 680: Xoáy Nước John Wick có vẻ rất hài lòng với câu trả lời này, tiếp tục hỏi câu tiếp theo: "Có thể tham quan buổi thử nghiệm xe tăng diệt xe tăng kiểu "Xoáy Nước" được không?" "Xoáy Nước" đã được cải tiến đến nguyên mẫu thế hệ thứ ba, sửa chữa một số vấn đề của nguyên mẫu thế hệ thứ hai, nâng cao độ tin cậy và điều chỉnh lại cấu trúc tấm chắn pháo.

Hiện tại "Xoáy Nước" ở khoảng cách trên 1000 mét, cho dù bị pháo 88 mm bắn trúng cũng có khả năng sống sót khá tốt. Đúng vậy, là khả năng sống sót của thành viên kíp lái, chứ không phải khả năng sống sót của xe bọc thép.

Ở khoảng cách này, nếu bị pháo 88 mm bắn trúng thì pháo vẫn sẽ bị hỏng, mất khả năng chiến đấu, trong trường hợp này, có thể bảo toàn tính mạng pháo thủ là tốt rồi.

Mặt khác, pháo chống tăng Pak 40 của Prosen ở khoảng cách 1000 mét cũng có khả năng phá hủy các bộ phận và cướp đi khả năng chiến đấu của "Xoáy Nước".

Pak 40 ở khoảng cách 1000 mét về cơ bản không thể gây nguy hiểm cho các thành viên kíp lái, tổ lái chắc chắn sẽ sống sót.

Hiện tại, những người đã xem thử nghiệm "Xoáy Nước" đầu đánh giá rất cao loại pháo tự hành diệt tăng này.

Vấn đề duy nhất là khả năng sản xuất, thứ này thực sự không dễ sản xuất.

Rõ ràng đã bỏ đi tháp pháo - bộ phận chiếm nhiều thời gian gia công, nhưng thời gian sản xuất lại cao hơn, phá vỡ quy luật pháo tự hành rẻ hơn xe tăng.

Chủ yếu là trên xe này có quá nhiều bộ phận gia công tinh xảo.

Vương Trung cũng muốn làm một phiên bản rút gọn để sản xuất hàng loạt cho mọi người sử dụng, nhưng đã bị Thượng tướng Sergei chặn lại bằng một câu: "Anh muốn phiên bản rút gọn cạnh tranh nòng pháo 100 mm với anh à?"

Sản lượng nòng pháo 100 mm chỉ có vậy, hiện tại nguyên mẫu đang sử dụng nòng pháo mà hải quân vốn chuẩn bị cho pháo phụ của tàu khu trục và tàu tuần dương, nhưng sau khi bắt đầu sản xuất hàng loạt, số nòng pháo này có thể sẽ hết sạch trong vòng một tuần, sau đó sản lượng sẽ bị kìm hãm bởi sản lượng nòng pháo.

Quả thực không cần thiết phải làm một phiên bản rút gọn để tranh giành nòng pháo.

Tóm lại, "Xoáy Nước" trực tiếp trở thành một thứ hiếm hoi mà chỉ các đơn vị tỉnh nhuệ mới được sử dụng, giống như xe tăng Tiger mà nó nhắm đến.

Xe tăng Tiger trên Trái Đất đầu được biên chế cho các tiểu đoàn xe tăng hạng nặng, sau đó được sử dụng như đội cứu hỏa chạy khắp mặt trận, đến đâu cũng để lại tỷ lệ tiêu diệt đáng kinh ngạc.

Đương nhiên Vương Trung không định biên chế "Xoáy Nước" thành tiểu đoàn diệt tăng độc lập, càng không định để chúng làm đội cứu hỏa chạy khắp nơi, nó sẽ chỉ được trang bị

cho Tập đoàn quân Cơ động số 1 vừa mới được thành lập của Vương Trung.

Điều này khiến mọi người càng thêm hứng thú với loại vũ khí này, bởi vì trong mắt người khác, đây là trang bị đặc biệt mà Rokossovsky lợi dụng chức quyền để tạo ra cho lực lượng thần tín, ai cũng muốn xem cho rõ. Đối mặt với yêu cầu của John Wick, Vương Trung sảng khoái đồng ý: "Không vấn đề gì, tôi sẽ bảo Vasili sắp xếp để anh tham quan."

"Cảm ơn rất nhiều." John Wick đứng dậy, sau đó lấy một túi tài liệu từ trong cặp ra, đặt lên bàn Vương Trung.

Vương Trung tò mò mở dây buộc miệng túi, lấy xấp tài liệu bên trong ra.

Trên bìa tài liệu có biểu tượng chữ thập sắt của Prosen. Vương Trung: "Kế hoạch tác chiến của Prosen?" John Wick cười khổ nói: "Không, cái đó rất khó lấy được. Đây là báo cáo tổng hợp tình hình các đơn vị của Bộ Tổng tư lệnh Prosen vào tháng Hai, bao gồm số lượng xe tăng sẵn sàng chiến đấu và các số liệu quan trọng khác."

Vương Trung mở bìa, lật qua trang bìa và trang tóm tắt, trực tiếp vào phần nội dung chính.

Ngay từ đầu là bảng số lượng xe tăng sẵn sàng chiến đấu của các sư đoàn thiết giáp Prosen và bảng tình hình bổ sung quân số. Vương Trung cau mày: "Sao số lượng xe tăng sẵn sàng chiến đấu của Prosen lại ít như vậy? Sư đoàn Thiết giáp số 1 chỉ có 81 chiếc sẵn sàng chiến đấu, 25 chiếc đang bảo dưỡng, 40 chiếc đang sửa chữa tại nhà máy? Sư đoàn Thiết giáp số 2 và số 3 thậm chí cộng cả số xe đang bảo dưỡng và đang sửa chữa cũng chỉ hơn 100 chiếc!" John Wick: "Hình như là Tổng thanh tra binh chủng thiết giáp bị thất sủng, nên người Prosen không còn theo đuổi sư đoàn thiết giáp 400 xe tăng trong mơ của ông ta nữa, đã giảm số lượng tiểu đoàn thiết

giáp của phần lớn các sư đoàn xuống còn 2, một số sư đoàn thậm chí chỉ có 1 tiểu đoàn thiết giáp.”

Vương Trung lật sang trang tiếp theo, thốt lên: “Số lượng xe tăng giảm xuống, nhưng lực lượng đi kèm không giảm, thậm chí còn tăng thêm †

tiểu đoàn lính ném lựu đạn thiết giáp, chẳng lẽ quân địch thấy kết cục của mấy sư đoàn chỉ có xe tăng mà không có gì khác của chúng ta, nên sợ quá mà tăng cường mức độ hiệp đồng tác chiến của các đơn vị à?”

Dù sao 200 xe tăng của sư đoàn thiết giáp bị 1 sư đoàn bộ binh đánh bại thì đúng là hơi mất mặt, người Prosen bị dọa sợ cũng là chuyện bình thường.

John Wick: “Cũng không phải là giảm toàn bộ số lượng xe tăng, báo cáo này không bao gồm Quân đoàn Ky sĩ Asgard, nghe nói lực lượng Ky sĩ đoàn vẫn giữ nguyên biên chế 3 tiểu đoàn thiết giáp.”

Chương 574: Rokossovsky hiểu biết về má…

Chương 681: Mở Tầm Nhìn

Chương 691: Mở Tầm Nhìn Vương Trung: "Quân đoàn Ky sĩ Asgard không thuộc quyền quản lý của Bộ Tổng tư lệnh Prosen?"

John Wick gật đầu: "Đúng vậy, họ trực thuộc Hoàng đế. Nhân tiện, bây giờ mọi người đều cho rằng Tập đoàn quân Cơ động số 1 của ngài cũng như vậy."

Vương Trung: "Tuyệt đối không có chuyện đó!"

Lần này đến lượt John Wick cười mà không nói.

Tập đoàn quân Cơ động số † của Vương Trung quả thực khác biệt rất lớn so với Quân đoàn Ky sĩ Asgard của Prosen, và cũng không phải là cấm vệ quân của Sa hoàng. Viptruyenfull.net - Chỉ 100 0 đồn g/ngày đọ c tất cả Kho 100 0++ truyệ n dị ch miễ n ph í!

Tên gọi chính thức của Tập đoàn quân Cơ động số 1 là Lực lượng huấn luyện trực thuộc Bộ Tổng tư lệnh - Tập đoàn quân Cơ động số 1, theo như những gì Vương Trung đích thân chủ trì soạn thảo trong văn bản, là "để khám phá phương thức biên chế lực lượng phù hợp hơn với chiến tranh hiện đại". Hiện tại, tập đoàn quân này chỉ được Bộ Tư lệnh phòng thủ Yekaterinburg quản lý về mặt hậu cần và nhân sự - quân đội là nơi tiêu thụ rất nhiều vật tư, cho dù không đánh trận, gần 200.000 binh sĩ cộng với nhân công ăn uống, sinh hoạt cũng là

một khoản chỉ phí khổng lồ, hiện tại những chi phí hàng ngày này đầu do hậu cần của lực lượng phòng thủ thành phố chỉ trả.

Vì vậy, không cần thiết phải suy diễn quá nhiều khi thấy tập đoàn quân này trực thuộc Bộ Tư lệnh phòng thủ thành phố.

Đương nhiên, Tập đoàn quân Cơ động số 1 quả thực được ưu tiên hơn trong việc tiếp nhận trang bị, nhưng đó chỉ là vì đơn vị này có nhiều đơn vị bảo đảm hậu cần, có thể xử lý được khi trang bị mới có độ tin cậy thấp, nếu trang bị mới được cấp cho các đơn vị thông thường mà bị hỏng thì chắc sẽ bị vứt bên đường. Tập đoàn quân Cơ động số † có 3 sư đoàn trực thuộc, bao gồm Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1 "Cờ đỏ", Sư đoàn Bộ binh Cơ giới số 225 và Sư đoàn Quân đội Nhân dân Melainia số 1.

Cả 3 sư đoàn đều được tổ chức theo mô hình của Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1.

Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1 có các tiểu đoàn xe tăng, trinh sát, công binh, phòng không, diệt tăng, pháo chống tăng, ngoài ra còn có † trung đoàn bộ binh cơ giới, 1 trung đoàn pháo binh, 1 trung đoàn ô tô và 1 trung đoàn hậu cần.

Ngoài ra còn được tăng cường 1 đại đội ky binh làm lực lượng trinh sát và thông tin liên lạc khẩn cấp.

Trung đoàn Bộ binh Beshenkovichskaya số 5 trước đầy thuộc Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1, sau khi được cải tổ thành Trung đoàn Bộ binh Cận vệ số 41, đã được giao cho Sư đoàn Bộ binh Cơ giới số 225, làm lực lượng nòng cốt của sư đoàn. Biên chế hiện tại của Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1 thể hiện sự đúc kết kinh nghiệm chiến đấu trong một năm qua của Vương Trung, các binh chủng kỹ thuật khác trong sư đoàn chỉ có 1 tiểu đoàn, chỉ có bộ binh, pháo binh, ô tô và lực lượng hậu cần được biên chế thành trung đoàn.

Trung đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 31 là đơn vị cũ của Vương Trung, chính là Trung đoàn Amur số 3 ban đầu, trung đoàn này được bổ sung một lượng lớn xe bán bánh xích M3, thực sự đã được cơ giới hóa. Điểm đặc biệt nhất của trung đoàn này là trang bị pháo binh bộ binh, vì số lượng M3 nhiều nên Vương Trung đã nhét một lượng lớn pháo bộ binh 75 mm vào trung đoàn này, dùng M3 kéo đi, khiến số lượng pháo 75 mm của mỗi tiểu đoàn tăng lên 12 khẩu, còn súng cối 82 mm thậm chí còn được phân bổ xuống đại đội bộ binh làm hỏa lực yểm trợ.

Không ngoa khi nói rằng, chỉ tính riêng về số lượng pháo, 1 tiểu đoàn của Trung đoàn Cận vệ 31 có thể sánh ngang với 1 sư đoàn bộ binh Ant được trang bị tương đối tốt. Còn tiểu đoàn xe tăng thuộc Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1, nếu chỉ xét về xe tăng thì không có gì quá đặc biệt, vẫn là 1 trung đội 4 xe tăng, 1 đại đội 12 xe, 3 đại đội tạo thành 1 tiểu đoàn.

Hiện tại sản lượng T-34W đã tăng lên đáng kể, nên các tiểu đoàn thiết giáp có số lượng T-34W như vậy rất phổ biến trong quân đội Ant. Điều thực sự dị thường là Vương Trung đã trang bị cho tiểu đoàn này rất nhiều lực lượng đi kèm, hắn nhét vào mỗi đại đội thiết giáp 1 trung đội trinh sát 3 xe jeep và † trung đội bộ binh cơ giới, được trang bị 4 xe tăng M3 Grant.

Đúng vậy, là trung đội bộ binh cơ giới, nhưng xe chiến đấu bộ binh lại là xe tăng hạng trung M3.

Thật sự không phải đang nói đùa, bên trong xe tăng M3 rất rộng rãi, có thể nhét vừa tám binh sĩ Ant được vũ trang đầy đủ, cho nên đã bị Vương Trung dùng làm xe chiến đấu bộ binh.

Xe bán xích về khả năng việt dã không bằng T34W, vậy thì cứ dùng xe tăng bánh xích. Như vậy cho dù xe tăng xung phong rất nhanh, ít nhất còn có 60 bộ binh đi kèm, gặp phải

tình huống phức tạp có thể để bộ binh xuống xe dò đường phía trước, "mở tầm nhìn" cho xe tăng.

Ngoài bộ binh cơ giới, Vương Trung còn nhét thêm một chiếc pháo tự hành SU-76, làm hỏa lực yểm trợ bắn gián tiếp.

Việc tăng cường bộ binh cho xe tăng là Vương Trung tự mình đúc kết kinh nghiệm, còn việc đưa pháo bắn gián tiếp vào đội hình xe tăng là học theo kinh nghiệm của Hồng quân Liên Xô trên Trái Đất.

Trung đội xe tăng của Hồng quân Liên Xô khi tấn công ngoài việc được trang bị bộ binh cơ giới, còn được trang bị một khẩu pháo 122mm, như vậy một khi trung đội xe tăng phát hiện bộ binh địch đang đào hào, có thể sử dụng khẩu pháo 122mm này phối hợp với bộ binh tấn công.

Chương 575: Rokossovsky hiểu biết về má…

Chương 682: Có Những Ngày

Chương 682: Có Những Ngày Hiện tại Vương Trung còn chưa có pháo lựu 122mm, trước tiên dùng SU-76 thay thế, cỡ nòng cũng chỉ nhỏ hơn 46mm thôi mà, tạm thời đối phó vậy.

Chờ sau này có SU-152, sẽ đưa thứ này vào trang bị cho trung đội xe tăng.

Ngoài bộ binh và pháo binh, tiểu đoàn xe tăng thuộc Trung đoàn Cận vệ Cơ giới 1 còn được tăng cường lực lượng bảo đảm vượt xa các tiểu đoàn xe tăng khác, Vương Trung thậm chí còn tham khảo tiêu chuẩn của quân đội Mỹ trên Trái Đất, mỗi trung đội được trang bị một chiếc máy kéo, dùng để kéo xe tăng bị sa lầy.

Vương Trung còn muốn kiếm thêm một ít xe kéo kéo hạng nặng Dragons Wagon, đáng tiếc hiện tại Liên bang Quốc tế cũng không đủ dùng, dù sao vẫn chưa bắt đầu tăng cường sản xuất.

Trung đoàn pháo binh của Trung đoàn Cận vệ Cơ giới † được trang bị rất hùng hậu, pháo hạng nặng 152mm có 36 khẩu, còn có 24 khẩu pháo lựu 122mm. Để kéo số pháo này, Vương Trung đã trang bị cho trung đoàn pháo binh 150 chiếc máy kéo cùng với 100 chiếc xe tải. Đúng vậy, ngoài trung đoàn vận tải còn có thêm 100 chiếc xe tải.

Trung đoàn vận tải còn có 500 chiếc xe, cả sư đoàn có tới 600 chiếc xe tải!

Cảm ơn Liên bang Quốc tế đã hào phóng viện trợ.

Không đúng, tiểu đoàn pháo phòng không còn có 8 khẩu pháo phòng không Crusader nữa, nên là cảm ơn Liên bang Quốc tế và Liên hiệp Vương quốc Anh đã hào phóng viện trợ.

Sư đoàn được trang bị "khủng" như vậy, Tập đoàn quần Cơ giới 1 có ba sư đoàn. Đương nhiên, tiểu đoàn xe tăng diệt tăng được trang bị xe tăng diệt tăng Whirlwind chỉ có Trung đoàn Cận vệ Cơ giới 1 mới có, hai sư đoàn còn lại tạm thời thiếu, đó là bởi vì Whirlwind là thiết bị mới được thiết kế lại, sản lượng thực sự quá thấp.

Đến cuối tháng 4 năm 915, cũng chỉ có 36 chiếc, vừa đủ trang bị cho một tiểu đoàn. Cuối tháng 4, ngoại trừ tiểu đoàn xe tăng diệt tăng bị thiếu biên chế, các sư đoàn cơ bản đã được bổ sung quân số đầy đủ, nhân viên hậu cần và nhầm viên dân sự cũng đã đủ.

Ngoài các sư đoàn, Vương Trung còn thành lập một bệnh viện dã chiến lớn và một xưởng sửa chữa lớn ở cấp tập đoàn quân, sử dụng xe cứu hộ xe tăng chiến trường do Liên bang Quốc tế viện trợ.

Ngoài những thứ này, bộ tư lệnh tập đoàn quân còn trực thuộc một lữ đoàn pháo phản lực và một lữ đoàn pháo nòng dài, như vậy tập đoàn quân của Vương Trung có hơn 200 khẩu pháo cỡ nòng 152mm trở lên, sơ bộ có năng lực san phẳng một ngọn núi. Nhưng Vương Trung vẫn cảm thấy hỏa lực chưa đủ - những người từng ra chiến trường chắc đầu có chung "căn bệnh" này.

Đã có thể dùng bom đạn giết chất kẻ thù, tại sao còn phải xông lên đánh giáp lá cà liều mạng chứ?

Trang bị của tập đoàn quân Vương Trung so với quân Prosen chắc hẳn không còn chênh lệch quá lớn, mấu chốt nằm

ở huấn luyện.

Từ khi đóng quân ở Kubinka, huấn luyện cường độ cao vẫn luôn được duy trì, hơn nữa Vương Trung còn áp dụng hình thức thi tháng giống như hồi cấp ba, ba ngày thứ Năm, thứ Sáu, thứ Bảy của tuần cuối cùng mỗi tháng đều tổ chức thi đấu tổng hợp, một mặt thông qua cạnh tranh - và phần thưởng - để khích lệ tinh thần mọi người, mặt khác cũng để các chỉ huy và chiến sĩ được nghỉ ngơi sau một tháng huấn luyện vất vả.

Sau đó, hắn quyết định kéo dài thời gian thi đấu thành một tuần, trước tiên mỗi đại đội tổ chức thi đấu nội bộ, sau đó đến tiểu đoàn, cứ như vậy thi đấu lên cấp trên, rồi căn cứ vào kết quả thi đấu, trao cờ luân lưu cho sư đoàn giành được nhiều giải nhất. Vì vậy, vào tuần cuối cùng của mỗi tháng, Kubinka đều tràn ngập không khí như một đại hội thể thao, hiệu quả rất rõ rệt! Nhất là sau khi Vương Trung đưa xì gà Havana do Liên bang Quốc tế vận chuyển đến vào danh sách phần thưởng.

Buổi tối Chủ nhật cuối cùng của mỗi tháng, trong doanh trại Kubinka luôn có thể thấy những người chiến thắng ở các nội dung thi đấu với vẻ mặt đầy tự hào phì phèo xì gà, tận hưởng ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người. Vương Trung thật sự không ngờ những thứ mình học được từ huấn luyện quân sự và hồi cấp ba lại hữu dụng như vậy!

Đến cuối tháng 4, Vương Trung rất tin tưởng rằng trình độ huấn luyện của quân đội mình so với quân Prosen đã không còn chênh lệch nhiều, nhưng về mặt văn hóa có thể vẫn còn một chút khoảng cách.

Mấy tháng nay, thỉnh thoảng hắn lại đến trò chuyện với đám tù binh, hắn phát hiện ra một điều, tỷ lệ tốt nghiệp phổ thông trung học của người Prosen thực sự rất cao, học sinh phổ thông tư duy linh hoạt, chủ động cao, cho nên quân đội Prosen mới có chất lượng cao như vậy.

Ngược lại, ở phía quân đội Ant, một số binh sĩ chưa học hết lớp 10, quê nhà lại không bị chiếm đóng, rất nhiều người gia nhập quân đội chỉ vì "cha xứ trong giáo đường kêu gọi như vậy", Vương Trung còn phải dạy cho họ từ "ý nghĩa của việc bảo vệ đất nước".

May mắn thay, các giáo sĩ phụ trách lớp học buổi tối đầu có kinh nghiệm phong phú trong việc tiếp xúc với những thanh niên nông thôn này, rất nhanh đã giúp họ hiểu được ý nghĩa của chiến đấu, cũng hiểu tại sao Ant nhất định sẽ chiến thắng, Prosen nhất định sẽ thất bại. Đến cuối tháng 4, về mặt tư tưởng, Tập đoàn quân Cơ giới 1 cũng đã sẵn sàng để giao chiến với kẻ thù.

Tuy nhiên, cuộc tấn công vào phòng tuyến Novorossiysk - Borisov mà Vương Trung dự đoán vẫn chưa bắt đầu.

Chương 576: Các Anh Sẽ Bất Ngờ

Chương 683: Nói Chuyện Với Thiếu Tướng… _

Chương 683: Nói Chuyện Với Thiếu Tướng Pháo Binh

Sáng sớm ngày 1 tháng 5, Vương Trung vừa mới thức dậy, đang ăn sáng thì quản gia Mikhail bước vào phòng ăn báo cáo: "Đại tướng Gorky đang đợi ở phòng khách." Vương Trung: "Nếu ông ấy chưa ăn sáng, mời ông ấy cùng ăn sáng."

Mikhail cúi chào rồi rời đi. Một lát sau, Đại tướng Gorky ngồi xuống đối diện Vương Trung và Lyudmila - vợ chồng sắp cưới, nhìn thức ăn trên bàn: "Ngay cả hai người cũng chỉ có thể ăn thịt hộp Spam thôi sao…"

Vương Trung: "Năm ngoái gia súc bị chết rét rất nhiều, phải đến nửa cuối năm nay mới khôi phục được nguồn cung, may mà có thịt hộp Spam và cá đánh bắt được ở biển Bắc, người dân Ant mới có cái ăn. Sao ông lại về đây?"

Đại tướng Gorky: "Hình như muốn bổ nhiệm tôi làm Tham mưu trưởng."

Vương Trung ngạc nhiên hỏi: "Nguyên soái Boris làm việc không tốt sao?"

Người trả lời câu hỏi này là Lyudmila: "Nguyên soái sức khỏe không tốt, có thể phải nghỉ hưu, vợ ông ấy nói vậy." Vương Trung: "Vậy à, còn có sự thay đổi nào khác không?" Đại tướng Gorky: "Thượng tướng Turgenev sắp được thăng lên Đại tướng, nội chiến kết thúc là ông ấy được thăng Thượng tướng, kết quả nhiều năm như vậy không được thăng chức,

bây giờ cuối cùng cũng được lên hàm Đại tướng… Nhưng tôi nghĩ có lẽ ông ấy cũng không quan tâm lắm đến chuyện này.”

Nói xong, vị Đại tướng nhún vai.

Ông ta tiếp tục nói: “Còn có Chekhov cũng sắp được thăng lên Thượng tướng, có thể sẽ được điều động đến Tổng cục Hậu cần, sau này sẽ tiếp quản vị trí của Đại tướng Sergei ở Cục Quân giới.” Vương Trung: “Sergei sắp bị thay thế rồi sao… Thật ra thì ông ta ngoài việc hay tạo điều kiện cho con rể ra thì cũng không có khuyết điểm gì lớn.”

Đây là sự thật, với tư cách là Chủ tịch Ủy ban Kiểm tra Quân giới, Vương Trung ngày nào cũng tiếp xúc với Cục Quân giới, Đại tướng Sergeli xử lý mọi việc đầu ổn, chỉ là thích bênh vực con rể. Nhưng rõ ràng là Trung tướng Chekhov “không dính chàm” tốt hơn ông ta.

Đại tướng Gorky quan sát biểu cảm của Vương Trung, cười nói: “Xem ra cậu cũng rất hài lòng với những thay đổi này, Quân lệnh xứ và Bộ Quốc phòng giao cho Đại tướng Turgenev đáng tin cậy, hậu cần do Thượng tướng Chekhov đáng tin cậy phụ trách…”

Vương Trung sửa lại: “Thượng tướng Chekhov đáng tin cậy và không dính chàm.””

“Hahahaha.” Đại tướng Gorky cười rất to.

Lúc này, Mikhail vẻ mặt nghiêm túc đi vào, một tay cầm điện thoại, một tay cầm ống nghe, bước tới đưa ống nghe cho Vương Trung: “Điện thoại từ hoàng cung.”

Vương Trung nhận lấy ống nghe, liền nghe thấy Olga hỏi giọng gấp gáp: “Đại tướng Gorky đang ở chỗ cậu đúng không?”

Vương Trung: “Đúng vậy.” Olga: “Kẻ địch tấn công rồi, tôi nghĩ bên Bộ Tổng tư lệnh đã gọi điện thoại cho cậu rồi, nhưng

tôi gọi trước một bước.” Vương Trung: “Cuối cùng cũng đến rồi sao, ở mặt trận phía Nam?”

“Đúng vậy, pháo đài Novorossiysk báo cáo đang bị pháo kích dữ dội, đồng thời trên biển xuất hiện tàu chiến của quân Prosen, đang đấu pháo với pháo đài phòng thủ bờ biển.”

Vương Trung: “Tôi biết rồi.” “Cậu có đến hoàng cung tham dự cuộc họp khẩn cấp trước mặt Sa hoàng không?” “Tất nhiên rồi.” Một ngày trước, ngày 30 tháng 4 năm 915.

Thượng tướng Erich von Manstein, Tư lệnh Tập đoàn quân số 11, đang thị sát trận địa pháo đường sắt đã được triển khai xong.

Hắn phải ngẩng cao đầu mới có thể nhìn thấy họng pháo của khẩu pháo khổng lồ Gustav.

Manstein: “Thứ này thực sự có tác dụng không?”

Thiếu tướng phụ trách khẩu pháo bên cạnh trả lời: “Nếu nó không có tác dụng, Ngài chỉ có thể hy vọng vào bom Fritz của Không quân thôi.” “Chúa ơi, vậy thì nó vẫn nên có tác dụng thì hơn.” Thượng tướng Manstein nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở chiếc xe tăng Panzer II trên bệ đỡ của khẩu pháo: “Tại sao khẩu pháo này lại mang theo một chiếc Panzer II?”

Thiếu tướng: “Bởi vì chiếc máy kéo chúng ta dùng để đẩy đạn pháo vào nòng pháo bị hỏng, máy kéo cỡ lớn dùng để đưa pháo về vị trí cũ không đặt lên được, vì vậy chúng tôi dùng xe tăng Panzer II đã tháo pháo để làm nhiệm vụ này, kích thước vừa khít.” Thượng tướng Manstein nhíu mày: “Đạn pháo to đến mức nào mà phải dùng xe tăng để đẩy?”

“Đầu đạn nặng bốn tấn, cộng thêm thuốc phóng là bảy tấn. Ngoài ra còn có một loại đạn xuyên giáp đặc biệt với đầu đạn

nặng hơn, dùng để tấn công các pháo đài bê tông kiên cố của địch."

Thượng tướng Manstein tặc lưỡi: "Nghe có vẻ uy lực lắm, nhưng dù uy lực lớn đến đâu, chỉ cần không bắn trúng thì cũng chẳng có ý nghĩa gì." Thiếu tướng pháo binh vỗ ngực nói: "Yên tâm đi, dựa vào kinh nghiệm tích lũy được từ Leopold, chúng tôi có thể đảm bảo sai số trong vòng 300 mét."

"Nửa cây số?" Thượng tướng Manstein giật mình, "Anh cho rằng sai số này có thể chấp nhận được sao?"

Thiếu tướng pháo binh: "Hãy tin tôi, Thượng tướng, đạn nổ mạnh có thể khiến các mục tiêu mầm lộ thiên trong bán kính 500 mét mất khả năng chiến đấu, sai số 300 mét không phải là vấn đề lớn. "Hơn nữa, sai số này có thể được hiệu chỉnh thông qua hiệu chỉnh bắn, chúng tôi đã thiết lập một trạm quan sát trên điểm cao, đồng thời kết nối với bên này qua điện thoại, đến phát thứ ba, thứ tư sẽ có độ chính xác khá tốt." Thượng tướng Manstein mím môi, nhìn chằm chằm vào khẩu pháo khổng lồ một lúc rồi nói: "Vậy một ngày các anh có thể bắn bao nhiêu phát?"

"Nếu bắn liên tục vào một mục tiêu, chỉ cần điều chỉnh nhỏ ở giữa, một ngày có thể bắn 14 phát."

"Mười bốn phát! Sao ít vậy?" Thượng tướng Manstein chất vấn.

Chương 577: Vợ Tôi Nhắc

Chương 684: Có Radar

Chương 684: Có Radar

Thiếu tướng pháo binh giải thích: “Đó là bởi vì sau khi bắn cần phải dùng máy kéo để đưa khẩu pháo này về vị trí cũ, toàn bộ quá trình này mất rất nhiều thời gian.” “Được rồi, anh đã thuyết phục tôi rồi. Mười bốn phát một ngày hình như cũng không phải là không thể chấp nhận được.”

Thượng tướng Manstein thở dài, “Vậy nếu bắn vào các mục tiêu khác nhau thì sao?” “Vậy phải xem khoảng cách giữa hai mục tiêu, chủ yếu là khoảng cách theo hướng Bắc - Nam, khoảng cách này càng lớn, góc xoay của khẩu pháo càng lớn. Hiện tại, để xoay khẩu pháo này 1 độ cần 12 giây, nếu trong quá trình xoay xảy ra sự cố, cần phải mất thêm một khoảng thời gian khá dài để khắc phục.” Thượng tướng Manstein: “Đừng nói với tôi những điều này, cứ nói cho tôi biết một con số ước lượng là được.” “Chín đến mười phát, Thượng tướng. Chúng tôi vẫn đề nghị mỗi ngày chỉ tấn công một mục tiêu quan trọng, sau khi phá hủy mục tiêu thì dừng lại, để chúng tôi kiểm tra khẩu pháo, dù sao cũng tốt hơn là để nó hỏng hoàn toàn rồi phải đưa về hậu phương sửa chữa.”

Thượng tướng Manstein: “Được rồi, nếu các anh đã yêu cầu như vậy thì cứ làm như vậy đi. Tôi muốn leo lên xem khẩu pháo khổng lồ này một chút!”

“Mời đi bên này.” Thiếu tướng pháo binh vội vàng làm động tác mời.

Rất nhanh, Thượng tướng Manstein đã leo lên phía sau khẩu pháo qua thang, nhìn chiếc xe tăng Panzer II đã được cải tạo thành xe nạp đạn ở cự ly gần, sau đó quay đầu lại nhìn vào nòng pháo đối diện với chiếc xe tăng. "To quá! Đường kính của nó là bao nhiêu?"

"80 cm, Thượng tướng." Thượng tướng Manstein trầm trồ nói: "Đây chắc là khẩu pháo lớn thứ hai sau khẩu pháo khổng lồ Urban, nếu chỉ xét trong số các loại pháo nòng dài hiện đại thì đầy là khẩu pháo lớn nhất, là minh chứng cho sức mạnh công nghiệp của Đế chất! Chúng ta phải dùng nó, nghiệt nát sức kháng cự của người Ant!"

Nói xong, Thượng tướng nhìn quanh bốn phía, đột nhiên dừng lại, chỉ vào thứ giống như cái vỉ đập ruồi ngoại cỡ ở cách đó không xa hỏi: "Đó là radar?"

"Vâng, radar cảnh giới phòng không. Tuy rằng không quân cam đoan sẽ không để cho bất kỳ máy bay nào của không quân Ant đến được trên không khu vực cự pháo, nhưng chúng tôi vẫn chỉ một khoản tiền khổng lồ để trang bị trạm radar và thiết bị phát điện liên quan, để có thể cho pháo cao xạ của chúng tôi chuẩn bị sẵn sàng trước." Schlieffen gật đầu: "Rất hợp lý. Không quân không đáng tin cậy, vẫn là dựa vào chính chúng ta để phòng không. Đại pháo sáng mai tám giờ bắt đầu bắn, đến lúc đó hỏa lực chuẩn bị đã kết thúc, địch sẽ tiến vào trận địa, vừa hay để cho chúng nếm mùi lợi hại."

"Tuân lệnh." Thiếu tướng pháo binh chào.

Schlieffen lại dặn dò: "Đừng bắn đạn xuyên giáp gì cả, cứ bắn đạn nổ mạnh, lúc chúng ta khai hỏa thì bộ binh hẳn là đã xuất phát rồi, đám mây bụi khổng lồ do đạn nổ mạnh tạo ra sẽ cổ vũ tinh thần." Bốn giờ rưỡi sáng hôm sau, hỏa lực chuẩn bị tấn công vào cứ điểm ven biển bắt đầu.

Ở trận địa pháo Gustav, có thể nghe thấy tiếng pháo nổ ở phía xa.

Cự pháo lặng lẽ chờ đợi thời điểm khai hỏa.

Trong quá trình này, hàng trăm nhân viên bảo trì đã kiểm tra cẩn thận từng bộ phận của hệ thống, xác định rằng con quái vật khổng lồ này có thể hoạt động bình thường.

Sau đó bắt đầu nạp đạn pháo.

Sáu pháo thủ hợp sức đẩy một chiếc xe đẩy, đưa đạn pháo đến trước cần cẩu, sau đó cần cẩu sẽ nhấc lên, đặt vào đường ray nạp đạn ở phía sau thần pháo.

Sau đó, chiếc xe tăng số 2 được cải tạo thành máy kéo nạp đạn đẩy đầu đạn khổng lồ này vào nòng pháo, lại lùi về phía sau, đợi cần cẩu đặt thuốc phóng lên đường ray, rồi lại tận chức tận trách đẩy vỏ đạn vào nòng pháo.

Loại đại pháo này dựa vào mục tiêu khác nhau, lượng thuốc phóng nạp cũng khác nhau.

Lần khai hỏa đầu tiên cần nạp hai liều thuốc phóng, vì vậy xe tăng số 2 lại lùi về phía sau, lặp lại các bước trước đó một lần nữa.

Bước cuối cùng là khóa nòng pháo. Khóa nòng của một khẩu cự pháo như vậy cần ba người cùng thao tác mới có thể hoàn thành.

Sau khi nạp đạn xong, còn 40 phút nữa là kết thúc hỏa lực chuẩn bị.

Tuy nhiên, các pháo thủ vẫn đứng ở vị trí của mình, không hề lơ là nhiệm vụ, tập trung cao độ chờ đợi hỏa lực chuẩn bị kết thúc.

Đúng tám giờ, chuông điện thoại vang lên, lính thông tin lập tức cầm điện thoại đến trước mặt Thiếu tướng, cung kính

đưa ống nghe.

Thiếu tướng vừa cầm ống nghe lên, liền nghe thấy Schlieffen nói bằng giọng bình tĩnh: “Khai hỏa.”

Một câu nói của Schlieffen đã khiến toàn bộ trận địa từ trạng thái tĩnh lặng trở nên sôi động, các kỹ sư và thợ máy vừa nãy còn đang rảnh rỗi lại bắt đầu hành động, tiến hành kiểm tra lần cuối trước khi khai hỏa.

Thiếu tướng thì trực tiếp leo lên bệ ở bên cạnh khẩu đại pháo, nơi có bảng điều khiển của khẩu pháo. Các kỹ sư hoàn thành kiểm tra cuối cùng cũng rời khỏi khẩu đại pháo, xếp hàng bên cạnh, lặng lẽ chờ đợi khoảnh khắc khai hỏa.

Thiếu tướng kiểm tra lần cuối các thông số bắn, sau khi xác định không có vấn đề, hắn quay đầu về phía quốc kỳ Prosen treo ở phía tây trận địa pháo chào.

Trong lúc hắn chào, các pháo thủ xếp hàng bên dưới đồng loạt lấy tay bịt tai.

Chương 578: Đã Quen Với Việc Xúc Phân

Chương 685: Tàn Bạo

Chương 685: Tàn Bạo

Chào xong, Thiếu tướng xoay người, kéo một sợi dây bên cạnh bảng điều khiển, hét lớn một câu gì đó, rồi dùng sức kéo.

Họng pháo phun ra ngọn lửa sáng chói, luồng gió từ họng pháo ngay lập tức quét qua xung quanh.

Các pháo thủ bịt tai vừa kịp giữ vành mũ, nhờ vậy mà mũ mới không bị gió thổi bay. Cùng lúc luồng gió quét qua toàn bộ trận địa, thân pháo khổng lồ cùng với bệ đỡ bên dưới đồng thời lùi về phía sau dọc theo đường ray, chuyển hóa năng lượng thuốc súng thành công của thân pháo. Sau khi lùi về phía sau, khẩu pháo dừng lại.

Các pháo thủ vừa xếp hàng bịt tai lập tức hành động, lái ba chiếc máy kéo đến, bắt đầu kéo khẩu pháo.

Ba chiếc máy kéo phải rất vất vả mới kéo được khẩu pháo đường sắt nặng hơn 1000 tấn này về vị trí cũ, sau đó mới bắt đầu nạp đạn lần hai. Buồn ngủ rồi, chúc ngủ ngon. Tuyến đầu tấn công của quân Prosen. Khi nghe thấy tiếng đạn pháo xé gió, các binh sĩ bộ binh phía sau xe tăng đều ngẩng đầu lên.

Quân đội Prosen đã bổ sung thêm một lượng lớn binh lính có kiến thức quân sự cơ bản nhưng không có kinh nghiệm chiến đấu trực tiếp, hoặc chỉ có kinh nghiệm chiến đấu thời Melania, nhưng khoảng 60% quân số là lính kỳ cựu đã chiến đấu ở mặt trận phía đông từ năm ngoái.

Đây là còn do một số sĩ quan đã được điều động để thành lập các đơn vị mới, hoặc được sáp nhập vào Quân đoàn Ky sĩ Asgard, nấu không thì tỷ lệ lính kỳ cựu sẽ còn cao hơn. Dù sao, trong cuộc tấn công bắt đầu từ tháng 6 năm ngoái, quân đội Prosen không chịu tổn thất quá lớn - ngoại trừ một số sư đoàn bị bao vây và tiêu diệt ở Kalanskaya trong giai đoạn cuối của trận Yekaterinburdg. Những người lính kỳ cựu ngay lập tức nhận ra rằng tốc độ bay của những quả đạn pháo bay qua bầu trời không nhanh.

“Đây là những quả đạn pháo được bắn từ một nơi rất xa.” Một hạ sĩ quan nói.

Ngay lập tức có một tân binh nhanh nhảu hỏi: “Tại sao lại nói như vậy?”

Hạ sĩ quan kỳ cựu: “Đạn pháo bắn từ xa, khi bay qua đỉnh đầu sẽ có tốc độ tương đối chậm, bởi vì đường đạn của những quả đạn này rất cao, nếu điểm rơi cách cậu khá xa, thì bây giờ nó đang ở điểm cao nhất của toàn bộ quỹ đạo…”

Hạ sĩ quan vừa nói vừa dùng tay minh họa.

Đúng lúc này, ở phía trước rất xa, đột nhiên bốc lên một đám khói dày đặc, rõ ràng là một quả đạn pháo đã phát nổ. Mười mấy giây sau, tiếng nổ mới chậm chạp vọng lại.

Hạ sĩ quan tặc lưỡi: “Điểm rơi này cách chúng ta ít nhất năm cây số mà vẫn có thể nhìn thấy đám khói lớn như vậy, quả này chắc chắn là đạn pháo siêu nặng, có thể là Leopoldl!”

“Tôi nghĩ có thể là Karl.” Một hạ sĩ quan kỳ cựu khác nêu ý kiến khác.

“Cậu ngốc à? Tốc độ bay của Karl còn chậm hơn, lúc nãy bay qua đỉnh đầu chắc chắn không phải là âm thanh này!” Lúc này, một tân binh tò mò hỏi: “Sao mới có một quả rơi xuống vậy? Lúc nãy chuẩn bị hỏa lực, tôi thấy trận địa địch toàn là

quả cầu lửa do đạn pháo nổ tung tạo thành.” “Ngu ngốc.” Lão binh vỗ vào mũ sắt của tân binh, “Loại đồ chơi cỡ nòng lớn này, một quả rơi xuống là đủ chết rồi, nếu rơi vào thành phố thì một quả này đã giết chết một nghìn người, không biết bao nhiêu người bị thương. Một quả đạn pháo như vậy, một tiểu đoàn - không, một trung đoàn sẽ bị xóa sổ!”

Lúc này, viên trung úy vẫn luôn nghe họ nói chuyện lên tiếng: “Các cậu lính mới này, đợi đến khi bị pháo hạng nặng của quân Ant bắn trúng thì sẽ hiểu.”

Tân binh phản đối: “Tôi cũng đã làm lính ba năm rồi mới chuyển sang lực lượng dự bị, đừng coi tôi là lính mới.” Trung úy: “Cậu chính là lính mới. Tôi nói cho cậu biết, trong quân Ant có một số tên rất xấu bụng, chúng sẽ trinh sát trước xem nhà dân ở đâu, đợi khi giao chiến với chúng ta, chúng sẽ nhắm vào những ngôi nhà đó mà bắn phá vào ban đêm.”

Tất cả những người lính kỳ cựu có mặt đều sa sầm nét mặt. Trung úy tiếp tục: “Đến lúc đó, cậu sẽ biết cảm giác bị pháo hạng nặng bắn trúng là như thế nào, đạn pháo rơi xuống cách giường cậu một trăm mét, cậu sợ hãi bò dậy, máu mũi sẽ chảy không ngừng, bởi vì khoang mũi yếu ớt của cậu đã bị áp suất xé rách, nặng hơn một chút thì có thể ho ra máu, bởi vì phế nang của cậu đã bị áp suất phá hủy, máu sẽ theo khí quản phun ra ngoài.”

Tân binh cũng trở nên nghiêm túc: “Tôi đã đọc báo, đây là cách làm của vị tướng Bạch Mã đó, trên báo chí nói hắn ta là kẻ cặn bã không màng sống chết của đồng bào mình.”

Biểu cảm của những người khác trở nên rất khó tả.

Cuối cùng, trung úy nói: “Thực ra cũng không thể trách hắn ta, trước đây chúng ta đều coi người Ant là tiện dân, muốn giết bao nhiêu thì giết, có thể hắn ta mặc định là ở vùng bị chiếm đóng không còn đồng bào nữa.”

Chương 579: Kính Trọng Mọi Người

Chương 686: Tàn Bạo 2

Chương 686: Tàn Bạo 2

Tân binh bỗng chốc cảm thấy ngượng ngùng, sau đó cậu ta hỏi: “Trung úy, anh cũng đã từng giết thường dân Ant chưa?”

Trung úy: “Tôi chưa từng. Nhưng khi cấp dưới của tôi giết họ, tôi đã không ngăn cản, mà còn cười bên cạnh. Vì vậy, chúng ta phải chiến thắng trong cuộc chiến này, nếu không khi quân Ant đánh trả về đất nước của chúng ta, họ sẽ làm điều tương tự. Và khi đó họ sẽ là chính nghĩa, bởi vì chúng ta mới là kẻ ác. “Chúng ta tự cho mình là ưu tú hơn người Ant, vì vậy đã làm đủ loại hành vi tàn bạo mà không kiêng nể gì, nếu người Ant chứng minh rằng họ không hề thua kém chúng ta, thì những hành vi tàn bạo này sẽ không còn cơ sở nữa.” Tân binh nói: “Trung úy, anh vẫn luôn dùng từ tàn bạo.” Trung úy: “Đúng vậy, dù có lý do gì hay không, thì đó vẫn là tàn bạo. Chỉ cần làm điều đó với con người, thì đó chính là tàn bạo. Chết tiệt, tại sao lúc đó bọn họ lại ra tay với phụ nữ Ant, đi tìm hai con cừu không tốt hơn sao?”

Lúc này, hạ sĩ quan kỳ cựu nói: “Trước đây, Đại úy không như vậy, nhưng sau khi chúng ta bị đánh bại trước Yekaterinburg năm ngoái, anh ấy đã trở nên như vậy.” “Bởi vì bây giờ tôi thường xuyên mơ thấy căn nhà đó, nhưng không còn là cảnh lính của tôi làm những chuyện tàn bạo với hai mẹ con người Ant nữa, mà là lính Ant đang làm điều tương tự với vợ con tôi. Và vị tướng Bạch Mã đó đứng ở vị trí của tôi lúc

đó, vừa vỗ tay vừa chế nhạo, bình phẩm về vóc dáng và khuôn mặt của con gái tôi."

Đại úy nhìn về phía phòng tuyến của quân Ant ở phía xa. Anh ta nói: "Và trong giấc mơ, tôi chỉ có thể đứng nhìn tất cả những điều này, bởi vì tôi đã gục xuống đất, biến thành một xác chết."

Lúc này, chiếc xe tăng đi qua một gốc cây gãy, Đại úy vô tình quay đầu lại nhìn, kết quả phát hiện trên gốc cây gãy có một mảng màu đỏ. Ban đầu, anh ta nghĩ đó là máu, nhưng ngay sau đó mới nhận ra đó là sơn đỏ.

Anh ta ngay lập tức nhận ra đây là vật đánh dấu của quân phòng thủ, hét lớn: "Nhanh nằm xuống, sắp có pháo cối rồi!"

Vừa dứt lời, cách đó vài chục mét đã có đạn pháo rơi xuống, ngay sau đó là một loạt đạn pháo cối dày đặc liên tiếp rơi xuống.

Đại úy nằm sấp xuống đất, hét lớn: "Chết tiệt! Cách phòng thủ này, là của Rokossovsky! Chúng ta lại gặp phải Rokossovsky rồi!" Sở chỉ huy Sư đoàn 5 của quân phòng thủ, Sư trưởng hài lòng dùng ống nhòm quan sát hiệu quả của loạt đạn pháo cối.

"Tốt lắm, tốt lắm." Hắn ta cười lớn: "Hãy nếm thử những thứ tôi đã học được ở Học viện Quân sự Suvorov đi! VỊ tướng quần đó đã đích thân trả lời câu hỏi của tôi!" Lúc này, Tham mưu trưởng hỏi: "Tướng quân đó thật sự trẻ như vậy sao? Có người nói, người lập công thực ra là anh trai Pyotr, em trai chỉ vì ngoại hình nổi bật nên mới được chọn để xuất hiện trước công chúng."

Sư trưởng lắc đầu: "Không, tôi xin thề, đó chắc chắn là Rokossovsky trẻ tuổi mà tôi đã gặp, bởi vì khi lên lớp, trong mắt cậu ấy có ánh sáng, cậu ấy thực sự đã thấu hiểu chiến

tranh, bất kể tôi hỏi gì cậu ấy cũng đều có thể trả lời trôi chảy."

Trên thực tế, đó đầu là những kiến thức có sẵn trong các tác phẩm quân sự của các chiều không gian khác nhau, đương nhiên ở đây không thể có ai biết được.

Sư trưởng chống hai tay lên mép cửa sổ quan sát của sở chỉ huy, nhìn ra chiến trường đầy khói lửa và bom đạn, cảm thán: "Đáng tiếc là tướng quân Rokossovsky chưa nghiên cứu về tấn công, chúng ta chỉ có thể phòng thủ giống như cậu ấy."

Tham mưu trưởng cười: "Một vị tướng duy nhất trong toàn quân Ant có thành tích tiêu diệt quân địch một cách có hệ thống, nói rằng cậu ấy không biết tấn công thì hình như không ổn lắm?"

"Không, không, đó là lời của tướng quân Rokossovsky, cậu ấy nói rằng thực ra quân địch ở Kalanskaya là thua Tướng quân Mùa Đồng và Tướng quân Bùn lầy, chứ không phải thua cậu ấy. Cậu ấy còn nói rằng cuộc tấn công đó về cơ bản chỉ là đá vào một cái cây khô đã bị mối mọt gặm nhấm mục ruỗng, chứ không phải là bản lĩnh của cậu ấy.

"Vì vậy, cậu ấy chỉ dạy chúng ta cách phòng thủ, đợi đến khi cậu ấy có kinh nghiệm tấn công kẻ thù có đầy đủ tiếp tế và đã xây dựng công sự vững chắc, rồi sẽ viết sách dạy chúng ta cách tấn công." Hắn ta lại nhìn về phía phòng tuyến: "Nhìn xem, đây là phòng tuyến được xây dựng theo cách của tướng quân Rokossovsky! Đáng tiếc là, khi tôi học thành tài trở về, mặt trận đã bị địch chiếm đóng, không thể tự mình trinh sát khu vực mà địch có thể kiểm soát giống như cậu ấy." Tham mưu trưởng: "Anh đang nói đến phương pháp chiến tranh quấy rối dựa vào thông tin trinh sát trực tiếp, phỏng đoán vị trí sở chỉ huy và trung tâm tiếp tế của địch, sau đó lợi dụng ban đêm và giờ ăn cơm ban ngày để pháo kích đó à?" "Đúng vậy."

Sư trưởng cắn môi: “Không sao, đợi đến khi chúng ta chuyển đến nơi khác phòng thủ, có thể thử xem.”

Chương 580: Trạm Xăng Của Vương Trung

Chương 687: Chekhov được thăng chức

Chương 687: Chekhov được thăng chức

Buổi trưa ngày 1 tháng 5, tại sở chỉ huy Tập đoàn quân 11 của Prosen, Thượng tướng Erich von Schlieffen đang gọi điện cho Đại tướng Ewald von Kleist, Tư lệnh Tập đoàn quần thiết giáp số 1.

“Cuộc tấn công đầu tiên đã bị chặn lại, và thương vong cao hơn nhiều so với dự kiến.” Schlieffen nói: “Quân địch ít nhất đã có những tiến bộ đáng kể về khả năng phòng thủ so với năm ngoái.”

Kleist đại tướng nói: “Sư trưởng sư đoàn thiết giáp dưới trướng tôi nói rằng loại hình phòng ngự này rất giống với chiến pháp phòng ngự của Rokossovsky ở Olaci mà hắn thấy trên các báo cáo tổng kết kinh nghiệm. Người Ant không còn quá cố chấp vào việc tử chiến với quân ta trên một cứ điểm, mà thích đợi quân ta vừa chiếm lĩnh cứ điểm xong thì tiến hành hỏa lực bao trùm, gây cho quân ta thương vong lớn rồi mới phản công đoạt lại cứ điểm.” Schlieffen thượng tướng đáp: “Đúng vậy, bộ binh còn báo cáo rằng các hầm tránh pháo trên trận địa được đào rất kỹ thuật, còn có mìn, quân ta không quen thuộc địa hình căn bản không tìm thấy hầm tránh pháo, có tìm thấy cũng không dám xuống, kết quả là bị tổn thất rất lớn dưới hỏa lực của địch.

“Các chiến hào trên trận địa cũng được đào rất xảo quyệt, bất lợi cho việc phòng ngự pháo kích của họ.”

Schlieffen thượng tướng dừng một chút, rồi nói thêm: “Xem ra trong báo cáo tình báo của Rabverd, việc Rokossovsky bị điều về hậu phương làm giáo quan là chính xác, còn lý do có phải là do thất bại trong đấu tranh chính trị nên bị ‘thăng chức’ để hạ bệ hay không thì tôi không rõ.”

Kleist đại tướng nói: “Báo cáo tình báo mà đúng được một nửa đã là tốt lắm rồi. Vậy anh có tính toán gì không? Tấn công trực diện vào trận địa phòng ngự như vậy, thương vong sẽ rất lớn đấy.” Schlieffen thượng tướng: “Chẳng phải tên sủng thần của Hoàng đế là Gilles đã làm thử rồi sao? Đào công sự. Nếu không thì để hải quân cố gắng hơn một chút, phong tỏa hoàn toàn đường tiếp tế bằng đường thủy của cứ điểm ven biển.”

“Tôi không muốn phải dựa vào các quân chủng khác.” Kleist nói: “Bên tôi sẽ cố gắng thử bọc hậu, anh cứ tiếp tục đào công sự đi.” Schlieffen thượng tướng: “Chúc anh may mắn.”

“Cũng chúc anh may mắn.” St. Yekaterinburg, hội nghị trước mặt Sa hoàng được tổ chức vào lúc 11 giờ trưa.

10 giờ, Vương Trung và Gorky đại tướng đã đến Hạ cung, trước tiên gặp mặt các tướng lĩnh dự định tham gia hội nghị trước mặt Sa hoàng ở phòng chờ.

Vừa vào phòng chờ, hai người đã thấy Tuganev đại tướng đã thay quân hàm mới.

“Ồ, xong lễ thụ huân rồi à?” Gần đây Vương Trung cũng coi như đã thần quen với đám “nhà văn” này, đã đến giai đoạn có thể gọi là “này” khi gặp mặt, nên mới nói đùa như vậy.

Tuganev đại tướng nhìn quân hàm của mình: “Thực ra có thêm một sao cũng chẳng thấy khác gì, tôi đã phản đối rất

nhiều lần, nhưng Hoàng thượng vẫn để một lão già chỉ biết làm việc giấy tờ như tôi làm Tham mưu trưởng.” Vương Trung: “Nếu ông không muốn làm thì có thể để Gorky đại tướng làm mà.” Dù sao thì cũng đầu là nhà văn cả.

Gorky đại tướng: “Thôi khỏi, tôi vẫn đang nghiên cứu kế hoạch tấn công của mình, hiện tại tôi không muốn giao ra quyền chỉ huy Tập đoàn quần phía Tây.”

Đang nói chuyện thì Chekhov thượng tướng đi tới.

Vương Trung: “Ông cũng được thăng chức à?” Chekhov thượng tướng bực tức nói: “Cũng không biết là ai suốt ngày cứ gào lên đòi đưa con rể của Sergei ra tiền tuyến để hắn ta được trải nghiệm xem thiết kế của mình tệ hại đến mức nào. Người ta định cùng con rể về hưu, nên đành phải đưa tôi lên để bồi dưỡng thêm.” Vương Trung: “Vị hôn thê của tôi nói là ông ấy sức khỏe không tốt.”

“Chẳng phải là một chuyện sao?” Chekhov thượng tướng thở dài: “Cậu nên sửa cái tính hấp tấp này đi.”

Rồi ông ta đột ngột chuyển chủ đề: “Vậy tình hình ở tiền tuyến thế nào?”

Vị Tham mưu trưởng mới nhậm chức đáp: “Hiện tại chúng ta đã đẩy lùi được đợt tấn công đầu tiên của địch, nhưng chắc chắn quân Prosen sẽ không chỉ tấn công một lần. Nhân tiện, cứ điểm ven biển báo cáo rằng họ bị pháo kích bởi các loại pháo hạng nặng vượt quá sức tưởng tượng, uy lực còn lớn hơn cả pháo chính của chiến hạm, không rõ là thứ gì.” Vương Trung: “Chắc là pháo hỏa xa, pháo Leoboard hoặc pháo Karl.”

Chekhov thượng tướng: “Nghe có vẻ lần này chúng ta có thể chặn được quân địch.” Vương Trung: “Đúng, nhưng vấn đề là có thể chặn được trong bao lâu.”

Gorky đại tướng: “Giống như năm ngoái, chúng ta cần cố gắng kéo dài thời gian đến khi mùa lầy tháng 10 tới, đồng thời dụ địch, đánh một trận lớn ở sâu trong lãnh thổ nước ta.”

Chekhov thượng tướng: “Ý ông là tốt nhất là không nên chống cự?”

“Không. “ Gorky đại tướng lắc đầu: “Bây giờ mới là tháng Tư, để địch tiến vào đồng bằng lớn vào thời điểm này là không tốt, chúng ta sẽ mất kiểm soát chiến tranh với tốc độ rất nhanh.” Chekhov thượng tướng gật đầu: “Tôi hiểu rồi.”

Chương 581: Gặp Người Liên Hợp Quốc

Chương 688: Đặt Tên Cho Quân Đoàn Mới __

Chương 688: Đặt Tên Cho Quân Đoàn Mới

Lúc này, Tuganev đại tướng hỏi Vương Trung: "Quân đội mới của cậu chuẩn bị xong chưa?"

Vương Trung: "Hiện tại đã chuẩn bị xong rồi, nhưng nếu có thêm thời gian chuẩn bị thì hiệu quả tác chiến sẽ càng tốt, thưa ngài đại tướng." Chekhov thượng tướng tiếp lời: "Hơn nữa, quân đội của cậu ấy hiện tại bao gồm cả các đơn vị phi chiến đấu đã có gần 20 vạn người, việc điều động một đội quân lớn như vậy vòng qua một đoạn đường dài đến tuyến Tân Hải- Borsk là rất phức tạp, nếu xuất phát ngay bây giờ thì các đơn vị tiên phong cũng phải mất nửa tháng mới đến nơi, sau đó trong vòng hai tuần tiếp theo, các đơn vị còn lại sẽ tiếp tục đến."

Nói cách khác, đội quân kiểu mẫu này của Vương Trung phải mất một tháng mới có thể được vận chuyển đầy đủ đến tay Myshkin công tước. Vương Trung thực sự đã không nghĩ đến điểm này. Nhìn thấy vẻ mặt của Vương Trung, Chekhov thượng tướng liền giải thích: "Hiện tại tuyến vận tải đường sắt không chỉ phục vụ riêng cho quân của cậu, mà còn chật cứng các binh sĩ và hàng tiếp tế khác đang được vận chuyển."

Tuganev đại tướng nói thêm: "Đúng rồi, có rất nhiều người đề nghị là không nên gọi đội quân của cậu là 'quân', vì như vậy sẽ dễ bị nhầm lẫn với các 'quân' khác chỉ có hai ba vạn

người và không có nhân viên hậu cần. Cậu xem có muốn đổi tên không?"

Vương Trung: "Vậy gọi là "Tập đoàn quân' đi."

Lúc này Olga đột nhiên xuất hiện và nói: "Nhân tiện đổi luôn tên của các đơn vị đi, cái tên 'Cơ động quân' nghe không có vẻ gì là một đội quân tinh nhuệ cả."

Những người khác vội vàng chào Olga: "Bệ hạ."

Vương Trung tiếp tục cuộc trò chuyện: "Vậy cô muốn gọi là gì? Nếu gọi là 'đột kích' thì đã có 'Tập đoàn quần đột kích' rồi."

Olga gật đầu với những người khác, sau đó nói tiếp với Vương Trung: "Bên Prosen có 'Hiệp sĩ đoàn Asgard', bên mình cũng nên đặt một cái tên tương tự."

Vương Trung nghĩ một lúc rồi nói: "Thôi khỏi, tên gọi không quan trọng, cho dù phiên hiệu của Tập đoàn quân của tôi có bình thường đến đâu, chỉ cần đánh ra được những chiến tích lừng lẫy thì phiên hiệu đó cũng sẽ được lưu danh sử sách."

Olga gật đầu: "Vậy cứ gọi là 'Tập đoàn quân cơ động số 1' đi. Dù sao thì Tập đoàn quân của cậu cũng không phải là lực lượng đột phá, nhưng có vẻ cậu cũng không có ý định chỉ tập trung phòng ngự, gọi là 'cơ động' là phù hợp nhất." Vương Trung: "Cảm ơn người đã đặt tên."

Olga nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây, rồi nói: "Cậu lại muốn ra tiền tuyến phải không?"

Vương Trung: "Chưa chắc, vừa rồi Chekhov thượng tướng nói với tôi rằng phải mất một tháng mới có thể điều động Tập đoàn quân của tôi đến chiến tuyến phía Nam."

Chekhov thượng tướng: "Mà cũng chưa thể đến ngay tiền tuyến được, một tháng chỉ đủ để đưa các cậu đến các cứ điểm

tiếp tế quan trọng, sau đó các cậu còn phải mất thời gian để kết nối với hệ thống hậu cần địa phương, rồi mới hành quân đến tiền tuyến.” Gorky đại tướng: “Thực ra chúng ta không cần phải vội vàng đưa lực lượng mới vào trận chiến. Ít nhất là hiện tại tình hình ở hướng Tân Hải- Borsk vẫn tương đối ổn định. Nếu chúng ta chặn được cuộc tấn công của địch ở tuyến sông Valdai thì có thể sử dụng tuyến vận tải đường sông Valdai, xuất phát trực tiếp từ Yekaterinburg, xuôi dòng xuống phía Nam là được.”

Vương Trung: “Có thể vận chuyển bằng đường thủy đến một đoạn, sau đó đi về phía Nam để tham gia vào trận chiến trên thảo nguyên, chúng ta có ‘Xoáy nước’, đây là một loại pháo tự hành chống tăng có thể tiêu diệt xe tăng địch ở khoảng cách rất xa, hơn nữa chúng ta còn có những pháo thủ giỏi nhất.” Olga: “Vậy cậu vẫn phải ở lại Yekaterinburg một thời gian nữa à?”

Vương Trung: “Điều này còn phải phụ thuộc vào tình hình chiến trường. Không ai có thể nói trước được điều gì, thưa Bệ hạ.”

Viết không ngừng tay, cùng nhau phát đạt.

Tình hình trên chiến trường quả thực khó lường.

Cứ điểm ven biển đã chống trả được 18 ngày, liên tục báo cáo là “áp lực không lớn”: “trận địa phòng ngự kiểu Rokossovsky hoạt động tốt”, nhưng sáng ngày 19 tháng 5, đột nhiên cứ điểm ven biển báo cáo rằng vòng phòng ngự bên ngoài đã bị chọc thủng.

Đương nhiên, cứ điểm ven biển vẫn còn hai tuyến phòng thủ nữa, vẫn có thể chống cự thêm một thời gian, nhưng sắc mặt của mọi người trong cuộc họp trước mặt Sa hoàng đều không được tốt.

Ngày 19 tháng 5, Yekaterinburg, Hạ cung, cuộc họp trước mặt Sa hoàng. Tuganev đại tướng đang trình bày về tình hình trinh sát của không quân: "Chúng tôi đã sử dụng máy bay trinh sát tầm cao Pe-2 cải tiến để tiến hành trinh sát nhưng liên tục bị không quần Prosen ngăn chặn, không thể nắm bắt được tình hình xung quanh cứ điểm.

"Tuy nhiên, các máy bay TÌ-2 xâm nhập ở tầm thấp báo cáo rằng địch có một lượng lớn hỏa lực phòng không ở khu vực này."

VỊ đại tướng khoanh tròn một khu vực trên bản đồ.

"Ngoài ra, các đội trinh sát của lực lượng phòng thủ cũng báo cáo rằng mật độ tuần tra ở khu vực này tăng lên đột ngột, hơn nữa còn được trang bị chó nghiệp vụ, không có cách nào để xâm nhập vào được.

"Kết hợp với việc khảo sát các hố pháo do pháo hạng nặng của địch để lại, chúng tôi phỏng đoán rằng đây có thể là một khẩu pháo hỏa xa hạng nặng. Ban đầu, bộ chỉ huy cứ điểm cho rằng đây là hỏa lực của chiến hạm địch, nhưng ngay cả pháo hạm cũng không thể để lại những hố pháo khủng khiếp như vậy, càng không thể xuyên thủng lớp bê tông dày 30 mét của kho đạn dược ngầm." Vương Trung: "Phe Đồng minh có thông tin tình báo gì không?"

"Không." Hồng y giáo chủ Lavkid lắc đầu: "Chúng tôi vẫn luôn duy trì việc trao đổi thông tin tình báo với phe Đồng minh, họ cũng không hề đề cập đến khẩu pháo siêu lớn này."

Chương 582: Ngài Có Vẻ Đã Sống Ở Hợp C… _

Chương 689: Thảm khảo ý kiến

Chương 689: Thảm khảo ý kiến

Vương Trung: “Nói tóm lại, ban đầu cứ điểm phòng thủ rất tốt, nhưng hôm nay đột nhiên kho đạn bị phá hủy, tiếng nổ quá lớn khiến tiền tuyến không kịp ổn định tinh thần binh sĩ, nên đã để mất một phần trận địa phòng ngự, phải không?”

“Chính xác là như vậy.” Tuganev đại tướng gật đầu: “Hơn nữa còn có một vấn đề nữa, đó là hỏa lực pháo binh của cứ điểm chủ yếu do các trung đoàn pháo bờ biển của hải quân đảm nhiệm, các trung đoàn pháo bờ biển này chủ yếu vận hành các khẩu pháo hạng nặng của cứ điểm, pháo binh có thể yểm trợ cho khu vực bị chọc thủng hiện tại cần được tiếp tế đạn dược từ kho đạn ngầm đã bị phá hủy.”

Vương Trung: “Chỉ cần phá hủy một kho đạn ngầm là đường tiếp tế đạn dược đã bị cắt đứt sao?”

Thiếu tướng công binh tham gia cuộc họp giải thích: “Không phải là bị cắt đứt hoàn toàn, pháo binh bờ biển vẫn có thể nhận được đạn dược từ các kho đạn khác. “Hệ thống kho đạn của cứ điểm ven biển được thiết kế như thế này, mỗi kho đạn sẽ cung cấp cho một cụm pháo, giữa các vị trí pháo và kho đạn có đường ray ngầm kết nối, có thể sử dụng tàu hỏa chở đạn để vận chuyển đạn dược đến các vị trí pháo. “Việc vận chuyển từ các kho đạn khác sẽ không thuận tiện như vậy, phải vận chuyển đạn dược lên mặt đất trước, sau đó sử dụng xe tải

để vận chuyển. Hiện tại không quân địch đang tiến hành không kích với cường độ cao, căn bản không thể vận chuyển bằng xe tải được."

Sau khi thiếu tướng công binh nói xong, Tuganev đại tướng vội vàng tiếp lời: "Trước đây chúng ta cho rằng cứ điểm ven biển sử dụng chiến thuật phòng ngự mới có thể chống trả trong thời gian dài, nhưng bây giờ xem ra chúng ta phải chuẩn bị tinh thần cho việc mất cứ điểm này.

"Sau khi cứ điểm bị chọc thủng, quân đội của Myshkin công tước có thể bị tấn công từ sườn, có thể chúng ta sẽ phải từ bỏ Borsk."

Vương Trung: "Sau đó rút lui về đâu? Địa hình thảo nguyên không phù hợp cho phòng ngự."

Tuganev đại tướng đáp: "Vẫn có một số vị trí phù hợp, sông Sukhaya Verevka có thể tạo thành một tuyến phòng thủ, chúng ta đã bắt đầu xây dựng công sự ở ven sông từ tháng 1 năm nay.

"Để đảm bảo tuyến hậu cần của mình, quân địch chắc chắn sẽ tấn công về phía Đông để chọc thủng tuyến phòng thủ trên sông Sukhaya Verevka trước, sau đó tiếp tục tiến về phía sông Valdai.

"Dọc theo sông Valdai có rất nhiều khu công nghiệp, hơn nữa việc vận chuyển tiếp tế từ Yekaterinburg xuống phía Nam của chúng ta chủ yếu dựa vào tuyến vận tải đường sông Valdai.

"Chỉ cần quân địch đẩy được chiến tuyến đến bờ sông Valdai, chúng ta sẽ chỉ có thể dựa vào tuyến vận tải biển nội địa để tiếp tế cho Tập đoàn quân phía Nam." Vương Trung bổ sung: "Việc vận chuyển nhiên liệu từ Kuban đến đây cũng chỉ có thể dựa vào tuyến vận tải biển nội địa."

“Đúng vậy.” Tuganev đại tướng gật đầu: “Vì vậy, việc phòng thủ sông Sukhaya Verevka là vô cùng quan trọng, chúng ta đã cử trung tướng Kashukhov chỉ huy Tập đoàn quân 51 đến đó, Tập đoàn quân này được thành lập trên cơ sở Quân đoàn 51 và được tăng cường thêm lực lượng, ngoài ra còn có Tập đoàn quân 52 và 54 cũng được điều động đến ven sông Sukhaya Verevka.”

Vương Trung: “Tôi nhớ là những Tập đoàn quân này đầu đã tham gia vào các trận chiến từ tháng 9 đến tháng 10 năm ngoái, quân của Kashukhov còn chịu tổn thất khá nặng.”

Tuganev đại tướng: “Họ đã được nghỉ ngơi và bổ sung quân số, hiện tại đã đủ quân số và trang bị.”

“Vậy nghĩa là không cần Tập đoàn quân cơ động số 1 của tôi phòng thủ sông Sukhaya Verevka nữa?” Vương Trung hỏi.

“Đúng vậy, cậu có thể có thêm thời gian để huấn luyện.”

Tuganev đại tướng tiếp tục giải thích trên bản đồ: “Đương nhiên, tuyến phòng thủ trên sông Sukhaya Verevka không vững chắc như sông Desna, bởi vì hai bên bờ sông đều là thảo nguyên rộng lớn, thiếu các thành phố lớn để làm điểm tựa. Năm ngoái, chúng ta đã bị quân Prosen liên tiếp chọc thủng phòng tuyến ở những khu vực có địa hình tương tự. “Tin tốt là các Tập đoàn quân này đầu được tăng cường xe tăng hạng nặng. Chúng tôi đã tham khảo ý kiến của Rokossovsky trung tướng, tổ chức xe tăng hạng nặng thành các tiểu đoàn 21 chiếc, tăng cường cho các sư đoàn bộ binh có nhu cầu, coi như là một dạng ‘điểm tựa cơ động.”

Vương Trung nghe thấy tên mình, lập tức ưỡn ngực ngẩng đầu.

Thật ra hắn cũng là học theo biên chế quân đội Liên Xô trên Trái Đất. Trong chiến tranh, quân đội Liên Xô không tập

trung sử dụng nhiều xe tăng hạng nặng vào giai đoạn sau, bởi vì khả năng bảo trì của quân đội Liên Xô thực sự quá kém, 21 chiếc xe tăng hạng nặng tạo thành một đơn vị chính là đơn vị lớn nhất có thể được đảm bảo. Khả năng bảo trì và bảo đảm của quân đội Ant cũng kém, xe tăng hạng nặng vì nặng nên tỷ lệ gặp sự cố cao hơn xe tăng hạng trung rất nhiều, cho nên việc giảm bớt khó khăn bảo trì bằng cách phân tán xe tăng hạng nặng là điều hiển nhiên.

Vương Trung chỉ là đưa ra kinh nghiệm mà quân đội Ant có thể tự mình tổng kết được trước thời hạn, sau đó biến nó thành công lao của mình.

Chương 583: Ủy Ban Kiểm tra Trang bị Qu…

Chương 690: Thảm khảo

Chương 690: Thảm khảo Tuganev tiếp tục nói: “Ngoài ra, chúng tôi cũng dựa theo sổ tay phòng ngự dã chiến mới, đào rất nhiều hầm xe tăng chỉ để lộ tháp pháo bên bờ sông.”

Sổ tay phòng ngự dã chiến mới này cũng là do Vương Trung làm ra.

Toàn bộ quân đội Ant hiện tại đều đang sử dụng quy tắc tác chiến mà Vương Trung tham khảo từ Trái Đất.

Tuganev: “Từ kết quả phòng thủ của pháo đài ven biển và Borsk mà nói, hệ thống phòng ngự mới thể hiện rất tốt, cá nhân tôi cho rằng có thể kỳ vọng vào màn trình diễn của họ ở sông Sukhaya Verevka.

“Hiện tại đại khái là như vậy.” Vương Trung: “Quân địch ở trung tâm và tuyến bắc không có hành động tấn công nào sao?”

“Không có. Tuy nhiên chúng tôi nhận được rất nhiều báo cáo tình báo, cho thấy mục tiêu tấn công của người Prosen năm nay vẫn là Yekaterinburg.” Đại tướng Tuganev nhìn Vương Trung. Vương Trung: “Đây là hành động nghỉ binh, mục tiêu của quân địch là các mỏ dầu, tôi và Đại tướng Gorky đầu đánh giá như vậy.”

“Bộ Tư lệnh tối cao cũng vậy. Cho nên tôi chỉ thuận miệng nhắc tới thôi.” Đại tướng Tuganev nói: “Vậy tình hình là như thế, Hoàng đế bệ hạ, tôi xin phép kết thúc báo cáo.” Olga vốn

im lặng nãy giờ lập tức lên tiếng: “Alyosha…” Vương Trung: “Ở nơi làm việc phải gọi bằng quân hàm.” Olga bíu môi, nhưng lập tức lấy lại vẻ mặt nghiêm túc: “Trung tướng Rokossovsky, Cục Tác chiến đã đệ trình một phương án tác chiến tấn công ở mặt trận phía nam, nhằm mục đích giành lại Shepetovka, ngài thấy thế nào?”

Vương Trung: “Cũng được, dự định sẽ sử dụng những đơn vị nào?”

“Chủ yếu là các lữ đoàn xe tăng mới thành lập, dự kiến sẽ đưa vào năm lữ đoàn, cộng thêm hai sư đoàn bộ binh.”

Vương Trung cau mày.

Quân đội Liên Xô trên Trái Đất vào năm thứ hai của chiến tranh đã xuất hiện một số đơn vị rất kỳ lạ, ví dụ như Tập đoàn quần xe tăng quy mô lớn có tới sáu trăm chiếc xe tăng, kết quả là do các chỉ huy không có kinh nghiệm chỉ huy lực lượng xe tăng quy mô lớn như vậy nên đã đánh cho tan tác.

Thêm vào đó, Tập đoàn quân xe tăng này chỉ có rất ít lực lượng hỗ trợ, đã bị quân Đức với lực lượng hỗn hợp hùng hậu dạy cho một bài học. Cuối cùng, thậm chí cả Tư lệnh của Tập đoàn quân xe tăng này cũng bị quân Đức tiêu diệt.

Bắt đầu từ giai đoạn giữa, quần đội Liên Xô cũng nhận ra rằng các đơn vị xe tăng cần được phối hợp với một lượng lớn lực lượng hỗ trợ, một quần đoàn xe tăng sẽ được biên chế một lượng lớn pháo tự hành và bộ binh, số lượng xe tăng ngược lại bị cắt giảm xuống còn khoảng 200 chiếc, nhưng tên gọi vẫn cố chấp là Quân đoàn xe tăng.

Quân đội Ant may mắn hơn, nhờ có Vương Trung nên đã tránh được bước đi này. Nhưng điều này không có nghĩa là các lữ đoàn xe tăng do quân đội Ant thành lập này không kỳ lạ.

Những lữ đoàn này thực sự có sự kết hợp giữa bộ binh và pháo binh, nhưng tổng số lượng rất ít, khiến người ta có cảm giác rằng chỉ cần giải quyết được vấn đề thiếu hụt, sức mạnh của lữ đoàn sẽ tăng vọt.

Ngoài ra, các lữ đoàn này vẫn cực kỳ thiếu khả năng bảo đảm, chỉ có rất ít nhân viên bảo trì.

Vấn đề là không phải vị chỉ huy nào cũng có thể mặt dày xin điều động một lượng lớn công nhân kỹ thuật từ Giáo hội và Hải quân để thành lập lực lượng bảo đảm. Đương nhiên cũng không phải tiểu đoàn xe tăng nào cũng có điều kiện như Vương Trung, phân bổ máy kéo cứu hộ xe tăng xuống tận cấp đại đội. Vương Trung đã từng đề nghị mạnh mẽ giảm bớt số lượng các lữ đoàn xe tăng này, nhưng Tuganev đã thuyết phục hắn.

Lúc đó Tuganev nói như vậy: "Cậu là trường hợp đặc biệt, cậu có thể thành lập một lực lượng hỗn hợp hùng hậu với đầy đủ trang bị, không có nghĩa là Bộ Tổng tham mưu cũng có thể làm được như vậy. Tôi đã cố gắng hết sức để trang bị cho họ lực lượng hỗ trợ rồi. Trước tiên cứ thành lập các lữ đoàn xe tăng, đưa ra chiến tuyến, dù sao chúng ta cũng đã sản xuất ra rất nhiều xe tăng. "Bộ binh nhìn thấy xe tăng, tinh thần chiến đấu sẽ được nâng cao rất nhiều, như vậy ít nhất họ sẽ không nhìn thấy xe tăng của Prosen lao đến cách trận địa một trăm mét là vứt bỏ trận địa bỏ chạy tán loạn."

Quân đội của Vương Trung đã trải qua thử thách máu lửa, có thể chịu thương vong quá nửa mà không hề tan vỡ. Nhưng phần lớn quân đội Ant không có ý chí chiến đấu như vậy, cần phải rèn luyện thêm một năm nữa.

Quân đội Liên Xô trên Trái Đất cũng vậy, đến năm 1943 vẫn còn những đơn vị chưa kịp đợi quần địch xông lên trận địa đã bỏ chạy tán loạn. Thậm chí trong bộ phim "Giải phóng"

được quay sau chiến tranh, phần một cũng có rất nhiều cảnh binh lính Liên Xô bỏ chạy tán loạn - phần một nói về trận Kursk năm 1943. Hiện tại, để cho những lữ đoàn xe tăng thiếu khả năng bảo đảm, mức độ hỗn hợp thấp như vậy, cùng với bộ binh nhìn thấy xe tăng địch áp sát là bỏ chạy, tấn công người Prosen, còn muốn giành lại trọng trấn Shepetovka, cảm giác có phần hơi quá viển vông.

Chương 584: Người đến ứng tuyển vậy mà…

Chương 691: Bình Tĩnh

Chương 691: Bình Tĩnh

Vì vậy, Vương Trung nói: “Shepetovka là thành phố, xung quanh cũng có rất nhiều công trình bê tông cốt thép, đầu tư nhiều đơn vị xe tăng như vậy, lại có ít bộ binh như vậy, những người ở Cục Tác chiến nghĩ gì vậy? Không, không được.”

Olga: “Nhưng mà, chẳng phải anh ủng hộ kế hoạch tấn công của Đại tướng Gorky sao?”

Vương Trung: “Kế hoạch tấn công của Đại tướng Gorky chủ yếu dựa vào bộ binh và pháo binh, lực lượng thiết giáp chỉ đóng vai trò hỗ trợ, mục đích cũng chỉ là kiềm chế lực lượng của địch trên chiến tuyến, đồng thời rèn luyện khả năng tấn công của quân đội.

“Điều này khác với việc tự tin muốn giành lại trọng trấn. Tôi phản đối kế hoạch tấn công mạo hiểm này, phản đối việc lãng phí trang thiết bị kỹ thuật quý giá và sinh mạng của binh lính vào nơi này.” Olga gật đầu: “Được rồi, vậy tôi sẽ không phê duyệt kế hoạch này!”

Vương Trung gật đầu, thuận miệng khen một câu “Rất tốt”, sau đó mới nhận ra như vậy là không đúng: Điều này trông giống như Sa hoàng chỉ là con rối của tôi vậy! Không không không, mọi người hiểu lầm rồi!

Mặc dù trong cuộc họp trước mặt Sa hoàng vào ngày 19 tháng 5, Đại tướng Tuganev đã bày tỏ lo ngại về việc pháo đài

ven biển thất thủ khiến Công tước Myshkin buộc phải từ bỏ Borsk, nhưng cho đến tháng 6, pháo đài ven biển vẫn nằm trong tay Tập đoàn quân độc lập ven biển.

Các báo cáo từ pháo đài cho biết mỗi ngày họ phải hứng chịu từ 8 đến 12 quả đạn pháo siêu hạng, phần lớn các cứ điểm phòng thủ bên ngoài đã bị loại pháo hạng nặng này phá hủy, hỏa lực hỗ trợ của pháo binh ven biển cho lực lượng phòng thủ pháo đài giảm sút đáng kể.

Nhưng lực lượng phòng thủ pháo đài dựa vào ý chí chiến đấu đã kiên cường chống trả các cuộc tấn công, cứ như vậy giữ vững được hơn mười ngày, mỗi ngày chịu đựng pháo kích từ pháo đường sắt siêu hạng của địch và các tàu chiến trên biển, cứ thế giữ vững hơn một nửa trận địa trong tay.

Vì vậy, chiến trường là một sân khấu mà không ai có thể đoán trước được số phận, Vương Trung một lần nữa hiểu rõ điều này. Bởi vì pháo đài ven biển đã chặn đứng quân địch, khả năng Borsk bị bao vây tấn công giảm đi đáng kể, vì vậy Công tước Myshkin cũng đã chặn đứng được cuộc tấn công của người Prosen, mặt trận tạm thời rơi vào thế giằng co.

Tuy nhiên, Tập đoàn quân độc lập ven biển báo cáo thương vong rất lớn dưới hỏa lực pháo hạng nặng của địch, yêu cầu được tăng viện.

Kết quả trinh sát trên không đối với pháo đài cho thấy pháo hạng nặng của Prosen đã phá hủy phần lõi của các cứ điểm phòng thủ bên ngoài pháo đài.

Hải quân Prosen đã phong tỏa hoàn toàn vùng biển bên ngoài pháo đài ven biển, đồng thời có thể phong tỏa tuyến đường ven biển phía đông nam của pháo đài ven biển.

Pháo binh mà Lục quân Prosen thiết lập trên trận địa tiên phương đã bao quát tuyến đường vận tải nội địa của pháo đài

ven biển.

Ngày 3 tháng 6, Bộ Tư lệnh tối cao kết luận rằng không nên tiếp tục cố thủ pháo đài ven biển, ra lệnh cho lực lượng phòng thủ pháo đài bắt đầu phá vây.

Một khi pháo đài ven biển thất thủ, sườn của Tập đoàn quân Borsk do Công tước Myshkin chỉ huy sẽ bị lộ, Bộ Tư lệnh tối cao ước tính rằng vào đầu tháng 7 sẽ buộc phải để Tập đoàn quân Borsk rút lui về phía đông nam.

Vương Trung cũng tham gia cuộc họp trước mặt Sa hoàng đưa ra quyết định này, sau khi cuộc họp kết thúc, Đại tướng Tuganev gọi Vương Trung đang định rời đi lại: "Rokossovsky, đợi một chút. Tôi cứ tưởng cậu sẽ phản đối kịch liệt chứ."

Vương Trung có chút bất ngờ: "Phản đối gì ạ?"

"Để Myshkin rút lui về phía đông nam." Đại tướng Tuganev nhìn chằm chằm vào mặt Vương Trung: "Borsk là thành phố quan trọng cuối cùng do chúng ta kiểm soát ở Kazaria, nơi đó có than đá và quặng sắt, nếu từ bỏ nơi này thì phần lãnh thổ Kazaria do chúng ta kiểm soát sẽ chỉ còn lại thảo nguyên rộng lớn." Vương Trung: "Sông Sukhaya Verevka chẳng phải vẫn nằm trong tay chúng ta sao? Quần đội của người bạn Kashukhov của tôi vẫn đang phòng thủ ở đó."

Tuganev: "Cậu bình tĩnh hơn tôi tưởng."

Vương Trung: "Kích động có thể ngăn cản quê hương bị chiếm đóng sao? Không, không có chuyện tốt đẹp như vậy đâu, Đại tướng Tuganev. Một ngày nào đó trong tương lai, tôi sẽ giải phóng quê hương của mình, đến lúc đó tôi đảm bảo sẽ kích động hơn nhiều so với ông tưởng tượng."

Đại tướng Tuganev lộ ra vẻ tán thưởng: "Rất tốt, tôi còn lo lắng cậu sẽ xúc động như những người trẻ tuổi."

Lúc này Vương Trung mới nhận ra, cơ thể này còn khá trẻ, có thể còn trẻ hơn cả Thống chế Liên Xô trên Trái Đất, người đã chiến đấu với quân Đức ở một vùng đất nhỏ bé vô danh.

Vì vậy, việc Tuganev lo lắng rằng mình sẽ xúc động như những người trẻ tuổi cũng là điều bình thường.

Vương Trung: "Đừng lo lắng, Đại tướng Tuganev."

"Đây là cách gọi mới nhất đang thịnh hành sao? Tôi nghe nói các sĩ quan tham mưu trẻ tuổi ở Bộ Tổng tham mưu cũng gọi nhau như vậy."

Chương 585: Tới Xem Diễn Tập Xe Tăng

Chương 692: Kiếm và Khiên

Chương 692: Kiếm và Khiên Vương Trung: “Ban đầu là cách gọi của lính hải quân, để chỉ những người đồng đội cùng nhau chiến đấu vì một mục tiêu chung. Tôi thấy cách gọi này không tệ nên đã dùng để gọi những người đồng đội trong Quân đội Nhân dân Melainia, hình như họ rất thích. Nhân tiện, quân đội của tôi cũng rất thích, có thể dần dần lan truyền ra ngoài, ông biết đấy, tôi và quân đội của tôi dường như là những ngôi sao lớn ở Yekaterinburg.”

Tuganev cười lớn: “Hay cho câu ‘dường như’. Vậy bây giờ tỉnh thần của quân đội cậu thế nào?”

Vương Trung: “Hôm qua khi tôi rời khỏi Kubinka, họ đã chặn tôi lại, hỏi tại sao không được điều động ra tiền tuyến, so với việc bắn đạn tập trên sân tập, họ muốn dùng vũ khí mới trong tay để đánh cho người Prosen một trận ra trò. “Tôi nghĩ quân đội đã sẵn sàng về mặt tinh thần, có thể ra trận bất cứ lúc nào.”

Khi Vương Trung nói điều này, Hồng y Lavkid, người tham gia cuộc họp với tư cách là sĩ quan tình báo, cũng tiến lại gân và lắng nghe với vẻ mặt nghiêm túc. Tuganev liếc nhìn Hồng y, sau đó mới nói với Vương Trung: “Tôi đã thảo luận với Hoàng đế bệ hạ, việc sử dụng quân đội của cậu cần phải thận trọng, cô ấy hy vọng rằng khi các cậu xuất trận sẽ giành được chiến thắng, chứ không phải là được sử dụng như một đội cứu hỏa để lấp vào chiến tuyến.

“Vì vậy, cần phải chờ đợi thời cơ.”

Vương Trung: “Khi cần thiết, cũng có thể tự tạo ra cơ hội.” Tuganev: “Cậu nghĩ trận chiến đầu tiên sẽ diễn ra ở đầu?” Vương Trung: “Tôi không phải là nhà chiêm tỉnh, không biết dự đoán tương lai. Nhưng nếu ông hỏi tôi muốn chiến đấu ở đâu, tôi sẽ nói với ông rằng đó là bờ tây sông Valdai.”

Tuganev: “Tại sao lại là nơi này? Bởi vì dựa lưng vào con sông lớn nên việc tiếp tế sẽ thuận lợi hơn sao?”

Vương Trung: “Vâng, và còn có thể nhận được sự hỗ trợ từ Hạm đội biển nội địa. Đáng tiếc là chúng ta không chế tạo tàu pháo hạng nặng nước nông, còn tàu pháo hạng nặng nước nông mà Vương quốc Anh sử dụng ở khu vực kênh đào lại không thể vận chuyển bằng đường bộ đến biển nội địa.”

Xét cho cùng, Vương quốc Anh không phải là La Mã, không thể di chuyển tàu trên đất liền.

Tuganev: “Hạm đội Địa Trung Hải của Vương quốc Anh dường như đang có ý định đi qua eo biển Dardanelles để giao chiến với hạm đội của Prosen, nhưng các quốc gia trung lập đã từ chối cho phép. Để thể hiện lập trường trung lập của mình, các quốc gia trung lập cũng cấm tàu thuyền của Prosen đi qua eo biển. “Ngoài ra, hạm đội của Vương quốc Anh đã giao chiến với hạm đội Prosen ở biển Aegean, tàu HMS Warspite của Vương quốc Anh đã bắn trúng soái hạm Prinz Eugen của Hạm đội biển Aegean của Đế quốc Prosen, hiện tại quyền kiểm soát biển Aegean đang nằm trong tay Vương quốc Anh, tàu Friedrich der Grofš$e có lẽ tạm thời không thể về cảng.

“Tin tốt là, tùy viên hải quân của Vương quốc Anh phỏng đoán rằng tàu Friedrich der Grofše sắp phải đại tu, Prosen không có ụ tàu khô nào có thể sửa chữa con tàu này ở ven biển.

“Tin xấu là, ngay cả khi không cần đại tu, con tàu này vẫn có thể hoạt động thêm một thời gian nữa, chỉ cần chúng ta chiến đấu gần bờ biển, chúng ta sẽ bị pháo chính 381 mm của nó bắn phá.”

Khi Vương Trung nghe thấy pháo chính 381 mm, đầu hắn ta chợt đau nhói, bởi vì ngay sau khi xuyên không, hắn ta đã bị trúng một phát đạn pháo, và sống sót một cách thần kỳ.

Người sống sót cùng với hắn ta còn có nam sủng của phu nhân Công tước. Mà nói đến tên đó, hắn ta đã đi đâu rồi? Vương Trung đã ở Yekaterinburg hơn nửa năm, nhưng chưa từng gặp hắn ta một lần nào.

Vương Trung đang thất thần, đại tướng Tuganev lại nói: “Không quân Liên hiệp Vương quốc Anh dự định thực hiện một chiến dịch, dùng máy bay ném bom Lancaster của họ để thả một loại bom đặc chế. Họ hy vọng chúng ta có thể cung cấp một sân bay lớn đủ gần với con tàu này, đồng thời đủ an toàn để phát động cuộc tấn công.”

Vương Trung: “Nhớ lại bán kính tác chiến của máy bay ném bom Lancaster, lại nhìn bản đồ, bèn líu lưỡi nói: “Vậy chúng ta tạm thời không có sân bay nào phù hợp yêu cầu. Hay là để họ cố gắng một chút, ở sân bay tiền tuyến tiếp nhiên liệu trung chuyển?”

Đại tướng Tuganev: “Họ đoán chừng chỉ dựa vào một đợt tấn công rất khó thành công, cho nên cần chúng ta bảo vệ khu vực xung quanh sân bay trong vòng 20 ngày, hơn nữa đảm bảo cung cấp hậu cần.” Vương Trung: “Ông cố ý nói với tôi chuyện này, là định điều động tập đoàn quân cơ động của tôi đi làm việc này phải không?” Tuganev: “Không, cậu hiểu lầm rồi, theo tôi thấy chiến hạm này tạm thời không cần lo lắng, bởi vì chúng ta đã quyết định từ bỏ pháo đài ven biển, tạm thời sẽ không chiến đấu trong tầm bắn của pháo hạm này.

“Nếu con tàu này dám tiến về phía nam để bắn phá các cảng biển ở vùng núi Kavkaz của chúng ta, đến lúc đó chúng sẽ lọt vào phạm vi tấn công của sân bay vĩnh cửu trên núi của chúng ta, đến lúc đó sẽ phối hợp với Liên hiệp Vương quốc Anh cũng không muộn.” Đại tướng Tuganev vừa nói vừa dùng bút chì vẽ vòng tròn trên bản đồ.

Chương 586: Giới thiệu về Panzer II, phần…

Chương 693: Kiếm và Khiên 2

Chương 693: Kiếm và Khiên 2 Vương Trung: “Không thể dùng tàu ngầm đánh lén con tàu khổng lồ này sao?” “Chúng ta đã thử rồi, ngư lôi đã bắn trúng chiến hạm, nhưng

Vương Trung gật đầu.

Quyền kiểm soát Biển Đen trên Trái Đất vẫn luôn bị Liên Xô nắm giữ, cho nên pháo đài ven biển mới phòng thủ được lâu như vậy, bên này Prosen nắm giữ quyền kiểm soát biển, pháo đài ven biển sẽ không có cách nào phòng thủ lâu dài. Tuy nhiên, nấu hải quân Ant đã mất quyền kiểm soát biển, vậy chẳng phải sẽ có thêm nhiều lính thủy đánh bộ có thể chuyển đến dưới quyền chỉ huy của tôi sao?

Vương Trung tính toán như vậy.

Lúc này, cửa chính đột nhiên mở ra, Tham mưu trưởng của Bộ Tư lệnh nhanh chóng bước đến bên cạnh Tuganexy, định nói nhỏ vào tai hắn, Tuganev ngăn lại: “Không cần thiết, Trung tướng Rokossovsky và Giám mục Lavkid đầu là những người có thể tin tưởng tuyệt đối.” Tham mưu trưởng gật đầu: “Hiểu rồi. Tập đoàn quân phía Tây hôm nay đã phát động tấn công, dự định bao vây Shostka từ sườn, hiện tại đang tiến công thuận lợi.” Vương Trung: “Shostka? Hiện tại nơi đó vẫn là Quân đoàn ky sĩ Asgard phòng thủ sao?” “Không, căn cứ vào tình báo của chúng ta, vào cuối tháng 3, khi tình trạng lầy lội được cải thiện, Quân đoàn ky sĩ Asgard đã rút lui, thay thế họ

là ba sư đoàn bộ binh thuộc Tập đoàn quân số 9, Sư đoàn bộ binh 197 đóng quân trong thành phố, Sư đoàn bộ binh 206 và 246 ở hai bên sườn. "Phòng thủ bến phà là Sư đoàn bộ binh 337, hiện tại quân tiên phong của chúng ta đã đột phá tuyến phòng thủ bờ đông của bến phà, đến bến phà, lực lượng tiên phong đã vượt sông."

Vương Trung: "Sư đoàn bộ binh 337 này có phải là đơn vị mới không? Lập tức đã bị chúng ta chọc thủng phòng tuyến?"

Tham mưu trưởng lắc đầu: "Tôi không biết, có lẽ phải đợi báo cáo thẩm vấn tù binh ở tiền tuyến mới có thể xác định sư đoàn này được thành lập khi nào." Vương Trung: "Tôi trực tiếp gọi điện thoại cho Đại tướng Gorky hỏi một chút."

Nói xong Vương Trung cầm lấy điện thoại trên bàn: "Tổng đài, nối máy tới sở chỉ huy Tập đoàn quần phía Tây." Một lát sau, đầu dây bên kia vang lên một giọng nói mà Vương Trung không quen lắm: "Sở chỉ huy Tập đoàn quân phía Tây."

Vương Trung: "Tôi là Trung tướng Rokossovsky, cho Tư lệnh của các anh nghe máy." Lại thêm 10 giây nữa, giọng nói của Đại tướng Gorky từ đầu dây bên kia vọng lại: "Cậu vừa nhận được báo cáo về đợt tấn công đầu tiên của tôi đã gọi điện cho tôi rồi à?" Vương Trung: "Tốc độ đột phá bến phà của ông nhanh hơn tôi tưởng."

"Đó là vì Sư đoàn 337 này là sư đoàn bộ binh được cải tạo từ lực lượng cảnh sát quốc gia, phần lớn mọi người cách đây vài tháng còn đang chiến đấu với du kích. Quân đội Prosen cũng không phải toàn là tinh binh, cũng có những đơn vị yếu kém. Sau này chúng ta có thể phát động tấn công trên toàn tuyến, thăm dò cường độ phòng ngự của địch, tìm ra điểm yếu, sau đó đưa lực lượng dự bị vào."

Vương Trung vừa nghe, chẳng phải đây là chiến thuật của quân đội Liên Xô sau này sao, tấn công trên toàn tuyến, xem

chỗ nào là điểm yếu, sau đó sẽ đột phá từ đó, nhanh chóng tiến sâu vào phía sau.

Còn quân tinh nhuệ của Đức Quốc Xã thì hoàn toàn không giao chiến, gặp phải lực lượng thiết giáp của Đức Quốc Xã cũng không giao chiến.

Chiến trường phía Đông quá rộng lớn, có rất nhiều nơi có thể đột phá, một số ít quân tỉnh nhuệ mà đánh đổi với thương vong lớn thì không có ý nghĩa.

Vương Trung: "Chúc ông thành công."

Đại tướng Gorky rất vui mừng: "Sau này cậu chính là bức tường thép của Đế quốc, tôi chính là thanh kiếm sắc bén của Đế quốc!"

Vương Trung: "Được đấy! Như vậy chúng ta sẽ thực sự là hai báu vật của Đế quốc." Lúc chúc phúc như vậy, Vương Trung rất chân thành. Nhưng hắn mơ hồ nhớ trên Trái Đất, Tập đoàn quân số 9 có một câu chuyện, sau này xuất hiện bậc thầy phòng thủ lợi hại nhất của Đức Quốc Xã là Model, những người hâm mộ quân sự đặt cho hắn biệt danh là "bất khả chiến bại" - nói theo kiểu ACG thì là "vì quá sợ đau nên dồn hết điểm vào phòng thủ".

Tư lệnh của Tập đoàn quân số 9 ở thế giới này hình như tên là Mendel, trùng tên với người trồng đậu Hà Lan. Chẳng lẽ hắn ta có thể trồng Đậu súng và Quả óc chó để chống lại cuộc tấn công của Đại tướng Gorky?

Chương 587: Tan Học

Chương 694: Model nhận ra

Chương 694: Model nhận ra Đến trưa hôm nay Walter Model mới nắm rõ tình hình. Chủ yếu là Gorky đã phát động tấn công nghỉ binh ở nhiều nơi, hơn nữa còn xuất động lực lượng hàng không của Phương diện quân phía Tây, tiến hành oanh tạc không trung vào sở chỉ huy của Tập đoàn quân số 9.

Sĩ quan phụ tá của Model bị thương trong vụ oanh tạc, tạm thời được thay thế bằng một tham mưu trẻ tuổi, thậm chí ngay cả "Phó quan" làm biểu tượng cho sĩ quan phụ tá cũng không có. Có thể thấy người trẻ tuổi lần đầu tiên làm phó quan rất căng thẳng, lúc báo cáo tốc độ nói rất nhanh.

Model: "Đừng nói nhanh như vậy, tôi sắp nghe không rõ rồi. Từ từ nói. Cậu làm phó quan của tôi, phải luôn luôn thể hiện sự bình tĩnh." "Vâng, tướng quần."

Tham mưu trưởng của Tập đoàn quân bưng ly nước tới: "Uống chút nước, bình tĩnh lại một chút."

Người trẻ tuổi cầm lấy cốc nước, uống cạn một hơi. Model: "Đã thống kê xong thiệt hại của vụ không kích chưa?"

"Vâng, kẻ địch chắc chắn đã biết trước chúng ta ở đây, đơn vị phòng không đi kèm với sở chỉ huy báo cáo rằng, họ đã quan sát thấy một loại máy bay chưa từng thấy trước đầy, thân máy bay to, trên cánh có sọc đen trắng giống như ngựa vằn. Có thể là một loại máy bay ném bom bổ nhào kiểu mới, bom thả xuống có sức công phá rất lớn."

Model: “Họ không nhận dạng được loại máy bay này sao?” “Không.” Vẻ mặt sĩ quan phụ tá đầy áy náy, như thể đây là lỗi của anh ta vậy.

Model vỗ vai người trẻ tuổi: “Đây không phải lỗi của cậu.” Sĩ quan phụ tá nuốt nước bọt, tiếp tục nói: “Đoàn trưởng đoàn pháo phòng không nói, quần đội Ant trước đầy chưa từng có máy bay ném bom bổ nhào một động cơ, Il-2 của kẻ địch chưa bao giờ thực hiện ném bom bổ nhào ở góc lớn. Đây tuyệt đối là một loại máy bay hoàn toàn mới, hơn nữa tính năng còn tốt hơn cả Stuka của chúng ta.”

Model cau mày, lầm bẩm: “Trang bị của đế chế vậy mà lại tụt hậu rồi…”

Rõ ràng, Model không biết rằng, loại “máy bay ném bom bổ nhào” này thực chất là máy bay chiến đấu chiếm ưu thế trên không thuần chủng, chỉ là động cơ máy bay chiến đấu của khối Đồng minh có mã lực lớn, xăng máy bay có chỉ số octan cao, nên có thể mang tải trọng gần hai tấn, vì vậy đã được sử dụng như máy bay ném bom bổ nhào. Sau một hồi cảm thán ngắn ngủi, hắn ta lập tức lắc đầu: “Không, năm ngoái chúng ta đã phải chịu thiệt hại nặng nề trước xe tăng hạng nặng T-34 và KV. Mặc dù bây giờ chúng ta đều biết hai loại xe tăng này đều có nhược điểm chí mạng, rất dễ đối phó, trong tay quân đội Ant thì càng dễ đối phó hơn, nhưng chúng ta phải thừa nhận, đây quả thực là một loại xe tăng tốt, chỉ là quân đội Ant không biết cách sử dụng.

“Vậy nên bây giờ, T-34 của địch đã đến đâu rồi?”

Phó quan mới: “Chủ yếu xuất hiện ở hai nơi, thứ nhất là phòng tuyến của Sư đoàn 337, thứ hai là thượng nguồn sông Shostka, chúng ta không biết quân địch ở thượng nguồn đã vượt sông từ đâu.” Model: “Đã khôi phục liên lạc với Sư đoàn 337 chưa?” “Vâng, vừa rồi đã liên lạc được với sở chỉ huy của

họ qua radio, phòng tuyến bờ Đông của bến phà đã bị chọc thủng, quân địch còn thiết lập trận địa đầu cầu ở bờ Tây, Sư đoàn 337 vốn định dùng pháo binh để áp chế đầu cầu, nhưng lực lượng pháo binh của sư đoàn ngay lập tức bị quân địch phản kích."

Model nhìn bản đồ, đột nhiên hỏi tham mưu trưởng: "Đơn vị thông tin có nghe thấy thông tin liên lạc vô tuyến của địch không?" "Có, rất nhiều, hơn nữa có rất nhiều mật ngữ và tín hiệu vô tuyến được quy ước trước một cách rõ ràng, không còn trực tiếp gọi phiên hiệu như trước nữa." Tham mưu trưởng trả lời.

Model tặc lưỡi: "Rõ ràng số lượng radio được trang bị của địch đã tăng lên, hơn nữa còn có nhiều kinh nghiệm hơn, vì vậy sự phối hợp giữa các binh chủng của họ chắc chắn đã được cải thiện. Sư đoàn 337 vừa mới được cải tổ từ Sư đoàn Vệ binh Quốc gia không thể chặn được cũng là điều bình thường."

Tham mưu trưởng: "Địch còn có xe tăng, Sư đoàn 337 lại thiếu pháo tự hành, pháo chống tăng cũng chỉ có Pak 38, không có Pak 40 phiên bản mới nhất, trận chiến năm ngoái đã chứng minh, Pak 38 không đủ sức xuyên thủng giáp trước của T-34."

Model đi đến tấm bản đồ khu vực phòng thủ của Tập đoàn quân số 9 treo trên tường, hiện tại trên tấm bản đồ này toàn bộ đều là ký hiệu biểu thị cho cuộc tấn công của quân đội Ant.

Hắn nói: "Hiện tại có thể sơ bộ phán đoán, hướng tấn công chủ yếu của địch có hai hướng, thứ nhất là trận địa của Sư đoàn 337, thứ hai là một khu vực nào đó ở thượng nguồn, trước đó chúng ta không biết rằng có thể vượt sông ở đó, nên không có lực lượng phòng thủ, cũng không phát hiện ra họ vượt sông ngay từ đầu."

Tham mưu trưởng: “Việc này xảy ra cũng là do lực lượng trên phòng tuyến bị rút đi quá nhiều, Bộ Tư lệnh tối cao chắc chắn đang có kế hoạch lớn.”

Là các sĩ quan chỉ huy của Tập đoàn quân, Model và tham mưu trưởng của hắn không biết rằng Tập đoàn quân của mình sẽ không tham gia vào chiến dịch sắp tới. Một số tướng lĩnh có quan hệ rộng sẽ thông qua “bạn cũ” trong Bộ Tư lệnh tối cao để có được một số thông tin,

nhưng chắc chắn phần quan trọng nhất sẽ bị che giấu.

Chương 588: Phái Chủ Chiến Hấp Tấp

Chương 695: Prosen có hành động

Chương 695: Prosen có hành động

Model không có "người bạn cũ" nào lợi hại như vậy, vì vậy hắn hoàn toàn không biết Bộ Tư lệnh tối cao sẽ làm gì tiếp theo.

Nhưng hắn đại khái có thể đoán được kế hoạch của Bộ Tư lệnh tối cao.

Bởi vì các vấn đề chiến lược thường là những kế hoạch rõ ràng, ai cũng không ngốc, điều thực sự quan trọng là các chỉ tiết cụ thể bên dưới kế hoạch đó.

Ví dụ như Hitler biết rằng quân Đồng minh chắc chắn sẽ mở mặt trận thứ hai, nhưng không biết họ sẽ đổ bộ ở đâu, cũng không biết cụ thể khi nào họ sẽ đổ bộ.

Hiện tại đối với Model, hắn biết rằng rất có thể họ sẽ tấn công các mỏ dầu của Kuban tiếp theo. Nhưng hắn không biết kế hoạch tác chiến cụ thể.

Tuy nhiên, hắn cũng hiểu rằng, trong chiến dịch tấn công quy mô lớn tiếp theo, Tập đoàn quân số 9 không đảm nhận nhiệm vụ tấn công chủ yếu, vì vậy việc điều động quân lực và vũ khí kỹ thuật của Tập đoàn quân số 9 cho các đơn vị thực sự phát động tấn công cũng là điều đương nhiên.

Model tiếp lời: "Đây chắc chắn là một cuộc tấn công quy mô lớn, nhưng không liên quan đến chúng ta. Chúng ta chỉ cần

hoàn thành nhiệm vụ của mình là được. Máy bay trinh sát đã tìm thấy vị trí quân địch vượt sông ở thượng nguồn Shostka chưa?“Do cful l.v n- Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Tham mưu trưởng: “Không quân báo cáo rằng có hai chiếc FW-189 đã mất tích, chúng được giao nhiệm vụ trinh sát hai khu vực này.” Mỗi ngày, các máy bay trinh sát được Không quân phái đi sẽ phần chia khu vực trinh sát theo từng khu vực, nếu chiếc nào mất tích, thì chứng tỏ rằng chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó ở khu vực đó. Sau khi dùng bút chì vẽ xong các khu vực, Tham mưu trưởng đề nghị: “Chúng ta nên cử quân đội, men theo sông Desna để tìm kiếm, kiểm tra lại toàn bộ khu vực sông được bao phủ bởi hai khu vực này.”

Model lắc đầu: “Không, không kịp trinh sát trước rồi mới quyết định có phản công hay không. Sư đoàn Thiết giáp số 1 đóng quân ngay trong khu vực này, ra lệnh cho họ xuất kích về phía Đông ngay lập tức, tấn công bất cứ thứ gì trông giống quân đội Ant, tiêu diệt bất cứ thứ gì trông giống T-34.” Tham mưu trưởng gật đầu, đi đến điện thoại để bắt đầu ra lệnh.

Phó quan mới của Model hỏi: “Ra lệnh chung chung như vậy có ổn không?”

“Không có gì là ổn hay không ổn, cậu cũng đã thấy từ sáng nay chúng ta đã nhận được bao nhiêu tin giả rồi đấy? Trong tình huống này, chúng ta nên tin tưởng vào phán đoán của các sĩ quan chỉ huy ở tiền tuyến, họ ở gần chiến trường hơn chúng ta.” Nói xong, Model chửi thề: “Mẹ kiếp, lũ tướng quân chỉ huy trên giấy chết tiệt, bây giờ chúng ta thậm chí không dám đặt sở chỉ huy Tập đoàn quân trong phạm vi có thể bị pháo binh của quân đội Ant bắn trúng.”

Trên thực tế, sở chỉ huy của một Tập đoàn quân chỉ huy nhiều đơn vị như vậy vốn không nên ở quá gần tiền tuyến.

Khu vực phòng thủ của Tập đoàn quân quá rộng, về lý thuyết, vị trí tốt nhất cho sở chỉ huy Tập đoàn quân là ở trung tâm khu vực phòng thủ, duy trì khoảng cách tương đương với các đơn vị trực thuộc trong Tập đoàn quần.

Như vậy, ngay cả khi đường dây điện thoại và bộ đàm đầu bị hỏng, lính truyền tin của các đơn vị cũng biết phải đi đâu để tìm sở chỉ huy - hoặc là tàn tích của sở chỉ huy, không có người lính truyền tin nào phải chạy thêm một quãng đường dài.

Tham mưu trưởng ra lệnh xong quay lại, hỏi: "Vậy đầu cầu bị mất bên kia của Sư đoàn 337 thì sao? Chắc họ không thể giành lại được." Model nhìn bản đồ, chỉ vào Sư đoàn Thiết giáp số 9 đóng quần cách phía sau Sư đoàn 337 15 km: "Để họ phản công."

Tham mưu trưởng lập tức nói: "Sư đoàn này đang được rút về để nghỉ ngơi và bổ sung quân số, rất nhiều sĩ quan chỉ huy trung cấp vẫn đang ở Agasukov. Hơn nữa, việc bổ sung trang bị của sư đoàn này cũng chưa hoàn thành, họ chỉ có 46 chiếc Panzer III và 15 chiếc Panzer IV trong tình trạng sẵn sàng chiến đấu, còn lại toàn là Panzer I và Panzer II…" "Đừng lo lắng!" Model trấn an: "Chúng ta có thể tăng cường Sư đoàn GrofSdeutschland (Đây là tên của sư đoàn), sư đoàn bộ binh cơ giới này cho Sư đoàn Thiết giáp số 9, để đẩy lùi quân đội Ant xuống sông. Nếu có thể kịp thời bắc cầu phao, thì hãy tấn công vào kho hậu cần và sở chỉ huy của địch."

Model dừng lại, nhìn chằm chằm vào bản đồ trong vài giây, lầm bẩm: "Tôi sẽ không bao giờ để máu của năm ngoái đổ vô ích, những vùng đất này, các người đừng hòng lấy lại dù chỉ một mét vuông!" Sư đoàn Thiết giáp số 1 thuộc Tập đoàn quân số 9 của Model vừa nhận được một lô Panzer IV nòng dài - tên chính thức là Panzer IV Ausf. 2. Khi nhận được lệnh

phản công của Model, ngoài 25 chiếc Panzer IV F2 vừa đến, sư đoàn này chỉ có 45 chiếc xe tăng trong tình trạng sẵn sàng chiến đấu, số còn lại đang được bảo trì định kỳ. Bởi vì Thiếu tướng Hansen, sư đoàn trưởng, mới ra lệnh cho toàn sư đoàn vệ sinh động cơ xe tăng hai ngày trước, đây là một công việc rất tốn công sức, phải tháo động cơ xe tăng ra, lau chùi cẩn thận - thông thường, việc bảo trì tại hiện trường chỉ vệ sinh bộ lọc gió của động cơ, bụi bẩn thậm chí cả cát vẫn sẽ tích tụ bên trong động cơ. Tình trạng đường xá của Liên Xô lại rất tệ, xe tăng đi đến đâu cũng sẽ cuốn lên rất nhiều bụi, nếu không tháo động cơ ra để vệ sinh, tỷ lệ hỏng hóc sẽ tăng vọt, mệnh lệnh của sư đoàn trưởng không có vấn đề gì.

Chỉ là không may lại đúng lúc quân đội Ant phản công.

Sư đoàn trưởng Hansen đã quyết đoán ngay lập tức, điều động tiểu đoàn trinh sát cơ giới trực thuộc sư đoàn làm tiền phương, tập hợp số xe tăng hiện có thể xuất kích cùng với một tiểu đoàn bộ binh cơ giới thành lập một Kampfgruppe, lập tức xuất phát tấn công về phía Đông. Trung tá Streif được bổ nhiệm làm chỉ huy của Kampfgruppe.

Chương 589: Phái Chủ Chiến Phải Chịu Trá… -

Chương 696: Prosen có hành động 2

Chương 696: Prosen có hành động 2

Trung tá Streif leo lên chiếc Panzer II chỉ huy của tiểu đoàn, nhìn những chiếc Panzer IV nòng dài đã sẵn sàng phía sau: “Hy vọng tỷ lệ hỏng hóc của những chiếc xe tăng này thấp một chút.”

Các thiết bị mới được đưa vào chiến trường thường có tỷ lệ hỏng hóc rất cao, chưa gặp địch đã hỏng một nửa số xe tăng là chuyện bình thường. Trung sĩ kỹ thuật của tiểu đoàn sửa chữa xe tăng tại hiện trường vỗ ngực nói: “Yên tâm đi, đừng thấy những chiếc xe tăng này mang theo nòng dài mà nghĩ chúng khác biệt, chúng vẫn là Panzer IV, tổng trọng lượng chỉ tăng thêm một chút, sẽ không có vấn đề gì đâu.”

Trung tá Streif nói: “Hy vọng là vậy.”

Hắn đeo tai nghe, cầm micro nói với toàn bộ Kampfgruppe: “Tất cả chú ý, quân đội Ant đã tìm thấy một bến phà không có trên bản đồ, đã vượt qua sông Desna, nhiệm vụ của chúng ta là đẩy lùi bọn chúng xuống sông cho cá ăn, hãy tập trung tinh thần cho tôi! “Hoàng đế bệ hạ đã gửi cho chúng ta những thiết bị mới, có thể xuyên thủng giáp trước của T-34 của quân đội Ant! Tất nhiên, kết quả thử nghiệm của đám người ở Viện Hàn lâm Khoa học Đế chế đầu là bịa đặt, sức mạnh thực sự của những chiếc xe tăng này như thế nào, hãy để chúng ta tự mình chứng kiến bằng chính đôi mắt của mình!

“Mệnh lệnh rất đơn giản, tiến về phía Đông, tiêu diệt bất cứ thứ gì của quân đội Ant mà chúng ta gặp phải!”

Nói xong, hắn ta đặt micro xuống, lúc này, pháo thủ hỏi: “Trung tá Streif, có phải ngài đã suýt giết chết Rokossovsky đó không?”

“Đúng vậy, ở Cao điểm Peniye. Hắn ta đã khiến tôi thiệt hại nặng nề, nếu không phải sau đó tôi lập công và bị thương trong trận vây hãm Agasukoy, thì có lẽ bây giờ tôi vẫn chỉ là một thiếu tá. Còn hắn ta thì đã là trung tướng rồi, chết tiệt.”

Hàng Panzer IV F2 đi qua xe chỉ huy của Trung tá Streif, bụi bay mù mịt khiến hắn ta phải nhăn mặt.

Xe tăng Panzer IV được trang bị pháo nòng dài trông oai vệ hơn nhiều so với Panzer IV ban đầu, điều này cũng khiến tâm trạng của Trung tá Streif tốt hơn.

Panzer IV nòng dài có khả năng xuyên giáp đáng kinh ngạc, nếu có nó ở Cao điểm Peniye, thì cũng không đến mức không có cách nào đối phó với chiếc xe tăng hạng nặng KV của địch.

Nhớ lại Cao điểm Peniye, Trung tá Streif nhăn mặt, hắn ta có quá nhiều ký ức tồi tệ về ngôi làng này.

Lúc này, lái xe nhắc nhở: “Đoàn xe tăng sắp đi hết rồi, chúng ta có đi theo không?” Trung tá Streif: “Đi theo!”

Vì vậy, chiếc Panzer TII chỉ huy của hắn ta đã chen vào cuối đoàn xe tăng. Phía sau hắn ta là những chiếc xe bán xích của lính bộ binh cơ giới, so với lính xe tăng, lính bộ binh cơ giới nhận được ít trang bị mới hơn, nhưng đơn vị pháo phòng không được tăng cường cho lực lượng xe tăng đã được trang bị loại pháo phòng không mới - thực chất là một khẩu pháo phòng không 37 mm được lắp trên thùng xe bán xích.

Streif lắc đầu.

Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng chiến tranh sẽ kéo dài đến năm thứ hai, trên thực tế, trong thời gian hắn dưỡng thương, vấn đề được hỏi nhiều nhất ở hậu phương là: Tại sao chúng ta không thắng, vấn đề tiếp theo là sang năm có thể thắng hay không.

Có một số cô gái thì càng thêm quan tâm ngày về của người yêu.

Trong lúc nhất thời, Sriffen không nhớ nổi mình đã trả lời những câu hỏi này như thế nào.

Ngay khi hắn cố gắng nhớ lại, trong radio truyền đến báo cáo của tiểu đoàn trinh sát xuất phát trước: "Hans Hans, phát hiện xe tăng địch ở phía tây rừng cây tại điểm Alpha, chúng tôi đang gọi Bob tấn công."

Sriffen lập tức lấy bản đồ ra, điểm Alpha thực chất là mật danh của cao điểm 247, vì giữ bí mật thông tin liên lạc radio nên đã thỏa thuận trước. Cuộc tấn công của Bob thực chất là đang gọi pháo binh tấn công.

Hắn không mất quá nhiều sức lực liền tìm thấy, lầm bầm một câu: "Địch đã thầm nhập đến nơi này rồi sao? Vậy tại sao chúng không tìm kiếm kho quân nhu của ta để tấn công?"

Trong radio, Tham mưu trưởng Tập đoàn quân nói: "Có thể nhiệm vụ chúng nhận được chỉ là chiếm lĩnh điểm Alpha, sĩ quan chỉ huy cấp cơ sở của quân địch thiếu năng lực chủ động, binh lính cấp cơ sở cũng vậy."

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân cũng là lão làng lăn lộn ở mặt trận phía đông gần một năm, thế mà lại dùng giọng điệu dạy dỗ tân binh. Trung tá Sriffen: "Tôi biết, tôi đã từng gặp lính địch, biết trình độ của chúng."

Vừa nói xong, Trung tá Sriffen lại nghĩ tới vị tướng Rokossovsky cưỡi bạch mã dẫn đầu KV xung phong đó. Hắn đã quên tình huống cụ thể lúc đó rồi —— hay nói cách khác,

não bộ của hắn đã chỉnh sửa ký ức lúc đó, hiện tại Trung tá Sriffen trong bất kỳ trường hợp nào khi nhắc đến lần chạm trán đó, đầu là một cảnh tượng như vậy: Sriffen ngồi trong xe tăng chỉ huy của mình, đang tự mình đánh một trận khó phân thắng bại với T-28 của địch. Lúc này, Rokossovsky cưỡi bạch mã, một tay giương cao cờ đỏ, tay kia cầm mã tấu, xông ra khỏi làn khói mù chiến trường, lao về phía xe tăng chỉ huy của Sriffen. Ngay khi Sriffen ra lệnh cho xe tăng xoay nòng pháo, KV nặng từ trong khói bụi lao ra, đi theo phía sau vị tướng bạch mã xung phong.

Chương 590: Loại Xe Tăng Mới Của Prosen

Chương 697: Phản Công

Chương 697: Phản Công Pháo thủ của Sriffen và quân địch đồng thời khai hỏa, kết quả là pháo 37 mm của xe tăng chỉ huy số 3 đã bắn rơi mũ của vị tướng cưỡi bạch mã, còn KV vì bắn không chuẩn, không trúng thân xe tăng chỉ huy, đạn pháo sượt qua chân tháp pháo, khiến vòng xoay bị kẹt cứng.

Sau đó, Sriffen mới buộc phải ra lệnh bỏ xe, kết thúc trận đối đầu chóng vánh này.

Sau khi tướng Rokossovsky nổi tiếng, các phóng viên đã ngay lập tức tìm đến Trung tá Sriffen đang dưỡng thương. Sriffen không chút do dự kể cầu chuyện này cho phóng viên nghe.

Lúc đó, cầu chuyện này đã gây nên tiếng vang lớn, từng khiến Sriffen tưởng rằng Bộ Tuyên truyền muốn tạo dựng hình ảnh mình thành anh hùng chiến tranh ngang tầm với tướng Rokossovsky, không ngờ trọng tâm tuyên truyền của Bộ Tuyên truyền vẫn luôn là chiến thắng vang dội ở Agasukov.

Nghĩ đến điều này, Sriffen cảm thấy vô cùng tiếc nuối. “Trung tá?” Giọng nói của Tham mưu trưởng Tập đoàn quần vang lên trong radio: “Trung tá, anh ổn chứ?”

“Tôi không sao.” Trung tá Sriffen lắc đầu xua đi những tạp niệm đột nhiên chiếm cứ tâm trí: “Lâu rồi không ngồi xe tăng tấn công, hơi chóng mặt.”

Vừa dứt lời, lái xe trong hệ thống liên lạc nội bộ hỏi: “Có cần tôi lái chậm lại một chút không?”

“Không, cứ thế này.” Trung tá Sriffen đáp: “Để tôi cảm nhận gió lúc phi nước đại. Gió này, cảm giác này, đây mới là chiến tranh!” Đại tướng Gorky vừa đặt ống nghe xuống, Tham mưu trưởng liền hỏi: “Điện hạ nghĩ gì về kết quả của cuộc phản công?”

“Cậu ấy rất lo lắng, sợ chúng ta chịu thiệt. Chờ chút, đừng gọi cậu ấy là Điện hạ, cậu ấy đã đính hôn với người yêu thời thơ ấu của mình rồi, còn là nghi lễ do Đức Thượng phụ chủ trì đấy! Cậu ấy không thể nào trở thành Thân vương được nữa.”

Tham mưu trưởng nhún vai: “Biết đâu sau khi cậu ấy giành lại Kazaria, sẽ được phong làm Quốc vương Kazaria.”

“Điều này cũng có khả năng, nhưng đừng gọi cậu ấy là Điện hạ, anh cũng không muốn vì sự lỡ lời của chúng ta mà ảnh hưởng đến tình bạn giữa tôi và cậu ấy chứ? Tuy rằng tôi cảm thấy, cậu ấy có thể không để ý đến chuyện này, nhưng cậu ấy không để ý, không có nghĩa là chúng ta có thể làm như vậy.”

Đại tướng Gorky trách móc xong, lập tức chuyển chủ đề: “Cầu phao thế nào rồi?” Tham mưu trưởng: “Vẫn chưa hoàn thành, lực lượng công binh của chúng ta chưa quen với trang thiết bị của Liên bang, những chiếc xe bắc cầu đó đầu là do Liên bang viện trợ, các đơn vị báo cáo rằng trang thiết bị rất dễ hỏng, một nửa đã hỏng trên đường.”

Đại tướng Gorky nghiêm mặt nói: “Là trang thiết bị dễ hỏng hay là quân ta sử dụng quá thô bạo, không làm theo đúng hướng dẫn đào tạo của họ? Rokossovsky nói đúng, phải nâng cao trình độ văn hóa của quân đội. Sau khi chiến dịch kết thúc, các sư đoàn tham chiến bắt đầu chỉnh đốn, hãy tham khảo cách làm của Tập đoàn quân Cơ giới số 1, mở lớp học buổi tối cho

họ!" "Rõ!" Tham mưu trưởng đáp. Đại tướng Gorky nhìn bản đồ: "Cầu phao không giải quyết được, e là sẽ có chuyện." Tham mưu trưởng: "Đến giờ vẫn chưa có tin tức gì về cuộc phản công của quân Prosen, hôm nay sắp hết rồi, quân Prosen không có thói quen tấn công ban đêm, chúng ta vẫn còn cơ hội."

Đại tướng Gorky vừa định trả lời thì Tham mưu Thông tin xông vào hầm chỉ huy: "Địch phản công rồi, cao điểm 247 ở thượng nguồn Shostka, quân ta bị địch bất ngờ tấn công, Lữ đoàn Xe tăng Tân biên chế 71 và bộ binh bị đánh tan."

Đại tướng Gorky nhìn Tham mưu trưởng.

Tham mưu trưởng cúi đầu: "Là tôi đã đánh giá thấp kẻ thù."

Đại tướng Gorky: "Đừng đánh giá thấp sĩ quan địch, đặc biệt là tố chất của các sĩ quan chỉ huy cấp trung và cao, đồng chí Tham mưu trưởng. Lữ đoàn 71 có báo cáo về lực lượng của địch không?"

Sĩ quan Thông tin: "Họ đã dựa theo sổ tay nhận dạng mới được phát, nhận ra ký hiệu trên xe tăng, là lực lượng của Sư đoàn Thiết giáp số 1. Ngoài ra, Lữ đoàn trưởng Alexander còn báo cáo, phát hiện có xe tăng Panzer IV nòng dài! Những chiếc xe tăng này có thể tiêu diệt T-34 ở khoảng cách rất xal"

Đại tướng Gorky tặc lưỡi: "Năm ngoái Rokossovsky đã cảnh báo chúng ta phải cẩn thận với Panzer IV nòng dài, vì vậy chúng ta nhất định phải cải tiến xe tăng của mình, không thể thua kém kẻ thù, vậy mà có người cho rằng cậu ấy nói như vậy là xuất phát từ mục đích chính trị, muốn củng cố địa vị của ủy ban đói "Khốn kiếp! Rokossovsky chỉ tập trung vào một việc, đó là đánh bại quân Prosen, tôi là người quen cũ của cậu ấy, có thể đảm bảo điều này!" Tham mưu trưởng: "Bây

giờ địch đã phản công, có cần kích hoạt phương án dự phòng không?"

"Tất nhiên rồi. Ra lệnh cho pháo binh Tập đoàn quân, bắn phá cao điểm 247. Dù không bắn trúng mũi tấn công của địch, nhưng nếu bắn trúng lực lượng tiếp ứng phía sau cũng tốt! Thông báo cho các đơn vị đang chặn giữa quân địch và bến phà, sư đoàn thiết giáp tỉnh nhuệ của địch đã phản công!" Tham mưu trưởng lập tức cầm lấy điện thoại.

Chương 591: Hắn Thắng Ta Sẽ Hôn Giày H…

Chương 698: Tiền tuyến đang đợi anh

Chương 698: Tiền tuyến đang đợi anh

Trung tá Sriffen nghe thấy tiếng đạn pháo xé gió trên bầu trời.

Hắn ngẩng đầu: “Chết tiệt, chắc là đang bắn phá cao điểm 247, so với năm ngoái, tốc độ phản ứng của quân địch nhanh hơn nhiều. Hơn nữa, chiến thuật pháo kích ngay lập tức vào vị trí vừa mất này, giống như Rokossovsky!”

Trong thời gian Trung tá Sriffen dưỡng thương, ngày nào hắn cũng nghiên cứu bản tóm tắt các thói quen và chiến thuật cá nhân của các tướng lĩnh nổi tiếng của quân địch do Bộ Tổng tư lệnh gửi xuống.

Rokossovsky thích làm như vậy, tuy rằng hắn nổi tiếng với việc đích thân chỉ huy xe tăng chiến đấu, nhưng thực sự sở trường của hắn là cách sử dụng hỏa lực pháo binh. Vài giây sau khi nghe thấy tiếng rít, tiếng kêu la của lực lượng tiếp ứng vang lên trong radio: “Pháo kích! Pháo kích dữ dội! Ít nhất có một trăm khẩu pháo hạng nặng đang bắn phá chúng tôi! Pháo kích! AI”

Tiếng ồn chói tai cắt ngang lời nói. Tham mưu trưởng Tập đoàn quân hỏi trong radio: “Thưa ngài, lực lượng tiếp ứng đã bị bắn trúng, chúng ta…”

Trung tá Sriffen: “Tiếp tục thực hiện mệnh lệnh! Chú ý kỷ luật liên lạc!”

Hiện tại, liên lạc radio vẫn chưa có các phương pháp mã hóa và nhảy tần phức tạp, cứ coi như quân địch cũng đang nghe là được rồi, vì vậy tuyệt đối không được nhắc đến tên địa danh rõ ràng, kế hoạch tác chiến, mục tiêu tác chiến và phiên hiệu của quân ta trong radio. Sau khi kết thúc liên lạc, Trung tá Sriffen mím môi. Quân địch có lẽ đã giỏi chiến đấu hơn năm ngoái, nhưng Prosen còn mạnh hơn!

Lúc này, tiểu đoàn trinh sát báo cáo: "Hans Hans, phát hiện quân địch đã sản sàng chiến đấu tại điểm Beta, có xe tăng và pháo chống tăng, Bob đang trên đường đến." Trung tá Sriffen: "Tốt lắm!" Hắn chuyển tần số, hét lên với binh lính: "Tiến lên! Mấu chốt nằm ở tốc độ! Tấn công chúng trước khi quân địch kịp phản ứng!" Ngày 5 tháng 6 năm 2015, Vương Trung nhận được điện thoại của Đại tướng Gorky từ Bộ Tư lệnh Phương diện quân phía Tây ngay từ sáng sớm. Vương Trung: "Đừng gọi đến nhà tôi, lỡ lộ bí mật quân sự thì sao."

Đại tướng Gorky: "Vậy cậu mau đến Bộ Tư lệnh Phòng thủ Thành phố đi, tôi có thể gọi đến bất cứ lúc nào."

Sau đó, Đại tướng Gorky cúp máy. Vương Trung đặt ống nghe xuống, nhìn bản đồ trong phòng ngủ. Kể từ khi Prosen và Phương diện quân phía Tây lần lượt bắt đầu tấn công, Vương Trung đã chuyển bản đồ vào phòng, như vậy hắn có thể vừa ở bên cạnh vị hôn thê đang mang thai, vừa nhìn chằm chằm vào bản đồ để suy nghĩ.

Các chiến tuyến trên bản đồ có vẻ không có vấn đề gì lớn, thời gian cập nhật được viết bằng bút chì bên cạnh bản đồ là 11 giờ đêm qua, chắc là vừa cập nhật trước khi đi ngủ.

Lyudmila tò mò hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Vương Trung: "Anh không biết, nhưng chắc không phải là tiên tuyến đang gặp nguy hiểm, nếu vậy thì người gọi điện thoại đến sẽ không phải là Đại tướng Gorky mà là Olga."

Lyudmila: “Vậy tại sao ông ấy lại gọi điện thoại đến sớm như vậy?”

Vương Trung: “Anh đoán là hướng tấn công của ông ấy đã bị quân Prosen chặn lại. Mất nhiều thời gian như vậy mới bị chặn lại, chứng tỏ quân ta đã thể hiện rất tốt, tốt hơn nhiều so với đám ô hợp dễ vỡ như đậu phụ năm ngoái.”

Lyudmila cười nói: “Anh lại nói đến đậu phụ rồi, anh thích món ăn này đến vậy sao?”

Vương Trung: “Bơ, ý anh là, năm ngoái quần ta như một cục bơ, hoặc phô mai cũng được.”

Lyudmila cười vui vẻ: “Thôi được rồi, xem có thể xin Liên bang gửi một ít đậu phụ đóng hộp không.”

Vương Trung cười khổ, vì hắn biết lúc này Liên bang cũng không có đậu phụ đóng hộp, biết đâu người ta còn chẳng biết đậu phụ là cái gì. Hắn hôn Lyudmila, người còn muốn nói thêm gì đó, rồi lại sờ lên bụng cô: “Anh đi đây.” Lyudmila giả vờ buồn bã: “Bây giờ anh chỉ sờ bụng thôi, em không còn hấp dẫn anh nữa rồi.”

Vương Trung vội vàng sửa lại động tác sơn cho lớp giáp trước: “Anh sai rồi, anh sai rồi, vân hấp dẫn, vẫn hấp dân!”

Lyudmila đẩy hắn: “Đi đi, tiền tuyến đang đợi anh.”

Vương Trung gật đầu, vừa lúc đó Nelly cầm mũ quân đội và giày da đã đánh bóng xuất hiện.

Chương 592: Quân Prosen lên kế hoạch đ…

Chương 699: Tên Khốn Nhà Cậu

Chương 699: Tên Khốn Nhà Cậu

Khi Vương Trung bước vào Bộ Tư lệnh Phòng thủ Thành phố, các tham mưu đều rất ngạc nhiên: “Ngài không tham dự cuộc họp trước mặt Sa Hoàng sao?”

“Một trung tướng như tôi tham dự những cuộc họp đó đầu là ngồi dự thính, làm tham mưu giống như các anh, thật sự cho rằng tôi có thể ảnh hưởng đến quyết định gì sao?”

Vương Trung nói: “Thư ký Cơ yếu đi làm chưa? Bảo cậu ấy đến tổng đài trực điện thoại.” “Rõ, thưa tướng quân.” Tham mưu lập tức thi hành mệnh lệnh.

Vương Trung đi thẳng vào văn phòng của mình, cởi mũ treo lên giá, sau đó mở một cúc áo khoác - trời đã bắt đầu nóng lên, cài hết cúc áo khoác chắc chắn sẽ ướt đẫm mồ hôi.

Nói đi cũng phải nói lại, cái nóng này cũng chỉ là mức độ có thể đối phó bằng cách mở một cúc áo khoác, chuyện nhỏ thôi.

Vương Trung vừa ngồi xuống bàn làm việc thì chuông điện thoại reo, nhấc máy lên là Thư ký Cơ yếu: “Tôi đang ở tổng đài.”

Vương Trung: “Nối máy với Bộ Tư lệnh Phương diện quân phía Tây, Đại tướng Gorky đang đợi tôi.”

Một lát sau, giọng nói của Gorky vang lên từ trong ống nghe: “Rokossovsky phải không?”

Vương Trung: “Phải, có chuyện gì vậy?”

“Địch đã tiêu diệt toàn bộ lực lượng của chúng ta đã vượt sông sang bờ bên kia, tốc độ tan rã của quân ta vẫn nhanh hơn dự kiến. Tin tốt là lần này không phải là tháo chạy, ngoài các đơn vị bị đánh tan, khá nhiều người thuộc các đơn vị khác đã rút lui được.” Vương Trung: “Ông đã ra lệnh rút lui?”

“Đúng vậy, ban đầu kỹ sư công binh nói với tôi rằng cầu phao có thể được bắc xong vào nửa đêm ngày 3 tháng 6, nhưng đến giờ cầu phao vẫn chưa xong, vì vậy tôi đã ra lệnh rút lui lúc 4 giờ sáng nay và sử dụng pháo binh cấp Tập đoàn quân để yểm trợ cho lực lượng chủ lực rút lui. “Cho đến nay, việc rút lui vẫn chưa kết thúc, nhưng quân Prosen đang càn quét dọc theo bờ Đông, cố gắng đánh bật chúng ta khỏi bến phà hoàn toàn.”

Vương Trung: “Điều động các đơn vị chưa qua sông đi, chắc hẳn có rất nhiều đơn vị chưa qua sông vì cầu phao bị trì hoãn phải không?”

“Bị cậu đoán đúng rồi, trước mắt chúng tôi đang cố gắng thủ vững ít nhất một cái đầu cầu.”

“Tôi đã hiểu tình hình chiến đấu, nhưng vẫn không rõ vì sao cậu lại gọi điện thoại tới tìm tôi.”

Đại tướng Gorky: “Có phải ngay từ đầu cậu đã biết kết quả?” Vương Trung: “Tôi chỉ là từ tình huống quân ta cùng quân địch xuất phát đưa ra suy luận, nhưng chiến tranh là thứ không thực tế đánh một trận sẽ không biết kết quả. Hơn nữa…”

Tâm tình Vương Trung bỗng nhiên sa sút, bởi vì hắn lập tức sẽ nói lời nói phi thường tàn khốc.

“Hơn nữa cái gì?” Đại tướng Gorky hỏi.

Vương Trung: “Chúng ta cần thông qua phương thức như vậy để rèn luyện các sĩ quan chỉ huy của chúng ta, bù đắp chỗ trống. Quân Prosen cũng không phải ngay từ đầu đã mạnh như vậy, người ta nhiều năm như vậy truyền thống quân sự vẫn duy trì được, chúng ta có truyền thống quân sự sao?”

Ant nói có truyền thống quân sự, quả thật có, nhưng chênh lệch với Prosen có chút lớn. Trong ống nghe truyền đến một tiếng thở dài: “Nghe nói phải dùng sự hy sinh để rèn luyện các sĩ quan chỉ huy, thật khiến người ta không dễ chịu.”

Vương Trung: “Tôi chờ mong bản tổng kết kinh nghiệm của anh.” Đại tướng Gorky cười khổ nói: “Nếu người khác nói câu này, tôi sẽ cho là đang châm chọc, còn cậu, tôi hoài nghi cậu là tính mang tôi đến lớp học làm ví dụ ngược!”

Vương Trung: “Đúng vậy, hơn nữa còn muốn anh tự mình giảng cho các học viên, tự mình phân tích. Lúc anh lên bục, tôi còn muốn cho anh một bản nhạc mạnh mẽ và hùng tráng.”

“Tên khốn, cậu… Được rồi, chờ bên này chiến đấu xong, tôi trở về Yekaterinburg sẽ tổng kết lại cho cậu!” Vương Trung: “Đối với bến phà, nếu như phòng thủ thương vong quá lớn, có thể cân nhắc từ bỏ, hy sinh vô vị không cần thiết.”

Đại tướng Gorky: “Tôi đã nghe ý kiến của cậu, tôi sẽ suy xét, đảm bảo. Nhưng bây giờ tôi phải thử phòng thủ xem sao, có lẽ có thể tiêu hao một ít sinh lực của quân Prosen, giảm bớt áp lực bên phía Primorsk.

“Nhưng mà, bên Primorsk có thể… Không, có thể giảm bớt một chút áp lực vẫn tốt.” Vương Trung gật đầu: “Đúng vậy.” Hắn biết ý của Đại tướng Gorky, phía Primorsk đã bắt đầu rút lui, nhưng con đường duy nhất nằm trong phạm vi hỏa lực hải quân địch, không còn cách nào khác chỉ có thể nương theo

bóng đêm rút lui, Công tước Myshkin cũng đang cố gắng phát động tấn công, thử mở đường bộ từ Borsk đến pháo đài Primorsk. Nhưng vấn đề giống như Đại tướng Gorky gặp phải, hiện tại tố chất binh sĩ của quân Ant quá kém, đặc biệt là trình độ các sĩ quan chỉ huy cấp cơ sở quá kém, dẫn đến việc tổ chức tấn công vô cùng hỗn loạn. Mà trình độ sĩ quan chỉ huy kém, một mặt là bởi vì nửa năm chiến tranh trước đó đã hy sinh quá nhiều sĩ quan chỉ huy có kinh nghiệm, một mặt khác là việc thanh trừng phái Tốc Thắng cùng phái Đầu Hàng đã loại bỏ rất nhiều sĩ quan chỉ huy có kinh nghiệm.

Chương 593: Trận Chiến Diễn Ra

Chương 700: Muốn gửi tin chiến thắng ch…

Chương 700: Muốn gửi tin chiến thắng cho Hoàng đế Hiện tại Bộ Tổng Tư Lệnh đang thảo luận về việc khôi phục một bộ phận phái Tốc Thắng đã ăn năn hối cải, nhưng bị Belinsky ngăn lại. Belinsky tin tưởng vững chắc các học viên mà Vương Trung đào tạo cấp tốc trong nửa năm, sau khi được rèn luyện thực chiến, có thể trưởng thành thành những sĩ quan độc lập tác chiến.

Hơn nữa, Học viện Quân sự Suvorov sắp có một nhóm học viên mới tốt nghiệp, những người này sẽ đến tiền tuyến đảm nhiệm chức vụ phó để tích lũy kinh nghiệm, một năm sau có thể trưởng thành cán bộ cấp sư đoàn, lữ đoàn.

Cũng chính là trước khi bọn họ trưởng thành, quân Ant sẽ phải đổ rất nhiều máu.

Xem ra mười mấy vạn người ở pháo đài Primorsk chính là làn sóng hy sinh đầu tiên.

Đại tướng Gorky đột nhiên nói: “Vận chuyển Tập đoàn quân Cơ động số 1 của cậu qua đó, có thể cứu quân ở pháo đài Primorsk ra không?” Vương Trung: “Tôi không biết. Trước tiên không bàn đến việc hiện tại có thể đưa Tập đoàn quân Cơ động số 1 của tôi qua đó hay không, cho dù có vận chuyển qua, hậu cần cũng không thành vấn đề, tôi cũng không biết có thể tạo ra chiến quả hay không.

“Anh biết lần đầu tiên tôi tấn công là đánh hoàn toàn thuận lợi, giống như thuyền buồm xuôi gió xuôi dòng vậy. Tôi phải thực tế đánh một trận, mới biết được mình có thể tấn công hay không.”

Đại tướng Gorky: “Bây giờ tôi luôn cảm thấy, cậu nói như vậy là đang giữ thể diện cho tôi.”

Vương Trung: “Nếu anh không muốn bị tôi cướp đi vòng nguyệt quế ‘người giỏi tấn công nhất’, thì hãy tổng kết kinh nghiệm cho tốt, Georgy.”

Ở đây Vương Trung cố ý dùng biệt danh của Gorky để gọi anh ta.

VỊ đại tướng đáp lại: “Cậu cũng cẩn thận, đừng để tôi cướp ởi danh hiệu ‘Bức tường thép của Đế quốc’! Hiện tại tôi cũng có một chút quan tâm về phòng ngự.”

Vương Trung: “Đội trưởng cứu hỏa nói mình có một chút quan tâmvề phòng ngự? Được rồi, không nói nữa, tháng bảy gặp.” Vương Trung nói rằng: “Vũ Đức Vượng là kẻ đánh cắp công sức của người khác. Các vị ở bộ tiếp nhận phản ánh nên cân nhắc kỹ về việc anh ta lợi dụng họ để kiếm lợi”. Ngày 29 tháng 6 năm 1915, Tư lệnh Tập đoàn quân số 11 của Prosen - Thượng tướng Erich von Falkenhayn đã leo lên pháo đài Peter Đại Đế I, trung tâm của pháo đài. Đứng trên đỉnh pháo đài, hắn nhìn xuống hố bom khổng lồ do đạn xuyên giáp của cự pháo để lại, thốt lên: “Thật sự là sâu không thấy đáy, giống như đường xuống địa ngục vậy.” Sư đoàn trưởng Sư đoàn Bộ binh 191 đi cùng ông ta tham quan nói: “Chúng ta đang ở địa ngục, thưa ngài.”

Sư đoàn Bộ binh 191 đã bị đánh đến mức chỉ còn lại một bộ khung trong trận chiến đấu ác liệt ở cự ly gần, câu nói của ông ta cũng có thể hiểu được.

Erich von Falkenhayn vỗ vai Sư đoàn trưởng Sư đoàn 191, không nói gì thêm, mà quay sang khu vực thành phố trong pháo đài.

Giống như pháo đài Liệt Nhật, pháo đài Primorsk cũng có một khu vực thành phố, bên trong có 150.000 thường dân, phần lớn làm việc trong xưởng đóng tàu và các nhà máy phụ trợ của pháo đài. Lúc này, các cuộc giao tranh vẫn đang diễn ra trong thành phố, có thể nghe thấy tiếng súng dữ dội.

Từ pháo đài Peter Đại Đế I nhìn xuống thành phố, chỉ thấy khắp nơi đầu là cột khói đen kịt, như thể cả thành phố đang bốc cháy.

Falkenhayn lấy ra một tấm bưu thiếp từ trong túi, nhìn vào khu vực thành phố Primorsk trong thời bình trên đó: "Không biết bao lâu nữa, thành phố này mới có thể khôi phục lại vẻ đẹp như trên tấm bưu thiếp."

Sư đoàn trưởng Sư đoàn 191 rõ ràng có chút cáu kỉnh vì thương vong quá lớn, nên nói thẳng: "Loại lời này từ miệng kẻ đã phá hủy thành phố này nói ra, chỉ khiến người ta cảm thấy đạo đức giả." Falkenhayn nhìn tấm bưu thiếp, gật đầu: "Đúng vậy." Lúc này, Tham mưu Thông tin dẫn một người lính thông tin mang theo radio đến: "Báo cáo Tư lệnh, Tiểu đoàn 1, Trung đoàn Bộ binh 222, Sư đoàn 65 báo cáo đã chiếm được Bộ Tư lệnh của quân phòng thủ pháo đài Primorsk."

Falkenhayn: "Rất tốt, rất tốt." Tham mưu trưởng Tập đoàn quân hỏi: "Muốn vào thành phố nghỉ đêm không ạ?" Falkenhayn lắc đầu: "Không, tìm một ngôi nhà gần pháo đài để

"Mời đi lối này." Phụ tá của ông ta lập tức làm động tác mời.

"Ô? Đã tìm thấy rồi à? Tốt, dẫn tôi đi xem."

Một lát sau, cả nhóm đến một ngôi nhà gỗ nhỏ, nhưng người đáng lẽ phải sống ở đây đã không biết đi đâu. Nhìn cách bài trí, đây hẳn là ngôi nhà của một gia đình Tatar đã sống ở đây qua nhiều thế hệ.

Falkenhayn bước vào ngôi nhà, hài lòng nhìn cách bài trí trong nhà và nói: "Tốt, rất tốt, hãy đặt Bộ Tư lệnh ở đây, nhanh chóng dựng ăng-ten lên, tôi rất nóng lòng muốn gửi tin chiến thắng cho Hoàng đế."

Chương 594: Tổn Thất Hơn 100 Xe Tăng

Chương 701: Giết Hắn Đi

Chương 701: Giết Hắn Đi Ngày 2 tháng 7 năm 1915, Falkenhayn và các Tham mưu của ông ta đang uống cà phê trong phòng, đột nhiên một Tham mưu bước vào, đứng nghiêm chào: "Thưa ngài Thượng tướng, tôi đề nghị bật radio!"

Falkenhayn nhướng mày: "Ồ? Bật lên đi."

Radio lập tức được bật lên, Tham mưu thành thạo điều chỉnh tần số, chẳng mấy chốc đã để radio phát ra giọng nói của Hoàng đế Reinhardt của Đế quốc Prosen.

"Quý vị, tôi rất nóng lòng muốn thông báo cho quý vị một tin tuyệt vời, pháo đài Primorsk, nơi đã chặn đường tiến quân của chúng ta từ năm ngoái, đã bị quân đội của chúng ta kiểm soát hoàn toàn vào ngày hôm qua! Đế quốc Ant một lần nữa phải đối mặt với một thất bại lớn, điều này có nghĩa là họ đã hoàn toàn mất quyền kiểm soát Biển Trắng!

"Năm ngoái, nỗ lực buộc họ đầu hàng như Caroling của chúng ta đã thất bại, nhưng năm nay, chúng ta vẫn có hy vọng chấm dứt chiến tranh! Ant đã kiệt quệ, họ đã mất 5 triệu quân trong năm qua! Họ sắp hết binh lính để chiến đấu rồi!" Bản tin vẫn tiếp tục, nhưng các sĩ quan cấp cao của Tập đoàn quân số 11 trong phòng đều có vẻ mặt nghiêm túc. Họ không còn lạc quan như trước nữa. Mặc dù năm ngoái chủ yếu là "Tướng Bùn", "Tướng Đông" và đường tiếp tế quá dài đã đánh bại

quân Prosen trước Yekaterinburg, mặc dù hiện tại quân đội Ant vẫn chưa thể ngăn cản cuộc tấn công của Prosen, nhưng… Các sĩ quan đầu cảm thấy rằng trình độ và ý chí chiến đấu của quân đội Ant khác biệt hoàn toàn so với năm ngoái. Mọi người đều im lặng lắng nghe bài phát biểu của Hoàng đế, nhưng không phải vì lòng kính trọng đối với Hoàng đế.

Cuối cùng, khi Hoàng đế nói rằng người Ant hiện đang gặp khó khăn, Falkenhayn cầm lấy chiếc hộp thiếc dùng làm gạt tàn thuốc trên bàn, xoay mặt trước ra, nhìn dòng chữ "Spam" được viết bằng tiếng Anh trên đó.

Rõ ràng, việc người Ant đang chất đói chỉ tồn tại trong trí tưởng tượng của Hoàng đế. Bài phát biểu kết thúc, Falkenhayn phẩy tay: "Hãy tiếp tục kế hoạch của chúng ta, chiếm pháo đài không phải là điểm kết thúc, hiện tại có khoảng 90.000 người bị chúng ta dồn ép vào một khu vực nhỏ ven biển, họ vẫn đang ngoan cố chống cự…" Thư ký Cơ yếu cầm một bức điện tín bước vào: "Báo cáo, thưa ngài, điện khẩn của Hoàng đế."

"Đọc đi."

"Thượng tướng Erich von Falkenhayn đáng kính, chiến thắng của ngài, chắc chắn đã tạo nên một khởi đầu tốt đẹp cho cuộc tấn công của chúng ta trong năm 1915, và giờ đây quân đội của chúng ta có thể càn quét toàn bộ miền nam Ant. Xét thấy thành tích xuất sắc của ngài trong thời gian qua, tôi quyết định thăng cấp ngài lên Nguyên soái Lục quân! Hoàng đế Reinhardt von Hohenzollern của Đế quốc."

Falkenhayn cau mày: "Thăng liên hai cấp, đây là đang tạo ra khoảng cách giữa tôi và các tướng lĩnh khác."

Ông ta lắc đầu liên tục, nhưng không giấu được nụ cười trên môi.

Tham mưu trưởng đề nghị: “Trong ngày vui này, chúng ta hãy tổ chức một bữa tiệc tối, mời tất cả các sĩ quan và những người được tặng thưởng Huân chương Thập tự hiện đang ở trong thành.” Falkenhayn gật đầu: “Được! Ngoài ra, không cần phải đợi đến tối, bây giờ chúng ta hãy cùng nâng ly chúc mừng chiến thắng! Mang rượu đến đây!”

Cứ như vậy, sau một năm chiến đấu, pháo đài Primorsk cuối cùng đã rơi vào tay kẻ thù.

Nhân tiện, bữa tiệc tối hôm đó đã phải dừng lại giữa chừng, vì 12 máy bay ném bom Po-2 đã lợi dụng đêm tối để ném bom thành phố, chúng đã chọn nơi duy nhất trong thành phố không bị kiểm soát ánh sáng, tổng cộng đã giết chết 5 sĩ quan cấp úy.

Ngày 4 tháng 7, Ổ Đại bàng, cuộc họp Hoàng gia của Đế quốc Prosen.

Wilhelm Keitel đang báo cáo với Reinhardt: “Cuộc điều tra dân số một năm sau khi chiến tranh bắt đầu đã kết thúc vào tháng trước. Quân đội của chúng ta đã thiệt hại không thể phục hồi là 980.000 người, trong đó có 100.000 người bị Trung tướng Rokossovsky bao vây tiêu diệt ở Kalanskaya.” Reinhardt chửi rủa: “Mẹ kiếp, thế mà có tới một phần mười tổn thất là do hắn gây ra!” Wilhelm Keitel liếc nhìn von Brauchitsch: “Thưa Bệ hạ, thiệt hại mà Rokossovsky gầy ra không chỉ có vậy, hắn ta đã giết chết rất nhiều binh lính của chúng ta ở Orachi và Shostka. Loktev rõ ràng vẫn còn là lính mới, nhưng tỷ lệ trao đổi thương vong với quân đội của chúng ta cũng gần như là một đổi một.” Von Brauchitsch nói thêm: “Pháo đài Primorsk vừa mới bị chiếm gần đây, quân phòng thủ cũng đã sử dụng chiến thuật của Rokossovsky, gây ra thương vong nặng nề cho quân đội của chúng ta.” Reinhardt nhìn về phía người đứng đầu Rabverd, Công tước Ludwig: “Cục Kra Đặc của các người không phải rất lợi hại sao? Không phải có

thể liên lạc với tàn dư của phái Sùng Thánh ở Ant sao? Bảo họ giết Rokossovsky đi!”

Công tước Ludwig tỏ vẻ khó xử: “Chúng tôi và phái Sùng Thánh chỉ là quan hệ hợp tác, tất nhiên, tôi có thể yêu cầu họ thử ám sát Rokossovsky, xét cho cùng, hiện tại phe thế tục đang dựa vào hắn ta để tăng cường đáng kể quyền kiểm soát đối với quân đội Ant, phái Sùng Thánh chắc chắn không muốn nhìn thấy điều này xảy ra.

“Nhưng… tôi không thể đảm bảo rằng họ sẽ đồng ý, chứ đừng nói là thành công.” Reinhardt: “Nhưng các người phải hành động, hành động, hiểu không!”

Chương 595: Kẻ Phản Quốc

Chương 702: Tên Rokossovsky này thật đá… _

Chương 702: Tên Rokossovsky này thật đáng ghét

Wilhelm Keitel: "Ám sát một vị tướng nổi tiếng của kẻ thù, thay vì đánh bại hắn ta trên chiến trường, sẽ khiến người ta coi thường chúng ta." Reinhardt tức giận nói: "Rồi để hắn tiếp tục giết hại người dân Prosen sao? Không, ta không thể đáp ứng yêu cầu của các người về một cuộc đối đầu công bằng với hắn, nếu Rabverd không thể giết hắn, thì hãy để Không quân ra tay!"

Đại Công tước Meyer hoảng hốt: "Tôi ạ? Thưa Bệ hạ, hiện tại các sân bay của chúng ta đã cách xa thủ đô của kẻ thù, việc ném bom thủ đô là vô cùng khó khăn."

Reinhardt: "Hắn vẫn sẽ ra tiền tuyến, lúc đó hãy ném bom giết hắn! Keitel, tiếp tục báo cáo."

Wilhelm Kelter gật đầu: "Được, chúng ta khai chiến một năm, xe tăng bị tổn thất không thể khôi phục lên tới 2179 chiếc, tin tốt là, trong đó số 1 và số 2 chiếm một phần tương đối lớn, tin

"Chúng ta từ khi khai chiến đến giờ, tổng cộng đã cung cấp 1000 chiếc xe tăng cho tiền tuyến, tổng số xe tăng tiền tuyến của quân ta so với năm ngoái giảm rất nhiều." Lúc nói lời này, Wilhelm Kelter nhìn về phía Tổng thanh tra thiết giáp Heinz Guderian, người sau mở miệng nói: "Không thể tính như vậy, xe tăng chúng ta cung cấp cho tiền tuyến đầu là số 3 và số 4, hơn nữa là số 3 và số 4 được cải tiến dựa trên kinh nghiệm tác chiến tiên tuyến.

“Chất lượng của những chiếc xe tăng này cao hơn nhiều so với số 1 và số 2. Ngoài ra, mặc dù chúng ta bổ sung ít xe tăng cho tiền tuyến, nhưng chúng ta đã trang bị cho các sư đoàn thiết giáp mới, những trận chiến sau này có thể dựa vào những sư đoàn thiết giáp này. Hơn nữa, chúng ta sắp có xe tăng kiểu mới để đưa ra tiền tuyến rồi. “Xe vận chuyển pháo 88mm vừa mới nhận được số hiệu sản xuất của xe tăng số 6, phiên bản thử nghiệm đã đến tiền tuyến, hoàn toàn có thể tham gia Chiến dịch Lam Sắc.”

Chiến dịch Lam Sắc, kế hoạch tác chiến do Bộ Tư lệnh tối cao Prosen vạch ra nhằm càn quét miền Nam Ant, chiếm lấy mỏ dầu Kuban.

Reinhardt có vẻ rất tin tưởng vào xe tăng số 6, hỏi: “Những chiếc xe tăng hạng nặng đột phá này sẽ được tăng cường cho đơn vị nào sử dụng?”

Đại tướng Guderian: “Sẽ được biên chế thành các tiểu đoàn xe tăng hạng nặng độc lập, tăng cường cho Sư đoàn Thiết giáp Seeckt thuộc Quân đoàn Ky sĩ Asgard.”

Mấy vị tướng lĩnh lục quân có mặt nghe vậy đầu hơi cau mày, dù sao Quân đoàn Ky sĩ Asgard không được tính là lực lượng lục quân, mà là cận vệ của hoàng đế, việc tăng cường trang bị tốt cho Quân đoàn Ky sĩ Asgard khiến các tướng lĩnh bắt đầu lo lắng về việc liệu tương lai lục quân có nhận được đủ trang bị kiểu mới hay không.

Nhưng không ai ngu ngốc đến mức nói ra nỗi lo lắng này.

Reinhardt khoanh tay trước ngực: “Rất tốt, Sư đoàn Seeckt là người giỏi. Họ muốn dùng thế mạnh như chẻ tre để đột phá sông Sukhaya Verevka, chuẩn bị cho giai đoạn tấn công tiếp theo. Keitel, tiếp tục báo cáo.” Wilhelm Keitel tiếp tục đọc báo cáo điều tra: “Kể từ khi khai chiến đến nay, số lượng pháo tự hành quân ta bị tổn thất…”

“Chờ một chút.” Reinhardt cắt ngang hắn, “Trong số xe tăng bị tổn thất của quân ta có bao nhiêu là do quân của Rokossovsky tiêu diệt?” Wilhelm Keitel lúng túng: “Ơ, không có thống kê số liệu này, nhưng nếu tính số lượng xe tăng quân ta bị tổn thất trong vòng vây Kalanskaya, thì chắc phải khoảng 200 chiếc.”

“Lại là một phần mười!” Reinhardt đập mạnh xuống bàn, “Tên Rokossovsky này thật đáng ghét!”

William Keitel: “Tôi có thể tiếp tục báo cáo chưa?”

“Ngươi cứ nói.” Sau đó, Tham mưu trưởng Keitel báo cáo chỉ tiết về tổn thất của các trang thiết bị kỹ thuật khác của lục quân, cuối cùng tổng kết: “Kể từ khi Chiến dịch Ant bắt đầu, lực lượng thiết giáp và trang thiết bị kỹ thuật bị tổn thất của quân ta thấp hơn nhiều so với Chiến dịch Carolin. Ngay cả khi tính tổn thất trung bình hàng ngày, cũng thấp hơn nhiều so với Chiến dịch Carolin.

“Hai tháng ác liệt nhất của Chiến dịch Ant, tổn thất xe tăng hàng ngày của quân ta cũng chỉ có 15 chiếc, trong khi Chiến dịch Carolin tổng cộng 42 ngày, tổn thất trung bình hàng ngày là 26 chiếc.” “Đúng vậy, đúng vậy.” Reinhardt liên tục gật đầu, “Lực lượng thiết giáp của Ant đông gấp 10 lần Carolin, lên tới 20.000 chiếc! Ant đúng là dân tộc hạ đẳng, lợi thế về số lượng lớn như vậy cũng chỉ gây ra tổn thất thấp như vậy cho chúng ta.”

Đại tướng Guderian xen vào: “Chất lượng binh lính của họ thực sự rất kém, cũng thiếu sự phối hợp, chỉ có lòng dũng cảm là đáng khen ngợi. Tuy nhiên, lòng dũng cảm cũng chỉ là biểu hiện đặc biệt của một số ít đơn vị, phần lớn quân đội Ant sẽ tan vỡ khi tổn thất lên tới 10%.”

Reinhardt tỏ vẻ tán thưởng: “Các quý ông, tuy chúng ta đã chịu tổn thất 980.000 người, nhưng chúng ta đã gây ra tổn thất

gấp 4 thậm chí gấp 5 lần con số này cho người Ant, chúng ta đã tiêu diệt 20.000 xe tăng của họ trong vòng 100 ngày. Thời khắc đánh bại hoàn toàn Đế quốc Ant sắp đến rồi.

"Keitell"

Wilhelm Keitel ra hiệu, vì vậy phụ tá của hắn và một tham mưu tác chiến mang một tấm bản đồ đến, trải ra trên bảng đen nhỏ đã được chuẩn bị sẵn.

Chương 596: Phải Có Hy Sinh

Chương 703: Xe Tăng Kiểu Mới

Chương 703: Xe Tăng Kiểu Mới

Wilhelm Keitel: “Giai đoạn † của Chiến dịch Lam Sắc, chúng ta dự định sẽ sử dụng Tập đoàn quân số 5, số 10, số 15, tấn công về phía đông, quét sạch quân Ant ở hai bên bờ sông Sukhaya Verevka. “Giai đoạn này, chúng ta gọi là Chiến dịch Vòng cung Sukhaya Verevka, do vấn đề địa hình nên có lẽ không thể tiêu diệt toàn bộ quân địch. “Nhưng giai đoạn 2, chúng ta sẽ không phải lo lắng về sườn, sẽ tiến hành tấn công kìm kẹp quần đội Ant trên đồng bằng phía nam Sukhaya Verevka.

“Họ vừa rút lui khỏi pháo đài ven biển, một lượng lớn quân chủ lực tập trung tại khu vực rộng khoảng 100.000 km2 gần Borsk, chúng ta phải thực hiện một cuộc bao vầy giống như bao vây Agasukov ở đây, tiêu diệt khoảng 600.000 quần Ant trong một trận chiến!

“Giai đoạn 3 của kế hoạch, trong thời gian lực lượng địch bị tiêu diệt, nhanh chóng tiến về phía tây nam, mục tiêu là chiếm Kuban, thậm chí là Abadan ở xa hơn, giành được căn cứ không quân vững chắc ở Biển Nội địa!” Sau khi Wilhelm Keitel nói xong, Đại Công tước Meyer liền nói: “Một khi kiểm soát Abadan, không quân sẽ xuất kích toàn bộ lực lượng, cắt đứt tuyến đường tiếp tế trên Biển Nội địa - ừm, điểm cuối của tuyến đường này vốn là Abadan, nhưng ngay cả khi người Ant

chuyển điểm cuối của tuyến đường về phía bắc, không quân cũng có nắm chắc cắt đứt nó.”

Nguyên soái Fedor von Bock đột nhiên nói: “Năm kia, ngươi cũng nói như vậy về Liên hiệp Vương quốc, rằng không quân có thể khiến Liên hiệp Vương quốc đầu hàng.” Đại Công tước Meyer nhíu mày.

Reinhardt cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người: “Dù thế nào đi nữa, một khi chúng ta chiếm được Abadan, người Ant sẽ bị một đòn nặng. Kế hoạch lần này so với kế hoạch tấn công Yekaterinburg, có một điểm nổi bật nhất, đó là phần lớn khu vực tác chiến nằm trong khu công nghiệp phát triển của Ant, việc tiếp tế của quân ta sẽ không eo hẹp như năm ngoái.

“Thời gian bắt đầu cuộc tấn công giai đoạn 1 là ngày 9 tháng 7! Do Nguyên soái Ewald von Kleist thuộc Tập đoàn quân phía Nam chỉ huy!”

4 giờ 30 phút ngày 9 tháng 7, tại sở chỉ huy Tập đoàn quân Sukhaya Verevka mới thành lập của quân Ant, Tư lệnh Andrei bị tiếng pháo đánh thức.

Hắn lập tức nhấc điện thoại: “Nối máy với sở chỉ huy. Sở chỉ huy à? Chỗ nào đang bị pháo kích?”

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân trực ban tại sở chỉ huy nói: “Là tiền tuyến, địch đang chuẩn bị pháo kích.” Đại tướng Andrei nói: “Chúng ta hãy làm theo cách của Rokossovsky, pháo binh Tập đoàn quân lập tức bắt đầu chuẩn bị phản pháo, pháo kích vào những nơi địch có thể tập kết quân.”

“Rõ.” Tham mưu trưởng đáp, “Còn chỉ thị gì nữa không, Đại tướng Andrei Ivanovich?”

Đại tướng Andrei: “Không còn, bây giờ tôi sẽ đến sở chỉ huy, nói với các sư đoàn, kiên quyết giữ vững thì sẽ có cách!”

“Rõ.” 5 giờ sáng, quân Prosen xuất phát từ trận địa.

Trung tá Busse, chỉ huy của đợt tấn công đầu tiên, nhìn màn pháo kích rơi xuống phía trước khu vực tập kết - theo nghĩa đen - cười ha hả: "Người Ant đã học được một chút từ tướng Bạch Mã, nhưng cũng chỉ có một chút thôi!"

Vì quân Prosen có tổ chức cao hơn, chất lượng binh lính tốt hơn, nên có thể đặt điểm xuất phát tấn công ở vị trí xa hơn bình thường, trong quá trình tấn công vẫn có thể đảm bảo đội hình tương đối hoàn chỉnh.

Lúc này, Trung tá Busse nghe thấy tiếng động cơ từ phía sau, vội vàng quay đầu lại, liên thấy vài chiếc xe tăng vuông vức với bánh xích rất rộng đang chạy tới.

Những chiếc xe tăng này đầu có nòng pháo dài và to khiến người ta khiếp sợ, hầu hết binh lính Prosen đều nhận ra ngay đây là pháo 88mm Nhiều binh sĩ reo hò: "Xe tăng kiểu mới!"

"Trông rất tuyệt!"

Trung tá Busse lại cau mày, hắn nhảy khỏi xe tăng chỉ huy của mình, đi đến trước xe tăng hạng nặng bánh xích rộng, chặn đội hình xe tăng lại, ngẩng đầu nói: "Tôi là Trung tá Busse, chỉ huy cụm tác chiến. Mấy người làm sao vậy? Tôi nghe nói sẽ được tăng cường một đại đội, sao mới có 4 chiếc? Chẳng lẽ một đại đội của mấy người chỉ có 4 chiếc xe tăng sao? Đây là một trung đội!"

Trưởng xe của xe tăng kiểu mới cười khổ nói: "Chúng tôi cũng không muốn, nhưng từ ga tàu đến đây đã có 8 chiếc xe tăng bị hỏng. Độ tin cậy của thứ này khiến người ta lo lắng, nhưng ngài yên tâm, 4 chiếc còn lại cũng sẽ dạy cho người Ant một bài học, cứ chờ xeml"

Trung tá Busse vừa định trả lời, liền thấy trưởng xe của xe tăng kiểu mới chui ra khỏi xe tăng: "À đúng rồi, tôi muốn mượn các anh một chiếc xe máy."

Trung tá Busse vẻ mặt nghi hoặc: “Làm gì?”

Trưởng xe chỉ về phía trước: “Địch đang chuẩn bị phản pháo đúng không? Đợi pháo kích kết thúc, tôi muốn vào xem vị trí các hố bom.” Trung tá Busse cũng là chỉ huy thiết giáp, lập tức hiểu ra: “Sợ rơi vào hố bom?” “Đúng vậy, bánh xích của xe tăng mới rất rộng, khả năng vượt địa hình tốt trên nền đất bùn, nhưng thứ này quá nặng, nếu rơi vào hố thì tự nó khó mà ra được, các anh chắc không có máy kéo nào kéo nổi thứ nặng như vậy đâu.” Phụ tá của Busse không hiểu sao lại có chút muốn đối đầu, liên nói: “Máy kéo của chúng tôi có thể kéo được 40 tấn đấy!”

“Thứ này 56 tấn.” Trưởng xe nói.

Phụ tá im bặt. Trưởng xe vội vàng trấn an: “Yên tâm, chúng tôi sẽ không để nó rơi vào hố, miễn là kiểm tra kỹ mặt đất phía trước, các anh cứ xuất phát trước đi.”

Trung tá Busse rất nghi ngờ: “Vậy nếu chúng ta chọc thủng phòng tuyến của địch thì sao?”

“Thì cứ chọc thủng thôi,” Trưởng xe nói, “Chúng tôi đi theo sau là được. Nếu các anh gặp phải kháng cự, chúng tôi sẽ ra tay. Nếu các anh bị thiết giáp địch phản công, chúng tôi cũng sẽ ra tay, chúng tôi sẽ giải quyết hết.” Trung tá Busse: “Tự tin vậy sao?”

Chương 597: Nhìn Thấu ý Định Của Olga

Chương 704: Xe Tăng Kiểu Mới Tham Chiến

Chương 704: Xe Tăng Kiểu Mới Tham Chiến

“Anh không biết thứ này thể hiện tốt như thế nào trên bãi thử đâu, ý tôi là, ngoài tỷ lệ hỏng hóc ra. Nhưng xe mới thì hay hỏng hóc, chuyện này không thể ép buộc được.” Trung tá Busse gật đầu, người trưởng xe trẻ tuổi này để lại cho hắn ấn tượng khá tốt.

Hắn hỏi: “Anh tên gì?”

Người trưởng xe trẻ tuổi lập tức trả lời: “Tôi tên là John Christopher, như anh thấy là một Đại úy, rất hân hạnh được nhận lệnh từ anh, Trung tá.”

Trung tá Busse: “Anh quên tự giới thiệu với cấp trên mới, nhưng lại nhớ kiểm tra mặt đường, tôi dự cảm anh là một lính xe tăng xuất sắc.”

“Cảm ơn.” John trả lời.

Trung tá Busse nhìn màn mưa bom phía trước vẫn đang không ngừng rơi xuống, quyết định tiếp tục hỏi: “Đã có kinh nghiệm thực chiến chưa?”

“Có, đã từng tham gia Chiến dịch Carolin, sau đó bị thương.” Vừa nói, chàng trai trẻ vừa khoe ra dải băng Chiến dịch Carolin và huân chương bị thương của mình. Trung tá Busse nhìn huân chương bị thương, nghi hoặc hỏi: “Anh còn bị thương một lần nữa, chuyện gì vậy?” “Trước khi Chiến dịch

Melainia bắt đầu, tôi nhảy lên xe tăng, kết quả trượt chân, bị gãy xương. Vốn không tính là bị thương, nhưng lúc đó Tiểu đoàn trưởng của tôi khá coi trọng tôi, nên đã làm cho tôi thành bị thương."

Trung tá Busse không nhịn được cười: "Quả là một chàng trai may mắn."

Loại chấn thương không ảnh hưởng đến khả năng tự chăm sóc bản thân, lại có thể tránh xa chiến trường đầu được coi là một loại may mắn, ngay cả ở Prosen có truyền thống quân sự cũng vậy.

John Christopher cũng cười: "Đúng vậy."

Trung tá Busse lại hỏi: "Trở thành người lái xe tăng kiểu mới, là có quan hệ gì sao?" "Không, tôi thấy quảng cáo tuyển người lái xe tăng trên báo, nên đã nộp đơn xin việc, kết quả Bộ Quốc phòng nhanh chóng điều tôi đến bãi thử, tham gia vào đại đội thử nghiệm. Rồi bây giờ như anh thấy, tôi đang ở đây." Trung tá Busse vừa định trả lời, thì màn pháo kích đang dội xuống phía trước đột nhiên bắt đầu bắn dãn. Trung tá vội vàng chui vào trong xe tăng, còn đóng nắp hầm lại.

Hệ số an toàn trong xe tăng chắc chắn tốt hơn bên ngoài. Hắn vào trong rồi mới nhận ra, John Christopher vân còn ở ngoài - huân chương bị thương trên vai anh chàng kia không biết có thêm một cái nữa không?

Hỏa lực dẫn ra nhanh chóng, đã vượt qua khu vực tập kết thực sự, di chuyển về phía sau. Trung tá Busse chui ra khỏi tháp pháo, thấy John Christopher bò ra từ gầm xe tăng kiểu mới, phủi bụi trên người: "Màn pháo kích của phản pháo sẽ còn dãn ra nữa, học được rồi đấy."

Trung tá Busse thấy hắn không sao, liền cầm lấy bộ đàm: "Các đơn vị chú ý, bắt đầu tiến lên -"

“Báo cáo!” John Christopher giơ tay lên: “Tôi đề nghị tạm thời không nên tiến lên, người Ant đã giở trò ranh ma lần đầu tiên, sẽ giở trò lần thứ hai, khi chúng ta cho rằng phía trước an toàn, nghênh ngang đi qua, bọn họ nói không chừng sẽ lại tiến hành hỏa lực tập kích gấp lần nữa.”

John nói xong, tai nghe của Thượng tá Busse truyền đến thanh âm của Tham mưu trưởng: “Vừa rồi đạn pháo bắn trúng các bộ phận bất ngờ không kịp đề phòng, bị tổn thất tương đối lớn, lập tức xuất phát thì đội chi viện không nhất định có thể đuổi kịp.”

Lúc này một gã Thiếu úy bộ đội thiết giáp tới chào: “Thưa Thượng tá, có mười lăm chiếc xe tăng bị hỏng xích, không thể xuất kích.”

Thượng tá Busse chửi thề một câu.

Lúc này John Christopher nói: “Vừa vặn tôi đi phía trước trinh sát, sau khi xác nhận có thể đi đường thông thoáng, liền có thể cùng tấn công với các anh. Các anh hẳn là tổn thất không ít xe tăng nhỉ?” Thượng tá Busse đáp: “Đúng vậy, đa số đều là xích bị hỏng.”

Thượng úy John cười nói: “Vậy chúng tôi có thể gia nhập tấn công đối với các anh mà nói là cực kỳ quan trọng, dù sao nếu như không thể chiếm lĩnh chiến trường vào đêm nay, đồng thời lập tức bắt đầu cứu viện mấy chiếc xe tăng bị hỏng xích kia, ngày mai bọn chúng có thể sẽ phải đưa vào danh sách tổn thất vĩnh viễn.”

Thượng tá Busse chỉ có thể gật đầu: “E rằng đúng là như thế.”

John: “Vậy xe máy của tôi đâu? Muốn giúp các anh, tôi phải đi trinh sát trước, nếu không cũng không có cách nào lái xe tăng đến trận địa chính diện của địch.”

Thượng tá Busse: “Không phải anh nói người Ant có thể giảo hoạt thêm một lần nữa sao? Tôi cũng cảm thấy nên đợi thêm mười lãm phút nữa, xác định người Ant quả thật sẽ không tiếp tục bắn phá, rồi mới hành động.”

“Đúng vậy.”

John Christopher nói: “Nhưng khi pháo kích tới, một mình tôi cũng rất dễ dàng ẩn nấp, không có việc gì đầu, bọn họ sẽ không dùng pháo quần đáng sợ như vậy làm khó một trinh sát như tôi.”

Thượng tá Busse ra hiệu, sĩ quan phụ tá lập tức nói với Thượng úy John: “Đi theo tôi, tôi giúp anh mượn một chiếc của đoàn trinh sát cơ giới, dùng quan hệ cá nhân.”

Lúc hai người rời đi, kíp lái xe bị hỏng xích vừa mới tháo xích cố định trên xe tăng xuống.

Xích xe tăng bị hỏng là một chuyện rất lúng túng, nói nó không quan trọng thì nó quả thật có thể khiến một chiếc xe tăng phải rút lui khỏi hành động đang tham gia.

Đa phần mọi người nói nó rất hữu dụng, phần lớn xích bị đứt sau đó đều có thể sửa chữa, nếu kíp lái mang theo xích dự phòng, cho dù bản thân kíp lái cũng có thể sửa chữa xích - cái giá phải trả là mất mười mấy tiếng đồng hồ. Nhưng dù sao cũng tốt hơn là xích bị đứt rồi bỏ xe luôn. Cho nên càng ngày càng nhiều kíp lái xe tăng cũ của Prosen bắt đầu đặt xích xe tăng lên giáp phụ bên ngoài, làm giáp bảo vệ thêm, như vậy một khi xích bị đứt, có thể nhanh chóng xuống xe thay xích khắc phục sự cố. Đương nhiên đôi khi xe tăng sẽ bị hỏng ngay trước trận địa của địch, có súng máy và mấy trăm người Ant ngày đêm nhìn chằm chằm vào xác xe tăng trên chiến trường. Lúc đó chỉ có thể giả chết trong xe tăng, tìm cơ hội thoát ra.

Chương 598: CoCa CoLa

Chương 705: Xe Tăng Kiểu Mới Tham Chiế…

Chương 705: Xe Tăng Kiểu Mới Tham Chiến 2

Trong lúc Thượng tá Busse miên man suy nghĩ, John cưỡi xe máy xuất phát.

Khoảng ba mươi phút sau, pháo kích không đến, mà John cưỡi xe máy trở về: "Được rồi, tôi đại khái đã nắm rõ tình hình, để chúng tôi xung phong đi! Xe tăng kiểu mới có lớp giáp bảo vệ vượt xa số 3 số 4, để chúng tôi thể hiện cho anh xem một chút!" Thượng tá: "Chấp thuận yêu cầu của anh, cứ tự nhiên hành động đi."

"Vâng." John Christopher thận trọng leo lên xe tăng, hình như rất sợ lặp lại sai lâm trước kia. Chờ hắn ngồi vào xe tăng, theo một tiếng ra lệnh, con quái vật gầm lên một tiếng, mạnh mẽ lao về phía trước một đoạn nhỏ, sau đó tiếng gầm rú dần dần ổn định, xe tăng cũng từ trước mặt Thượng tá Busse đi qua. Nhìn thì không có cảm giác nặng nề, phải nói là tính cơ động của xe tăng hạng nặng ngoài dự đoán của mọi người. Bộ đội của Thượng tá Busse đã từng thử nghiệm xe tăng hạng nặng của Ant tịch thu được, sự nặng nề của chúng đã để lại ấn tượng sâu sắc cho Thượng tá Busse.

Mà hôm nay loại xe tăng kiểu mới vuông vức này thể hiện ra tính cơ động, cũng làm cho Thượng tá Busse mở rộng tầm mắt.

Bọn họ cứ như vậy ầm âm đi về phía trước, hai chiếc xe tăng kiểu mới khác cũng đi theo phía sau nó.

Đúng vậy, chỉ có hai chiếc, còn một chiếc vừa rồi bị pháo bắn hỏng.

Đến bây giờ Busse vẫn chưa chắc chắn mình có hài lòng với xe tăng kiểu mới hay không, nhưng hắn biết bộ phận hậu cần, nhất là các kỹ sư của xưởng sửa chữa dã chiến chắc chắn rất ghét loại xe tăng kiểu mới này.

Vương Trung nói rằng: "Vũ Đức Vượng là kẻ đánh cắp công sức của người khác. Các vị ở bộ tiếp nhận phản ánh nên cân nhắc kỹ về việc anh ta lợi dụng họ để kiếm lợi". John Christopher lái chiếc xe tăng yêu quý của mình rong ruổi dọc theo con đường vừa rồi hắn thăm dò.

Rất nhanh, xe tăng đi qua một thân cây được sơn, Christopher nhận ra đầy là vật chuẩn của địch, mình đã tiến vào phạm vi tấn công của địch.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, từ xa một phát đạn xuyên giáp bay tới, để lại một chuỗi tia lửa trên giáp trước của xe tăng kiểu mới, viên đạn lại biến mất.

Christopher nghe thấy có người nói trong tai nghe, vội vàng hỏi: "Ai bị thương? Thương thế nghiêm trọng không?"

"Không sao, không biết mảnh giáp ở đâu văng ra, sượt qua mặt tôi một vết rất nông, chỉ chảy một chút máu." Christopher không nghĩ nhiều, cầm lấy ống nhòm tìm kiếm vị trí pháo của địch.

Để đảm bảo khoảng cách giao chiến có lợi, hắn hạ lệnh đầu tiên sau khi tham chiến: "Dừng xe, chúng ta cảnh giới tại chô."

Xe lập tức dừng lại.

Trong lúc xe phanh gấp, Christopher đột nhiên phát hiện trên cao điểm 414 bên bờ sông đột nhiên có tia sáng lóe lên.

Phát thứ hai rơi xuống bên cạnh xe của Christopher. Christopher: "Xoay pháo tháp sang trái 30 độ, trên cao điểm, chờ nó bắn phát thứ ba."

Pháo tháp vừa mới xoay qua, phát thứ ba đã bắn trúng. Tuy nhiên xe tăng kiểu mới không hề nhúc nhích, chỉ là viên đạn sượt qua vị trí trúng đạn, để lại một mảng xước lớn, cạo sạch cả số hiệu chiến thuật trên xe cùng với logo đơn vị thiết giáp. Christopher: "Pháo thủ! Thấy tia sáng không? Tia sáng vừa rồi!"

Pháo thủ báo cáo: "Không thấy! Đang dùng độ phóng đại cao nhất quan sát trận địa địch." "Không!"

Christopher quyết đoán nói: "Dùng ống kính có độ phóng đại nhỏ nhất, như vậy mới có thể đảm bảo nhìn thấy tia sáng! Thấy tia sáng là phát hiện ra vị trí pháo chống tăng của địch!"

Vừa dứt lời, lại một lần nữa lóe sáng.

Pháo thủ gần như lập tức bắn trả, vị trí vừa mới bắn pháo trên cao điểm lập tức bốc lên một cột khói trắng, giống như cây nấm kim châm mập mạp. Christopher hô: "Lại bắn!" Lúc này hắn bỗng nhiên thấy ngay phía trước cũng có tia sáng.

"Chú ý, phía trước xe cũng có địch. Bắn một phát vào vị trí pháo trên cao điểm 414, sau đó lập tức xoay nòng pháo." Vừa dứt lời, xe tăng đồng đội bên cạnh nổ súng, mục tiêu chính là mục tiêu mà Christopher phát hiện.

Ngay sau đó, một vụ nổ xảy ra, pháo tháp bay lên trời. Christopher kinh hãi: "Là xe tăng? Đây là kiểu xe tăng chôn thân xe trong hầm ngụy trang sao?"

Phía trước lại có một phát đạn pháo bay tới, còn có đạn nổ của súng máy.

Nhưng lúc này xe tăng kiểu mới vừa đi qua vật chuẩn thứ nhất, rõ ràng còn cách trận địa rất xa, đạn nổ của súng máy

bắn theo đường câu vồng, không bắn trúng Christopher.

Đột nhiên, địch lại bắn phá. Lần này không đợi Christopher - xe trưởng chỉ thị mục tiêu, pháo thủ liền khai hỏa, đạn pháo bắn trúng thứ được ngụy trang phía sau, lập tức có khói đặc bốc lên từ phía sau đống cỏ khô. Rõ ràng đó là một chiếc xe tăng khác của địch.

Lúc này Christopher nghe thấy tiếng động cơ gầm rú từ phía đối diện, xem ra xe tăng của địch phát hiện không thể bắn thủng xe tăng kiểu mới, quyết định áp sát.

Ngay sau đó, mãy chiếc xe tăng KV lao qua bụi cây.

Tiếp theo, hơn mười chiếc T34 xuất hiện.

Christopher hưng phấn hô: "Địch tự đưa mình tới cửa rồi! Nếu chúng tiếp tục ẩn nấp, chúng ta chưa chắc đã tìm được chúng! Khai hỏa!"

Ba chiếc xe tăng kiểu mới xếp thành hàng ngang, liên tục khai hỏa.

Đây là một cuộc tàn sát một chiều, xe tăng của Ant lần lượt nổ tung như pháo hoa. Cuối cùng, xe tăng của Ant quay đầu, để lộ phần đuôi yếu ớt cho ba chiếc xe tăng kiểu mới.

Sau đó, Christopher và đồng đội vui vẻ tiên những chiếc xe tăng đang bỏ chạy này lên trời.

Christopher: "Tiến lên! Nghiền nát trận địa của địch." Động cơ xe tăng kiểu mới lại gầm rú, lao về phía trước với tốc độ cao.

Các loại vũ khí chống tăng khác của Ant có lẽ đã hoảng sợ, liên tục khai hỏa từ khoảng cách rất xa, kết quả bị kíp lái của Christopher lần lượt tiêu diệt.

Chờ xe tăng của Christopher đến gần chiến hào của Ant, mấy tên lính Ant nhảy ra khỏi chiến hào.

Christopher vốn tưởng rằng bọn chúng đến tấn công xe tăng, vội vàng hồ to: “Súng máy đồng trục! Quét sạch bọn chúng!”

Tuy nhiên, những tên lính này quay đầu bỏ chạy.

Rõ ràng, chiếc xe tăng kiểu mới giống như chiến thần đã khiến đám Ant này kinh hồn bạt vial

Sau khi bị vỡ trận ban đầu, chiến tuyến của Ant giống như tuyết lở, chẳng mấy chốc, tất cả mọi người trong chiến hào bắt đầu chạy về phía saul

Chương 599: Lịch Trình Làm Việc

Chương 706: Ăn Bổng Lộc Chùa

Chương 706: Ăn Bổng Lộc Chùa

10 giờ sáng ngày 10 tháng 7, Vương Trung vừa đến Bộ Tư lệnh phòng thủ thành phố, chuông điện thoại đã reo. Vương Trung nhấc máy, đầu dây bên kia là giọng của Belinsky: "Hình như mặt trận Sukhaya Verevka gặp vấn đề rồi."

Vương Trung: "Không thể nào, tối qua tôi nghe tin tức vẫn là 'Đang nắm bắt tình hình tiền tuyến', trinh sát hàng không chẳng phải vẫn bình thường sao?"

Belinsky: "Không thể nắm bắt tình hình tiền tuyến, là do mấy sư đoàn gần điểm đột phá đã tan vỡ, hôm nay mới có tàn binh chạy về hậu phương, bị quân của Thẩm Phán Đình bắt được."

Vương Trung: "Tình hình nghiêm trọng lắm sao?"

"Rất nghiêm trọng, có sĩ quan bỏ chạy nói, 'Giống như ngày 22 tháng 6 năm ngoái'. Ngoài ra, Thẩm Phán Đình thu thập được tin tình báo từ nhiều nguồn khác nhau: Phát hiện xe tăng Prosen vuông vức, nhìn có vẻ to hơn tất cả các loại xe tăng gặp phải trước đây."

Vương Trung vốn còn đang lim dim mắt, nghe xong câu này liên mở to mắt: "Xe tăng kiểu mới vuông vức sao? Có phải còn có xích rất rộng không?"

“Phải.“e b o o k sh o p . vn - e b o o k t r u y ệ n d ị c h g i á r ẻ

Vương Trung: “Cuối cùng cũng xuất hiện rồi, chúng ta thử xem xe tăng kiểu mới của bên nào mạnh hơn nhé!” Belinsky: “Tóm lại, chuẩn bị xuất kích, tuy rằng hiện tại trong tay Tuganev còn ít nhất sáu tập đoàn quân mới thành lập, nhưng tôi nghĩ hắn ta cũng rất muốn kiểm chứng xem ý tưởng xây dựng quân đội của cậu có hiệu quả hay không. Dù sao một sư đoàn của cậu chỉ có một trung đoàn bộ binh, khắp Yekaterinburg đều đồn rằng cậu ăn bổng lộc chùa.” Vương Trung bật cười: “Ăn bổng lộc chùa?”

Vasili ở bên cạnh nói: “Anh không biết sao? Lần trước sau khi công bố bảng biên chế quân cơ động, có rất nhiều người chế nhạo chúng ta đấy!”

Vương Trung: “Thật hay giả vậy?”

“Thật đấy.”

Belinsky nói: “Tóm lại, chứng minh cho bọn họ thấy! Chứng minh cho chúng ta thấy, cho tất cả mọi người thấy! Hết!” Hắn cúp máy.

Vương Trung đặt điện thoại xuống, lập tức lại cầm lên: “Nối máy với Kubinka.”

Rất nhanh điện thoại đã được nối máy, đầu dây bên kia là Pavlov: “Tập đoàn quân cơ động số 1, tôi là Tham mưu trưởng Pavlov, xin nghe.” Vương Trung: “Ra lệnh cho toàn quân tổng động viên, chuẩn bị chiến đấu.”

Pavlov kinh hãi: “Prosen lại đánh tới gần đây rồi sao? Nhanh vậy?” Vương Trung: “Không, chúng ta chuẩn bị đi đánh bọn chúng, Tập đoàn quân Sukhaya Verevka yêu cầu chỉ viện, bọn họ bị xe tăng kiểu mới của địch đánh tan tác, có vài sư đoàn đã sụp đổ rồi. “Bây giờ anh lập tức tổ chức một đội

tiên phong, lấy tiểu đoàn pháo chống tăng số 16 vừa mới đến làm nòng cốt, tăng cường quân bảo đảm và bộ binh tỉnh nhuệ, cùng với tám khẩu pháo phòng không và tiểu đoàn tên lửa của Tập đoàn quân, còn có… Anh xem xét sắp xếp, tóm lại đảm bảo trong ngày hôm nay có thể đưa toàn bộ lên tàu hỏa, tiến ra tiền tuyến!"

Pavlov: "Có thể có bao nhiêu toa xe?"

Vương Trung: "Xem anh có thể xin Thượng tướng Chekhov bao nhiêu toa xe." "Lại đẩy cho tôi?" Pavlov kêu lên.

Vương Trung: "Vui vẻ lên, hiện giờ danh tiếng của tôi và mối quan hệ với Thượng tướng Chekhov, anh chắc chắn sẽ xin được không ít đầu."

"Vậy sao cậu không tự xin?" Vương Trung: "Tôi còn nhiều việc phải làm, phải tập trung tinh lực vào quân sự."

Nói xong, anh không đợi Pavlov phản đối, liền cúp máy.

Vừa cúp máy, Vasili liền nói với vẻ mặt đầy mong đợi: "Cuối cùng cũng xuất kích rồi, cho đám khốn ở Yekaterinburg kia thấy rõ, chúng ta không phải là ăn bổng lộc chùa!"

Vương Trung nở nụ cười: "Bọn họ hẳn là bị biên chế tiểu đoàn này lừa rồi."

Trong lúc nói chuyện, Vương Trung đã xuyên qua một năm lại nhớ lại thời gian ở Trái Đất. Ở Trái Đất có rất nhiều người mê quân sự giả, những kẻ hiểu biết nửa vời dựa theo tư duy quán tính, cho rằng tiểu đoàn nhỏ hơn trung đoàn và lữ đoàn, vô số tài khoản marketing dựa vào những người mê quân sự giả này để câu tương tác.

Cách làm thường thấy nhất chính là nói tiểu đoàn thiết giáp nào đó của Đức Quốc Xã tiêu diệt hai lữ đoàn xe tăng Liên Xô, tổng cộng sáu tiểu đoàn vân vân.

Thế là những kẻ hiểu biết nửa vời kia dồn dập hô to Đức Quốc Xã không thể chiến bại. Nhưng người mê quần sự chân chính vừa nhìn đã biết chỗ nào có vấn đề.

Tiểu đoàn của Đức Quốc Xã lớn, tiểu đoàn Panzer IV có 96 chiếc Panzer IV nòng dài, biên chế tiểu đoàn Panzer có lớn có nhỏ, nhỏ nhất là 77 chiếc Panzer, lớn cũng có 96 chiếc Panzer. Tiểu đoàn Tiger nhỏ nhất, cũng có 45 chiếc Tiger.

Tiểu đoàn của Liên Xô nhỏ, lữ đoàn xe tăng của Liên Xô chỉ có 68 chiếc xe tăng, đại đa số tiểu đoàn và trung đoàn đều cùng cấp bậc, đầu là 21 chiếc xe tăng. Tôi có 96 chiếc Panzer IV nòng dài, hoặc là 96 chiếc Panzer, ăn của anh hơn 100 chiếc T-34/76 thì sao? Có gì kỳ quái sao?

Thoát ly biên chế, chỉ cầm phiên hiệu nói chuyện, cơ bản đều là những kẻ hiểu biết nửa vời, hiện tại những kẻ hiểu biết nửa vời ở Yekaterinburg chính là như thế.

Bọn họ nhìn thấy sư đoàn của Vương Trung chỉ có một tiểu đoàn xe tăng và một tiểu đoàn pháo chống tăng, liền cho rằng sư đoàn này không có lực lượng thiết giáp gì. Bởi vì Ant cũng dùng tiểu đoàn, giống như Liên Xô ở Trái Đất, đều là 21 chiếc xe tăng một tiểu đoàn.

Nhưng trên thực tế, tiểu đoàn xe tăng này là một tiểu đoàn lớn, mỗi đại đội, ngoài 12 chiếc xe tăng T-34W ra, còn có 4 chiếc xe tăng M3 Grant, trung đội trinh sát còn có 8 chiếc xe Jeep có súng máy hạng nặng M2 Browning, sau đó còn có một chiếc SU-76.

Chương 600: Tướng quân Rokossovsky ở c…

Chương 707: Các Sửa Đổi Ở Biên Chế

Chương 707: Các Sửa Đổi Ở Biên Chế

Ngay cả bên trong còn có 56 lính bộ binh, bốn chiếc M3 Grant mỗi chiếc nhét 8 người, 8 chiếc xe Jeep mỗi chiếc chở 3 người —— kỳ thật có thể tăng lên mỗi chiếc Jeep 7 người, nhưng phong cách như vậy quá giống người Ấn Độ, bị Vương Trung từ chối. Ba đại đội như vậy hợp thành một tiểu đoàn xe tăng.

Cho nên tiểu đoàn xe tăng của Vương Trung này tuy rằng gọi là tiểu đoàn, nhưng có 48 chiếc xe tăng, 24 chiếc xe Jeep, 4 chiếc SU-76. Đương nhiên, pháo binh, bộ binh và trinh sát bình thường đầu ở trong biên chế của mình, chỉ là khi huấn luyện thì hợp luyện. Đến thời chiến mới "vắt kiệt sức hậu cần", hợp thành một chỗ.

Mà trung đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 31 thuộc sư đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 1, những kẻ hiểu biết nửa vời ở Yekaterinburg nhìn thấy chữ "trung đoàn" trong phiên hiệu, liền cho rằng trung đoàn này cũng chỉ có 3000 người.

Nhưng trên thực tế căn bản không phải như thế, trung đoàn này thật ra có gần 6000 lính chiến đấu, một số sư đoàn bộ binh mới thành lập của Ant, cũng chỉ có 8000 người.

Vì sao trung đoàn này có nhiều người như vậy? Bởi vì Vương Trung mang đến lý niệm hoàn toàn mới, nhét vào bên trong rất nhiều hỏa lực hỗ trợ.

Ở trung đoàn này, mỗi đại đội được tăng cường 4 khẩu súng cối 82 mm, sau đó còn có 8 chiếc M3 Half-track, 4 chiếc M6 Gun Motor Carriage.

Bốn khẩu súng cối 82 mm, ở một số sư đoàn bộ binh trang bị kém đã là hỏa lực cấp tiểu đoàn. Mà 8 chiếc M3 đầu có súng máy hạng nặng M2 Browning, một đại đội có 8 khẩu súng máy hạng nặng, sư đoàn khác lấy đâu ra trang bị xa xỉ như vậy.

Càng đừng nói đến pháo 37 mm trên xe M6 Gun Motor Carriage.

Vương Trung thật ra muốn M8 Greyhound và M8 Scott (hai loại xe này không dùng chung khung gầm), nhưng bây giờ vẫn chưa có, hắn chỉ có thể lấy M6 chở pháo 37 mm để đối phó tạm thời. Tất cả những phương tiện này đầu cần người điều khiển, súng cối cũng cần người nạp đạn, kết quả là mỗi đại đội đều lớn hơn đại đội bộ binh thông thường rất nhiều, hoàn toàn là đại đội tăng cường.

Đến cấp tiểu đoàn, Vương Trung càng thêm liều lĩnh. Căn cứ vào báo cáo từ tiền tuyến, khi tác chiến thực tế, quân Đức cũng sẽ phân phối pháo binh sư đoàn xuống cho trung đoàn bộ binh, lúc này tiểu đoàn bộ binh Đức ở hướng tấn công chính sẽ nhận được sự yểm trợ của hơn 12 khẩu pháo bộ binh hoặc thậm chí là pháo lựu. Vương Trung trực tiếp bình thường hóa loại hình hỗ trợ này. Đương nhiên, hắn vẫn chưa liều lĩnh đến mức trang bị pháo lựu cho tiểu đoàn bộ binh, vậy thì quá mức, cũng không cần thiết.

Pháo bộ binh và pháo lựu khác nhau chủ yếu ở nòng pháo, nòng pháo bộ binh rất ngắn, thành ngoài tương đối mỏng, dù sao phần lớn thời gian đều là yểm trợ tầm gần, không cần bắn quá xa, đạn pháo không cần nhiều thuốc phóng như vậy, tự nhiên cũng không có áp lực lớn như vậy.

Pháo lựu muốn đạt được tầm bắn trên 15 km, nòng pháo vừa dài vừa dày, để cân bằng nòng pháo nặng như vậy, đồng thời khi bắn cũng không bị luồng khí mạnh ở đầu nòng thổi lật, pháo lựu thường có bệ chống rất nặng. Cho nên cho dù cỡ nòng giống nhau, pháo bộ binh đều nhẹ hơn pháo lựu rất nhiều, cơ động thuận tiện hơn, có thể theo kịp trung đoàn bộ binh. Giống như pháo bộ binh 76 mm của Liên Xô, thật ra dùng khung pháo giống pháo chống tăng 45 mm, khi thiếu người hai người có thể vận hành. Vương Trung nói rằng: "Vũ Đức Vượng là kẻ đánh cắp công sức của người khác. Các vị ở bộ tiếp nhận phản ánh nên cân nhắc kỹ về việc anh ta lợi dụng họ để kiếm lợi". Đại đội pháo của quân đội Liên Xô rất nhỏ, thường một đại đội có hai trung đội, mỗi trung đội hai khẩu pháo, mà trung đội pháo mà Vương Trung làm ra có bốn khẩu pháo, một đại đội pháo có 12 khẩu pháo, gần 300 người. Hắn nhét đại đội như vậy vào trong tiểu đoàn bộ binh, hậu cần phỏng chừng muốn chửi âm lên rồi.

Nhưng hắn vẫn làm như vậy. Chủ yếu là bởi vì lúc mới tham chiến ở cao điểm Peniye, pháo binh của quân ta không theo kịp, chỉ có súng cối gắn trên xe tải theo kịp, cho nên mới có thể đánh được, sau đó ở Loktev, pháo hạng nặng của địch đã khiến hắn phải chịu thiệt thòi.

Trải qua chuyện như vậy, Vương Trung mới trở nên liều lĩnh.

Có thể dùng pháo oanh tạc kẻ địch tại sao còn phải đánh giáp lá cà? Bộ binh chính là chịu trách nhiệm trinh sát cho pháo binh mài

Những khẩu pháo này đều cần người vận hành, cho nên biên chế tiểu đoàn bộ binh dưới trướng Vương Trung lớn đến mức đáng sợ, tính số lượng người thì bộ binh và pháo binh gần như là 2:1. Mà ở cấp trung đoàn bộ binh, Vương Trung lại

trang bị cho trung đoàn một tiểu đoàn pháo tự hành M3 75 mm. Càng đừng nói đến còn có xe bọc thép, dầu mỡ hỗ trợ bảo đảm linh tỉnh, một trung đoàn có gần 7000 lính chiến đấu.

Một sư đoàn như vậy nhất định không thể có quá nhiều trung đoàn, hậu cần không chịu nổi.

Đây không phải chơi game Hearts of Iron, bộ binh ít thì organization sẽ thấp, trong thực chiến bộ binh tổn thất đến mức nào mới sụp đổ, hoàn toàn dựa vào ý chí chiến đấu.

Vương Trung tự tin ý chí chiến đấu của bộ binh mình đủ mạnh, cũng tin tưởng giáo dục bổ túc ban đêm kéo dài hơn nửa năm, có thể nâng cao tính chủ động của bộ đội, cho dù bị đánh tan thành những đơn vị nhỏ cũng có thể duy trì sức chiến đấu.

Vậy lựa chọn tiếp theo là điều hiển nhiên, trang bị cho bộ binh đủ nhiều đơn vị hỗ trợ, sau đó dàn mỏng binh lực.

Chương 601: Tướng quân Rokossovsky ở c…

Chương 708: Các Sửa Đổi Ở Biên Chế 2

Chương 708: Các Sửa Đổi Ở Biên Chế 2

Trong trận chiến ở Orachi, hai ngày đầu, thật ra trận địa của hắn chỉ có hai tiểu đoàn bộ binh, dựa vào hỏa lực hỗ trợ mà chống đỡ được tấn công của địch. Lực lượng còn lại là lực lượng dự bị, chuẩn bị tác chiến vào lúc nguy cấp, kết quả căn bản không dùng đến, địch bị hỏa lực hỗ trợ tiêu diệt hoàn toàn.

Cho nên Vương Trung đưa ra một kết luận, chỉ cần hỏa lực hỗ trợ đủ mạnh, một tiểu đoàn có ý chí chiến đấu kiên cường phòng thủ khu vực của một trung đoàn cũng không phải chuyện khó. Hơn nữa, dàn mỏng binh lực có lợi ích rõ ràng —— khả năng chống pháo kích được tăng cường rất nhiều.

Đương nhiên, ý tưởng này của Vương Trung muốn thực hiện được, cần bộ binh tuyến đầu có đủ bộ đàm, ít nhất phải trang bị bộ đàm đến cấp đại đội.

Số lượng bộ đàm mà trung đoàn của Vương Trung được trang bị, nhiều hơn một sư đoàn khác rất nhiều, bởi vì sư đoàn bộ binh thông thường của Ant, ngay cả sở chỉ huy tiểu đoàn cũng không có bộ đàm, chỉ có thể dùng điện thoại hữu tuyến.

Phần lớn bộ đàm do Hợp Chủng QUỐc viện trợ, đều bị Tập đoàn quân Cơ giới số 1 lấy mất, kết quả dẫn đến các đơn vị khác cũng cho rằng bộ đàm là thứ tốt, tranh nhau đòi —— tuy rằng tôi không biết vì sao nó là thứ tốt, nhưng thứ mà Nguyên soái Rokossovsky muốn chắc chắn là thứ tốt.

Đương nhiên các đơn vị khác không có nhiều hỏa lực hỗ trợ như Tập đoàn quân Cơ giới số 1, bộ đàm nhiều cũng không có ý nghĩa lớn như vậy. Còn trung đoàn pháo binh thuộc sư đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 1, lại càng lợi hại. Trung đoàn pháo binh của sư đoàn bộ binh Ant thông thường, nhiều nhất là 12 khẩu 152 mm, 24 khẩu 122 mm, tổng cộng 36 khẩu pháo, gần 2000 người.

Trung đoàn pháo binh này của sư đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 1 có 36 khẩu 152 mm, 24 khẩu 122 mm, tổng cộng 60 khẩu pháo hạng nặng, gần 4000 người vận hành.

Đây thật ra là một con số rất khủng bố, có thể có người xem nhiều video câu view sẽ cảm thấy số pháo này chẳng là gì, bọn họ thậm chí còn nói trung đoàn pháo binh của sư đoàn Mỹ có 50 khẩu pháo hạng nặng! Hoặc là một sư đoàn Đức có 48 khẩu pháo hạng nặng!

Nhưng thật ra pháo binh sư đoàn của Mỹ gồm ba tiểu đoàn 105 mm và một tiểu đoàn 155 mm, tuy rằng 105 mm và 155 mm đều được phân loại là pháo hạng nặng sư đoàn, nhưng phân loại này chủ yếu là vì pháo 105 mm nòng dài rất nặng, cần xe kéo cỡ lớn, cho nên đều đặt ở sư đoàn để tiện bảo đảm hậu cần.

Sư đoàn Big Red One nổi tiếng cũng chỉ có 12 khẩu pháo hạng nặng 155 mm. Đức cũng vậy, pháo hạng nặng sFH 18 150 mm mỗi sư đoàn chỉ có 12 khẩu, còn lại đầu là 105 mm. Đức thì khác, họ có pháo bộ binh hạng nặng 150 mm.

So sánh một chút thì hỏa lực của sư đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 1 với 36 khẩu 152 mm và 24 khẩu 122 mm đã rất mạnh rồi.

Tiểu đoàn pháo chống tăng của sư đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 1, ngoài 36 khẩu pháo chống tăng 57 mm, còn có khoảng 30 chiếc pháo tự hành chống tăng ZIS-3, khác biệt một

trời một vực với tiểu đoàn pháo chống tăng 12 khẩu của sư đoàn bộ binh thông thường.

Còn có pháo cao xạ, tiểu đoàn pháo cao xạ của Ant thường chỉ có 16 khẩu pháo cao xạ 37 mm, tiểu đoàn của Vương Trung có 36 khẩu pháo cao xạ 37 mm, còn được tăng cường 8 chiếc xe tăng phòng không Crusader.

Tóm lại, sư đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 1 tuy chỉ có một trung đoàn bộ binh, một trung đoàn pháo binh, một trung đoàn xe cơ giới, còn lại đều là các loại "tiểu đoàn", nhưng thật ra nó có hơn 100 chiếc xe tăng, pháo chống tăng và pháo tự hành, tương đương với hai lữ đoàn xe tăng.

Nó có hơn 70 khẩu pháo cỡ nòng 75 mm, 60 khẩu pháo cỡ nòng từ 122 mm trở lên. Nó có tổng cộng 66 khẩu pháo chống tăng 57 mm (bao gồm cả pháo tự hành và pháo kéo).

Nó có hơn 100 khẩu súng máy hạng nặng, hơn 200 khẩu súng máy hạng nhẹ, tổng cộng hơn 1100 chiếc xe bán tải, xe tải và máy kéo. Quá đáng nhất là khả năng bảo đảm hậu cần của sư đoàn này, nó được trang bị hai tiểu đoàn sửa chữa, hai đại đội cứu hộ (chia cho mỗi đại đội xe tăng và đại đội pháo chống tăng), mỗi ngày có thể sửa chữa ở mức độ trung bình cho 12 chiếc xe tăng.

Để so sánh, khả năng sửa chữa của Tập đoàn quân xung kích số 1 của Ant, cũng chỉ có thể sửa chữa ở mức độ trung bình cho 20 chiếc xe tăng mỗi ngày —— đúng vậy, một tập đoàn quân, chỉ có vậy thôi.

Nhét vào nhiều thứ như vậy, sư đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 1 trở thành sư đoàn "nhà giàu" với tổng quân số hơn 20000 người, sau đó những kẻ mù quân sự ở Yekaterinburg nhìn thấy một đống "tiểu đoàn" trong biên chế, liền nói chắc chắn là ăn không lương rồi.

Có thể là nghĩ đến những điều này, Vasily thở dài: "Thật sự là không có cách nào, người ngoài nghề căn bản không hiểu được. Vấn đề là nếu nói với những người này không thể chỉ nhìn phiên hiệu mà nói bừa, phải tính số lượng xe, tính số lượng pháo, thì bọn họ sẽ nằm lăn ra đất ăn vạ, gào lên 'không nghe không nghe, anh chính là ăn không lương'."

Chương 602: Khó Khăn

Chương 709: Có Đất Dụng Võ

Chương 709: Có Đất Dụng Võ Vương Trung nhún vai: "Sớm biết như vậy tôi đã đổi tiểu đoàn xe tăng và tiểu đoàn pháo chống tăng thành trung đoàn rồi, như vậy nhìn vào sư đoàn sẽ thấy có một trung đoàn bộ binh, một trung đoàn xe tăng, một trung đoàn pháo chống tăng, những kẻ hiểu biết nửa vời ở Yekaterinburg sẽ cảm thấy, một sư đoàn có ba trung đoàn, rất hợp lý."

Vasily cười ha hả.

Vương Trung: "Đương nhiên, bản thân tôi cũng thỉnh thoảng cảm thấy, số lượng bộ binh có thể quá ít… Nhưng biên chế khoa trương như bây giờ, hậu cần đã kêu trời rồi."

Dù sao các đơn vị hỗ trợ đầu là những con quái vật nuốt chứng hậu cần, nếu nhét thêm ba trung đoàn bộ binh vào biên chế tập đoàn quân, nói không chừng sẽ trở thành giọt nước làm tràn ly.

Hiện tại Vương Trung còn lo lắng sư đoàn cơ giới của mình có quá nhiều pháo 75 mm, 122 mm và 152 mm, đánh nhau sẽ không đủ đạn, đánh một lúc sẽ hết đạn pháo.

Vasily: "Haiz, ở Lokot, chẳng phải đám học viên trường pháo binh chúng ta vẫn bị cậu sai đi đánh bộ đó sao, chẳng phải vẫn đánh rất tốt sao! Bộ binh đầu phải là binh chủng chuyên nghiệp gì, ai cầm súng trường nằm sấp xuống đất bắn, đó chính là bộ binh."

Vương Trung tiếp lời: “Anh nói đúng, những người nạp đạn của trung đoàn pháo binh, chẳng phải đều là lính trơn sao. Nói không chừng vì ở trong đơn vị pháo binh nên sống lâu hơn, khi làm bộ binh đánh nhau còn đáng tin hơn lính mới vừa được gọi nhập ngũ.”

Lúc này điện thoại trong phòng lại vang lên, Vương Trung cầm ống nghe lên: “Tôi là Rokossovsky.”

Giọng nói của Đại tướng Turgnev truyền đến từ trong ống nghe: “Rokossovsky, cậu hẳn là đã biết Tập đoàn quân Sukhaya Verevka đang nguy cấp rồi chứ? Tôi đã bàn bạc với bộ phận hậu cần, cố gắng nhanh chóng điều động toa xe, đưa tập đoàn quân của cậu đến bờ Đông Sukhaya Verevka, đến Yalgava hiện tại vẫn tương đối an toàn.” Vương Trung: “Tôi đã ra lệnh tổ chức một đội tiền trạm, do tôi tự mình dẫn đầu, hôm nay có thể lên xe xuất phát.”

“Rất tốt, như vậy rất tốt.” Đại tướng Tuganev ngừng một chút, nói: “Tôi rất mong chờ biểu hiện của quân mới của cậu, dù sao chúng ta đã đầu tư rất nhiều tài nguyên vào tập đoàn quân của cậu.” Vương Trung gật đầu: “Tôi sẽ cố gắng.”

“Vậy, chúc cậu may mắn.” Đầu dây bên kia cúp máy, Vương Trung đặt ống nghe xuống, nhìn về phía Vasili: “Tôi nghĩ, vẫn nên bố trí một đơn vị bộ binh thuần túy ở trạm hậu cần của tập đoàn quân, chỉ là bộ binh, lo ăn uống cho họ là được rồi, lại ở ngay bên cạnh trạm, tuyến đường tiếp tế ngắn, áp lực hậu cần sẽ không quá lớn.” Vasili: “Tôi nhớ người Melainia lại đưa đến bốn tiểu đoàn bộ binh, chỉ có trang bị cơ bản, hay là chúng ta tổ chức thành một lữ đoàn bộ binh độc lập?”

Vương Trung: “Được, để Pavlov lo liệu việc này. Khi vận chuyển quân chính quy của chúng ta lên tiền tuyến, tiện thể

hoàn thành việc biên chế lữ đoàn này, cuối cùng đưa họ đến sau.”

Vasili đồng tình lầm bẩm: “Pavlov tội nghiệp.”

Vương Trung lại gọi điện thoại cho Pavlov, nói cho hắn biết chuyện tổ chức bốn tiểu đoàn người Melainia thành lữ đoàn bộ binh dự bị.

Pavlov: “Tôi còn đang phải lên kế hoạch vận chuyển cho cả tập đoàn quân, cậu còn giao thêm việc cho tôi à?””

Vương Trung: “Số nhân viên hành chính dưới quyền cậu bây giờ đã tăng gấp đôi rồi! Toàn bộ do các thư ký cấp sáu lão luyện dẫn dắt! Tôi thấy cậu vẫn còn rất nhiều tiềm năng đấy.”

Pavlov im lặng vài giây, rồi hỏi: “Đúng rồi, cậu muốn đích thân dẫn đầu đội tiền trạm phải không? Tôi và bộ phận chỉ huy chắc chắn sẽ đi cùng với đợt quân cuối cùng, cậu định để ai làm tham mưu cho mình?”

Vương Trung: “Điều động nhân sự từ bộ tham mưu của Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1, thành lập bộ tham mưu cho đội tiền trạm, để Tham mưu trưởng của Yegorov, Aleksandr Aleksandrovich, tạm thời làm Tham mưu trưởng đội tiền trạm.”

“Hiểu rồi. Aleksandr có năng lực, cho anh ta ra chiến trường thử sức trước cũng tốt.”

Pavlov đồng ý: “Còn chỉ thị gì nữa không, đồng chí Tư lệnh Trung tướng?” Vương Trung: “Không còn. À phải rồi, Yegorov chắc chắn muốn tham gia đội tiền trạm, cậu hãy ngăn hắn lại, cứ nói là tôi bảo vậy, để hắn đi cùng các đơn vị khác trong sư đoàn, dù sao hai chỉ huy chính của sư đoàn không thể đi hết được, sau đó để Giám mục quân đội dẫn đầu đội tiền trạm.”

“Cứ giao cho tôi. Chỉ có tôi mới khuyên được Yegorov.” Pavlov nói.

Dù sao hắn ta vốn là Tham mưu trưởng của Yegoroy, đi theo Vương Trung mới được thăng chức. Vương Trung: “Giao cho cậu đấy.”

Anh cúp điện thoại, vừa định nói chuyện với Vasili thì chuông điện thoại lại reo. Vasili: “Tôi cá là Sa Hoàng.” Vương Trung trừng mắt nhìn hắn, nhấc máy: “Tôi là Trung tướng Rokossovsky.”

Trong ống nghe truyền đến giọng nói của Olga: “Alyosha, tiên tuyến nguy cấp rồi!” Cảm giác Hoàng thượng hình như đang rất phấn khích. Olga: “Alyosha, cuối cùng quân đội của cậu cũng có đất dụng võ rồi!”

Vương Trung thở dài: “Hoàng thượng, phòng tuyến của chúng ta đã bị chọc thủng, người không nên phấn khích như vậy.”

“Tôi đâu có thế trước mặt người khác, trước mặt cậu thì không cần phải sợ.” Olga nói với giọng điệu nũng nịu. Vương Trung: “Bầy giờ từng phút từng giây của đường dây điện thoại này đầu rất quý giá, không biết bao nhiêu người đang chờ gọi điện, đừng chiếm dụng đường dây của tôi.”

Chương 603: Gặp Mặt Phái Đoàn Ngoại Gi… _

Chương 710: Muốn Tiễn

Chương 710: Muốn Tiễn

Hắn nói xong định cúp máy, nhưng Olga lại hỏi: “Hôm nay anh xuất phát à?”

Vương Trung: “Phải, tôi sẽ đi cùng chuyến tàu đầu tiên của đợt thứ nhất, đến đó để nắm tình hình chiến trường trước.”

Olga im lặng vài giây, rồi hỏi bằng giọng đáng thương: “Tôi có thể đến ga tiễn anh không?”

Phản ứng đầu tiên của Vương Trung là từ chối, nhưng anh lại mềm lòng: “Sa Hoàng, người là đi tiễn các tướng sĩ ra trận, tôi chỉ là một trong số họ.”

“Được rồi! Hiểu rồi!”

“Người không hiểu rồi, phải quan tâm đến binh lính, đừng đối xử đặc biệt với tôi! Đó mới là một vị Sa hoàng xứng đáng!”

“Nhưng tôi vẫn là em gái của anh mà, em gái lo lắng cho anh trai thì có gì sai?”

Vương Trung nhất thời nghẹn lời, dù sao Olga là em gái nuôi là do chính miệng hắn nói ra, hắn im lặng hai giây rồi nói: “Nhưng người vẫn là Sa hoàng, phải phân biệt được nặng nhẹ.” Nói xong, Vương Trung trực tiếp cúp máy, không cho Olga cơ hội phản bác.

Vasili nhìn anh với vẻ thích thú: “Cậu… cúp ngang điện thoại của Sa Hoàng, nếu tôi mà lắm mồm thì tối nay cậu sẽ thành Sa hoàng trong bóng tối đấy.”

Vương Trung trừng mắt nhìn Vasili: “Mẹ kiếp, nói như thể cậu không phải là kẻ lắm mồm ấy! Bao nhiêu lời đồn về tôi ở Yekaterinburg, một nửa là do cậu bịa ra ở quán rượu để tán gái!”

Vasili: “Không phải tôi vẫn tán không đổ sao!” “Dùng chuyện của tôi để tán gái mà còn không đổ, cậu còn thấy tự hào nữa à? Khoan đã, sao cậu lại tán không đổ? Bây giờ hẳn là rất nhiều cô gái muốn tiếp cận cậu vì cái mác ‘Phó quan của Rokossovsky’ chứ?” Vương Trung hỏi với vẻ mặt ngạc nhiên.

Vasili nhún vai: “Chính vì ai cũng nhắm vào cái mác đó nên tôi mới tránh xa. Tôi muốn cô ấy thích con người thật của tôi.”

Vương Trung định nói gì đó rồi lại thôi, cuối cùng võ vai Vasili. Lúc này, điện thoại lại reo. Vương Trung nhấc máy, quả nhiên nghe thấy giọng Lyudmila: “Tôi nghe nói anh sắp xuất phát?”

“Ừ, chờ tôi về nhé.” Vương Trung nói.

Lyudmila thở dài: “Em vốn hy vọng con có thể nhìn thấy ba nó trước tiên. Nhưng… đó là số phận của những đứa trẻ sinh ra trong chiến tranh.” “Đừng nói như thể anh sắp hy sinh ấy.” Vương Trung nói đùa.

“Xin lỗi. Ý em là…” “Anh biết, anh chỉ nói đùa thôi. Dựa vào kinh nghiệm trước đây, chúng ta sẽ chiến đấu ở tiền tuyến khoảng một đến hai tháng, sau đó sẽ rút về hậu phương nghỉ ngơi.” Thực ra Vương Trung nói hơi quá, trận đánh ở Shostka năm ngoái, trận đánh kéo dài nhất, cũng chỉ hơn một tháng,

còn lại đầu là những trận đánh ác liệt kéo dài vài ngày khiến chúng ta tổn thất một nửa quân số và trang bị kỹ thuật.

Chiến tranh hiện đại được tạo thành bởi những giai đoạn nghỉ ngơi xen lẫn với những cuộc giao tranh ngắn ngủi nhưng dữ dội, Vương Trung đã hiểu rõ điều này.

Trên thực tế, điều này cũng được phản ánh trong game Hearts of Iron IV: Các sư đoàn bị tổn thất nặng nề sẽ dừng lại để khôi phục sức mạnh, nhưng trong game, nửa tháng trôi qua rất nhanh, mọi người đầu không nhận ra rằng những sư đoàn đó đã nghỉ ngơi và hồi phục hơn mười lăm ngày.

Tất nhiên, không thể coi game là thật được.

“Trong thời gian nghỉ ngơi, anh sẽ về thăm con.” mÙy „

Lyudmila nói nhỏ: “Vậy hôm nay mấy giờ xe chạy? Anh sẽ đi chuyến đầu tiên chứ?” Vương Trung: “Thời gian khởi hành cụ thể chưa rõ. Nhưng nh sẽ xuất phát trong ngày hôm nay, phải đến chiến trường để làm quen với địa hình trước.”

Anh lặp lại những gì vừa nói với Olga, cảm thấy hơi kỳ quái.

Nói xong, Vương Trung nói tiếp: “Bảo Nelly thu dọn hành lý, đến ngay bộ chỉ huy tập đoàn quân, đi cùng chuyến đầu tiên.”

“Chuyện này anh không cần lo lắng, lúc Tuganev gọi điện đến, Nelly đang uống trà với em, cô ấy nghe thấy em nói chuyện, đoán ra được chuyện gì đang xảy ra, lập tức bỏ ấm trà xuống rồi đi luôn, thậm chí còn không xin phép em. “Có lẽ cô ấy đã mong chờ được ra tiền tuyến cùng anh từ lâu rồi.”

Vương Trung: “Vậy à. Lần này ra tiền tuyến, không có em ôm rồi, anh có thể ôm tấm thép của Nelly thay thế được không?”

“Đừng làm phiền Nelly nhé.” Lyudmila dặn dò, “Nếu cô ấy không thích thì anh đừng làm. Và đừng nói từ ‘tấm thép’ trước mặt cô ấy.” Vương Trung: “Biết rồi, biết rồi. Vậy thôi nhé.”

Anh vừa định cúp máy thì Lyudmila đột nhiên hỏi: “Olga đã gọi điện rồi à?”

“Bà xã anh thật tinh ý!” Vương Trung vội vàng nói: “Em gái nuôi của anh đúng là đã gọi điện rồi.”

“Cô ấy sẽ đến tiễn anh chứ? Xem ra em cũng phải đến ga tàu rồi, khi nào biết giờ xuất phát thì báo cho em ngay nhé, được không anh yêu?” “Được.”

Vương Trung ngoan ngoãn trả lời.

Chương 604: Gặp Mặt Phái Đoàn Ngoại Gi… ^

Chương 711: Chúc Anh Chiến Thắng Trở Về

Chương 711: Chúc Anh Chiến Thắng Trở Về

4 giờ chiều ngày 10 tháng 7, ga tàu phía Đông Yekaterinburg - đây là ga tàu quân sự chuyên dụng của Yekaterinburg, bên cạnh là căn cứ huấn luyện tân binh, vô số tân binh từ đây lên những toa tàu kín mít để ra tiên tuyến.

Ban nhạc quân đội thường trú tại ga tàu gần như mỗi ngày đều chơi bản nhạc "Tạm biệt người phụ nữ Ant"".

Hôm nay cũng vậy.

Vương Trung bước lên sân ga, thấy Pavlov, liền hỏi: "Cậu chất gì lên toa đầu tiên vậy?" Pavlov: "Cậu, ban tham mưu của cậu, ngựa của cậu, cùng các loại đồ dùng cần thiết cho cậu ổi trinh sát, thêm một đại đội cảnh vệ do Thượng sĩ Grigory chỉ huy, cuối cùng là đội ngũ thư ký phụ trách sắp xếp ăn ở đi lại cho cả tập đoàn quân - do thư ký cấp sáu của tôi dẫn đầu."

Vương Trung nhìn sang Thượng sĩ Grigory cũng đang đứng trên sân ga, thấy khẩu súng tiểu liên Prosen mà anh ta thu được đã được thay thế bằng phiên bản nòng súng dày của Tokarev cải tiến. Vương Trung bèn hỏi: "Thượng sĩ, súng này dùng tốt chứ?"

Grigory: "Tuyệt vời, đầy là vũ khí tốt nhất mà tôi từng dùng, nhược điểm duy nhất là nòng súng khá phức tạp, khi lau chùi phải dùng dụng cụ chuyên dụng."

Xem ra khẩu súng này rất được lòng Thượng sĩ. Nhìn những người lính đại đội cảnh vệ bên cạnh anh ta, hầu hết đầu được trang bị Tokarev cải tiến, Vương Trung bắt đầu mong chờ cảnh tượng kẻ địch bị khẩu súng này hành hạ trong các trận đánh sắp tới.

Lúc này, Grigory nói: "Nhưng mà sức sát thương của loại đạn này có vẻ không được tốt lắm, dù sao tốc độ đạn cũng chậm, cá nhân tôi thấy nên tăng cỡ nòng lên, bằng cỡ nòng của súng Thompson của Mỹ."

Súng Thompson sử dụng loại đạn .45 ACP, quy đổi sang milimet là 11,43 mm, nếu dùng loại đạn 11,43x39 mm (số sau là chiều dài vỏ đạn) với tốc độ cận âm, thì đúng là biến thành súng bắn bi sắt rồi!

Tokarev cải tiến đời thật sử dụng loại đạn cỡ nòng lớn cũng là do lo ngại sức sát thương và khả năng xuyên giáp không đủ, kết quả thì không rõ khả năng xuyên giáp có tăng lên hay không, nhưng sức sát thương của viên đạn đối với con người thì rất đáng kinh ngạc.

Hãy thử tưởng tượng bạn bị một viên bi sắt với tốc độ cận âm bắn trúng, nó lăn lộn trong cơ thể bạn, vết thương đó chắc chắn sẽ rất nặng.

Về đề xuất của Grigory, Vương Trung nói: "Tôi sẽ báo cáo lại với các kỹ sư thiết kế. Nhưng việc sản xuất loại đạn 9 mm dài hơn sẽ liên quan đến rất nhiều vấn đề."

Việc cắt ngắn loại đạn súng trường 7,62x54R mm chỉ cần điều chỉnh một chút dây chuyền sản xuất hiện có, nhưng việc kéo dài loại đạn súng ngắn vốn đã ngắn thì sẽ rất phức tạp.

Grigory gật đầu.

Ngay lúc đó, vợ anh ta, Aksinya, xuất hiện: "Grishkal" Aksinya lao vào vòng tay Grigory, vùi đầu vào ngực anh ta.

Những người lính trong đại đội cảnh vệ bắt đầu trêu chọc.

Vương Trung cũng hùa theo: "Tôi cũng phải ghen tị với cậu rồi đấy, Grishkal" Mọi người trong đại đội cảnh vệ đồng loạt nhìn Vương Trung, phát ra những tiếng huýt sáo chê bai.

Dù sao Lyudmila cũng xinh đẹp hơn Aksinya.

Ngay sau đó, tất cả lính cảnh vệ đồng loạt im lặng, nghiêm mặt.

Vương Trung nhận ra điều gì đó, quay đầu nhìn về hướng họ đang nhìn.

Lyudmila: "Anh ghen tị với anh ấy chuyện gì, Alyosha, nói thử xem?"

Vương Trung: "Bầy giờ tôi không ghen tị nữa."

Nói xong, anh tiến lên một bước, ôm vợ.

Đúng lúc này, ban nhạc quân đội đột nhiên ngừng chơi bản "Tạm biệt người phụ nữ Ant", chuyển sang chơi bản "Sa hoàng ca".

Rõ ràng, Olga cũng đã đến. Vương Trung nắm tay vợ, nhìn về phía lối vào nhà ga, thấy đoàn tùy tùng của Olga tiến vào.

Olga mặc bộ lễ phục mùa hè mới tỉnh, đeo dải băng xanh, đội vương miện, tay cầm quyền trượng, bước lên sân ga.

Vương Trung buông tay Lyudmila, chào Sa hoàng. Olga nhìn ban nhạc quân đội: "Tiếp tục chơi bản 'Tạm biệt người phụ nữ Ant'."

Ban nhạc lập tức đổi bài, Olga ngẩng cao đầu bước về phía Vương Trung và Lyudmila. "Tướng quân của tôi." Olga nói, "chúc ngài chiến thắng trở về."

Vương Trung cũng đáp lại bằng giọng điệu khách sáo: "Cảm ơn. Tôi sẽ làm tròn trách nhiệm, đánh cho quân Prosen

một trận tơi bời.” Olga mỉm cười: “Nghe cậu nói cứ như thể đánh quân Prosen là nghĩa vụ của cậu vậy.” Vương Trung: “Đúng là như vậy mà.”

Lúc này, Vương Trung không để ý rằng, những người lính cảnh vệ và Grigory đã lặng lẽ lên tàu.

Pavlov đi tới, trước tiên cúi chào Sa Hoàng, bệ hạ gật đầu sau đó mới quay sang hướng Vương Trung báo cáo: “Toa xe đầu tiên đã chất hàng xong, tướng quân các hạ, mời lên xe.” “Được.” Vương Trung nói xong lại ôm Lyudmila lần nữa, khẽ hôn môi nàng. Nhưng Lyudmila lại vô cùng chủ động, trực tiếp ôm lấy cổ Vương Trung, bắt chước một màn của Tô Huân Tông.

Nụ hôn dài chấm dứt, Lyudmila nhẹ nhàng đẩy Vương Trung ra, lùi về sau một bước kéo dài khoảng cách: “Cẩn thận trên chiến trường nhé.”

Vương Trung gật đầu: “Em cũng chú ý giữ gìn sức khỏe.” Hắn luôn cảm thấy thiếu thiếu một chút gì đó, suy nghĩ nửa ngày bổ sung một câu: “Uống nhiều nước ấm.” Không còn cách nào khác, vốn từ hạn hẹp.

Olga ho khan một tiếng. Vương Trung hướng về phía Sa Hoàng, dùng nghi thức _ cung đình tiêu chuẩn hành lễ, nói: “Bệ hạ, tôi phải xuất chinh rồi.”

“Chúc anh thắng lợi trở về.” Nói xong Olga vươn tay. Vương Trung không biết lúc này hôn tay có hợp với lê nghi cung đình hay không, nhưng người ta đã vươn tay ra, vậy thì hôn một cái vậy.

Hắn cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn mu bàn tay Olga. Sau đó hắn buông tay ra, xoay người, leo lên toa xe chỉ huy của đoàn tàu, lần nữa xoay người, nhìn các cô gái trên sân ga.

Chương 605: Lợi Ích Kêu Gọi

Chương 712: Đôi Lời

Chương 712: Đôi Lời

Lúc này, Nelly đeo một chiếc ba lô lớn khiến người ta liên tưởng đến những người bán hàng rong trong game, mặc trang phục hầu gái, đầu đội mũ nồi hình thuyền, chen qua giữa hai người, chạy vọt tới bên cạnh tàu hỏa.

Vương Trung một tay nắm lấy tay cô bé, kéo cô bé lên tàu. Nelly đứng bên cạnh Vương Trung, nhìn về phía Lyudmila và Olga trên sân ga.

Vương Trung thầm nghĩ, mẹ kiếp, đây là kiểu bố cục oái oăm gì thế này? Trông cứ như thể tôi và mẹ Loli bỏ đi, bỏ lại hai cô nàng ngực khủng là nữ chính và nữ phụ vậy.

Lúc này tàu hỏa kéo còi, toa tàu rung lên một cái, sau đó bắt đầu chậm rãi lăn bánh về phía trước.

Tiếng nhạc hòa cùng tiếng còi tàu, tiếp tục vang lên giai điệu "Lời tạm biệt phụ nữ Ant".

Phản hồi cuối cùng về vấn đề biên chế

Tâm Sự tác giả

Chương 1 của cuốn sách này, thực ra phần lớn nội dung đầu là để mắng những người mù quần sự vào chương biên chế của tôi để bắt bẻ, những kẻ mù quân sự này căn bản không biết nhiều trang thiết bị kỹ thuật như vậy cần bao nhiêu người để

vận hành, không biết sư đoàn giàu có với Vibranium này có giá trị như thế nào.

Ban đầu tôi định viết một chương riêng để mắng, nhưng sau đó nghĩ lại, có lẽ độc giả bình thường cũng không biết sư đoàn giàu có với Vibranium này và tập đoàn quân được tập hợp từ ba sư đoàn giàu có này đáng sợ đến mức nào, nên tôi đã viết vào phần chính văn.

Sau đó thì sao, lại có người bắt đầu phản bác, nói rằng tôi trang bị cho một sư đoàn 60 khẩu pháo hạng nặng, hơn 200 khẩu pháo cối và pháo binh bộ, sẽ dẫn đến việc rất nhiều sư đoàn ở tiền tuyến không có pháo binh để sử dụng. Còn có người nói rằng quân đội này chiếm 30% số pháo hạng nặng của Ant, còn nói rằng không thể cung cấp đủ.

Nào, hãy xem trong thực tế chuyện gì đã xảy ra.

Bên dưới là ảnh chụp các trang sách trong cuốn "Người khổng lồ trỗi dậy" của Glantz. Ảnh chụp không rõ lắm, tôi sẽ thuật lại cho các bạn: Vào tháng 7 năm 1942, lực lượng pháo binh dự bị của Bộ Tư lệnh tối cao Liên Xô có 323 trung đoàn pháo binh, 26 tiểu đoàn pháo hạng nặng. Chúng ta không nói đến các tiểu đoàn pháo hạng nặng được trang bị chủ yếu là pháo 203mm và 280mm, 323 trung đoàn đó đầu là pháo 122mm hoặc 152mm!

Bạn không nhìn nhầm đâu, 323 đấy!

Tất nhiên, 323 trung đoàn này, trên thực tế, so với trước chiến tranh đã bị giảm quân số, trước chiến tranh, một trung đoàn pháo binh dự bị có 48 khẩu pháo lựu 152mm, nhưng đến năm 1942, 323 trung đoàn này thực ra đầu là biên chế nhỏ, 20 khẩu 122mm hoặc 152mm.

Tôi trang bị 60 khẩu đã là ít rồi nhé!

Có thể có người sẽ nói ôi chao đây là trung đoàn pháo binh dự bị, lại không cần tiếp tế, tiền tuyến căn bản không có bao nhiều trung đoàn pháo binh.

Đừng ngốc nữa, pháo binh sư đoàn của Liên Xô vốn đã có 12 khẩu 122mm, pháo binh cấp quân thường là lữ đoàn pháo binh, 24 khẩu pháo lựu 152mm + 24 khẩu 122mm, đơn vị 48 khẩu pháo.

Tôi chỉ tăng cường một lữ đoàn pháo binh cấp quân lên sư đoàn thôi, vừa đúng 12 + 48 = 60 khẩu.

Nhân tiện, Bộ Tư lệnh pháo binh của Liên Xô khi thực hiện chiến dịch sẽ tăng cường cho các tập đoàn quân cụ thể phía dưới, các bạn thực sự không có khái niệm gì về pháo binh của Liên Xô. Nào là một sư đoàn chiếm 10% hỏa lực pháo hạng nặng của toàn quân, những lời này cũng nói ra được.

Trong sách, tổn thất của Ant ít hơn Liên Xô, năm đầu tiên Liên Xô bị tiêu diệt 4 triệu quân, chỉ riêng số tù binh đã bị bắt hơn 2 triệu. Trong sách chỉ có thương vong 5 triệu, thương binh có thể hồi phục sau đó trở lại. Những người này trở về đội ngũ chính là những cựu binh được tôi luyện trong chiến tranh, ý chí chiến đấu là không giống nhau. Nói cách khác, Ant có ít nhất 2 triệu cựu binh nhiều hơn Liên Xô.

Hơn nữa, đơn vị rút lui và đơn vị tháo chạy là không giống nhau, trang thiết bị kỹ thuật có thể được bảo tồn.

Để kiểm chứng xem liệu có thể sử dụng biên chế này hay không, tôi đã đọc hai bộ sách đồ sộ của Glantz, một bộ là "Gã khổng lồ đất sét", một bộ là "Người khổng lồ trỗi dậy", hai cuốn sách này đọc không hấp dẫn bằng lịch sử chiến tranh, bởi vì tôi thích đọc lịch sử chiến tranh như đọc truyện, hai cuốn này chỉ đơn thuần là liệt kê tài liệu, đọc giống như sách hướng dẫn vậy.

Tôi đã đọc xong.

Hiện tại, tôi chưa có các cuốn lịch sử chiến tranh và hồi ký liên quan đến Mặt trận phía Đông chưa được đưa vào kho.

Bên dưới là ba hàng sách, và rõ ràng là những cuốn sách đã cũ, là những cuốn tôi đã đọc xong trước khi viết cuốn sách này, ở giữa là "Gã khổng lồ đất sét" và "Người khổng lồ trỗi dậy" là những cuốn tôi vừa đọc xong vì cuốn sách này, phía trên là "Cánh cổng địa ngục", "Mặt trận sông Oder" và "Con đường đến Berlin" là những cuốn tôi đang chuẩn bị đọc.

Tôi còn có số lượng sách tương đối về lịch sử chiến tranh Thái Bình Dương và số lượng sách tương đương về lịch sử Chiến tranh thế giới thứ nhất, tất cả đầu đã được đọc xong.

Nhân tiện, tôi cũng theo dõi các tài khoản công khai nghiên cứu lịch sử chiến tranh tương đối đáng tin cậy như Fenrir Military History, tôi đã đọc hết tất cả các bài viết của họ.

Tôi thực sự chỉ là một người yêu thích, nhưng tôi là một người yêu thích đọc sách hơi nhiều một chút.

Tôi cảm thấy nếu bạn muốn bắt bẻ tôi, bạn ít nhất phải đọc 1/3 số sách này chứ?

Sau này, nếu muốn bắt bẻ các vấn đề quân sự trong sách của tôi, bạn phải chụp ảnh màn hình sách hoặc biểu đồ, đồng thời ghi rõ đó là sách gì, do ai viết, trang nào.

Làm như vậy, còn có một mục đích khác là để phân biệt những chuyên gia quân sự thực sự, tôi có không ít bạn bè làm trong ngành quân sự cũng đang đọc cuốn sách này, bạn bè của họ cũng có thể đang đọc, tôi không nhất định quen biết những người này, vì vậy cần phải tránh làm tổn thương nhầm người. Nếu bạn thực sự là chuyên gia, bạn có thể bắt bẻ, tôi hoan nghênh bạn bắt bả. Bạn phải chứng minh tính chuyên nghiệp của mình trước.

Nếu không có ảnh chụp màn hình mà bắt bẻ, sẽ bị cấm 50 năm.

Chương 606: Lợi Ích Kêu Gọi 2

Chương 713: Thành phố trung tâm Yalgava

Chương 713: Thành phố trung tâm Yalgava

Yalgava, nằm ở bờ đông sông Sukhaya Verevka, là thành phố lớn nhất ở cực đông của lưu vực sông Sukhaya Verevka, đi về phía đông nữa là thảo nguyên mênh mông, ngay cả làng mạc cũng hiếm hoi.

Trải dài 300 km, tất cả đều là thảo nguyên. Ban đầu, Giáo hội có kế hoạch đào một kênh đào để nối sông Sukhaya Verevka với sông Valday, nhưng trong quá trình đánh giá, họ nhận thấy việc thi công trên thảo nguyên là quá khó khăn. Vào thời điểm đó, Ant không có khả năng đảm bảo cho một dự án xây dựng như vậy. Vì vậy, Giáo hội đã chọn cách tập trung phát triển trong 20 năm, đợi đến khi Ant có thể sản xuất 20.000 xe tăng để trang bị cho 96 sư đoàn xe tăng, Giáo hội mới lật lại kế hoạch kênh đào đã bị bỏ quên từ lâu.

Tuy nhiên, trước khi hoàn thành công tác chuẩn bị ban đầu, chiến tranh đã nổ ra, kế hoạch kênh đào cũng buộc phải gác lại hoàn toàn. Yalgava cứ như vậy trở thành một trung tâm giao thông lớn cuối cùng ở rìa thảo nguyên kiêm khu định cư, đồng thời cũng là trung tâm tiếp tế của Tập đoàn quân Sukhaya Verevka.

Một khi nơi này bị chiếm đóng, Tập đoàn quần sẽ sớm cạn kiệt lương thực và đạn dược.

Ban đầu, khu công nghiệp hai bên bờ sông Sukhaya Verevka có thể cung cấp đủ đạn dược cho hàng trăm nghìn quần của Tập đoàn quân, nhưng năm ngoái, phần lớn các nhà máy đã được di dời về phía sau, hiện tại hai bên bờ sông chỉ còn lại những nhà xưởng trống rỗng. Vì vậy, đạn dược chỉ có thể dựa vào đường sắt.

Sáng sớm ngày 11 tháng 7, máy bay ném bom của Prosen đã ném bom ga đường sắt và bãi điều độ xe lửa của Yalgava, cố gắng phá hủy nguồn cung ứng hậu cần của Tập đoàn quân Sukhaya Verevka.

Không quân của Tập đoàn quân đã anh dũng đánh chặn, nhưng vẫn có một số quả bom rơi trúng bãi điều độ, gây ra hỏa hoạn.

10 giờ sáng, đám cháy được khống chế. Lúc này, trưởng ga từ phòng điện báo đi ra, tìm đến quản đốc công nhân bốc xếp: "Chuẩn bị đón tàu."

Quản đốc vẻ mặt nghi ngờ: "Chúng ta vẫn luôn đón tàu mà, sáng nay đã có 12 đoàn tàu quân sự đến, công nhân vẫn luôn nỗ lực bốc dỡ hàng tiếp tế, không bị ảnh hưởng bởi đám cháy."

"Lần này khác!" Trưởng ga vẻ mặt căng thẳng, "Khác! Tôi vừa mới biết, trên đoàn tàu sắp đến là đội tiên phong của một tập đoàn quân mới!" Quản đốc mừng rỡ: "Vậy thì tốt quá, họ có thể tự bốc dỡ, tôi có thể sắp xếp cho những công nhân đã mệt mỏi đi nghỉ ngơi."

"Không!" Giọng trưởng ga cao vút, "Không được! Anh có biết người sắp đến trên tàu là ai không?"

Quản đốc do dự một chút, đoán: "Sa Hoàng?"

"Gần đúng rồi! Là tướng quân Rokossovsky!"

Quản đốc sững sờ: "Hả? Rokossovsky đó sao?" Trưởng ga trừng mắt: "Còn Rokossovsky nào nữa? Bây giờ nhắc đến

Rokossovsky chẳng phải chỉ có thể là Rokossovsky đó sao!”

Quản đốc: “Vậy ra tin đồn hôm qua là thật? Tiền tuyến thực sự sụp đổ rồi? Nếu không thì cũng sẽ không điều Rokossovsky đến cứu viện.” Trưởng ga: “Anh đừng quan tâm đến tiền tuyến nữa, bảo công nhân tập trung tinh thần vào.”

“Chuyện này cứ yên tâm, tôi sẽ làm mẫu cho anh xem.” Quản đốc quay đầu hét lên với những người khuân vác đang nghỉ ngơi: “Mọi người, lát nữa đoàn tàu của tướng quần Rokossovsky sẽ vào gai” Các công nhân vốn đang tán gâu, nghe vậy đầu quay đầu lại.

“Là Rokossovsky đã giết 41 tướng của Prosen sao?” “Đúng!”

“Nghe nói ông ấy một tay “Tôi nghe nói là 7 chiếc!” Quản đốc: “Đúng đúng, chính là Rokossovsky đó!”

Thế là các công nhân đồng loạt đứng dậy, không nghỉ ngơi nữa.

“Cuối cùng cũng có người biết đánh trận rồi, hôm qua tôi lo lắng suông!”

“Đúng vậy, hôm qua tôi còn định đưa vợ con cưỡi ngựa chạy vào thảo nguyên! Prosen chắc không đến mức đuổi vào thảo nguyên đầu nhỉ?”

Làng mạc trên thảo nguyên thực sự rất ít, thời kỳ nội chiến có băng cướp Sùng Thánh ẩn náu trong đó, sau khi nội chiến kết thúc, phải mất vài lần càn quét mới dẹp yên được - vì khu vực thực sự quá rộng lớn, dân cư lại quá thưa thớt, băng cướp với vài trăm khẩu súng chạy khắp nơi, sống bằng nghề săn bắn. Sau đó, Giáo hội bắt đầu cung cấp xúc xích, trứng cá muối và rượu sâm banh cho các làng mạc trên thảo nguyên, đồng thời thu mua thịt bò và sữa của người dân với giá cao.

Người dân trong băng cướp thấy gia đình mình sống sung túc như vậy, bèn bỏ nghề cướp bóc mà trở về.

Sau đó, băng cướp ngày càng nhỏ lại, cuối cùng biến mất không dấu vết.

Người dân địa phương cơ bản đầu đã nghe thế hệ trước kể câu chuyện này, vì vậy họ coi việc chạy vào thảo nguyên như một lựa chọn. Tất nhiên, liệu có thể thành công hay không lại là chuyện khác.

“Thôi đi, anh biết săn bắn không? Cẩn thận đến lúc đó chất đói, thành thức ăn cho chó sói đấy!”

“Trên thảo nguyên còn chó sói sao?”

Trong khi các công nhân xì xào bàn tán, quản đốc quay sang nhìn trưởng ga: “Thấy chưa, không cần phải lo lắng về tỉnh thần của họ, ai cũng muốn thể hiện thật tốt trước mặt tướng quân Rokossovsky. Dù sao Giáo hội cũng sắp tuyên truyền ông ấy thành thánh rồi.”

Lời này bị công nhân nghe thấy, lập tức có người nói: “Chẳng phải là thánh sao? Nghe nói tướng quân Rokossovsky ăn uống giống như binh lính, khi rút lui còn nhường con ngựa đẹp của mình cho thương binh cưỡi, những chuyện này chỉ có trong truyện thánh mới xuất hiện thôi!”

“Đúng vậy đúng vậy! Anh xem trong truyện về Suvorov cũng không có chuyện kiểu này, chỉ có truyện về Thánh Andrew mới cói”

“Truyện về Kutuzov cũng không có! Kutuzov chỉ là một lão quý tộc thôi!”

Quản đốc: “Vậy lát nữa phải tiếp đón vị thánh nhân này như thế nào đây?”

“Còn phải hỏi sao nữa!” “Nếu xe của họ không được bốc dỡ xong trong vòng 30 phút thì coi như chúng ta chậm trê!”

Chương 607: Phía Tây Thương Vong Nặng …

Chương 714: Rokossovsky tới

Chương 714: Rokossovsky tới Quản đốc lại nhìn trưởng ga: “Thấy chưa, không cần phải lo lắng.”

Các công nhân hừng hực khí thế, lính canh gác nhà ga cũng nghe thấy.

Đại đội trưởng trực ban hôm nay hỏi vị cha xứ: “Cha có biết Rokossovsky sắp đến không?” “Không biết, làm sao có thể báo trước cho chúng ta chuyện kiểu này, lỡ truyền đến tai Prosen thì sao? Vậy thì hôm nay bị đánh bom sẽ không phải là bãi điều độ, kẻ địch chắc chắn sẽ đợi để đánh bom Rokossovsky.” VỊ cha xứ đáp.

Đại đội trưởng tặc lưỡi: “Cha nói đúng, quả thực không thể tiết lộ tin tức sớm như vậy.” Lúc này, một đội lính đứng gác bên cạnh đã nói: “Hôm qua, nhân viên kỹ thuật mặt đất ở sân bay nói rằng, có một trung đoàn cường kích được trang bị máy bay chiến đấu của Liên Hợp Quốc đến, rất kỳ lạ. Số bom mà máy bay chiến đấu đó mang theo còn nhiều hơn cả Il-2, hơn nữa động cơ đều là làm mát bằng không khí, tôi cũng không hiểu làm mát bằng không khí là gì, dù sao thì nhân viên kỹ thuật mặt đất ở sân bay cũng chưa từng sửa chữa loại này.” Tiểu đội trưởng: “Vậy những máy bay chiến đấu này tác chiến như thế nào? Tôi biết, máy bay phải được kiểm tra bảo dưỡng mỗi ngày một lần.”

Người lính nói với giọng điệu như đang kể chuyện trong quán rượu: “Anh không biết sao? Trung đoàn cường kích đó cũng mang theo cả đội kỹ thuật mặt đất của mình đến, khoang lái của máy bay Liên Hợp Quốc rộng rãi, có thể nhét thêm một người nữa. Bọn họ cứ nhét thêm mấy chục người như vậy, những người còn lại thì đi máy bay chở khách đến.” Tiểu đội trưởng lắc đầu: “Cậu nói vậy rõ ràng là không đúng, cứ điều thêm máy bay chở khách là được rồi mà?” “Thật đấy, nhân viên kỹ thuật mặt đất ở sân bay nói…”

Lúc này, cha xứ ho khan một tiếng, chen vào cuộc trò chuyện: “Ivan, cậu hôm qua đi uống rượu phải không? Leo tường ra từ phía sau doanh trại đúng không?”

Sắc mặt người lính Ivan tái mét.

Cha xứ hỏi một cách hòa nhã: “Đi cùng cậu còn có ai nữa?” Binh lính Ivan: “Đánh chết tôi cũng không nói.”

Cha xứ: “Cậu nghĩ tôi không biết sao? Nhưng nếu cậu không khai ra bọn họ, hình phạt của bọn họ sẽ do cậu gánh chịu hết đấy.”

Ivan dao động.

Ngay lúc này, chuông điện vang lên, báo hiệu tàu sắp vào ga.

Công nhân gác ghi đã kiểm tra xong tất cả các ghi chuyển hướng, cầm đèn xanh đứng bên cạnh trạm gác ghi. Tiếng còi tàu hỏa vọng lại từ xa.

Cha xứ tạm thời bỏ dở việc truy hỏi, quay đầu nhìn về hướng tiếng còi tàu giống như những người khác. Đoàn tàu xuất hiện từ xa, dần dần tiến vào ga. Trước khi vào ga, đầu tàu bắt đầu phanh, bánh xe ma sát với đường ray tạo ra tia lửa bắn tung tóe.

Đoàn tàu giảm tốc độ dần dần trượt vào ga: Đầu tiên là toa xe sửa chữa đường ray, tiếp theo là đầu máy, sau đó là toa chở than và toa pháo phòng không. Phía sau pháo phòng không là toa xe kín, trên nóc toa xe kín đầu tiên cắm một lá cờ đỏ.

Các công nhân nhìn thấy cờ đỏ liền phấn khích: "Nhanh lên, nhìn xem, có chữ trên đó!"

Nhiều công nhân trẻ là học sinh tốt nghiệp lớp 10, nhận ra chữ viết trên đó, liền đọc to: "Công nhân dệt may Shepetovka tặng, là công nhân Shepetovka tặng!" Vương Trung nói rằng: "Vũ Đức Vượng là kẻ đánh cắp công sức của người khác. Các vị ở bộ tiếp nhận phản ánh nên cân nhắc kỹ về việc anh ta lợi dụng họ để kiếm lợi". "Đây chắc chắn là toa xe của tướng quân!"

"Tướng quân lại ở trong toa xe kín sao!"

"Nhanh lên, nhìn xem, đó có phải là tướng quân không?" Để đảm bảo thông gió, cửa toa xe kín thường được mở trong quá trình di chuyển. Cửa toa xe kín treo cờ đỏ cũng đang mở, bên trong chật ních người. Có thể thấy một nửa là sĩ quan, nửa còn lại đều là binh lính. Người thanh niên đứng giữa những người lính và sĩ quan, trở thành ranh giới phân chia, có ba ngôi sao trên quân hiệu.

"Ba ngôi sao, là trung tướng, là tướng quân!"

Một công nhân hét lên.

"Hắn thực sự đứng cùng với những người lính bình thường!"

Không giống như các công nhân, những người lính cảnh vệ đang làm nhiệm vụ lại chú ý đến vũ khí trong tay những người lính bên phải Vương Trung.

Người lính vừa bị cha xứ tùy quân truy vấn nheo mắt: "Đó là cái gì vậy? Trồng… khá đẹp."

Tiểu đội trưởng cũng đang quan sát vũ khí đó: “Nòng súng to như vậy là sao? Giống như súng máy Maxim được bọc một lớp vỏ nước?” “Vậy thì phải nặng lắm!” Tuy là cha xứ, nhưng là cha xứ của một đại đội tiền tuyến, nên cũng hiểu về vũ khí và kỹ thuật chiến đấu, “Nhưng nhìn tư thế đeo súng và dấu vết dây đeo trên vai của họ, khẩu súng này có vẻ không nặng lắm.” Tiểu đội trưởng tiếp tục nhận xét: “Hộp tiếp đạn lớn như vậy, có vẻ như 20 hoặc 30 viên, chẳng lẽ là súng tiểu liên? Súng tiểu liên kiểu mới?” Người lính: “Tôi thấy PPSh-41 là đủ tốt rồi, tại sao phải làm một loại mới?”

Tiểu đội trưởng: “Cậu nhìn chiều rộng của hộp tiếp đạn xem, rõ ràng là sử dụng loại đạn dài hơn PPSh-41, có lẽ tầm bắn xa hơn? Tóm lại, tướng Rokossovsky còn là Chủ tịch Ủy ban Kiểm tra Quân giới, những thứ mà quân đội của ông ấy sử dụng sẽ không tệ đâu.” Lúc này, tàu dừng hẳn, trung tướng là người đầu tiên nhảy xuống xe, lập tức quay đầu nhìn về phía tiểu đội trưởng và cha xứ.

“Các anh có hứng thú với vũ khí mới được trang bị cho quân đội của tôi không?” Tướng Rokossovsky hỏi.

Tiểu Đội trưởng, cha xứ và người lính đồng loạt gật đầu.

Chương 608: Chức Vị Mới Cho Hai Người

Chương 715: Rokossovsky tới 2

Chương 715: Rokossovsky tới 2

Vương Trung ra hiệu cho thượng sĩ cao cấp phía sau: "Grisha, biểu diễn một chút nào."

Các công nhân vừa nghe thấy "Grisha", đầu kinh ngạc, bởi vì một vị trung tướng lại dùng biệt danh để gọi một thượng sĩ, điều này rõ ràng là không bình thường - huống chi các công nhần còn không nhận ra quân hàm của thượng sĩ, họ chỉ có thể thấy rằng người này không phải là sĩ quan, mà là "lính quèn". Khoảnh khắc này, những mô tả như "ngồi ngang hàng với binh lính" trong tuyên truyền của nhà thờ, đột nhiên trở thành hiện thực, có hình hài, trở nên vô cùng đáng tin. Còn những người lính thì đang chú ý đến vũ khí trong tay thượng sĩ.

Chỉ thấy thượng sĩ ngẩng đầu lên nhìn, đột nhiên giơ vũ khí lên trời bóp cò.

Khẩu súng phát ra âm thanh như thể dùng gậy gỗ đánh vào mông một đứa trẻ không nghe lời.

Mọi người ngơ ngác nhìn lên trời, không biết thượng sĩ đang bắn cái gì, kết quả là hai con chim bằng sắt rơi xuống sân ga.

Người lính há to miệng nhìn lên trời: "Đàn bồ câu bay cao như vậy mà cũng bắn rơi được?"

Tiểu đội trưởng nhìn thượng sĩ: "Bắn từ hông sao?" Thượng sĩ cười nói: "Đúng vậy, vũ khí này rất dễ sử dụng, xạ thủ giàu kinh nghiệm bắn ở khoảng cách 200 mét, chắc chắn có thể bắn trúng người."

"200 mét!" Người lính kêu lên, "PPSh-41 bắn từ hông ở khoảng cách 100 mét thì độ tản mát đã lớn bằng cả một tòa nhà rồi!" Anh ta nhìn lại vũ khí trong tay thượng sĩ, ánh mắt đã khác hẳn.

Khẩu PPSh-41 trong tay bỗng nhiên không còn hấp dẫn nữal

Vương Trung rất hài lòng với màn trình diễn của Grigory. Thực ra, bắn từ hông mà có thể bắn trúng chim bồ câu đang bay trên trời, người bình thường không làm được. Tất nhiên, người bình thường sử dụng súng trường Tokarev cải tiến chắc chắn sẽ có tỷ lệ trúng đích cao hơn PPSh-41, ở tầm gần, sức mạnh ngang ngửa PPSh-41, ở tầm xa thì chính xác hơn PPSh-41, cộng thêm tỷ lệ hỏng hóc thấp, đây chắc chắn là một vũ khí tốt. Về phần âm thanh phát ra nhỏ, thực ra không quan trọng lắm. Lý do chính mà Grigory và những người khác muốn phiên bản nòng súng dày là vì nó ổn định khi bắn, tầm quan trọng của việc giảm thanh vẫn chưa được ai nhận ra ở thời đại này.

Grigory hạ thấp nòng súng, nhìn về phía Vương Trung. Vương Trung: "Làm tốt lắm, nhặt chim bồ câu lên, mang đi hỏi xung quanh xem, biết đâu là chim bồ câu của người dân nuôi, bồi thường theo giá thị trường."

"Vâng."

Hai người lính lập tức chạy đi nhặt chim bồ câu, mang ra khỏi nhà ga.

Vương Trung nghe thấy các công nhân đang xì xào bàn tán: “Nghe thấy chưa, còn bồi thường nữa chứ!”

“Thật tốt quá!”

“Nếu tôi là chủ nhân của chim bồ câu, tôi sẽ không bao giờ nhận tiền bồi thường, các chiến sĩ ăn thịt chim bồ câu thì có sao đâu?” Vương Trung quay sang các công nhân: “Không được, chúng ta không thể lấy của người dân dù chỉ là một cây kim sợi chỉ, như vậy họ mới ủng hộ chúng ta.”

Hắn dừng lại một chút, chuyển chủ đề: “Hôm nay phải vất vả cho các anh em công nhân rồi, đội tiên phong của Tập đoàn quân của tôi còn rất nhiều đoàn tàu, sẽ đến trong ngày hôm nay.” “Cứ giao cho chúng tôi!”

Lúc này, những người lính của đại đội cảnh vệ đã lấy lá cờ đỏ do công nhân dệt may tặng trên toa xe kín xuống, một người lính cao lớn cầm cờ đứng bên cạnh Vương Trung.

Cờ đỏ, tướng quân, cùng với những người lính và công nhân vây quanh tướng quân, khung cảnh này rất thích hợp để chụp ảnh, tiếc là “nhiếp ảnh gia riêng” của Vương Trung không có ở đây.

Ngay lúc này, một nhóm sĩ quan do một vị đại tướng dẫn đầu xông vào nhà ga.

Vị đại tướng dẫn đầu nhìn trái nhìn phải, rồi đi thẳng đến chỗ Vương Trung: “Trung tướng Rokossovsky! Hôm qua Bộ Tổng tư lệnh chỉ nói với tôi rằng sẽ có một Tập đoàn quân mới đến để tăng viện cho tôi, nhưng không nói với tôi rằng đó là Tập đoàn quân huấn luyện của ngài!”

Vương Trung: “Tập đoàn quân huấn luyện?”

“Hả? Họ đều nói như vậy sao?” Vị đại tướng ngẩn người.

Vương Trung: “Phiên hiệu chính thức của chúng tôi là Tập đoàn quân cơ động số 1, tất nhiên, Tập đoàn quân này cũng là để thử nghiệm phương pháp biên chế hoàn toàn mới.”

Đại tướng: “Nghe nói Tập đoàn quân của cậu được biên chế gần 300 khẩu pháo hạng nặng?”

Vương Trung gật đầu: “Đúng vậy, thực ra tôi còn muốn thêm nữa, nhưng không chắc chắn rằng hậu cần có thể cung ứng đủ hay không.”

Xét dù sao, Tập đoàn quân của Vương Trung này đã rất phức tạp, cái gì cũng có, chỉ riêng pháo đã có nhiều loại cỡ nòng như 37, 40, 57, 75, 76, 100, 122 và 152.

Trong số đó, nhiều loại pháo cùng cỡ nòng còn sử dụng đạn dược khác nhau, ví dụ như pháo 37, pháo của xe tăng M6 khác với pháo 37mm thông thường.

Vương Trung đã từng nghĩ đến việc thay thế tất cả các đơn vị pháo cao xạ bằng xe tăng Crusader trang bị pháo Bofors 40mm, như vậy sẽ giảm số lượng đạn pháo 37mm xuống chỉ còn một loại. Nhưng xe tăng Crusader được gửi đến quá ít, chỉ có thể chờ các nhà máy Bofors được cấp phép nhanh chóng đi vào hoạt động, sản xuất hàng loạt pháo 40mm.

Trên thực tế, Vương Trung đã cố gắng hết sức để giảm bớt khó khăn trong việc tiếp tế trong phạm vi cho phép, ví dụ như súng cối, súng cối 120mm quá nặng, trong khi bộ binh của Vương Trung có rất nhiều pháo 75mm và 76mm, vì vậy đã thử nghiệm chỉ trang bị súng cối 82mm. Nếu làm như vậy mà hiệu quả không tốt, thì sẽ phải làm khó hậu cần, bổ sung thêm súng cối hạng nặng 120mm.

Tóm lại, hiện tại, Tập đoàn quân của Vương Trung là lực lượng hỏa lực hạng nặng không thể nghi ngờ trong biên chế

quân đội Ant, nếu so với Hồng quân Liên Xô ở Trái Đất, trước năm 1943, nó cũng được coi là một đơn vị hỏa lực hạng nặng.

Chương 609: Chức Vị Mới Cho Hai Người2___

Chương 716: Ông Lão Kích Động

Chương 716: Ông Lão Kích Động

Tuy nhiên, khi Hồng quân Liên Xô thực hiện các chiến dịch tấn công, sẽ có pháo binh dự bị của Bộ Tổng tư lệnh được tăng cường.

Và sau năm 1943, Hồng quân Liên Xô đã thành lập các Tập đoàn quân đột phá, với các sư đoàn pháo binh đột phá được trang bị tới 144 khẩu pháo 152mm, cực kỳ đáng sợ. Vương Trung chưa đến mức điên cuồng như vậy, vì lo lắng về vấn đề tiếp tế.

Nếu Liên Hợp Quốc mạnh tay hơn một chút, trong vòng nửa năm gửi cho Liên Xô 10.000 xe tải, biết đâu hắn thực sự sẽ thành lập một đơn vị pháo binh kinh khủng như vậy.

Đầu tại Liên Hợp Quốc. Nhưng Tư lệnh Phương diện quần Sukhaya Verevka không có nhận thức vượt thời gian như Vương Trung, ông ta rõ ràng cảm thấy một Tập đoàn quân có 300 khẩu pháo hạng nặng cỡ nòng từ 122mm trở lên đã là quá đáng rồi.

Chưa kể đến Tập đoàn quân của Vương Trung còn có một lữ đoàn pháo phản lực.

“Rất mong chờ màn trình diễn của các cậu đấy.” Ông ta nắm tay Vương Trung, cảnh tượng này trông như thể PDZZFnBpK ta mới là trung tướng, còn Vương Trung là đại tướng.

Vương Trung: “Tôi xin phép được hỏi quý danh?”

“À, tôi là Đại tướng Andrei Ivanovich, Tư lệnh Phương diện quần Sukhaya Verevka.” Vương Trung tự giới thiệu: “Trung tướng Rokossovsky, Tư lệnh Tập đoàn quần cơ động số 1.”

“Chúng tôi đầu biết ngài.” Đại tướng Andrei nói, “Mời ngài đến Bộ tư lệnh, tôi sẽ giới thiệu sơ lược về tình hình tiền tuyến. Việc dỡ hàng sẽ do Tư lệnh hậu cần của Phương diện quân phụ trách, nếu có nhu cầu gì về tiếp tế, cứ nói với ông ấy!”

Đại tướng Andrei chỉ vào vị trung tướng phía sau.

Vương Trung gật đầu: “Tôi đã mang theo đội tiên phong của Bộ Tham mưu Tập đoàn quân, do…”

Vương Trung nhìn nhầm viên hành chính cấp 6 của mình. “Do Đại tá hành chính Kalatayev dẫn đầu, ông ấy sẽ phối hợp với các anh về vấn đề tiếp tế.” Ban đầu, nhân viên hành chính chỉ có cấp bậc hành chính, nhưng từ khi chiến tranh bắt đầu, người ta nhận ra rằng nhân viên hành chính cũng phải có quân hàm, bởi vì thường xuyên xảy ra tình trạng giảm biên chế, khi đó có thể nhanh chóng xác định hệ thống lãnh đạo mới của cơ quan dựa trên quần hàm.

Vì vậy, nhân viên hành chính cấp 6 đã trở thành đại tá hành chính.

Ông lão ưỡn ngực thẳng lưng như một quân nhân thực thụ, nhưng động tác chào quân lễ vẫn còn hơi vụng về như lúc ban đầu.

Sau khi sắp xếp xong người phụ trách hậu cần, Đại tướng Andrei làm động tác mời: “Mời đến Bộ tư lệnh.”

Vương Trung gật đầu: “Được, tôi sẽ nghe anh giới thiệu tình hình trước, sau đó sẽ tự mình đi khảo sát tiền tuyến.” Đại

tướng Andrei kinh ngạc: “Ngài thực sự muốn tự mình đi khảo sát tiền tuyến sao?” “Đúng vậy.”

“Tôi cứ tưởng đó chỉ là tuyên truyền…”

Vương Trung nghiêm khắc quở trách: “Sao có thể như vậy được! Trong điều lệnh mới được biên soạn, tôi đã nhấn mạnh rằng trong điều kiện cho phép, các chỉ huy phải tự mình quan sát địa hình, bản thân tôi không gương mẫu thì sao được?” Đại tướng Andrei vội vàng giải thích: “Tôi cứ tưởng đó là cách làm của ngài khi còn là sư trưởng, bây giờ ngài đã là Tư lệnh Tập đoàn quân rồi, chẳng lẽ còn phải tự mình chạy khắp khu vực tác chiến của Tập đoàn quân sao?” Vương Trung: “Sao lại không thể? Tất nhiên, khi quy mô đơn vị mà tôi chỉ huy lớn hơn nữa, việc tự mình chạy khắp mọi nơi về mặt vật lý là không thể, chỉ có thể giao việc khảo sát những khu vực này cho các chỉ huy cấp sư đoàn.

“Nhưng ta vẫn sẽ đích thân đi điều tra phương hướng đột phá chính! Một vị chỉ huy ưu tú phải cực kỳ quen thuộc với từng ngọn cỏ, gốc cây trong khu vực tác chiến!”

Cho dù là thông qua hack. Đại tướng Andrei dùng ánh mắt kính sợ nhìn Vương Trung: “Cái này… E là tôi không làm được. Tôi không thể nói cho anh biết tôi quen thuộc với từng ngọn cỏ, gốc cây ở Sukhaya Verevka. Nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức trả lời câu hỏi của anh. Mời anh đi lối này.”

Vương Trung gật đầu, sau đó hắn ra khỏi nhà ga dưới sự hướng dẫn của Đại tướng Andrei.

Sau đó hắn liền thấy trước một cửa hàng cách nhà ga không xa, có một ông lão đang lớn tiếng nói: “Các người đánh chết con bồ câu yêu quý nhất của tôi, cho rằng bồi tiền là có thể giải quyết được sao?”

Vương Trung giơ tay lên, ra hiệu cho cả đội dừng lại, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Đại tướng Andrei, đi về phía ông lão.

Grigory lập tức bưng khẩu Tokarev cải tiến đi theo. Vương Trung đi tới trước mặt ông lão: "Lão tiên sinh! Là lính gác của tôi vì muốn thử nghiệm vũ khí mới, đã lỡ bắn chết con bồ câu của ông! Tôi xin bồi thường cho ông!" Ông lão nheo mắt nhìn Vương Trung: "Anh là ai?" "Tôi là…"

Lúc này ông lão nhìn thấy sau lưng Vương Trung có người giơ cờ đỏ, hô to: "Chờ một chút!" Lời tự giới thiệu của Vương Trung bị kẹt lại trong cổ họng.

Ông lão cẩn thận quan sát khuôn mặt của hắn, rồi nhìn ba ngôi sao trên quân hàm: "Anh là… Anh là Trung tướng Rokossovsky!"

Vương Trung: "Là tôi."

"Ôi chao! Ngài không biết đầu, từ hôm qua Yalgava đã vô cùng hoang mang! Ngài đến rồi mọi người đều yên tâm! Ngài sẽ đánh bại quần Prosen đáng ghét đúng không? Ở đây chúng tôi có rất nhiều người đến từ Tây Kazaria, họ đầu nói quân Prosen là ác quỷ, giết người, cướp bóc khắp nơi! Ngay cả người già như tôi cũng không tha! Ngài phải ngăn chặn chúng!"

Chương 610: Cặp đôi trụ cột của Đế chế tâ…

Chương 717: Bố Trí

Chương 717: Bố Trí

Ông lão càng nói càng kích động, nắm chặt tay Vương Trung không buông: “Tôi là cựu binh, nhưng tôi không còn sức đánh trận nữa, con trai tôi đều đang ở trong quần đội, tôi đã giao phó mọi thứ cho giáo hội, giao cho quân đội Ant! Tất cả là vì không để cho quân Prosen đạt được mục đích!”

Vương Trung: “Ông cứ yên tâm, nhưng ông vẫn nên sơ tán càng sớm càng tốt, bởi vì hiện tại chúng tôi vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để ngăn chặn chúng hoàn toàn.”

Ông lão: “Vẫn chưa chuẩn bị xong sao?”

“Đúng vậy, nên có thể sẽ còn phải rút lui. Nhưng ông yên tâm, lần này chúng tôi sẽ sớm đánh trả.”

“Được, tôi biết rồi, tôi biết rồi.”

Vương Trung: “À đúng rồi, về con bồ câu, xin ông hãy nhận tiền bồi thường của chúng tôi.”

“Hả?” Ông lão ngẩn người, thấy hai người lính gác xách bồ câu mới nhớ ra, vung tay lên: “Tôi không biết bồ câu nào cả, rõ ràng hai con này là bồ câu hoang!” Vương Trung: “Không, ông cứ nhận lấy tiền bồi thường đi, vừa lúc ông phải sơ tán, hãy dùng số tiền này để ổn định cuộc sống ở hậu phương.” Ông lão vẻ mặt cảm động: “Vị tướng quân này thật tốt bụng, cầu xin Thánh Andrew phù hộ cho ngài. Xin Thánh Andrew

phù hộ cho ngài!" Sau đó, ông lão cứ lặp đi lặp lại câu cầu nguyện này, nhìn theo Vương Trung dẫn người rời đi.

Đại tướng Andrei đợi Vương Trung quay lại gần mới nói: "Đây đầu là việc mà các tu sĩ cầu nguyện phải làm." Vương Trung: "Tôi không phải là không mang theo tu sĩ cầu nguyện bên cạnh sao. Đi thôi, đến sở chỉ huy."

Sở chỉ huy Tập đoàn quân Sukhaya Verevka.

Vừa vào phòng, Vương Trung đã nhìn thấy một loạt biểu tượng tấn công của địch trên bản đồ.

Khu vực do địch chiếm đóng đã lấn vào khu vực phòng thủ của Tập đoàn quân Sukhaya Verevka, mũi nhọn tiên phong cách Yalgava chưa đầy 50 km.

Vương Trung: "Tình hình đúng là rất tệ."

Đại tướng Andrei: "Địch đã đưa vào sử dụng một loại xe tăng mới, phóng viên chiến trường ở tiền tuyến đã chụp được một bức ảnh. Nhưng do không sử dụng đèn flash nên chất lượng ảnh không được tốt."

Nói rồi, Đại tướng Andrei lấy ra một bức ảnh từ chồng tài liệu trên bàn, đặt lên bàn bản đồ, đẩy đến trước mặt Vương Trung.

Vương Trung cầm lấy bức ảnh. Mặc dù ảnh chụp rất mờ, toàn bộ hình ảnh đều nhòe nhoẹt, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng của chiếc xe tăng mới.

Nhưng Vương Trung vẫn có thể khẳng định chắc chắn, đây chính là xe tăng Tiger. Trên Trái Đất, trận chiến đầu tiên diễn ra vào đầu tháng 9 năm 1942, còn thế giới này thì sớm hơn hai tháng.

Hơn nữa, trận chiến đầu tiên của xe tăng Tiger do gặp quá nhiều sự cố về kỹ thuật, nên hiệu suất thực tế khá bình thường.

Nhưng những chiếc Tiger này lại thể hiện rất tốt, suýt chút nữa đã xuyên thủng toàn bộ Tập đoàn quân.

Đại tướng Andrei nói bên cạnh: "Tất cả những người đã từng nhìn thấy loại xe tăng mới này đều vô cùng e ngại nó, nói rằng không có đòn tấn công nào của chúng ta có thể xuyên thủng lớp giáp của nó, và pháo của nó có thể tiêu diệt xe tăng của chúng ta từ khoảng cách rất xa.

"Thậm chí có người còn nói nó có thể tàng hình!"

Vương Trung bật cười, nói rằng những người cho rằng nó có thể tàng hình có lẽ là đang lái phiên bản T-34 thông thường, tháp pháo hai người của T-34 quá kém, bị Tiger bắn tỉa ở khoảng cách trên 1500 mét rất có thể từ đầu đến cuối cũng không phát hiện ra Tiger ở đâu.

Đây đầu là những trường hợp có thật trong lịch sử chiến tranh.

Vương Trung: "Xem ra muốn ổn định phòng tuyến thì trước tiên phải xử lý mấy con hổ dữ này đã."

Chương 330: Quy củ cũ, trinh sát tiền phương (Bạch Ngân Minh thêm chương 510)

Vì quân địch chỉ cách Yalgava chưa đầy 50 km, nếu cưỡi ngựa thì hơi xa, lại còn mệt, nên Vương Trung đã chọn xe jeep Willis làm phương tiện di chuyển cho chuyến trinh sát này.

Cho đến nay, Liên Hợp Quốc đã vận chuyển tổng cộng 6000 chiếc xe jeep Willis đến Ant, Vương Trung đã lấy 1000 chiếc để trang bị cho Tập đoàn quân của mình.

Mỗi sư đoàn trong tập đoàn quân đều có một tiểu đoàn trinh sát cơ giới, trang bị chủ yếu là xe Jeep Willis, tiểu đoàn này khi chiến đấu sẽ tách ra thành một loạt trung đội trinh sát, tăng cường cho các đơn vị cấp đại đội của lực lượng thiết giáp. Bên trong tập đoàn quần còn có một tiểu đoàn trinh sát độc

lập, trực thuộc trung đoàn chỉ huy tập đoàn quân. Ngoài các đơn vị sử dụng xe Jeep Willis theo biên chế này, bộ chỉ huy của mỗi sư đoàn và bộ chỉ huy của các lữ đoàn pháo binh độc lập đầu có một lượng lớn xe Jeep Willis. Vương Trung thậm chí không tính những chiếc Jeep này là ô tô, mà coi như ngựa chiến để bố trí.

Tuy thứ này chạy bằng xăng, nhưng nó chỉ tiêu tốn 11 lít xăng cho 100 km, cho dù dùng xăng A98, thì cũng chỉ khoảng 9 kaq.

Một con ngựa chiến mỗi ngày có thể ăn 10 đến 12 kg thức ăn (cỏ khô + thức ăn tỉnh). Đương nhiên trong trường hợp khẩn cấp có thể để ngựa ăn cỏ tại chỗ, nhưng như vậy sẽ làm cho ngựa gầy đi, sức bần giảm xuống rất nhiều. Tất nhiên, xét về lâu dài thì ngựa chiến và la cũng rất cần thiết, xét cho cùng vùng đất Ant này đường sá rất xấu, ô tô chạy chắc chắn sẽ gặp rất nhiều sự cố.

Nhưng nếu nói về một trận quyết chiến ngắn ngày, thì ưu điểm của xe Jeep là rất rõ ràng.

Chương 611: Cặp đôi trụ cột của Đế chế tâ…

Chương 718: Thành Cát Tư Hãn

Chương 718: Thành Cát Tư Hãn

Vương Trung dẫn theo đại đội cảnh vệ, ngồi xe Jeep Willis xuất phát, đi cùng còn có một chiếc xe thiết giáp chở quân M3.

Hắn còn đeo kính râm, ngồi trên xe Jeep bắt chước tướng Patton.

Khi đội tiên phong gồm 8 chiếc xe đi qua cầu Sukhaya Verevka, Vương Trung nghe thấy tiếng ngựa hí phía sau, quay đầu lại thấy Bucephalus đang vui vẻ đuổi theo, chạy đến bên cạnh xe Jeep rồi giảm tốc độ, bắt đầu gặm mũ sắt của Vương Trung. Vương Trung bất lực, cau mày muốn đuổi con ngựa đi. Grigory nói: "Nó sốt ruột như vậy, thì cứ mang theo ởi, dù sao chúng ta hai ba ngày là về."

Vì vậy, đội quân kỳ lạ gồm tám chiếc xe và một con ngựa cứ như vậy lên đường.

Vương Trung qua sông, đi dọc theo đường cái về phía tây, vẫn duy trì góc nhìn từ trên cao để quan sát phía trước. Đi được khoảng hơn một tiếng đồng hồ, Vương Trung đột nhiên nhìn thấy có điểm đỏ phía trước.

Hắn hét lớn: "Dừng xe!" Vasili đạp phanh, quay đầu nhìn Vương Trung: "Có chuyện gì vậy?"

Vương Trung đứng dậy, vịn vào kính chắn gió cầm ống nhòm, nhìn về phía xa - thực ra là duy trì tư thế này để chuyển

góc nhìn.

Cách đó 2 km, một đội xe nhỏ gồm ba chiếc mô tô, một chiếc Panzer II và một chiếc xe thiết giáp chở quân đang đỗ trong một trang trại.

Có khoảng một trung đội địch đang ở trạng thái nổi bật.

Trưởng xe và pháo thủ của chiếc Panzer II đầu thò đầu ra, rõ ràng là chiếc xe tăng này hiện đang ở trạng thái không thể tấn công.

Nhưng chỉ cần trưởng xe chui vào, hắn ta có thể lập tức khai hỏa vũ khí chính. Khoảng hai tiểu đội địch đang lục soát tòa nhà chính của trang trại - một tòa nhà hai tầng.

Không thấy bọn chúng chiếm giữ điểm cao, cũng không thấy bố trí súng máy. Xạ thủ súng máy đang vác súng máy, trò chuyện với phụ xạ thủ.

Một tiểu đội khác đang vây bắt gà mái.

Tiểu đội cuối cùng đang chuẩn bị nhóm lửa nấu ăn giữa trang trại.

Lúc này, cửa hầm bên ngoài đột nhiên có hai tên lính Prosen chui ra, mỗi tên cầm một chai rượu, hét lớn gì đó với những người khác. Vương Trung kết thúc quan sát, nói với Vasili và Grigory: “Phía trước có địch ở trang trại, nhìn từ phương tiện thì có khoảng một trung đội. Có vẻ là chúng không ở trong trạng thái cảnh giác.” Grigory lập tức cầm lấy khẩu Tokarev cải tiến: “Vậy chúng ta tập kích bọn chúng, tôi đã sớm muốn dùng người Prosen để thử khẩu súng mới của tôi rồi.”

Mẹ kiếp, đừng nói như mấy tên võ sĩ thời Chiến Quốc Nhật Bản lấy thường dân ra thử kiếm vậy!

Vương Trung cúi đầu hỏi Grigory: “Grigory, cậu định tập kích như thế nào?” Grigory: “2 km thì cứ men theo đó mà tới thôi, nhiều nhất 20 phút là tới. Cỏ trên thảo nguyên cao thế này, vừa hay có thể che giấu chúng

lỨS

Vương Trung suy nghĩ một chút, gật đầu: “Hành động.” Grigory lập tức đứng dậy quan sát trang trại ở phía xa, sau đó nhảy xuống xe, hô về phía sau: “Tiểu đội 1, đi theo tôi, những người còn lại bảo vệ tướng quần.”

Lập tức, một tiểu đội lính xuống xe, dưới sự dẫn dắt của Grigory xếp thành hàng dọc đi về phía địch.

Vương Trung dùng góc nhìn từ trên cao quan sát bọn họ đi qua đám cỏ cao.

Cảm giác này hơi giống game War of Mine, nhưng đáng tiếc là bây giờ Vương Trung không thể điều khiển Grigory và những người khác, chỉ có thể làm khán giả.

Hơi giống game Auto Chess nhỉ?

Tự mình đề bạt sĩ quan và hạ sĩ quan có năng lực, rồi để họ tự chiến đấu, mình chỉ có thể xem.

15 phút sau, Grigory tìm thấy một hình nộm bằng rơm ngoài đồng, nấp sau đó thò đầu ra quan sát trang trại, rồi bảo những người lính đứng thành vòng tròn nhỏ trên ruộng lúa mì, dọn dẹp một khoảng đất trống, bắt đầu giới thiệu tình hình cho những người lính.

Sau khi giảng giải xong, tiểu đội của Grigory chia thành nhiều nhóm nhỏ, ba người một nhóm từ các hướng khác nhau tiến về phía trang trại. Grigory là người đầu tiên nổ súng, mục tiêu là trưởng xe và pháo thủ trên chiếc Panzer TL.

Khoảng cách bắn chỉ khoảng 100 mét, loạt đạn bắn trúng mục tiêu. Trưởng xe của quân Prosen ngã ngửa ra sau, phần thân dưới bị kẹt trong xe tăng, pháo thủ thì bị hất văng ra khỏi xe, cắm đầu xuống đất.

Những tên lính Prosen xung quanh xe tăng đều rất ngạc nhiên.

Xạ thủ súng máy trên xe thiết giáp chở quân lập tức xoay nòng súng, nhưng rõ ràng là tiếng súng nhỏ của khẩu Tokarev cải tiến khiến hắn phán đoán sai hướng đạn bay tới: Hắn lại quay súng máy về hướng hoàn toàn ngược lại. Bởi vì âm thanh của viên đạn bắn trúng vũ khí cứng không giống như tiếng "BIU" trong phim ảnh, mà giống như tiếng "Bụp" của pháo tép. Đồng thời, khi nhiều viên đạn cùng lúc bắn trúng tường, âm thanh giống như tiếng đổ nước vào chảo dầu đang sôi, lộp bộp lộp bộp.

Chẳng trách xạ thủ súng máy của địch lại phán đoán sai hướng.

Phụ xạ thủ của Grigory cũng nổ súng, trực tiếp bắn trúng xạ thủ súng máy trên xe thiết giáp chở quân.

Những người khác cũng đồng loạt nổ súng, mưa đạn quật ngã toàn bộ quân địch xuống đất. Quân Prosen hoàn toàn không phát hiện ra đòn tấn công đến từ đâu, bởi vì khẩu Tokarev cải tiến không chỉ có tiếng súng nhỏ mà lửa đầu nòng và khói thuốc súng cũng rất ít.

Bọn chúng bắt đầu bắn lung tung, rồi bị bắn hạ một cách chính xác.

Trọn vẹn chưa đến một phút, trận chiến đã kết thúc, cuối cùng chỉ còn lại chiếc Panzer II, dưới sự điều khiển của lái xe lao ra khỏi cổng trang trại. Kết quả là Grigory ném một quả bom xăng trúng vào phía sau Xe tăng. Xe tăng bốc cháy, từ từ

dừng lại, lái xe vừa nhảy ra ngoài đã bị Grigory bắn chết. Vương Trung rất hài lòng, hắn có thể dựa vào bản hack, nhìn thấy trong trang trại còn có mấy tên lính Prosen sống sót.

Lần này Vương Trung mang theo xe thiết giáp chở quân M3, có thể nhét tù binh vào xe rồi chở đi, không cần phải bắn vào vai bọn chúng rồi thả về nữa.

Hắn thậm chí có thể băng bó cho những tù binh này! Lúc này, bộ đàm trong tay Vasili truyền đến báo cáo của Grigory: "Thành Cát Tư Hãn, Thành Cát Tư Hãn, đơn vị của tôi đã tiêu diệt toàn bộ quân địch, xin chỉ thị."

Vương Trung vội vàng cầm lấy bộ đàm: "Đợi lệnh, tôi sẽ đến ngay, Thành Cát Tư Hãn kết thúc."

Chương 612: Đông Viên Tình Thần Quân LÍ…

Chương 719: Được Cải Tiến Khá Nhiều

Chương 719: Được Cải Tiến Khá Nhiều

Vương Trung nhét bộ đàm vào trong tay Vasili, cướp một khẩu súng trường Tokarev cải tiến từ trong tay cảnh vệ, cưỡi lên Bucephalus trực tiếp xông về phía trước.

Vasili thấy thế, vội vàng ra lệnh cho những người khác lên xe đuổi theo.

Bucephalus nghe được tiếng động cơ phía sau, quay đầu nhìn một cái, sau đó liền vắt chân lên cổ chạy như điên, thiếu chút nữa hất Vương Trung xuống.

Vasili thấy thế liêu mạng thúc giục tài xế: "Nhanh nhanh! Máy xe các anh chạy không lại một con ngựa, còn ra thể thống gì!"

Vì thế tài xế cũng lái xe đến mức bánh xe gần như rời khỏi mặt đất, nấu để tám mươi năm sau chắc chắn sẽ phải lên chương trình "Tuyển tập tai nạn giao thông".

Lúc này bên trang viên, Grigory đang chỉ huy đội viên tập trung tù binh bị thương nhẹ lại, vì thế tù binh trong tường đá thấp của trang viên thấy được một màn này:

Một con ngựa trắng chạy như bay đến, sau lưng bụi đất mù mịt, lá cờ đỏ bay phấp phới. Chiếc xe Jeep Willis rất nhỏ, bị che khuất hoàn toàn trong làn bụi mù do Bucephalus tạo ra, không nhìn thấy, chỉ có cờ đỏ đang bay.

Sau đó bụi đất do xe Jeep tạo ra cũng che khuất đoàn xe phía sau, nhìn từ phía trước chỉ thấy bụi đất mù mịt, giống như một đội ky binh hạng nặng đang dọc theo con đường đất tiến quân đến. Có tù binh kinh hô: "Một con ngựa xám, tên là Tử Vong, cây nho bị ném vào trong cối xay lớn của cơn thịnh nộ của Chúa, quả bị nghiền nát, máu chảy ra từ trong cối xay, chảy thẳng đến đầu con ngựa… Kẻ nào quỳ lạy thú vật và tượng thú vật, kẻ đó sẽ uống rượu của cơn thịnh nộ của Chúa, bị thiêu trong lửa và diêm sinh, thiêu trước mặt các thiên thần thánh và Chiên Con…" Những người khác nghe được câu này cũng không có bất kỳ phản ứng gì, bởi vì tù binh đang đọc tiếng Latinh.

Chỉ có vị tu sĩ cầu nguyện đi theo Grigory là nhíu mày, cảnh giác nhìn về phía tên tù binh này.

Grigory chú ý tới vẻ mặt của tu sĩ cầu nguyện, nghỉ hoặc hỏi: "Làm sao vậy?" "Đây là lời trong sách Khải Huyền của kinh thánh phái Sùng Thánh."

Tù binh vẫn còn lẩm bẩm: "Hắn từ trong bóng tối trở về, như tia chớp xé toạc mầy đen, mang đến cái chết, cũng soi sáng tất cả!"

Vương Trung vừa vặn phi tới cửa sân, Bucephalus giơ cao hai chân trước, hí vang.

Chiếc xe Jeep phía sau vừa phanh gấp vừa đánh lái, dùng kỹ thuật drift để tránh Bucephalus đang dừng đột ngột, đâm vào bức tường thấp của trang viên mới dừng lại. Vasili đứng lên, cầm máy bộ đàm nói với những người phía sau: "Dừng lại dừng lại dừng lại! Đừng đâm vào nhau, sẽ xảy ra tai nạn đấy." Vì vậy, trong tiếng phanh xe chói tai, càng nhiều bụi đất bốc lên, giống như muốn che khuất cả bầu trời.

Tám chiếc xe tạo ra bụi đất như một trăm chiếc xe đang di chuyển!

Tất cả tù binh đều trợn tròn mắt nhìn Vương Trung, tên tù binh vừa mới đọc kinh thánh kia vẫn còn tiếp tục lầm bẩm. Vương Trung kéo dây đeo súng vừa mới bị trượt xuống eo trong lúc phi ngựa lên vai, kéo khẩu súng lục từ trên đùi lên eo, sau đó nhìn tên lính Prosen đang lầm bẩm hỏi: "Hắn đang nói gì vậy?"

Vasili: "Tôi nghe không hiểu, không phải tiếng Prosen."

Tu sĩ cầu nguyện: "Là tiếng Latinh, tướng quân, ngài đã dọa hắn ta thành tín đồ phái Sùng Thánh rồi."

Vương Trung: "Hả? Trong quân Prosen cũng có người theo phái Sùng Thánh sao?" "Có, chỉ là bị Hoàng đế Prosen giết gần hết rồi, dù sao Hoàng đế Prosen muốn phổ biến học thuyết khoa học kỹ thuật thay thế thần linh." Vương Trung chợt phát hiện ra một điểm mù: Prosen cho rằng ánh sáng khoa học kỹ thuật sẽ chiến thắng thần linh, còn phái thế tục lại cho rằng các loại thần tích kỳ thực là lượng tử học, hai thứ này sao lại giống nhau đến vậy? Hắn quyết định giả vờ như không phát hiện ra chuyện này, đợi đánh bại Prosen rồi hãng thảo luận những chuyện này cũng không muộn.

Vương Trung nói rằng: "Vũ Đức Vượng là kẻ đánh cắp công sức của người khác. Các vị ở bộ tiếp nhận phản ánh nên cân nhắc kỹ về việc anh ta lợi dụng họ để kiếm lợi". Vương Trung: "Bảo hắn ta câm miệng, gán ghép tôi với phái Sùng Thánh rõ ràng là có ý đồ xấu!"

"Vâng." Vasili lập tức dùng tiếng Prosen quát lớn vài câu, tên tù binh lập tức ngậm miệng.

Mặc dù Vương Trung quan sát rất rõ ràng từ góc nhìn của mình, bên phía mình không có thương vong, nhưng vẫn phải giả vờ hỏi: "Các anh có tổn thất gì không?"

Grigory: “Không có, kẻ địch căn bản không phát hiện ra chúng ta tấn công từ hướng nào, dù sao tiếng súng quả thật rất nhỏ. Nhưng khẩu súng này không thích hợp để bắt tù binh, mấy người bị thương nhẹ này đầu là do trúng đạn lạc, những người trúng đạn trực tiếp ít nhất cũng bị thương nặng.” Vương Trung gật đầu: “Xem ra hiệu quả thực chiến lần đầu tiên không tệ.”

Grigory: “Đương nhiên, chúng tôi cũng không ngờ tiếng súng nhỏ lại có lợi ích lớn như vậy.” Thiết bị giảm thanh đã được phát minh từ rất sớm, nhưng trước đầy do không có nhu cầu tác chiến đặc biệt nên thiết bị giảm thanh chỉ được sử dụng như một loại phụ kiện thể thao trên súng dân sự, để những người chơi súng có thể giảm bớt tiếng ồn.

Sau đó, Vương quốc Anh thành lập lực lượng đặc nhiệm Commando, lập tức nhận ra lợi ích của vũ khí giảm thanh, vũ khí giảm thanh mới được áp dụng rộng rãi.

Tuy nhiên, lý do đơn vị của Vương Trung sử dụng súng trường Tokarev cải tiến là vì hiệu suất của nó chứ không phải vì tiếng súng nhỏ.

Chương 613: Prosen bất ngờ vì bỏ lỡ cơ hội __

Chương 720: Súng Máy

Chương 720: Súng Máy Grigory: "Đáng tiếc vấn đề sản lượng, không có cách nào thay thế hoàn toàn súng tiểu liên PPSh bằng súng trường Tokarev cải tiến."

Súng tiểu liên PPSh và người anh em PPS hiện tại đã được các nhà máy sản xuất rất thành thạo, sản lượng hai loại súng cộng lại đạt tới con số khủng khiếp là sáu nghìn khẩu mỗi ngày.

Lực lượng của Ant lúc này có rất nhiều xạ thủ súng tiểu liên.

Quân đội Ant còn đặc biệt thích trang bị súng tiểu liên PPSh cho tân binh, dù sao cũng không cần ngắm bắn, cứ xả đạn là được, đưa súng trường Mosin-Nagant cho tân binh lại không có tác dụng. Vì vậy, hiện tại trong khóa huấn luyện tân binh của Ant, đầu tiên là dạy cách lau chùi và bảo dưỡng súng tiểu liên PPSh, đợi đến khi tân binh có thể đảm bảo bắn hết số đạn PPSh mang theo trên chiến trường là coi như tốt nghiệp, việc ngắm bắn chuẩn xác căn bản không cần thiết.

Quân đội Prosen thì ngược lại, súng tiểu liên MP38 và MP40 chỉ có lính kỳ cựu mới đủ tư cách sử dụng, tân binh thì ngoan ngoãn dùng súng trường Kar98k lên đạn từng viên.

Tất nhiên, điều này cũng liên quan đến việc hỏa lực của tiểu đội bộ binh Prosen chủ yếu dựa vào súng máy, việc lính bộ binh có bắn trúng người hay không không quan trọng.

Nhưng súng trường Tokarev cải tiến hiển nhiên không thể sử dụng như súng tiểu liên PPSh, tân binh sử dụng nó là lãng phí hiệu năng.

Vương Trung nhạy bén nhận ra việc trước đây mình theo đuổi việc trang bị súng trường Tokarev cải tiến cho toàn sư đoàn là sai lầm, nên coi súng trường Tokarev cải tiến là phần thưởng dành cho lính kỳ cựu và hạ sĩ quan, sau này trong một trung đội, tân binh và binh sĩ bình thường sẽ sử dụng súng tiểu liên PPSh, còn trung sĩ dày dạn kinh nghiệm sẽ sử dụng súng trường Tokarev cải tiến. Không phải vừa rồi là như vậy sao, 12 lính kỳ cựu sử dụng súng trường Tokarev cải tiến đã đánh cho quân địch có lực lượng thiết giáp không có sức phản kháng, để tân binh sử dụng loại vũ khí này chắc chắn sẽ không đạt được hiệu quả như vậy.

Trong lúc Vương Trung đang suy nghĩ, Grigory lên tiếng cắt ngang dòng suy tư của hắn: "Tướng quân? Vẫn đang chờ ngài quyết định xử lý tù binh như thế nào đây!" Vương Trung lập tức bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ, nhìn Grigory, trực tiếp nói ra ý tưởng trong đầu để xin ý kiến: "Grigory, câu nói 'Đáng tiếc sản lượng không đủ để thay thế PPSh' của anh đã nhắc nhở tôi. Hiện tại tôi đang muốn trang bị súng trường Tokarev cải tiến cho toàn bộ Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1, nhưng làm như vậy có thực sự phù hợp không? Binh lính bình thường có thể phát huy hết hiệu năng của nó không?"

Grigory tặc lưỡi: "Tôi thấy khó. Đúng là không nên trang bị loại súng này cho những binh sĩ bình thường thiếu kinh nghiệm, bọn họ dùng nó cũng chẳng khác gì dùng súng tiểu liên PPSh."

Vương Trung: "Vì vậy, tôi nghĩ như thế này, hãy coi súng trường Tokarev cải tiến là phần thưởng dành cho lính kỳ cựu, chứng minh rằng chỉ có lính kỳ cựu mới được sử dụng nó, tân

binh chỉ có thể dùng súng tiểu liên PPSh hoặc súng trường bán tự động Tokarev, anh thấy thế nào?"

Grigory không nói gì, các chiến sĩ bên cạnh đã bắt đầu ồn ào: "Vậy thì tốt quá! Chúng ta đều có nó, mang nó vào quán rượu thì oai phong biết mấy."

Mẹ kiếp, các anh có thể đừng lúc nào cũng nghĩ đến quán rượu được không!

Vương Trung đè nén sự phàn nàn trong lòng, nói với Vasili: "Vasili, anh ghi chép lại nhé, phải coi súng trường Tokarev cải tiến là phần thưởng dành cho những người lính dày dạn kinh nghiệm, chứ không phải là vũ khí trang bị phổ biến. Lính kỳ cựu mới có thể phát huy tối đa ưu thế về hiệu năng của nó, tân binh nên sử dụng súng tiểu liên PPSh hoặc súng trường bán tự động Tokarev để tích lũy kinh nghiệm.

"Ngoài ra, phương thức phân phối này có thể tăng cường cảm giác vinh dự của lính kỳ cựu, đồng thời cũng khuyến: Khích binh sĩ bình thường nỗ lực phấn đấu."

Vasili vung bút viết lia lịa, gần như dừng bút ngay khi Vương Trung vừa dứt lời. Vương Trung: "Anh nhắc lại một lần xeml"

Vasili lập tức đọc lại một lượt. Lúc này, có một chiến sĩ thuộc Đại đội Cảnh vệ lo lắng hỏi: "Hiện tại Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1 đã được trang bị rất nhiều súng trường Tokarev cải tiến rồi, chẳng lẽ phải thu hồi lại sao?"

"Không, hãy nói với các chiến sĩ, nếu như làm mất súng, sau này chỉ có lập được chiến công mới được cấp lại." Vương Trung nói.

Lúc này, y tá đi cùng Đại đội Cảnh vệ tiến lên chào Vương Trung: "Báo cáo, có 8 thương binh nặng, 1 người đã hy sinh, 6 thương binh nhẹ đã được băng bó xong."

Vương Trung chỉ vào chiếc xe tải bán xích M3: “Đưa những người bị thương nặng lên xe tải rồi chuyển về hậu phương, tôi muốn thẩm vấn những người bị thương nhẹ.”

Y tá chào theo kiểu quân đội, xoay người đi tổ chức chuyển thương binh.

Vương Trung đi về phía những người bị thương nhẹ, sau đó phát hiện trong số đó không có sĩ quan.

“Sĩ quan đâu?”

Hắn vừa hỏi xong, Grigory đã đưa một chiếc cặp đựng tài liệu và một chiếc túi đựng bản đồ tới: “Chết rồi, nhưng tôi đã lấy được cặp tài liệu và túi đựng bản đồ của hắn ta.” Vương Trung ra hiệu với Vasili: “Xem xem bên trong có gì.”

Vasili nhanh chóng xem qua tiêu đề của các tài liệu trong cặp, tìm ra một tài liệu quan trọng rồi nhanh chóng đọc lướt qua, báo cáo: “Đơn vị này thuộc Tiểu đoàn Trinh sát Cơ giới, Sư đoàn Xe tăng SS số 12 của Prosen. Nhiệm vụ của bọn chúng là trinh sát về phía Yeysk.”

Chương 614: Prosen bất ngờ vì bỏ lỡ cơ hộ… -

Chương 721: Địch

Chương 721: Địch

Vương Trung: “Sư đoàn SS số 12 sao, có nhắc đến xe tăng kiểu mới không?”

“Không có. Chờ một chút, đầy hình như là bảng mã vô tuyến! Để tôi xem, mã vô tuyến của nhóm trinh sát này là ‘Chó chăn cừu’, còn có hai đơn vị cũng được gọi là ‘Nhóm trinh sát’ với mã vô tuyến là ‘Chó kéo xe’ và ‘Chó sản…”

Vương Trung: “Còn hai nhóm nữa à, vậy thì phải gọi không quân đến xem bọn chúng ở đầu, nhân tiện cho Trung đoàn Cường kích số 4 luyện tập ném bom bổ nhào.” Vasili: “Ở đây có nhắc đến một đơn vị tên là ‘Chiến đoàn Busse’, là cấp trên trực tiếp của mấy nhóm trinh sát này.” Vương Trung: “Nghe có vẻ là lực lượng tiên phong của Sư đoàn SS số 12.”

Vasili không trả lời, mà lấy bản đồ ra khỏi túi, mở ra xem, rồi nói: “Tôi cảm thấy, Yeysk cách chúng ta 20 km về phía trước có thể đã bị ‘Chiến đoàn Busse’ của địch chiếm đóng. Thành phố này cách Yalta 55 km, có vẻ rất thích hợp để làm trung tâm hậu cần của Tập đoàn quân chúng ta.” Vương Trung: “Có nên làm vậy hay không còn phải xem kết quả trinh sát, chúng ta mới chỉ vừa xuất phát. Grigory, lần sau nếu gặp nhóm trinh sát của địch, hãy cố gắng bắt sống một sĩ quan, có vài thứ chỉ xem tài liệu và bản đồ thì không thể nắm rõ được.”

Grigory vừa hút thuốc vừa đáp: “Rõ.”

Vương Trung: “Vasili, nếu trong tài liệu không có gì đáng giá, chúng ta sẽ đi thẩm vấn tù binh.”

“Chờ đã,” Vasili đột nhiên lấy ra một bức thư từ trong cặp tài liệu, “Tên sĩ quan này để thư nhà trong cặp tài liệu. Để tôi xem.”

Anh ta mở bức thư ra, bắt đầu dịch từng câu: “Lyudmila thân yêu, trong bức thư trước em bày tỏ sự lo lắng về tương lai của cuộc chiến, anh cũng có cảm giác tương tự, người Ant đang học cách chiến đấu, ngày càng trở nên khó đối phó. Cuộc chiến càng khó khăn, càng chứng minh rằng học thuyết về dân tộc Prosen thượng đẳng là không đứng vững.

“Nhưng hôm nay, một loại vũ khí hoàn toàn mới đã xóa tan nỗi lo lắng của anh. Nó mạnh mẽ đến vậy, nghiền nát hàng phòng ngự của Ant một cách dễ dàng. Anh đã chứng kiến chúng nghiền nát binh lính và xe tăng của Ant, san phẳng cả chiến hào.

“Người Ant không có bất kỳ vũ khí nào có thể xuyên thủng lớp giáp của nó, người Ant cũng không có bất kỳ loại xe tăng nào có thể chống đỡ được hỏa lực của pháo chính của nó! Lyudmila, có lẽ chúng ta sắp chiến thắng rồi.

“Hiện tại anh đang ở một thành phố tên là Yeysk, Chiến đoàn của anh được tăng cường 12 chiếc xe tăng kiểu mới này! Đáng tiếc là trước khi đến tay chúng ta, 9 chiếc xe tăng đã bị hỏng do trục trặc kỹ thuật. Bộ phận hậu cần vừa mới sửa xong 4 chiếc và đưa đến, 3 chiếc tham gia chiến đấu cùng chúng ta lại bị hỏng hất.

“Mặc dù vậy, không thể phủ nhận rằng đây là một loại xe tăng xuất sắc! Ngày mai chúng ta sẽ tiến hành trinh sát, còn lực lượng chủ lực của Chiến đoàn sẽ lấy 4 chiếc xe tăng kiểu mới làm tiên phong! Chúng ta chắc chắn sẽ đánh bại tất cả kẻ thù—” Vương Trung nhíu mày, bởi vì hắn dường như nghe

thấy tiếng gầm rú của động cơ. Hắn chuyển góc nhìn, ở điểm xa nhất trong tâm nhìn, cách khoảng 2500 mét, hắn nhìn thấy thân xe hình hộp vuông của xe tăng Tiger.

Chết tiệt!

Vũ khí có cỡ nòng lớn nhất của tôi chỉ là súng máy hạng nặng M2 12,7 mml

Sau khi hết bàng hoàng vì nhìn thấy xe tăng Tiger, điều đầu tiên Vương Trung nghĩ đến là quân địch hiện tại vẫn chưa biết đội trinh sát đã bị tiêu diệt, dù sao cuộc tấn công vừa rồi diễn ra quá nhanh, hầu hết quân địch chưa kịp phản ứng đã bị tiêu diệt. Mặc dù chiếc Panzer II cuối cùng rất liều lĩnh, nhưng người sống sót là lái xe, mà lái xe thì không thể sử dụng radio, cho nên rất có thể hắn ta chưa kịp gửi tin báo về.

Đã như vậy, có thể đổi quân phục Prosen, diễn lại một lần tình tiết kinh điển trong phim kháng Nhật ——

Sau đó Vương Trung thấy xe tăng Tiger dừng lại, rõ ràng là đã phát hiện ra vấn đề. Nhưng giữa mùa hè lúa mì cao như vậy, xe tăng Tiger còn cách hơn 2000 mét, làm sao có thể nhìn thấy? Vương Trung đang buồn bực, đột nhiên chú ý tới chiếc xe tăng số hai bị phá hủy đang bốc cháy —— hỏng rồi, là khói dày này đã bại lộ vị trí!

Xe tăng Tiger dừng lại, đồng thời càng nhiều đơn vị địch tiến vào tâm nhìn của Vương Trung, chỉ riêng xe thiết giáp chở quân đã có hơn năm chiếc, bộ binh ba bốn mươi người.

Vương Trung lập tức quyết định, hắn chuyển về góc nhìn của mình để chuẩn bị hạ lệnh, vừa lúc này chiến sĩ ở trên lầu hô: “Địch! Phía tây!” Vương Trung lập tức ra lệnh: “Tất cả mọi người, dùng lựu đạn cài mìn tại chỗ, nhanh lên! Vasili, viết một tấm biển, dùng tiếng Prosen viết ‘Cẩn thận mìn’!”

Những người lính vừa rồi còn rất nhàn nhã đầu bắt đầu hành động.

Tu sĩ cầu nguyện hỏi: “Tù binh thì sao?”

Vương Trung: “Trói lại, mỗi xe nhét một tên.”

Lời còn chưa dứt, ánh mắt hắn rơi vào người tên tù binh đang đọc kinh thánh của Sùng Thánh phái.

Trong nháy mắt hắn đã đưa ra quyết định, chỉ vào người đó: “Hắn để lại, dù sao Đế quốc cũng sẽ giết những người theo Sùng Thánh phái.” Thực ra quyết định này của Vương Trung có chút tư tâm, hắn muốn xem thử sau khi tù binh này trở về Đế quốc, có thể thêm thắt bao nhiêu màu sắc kỳ ảo cho câu chuyện của mình.

Chương 615: Đưa Ra Lời Khuyên

Chương 722: Không Có Hồi Âm

Chương 722: Không Có Hồi Âm

Nói đùa chứ, bị người ta thổi phồng thành một trong Tứ ky sĩ Khải Huyền, ngầu phải biết! Vì thế tên lính địch bị rối loạn thần kinh này bị tịch thu tất cả vũ khí trang bị, ngay cả bình nước cũng bị lấy đi, những tù binh khác bị trói chặt ném vào thùng xe.

Sau đó bảy chiếc xe jeep Will phóng đi mất dạng.

Vasili là người cuối cùng lên xe, hắn nhảy phóc lên chiếc xe jeep đã khởi động, bám vào giá súng phía sau kính chắn gió, giữ tư thế đứng. Lúc này quần Prosen vừa mới triển khai đội hình, tiến về phía trang trại - lúc này phải cảm ơn tính kỷ luật của quân Prosen, nếu bọn chúng lái xe tăng Tiger trực tiếp xông lên thì tiêu rồi.

Khác với suy nghĩ của rất nhiều người, cũng khác với những gì thể hiện trong game, trong hồi ức của tất cả các cựu binh từng lái xe tăng Tiger, khả năng cơ động của Tiger đầu rất tốt.

Vì vậy, xe tăng Tiger hoàn toàn có thể chở theo bộ binh ào ạt xông lên, đến lúc đó ít nhất thì một nửa số xe trong đội của Vương Trung sẽ bị hủy diệt.

Sau khi mất xe, số lượng lớn bộ binh đi kèm sẽ tiêu diệt đội nhỏ của Vương Trung. Tuy nhiên, quần Prosen không làm vậy,

bọn chúng chọn dừng lại, bộ binh tiến lên trước, xe tăng Tiger yểm hộ phía sau.

Thế là bảy chiếc xe jeep Willys phóng đi mất dạng.

Vương Trung dựa vào góc nhìn từ trên cao, còn thấy quần Prosen bị bụi mù do xe jeep Willys tạo ra làm cho hoảng sợ, đội hình bộ binh thế mà dừng lại, phái một chiếc Sd.Kfz. 251 chở theo một tiểu đội bộ binh đi lên xem xét tình hình.

Nhìn thấy tình huống này, Vương Trung đưa tay ra: "Bộ đàm!"

Vasili lập tức đưa bộ đàm cho Vương Trung.

Vương Trung: "Thành Cát Tư Hãn gọi Attila."

Hắn gọi hai lần, câu trả lời từ sở chỉ huy Tập đoàn quân đã đến: "Đây là Attila, Thành Cát Tư Hãn xin nói."

"Tiến hành oanh tạc hỏa lực vào tọa độ sau…" Vương Trung dựa vào khả năng nhìn thấy bản đồ, báo cáo chính xác tọa độ của địch vẫn chưa hoàn toàn ra khỏi tâm nhìn.

Hắn lặp lại tọa độ hai lần, sau đó phía Tập đoàn quân trả lời: "Pháo binh của chúng tôi không thể oanh tạc đến phạm vi này, lặp lại, không thể oanh tạc đến phạm vi này."

Vương Trung nhíu mày, nhưng nghĩ lại cũng thấy bình thường, đội trinh sát của mình đã đi xa như vậy, sớm đã rời khỏi phạm vi oanh tạc của pháo binh. Hiện tại tầm bắn của pháo đạn thông thường cũng chỉ tối đa 20 km.

Vương Trung: "Vậy thì để không quân xử lý chúng." "Chúng tôi sẽ chuyển tọa độ cho không quân, anh còn yêu cầu gì nữa không?"

"Không còn, Thành Cát Tư Hãn kết thúc."

Nói xong hắn đưa bộ đàm cho Vasili.

Thực ra Vương Trung không chắc máy bay có thể tìm thấy những tên địch này hay không. Dù sao bây giờ cũng không có định vị GPS, phi công lên trời nếu không có hoa tiêu chuyên nghiệp dẫn đường, bay lệch hướng là chuyện rất bình thường.

Cho dù có hoa tiêu, cũng thường xuyên bay lệch, khoảng cách càng xa càng bay lệch.

Còn máy bay một chỗ ngồi thì cơ bản chỉ có thể dựa vào địa hình để định hướng.

Mà bây giờ trên thảo nguyên rộng lớn này, thật sự không có bao nhiêu địa hình có thể sử dụng trên không. Vì vậy, Vương Trung yêu cầu không quân xuất kích, cũng chỉ là thử vận may.

Bên phía quân Prosen, thời gian lùi lại một chút.

Trung úy Linden, chỉ huy xe tăng số 6 mang số hiệu 217, là người đầu tiên phát hiện phía trước có khói đen, hắn lập tức hạ lệnh dừng xe, giơ ống nhòm lên quan sát. Nhưng lúa mì đã che khuất hơn nửa tầm nhìn, cộng thêm vật thể đang cháy cách quá xa, Linden nhìn hồi lâu cũng không thấy rõ đó là thứ gì đang cháy.

Lúc này, đại đội trưởng bộ binh đi cùng leo lên xe tăng, ghé vào mép tháp pháo hỏi: “Sao vậy?”

Linden chỉ về phía trước: “Khói!”

Vị đại úy vội vàng cầm ống nhòm nhìn về hướng hắn chỉ: “Hình như là xe cộ đang cháy. Phía trước chúng ta phải có đội trinh sát cơ giới, hay là gọi họ xem sao?”

Trung úy Linden: “Tôi sẽ gọi họ, mời anh cũng nhanh chóng triển khai đội hình, bắt đầu thực hiện nhiệm vụ trinh sát.”

Dù sao Linden cũng chỉ là trung úy, không thể ra lệnh cho đại úy đại đội trưởng bộ binh, chỉ có thể đề nghị.

Đại đội trưởng bộ binh: "Rõ, tôi sẽ triển khai đội hình ngay lập tức, tiến về phía đông để tìm kiếm."

Nói xong, đại đội trưởng nhảy xuống xe tăng, bắt đầu lớn tiếng gọi bộ binh xuống xe. Trong khi bộ binh đang triển khai đội hình, trung úy Linden vừa gọi đội trinh sát ở phía trước, vừa quan sát hướng cột khói. Tuy nhiên, mãi cho đến khi bộ binh triển khai xong, trung úy Linden vẫn không nhận được hồi âm.

Đại đội trưởng bộ binh lại leo lên xe tăng: "Thế nào rồi?" "Không có hồi âm."

Trung úy Linden dừng một chút: "E rằng đội trinh sát đã bị tiêu diệt rồi —— nghĩ như vậy thì hợp lý hơn, dù sao đội trinh sát có rất nhiều bộ đàm, không thể nào tất cả đều bị hỏng được."

Đại đội trưởng: "Vậy có thể chiến trường ở ngay phía trước, tôi phải bắt đầu tiến quân rồi."

Trung úy Linden: "Tôi yểm hộ cho anh. Chờ anh tiến lên năm mươi mét tôi sẽ bắt đầu tiến lên."

Chương 616: Tham Gia Xét xử

Chương 723: Bảo không quân ném bom c…

Chương 723: Bảo không quân ném bom chết hắn đi

Quân Prosen đã thực hiện chiến thuật bộ binh phối hợp xe tăng trong một thời gian dài, biết rõ ruộng lúa mì cao như vậy không thể để xe tăng đơn độc xông lên phía trước, như vậy rất dễ bị địch ẩn nấp trong lúa mì đánh úp.

Sau khi đại đội trưởng bộ binh nhảy xuống xe tăng, hắn vừa ỏi vừa liên tục ra lệnh: "Tiến lên! Phía trước có thể là chiến trường, cứ tiến thẳng đến khi nhìn rõ thứ gì đang cháy thì thôi!"

Bộ binh bắt đầu tiến lên, Linden đợi họ đi được 50 mét mới ra lệnh cho đội xe tăng tiến lên —— hiện tại bốn chiếc xe tăng Tiger đầu được biên chế tạm thời vào đội của trung úy Linden, do hắn chỉ huy.

Động cơ của bốn chiếc xe tăng Tiger gầm rú, đẩy những khối sắt nặng nề tiến về phía trước. Chiếc xe tăng số 217 của Linden có thể đã cán qua một hang chuột đồng, khiến mấy con chuột đồng hoảng sợ chạy ra khỏi hang, chui vào ruộng lúa mì. Quân Prosen cẩn thận tiến lên, đột nhiên phía trước xuất hiện một đám bụi lớn.

Linden thấy đại đội trưởng bộ binh giơ tay lên làm động tác nắm đấm, đây là hiệu lệnh dừng lại.

Bộ binh lần lượt dừng lại, cảnh giác nhìn về phía trước. Vài phút sau, một chiếc xe thiết giáp chở quân chở theo một tiểu

đội bộ binh tiến lên phía trước.

Linden căng thẳng nhìn những người lính dũng cảm này, cho đến khi họ biến mất trong ruộng lúa mì.

Đột nhiên, trung úy Linden nghe thấy tiếng nổ lớn từ hướng cột khói!

Hắn vội vàng hỏi: "Chuyện gì vậy? Bộ binh bộ binh, chuyện gì vậy?"

Lúc này hắn nghe thấy tiếng một người lính Prosen đang nói bằng mật mã thông thường trong bộ đàm: "loseph bị mìn của địch giết chất rồi! Đây là một trang trại, bên trong chỉ có một tên lính trinh sát điên khùng đang đọc sách cấm!

"Trong sân trang trại có cắm một tấm biển, ghi là 'Cẩn thận mìn', ký tên là "Trung tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky'!"

Gáy trung úy Linden nổi da gà. Trung tướng Rokossovsky? Chính là trung tướng Rokossovsky đã đánh bại quân ta, giết chết và bắt sống rất nhiều tướng lĩnh của chúng ta?

Trung úy Linden không nhớ rõ cái tên dài như tàu hỏa của người Ant, hơn nữa người Ant còn thích dùng tên thánh để đặt tên cho mình, trùng tên rất nhiều, càng khó phân biệt.

Trong lúc hắn đang nghỉ ngờ, đột nhiên nghe thấy người lính vừa nói bằng mật mã thông thường hét lên: "Chờ chút, đừng cướp mic của tôi!" Ngay sau đó, một giọng nói điên cuồng vang lên trong bộ đàm: "Hắn đến từ bóng tối, như tia chớp xuyên qua đám mây đen, mang đến cái chết, cũng soi sáng tất cả! Những kẻ phàm tục trên mặt đất đã cảm nhận được ngày tận thế đang đến gần! Kẻ nào quỳ lạy con thú và hình tượng của nó, kẻ đó sẽ phải uống rượu thịnh nộ của Chúa! Các ngươi vẫn chưa hiểu sao? Khoa học chính là con thú, là hình tượng của con thú! Prosen sắp diệt vong rồi!

“Còn Rokossovsky, chính là điêm báo của sự hủy diệt, là hiện thân của thần phạt! Tôi đã thấy, tôi thấy tay trái hắn cầm máu đang sôi sục, cuồn cuộn trên không trung (thực ra là lá cờ đỏ cắm trên xe jeep Willys phía sau), tay phải cầm quyền trượng của Chúa (chỉ khẩu súng trường Tokarev đã được cải tiến)!”

Linden mím chặt môi, hắn đột nhiên không muốn vào trang trại đó nữa, cứ như thể bước vào trang trại đó sẽ gặp phải thứ gì đó khủng khiếp. Vì vậy, hắn dùng kênh liên lạc của lính tăng ra lệnh cho các xe khác: “Chúng ta sẽ đợi bên ngoài trang trại, đợi công binh đến gỡ mìn. Không có trinh sát dẫn đường, chúng ta không thể tiến lên nữa.” Trong lúc hắn ra lệnh, tên lính đã phát điên kia vẫn lặp đi lặp lại: “Nó sẽ mang đến sự hủy diệt cho chúng ta! Hủy diệt!”

Ngay sau đó, tiếng súng vang lên kết thúc tất cả.

Rồi giọng nói ban đầu lại vang lên: “Đại đội trưởng, tôi sợ hắn tiếp tục nói nữa, nên đã thi hành kỷ luật, bắn chết kẻ tung tin đồn nhảm làm dao động quân tâm.”

Sau đó, giọng nói của đại đội trưởng vang lên: “Tên ngốc nhà ngươi, đáng lẽ không nên đưa mic cho hắn, giờ thì cả chiến đoàn đều nghe thấy rồi.”

Thượng tá Busse cũng vừa nghe thấy đoạn này.

Vì xe tăng bị hỏng, nên John Christopher tạm thời ở lại Yeysk —— hắn được thượng tá Busse mời đến ăn tối cùng, dù sao cả chiến đoàn có thể tiến quân thuận lợi như vậy, đầu là nhờ đại úy John Christopher chỉ huy trung đội xe tăng Tiger này. “Rokossovsky này, có sức mạnh thần bí gì sao? Dù sao bên đó thực sự có sức mạnh thần bí. Chẳng lẽ hắn…” John Christopher do dự một chút, hạ giọng hỏi: “Chẳng lẽ hắn thực sự có thể dùng dao chém xe tăng? Anh xem, chuyện này đã dọa người ta phát điên rồi.”

Thượng tá Busse lắc đầu: “Làm sao tôi biết được, tôi có giao chiến với hắn bao giờ đâu. Nhưng ở Agusukoyv, trong câu lạc bộ sĩ quan, tôi nghe một người bị thương tên là Strifen nói, hình như những người đó có chút tà môn.”

John Christopher cau mày, đột nhiên hắn nói: “Chờ đã, chúng ta phải gọi không quân đi tìm hắn chứ, không phải không quân đã hứa sẽ hỗ trợ chúng ta đầy đủ sao? Bảo không quân ném bom chết hắn đi!”

Chương 617: Vẫn Cố Cãi

Chương 724: Không Quân Tác Chiến

Chương 724: Không Quân Tác Chiến

Lúc này, tại sân bay gần Jelgava, các phi công của Trung đoàn cường kích số 4 đang tập trung trong lầu của ban chỉ huy, nghe chỉ huy Drachenko Grigoryevich phổ biến nhiệm vụ.

“Các anh em cũng thấy đấy, tướng quân đã đưa ra tọa độ để không kích, nhưng chúng ta vừa đến đây, chưa quen thuộc với địa hình xung quanh, không chắc có thể bay đến khu vực tọa độ đó một cách thuận lợi. Vì vậy, chúng ta chỉ có thể điều chỉnh một chút mệnh lệnh quá cụ thể của tướng quân.” Drachenko vẽ một thứ giống như tháp nước lên bảng đen: “Đây là tháp chỉ hướng gió của sân bay, trên đó có cờ chỉ hướng gió, các anh em đầu có thể nhìn thấy. Tọa độ nằm ở hướng này của tháp chỉ hướng gió, sau khi cất cánh, các anh em sẽ bay qua tháp chỉ hướng gió, sau đó chuyển hướng sang hướng này, về lý thuyết, chỉ cần không bị lệch hướng quá nhiều, chắc chắn sẽ tìm thấy mục tiêu mà tướng quân đã nói.”

Ngay lập tức có phi công nói đùa: “Liệu có thể không bị lệch hướng quá nhiều không?” Drachenko nhún vai: “Biết đâu hôm nay các anh em may mắn thì sao? Tóm lại, sau khi cất cánh, các anh em sẽ bay qua tháp chỉ hướng gió, sau đó chuyển hướng theo hướng này.”

Drachenko viết ba chữ số lên bảng đen, đại diện cho hướng bay.

“Sau đó thấy gì đánh nấy, thấy máy bay địch thì bắn hạ, nhớ kỹ máy bay mới khác với Yak, đừng quần nhau ở độ cao

thấp, hãy bay ở độ cao lớn, đánh nhanh rút gọn, lúc bổ nhào xuống là 4000 mét, lúc quay về ít nhất phải là 3000 mét. Độ cao thấp để cho Yak-1 của quân ta lo.”

Nói xong, Drachenko ném viên phấn vào hộp, hô: “Xuất phát!”

Các phi công lập tức đứng dậy.

Vương Trung nói rằng: “Vũ Đức Vượng là kẻ đánh cắp công sức của người khác. Các vị ở bộ tiếp nhận phản ánh nên cân nhắc kỹ về việc anh ta lợi dụng họ để kiếm lợi”. Bình thường phi công Liên minh sẽ cầm tấm bản đồ viết đầy tóm tắt nhiệm vụ, phi công Ant không có nhiều thứ văn vẻ như vậy, bản đồ gấp lại nhét vào túi, mở bình rượu ra uống một ngụm Vodka, sau đó liền vênh váo tự đắc đi ra khỏi lầu.

Bên ngoài đã treo bom cho máy bay, đang nghe âm thanh động cơ —— đây là cách nhanh nhất để chẩn đoán trạng thái động cơ, thợ máy lão luyện vừa nghe là biết có chỗ nào đó trên động cơ chưa được lau sạch bụi hay không.

Drachenko đi đến chiếc máy bay mang số hiệu chiến thuật 01 của mình (số 4 ở đầu là số hiệu của phi đoàn), hỏi tổ trưởng tổ bảo dưỡng: “Thế nào rồi?” Tổ trưởng đóng nắp bình xăng lại, giơ ngón tay cái lên: “Rất tốt! Đây không phải là động cơ do chúng ta sản xuất, lắm bệnh lắm, tôi cảm thấy thứ này ít nhất cũng có thể bay thêm 500 giờ nữa!” Ant từ rất sớm đã nhận được giấy phép sản xuất động cơ từ Prosen và Hợp Chủng Quốc, nhưng chất lượng động cơ do Ant tự sản xuất không đồng đều, hoàn toàn phụ thuộc vào tâm trạng của kỹ sư nhà máy hôm đó tốt hay xấu, có cái chạy được 4000 giờ mà không gặp vấn đề gì lớn, cũng có cái 200 giờ đã phải quay về nhà máy đại tu. Tuy nhiên, những chiếc máy bay của Phi đoàn cường kích số 4 này đầu được trang bị động cơ Hợp Chủng Quốc nguyên bản, chất lượng khỏi phải bàn.

Drachenko nhảy lên cánh máy bay, rồi từ cánh chui vào buồng lái, quay đầu nói với tổ trưởng: “Vậy tôi xuất phát đây.”

Tổ trưởng nhấc miếng chèn bánh xe phía trước lên, lùi về sau vài bước: “Xuất phát thôi!”

Thế là Drachenko tăng ga —— chiếc máy bay vừa nãy nổ máy còn không kéo nổi hai quả “Khoai lang đất” này. Máy bay từ từ tăng tốc, trượt về phía đường băng. Drachenko: “Đài chỉ huy, Đài chỉ huy, số 1 Phi đoàn 4 chuẩn bị cất cánh.”

Đài chỉ huy trả lời: “Đường băng trống, tốc độ gió mặt đất 3 hải lý/giờ, tầm nhìn tốt, có thể cất cánh.”

Vừa nói chuyện, máy bay của Drachenko đã trượt lên đường băng, anh ta phanh lại ở vạch xuất phát, kiểm tra lại toàn bộ các thiết bị, lại nhìn cờ gió trên tháp chỉ hướng gió, sau đó mới nhả phanh, đạp ga hết cỡ.

Chiếc P47 chất đầy bom gầm rú lao về phía trước.

Sân bay của Không quân Ant tuy gần chiến trường, nhưng không có truyền thống yểm hộ đường không gần, nên họ chỉ cất cánh từ sân bay sau khi nhận được tin tức tình báo.

Không quân Prosen thì thích lượn vòng trên chiến trường trong thời gian dài, đợi mặt đất gọi yểm hộ là lập tức chỉ viện.

Nhưng nhiên liệu mà các loại máy bay mang theo khác nhau, thời gian có thể lượn vòng trên chiến trường cũng khác nhau, Stuka thường sẽ nhanh chóng rời đi để quay về sân bay, còn máy bay ném bom chiến thuật như Do 215 sẽ ở lại lâu hơn.

Một phi đội bốn chiếc Do 215 nhận được yêu cầu qua radio từ cụm tác chiến Busse, lập tức bắt đầu tìm kiếm tướng Rokossovsky đang đích thân đi trinh sát tiền phương. Chúng nhanh chóng phát hiện ra những cột bụi do xe ô tô chạy tốc độ cao tạo ra. Vương Trung là người đầu tiên nghe thấy tiếng

động, hắn lập tức điều chỉnh tầm nhìn, liền thấy một phi đội bốn chiếc Do 215 đang bay về phía mình.

"Chuẩn bị phòng không!" Vương Trung hét lớn.

Bảy chiếc xe jeep Willis đều được trang bị súng máy M2 Browning, ít nhiều gì cũng có thể gây rối loạn cho cuộc tấn công của địch.

Vương Trung đích thân cầm lấy súng máy trên chiếc xe jeep mà hắn đang ngồi, xoay nòng súng —— những người khác vẫn đang nghe ngóng để xác định máy bay địch đang đến từ hướng nào, chỉ có hắn là trực tiếp chĩa súng về hướng máy bay địch đang lao tới.

"Tài xế nghe lệnh tôi, chúng ta phải lợi dụng khả năng cơ động để né tránh kẻ địch."

Chương 618: Đứng Ra Nói Thẳng

Chương 725: Không Quân Tác Chiến 2

Chương 725: Không Quân Tác Chiến 2

Bán kính quay vòng của máy bay dù nhỏ đến đâu cũng phải hơn trăm mét, xét cho cùng thì tốc độ ở đó, nên khi ô tô và máy bay đấu trí đấu dũng thì không thể dựa vào tốc độ của mình, mà phải dựa vào sự linh hoạt.

Cho nên khi Nguyên soái và Stuka đua xe, kỳ thực là đang so tài khả năng drift, Nguyên soái lái xe chưa chắc đã nhanh, nhưng chắc chắn là rất giỏi chạy những khúc cua gấp liên tục, biết đâu không cần dùng kỹ thuật thoát nước cũng có thể thắng Fujiwara Takumi. Vương Trung vừa dùng plug- ¡in để hiệu chỉnh đường đạn của mình, vừa quan sát đường bay của địch, ước chừng rằng địch không thể tỉnh chỉnh được nữa, liền hét lớn: “Rẽ trái! Đạp gatl”

Chiếc xe jeep Willis đột ngột rẽ trái, suýt nữa hất Vương Trung xuống, may mà hắn đang nắm chặt súng máy. Đoàn xe phía sau thấy vậy cũng đi theo Vương Trung, nhưng bụi do chiếc xe thứ tư tạo ra khiến họ không để ý thấy chiếc xe phía trước đã rẽ, thế là chiếc xe thứ tư một mình lao ra khỏi đội hình, tiếp tục chạy như bay theo hướng ban đầu.

Tài xế của chiếc xe thứ năm sau một thoáng do dự, đã bám theo chiếc xe thứ ba, mặc kệ chiếc xe thứ tư.

Máy bay địch bắn xuống mặt đất tạo thành hai hàng “hàng rào” thoáng qua trong nháy mắt, đuổi kịp chiếc xe số 4 đang

chạy theo hướng cũ. Lính cảnh vệ trên xe đều là lính kỳ cựu, thấy sắp bị bắn trúng liền nhảy khỏi xe, chỉ còn lại xạ thủ súng máy và tài xế,

Xạ thủ súng máy ngay lập tức trúng đạn, viên đạn xuyên qua người anh ta lại bắn trúng tài xế.

Chiếc xe lật nghiêng sang một bên, đổ xuống đất. Vương Trung quan sát hai người may mắn sống sót qua góc nhìn từ trên xuống, có vẻ như họ bị thương, nằm trên mặt đất rất đau đớn, nhưng ruộng lúa mì cao vừa vặn che khuất họ, lát nữa khi địch rút lui có thể quay lại cứu.

Hắn thu hồi tầm nhìn, sau đó phát hiện máy bay địch đang chuyển hướng.

Vương Trung lập tức dựa vào hướng xoay của máy bay địch, hạ lệnh: "Rẽ phải." Lúc này Vương Trung cảm thấy mình giống như đang điều khiển một chiến hạm trên biển để chống lại máy bay ném bom bổ nhào, liên tục điều khiển chiến hạm chắn ngang đường tấn công của địch, đảm bảo diện tích bị bắn trúng nhỏ nhất.

Bốn chiếc máy bay địch lại lao tới.

Vì phải lượn vòng, tốc độ của máy bay địch đã giảm rõ rệt, nên có nhiều thời gian hơn để điều chỉnh hướng bay, có thể phát động tấn công chính xác hơn. Vương Trung vẫn ra lệnh chuyển hướng vào thời điểm tương tự như lần trước, kết quả chiếc xe cuối cùng vẫn bị địch bắn trúng, xạ thủ súng máy và người ngồi bên cạnh tử vong tại chỗ, nhưng tài xế không sao, tiếp tục lái xe theo đội hình, người lính cuối cùng còn lại trong thùng xe đẩy thi thể đồng đội ra, cầm súng máy bắn về phía máy bay địch đang bay qua.

Đáng tiếc, ở trạng thái vừa di chuyển vừa bắn này, lại còn phải bắn chéo vào máy bay địch, thì uy lực của một khẩu M2

Browning là không đủ. Vương Trung cảm thấy hình như có một hai viên đạn đã bắn trúng, nhưng máy bay ném bom chiến thuật hai động cơ to như vậy, nếu một viên đạn không bắn trúng chỗ hiểm yếu thì coi như không có chuyện gì.

Sau đợt tấn công thứ hai, máy bay địch lại đổi hướng. Vương Trung đột nhiên cảm thấy không nên tiếp tục như vậy nữa.

Đã có bốn người hy sinh, hai người bị thương nặng.

Địch một mực tấn công đoàn xe của mình như vậy, tám chín phần là nhắm vào mình. Hơn nữa, nếu chỉ có một mình hắn, thì địch sẽ càng khó bắn trúng, nhất là khi hắn có plug-in để chủ động né tránh.

Lúc này nân làm gì là điều hiển nhiên.

Nếu là Vương Trung mới xuyên không, hắn tuyệt đối sẽ không lựa chọn như vậy, khi đó hắn chỉ là một người bình thường đến từ một xã hội hòa bình, luôn nghĩ đến việc bảo vệ bản thân. Nhưng bây giờ hắn là một người lính trở về từ địa ngục. Thế là hắn buông tay cầm súng máy ra, nói với Vasili: "Cậu làm đi!"

Vasili không nói hai lời, tiếp quản súng máy.

Vương Trung huýt sáo một tiếng, Bucephalus vốn chỉ đang chạy theo xe jeep lập tức tăng tốc, chạy song song với chiếc xe jeep đang lao vun vút!

Vương Trung tung người nhảy lên lưng ngựa, rồi chỉ vào lá cờ đỏ: "Đưa nó cho tôi"

Grigory vỗ vai Vasili: "Để tôi! Cậu mau đưa cờ cho tướng quần!" Năm giây sau, Vasili gỡ lá cờ đỏ xuống, ném cho Vương Trung.

Vương Trung suýt nữa thì không bắt được lá cờ, hắn chửi thề một tiếng, vội vàng giữ chặt lá cờ sắp rơi khỏi tay, rồi nói với Bucephalus: “Rời khỏi đoàn xe ngay lập tức!” Con ngựa lập tức quay đầu, rẽ một góc gần 90 độ.

Vương Trung giơ cao lá cờ đỏ, phi nước đại trên thảo nguyên, đồng thời chú ý đến đường bay của máy bay địch trên bầu trời.

Máy bay địch chia làm hai nhóm, hai chiếc đuổi theo đoàn xe, hai chiếc lao về phía Vương Trungl

Vương Trung rút khẩu súng lục đã bắn chết hai vị tướng, lại được Belinsky đích thân lau chùi, một tay nhắm vào máy bay địch.

Địch bắt đầu bắn!

Không đợi Vương Trung ra lệnh, Bucephalus đã đột ngột quay người, né tránh làn đạn.

Chương 619: Đứng Ra Nói Thẳng 2

Chương 726: Bắn Rơi Máy Bay

Chương 726: Bắn Rơi Máy Bay Vương Trung nổ súng vào chiếc máy bay địch dường như chỉ cách hắn một gang tay.

Đương nhiên, một gang tay chỉ là cảm giác, trên thực tế chiếc máy bay này cách mặt đất phải hơn trăm mét, dùng súng lục tuyệt đối không thể bắn trúng nó.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, những viên đạn lửa từ trên trời bắn xuống xuyên thủng cánh của chiếc Do 215, xé toạc cánh máy bay.

Thời điểm này trùng hợp đến mức như là súng lục của Vương Trung đã bắn gãy cánh chiếc Do 215 vậy!

Chiếc P47 vừa tấn công xong liên lấy hết sức kéo lên, còn đồng đội của nó thì bắn về phía đồng đội của chiếc Do “le,

Hai chiếc Do 215 đang đuổi theo Vương Trung kéo theo làn khói đen đặc lao xuống đất.

Vương Trung một tay cầm cờ đỏ, một tay vẫy súng lục, hoan hô chiếc P47 đang nhanh chóng lấy độ cao. Chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, có thể thấy hai chiếc Do 215 đang đuổi theo đoàn xe cũng từ bỏ tấn công, chạy về phía sân bay Prosen, nhưng những chiếc P47 khác đã chiếm lĩnh vị trí tấn công, bắt đầu bổ nhào.

Chiếc Do 215 đã lượn nhiều vòng như vậy, tốc độ đã rất chậm, mà trong không chiến, không có tốc độ thì đồng nghĩa

với việc biến thành con mồi, cho dù là máy bay chiến đấu hay máy bay ném bom đều không ngoại lệ.

Hai chiếc "cường kích" đang mang bom dễ dàng bắn trúng mục tiêu, sau đó vừa mang bom vừa bắt đầu kéo lên.

Đoàn xe cũng dừng lại, bắt đầu hoan hô những chiếc máy bay chiến đấu đang bay lên cao.

Drachenko nghe thấy đồng đội hỏi qua radio: "Cái đội ở dưới đất kia là sao vậy? Sao Do 215 của địch đuổi theo họ mà đuổi đến mức hết tốc độ luôn, họ đã quay bao nhiêu vòng rồi?"

Drachenko: "Không biết, không lẽ là đội trinh sát của tướng Rokossovsky? Tập trung vào đi, tìm xe tăng của địch! Chắc là ở gần đây thôi!" Drachenko vừa mới lên đến độ cao bốn nghìn mét không lâu, đồng đội Bayev đã hô lên: "Hình như có người ở dưới kia?"

Drachenko nghiêng cánh, quả nhiên nhìn thấy những chiếc xe tăng nhỏ xíu gần như không thể nhìn thấy ở phía dưới.

Xe tăng rõ ràng đã dừng lại, nên không có bụi, rất khó phát hiện.

Phi công số 3 Ivan có chút lo lắng: "Liệu có phải là quân ta không?"

Thực ra, nhìn từ trên trời xuống thì không thể phân biệt được đó là quân nào, nếu lao xuống tấn công một cách hấp tấp thì rất có thể sẽ đánh nhầm.

Lý do Drachenko vừa rồi có thể chắc chắn rằng những chiếc máy bay đang tấn công mặt đất là địch, là bởi vì máy bay ném bom Pe-2 hai động cơ của quân ta sau khi thả bom xong sẽ lấy độ cao, chứ không bay là là trên mặt đất để bắn phá bằng súng máy. Bây giờ, khi đối mặt với mục tiêu mặt đất, Drachenko do dự. Anh ta quyết định hỏi qua radio.

“Đại bàng gọi đoàn xe phía dưới, dưa chuột muối hiệu nào ngon? Dưa chuột muối hiệu nào ngon?” Không có hồi âm.

Đồng thời, đồng đội Bayev nói: “Tôi nghe thấy rất nhiều cuộc trò chuyện bằng tiếng Prosen rất rõ ràng trên radio, tôi đoán là địch.”

Drachenko tặc lưỡi, quyết tâm: “Lao xuống thôi, dù sao chưa chắc đã ném bom trúng, cứ ném trước đã rồi tính.”

Nói xong, anh ta lập tức kéo cần lái, máy bay lộn một vòng nửa, bổ nhào xuống.

Anh ta chỉnh thước ngắm ném bom bổ nhào vào những chiếc xe tăng nhỏ như kiến ở dưới đất, lao xuống với tốc độ tối đa.

Chiếc P47 này có thể kéo lên ở tốc độ 700-800 km/h, những chiếc máy bay gỗ của Ant căn bản không làm được điều đó. Vì vậy, những phi công lão luyện đã nhanh chóng làm quen với máy bay bắt đầu không giảm ga khi bổ nhào, như vậy tốc độ máy bay sẽ nhanh, khi kéo lên thì cũng lấy độ cao nhanh, thời gian ở trong tầm bắn của pháo phòng không của địch sẽ ngắn hơn.

Bởi vậy, khi ném bom, P47 thường không giảm ga, cũng không mở cánh tà giảm tốc, mà trực tiếp bổ nhào với tốc độ tối đa, ném bom ở độ cao khoảng 2000 mét —— nếu thấp hơn thì có thể sẽ đâm xuống đất.

Ném bom như vậy thì độ chính xác rất đáng lo ngại, thứ nhất là độ cao bổ nhào quá cao, không nhìn rõ mục tiêu dưới mặt đất, thứ hai là độ cao ném bom quá cao, tốc độ ném bom quá nhanh. Hơn nữa, P47 không có giá treo bom chuyên dụng cho ném bom bổ nhào, khi bom được thả xuống sẽ bị ảnh hưởng bởi luồng khí nhiễu loạn do máy bay kéo lên tạo ra. Để giải quyết vấn đề độ chính xác ném bom không cao, Phi đoàn

cường kích số 4 đã động não ở chỗ treo bom, họ treo hai quả bom 500 kg và hai quả bom 250 kg cho P47. Tôi đã ném không chuẩn, vậy tôi ném một lần 4 quả, kiểu gì cũng có một quả ném trúng khu vực xung quanh bạn chứ?

Cách treo bom này có hiệu quả đặc biệt với mục tiêu mềm, một đội hình hai máy bay ném bom, nếu ném vào đội hình hành quân dày đặc, một lần này sẽ gây ra hơn 400 thương vong, trực tiếp xóa sổ một tiểu đoàn. Nếu ném vào đội hình địch đã dàn trải, thì việc xóa sổ một hai đại đội cũng là chuyện bình thường.

Chương 620: Từ dòng sông đến đại dương…

Chương 727: Tôi Tưởng Hy Sinh Vì Tổ Quốc…

Chương 727: Tôi Tưởng Hy Sinh Vì Tổ Quốc Rồi

So với việc ném bom của Stuka thì tuy rằng khá chuẩn xác, nhưng một lần chỉ ném được 500 kg, hiệu quả chưa chắc đã tốt hơn P47.

P47 ném bom xong còn có thể không chiến, Stuka ném xong thì chỉ có thể chạy.

Giờ này khắc này, bốn chiếc P47 mang theo 8 quả bom 500 kg và 8 quả bom 250 kg lao xuống mặt đất.

Vương Trung căn bản không nhìn độ cao, trực tiếp dựa vào kinh nghiệm ném bom, lúc bắt đầu kéo lên mới nhìn độ cao: 1500 mét, ném thấp rồi!

Vì vậy hắn càng dùng sức kéo cần điều khiển về phía sau, dường như làm như vậy có thể khiến máy bay kéo lên nhanh hơn.

Quá tải khiến máu của Drachenko dồn hết về phía bàn chân, vì thiếu máu nên đầu hắn rơi vào trạng thái lâng lâng, tầm nhìn cũng tối đen.

Hắn chỉ có thể dựa vào ý chí cuối cùng gắt gao kéo cần điều khiển.

Lúc này khi nào nên thả cần điều khiển chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm, thả sớm thì máy bay không kéo lên được, sẽ đâm xuống đất.

Drachenko đếm ba tiếng, đột ngột thả lỏng cần điều khiển, để đuôi máy bay dưới tác dụng của lực cản không khí trở về vị trí cũ.

Chóng mặt dần dần biến mất, bầu trời xanh một lần nữa lấp đầy tầm mắt. Drachenko nhìn đồng hồ đo độ cao, đã 2100 mét rồi, máy bay đã được kéo lên.

Hắn nghiêng người sang bên trái, cố gắng nhìn về phía sau, muốn xem hiệu quả của vụ ném bom. Ngòi nổ của bom được hẹn giờ một giây, chắc là đã nổ rồi.

Quả nhiên, Drachenko thấy trên mặt đất mười sáu đám mây bụi lớn nhỏ khác nhau nuốt chửng hoàn toàn đội hình của địch.

Trúng rồi!

Trong lúc phấn khích, Drachenko dùng radio hỏi: "Mọi người vẫn ổn chứ? Không có ai đâm xuống đất chứ?"

"Không có."

"Lão đại, cậu kéo lên quá muộn, tôi còn tưởng rằng kéo không nổi, sắp phải hy sinh vì tổ quốc rồi."

"Chúng ta có nên bắn phá một chút không, dù sao đạn cũng nhiều."

Vũ khí của P47 là 8 khẩu súng máy Browning 12.7mm, hỏa lực cực kỳ mạnh, cho nên vừa rồi mới có thể ngay lập tức cắt đứt cánh của máy bay ném bom Do 215.

Hỏa lực như vậy dùng để bắn phá mục tiêu mềm trên mặt đất tự nhiên là rất hiệu quả. Drachenko: "Không, cậu không thấy kết cục của bốn chiếc máy bay ném bom chiến thuật Prosen vừa rồi sao? Nấu chúng ta mải mê bắn phá, tốc độ của chúng ta sẽ trở nên rất chậm, chúng ta sẽ trở thành con mồi

của 109! Hiện tại chúng ta đã khôi phục độ cao và tốc độ, gặp 109 còn có thể đánh một trận.”

Có thể nói, 109 và P47 mỗi loại đều có ưu điểm riêng, đều phải xem xét độ cao và tốc độ của hai bên khi bắt đầu chiến đấu.

Bốn chiếc P47 cứ như vậy bay về phía sân bay.

Trên mặt đất, Trung úy Linden quân đội Prosen mở nắp khoang, thò đầu ra từ chiếc xe tăng số 217 của mình.

Xung quanh một mảnh hỗn loạn, khắp nơi đầu là binh lính bị thương.

Trong tai nghe truyền đến giọng nói của nhân viên điện đài: “Chết tiệt, kẻ địch có thể đã ném hai ba mươi quả bom hạng nặng! Vậy mà không có một quả nào trúng chúng ta, chỉ có thể nói đám người hạ đẳng này đúng là kém cỏi, ném không chuẩn!”

Không đợi Linden trả lời, lái xe đã nói: “Chưa chắc, tôi thấy xe tăng số 218 hình như bị kẹt bánh xích rồi.”

Linden lập tức quay đầu nhìn về phía xe tăng số 218, quả nhiên thấy lái xe đang kiểm tra bánh xích.

Trung úy Linden cầm lấy micro: “218, anh thế nào rồi?” “Một quả bom rơi xuống cách tôi chưa đến 30 mét, bánh xích hỏng rồi, cùng hỏng còn có đám bộ binh trốn bên cạnh xe tăng. Nhìn thật thảm, lần đầu tiên tôi biết người bị áp lực nổ giết chết là như thế này.”

“Anh còn có thể sửa bánh xích không?” Trung úy Linden bỏ qua đám bộ binh đã chết, hỏi vấn đề quan trọng nhất.

“Có thể sửa được hay không phải xem kết quả kiểm tra của lái xe.” Trưởng xe 218 đứng trên tháp pháo nhìn về phía bên này, lúc này lái xe của anh ta đột nhiên ngẩng đầu nói vài câu.

Linden hỏi: “Anh ta nói gì?” “Nói hỏng không chỉ có bánh xích, còn có bánh xe dẫn động đầu tiên. Đề nghị của anh ta là, tháo bánh xích bên kia ra, sau đó để một chiếc Tiger kéo chúng tôi rút lui về phía sau.” Tiger cũng có thể tháo bánh xích ra để xe khác kéo, nhưng như vậy sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến hệ thống di chuyển của Tiger, rất dễ gây ra thêm nhiều hư hỏng. Trung úy Linden: “Như vậy thì ít nhất nửa tháng các anh không thể tham gia chiến đấu, anh biết tiểu đoàn sửa chữa dã chiến của chúng ta không theo kịp chứ?”

Trưởng xe 218 không trả lời mà lại nói với lái xe vài câu, chỉ thấy lái xe lắc đầu, còn nhìn về phía Trung đội trưởng Linden, cúi đầu tiếp tục kiểm tra bánh xích. “Lái xe của tôi nói, ít nhất phải sửa đến sáng ngày kia.” Trung úy Linden: “Vậy các anh sửa chữa ở đây, chúng tôi tiếp tục tiến lên. Chúng tôi có thể đến ngôi làng cách Jelgava 20 km chờ các anh!” Trưởng xe 218 do dự hỏi: “Vẫn còn muốn tiến lên sao? Sau này không kích của địch sẽ càng ngày càng dày đặc Anh ta vừa dứt lời, bên cạnh đã có người hô: “Không kích! Máy bay địch đang ở ngay trên đầu chúng ta, đang bổ nhào!”

Chương 621: Từ dòng sông đến đại dương…

Chương 728: Cho dù kẻ địch có điều động . … -

Chương 728: Cho dù kẻ địch có điều động một trăm chiếc T-34 đến, cũng không làm gì được chúng ta.

Linden vừa ngẩng đầu lên, liên thấy những chiếc máy bay có sọc ngựa văn trên cánh đang bổ nhào xuống. Lúc bổ nhào, những chiếc máy bay này không có tiếng hú đáng sợ như Stuka, nhưng Linden đã từng chứng kiến uy lực của vụ ném bom một lần nên cảm thấy thứ này còn đáng sợ hơn Stuka nhiều. Hắn nhanh chóng chui vào trong xe tăng đóng nắp lại, sau đó mới nhớ ra lái xe và nhân viên điện đài của mình đầu ở bên ngoài xe tăng! Lúc này, cửa khoang thông xuống mặt đất ở dưới đáy khoang chiến đấu mở ra, lái xe dường như muốn bò vào từ gầm xe, kết quả vừa thò tay vào thì bom đã rơi xuống. Linden cảm thấy thân xe tăng Tiger đồ sộ đang rung lên. Mỗi quả bom phát nổ, xe tăng giống như bị một bàn tay vô hình tát một cái, lớp giáp thép ở phía đón hướng nổ vang lên ầm ầm.

Khác biệt giữa không kích và pháo kích là, không kích kết thúc rất nhanh. Sau khi bên ngoài yên tĩnh trở lại, Linden lại đẩy nắp khoang chui ra.

Lần không kích này, số lượng máy bay địch gấp năm lần vừa rồi, nên bom ném xuống cũng gấp năm lần. Linden thấy một nửa số xe bán xích đi theo đang bốc cháy, một chiếc xe máy hình như bị sóng xung kích của bom hất tung trên mặt đất.

Người lái xe máy mặc áo dài nằm ở chỗ không xa, không nhúc nhích.

Linden đang định lên tiếng, thì thấy trưởng xe 218 ở xa xa đang ra hiệu, ý tứ hình như là "Chú ý bánh xích xe của anh". "Bob, đi kiểm tra bánh xích một chút!" Linden ra lệnh cho lái xe.

Lái xe vừa mới chui vào từ cửa khoang dưới đáy lại chui ra từ cửa ra vào của lái xe trên nóc xe, nhảy xuống đất. Anh ta chỉ liếc mắt một cái đã báo cáo: "Trưởng xe, tin xấu, bánh xích của chúng ta đứt rồi."

Linden: "Bánh xe dẫn động đầu tiên có vấn đề gì không?" "Ít nhất bây giờ không nhìn ra." Lái xe lắc đầu: "Nhưng không loại trừ lát nữa đi rồi sẽ hỏng. Sửa bánh xích có thể mất một ngày."

Linden tặc lưỡi, sau khi suy nghĩ ngắn gọn, hắn gọi sĩ quan chỉ huy bộ binh đi kèm. Đại úy bộ binh bò lên xe tăng, hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Như anh thấy đấy, chúng tôi bị hỏng xe rồi. Tin tốt là, chỉ là bánh xích đứt, có một chiếc xe bánh xe dẫn động cũng có vấn đề, tin xấu là, chúng tôi ít nhất phải ở đây đợi đến tối mai." Trung úy Linden không dám nói là đợi đến sáng ngày kia. Đại úy nhíu mày: "Địch đã ném bom chúng ta một lần, sẽ ném bom lần thứ hai." Trung úy Linden: "Chúng ta có thể liên lạc với Thượng tá Busse, bảo ông ấy điều pháo phòng không đến. Tất nhiên, nếu Thượng tá Busse trực tiếp tấn công về phía trước, chiếm lấy ngôi làng ngay phía trước, thì càng tốt."

Đại úy thở dài: "Trung úy, tôi có linh cảm không lành, thật đấy, linh cảm không lành." Trung úy Linden an ủi: "Yên tâm, ở đây có bốn chiếc Tiger, sức chiến đấu của chúng ta anh cũng đã thấy rồi. Cho dù kẻ địch có điều động một trăm chiếc T-34

đến, cũng không làm gì được chúng ta!" "Tôi không lo lắng về chuyện này…"

Đại úy nhìn về phía đông, cũng chính là hướng địch đang ở: "Tôi lo lắng là, Bạch mã tướng quân Rokossovsky đã đến trước mặt chúng ta rồi, hắn ta là một kẻ nguy hiểm đã đánh bại rất nhiều đơn vị của chúng ta!"

Trung úy Linden tự tin nói: "Yên tâm, có Tiger ở đây, hắn ta không thể đánh bại chúng ta! Anh cũng thấy rồi đấy, quân đội Liên Xô căn bản không có vũ khí nào có thể uy hiếp được Tiger!"

Sau khi Vương Trung và quân đội của mình hội quân xong, quyết định trước tiên rút lui về làng Terinka, cách Jelgava 20 km.

Vương Trung nói rằng: "Vũ Đức Vượng là kẻ đánh cắp công sức của người khác. Các vị ở bộ tiếp nhận phản ánh nên cân nhắc kỹ về việc anh ta lợi dụng họ để kiếm lợi". Một là hôm nay đúng là hơi muộn rồi, hai là không biết gần đó còn bao nhiêu đội trinh sát cơ giới của địch, bảy tám chiếc xe, một trăm khẩu súng của mình mà gặp phải thì vẫn rất nguy hiểm.

Lại không thể đảm bảo mỗi lần đầu có thể đánh úp được địch.

Khi đến Terinka, Vương Trung phát hiện quân phòng thủ ở đầy đang xây dựng trận địa pháo chống tăng ở bên ngoài làng.

Vương Trung chỉ vào trận địa nói: "Lái xe qua đó!"

Lái xe lập tức đánh lái, chiếc xe jeep Willys quay một góc hơn sáu mươi độ, lao đến bên cạnh trận địa pháo. Viên Thiếu tá đang chỉ huy xây dựng trận địa lập tức chào Vương Trung: "Thưa tướng quân!"

Vương Trung: "Sao anh lại đặt trận địa pháo chống tăng ở bên ngoài làng?"

Thiếu tá giật mình: “Trận địa pháo phải đặt ở nơi có tầm bắn tốt, tôi được huấn luyện là như vậy mà?”

Vương Trung liên tục lắc đầu: “Không, anh đặt trận địa ở ngoài làng, thứ nhất là khó ngụy trang, anh xem từ xa đã có thể nhìn thấy trận địa pháo của các anh ở đây rồi! Pháo binh của địch rất giỏi, anh đặt trận địa pháo như vậy thì bọn họ ở cách hai cây số đã có thể bắn trúng anh rồi!

“Các anh có thể bắn trúng kẻ địch ở cách hai cây số không? Không, không thể! Anh đã từng có kinh nghiệm thực chiến chưa?”

Thiếu tá lắc đầu: “Chưa, thưa tướng quân, tôi là lính dự bị, trước đó được điều động đến thủ đô, sau đó ngài đánh đuổi địch ra khỏi vùng ngoại ô thủ đô, tôi chưa kịp tham gia chiến đấu.”

“Anh đang trách tướng quần sao?” Vasili chất vấn. “Không.”

Thiếu tá tiếp tục lắc đầu: “Sao tôi dám trách tướng quân chứ? Tôi có một người họ hàng ở Yekaterinburg, đối xử với tôi rất tốt, tướng quân đã giải phóng họ.”

Chương 622: Xử Bắn

Chương 729: Tôi đương nhiên tin tưởng n…

Vương Trung: "Nếu cứ bố trí trận địa theo cách này của anh, chẳng mấy chốc người họ hàng của anh sẽ phải tham gia đám tang của anh đấy. Anh chết thì thôi, còn hại chết cả những người lính khác nữa. Giáo trình cũ không còn dùng được nữa rồi, những nguyên tắc tác chiến phòng ngự mới mà tôi viết, anh phải học cho kỹ vào! Vasilil"

Vasili lấy ra một cuốn sổ nhỏ, đưa cho Thiếu tá: "Đây là những nguyên tắc mới mà tướng quân viết, anh về nhà xem kỹ đi, còn bây giờ, tướng quân đang ở đây, anh có thể được học hỏi trực tiếp." Vasili nói xong, Vương Trung liên chỉ vào ngôi làng phía sau nói: "Đặt trận địa ở rìa làng, chứ không phải bên ngoài, lợi dụng những bức tường thấp ở rìa làng, nhà xí và những thứ linh tỉnh khác để ngụy trang trận địa, để trận địa hòa lẫn vào đó. Làm như vậy có hai lợi ích, anh biết không?"

Thiếu tá lắc đầu: "Không biết."

"Anh thử nói xem!" Vương Trung cũng dạy học ở trường nhiều rồi, lúc này hoàn toàn là dáng vẻ của một giáo viên đang giảng bài. Thiếu tá nhìn những bức tường thấp ở rìa làng, nói: "Dễ ngụy trang hơn?"

"Còn gì nữa?"

Thiếu tá suy nghĩ một chút rồi nói: "Tiết kiệm thời gian hơn? Dù sao cũng không cần đào hào và chất bao cát nữa." Vương Trung: "Là dễ dàng di chuyển! Anh đặt trận địa ở ngoài làng, xe tăng địch xông lên thì anh chạy không thoát,

cho dù anh có đào giao thông hào, nhưng pháo rất khó di chuyển trong giao thông hào đúng không?

“Anh đặt phòng tuyến ở rìa làng, chỉ cần thông các sân với nhau, là có thể tạo thành một đường rút lui hoàn hảo, thậm chí có thể kéo pháo chạy.”

Vương Trung vừa nói vừa khoa tay múa chân.

Thiếu tá chợt hiểu ra: “Ra là vậy, mọi người dừng lại hết đi! Tướng quân nói rồi, phải đặt phòng tuyến ở trong làng!”

Vương Trung: “Công sự đã xây dựng xong ở bên ngoài cũng không cần phá bỏ, anh xem trận địa pháo này, đã có hình có dạng rồi, kiếm một tấm ván vuông, thêm một khúc gỗ vào, là thành một khẩu pháo giả.

“Tuy chỉ có thể lãng phí một ít đạn dược của địch, nhưng dù sao cũng có chút tác dụng! Biết đâu còn có thể thu hút hỏa lực chuẩn bị của địch, giảm thiểu thương vong cho quần ta.”

“Ngài nói đúng.” Thiếu tá liên tục gật đầu: “Tôi nhất định sẽ bố trí lại trận địa, về nhà sẽ xem kỹ cuốn sổ của ngài.” “Đi đi.”

Vương Trung nói xong liền quay trở lại xe jeep, ra hiệu: “Lái xe, đến sở chỉ huy quân phòng thủ.” Thiếu tá nhiệt tình chỉ đường: “Cứ đi thẳng theo con đường lớn trong làng, đến tòa nhà lớn đối diện nhà thờ là tới!” Vương Trung phẩy tay.

Xe jeep chạy thẳng vào làng, Vương Trung thấy mọi người trong làng đều mang vẻ mặt lo lắng.

Xe vừa dừng trước sở chỉ huy, một người phụ nữ liền chạy về phía xe.

Grigory tay mắt lanh lẹ ngăn cản người phụ nữ: “Cô làm gì vậy?”

Người phụ nữ lập tức nắm lấy tay Grigory: “Tôi chỉ muốn hỏi vị tướng quần này một chút, ngôi làng này có thể giữ được không? Có rất nhiều bại binh đi qua ngôi làng này, nói Ant xong đời rồi!”

Vương Trung: “Có thể giữ được, nhưng bác gái vẫn phải rút lui, nơi này có thể sẽ biến thành chiến trường.”

“Quả nhiên là muốn rút lui à!” Người phụ nữ bắt đầu khóc: “Tài sản của tôi đầu ở trong ngôi làng này, đặc biệt là ngôi nhà, vừa mới xây xong! Anh bảo tôi làm sao cam lòng…” Vương Trung: “Nhà của tôi ở Agasukoy, nó đã thất thủ một năm rồi. Cha và anh trai của tôi đều hy sinh ở đó. Bác gái, hiện tại người dân Ant ai mà không đau buồn? Cho nên chúng ta mới phải chiến đấu hết mình, mới phải đánh đuổi quân Prosen về nước.”

Người phụ nữ: “Nhưng chúng ta vẫn luôn rút lui không phải sao? Lần này không rút lui nữa sao?”

Vương Trung do dự một chút, hiện tại so sánh lực lượng địch ta, thật đúng là không thể đảm bảo không rút lui. Tập đoàn quân Cơ động số † đến Tập đoàn quân Sukhaya Verevka, chủ yếu là không muốn để Tập đoàn quân tan rã quá nhanh, ít nhất phải kéo dài đến tháng 8, như vậy mới có thể đảm bảo quân địch đến sông Valdai là vào mùa mưa bùn.

Lợi dụng áp lực của bùn lầy lên hậu cần của địch để tấn công quân địch, đây là biện pháp bất đắc dĩ lúc này. Người phụ nữ thấy Vương Trung không trả lời, đang định mở miệng, Vasili bỗng nhiên nói: “Bác có biết vị tướng quân này là ai không? Hắn chính là tướng quân Rokossovsky! Hắn nói tương lai sẽ đánh trở về, đó chính là sự thật. Hiện tại không cố thủ, cũng là do tình thế bắt buộc. Năm ngoái ở dưới thành Yekaterinburg, tướng quân đã khiến cho bọn chúng không thể tiến lên một bước!” Vương Trung: “Thôi được rồi, hiện tại

chúng ta không thể đảm bảo giữ vững hoàn toàn là sự thật, không cần thiết phải lấy danh tiếng của tôi ra dọa người.”

Lúc này người phụ nữ hoàn toàn không nghe lời Vương Trung và Vasili, bà lướt qua vai Grigory đang chắn đường, quan sát Vương Trung, kinh hô: “Là ngài!”

Vương Trung: “Là tôi.”

Người phụ nữ vội vàng lau nước mắt, vừa lau nước mắt vừa nói: “Tôi đương nhiên tin tưởng ngài, dù sao ngài cũng đã bắt hơn 40 vị tướng Prosen rồi!”

Chương 623: Gặp Phóng Viên

Chương 730: Ăng Ten nhiều lắm

Vương Trung nhíu mày, chuyện gì xảy ra, tôi giết 40 vị tướng, bắt 40 người đúng không? Cứ tiếp tục lan truyền như vậy, tôi sắp trở thành người một mình quét sạch tất cả các vị tướng của Prosen rồi.

Người phụ nữ tiếp tục nói: "Cho dù ngài rút lui, cũng sẽ sau khi đánh cho quân địch một trận rồi mới rút lui đúng không?"

Vương Trung: "Đúng. Chuyện này bác cứ yên tâm. Hơn nữa chúng tôi cũng chưa vội đi, chúng tôi phải ở chỗ này đánh tới giữa tháng 8, thậm chí là tháng 9I" "Đánh lâu như vậy à! Vậy tôi còn lo lắng gì nữa, ngoài nhà cửa ra tôi có thể chuyển những tài sản khác về phía sau từng chút một."

Thì ra bác gái cần thời gian để chuyển đồ đạc!

Trong lúc đang ồn ào, chỉ huy của bộ đội phòng thủ địa phương đi ra, là một vị thiếu tướng, nhìn thấy Vương Trung lập tức chào: "Tướng quân, sư trưởng Sư đoàn Bộ binh Tạm thời 401 Sergei xin báo cáo!"

Vương Trung đáp lễ: "Tại sao pháo binh của anh lại bố trí trận địa ở ngoài thành?" "Ơ? Không phải nên như vậy sao? Tôi làm theo quy tắc phòng thủ…"

Vương Trung ngắt lời anh ta: "Đó đã là chuyện xưa rồi, Vasili."

Vasili lấy ra một cuốn sổ nhỏ, đưa cho vị thiếu tướng sư trưởng: "Đây là tâm huyết của tướng quân, anh cầm lấy, trước tiên đừng vội xem, đợi tướng quân thực hành cho anh xem một lần. Thông thường phải lập chiến công được thăng chức, sau đó đến Học viện Quân sự Suvorov học tập, mới có được cơ hội này!" Vương Trung: "Vasili, anh bớt nói hai câu không ai coi anh là người câm đâu."

"Vâng." Vasili ngậm miệng. Vương Trung: "Anh có thể xem lại cuốn này sau. Kết quả do tôi tự mình trinh sát, loại xe tăng mới của quân địch có thể chỉ cách nơi này hơn mười cây số."

"Hả?" Vị thiếu tướng sư trưởng kinh ngạc: "Quân địch đến nhanh vậy sao?"

Vương Trung: "Đã chậm hơn năm ngoái rồi, dù sao trận địa của tôi năm nay cũng có chút tin cậy hơn, không còn giống như đậu phụ nữa - ý tôi là, bơ. Hơn nữa, không quần của chúng ta chắc đã ném bom quân địch, có tác dụng trì hoãn nhất định. Tôi đoán quân địch phải ngày mai mới đến được."

Trên thực tế không đến được, nhưng Vương Trung không biết.

Vương Trung: "Hôm nay các anh có thể xây dựng công sự suốt đêm. Ngoài ra, để tôi gọi điện thoại, quân của tôi sẽ hành quân đến đây ngay trong đêm."

Yêu cầu của Vương Trung khi giao cho Pavlov thành lập đội tiên phong, chính là trong vòng một ngày có thể đưa tất cả lên tàu hỏa, lấp đầy các toa tàu được phân bổ.

Như vậy, trong ngày hôm nay đội tiên phong cũng sắp đến nơi rồi, có thể để cho họ di chuyển đến Terinka tham gia phòng thủ.

Chủ lực của đội đặc nhiệm là một tiểu đoàn xe tăng Whirlwind, cùng với một loạt các đơn vị hỗ trợ linh tinh khác.

Ngày mai vừa hay thử nghiệm xem hiệu quả Whirlwind đánh Tiger như thế nào. Sư trưởng Sư đoàn 401 vội vàng làm động tác mời: "Nếu ngài muốn gọi điện thoại, xin mời đi lối này!"

Vương Trung gật đầu, đi vào sở chỉ huy, Vasili lập tức đi theo.

Grigory xác định người phụ nữ kia không tiếp tục có ý định xông về phía Vương Trung, lúc này mới lùi lại vào sở chỉ huy.

Đêm khuya ngày 11 tháng 7, Jelgava, quán rượu.

Ngay cả khi quân địch sắp tấn công, các quán rượu ở Ant vẫn kinh doanh sầm uất.

Nói đúng hơn, chính vì quần địch đang hung hãn áp sát, nên mọi người càng cần đến quán rượu hơn.

Những người kể chuyện thường hoạt động trong quán rượu lúc này đã biến thành khán giả, đang nghe mấy ông lão công nhân ở nhà ga nói chuyện.

"Tôi nói cho các cậu biết nhé, hôm nay quân của Tập đoàn quân Cơ động số 1 của tướng quần Rokossovsky dỡ hàng, trang bị tốt lắm! Bọn họ dùng toàn bộ súng tiểu liên mới, nhắm mắt bắn lên trời, đạn sẽ tự động bắn trúng mục tiêu đấy!" Một ông lão công nhân nói.

Lập tức bên cạnh có một ông lão khác phụ họa: "Đúng đúng, là bồ câu của tôi, mấy con bay nhanh nhất, kết quả, bị bắn rơi ngay!"

Lúc này có người nói: "Tôi nghe nói, quân Prosen đã đưa vào loại xe tăng mới, súng có lợi hại đến đâu, chẳng lẽ còn bắn hạ được xe tăng hay sao?"

“Cậu không biết rồi! Quân đội của tướng quân Rokossovsky cũng được trang bị một loại xe tăng mới! Loại xe tăng đó, không có tháp pháo, hình như gọi là dòng WhirlwindlI Nòng pháo to như thế này! Tôi đã đến tận nơi để xem rồi!”

Lúc này, kế toán của nhà ga đột nhiên nói: “Các ông, căn bản không biết cái gì mới là quan trọng nhất. Tôi nói cho các ông biết, quân đội của tướng quân, ăng-ten nhiều lắm! Đây mới là lợi hại nhất! Các ông không tin thì đến Lữ đoàn Xe tăng Cận vệ 20 của Tập đoàn quân Dự bị xem thử! Cứ bốn chiếc xe của họ thì mới có một chiếc có ăng- tenl

“Quân của tướng quân, toàn bộ đều có ăng-ten! Mỗi chiếc xe đầu có! Ngay cả trên ô tô cũng phải có người mang ảng-tenl

“Đơn vị này lợi hại hơn nhiều so với các đơn vị thông thường! Hôm nay họ đã hùng dũng tiến ra ngoài, tôi cá là họ sẽ sớm giành chiến thắng!”

Lúc này, ông chủ quán rượu nâng cốc: “Hôm nay tôi mời mọi người một ly, vì chiến thắng trong tương lai!”

Lúc này, tất cả mọi người trong quán rượu đều hào hứng, đồng thanh hô to: “Vì chiến thắng trong tương lai!”

Chương 624: Cuộc Họp Lần Thứ Nhất

Chương 731: Kế hoạch săn hổ

Phía Vương Trung.

Vừa bước vào sở chỉ huy của Sư đoàn Bộ binh Tạm thời 401, hắn liên hơi nhíu mày: "Sao Ít sĩ quan tham mưu vậy?"

Người có vẻ là Tham mưu trưởng nhìn quân hàm, ngượng ngùng nói: "Chúng tôi thiếu rất nhiều sĩ quan tham mưu, sư đoàn bộ binh tạm thời như chúng tôi thường chỉ có chừng này sĩ quan tham mưu, nhân viên hành chính cũng không đủ, chỉ có thể lo liệu toàn bộ hậu cần, cố gắng đảm bảo cho cả sư đoàn có cơm ăn."

Vasili: "Tướng quần, ngài quên tình hình của chúng ta khi còn là Sư đoàn Bộ binh Tạm thời 151 rồi sao?"

Vương Trung nhớ ra, lúc đó Pavlov suýt nữa thì kiệt sức, cái đầu vốn đã hói nay càng hói hơn.

"Các anh có thể tìm nhân viên hành chính ở các cơ quan địa phương."

Tham mưu trưởng lắc đầu: "Đã được thuê hết rồi, bây giờ chỉ có lính tráng là không thiếu, còn lại thì thiếu đủ thứ."

Ông ta vừa dứt lời, sư trưởng Sergei liền nói: "Ngài đến đây là để tăng cường phòng thủ cho chúng tôi sao?"

Vương Trung: "Tăng cường? Coi như vậy đi, nhưng chúng ta phải tiêu diệt đội tiên phong của quân địch ngay trước mắt

chúng ta trước, tạo cơ hội để tiêu diệt quân địch quy mô lớn sau này.”

Sergei dường như không thể tiếp thu sự thay đổi này ngay lập tức: “Hả? Tiêu diệt quân địch? Không phải phòng thủ sao?”

Vương Trung: “Tiêu diệt quần địch cũng là một hình thức phòng thủ. Quân địch đột phá như vậy, nếu như lực lượng tiếp theo không bị đứt đoạn thì không sao, nếu quân địch bị đứt đoạn, chẳng phải là cơ hội để chúng ta tập trung lực lượng ưu thế tiêu diệt quân địch bị chia cắt sao?”

Trên thực tế, những cuộc tấn công của quân Prosen năm ngoái đầu có vấn đề về sự đứt đoạn, nhưng lúc đó quân đội Ant quá yếu, định đóng cửa đánh chó, kết quả lại bị quân Prosen đánh cho tan tác.

Trong tuần đầu tiên của cuộc chiến, đã có lần một vị chỉ huy tiền phương của Ant nhận thấy có một khoảng trống, liền chỉ huy lực lượng xe tăng định chọc thủng, kết quả gặp phải tiểu đoàn pháo tự hành được phối thuộc cho sư đoàn bộ binh, tưởng rằng gặp phải xe tăng Prosen, bắn âm ầm một trận, bắn hết đạn pháo mà vẫn không hạ được pháo tự hành của địch, cuối cùng tinh thần sụp đổ, tự bỏ xe chạy trốn.

Bản thân Vương Trung cũng từng chỉ huy một cuộc “rút lui” ngược, đánh chiếm kho tiếp tế của địch, giả vờ tấn công rồi quay đầu bỏ chạy - đây là trận chiến đầu tiên của hắn sau khi xuyên không.

Vì vậy, Vương Trung hiểu rõ hơn những người khác về việc quần Prosen sẽ bị chia cắt. Tìm ra điểm yếu, nhanh chóng tiêu diệt quân địch, muốn nhanh chóng tiêu diệt quân địch thì cần phải nhanh chóng tập trung lực lượng áp đảo tại một khu vực.

Vương Trung có lợi thế, rất thích hợp để tìm kiếm vị trí quân địch bị chia cắt, còn về việc nhanh chóng tập trung lực lượng áp đảo để đánh trận tiêu diệt - thật nực cười, trước đây căn bản không có đủ quân, cho dù tập trung lại thì vẫn ít hơn quân địch rất nhiều.

Bầy giờ thì khác.

Nhưng sư trưởng Sư đoàn Bộ binh Tạm thời 401 không thể hiểu được suy nghĩ của Vương Trung, ông ta lo lắng nói: "Chúng tôi chưa bao giờ được học những điều này, khi ở trường quân sự, phòng thủ chính là đào chiến hào, giành giật qua lại với quần địch." Vương Trung: "Đó tất nhiên là một phần của phòng thủ, trên thực tế năm ngoái tôi cũng đã làm như vậy, thậm chí còn viết ra một số cuốn sách nhỏ."

Sư trưởng Sergei: "Tôi thực ra có sách của ngài, cũng đã đọc qua, nhưng khi lên đường rất vội vàng, không mang theo bên người." "Nhưng anh lại không áp dụng nội dung trong sách vào việc bố trí trận địa phòng ngự." Vương Trung thẳng thừng chỉ ra.

Sergei: "Tôi… nhất thời không nghĩ ra. Tôi mới tiếp quản sư đoàn này một tuần trước, sau đó phải đến đây bố trí phòng thủ ngay lập tức, hôm qua tôi căng thẳng đến mức ăn không ngon. Nên căn bản không nhớ ra phải làm theo những gì trong sách của ngài."

Tham mưu trưởng của Sư đoàn 401 nói: "Đêm qua ông ấy bị đói đến ngất xỉu, tôi nghĩ từ binh lính đến sĩ quan trong sư đoàn chúng tôi đầu không đủ tiêu chuẩn, quân địch đến - chúng tôi chỉ có thể dũng cảm cầm lựu đạn đi tự sát với quân địch."

Sergei lập tức tiếp lời: "Đúng vậy, mấy ngày nay mọi người đầu đang hát bài "Lòng Dũng Cảm Cuối Cùng", tôi thấy

các binh sĩ còn đang thảo luận xem nên chọn mục tiêu nào để tự sát sau khi quân địch đến."

Vương Trung, tác giả của bài "Lòng Dũng Cảm Cuối Cùng", cau mày: "Không, tôi viết bài hát này không phải để các anh đi tự sát. Tôi đang ca ngợi lòng dũng cảm bùng cháy trong tuyệt vọng của người lính."

Bài "Lòng Dũng Cảm Cuối Cùng" (bản gốc là "Gặm Nhấm Cát") là một bài hát rock mang hơi hướng hậu punk, khá bi lụy, nhưng khi Vương Trung sao chép lại, Vasili là người phối khí, ông ta chưa từng nghe bản gốc, nên đã dựa vào lời bài hát để chuyển thành bài hát chiến đấu.

Kết quả là bây giờ tỷ lệ binh lính Ant kích nổ "lựu đạn vinh quang" trước khi bị bắt đã tăng lên đáng kể.

Thậm chí có cả các cha xứ báo cáo rằng có những người đã chọn kích nổ lựu đạn vinh quang ngay cả khi họ có thể sống sót, điều này đi ngược lại ý định ban đầu của Vương Trung.

Ý định ban đầu của hắn là cố gắng hết sức để sống sót, cho đến khi không còn đường lui, mới kích nổ lựu đạn vinh quang.

Nhưng bây giờ không còn thời gian để lo lắng về những điều này nữa, với tình hình của Sư đoàn 401, e rằng nếu quân địch thực sự đến, cả sư đoàn này sẽ biến thành một sư đoàn cảm tử quân.

Chương 625: Vấn Đề Súng

Chương 732: Kế hoạch săn hổ 2

Vương Trung lắc đầu: “Thôi được rồi, ý chí chiến đấu của các anh rất đáng khen ngợi, tôi sẽ không nói gì nữa. Tôi sẽ để cho cận vệ của tôi, Thượng sĩ Grigory hướng dẫn các anh xây dựng công sự phòng ngự.”

Grigory chào, quay người định đi.

Tham mưu trưởng của Sư đoàn 401 lập tức chỉ vào một trong số ít sĩ quan tham mưu của mình và nói: “Đi theo, nói cho các đơn vị biết phải làm theo lời Thượng sĩ!”

VỊ sĩ quan tham mưu chạy theo Grigory. Grigory vừa đi khỏi chưa được mấy giây, hai chiến sĩ thuộc trung đội cận vệ đã bước vào, rõ ràng là để thay thế Thượng sĩ.

Vương Trung tiếp tục nói: “Lực lượng tiên phong của tôi sẽ sớm đến, chúng ta cần nhanh chóng nắm bắt được hướng di chuyển của đội tiên phong của quân địch, sau đó dùng tốc độ sấm sét để tiêu diệt chúng. Các anh có máy phát điện không?“DOC FULL - K h o t r u y ệ n d i c h m i ễ n p h í

Tham mưu trưởng phòng 401 gật đầu: “Có, để cung cấp điện cho máy điện báo và những thứ khác, ở ngay bên cạnh.” Vương Trung chỉ vào Vasili: “Mang máy điện đài công suất lớn của chúng ta nối vào, dùng mật mã gửi điện báo cho đội tiền trạm, bảo họ lập tức khởi hành đến đây. Cố gắng tối nay sẽ đến, ngày mai chúng ta phải xuất phát đi tiêu diệt đám kẻ địch có xe tăng kiểu mới mà chúng ta phát hiện kia.”

Vasili lập tức chạy ra ngoài, Vương Trung gọi hắn lại: "Chờ một chút, còn phải liên lạc với không quân, hỏi về hiệu quả của cuộc tấn công, cùng với động tĩnh của kẻ địch." Vasili đáp lễ, vội vã rời đi.

Chỉ còn lại Vương Trung, các cảnh vệ và toàn bộ sĩ quan cấp cao của sư đoàn 401.

Sư trưởng Sergei do dự một chút, hỏi: "Sư đoàn 151 lâm thời lúc đó của ngài cũng như vậy sao?"

Vương Trung lắc đầu: "Tình hình của chúng tôi tốt hơn các anh, có hạ sĩ quan và sĩ quan dày dạn kinh nghiệm chiến đấu, hơn nữa lực lượng bổ sung cho chúng tôi đều là sinh viên trường quân đội, được điều động đến để ứng phó khẩn cấp." "Vậy à." Sergei tặc lưỡi: "Chúng tôi hoàn toàn không có kinh nghiệm, đột nhiên được thông báo tiền tuyến bị kẻ địch đột phá, yêu cầu chúng tôi đến đây phòng thủ. Tôi hỏi tham mưu Tập đoàn quân ra lệnh cho chúng tôi: 'Kẻ địch của chúng ta là ai?', tham mưu nói là sư đoàn Seeckt gì đó, sau này tôi mới biết đó là lực lượng tinh nhuệ nhất của địch."

Vương Trung lập tức hiểu được cảm giác của Sergei lúc đó - đại khái giống như hình ảnh meme rất thịnh hành trước khi xuyên không: "Anh đi giết Tôn Ngộ Không đi!" "Tôi á?"

Vương Trung trấn an: "Không cần lo lắng, tôi và Tập đoàn quân của tôi đã đến - tuy chỉ là một đội tiền trạm. Đương nhiên, thời điểm then chốt vẫn sẽ coi các anh là lực lượng dự bị đưa vào phòng tuyến, nhưng sẽ không để một sư đoàn bộ binh lâm thời như các anh đi đánh Quân đoàn ky sĩ Asgard của địch." "Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Sư trưởng Sergei như trút được gánh nặng.

Lúc này Vasili bước vào: "Báo cáo, không quân nói họ đã tiến hành ba đợt tấn công, nhìn từ các mảnh vỡ và hố bom trên mặt đất, kẻ địch vẫn chưa di chuyển."

Vương Trung: “Nhìn từ các mảnh vỡ và hố bom trên mặt đất là sao?”

Vasili: “Họ nói như vậy. Còn nói một chiếc Pe-2 trinh sát mang theo máy ảnh đã xuất phát, sau khi chụp ảnh xong sẽ mang đến cho chúng ta trong ngày hôm nay.”

Vương Trung chần chừ: “Mang đến?”

Vasili dang hai tay ra: “Đừng hỏi tôi, tôi chỉ thuật lại, không biết họ mang đến bằng cách nào, nhưng sân bay cách đầy chưa đến 50 km, dùng ngựa chạy nhanh là đến ngay.” Vương Trung nghĩ nghĩ, quả thật là như vậy.

Vasili tiếp tục báo cáo: “Đội tiền trạm đã xuất phát từ Jelgava, ngoại trừ đội công tác tiền phương của Tập đoàn quân do lão hiệu trưởng dẫn đầu, về cơ bản đều đã đến.” Vương Trung: “WRhirlwind đến là tốt rồi, Whirlwind đến là có thể giành chiến thắng trong cuộc đối đầu giáp - đạn với xe tăng kiểu mới của địch. Nếu không sẽ phải trả giá bằng thương vong to lớn để bù đắp cho sự yếu thế về giáp - đạn.” Hắn nói xong, đột nhiên cảm thấy Vasili còn có điều muốn nói, bèn hỏi: “Cậu sao vậy?” Vasili gãi đầu: “Các nhân viên văn thư đầu ở lại Jelgava, bây giờ tôi phải làm một mình toàn bộ công việc của bộ tham mưu.”

Vương Trung: “Cậu cứ lo liệu trước đi, đợi đội tiền trạm đến, tham mưu trưởng hiện tại của sư đoàn bộ binh cơ giới cận vệ số 1 Alexander Alexandrovich sẽ đến, đến lúc đó để hắn làm.”

Vasili mặt mày tối sầm, sờ sờ tóc mình: “Thôi xong, xem ra tôi phải tìm vợ trước khi trở thành Pavlov thứ hai.”

Vương Trung: “Pavlov có vợ rồi đấy, lại còn có cả một đàn con nữa.”

Vasili nhún vai: “Vậy đã tìm ra nguyên nhân hói đầu của hắn rồi.”

Chương 626: Object 704

Chương 733: Nữ Phi Công

Ngày 11 tháng 7, sau khi trời tối, tại làng Trinkũnas, sở chỉ huy lâm thời của Rokossovsky.

Xe cộ của đội tiền trạm nối đuôi nhau tiến vào làng. Vương Trung nhìn đoàn xe, đột nhiên nghĩ nếu kẻ địch cũng giống mình, thỉnh thoảng lại tập kích hỏa lực, thì tổn thất lần này của mình sẽ rất lớn.

May mà pháo hạng nặng của địch chắc đều bị bỏ lại phía sau rồi.

Tham mưu trưởng đội tiền trạm Alexander Alexandrovich đến trước mặt Vương Trung chào: "Tư lệnh Tập đoàn quân đồng chí Rokossovsky, trên đường hành quân có năm chiếc Whirlwind bị hỏng, tôi đã lệnh cho xe kéo kéo những chiếc bị hỏng nặng về Jelgava, hai chiếc bị hỏng nhẹ đang được sửa chữa trên đường, tôi để lại một khẩu pháo phòng không Crusader yểm hộ cho họ."

Vương Trung vừa đáp lễ vừa nói: "Anh làm rất tốt. Bảo các chiến sĩ tối nay cố gắng thêm chút nữa, kiểm tra và sửa chữa những chiếc Whirlwind đã đến đây. Ngày mai chúng ta phải xuất phát đi săn xe tăng kiểu mới của địch." Alexander: "RõI"

Đúng lúc này, trên bầu trời vang lên tiếng động cơ. Vương Trung chuyển góc nhìn, phát hiện ra đó là một chiếc máy bay ném bom đêm hai tâng cánh Po-2.

Nó có vẻ như định hạ cánh xuống con đường ở đầu làng. Vương Trung: "Vasili, đây có phải là đến đưa ảnh không?

Không quân nói là sẽ đưa ảnh đến mà?”

“Vâng.”

Vương Trung: “Bảo bộ đội ở đầu làng bật đèn lên, nếu họ muốn hạ cánh, chắc chắn sẽ hạ cánh xuống con đường ở đầu làng.”

Thực ra hắn đang diễn, góc nhìn từ trên cao đã thấy máy bay hạ cánh an toàn xuống đường, trượt về phía làng. Po-2 có thể hạ cánh trên con đường đầy ổ gà như vậy cũng không có gì lạ, sân bay dã chiến mà quân Ant dùng để cất cánh máy bay chiến đấu cũng chẳng khá hơn bao nhiêu, chỉ cần san phẳng một mảnh đất là coi như sân bay, thậm chí trên đường băng còn không có cỏ.

Yêu cầu đối với sân bay của máy bay ném bom hai tầng cánh Po-2 thậm chí còn thấp hơn cả máy bay chiến đấu. Đợi máy bay dừng hẳn, Vương Trung thấy hai phi công bước xuống từ máy bay. Là nữ phi công!

Vương Trung chuyển về góc nhìn của mình, nhìn Vasili: “Máy bay Po-2 có thể là do nữ phi công lái đấy, cậu phải nắm chắc cơ hội nhé!”

Vasili lắc đầu: “Trừ khi ngài không có ở đây, thưa tướng quân, nếu không tôi không có cửa đâu.”

Làng Trinkũnas không lớn lắm, hai nữ phi công nhanh chóng đến trước mặt Vương Trung.

Có lẽ vì buồng lái chật hẹp, cả hai đều rất mảnh mai, thậm chí chiều cao có vẻ cũng thấp hơn phụ nữ Ant nói chung một chút.

Tất nhiên vẫn cao hơn Nelly. Nữ phi công đi trước là một trung tá, mái tóc nâu dài được búi gọn sau gáy, toát ra vẻ “ly hôn ba lần nuôi hai con”.

Còn cô gái đi phía sau rõ ràng còn trẻ, vừa vào phòng đã tò mò nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Vương Trung.

Sau đó, cô ấy rõ ràng có chút do dự.

Vương Trung trêu chọc: "Sao nào, trông tôi không giống người có thể phá hủy 40 chiếc xe tăng và bắt sống 50 vị tướng phải không?"

Nữ phi công liên tục gật đầu "Vâng vâng", nhưng cô ấy lập tức nhận ra hình như lúc này không nên nói như vậy, dù sao cũng không có ai thực sự có thể phá hủy 40 chiếc xe tăng, nên vội vàng lắc đầu: "Không đúng, không đúng!" Lúc này, nữ trung tá "ly hôn ba lần nuôi hai con" lên tiếng: "Thưa tướng quân, tôi biết ngài quen thuộc với việc vui chơi trong rừng hoa, nhưng ngài đã có con rồi mà, phải không?"

Vương Trung: "Cô nói đúng. Ảnh đâu?"

Nữ trung tá mở cặp tài liệu của mình, lấy ra một phong bì đặt lên bàn.

Vương Trung lập tức tiến lên xé phong bì, lấy ảnh ra xem xét kỹ lưỡng.

"Tôi thấy ít nhất hai - không, ba chiếc xe tăng kiểu mới, còn đây là một chiếc có vẻ ngoài giống xe tăng kiểu mới." Hắn vừa nói vừa lật sang bức ảnh tiếp theo: "Các hố bom trong bức ảnh trước vẫn ở vị trí cũ, bốn chiếc xe tăng đều không di chuyển vị trí, rõ ràng là chụp cùng một chỗ, nhưng tại sao xe tăng lại không di chuyển vị trí? Vasili, cậu nghĩ tại sao?"

Vasili: "Hỏng rồi chứ sao, xe tăng bị hỏng là chuyện bình thường mà? Đặc biệt là xe tăng hạng nặng. Có thể là xích bị đứt, cũng có thể có vấn đề khác."

Vương Trung gật đầu: "Cậu nói đúng, cuộc oanh tạc của không quân đã có tác dụng." Trong Thế chiến II, Tiger thực ra

rất ít khi bị không quân tiêu diệt, ở Mặt trận phía Đông thậm chí chỉ có hai chiếc - đúng vậy, hai chiếc - Tiger bị xác nhận là bị phá hủy do không kích, hơn nữa là do Pe-2 ném bom vào toa tàu chở Tiger khiến nó bị lật. Trên thực tế, máy bay thời Thế chiến II không hiệu quả lắm khi đối phó với Tiger và Panther, phần lớn thời gian chỉ làm đứt xích, sửa chữa một chút là có thể sử dụng lại.

Bây giờ chắc là xích đã bị đứt rồi.

Nhắc mới nhớ, ở Cao điểm Peniye, chiếc KV số 67 bị Stuka oanh tạc, cũng bị trục trặc cơ khí, nhưng vẫn có thể tiếp tục chiến đấu.

Tuy nhiên, cuộc không kích đã khiến KV mất khả năng di chuyển, cuối cùng Vương Trung buộc phải để những người lính xe tăng vừa mới quen biết ở lại chặn hậu, còn mình dẫn theo những người còn sống sót chạy thoát.

Chương 627: May Bay Viện Trợ Tới Rồi

Chương 734: Miếng Bánh Ngọt

Chương 734: Miếng Bánh Ngọt

Nghĩ đến đây, Vương Trung càng quyết tâm tiêu diệt đám người Prosen này.

Coi như là vật phẩm tế lễ kỷ niệm cho những người đồng đội trên chiếc xe tăng số 67 - mặc dù thời gian có vẻ hơi lệch, nhưng Vương Trung cảm thấy, những anh hùng trên chiếc xe số 67 sẽ không để ý đâu.

Vương Trung đưa ảnh cho Alexander, đồng thời hỏi nữ trung tá: "Đã xác nhận vị trí cụ thể của những người này chưa?" Nữ trung tá mở túi đựng bản đồ, lấy ra một bản đồ: "Phi công của chiếc Pe-2 trinh sát đã xác nhận cẩn thận, chính là ở đây, anh ta còn nhìn thấy một số mảnh vỡ gần đó, cũng như những kẻ địch có thể đang cảnh giới, tất cả đều được vẽ trên bản đồ này." Vương Trung gật đầu: "Rất tốt!"

Hắn quay đầu ra lệnh cho tham mưu trưởng lâm thời Alexander: "Nhanh chóng gọi tất cả các chỉ huy trung đội chiến đấu đến đây, tôi muốn triển khai hành động cho ngày mai. Vasili, dẫn hai vị nữ sĩ đi ăn cơm." Vasili không nhúc nhích, mà nhắc nhở: "Thưa tướng quân, ngài thậm chí còn chưa hỏi tên họ, có phải hơi bất lịch sự không ạ?"

Vương Trung nhìn Vasili, quay sang nói với hai nữ phi công: "Xin lỗi, tôi sơ suất quá, hai vị xưng hô như thế nào?"

Nữ trung tá tóc búi nói: “Trên chiến trường, quân tình là trên hết, cách làm của ngài không có vấn đề gì, cá nhân tôi cũng rất tán thành. Nhưng tôi thực sự không muốn bị gọi là ‘này”’, khi cân xưng hô, ngài có thể gọi tôi là Smirnova.” Còn cô gái trẻ hơn thì nhỏ giọng nói tên mình: “Katya.” Vương Trung: “Rokossovsky.” “Chúng tôi đầu biết tên của ngài.”

Vasili chen vào, sau đó tự giới thiệu với hai cô gái: “Tôi là Vasili.”

Vương Trung: “Anh ta là con trai của một giáo sư âm nhạc, người đã thề sẽ từ bỏ âm nhạc, là người tái hiện những giai điệu ngẫu hứng của Rokossovsky, là người biến những câu chuyện phiếm về tướng lĩnh thành chủ đề tán gái!”

Vương Trung đang định bịa tiếp thì Vasili tự nói: “Và là người kết liễu nhà xí.” “Phụt.”

Katya không nhịn được cười thành tiếng, nhưng ngay lập tức nghiêm mặt, giả vờ như không biết gì.

Vương Trung: “Nhìn xem, con gái nhà người ta bị cậu chọc cười rồi kìa, còn không mau chóng sắp xếp chỗ ăn uống cho hai người họ đi?”

Vasili nói với giọng điệu trịnh trọng: “Mời hai vị đi lối này.” Khi hắn dẫn hai nữ phi công ra ngoài, các chỉ huy trung đội vừa lúc đi vào, hai bên lướt qua nhau. Có một trung đội trưởng trêu chọc: “Vasili, cô con gái của ông chủ nhà máy xay thế nào rồi? Hôm đó tôi thấy hai người đấy, ở bên cạnh cối xay nước, hôm đó tiếng cối xay nước kêu to lắm đấy nhé!”

Vương Trung giật mình, hắn hoàn toàn không ngờ Vasili đã thành công chỉnh phục được cô gái, giỏi thật, trước đó tên này còn nói dối mình thất bại, một cô cũng không tán được!

Vasili nghiêm mặt, dẫn hai nữ phi công rời đi.

Các trung đội trưởng vừa cười vừa bước vào phòng bản đồ.

Tham mưu trưởng lâm thời Alexander trải bản đồ vừa được gửi đến ra, dùng đỉnh ghim cố định vào tường. Vương Trung: "Các đồng chí!" Hắn vừa cất tiếng, tất cả những tiếng xì xào bàn tán đều im bặt.

Vương Trung cầm bức ảnh trên bàn lên, giơ lên cho mọi người xem: "Đây là bức ảnh không quân vừa gửi đến, dựa vào bức ảnh, không quân đã đánh bại ít nhất ba chiếc xe tăng kiểu mới của địch. Những chiếc xe tăng kiểu mới này vừa mới đánh bại KV và T-34 của chúng ta, kết quả chiến đấu vô cùng ấn tượng, nghe nói đã đạt được tỷ số 30-0!"

Ngay cả Vương Trung cũng không thể ngăn được những tiếng xì xào bàn tán lúc này. Hắn chỉ có thể giơ hai tay lên xuống: "Được rồi! Được rồi! Tất cả những người lính xe tăng bị đánh bại đầu nói như vậy! Chúng ta phải đánh giá cao kẻ thù, hiểu chứ? Hơn nữa, công nghệ quân sự của Prosen thực sự rất tiên tiến, có lẽ trong Chiến dịch Carolingian, họ đã bị xe tăng hạng nặng của Carolingian làm cho đau đầu!

"Việc họ phát triển một loại xe tăng hạng nặng cũng là điều dễ hiểu. Hiện tại, loại xe tăng hạng nặng này đã xuyên thủng lớp giáp mà trước đây chúng ta luôn cho là bất khả xâm phạm của KV, đồng thời chặn đứng phần lớn hỏa lực chống tăng của chúng ta - ngoại trừ bom xăng."

Chỉ cần ném đúng vị trí, về cơ bản xe tăng thời đại này đầu không thể chống đỡ, đó không phải là lỗi của Tiger. Lời nói của Vương Trung khiến các trung đội trưởng bộ binh cười phá lên, còn những người lính xe tăng thì cười gượng.

"Tóm lại, ngày mai có một miếng bánh ngọt lớn như vậy ở trước mặt chúng ta, các ngươi nói Rokossovsky ta có thể để cho thứ tốt này chạy đi sao? Ngày mai chúng ta không chỉ phải phá hủy những xe tăng kiểu mới này, còn phải nghĩ biện pháp

chiếm được một chiếc. Chúng ta còn có máy kéo không có nhiệm vụ, có thể kéo đi một chiếc!

“Nhớ kỹ, nhiệm vụ của chúng ta không phải là đánh lén đại quân địch, mà là nhổ răng cọpl “Chiến đấu ngày mai, nhất định phải nhanh, nhanh nhất tiêu diệt bộ binh đi theo địch, phá hủy ba trong bốn chiếc xe tăng kiểu mới, cuối cùng kéo đi một chiếc.”

Vương Trung dừng lại, nhìn khắp căn phòng, phát hiện không ít Trung đội trưởng không coi trọng nhiệm vụ nguy hiểm, liền nhấn mạnh thêm lần nữa: “Đại bộ đội của địch đã đến Yeisk, cách Yalgava chỉ có 55 km! Ngày mai đánh nhau, địch rất có thể sẽ gấp rút tiếp viện! Đây chính là Sư đoàn Seeckt của Quân đoàn ky sĩ Asgardl! “Ngẫm lại xem chúng ta ở Olaci, dựa vào trận địa kiên cố mới khó khăn lắm chặn được sự tiến công của Quân đoàn ky sĩ Asgard, lần này chúng ta không có bất kỳ công sự nào để dựa vào!” Hơn phân nửa chiến sĩ Orachi may mắn còn sống sót, hiện tại chính là lực lượng nòng cốt của cận vệ cơ giới, cho nên Vương Trung mới dùng trận Olaci làm ví dụ.

Vương Trung: “Nhất định không thể có tư tưởng khinh địch, phải liệu địch từ xa! Liệu địch từ xa hiểu không?”

Hắn quét mắt nhìn toàn bộ gian phòng, sau khi xác định đại đa số mọi người đầu thu hồi vẻ mặt kiêu ngạo, nói: “Như vậy, căn cứ vào tình huống chúng ta buổi chiều trực tiếp gặp phải chiến đấu, ảnh chụp trinh sát không quân, tôi sắp xếp như saul”

Chương 628: Trao Đổi

Chương 735: Nên đi tiễn quân Prosen lên …

Chương 735: Nên đi tiễn quần Prosen lên đường thôi Vương Trung cầm thước giáo, chỉ vào bản đồ trên tường. "Địch ở đây, rạng sáng ngày mai 4 giờ rưỡi, đội trinh sát lái xe Jeep Willis sẽ xuất phát. Các anh cần kéo hai cái chổi lớn phía sau xe, vừa chạy nhanh vừa quét bụi trên mặt đường, tạo ra lượng lớn bụi mù.

"Như vậy có thể khiến địch phán đoán sai binh lực của chúng ta, để chúng càng cẩn thận, càng lo lắng đề phòng hơn khi tiếp viện."

Có Trung đội trưởng nói: "Nếu đổi lại là tướng quân khác, chúng tôi đã nghi ngờ rồi. Nhưng ngài dùng một tấm bảng gỗ đã lừa gạt được quân Prosen thảm rồi, khiến chúng tưởng rằng thật sự có bãi mìn! Cho nên chiến pháp cổ điển như ngài, chúng tôi lại cảm thấy có thể thành công."

Vương Trung mỉm cười, không đáp lại câu khen tặng này, mà tiếp tục khoa tay múa chân trên bản đồ: "Chúng ta còn tổng cộng 31 chiếc StuG…"

"30 chiếc." Aleksei Konstantinovich Rokossovsky cắt ngang lời Vương Trung: "Lại có một chiếc bị trục trặc máy móc, không chắc chắn ngày mai có thể tham chiến hay không."

Vương Trung: "30 chiếc! Như vậy vừa vặn, có thể chia làm hai. Một phần đội phụ trách phá hủy xe tăng kiểu mới của địch, kiểm tra uy lực pháo 100mm của chúng ta. Một phân đội khác mai phục ở vị trí này."

Hắn vẽ một đường thẳng giữa quân địch và đại quân địch ở phía sau.

“Chủ yếu là StuG tiến hành đánh lén, nhưng cũng sẽ phối hợp một số lượng bộ binh nhất định, dù sao hiệu suất chống bộ binh của StuG không tốt, bởi vì nó chỉ có một súng máy phòng không.” Vương Trung dừng một chút, tiếp tục nói: “Giao việc tấn công quân địch bị bao vây cho bộ binh, sau khi StuG phá hủy tất cả xe bọc thép của địch, sẽ sử dụng đạn nổ mạnh yểm trợ bộ binh.”

Lúc này phía dưới có Trung đội trưởng hỏi: “Ngài vừa mới còn nói muốn chiếm được một chiếc xe tăng kiểu mới đấy!”

Vương Trung: “Tôi sẽ không để cho chiến sĩ của tôi chết trận một cách vô ích vì chiếm xe tăng!” Câu nói này rất có khí phách, khiến không ít lão binh lộ ra vẻ mặt tán thưởng.

Vương Trung rất có phong cách lãnh đạo nói một câu: “Còn có vấn đề gì không? Có vấn đề thì mau nói.”

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng tất cả đều lắc đầu. Vương Trung: “Rất tốt, vậy ngày mai sẽ dựa theo kế hoạch này mà tiến hành!” “Vâng!” Mọi người đồng thanh đáp.

Sau khi tan họp, các chiến sĩ của đội tiền trạm bắt đầu mượn chổi của người dân địa phương.

Chổi của người dân địa phương khá đơn giản, chỉ là một bó lúa mì phơi khô rồi buộc lại với nhau.

Lúc quét rác phải cầm chổi nghiêng, dùng sức ấn chổi xuống đất, lúc đó lúa mì sẽ tự động áp sát mặt đất, dùng sức quét một cái là có thể quét sạch một vùng lớn.

Các chiến sĩ đem tất cả những cây chổi mượn được này chất hết lên xe Jeep WIllis.

Tuy tối hôm đó Vương Trung ra lệnh cho mọi người tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, nhưng hầu hết mọi người đều không ngủ được, khắp nơi trong làng đều có thể nhìn thấy các chiến sĩ của đội tiên trạm tụ tập nói chuyện phiếm.

Làng Terinka là một làng khá lớn, nhưng đột nhiên chứa một sư đoàn bộ binh tạm thời và đội tiên trạm, nhà cửa căn bản không đủ dùng, rất nhiều người trong đội tiền trạm phải ngủ ngoài trời.

Bản thân Vương Trung thì ngủ rất ngon, vừa nằm xuống giường mà sư trưởng sư đoàn 401 nhường cho đã ngủ thiếp đi. Trong mơ, Vương Trung mơ thấy mình lái máy bay chiến đấu giao chiến với không quân Prosen, lúc đối đầu với địch thì hét lớn: "Bắn siêu tên lửa Thiên Thiểm!"

Kết quả chẳng có tên lửa nào được bắn ra từ cánh, sau đó máy bay bị địch bắn rơi.

Cảm giác rơi xuống khiến Vương Trung tỉnh giấc, hắn ngồi dậy, mồ hôi đầm đìa. Nelly cầm quạt, vẻ mặt nghi ngờ nhìn hắn: "Làm sao vậy?" Vương Trung lắc đầu: "Không có việc gì. Cô vẫn luôn quạt cho tôi à?" mÙy „

Nelly gật đầu: "Trước khi ngủ anh nói nóng."

"Tôi nói nóng cũng không bảo cô quạt cho tôi cả đêm, thế cô nghỉ ngơi thế nào?" Nelly: "Lúc anh ra ngoài đánh trận tôi ngủ bù."

Vương Trung nhìn chằm chằm Nelly: "Vậy không phải vừa đúng ban ngày sao? Em không nóng à?"

"Tôi không sao."

Nelly nhún vai: "Có thể là vì tôi khá gầy?"

Vương Trung thở dài:

"Tôi cũng đâu có béo! Bây giờ là mấy giờ rồi?"

Nelly nhìn đồng hồ đeo tay của Vương Trung trên tủ đầu giường.

Vương Trung cầm lấy đồng hồ xem giờ, trực tiếp xuống giường đứng dậy: “Được rồi, thời gian sắp đến rồi, nên đi tiền quân Prosen lên đường thôi.”

Sau đó hắn liền chú ý tới dáng vẻ Nelly muốn nói lại thôi, liên hỏi: “Sao thế? Cô cũng muốn đi?” Nelly gật đầu như gà mổ thóc.

Vương Trung do dự một chút, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Không được, đây là chiến trường, cô không thể đi.” Nelly: “Ở Shostka tôi luôn ở tiền tuyến, tôi còn học bắn súng lục nữa, có thể làm vệ sĩ cho anh.”

Vương Trung cười: “Ở tiền tuyến không có nhiều chỗ dùng súng lục đâu, chờ cô học được cách dùng súng tiểu liên, tôi sẽ cho cô làm cảnh vệ.” Lúc này Vasili mở cửa đi vào: “Tôi nghe thấy tướng quân ngài tỉnh… Ô, tôi không thấy gì cả.”

Vasili giữ nguyên tư thế nắm tay cửa lùi ra khỏi phòng, định đóng cửa lại.

Chương 629: Phi Đội Tình Nguyện

Chương 736: Máy bay ném bom quá to

Chương 736: Máy bay ném bom quá to

Vương Trung: "Đủ rồi, đừng tạo scandal vớ vẩn cho tôi nữa, bây giờ tôi có nhiều lời đồn kỳ quái như vậy đầu là tại cậu! Buông tay nắm cửa ra, đứng nghiêm!"

Vasili đứng nghiêm ở cửa: "Vâng!"

Vương Trung hỏi: "Quân đội dậy hết chưa?"

"Không ít người tối qua không ngủ. Ngài không nghe thấy họ hát hò ầm T sao?" Vương Trung: "Không. Các đơn vị tập hợp, kiểm tra vũ khí và xe lần cuối, đến giờ thì xuất phát theo thứ tự tối qua."

Xuất phát đầu tiên là đội trinh sát xe Jeep, lúc họ ra khỏi làng bụi bay mù mịt, cứ như có hàng vạn ky binh đang phi nước đại.

Vương Trung đứng ở đầu làng nhìn theo họ, ăn no bụi. Hắn chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, phát hiện ở góc nhìn này bụi càng lớn hơn, ngay cả hắn cũng không nhìn rõ trong "màn bụi mù" đó có bao nhiễu người. Đối mặt với tình huống này, địch chắc chắn sẽ phán đoán sai quân số, sẽ sợ hãi khi tiếp viện.

Lần này, Vương Trung không muốn vây điểm diệt viện, mục tiêu của hắn là tiêu diệt quân địch trước mắt, cho nên tốt

nhất là địch đừng tiếp viện. Hắn bố trí đội bắn tỉa chỉ để đề phòng.

Chờ đội xe Jeep xuất phát, Vương Trung xoay người đi về phía đội xe diệt tăng đang chờ xuất phát.

Lính bộ binh ngồi trên xe StuG trêu chọc: "Tướng quân, ngài muốn tự mình chỉ huy chiếc xe này sao?"

Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn diệt tăng đang dặn dò gì đó với lính, nghe thấy lời của lính bộ binh, lập tức quay đầu lại: "Tướng quân muốn tự mình lái sao? Vậy tôi làm pháo thủ cho ngài, ngài chỉ huy!" Vương Trung: "Không, chỉ là bắn từ xa, không cần đến khả năng của tôi."

Ý hắn là không cần dùng đến hack của mình, dù sao hack này có tác dụng tốt nhất khi đang di chuyển tác chiến, đánh phục kích thì chưa chắc đã tốt hơn quan sát bằng mắt thường. Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn diệt tăng hiển nhiên hiểu lầm: "Sao có thể không cần đến tài năng của ngài chứ? Ngài là chỉ huy xe tăng có chiến công nhiều nhất quân ta từ trước đến nay!"

Vương Trung: "Sẽ nhanh chóng không còn là nữa. Dù sao tôi đã là chỉ huy, không còn nhiều dịp xung trận nữa." "Mười hai tiếng trước, tướng quân Rokossovsky vừa tự mình xung trận còn giao chiến với máy bay địch đấy." Vasili ở bên cạnh nói.

Lúc này, Tham mưu trưởng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky nói: "Đến giờ rồi, nên xuất phát thôi." Vương Trung ra hiệu: "Phần đội bắn tỉa xuất phát! Phân đội bao vây theo sau!"

Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn diệt tăng chào Vương Trung, sau đó quay lại nói với lính: "Nhớ rõ tín hiệu vô tuyến, bám sát vào! Xuất phát!"

Lính chạy như bay về phía xe của mình.

Tiểu đoàn trưởng cũng bò lên chiếc xe trước mặt Vương Trung, chui vào khoang chiến đấu, đeo tai nghe, cầm micro: "Phân đội bắn tỉa theo tôi, xuất phát!" Động cơ StuG gầm rú, một cột khói đen phun ra từ ống xả bên hông. Vương Trung ngửi thấy mùi sulfur dioxide nồng nặc, bèn lùi lại vài bước, tránh xa đội hình đang xuất phát.

Mười lăm chiếc StuG lần lượt đi qua trước mặt hắn, tiến về chiến trường.

Lúc này, lính gác của sư đoàn bộ binh 401 bên cạnh chỉ lên trời hét: "Nhìn kìa, máy bay!" Vương Trung ngẩng đầu lên, thấy trên trời có 24 vệt khói trắng. Điều này rất kỳ lạ, bởi vì thông thường máy bay cánh quạt ở độ cao dưới 7000 mét rất hiếm khi tạo ra vệt khói. Vệt khói trong phim "Fury" đầu là do máy bay ném bom hạng nặng ở trên cao tạo ra. Vương Trung chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, sau đó phát hiện ra những chiếc máy bay này lại là B-24 Liberator

Thế giới này Liên Xô hào phóng vậy sao? Cho cả Liberator? Ở thế giới cũ, Mỹ chỉ cho Liên Xô máy bay cường kích hai động cơ A-20, chứ không cho máy bay ném bom hạng nặng bốn động cơ? Quan trọng nhất là, Vương Trung là người tham gia đàm phán viện trợ, chắc chắn trong cuộc đàm phán không hề nhắc đến máy bay ném bom hạng nặng bốn động cơ? Chẳng lẽ trong quá trình viện trợ đã dùng điều khoản bổ sung để viện trợ?

Vương Trung nói với Vasili: "Lấy bộ đàm đến đây, tôi liên lạc với không quân."

Vasili lập tức lấy bộ đàm từ trên chiếc Jeep bên cạnh: "Đã chỉnh sang tần số của không quân rồi." Vương Trung nhận lấy bộ đàm: "Mặt đất gọi đội bay trên không, mặt đất gọi đội bay trên không."

Một lát sau, trong bộ đàm vang lên giọng nói thiếu kiên nhẫn: "Nếu anh gọi yểm trợ gần mặt đất thì rất xin lỗi, bây giờ chúng tôi đang ở độ cao 9000 mét, không thể yểm trợ cho anh được, chúng tôi thậm chí còn không nhìn thấy anh."

Vương Trung: "Không, tôi gọi chính là các anh, chúng tôi nhận được tin tình báo, địch đã đến Yeisk…"

"Chúng tôi không phải đi ném bom chỗ đó, các anh tự giải quyết đi."

Vương Trung tặc lưỡi, hắn định xưng danh tính của mình, biết đâu có thể thay đổi mục tiêu ném bom.

Lúc này, một giọng nói quen thuộc chen vào: "Phi đội cường kích số 4 gọi mặt đất, chúng tôi đang ở ngay phía dưới máy bay ném bom, có lẽ chúng tôi có thể xử lý mục tiêu của các anh."

Vương Trung chuyển góc nhìn, quả nhiên nhìn thấy phi đội P-47, nhưng độ cao của chúng thấp hơn máy bay ném bom rất nhiều, không dễ để ý khi nhìn từ trên xuống. Muốn để ý đến chúng thì phải nói là máy bay ném bom quá to.

Chương 630: Ngôi Sao Chiến Thắng Mang…

Chương 737: 100 Chiếc Xe Tăng

Chương 737: 100 Chiếc Xe Tăng

Vương Trung: “Quần tiên phong của địch đang ở Yeisk, nhắc lại, quân tiên phong của địch đang ở Yeisk.”

Bên kia trả lời: “Anh nói địa danh thì chúng tôi không thể ném bom được, chúng tôi không giống máy bay ném bom có hoa tiêu, bây giờ chúng tôi cũng không biết mình đang ở đâu.”

Vương Trung: “Nhìn thấy làng mạc dưới mặt đất không? Bay về hướng Tây của làng! Gặp thứ gì chạy về hướng Đông thì ném bom là được!” Các đơn vị của đội tiên phong đều đang di chuyển về hướng Tây, cho nên chỉ cần xác định đúng phương hướng là sẽ không ném bom nhầm. Không quân bên kia trả lời: “Hiểu rồi. Cứ để đó cho chúng tôi. Chúc các anh chặn địch thành công.”

Xem ra không quân đã hiểu lầm, tưởng rằng quân của Vương Trung đi chặn địch, không ngờ là đi nhổ răng cỌp.

Trong lúc nói chuyện với không quân, phân đội diệt tăng chủ lực “đánh hổ” cũng đã xuất phát. Alexander nói với Vương Trung: “Đến lúc chúng ta xuất phát rồi, tướng quân. Tuy tôi cảm thấy cứ giao cho các chiến sĩ là được, nhưng ngài hẳn là sẽ không ở phía sau đâu nhỉ?”

Vương Trung: “Đương nhiên là không, chúng ta đi. Bộ đàm ngồi chung một xe với tôi.” Sau khi khởi hành, Vương Trung không ngừng dùng bộ đàm gọi các đơn vị.

Lần này những đơn vị này đều do hắn chỉ huy, cho nên lúc liên lạc qua bộ đàm sẽ trong thời gian ngắn nhận được tầm nhìn của những đơn vị này.

Tuy rằng tầm nhìn về những kẻ địch này không được làm nổi bật, hiệu quả kém hơn thị giác của bản thân hắn nhiều, nhưng cũng tốt hơn nhiều so với báo cáo bằng miệng của các đơn vị.

Vương Trung dựa vào biện pháp như vậy, nắm giữ tình hình toàn quân.

Tiểu đoàn tăng cường tỉnh nhuệ của hắn cứ như vậy triển khai trong khu vực dài rộng khoảng mười km. Hai đại đội trinh sát cơ giới xông lên trước nhất, giống như hai xúc tu của côn trùng, lần lượt bao vây từ phía nam bắc của mục tiêu săn đuổi lần này đến phía sau chúng.

Về phía quân Prosen.

Trung úy Linden bị một tiếng gõ dồn dập làm bừng tỉnh, hắn dụi mắt, bò dậy đẩy nắp khoang của tháp pháo.

Ngủ ở trong xe tăng khiến toàn thân hắn đau nhức, cho nên vẻ mặt vô cùng khó coi. Đại úy chỉ huy bộ binh bên ngoài vẻ mặt càng khó coi: "Kẻ địch đã vượt qua chúng ta, từ khói bụi nhìn, số lượng kẻ địch cực kỳ đông đảo."

Nói xong đại úy bộ binh chỉ chỉ phía bắc.

Trung úy Linden lúc này mới phát hiện phương bắc có khói bụi vô cùng đáng sợ, thoạt nhìn như thiên quân vạn mã đang tiến quân.

Hắn quay đầu lại, kết quả ở phía nam cũng nhìn thấy khói bụi.

"Chết tiệt."

Hắn lập tức cầm lấy micrô, điều chỉnh radio một chút, hô to: “217 gọi 210, 217 gọi 2101” Rất nhanh, trong radio truyền đến giọng nói của Đại đội trưởng John: “Làm sao vậy 2172

“Tôi thấy ít nhất một trăm chiếc xe tăng vượt qua vị trí của chúng ta, đi về phía các anh! Lặp lại, 100 chiếc xe tăng!”

“Biết rồi.”

John vừa dứt lời, bên cạnh có bộ binh hô: “AI Khốn kiếp!” Linden nhìn về phía bộ binh, sau đó phát hiện bộ binh chỉ lên bầu trời. Hắn ngẩng đầu, thấy trên bầu trời 24 vệt trắng đang lướt qua đỉnh đầu bọn họ. Linden lập tức ý thức được đó là cái gì: “Còn có 24 máy bay ném bom hạng nặng đang lao đến chỗ các anh!” Chương 339: Gặp địch

Yeisk, nằm dưới sự kiểm soát của quân Prosen.

Ngoài Chiến đoàn của Thượng tá Busse, chiều tối hôm qua còn có một tiểu đoàn xe tăng và bộ binh đi kèm đến nơi này.

Tiểu đoàn xe tăng của Prosen và tiểu đoàn xe tăng của Ant không giống nhau, tiểu đoàn xe tăng và trung đoàn xe tăng của Ant là một biên chế, tên gọi khác nhau, tổng cộng có 21 chiếc xe tăng.

Còn tiểu đoàn xe tăng của Prosen thường được gọi là tiểu đoàn thiết giáp, hiện tại là 3 đại đội xe tăng Panzer II cộng thêm 1 đại đội xe tăng Panzer IV, sẽ có 80 chiếc Panzer III và 28 chiếc Panzer lÚU

Thông thường Sư đoàn Thiết giáp của Prosen sẽ có hai tiểu đoàn thiết giáp như vậy cộng thêm một tiểu đoàn lính ném lựu đạn thiết giáp, cùng với một lượng lớn các đơn vị hỗ trợ.

Vì vậy, lực lượng thiết giáp tương đương với nửa sư đoàn đã đến Yeisk, cộng thêm lực lượng thiết giáp vốn có của Chiến đoàn Busse, hai trăm chiếc xe tăng đã lấp đầy tất cả các khoảng trống của Yeisk.

Là một thành phố không có đường sắt, Yeisk muốn tìm ra nhiều khoảng trống như vậy không hề dễ dàng - đường sắt đồng nghĩa với việc có một lượng lớn bãi chứa hàng hóa, hơn nữa thành phố có đường sắt thường có mức độ công nghiệp hóa cao hơn, ô tô nhiều hơn, bãi đậu xe cũng nhiều hơn. Tóm lại hiện tại Yeisk đã chật ních xe tăng và xe bọc thép. Vì vậy, khi Thượng tá Busse nghe thấy từ radio xe số 217 báo cáo với Đại đội trưởng John rằng có 24 máy bay ném bom hạng nặng 4 động cơ đang bay về phía này, tim ông ta lạnh toát.

Ông ta ném tai nghe xuống, hướng tham mưu bên cạnh hô to: "Báo động phòng không! Cho bộ binh thả khói ngụy trang bãi tập kết xe tăng!"

Viên tham mưu lập tức xoay người chạy ra ngoài. Các đơn vị phòng không thuộc Chiến đoàn Busse đã được hợp nhất, các đơn vị phòng không của Prosen đầu mang theo còi báo động phòng không dạng quay tay, họ coi việc báo động là một trong những nội dung của tác chiến phòng không.

Chương 631: Xuất Hiện Nhiều Trên Báo

Chương 738: Quân Đội Prosen luống cuống

Chương 738: Quần Đội Prosen luống cuống

Rất nhanh, còi báo động phòng không vang vọng khắp Yeisk.

Sau khi viên tham mưu trở về, nói với Thượng tá Busse: "Hay là bây giờ chúng ta xuất phát đi, chen chúc trong thành phố cho dù có khói ngụy trang, bị oanh tạc cũng sẽ tổn thất nặng nề, đặc biệt là bộ binh của chúng ta. Oanh tạc tâm cao đối với đoàn xe di chuyển hiệu quả rất kém." Thượng tá Busse vẻ mặt nghiêm túc: "Tiểu đoàn thiết giáp mới đến tối qua không nằm trong đội hình xuất kích ban đầu của chúng ta, vì tránh né oanh tạc mà vội vàng xuất phát sẽ dẫn đến hỗn loạn."

Kế hoạch ban đầu của Busse là sau khi ăn sáng và kiểm tra trang bị xong, sẽ xuất phát đi tiếp ứng đội tiên phong bị hỏng.

Là lực lượng dẫn đường cho toàn bộ quân đội, một trung đội thuộc Tiểu đoàn Trinh sát Cơ giới 333 đã xuất phát, trung đội này được tăng cường hai chiếc xe tăng Panzer II, tổng cộng 3 chiếc mô tô ba bánh, 4 chiếc xe bán xích và 2 chiếc Panzer II. Hôm qua trung đội tiên phong báo cáo rằng kẻ địch đã tiêu diệt đội trinh sát không có vũ khí nào vượt quá 20mm, chắc là bộ binh hạng nhẹ. Hỏa lực của trung đội trinh sát mô tô này đã đủ để đối phó với bộ binh hạng nhẹ thông thường.

Về phần các đơn vị khác của Chiến đoàn, tham mưu đã sắp xếp xong thứ tự xuất phát.

Nhưng tiểu đoàn xe tăng đến tối qua không nằm trong đội hình xuất phát này, hiện tại nếu tất cả cùng lúc ra khỏi thành chắc chắn sẽ hỗn loạn. Vì vậy, sau một hồi do dự ngắn ngủi, Thượng tá Busse quyết định: "Không xuất kích, phòng không ngay trong thành phố, thành phố lớn như vậy, chưa chắc bọn họ đã ném bom trúng bãi đậu xe của chúng ta.

"Chờ oanh tạc kết thúc, chúng ta sẽ xuất phát theo thứ tự ban đầu, tiểu đoàn xe tăng mới đến sẽ tự quyết định thời gian xuất phát sau khi chúng ta đã xuất phát hết."

Tham mưu trưởng: "Rõ." Trung đội 1, Đại đội 3 thuộc Tiểu đoàn Trinh sát Cơ giới 333 của Prosen đã xuất phát và nghe thấy cuộc liên lạc giữa Đại đội trưởng John và xe số 217.

Trung đội trưởng nghe thấy tin tức 24 chiếc máy bay ném bom hạng nặng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Bọn họ đã có thể nhìn thấy đường bay của máy bay ném bom trên cao.

Trung đội trưởng lắc đầu: "Điều này làm tôi nhớ đến lúc chúng ta tiến vào Ant, khi đó máy bay ném bom của Không quân Prosen cũng ào ạt bay về phía nội địa Ant như vậy. Phong thủy luân chuyển thật." Lúc này mặt trời vừa mọc ở phía đông, nên khi trung đội trưởng nhìn lên trời chỉ có thể nheo mắt, vì vậy hắn không nhìn thấy máy bay chiến đấu đang bổ nhào xuống - máy bay chiến đấu chất đầy bom. Đợi đến khi hắn nhìn thấy máy bay chiến đấu thì đã quá muộn.

"Máy bay địch! Không kích!" Trung đội trưởng vừa hô to, chiếc máy bay chiến đấu bổ nhào đầu tiên đã kéo lên. Ngay sau đó, trung đội trưởng nhìn thấy một quả bom cắm xuống mặt đường phía trước chiếc xe bán xích mà hắn đang ngồi.

Ngòi nổ chậm của quả bom khiến nó không phát nổ ngay lập tức, vì vậy trung đội trưởng kịp thời co người vào trong xe

bán xích, để lớp thép xung quanh bảo vệ một chút - Ít nhất là bảo vệ về mặt tâm lý.

Ngay sau đó, hắn có cảm giác lâng lâng, hắn lập tức nhận ra chiếc xe bán xích đã bị hất tung lên không trung.

Chưa kịp phản ứng gì, xe đã rơi xuống đất, trung đội trưởng cũng ngất đi.

Không kích kết thúc, trung sĩ trên chiếc Panzer II đi ngay sau xe của trung đội trưởng thò đầu ra, vừa nhìn đã thấy xe của trung đội trưởng bị lật, bèn dùng radio hô: "Trung sĩ nhất, trung đội trưởng đã hi sinh, đến lượt anh chỉ huy."

Trung đội của Prosen thường chỉ có một sĩ quan, trung đội phó do trung sĩ nhất đảm nhiệm, thông thường trung sĩ nhất và binh lính cũng có mối quan hệ tốt hơn.

Đôi khi binh lính thậm chí còn muốn trung sĩ nhất chỉ huy hơn.

Trong radio truyền đến giọng nói của trung sĩ nhất: "Chỉ bị lật thôi đúng không? Mở cửa sau xem có thể cứu người ra không. Nhất định không được lật xe lại, có thể sẽ gây ra thương tích thứ cấp." "Rõ." Trung sĩ lập tức ra lệnh cho lính của mình: "Mở cửa sau, cứu người." Lúc này xạ thủ súng máy của xe bán xích đột nhiên nói: "Nhanh lên! Phía trước có khói bụi!"

Trung sĩ nhìn về phía trước, quả nhiên nhìn thấy một lượng lớn khói bụi.

Hắn đứng dậy, cầm ống nhòm quan sát - tiểu đội trưởng của Prosen thường phải chỉ huy súng máy, nên sẽ được trang bị một chiếc ống nhòm.

Trong ống nhòm, chỉ có thể nhìn thấy chiếc xe nhỏ dẫn đầu của địch, đội hình hành quân phía sau hoàn toàn bị khói bụi che khuất.

Trung sĩ chưa từng thấy chiếc xe nhỏ dẫn đầu kia, có thể là trang bị của Liên Xô.

“Chết tiệt.” Trung sĩ chửi thầ một câu, cầm lấy micrô của radio hô: “Lực lượng lớn của địch đang tiếp cận! Lực lượng lớn của địch đang tiếp cận!” Trung sĩ nhất rất bình tĩnh: “Đừng hoảng, có thể là bộ binh hạng nhẹ của địch, 137, 138, hai xe tản ra hai bên sườn!”

“Rõ.”

Hai chiếc Panzer II lập tức tản ra hai bên sườn, vì vậy đội hình hành quân nằm la liệt trên đường lớn và hai chiếc xe tăng tạo thành hình chữ thập.

Nhưng trưởng xe Panzer II lại sợ trước: “Khói bụi lớn nhưữ vậy, chắc là lực lượng xe tăng của địch rồi? Pháo 20mm của tôi chỉ có thể đánh bóng cho T-34 thôi”

Chương 632: Quân Tình Nguyệt Melainia

Chương 739: Vậy dĩ nhiên không có vấn đề

Chương 739: Vậy dĩ nhiên không có vấn đề

Lúc này chiếc xe nhỏ đi đầu bắt đầu dùng súng máy trên xe bắn về phía bên này. Trưởng xe Panzer II: "Địch dám xông lên đánh xe tăng, đây chắc chắn là lực lượng xe tăng của Liên Xô! Thả khói mù, rút lui thôi!"

Trung sĩ nhất do dự một giây, ra lệnh: "Thả khói mù, rút lui"

Lúc này trung sĩ trên chiếc Panzer II hỏi: "Vậy trung đội trưởng thì sao? Có thể anh ấy còn sống!" "Không kịp nữa rồi, rút lui nhanh lên."

Xe tăng Panzer II đã kích hoạt ống phóng khói, bắn ra đạn khói.

Trung sĩ trên chiếc Panzer II tuy còn muốn nói gì đó nhưng vẫn chấp hành mệnh lệnh, thao tác ống phóng lựu đạn khói của xe bán xích khai hỏa.

Vương Trung đột nhiên nhận được liên lạc từ một trong hai đội nghỉ binh: "Hoa Lạt Tử Mô gọi Thành Cát Tư Hããn, Hoa Lạt Tử Mô gọi Thành Cát Tư Hãn. Phía trước đội tôi địch thả khói mù, lặp lại, phía trước đội tôi địch thả khói mù."

Vương Trung vừa trả lời, vừa chuyển góc nhìn, quả nhiên nhìn thấy phía trước đội xe Jeep Willys có khói mù của địch.

Sau đó Vương Trung phát hiện ra một điều, tuy tầm nhìn mà các đơn vị chia sẻ cho hắn không được làm nổi bật, nhưng tầm nhìn này sẽ không bị khói mù che khuất. Chỉ cần địch không trốn trong khói mù, hắn đều có thể nhìn thấy. Đương nhiên, bụi do xe địch di chuyển vẫn sẽ gây nhiễu tầm nhìn của hắn, nhưng không đến mức hoàn toàn không nhìn thấy.

Xe Jeep Willys phía sau kéo theo cái chổi, nên khói bụi quá lớn, thật sự không nhìn rõ lắm.

Tóm lại Vương Trung nhìn thấy rõ ràng phía trước đội hình xe Jeep có hai chiếc Panzer II, hai chiếc Panzer II này có thể đánh cho đội xe Jeep tan tác.

Nhưng bây giờ địch bắt đầu bỏ chạy thì lại khác. Trên thực tế, giáp của Panzer II cũng chỉ đến thế, giáp hông và giáp sau có thể bị súng máy hạng nặng M2 bắn Xuyên.

Quan trọng nhất là, địch đã bỏ chạy, nếu đội nghi binh không đuổi theo, địch có thể sẽ nhận ra, quay lại đánh úp, ngược lại sẽ rất nguy hiểm. Vì vậy Vương Trung ra lệnh: "Tiếp tục truy kích, cố gắng tiêu diệt địch."

Theo mật ngữ đã thống nhất trước khi xuất phát, cố gắng tiêu diệt địch có nghĩa là: "Duy trì tiếp xúc với địch, gây áp lực liên tục." Cho dù quần Prosen có nghe lén thông tin liên lạc vô tuyến, cũng không có vấn đề gì!

"Rõ!" Bên phía đội nghi binh có lẽ không biết địch có Panzer II, nên trả lời rất kiên quyết: "Cố gắng tiêu diệt địch!"

Thượng tá Busse cau mày: "BỊ không kích rồi à?"

"Vâng, hơn nữa còn gặp phải lực lượng xe tăng của địch." Tham mưu trưởng vẻ mặt nghiêm túc: "Trung đội trưởng trinh sát trung đội đã hi sinh, lực lượng còn lại đang rút lui về Yeisk dưới sự chỉ huy của trung sĩ nhất." Đại úy John: "Đây chắc

chắn là một trong hai lực lượng thiết giáp mà xe số 217 đã báo cáo.”

Thượng tá Busse gật đầu: “Xe tăng kiểu mới đã hoạt động được chưa?”

Đại úy John vẻ mặt lúng túng: “Vẫn chưa, vừa mới khắc phục xong sự cố, các kỹ sư của tiểu đoàn sửa chữa đang lắp bánh xe, cần thêm một chút thời gian nữa.”

“Một chút là bao lâu? Đại úy, anh nên biết trên chiến trường không nên dùng từ ngữ mơ hồ như vậy.”

Đại úy John: “Rõ! Nhiều nhất là tám tiếng, thưa thượng tá.” “Lắp bánh xe mà tám tiếng?” Thượng tá kinh ngạc.

Đại úy John: “Nhiều nhất thôi ạ. Nếu nhanh thì năm tiếng là xong.”

Thượng tá: “Năm tiếng mà cậu còn vênh váo được à?” Đại úy John nhún vai, giọng điệu bất lực: “Không còn cách nào khác, để đảm bảo khả năng di chuyển tốt nhất, xe tăng kiểu mới sử dụng bánh xe gối đôi, mỗi lần tháo lắp đều phải mất một đến hai ngày. Tiểu đoàn sửa chữa đã cố gắng hết sức rồi.”

Thượng tá Busse tặc lưỡi: “Cho nên các anh không có cách nào tham gia tác chiến phòng ngự tiếp theo sao? Xem ra chỉ có thể nhường mấy cậu lính xe tăng Pz.Kpfw. IV Ausf. F2 đi kiếm chút huân chương nồi.”

John thượng úy cũng cười: “Vậy dĩ nhiên không có vấn đề.”

Lúc này bên ngoài lại vang lên tiếng còi báo động phòng không, Busse thượng tá cùng mọi người lập tức nằm rạp xuống.

Thế nhưng đợi một lúc lâu cũng không có quả bom nào rơi xuống.

Cửa sở chỉ huy đột nhiên mở ra, một tham mưu đi vào báo cáo: “Tiểu đoàn phòng không xin được giải trừ báo động phòng không, máy bay ném bom hạng nặng của địch không phải đến oanh tạc chúng ta.”

Busse thượng tá bực tức đứng dậy: “Sáng nay chúng ta còn phải nhận bao nhiêu tin tình báo vớ vẩn nữa đây?” Linden trung úy sau khi máy bay của Ant bay qua đầu, liền chuyên tâm lắng nghe radio của quân ta.

Sau đó, hắn nghe thấy báo cáo của tiểu đoàn trinh sát cơ giới đang đến gần mình.

Hắn lập tức tháo tai nghe xuống, nhìn người lái xe và thợ máy đang sửa chữa. Người thợ máy vừa lúc lau mồ hôi, ngẩng đầu lên nhìn, kết quả là chạm mắt với hắn. “Sao vậy?” Người lái xe là lính kỳ cựu, dường như vừa nhìn thấy vẻ mặt của Linden trung úy là hiểu ngay, nhưng vẫn hỏi.

Chương 633: Biên Chế Mới

Chương 740: Tên Này Quá Tự Tin Rồi

Chương 740: Tên Này Quá Tự Tin Rồi

Linden trung úy: "Tập đoàn quân phản kích của địch đang tiến về phía cụm tác chiến của Busse thượng tá, chúng ta tạm thời không nhận được chi viện."

Người lái xe tặc lưỡi: "Thật sao? Nhưng nói cũng lạ, tại sao địch không tấn công chúng ta? Tiêu diệt mỗi nhọn nhỏ bé của chúng ta, chẳng phải đơn giản hơn là tiêu diệt cụm tác chiến của Busse thượng tá sao?"

Linden trung úy nhún vai: "Tôi biết sao được?" Lúc này bộ binh cảnh giới đột nhiên hô lớn: "Phương hướng Đông Bắc xuất hiện xe thiết giáp không rõ lai lịch!" Linden trung úy lập tức nhìn về phía Đông Bắc, quả nhiên nhìn thấy trong cánh đồng lúa mì có xe thiết giáp đang di chuyển, chỉ nhìn chiều cao của xe… Cảm giác giống như pháo tự hành?

Lúc này lính gác cảnh giới bên kia cũng hô lên: "Đông Nam cũng có!"

"Chính diện cũng có! Chúng ta bị bao vây ba mặt!" Lúc này Vương Trung không rảnh để ý đến đội xe jeep Willys đang đuổi theo lực lượng trinh sát thiết giáp của địch. Lực lượng "Đả Hổ" của hắn đã giao chiến với địch. Mười lăm chiếc Jagdpanzer 38(t) Hetzer được chia thành ba nhóm, từ ba hướng tiếp cận đội quân địch đang nằm rạp trên thảo nguyên. Jagdpanzer 38(t) Hetzer ở chính diện cách quân địch chưa đến 2400 mét, Jagdpanzer 38(t) Hetzer đang bọc đánh ở phía Nam và phía Bắc vẫn đang cơ động, khoảng cách xa hơn một chút.

Bộ binh trên Jagdpanzer 38(t) Hetzer đã xuống xe, dàn hàng ngang trước Jagdpanzer 36(t) Hetzer.

Bộ binh đi cùng Jagdpanzer 38(t) Hetzer tổng cộng một đại đội, ba hướng đều có một trung đội dàn trận.

Vương Trung trang bị bộ đàm đến cấp trung đội, trên Trái Đất, chỉ có quân đội Mỹ trong chiến tranh Việt Nam mới có trang bị này, quần đội Mỹ trong Thế chiến II là quân đội có nhiều radio nhất, nhưng bộ đàm cũng chỉ được trang bị đến cấp đại đội. Vương Trung trang bị vượt cấp, dựa theo biên chế của quân đội Mỹ trong chiến tranh Việt Nam mà trang bị bộ đàm đến cấp trung đội, mặc dù quần đội Mỹ đã thua Việt Nam nhưng trang bị vượt cấp như này đã chứng tỏ ưu thế rất lớn. Để phát huy tác dụng của bộ đàm, hắn còn đặc biệt điều động hai học sinh tốt nghiệp trung học phổ thông, học tập kỹ thuật vô tuyến điện, nắm vững kỹ năng bảo trì thông thường của bộ đàm, cùng với kỹ năng đo đạc tọa độ đơn giản.

Học sinh trung học phổ thông thật sự rất quý giá, lính thủy đánh bộ mà toàn bộ tốt nghiệp trung học phổ thông thì quá xa xỉ, phải lên án, hải quân ngu ngốc - tướng lục quân Aleksei Konstantinovich Rokossovsky nghĩ như vậy. Tuy nhiên, hiện tại radio được trang bị đến cấp trung đội tạm thời vẫn chưa phát huy tác dụng, bởi vì pháo binh của sư đoàn và tập đoàn quân vẫn chưa theo kịp.

Hiện tại bộ đàm được trang bị cho trung đội bộ binh phía trước Jagdpanzer 38(t) Hetzer chỉ có thể làm "mắt" cho Vương Trung, hơn nữa còn là loại mắt không có tính năng highlight.

Vương Trung liên tục gọi cho các trung đội bộ binh này, đảm bảo mình nắm rõ được động thái của địch.

Bị bao vây ba mặt - được rồi, nếu xét đến vị trí của lực lượng tiếp viện, đội quân địch này đã bị bao vây tứ phía - tổng quân số của quân địch bị bao vây khoảng hơn ba trăm người,

có bốn chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới, tám chiếc Pz.Kpfw. II, bốn chiếc Pz.Kpfw. IV Ausf. F2, hai mươi chiếc xe bán xích, và có thể là một đại đội bộ binh. Nếu có thể highlight, Vương Trung chỉ cần nhìn phiên hiệu của bọn chúng là có thể xác định được có bao nhiêu quân địch bị vây ở giữa, đáng tiếc highlight là "phúc lợi" mà mắt thường của Vương Trung mới có, mắt của binh lính thì không có hiệu ứng đặc biệt này.

Cho nên Vương Trung chỉ có thể cố gắng đếm đầu người, nói cũng không ngoa, có cảm giác như đang quan sát đàn kiến di chuyển.

Quân địch rõ ràng đã phát hiện ra Jagdpanzer 38(t) Hetzer, pháo thủ xe tăng bắt đầu xoay nòng pháo.

Có vài chiếc Pz.Kpfw. IV và Pz.Kpfw. II xoay cả thân xe, hơn nữa có thể nhìn thấy bằng mắt thường rằng chúng được chia thành ba nhóm phòng ngự.

Những chiếc xe tăng còn lại chắc chắn là bị không quân phá hỏng xích, cho nên chỉ có thể đứng yên tại chỗ xoay nòng pháo.

Vương Trung liên lạc với năm chiếc Jagdpanzer 38(t) Hetzer đang tiếp cận từ chính diện qua radio: "Tiếp cận đến 1500 mét thì khai hỏa, khoảng cách do chỉ huy của các anh quyết định."

"Vâng!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chiếc xe tăng số hiệu chiến thuật 218 đã khai hỏa. Pháo 88mm gầm lên giận dữ, Vương Trung thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng luồng khí nén từ nòng pháo tạo ra từ góc nhìn từ trên xuống! Vương Trung nhìn thấy rõ ràng quỹ đạo bay của viên đạn, nó bay vun vút rồi đánh trúng phần "lưng" của chiếc Jagdpanzer 38(t) Hetzer số 461, kết quả do góc chạm quá nhỏ, viên đạn bị bật ra. "Chờ đã,

chẳng lẽ bọn chúng định sử dụng kỹ thuật bắn cầu vồng để tấn công đỉnh xe sao?" Vương Trung cau mày, nếu đúng là như vậy thì tên pháo thủ Prosen này có phần quá tự tin rồi.

Chương 634: Giáng Sinh Tới

Chương 741: Để tôi đi khuyên hàng bọn c…

Chương 741: Để tôi đi khuyên hàng bọn chúng

Tàu chiến bắn nhau có thể sử dụng kỹ thuật bắn cầu vồng để tấn công boong tàu, là vì khoảng cách giao chiến rất xa, toàn là mười mấy hai mươi km.

Bây giờ ngươi bắn cầu vồng cái gì ở khoảng cách hai cây số này!

Sau khi xe số 218 khai hỏa, xe số 220 cũng lập tức khai hỏa, lần này viên đạn chính xác bắn trúng tấm chắn pháo của chiếc Jagdpanzer 38(t) Hetzer số 458.

Vương Trung khịt mũi khinh thường, ở khoảng cách này mà đòi bắn xuyên tấm chắn pháo của Jagdpanzer 38(t) Hetzer? Thật là nằm mơ giữa ban ngày.

Tuy nhiên, lực va chạm cực lớn khi trúng đạn trực tiếp vẫn khiến chiếc xe số 458 tạm thời giảm tốc độ, dần dần bị tụt lại phía sau, có lẽ là do kíp lái bên trong bị choáng. Chuyện này khá phổ biến, đạn pháo công suất lớn bắn trúng giáp xe, cho dù không xuyên thủng cũng có thể khiến kíp lái bên trong bị choáng tạm thời.

Thời gian bị choáng có thể chỉ khoảng ba đến năm giây. Quả nhiên, chiếc xe số 458 lại bắt đầu tăng tốc, đuổi theo đồng đội đang tiến lên.

Quân địch bắt đầu khai hỏa liên tục.

Nhưng cho dù là pháo 75mm L/43 (pháo chính của Pz.Kpfw. IV Ausf. F2), hay là pháo 88mm KwWK 36 L/56

(pháo chính của xe tăng hạng nặng kiểu mới), dường như đều không thể xuyên thủng giáp trước của Jagdpanzer 38(t) Hetzer.

Cảnh tượng năm chiếc Jagdpanzer 38(t) Hetzer vừa chịu đựng hỏa lực của địch vừa tiến lên khiến Vương Trung nhớ đến video xe tăng T-35 của Liên Xô trên trận địa địch mà hắn đã xem trước khi xuyên không.

Đột nhiên, chiếc Jagdpanzer 38(t) Hetzer số 460 dừng lại! Vương Trung giật mình, tưởng rằng quân địch đã gây ra thương vong đầu tiên cho ta trước khi ta khai hỏa, kết quả nhìn kỹ mới phát hiện ra là xích xe bị đứt.

Pháo tự hành mà đứt xích thì coi như hỏng, có lẽ chính vì vậy, nắp khoang của chiếc xe số 460 được mở ra, trưởng xe ném ra vài quả lựu đạn khói, sau đó mới bò ra khỏi xe dưới sự yểm trợ của khói.

Quân địch đã bắn được hai phút, chiếc Jagdpanzer 38(t) Hetzer số 458 đột nhiên dừng lại, xoay thân xe để ngắm mục tiêu, sau đó khai hỏa với tốc độ cực nhanh.

Sức mạnh của luồng khí nén từ pháo 100mm tạo ra còn khủng khiếp hơn cả pháo 88mm và 75mm.

Ngay khi khai hỏa, tầm nhìn của pháo tự hành liền bị che khuất hoàn toàn, toàn là bụi do luồng khí nén từ nòng pháo thổi lên - Jagdpanzer 38(t) Hetzer khá thấp, bị che khuất hoàn toàn. Vương Trung lập tức nhìn về phía quân địch, quả nhiên nhìn thấy một chiếc Pz.Kpfw. IV đang bốc cháy, các thành viên xe tăng đang bò ra khỏi xe, có người còn đang bốc cháy, phải lăn lộn trên cỏ để dập lửa.

“Làm tốt lắm.” Vương Trung không nhịn được hô lên, sau khi hô xong mới nhận ra hình như mình không thể nhìn thấy trực tiếp chiến trường. Vì vậy, hắn giả vờ như đội Đả Hổ đang báo cáo với hắn. Những chiếc Jagdpanzer 38(t) Hetzer ở chính

diện, ngoại trừ chiếc xui xẻo bị đứt xích kia, đều đã khai hỏa. Pz.Kpfw. III và Pz.Kpfw. IV chỉ cần bị pháo 100mm bắn trúng là chắc chắn tiêu đời, cho dù khoang chứa đạn không phát nổ, cũng sẽ bốc cháy cho đến khi bị thiêu rụi hoàn toàn.

Tuy nhiên, những chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới vẫn kiên cường chống trả.

Vương Trung nhìn khoảng cách, phát hiện ra rằng vị chỉ huy của đội Jagdpanzer 38(t) Hetzer ở chính diện quá nóng vội, đã ngừng bắn quá sớm, dẫn đến khi khai hỏa thì khoảng cách đến xe tăng hạng nặng kiểu mới vẫn còn từ 1700 đến 1800 mét.

Ở khoảng cách này mà muốn bắn xuyên thì đúng là gặp ma.

Vương Trung cầm bộ đàm lên, vừa định ra lệnh thì chợt nghĩ hành động này có phải rất giống một gã đầu trọc nào đó không?

Hắn do dự một lúc, tham mưu trưởng Alexander, người chỉ huy đội hình tấn công chính diện, lên tiếng: "Tướng quân, hình như pháo 100mm của chúng ta không bắn xuyên được những vũ khí kiểu mới của Prosen này!" Vương Trung: "Hoảng cái gì! Chắc chắn là do khoảng cách quá xa, tiến lên 1500 mét, rồi thử lại lần nữa!"

Tuy chỉ tiến lên 300 mét, nhưng sức sát thương sẽ tăng lên đáng kể.

Mệnh lệnh được truyền đạt qua sóng radio, Vương Trung hài lòng nhìn thấy những chiếc pháo tự hành ở chính diện vốn đã dừng lại vẫn duy trì đội hình hàng ngang đơn giản, tiếp tục tiến lên - ngoại trừ chiếc xui xẻo bị đứt xích kia.

Trên đường tiến lên, lại có một chiếc pháo tự hành dừng lại, Vương Trung vội vàng nhìn kỹ, phát hiện ra xích xe lại bị

đứt.

Nhưng điều này rõ ràng không thể làm lung lay quyết tâm tấn công của đội hình chính diện.

Lúc này, những chiếc pháo tự hành đang bọc đánh ở hai bên sườn Nam Bắc cũng đã quay đầu xe, lao về phía đội quân Prosen đang bị bao vây. Còn những chiếc Jagdpanzer 38(t) Hetzer đang bố trí ở chính diện thì dừng lại ở vị trí cách quần địch 1400 mét. Chúng lại khai hỏa một lần nữa.

Vương Trung nhìn thấy một tia sáng lóe lên bắn trúng giáp trước của chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới số 220, hình như là bắn trúng cửa sổ quan sát của lái xe.

Ngay sau đó, nắp khoang của xe số 220 được mở ra, các thành viên xe tăng hoảng hốt bò ra ngoài, tiếp đó là đuôi xe bốc khói đen.

Ngọn lửa xuất hiện cuối cùng, nhìn chiếc Pz.Kpfw. VI Tiger đang bốc cháy, Vương Trung thấy xót xa, nghĩ thầm người Prosen các ngươi làm sao vậy, dập lửa đi chứ! Đây là trang bị ta muốn dùng đấy! Chiếc xe số 217 là chiếc thứ hai bị bắn trúng, lúc đó nó đang xoay tháp pháo, kết quả viên đạn bay tới khiến khu vực xung quanh vòng đỡ tháp pháo bắn ra một loạt tia lửa.

Ngay sau đó, tháp pháo liền ngừng hoạt động.

Toàn bộ lính xe tăng Prosen nhảy ra khỏi xe, Vương Trung đếm số người, ôi chao, năm người mà không ai bị thương cả.

Vương Trung bắt đầu suy nghĩ lại xem có phải mình đã cho quá ít thuốc nổ vào đạn pháo, nên bắn trúng xe tăng mà không gây sát thương cho kíp lái bên trong hay không. Hắn vừa suy nghĩ vừa xem Jagdpanzer 38(t) Hetzer đại chiến xe tăng Tiger.

Những chiếc Pz.Kpfw. II và Pz.Kpfw. IV khác đầu đã bị bắn thủng, có chiếc đã cháy thành than.

Còn hai chiếc Pz.Kpfw. VI Tiger sống sót, chúng đang ngoan cố chống trả.

Lúc này, bộ binh đã lặng lẽ tiếp cận quân địch.

Súng tiểu liên Tokarev cải tiến khai hỏa, bộ binh địch cũng đang tập trung vào trận chiến xe tăng, căn bản không ngờ tới sẽ bị tập kích, càng không ngờ tới sẽ bị tập kích bằng súng tiểu liên giảm thanh. Vương Trung nhìn thấy một trung sĩ Ant cầm súng tiểu liên Tokarev cải tiến bắn xối xả, tiêu diệt khoảng một tiểu đội địch, nhưng những tên địch khác đầu đang tập trung vào cuộc đấu giáp giữa hai loại xe thiết giáp kiểu mới, vậy mà không hề phát hiện ra mình đã mất một tiểu đội. Chờ đến khi súng tiểu liên Tokarev cải tiến trong tay bộ binh đã hạ gục gần tám mươi tên địch, người Prosen mới phát hiện ra mình đang bị tập kích, các sĩ quan bắt đầu tổ chức chiến đấu. Tuy rằng bộ binh Ant đã mất đi lợi thế tập kích, nhưng trận chiến vừa rồi đã giúp họ chiếm được vị trí thuận lợi, lưới lửa dày đặc của súng tiểu liên Tokarev cải tiến nhanh chóng hạ gục bộ binh đi kèm của địch.

Lính xe tăng xuống xe đã chú ý đến điều này, định liên lạc với những chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới đang giao chiến ác liệt, nhưng lại bị bộ binh Ant chặn lại.

Đến khi chiếc Tiger thứ ba bị bắn nổ, bộ binh Ant đã tạm thời kiểm soát chiến trường, sắp biến chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới cuối cùng thành chiến lợi phẩm của bộ binh.

Vương Trung hô to: “Đừng! Đừng ném bom xăng vào chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới cuối cùng! Để tôi đi khuyên hàng bọn chúng!”

Chương 635: Buổi Gặp Gỡ Giáng Sinh

Chương 742: Hàng phục Ác Hổ

Chương 742: Hàng phục Ác Hổ

Vương Trung nói xong cầm bộ đàm suy nghĩ một chút, đem đồ vật kín đáo đưa cho Vasili: “Tôi không hiểu tiếng Prosen, anh tới chiêu hàng!” Vasili: “Tôi ư? Không không không, tôi không có lòng tin thuyết phục được người Prosen kiêu ngạo.”

Vương Trung hơi suy nghĩ một chút, nói: “Như vậy đi, tôi cưỡi bạch mã chạy trước mặt kẻ địch lắc lư, lớn tiếng nói chuyện, anh không cần phải để ý đến việc tôi nói vui cái gì, dù sao tôi vừa nói chuyện anh liền phiên dịch.” Vasili kinh hãi: “Vậy xe tăng còn đang chiến đấu, dùng đại bác oanh kích chúng ta, ngài cứ như vậy xuất hiện trong tầm mắt bọn họ sao? Không, tôi không thể để ngài mạo hiểm như vậy!”

Vương Trung mỉm cười. Đúng vậy, cưỡi ngựa xuất hiện trong tầm bắn của xe tăng địch vô cùng nguy hiểm. Nhưng Vương Trung có hack, có thể nhìn thấy rõ ràng hướng đi của thân xe và tháp pháo của kẻ địch.

Pháo chính và súng máy đồng trục của xe tăng chỉ có thể bắn mục tiêu mà nòng súng chỉ vào, còn súng máy thân xe bắn ở chính diện thân xe.

Nói thật, dưới tình huống biết rõ trạng thái của kẻ địch, né đường bắn của xe tăng đơn giản hơn né đường đạn của bộ binh nhiều.

Dù sao thì dù là tháp pháo điện, tốc độ xoay cũng chỉ có vậy, chậm hơn nhiều so với con người xoay nòng súng. Vương Trung cần, chỉ là dũng khí một mình một ngựa đối mặt Hổ thức, trực diện khả năng gặp phải cái chết bất ngờ mà thôi. Mà bây giờ Vương Trung không thiếu nhất chính là dũng khí.

Dũng khí chia làm hai loại, một loại bắt nguồn từ sự ngu dốt, giống như người Zulu xông lên súng máy Maxim, một loại khác là sau khi biết được phía trước khủng bố và tàn khốc, vẫn ngẩng đầu tiến lên.

Dũng khí của Vương Trung là loại thứ hai, hắn đã từng thấy mưa bom bão đạn, hắn đã từng khiêu vũ cùng tử thần. Hắn huýt sáo một tiếng, quả nhiên tiếng hí của Bucephalus từ đằng xa truyền đến - con ngựa này có thể là cảm thấy tiếng súng giao tranh ồn ào làm phiền nó ăn cỏ, nên trốn ở xa, bây giờ mới vui vẻ chạy tới. Vương Trung xoay người lên ngựa, theo lệ cầm lấy cờ đỏ, cắm phần đuôi vào chỗ chống đỡ trên yên ngựa, một tay giơ cao cờ xí phóng ngựa về phía trước.

Vasili nhìn bóng lưng của hắn, lại nhìn nhìn thượng sĩ cao cấp Grigory.

Grigory ra hiệu cho tài xế lái xe.

Vasili hỏi: “Chúng ta phải đuổi theo hắn sao?” Grigory nhún vai: “Không, chúng ta sẽ dừng lại ở khoảng cách mà anh có thể nghe thấy tiếng hắn, có lẽ cách kẻ địch khoảng hai cây số.”

Vasili lại hỏi: “Anh không làm tròn trách nhiệm cảnh vệ sao?”

Grigory: “Hắn làm loại chuyện này, có cảnh vệ hay không cũng không khác nhau, cứ giao cho các Thiên thần bảo vệ tướng quần đi.”

“Anh nói đúng.”

Vasili cầm lấy bộ đàm, điều chỉnh đến tần số

Grigory hỏi: “Anh làm được không?”

“Tôi đã có chủ ý rồi, thật ra chiêu hàng này, mấu chốt không phải ở việc tôi nói gì, mà là ở uy áp của tướng quần.” Vasili nhún vai: “Cho nên tôi sẽ làm mạnh tay một chút!”

Vương Trung vừa chú ý hướng đi của chiếc xe số 217, vừa lên kế hoạch cho lộ trình di chuyển.

Không thể đi vào phía trước thân xe, may mà thần xe tăng đã bị tê liệt trong trận không kích hôm qua, cho nên chỉ cần quan tâm hướng của tháp pháo là được.

Đương nhiên bởi vì góc bắn của súng máy thân xe có hạn, Vương Trung không thể cứ đi vòng tròn mãi, đi được ba phần tư vòng thì phải quay đầu chạy, khoảnh khắc quay đầu là nguy hiểm nhất, có thể bị pháo xe tăng bắn thành bột phấn.

Nhưng chỉ cần động tác của hắn đủ nhanh, kẻ địch sẽ không kịp phản ứng.

Cảm giác nguy hiểm khi khiêu vũ cùng Tử thần kích thích tuyến thượng thận của Vương Trung, khiến toàn thân hắn đều rơi vào trạng thái hưng phấn, ngay cả tư duy của đại não cũng trở nên nhảy vọt.

Cho nên ý nghĩ hiện tại trong đầu hắn là: Tôi chỉ cần trượt một cái, xông vào gầm xe tăng Hổ thức, ném vào hai quả lựu đạn, trận chiến sẽ kết thúc, tôi có thể bắt sống hoàn hảo chiếc Hổ thức này!

Mang theo ý nghĩ như vậy, Vương Trung một đường tiến lên.

Nơi hắn vừa ở cách vị trí giao chiến thực tế năm cây số, cho nên hắn phải tiến về phía trước ba cây số trở lên, mới có thể lọt vào tầm mắt của kẻ địch.

Chiếc xe jeep do Grigory chỉ huy chở Vasili đi theo phía sau hắn hai trăm mét.

Một nhóm người cứ như vậy xuyên qua khu vực triển khai của đội tiên phong.

Chắc hẳn rất nhiều người đã nhìn thấy lá cờ đỏ mà Vương Trung giơ lên, đáng tiếc trong tay Vương Trung không có bộ đàm, không nghe được cuộc trò chuyện của bọn họ.

Cuối cùng, Vương Trung đi qua chiếc xe tăng Whirlwind đầu tiên bị đứt xích, chứng tỏ khoảng cách tới kẻ địch chỉ còn 1800 mét.

Trong bụi cỏ có vài lính tăng đứng dậy, hô to với Vương Trung: "Tướng quân! Ngài muốn làm gì vậy? Phía trước nguy hiểm! Mau dừng lại!" Vương Trung quay đầu nhìn về phía chiếc xe jeep do Grigory chỉ huy, chỉ vào đám lính tăng.

Grigory lập tức chỉ huy xe Jeep chuyển hướng, lái đến trước mặt đám lính tăng, hỏi thăm tình hình của bọn họ. Vương Trung thì tiếp tục tiến lên.

Chương 636: Giáng sinh vui vẻ

Chương 743: Hàng phục Ác Hổ 2

Chương 743: Hàng phục Ác Hổ 2

Rất nhanh Vương Trung đi qua tuyến phòng thủ do Whirlwind tạo thành, Whirlwind đã dựa theo mệnh lệnh vừa rồi của Vương Trung ngừng bắn, có lẽ trưởng xe của bọn họ đã nhận được thông tin qua radio, tất cả đều mở nắp khoang chui ra khỏi tháp pháo.

Vương Trung đi qua tuyến phòng thủ của Whirlwind, là để cho chiếc xe tăng số 6 cuối cùng chú ý tới hắn, dù sao xe tăng đang bắn về phía những chiếc Whirlwind này, pháo thủ không thể không nhìn thấy cờ đỏ ngựa trắng lướt qua trong kính ngắm.

Quả nhiên, pháo chính của xe tăng số 217 xoay về phía Vương Trungl

Hắn không nói hai lời kéo dây cương, vừa để cho ngựa chuyển hướng vừa đá vào bụng ngựa, thế là Bucephalus phi nước đại, lập tức kéo giãn khoảng cách với hướng bắn của đại bác Prosen.

Vương Trung cứ như vậy chạy vòng quanh xe tăng địch, đồng thời hô to: “Lính tăng Prosen, đầu hàng đi! Chúng tôi có thể bắn thủng thân xe của các anh bất cứ lúc nào, các anh lại không có cách nào bắn thủng giáp trước của pháo tự hành chống tăng kiểu mới của chúng tôi một cách hiệu quả! Hơn nữa bộ binh yểm trợ của các anh cũng tiêu tùng rồi! Cố thủ sẽ

không có kết quả tốt đâu!" Vasili cầm bộ đàm, lớn tiếng nói: "Nếu các anh không đầu hàng, tôi sẽ đích thần leo lên xe tăng của các anh, dùng súng lục của tôi bắn vỡ đầu từng người một! Người thần và bạn bè của các anh sẽ nhận được một bức thư, nói rằng các anh đã chết vì ngu ngốc và không biết lượng sức mình!" Grigory nhìn Vasili: "Tuy tôi không hiểu tiếng Prosen, nhưng tôi cảm thấy anh không dịch đúng theo nguyên văn."

"Tôi đã nói rồi, uy áp của tướng quân mới là mấu chốt, đối với người Prosen, chúng ta là những người có sức mạnh thần bí, các tu sĩ cầu nguyện hay trận pháp âm thanh gì đó, bọn họ thực sự sẽ tin rằng tướng quân là một trong Tứ ky sĩ Khải Huyền, có thể phá hủy xe tăng bằng tay không."

Vasili dừng một chút, bổ sung một câu: "Chúng ta là người theo chủ nghĩa thế tục, chúng ta đương nhiên biết điều đó là không thể. Hãy nhìn vào giáo lý của chúng ta, giáo lý do Thánh Andrew viết lại cho rằng tất cả các phép màu đều là hiện tượng khoa học, chỉ là chúng ta chưa khám phá ra các quy luật liên quan mà thôi. Giống như trước đây chúng ta cho rằng lửa là thánh vật do Chúa ban tặng, sau này mới phát hiện ra đó chỉ là phản ứng oxy hóa mạnh.

"Nhưng Prosen thì khác, anh xem họ tuyên truyền kìa, 'Ân điển của khoa học kỹ thuật cuối cùng sẽ thay thế ánh sáng của Chúa', họ thừa nhận thần tiễn, trận pháp âm thanh, còn có cầu nguyện, đầu là ánh sáng của Chúa, là thứ ngang hàng với ân điển của khoa học kỹ thuật." Grigory nhướng mày: "Nghe cũng có lý."

"Chính là như vậy. Cho nên hãy tin tôi, kẻ địch sẽ bị những lời này của tôi dọa sợ đến vỡ mật."

Trung úy Linden là người đầu tiên chú ý tới việc tháp pháo đang xoay - từ lúc bắt đầu, tháp pháo vẫn luôn giữ nguyên một góc, bởi vì chiếc xe tăng thử nghiệm số 217 hiện tại đã bị tê

liệt, còn kẻ địch là pháo tự hành đã dừng lại và tập trung bắn, cho nên việc bắn phá đã chuyển sang giai đoạn điểm-đối-điểm. Tháp pháo đột nhiên bắt đầu xoay có nghĩa là mục tiêu đã bị phá hủy.

Trung úy Linden lập tức quay về phía trước - vừa rồi hắn vẫn luôn quan sát tình hình xung quanh.

Bởi vì tháp pháo đang xoay, trung úy Linden nhất thời không nhìn thấy khói đen do pháo tự hành của địch bị bắn phá, bèn vừa tìm kiếm vừa nói: "Quả nhiên, chất lượng giáp của địch quá kém, chỉ cần liên tục bắn trúng sẽ khiến giáp bị mỏi! Ơ, địch không sao à?"

Pháo thủ run rẩy nói: "Trưởng xe! Trung úy! Đừng quan tâm đến pháo tự hành của địch nữa, nó đến rồi, nó đến rồi!" Pháo thủ liên tục thay đổi hai đại từ, cuối cùng vẫn cảm thấy không ổn, đổi thành từ đã bị cấm dùng: "Ngài ấy đến rồi! Mang đến cái chết và sự hủy diệt! Ngài ấy cưỡi con ngựa xám đó đến rồi!"

Trung úy Linden nghe thấy tiếng ngựa hí.

Hắn quay đầu nhìn lại, thấy một ky sĩ giơ cao cờ đỏ, phi nước đại trên thảo nguyên. "Đó là một con bạch mã." Trung úy Linden sửa lại, hắn cũng không biết tại sao vào lúc này lại phân tâm đi sửa chữa loại chuyện vụn vặt này. Lúc này trong tai nghe truyền đến tiếng Prosen với giọng Anh đặc sệt: "Nếu các anh không đầu hàng, tôi sẽ đích thân leo lên xe tăng của các anh, dùng súng lục của tôi bắn vỡ đầu từng người một! Người thân và bạn bè của các anh sẽ nhận được một bức thư, nói rằng các anh đã chết vì ngu ngốc và không biết lượng sức mình!"

Bởi vì radio và hệ thống liên lạc nội bộ của xe tăng Prosen dùng chung một đường dây, cho nên tất cả mọi người trong xe đều có thể nghe thấy âm thanh mà radio thu được - nhưng chỉ

có micrô của trưởng xe mới có thể phát ra âm thanh qua radio, micrô của những người khác chỉ có thể liên lạc nội bộ. Pháo thủ lo lắng đến chết: “Tôi không đuổi kịp hắn taI Tốc độ động cơ quá thấp, không đủ điện để xoay tháp pháo. Lái xe! Tăng tốc độ động cơ lên!”

Lái xe: “Ngay lập tức!”

Tiếp theo đó là tiếng động cơ gầm rú, nhưng tốc độ xoay của tháp pháo vẫn vậy. “Động cơ không thể thay đổi tốc độ, chắc là bị chấn động do vụ oanh tạc hôm qua. Quay tay đi!” Lái xe hét lên.

Chương 637: Công tử bột, Sa hoàng, và đi…

Chương 744: Hàng phục Ác Hổ 3

Chương 744: Hàng phục Ác Hổ 3

Pháo thủ lập tức kéo tay quay ra, bắt đầu quay điên cuồng. Trừ vị trí của trưởng xe, tất cả các vị trí khác trên xe đều có tay quay, có thể cùng nhau xoay tháp pháo.

Pháo thủ vừa quay tay quay cùng mọi người, vừa hét lớn: "Hắn ta ra khỏi tâm ngắm của tôi rồi! Tôi không đuổi kịp hắn ta! Hắn ta muốn đến chém chúng ta!"

"Bình tĩnh, chúng ta đang ở trong xe tăng! Xung quanh có 56 tấn thép bảo vệ chúng tal" Trung úy Linden quát: "Chờ hắn ta vòng ra phía trước, dùng súng máy thân xe bắn chất hắn ta! Mấy thứ này chẳng có gì ghê gớm, dù là thần thánh, bị MG34 bắn trúng cũng phải chết!"

Vừa nói, trung úy Linden vừa nhìn theo vị ky sĩ kia.

Đột nhiên, trung úy Linden có chút ghen tị với ky sĩ này, giương cao cờ xí của mình, cưỡi bạch mã tung hoành trên chiến trường, chẳng phải đây chính là cảnh tượng được miêu tả trong tiểu thuyết ky sĩ hay sao?

Trung úy Linden trên chiến trường tàn khốc, đầy máu và lửa, lại cảm nhận được sự lãng mạn chết tiệt! Hắn thậm chí còn cảm thấy, có thể tung hoành một lần như vậy, dù có chết cũng đáng!

Lúc này ky sĩ đã chạy vòng quanh xe tăng một vòng, sắp sửa lọt vào tầm bắn của súng máy phía trước! Trung úy Linden giơ tay lên: "Chuẩn bị!"

Thế nhưng kẻ địch đột nhiên chuyển hướng, dễ dàng vượt qua đường bắn của pháo chính và súng máy đồng trục. Trung úy Linden mắng: "Hắn ta chuyển hướng rồi! Nhìn kìa, tên này sợ tâm bắn của súng máy phía trước! Đừng xoay về phía này nữa, tháp pháo xoay lại đi"

Linden đột nhiên dừng lại, thấy pháo thủ không biết từ lúc nào đã cầm khẩu MP40 được trang bị cho trưởng xe trong tay, mở chốt an toàn. Hắn thầm đọc: Trên mây xuất hiện một con ngựa xám, tên nó là Tử thần, chúng sinh trên mặt đất cảm nhận được ngày tận thế đang đến/Kẻ nào quỳ lạy con thú và hình tượng của nó, kẻ đó sẽ… Linden: "Anh làm vậy là phản quốc! Anh là thành viên của Quân đoàn Ky sĩ Asgard vinh quang!" Pháo thủ cười ha hả: "Anh vẫn chưa nhìn rõ sự thật sao? Cỗ máy chiến tranh bất khả chiến bại của Đế quốc Prosen vừa mới ra chiến trường đã bị phá hủy rồi!"

Linden: "Chúng ta cũng đã phá hủy hai chiếc pháo tự hành của địch! (Ở góc nhìn của Prosen, không thể nhìn ra là do đứt xích mới dừng lại, bọn họ chỉ thấy có người nhảy ra khỏi xe)

"Chỉ có thể nói, kẻ địch trên chiến trường này có lợi thế hơn, chúng ta đều phải nằm im, nếu chúng ta cơ động, kẻ địch sẽ không thắng dễ dàng như vậy! Chỉ cần chúng ta phản hồi dữ liệu về, những chiếc xe tăng được sản xuất sẽ có giáp tốt hơn, khả năng xuyên giáp tốt hơn!"

Pháo thủ cười ha hả.

Linden cố gắng phớt lờ họng súng tiểu liên, nói: "Anh sẽ không bắn tôi đâu, hãy nghĩ đến buổi tiệc ở nhà tôi trước khi chúng ta lên đường ra tiền tuyến. Chẳng phải anh đã trò chuyện rất vui vẻ với chị gái tôi sao? Anh sẽ không khiến chị

gái tôi đau lòng đến chết đâu! Bình tĩnh lại, đưa súng tiểu liên cho tôi -”

Pháo thủ: “Giết chết vị tướng quần kia, anh sẽ thực sự không có cách nào quay về nữa.”

Ngay sau đó, pháo thủ mở cửa khoang bên cạnh, thò nửa người trên ra ngoài. Trung úy Linden hoàn toàn không kịp ngăn cản.

“Chúng tôi đầu hàng!” Pháo thủ giơ cao súng tiểu liên hét lớn: “Chúng tôi đầu hàng!” Vương Trung nhìn thấy kẻ địch đầu hàng, thở dài một hơi, sau đó mồ hôi lạnh chảy ra —— mẹ kiếp, cẩn thận nghĩ lại vừa rồi ở trước họng pháo kẻ địch lúc chuyển hướng gấp, nếu kẻ địch nổ súng, vậy chỉ có trở thành chúa cứu thế Neo mới có thể được cứu.

Neo của Ma Trận người ta cũng chỉ né được đạn súng lục và súng trường, tôi né được đạn pháo 88 ly, Neo thấy tôi cũng phải châm thuốc cho tôi đấy nhé!

Lúc này Vương Trung cách con Tiger không đến một trăm mét, hắn cũng không ngốc, đương nhiên sẽ không so tốc độ quay tháp pháo với Tiger ở khoảng cách 1400 mét, vậy chẳng phải là ngu xuẩn muốn chết sớm sao? Hơn nữa Vương Trung dám xông lên như vậy, còn vì hắn là một Tanker rất quen thuộc với Tiger, hắn biết tháp pháo của nó quá nặng, ở trạng thái nằm sấp hoàn toàn không đủ năng lượng để điều khiển tháp pháo xoay hết tốc lực. Hắn không phải là kẻ chỉ biết nhìn vào số liệu trên giấy trong game đâu!

Nếu kẻ địch tăng tốc độ động cơ để tăng điện áp, vậy thì vừa nghe tiếng là biết ngay, đến lúc đó ứng biến cũng không muộn.

Nhưng toàn bộ quá trình kẻ địch không tăng tốc độ động cơ, tháp pháo cứ chậm rãi xoay như vậy.

Chẳng lẽ bị hỏng rồi? Dù sao cũng là phiên bản thử nghiệm, tỷ lệ hỏng hóc cao cũng rất bình thường.

Vương Trung lắc dây cương, thúc Bucephalus đến gần chiến lợi phẩm.

Bạch Mã không biết vì sao lại ngẩng đầu ưỡn ngực, trông rất oai vệ, như thể nó đã chiến thắng xe tăng vậy.

Nói thật, nếu không có Whirlwind ở phía xa nhắm vào bên này, kẻ địch chắc chắn sẽ không đầu hàng.

Khi Vương Trung đến bên cạnh chiếc xe tăng số 6 cuối cùng, bộ binh đã lên xe trước, thu súng MP40 mà lính xe tăng đầu hàng giơ lên, mở hết các nắp xe tăng, mỗi nắp xe có một khẩu súng Tokarev cải tiến chĩa vào, nòng súng to chĩa thẳng vào lính xe tăng.

Bị đạn của "Máy phóng quả cân" bắn trúng mặt, Vương Trung không dám nghĩ hậu quả sẽ thảm khốc đến mức nào.

Vương Trung nhìn về phía người đầu hàng đầu tiên: "Sao lại là pháo thủ ra đầu hàng? Xe trưởng của các người đâu?"

Tên pháo thủ của địch có vẻ mặt hoang mang.

Chương 638: Công tử bột, Sa hoàng, và đi… _

Chương 745: Tâm Đắc

Chương 745: Tâm Đắc

Vương Trung ra hiệu cho bộ binh: “Bộ đàm.”

Một người lính lấy bộ đàm từ trong ba lồ đưa cho Vương Trung.

Pháo thủ của kẻ địch nheo mắt, nhìn chiếc bộ đàm nhỏ như vậy với vẻ mặt khó tin. “Mỹ!” Vương Trung lắc lắc chiếc bộ đàm trong tay và nói.

Pháo thủ gật đầu.

Lúc này, lái xe cũng đứng dậy dưới sự “quan sát” của hai khẩu Tokarev cải tiến, nửa người trên thò ra khỏi tháp pháo.

Vương Trung: “Vasili, lại đầy phiên dịch.”

“Đang trên đường!” Giọng nói của Vasili lúc to lúc nhỏ, nghe ra được bên đó rất xóc, bộ đàm và người lúc xa lúc gần. Lúc này bộ binh chỉ về phía Đông Nam, Vương Trung nhìn sang, vừa lúc thấy chiếc xe jeep lao về phía này.

Trong lúc chờ Vasili đến, Vương Trung và lái xe cùng pháo thủ đầu hàng nhìn nhau chằm chằm.

Vương Trung quyết định xem xe trước.

Vì vậy, hắn nhảy xuống xe, bắt đầu kiểm tra bánh xe gối đặc trưng của xe tăng hạng nặng số 6, quả nhiên nhìn từ bên ngoài thì thứ này rất phức tạp.

Bánh xe gối này không chỉ đơn giản là hai hàng đan xen vào nhau, mà mỗi bánh xe còn có thiết kế riêng, là ba bánh xe mỏng ghép lại với nhau, tạo thành cấu trúc hình chữ "T".

Cấu trúc chữ I này có độ dày hai nửa trên dưới không giống nhau, một bân là hai bánh xe nhỏ áp vào nhau, một bên là một bánh xe đơn lẻ.

Chỉ vậy thì thôi, khi lắp ráp lại với nhau, các kỹ sư của Prosen còn bị mắc chứng OCD, nên đã tạo hình hai hàng bánh xe đối xứng nhau. Chỉ cần dùng lời văn miêu tả thôi cũng có thể biết thứ này phức tạp đến mức nào.

Áp dụng thiết kế phức tạp như vậy là để tăng khả năng vượt địa hình của xe tăng. Nhưng ở Trái Đất, sau khi Đức Quốc Xã tự mình kiểm tra T-34 và Sherman (hai hệ thống treo này thuộc trường phái khác nhau), họ cũng thừa nhận rằng bánh xe gối đan xen phức tạp chỉ giúp tăng khả năng vượt địa hình một chút mà thôi.

Bởi vì thứ này có hiệu ứng giảm dần theo cấp số nhân, đến một mức độ nhất định, dù có cố gắng cải thiện cũng không hiệu quả lắm.

T-34 và Sherman đều đang cố gắng tìm ra điểm cân bằng tốt nhất giữa khả năng vượt địa hình, độ tin cậy và khả năng bảo trì.

Các kỹ sư Đức Quốc Xã lại bất chấp tất cả để theo đuổi khả năng vượt địa hình, bạn hiểu tỉnh thần thủ công chứ? Bạn hiểu giấy dầu chứ? Bên Prosen này hình như cũng vậy.

Vương Trung lắc đầu, Ant là do trình độ công nghiệp có hạn, không thể chế tạo vòng đỡ tháp pháo lớn như vậy, cũng không có động cơ tốt như vậy, cho nên mới chế tạo ra Whirlwind để đối phó, chờ Liên minh các quốc gia phát triển,

nâng cấp công nghiệp cho Ant, rồi mới chế tạo xe tăng mạnh hơn.

Prosen ngươi có trình độ công nghiệp tốt như vậy, sao lại mắc tật xấu lãng phí trọng tải thế?

Lục quân lãng phí trọng tải vào bánh xe gối đan xen, hải quân lãng phí trọng tải vào —— lãng phí vào thứ gì đó không biết nữa.

Vương Trung lắc đầu nhìn bánh xe gối đan xen: "Bộ phận di chuyển này không được, nếu bọn họ thực sự sử dụng thứ này trên quy mô lớn, hậu cần sẽ sụp đổ."

Lúc này, mấy lính tăng Prosen đầu bị áp giải ra khỏi xe tăng, nhưng bọn họ không hiểu Vương Trung đang nói gì, nên chỉ nhìn nhau, không bày tỏ ý kiến.

Cuối cùng Vasili cũng đến, nói với đám tù binh một câu tiếng Prosen, sau đó lái xe của địch dùng tiếng Prosen hỏi Vasili.

Vương Trung: "Hắn hỏi gì?" "Hỏi tướng quân đánh giá thế nào về bánh xe gối 'đan xen'. Tôi biết đan xen là có nghĩa gì…"

Vương Trung chỉ vào bánh xe gối của xe tăng hạng nặng: "Là ý này."

Vasili trợn tròn mắt: "Oa, lợi hại vậy sao?"

Dù sao bánh xe gối đan xen nhìn bằng mắt thường cũng thấy rất đáng sợ.

(Bạn nghĩ hình trên chỉ để trưng bày thôi sao? Không, đây là bánh xe gối đã được lắp trên xích.)

Vasili với vẻ mặt kính sợ hỏi: "Vậy đánh giá về bánh xe gối này như thế nào?"

Vương Trung: “Bộ phận di chuyển này, gánh nặng đối với hậu cần quá lớn, nhưng khả năng vượt địa hình lại không tăng lên đáng kể, là một thiết kế rất tệ.”

Sau khi Vasili phiên dịch xong, hình như là lái xe đã kích động nói một tràng dài. Vasili: “Ý của hắn đại khái là, ban đầu Prosen không muốn dùng bộ phận di chuyển phức tạp như vậy, nhưng năm ngoái bị sa lầy làm khổ sở quá, bộ phận di chuyển của xe tăng số 4 thể hiện rất kém trên vùng đất tồi tàn của Ant.”

Vương Trung cười lớn: “Yên tâm, T-34 của chúng ta cũng thể hiện rất kém! Tướng quân Bùn dù là sau nửa thế kỷ nữa, vẫn là đối thủ đáng gờm của mọi phương tiện bọc thép.” Lúc hắn cười to, đám người Prosen đều sợ hết hồn, không biết hắn có ý gì, sau khi Vasili phiên dịch xong, đám tù binh này đầu ngượng ngùng.

Cười theo thì có vẻ không ổn lắm, nhưng nghe thấy vị tướng nổi tiếng nhất của Ant tự giễu T-34 của mình, thì hình như lại nên cười. Vương Trung mặc kệ đám tù binh đang lúng túng, đi vòng quanh xe tăng, vừa đi vừa lầm bẩm: “Giáp thẳng đứng, pháo 88 ly… Tôi còn tưởng Prosen có thể tạo ra thứ gì đó khác biệt chứ.”

Vasili phiên dịch nguyên văn. Vẻ mặt của mấy tên tù binh Prosen đầu trở nên rất khó coi.

Chương 639: Nói Rõ

Chương 746: Tất Nhiên Là Không Được

Chương 746: Tất Nhiên Là Không Được

Vương Trung cũng không quan tâm đến bọn họ, tiếp tục quan sát chiến lợi phẩm vất vả lắm mới có được.

Tiger ở Trái Đất lợi hại, là vì khi nó xuất hiện thì đối thủ toàn là xe tăng hạng nhẹ. Bên Liên Xô, T-34-85 có thể đánh bại Tiger đến năm 1944 mới tham chiến, còn bên phe Đồng Minh, dù là xe tăng diệt xe Firefly hay xe tăng diệt xe Jackson cũng đầu là sau năm 1944.

Nhưng bây giờ thì khác, trong tay Vương Trung có Whirlwind, tuy sản lượng chắc chắn sẽ không cao, nhưng dù sao cũng có thể khắc chế Tiger ở khoảng cách 1500 mét.

1500 mét! Ở Trái Đất, T-34-85, Firefly và Jackson đầu không thể xuyên thủng lớp giáp cứng của Tiger ở khoảng cách xa như vậy.

Dù sao Whirlwind sử dụng pháo 100 ly của hải quân, cỡ nòng lớn hơn mấy anh em chuyên đánh Tiger ở Trái Đất: Pháo 17 pounder của Firefly thực ra là cỡ nòng 76,2 ly, pháo chính của T-34-85 là 85 ly, còn xe tăng diệt xe Jackson lớn nhất cũng chỉ 90 ly. Hơn nữa, pháo chính của Whirlwind không chỉ có nòng to, mà thứ này còn được hải quân nghiên cứu làm pháo phòng không kiêm pháo hạm, tốc độ đầu nòng của pháo phòng không phải cao, tốc độ đầu nòng cao thì có tiềm năng làm pháo chống tăng.

Tóm lại, Vương Trung hào hứng đi vòng quanh Tiger hai vòng, nhưng hứng thú đã hoàn toàn biến mất.

Dù sao trong tay cũng có Whirlwind rồi, nhìn Tiger bị Whirlwind đánh cho không có sức phản kháng kìa. Đấu súng ở cự ly 1500 mét, Whirlwind chỉ bị bắn gãy xích, mất khả năng di chuyển, còn Tiger bị bắn nổ đấy.

Đương nhiên Tiger có tháp pháo, điểm này vẫn mạnh hơn Whirlwind, nhưng nó không còn xứng với hai chữ "bất khả chiến bại" nữa rồi! Chờ máy móc của Liên minh các quốc gia đến nơi, nên cân nhắc đưa xe tăng hạng nặng IS-3 đến đây, xe tăng hạng nặng IS-3 với pháo 100 ly, chẳng phải mạnh hơn Tiger nhiều sao?

Vasili ở bên cạnh hỏi: "Tướng quân? Ngài không có gì muốn hỏi sao? Dù sao đây cũng là thứ mà ngài rất hào hứng muốn thu được."

Vương Trung: "Đột nhiên tôi phát hiện ra rằng, thiết kế của thứ này không tốt như tôi tưởng tượng, Whirlwind của chúng ta mạnh hơn nó nhiều."

Câu này của hắn là nói với Vasili, nhưng Vasili lại trực tiếp phiên dịch cho người Prosen nghe.

Vẻ mặt của đám tù binh càng thêm khó coi.

Vương Trung tiếp tục nói: "Các ngươi xem, bánh xe gối đan xen này, rác rưởi. Thiết kế giáp thẳng đứng, rác rưởi. Pháo 88 ly vốn không tệ, nhưng chúng ta có pháo tốt hơn. Đương nhiên, cũng không phải là không có ưu điểm, các ngươi xem vết lõm do Whirlwind bắn trúng bên này, chất lượng thép của Prosen quả thực rất tốt. "Ngoài ra còn có ống ngắm, tôi dám cá là chiếc xe này chắc chắn cũng có ống ngắm quang học rất đáng kinh ngạc."

Vương Trung lại đi thêm hai bước, rồi nói: "Còn có động cơ, động cơ có thể đẩy được thân xe nặng như vậy, chắc chắn rất tốt, những thứ này chúng ta đều có thể sao chép, chắc chắn sẽ trở thành nền tảng cho xe tăng thế hệ mới của quân ta trong tương lai." Vasili phiên dịch toàn bộ. Đám tù binh nhìn nhau, sau đó lái xe đại diện cho mọi người hỏi.

Vasili phiên dịch: "Whirlwind của ngài chẳng lẽ là hoàn hảo sao?"

Vương Trung: "Đương nhiên là không hoàn hảo, nó có rất nhiều khuyết điểm, nhưng các ngươi xem, xe tăng thế hệ mới của các ngươi được thiết kế để đánh T-34 và KV, nó đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, đánh cho hai loại xe tăng này không có sức phản kháng. "Whirlwind của tôi được thiết kế để đánh xe tăng thế hệ mới của các ngươi, các ngươi xem nó cũng đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, xe tăng thế hệ mới của các ngươi không có sức phản kháng." Vương Trung giang hai tay ra, đợi Vasili phiên dịch xong mới tung ra đòn cuối cùng: "Người Prosen các ngươi, cũng không ưu tú như các ngươi tự tâng bốc đâu, nhà thiết kế, kỹ sư và nhà khoa học của chúng ta, không hề kém cạnh các ngươi! Các ngươi còn tự xưng là chủng tộc ưu tú, chỉ có vậy thôi sao?" Vương Trung cố tình dừng lại một chút để tăng thêm hiệu quả: "Chỉ có vậy thôi sao?" Sau khi đánh sụp tinh thần của đám tù binh, Vương Trung phất tay: "Đem đi!" Tham mưu trưởng nhìn đám tù binh bị áp giải lên xe, rồi mới đến gần nói: "Mấy chiếc xe tăng thế hệ mới bị phá hủy, chúng tôi đã kiểm tra rồi, xác định là không có giá trị thu hồi. Chiếc này còn nguyên vẹn thì kéo về chứ?" Vương Trung: "Đúng vậy, tháo xích ra kéo về sẽ làm hỏng bộ phận di chuyển, nhưng bây giờ cũng không còn cách nào tốt hơn."

Thực ra hắn không chắc chắn lắm là có thể tháo xích của Tiger ra rồi kéo đi hay không, nhưng trước khi xuyên không,

hắn đã thấy người Nga làm vậy với Leopard 2A6, nếu Leopard 2 làm được vậy thì chắc Tiger cũng làm được chứ?

So với Vương Trung không chắc chắn lắm, Alexander lập tức ra lệnh cho các thợ máy chuyên "bắt hổ" được điều đến.

Trong lúc các thợ máy đang bận rộn, Vương Trung lại cầm bộ đàm lên, bắt đầu gọi đội chặn đánh: "Thành Cát Tư Hãn gọi Hoàn Nhan A Cốt Đả, Thành Cát Tư Hãn gọi Hoàn Nhan A Cốt Đả."

"A Cốt Đả nghe rõ, Thành Cát Tư Hãn xin nói."

"Quân của ngươi đã chạm địch chưa?"

"Chưa chạm địch, lặp lại, chưa chạm địch, A Cốt Đả hết."

Chương 640: Tôi Còn Không Biết Bơi

Chương 747: Bàn Đồ

Chương 747: Bàn Đồ

Vương Trung đưa bộ đàm cho Vasili, nói với Alexander: "Đội chặn đánh không đánh được, đáng tiếc. Whirlwind chắc chắn cũng có thể vô hiệu hóa xe tăng số 4 nòng dài của địch, nếu phục kích ở trận địa đã chuẩn bị trước thì chắc chắn sẽ khiến địch tổn thất nặng nà."

Alexander chưa kịp nói gì, Vasili, viên phó quan đã lên tiếng trước: "Vậy chúng ta chủ động tấn công à?"

Vương Trung: "Không được, Whirlwind tuy đã vượt qua "bài kiểm tra cuối kỳ", nhưng dù sao nó cũng là xe tăng diệt xe, dùng để phòng thủ, khi tấn công thì việc không có tháp pháo sẽ ảnh hưởng rất lớn."

Chiến tranh thế giới thứ hai trên Trái Đất đã có báo cáo như vậy, khi quân Đức Quốc Xã phản công tại Ardennes, hai bên đầu phát hiện pháo tự hành không dễ sử dụng trong lúc tấn công, hạn chế quá lớn.

Tấn công vẫn phải có tháp pháo.

Hiện tại trong tay Vương Trung có "Xoáy Nước", tương đương với có tấm khiên mạnh nhất, nhưng thật sự muốn đánh tiến công thì "Xoáy Nước" không được.

Ngoại trừ không có tháp pháo, thân xe quá chú trọng phòng thủ mặt trước cũng là một vấn đề lớn, dù sao "Xoáy Nước" có

trọng lượng lớn như vậy, có "mặt chính" đáng tin cậy như thế, thì mặt bên tự nhiên sẽ mỏng manh, e rằng sẽ bị pháo chống tăng hạng nặng của quân Prosen như PAK 40 xuyên thủng dễ dàng.

(Pháo chống tăng của Prosen từ 70mm trở lên được coi là hạng nặng, cho nên PAK 40 75mm là pháo chống tăng hạng nặng.)

Nhưng muốn chế tạo ra xe tăng xuất sắc hơn, phải chờ toàn bộ máy móc mà Liên Xô viện trợ đến nơi.

Thôi, loại chuyện đừng hòng hoàn thành trong năm nay, không cần suy nghĩ nữa.

Tiêu diệt đội quân tiên phong nho nhỏ này của địch, no bụng cũng chỉ có thể coi như ăn chút đồ ăn vặt lót dạ trước khi bữa ăn chính được dọn lên, món khai vị chính là Chiến đoàn Busse này.

Lúc này, Vasili đang dọn dẹp chiến trường, cầm một chiếc cặp tài liệu tới: "Tôi tìm thấy một viên đại úy bộ binh, đầy là túi đựng bản đồ và túi tài liệu của hắn." Vương Trung lập tức thúc giục: "Anh mau xem đi!" Vasili mở bản đồ ra trước: "Ồ, bản đồ rất chỉ tiết, nhưng thời gian cập nhật là hôm kia."

Chiến đoàn tiên phong này sau khi xuất phát, ngày thứ hai đã bị không kích, nằm liệt tại chỗ, ngày thứ ba đã bị Vương Trung dẫn theo đội tiền trạm tiêu diệt, bản đồ hẳn là được cập nhật vào sáng ngày Chiến đoàn xuất phát.

Vasili cẩn thận quan sát bản đồ: "Đóng quân tại Yeisk là Chiến đoàn Busse, lực lượng chủ lực của Chiến đoàn là tiểu đoàn thiết giáp thuộc Sư đoàn Thiết giáp số 5 của Quân đoàn Ky sĩ Asgard, được tăng cường một đại đội lính ném lựu đạn, cùng với một lượng lớn các đơn vị phụ thuộc, sao tôi cảm thấy số lượng không nhiều lắm nhỉ?" Vương Trung: "Tiểu đoàn của

Prosen là đại tiểu đoàn, ít nhất cũng phải hơn 70 chiếc xe tăng. Đại đội lính ném lựu đạn bọc thép của bọn chúng cũng rất lớn, 20 trung đội đấy. Chiến đoàn còn được tăng cường xe tăng hạng nặng, thực lực không thể xem thường.” Lúc này Vương Trung không biết, tối hôm qua địch đã nhận được thêm một tiểu đoàn thiết giáp tiếp viện, trên thực tế trước mặt hắn đã là toàn bộ lực lượng thiết giáp của Sư đoàn Thiết giáp số 5, cùng một nửa lực lượng lính ném lựu đạn bọc thép.

Sau một hồi suy nghĩ, Vương Trung nói: “Vasili, anh ghi chép lại nhé. Sau khi phân tích bản đồ và thông tin tình báo thu được của địch, tôi dự định tập trung lực lượng áp đảo, trong vòng hai đến ba ngày sẽ phát động một trận tiêu diệt, đánh tan Chiến đoàn Busse của địch.” Vasili nhanh chóng viết xong, ngẩng đầu lên: “Sau đó thì sao?”

“Quay về gửi cho Pavlov, đồng thời gửi một bản cho Đại tướng Turgnev ở Bộ Tư lệnh tối cao.”

Vasili lại ghi chép thêm vài dòng, sau đó ngẩng đầu lên: “Không nói gì về chiến lợi phẩm mới nhất của chúng ta sao?”

“Không cần phải đặc biệt nhắc đến, dù sao thứ này cuối cùng cũng phải đưa đến Cục Quân giới để thử nghiệm… Nhưng nhớ đánh dấu vị trí của ba chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới bị phá hủy trên bản đồ, cố gắng kéo chúng về. Chúng ta có một chiếc để nghiên cứu vẫn chưa đủ, nên chia cho các nước Đồng minh, để họ cũng biết xe tăng mới của Prosen ở cấp độ nào.”

Vasili vung bút viết lia lịa. Vương Trung đợi hắn viết xong, mới quay đầu nói với Tham mưu trưởng Alexander: “Để “Xoáy Nước” đánh hổ tiến về phía tây, gia nhập lực lượng chặn đánh. Cố gắng phái thêm các đội trinh sát, mang theo bộ đàm. Dựa theo sổ mật mã chúng ta thu được trước đó, vẫn còn

hai nhóm trinh sát đang hoạt động trên chiến trường, nhất định phải cẩn thận.”

Lúc này, tại phía quần Prosen. Bộ chỉ huy Chiến đoàn Busse tại Yeisk, Đại tá Busse cau mày, nhìn chằm chằm vào bản đồ, lẩm bẩm: “Chuyện gì thế này? Nói là sẽ có một, hai trăm chiếc xe tăng hạng nặng của Liên Xô tập kích cơ mà?” Nói thì nói vậy, nhưng thực ra Đại tá Busse cũng đoán được đại khái chuyện gì đã xảy ra. Trong chiến tranh, các sĩ quan chỉ huy ở mọi cấp bậc đầu ít nhiều sẽ phóng đại sức mạnh của địch, và cường điệu hóa những khó khăn mà họ phải đối mặt, hoặc là để biện minh cho những sai lầm của mình, hoặc là để xin thêm viện binh.

Vì vậy, ngay cả khi kẻ thù không cố tình tung tin giả, thì các sĩ quan chỉ huy cấp trung trở lên trong chiến tranh vẫn nhận được vô số tin tức sai lệch.

Đại tá Busse đã tham gia tất cả các chiến dịch của đế quốc Prosen trong cuộc chinh phạt châu Âu, nên hiển nhiên hắn biết rõ điều này.

Hắn nhìn về phía Đại úy John, chỉ huy đại đội xe tăng hạng nặng kiểu mới được tăng cường: “Trung úy Linden của các anh, chính là nguồn gốc của những báo cáo sai lệch lần này đấy.”

John lắc đầu: “Có thể là quân địch đã đánh lừa hăn ta.” “Đánh lừa bằng cách nào?”

Chương 641: Ngày Cuối Cùng Của Năm

Chương 748: Chết Tiệt

Chương 748: Chết Tiệt

John xòe hai tay ra: “Tôi không biết, có lẽ là mỗi chiếc xe tăng đầu buộc một cây chổi phía sau.”

Đại tá Busse lại nhìn về phía bản đồ, trầm ngâm một lúc rồi nói: “Phái thêm đội trinh sát đi, tiện thể yêu cầu không quân tiến hành trinh sát. Cứ ngồi im trong thành phố thế này, chẳng khác gì mù tịt cả.” John gật đầu: “Tôi đồng ý.” Tuy John chỉ là đại úy, nhưng những chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới do hắn chỉ huy là nguyên nhân chủ yếu giúp cuộc tấn công của Đại tá Busse thuận lợi như vậy, nên ý kiến của hắn đương nhiên trở nên quan trọng.

Hơn nữa, xe tăng kiểu mới là niềm hy vọng lớn lao của Hoàng đế Reinhardt, vị đại úy này trong tương lai rất có thể trở thành người thân cận bên cạnh Hoàng đế, Đại tá Busse không hề muốn đắc tội với vị đại úy này, nên mọi việc đều tham khảo ý kiến của hắn. Đại tá ra lệnh cho Tham mưu trưởng của mình, sau đó tiếp tục xem xét bản đồ.

Lúc này, sĩ quan thông tin liên lạc chạy xồng xộc vào, lớn tiếng báo cáo: “Báo cáo, chúng ta đã chặn được một đoạn liên lạc vô tuyến của địch, đã ghi âm lại.”

Đại tá Busse mừng rỡ: “Nhanh, mở lên nghe thử! Thông dịch viên đâu?” Thông dịch viên lập tức đẩy cửa bước vào: “Tôi đây, thưa Đại tá.”

“Anh dịch đi.” Nói xong, Đại tá Busse gật đầu với sĩ quan thông tin liên lạc.

Sĩ quan thông tin lấy máy ghi âm ra, nhấn nút, cuộn băng bắt đầu quay.

Rất nhanh, tiếng Nga vang lên từ loa. Thông dịch viên: “Thành Cát Tư Hãn gọi Hoàn Nhan A Cốt Đả.”

John nhíu mày: “Thành Cát Tư Hãn? Tại sao lại dùng cái tên này làm mật danh?”

“Có lẽ chẳng có ý nghĩa gì cả.” Đại tá Busse vừa nói vừa ra hiệu cho thông dịch viên và sĩ quan thông tin tiếp tục. Thông dịch viên: “A Cốt Đả trả lời Thành Cát Tư Hãn, nói là không chạm trán lực lượng tiếp viện.”

Đại tá Busse và Đại úy John liếc nhìn nhau, sau đó John làm động tác mời với Busse, người có cấp bậc cao hơn. Đại tá Busse nói: “Nửa tiếng trước, chúng tôi đã mất liên lạc với xe tăng số 217, à không, phải nói là mất liên lạc với tất cả các xe tăng hạng nặng thuộc đội tiên phong, xét đến tình hình hiện tại, đội tiên phong có thể đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

“Quân địch đã để lại một lực lượng chặn hậu, nói cách khác, bọn chúng đang đề phòng chúng ta xuất phát giải cứu cho lực lượng bạn bị bao vây.

“Làn sóng tấn công bằng xe tăng quy mô lớn trong tin đồn cũng không xuất hiện. “Tôi cho rằng cái gọi là cuộc tấn công bằng xe tăng của quân địch sáng nay hoàn toàn là một màn kịch, mục đích là để chúng ta bỏ mặc lực lượng bạn bị bao vây. Rõ ràng là bọn chúng đã thành công!”

Đại úy John gật đầu, nhưng lập tức nói: “Vậy rốt cuộc thì quân địch đã dùng cách nào để hạ gục xe tăng hạng nặng kiểu mới? Pháo tăng của bọn chúng lẽ ra không thể xuyên thủng xe tăng của chúng ta mới đúng! Ngay cả pháo chống tăng hạng

nặng ZIS-3 cũng không làm được.” Đại tá vừa định trả lời, thì cấp phó của sĩ quan thông tin đẩy cửa bước vào: “Báo cáo! Không quân vừa bay qua khu vực tập kết xe tăng của chúng ta ở ngoại ô phía tây thành phố, đã thả xuống một cuộn băng ghi âm.”

Đại tá lầm bẩm: “Sao lại là băng ghi âm nữa?”

John thì thúc giục: “Nhanh lên, xem trong băng ghi âm là cái gì đi.”

Đại tá Busse gật đầu với sĩ quan thông tin, và cuộn băng ghi âm mới được cho vào máy ghi âm. Một giọng nói ôn hòa vang lên từ loa: “Gửi Chiến đoàn Busse, tôi đã nhận được một đoạn liên lạc vô tuyến vào lúc 12 giờ 30 phút, hiện đang phát lại đoạn ghi âm cho các bạn.”

Sau một khoảng lặng ngắn, một giọng nói giận dữ bằng tiếng Đức vang lên từ loa: “Nếu các ngươi không đầu hàng, tao sẽ đích thân leo lên xe tăng của các ngươi, dùng súng lục bắn vỡ đầu từng tên một! Người thân và bạn bè của các ngươi sẽ nhận được một lá thư, nói rằng các ngươi đã chết vì ngu ngốc và tự phụ!” Lần này, thậm chí không cần thông dịch, tất cả mọi người có mặt đều hiểu.

Đại tá Busse chửi rủa: “Chết tiệt, nghe giống như đang kêu gọi đầu hàng vậy.”

John cau mày: “Không thể nào, xe tăng hạng nặng kiểu mới bị hỏng xích vẫn còn sức chiến đấu mà, quân địch lấy gì ra để phá hủy ý chí chiến đấu của họ? Chỉ bằng lời đe dọa vụng về này thôi sao? Không, tôi không nghĩ lính của tôi sẽ bị dọa bởi kiểu đe dọa này.

“Hơn nữa, nếu xem xét kỹ thì lời đe dọa này cũng rất kỳ lạ, đích thần leo lên xe tăng, nhưng lại không có cách nào mở nắp

khoang từ bên ngoài, giữa việc leo lên xe tăng và dùng súng lục bắn vỡ đầu, hình như còn thiếu một bước thì phải?”

Đại tá Busse: “Anh đang bận tâm đến chuyện này sao?” “Không, điều này rất quan trọng, rốt cuộc thì quân địch đã dùng cách gì để phá vỡ lớp giáp của xe tăng kiểu mới?”

Đại tá Busse tặc lưỡi: “Biết đâu là Rokossovsky đã dùng YtlCVteQHể chém thủng.”

Chương 642: Cậu là nhạc sĩ mà

Chương 749: Termir nhận được

Chương 749: Termir nhận được

Đại úy John suy nghĩ vài giây, rồi lắc đầu: "Quân địch chắc hẳn đã áp sát, dùng bom xăng để giải quyết vấn đề. Còn một điểm kỳ lạ nữa, tại sao chúng ta không nhận được tín hiệu vô tuyến của họ?"

Tham mưu trưởng nhìn về phía sĩ quan thông tin.

Sĩ quan thông tin lập tức trả lời: "Nếu ăng-ten thu sóng vô tuyến của chúng ta vẫn đang được triển khai, thì có lẽ chúng ta đã nhận được. Nhưng sáng nay có thông báo là máy bay ném bom hạng nặng của địch sẽ đến oanh tạc, nên theo quy định phòng không, chúng tôi đã thu hồi ăng-ten.

"Sư đoàn cách đội tiên phong do Đại úy Hans chỉ huy gần mười cây số, nếu không có ăng-ten thì rất có thể chúng ta sẽ không nhận được tín hiệu từ đài phát thanh trên xe của họ.

"Tất nhiên, cũng có thể là do máy phát điện trên xe tăng của họ không đủ mạnh, dẫn đến công suất phát sóng của đài yếu. Hoặc đơn giản là bị trục trặc, hôm qua họ báo cáo là đã bị máy bay địch oanh tạc dữ dội, sáng nay có thể cũng gặp phải tình huống tương tự."

Sĩ quan thông tin giải thích một vòng.

Đại úy John gật đầu.

Quân đội Prosen rất coi trọng thông tin liên lạc vô tuyến, trong đội sửa chữa của tiểu đoàn thiết giáp luôn có một kỹ sư điện và một kỹ sư thông tin liên lạc, họ sẽ phối hợp để đảm bảo đài phát thanh của tiểu đoàn hoạt động bình thường.

Tuy nhiên, những đơn vị sửa chữa này sẽ không xông lên tuyến đầu, khi tiểu đoàn thiết giáp thực hiện nhiệm vụ chiến đấu, các đơn vị này thường sẽ ở cùng với đội xe chở dầu, đợi đến khi xe tăng dừng lại mới đi theo xe chở dầu đến.

Mà thiết bị vô tuyến điện này rất dễ bị hỏng khi gặp không kích hoặc pháo kích, đặc biệt là ăng-ten bên ngoài xe tăng. Đại úy John gật đầu: "Khả năng tất cả đều bị hỏng do oanh tạc là hoàn toàn có thể xảy ra. Thưa Đại tá Busse, chúng ta nên chủ động xuất kích, cho dù bốn chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới bị phá hủy hay bị trục trặc, chết máy, chúng ta cũng nên thu hồi chúng. Chỉ như vậy, đế chế mới có thể dựa vào những gì còn sót lại để cải tiến thiết kế."

Đại tá Busse nhìn chằm chằm vào bản đồ, nói: "Trước tiên, hãy ra lệnh cho đội trinh sát cơ giới đang trên đường đến Yeisk quay đầu lại, xem thử quân địch đang bám theo sau lưng họ rốt cuộc là cái gì." Bên phía Vương Trung, hắn đang quan sát các kỹ sư tháo xích của chiếc xe tăng chiến lợi phẩm, dùng hai chiếc máy kéo kẹp giữa, kéo đi.

Đúng lúc này, người lính mang bộ đàm hô lên: "Thưa tướng quân! Khwarezm gọi ạ." Vương Trung nhận lấy bộ đàm: "Tôi là Thành Cát Tư Hãn, xin mời nói."

"Đội trinh sát của địch đang rút lui bỗng nhiên quay đầu lại."

Vương Trung vừa nghe thấy vậy, lập tức chuyển góc nhìn, nhanh chóng xác định vị trí của đội "Khwarezm", thấy rằng họ đang bị hai chiếc Panzer II và một đám xe bán xích đuổi chạy tán loạn.

Tuy nhiên, đội trinh sát đã sử dụng xe Jeep Willis được bốn tháng, nên khá thành thạo việc lái loại xe này, vậy nên họ cứ dẫn quân Prosen chạy lòng vòng trên thảo nguyên, không hề bị tổn thất nào. Vương Trung đã từng đọc hồi ký của xạ thủ súng máy thuộc lực lượng lính sơn cước Đức Quốc Xã trong Chiến tranh thế giới thứ hai trên Trái Đất, trong hồi ký có nhắc đến việc những chiếc xe Jeep nhỏ do quân đội Liên Xô sử dụng (chính là xe Jeep Willis) rất khó bắn trúng, thường phải tốn đến hàng trăm viên đạn mới có thể tiêu diệt được một chiếc.

Mà MG42 chỉ bắn được 400 viên là phải thay nòng.

Vì vậy, những xạ thủ súng máy dày dạn kinh nghiệm sẽ phớt lờ những chiếc xe Jeep nhỏ này, mà tập trung hỏa lực vào xe tải và xe bán xích. Tình hình hiện tại dường như đã chứng miinh lời nói của người xạ thủ súng máy sơn cước lão luyện kia.

Phía sau xe Jeep còn kéo theo một cây chổi, tạo ra đám bụi lớn hơn cả xe tăng, trong tình huống này, cho dù là xạ thủ súng máy thiện xạ của Prosen cũng không thể bắn trúng chiếc Jeep đang chạy như bay.

Vương Trung: “Khwarezm, bà nội sẽ thích, nhắc lại, bà nội sẽ thích.” Câu mật ngữ này có nghĩa là bảo họ dẫn quân địch đến trước trận địa phục kích. “Khwarezm rõ, Thành Cát Tư Hãn, cứ để bọn tôi lol Khwarezm hết.”

Mặc dù liên lạc đã kết thúc, nhưng tầm nhìn vẫn duy trì khoảng ba mươi giây, Vương Trung vẫn nhìn bọn chúng và súng máy của Prosen xoay SỞ.

Thậm chí người điều khiển xe tăng Liên Xô còn lái xe theo góc nghiêng, để súng máy đồng trục trên xe có thể bắn phá kẻ địch. Cuối cùng, tầm nhìn biến mất, một tầng sương mù bao phủ tất cả những hình ảnh này.

Vương Trung chuyển góc nhìn trở lại, cầm máy bộ đàm gọi một đội trinh sát khác. Sau khi kết nối, Vương Trung nhìn vị trí của bọn họ, ôi chao, bọn họ đã chạy gần đến ngoại ô Yeysk rồi.

Vương Trung vội vàng hạ lệnh: "Termir, các cậu mau dừng lại, sắp ra khỏi phạm vi vô tuyến điện rồi! Không được đến gần thành phố, lặp lại, không được đến gần thành phố."

"Termir nhận được." Đồng thời với câu trả lời, Vương Trung nhìn thấy đoàn xe đang phi nhanh trên thảo nguyên quay đầu lại.

Lúc này Vương Trung mới yên tâm.

Chương 643: Bữa Tiệc Tết

Chương 750: Dụ Địch

Chương 750: Dụ Địch

Về phía quân Prosen.

“Vừa rồi đuổi theo chúng ta là một số xe hạng nhẹ, có thể chúng kéo theo cày bừa hay thứ gì đó, tạo ra một màn khói bụi rất lớn.” Trong bộ đàm truyền đến tiếng của Trung đội trưởng trinh sát. Trung tá Busse chửi: “Trước đó các cậu còn báo cáo là lực lượng xe tăng của địch!” Trung đội trưởng: “Tình báo chúng tôi cung cấp đã sai, thưa Trung tá.”

Thực ra bọn họ cũng bị tình báo của quân đồng minh làm lệch hướng, nhưng Trung đội trưởng này không biện minh cho sai lầm của mình.

Vẻ mặt Trung tá Busse dịu xuống: “Rất tốt, cậu đã dũng cảm gánh vác trách nhiệm, không bao biện cho mình, cậu là một quần nhần chuyên nghiệp. Về việc báo cáo sai lần này, hãy viết vào báo cáo, tôi sẽ nói rõ tình hình với cấp trên.”

Nói rõ tình hình ở đây có nghĩa là hắn ta sẽ giúp đổ lỗi cho người đầu tiên đưa ra thông tin tình báo sai “100 chiếc xe tăng đang bao vây chúng ta”.

Cấp trên như Trung tá Busse, thường được binh lính đánh giá khá tốt.

Trung tá ngẩng đầu nhìn John: “Xem ra chúng ta đã hoàn toàn bị lừa, quân địch hẳn là không mạnh, cho nên mới muốn lừa gạt chúng ta. Tôi cho rằng chúng ta nên xuất kích, nắm lấy

thời cơ này, đoạt lại xe tăng kiểu mới, tiêu diệt đội quân to gan này."

Vương Trung: "Tình báo chúng ta thu được, cùng với ảnh chụp hàng không mà không quân gửi đến hôm qua cho thấy, quân địch ở Yeysk chỉ có một Sư đoàn, bao gồm một tiểu đoàn xe tăng, một tiểu đoàn lính ném lựu đạn và các đơn vị phối thuộc, không đến một trăm chiếc xe tăng. "Chúng ta có thể cân nhắc tiêu diệt bọn chúng, để dụ địch mắc câu, chúng ta có thể giả vờ rút lui trước khi tiêu diệt đội trinh sát của địch, ví dụ như để một bộ phận xe cộ tạo ra khói bụi phía sau trận địa phục kích, sau đó để một số xe cộ rút lui trước mặt quân địch."

Vasili: "Vậy phải để cho lực lượng pháo tự hành cố tình bỏ lại một chiếc xe bán xích hoặc xe tăng có ăng-ten." Vương Trung: "Làm như vậy đi, cậu ra lệnh đi."

Vasili ngạc nhiên: "Tôi tự mình ra lệnh?"

Vương Trung: "Luyện tập một chút mà, hãy nghĩ xem Pavlov đã chuyển ý đồ tác chiến của tôi thành mệnh lệnh cụ thể như thế nào."

Vasili nhớ lại một chút, bắt đầu học theo cách làm của Tham mưu trưởng, phân tích ý đồ tác chiến của Vương Trung thành các mệnh lệnh khác nhau, rồi truyền đạt cho các đơn vị.

Sau khi Vasili hoàn thành, Vương Trung khen ngợi: "Cậu đã giống như một Tham mưu lão luyện rồi đấy! Rèn luyện thêm chút nữa sẽ thăng hàm cho cậu."

Vasili vẻ mặt buồn rầu: "Rồi sau đó dùng đầu óc của tôi đến mức giống như Pavlov sao?"

Vương Trung nhìn mái tóc dày của Vasili: "Chuyện đó còn lâu mài!"

Lúc này trong bộ đàm vang lên tiếng gọi: "Tarihutai gọi Thành Cát Tư Hãn, chúng tôi đã tiếp xúc với địch."

Vương Trung lập tức điều chỉnh tầm nhìn, hắn thấy pháo tự hành SU-85 của đội chặn đánh đang bắn, xe bán xích chở bộ binh đang chở đầy binh lính và chiến lợi phẩm chạy về phía sau, phía sau trận địa có một chiếc xe jeep Willys đang đơn độc tạo ra khói bụi.

Ở xa hơn, pháo tự hành SU-85 của đội đánh hổ đang chạy đến hội quân, cũng tạo ra một lượng lớn khói bụi. Như vậy nhìn càng giống đang xếp thành hàng dài chạy trốn.

Pháo tự hành SU-85 nhanh chóng tiêu diệt đội trinh sát của Prosen, chỉ để lại một chiếc xe bán xích có ăng-ten rất dài, đạn pháo không ngừng bắn xung quanh chiếc xe, nhưng cứ thiếu một chút là không trúng.

Vương Trung cảm thấy pháo thủ của đội chặn đánh đang khoe mẽ kỹ năng, lẽ ra với mật độ hỏa lực như vậy bắn một chiếc xe, trúng là chuyện đương nhiên, vậy mà tất cả đạn pháo đầu bay sượt qua đầu quân địch.

Đột nhiên, các khẩu pháo tự hành SU-85 dần dần ngừng bắn, Vương Trung lập tức nhận ra rằng quân đội đang giả vờ bắn hết đạn.

Có thể nói, phong cách chiến thuật có phần "bẩn" của Vương Trung đã ảnh hưởng đến quân đội dưới quyền hắn.

Sau khi ngừng bắn, trong bộ đàm vang lên báo cáo của đội chặn đánh: "Thành Cát Tư Hãn, chúng tôi đã hết đạn, một chiếc xe địch đã chạy thoát."

Vương Trung: "Tôi biết rồi, rút lui đi. Thành Cát Tư Hãn kết thúc."

"Địch sắp chạy rồi." Trung tá Busse nghe xong báo cáo, lập tức đứng dậy, "Không thể để chúng chạy, càng không thể để chúng mang xe tăng kiểu mới về, hãy xuất kích theo kế hoạch hành quân ban đầu!" Trung tá Busse quay sang Đại úy

John: “Chúng ta có thể nhận được sự hỗ trợ của xe tăng hạng nặng không?” “Bánh xe vẫn chưa lắp xong.” Đại úy John nghiêm túc nói, “Chỉ có thể chúc các anh săn bắn vui vẻ.”

Hắn đứng dậy, chào Trung tá Busse.

Trung tá cũng đáp lễ.

Đội xe jeep của Vương Trung là những người đầu tiên phát hiện quân Prosen từ Yeysk ồ ạt kéo đến.

Khi nhận được báo cáo, hắn lập tức chuyển góc nhìn, kết quả trực tiếp chứng kiến một cuộc đua xe trên thảo nguyên.

Quân Prosen đã phái một đội xe máy và xe jeep đua xe, cố gắng đuổi những chiếc xe jeep Willys đang chạy như thỏ rừng này ra khỏi đội hình hành quân chính.

Nhưng làm sao có thể dễ dàng như vậy! Xe jeep Willys này có khi còn nhẹ hơn cả xe ba bánh của Prosen, mã lực cũng không tệ, trên thảo nguyên không lầy lội này thì quá thích hợp. Đội xe máy của Prosen giống như đang đuổi ruồi, xua đuổi một con thì một con khác lại từ bên cạnh áp sát.

Toàn bộ cảnh tượng giống hệt như cuộc đua xe trong Mad Max, chỉ cần thay thảo nguyên thành sa mạc, thì đúng là giống y hệt!

Chương 644: Battle Dance

Chương 751: Tôi Sẽ Nhốt Hắn Lại

Chương 751: Tôi Sẽ Nhốt Hắn Lại

Thấy xe jeep không đuổi được, quân Prosen bắt đầu dùng súng máy MG34 trên xe máy bắn, nhưng trong điều kiện đường xá gập ghềnh như vậy, mục tiêu lại là xe jeep Willys đang chạy như bay, làm sao có thể bắn trúng!

Hỏa lực đáp trả của xe jeep Willys cũng chỉ là "sượt qua", cả hai bên đều đang cố gắng né tránh.

Vương Trung thầm nghĩ các người đánh như vậy thì vô dụng, vũ khí hiệu quả nhất trong đua xe là bí đỏ cơ mài Mau ném bí đỏ đi!

Về phần đội hình chính của quân địch, một lượng lớn xe tăng Panzer III đang xếp thành hàng dọc, di chuyển trên đường cao tốc với tốc độ 20 km/h.

Chiều dài của đội hình hành quân vượt quá tầm nhìn của Vương Trung, tức là dài hơn 2,5 km.

Nhìn thấy đội hình hành quân dài như vậy, Vương Trung không khỏi lẩẩm bẩm: "Đây là một tiểu đoàn xe tăng và một tiểu đoàn lính ném lựu đạn ư?"

Lúc này, hắn bỗng nhiên nhìn thấy trận địa phục kích của pháo tự hành SU-85 phía trước.

Phần lớn pháo tự hành SU-85 đều dừng lại trên sườn đồi nhỏ, hơn nữa còn đào một cái hố rất nông, giảm bớt chiều cao vốn đã thấp, thân pháo tự hành bị ruộng lúa mạch cao che khuất, chỉ có kính ngắm tiềm vọng và tháp pháo nhô lên khỏi

lúa mạch. Vương Trung đột nhiên phát hiện ra một điều, đội hình xe tăng của địch đang tiến thẳng về phía trận địa phục kích.

Nếu đây là trận hải chiến giữa các thiết giáp hạm, thì đây chính là trận hình chữ T huyền thoại, thích hợp nhất để phát huy hỏa lực, có thể tập trung hỏa lực đánh chìm từng chiếc thiết giáp hạm dẫn đầu của địch.

Nhưng trận chiến trên bộ này không cần tập trung hỏa lực, chỉ cần 100 khẩu pháo bắn xuyên qua Panzer II, thì sẽ không còn ai sống sót.

Nói cách khác, tình huống hiện tại không thể tiêu diệt địch nhanh chóng, sau đó chắc chắn sẽ biến thành cuộc đấu pháo giữa hai bên!

Mà bây giờ quân địch sắp tiến vào tầm nhìn của lực lượng phục kích, không kịp điều chỉnh nữa, nói không chừng còn có thể để lộ sườn yếu của pháo tự hành SU-85 cho quân địch.

Chỉ có thể đánh như vậy thôi. Vương Trung rất tự trách, bởi vì hắn đã mải xem "cuộc đua xe điên cuồng".

Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn pháo tự hành SU-85 này đúng là kém cỏi, rõ ràng tôi đã dạy, khi phục kích phải dàn trận ở bên sườn đội hình hành quân của địch! Tôi đã dạy rồi mài Tên tiểu đoàn trưởng này mà về, tôi sẽ nhốt hắn lại, để hắn suy nghĩ Trung tá Busse nghe thấy tiếng pháo, lập tức hỏi tiền đội: "Chuyện gì vậy? Ai đang bắn? Nghe cỡ nòng không nhỏ!"

Câu trả lời của tiền đội là một loạt tiếng la hét: "Chúng ta bị phục kích! Đại đội trưởng đã hy sinh, nửa đại đội bị tiêu diệt!"

Trung tá Busse: "Cậu là ai?" "Trung đội trưởng số 3, Thiếu úy Hans!l"

“Bây giờ cậu là người chỉ huy, tôi yêu cầu cậu xác định phương hướng của địch, bắn một quả pháo hiệu! Ngay bây giờ!”

Trung tá Busse nhìn thấy một quả pháo hiệu bay lên phía trước, rơi thẳng về phía trước.

Busse nhíu mày: “Tại sao lại bố trí trận địa pháo ở phía trước? Không đúng, bố trí ở phía trước tại sao có thể tiêu diệt nửa đại đội trong chớp mắt?”

Từ lúc Trung tá Busse nghe thấy tiếng pháo đến khi nói chuyện với tiền đội, chưa đến nửa phút, nửa phút mà tiêu diệt nửa đại đội xe tăng thì quá khủng khiếp.

“Thiếu úy Hans, cậu có nhìn thấy xe của địch không?” “Không thấy! Tôi chỉ nhìn thấy khói bụi khi địch khai hỏa! Địch đã sử dụng công sự kiểu Rokossovsky!”

Trung tá Busse cau mày chặt hơn.

Công sự kiểu Rokossovsky cần rất nhiều thời gian và nhân lực để xây dựng. Ngay cả phiên bản đơn giản hóa của quân đội Prosen, muốn đào một công sự có thể che giấu hoàn toàn thân xe cũng cần rất nhiều thời gian.

Thế nhưng hôm qua khi quân Prosen đi qua khu vực này, vẫn chưa thấy bóng dáng quần Ant. Máy bay trinh sát của

Trung tá Busse nhanh chóng loại trừ khả năng địch đã đào công sự - ít nhất là không phải công sự hoàn chỉnh. Sau đó hắn nhớ lại báo cáo của Trung đội trưởng đội trinh sát cơ giới đã may mắn thoát chết trước đó, anh ta nói không nhìn thấy xe tăng của quân Ant.

Trung tá Busse nhanh chóng đưa ra phán đoán: “Là pháo chống tăng được kéo bằng xe cơ giới, lợi dụng ruộng lúa mạch để ẩn nấp! Địch đã nhận được một lượng lớn phương tiện cơ

giới từ Liên minh các quốc gia, một số đơn vị pháo chống tăng của chúng có thể đã được cơ giới hóa hoàn toàn!”

Cơ giới hóa, có nghĩa là được kéo bằng xe cơ giới.

Các đơn vị pháo chống tăng của quân Prosen đã được cơ giới hóa hoàn toàn, tất cả đều được kéo bởi xe bán xích và xe tải Opel.

Có lẽ quần Ant học theo cách tổ chức của quân Prosen, ưu tiên cơ giới hóa các đơn vị pháo chống tăng.

Dựa trên phán đoán này, Trung tá Busse ra lệnh cho toàn bộ Sư đoàn: “Lập tức triển khai đội hình tấn công, trên ngọn đồi phía trước có trận địa pháo chống tăng của địch, chúng ta sẽ bao vây chúng!”

Chương 645: Bao Vải

Chương 752: Khao Khát Huân Chương

Chương 752: Khao Khát Huân Chương

Vasili hơi đưa tai nghe ra xa một chút, báo cáo: "Địch cho rằng đã bị pháo chống tăng của quân ta chặn lại, hơn nữa cho rằng pháo chống tăng của quân ta đã được cơ giới hóa."

Vương Trung cười, chẳng lẽ hắn là Ủy viên trưởng Ủy ban kiểm tra trang bị mà lại không biết tình hình cơ giới hóa hay sao?

Trên thực tế, rất ít đơn vị pháo chống tăng của quân Ant được cơ giới hóa, phần lớn vẫn là "lực lượng thể" dùng sức kéo của động vật. Vương Trung: "Tiếp tục nghe lén."

Vasili gật đầu, tiếp tục áp tai vào tai nghe.

Bên cạnh cậu ta đậu một chiếc xe thông tin liên lạc do Liên minh các quốc gia viện trợ: Một chiếc xe bán xích M3 chở theo máy phát điện cỡ lớn, đài phát thanh công suất lớn và ăng-ten vô tuyến điện khổng lồ.

Ăng-ten này luôn khiến Vương Trung nhớ đến những "tấm chắn" dùng để chống máy bay không người lái trước khi hắn xuyên không, nhưng tấm chắn này lại rỗng, giống như mang theo một giàn nho bên mình vậy.

Nhờ chiếc xe thông tin liên lạc này, Vasili có thể nghe thấy những tín hiệu vô tuyến điện mà bình thường không thể nghe thấy - dù sao thì lúc này "sở chỉ huy" của Vương Trung cách nơi giao chiến thực tế gần 5 km, cường độ tín hiệu của quân Prosen đã rất yếu.

Kỹ thuật viên điện trên xe nhìn Vương Trung, nói: “Thiết bị này thật sự quá lợi hại, dù là máy phát điện hay vô tuyến điện, chúng ta chắc chắn không thể chế tạo ra được.” Vương Trung sửa lời: “Bây giờ chưa chế tạo được, nhưng tương lai thì chưa chắc.”

Kỹ sư gật đầu.

Quân đội của Vương Trung được trang bị rất nhiều thiết bị vô tuyến điện, nhu cầu sửa chữa vô tuyến điện cũng theo đó tăng cao.

Sau đó, hắn rất tiếc khi nhận ra rằng không có nhiều nhân tài liên quan đến vô tuyến điện như vậy.

Giáo hội đã mở câu lạc bộ hàng không để đào tạo phi công, nhưng lại không mở câu lạc bộ vô tuyến điện, bởi vì lúc đó không ngờ rằng vô tuyến điện lại quan trọng đến vậy - nếu đã nghĩ đến thì xe tăng của quân Ant sẽ không chỉ có xe của Đại đội trưởng mới được trang bị vô tuyến điện.

Hết cách rồi, Vương Trung chỉ có thể mở lớp học đêm để bồi dưỡng, kỹ thuật viên theo xe điện này là do lớp học đêm bồi dưỡng ra, trên quân trang của anh ta có huân chương tốt nghiệp lớp học đêm - huân chương này được lập ra để khen thưởng những người thuận lợi vượt qua kỳ sát hạch của lớp học đêm, gia đình của họ sẽ nhận được một giấy chứng nhận, mỗi ngày được thêm một hộp thịt hộp Spam.

Rất nhiều người vì huân chương này - cùng với phần thưởng là thịt hộp Spam cho gia đình nên đã đi học lớp học đêm.

Anh chàng này cũng là một trong số đó.

Nhận thấy Vương Trung nhìn chằm chằm vào huân chương của mình, kỹ thuật viên trẻ tuổi có chút xấu hổ: “Lúc đó gia đình có viết thư cho tôi, nói là bắt đầu được phân phối rồi, tôi

lo hai em trai ở nhà, chúng đang tuổi ăn tuổi lớn, nên đã tham gia lớp học đêm, cố gắng để có thịt hộp Spam.

“Bây giờ tôi hơi hối hận, vì nạn đói mà cha tôi từng nói đã không xảy ra, mặc dù lượng cung cấp xúc xích bác sĩ đúng là ít đi, mỗi tuần còn có một ngày chỉ được ăn cá, bình thường cũng có cá, nhưng dù sao cũng không đến nỗi phải nhịn đói.

“Nói chung hình như không cần thiết phải có một hộp thịt Spam mỗi ngày.”

Lúc này thịt hộp Spam đã không còn là thịt hộp Spam thời kỳ đầu chiến tranh nữa, thịt hộp Spam bây giờ chỉ là thịt muối, chỉ có thể giải quyết vấn đề có hay không có thịt, chỉ có người Anh mới thấy ngon.

Vương Trung: “Ý cậu là đổi phần thưởng thành rượu Vodka?”

“Không, tôi không có ý kiến gì với phần thưởng, dù sao ban đầu cũng là vì sợ người nhà bị đói, nếu đã không có khả năng bị đói nữa, thì tôi vẫn muốn làm một chiến sĩ.” Người kỹ thuật viên vừa nói vừa nhìn một đống huân chương trên ngực Vương Trung với vẻ hâm mộ. Vương Trung cũng cúi đầu nhìn, nói: “Chúng ta không phải chiến đấu vì huân chương.” “Tôi biết, là vì khôi phục tổ quốc.” Quả không hổ là người có thể vượt qua kỳ sát hạch lớp học đêm để trở thành kỹ thuật viên, “Ngài đã dạy rất nhiều lần rồi.”

Vương Trung: “Nhưng vẫn khao khát huân chương?”

“Ai mà chẳng khao khát chứ?” “Chỉ vì có thể khoe khoang ở quán rượu thôi sao?” Vương Trung hỏi.

Người kỹ thuật viên vô cùng xấu hổ.

Vương Trung đang định tiếp tục giáo dục anh kỹ thuật viên thì Vasili nói: “Căn cứ vào thông tin nghe lén được, kẻ địch

đang triển khai đội hình, muốn bao vây trận địa phục kích của chúng ta.”

Vương Trung: “Thông báo cho tiểu đoàn Xoáy Nước.” Vasili lập tức cầm lấy bộ đàm, gọi cho tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn xe tăng diệt địch Xoáy Nước: “A Cốt Đả A Cốt Đả, Valdai gọi, quân Prosen đang chuẩn bị bao vây trận địa của các cậu.”

Vương Trung nâng cao tầm nhìn, lại có phát hiện mới, hình như khi tham mưu bên cạnh liên lạc với cấp dưới, cũng sẽ bị phần mềm bên ngoài coi là có thể trực tiếp chỉ huy quân đội.

Trời ơi, cuối cùng cũng không cần phải tự mình cầm bộ đàm gào từng đơn vị một nữa rồi! Bộ đàm nặng lắm!

Sau này có thể để cho tham mưu hoặc Vasili gọi, tôi sẽ đứng bên cạnh tạo dáng cho ngầu! (Thực ra là đang xem góc nhìn từ trên xuống) Vương Trung quyết định tạo một dáng thật ngầu, chuyển góc nhìn để xem chuyện gì đang xảy ra.

Chương 646: Đôi Lời

Chương 753: Rất Hoành Tráng

Chương 753: Rất Hoành Tráng

Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn xe tăng diệt địch chia quần thành hai nhóm, nhóm thứ nhất gồm 15 chiếc đang ở trên một ngọn đồi nhỏ bắn về phía kẻ địch, nhóm thứ hai xếp hàng ở phía sau ngọn đồi nhỏ, mỗi bên 5 chiếc, còn 5 chiếc rõ ràng là đội dự bị. Vương Trung vừa nhìn đã hiểu, tiểu đoàn trưởng này đã sớm nhận ra kẻ địch sẽ bao vây mình, hắn ta đang định đợi khi quân địch bắt đầu tấn công theo kiểu gọng kìm thì sẽ cho quân Prosen xem chiêu "Mở rộng sải cánh ánh sáng". Nhưng Vương Trung có một ý tưởng hay hơn.

Hắn trực tiếp nói với Vasili: "Tiểu đoàn xe tăng diệt địch đã chuẩn bị xong rồi, nói với tiểu đoàn trưởng cứ làm theo ý hắn ta, nói là tôi tán thành ý tưởng của hắn ta."

Vasili kinh ngạc, tạm thời tắt chức năng phát âm thanh của bộ đàm, nói với Vương Trung: "Tôi còn chẳng biết ý tưởng của hắn ta là gì nữa!"

Vương Trung nhớ ra Vasili không thể nhìn thấy góc nhìn từ trên xuống, bèn nói qua loa: "Tôi quen tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn xe tăng diệt địch, đại khái có thể đoán được ý định của hắn ta." Vasili: "Ngài không chỉ nhớ tên của tất cả chúng tôi, mà còn có thể đoán được ý định của họ nữa sao? Ôi, lợi hại vậy sao?"

Vương Trung: "Nhanh chóng truyền đạt ý của tôi."

Vasili lập tức truyền đạt ý của Vương Trung cho tiểu đoàn xe tăng diệt địch, sau khi liên lạc xong liền nhìn Vương Trung: "Ngài còn muốn tôi liên lạc với các đơn vị khác nữa đúng không?"

Vương Trung: "Đúng vậy, gọi đồng thời cho tôi hai đội xe Jeep."

Người kỹ thuật viên vừa nói chuyện với Vương Trung nói: "Để tôi phủ sóng hai tần số, anh cứ gọi theo tần số của họ là được."

Vương Trung hài lòng vỗ vai người kỹ thuật viên: "Giúp tôi việc lớn rồi đấy, giỏi lắm."

Rất nhanh, Vasili đưa bộ đàm cho Vương Trung: "Xong rồi, chỉ huy của cả hai đội đầu đang nghe đầy."

Vương Trung cầm lấy bộ đàm: "Tôi là Rokossovsky, lý do tôi không dùng mật mã vô tuyến để gọi là vì nhiệm vụ tiếp theo rất nguy hiểm, đòi hỏi các anh phải có lòng dũng cảm to lớn, tôi không thể ra lệnh kiểu này bằng mật mã được."

Hắn nói như vậy để làm nổi bật tính nghi thức, thể hiện sự coi trọng của mình đối với hai đội quần này và nhiệm vụ này, đồng thời có thể khích lệ tỉnh thần binh sĩ.

Quả nhiên, chỉ huy của cả hai đội đều trả lời với tinh thần phấn chấn: "Xin hãy ra lệnh!" "Thưa tướng quân, chúng tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ."

Vương Trung: "Tôi ra lệnh cho các anh đi vòng quanh quân địch, dùng súng máy để quấy rối việc triển khai đội hình của đối phương."

"Thưa tướng quân, chúng tôi không thể bắn xuyên qua xe tăng của địch được."

“Nhưng các anh có thể buộc KOMaHMp xe tăng của địch phải chui vào trong xe tăng. Sau khi tầm nhìn của chúng bị hạn chế, hãy nghĩ cách tiếp cận xe tăng và ném bom xăng.”

Chiến thuật này của Vương Trung là do mấy người da đen châu Phi dùng để tấn công xe tăng của Gaddafi. Vừa rồi, hắn thấy xe Jeep và xe ba bánh của địch đua xe nên nảy ra ý tưởng, bây giờ, đồng cỏ khô cằn chẳng phải giống đồng cỏ châu Phi hay sao? Xe Jeep Willis và xe bán tải Toyota cũng na ná nhau, thậm chí còn linh hoạt hơn. Vậy thì tại sao không thử xem sao?

Hơn nữa, bản thân Vương Trung cũng đã từng cưỡi ngựa né tránh đường đạn của xe tăng, Bucephalus làm được thì tại sao không để xe Jeep Willis thử xem.

Lúc này, một trong hai vị chỉ huy hỏi: “Nếu chúng tôi từ chối thực hiện nhiệm vụ, ngài sẽ đích thân dẫn đầu chúng tôi chứ?”

Vương Trung: “Đúng vậy. Vậy các anh muốn từ chối sao?” “Không, chúng tôi tin tưởng ngài. Xin đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.”

Vị chỉ huy còn lại cũng trả lời: “Xin đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!”

Vương Trung: “Xuất phát!” Hắn trả bộ đàm cho Vasili, sau đó chuyển góc nhìn. Trong mười mấy giây đầu tiên sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Vương Trung vẫn có thể nhìn thấy quân đội, hắn có thể thấy những chiếc xe Jeep khởi động, kéo theo bụi mù mịt lao về phía hai bên sườn của quân địch.

Sau khi Vương Trung ra lệnh, thực ra trong lòng hắn rất lo lắng, sợ rằng quyết định thử nghiệm này của mình sẽ khiến quân đội hy sinh, tổn thất rất nhiều người một cách vô ích.

Chiến thuật của mấy ông anh da đen đôi khi không phải ai cũng dùng được, cũng giống như chiến thuật của người Ân Độ, không phải ai cũng áp dụng được. Lúc này, nhược điểm của phần mềm bên ngoài đã thể hiện ra, chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh trong lúc liên lạc, nhưng liên lạc quần sự lại không thể nói chuyện phiếm, phải nắm bắt tình hình với tốc độ nhanh nhất, sau đó ra lệnh và kết thúc.

Nói cách khác, Vương Trung không thể duy trì tầm nhìn ở tiên tuyến, duy trì liên lạc với đội xung kích, nếu không sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của chỉ huy, dẫn đến kết quả không tốt.

Vì vậy, Vương Trung chỉ có thể bảo Vasili liên lạc lại với tiểu đoàn xe tăng diệt địch, lấy cớ yêu cầu tiểu đoàn xe tăng diệt địch báo cáo tình hình một lần nữa, thông qua tầm nhìn của tiểu đoàn xe tăng diệt địch để xem tình hình của đội xung kích.

Sau đó, Vương Trung thấy ky binh xe Jeep dũng cảm lao về phía đội hình thiết giáp đang triển khai nhưng chưa tấn công của quân địch.

Xe Jeep chạy khắp núi đồi, khiến Vương Trung nhớ đến cảnh mình dẫn đầu ky binh đế quốc xung phong trong game Mount Blade II: Bannerlord.

Điều quan trọng là phía sau hai đội xe Jeep đều kéo theo chổi, vì vậy bụi bay mù mịt, trông rất hoành tráng.

Chương 647: Người Nông Dần

Chương 754: Bị Bao Vây

Chương 754: Bị Bao Vây

Đội xe Jeep bắt đầu xả súng. Cho dù koMaHIp xe tăng của quân Prosen có thích thò đầu ra ngoài để thu thập thông tin đến đâu thì lúc này cũng phải chui vào trong xe tăng.

Tuy nhiên, xe tăng Panzer II và Panzer IV phiên bản mới nhất của quân Prosen đều có tháp pháo chỉ huy, Vương Trung không chắc chắn rằng việc buộc họ chui vào trong xe tăng sẽ có tác dụng lớn đến mức nào.

Súng máy đồng trục của địch khai hỏal Nhưng súng máy đồng trục không có thiết bị ngắm, chỉ có thể bắn theo cảm tính trước, sau đó điều chỉnh dựa theo đường đạn của đạn vạch đường.

Muốn dùng súng máy đồng trục bắn trúng xe Jeep đang chạy như bay quả thực hơi khó.

Hơn nữa còn có nhiều bụi như vậy.

Vương Trung hồi hộp quan sát một lúc, phát hiện ra cuốn hồi ký mà hắn đã xem trước khi xuyên không không hề nói dối, súng máy rất khó bắn trúng xe Jeep Willis đang chạy.

Xạ thủ súng máy của lính sơn cước đó sử dụng MG42, còn xe tăng của quân địch hiện tại được trang bị MG34, tốc độ bắn có lẽ kém hơn một chút.

Hơn nữa, xạ thủ súng máy đó còn sử dụng MG42 có chân đế ba chân, độ chính xác cao hơn nhiều so với súng máy đồng trục trên xe tăng. Vương Trung vừa thở phào nhẹ nhõm thì thấy quân địch bắn pháo, kết quả đạn pháo thậm chí còn không chạm vào xe Jeep đang chạy. Xem ra đã trách nhầm Gaddaifi rồi, xe tăng của hắn ta bị xe bán tải đánh bại không phải do kém cỏi, ngay cả lính tăng tỉnh nhuệ của quân Prosen cũng không bắn trúng xe Jeep Willis đang chạy.

Đúng lúc này, cuộc trò chuyện giữa Vasili và tiểu đoàn xe tăng diệt địch kết thúc, nghĩa là Vương Trung chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh trong một thời gian ngắn. Lúc này, Vương Trung đột nhiên nhận ra quân Prosen đã có biện pháp đối phó, hắn thấy tất cả súng máy đồng trục trên xe tăng của quân Prosen đều bắn về một hướng.

Chúng không còn đuổi theo từng chiếc xe Jeep nữa, mà tạo ra một vùng hỏa lực bao phủ, khiến xe Jeep Willis tự đâm vào nhau trong vùng này.

Trong nháy mắt, ba chiếc xe Jeep đã bị bắn trúng.

Tài xế của một chiếc xe Jeep bị ngã ra khỏi xe, vô lăng cũng bị lệch theo, chiếc xe bẻ lái với góc lớn, suýt chút nữa thì bị lật trên đồng cỏ, nhưng tiếc là cỏ dại đã nhanh chóng chặn bánh xe lại, khiến chiếc xe bị lật nghiêng. Xạ thủ súng máy nhảy ra ngoài, ngã xuống đất, kết quả bị chiếc xe bị lật đè lên. May mắn thay, khi đội xe Jeep xuất phát, biết nhiệm vụ này vô cùng nguy hiểm, nên đã cho những người không phải tài xế và xạ thủ xuống xe. Một giây trước khi tầm nhìn biến mất, Vương Trung lại thấy một chiếc xe Jeep bị bắn trúng, còn những chiếc khác đầu tránh được vùng hỏa lực bao phủ của quân Prosen. Hình ảnh biến mất.

Vương Trung tặc lưỡi. Mẹ kiếp, Gaddafi đúng là đồ bỏ đi, nhìn lính tăng tinh nhuệ của quân Prosen này xem, vừa nhìn đã

biết phải làm gì rồi.

Phía quân Prosen, năm phút trước.

Trung tá Busse đang giám sát tình hình triển khai của các đơn vị, một tham mưu thông tin nhảy khỏi xe vô tuyến, hoảng hốt chạy đến trước mặt trung tá, đứng nghiêm chào: "Báo cáo trung tái Nghe lén được thông tin vô tuyến của địch, chỉ huy của địch tự xưng là tướng quần Rokossovsky!"

Gáy của trung tá Busse tê dại: "Ai cơ?"

"Tướng quần Rokossovskyt" Hai đại đội trưởng lính phóng lựu chống tăng bên cạnh trung tá đầu trợn tròn mắt, một người trong số họ hét lên: "Là Rokossovsky đó sao? Rokossovsky đã tiêu diệt hàng trăm nghìn quân của chúng ta? Chẳng lẽ chúng ta sắp bị bao vây rồi sao?" Trung tá mắng: "Khốn kiếp! Quân đội Hoàng gia vừa giành được chiến thắng vang dội ở pháo đài ven biển, chúng ta đã chọc thủng trận địa của địch như dao nóng cắt qua bơ, vậy mà chỉ một Rokossovsky đã khiến các ngươi sợ hãi rồi sao? Thật là vô dụng!"

Trung tá Busse vừa định nói tiếp thì một người lính liên lạc nhảy khỏi xe vô tuyến, đi đến bên cạnh tham mưu thông tin thì thầm vài câu. Trung tá hỏi: "Chuyện gì vậy?" Tham mưu thông tin: "Ngài tự mình nghe thì sẽ rõ."

Nói xong, anh ta làm động tác mời, vì vậy trung tá Busse tức giận đi đến bên cạnh xe vô tuyến, nhận lấy tai nghe từ người lính liên lạc, vừa đeo lên thì nghe thấy tiếng la hét trong bộ đàm:

"Địch đang lao về phía chúng ta, khắp nơi đều là địch!" "Bình tính! Báo cáo mật mã vô tuyến, chú ý kỷ luật liên lạc!"

Nếu không báo cáo mật mã vô tuyến thì căn bản không biết ai đang nói, cũng không thể phán đoán bên nào đang bị tấn công.

“231! 231 đang bị địch tấn công!”

Mật mã vô tuyến trong nội bộ quân đội Prosen về cơ bản đều là số hiệu chiến thuật của từng đơn vị, chỉ có cấp đơn vị mới sử dụng tên đồ vật hoặc động vật làm mật mã.

Nếu một đơn vị nào đó trong quân đội muốn liên lạc với các đơn vị bên ngoài, họ có thể sử dụng mật mã của đơn vị cộng với số hiệu nội bộ để chỉ định bản thân.

Ở đây, 231 là mật mã của đại đội xe tăng đang triển khai ở sườn trái.

Chưa kịp để trung tá Busse ra lệnh, trong bộ đàm lại vang lên tiếng kêu kinh hãi: “251 đang bị tấn công, địch đang tràn ngập khắp nơi!”

Busse: “Đây là số 1, 231, 251, bình tĩnh lại, hiện tại có bao nhiều thương vong?”

“Không có thương vong, lặp lại lần nữa, không có thương vong! Địch đang dùng súng máy hạng nặng hoặc pháo tự động bắn chúng tôi!”

“Chỉ có súng máy hạng nặng và pháo tự động thôi sao?” “Đúng vậy!” Nghe bên kia đã tỉnh táo lại, “Địch hình như là một đám xe thùng! Tại sao chúng lại muốn dùng xe thùng để tấn công lực lượng thiết giáp?”

Chương 648: Bài Diễn Thuyết Đón Năm Mới

Chương 755: Aleksei Konstantinovich Rok…

Chương 755: Aleksei Konstantinovich Rokossovsky Rất nhiều binh sĩ Prosen vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy xe jeep Willis, cho nên cho rằng đầy là phương tiện tương tự với xe thùng của quân đội Prosen.

Thực ra xe jeep Willis nhẹ hơn nhiều.

Trung tá Busse: "Tiêu diệt những chiếc xe này."

"… Xin lỗi, Trung tá, chúng quá nhanh, căn bản không bắn trúng."

Trung tá trầm ngâm một chút, liền nói: "Nếu không bắn trúng, thì hãy tập trung hỏa lực vào một khu vực, chỉ cần mật độ đủ lớn thì kiểu gì cũng trúng! Sau khi đánh đuổi quân địch thì tiếp tục thực hiện nhiệm vụ ban đầu!" Nói xong, Trung tá Busse buông ống nghe xuống, mắng một câu: "Chỉ là xe thùng thôi mà đã sợ mất mật, đây còn gọi là Quân đoàn Ky Sĩ Asgard sao?"

Lúc này, sĩ quan phụ tá nói: "Đây chính là Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, nếu là hắn, thì việc hắn dễ dàng tiêu diệt đội tiên phong của chúng ta trước đó cũng có thể giải thích được rồi. Nói không chừng hắn còn có kế hoạch kỳ quái nào đó."

"Anh cũng bị dọa sợ rồi sao?" Trung tá Busse trừng mắt nhìn sĩ quan phụ tá của mình. Sĩ quan phụ tá: "Aleksei Konstantinovich Rokossovsky là tình nhân của Sa hoàng mới

của Ant, hắn nhất định sẽ được ưu tiên về binh lực và hỗ trợ. Việc không quân Ant đột nhiên tấn công chúng ta dữ dội như vậy trước đó cũng có thể giải thích được rồi! Hãy nghĩ đến những chiếc máy bay ném bom hạng nặng bay qua đầu chúng ta sáng nay xem."

Trung tá Busse mím môi. Hình như… cũng có lý!

Lực lượng đặc nhiệm Busse từ khi xuất phát từ Yeysk đã nhận được báo cáo của hậu phương, nói rằng quân địch đã thả một lượng lớn bom, xét từ lượng bom thì không thể nào là máy bay ném bom hai động cơ, mà chắc chắn là một loại máy bay ném bom hạng nặng bốn động cơ.

Có thể điều động máy bay ném bom hạng nặng bốn động cơ…

Nghĩ vậy, Trung tá Busse cũng cảm thấy trong này có vấn đề. Lúc này, Tham mưu trưởng đã đến: "Các đơn vị đã sẵn sàng để tiến hành bao vây, xuất phát thôi, lực lượng thiết giáp chính diện của chúng ta đang chịu tổn thất rất nặng nề, việc đối mặt và đấu súng với quân địch ở trận địa đã thiết lập sẵn gây ra quá nhiều tổn thất."

"Không." Trung tá Busse nhìn về phía Tham mưu trưởng, "Ông nghĩ quân địch đột nhiên sử dụng lực lượng thiết giáp hạng nhẹ cơ động cao để tấn công sườn của chúng ta là có ý đồ gì?"

Tham mưu trưởng suy nghĩ một chút, nói: "Có thể là tấn công liều chết, một số tướng lĩnh của Ant không giỏi đánh trận, nhưng lại rất liều lĩnh. Ngoài ra, tôi đã đọc khá nhiều tác phẩm văn học của Ant, trong văn hóa của họ có xu hướng tự hủy diệt, điều này cũng có thể giải thích tại sao từ mùa đông năm ngoái, họ thà tự sát chứ không chịu đầu hàng."

Trung tá Busse: “Nhưng mà, chỉ huy của quân địch là Aleksei Konstantinovich Rokossovsky.”

Tham mưu trưởng trợn tròn mắt: “Aleksei Konstantinovich Rokossovsky? Aleksei Konstantinovich Rokossovsky đó sao?” “Aleksei Konstantinovich Rokossovsky đó, Tướng quân Bạch mã Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, Bức tường thép của Đế quốc Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, Ngôi sao chiến thắng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky.”

Tham mưu trưởng do dự: “Cái này…”

“Aleksei Konstantinovich Rokossovsky cũng có xu hướng tự hủy diệt sao?” Trung tá Busse hỏi.

Tham mưu trưởng: “Nếu những hành động của hắn là thật, thì tôi cho rằng hắn cũng có, hãy nghĩ mà xem, hắn đã cưỡi ngựa dẫn đầu xe tăng KV tấn công chúng ta, đầy rõ ràng là xu hướng tự hủy diệt. Aleksei Konstantinovich Rokossovsky chắc chắn là một anh hùng kiểu Ant, loại anh hùng này nếu không tự hủy diệt, thì sẽ làm nên nghiệp lớn.”

Ông ta dừng lại một chút, nói: “Nếu Aleksei Konstantinovich Rokossovsky ra lệnh cho những đơn vị thiết giáp hạng nhẹ này tấn công chúng ta, thì hành động này không chỉ đơn giản là tự hủy diệt, hắn chắc chắn có mục đích.” Tham mưu trưởng nói xong, sĩ quan phụ tá của Busse nói: “Khói bụi. Người Ant có thể thiếu lựu đạn khói, nên đã sử dụng các đơn vị thiết giáp hạng nhẹ để tạo ra khói bụi, nhằm che giấu hành động tiếp theo của quân địch.” Trung tá Busse tiếp lời sĩ quan phụ tá: “Chúng ta nghĩ rằng 100 chiếc xe tăng chỉ là tin giả, quân địch rất yếu, nên mới xuất kích. Nhưng thực ra, báo cáo của đội tiên phong là đúng, họ thực sự đã nhìn thấy 100 chiếc xe tăng!

“Đây là mưu kế của Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, thực ra người Ant đã tập trung một lượng lớn lực lượng xe

tăng, chuẩn bị tiêu diệt toàn bộ lực lượng đặc nhiệm của chúng ta!”

Tham mưu trưởng bừng tỉnh đại ngộ: “Thì ra là vậy!” Trung tá Busse: “Chúng ta phải rút lui về Yeisk! Dựa vào Yeisk để phòng thủ, chờ đợi lực lượng tiếp viện của chúng ta! Ông, hãy lập tức tổ chức rút lui, chọn ra những người tình nguyện ở lại để đánh lén lực lượng thiết giáp của Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, chặn chúng lại!” Tham mưu trưởng chào: “Vâng!” Bên phía Vương Trung.

Vasili: “Các đơn vị xe jeep báo cáo, quân địch hình như đã bắt đầu rút lui sau khi để lại quân đoạn hậu.”

Vương Trung lập tức chuyển góc nhìn, quả nhiên nhìn thấy quân địch đang giao tranh với các đơn vị xe jeep đang rút lui, có khoảng mười lăm chiếc xe tăng Panzer III bị bỏ lại, dàn trải trên cánh đồng. Nhìn từ vị trí mà chúng chiếm giữ, mục tiêu của những chiếc xe này là chặn đánh.

Chương 649: Buổi Sáng Năm Mới

Chương 756: Vũ Khí Mới Khắc Chế

Chương 756: Vũ Khí Mới Khắc Chế

Vương Trung chuyển góc nhìn trở lại, nhìn Vasili với ánh mắt ngạc nhiên: “Tại sao? Tại sao chúng lại chạy?”

Vasili nhún vai.

Hiệu quả của chiến thuật xe bán tải không như Vương Trung mong đợi, ban đầu Vương Trung nghĩ rằng các đơn vị xe jeep có thể tiếp cận và ném bom xăng để tiêu diệt một số xe tăng, nhưng không được.

Muốn tìm được khoảng trống trong đội hình xe tăng của địch để lao đến khoảng cách có thể ném bom xăng, nói dễ hơn làm!

Nghĩ kỹ lại thì, Gaddafi bị đánh bại bởi xe bán tải là do xe bán tải của người ta ngoài súng máy hạng nặng, còn có cả súng phóng tên lửa RPG, trong khi xe tăng của Gaddafi là xe tăng chiến đấu chủ lực hiện đại, nếu bị RPG bắn trúng sườn hoặc phía sau thì coi như xong.

Lực lượng “xe bán tải” của Vương Trung không có RPG. Mẹ kiếp, đáng lẽ nên xin Liên Hợp Quốc một ít Bazooka, mặc dù thứ này không nổi tiếng bằng Panzerfaust, nhưng thực sự rất dễ sử dụng.

Tham mưu trưởng Alexander hỏi: “Bây giờ phải làm sao?” Vương Trung suy nghĩ một chút rồi nói: “Pháo tự hành chống

tăng của chúng ta sợ quần địch xông lên đánh cận chiến, nhưng nếu quân địch đã chiếm giữ trận địa và muốn đánh trận phòng ngự, thì chúng ta cứ tiến lên và đấu súng với chúng. Ra lệnh cho tiểu đoàn pháo tự hành chống tăng, bắt đầu tấn công.

"Mặc dù tôi không biết quân địch đã đưa ra quyết định rút lui thông qua quy trình ra quyết định như thế nào, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc chúng ta tiêu diệt đội quân đoạn hậu của chúng."

Vương Trung nói xong, nở một nụ cười sành ăn: "Coi như món khai vị cũng không tệ."

Chương 347: Cuộc đối đầu trong vận mệnh vĩ đại

Sau khi Vương Trung ra lệnh, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn pháo tự hành chống tăng liền đưa toàn bộ số pháo tự hành SU-76M vốn được giấu sau sườn đồi cao vào trận chiến. SU-76M dàn trải thành một tuyến dài gần hai km, khai hỏa ở khoảng cách 1500 mét. Xe tăng của địch bị bỏ lại để chặn hậu lần lượt bị bắn hạ. Mặc dù đạn xuyên giáp 100mm khi tấn công xe tăng hạng nặng đời mới của địch có hiệu quả sát thương hạn chế đối với kíp lái, nhưng khi tấn công xe tăng Panzer II, hiệu quả lại cực kỳ tốt, bắn trúng là bốc cháy, và rất ít lính xe tăng sống sót bò ra khỏi xe tăng.

Khắp thảo nguyên đều là tiếng súng, thỉnh thoảng lại có tiếng xe tăng Panzer II của Prosen phát nổ. Trung tá Busse đang ở trong xe chỉ huy bọc thép của mình, sĩ quan phụ tá của ông ta đeo tai nghe, đang nghe lén liên lạc vô tuyến trên chiến trường, đột nhiên ông ta nói: "Lực lượng đoạn hậu đang gọi.

Trung tá Busse hơi nhíu mày, cầm lấy một chiếc tai nghe khác đeo vào - vừa đeo vào đã nghe thấy có người hét lớn trong radio: "Quân địch không phải là các tổ pháo chống tăng ẩn nấp trong cỏ, mà là pháo tự hành! Pháo tự hành của địch

đang tiến lên!” “Pháo tự hành của địch đang tàn sát chúng ta! Chúa ơi, xe tăng Panzer III bị phá hủy như đồ chơi vậy!”

“Chúa ơi, chúng ta căn bản không thể xuyên thủng giáp trước của pháo tự hành!” “Mẹ ơi!”

Trung tá Busse tháo tai nghe xuống, vẻ mặt phức tạp.

Sĩ quan phụ tá vẫn đeo tai nghe, cầm lấy cuốn sổ tay nhận dạng mới nhất, lật đến phần pháo tự hành và nói: “Pháo tự hành của địch, chủ yếu là SU-76 và một số Ít xe chở pháo 57mm mà chúng ta đã gặp phải, những vũ khí này đều có thể xuyên thủng xe tăng Panzer TH, nhưng pháo 50mm của Panzer III có thể tiêu diệt những pháo tự hành này, chúng ta không có Panzer TII đời cũ lắp pháo 37mm.”

Trung tá Busse nghiêm mặt nói: “Có thể là vũ khí mới, điều này có thể giải thích tại sao những chiếc xe tăng hạng nặng đời mới của chúng ta lại bị tổn thất.”

Trung tá Busse dựa vào ghế, nửa người trên lắc lư theo chuyển động của xe, vẻ mặt nghiêm túc suy nghĩ.

Sĩ quan phụ tá: “Quần địch và chúng ta cùng lúc phát triển vũ khí mới, hơn nữa còn khắc chế được vũ khí mới của chúng ta. Trung tá, điều này…”

Trung tá Busse ho khan một tiếng, nghiêm mặt nhắc nhở: “Hãy cẩn thận lời nói.”

Sĩ quan phụ tá im lặng. Trung tá nhìn ông ta một cái, rồi nói tiếp: “Quay trở lại Yeisk, lập tức báo cáo lên cấp trên về thông tin pháo tự hành chống tăng mới của địch. Tối nay, anh sẽ đích thân dẫn đội đi thu thập tàn binh, lấy lời khai trực tiếp từ họ.”

“Vâng.” Sĩ quan phụ tá gật đầu. Khi Vương Trung cưỡi Bucephalus đến chiến trường, trên thảo nguyên chỉ còn lại những chiếc xe tăng Panzer TII của Prosen đang bốc cháy.

Trên chiếc xe jeep đi theo phía sau, Vasili hét lên: “Tướng quân! Cẩn thận quân địch ẩn nấp trong cỏ!” Vương Trung phẩy tay.

Quân địch ẩn nấp trong cỏ? Đùa à, highlight của tôi là đồ giả chắc? Vương Trung quan sát chiến trường, thầm nghĩ mục tiêu bắt sống sĩ quan có lẽ lại không thể hoàn thành, cho dù có bắt được thì cũng bị bỏng nặng, với trình độ y tế hiện tại thì sống được mấy ngày cũng khó nói, chứ đừng nói đến việc mở miệng nói chuyện.

Lúc này, một cơn gió thổi tới, mang theo mùi dầu mỡ nóng của thép, mùi hôi thối của mỡ cháy, và một chút mùi thịt bị chiên cháy đen trong chảo dầu.

Chắc là lính xe tăng bị cháy bên trong rồi. Đây chính là mùi vị của chiến trường sau một trận đại chiến.

Chương 650: Tới Trường

Chương 757: Ăn mừng

Chương 757: Ăn mừng

Lúc này, một chiếc xe jeep chạy đến, dừng lại trước con chiến mã, vị Đại úy trên xe chào Vương Trung: "Tướng quân! Đại đội xe jeep số 1 thuộc Tiểu đoàn trinh sát cơ giới số 51, đã hoàn thành nhiệm vụ bao vây quân địch và trở về!"

Vương Trung đáp lễ: "Các anh vất vả rồi. Còn bao nhiêu binh sĩ sống sót?"

"Vẫn còn khá nhiều, dù sao khi chúng tôi bao vây thì chỉ có lái xe và xạ thủ súng máy trên xe. Tổng cộng 15 chiếc xe jeep, 7 chiếc trở về." Vương Trung giơ tay chào Đại úy một lần nữa: "Tôi xin bày tỏ lòng kính trọng trước sự dũng cảm của các anh. Không gì có thể bù đắp cho sinh mạng quý giá của những người lính, nhưng tôi đảm bảo, mỗi người lính hy sinh sẽ được nhận huân chương, gia đình của họ sẽ được chăm sóc chu đáo."

Sau một lúc ngừng lại, anh nói: "Những người lính còn sống cũng sẽ được nhận huân chương, tôi đảm bảo." Đại úy cười: "Huân chương này nọ, không bằng vodka, cái đó mới thiết thực." "Tất nhiên, sẽ có vodka, thuốc lá cũng sẽ có."

"Vậy thì tốt quá."

Lúc này, một chiếc xe jeep khác chạy đến từ xa, Đại úy chỉ vào chiếc xe jeep và nói: "Đó là Đại đội 2, họ cũng đã trở về."

Vừa nói xong, chiếc xe jeep đã đến trước mặt Bucephalus.

Đại đội trưởng Đại đội 2 đứng dậy, vừa chào Vương Trung vừa khen ngợi: “Chiếc xe này thật tuyệt, tiết kiệm nhiên liệu, chạy còn nhanh hơn cả những con ngựa chiến tốt nhất!”

Bucephalus nghiêng đầu nhìn vị Đại úy Đại đội 2, khit mũi, rồi lại nhìn sang chỗ khác.

Rõ ràng là Bucephalus không thèm tranh luận với vị Đại úy này.

Vương Trung: “Các anh có bao nhiêu người trở về?” “Chúng tôi đã cố gắng tiếp cận quân địch để ném bom xăng, kết quả là bị thương vong nặng nà, chỉ có 8 chiếc xe trở về, trong đó 3 xạ thủ súng máy đã hy sinh.” Vương Trung lặp lại những gì vừa nói với Đại đội 1. Vừa dứt lời, Đại đội trưởng Đại đội 2 liền nói: “Chúng tôi không có vũ khí chống tăng tầm xa, nếu xe jeep được trang bị pháo phòng không 25mm, chúng tôi có thể khiến xe tăng của địch phải nếm mùi đau khổ!”

Vương Trung: “Tôi sẽ xem xét việc ký kết một thỏa thuận viện trợ mới với Liên Hợp Quốc, để xin cho các anh một ít súng phóng tên lửa hoặc súng không giật.”

Đại đội trưởng Đại đội 1 cười nói: “Vậy thì tốt quá. Mặc dù nói ra có vẻ hơi tự tỉ, nhưng đồ của Liên Hợp Quốc thực sự rất tốt.”

Vương Trung: “Đúng vậy, đã là đồ tốt thì phải tận dụng triệt để.”

Lúc này, một chiếc SU-76M chạy đến, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn pháo tự hành chống tăng chui ra khỏi tháp pháo, chào Vương Trung: “Báo cáo thống kê tổn thất của toàn tiểu đoàn đã hoàn tất, trong trận chiến tiêu diệt xe tăng đời mới của địch lúc trưa, có 3 chiếc SU-76M bị đứt xích, chúng tôi đã xác nhận tình hình qua radio, 2 chiếc đã tự sửa chữa xong, đang trên đường tập hợp. 1 chiếc đang chờ xe kéo đến. “Trong trận

đánh chặn vừa rồi, có 5 chiếc SU-76M bị hỏng xích, 1 chiếc bị hỏng kính ngắm, ngoài ra chiếc SU-76M bị bỏ lại ở Trynka vẫn đang được sửa chữa, hiện tại có 23 chiếc SU-76M có thể hoạt động bình thường." Vương Trung: "Lính thiết giáp của Prosen trong tình huống đó mà vẫn có thể nghĩ đến việc nhắm vào xích xe sao?" "Đúng vậy, phi thường kỳ lạ." Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn xe tăng diệt nói, "Mặc dù là kẻ địch, nhưng vẫn đáng để khâm phục."

Vương Trung: "Đừng khâm phục kẻ địch, những tên địch tỉnh nhuệ này sẽ mang đến cho chúng ta tổn thất nghiêm trọng."

"Xin lỗi." Tiểu đoàn trưởng cúi đầu.

Vương Trung xua tay: "Hôm nay nên ăn mừng chiến thắng, đừng ủ rũ như vậy. Chúng ta hãy ăn mừng chiến thắng, Vasili, hát nào!"

Vasili quay đầu lại: "Philippov —— ồ, anh ta ở đội bộ binh, không lên được. Vậy chỉ có thể là tôi rồi."

Nói xong Vasili cầm một chiếc mũ sắt, vừa gõ vừa hát… Vương Trung: "Đừng, chiến thắng rồi, sao lại hát "Tôi còn một quả lựu đạn cuối cùng", hát một bài hát chiến thắng đi!"

Vasili gãi đầu: "Bài hát ca ngợi chiến thắng nhất thời tôi chưa nghĩ ra…"

"Vậy thì hát một bài vui vẻ nào."

Vasili suy nghĩ một chút, bắt đầu hát (Cô gái da đen) , giai điệu vui vẻ quả thực rất náo nhiệt.

Vương Trung bắt đầu vỗ tay theo nhịp điệu, ngay cả Bucephalus cũng bắt đầu nhún nhảy theo.

Rạng sáng ngày 13 tháng 7, vùng nội địa của đế quốc Prosen.

Hoàng đế Reinhardt buông văn kiện trong tay xuống, dùng sức xoa huyệt thái dương.

Lúc này cửa lớn mở ra, Guderian và hai thư ký cơ yếu bước vào phòng làm việc. Hoàng đế nhíu mày: "Chuyện gì vậy? Lúc này thư ký đến gặp ta chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì, tiền tuyến lại xảy ra chuyện gì nữa rồi?" Guderian: "Quả thực có tin xấu, giai đoạn một của Chiến dịch, cuộc tấn công vào Tập đoàn quân Sukhaya Verevka của địch đã gặp khó khăn." "Gặp khó khăn? Chẳng phải chúng ta đã tăng cường xe tăng hạng nặng kiểu mới cho mũi tấn công sao? Chẳng phải nói nó có thể dễ dàng tiêu diệt tất cả xe tăng của địch sao?"

Guderian: "Nhưng hôm nay quân địch đã đưa vào sử dụng một loại vũ khí mới, là một loại pháo tự hành, chúng ta đã mất bốn chiếc xe tăng kiểu mới, khi Lực lượng Tác chiến Busse đi đầu định đến giải cứu thì bị hơn 30 khẩu pháo tự hành phục kích, tổn thất nặng nề."

Chương 651: Vũ Khí Mới

Chương 758: Hoàng Đế Prosen tức điên

Chương 758: Hoàng Đế Prosen tức điên

Hoàng đế ngồi tại chỗ, vẻ mặt nghi ngờ nhìn Guderian: "Pháo tự hành? Xe tăng hạng nặng kiểu mới của chúng ta bị pháo tự hành của địch tiêu diệt rồi?"

"Báo cáo của Đại tá Busse ở tiên tuyến là như vậy, ông ta là chỉ huy lực lượng tác chiến tiên phong của Sư đoàn Xe tăng số 13. Hơn nữa…" Guderian lộ ra vẻ mặt do dự. Hoàng đế: "Hơn nữa cái gì?" Guderian: "Chỉ huy của quân địch là tướng quân Rokossovsky."

"Cái gì?" Hoàng đế đứng dậy, kết quả chân va vào bàn, đau đến mức phải khom lưng. Guderian: "Cho nên tôi đang do dự có nên nói cho ngài biết ngay bây giờ hay không, tôi sợ đêm nay ngài mất ngủ."

"Ngươi không nói cho ta biết thì ta có thể ngủ yên sao? Xe tăng kiểu mới của chúng ta đã bị địch phá hủy, lại còn bị pháo tự hành áp đảo!" Hoàng đế đi vòng ra từ phía sau bàn làm việc, đến trước mặt Guderian, giật lấy bức điện báo trong tay hắn, bắt đầu đọc. Guderian lặng lẽ ra hiệu với thư ký, vì vậy hai thư ký cơ yếu rời khỏi phòng làm việc, lặng lẽ đóng cửa lại.DOC FULL - K h o t r u y ệ n d i c h m i ễ n p h í

Hoàng đế đọc xong bức điện báo, mắng: "Tên Rokossovsky chết tiệt này! Chắc chắn là vũ khí do hắn làm raI

"Abwehr nói hắn đi phụ trách giáo dục trường học, bởi vì hắn thất thế trong đấu tranh chính trị, kết quả hắn lại làm ra vũ

khí kiểu mới! Gọi Công tước Himmler đến đây ngay lập tức, ta muốn chất vấn hắn!”

Guderian: “Chưa chắc là do Rokossovsky làm ra…”

“Nhất định là vậy!”

Hoàng RZmuxjề mKYjrbQ cắt ngang lời bạn thân, “Ta có thể cảm nhận được, nhất định là do hắn làm ra! Ta có thể cảm nhận được, giữa ta và hắn có một cuộc đối đầu định mệnh vĩ đại! Nhất định là như vậy!” Guderian có chút bất lực, nhưng thấy Hoàng đế đang trong trạng thái hưng phấn, bèn lùi một bước: “Hay là để ngày mai đi, hôm nay đã muộn như vậy rồi, ngài không thể thức khuya nữa.” “Không! Ta muốn chất vấn hắn ngay bây giờ! Ngay bây giờ, lập tức! Tại sao ta phải thức khuya, chẳng phải là bởi vì đám người bên dưới không làm nên trò trống gì sao!” Guderian lập tức đi đến bàn làm việc, câm lấy điện thoại: “Nối máy với dinh thự của Công tước Himmiler.”

Công tước Himmler bước vào phòng làm việc, trước tiên cẩn thận quan sát sắc mặt của Hoàng đế, sau đó nhìn về phía Guderian, dùng khẩu hình hỏi: “Chuyện gì vậy?” Guderian cũng dùng khẩu hình trả lời: “Có gì nói nấy.” Hoàng đế chất vấn: “Cơ quan Abwehr của các ngươi, nói Rokossovsky thất thế trong đấu tranh chính trị, bị điều đi trường học không phải sao? Kết quả hắn ta lại làm ra vũ khí kiểu mới, còn đánh cho quân đội của chúng ta tơi bời!”

Công tước Himmiler lập tức nói: “Vũ khí kiểu mới? Cơ quan Abwehr có rất nhiều báo cáo, cũng có báo cáo nói rằng Rokossovsky đi phụ trách việc phát triển vũ khí kiểu mới.”

Hoàng đế trợn to mắt: “Vậy tại sao không báo cáo cho ta?” “Bởi vì việc Rokossovsky đảm nhiệm chức hiệu trưởng trường học đã được xác nhận bởi các nguồn tin tức khác, vì vậy chúng

tôi cho rằng hai thông tin tình báo này mâu thuẫn nhau, nên đã loại bỏ báo cáo không có nguồn tin tức nào khác.”

Hoàng đế đập mạnh xuống bàn: “Bây giờ Rokossovsky đã xuất hiện cùng với vũ khí kiểu mới! Lũ ngu ngốc các ngươi, không ngờ rằng hắn ta có thể kiêm nhiệm sao?! Cơ quan Abwehr này dưới quyền các ngươi thật quá lãng phí, để Abwehr trực tiếp cung cấp thông tin tình báo cho ta!” Công tước Himmler tỏ vẻ khó khăn: “Có thể thì có thể, nhưng lượng thông tin tình báo mà Abwehr cung cấp rất lớn, hơn nữa phần lớn đều không chính xác…”

Hoàng đế: “Vậy ta sẽ tổ chức những người mà ta tin tưởng để phân tích thông tin tình báo của Abwehr! Cơ quan này trực thuộc ta!”

Nói xong, hắn ta dùng sức đập bàn một cái, khiến chiếc cốc nước trên bàn nảy lên, rồi đổ sang một bên, nước trà bên trong đổ lênh láng khắp bàn, như máu đang lan ra. Sáng sớm ngày 13 tháng 7, phóng viên Mike cảm nhận được đoàn tàu phanh lại, bèn bò dậy từ đống cỏ khô.

Anh ta thấy những người lính trong toa xe kín vân đang nghỉ ngơi, cha xứ quân đội đang mượn ánh sáng của chiếc đèn pin nhỏ để viết thư. Mike: “Cha xứ cũng viết thư về nhà sao?”

“Tất nhiên là có, cha xứ của phái Sùng Thánh có, cha xứ của phái thế tục lại càng có.” Cha xứ quân đội mỉm cười. Mike ngẩng đầu nhìn lỗ thông gió của toa xe kín, nói: “Bên ngoài trời đã sáng rồi, mở cửa xe ra chẳng phải tốt hơn sao? Vừa hay trong này ngột ngạt như vậy, lại toàn mùi mồ hôi của đàn ông.” Cha xứ nhìn lỗ thông gió, gật đầu: “Ngài nói đúng đấy, ngài Mike, tôi quá tập trung viết thư nên không để ý.”

Mike: “Ông đang viết chuyện gì quan trọng sao?”

“Đang lo liệu hậu sự.” Cha xứ bình tĩnh nói, “Ở tiền tuyến, những người hy sinh nhiều nhất chính là các cha xứ quân đội, thậm chí còn cao hơn cả tỷ lệ hy sinh của xạ thủ súng máy phía sau của II-2, vì vậy tôi phải lo liệu hậu sự trước.” Vừa dứt lời, ánh sáng của đèn flash chợt lóe lên, chiếu sáng toa xe kín.

“Robert!” Mike lên tiếng, “Chụp ảnh vào lúc này không ổn lắm đâu!”

Phóng viên ảnh thì nói với cha xứ: “Hãy cho tôi địa chỉ, tôi sẽ gửi bức ảnh này cho gia đình ông.”

“Cảm ơn.” Cha xứ trông rất vui.

Thấy chính chủ cũng không ngại, Mike cũng thôi, anh ta đứng dậy, đi đến cửa lớn, định kéo cửa ra. Cha xứ vội vàng chạy đến giúp đỡ, dưới sức lực của hai người, cánh cửa lớn trượt ra, để lộ cánh đồng trong ánh nắng ban mai.

Có lẽ vì đã gần đến Yarsk, trên cánh đồng có thể nhìn thấy rất nhiều nhà cửa và cột điện, không còn là cảnh tượng thảo nguyên quen thuộc nữa.

Chương 652: Thử Nghiệm Phá Hủy KV

Chương 759: Chiến Lợi Phẩm Đầu Tiên

Chương 759: Chiến Lợi Phẩm Đầu Tiên

Cha xứ quân đội nói: “Từ đầy đi về phía đông, thảo nguyên mênh mông bát ngát, ngay cả ruộng lúa mì cũng không có, những người chăn cừu sẽ dắt theo chó chăn cừu, cùng đàn cừu lang thang trên thảo nguyên.”

Phóng viên Mike: “Ý ông là họ vẫn đang sống du mục sao?” “Làm như vậy sẽ không dễ làm cỏ ở một nơi bị ăn hết. Giáo hội đã tổ chức các đội y tế lưu động, đội sửa chữa, cung cấp dịch vụ cho những người chăn cừu này, ngoài ra, vào mùa cắt lông cừu hàng năm, họ cũng sẽ lùa đàn cừu đến các điểm cắt lông cừu cố định.”

Cha xứ ngừng một chút, rồi nói tiếp: “Thảo nguyên sẽ khiến quân Prosen phải kinh ngạc, nó không hề thua kém “Tướng quần Bùn” đầu!” Phóng viên Mike: “Nhưng Bộ Tổng tư lệnh vẫn quyết định chặn quân Prosen ở phía tây thảo nguyên, thậm chí còn cử cả Rokossovsky đến đó.”

“Bởi vì không thể để quân Prosen tiến vào thảo nguyên quá sớm.” Cha xứ đáp, “Hơn nữa, các tướng lĩnh của Bộ Tổng tư lệnh có thể còn có những tính toán khác. Dù sao có thể kéo dài thêm một chút thời gian thì sự chuẩn bị của chúng ta sẽ càng đầy đủ hơn, cứ kéo dài thêm được một tháng thì sẽ có thêm nhiều binh sĩ được bổ sung vào quần đội.”

Ông ta dừng lại, nhìn phóng viên Mike, bổ sung một câu: "Cứ kéo dài thêm được một tháng thì sẽ có thêm nhiều vật tư được vận chuyển từ Liên bang đến, về điểm này, tôi thực sự rất biết ơn những người bạn Liên bang."

Phóng viên Mike gãi đầu, anh ta có chút xấu hổ.

Lúc này, càng có nhiều công trình kiến trúc xuất hiện bân ngoài, rõ ràng là đoàn tàu đã đi vào vùng ngoại ô thực sự của Yarsk.

Các nhà máy và ống khói bắt đầu xuất hiện, Mike thậm chí còn tinh mắt nhìn thấy một khẩu pháo phòng không được ngụy trang bằng lưới. Đoàn tàu đi vào khu vực nhà ga, tiến vào bãi điều độ, có thể nhìn thấy đường nhánh dẫn đến xưởng sửa chữa đầu máy.

Người lái tàu cầm đèn xanh đứng bên đường ray, vẫy tay chào đoàn tàu.

Cuối cùng, sân ga cũng xuất hiện, một sĩ quan văn thư đến đón, tay cầm bảng ghi chép, nhìn danh sách hàng hóa trên đoàn tàu được kẹp trên đó. Phía sau ông ta, những công nhân bốc xếp hàng đứng thành hàng.

Đột nhiên, ánh mắt của Mike bị thu hút bởi sân ga đối diện.

"Này, Robert, mau đến xeml" Anh ta vỗ vai người cộng sự đang quay phim trên sân ga, "Nhìn bên này! Đừng quay những người công nhân trên sân ga nữa! Nhìn cái kia kìa!" Robert quay người lại, vừa nhìn đã thấy "cái đó", hai mắt lập tức trợn tròn: "ÔI" "Ồ cái gì, mau chụp đi!"

Đó là một chiếc xe tăng vuông vức, thoạt nhìn có thể nặng hơn sáu mươi tấn, trên tháp pháo và thân xe đầu có biểu tượng chữ thập sắt của Prosen.

Chiếc xe tăng đang dừng trên một toa xe bẹt chở xe bọc thép, bánh xích đã được tháo ra, bánh dẫn động cũng bị hỏng

hai cái, những bánh dẫn động còn lại thậm chí còn vượt ra khỏi phạm vi của toa xe bẹt, lơ lửng bên ngoài - chiếc xe tăng này vậy mà lại rộng đến thất Các công nhân bốc xếp đang cùng với các chiến sĩ Ant chuyển bánh xích và bánh dẫn động của xe tăng lên một toa xe bẹt khác.

Mike: "Đây chắc chắn là xe tăng kiểu mới của địch! Xe tăng kiểu mới của Prosenl Người cộng sự Robert không còn thời gian để trả lời, một mực bấm máy chụp ảnh. Phóng viên Mike không đợi đoàn tàu của mình dừng hẳn, đã nhảy xuống sân ga, chạy về phía đoàn tàu chở chiếc xe tăng đó.

Phóng viên ảnh chậm hơn anh ta một bước, nhưng cũng cố gắng đuổi theo.

Năm phút sau, cuối cùng Mike cũng đến được chiếc xe tăng Prosen, nhận ra rằng nhìn gần nó càng toát lên vẻ uy nghiêm.

"Chúa ơi!"

Anh ta kéo một sĩ quan lại, "Đây là do tướng Rokossovsky chiếm được sao? Chắc chắn là vậy rồi, đúng không?"

Viên sĩ quan cười nói: "Đương nhiên rồi, khi tướng Rokossovsky đến, ông ấy đã nghe nói về việc quân Prosen đã sử dụng xe tăng kiểu mới để đánh chúng ta tơi bời, nên đã quyết tâm chiếm được nó. Và bây giờ nó đang ở đây." Một viên sĩ quan khác nói: "Tôi nghe nói còn có ba chiếc nữa, nhưng cả ba chiếc đó đầu đã bị phá hủy, lực lượng công binh đang nỗ lực thu hồi xác."

Viên sĩ quan ban đầu lại tiếp lời: "May mà Tập đoàn quân của chúng ta có nhiều lực lượng thu hồi và sửa chữa, nếu là các Tập đoàn quân khác thì có lẽ sau khi phá hủy cũng sẽ bỏ lại ở đó."

Mike đã nhanh chóng nắm bắt được từ khóa, vội vàng hỏi: “Ông là sĩ quan của Tập đoàn quân Cơ giới số 1?” “Đúng vậy, tôi là Đại đội trưởng Đại đội Hậu cần số 5 trực thuộc Lữ đoàn Hậu cần của Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân Cơ giới số 1.”

Viên sĩ quan hất hàm về phía đồng đội, “Anh ta là Đại đội trưởng Đại đội Xe cơ giới của Tập đoàn quân, trước đầy chúng tôi đầu làm việc trong các nhà máy ở địa phương, tướng quân nói cần nhân viên kỹ thuật chuyên nghiệp, nên đã gia nhập quân đội!” Mike: “Đây là chiến lợi phẩm của Tập đoàn quân Cơ giới số 1 sao?” “Là chiến lợi phẩm của đội tiên phong, tướng quân chỉ dẫn theo một tiểu đoàn xe chống tăng, cộng thêm một loạt xe jeep, đã chiếm được nó rồi!”

Đại đội trưởng đại đội hậu cần nói.

Chương 653: Thử Nghiệm

Chương 760: Phỏng Vấn

Chương 760: Phỏng Vấn

Đại đội trưởng đại đội xe cơ giới tiếp lời: “Tôi nghe nói, khi đánh đến chiếc cuối cùng này, lính lái xe tăng của Prosen vẫn muốn ngoan cố chống cự, tướng quân đã giơ cờ đỏ, cưỡi bạch mã đích thân đến khuyên hàng, bọn họ vừa nghe nói là tướng Rokossovsky đến, đã sợ tè ra quần mà đầu hàng!”

Mike: “Đây là đầu hàng sao? Không phải là dùng lựu đạn giết chết những người bên trong rồi chiếm được sao?” “Không phải, nếu anh không tin thì vào xem đi, bên trong xe tăng thậm chí không có máu, sạch sẽ lắm, như mới vậy!”

Mike: “Vậy tôi có thể phỏng vấn lính lái xe tăng Prosen đã đầu hàng ở đâu?”

Liên đội trưởng xe cơ giới và liên đội trưởng hậu cần liếc nhau một cái, mặt lộ vẻ khó xử: “Những tên lái xe tăng Prosen này hiện đang bị các tu sĩ Thẩm Phán Đình giám sát nghiêm ngặt, anh muốn gặp bọn họ phải được Giám mục Tập đoàn quân đồng ý.” Mike vội hỏi: “Giám mục ở đầu?”

Liên đội trưởng hậu cần giơ một ngón tay chỉ. Phóng viên Mike vừa quay đầu lại đã thấy cái đầu trọc lẫn của Giám mục Tập đoàn quân Popov.

Sở chỉ huy của Rokossovsky có hai tên đầu trọc, một là Pavlov một là Popov. Vừa khéo là Mike đều quen biết cả hai tên đầu trọc này.

“Cảm ơn rất nhiều.” Mike tạm biệt hai liên đội trưởng, quay đầu tìm cộng sự, lại phát hiện cộng sự đã leo lên xe tải, đang vỗ liên hồi vào cỗ xe tăng khổng lồ.

Thế là anh ta lắc đầu, một mình chạy về phía Popov. Mike vừa chạy đến trước mặt Popoyv, vị Giám mục Tập đoàn quân đã nhận ra anh ta, nói: “Đây không phải là phóng viên của Liên bang saol Pavlov khi gọi điện thoại cho tôi đã nói sẽ sắp xếp anh lên chuyến tàu đến đây. Trên đường đi thuận lợi chứ?” Mike gật đầu lia lịa, sau đó nói: “Tôi muốn phỏng vấn những tên lính xe tăng Prosen đã đầu hàng, chính là những tên đã lái chiếc xe tăng này!”

Popov chỉ vào toa xe chật chội: “Được, bọn họ đang ở trên chuyến tàu này, để vận chuyển bọn họ, tôi còn đặc biệt yêu cầu bộ đường sắt địa phương điều một toa xe khách riêng đến đấy.”

Mike quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy một toa xe khách bình thường, trong tình hình hiện tại, ngay cả thương binh cũng phải ngồi xe kín, chuẩn bị toa xe khách cho tù binh quả thực là rất cao.

Mike: “Tôi có thể lên đó chứ?” “Lên đi, các tu sĩ Thẩm Phán Đình canh gác đều nhận ra anh, anh ở chỗ chúng tôi cũng coi như là người nổi tiếng rồi. Chờ một chút, anh biết tiếng Prosen không?” Mike cười nói: “Hình như ngài quên mất rồi, tiếng Prosen và tiếng Anh cùng thuộc một ngữ hệ? Tôi đã học tiếng Prosen, giao tiếp đơn giản không thành vấn đề.”

“Vậy à, chúc anh may mắn.” Popov gật đầu.

Mike lúc này mới xoay người chạy về phía đoàn tàu.

Các tu sĩ Thẩm Phán Đình canh giữ ở cửa gật đầu với anh ta, rồi cho qua - nhưng phóng viên Mike không có ấn tượng gì với tu sĩ Thẩm Phán Đình này.

Lên đến toa xe, Mike phát hiện đây là một toa toàn tù binh Prosen, còn có vài người đang băng bó, truyền dịch. Mike dùng tiếng Prosen hỏi: "Xin hỏi ai là trưởng xe của chiếc xe tăng mang số hiệu chiến thuật 217?"

Một trung úy Prosen gầy gò giơ tay: "Tôi."

Mike nhìn về phía hắn: "Những người này đều là thành viên tổ lái của anh à?" Trung úy Prosen: "Không phải tất cả, những người mặc quần phục màu nhạt kia là bộ binh. Tôi chỉ có thể chỉ huy những người mặc quân phục thiết giáp màu sẫm này thôi." Mike: "Anh là trung úy phải không? Quân hàm của lính thiết giáp hình như không giống với quân đội thông thường của Prosen, tôi không chắc…"

"Đúng vậy, tôi là trung úy." Mike: "Có thể kể cho tôi nghe về quá trình đầu hàng của các anh không? Người Ant ở nhà ga ăn mặc rất thần kỳ…" Mike chú ý thấy, vị trung úy kia liếc nhìn viên hạ sĩ quan bên cạnh.

"Có liên quan đến viên hạ sĩ quan này à?" Hạ sĩ quan nhìn Mike: "Là tôi đầu hàng đầu tiên. Lúc đó chúng tôi bị bảy tám khẩu pháo tự hành kiểu mới chĩa vào, chúng tôi căn bản không bắn thủng được giáp trước của pháo tự hành, mà pháo tự hành lại có thể dễ dàng tiêu diệt chúng tôi! Tôi chỉ chọn một cách để chúng tôi có thể thuận lợi trở về nhà thôi!"

Mike kinh ngạc: "Không phải Rokossovsky đích thân chiêu hàng các anh sao?"

Trung úy Prosen: "Phải. Hắn ta cưỡi ngựa trắng, giơ cờ đỏ, đi thẳng về phía súng máy và họng pháo của chúng tôi." Mike trợn tròn mắt: "Đi thẳng về phía các anh?"

"Đúng vậy."

"Các anh không bắn sao?" "Kính ngắm của chúng tôi không bắt kịp hắn ta." "Không bắt kịp hắn ta?" Phóng viên

Mike kinh ngạc lặp lại lời của tên lính Prosen, “Y anh là gì? Y anh là hắn ta giống như một tia chớp lao đến bên cạnh các anh sao?” Lúc này, một tên bộ binh mặc quần phục màu nhạt lên tiếng: “Hắn ta vừa đi vòng tròn vừa tiếp cận xe tăng, tôi tận mắt nhìn thấy. Tôi còn tưởng hắn ta muốn dùng lá cờ đỏ trong tay chém vào xe tăng! Giống như trong truyền thuyết vậy.”

“Truyền thuyết?”

“Những lính kỳ cựu từng giao chiến với quân của hắn ta đều nói vậy, nói hắn ta có thể dùng đao chém xe tăng!” Tên bộ binh nói.

Lúc này, viên trung úy kia nói: “Hắn ta không dùng đao chém xe tăng của chúng tôi, hắn ta đã dùng pháo tự hành kiểu mới đánh bại chúng tôi.” Vừa dứt lời, trong số bộ binh lại có người nói: “Còn có một loại súng tiểu liên kiểu mới, tầm bắn cực kỳ xa, lại không có tiếng động! Âm thầm lặng lẽ có thể giết chết hàng trăm người chúng tôi!”

Mike nhướng mày, vẻ mặt như nhặt được bảo bối.

Chương 654: Thử Pháo Tự Hành

Chương 761: Phỏng Vấn 2

Chương 761: Phỏng Vấn 2 Phóng viên Mike: “Anh có thể nói thêm về loại vũ khí mới đó không?”

Tên bộ binh Prosen vẻ mặt nghi ngờ: “Các anh không phải là đồng minh sao? Chẳng lẽ các nước đồng minh còn giữ bí mật với nhau à?” Theo hiệp định được ký kết vào năm ngoái, Liên Xô, Hoa Kỳ và Anh sẽ trao đổi thông tin tình báo vũ khí cho nhau, nhưng việc trao đổi này yêu cầu một bên phải biết về sự tồn tại của loại vũ khí đó, sau đó mới đưa ra yêu cầu.

Mặt khác, đối với các thiết bị quần sự Prosen thu được, các nước đồng minh cần chia sẻ thông tin kỹ thuật để các đồng minh khác có sự chuẩn bị sớm, nếu đồng minh yêu cầu cử đội kỹ thuật đến khảo sát thực địa, các quốc gia cũng không được phép từ chối.

Phóng viên Mike không giải thích những điều này với tên lính Prosen, chỉ nói qua loa một câu: “Tôi nghĩ các nhà ngoại giao hoặc tùy viên quân sự của chúng tôi chắc là đã biết rồi, nhưng tôi chỉ là một phóng viên. Hãy miêu tả cho tôi về loại vũ khí đó.”

Tên bộ binh hồi tưởng lại rồi nói: “Trông nó… hơi giống khẩu tiểu liên PPSh dài hơn…” Lúc này, một tên bộ binh khác chen vào: “Khi bắn thì nghe giống như hai người đang làm tình, bụp bụp bụp.” “Không đúng, giống như mẹ tôi đang dùng gậy gõ đánh vào mông tôi vậy.” Một tên bộ binh khác phản

bác lại. “Này, phóng viên đang hỏi tôi đấy! Tôi sẽ trả lời!” Tên bộ binh đầu tiên lên tiếng nói to hơn.

Phóng viên Mike: “Đó là một loại vũ khí khi bắn ra có âm thanh rất nhỏ, phải không?” “Nhỏ hơn nhiều so với các loại vũ khí thông thường, hơn nữa gần như không có ánh lửa, khói thuốc cũng rất ít, trên chiến trường căn bản không nhìn ra đạn bắn từ đâu tới.”

Tên bộ binh Prosen vừa chen ngang lại tiếp tục nói: “Ngay cả trung sĩ của chúng tôi cũng bị lừa, lúc đầu anh ấy còn tưởng rằng kẻ địch ở phía bên kia, dựa theo phán đoán đó mà tìm chỗ ẩn nấp, kết quả lại bị kẻ địch bắn trúng.”

Phóng viên Mike: “Trung sĩ?” “Chính là trung sĩ, là người Đông Styria, tuổi tác chắc gấp đôi chúng tôi, chăm sóc chúng tôi như cha ruột vậy.” Tên bộ binh Prosen đang nói cúi đầu xuống, thở dài nói: “Đáng tiếc, tôi còn tưởng rằng trung sĩ sẽ cùng chúng tôi chiến đấu đến hết cuộc chiến này chứ.”

Những tên bộ binh khác cũng cúi đầu xuống, có thể thấy, “trung sĩ” rất được kính trọng trong số những người lính bộ binh.

Phóng viên Mike: “Ít nhất thì các anh có thể sống sót qua cuộc chiến này, những người cùng trang lứa với các anh còn phải trải qua thử thách của chiến tranh. Các anh chỉ cần ở trong trại tù binh, mỗi ngày ăn ngon ngủ kỹ, làm thêm một số việc trong nhà máy, sau đó là có thể trở về quê hương, tham gia vào công cuộc tái thiết quê hương.”

Các tên bộ binh nhìn nhau. Phóng viên Mike bổ sung thêm một câu: “Các anh sẽ không còn ảo tưởng về chiến thắng nữa chứ?”

Các tên bộ binh nhìn nhau, cuối cùng ánh mắt đổ dồn về phía viên trung úy thiết giáp lúc đầu - trong toa xe chở tù binh

Prosen này, quần hàm của hắn ta là cao nhất. Trung úy thiết giáp: "Bộ Tư lệnh nói rằng năm nay sẽ buộc Ant đầu hàng. Nửa đầu năm nay, quân Ant vẫn bị đánh cho tan tác."

Hơn một trăm ngày trong nửa đầu năm nay, quân đội Ant cũng đã phải chịu hơn một triệu thương vong - mỗi ngày khoảng năm đến tám nghìn người, cộng dồn lại là hơn một triệu.

Thương vong tương ứng của quân Prosen vào khoảng 300.000 người, vì vậy viên trung úy thiết giáp này mới nói như vậy.

Hơn nữa, vào tháng cuối cùng của nửa đầu năm, quân đội Ant đã có một số thất bại lớn, tỷ lệ thương vong càng trở nên khó coi hơn, vốn dĩ là bốn đổi một, bây giờ trực tiếp biến thành Ant phải hy sinh sáu người mới có thể tiêu diệt được một tên lính Prosen.

Và vào đầu nửa sau của năm, Tập đoàn quần Phương Nam tấn công Tập đoàn quân Sukhaya Verevka, càng giống như chẻ tre, đánh tan nhiều đơn vị của Liên Xô.

Phóng viên Mike cười nói: "Các anh quả thực đã thể hiện rất tốt, nhưng có thể làm tốt hơn năm ngoái sao? Năm ngoái, những đơn vị Liên Xô bị các anh bao vây đều bị tổn thất không thể phục hồi, năm nay các anh mới tiêu diệt được bao nhiêu binh sĩ Liên Xô?

"Những người lính bị thương đó, khi họ trở về, họ sẽ trở thành lính kỳ cựu. Năm ngoái là lúc các anh có khả năng đánh bại Ant nhất, nhưng các anh đã thất bại, năm nay các anh lại tin rằng mình có thể đánh bại Ant, những người đang trưởng thành trong chiến tranh, điều này chẳng phải rất kỳ lạ sao?"

Mike dừng lại một chút, rồi nói thêm: "Hơn nữa, Ant hiện tại còn được Hợp Chủng Quốc hỗ trợ, anh có biết năng lực

công nghiệp của Hợp Chủng Quốc mạnh đến mức nào không?" Là người Hợp Chủng Quốc, mặc dù Mike thường hay đem "Chú Sam" ra làm trò cười, nhưng đến lúc này, anh ta vẫn rất tự hào về đất nước của mình.

Tự hào về đất nước và dân tộc của mình là lẽ đương nhiên.

Nhưng thật đáng tiếc, sự tự hào của Mike chỉ khơi dậy tỉnh thần chiến đấu của những tên lính Prosen, viên trung úy thiết giáp kia nói: "Tôi không biết năng lực công nghiệp của Hợp Chủng Quốc mạnh đến mức nào, nhưng tôi biết công nghệ của Prosen là số một thế giới!"

Chương 655: Thử Pháo Tự Hành 2

Chương 762: “Trận quyết đấu như trong tỉ…

Chương 762: “Trận quyết đấu như trong tiểu thuyết hiệp sĩ” Mike cười lạnh một tiếng: “Và rồi nền khoa học công nghệ số một thế giới đó đã bị người Ant, những người mà các anh coi là giống người hạ đẳng, đánh cho tơi bời.” Trung úy Prosen vừa mới còn hừng hực khí thế chuẩn bị tranh luận với Mike, bỗng nhiên trở nên ủ rũ.

Mike tiếp tục chất vấn: “Đầu là vũ khí kiểu mới, các anh đã phá hủy được bao nhiêu xe của quân Ant rồi?”

“Ba chiếc!” Trung úy Prosen khẳng định chắc nịch: “Tôi đã nhìn thấy ba chiếc pháo tự hành dừng lại, các thành viên kíp lái chạy ra ngoài!”

Mike: “Những chiếc đó thực ra chỉ là bị đứt xích thôi!” Mike không biết ba chiếc “Xoáy nước” bị đứt xích, nhưng hắn là một phóng viên.

Người Prosen rõ ràng không biết phóng viên Mỹ lợi hại như thế nào, thậm chí còn không hề nghỉ ngờ - hoặc có thể là do Mike diễn quá đạt. Những tên lính Prosen nhìn nhau, một tên nói: “Hỏng xích cũng là rút lui khỏi trận chiến, cũng có thể tính là chiến công.”

Một tên khác nói: “Kẻ thù là pháo tự hành, hơn nữa còn đang phục kích, điều kiện tác chiến bị hạn chế, xe tăng hạng nặng số 6 của chúng ta có tính ứng dụng cao hơn! Nói về việc

đứt xích, chúng ta bị đứt xích vẫn có thể tiếp tục chiến đấu, pháo tự hành mà đứt xích thì chỉ có nước bỏ xel”

Luận điểm này nhanh chóng nhận được sự ủng hộ của tất cả lính thiết giáp, họ đồng loạt nói: “Đúng vậy! Khi bị bao vây, chúng tôi đều nằm im, nếu pháo tự hành gặp phải tình huống này, chỉ có thể đầu hàng, chúng tôi vẫn tiếp tục chiến đấu đấy!”

“Nếu chúng tôi không nằm im, sau khi bắn khói mù xong xông lên đánh giáp lá cà với pháo tự hành, hươu chết về tay ai còn chưa biết đâu!” “Việc chúng tôi nằm im cũng không phải là nhờ công của pháo tự hành, mà là nhờ không quân! Không quân Ant đã đánh bom tê liệt chúng tôi, chúng tôi thực ra là bị không quân đánh bại!” “Đúng vậy, không quân! Không phải công lao của pháo tự hành! Mấy chiếc pháo tự hành đó của quân Ant mà gặp phải Stuka thì chắc chắn sẽ chất thảm hơn!” Phóng viên Mike kinh ngạc nhìn những tên lính Prosen tự mình hoàn thiện logic vòng vo, thầm nghĩ mẹ kiếp, ai nói người Prosen cứng nhắc không biết linh hoạt chứ, ít nhất là trong việc tự bào chữa cho mình thì bọn họ rất linh hoạt đấy!

Mike: “Chờ một chút, các anh bị không quân đánh bom tê liệt? Là I-2 à?”

“Không, là một loại máy bay ném bom bổ nhào, quân Ant đã học theo Stuka của chúng tai”

Mike nhíu mày, anh ta biết trong số máy bay viện trợ không có máy bay ném bom bổ nhào, Liên Xô cũng không phát triển máy bay ném bom bổ nhào một chỗ ngồi mới.

Vì vậy, anh ta thử hỏi: “Những chiếc máy bay ném bom bổ nhào đó, trông có giống cái bình sữa bay trên trời không? Kiểu mà trẻ con hay dùng ấy.” Những tên lính Prosen nhìn nhau, rồi đồng loạt gật đầu: “Đúng đúng, rất giống!” “Chắc là vì phải sử

dụng động cơ làm mát bằng không khí, nên nó mới ngắn và mập như vậy.”

Mike vỗ đùi: “Ái chà, đó là máy bay chiến đấu P-47 của Hoa Kỳ. Các anh bị máy bay chiến đấu đánh bom tê liệt, nếu gặp phải máy bay ném bom của Hoa Kỳ thì các anh sẽ toi đời đấy!

“Cứ chờ mà xem, Hoa Kỳ vừa mới đánh bại hạm đội của đồng minh các anh trên đại dương! Đã đánh chìm bốn tàu sân bay! Hoa Kỳ sắp phản công rồi, Đế quốc Nhật Bản sẽ tiêu đời trước, sau đó sẽ đến lượt các anh!”

Trung úy Prosen đứng dậy: “Năm nay chúng tôi sẽ đánh bại Liên Xô, kết thúc cuộc chiến tranh kéo dài này, sau đó sẽ quyết đấu trực diện với các anh!” Mike và những tên lính Prosen nhìn chằm chằm vào nhau, đúng lúc này đèn flash lóe sáng.

Hợp tác Robert của Mike dùng tiếng Anh nói: “Thật không tệ! Tôi cá là một tấm ảnh tốt, Mike cậu có thể cân nhắc xoay quanh tấm ảnh này để viết bài, làm cho nó càng có điểm bùng nổi Bản tin đặc biệt về Ant của cậu hiện tại đã là sản phẩm chủ lực của tòa soạn báo chúng ta rồi!

“Nhớ điện báo tòa soạn gửi tới không? ‘Làm nhiều hơn một chút giống như tiểu thuyết hiệp sĩ’, đây chẳng phải sao!”

Mike bất đắc dĩ dùng tiếng Anh đáp lại: “Điện báo còn nói ‘độc giả thích Công tước Rokossovsky giống như thích ngôi sao điện ảnh vậy”, rõ ràng nhân vật chính trong tiểu thuyết hiệp sĩ phải là Trung tướng Rokossovsky chứ, ai muốn xem một phóng viên Liên bang và người Prosen quyết đấu như hiệp sĩ chứ, lại còn là loại quyết đấu bằng lời nói này nữa. “Không, tôi nghĩ có thể viết về việc người Prosen khinh thường Liên bang, tôi sẽ viết một bài hùng văn khiến người đọc tức điên

lên! Cứ nói Prosen muốn tiêu diệt Ant, sau đó thông qua Ant và Liên bang đổ bộ vào eo biển Hắc Linh của Umbrella!”

Mike nói xong, Robert cười lớn: “Tốt tốt! Rất tốt!”

Mike thuận theo mạch suy nghĩ vừa rồi tiếp tục nói: “Lại viết thêm, sau khi Prosen thông đường với đồng minh Phù Tang, liên truyền thụ kỹ thuật tiên tiến cho Phù Tang, để đế quốc lật ngược thế cờ!” Robert giơ ngón tay cái lên: “Được! Tôi vừa nghe đã thấy được, số này chắc chắn sẽ bán chạy! Không chỉ như thế, trái phiếu chiến tranh cũng sẽ bán chạy!” Mike: “Không chỉ như vậy, quốc hội còn có người nghỉ ngờ chúng ta viện trợ Ant, cho rằng nên tập trung lực lượng ở Tây tuyến, nhanh chóng triển khai hành động với Mamluk và vương quốc Sardin. Ngài Tổng thống nhất định sẽ rất thích bài báo này của chúng tai”

Hai người làm báo của Liên bang mặt đối mặt cười ha hả. Những người Prosen ở bên cạnh vẻ mặt ngơ ngác.

Chương 656: Trao Đổi

Chương 763: Anh Không coi tôi là chuẩn t…

Chương 763: Anh Không coi tôi là chuẩn tướng à

Mike: "Số này cứ như vậy đi, tôi phải nhanh chóng đi viết bài, gửi về nước, cùng với cuộn phim của cậu!"

Robert: "Không phỏng vấn Rokossovsky nữa à?"

"Tạm thời không phỏng vấn, tôi dự cảm Rokossovsky sắp giành được thắng lợi lớn rồi, biết đâu hắn ta sẽ san bằng tỷ lệ tổn thất của Ant và Prosen năm nay!"

Vương Trung: "Mong chờ một trận chiến là có thể san bằng tổn thất, hiển nhiên là không thực tế."

Hắn nhìn những sĩ quan, chiến sĩ tham chiến hôm nay: "Quân đội Prosen vẫn còn rất mạnh, hôm nay chúng ta đã giành được toàn bộ ưu thế về chiến thuật, nhưng thống kê thi thể và thương binh thu được trên chiến trường, tỷ lệ trao đổi thực tế của chúng ta là 1:1.6, chúng ta chỉ chiếm chút ít ưu thế.

"Chúng ta đã vắt óc suy nghĩ, giành được ưu thế chiến thuật lớn như vậy, tỷ lệ trao đổi cũng chỉ dẫn trước một chút như vậy, bây giờ muốn trực tiếp tấn công chính diện, khả năng tiêu diệt quân đội Prosen trên quy mô lớn là không cao."

Vương Trung nhìn về phía bản đồ: "Cho nên, mục tiêu chiến thuật của chúng ta không thay đổi, tập trung binh lực của một tập đoàn quân, tiêu diệt một đến hai sư đoàn của địch, buộc địch tạm thời ngừng tấn công. "Mục tiêu chiến lược của chúng ta, là kéo dài thời gian địch đến bờ sông Valdai đến

tháng 9, lợi dụng thảo nguyên rộng lớn và mùa mưa để làm sụp đổ hậu cần của địch.”

Vương Trung: “Tên của chiến dịch là Suvorov.” Trong Chiến tranh thế giới thứ hai ở lịch sử Trái Đất, không có chiến dịch quân sự nào mang tên Suvoroyv, nhưng có Bagration. Bagration cũng là danh tướng Nga thời Napoleon, vậy nên Vương Trung cảm thấy mình có thể học theo một chút, bắt đầu từ Suvorov, đến Kutuzoy, rồi đến Bagration.

Đến thời Bagration thì sẽ nghiền nát, quét sạch quân đội Prosen như gió cuốn mây tan, hai người trước thì cứ từ từ tiêu diệt quân địch, đồng thời rèn luyện quân đội Ant. Hiện tại quần đội Ant quá yếu, ngay cả tập đoàn quân cơ động được Vương Trung dày công huấn luyện cũng chỉ có thể đánh ngang ngửa với quân Prosen, những đơn vị khác mà đánh với quân Prosen chẳng khác nào lấy trứng chọi đá sao?

Chờ quần đội Ant tích lũy thêm kinh nghiệm, lính Prosen kỳ cựu chết thêm một chút, ước chừng là có thể đánh giáp lá cà với quân Prosen rồi.

Tin tốt là so với quân Nga ở Trái Đất, Ant thực ra đã thể hiện rất tốt rồi, quân Nga trong 8 tháng đầu năm 1942 vẫn bị tiêu diệt một lượng lớn quân đội, trước Stalingrad, quân Nga đã chịu 1,5 triệu tổn thất không thể hồi phục. Còn Ant khi đối mặt với Prosen mạnh hơn rất nhiều, thương vong cộng lại mới 1,5 triệu, trong đó còn có một phần đáng kể là bị tiêu diệt trong cuộc vây hãm pháo đài ven biển.

Chủ yếu là phe chủ chiến của Ant đã bị tiêu diệt, cuộc tấn công quy mô lớn nhất được phát động trong nửa đầu năm nay chính là chiến dịch của Đại tướng Gorky ở sông Desna, sau đó khi chiến dịch bị chặn lại thì Đại tướng Gorky đã quyết đoán dừng tấn công, chuyển sang bảo vệ đầu cầu phía đông sông Desna.

Chính vì tổn thất ít hơn Trái Đất, hiện tại Bộ Tư lệnh Tối cao Ant có trong tay lực lượng lớn hơn nhiều so với quân Nga ở Trái Đất.

Đáng tiếc là càng nhiều lính kỳ cựu, dường như cũng không khiến sức chiến đấu của quân đội Ant tăng lên quá nhiều.

Cũng có thể là Prosen quá mạnh.

Vương Trung nói xong quyết tâm của mình với cấp dưới, Vasili giơ tay lên: "Anh nói với chúng tôi cũng vô dụng, chúng tôi ở đây quân hàm cao nhất là thượng tá, ngay cả một vị tướng cũng không có."

Tham mưu trưởng Aleksandr nói: "Cậu không coi tôi là chuẩn tướng à?"

"Được rồi, ngoại trừ ngài ra, nói với chúng tôi những điều này cũng vô ích." Vasili nhún vai, "Ngài còn không bằng nói về sau ngài định biểu diễn lái xe jeep như thế nào." Lúc này, đại diện cho mọi người, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn trinh sát lên tiếng: "Chúng tôi đã tự tổng kết kinh nghiệm, sau này khi quần thảo với xe tăng địch trên thảo nguyên, phải cố gắng giữ khoảng cách 800 mét, buộc địch dùng pháo bắn chúng tôi, như vậy có thể giảm thiểu thương vong một cách hiệu quả."

Các cậu còn định quần thảo với xe tăng địch à!

Vương Trung: "Hôm nay để cho các cậu kiềm chế địch, là để tránh cho địch bọc hậu, đánh giáp lá cà với "Xoáy Nước". Thông thường việc yếm hộ sườn cho "Xoáy Nước" nên giao cho các đơn vị pháo chống tăng và thiết giáp. Ngày mai pháo chống tăng và thiết giáp sẽ đến, không cần các cậu nữa.

"Còn về cái quyết tâm chiến thuật gì đó, là tôi đang tự mình sắp xếp lại suy nghĩ thôi."

Vasili: “Anh đã nói hai lần về quyết tâm chiến thuật này rồi.”

“Đã nói hai lần rồi sao?” Vương Trung kinh ngạc. Vasili: “Đúng vậy, hôm qua anh cũng nói rồi, chỉ là không nói trước mặt mọi người thôi.”

Vương Trung gãi đầu: “Vậy à. Nói nhiều lần cũng tốt, chờ Pavlov đến, tôi còn phải nói với anh ta nữa.”

“Cũng nói cho tôi nghe một chút đi.” Giọng nói quen thuộc vang lên từ cửa, Vương Trung quay đầu lại, nhìn thấy cái đầu trọc của Popov.

Giám mục quân đoàn bước vào cửa, chào Vương Trung: “Giám mục quân đoàn, đi theo mũi tiên phong của echelon thứ hai đã đến Terinkal”

Chương 657: Xoáy Nước

Chương 764: Ngoan

Chương 764: Ngoan

Vương Trung chào lại, sau đó chỉ Aleksandr: "Tham mưu trưởng, nhanh chóng bố trí cho các đơn vị tiếp theo phân tán ra, đừng tập trung ở Terinka, nấu bị địch pháo kích thì sẽ thảm."

Popov chỉ người thượng tá phía sau, nói với Aleksandr: "Cậu đi liên lạc với cán bộ quân sự, tôi ở đây nghe tướng quân nói về quyết tâm chiến dịch."

Vương Trung: "Ông đúng là rũ bỏ trách nhiệm sạch sẽ." "Tôi là giám mục quân đoàn, nếu tôi đã bắt đầu chỉ huy, thì có nghĩa là các sĩ quan chỉ huy quân sự đã chết hết rồi, tình huống đó sẽ rất tệ, tôi hy vọng mình sẽ không bao giờ có cơ hội chỉ huy quân đội." Popov nhún vai, rồi chuyển chủ đề, "Nhưng mà chắc là không cần lo lắng, dù sao thì chỉ huy quân sự của chúng ta là Rokossovsky, Thần Chết nhìn thấy anh cũng phải chào."

Vương Trung: "Ông đừng thêm thắt vào truyền thuyết về tôi nữa."

Popov lắc đầu: "Truyền thuyết về anh còn cần tôi thêm thắt sao? Chúng tôi vừa đến Yalgava, đã nghe nói anh tay không xé nát xe tăng mới của Prosen, còn bắt sống một vị tướng mới!"

Vương Trung cau mày: "Hậu phương đã thổi phồng đến mức này rồi sao? Địch mà chúng ta đánh hôm nay nói không chừng ngay cả một chuẩn tướng cũng không có." Vasili chen

vào: “Có thể người dân đã coi cái đầu lâu trên quân hiệu của lính thiết giáp địch là dấu hiệu của tướng lĩnh.”

Anh ta vừa nói vừa nghịch quân hiệu của mình.

“Tôi đã nghe người dân nói ở quán rượu rằng quân hiệu của tướng lĩnh Prosen chính là đầu lâu.”

Vương Trung: “Quán rượu sao, Vasili, cậu đi quán rượu khi nào vậy? Chúng ta chỉ ở Yalgava có một ngày thôi mà?”

Vasili: “Ý tôi là, tôi đã thấy người dân nói như vậy ở quán rượu tại Yekaterinburgl Nói rõ địa điểm nhé! Tôi chưa từng rời khỏi anh ở Yalgava!” Popov cười ha hả, sau đó đi đến trước bản đồ, liếc mắt một cái rồi nói: “Tiền phương đã đến gần Yeysk như vậy rồi sao?”

Vương Trung: “Đội trinh sát, mang theo cả tiểu đội thông tin vô tuyến. Quân ta có rất nhiều thiết bị vô tuyến, nên hãy tận dụng lợi thế này để kiểm soát thảo nguyên càng nhiều càng tốt.”

“Địch có bao nhiêu?” Popov lại hỏi.

Vương Trung: “Không ít. Ban đầu tình báo nói rằng cụm tác chiến Busse có một tiểu đoàn xe tăng và một tiểu đoàn bộ binh cơ giới, nhưng hôm nay khi chúng ào ra, nhìn không giống như chỉ có từng đấy quân. Biết đâu sư đoàn Asgard của địch đã đến Yeysk rồi.”

Popov giật mình: “Vậy chẳng phải là chúng ta bất lợi về quân số sao? Tổng cộng mới chỉ có một tiểu đoàn diệt tăng, một tiểu đoàn xe tăng cộng thêm một tiểu đoàn pháo chống tăng, ngay cả trung đoàn bộ binh cơ giới cận vệ 1 cũng chưa đến đông đủ, ngày mai lực lượng tiên phong của sư đoàn 225 mới đến Yalgava! Toàn bộ tập đoàn quân phải đến ngày 16 mới đến nơi!”

Vương Trung: “Cho nên ngày mai chúng ta phải pháo kích Yeysk, giả vờ như muốn tấn công thành phố.”

Popov: “Chỉ dựa vào mấy khẩu 122mm này sao? 152mm và máy kéo của chúng phải sáng mai mới đến!”

Vương Trung: “Tôi đã liên hệ với Tập đoàn quân xin pháo binh, nếu không có gì bất

ngờ thì họ đang hành quân đến chỗ chúng ta. Đến lúc đó họ sẽ triển khai ở đây.”

Nói xong hắn cầm bút chì khoanh một khu vực trên bản đồ.

Popov lắc đầu: “Tôi đã đến Bộ Tư lệnh Tập đoàn quần một chuyến, nói thật là tôi không dám tin tưởng tập đoàn quân này, đặc biệt là cái ông đại tướng Andrei kia.”

Vương Trung nheo mắt hỏi: “Sao vậy, ông thấy ông ta không ổn à?”

“Đúng vậy, tôi thấy người này rất cố chấp, độc đoán. Hồ sơ nhân sự của Giáo hội cũng đánh giá ông ta như vậy. Cũng may là tập đoàn quân được tăng viện là quân của anh, ông ta không dám tùy tiện chỉ huy anh.”

Nói thật, một đại tướng không dám tùy tiện chỉ huy một trung tướng, nghe không giống một đội quân có thể đánh thắng trận chút nào - Vương Trung thầm nghĩ. Nhưng mà, hắn cũng biết tại sao lại thành ra thế này, nên không nói ra suy nghĩ trong lòng. Phải nói là, hắn rất vui khi Bộ Tư lệnh Tập đoàn quần không can thiệp, để mặc cho hắn tự do phát huy.

Nghĩ vậy, khóe miệng Vương Trung hiện lên một nụ cười khó nhận ra.

Popov nhìn vẻ mặt của hắn, rõ ràng đã đoán ra hắn đang nghĩ gì, ông ta nói: “Thể hiện cho tốt nhé, đại tướng tương lai, Đức Cha Belinsky và Sa Hoàng đều rất kỳ vọng vào anh đấy.”

Vương Trung: “Tôi biết rồi.” Popov: “Ngoài ra, ngày mai chỉ có pháo 122mm mới khiến tướng lĩnh Prosen nhận ra vấn đề, anh muốn pháo 152mm của trung đoàn nào? Tôi sẽ chạy suốt đêm đến đó, đảm bảo ngày mai họ sẽ đến vị trí được chỉ định để tham gia pháo kích.”

Vương Trung thực sự không nhớ rõ Tập đoàn quần đã điều động những trung đoàn pháo nào đến tham gia chiến đấu, bèn quay đầu nhìn Vasili. “Trung đoàn pháo nòng dài hạng nặng 197, trung đoàn pháo nòng ngắn hạng nặng 204.” Vasili lập tức báo cáo phiên hiệu của các đơn vị, đồng thời xé một tờ giấy nhớ, nhanh chóng dùng bút chì viết gì đó, đưa cho Popov, “Đóng quân ở đây.”

“Giỏi đấy, ngoài múc cứt ra còn học được thêm thứ khác nữa.”

Popov nhận lấy tờ giấy nhớ nhìn qua, sau đó giơ tờ giấy nhớ lên, “Vậy tôi đi đây.” Vương Trung gật đầu, nhìn theo ông ta rời đi.

Lúc này tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn trinh sát đứng dậy: “Chúng tôi cũng về đơn vị đây, ngày mai nếu pháo kích không dọa được địch, thì sẽ phải đánh trận ác liệt rồi.” Vương Trung: “Đi đi.” Các sĩ quan lần lượt đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

Họ vừa đi, Nelly bưng một khay lớn thức ăn vào: “Bữa tối a.”

Vương Trung vỗ đầu: “Chờ đã, gọi các sĩ quan chỉ huy các đơn vị lại, bảo họ ăn cơm rồi hãy đi.”

Vasili lập tức chạy ra khỏi phòng, vậy là trong phòng chỉ còn lại Nelly và hai tham mưu đang vẽ bản đồ.

Hai tham mưu liếc nhau, quyết định chuồn êm. Vương Trung: “Hai người vẽ xong bản đồ đi! Đừng quan tâm đến chuyện khác.”

Nelly bưng khay thức ăn đến, đặt lên bàn, bỗng nhiên nói: "Hôm nay số người hy sinh không nhiều như trước kia." "Ừ, dù sao thì chúng ta cũng đã được huấn luyện bài bản, hơn nữa còn có lợi thế về chiến thuật."

Vương Trung đáp, "Khoan đã, câu này của cô không đúng, ngày đầu tiên ở Orachi tổn thất cũng không lớn mà!" "Không, tôi nhớ rất rõ, ngày đầu tiên ở Olaci, tôi thấy thi thể chất đầy quảng trường trước giáo đường, người bị thương chật ních bệnh viện. Nhưng hôm nay mới hơn một trăm thi thể, chỗ dã chiến còn có chỗ trống."

Vương Trung nghĩ lại, ngày đầu tiên Olaci tổn thất không lớn là nhằm vào một Sư đoàn khoảng vạn người, kỳ thật thương vong ngày đó cũng gần ngàn.

Nhưng hôm nay tổn thất thật sự ít, cho dù điểm danh cũng ít.

Vương Trung: "Hi sinh ít người, cô rất vui sao?"

"Ừm." Nelly gật đầu. Vương Trung: "Vậy có thể sờ sờ đầu tôi không giống như mẹ thưởng cho con?"

Nelly lộ ra vẻ mặt khinh thường.

Nhưng nàng vẫn vươn tay, nhẹ nhàng xoa đầu Vương Trung: "Ngoan, anh làm rất tốt, cố gắng của anh đã có hiệu quả."

Vương Trung: "Đáng tiếc, các bộ đội khác của chúng ta không thể làm được tỷ lệ trao đổi như vậy. Hôm nay, rất nhiều bộ binh mới thương vong, chúng ta cố gắng huấn luyện họ như vậy, muốn để họ sống sót, kết quả…" Vương Trung cảm giác được lực tay vuốt ve đầu hắn trở nên nặng nà.

"Đây không phải là lỗi của anh."

Nelly ôn nhu và kiên định nói.

Chương 658: Liên quân hào phóng mở hà…

Chương 765: Thần Tích

Sáng sớm ngày 14 tháng 7, Vương Trung đang đánh răng thì nghe thấy tiếng đại bác vọng lại mơ hồ bên ngoài. Trận địa pháo binh nằm ở phía tây Terinka, cách kẻ địch gần hơn, nên tiếng pháo vọng lại từ hướng ngược với mặt trời mọc.

Vương Trung dừng lại, luôn cảm thấy có chút không quen.

Nelly nghi hoặc nhìn Vương Trung đang dừng lại, mờ mịt nhìn theo ánh mắt của hắn, chỉ thấy góc tường bình thường không có gì lạ.

Cuối cùng, Vương Trung cũng phát hiện ra nguyên nhân khiến hắn không quen: "Trước đây, pháo binh luôn ở phía sau tôi, bây giờ pháo binh cách tiền tuyến còn gần hơn cả tôi."

Nelly: "Người hôm qua còn chạy đến tuyến đầu trực diện họng súng tăng địch đang nói cái gì vậy?"

Vương Trung vẻ mặt bất ngờ: "Cô biết tôi đối mặt với họng súng tăng rồi à?"

"Mọi người đều nói như vậy, anh chỉ cần làm chuyện dũng cảm trên chiến trường là lập tức toàn quân đều biết. Hôm qua lúc tôi đi lấy nước, bên cạnh có một hạ sĩ thuộc tiểu đoàn trinh sát hình như là lái xe chở tiểu đoàn trưởng của họ đến họp, hạ sĩ đó ngồi trên nắp capo xe Jeep, miêu tả hành động của anh một cách sống động.

“Còn nói chính là nhờ sự dũng cảm của anh, mới khiến anh ta có dũng khí lái xe Jeep lượn trước họng súng tăng địch.”

Vương Trung nhạy bén chú ý tới một chỉ tiết: “Không đúng, tiểu đoàn trinh sát không thể nào nhìn thấy cảnh tôi đứng trước họng súng chiêu hàng hôm nay được, tên hạ sĩ đó đang khoác lác!”

Nelly: “Có lš anh ta không tận mắt nhìn thấy, nhưng anh thật sự đứng trước họng súng mà, phải không? Nghĩ đến con của tiểu thư trong bụng đi! Chúng không thể không có chat”

“So với chuyện có cha hay không.”

Vương Trung lấy bàn chải đánh răng ra, trịnh trọng nói: “Có phải nô lệ hay không còn quan trọng hơn! Tôi đang chiến đấu vì con của tôi không phải làm nô lệ.”

Nelly muốn nói lại thôi, nhét cốc nước vào tay Vương Trung: “Súc miệng! Súc miệng cho kỹ! Súc sạch bột đánh răng!” Hiện tại không có đủ khả năng để sản xuất kem đánh răng, đặc biệt là vỏ bao bì mềm để đựng kem đánh răng, căn bản không có thời gian sản xuất, nên tiền tuyến đầu được phát bột đánh răng, dùng bàn chải nhúng vào rồi chải răng, cảm giác giống như đang bôi vôi lên răng vậy.

Vương Trung cẩn thận súc miệng xong, vừa đặt cốc xuống Nelly lại đưa khăn mặt tới. Chiếc khăn mặt này còn được giặt bằng nước ấm, ngửi còn thấy mùi thơm thoang thoảng. Nelly thấy Vương Trung hít hà chiếc khăn, liền nói: “Là tinh dầu thơm mà bác Xenia, chủ nhà của chúng ta cho đấy, bác ấy nói lúc nội chiến chồng bác ấy đánh trận trở về, người lúc nào cũng hôi hám, nên nhiều năm nay bác ấy vẫn luôn chuẩn bị sẵn tỉnh dầu thơm.”

Vương Trung nhướng mày: “Vậy chồng bác ấy đâu? Tôi nhớ hình như nhà chủ không có ông cụ nào cả?”

Nelly: “Tôi không biết, cũng không dám hỏi.”

Vương Trung lắc đầu: “Có gì mà không dám hỏi, việc động viên của chúng ta còn chưa đến mức bắt các cụ già ở những ngôi làng hẻo lánh phải nhập ngũ. Trong đó cũng có một phần công lao của tôi.”

Đúng là có thật, nỗ lực của Vương Trung ít nhất đã khiến Ant tổn thất ít hơn hai triệu người, nếu tính cả việc khuyên can các tướng lĩnh Ant đừng nân tấn công liều lĩnh mà nên đánh phòng ngự phản công, thì có thể con số còn nhiều hơn.

Rửa mặt xong, tiếng pháo bên ngoài vẫn tiếp tục, đây là để ngụy trang giống như đang chuẩn bị hỏa lực. Vương Trung nhìn Nelly: “Cô đi ngủ bù đi, đêm qua cô lại quạt cho tôi cả đêm phải không?”

“Còn đuổi muỗi cho anh cả đêm nữa.”

Nelly nói.

Vương Trung: “Chỗ phía bắc này cũng có muỗi sao?”

Mùa hè năm ngoái toàn là chiến đấu ác liệt, Vương Trung khi đó vân là chỉ huy cấp cơ sở, đến giờ ngủ là gần như lăn ra ngủ luôn, căn bản không để ý đến vấn đề muỗi. Nên hắn cũng khá ngạc nhiên.

Nói xong liền nhận ra mình lỡ lời, người Ant chẳng lẽ lại không biết có muỗi hay không?

Vì vậy hắn vội vàng chữa cháy: “Y anh là, muỗi là cái gì?”

Sự việc đã đến nước này chỉ có thể giả vờ làm cậu ấm con nhà giàu không biết đến sự vất vả của cuộc sống, muỗi là cái gì tôi không biết!

Nelly ra vẻ quan tâm đứa con trai ngốc nghếch: “Là một loại côn trùng bay hút máu người.” Vương Trung mơ hồ có một suy đoán, những người xung quanh đã đoán ra hắn là

người xuyên không, họ cư xử bình thường như vậy, biết đầu trước đầy đã có người xuyên không đến.

Ví dụ như Andrea đó, nhìn rất giống đồng hương, chỉ là có thể không phải đồng hương Trung Quốc, nên ông ta mới không "leo núi Narodnaya" - cũng có thể là đồng hương thời nhà Nguyên, bị Thần Phong dọa sợ.

Nếu như Thánh Andrea là đồng hương, vậy rất nhiều chuyện có thể giải thích được, ví dụ như tại sao Giáo hội lại coi trọng và tin tưởng hắn như vậy.

Lại ví dụ như Thánh Andrea là người của hơn 100 năm trước, làm sao có thể dự đoán được rằng cơ học lượng tử có thể giải thích được các loại "thần tích".

Chương 659: Liên quân hào phóng mở hà…

Chương 766: Thiếu tướng Witt nóng nảy

Vương Trung đang ngẩn người, cái đầu trọc của Popov lọt vào tầm mắt, góc độ lại vừa vặn phản chiếu ánh sáng mặt trời, làm chói mắt Vương Trung.

Popov nói lớn: "May mà tối qua tôi đã đến Trung đoàn pháo hạng nặng 204, trung đoàn này toàn lính mới, chỉ huy cũng thiếu kinh nghiệm, thậm chí còn định sáng nay mới xuất phát! Tôi đã mắng cho họ một trận, bắt họ hành quân suốt đêm, mới kịp tham gia pháo kích sáng nay!" Vương Trung: "Cậu vất vả rồi, thật ra chỉ cần Trung đoàn pháo hạng nặng 197 là được rồi, có pháo 152mm là đủ lừa người Prosen rồi."

"Vậy chắc chắn không hiệu quả bằng Trung đoàn 204, trung đoàn này có pháo hạng nặng B4, người bạn cũ của chúng ta! 203mm! Chắc chắn có thể cho quân địch một phen kinh hồn!"

Vương Trung nhướng mày: "Tốt vậy sao? Lúc tôi biên chế Tập đoàn quân Cơ động, vì pháo hạng nặng B4 quá nặng, cơ động bất tiện, nên tôi đã không đưa chúng vào biên chế."

Popov: "Quả thật là quá nặng, trên đường đến đây đã có năm khẩu bị đứt xích. May mà Lữ đoàn Hậu cần của Tập đoàn quân đã đến một phần, đã điều động máy kéo, khoảng ba tiếng nữa số pháo này cũng có thể tham gia pháo kích."

Vương Trung: "Ba tiếng nữa thì pháo kích đã kết thúc rồi." Popov hơi bất ngờ: "Bắn trong thời gian ngắn như vậy? Lỡ

như quân địch không đợi được mà tấn công, nhận ra quân số của chúng ta ít thì sao?"

Vương Trung lắc đầu: "Quân Prosen sẽ không làm vậy, họ sẽ cho máy bay trinh sát đi do thám, xác nhận tình hình rồi mới quyết định, đôi khi họ đánh trận khá cứng nhắc. "Cho dù quân địch có tấn công, chúng ta cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để chặn đánh. Quân địch không hiểu rõ tính năng của 'Cơn lốc' của chúng ta, lúc bị chặn đánh họ sẽ hành động tương đối thận trọng."

Vương Trung vừa dứt lời, Vasili đẩy cửa bước vào, lập tức tiếp lời: "Hơn nữa quân địch sợ cái tên Rokossovsky, sẽ càng thêm thận trọng!" "Đừng nói bậy, là chỉ huy, không được phóng đại nỗi sợ hãi của quân địch đối với chúng ta, như vậy là sai lầm." Vương Trung trừng mắt nhìn Vasili, sau đó chỉ Popov nói: "Vừa hay giám mục đang ở đây, để giám mục giáo huấn cậu ta một chút!"

Popov hắng giọng: "Phải cẩn trọng khi đánh giá quần địch, có lẽ quân Prosen có phần nào đó kiêng dè Rokossovsky, nhưng các chỉ huy của chúng ta tuyệt đối không được tính đến điều này, phải coi như quân Prosen không biết chỉ huy của chúng ta là ai mà suy xét mọi việc."

"Đúng, đúng."

Vương Trung liên tục gật đầu, sau đó mới sực tỉnh: "Khoan đã? Sao cậu cũng cho rằng quần địch sẽ kiêng dè tôi? Tôi có gì đáng để kiêng dè chứ?" "Ngài nghe thấy chưa? Có pháo hạng nặng 203mm! Theo báo cáo của Bộ Tư lệnh tối cao, đây là loại hỏa lực mà Rokossovsky yêu thích nhất!" Trung tá Busse nằm sấp trên mặt đất, giữ tư thế phòng pháo tiêu chuẩn, nói chắc như định đóng cột.

Lúc ông ta đang nói thì vừa lúc có một quả đạn pháo 203mm rơi xuống gần đó, một đám bụi lớn bị chấn động rơi

xuống từ trần nhà. Để tránh bụi bay vào miệng, Trung tá Busse ngậm miệng lại, nuốt nửa câu sau vào bụng.

Lần lượt có những quả đạn pháo rơi xuống, trần nhà ào ào rơi xuống những lớp bụi phấn, nên mọi người trong phòng đầu im lặng, chịu đựng sự rung chuyển dữ dội. Không biết bao lâu sau, màn chuẩn bị hỏa lực kết thúc. Trung tá Busse đứng dậy: "Nhanh lên! Vào vị trí phòng thủ đã thiết lập hôm qual Quân địch sắp tấn công rồi, có khi bộ binh đã tiến đến cách trận địa 50 mét rồi!"

Đại úy Johann Christoph cũng đứng dậy: "Tôi đi tập hợp với Đại đội xe tăng của tôi."

Sáng nay anh ta đến Bộ Tư lệnh là để lấy bản đồ phòng thủ thành phố, như vậy anh ta mới biết xe tăng nên yểm trợ phòng tuyến như thế nào. Trung tá Busse: "Đi đi! Tất cả đầu trông cậy vào xe tăng của cậu đấy, nếu đúng như những gì tàn binh của lực lượng tiên phong hôm qua nói, thì chỉ có loại xe tăng mới của các cậu mới có thể đối phó với những khẩu pháo tự hành đó!" Đại úy Johann chào theo kiểu quần đội, xoay người chạy nhanh ra khỏi Bộ Tư lệnh. Trung tá Busse nhìn sĩ quan phụ tá, nói: "Nếu tôi hy sinh vì tổ quốc, cậu nhất định phải sống sót phá vây, đưa bức thư này cho vợ tôi."

Hốc mắt sĩ quan phụ tá đỏ hoe: "Vâng, tôi nhất định sẽ làm được, Trung tá."

Đột nhiên, tiếng súng nổ vang ở phía tây thành phố. Sĩ quan phụ tá chửi rủa: "Tên Rokossovsky chết tiệt, quả nhiên xảo quyệt, dám tấn công từ phía tây thành phối Đáng tiếc trận địa phòng ngự của chúng ta tối qua là phòng thủ toàn diện!"

Trung tá Busse lại cau mày: "Phía tây thành phố…"

Đột nhiên, ông ta vỗ vai Tham mưu trưởng: "Hôm nay có phải lực lượng tiếp viện của Sư đoàn Seeckt sẽ đến không?"

“Đúng vậy.” Tham mưu trưởng Chiến đoàn nhìn đồng hồ: “Chết tiệt, đã giờ này rồi! Pháo kích khiến chúng ta không để ý đến thời gian trôi qua.”

Nói xong ông ta sải bước đến chỗ điện thoại, nhấc ống nghe lên: “Alo! Nối máy với lực lượng phòng thủ phía tây thành phốt! Điện thoại bị cắt rồi ư? Vậy còn không mau nối lại!”

Ông ta ném điện thoại xuống, chạy đến chỗ máy vô tuyến điện, tay đặt lên vai người lính vô tuyến: “Gọi cho lực lượng phía tây thành phố, bảo họ xác nhận xem quân đến rốt cuộc có phải quân địch hay không! Xác nhận xem quân đến rốt cuộc có phải quân địch hay không! Nếu bắn nhầm quân mình thì hỏng bét!”

Lính vô tuyến: “Dùng mật mã ạ?” “Dùng mã rõ! Giờ nào rồi còn mật mã với chả không, mau chóng dừng bắn nhầm mới là vấn đề quan trọng!”

Chương 660: Trao Đổi

Chương 767: Phải Cẩn Thận

Một tiếng sau, Thiếu tướng Witt, Sư đoàn trưởng Sư đoàn Seeckt, mặt mày bụi bặm bước vào Bộ Tư lệnh Chiến đoàn Busse ở Yeysk, vừa mở miệng đã nói với Trung tá Busse: "Giỏi lắm, suýt chút nữa anh đã tiêu diệt toàn bộ Bộ Tư lệnh Sư đoàn của tôi rồi đấy, Trung tá!"

Trung tá Busse: "Quân đội vừa bị pháo hạng nặng của địch oanh tạc, nên có phần hơi căng thẳng."

Thiếu tướng Witt: "Tôi nghe nói các anh bị pháo hạng nặng oanh tạc, nên mới thúc quân nhanh chóng tiến lên, Bộ Tư lệnh Sư đoàn của tôi đến ít nhất cũng có thể ổn định tinh thần quân sĩ! Kết quả các anh suýt nữa giết chết tôi!

"Xe chỉ huy của tôi bị các anh bắn cho một phát tan tành, Tham mưu trưởng Sư đoàn bay lên trời cùng với chiếc xel May mà tôi ngồi trong xe tăng của Bộ Tư lệnh, nếu không tôi cũng lên đường cùng với Tham mưu trưởng rồi!

"Các anh, không nhận ra chữ thập sắt trên xe chỉ huy sao?" Trung tá Busse không dám nói gì.

Nhưng Đại úy Johann của Đại đội xe tăng hạng nặng lên tiếng: "Cột xe của Bộ Tư lệnh Sư đoàn hành quần bụi bay mù mịt như vậy, không nhìn rõ cũng là chuyện bình thường."

Thiếu tướng Witt quay sang Johann: "Hừ, Đại đội trưởng Đại đội xe tăng kiểu mới, Hoàng đế rất kỳ vọng vào anh và Đại đội xe tăng của anh, kết quả bị quân Ant đánh cho tơi tả rồi à?"

Johann: “Là do không quân địch đã đánh bom làm đứt xích của một trung đội xe tăng của chúng tôi, xe tăng không thể di chuyển nên thua trong cuộc đấu pháo với pháo tự hành cũng là chuyện bình thường. “Chúng tôi còn hai trung đội, tám chiếc xe tăng còn nguyên vẹn, chúng tôi vẫn có thể quyết chiến với pháo tự hành của địch. Tôi có lòng tin. “Trên thế giới này không có xe bọc thép nào là bất khả chiến bại, xe tăng số sáu của chúng tôi là vậy, pháo tự hành kiểu mới của địch chắc cũng vậy thôi.”

Thiếu tướng Witt quan sát kỹ khuôn mặt của Johann: “Tốt lắm, tốt lắm. Nếu không phải tôi vừa mới bước qua quỷ môn quan do chính người mình bày ra, tôi sẽ khen ngợi anh đấy, Đại úy.” Nói xong Thiếu tướng Witt quay sang tấm bản đồ trong phòng: “Báo cáo tình hình! Đã đánh lui bao nhiêu đợt tấn công của địch?”

“Không có đợt nào ạ.” Trung tá Busse nói.

Sư đoàn trưởng Witt: “Cái gì?” “Không có đợt nào. Quân địch đã chuẩn bị hỏa lực dữ dội như vậy, nhưng lại không tấn công.” Trung tá Busse nói, vẻ mặt vô cùng hoang mang.

Và sự hoang mang đó cũng lây sang Thiếu tướng Witt. Sáng ngày 14 tháng 7, sau màn chuẩn bị hỏa lực ban đầu, chiến trường trở nên im áng một cách kỳ lạ.

Lực lượng bên phía Vương Trung không đủ, khu vực chiến trường của một Tập đoàn quân trân thực tế chỉ là những tiểu đội bộ binh được trang bị radio rải rác trên cánh đồng.

Từ góc nhìn bao quát của Vương Trung, khiến hắn nhớ đến cảm giác khi chơi game xếp hạng “Rồng Đỏ” năm xưa - Vương Trung đã lên đến cấp bậc sĩ quan trong “Rồng Đỏ”, cũng có chút kinh nghiệm. Chiến trường của “Rồng Đỏ” chính là như vậy, trên chiến trường rộng hơn mười cây số, toàn là các tiểu đội bộ binh được trang bị thiết bị quan sát hoặc các tổ

trinh sát nhỏ hơn, một trung đội thường kiểm soát một đến hai cây số trên địa hình trống trải.

Nếu quân địch phát động tấn công, pháo phản lực ở phía sau sẽ lập tức bao phủ chiến trường, đồng thời không quân sẽ ập đến.

Đây cũng là cách bố trí tiêu chuẩn của thời kỳ Chiến tranh Lạnh, dù sao thời kỳ Chiến tranh Lạnh là thời đại của hỏa lực, dồn nhiều quân vào chiến trường chính diện cũng vô dụng, chỉ cần một đợt oanh tạc là tan tành mây khói.

Nhưng trong tình huống hiện tại, Vương Trung nhìn thấy lực lượng chính diện của Tập đoàn quân mình mỏng manh như vậy, liền cảm thấy rất bất an.

Hỏa lực của Tập đoàn quân hẳn là có thể tiêu diệt kẻ địch tùy tiện tiến công, nhưng vấn đề nằm ở chỗ hỏa lực của Tập đoàn quân có thể rơi đúng vào đầu kẻ địch hay không. Pháo binh của Vương Trung không có máy tính để tính toán, hơn nữa pháo binh vừa mới đến, chưa kịp tính toán các yếu tố bắn trước, cho dù bộ binh có thể báo ra tọa độ của kẻ địch chuẩn xác, đơn vị pháo binh cũng phải tính toán trong chốc lát, còn chưa chắc có thể đánh trúng, phải bắn hiệu chỉnh.

Mười mấy phút này, bộ binh ở tiền tuyến làm không tốt đã bị kẻ địch nuốt mất.

Chờ ngày mai tình huống sẽ tốt hơn rất nhiều, pháo đoàn sẽ sớm tính toán tốt một số yếu tố bắn thông dụng, chờ tiền tuyến có báo cáo lại hiệu chỉnh là tốt rồi.

Nói tóm lại, Vương Trung hiện tại có chút thấp thỏm, tin tốt là trong tay hắn ngoại trừ tiểu đoàn diệt địch, còn có tiểu đoàn xe tăng cận vệ số 1 dày dặn kinh nghiệm chiến trận —— cũng chính là bộ đội cũ của hắn, tiểu đoàn xe tăng có số lần diệt địch nhiều nhất của quân Ant, toàn tiểu đoàn 90% là lính

kỳ cựu (một bộ phận lính kỳ cựu đã thăng quan đi các đơn vị khác).

Lúc tình huống nguy cấp có thể đưa tiểu đoàn xe tăng cận vệ số 1 vào, thực hiện phản công.

Chương 661: Anh Quên Đội Cũ Rồi

Chương 768: Không Được Mở Cửa Sổ

Vương Trung cầu nguyện tình huống nguy cấp này tốt nhất đừng xảy ra, trong tay kẻ địch có Panzer IV nòng dài, xe tăng hạng nặng kiểu mới hắn cũng còn 2/3 đại đội, những đơn vị uy hiếp cao này vẫn nên giao cho Xoáy Nước đi, quân đội cũ của hắn còn đang lái T-34W, ngay cả Sherman cũng không có. Nhưng nếu kẻ địch thăm dò rõ trận địa Xoáy Nước, xuất động lực lượng thiết giáp bao vây, vậy để yểm hộ Xoáy Nước chỉ có thể xuất động tiểu đoàn xe tăng số 1. Vương Trung đi tới đi lui trong sở chỉ huy ở Trynka, chờ đợi kẻ địch ra chiêu. Phía đông Yeysk, trận địa của tiểu đoàn diệt tăng địch thuộc sư đoàn cơ giới cận vệ số 1.

Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn diệt địch từ tháp pháo trên nóc khoang chiến đấu của Xoáy Nước thò người ra, quan sát Yeysk ở xa xa, vừa quan sát vừa lầm bẩm: "Địch không có động tính gì. Chúng ta không tấn công, bọn chúng không ra xem sao?" Pháo thủ của xe tăng nói: "Vậy chúng ta bắn bọn chúng một phát đi, tôi nhìn thấy trong kính ngắm có người trên phòng tuyến của bọn chúng đang di chuyển."

"Cậu bị điên à, đầy là 3km, thước ngắm của chúng ta mới đến 2200m!"

Pháo thủ chẳng hề để ý nói: "Chúng ta có thể ước lượng sơ bộ, sau đó từ từ hiệu chỉnh mà!"

"Không được, sẽ lộ trận địa của chúng ta."

Tiểu đoàn trưởng quát.

Xoáy Nước rất thích hợp đánh phục kích trên thảo nguyên này, độ cao của cỏ vừa vặn có thể che khuất xích xe, khoang chiến đấu tuy cao hơn bụi cỏ, nhưng chỉ cần làm một cái "mũ cỏ" đội lên, ở khoảng cách xa căn bản không nhìn ra.

Năm ngoái sư đoàn bộ binh của quân Prosen thường xuyên lợi dụng ngoại hình thấp bé của pháo tự hành để phục kích các đơn vị xe tăng của quân Ant, hiện tại phong thủy luân chuyển, đến phiên quân Ant phục kích quân Prosen.

Đáng tiếc kẻ địch co đầu rút cổ trong thành Yeisk không ra, chỉ là thỉnh thoảng có thể nhìn thấy bộ binh Prosen ló đầu ra ở cửa sổ qua kính viễn vọng, nhưng rất nhanh sẽ biến mất.

Có lẽ là tân binh Prosen nào đó rất tò mò về tiền tuyến. Tân binh Andrea bị hạ sĩ Kosrek ấn xuống đất.

Hạ sĩ quát: "Không muốn sống nữa à? Tất cả cửa sổ đều rất nguy hiểm! Phó xạ thủ trước của tôi chính là vì ngốc nghếch như vậy, ló đầu ra ở cửa sổ thăm dò rồi bị bắn chết.

"Đó là chiến dịch Carolin, chúng ta đã bao vây quân viên chinh của Liên hiệp Vương quốc và quân đoàn Carolin số mấy vạn người ở một thành phố nhỏ ven biển. "Phó xạ thủ tên là Hans, là một chàng trai Hessen ngốc nghếch, cậu ta cứ ló đầu ra như vậy, muốn nhìn xem kẻ địch đông nghịt trên bãi biển, sau đó liền toi đời!"

Nói xong, hạ sĩ Kosrek ngẩng đầu nhìn cửa sổ, không có ai bắn về phía này.

Vì vậy hắn buông tân binh ra, dựa vào tường ngồi xuống, tay trái đặt lên giá ba chân của súng máy.

Súng máy hạng nặng được đặt ở bên trong lỗ tường, đây là lỗ tường được đào ra, bên ngoài còn có dây thường xuân làm

vật che chắn, người Ant tám phần mười không thể ngờ rằng nơi này là một ụ súng máy.

Súng máy cùng với giá ba chân đều nằm trong bóng tối, cho dù bắt đầu bắn, nếu quân Ant không chú ý, có thể cũng không nhìn thấy vị trí của súng máy - mà không ai có thể tập trung chú ý khi bị súng máy bắn phá, lúc đó mọi người đầu bận rạp người xuống thấp hơn một chút. Còn người không bị súng máy bắn phá muốn nhìn rõ vị trí súng máy - xin lỗi, bức tường sẽ chắn mất. Khó trách hạ sĩ Kosrek lại khoe khoang, vị trí súng máy này là kết tinh của tất cả kinh nghiệm chiến đấu của hắn từ chiến dịch Melanie cho đến nay.

Tần binh Andreas lật người, ngồi dậy, nhìn hạ sĩ: "Quân Ant không phải là chiến binh ưu tú như trong tuyên truyền, Đội Trưởng của trại huấn luyện đã nói như vậy." Kosrek: "Bọn họ quả thật không phải, năm ngoái tôi ở ngoại vi Agasukov chặn đánh bọn họ phá vây, tôi đánh một ngày, bắn 20.000 viên đạn, nòng súng bị hỏng 5 cái, trước vị trí súng máy của tôi quân Ant bỏ lại ít nhất 1.000 thi thể.

"Bọn họ thậm chí còn không nghĩ đến việc dùng súng cối hoặc thứ gì đó để bắn phá vị trí súng máy của tôi, vốn dĩ tôi đã chuẩn bị tỉnh thần chết ở đó rồi, tổ súng máy dự bị ở trận địa thứ hai, chỉ cần chờ tôi hết đạn, bọn họ sẽ lên thay thế.

"Kết quả là bọn họ không có thời gian để khai hỏa, ngoài những người trong tổ súng máy dự bị, những người khác đầu đang khiêng đạn và nòng súng cho tôi. Quân Ant cứ như vậy liên tục chết, dường như đến chỗ Tử Thần chỉ là một chuyến đi dã ngoại." Kosrek lắc đầu: "Nghe nói là bởi vì Hoàng thái tử của bọn họ đích thân dẫn đầu xung phong, sau đó hy sinh. Cũng có thể hiểu được. Lòng dũng cảm của bọn họ đáng khâm phục, nhưng nói thật, bọn họ quả thật không phải là chiến sĩ ưu tú - không, không phải là chiến sĩ đạt chuẩn, chiến sĩ đạt

chuẩn sẽ dùng súng cối hoặc lựu đạn giết chết tôi, chứ không phải tặng tôi một cái Huân chương Chữ thập Sắt hạng hai.”

Kosrek chỉ vào Huân chương Chữ thập Sắt hạng hai lộ ra một chút ở cổ áo. Andreas tò mò hỏi: “Vậy sao anh còn không cho tôi đứng ở cửa sổ?”

Chương 662: Đương Nhiên Muốn

Chương 769: Hút Một Điếu

“Bởi vì không cần phải là chiến sĩ đạt chuẩn cũng có thể bắn trúng cậu khi cậu ngốc nghếch đứng ở cửa sổ. Hành vi của cậu là ngu ngốc, trên chiến trường, ai ngu ngốc thì người đó phải chết.” Hạ sĩ Kosrek dừng lại, liếc nhìn tân binh, đổi chủ đề: “Cậu là người ở đâu?”

“Đông Steiermark.”

“Đông Steiermark là một lãnh địa công tước, rất rộng lớn! Ơ đâu của Steiermark?” Andreas: “Tilia, ở phía tây thủ phủ của công tước, là một thành phố nhỏ.” Hạ sĩ Kosrek lại hỏi: “Cậu huấn luyện mấy tháng rồi?” “Sáu tháng, trước đó tôi tham gia trại lao động của đế quốc, làm việc ở công trình phòng thủ Bức tường phía Tây của Carolin bốn tháng, khi công việc kết thúc được nghỉ một tháng, sau đó lệnh gọi nhập ngũ đến, tôi liền gia nhập doanh trại bổ sung gần nhà.” Bức tường phía Tây, công trình phòng thủ bờ biển mà quân Prosen xây dựng ở Carolin, bao gồm một loạt các cứ điểm và pháo đài, cùng với số lượng lớn bãi mìn và chướng ngại vật chống tăng. Hạ sĩ Kosrek xuýt xoa: “Carolin là một nơi tốt, các cô gái nhiệt tình xinh đẹp, đồ ăn ngon, ngoại trừ bánh mì hơi cứng thì không có khuyết điểm nào. Đáng tiếc hiệu suất làm việc của họ quá thấp. “Cậu chưa ngủ với một cô gái Carolin nào sao?”

Andreas lắc đầu: “Không. Công việc ở Bức tường phía Tây rất mệt mỏi, lúc nghỉ ngơi cơ bản đều ngủ. Tôi thậm chí còn

gặp cả Nguyên soái Lundstedt, Tổng tư lệnh Mặt trận phía Tây, là một ông lão giống như bố tôi, không, có lẽ còn lớn hơn bố tôi…" Hạ sĩ Kosrek: "Nguyên soái nói gì?"

"Nguyên soái nói chuyện với chúng tôi, nói kẻ địch ở bên kia biển, do Đại Công tước Meyer bất tài, kẻ địch đã tập hợp được một triệu quân, có thể đổ bộ bất cứ lúc nào. Tóm lại là nói cho chúng tôi biết Bức tường phía Tây rất quan trọng."

Hạ sĩ Kosrek: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó? Chúng tôi xây Bức tường phía Tây, thỉnh thoảng có máy bay của Liên hiệp Vương quốc đến ném bom và chụp ảnh…" "Không không, tôi đang hỏi cậu, sau khi rời khỏi trại lao động."

"Sau đó tôi gia nhập doanh trại bổ sung, tháng đầu tiên là huấn luyện nội vụ và đội ngũ, nói rằng như vậy có thể biến chúng tôi thành lính thực thụ - kỳ thực những việc này, hồi nhỏ tôi tham gia trại huấn luyện thiếu sinh quân của đế quốc đã học rồi, làm lại rất thừa." Andreas nhún vai: "Nhưng từ tháng thứ hai trở đi, những bài huấn luyện không có trong trại thiếu sinh quân mới bắt đầu."

Andreas thao thao bất tuyệt kể vê những điều mình đã thấy ở trại huấn luyện, rõ ràng là cậu ta đã muốn tìm người nói những điều này từ lầu.

Cuối cùng, Andreas kể đến việc bọn họ lên tàu, chào tạm biệt người nhà ở sân ga.

Hạ sĩ Kosrek đột nhiên ngắt lời cậu ta: "Có cô gái nào chào tạm biệt cậu không?"

"Có, em gái tôi chào tạm biệt tôi, nó thấy bộ quân phục của tôi rất đẹp trai."

"Cậu chưa từng yêu đương à?" Hạ sĩ hỏi.

Andreas có chút lúng túng: “Đó là chuyện quan trọng gì sao? Ở chỗ chúng tôi, không bao giờ yêu đương, cha mẹ hai bên bàn bạc một chút, chúng tôi sẽ kết hôn, sau đó có thể cho nhau mượn bò cày và hạt giống, còn có ngựa, la, yêu đương chỉ có trong sách thôi phải không? Có lẽ nấu tôi đến thủ phủ Steiermark học đại học, sẽ có một mối tình, nhưng tôi không.”

Hạ sĩ Kosrek lắc đầu: “Nghe tôi này, khi nào rảnh thì yêu đương đi, ít nhất cũng tìm gái mại dâm ngủ một giấc, chiến tranh cái thứ chết tiệt này, hừ.”

Andreas nhìn chằm chằm hạ sĩ: “Quần Ant không tệ như trong tuyên truyền đúng không? Khi chúng tôi được bổ sung vào, là tiểu đoàn hành quân thứ ba, ban đầu tôi cứ tưởng là nhóm tân binh chúng tôi được chia thành tiểu đoàn một, hai, ba, sau đó mới phát hiện, các tiểu đoàn khác cũng là tiểu đoàn thứ ba hoặc thứ tư.

“Đây là tính theo đợt bổ sung vào quân đội đúng không? Trước chúng tôi, đã có tiểu đoàn hành quân thứ nhất và thứ hai được bổ sung vào Sư đoàn Seecktl”

Hạ sĩ Kosrek lấy ra điếu thuốc lá, vừa gõ vào tường để nén chặt thuốc lá, vừa đáp: “Tiểu đoàn hành quân thứ nhất thì còn đỡ, đầu là những người bị thương đã bình phục trở lại. Tiểu đoàn hành quân thứ hai có một số lính kỹ thuật. Tiểu đoàn thứ ba thì giống như cậu thấy đấy.

“Sư đoàn Seeckt tham chiến đến nay, cũng chỉ tổn thất ba tiểu đoàn, so với quân Ant thì tốt hơn nhiều. Nhưng mà… Tôi đã nói rồi, chiến tranh cái thứ chất tiệt này chính là như vậy, cho dù là chiến sĩ tỉnh nhuệ đến đâu, khi đến lúc chết cũng phải chất.”

Hạ sĩ đưa điếu thuốc lá đã cuốn xong cho tân binh, nhưng bị từ chối.

Hạ sĩ: “Xem ra trận pháo kích sáng nay vẫn chưa khiến cậu nảy sinh ý định hút một điếu hoặc uống một ly. Nhưng hãy tin tôi, sau này cậu sẽ cần đến nó.”

Nói xong, hắn nhét điếu thuốc lá vào túi tân binh. Trong khi những người lính tiền tuyến của hai bên đang tán gẫu giết thời gian, lực lượng trong tay Vương Trung tăng lên từng phút.

Các đơn vị thuộc Tập đoàn quân Cơ động số 1 liên tục xuống tàu ở Jelgava, không ngừng kéo đến theo đơn vị tiểu đoàn, cứ mỗi giờ lại có tiểu đoàn mới đến nơi.

Chương 663: Bí Mất Công Khai

Chương 770: Yegorov tươi cười

Tham mưu trưởng Aleksandr bận tối mắt tối mũi, mỗi giờ đều có tiểu đoàn mới cần ông ta bố trí.

Vương Trung phái Vasili sang để ông ta sai bảo, còn mình và Popov đứng bên cạnh xem hai người họ xoay như chong chóng.

Popov cảm thán: "Đôi khi tôi thấy mình thật may mắn khi chỉ là một Giám mục, đặc biệt là khi làm Giám mục của cậu, phần lớn những việc lẽ ra tôi phải làm đầu do cậu làm thay, tôi càng nhàn hạ hơn." Vương Trung nhún vai: "Tôi chỉ không chắc cái đầu trọc của ông có thể khích lệ tinh thần binh lính hay không, nên mới tự mình làm."

Popov xuýt xoa: "Tôi cũng đâu muốn bị trọc, cứ chờ xem đi, đàn ông đến tuổi nào cũng vậy thôi, cậu chỉ là còn trẻ, biết đâu sau này còn hói hơn tôi nữa! Đến lúc đó con của cậu sẽ cưỡi lên cổ cậu, sờ đầu cậu mà hô 'Ta là phù thủy, quả cầu pha lê hãy nói cho ta biết, ai là người phụ nữ đẹp nhất thế gian'." Vương Trung bật cười, đây là phiên bản khác của câu chuyện Bạch Tuyết à?

Lúc này có người bước vào cửa, vừa nhìn thấy Vương Trung liền cười hô hố. Vương Trung: "Được rồi, Yegoroy, tôi nhìn thấy ông rồi, đừng chắn cửa nữa." Popov: "Cậu xem, đàn ông đến tuổi rồi sẽ hói đầu mài Đây chăng phải lại có thêm một minh chứng sao?" Yegorov ngẩn ra: "Sao tôi vừa vào cửa

đã bị trêu chọc hói đầu? Tôi còn chưa hói đâu!" "Sắp rồi." Popov nói.

Vương Trung chỉ vào bản đồ: "Ông tự xem vị trí của các đơn vị thuộc Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1, chọn địa điểm đặt sở chỉ huy sư đoàn của mình đi."

Yegorov nhìn bản đồ, đồng thời nói móc: "Cậu không hỏi tình hình trên đường của tôi à?"

Vương Trung: "Tình hình trên đường thế nào?"

"Không quân Prosen đã tấn công chúng tôi, nhưng không trúng. Các tổ pháo phòng không trên tàu đã phát huy tác dụng." Yegorov dừng một chút, chỉ vào một điểm trên bản đồ hỏi: "Cái ký hiệu này, đầy là một trang trại à?" Vương Trung: "Đúng vậy, tôi đã đi xem trước rồi, có hai ngôi nhà, một chuồng ngựa." "Sở chỉ huy của tôi ở đây. Thảo nguyên này thật sự bao la, không gian trống trải, nếu là Kazaria, trên bản đồ này ít nhất phải có thêm năm ngôi làng, cộng thêm các trang trại nhỏ rải rác như sao trên trời."

Popov: "Bên dưới thảo nguyên này không phải là đất đen, không màu mỡ như vậy, không ít nơi chỉ có thể mọc cỏ dại. Không giống đất đen của Kazaria, cỏ ở những nơi không phải là ruộng có thể cao đến mức cuốn cả bánh xe ô tô vào trong."

Kazaria quá màu mỡ, cỏ mọc um tùm có thể hạn chế sự di chuyển của các phương tiện có bánh, chỉ có xe tăng mới có thể di chuyển dễ dàng như trên mặt đất bằng phẳng. Nếu là ở Kazaria, hôm qua Vương Trung đã không có cách nào để cho đội trinh sát tăng tốc, không thể tăng tốc thì có thể bị lực lượng thiết giáp của địch bao vây: "Xoáy Nước" có thể sẽ bị xe tăng có tháp pháo áp chế trong giao tranh tầm gần.

Nhưng Vương Trung càng hy vọng được chiến đấu trên đất Kazaria, chỉ tiếc vùng đất cuối cùng của Kazaria hiện đang

nằm xung quanh Borsk, đó cũng là vùng đất Kazaria cuối cùng mà Ant nắm giữ trong tay.

Nếu Công tước Myshkin bị đánh bại, hắn ta chỉ có thể rút về phía nam vào sâu trong núi, phòng thủ các con đèo.

Vương Trung xua tan nỗi nhớ nhà chợt dâng lên - nói chính xác là nỗi nhớ quê hương thứ hai, nói với Yegorov: "Hãy đi chỉ huy quân của anh, địch có thể phát hiện ra kế hoãn binh của chúng ta và tấn công bất cứ lúc nào."

Yegorov cười: "Yên tâm đi, nhìn khu vực này toàn là đồng cỏ, không thích hợp để phòng thủ, nhưng bộ binh của chúng ta ít, vũ khí kỹ thuật nhiều, trong môi trường trống trải như thế này, chúng ta không hề e ngại nếu phải đấu súng, không ai có chỗ ẩn nấp, bên nào có hỏa lực mạnh hơn sẽ giành chiến thắng."

Tập đoàn quân của Vương Trung này không thích hợp tác chiến ở những khu vực tầm nhìn kém như rừng rậm, những nơi đó cần rất nhiều bộ binh để "mở rộng tầm nhìn".

Vương Trung: "Cẩn thận, quân địch chủ yếu là lực lượng thiết giáp, cũng rất thích hợp tác chiến trên địa hình trống trải." "Để đó cho tôi."

Yegorov chào Vương Trung, sau đó quay sang Alexander: "Tham mưu trưởng của tôi, anh đi theo tôi, tôi không thể chỉ huy quân đội nếu không có tham mưu trưởng." Alexander nhìn về phía Vương Trung.

Vương Trung: "Anh đi đi, hãy làm nhiệm vụ của mình, bộ phận chỉ huy tập đoàn quân cứ giao cho Vasili."

Vasili: "Tôi ư?"

Alexander cười: "Tôi tin anh làm được, nhạc sĩ."

Nói xong, anh ta võ vai Vasili, sau đó chào Vương Trung. Yegorov đi ra ngoài trước, khi đi qua cửa lớn còn rụt vai lại, như thể sợ bị cửa kẹp vào người.

Sau khi hai người rời đi, Vương Trung nhìn Vasili, nắm chặt tay với anh ta, ý là "Cố lên nhé".

Vasili tặc lưỡi, đúng lúc này sĩ quan thông tin báo cáo: "Tiểu đoàn diệt tăng số 2 gọi, họ sắp đến nơi, hỏi nên tiếp nhiên liệu ở đâu."

Vasili: "Bảo họ cứ đi dọc theo con đường này sẽ có trạm nhiên liệu, nhìn thấy một cái silo ở phía xa là sắp đến rồi." Sĩ quan thông tin lập tức quay người đi.

Chương 664: Phía Prosen

Chương 771: Không tập không được

Biên chế tiểu đoàn diệt tăng này là do Vương Trung đề xuất, trước đây, các loại xe như SU-76 đều được coi là pháo tự hành, được biên chế vào tiểu đoàn pháo tự hành, còn pháo chống tăng thì được gọi trực tiếp là tiểu đoàn pháo chống tăng.

Các loại xe bọc thép như của Vương Trung chỉ có thể dùng để bắn xe tăng, trước "Xoáy Nước" thì quân đội Ant chưa từng có, vì vậy đã được biên chế thành "tiểu đoàn diệt tăng".

Trong tương lai, nếu Liên bang đưa Hellcat hay Wolverine đến, chúng cũng sẽ được biên chế vào tiểu đoàn diệt tăng.

Nhưng hiện tại, trong quần đội Ant chỉ có "Xoáy Nước" là loại xe chuyên dụng để diệt tăng, vì vậy ba tiểu đoàn diệt tăng hiện có đầu thuộc tập đoàn quân của Vương Trung. Tiểu đoàn diệt tăng số 2 là đơn vị trực thuộc sư đoàn bộ binh 225, hiện tại các đơn vị của sư đoàn 225 đang lần lượt đến nơi.

Vương Trung: "Sư đoàn 225 không cử đội tiên phong đến sao? Pavlov sẽ không phạm sai lầm này, chắc chắn ông ấy đã cử một bộ phận cơ quan chỉ huy của sư đoàn 225 đến trước để làm đội tiên phong rồi, việc tiếp nhiên liệu đáng lẽ phải do đội tiên phong của sư đoàn lo liệu chứ."

Vasili còn chưa kịp trả lời thì lại có người bước vào cửa sở chỉ huy tập đoàn quân.

Đó là Trung tá - giờ là Chuẩn tướng Eugene.

Popov: "Xem ra đội tiên phong đã đến. Sao lại là sĩ quan chỉ huy quân sự đến trước? Đáng lẽ phải là tham mưu và thư

ký đến trước chứ.”

Chuẩn tướng Eugene vẻ mặt buồn bã: “Vì tôi vốn dĩ cũng là một thư ký.” Vương Trung: “Ông là giám đốc mỏ mà, phải không?” “Đó cũng là một dạng thư ký cấp cao, so với việc chỉ huy quân đội chiến đấu, tôi giỏi sắp xếp đội hình hành quân hơn. Tướng quân, hay là ngài bỏ cấp bậc Chuẩn tướng và chức vụ Quyền sư trưởng của tôi đi, để tôi làm Trung tá là được rồi.”

Vương Trung: “Giai đoạn này không được. Ông là một trong những sĩ quan cấp tá có thành tích tốt nhất năm ngoái, dù sao thì đơn vị của ông đã không bị đánh tan, đã kiên cường chặn địch, ông được thăng cấp lên Quyền sư trưởng sư đoàn 225 là nhờ chiến công.”

Trong quân đội Ant, năm ngoái rất nhiều sĩ quan cấp tá có thành tích xuất sắc đã được đặc cách thăng cấp lên Chuẩn tướng, chỉ huy các đơn vị cấp sư đoàn và lữ đoàn.

Bộ Tổng tư lệnh cũng không chắc chắn về năng lực của những người này, Vương Trung cũng không chắc.

May mắn là sư đoàn 225 do Chuẩn tướng Eugene chỉ huy là đơn vị dưới quyền hắn, cùng lắm thì đến lúc đó hắn sẽ trực tiếp xuống chỉ huy. Vương Trung rất tự tin vào khả năng chỉ huy một sư đoàn của mình.

Nhưng bây giờ hắn sẽ không nói những điều này với Chuẩn tướng Eugene, hắn muốn xem liệu vị giám đốc mỏ này có thể học được cách chiến đấu hay không.

Dù sao thì hiện tại Eugene cũng được coi là người của “phe Rokossovsky”, là một vị tướng mà Vương Trung biết rõ lai lịch.

Chuẩn tướng Eugene: “Ngoài việc đào hào chiến đấu phòng ngự ra, tôi thật sự không giỏi thứ gì khác.”

“Ông có giỏi làm việc trên bản đồ và sắp xếp đội hình hành quân không?” Vasili hỏi với đôi mắt sáng rực: “Ông là đội tiên phong của sư đoàn 225, vậy thì việc hành quân của sư đoàn ông cứ sắp xếp đi!”

Chuẩn tướng Eugene: “Việc đó thì không thành vấn đề. Tôi còn mang theo cả thư ký và tham mưu nữa.”

“Vậy thì tốt quá rồi.”

Vasili mừng rỡ. “Bộ tham mưu của tập đoàn quân vẫn đang ở Yekaterinburg bận rộn đưa từng xe người lên tàu hỏa, các thư ký và tham mưu được cử đến đây thì lại ở Yalgava, bây giờ ở đây chỉ có mình tôi là Đại úy phó quan gánh vác mọi việc, đáng lẽ còn có Alexander giúp đỡ, nhưng anh ta lại bị Yegorov gọi đi rồi.”

Vương Trung vuốt cằm, đột nhiên nói: “Nên thành lập một bộ chỉ huy chuyên trách, phụ trách công tác vận chuyển phức tạp này, như thế này thì quá lộn xôn.”

Popov đồng ý: “Đúng vậy, sau khi tất cả các đơn vị đến khu vực tác chiến và triển khai xong, bộ chỉ huy này sẽ chuyển sang chuyên trách về rPuzC† nEImĒ chuyển hậu cần, như vậy mọi thứ sẽ trở nên trật tự. Tập đoàn quần của chúng ta lại đặc biệt phụ thuộc vào hậu cần.”

Dù sao thì Tập đoàn quân Cơ giới số 1 có quá nhiều pháo. Khi thành lập, họ đã không nghĩ đến vấn đề tổ chức khi hành quân đến chiến trường một cách nhanh chóng nhưữ vậy, chủ yếu là do Vương Trung chỉ có kinh nghiệm chỉ huy cấp sư đoàn, việc di chuyển đường dài bằng tàu hỏa của các đơn vị cấp sư đoàn về cơ bản là do Pavlov và các tham mưu của ông ấy lo liệu, không hề phức tạp như vậy.

Bây giờ, dựa trên những gì đã thấy và nghe được, Vương Trung nhận thấy rõ ràng sự cần thiết phải thành lập một đơn vị

từ 30 đến 50 người, chuyên trách về việc chỉ huy vận chuyển quân đội.

Nếu có một bộ chỉ huy như vậy, việc vận chuyển chắc chắn sẽ thuận lợi hơn rất nhiều, các tham mưu của bộ chỉ huy tập đoàn quân cũng không cần phải bận tâm đến việc vận chuyển bằng tàu hỏa đường dài, chỉ cần phụ trách 50 km cuối cùng từ trạm tiếp tế đến tiền tuyến là được. Nhân tiện, Vương Trung cũng hiểu sâu sắc một vấn đề mà trước khi xuyên không, ông không thể hiểu được: Tại sao cuộc tập trận Zhurihe lại bao gồm cả việc dỡ hàng ở ga tàu, có gì đáng để tập trận chứ?

Bây giờ hắn nhận ra rằng

đúng là cần phải tập trận, không tập không được.

Chương 665: Cuộc Thảo Luận Trước Hoàn…

Chương 772: Cứ Ngắm Rồi Lắc Tay

Tập đoàn quân Cơ giới số 1 chưa bao giờ tập trận nội dung này, bây giờ họ đang lúng túng là vì các tham mưu thực sự rất có năng lực, đặc biệt là Đại tá Kalatayev, một sĩ quan văn thư cấp 6 nào đó đang đóng quân ở Yalgava. Nếu các tham mưu và thư ký kém năng lực hơn một chút, thì mọi thứ sẽ trở nên hỗn loạn.

Vương Trung nhìn Chuẩn tướng Eugene đang bận rộn như một thư ký, trong lòng thầm cảm ơn sự thận trọng của quân Prosen, nếu họ tấn công ngay bây giờ, thì không biết tình hình sẽ ra sao. “Chúng ta phải tiến hành một cuộc tấn công thăm dò.” Thiếu tướng Witt nhìn bản đồ và nói: “Sau khi chuẩn bị hỏa lực, quân địch vẫn không tấn công, khiến tôi cảm thấy đó là một kế hoãn binh, thực ra quần địch hoàn toàn chưa sẵn sàng để đối đầu trực tiếp với chúng ta, vì vậy họ mới cố tình hù dọa chúng ta.”

Trung tá Busse kinh ngạc: “Đối thủ có thể là Rokossovsky đói!”

Thiếu tướng Witt: “Chính vì là Rokossovsky nên càng phải nghi ngờ điều này. Hắn ta rất xảo quyệt, có khả năng giả vờ muốn tấn công và chuẩn bị hỏa lực, nhưng mục đích thực sự là câu giờ để chờ quân tiếp viện đến.”

Trung tá Busse: “Liệu có khả năng ngài nghĩ như vậy lại đúng ý hắn ta không? Hôm qua chúng ta đã được chứng kiến,

một kế lừa kép tỉnh vi, chúng ta đã nhìn thấu kế thứ nhất của hắn ta, cho rằng quân địch yếu thế, liền xuất kích, suýt chút nữa đã bị hàng trăm chiếc xe tăng của hắn ta tiêu diệt trên cánh đồng hoang!"

Thiếu tướng Witt: "Anh đã nhìn thấy hàng trăm chiếc xe tăng của hắn ta rồi à? Tận mắt nhìn thấy?"

Trung tá Busse im lặng. Thiếu tướng Witt: "Đó không phải sao, tai nghe là hư, mắt thấy là thực, hãy cử tiểu đoàn trinh sát cơ giới ra ngoài, tìm hiểu tình hình của quân địch, đặc biệt là phải xem, có "hàng trăm chiếc xe tăng" hay không!"

Lính mới Andreas và Hạ sĩ Kosrek đang trò chuyện thì đột nhiên nghe thấy tiếng động cơ.

Hạ sĩ đi đến cửa sổ nhìn về phía thành phố Yeysk, nhìn ra ngoài, liền thấy những chiếc xe máy và xe bọc thép của tiểu đoàn trinh sát cơ giới đang nối đuôi nhau chạy trên đường phố.

Andreas cũng lại gần: "Chuyện gì vậy? Không phải nói quân địch sắp tấn công sao?"

"Quân địch không đến, nên cấp trên cử người đi trinh sát." Hạ sĩ Kosrek nói: "Làm xạ thủ súng máy như chúng ta thì sướng ở chỗ này, không phải làm những việc như vậy, ngay cả việc tổ chức đội tuần tra cũng không đến lượt chúng ta."

"Đội tuần tra?" Andreas thắc mắc: "Hồi ở trại huấn luyện, tôi đã tham gia đội tuần tra." Kosrek ngạc nhiên hỏi: "Ở trong nước cũng tổ chức đội tuần tra à?"

"Không, trại huấn luyện của chúng tôi ở Melainia, xung quanh có du kích của người Melainia, hình như gọi là Quân Đồng minh Cứu quốc. Nghe nói ở các tỉnh ven biển, máy bay của Liên hiệp Vương quốc còn thả dù tiếp tế vũ khí cho họ, họ vận chuyển số vũ khí này vào sâu trong đất liên, thỉnh thoảng lại tấn công chúng tôi."

Kosrek chửi: “Lũ khốn nạn, khi chúng ta tấn công Melainia, rất nhiều người trong số họ đã không có đủ ăn, cũng không có việc làm, cuộc Đại khủng hoảng đã phá hủy mọi thứ. Chúng ta cho họ gia nhập đế quốc vinh quang, vậy mà họ lại ăn cháo đá bát!”

Kosrek dừng lại một chút, rồi hỏi: “Cậu đã tham gia đội tuần tra, rồi sao nữa?”

“Đó là cuộc tấn công vào một căn cứ của Quân Đồng minh, đội tuần tra của chúng tôi phụ trách phong tỏa bên ngoài, chúng tôi đã phát hiện ra một vài du kích, viên Thiếu úy dẫn đầu đội đã bắn pháo hiệu về phía quân địch, những tân binh như chúng tôi liền bắn về phía pháo hiệu rơi xuống, hoàn toàn không nhìn thấy quân địch ở đâu. “Sau đó Thiếu úy ra lệnh ngừng bắn, chúng tôi liền ngừng bắn, trong lòng chẳng có cảm giác gì về việc đã tham gia chiến đấu thực sự, tôi nghĩ chắc chắn chúng tôi chẳng bắn trúng gì cả, nhưng sau đó chúng tôi tìm thấy bốn thi thể, hoàn toàn không biết đã bắn trúng họ như thế nào.”

Nghe Andreas nói xong, Hạ sĩ Kosrek cười lớn: “Đối với lính mới mà nói, đó là một trải nghiệm không tồi, làm xạ thủ súng máy, phần lớn thời gian cậu cũng sẽ không nhìn thấy mình bắn trúng ai. Phần lớn thời gian cậu chỉ cần nắm chặt tay cầm của súng máy, di chuyển đều đặn từ bên này sang bên kia.

“Việc ngắm bắn được quyết định bởi bánh xe trên giá ba chân, cậu xoay bánh xe bao nhiêu vòng, đường đạn của súng máy sẽ như thế nào.” Phạm vi hoạt động theo chiều dọc của súng máy được gắn cố định trên giá ba chân thực ra rất nhỏ, muốn điều chỉnh góc bắn lên xuống của súng máy thì phải dựa vào bánh xe. Chỉ khi tháo súng máy ra và bắn bằng giá hai chân thì thước ngắm trên súng máy mới có tác dụng, khi lắp trên giá ba chân, bánh xe sẽ đóng vai trò là thước ngắm.

Kosrek tiếp tục nói: “Súng máy gắn trên giá ba chân thậm chí có thể bắn trúng người ở cách xa 1500 mét, cậu có biết người ở cách xa 1500 mét trông như thế nào không? Chỉ như một con kiến, cậu căn bản không thể ngắm bắn chính xác được, về mặt vật lý là không thể - trừ khi cậu gắn kính ngắm của súng bắn tỉa lên súng máy.

“Cậu cứ xoay bánh xe đến vị trí 1500 mét, rồi lắc tay cầm như thế này.”

Hạ sĩ làm động tác lắc tay cầm súng máy sang trái và phải.

Chương 666: Cuộc Thảo Luận Trước Hoàn…

Chương 773: Lỗ Hổng

“Chiến trường là như vậy đấy, có thể nhìn thấy mình bắn trúng ai mới là trường hợp đặc biệt. Và nói thật, không nhìn thấy còn tốt hơn, nếu nhìn thấy, cậu sẽ nhận ra rằng mình đang giết những người bằng tuổi mình, cậu sẽ gặp ác mộng. Điều này đặc biệt quan trọng đối với những xạ thủ súng máy như chúng ta.

“Còn nhớ chuyện của Agasukov mà tôi đã kể không?”

Andreas gật đầu: “Nhớ chứ, hạ sĩ, anh đã dùng hơn hai mươi nghìn viên đạn để tiêu diệt hơn một nghìn người Ant.” “Đúng, sau đó bọn họ đi dọn dẹp chiến trường, bảo tôi cùng đi, nói tôi có thể lấy - chút chiến lợi phẩm từ chỗ quân Ant, nhưng tôi từ chối.” Andreas: “Vì không muốn gặp ác mộng?”

Hạ sĩ: “Vì không muốn gặp ác mộng. Chẳng phải điều này là đương nhiên sao?”

Lúc này phía dưới truyền đến tiếng bánh xích nghiến trên mặt đường.

Andreas tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ. Hạ sĩ nói: “Chắc chắn là xe tăng Panzer II, hỏa lực yểm trợ duy nhất đáng tin cậy của đội trinh sát chính là pháo 20 ly trên xe tăng Panzer II. Gặp phải lực lượng thiết giáp của địch, bọn họ sẽ bị đánh cho tan tác.”

Andreas quả nhiên nhìn thấy một chiếc xe tăng Panzer II lẫn trong đội hình trinh sát cơ giới.

Hắn nói: “Xe tăng Panzer II, ở Melainia chỗ nào cũng có, còn có cả xe tăng Panzer I nữa, Sư đoàn Vệ binh Quốc gia được trang bị rất nhiều. Tuyến đầu đã không còn thấy xe tăng Panzer I nữa rồi.” “Công binh vẫn còn đang dùng, dùng chúng để ném thuốc nổ, giống như máy bắn đá vậy.” Hạ sĩ làm một động tác tay.

Andreas ghé người trên bệ cửa sổ, nhìn tiểu đoàn trinh sát đang tiến về phía trước bên dưới, hỏi: “Hạ sĩ, nếu tiểu đoàn trinh sát phát hiện ra quân địch thực sự không có ý định tấn công, chúng ta có tấn công không? Khi chúng ta tấn công có phải là dùng súng máy trên xe tăng không?”

“Đương nhiên là không, đến lúc đó chúng tôi sẽ ngồi trên xe bán xích, đi theo bộ binh tiến lên. Đợi đến lúc cần thiết, Trung đội trưởng sẽ hét lên ‘Xuống xe hết cho ta, lũ heo kia, xạ thủ súng máy chiếm lĩnh cao điểm ‘, sau đó chúng tôi sẽ leo lên công trình cao nhất trong tầm mắt, có thể là nhà kho, có thể là một ụ đất nhỏ, cũng có thể là đống đổ nát.”

“Sau đó thì sao?” Andreas hỏi. “Sau đó thì cứ bắn, bắn đến chết thôi.”

Hạ sĩ nhún vai: “Tôi cảm thấy mình nên chết ở Agasukov, dù sao tổ súng máy thứ hai cũng đã chuẩn bị xong rồi, chỉ còn chờ xem quân Ant khi nào đến lấy mạng tôi thôi.” Andreas không biết đáp lời thế nào, chỉ có thể ghé vào bệ cửa sổ, nhìn đội trinh sát tiến lên.

Quân Ant, trận địa ngoài thành.

Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn Pháo Tự Hành Chống Tăng số 1 đang quan sát quân địch: “Kỳ lạ, trong làn khói đen do cháy, sao lại lẫn cả khói trắng giống như bụi vậy?”

Sau đó hắn liền nhìn thấy đội trinh sát cơ giới của địch ra khỏi thành. Hắn lập tức cầm lấy ống nghe: “Thành Cát Tư Hãn

Thành Cát Tư Hããn, quân địch đã ra khỏi thành, là đội trinh sát cơ giới! Hướng ra khỏi thành không nằm trong tầm bắn của tôi."

Cự ly ngắm của pháo trên xe "Xoáy Nước" là 2200 mét, do đích thân Trung tướng Rokossovsky quy định.

Cho dù có thước ngắm xa hơn, với trình độ thấu kính quang học của quân Ant cũng không thể bắn chính xác, nên đội trinh sát của địch ra khỏi thành, Tiểu đoàn Pháo Tự Hành Chống Tăng số 1 thực sự không thể xử lý, chỉ có thể báo cáo lên trên.

Lúc này, một giọng nói hùng hồn từ trong radio vang lên: "Để lực lượng thiết giáp xử lý, Tiểu đoàn Xe Tăng Cận Vệ số 1, đến lượt các cậu rồi!"

Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn Pháo Tự Hành Chống Tăng cau mày: "Thế này là vi phạm kỷ luật radio rồi chứ? Không thể nói phiên hiệu ra như vậy —— Khoan đã, Sư trưởng?" "Phải, là tôi. Tôi vừa đến nên không biết mật danh của các cậu là gì, tóm lại là phải tiêu diệt đội trinh sát đó, không thể để đối phương phát hiện ra chúng ta không tấn công là do bộ binh chưa vào vị trí." Tiểu đoàn trưởng cảm thấy lúng túng, hắn nghe ra được nửa câu sau là đang lừa quân Prosen, nhưng trong lòng hắn thầm nghĩ: Lừa như vậy quân Prosen có tin được không?

Lúc này, giọng nói của Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn Xe Tăng Cận Vệ số 1 vang lên trong radio: "Sư trưởng, cuối cùng ngài cũng đến rồi! Vậy bây giờ chúng tôi do ngài chỉ huy ạ?"

"Đúng vậy, Lữ đoàn Xe tăng của tướng quân đã đến, toàn là xe tăng kiểu mới, nhiệm vụ của các cậu với tư cách là lực lượng dự bị đã kết thúc! Bây giờ các cậu lại do tôi, Yegorov, chỉ huy!"

Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn Pháo Tự Hành Chống Tăng nhíu mày.

Pháo thủ cũng nghe thấy cuộc đối thoại qua radio liền hỏi: “Lỗ hổng rõ ràng như vậy, quân địch có tin được không? Tướng quân nói phải đánh giá địch cao, chẳng phải là vi phạm nguyên tắc này sao?”

Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn Pháo Tự Hành Chống Tăng nhún vai. Lúc này phía sau bên phải truyền đến tiếng động cơ, hắn quay đầu lại, nhìn thấy bụi đất bốc lên ở đằng xa, chắc là Tiểu đoàn Xe Tăng Cận Vệ số 1 đã xuất động.

Chương 667: Thêm Ít Chanh

Chương 774: Đại tướng Pock

Lúc này, đội xe jeep phụ trách quan sát phía bên kia báo cáo: "Bên này chúng tôi cũng có quân địch ra khỏi thành, có lẽ là một đại đội trinh sát, có cả xe tăng II, chúng tôi không thể xử lý."

Yegorov: "Tiểu đoàn Xe tăng của Sư đoàn 225 sẽ xử lý, không cần phải lo!"

"Báo cáo."

Thiếu tướng Witt quay đầu lại, nhìn về phía Tham mưu: "Có việc gì thì nói."

"Đã nghe lén được radio, nghe thấy cuộc đối thoại của quần Ant, xác định phiên hiệu của quân địch ở hướng Đông Bắc chúng ta là Sư đoàn 225, phiên hiệu của quân địch ở hướng Đông Nam không rõ, nhưng người chỉ huy tên là Yegorov."

Thiếu tướng Witt cau mày: "Yegorov sao?"

Phụ tá của hắn lập tức bước tới: "Là ái tướng của Rokossovsky, theo thông cáo của Bộ Tổng tư lệnh, đã đi theo Rokossovsky từ trận Ronezh, cùng nhau trải qua nhiều chiến dịch, là một đối thủ rất mạnh."

Thiếu tướng Witt: "Vậy thì ở phía Đông Nam chúng ta chính là Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1 của Rokossovsky? Sư đoàn 225 ở phía Đông Bắc có lai lịch gì?"

Mọi người có mặt đều lắc đầu.

“Chưa từng nghe nói đến.” “Không có danh hiệu Cận vệ, chắc không phải là đơn vị tỉnh nhuệ gì đâu nhỉ?”

Thiếu tướng Witt lắc đầu: “Nhưng Yegorov rất tin tưởng vào lực lượng này…”

Lúc này lại có người vào báo cáo: “Đội trinh sát ra khỏi thành ở phía Đông Nam báo cáo gặp phải lực lượng xe tăng của địch, sau khi báo cáo với chúng ta thì mất liên lạc, phỏng đoán đã bị tiêu diệt.”

Thượng tá Busse khẳng định: “Đấy! Ngay lập tức đánh cho một đại đội trinh sát không còn khả năng báo cáo, với trình độ bắn kém cỏi của quân Ant, thì đây ít nhất phải là hàng chục xe tăng bắn đồng loạt!”

“Báo cáo”

Tham mưu Thông tin lúc nãy bước vào nói: “Chúng tôi còn nghe lén được một đoạn đối thoại, người tự xưng là Yegorov tuyên bố không tấn công là do bộ binh chưa vào vị trí.”

Thiếu tướng Witt chắp tay sau lưng, đi đi lại lại trong phòng.

Lúc này, Tham mưu trưởng của Sư đoàn Seeckt nói: “Trong tay chúng ta có hai tiểu đoàn thiết giáp đầy đủ, tuy rằng tiểu đoàn 1 hôm qua bị thiệt hại một chút, nhưng chủ yếu là xe tăng Panzer II, số lượng xe tăng Panzer IV nòng dài sẵn sàng chiến đấu sáng nay cũng có 27 chiếc. Hai tiểu đoàn cộng lại có 58 chiếc xe tăng Panzer IV nòng dài, cộng thêm 8 chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới của Đại úy John, cùng với 150 chiếc xe tăng Panzer III, hoàn toàn có thể xuất thành đánh một trận với quần địch.” Thiếu tướng Witt suy nghĩ một chút, hỏi Thượng tá Busse: “Anh chắc chắn rằng thứ đã tiêu diệt xe tăng hạng nặng của chúng ta là pháo tự hành chứ?”

“Vâng, là pháo tự hành.” Thượng tá Busse khẳng định. “Không được”

Thiếu tướng Witt nói với Tham mưu trưởng: “Pháo tự hành giỏi phòng thủ, chúng ta phát động tấn công thiết giáp là đúng ý đối phương rồi. Gọi đội trinh sát đang tiến về phía Đông Bắc quay trở lại, đừng để tổn thất trinh sát một cách vô ích nữa. Gửi điện báo cho Tập đoàn quân, báo cáo Sư đoàn chúng ta đang bị Tập đoàn quân Ant vây đánh, yêu cầu lực lượng tiếp viện nhanh chóng đuổi kịp.”

Sau khi ngừng lại một chút, Thiếu tướng Witt nói tiếp: “Đồng thời gửi một bản sao đến Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân Nam, đặc biệt nhấn mạnh rằng chúng ta đã gặp Rokossovsky, Rokossovsky!” Về phía Prosen, Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân số 10 thuộc Cụm Tập đoàn quân Nam. Đại tướng Pock, Tư lệnh Tập đoàn quân, hiện đang có một vị khách quý: Đại tướng Wilhelm von Friedrich, Tư lệnh Tập đoàn quân số 6. Hắn vừa rót rượu cho Đại tướng Pock, còn chưa kịp nâng ly thì Tham mưu Thông tin đã xông vào phòng chỉ huy: “Tướng quần!”

Đại tướng Pock cau mày, tuy rằng không vui, nhưng các đơn vị đang chiến đấu, không để ý đến điện báo từ tiền tuyến rõ ràng là không phù hợp —— nhất là trước mặt đồng nghiệp.

Vì vậy, Đại tướng Pock ra hiệu, Phụ tá của hắn lập tức bước tới nhận điện báo: “Sư đoàn Seeckt ở tiền tuyến báo cáo đang bị Tập đoàn quần của Rokossovsky bao vây.” “Việc Rokossovsky đến chúng ta đã biết rồi, hôm nay tấn công gặp khó khăn phải không?” Đại tướng Pock tỏ ra võ cùng bình tĩnh trước mặt đồng nghiệp: “Hôm qua khi nghe tin Rokossovsky đến tiên tuyến, tôi đã dự đoán hôm nay cuộc tấn công sẽ gặp khó khăn rồi.”

Đại tướng Wilhelm von Friedrich, Tư lệnh Tập đoàn quân số 6, hỏi: “Vậy ngài đã có phương án dự phòng rồi chứ?” “Tất

nhiên, Rokossovsky là một đối thủ khó nhằn, để nhanh chóng tiến quân, chúng ta cần phải vòng qua hắn ta. Trong Chiến dịch mùa hè năm ngoái, Cụm Thiết giáp số 2 của Đại tướng Guderian đã đụng phải hòn đá tảng này, bị vấp ngã, cuối cùng Đại tướng Guderian đã phải vòng qua hắn ta, sau đó hắn ta chỉ có thể phá vây, nghe nói Sư đoàn của hắn ta đã bị tiêu diệt hơn một nửa!" Đại tướng Pock đứng dậy, dùng tay chỉ trên bản đồ: "Sư đoàn Seeckt sẽ chặn hắn ta ở chính diện, sau đó sẽ điều hai Sư đoàn Thiết giáp và hai Sư đoàn Thiết giáp-Lựu đạn đến đột phá ở hai bên sườn Nam Bắc của hắn ta."

Phụ tá dùng bút vẽ biểu tượng của một Sư đoàn Thiết giáp và một Sư đoàn Thiết giáp-Lựu đạn ở hai bên sườn Nam Bắc của Sư đoàn Seeckt trên bản đồ.

Chương 668: Có Thai

Chương 775: Chương

Chương 775: Hai Bên Đầu Tổng Kết Kinh Nghiệm

“Đến ngày 18, tôi có thể triển khai thế gọng kìm với Rokossovsky. Năng lực chiến đấu tổng thể của Tập đoàn quân Sukhaya Verevka của địch không mạnh, dựa vào thành phố thì còn có thể dựa vào tỉnh thần chiến đấu để cầm cự một thời gian, nhưng rất tiếc, khu vực này toàn là thảo nguyên rộng lớn, thành phố duy nhất là Yeysk đã bị chúng ta chiếm rồi.”

Đại tướng Pock có vẻ rất đắc ý: “Nắm bắt tốc độ là điều tối quan trọng, chúng ta lại một lần nữa đánh bại quân Ant về tốc độ. Rokossovsky đối mặt với thảo nguyên mênh mông này cũng không có cách nào khác, hắn ta chỉ có thể rút lui về bờ sông Sukhaya Verevka, dựa vào các thành phố ven sông để phòng thủ.”

Đại tướng Wilhelm von Friedrich tán thưởng gật đầu: “Ý tưởng rất hợp lý. Nói chính xác thì tôi và Rokossovsky này cũng có duyên.”

Phụ tá của Đại tướng Pock: “Hai VỊ…”

Đại tướng Pock: “Trong Chiến dịch mùa hè năm ngoái, anh đã từng giao chiến với hắn ta sao?”

“Không, lúc đó Tập đoàn quân số 6 của tôi đi theo sau Cụm Thiết giáp số 1, trận đánh nổi tiếng ở Cao điểm Peniye cách Bộ Tư lệnh của tôi chưa đến 100 km. Sau đó khi hắn ta phòng thủ Loktev, Tập đoàn quân của tôi đang xử lý tàn quân

trong vòng vây Bogdanovka, Bộ Tư lệnh của tôi cách chiến trường của hắn ta chưa đến 50 km."

Phụ tá: "Các tướng quân…" Đại tướng Pock: "Trong ba trận đánh mà hắn ta bị đánh bại, anh đầu ở gần đó đến hai lần. Lần này là lần thứ ba! Tôi sẽ không phạm sai lầm mà đối đầu trực diện với hắn ta." Phụ tá cuối cùng cũng không nhịn được nữa: "Hai vị Đại tướng!"

Đại tướng Pock cuối cùng cũng nhìn sang Phụ tá: "Có chuyện gì vậy, không giống cậu chút nào."

Phụ tá: "Sư đoàn Seeckt không tấn công, Sư đoàn trưởng báo cáo, sáng nay Chiến đoàn tiên phong vừa gặp phải hỏa lực chuẩn bị đã lập tức chuyển sang trạng thái phòng ngự, chiều nay sau khi Bộ Tư lệnh Sư đoàn đến, phát hiện một lượng lớn xe tăng của địch đang chuẩn bị triển khai thế gọng kìm với Sư đoàn Seeckt."

Đại tướng Pock sững người: "Cái gì? Rokossovsky tấn công sao?"

Đại tướng Wilhelm nhắc nhở: "Trong Chiến dịch mùa đông năm ngoái, hắn ta cũng đã tổ chức tấn công, nhanh chóng bao vây Cụm quân chủ lực của chúng ta ở Kalanskaya. Anh quên bức ảnh hắn ta đích thân áp giải các tướng lĩnh bị bắt đi diễu hành rồi sao?"

Đại tướng Pock vỗ đầu: "Chết tiệt, cậu nói vậy tôi mới nhớ ra, lúc xem bức ảnh đó tôi còn gặp ác mộng cả ngày, mơ thấy mình cũng bị bắt đi diễu hành. Tôi nghĩ chắc là não tôi cố tình muốn quên chuyện này đi!" Đại tướng Wilhelm: "Anh sẽ không để Rokossovsky nuốt chứng Sư đoàn Seeckt chứ?" "Tất nhiên là không rồi, quỷ tha ma bắt, tất nhiên là không rồi." Đại tướng Pock đứng dậy, ra lệnh cho Phụ tá: "Gọi Tham mưu trưởng vào đây, không, tôi nên đến phòng bản đồ mới đúng."

Đại tướng Wilhelm cũng đứng dậy: "Tôi đi cùng anh." Hai người cứ như vậy đi về phía phòng bản đồ.

Vừa bước vào phòng bản đồ, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là bản đồ triển khai toàn bộ giai đoạn 1 của Kế hoạch.

Tập đoàn quân số 10 là mũi nhọn của giai đoạn 1.

Tập đoàn quân số 6 là echelon tấn công thứ hai, đi theo sau Tập đoàn quân số 10 của Đại tướng Wilhelm, hiện tại mũi tiến công vừa mới vượt qua tuyến xuất phát của Đại tướng Pock.

Trong Chiến dịch mùa hè năm ngoái, Prosen đã áp dụng nguyên tắc sử dụng xe tăng tập trung, phần lớn lực lượng thiết giáp đều nằm trong bốn Cụm Thiết giáp. Nhưng sau một năm chiến đấu, khi tổng kết kinh nghiệm, người Prosen nhận ra rằng việc tập trung quá nhiều lực lượng thiết giáp lại với nhau như vậy sẽ tạo gánh nặng quá lớn cho hậu cần, hậu cần ở vùng đất tồi tàn này của nước Ant căn bản không thể theo kịp.

Kết quả là các Cụm Thiết giáp sau khi tấn công mạnh mẽ trong một tuần đã phải dừng lại để chờ đợi các đơn vị phía sau.

Cũng may là quân Ant đã thể hiện quá kém cỏi, không thể nắm bắt được thời cơ khi lực lượng thiết giáp bị chia cắt, nếu không thì hậu quả sẽ rất khó lường. Trên thực tế, một số chỉ huy xuất sắc của quân Ant đã phát hiện ra sơ hở này và phát động phản công, nhưng đáng tiếc là lực lượng đáng tin cậy trong tay họ quá ít.

Năm ngoái, lực lượng thiết giáp của quân Ant đã thể hiện cực kỳ kém cỏi, ngay cả khi các chỉ huy nhận ra cơ hội cũng không thể nắm bắt được.

Lực lượng bộ binh tuy đã thành công trong việc nắm bắt một số cơ hội, nhưng quy mô hạn chế, không ảnh hưởng gì đến Chiến dịch mùa hè quy mô lớn. Nhân tiện nhắc tới,

Rokossovsky chính là một trong số ít những người phát hiện ra chiến cơ và tóm được sĩ quan chỉ huy, đáng tiếc lúc ấy hắn chỉ có một trung đoàn, còn lại đều là các đơn vị phụ trợ hỗn tạp.

Nói tóm lại, người Ant tổng kết kinh nghiệm, người Prosen cũng đang tổng kết kinh nghiệm.

Vì vậy, trước phương án màu lam, các cụm thiết giáp bị chia thành các đơn vị nhỏ hơn, phối thuộc cho các Tập đoàn quân và cùng bộ binh tiến lên, tốc độ tấn công tổng thể chậm lại, tránh được việc bị chia cắt một cách hiệu quả.

Chương 669: Con bướm vỗ cánh

Chương 776: Địch Vẫn Chưa biết Gì

Chương 776: Địch Vẫn Chưa biết Gì

Dưới quyền Tập đoàn quân số 10 có ba sư đoàn thiết giáp và ba sư đoàn bộ binh cơ giới, còn có sáu sư đoàn bộ binh, tính cả tổng binh lực trực thuộc Tập đoàn quần thì vào khoảng 22 vạn người. Còn Tập đoàn quân số 6 có 30 vạn người với thực lực mạnh hơn, đi theo phía sau Tập đoàn quân số 10 đóng vai trò là "mũi nhọn", đảm nhiệm nhiệm vụ mở rộng khu vực đột phá, hướng hai bên mở rộng khu vực chiếm đóng. Đại tướng Pock nhớ lại một cách đơn giản nhiệm vụ của mình và các đơn vị bạn, sau đó hỏi vị Tham mưu trưởng đang bận rộn trước bàn bản đồ: "Tình hình của Sư đoàn Seeckt tệ đến mức nào?" Tham mưu trưởng: "Ông nói là tổn thất chiến đấu? Tối qua họ báo cáo…"

"Tôi đang nói đến tình hình hiện tại của họ! Đừng quan tâm đến tổn thất nữa." Tham mưu trưởng chỉ vào bản đồ: "Vừa mới cập nhật tình hình, có vẻ như Sư đoàn Seeckt vẫn chưa bị tấn công, chỉ là bị pháo hạng nặng oanh tạc đến choáng váng." Đại Tướng Pock: "Rokossovsky có bao nhiêu quần?"

"Không biết."

Tham mưu trưởng rất thẳng thắn: "Chúng tôi không biết hắn chỉ huy bao nhiêu quân, hiện tại chúng tôi đã nắm được hai phiên hiệu, một là Sư đoàn Bộ binh Cơ giới số 1 Cận vệ,

đơn vị cũ của Rokossovsky, một là Sư đoàn Bộ binh số 225 mới, phiên chế không rõ."

Đại Tướng Pock: "Mấy người ở Bộ Tổng tư lệnh ăn không ngồi rồi à? Tên Rokossovsky đã xuất hiện ba ngày rồi mà vẫn chưa nắm rõ được những thông tin này." Tham mưu trưởng: "Không quân đang tiến hành trinh sát trên không, có lẽ…"

"Kệ Không quân đi! Bốn sư đoàn chuẩn bị tham gia trận tấn công gọng kìm đã đến đâu rồi?"

Tham mưu trưởng: "Họ đã triển khai sang hai bên sườn, hiện tại hủy bỏ lệnh triển khai, để họ chi viện cho Yeysk là không phù hợp, sẽ gây ra hỗn loạn lớn. Tôi đề nghị để các đơn vị vốn chuẩn bị tiếp quản phòng thủ Yeysk tăng tốc độ hành quân."

Đại Tướng Pock vuốt cằm: "Còn các đơn vị vốn định tham gia trận tấn công gọng kìm thì tiếp tục thực hiện kế hoạch tác chiến - là như vậy sao? Tiêu diệt toàn bộ cụm quân chủ lực của Rokossovsky? Nhưng cụm quân này, Tập đoàn quân của chúng ta có nuốt nổi không?" Thượng tướng Wilhelm với tư cách là khách mời vẫn không nói gì, nghe thấy câu này của Đại Tướng Pock, nhịn không được nói: "Lực lượng do Rokossovsky chỉ huy vẫn luôn tăng lên, năm ngoái trong trận vây hãm Kalanskaya, Bộ tự lệnh đã cho rằng hắn chỉ huy một Tập đoàn quân. "Hiện tại hắn có phải đã là Tư lệnh Phương diện quân rồi không?"

Đại Tướng Pock: "Phương diện quân… Ý của ông là, chúng ta nên hỏi ý kiến của Cụm Tập đoàn quân?" Thượng tướng Wilhelm: "Dù sao thì trận tấn công gọng kìm của ông cũng phải đến ngày 18 mới sẵn sàng, phải không?"

"Nói đúng, trước tiên hãy cố gắng tiếp viện cho Sư đoàn Seeckt, để họ đừng bị tiêu diệt, xem Cụm Tập đoàn quân nói thế nào." Cùng lúc đó, Yekaterinburg, Cung điện Mùa hè.

Olga cố gắng duy trì vẻ mặt trang nghiêm, ngồi trên ghế. Trước mặt cô là giá vẽ và một bức tranh khổ lớn, họa sĩ hoàng gia đang vẽ tranh.

Đột nhiên con mèo trên đầu gối Olga không biết phát hiện ra cái gì, không hề báo trước liên nhảy khỏi đầu gối cô, nhanh chóng chạy mất dạng. Olga: "AI Nó chạy rồi! Tôi đi bắt nó về!"

"Không cần đâu, mèo hay gì đó, tôi dựa vào cảm giác của mình để vẽ là được rồi. Bệ hạ, chẳng lẽ người muốn nhân cơ hội tìm mèo để lẻn đến phòng bản đồ của Bộ Tổng tư lệnh đấy chứ?"

Olga cầu xin: "Bây giờ là thời điểm then chốt, Alyosha - Trung tướng Rokossovsky đang chiến đấu ở tiền tuyến! Tôi phải đến phòng bản đồ để xeml"

"Người lại không thể chỉ huy tác chiến, đó cũng không phải là công việc của người. Nhưng vẽ một bức chân dung thì đúng là công việc của người! Bức này sẽ được treo trong hành lang dài, nơi đó treo chân dung của các đời quân chủ của triều đại Antonoy, làm sao có thể thiếu người được chứ?"

Olga bĩu môi.

"Chiến tranh kết thúc có thể sẽ không còn Sa hoàng nữa, những bức chần dung này cũng sẽ bị đưa vào bảo tàng thôi…"

Cô lẩẩm bẩm.

Họa sĩ kinh hãi: "Cái gì cơ?" Olga: "Tôi nói là ông vẽ nhanh lên, hoàn thành nhanh lên, sau đó tôi còn phải đến phòng bản đồ để giám sát bọn họ điều binh khiển tướng!" Vừa dứt lời, Đại tướng Tuganev bước vào phòng vẽ. Olga mừng rỡ, lập tức đứng dậy, kết quả chiếc áo choàng hoàng gia khoác trên người hơi nặng, suýt nữa thì mất thăng bằng.

“Đại tướng Tuganev!” Cô đứng vững, hỏi: “Tình hình thế nào rồi?”

Đại tướng: “Rokossovsky định nhân lúc kẻ địch thọc sâu quá mức, đánh một trận nhanh chóng, các Tham mưu của Bộ Tác chiến cho rằng ý tưởng này khả thi, chúng ta đang tập trung lực lượng, chi viện cho Tập đoàn quân của Rokossovsky - cũng chính là Tập đoàn quân Cơ động số 1.” Olga: “Anh ấy lại sắp thắng trận nữa rồi phải không?” “Không biết.” Đại tướng Tuganev nghiêm mặt nói: “Cho dù là Rokossovsky, cũng có khả năng thất bại.”

Olga: “Ông đừng nói như vậy chứ!”

“Nhiệm vụ của tôi là báo cáo với Sa hoàng khả năng xấu nhất.” Đại tướng Tuganev dừng một chút, rồi nói tiếp: “Nhưng người có thể hy vọng vào điều tốt đẹp nhất.”

Chương 670: Con bướm vỗ cánh 2

Chương 777: Viện binh ngoài dự kiến

Chương 777: Viện binh ngoài dự kiến

22h30 ngày 14 tháng 7, làng Trinka, do quân Ant kiểm soát.

Vương Trung đi ra khỏi sở chỉ huy Tập đoàn quần, nhìn ánh đỏ nơi chân trời.

Mặc dù đã xuyên không sang năm thứ hai rồi, nhưng hắn nhìn thấy ánh hoàng hôn lúc 10 giờ tối vẫn cảm thấy rất mới lạ.

Hắn đang cảm thán thì giọng nói của Nelly vang lên bên tai: "Xong việc rồi à? Muốn ăn khuya không?" Vương Trung quay đầu nhìn Nelly: "Ô, cũng được. Trước đây không phải ngày nào cô cũng chuẩn bị đồ ăn khuya cho mọi người ở bộ chỉ huy Sư đoàn sao, sao bây giờ không làm nữa?"

Nelly nhún vai: "Bởi vì những cô gái trước đầy giúp tôi chuẩn bị đồ ăn khuya bây giờ đang ở Yekaterinburg, không đi theo."

Vương Trung kinh ngạc: "Trước đây những thứ đó là do người khác giúp cô chuẩn bị à? Tôi cứ tưởng đều là do cô tự tay làm!"

Nelly nhìn Vương Trung với vẻ mặt khó hiểu: "Làm sao có thể, bộ chỉ huy Sư đoàn có đến mấy trăm người, chuẩn bị đồ ăn khuya cho tất cả mọi người là một công việc rất lớn. Chỉ là

đến lúc phân phát thì phần của các sĩ quan cấp cao và Tham mưu do tôi mang đến thôi.”

Vương Trung: “Ế? Tôi cứ tưởng đồ ăn tối là đồ ăn khuya mẹ loli tự tay làm bằng cả tấm lòng!”

Lúc này, tâm trạng của Vương Trung giống như một đứa trẻ phát hiện ra ông già Noel thực ra là bố mình, siêu nhân Tiga thực ra chỉ là người mặc đồ hóa trang. Nelly nhìn Vương Trung: “Đừng gọi tôi là mẹ. Bây giờ anh muốn ăn thì tôi chỉ có thể tự tay làm thôi.”

Vương Trung: “Vậy tôi muốn ăn bánh quy phủ đường, uống sữa bò.”

“Không có đâu. Tôi chỉ có thể dùng khẩu phần của quân đội để làm nguyên liệu thôi! Thịt hộp Spam, bánh mì lúa mạch đen và rượu Vodka được không?”

Vương Trung gãi đầu, xem ra việc đội hậu cần dã chiến biết cách thắng nước đường làm thịt kho tàu là tuyệt kỹ của người Trung Quốc. Không đúng, còn có chuyện quan trọng hơn cần xác nhận.

” Nelly.”

Hắn nghiêm túc hỏi: “Năm ngoái cô cũng dùng khẩu phần của quân đội để làm đồ ăn khuya à?”

“Ừ.” Lyudmila gật đầu.

Nói cách khác, các loại thực phẩm trong

Không biết tình hình tiếp tế năm sau có tệ hơn không. Nelly thấy Vương Trung có vẻ đang suy nghĩ gì đó, bèn nói: “Trong hàng tiếp tế lương thực có rất nhiều thứ là được huy động tại địa phương, nơi này nghèo nên mới vậy. Nếu như anh ở Yalgava, tôi có thể làm bánh quy phủ đường, bánh quy bơ

hoặc những món ngon khác cho anh.” Vương Trung: “Hả? Là vậy sao? Chờ chút, cô biết tôi đang nghĩ gì à?”

Nelly giơ tay phải lên, dùng ngón trỏ xoay hai vòng trên thái dương: “Tôi cũng biết suy nghĩ mà, liên hệ với những câu hỏi của anh, cộng thêm chủ đề vừa rồi, rất dễ hiểu được ý của anh.”

Vương Trung: “Vậy là tôi đã nghĩ nhiều rồi? Thực ra việc cung cấp lương thực của chúng ta vẫn ổn?”

“Ừ. Mùa đông năm ngoái đúng là rất khó khăn, nhưng bây giờ đã hồi phục rồi.”

Thì ra là vậy.

Vương Trung vừa thở phào . nhẹ nhõm thì thấy Popov dẫn Sufang cùng một vài bà cô lạ mặt đi vào sân nhỏ nơi đặt sở chỉ huy.

Sufang nhìn thấy Vương Trung, lập tức nở nụ cười tươi như hoa.

Lyudmila liếc nhìn cô.

Popov chủ động lên tiếng: “Đây là Nữ tu sĩ cấp cao Sufang vừa đến, cô ấy… ” “Để tôi nói.”

Sufang bước lên một bước, hành lễ với Vương Trung: “Trung tướng Rokossovsky đáng kính, tôi theo lệnh Đại Giáo Hoàng, dân theo các Druid của Hội Nghiên cứu - Văn hóa Dân gian đến để hỗ trợ tác chiến.”

Vương Trung: “Druid cái gì?” “Druid.” Sufang lặp lại.

Hội Nghiên cứu Văn hóa Dân gian và Druid? Vương Trung cẩn thận đánh giá các bà cô đi cùng Sufang, xét về tuổi tác, những người này quả thực đã đến tuổi có thể trở thành “Phù thủy đầm lầy” hay “Thần bà rừng rậm”.

Còn về ngoại hình - chỉ cần hóa trang một chút là những nếp nhăn trên mặt họ có thể đưa họ đến trường quay phim CRPG nào đó để đóng vai phù thủy độc ác, đặc biệt là kiểu phù thủy sống trong đầm lầy, chuyên ăn thịt trẻ con.

Nhưng những bà cô này lại ăn mặc rất hiện đại, thích hợp để đến trường quay phim Cthulhu bên cạnh làm diễn viên quần chúng.

Lúc này, bà cô dẫn đầu lên tiếng: "Khó trách tướng quân lại có vẻ mặt nghi hoặc như vậy, tôi đã nói rồi, chúng ta nên mặc trang phục rồi mới đến."

Vương Trung: "Trang phục?" Một trong số các bà cô đặt chiếc vali da xuống, mở ra, cho Vương Trung xem những thứ.

Trong vali là những chuỗi vòng cổ làm từ chân gà khô, áo choàng cũ nát, búp bê phù thủy và những thứ khác toát ra vẻ tà ác.

Vương Trung: "Nếu các bà mặc những thứ này đến, tôi có thể sẽ ra lệnh cho lính canh xả súng vào đấy." Popov đặt tay lên vai Vương Trung: "Thư giãn đi, đây đầu là các nhà nghiên cứu của chúng ta, giống như các nhà vật lý lượng tử của Viện Vật lý, đều đang nỗ lực tìm ra sự thật về sức mạnh thần bí." "Dùng chân gà phơi khô để tìm ra à?"

Vương Trung hỏi ngược lại. Lúc này, bà cô vừa cho xem chân gà nói: "Các nhà vật lý nói gì mà sóng de Broglie, gì mà hằng số Planck, chúng tôi không hiểu. Nhưng mà ông xem, cho dù không làm những thứ thần bí khó hiểu này, chúng tôi vẫn có thể nghiên cứu ra quy luật của sức mạnh thần bí."

Một bà cô khác phụ họa: "Quan trọng là phải thực hiện nhiều thí nghiệm, sau đó tổng kết."

Chương 671: Cải Tiếng Súng

Chương 778: Thần Lực

Chương 778: Thần Lực Vương Trung: “Được rồi, được rồi, tôi hiểu rồi. Giáo hội không định đặt hết trứng vào giỏ vật lý, nên mới làm thêm một số thứ khác, đúng không? Tôi đoán là còn có cả Viện Nghiên cứu Huyền bí nữa.”

Sufang: “Có đấy. Ngoài ra còn có Học viện Kinh, chủ yếu nghiên cứu ảnh hưởng của việc tụng kinh đối với sức mạnh thần bí, mỗi ngày thay đổi cách ngắt nghỉ, ngữ điệu khi tụng kinh. Nhân tiện, tôi đầu đọc tạp chí học thuật của họ mỗi kỳ.”

Vương Trung gật đầu: “Tôi đã hiểu rõ những nỗ lực của Giáo hội trong việc tìm hiểu sức mạnh thần bí. Bây giờ tôi muốn hỏi là, các bà đến tiền tuyến để làm gì?”

Bà cô: “Dùng ma thuật Druid để giúp ngài giành chiến thắng. Chúng tôi đã nắm vững được một số ma thuật Druid, sử dụng theo phương pháp khoa học, nếu như sử dụng trên chiến trường, hơn nữa giành được chiến thắng thì có thể giáng một đòn mạnh vào phái Sùng Thánh.” Vương Trung: “Tôi cứ tưởng phái Sùng Thánh đã bị tiêu diệt rồi…”

Hắn còn chưa nói xong thì đã nhớ đến người Prosen bị dọa đến phát điên trước đó.

Biết đâu phái Sùng Thánh vẫn còn đất sống, chỉ là bọn họ đầu ẩn náu đi.

Vương Trung: “Được rồi, tôi đại khái hiểu ý của Đại Mục thủ rồi. Các bà có thể làm gì? Triệu hồi Ent à? Hay là gọi đàn

quạ đến che kín bầu trời, khiến không quân địch không thể tấn công?"

Sufang cười lớn: "Tướng quân, anh thật hài hước… Ơ…"

Sufang dừng lại, cẩn thận quan sát biểu cảm của Vương Trung: "Không phải anh đang nói đùa đấy chứ?"

Vương Trung: "Tôi cảm thấy, nếu thần lực có thể dẫn đường cho tên lửa truy đuổi máy bay địch, vậy thì việc triệu hồi Ent cũng chẳng có gì lạ."

"Rất tiếc, những chuyện chỉ tồn tại trong truyền thuyết đó thì chúng tôi vẫn chưa làm được. Ngài cũng đừng mong chúng tôi triệu hồi quái vật rừng rậm đến tấn công kẻ địch."

Bà cô lắc đầu: "Nhưng nếu ngài muốn có sương mù kéo dài hai tiếng thì chúng tôi có thể làm được." Vương Trung trợn tròn mắt: "Bà nói lại lần nữa xem, các bà có thể triệu hồi cái gì?" Bà cô: "Số vật liệu tế lễ mà chúng tôi mang theo bây giờ có thể triệu hồi sương mù kéo dài hai tiếng. Chúng tôi đã tái hiện ba lần rồi, địa điểm thử nghiệm là đồng cỏ ở khúc cua sông Sukhaya Verevka, thời gian là từ năm 907 đến năm 909, tổng cộng ba lần thử nghiệm, đầu vào mùa hè. Ma thuật được sử dụng cũng là ma thuật của giáo phái Druid bản địa."

Ba mươi phút sau, giáo đường thôn Terinka. "Tôi chưa từng nghĩ tới, trên chiến trường mình lại phải dựa vào thần bí học." Vương Trung nhìn "nhà nghiên cứu văn hóa dân gian" đang bố trí hiện trường nghi thức, nói với Popov.

Popov có chút ngoài ý muốn nhìn Vương Trung: "Anh không nghĩ tới?"

Nhưng không đợi Vương Trung trả lời, Popov đã tự mình tìm được đáp án: "Cũng đúng, anh chưa bao giờ là một tín đồ ngoan đạo, tôi theo anh cũng đã mười tháng rồi, anh chưa từng cầu nguyện lần nào." Vương Trung kinh hãi, là một người

Trung Quốc, hắn chưa từng có thói quen cầu nguyện, chỉ là thỉnh thoảng đi ngang qua chùa chiền, bất kể là của Chúa hay của Phật, đều vào bái lạy.

Lúc bái cũng chẳng cầu nguyện gì, càng không có chút liên quan gì đến lòng thành kính.

Chỉ là, thấy chùa, đến cũng đến rồi, tiện thể thắp nén hương thôi.

Trước kia khi trong túi còn tiền lẻ, Vương Trung cũng sẽ lấy đồng xu ném vào hòm công đức, sau này toàn thanh toán điện tử rồi nên thôi.

Bây giờ Vương Trung cuối cùng cũng ý thức được, Popoy, là một chức sắc tôn giáo! Mình ở trước mặt chức sắc tôn giáo cả năm không cầu nguyện, đúng là toát mồ hôi hột.

Popov cười lớn: "Đừng nghiêm túc như vậy, phái thế tục chúng ta không câu nệ hình thức, đó là điểm xấu của phái Sùng Thánh, đã bị loại bỏ rồi."

Vậy, vậy à?

Thấy Vương Trung yên lòng, Popov chuyển chủ đề: "Nhưng hoàn toàn không cầu nguyện cũng hơi quá, các chiến sĩ phần lớn đầu là tín đồ thành kính của phái thế tục, anh ít nhiều cũng phải làm cho có lệ một chút." Vương Trung: "Thế nào mới gọi là "làm cho có lệ"?"

"Ví dụ như trước khi xung phong, hô to kinh cầu nguyện."

Đọc kinh cầu nguyện?

Nhắc tới việc đọc kinh cầu nguyện trên chiến trường, Vương Trung liền nhớ tới Warhammer 40K, chẳng lẽ còn phải đóng cuốn kinh thư lên áo giáp sao? Vậy thì phải cho tôi thanh kiếm năng lượng và súng trường laze trước đãi

Phong cách hoàn toàn sai bét!

Popov: “Việc này có khó gì đâu? Nếu anh không nhớ kinh cầu nguyện, thì cứ đọc sách, tôi đưa cho anh cuốn Kinh Thánh Andrew cũ này, những trang gấp mép lại đầu là những câu phù hợp để đọc trong buổi lễ.”

Popov nói xong liền lấy ra một cuốn sách dày cộp in hằn dấu vết thời gian.

Vương Trung: “Tôi cảm thấy nếu tôi lấy cuốn kinh này của ông ra đọc trước khi quân đội xung phong, chẳng mấy chốc mọi người sẽ đồn rằng đây là bảo vật của giáo hội, có thể triệu hồi thiên thần quân đoàn.”

Popov cười ha hả: “Anh nói vậy, tôi cũng thấy cuốn sách cũ của mình trông có vẻ lợi hại thật. Thực ra nó chỉ là cuốn kinh thánh đã theo chân một mục sư rong ruổi khắp nơi, lúc tôi mới vào học viện Thần học đã tự bỏ tiền mua, chỉ có một đồng bạc.”

Chương 672: Trước nghỉ thức đính hôn, đố… -

Chương 779: Cậu Cố Lên

Chương 779: Cậu Cố Lên Vương Trung: “Cả cuốn sách dày cộp thế này mà chỉ có một đồng bạc?”

“Dù sao cũng là thời đại công nghiệp rồi, 300 năm trước một cuốn kinh thánh như vậy e là phải 10 đồng vàng, mà chưa chắc đã mua được.” “Chờ một chút,” Vương Trung đột nhiên phát hiện ra một điểm mù: “Mấy chục năm trước vẫn còn dùng đồng bạc sao?”

“Đúng vậy, dùng tiền giấy cũng chỉ mới ba mươi năm gần đây thôi.” Vương Trung nghiêm túc hỏi Popov: “Ông bao nhiêu tuổi rồi?”

“55 rồi, tôi tám tuổi đã vào học viện Thần học. Khi đó học viện Thần học chủ yếu dạy những thứ của phái Sùng Thánh, phái thế tục đầu được truyền bá ngầm.”

Vương Trung: “Bởi vì khi đó năng suất lao động chưa phát triển đủ sao?”

Thực ra Vương Trung hoàn toàn dựa vào những gì mình đã học được mà nói bừa, cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng mà, tư tưởng của phái thế tục cũng là một phần của kiến trúc thượng tầng, chắc chắn sẽ được truyền bá trước ở những nơi công nghiệp và thương mại phát triển. Popov lại trố mắt nhìn Vương Trung: “Tôi nhìn ra rồi, tuy anh chưa từng cầu nguyện, nhưng kinh thánh vẫn luôn ở trong tim anh.”

Ơ, tôi không phải, tôi không có! Ông đừng nói bừa!

Vừa nghĩ như vậy, Vương Trung vừa mỉm cười: “Rượu thịt tuy qua ruột, kinh thánh vẫn trong tim.”

Popov tay đặt lên cuốn sách cũ của mình: “Vậy tôi lấy lại nhé?”

“Không không, cứ để tôi giữ, tôi chỉ nhớ ý, không nhớ câu chữ cụ thể, lỡ lúc cầu nguyện trước trận có sai sót thì không hay.”

Popov lần thứ ba cười lớn. Lúc này Vương Trung chuyển chủ đề sang việc dùng sức mạnh thần bí để tiến hành chiến tranh, nói: “Tôi nhớ hình như Carolin đã dùng ma thuật của phù thủy để chống lại sự xâm lược của Prosen?” “Đúng vậy, họ đã dùng.” Popov nhìn về phía nhà nghiên cứu văn hóa dân gian đang chuẩn bị: “Gây ra dịch bệnh, nhưng đã bị Prosen dùng penicillin tiêu diệt.” Penicillin lợi hại thật!

Chờ đã, penicillin chẳng phải là thuốc kháng sinh sao? Ngay lập tức nó chăng còn gì đặc biệt nữa! Ma thuật của phù thủy bị penicillin đánh bại đúng là quá kém cỏi! Popov tiếp tục nói: “Thuốc penicillin này, hình như là dùng một loại dưa ngọt làm môi trường nuôi cấy để sản xuất hàng loạt.”

Nói cách khác, ma thuật của phù thủy bị dưa ngọt đánh bại sao? Popov: “Sau đó loại dưa ngọt này được Công ty Trái cây Liên hiệp của Hợp Chủng Quốc đưa vào Prosen trồng.” Hợp Chủng Quốc đánh bại ma thuật của phù thủy?

Ơ, đột nhiên thấy hợp lý. Popov nói xong lắc đầu, chuyển chủ đề: “Cho nên tôi không chắc ngày mai ma thuật có thể giúp chúng ta đánh bại Prosen hay không, tốt nhất nên có phương án dự phòng.”

Vương Trung: “Tôi biết.”

Lúc này, lực lượng chủ lực tham gia chiến dịch ngày mai: Trung đoàn trưởng đương nhiệm của trung đoàn bộ binh cận

vệ số 31 - trung tá Semyon bước vào giáo đường, chào Vương Trung và Popov: “Tư lệnh, Giám mục, các sĩ quan cấp tiểu đoàn và đại đội của trung đoàn 31 đã tập hợp theo lệnh của ngài, xin chỉ thị!”

Vương Trung đứng dậy: “Được, chúng ta đến sở chỉ huy, đừng làm phiền các nhà nghiên cứu văn hóa dân gian chuẩn bị nghỉ lễ.”

Nói xong Vương Trung sải bước đi ra cửa, tiện thể hỏi: “Tinh thần binh sĩ thế nào?” “Tinh thần đang lên cao, nghe nói lực lượng thiết giáp đã lập được chiến công, hiện tại ai nấy đầu hăng hái chiến đấu.” Trung tá Semyon nói: “Dù sao họ cũng là lính cũ của ngài.”

Vương Trung: “Họ? Sao, không phục anh là “sư từ phương xa tới” à?”

“Không có gì, dù sao chỉ huy trước là thiếu tướng Yegorov, so ra thì có hơi kém, tôi cũng không có chiến công gì xuất sắc, năm ngoái lúc khai chiến tôi là trung tá, năm nay vẫn là trung tá.”

Trung tá Semyon cười khổ: “Tôi cũng không hiểu sao lại điều tôi đến sư đoàn tỉnh nhuệ của ngài.”

Vương Trung cười nói: “Đại tướng Turgenev của Bộ Tổng tham mưu là người thực tế, họ sẽ không sắp xếp người bừa bãi đâu. Đợi chiến dịch tấn công ngày mai kết thúc, anh cũng sẽ có chiến công thôi.”

“Hy vọng vậy.” Trung tá Semyon nói.

Lúc này, hai người vừa nói vừa bước vào sân của sở chỉ huy tập đoàn quân, các sĩ quan chỉ huy cấp tiểu đoàn và đại đội của trung đoàn 31 đầu đang ở trong đó, thấy Vương Trung liền đứng nghiêm chào.

Vương Trung liếc mắt nhìn qua, thấy không ít gương mặt quen thuộc, liền gọi bừa một người: “Filippov, sao vẫn chưa lên tiểu đoàn trưởng? Có cố gắng không đấy?”

Filippov: “Không ạ, Vasili cũng vẫn là đại úy, anh ấy cũng chưa lên sĩ quan cấp tá mà.” “Vậy lần này cậu cố gắng lên, lên sĩ quan cấp tá trước Vasili, sau đó tôi sẽ ngày ngày nhắc tên cậu trước mặt Vasili để chọc tức cậu ta.” Vương Trung nói xong quay đầu nhìn Vasili - sĩ quan phụ tá đương nhiên phải luôn đi theo sĩ quan chỉ huy, Vasili hiện tại coi như là nửa người bảo vệ của Vương Trung. Filibppov cười: “Vasili, tiếc thật, lần này cậu không tham gia được.”

Vasili: “Báo cáo tướng quân, tôi xin được tham gia tấn công.”

“Không được. Trước khi Pavlov đến, có rất nhiều việc cần cậu làm. Đợi Pavlov mang theo bộ tham mưu tập đoàn quân đến, tôi sẽ xem xét.” Vương Trung trả lời, sau đó ra hiệu cho mọi người: “Vào nhà thôi.”

Chương 673: Thất Bại

Chương 780: Kỳ Quái

Chương 780: Kỳ Quái

Chờ mọi người vào phòng, Vương Trung đưa một tập ảnh cho trung tá Semyon: "Truyền tay nhau xem, đây là ảnh chụp từ trên không về địa hình Yeysk."

Trong khi mọi người truyền tay nhau xem ảnh, Vương Trung chỉ vào bản đồ sơ lược trên bảng đen nói: "Đây là bản đồ đơn giản Vasili vẽ dựa trên ảnh chụp từ trên không, các nhà nghiên cứu văn hóa dân gian sẽ tiến hành nghi lễ suốt đêm nay, dự kiến 5 giờ sáng mai sẽ bắt đầu có sương mù.

"Vì vậy, việc chuẩn bị hỏa lực sẽ bắt đầu lúc bốn giờ, chuẩn bị trong một tiếng, cố gắng phá hủy toàn bộ hàng rào dầy thép gai và bãi mìn bên ngoài của địch. Không thể bắt đầu quá sớm, vì trước đây chúng ta chưa từng nổ súng lúc ba giờ. Trong khi chuẩn bị hỏa lực, các anh sẽ bí mật tiến đến vị trí xuất phát." Vương Trung dùng phấn vẽ một đường trên bản đồ sơ lược: "Lực lượng công binh đã xác nhận, đến đường này sẽ không có mìn. Sau khi chuẩn bị hỏa lực xong, các anh sẽ thừa dịp sương mù dày đặc để tấn công. Vũ khí giảm thanh trong sương mù chắc chắn sẽ tạo ra hiệu quả bất ngờ." Filippov giơ tay: "Tướng quần!"

Vương Trung: "Cậu nói đi." Filippov: "Sương mù buổi sáng là do nhiệt độ mặt đất thấp, hơi nước ngưng tụ, sau khi chuẩn bị hỏa lực xong liệu có còn sương mù không?" Vương Trung: "Về mặt khoa học thì không. Nhưng khoa học hiện tại của chúng ta vẫn chưa thể giải thích một số hiện tượng, ví dụ

như sương mù ngày mai. Ý tôi là, nếu ngày mai thực sự có sương mù.” Trong phim Apocalypse Now, sau khi chiếc F4 Phantom ném bom napalm, hướng gió đã thay đổi, nơi vốn là thánh địa lướt sóng bỗng chốc trở thành bãi biển tầm thường. Vì vậy, Vương Trung cho rằng sau khi chuẩn bị hỏa lực ngày mai, nếu không có yếu tố siêu nhiên nào tác động, chắc chắn sẽ không có sương mù dày đặc.

Ngược lại, nếu sau khi chuẩn bị hỏa lực xong lập tức xuất hiện sương mù dày đặc, vậy thì chứng tỏ các nhà nghiên cứu văn hóa dân gian thực sự đã dẫn dắt được sức mạnh vượt qua khoa học hiện đại. Không giống như ma thuật của phù thủy Carolin, loại ma thuật có thể bị penicillin đánh bại, khiến người ta nghi ngờ chỉ là một loại vũ khí sinh học nào đó.

Biết đâu là vũ khí sinh học do siêu văn minh cổ đại để lại, bị các phù thủy nắm giữ trong tay.

Ơ, không đúng, nếu đúng là như vậy, thì sương mù cũng có thể là do vệ tỉnh điều khiển thời tiết trên bầu trời bị kích hoạt -

Vương Trung đang lơ đãng thì bỗng thấy Sufang Batuwendusu ở cửa vẫy tay. “Mọi người đợi chút.” Hắn ra hiệu cho các sĩ quan, bước nhanh ra cửa: “Có chuyện gì vậy?”

Sufang hạ giọng: “Bà Viện trưởng bảo tôi đến nói với anh, đừng chuẩn bị hỏa lực trước khi sương mù xuất hiện. Anh phải chuẩn bị ngay bây giờ. Nhưng phải dừng lại hai tiếng trước khi sương mù xuất hiện.”

Vương Trung cau mày: “Nếu không phải tôi đã tận mắt nhìn thấy thần tiễn đuổi theo máy bay địch, tôi đã nghi ngờ các nhà nghiên cứu văn hóa dân gian các cô là lừa đảo rồi đấy. Cô biết trong báo cáo của Cục Khí tượng Không quân gửi cho tôi nói rằng, sáng mai vốn dĩ có khả năng xuất hiện sương mù không?” Sufang: “Tôi không biết Cục Khí tượng nói thế nào,

nhưng tôi có thể nói cho anh biết, sáng mai nhất định sẽ có Sương mù.”

Vương Trung nhìn đồng hồ, thở dài với Sufang: “Tóm lại là tôi chuẩn bị hỏa lực trước hai tiếng là được rồi đúng không?”

Sufang liên tục gật đầu. Vương Trung quay đầu gọi: “Vasili, gọi điện cho sở chỉ huy pháo binh, bảo họ khai hỏa sớm hai tiếng.”

Sở chỉ huy pháo binh, cũng là thứ Vương Trung học theo Hợp Chủng Quốc mà lập ra. Hợp Chủng Quốc có một kiểu pháo kích đồng thời, các đơn vị pháo binh cấp bậc khác nhau được trang bị các loại pháo khác nhau, sau khi phối hợp xong, thời gian khai hỏa sẽ khác nhau, nhưng đạn pháo lại rơi xuống cùng một lúc.

Vì rơi xuống cùng một lúc nên mật độ hỏa lực trong cùng một khoảng thời gian sẽ dày đặc hơn gấp nhiều lần so với khai hỏa thông thường. Trên Trái Đất, trong cả Thế chiến II chỉ có Mỹ mới làm được điều này, sau đó các nước khác mới bắt đầu học theo.

Sở chỉ huy pháo binh có nhiệm vụ phối hợp pháo kích, bên trong có rất nhiều nhà toán học - thời này chưa có máy tính, nên chỉ có thể để các nhà toán học tính toán bằng tay các thông số bắn. Vương Trung học theo kinh nghiệm của Hợp Chủng Quốc, thành lập sở chỉ huy pháo binh ở cấp tập đoàn quần.

Để thuận tiện cho việc liên lạc, sở chỉ huy này không đặt cùng chỗ với sở chỉ huy tập đoàn quân, cần phải gọi điện thoại để thông báo về việc thay đổi kế hoạch.

Vasili nghe thấy tiếng Vương Trung liền ngẩng đầu lên: “Sớm hai tiếng đúng không

= Tên

“Đúng.”

Vasili gật đầu, xoay người đi gọi điện thoại.

Vương Trung nhìn về phía Sufang: “Còn việc gì nữa không?”

“Không còn ạ. Tướng quân, thật đáng tiếc là cô Lyudmila không thể cùng ngài ra tiền tuyến, nếu ngài có…”

Nelly đột nhiên xuất hiện, đứng bên cạnh Vương Trung, liếc nhìn Sufandg.

Vương Trung: “Tôi có gì?” “Nếu cần, ý tôi là, nếu cần nói chuyện với cô Lyudmila, ngài có thể đến tìm tôi.”

Vương Trung lại nhớ tới lần trước đã thử trò chuyện bằng ý niệm với các tu sĩ tụng niệm, hình như đó cũng là lần đầu tiên hắn nói chuyện với Olga.

Nghĩ như vậy, mọi chuyện trở nên kỳ quái: Trò chuyện với em gái ngưỡng mộ mình thông qua miệng lưỡi tu sĩ tụng thơ vẫn muốn câu dẫn mình, chỉ nhìn mặt chữ sẽ sinh ra rất nhiều liên tưởng xấu xa.

Chương 674: Định Thuyết Phục

Chương 781: Chuột Cắn

Chương 781: Chuột Cắn Vương Trung: “Tôi là quân nhân thuần túy, thời điểm ở tiên tuyến tôi sẽ không suy nghĩ những chuyện tình cảm nam nữ này. Sufang tu sĩ, cô cũng là giáo sĩ, Đông Thánh giáo ở trong quân đội của chúng ta hẳn là phải trở thành gương mẫu, về mọi mặt.”

Sufang gật đầu: “Được rồi. Vậy tôi tiếp tục ở cùng các vị của viện nghiên cứu dân gian.”

“Nhiệm vụ của cô là giao thiệp với họ sao?” Vương Trung hỏi. “Không, tôi phụ trách việc áp chế bằng thơ ca khi họ dẫn đến thứ gì đó không ổn.” Nói xong Sufang mỉm cười, rời đi. Trong nháy mắt, Vương Trung nảy ra một loạt tưởng tượng rất kỳ quái.

Dẫn đến thứ gì không ổn! Cô nói rõ ràng xem! Pháo 100mm của “Xoáy Nước” có thể đối phó được không? Đạn pháo B4 mượn được từ trung đoàn pháo binh hạng nặng thì sao?

Nếu như không thể đối phó thì hỏng bét rồi!

Sau khi bóng dáng Sufang biến mất, Nelly lấy ra một cái túi, đưa tay lấy một nắm ném về phía Sufang rời đi.

Vương Trung tò mò hỏi: “Cô định làm gì vậy?”

“Muối.” Nelly nhìn Vương Trung, giơ túi trong tay lên: “Vẫn là muối mỏ, tuyệt đối có tác dụng, bất kể tà ác lợi hại

đến đâu cũng sẽ bị quét sạch."

Vương Trung nhắc nhở cô ấy: "Sufang là nữ tu sĩ cấp cao. Chuyện cô rắc muối với nữ tu sĩ cấp cao phái thế tục, đừng để Thẩm Phán Đình phát hiện."

Nelly le lưỡi, cất muối đi, vẻ mặt vô cùng tiếc nuối.

Vương Trung: "Được rồi, rắc cũng không sao, cùng lắm thì tôi gọi điện thoại cho Belinsky. Yên tâm đi, tôi tiếp tục họp."

Nelly: "Vâng. Bữa ăn khuya có cần chuẩn bị cho các sĩ quan bộ binh không?"

Vương Trung nhìn về phía trong phòng, cuộc họp bị Sufang cắt ngang, các sĩ quan đang tự do trò chuyện. Nhưng thấy họ đầu đang chỉ trỏ vào ảnh, hẳn là cũng đang thảo luận về trận chiến ngày mai.

Nhìn những người trẻ tuổi - không đúng, là những người cùng trang lứa, nét mặt Vương Trung dịu lại: "Chuẩn bị đi, chuẩn bị thịnh soạn một chút. Dù sao có vài người tối mai sẽ không về được." Nelly gật đầu.

Cô ấy đang định rời đi, Vasili thở hổn hển chạy về: "Báo cáo!"

Nelly giật mình, nghi hoặc nhìn anh ta.

Các sĩ quan trẻ tuổi trong phòng cũng đầu ngừng thảo luận, quay đầu nhìn cửa. Vasili: "Đường dây điện thoại bị chuột đồng cắn đứt, tiểu đoàn thông tin đang kiểm tra đường dây."

"Anh nói to như vậy chỉ vì chút chuyện này? Chuột đồng?" Philippov hét lớn, các sĩ quan trong phòng đều cười ồ lên.

Vương Trung không cười, nghiêm túc nói: "Tình huống khẩn cấp, không kịp đợi tiểu đoàn thông tin đại chiến với chuột đồng, phái lính liên lạc đi."

Thời đại này khả năng bảo mật của sóng vô tuyến cực kém, chỉ có Liên bang Xô Viết thử nghiệm chế tạo ra sóng vô tuyến nhảy tần, có thể ngăn chặn kẻ địch nghe lén, nhưng vẫn chưa có điều kiện để trang bị trên diện rộng. Cho nên tin tức tình báo quan trọng thời đại này hoặc là dùng radio gửi điện báo được mã hóa, hoặc là điện thoại, những thứ này đầu không được thì phái người đi, cuối cùng không còn cách nào mới dùng sóng vô tuyến để nói. Từ sở chỉ huy tập đoàn quân đến sở chỉ huy pháo binh hiển nhiên không cần đài, trước khi đài phát thứ này phải chuyển đổi mã hóa điện văn, nhận được còn phải giải mã, rất rườm rà, còn không bằng phái một lính liên lạc chạy tới. Vasili: "Lính liên lạc đã được phái đi, cho nên tôi mới quay về. Chỉ là… báo cáo một chút về chiến công vĩ đại của chuột đồng."

Các sĩ quan trẻ tuổi trong phòng lại cười vang.

Lúc này, giọng nói của Yegorov vang lên: "Mùa hè chuột đồng cắn đứt đường dây điện thoại là chuyện rất bình thường, nơi này tương đối cằn cỗi, ở trên vùng đất đen của Kazaria, chuột đồng béo gấp ba lần so với bên này!"

Vương Trung vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Yegorov, liền hỏi: "Anh không ở sư đoàn của mình, chạy đến chỗ tôi làm gì?"

"Anh điều binh lính của tôi đến, tôi không thể đến xem sao?" Yegorov hỏi lại.

Lần này gọi người, bởi vì tình huống khẩn cấp, sau khi Vương Trung hạ quyết tâm tấn công xuống các đơn vị, hắn trực tiếp gọi điện thoại đến trung đoàn 31, gọi người đến.

Vương Trung: "Hồ đồ, nếu địch tấn công thì làm sao bây giờ?"

“Quân Prosen sẽ không tấn công ban đêm. Hơn nữa, anh gọi cả chỉ huy cấp đại đội của các tiểu đoàn bộ binh dưới quyền tôi đến, nếu thật sự bị địch đột phá, cũng không trách tôi, trách nhiệm này anh tự gánh lấy nhé!”

Vương Trung gãi đầu: “Không đến mức, trên thảo nguyên rộng lớn, không có lực lượng xe tăng thì không thể tấn công được. Hơn nữa ban đêm xe tăng không dễ hành động, cái gì cũng không nhìn thấy.” Yegorov giang hai tay ra: “Đúng vậy, cho nên anh xem, anh cũng cảm thấy tôi đến đây không có vấn đề gì mà!” Vương Trung: “Được rồi, ngày mai tùy tình hình cũng cần lực lượng xe tăng phối hợp, anh đến nghe cũng được. Ngoài ra gọi Eugene của sư đoàn 225 đến nữa, sư đoàn của anh ta cơ bản cũng đã đến nơi rồi.”

Vasili lập tức chào: “Tôi đi gọi sư đoàn trưởng tạm quyền của sư đoàn 225.”

Yegorov: “Anh giao nhiệm vụ tấn công chủ lực cho trung đoàn 31, đơn vị cũ của mình, chỉ để cho bộ binh của sư đoàn 225 đánh nghi binh, có phải là có sự thiên vị không?”

Chương 675: Lễ Đính Hôn

Chương 782: Nhà Ảo Thuật Chiến Trường

Chương 782: Nhà Ảo Thuật Chiến Trường

Vương Trung nghiêm túc nói với Yegorov: “Tôi chọn các anh là vì trận chiến như vậy, cần các đơn vị phải có tính chủ động cá nhân cực kỳ mạnh mẽ, cần mỗi người lính đầu có dũng khí một mình trong sương mù tìm kiếm cơ hội chiến đấu.

“Tôi cho rằng kiểu tác chiến như vậy, chỉ có trung đoàn 31 mới có thể đánh được. Trung đoàn Beshenskovichskaya số 5 còn phải rèn luyện thêm.” Yegorov quay đầu nói với các sĩ quan trẻ tuổi: “Nghe thấy chưa? Chỉ có chúng ta mới làm được! Ngày mai không được làm mất mặt! Nhất định phải truyền đạt sự tin tưởng của tướng quân đến mỗi chiến sĩ, nói cho họ biết, cho dù chỉ có một mình, cho dù không thể phân biệt phương hướng, cũng phải tiến về phía có tiếng súng!”

“Rõ!” Mọi người trong phòng đồng thanh đáp.

Vương Trung hỏi: “Tiếp tục nghiên cứu ảnh. Nghiên cứu ra manh mối gì chưa?”

“Báo cáo!” Philippov đứng dậy: “Có thể mời người dân địa phương đến nói chuyện với chúng ta một chút không? Hẳn là có rất nhiều người dân chạy nạn đến Terinka hoặc thậm chí là những nơi ở phía đông xa hơn.”

Vương Trung còn chưa trả lời, Vasili đã đi vào: “Sư đoàn trưởng tạm quyền Eugene đang trên đường đến.” Yegorov: “Đường dầy điện thoại bên đó không bị chuột đồng cắn đứt à?”

Vasili: “Nếu cái này cũng bị cắn đứt thì tôi sẽ đi tìm Thẩm Phán Đình.”

Vương Trung dùng tay giữ vai Vasili: “Anh đừng tìm Thẩm Phán Đình, đến nhà thờ trước, gọi cha xứ đến đây. Tôi muốn hỏi ông ấy một chút việc.”

Nếu có người tị nạn, vậy chắc chắn là nhà thờ địa phương phụ trách việc bố trí, hỏi cha xứ chắc chắn là đúng.

Vasili xoay người: “Vâng, vừa rồi còn chạy đến bên cạnh gọi điện thoại, lần này phải chạy đến nhà thờ. Mặc dù khoảng cách cũng không xa…” Vương Trung: “Đừng than thở, dù sao cũng hơn là đi gánh phân.”

Yegorov nói với giọng điệu hùa theo: “Chạy nhanh lên Vasilil”

Vasili chạy như bay. “Bức tường này là tường thấp,” Ivan, người tị nạn đến từ Yeysk nói: “Người lớn đầu có thể trèo qua. Nhưng ở đây có một loạt sân, không liên thông với nhau, các anh vào một cái sân, thì phải đi thẳng vào trong, ra đường lớn.” Philippov hỏi: “Bức tường giữa hai cái sân có thể dùng thuốc nổ phá không?”

Người tị nạn Ivan trợn tròn mắt: “Thuốc nổ? Tôi không biết thuốc nổ có sức mạnh lớn đến mức nào…” Philippov: “Sức mạnh tương đương với thuốc nổ dùng để khai thác mỏ.”

Người tị nạn Ivan vẻ mặt mơ màng.

Yegorov: “Thôi đi, lão nông ở đây làm sao biết khai thác mỏ là gì. Gần đây thậm chí không có một ngọn núi đá nào. Nghe tôi này, Ivan, bức tường này dùng búa cỡ nào mới có thể đập vỡ?”

Ivan nắm tay phải lại: “Cỡ hai nắm tay của tôi là có thể đập vỡ.”

Yegorov mắng: “Tường gạch dày như vậy, có lẽ các cậu phải mang nhiều thuốc nổ hơn đấy.”

Philippov búng tay một cái: “Hiểu rồi!”

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng động cơ ô tô. Vương Trung nhìn ra ngoài cửa, thấy Vasili dẫn sư đoàn trưởng tạm quyền Eugene của sư đoàn 225 đi vào.

Việc đầu tiên Eugene làm khi bước vào là thở dài.

Vương Trung: “Sao vậy? Có nhiều chỉ huy như vậy ở đây, anh thở dài sẽ ảnh hưởng rất lớn đến sĩ khí đấy!” Eugene vội vàng ngậm miệng, sau đó bất đắc dĩ giải thích: “Tôi chỉ là một giám đốc mỏ, anh muốn tôi chỉ huy một sư đoàn tấn công, thật sự quá khó.”

“Sư đoàn của anh chỉ đánh nghi binh thôi.” Yegorov nói: “Nếu anh thật sự không biết làm, thì cứ để cho binh lính của anh hô to “Ura” trong sương mù là được.”

Eugene lắc đầu: “Không được, tôi cũng đã từng gặp quân Prosen, làm như vậy họ sẽ không tin. Ngày mai quân đội của tôi nhất định phải tiến vào nội thành, ít nhất phải khiến quân Prosen có thương vong, để cho súng máy của quân Prosen nổ súng, bắn vào trong sương mù mới được.”

Vương Trung chỉ vào Eugene, nói với Yegorov: “Giám đốc mỏ của chúng ta ngoài miệng nói không hiểu, nhưng thật ra nói rất rõ ràng mạch lạc đấy chứ.”

Popov cười nói: “Tôi thấy sư đoàn trưởng tạm quyền Eugene có thể chỉ huy cả một tập đoàn quân, hay là tướng quân nhường cho anh ấy đi?” Yegorov: “Không được, các chiến sĩ sẽ có ý kiến đấy, mọi người đều muốn chiến đấu dưới trướng nhà ảo thuật chiến trường, Rokossovsky bất bại.”

Lúc này bên ngoài lại có tiếng động cơ.

Vương Trung: “Vasili, đi xem xem đơn vị nào nửa đêm chạy đến đây.”

Vasili đứng dậy: “Được, tôi đi xem.”

Một lát sau, Vasili dẫn theo sư đoàn trưởng sư đoàn † quân đội nhân dân Melania, tướng Tadeusz đi vào: “Báo cáo, lực lượng tiên phong của quân đội nhân dân Melania đã đến.”

Vương Trung mừng rỡ: “Đến nhanh vậy sao?”

Tadeusz dùng tiếng Ant có giọng địa phương rất nặng nói: “Là tham mưu trưởng sắp xếp tốt.”

Vương Trung: “Lực lượng tiên phong có bao nhiêu quân?” Tadeusz: “Một tiểu đoàn bộ binh.”

“Vậy các anh tăng cường cho trung đoàn 31, anh đến đây, tôi nói cho anh nghe một chút…”

Chương 676: Thăm Tù Binh

Chương 676: Thăm Tù Binh

Chương 676: Thăm Tủ Binh Belinsky bắt đầu cầu nguyện: "Hôm nay, dưới sự chứng kiến của mọi người, lại có một cặp đôi mới đến với nhau vì có chung chí hướng, tôi đã chứng kiến tình yêu của họ nảy nở và lớn lên, tôi biết đây tuyệt đối không phải là ảo ảnh do ham muốn sinh sản tạo ral"

Vương Trung thầm nghị, bài giảng đạo này có hơi kỳ lạ không?

Chúa đâu? Cả bài giảng đạo mà không nhắc đến Chúa một lần nào?

Cái phái thế tục này, có phải quá thế tục rồi không?

"Bây giờ, dưới sự chứng kiến và chúc phúc của mọi người, họ sẽ trao lời thề thiêng liêng!"

Nói xong, một thầy tế bưng một chiếc khay vuông phủ nhung xanh, trên đó đặt hai chiếc nhẫn.

Vì là người Trung Quốc, khi nhắc đến đính hôn, Vương Trung liền nghĩ đến màu đỏ, nên khi nhìn thấy lớp nhung xanh, hắn cảm thấy hơi không quen.

Belinsky đi đến trước mặt hai người, đeo nhẫn đính hôn lên ngón áp út tay phải của họ. Trong giáo hội Chính thống giáo Đông phương, dù là nam hay nữ, nhẫn đính hôn đều được đeo vào ngón áp út tay phải.

Belinsky: "Cầu chúc mọi người sẽ chúc phúc cho hai conl"

Là mọi người, không phải Chúa.

Một thế giới có phép màu, lời cầu nguyện của giáo hội lại không hề nhắc đến Chúa, Thánh Andrew, người sáng lập ra phái thế tục, rốt cuộc là người như thế nào? Chẳng lẽ là đồng hương? Vương Trung thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này, Belinsky đã hoàn thành bước cuối cùng, dùng ngón tay chấm nước thánh lên trán của Vương Trung và Lyudmila.

Belinsky: "Ta rất mong chờ ngày được rửa tội cho con của hai con."

Vừa nghe đến rửa tội, Vương Trung liền nghĩ đến cảnh phim kinh điển trong "Bố già", một bên là đứa trẻ được rửa tội, AI Pacino trong vai Bố già đời mới đọc lời thề trang nghiêm trong tiếng thánh ca, một bên là những tên sát thủ ra tay gọn gàng, tiêu diệt toàn bộ kẻ thù của gia tộc Corleone.

Vương Trung: "Tôi cũng rất mong chờ."

Ngày hôm sau lễ đính hôn, Vương Trung cùng Hồng y giáo chủ Lavkid đến trại tù binh ở ngoại ô.

Lavkid chỉ ra ngoài cửa sổ ở phòng tiếp khách và giới thiệu: "Con đường chính ở giữa là đường phân cách, bên trái là khu vực dành cho sĩ quan, bên phải là khu vực dành cho binh lính bình thường và hạ sĩ quan, ngài muốn đến khu nào để xem?" Vương Trung: "Tách riêng những binh lính bình thường đã tốt nghiệp trung học phổ thông ra."

Lavkid nghi ngờ hỏi: "Vì sao?" Vương Trung cười nói: "Vì - những người thông minh dê trở thành người theo phái thế tục hơn."

Lavkid suy nghĩ một chút, rồi nói: "Ngài vừa nói hình như cũng đúng, khi Thánh Andrew sáng lập phái thế tục, đầu tiên là ngài ấy truyền bá trong giới trí thức ở thành thị." "Đúng không! Cho nên tìm ra học sinh cấp ba trong số binh lính, hơn

nữa nhất định phải xuất thân tầng lớp dưới chót, sinh ra ở tầng lớp giàu có phỏng chừng không dễ phát động.”

Lavkid: “Tôi sẽ chọn trước một số người biểu hiện tốt, để bọn họ tập trung ở Đại Lễ Đường.”

Vương Trung thêm một câu: “Lại tung tin tức tôi muốn đến, xem có fan của tôi hay không —— tồi là nói, người sùng bái, hẳn là sẽ không nhiều lắm, gọi hết bọn họ đến.” “Được. Tôi đi sắp xếp, ngài cứ tiếp tục uống trà.” Lavkid nói xong liền rời khỏi phòng tiếp đãi của trại tù binh,

Một lát sau hắn trở về, cau mày: “Tướng quân, vừa nghe nói ngài tới, gần như tất cả tù binh đều muốn xem xem ngài là thần thánh phương nào mà bắt được bọn họ.”

Vương Trung: “Vậy càng tốt, từ trong số họ chọn ra những người xuất thân nghèo khổ, hơn nữa tốt nghiệp trung học. Sau này bọn họ chính là thành phần cốt cán của chúng ta. Chuẩn bị xong thì báo cho tôi biết.” Lavkid đẩy mắt kính: “Đã chuẩn bị xong, bây giờ ngài có thể tới lễ đường.”

Vương Trung kinh ngạc nói: “Sao ngươi biết tôi sẽ yêu cầu như vậy?”

“Đoán được điểm này cũng không khó, ít nhất so với việc đoán được hướng tấn công chủ lực của địch năm nay thì đơn giản hơn.” Lavkid nghiêm mặt nói.

Vương Trung đứng dậy: “Được, đi thôi, đi xem những đồng minh tiềm năng này.” Đại lễ đường của trại tù binh có thể chứa khoảng bốn ngàn người, nhưng Vương Trung luôn cảm thấy trong lễ đường này bị nhét ít nhất tám ngàn người. Hắn vừa vào cửa, tất cả mọi người đều trông mong nhìn hắn.

Còn có một nhóm người ào ào đứng lên, khiến binh lính cầm súng tiểu liên cảnh giới vô cùng căng thẳng.

Vương Trung xua tay: “Đừng căng thẳng, mọi người chỉ là thấy tôi hơi phấn khích thôi.” Hắn tự mình ấn nòng súng tiểu liên của binh lính cảnh giới xuống. Bọn tù binh thấy vậy, có người đánh bạo giơ tay ra, dùng tiếng Prosen nói gì đó. Vasili phiên dịch: “Hắn ta muốn bắt tay với anh.” Vương Trung dứt khoát nắm lấy tay tù binh: “Chào anh, hy vọng anh ăn quen đồ ăn của chúng tôi.”

Sau khi Vasili phiên dịch xong, người nọ phấn khích nói một tràng.

Vasili: “Hắn ta nói cà phê và trà ở đây đầu rất ngon, gần đây bắt đầu cung cấp đồ hộp lại càng tuyệt.” Đồ hộp Spam lại chinh phục được binh lính Prosen! Điều này làm Vương Trung nhớ đến câu chuyện ở Trái Đất về việc sĩ quan Anh ăn đồ hộp Spam mà kinh ngạc như gặp được món ăn thần tiên. Vương Trung: “Rất tốt.”

Hắn tiếp tục đi về phía trước, kết quả có càng nhiều người giơ tay về phía hắn.

Chương 677: Trò Chuyện

Chương 677: Trò Chuyện

Chương 677: Trò Chuyện Vương Trung có chút bất ngờ: "Xem ra tôi được đánh giá rất tốt trong đám này, tại sao vậy?"

Vasili cũng không biết là giả ngu hay bản thân cũng tò mò, bèn phiên dịch lời của Vương Trung. Kết quả là viên sĩ quan đang bắt tay Vương Trung phấn khích nói một tràng.

Vasili: "Hắn ta nói ngài lấy sức một mình chống đỡ quân đội Prosen vô địch, chắc chắn là thiên tài quân sự giống như Suvorov tái thế. Người Prosen kính trọng thiên tài như ngài." Vương Trung có chút bất ngờ, nhìn chằm chằm viên sĩ quan đang nói: "Tôi là người Ant, là dân tộc hạ đẳng mà các anh nói đấy."

Lúc Vasili phiên dịch câu này mang theo chút ý mỉa mai. Lúc đối phương trả lời trông có vẻ hơi tự hào.

Vasili: "Hắn ta nói, một trong những điểm ưu tú của dân tộc ưu tú, chính là có thể tiếp nhận sở trường của các dân tộc khác."

Thế mà lại tự bào chữa được! Xem ra bộ lý luận mà Hoàng đế Prosen đưa ra đã nhận được sự ủng hộ rất lớn trong dân gian.

Vương Trung lắc đầu, bước lên bục giảng, nhìn quanh toàn bộ lễ đường, lớn tiếng nói: "Các vị! Hôm nay tôi tìm các vị đến đây, là muốn nói chuyện với các vị một chút. "Tôi rất tò mò, từ khi Đế quốc Prosen bắt đầu chiến tranh xâm lược đến nay, bản thân đế quốc đã có biến đổi gì không?"

Vasili phiên dịch xong, phía dưới bắt đầu nhìn nhau. Vương Trung: "Biến đổi ở đây, là chỉ tình hình gia đình của các vị. Tôi nói thẳng cho mọi người biết, lai lịch của các vị đã được sàng lọc kỹ càng, trong số các vị không có quý tộc, không có thương nhân lớn và chủ nhà máy, đều là những người dân bình thường nhất.

"Đế quốc bắt đầu bành trướng đến nay đã ba năm rồi, cuộc sống của các vị có khá hơn không?"

Vương Trung hỏi xong bắt đầu do dự, bởi vì hắn đột nhiên nhớ ra, Hitler ở Trái Đất trước khi bắt đầu xâm lược vừa mới thoát khỏi cuộc Đại Khủng Hoảng, so với Đại Khủng Hoảng thì đương nhiên cuộc sống sẽ tốt hơn. Liệu có khả năng thế giới này cũng vậy không?

Vậy thì bộ chiêu bài mà năm xưa Lâm Triết tiên sinh dùng để lôi kéo người Nhật không thể áp dụng được rồi.

Hắn thấp thỏm bất an chờ đợi kết quả, còn đám tù binh cũng nhìn nhau, kết quả là cả hai bên đầu im lặng khiến hội trường chìm vào yên tĩnh. Đột nhiên, có một tù binh lớn tiếng nói gì đó.

Vương Trung vội vàng nhìn Vasili.

Vasili phiên dịch: "Hắn ta nói, sau khi khai chiến, đường phố trông phồn hoa hơn nhiều, các quân nhân khiến việc buôn bán của các cửa hàng ven đường đều tốt lên, nhà hắn ta mở quán cơm, mẹ hắn ta viết thư nói là, khi quân nhân ăn cơm thấy biển hiệu 'ủng hộ quân đội' treo trước cửa quán, đều sẽ cho thêm ít tiền boa."

Vương Trung nghĩ thầm xong rồi, xem ra kế hoạch thông qua hoàn cảnh gia đình để lôi kéo binh lính Prosen đã thất bại, chỉ có thể bắt đầu từ lương tri của con người. Không ngờ viên sĩ quan mở quán cơm này lại nói tiếp. Vasili phiên dịch: "Anh

ta nói, nhưng quán cơm đã vắng khách hơn, chỉ có những người dân làm việc trong các xí nghiệp quân sự mới có thể đến quán ăn. Anh ta còn nói món ăn ở quán cũng ít đi, vì phần lớn rau củ đều bị quân đội mua hết. Đồ đạc trong quán cũng đã lâu không được thay mới, vì nhà máy sản xuất đồ gia dụng bây giờ đang sản xuất báng súng trường Mauser."

Vương Trung đột nhiên cảm thấy dường như vẫn còn hy vọng, vì vậy gật đầu nói: "Rất tốt, cảm ơn anh ta đã chia sẻ, Lavkid, hãy cho anh ta một bao thuốc lá."

Lavkid gật đầu với tu sĩ cầu nguyện bên cạnh, vì vậy một bao thuốc lá do Liên bang sản xuất được đưa đến tay viên sĩ quan này.

Vừa thấy có thuốc lá phát, các tù binh đều phấn khích hẳn lên.

Xem ra Vương Trung đoán đúng rồi, thuốc lá trong trại tù binh là thứ hiếm có. Hắn dựa vào những bộ phim miêu tả trại tù binh như "Cầu Sông Kwai" để rút ra kết luận này. Lại một hạ sĩ bước lên bục, bắt đầu kể lại câu chuyện của mình.

Vasili tiếp tục phiên dịch: "Người này nói, cha anh ta là công nhân nhà máy, trước khi Hoàng đế Reinhardt cải cách, nhà máy đã phải hoạt động cầm cự, gần như không trả nổi lương. Sau khi khai chiến, nhà máy bị Henschel mua lại, bắt đầu sản xuất ốc vít, lương có thể trả đều đặn.

"Nhưng mà mỗi tháng nhà bọn họ có thể mua được ít đồ hơn trước, vì các thương nhân lớn đã cộng tiền mua công trái chiến tranh vào giá bán hàng hóa!"

Vương Trung nghĩ thầm, mình đúng là sáng suốt khi tìm những người tốt nghiệp trung học đến tham gia buổi họp này, bọn họ còn biết giá cả tăng lên là do bị cộng thêm tiền công trái chiến tranh vào.

Đột nhiên, Vương Trung nảy ra một ý, hỏi: “Anh còn biết chuyện gì về việc các ông lớn kia phát chiến tranh tài không?”

Vasili phiên dịch xong, con trai người công nhân này suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi biết khi chiếm đóng Carolin, sư đoàn trưởng đã vét sạch hầm rượu của quý tộc ở sở chỉ huy, vàng bạc châu báu gì đó cũng bị cướp sạch.” Vương Trung: “Các anh không được chia một phần à?”

Vasili vừa dứt lời, tất cả tù binh đầu cười phá lên.

Dưới khán đài có một trung sĩ hô to cái gì đó.

Vasili nói: “Hắn ta nói làm sao có thể, những thứ đó đều là của sư đoàn trưởng và lữ đoàn trưởng, ngay cả tiểu đoàn trưởng cũng không được chia!”

Chương 678: Thuyết Phục Binh Lính Prosen

Chương 678: Thuyết Phục Binh Lính Prosen

Chương 678: Thuyết Phục Binh Lính Prosen

Vương Trung: “Rất tốt, còn chuyện phát chiến tranh tài nào nữa không?”

Phía dưới có người léo nhéo nói một tràng, Vương Trung không đợi Vasili phiên dịch, liên chỉ vào người đó nói: “Anh lên bục nói đi!”

Người nọ cũng không đợi Vasili phiên dịch, trực tiếp đi lên bục, chen con trai người công nhân vừa nãy sang một bên, hăng hái nói.

Vasili phiên dịch từng câu: “‘Ở Kazaria, các sĩ quan bắt chúng tôi tranh thủ lúc nghỉ ngơi xuống cướp lương thực, dùng súng uy hiếp người dân thu hoạch lương thực. Sau đó, toàn bộ số lúa mì này đầu được vận chuyển về hậu phương. Tháng 11, em gái tôi viết thư về, nói rằng trong thành phố bắt đầu bán lúa mì và bột mì từ Kazaria, nhưng giá rất cao, nói là đã cộng thêm phí vận chuyển và phí hậu cần!’”

Vương Trung: “Tốt! Bọn quan lớn đã cướp đi lương thực của người dân Kazaria, nhưng người dân Prosen lại không được ăn! Số lương thực này đầu chui vào túi riêng của bọn chúng! Cái gọi là phí hậu cần căn bản chẳng đến tay các anh!” Hắn vừa nói vừa nghĩ, xu hướng này rất tốt, cứ phát triển tiếp, sẽ thành đại hội tố khổ mất!

Tiếp theo, càng ngày càng nhiều binh lính lên bục, kể hết những gì họ biết về việc các sĩ quan và quý tộc phát chiến tranh tài.

Những sự thật kinh hoàng này khiến người ta không khỏi nghi ngờ liệu chúng có phải là sự thật hay không. Nhưng trước khi xuyên không, Vương Trung đã xem qua các tài liệu liên quan, biết rằng Hitler thực ra rất tham những, có lẽ chỉ khá hơn Quốc dân đảng của Tưởng Giới Thạch một chút mà thôi. Vì vậy, Vương Trung cảm thấy những chuyện nghe có vẻ hoang đường này có thể không phải là hoàn toàn bịa đặt.

Binh lính Prosen lên bục ngày càng đông, có lẽ vì ở hiện trường không có sĩ quan cũng không có quý tộc, bọn họ càng ngày càng thoải RcAEiI

Vương Trung thấy lửa đã đủ độ, bèn giơ một tay lên, ngăn cản những tù binh muốn tiếp tục lên bục, tự mình bước ra giữa bục giảng. Vương Trung: “Chiến tranh đã diễn ra lâu như vậy, các anh chiếm được một vùng đất rộng lớn, bọn quan lớn ăn uống no đủ, nhưng người dân lại sống khổ sở không thể tả! Các anh còn chưa bắt đầu tổng động viên thời chiến, sau khi tổng động viên thì tình hình sẽ còn tồi tệ hơn!

“Prosen chắc chắn sẽ phải tổng động viên, bởi vì vì tư lợi của mình, bọn họ đã gây chiến với gần nửa thế giới! Người dân Prosen sẽ ngày càng khổ cực, nhưng những tên quan lớn kia, những kẻ ra sức ra rả cái thuyết dân tộc thượng đẳng, chúng sẽ tiếp tục sống sung sướng!

“Hôm nay tôi đến đây, chính là muốn nói cho các anh biết, hợp tác với chúng tôi không phải là đầu hàng, mà là vì tương lai của tổ quốc mình, lựa chọn con đường đúng đắn!

“Tôi không mong các anh lập tức thay đổi quan điểm, tôi chỉ yêu cầu các anh hãy suy nghĩ, rốt cuộc ai mới là kẻ được

hưởng lợi từ những cuộc bành trướng liên miên này, hãy nghĩ đến cha mẹ của các anh, nghĩ đến chị em gái của các anh!"

Vương Trung nói xong, gật đầu với Lavkid.

Thay đổi tư tưởng không phải chuyện ngày một ngày hai, hắn chỉ mới bắt đầu, tiếp theo chính là công việc cần sự kiên trì.

Sau khi đại hội kết thúc, Lavkid tìm Vương Trung: "Bắt đầu từ gia đình sao, cách nghĩ rất hay."

Vương Trung: "Ông phải nhanh chóng dịch các kinh sách của phái thế tục sang tiếng Prosen, đưa cho họ xem."

"Vốn đã có bản tiếng Prosen rồi, thực ra trước đây phái thế tục được truyền bá khá rộng rãi ở Prosen, chỉ là chúng ta mang danh nghĩa là Giáo hội Thần thánh phương Đông, mà người Prosen thường không tin vào Giáo hội Thần thánh phương Đông. "Reinhardt đã trục xuất toàn bộ Giáo hội Thần thánh phương Đông ở Prosen, rất nhiều thành viên của phái thế tục chạy đến Melainia, sau đó lại chạy đến chỗ chúng ta." Vương Trung: "Vậy thì cứ để họ đến, trước tiên phải truyền bá Giáo hội Thần thánh phương Đông, sau đó mới tuyển mộ tình nguyện viên từ các tù binh."

Lavkid gật đầu: "Hiểu rồi, tôi đi sắp xếp."

Vương Trung rất hài lòng, nhưng hắn đột nhiên phát hiện ra, tại sao mình lại giống như một lãnh đạo ra lệnh cho Hồng y Giáo chủ vậy? Mình là cái thá gì chứ?

Hắn quyết định giả vờ như không nhận ra.

Cuối tháng 2, khi nhiệt độ tăng lên, tuyết bắt đầu tan, nhưng chỉ là lớp tuyết bề mặt tan ra, trên thực tế, lớp đất sâu bên dưới vẫn bị đóng băng cứng như đá, tạo thành một lớp chắn, ngăn không cho nước tuyết thấm xuống sâu. Vì vậy, mùa lầy lội bắt đầu. Ngay cả ở một thành phố lớn với đường nhựa

trải khắp nơi như Ekaterinburg cũng có thể thấy lầy lội, ra đường một chuyến là ống quần dính đầy bùn đất.

Trong điều kiện tồi tệ này, xe tăng cũng phải lắc lư, xe ô tô rời khỏi đường nhựa thì đừng hòng di chuyển.

Vì vậy, chiến trường hoàn toàn yên tĩnh, tất cả các hoạt động quân sự quy mô lớn từ Bắc chí Nam đều dừng lại.

Cả hai bên đều đang tranh thủ tích trữ đạn dược, bổ sung quân số, chuẩn bị cho một trận đánh lớn vào mùa hè.

Chương 679: Cha Đỡ Đầu

Chương 679: Cha Đỡ Đầu

Chương 679: Cha Đỡ Đầu Ngày 6 tháng 3, Trung tá John Wick đột nhiên đến Học viện Quân sự Suvoroy, tìm Vương Trung đang chuẩn bị đi dạy ở phòng hiệu trưởng.

Vừa gặp mặt, anh ta đã nói: "Anh đã nghe nói chưa?" Vương Trung nghỉ ngờ hỏi lại: "Nghe nói gì?"

"Cơ quan tình báo của Liên hiệp Vương quốc vừa chuyển thông tin tình báo cho Bộ Tổng tư lệnh của các anh." Vương Trung: "Vừa mới chuyển đến, làm sao tôi biết được?" "Vậy à", Trung tá John Wick ngồi xuống trước mặt Vương Trung, cười nói, "Vậy để tôi nói cho anh biết. Người Prosen đang chuẩn bị phát động tấn công ở mặt trận phía Nam, giai đoạn đầu tiên là chọc thủng phòng tuyến từ pháo đài ven biển đến Borsk, các sĩ quan tình báo của Liên hiệp Vương quốc chưa tìm ra thời gian tấn công cụ thể và hướng tấn công chính." Vương Trung: "Cái này có ích lợi gì? Mọi người đều biết Prosen muốn đánh Nam tuyến."

John Wick: "Xác nhận phỏng đoán ban đầu cũng là chuyện rất quan trọng, dù sao căn cứ vào phỏng đoán mà bố trí binh lực, một khi phỏng đoán sai lầm sẽ bị đưa lên sách giáo khoa quân sự, trở thành điển hình sai lầm."

Vương Trung: "Sẽ không sai đầu, năm ngoái lúc bọn họ tấn công Yekaterinburg là thời điểm chúng ta suy yếu nhất, bây giờ muốn tấn công Yekaterinburg nữa thì phải đối mặt với bộ đội đã được chỉnh đốn, hơn nữa còn có kinh nghiệm tác chiến

phòng ngự, bọn họ tuyệt đối sẽ không đánh dễ dàng như năm ngoái.

“Còn Bắc tuyến, cho dù bọn họ chiếm được St. Andrewsburg, đánh lên phía Bắc cũng chẳng có gì đáng giá. Phía Bắc toàn là rừng rậm và lãnh nguyên, cơ sở hạ tầng càng kém, điểm dân cư cũng ít, bọn họ sẽ khó tiến thêm được, ngược lại chúng ta lại có thể dựa vào cảng biển không đóng băng ở phương Bắc, có nguồn tiếp tế dồi dào.”

Vốn dĩ cảng biển không đóng băng chủ yếu phục vụ công nghiệp đóng tàu, chỉ dựa vào thành phố này và khu công nghiệp xung quanh thì không thể cung cấp đủ cho một Tập đoàn quân —— phương Bắc còn chưa có năng lực sản xuất nông nghiệp, chẳng lẽ lại để cho đại quân ăn cá muối với gỗ sao?

Nhưng bây giờ tình hình đã thay đổi, Bất Đống Cảng là điểm cuối của tuyến vận tải Bắc Băng Dương, vật tư do Đồng minh vận chuyển đến chất đống ở Bất Đống Cảng, đủ để cung cấp cho hàng triệu quân tác chiến.

Cho nên cho dù mất St. Andrewsburg, Tập đoàn quân Andrew chỉ cần đổi tên là có thể tiếp tục tác chiến, dựa vào tuyến đường sắt từ Bất Đống Cảng đến Yekaterinburg để bố phòng, toàn tuyến đầu sẽ có nguồn cung cấp tốt. Vương Trung phân tích tất cả những điều này một lượt, sau đó nói chắc như đinh đóng cột: “Kẻ địch chỉ có thể đánh Nam tuyến, đây cơ bản là dương mưu, tất cả những tin tức bọn họ muốn tấn công Bắc tuyến hoặc Trung tuyến đầu là hành động nghi binh.” Trung tá John Wick cười nói: “Phán đoán của ngài về cơ bản giống với phán đoán của các tướng lĩnh nước tôi, ngài cảm thấy người Prosen có thể thành công không?”

Vương Trung: “Tôi không chắc, Myshkin công tước là một vị tướng rất xuất sắc, rất có kinh nghiệm trong tác chiến phòng

ngự, tôi không biết hắn ta có thể ngăn cản được cuộc tấn công của địch hay không.”

Trên thực tế Tập đoàn quân do Myshkin chỉ huy đã có mấy trăm nghìn quần, pháo đài ven biển còn có mấy vạn lính thủy đánh bộ, một lực lượng lớn như vậy, chỉ cần người chỉ huy không bị ngu, thế nào cũng có thể ngăn cản Prosen một thời gian.

Vấn đề là có thể ngăn cản được bao lâu.

John Wick chuyển chủ đề: “Tôi nghe nói các ngài có tiến triển lớn trong việc lôi kéo tù binh Prosen?” Vương Trung: “Chuyện này anh nên đi hỏi Hồng y giáo chủ Lavkid của Thẩm Phán Đình thì hơn.”

“Thôi nào, tôi không phải là phóng viên, tôi đang hỏi thăm tình hình với tư cách là tùy viên quân sự lục quân, dù sao tương lai chúng tôi cũng cần chiêu hàng tù binh Prosen càng nhiều càng tốt.” Vương Trung: “Hiện tại tình hình của tù binh cũng không tệ, có tù binh đồng ý vào nhà máy giúp chúng tôi sản xuất trang bị. Nhưng mà lôi kéo tù binh là một công việc lâu dài, không thể có kết quả ngay được.”

John Wick: “Tôi cứ tưởng người Prosen tự cho mình là dân tộc thượng đẳng sẽ khinh thường việc cấu kết với dân tộc hạ đẳng!”

Vương Trung chỉ cười mà không nói, không tiếp lời John Wick.

Vì vậy John Wick đổi chủ đề: “Con của ngài dự sinh khi nào? Chính phủ Liên bang định tặng cho cậu bé một món quà nhỏ.”

Vương Trung: “Anh nên đi hỏi bác sĩ sản khoa.”

John Wick: “Tất nhiên, cơ quan tình báo của chúng tôi đã hỏi bác sĩ sản khoa rồi, nhưng tôi nghĩ với tình bạn của chúng

ta, hỏi thẳng ngài chắc cũng có thể nhận được câu trả lời.”

Vương Trung: “Đương nhiên, sớm nhất là tháng Tám.” “Belinsky sẽ chủ trì lễ rửa tội cho con ngài? Hay là muốn làm cha đỡ đầu?” John Wick tiếp tục hỏi.

Vương Trung: “Sẽ chủ trì lễ rửa tội. Cha đỡ đầu thì hiện tại vẫn chưa quyết định.” Thực ra mấy ngày nay không ít người đến hỏi thăm chuyện cha đỡ đầu của đứa bé, dù sao chuyện này có khả năng ảnh hưởng đến việc hình thành lực lượng của Đế quốc Ant sau này.

Vương Trung cực kỳ phản cảm với chuyện chưa đánh thắng đã nghĩ đến chia chác, cho nên cho dù John Wick là bạn bè nước ngoài đến hỏi thăm, hắn cũng không khách khí bày ra vẻ mặt khó chịu. John Wick vội vàng nói: “Kỳ thực không phải tôi muốn hỏi, mà là ngài đại sứ rất quan tâm chuyện này, nhờ tôi hỏi thăm một chút.”

Đổ thừa cho ngài đại sứ àI Vương Trung: “Hiện tại vẫn chưa quyết định cha đỡ đầu của đứa bé là ai, bởi vì cạnh tranh quá gay gắt. Đợi khi quyết định xong, tôi nhất định sẽ thông báo cho ngài đại sứ.”

Chương 680: Xoáy Nước

Chương 680: Xoáy Nước

Chương 680: Xoáy Nước John Wick có vẻ rất hài lòng với câu trả lời này, tiếp tục hỏi câu tiếp theo: “Có thể tham quan buổi thử nghiệm xe tăng diệt xe tăng kiểu “Xoáy Nước” được không?” “Xoáy Nước” đã được cải tiến đến nguyên mẫu thế hệ thứ ba, sửa chữa một số vấn đề của nguyên mẫu thế hệ thứ hai, nâng cao độ tin cậy và điều chỉnh lại cấu trúc tấm chắn pháo.

Hiện tại “Xoáy Nước” ở khoảng cách trên 1000 mét, cho dù bị pháo 88 mm bắn trúng cũng có khả năng sống sót khá tốt. Đúng vậy, là khả năng sống sót của thành viên kíp lái, chứ không phải khả năng sống sót của xe bọc thép.

Ở khoảng cách này, nếu bị pháo 88 mm bắn trúng thì pháo vẫn sẽ bị hỏng, mất khả năng chiến đấu, trong trường hợp này, có thể bảo toàn tính mạng pháo thủ là tốt rồi.

Mặt khác, pháo chống tăng Pak 40 của Prosen ở khoảng cách 1000 mét cũng có khả năng phá hủy các bộ phận và cướp đi khả năng chiến đấu của “Xoáy Nước”.

Pak 40 ở khoảng cách 1000 mét về cơ bản không thể gây nguy hiểm cho các thành viên kíp lái, tổ lái chắc chắn sẽ sống sót.

Hiện tại, những người đã xem thử nghiệm “Xoáy Nước” đầu đánh giá rất cao loại pháo tự hành diệt tăng này.

Vấn đề duy nhất là khả năng sản xuất, thứ này thực sự không dễ sản xuất.

Rõ ràng đã bỏ đi tháp pháo - bộ phận chiếm nhiều thời gian gia công, nhưng thời gian sản xuất lại cao hơn, phá vỡ quy luật pháo tự hành rẻ hơn xe tăng.

Chủ yếu là trên xe này có quá nhiều bộ phận gia công tinh xảo.

Vương Trung cũng muốn làm một phiên bản rút gọn để sản xuất hàng loạt cho mọi người sử dụng, nhưng đã bị Thượng tướng Sergei chặn lại bằng một câu: "Anh muốn phiên bản rút gọn cạnh tranh nòng pháo 100 mm với anh à?"

Sản lượng nòng pháo 100 mm chỉ có vậy, hiện tại nguyên mẫu đang sử dụng nòng pháo mà hải quân vốn chuẩn bị cho pháo phụ của tàu khu trục và tàu tuần dương, nhưng sau khi bắt đầu sản xuất hàng loạt, số nòng pháo này có thể sẽ hết sạch trong vòng một tuần, sau đó sản lượng sẽ bị kìm hãm bởi sản lượng nòng pháo.

Quả thực không cần thiết phải làm một phiên bản rút gọn để tranh giành nòng pháo.

Tóm lại, "Xoáy Nước" trực tiếp trở thành một thứ hiếm hoi mà chỉ các đơn vị tỉnh nhuệ mới được sử dụng, giống như xe tăng Tiger mà nó nhắm đến.

Xe tăng Tiger trên Trái Đất đầu được biên chế cho các tiểu đoàn xe tăng hạng nặng, sau đó được sử dụng như đội cứu hỏa chạy khắp mặt trận, đến đâu cũng để lại tỷ lệ tiêu diệt đáng kinh ngạc.

Đương nhiên Vương Trung không định biên chế "Xoáy Nước" thành tiểu đoàn diệt tăng độc lập, càng không định để chúng làm đội cứu hỏa chạy khắp nơi, nó sẽ chỉ được trang bị cho Tập đoàn quân Cơ động số 1 vừa mới được thành lập của Vương Trung.

Điều này khiến mọi người càng thêm hứng thú với loại vũ khí này, bởi vì trong mắt người khác, đây là trang bị đặc biệt mà Rokossovsky lợi dụng chức quyền để tạo ra cho lực lượng thần tín, ai cũng muốn xem cho rõ. Đối mặt với yêu cầu của John Wick, Vương Trung sảng khoái đồng ý: "Không vấn đề gì, tôi sẽ bảo Vasili sắp xếp để anh tham quan."

"Cảm ơn rất nhiều." John Wick đứng dậy, sau đó lấy một túi tài liệu từ trong cặp ra, đặt lên bàn Vương Trung.

Vương Trung tò mò mở dây buộc miệng túi, lấy xấp tài liệu bên trong ra.

Trên bìa tài liệu có biểu tượng chữ thập sắt của Prosen. Vương Trung: "Kế hoạch tác chiến của Prosen?" John Wick cười khổ nói: "Không, cái đó rất khó lấy được. Đây là báo cáo tổng hợp tình hình các đơn vị của Bộ Tổng tư lệnh Prosen vào tháng Hai, bao gồm số lượng xe tăng sẵn sàng chiến đấu và các số liệu quan trọng khác."

Vương Trung mở bìa, lật qua trang bìa và trang tóm tắt, trực tiếp vào phần nội dung chính.

Ngay từ đầu là bảng số lượng xe tăng sẵn sàng chiến đấu của các sư đoàn thiết giáp Prosen và bảng tình hình bổ sung quân số. Vương Trung cau mày: "Sao số lượng xe tăng sẵn sàng chiến đấu của Prosen lại ít như vậy? Sư đoàn Thiết giáp số 1 chỉ có 81 chiếc sẵn sàng chiến đấu, 25 chiếc đang bảo dưỡng, 40 chiếc đang sửa chữa tại nhà máy? Sư đoàn Thiết giáp số 2 và số 3 thậm chí cộng cả số xe đang bảo dưỡng và đang sửa chữa cũng chỉ hơn 100 chiếc!" John Wick: "Hình như là Tổng thanh tra binh chủng thiết giáp bị thất sủng, nên người Prosen không còn theo đuổi sư đoàn thiết giáp 400 xe tăng trong mơ của ông ta nữa, đã giảm số lượng tiểu đoàn thiết giáp của phần lớn các sư đoàn xuống còn 2, một số sư đoàn thậm chí chỉ có 1 tiểu đoàn thiết giáp."

Vương Trung lật sang trang tiếp theo, thốt lên: “Số lượng xe tăng giảm xuống, nhưng lực lượng đi kèm không giảm, thậm chí còn tăng thêm †{

tiểu đoàn lính ném lựu đạn thiết giáp, chẳng lẽ quân địch thấy kết cục của mấy sư đoàn chỉ có xe tăng mà không có gì khác của chúng ta, nên sợ quá mà tăng cường mức độ hiệp đồng tác chiến của các đơn vị à?”

Dù sao 200 xe tăng của sư đoàn thiết giáp bị 1 sư đoàn bộ binh đánh bại thì đúng là hơi mất mặt, người Prosen bị dọa sợ cũng là chuyện bình thường.

John Wick: “Cũng không phải là giảm toàn bộ số lượng xe tăng, báo cáo này không bao gồm Quân đoàn Ky sĩ Asgard, nghe nói lực lượng Ky sĩ đoàn vẫn giữ nguyên biên chế 3 tiểu đoàn thiết giáp.”

Chương 681: Mở Tầm Nhìn

Chương 681: Mở Tầm Nhìn

Chương 691: Mở Tầm Nhìn Vương Trung: "Quần đoàn Ky sĩ Asgard không thuộc quyền quản lý của Bộ Tổng tư lệnh Prosen?"

John Wick gật đầu: "Đúng vậy, họ trực thuộc Hoàng đế. Nhân tiện, bây giờ mọi người đầu cho rằng Tập đoàn quân Cơ động số 1 của ngài cũng như vậy."

Vương Trung: "Tuyệt đối không có chuyện đó!"

Lần này đến lượt John Wick cười mà không nói.

Tập đoàn quân Cơ động số † của Vương Trung quả thực khác biệt rất lớn so với Quân đoàn Ky sĩ Asgard của Prosen, và cũng không phải là cấm vệ quân của Sa hoàng.

Tên gọi chính thức của Tập đoàn quân Cơ động số 1 là Lực lượng huấn luyện trực thuộc Bộ Tổng tư lệnh - Tập đoàn quân Cơ động số 1, theo như những gì Vương Trung đích thân chủ trì soạn thảo trong văn bản, là "để khám phá phương thức biên chế lực lượng phù hợp hơn với chiến tranh hiện đại". Hiện tại, tập đoàn quân này chỉ được Bộ Tư lệnh phòng thủ Yekaterinburg quản lý về mặt hậu cần và nhân sự - quân đội là nơi tiêu thụ rất nhiều vật tư, cho dù không đánh trận, gần 200.000 binh sĩ cộng với nhân công ăn uống, sinh hoạt cũng là một khoản chi phí khổng lồ, hiện tại những chi phí hàng ngày này đầu do hậu cần của lực lượng phòng thủ thành phố chi trả.

Vì vậy, không cần thiết phải suy diễn quá nhiều khi thấy tập đoàn quân này trực thuộc Bộ Tư lệnh phòng thủ thành phố.

Đương nhiên, Tập đoàn quân Cơ động số 1 quả thực được ưu tiên hơn trong việc tiếp nhận trang bị, nhưng đó chỉ là vì đơn vị này có nhiều đơn vị bảo đảm hậu cần, có thể xử lý được khi trang bị mới có độ tin cậy thấp, nếu trang bị mới được cấp cho các đơn vị thông thường mà bị hỏng thì chắc sẽ bị vứt bên đường. Tập đoàn quân Cơ động số † có 3 sư đoàn trực thuộc, bao gồm Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1 "Cờ đỏ", Sư đoàn Bộ binh Cơ giới số 225 và Sư đoàn Quân đội Nhân dân Melainia số 1.

Cả 3 sư đoàn đều được tổ chức theo mô hình của Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1.

Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1 có các tiểu đoàn xe tăng, trinh sát, công binh, phòng không, diệt tăng, pháo chống tăng, ngoài ra còn có † trung đoàn bộ binh cơ giới, 1 trung đoàn pháo binh, 1 trung đoàn ô tô và 1 trung đoàn hậu cần.

Ngoài ra còn được tăng cường 1 đại đội ky binh làm lực lượng trinh sát và thông tin liên lạc khẩn cấp.

Trung đoàn Bộ binh Beshenkovichskaya số 5 trước đây thuộc Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1, sau khi được cải tổ thành Trung đoàn Bộ binh Cận vệ số 41, đã được giao cho Sư đoàn Bộ binh Cơ giới số 225, làm lực lượng nòng cốt của sư đoàn. Biên chế hiện tại của Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1 thể hiện sự đúc kết kinh nghiệm chiến đấu trong một năm qua của Vương Trung, các binh chủng kỹ thuật khác trong sư đoàn chỉ có 1 tiểu đoàn, chỉ có bộ binh, pháo binh, ô tô và lực lượng hậu cần được biên chế thành trung đoàn.

Trung đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 31 là đơn vị cũ của Vương Trung, chính là Trung đoàn Amur số 3 ban đầu, trung đoàn này được bổ sung một lượng lớn xe bán bánh xích M3, thực sự đã được cơ giới hóa. Điểm đặc biệt nhất của trung đoàn này là trang bị pháo binh bộ binh, vì số lượng M3 nhiều

nên Vương Trung đã nhét một lượng lớn pháo bộ binh 75 mm vào trung đoàn này, dùng M3 kéo đi, khiến số lượng pháo 75 mm của mỗi tiểu đoàn tăng lên 12 khẩu, còn súng cối 82 mm thậm chí còn được phân bổ xuống đại đội bộ binh làm hỏa lực yểm trợ.

Không ngoa khi nói rằng, chỉ tính riêng về số lượng pháo, 1 tiểu đoàn của Trung đoàn Cận vệ 31 có thể sánh ngang với 1 sư đoàn bộ binh Ant được trang bị tương đối tốt. Còn tiểu đoàn xe tăng thuộc Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1, nếu chỉ xét về xe tăng thì không có gì quá đặc biệt, vẫn là 1 trung đội 4 xe tăng, 1 đại đội 12 xe, 3 đại đội tạo thành 1 tiểu đoàn.

Hiện tại sản lượng T-34W đã tăng lên đáng kể, nên các tiểu đoàn thiết giáp có số lượng T-34W như vậy rất phổ biến trong quân đội Ant. Điều thực sự dị thường là Vương Trung đã trang bị cho tiểu đoàn này rất nhiều lực lượng đi kèm, hắn nhét vào mỗi đại đội thiết giáp 1 trung đội trinh sát 3 xe jeep và † trung đội bộ binh cơ giới, được trang bị 4 xe tăng M3 Grant.

Đúng vậy, là trung đội bộ binh cơ giới, nhưng xe chiến đấu bộ binh lại là xe tăng hạng trung M3.

Thật sự không phải đang nói đùa, bên trong xe tăng M3 rất rộng rãi, có thể nhét vừa tám binh sĩ Ant được vũ trang đầy đủ, cho nên đã bị Vương Trung dùng làm xe chiến đấu bộ binh.

Xe bán xích về khả năng việt dã không bằng T34W, vậy thì cứ dùng xe tăng bánh xích. Như vậy cho dù xe tăng xung phong rất nhanh, ít nhất còn có 60 bộ binh đi kèm, gặp phải tình huống phức tạp có thể để bộ binh xuống xe dò đường phía trước, "mở tầm nhìn" cho xe tăng.

Ngoài bộ binh cơ giới, Vương Trung còn nhét thêm một chiếc pháo tự hành SU-76, làm hỏa lực yểm trợ bắn gián tiếp.

Việc tăng cường bộ binh cho xe tăng là Vương Trung tự mình đúc kết kinh nghiệm, còn việc đưa pháo bắn gián tiếp vào đội hình xe tăng là học theo kinh nghiệm của Hồng quân Liên Xô trên Trái Đất.

Trung đội xe tăng của Hồng quân Liên Xô khi tấn công ngoài việc được trang bị bộ binh cơ giới, còn được trang bị một khẩu pháo 122mm, như vậy một khi trung đội xe tăng phát hiện bộ binh địch đang đào hào, có thể sử dụng khẩu pháo 122mm này phối hợp với bộ binh tấn công.

Chương 682: Có Những Ngày

Chương 682: Có Những Ngày

Chương 682: Có Những Ngày Hiện tại Vương Trung còn chưa có pháo lựu 122mm, trước tiên dùng SU-76 thay thế, cỡ nòng cũng chỉ nhỏ hơn 46mm thôi mà, tạm thời đối phó vậy.

Chờ sau này có SU-152, sẽ đưa thứ này vào trang bị cho trung đội xe tăng.

Ngoài bộ binh và pháo binh, tiểu đoàn xe tăng thuộc Trung đoàn Cận vệ Cơ giới 1 còn được tăng cường lực lượng bảo đảm vượt xa các tiểu đoàn xe tăng khác, Vương Trung thậm chí còn tham khảo tiêu chuẩn của quân đội Mỹ trên Trái Đất, mỗi trung đội được trang bị một chiếc máy kéo, dùng để kéo xe tăng bị sa lầy.

Vương Trung còn muốn kiếm thêm một ít xe kéo kéo hạng nặng Dragons Wagon, đáng tiếc hiện tại Liên bang Quốc tế cũng không đủ dùng, dù sao vẫn chưa bắt đầu tăng cường sản xuất.

Trung đoàn pháo binh của Trung đoàn Cận vệ Cơ giới † được trang bị rất hùng hậu, pháo hạng nặng 152mm có 36 khẩu, còn có 24 khẩu pháo lựu 122mm. Để kéo số pháo này, Vương Trung đã trang bị cho trung đoàn pháo binh 150 chiếc máy kéo cùng với 100 chiếc xe tải. Đúng vậy, ngoài trung đoàn vận tải còn có thêm 100 chiếc xe tải.

Trung đoàn vận tải còn có 500 chiếc xe, cả sư đoàn có tới 600 chiếc xe tải!

Cảm ơn Liên bang Quốc tế đã hào phóng viện trợ.

Không đúng, tiểu đoàn pháo phòng không còn có 8 khẩu pháo phòng không Crusader nữa, nên là cảm ơn Liên bang Quốc tế và Liên hiệp Vương quốc Anh đã hào phóng viện trợ.

Sư đoàn được trang bị "khủng" như vậy, Tập đoàn quần Cơ giới 1 có ba sư đoàn. Đương nhiên, tiểu đoàn xe tăng diệt tăng được trang bị xe tăng diệt tăng Whirlwind chỉ có Trung đoàn Cận vệ Cơ giới 1 mới có, hai sư đoàn còn lại tạm thời thiếu, đó là bởi vì Whirlwind là thiết bị mới được thiết kế lại, sản lượng thực sự quá thấp.

Đến cuối tháng 4 năm 915, cũng chỉ có 36 chiếc, vừa đủ trang bị cho một tiểu đoàn. Cuối tháng 4, ngoại trừ tiểu đoàn xe tăng diệt tăng bị thiếu biên chế, các sư đoàn cơ bản đã được bổ sung quân số đầy đủ, nhân viên hậu cần và nhầm viên dân sự cũng đã đủ.

Ngoài các sư đoàn, Vương Trung còn thành lập một bệnh viện dã chiến lớn và một xưởng sửa chữa lớn ở cấp tập đoàn quân, sử dụng xe cứu hộ xe tăng chiến trường do Liên bang Quốc tế viện trợ.

Ngoài những thứ này, bộ tư lệnh tập đoàn quân còn trực thuộc một lữ đoàn pháo phản lực và một lữ đoàn pháo nòng dài, như vậy tập đoàn quân của Vương Trung có hơn 200 khẩu pháo cỡ nòng 152mm trở lên, sơ bộ có năng lực san phẳng một ngọn núi. Nhưng Vương Trung vẫn cảm thấy hỏa lực chưa đủ - những người từng ra chiến trường chắc đầu có chung "căn bệnh" này.

Đã có thể dùng bom đạn giết chất kẻ thù, tại sao còn phải xông lên đánh giáp lá cà liều mạng chứ?

Trang bị của tập đoàn quân Vương Trung so với quân Prosen chắc hẳn không còn chênh lệch quá lớn, mấu chốt nằm

ở huấn luyện.

Từ khi đóng quân ở Kubinka, huấn luyện cường độ cao vẫn luôn được duy trì, hơn nữa Vương Trung còn áp dụng hình thức thi tháng giống như hồi cấp ba, ba ngày thứ Năm, thứ Sáu, thứ Bảy của tuần cuối cùng mỗi tháng đều tổ chức thi đấu tổng hợp, một mặt thông qua cạnh tranh - và phần thưởng - để khích lệ tinh thần mọi người, mặt khác cũng để các chỉ huy và chiến sĩ được nghỉ ngơi sau một tháng huấn luyện vất vả.

Sau đó, hắn quyết định kéo dài thời gian thi đấu thành một tuần, trước tiên mỗi đại đội tổ chức thi đấu nội bộ, sau đó đến tiểu đoàn, cứ như vậy thi đấu lên cấp trên, rồi căn cứ vào kết quả thi đấu, trao cờ luân lưu cho sư đoàn giành được nhiều giải nhất. Vì vậy, vào tuần cuối cùng của mỗi tháng, Kubinka đều tràn ngập không khí như một đại hội thể thao, hiệu quả rất rõ rệt! Nhất là sau khi Vương Trung đưa xì gà Havana do Liên bang Quốc tế vận chuyển đến vào danh sách phần thưởng.

Buổi tối Chủ nhật cuối cùng của mỗi tháng, trong doanh trại Kubinka luôn có thể thấy những người chiến thắng ở các nội dung thi đấu với vẻ mặt đầy tự hào phì phèo xì gà, tận hưởng ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người. Vương Trung thật sự không ngờ những thứ mình học được từ huấn luyện quân sự và hồi cấp ba lại hữu dụng như vậy!

Đến cuối tháng 4, Vương Trung rất tin tưởng rằng trình độ huấn luyện của quân đội mình so với quân Prosen đã không còn chênh lệch nhiều, nhưng về mặt văn hóa có thể vẫn còn một chút khoảng cách.

Mấy tháng nay, thỉnh thoảng hắn lại đến trò chuyện với đám tù binh, hắn phát hiện ra một điều, tỷ lệ tốt nghiệp phổ thông trung học của người Prosen thực sự rất cao, học sinh phổ thông tư duy linh hoạt, chủ động cao, cho nên quân đội Prosen mới có chất lượng cao như vậy.

Ngược lại, ở phía quân đội Ant, một số binh sĩ chưa học hết lớp 10, quê nhà lại không bị chiếm đóng, rất nhiều người gia nhập quân đội chỉ vì "cha xứ trong giáo đường kêu gọi như vậy", Vương Trung còn phải dạy cho họ từ "ý nghĩa của việc bảo vệ đất nước".

May mắn thay, các giáo sĩ phụ trách lớp học buổi tối đầu có kinh nghiệm phong phú trong việc tiếp xúc với những thanh niên nông thôn này, rất nhanh đã giúp họ hiểu được ý nghĩa của chiến đấu, cũng hiểu tại sao Ant nhất định sẽ chiến thắng, Prosen nhất định sẽ thất bại. Đến cuối tháng 4, về mặt tư tưởng, Tập đoàn quân Cơ giới 1 cũng đã sẵn sàng để giao chiến với kẻ thù.

Tuy nhiên, cuộc tấn công vào phòng tuyến Novorossiysk - Borisov mà Vương Trung dự đoán vẫn chưa bắt đầu.

Chương 683: Nói Chuyện Với Thiếu Tướng… _

Chương 683: Nói Chuyện Với Thiếu Tướng… _

Chương 683: Nói Chuyện Với Thiếu Tướng Pháo Binh

Sáng sớm ngày 1 tháng 5, Vương Trung vừa mới thức dậy, đang ăn sáng thì quản gia Mikhail bước vào phòng ăn báo cáo: "Đại tướng Gorky đang đợi ở phòng khách." Vương Trung: "Nếu ông ấy chưa ăn sáng, mời ông ấy cùng ăn sáng."

Mikhail cúi chào rồi rời đi. Một lát sau, Đại tướng Gorky ngồi xuống đối diện Vương Trung và Lyudmila - vợ chồng sắp cưới, nhìn thức ăn trên bàn: "Ngay cả hai người cũng chỉ có thể ăn thịt hộp Spam thôi sao…"

Vương Trung: "Năm ngoái gia súc bị chết rét rất nhiều, phải đến nửa cuối năm nay mới khôi phục được nguồn cung, may mà có thịt hộp Spam và cá đánh bắt được ở biển Bắc, người dân Ant mới có cái ăn. Sao ông lại về đây?"

Đại tướng Gorky: "Hình như muốn bổ nhiệm tôi làm Tham mưu trưởng."

Vương Trung ngạc nhiên hỏi: "Nguyên soái Boris làm việc không tốt sao?"

Người trả lời câu hỏi này là Lyudmila: "Nguyên soái sức khỏe không tốt, có thể phải nghỉ hưu, vợ ông ấy nói vậy." Vương Trung: "Vậy à, còn có sự thay đổi nào khác không?" Đại tướng Gorky: "Thượng tướng Turgenev sắp được thăng lên Đại tướng, nội chiến kết thúc là ông ấy được thăng Thượng tướng, kết quả nhiều năm như vậy không được thăng chức,

bây giờ cuối cùng cũng được lên hàm Đại tướng… Nhưng tôi nghĩ có lẽ ông ấy cũng không quan tâm lắm đến chuyện này.”

Nói xong, vị Đại tướng nhún vai.

Ông ta tiếp tục nói: “Còn có Chekhov cũng sắp được thăng lên Thượng tướng, có thể sẽ được điều động đến Tổng cục Hậu cần, sau này sẽ tiếp quản vị trí của Đại tướng Sergei ở Cục Quân giới.” Vương Trung: “Sergei sắp bị thay thế rồi sao… Thật ra thì ông ta ngoài việc hay tạo điều kiện cho con rể ra thì cũng không có khuyết điểm gì lớn.”

Đây là sự thật, với tư cách là Chủ tịch Ủy ban Kiểm tra Quân giới, Vương Trung ngày nào cũng tiếp xúc với Cục Quân giới, Đại tướng Sergeli xử lý mọi việc đầu ổn, chỉ là thích bênh vực con rể. Nhưng rõ ràng là Trung tướng Chekhov “không dính chàm” tốt hơn ông ta.

Đại tướng Gorky quan sát biểu cảm của Vương Trung, cười nói: “Xem ra cậu cũng rất hài lòng với những thay đổi này, Quân lệnh xứ và Bộ Quốc phòng giao cho Đại tướng Turgenev đáng tin cậy, hậu cần do Thượng tướng Chekhov đáng tin cậy phụ trách…”

Vương Trung sửa lại: “Thượng tướng Chekhov đáng tin cậy và không dính chàm.””

“Hahahaha.” Đại tướng Gorky cười rất to.

Lúc này, Mikhail vẻ mặt nghiêm túc đi vào, một tay cầm điện thoại, một tay cầm ống nghe, bước tới đưa ống nghe cho Vương Trung: “Điện thoại từ hoàng cung.”

Vương Trung nhận lấy ống nghe, liền nghe thấy Olga hỏi giọng gấp gáp: “Đại tướng Gorky đang ở chỗ cậu đúng không?”

Vương Trung: “Đúng vậy.” Olga: “Kẻ địch tấn công rồi, tôi nghĩ bên Bộ Tổng tư lệnh đã gọi điện thoại cho cậu rồi, nhưng

tôi gọi trước một bước.” Vương Trung: “Cuối cùng cũng đến rồi sao, ở mặt trận phía Nam?”

“Đúng vậy, pháo đài Novorossiysk báo cáo đang bị pháo kích dữ dội, đồng thời trên biển xuất hiện tàu chiến của quân Prosen, đang đấu pháo với pháo đài phòng thủ bờ biển.”

Vương Trung: “Tôi biết rồi.” “Cậu có đến hoàng cung tham dự cuộc họp khẩn cấp trước mặt Sa hoàng không?” “Tất nhiên rồi.” Một ngày trước, ngày 30 tháng 4 năm 915.

Thượng tướng Erich von Manstein, Tư lệnh Tập đoàn quân số 11, đang thị sát trận địa pháo đường sắt đã được triển khai xong.

Hắn phải ngẩng cao đầu mới có thể nhìn thấy họng pháo của khẩu pháo khổng lồ Gustav.

Manstein: “Thứ này thực sự có tác dụng không?”

Thiếu tướng phụ trách khẩu pháo bên cạnh trả lời: “Nếu nó không có tác dụng, Ngài chỉ có thể hy vọng vào bom Fritz của Không quân thôi.” “Chúa ơi, vậy thì nó vẫn nên có tác dụng thì hơn.” Thượng tướng Manstein nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở chiếc xe tăng Panzer II trên bệ đỡ của khẩu pháo: “Tại sao khẩu pháo này lại mang theo một chiếc Panzer II?”

Thiếu tướng: “Bởi vì chiếc máy kéo chúng ta dùng để đẩy đạn pháo vào nòng pháo bị hỏng, máy kéo cỡ lớn dùng để đưa pháo về vị trí cũ không đặt lên được, vì vậy chúng tôi dùng xe tăng Panzer II đã tháo pháo để làm nhiệm vụ này, kích thước vừa khít.” Thượng tướng Manstein nhíu mày: “Đạn pháo to đến mức nào mà phải dùng xe tăng để đẩy?”

“Đầu đạn nặng bốn tấn, cộng thêm thuốc phóng là bảy tấn. Ngoài ra còn có một loại đạn xuyên giáp đặc biệt với đầu đạn

nặng hơn, dùng để tấn công các pháo đài bê tông kiên cố của địch."

Thượng tướng Manstein tặc lưỡi: "Nghe có vẻ uy lực lắm, nhưng dù uy lực lớn đến đâu, chỉ cần không bắn trúng thì cũng chẳng có ý nghĩa gì." Thiếu tướng pháo binh vỗ ngực nói: "Yên tâm đi, dựa vào kinh nghiệm tích lũy được từ Leopold, chúng tôi có thể đảm bảo sai số trong vòng 300 mét."

"Nửa cây số?" Thượng tướng Manstein giật mình, "Anh cho rằng sai số này có thể chấp nhận được sao?"

Thiếu tướng pháo binh: "Hãy tin tôi, Thượng tướng, đạn nổ mạnh có thể khiến các mục tiêu mầm lộ thiên trong bán kính 500 mét mất khả năng chiến đấu, sai số 300 mét không phải là vấn đề lớn. "Hơn nữa, sai số này có thể được hiệu chỉnh thông qua hiệu chỉnh bắn, chúng tôi đã thiết lập một trạm quan sát trên điểm cao, đồng thời kết nối với bên này qua điện thoại, đến phát thứ ba, thứ tư sẽ có độ chính xác khá tốt." Thượng tướng Manstein mím môi, nhìn chằm chằm vào khẩu pháo khổng lồ một lúc rồi nói: "Vậy một ngày các anh có thể bắn bao nhiêu phát?"

"Nếu bắn liên tục vào một mục tiêu, chỉ cần điều chỉnh nhỏ ở giữa, một ngày có thể bắn 14 phát."

"Mười bốn phát! Sao ít vậy?" Thượng tướng Manstein chất vấn.

Chương 684: Có Radar

Chương 684: Có Radar

Chương 684: Có Radar

Thiếu tướng pháo binh giải thích: “Đó là bởi vì sau khi bắn cần phải dùng máy kéo để đưa khẩu pháo này về vị trí cũ, toàn bộ quá trình này mất rất nhiều thời gian.” “Được rồi, anh đã thuyết phục tôi rồi. Mười bốn phát một ngày hình như cũng không phải là không thể chấp nhận được.”

Thượng tướng Manstein thở dài, “Vậy nếu bắn vào các mục tiêu khác nhau thì sao?” “Vậy phải xem khoảng cách giữa hai mục tiêu, chủ yếu là khoảng cách theo hướng Bắc - Nam, khoảng cách này càng lớn, góc xoay của khẩu pháo càng lớn. Hiện tại, để xoay khẩu pháo này 1 độ cần 12 giây, nếu trong quá trình xoay xảy ra sự cố, cần phải mất thêm một khoảng thời gian khá dài để khắc phục.” Thượng tướng Manstein: “Đừng nói với tôi những điều này, cứ nói cho tôi biết một con số ước lượng là được.” “Chín đến mười phát, Thượng tướng. Chúng tôi vẫn đề nghị mỗi ngày chỉ tấn công một mục tiêu quan trọng, sau khi phá hủy mục tiêu thì dừng lại, để chúng tôi kiểm tra khẩu pháo, dù sao cũng tốt hơn là để nó hỏng hoàn toàn rồi phải đưa về hậu phương sửa chữa.”

Thượng tướng Manstein: “Được rồi, nếu các anh đã yêu cầu như vậy thì cứ làm như vậy đi. Tôi muốn leo lên xem khẩu pháo khổng lồ này một chút!”

“Mời đi bên này.” Thiếu tướng pháo binh vội vàng làm động tác mời.

Rất nhanh, Thượng tướng Manstein đã leo lên phía sau khẩu pháo qua thang, nhìn chiếc xe tăng Panzer II đã được cải tạo thành xe nạp đạn ở cự ly gần, sau đó quay đầu lại nhìn vào nòng pháo đối diện với chiếc xe tăng. "To quá! Đường kính của nó là bao nhiêu?"

"80 cm, Thượng tướng." Thượng tướng Manstein trầm trồ nói: "Đây chắc là khẩu pháo lớn thứ hai sau khẩu pháo khổng lồ Urban, nếu chỉ xét trong số các loại pháo nòng dài hiện đại thì đầy là khẩu pháo lớn nhất, là minh chứng cho sức mạnh công nghiệp của Đế chất! Chúng ta phải dùng nó, nghiệt nát sức kháng cự của người Ant!"

Nói xong, Thượng tướng nhìn quanh bốn phía, đột nhiên dừng lại, chỉ vào thứ giống như cái vỉ đập ruồi ngoại cỡ ở cách đó không xa hỏi: "Đó là radar?"

"Vâng, radar cảnh giới phòng không. Tuy rằng không quân cam đoan sẽ không để cho bất kỳ máy bay nào của không quân Ant đến được trên không khu vực cự pháo, nhưng chúng tôi vẫn chỉ một khoản tiền khổng lồ để trang bị trạm radar và thiết bị phát điện liên quan, để có thể cho pháo cao xạ của chúng tôi chuẩn bị sẵn sàng trước." Schlieffen gật đầu: "Rất hợp lý. Không quân không đáng tin cậy, vẫn là dựa vào chính chúng ta để phòng không. Đại pháo sáng mai tám giờ bắt đầu bắn, đến lúc đó hỏa lực chuẩn bị đã kết thúc, địch sẽ tiến vào trận địa, vừa hay để cho chúng nếm mùi lợi hại."

"Tuân lệnh." Thiếu tướng pháo binh chào.

Schlieffen lại dặn dò: "Đừng bắn đạn xuyên giáp gì cả, cứ bắn đạn nổ mạnh, lúc chúng ta khai hỏa thì bộ binh hẳn là đã xuất phát rồi, đám mây bụi khổng lồ do đạn nổ mạnh tạo ra sẽ cổ vũ tinh thần." Bốn giờ rưỡi sáng hôm sau, hỏa lực chuẩn bị tấn công vào cứ điểm ven biển bắt đầu.

Ở trận địa pháo Gustav, có thể nghe thấy tiếng pháo nổ ở phía xa.

Cự pháo lặng lẽ chờ đợi thời điểm khai hỏa.

Trong quá trình này, hàng trăm nhân viên bảo trì đã kiểm tra cẩn thận từng bộ phận của hệ thống, xác định rằng con quái vật khổng lồ này có thể hoạt động bình thường.

Sau đó bắt đầu nạp đạn pháo.

Sáu pháo thủ hợp sức đẩy một chiếc xe đẩy, đưa đạn pháo đến trước cần cẩu, sau đó cần cầu sẽ nhấc lên, đặt vào đường ray nạp đạn ở phía sau thần pháo.

Sau đó, chiếc xe tăng số 2 được cải tạo thành máy kéo nạp đạn đẩy đầu đạn khổng lồ này vào nòng pháo, lại lùi về phía sau, đợi cần cẩu đặt thuốc phóng lên đường ray, rồi lại tận chức tận trách đẩy vỏ đạn vào nòng pháo.

Loại đại pháo này dựa vào mục tiêu khác nhau, lượng thuốc phóng nạp cũng khác nhau.

Lần khai hỏa đầu tiên cần nạp hai liều thuốc phóng, vì vậy xe tăng số 2 lại lùi về phía sau, lặp lại các bước trước đó một lần nữa.

Bước cuối cùng là khóa nòng pháo. Khóa nòng của một khẩu cự pháo như vậy cần ba người cùng thao tác mới có thể hoàn thành.

Sau khi nạp đạn xong, còn 40 phút nữa là kết thúc hỏa lực chuẩn bị.

Tuy nhiên, các pháo thủ vẫn đứng ở vị trí của mình, không hề lơ là nhiệm vụ, tập trung cao độ chờ đợi hỏa lực chuẩn bị kết thúc.

Đúng tám giờ, chuông điện thoại vang lên, lính thông tin lập tức cầm điện thoại đến trước mặt Thiếu tướng, cung kính

đưa ống nghe.

Thiếu tướng vừa cầm ống nghe lên, liền nghe thấy Schlieffen nói bằng giọng bình tĩnh: “Khai hỏa.”

Một câu nói của Schlieffen đã khiến toàn bộ trận địa từ trạng thái tĩnh lặng trở nên sôi động, các kỹ sư và thợ máy vừa nãy còn đang rảnh rỗi lại bắt đầu hành động, tiến hành kiểm tra lần cuối trước khi khai hỏa.

Thiếu tướng thì trực tiếp leo lên bệ ở bên cạnh khẩu đại pháo, nơi có bảng điều khiển của khẩu pháo. Các kỹ sư hoàn thành kiểm tra cuối cùng cũng rời khỏi khẩu đại pháo, xếp hàng bên cạnh, lặng lẽ chờ đợi khoảnh khắc khai hỏa.

Thiếu tướng kiểm tra lần cuối các thông số bắn, sau khi xác định không có vấn đề, hắn quay đầu về phía quốc kỳ Prosen treo ở phía tây trận địa pháo chào.

Trong lúc hắn chào, các pháo thủ xếp hàng bên dưới đồng loạt lấy tay bịt tai.

Chương 685: Tàn Bạo

Chương 685: Tàn Bạo

Chương 685: Tàn Bạo

Chào xong, Thiếu tướng xoay người, kéo một sợi dây bên cạnh bảng điều khiển, hét lớn một câu gì đó, rồi dùng sức kéo.

Họng pháo phun ra ngọn lửa sáng chói, luồng gió từ họng pháo ngay lập tức quét qua xung quanh.

Các pháo thủ bịt tai vừa kịp giữ vành mũ, nhờ vậy mà mũ mới không bị gió thổi bay. Cùng lúc luồng gió quét qua toàn bộ trận địa, thân pháo khổng lồ cùng với bệ đỡ bên dưới đồng thời lùi về phía sau dọc theo đường ray, chuyển hóa năng lượng thuốc súng thành công của thân pháo. Sau khi lùi về phía sau, khẩu pháo dừng lại.

Các pháo thủ vừa xếp hàng bịt tai lập tức hành động, lái ba chiếc máy kéo đến, bắt đầu kéo khẩu pháo.

Ba chiếc máy kéo phải rất vất vả mới kéo được khẩu pháo đường sắt nặng hơn 1000 tấn này về vị trí cũ, sau đó mới bắt đầu nạp đạn lần hai. Buồn ngủ rồi, chúc ngủ ngon. Tuyến đầu tấn công của quân Prosen. Khi nghe thấy tiếng đạn pháo xé gió, các binh sĩ bộ binh phía sau xe tăng đều ngẩng đầu lên.

Quân đội Prosen đã bổ sung thêm một lượng lớn binh lính có kiến thức quân sự cơ bản nhưng không có kinh nghiệm chiến đấu trực tiếp, hoặc chỉ có kinh nghiệm chiến đấu thời Melania, nhưng khoảng 60% quân số là lính kỳ cựu đã chiến đấu ở mặt trận phía đông từ năm ngoái.

Đây là còn do một số sĩ quan đã được điều động để thành lập các đơn vị mới, hoặc được sáp nhập vào Quân đoàn Ky sĩ Asgard, nấu không thì tỷ lệ lính kỳ cựu sẽ còn cao hơn. Dù sao, trong cuộc tấn công bắt đầu từ tháng 6 năm ngoái, quân đội Prosen không chịu tổn thất quá lớn - ngoại trừ một số sư đoàn bị bao vây và tiêu diệt ở Kalanskaya trong giai đoạn cuối của trận Yekaterinburdg. Những người lính kỳ cựu ngay lập tức nhận ra rằng tốc độ bay của những quả đạn pháo bay qua bầu trời không nhanh.

“Đây là những quả đạn pháo được bắn từ một nơi rất xa.” Một hạ sĩ quan nói.

Ngay lập tức có một tân binh nhanh nhảu hỏi: “Tại sao lại nói như vậy?”

Hạ sĩ quan kỳ cựu: “Đạn pháo bắn từ xa, khi bay qua đỉnh đầu sẽ có tốc độ tương đối chậm, bởi vì đường đạn của những quả đạn này rất cao, nếu điểm rơi cách cậu khá xa, thì bây giờ nó đang ở điểm cao nhất của toàn bộ quỹ đạo…”

Hạ sĩ quan vừa nói vừa dùng tay minh họa.

Đúng lúc này, ở phía trước rất xa, đột nhiên bốc lên một đám khói dày đặc, rõ ràng là một quả đạn pháo đã phát nổ. Mười mấy giây sau, tiếng nổ mới chậm chạp vọng lại.

Hạ sĩ quan tặc lưỡi: “Điểm rơi này cách chúng ta ít nhất năm cây số mà vẫn có thể nhìn thấy đám khói lớn như vậy, quả này chắc chắn là đạn pháo siêu nặng, có thể là Leopoldl!”

“Tôi nghĩ có thể là Karl.” Một hạ sĩ quan kỳ cựu khác nêu ý kiến khác.

“Cậu ngốc à? Tốc độ bay của Karl còn chậm hơn, lúc nãy bay qua đỉnh đầu chắc chắn không phải là âm thanh này!” Lúc này, một tân binh tò mò hỏi: “Sao mới có một quả rơi xuống vậy? Lúc nãy chuẩn bị hỏa lực, tôi thấy trận địa địch toàn là

quả cầu lửa do đạn pháo nổ tung tạo thành.” “Ngu ngốc.” Lão binh vỗ vào mũ sắt của tân binh, “Loại đồ chơi cỡ nòng lớn này, một quả rơi xuống là đủ chết rồi, nếu rơi vào thành phố thì một quả này đã giết chết một nghìn người, không biết bao nhiêu người bị thương. Một quả đạn pháo như vậy, một tiểu đoàn - không, một trung đoàn sẽ bị xóa sổ!”

Lúc này, viên trung úy vẫn luôn nghe họ nói chuyện lên tiếng: “Các cậu lính mới này, đợi đến khi bị pháo hạng nặng của quân Ant bắn trúng thì sẽ hiểu.”

Tân binh phản đối: “Tôi cũng đã làm lính ba năm rồi mới chuyển sang lực lượng dự bị, đừng coi tôi là lính mới.” Trung úy: “Cậu chính là lính mới. Tôi nói cho cậu biết, trong quân Ant có một số tên rất xấu bụng, chúng sẽ trinh sát trước xem nhà dân ở đâu, đợi khi giao chiến với chúng ta, chúng sẽ nhắm vào những ngôi nhà đó mà bắn phá vào ban đêm.”

Tất cả những người lính kỳ cựu có mặt đều sa sầm nét mặt. Trung úy tiếp tục: “Đến lúc đó, cậu sẽ biết cảm giác bị pháo hạng nặng bắn trúng là như thế nào, đạn pháo rơi xuống cách giường cậu một trăm mét, cậu sợ hãi bò dậy, máu mũi sẽ chảy không ngừng, bởi vì khoang mũi yếu ớt của cậu đã bị áp suất xé rách, nặng hơn một chút thì có thể ho ra máu, bởi vì phế nang của cậu đã bị áp suất phá hủy, máu sẽ theo khí quản phun ra ngoài.”

Tân binh cũng trở nên nghiêm túc: “Tôi đã đọc báo, đây là cách làm của vị tướng Bạch Mã đó, trên báo chí nói hắn ta là kẻ cặn bã không màng sống chết của đồng bào mình.”

Biểu cảm của những người khác trở nên rất khó tả.

Cuối cùng, trung úy nói: “Thực ra cũng không thể trách hắn ta, trước đây chúng ta đều coi người Ant là tiện dân, muốn giết bao nhiêu thì giết, có thể hắn ta mặc định là ở vùng bị chiếm đóng không còn đồng bào nữa.”

Chương 686: Tàn Bạo 2

Chương 686: Tàn Bạo 2

Chương 686: Tàn Bạo 2

Tân binh bỗng chốc cảm thấy ngượng ngùng, sau đó cậu ta hỏi: “Trung úy, anh cũng đã từng giết thường dân Ant chưa?”

Trung úy: “Tôi chưa từng. Nhưng khi cấp dưới của tôi giết họ, tôi đã không ngăn cản, mà còn cười bên cạnh. Vì vậy, chúng ta phải chiến thắng trong cuộc chiến này, nếu không khi quân Ant đánh trả về đất nước của chúng ta, họ sẽ làm điều tương tự. Và khi đó họ sẽ là chính nghĩa, bởi vì chúng ta mới là kẻ ác. “Chúng ta tự cho mình là ưu tú hơn người Ant, vì vậy đã làm đủ loại hành vi tàn bạo mà không kiêng nể gì, nếu người Ant chứng minh rằng họ không hề thua kém chúng ta, thì những hành vi tàn bạo này sẽ không còn cơ sở nữa.” Tân binh nói: “Trung úy, anh vẫn luôn dùng từ tàn bạo.” Trung úy: “Đúng vậy, dù có lý do gì hay không, thì đó vẫn là tàn bạo. Chỉ cần làm điều đó với con người, thì đó chính là tàn bạo. Chết tiệt, tại sao lúc đó bọn họ lại ra tay với phụ nữ Ant, đi tìm hai con cừu không tốt hơn sao?”

Lúc này, hạ sĩ quan kỳ cựu nói: “Trước đây, Đại úy không như vậy, nhưng sau khi chúng ta bị đánh bại trước Yekaterinburg năm ngoái, anh ấy đã trở nên như vậy.” “Bởi vì bây giờ tôi thường xuyên mơ thấy căn nhà đó, nhưng không còn là cảnh lính của tôi làm những chuyện tàn bạo với hai mẹ con người Ant nữa, mà là lính Ant đang làm điều tương tự với vợ con tôi. Và vị tướng Bạch Mã đó đứng ở vị trí của tôi lúc

đó, vừa vỗ tay vừa chế nhạo, bình phẩm về vóc dáng và khuôn mặt của con gái tôi."

Đại úy nhìn về phía phòng tuyến của quân Ant ở phía xa. Anh ta nói: "Và trong giấc mơ, tôi chỉ có thể đứng nhìn tất cả những điều này, bởi vì tôi đã gục xuống đất, biến thành một xác chết."

Lúc này, chiếc xe tăng đi qua một gốc cây gãy, Đại úy vô tình quay đầu lại nhìn, kết quả phát hiện trên gốc cây gãy có một mảng màu đỏ. Ban đầu, anh ta nghĩ đó là máu, nhưng ngay sau đó mới nhận ra đó là sơn đỏ.

Anh ta ngay lập tức nhận ra đây là vật đánh dấu của quân phòng thủ, hét lớn: "Nhanh nằm xuống, sắp có pháo cối rồi!"

Vừa dứt lời, cách đó vài chục mét đã có đạn pháo rơi xuống, ngay sau đó là một loạt đạn pháo cối dày đặc liên tiếp rơi xuống.

Đại úy nằm sấp xuống đất, hét lớn: "Chết tiệt! Cách phòng thủ này, là của Rokossovsky! Chúng ta lại gặp phải Rokossovsky rồi!" Sở chỉ huy Sư đoàn 5 của quân phòng thủ, Sư trưởng hài lòng dùng ống nhòm quan sát hiệu quả của loạt đạn pháo cối.

"Tốt lắm, tốt lắm." Hắn ta cười lớn: "Hãy nếm thử những thứ tôi đã học được ở Học viện Quân sự Suvorov đi VỊ tướng quần đó đã đích thân trả lời câu hỏi của tôi!" Lúc này, Tham mưu trưởng hỏi: "Tướng quân đó thật sự trẻ như vậy sao? Có người nói, người lập công thực ra là anh trai Pyotr, em trai chỉ vì ngoại hình nổi bật nên mới được chọn để xuất hiện trước công chúng."

Sư trưởng lắc đầu: "Không, tôi xin thề, đó chắc chắn là Rokossovsky trẻ tuổi mà tôi đã gặp, bởi vì khi lên lớp, trong mắt cậu ấy có ánh sáng, cậu ấy thực sự đã thấu hiểu chiến

tranh, bất kể tôi hỏi gì cậu ấy cũng đều có thể trả lời trôi chảy."

Trên thực tế, đó đầu là những kiến thức có sẵn trong các tác phẩm quân sự của các chiều không gian khác nhau, đương nhiên ở đây không thể có ai biết được.

Sư trưởng chống hai tay lên mép cửa sổ quan sát của sở chỉ huy, nhìn ra chiến trường đầy khói lửa và bom đạn, cảm thán: "Đáng tiếc là tướng quân Rokossovsky chưa nghiên cứu về tấn công, chúng ta chỉ có thể phòng thủ giống như cậu ấy."

Tham mưu trưởng cười: "Một vị tướng duy nhất trong toàn quân Ant có thành tích tiêu diệt quân địch một cách có hệ thống, nói rằng cậu ấy không biết tấn công thì hình như không ổn lắm?"

"Không, không, đó là lời của tướng quân Rokossovsky, cậu ấy nói rằng thực ra quân địch ở Kalanskaya là thua Tướng quân Mùa Đồng và Tướng quân Bùn lầy, chứ không phải thua cậu ấy. Cậu ấy còn nói rằng cuộc tấn công đó về cơ bản chỉ là đá vào một cái cây khô đã bị mối mọt gặm nhấm mục ruỗng, chứ không phải là bản lĩnh của cậu ấy.

"Vì vậy, cậu ấy chỉ dạy chúng ta cách phòng thủ, đợi đến khi cậu ấy có kinh nghiệm tấn công kẻ thù có đầy đủ tiếp tế và đã xây dựng công sự vững chắc, rồi sẽ viết sách dạy chúng ta cách tấn công." Hắn ta lại nhìn về phía phòng tuyến: "Nhìn xem, đây là phòng tuyến được xây dựng theo cách của tướng quân Rokossovsky! Đáng tiếc là, khi tôi học thành tài trở về, mặt trận đã bị địch chiếm đóng, không thể tự mình trinh sát khu vực mà địch có thể kiểm soát giống như cậu ấy." Tham mưu trưởng: "Anh đang nói đến phương pháp chiến tranh quấy rối dựa vào thông tin trinh sát trực tiếp, phỏng đoán vị trí sở chỉ huy và trung tâm tiếp tế của địch, sau đó lợi dụng ban đêm và giờ ăn cơm ban ngày để pháo kích đó à?" "Đúng vậy."

Sư trưởng cắn môi: “Không sao, đợi đến khi chúng ta chuyển đến nơi khác phòng thủ, có thể thử xem.”

Chương 687: Chekhov được thăng chức

Chương 687: Chekhov được thăng chức

Chương 687: Chekhov được thăng chức

Buổi trưa ngày 1 tháng 5, tại sở chỉ huy Tập đoàn quân 11 của Prosen, Thượng tướng Erich von Schlieffen đang gọi điện cho Đại tướng Ewald von Kleist, Tư lệnh Tập đoàn quần thiết giáp số 1.

“Cuộc tấn công đầu tiên đã bị chặn lại, và thương vong cao hơn nhiều so với dự kiến.” Schlieffen nói: “Quân địch ít nhất đã có những tiến bộ đáng kể về khả năng phòng thủ so với năm ngoái.”

Kleist đại tướng nói: “Sư trưởng sư đoàn thiết giáp dưới trướng tôi nói rằng loại hình phòng ngự này rất giống với chiến pháp phòng ngự của Rokossovsky ở Olaci mà hắn thấy trên các báo cáo tổng kết kinh nghiệm. Người Ant không còn quá cố chấp vào việc tử chiến với quân ta trên một cứ điểm, mà thích đợi quân ta vừa chiếm lĩnh cứ điểm xong thì tiến hành hỏa lực bao trùm, gây cho quân ta thương vong lớn rồi mới phản công đoạt lại cứ điểm.” Schlieffen thượng tướng đáp: “Đúng vậy, bộ binh còn báo cáo rằng các hầm tránh pháo trên trận địa được đào rất kỹ thuật, còn có mìn, quân ta không quen thuộc địa hình căn bản không tìm thấy hầm tránh pháo, có tìm thấy cũng không dám xuống, kết quả là bị tổn thất rất lớn dưới hỏa lực của địch.

“Các chiến hào trên trận địa cũng được đào rất xảo quyệt, bất lợi cho việc phòng ngự pháo kích của họ.”

Schlieffen thượng tướng dừng một chút, rồi nói thêm: “Xem ra trong báo cáo tình báo của Rabverd, việc Rokossovsky bị điều về hậu phương làm giáo quan là chính xác, còn lý do có phải là do thất bại trong đấu tranh chính trị nên bị ‘thăng chức’ để hạ bệ hay không thì tôi không rõ.”

Kleist đại tướng nói: “Báo cáo tình báo mà đúng được một nửa đã là tốt lắm rồi. Vậy anh có tính toán gì không? Tấn công trực diện vào trận địa phòng ngự như vậy, thương vong sẽ rất lớn đấy.” Schlieffen thượng tướng: “Chẳng phải tên sủng thần của Hoàng đế là Gilles đã làm thử rồi sao? Đào công sự. Nếu không thì để hải quân cố gắng hơn một chút, phong tỏa hoàn toàn đường tiếp tế bằng đường thủy của cứ điểm ven biển.”

“Tôi không muốn phải dựa vào các quân chủng khác.” Kleist nói: “Bên tôi sẽ cố gắng thử bọc hậu, anh cứ tiếp tục đào công sự đi.” Schlieffen thượng tướng: “Chúc anh may mắn.”

“Cũng chúc anh may mắn.” St. Yekaterinburg, hội nghị trước mặt Sa hoàng được tổ chức vào lúc 11 giờ trưa.

10 giờ, Vương Trung và Gorky đại tướng đã đến Hạ cung, trước tiên gặp mặt các tướng lĩnh dự định tham gia hội nghị trước mặt Sa hoàng ở phòng chờ.

Vừa vào phòng chờ, hai người đã thấy Tuganev đại tướng đã thay quân hàm mới.

“Ồ, xong lễ thụ huân rồi à?” Gần đây Vương Trung cũng coi như đã thần quen với đám “nhà văn” này, đã đến giai đoạn có thể gọi là “này” khi gặp mặt, nên mới nói đùa như vậy.

Tuganev đại tướng nhìn quân hàm của mình: “Thực ra có thêm một sao cũng chẳng thấy khác gì, tôi đã phản đối rất

nhiều lần, nhưng Hoàng thượng vẫn để một lão già chỉ biết làm việc giấy tờ như tôi làm Tham mưu trưởng.” Vương Trung: “Nếu ông không muốn làm thì có thể để Gorky đại tướng làm mà.” Dù sao thì cũng đầu là nhà văn cả.

Gorky đại tướng: “Thôi khỏi, tôi vẫn đang nghiên cứu kế hoạch tấn công của mình, hiện tại tôi không muốn giao ra quyền chỉ huy Tập đoàn quần phía Tây.”

Đang nói chuyện thì Chekhov thượng tướng đi tới.

Vương Trung: “Ông cũng được thăng chức à?” Chekhov thượng tướng bực tức nói: “Cũng không biết là ai suốt ngày cứ gào lên đòi đưa con rể của Sergei ra tiền tuyến để hắn ta được trải nghiệm xem thiết kế của mình tệ hại đến mức nào. Người ta định cùng con rể về hưu, nên đành phải đưa tôi lên để bồi dưỡng thêm.” Vương Trung: “Vị hôn thê của tôi nói là ông ấy sức khỏe không tốt.”

“Chẳng phải là một chuyện sao?” Chekhov thượng tướng thở dài: “Cậu nên sửa cái tính hấp tấp này đi.”

Rồi ông ta đột ngột chuyển chủ đề: “Vậy tình hình ở tiền tuyến thế nào?”

Vị Tham mưu trưởng mới nhậm chức đáp: “Hiện tại chúng ta đã đẩy lùi được đợt tấn công đầu tiên của địch, nhưng chắc chắn quân Prosen sẽ không chỉ tấn công một lần. Nhân tiện, cứ điểm ven biển báo cáo rằng họ bị pháo kích bởi các loại pháo hạng nặng vượt quá sức tưởng tượng, uy lực còn lớn hơn cả pháo chính của chiến hạm, không rõ là thứ gì.” Vương Trung: “Chắc là pháo hỏa xa, pháo Leoboard hoặc pháo Karl.”

Chekhov thượng tướng: “Nghe có vẻ lần này chúng ta có thể chặn được quân địch.” Vương Trung: “Đúng, nhưng vấn đề là có thể chặn được trong bao lâu.”

Gorky đại tướng: “Giống như năm ngoái, chúng ta cần cố gắng kéo dài thời gian đến khi mùa lầy tháng 10 tới, đồng thời dụ địch, đánh một trận lớn ở sâu trong lãnh thổ nước ta.”

Chekhov thượng tướng: “Ý ông là tốt nhất là không nên chống cự?”

“Không. “ Gorky đại tướng lắc đầu: “Bây giờ mới là tháng Tư, để địch tiến vào đồng bằng lớn vào thời điểm này là không tốt, chúng ta sẽ mất kiểm soát chiến tranh với tốc độ rất nhanh.” Chekhov thượng tướng gật đầu: “Tôi hiểu rồi.”

Chương 688: Đặt Tên Cho Quân Đoàn Mới __

Chương 688: Đặt Tên Cho Quân Đoàn Mới __

Chương 688: Đặt Tên Cho Quân Đoàn Mới

Lúc này, Tuganev đại tướng hỏi Vương Trung: "Quân đội mới của cậu chuẩn bị xong chưa?"

Vương Trung: "Hiện tại đã chuẩn bị xong rồi, nhưng nếu có thêm thời gian chuẩn bị thì hiệu quả tác chiến sẽ càng tốt, thưa ngài đại tướng." Chekhov thượng tướng tiếp lời: "Hơn nữa, quân đội của cậu ấy hiện tại bao gồm cả các đơn vị phi chiến đấu đã có gần 20 vạn người, việc điều động một đội quân lớn như vậy vòng qua một đoạn đường dài đến tuyến Tân Hải- Borsk là rất phức tạp, nếu xuất phát ngay bây giờ thì các đơn vị tiên phong cũng phải mất nửa tháng mới đến nơi, sau đó trong vòng hai tuần tiếp theo, các đơn vị còn lại sẽ tiếp tục đến."

Nói cách khác, đội quân kiểu mẫu này của Vương Trung phải mất một tháng mới có thể được vận chuyển đầy đủ đến tay Myshkin công tước. Vương Trung thực sự đã không nghĩ đến điểm này. Nhìn thấy vẻ mặt của Vương Trung, Chekhov thượng tướng liền giải thích: "Hiện tại tuyến vận tải đường sắt không chỉ phục vụ riêng cho quân của cậu, mà còn chật cứng các binh sĩ và hàng tiếp tế khác đang được vận chuyển."

Tuganev đại tướng nói thêm: "Đúng rồi, có rất nhiều người đề nghị là không nên gọi đội quân của cậu là 'quân', vì như vậy sẽ dễ bị nhầm lẫn với các 'quân' khác chỉ có hai ba vạn

người và không có nhân viên hậu cần. Cậu xem có muốn đổi tên không?"

Vương Trung: "Vậy gọi là "Tập đoàn quân' đi."

Lúc này Olga đột nhiên xuất hiện và nói: "Nhân tiện đổi luôn tên của các đơn vị đi, cái tên 'Cơ động quân' nghe không có vẻ gì là một đội quân tinh nhuệ cả."

Những người khác vội vàng chào Olga: "Bệ hạ."

Vương Trung tiếp tục cuộc trò chuyện: "Vậy cô muốn gọi là gì? Nếu gọi là 'đột kích' thì đã có 'Tập đoàn quần đột kích' rồi."

Olga gật đầu với những người khác, sau đó nói tiếp với Vương Trung: "Bên Prosen có 'Hiệp sĩ đoàn Asgard', bên mình cũng nên đặt một cái tên tương tự."

Vương Trung nghĩ một lúc rồi nói: "Thôi khỏi, tên gọi không quan trọng, cho dù phiên hiệu của Tập đoàn quân của tôi có bình thường đến đâu, chỉ cần đánh ra được những chiến tích lừng lẫy thì phiên hiệu đó cũng sẽ được lưu danh sử sách."

Olga gật đầu: "Vậy cứ gọi là 'Tập đoàn quân cơ động số 1' đi. Dù sao thì Tập đoàn quân của cậu cũng không phải là lực lượng đột phá, nhưng có vẻ cậu cũng không có ý định chỉ tập trung phòng ngự, gọi là 'cơ động' là phù hợp nhất." Vương Trung: "Cảm ơn người đã đặt tên."

Olga nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây, rồi nói: "Cậu lại muốn ra tiền tuyến phải không?"

Vương Trung: "Chưa chắc, vừa rồi Chekhov thượng tướng nói với tôi rằng phải mất một tháng mới có thể điều động Tập đoàn quân của tôi đến chiến tuyến phía Nam."

Chekhov thượng tướng: "Mà cũng chưa thể đến ngay tiền tuyến được, một tháng chỉ đủ để đưa các cậu đến các cứ điểm

tiếp tế quan trọng, sau đó các cậu còn phải mất thời gian để kết nối với hệ thống hậu cần địa phương, rồi mới hành quân đến tiền tuyến.” Gorky đại tướng: “Thực ra chúng ta không cần phải vội vàng đưa lực lượng mới vào trận chiến. Ít nhất là hiện tại tình hình ở hướng Tân Hải- Borsk vẫn tương đối ổn định. Nếu chúng ta chặn được cuộc tấn công của địch ở tuyến sông Valdai thì có thể sử dụng tuyến vận tải đường sông Valdai, xuất phát trực tiếp từ Yekaterinburg, xuôi dòng xuống phía Nam là được.”

Vương Trung: “Có thể vận chuyển bằng đường thủy đến một đoạn, sau đó đi về phía Nam để tham gia vào trận chiến trên thảo nguyên, chúng ta có ‘Xoáy nước’, đây là một loại pháo tự hành chống tăng có thể tiêu diệt xe tăng địch ở khoảng cách rất xa, hơn nữa chúng ta còn có những pháo thủ giỏi nhất.” Olga: “Vậy cậu vẫn phải ở lại Yekaterinburg một thời gian nữa à?”

Vương Trung: “Điều này còn phải phụ thuộc vào tình hình chiến trường. Không ai có thể nói trước được điều gì, thưa Bệ hạ.”

Viết không ngừng tay, cùng nhau phát đạt.

Tình hình trên chiến trường quả thực khó lường.

Cứ điểm ven biển đã chống trả được 18 ngày, liên tục báo cáo là “áp lực không lớn”: “trận địa phòng ngự kiểu Rokossovsky hoạt động tốt”, nhưng sáng ngày 19 tháng 5, đột nhiên cứ điểm ven biển báo cáo rằng vòng phòng ngự bên ngoài đã bị chọc thủng.

Đương nhiên, cứ điểm ven biển vẫn còn hai tuyến phòng thủ nữa, vẫn có thể chống cự thêm một thời gian, nhưng sắc mặt của mọi người trong cuộc họp trước mặt Sa hoàng đều không được tốt.

Ngày 19 tháng 5, Yekaterinburg, Hạ cung, cuộc họp trước mặt Sa hoàng. Tuganev đại tướng đang trình bày về tình hình trinh sát của không quân: "Chúng tôi đã sử dụng máy bay trinh sát tầm cao Pe-2 cải tiến để tiến hành trinh sát nhưng liên tục bị không quần Prosen ngăn chặn, không thể nắm bắt được tình hình xung quanh cứ điểm.

"Tuy nhiên, các máy bay TI-2 xâm nhập ở tầm thấp báo cáo rằng địch có một lượng lớn hỏa lực phòng không ở khu vực này."

VỊ đại tướng khoanh tròn một khu vực trên bản đồ.

"Ngoài ra, các đội trinh sát của lực lượng phòng thủ cũng báo cáo rằng mật độ tuần tra ở khu vực này tăng lên đột ngột, hơn nữa còn được trang bị chó nghiệp vụ, không có cách nào để xâm nhập vào được.

"Kết hợp với việc khảo sát các hố pháo do pháo hạng nặng của địch để lại, chúng tôi phỏng đoán rằng đây có thể là một khẩu pháo hỏa xa hạng nặng. Ban đầu, bộ chỉ huy cứ điểm cho rằng đây là hỏa lực của chiến hạm địch, nhưng ngay cả pháo hạm cũng không thể để lại những hố pháo khủng khiếp như vậy, càng không thể xuyên thủng lớp bê tông dày 30 mét của kho đạn dược ngầm." Vương Trung: "Phe Đồng minh có thông tin tình báo gì không?"

"Không." Hồng y giáo chủ Lavkid lắc đầu: "Chúng tôi vẫn luôn duy trì việc trao đổi thông tin tình báo với phe Đồng minh, họ cũng không hề đề cập đến khẩu pháo siêu lớn này."

Chương 689: Thảm khảo ý kiến

Chương 689: Thảm khảo ý kiến

Chương 689: Thảm khảo ý kiến

Vương Trung: “Nói tóm lại, ban đầu cứ điểm phòng thủ rất tốt, nhưng hôm nay đột nhiên kho đạn bị phá hủy, tiếng nổ quá lớn khiến tiền tuyến không kịp ổn định tinh thần binh sĩ, nên đã để mất một phần trận địa phòng ngự, phải không?”

“Chính xác là như vậy.” Tuganev đại tướng gật đầu: “Hơn nữa còn có một vấn đề nữa, đó là hỏa lực pháo binh của cứ điểm chủ yếu do các trung đoàn pháo bờ biển của hải quân đảm nhiệm, các trung đoàn pháo bờ biển này chủ yếu vận hành các khẩu pháo hạng nặng của cứ điểm, pháo binh có thể yểm trợ cho khu vực bị chọc thủng hiện tại cần được tiếp tế đạn dược từ kho đạn ngầm đã bị phá hủy.”

Vương Trung: “Chỉ cần phá hủy một kho đạn ngầm là đường tiếp tế đạn dược đã bị cắt đứt sao?”

Thiếu tướng công binh tham gia cuộc họp giải thích: “Không phải là bị cắt đứt hoàn toàn, pháo binh bờ biển vẫn có thể nhận được đạn dược từ các kho đạn khác. “Hệ thống kho đạn của cứ điểm ven biển được thiết kế như thế này, mỗi kho đạn sẽ cung cấp cho một cụm pháo, giữa các vị trí pháo và kho đạn có đường ray ngầm kết nối, có thể sử dụng tàu hỏa chở đạn để vận chuyển đạn dược đến các vị trí pháo. “Việc vận chuyển từ các kho đạn khác sẽ không thuận tiện như vậy, phải vận chuyển đạn dược lên mặt đất trước, sau đó sử dụng xe tải

để vận chuyển. Hiện tại không quân địch đang tiến hành không kích với cường độ cao, căn bản không thể vận chuyển bằng xe tải được."

Sau khi thiếu tướng công binh nói xong, Tuganev đại tướng vội vàng tiếp lời: "Trước đây chúng ta cho rằng cứ điểm ven biển sử dụng chiến thuật phòng ngự mới có thể chống trả trong thời gian dài, nhưng bây giờ xem ra chúng ta phải chuẩn bị tinh thần cho việc mất cứ điểm này.

"Sau khi cứ điểm bị chọc thủng, quân đội của Myshkin công tước có thể bị tấn công từ sườn, có thể chúng ta sẽ phải từ bỏ Borsk."

Vương Trung: "Sau đó rút lui về đâu? Địa hình thảo nguyên không phù hợp cho phòng ngự."

Tuganev đại tướng đáp: "Vẫn có một số vị trí phù hợp, sông Sukhaya Verevka có thể tạo thành một tuyến phòng thủ, chúng ta đã bắt đầu xây dựng công sự ở ven sông từ tháng 1 năm nay.

"Để đảm bảo tuyến hậu cần của mình, quân địch chắc chắn sẽ tấn công về phía Đông để chọc thủng tuyến phòng thủ trên sông Sukhaya Verevka trước, sau đó tiếp tục tiến về phía sông Valdai.

"Dọc theo sông Valdai có rất nhiều khu công nghiệp, hơn nữa việc vận chuyển tiếp tế từ Yekaterinburg xuống phía Nam của chúng ta chủ yếu dựa vào tuyến vận tải đường sông Valdai.

"Chỉ cần quân địch đẩy được chiến tuyến đến bờ sông Valdai, chúng ta sẽ chỉ có thể dựa vào tuyến vận tải biển nội địa để tiếp tế cho Tập đoàn quân phía Nam." Vương Trung bổ sung: "Việc vận chuyển nhiên liệu từ Kuban đến đây cũng chỉ có thể dựa vào tuyến vận tải biển nội địa."

“Đúng vậy.” Tuganev đại tướng gật đầu: “Vì vậy, việc phòng thủ sông Sukhaya Verevka là vô cùng quan trọng, chúng ta đã cử trung tướng Kashukhov chỉ huy Tập đoàn quân 51 đến đó, Tập đoàn quân này được thành lập trên cơ sở Quân đoàn 51 và được tăng cường thêm lực lượng, ngoài ra còn có Tập đoàn quân 52 và 54 cũng được điều động đến ven sông Sukhaya Verevka.”

Vương Trung: “Tôi nhớ là những Tập đoàn quân này đầu đã tham gia vào các trận chiến từ tháng 9 đến tháng 10 năm ngoái, quân của Kashukhov còn chịu tổn thất khá nặng.”

Tuganev đại tướng: “Họ đã được nghỉ ngơi và bổ sung quân số, hiện tại đã đủ quân số và trang bị.”

“Vậy nghĩa là không cần Tập đoàn quân cơ động số 1 của tôi phòng thủ sông Sukhaya Verevka nữa?” Vương Trung hỏi.

“Đúng vậy, cậu có thể có thêm thời gian để huấn luyện.”

Tuganev đại tướng tiếp tục giải thích trên bản đồ: “Đương nhiên, tuyến phòng thủ trên sông Sukhaya Verevka không vững chắc như sông Desna, bởi vì hai bên bờ sông đầu là thảo nguyên rộng lớn, thiếu các thành phố lớn để làm điểm tựa. Năm ngoái, chúng ta đã bị quân Prosen liên tiếp chọc thủng phòng tuyến ở những khu vực có địa hình tương tự. “Tin tốt là các Tập đoàn quân này đầu được tăng cường xe tăng hạng nặng. Chúng tôi đã tham khảo ý kiến của Rokossovsky trung tướng, tổ chức xe tăng hạng nặng thành các tiểu đoàn 21 chiếc, tăng cường cho các sư đoàn bộ binh có nhu cầu, coi như là một dạng ‘điểm tựa cơ động.”

Vương Trung nghe thấy tên mình, lập tức ưỡn ngực ngẩng đầu.

Thật ra hắn cũng là học theo biên chế quân đội Liên Xô trên Trái Đất. Trong chiến tranh, quân đội Liên Xô không tập

trung sử dụng nhiều xe tăng hạng nặng vào giai đoạn sau, bởi vì khả năng bảo trì của quân đội Liên Xô thực sự quá kém, 21 chiếc xe tăng hạng nặng tạo thành một đơn vị chính là đơn vị lớn nhất có thể được đảm bảo. Khả năng bảo trì và bảo đảm của quân đội Ant cũng kém, xe tăng hạng nặng vì nặng nên tỷ lệ gặp sự cố cao hơn xe tăng hạng trung rất nhiều, cho nên việc giảm bớt khó khăn bảo trì bằng cách phân tán xe tăng hạng nặng là điều hiển nhiên.

Vương Trung chỉ là đưa ra kinh nghiệm mà quân đội Ant có thể tự mình tổng kết được trước thời hạn, sau đó biến nó thành công lao của mình.

Chương 690: Thảm khảo

Chương 690: Thảm khảo

Chương 690: Thảm khảo Tuganev tiếp tục nói: “Ngoài ra, chúng tôi cũng dựa theo sổ tay phòng ngự dã chiến mới, đào rất nhiều hầm xe tăng chỉ để lộ tháp pháo bên bờ sông.”

Sổ tay phòng ngự dã chiến mới này cũng là do Vương Trung làm ra.

Toàn bộ quân đội Ant hiện tại đều đang sử dụng quy tắc tác chiến mà Vương Trung tham khảo từ Trái Đất.

Tuganev: “Từ kết quả phòng thủ của pháo đài ven biển và Borsk mà nói, hệ thống phòng ngự mới thể hiện rất tốt, cá nhân tôi cho rằng có thể kỳ vọng vào màn trình diễn của họ ở sông Sukhaya Verevka.

“Hiện tại đại khái là như vậy.” Vương Trung: “Quân địch ở trung tâm và tuyến bắc không có hành động tấn công nào sao?”

“Không có. Tuy nhiên chúng tôi nhận được rất nhiều báo cáo tình báo, cho thấy mục tiêu tấn công của người Prosen năm nay vẫn là Yekaterinburg.” Đại tướng Tuganev nhìn Vương Trung. Vương Trung: “Đây là hành động nghỉ binh, mục tiêu của quân địch là các mỏ dầu, tôi và Đại tướng Gorky đều đánh giá như vậy.”

“Bộ Tư lệnh tối cao cũng vậy. Cho nên tôi chỉ thuận miệng nhắc tới thôi.” Đại tướng Tuganev nói: “Vậy tình hình là như thế, Hoàng đế bệ hạ, tôi xin phép kết thúc báo cáo.” Olga vốn im lặng nãy giờ lập tức lên tiếng: “Alyosha…” Vương Trung:

“Ở nơi làm việc phải gọi bằng quân hàm.” Olga bíu môi, nhưng lập tức lấy lại vẻ mặt nghiêm túc: “Trung tướng Rokossovsky, Cục Tác chiến đã đệ trình một phương án tác chiến tấn công ở mặt trận phía nam, nhằm mục đích giành lại Shepetovka, ngài thấy thế nào?”

Vương Trung: “Cũng được, dự định sẽ sử dụng những đơn vị nào?”

“Chủ yếu là các lữ đoàn xe tăng mới thành lập, dự kiến sẽ đưa vào năm lữ đoàn, cộng thêm hai sư đoàn bộ binh.”

Vương Trung cau mày.

Quân đội Liên Xô trên Trái Đất vào năm thứ hai của chiến tranh đã xuất hiện một số đơn vị rất kỳ lạ, ví dụ như Tập đoàn quần xe tăng quy mô lớn có tới sáu trăm chiếc xe tăng, kết quả là do các chỉ huy không có kinh nghiệm chỉ huy lực lượng xe tăng quy mô lớn như vậy nên đã đánh cho tan tác.

Thêm vào đó, Tập đoàn quân xe tăng này chỉ có rất ít lực lượng hỗ trợ, đã bị quân Đức với lực lượng hỗn hợp hùng hậu dạy cho một bài học. Cuối cùng, thậm chí cả Tư lệnh của Tập đoàn quân xe tăng này cũng bị quân Đức tiêu diệt.

Bắt đầu từ giai đoạn giữa, quần đội Liên Xô cũng nhận ra rằng các đơn vị xe tăng cần được phối hợp với một lượng lớn lực lượng hỗ trợ, một quần đoàn xe tăng sẽ được biên chế một lượng lớn pháo tự hành và bộ binh, số lượng xe tăng ngược lại bị cắt giảm xuống còn khoảng 200 chiếc, nhưng tên gọi vẫn cố chấp là Quân đoàn xe tăng.

Quân đội Ant may mắn hơn, nhờ có Vương Trung nên đã tránh được bước đi này. Nhưng điều này không có nghĩa là các lữ đoàn xe tăng do quân đội Ant thành lập này không kỳ lạ.

Những lữ đoàn này thực sự có sự kết hợp giữa bộ binh và pháo binh, nhưng tổng số lượng rất ít, khiến người ta có cảm

giác rằng chỉ cần giải quyết được vấn đề thiếu hụt, sức mạnh của lữ đoàn sẽ tăng vọt.

Ngoài ra, các lữ đoàn này vẫn cực kỳ thiếu khả năng bảo đảm, chỉ có rất ít nhân viên bảo trì.

Vấn đề là không phải vị chỉ huy nào cũng có thể mặt dày xin điều động một lượng lớn công nhân kỹ thuật từ Giáo hội và Hải quân để thành lập lực lượng bảo đảm. Đương nhiên cũng không phải tiểu đoàn xe tăng nào cũng có điều kiện như Vương Trung, phân bổ máy kéo cứu hộ xe tăng xuống tận cấp đại đội. Vương Trung đã từng đề nghị mạnh mẽ giảm bớt số lượng các lữ đoàn xe tăng này, nhưng Tuganev đã thuyết phục hắn.

Lúc đó Tuganev nói như vậy: "Cậu là trường hợp đặc biệt, cậu có thể thành lập một lực lượng hỗn hợp hùng hậu với đầy đủ trang bị, không có nghĩa là Bộ Tổng tham mưu cũng có thể làm được như vậy. Tôi đã cố gắng hết sức để trang bị cho họ lực lượng hỗ trợ rồi. Trước tiên cứ thành lập các lữ đoàn xe tăng, đưa ra chiến tuyến, dù sao chúng ta cũng đã sản xuất ra rất nhiều xe tăng. "Bộ binh nhìn thấy xe tăng, tỉnh thần chiến đấu sẽ được nâng cao rất nhiều, như vậy ít nhất họ sẽ không nhìn thấy xe tăng của Prosen lao đến cách trận địa một trăm mét là vứt bỏ trận địa bỏ chạy tán loạn."

Quân đội của Vương Trung đã trải qua thử thách máu lửa, có thể chịu thương vong quá nửa mà không hề tan vỡ. Nhưng phần lớn quân đội Ant không có ý chí chiến đấu như vậy, cần phải rèn luyện thêm một năm nữa.

Quân đội Liên Xô trên Trái Đất cũng vậy, đến năm 1943 vẫn còn những đơn vị chưa kịp đợi quần địch xông lên trận địa đã bỏ chạy tán loạn. Thậm chí trong bộ phim "Giải phóng" được quay sau chiến tranh, phần một cũng có rất nhiều cảnh binh lính Liên Xô bỏ chạy tán loạn - phần một nói về trận

Kursk năm 1943. Hiện tại, để cho những lữ đoàn xe tăng thiếu khả năng bảo đảm, mức độ hỗn hợp thấp như vậy, cùng với bộ binh nhìn thấy xe tăng địch áp sát là bỏ chạy, tấn công người Prosen, còn muốn giành lại trọng trấn Shepetovka, cảm giác có phần hơi quá viển vông.

Chương 691: Bình Tĩnh

Chương 691: Bình Tĩnh

Chương 691: Bình Tĩnh

Vì vậy, Vương Trung nói: “Shepetovka là thành phố, xung quanh cũng có rất nhiều công trình bê tông cốt thép, đầu tư nhiều đơn vị xe tăng như vậy, lại có ít bộ binh như vậy, những người ở Cục Tác chiến nghĩ gì vậy? Không, không được.”

Olga: “Nhưng mà, chẳng phải anh ủng hộ kế hoạch tấn công của Đại tướng Gorky sao?”

Vương Trung: “Kế hoạch tấn công của Đại tướng Gorky chủ yếu dựa vào bộ binh và pháo binh, lực lượng thiết giáp chỉ đóng vai trò hỗ trợ, mục đích cũng chỉ là kiềm chế lực lượng của địch trên chiến tuyến, đồng thời rèn luyện khả năng tấn công của quân đội.

“Điều này khác với việc tự tin muốn giành lại trọng trấn. Tôi phản đối kế hoạch tấn công mạo hiểm này, phản đối việc lãng phí trang thiết bị kỹ thuật quý giá và sinh mạng của binh lính vào nơi này.” Olga gật đầu: “Được rồi, vậy tôi sẽ không phê duyệt kế hoạch này!”

Vương Trung gật đầu, thuận miệng khen một câu “Rất tốt”, sau đó mới nhận ra như vậy là không đúng: Điều này trông giống như Sa hoàng chỉ là con rối của tôi vậy! Không không không, mọi người hiểu lầm rồi!

Mặc dù trong cuộc họp trước mặt Sa hoàng vào ngày 19 tháng 5, Đại tướng Tuganev đã bày tỏ lo ngại về việc pháo đài ven biển thất thủ khiến Công tước Myshkin buộc phải từ bỏ

Borsk, nhưng cho đến tháng 6, pháo đài ven biển vẫn nằm trong tay Tập đoàn quân độc lập ven biển.

Các báo cáo từ pháo đài cho biết mỗi ngày họ phải hứng chịu từ 8 đến 12 quả đạn pháo siêu hạng, phần lớn các cứ điểm phòng thủ bên ngoài đã bị loại pháo hạng nặng này phá hủy, hỏa lực hỗ trợ của pháo binh ven biển cho lực lượng phòng thủ pháo đài giảm sút đáng kể.

Nhưng lực lượng phòng thủ pháo đài dựa vào ý chí chiến đấu đã kiên cường chống trả các cuộc tấn công, cứ như vậy giữ vững được hơn mười ngày, mỗi ngày chịu đựng pháo kích từ pháo đường sắt siêu hạng của địch và các tàu chiến trên biển, cứ thế giữ vững hơn một nửa trận địa trong tay.

Vì vậy, chiến trường là một sân khấu mà không ai có thể đoán trước được số phận, Vương Trung một lần nữa hiểu rõ điều này. Bởi vì pháo đài ven biển đã chặn đứng quân địch, khả năng Borsk bị bao vây tấn công giảm đi đáng kể, vì vậy Công tước Myshkin cũng đã chặn đứng được cuộc tấn công của người Prosen, mặt trận tạm thời rơi vào thế giằng co.

Tuy nhiên, Tập đoàn quân độc lập ven biển báo cáo thương vong rất lớn dưới hỏa lực pháo hạng nặng của địch, yêu cầu được tăng viện.

Kết quả trinh sát trên không đối với pháo đài cho thấy pháo hạng nặng của Prosen đã phá hủy phần lõi của các cứ điểm phòng thủ bên ngoài pháo đài.

Hải quân Prosen đã phong tỏa hoàn toàn vùng biển bên ngoài pháo đài ven biển, đồng thời có thể phong tỏa tuyến đường ven biển phía đông nam của pháo đài ven biển.

Pháo binh mà Lục quân Prosen thiết lập trên trận địa tiên phương đã bao quát tuyến đường vận tải nội địa của pháo đài ven biển.

Ngày 3 tháng 6, Bộ Tư lệnh tối cao kết luận rằng không nên tiếp tục cố thủ pháo đài ven biển, ra lệnh cho lực lượng phòng thủ pháo đài bắt đầu phá vây.

Một khi pháo đài ven biển thất thủ, sườn của Tập đoàn quân Borsk do Công tước Myshkin chỉ huy sẽ bị lộ, Bộ Tư lệnh tối cao ước tính rằng vào đầu tháng 7 sẽ buộc phải để Tập đoàn quân Borsk rút lui về phía đông nam.

Vương Trung cũng tham gia cuộc họp trước mặt Sa hoàng đưa ra quyết định này, sau khi cuộc họp kết thúc, Đại tướng Tuganev gọi Vương Trung đang định rời đi lại: "Rokossovsky, đợi một chút. Tôi cứ tưởng cậu sẽ phản đối kịch liệt chứ."

Vương Trung có chút bất ngờ: "Phản đối gì ạ?"

"Để Myshkin rút lui về phía đông nam." Đại tướng Tuganev nhìn chằm chằm vào mặt Vương Trung: "Borsk là thành phố quan trọng cuối cùng do chúng ta kiểm soát ở Kazaria, nơi đó có than đá và quặng sắt, nếu từ bỏ nơi này thì phần lãnh thổ Kazaria do chúng ta kiểm soát sẽ chỉ còn lại thảo nguyên rộng lớn." Vương Trung: "Sông Sukhaya Verevka chẳng phải vẫn nằm trong tay chúng ta sao? Quần đội của người bạn Kashukhov của tôi vẫn đang phòng thủ ở đó."

Tuganev: "Cậu bình tĩnh hơn tôi tưởng."

Vương Trung: "Kích động có thể ngăn cản quê hương bị chiếm đóng sao? Không, không có chuyện tốt đẹp như vậy đâu, Đại tướng Tuganev. Một ngày nào đó trong tương lai, tôi sẽ giải phóng quê hương của mình, đến lúc đó tôi đảm bảo sẽ kích động hơn nhiều so với ông tưởng tượng."

Đại tướng Tuganev lộ ra vẻ tán thưởng: "Rất tốt, tôi còn lo lắng cậu sẽ xúc động như những người trẻ tuổi."

Lúc này Vương Trung mới nhận ra, cơ thể này còn khá trẻ, có thể còn trẻ hơn cả Thống chế Liên Xô trên Trái Đất, người

đã chiến đấu với quân Đức ở một vùng đất nhỏ bé vô danh.

Vì vậy, việc Tuganev lo lắng rằng mình sẽ xúc động như những người trẻ tuổi cũng là điều bình thường.

Vương Trung: "Đừng lo lắng, Đại tướng Tuganev."

"Đây là cách gọi mới nhất đang thịnh hành sao? Tôi nghe nói các sĩ quan tham mưu trẻ tuổi ở Bộ Tổng tham mưu cũng gọi nhau như vậy."

Chương 692: Kiếm và Khiên

Chương 692: Kiếm và Khiên

Chương 692: Kiếm và Khiên Vương Trung: “Ban đầu là cách gọi của lính hải quân, để chỉ những người đồng đội cùng nhau chiến đấu vì một mục tiêu chung. Tôi thấy cách gọi này không tệ nên đã dùng để gọi những người đồng đội trong Quân đội Nhân dân Melainia, hình như họ rất thích. Nhân tiện, quân đội của tôi cũng rất thích, có thể dần dần lan truyền ra ngoài, ông biết đấy, tôi và quân đội của tôi dường như là những ngôi sao lớn ở Yekaterinburg.”

Tuganev cười lớn: “Hay cho câu ‘dường như’. Vậy bây giờ tỉnh thần của quân đội cậu thế nào?”

Vương Trung: “Hôm qua khi tôi rời khỏi Kubinka, họ đã chặn tôi lại, hỏi tại sao không được điều động ra tiền tuyến, so với việc bắn đạn tập trên sân tập, họ muốn dùng vũ khí mới trong tay để đánh cho người Prosen một trận ra trò. “Tôi nghĩ quân đội đã sẵn sàng về mặt tinh thần, có thể ra trận bất cứ lúc nào.”

Khi Vương Trung nói điều này, Hồng y Lavkid, người tham gia cuộc họp với tư cách là sĩ quan tình báo, cũng tiến lại gân và lắng nghe với vẻ mặt nghiêm túc. Tuganev liếc nhìn Hồng y, sau đó mới nói với Vương Trung: “Tôi đã thảo luận với Hoàng đế bệ hạ, việc sử dụng quân đội của cậu cần phải thận trọng, cô ấy hy vọng rằng khi các cậu xuất trận sẽ giành được chiến thắng, chứ không phải là được sử dụng như một đội cứu hỏa để lấp vào chiến tuyến.

“Vì vậy, cần phải chờ đợi thời cơ.”

Vương Trung: “Khi cần thiết, cũng có thể tự tạo ra cơ hội.” Tuganev: “Cậu nghĩ trận chiến đầu tiên sẽ diễn ra ở đầu?” Vương Trung: “Tôi không phải là nhà chiêm tỉnh, không biết dự đoán tương lai. Nhưng nếu ông hỏi tôi muốn chiến đấu ở đâu, tôi sẽ nói với ông rằng đó là bờ tây sông Valdai.”

Tuganev: “Tại sao lại là nơi này? Bởi vì dựa lưng vào con sông lớn nên việc tiếp tế sẽ thuận lợi hơn sao?”

Vương Trung: “Vâng, và còn có thể nhận được sự hỗ trợ từ Hạm đội biển nội địa. Đáng tiếc là chúng ta không chế tạo tàu pháo hạng nặng nước nông, còn tàu pháo hạng nặng nước nông mà Vương quốc Anh sử dụng ở khu vực kênh đào lại không thể vận chuyển bằng đường bộ đến biển nội địa.”

Xét cho cùng, Vương quốc Anh không phải là La Mã, không thể di chuyển tàu trên đất liền.

Tuganev: “Hạm đội Địa Trung Hải của Vương quốc Anh dường như đang có ý định đi qua eo biển Dardanelles để giao chiến với hạm đội của Prosen, nhưng các quốc gia trung lập đã từ chối cho phép. Để thể hiện lập trường trung lập của mình, các quốc gia trung lập cũng cấm tàu thuyền của Prosen đi qua eo biển. “Ngoài ra, hạm đội của Vương quốc Anh đã giao chiến với hạm đội Prosen ở biển Aegean, tàu HMS Warspite của Vương quốc Anh đã bắn trúng soái hạm Prinz Eugen của Hạm đội biển Aegean của Đế quốc Prosen, hiện tại quyền kiểm soát biển Aegean đang nằm trong tay Vương quốc Anh, tàu Friedrich der Grofš$e có lẽ tạm thời không thể về cảng.

“Tin tốt là, tùy viên hải quân của Vương quốc Anh phỏng đoán rằng tàu Friedrich der Grofše sắp phải đại tu, Prosen không có ụ tàu khô nào có thể sửa chữa con tàu này ở ven biển.

“Tin xấu là, ngay cả khi không cần đại tu, con tàu này vẫn có thể hoạt động thêm một thời gian nữa, chỉ cần chúng ta

chiến đấu gần bờ biển, chúng ta sẽ bị pháo chính 381 mm của nó bắn phá."

Khi Vương Trung nghe thấy pháo chính 381 mm, đầu hắn ta chợt đau nhói, bởi vì ngay sau khi xuyên không, hắn ta đã bị trúng một phát đạn pháo, và sống sót một cách thần kỳ.

Người sống sót cùng với hắn ta còn có nam sủng của phu nhân Công tước. Mà nói đến tên đó, hắn ta đã đi đâu rồi? Vương Trung đã ở Yekaterinburg hơn nửa năm, nhưng chưa từng gặp hắn ta một lần nào.

Vương Trung đang thất thần, đại tướng Tuganev lại nói: "Không quân Liên hiệp Vương quốc Anh dự định thực hiện một chiến dịch, dùng máy bay ném bom Lancaster của họ để thả một loại bom đặc chế. Họ hy vọng chúng ta có thể cung cấp một sân bay lớn đủ gần với con tàu này, đồng thời đủ an toàn để phát động cuộc tấn công."

Vương Trung: "Nhớ lại bán kính tác chiến của máy bay ném bom Lancaster, lại nhìn bản đồ, bèn líu lưỡi nói: "Vậy chúng ta tạm thời không có sân bay nào phù hợp yêu cầu. Hay là để họ cố gắng một chút, ở sân bay tiền tuyến tiếp nhiên liệu trung chuyển?"

Đại tướng Tuganev: "Họ đoán chừng chỉ dựa vào một đợt tấn công rất khó thành công, cho nên cần chúng ta bảo vệ khu vực xung quanh sân bay trong vòng 20 ngày, hơn nữa đảm bảo cung cấp hậu cần." Vương Trung: "Ông cố ý nói với tôi chuyện này, là định điều động tập đoàn quân cơ động của tôi đi làm việc này phải không?" Tuganev: "Không, cậu hiểu lầm rồi, theo tôi thấy chiến hạm này tạm thời không cần lo lắng, bởi vì chúng ta đã quyết định từ bỏ pháo đài ven biển, tạm thời sẽ không chiến đấu trong tầm bắn của pháo hạm này.

"Nếu con tàu này dám tiến về phía nam để bắn phá các cảng biển ở vùng núi Kavkaz của chúng ta, đến lúc đó chúng

sẽ lọt vào phạm vi tấn công của sân bay vĩnh cửu trên núi của chúng ta, đến lúc đó sẽ phối hợp với Liên hiệp Vương quốc Anh cũng không muộn.” Đại tướng Tuganev vừa nói vừa dùng bút chì vẽ vòng tròn trên bản đồ.

Chương 693: Kiếm và Khiên 2

Chương 693: Kiếm và Khiên 2

Chương 693: Kiếm và Khiên 2 Vương Trung: “Không thể dùng tàu ngầm đánh lén con tàu khổng lồ này sao?” “Chúng ta đã thử rồi, ngư lôi đã bắn trúng chiến hạm, nhưng

Vương Trung gật đầu.

Quyền kiểm soát Biển Đen trên Trái Đất vẫn luôn bị Liên Xô nắm giữ, cho nên pháo đài ven biển mới phòng thủ được lâu như vậy, bên này Prosen nắm giữ quyền kiểm soát biển, pháo đài ven biển sẽ không có cách nào phòng thủ lâu dài. Tuy nhiên, nấu hải quân Ant đã mất quyền kiểm soát biển, vậy chẳng phải sẽ có thêm nhiều lính thủy đánh bộ có thể chuyển đến dưới quyền chỉ huy của tôi sao?

Vương Trung tính toán như vậy.

Lúc này, cửa chính đột nhiên mở ra, Tham mưu trưởng của Bộ Tư lệnh nhanh chóng bước đến bên cạnh Tuganexy, định nói nhỏ vào tai hắn, Tuganev ngăn lại: “Không cần thiết, Trung tướng Rokossovsky và Giám mục Lavkid đầu là những người có thể tin tưởng tuyệt đối.” Tham mưu trưởng gật đầu: “Hiểu rồi. Tập đoàn quân phía Tây hôm nay đã phát động tấn công, dự định bao vây Shostka từ sườn, hiện tại đang tiến công thuận lợi.” Vương Trung: “Shostka? Hiện tại nơi đó vẫn là Quân đoàn ky sĩ Asgard phòng thủ sao?” “Không, căn cứ vào tình báo của chúng ta, vào cuối tháng 3, khi tình trạng lầy lội được cải thiện, Quân đoàn ky sĩ Asgard đã rút lui, thay thế họ

là ba sư đoàn bộ binh thuộc Tập đoàn quân số 9, Sư đoàn bộ binh 197 đóng quân trong thành phố, Sư đoàn bộ binh 206 và 246 ở hai bên sườn. "Phòng thủ bến phà là Sư đoàn bộ binh 337, hiện tại quân tiên phong của chúng ta đã đột phá tuyến phòng thủ bờ đông của bến phà, đến bến phà, lực lượng tiên phong đã vượt sông."

Vương Trung: "Sư đoàn bộ binh 337 này có phải là đơn vị mới không? Lập tức đã bị chúng ta chọc thủng phòng tuyến?"

Tham mưu trưởng lắc đầu: "Tôi không biết, có lẽ phải đợi báo cáo thẩm vấn tù binh ở tiền tuyến mới có thể xác định sư đoàn này được thành lập khi nào." Vương Trung: "Tôi trực tiếp gọi điện thoại cho Đại tướng Gorky hỏi một chút."

Nói xong Vương Trung cầm lấy điện thoại trên bàn: "Tổng đài, nối máy tới sở chỉ huy Tập đoàn quần phía Tây." Một lát sau, đầu dây bên kia vang lên một giọng nói mà Vương Trung không quen lắm: "Sở chỉ huy Tập đoàn quân phía Tây."

Vương Trung: "Tôi là Trung tướng Rokossovsky, cho Tư lệnh của các anh nghe máy." Lại thêm 10 giây nữa, giọng nói của Đại tướng Gorky từ đầu dây bên kia vọng lại: "Câu vừa nhận được báo cáo về đợt tấn công đầu tiên của tôi đã gọi điện cho tôi rồi à?" Vương Trung: "Tốc độ đột phá bến phà của ông nhanh hơn tôi tưởng."

"Đó là vì Sư đoàn 337 này là sư đoàn bộ binh được cải tạo từ lực lượng cảnh sát quốc gia, phần lớn mọi người cách đây vài tháng còn đang chiến đấu với du kích. Quân đội Prosen cũng không phải toàn là tinh binh, cũng có những đơn vị yếu kém. Sau này chúng ta có thể phát động tấn công trên toàn tuyến, thăm dò cường độ phòng ngự của địch, tìm ra điểm yếu, sau đó đưa lực lượng dự bị vào."

Vương Trung vừa nghe, chẳng phải đây là chiến thuật của quân đội Liên Xô sau này sao, tấn công trên toàn tuyến, xem

chỗ nào là điểm yếu, sau đó sẽ đột phá từ đó, nhanh chóng tiến sâu vào phía sau.

Còn quân tinh nhuệ của Đức Quốc Xã thì hoàn toàn không giao chiến, gặp phải lực lượng thiết giáp của Đức Quốc Xã cũng không giao chiến.

Chiến trường phía Đông quá rộng lớn, có rất nhiều nơi có thể đột phá, một số ít quân tỉnh nhuệ mà đánh đổi với thương vong lớn thì không có ý nghĩa.

Vương Trung: "Chúc ông thành công."

Đại tướng Gorky rất vui mừng: "Sau này cậu chính là bức tường thép của Đế quốc, tôi chính là thanh kiếm sắc bén của Đế quốc!"

Vương Trung: "Được đấy! Như vậy chúng ta sẽ thực sự là hai báu vật của Đế quốc." Lúc chúc phúc như vậy, Vương Trung rất chân thành. Nhưng hắn mơ hồ nhớ trên Trái Đất, Tập đoàn quân số 9 có một câu chuyện, sau này xuất hiện bậc thầy phòng thủ lợi hại nhất của Đức Quốc Xã là Model, những người hâm mộ quân sự đặt cho hắn biệt danh là "bất khả chiến bại" - nói theo kiểu ACG thì là "vì quá sợ đau nên dồn hết điểm vào phòng thủ".

Tư lệnh của Tập đoàn quân số 9 ở thế giới này hình như tên là Mendel, trùng tên với người trồng đậu Hà Lan. Chẳng lẽ hắn ta có thể trồng Đậu súng và Quả óc chó để chống lại cuộc tấn công của Đại tướng Gorky?

Chương 694: Model nhận ra

Chương 694: Model nhận ra

Chương 694: Model nhận ra Đến trưa hôm nay Walter Model mới nắm rõ tình hình. Chủ yếu là Gorky đã phát động tấn công nghỉ binh ở nhiều nơi, hơn nữa còn xuất động lực lượng hàng không của Phương diện quân phía Tây, tiến hành oanh tạc không trung vào sở chỉ huy của Tập đoàn quân số 9.

Sĩ quan phụ tá của Model bị thương trong vụ oanh tạc, tạm thời được thay thế bằng một tham mưu trẻ tuổi, thậm chí ngay cả "Phó quan" làm biểu tượng cho sĩ quan phụ tá cũng không có. Có thể thấy người trẻ tuổi lần đầu tiên làm phó quan rất căng thẳng, lúc báo cáo tốc độ nói rất nhanh.

Model: "Đừng nói nhanh như vậy, tôi sắp nghe không rõ rồi. Từ từ nói. Cậu làm phó quan của tôi, phải luôn luôn thể hiện sự bình tĩnh."

"Vâng, tướng quần."

Tham mưu trưởng của Tập đoàn quân bưng ly nước tới: "Uống chút nước, bình tĩnh lại một chút."

Người trẻ tuổi cầm lấy cốc nước, uống cạn một hơi. Model: "Đã thống kê xong thiệt hại của vụ không kích chưa?"

"Vâng, kẻ địch chắc chắn đã biết trước chúng ta ở đây, đơn vị phòng không đi kèm với sở chỉ huy báo cáo rằng, họ đã quan sát thấy một loại máy bay chưa từng thấy trước đầy, thân máy bay to, trên cánh có sọc đen trắng giống như ngựa vằn. Có thể là một loại máy bay ném bom bổ nhào kiểu mới, bom thả xuống có sức công phá rất lớn."

Model: “Họ không nhận dạng được loại máy bay này sao?” “Không.” Vẻ mặt sĩ quan phụ tá đầy áy náy, như thể đây là lỗi của anh ta vậy.

Model vỗ vai người trẻ tuổi: “Đây không phải lỗi của cậu.” Sĩ quan phụ tá nuốt nước bọt, tiếp tục nói: “Đoàn trưởng đoàn pháo phòng không nói, quần đội Ant trước đầy chưa từng có máy bay ném bom bổ nhào một động cơ, Il-2 của kẻ địch chưa bao giờ thực hiện ném bom bổ nhào ở góc lớn. Đây tuyệt đối là một loại máy bay hoàn toàn mới, hơn nữa tính năng còn tốt hơn cả Stuka của chúng ta.”

Model cau mày, lầm bẩm: “Trang bị của đế chế vậy mà lại tụt hậu rồi…”

Rõ ràng, Model không biết rằng, loại “máy bay ném bom bổ nhào” này thực chất là máy bay chiến đấu chiếm ưu thế trên không thuần chủng, chỉ là động cơ máy bay chiến đấu của khối Đồng minh có mã lực lớn, xăng máy bay có chỉ số octan cao, nên có thể mang tải trọng gần hai tấn, vì vậy đã được sử dụng như máy bay ném bom bổ nhào. Sau một hồi cảm thán ngắn ngủi, hắn ta lập tức lắc đầu: “Không, năm ngoái chúng ta đã phải chịu thiệt hại nặng nề trước xe tăng hạng nặng T-34 và KV. Mặc dù bầy giờ chúng ta đầu biết hai loại xe tăng này đều có nhược điểm chí mạng, rất dễ đối phó, trong tay quân đội Ant thì càng dễ đối phó hơn, nhưng chúng ta phải thừa nhận, đây quả thực là một loại xe tăng tốt, chỉ là quân đội Ant không biết cách sử dụng.

“Vậy nên bây giờ, T-34 của địch đã đến đâu rồi?”

Phó quan mới: “Chủ yếu xuất hiện ở hai nơi, thứ nhất là phòng tuyến của Sư đoàn 337, thứ hai là thượng nguồn sông Shostka, chúng ta không biết quân địch ở thượng nguồn đã vượt sông từ đâu.” Model: “Đã khôi phục liên lạc với Sư đoàn 337 chưa?” “Vâng, vừa rồi đã liên lạc được với sở chỉ huy của

họ qua radio, phòng tuyến bờ Đông của bến phà đã bị chọc thủng, quân địch còn thiết lập trận địa đầu cầu ở bờ Tây, Sư đoàn 337 vốn định dùng pháo binh để áp chế đầu cầu, nhưng lực lượng pháo binh của sư đoàn ngay lập tức bị quân địch phản kích."

Model nhìn bản đồ, đột nhiên hỏi tham mưu trưởng: "Đơn vị thông tin có nghe thấy thông tin liên lạc vô tuyến của địch không?" "Có, rất nhiều, hơn nữa có rất nhiều mật ngữ và tín hiệu vô tuyến được quy ước trước một cách rõ ràng, không còn trực tiếp gọi phiên hiệu như trước nữa." Tham mưu trưởng trả lời.

Model tặc lưỡi: "Rõ ràng số lượng radio được trang bị của địch đã tăng lên, hơn nữa còn có nhiều kinh nghiệm hơn, vì vậy sự phối hợp giữa các binh chủng của họ chắc chắn đã được cải thiện. Sư đoàn 337 vừa mới được cải tổ từ Sư đoàn Vệ binh Quốc gia không thể chặn được cũng là điều bình thường."

Tham mưu trưởng: "Địch còn có xe tăng, Sư đoàn 337 lại thiếu pháo tự hành, pháo chống tăng cũng chỉ có Pak 38, không có Pak 40 phiên bản mới nhất, trận chiến năm ngoái đã chứng minh, Pak 38 không đủ sức xuyên thủng giáp trước của T-34."

Model đi đến tấm bản đồ khu vực phòng thủ của Tập đoàn quân số 9 treo trên tường, hiện tại trên tấm bản đồ này toàn bộ đều là ký hiệu biểu thị cho cuộc tấn công của quân đội Ant.

Hắn nói: "Hiện tại có thể sơ bộ phán đoán, hướng tấn công chủ yếu của địch có hai hướng, thứ nhất là trận địa của Sư đoàn 337, thứ hai là một khu vực nào đó ở thượng nguồn, trước đó chúng ta không biết rằng có thể vượt sông ở đó, nên không có lực lượng phòng thủ, cũng không phát hiện ra họ vượt sông ngay từ đầu."

Tham mưu trưởng: “Việc này xảy ra cũng là do lực lượng trên phòng tuyến bị rút đi quá nhiều, Bộ Tư lệnh tối cao chắc chắn đang có kế hoạch lớn.”

Là các sĩ quan chỉ huy của Tập đoàn quân, Model và tham mưu trưởng của hắn không biết rằng Tập đoàn quân của mình sẽ không tham gia vào chiến dịch sắp tới. Một số tướng lĩnh có quan hệ rộng sẽ thông qua “bạn cũ” trong Bộ Tư lệnh tối cao để có được một số thông tin,

nhưng chắc chắn phần quan trọng nhất sẽ bị che giấu.

Chương 695: Prosen có hành động

Chương 695: Prosen có hành động

Chương 695: Prosen có hành động

Model không có "người bạn cũ" nào lợi hại như vậy, vì vậy hắn hoàn toàn không biết Bộ Tư lệnh tối cao sẽ làm gì tiếp theo.

Nhưng hắn đại khái có thể đoán được kế hoạch của Bộ Tư lệnh tối cao.

Bởi vì các vấn đề chiến lược thường là những kế hoạch rõ ràng, ai cũng không ngốc, điều thực sự quan trọng là các chỉ tiết cụ thể bên dưới kế hoạch đó.

Ví dụ như Hitler biết rằng quân Đồng minh chắc chắn sẽ mở mặt trận thứ hai, nhưng không biết họ sẽ đổ bộ ở đâu, cũng không biết cụ thể khi nào họ sẽ đổ bộ.

Hiện tại đối với Model, hắn biết rằng rất có thể họ sẽ tấn công các mỏ dầu của Kuban tiếp theo. Nhưng hắn không biết kế hoạch tác chiến cụ thể.

Tuy nhiên, hắn cũng hiểu rằng, trong chiến dịch tấn công quy mô lớn tiếp theo, Tập đoàn quân số 9 không đảm nhận nhiệm vụ tấn công chủ yếu, vì vậy việc điều động quân lực và vũ khí kỹ thuật của Tập đoàn quân số 9 cho các đơn vị thực sự phát động tấn công cũng là điều đương nhiên.

Model tiếp lời: "Đây chắc chắn là một cuộc tấn công quy mô lớn, nhưng không liên quan đến chúng ta. Chúng ta chỉ cần

hoàn thành nhiệm vụ của mình là được. Máy bay trinh sát đã tìm thấy vị trí quân địch vượt sông ở thượng nguồn Shostka chưa?"

Tham mưu trưởng: "Không quân báo cáo rằng có hai chiếc FW-189 đã mất tích, chúng được giao nhiệm vụ trinh sát hai khu vực này." Mỗi ngày, các máy bay trinh sát được Không quân phái đi sẽ phần chia khu vực trinh sát theo từng khu vực, nếu chiếc nào mất tích, thì chứng tỏ rằng chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó ở khu vực đó. Sau khi dùng bút chì vẽ xong các khu vực, Tham mưu trưởng đề nghị: "Chúng ta nên cử quân đội, men theo sông Desna để tìm kiếm, kiểm tra lại toàn bộ khu vực sông được bao phủ bởi hai khu vực này."

Model lắc đầu: "Không, không kịp trinh sát trước rồi mới quyết định có phản công hay không. Sư đoàn Thiết giáp số 1 đóng quân ngay trong khu vực này, ra lệnh cho họ xuất kích về phía Đông ngay lập tức, tấn công bất cứ thứ gì trông giống quân đội Ant, tiêu diệt bất cứ thứ gì trông giống T-34." Tham mưu trưởng gật đầu, đi đến điện thoại để bắt đầu ra lệnh. Viptruyenfull - Chỉ 100 0 đồn g/ngày đọ c tất cả Kho 100 0++ truyệ n dị ch miễ n ph í!

Phó quan mới của Model hỏi: "Ra lệnh chung chung như vậy có ổn không?"

"Không có gì là ổn hay không ổn, cậu cũng đã thấy từ sáng nay chúng ta đã nhận được bao nhiêu tin giả rồi đấy? Trong tình huống này, chúng ta nên tin tưởng vào phán đoán của các sĩ quan chỉ huy ở tiền tuyến, họ ở gần chiến trường hơn chúng ta." Nói xong, Model chửi thề: "Mẹ kiếp, lũ tướng quân chỉ huy trên giấy chết tiệt, bây giờ chúng ta thậm chí không dám đặt sở chỉ huy Tập đoàn quân trong phạm vi có thể bị pháo binh của quân đội Ant bắn trúng."

Trên thực tế, sở chỉ huy của một Tập đoàn quân chỉ huy nhiều đơn vị như vậy vốn không nên ở quá gần tiền tuyến. Khu vực phòng thủ của Tập đoàn quân quá rộng, về lý thuyết, vị trí tốt nhất cho sở chỉ huy Tập đoàn quân là ở trung tâm khu vực phòng thủ, duy trì khoảng cách tương đương với các đơn vị trực thuộc trong Tập đoàn quần.

Như vậy, ngay cả khi đường dây điện thoại và bộ đàm đầu bị hỏng, lính truyền tin của các đơn vị cũng biết phải đi đâu để tìm sở chỉ huy - hoặc là tàn tích của sở chỉ huy, không có người lính truyền tin nào phải chạy thêm một quãng đường dài.

Tham mưu trưởng ra lệnh xong quay lại, hỏi: "Vậy đầu cầu bị mất bên kia của Sư đoàn 337 thì sao? Chắc họ không thể giành lại được." Model nhìn bản đồ, chỉ vào Sư đoàn Thiết giáp số 9 đóng quần cách phía sau Sư đoàn 337 15 km: "Để họ phản công."

Tham mưu trưởng lập tức nói: "Sư đoàn này đang được rút về để nghỉ ngơi và bổ sung quân số, rất nhiều sĩ quan chỉ huy trung cấp vẫn đang ở Agasukov. Hơn nữa, việc bổ sung trang bị của sư đoàn này cũng chưa hoàn thành, họ chỉ có 46 chiếc Panzer III và 15 chiếc Panzer IV trong tình trạng sẵn sàng chiến đấu, còn lại toàn là Panzer I và Panzer II…" "Đừng lo lắng!" Model trấn an: "Chúng ta có thể tăng cường Sư đoàn GrofSdeutschland (Đây là tên của sư đoàn), sư đoàn bộ binh cơ giới này cho Sư đoàn Thiết giáp số 9, để đẩy lùi quân đội Ant xuống sông. Nếu có thể kịp thời bắc cầu phao, thì hãy tấn công vào kho hậu cần và sở chỉ huy của địch."

Model dừng lại, nhìn chằm chằm vào bản đồ trong vài giây, lầm bẩm: "Tôi sẽ không bao giờ để máu của năm ngoái đổ vô ích, những vùng đất này, các người đừng hòng lấy lại dù chỉ một mét vuông!" Sư đoàn Thiết giáp số 1 thuộc Tập đoàn

quân số 9 của Model vừa nhận được một lô Panzer IV nòng dài - tên chính thức là Panzer IV Ausf. F2. Khi nhận được lệnh phản công của Model, ngoài 25 chiếc Panzer IV F2 vừa đến, sư đoàn này chỉ có 45 chiếc xe tăng trong tình trạng sẵn sàng chiến đấu, số còn lại đang được bảo trì định kỳ. Bởi vì Thiếu tướng Hansen, sư đoàn trưởng, mới ra lệnh cho toàn sư đoàn vệ sinh động cơ xe tăng hai ngày trước, đây là một công việc rất tốn công sức, phải tháo động cơ xe tăng ra, lau chùi cẩn thận - thông thường, việc bảo trì tại hiện trường chỉ vệ sinh bộ lọc gió của động cơ, bụi bẩn thậm chí cả cát vẫn sẽ tích tụ bên trong động cơ. Tình trạng đường xá của Liên Xô lại rất tệ, xe tăng đi đến đâu cũng sẽ cuốn lên rất nhiều bụi, nếu không tháo động cơ ra để vệ sinh, tỷ lệ hỏng hóc sẽ tăng vọt, mệnh lệnh của sư đoàn trưởng không có vấn đề gì.

Chỉ là không may lại đúng lúc quân đội Ant phản công.

Sư đoàn trưởng Hansen đã quyết đoán ngay lập tức, điều động tiểu đoàn trinh sát cơ giới trực thuộc sư đoàn làm tiền phương, tập hợp số xe tăng hiện có thể xuất kích cùng với một tiểu đoàn bộ binh cơ giới thành lập một Kampfgruppe, lập tức xuất phát tấn công về phía Đông. Trung tá Streif được bổ nhiệm làm chỉ huy của Kampfgruppe.

Chương 696: Prosen có hành động 2

Chương 696: Prosen có hành động 2

Chương 696: Prosen có hành động 2

Trung tá Streif leo lên chiếc Panzer TII chỉ huy của tiểu đoàn, nhìn những chiếc Panzer IV nòng dài đã sẵn sàng phía sau: “Hy vọng tỷ lệ hỏng hóc của những chiếc xe tăng này thấp một chút.”

Các thiết bị mới được đưa vào chiến trường thường có tỷ lệ hỏng hóc rất cao, chưa gặp địch đã hỏng một nửa số xe tăng là chuyện bình thường. Trung sĩ kỹ thuật của tiểu đoàn sửa chữa xe tăng tại hiện trường vỗ ngực nói: “Yên tâm đi, đừng thấy những chiếc xe tăng này mang theo nòng dài mà nghĩ chúng khác biệt, chúng vẫn là Panzer IV, tổng trọng lượng chỉ tăng thêm một chút, sẽ không có vấn đề gì đâu.”

Trung tá Streif nói: “Hy vọng là vậy.”

Hắn đeo tai nghe, cầm micro nói với toàn bộ Kampfgruppe: “Tất cả chú ý, quân đội Ant đã tìm thấy một bến phà không có trên bản đồ, đã vượt qua sông Desna, nhiệm vụ của chúng ta là đẩy lùi bọn chúng xuống sông cho cá ăn, hãy tập trung tinh thần cho tôi! “Hoàng đế bệ hạ đã gửi cho chúng ta những thiết bị mới, có thể xuyên thủng giáp trước của T-34 của quân đội Ant! Tất nhiên, kết quả thử nghiệm của đám người ở Viện Hàn lâm Khoa học Đế chế đầu là bịa đặt, sức mạnh thực sự của những chiếc xe tăng này như thế nào, hãy để chúng ta tự mình chứng kiến bằng chính đôi mắt của mình!

“Mệnh lệnh rất đơn giản, tiến về phía Đông, tiêu diệt bất cứ thứ gì của quân đội Ant mà chúng ta gặp phải!”

Nói xong, hắn ta đặt micro xuống, lúc này, pháo thủ hỏi: “Trung tá Streif, có phải ngài đã suýt giết chết Rokossovsky đó không?”

“Đúng vậy, ở Cao điểm Peniye. Hắn ta đã khiến tôi thiệt hại nặng nề, nấu không phải sau đó tôi lập công và bị thương trong trận vây hãm Agasukoy, thì có lẽ bây giờ tôi vẫn chỉ là một thiếu tá. Còn hắn ta thì đã là trung tướng rồi, chết tiệt.”

Hàng Panzer IV F2 đi qua xe chỉ huy của Trung tá Streif, bụi bay mù mịt khiến hắn ta phải nhăn mặt.

Xe tăng Panzer IV được trang bị pháo nòng dài trông oai vệ hơn nhiều so với Panzer IV ban đầu, điều này cũng khiến tâm trạng của Trung tá Streif tốt hơn.

Panzer IV nòng dài có khả năng xuyên giáp đáng kinh ngạc, nếu có nó ở Cao điểm Peniye, thì cũng không đến mức không có cách nào đối phó với chiếc xe tăng hạng nặng KV của địch.

Nhớ lại Cao điểm Peniye, Trung tá Streif nhăn mặt, hắn ta có quá nhiều ký ức tồi tệ về ngôi làng này.

Lúc này, lái xe nhắc nhở: “Đoàn xe tăng sắp đi hết rồi, chúng ta có đi theo không?” Trung tá Streif: “Đi theo!”

Vì vậy, chiếc Panzer TII chỉ huy của hắn ta đã chen vào cuối đoàn xe tăng. Phía sau hắn ta là những chiếc xe bán xích của lính bộ binh cơ giới, so với lính xe tăng, lính bộ binh cơ giới nhận được ít trang bị mới hơn, nhưng đơn vị pháo phòng không được tăng cường cho lực lượng xe tăng đã được trang bị loại pháo phòng không mới - thực chất là một khẩu pháo phòng không 37 mm được lắp trên thùng xe bán xích.

Streif lắc đầu.

Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng chiến tranh sẽ kéo dài đến năm thứ hai, trên thực tế, trong thời gian hắn dưỡng thương, vấn đề được hỏi nhiều nhất ở hậu phương là: Tại sao chúng ta không thắng, vấn đề tiếp theo là sang năm có thể thắng hay không.

Có một số cô gái thì càng thêm quan tâm ngày về của người yêu.

Trong lúc nhất thời, Sriffen không nhớ nổi mình đã trả lời những câu hỏi này như thế nào.

Ngay khi hắn cố gắng nhớ lại, trong radio truyền đến báo cáo của tiểu đoàn trinh sát xuất phát trước: "Hans Hans, phát hiện xe tăng địch ở phía tây rừng cây tại điểm Alpha, chúng tôi đang gọi Bob tấn công."

Sriffen lập tức lấy bản đồ ra, điểm Alpha thực chất là mật danh của cao điểm 247, vì giữ bí mật thông tin liên lạc radio nên đã thỏa thuận trước. Cuộc tấn công của Bob thực chất là đang gọi pháo binh tấn công.

Hắn không mất quá nhiều sức lực liền tìm thấy, lầm bầm một câu: "Địch đã thầm nhập đến nơi này rồi sao? Vậy tại sao chúng không tìm kiếm kho quân nhu của ta để tấn công?"

Trong radio, Tham mưu trưởng Tập đoàn quân nói: "Có thể nhiệm vụ chúng nhận được chỉ là chiếm lĩnh điểm Alpha, sĩ quan chỉ huy cấp cơ sở của quân địch thiếu năng lực chủ động, binh lính cấp cơ sở cũng vậy."

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân cũng là lão làng lăn lộn ở mặt trận phía đông gần một năm, thế mà lại dùng giọng điệu dạy dỗ tân binh. Trung tá Sriffen: "Tôi biết, tôi đã từng gặp lính địch, biết trình độ của chúng."

Vừa nói xong, Trung tá Sriffen lại nghĩ tới vị tướng Rokossovsky cưỡi bạch mã dẫn đầu KV xung phong đó. Hắn đã quên tình huống cụ thể lúc đó rồi —— hay nói cách khác,

não bộ của hắn đã chỉnh sửa ký ức lúc đó, hiện tại Trung tá Sriffen trong bất kỳ trường hợp nào khi nhắc đến lần chạm trán đó, đầu là một cảnh tượng như vậy: Sriffen ngồi trong xe tăng chỉ huy của mình, đang tự mình đánh một trận khó phân thắng bại với T-28 của địch. Lúc này, Rokossovsky cưỡi bạch mã, một tay giương cao cờ đỏ, tay kia cầm mã tấu, xông ra khỏi làn khói mù chiến trường, lao về phía xe tăng chỉ huy của Sriffen. Ngay khi Sriffen ra lệnh cho xe tăng xoay nòng pháo, KV nặng từ trong khói bụi lao ra, đi theo phía sau vị tướng bạch mã xung phong.

Chương 697: Phản Công

Chương 697: Phản Công

Chương 697: Phản Công Pháo thủ của Sriffen và quân địch đồng thời khai hỏa, kết quả là pháo 37 mm của xe tăng chỉ huy số 3 đã bắn rơi mũ của vị tướng cưỡi bạch mã, còn KV vì bắn không chuẩn, không trúng thân xe tăng chỉ huy, đạn pháo sượt qua chân tháp pháo, khiến vòng xoay bị kẹt cứng.

Sau đó, Sriffen mới buộc phải ra lệnh bỏ xe, kết thúc trận đối đầu chóng vánh này.

Sau khi tướng Rokossovsky nổi tiếng, các phóng viên đã ngay lập tức tìm đến Trung tá Sriffen đang dưỡng thương. Sriffen không chút do dự kể cầu chuyện này cho phóng viên nghe.

Lúc đó, cầu chuyện này đã gây nên tiếng vang lớn, từng khiến Sriffen tưởng rằng Bộ Tuyên truyền muốn tạo dựng hình ảnh mình thành anh hùng chiến tranh ngang tầm với tướng Rokossovsky, không ngờ trọng tâm tuyên truyền của Bộ Tuyên truyền vẫn luôn là chiến thắng vang dội ở Agasukov.

Nghĩ đến điều này, Sriffen cảm thấy vô cùng tiếc nuối. “Trung tá?” Giọng nói của Tham mưu trưởng Tập đoàn quần vang lên trong radio: “Trung tá, anh ổn chứ?”

“Tôi không sao.” Trung tá Sriffen lắc đầu xua đi những tạp niệm đột nhiên chiếm cứ tâm trí: “Lâu rồi không ngồi xe tăng tấn công, hơi chóng mặt.”

Vừa dứt lời, lái xe trong hệ thống liên lạc nội bộ hỏi: “Có cần tôi lái chậm lại một chút không?”

“Không, cứ thế này.” Trung tá Sriffen đáp: “Để tôi cảm nhận gió lúc phi nước đại. Gió này, cảm giác này, đây mới là chiến tranh!” Đại tướng Gorky vừa đặt ống nghe xuống, Tham mưu trưởng liền hỏi: “Điện hạ nghĩ gì về kết quả của cuộc phản công?”

“Cậu ấy rất lo lắng, sợ chúng ta chịu thiệt. Chờ chút, đừng gọi cậu ấy là Điện hạ, cậu ấy đã đính hôn với người yêu thời thơ ấu của mình rồi, còn là nghi lễ do Đức Thượng phụ chủ trì đấy! Cậu ấy không thể nào trở thành Thân vương được nữa.”

Tham mưu trưởng nhún vai: “Biết đâu sau khi cậu ấy giành lại Kazaria, sẽ được phong làm Quốc vương Kazaria.”

“Điều này cũng có khả năng, nhưng đừng gọi cậu ấy là Điện hạ, anh cũng không muốn vì sự lỡ lời của chúng ta mà ảnh hưởng đến tình bạn giữa tôi và cậu ấy chứ? Tuy rằng tôi cảm thấy, cậu ấy có thể không để ý đến chuyện này, nhưng cậu ấy không để ý, không có nghĩa là chúng ta có thể làm như vậy.”

Đại tướng Gorky trách móc xong, lập tức chuyển chủ đề: “Cầu phao thế nào rồi?” Tham mưu trưởng: “Vẫn chưa hoàn thành, lực lượng công binh của chúng ta chưa quen với trang thiết bị của Liên bang, những chiếc xe bắc cầu đó đầu là do Liên bang viện trợ, các đơn vị báo cáo rằng trang thiết bị rất dễ hỏng, một nửa đã hỏng trên đường.”

Đại tướng Gorky nghiêm mặt nói: “Là trang thiết bị dễ hỏng hay là quân ta sử dụng quá thô bạo, không làm theo đúng hướng dẫn đào tạo của họ? Rokossovsky nói đúng, phải nâng cao trình độ văn hóa của quân đội. Sau khi chiến dịch kết thúc, các sư đoàn tham chiến bắt đầu chỉnh đốn, hãy tham khảo cách làm của Tập đoàn quân Cơ giới số 1, mở lớp học buổi tối cho họ!” “Rõ!” Tham mưu trưởng đáp. Đại tướng Gorky nhìn bản đồ: “Cầu phao không giải quyết được, e là sẽ có chuyện.”

Tham mưu trưởng: “Đến giờ vẫn chưa có tin tức gì về cuộc phản công của quân Prosen, hôm nay sắp hết rồi, quân Prosen không có thói quen tấn công ban đêm, chúng ta vẫn còn cơ hội.”

Đại tướng Gorky vừa định trả lời thì Tham mưu Thông tin xông vào hầm chỉ huy: “Địch phản công rồi, cao điểm 247 ở thượng nguồn Shostka, quân ta bị địch bất ngờ tấn công, Lữ đoàn Xe tăng Tân biên chế 71 và bộ binh bị đánh tan.”

Đại tướng Gorky nhìn Tham mưu trưởng.

Tham mưu trưởng cúi đầu: “Là tôi đã đánh giá thấp kẻ thù.”

Đại tướng Gorky: “Đừng đánh giá thấp sĩ quan địch, đặc biệt là tố chất của các sĩ quan chỉ huy cấp trung và cao, đồng chí Tham mưu trưởng. Lữ đoàn 71 có báo cáo về lực lượng của địch không?”

Sĩ quan Thông tin: “Họ đã dựa theo sổ tay nhận dạng mới được phát, nhận ra ký hiệu trên xe tăng, là lực lượng của Sư đoàn Thiết giáp số 1. Ngoài ra, Lữ đoàn trưởng Alexander còn báo cáo, phát hiện có xe tăng Panzer IV nòng dài! Những chiếc xe tăng này có thể tiêu diệt T-34 ở khoảng cách rất xal”

Đại tướng Gorky tặc lưỡi: “Năm ngoái Rokossovsky đã cảnh báo chúng ta phải cẩn thận với Panzer IV nòng dài, vì vậy chúng ta nhất định phải cải tiến xe tăng của mình, không thể thua kém kẻ thù, vậy mà có người cho rằng cậu ấy nói như vậy là xuất phát từ mục đích chính trị, muốn củng cố địa vị của ủy ban đói “Khốn kiếp! Rokossovsky chỉ tập trung vào một việc, đó là đánh bại quân Prosen, tôi là người quen cũ của cậu ấy, có thể đảm bảo điều này!” Tham mưu trưởng: “Bây giờ địch đã phản công, có cần kích hoạt phương án dự phòng không?”

“Tất nhiên rồi. Ra lệnh cho pháo binh Tập đoàn quân, bắn phá cao điểm 247. Dù không bắn trúng mũi tấn công của địch, nhưng nếu bắn trúng lực lượng tiếp ứng phía sau cũng tốt! Thông báo cho các đơn vị đang chặn giữa quân địch và bến phà, sư đoàn thiết giáp tỉnh nhuệ của địch đã phản công!” Tham mưu trưởng lập tức cầm lấy điện thoại.

Chương 698: Tiền tuyến đang đợi anh

Chương 698: Tiền tuyến đang đợi anh

Chương 698: Tiền tuyến đang đợi anh

Trung tá Sriffen nghe thấy tiếng đạn pháo xé gió trên bầu trời.

Hắn ngẩng đầu: “Chết tiệt, chắc là đang bắn phá cao điểm 247, so với năm ngoái, tốc độ phản ứng của quân địch nhanh hơn nhiều. Hơn nữa, chiến thuật pháo kích ngay lập tức vào vị trí vừa mất này, giống như Rokossovsky!”

Trong thời gian Trung tá Sriffen dưỡng thương, ngày nào hắn cũng nghiên cứu bản tóm tắt các thói quen và chiến thuật cá nhân của các tướng lĩnh nổi tiếng của quân địch do Bộ Tổng tư lệnh gửi xuống.

Rokossovsky thích làm như vậy, tuy rằng hắn nổi tiếng với việc đích thân chỉ huy xe tăng chiến đấu, nhưng thực sự sở trường của hắn là cách sử dụng hỏa lực pháo binh. Vài giây sau khi nghe thấy tiếng rít, tiếng kêu la của lực lượng tiếp ứng vang lên trong radio: “Pháo kích! Pháo kích dữ dội! Ít nhất có một trăm khẩu pháo hạng nặng đang bắn phá chúng tôi! Pháo kích! AI”

Tiếng ồn chói tai cắt ngang lời nói. Tham mưu trưởng Tập đoàn quân hỏi trong radio: “Thưa ngài, lực lượng tiếp ứng đã bị bắn trúng, chúng ta…”

Trung tá Sriffen: “Tiếp tục thực hiện mệnh lệnh! Chú ý kỷ luật liên lạc!”

Hiện tại, liên lạc radio vẫn chưa có các phương pháp mã hóa và nhảy tần phức tạp, cứ coi như quần địch cũng đang nghe là được rồi, vì vậy tuyệt đối không được nhắc đến tên địa danh rõ ràng, kế hoạch tác chiến, mục tiêu tác chiến và phiên hiệu của quân ta trong radio. Sau khi kết thúc liên lạc, Trung tá Sriffen mím môi. Quân địch có lẽ đã giỏi chiến đấu hơn năm ngoái, nhưng Prosen còn mạnh hơn!

Lúc này, tiểu đoàn trinh sát báo cáo: "Hans Hans, phát hiện quân địch đã sản sàng chiến đấu tại điểm Beta, có xe tăng và pháo chống tăng, Bob đang trên đường đến." Trung tá Sriffen: "Tốt lắm!" Hắn chuyển tần số, hét lên với binh lính: "Tiến lên! Mấu chốt nằm ở tốc độ! Tấn công chúng trước khi quân địch kịp phản ứng!" Ngày 5 tháng 6 năm 2015, Vương Trung nhận được điện thoại của Đại tướng Gorky từ Bộ Tư lệnh Phương diện quân phía Tây ngay từ sáng sớm. Vương Trung: "Đừng gọi đến nhà tôi, lỡ lộ bí mật quân sự thì sao."

Đại tướng Gorky: "Vậy cậu mau đến Bộ Tư lệnh Phòng thủ Thành phố đi, tôi có thể gọi đến bất cứ lúc nào."

Sau đó, Đại tướng Gorky cúp máy. Vương Trung đặt ống nghe xuống, nhìn bản đồ trong phòng ngủ. Kể từ khi Prosen và Phương diện quân phía Tây lần lượt bắt đầu tấn công, Vương Trung đã chuyển bản đồ vào phòng, như vậy hắn có thể vừa ở bên cạnh vị hôn thê đang mang thai, vừa nhìn chằm chằm vào bản đồ để suy nghĩ.

Các chiến tuyến trên bản đồ có vẻ không có vấn đề gì lớn, thời gian cập nhật được viết bằng bút chì bên cạnh bản đồ là 11 giờ đêm qua, chắc là vừa cập nhật trước khi đi ngủ.

Lyudmila tò mò hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Vương Trung: "Anh không biết, nhưng chắc không phải là tiên tuyến đang gặp nguy hiểm, nếu vậy thì người gọi điện thoại đến sẽ không phải là Đại tướng Gorky mà là Olga."

Lyudmila: “Vậy tại sao ông ấy lại gọi điện thoại đến sớm như vậy?”

Vương Trung: “Anh đoán là hướng tấn công của ông ấy đã bị quân Prosen chặn lại. Mất nhiều thời gian như vậy mới bị chặn lại, chứng tỏ quân ta đã thể hiện rất tốt, tốt hơn nhiều so với đám ô hợp dễ vỡ như đậu phụ năm ngoái.”

Lyudmila cười nói: “Anh lại nói đến đậu phụ rồi, anh thích món ăn này đến vậy sao?”

Vương Trung: “Bơ, ý anh là, năm ngoái quần ta như một cục bơ, hoặc phô mai cũng được.”

Lyudmila cười vui vẻ: “Thôi được rồi, xem có thể xin Liên bang gửi một ít đậu phụ đóng hộp không.”

Vương Trung cười khổ, vì hắn biết lúc này Liên bang cũng không có đậu phụ đóng hộp, biết đâu người ta còn chẳng biết đậu phụ là cái gì. Hắn hôn Lyudmila, người còn muốn nói thâm gì đó, rồi lại sờ lên bụng cô: “Anh đi đây.” Lyudmila giả vờ buồn bã: “Bây giờ anh chỉ sờ bụng thôi, em không còn hấp dẫn anh nữa rồi.”

Vương Trung vội vàng sửa lại động tác sơn cho lớp giáp trước: “Anh sai rồi, anh sai rồi, vân hấp dẫn, vẫn hấp dân!”

Lyudmila đẩy hắn: “Đi đi, tiền tuyến đang đợi anh.”

Vương Trung gật đầu, vừa lúc đó Nelly cầm mũ quân đội và giày da đã đánh bóng xuất hiện.

Chương 699: Tên Khốn Nhà Cậu

Chương 699: Tên Khốn Nhà Cậu

Chương 699: Tên Khốn Nhà Cậu

Khi Vương Trung bước vào Bộ Tư lệnh Phòng thủ Thành phố, các tham mưu đều rất ngạc nhiên: "Ngài không tham dự cuộc họp trước mặt Sa Hoàng sao?"

"Một trung tướng như tôi tham dự những cuộc họp đó đầu là ngồi dự thính, làm tham mưu giống như các anh, thật sự cho rằng tôi có thể ảnh hưởng đến quyết định gì sao?"

Vương Trung nói: "Thư ký Cơ yếu đi làm chưa? Bảo cậu ấy đến tổng đài trực điện thoại." "Rõ, thưa tướng quân." Tham mưu lập tức thi hành mệnh lệnh.

Vương Trung đi thẳng vào văn phòng của mình, cởi mũ treo lên giá, sau đó mở một cúc áo khoác - trời đã bắt đầu nóng lên, cài hết cúc áo khoác chắc chắn sẽ ướt đẫm mồ hôi.

Nói đi cũng phải nói lại, cái nóng này cũng chỉ là mức độ có thể đối phó bằng cách mở một cúc áo khoác, chuyện nhỏ thôi.

Vương Trung vừa ngồi xuống bàn làm việc thì chuông điện thoại reo, nhấc máy lên là Thư ký Cơ yếu: "Tôi đang ở tổng đài."

Vương Trung: "Nối máy với Bộ Tư lệnh Phương diện quân phía Tây, Đại tướng Gorky đang đợi tôi."

Một lát sau, giọng nói của Gorky vang lên từ trong ống nghe: “Rokossovsky phải không?”

Vương Trung: “Phải, có chuyện gì vậy?”

“Địch đã tiêu diệt toàn bộ lực lượng của chúng ta đã vượt sông sang bờ bên kia, tốc độ tan rã của quân ta vẫn nhanh hơn dự kiến. Tin tốt là lần này không phải là tháo chạy, ngoài các đơn vị bị đánh tan, khá nhiều người thuộc các đơn vị khác đã rút lui được.” Vương Trung: “Ông đã ra lệnh rút lui?”

“Đúng vậy, ban đầu kỹ sư công binh nói với tôi rằng cầu phao có thể được bắc xong vào nửa đêm ngày 3 tháng 6, nhưng đến giờ cầu phao vẫn chưa xong, vì vậy tôi đã ra lệnh rút lui lúc 4 giờ sáng nay và sử dụng pháo binh cấp Tập đoàn quân để yểm trợ cho lực lượng chủ lực rút lui. “Cho đến nay, việc rút lui vẫn chưa kết thúc, nhưng quân Prosen đang càn quét dọc theo bờ Đông, cố gắng đánh bật chúng ta khỏi bến phà hoàn toàn.”

Vương Trung: “Điều động các đơn vị chưa qua sông đi, chắc hẳn có rất nhiều đơn vị chưa qua sông vì cầu phao bị trì hoãn phải không?”

“Bị cậu đoán đúng rồi, trước mắt chúng tôi đang cố gắng thủ vững ít nhất một cái đầu cầu.”

“Tôi đã hiểu tình hình chiến đấu, nhưng vẫn không rõ vì sao cậu lại gọi điện thoại tới tìm tôi.”

Đại tướng Gorky: “Có phải ngay từ đầu cậu đã biết kết quả?” Vương Trung: “Tôi chỉ là từ tình huống quân ta cùng quân địch xuất phát đưa ra suy luận, nhưng chiến tranh là thứ không thực tế đánh một trận sẽ không biết kết quả. Hơn nữa…”

Tâm tình Vương Trung bỗng nhiên sa sút, bởi vì hắn lập tức sẽ nói lời nói phi thường tàn khốc.

“Hơn nữa cái gì?” Đại tướng Gorky hỏi.

Vương Trung: “Chúng ta cần thông qua phương thức như vậy để rèn luyện các sĩ quan chỉ huy của chúng ta, bù đắp chỗ trống. Quân Prosen cũng không phải ngay từ đầu đã mạnh như vậy, người ta nhiều năm như vậy truyền thống quân sự vẫn duy trì được, chúng ta có truyền thống quân sự sao?”

Ant nói có truyền thống quân sự, quả thật có, nhưng chênh lệch với Prosen có chút lớn. Trong ống nghe truyền đến một tiếng thở dài: “Nghe nói phải dùng sự hy sinh để rèn luyện các sĩ quan chỉ huy, thật khiến người ta không dễ chịu.”

Vương Trung: “Tôi chờ mong bản tổng kết kinh nghiệm của anh.” Đại tướng Gorky cười khổ nói: “Nếu người khác nói câu này, tôi sẽ cho là đang châm chọc, còn cậu, tôi hoài nghi cậu là tính mang tôi đến lớp học làm ví dụ ngược!”

Vương Trung: “Đúng vậy, hơn nữa còn muốn anh tự mình giảng cho các học viên, tự mình phân tích. Lúc anh lên bục, tôi còn muốn cho anh một bản nhạc mạnh mẽ và hùng tráng.”

“Tên khốn, cậu… Được rồi, chờ bên này chiến đấu xong, tôi trở về Yekaterinburg sẽ tổng kết lại cho cậu!” Vương Trung: “Đối với bến phà, nếu như phòng thủ thương vong quá lớn, có thể cân nhắc từ bỏ, hy sinh vô vị không cần thiết.”

Đại tướng Gorky: “Tôi đã nghe ý kiến của cậu, tôi sẽ suy xét, đảm bảo. Nhưng bây giờ tôi phải thử phòng thủ xem sao, có lẽ có thể tiêu hao một ít sinh lực của quân Prosen, giảm bớt áp lực bên phía Primorsk.

“Nhưng mà, bên Primorsk có thể… Không, có thể giảm bớt một chút áp lực vẫn tốt.” Vương Trung gật đầu: “Đúng vậy.” Hắn biết ý của Đại tướng Gorky, phía Primorsk đã bắt đầu rút lui, nhưng con đường duy nhất nằm trong phạm vi hỏa lực hải quân địch, không còn cách nào khác chỉ có thể nương theo

bóng đêm rút lui, Công tước Myshkin cũng đang cố gắng phát động tấn công, thử mở đường bộ từ Borsk đến pháo đài Primorsk. Nhưng vấn đề giống như Đại tướng Gorky gặp phải, hiện tại tố chất binh sĩ của quân Ant quá kém, đặc biệt là trình độ các sĩ quan chỉ huy cấp cơ sở quá kém, dẫn đến việc tổ chức tấn công vô cùng hỗn loạn. Mà trình độ sĩ quan chỉ huy kém, một mặt là bởi vì nửa năm chiến tranh trước đó đã hy sinh quá nhiều sĩ quan chỉ huy có kinh nghiệm, một mặt khác là việc thanh trừng phái Tốc Thắng cùng phái Đầu Hàng đã loại bỏ rất nhiều sĩ quan chỉ huy có kinh nghiệm.

Chương 700: Muốn gửi tin chiến thắng ch…

Chương 700: Muốn gửi tin chiến thắng ch…

Chương 700: Muốn gửi tin chiến thắng cho Hoàng đế Hiện tại Bộ Tổng Tư Lệnh đang thảo luận về việc khôi phục một bộ phận phái Tốc Thắng đã ăn năn hối cải, nhưng bị Belinsky ngăn lại. Belinsky tin tưởng vững chắc các học viên mà Vương Trung đào tạo cấp tốc trong nửa năm, sau khi được rèn luyện thực chiến, có thể trưởng thành thành những sĩ quan độc lập tác chiến.

Hơn nữa, Học viện Quân sự Suvorov sắp có một nhóm học viên mới tốt nghiệp, những người này sẽ đến tiền tuyến đảm nhiệm chức vụ phó để tích lũy kinh nghiệm, một năm sau có thể trưởng thành cán bộ cấp sư đoàn, lữ đoàn.

Cũng chính là trước khi bọn họ trưởng thành, quân Ant sẽ phải đổ rất nhiều máu.

Xem ra mười mấy vạn người ở pháo đài Primorsk chính là làn sóng hy sinh đầu tiên.

Đại tướng Gorky đột nhiên nói: “Vận chuyển Tập đoàn quân Cơ động số 1 của cậu qua đó, có thể cứu quân ở pháo đài Primorsk ra không?” Vương Trung: “Tôi không biết. Trước tiên không bàn đến việc hiện tại có thể đưa Tập đoàn quân Cơ động số 1 của tôi qua đó hay không, cho dù có vận chuyển qua, hậu cần cũng không thành vấn đề, tôi cũng không biết có thể tạo ra chiến quả hay không.

“Anh biết lần đầu tiên tôi tấn công là đánh hoàn toàn thuận lợi, giống như thuyền buồm xuôi gió xuôi dòng vậy. Tôi phải thực tế đánh một trận, mới biết được mình có thể tấn công hay không.”

Đại tướng Gorky: “Bây giờ tôi luôn cảm thấy, cậu nói như vậy là đang giữ thể diện cho tôi.”

Vương Trung: “Nếu anh không muốn bị tôi cướp đi vòng nguyệt quế ‘người giỏi tấn công nhất’, thì hãy tổng kết kinh nghiệm cho tốt, Georgy.”

Ở đây Vương Trung cố ý dùng biệt danh của Gorky để gọi anh ta.

VỊ đại tướng đáp lại: “Cậu cũng cẩn thận, đừng để tôi cướp ởi danh hiệu ‘Bức tường thép của Đế quốc’! Hiện tại tôi cũng có một chút quan tâm về phòng ngự.”

Vương Trung: “Đội trưởng cứu hỏa nói mình có một chút quan tâmvề phòng ngự? Được rồi, không nói nữa, tháng bảy gặp.” Vương Trung nói rằng: “Vũ Đức Vượng là kẻ đánh cắp công sức của người khác. Các vị ở bộ tiếp nhận phản ánh nên cân nhắc kỹ về việc anh ta lợi dụng họ để kiếm lợi”. Ngày 29 tháng 6 năm 1915, Tư lệnh Tập đoàn quân số 11 của Prosen - Thượng tướng Erich von Falkenhayn đã leo lên pháo đài Peter Đại Đế I, trung tâm của pháo đài. Đứng trên đỉnh pháo đài, hắn nhìn xuống hố bom khổng lồ do đạn xuyên giáp của cự pháo để lại, thốt lên: “Thật sự là sâu không thấy đáy, giống như đường xuống địa ngục vậy.” Sư đoàn trưởng Sư đoàn Bộ binh 191 đi cùng ông ta tham quan nói: “Chúng ta đang ở địa ngục, thưa ngài.”

Sư đoàn Bộ binh 191 đã bị đánh đến mức chỉ còn lại một bộ khung trong trận chiến đấu ác liệt ở cự ly gần, câu nói của ông ta cũng có thể hiểu được.

Erich von Falkenhayn vỗ vai Sư đoàn trưởng Sư đoàn 191, không nói gì thêm, mà quay sang khu vực thành phố trong pháo đài.

Giống như pháo đài Liệt Nhật, pháo đài Primorsk cũng có một khu vực thành phố, bên trong có 150.000 thường dân, phần lớn làm việc trong xưởng đóng tàu và các nhà máy phụ trợ của pháo đài. Lúc này, các cuộc giao tranh vẫn đang diễn ra trong thành phố, có thể nghe thấy tiếng súng dữ dội.

Từ pháo đài Peter Đại Đế I nhìn xuống thành phố, chỉ thấy khắp nơi đầu là cột khói đen kịt, như thể cả thành phố đang bốc cháy.

Falkenhayn lấy ra một tấm bưu thiếp từ trong túi, nhìn vào khu vực thành phố Primorsk trong thời bình trên đó: "Không biết bao lâu nữa, thành phố này mới có thể khôi phục lại vẻ đẹp như trên tấm bưu thiếp."

Sư đoàn trưởng Sư đoàn 191 rõ ràng có chút cáu kỉnh vì thương vong quá lớn, nên nói thẳng: "Loại lời này từ miệng kẻ đã phá hủy thành phố này nói ra, chỉ khiến người ta cảm thấy đạo đức giả." Falkenhayn nhìn tấm bưu thiếp, gật đầu: "Đúng vậy." Lúc này, Tham mưu Thông tin dẫn một người lính thông tin mang theo radio đến: "Báo cáo Tư lệnh, Tiểu đoàn 1, Trung đoàn Bộ binh 222, Sư đoàn 65 báo cáo đã chiếm được Bộ Tư lệnh của quân phòng thủ pháo đài Primorsk."

Falkenhayn: "Rất tốt, rất tốt." Tham mưu trưởng Tập đoàn quân hỏi: "Muốn vào thành phố nghỉ đêm không ạ?" Falkenhayn lắc đầu: "Không, tìm một ngôi nhà gần pháo đài để

"Mời đi lối này." Phụ tá của ông ta lập tức làm động tác mời.

"Ô? Đã tìm thấy rồi à? Tốt, dẫn tôi đi xem."

Một lát sau, cả nhóm đến một ngôi nhà gỗ nhỏ, nhưng người đáng lẽ phải sống ở đây đã không biết đi đâu. Nhìn cách bài trí, đây hẳn là ngôi nhà của một gia đình Tatar đã sống ở đây qua nhiều thế hệ.

Falkenhayn bước vào ngôi nhà, hài lòng nhìn cách bài trí trong nhà và nói: "Tốt, rất tốt, hãy đặt Bộ Tư lệnh ở đây, nhanh chóng dựng ăng-ten lên, tôi rất nóng lòng muốn gửi tin chiến thắng cho Hoàng đế."

Chương 701: Giết Hắn Đi

Chương 701: Giết Hắn Đi

Chương 701: Giết Hắn Đi Ngày 2 tháng 7 năm 1915, Falkenhayn và các Tham mưu của ông ta đang uống cà phê trong phòng, đột nhiên một Tham mưu bước vào, đứng nghiêm chào: "Thưa ngài Thượng tướng, tôi đề nghị bật radio!"

Falkenhayn nhướng mày: "Ồ? Bật lên đi."

Radio lập tức được bật lên, Tham mưu thành thạo điều chỉnh tần số, chẳng mấy chốc đã để radio phát ra giọng nói của Hoàng đế Reinhardt của Đế quốc Prosen.

"Quý vị, tôi rất nóng lòng muốn thông báo cho quý vị một tin tuyệt vời, pháo đài Primorsk, nơi đã chặn đường tiến quân của chúng ta từ năm ngoái, đã bị quân đội của chúng ta kiểm soát hoàn toàn vào ngày hôm qua! Đế quốc Ant một lần nữa phải đối mặt với một thất bại lớn, điều này có nghĩa là họ đã hoàn toàn mất quyền kiểm soát Biển Trắng!

"Năm ngoái, nỗ lực buộc họ đầu hàng như Caroling của chúng ta đã thất bại, nhưng năm nay, chúng ta vẫn có hy vọng chấm dứt chiến tranh! Ant đã kiệt quệ, họ đã mất 5 triệu quân trong năm qua! Họ sắp hết binh lính để chiến đấu rồi!" Bản tin vẫn tiếp tục, nhưng các sĩ quan cấp cao của Tập đoàn quân số 11 trong phòng đều có vẻ mặt nghiêm túc. Họ không còn lạc quan như trước nữa. Mặc dù năm ngoái chủ yếu là "Tướng Bùn", "Tướng Đông" và đường tiếp tế quá dài đã đánh bại quân Prosen trước Yekaterinburg, mặc dù hiện tại quân đội Ant vẫn chưa thể ngăn cản cuộc tấn công của Prosen, nhưng…

Các sĩ quan đầu cảm thấy rằng trình độ và ý chí chiến đấu của quân đội Ant khác biệt hoàn toàn so với năm ngoái. Mọi người đầu im lặng lắng nghe bài phát biểu của Hoàng đế, nhưng không phải vì lòng kính trọng đối với Hoàng đế.

Cuối cùng, khi Hoàng đế nói rằng người Ant hiện đang gặp khó khăn, Falkenhayn cầm lấy chiếc hộp thiếc dùng làm gạt tàn thuốc trên bàn, xoay mặt trước ra, nhìn dòng chữ "Spam" được viết bằng tiếng Anh trên đó.

Rõ ràng, việc người Ant đang chất đói chỉ tồn tại trong trí tưởng tượng của Hoàng đế. Bài phát biểu kết thúc, Falkenhayn phẩy tay: "Hãy tiếp tục kế hoạch của chúng ta, chiếm pháo đài không phải là điểm kết thúc, hiện tại có khoảng 90.000 người bị chúng ta dồn ép vào một khu vực nhỏ ven biển, họ vẫn đang ngoan cố chống cự…" Thư ký Cơ yếu cầm một bức điện tín bước vào: "Báo cáo, thưa ngài, điện khẩn của Hoàng đế."

"Đọc đi."

"Thượng tướng Erich von Falkenhayn đáng kính, chiến thắng của ngài, chắc chắn đã tạo nên một khởi đầu tốt đẹp cho cuộc tấn công của chúng ta trong năm 1915, và giờ đây quân đội của chúng ta có thể càn quét toàn bộ miền nam Ant. Xét thấy thành tích xuất sắc của ngài trong thời gian qua, tôi quyết định thăng cấp ngài lên Nguyên soái Lục quân! Hoàng đế Reinhardt von Hohenzollern của Đế quốc."

Falkenhayn cau mày: "Thăng liên hai cấp, đây là đang tạo ra khoảng cách giữa tôi và các tướng lĩnh khác."

Ông ta lắc đầu liên tục, nhưng không giấu được nụ cười trên môi.

Tham mưu trưởng đề nghị: "Trong ngày vui này, chúng ta hãy tổ chức một bữa tiệc tối, mời tất cả các sĩ quan và những người được tặng thưởng Huân chương Thập tự hiện đang ở

trong thành.” Falkenhayn gật đầu: “Được! Ngoài ra, không cần phải đợi đến tối, bây giờ chúng ta hãy cùng nâng ly chúc mừng chiến thắng! Mang rượu đến đây!”

Cứ như vậy, sau một năm chiến đấu, pháo đài Primorsk cuối cùng đã rơi vào tay kẻ thù.

Nhân tiện, bữa tiệc tối hôm đó đã phải dừng lại giữa chừng, vì 12 máy bay ném bom Po-2 đã lợi dụng đêm tối để ném bom thành phố, chúng đã chọn nơi duy nhất trong thành phố không bị kiểm soát ánh sáng, tổng cộng đã giết chết 5 sĩ quan cấp úy.

Ngày 4 tháng 7, Ổ Đại bàng, cuộc họp Hoàng gia của Đế quốc Prosen.

Wilhelm Keitel đang báo cáo với Reinhardt: “Cuộc điều tra dân số một năm sau khi chiến tranh bắt đầu đã kết thúc vào tháng trước. Quân đội của chúng ta đã thiệt hại không thể phục hồi là 980.000 người, trong đó có 100.000 người bị Trung tướng Rokossovsky bao vây tiêu diệt ở Kalanskaya.” Reinhardt chửi rủa: “Mẹ kiếp, thế mà có tới một phần mười tổn thất là do hắn gây ra!” Wilhelm Keitel liếc nhìn von Brauchitsch: “Thưa Bệ hạ, thiệt hại mà Rokossovsky gầy ra không chỉ có vậy, hắn ta đã giết chết rất nhiều binh lính của chúng ta ở Orachi và Shostka. Loktev rõ ràng vẫn còn là lính mới, nhưng tỷ lệ trao đổi thương vong với quân đội của chúng ta cũng gần như là một đổi một.” Von Brauchitsch nói thêm: “Pháo đài Primorsk vừa mới bị chiếm gần đây, quân phòng thủ cũng đã sử dụng chiến thuật của Rokossovsky, gây ra thương vong nặng nề cho quân đội của chúng ta.” Reinhardt nhìn về phía người đứng đầu Rabverd, Công tước Ludwig: “Cục Kra Đặc của các người không phải rất lợi hại sao? Không phải có thể liên lạc với tàn dư của phái Sùng Thánh ở Ant sao? Bảo họ giết Rokossovsky đi!”

Công tước Ludwig tỏ vẻ khó xử: “Chúng tôi và phái Sùng Thánh chỉ là quan hệ hợp tác, tất nhiên, tôi có thể yêu cầu họ thử ám sát Rokossovsky, xét cho cùng, hiện tại phe thế tục đang dựa vào hắn ta để tăng cường đáng kể quyền kiểm soát đối với quân đội Ant, phái Sùng Thánh chắc chắn không muốn nhìn thấy điều này xảy ra.

“Nhưng… tôi không thể đảm bảo rằng họ sẽ đồng ý, chứ đừng nói là thành công.” Reinhardt: “Nhưng các người phải hành động, hành động, hiểu không!”

Chương 702: Tên Rokossovsky này thật đá… _

Chương 702: Tên Rokossovsky này thật đá… _

Chương 702: Tên Rokossovsky này thật đáng ghét

Wilhelm Keitel: "Ám sát một vị tướng nổi tiếng của kẻ thù, thay vì đánh bại hắn ta trên chiến trường, sẽ khiến người ta coi thường chúng ta." Reinhardt tức giận nói: "Rồi để hắn tiếp tục giết hại người dân Prosen sao? Không, ta không thể đáp ứng yêu cầu của các người về một cuộc đối đầu công bằng với hắn, nếu Rabverd không thể giết hắn, thì hãy để Không quân ra tay!"

Đại Công tước Meyer hoảng hốt: "Tôi ạ? Thưa Bệ hạ, hiện tại các sân bay của chúng ta đã cách xa thủ đô của kẻ thù, việc ném bom thủ đô là vô cùng khó khăn."

Reinhardt: "Hắn vẫn sẽ ra tiền tuyến, lúc đó hãy ném bom giết hắn! Keitel, tiếp tục báo cáo."

Wilhelm Kelter gật đầu: "Được, chúng ta khai chiến một năm, xe tăng bị tổn thất không thể khôi phục lên tới 2179 chiếc, tin tốt là, trong đó số 1 và số 2 chiếm một phần tương đối lớn, tin

"Chúng ta từ khi khai chiến đến giờ, tổng cộng đã cung cấp 1000 chiếc xe tăng cho tiền tuyến, tổng số xe tăng tiền tuyến của quân ta so với năm ngoái giảm rất nhiều." Lúc nói lời này, Wilhelm Kelter nhìn về phía Tổng thanh tra thiết giáp Heinz Guderian, người sau mở miệng nói: "Không thể tính như vậy, xe tăng chúng ta cung cấp cho tiền tuyến đầu là số 3 và số 4,

hơn nữa là số 3 và số 4 được cải tiến dựa trên kinh nghiệm tác chiến tiên tuyến.

“Chất lượng của những chiếc xe tăng này cao hơn nhiều so với số 1 và số 2. Ngoài ra, mặc dù chúng ta bổ sung ít xe tăng cho tiền tuyến, nhưng chúng ta đã trang bị cho các sư đoàn thiết giáp mới, những trận chiến sau này có thể dựa vào những sư đoàn thiết giáp này. Hơn nữa, chúng ta sắp có xe tăng kiểu mới để đưa ra tiền tuyến rồi. “Xe vận chuyển pháo 88mm vừa mới nhận được số hiệu sản xuất của xe tăng số 6, phiên bản thử nghiệm đã đến tiền tuyến, hoàn toàn có thể tham gia Chiến dịch Lam Sắc.”

Chiến dịch Lam Sắc, kế hoạch tác chiến do Bộ Tư lệnh tối cao Prosen vạch ra nhằm càn quét miền Nam Ant, chiếm lấy mỏ dầu Kuban.

Reinhardt có vẻ rất tin tưởng vào xe tăng số 6, hỏi: “Những chiếc xe tăng hạng nặng đột phá này sẽ được tăng cường cho đơn vị nào sử dụng?”

Đại tướng Guderian: “Sẽ được biên chế thành các tiểu đoàn xe tăng hạng nặng độc lập, tăng cường cho Sư đoàn Thiết giáp Seeckt thuộc Quân đoàn Ky sĩ Asgard.”

Mấy vị tướng lĩnh lục quân có mặt nghe vậy đầu hơi cau mày, dù sao Quân đoàn Ky sĩ Asgard không được tính là lực lượng lục quân, mà là cận vệ của hoàng đế, việc tăng cường trang bị tốt cho Quân đoàn Ky sĩ Asgard khiến các tướng lĩnh bắt đầu lo lắng về việc liệu tương lai lục quân có nhận được đủ trang bị kiểu mới hay không.

Nhưng không ai ngu ngốc đến mức nói ra nỗi lo lắng này.

Reinhardt khoanh tay trước ngực: “Rất tốt, Sư đoàn Seeckt là người giỏi. Họ muốn dùng thế mạnh những chẻ tre để đột phá sông Sukhaya Verevka, chuẩn bị cho giai đoạn tấn công tiếp

theo. Keitel, tiếp tục báo cáo.” Wilhelm Keitel tiếp tục đọc báo cáo điều tra: “Kể từ khi khai chiến đến nay, số lượng pháo tự hành quân ta bị tổn thất…”

“Chờ một chút.” Reinhardt cắt ngang hắn, “Trong số xe tăng bị tổn thất của quân ta có bao nhiêu là do quân của Rokossovsky tiêu diệt?” Wilhelm Keitel lúng túng: “Ơ, không có thống kê số liệu này, nhưng nếu tính số lượng xe tăng quân ta bị tổn thất trong vòng vây Kalanskaya, thì chắc phải khoảng 200 chiếc.”

“Lại là một phần mười!” Reinhardt đập mạnh xuống bàn, “Tên Rokossovsky này thật đáng ghét!”

William Keitel: “Tôi có thể tiếp tục báo cáo chưa?”

“Ngươi cứ nói.” Sau đó, Tham mưu trưởng Keitel báo cáo chỉ tiết về tổn thất của các trang thiết bị kỹ thuật khác của lục quân, cuối cùng tổng kết: “Kể từ khi Chiến dịch Ant bắt đầu, lực lượng thiết giáp và trang thiết bị kỹ thuật bị tổn thất của quân ta thấp hơn nhiều so với Chiến dịch Carolin. Ngay cả khi tính tổn thất trung bình hàng ngày, cũng thấp hơn nhiều so với Chiến dịch Carolin.

“Hai tháng ác liệt nhất của Chiến dịch Ant, tổn thất xe tăng hàng ngày của quân ta cũng chỉ có 15 chiếc, trong khi Chiến dịch Carolin tổng cộng 42 ngày, tổn thất trung bình hàng ngày là 26 chiếc.” “Đúng vậy, đúng vậy.” Reinhardt liên tục gật đầu, “Lực lượng thiết giáp của Ant đông gấp 10 lần Carolin, lên tới 20.000 chiếc! Ant đúng là dân tộc hạ đẳng, lợi thế về số lượng lớn như vậy cũng chỉ gây ra tổn thất thấp như vậy cho chúng ta.”

Đại tướng Guderian xen vào: “Chất lượng binh lính của họ thực sự rất kém, cũng thiếu sự phối hợp, chỉ có lòng dũng cảm là đáng khen ngợi. Tuy nhiên, lòng dũng cảm cũng chỉ là biểu

hiện đặc biệt của một số ít đơn vị, phần lớn quân đội Ant sẽ tan vỡ khi tổn thất lên tới 10%."

Reinhardt tỏ vẻ tán thưởng: "Các quý ông, tuy chúng ta đã chịu tổn thất 980.000 người, nhưng chúng ta đã gây ra tổn thất gấp 4 thậm chí gấp 5 lần con số này cho người Ant, chúng ta đã tiêu diệt 20.000 xe tăng của họ trong vòng 100 ngày. Thời khắc đánh bại hoàn toàn Đế quốc Ant sắp đến rồi.

"Keitell"

Wilhelm Keitel ra hiệu, vì vậy phụ tá của hắn và một tham mưu tác chiến mang một tấm bản đồ đến, trải ra trên bảng đen nhỏ đã được chuẩn bị sẵn.

Chương 703: Xe Tăng Kiểu Mới

Chương 703: Xe Tăng Kiểu Mới

Chương 703: Xe Tăng Kiểu Mới

Wilhelm Keitel: “Giai đoạn † của Chiến dịch Lam Sắc, chúng ta dự định sẽ sử dụng Tập đoàn quân số 5, số 10, số 15, tấn công về phía đông, quét sạch quân Ant ở hai bên bờ sông Sukhaya Verevka. “Giai đoạn này, chúng ta gọi là Chiến dịch Vòng cung Sukhaya Verevka, do vấn đề địa hình nên có lẽ không thể tiêu diệt toàn bộ quân địch. “Nhưng giai đoạn 2, chúng ta sẽ không phải lo lắng về sườn, sẽ tiến hành tấn công kìm kẹp quần đội Ant trên đồng bằng phía nam Sukhaya Verevka.

“Họ vừa rút lui khỏi pháo đài ven biển, một lượng lớn quân chủ lực tập trung tại khu vực rộng khoảng 100.000 km2 gần Borsk, chúng ta phải thực hiện một cuộc bao vầy giống như bao vây Agasukov ở đây, tiêu diệt khoảng 600.000 quần Ant trong một trận chiến!

“Giai đoạn 3 của kế hoạch, trong thời gian lực lượng địch bị tiêu diệt, nhanh chóng tiến về phía tây nam, mục tiêu là chiếm Kuban, thậm chí là Abadan ở xa hơn, giành được căn cứ không quân vững chắc ở Biển Nội địa!” Sau khi Wilhelm Keitel nói xong, Đại Công tước Meyer liền nói: “Một khi kiểm soát Abadan, không quân sẽ xuất kích toàn bộ lực lượng, cắt đứt tuyến đường tiếp tế trên Biển Nội địa - ừm, điểm cuối của tuyến đường này vốn là Abadan, nhưng ngay cả khi người Ant

chuyển điểm cuối của tuyến đường về phía bắc, không quân cũng có nắm chắc cắt đứt nó.”

Nguyên soái Fedor von Bock đột nhiên nói: “Năm kia, ngươi cũng nói như vậy về Liên hiệp Vương quốc, rằng không quân có thể khiến Liên hiệp Vương quốc đầu hàng.” Đại Công tước Meyer nhíu mày.

Reinhardt cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người: “Dù thế nào đi nữa, một khi chúng ta chiếm được Abadan, người Ant sẽ bị một đòn nặng. Kế hoạch lần này so với kế hoạch tấn công Yekaterinburg, có một điểm nổi bật nhất, đó là phần lớn khu vực tác chiến nằm trong khu công nghiệp phát triển của Ant, việc tiếp tế của quân ta sẽ không eo hẹp như năm ngoái.

“Thời gian bắt đầu cuộc tấn công giai đoạn 1 là ngày 9 tháng 7! Do Nguyên soái Ewald von Kleist thuộc Tập đoàn quân phía Nam chỉ huy!”

4 giờ 30 phút ngày 9 tháng 7, tại sở chỉ huy Tập đoàn quân Sukhaya Verevka mới thành lập của quân Ant, Tư lệnh Andrei bị tiếng pháo đánh EiIUi(E5

Hắn lập tức nhấc điện thoại: “Nối máy với sở chỉ huy. Sở chỉ huy à? Chỗ nào đang bị pháo kích?”

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân trực ban tại sở chỉ huy nói: “Là tiền tuyến, địch đang chuẩn bị pháo kích.” Đại tướng Andrei nói: “Chúng ta hãy làm theo cách của Rokossovsky, pháo binh Tập đoàn quân lập tức bắt đầu chuẩn bị phản pháo, pháo kích vào những nơi địch có thể tập kết quân.”

“Rõ.” Tham mưu trưởng đáp, “Còn chỉ thị gì nữa không, Đại tướng Andrei Ivanovich?”

Đại tướng Andrei: “Không còn, bây giờ tôi sẽ đến sở chỉ huy, nói với các sư đoàn, kiên quyết giữ vững thì sẽ có cách!”

“Rõ.” 5 giờ sáng, quân Prosen xuất phát từ trận địa.

Trung tá Busse, chỉ huy của đợt tấn công đầu tiên, nhìn màn pháo kích rơi xuống phía trước khu vực tập kết - theo nghĩa đen - cười ha hả: "Người Ant đã học được một chút từ tướng Bạch Mã, nhưng cũng chỉ có một chút thôi!"

Vì quân Prosen có tổ chức cao hơn, chất lượng binh lính tốt hơn, nên có thể đặt điểm xuất phát tấn công ở vị trí xa hơn bình thường, trong quá trình tấn công vẫn có thể đảm bảo đội hình tương đối hoàn chỉnh.

Lúc này, Trung tá Busse nghe thấy tiếng động cơ từ phía sau, vội vàng quay đầu lại, liên thấy vài chiếc xe tăng vuông vức với bánh xích rất rộng đang chạy tới.

Những chiếc xe tăng này đầu có nòng pháo dài và to khiến người ta khiếp sợ, hầu hết binh lính Prosen đều nhận ra ngay đây là pháo 88mm Nhiều binh sĩ reo hò: "Xe tăng kiểu mới!"

"Trông rất tuyệt!"

Trung tá Busse lại cau mày, hắn nhảy khỏi xe tăng chỉ huy của mình, đi đến trước xe tăng hạng nặng bánh xích rộng, chặn đội hình xe tăng lại, ngẩng đầu nói: "Tôi là Trung tá Busse, chỉ huy cụm tác chiến. Mấy người làm sao vậy? Tôi nghe nói sẽ được tăng cường một đại đội, sao mới có 4 chiếc? Chẳng lẽ một đại đội của mấy người chỉ có 4 chiếc xe tăng sao? Đây là một trung đội!"

Trưởng xe của xe tăng kiểu mới cười khổ nói: "Chúng tôi cũng không muốn, nhưng từ ga tàu đến đây đã có 8 chiếc xe tăng bị hỏng. Độ tin cậy của thứ này khiến người ta lo lắng, nhưng ngài yên tâm, 4 chiếc còn lại cũng sẽ dạy cho người Ant một bài học, cứ chờ xeml"

Trung tá Busse vừa định trả lời, liền thấy trưởng xe của xe tăng kiểu mới chui ra khỏi xe tăng: "À đúng rồi, tôi muốn mượn các anh một chiếc xe máy."

Trung tá Busse vẻ mặt nghi hoặc: “Làm gì?”

Trưởng xe chỉ về phía trước: “Địch đang chuẩn bị phản pháo đúng không? Đợi pháo kích kết thúc, tôi muốn vào xem vị trí các hố bom.” Trung tá Busse cũng là chỉ huy thiết giáp, lập tức hiểu ra: “Sợ rơi vào hố bom?” “Đúng vậy, bánh xích của xe tăng mới rất rộng, khả năng vượt địa hình tốt trên nền đất bùn, nhưng thứ này quá nặng, nếu rơi vào hố thì tự nó khó mà ra được, các anh chắc không có máy kéo nào kéo nổi thứ nặng như vậy đâu.” Phụ tá của Busse không hiểu sao lại có chút muốn đối đầu, liên nói: “Máy kéo của chúng tôi có thể kéo được 40 tấn đấy!”

“Thứ này 56 tấn.” Trưởng xe nói.

Phụ tá im bặt. Trưởng xe vội vàng trấn an: “Yên tâm, chúng tôi sẽ không để nó rơi vào hố, miễn là kiểm tra kỹ mặt đất phía trước, các anh cứ xuất phát trước đi.”

Trung tá Busse rất nghi ngờ: “Vậy nếu chúng ta chọc thủng phòng tuyến của địch thì sao?”

“Thì cứ chọc thủng thôi,” Trưởng xe nói, “Chúng tôi đi theo sau là được. Nếu các anh gặp phải kháng cự, chúng tôi sẽ ra tay. Nếu các anh bị thiết giáp địch phản công, chúng tôi cũng sẽ ra tay, chúng tôi sẽ giải quyết hết.” Trung tá Busse: “Tự tin vậy sao?”

Chương 704: Xe Tăng Kiểu Mới Tham Chiến

Chương 704: Xe Tăng Kiểu Mới Tham Chiến

Chương 704: Xe Tăng Kiểu Mới Tham Chiến

“Anh không biết thứ này thể hiện tốt như thế nào trên bãi thử đâu, ý tôi là, ngoài tỷ lệ hỏng hóc ra. Nhưng xe mới thì hay hỏng hóc, chuyện này không thể ép buộc được.” Trung tá Busse gật đầu, người trưởng xe trẻ tuổi này để lại cho hắn ấn tượng khá tốt.

Hắn hỏi: “Anh tên gì?”

Người trưởng xe trẻ tuổi lập tức trả lời: “Tôi tên là John Christopher, như anh thấy là một Đại úy, rất hân hạnh được nhận lệnh từ anh, Trung tá.”

Trung tá Busse: “Anh quên tự giới thiệu với cấp trên mới, nhưng lại nhớ kiểm tra mặt đường, tôi dự cảm anh là một lính xe tăng xuất sắc.”

“Cảm ơn.” John trả lời.

Trung tá Busse nhìn màn mưa bom phía trước vẫn đang không ngừng rơi xuống, quyết định tiếp tục hỏi: “Đã có kinh nghiệm thực chiến chưa?”

“Có, đã từng tham gia Chiến dịch Carolin, sau đó bị thương.” Vừa nói, chàng trai trẻ vừa khoe ra dải băng Chiến dịch Carolin và huân chương bị thương của mình. Trung tá Busse nhìn huân chương bị thương, nghi hoặc hỏi: “Anh còn bị thương một lần nữa, chuyện gì vậy?” “Trước khi Chiến dịch

Melainia bắt đầu, tôi nhảy lên xe tăng, kết quả trượt chân, bị gãy xương. Vốn không tính là bị thương, nhưng lúc đó Tiểu đoàn trưởng của tôi khá coi trọng tôi, nên đã làm cho tôi thành bị thương."

Trung tá Busse không nhịn được cười: "Quả là một chàng trai may mắn."

Loại chấn thương không ảnh hưởng đến khả năng tự chăm sóc bản thân, lại có thể tránh xa chiến trường đầu được coi là một loại may mắn, ngay cả ở Prosen có truyền thống quần sự cũng vậy.

John Christopher cũng cười: "Đúng vậy."

Trung tá Busse lại hỏi: "Trở thành người lái xe tăng kiểu mới, là có quan hệ gì sao?" "Không, tôi thấy quảng cáo tuyển người lái xe tăng trên báo, nên đã nộp đơn xin việc, kết quả Bộ Quốc phòng nhanh chóng điều tôi đến bãi thử, tham gia vào đại đội thử nghiệm. Rồi bây giờ như anh thấy, tôi đang ở đây." Trung tá Busse vừa định trả lời, thì màn pháo kích đang dội xuống phía trước đột nhiên bắt đầu bắn dãn. Trung tá vội vàng chui vào trong xe tăng, còn đóng nắp hầm lại.

Hệ số an toàn trong xe tăng chắc chắn tốt hơn bên ngoài. Hắn vào trong rồi mới nhận ra, John Christopher vân còn ở ngoài - huân chương bị thương trên vai anh chàng kia không biết có thêm một cái nữa không?

Hỏa lực dẫn ra nhanh chóng, đã vượt qua khu vực tập kết thực sự, di chuyển về phía sau. Trung tá Busse chui ra khỏi tháp pháo, thấy John Christopher bò ra từ gầm xe tăng kiểu mới, phủi bụi trên người: "Màn pháo kích của phản pháo sẽ còn dãn ra nữa, học được rồi đấy."

Trung tá Busse thấy hắn không sao, liền cầm lấy bộ đàm: "Các đơn vị chú ý, bắt đầu tiến lên -"

“Báo cáo!” John Christopher giơ tay lên: “Tôi đề nghị tạm thời không nên tiến lên, người Ant đã giở trò ranh ma lần đầu tiên, sẽ giở trò lần thứ hai, khi chúng ta cho rằng phía trước an toàn, nghênh ngang đi qua, bọn họ nói không chừng sẽ lại tiến hành hỏa lực tập kích gấp lần nữa.”

John nói xong, tai nghe của Thượng tá Busse truyền đến thanh âm của Tham mưu trưởng: “Vừa rồi đạn pháo bắn trúng các bộ phận bất ngờ không kịp đề phòng, bị tổn thất tương đối lớn, lập tức xuất phát thì đội chi viện không nhất định có thể đuổi kịp.”

Lúc này một gã Thiếu úy bộ đội thiết giáp tới chào: “Thưa Thượng tá, có mười lăm chiếc xe tăng bị hỏng xích, không thể xuất kích.”

Thượng tá Busse chửi thề một câu.

Lúc này John Christopher nói: “Vừa vặn tôi đi phía trước trinh sát, sau khi xác nhận có thể đi đường thông thoáng, liền có thể cùng tấn công với các anh. Các anh hẳn là tổn thất không ít xe tăng nhỉ?” Thượng tá Busse đáp: “Đúng vậy, đa số đều là xích bị hỏng.”

Thượng úy John cười nói: “Vậy chúng tôi có thể gia nhập tấn công đối với các anh mà nói là cực kỳ quan trọng, dù sao nếu như không thể chiếm lĩnh chiến trường vào đêm nay, đồng thời lập tức bắt đầu cứu viện mấy chiếc xe tăng bị hỏng xích kia, ngày mai bọn chúng có thể sẽ phải đưa vào danh sách tổn thất vĩnh viễn.”

Thượng tá Busse chỉ có thể gật đầu: “E rằng đúng là như thế.”

John: “Vậy xe máy của tôi đâu? Muốn giúp các anh, tôi phải đi trinh sát trước, nếu không cũng không có cách nào lái xe tăng đến trận địa chính diện của địch.”

Thượng tá Busse: “Không phải anh nói người Ant có thể giảo hoạt thêm một lần nữa sao? Tôi cũng cảm thấy nên đợi thêm mười lãm phút nữa, xác định người Ant quả thật sẽ không tiếp tục bắn phá, rồi mới hành động.”

“Đúng vậy.”

John Christopher nói: “Nhưng khi pháo kích tới, một mình tôi cũng rất dễ dàng ẩn nấp, không có việc gì đầu, bọn họ sẽ không dùng pháo quần đáng sợ như vậy làm khó một trinh sát như tôi.”

Thượng tá Busse ra hiệu, sĩ quan phụ tá lập tức nói với Thượng úy John: “Đi theo tôi, tôi giúp anh mượn một chiếc của đoàn trinh sát cơ giới, dùng quan hệ cá nhân.”

Lúc hai người rời đi, kíp lái xe bị hỏng xích vừa mới tháo xích cố định trên xe tăng xuống.

Xích xe tăng bị hỏng là một chuyện rất lúng túng, nói nó không quan trọng thì nó quả thật có thể khiến một chiếc xe tăng phải rút lui khỏi hành động đang tham gia.

Đa phần mọi người nói nó rất hữu dụng, phần lớn xích bị đứt sau đó đều có thể sửa chữa, nếu kíp lái mang theo xích dự phòng, cho dù bản thân kíp lái cũng có thể sửa chữa xích - cái giá phải trả là mất mười mấy tiếng đồng hồ. Nhưng dù sao cũng tốt hơn là xích bị đứt rồi bỏ xe luôn. Cho nên càng ngày càng nhiều kíp lái xe tăng cũ của Prosen bắt đầu đặt xích xe tăng lên giáp phụ bên ngoài, làm giáp bảo vệ thêm, như vậy một khi xích bị đứt, có thể nhanh chóng xuống xe thay xích khắc phục sự cố. Đương nhiên đôi khi xe tăng sẽ bị hỏng ngay trước trận địa của địch, có súng máy và mấy trăm người Ant ngày đêm nhìn chằm chằm vào xác xe tăng trên chiến trường. Lúc đó chỉ có thể giả chết trong xe tăng, tìm cơ hội thoát ra.

Chương 705: Xe Tăng Kiểu Mới Tham Chiế…

Chương 705: Xe Tăng Kiểu Mới Tham Chiế…

Chương 705: Xe Tăng Kiểu Mới Tham Chiến 2

Trong lúc Thượng tá Busse miên man suy nghĩ, John cưỡi xe máy xuất phát.

Khoảng ba mươi phút sau, pháo kích không đến, mà John cưỡi xe máy trở về: "Được rồi, tôi đại khái đã nắm rõ tình hình, để chúng tôi xung phong đi! Xe tăng kiểu mới có lớp giáp bảo vệ vượt xa số 3 số 4, để chúng tôi thể hiện cho anh xem một chút!" Thượng tá: "Chấp thuận yêu cầu của anh, cứ tự nhiên hành động đi."

"Vâng." John Christopher thận trọng leo lên xe tăng, hình như rất sợ lặp lại sai lâm trước kia. Chờ hắn ngồi vào xe tăng, theo một tiếng ra lệnh, con quái vật gầm lên một tiếng, mạnh mẽ lao về phía trước một đoạn nhỏ, sau đó tiếng gầm rú dần dần ổn định, xe tăng cũng từ trước mặt Thượng tá Busse đi qua. Nhìn thì không có cảm giác nặng nề, phải nói là tính cơ động của xe tăng hạng nặng ngoài dự đoán của mọi người. Bộ đội của Thượng tá Busse đã từng thử nghiệm xe tăng hạng nặng của Ant tịch thu được, sự nặng nề của chúng đã để lại ấn tượng sâu sắc cho Thượng tá Busse.

Mà hôm nay loại xe tăng kiểu mới vuông vức này thể hiện ra tính cơ động, cũng làm cho Thượng tá Busse mở rộng tầm mắt.

Bọn họ cứ như vậy ầm ầm đi về phía trước, hai chiếc xe tăng kiểu mới khác cũng đi theo phía sau nó.

Đúng vậy, chỉ có hai chiếc, còn một chiếc vừa rồi bị pháo bắn hỏng.

Đến bây giờ Busse vẫn chưa chắc chắn mình có hài lòng với xe tăng kiểu mới hay không, nhưng hắn biết bộ phận hậu cần, nhất là các kỹ sư của xưởng sửa chữa dã chiến chắc chắn rất ghét loại xe tăng kiểu mới này.

Vương Trung nói rằng: "Vũ Đức Vượng là kẻ đánh cắp công sức của người khác. Các vị ở bộ tiếp nhận phản ánh nên cân nhắc kỹ về việc anh ta lợi dụng họ để kiếm lợi". John Christopher lái chiếc xe tăng yêu quý của mình rong ruổi dọc theo con đường vừa rồi hắn thăm dò.

Rất nhanh, xe tăng đi qua một thân cây được sơn, Christopher nhận ra đầy là vật chuẩn của địch, mình đã tiến vào phạm vi tấn công của địch.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, từ xa một phát đạn xuyên giáp bay tới, để lại một chuỗi tia lửa trên giáp trước của xe tăng kiểu mới, viên đạn lại biến mất.

Christopher nghe thấy có người nói trong tai nghe, vội vàng hỏi: "Ai bị thương? Thương thế nghiêm trọng không?"

"Không sao, không biết mảnh giáp ở đâu văng ra, sượt qua mặt tôi một vết rất nông, chỉ chảy một chút máu." Christopher không nghĩ nhiều, cầm lấy ống nhòm tìm kiếm vị trí pháo của địch.

Để đảm bảo khoảng cách giao chiến có lợi, hắn hạ lệnh đầu tiên sau khi tham chiến: "Dừng xe, chúng ta cảnh giới tại chô."

Xe lập tức dừng lại.

Trong lúc xe phanh gấp, Christopher đột nhiên phát hiện trên cao điểm 414 bên bờ sông đột nhiên có tia sáng lóe lên.

Phát thứ hai rơi xuống bên cạnh xe của Christopher. Christopher: "Xoay pháo tháp sang trái 30 độ, trên cao điểm, chờ nó bắn phát thứ ba."

Pháo tháp vừa mới xoay qua, phát thứ ba đã bắn trúng. Tuy nhiên xe tăng kiểu mới không hề nhúc nhích, chỉ là viên đạn sượt qua vị trí trúng đạn, để lại một mảng xước lớn, cạo sạch cả số hiệu chiến thuật trên xe cùng với logo đơn vị thiết giáp. Christopher: "Pháo thủ! Thấy tia sáng không? Tia sáng vừa rồi!"

Pháo thủ báo cáo: "Không thấy! Đang dùng độ phóng đại cao nhất quan sát trận địa 6lle nÌ "Không!"

Christopher quyết đoán nói: "Dùng ống kính có độ phóng đại nhỏ nhất, như vậy mới có thể đảm bảo nhìn thấy tia sáng! Thấy tia sáng là phát hiện ra vị trí pháo chống tăng của địch!"

Vừa dứt lời, lại một lần nữa lóe sáng.

Pháo thủ gần như lập tức bắn trả, vị trí vừa mới bắn pháo trên cao điểm lập tức bốc lên một cột khói trắng, giống như cây nấm kim châm mập mạp. Christopher hô: "Lại bắn!" Lúc này hắn bỗng nhiên thấy ngay phía trước cũng có tia sáng.

"Chú ý, phía trước xe cũng có địch. Bắn một phát vào vị trí pháo trên cao điểm 414, sau đó lập tức xoay nòng pháo." Vừa dứt lời, xe tăng đồng đội bên cạnh nổ súng, mục tiêu chính là mục tiêu mà Christopher phát hiện.

Ngay sau đó, một vụ nổ xảy ra, pháo tháp bay lên trời. Christopher kinh hãi: "Là xe tăng? Đây là kiểu xe tăng chôn thân xe trong hầm ngụy trang sao?"

Phía trước lại có một phát đạn pháo bay tới, còn có đạn nổ của súng máy.

Nhưng lúc này xe tăng kiểu mới vừa đi qua vật chuẩn thứ nhất, rõ ràng còn cách trận địa rất xa, đạn nổ của súng máy bắn theo đường câu vồng, không bắn trúng Christopher.

Đột nhiên, địch lại bắn phá. Lần này không đợi Christopher - xe trưởng chỉ thị mục tiêu, pháo thủ liền khai hỏa, đạn pháo bắn trúng thứ được ngụy trang phía sau, lập tức có khói đặc bốc lên từ phía sau đống cỏ khô. Rõ ràng đó là một chiếc xe tăng khác của địch.

Lúc này Christopher nghe thấy tiếng động cơ gầm rú từ phía đối diện, xem ra xe tăng của địch phát hiện không thể bắn thủng xe tăng kiểu mới, quyết định áp sát.

Ngay sau đó, mãy chiếc xe tăng KV lao qua bụi cây.

Tiếp theo, hơn mười chiếc T34 xuất hiện.

Christopher hưng phấn hô: “Địch tự đưa mình tới cửa rồi! Nếu chúng tiếp tục ẩn nấp, chúng ta chưa chắc đã tìm được chúng! Khai hỏa!”

Ba chiếc xe tăng kiểu mới xếp thành hàng ngang, liên tục khai hỏa.

Đây là một cuộc tàn sát một chiều, xe tăng của Ant lần lượt nổ tung như pháo hoa. Cuối cùng, xe tăng của Ant quay đầu, để lộ phần đuôi yếu ớt cho ba chiếc xe tăng kiểu mới.

Sau đó, Christopher và đồng đội vui vẻ tiên những chiếc xe tăng đang bỏ chạy này lên trời.

Christopher: “Tiến lên! Nghiền nát trận địa của địch.” Động cơ xe tăng kiểu mới lại gầm rú, lao về phía trước với tốc độ cao.

Các loại vũ khí chống tăng khác của Ant có lẽ đã hoảng sợ, liên tục khai hỏa từ khoảng cách rất xa, kết quả bị kíp lái của Christopher lần lượt tiêu diệt.

Chờ xe tăng của Christopher đến gần chiến hào của Ant, mấy tên lính Ant nhảy ra khỏi chiến hào.

Christopher vốn tưởng rằng bọn chúng đến tấn công xe tăng, vội vàng hồ to: “Súng máy đồng trục! Quét sạch bọn chúng!”

Tuy nhiên, những tên lính này quay đầu bỏ chạy.

Rõ ràng, chiếc xe tăng kiểu mới giống như chiến thần đã khiến đám Ant này kinh hồn bạt vial

Sau khi bị vỡ trận ban đầu, chiến tuyến của Ant giống như tuyết lở, chẳng mấy chốc, tất cả mọi người trong chiến hào bắt đầu chạy về phía saul

Chương 706: Ăn Bổng Lộc Chùa

Chương 706: Ăn Bổng Lộc Chùa

Chương 706: Ăn Bổng Lộc Chùa

10 giờ sáng ngày 10 tháng 7, Vương Trung vừa đến Bộ Tư lệnh phòng thủ thành phố, chuông điện thoại đã reo. Vương Trung nhấc máy, đầu dây bên kia là giọng của Belinsky: "Hình như mặt trận Sukhaya Verevka gặp vấn đề rồi."

Vương Trung: "Không thể nào, tối qua tôi nghe tin tức vẫn là 'Đang nắm bắt tình hình tiền tuyến', trinh sát hàng không chẳng phải vẫn bình thường sao?"

Belinsky: "Không thể nắm bắt tình hình tiền tuyến, là do mấy sư đoàn gần điểm đột phá đã tan vỡ, hôm nay mới có tàn binh chạy về hậu phương, bị quân của Thẩm Phán Đình bắt được."

Vương Trung: "Tình hình nghiêm trọng lắm sao?"

"Rất nghiêm trọng, có sĩ quan bỏ chạy nói, 'Giống như ngày 22 tháng 6 năm ngoái'. Ngoài ra, Thẩm Phán Đình thu thập được tin tình báo từ nhiều nguồn khác nhau: Phát hiện xe tăng Prosen vuông vức, nhìn có vẻ to hơn tất cả các loại xe tăng gặp phải trước đây."

Vương Trung vốn còn đang lim dim mắt, nghe xong câu này liên mở to mắt: "Xe tăng kiểu mới vuông vức sao? Có phải còn có xích rất rộng không?"

"Phải."

Vương Trung: “Cuối cùng cũng xuất hiện rồi, chúng ta thử xem xe tăng kiểu mới của bên nào mạnh hơn nhé!” Belinsky: “Tóm lại, chuẩn bị xuất kích, tuy rằng hiện tại trong tay Tuganev còn ít nhất sáu tập đoàn quân mới thành lập, nhưng tôi nghĩ hắn ta cũng rất muốn kiểm chứng xem ý tưởng xây dựng quân đội của cậu có hiệu quả hay không. Dù sao một sư đoàn của cậu chỉ có một trung đoàn bộ binh, khắp Yekaterinburg đều đồn rằng cậu ăn bổng lộc chùa.” Vương Trung bật cười: “Ăn bổng lộc chùa?”

Vasili ở bên cạnh nói: “Anh không biết sao? Lần trước sau khi công bố bảng biên chế quân cơ động, có rất nhiều người chế nhạo chúng ta đấy!”

Vương Trung: “Thật hay giả vậy?”

“Thật đấy.”

Belinsky nói: “Tóm lại, chứng minh cho bọn họ thấy! Chứng minh cho chúng ta thấy, cho tất cả mọi người thấy! Hết!” Hắn cúp máy.

Vương Trung đặt điện thoại xuống, lập tức lại cầm lên: “Nối máy với Kubinka.”

Rất nhanh điện thoại đã được nối máy, đầu dây bên kia là Pavlov: “Tập đoàn quân cơ động số 1, tôi là Tham mưu trưởng Pavlov, xin nghe.” Vương Trung: “Ra lệnh cho toàn quân tổng động viên, chuẩn bị chiến đấu.”

Pavlov kinh hãi: “Prosen lại đánh tới gần đây rồi sao? Nhanh vậy?” Vương Trung: “Không, chúng ta chuẩn bị đi đánh bọn chúng, Tập đoàn quân Sukhaya Verevka yêu cầu chỉ viện, bọn họ bị xe tăng kiểu mới của địch đánh tan tác, có vài sư đoàn đã sụp đổ rồi. “Bây giờ anh lập tức tổ chức một đội tiên phong, lấy tiểu đoàn pháo chống tăng số 16 vừa mới đến làm nòng cốt, tăng cường quân bảo đảm và bộ binh tỉnh nhuệ,

cùng với tám khẩu pháo phòng không và tiểu đoàn tên lửa của Tập đoàn quân, còn có… Anh xem xét sắp xếp, tóm lại đảm bảo trong ngày hôm nay có thể đưa toàn bộ lên tàu hỏa, tiến ra tiền tuyến!"

Pavlov: "Có thể có bao nhiêu toa xe?"

Vương Trung: "Xem anh có thể xin Thượng tướng Chekhov bao nhiêu toa xe." "Lại đẩy cho tôi?" Pavlov kêu lên.

Vương Trung: "Vui vẻ lên, hiện giờ danh tiếng của tôi và mối quan hệ với Thượng tướng Chekhov, anh chắc chắn sẽ xin được không ít đầu."

"Vậy sao cậu không tự xin?" Vương Trung: "Tôi còn nhiều việc phải làm, phải tập trung tinh lực vào quân sự."

Nói xong, anh không đợi Pavlov phản đối, liền cúp máy.

Vừa cúp máy, Vasili liền nói với vẻ mặt đầy mong đợi: "Cuối cùng cũng xuất kích rồi, cho đám khốn ở Yekaterinburg kia thấy rõ, chúng ta không phải là ăn bổng lộc chùa!"

Vương Trung nở nụ cười: "Bọn họ hẳn là bị biên chế tiểu đoàn này lừa rồi."

Trong lúc nói chuyện, Vương Trung đã xuyên qua một năm lại nhớ lại thời gian ở Trái Đất. Ở Trái Đất có rất nhiều người mê quân sự giả, những kẻ hiểu biết nửa vời dựa theo tư duy quán tính, cho rằng tiểu đoàn nhỏ hơn trung đoàn và lữ đoàn, vô số tài khoản marketing dựa vào những người mê quân sự giả này để câu tương tác.

Cách làm thường thấy nhất chính là nói tiểu đoàn thiết giáp nào đó của Đức Quốc Xã tiêu diệt hai lữ đoàn xe tăng Liên Xô, tổng cộng sáu tiểu đoàn vân vân.

Thế là những kẻ hiểu biết nửa vời kia dồn dập hô to Đức Quốc Xã không thể chiến bại. Nhưng người mê quần sự chân

chính vừa nhìn đã biết chỗ nào có vấn đề.

Tiểu đoàn của Đức Quốc Xã lớn, tiểu đoàn Panzer IV có 96 chiếc Panzer IV nòng dài, biên chế tiểu đoàn Panzer có lớn có nhỏ, nhỏ nhất là 77 chiếc Panzer, lớn cũng có 96 chiếc Panzer. Tiểu đoàn Tiger nhỏ nhất, cũng có 45 chiếc Tiger.

Tiểu đoàn của Liên Xô nhỏ, lữ đoàn xe tăng của Liên Xô chỉ có 68 chiếc xe tăng, đại đa số tiểu đoàn và trung đoàn đều cùng cấp bậc, đầu là 21 chiếc xe tăng. Tôi có 96 chiếc Panzer IV nòng dài, hoặc là 96 chiếc Panzer, ăn của anh hơn 100 chiếc T-34/76 thì sao? Có gì kỳ quái sao?

Thoát ly biên chế, chỉ cầm phiên hiệu nói chuyện, cơ bản đều là những kẻ hiểu biết nửa vời, hiện tại những kẻ hiểu biết nửa vời ở Yekaterinburg chính là như thế.

Bọn họ nhìn thấy sư đoàn của Vương Trung chỉ có một tiểu đoàn xe tăng và một tiểu đoàn pháo chống tăng, liền cho rằng sư đoàn này không có lực lượng thiết giáp gì. Bởi vì Ant cũng dùng tiểu đoàn, giống như Liên Xô ở Trái Đất, đều là 21 chiếc xe tăng một tiểu đoàn.

Nhưng trên thực tế, tiểu đoàn xe tăng này là một tiểu đoàn lớn, mỗi đại đội, ngoài 12 chiếc xe tăng T-34W ra, còn có 4 chiếc xe tăng M3 Grant, trung đội trinh sát còn có 8 chiếc xe Jeep có súng máy hạng nặng M2 Browning, sau đó còn có một chiếc SU-76.

Chương 707: Các Sửa Đổi Ở Biên Chế

Chương 707: Các Sửa Đổi Ở Biên Chế

Chương 707: Các Sửa Đổi Ở Biên Chế

Ngay cả bên trong còn có 56 lính bộ binh, bốn chiếc M3 Grant mỗi chiếc nhét 8 người, 8 chiếc xe Jeep mỗi chiếc chở 3 người —— kỳ thật có thể tăng lên mỗi chiếc Jeep 7 người, nhưng phong cách. như vậy quá giống người Ấn Độ, bị Vương Trung từ chối. Ba đại đội như vậy hợp thành một tiểu đoàn xe tăng.

Cho nên tiểu đoàn xe tăng của Vương Trung này tuy rằng gọi là tiểu đoàn, nhưng có 48 chiếc xe tăng, 24 chiếc xe Jeep, 4 chiếc SU-76. Đương nhiên, pháo binh, bộ binh và trinh sát bình thường đầu ở trong biên chế của mình, chỉ là khi huấn luyện thì hợp luyện. Đến thời chiến mới "vắt kiệt sức hậu cần", hợp thành một chỗ.

Mà trung đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 31 thuộc sư đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 1, những kẻ hiểu biết nửa vời ở Yekaterinburg nhìn thấy chữ "trung đoàn" trong phiên hiệu, liền cho rằng trung đoàn này cũng chỉ có 3000 người.

Nhưng trên thực tế căn bản không phải như thế, trung đoàn này thật ra có gần 6000 lính chiến đấu, một số sư đoàn bộ binh mới thành lập của Ant, cũng chỉ có 8000 người.

Vì sao trung đoàn này có nhiều người như vậy? Bởi vì Vương Trung mang đến lý niệm hoàn toàn mới, nhét vào bên trong rất nhiều hỏa lực hỗ trợ.

Ở trung đoàn này, mỗi đại đội được tăng cường 4 khẩu súng cối 82 mm, sau đó còn có 8 chiếc M3 Half-track, 4 chiếc M6 Gun Motor Carriage.

Bốn khẩu súng cối 82 mm, ở một số sư đoàn bộ binh trang bị kém đã là hỏa lực cấp tiểu đoàn. Mà 8 chiếc M3 đầu có súng máy hạng nặng M2 Browning, một đại đội có 8 khẩu súng máy hạng nặng, sư đoàn khác lấy đâu ra trang bị xa xỉ như vậy.

Càng đừng nói đến pháo 37 mm trên xe M6 Gun Motor Carriage.

Vương Trung thật ra muốn M8 Greyhound và M8 Scott (hai loại xe này không dùng chung khung gầm), nhưng bây giờ vẫn chưa có, hắn chỉ có thể lấy M6 chở pháo 37 mm để đối phó tạm thời. Tất cả những phương tiện này đầu cần người điều khiển, súng cối cũng cần người nạp đạn, kết quả là mỗi đại đội đều lớn hơn đại đội bộ binh thông thường rất nhiều, hoàn toàn là đại đội tăng cường.

Đến cấp tiểu đoàn, Vương Trung càng thêm liều lĩnh. Căn cứ vào báo cáo từ tiền tuyến, khi tác chiến thực tế, quân Đức cũng sẽ phân phối pháo binh sư đoàn xuống cho trung đoàn bộ binh, lúc này tiểu đoàn bộ binh Đức ở hướng tấn công chính sẽ nhận được sự yểm trợ của hơn 12 khẩu pháo bộ binh hoặc thậm chí là pháo lựu. Vương Trung trực tiếp bình thường hóa loại hình hỗ trợ này. Đương nhiên, hắn vẫn chưa liều lĩnh đến mức trang bị pháo lựu cho tiểu đoàn bộ binh, vậy thì quá mức, cũng không cần thiết.

Pháo bộ binh và pháo lựu khác nhau chủ yếu ở nòng pháo, nòng pháo bộ binh rất ngắn, thành ngoài tương đối mỏng, dù sao phần lớn thời gian đều là yểm trợ tầm gần, không cần bắn quá xa, đạn pháo không cần nhiều thuốc phóng như vậy, tự nhiên cũng không có áp lực lớn như vậy.

Pháo lựu muốn đạt được tầm bắn trên 15 km, nòng pháo vừa dài vừa dày, để cân bằng nòng pháo nặng như vậy, đồng thời khi bắn cũng không bị luồng khí mạnh ở đầu nòng thổi lật, pháo lựu thường có bệ chống rất nặng. Cho nên cho dù cỡ nòng giống nhau, pháo bộ binh đều nhẹ hơn pháo lựu rất nhiều, cơ động thuận tiện hơn, có thể theo kịp trung đoàn bộ binh. Giống như pháo bộ binh 76 mm của Liên Xô, thật ra dùng khung pháo giống pháo chống tăng 45 mm, khi thiếu người hai người có thể vận hành. Vương Trung nói rằng: "Vũ Đức Vượng là kẻ đánh cắp công sức của người khác. Các vị ở bộ tiếp nhận phản ánh nên cân nhắc kỹ về việc anh ta lợi dụng họ để kiếm lợi". Đại đội pháo của quân đội Liên Xô rất nhỏ, thường một đại đội có hai trung đội, mỗi trung đội hai khẩu pháo, mà trung đội pháo mà Vương Trung làm ra có bốn khẩu pháo, một đại đội pháo có 12 khẩu pháo, gần 300 người. Hắn nhét đại đội như vậy vào trong tiểu đoàn bộ binh, hậu cần phỏng chừng muốn chửi âm lên rồi.

Nhưng hắn vẫn làm như vậy. Chủ yếu là bởi vì lúc mới tham chiến ở cao điểm Peniye, pháo binh của quân ta không theo kịp, chỉ có súng cối gắn trên xe tải theo kịp, cho nên mới có thể đánh được, sau đó ở Loktev, pháo hạng nặng của địch đã khiến hắn phải chịu thiệt thòi.

Trải qua chuyện như vậy, Vương Trung mới trở nên liều lĩnh.

Có thể dùng pháo oanh tạc kẻ địch tại sao còn phải đánh giáp lá cà? Bộ binh chính là chịu trách nhiệm trinh sát cho pháo binh mài

Những khẩu pháo này đều cần người vận hành, cho nên biên chế tiểu đoàn bộ binh dưới trướng Vương Trung lớn đến mức đáng sợ, tính số lượng người thì bộ binh và pháo binh gần như là 2:1. Mà ở cấp trung đoàn bộ binh, Vương Trung lại

trang bị cho trung đoàn một tiểu đoàn pháo tự hành M3 75 mm. Càng đừng nói đến còn có xe bọc thép, dầu mỡ hỗ trợ bảo đảm linh tỉnh, một trung đoàn có gần 7000 lính chiến đấu.

Một sư đoàn như vậy nhất định không thể có quá nhiều trung đoàn, hậu cần không chịu nổi.

Đây không phải chơi game Hearts of Iron, bộ binh ít thì organization sẽ thấp, trong thực chiến bộ binh tổn thất đến mức nào mới sụp đổ, hoàn toàn dựa vào ý chí chiến đấu.

Vương Trung tự tin ý chí chiến đấu của bộ binh mình đủ mạnh, cũng tin tưởng giáo dục bổ túc ban đêm kéo dài hơn nửa năm, có thể nâng cao tính chủ động của bộ đội, cho dù bị đánh tan thành những đơn vị nhỏ cũng có thể duy trì sức chiến đấu.

Vậy lựa chọn tiếp theo là điều hiển nhiên, trang bị cho bộ binh đủ nhiều đơn vị hỗ trợ, sau đó dàn mỏng binh lực.

Chương 708: Các Sửa Đổi Ở Biên Chế 2

Chương 708: Các Sửa Đổi Ở Biên Chế 2

Chương 708: Các Sửa Đổi Ở Biên Chế 2

Trong trận chiến ở Orachi, hai ngày đầu, thật ra trận địa của hắn chỉ có hai tiểu đoàn bộ binh, dựa vào hỏa lực hỗ trợ mà chống đỡ được tấn công của địch. Lực lượng còn lại là lực lượng dự bị, chuẩn bị tác chiến vào lúc nguy cấp, kết quả căn bản không dùng đến, địch bị hỏa lực hỗ trợ tiêu diệt hoàn toàn.

Cho nên Vương Trung đưa ra một kết luận, chỉ cần hỏa lực hỗ trợ đủ mạnh, một tiểu đoàn có ý chí chiến đấu kiên cường phòng thủ khu vực của một trung đoàn cũng không phải chuyện khó. Hơn nữa, dàn mỏng binh lực có lợi ích rõ ràng —— khả năng chống pháo kích được tăng cường rất nhiều.

Đương nhiên, ý tưởng này của Vương Trung muốn thực hiện được, cần bộ binh tuyến đầu có đủ bộ đàm, ít nhất phải trang bị bộ đàm đến cấp đại đội.

Số lượng bộ đàm mà trung đoàn của Vương Trung được trang bị, nhiều hơn một sư đoàn khác rất nhiều, bởi vì sư đoàn bộ binh thông thường của Ant, ngay cả sở chỉ huy tiểu đoàn cũng không có bộ đàm, chỉ có thể dùng điện thoại hữu tuyến.

Phần lớn bộ đàm do Hợp Chủng QUỐc viện trợ, đều bị Tập đoàn quân Cơ giới số 1 lấy mất, kết quả dẫn đến các đơn vị khác cũng cho rằng bộ đàm là thứ tốt, tranh nhau đòi —— tuy rằng tôi không biết vì sao nó là thứ tốt, nhưng thứ mà Nguyên soái Rokossovsky muốn chắc chắn là thứ tốt.

Đương nhiên các đơn vị khác không có nhiều hỏa lực hỗ trợ như Tập đoàn quân Cơ giới số 1, bộ đàm nhiều cũng không có ý nghĩa lớn như vậy. Còn trung đoàn pháo binh thuộc sư đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 1, lại càng lợi hại. Trung đoàn pháo binh của sư đoàn bộ binh Ant thông thường, nhiều nhất là 12 khẩu 152 mm, 24 khẩu 122 mm, tổng cộng 36 khẩu pháo, gần 2000 người.

Trung đoàn pháo binh này của sư đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 1 có 36 khẩu 152 mm, 24 khẩu 122 mm, tổng cộng 60 khẩu pháo hạng nặng, gần 4000 người vận hành.

Đây thật ra là một con số rất khủng bố, có thể có người xem nhiều video câu view sẽ cảm thấy số pháo này chẳng là gì, bọn họ thậm chí còn nói trung đoàn pháo binh của sư đoàn Mỹ có 50 khẩu pháo hạng nặng! Hoặc là một sư đoàn Đức có 48 khẩu pháo hạng nặng!

Nhưng thật ra pháo binh sư đoàn của Mỹ gồm ba tiểu đoàn 105 mm và một tiểu đoàn 155 mm, tuy rằng 105 mm và 155 mm đều được phân loại là pháo hạng nặng sư đoàn, nhưng phân loại này chủ yếu là vì pháo 105 mm nòng dài rất nặng, cần xe kéo cỡ lớn, cho nên đều đặt ở sư đoàn để tiện bảo đảm hậu cần.

Sư đoàn Big Red One nổi tiếng cũng chỉ có 12 khẩu pháo hạng nặng 155 mm. Đức cũng vậy, pháo hạng nặng sFH 18 150 mm mỗi sư đoàn chỉ có 12 khẩu, còn lại đầu là 105 mm. Đức thì khác, họ có pháo bộ binh hạng nặng 150 mm.

So sánh một chút thì hỏa lực của sư đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 1 với 36 khẩu 152 mm và 24 khẩu 122 mm đã rất mạnh rồi.

Tiểu đoàn pháo chống tăng của sư đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 1, ngoài 36 khẩu pháo chống tăng 57 mm, còn có khoảng 30 chiếc pháo tự hành chống tăng ZIS-3, khác biệt một

trời một vực với tiểu đoàn pháo chống tăng 12 khẩu của sư đoàn bộ binh thông thường.

Còn có pháo cao xạ, tiểu đoàn pháo cao xạ của Ant thường chỉ có 16 khẩu pháo cao xạ 37 mm, tiểu đoàn của Vương Trung có 36 khẩu pháo cao xạ 37 mm, còn được tăng cường 8 chiếc xe tăng phòng không Crusader.

Tóm lại, sư đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 1 tuy chỉ có một trung đoàn bộ binh, một trung đoàn pháo binh, một trung đoàn xe cơ giới, còn lại đều là các loại "tiểu đoàn", nhưng thật ra nó có hơn 100 chiếc xe tăng, pháo chống tăng và pháo tự hành, tương đương với hai lữ đoàn xe tăng.

Nó có hơn 70 khẩu pháo cỡ nòng 75 mm, 60 khẩu pháo cỡ nòng từ 122 mm trở lên. Nó có tổng cộng 66 khẩu pháo chống tăng 57 mm (bao gồm cả pháo tự hành và pháo kéo).

Nó có hơn 100 khẩu súng máy hạng nặng, hơn 200 khẩu súng máy hạng nhẹ, tổng cộng hơn 1100 chiếc xe bán tải, xe tải và máy kéo. Quá đáng nhất là khả năng bảo đảm hậu cần của sư đoàn này, nó được trang bị hai tiểu đoàn sửa chữa, hai đại đội cứu hộ (chia cho mỗi đại đội xe tăng và đại đội pháo chống tăng), mỗi ngày có thể sửa chữa ở mức độ trung bình cho 12 chiếc xe tăng.

Để so sánh, khả năng sửa chữa của Tập đoàn quân xung kích số 1 của Ant, cũng chỉ có thể sửa chữa ở mức độ trung bình cho 20 chiếc xe tăng mỗi ngày —— đúng vậy, một tập đoàn quân, chỉ có vậy thôi.

Nhét vào nhiều thứ như vậy, sư đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 1 trở thành sư đoàn "nhà giàu" với tổng quân số hơn 20000 người, sau đó những kẻ mù quân sự ở Yekaterinburg nhìn thấy một đống "tiểu đoàn" trong biên chế, liền nói chắc chắn là ăn không lương rồi.

Có thể là nghĩ đến những điều này, Vasily thở dài: "Thật sự là không có cách nào, người ngoài nghề căn bản không hiểu được. Vấn đề là nếu nói với những người này không thể chỉ nhìn phiên hiệu mà nói bừa, phải tính số lượng xe, tính số lượng pháo, thì bọn họ sẽ nằm lăn ra đất ăn vạ, gào lên 'không nghe không nghe, anh chính là ăn không lương'."

Chương 709: Có Đất Dụng Võ

Chương 709: Có Đất Dụng Võ

Chương 709: Có Đất Dụng Võ Vương Trung nhún vai: "Sớm biết như vậy tôi đã đổi tiểu đoàn xe tăng và tiểu đoàn pháo chống tăng thành trung đoàn rồi, như vậy nhìn vào sư đoàn sẽ thấy có một trung đoàn bộ binh, một trung đoàn xe tăng, một trung đoàn pháo chống tăng, những kẻ hiểu biết nửa vời ở Yekaterinburg sẽ cảm thấy, một sư đoàn có ba trung đoàn, rất hợp lý."

Vasily cười ha hả.

Vương Trung: "Đương nhiên, bản thân tôi cũng thỉnh thoảng cảm thấy, số lượng bộ binh có thể quá ít… Nhưng biên chế khoa trương như bây giờ, hậu cần đã kêu trời rồi."

Dù sao các đơn vị hỗ trợ đầu là những con quái vật nuốt chứng hậu cần, nếu nhét thêm ba trung đoàn bộ binh vào biên chế tập đoàn quân, nói không chừng sẽ trở thành giọt nước làm tràn ly.

Hiện tại Vương Trung còn lo lắng sư đoàn cơ giới của mình có quá nhiều pháo 75 mm, 122 mm và 152 mm, đánh nhau sẽ không đủ đạn, đánh một lúc sẽ hết đạn pháo.

Vasily: "Haiz, ở Lokot, chẳng phải đám học viên trường pháo binh chúng ta vẫn bị cậu sai đi đánh bộ đó sao, chẳng phải vẫn đánh rất tốt sao! Bộ binh đầu phải là binh chủng chuyên nghiệp gì, ai cầm súng trường nằm sấp xuống đất bắn, đó chính là bộ binh."

Vương Trung tiếp lời: “Anh nói đúng, những người nạp đạn của trung đoàn pháo binh, chẳng phải đều là lính trơn sao. Nói không chừng vì ở trong đơn vị pháo binh nên sống lâu hơn, khi làm bộ binh đánh nhau còn đáng tin hơn lính mới vừa được gọi nhập ngũ.”

Lúc này điện thoại trong phòng lại vang lên, Vương Trung cầm ống nghe lên: “Tôi là Rokossovsky.”

Giọng nói của Đại tướng Turgnev truyền đến từ trong ống nghe: “Rokossovsky, cậu hẳn là đã biết Tập đoàn quân Sukhaya Verevka đang nguy cấp rồi chứ? Tôi đã bàn bạc với bộ phận hậu cần, cố gắng nhanh chóng điều động toa xe, đưa tập đoàn quân của cậu đến bờ Đông Sukhaya Verevka, đến Yalgava hiện tại vẫn tương đối an toàn.” Vương Trung: “Tôi đã ra lệnh tổ chức một đội tiền trạm, do tôi tự mình dẫn đầu, hôm nay có thể lên xe xuất phát.”

“Rất tốt, như vậy rất tốt.” Đại tướng Tuganev ngừng một chút, nói: “Tôi rất mong chờ biểu hiện của quân mới của cậu, dù sao chúng ta đã đầu tư rất nhiều tài nguyên vào tập đoàn quân của cậu.” Vương Trung gật đầu: “Tôi sẽ cố gắng.”

“Vậy, chúc cậu may mắn.” Đầu dây bên kia cúp máy, Vương Trung đặt ống nghe xuống, nhìn về phía Vasili: “Tôi nghĩ, vẫn nên bố trí một đơn vị bộ binh thuần túy ở trạm hậu cần của tập đoàn quân, chỉ là bộ binh, lo ăn uống cho họ là được rồi, lại ở ngay bên cạnh trạm, tuyến đường tiếp tế ngắn, áp lực hậu cần sẽ không quá lớn.” Vasili: “Tôi nhớ người Melainia lại đưa đến bốn tiểu đoàn bộ binh, chỉ có trang bị cơ bản, hay là chúng ta tổ chức thành một lữ đoàn bộ binh độc lập?”

Vương Trung: “Được, để Pavlov lo liệu việc này. Khi vận chuyển quân chính quy của chúng ta lên tiền tuyến, tiện thể

hoàn thành việc biên chế lữ đoàn này, cuối cùng đưa họ đến sau.”

Vasili đồng tình lầm bẩm: “Pavlov tội nghiệp.”

Vương Trung lại gọi điện thoại cho Pavlov, nói cho hắn biết chuyện tổ chức bốn tiểu đoàn người Melainia thành lữ đoàn bộ binh dự bị.

Pavlov: “Tôi còn đang phải lên kế hoạch vận chuyển cho cả tập đoàn quân, cậu còn giao thêm việc cho tôi à?””

Vương Trung: “Số nhân viên hành chính dưới quyền cậu bây giờ đã tăng gấp đôi rồi! Toàn bộ do các thư ký cấp sáu lão luyện dẫn dắt! Tôi thấy cậu vẫn còn rất nhiều tiềm năng đấy.”

Pavlov im lặng vài giây, rồi hỏi: “Đúng rồi, cậu muốn đích thân dẫn đầu đội tiền trạm phải không? Tôi và bộ phận chỉ huy chắc chắn sẽ đi cùng với đợt quân cuối cùng, cậu định để ai làm tham mưu cho mình?”

Vương Trung: “Điều động nhân sự từ bộ tham mưu của Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1, thành lập bộ tham mưu cho đội tiền trạm, để Tham mưu trưởng của Yegorov, Aleksandr Aleksandrovich, tạm thời làm Tham mưu trưởng đội tiền trạm.”

“Hiểu rồi. Aleksandr có năng lực, cho anh ta ra chiến trường thử sức trước cũng tốt.”

Pavlov đồng ý: “Còn chỉ thị gì nữa không, đồng chí Tư lệnh Trung tướng?” Vương Trung: “Không còn. À phải rồi, Yegorov chắc chắn muốn tham gia đội tiền trạm, cậu hãy ngăn hắn lại, cứ nói là tôi bảo vậy, để hắn đi cùng các đơn vị khác trong sư đoàn, dù sao hai chỉ huy chính của sư đoàn không thể đi hết được, sau đó để Giám mục quân đội dẫn đầu đội tiền trạm.”

“Cứ giao cho tôi. Chỉ có tôi mới khuyên được Yegorov.” Pavlov nói.

Dù sao hắn ta vốn là Tham mưu trưởng của Yegoroy, đi theo Vương Trung mới được thăng chức. Vương Trung: “Giao cho cậu đấy.”

Anh cúp điện thoại, vừa định nói chuyện với Vasili thì chuông điện thoại lại reo. Vasili: “Tôi cá là Sa Hoàng.” Vương Trung trừng mắt nhìn hắn, nhấc máy: “Tôi là Trung tướng Rokossovsky.”

Trong ống nghe truyền đến giọng nói của Olga: “Alyosha, tiên tuyến nguy cấp rồi!” Cảm giác Hoàng thượng hình như đang rất phấn khích. Olga: “Alyosha, cuối cùng quân đội của cậu cũng có đất dụng võ rồi!”

Vương Trung thở dài: “Hoàng thượng, phòng tuyến của chúng ta đã bị chọc thủng, người không nên phấn khích như vậy.”

“Tôi đâu có thế trước mặt người khác, trước mặt cậu thì không cần phải sợ.” Olga nói với giọng điệu nũng nịu. Vương Trung: “Bầy giờ từng phút từng giây của đường dây điện thoại này đầu rất quý giá, không biết bao nhiêu người đang chờ gọi điện, đừng chiếm dụng đường dây của tôi.”

Chương 710: Muốn Tiễn

Chương 710: Muốn Tiễn

Chương 710: Muốn Tiễn

Hắn nói xong định cúp máy, nhưng Olga lại hỏi: “Hôm nay anh xuất phát à?”

Vương Trung: “Phải, tôi sẽ đi cùng chuyến tàu đầu tiên của đợt thứ nhất, đến đó để nắm tình hình chiến trường trước.”

Olga im lặng vài giây, rồi hỏi bằng giọng đáng thương: “Tôi có thể đến ga tiễn anh không?”

Phản ứng đầu tiên của Vương Trung là từ chối, nhưng anh lại mầm lòng: “Sa Hoàng, người là đi tiễn các tướng sĩ ra trận, tôi chỉ là một trong số họ.”

“Được rồi! Hiểu rồi!”

“Người không hiểu rồi, phải quan tâm đến binh lính, đừng đối xử đặc biệt với tôi! Đó mới là một vị Sa hoàng xứng đáng!”

“Nhưng tôi vẫn là em gái của anh mà, em gái lo lắng cho anh trai thì có gì sai?”

Vương Trung nhất thời nghẹn lời, dù sao Olga là em gái nuôi là do chính miệng hắn nói ra, hắn im lặng hai giây rồi nói: “Nhưng người vẫn là Sa hoàng, phải phân biệt được nặng nhẹ.” Nói xong, Vương Trung trực tiếp cúp máy, không cho Olga cơ hội phản bác.

Vasili nhìn anh với vẻ thích thú: “Cậu… cúp ngang điện thoại của Sa Hoàng, nếu tôi mà lắm mồm thì tối nay cậu sẽ

thành Sa hoàng trong bóng tối đấy.”

Vương Trung trừng mắt nhìn Vasili: “Mẹ kiếp, nói như thể cậu không phải là kẻ lắm mồm ấy! Bao nhiêu lời đồn về tôi ở Yekaterinburg, một nửa là do cậu bịa ra ở quán rượu để tán gái!”

Vasili: “Không phải tôi vẫn tán không đổ sao!” “Dùng chuyện của tôi để tán gái mà còn không đổ, cậu còn thấy tự hào nữa à? Khoan đã, sao cậu lại tán không đổ? Bây giờ hẳn là rất nhiều cô gái muốn tiếp cận cậu vì cái mác ‘Phó quan của Rokossovsky’ chứ?” Vương Trung hỏi với vẻ mặt ngạc nhiên.

Vasili nhún vai: “Chính vì ai cũng nhắm vào cái mác đó nên tôi mới tránh xa. Tôi muốn cô ấy thích con người thật của tôi.”

Vương Trung định nói gì đó rồi lại thôi, cuối cùng vỗ vai Vasili. Lúc này, điện thoại lại reo. Vương Trung nhấc máy, quả nhiên nghe thấy giọng Lyudmila: “Tôi nghe nói anh sắp xuất phát?”

“Ừ, chờ tôi về nhé.” Vương Trung nói.

Lyudmila thở dài: “Em vốn hy vọng con có thể nhìn thấy ba nó trước tiên. Nhưng… đó là số phận của những đứa trẻ sinh ra trong chiến tranh.” “Đừng nói như thể anh sắp hy sinh ấy.” Vương Trung nói đùa.

“Xin lỗi. Ý em là…” “Anh biết, anh chỉ nói đùa thôi. Dựa vào kinh nghiệm trước đây, chúng ta sẽ chiến đấu ở tiền tuyến khoảng một đến hai tháng, sau đó sẽ rút về hậu phương nghỉ ngơi.” Thực ra Vương Trung nói hơi quá, trận đánh ở Shostka năm ngoái, trận đánh kéo dài nhất, cũng chỉ hơn một tháng, còn lại đầu là những trận đánh ác liệt kéo dài vài ngày khiến chúng ta tổn thất một nửa quân số và trang bị kỹ thuật.

Chiến tranh hiện đại được tạo thành bởi những giai đoạn nghỉ ngơi xen lẫn với những cuộc giao tranh ngắn ngủi nhưng dữ dội, Vương Trung đã hiểu rõ điều này.

Trên thực tế, điều này cũng được phản ánh trong game Hearts of Iron IV: Các sư đoàn bị tổn thất nặng nề sẽ dừng lại để khôi phục sức mạnh, nhưng trong game, nửa tháng trôi qua rất nhanh, mọi người đầu không nhận ra rằng những sư đoàn đó đã nghỉ ngơi và hồi phục hơn mười lăm ngày.

Tất nhiên, không thể coi game là thật được.

“Trong thời gian nghỉ ngơi, anh sẽ về thăm con.” mÙy „

Lyudmila nói nhỏ: “Vậy hôm nay mấy giờ xe chạy? Anh sẽ đi chuyến đầu tiên chứ?” Vương Trung: “Thời gian khởi hành cụ thể chưa rõ. Nhưng nh sẽ xuất phát trong ngày hôm nay, phải đến chiến trường để làm quen với địa hình trước.”

Anh lặp lại những gì vừa nói với Olga, cảm thấy hơi kỳ quái.

Nói xong, Vương Trung nói tiếp: “Bảo Nelly thu dọn hành lý, đến ngay bộ chỉ huy tập đoàn quân, đi cùng chuyến đầu tiên.”

“Chuyện này anh không cần lo lắng, lúc Tuganev gọi điện đến, Nelly đang uống trà với em, cô ấy nghe thấy em nói chuyện, đoán ra được chuyện gì đang xảy ra, lập tức bỏ ấm trà xuống rồi đi luôn, thậm chí còn không xin phép em. “Có lẽ cô ấy đã mong chờ được ra tiền tuyến cùng anh từ lâu rồi.”

Vương Trung: “Vậy à. Lần này ra tiền tuyến, không có em ôm rồi, anh có thể ôm tấm thép của Nelly thay thế được không?”

“Đừng làm phiền Nelly nhé.” Lyudmila dặn dò, “Nếu cô ấy không thích thì anh đừng làm. Và đừng nói từ ‘tấm thép’ trước mặt cô ấy.” Vương Trung: “Biết rồi, biết rồi. Vậy thôi nhé.”

Anh vừa định cúp máy thì Lyudmila đột nhiên hỏi: “Olga đã gọi điện rồi à?”

“Bà xã anh thật tinh ý!” Vương Trung vội vàng nói: “Em gái nuôi của anh đúng là đã gọi điện rồi.”

“Cô ấy sẽ đến tiễn anh chứ? Xem ra em cũng phải đến ga tàu rồi, khi nào biết giờ xuất phát thì báo cho em ngay nhé, được không anh yêu?” “Được.”

Vương Trung ngoan ngoãn trả lời.

Chương 711: Chúc Anh Chiến Thắng Trở Về

Chương 711: Chúc Anh Chiến Thắng Trở Về

Chương 711: Chúc Anh Chiến Thắng Trở Về

4 giờ chiều ngày 10 tháng 7, ga tàu phía Đông Yekaterinburg - đây là ga tàu quân sự chuyên dụng của Yekaterinburg, bên cạnh là căn cứ huấn luyện tân binh, vô số tân binh từ đây lên những toa tàu kín mít để ra tiên tuyến.

Ban nhạc quân đội thường trú tại ga tàu gần như mỗi ngày đều chơi bản nhạc "Tạm biệt người phụ nữ Ant"".

Hôm nay cũng vậy.

Vương Trung bước lên sân ga, thấy Pavlov, liền hỏi: "Cậu chất gì lên toa đầu tiên vậy?" Pavlov: "Cậu, ban tham mưu của cậu, ngựa của cậu, cùng các loại đồ dùng cần thiết cho cậu ổi trinh sát, thêm một đại đội cảnh vệ do Thượng sĩ Grigory chỉ huy, cuối cùng là đội ngũ thư ký phụ trách sắp xếp ăn ở đi lại cho cả tập đoàn quân - do thư ký cấp sáu của tôi dẫn đầu."

Vương Trung nhìn sang Thượng sĩ Grigory cũng đang đứng trên sân ga, thấy khẩu súng tiểu liên Prosen mà anh ta thu được đã được thay thế bằng phiên bản nòng súng dày của Tokarev cải tiến. Vương Trung bèn hỏi: "Thượng sĩ, súng này dùng tốt chứ?"

Grigory: "Tuyệt vời, đầy là vũ khí tốt nhất mà tôi từng dùng, nhược điểm duy nhất là nòng súng khá phức tạp, khi lau chùi phải dùng dụng cụ chuyên dụng."

Xem ra khẩu súng này rất được lòng Thượng sĩ. Nhìn những người lính đại đội cảnh vệ bên cạnh anh ta, hầu hết đầu được trang bị Tokarev cải tiến, Vương Trung bắt đầu mong chờ cảnh tượng kẻ địch bị khẩu súng này hành hạ trong các trận đánh sắp tới.

Lúc này, Grigory nói: "Nhưng mà sức sát thương của loại đạn này có vẻ không được tốt lắm, dù sao tốc độ đạn cũng chậm, cá nhân tôi thấy nên tăng cỡ nòng lên, bằng cỡ nòng của súng Thompson của Mỹ."

Súng Thompson sử dụng loại đạn .45 ACP, quy đổi sang milimet là 11,43 mm, nếu dùng loại đạn 11,43x39 mm (số sau là chiều dài vỏ đạn) với tốc độ cận âm, thì đúng là biến thành súng bắn bi sắt rồi!

Tokarev cải tiến đời thật sử dụng loại đạn cỡ nòng lớn cũng là do lo ngại sức sát thương và khả năng xuyên giáp không đủ, kết quả thì không rõ khả năng xuyên giáp có tăng lên hay không, nhưng sức sát thương của viên đạn đối với con người thì rất đáng kinh ngạc.

Hãy thử tưởng tượng bạn bị một viên bi sắt với tốc độ cận âm bắn trúng, nó lăn lộn trong cơ thể bạn, vết thương đó chắc chắn sẽ rất nặng.

Về đề xuất của Grigory, Vương Trung nói: "Tôi sẽ báo cáo lại với các kỹ sư thiết kế. Nhưng việc sản xuất loại đạn 9 mm dài hơn sẽ liên quan đến rất nhiều vấn đề."

Việc cắt ngắn loại đạn súng trường 7,62x54R mm chỉ cần điều chỉnh một chút dây chuyền sản xuất hiện có, nhưng việc kéo dài loại đạn súng ngắn vốn đã ngắn thì sẽ rất phức tạp.

Grigory gật đầu.

Ngay lúc đó, vợ anh ta, Aksinya, xuất hiện: "Grishkal" Aksinya lao vào vòng tay Grigory, vùi đầu vào ngực anh ta.

Những người lính trong đại đội cảnh vệ bắt đầu trêu chọc.

Vương Trung cũng hùa theo: "Tôi cũng phải ghen tị với cậu rồi đấy, Grishkal" Mọi người trong đại đội cảnh vệ đồng loạt nhìn Vương Trung, phát ra những tiếng huýt sáo chê bai.

Dù sao Lyudmila cũng xinh đẹp hơn Aksinya.

Ngay sau đó, tất cả lính cảnh vệ đồng loạt im lặng, nghiêm mặt.

Vương Trung nhận ra điều gì đó, quay đầu nhìn về hướng họ đang nhìn.

Lyudmila: "Anh ghen tị với anh ấy chuyện gì, Alyosha, nói thử xem?"

Vương Trung: "Bầy giờ tôi không ghen tị nữa."

Nói xong, anh tiến lên một bước, ôm vợ.

Đúng lúc này, ban nhạc quân đội đột nhiên ngừng chơi bản "Tạm biệt người phụ nữ Ant", chuyển sang chơi bản "Sa hoàng ca".

Rõ ràng, Olga cũng đã đến. Vương Trung nắm tay vợ, nhìn về phía lối vào nhà ga, thấy đoàn tùy tùng của Olga tiến vào.

Olga mặc bộ lễ phục mùa hè mới tỉnh, đeo dải băng xanh, đội vương miện, tay cầm quyền trượng, bước lên sân ga.

Vương Trung buông tay Lyudmila, chào Sa hoàng. Olga nhìn ban nhạc quân đội: "Tiếp tục chơi bản 'Tạm biệt người phụ nữ Ant'."

Ban nhạc lập tức đổi bài, Olga ngẩng cao đầu bước về phía Vương Trung và Lyudmila. "Tướng quân của tôi." Olga nói, "chúc ngài chiến thắng trở về."

Vương Trung cũng đáp lại bằng giọng điệu khách sáo: "Cảm ơn. Tôi sẽ làm tròn trách nhiệm, đánh cho quân Prosen

một trận tơi bời.” Olga mỉm cười: “Nghe cậu nói cứ như thể đánh quân Prosen là nghĩa vụ của cậu vậy.” Vương Trung: “Đúng là như vậy mà.”

Lúc này, Vương Trung không để ý rằng, những người lính cảnh vệ và Grigory đã lặng lẽ lên tàu.

Pavlov đi tới, trước tiên cúi chào Sa Hoàng, bệ hạ gật đầu sau đó mới quay sang hướng Vương Trung báo cáo: “Toa xe đầu tiên đã chất hàng xong, tướng quân các hạ, mời lên xe.” “Được.” Vương Trung nói xong lại ôm Lyudmila lần nữa, khẽ hôn môi nàng. Nhưng Lyudmila lại vô cùng chủ động, trực tiếp ôm lấy cổ Vương Trung, bắt chước một màn của Tô Huân Tông.

Nụ hôn dài chấm dứt, Lyudmila nhẹ nhàng đẩy Vương Trung ra, lùi về sau một bước kéo dài khoảng cách: “Cẩn thận trên chiến trường nhé.”

Vương Trung gật đầu: “Em cũng chú ý giữ gìn sức khỏe.” Hắn luôn cảm thấy thiếu thiếu một chút gì đó, suy nghĩ nửa ngày bổ sung một câu: “Uống nhiều nước ấm.” Không còn cách nào khác, vốn từ hạn hẹp.

Olga ho khan một tiếng. Vương Trung hướng về phía Sa Hoàng, dùng nghi thức _ cung đình tiêu chuẩn hành lễ, nói: “Bệ hạ, tôi phải xuất chinh rồi.”

“Chúc anh thắng lợi trở về.” Nói xong Olga vươn tay. Vương Trung không biết lúc này hôn tay có hợp với lê nghi cung đình hay không, nhưng người ta đã vươn tay ra, vậy thì hôn một cái vậy.

Hắn cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn mu bàn tay Olga. Sau đó hắn buông tay ra, xoay người, leo lên toa xe chỉ huy của đoàn tàu, lần nữa xoay người, nhìn các cô gái trên sân ga.

Chương 712: Đôi Lời

Chương 712: Đôi Lời

Chương 712: Đôi Lời

Lúc này, Nelly đeo một chiếc ba lô lớn khiến người ta liên tưởng đến những người bán hàng rong trong game, mặc trang phục hầu gái, đầu đội mũ nồi hình thuyền, chen qua giữa hai người, chạy vọt tới bên cạnh tàu hỏa.

Vương Trung một tay nắm lấy tay cô bé, kéo cô bé lên tàu. Nelly đứng bên cạnh Vương Trung, nhìn về phía Lyudmila và Olga trên sân ga.

Vương Trung thầm nghĩ, mẹ kiếp, đây là kiểu bố cục oái oăm gì thế này? Trông cứ như thể tôi và mẹ Loli bỏ đi, bỏ lại hai cô nàng ngực khủng là nữ chính và nữ phụ vậy.

Lúc này tàu hỏa kéo còi, toa tàu rung lên một cái, sau đó bắt đầu chậm rãi lăn bánh về phía trước.

Tiếng nhạc hòa cùng tiếng còi tàu, tiếp tục vang lên giai điệu "Lời tạm biệt phụ nữ Ant".

Phản hồi cuối cùng về vấn đề biên chế

Tâm Sự tác giả

Chương 1 của cuốn sách này, thực ra phần lớn nội dung đầu là để mắng những người mù quần sự vào chương biên chế của tôi để bắt bẻ, những kẻ mù quân sự này căn bản không biết nhiều trang thiết bị kỹ thuật như vậy cần bao nhiêu người để vận hành, không biết sư đoàn giàu có với Vibranium này có giá trị như thế nào.

Ban đầu tôi định viết một chương riêng để mắng, nhưng sau đó nghĩ lại, có lẽ độc giả bình thường cũng không biết sư đoàn giàu có với Vibranium này và tập đoàn quân được tập hợp từ ba sư đoàn giàu có này đáng sợ đến mức nào, nên tôi đã viết vào phần chính văn.

Sau đó thì sao, lại có người bắt đầu phản bác, nói rằng tôi trang bị cho một sư đoàn 60 khẩu pháo hạng nặng, hơn 200 khẩu pháo cối và pháo binh bộ, sẽ dẫn đến việc rất nhiều sư đoàn ở tiền tuyến không có pháo binh để sử dụng. Còn có người nói rằng quân đội này chiếm 30% số pháo hạng nặng của Ant, còn nói rằng không thể cung cấp đủ.

Nào, hãy xem trong thực tế chuyện gì đã xảy ra.

Bên dưới là ảnh chụp các trang sách trong cuốn "Người khổng lồ trỗi dậy" của Glantz. Ảnh chụp không rõ lắm, tôi sẽ thuật lại cho các bạn: Vào tháng 7 năm 1942, lực lượng pháo binh dự bị của Bộ Tư lệnh tối cao Liên Xô có 323 trung đoàn pháo binh, 26 tiểu đoàn pháo hạng nặng. Chúng ta không nói đến các tiểu đoàn pháo hạng nặng được trang bị chủ yếu là pháo 203mm và 280mm, 323 trung đoàn đó đầu là pháo 122mm hoặc 152mm!

Bạn không nhìn nhầm đâu, 323 đấy!

Tất nhiên, 323 trung đoàn này, trên thực tế, so với trước chiến tranh đã bị giảm quân số, trước chiến tranh, một trung đoàn pháo binh dự bị có 48 khẩu pháo lựu 152mm, nhưng đến năm 1942, 323 trung đoàn này thực ra đầu là biên chế nhỏ, 20 khẩu 122mm hoặc 152mm.

Tôi trang bị 60 khẩu đã là ít rồi nhé!

Có thể có người sẽ nói ôi chao đây là trung đoàn pháo binh dự bị, lại không cần tiếp tế, tiền tuyến căn bản không có bao nhiêu trung đoàn pháo binh.

Đừng ngốc nữa, pháo binh sư đoàn của Liên Xô vốn đã có 12 khẩu 122mm, pháo binh cấp quân thường là lữ đoàn pháo binh, 24 khẩu pháo lựu 152mm + 24 khẩu 122mm, đơn vị 48 khẩu pháo.

Tôi chỉ tăng cường một lữ đoàn pháo binh cấp quân lên sư đoàn thôi, vừa đúng 12 + 48 = 60 khẩu.

Nhân tiện, Bộ Tư lệnh pháo binh của Liên Xô khi thực hiện chiến dịch sẽ tăng cường cho các tập đoàn quân cụ thể phía dưới, các bạn thực sự không có khái niệm gì về pháo binh của Liên Xô. Nào là một sư đoàn chiếm 10% hỏa lực pháo hạng nặng của toàn quân, những lời này cũng nói ra được.

Trong sách, tổn thất của Ant ít hơn Liên Xô, năm đầu tiên Liên Xô bị tiêu diệt 4 triệu quân, chỉ riêng số tù binh đã bị bắt hơn 2 triệu. Trong sách chỉ có thương vong 5 triệu, thương binh có thể hồi phục sau đó trở lại. Những người này trở về đội ngũ chính là những cựu binh được tôi luyện trong chiến tranh, ý chí chiến đấu là không giống nhau. Nói cách khác, Ant có ít nhất 2 triệu cựu binh nhiều hơn Liên Xô.

Hơn nữa, đơn vị rút lui và đơn vị tháo chạy là không giống nhau, trang thiết bị kỹ thuật có thể được bảo tồn.

Để kiểm chứng xem liệu có thể sử dụng biên chế này hay không, tôi đã đọc hai bộ sách đồ sộ của Glantz, một bộ là "Gã khổng lồ đất sét", một bộ là "Người khổng lồ trỗi dậy", hai cuốn sách này đọc không hấp dẫn bằng lịch sử chiến tranh, bởi vì tôi thích đọc lịch sử chiến tranh như đọc truyện, hai cuốn này chỉ đơn thuần là liệt kê tài liệu, đọc giống như sách hướng dẫn vậy.

Tôi đã đọc xong.

Hiện tại, tôi chưa có các cuốn lịch sử chiến tranh và hồi ký liên quan đến Mặt trận phía Đông chưa được đưa vào kho.

Bên dưới là ba hàng sách, và rõ ràng là những cuốn sách đã cũ, là những cuốn tôi đã đọc xong trước khi viết cuốn sách này, ở giữa là "Gã khổng lồ đất sét" và "Người khổng lồ trỗi dậy" là những cuốn tôi vừa đọc xong vì cuốn sách này, phía trên là "Cánh cổng địa ngục", "Mặt trận sông Oder" và "Con đường đến Berlin" là những cuốn tôi đang chuẩn bị đọc.

Tôi còn có số lượng sách tương đối về lịch sử chiến tranh Thái Bình Dương và số lượng sách tương đương về lịch sử Chiến tranh thế giới thứ nhất, tất cả đầu đã được đọc xong.

Nhân tiện, tôi cũng theo dõi các tài khoản công khai nghiên cứu lịch sử chiến tranh tương đối đáng tin cậy như Fenrir Military History, tôi đã đọc hết tất cả các bài viết của họ.

Tôi thực sự chỉ là một người yêu thích, nhưng tôi là một người yêu thích đọc sách hơi nhiều một chút.

Tôi cảm thấy nếu bạn muốn bắt bẻ tôi, bạn ít nhất phải đọc 1/3 số sách này chứ?

Sau này, nếu muốn bắt bẻ các vấn đề quân sự trong sách của tôi, bạn phải chụp ảnh màn hình sách hoặc biểu đồ, đồng thời ghi rõ đó là sách gì, do ai viết, trang nào.

Làm như vậy, còn có một mục đích khác là để phân biệt những chuyên gia quân sự thực sự, tôi có không ít bạn bè làm trong ngành quân sự cũng đang đọc cuốn sách này, bạn bè của họ cũng có thể đang đọc, tôi không nhất định quen biết những người này, vì vậy cần phải tránh làm tổn thương nhầm người. Nếu bạn thực sự là chuyên gia, bạn có thể bắt bẻ, tôi hoan nghênh bạn bắt bả. Bạn phải chứng minh tính chuyên nghiệp của mình trước.

Nếu không có ảnh chụp màn hình mà bắt bẻ, sẽ bị cấm 50 năm.

Chương 713: Thành phố trung tâm Yalgava

Chương 713: Thành phố trung tâm Yalgava

Chương 713: Thành phố trung tâm Yalgava

Yalgava, nằm ở bờ đông sông Sukhaya Verevka, là thành phố lớn nhất ở cực đông của lưu vực sông Sukhaya Verevka, đi về phía đông nữa là thảo nguyên mênh mông, ngay cả làng mạc cũng hiếm hoi.

Trải dài 300 km, tất cả đều là thảo nguyên. Ban đầu, Giáo hội có kế hoạch đào một kênh đào để nối sông Sukhaya Verevka với sông Valday, nhưng trong quá trình đánh giá, họ nhận thấy việc thi công trên thảo nguyên là quá khó khăn. Vào thời điểm đó, Ant không có khả năng đảm bảo cho một dự án xây dựng như vậy. Vì vậy, Giáo hội đã chọn cách tập trung phát triển trong 20 năm, đợi đến khi Ant có thể sản xuất 20.000 xe tăng để trang bị cho 96 sư đoàn xe tăng, Giáo hội mới lật lại kế hoạch kênh đào đã bị bỏ quên từ lâu.

Tuy nhiên, trước khi hoàn thành công tác chuẩn bị ban đầu, chiến tranh đã nổ ra, kế hoạch kênh đào cũng buộc phải gác lại hoàn toàn. Yalgava cứ như vậy trở thành một trung tâm giao thông lớn cuối cùng ở rìa thảo nguyên kiêm khu định cư, đồng thời cũng là trung tâm tiếp tế của Tập đoàn quân Sukhaya Verevka.

Một khi nơi này bị chiếm đóng, Tập đoàn quần sẽ sớm cạn kiệt lương thực và đạn dược.

Ban đầu, khu công nghiệp hai bên bờ sông Sukhaya Verevka có thể cung cấp đủ đạn dược cho hàng trăm nghìn quần của Tập đoàn quân, nhưng năm ngoái, phần lớn các nhà máy đã được di dời về phía sau, hiện tại hai bên bờ sông chỉ còn lại những nhà xưởng trống rỗng. Vì vậy, đạn dược chỉ có thể dựa vào đường sắt.

Sáng sớm ngày 11 tháng 7, máy bay ném bom của Prosen đã ném bom ga đường sắt và bãi điều độ xe lửa của Yalgava, cố gắng phá hủy nguồn cung ứng hậu cần của Tập đoàn quân Sukhaya Verevka.

Không quân của Tập đoàn quân đã anh dũng đánh chặn, nhưng vẫn có một số quả bom rơi trúng bãi điều độ, gây ra hỏa hoạn.

10 giờ sáng, đám cháy được khống chế. Lúc này, trưởng ga từ phòng điện báo đi ra, tìm đến quản đốc công nhân bốc xếp: "Chuẩn bị đón tàu."

Quản đốc vẻ mặt nghi ngờ: "Chúng ta vẫn luôn đón tàu mà, sáng nay đã có 12 đoàn tàu quân sự đến, công nhân vẫn luôn nỗ lực bốc dỡ hàng tiếp tế, không bị ảnh hưởng bởi đám cháy."

"Lần này khác!" Trưởng ga vẻ mặt căng thẳng, "Khác! Tôi vừa mới biết, trên đoàn tàu sắp đến là đội tiên phong của một tập đoàn quân mới!" Quản đốc mừng rỡ: "Vậy thì tốt quá, họ có thể tự bốc dỡ, tôi có thể sắp xếp cho những công nhân đã mệt mỏi đi nghỉ ngơi."

"Không!" Giọng trưởng ga cao vút, "Không được! Anh có biết người sắp đến trên tàu là ai không?"

Quản đốc do dự một chút, đoán: "Sa Hoàng?"

"Gần đúng rồi! Là tướng quân Rokossovsky!"

Quản đốc sững sờ: "Hả? Rokossovsky đó sao?" Trưởng ga trừng mắt: "Còn Rokossovsky nào nữa? Bây giờ nhắc đến

Rokossovsky chẳng phải chỉ có thể là Rokossovsky đó sao!”

Quản đốc: “Vậy ra tin đồn hôm qua là thật? Tiền tuyến thực sự sụp đổ rồi? Nếu không thì cũng sẽ không điều Rokossovsky đến cứu viện.” Trưởng ga: “Anh đừng quan tâm đến tiền tuyến nữa, bảo công nhân tập trung tinh thần vào.”

“Chuyện này cứ yên tâm, tôi sẽ làm mẫu cho anh xem.” Quản đốc quay đầu hét lên với những người khuân vác đang nghỉ ngơi: “Mọi người, lát nữa đoàn tàu của tướng quần Rokossovsky sẽ vào ga!” Các công nhân vốn đang tán gâu, nghe vậy đầu quay đầu lại.

“Là Rokossovsky đã giết 41 tướng của Prosen sao?” “Đúng!”

“Nghe nói ông ấy một tay “Tôi nghe nói là 7 chiếc!” Quản đốc: “Đúng đúng, chính là Rokossovsky đó!”

Thế là các công nhân đồng loạt đứng dậy, không nghỉ ngơi nữa.

“Cuối cùng cũng có người biết đánh trận rồi, hôm qua tôi lo lắng suông!”

“Đúng vậy, hôm qua tôi còn định đưa vợ con cưỡi ngựa chạy vào thảo nguyên! Prosen chắc không đến mức đuổi vào thảo nguyên đầu nhỉ?”

Làng mạc trên thảo nguyên thực sự rất ít, thời kỳ nội chiến có băng cướp Sùng Thánh ẩn náu trong đó, sau khi nội chiến kết thúc, phải mất vài lần càn quét mới dẹp yên được - vì khu vực thực sự quá rộng lớn, dân cư lại quá thưa thớt, băng cướp với vài trăm khẩu súng chạy khắp nơi, sống bằng nghề săn bắn. Sau đó, Giáo hội bắt đầu cung cấp xúc xích, trứng cá muối và rượu sâm banh cho các làng mạc trên thảo nguyên, đồng thời thu mua thịt bò và sữa của người dân với giá cao.

Người dân trong băng cướp thấy gia đình mình sống sung túc như vậy, bèn bỏ nghề cướp bóc mà trở về.

Sau đó, băng cướp ngày càng nhỏ lại, cuối cùng biến mất không dấu vết.

Người dân địa phương cơ bản đầu đã nghe thế hệ trước kể câu chuyện này, vì vậy họ coi việc chạy vào thảo nguyên như một lựa chọn. Tất nhiên, liệu có thể thành công hay không lại là chuyện khác.

"Thôi đi, anh biết săn bắn không? Cẩn thận đến lúc đó chất đói, thành thức ăn cho chó sói đấy!"

"Trên thảo nguyên còn chó sói sao?"

Trong khi các công nhân xì xào bàn tán, quản đốc quay sang nhìn trưởng ga: "Thấy chưa, không cần phải lo lắng về tinh thần của họ, ai cũng muốn thể hiện thật tốt trước mặt tướng quân Rokossovsky. Dù sao Giáo hội cũng sắp tuyên truyền ông ấy thành thánh rồi."

Lời này bị công nhân nghe thấy, lập tức có người nói: "Chẳng phải là thánh sao? Nghe nói tướng quân Rokossovsky ăn uống giống như binh lính, khi rút lui còn nhường con ngựa đẹp của mình cho thương binh cưỡi, những chuyện này chỉ có trong truyện thánh mới xuất hiện thôi!"

"Đúng vậy đúng vậy! Anh xem trong truyện về Suvorov cũng không có chuyện kiểu này, chỉ có truyện về Thánh Andrew mới có!"

"Truyện về Kutuzov cũng không có! Kutuzov chỉ là một lão quý tộc thôi!"

Quản đốc: "Vậy lát nữa phải tiếp đón vị thánh nhân này như thế nào đây?"

“Còn phải hỏi sao nữa!” “Nếu xe của họ không được bốc dỡ xong trong vòng 30 phút thì coi như chúng ta chậm trết!”

Chương 714: Rokossovsky tới

Chương 714: Rokossovsky tới

Chương 714: Rokossovsky tới Quản đốc lại nhìn trưởng ga: "Thấy chưa, không cần phải lo lắng."

Các công nhân hừng hực khí thế, lính canh gác nhà ga cũng nghe thấy.

Đại đội trưởng trực ban hôm nay hỏi vị cha xứ: "Cha có biết Rokossovsky sắp đến không?" "Không biết, làm sao có thể báo trước cho chúng ta chuyện kiểu này, lỡ truyền đến tai Prosen thì sao? Vậy thì hôm nay bị đánh bom sẽ không phải là bãi điều độ, kẻ địch chắc chắn sẽ đợi để đánh bom Rokossovsky." VỊ cha xứ đáp.

Đại đội trưởng tặc lưỡi: "Cha nói đúng, quả thực không thể tiết lộ tin tức sớm như vậy." Lúc này, một đội lính đứng gác bên cạnh đã nói: "Hôm qua, nhân viên kỹ thuật mặt đất ở sân bay nói rằng, có một trung đoàn cường kích được trang bị máy bay chiến đấu của Liên Hợp Quốc đến, rất kỳ lạ. Số bom mà máy bay chiến đấu đó mang theo còn nhiều hơn cả Il-2, hơn nữa động cơ đều là làm mát bằng không khí, tôi cũng không hiểu làm mát bằng không khí là gì, dù sao thì nhân viên kỹ thuật mặt đất ở sân bay cũng chưa từng sửa chữa loại này." Tiểu đội trưởng: "Vậy những máy bay chiến đấu này tác chiến như thế nào? Tôi biết, máy bay phải được kiểm tra bảo dưỡng mỗi ngày một lần."

Người lính nói với giọng điệu như đang kể chuyện trong quán rượu: “Anh không biết sao? Trung đoàn cường kích đó cũng mang theo cả đội kỹ thuật mặt đất của mình đến, khoang lái của máy bay Liên Hợp Quốc rộng rãi, có thể nhét thêm một người nữa. Bọn họ cứ nhét thêm mấy chục người như vậy, những người còn lại thì đi máy bay chở khách đến.” Tiểu đội trưởng lắc đầu: “Cậu nói vậy rõ ràng là không đúng, cứ điều thêm máy bay chở khách là được rồi mà?” “Thật đấy, nhân viên kỹ thuật mặt đất ở sân bay nói…”

Lúc này, cha xứ ho khan một tiếng, chen vào cuộc trò chuyện: “Ivan, cậu hôm qua đi uống rượu phải không? Leo tường ra từ phía sau doanh trại đúng không?”

Sắc mặt người lính Ivan tái mét.

Cha xứ hỏi một cách hòa nhã: “Đi cùng cậu còn có ai nữa?” Binh lính Ivan: “Đánh chết tôi cũng không nói.”

Cha xứ: “Cậu nghĩ tôi không biết sao? Nhưng nếu cậu không khai ra bọn họ, hình phạt của bọn họ sẽ do cậu gánh chịu hết đấy.”

Ivan dao động.

Ngay lúc này, chuông điện vang lên, báo hiệu tàu sắp vào ga.

Công nhân gác ghi đã kiểm tra xong tất cả các ghi chuyển hướng, cầm đèn xanh đứng bên cạnh trạm gác ghi. Tiếng còi tàu hỏa vọng lại từ xa.

Cha xứ tạm thời bỏ dở việc truy hỏi, quay đầu nhìn về hướng tiếng còi tàu giống như những người khác. Đoàn tàu xuất hiện từ xa, dần dần tiến vào ga. Trước khi vào ga, đầu tàu bắt đầu phanh, bánh xe ma sát với đường ray tạo ra tia lửa bắn tung tóe.

Đoàn tàu giảm tốc độ dần dần trượt vào ga: Đầu tiên là toa xe sửa chữa đường ray, tiếp theo là đầu máy, sau đó là toa chở than và toa pháo phòng không. Phía sau pháo phòng không là toa xe kín, trên nóc toa xe kín đầu tiên cắm một lá cờ đỏ.

Các công nhân nhìn thấy cờ đỏ liền phấn khích: "Nhanh lên, nhìn xem, có chữ trên đó!"

Nhiều công nhân trẻ là học sinh tốt nghiệp lớp 10, nhận ra chữ viết trên đó, liền đọc to: "Công nhân dệt may Shepetovka tặng, là công nhân Shepetovka tặng!" Vương Trung nói rằng: "Vũ Đức Vượng là kẻ đánh cắp công sức của người khác. Các vị ở bộ tiếp nhận phản ánh nên cân nhắc kỹ về việc anh ta lợi dụng họ để kiếm lợi". "Đây chắc chắn là toa xe của tướng quân!"

"Tướng quân lại ở trong toa xe kín sao!"

"Nhanh lên, nhìn xem, đó có phải là tướng quân không?" Để đảm bảo thông gió, cửa toa xe kín thường được mở trong quá trình di chuyển. Cửa toa xe kín treo cờ đỏ cũng đang mở, bên trong chật ních người. Có thể thấy một nửa là sĩ quan, nửa còn lại đều là binh lính. Người thanh niên đứng giữa những người lính và sĩ quan, trở thành ranh giới phân chia, có ba ngôi sao trên quân hiệu.

"Ba ngôi sao, là trung tướng, là tướng quân!"

Một công nhân hét lên.

"Hắn thực sự đứng cùng với những người lính bình thường!"

Không giống như các công nhân, những người lính cảnh vệ đang làm nhiệm vụ lại chú ý đến vũ khí trong tay những người lính bên phải Vương Trung.

Người lính vừa bị cha xứ tùy quân truy vấn nheo mắt: "Đó là cái gì vậy? Trồng… khá đẹp."

Tiểu đội trưởng cũng đang quan sát vũ khí đó: “Nòng súng to như vậy là sao? Giống như súng máy Maxim được bọc một lớp vỏ nước?” “Vậy thì phải nặng lắm!” Tuy là cha xứ, nhưng là cha xứ của một đại đội tiền tuyến, nên cũng hiểu về vũ khí và kỹ thuật chiến đấu, “Nhưng nhìn tư thế đeo súng và dấu vết dây đeo trên vai của họ, khẩu súng này có vẻ không nặng lắm.” Tiểu đội trưởng tiếp tục nhận xét: “Hộp tiếp đạn lớn như vậy, có vẻ như 20 hoặc 30 viên, chẳng lẽ là súng tiểu liên? Súng tiểu liên kiểu mới?” Người lính: “Tôi thấy PPSh-41 là đủ tốt rồi, tại sao phải làm một loại mới?”

Tiểu đội trưởng: “Cậu nhìn chiều rộng của hộp tiếp đạn xem, rõ ràng là sử dụng loại đạn dài hơn PPSh-41, có lẽ tầm bắn xa hơn? Tóm lại, tướng Rokossovsky còn là Chủ tịch Ủy ban Kiểm tra Quân giới, những thứ mà quân đội của ông ấy sử dụng sẽ không tệ đâu.” Lúc này, tàu dừng hẳn, trung tướng là người đầu tiên nhảy xuống xe, lập tức quay đầu nhìn về phía tiểu đội trưởng và cha xứ.

“Các anh có hứng thú với vũ khí mới được trang bị cho quân đội của tôi không?” Tướng Rokossovsky hỏi.

Tiểu Đội trưởng, cha xứ và người lính đồng loạt gật đầu.

Chương 715: Rokossovsky tới 2

Chương 715: Rokossovsky tới 2

Chương 715: Rokossovsky tới 2

Vương Trung ra hiệu cho thượng sĩ cao cấp phía sau: "Grisha, biểu diễn một chút nào."

Các công nhân vừa nghe thấy "Grisha", đầu kinh ngạc, bởi vì một vị trung tướng lại dùng biệt danh để gọi một thượng sĩ, điều này rõ ràng là không bình thường - huống chi các công nhần còn không nhận ra quân hàm của thượng sĩ, họ chỉ có thể thấy rằng người này không phải là sĩ quan, mà là "lính quèn". Khoảnh khắc này, những mô tả như "ngồi ngang hàng với binh lính" trong tuyên truyền của nhà thờ, đột nhiên trở thành hiện thực, có hình hài, trở nên vô cùng đáng tin. Còn những người lính thì đang chú ý đến vũ khí trong tay thượng sĩ.

Chỉ thấy thượng sĩ ngẩng đầu lên nhìn, đột nhiên giơ vũ khí lên trời bóp cò.

Khẩu súng phát ra âm thanh như thể dùng gậy gỗ đánh vào mông một đứa trẻ không nghe lời.

Mọi người ngơ ngác nhìn lên trời, không biết thượng sĩ đang bắn cái gì, kết quả là hai con chim bằng sắt rơi xuống sân ga.

Người lính há to miệng nhìn lên trời: "Đàn bồ câu bay cao như vậy mà cũng bắn rơi được?"

Tiểu đội trưởng nhìn thượng sĩ: "Bắn từ hông sao?" Thượng sĩ cười nói: "Đúng vậy, vũ khí này rất dễ sử dụng, xạ thủ giàu kinh nghiệm bắn ở khoảng cách 200 mét, chắc chắn có thể bắn trúng người."

"200 mét!" Người lính kêu lên, "PPSh-41 bắn từ hông ở khoảng cách 100 mét thì độ tản mát đã lớn bằng cả một tòa nhà rồi!" Anh ta nhìn lại vũ khí trong tay thượng sĩ, ánh mắt đã khác hẳn.

Khẩu PPSh-41 trong tay bỗng nhiên không còn hấp dẫn nữal

Vương Trung rất hài lòng với màn trình diễn của Grigory. Thực ra, bắn từ hông mà có thể bắn trúng chim bồ câu đang bay trên trời, người bình thường không làm được. Tất nhiên, người bình thường sử dụng súng trường Tokarev cải tiến chắc chắn sẽ có tỷ lệ trúng đích cao hơn PPSh-41, ở tầm gần, sức mạnh ngang ngửa PPSh-41, ở tầm xa thì chính xác hơn PPSh-41, cộng thêm tỷ lệ hỏng hóc thấp, đây chắc chắn là một vũ khí tốt. Về phần âm thanh phát ra nhỏ, thực ra không quan trọng lắm. Lý do chính mà Grigory và những người khác muốn phiên bản nòng súng dày là vì nó ổn định khi bắn, tầm quan trọng của việc giảm thanh vẫn chưa được ai nhận ra ở thời đại này.

Grigory hạ thấp nòng súng, nhìn về phía Vương Trung. Vương Trung: "Làm tốt lắm, nhặt chim bồ câu lên, mang đi hỏi xung quanh xem, biết đâu là chim bồ câu của người dân nuôi, bồi thường theo giá thị trường."

"Vâng."

Hai người lính lập tức chạy đi nhặt chim bồ câu, mang ra khỏi nhà ga.

Vương Trung nghe thấy các công nhân đang xì xào bàn tán: “Nghe thấy chưa, còn bồi thường nữa chứ!”

“Thật tốt quá!”

“Nếu tôi là chủ nhân của chim bồ câu, tôi sẽ không bao giờ nhận tiên bồi thường, các chiến sĩ ăn thịt chim bồ câu thì có sao đâu?” Vương Trung quay sang các công nhân: “Không được, chúng ta không thể lấy của người dân dù chỉ là một cây kim sợi chỉ, như vậy họ mới ủng hộ chúng ta.”

Hắn dừng lại một chút, chuyển chủ đề: “Hôm nay phải vất vả cho các anh em công nhân rồi, đội tiên phong của Tập đoàn quân của tôi còn rất nhiều đoàn tàu, sẽ đến trong ngày hôm nay.” “Cứ giao cho chúng tôi!”

Lúc này, những người lính của đại đội cảnh vệ đã lấy lá cờ đỏ do công nhân dệt may tặng trên toa xe kín xuống, một người lính cao lớn cầm cờ đứng bên cạnh Vương Trung.

Cờ đỏ, tướng quân, cùng với những người lính và công nhân vây quanh tướng quân, khung cảnh này rất thích hợp để chụp ảnh, tiếc là “nhiếp ảnh gia riêng” của Vương Trung không có ở đây.

Ngay lúc này, một nhóm sĩ quan do một vị đại tướng dẫn đầu xông vào nhà ga.

Vị đại tướng dẫn đầu nhìn trái nhìn phải, rồi đi thẳng đến chỗ Vương Trung: “Trung tướng Rokossovsky! Hôm qua Bộ Tổng tư lệnh chỉ nói với tôi rằng sẽ có một Tập đoàn quân mới đến để tăng viện cho tôi, nhưng không nói với tôi rằng đó là Tập đoàn quân huấn luyện của ngài!”

Vương Trung: “Tập đoàn quân huấn luyện?”

“Hả? Họ đầu nói như vậy sao?” Vị đại tướng ngẩn người.

Vương Trung: “Phiên hiệu chính thức của chúng tôi là Tập đoàn quân cơ động số 1, tất nhiên, Tập đoàn quân này cũng là để thử nghiệm phương pháp biên chế hoàn toàn mới.”

Đại tướng: “Nghe nói Tập đoàn quân của cậu được biên chế gần 300 khẩu pháo hạng nặng?”

Vương Trung gật đầu: “Đúng vậy, thực ra tôi còn muốn thêm nữa, nhưng không chắc chắn rằng hậu cần có thể cung ứng đủ hay không.”

Xét dù sao, Tập đoàn quân của Vương Trung này đã rất phức tạp, cái gì cũng có, chỉ riêng pháo đã có nhiều loại cỡ nòng như 37, 40, 57, 75, 76, 100, 122 và 152.

Trong số đó, nhiều loại pháo cùng cỡ nòng còn sử dụng đạn dược khác nhau, ví dụ như pháo 37, pháo của xe tăng M6 khác với pháo 37mm thông thường.

Vương Trung đã từng nghĩ đến việc thay thế tất cả các đơn vị pháo cao xạ bằng xe tăng Crusader trang bị pháo Bofors 40mm, như vậy sẽ giảm số lượng đạn pháo 37mm xuống chỉ còn một loại. Nhưng xe tăng Crusader được gửi đến quá ít, chỉ có thể chờ các nhà máy Bofors được cấp phép nhanh chóng đi vào hoạt động, sản xuất hàng loạt pháo 40mm.

Trên thực tế, Vương Trung đã cố gắng hết sức để giảm bớt khó khăn trong việc tiếp tế trong phạm vi cho phép, ví dụ như súng cối, súng cối 120mm quá nặng, trong khi bộ binh của Vương Trung có rất nhiều pháo 75mm và 76mm, vì vậy đã thử nghiệm chỉ trang bị súng cối 82mm. Nếu làm như vậy mà hiệu quả không tốt, thì sẽ phải làm khó hậu cần, bổ sung thêm súng cối hạng nặng 120mm.

Tóm lại, hiện tại, Tập đoàn quân của Vương Trung là lực lượng hỏa lực hạng nặng không thể nghi ngờ trong biên chế

quân đội Ant, nếu so với Hồng quân Liên Xô ở Trái Đất, trước năm 1943, nó cũng được coi là một đơn vị hỏa lực hạng nặng.

Chương 716: Ông Lão Kích Động

Chương 716: Ông Lão Kích Động

Chương 716: Ông Lão Kích Động

Tuy nhiên, khi Hồng quân Liên Xô thực hiện các chiến dịch tấn công, sẽ có pháo binh dự bị của Bộ Tổng tư lệnh được tăng cường.

Và sau năm 1943, Hồng quân Liên Xô đã thành lập các Tập đoàn quân đột phá, với các sư đoàn pháo binh đột phá được trang bị tới 144 khẩu pháo 152mm, cực kỳ đáng sợ. Vương Trung chưa đến mức điên cuồng như vậy, vì lo lắng về vấn đề tiếp tế.

Nếu Liên Hợp Quốc mạnh tay hơn một chút, trong vòng nửa năm gửi cho Liên Xô 10.000 xe tải, biết đâu hắn thực sự sẽ thành lập một đơn vị pháo binh kinh khủng như vậy.

Đầu tại Liên Hợp Quốc. Nhưng Tư lệnh Phương diện quần Sukhaya Verevka không có nhận thức vượt thời gian như Vương Trung, ông ta rõ ràng cảm thấy một Tập đoàn quân có 300 khẩu pháo hạng nặng cỡ nòng từ 122mm trở lên đã là quá đáng rồi.

Chưa kể đến Tập đoàn quân của Vương Trung còn có một lữ đoàn pháo phản lực.

“Rất mong chờ màn trình diễn của các cậu đấy.” Ông ta nắm tay Vương Trung, cảnh tượng này trông như thể PDZZFnBpK ta mới là trung tướng, còn Vương Trung là đại tướng.

Vương Trung: “Tôi xin phép được hỏi quý danh?”

“À, tôi là Đại tướng Andrei Ivanovich, Tư lệnh Phương diện quần Sukhaya Verevka.” Vương Trung tự giới thiệu: “Trung tướng Rokossovsky, Tư lệnh Tập đoàn quần cơ động số 1.”

“Chúng tôi đầu biết ngài.” Đại tướng Andrei nói, “Mời ngài đến Bộ tư lệnh, tôi sẽ giới thiệu sơ lược về tình hình tiền tuyến. Việc dỡ hàng sẽ do Tư lệnh hậu cần của Phương diện quân phụ trách, nếu có nhu cầu gì về tiếp tế, cứ nói với ông ấy!”

Đại tướng Andrei chỉ vào vị trung tướng phía sau.

Vương Trung gật đầu: “Tôi đã mang theo đội tiên phong của Bộ Tham mưu Tập đoàn quân, do…”

Vương Trung nhìn nhầm viên hành chính cấp 6 của mình. “Do Đại tá hành chính Kalatayev dẫn đầu, ông ấy sẽ phối hợp với các anh về vấn đề tiếp tế.” Ban đầu, nhân viên hành chính chỉ có cấp bậc hành chính, nhưng từ khi chiến tranh bắt đầu, người ta nhận ra rằng nhân viên hành chính cũng phải có quân hàm, bởi vì thường xuyên xảy ra tình trạng giảm biên chế, khi đó có thể nhanh chóng xác định hệ thống lãnh đạo mới của cơ quan dựa trên quần hàm.

Vì vậy, nhân viên hành chính cấp 6 đã trở thành đại tá hành chính.

Ông lão ưỡn ngực thẳng lưng như một quân nhân thực thụ, nhưng động tác chào quân lễ vẫn còn hơi vụng về như lúc ban đầu.

Sau khi sắp xếp xong người phụ trách hậu cần, Đại tướng Andrei làm động tác mời: “Mời đến Bộ tư lệnh.”

Vương Trung gật đầu: “Được, tôi sẽ nghe anh giới thiệu tình hình trước, sau đó sẽ tự mình đi khảo sát tiền tuyến.” Đại

tướng Andrei kinh ngạc: “Ngài thực sự muốn tự mình đi khảo sát tiền tuyến sao?” “Đúng vậy.”

“Tôi cứ tưởng đó chỉ là tuyên truyền…”

Vương Trung nghiêm khắc quở trách: “Sao có thể như vậy được! Trong điều lệnh mới được biên soạn, tôi đã nhấn mạnh rằng trong điều kiện cho phép, các chỉ huy phải tự mình quan sát địa hình, bản thân tôi không gương mẫu thì sao được?” Đại tướng Andrei vội vàng giải thích: “Tôi cứ tưởng đó là cách làm của ngài khi còn là sư trưởng, bây giờ ngài đã là Tư lệnh Tập đoàn quân rồi, chẳng lẽ còn phải tự mình chạy khắp khu vực tác chiến của Tập đoàn quân sao?” Vương Trung: “Sao lại không thể? Tất nhiên, khi quy mô đơn vị mà tôi chỉ huy lớn hơn nữa, việc tự mình chạy khắp mọi nơi về mặt vật lý là không thể, chỉ có thể giao việc khảo sát những khu vực này cho các chỉ huy cấp sư đoàn.

“Nhưng ta vẫn sẽ đích thân đi điều tra phương hướng đột phá chính! Một vị chỉ huy ưu tú phải cực kỳ quen thuộc với từng ngọn cỏ, gốc cây trong khu vực tác chiến!”

Cho dù là thông qua hack. Đại tướng Andrei dùng ánh mắt kính sợ nhìn Vương Trung: “Cái này… E là tôi không làm được. Tôi không thể nói cho anh biết tôi quen thuộc với từng ngọn cỏ, gốc cây ở Sukhaya Verevka. Nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức trả lời câu hỏi của anh. Mời anh đi lối này.”

Vương Trung gật đầu, sau đó hắn ra khỏi nhà ga dưới sự hướng dẫn của Đại tướng Andrei.

Sau đó hắn liền thấy trước một cửa hàng cách nhà ga không xa, có một ông lão đang lớn tiếng nói: “Các người đánh chết con bồ câu yêu quý nhất của tôi, cho rằng bồi tiền là có thể giải quyết được sao?”

Vương Trung giơ tay lên, ra hiệu cho cả đội dừng lại, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Đại tướng Andrei, đi về phía ông lão.

Grigory lập tức bưng khẩu Tokarev cải tiến đi theo. Vương Trung đi tới trước mặt ông lão: "Lão tiên sinh! Là lính gác của tôi vì muốn thử nghiệm vũ khí mới, đã lỡ bắn chết con bồ câu của ông! Tôi xin bồi thường cho ông!" Ông lão nheo mắt nhìn Vương Trung: "Anh là ai?" "Tôi là…"

Lúc này ông lão nhìn thấy sau lưng Vương Trung có người giơ cờ đỏ, hô to: "Chờ một chút!" Lời tự giới thiệu của Vương Trung bị kẹt lại trong cổ họng.

Ông lão cẩn thận quan sát khuôn mặt của hắn, rồi nhìn ba ngôi sao trên quân hàm: "Anh là… Anh là Trung tướng Rokossovsky!"

Vương Trung: "Là tôi."

"Ôi chao! Ngài không biết đầu, từ hôm qua Yalgava đã vô cùng hoang mang! Ngài đến rồi mọi người đều yên tâm! Ngài sẽ đánh bại quần Prosen đáng ghét đúng không? Ở đây chúng tôi có rất nhiều người đến từ Tây Kazaria, họ đầu nói quân Prosen là ác quỷ, giết người, cướp bóc khắp nơi! Ngay cả người già như tôi cũng không tha! Ngài phải ngăn chặn chúng!"

Chương 717: Bố Trí

Chương 717: Bố Trí

Chương 717: Bố Trí

Ông lão càng nói càng kích động, nắm chặt tay Vương Trung không buông: "Tôi là cựu binh, nhưng tôi không còn sức đánh trận nữa, con trai tôi đầu đang ở trong quần đội, tôi đã giao phó mọi thứ cho giáo hội, giao cho quân đội Ant! Tất cả là vì không để cho quân Prosen đạt được mục đích!"

Vương Trung: "Ông cứ yên tâm, nhưng ông vẫn nên sơ tán càng sớm càng tốt, bởi vì hiện tại chúng tôi vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để ngăn chặn chúng hoàn toàn."

Ông lão: "Vẫn chưa chuẩn bị xong sao?"

"Đúng vậy, nên có thể sẽ còn phải rút lui. Nhưng ông yên tâm, lần này chúng tôi sẽ sớm đánh trả."

"Được, tôi biết rồi, tôi biết rồi."

Vương Trung: "À đúng rồi, về con bồ câu, xin ông hãy nhận tiền bồi thường của chúng tôi."

"Hả?" Ông lão ngẩn người, thấy hai người lính gác xách bồ câu mới nhớ ra, vung tay lên: "Tôi không biết bồ câu nào cả, rõ ràng hai con này là bồ câu hoang!" Vương Trung: "Không, ông cứ nhận lấy tiền bồi thường đi, vừa lúc ông phải sơ tán, hãy dùng số tiền này để ổn định cuộc sống ở hậu phương." Ông lão vẻ mặt cảm động: "Vị tướng quân này thật tốt bụng, cầu xin Thánh Andrew phù hộ cho ngài. Xin Thánh Andrew phù hộ cho ngài!" Sau đó, ông lão cứ lặp đi lặp lại câu cầu nguyện này, nhìn theo Vương Trung dẫn người rời đi.

Đại tướng Andrei đợi Vương Trung quay lại gần mới nói: "Đây đầu là việc mà các tu sĩ cầu nguyện phải làm." Vương Trung: "Tôi không phải là không mang theo tu sĩ cầu nguyện bên cạnh sao. Đi thôi, đến sở chỉ huy."

Sở chỉ huy Tập đoàn quân Sukhaya Verevka.

Vừa vào phòng, Vương Trung đã nhìn thấy một loạt biểu tượng tấn công của địch trên bản đồ.

Khu vực do địch chiếm đóng đã lấn vào khu vực phòng thủ của Tập đoàn quân Sukhaya Verevka, mũi nhọn tiên phong cách Yalgava chưa đầy 50 km.

Vương Trung: "Tình hình đúng là rất tệ."

Đại tướng Andrei: "Địch đã đưa vào sử dụng một loại xe tăng mới, phóng viên chiến trường ở tiền tuyến đã chụp được một bức ảnh. Nhưng do không sử dụng đèn flash nên chất lượng ảnh không được tốt."

Nói rồi, Đại tướng Andrei lấy ra một bức ảnh từ chồng tài liệu trên bàn, đặt lên bàn bản đồ, đẩy đến trước mặt Vương Trung.

Vương Trung cầm lấy bức ảnh. Mặc dù ảnh chụp rất mờ, toàn bộ hình ảnh đều nhòe nhoẹt, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng của chiếc xe tăng mới.

Nhưng Vương Trung vẫn có thể khẳng định chắc chắn, đầy chính là xe tăng Tiger. Trên Trái Đất, trận chiến đầu tiên diễn ra vào đầu tháng 9 năm 1942, còn thế giới này thì sớm hơn hai tháng.

Hơn nữa, trận chiến đầu tiên của xe tăng Tiger do gặp quá nhiều sự cố về kỹ thuật, nên hiệu suất thực tế khá bình thường. Nhưng những chiếc Tiger này lại thể hiện rất tốt, suýt chút nữa đã xuyên thủng toàn bộ Tập đoàn quân.

Đại tướng Andrei nói bên cạnh: “Tất cả những người đã từng nhìn thấy loại xe tăng mới này đều vô cùng e ngại nó, nói rằng không có đòn tấn công nào của chúng ta có thể xuyên thủng lớp giáp của nó, và pháo của nó có thể tiêu diệt xe tăng của chúng ta từ khoảng cách rất xa.

“Thậm chí có người còn nói nó có thể tàng hình!”

Vương Trung bật cười, nói rằng những người cho rằng nó có thể tàng hình có lẽ là đang lái phiên bản T-34 thông thường, tháp pháo hai người của T-34 quá kém, bị Tiger bắn tỉa ở khoảng cách trên 1500 mét rất có thể từ đầu đến cuối cũng không phát hiện ra Tiger ở đâu.

Đây đầu là những trường hợp có thật trong lịch sử chiến tranh.

Vương Trung: “Xem ra muốn ổn định phòng tuyến thì trước tiên phải xử lý mấy con hổ dữ này đã.”

Chương 330: Quy củ cũ, trinh sát tiền phương (Bạch Ngân Minh thêm chương 510)

Vì quân địch chỉ cách Yalgava chưa đầy 50 km, nếu cưỡi ngựa thì hơi xa, lại còn mệt, nên Vương Trung đã chọn xe jeep Willis làm phương tiện di chuyển cho chuyến trinh sát này.

Cho đến nay, Liên Hợp Quốc đã vận chuyển tổng cộng 6000 chiếc xe jeep Willis đến Ant, Vương Trung đã lấy 1000 chiếc để trang bị cho Tập đoàn quân của mình.

Mỗi sư đoàn trong tập đoàn quân đều có một tiểu đoàn trinh sát cơ giới, trang bị chủ yếu là xe Jeep Willis, tiểu đoàn này khi chiến đấu sẽ tách ra thành một loạt trung đội trinh sát, tăng cường cho các đơn vị cấp đại đội của lực lượng thiết giáp. Bên trong tập đoàn quần còn có một tiểu đoàn trinh sát độc lập, trực thuộc trung đoàn chỉ huy tập đoàn quân. Ngoài các đơn vị sử dụng xe Jeep Willis theo biên chế này, bộ chỉ huy

của mỗi sư đoàn và bộ chỉ huy của các lữ đoàn pháo binh độc lập đầu có một lượng lớn xe Jeep Willis. Vương Trung thậm chí không tính những chiếc Jeep này là ô tô, mà coi như ngựa chiến để bố trí.

Tuy thứ này chạy bằng xăng, nhưng nó chỉ tiêu tốn 11 lít xăng cho 100 km, cho dù dùng xăng A98, thì cũng chỉ khoảng 9 kaq.

Một con ngựa chiến mỗi ngày có thể ăn 10 đến 12 kg thức ăn (cỏ khô + thức ăn tinh). Đương nhiên trong trường hợp khẩn cấp có thể để ngựa ăn cỏ tại chỗ, nhưng như vậy sẽ làm cho ngựa gầy đi, sức bền giảm xuống rất nhiều. Tất nhiên, xét về lâu dài thì ngựa chiến và la cũng rất cần thiết, xét cho cùng vùng đất Ant này đường sá rất xấu, ô tô chạy chắc chắn sẽ gặp rất nhiều sự cố.

Nhưng nếu nói về một trận quyết chiến ngắn ngày, thì ưu điểm của xe Jeep là rất rõ ràng.

Chương 718: Thành Cát Tư Hãn

Chương 718: Thành Cát Tư Hãn

Chương 718: Thành Cát Tư Hãn

Vương Trung dẫn theo đại đội cảnh vệ, ngồi xe Jeep Willis xuất phát, đi cùng còn có một chiếc xe thiết giáp chở quân M3.

Hắn còn đeo kính râm, ngồi trên xe Jeep bắt chước tướng Patton.

Khi đội tiên phong gồm 8 chiếc xe đi qua cầu Sukhaya Verevka, Vương Trung nghe thấy tiếng ngựa hí phía sau, quay đầu lại thấy Bucephalus đang vui vẻ đuổi theo, chạy đến bên cạnh xe Jeep rồi giảm tốc độ, bắt đầu gặm mũ sắt của Vương Trung. Vương Trung bất lực, cau mày muốn đuổi con ngựa đi. Grigory nói: "Nó sốt ruột như vậy, thì cứ mang theo ởi, dù sao chúng ta hai ba ngày là về."

Vì vậy, đội quân kỳ lạ gồm tám chiếc xe và một con ngựa cứ như vậy lên đường.

Vương Trung qua sông, đi dọc theo đường cái về phía tây, vẫn duy trì góc nhìn từ trên cao để quan sát phía trước. Đi được khoảng hơn một tiếng đồng hồ, Vương Trung đột nhiên nhìn thấy có điểm đỏ phía trước.

Hắn hét lớn: "Dừng xe!" Vasili đạp phanh, quay đầu nhìn Vương Trung: "Có chuyện gì vậy?"

Vương Trung đứng dậy, vịn vào kính chắn gió cầm ống nhòm, nhìn về phía xa - thực ra là duy trì tư thế này để chuyển

góc nhìn.

Cách đó 2 km, một đội xe nhỏ gồm ba chiếc mô tô, một chiếc Panzer II và một chiếc xe thiết giáp chở quân đang đỗ trong một trang trại.

Có khoảng một trung đội địch đang ở trạng thái nổi bật.

Trưởng xe và pháo thủ của chiếc Panzer II đầu thò đầu ra, rõ ràng là chiếc xe tăng này hiện đang ở trạng thái không thể tấn công.

Nhưng chỉ cần trưởng xe chui vào, hắn ta có thể lập tức khai hỏa vũ khí chính. Khoảng hai tiểu đội địch đang lục soát tòa nhà chính của trang trại - một tòa nhà hai tầng.

Không thấy bọn chúng chiếm giữ điểm cao, cũng không thấy bố trí súng máy. Xạ thủ súng máy đang vác súng máy, trò chuyện với phụ xạ thủ.

Một tiểu đội khác đang vây bắt gà mái.

Tiểu đội cuối cùng đang chuẩn bị nhóm lửa nấu ăn giữa trang trại.

Lúc này, cửa hầm bên ngoài đột nhiên có hai tên lính Prosen chui ra, mỗi tên cầm một chai rượu, hét lớn gì đó với những người khác. Vương Trung kết thúc quan sát, nói với Vasili và Grigory: “Phía trước có địch ở trang trại, nhìn từ phương tiện thì có khoảng một trung đội. Có vẻ là chúng không ở trong trạng thái cảnh giác.” Grigory lập tức cầm lấy khẩu Tokarev cải tiến: “Vậy chúng ta tập kích bọn chúng, tôi đã sớm muốn dùng người Prosen để thử khẩu súng mới của tôi rồi.”

Mẹ kiếp, đừng nói như mấy tên võ sĩ thời Chiến Quốc Nhật Bản lấy thường dân ra thử kiếm vậy!

Vương Trung cúi đầu hỏi Grigory: “Grigory, cậu định tập kích như thế nào?” Grigory: “2 km thì cứ men theo đó mà tới thôi, nhiều nhất 20 phút là tới. Cỏ trên thảo nguyên cao thế này, vừa hay có thể che giấu chúng loi

Vương Trung suy nghĩ một chút, gật đầu: “Hành động.” Grigory lập tức đứng dậy quan sát trang trại ở phía xa, sau đó nhảy xuống xe, hô về phía sau: “Tiểu đội 1, đi theo tôi, những người còn lại bảo vệ tướng quần.”

Lập tức, một tiểu đội lính xuống xe, dưới sự dẫn dắt của Grigory xếp thành hàng dọc đi về phía địch.

Vương Trung dùng góc nhìn từ trên cao quan sát bọn họ đi qua đám cỏ cao.

Cảm giác này hơi giống game War of Mine, nhưng đáng tiếc là bây giờ Vương Trung không thể điều khiển Grigory và những người khác, chỉ có thể làm khán giả.

Hơi giống game Auto Chess nhỉ?

Tự mình đề bạt sĩ quan và hạ sĩ quan có năng lực, rồi để họ tự chiến đấu, mình chỉ có thể xem.

15 phút sau, Grigory tìm thấy một hình nộm bằng rơm ngoài đồng, nấp sau đó thò đầu ra quan sát trang trại, rồi bảo những người lính đứng thành vòng tròn nhỏ trên ruộng lúa mì, dọn dẹp một khoảng đất trống, bắt đầu giới thiệu tình hình cho những người lính.

Sau khi giảng giải xong, tiểu đội của Grigory chia thành nhiều nhóm nhỏ, ba người một nhóm từ các hướng khác nhau tiến về phía trang trại. Grigory là người đầu tiên nổ súng, mục tiêu là trưởng xe và pháo thủ trên chiếc Panzer I.

Khoảng cách bắn chỉ khoảng 100 mét, loạt đạn bắn trúng mục tiêu. Trưởng xe của quân Prosen ngã ngửa ra sau, phần

thân dưới bị kẹt trong xe tăng, pháo thủ thì bị hất văng ra khỏi xe, cắm đầu xuống đất.

Những tên lính Prosen xung quanh xe tăng đều rất ngạc nhiên.

Xạ thủ súng máy trên xe thiết giáp chở quân lập tức xoay nòng súng, nhưng rõ ràng là tiếng súng nhỏ của khẩu Tokarev cải tiến khiến hắn phán đoán sai hướng đạn bay tới: Hắn lại quay súng máy về hướng hoàn toàn ngược lại. Bởi vì âm thanh của viên đạn bắn trúng vũ khí cứng không giống như tiếng "BIU" trong phim ảnh, mà giống như tiếng "Bụp" của pháo tép. Đồng thời, khi nhiều viên đạn cùng lúc bắn trúng tường, âm thanh giống như tiếng đổ nước vào chảo dầu đang sôi, lộp bộp lộp bộp.

Chẳng trách xạ thủ súng máy của địch lại phán đoán sai hướng.

Phụ xạ thủ của Grigory cũng nổ súng, trực tiếp bắn trúng xạ thủ súng máy trên xe thiết giáp chở quân.

Những người khác cũng đồng loạt nổ súng, mưa đạn quật ngã toàn bộ quân địch xuống đất. Quân Prosen hoàn toàn không phát hiện ra đòn tấn công đến từ đâu, bởi vì khẩu Tokarev cải tiến không chỉ có tiếng súng nhỏ mà lửa đầu nòng và khói thuốc súng cũng rất ít.

Bọn chúng bắt đầu bắn lung tung, rồi bị bắn hạ một cách chính xác.

Trọn vẹn chưa đến một phút, trận chiến đã kết thúc, cuối cùng chỉ còn lại chiếc Panzer II, dưới sự điều khiển của lái xe lao ra khỏi cổng trang trại. Kết quả là Grigory ném một quả bom xăng trúng vào phía sau Xe tăng. Xe tăng bốc cháy, từ từ dừng lại, lái xe vừa nhảy ra ngoài đã bị Grigory bắn chết.

Vương Trung rất hài lòng, hắn có thể dựa vào bản hack, nhìn thấy trong trang trại còn có mấy tên lính Prosen sống sót.

Lần này Vương Trung mang theo xe thiết giáp chở quân M3, có thể nhét tù binh vào xe rồi chở đi, không cần phải bắn vào vai bọn chúng rồi thả về nữa.

Hắn thậm chí có thể băng bó cho những tù binh này! Lúc này, bộ đàm trong tay Vasili truyền đến báo cáo của Grigory: "Thành Cát Tư Hãn, Thành Cát Tư Hãn, đơn vị của tôi đã tiêu diệt toàn bộ quân địch, xin chỉ thị."

Vương Trung vội vàng cầm lấy bộ đàm: "Đợi lệnh, tôi sẽ đến ngay, Thành Cát Tư Hãn kết thúc."

Chương 719: Được Cải Tiến Khá Nhiều

Chương 719: Được Cải Tiến Khá Nhiều

Chương 719: Được Cải Tiến Khá Nhiều

Vương Trung nhét bộ đàm vào trong tay Vasili, cướp một khẩu súng trường Tokarev cải tiến từ trong tay cảnh vệ, cưỡi lên Bucephalus trực tiếp xông về phía trước.

Vasili thấy thế, vội vàng ra lệnh cho những người khác lên xe đuổi theo.

Bucephalus nghe được tiếng động cơ phía sau, quay đầu nhìn một cái, sau đó liền vắt chân lên cổ chạy như điên, thiếu chút nữa hất Vương Trung xuống.

Vasili thấy thế liêu mạng thúc giục tài xế: "Nhanh nhanh! Máy xe các anh chạy không lại một con ngựa, còn ra thể thống gì!"

Vì thế tài xế cũng lái xe đến mức bánh xe gần như rời khỏi mặt đất, nấu để tám mươi năm sau chắc chắn sẽ phải lên chương trình "Tuyển tập tai nạn giao thông".

Lúc này bên trang viên, Grigory đang chỉ huy đội viên tập trung tù binh bị thương nhẹ lại, vì thế tù binh trong tường đá thấp của trang viên thấy được một màn này:

Một con ngựa trắng chạy như bay đến, sau lưng bụi đất mù mịt, lá cờ đỏ bay phấp phới. Chiếc xe Jeep Willis rất nhỏ, bị che khuất hoàn toàn trong làn bụi mù do Bucephalus tạo ra, không nhìn thấy, chỉ có cờ đỏ đang bay.

Sau đó bụi đất do xe Jeep tạo ra cũng che khuất đoàn xe phía sau, nhìn từ phía trước chỉ thấy bụi đất mù mịt, giống như một đội ky binh hạng nặng đang dọc theo con đường đất tiến quân đến. Có tù binh kinh hô: "Một con ngựa xám, tên là Tử Vong, cây nho bị ném vào trong cối xay lớn của cơn thịnh nộ của Chúa, quả bị nghiền nát, máu chảy ra từ trong cối xay, chảy thẳng đến đầu con ngựa… Kẻ nào quỳ lạy thú vật và tượng thú vật, kẻ đó sẽ uống rượu của cơn thịnh nộ của Chúa, bị thiêu trong lửa và diêm sinh, thiêu trước mặt các thiên thần thánh và Chiên Con…" Những người khác nghe được câu này cũng không có bất kỳ phản ứng gì, bởi vì tù binh đang đọc tiếng Latinh.

Chỉ có vị tu sĩ cầu nguyện đi theo Grigory là nhíu mày, cảnh giác nhìn về phía tên tù binh này.

Grigory chú ý tới vẻ mặt của tu sĩ cầu nguyện, nghỉ hoặc hỏi: "Làm sao vậy?" "Đây là lời trong sách Khải Huyền của kinh thánh phái Sùng Thánh."

Tù binh vẫn còn lẩm bẩm: "Hắn từ trong bóng tối trở về, như tia chớp xé toạc mây đen, mang đến cái chết, cũng soi sáng tất cả!"

Vương Trung vừa vặn phi tới cửa sân, Bucephalus giơ cao hai chân trước, hí vang.

Chiếc xe Jeep phía sau vừa phanh gấp vừa đánh lái, dùng kỹ thuật drift để tránh Bucephalus đang dừng đột ngột, đâm vào bức tường thấp của trang viên mới dừng lại. Vasili đứng lên, cầm máy bộ đàm nói với những người phía sau: "Dừng lại dừng lại dừng lại! Đừng đâm vào nhau, sẽ xảy ra tai nạn đấy." Vì vậy, trong tiếng phanh xe chói tai, càng nhiều bụi đất bốc lên, giống như muốn che khuất cả bầu trời.

Tám chiếc xe tạo ra bụi đất như một trăm chiếc xe đang di chuyển!

Tất cả tù binh đều trợn tròn mắt nhìn Vương Trung, tên tù binh vừa mới đọc kinh thánh kia vẫn còn tiếp tục lầm bẩm. Vương Trung kéo dây đeo súng vừa mới bị trượt xuống eo trong lúc phi ngựa lên vai, kéo khẩu súng lục từ trên đùi lên eo, sau đó nhìn tên lính Prosen đang lầm bẩm hỏi: "Hắn đang nói gì vậy?"

Vasili: "Tôi nghe không hiểu, không phải tiếng Prosen."

Tu sĩ cầu nguyện: "Là tiếng Latinh, tướng quân, ngài đã dọa hắn ta thành tín đồ phái Sùng Thánh rồi."

Vương Trung: "Hả? Trong quân Prosen cũng có người theo phái Sùng Thánh sao?" "Có, chỉ là bị Hoàng đế Prosen giết gần hết rồi, dù sao Hoàng đế Prosen muốn phổ biến học thuyết khoa học kỹ thuật thay thế thần linh." Vương Trung chợt phát hiện ra một điểm mù: Prosen cho rằng ánh sáng khoa học kỹ thuật sẽ chiến thắng thần linh, còn phái thế tục lại cho rằng các loại thần tích kỳ thực là lượng tử học, hai thứ này sao lại giống nhau đến vậy? Hắn quyết định giả vờ như không phát hiện ra chuyện này, đợi đánh bại Prosen rồi hãng thảo luận những chuyện này cũng không muộn.

Vương Trung nói rằng: "Vũ Đức Vượng là kẻ đánh cắp công sức của người khác. Các vị ở bộ tiếp nhận phản ánh nên cân nhắc kỹ về việc anh ta lợi dụng họ để kiếm lợi". Vương Trung: "Bảo hắn ta câm miệng, gán ghép tôi với phái Sùng Thánh rõ ràng là có ý đồ xấu!"

"Vâng." Vasili lập tức dùng tiếng Prosen quát lớn vài câu, tên tù binh lập tức ngậm miệng.

Mặc dù Vương Trung quan sát rất rõ ràng từ góc nhìn của mình, bên phía mình không có thương vong, nhưng vẫn phải giả vờ hỏi: "Các anh có tổn thất gì không?"

Grigory: “Không có, kẻ địch căn bản không phát hiện ra chúng ta tấn công từ hướng nào, dù sao tiếng súng quả thật rất nhỏ. Nhưng khẩu súng này không thích hợp để bắt tù binh, mấy người bị thương nhẹ này đầu là do trúng đạn lạc, những người trúng đạn trực tiếp ít nhất cũng bị thương nặng.” Vương Trung gật đầu: “Xem ra hiệu quả thực chiến lần đầu tiên không tệ.”

Grigory: “Đương nhiên, chúng tôi cũng không ngờ tiếng súng nhỏ lại có lợi ích lớn như vậy.” Thiết bị giảm thanh đã được phát minh từ rất sớm, nhưng trước đầy do không có nhu cầu tác chiến đặc biệt nên thiết bị giảm thanh chỉ được sử dụng như một loại phụ kiện thể thao trên súng dân sự, để những người chơi súng có thể giảm bớt tiếng ồn.

Sau đó, Vương quốc Anh thành lập lực lượng đặc nhiệm Commando, lập tức nhận ra lợi ích của vũ khí giảm thanh, vũ khí giảm thanh mới được áp dụng rộng rãi.

Tuy nhiên, lý do đơn vị của Vương Trung sử dụng súng trường Tokarev cải tiến là vì hiệu suất của nó chứ không phải vì tiếng súng nhỏ.

Chương 720: Súng Máy

Chương 720: Súng Máy

Chương 720: Súng Máy Grigory: "Đáng tiếc vấn đề sản lượng, không có cách nào thay thế hoàn toàn súng tiểu liên PPSh bằng súng trường Tokarev cải tiến."

Súng tiểu liên PPSh và người anh em PPS hiện tại đã được các nhà máy sản xuất rất thành thạo, sản lượng hai loại súng cộng lại đạt tới con số khủng khiếp là sáu nghìn khẩu mỗi ngày.

Lực lượng của Ant lúc này có rất nhiều xạ thủ súng tiểu liên.

Quân đội Ant còn đặc biệt thích trang bị súng tiểu liên PPSh cho tân binh, dù sao cũng không cần ngắm bắn, cứ xả đạn là được, đưa súng trường Mosin-Nagant cho tân binh lại không có tác dụng. Vì vậy, hiện tại trong khóa huấn luyện tân binh của Ant, đầu tiên là dạy cách lau chùi và bảo dưỡng súng tiểu liên PPSh, đợi đến khi tân binh có thể đảm bảo bắn hết số đạn PPSh mang theo trên chiến trường là coi như tốt nghiệp, việc ngắm bắn chuẩn xác căn bản không cần thiết.

Quân đội Prosen thì ngược lại, súng tiểu liên MP38 và MP40 chỉ có lính kỳ cựu mới đủ tư cách sử dụng, tân binh thì ngoan ngoãn dùng súng trường Kar98k lên đạn từng viên.

Tất nhiên, điều này cũng liên quan đến việc hỏa lực của tiểu đội bộ binh Prosen chủ yếu dựa vào súng máy, việc lính bộ binh có bắn trúng người hay không không quan trọng.

Nhưng súng trường Tokarev cải tiến hiển nhiên không thể sử dụng như súng tiểu liên PPSh, tân binh sử dụng nó là lãng phí hiệu năng.

Vương Trung nhạy bén nhận ra việc trước đây mình theo đuổi việc trang bị súng trường Tokarev cải tiến cho toàn sư đoàn là sai lầm, nên coi súng trường Tokarev cải tiến là phần thưởng dành cho lính kỳ cựu và hạ sĩ quan, sau này trong một trung đội, tân binh và binh sĩ bình thường sẽ sử dụng súng tiểu liên PPSh, còn trung sĩ dày dạn kinh nghiệm sẽ sử dụng súng trường Tokarev cải tiến. Không phải vừa rồi là như vậy sao, 12 lính kỳ cựu sử dụng súng trường Tokarev cải tiến đã đánh cho quân địch có lực lượng thiết giáp không có sức phản kháng, để tân binh sử dụng loại vũ khí này chắc chắn sẽ không đạt được hiệu quả như vậy.

Trong lúc Vương Trung đang suy nghĩ, Grigory lên tiếng cắt ngang dòng suy tư của hắn: "Tướng quân? Vẫn đang chờ ngài quyết định xử lý tù binh như thế nào đây!" Vương Trung lập tức bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ, nhìn Grigory, trực tiếp nói ra ý tưởng trong đầu để xin ý kiến: "Grigory, câu nói 'Đáng tiếc sản lượng không đủ để thay thế PPSh' của anh đã nhắc nhở tôi. Hiện tại tôi đang muốn trang bị súng trường Tokarev cải tiến cho toàn bộ Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1, nhưng làm như vậy có thực sự phù hợp không? Binh lính bình thường có thể phát huy hết hiệu năng của nó không?"

Grigory tặc lưỡi: "Tôi thấy khó. Đúng là không nên trang bị loại súng này cho những binh sĩ bình thường thiếu kinh nghiệm, bọn họ dùng nó cũng chẳng khác gì dùng súng tiểu liên PPSh."

Vương Trung: "Vì vậy, tôi nghĩ như thế này, hãy coi súng trường Tokarev cải tiến là phần thưởng dành cho lính kỳ cựu, chứng minh rằng chỉ có lính kỳ cựu mới được sử dụng nó, tân

binh chỉ có thể dùng súng tiểu liên PPSh hoặc súng trường bán tự động Tokarev, anh thấy thế nào?"

Grigory không nói gì, các chiến sĩ bên cạnh đã bắt đầu ồn ào: "Vậy thì tốt quá! Chúng ta đều có nó, mang nó vào quán rượu thì oai phong biết mấy."

Mẹ kiếp, các anh có thể đừng lúc nào cũng nghĩ đến quán rượu được không!

Vương Trung đè nén sự phàn nàn trong lòng, nói với Vasili: "Vasili, anh ghi chép lại nhé, phải coi súng trường Tokarev cải tiến là phần thưởng dành cho những người lính dày dạn kinh nghiệm, chứ không phải là vũ khí trang bị phổ biến. Lính kỳ cựu mới có thể phát huy tối đa ưu thế về hiệu năng của nó, tân binh nên sử dụng súng tiểu liên PPSh hoặc súng trường bán tự động Tokarev để tích lũy kinh nghiệm.

"Ngoài ra, phương thức phân phối này có thể tăng cường cảm giác vinh dự của lính kỳ cựu, đồng thời cũng khuyến: Khích binh sĩ bình thường nỗ lực phấn đấu."

Vasili vung bút viết lia lịa, gần như dừng bút ngay khi Vương Trung vừa dứt lời. Vương Trung: "Anh nhắc lại một lần xeml"

Vasili lập tức đọc lại một lượt. Lúc này, có một chiến sĩ thuộc Đại đội Cảnh vệ lo lắng hỏi: "Hiện tại Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1 đã được trang bị rất nhiều súng trường Tokarev cải tiến rồi, chẳng lẽ phải thu hồi lại sao?"

"Không, hãy nói với các chiến sĩ, nếu như làm mất súng, sau này chỉ có lập được chiến công mới được cấp lại." Vương Trung nói.

Lúc này, y tá đi cùng Đại đội Cảnh vệ tiến lên chào Vương Trung: "Báo cáo, có 8 thương binh nặng, 1 người đã hy sinh, 6 thương binh nhẹ đã được băng bó xong."

Vương Trung chỉ vào chiếc xe tải bán xích M3: “Đưa những người bị thương nặng lên xe tải rồi chuyển về hậu phương, tôi muốn thẩm vấn những người bị thương nhẹ.”

Y tá chào theo kiểu quân đội, xoay người đi tổ chức chuyển thương binh.

Vương Trung đi về phía những người bị thương nhẹ, sau đó phát hiện trong số đó không có sĩ quan.

“Sĩ quan đầu?”

Hắn vừa hỏi xong, Grigory đã đưa một chiếc cặp đựng tài liệu và một chiếc túi đựng bản đồ tới: “Chết rồi, nhưng tôi đã lấy được cặp tài liệu và túi đựng bản đồ của hắn ta.” Vương Trung ra hiệu với Vasili: “Xem xem bên trong có gì.”

Vasili nhanh chóng xem qua tiêu đề của các tài liệu trong cặp, tìm ra một tài liệu quan trọng rồi nhanh chóng đọc lướt qua, báo cáo: “Đơn vị này thuộc Tiểu đoàn Trinh sát Cơ giới, Sư đoàn Xe tăng SS số 12 của Prosen. Nhiệm vụ của bọn chúng là trinh sát về phía Yeysk.”

Chương 721: Địch

Chương 721: Địch

Chương 721: Địch

Vương Trung: “Sư đoàn SS số 12 sao, có nhắc đến xe tăng kiểu mới không?”

“Không có. Chờ một chút, đầy hình như là bảng mã vô tuyến! Để tôi xem, mã vô tuyến của nhóm trinh sát này là ‘Chó chăn cừu’, còn có hai đơn vị cũng được gọi là ‘Nhóm trinh sát’ với mã vô tuyến là ‘Chó kéo xe’ và ‘Chó sản…”

Vương Trung: “Còn hai nhóm nữa à, vậy thì phải gọi không quân đến xem bọn chúng ở đầu, nhân tiện cho Trung đoàn Cường kích số 4 luyện tập ném bom bổ nhào.” Vasili: “Ở đây có nhắc đến một đơn vị tên là ‘Chiến đoàn Busse’, là cấp trên trực tiếp của mấy nhóm trinh sát này.” Vương Trung: “Nghe có vẻ là lực lượng tiên phong của Sư đoàn SS số 12.”

Vasili không trả lời, mà lấy bản đồ ra khỏi túi, mở ra xem, rồi nói: “Tôi cảm thấy, Yeysk cách chúng ta 20 km về phía trước có thể đã bị ‘Chiến đoàn Busse’ của địch chiếm đóng. Thành phố này cách Yalta 55 km, có vẻ rất thích hợp để làm trung tâm hậu cần của Tập đoàn quân chúng ta.” Vương Trung: “Có nên làm vậy hay không còn phải xem kết quả trinh sát, chúng ta mới chỉ vừa xuất phát. Grigory, lần sau nếu gặp nhóm trinh sát của địch, hãy cố gắng bắt sống một sĩ quan, có vài thứ chỉ xem tài liệu và bản đồ thì không thể nắm rõ được.”

Grigory vừa hút thuốc vừa đáp: “Rõ.”

Vương Trung: “Vasili, nếu trong tài liệu không có gì đáng giá, chúng ta sẽ đi thẩm vấn tù binh.”

“Chờ đã,” Vasili đột nhiên lấy ra một bức thư từ trong cặp tài liệu, “Tên sĩ quan này để thư nhà trong cặp tài liệu. Để tôi xem.”

Anh ta mở bức thư ra, bắt đầu dịch từng câu: “Lyudmila thân yêu, trong bức thư trước em bày tỏ sự lo lắng về tương lai của cuộc chiến, anh cũng có cảm giác tương tự, người Ant đang học cách chiến đấu, ngày càng trở nên khó đối phó. Cuộc chiến càng khó khăn, càng chứng minh rằng học thuyết về dân tộc Prosen thượng đẳng là không đứng vững.

“Nhưng hôm nay, một loại vũ khí hoàn toàn mới đã xóa tan nỗi lo lắng của anh. Nó mạnh mẽ đến vậy, nghiền nát hàng phòng ngự của Ant một cách dễ dàng. Anh đã chứng kiến chúng nghiền nát binh lính và xe tăng của Ant, san phẳng cả chiến hào.

“Người Ant không có bất kỳ vũ khí nào có thể xuyên thủng lớp giáp của nó, người Ant cũng không có bất kỳ loại xe tăng nào có thể chống đỡ được hỏa lực của pháo chính của nó! Lyudmila, có lẽ chúng ta sắp chiến thắng rồi.

“Hiện tại anh đang ở một thành phố tên là Yeysk, Chiến đoàn của anh được tăng cường 12 chiếc xe tăng kiểu mới này! Đáng tiếc là trước khi đến tay chúng ta, 9 chiếc xe tăng đã bị hỏng do trục trặc kỹ thuật. Bộ phận hậu cần vừa mới sửa xong 4 chiếc và đưa đến, 3 chiếc tham gia chiến đấu cùng chúng ta lại bị hỏng hất.

“Mặc dù vậy, không thể phủ nhận rằng đây là một loại xe tăng xuất sắc! Ngày mai chúng ta sẽ tiến hành trinh sát, còn lực lượng chủ lực của Chiến đoàn sẽ lấy 4 chiếc xe tăng kiểu mới làm tiên phong! Chúng ta chắc chắn sẽ đánh bại tất cả kẻ thù—” Vương Trung nhíu mày, bởi vì hắn dường như nghe

thấy tiếng gầm rú của động cơ. Hắn chuyển góc nhìn, ở điểm xa nhất trong tâm nhìn, cách khoảng 2500 mét, hắn nhìn thấy thân xe hình hộp vuông của xe tăng Tiger.

Chết tiệt!

Vũ khí có cỡ nòng lớn nhất của tôi chỉ là súng máy hạng nặng M2 12,7 mml

Sau khi hết bàng hoàng vì nhìn thấy xe tăng Tiger, điều đầu tiên Vương Trung nghĩ đến là quân địch hiện tại vẫn chưa biết đội trinh sát đã bị tiêu diệt, dù sao cuộc tấn công vừa rồi diễn ra quá nhanh, hầu hết quân địch chưa kịp phản ứng đã bị tiêu diệt. Mặc dù chiếc Panzer II cuối cùng rất liều lĩnh, nhưng người sống sót là lái xe, mà lái xe thì không thể sử dụng radio, cho nên rất có thể hắn ta chưa kịp gửi tin báo về.

Đã như vậy, có thể đổi quân phục Prosen, diễn lại một lần tình tiết kinh điển trong phim kháng Nhật ——

Sau đó Vương Trung thấy xe tăng Tiger dừng lại, rõ ràng là đã phát hiện ra vấn đề. Nhưng giữa mùa hè lúa mì cao như vậy, xe tăng Tiger còn cách hơn 2000 mét, làm sao có thể nhìn thấy? Vương Trung đang buồn bực, đột nhiên chú ý tới chiếc xe tăng số hai bị phá hủy đang bốc cháy —— hỏng rồi, là khói dày này đã bại lộ vị trí!

Xe tăng Tiger dừng lại, đồng thời càng nhiều đơn vị địch tiến vào tâm nhìn của Vương Trung, chỉ riêng xe thiết giáp chở quân đã có hơn năm chiếc, bộ binh ba bốn mươi người.

Vương Trung lập tức quyết định, hắn chuyển về góc nhìn của mình để chuẩn bị hạ lệnh, vừa lúc này chiến sĩ ở trên lầu hô: “Địch! Phía tây!” Vương Trung lập tức ra lệnh: “Tất cả mọi người, dùng lựu đạn cài mìn tại chỗ, nhanh lên! Vasili, viết một tấm biển, dùng tiếng Prosen viết ‘Cẩn thận mìn’!”

Những người lính vừa rồi còn rất nhàn nhã đầu bắt đầu hành động.

Tu sĩ cầu nguyện hỏi: “Tù binh thì sao?”

Vương Trung: “Trói lại, mỗi xe nhét một tên.”

Lời còn chưa dứt, ánh mắt hắn rơi vào người tên tù binh đang đọc kinh thánh của Sùng Thánh phái.

Trong nháy mắt hắn đã đưa ra quyết định, chỉ vào người đó: “Hắn để lại, dù sao Đế quốc cũng sẽ giết những người theo Sùng Thánh phái.” Thực ra quyết định này của Vương Trung có chút tư tâm, hắn muốn xem thử sau khi tù binh này trở về Đế quốc, có thể thêm thắt bao nhiêu màu sắc kỳ ảo cho câu chuyện của mình.

Chương 722: Không Có Hồi Âm

Chương 722: Không Có Hồi Âm

Chương 722: Không Có Hồi Âm

Nói đùa chứ, bị người ta thổi phồng thành một trong Tứ ky sĩ Khải Huyền, ngầu phải biết! Vì thế tên lính địch bị rối loạn thần kinh này bị tịch thu tất cả vũ khí trang bị, ngay cả bình nước cũng bị lấy đi, những tù binh khác bị trói chặt ném vào thùng xe.

Sau đó bảy chiếc xe jeep WIill phóng đi mất dạng.

Vasili là người cuối cùng lên xe, hắn nhảy phóc lên chiếc xe jeep đã khởi động, bám vào giá súng phía sau kính chắn gió, giữ tư thế đứng. Lúc này quần Prosen vừa mới triển khai đội hình, tiến về phía trang trại - lúc này phải cảm ơn tính kỷ luật của quân Prosen, nếu bọn chúng lái xe tăng Tiger trực tiếp xông lên thì tiêu rồi.

Khác với suy nghĩ của rất nhiều người, cũng khác với những gì thể hiện trong game, trong hồi ức của tất cả các cựu binh từng lái xe tăng Tiger, khả năng cơ động của Tiger đầu rất tốt.

Vì vậy, xe tăng Tiger hoàn toàn có thể chở theo bộ binh ào ạt xông lên, đến lúc đó ít nhất thì một nửa số xe trong đội của Vương Trung sẽ bị hủy diệt.

Sau khi mất xe, số lượng lớn bộ binh đi kèm sẽ tiêu diệt đội nhỏ của Vương Trung. Tuy nhiên, quần Prosen không làm vậy,

bọn chúng chọn dừng lại, bộ binh tiến lên trước, xe tăng Tiger yểm hộ phía sau.

Thế là bảy chiếc xe jeep Willys phóng đi mất dạng.

Vương Trung dựa vào góc nhìn từ trên cao, còn thấy quần Prosen bị bụi mù do xe jeep Willys tạo ra làm cho hoảng sợ, đội hình bộ binh thế mà dừng lại, phái một chiếc Sd.Kfz. 251 chở theo một tiểu đội bộ binh đi lên xem xét tình hình.

Nhìn thấy tình huống này, Vương Trung đưa tay ra: "Bộ đàm!"

Vasili lập tức đưa bộ đàm cho Vương Trung.

Vương Trung: "Thành Cát Tư Hãn gọi Attila."

Hắn gọi hai lần, câu trả lời từ sở chỉ huy Tập đoàn quân đã đến: "Đây là Attila, Thành Cát Tư Hãn xin nói."

"Tiến hành oanh tạc hỏa lực vào tọa độ sau…" Vương Trung dựa vào khả năng nhìn thấy bản đồ, báo cáo chính xác tọa độ của địch vẫn chưa hoàn toàn ra khỏi tâm nhìn.

Hắn lặp lại tọa độ hai lần, sau đó phía Tập đoàn quân trả lời: "Pháo binh của chúng tôi không thể oanh tạc đến phạm vi này, lặp lại, không thể oanh tạc đến phạm vi này."

Vương Trung nhíu mày, nhưng nghĩ lại cũng thấy bình thường, đội trinh sát của mình đã đi xa như vậy, sớm đã rời khỏi phạm vi oanh tạc của pháo binh. Hiện tại tầm bắn của pháo đạn thông thường cũng chỉ tối đa 20 km.

Vương Trung: "Vậy thì để không quân xử lý chúng." "Chúng tôi sẽ chuyển tọa độ cho không quân, anh còn yêu cầu gì nữa không?"

"Không còn, Thành Cát Tư Hãn kết thúc."

Nói xong hắn đưa bộ đàm cho Vasili.

Thực ra Vương Trung không chắc máy bay có thể tìm thấy những tên địch này hay không. Dù sao bây giờ cũng không có định vị GPS, phi công lên trời nếu không có hoa tiêu chuyên nghiệp dẫn đường, bay lệch hướng là chuyện rất bình thường.

Cho dù có hoa tiêu, cũng thường xuyên bay lệch, khoảng cách càng xa càng bay lệch.

Còn máy bay một chỗ ngồi thì cơ bản chỉ có thể dựa vào địa hình để định hướng.

Mà bây giờ trên thảo nguyên rộng lớn này, thật sự không có bao nhiêu địa hình có thể sử dụng trên không. Vì vậy, Vương Trung yêu cầu không quân xuất kích, cũng chỉ là thử vận may.

Bên phía quân Prosen, thời gian lùi lại một chút.

Trung úy Linden, chỉ huy xe tăng số 6 mang số hiệu 217, là người đầu tiên phát hiện phía trước có khói đen, hắn lập tức hạ lệnh dừng xe, giơ ống nhòm lên quan sát. Nhưng lúa mì đã che khuất hơn nửa tầm nhìn, cộng thêm vật thể đang cháy cách quá xa, Linden nhìn hồi lâu cũng không thấy rõ đó là thứ gì đang cháy.

Lúc này, đại đội trưởng bộ binh đi cùng leo lên xe tăng, ghé vào mép tháp pháo hỏi: “Sao vậy?”

Linden chỉ về phía trước: “Khói!”

Vị đại úy vội vàng cầm ống nhòm nhìn về hướng hắn chỉ: “Hình như là xe cộ đang cháy. Phía trước chúng ta phải có đội trinh sát cơ giới, hay là gọi họ xem sao?”

Trung úy Linden: “Tôi sẽ gọi họ, mời anh cũng nhanh chóng triển khai đội hình, bắt đầu thực hiện nhiệm vụ trinh sát.”

Dù sao Linden cũng chỉ là trung úy, không thể ra lệnh cho đại úy đại đội trưởng bộ binh, chỉ có thể đề nghị.

Đại đội trưởng bộ binh: "Rõ, tôi sẽ triển khai đội hình ngay lập tức, tiến về phía đông để tìm kiếm."

Nói xong, đại đội trưởng nhảy xuống xe tăng, bắt đầu lớn tiếng gọi bộ binh xuống xe. Trong khi bộ binh đang triển khai đội hình, trung úy Linden vừa gọi đội trinh sát ở phía trước, vừa quan sát hướng cột khói. Tuy nhiên, mãi cho đến khi bộ binh triển khai xong, trung úy Linden vẫn không nhận được hồi âm.

Đại đội trưởng bộ binh lại leo lên xe tăng: "Thế nào rồi?" "Không có hồi âm."

Trung úy Linden dừng một chút: "E rằng đội trinh sát đã bị tiêu diệt rồi —— nghĩ như vậy thì hợp lý hơn, dù sao đội trinh sát có rất nhiều bộ đàm, không thể nào tất cả đều bị hỏng được."

Đại đội trưởng: "Vậy có thể chiến trường ở ngay phía trước, tôi phải bắt đầu tiến quân rồi."

Trung úy Linden: "Tôi yểm hộ cho anh. Chờ anh tiến lên năm mươi mét tôi sẽ bắt đầu tiến lên."

Chương 723: Bảo không quân ném bom c…

Chương 723: Bảo không quân ném bom c…

Chương 723: Bảo không quân ném bom chết hắn đi

Quân Prosen đã thực hiện chiến thuật bộ binh phối hợp xe tăng trong một thời gian dài, biết rõ ruộng lúa mì cao như vậy không thể để xe tăng đơn độc xông lên phía trước, như vậy rất dễ bị địch ẩn nấp trong lúa mì đánh úp.

Sau khi đại đội trưởng bộ binh nhảy xuống xe tăng, hắn vừa đi vừa liên tục ra lệnh: "Tiến lên! Phía trước có thể là chiến trường, cứ tiến thẳng đến khi nhìn rõ thứ gì đang cháy thì thôi!"

Bộ binh bắt đầu tiến lên, Linden đợi họ đi được 50 mét mới ra lệnh cho đội xe tăng tiến lên —— hiện tại bốn chiếc xe tăng Tiger đầu được biên chế tạm thời vào đội của trung úy Linden, do hắn chỉ huy.

Động cơ của bốn chiếc xe tăng Tiger gầm rú, đẩy những khối sắt nặng nề tiến về phía trước. Chiếc xe tăng số 217 của Linden có thể đã cán qua một hang chuột đồng, khiến mấy con chuột đồng hoảng sợ chạy ra khỏi hang, chui vào ruộng lúa mì. Quân Prosen cẩn thận tiến lên, đột nhiên phía trước xuất hiện một đám bụi lớn.

Linden thấy đại đội trưởng bộ binh giơ tay lên làm động tác nắm đấm, đây là hiệu lệnh dừng lại.

Bộ binh lần lượt dừng lại, cảnh giác nhìn về phía trước. Vài phút sau, một chiếc xe thiết giáp chở quân chở theo một tiểu

đội bộ binh tiến lên phía trước.

Linden căng thẳng nhìn những người lính dũng cảm này, cho đến khi họ biến mất trong ruộng lúa mì.

Đột nhiên, trung úy Linden nghe thấy tiếng nổ lớn từ hướng cột khói!

Hắn vội vàng hỏi: "Chuyện gì vậy? Bộ binh bộ binh, chuyện gì vậy?"

Lúc này hắn nghe thấy tiếng một người lính Prosen đang nói bằng mật mã thông thường trong bộ đàm: "loseph bị mìn của địch giết chất rồi! Đây là một trang trại, bên trong chỉ có một tên lính trinh sát điên khùng đang đọc sách cấm!

"Trong sân trang trại có cắm một tấm biển, ghi là 'Cần thận mìn', ký tên là "Trung tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky'!"

Gáy trung úy Linden nổi da gà. Trung tướng Rokossovsky? Chính là trung tướng Rokossovsky đã đánh bại quân ta, giết chết và bắt sống rất nhiều tướng lĩnh của chúng ta?

Trung úy Linden không nhớ rõ cái tên dài như tàu hỏa của người Ant, hơn nữa người Ant còn thích dùng tên thánh để đặt tên cho mình, trùng tên rất nhiều, càng khó phân biệt.

Trong lúc hắn đang nghỉ ngờ, đột nhiên nghe thấy người lính vừa nói bằng mật mã thông thường hét lên: "Chờ chút, đừng cướp mic của tôi!" Ngay sau đó, một giọng nói điên cuồng vang lên trong bộ đàm: "Hắn đến từ bóng tối, như tia chớp xuyên qua đám mây đen, mang đến cái chết, cũng soi sáng tất cả! Những kẻ phàm tục trên mặt đất đã cảm nhận được ngày tận thế đang đến gần! Kẻ nào quỳ lạy con thú và hình tượng của nó, kẻ đó sẽ phải uống rượu thịnh nộ của Chúa! Các ngươi vẫn chưa hiểu sao? Khoa học chính là con thú, là hình tượng của con thú! Prosen sắp diệt vong rồi!

“Còn Rokossovsky, chính là điêm báo của sự hủy diệt, là hiện thân của thần phạt! Tôi đã thấy, tôi thấy tay trái hắn cầm máu đang sôi sục, cuồn cuộn trên không trung (thực ra là lá cờ đỏ cắm trên xe jeep Willys phía sau), tay phải cầm quyền trượng của Chúa (chỉ khẩu súng trường Tokarev đã được cải tiến)!”

Linden mím chặt môi, hắn đột nhiên không muốn vào trang trại đó nữa, cứ như thể bước vào trang trại đó sẽ gặp phải thứ gì đó khủng khiếp. Vì vậy, hắn dùng kênh liên lạc của lính tăng ra lệnh cho các xe khác: “Chúng ta sẽ đợi bên ngoài trang trại, đợi công binh đến gỡ mìn. Không có trinh sát dẫn đường, chúng ta không thể tiến lên nữa.” Trong lúc hắn ra lệnh, tên lính đã phát điên kia vẫn lặp đi lặp lại: “Nó sẽ mang đến sự hủy diệt cho chúng ta! Hủy diệt!”

Ngay sau đó, tiếng súng vang lên kết thúc tất cả.

Rồi giọng nói ban đầu lại vang lên: “Đại đội trưởng, tôi sợ hắn tiếp tục nói nữa, nên đã thi hành kỷ luật, bắn chết kẻ tung tin đồn nhảm làm dao động quân tâm.”

Sau đó, giọng nói của đại đội trưởng vang lên: “Tên ngốc nhà ngươi, đáng lẽ không nên đưa mic cho hắn, giờ thì cả chiến đoàn đều nghe thấy rồi.”

Thượng tá Busse cũng vừa nghe thấy đoạn này.

Vì xe tăng bị hỏng, nên John Christopher tạm thời ở lại Yeysk —— hắn được thượng tá Busse mời đến ăn tối cùng, dù sao cả chiến đoàn có thể tiến quân thuận lợi như vậy, đầu là nhờ đại úy John Christopher chỉ huy trung đội xe tăng Tiger này. “Rokossovsky này, có sức mạnh thần bí gì sao? Dù sao bên đó thực sự có sức mạnh thần bí. Chẳng lẽ hắn…” John Christopher do dự một chút, hạ giọng hỏi: “Chẳng lẽ hắn thực sự có thể dùng dao chém xe tăng? Anh xem, chuyện này đã dọa người ta phát điên rồi.”

Thượng tá Busse lắc đầu: “Làm sao tôi biết được, tôi có giao chiến với hắn bao giờ đâu. Nhưng ở Agusukoyv, trong câu lạc bộ sĩ quan, tôi nghe một người bị thương tên là Strifen nói, hình như những người đó có chút tà môn.”

John Christopher cau mày, đột nhiên hắn nói: “Chờ đã, chúng ta phải gọi không quân đi tìm hắn chứ, không phải không quân đã hứa sẽ hỗ trợ chúng ta đầy đủ sao? Bảo không quân ném bom chết hắn đi!”

Chương 724: Không Quân Tác Chiến

Chương 724: Không Quân Tác Chiến

Chương 724: Không Quân Tác Chiến

Lúc này, tại sân bay gần Jelgava, các phi công của Trung đoàn cường kích số 4 đang tập trung trong lầu của ban chỉ huy, nghe chỉ huy Drachenko Grigoryevich phổ biến nhiệm vụ.

“Các anh em cũng thấy đấy, tướng quân đã đưa ra tọa độ để không kích, nhưng chúng ta vừa đến đây, chưa quen thuộc với địa hình xung quanh, không chắc có thể bay đến khu vực tọa độ đó một cách thuận lợi. Vì vậy, chúng ta chỉ có thể điều chỉnh một chút mệnh lệnh quá cụ thể của tướng quân.” Drachenko vẽ một thứ giống như tháp nước lên bảng đen: “Đây là tháp chỉ hướng gió của sân bay, trên đó có cờ chỉ hướng gió, các anh em đều có thể nhìn thấy. Tọa độ nằm ở hướng này của tháp chỉ hướng gió, sau khi cất cánh, các anh em sẽ bay qua tháp chỉ hướng gió, sau đó chuyển hướng sang hướng này, về lý thuyết, chỉ cần không bị lệch hướng quá nhiều, chắc chắn sẽ tìm thấy mục tiêu mà tướng quân đã nói.”

Ngay lập tức có phi công nói đùa: “Liệu có thể không bị lệch hướng quá nhiều không?” Drachenko nhún vai: “Biết đâu hôm nay các anh em may mắn thì sao? Tóm lại, sau khi cất cánh, các anh em sẽ bay qua tháp chỉ hướng gió, sau đó chuyển hướng theo hướng này.”

Drachenko viết ba chữ số lên bảng đen, đại diện cho hướng bay.

“Sau đó thấy gì đánh nấy, thấy máy bay địch thì bắn hạ, nhớ kỹ máy bay mới khác với Yak, đừng quần nhau ở độ cao thấp, hãy bay ở độ cao lớn, đánh nhanh rút gọn, lúc bổ nhào xuống là 4000 mét, lúc quay về ít nhất phải là 3000 mét. Độ cao thấp để cho Yak-1 của quân ta lo.”

Nói xong, Drachenko ném viên phấn vào hộp, hô: “Xuất phát!”

Các phi công lập tức đứng dậy.

Vương Trung nói rằng: “Vũ Đức Vượng là kẻ đánh cắp công sức của người khác. Các vị ở bộ tiếp nhận phản ánh nên cân nhắc kỹ về việc anh ta lợi dụng họ để kiếm lợi”. Bình thường phi công Liên minh sẽ cầm tấm bản đồ viết đầy tóm tắt nhiệm vụ, phi công Ant không có nhiều thứ văn vẻ như vậy, bản đồ gấp lại nhét vào túi, mở bình rượu ra uống một ngụm Vodkka, sau đó liền vênh váo tự đắc đi ra khỏi lầu.

Bên ngoài đã treo bom cho máy bay, đang nghe âm thanh động cơ —— đây là cách nhanh nhất để chẩn đoán trạng thái động cơ, thợ máy lão luyện vừa nghe là biết có chỗ nào đó trên động cơ chưa được lau sạch bụi hay không.

Drachenko đi đến chiếc máy bay mang số hiệu chiến thuật 01 của mình (số 4 ở đầu là số hiệu của phi đoàn), hỏi tổ trưởng tổ bảo dưỡng: “Thế nào rồi?” Tổ trưởng đóng nắp bình xăng lại, giơ ngón tay cái lên: “Rất tốt! Đây không phải là động cơ do chúng ta sản xuất, lắm bệnh lắm, tôi cảm thấy thứ này ít nhất cũng có thể bay thêm 500 giờ nữa!” Ant từ rất sớm đã nhận được giấy phép sản xuất động cơ từ Prosen và Hợp Chủng Quốc, nhưng chất lượng động cơ do Ant tự sản xuất không đồng đều, hoàn toàn phụ thuộc vào tâm trạng của kỹ sư nhà máy hôm đó tốt hay xấu, có cái chạy được 4000 giờ mà không gặp vấn đề gì lớn, cũng có cái 200 giờ đã phải quay về nhà máy đại tu. Tuy nhiên, những chiếc máy bay của Phi đoàn

cường kích số 4 này đầu được trang bị động cơ Hợp Chủng Quốc nguyên bản, chất lượng khỏi phải bàn.

Drachenko nhảy lên cánh máy bay, rồi từ cánh chui vào buồng lái, quay đầu nói với tổ trưởng: "Vậy tôi xuất phát đây."

Tổ trưởng nhấc miếng chèn bánh xe phía trước lên, lùi về sau vài bước: "Xuất phát thôi!"

Thế là Drachenko tăng ga —— chiếc máy bay vừa nãy nổ máy còn không kéo nổi hai quả "Khoai lang đất" này. Máy bay từ từ tăng tốc, trượt về phía đường băng. Drachenko: "Đài chỉ huy, Đài chỉ huy, số 1 Phi đoàn 4 chuẩn bị cất cánh."

Đài chỉ huy trả lời: "Đường băng trống, tốc độ gió mặt đất 3 hải lý/giờ, tầm nhìn tốt, có thể cất cánh."

Vừa nói chuyện, máy bay của Drachenko đã trượt lên đường băng, anh ta phanh lại ở vạch xuất phát, kiểm tra lại toàn bộ các thiết bị, lại nhìn cờ gió trên tháp chỉ hướng gió, sau đó mới nhả phanh, đạp ga hết cỡ.

Chiếc P47 chất đầy bom gầm rú lao về phía trước.

Sân bay của Không quân Ant tuy gần chiến trường, nhưng không có truyền thống yểm hộ đường không gần, nên họ chỉ cất cánh từ sân bay sau khi nhận được tin tức tình báo.

Không quân Prosen thì thích lượn vòng trên chiến trường trong thời gian dài, đợi mặt đất gọi yểm hộ là lập tức chỉ viện.

Nhưng nhiên liệu mà các loại máy bay mang theo khác nhau, thời gian có thể lượn vòng trên chiến trường cũng khác nhau, Stuka thường sẽ nhanh chóng rời đi để quay về sân bay, còn máy bay ném bom chiến thuật như Do 215 sẽ ở lại lâu hơn.

Một phi đội bốn chiếc Do 215 nhận được yêu cầu qua radio từ cụm tác chiến Busse, lập tức bắt đầu tìm kiếm tướng

Rokossovsky đang đích thân đi trinh sát tiền phương. Chúng nhanh chóng phát hiện ra những cột bụi do xe ô tô chạy tốc độ cao tạo ra. Vương Trung là người đầu tiên nghe thấy tiếng động, hắn lập tức điều chỉnh tầm nhìn, liền thấy một phi đội bốn chiếc Do 215 đang bay về phía mình.

"Chuẩn bị phòng không!" Vương Trung hét lớn.

Bảy chiếc xe jeep Willis đều được trang bị súng máy M2 Browning, ít nhiều gì cũng có thể gây rối loạn cho cuộc tấn công của địch.

Vương Trung đích thân cầm lấy súng máy trên chiếc xe jeep mà hắn đang ngồi, xoay nòng súng —— những người khác vẫn đang nghe ngóng để xác định máy bay địch đang đến từ hướng nào, chỉ có hắn là trực tiếp chĩa súng về hướng máy bay địch đang lao tới.

"Tài xế nghe lệnh tôi, chúng ta phải lợi dụng khả năng cơ động để né tránh kẻ địch."

Chương 725: Không Quân Tác Chiến 2

Chương 725: Không Quân Tác Chiến 2

Chương 725: Không Quân Tác Chiến 2

Bán kính quay vòng của máy bay dù nhỏ đến đâu cũng phải hơn trăm mét, xét cho cùng thì tốc độ ở đó, nên khi ô tô và máy bay đấu trí đấu dũng thì không thể dựa vào tốc độ của mình, mà phải dựa vào sự linh hoạt.

Cho nên khi Nguyên soái và Stuka đua xe, kỳ thực là đang so tài khả năng drift, Nguyên soái lái xe chưa chắc đã nhanh, nhưng chắc chắn là rất giỏi chạy những khúc cua gấp liên tục, biết đâu không cần dùng kỹ thuật thoát nước cũng có thể thắng Fujiwara Takumi. Vương Trung vừa dùng plug- ¡in để hiệu chỉnh đường đạn của mình, vừa quan sát đường bay của địch, ước chừng rằng địch không thể tỉnh chỉnh được nữa, liền hét lớn: “Rẽ trái! Đạp gatl”

Chiếc xe jeep Willis đột ngột rẽ trái, suýt nữa hất Vương Trung xuống, may mà hắn đang nắm chặt súng máy. Đoàn xe phía sau thấy vậy cũng đi theo Vương Trung, nhưng bụi do chiếc xe thứ tư tạo ra khiến họ không để ý thấy chiếc xe phía trước đã rẽ, thế là chiếc xe thứ tư một mình lao ra khỏi đội hình, tiếp tục chạy như bay theo hướng ban đầu.

Tài xế của chiếc xe thứ năm sau một thoáng do dự, đã bám theo chiếc xe thứ ba, mặc kệ chiếc xe thứ tư.

Máy bay địch bắn xuống mặt đất tạo thành hai hàng “hàng rào” thoáng qua trong nháy mắt, đuổi kịp chiếc xe số 4 đang

chạy theo hướng cũ. Lính cảnh vệ trên xe đều là lính kỳ cựu, thấy sắp bị bắn trúng liền nhảy khỏi xe, chỉ còn lại xạ thủ súng máy và tài xế.

Xạ thủ súng máy ngay lập tức trúng đạn, viên đạn xuyên qua người anh ta lại bắn trúng tài xế.

Chiếc xe lật nghiêng sang một bên, đổ xuống đất. Vương Trung quan sát hai người may mắn sống sót qua góc nhìn từ trên xuống, có vẻ như họ bị thương, nằm trên mặt đất rất đau đớn, nhưng ruộng lúa mì cao vừa vặn che khuất họ, lát nữa khi địch rút lui có thể quay lại cứu.

Hắn thu hồi tầm nhìn, sau đó phát hiện máy bay địch đang chuyển hướng.

Vương Trung lập tức dựa vào hướng xoay của máy bay địch, hạ lệnh: "Rẽ phải." Lúc này Vương Trung cảm thấy mình giống như đang điều khiển một chiến hạm trên biển để chống lại máy bay ném bom bổ nhào, liên tục điều khiển chiến hạm chắn ngang đường tấn công của địch, đảm bảo diện tích bị bắn trúng nhỏ nhất.

Bốn chiếc máy bay địch lại lao tới.

Vì phải lượn vòng, tốc độ của máy bay địch đã giảm rõ rệt, nên có nhiều thời gian hơn để điều chỉnh hướng bay, có thể phát động tấn công chính xác hơn. Vương Trung vẫn ra lệnh chuyển hướng vào thời điểm tương tự như lần trước, kết quả chiếc xe cuối cùng vẫn bị địch bắn trúng, xạ thủ súng máy và người ngồi bên cạnh tử vong tại chỗ, nhưng tài xế không sao, tiếp tục lái xe theo đội hình, người lính cuối cùng còn lại trong thùng xe đẩy thi thể đồng đội ra, cầm súng máy bắn về phía máy bay địch đang bay qua.

Đáng tiếc, ở trạng thái vừa di chuyển vừa bắn này, lại còn phải bắn chéo vào máy bay địch, thì uy lực của một khẩu M2

Browning là không đủ. Vương Trung cảm thấy hình như có một hai viên đạn đã bắn trúng, nhưng máy bay ném bom chiến thuật hai động cơ to như vậy, nếu một viên đạn không bắn trúng chỗ hiểm yếu thì coi như không có chuyện gì.

Sau đợt tấn công thứ hai, máy bay địch lại đổi hướng. Vương Trung đột nhiên cảm thấy không nên tiếp tục như vậy nữa.

Đã có bốn người hy sinh, hai người bị thương nặng.

Địch một mực tấn công đoàn xe của mình như vậy, tám chín phần là nhắm vào mình. Hơn nữa, nếu chỉ có một mình hắn, thì địch sẽ càng khó bắn trúng, nhất là khi hắn có plug-in để chủ động né tránh.

Lúc này nân làm gì là điều hiển nhiên.

Nếu là Vương Trung mới xuyên không, hắn tuyệt đối sẽ không lựa chọn như vậy, khi đó hắn chỉ là một người bình thường đến từ một xã hội hòa bình, luôn nghĩ đến việc bảo vệ bản thân. Nhưng bây giờ hắn là một người lính trở về từ địa ngục. Thế là hắn buông tay cầm súng máy ra, nói với Vasili: "Cậu làm đi!"

Vasili không nói hai lời, tiếp quản súng máy.

Vương Trung huýt sáo một tiếng, Bucephalus vốn chỉ đang chạy theo xe jeep lập tức tăng tốc, chạy song song với chiếc xe jeep đang lao vun vút!

Vương Trung tung người nhảy lên lưng ngựa, rồi chỉ vào lá cờ đỏ: "Đưa nó cho tôi"

Grigory vỗ vai Vasili: "Để tôi! Cậu mau đưa cờ cho tướng quần!" Năm giây sau, Vasili gỡ lá cờ đỏ xuống, ném cho Vương Trung.

Vương Trung suýt nữa thì không bắt được lá cờ, hắn chửi thề một tiếng, vội vàng giữ chặt lá cờ sắp rơi khỏi tay, rồi nói với Bucephalus: “Rời khỏi đoàn xe ngay lập tức!” Con ngựa lập tức quay đầu, rẽ một góc gần 90 độ.

Vương Trung giơ cao lá cờ đỏ, phi nước đại trên thảo nguyên, đồng thời chú ý đến đường bay của máy bay địch trên bầu trời.

Máy bay địch chia làm hai nhóm, hai chiếc đuổi theo đoàn xe, hai chiếc lao về phía Vương Trungl

Vương Trung rút khẩu súng lục đã bắn chết hai vị tướng, lại được Belinsky đích thân lau chùi, một tay nhắm vào máy bay địch.

Địch bắt đầu bắn!

Không đợi Vương Trung ra lệnh, Bucephalus đã đột ngột quay người, né tránh làn đạn.

Chương 726: Bắn Rơi Máy Bay

Chương 726: Bắn Rơi Máy Bay

Chương 726: Bắn Rơi Máy Bay Vương Trung nổ súng vào chiếc máy bay địch dường như chỉ cách hắn một gang tay.

Đương nhiên, một gang tay chỉ là cảm giác, trên thực tế chiếc máy bay này cách mặt đất phải hơn trăm mét, dùng súng lục tuyệt đối không thể bắn trúng nó.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, những viên đạn lửa từ trên trời bắn xuống xuyên thủng cánh của chiếc Do 215, xé toạc cánh máy bay.

Thời điểm này trùng hợp đến mức như là súng lục của Vương Trung đã bắn gãy cánh chiếc Do 215 vậy!

Chiếc P47 vừa tấn công xong liên lấy hết sức kéo lên, còn đồng đội của nó thì bắn về phía đồng đội của chiếc Do 215.

Hai chiếc Do 215 đang đuổi theo Vương Trung kéo theo làn khói đen đặc lao xuống đất.

Vương Trung một tay cầm cờ đỏ, một tay vẫy súng lục, hoan hô chiếc P47 đang nhanh chóng lấy độ cao. Chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, có thể thấy hai chiếc Do 215 đang đuổi theo đoàn xe cũng từ bỏ tấn công, chạy về phía sân bay Prosen, nhưng những chiếc P47 khác đã chiếm lĩnh vị trí tấn công, bắt đầu bổ nhào.

Chiếc Do 215 đã lượn nhiều vòng như vậy, tốc độ đã rất chậm, mà trong không chiến, không có tốc độ thì đồng nghĩa

với việc biến thành con mồi, cho dù là máy bay chiến đấu hay máy bay ném bom đầu không ngoại lệ.

Hai chiếc "cường kích" đang mang bom dễ dàng bắn trúng mục tiêu, sau đó vừa mang bom vừa bắt đầu kéo lên.

Đoàn xe cũng dừng lại, bắt đầu hoan hô những chiếc máy bay chiến đấu đang bay lên cao.

Drachenko nghe thấy đồng đội hỏi qua radio: "Cái đội ở dưới đất kia là sao vậy? Sao Do 215 của địch đuổi theo họ mà đuổi đến mức hết tốc độ luôn, họ đã quay bao nhiêu vòng rồi?"

Drachenko: "Không biết, không lẽ là đội trinh sát của tướng Rokossovsky? Tập trung vào đi, tìm xe tăng của địch! Chắc là ở gần đây thôi!" Drachenko vừa mới lên đến độ cao bốn nghìn mét không lâu, đồng đội Bayev đã hô lên: "Hình như có người ở dưới kia?"

Drachenko nghiêng cánh, quả nhiên nhìn thấy những chiếc xe tăng nhỏ xíu gần như không thể nhìn thấy ở phía dưới.

Xe tăng rõ ràng đã dừng lại, nên không có bụi, rất khó phát hiện.

Phi công số 3 Ivan có chút lo lắng: "Liệu có phải là quân ta không?"

Thực ra, nhìn từ trên trời xuống thì không thể phân biệt được đó là quân nào, nếu lao xuống tấn công một cách hấp tấp thì rất có thể sẽ đánh nhầm.

Lý do Drachenko vừa rồi có thể chắc chắn rằng những chiếc máy bay đang tấn công mặt đất là địch, là bởi vì máy bay ném bom Pe-2 hai động cơ của quân ta sau khi thả bom xong sẽ lấy độ cao, chứ không bay là là trên mặt đất để bắn phá bằng súng máy. Bây giờ, khi đối mặt với mục tiêu mặt đất, Drachenko do dự. Anh ta quyết định hỏi qua radio.

“Đại bàng gọi đoàn xe phía dưới, dưa chuột muối hiệu nào ngon? Dưa chuột muối hiệu nào ngon?” Không có hồi âm.

Đồng thời, đồng đội Bayev nói: “Tôi nghe thấy rất nhiều cuộc trò chuyện bằng tiếng Prosen rất rõ ràng trên radio, tôi đoán là địch.”

Drachenko tặc lưỡi, quyết tâm: “Lao xuống thôi, dù sao chưa chắc đã ném bom trúng, cứ ném trước đã rồi tính.”

Nói xong, anh ta lập tức kéo cần lái, máy bay lộn một vòng nửa, bổ nhào xuống.

Anh ta chỉnh thước ngắm ném bom bổ nhào vào những chiếc xe tăng nhỏ như kiến ở dưới đất, lao xuống với tốc độ tối đa.

Chiếc P47 này có thể kéo lên ở tốc độ 700-800 km/h, những chiếc máy bay gỗ của Ant căn bản không làm được điều đó. Vì vậy, những phi công lão luyện đã nhanh chóng làm quen với máy bay bắt đầu không giảm ga khi bổ nhào, như vậy tốc độ máy bay sẽ nhanh, khi kéo lên thì cũng lấy độ cao nhanh, thời gian ở trong tầm bắn của pháo phòng không của địch sẽ ngắn hơn.

Bởi vậy, khi ném bom, P47 thường không giảm ga, cũng không mở cánh tà giảm tốc, mà trực tiếp bổ nhào với tốc độ tối đa, ném bom ở độ cao khoảng 2000 mét —— nếu thấp hơn thì có thể sẽ đâm xuống đất.

Ném bom như vậy thì độ chính xác rất đáng lo ngại, thứ nhất là độ cao bổ nhào quá cao, không nhìn rõ mục tiêu dưới mặt đất, thứ hai là độ cao ném bom quá cao, tốc độ ném bom quá nhanh. Hơn nữa, P47 không có giá treo bom chuyên dụng cho ném bom bổ nhào, khi bom được thả xuống sẽ bị ảnh hưởng bởi luồng khí nhiễu loạn do máy bay kéo lên tạo ra. Để giải quyết vấn đề độ chính xác ném bom không cao, Phi đoàn

cường kích số 4 đã động não ở chỗ treo bom, họ treo hai quả bom 500 kg và hai quả bom 250 kg cho P47. Tôi đã ném không chuẩn, vậy tôi ném một lần 4 quả, kiểu gì cũng có một quả ném trúng khu vực xung quanh bạn chứ?

Cách treo bom này có hiệu quả đặc biệt với mục tiêu mềm, một đội hình hai máy bay ném bom, nếu ném vào đội hình hành quân dày đặc, một lần này sẽ gây ra hơn 400 thương vong, trực tiếp xóa sổ một tiểu đoàn. Nếu ném vào đội hình địch đã dàn trải, thì việc xóa sổ một hai đại đội cũng là chuyện bình thường.

Chương 727: Tôi Tưởng Hy Sinh Vì Tổ Quốc…

Chương 727: Tôi Tưởng Hy Sinh Vì Tổ Quốc…

Chương 727: Tôi Tưởng Hy Sinh Vì Tổ Quốc Rồi

So với việc ném bom của Stuka thì tuy rằng khá chuẩn xác, nhưng một lần chỉ ném được 500 kg, hiệu quả chưa chắc đã tốt hơn P47.

P47 ném bom xong còn có thể không chiến, Stuka ném xong thì chỉ có thể chạy.

Giờ này khắc này, bốn chiếc P47 mang theo 8 quả bom 500 kg và 8 quả bom 250 kg lao xuống mặt đất.

Vương Trung căn bản không nhìn độ cao, trực tiếp dựa vào kinh nghiệm ném bom, lúc bắt đầu kéo lên mới nhìn độ cao: 1500 mét, ném thấp rồi!

Vì vậy hắn càng dùng sức kéo cần điều khiển về phía sau, dường như làm như vậy có thể khiến máy bay kéo lên nhanh hơn.

Quá tải khiến máu của Drachenko dồn hết về phía bàn chân, vì thiếu máu nên đầu hắn rơi vào trạng thái lâng lâng, tầm nhìn cũng tối đen.

Hắn chỉ có thể dựa vào ý chí cuối cùng gắt gao kéo cần điều khiển.

Lúc này khi nào nên thả cần điều khiển chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm, thả sớm thì máy bay không kéo lên được, sẽ đâm xuống đất.

Drachenko đếm ba tiếng, đột ngột thả lỏng cần điều khiển, để đuôi máy bay dưới tác dụng của lực cản không khí trở về vị trí cũ.

Chóng mặt dần dần biến mất, bầu trời xanh một lần nữa lấp đầy tầm mắt. Drachenko nhìn đồng hồ đo độ cao, đã 2100 mét rồi, máy bay đã được kéo lên.

Hắn nghiêng người sang bên trái, cố gắng nhìn về phía sau, muốn xem hiệu quả của vụ ném bom. Ngòi nổ của bom được hẹn giờ một giây, chắc là đã nổ rồi.

Quả nhiên, Drachenko thấy trên mặt đất mười sáu đám mây bụi lớn nhỏ khác nhau nuốt chửng hoàn toàn đội hình của địch.

Trúng rồi!

Trong lúc phấn khích, Drachenko dùng radio hỏi: "Mọi người vẫn ổn chứ? Không có ai đâm xuống đất chứ?"

"Không có."

"Lão đại, cậu kéo lên quá muộn, tôi còn tưởng rằng kéo không nổi, sắp phải hy sinh vì tổ quốc rồi."

"Chúng ta có nên bắn phá một chút không, dù sao đạn cũng nhiều."

Vũ khí của P47 là 8 khẩu súng máy Browning 12.7mm, hỏa lực cực kỳ mạnh, cho nên vừa rồi mới có thể ngay lập tức cắt đứt cánh của máy bay ném bom Do 215.

Hỏa lực như vậy dùng để bắn phá mục tiêu mềm trên mặt đất tự nhiên là rất hiệu quả. Drachenko: "Không, cậu không thấy kết cục của bốn chiếc máy bay ném bom chiến thuật Prosen vừa rồi sao? Nấu chúng ta mải mê bắn phá, tốc độ của chúng ta sẽ trở nên rất chậm, chúng ta sẽ trở thành con mồi

của 109! Hiện tại chúng ta đã khôi phục độ cao và tốc độ, gặp 109 còn có thể đánh một trận.”

Có thể nói, 109 và P47 mỗi loại đều có ưu điểm riêng, đều phải xem xét độ cao và tốc độ của hai bên khi bắt đầu chiến đấu.

Bốn chiếc P47 cứ như vậy bay về phía sân bay.

Trên mặt đất, Trung úy Linden quân đội Prosen mở nắp khoang, thò đầu ra từ chiếc xe tăng số 217 của mình.

Xung quanh một mảnh hỗn loạn, khắp nơi đầu là binh lính bị thương.

Trong tai nghe truyền đến giọng nói của nhân viên điện đài: “Chết tiệt, kẻ địch có thể đã ném hai ba mươi quả bom hạng nặng! Vậy mà không có một quả nào trúng chúng ta, chỉ có thể nói đám người hạ đẳng này đúng là kém cỏi, ném không chuẩn!”

Không đợi Linden trả lời, lái xe đã nói: “Chưa chắc, tôi thấy xe tăng số 218 hình như bị kẹt bánh xích rồi.”

Linden lập tức quay đầu nhìn về phía xe tăng số 218, quả nhiên thấy lái xe đang kiểm tra bánh xích.

Trung úy Linden cầm lấy micro: “218, anh thế nào rồi?” “Một quả bom rơi xuống cách tôi chưa đến 30 mét, bánh xích hỏng rồi, cùng hỏng còn có đám bộ binh trốn bên cạnh xe tăng. Nhìn thật thảm, lần đầu tiên tôi biết người bị áp lực nổ giết chết là như thế này.”

“Anh còn có thể sửa bánh xích không?” Trung úy Linden bỏ qua đám bộ binh đã chết, hỏi vấn đề quan trọng nhất.

“Có thể sửa được hay không phải xem kết quả kiểm tra của lái xe.” Trưởng xe 218 đứng trên tháp pháo nhìn về phía bên này, lúc này lái xe của anh ta đột nhiên ngẩng đầu nói vài câu.

Linden hỏi: “Anh ta nói gì?” “Nói hỏng không chỉ có bánh xích, còn có bánh xe dẫn động đầu tiên. Đề nghị của anh ta là, tháo bánh xích bên kia ra, sau đó để một chiếc Tiger kéo chúng tôi rút lui về phía sau.” Tiger cũng có thể tháo bánh xích ra để xe khác kéo, nhưng như vậy sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến hệ thống di chuyển của Tiger, rất dễ gây ra thêm nhiều hư hỏng. Trung úy Linden: “Như vậy thì ít nhất nửa tháng các anh không thể tham gia chiến đấu, anh biết tiểu đoàn sửa chữa dã chiến của chúng ta không theo kịp chứ?”

Trưởng xe 218 không trả lời mà lại nói với lái xe vài câu, chỉ thấy lái xe lắc đầu, còn nhìn về phía Trung đội trưởng Linden, cúi đầu tiếp tục kiểm tra bánh xích. “Lái xe của tôi nói, ít nhất phải sửa đến sáng ngày kia.” Trung úy Linden: “Vậy các anh sửa chữa ở đây, chúng tôi tiếp tục tiến lên. Chúng tôi có thể đến ngôi làng cách Jelgava 20 km chờ các anh!” Trưởng xe 218 do dự hỏi: “Vẫn còn muốn tiến lên sao? Sau này không kích của địch sẽ càng ngày càng dày đặc Anh ta vừa dứt lời, bên cạnh đã có người hô: “Không kích! Máy bay địch đang ở ngay trên đầu chúng ta, đang bổ nhào!”

Chương 728: Cho dù kẻ địch có điều động…. -

Chương 728: Cho dù kẻ địch có điều động. … -

Chương 728: Cho dù kẻ địch có điều động một trăm chiếc T-34 đến, cũng không làm gì được chúng ta.

Linden vừa ngẩng đầu lên, liên thấy những chiếc máy bay có sọc ngựa văn trên cánh đang bổ nhào xuống. Lúc bổ nhào, những chiếc máy bay này không có tiếng hú đáng sợ như Stuka, nhưng Linden đã từng chứng kiến uy lực của vụ ném bom một lần nên cảm thấy thứ này còn đáng sợ hơn Stuka nhiều. Hắn nhanh chóng chui vào trong xe tăng đóng nắp lại, sau đó mới nhớ ra lái xe và nhân viên điện đài của mình đầu ở bên ngoài xe tăng! Lúc này, cửa khoang thông xuống mặt đất ở dưới đáy khoang chiến đấu mở ra, lái xe dường như muốn bò vào từ gầm xe, kết quả vừa thò tay vào thì bom đã rơi xuống. Linden cảm thấy thân xe tăng Tiger đồ sộ đang rung lên. Mỗi quả bom phát nổ, xe tăng giống như bị một bàn tay vô hình tát một cái, lớp giáp thép ở phía đón hướng nổ vang lên ầm ầm.

Khác biệt giữa không kích và pháo kích là, không kích kết thúc rất nhanh. Sau khi bên ngoài yên tĩnh trở lại, Linden lại đẩy nắp khoang chui ra.

Lần không kích này, số lượng máy bay địch gấp năm lần vừa rồi, nên bom ném xuống cũng gấp năm lần. Linden thấy một nửa số xe bán xích đi theo đang bốc cháy, một chiếc xe máy hình như bị sóng xung kích của bom hất tung trên mặt đất.

Người lái xe máy mặc áo dài nằm ở chỗ không xa, không nhúc nhích.

Linden đang định lên tiếng, thì thấy trưởng xe 218 ở xa xa đang ra hiệu, ý tứ hình như là "Chú ý bánh xích xe của anh". "Bob, đi kiểm tra bánh xích một chút!" Linden ra lệnh cho lái xe.

Lái xe vừa mới chui vào từ cửa khoang dưới đáy lại chui ra từ cửa ra vào của lái xe trên nóc xe, nhảy xuống đất. Anh ta chỉ liếc mắt một cái đã báo cáo: "Trưởng xe, tin xấu, bánh xích của chúng ta đứt rồi."

Linden: "Bánh xe dẫn động đầu tiên có vấn đề gì không?" "Ít nhất bây giờ không nhìn ra." Lái xe lắc đầu: "Nhưng không loại trừ lát nữa đi rồi sẽ hỏng. Sửa bánh xích có thể mất một ngày."

Linden tặc lưỡi, sau khi suy nghĩ ngắn gọn, hắn gọi sĩ quan chỉ huy bộ binh đi kèm. Đại úy bộ binh bò lên xe tăng, hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Như anh thấy đấy, chúng tôi bị hỏng xe rồi. Tin tốt là, chỉ là bánh xích đứt, có một chiếc xe bánh xe dẫn động cũng có vấn đề, tin xấu là, chúng tôi ít nhất phải ở đây đợi đến tối mai." Trung úy Linden không dám nói là đợi đến sáng ngày kia. Đại úy nhíu mày: "Địch đã ném bom chúng ta một lần, sẽ ném bom lần thứ hai." Trung úy Linden: "Chúng ta có thể liên lạc với Thượng tá Busse, bảo ông ấy điều pháo phòng không đến. Tất nhiên, nếu Thượng tá Busse trực tiếp tấn công về phía trước, chiếm lấy ngôi làng ngay phía trước, thì càng tốt."

Đại úy thở dài: "Trung úy, tôi có linh cảm không lành, thật đấy, linh cảm không lành." Trung úy Linden an ủi: "Yên tâm, ở đây có bốn chiếc Tiger, sức chiến đấu của chúng ta anh cũng đã thấy rồi. Cho dù kẻ địch có điều động một trăm chiếc T-34

đến, cũng không làm gì được chúng ta!" "Tôi không lo lắng về chuyện này…"

Đại úy nhìn về phía đông, cũng chính là hướng địch đang ở: "Tôi lo lắng là, Bạch mã tướng quân Rokossovsky đã đến trước mặt chúng ta rồi, hắn ta là một kẻ nguy hiểm đã đánh bại rất nhiều đơn vị của chúng ta!"

Trung úy Linden tự tin nói: "Yên tâm, có Tiger ở đây, hắn ta không thể đánh bại chúng ta! Anh cũng thấy rồi đấy, quân đội Liên Xô căn bản không có vũ khí nào có thể uy hiếp được Tiger!"

Sau khi Vương Trung và quân đội của mình hội quân xong, quyết định trước tiên rút lui về làng Terinka, cách Jelgava 20 km.

Vương Trung nói rằng: "Vũ Đức Vượng là kẻ đánh cắp công sức của người khác. Các vị ở bộ tiếp nhận phản ánh nên cân nhắc kỹ về việc anh ta lợi dụng họ để kiếm lợi". Một là hôm nay đúng là hơi muộn rồi, hai là không biết gần đó còn bao nhiêu đội trinh sát cơ giới của địch, bảy tám chiếc xe, một trăm khẩu súng của mình mà gặp phải thì vẫn rất nguy hiểm.

Lại không thể đảm bảo mỗi lần đầu có thể đánh úp được địch.

Khi đến Terinka, Vương Trung phát hiện quân phòng thủ ở đầy đang xây dựng trận địa pháo chống tăng ở bên ngoài làng.

Vương Trung chỉ vào trận địa nói: "Lái xe qua đó!"

Lái xe lập tức đánh lái, chiếc xe jeep Willys quay một góc hơn sáu mươi độ, lao đến bên cạnh trận địa pháo. Viên Thiếu tá đang chỉ huy xây dựng trận địa lập tức chào Vương Trung: "Thưa tướng quân!"

Vương Trung: "Sao anh lại đặt trận địa pháo chống tăng ở bên ngoài làng?"

Thiếu tá giật mình: “Trận địa pháo phải đặt ở nơi có tầm bắn tốt, tôi được huấn luyện là như vậy mà?”

Vương Trung liên tục lắc đầu: “Không, anh đặt trận địa ở ngoài làng, thứ nhất là khó ngụy trang, anh xem từ xa đã có thể nhìn thấy trận địa pháo của các anh ở đây rồi! Pháo binh của địch rất giỏi, anh đặt trận địa pháo như vậy thì bọn họ ở cách hai cây số đã có thể bắn trúng anh rồi!

“Các anh có thể bắn trúng kẻ địch ở cách hai cây số không? Không, không thể! Anh đã từng có kinh nghiệm thực chiến chưa?”

Thiếu tá lắc đầu: “Chưa, thưa tướng quân, tôi là lính dự bị, trước đó được điều động đến thủ đô, sau đó ngài đánh đuổi địch ra khỏi vùng ngoại ô thủ đô, tôi chưa kịp tham gia chiến đấu.”

“Anh đang trách tướng quần sao?” Vasili chất vấn. “Không.”

Thiếu tá tiếp tục lắc đầu: “Sao tôi dám trách tướng quân chứ? Tôi có một người họ hàng ở Yekaterinburg, đối xử với tôi rất tốt, tướng quân đã giải phóng họ.”

Chương 729: Tôi đương nhiên tin tưởng n…

Chương 729: Tôi đương nhiên tin tưởng n…

Vương Trung: "Nếu cứ bố trí trận địa theo cách này của anh, chẳng mấy chốc người họ hàng của anh sẽ phải tham gia đám tang của anh đấy. Anh chết thì thôi, còn hại chết cả những người lính khác nữa. Giáo trình cũ không còn dùng được nữa rồi, những nguyên tắc tác chiến phòng ngự mới mà tôi viết, anh phải học cho kỹ vào! Vasilil"

Vasili lấy ra một cuốn sổ nhỏ, đưa cho Thiếu tá: "Đây là những nguyên tắc mới mà tướng quân viết, anh về nhà xem kỹ đi, còn bây giờ, tướng quân đang ở đây, anh có thể được học hỏi trực tiếp." Vasili nói xong, Vương Trung liên chỉ vào ngôi làng phía sau nói: "Đặt trận địa ở rìa làng, chứ không phải bên ngoài, lợi dụng những bức tường thấp ở rìa làng, nhà xí và những thứ linh tỉnh khác để ngụy trang trận địa, để trận địa hòa lẫn vào đó. Làm như vậy có hai lợi ích, anh biết không?"

Thiếu tá lắc đầu: "Không biết."

"Anh thử nói xem!" Vương Trung cũng dạy học ở trường nhiều rồi, lúc này hoàn toàn là dáng vẻ của một giáo viên đang giảng bài. Thiếu tá nhìn những bức tường thấp ở rìa làng, nói: "Dễ ngụy trang hơn?"

"Còn gì nữa?"

Thiếu tá suy nghĩ một chút rồi nói: "Tiết kiệm thời gian hơn? Dù sao cũng không cần đào hào và chất bao cát nữa." Vương Trung: "Là dễ dàng di chuyển! Anh đặt trận địa ở

ngoài làng, xe tăng địch xông lên thì anh chạy không thoát, cho dù anh có đào giao thông hào, nhưng pháo rất khó di chuyển trong giao thông hào đúng không?

“Anh đặt phòng tuyến ở rìa làng, chỉ cần thông các sân với nhau, là có thể tạo thành một đường rút lui hoàn hảo, thậm chí có thể kéo pháo chạy.”

Vương Trung vừa nói vừa khoa tay múa chân.

Thiếu tá chợt hiểu ra: “Ra là vậy, mọi người dừng lại hết đi! Tướng quân nói rồi, phải đặt phòng tuyến ở trong làng!”

Vương Trung: “Công sự đã xây dựng xong ở bên ngoài cũng không cần phá bỏ, anh xem trận địa pháo này, đã có hình có dạng rồi, kiếm một tấm ván vuông, thêm một khúc gỗ vào, là thành một khẩu pháo giả.

“Tuy chỉ có thể lãng phí một ít đạn dược của địch, nhưng dù sao cũng có chút tác dụng! Biết đâu còn có thể thu hút hỏa lực chuẩn bị của địch, giảm thiểu thương vong cho quần ta.”

“Ngài nói đúng.” Thiếu tá liên tục gật đầu: “Tôi nhất định sẽ bố trí lại trận địa, về nhà sẽ xem kỹ cuốn sổ của ngài.” “Đi đi.”

Vương Trung nói xong liền quay trở lại xe jeep, ra hiệu: “Lái xe, đến sở chỉ huy quân phòng thủ.” Thiếu tá nhiệt tình chỉ đường: “Cứ đi thẳng theo con đường lớn trong làng, đến tòa nhà lớn đối diện nhà thờ là tới!” Vương Trung phẩy tay.

Xe jeep chạy thẳng vào làng, Vương Trung thấy mọi người trong làng đều mang vẻ mặt lo lắng.

Xe vừa dừng trước sở chỉ huy, một người phụ nữ liền chạy về phía xe.

Grigory tay mắt lanh lẹ ngăn cản người phụ nữ: “Cô làm gì vậy?”

Người phụ nữ lập tức nắm lấy tay Grigory: “Tôi chỉ muốn hỏi vị tướng quần này một chút, ngôi làng này có thể giữ được không? Có rất nhiều bại binh đi qua ngôi làng này, nói Ant xong đời rồi!”

Vương Trung: “Có thể giữ được, nhưng bác gái vẫn phải rút lui, nơi này có thể sẽ biến thành chiến trường.”

“Quả nhiên là muốn rút lui à!” Người phụ nữ bắt đầu khóc: “Tài sản của tôi đầu ở trong ngôi làng này, đặc biệt là ngôi nhà, vừa mới xây xong! Anh bảo tôi làm sao cam lòng…” Vương Trung: “Nhà của tôi ở Agasukoy, nó đã thất thủ một năm rồi. Cha và anh trai của tôi đều hy sinh ở đó. Bác gái, hiện tại người dân Ant ai mà không đau buồn? Cho nên chúng ta mới phải chiến đấu hết mình, mới phải đánh đuổi quân Prosen về nước.”

Người phụ nữ: “Nhưng chúng ta vẫn luôn rút lui không phải sao? Lần này không rút lui nữa sao?”

Vương Trung do dự một chút, hiện tại so sánh lực lượng địch ta, thật đúng là không thể đảm bảo không rút lui. Tập đoàn quân Cơ động số † đến Tập đoàn quân Sukhaya Verevka, chủ yếu là không muốn để Tập đoàn quân tan rã quá nhanh, ít nhất phải kéo dài đến tháng 8, như vậy mới có thể đảm bảo quân địch đến sông Valdai là vào mùa mưa bùn.

Lợi dụng áp lực của bùn lầy lên hậu cần của địch để tấn công quân địch, đây là biện pháp bất đắc dĩ lúc này. Người phụ nữ thấy Vương Trung không trả lời, đang định mở miệng, Vasili bỗng nhiên nói: “Bác có biết vị tướng quân này là ai không? Hắn chính là tướng quân Rokossovsky! Hắn nói tương lai sẽ đánh trở về, đó chính là sự thật. Hiện tại không cố thủ, cũng là do tình thế bắt buộc. Năm ngoái ở dưới thành Yekaterinburg, tướng quân đã khiến cho bọn chúng không thể tiến lên một bước!” Vương Trung: “Thôi được rồi, hiện tại

chúng ta không thể đảm bảo giữ vững hoàn toàn là sự thật, không cần thiết phải lấy danh tiếng của tôi ra dọa người.”

Lúc này người phụ nữ hoàn toàn không nghe lời Vương Trung và Vasili, bà lướt qua vai Grigory đang chắn đường, quan sát Vương Trung, kinh hô: “Là ngài!”

Vương Trung: “Là tôi.”

Người phụ nữ vội vàng lau nước mắt, vừa lau nước mắt vừa nói: “Tôi đương nhiên tin tưởng ngài, dù sao ngài cũng đã bắt hơn 40 vị tướng Prosen rồi!”

Chương 730: Ăng Ten nhiều lắm

Chương 730: Ăng Ten nhiều lắm

Vương Trung nhíu mày, chuyện gì xảy ra, tôi giết 40 vị tướng, bắt 40 người đúng không? Cứ tiếp tục lan truyền như vậy, tôi sắp trở thành người một mình quét sạch tất cả các vị tướng của Prosen rồi.

Người phụ nữ tiếp tục nói: "Cho dù ngài rút lui, cũng sẽ sau khi đánh cho quân địch một trận rồi mới rút lui đúng không?"

Vương Trung: "Đúng. Chuyện này bác cứ yên tâm. Hơn nữa chúng tôi cũng chưa vội đi, chúng tôi phải ở chỗ này đánh tới giữa tháng 8, thậm chí là tháng 9I" "Đánh lâu như vậy à! Vậy tôi còn lo lắng gì nữa, ngoài nhà cửa ra tôi có thể chuyển những tài sản khác về phía sau từng chút một."

Thì ra bác gái cần thời gian để chuyển đồ đạc!

Trong lúc đang ồn ào, chỉ huy của bộ đội phòng thủ địa phương ởi ra, là một vị thiếu tướng, nhìn thấy Vương Trung lập tức chào: "Tướng quân, sư trưởng Sư đoàn Bộ binh Tạm thời 401 Sergei xin báo cáo!"

Vương Trung đáp lễ: "Tại sao pháo binh của anh lại bố trí trận địa ở ngoài thành?" "Ơ? Không phải nên như vậy sao? Tôi làm theo quy tắc phòng thủ…"

Vương Trung ngắt lời anh ta: "Đó đã là chuyện xưa rồi, Vasili."

Vasili lấy ra một cuốn sổ nhỏ, đưa cho vị thiếu tướng sư trưởng: "Đây là tâm huyết của tướng quân, anh cầm lấy, trước tiên đừng vội xem, đợi tướng quân thực hành cho anh xem một lần. Thông thường phải lập chiến công được thăng chức, sau đó đến Học viện Quân sự Suvorov học tập, mới có được cơ hội này!" Vương Trung: "Vasili, anh bớt nói hai câu không ai coi anh là người câm đâu."

"Vâng." Vasili ngậm miệng. Vương Trung: "Anh có thể xem lại cuốn này sau. Kết quả do tôi tự mình trinh sát, loại xe tăng mới của quân địch có thể chỉ cách nơi này hơn mười cây số."

"Hả?" Vị thiếu tướng sư trưởng kinh ngạc: "Quân địch đến nhanh vậy sao?"

Vương Trung: "Đã chậm hơn năm ngoái rồi, dù sao trận địa của tôi năm nay cũng có chút tin cậy hơn, không còn giống như đậu phụ nữa - ý tôi là, bơ. Hơn nữa, không quần của chúng ta chắc đã ném bom quân địch, có tác dụng trì hoãn nhất định. Tôi đoán quân địch phải ngày mai mới đến được."

Trên thực tế không đến được, nhưng Vương Trung không biết.

Vương Trung: "Hôm nay các anh có thể xây dựng công sự suốt đêm. Ngoài ra, để tôi gọi điện thoại, quân của tôi sẽ hành quân đến đây ngay trong đêm."

Yêu cầu của Vương Trung khi giao cho Pavlov thành lập đội tiên phong, chính là trong vòng một ngày có thể đưa tất cả lên tàu hỏa, lấp đầy các toa tàu được phân bổ.

Như vậy, trong ngày hôm nay đội tiên phong cũng sắp đến nơi rồi, có thể để cho họ di chuyển đến Terinka tham gia phòng thủ.

Chủ lực của đội đặc nhiệm là một tiểu đoàn xe tăng Whirlwind, cùng với một loạt các đơn vị hỗ trợ linh tinh khác.

Ngày mai vừa hay thử nghiệm xem hiệu quả Whirlwind đánh Tiger như thế nào. Sư trưởng Sư đoàn 401 vội vàng làm động tác mời: "Nếu ngài muốn gọi điện thoại, xin mời đi lối này!"

Vương Trung gật đầu, đi vào sở chỉ huy, Vasili lập tức đi theo.

Grigory xác định người phụ nữ kia không tiếp tục có ý định xông về phía Vương Trung, lúc này mới lùi lại vào sở chỉ huy.

Đêm khuya ngày 11 tháng 7, Jelgava, quán rượu.

Ngay cả khi quân địch sắp tấn công, các quán rượu ở Ant vẫn kinh doanh sầm uất.

Nói đúng hơn, chính vì quần địch đang hung hãn áp sát, nên mọi người càng cần đến quán rượu hơn.

Những người kể chuyện thường hoạt động trong quán rượu lúc này đã biến thành khán giả, đang nghe mấy ông lão công nhân ở nhà ga nói chuyện.

"Tôi nói cho các cậu biết nhé, hôm nay quân của Tập đoàn quân Cơ động số 1 của tướng quần Rokossovsky dỡ hàng, trang bị tốt lắm! Bọn họ dùng toàn bộ súng tiểu liên mới, nhắm mắt bắn lên trời, đạn sẽ tự động bắn trúng mục tiêu đấy!" Một ông lão công nhân nói.

Lập tức bên cạnh có một ông lão khác phụ họa: "Đúng đúng, là bồ câu của tôi, mấy con bay nhanh nhất, kết quả, bị bắn rơi ngay!"

Lúc này có người nói: "Tôi nghe nói, quân Prosen đã đưa vào loại xe tăng mới, súng có lợi hại đến đâu, chẳng lẽ còn bắn hạ được xe tăng hay sao?"

“Cậu không biết rồi! Quân đội của tướng quân Rokossovsky cũng được trang bị một loại xe tăng mới! Loại xe tăng đó, không có tháp pháo, hình như gọi là dòng WhirlwindlI Nòng pháo to như thế này! Tôi đã đến tận nơi để xem rồi!”

Lúc này, kế toán của nhà ga đột nhiên nói: “Các ông, căn bản không biết cái gì mới là quan trọng nhất. Tôi nói cho các ông biết, quân đội của tướng quân, ăng-ten nhiều lắm! Đây mới là lợi hại nhất! Các ông không tin thì đến Lữ đoàn Xe tăng Cận vệ 20 của Tập đoàn quân Dự bị xem thử! Cứ bốn chiếc xe của họ thì mới có một chiếc có ăng- tenl

“Quân của tướng quân, toàn bộ đều có ăng-ten! Mỗi chiếc xe đầu có! Ngay cả trên ô tô cũng phải có người mang ảng-tenl

“Đơn vị này lợi hại hơn nhiều so với các đơn vị thông thường! Hôm nay họ đã hùng dũng tiến ra ngoài, tôi cá là họ sẽ sớm giành chiến thắng!”

Lúc này, ông chủ quán rượu nâng cốc: “Hôm nay tôi mời mọi người một ly, vì chiến thắng trong tương lai!”

Lúc này, tất cả mọi người trong quán rượu đều hào hứng, đồng thanh hô to: “Vì chiến thắng trong tương lai!”

Chương 731: Kế hoạch săn hổ

Chương 731: Kế hoạch săn hổ

Phía Vương Trung.

Vừa bước vào sở chỉ huy của Sư đoàn Bộ binh Tạm thời 401, hắn liên hơi nhíu mày: "Sao Ít sĩ quan tham mưu vậy?"

Người có vẻ là Tham mưu trưởng nhìn quân hàm, ngượng ngùng nói: "Chúng tôi thiếu rất nhiều sĩ quan tham mưu, sư đoàn bộ binh tạm thời như chúng tôi thường chỉ có chừng này sĩ quan tham mưu, nhân viên hành chính cũng không đủ, chỉ có thể lo liệu toàn bộ hậu cần, cố gắng đảm bảo cho cả sư đoàn có cơm ăn."

Vasili: "Tướng quần, ngài quên tình hình của chúng ta khi còn là Sư đoàn Bộ binh Tạm thời 151 rồi sao?"

Vương Trung nhớ ra, lúc đó Pavlov suýt nữa thì kiệt sức, cái đầu vốn đã hói nay càng hói hơn.

"Các anh có thể tìm nhân viên hành chính ở các cơ quan địa phương."

Tham mưu trưởng lắc đầu: "Đã được thuê hết rồi, bây giờ chỉ có lính tráng là không thiếu, còn lại thì thiếu đủ thứ."

Ông ta vừa dứt lời, sư trưởng Sergei liền nói: "Ngài đến đây là để tăng cường phòng thủ cho chúng tôi sao?"

Vương Trung: "Tăng cường? Coi như vậy đi, nhưng chúng ta phải tiêu diệt đội tiên phong của quân địch ngay trước mắt

chúng ta trước, tạo cơ hội để tiêu diệt quân địch quy mô lớn sau này.”

Sergei dường như không thể tiếp thu sự thay đổi này ngay lập tức: “Hả? Tiêu diệt quân địch? Không phải phòng thủ sao?”

Vương Trung: “Tiêu diệt quần địch cũng là một hình thức phòng thủ. Quân địch đột phá như vậy, nếu như lực lượng tiếp theo không bị đứt đoạn thì không sao, nếu quân địch bị đứt đoạn, chẳng phải là cơ hội để chúng ta tập trung lực lượng ưu thế tiêu diệt quân địch bị chia cắt sao?”

Trên thực tế, những cuộc tấn công của quân Prosen năm ngoái đầu có vấn đề về sự đứt đoạn, nhưng lúc đó quân đội Ant quá yếu, định đóng cửa đánh chó, kết quả lại bị quân Prosen đánh cho tan tác.

Trong tuần đầu tiên của cuộc chiến, đã có lần một vị chỉ huy tiền phương của Ant nhận thấy có một khoảng trống, liền chỉ huy lực lượng xe tăng định chọc thủng, kết quả gặp phải tiểu đoàn pháo tự hành được phối thuộc cho sư đoàn bộ binh, tưởng rằng gặp phải xe tăng Prosen, bắn âm ầm một trận, bắn hết đạn pháo mà vẫn không hạ được pháo tự hành của địch, cuối cùng tỉnh thần sụp đổ, tự bỏ xe chạy trốn.

Bản thân Vương Trung cũng từng chỉ huy một cuộc “rút lui” ngược, đánh chiếm kho tiếp tế của địch, giả vờ tấn công rồi quay đầu bỏ chạy - đây là trận chiến đầu tiên của hắn sau khi xuyên không.

Vì vậy, Vương Trung hiểu rõ hơn những người khác về việc quần Prosen sẽ bị chia cắt. Tìm ra điểm yếu, nhanh chóng tiêu diệt quân địch, muốn nhanh chóng tiêu diệt quân địch thì cần phải nhanh chóng tập trung lực lượng áp đảo tại một khu vực.

Vương Trung có lợi thế, rất thích hợp để tìm kiếm vị trí quân địch bị chia cắt, còn về việc nhanh chóng tập trung lực lượng áp đảo để đánh trận tiêu diệt - thật nực cười, trước đây căn bản không có đủ quân, cho dù tập trung lại thì vẫn ít hơn quân địch rất nhiều.

Bây giờ thì khác.

Nhưng sư trưởng Sư đoàn Bộ binh Tạm thời 401 không thể hiểu được suy nghĩ của Vương Trung, ông ta lo lắng nói: "Chúng tôi chưa bao giờ được học những điều này, khi ở trường quân sự, phòng thủ chính là đào chiến hào, giành giật qua lại với quần địch." Vương Trung: "Đó tất nhiên là một phần của phòng thủ, trên thực tế năm ngoái tôi cũng đã làm như vậy, thậm chí còn viết ra một số cuốn sách nhỏ."

Sư trưởng Sergei: "Tôi thực ra có sách của ngài, cũng đã đọc qua, nhưng khi lên đường rất vội vàng, không mang theo bên người." "Nhưng anh lại không áp dụng nội dung trong sách vào việc bố trí trận địa phòng ngự." Vương Trung thẳng thừng chỉ ra.

Sergei: "Tôi… nhất thời không nghĩ ra. Tôi mới tiếp quản sư đoàn này một tuần trước, sau đó phải đến đây bố trí phòng thủ ngay lập tức, hôm qua tôi căng thẳng đến mức ăn không ngon. Nên căn bản không nhớ ra phải làm theo những gì trong sách của ngài."

Tham mưu trưởng của Sư đoàn 401 nói: "Đêm qua ông ấy bị đói đến ngất xỉu, tôi nghĩ từ binh lính đến sĩ quan trong sư đoàn chúng tôi đầu không đủ tiêu chuẩn, quân địch đến - chúng tôi chỉ có thể dũng cảm cầm lựu đạn đi tự sát với quân địch."

Sergei lập tức tiếp lời: "Đúng vậy, mấy ngày nay mọi người đầu đang hát bài "Lòng Dũng Cảm Cuối Cùng", tôi thấy

các binh sĩ còn đang thảo luận xem nên chọn mục tiêu nào để tự sát sau khi quân địch đến."

Vương Trung, tác giả của bài "Lòng Dũng Cảm Cuối Cùng", cau mày: "Không, tôi viết bài hát này không phải để các anh đi tự sát. Tôi đang ca ngợi lòng dũng cảm bùng cháy trong tuyệt vọng của người lính."

Bài "Lòng Dũng Cảm Cuối Cùng" (bản gốc là "Gặm Nhấm Cát") là một bài hát rock mang hơi hướng hậu punk, khá bi lụy, nhưng khi Vương Trung sao chép lại, Vasili là người phối khí, ông ta chưa từng nghe bản gốc, nên đã dựa vào lời bài hát để chuyển thành bài hát chiến đấu.

Kết quả là bây giờ tỷ lệ binh lính Ant kích nổ "lựu đạn vinh quang" trước khi bị bắt đã tăng lên đáng kể.

Thậm chí có cả các cha xứ báo cáo rằng có những người đã chọn kích nổ lựu đạn vinh quang ngay cả khi họ có thể sống sót, điều này đi ngược lại ý định ban đầu của Vương Trung.

Ý định ban đầu của hắn là cố gắng hết sức để sống sót, cho đến khi không còn đường lui, mới kích nổ lựu đạn vinh quang.

Nhưng bây giờ không còn thời gian để lo lắng về những điều này nữa, với tình hình của Sư đoàn 401, e rằng nếu quân địch thực sự đến, cả sư đoàn này sẽ biến thành một sư đoàn cảm tử quân.

Chương 732: Kế hoạch săn hổ 2

Chương 732: Kế hoạch săn hổ 2

Vương Trung lắc đầu: "Thôi được rồi, ý chí chiến đấu của các anh rất đáng khen ngợi, tôi sẽ không nói gì nữa. Tôi sẽ để cho cận vệ của tôi, Thượng sĩ Grigory hướng dẫn các anh xây dựng công sự phòng ngự."

Grigory chào, quay người định đi.

Tham mưu trưởng của Sư đoàn 401 lập tức chỉ vào một trong số ít sĩ quan tham mưu của mình và nói: "Đi theo, nói cho các đơn vị biết phải làm theo lời Thượng sĩ!"

VỊ sĩ quan tham mưu chạy theo Grigory. Grigory vừa đi khỏi chưa được mấy giây, hai chiến sĩ thuộc trung đội cận vệ đã bước vào, rõ ràng là để thay thế Thượng sĩ.

Vương Trung tiếp tục nói: "Lực lượng tiên phong của tôi sẽ sớm đến, chúng ta cần nhanh chóng nắm bắt được hướng di chuyển của đội tiên phong của quân địch, sau đó dùng tốc độ sấm sét để tiêu diệt chúng. Các anh có máy phát điện không?"

Tham mưu trưởng phòng 401 gật đầu: "Có, để cung cấp điện cho máy điện báo và những thứ khác, ở ngay bên cạnh." Vương Trung chỉ vào Vasili: "Mang máy điện đài công suất lớn của chúng ta nối vào, dùng mật mã gửi điện báo cho đội tiền trạm, bảo họ lập tức khởi hành đến đây. Cố gắng tối nay sẽ đến, ngày mai chúng ta phải xuất phát đi tiêu diệt đám kẻ địch có xe tăng kiểu mới mà chúng ta phát hiện kia."

Vasili lập tức chạy ra ngoài, Vương Trung gọi hắn lại: "Chờ một chút, còn phải liên lạc với không quân, hỏi về hiệu quả của cuộc tấn công, cùng với động tĩnh của kẻ địch." Vasili đáp lễ, vội vã rời đi.

Chỉ còn lại Vương Trung, các cảnh vệ và toàn bộ sĩ quan cấp cao của sư đoàn 401.

Sư trưởng Sergei do dự một chút, hỏi: "Sư đoàn 151 lâm thời lúc đó của ngài cũng như vậy sao?"

Vương Trung lắc đầu: "Tình hình của chúng tôi tốt hơn các anh, có hạ sĩ quan và sĩ quan dày dạn kinh nghiệm chiến đấu, hơn nữa lực lượng bổ sung cho chúng tôi đều là sinh viên trường quân đội, được điều động đến để ứng phó khẩn cấp." "Vậy à." Sergei tặc lưỡi: "Chúng tôi hoàn toàn không có kinh nghiệm, đột nhiên được thông báo tiền tuyến bị kẻ địch đột phá, yêu cầu chúng tôi đến đây phòng thủ. Tôi hỏi tham mưu Tập đoàn quân ra lệnh cho chúng tôi: 'Kẻ địch của chúng ta là ai?', tham mưu nói là sư đoàn Seeckt gì đó, sau này tôi mới biết đó là lực lượng tinh nhuệ nhất của địch."

Vương Trung lập tức hiểu được cảm giác của Sergei lúc đó - đại khái giống như hình ảnh meme rất thịnh hành trước khi xuyên không: "Anh đi giết Tôn Ngộ Không đi!" "Tôi á?"

Vương Trung trấn an: "Không cần lo lắng, tôi và Tập đoàn quân của tôi đã đến - tuy chỉ là một đội tiền trạm. Đương nhiên, thời điểm then chốt vẫn sẽ coi các anh là lực lượng dự bị đưa vào phòng tuyến, nhưng sẽ không để một sư đoàn bộ binh lâm thời như các anh đi đánh Quân đoàn ky sĩ Asgard của địch." "Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Sư trưởng Sergei như trút được gánh nặng.

Lúc này Vasili bước vào: "Báo cáo, không quân nói họ đã tiến hành ba đợt tấn công, nhìn từ các mảnh vỡ và hố bom trên mặt đất, kẻ địch vẫn chưa di chuyển."

Vương Trung: “Nhìn từ các mảnh vỡ và hố bom trên mặt đất là sao?”

Vasili: “Họ nói như vậy. Còn nói một chiếc Pe-2 trinh sát mang theo máy ảnh đã xuất phát, sau khi chụp ảnh xong sẽ mang đến cho chúng ta trong ngày hôm nay.”

Vương Trung chần chừ: “Mang đến?”

Vasili dang hai tay ra: “Đừng hỏi tôi, tôi chỉ thuật lại, không biết họ mang đến bằng cách nào, nhưng sân bay cách đầy chưa đến 50 km, dùng ngựa chạy nhanh là đến ngay.” Vương Trung nghĩ nghĩ, quả thật là như vậy.

Vasili tiếp tục báo cáo: “Đội tiền trạm đã xuất phát từ Jelgava, ngoại trừ đội công tác tiền phương của Tập đoàn quân do lão hiệu trưởng dẫn đầu, về cơ bản đều đã đến.” Vương Trung: “Whirlwind đến là tốt rồi, Whirlwind đến là có thể giành chiến thắng trong cuộc đối đầu giáp - đạn với xe tăng kiểu mới của địch. Nếu không sẽ phải trả giá bằng thương vong to lớn để bù đắp cho sự yếu thế về giáp - đạn.” Hắn nói xong, đột nhiên cảm thấy Vasili còn có điều muốn nói, bèn hỏi: “Cậu sao vậy?” Vasili gãi đầu: “Các nhân viên văn thư đầu ở lại Jelgava, bây giờ tôi phải làm một mình toàn bộ công việc của bộ tham mưu.”

Vương Trung: “Cậu cứ lo liệu trước đi, đợi đội tiền trạm đến, tham mưu trưởng hiện tại của sư đoàn bộ binh cơ giới cận vệ số 1 Alexander Alexandrovich sẽ đến, đến lúc đó để hắn làm.”

Vasili mặt mày tối sầm, sờ sờ tóc mình: “Thôi xong, xem ra tôi phải tìm vợ trước khi trở thành Pavlov thứ hai.”

Vương Trung: “Pavlov có vợ rồi đấy, lại còn có cả một đàn con nữa.”

Vasili nhún vai: “Vậy đã tìm ra nguyên nhân hói đầu của hắn rồi.”

Chương 733: Nữ Phi Công

Chương 733: Nữ Phi Công

Ngày 11 tháng 7, sau khi trời tối, tại làng Trinkũnas, sở chỉ huy lâm thời của Rokossovsky.

Xe cộ của đội tiền trạm nối đuôi nhau tiến vào làng. Vương Trung nhìn đoàn xe, đột nhiên nghĩ nếu kẻ địch cũng giống mình, thỉnh thoảng lại tập kích hỏa lực, thì tổn thất lần này của mình sẽ rất lớn.

May mà pháo hạng nặng của địch chắc đều bị bỏ lại phía sau rồi.

Tham mưu trưởng đội tiền trạm Alexander Alexandrovich đến trước mặt Vương Trung chào: "Tư lệnh Tập đoàn quân đồng chí Rokossovsky, trên đường hành quân có năm chiếc Whirlwind bị hỏng, tôi đã lệnh cho xe kéo kéo những chiếc bị hỏng nặng về Jelgava, hai chiếc bị hỏng nhẹ đang được sửa chữa trên đường, tôi để lại một khẩu pháo phòng không Crusader yểm hộ cho họ."

Vương Trung vừa đáp lễ vừa nói: "Anh làm rất tốt. Bảo các chiến sĩ tối nay cố gắng thêm chút nữa, kiểm tra và sửa chữa những chiếc Whirlwind đã đến đây. Ngày mai chúng ta phải xuất phát đi săn xe tăng kiểu mới của địch." Alexander: "RõI"

Đúng lúc này, trên bầu trời vang lên tiếng động cơ. Vương Trung chuyển góc nhìn, phát hiện ra đó là một chiếc máy bay ném bom đêm hai tâng cánh Po-2.

Nó có vẻ như định hạ cánh xuống con đường ở đầu làng. Vương Trung: "Vasili, đây có phải là đến đưa ảnh không?

Không quân nói là sẽ đưa ảnh đến mà?”

“Vâng.”

Vương Trung: “Bảo bộ đội ở đầu làng bật đèn lên, nếu họ muốn hạ cánh, chắc chắn sẽ hạ cánh xuống con đường ở đầu làng.”

Thực ra hắn đang diễn, góc nhìn từ trên cao đã thấy máy bay hạ cánh an toàn xuống đường, trượt về phía làng. Po-2 có thể hạ cánh trên con đường đầy ổ gà như vậy cũng không có gì lạ, sân bay dã chiến mà quân Ant dùng để cất cánh máy bay chiến đấu cũng chẳng khá hơn bao nhiêu, chỉ cần san phẳng một mảnh đất là coi như sân bay, thậm chí trên đường băng còn không có cỏ.

Yêu cầu đối với sân bay của máy bay ném bom hai tầng cánh Po-2 thậm chí còn thấp hơn cả máy bay chiến đấu. Đợi máy bay dừng hẳn, Vương Trung thấy hai phi công bước xuống từ máy bay. Là nữ phi công!

Vương Trung chuyển về góc nhìn của mình, nhìn Vasili: “Máy bay Po-2 có thể là do nữ phi công lái đấy, cậu phải nắm chắc cơ hội nhé!”

Vasili lắc đầu: “Trừ khi ngài không có ở đây, thưa tướng quân, nếu không tôi không có cửa đâu.”

Làng Trinkũnas không lớn lắm, hai nữ phi công nhanh chóng đến trước mặt Vương Trung.

Có lẽ vì buồng lái chật hẹp, cả hai đều rất mảnh mai, thậm chí chiều cao có vẻ cũng thấp hơn phụ nữ Ant nói chung một chút.

Tất nhiên vẫn cao hơn Nelly. Nữ phi công đi trước là một trung tá, mái tóc nâu dài được búi gọn sau gáy, toát ra vẻ “ly hôn ba lần nuôi hai con”.

Còn cô gái đi phía sau rõ ràng còn trẻ, vừa vào phòng đã tò mò nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Vương Trung.

Sau đó, cô ấy rõ ràng có chút do dự.

Vương Trung trêu chọc: "Sao nào, trông tôi không giống người có thể phá hủy 40 chiếc xe tăng và bắt sống 50 vị tướng phải không?"

Nữ phi công liên tục gật đầu "Vâng vâng", nhưng cô ấy lập tức nhận ra hình như lúc này không nên nói như vậy, dù sao cũng không có ai thực sự có thể phá hủy 40 chiếc xe tăng, nên vội vàng lắc đầu: "Không đúng, không đúng!" Lúc này, nữ trung tá "ly hôn ba lần nuôi hai con" lên tiếng: "Thưa tướng quân, tôi biết ngài quen thuộc với việc vui chơi trong rừng hoa, nhưng ngài đã có con rồi mà, phải không?"

Vương Trung: "Cô nói đúng. Ảnh đâu?"

Nữ trung tá mở cặp tài liệu của mình, lấy ra một phong bì đặt lên bàn.

Vương Trung lập tức tiến lên xé phong bì, lấy ảnh ra xem xét kỹ lưỡng.

"Tôi thấy ít nhất hai - không, ba chiếc xe tăng kiểu mới, còn đây là một chiếc có vẻ ngoài giống xe tăng kiểu mới." Hắn vừa nói vừa lật sang bức ảnh tiếp theo: "Các hố bom trong bức ảnh trước vẫn ở vị trí cũ, bốn chiếc xe tăng đều không di chuyển vị trí, rõ ràng là chụp cùng một chỗ, nhưng tại sao xe tăng lại không di chuyển vị trí? Vasili, cậu nghĩ tại sao?"

Vasili: "Hỏng rồi chứ sao, xe tăng bị hỏng là chuyện bình thường mà? Đặc biệt là xe tăng hạng nặng. Có thể là xích bị đứt, cũng có thể có vấn đề khác."

Vương Trung gật đầu: "Cậu nói đúng, cuộc oanh tạc của không quân đã có tác dụng." Trong Thế chiến II, Tiger thực ra

rất ít khi bị không quân tiêu diệt, ở Mặt trận phía Đông thậm chí chỉ có hai chiếc - đúng vậy, hai chiếc - Tiger bị xác nhận là bị phá hủy do không kích, hơn nữa là do Pe-2 ném bom vào toa tàu chở Tiger khiến nó bị lật. Trên thực tế, máy bay thời Thế chiến II không hiệu quả lắm khi đối phó với Tiger và Panther, phần lớn thời gian chỉ làm đứt xích, sửa chữa một chút là có thể sử dụng lại.

Bây giờ chắc là xích đã bị đứt rồi.

Nhắc mới nhớ, ở Cao điểm Peniye, chiếc KV số 67 bị Stuka oanh tạc, cũng bị trục trặc cơ khí, nhưng vẫn có thể tiếp tục chiến đấu.

Tuy nhiên, cuộc không kích đã khiến KV mất khả năng di chuyển, cuối cùng Vương Trung buộc phải để những người lính xe tăng vừa mới quen biết ở lại chặn hậu, còn mình dẫn theo những người còn sống sót chạy thoát.

Chương 734: Miếng Bánh Ngọt

Chương 734: Miếng Bánh Ngọt

Chương 734: Miếng Bánh Ngọt

Nghĩ đến đây, Vương Trung càng quyết tâm tiêu diệt đám người Prosen này.

Coi như là vật phẩm tế lễ kỷ niệm cho những người đồng đội trên chiếc xe tăng số 67 - mặc dù thời gian có vẻ hơi lệch, nhưng Vương Trung cảm thấy, những anh hùng trên chiếc xe số 67 sẽ không để ý đâu.

Vương Trung đưa ảnh cho Alexander, đồng thời hỏi nữ trung tá: "Đã xác nhận vị trí cụ thể của những người này chưa?" Nữ trung tá mở túi đựng bản đồ, lấy ra một bản đồ: "Phi công của chiếc Pe-2 trinh sát đã xác nhận cẩn thận, chính là ở đây, anh ta còn nhìn thấy một số mảnh vỡ gần đó, cũng như những kẻ địch có thể đang cảnh giới, tất cả đều được vẽ trên bản đồ này." Vương Trung gật đầu: "Rất tốt!"

Hắn quay đầu ra lệnh cho tham mưu trưởng lâm thời Alexander: "Nhanh chóng gọi tất cả các chỉ huy trung đội chiến đấu đến đây, tôi muốn triển khai hành động cho ngày mai. Vasili, dẫn hai vị nữ sĩ đi ăn cơm." Vasili không nhúc nhích, mà nhắc nhở: "Thưa tướng quân, ngài thậm chí còn chưa hỏi tên họ, có phải hơi bất lịch sự không ạ?"

Vương Trung nhìn Vasili, quay sang nói với hai nữ phi công: "Xin lỗi, tôi sơ suất quá, hai vị xưng hô như thế nào?"

Nữ trung tá tóc búi nói: “Trên chiến trường, quân tình là trên hết, cách làm của ngài không có vấn đề gì, cá nhân tôi cũng rất tán thành. Nhưng tôi thực sự không muốn bị gọi là ‘này”’, khi cân xưng hô, ngài có thể gọi tôi là Smirnova.” Còn cô gái trẻ hơn thì nhỏ giọng nói tên mình: “Katya.” Vương Trung: “Rokossovsky.” “Chúng tôi đầu biết tên của ngài.”

Vasili chen vào, sau đó tự giới thiệu với hai cô gái: “Tôi là Vasili.”

Vương Trung: “Anh ta là con trai của một giáo sư âm nhạc, người đã thề sẽ từ bỏ âm nhạc, là người tái hiện những giai điệu ngẫu hứng của Rokossovsky, là người biến những câu chuyện phiếm về tướng lĩnh thành chủ đề tán gái!”

Vương Trung đang định bịa tiếp thì Vasili tự nói: “Và là người kết liễu nhà xí.” “Phụt.”

Katya không nhịn được cười thành tiếng, nhưng ngay lập tức nghiêm mặt, giả vờ như không biết gì.

Vương Trung: “Nhìn xem, con gái nhà người ta bị cậu chọc cười rồi kìa, còn không mau chóng sắp xếp chỗ ăn uống cho hai người họ đi?”

Vasili nói với giọng điệu trịnh trọng: “Mời hai vị đi lối này.” Khi hắn dẫn hai nữ phi công ra ngoài, các chỉ huy trung đội vừa lúc đi vào, hai bên lướt qua nhau. Có một trung đội trưởng trêu chọc: “Vasili, cô con gái của ông chủ nhà máy xay thế nào rồi? Hôm đó tôi thấy hai người đấy, ở bên cạnh cối xay nước, hôm đó tiếng cối xay nước kêu to lắm đấy nhé!”

Vương Trung giật mình, hắn hoàn toàn không ngờ Vasili đã thành công chỉnh phục được cô gái, giỏi thật, trước đó tên này còn nói dối mình thất bại, một cô cũng không tán được!

Vasili nghiêm mặt, dẫn hai nữ phi công rời đi.

Các trung đội trưởng vừa cười vừa bước vào phòng bản đồ.

Tham mưu trưởng lâm thời Alexander trải bản đồ vừa được gửi đến ra, dùng đỉnh ghim cố định vào tường. Vương Trung: "Các đồng chí!" Hắn vừa cất tiếng, tất cả những tiếng xì xào bàn tán đều im bặt.

Vương Trung cầm bức ảnh trên bàn lên, giơ lên cho mọi người xem: "Đây là bức ảnh không quân vừa gửi đến, dựa vào bức ảnh, không quân đã đánh bại ít nhất ba chiếc xe tăng kiểu mới của địch. Những chiếc xe tăng kiểu mới này vừa mới đánh bại KV và T-34 của chúng ta, kết quả chiến đấu vô cùng ấn tượng, nghe nói đã đạt được tỷ số 30-0!"

Ngay cả Vương Trung cũng không thể ngăn được những tiếng xì xào bàn tán lúc này. Hắn chỉ có thể giơ hai tay lên xuống: "Được rồi! Được rồi! Tất cả những người lính xe tăng bị đánh bại đầu nói như vậy! Chúng ta phải đánh giá cao kẻ thù, hiểu chứ? Hơn nữa, công nghệ quân sự của Prosen thực sự rất tiên tiến, có lẽ trong Chiến dịch Carolingian, họ đã bị xe tăng hạng nặng của Carolingian làm cho đau đầu!

"Việc họ phát triển một loại xe tăng hạng nặng cũng là điều dễ hiểu. Hiện tại, loại xe tăng hạng nặng này đã xuyên thủng lớp giáp mà trước đây chúng ta luôn cho là bất khả xâm phạm của KV, đồng thời chặn đứng phần lớn hỏa lực chống tăng của chúng ta - ngoại trừ bom xăng."

Chỉ cần ném đúng vị trí, về cơ bản xe tăng thời đại này đầu không thể chống đỡ, đó không phải là lỗi của Tiger. Lời nói của Vương Trung khiến các trung đội trưởng bộ binh cười phá lên, còn những người lính xe tăng thì cười gượng.

"Tóm lại, ngày mai có một miếng bánh ngọt lớn như vậy ở trước mặt chúng ta, các ngươi nói Rokossovsky ta có thể để cho thứ tốt này chạy đi sao? Ngày mai chúng ta không chỉ phải phá hủy những xe tăng kiểu mới này, còn phải nghĩ biện pháp

chiếm được một chiếc. Chúng ta còn có máy kéo không có nhiệm vụ, có thể kéo đi một chiếc!

“Nhớ kỹ, nhiệm vụ của chúng ta không phải là đánh lén đại quân địch, mà là nhổ răng cọpl “Chiến đấu ngày mai, nhất định phải nhanh, nhanh nhất tiêu diệt bộ binh đi theo địch, phá hủy ba trong bốn chiếc xe tăng kiểu mới, cuối cùng kéo đi một chiếc.”

Vương Trung dừng lại, nhìn khắp căn phòng, phát hiện không ít Trung đội trưởng không coi trọng nhiệm vụ nguy hiểm, liền nhấn mạnh thêm lần nữa: “Đại bộ đội của địch đã đến Yeisk, cách Yalgava chỉ có 55 km! Ngày mai đánh nhau, địch rất có thể sẽ gấp rút tiếp viện! Đây chính là Sư đoàn Seeckt của Quân đoàn ky sĩ Asgardl! “Ngẫm lại xem chúng ta ở Olaci, dựa vào trận địa kiên cố mới khó khăn lắm chặn được sự tiến công của Quân đoàn ky sĩ Asgard, lần này chúng ta không có bất kỳ công sự nào để dựa vào!” Hơn phân nửa chiến sĩ Orachi may mắn còn sống sót, hiện tại chính là lực lượng nòng cốt của cận vệ cơ giới, cho nên Vương Trung mới dùng trận Olaci làm ví dụ.

Vương Trung: “Nhất định không thể có tư tưởng khinh địch, phải liệu địch từ xa! Liệu địch từ xa hiểu không?”

Hắn quét mắt nhìn toàn bộ gian phòng, sau khi xác định đại đa số mọi người đầu thu hồi vẻ mặt kiêu ngạo, nói: “Như vậy, căn cứ vào tình huống chúng ta buổi chiều trực tiếp gặp phải chiến đấu, ảnh chụp trinh sát không quân, tôi sắp xếp như saul”

Chương 735: Nên đi tiễn quân Prosen lên …

Chương 735: Nên đi tiễn quân Prosen lên …

Chương 735: Nên đi tiễn quần Prosen lên đường thôi Vương Trung cầm thước giáo, chỉ vào bản đồ trên tường. "Địch ở đây, rạng sáng ngày mai 4 giờ rưỡi, đội trinh sát lái xe Jeep Willis sẽ xuất phát. Các anh cần kéo hai cái chổi lớn phía sau xe, vừa chạy nhanh vừa quét bụi trên mặt đường, tạo ra lượng lớn bụi mù.

"Như vậy có thể khiến địch phán đoán sai binh lực của chúng ta, để chúng càng cẩn thận, càng lo lắng đề phòng hơn khi tiếp viện."

Có Trung đội trưởng nói: "Nếu đổi lại là tướng quân khác, chúng tôi đã nghi ngờ rồi. Nhưng ngài dùng một tấm bảng gỗ đã lừa gạt được quân Prosen thảm rồi, khiến chúng tưởng rằng thật sự có bãi mìn! Cho nên chiến pháp cổ điển như ngài, chúng tôi lại cảm thấy có thể thành công."

Vương Trung mỉm cười, không đáp lại câu khen tặng này, mà tiếp tục khoa tay múa chân trên bản đồ: "Chúng ta còn tổng cộng 31 chiếc StuG…"

"30 chiếc." Aleksei Konstantinovich Rokossovsky cắt ngang lời Vương Trung: "Lại có một chiếc bị trục trặc máy móc, không chắc chắn ngày mai có thể tham chiến hay không."

Vương Trung: "30 chiếc! Như vậy vừa vặn, có thể chia làm hai. Một phần đội phụ trách phá hủy xe tăng kiểu mới của

địch, kiểm tra uy lực pháo 100mm của chúng ta. Một phân đội khác mai phục ở vị trí này.”

Hắn vẽ một đường thẳng giữa quân địch và đại quân địch ở phía sau.

“Chủ yếu là StuG tiến hành đánh lén, nhưng cũng sẽ phối hợp một số lượng bộ binh nhất định, dù sao hiệu suất chống bộ binh của StuG không tốt, bởi vì nó chỉ có một súng máy phòng không.” Vương Trung dừng một chút, tiếp tục nói: “Giao việc tấn công quân địch bị bao vây cho bộ binh, sau khi StuG phá hủy tất cả xe bọc thép của địch, sẽ sử dụng đạn nổ mạnh yểm trợ bộ binh.”

Lúc này phía dưới có Trung đội trưởng hỏi: “Ngài vừa mới còn nói muốn chiếm được một chiếc xe tăng kiểu mới đấy!”

Vương Trung: “Tôi sẽ không để cho chiến sĩ của tôi chết trận một cách vô ích vì chiếm xe tăng!” Câu nói này rất có khí phách, khiến không ít lão binh lộ ra vẻ mặt tán thưởng.

Vương Trung rất có phong cách lãnh đạo nói một câu: “Còn có vấn đề gì không? Có vấn đề thì mau nói.”

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng tất cả đều lắc đầu. Vương Trung: “Rất tốt, vậy ngày mai sẽ dựa theo kế hoạch này mà tiến hành!” “Vâng!” Mọi người đồng thanh đáp.

Sau khi tan họp, các chiến sĩ của đội tiền trạm bắt đầu mượn chổi của người dân địa phương.

Chổi của người dân địa phương khá đơn giản, chỉ là một bó lúa mì phơi khô rồi buộc lại với nhau.

Lúc quét rác phải cầm chổi nghiêng, dùng sức ấn chổi xuống đất, lúc đó lúa mì sẽ tự động áp sát mặt đất, dùng sức quét một cái là có thể quét sạch một vùng lớn.

Các chiến sĩ đem tất cả những cây chổi mượn được này chất hết lên xe Jeep WIllis.

Tuy tối hôm đó Vương Trung ra lệnh cho mọi người tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, nhưng hầu hết mọi người đều không ngủ được, khắp nơi trong làng đều có thể nhìn thấy các chiến sĩ của đội tiên trạm tụ tập nói chuyện phiếm.

Làng Terinka là một làng khá lớn, nhưng đột nhiên chứa một sư đoàn bộ binh tạm thời và đội tiên trạm, nhà cửa căn bản không đủ dùng, rất nhiều người trong đội tiền trạm phải ngủ ngoài trời.

Bản thân Vương Trung thì ngủ rất ngon, vừa nằm xuống giường mà sư trưởng sư đoàn 401 nhường cho đã ngủ thiếp đi. Trong mơ, Vương Trung mơ thấy mình lái máy bay chiến đấu giao chiến với không quân Prosen, lúc đối đầu với địch thì hét lớn: "Bắn siêu tên lửa Thiên Thiểm!"

Kết quả chẳng có tên lửa nào được bắn ra từ cánh, sau đó máy bay bị địch bắn rơi.

Cảm giác rơi xuống khiến Vương Trung tỉnh giấc, hắn ngồi dậy, mồ hôi đầm đìa. Nelly cầm quạt, vẻ mặt nghi ngờ nhìn hắn: "Làm sao vậy?" Vương Trung lắc đầu: "Không có việc gì. Cô vần luôn quạt cho tôi à?" mÙy ,,

Nelly gật đầu: "Trước khi ngủ anh nói nóng."

"Tôi nói nóng cũng không bảo cô quạt cho tôi cả đêm, thế cô nghỉ ngơi thế nào?" Nelly: "Lúc anh ra ngoài đánh trận tôi ngủ bù."

Vương Trung nhìn chằm chằm Nelly: "Vậy không phải vừa đúng ban ngày sao? Em không nóng à?"

"Tôi không sao."

Nelly nhún vai: "Có thể là vì tôi khá gầy?"

Vương Trung thở dài:

“Tôi cũng đâu có béo! Bây giờ là mấy giờ rồi?”

Nelly nhìn đồng hồ đeo tay của Vương Trung trên tủ đầu giường.

Vương Trung cầm lấy đồng hồ xem giờ, trực tiếp xuống giường đứng dậy: “Được rồi, thời gian sắp đến rồi, nên đi tiên quân Prosen lên đường thôi.”

Sau đó hắn liền chú ý tới dáng vẻ Nelly muốn nói lại thôi, liên hỏi: “Sao thế? Cô cũng muốn đi?” Nelly gật đầu như gà mổ thóc.

Vương Trung do dự một chút, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Không được, đây là chiến trường, cô không thể đi.” Nelly: “Ở Shostka tôi luôn ở tiền tuyến, tôi còn học bắn súng lục nữa, có thể làm vệ sĩ cho anh.”

Vương Trung cười: “Ở tiền tuyến không có nhiều chỗ dùng súng lục đâu, chờ cô học được cách dùng súng tiểu liên, tôi sẽ cho cô làm cảnh vệ.” Lúc này Vasili mở cửa đi vào: “Tôi nghe thấy tướng quân ngài tỉnh… Ô, tôi không thấy gì cả.”

Vasili giữ nguyên tư thế nắm tay cửa lùi ra khỏi phòng, định đóng cửa lại.

Chương 736: máy bay ném bom quá to

Chương 736: Máy bay ném bom quá to

Chương 736: Máy bay ném bom quá to

Vương Trung: "Đủ rồi, đừng tạo scandal vớ vẩn cho tôi nữa, bây giờ tôi có nhiều lời đồn kỳ quái như vậy đầu là tại cậu! Buông tay nắm cửa ra, đứng nghiêm!"

Vasili đứng nghiêm ở cửa: "Vâng!"

Vương Trung hỏi: "Quân đội dậy hết chưa?"

"Không ít người tối qua không ngủ. Ngài không nghe thấy họ hát hò ầm Tĩ sao?" Vương Trung: "Không. Các đơn vị tập hợp, kiểm tra vũ khí và xe lần cuối, đến giờ thì xuất phát theo thứ tự tối qua."

Xuất phát đầu tiên là đội trinh sát xe Jeep, lúc họ ra khỏi làng bụi bay mù mịt, cứ như có hàng vạn ky binh đang phi nước đại.

Vương Trung đứng ở đầu làng nhìn theo họ, ăn no bụi. Hắn chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, phát hiện ở góc nhìn này bụi càng lớn hơn, ngay cả hắn cũng không nhìn rõ trong "màn bụi mù" đó có bao nhiễu người. Đối mặt với tình huống này, địch chắc chắn sẽ phán đoán sai quân số, sẽ sợ hãi khi tiếp viện.

Lần này, Vương Trung không muốn vây điểm diệt viện, mục tiêu của hắn là tiêu diệt quân địch trước mắt, cho nên tốt

nhất là địch đừng tiếp viện. Hắn bố trí đội bắn tỉa chỉ để đề phòng.

Chờ đội xe Jeep xuất phát, Vương Trung xoay người đi về phía đội xe diệt tăng đang chờ xuất phát.

Lính bộ binh ngồi trên xe StuG trêu chọc: "Tướng quân, ngài muốn tự mình chỉ huy chiếc xe này sao?"

Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn diệt tăng đang dặn dò gì đó với lính, nghe thấy lời của lính bộ binh, lập tức quay đầu lại: "Tướng quân muốn tự mình lái sao? Vậy tôi làm pháo thủ cho ngài, ngài chỉ huy!" Vương Trung: "Không, chỉ là bắn từ xa, không cần đến khả năng của tôi."

Ý hắn là không cần dùng đến hack của mình, dù sao hack này có tác dụng tốt nhất khi đang di chuyển tác chiến, đánh phục kích thì chưa chắc đã tốt hơn quan sát bằng mắt thường. Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn diệt tăng hiển nhiên hiểu lầm: "Sao có thể không cần đến tài năng của ngài chứ? Ngài là chỉ huy xe tăng có chiến công nhiều nhất quân ta từ trước đến nay!"

Vương Trung: "Sẽ nhanh chóng không còn là nữa. Dù sao tôi đã là chỉ huy, không còn nhiều dịp xung trận nữa." "Mười hai tiếng trước, tướng quân Rokossovsky vừa tự mình xung trận còn giao chiến với máy bay địch đấy." Vasili ở bên cạnh nói.

Lúc này, Tham mưu trưởng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky nói: "Đến giờ rồi, nên xuất phát thôi." Vương Trung ra hiệu: "Phần đội bắn tỉa xuất phát! Phân đội bao vây theo sau!"

Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn diệt tăng chào Vương Trung, sau đó quay lại nói với lính: "Nhớ rõ tín hiệu vô tuyến, bám sát vào! Xuất phát!"

Lính chạy như bay về phía xe của mình.

Tiểu đoàn trưởng cũng bò lên chiếc xe trước mặt Vương Trung, chui vào khoang chiến đấu, đeo tai nghe, cầm micro: "Phân đội bắn tỉa theo tôi, xuất phát!" Động cơ StuG gầm rú, một cột khói đen phun ra từ ống xả bên hông. Vương Trung ngửi thấy mùi sulfur dioxide nồng nặc, bèn lùi lại vài bước, tránh xa đội hình đang xuất phát.

Mười lăm chiếc StuG lần lượt đi qua trước mặt hắn, tiến về chiến trường.

Lúc này, lính gác của sư đoàn bộ binh 401 bên cạnh chỉ lên trời hét: "Nhìn kìa, máy bay!" Vương Trung ngẩng đầu lên, thấy trên trời có 24 vệt khói trắng. Điều này rất kỳ lạ, bởi vì thông thường máy bay cánh quạt ở độ cao dưới 7000 mét rất hiếm khi tạo ra vệt khói. Vệt khói trong phim "Fury" đầu là do máy bay ném bom hạng nặng ở trên cao tạo ra. Vương Trung chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, sau đó phát hiện ra những chiếc máy bay này lại là B-24 Liberator

Thế giới này Liên Xô hào phóng vậy sao? Cho cả Liberator? Ở thế giới cũ, Mỹ chỉ cho Liên Xô máy bay cường kích hai động cơ A-20, chứ không cho máy bay ném bom hạng nặng bốn động cơ? Quan trọng nhất là, Vương Trung là người tham gia đàm phán viện trợ, chắc chắn trong cuộc đàm phán không hề nhắc đến máy bay ném bom hạng nặng bốn động cơ? Chẳng lẽ trong quá trình viện trợ đã dùng điều khoản bổ sung để viện trợ?

Vương Trung nói với Vasili: "Lấy bộ đàm đến đây, tôi liên lạc với không quân."

Vasili lập tức lấy bộ đàm từ trên chiếc Jeep bên cạnh: "Đã chỉnh sang tần số của không quân rồi." Vương Trung nhận lấy bộ đàm: "Mặt đất gọi đội bay trên không, mặt đất gọi đội bay trên không."

Một lát sau, trong bộ đàm vang lên giọng nói thiếu kiên nhẫn: "Nếu anh gọi yểm trợ gần mặt đất thì rất xin lỗi, bây giờ chúng tôi đang ở độ cao 9000 mét, không thể yểm trợ cho anh được, chúng tôi thậm chí còn không nhìn thấy anh."

Vương Trung: "Không, tôi gọi chính là các anh, chúng tôi nhận được tin tình báo, địch đã đến Yeisk…"

"Chúng tôi không phải đi ném bom chỗ đó, các anh tự giải quyết đi."

Vương Trung tặc lưỡi, hắn định xưng danh tính của mình, biết đâu có thể thay đổi mục tiêu ném bom.

Lúc này, một giọng nói quen thuộc chen vào: "Phi đội cường kích số 4 gọi mặt đất, chúng tôi đang ở ngay phía dưới máy bay ném bom, có lẽ chúng tôi có thể xử lý mục tiêu của các anh."

Vương Trung chuyển góc nhìn, quả nhiên nhìn thấy phi đội P-47, nhưng độ cao của chúng thấp hơn máy bay ném bom rất nhiều, không dễ để ý khi nhìn từ trên xuống. Muốn để ý đến chúng thì phải nói là máy bay ném bom quá to.

Chương 737: 100 Chiếc Xe Tăng

Chương 737: 100 Chiếc Xe Tăng

Chương 737: 100 Chiếc Xe Tăng

Vương Trung: "Quần tiên phong của địch đang ở Yeisk, nhắc lại, quân tiên phong của địch đang ở Yeisk."

Bên kia trả lời: "Anh nói địa danh thì chúng tôi không thể ném bom được, chúng tôi không giống máy bay ném bom có hoa tiêu, bây giờ chúng tôi cũng không biết mình đang ở đâu."

Vương Trung: "Nhìn thấy làng mạc dưới mặt đất không? Bay về hướng Tây của làng! Gặp thứ gì chạy về hướng Đông thì ném bom là được!" Các đơn vị của đội tiên phong đều đang di chuyển về hướng Tây, cho nên chỉ cần xác định đúng phương hướng là sẽ không ném bom nhầm. Không quân bên kia trả lời: "Hiểu rồi. Cứ để đó cho chúng tôi. Chúc các anh chặn địch thành công."

Xem ra không quân đã hiểu lầm, tưởng rằng quân của Vương Trung đi chặn địch, không ngờ là đi nhổ răng cQp.

Trong lúc nói chuyện với không quân, phân đội diệt tăng chủ lực "đánh hổ" cũng đã xuất phát. Alexander nói với Vương Trung: "Đến lúc chúng ta xuất phát rồi, tướng quân. Tuy tôi cảm thấy cứ giao cho các chiến sĩ là được, nhưng ngài hẳn là sẽ không ở phía sau đâu nhỉ?"

Vương Trung: "Đương nhiên là không, chúng ta đi. Bộ đàm ngồi chung một xe với tôi." Sau khi khởi hành, Vương Trung không ngừng dùng bộ đàm gọi các đơn vị.

Lần này những đơn vị này đều do hắn chỉ huy, cho nên lúc liên lạc qua bộ đàm sẽ trong thời gian ngắn nhận được tầm nhìn của những đơn vị này.

Tuy rằng tầm nhìn về những kẻ địch này không được làm nổi bật, hiệu quả kém hơn thị giác của bản thân hắn nhiều, nhưng cũng tốt hơn nhiều so với báo cáo bằng miệng của các đơn vị.

Vương Trung dựa vào biện pháp như vậy, nắm giữ tình hình toàn quân.

Tiểu đoàn tăng cường tỉnh nhuệ của hắn cứ như vậy triển khai trong khu vực dài rộng khoảng mười km. Hai đại đội trinh sát cơ giới xông lên trước nhất, giống như hai xúc tu của côn trùng, lần lượt bao vây từ phía nam bắc của mục tiêu săn đuổi lần này đến phía sau chúng.

Về phía quân Prosen.

Trung úy Linden bị một tiếng gõ dồn dập làm bừng tỉnh, hắn dụi mắt, bò dậy đẩy nắp khoang của tháp pháo.

Ngủ ở trong xe tăng khiến toàn thân hắn đau nhức, cho nên vẻ mặt vô cùng khó coi. Đại úy chỉ huy bộ binh bên ngoài vẻ mặt càng khó coi: "Kẻ địch đã vượt qua chúng ta, từ khói bụi nhìn, số lượng kẻ địch cực kỳ đông đảo."

Nói xong đại úy bộ binh chỉ chỉ phía bắc.

Trung úy Linden lúc này mới phát hiện phương bắc có khói bụi vô cùng đáng sợ, thoạt nhìn như thiên quân vạn mã đang tiến quân.

Hắn quay đầu lại, kết quả ở phía nam cũng nhìn thấy khói bụi.

"Chết tiệt."

Hắn lập tức cầm lấy micrô, điều chỉnh radio một chút, hô to: “217 gọi 210, 217 gọi 2101” Rất nhanh, trong radio truyền đến giọng nói của Đại đội trưởng John: “Làm sao vậy 217/0

“Tôi thấy ít nhất một trăm chiếc xe tăng vượt qua vị trí của chúng ta, đi về phía các anh! Lặp lại, 100 chiếc xe tăng!”

“Biết rồi.”

John vừa dứt lời, bên cạnh có bộ binh hô: “AI Khốn kiếp!” Linden nhìn về phía bộ binh, sau đó phát hiện bộ binh chỉ lên bầu trời. Hắn ngẩng đầu, thấy trên bầu trời 24 vệt trắng đang lướt qua đỉnh đầu bọn họ. Linden lập tức ý thức được đó là cái gì: “Còn có 24 máy bay ném bom hạng nặng đang lao đến chỗ các anh!” Chương 339: Gặp địch

Yeisk, nằm dưới sự kiểm soát của quân Prosen.

Ngoài Chiến đoàn của Thượng tá Busse, chiều tối hôm qua còn có một tiểu đoàn xe tăng và bộ binh đi kèm đến nơi này.

Tiểu đoàn xe tăng của Prosen và tiểu đoàn xe tăng của Ant không giống nhau, tiểu đoàn xe tăng và trung đoàn xe tăng của Ant là một biên chế, tên gọi khác nhau, tổng cộng có 21 chiếc xe tăng.

Còn tiểu đoàn xe tăng của Prosen thường được gọi là tiểu đoàn thiết giáp, hiện tại là 3 đại đội xe tăng Panzer II cộng thêm 1 đại đội xe tăng Panzer IV, sẽ có 80 chiếc Panzer III và 28 chiếc Panzer IV.

Thông thường Sư đoàn Thiết giáp của Prosen sẽ có hai tiểu đoàn thiết giáp như vậy cộng thêm một tiểu đoàn lính ném lựu đạn thiết giáp, cùng với một lượng lớn các đơn vị hỗ trợ.

Vì vậy, lực lượng thiết giáp tương đương với nửa sư đoàn đã đến Yeisk, cộng thêm lực lượng thiết giáp vốn có của Chiến đoàn Busse, hai trăm chiếc xe tăng đã lấp đầy tất cả các khoảng trống của Yeisk.

Là một thành phố không có đường sắt, Yeisk muốn tìm ra nhiều khoảng trống như vậy không hề dễ dàng - đường sắt đồng nghĩa với việc có một lượng lớn bãi chứa hàng hóa, hơn nữa thành phố có đường sắt thường có mức độ công nghiệp hóa cao hơn, ô tô nhiều hơn, bãi đậu xe cũng nhiều hơn. Tóm lại hiện tại Yeisk đã chật ních xe tăng và xe bọc thép. Vì vậy, khi Thượng tá Busse nghe thấy từ radio xe số 217 báo cáo với Đại đội trưởng John rằng có 24 máy bay ném bom hạng nặng 4 động cơ đang bay về phía này, tim ông ta lạnh toát.

Ông ta ném tai nghe xuống, hướng tham mưu bên cạnh hô to: "Báo động phòng không! Cho bộ binh thả khói ngụy trang bãi tập kết xe tăng!"

Viên tham mưu lập tức xoay người chạy ra ngoài. Các đơn vị phòng không thuộc Chiến đoàn Busse đã được hợp nhất, các đơn vị phòng không của Prosen đầu mang theo còi báo động phòng không dạng quay tay, họ coi việc báo động là một trong những nội dung của tác chiến phòng không.

Chương 738: Quân Đội Prosen luống cuống

Chương 738: Quân Đội Prosen luống cuống

Chương 738: Quần Đội Prosen luống cuống

Rất nhanh, còi báo động phòng không vang vọng khắp Yeisk.

Sau khi viên tham mưu trở về, nói với Thượng tá Busse: "Hay là bây giờ chúng ta xuất phát đi, chen chúc trong thành phố cho dù có khói ngụy trang, bị oanh tạc cũng sẽ tổn thất nặng nề, đặc biệt là bộ binh của chúng ta. Oanh tạc tâm cao đối với đoàn xe di chuyển hiệu quả rất kém." Thượng tá Busse vẻ mặt nghiêm túc: "Tiểu đoàn thiết giáp mới đến tối qua không nằm trong đội hình xuất kích ban đầu của chúng ta, vì tránh né oanh tạc mà vội vàng xuất phát sẽ dẫn đến hỗn loạn."

Kế hoạch ban đầu của Busse là sau khi ăn sáng và kiểm tra trang bị xong, sẽ xuất phát đi tiếp ứng đội tiên phong bị hỏng.

Là lực lượng dẫn đường cho toàn bộ quân đội, một trung đội thuộc Tiểu đoàn Trinh sát Cơ giới 333 đã xuất phát, trung đội này được tăng cường hai chiếc xe tăng Panzer II, tổng cộng 3 chiếc mô tô ba bánh, 4 chiếc xe bán xích và 2 chiếc Panzer II. Hôm qua trung đội tiên phong báo cáo rằng kẻ địch đã tiêu diệt đội trinh sát không có vũ khí nào vượt quá 20mm, chắc là bộ binh hạng nhẹ. Hỏa lực của trung đội trinh sát mô tô này đã đủ để đối phó với bộ binh hạng nhẹ thông thường.

Về phần các đơn vị khác của Chiến đoàn, tham mưu đã sắp xếp xong thứ tự xuất phát.

Nhưng tiểu đoàn xe tăng đến tối qua không nằm trong đội hình xuất phát này, hiện tại nếu tất cả cùng lúc ra khỏi thành chắc chắn sẽ hỗn loạn. Vì vậy, sau một hồi do dự ngắn ngủi, Thượng tá Busse quyết định: "Không xuất kích, phòng không ngay trong thành phố, thành phố lớn như vậy, chưa chắc bọn họ đã ném bom trúng bãi đậu xe của chúng ta.

"Chờ oanh tạc kết thúc, chúng ta sẽ xuất phát theo thứ tự ban đầu, tiểu đoàn xe tăng mới đến sẽ tự quyết định thời gian xuất phát sau khi chúng ta đã xuất phát hết."

Tham mưu trưởng: "Rõ." Trung đội 1, Đại đội 3 thuộc Tiểu đoàn Trinh sát Cơ giới 333 của Prosen đã xuất phát và nghe thấy cuộc liên lạc giữa Đại đội trưởng John và xe số 217.

Trung đội trưởng nghe thấy tin tức 24 chiếc máy bay ném bom hạng nặng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Bọn họ đã có thể nhìn thấy đường bay của máy bay ném bom trên cao.

Trung đội trưởng lắc đầu: "Điều này làm tôi nhớ đến lúc chúng ta tiến vào Ant, khi đó máy bay ném bom của Không quân Prosen cũng ào ạt bay về phía nội địa Ant như vậy. Phong thủy luân chuyển thật." Lúc này mặt trời vừa mọc ở phía đông, nên khi trung đội trưởng nhìn lên trời chỉ có thể nheo mắt, vì vậy hắn không nhìn thấy máy bay chiến đấu đang bổ nhào xuống - máy bay chiến đấu chất đầy bom. Đợi đến khi hắn nhìn thấy máy bay chiến đấu thì đã quá muộn.

"Máy bay địch! Không kích!" Trung đội trưởng vừa hô to, chiếc máy bay chiến đấu bổ nhào đầu tiên đã kéo lên. Ngay sau đó, trung đội trưởng nhìn thấy một quả bom cắm xuống mặt đường phía trước chiếc xe bán xích mà hắn đang ngồi.

Ngòi nổ chậm của quả bom khiến nó không phát nổ ngay lập tức, vì vậy trung đội trưởng kịp thời co người vào trong xe

bán xích, để lớp thép xung quanh bảo vệ một chút - Ít nhất là bảo vệ về mặt tâm lý.

Ngay sau đó, hắn có cảm giác lâng lâng, hắn lập tức nhận ra chiếc xe bán xích đã bị hất tung lên không trung.

Chưa kịp phản ứng gì, xe đã rơi xuống đất, trung đội trưởng cũng ngất đi.

Không kích kết thúc, trung sĩ trên chiếc Panzer II đi ngay sau xe của trung đội trưởng thò đầu ra, vừa nhìn đã thấy xe của trung đội trưởng bị lật, bèn dùng radio hô: "Trung sĩ nhất, trung đội trưởng đã hi sinh, đến lượt anh chỉ huy."

Trung đội của Prosen thường chỉ có một sĩ quan, trung đội phó do trung sĩ nhất đảm nhiệm, thông thường trung sĩ nhất và binh lính cũng có mối quan hệ tốt hơn.

Đôi khi binh lính thậm chí còn muốn trung sĩ nhất chỉ huy hơn.

Trong radio truyền đến giọng nói của trung sĩ nhất: "Chỉ bị lật thôi đúng không? Mở cửa sau xem có thể cứu người ra không. Nhất định không được lật xe lại, có thể sẽ gây ra thương tích thứ cấp." "Rõ." Trung sĩ lập tức ra lệnh cho lính của mình: "Mở cửa sau, cứu người." Lúc này xạ thủ súng máy của xe bán xích đột nhiên nói: "Nhanh lên! Phía trước có khói bụi!"

Trung sĩ nhìn về phía trước, quả nhiên nhìn thấy một lượng lớn khói bụi.

Hắn đứng dậy, cầm ống nhòm quan sát - tiểu đội trưởng của Prosen thường phải chỉ huy súng máy, nên sẽ được trang bị một chiếc ống nhòm.

Trong ống nhòm, chỉ có thể nhìn thấy chiếc xe nhỏ dẫn đầu của địch, đội hình hành quân phía sau hoàn toàn bị khói bụi che khuất.

Trung sĩ chưa từng thấy chiếc xe nhỏ dẫn đầu kia, có thể là trang bị của Liên Xô.

“Chết tiệt.” Trung sĩ chửi thầ một câu, cầm lấy micrô của radio hô: “Lực lượng lớn của địch đang tiếp cận! Lực lượng lớn của địch đang tiếp cận!” Trung sĩ nhất rất bình tĩnh: “Đừng hoảng, có thể là bộ binh hạng nhẹ của địch, 137, 138, hai xe tản ra hai bên sườn!”

“Rõ.”

Hai chiếc Panzer II lập tức tản ra hai bên sườn, vì vậy đội hình hành quân nằm la liệt trên đường lớn và hai chiếc xe tăng tạo thành hình chữ thập.

Nhưng trưởng xe Panzer II lại sợ trước: “Khói bụi lớn nhưữ vậy, chắc là lực lượng xe tăng của địch rồi? Pháo 20mm của tôi chỉ có thể đánh bóng cho T-34 thôi”

Chương 739: Vậy dĩ nhiên không có vấn đề

Chương 739: Vậy dĩ nhiên không có vấn đề

Chương 739: Vậy dĩ nhiên không có vấn đề

Lúc này chiếc xe nhỏ đi đầu bắt đầu dùng súng máy trên xe bắn về phía bên này. Trưởng xe Panzer II: "Địch dám xông lên đánh xe tăng, đây chắc chắn là lực lượng xe tăng của Liên Xô! Thả khói mù, rút lui thôi!"

Trung sĩ nhất do dự một giây, ra lệnh: "Thả khói mù, rút lui"

Lúc này trung sĩ trên chiếc Panzer II hỏi: "Vậy trung đội trưởng thì sao? Có thể anh ấy còn sống!" "Không kịp nữa rồi, rút lui nhanh lên."

Xe tăng Panzer II đã kích hoạt ống phóng khói, bắn ra đạn khói.

Trung sĩ trên chiếc Panzer II tuy còn muốn nói gì đó nhưng vẫn chấp hành mệnh lệnh, thao tác ống phóng lựu đạn khói của xe bán xích khai hỏa.

Vương Trung đột nhiên nhận được liên lạc từ một trong hai đội nghỉ binh: "Hoa Lạt Tử Mô gọi Thành Cát Tư Hăn, Hoa Lạt Tử Mô gọi Thành Cát Tư Hãn. Phía trước đội tôi địch thả khói mù, lặp lại, phía trước đội tôi địch thả khói mù."

Vương Trung vừa trả lời, vừa chuyển góc nhìn, quả nhiên nhìn thấy phía trước đội xe Jeep Willys có khói mù của địch.

Sau đó Vương Trung phát hiện ra một điều, tuy tầm nhìn mà các đơn vị chia sẻ cho hắn không được làm nổi bật, nhưng tầm nhìn này sẽ không bị khói mù che khuất. Chỉ cần địch không trốn trong khói mù, hắn đều có thể nhìn thấy. Đương nhiên, bụi do xe địch di chuyển vẫn sẽ gây nhiễu tầm nhìn của hắn, nhưng không đến mức hoàn toàn không nhìn thấy.

Xe Jeep Willys phía sau kéo theo cái chổi, nên khói bụi quá lớn, thật sự không nhìn rõ lắm.

Tóm lại Vương Trung nhìn thấy rõ ràng phía trước đội hình xe Jeep có hai chiếc Panzer II, hai chiếc Panzer II này có thể đánh cho đội xe Jeep tan tác.

Nhưng bây giờ địch bắt đầu bỏ chạy thì lại khác. Trên thực tế, giáp của Panzer II cũng chỉ đến thế, giáp hông và giáp sau có thể bị súng máy hạng nặng M2 bắn Xuyên.

Quan trọng nhất là, địch đã bỏ chạy, nếu đội nghi binh không đuổi theo, địch có thể sẽ nhận ra, quay lại đánh úp, ngược lại sẽ rất nguy hiểm. Vì vậy Vương Trung ra lệnh: "Tiếp tục truy kích, cố gắng tiêu diệt địch."

Theo mật ngữ đã thống nhất trước khi xuất phát, cố gắng tiêu diệt địch có nghĩa là: "Duy trì tiếp xúc với địch, gây áp lực liên tục." Cho dù quần Prosen có nghe lén thông tin liên lạc vô tuyến, cũng không có vấn đề gì!

"Rõ!" Bên phía đội nghi binh có lẽ không biết địch có Panzer II, nên trả lời rất kiên quyết: "Cố gắng tiêu diệt địch!"

Thượng tá Busse cau mày: "BỊ không kích rồi à?"

"Vâng, hơn nữa còn gặp phải lực lượng xe tăng của địch." Tham mưu trưởng vẻ mặt nghiêm túc: "Trung đội trưởng trinh sát trung đội đã hi sinh, lực lượng còn lại đang rút lui về Yeisk dưới sự chỉ huy của trung sĩ nhất." Đại úy John: "Đây chắc

chắn là một trong hai lực lượng thiết giáp mà xe số 217 đã báo cáo.”

Thượng tá Busse gật đầu: “Xe tăng kiểu mới đã hoạt động được chưa?”

Đại úy John vẻ mặt lúng túng: “Vẫn chưa, vừa mới khắc phục xong sự cố, các kỹ sư của tiểu đoàn sửa chữa đang lắp bánh xe, cần thêm một chút thời gian nữa.”

“Một chút là bao lâu? Đại úy, anh nên biết trên chiến trường không nên dùng từ ngữ mơ hồ như vậy.”

Đại úy John: “Rõ! Nhiều nhất là tám tiếng, thưa thượng tá.” “Lắp bánh xe mà tám tiếng?” Thượng tá kinh ngạc.

Đại úy John: “Nhiều nhất thôi ạ. Nếu nhanh thì năm tiếng là xong.”

Thượng tá: “Năm tiếng mà cậu còn vênh váo được à?” Đại úy John nhún vai, giọng điệu bất lực: “Không còn cách nào khác, để đảm bảo khả năng di chuyển tốt nhất, xe tăng kiểu mới sử dụng bánh xe gối đôi, mỗi lần tháo lắp đều phải mất một đến hai ngày. Tiểu đoàn sửa chữa đã cố gắng hết sức rồi.”

Thượng tá Busse tặc lưỡi: “Cho nên các anh không có cách nào tham gia tác chiến phòng ngự tiếp theo sao? Xem ra chỉ có thể nhường mấy cậu lính xe tăng Pz.Kpfw. IV Ausf. F2 đi kiếm chút huân chương rồi.”

John thượng úy cũng cười: “Vậy dĩ nhiên không có vấn đề.”

Lúc này bên ngoài lại vang lên tiếng còi báo động phòng không, Busse thượng tá cùng mọi người lập tức nằm rạp xuống.

Thế nhưng đợi một lúc lâu cũng không có quả bom nào rơi xuống.

Cửa sở chỉ huy đột nhiên mở ra, một tham mưu đi vào báo cáo: “Tiểu đoàn phòng không xin được giải trừ báo động phòng không, máy bay ném bom hạng nặng của địch không phải đến oanh tạc chúng ta.”

Busse thượng tá bực tức đứng dậy: “Sáng nay chúng ta còn phải nhận bao nhiêu tin tình báo vớ vẩn nữa đây?” Linden trung úy sau khi máy bay của Ant bay qua đầu, liền chuyên tâm lắng nghe radio của quân ta.

Sau đó, hắn nghe thấy báo cáo của tiểu đoàn trinh sát cơ giới đang đến gần mình.

Hắn lập tức tháo tai nghe xuống, nhìn người lái xe và thợ máy đang sửa chữa. Người thợ máy vừa lúc lau mồ hôi, ngẩng đầu lên nhìn, kết quả là chạm mắt với hắn. “Sao vậy?” Người lái xe là lính kỳ cựu, dường như vừa nhìn thấy vẻ mặt của Linden trung úy là hiểu ngay, nhưng vẫn hỏi.

Chương 740: Tên Này Quá Tự Tin Rồi

Chương 740: Tên Này Quá Tự Tin Rồi

Chương 740: Tên Này Quá Tự Tin Rồi

Linden trung úy: "Tập đoàn quân phản kích của địch đang tiến về phía cụm tác chiến của Busse thượng tá, chúng ta tạm thời không nhận được chi viện."

Người lái xe tặc lưỡi: "Thật sao? Nhưng nói cũng lạ, tại sao địch không tấn công chúng ta? Tiêu diệt mỗi nhọn nhỏ bé của chúng ta, chẳng phải đơn giản hơn là tiêu diệt cụm tác chiến của Busse thượng tá sao?"

Linden trung úy nhún vai: "Tôi biết sao được?" Lúc này bộ binh cảnh giới đột nhiên hô lớn: "Phương hướng Đông Bắc xuất hiện xe thiết giáp không rõ lai lịch!" Linden trung úy lập tức nhìn về phía Đông Bắc, quả nhiên nhìn thấy trong cánh đồng lúa mì có xe thiết giáp đang di chuyển, chỉ nhìn chiều cao của xe… Cảm giác giống như pháo tự hành?

Lúc này lính gác cảnh giới bên kia cũng hô lên: "Đông Nam cũng có!"

"Chính diện cũng có! Chúng ta bị bao vây ba mặt!" Lúc này Vương Trung không rảnh để ý đến đội xe jeep Willys đang đuổi theo lực lượng trinh sát thiết giáp của địch. Lực lượng "Đả Hổ" của hắn đã giao chiến với địch. Mười lăm chiếc Jagdpanzer 38(t) Hetzer được chia thành ba nhóm, từ ba hướng tiếp cận đội quân địch đang nằm rạp trên thảo nguyên. Jagdpanzer 38(t) Hetzer ở chính diện cách quân địch chưa đến

2400 mét, Jagdpanzer 38(t) Hetzer đang bọc đánh ở phía Nam và phía Bắc vẫn đang cơ động, khoảng cách xa hơn một chút.

Bộ binh trên Jagdpanzer 38(t) Hetzer đã xuống xe, dàn hàng ngang trước Jagdpanzer 36(t) Hetzer.

Bộ binh đi cùng Jagdpanzer 38(t) Hetzer tổng cộng một đại đội, ba hướng đều có một trung đội dàn trận.

Vương Trung trang bị bộ đàm đến cấp trung đội, trên Trái Đất, chỉ có quân đội Mỹ trong chiến tranh Việt Nam mới có trang bị này, quần đội Mỹ trong Thế chiến II là quân đội có nhiều radio nhất, nhưng bộ đàm cũng chỉ được trang bị đến cấp đại đội. Vương Trung trang bị vượt cấp, dựa theo biên chế của quân đội Mỹ trong chiến tranh Việt Nam mà trang bị bộ đàm đến cấp trung đội, mặc dù quân đội Mỹ đã thua Việt Nam nhưng trang bị vượt cấp như này đã chứng tỏ ưu thế rất lớn. Để phát huy tác dụng của bộ đàm, hắn còn đặc biệt điều động hai học sinh tốt nghiệp trung học phổ thông, học tập kỹ thuật vô tuyến điện, nắm vững kỹ năng bảo trì thông thường của bộ đàm, cùng với kỹ năng đo đạc tọa độ đơn giản.

Học sinh trung học phổ thông thật sự rất quý giá, lính thủy đánh bộ mà toàn bộ tốt nghiệp trung học phổ thông thì quá xa xỉ, phải lên án, hải quân ngu ngốc - tướng lục quân Aleksei Konstantinovich Rokossovsky nghĩ như vậy. Tuy nhiên, hiện tại radio được trang bị đến cấp trung đội tạm thời vẫn chưa phát huy tác dụng, bởi vì pháo binh của sư đoàn và tập đoàn quân vẫn chưa theo kịp.

Hiện tại bộ đàm được trang bị cho trung đội bộ binh phía trước Jagdpanzer 38(t) Hetzer chỉ có thể làm "mắt" cho Vương Trung, hơn nữa còn là loại mắt không có tính năng highlight.

Vương Trung liên tục gọi cho các trung đội bộ binh này, đảm bảo mình nắm rõ được động thái của địch.

Bị bao vây ba mặt - được rồi, nếu xét đến vị trí của lực lượng tiếp viện, đội quân địch này đã bị bao vây tứ phía - tổng quân số của quân địch bị bao vây khoảng hơn ba trăm người, có bốn chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới, tám chiếc Pz.Kpfw. II, bốn chiếc Pz.Kpfw. IV Ausf. F2, hai mươi chiếc xe bán xích, và có thể là một đại đội bộ binh. Nếu có thể highlight, Vương Trung chỉ cần nhìn phiên hiệu của bọn chúng là có thể xác định được có bao nhiêu quân địch bị vây ở giữa, đáng tiếc highlight là "phúc lợi" mà mắt thường của Vương Trung mới có, mắt của binh lính thì không có hiệu ứng đặc biệt này.

Cho nên Vương Trung chỉ có thể cố gắng đếm đầu người, nói cũng không ngoa, có cảm giác như đang quan sát đàn kiến di chuyển.

Quân địch rõ ràng đã phát hiện ra Jagdpanzer 38(t) Hetzer, pháo thủ xe tăng bắt đầu xoay nòng pháo.

Có vài chiếc Pz.Kpfw. IV và Pz.Kpfw. II xoay cả thân xe, hơn nữa có thể nhìn thấy bằng mắt thường rằng chúng được chia thành ba nhóm phòng ngự.

Những chiếc xe tăng còn lại chắc chắn là bị không quân phá hỏng xích, cho nên chỉ có thể đứng yên tại chỗ xoay nòng pháo.

Vương Trung liên lạc với năm chiếc Jagdpanzer 38(t) Hetzer đang tiếp cận từ chính diện qua radio: "Tiếp cận đến 1500 mét thì khai hỏa, khoảng cách do chỉ huy của các anh quyết định."

"Vâng!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chiếc xe tăng số hiệu chiến thuật 218 đã khai hỏa. Pháo 88mm gầm lên giận dữ, Vương Trung thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng luồng khí nén từ nòng pháo tạo ra từ góc nhìn từ trên xuống! Vương Trung

nhìn thấy rõ ràng quỹ đạo bay của viên đạn, nó bay vun vút rồi đánh trúng phần "lưng" của chiếc Jagdpanzer 38(t) Hetzer số 461, kết quả do góc chạm quá nhỏ, viên đạn bị bật ra. "Chờ đã, chẳng lẽ bọn chúng định sử dụng kỹ thuật bắn cầu vồng để tấn công đỉnh xe sao?" Vương Trung cau mày, nếu đúng là như vậy thì tên pháo thủ Prosen này có phần quá tự tin rồi.

Chương 741: Để tôi đi khuyên hàng bọn c…

Chương 741: Để tôi đi khuyên hàng bọn c…

Chương 741: Để tôi đi khuyên hàng bọn chúng

Tàu chiến bắn nhau có thể sử dụng kỹ thuật bắn cầu vồng để tấn công boong tàu, là vì khoảng cách giao chiến rất xa, toàn là mười mấy hai mươi km.

Bây giờ ngươi bắn cầu vồng cái gì ở khoảng cách hai cây số này!

Sau khi xe số 218 khai hỏa, xe số 220 cũng lập tức khai hỏa, lần này viên đạn chính xác bắn trúng tấm chắn pháo của chiếc Jagdpanzer 38(t) Hetzer số 458.

Vương Trung khịt mũi khinh thường, ở khoảng cách này mà đòi bắn xuyên tấm chắn pháo của Jagdpanzer 38(t) Hetzer? Thật là nằm mơ giữa ban ngày.

Tuy nhiên, lực va chạm cực lớn khi trúng đạn trực tiếp vẫn khiến chiếc xe số 458 tạm thời giảm tốc độ, dần dần bị tụt lại phía sau, có lẽ là do kíp lái bên trong bị choáng. Chuyện này khá phổ biến, đạn pháo công suất lớn bắn trúng giáp xe, cho dù không xuyên thủng cũng có thể khiến kíp lái bên trong bị choáng tạm thời.

Thời gian bị choáng có thể chỉ khoảng ba đến năm giây. Quả nhiên, chiếc xe số 458 lại bắt đầu tăng tốc, đuổi theo đồng đội đang tiến lên.

Quân địch bắt đầu khai hỏa liên tục.

Nhưng cho dù là pháo 75mm L/43 (pháo chính của Pz.Kpfw. IV Ausf. F2), hay là pháo 88mm KwK 36 L/56 (pháo chính của xe tăng hạng nặng kiểu mới), dường như đều không thể xuyên thủng giáp trước của Jagdpanzer 38(t) Hetzer.

Cảnh tượng năm chiếc Jagdpanzer 38(t) Hetzer vừa chịu đựng hỏa lực của địch vừa tiến lên khiến Vương Trung nhớ đến video xe tăng T-35 của Liên Xô trên trận địa địch mà hắn đã xem trước khi xuyên không.

Đột nhiên, chiếc Jagdpanzer 38(t) Hetzer số 460 dừng lại! Vương Trung giật mình, tưởng rằng quân địch đã gây ra thương vong đầu tiên cho ta trước khi ta khai hỏa, kết quả nhìn kỹ mới phát hiện ra là xích xe bị đứt.

Pháo tự hành mà đứt xích thì coi như hỏng, có lẽ chính vì vậy, nắp khoang của chiếc xe số 460 được mở ra, trưởng xe ném ra vài quả lựu đạn khói, sau đó mới bò ra khỏi xe dưới sự yểm trợ của khói.

Quân địch đã bắn được hai phút, chiếc Jagdpanzer 38(t) Hetzer số 458 đột nhiên dừng lại, xoay thân xe để ngắm mục tiêu, sau đó khai hỏa với tốc độ cực nhanh.

Sức mạnh của luồng khí nén từ pháo 100mm tạo ra còn khủng khiếp hơn cả pháo 88mm và 75mm.

Ngay khi khai hỏa, tầm nhìn của pháo tự hành liền bị che khuất hoàn toàn, toàn là bụi do luồng khí nén từ nòng pháo thổi lên - Jagdpanzer 38(t) Hetzer khá thấp, bị che khuất hoàn toàn. Vương Trung lập tức nhìn về phía quân địch, quả nhiên nhìn thấy một chiếc Pz.Kpfw. IV đang bốc cháy, các thành viên xe tăng đang bò ra khỏi xe, có người còn đang bốc cháy, phải lăn lộn trên cỏ để dập lửa.

“Làm tốt lắm.” Vương Trung không nhịn được hô lên, sau khi hô xong mới nhận ra hình như mình không thể nhìn thấy

trực tiếp chiến trường. Vì vậy, hắn giả vờ như đội Đả Hổ đang báo cáo với hắn. Những chiếc Jagdpanzer 38(t) Hetzer ở chính diện, ngoại trừ chiếc xui xẻo bị đứt xích kia, đều đã khai hỏa. Pz.Kpfw. III và Pz.Kpfw. IV chỉ cần bị pháo 100mm bắn trúng là chắc chắn tiêu đời, cho dù khoang chứa đạn không phát nổ, cũng sẽ bốc cháy cho đến khi bị thiêu rụi hoàn toàn.

Tuy nhiên, những chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới vẫn kiên cường chống trả.

Vương Trung nhìn khoảng cách, phát hiện ra rằng vị chỉ huy của đội Jagdpanzer 38(t) Hetzer ở chính diện quá nóng vội, đã ngừng bắn quá sớm, dẫn đến khi khai hỏa thì khoảng cách đến xe tăng hạng nặng kiểu mới vẫn còn từ 1700 đến 1800 mét.

Ở khoảng cách này mà muốn bắn xuyên thì đúng là gặp ma.

Vương Trung cầm bộ đàm lên, vừa định ra lệnh thì chợt nghĩ hành động này có phải rất giống một gã đầu trọc nào đó không?

Hắn do dự một lúc, tham mưu trưởng Alexander, người chỉ huy đội hình tấn công chính diện, lên tiếng: “Tướng quân, hình như pháo 100mm của chúng ta không bắn xuyên được những vũ khí kiểu mới của Prosen này!” Vương Trung: “Hoảng cái gì! Chắc chắn là do khoảng cách quá xa, tiến lên 1500 mét, rồi thử lại lần nữa!”

Tuy chỉ tiến lên 300 mét, nhưng sức sát thương sẽ tăng lên đáng kể.

Mệnh lệnh được truyền đạt qua sóng radio, Vương Trung hài lòng nhìn thấy những chiếc pháo tự hành ở chính diện vốn đã dừng lại vẫn duy trì đội hình hàng ngang đơn giản, tiếp tục tiến lên - ngoại trừ chiếc xui xẻo bị đứt xích kia.

Trên đường tiến lên, lại có một chiếc pháo tự hành dừng lại, Vương Trung vội vàng nhìn kỹ, phát hiện ra xích xe lại bị đứt.

Nhưng điều này rõ ràng không thể làm lung lay quyết tâm tấn công của đội hình chính diện.

Lúc này, những chiếc pháo tự hành đang bọc đánh ở hai bên sườn Nam Bắc cũng đã quay đầu xe, lao về phía đội quân Prosen đang bị bao vây. Còn những chiếc Jagdpanzer 38(t) Hetzer đang bố trí ở chính diện thì dừng lại ở vị trí cách quần địch 1400 mét. Chúng lại khai hỏa một lần nữa.

Vương Trung nhìn thấy một tia sáng lóe lên bắn trúng giáp trước của chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới số 220, hình như là bắn trúng cửa sổ quan sát của lái xe.

Ngay sau đó, nắp khoang của xe số 220 được mở ra, các thành viên xe tăng hoảng hốt bò ra ngoài, tiếp đó là đuôi xe bốc khói đen.

Ngọn lửa xuất hiện cuối cùng, nhìn chiếc Pz.Kpfw. VI Tiger đang bốc cháy, Vương Trung thấy xót xa, nghĩ thầm người Prosen các ngươi làm sao vậy, dập lửa đi chứ! Đây là trang bị ta muốn dùng đấy! Chiếc xe số 217 là chiếc thứ hai bị bắn trúng, lúc đó nó đang xoay tháp pháo, kết quả viên đạn bay tới khiến khu vực xung quanh vòng đỡ tháp pháo bắn ra một loạt tia lửa.

Ngay sau đó, tháp pháo liền ngừng hoạt động.

Toàn bộ lính xe tăng Prosen nhảy ra khỏi xe, Vương Trung đếm số người, ôi chao, năm người mà không ai bị thương cả.

Vương Trung bắt đầu suy nghĩ lại xem có phải mình đã cho quá ít thuốc nổ vào đạn pháo, nên bắn trúng xe tăng mà không gây sát thương cho kíp lái bên trong hay không. Hắn vừa suy nghĩ vừa xem Jagdpanzer 38(t) Hetzer đại chiến xe tăng Tiger.

Những chiếc Pz.Kpfw. II và Pz.Kpfw. IV khác đầu đã bị bắn thủng, có chiếc đã cháy thành than.

Còn hai chiếc Pz.Kpfw. VI Tiger sống sót, chúng đang ngoan cố chống trả.

Lúc này, bộ binh đã lặng lẽ tiếp cận quân địch.

Súng tiểu liên Tokarev cải tiến khai hỏa, bộ binh địch cũng đang tập trung vào trận chiến xe tăng, căn bản không ngờ tới sẽ bị tập kích, càng không ngờ tới sẽ bị tập kích bằng súng tiểu liên giảm thanh. Vương Trung nhìn thấy một trung sĩ Ant cầm súng tiểu liên Tokarev cải tiến bắn xối xả, tiêu diệt khoảng một tiểu đội địch, nhưng những tên địch khác đầu đang tập trung vào cuộc đấu giáp giữa hai loại xe thiết giáp kiểu mới, vậy mà không hề phát hiện ra mình đã mất một tiểu đội. Chờ đến khi súng tiểu liên Tokarev cải tiến trong tay bộ binh đã hạ gục gần tám mươi tên địch, người Prosen mới phát hiện ra mình đang bị tập kích, các sĩ quan bắt đầu tổ chức chiến đấu. Tuy rằng bộ binh Ant đã mất đi lợi thế tập kích, nhưng trận chiến vừa rồi đã giúp họ chiếm được vị trí thuận lợi, lưới lửa dày đặc của súng tiểu liên Tokarev cải tiến nhanh chóng hạ gục bộ binh đi kèm của địch.

Lính xe tăng xuống xe đã chú ý đến điều này, định liên lạc với những chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới đang giao chiến ác liệt, nhưng lại bị bộ binh Ant chặn lại.

Đến khi chiếc Tiger thứ ba bị bắn nổ, bộ binh Ant đã tạm thời kiểm soát chiến trường, sắp biến chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới cuối cùng thành chiến lợi phẩm của bộ binh.

Vương Trung hô to: “Đừng! Đừng ném bom xăng vào chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới cuối cùng! Để tôi đi khuyên hàng bọn chúng!”

Chương 742: Hàng phục Ác Hổ

Chương 742: Hàng phục Ác Hổ

Chương 742: Hàng phục Ác Hổ

Vương Trung nói xong cầm bộ đàm suy nghĩ một chút, đem đồ vật kín đáo đưa cho Vasili: “Tôi không hiểu tiếng Prosen, anh tới chiêu hàng!” Vasili: “Tôi ư? Không không không, tôi không có lòng tin thuyết phục được người Prosen kiêu ngạo.”

Vương Trung hơi suy nghĩ một chút, nói: “Như vậy đi, tôi cưỡi bạch mã chạy trước mặt kẻ địch lắc lư, lớn tiếng nói chuyện, anh không cần phải để ý đến việc tôi nói vui cái gì, dù sao tôi vừa nói chuyện anh liền phiên dịch.” Vasili kinh hãi: “Vậy xe tăng còn đang chiến đấu, dùng đại bác oanh kích chúng ta, ngài cứ như vậy xuất hiện trong tầm mắt bọn họ sao? Không, tôi không thể để ngài mạo hiểm như vậy!”

Vương Trung mỉm cười. Đúng vậy, cưỡi ngựa xuất hiện trong tầm bắn của xe tăng địch vô cùng nguy hiểm. Nhưng Vương Trung có hack, có thể nhìn thấy rõ ràng hướng đi của thân xe và tháp pháo của kẻ địch.

Pháo chính và súng máy đồng trục của xe tăng chỉ có thể bắn mục tiêu mà nòng súng chỉ vào, còn súng máy thân xe bắn ở chính diện thân xe.

Nói thật, dưới tình huống biết rõ trạng thái của kẻ địch, né đường bắn của xe tăng đơn giản hơn né đường đạn của bộ binh nhiều.

Dù sao thì dù là tháp pháo điện, tốc độ xoay cũng chỉ có vậy, chậm hơn nhiều so với con người xoay nòng súng. Vương Trung cần, chỉ là dũng khí một mình một ngựa đối mặt Hổ thức, trực diện khả năng gặp phải cái chết bất ngờ mà thôi. Mà bây giờ Vương Trung không thiếu nhất chính là dũng khí.

Dũng khí chia làm hai loại, một loại bắt nguồn từ sự ngu dốt, giống như người Zulu xông lên súng máy Maxim, một loại khác là sau khi biết được phía trước khủng bố và tàn khốc, vẫn ngẩng đầu tiến lên.

Dũng khí của Vương Trung là loại thứ hai, hắn đã từng thấy mưa bom bão đạn, hắn đã từng khiêu vũ cùng tử thần. Hắn huýt sáo một tiếng, quả nhiên tiếng hí của Bucephalus từ đằng xa truyền đến - con ngựa này có thể là cảm thấy tiếng súng giao tranh ồn ào làm phiền nó ăn cỏ, nên trốn ở xa, bây giờ mới vui vẻ chạy tới. Vương Trung xoay người lên ngựa, theo lệ cầm lấy cờ đỏ, cắm phần đuôi vào chỗ chống đỡ trên yên ngựa, một tay giơ cao cờ xí phóng ngựa về phía trước.

Vasili nhìn bóng lưng của hắn, lại nhìn nhìn thượng sĩ cao cấp Grigory.

Grigory ra hiệu cho tài xế lái xe.

Vasili hỏi: “Chúng ta phải đuổi theo hắn sao?” Grigory nhún vai: “Không, chúng ta sẽ dừng lại ở khoảng cách mà anh có thể nghe thấy tiếng hắn, có lẽ cách kẻ địch khoảng hai cây số.”

Vasili lại hỏi: “Anh không làm tròn trách nhiệm cảnh vệ sao?”

Grigory: “Hắn làm loại chuyện này, có cảnh vệ hay không cũng không khác nhau, cứ giao cho các Thiên thần bảo vệ tướng quần đi.”

“Anh nói đúng.”

Vasili cầm lấy bộ đàm, điều chỉnh đến tần số

Grigory hỏi: “Anh làm được không?”

“Tôi đã có chủ ý rồi, thật ra chiêu hàng này, mấu chốt không phải ở việc tôi nói gì, mà là ở uy áp của tướng quần.” Vasili nhún vai: “Cho nên tôi sẽ làm mạnh tay một chút!”

Vương Trung vừa chú ý hướng đi của chiếc xe số 217, vừa lên kế hoạch cho lộ trình di chuyển.

Không thể đi vào phía trước thân xe, may mà thần xe tăng đã bị tê liệt trong trận không kích hôm qua, cho nên chỉ cần quan tâm hướng của tháp pháo là được.

Đương nhiên bởi vì góc bắn của súng máy thân xe có hạn, Vương Trung không thể cứ đi vòng tròn mãi, đi được ba phần tư vòng thì phải quay đầu chạy, khoảnh khắc quay đầu là nguy hiểm nhất, có thể bị pháo xe tăng bắn thành bột phấn.

Nhưng chỉ cần động tác của hắn đủ nhanh, kẻ địch sẽ không kịp phản ứng.

Cảm giác nguy hiểm khi khiêu vũ cùng Tử thần kích thích tuyến thượng thận của Vương Trung, khiến toàn thân hắn đều rơi vào trạng thái hưng phấn, ngay cả tư duy của đại não cũng trở nên nhảy vọt.

Cho nên ý nghĩ hiện tại trong đầu hắn là: Tôi chỉ cần trượt một cái, xông vào gầm xe tăng Hổ thức, ném vào hai quả lựu đạn, trận chiến sẽ kết thúc, tôi có thể bắt sống hoàn hảo chiếc Hổ thức này!

Mang theo ý nghĩ như vậy, Vương Trung một đường tiến lên.

Nơi hắn vừa ở cách vị trí giao chiến thực tế năm cây số, cho nên hắn phải tiến về phía trước ba cây số trở lên, mới có thể lọt vào tầm mắt của kẻ địch.

Chiếc xe jeep do Grigory chỉ huy chở Vasili đi theo phía sau hắn hai trăm mét.

Một nhóm người cứ như vậy xuyên qua khu vực triển khai của đội tiên phong.

Chắc hẳn rất nhiều người đã nhìn thấy lá cờ đỏ mà Vương Trung giơ lên, đáng tiếc trong tay Vương Trung không có bộ đàm, không nghe được cuộc trò chuyện của bọn họ.

Cuối cùng, Vương Trung đi qua chiếc xe tăng Whirlwind đầu tiên bị đứt xích, chứng tỏ khoảng cách tới kẻ địch chỉ còn 1800 mét.

Trong bụi cỏ có vài lính tăng đứng dậy, hô to với Vương Trung: "Tướng quân! Ngài muốn làm gì vậy? Phía trước nguy hiểm! Mau dừng lại!" Vương Trung quay đầu nhìn về phía chiếc xe jeep do Grigory chỉ huy, chỉ vào đám lính tăng.

Grigory lập tức chỉ huy xe Jeep chuyển hướng, lái đến trước mặt đám lính tăng, hỏi thăm tình hình của bọn họ. Vương Trung thì tiếp tục tiến lên.

Chương 743: Hàng phục Ác Hổ 2

Chương 743: Hàng phục Ác Hổ 2

Chương 743: Hàng phục Ác Hổ 2

Rất nhanh Vương Trung đi qua tuyến phòng thủ do Whirlwind tạo thành, Whirlwind đã dựa theo mệnh lệnh vừa rồi của Vương Trung ngừng bắn, có lẽ trưởng xe của bọn họ đã nhận được thông tin qua radio, tất cả đều mở nắp khoang chui ra khỏi tháp pháo.

Vương Trung đi qua tuyến phòng thủ của Whirlwind, là để cho chiếc xe tăng số 6 cuối cùng chú ý tới hắn, dù sao xe tăng đang bắn về phía những chiếc Whirlwind này, pháo thủ không thể không nhìn thấy cờ đỏ ngựa trắng lướt qua trong kính ngắm.

Quả nhiên, pháo chính của xe tăng số 217 xoay về phía Vương Trungl

Hắn không nói hai lời kéo dây cương, vừa để cho ngựa chuyển hướng vừa đá vào bụng ngựa, thế là Bucephalus phi nước đại, lập tức kéo giãn khoảng cách với hướng bắn của đại bác Prosen.

Vương Trung cứ như vậy chạy vòng quanh xe tăng địch, đồng thời hô to: “Lính tăng Prosen, đầu hàng đi! Chúng tôi có thể bắn thủng thân xe của các anh bất cứ lúc nào, các anh lại không có cách nào bắn thủng giáp trước của pháo tự hành chống tăng kiểu mới của chúng tôi một cách hiệu quả! Hơn nữa bộ binh yểm trợ của các anh cũng tiêu tùng rồi! Cố thủ sẽ

không có kết quả tốt đâu!" Vasili cầm bộ đàm, lớn tiếng nói: "Nếu các anh không đầu hàng, tôi sẽ đích thân leo lên xe tăng của các anh, dùng súng lục của tôi bắn vỡ đầu từng người một! Người thần và bạn bè của các anh sẽ nhận được một bức thư, nói rằng các anh đã chết vì ngu ngốc và không biết lượng sức mình!" Grigory nhìn Vasili: "Tuy tôi không hiểu tiếng Prosen, nhưng tôi cảm thấy anh không dịch đúng theo nguyên văn."

"Tôi đã nói rồi, uy áp của tướng quân mới là mấu chốt, đối với người Prosen, chúng ta là những người có sức mạnh thần bí, các tu sĩ cầu nguyện hay trận pháp âm thanh gì đó, bọn họ thực sự sẽ tin rằng tướng quân là một trong Tứ ky sĩ Khải Huyền, có thể phá hủy xe tăng bằng tay không."

Vasili dừng một chút, bổ sung một câu: "Chúng ta là người theo chủ nghĩa thế tục, chúng ta đương nhiên biết điều đó là không thể. Hãy nhìn vào giáo lý của chúng ta, giáo lý do Thánh Andrew viết lại cho rằng tất cả các phép màu đều là hiện tượng khoa học, chỉ là chúng ta chưa khám phá ra các quy luật liên quan mà thôi. Giống như trước đây chúng ta cho rằng lửa là thánh vật do Chúa ban tặng, sau này mới phát hiện ra đó chỉ là phản ứng oxy hóa mạnh.

"Nhưng Prosen thì khác, anh xem họ tuyên truyền kìa, 'Ân điển của khoa học kỹ thuật cuối cùng sẽ thay thế ánh sáng của Chúa', họ thừa nhận thần tiễn, trận pháp âm thanh, còn có cầu nguyện, đều là ánh sáng của Chúa, là thứ ngang hàng với ân điển của khoa học kỹ thuật." Grigory nhướng mày: "Nghe cũng có lý."

"Chính là như vậy. Cho nên hãy tin tôi, kẻ địch sẽ bị những lời này của tôi dọa sợ đến vỡ mật."

Trung úy Linden là người đầu tiên chú ý tới việc tháp pháo đang xoay - từ lúc bắt đầu, tháp pháo vẫn luôn giữ nguyên một góc, bởi vì chiếc xe tăng thử nghiệm số 217 hiện tại đã bị tê

liệt, còn kẻ địch là pháo tự hành đã dừng lại và tập trung bắn, cho nên việc bắn phá đã chuyển sang giai đoạn điểm-đối-điểm. Tháp pháo đột nhiên bắt đầu xoay có nghĩa là mục tiêu đã bị phá hủy.

Trung úy Linden lập tức quay về phía trước - vừa rồi hắn vẫn luôn quan sát tình hình xung quanh.

Bởi vì tháp pháo đang xoay, trung úy Linden nhất thời không nhìn thấy khói đen do pháo tự hành của địch bị bắn phá, bèn vừa tìm kiếm vừa nói: "Quả nhiên, chất lượng giáp của địch quá kém, chỉ cần liên tục bắn trúng sẽ khiến giáp bị mỏi! Ơ, địch không sao à?"

Pháo thủ run rẩy nói: "Trưởng xe! Trung úy! Đừng quan tâm đến pháo tự hành của địch nữa, nó đến rồi, nó đến rồi!" Pháo thủ liên tục thay đổi hai đại từ, cuối cùng vẫn cảm thấy không ổn, đổi thành từ đã bị cấm dùng: "Ngài ấy đến rồi! Mang đến cái chết và sự hủy diệt! Ngài ấy cưỡi con ngựa xám đó đến rồi!"

Trung úy Linden nghe thấy tiếng ngựa hí.

Hắn quay đầu nhìn lại, thấy một ky sĩ giơ cao cờ đỏ, phi nước đại trên thảo nguyên. "Đó là một con bạch mã." Trung úy Linden sửa lại, hắn cũng không biết tại sao vào lúc này lại phân tâm đi sửa chữa loại chuyện vụn vặt này. Lúc này trong tai nghe truyền đến tiếng Prosen với giọng Anh đặc sệt: "Nếu các anh không đầu hàng, tôi sẽ đích thân leo lên xe tăng của các anh, dùng súng lục của tôi bắn vỡ đầu từng người một! Người thân và bạn bè của các anh sẽ nhận được một bức thư, nói rằng các anh đã chết vì ngu ngốc và không biết lượng sức mình!"

Bởi vì radio và hệ thống liên lạc nội bộ của xe tăng Prosen dùng chung một đường dây, cho nên tất cả mọi người trong xe đều có thể nghe thấy âm thanh mà radio thu được - nhưng chỉ

có micrô của trưởng xe mới có thể phát ra âm thanh qua radio, micrô của những người khác chỉ có thể liên lạc nội bộ. Pháo thủ lo lắng đến chết: “Tôi không đuổi kịp hắn taI Tốc độ động cơ quá thấp, không đủ điện để xoay tháp pháo. Lái xe! Tăng tốc độ động cơ lên!”

Lái xe: “Ngay lập tức!”

Tiếp theo đó là tiếng động cơ gầm rú, nhưng tốc độ xoay của tháp pháo vẫn vậy. “Động cơ không thể thay đổi tốc độ, chắc là bị chấn động do vụ oanh tạc hôm qua. Quay tay đi!” Lái xe hét lên.

Chương 744: Hàng phục Ác Hổ 3

Chương 744: Hàng phục Ác Hổ 3

Chương 744: Hàng phục Ác Hổ 3

Pháo thủ lập tức kéo tay quay ra, bắt đầu quay điên cuồng. Trừ vị trí của trưởng xe, tất cả các vị trí khác trên xe đều có tay quay, có thể cùng nhau xoay tháp pháo.

Pháo thủ vừa quay tay quay cùng mọi người, vừa hét lớn: "Hắn ta ra khỏi tâm ngắm của tôi rồi! Tôi không đuổi kịp hắn ta! Hắn ta muốn đến chém chúng ta!"

"Bình tĩnh, chúng ta đang ở trong xe tăng! Xung quanh có 56 tấn thép bảo vệ chúng taI" Trung úy Linden quát: "Chờ hắn ta vòng ra phía trước, dùng súng máy thân xe bắn chất hắn ta! Mấy thứ này chẳng có gì ghê gớm, dù là thần thánh, bị MG34 bắn trúng cũng phải chết!"

Vừa nói, trung úy Linden vừa nhìn theo vị ky sĩ kia.

Đột nhiên, trung úy Linden có chút ghen tị với ky sĩ này, giương cao cờ xí của mình, cưỡi bạch mã tung hoành trên chiến trường, chẳng phải đây chính là cảnh tượng được miêu tả trong tiểu thuyết ky sĩ hay sao?

Trung úy Linden trên chiến trường tàn khốc, đầy máu và lửa, lại cảm nhận được sự lãng mạn chết tiệt! Hắn thậm chí còn cảm thấy, có thể tung hoành một lần như vậy, dù có chết cũng đáng!

Lúc này ky sĩ đã chạy vòng quanh xe tăng một vòng, sắp sửa lọt vào tầm bắn của súng máy phía trước! Trung úy Linden giơ tay lên: "Chuẩn bị!"

Thế nhưng kẻ địch đột nhiên chuyển hướng, dễ dàng vượt qua đường bắn của pháo chính và súng máy đồng trục. Trung úy Linden mắng: "Hắn ta chuyển hướng rồi! Nhìn kìa, tên này sợ tâm bắn của súng máy phía trước! Đừng xoay về phía này nữa, tháp pháo xoay lại đi"

Linden đột nhiên dừng lại, thấy pháo thủ không biết từ lúc nào đã cầm khẩu MP40 được trang bị cho trưởng xe trong tay, mở chốt an toàn. Hắn thầm đọc: Trên mây xuất hiện một con ngựa xám, tên nó là Tử thần, chúng sinh trên mặt đất cảm nhận được ngày tận thế đang đến/Kẻ nào quỳ lạy con thú và hình tượng của nó, kẻ đó sẽ… Linden: "Anh làm vậy là phản quốc! Anh là thành viên của Quân đoàn Ky sĩ Asgard vinh quang!" Pháo thủ cười ha hả: "Anh vẫn chưa nhìn rõ sự thật sao? Cỗ máy chiến tranh bất khả chiến bại của Đế quốc Prosen vừa mới ra chiến trường đã bị phá hủy rồi!"

Linden: "Chúng ta cũng đã phá hủy hai chiếc pháo tự hành của địch! (Ở góc nhìn của Prosen, không thể nhìn ra là do đứt xích mới dừng lại, bọn họ chỉ thấy có người nhảy ra khỏi xe)

"Chỉ có thể nói, kẻ địch trên chiến trường này có lợi thế hơn, chúng ta đều phải nằm im, nấu chúng ta cơ động, kẻ địch sẽ không thắng dễ dàng như vậy! Chỉ cần chúng ta phản hồi dữ liệu về, những chiếc xe tăng được sản xuất sẽ có giáp tốt hơn, khả năng xuyên giáp tốt hơn!"

Pháo thủ cười ha hả.

Linden cố gắng phớt lờ họng súng tiểu liên, nói: "Anh sẽ không bắn tôi đâu, hãy nghĩ đến buổi tiệc ở nhà tôi trước khi chúng ta lên đường ra tiền tuyến. Chẳng phải anh đã trò chuyện rất vui vẻ với chị gái tôi sao? Anh sẽ không khiến chị

gái tôi đau lòng đến chết đâu! Bình tĩnh lại, đưa súng tiểu liên cho tôi -”

Pháo thủ: “Giết chết vị tướng quần kia, anh sẽ thực sự không có cách nào quay về nữa.”

Ngay sau đó, pháo thủ mở cửa khoang bên cạnh, thò nửa người trên ra ngoài. Trung úy Linden hoàn toàn không kịp ngăn cản.

“Chúng tôi đầu hàng!” Pháo thủ giơ cao súng tiểu liên hét lớn: “Chúng tôi đầu hàng!” Vương Trung nhìn thấy kẻ địch đầu hàng, thở dài một hơi, sau đó mồ hôi lạnh chảy ra —— mẹ kiếp, cẩn thận nghĩ lại vừa rồi ở trước họng pháo kẻ địch lúc chuyển hướng gấp, nếu kẻ địch nổ súng, vậy chỉ có trở thành chúa cứu thế Neo mới có thể được cứu.

Neo của Ma Trận người ta cũng chỉ né được đạn súng lục và súng trường, tôi né được đạn pháo 88 ly, Neo thấy tôi cũng phải châm thuốc cho tôi đấy nhé!

Lúc này Vương Trung cách con Tiger không đến một trăm mét, hắn cũng không ngốc, đương nhiên sẽ không so tốc độ quay tháp pháo với Tiger ở khoảng cách 1400 mét, vậy chẳng phải là ngu xuẩn muốn chết sớm sao? Hơn nữa Vương Trung dám xông lên như vậy, còn vì hắn là một Tanker rất quen thuộc với Tiger, hắn biết tháp pháo của nó quá nặng, ở trạng thái nằm sấp hoàn toàn không đủ năng lượng để điều khiển tháp pháo xoay hết tốc lực. Hắn không phải là kẻ chỉ biết nhìn vào số liệu trên giấy trong game đâu!

Nếu kẻ địch tăng tốc độ động cơ để tăng điện áp, vậy thì vừa nghe tiếng là biết ngay, đến lúc đó ứng biến cũng không muộn.

Nhưng toàn bộ quá trình kẻ địch không tăng tốc độ động cơ, tháp pháo cứ chậm rãi xoay như vậy.

Chẳng lẽ bị hỏng rồi? Dù sao cũng là phiên bản thử nghiệm, tỷ lệ hỏng hóc cao cũng rất bình thường.

Vương Trung lắc dây cương, thúc Bucephalus đến gần chiến lợi phẩm.

Bạch Mã không biết vì sao lại ngẩng đầu ưỡn ngực, trông rất oai vệ, như thể nó đã chiến thắng xe tăng vậy.

Nói thật, nếu không có Whirlwind ở phía xa nhắm vào bên này, kẻ địch chắc chắn sẽ không đầu hàng.

Khi Vương Trung đến bên cạnh chiếc xe tăng số 6 cuối cùng, bộ binh đã lên xe trước, thu súng MP40 mà lính xe tăng đầu hàng giơ lên, mở hết các nắp xe tăng, mỗi nắp xe có một khẩu súng Tokarev cải tiến chĩa vào, nòng súng to chĩa thẳng vào lính xe tăng.

Bị đạn của "Máy phóng quả cân" bắn trúng mặt, Vương Trung không dám nghĩ hậu quả sẽ thảm khốc đến mức nào.

Vương Trung nhìn về phía người đầu hàng đầu tiên: "Sao lại là pháo thủ ra đầu hàng? Xe trưởng của các người đâu?"

Tên pháo thủ của địch có vẻ mặt hoang mang.

Chương 745: Tâm Đắc

Chương 745: Tâm Đắc

Chương 745: Tâm Đắc

Vương Trung ra hiệu cho bộ binh: “Bộ đàm.”

Một người lính lấy bộ đàm từ trong ba lỗ đưa cho Vương Trung.

Pháo thủ của kẻ địch nheo mắt, nhìn chiếc bộ đàm nhỏ như vậy với vẻ mặt khó tin. “Mỹ!” Vương Trung lắc lắc chiếc bộ đàm trong tay và nói.

Pháo thủ gật đầu.

Lúc này, lái xe cũng đứng dậy dưới sự “quan sát” của hai khẩu Tokarev cải tiến, nửa người trên thò ra khỏi tháp pháo.

Vương Trung: “Vasili, lại đầy phiên dịch.”

“Đang trên đường!” Giọng nói của Vasili lúc to lúc nhỏ, nghe ra được bên đó rất xóc, bộ đàm và người lúc xa lúc gần. Lúc này bộ binh chỉ về phía Đông Nam, Vương Trung nhìn sang, vừa lúc thấy chiếc xe jeep lao về phía này.

Trong lúc chờ Vasili đến, Vương Trung và lái xe cùng pháo thủ đầu hàng nhìn nhau chằm chằm.

Vương Trung quyết định xem xe trước.

Vì vậy, hắn nhảy xuống xe, bắt đầu kiểm tra bánh xe gối đặc trưng của xe tăng hạng nặng số 6, quả nhiên nhìn từ bên ngoài thì thứ này rất phức tạp.

Bánh xe gối này không chỉ đơn giản là hai hàng đan xen vào nhau, mà mỗi bánh xe còn có thiết kế riêng, là ba bánh xe

mỏng ghép lại với nhau, tạo thành cấu trúc hình chữ "T'.

Cấu trúc chữ I này có độ dày hai nửa trên dưới không giống nhau, một bân là hai bánh xe nhỏ áp vào nhau, một bên là một bánh xe đơn lẻ.

Chỉ vậy thì thôi, khi lắp ráp lại với nhau, các kỹ sư của Prosen còn bị mắc chứng OCD, nên đã tạo hình hai hàng bánh xe đối xứng nhau. Chỉ cần dùng lời văn miêu tả thôi cũng có thể biết thứ này phức tạp đến mức nào.

Áp dụng thiết kế phức tạp như vậy là để tăng khả năng vượt địa hình của xe tăng. Nhưng ở Trái Đất, sau khi Đức Quốc Xã tự mình kiểm tra T-34 và Sherman (hai hệ thống treo này thuộc trường phái khác nhau), họ cũng thừa nhận rằng bánh xe gối đan xen phức tạp chỉ giúp tăng khả năng vượt địa hình một chút mà thôi.

Bởi vì thứ này có hiệu ứng giảm dần theo cấp số nhân, đến một mức độ nhất định, dù có cố gắng cải thiện cũng không hiệu quả lắm.

T-34 và Sherman đều đang cố gắng tìm ra điểm cân bằng tốt nhất giữa khả năng vượt địa hình, độ tin cậy và khả năng bảo trì.

Các kỹ sư Đức Quốc Xã lại bất chấp tất cả để theo đuổi khả năng vượt địa hình, bạn hiểu tỉnh thần thủ công chứ? Bạn hiểu giấy dầu chứ? Bên Prosen này hình như cũng vậy.

Vương Trung lắc đầu, Ant là do trình độ công nghiệp có hạn, không thể chế tạo vòng đỡ tháp pháo lớn như vậy, cũng không có động cơ tốt như vậy, cho nên mới chế tạo ra Whirlwind để đối phó, chờ Liên minh các quốc gia phát triển, nâng cấp công nghiệp cho Ant, rồi mới chế tạo xe tăng mạnh hơn.

Prosen ngươi có trình độ công nghiệp tốt như vậy, sao lại mắc tật xấu lãng phí trọng tải thế?

Lục quân lãng phí trọng tải vào bánh xe gối đan xen, hải quân lãng phí trọng tải vào —— lãng phí vào thứ gì đó không biết nữa.

Vương Trung lắc đầu nhìn bánh xe gối đan xen: "Bộ phận di chuyển này không được, nếu bọn họ thực sự sử dụng thứ này trên quy mô lớn, hậu cần sẽ sụp đổ."

Lúc này, mấy lính tăng Prosen đầu bị áp giải ra khỏi xe tăng, nhưng bọn họ không hiểu Vương Trung đang nói gì, nên chỉ nhìn nhau, không bày tỏ ý kiến.

Cuối cùng Vasili cũng đến, nói với đám tù binh một câu tiếng Prosen, sau đó lái xe của địch dùng tiếng Prosen hỏi Vasili.

Vương Trung: "Hắn hỏi gì?" "Hỏi tướng quân đánh giá thế nào về bánh xe gối 'đan xen'. Tôi biết đan xen là có nghĩa gì…"

Vương Trung chỉ vào bánh xe gối của xe tăng hạng nặng: "Là ý này."

Vasili trợn tròn mắt: "Oa, lợi hại vậy sao?"

Dù sao bánh xe gối đan xen nhìn bằng mắt thường cũng thấy rất đáng sợ.

(Bạn nghĩ hình trên chỉ để trưng bày thôi sao? Không, đây là bánh xe gối đã được lắp trên xích.)

Vasili với vẻ mặt kính sợ hỏi: "Vậy đánh giá về bánh xe gối này như thế nào?"

Vương Trung: "Bộ phận di chuyển này, gánh nặng đối với hậu cần quá lớn, nhưng khả năng vượt địa hình lại không tăng lên đáng kể, là một thiết kế rất tệ."

Sau khi Vasili phiên dịch xong, hình như là lái xe đã kích động nói một tràng dài. Vasili: "Ý của hắn đại khái là, ban đầu Prosen không muốn dùng bộ phận di chuyển phức tạp như vậy, nhưng năm ngoái bị sa lầy làm khổ sở quá, bộ phận di chuyển của xe tăng số 4 thể hiện rất kém trên vùng đất tồi tàn của Ant."

Vương Trung cười lớn: "Yên tâm, T-34 của chúng ta cũng thể hiện rất kém! Tướng quân Bùn dù là sau nửa thế kỷ nữa, vẫn là đối thủ đáng gờm của mọi phương tiện bọc thép." Lúc hắn cười to, đám người Prosen đều sợ hết hồn, không biết hắn có ý gì, sau khi Vasili phiên dịch xong, đám tù binh này đầu ngượng ngùng.

Cười theo thì có vẻ không ổn lắm, nhưng nghe thấy vị tướng nổi tiếng nhất của Ant tự giễu T-34 của mình, thì hình như lại nên cười. Vương Trung mặc kệ đám tù binh đang lúng túng, đi vòng quanh xe tăng, vừa đi vừa lầm bẩm: "Giáp thẳng đứng, pháo 88 ly… Tôi còn tưởng Prosen có thể tạo ra thứ gì đó khác biệt chứ."

Vasili phiên dịch nguyên văn. Vẻ mặt của mấy tên tù binh Prosen đầu trở nên rất khó coi.

Chương 746: Tất Nhiên Là Không Được

Chương 746: Tất Nhiên Là Không Được

Chương 746: Tất Nhiên Là Không Được

Vương Trung cũng không quan tâm đến bọn họ, tiếp tục quan sát chiến lợi phẩm vất vả lắm mới có được.

Tiger ở Trái Đất lợi hại, là vì khi nó xuất hiện thì đối thủ toàn là xe tăng hạng nhẹ. Bên Liên Xô, T-34-85 có thể đánh bại Tiger đến năm 1944 mới tham chiến, còn bên phe Đồng Minh, dù là xe tăng diệt xe Firefly hay xe tăng diệt xe Jackson cũng đầu là sau năm 1944.

Nhưng bây giờ thì khác, trong tay Vương Trung có Whirlwind, tuy sản lượng chắc chắn sẽ không cao, nhưng dù sao cũng có thể khắc chế Tiger ở khoảng cách 1500 mét.

1500 mét! Ở Trái Đất, T-34-85, Firefly và Jackson đầu không thể xuyên thủng lớp giáp cứng của Tiger ở khoảng cách xa như vậy.

Dù sao Whirlwind sử dụng pháo 100 ly của hải quân, cỡ nòng lớn hơn mấy anh em chuyên đánh Tiger ở Trái Đất: Pháo 17 pounder của Firefly thực ra là cỡ nòng 76,2 ly, pháo chính của T-34-85 là 85 ly, còn xe tăng diệt xe Jackson lớn nhất cũng chỉ 90 ly. Hơn nữa, pháo chính của Whirlwind không chỉ có nòng to, mà thứ này còn được hải quân nghiên cứu làm pháo phòng không kiêm pháo hạm, tốc độ đầu nòng của pháo phòng không phải cao, tốc độ đầu nòng cao thì có tiềm năng làm pháo chống tăng.

Tóm lại, Vương Trung hào hứng ởi vòng quanh Tiger hai vòng, nhưng hứng thú đã hoàn toàn biến mất.

Dù sao trong tay cũng có Whirlwind rồi, nhìn Tiger bị Whirlwind đánh cho không có sức phản kháng kìa. Đấu súng ở cự ly 1500 mét, Whirlwind chỉ bị bắn gãy xích, mất khả năng di chuyển, còn Tiger bị bắn nổ đấy.

Đương nhiên Tiger có tháp pháo, điểm này vẫn mạnh hơn Whirlwind, nhưng nó không còn xứng với hai chữ "bất khả chiến bại" nữa rồi! Chờ máy móc của Liên minh các quốc gia đến nơi, nên cân nhắc đưa xe tăng hạng nặng IS-3 đến đây, xe tăng hạng nặng IS-3 với pháo 100 ly, chẳng phải mạnh hơn Tiger nhiều sao?

Vasili ở bên cạnh hỏi: "Tướng quân? Ngài không có gì muốn hỏi sao? Dù sao đây cũng là thứ mà ngài rất hào hứng muốn thu được."

Vương Trung: "Đột nhiên tôi phát hiện ra rằng, thiết kế của thứ này không tốt như tôi tưởng tượng, Whirlwind của chúng ta mạnh hơn nó nhiều."

Câu này của hắn là nói với Vasili, nhưng Vasili lại trực tiếp phiên dịch cho người Prosen nghe.

Vẻ mặt của đám tù binh càng thêm khó coi.

Vương Trung tiếp tục nói: "Các ngươi xem, bánh xe gối đan xen này, rác rưởi. Thiết kế giáp thẳng đứng, rác rưởi. Pháo 88 ly vốn không tệ, nhưng chúng ta có pháo tốt hơn. Đương nhiên, cũng không phải là không có ưu điểm, các ngươi xem vết lõm do Whirlwind bắn trúng bên này, chất lượng thép của Prosen quả thực rất tốt. "Ngoài ra còn có ống ngắm, tôi dám cá là chiếc xe này chắc chắn cũng có ống ngắm quang học rất đáng kinh ngạc."

Vương Trung lại đi thêm hai bước, rồi nói: "Còn có động cơ, động cơ có thể đẩy được thân xe nặng như vậy, chắc chắn rất tốt, những thứ này chúng ta đều có thể sao chép, chắc chắn sẽ trở thành nền tảng cho xe tăng thế hệ mới của quân ta trong tương lai." Vasili phiên dịch toàn bộ. Đám tù binh nhìn nhau, sau đó lái xe đại diện cho mọi người hỏi.

Vasili phiên dịch: "Whirlwind của ngài chẳng lẽ là hoàn hảo sao?"

Vương Trung: "Đương nhiên là không hoàn hảo, nó có rất nhiều khuyết điểm, nhưng các ngươi xem, xe tăng thế hệ mới của các ngươi được thiết kế để đánh T-34 và KV, nó đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, đánh cho hai loại xe tăng này không có sức phản kháng. "Whirlwind của tôi được thiết kế để đánh xe tăng thế hệ mới của các ngươi, các ngươi xem nó cũng đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, xe tăng thế hệ mới của các ngươi không có sức phản kháng." Vương Trung giang hai tay ra, đợi Vasili phiên dịch xong mới tung ra đòn cuối cùng: "Người Prosen các ngươi, cũng không ưu tú như các ngươi tự tâng bốc đâu, nhà thiết kế, kỹ sư và nhà khoa học của chúng ta, không hề kém cạnh các ngươi! Các ngươi còn tự xưng là chủng tộc ưu tú, chỉ có vậy thôi sao?" Vương Trung cố tình dừng lại một chút để tăng thêm hiệu quả: "Chỉ có vậy thôi sao?" Sau khi đánh sụp tinh thần của đám tù binh, Vương Trung phất tay: "Đem đi!" Tham mưu trưởng nhìn đám tù binh bị áp giải lên xe, rồi mới đến gần nói: "Mấy chiếc xe tăng thế hệ mới bị phá hủy, chúng tôi đã kiểm tra rồi, xác định là không có giá trị thu hồi. Chiếc này còn nguyên vẹn thì kéo về chứ?" Vương Trung: "Đúng vậy, tháo xích ra kéo về sẽ làm hỏng bộ phận di chuyển, nhưng bây giờ cũng không còn cách nào tốt hơn."

Thực ra hắn không chắc chắn lắm là có thể tháo xích của Tiger ra rồi kéo đi hay không, nhưng trước khi xuyên không,

hắn đã thấy người Nga làm vậy với Leopard 2A6, nếu Leopard 2 làm được vậy thì chắc Tiger cũng làm được chứ?

So với Vương Trung không chắc chắn lắm, Alexander lập tức ra lệnh cho các thợ máy chuyên "bắt hổ" được điều đến.

Trong lúc các thợ máy đang bận rộn, Vương Trung lại cầm bộ đàm lên, bắt đầu gọi đội chặn đánh: "Thành Cát Tư Hãn gọi Hoàn Nhan A Cốt Đả, Thành Cát Tư Hãn gọi Hoàn Nhan A Cốt Đả."

"A Cốt Đả nghe rõ, Thành Cát Tư Hãn xin nói."

"Quân của ngươi đã chạm địch chưa?"

"Chưa chạm địch, lặp lại, chưa chạm địch, A Cốt Đả hết."

Chương 747: Bàn Đồ

Chương 747: Bàn Đồ

Chương 747: Bàn Đồ

Vương Trung đưa bộ đàm cho Vasili, nói với Alexander: "Đội chặn đánh không đánh được, đáng tiếc. Whirlwind chắc chắn cũng có thể vô hiệu hóa xe tăng số 4 nòng dài của địch, nếu phục kích ở trận địa đã chuẩn bị trước thì chắc chắn sẽ khiến địch tổn thất nặng nà."

Alexander chưa kịp nói gì, Vasili, viên phó quan đã lên tiếng trước: "Vậy chúng ta chủ động tấn công à?"

Vương Trung: "Không được, Whirlwind tuy đã vượt qua "bài kiểm tra cuối kỳ", nhưng dù sao nó cũng là xe tăng diệt xe, dùng để phòng thủ, khi tấn công thì việc không có tháp pháo sẽ ảnh hưởng rất lớn."

Chiến tranh thế giới thứ hai trên Trái Đất đã có báo cáo như vậy, khi quân Đức Quốc Xã phản công tại Ardennes, hai bên đầu phát hiện pháo tự hành không dễ sử dụng trong lúc tấn công, hạn chế quá lớn.

Tấn công vẫn phải có tháp pháo.

Hiện tại trong tay Vương Trung có "Xoáy Nước", tương đương với có tấm khiên mạnh nhất, nhưng thật sự muốn đánh tiến công thì "Xoáy Nước" không được.

Ngoại trừ không có tháp pháo, thân xe quá chú trọng phòng thủ mặt trước cũng là một vấn đề lớn, dù sao "Xoáy Nước" có trọng lượng lớn như vậy, có "mặt chính" đáng tin cậy như thế, thì mặt bên tự nhiên sẽ mỏng manh, e rằng sẽ bị pháo chống

tăng hạng nặng của quân Prosen như PAK 40 xuyên thủng dễ dàng.

(Pháo chống tăng của Prosen từ 70mm trở lên được coi là hạng nặng, cho nên PAK 40 75mm là pháo chống tăng hạng nặng.)

Nhưng muốn chế tạo ra xe tăng xuất sắc hơn, phải chờ toàn bộ máy móc mà Liên Xô viện trợ đến nơi.

Thôi, loại chuyện đừng hòng hoàn thành trong năm nay, không cần suy nghĩ nữa.

Tiêu diệt đội quân tiên phong nho nhỏ này của địch, no bụng cũng chỉ có thể coi như ăn chút đồ ăn vặt lót dạ trước khi bữa ăn chính được dọn lên, món khai vị chính là Chiến đoàn Busse này.

Lúc này, Vasili đang dọn dẹp chiến trường, cầm một chiếc cặp tài liệu tới: "Tôi tìm thấy một viên đại úy bộ binh, đầy là túi đựng bản đồ và túi tài liệu của hắn." Vương Trung lập tức thúc giục: "Anh mau xem đi!" Vasili mở bản đồ ra trước: "Ồ, bản đồ rất chỉ tiết, nhưng thời gian cập nhật là hôm kia."

Chiến đoàn tiên phong này sau khi xuất phát, ngày thứ hai đã bị không kích, nằm liệt tại chỗ, ngày thứ ba đã bị Vương Trung dẫn theo đội tiền trạm tiêu diệt, bản đồ hẳn là được cập nhật vào sáng ngày Chiến đoàn xuất phát.

Vasili cần thận quan sát bản đồ: "Đóng quân tại Yeisk là Chiến đoàn Busse, lực lượng chủ lực của Chiến đoàn là tiểu đoàn thiết giáp thuộc Sư đoàn Thiết giáp số 5 của Quân đoàn Ky sĩ Asgard, được tăng cường một đại đội lính ném lựu đạn, cùng với một lượng lớn các đơn vị phụ thuộc, sao tôi cảm thấy số lượng không nhiều lắm nhỉ?" Vương Trung: "Tiểu đoàn của Prosen là đại tiểu đoàn, ít nhất cũng phải hơn 70 chiếc xe tăng. Đại đội lính ném lựu đạn bọc thép của bọn chúng cũng rất lớn,

20 trung đội đấy. Chiến đoàn còn được tăng cường xe tăng hạng nặng, thực lực không thể xem thường.” Lúc này Vương Trung không biết, tối hôm qua địch đã nhận được thêm một tiểu đoàn thiết giáp tiếp viện, trên thực tế trước mặt hắn đã là toàn bộ lực lượng thiết giáp của Sư đoàn Thiết giáp số 5, cùng một nửa lực lượng lính ném lựu đạn bọc thép.

Sau một hồi suy nghĩ, Vương Trung nói: “Vasili, anh ghi chép lại nhé. Sau khi phân tích bản đồ và thông tin tình báo thu được của địch, tôi dự định tập trung lực lượng áp đảo, trong vòng hai đến ba ngày sẽ phát động một trận tiêu diệt, đánh tan Chiến đoàn Busse của địch.” Vasili nhanh chóng viết xong, ngẩng đầu lên: “Sau đó thì sao?”

“Quay về gửi cho Pavlov, đồng thời gửi một bản cho Đại tướng Turgnev ở Bộ Tư lệnh tối cao.”

Vasili lại ghi chép thêm vài dòng, sau đó ngẩng đầu lên: “Không nói gì về chiến lợi phẩm mới nhất của chúng ta sao?”

“Không cần phải đặc biệt nhắc đến, dù sao thứ này cuối cùng cũng phải đưa đến Cục Quân giới để thử nghiệm… Nhưng nhớ đánh dấu vị trí của ba chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới bị phá hủy trên bản đồ, cố gắng kéo chúng về. Chúng ta có một chiếc để nghiên cứu vẫn chưa đủ, nên chia cho các nước Đồng minh, để họ cũng biết xe tăng mới của Prosen ở cấp độ nào.”

Vasili vung bút viết lia lịa. Vương Trung đợi hắn viết xong, mới quay đầu nói với Tham mưu trưởng Alexander: “Để “Xoáy Nước” đánh hổ tiến về phía tây, gia nhập lực lượng chặn đánh. Cố gắng phái thêm các đội trinh sát, mang theo bộ đàm. Dựa theo sổ mật mã chúng ta thu được trước đó, vẫn còn hai nhóm trinh sát đang hoạt động trên chiến trường, nhất định phải cẩn thận.”

Lúc này, tại phía quần Prosen. Bộ chỉ huy Chiến đoàn Busse tại Yeisk, Đại tá Busse cau mày, nhìn chằm chằm vào bản đồ, lẩm bẩm: "Chuyện gì thế này? Nói là sẽ có một, hai trăm chiếc xe tăng hạng nặng của Liên Xô tập kích cơ mà?" Nói thì nói vậy, nhưng thực ra Đại tá Busse cũng đoán được đại khái chuyện gì đã xảy ra. Trong chiến tranh, các sĩ quan chỉ huy ở mọi cấp bậc đầu ít nhiều sẽ phóng đại sức mạnh của địch, và cường điệu hóa những khó khăn mà họ phải đối mặt, hoặc là để biện minh cho những sai lầm của mình, hoặc là để xin thêm viện binh.

Vì vậy, ngay cả khi kẻ thù không cố tình tung tin giả, thì các sĩ quan chỉ huy cấp trung trở lên trong chiến tranh vẫn nhận được vô số tin tức sai lệch.

Đại tá Busse đã tham gia tất cả các chiến dịch của đế quốc Prosen trong cuộc chinh phạt châu Âu, nên hiển nhiên hắn biết rõ điều này.

Hắn nhìn về phía Đại úy John, chỉ huy đại đội xe tăng hạng nặng kiểu mới được tăng cường: "Trung úy Linden của các anh, chính là nguồn gốc của những báo cáo sai lệch lần này đấy."

John lắc đầu: "Có thể là quân địch đã đánh lừa hăn ta." "Đánh lừa bằng cách nào?"

Chương 748: Chết Tiệt

Chương 748: Chết Tiệt

Chương 748: Chết Tiệt

John xòe hai tay ra: “Tôi không biết, có lẽ là mỗi chiếc xe tăng đầu buộc một cây chổi phía sau.”

Đại tá Busse lại nhìn về phía bản đồ, trầm ngâm một lúc rồi nói: “Phái thêm đội trinh sát đi, tiện thể yêu cầu không quân tiến hành trinh sát. Cứ ngồi im trong thành phố thế này, chẳng khác gì mù tịt cả.” John gật đầu: “Tôi đồng ý.” Tuy John chỉ là đại úy, nhưng những chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới do hắn chỉ huy là nguyên nhân chủ yếu giúp cuộc tấn công của Đại tá Busse thuận lợi như vậy, nên ý kiến của hắn đương nhiên trở nên quan trọng.

Hơn nữa, xe tăng kiểu mới là niềm hy vọng lớn lao của Hoàng đế Reinhardt, vị đại úy này trong tương lai rất có thể trở thành người thân cận bên cạnh Hoàng đế, Đại tá Busse không hề muốn đắc tội với vị đại úy này, nên mọi việc đều tham khảo ý kiến của hắn. Đại tá ra lệnh cho Tham mưu trưởng của mình, sau đó tiếp tục xem xét bản đồ.

Lúc này, sĩ quan thông tin liên lạc chạy xồng xộc vào, lớn tiếng báo cáo: “Báo cáo, chúng ta đã chặn được một đoạn liên lạc vô tuyến của địch, đã ghi âm lại.”

Đại tá Busse mừng rỡ: “Nhanh, mở lên nghe thử! Thông dịch viên đâu?” Thông dịch viên lập tức đẩy cửa bước vào: “Tôi đây, thưa Đại tá.”

“Anh dịch đi.” Nói xong, Đại tá Busse gật đầu với sĩ quan thông tin liên lạc.

Sĩ quan thông tin lấy máy ghi âm ra, nhấn nút, cuộn băng bắt đầu quay.

Rất nhanh, tiếng Nga vang lên từ loa. Thông dịch viên: “Thành Cát Tư Hãn gọi Hoàn Nhan A Cốt Đả.”

John nhíu mày: “Thành Cát Tư Hãn? Tại sao lại dùng cái tên này làm mật danh?”

“Có lẽ chẳng có ý nghĩa gì cả.” Đại tá Busse vừa nói vừa ra hiệu cho thông dịch viên và sĩ quan thông tin tiếp tục. Thông dịch viên: “A Cốt Đả trả lời Thành Cát Tư Hãn, nói là không chạm trán lực lượng tiếp viện.”

Đại tá Busse và Đại úy John liếc nhìn nhau, sau đó John làm động tác mời với Busse, người có cấp bậc cao hơn. Đại tá Busse nói: “Nửa tiếng trước, chúng tôi đã mất liên lạc với xe tăng số 217, à không, phải nói là mất liên lạc với tất cả các xe tăng hạng nặng thuộc đội tiên phong, xét đến tình hình hiện tại, đội tiên phong có thể đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

“Quân địch đã để lại một lực lượng chặn hậu, nói cách khác, bọn chúng đang đề phòng chúng ta xuất phát giải cứu cho lực lượng bạn bị bao vây.

“Làn sóng tấn công bằng xe tăng quy mô lớn trong tin đồn cũng không xuất hiện. “Tôi cho rằng cái gọi là cuộc tấn công bằng xe tăng của quân địch sáng nay hoàn toàn là một màn kịch, mục đích là để chúng ta bỏ mặc lực lượng bạn bị bao vây. Rõ ràng là bọn chúng đã thành công!”

Đại úy John gật đầu, nhưng lập tức nói: “Vậy rốt cuộc thì quân địch đã dùng cách nào để hạ gục xe tăng hạng nặng kiểu mới? Pháo tăng của bọn chúng lẽ ra không thể xuyên thủng xe tăng của chúng ta mới đúng! Ngay cả pháo chống tăng hạng

nặng ZIS-3 cũng không làm được.” Đại tá vừa định trả lời, thì cấp phó của sĩ quan thông tin đẩy cửa bước vào: “Báo cáo! Không quân vừa bay qua khu vực tập kết xe tăng của chúng ta ở ngoại ô phía tây thành phố, đã thả xuống một cuộn băng ghi âm.”

Đại tá lầm bẩm: “Sao lại là băng ghi âm nữa?”

John thì thúc giục: “Nhanh lên, xem trong băng ghi âm là cái gì đi.”

Đại tá Busse gật đầu với sĩ quan thông tin, và cuộn băng ghi âm mới được cho vào máy ghi âm. Một giọng nói ôn hòa vang lên từ loa: “Gửi Chiến đoàn Busse, tôi đã nhận được một đoạn liên lạc vô tuyến vào lúc 12 giờ 30 phút, hiện đang phát lại đoạn ghi âm cho các bạn.”

Sau một khoảng lặng ngắn, một giọng nói giận dữ bằng tiếng Đức vang lên từ loa: “Nếu các ngươi không đầu hàng, tao sẽ đích thân leo lên xe tăng của các ngươi, dùng súng lục bắn vỡ đầu từng tên một! Người thân và bạn bè của các ngươi sẽ nhận được một lá thư, nói rằng các ngươi đã chết vì ngu ngốc và tự phụ!” Lần này, thậm chí không cần thông dịch, tất cả mọi người có mặt đều hiểu.

Đại tá Busse chửi rủa: “Chết tiệt, nghe giống như đang kêu gọi đầu hàng vậy.”

John cau mày: “Không thể nào, xe tăng hạng nặng kiểu mới bị hỏng xích vẫn còn sức chiến đấu mà, quân địch lấy gì ra để phá hủy ý chí chiến đấu của họ? Chỉ bằng lời đe dọa vụng về này thôi sao? Không, tôi không nghĩ lính của tôi sẽ bị dọa bởi kiểu đe dọa này.

“Hơn nữa, nếu xem xét kỹ thì lời đe dọa này cũng rất kỳ lạ, đích thân leo lên xe tăng, nhưng lại không có cách nào mở nắp

khoang từ bên ngoài, giữa việc leo lên xe tăng và dùng súng lục bắn vỡ đầu, hình như còn thiếu một bước thì phải?”

Đại tá Busse: “Anh đang bận tâm đến chuyện này sao?” “Không, điều này rất quan trọng, rốt cuộc thì quân địch đã dùng cách gì để phá vỡ lớp giáp của xe tăng kiểu mới?”

Đại tá Busse tặc lưỡi: “Biết đâu là Rokossovsky đã dùng YtlCVteQHể chém thủng.”

Chương 749: Termir nhận được

Chương 749: Termir nhận được

Chương 749: Termir nhận được

Đại úy John suy nghĩ vài giây, rồi lắc đầu: “Quân địch chắc hẳn đã áp sát, dùng bom xăng để giải quyết vấn đề. Còn một điểm kỳ lạ nữa, tại sao chúng ta không nhận được tín hiệu vô tuyến của J6”

Tham mưu trưởng nhìn về phía sĩ quan thông tin.

Sĩ quan thông tin lập tức trả lời: “Nếu ăng-ten thu sóng vô tuyến của chúng ta vẫn đang được triển khai, thì có lẽ chúng ta đã nhận được. Nhưng sáng nay có thông báo là máy bay ném bom hạng nặng của địch sẽ đến oanh tạc, nên theo quy định phòng không, chúng tôi đã thu hồi ăng-ten.

“Sư đoàn cách đội tiên phong do Đại úy Hans chỉ huy gần mười cây số, nếu không có ăng-ten thì rất có thể chúng ta sẽ không nhận được tín hiệu từ đài phát thanh trên xe của họ.

“Tất nhiên, cũng có thể là do máy phát điện trên xe tăng của họ không đủ mạnh, dẫn đến công suất phát sóng của đài yếu. Hoặc đơn giản là bị trục trặc, hôm qua họ báo cáo là đã bị máy bay địch oanh tạc dữ dội, sáng nay có thể cũng gặp phải tình huống tương tự.”

Sĩ quan thông tin giải thích một vòng.

Đại úy John gật đầu.

Quân đội Prosen rất coi trọng thông tin liên lạc vô tuyến, trong đội sửa chữa của tiểu đoàn thiết giáp luôn có một kỹ sư điện và một kỹ sư thông tin liên lạc, họ sẽ phối hợp để đảm bảo đài phát thanh của tiểu đoàn hoạt động bình thường.

Tuy nhiên, những đơn vị sửa chữa này sẽ không xông lên tuyến đầu, khi tiểu đoàn thiết giáp thực hiện nhiệm vụ chiến đấu, các đơn vị này thường sẽ ở cùng với đội xe chở dầu, đợi đến khi xe tăng dừng lại mới đi theo xe chở dầu đến.

Mà thiết bị vô tuyến điện này rất dễ bị hỏng khi gặp không kích hoặc pháo kích, đặc biệt là ăng-ten bên ngoài xe tăng. Đại úy John gật đầu: "Khả năng tất cả đều bị hỏng do oanh tạc là hoàn toàn có thể xảy ra. Thưa Đại tá Busse, chúng ta nên chủ động xuất kích, cho dù bốn chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới bị phá hủy hay bị trục trặc, chết máy, chúng ta cũng nên thu hồi chúng. Chỉ như vậy, đế chế mới có thể dựa vào những gì còn sót lại để cải tiến thiết kế."

Đại tá Busse nhìn chằm chằm vào bản đồ, nói: "Trước tiên, hãy ra lệnh cho đội trinh sát cơ giới đang trên đường đến Yeisk quay đầu lại, xem thử quân địch đang bám theo sau lưng họ rốt cuộc là cái gì." Bên phía Vương Trung, hắn đang quan sát các kỹ sư tháo xích của chiếc xe tăng chiến lợi phẩm, dùng hai chiếc máy kéo kẹp giữa, kéo đi.

Đúng lúc này, người lính mang bộ đàm hô lên: "Thưa tướng quân! Khwarezm gọi ạ." Vương Trung nhận lấy bộ đàm: "Tôi là Thành Cát Tư Hãn, xin mời nói."

"Đội trinh sát của địch đang rút lui bỗng nhiên quay đầu lại."

Vương Trung vừa nghe thấy vậy, lập tức chuyển góc nhìn, nhanh chóng xác định vị trí của đội "Khwarezm", thấy rằng họ đang bị hai chiếc Panzer II và một đám xe bán xích đuổi chạy tán loạn.

Tuy nhiên, đội trinh sát đã sử dụng xe Jeep Willis được bốn tháng, nên khá thành thạo việc lái loại xe này, vậy nên họ cứ dẫn quân Prosen chạy lòng vòng trên thảo nguyên, không hề bị tổn thất nào. Vương Trung đã từng đọc hồi ký của xạ thủ súng máy thuộc lực lượng lính sơn cước Đức Quốc Xã trong Chiến tranh thế giới thứ hai trên Trái Đất, trong hồi ký có nhắc đến việc những chiếc xe Jeep nhỏ do quân đội Liên Xô sử dụng (chính là xe Jeep Willis) rất khó bắn trúng, thường phải tốn đến hàng trăm viên đạn mới có thể tiêu diệt được một chiếc.

Mà MG42 chỉ bắn được 400 viên là phải thay nòng.

Vì vậy, những xạ thủ súng máy dày dạn kinh nghiệm sẽ phớt lờ những chiếc xe Jeep nhỏ này, mà tập trung hỏa lực vào xe tải và xe bán xích. Tình hình hiện tại dường như đã chứng miinh lời nói của người xạ thủ súng máy sơn cước lão luyện kia.

Phía sau xe Jeep còn kéo theo một cây chổi, tạo ra đám bụi lớn hơn cả xe tăng, trong tình huống này, cho dù là xạ thủ súng máy thiện xạ của Prosen cũng không thể bắn trúng chiếc Jeep đang chạy như bay.

Vương Trung: “Khwarezm, bà nội sẽ thích, nhắc lại, bà nội sẽ thích.” Câu mật ngữ này có nghĩa là bảo họ dẫn quân địch đến trước trận địa phục kích. “Khwarezm rõ, Thành Cát Tư Hãn, cứ để bọn tôi lol Khwarezm hết.”

Mặc dù liên lạc đã kết thúc, nhưng tầm nhìn vẫn duy trì khoảng ba mươi giây, Vương Trung vẫn nhìn bọn chúng và súng máy của Prosen xoay SỞ.

Thậm chí người điều khiển xe tăng Liên Xô còn lái xe theo góc nghiêng, để súng máy đồng trục trên xe có thể bắn phá kẻ địch. Cuối cùng, tâm nhìn biến mất, một tầng sương mù bao phủ tất cả những hình ảnh này.

Vương Trung chuyển góc nhìn trở lại, cầm máy bộ đàm gọi một đội trinh sát khác. Sau khi kết nối, Vương Trung nhìn vị trí của bọn họ, ôi chao, bọn họ đã chạy gần đến ngoại ô Yeysk rồi.

Vương Trung vội vàng hạ lệnh: "Termir, các cậu mau dừng lại, sắp ra khỏi phạm vi vô tuyến điện rồi! Không được đến gần thành phố, lặp lại, không được đến gần thành phố."

"Termir nhận được." Đồng thời với câu trả lời, Vương Trung nhìn thấy đoàn xe đang phi nhanh trên thảo nguyên quay đầu lại.

Lúc này Vương Trung mới yên tâm.

Chương 750: Dụ Địch

Chương 750: Dụ Địch

Chương 750: Dụ Địch

Về phía quân Prosen.

"Vừa rồi đuổi theo chúng ta là một số xe hạng nhẹ, có thể chúng kéo theo cày bừa hay thứ gì đó, tạo ra một màn khói bụi rất lớn." Trong bộ đàm truyền đến tiếng của Trung đội trưởng trinh sát. Trung tá Busse chửi: "Trước đó các cậu còn báo cáo là lực lượng xe tăng của địch!" Trung đội trưởng: "Tình báo chúng tôi cung cấp đã sai, thưa Trung tá."

Thực ra bọn họ cũng bị tình báo của quân đồng minh làm lệch hướng, nhưng Trung đội trưởng này không biện minh cho sai lầm của mình.

Vẻ mặt Trung tá Busse dịu xuống: "Rất tốt, cậu đã dũng cảm gánh vác trách nhiệm, không bao biện cho mình, cậu là một quần nhần chuyên nghiệp. Về việc báo cáo sai lần này, hãy viết vào báo cáo, tôi sẽ nói rõ tình hình với cấp trên."

Nói rõ tình hình ở đây có nghĩa là hắn ta sẽ giúp đổ lỗi cho người đầu tiên đưa ra thông tin tình báo sai "100 chiếc xe tăng đang bao vây chúng ta".

Cấp trên như Trung tá Busse, thường được binh lính đánh giá khá tốt.

Trung tá ngẩng đầu nhìn John: "Xem ra chúng ta đã hoàn toàn bị lừa, quân địch hẳn là không mạnh, cho nên mới muốn lừa gạt chúng ta. Tôi cho rằng chúng ta nên xuất kích, nắm lấy

thời cơ này, đoạt lại xe tăng kiểu mới, tiêu diệt đội quân to gan này."

Vương Trung: "Tình báo chúng ta thu được, cùng với ảnh chụp hàng không mà không quân gửi đến hôm qua cho thấy, quân địch ở Yeysk chỉ có một Sư đoàn, bao gồm một tiểu đoàn xe tăng, một tiểu đoàn lính ném lựu đạn và các đơn vị phối thuộc, không đến một trăm chiếc xe tăng. "Chúng ta có thể cân nhắc tiêu diệt bọn chúng, để dụ địch mắc câu, chúng ta có thể giả vờ rút lui trước khi tiêu diệt đội trinh sát của địch, ví dụ như để một bộ phận xe cộ tạo ra khói bụi phía sau trận địa phục kích, sau đó để một số xe cộ rút lui trước mặt quân địch."

Vasili: "Vậy phải để cho lực lượng pháo tự hành cố tình bỏ lại một chiếc xe bán xích hoặc xe tăng có ăng-ten." Vương Trung: "Làm như vậy đi, cậu ra lệnh đi."

Vasili ngạc nhiên: "Tôi tự mình ra lệnh?"

Vương Trung: "Luyện tập một chút mà, hãy nghĩ xem Pavlov đã chuyển ý đồ tác chiến của tôi thành mệnh lệnh cụ thể như thế nào."

Vasili nhớ lại một chút, bắt đầu học theo cách làm của Tham mưu trưởng, phân tích ý đồ tác chiến của Vương Trung thành các mệnh lệnh khác nhau, rồi truyền đạt cho các đơn vị.

Sau khi Vasili hoàn thành, Vương Trung khen ngợi: "Cậu đã giống như một Tham mưu lão luyện rồi đấy! Rèn luyện thêm chút nữa sẽ thăng hàm cho cậu."

Vasili vẻ mặt buồn rầu: "Rồi sau đó dùng đầu óc của tôi đến mức giống như Pavlov sao?"

Vương Trung nhìn mái tóc dày của Vasili: "Chuyện đó còn lâu mà!"

Lúc này trong bộ đàm vang lên tiếng gọi: "Tarihutai gọi Thành Cát Tư Hãn, chúng tôi đã tiếp xúc với địch."

Vương Trung lập tức điều chỉnh tầm nhìn, hắn thấy pháo tự hành SU-85 của đội chặn đánh đang bắn, xe bán xích chở bộ binh đang chở đầy binh lính và chiến lợi phẩm chạy về phía sau, phía sau trận địa có một chiếc xe jeep Willys đang đơn độc tạo ra khói bụi.

Ở xa hơn, pháo tự hành SU-85 của đội đánh hổ đang chạy đến hội quân, cũng tạo ra một lượng lớn khói bụi. Như vậy nhìn càng giống đang xếp thành hàng dài chạy trốn.

Pháo tự hành SU-85 nhanh chóng tiêu diệt đội trinh sát của Prosen, chỉ để lại một chiếc xe bán xích có ăng-ten rất dài, đạn pháo không ngừng bắn xung quanh chiếc xe, nhưng cứ thiếu một chút là không trúng.

Vương Trung cảm thấy pháo thủ của đội chặn đánh đang khoe mẽ kỹ năng, lẽ ra với mật độ hỏa lực như vậy bắn một chiếc xe, trúng là chuyện đương nhiên, vậy mà tất cả đạn pháo đầu bay sượt qua đầu quân địch.

Đột nhiên, các khẩu pháo tự hành SU-85 dần dần ngừng bắn, Vương Trung lập tức nhận ra rằng quân đội đang giả vờ bắn hết đạn.

Có thể nói, phong cách chiến thuật có phần "bẩn" của Vương Trung đã ảnh hưởng đến quân đội dưới quyền hắn.

Sau khi ngừng bắn, trong bộ đàm vang lên báo cáo của đội chặn đánh: "Thành Cát Tư Hãn, chúng tôi đã hết đạn, một chiếc xe địch đã chạy thoát."

Vương Trung: "Tôi biết rồi, rút lui đi. Thành Cát Tư Hãn kết

1U JN|US1"

"Địch sắp chạy rồi." Trung tá Busse nghe xong báo cáo, lập tức đứng dậy, "Không thể để chúng chạy, càng không thể để chúng mang xe tăng kiểu mới về, hãy xuất kích theo kế

hoạch hành quân ban đầu!" Trung tá Busse quay sang Đại úy John: "Chúng ta có thể nhận được sự hỗ trợ của xe tăng hạng nặng không?" "Bánh xe vẫn chưa lắp xong." Đại úy John nghiêm túc nói, "Chỉ có thể chúc các anh săn bắn vui vẻ."

Hắn đứng dậy, chào Trung tá Busse.

Trung tá cũng đáp lễ.

Đội xe jeep của Vương Trung là những người đầu tiên phát hiện quân Prosen từ Yeysk ồ ạt kéo đến.

Khi nhận được báo cáo, hắn lập tức chuyển góc nhìn, kết quả trực tiếp chứng kiến một cuộc đua xe trên thảo nguyên.

Quân Prosen đã phái một đội xe máy và xe jeep đua xe, cố gắng đuổi những chiếc xe jeep Willys đang chạy như thỏ rừng này ra khỏi đội hình hành quân chính.

Nhưng làm sao có thể dễ dàng như vậy! Xe jeep Willys này có khi còn nhẹ hơn cả xe ba bánh của Prosen, mã lực cũng không tệ, trên thảo nguyên không lầy lội này thì quá thích hợp. Đội xe máy của Prosen giống như đang đuổi ruồi, xua đuổi một con thì một con khác lại từ bên cạnh áp sát.

Toàn bộ cảnh tượng giống hệt như cuộc đua xe trong Mad Max, chỉ cần thay thảo nguyên thành sa mạc, thì đúng là giống y hệt!

Chương 751: Tôi Sẽ Nhốt Hắn Lại

Chương 751: Tôi Sẽ Nhốt Hắn Lại

Chương 751: Tôi Sẽ Nhốt Hắn Lại

Thấy xe jeep không đuổi được, quân Prosen bắt đầu dùng súng máy MG34 trên xe máy bắn, nhưng trong điều kiện đường xá gập ghềnh như vậy, mục tiêu lại là xe jeep Willys đang chạy như bay, làm sao có thể bắn trúng!

Hỏa lực đáp trả của xe jeep Willys cũng chỉ là "sượt qua", cả hai bên đều đang cố gắng né tránh.

Vương Trung thầm nghĩ các người đánh như vậy thì vô dụng, vũ khí hiệu quả nhất trong đua xe là bí đỏ cơ mài Mau ném bí đỏ đi!

Về phần đội hình chính của quân địch, một lượng lớn xe tăng Panzer III đang xếp thành hàng dọc, di chuyển trên đường cao tốc với tốc độ 20 km/h.

Chiều dài của đội hình hành quân vượt quá tầm nhìn của Vương Trung, tức là dài hơn 25 ini

Nhìn thấy đội hình hành quân dài như vậy, Vương Trung không khỏi lẩẩm bẩm: "Đây là một tiểu đoàn xe tăng và một tiểu đoàn lính ném lựu đạn ư?"

Lúc này, hắn bỗng nhiên nhìn thấy trận địa phục kích của pháo tự hành SU-85 phía trước.

Phần lớn pháo tự hành SU-85 đầu dừng lại trên sườn đồi nhỏ, hơn nữa còn đào một cái hố rất nông, giảm bớt chiều cao

vốn đã thấp, thân pháo tự hành bị ruộng lúa mạch cao che khuất, chỉ có kính ngắm tiềm vọng và tháp pháo nhô lên khỏi lúa mạch. Vương Trung đột nhiên phát hiện ra một điều, đội hình xe tăng của địch đang tiến thẳng về phía trận địa phục kích.

Nếu đây là trận hải chiến giữa các thiết giáp hạm, thì đây chính là trận hình chữ T huyền thoại, thích hợp nhất để phát huy hỏa lực, có thể tập trung hỏa lực đánh chìm từng chiếc thiết giáp hạm dẫn đầu của địch.

Nhưng trận chiến trên bộ này không cần tập trung hỏa lực, chỉ cần 100 khẩu pháo bắn xuyên qua Panzer II, thì sẽ không còn ai sống sót.

Nói cách khác, tình huống hiện tại không thể tiêu diệt địch nhanh chóng, sau đó chắc chắn sẽ biến thành cuộc đấu pháo giữa hai bên!

Mà bây giờ quân địch sắp tiến vào tầm nhìn của lực lượng phục kích, không kịp điều chỉnh nữa, nói không chừng còn có thể để lộ sườn yếu của pháo tự hành SU-85 cho quân địch.

Chỉ có thể đánh như vậy thôi. Vương Trung rất tự trách, bởi vì hắn đã mải xem "cuộc đua xe điên cuồng".

Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn pháo tự hành SU-85 này đúng là kém cỏi, rõ ràng tôi đã dạy, khi phục kích phải dàn trận ở bên sườn đội hình hành quân của địch! Tôi đã dạy rồi mài Tên tiểu đoàn trưởng này mà về, tôi sẽ nhốt hắn lại, để hắn suy nghĩ Trung tá Busse nghe thấy tiếng pháo, lập tức hỏi tiền đội: "Chuyện gì vậy? Ai đang bắn? Nghe cỡ nòng không nhỏ!"

Câu trả lời của tiền đội là một loạt tiếng la hét: "Chúng ta bị phục kích! Đại đội trưởng đã hy sinh, nửa đại đội bị tiêu diệt!"

Trung tá Busse: “Cậu là ai?” “Trung đội trưởng số 3, Thiếu úy Hans!l”

“Bây giờ cậu là người chỉ huy, tôi yêu cầu cậu xác định phương hướng của địch, bắn một quả pháo hiệu! Ngay bây giờ!”

Trung tá Busse nhìn thấy một quả pháo hiệu bay lên phía trước, rơi thẳng về phía trước.

Busse nhíu mày: “Tại sao lại bố trí trận địa pháo ở phía trước? Không đúng, bố trí ở phía trước tại sao có thể tiêu diệt nửa đại đội trong chớp mắt?”

Từ lúc Trung tá Busse nghe thấy tiếng pháo đến khi nói chuyện với tiền đội, chưa đến nửa phút, nửa phút mà tiêu diệt nửa đại đội xe tăng thì quá khủng khiếp.

“Thiếu úy Hans, cậu có nhìn thấy xe của địch không?” “Không thấy! Tôi chỉ nhìn thấy khói bụi khi địch khai hỏa! Địch đã sử dụng công sự kiểu Rokossovsky!”

Trung tá Busse cau mày chặt hơn.

Công sự kiểu Rokossovsky cần rất nhiều thời gian và nhân lực để xây dựng. Ngay cả phiên bản đơn giản hóa của quân đội Prosen, muốn đào một công sự có thể che giấu hoàn toàn thân xe cũng cần rất nhiều thời gian.

Thế nhưng hôm qua khi quân Prosen đi qua khu vực này, vẫn chưa thấy bóng dáng quần Ant. Máy bay trinh sát của

Trung tá Busse nhanh chóng loại trừ khả năng địch đã đào công sự - ít nhất là không phải công sự hoàn chỉnh. Sau đó hắn nhớ lại báo cáo của Trung đội trưởng đội trinh sát cơ giới đã may mắn thoát chết trước đó, anh ta nói không nhìn thấy xe tăng của quân Ant.

Trung tá Busse nhanh chóng đưa ra phán đoán: “Là pháo chống tăng được kéo bằng xe cơ giới, lợi dụng ruộng lúa mạch để ẩn nấp! Địch đã nhận được một lượng lớn phương tiện cơ giới từ Liên minh các quốc gia, một số đơn vị pháo chống tăng của chúng có thể đã được cơ giới hóa hoàn toàn!”

Cơ giới hóa, có nghĩa là được kéo bằng xe cơ giới.

Các đơn vị pháo chống tăng của quân Prosen đã được cơ giới hóa hoàn toàn, tất cả đầu được kéo bởi xe bán xích và xe tải Opel.

Có lẽ quần Ant học theo cách tổ chức của quân Prosen, ưu tiên cơ giới hóa các đơn vị pháo chống tăng.

Dựa trên phán đoán này, Trung tá Busse ra lệnh cho toàn bộ Sư đoàn: “Lập tức triển khai đội hình tấn công, trên ngọn đồi phía trước có trận địa pháo chống tăng của địch, chúng ta sẽ bao vây chúng!”

Chương 752: Khao Khát Huân Chương

Chương 752: Khao Khát Huân Chương

Chương 752: Khao Khát Huân Chương

Vasili hơi đưa tai nghe ra xa một chút, báo cáo: "Địch cho rằng đã bị pháo chống tăng của quân ta chặn lại, hơn nữa cho rằng pháo chống tăng của quân ta đã được cơ giới hóa."

Vương Trung cười, chẳng lẽ hắn là Ủy viên trưởng Ủy ban kiểm tra trang bị mà lại không biết tình hình cơ giới hóa hay sao?

Trên thực tế, rất ít đơn vị pháo chống tăng của quân Ant được cơ giới hóa, phần lớn vẫn là "lực lượng thể" dùng sức kéo của động vật. Vương Trung: "Tiếp tục nghe lén."

Vasili gật đầu, tiếp tục áp tai vào tai nghe.

Bên cạnh cậu ta đậu một chiếc xe thông tin liên lạc do Liên minh các quốc gia viện trợ: Một chiếc xe bán xích M3 chở theo máy phát điện cỡ lớn, đài phát thanh công suất lớn và ăng-ten vô tuyến điện khổng lồ.

Ăng-ten này luôn khiến Vương Trung nhớ đến những "tấm chắn" dùng để chống máy bay không người lái trước khi hắn xuyên không, nhưng tấm chắn này lại rỗng, giống như mang theo một giàn nho bên mình vậy.

Nhờ chiếc xe thông tin liên lạc này, Vasili có thể nghe thấy những tín hiệu vô tuyến điện mà bình thường không thể nghe thấy - dù sao thì lúc này "sở chỉ huy" của Vương Trung cách

nơi giao chiến thực tế gần 5 km, cường độ tín hiệu của quân Prosen đã rất yếu.

Kỹ thuật viên điện trên xe nhìn Vương Trung, nói: “Thiết bị này thật sự quá lợi hại, dù là máy phát điện hay vô tuyến điện, chúng ta chắc chắn không thể chế tạo ra ‘6|U6fe 2 Vương Trung sửa lời: “Bây giờ chưa chế tạo được, nhưng tương lai thì chưa chắc.”

Kỹ sư gật đầu.

Quân đội của Vương Trung được trang bị rất nhiều thiết bị vô tuyến điện, nhu cầu sửa chữa vô tuyến điện cũng theo đó tăng cao.

Sau đó, hắn rất tiếc khi nhận ra rằng không có nhiều nhân tài liên quan đến vô tuyến điện như vậy.

Giáo hội đã mở câu lạc bộ hàng không để đào tạo phi công, nhưng lại không mở câu lạc bộ vô tuyến điện, bởi vì lúc đó không ngờ rằng vô tuyến điện lại quan trọng đến vậy - nếu đã nghĩ đến thì xe tăng của quân Ant sẽ không chỉ có xe của Đại đội trưởng mới được trang bị vô tuyến điện.

Hết cách rồi, Vương Trung chỉ có thể mở lớp học đêm để bồi dưỡng, kỹ thuật viên theo xe điện này là do lớp học đêm bồi dưỡng ra, trên quân trang của anh ta có huân chương tốt nghiệp lớp học đêm - huân chương này được lập ra để khen thưởng những người thuận lợi vượt qua kỳ sát hạch của lớp học đêm, gia đình của họ sẽ nhận được một giấy chứng nhận, mỗi ngày được thêm một hộp thịt hộp Spam.

Rất nhiều người vì huân chương này - cùng với phần thưởng là thịt hộp Spam cho gia đình nên đã đi học lớp học đêm.

Anh chàng này cũng là một trong số đó.

Nhận thấy Vương Trung nhìn chằm chằm vào huân chương của mình, kỹ thuật viên trẻ tuổi có chút xấu hổ: “Lúc đó gia đình có viết thư cho tôi, nói là bắt đầu được phân phối rồi, tôi lo hai em trai ở nhà, chúng đang tuổi ăn tuổi lớn, nên đã tham gia lớp học đêm, cố gắng để có thịt hộp Spam.

“Bây giờ tôi hơi hối hận, vì nạn đói mà cha tôi từng nói đã không xảy ra, mặc dù lượng cung cấp xúc xích bác sĩ đúng là ít đi, mỗi tuần còn có một ngày chỉ được ăn cá, bình thường cũng có cá, nhưng dù sao cũng không đến nỗi phải nhịn đói.

“Nói chung hình như không cần thiết phải có một hộp thịt Spam mỗi ngày.”

Lúc này thịt hộp Spam đã không còn là thịt hộp Spam thời kỳ đầu chiến tranh nữa, thịt hộp Spam bây giờ chỉ là thịt muối, chỉ có thể giải quyết vấn đề có hay không có thịt, chỉ có người Anh mới thấy ngon.

Vương Trung: “Ý cậu là đổi phần thưởng thành rượu Vodka?”

“Không, tôi không có ý kiến gì với phần thưởng, dù sao ban đầu cũng là vì sợ người nhà bị đói, nếu đã không có khả năng bị đói nữa, thì tôi vẫn muốn làm một chiến sĩ.” Người kỹ thuật viên vừa nói vừa nhìn một đống huân chương trên ngực Vương Trung với vẻ hâm mộ. Vương Trung cũng cúi đầu nhìn, nói: “Chúng ta không phải chiến đấu vì huân chương.” “Tôi biết, là vì khôi phục tổ quốc.” Quả không hổ là người có thể vượt qua kỳ sát hạch lớp học đêm để trở thành kỹ thuật viên, “Ngài đã dạy rất nhiều lần rồi.”

Vương Trung: “Nhưng vẫn khao khát huân chương?”

“Ai mà chẳng khao khát chứ?” “Chỉ vì có thể khoe khoang ở quán rượu thôi sao?” Vương Trung hỏi.

Người kỹ thuật viên vô cùng xấu hổ.

Vương Trung đang định tiếp tục giáo dục anh kỹ thuật viên thì Vasili nói: “Căn cứ vào thông tin nghe lén được, kẻ địch đang triển khai đội hình, muốn bao vây trận địa phục kích của chúng ta.”

Vương Trung: “Thông báo cho tiểu đoàn Xoáy Nước.” Vasili lập tức cầm lấy bộ đàm, gọi cho tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn xe tăng diệt địch Xoáy Nước: “A Cốt Đả A Cốt Đả, Valdai gọi, quân Prosen đang chuẩn bị bao vây trận địa của các cậu.”

Vương Trung nâng cao tầm nhìn, lại có phát hiện mới, hình như khi tham mưu bên cạnh liên lạc với cấp dưới, cũng sẽ bị phần mềm bên ngoài coi là có thể trực tiếp chỉ huy quân đội.

Trời ơi, cuối cùng cũng không cần phải tự mình cầm bộ đàm gào từng đơn vị một nữa rồi! Bộ đàm nặng lắm!

Sau này có thể để cho tham mưu hoặc Vasili gọi, tôi sẽ đứng bên cạnh tạo dáng cho ngầu! (Thực ra là đang xem góc nhìn từ trên xuống) Vương Trung quyết định tạo một dáng thật ngầu, chuyển góc nhìn để xem chuyện gì đang xảy ra.

Chương 753: Rất Hoành Tráng

Chương 753: Rất Hoành Tráng

Chương 753: Rất Hoành Tráng

Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn xe tăng diệt địch chia quần thành hai nhóm, nhóm thứ nhất gồm 15 chiếc đang ở trên một ngọn đồi nhỏ bắn về phía kẻ địch, nhóm thứ hai xếp hàng ở phía sau ngọn đồi nhỏ, mỗi bên 5 chiếc, còn 5 chiếc rõ ràng là đội dự bị. Vương Trung vừa nhìn đã hiểu, tiểu đoàn trưởng này đã sớm nhận ra kẻ địch sẽ bao vây mình, hắn ta đang định đợi khi quân địch bắt đầu tấn công theo kiểu gọng kìm thì sẽ cho quân Prosen xem chiêu "Mở rộng sải cánh ánh sáng". Nhưng Vương Trung có một ý tưởng hay hơn.

Hắn trực tiếp nói với Vasili: "Tiểu đoàn xe tăng diệt địch đã chuẩn bị xong rồi, nói với tiểu đoàn trưởng cứ làm theo ý hắn ta, nói là tôi tán thành ý tưởng của hắn ta."

Vasili kinh ngạc, tạm thời tắt chức năng phát âm thanh của bộ đàm, nói với Vương Trung: "Tôi còn chẳng biết ý tưởng của hắn ta là gì nữa!"

Vương Trung nhớ ra Vasili không thể nhìn thấy góc nhìn từ trên xuống, bèn nói qua loa: "Tôi quen tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn xe tăng diệt địch, đại khái có thể đoán được ý định của hắn ta." Vasili: "Ngài không chỉ nhớ tên của tất cả chúng tôi, mà còn có thể đoán được ý định của họ nữa sao? Ôi, lợi hại vậy sao?"

Vương Trung: "Nhanh chóng truyền đạt ý của tôi."

Vasili lập tức truyền đạt ý của Vương Trung cho tiểu đoàn xe tăng diệt địch, sau khi liên lạc xong liền nhìn Vương Trung: "Ngài còn muốn tôi liên lạc với các đơn vị khác nữa đúng không?"

Vương Trung: "Đúng vậy, gọi đồng thời cho tôi hai đội xe Jeep."

Người kỹ thuật viên vừa nói chuyện với Vương Trung nói: "Để tôi phủ sóng hai tần số, anh cứ gọi theo tần số của họ là được."

Vương Trung hài lòng vỗ vai người kỹ thuật viên: "Giúp tôi việc lớn rồi đấy, giỏi lắm."

Rất nhanh, Vasili đưa bộ đàm cho Vương Trung: "Xong rồi, chỉ huy của cả hai đội đầu đang nghe đầy."

Vương Trung cầm lấy bộ đàm: "Tôi là Rokossovsky, lý do tôi không dùng mật mã vô tuyến để gọi là vì nhiệm vụ tiếp theo rất nguy hiểm, đòi hỏi các anh phải có lòng dũng cảm to lớn, tôi không thể ra lệnh kiểu này bằng mật mã được."

Hắn nói như vậy để làm nổi bật tính nghi thức, thể hiện sự coi trọng của mình đối với hai đội quần này và nhiệm vụ này, đồng thời có thể khích lệ tỉnh thần binh sĩ.

Quả nhiên, chỉ huy của cả hai đội đều trả lời với tinh thần phấn chấn: "Xin hãy ra lệnh!" "Thưa tướng quân, chúng tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ."

Vương Trung: "Tôi ra lệnh cho các anh đi vòng quanh quân địch, dùng súng máy để quấy rối việc triển khai đội hình của đối phương."

"Thưa tướng quân, chúng tôi không thể bắn xuyên qua xe tăng của địch được."

“Nhưng các anh có thể buộc KOMaHMp xe tăng của địch phải chui vào trong xe tăng. Sau khi tầm nhìn của chúng bị hạn chế, hãy nghĩ cách tiếp cận xe tăng và ném bom xăng.”

Chiến thuật này của Vương Trung là do mấy người da đen châu Phi dùng để tấn công xe tăng của Gaddafi. Vừa rồi, hắn thấy xe Jeep và xe ba bánh của địch đua xe nên nảy ra ý tưởng, bây giờ, đồng cỏ khô cằn chẳng phải giống đồng cỏ châu Phi hay sao? Xe Jeep Willis và xe bán tải Toyota cũng na ná nhau, thậm chí còn linh hoạt hơn. Vậy thì tại sao không thử xem sao?

Hơn nữa, bản thân Vương Trung cũng đã từng cưỡi ngựa né tránh đường đạn của xe tăng, Bucephalus làm được thì tại sao không để xe Jeep Willis thử xem.

Lúc này, một trong hai vị chỉ huy hỏi: “Nếu chúng tôi từ chối thực hiện nhiệm vụ, ngài sẽ đích thân dẫn đầu chúng tôi chứ?”

Vương Trung: “Đúng vậy. Vậy các anh muốn từ chối sao?” “Không, chúng tôi tin tưởng ngài. Xin đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.”

Vị chỉ huy còn lại cũng trả lời: “Xin đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!”

Vương Trung: “Xuất phát!” Hắn trả bộ đàm cho Vasili, sau đó chuyển góc nhìn. Trong mười mấy giây đầu tiên sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Vương Trung vẫn có thể nhìn thấy quân đội, hắn có thể thấy những chiếc xe Jeep khởi động, kéo theo bụi mù mịt lao về phía hai bên sườn của quân địch.

Sau khi Vương Trung ra lệnh, thực ra trong lòng hắn rất lo lắng, sợ rằng quyết định thử nghiệm này của mình sẽ khiến quân đội hy sinh, tổn thất rất nhiều người một cách vô ích.

Chiến thuật của mấy ông anh da đen đôi khi không phải ai cũng dùng được, cũng giống như chiến thuật của người Ân Độ, không phải ai cũng áp dụng được. Lúc này, nhược điểm của phần mềm bên ngoài đã thể hiện ra, chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh trong lúc liên lạc, nhưng liên lạc quần sự lại không thể nói chuyện phiếm, phải nắm bắt tình hình với tốc độ nhanh nhất, sau đó ra lệnh và kết thúc.

Nói cách khác, Vương Trung không thể duy trì tầm nhìn ở tiên tuyến, duy trì liên lạc với đội xung kích, nếu không sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của chỉ huy, dẫn đến kết quả không tốt.

Vì vậy, Vương Trung chỉ có thể bảo Vasili liên lạc lại với tiểu đoàn xe tăng diệt địch, lấy cớ yêu cầu tiểu đoàn xe tăng diệt địch báo cáo tình hình một lần nữa, thông qua tầm nhìn của tiểu đoàn xe tăng diệt địch để xem tình hình của đội xung kích.

Sau đó, Vương Trung thấy ky binh xe Jeep dũng cảm lao về phía đội hình thiết giáp đang triển khai nhưng chưa tấn công của quân địch.

Xe Jeep chạy khắp núi đồi, khiến Vương Trung nhớ đến cảnh mình dẫn đầu ky binh đế quốc xung phong trong game Mount Blade II: Bannerlord.

Điều quan trọng là phía sau hai đội xe Jeep đều kéo theo chổi, vì vậy bụi bay mù mịt, trông rất hoành tráng.

Chương 754: Bị Bao Vây

Chương 754: Bị Bao Vây

Chương 754: Bị Bao Vây

Đội xe Jeep bắt đầu xả súng. Cho dù koMaHIWPp xe tăng của quân Prosen có thích thò đầu ra ngoài để thu thập thông tin đến đâu thì lúc này cũng phải chui vào trong xe tăng.

Tuy nhiên, xe tăng Panzer II và Panzer IV phiên bản mới nhất của quân Prosen đều có tháp pháo chỉ huy, Vương Trung không chắc chắn rằng việc buộc họ chui vào trong xe tăng sẽ có tác dụng lớn đến mức nào.

Súng máy đồng trục của địch khai hỏal Nhưng súng máy đồng trục không có thiết bị ngắm, chỉ có thể bắn theo cảm tính trước, sau đó điều chỉnh dựa theo đường đạn của đạn vạch đường.

Muốn dùng súng máy đồng trục bắn trúng xe Jeep đang chạy như bay quả thực hơi khó.

Hơn nữa còn có nhiều bụi như vậy.

Vương Trung hồi hộp quan sát một lúc, phát hiện ra cuốn hồi ký mà hắn đã xem trước khi xuyên không không hà nói dối, súng máy rất khó bắn trúng xe Jeep Willis đang chạy.

Xạ thủ súng máy của lính sơn cước đó sử dụng MG42, còn xe tăng của quân địch hiện tại được trang bị MG34, tốc độ bắn có lẽ kém hơn một chút.

Hơn nữa, xạ thủ súng máy đó còn sử dụng MG42 có chân đế ba chân, độ chính xác cao hơn nhiều so với súng máy đồng trục trên xe tăng. Vương Trung vừa thở phào nhẹ nhõm thì

thấy quân địch bắn pháo, kết quả đạn pháo thậm chí còn không chạm vào xe Jeep đang chạy. Xem ra đã trách nhầm Gaddaifi rồi, xe tăng của hắn ta bị xe bán tải đánh bại không phải do kém cỏi, ngay cả lính tăng tỉnh nhuệ của quân Prosen cũng không bắn trúng xe Jeep Willis đang chạy.

Đúng lúc này, cuộc trò chuyện giữa Vasili và tiểu đoàn xe tăng diệt địch kết thúc, nghĩa là Vương Trung chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh trong một thời gian ngắn. Lúc này, Vương Trung đột nhiên nhận ra quân Prosen đã có biện pháp đối phó, hắn thấy tất cả súng máy đồng trục trên xe tăng của quân Prosen đều bắn về một hướng.

Chúng không còn đuổi theo từng chiếc xe Jeep nữa, mà tạo ra một vùng hỏa lực bao phủ, khiến xe Jeep Willis tự đâm vào nhau trong vùng này.

Trong nháy mắt, ba chiếc xe Jeep đã bị bắn trúng.

Tài xế của một chiếc xe Jeep bị ngã ra khỏi xe, vô lăng cũng bị lệch theo, chiếc xe bẻ lái với góc lớn, suýt chút nữa thì bị lật trên đồng cỏ, nhưng tiếc là cỏ dại đã nhanh chóng chặn bánh xe lại, khiến chiếc xe bị lật nghiêng. Xạ thủ súng máy nhảy ra ngoài, ngã xuống đất, kết quả bị chiếc xe bị lật đè lên. May mắn thay, khi đội xe Jeep xuất phát, biết nhiệm vụ này vô cùng nguy hiểm, nên đã cho những người không phải tài xế và xạ thủ xuống xe. Một giây trước khi tầm nhìn biến mất, Vương Trung lại thấy một chiếc xe Jeep bị bắn trúng, còn những chiếc khác đầu tránh được vùng hỏa lực bao phủ của quân Prosen. Hình ảnh biến mất.

Vương Trung tặc lưỡi. Mẹ kiếp, Gaddafi đúng là đồ bỏ đi, nhìn lính tăng tinh nhuệ của quân Prosen này xem, vừa nhìn đã biết phải làm gì rồi.

Phía quân Prosen, năm phút trước.

Trung tá Busse đang giám sát tình hình triển khai của các đơn vị, một tham mưu thông tin nhảy khỏi xe vô tuyến, hoảng hốt chạy đến trước mặt trung tá, đứng nghiêm chào: "Báo cáo trung tái Nghe lén được thông tin vô tuyến của địch, chỉ huy của địch tự xưng là tướng quần Rokossovsky!"

Gáy của trung tá Busse tê dại: "Ai cơ?"

"Tướng quần Rokossovskyt" Hai đại đội trưởng lính phóng lựu chống tăng bên cạnh trung tá đầu trợn tròn mắt, một người trong số họ hét lên: "Là Rokossovsky đó sao? Rokossovsky đã tiêu diệt hàng trăm nghìn quân của chúng ta? Chẳng lẽ chúng ta sắp bị bao vây rồi sao?" Trung tá mắng: "Khốn kiếp! Quân đội Hoàng gia vừa giành được chiến thắng vang dội ở pháo đài ven biển, chúng ta đã chọc thủng trận địa của địch như dao nóng cắt qua bơ, vậy mà chỉ một Rokossovsky đã khiến các ngươi sợ hãi rồi sao? Thật là vô dụng!"

Trung tá Busse vừa định nói tiếp thì một người lính liên lạc nhảy khỏi xe vô tuyến, đi đến bên cạnh tham mưu thông tin thì thầm vài câu. Trung tá hỏi: "Chuyện gì vậy?" Tham mưu thông tin: "Ngài tự mình nghe thì sẽ rõ."

Nói xong, anh ta làm động tác mời, vì vậy trung tá Busse tức giận đi đến bên cạnh xe vô tuyến, nhận lấy tai nghe từ người lính liên lạc, vừa đeo lên thì nghe thấy tiếng la hét trong bộ đàm:

"Địch đang lao về phía chúng ta, khắp nơi đều là địch!" "Bình tĩnh! Báo cáo mật mã vô tuyến, chú ý kỷ luật liên lạc!"

Nếu không báo cáo mật mã vô tuyến thì căn bản không biết ai đang nói, cũng không thể phán đoán bên nào đang bị tấn công.

"231! 231 đang bị địch tấn công!"

Mật mã vô tuyến trong nội bộ quân đội Prosen về cơ bản đều là số hiệu chiến thuật của từng đơn vị, chỉ có cấp đơn vị mới sử dụng tên đồ vật hoặc động vật làm mật mã.

Nếu một đơn vị nào đó trong quân đội muốn liên lạc với các đơn vị bên ngoài, họ có thể sử dụng mật mã của đơn vị cộng với số hiệu nội bộ để chỉ định bản thân.

Ở đây, 231 là mật mã của đại đội xe tăng đang triển khai ở sườn trái.

Chưa kịp để trung tá Busse ra lệnh, trong bộ đàm lại vang lên tiếng kêu kinh hãi: “251 đang bị tấn công, địch đang tràn ngập khắp nơi!”

Busse: “Đây là số 1, 231, 251, bình tĩnh lại, hiện tại có bao nhiêu thương vong?”

“Không có thương vong, lặp lại lần nữa, không có thương vong! Địch đang dùng súng máy hạng nặng hoặc pháo tự động bắn chúng tôi!”

“Chỉ có súng máy hạng nặng và pháo tự động thôi sao?” “Đúng vậy!” Nghe bên kia đã tỉnh táo lại, “Địch hình như là một đám xe thùng! Tại sao chúng lại muốn dùng xe thùng để tấn công lực lượng thiết giáp?”

Chương 755: Aleksei Konstantinovich Rok…

Chương 755: Aleksei Konstantinovich Rok…

Chương 755: Aleksei Konstantinovich Rokossovsky Rất nhiều binh sĩ Prosen vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy xe jeep Willis, cho nên cho rằng đầy là phương tiện tương tự với xe thùng của quân đội Prosen.

Thực ra xe jeep Willis nhẹ hơn nhiều.

Trung tá Busse: "Tiêu diệt những chiếc xe này."

"… Xin lỗi, Trung tá, chúng quá nhanh, căn bản không bắn trúng."

Trung tá trầm ngâm một chút, liền nói: "Nếu không bắn trúng, thì hãy tập trung hỏa lực vào một khu vực, chỉ cần mật độ đủ lớn thì kiểu gì cũng trúng! Sau khi đánh đuổi quân địch thì tiếp tục thực hiện nhiệm vụ ban đầu!" Nói xong, Trung tá Busse buông ống nghe xuống, mắng một câu: "Chỉ là xe thùng thôi mà đã sợ mất mật, đây còn gọi là Quân đoàn Ky sĩ Asgard sao?"

Lúc này, sĩ quan phụ tá nói: "Đây chính là Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, nếu là hắn, thì việc hắn dễ dàng tiêu diệt đội tiên phong của chúng ta trước đó cũng có thể giải thích được rồi. Nói không chừng hắn còn có kế hoạch kỳ quái nào đó."

"Anh cũng bị dọa sợ rồi sao?" Trung tá Busse trừng mắt nhìn sĩ quan phụ tá của mình. Sĩ quan phụ tá: "Aleksei Konstantinovich Rokossovsky là tình nhân của Sa hoàng mới

của Ant, hắn nhất định sẽ được ưu tiên về binh lực và hỗ trợ. Việc không quân Ant đột nhiên tấn công chúng ta dữ dội như vậy trước đó cũng có thể giải thích được rồi! Hãy nghĩ đến những chiếc máy bay ném bom hạng nặng bay qua đầu chúng ta sáng nay xem."

Trung tá Busse mím môi. Hình như… cũng có lý!

Lực lượng đặc nhiệm Busse từ khi xuất phát từ Yeysk đã nhận được báo cáo của hậu phương, nói rằng quân địch đã thả một lượng lớn bom, xét từ lượng bom thì không thể nào là máy bay ném bom hai động cơ, mà chắc chắn là một loại máy bay ném bom hạng nặng bốn động cơ.

Có thể điều động máy bay ném bom hạng nặng bốn động cơ…

Nghĩ vậy, Trung tá Busse cũng cảm thấy trong này có vấn đề. Lúc này, Tham mưu trưởng đã đến: "Các đơn vị đã sẵn sàng để tiến hành bao vây, xuất phát thôi, lực lượng thiết giáp chính diện của chúng ta đang chịu tổn thất rất nặng nề, việc đối mặt và đấu súng với quân địch ở trận địa đã thiết lập sẵn gây ra quá nhiều tổn thất."

"Không." Trung tá Busse nhìn về phía Tham mưu trưởng, "Ông nghĩ quân địch đột nhiên sử dụng lực lượng thiết giáp hạng nhẹ cơ động cao để tấn công sườn của chúng ta là có ý đồ gì?"

Tham mưu trưởng suy nghĩ một chút, nói: "Có thể là tấn công liều chết, một số tướng lĩnh của Ant không giỏi đánh trận, nhưng lại rất liều lĩnh. Ngoài ra, tôi đã đọc khá nhiều tác phẩm văn học của Ant, trong văn hóa của họ có xu hướng tự hủy diệt, điều này cũng có thể giải thích tại sao từ mùa đông năm ngoái, họ thà tự sát chứ không chịu đầu hàng."

Trung tá Busse: “Nhưng mà, chỉ huy của quân địch là Aleksei Konstantinovich Rokossovsky.”

Tham mưu trưởng trợn tròn mắt: “Aleksei Konstantinovich Rokossovsky? Aleksei Konstantinovich Rokossovsky đó sao?” “Aleksei Konstantinovich Rokossovsky đó, Tướng quân Bạch mã Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, Bức tường thép của Đế quốc Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, Ngôi sao chiến thắng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky.”

Tham mưu trưởng do dự: “Cái này…”

“Aleksei Konstantinovich Rokossovsky cũng có xu hướng tự hủy diệt sao?” Trung tá Busse hỏi.

Tham mưu trưởng: “Nếu những hành động của hắn là thật, thì tôi cho rằng hắn cũng có, hãy nghĩ mà xem, hắn đã cưỡi ngựa dẫn đầu xe tăng KV tấn công chúng ta, đầy rõ ràng là xu hướng tự hủy diệt. Aleksei Konstantinovich Rokossovsky chắc chắn là một anh hùng kiểu Ant, loại anh hùng này nếu không tự hủy diệt, thì sẽ làm nên nghiệp lớn.”

Ông ta dừng lại một chút, nói: “Nếu Aleksei Konstantinovich Rokossovsky ra lệnh cho những đơn vị thiết giáp hạng nhẹ này tấn công chúng ta, thì hành động này không chỉ đơn giản là tự hủy diệt, hắn chắc chắn có mục đích.” Tham mưu trưởng nói xong, sĩ quan phụ tá của Busse nói: “Khói bụi. Người Ant có thể thiếu lựu đạn khói, nên đã sử dụng các đơn vị thiết giáp hạng nhẹ để tạo ra khói bụi, nhằm che giấu hành động tiếp theo của quân địch.” Trung tá Busse tiếp lời sĩ quan phụ tá: “Chúng ta nghĩ rằng 100 chiếc xe tăng chỉ là tin giả, quân địch rất yếu, nên mới xuất kích. Nhưng thực ra, báo cáo của đội tiên phong là đúng, họ thực sự đã nhìn thấy 100 chiếc xe tăng!

“Đây là mưu kế của Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, thực ra người Ant đã tập trung một lượng lớn lực lượng xe

tăng, chuẩn bị tiêu diệt toàn bộ lực lượng đặc nhiệm của chúng ta!”

Tham mưu trưởng bừng tỉnh đại ngộ: “Thì ra là vậy!” Trung tá Busse: “Chúng ta phải rút lui về Yeisk! Dựa vào Yeisk để phòng thủ, chờ đợi lực lượng tiếp viện của chúng ta! Ông, hãy lập tức tổ chức rút lui, chọn ra những người tình nguyện ở lại để đánh lén lực lượng thiết giáp của Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, chặn chúng lại!” Tham mưu trưởng chào: “Vâng!” Bên phía Vương Trung.

Vasili: “Các đơn vị xe jeep báo cáo, quân địch hình như đã bắt đầu rút lui sau khi để lại quân đoạn hậu.”

Vương Trung lập tức chuyển góc nhìn, quả nhiên nhìn thấy quân địch đang giao tranh với các đơn vị xe jeep đang rút lui, có khoảng mười lăm chiếc xe tăng Panzer III bị bỏ lại, dàn trải trên cánh đồng. Nhìn từ vị trí mà chúng chiếm giữ, mục tiêu của những chiếc xe này là chặn đánh.

Chương 756: Vũ Khí Mới Khắc Chế

Chương 756: Vũ Khí Mới Khắc Chế

Chương 756: Vũ Khí Mới Khắc Chế

Vương Trung chuyển góc nhìn trở lại, nhìn Vasili với ánh mắt ngạc nhiên: “Tại sao? Tại sao chúng lại chạy?”

Vasili nhún vai.

Hiệu quả của chiến thuật xe bán tải không như Vương Trung mong đợi, ban đầu Vương Trung nghĩ rằng các đơn vị xe jeep có thể tiếp cận và ném bom xăng để tiêu diệt một số xe tăng, nhưng không được.

Muốn tìm được khoảng trống trong đội hình xe tăng của địch để lao đến khoảng cách có thể ném bom xăng, nói dễ hơn làm!

Nghĩ kỹ lại thì, Gaddafi bị đánh bại bởi xe bán tải là do xe bán tải của người ta ngoài súng máy hạng nặng, còn có cả súng phóng tên lửa RPG, trong khi xe tăng của Gaddafi là xe tăng chiến đấu chủ lực hiện đại, nếu bị RPG bắn trúng sườn hoặc phía sau thì coi như xong.

Lực lượng “xe bán tải” của Vương Trung không có RPG. Mẹ kiếp, đáng lẽ nên xin Liên Hợp Quốc một ít Bazooka, mặc dù thứ này không nổi tiếng bằng Panzerfaust, nhưng thực sự rất dễ sử dụng.

Tham mưu trưởng Alexander hỏi: “Bây giờ phải làm sao?” Vương Trung suy nghĩ một chút rồi nói: “Pháo tự hành chống

tăng của chúng ta sợ quần địch xông lên đánh cận chiến, nhưng nếu quân địch đã chiếm giữ trận địa và muốn đánh trận phòng ngự, thì chúng ta cứ tiến lên và đấu súng với chúng. Ra lệnh cho tiểu đoàn pháo tự hành chống tăng, bắt đầu tấn công.

"Mặc dù tôi không biết quân địch đã đưa ra quyết định rút lui thông qua quy trình ra quyết định như thế nào, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc chúng ta tiêu diệt đội quân đoạn hậu của chúng."

Vương Trung nói xong, nở một nụ cười sành ăn: "Coi như món khai vị cũng không tệ."

Chương 347: Cuộc đối đầu trong vận mệnh vĩ đại

Sau khi Vương Trung ra lệnh, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn pháo tự hành chống tăng liền đưa toàn bộ số pháo tự hành SU-76M vốn được giấu sau sườn đồi cao vào trận chiến. SU-76M dàn trải thành một tuyến dài gần hai km, khai hỏa ở khoảng cách 1500 mét. Xe tăng của địch bị bỏ lại để chặn hậu lần lượt bị bắn hạ. Mặc dù đạn xuyên giáp 100mm khi tấn công xe tăng hạng nặng đời mới của địch có hiệu quả sát thương hạn chế đối với kíp lái, nhưng khi tấn công xe tăng Panzer II, hiệu quả lại cực kỳ tốt, bắn trúng là bốc cháy, và rất ít lính xe tăng sống sót bò ra khỏi xe tăng.

Khắp thảo nguyên đều là tiếng súng, thỉnh thoảng lại có tiếng xe tăng Panzer II của Prosen phát nổ. Trung tá Busse đang ở trong xe chỉ huy bọc thép của mình, sĩ quan phụ tá của ông ta đeo tai nghe, đang nghe lén liên lạc vô tuyến trên chiến trường, đột nhiên ông ta nói: "Lực lượng đoạn hậu đang gọi.

Trung tá Busse hơi nhíu mày, cầm lấy một chiếc tai nghe khác đeo vào - vừa đeo vào đã nghe thấy có người hét lớn trong radio: "Quân địch không phải là các tổ pháo chống tăng ẩn nấp trong cỏ, mà là pháo tự hành! Pháo tự hành của địch

đang tiến lên!” “Pháo tự hành của địch đang tàn sát chúng ta! Chúa ơi, xe tăng Panzer III bị phá hủy như đồ chơi vậy!”

“Chúa ơi, chúng ta căn bản không thể xuyên thủng giáp trước của pháo tự hành!” “Mẹ ơi!”

Trung tá Busse tháo tai nghe xuống, vẻ mặt phức tạp.

Sĩ quan phụ tá vẫn đeo tai nghe, cầm lấy cuốn sổ tay nhận dạng mới nhất, lật đến phần pháo tự hành và nói: “Pháo tự hành của địch, chủ yếu là SU-76 và một số Ít xe chở pháo 57mm mà chúng ta đã gặp phải, những vũ khí này đều có thể xuyên thủng xe tăng Panzer TH, nhưng pháo 50mm của Panzer III có thể tiêu diệt những pháo tự hành này, chúng ta không có Panzer TII đời cũ lắp pháo 37mm.”

Trung tá Busse nghiêm mặt nói: “Có thể là vũ khí mới, điều này có thể giải thích tại sao những chiếc xe tăng hạng nặng đời mới của chúng ta lại bị tổn thất.”

Trung tá Busse dựa vào ghế, nửa người trên lắc lư theo chuyển động của xe, vẻ mặt nghiêm túc suy nghĩ.

Sĩ quan phụ tá: “Quần địch và chúng ta cùng lúc phát triển vũ khí mới, hơn nữa còn khắc chế được vũ khí mới của chúng ta. Trung tá, điều này…”

Trung tá Busse ho khan một tiếng, nghiêm mặt nhắc nhở: “Hãy cẩn thận lời nói.”

Sĩ quan phụ tá im lặng. Trung tá nhìn ông ta một cái, rồi nói tiếp: “Quay trở lại Yeisk, lập tức báo cáo lên cấp trên về thông tin pháo tự hành chống tăng mới của địch. Tối nay, anh sẽ đích thân dẫn đội đi thu thập tàn binh, lấy lời khai trực tiếp từ họ.”

“Vâng.” Sĩ quan phụ tá gật đầu. Khi Vương Trung cưỡi Bucephalus đến chiến trường, trên thảo nguyên chỉ còn lại những chiếc xe tăng Panzer TII của Prosen đang bốc cháy.

Trên chiếc xe jeep đi theo phía sau, Vasili hét lên: “Tướng quân! Cẩn thận quân địch ẩn nấp trong cỏ!” Vương Trung phẩy tay.

Quân địch ẩn nấp trong cỏ? Đùa à, highlight của tôi là đồ giả chắc? Vương Trung quan sát chiến trường, thầm nghĩ mục tiêu bắt sống sĩ quan có lẽ lại không thể hoàn thành, cho dù có bắt được thì cũng bị bỏng nặng, với trình độ y tế hiện tại thì sống được mấy ngày cũng khó nói, chứ đừng nói đến việc mở miệng nói chuyện.

Lúc này, một cơn gió thổi tới, mang theo mùi dầu mỡ nóng của thép, mùi hôi thối của mỡ cháy, và một chút mùi thịt bị chiên cháy đen trong chảo dầu.

Chắc là lính xe tăng bị cháy bên trong rồi. Đây chính là mùi vị của chiến trường sau một trận đại chiến.

Chương 757: Ăn mừng

Chương 757: Ăn mừng

Chương 757: Ăn mừng

Lúc này, một chiếc xe jeep chạy đến, dừng lại trước con chiến mã, vị Đại úy trên xe chào Vương Trung: "Tướng quân! Đại đội xe jeep số 1 thuộc Tiểu đoàn trinh sát cơ giới số 51, đã hoàn thành nhiệm vụ bao vây quân địch và trở về!"

Vương Trung đáp lễ: "Các anh vất vả rồi. Còn bao nhiêu binh sĩ sống sót?"

"Vẫn còn khá nhiều, dù sao khi chúng tôi bao vây thì chỉ có lái xe và xạ thủ súng máy trên xe. Tổng cộng 15 chiếc xe jeep, 7 chiếc trở về." Vương Trung giơ tay chào Đại úy một lần nữa: "Tôi xin bày tỏ lòng kính trọng trước sự dũng cảm của các anh. Không gì có thể bù đắp cho sinh mạng quý giá của những người lính, nhưng tôi đảm bảo, mỗi người lính hy sinh sẽ được nhận huân chương, gia đình của họ sẽ được chăm sóc chu đáo."

Sau một lúc ngừng lại, anh nói: "Những người lính còn sống cũng sẽ được nhận huân chương, tôi đảm bảo." Đại úy cười: "Huân chương này nọ, không bằng vodka, cái đó mới thiết thực." "Tất nhiên, sẽ có vodka, thuốc lá cũng sẽ có."

"Vậy thì tốt quá."

Lúc này, một chiếc xe jeep khác chạy đến từ xa, Đại úy chỉ vào chiếc xe jeep và nói: "Đó là Đại đội 2, họ cũng đã trở về."

Vừa nói xong, chiếc xe jeep đã đến trước mặt Bucephalus.

Đại đội trưởng Đại đội 2 đứng dậy, vừa chào Vương Trung vừa khen ngợi: “Chiếc xe này thật tuyệt, tiết kiệm nhiên liệu, chạy còn nhanh hơn cả những con ngựa chiến tốt nhất!”

Bucephalus nghiêng đầu nhìn vị Đại úy Đại đội 2, khit mũi, rồi lại nhìn sang chỗ khác.

Rõ ràng là Bucephalus không thèm tranh luận với vị Đại úy này.

Vương Trung: “Các anh có bao nhiêu người trở về?” “Chúng tôi đã cố gắng tiếp cận quân địch để ném bom xăng, kết quả là bị thương vong nặng nà, chỉ có 8 chiếc xe trở về, trong đó 3 xạ thủ súng máy đã hy sinh.” Vương Trung lặp lại những gì vừa nói với Đại đội 1. Vừa dứt lời, Đại đội trưởng Đại đội 2 liền nói: “Chúng tôi không có vũ khí chống tăng tầm xa, nếu xe jeep được trang bị pháo phòng không 25mm, chúng tôi có thể khiến xe tăng của địch phải nếm mùi đau khổ!”

Vương Trung: “Tôi sẽ xem xét việc ký kết một thỏa thuận viện trợ mới với Liên Hợp Quốc, để xin cho các anh một ít súng phóng tên lửa hoặc súng không giật.”

Đại đội trưởng Đại đội 1 cười nói: “Vậy thì tốt quá. Mặc dù nói ra có vẻ hơi tự tỉ, nhưng đồ của Liên Hợp Quốc thực sự rất tốt.”

Vương Trung: “Đúng vậy, đã là đồ tốt thì phải tận dụng triệt để.”

Lúc này, một chiếc SU-76M chạy đến, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn pháo tự hành chống tăng chui ra khỏi tháp pháo, chào Vương Trung: “Báo cáo thống kê tổn thất của toàn tiểu đoàn đã hoàn tất, trong trận chiến tiêu diệt xe tăng đời mới của địch lúc trưa, có 3 chiếc SU-76M bị đứt xích, chúng tôi đã xác nhận tình hình qua radio, 2 chiếc đã tự sửa chữa xong, đang trên đường tập hợp. 1 chiếc đang chờ xe kéo đến. “Trong trận

đánh chặn vừa rồi, có 5 chiếc SU-76M bị hỏng xích, 1 chiếc bị hỏng kính ngắm, ngoài ra chiếc SU-76M bị bỏ lại ở Trynka vẫn đang được sửa chữa, hiện tại có 23 chiếc SU-76M có thể hoạt động bình thường." Vương Trung: "Lính thiết giáp của Prosen trong tình huống đó mà vẫn có thể nghĩ đến việc nhắm vào xích xe sao?" "Đúng vậy, phi thường kỳ lạ." Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn xe tăng diệt nói, "Mặc dù là kẻ địch, nhưng vẫn đáng để khâm phục."

Vương Trung: "Đừng khâm phục kẻ địch, những tên địch tỉnh nhuệ này sẽ mang đến cho chúng ta tổn thất nghiêm trọng."

"Xin lỗi." Tiểu đoàn trưởng cúi đầu.

Vương Trung xua tay: "Hôm nay nên ăn mừng chiến thắng, đừng ủ rũ như vậy. Chúng ta hãy ăn mừng chiến thắng, Vasili, hát nào!"

Vasili quay đầu lại: "Philippov —— ồ, anh ta ở đội bộ binh, không lên được. Vậy chỉ có thể là tôi rồi."

Nói xong Vasili cầm một chiếc mũ sắt, vừa gõ vừa hát… Vương Trung: "Đừng, chiến thắng rồi, sao lại hát "Tôi còn một quả lựu đạn cuối cùng", hát một bài hát chiến thắng đi!"

Vasili gãi đầu: "Bài hát ca ngợi chiến thắng nhất thời tôi chưa nghĩ ra…"

"Vậy thì hát một bài vui vẻ nào."

Vasili suy nghĩ một chút, bắt đầu hát (Cô gái da đen) , giai điệu vui vẻ quả thực rất náo nhiệt.

Vương Trung bắt đầu vỗ tay theo nhịp điệu, ngay cả Bucephalus cũng bắt đầu nhún nhảy theo.

Rạng sáng ngày 13 tháng 7, vùng nội địa của đế quốc Prosen.

Hoàng đế Reinhardt buông văn kiện trong tay xuống, dùng sức xoa huyệt thái dương.

Lúc này cửa lớn mở ra, Guderian và hai thư ký cơ yếu bước vào phòng làm việc. Hoàng đế nhíu mày: "Chuyện gì vậy? Lúc này thư ký đến gặp ta chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì, tiền tuyến lại xảy ra chuyện gì nữa rồi?" Guderian: "Quả thực có tin xấu, giai đoạn một của Chiến dịch, cuộc tấn công vào Tập đoàn quân Sukhaya Verevka của địch đã gặp khó khăn." "Gặp khó khăn? Chẳng phải chúng ta đã tăng cường xe tăng hạng nặng kiểu mới cho mũi tấn công sao? Chẳng phải nói nó có thể dễ dàng tiêu diệt tất cả xe tăng của địch sao?"

Guderian: "Nhưng hôm nay quân địch đã đưa vào sử dụng một loại vũ khí mới, là một loại pháo tự hành, chúng ta đã mất bốn chiếc xe tăng kiểu mới, khi Lực lượng Tác chiến Busse đi đầu định đến giải cứu thì bị hơn 30 khẩu pháo tự hành phục kích, tổn thất nặng nề."

Chương 758: Hoàng Đế Prosen tức điên

Chương 758: Hoàng Đế Prosen tức điên

Chương 758: Hoàng Đế Prosen tức điên

Hoàng đế ngồi tại chỗ, vẻ mặt nghi ngờ nhìn Guderian: "Pháo tự hành? Xe tăng hạng nặng kiểu mới của chúng ta bị pháo tự hành của địch tiêu diệt rồi?"

"Báo cáo của Đại tá Busse ở tiên tuyến là như vậy, ông ta là chỉ huy lực lượng tác chiến tiên phong của Sư đoàn Xe tăng số 13. Hơn nữa…" Guderian lộ ra vẻ mặt do dự. Hoàng đế: "Hơn nữa cái gì?" Guderian: "Chỉ huy của quân địch là tướng quân Rokossovsky."

"Cái gì?" Hoàng đế đứng dậy, kết quả chân va vào bàn, đau đến mức phải khom lưng. Guderian: "Cho nên tôi đang do dự có nên nói cho ngài biết ngay bây giờ hay không, tôi sợ đêm nay ngài mất ngủ."

"Ngươi không nói cho ta biết thì ta có thể ngủ yên sao? Xe tăng kiểu mới của chúng ta đã bị địch phá hủy, lại còn bị pháo tự hành áp đảo!" Hoàng đế đi vòng ra từ phía sau bàn làm việc, đến trước mặt Guderian, giật lấy bức điện báo trong tay hắn, bắt đầu đọc. Guderian lặng lẽ ra hiệu với thư ký, vì vậy hai thư ký cơ yếu rời khỏi phòng làm việc, lặng lẽ đóng cửa lại.

Hoàng đế đọc xong bức điện báo, mắng: "Tên Rokossovsky chết tiệt này! Chắc chắn là vũ khí do hắn làm raI

“Abwehr nói hắn đi phụ trách giáo dục trường học, bởi vì hắn thất thế trong đấu tranh chính trị, kết quả hắn lại làm ra vũ khí kiểu mới! Gọi Công tước Himmler đến đây ngay lập tức, ta muốn chất vấn hắn!”

Guderian: “Chưa chắc là do Rokossovsky làm ra…”

“Nhất định là vậy!”

Hoàng RZmuxjề mKYjrbQ cắt ngang lời bạn thân, “Ta có thể cảm nhận được, nhất định là do hắn làm ra! Ta có thể cảm nhận được, giữa ta và hắn có một cuộc đối đầu định mệnh vĩ đại! Nhất định là như vậy!” Guderian có chút bất lực, nhưng thấy Hoàng đế đang trong trạng thái hưng phấn, bèn lùi một bước: “Hay là để ngày mai đi, hôm nay đã muộn như vậy rồi, ngài không thể thức khuya nữa.” “Không! Ta muốn chất vấn hắn ngay bây giờ! Ngay bây giờ, lập tức! Tại sao ta phải thức khuya, chẳng phải là bởi vì đám người bên dưới không làm nên trò trống gì sao!” Guderian lập tức đi đến bàn làm việc, cầm lấy điện thoại: “Nối máy với dinh thự của Công tước Himmiler.”

Công tước Himmler bước vào phòng làm việc, trước tiên cẩn thận quan sát sắc mặt của Hoàng đế, sau đó nhìn về phía Guderian, dùng khẩu hình hỏi: “Chuyện gì vậy?” Guderian cũng dùng khẩu hình trả lời: “Có gì nói nấy.” Hoàng đế chất vấn: “Cơ quan Abwehr của các ngươi, nói Rokossovsky thất thế trong đấu tranh chính trị, bị điều đi trường học không phải sao? Kết quả hắn ta lại làm ra vũ khí kiểu mới, còn đánh cho quân đội của chúng ta tơi bời!”

Công tước Himmiler lập tức nói: “Vũ khí kiểu mới? Cơ quan Abwehr có rất nhiều báo cáo, cũng có báo cáo nói rằng Rokossovsky đi phụ trách việc phát triển vũ khí kiểu mới.”

Hoàng đế trợn to mắt: “Vậy tại sao không báo cáo cho ta?” “Bởi vì việc Rokossovsky đảm nhiệm chức hiệu trưởng trường

học đã được xác nhận bởi các nguồn tin tức khác, vì vậy chúng tôi cho rằng hai thông tin tình báo này mâu thuẫn nhau, nên đã loại bỏ báo cáo không có nguồn tin tức nào khác.”

Hoàng đế đập mạnh xuống bàn: “Bây giờ Rokossovsky đã xuất hiện cùng với vũ khí kiểu mới! Lũ ngu ngốc các ngươi, không ngờ rằng hắn ta có thể kiêm nhiệm sao?! Cơ quan Abwehr này dưới quyền các ngươi thật quá lãng phí, để Abwehr trực tiếp cung cấp thông tin tình báo cho ta!” Công tước Himmler tỏ vẻ khó khăn: “Có thể thì có thể, nhưng lượng thông tin tình báo mà Abwehr cung cấp rất lớn, hơn nữa phần lớn đều không chính xác…”

Hoàng đế: “Vậy ta sẽ tổ chức những người mà ta tin tưởng để phân tích thông tin tình báo của Abwehr! Cơ quan này trực thuộc ta!”

Nói xong, hắn ta dùng sức đập bàn một cái, khiến chiếc cốc nước trên bàn nảy lên, rồi đổ sang một bên, nước trà bên trong đổ lênh láng khắp bàn, như máu đang lan ra. Sáng sớm ngày 13 tháng 7, phóng viên Mike cảm nhận được đoàn tàu phanh lại, bèn bò dậy từ đống cỏ khô.

Anh ta thấy những người lính trong toa xe kín vân đang nghỉ ngơi, cha xứ quân đội đang mượn ánh sáng của chiếc đèn pin nhỏ để viết thư. Mike: “Cha xứ cũng viết thư về nhà sao?”

“Tất nhiên là có, cha xứ của phái Sùng Thánh có, cha xứ của phái thế tục lại càng có.” Cha xứ quân đội mỉm cười. Mike ngẩng đầu nhìn lỗ thông gió của toa xe kín, nói: “Bên ngoài trời đã sáng rồi, mở cửa xe ra chẳng phải tốt hơn sao? Vừa hay trong này ngột ngạt như vậy, lại toàn mùi mồ hôi của đàn ông.” Cha xứ nhìn lỗ thông gió, gật đầu: “Ngài nói đúng đấy, ngài Mike, tôi quá tập trung viết thư nên không để ý.”

Mike: “Ông đang viết chuyện gì quan trọng sao?”

“Đang lo liệu hậu sự.” Cha xứ bình tĩnh nói, “Ở tiền tuyến, những người hy sinh nhiều nhất chính là các cha xứ quân đội, thậm chí còn cao hơn cả tỷ lệ hy sinh của xạ thủ súng máy phía sau của II-2, vì vậy tôi phải lo liệu hậu sự trước.” Vừa dứt lời, ánh sáng của đèn flash chợt lóe lên, chiếu sáng toa xe kín.

“Robert!” Mike lên tiếng, “Chụp ảnh vào lúc này không ổn lắm đâu!”

Phóng viên ảnh thì nói với cha xứ: “Hãy cho tôi địa chỉ, tôi sẽ gửi bức ảnh này cho gia đình ông.”

“Cảm ơn.” Cha xứ trông rất vui.

Thấy chính chủ cũng không ngại, Mike cũng thôi, anh ta đứng dậy, đi đến cửa lớn, định kéo cửa ra. Cha xứ vội vàng chạy đến giúp đỡ, dưới sức lực của hai người, cánh cửa lớn trượt ra, để lộ cánh đồng trong ánh nắng ban mai.

Có lẽ vì đã gần đến Yarsk, trên cánh đồng có thể nhìn thấy rất nhiều nhà cửa và cột điện, không còn là cảnh tượng thảo nguyên quen thuộc nữa.

Chương 759: Chiến Lợi Phẩm Đầu Tiên

Chương 759: Chiến Lợi Phẩm Đầu Tiên

Chương 759: Chiến Lợi Phẩm Đầu Tiên

Cha xứ quân đội nói: “Từ đầy đi về phía đông, thảo nguyên mênh mông bát ngát, ngay cả ruộng lúa mì cũng không có, những người chăn cừu sẽ dắt theo chó chăn cừu, cùng đàn cừu lang thang trên thảo nguyên.”

Phóng viên Mike: “Ý ông là họ vẫn đang sống du mục sao?” “Làm như vậy sẽ không dễ làm cỏ ở một nơi bị ăn hết. Giáo hội đã tổ chức các đội y tế lưu động, đội sửa chữa, cung cấp dịch vụ cho những người chăn cừu này, ngoài ra, vào mùa cắt lông cừu hàng năm, họ cũng sẽ lùa đàn cừu đến các điểm cắt lông cừu cố định.”

Cha xứ ngừng một chút, rồi nói tiếp: “Thảo nguyên sẽ khiến quân Prosen phải kinh ngạc, nó không hề thua kém “Tướng quần Bùn” đầu!” Phóng viên Mike: “Nhưng Bộ Tổng tư lệnh vẫn quyết định chặn quân Prosen ở phía tây thảo nguyên, thậm chí còn cử cả Rokossovsky đến đó.”

“Bởi vì không thể để quân Prosen tiến vào thảo nguyên quá sớm.” Cha xứ đáp, “Hơn nữa, các tướng lĩnh của Bộ Tổng tư lệnh có thể còn có những tính toán khác. Dù sao có thể kéo dài thêm một chút thời gian thì sự chuẩn bị của chúng ta sẽ càng đầy đủ hơn, cứ kéo dài thêm được một tháng thì sẽ có thêm nhiều binh sĩ được bổ sung vào quần đội.”

Ông ta dừng lại, nhìn phóng viên Mike, bổ sung một câu: "Cứ kéo dài thêm được một tháng thì sẽ có thêm nhiều vật tư được vận chuyển từ Liên bang đến, về điểm này, tôi thực sự rất biết ơn những người bạn Liên bang."

Phóng viên Mike gãi đầu, anh ta có chút xấu hổ.

Lúc này, càng có nhiều công trình kiến trúc xuất hiện bên ngoài, rõ ràng là đoàn tàu đã đi vào vùng ngoại ô thực sự của Yarsk. V I P T R U Y E N F U L L - K h o t r u y ệ n d i ch m i ễ n p h í

Các nhà máy và ống khói bắt đầu xuất hiện, Mike thậm chí còn tinh mắt nhìn thấy một khẩu pháo phòng không được ngụy trang bằng lưới. Đoàn tàu đi vào khu vực nhà ga, tiến vào bãi điều độ, có thể nhìn thấy đường nhánh dẫn đến xưởng sửa chữa đầu máy.

Người lái tàu cầm đèn xanh đứng bên đường ray, vẫy tay chào đoàn tàu.

Cuối cùng, sân ga cũng xuất hiện, một sĩ quan văn thư đến đón, tay cầm bảng ghi chép, nhìn danh sách hàng hóa trên đoàn tàu được kẹp trên đó. Phía sau ông ta, những công nhân bốc xếp hàng đứng thành hàng.

Đột nhiên, ánh mắt của Mike bị thu hút bởi sân ga đối diện.

"Này, Robert, mau đến xeml" Anh ta vỗ vai người cộng sự đang quay phim trên sân ga, "Nhìn bên này! Đừng quay những người công nhân trên sân ga nữa! Nhìn cái kia kìa!" Robert quay người lại, vừa nhìn đã thấy "cái đó", hai mắt lập tức trợn tròn: "ÔI" "Ồ cái gì, mau chụp đi!"

Đó là một chiếc xe tăng vuông vức, thoạt nhìn có thể nặng hơn sáu mươi tấn, trên tháp pháo và thân xe đầu có biểu tượng chữ thập sắt của Prosen.

Chiếc xe tăng đang dừng trên một toa xe bẹt chở xe bọc thép, bánh xích đã được tháo ra, bánh dẫn động cũng bị hỏng hai cái, những bánh dẫn động còn lại thậm chí còn vượt ra khỏi phạm vi của toa xe bẹt, lơ lửng bên ngoài - chiếc xe tăng này vậy mà lại rộng đến thất Các công nhân bốc xếp đang cùng với các chiến sĩ Ant chuyển bánh xích và bánh dẫn động của xe tăng lên một toa xe bẹt khác.

Mike: "Đây chắc chắn là xe tăng kiểu mới của địch! Xe tăng kiểu mới của Prosenl Người cộng sự Robert không còn thời gian để trả lời, một mực bấm máy chụp ảnh. Phóng viên Mike không đợi đoàn tàu của mình dừng hẳn, đã nhảy xuống sân ga, chạy về phía đoàn tàu chở chiếc xe tăng đó.

Phóng viên ảnh chậm hơn anh ta một bước, nhưng cũng cố gắng đuổi theo.

Năm phút sau, cuối cùng Mike cũng đến được chiếc xe tăng Prosen, nhận ra rằng nhìn gần nó càng toát lên vẻ uy nghiêm.

"Chúa ơi!"

Anh ta kéo một sĩ quan lại, "Đây là do tướng Rokossovsky chiếm được sao? Chắc chắn là vậy rồi, đúng không?"

Viên sĩ quan cười nói: "Đương nhiên rồi, khi tướng Rokossovsky đến, ông ấy đã nghe nói về việc quân Prosen đã sử dụng xe tăng kiểu mới để đánh chúng ta tơi bời, nên đã quyết tâm chiếm được nó. Và bây giờ nó đang ở đây." Một viên sĩ quan khác nói: "Tôi nghe nói còn có ba chiếc nữa, nhưng cả ba chiếc đó đầu đã bị phá hủy, lực lượng công binh đang nỗ lực thu hồi xác."

Viên sĩ quan ban đầu lại tiếp lời: "May mà Tập đoàn quân của chúng ta có nhiều lực lượng thu hồi và sửa chữa, nếu là

các Tập đoàn quân khác thì có lẽ sau khi phá hủy cũng sẽ bỏ lại ở đó.”

Mike đã nhanh chóng nắm bắt được từ khóa, vội vàng hỏi: “Ông là sĩ quan của Tập đoàn quân Cơ giới số 1?” “Đúng vậy, tôi là Đại đội trưởng Đại đội Hậu cần số 5 trực thuộc Lữ đoàn Hậu cần của Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân Cơ giới số 1.”

Viên sĩ quan hất hàm về phía đồng đội, “Anh ta là Đại đội trưởng Đại đội Xe cơ giới của Tập đoàn quân, trước đầy chúng tôi đầu làm việc trong các nhà máy ở địa phương, tướng quân nói cần nhân viên kỹ thuật chuyên nghiệp, nên đã gia nhập quân đội!” Mike: “Đây là chiến lợi phẩm của Tập đoàn quân Cơ giới số 1 sao?” “Là chiến lợi phẩm của đội tiên phong, tướng quân chỉ dẫn theo một tiểu đoàn xe chống tăng, cộng thêm một loạt xe jeep, đã chiếm được nó rồi!”

Đại đội trưởng đại đội hậu cần nói.

Chương 760: Phỏng Vấn

Chương 760: Phỏng Vấn

Chương 760: Phỏng Vấn

Đại đội trưởng đại đội xe cơ giới tiếp lời: “Tôi nghe nói, khi đánh đến chiếc cuối cùng này, lính lái xe tăng của Prosen vẫn muốn ngoan cố chống cự, tướng quân đã giơ cờ đỏ, cưỡi bạch mã đích thân đến khuyên hàng, bọn họ vừa nghe nói là tướng Rokossovsky đến, đã sợ tè ra quần mà đầu hàng!”

Mike: “Đây là đầu hàng sao? Không phải là dùng lựu đạn giết chết những người bên trong rồi chiếm được sao?” “Không phải, nếu anh không tin thì vào xem đi, bên trong xe tăng thậm chí không có máu, sạch sẽ lắm, như mới vậy!”

Mike: “Vậy tôi có thể phỏng vấn lính lái xe tăng Prosen đã đầu hàng ở đâu?”

Liên đội trưởng xe cơ giới và liên đội trưởng hậu cần liếc nhau một cái, mặt lộ vẻ khó xử: “Những tên lái xe tăng Prosen này hiện đang bị các tu sĩ Thẩm Phán Đình giám sát nghiêm ngặt, anh muốn gặp bọn họ phải được Giám mục Tập đoàn quân đồng ý.” Mike vội hỏi: “Giám mục ở đầu?”

Liên đội trưởng hậu cần giơ một ngón tay chỉ. Phóng viên Mike vừa quay đầu lại đã thấy cái đầu trọc lẫn của Giám mục Tập đoàn quân Popov.

Sở chỉ huy của Rokossovsky có hai tên đầu trọc, một là Pavlov một là Popov. Vừa khéo là Mike đầu quen biết cả hai tên đầu trọc này.

“Cảm ơn rất nhiều.” Mike tạm biệt hai liên đội trưởng, quay đầu tìm cộng sự, lại phát hiện cộng sự đã leo lên xe tải, đang vỗ liên hồi vào cỗ xe tăng khổng lồ.

Thế là anh ta lắc đầu, một mình chạy về phía Popov. Mike vừa chạy đến trước mặt Popov, vị Giám mục Tập đoàn quân đã nhận ra anh ta, nói: “Đây không phải là phóng viên của Liên bang saol Pavlov khi gọi điện thoại cho tôi đã nói sẽ sắp xếp anh lên chuyến tàu đến đây. Trên đường đi thuận lợi chứ?” Mike gật đầu lia lịa, sau đó nói: “Tôi muốn phỏng vấn những tên lính xe tăng Prosen đã đầu hàng, chính là những tên đã lái chiếc xe tăng này!”

Popov chỉ vào toa xe chật chội: “Được, bọn họ đang ở trên chuyến tàu này, để vận chuyển bọn họ, tôi còn đặc biệt yêu cầu bộ đường sắt địa phương điều một toa xe khách riêng đến đấy.”

Mike quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy một toa xe khách bình thường, trong tình hình hiện tại, ngay cả thương binh cũng phải ngồi xe kín, chuẩn bị toa xe khách cho tù binh quả thực là rất cao.

Mike: “Tôi có thể lên đó chứ?” “Lên đi, các tu sĩ Thẩm Phán Đình canh gác đều nhận ra anh, anh ở chỗ chúng tôi cũng coi như là người nổi tiếng rồi. Chờ một chút, anh biết tiếng Prosen không?” Mike cười nói: “Hình như ngài quên mất rồi, tiếng Prosen và tiếng Anh cùng thuộc một ngữ hệ? Tôi đã học tiếng Prosen, giao tiếp đơn giản không thành vấn đề.”

“Vậy à, chúc anh may mắn.” Popov gật đầu.

Mike lúc này mới xoay người chạy về phía đoàn tàu.

Các tu sĩ Thẩm Phán Đình canh giữ ở cửa gật đầu với anh ta, rồi cho qua - nhưng phóng viên Mike không có ấn tượng gì với tu sĩ Thẩm Phán Đình này.

Lên đến toa xe, Mike phát hiện đây là một toa toàn tù binh Prosen, còn có vài người đang băng bó, truyền dịch. Mike dùng tiếng Prosen hỏi: "Xin hỏi ai là trưởng xe của chiếc xe tăng mang số hiệu chiến thuật 217?"

Một trung úy Prosen gầy gò giơ tay: "Tôi."

Mike nhìn về phía hắn: "Những người này đều là thành viên tổ lái của anh à?" Trung úy Prosen: "Không phải tất cả, những người mặc quần phục màu nhạt kia là bộ binh. Tôi chỉ có thể chỉ huy những người mặc quân phục thiết giáp màu sẫm này thôi." Mike: "Anh là trung úy phải không? Quân hàm của lính thiết giáp hình như không giống với quân đội thông thường của Prosen, tôi không chắc…"

"Đúng vậy, tôi là trung úy." Mike: "Có thể kể cho tôi nghe về quá trình đầu hàng của các anh không? Người Ant ở nhà ga ăn mặc rất thần kỳ…" Mike chú ý thấy, vị trung úy kia liếc nhìn viên hạ sĩ quan bên cạnh.

"Có liên quan đến viên hạ sĩ quan này à?"" Hạ sĩ quan nhìn Mike: "Là tôi đầu hàng đầu tiên. Lúc đó chúng tôi bị bảy tám khẩu pháo tự hành kiểu mới chĩa vào, chúng tôi căn bản không bắn thủng được giáp trước của pháo tự hành, mà pháo tự hành lại có thể dễ dàng tiêu diệt chúng tôi! Tôi chỉ chọn một cách để chúng tôi có thể thuận lợi trở về nhà thôi!"

Mike kinh ngạc: "Không phải Rokossovsky đích thân chiêu hàng các anh sao?"

Trung úy Prosen: "Phải. Hắn ta cưỡi ngựa trắng, giơ cờ đỏ, đi thẳng về phía súng máy và họng pháo của chúng tôi." Mike trợn tròn mắt: "Đi thẳng về phía các anh?"

"Đúng vậy."

"Các anh không bắn sao?" "Kính ngắm của chúng tôi không bắt kịp hắn ta." "Không bắt kịp hắn ta?" Phóng viên

Mike kinh ngạc lặp lại lời của tên lính Prosen, “Y anh là gì? Y anh là hắn ta giống như một tia chớp lao đến bên cạnh các anh sao?” Lúc này, một tên bộ binh mặc quần phục màu nhạt lên tiếng: “Hắn ta vừa đi vòng tròn vừa tiếp cận xe tăng, tôi tận mắt nhìn thấy. Tôi còn tưởng hắn ta muốn dùng lá cờ đỏ trong tay chém vào xe tăng! Giống như trong truyền thuyết vậy.”

“Truyền thuyết?”

“Những lính kỳ cựu từng giao chiến với quân của hắn ta đều nói vậy, nói hắn ta có thể dùng đao chém xe tăng!” Tên bộ binh nói.

Lúc này, viên trung úy kia nói: “Hắn ta không dùng đao chém xe tăng của chúng tôi, hắn ta đã dùng pháo tự hành kiểu mới đánh bại chúng tôi.” Vừa dứt lời, trong số bộ binh lại có người nói: “Còn có một loại súng tiểu liên kiểu mới, tầm bắn cực kỳ xa, lại không có tiếng động! Âm thầm lặng lẽ có thể giết chết hàng trăm người chúng tôi!”

Mike nhướng mày, vẻ mặt như nhặt được bảo bối.

Chương 761: Phỏng Vấn 2

Chương 761: Phỏng Vấn 2

Chương 761: Phỏng Vấn 2 Phóng viên Mike: “Anh có thể nói thêm về loại vũ khí mới đó không?”

Tên bộ binh Prosen vẻ mặt nghi ngờ: “Các anh không phải là đồng minh sao? Chẳng lẽ các nước đồng minh còn giữ bí mật với nhau à?” Theo hiệp định được ký kết vào năm ngoái, Liên Xô, Hoa Kỳ và Anh sẽ trao đổi thông tin tình báo vũ khí cho nhau, nhưng việc trao đổi này yêu cầu một bên phải biết về sự tồn tại của loại vũ khí đó, sau đó mới đưa ra yêu cầu.

Mặt khác, đối với các thiết bị quần sự Prosen thu được, các nước đồng minh cần chia sẻ thông tin kỹ thuật để các đồng minh khác có sự chuẩn bị sớm, nếu đồng minh yêu cầu cử đội kỹ thuật đến khảo sát thực địa, các quốc gia cũng không được phép từ chối.

Phóng viên Mike không giải thích những điều này với tên lính Prosen, chỉ nói qua loa một câu: “Tôi nghĩ các nhà ngoại giao hoặc tùy viên quân sự của chúng tôi chắc là đã biết rồi, nhưng tôi chỉ là một phóng viên. Hãy miêu tả cho tôi về loại vũ khí đó.”

Tên bộ binh hồi tưởng lại rồi nói: “Trông nó… hơi giống khẩu tiểu liên PPSh dài hơn…” Lúc này, một tên bộ binh khác chen vào: “Khi bắn thì nghe giống như hai người đang làm tình, bụp bụp bụp.” “Không đúng, giống như mẹ tôi đang dùng gậy gõ đánh vào mông tôi vậy.” Một tên bộ binh khác phản bác lại. “Này, phóng viên đang hỏi tôi đấy! Tôi sẽ trả lời!” Tên bộ binh đầu tiên lên tiếng nói to hơn.

Phóng viên Mike: “Đó là một loại vũ khí khi bắn ra có âm thanh rất nhỏ, phải không?” “Nhỏ hơn nhiều so với các loại vũ khí thông thường, hơn nữa gần như không có ánh lửa, khói thuốc cũng rất ít, trên chiến trường căn bản không nhìn ra đạn bắn từ đâu tới.”

Tên bộ binh Prosen vừa chen ngang lại tiếp tục nói: “Ngay cả trung sĩ của chúng tôi cũng bị lừa, lúc đầu anh ấy còn tưởng rằng kẻ địch ở phía bên kia, dựa theo phán đoán đó mà tìm chỗ ẩn nấp, kết quả lại bị kẻ địch bắn trúng.” eb o o k sh o p . vn - e b o o k t r u y ệ n d ị c h g i á r ẻ

Phóng viên Mike: “Trung sĩ?” “Chính là trung sĩ, là người Đông Styria, tuổi tác chắc gấp đôi chúng tôi, chăm sóc chúng tôi như cha ruột vậy.” Tên bộ binh Prosen đang nói cúi đầu xuống, thở dài nói: “Đáng tiếc, tôi còn tưởng rằng trung sĩ sẽ cùng chúng tôi chiến đấu đến hết cuộc chiến này chứ.”

Những tên bộ binh khác cũng cúi đầu xuống, có thể thấy, “trung sĩ” rất được kính trọng trong số những người lính bộ binh.

Phóng viên Mike: “Ít nhất thì các anh có thể sống sót qua cuộc chiến này, những người cùng trang lứa với các anh còn phải trải qua thử thách của chiến tranh. Các anh chỉ cần ở trong trại tù binh, mỗi ngày ăn ngon ngủ kỹ, làm thêm một số việc trong nhà máy, sau đó là có thể trở về quê hương, tham gia vào công cuộc tái thiết quê hương.”

Các tên bộ binh nhìn nhau. Phóng viên Mike bổ sung thêm một câu: “Các anh sẽ không còn ảo tưởng về chiến thắng nữa chứ?”

Các tên bộ binh nhìn nhau, cuối cùng ánh mắt đổ dồn về phía viên trung úy thiết giáp lúc đầu - trong toa xe chở tù binh Prosen này, quần hàm của hắn ta là cao nhất. Trung úy thiết

giáp: “Bộ Tư lệnh nói rằng năm nay sẽ buộc Ant đầu hàng. Nửa đầu năm nay, quân Ant vẫn bị đánh cho tan tác.”

Hơn một trăm ngày trong nửa đầu năm nay, quân đội Ant cũng đã phải chịu hơn một triệu thương vong - mỗi ngày khoảng năm đến tám nghìn người, cộng dồn lại là hơn một triệu.

Thương vong tương ứng của quân Prosen vào khoảng 300.000 người, vì vậy viên trung úy thiết giáp này mới nói như vậy.

Hơn nữa, vào tháng cuối cùng của nửa đầu năm, quân đội Ant đã có một số thất bại lớn, tỷ lệ thương vong càng trở nên khó coi hơn, vốn dĩ là bốn đổi một, bây giờ trực tiếp biến thành Ant phải hy sinh sáu người mới có thể tiêu diệt được một tên lính Prosen.

Và vào đầu nửa sau của năm, Tập đoàn quần Phương Nam tấn công Tập đoàn quân Sukhaya Verevka, càng giống như chẻ tre, đánh tan nhiều đơn vị của Liên Xô.

Phóng viên Mike cười nói: “Các anh quả thực đã thể hiện rất tốt, nhưng có thể làm tốt hơn năm ngoái sao? Năm ngoái, những đơn vị Liên Xô bị các anh bao vây đầu bị tổn thất không thể phục hồi, năm nay các anh mới tiêu diệt được bao nhiêu binh sĩ Liên Xô?

“Những người lính bị thương đó, khi họ trở về, họ sẽ trở thành lính kỳ cựu. Năm ngoái là lúc các anh có khả năng đánh bại Ant nhất, nhưng các anh đã thất bại, năm nay các anh lại tin rằng mình có thể đánh bại Ant, những người đang trưởng thành trong chiến tranh, điều này chẳng phải rất kỳ lạ sao?”

Mike dừng lại một chút, rồi nói thêm: “Hơn nữa, Ant hiện tại còn được Hợp Chủng Quốc hỗ trợ, anh có biết năng lực công nghiệp của Hợp Chủng Quốc mạnh đến mức nào

không?" Là người Hợp Chủng Quốc, mặc dù Mike thường hay đem "Chú Sam" ra làm trò cười, nhưng đến lúc này, anh ta vẫn rất tự hào về đất nước của mình.

Tự hào về đất nước và dân tộc của mình là lẽ đương nhiên.

Nhưng thật đáng tiếc, sự tự hào của Mike chỉ khơi dậy tỉnh thần chiến đấu của những tên lính Prosen, viên trung úy thiết giáp kia nói: "Tôi không biết năng lực công nghiệp của Hợp Chủng Quốc mạnh đến mức nào, nhưng tôi biết công nghệ của Prosen là số một thế giới!"

Chương 762: “Trận quyết đấu như trong tỉ…

Chương 762: “Trận quyết đấu như trong tỉ…

Chương 762: “Trận quyết đấu như trong tiểu thuyết hiệp sĩ” Mike cười lạnh một tiếng: “Và rồi nền khoa học công nghệ số một thế giới đó đã bị người Ant, những người mà các anh coi là giống người hạ đẳng, đánh cho tơi bời.” Trung úy Prosen vừa mới còn hừng hực khí thế chuẩn bị tranh luận với Mike, bỗng nhiên trở nên ủ rũ.

Mike tiếp tục chất vấn: “Đầu là vũ khí kiểu mới, các anh đã phá hủy được bao nhiêu xe của quân Ant rồi?”

“Ba chiếc!” Trung úy Prosen khẳng định chắc nịch: “Tôi đã nhìn thấy ba chiếc pháo tự hành dừng lại, các thành viên kíp lái chạy ra ngoài!”

Mike: “Những chiếc đó thực ra chỉ là bị đứt xích thôi!” Mike không biết ba chiếc “Xoáy nước” bị đứt xích, nhưng hắn là một phóng viên.

Người Prosen rõ ràng không biết phóng viên Mỹ lợi hại như thế nào, thậm chí còn không hề nghỉ ngờ - hoặc có thể là do Mike diễn quá đạt. Những tên lính Prosen nhìn nhau, một tên nói: “Hỏng xích cũng là rút lui khỏi trận chiến, cũng có thể tính là chiến công.”

Một tên khác nói: “Kẻ thù là pháo tự hành, hơn nữa còn đang phục kích, điều kiện tác chiến bị hạn chế, xe tăng hạng nặng số 6 của chúng ta có tính ứng dụng cao hơn! Nói về việc

đứt xích, chúng ta bị đứt xích vẫn có thể tiếp tục chiến đấu, pháo tự hành mà đứt xích thì chỉ có nước bỏ xel”

Luận điểm này nhanh chóng nhận được sự ủng hộ của tất cả lính thiết giáp, họ đồng loạt nói: “Đúng vậy! Khi bị bao vây, chúng tôi đều nằm im, nếu pháo tự hành gặp phải tình huống này, chỉ có thể đầu hàng, chúng tôi vẫn tiếp tục chiến đấu đấy!”

“Nếu chúng tôi không nằm im, sau khi bắn khói mù xong xông lên đánh giáp lá cà với pháo tự hành, hươu chết về tay ai còn chưa biết đâu!” “Việc chúng tôi nằm im cũng không phải là nhờ công của pháo tự hành, mà là nhờ không quân! Không quân Ant đã đánh bom tê liệt chúng tôi, chúng tôi thực ra là bị không quân đánh bại!” “Đúng vậy, không quân! Không phải công lao của pháo tự hành! Mấy chiếc pháo tự hành đó của quân Ant mà gặp phải Stuka thì chắc chắn sẽ chất thảm hơn!” Phóng viên Mike kinh ngạc nhìn những tên lính Prosen tự mình hoàn thiện logic vòng vo, thầm nghĩ mẹ kiếp, ai nói người Prosen cứng nhắc không biết linh hoạt chứ, ít nhất là trong việc tự bào chữa cho mình thì bọn họ rất linh hoạt đấy!

Mike: “Chờ một chút, các anh bị không quân đánh bom tê liệt? Là I-2 à?”

“Không, là một loại máy bay ném bom bổ nhào, quân Ant đã học theo Stuka của chúng tai”

Mike nhíu mày, anh ta biết trong số máy bay viện trợ không có máy bay ném bom bổ nhào, Liên Xô cũng không phát triển máy bay ném bom bổ nhào một chỗ ngồi mới.

Vì vậy, anh ta thử hỏi: “Những chiếc máy bay ném bom bổ nhào đó, trông có giống cái bình sữa bay trên trời không? Kiểu mà trẻ con hay dùng ấy.” Những tên lính Prosen nhìn nhau, rồi đồng loạt gật đầu: “Đúng đúng, rất giống!” “Chắc là vì phải sử

dụng động cơ làm mát bằng không khí, nên nó mới ngắn và mập như vậy.”

Mike vỗ đùi: “Ái chà, đó là máy bay chiến đấu P-47 của Hoa Kỳ. Các anh bị máy bay chiến đấu đánh bom tê liệt, nếu gặp phải máy bay ném bom của Hoa Kỳ thì các anh sẽ toi đời đấy!

“Cứ chờ mà xem, Hoa Kỳ vừa mới đánh bại hạm đội của đồng minh các anh trên đại dương! Đã đánh chìm bốn tàu sân bay! Hoa Kỳ sắp phản công rồi, Đế quốc Nhật Bản sẽ tiêu đời trước, sau đó sẽ đến lượt các anh!”

Trung úy Prosen đứng dậy: “Năm nay chúng tôi sẽ đánh bại Liên Xô, kết thúc cuộc chiến tranh kéo dài này, sau đó sẽ quyết đấu trực diện với các anh!” Mike và những tên lính Prosen nhìn chằm chằm vào nhau, đúng lúc này đèn flash lóe sáng.

Hợp tác Robert của Mike dùng tiếng Anh nói: “Thật không tệ! Tôi cá là một tấm ảnh tốt, Mike cậu có thể cân nhắc xoay quanh tấm ảnh này để viết bài, làm cho nó càng có điểm bùng nổi Bản tin đặc biệt về Ant của cậu hiện tại đã là sản phẩm chủ lực của tòa soạn báo chúng ta rồi!

“Nhớ điện báo tòa soạn gửi tới không? ‘Làm nhiều hơn một chút giống như tiểu thuyết hiệp sĩ’, đây chẳng phải sao!”

Mike bất đắc dĩ dùng tiếng Anh đáp lại: “Điện báo còn nói ‘độc giả thích Công tước Rokossovsky giống như thích ngôi sao điện ảnh vậy”, rõ ràng nhân vật chính trong tiểu thuyết hiệp sĩ phải là Trung tướng Rokossovsky chứ, ai muốn xem một phóng viên Liên bang và người Prosen quyết đấu như hiệp sĩ chứ, lại còn là loại quyết đấu bằng lời nói này nữa. “Không, tôi nghĩ có thể viết về việc người Prosen khinh thường Liên bang, tôi sẽ viết một bài hùng văn khiến người đọc tức điền

lên! Cứ nói Prosen muốn tiêu diệt Ant, sau đó thông qua Ant và Liên bang đổ bộ vào eo biển Hắc Linh của Umbrella!”

Mike nói xong, Robert cười lớn: “Tốt tốt! Rất tốt!”

Mike thuận theo mạch suy nghĩ vừa rồi tiếp tục nói: “Lại viết thêm, sau khi Prosen thông đường với đồng minh Phù Tang, liên truyền thụ kỹ thuật tiên tiến cho Phù Tang, để đế quốc lật ngược thế cờ!” Robert giơ ngón tay cái lên: “Được! Tôi vừa nghe đã thấy được, số này chắc chắn sẽ bán chạy! Không chỉ như thế, trái phiếu chiến tranh cũng sẽ bán chạy!” Mike: “Không chỉ như vậy, quốc hội còn có người nghỉ ngờ chúng ta viện trợ Ant, cho rằng nên tập trung lực lượng ở Tây tuyến, nhanh chóng triển khai hành động với Mamluk và vương quốc Sardin. Ngài Tổng thống nhất định sẽ rất thích bài báo này của chúng ta!”

Hai người làm báo của Liên bang mặt đối mặt cười ha hả. Những người Prosen ở bên cạnh vẻ mặt ngơ ngác.

Chương 763: Anh Không coi tôi là chuẩn t…

Chương 763: Anh Không coi tôi là chuẩn t…

Chương 763: Anh Không coi tôi là chuẩn tướng à

Mike: "Số này cứ như vậy đi, tôi phải nhanh chóng đi viết bài, gửi về nước, cùng với cuộn phim của cậu!"

Robert: "Không phỏng vấn Rokossovsky nữa à?"

"Tạm thời không phỏng vấn, tôi dự cảm Rokossovsky sắp giành được thắng lợi lớn rồi, biết đâu hắn ta sẽ san bằng tỷ lệ tổn thất của Ant và Prosen năm nay!"

Vương Trung: "Mong chờ một trận chiến là có thể san bằng tổn thất, hiển nhiên là không thực tế."

Hắn nhìn những sĩ quan, chiến sĩ tham chiến hôm nay: "Quân đội Prosen vẫn còn rất mạnh, hôm nay chúng ta đã giành được toàn bộ ưu thế về chiến thuật, nhưng thống kê thi thể và thương binh thu được trên chiến trường, tỷ lệ trao đổi thực tế của chúng ta là 1:1.6, chúng ta chỉ chiếm chút ít ưu thế.

"Chúng ta đã vắt óc suy nghĩ, giành được ưu thế chiến thuật lớn như vậy, tỷ lệ trao đổi cũng chỉ dẫn trước một chút như vậy, bây giờ muốn trực tiếp tấn công chính diện, khả năng tiêu diệt quân đội Prosen trên quy mô lớn là không cao."

Vương Trung nhìn về phía bản đồ: "Cho nên, mục tiêu chiến thuật của chúng ta không thay đổi, tập trung binh lực của một tập đoàn quân, tiêu diệt một đến hai sư đoàn của địch, buộc địch tạm thời ngừng tấn công. "Mục tiêu chiến lược của

chúng ta, là kéo dài thời gian địch đến bờ sông Valdai đến tháng 9, lợi dụng thảo nguyên rộng lớn và mùa mưa để làm sụp đổ hậu cần của địch.”

Vương Trung: “Tên của chiến dịch là Suvorov.” Trong Chiến tranh thế giới thứ hai ở lịch sử Trái Đất, không có chiến dịch quân sự nào mang tên Suvorov, nhưng có Bagration. Bagration cũng là danh tướng Nga thời Napoleon, vậy nên Vương Trung cảm thấy mình có thể học theo một chút, bắt đầu từ Suvoroyv, đến Kutuzoy, rồi đến Bagration.

Đến thời Bagration thì sẽ nghiền nát, quét sạch quân đội Prosen như gió cuốn mây tan, hai người trước thì cứ từ từ tiêu diệt quân địch, đồng thời rèn luyện quân đội Ant. Hiện tại quần đội Ant quá yếu, ngay cả tập đoàn quân cơ động được Vương Trung dày công huấn luyện cũng chỉ có thể đánh ngang ngửa với quân Prosen, những đơn vị khác mà đánh với quân Prosen chẳng khác nào lấy trứng chọi đá sao?

Chờ quân đội Ant tích lũy thêm kinh nghiệm, lính Prosen kỳ cựu chết thêm một chút, ước chừng là có thể đánh giáp lá cà với quân Prosen rồi.

Tin tốt là so với quân Nga ở Trái Đất, Ant thực ra đã thể hiện rất tốt rồi, quân Nga trong 8 tháng đầu năm 1942 vẫn bị tiêu diệt một lượng lớn quân đội, trước Stalingrad, quân Nga đã chịu 1,5 triệu tổn thất không thể hồi phục. Còn Ant khi đối mặt với Prosen mạnh hơn rất nhiều, thương vong cộng lại mới 1,5 triệu, trong đó còn có một phần đáng kể là bị tiêu diệt trong cuộc vây hãm pháo đài ven biển.

Chủ yếu là phe chủ chiến của Ant đã bị tiêu diệt, cuộc tấn công quy mô lớn nhất được phát động trong nửa đầu năm nay chính là chiến dịch của Đại tướng Gorky ở sông Desna, sau đó khi chiến dịch bị chặn lại thì Đại tướng Gorky đã quyết đoán

dừng tấn công, chuyển sang bảo vệ đầu cầu phía đông sông Desna.

Chính vì tổn thất ít hơn Trái Đất, hiện tại Bộ Tư lệnh Tối cao Ant có trong tay lực lượng lớn hơn nhiều so với quân Nga ở Trái Đất.

Đáng tiếc là càng nhiều lính kỳ cựu, dường như cũng không khiến sức chiến đấu của quân đội Ant tăng lên quá nhiều.

Cũng có thể là Prosen quá mạnh.

Vương Trung nói xong quyết tâm của mình với cấp dưới, Vasili giơ tay lên: "Anh nói với chúng tôi cũng vô dụng, chúng tôi ở đây quân hàm cao nhất là thượng tá, ngay cả một vị tướng cũng không có."

Tham mưu trưởng Aleksandr nói: "Cậu không coi tôi là chuẩn tướng à?"

"Được rồi, ngoại trừ ngài ra, nói với chúng tôi những điều này cũng vô ích." Vasili nhún vai, "Ngài còn không bằng nói về sau ngài định biểu diễn lái xe jeep như thế nào." Lúc này, đại diện cho mọi người, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn trinh sát lên tiếng: "Chúng tôi đã tự tổng kết kinh nghiệm, sau này khi quần thảo với xe tăng địch trên thảo nguyên, phải cố gắng giữ khoảng cách 800 mét, buộc địch dùng pháo bắn chúng tôi, như vậy có thể giảm thiểu thương vong một cách hiệu quả."

Các cậu còn định quần thảo với xe tăng địch à!

Vương Trung: "Hôm nay để cho các cậu kiểm chế địch, là để tránh cho địch bọc hậu, đánh giáp lá cà với "Xoáy Nước". Thông thường việc yểm hộ sườn cho "Xoáy Nước" nên giao cho các đơn vị pháo chống tăng và thiết giáp. Ngày mai pháo chống tăng và thiết giáp sẽ đến, không cần các cậu nữa.

“Còn về cái quyết tâm chiến thuật gì đó, là tôi đang tự mình sắp xếp lại suy nghĩ thôi.”

Vasili: “Anh đã nói hai lần về quyết tâm chiến thuật này rồi.”

“Đã nói hai lần rồi sao?” Vương Trung kinh ngạc. Vasili: “Đúng vậy, hôm qua anh cũng nói rồi, chỉ là không nói trước mặt mọi người thôi.”

Vương Trung gãi đầu: “Vậy à. Nói nhiều lần cũng tốt, chờ Pavlov đến, tôi còn phải nói với anh ta nữa.”

“Cũng nói cho tôi nghe một chút đi.” Giọng nói quen thuộc vang lên từ cửa, Vương Trung quay đầu lại, nhìn thấy cái đầu trọc của Popov.

Giám mục quân đoàn bước vào cửa, chào Vương Trung: “Giám mục quân đoàn, đi theo mũi tiên phong của echelon thứ hai đã đến Terinkal”

Chương 764: Ngoan

Chương 764: Ngoan

Chương 764: Ngoan

Vương Trung chào lại, sau đó chỉ Aleksandr: “Tham mưu trưởng, nhanh chóng bố trí cho các đơn vị tiếp theo phân tán ra, đừng tập trung ở Terinka, nấu bị địch pháo kích thì sẽ thảm.”

Popov chỉ người thượng tá phía sau, nói với Aleksandr: “Cậu đi liên lạc với cán bộ quân sự, tôi ở đây nghe tướng quân nói về quyết tâm chiến dịch.”

Vương Trung: “Ông đúng là rũ bỏ trách nhiệm sạch sẽ.” “Tôi là giám mục quân đoàn, nếu tôi đã bắt đầu chỉ huy, thì có nghĩa là các sĩ quan chỉ huy quân sự đã chết hết rồi, tình huống đó sẽ rất tệ, tôi hy vọng mình sẽ không bao giờ có cơ hội chỉ huy quân đội.” Popov nhún vai, rồi chuyển chủ đề, “Nhưng mà chắc là không cần lo lắng, dù sao thì chỉ huy quân sự của chúng ta là Rokossovsky, Thần Chết nhìn thấy anh cũng phải chào.”

Vương Trung: “Ông đừng thêm thắt vào truyền thuyết về tôi nữa.”

Popov lắc đầu: “Truyền thuyết về anh còn cần tôi thêm thắt sao? Chúng tôi vừa đến Yalgava, đã nghe nói anh tay không xé nát xe tăng mới của Prosen, còn bắt sống một vị tướng mới!”

Vương Trung cau mày: “Hậu phương đã thổi phồng đến mức này rồi sao? Địch mà chúng ta đánh hôm nay nói không chừng ngay cả một chuẩn tướng cũng không có.” Vasili chen

vào: “Có thể người dân đã coi cái đầu lâu trên quân hiệu của lính thiết giáp địch là dấu hiệu của tướng lĩnh.”

Anh ta vừa nói vừa nghịch quân hiệu của mình.

“Tôi đã nghe người dân nói ở quán rượu rằng quân hiệu của tướng lĩnh Prosen chính là đầu lâu.”

Vương Trung: “Quán rượu sao, Vasili, cậu đi quán rượu khi nào vậy? Chúng ta chỉ ở Yalgava có một ngày thôi mà?”

Vasili: “Ý tôi là, tôi đã thấy người dân nói như vậy ở quán rượu tại Yekaterinburgl Nói rõ địa điểm nhé! Tôi chưa từng rời khỏi anh ở Yalgava!” Popov cười ha hả, sau đó đi đến trước bản đồ, liếc mắt một cái rồi nói: “Tiền phương đã đến gần Yeysk như vậy rồi sao?”

Vương Trung: “Đội trinh sát, mang theo cả tiểu đội thông tin vô tuyến. Quân ta có rất nhiều thiết bị vô tuyến, nên hãy tận dụng lợi thế này để kiểm soát thảo nguyên càng nhiều càng tốt.”

“Địch có bao nhiêu?” Popov lại hỏi.

Vương Trung: “Không ít. Ban đầu tình báo nói rằng cụm tác chiến Busse có một tiểu đoàn xe tăng và một tiểu đoàn bộ binh cơ giới, nhưng hôm nay khi chúng ào ra, nhìn không giống như chỉ có từng đấy quân. Biết đâu sư đoàn Asgard của địch đã đến Yeysk rồi.”

Popov giật mình: “Vậy chẳng phải là chúng ta bất lợi về quân số sao? Tổng cộng mới chỉ có một tiểu đoàn diệt tăng, một tiểu đoàn xe tăng cộng thêm một tiểu đoàn pháo chống tăng, ngay cả trung đoàn bộ binh cơ giới cận vệ 1 cũng chưa đến đông đủ, ngày mai lực lượng tiên phong của sư đoàn 225 mới đến Yalgava! Toàn bộ tập đoàn quân phải đến ngày 16 mới đến nơi!”

Vương Trung: “Cho nên ngày mai chúng ta phải pháo kích Yeysk, giả vờ như muốn tấn công thành phố.”

Popov: “Chỉ dựa vào mấy khẩu 122mm này sao? 152mm và máy kéo của chúng phải sáng mai mới đến!”

Vương Trung: “Tôi đã liên hệ với Tập đoàn quần xin pháo binh, nếu không có gì bất

ngờ thì họ đang hành quân đến chỗ chúng ta. Đến lúc đó họ sẽ triển khai ở đây.”

Nói xong hắn cầm bút chì khoanh một khu vực trên bản đồ.

Popov lắc đầu: “Tôi đã đến Bộ Tư lệnh Tập đoàn quần một chuyến, nói thật là tôi không dám tin tưởng tập đoàn quân này, đặc biệt là cái ông đại tướng Andrei kia.”

Vương Trung nheo mắt hỏi: “Sao vậy, ông thấy ông ta không ổn à?”

“Đúng vậy, tôi thấy người này rất cố chấp, độc đoán. Hồ sơ nhân sự của Giáo hội cũng đánh giá ông ta như vậy. Cũng may là tập đoàn quân được tăng viện là quân của anh, ông ta không dám tùy tiện chỉ huy anh.”

Nói thật, một đại tướng không dám tùy tiện chỉ huy một trung tướng, nghe không giống một đội quân có thể đánh thắng trận chút nào - Vương Trung thầm nghĩ. Nhưng mà, hắn cũng biết tại sao lại thành ra thế này, nên không nói ra suy nghĩ trong lòng. Phải nói là, hắn rất vui khi Bộ Tư lệnh Tập đoàn quần không can thiệp, để mặc cho hắn tự do phát huy.

Nghĩ vậy, khóe miệng Vương Trung hiện lên một nụ cười khó nhận ra.

Popov nhìn vẻ mặt của hắn, rõ ràng đã đoán ra hắn đang nghĩ gì, ông ta nói: “Thể hiện cho tốt nhé, đại tướng tương lai, Đức Cha Belinsky và Sa Hoàng đều rất kỳ vọng vào anh đấy.”

Vương Trung: “Tôi biết rồi.” Popov: “Ngoài ra, ngày mai chỉ có pháo 122mm mới khiến tướng lĩnh Prosen nhận ra vấn đề, anh muốn pháo 152mm của trung đoàn nào? Tôi sẽ chạy suốt đêm đến đó, đảm bảo ngày mai họ sẽ đến vị trí được chỉ định để tham gia pháo kích.”

Vương Trung thực sự không nhớ rõ Tập đoàn quần đã điều động những trung đoàn pháo nào đến tham gia chiến đấu, bèn quay đầu nhìn Vasili. “Trung đoàn pháo nòng dài hạng nặng 197, trung đoàn pháo nòng ngắn hạng nặng 204.” Vasili lập tức báo cáo phiên hiệu của các đơn vị, đồng thời xé một tờ giấy nhớ, nhanh chóng dùng bút chì viết gì đó, đưa cho Popov, “Đóng quân ở đây.”

“Giỏi đấy, ngoài múc cứt ra còn học được thêm thứ khác nữa.”

Popov nhận lấy tờ giấy nhớ nhìn qua, sau đó giơ tờ giấy nhớ lên, “Vậy tôi đi đây.” Vương Trung gật đầu, nhìn theo ông ta rời đi.

Lúc này tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn trinh sát đứng dậy: “Chúng tôi cũng về đơn vị đây, ngày mai nếu pháo kích không dọa được địch, thì sẽ phải đánh trận ác liệt rồi.” Vương Trung: “Đi đi.” Các sĩ quan lần lượt đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

Họ vừa đi, Nelly bưng một khay lớn thức ăn vào: “Bữa tối a.”

Vương Trung vỗ đầu: “Chờ đã, gọi các sĩ quan chỉ huy các đơn vị lại, bảo họ ăn cơm rồi hãy đi.”

Vasili lập tức chạy ra khỏi phòng, vậy là trong phòng chỉ còn lại Nelly và hai tham mưu đang vẽ bản đồ.

Hai tham mưu liếc nhau, quyết định chuồn êm. Vương Trung: “Hai người vẽ xong bản đồ đi! Đừng quan tâm đến chuyện khác.”

Nelly bưng khay thức ăn đến, đặt lên bàn, bỗng nhiên nói: "Hôm nay số người hy sinh không nhiều như trước kia." "Ừ, dù sao thì chúng ta cũng đã được huấn luyện bài bản, hơn nữa còn có lợi thế về chiến thuật."

Vương Trung đáp, "Khoan đã, câu này của cô không đúng, ngày đầu tiên ở Orachi tổn thất cũng không lớn mà!" "Không, tôi nhớ rất rõ, ngày đầu tiên ở Olaci, tôi thấy thi thể chất đầy quảng trường trước giáo đường, người bị thương chật ních bệnh viện. Nhưng hôm nay mới hơn một trăm thi thể, chỗ dã chiến còn có chỗ trống."

Vương Trung nghĩ lại, ngày đầu tiên Olaci tổn thất không lớn là nhằm vào một Sư đoàn khoảng vạn người, kỳ thật thương vong ngày đó cũng gần ngàn.

Nhưng hôm nay tổn thất thật sự ít, cho dù điểm danh cũng ít.

Vương Trung: "Hi sinh ít người, cô rất vui sao?"

"Ừm." Nelly gật đầu. Vương Trung: "Vậy có thể sờ sờ đầu tôi không giống như mẹ thưởng cho con?"

Nelly lộ ra vẻ mặt khinh thường.

Nhưng nàng vẫn vươn tay, nhẹ nhàng xoa đầu Vương Trung: "Ngoan, anh làm rất tốt, cố gắng của anh đã có hiệu quả."

Vương Trung: "Đáng tiếc, các bộ đội khác của chúng ta không thể làm được tỷ lệ trao đổi như vậy. Hôm nay, rất nhiều bộ binh mới thương vong, chúng ta cố gắng huấn luyện họ như vậy, muốn để họ sống sót, kết quả…" Vương Trung cảm giác được lực tay vuốt ve đầu hắn trở nên nặng nà.

"Đây không phải là lỗi của anh."

Nelly ôn nhu và kiên định nói.

Chương 765: Thần Tích

Chương 765: Thần Tích

Sáng sớm ngày 14 tháng 7, Vương Trung đang đánh răng thì nghe thấy tiếng đại bác vọng lại mơ hồ bên ngoài. Trận địa pháo binh nằm ở phía tây Terinka, cách kẻ địch gần hơn, nên tiếng pháo vọng lại từ hướng ngược với mặt trời mọc.

Vương Trung dừng lại, luôn cảm thấy có chút không quen.

Nelly nghi hoặc nhìn Vương Trung đang dừng lại, mờ mịt nhìn theo ánh mắt của hắn, chỉ thấy góc tường bình thường không có gì lạ.

Cuối cùng, Vương Trung cũng phát hiện ra nguyên nhân khiến hắn không quen: "Trước đây, pháo binh luôn ở phía sau tôi, bây giờ pháo binh cách tiền tuyến còn gần hơn cả tôi."

Nelly: "Người hôm qua còn chạy đến tuyến đầu trực diện họng súng tăng địch đang nói cái gì vậy?"

Vương Trung vẻ mặt bất ngờ: "Cô biết tôi đối mặt với họng súng tăng rồi à?"

"Mọi người đều nói như vậy, anh chỉ cần làm chuyện dũng cảm trên chiến trường là lập tức toàn quân đều biết. Hôm qua lúc tôi đi lấy nước, bên cạnh có một hạ sĩ thuộc tiểu đoàn trinh sát hình như là lái xe chở tiểu đoàn trưởng của họ đến họp, hạ sĩ đó ngồi trên nắp capo xe Jeep, miêu tả hành động của anh một cách sống động.

"Còn nói chính là nhờ sự dũng cảm của anh, mới khiến anh ta có dũng khí lái xe Jeep lượn trước họng súng tăng địch."

Vương Trung nhạy bén chú ý tới một chỉ tiết: “Không đúng, tiểu đoàn trinh sát không thể nào nhìn thấy cảnh tôi đứng trước họng súng chiêu hàng hôm nay được, tên hạ sĩ đó đang khoác lác!”

Nelly: “Có lš anh ta không tận mắt nhìn thấy, nhưng anh thật sự đứng trước họng súng mà, phải không? Nghĩ đến con của tiểu thư trong bụng đi! Chúng không thể không có chat”

“So với chuyện có cha hay không.”

Vương Trung lấy bàn chải đánh răng ra, trịnh trọng nói: “Có phải nô lệ hay không còn quan trọng hơn! Tôi đang chiến đấu vì con của tôi không phải làm nô lệ.”

Nelly muốn nói lại thôi, nhét cốc nước vào tay Vương Trung: “Súc miệng! Súc miệng cho kỹ! Súc sạch bột đánh răng!” Hiện tại không có đủ khả năng để sản xuất kem đánh răng, đặc biệt là vỏ bao bì mềm để đựng kem đánh răng, căn bản không có thời gian sản xuất, nên tiền tuyến đầu được phát bột đánh răng, dùng bàn chải nhúng vào rồi chải răng, cảm giác giống như đang bôi vôi lên răng vậy.

Vương Trung cẩn thận súc miệng xong, vừa đặt cốc xuống Nelly lại đưa khăn mặt tới. Chiếc khăn mặt này còn được giặt bằng nước ấm, ngửi còn thấy mùi thơm thoang thoảng. Nelly thấy Vương Trung hít hà chiếc khăn, liền nói: “Là tinh dầu thơm mà bác Xenia, chủ nhà của chúng ta cho đấy, bác ấy nói lúc nội chiến chồng bác ấy đánh trận trở về, người lúc nào cũng hôi hám, nên nhiều năm nay bác ấy vẫn luôn chuẩn bị sẵn tinh dầu thơm.”

Vương Trung nhướng mày: “Vậy chồng bác ấy đâu? Tôi nhớ hình như nhà chủ không có ông cụ nào cả?”

Nelly: “Tôi không biết, cũng không dám hỏi.”

Vương Trung lắc đầu: “Có gì mà không dám hỏi, việc động viên của chúng ta còn chưa đến mức bắt các cụ già ở những ngôi làng hẻo lánh phải nhập ngũ. Trong đó cũng có một phần công lao của tôi.”

Đúng là có thật, nỗ lực của Vương Trung ít nhất đã khiến Ant tổn thất ít hơn hai triệu người, nếu tính cả việc khuyên can các tướng lĩnh Ant đừng nân tấn công liều lĩnh mà nên đánh phòng ngự phản công, thì có thể con số còn nhiều hơn.

Rửa mặt xong, tiếng pháo bên ngoài vẫn tiếp tục, đây là để ngụy trang giống như đang chuẩn bị hỏa lực. Vương Trung nhìn Nelly: “Cô đi ngủ bù đi, đêm qua cô lại quạt cho tôi cả đêm phải không?”

“Còn đuổi muỗi cho anh cả đêm nữa.”

Nelly nói.

Vương Trung: “Chỗ phía bắc này cũng có muỗi sao?”

Mùa hè năm ngoái toàn là chiến đấu ác liệt, Vương Trung khi đó vân là chỉ huy cấp cơ sở, đến giờ ngủ là gần như lăn ra ngủ luôn, căn bản không để ý đến vấn đề muỗi. Nên hắn cũng khá ngạc nhiên.

Nói xong liền nhận ra mình lỡ lời, người Ant chẳng lẽ lại không biết có muỗi hay không?

Vì vậy hắn vội vàng chữa cháy: “Y anh là, muỗi là cái gì?”

Sự việc đã đến nước này chỉ có thể giả vờ làm cậu ấm con nhà giàu không biết đến sự vất vả của cuộc sống, muỗi là cái gì tôi không biết!

Nelly ra vẻ quan tâm đứa con trai ngốc nghếch: “Là một loại côn trùng bay hút máu người.” Vương Trung mơ hồ có một suy đoán, những người xung quanh đã đoán ra hắn là

người xuyên không, họ cư xử bình thường như vậy, biết đầu trước đầy đã có người xuyên không đến.

Ví dụ như Andrea đó, nhìn rất giống đồng hương, chỉ là có thể không phải đồng hương Trung Quốc, nên ông ta mới không "leo núi Narodnaya" - cũng có thể là đồng hương thời nhà Nguyên, bị Thần Phong dọa sợ.

Nếu như Thánh Andrea là đồng hương, vậy rất nhiều chuyện có thể giải thích được, ví dụ như tại sao Giáo hội lại coi trọng và tin tưởng hắn như vậy.

Lại ví dụ như Thánh Andrea là người của hơn 100 năm trước, làm sao có thể dự đoán được rằng cơ học lượng tử có thể giải thích được các loại "thần tích".

Chương 766: Thiếu tướng Witt nóng nảy

Chương 766: Thiếu tướng Witt nóng nảy

Vương Trung đang ngẩn người, cái đầu trọc của Popov lọt vào tầm mắt, góc độ lại vừa vặn phản chiếu ánh sáng mặt trời, làm chói mắt Vương Trung.

Popov nói lớn: "May mà tối qua tôi đã đến Trung đoàn pháo hạng nặng 204, trung đoàn này toàn lính mới, chỉ huy cũng thiếu kinh nghiệm, thậm chí còn định sáng nay mới xuất phát! Tôi đã mắng cho họ một trận, bắt họ hành quân suốt đêm, mới kịp tham gia pháo kích sáng nay!" Vương Trung: "Cậu vất vả rồi, thật ra chỉ cần Trung đoàn pháo hạng nặng 197 là được rồi, có pháo 152mm là đủ lừa người Prosen rồi."

"Vậy chắc chắn không hiệu quả bằng Trung đoàn 204, trung đoàn này có pháo hạng nặng B4, người bạn cũ của chúng ta! 203mm! Chắc chắn có thể cho quân địch một phen kinh hồn!"

Vương Trung nhướng mày: "Tốt vậy sao? Lúc tôi biên chế Tập đoàn quân Cơ động, vì pháo hạng nặng B4 quá nặng, cơ động bất tiện, nên tôi đã không đưa chúng vào biên chế."

Popov: "Quả thật là quá nặng, trên đường đến đây đã có năm khẩu bị đứt xích. May mà Lữ đoàn Hậu cần của Tập đoàn quân đã đến một phần, đã điều động máy kéo, khoảng ba tiếng nữa số pháo này cũng có thể tham gia pháo kích."

Vương Trung: "Ba tiếng nữa thì pháo kích đã kết thúc rồi." Popov hơi bất ngờ: "Bắn trong thời gian ngắn như vậy? Lỡ

như quân địch không đợi được mà tấn công, nhận ra quân số của chúng ta ít thì sao?"

Vương Trung lắc đầu: "Quân Prosen sẽ không làm vậy, họ sẽ cho máy bay trinh sát đi do thám, xác nhận tình hình rồi mới quyết định, đôi khi họ đánh trận khá cứng nhắc. "Cho dù quân địch có tấn công, chúng ta cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để chặn đánh. Quân địch không hiểu rõ tính năng của 'Cơn lốc' của chúng ta, lúc bị chặn đánh họ sẽ hành động tương đối thận trọng."

Vương Trung vừa dứt lời, Vasili đẩy cửa bước vào, lập tức tiếp lời: "Hơn nữa quân địch sợ cái tên Rokossovsky, sẽ càng thêm thận trọng!" "Đừng nói bậy, là chỉ huy, không được phóng đại nỗi sợ hãi của quân địch đối với chúng ta, như vậy là sai lầm." Vương Trung trừng mắt nhìn Vasili, sau đó chỉ Popov nói: "Vừa hay giám mục đang ở đây, để giám mục giáo huấn cậu ta một chút!"

Popov hắng giọng: "Phải cẩn trọng khi đánh giá quần địch, có lẽ quân Prosen có phần nào đó kiêng dè Rokossovsky, nhưng các chỉ huy của chúng ta tuyệt đối không được tính đến điều này, phải coi như quân Prosen không biết chỉ huy của chúng ta là ai mà suy xét mọi việc."

"Đúng, đúng."

Vương Trung liên tục gật đầu, sau đó mới sực tỉnh: "Khoan đã? Sao cậu cũng cho rằng quần địch sẽ kiêng dè tôi? Tôi có gì đáng để kiêng dè chứ?" "Ngài nghe thấy chưa? Có pháo hạng nặng 203mm! Theo báo cáo của Bộ Tư lệnh tối cao, đây là loại hỏa lực mà Rokossovsky yêu thích nhất!" Trung tá Busse nằm sấp trên mặt đất, giữ tư thế phòng pháo tiêu chuẩn, nói chắc như định đóng cột.

Lúc ông ta đang nói thì vừa lúc có một quả đạn pháo 203mm rơi xuống gần đó, một đám bụi lớn bị chấn động rơi

xuống từ trần nhà. Để tránh bụi bay vào miệng, Trung tá Busse ngậm miệng lại, nuốt nửa câu sau vào bụng.

Lần lượt có những quả đạn pháo rơi xuống, trần nhà ào ào rơi xuống những lớp bụi phấn, nên mọi người trong phòng đầu im lặng, chịu đựng sự rung chuyển dữ dội. Không biết bao lâu sau, màn chuẩn bị hỏa lực kết thúc. Trung tá Busse đứng dậy: "Nhanh lên! Vào vị trí phòng thủ đã thiết lập hôm qual Quân địch sắp tấn công rồi, có khi bộ binh đã tiến đến cách trận địa 50 mét rồi!"

Đại úy Johann Christoph cũng đứng dậy: "Tôi đi tập hợp với Đại đội xe tăng của tôi."

Sáng nay anh ta đến Bộ Tư lệnh là để lấy bản đồ phòng thủ thành phố, như vậy anh ta mới biết xe tăng nên yểm trợ phòng tuyến như thế nào. Trung tá Busse: "Đi đi! Tất cả đầu trông cậy vào xe tăng của cậu đấy, nếu đúng như những gì tàn binh của lực lượng tiên phong hôm qua nói, thì chỉ có loại xe tăng mới của các cậu mới có thể đối phó với những khẩu pháo tự hành đó!" Đại úy Johann chào theo kiểu quần đội, xoay người chạy nhanh ra khỏi Bộ Tư lệnh. Trung tá Busse nhìn sĩ quan phụ tá, nói: "Nếu tôi hy sinh vì tổ quốc, cậu nhất định phải sống sót phá vây, đưa bức thư này cho vợ tôi."

Hốc mắt sĩ quan phụ tá đỏ hoe: "Vâng, tôi nhất định sẽ làm được, Trung tá."

Đột nhiên, tiếng súng nổ vang ở phía tây thành phố. Sĩ quan phụ tá chửi rủa: "Tên Rokossovsky chết tiệt, quả nhiên xảo quyệt, dám tấn công từ phía tây thành phối Đáng tiếc trận địa phòng ngự của chúng ta tối qua là phòng thủ toàn diện!"

Trung tá Busse lại cau mày: "Phía tây thành phố…"

Đột nhiên, ông ta vỗ vai Tham mưu trưởng: "Hôm nay có phải lực lượng tiếp viện của Sư đoàn Seeckt sẽ đến không?"

“Đúng vậy.” Tham mưu trưởng Chiến đoàn nhìn đồng hồ: “Chết tiệt, đã giờ này rồi! Pháo kích khiến chúng ta không để ý đến thời gian trôi qua.”

Nói xong ông ta sải bước đến chỗ điện thoại, nhấc ống nghe lên: “Alo! Nối máy với lực lượng phòng thủ phía tây thành phốt! Điện thoại bị cắt rồi ư? Vậy còn không mau nối lại!”

Ông ta ném điện thoại xuống, chạy đến chỗ máy vô tuyến điện, tay đặt lên vai người lính vô tuyến: “Gọi cho lực lượng phía tây thành phố, bảo họ xác nhận xem quân đến rốt cuộc có phải quân địch hay không! Xác nhận xem quân đến rốt cuộc có phải quân địch hay không! Nếu bắn nhầm quân mình thì hỏng bét!”

Lính vô tuyến: “Dùng mật mã ạ?” “Dùng mã rõ! Giờ nào rồi còn mật mã với chả không, mau chóng dừng bắn nhầm mới là vấn đề quan trọng!”

Chương 767: Phải Cẩn Thận

Chương 767: Phải Cẩn Thận

Một tiếng sau, Thiếu tướng Witt, Sư đoàn trưởng Sư đoàn Seeckt, mặt mày bụi bặm bước vào Bộ Tư lệnh Chiến đoàn Busse ở Yeysk, vừa mở miệng đã nói với Trung tá Busse: "Giỏi lắm, suýt chút nữa anh đã tiêu diệt toàn bộ Bộ Tư lệnh Sư đoàn của tôi rồi đấy, Trung tá!"

Trung tá Busse: "Quân đội vừa bị pháo hạng nặng của địch oanh tạc, nên có phần hơi căng thẳng."

Thiếu tướng Witt: "Tôi nghe nói các anh bị pháo hạng nặng oanh tạc, nên mới thúc quân nhanh chóng tiến lên, Bộ Tư lệnh Sư đoàn của tôi đến ít nhất cũng có thể ổn định tinh thần quân sĩ! Kết quả các anh suýt nữa giết chết tôi!

"Xe chỉ huy của tôi bị các anh bắn cho một phát tan tành, Tham mưu trưởng Sư đoàn bay lên trời cùng với chiếc xel May mà tôi ngồi trong xe tăng của Bộ Tư lệnh, nếu không tôi cũng lên đường cùng với Tham mưu trưởng rồi!

"Các anh, không nhận ra chữ thập sắt trên xe chỉ huy sao?" Trung tá Busse không dám nói gì.

Nhưng Đại úy Johann của Đại đội xe tăng hạng nặng lên tiếng: "Cột xe của Bộ Tư lệnh Sư đoàn hành quần bụi bay mù mịt như vậy, không nhìn rõ cũng là chuyện bình thường."

Thiếu tướng Witt quay sang Johann: "Hừ, Đại đội trưởng Đại đội xe tăng kiểu mới, Hoàng đế rất kỳ vọng vào anh và Đại đội xe tăng của anh, kết quả bị quân Ant đánh cho tơi tả rồi à?"

Johann: “Là do không quân địch đã đánh bom làm đứt xích của một trung đội xe tăng của chúng tôi, xe tăng không thể di chuyển nên thua trong cuộc đấu pháo với pháo tự hành cũng là chuyện bình thường. “Chúng tôi còn hai trung đội, tám chiếc xe tăng còn nguyên vẹn, chúng tôi vẫn có thể quyết chiến với pháo tự hành của địch. Tôi có lòng tin. “Trên thế giới này không có xe bọc thép nào là bất khả chiến bại, xe tăng số sáu của chúng tôi là vậy, pháo tự hành kiểu mới của địch chắc cũng vậy thôi.”

Thiếu tướng Witt quan sát kỹ khuôn mặt của Johann: “Tốt lắm, tốt lắm. Nếu không phải tôi vừa mới bước qua quỷ môn quan do chính người mình bày ra, tôi sẽ khen ngợi anh đấy, Đại úy.” Nói xong Thiếu tướng Witt quay sang tấm bản đồ trong phòng: “Báo cáo tình hình! Đã đánh lui bao nhiêu đợt tấn công của địch?”

“Không có đợt nào ạ.” Trung tá Busse nói.

Sư đoàn trưởng Witt: “Cái gì?” “Không có đợt nào. Quân địch đã chuẩn bị hỏa lực dữ dội như vậy, nhưng lại không tấn công.” Trung tá Busse nói, vẻ mặt vô cùng hoang mang.

Và sự hoang mang đó cũng lây sang Thiếu tướng Witt. Sáng ngày 14 tháng 7, sau màn chuẩn bị hỏa lực ban đầu, chiến trường trở nên im áng một cách kỳ lạ.

Lực lượng bên phía Vương Trung không đủ, khu vực chiến trường của một Tập đoàn quân trân thực tế chỉ là những tiểu đội bộ binh được trang bị radio rải rác trên cánh đồng.

Từ góc nhìn bao quát của Vương Trung, khiến hắn nhớ đến cảm giác khi chơi game xếp hạng “Rồng Đỏ” năm xưa - Vương Trung đã lên đến cấp bậc sĩ quan trong “Rồng Đỏ”, cũng có chút kinh nghiệm. Chiến trường của “Rồng Đỏ” chính là như vậy, trên chiến trường rộng hơn mười cây số, toàn là các tiểu đội bộ binh được trang bị thiết bị quan sát hoặc các tổ

trinh sát nhỏ hơn, một trung đội thường kiểm soát một đến hai cây số trên địa hình trống trải.

Nếu quân địch phát động tấn công, pháo phản lực ở phía sau sẽ lập tức bao phủ chiến trường, đồng thời không quân sẽ ập đến.

Đây cũng là cách bố trí tiêu chuẩn của thời kỳ Chiến tranh Lạnh, dù sao thời kỳ Chiến tranh Lạnh là thời đại của hỏa lực, dồn nhiều quân vào chiến trường chính diện cũng vô dụng, chỉ cần một đợt oanh tạc là tan tành mây khói.

Nhưng trong tình huống hiện tại, Vương Trung nhìn thấy lực lượng chính diện của Tập đoàn quân mình mỏng manh như vậy, liền cảm thấy rất bất an.

Hỏa lực của Tập đoàn quân hẳn là có thể tiêu diệt kẻ địch tùy tiện tiến công, nhưng vấn đề nằm ở chỗ hỏa lực của Tập đoàn quân có thể rơi đúng vào đầu kẻ địch hay không. Pháo binh của Vương Trung không có máy tính để tính toán, hơn nữa pháo binh vừa mới đến, chưa kịp tính toán các yếu tố bắn trước, cho dù bộ binh có thể báo ra tọa độ của kẻ địch chuẩn xác, đơn vị pháo binh cũng phải tính toán trong chốc lát, còn chưa chắc có thể đánh trúng, phải bắn hiệu chỉnh.

Mười mấy phút này, bộ binh ở tiền tuyến làm không tốt đã bị kẻ địch nuốt mất.

Chờ ngày mai tình huống sẽ tốt hơn rất nhiều, pháo đoàn sẽ sớm tính toán tốt một số yếu tố bắn thông dụng, chờ tiền tuyến có báo cáo lại hiệu chỉnh là tốt rồi.

Nói tóm lại, Vương Trung hiện tại có chút thấp thỏm, tin tốt là trong tay hắn ngoại trừ tiểu đoàn diệt địch, còn có tiểu đoàn xe tăng cận vệ số 1 dày dặn kinh nghiệm chiến trận —— cũng chính là bộ đội cũ của hắn, tiểu đoàn xe tăng có số lần diệt địch nhiều nhất của quân Ant, toàn tiểu đoàn 90% là lính

kỳ cựu (một bộ phận lính kỳ cựu đã thăng quan đi các đơn vị khác).

Lúc tình huống nguy cấp có thể đưa tiểu đoàn xe tăng cận vệ số 1 vào, thực hiện phản công.

Chương 768: Không Được Mở Cửa Sổ

Chương 768: Không Được Mở Cửa Sổ

Vương Trung cầu nguyện tình huống nguy cấp này tốt nhất đừng xảy ra, trong tay kẻ địch có Panzer IV nòng dài, xe tăng hạng nặng kiểu mới hắn cũng còn 2/3 đại đội, những đơn vị uy hiếp cao này vẫn nên giao cho Xoáy Nước đi, quân đội cũ của hắn còn đang lái T-34W, ngay cả Sherman cũng không có. Nhưng nếu kẻ địch thăm dò rõ trận địa Xoáy Nước, xuất động lực lượng thiết giáp bao vây, vậy để yểm hộ Xoáy Nước chỉ có thể xuất động tiểu đoàn xe tăng số 1. Vương Trung đi tới đi lui trong sở chỉ huy ở Trynka, chờ đợi kẻ địch ra chiêu. Phía đông Yeysk, trận địa của tiểu đoàn diệt tăng địch thuộc sư đoàn cơ giới cận vệ số 1.

Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn diệt địch từ tháp pháo trên nóc khoang chiến đấu của Xoáy Nước thò người ra, quan sát Yeysk ở xa xa, vừa quan sát vừa lầm bẩm: "Địch không có động tính gì. Chúng ta không tấn công, bọn chúng không ra xem sao?" Pháo thủ của xe tăng nói: "Vậy chúng ta bắn bọn chúng một phát đi, tôi nhìn thấy trong kính ngắm có người trên phòng tuyến của bọn chúng đang di chuyển."

"Cậu bị điên à, đầy là 3km, thước ngắm của chúng ta mới đến 2200m!"

Pháo thủ chẳng hề để ý nói: "Chúng ta có thể ước lượng sơ bộ, sau đó từ từ hiệu chỉnh mà!"

"Không được, sẽ lộ trận địa của chúng ta."

Tiểu đoàn trưởng quát.

Xoáy Nước rất thích hợp đánh phục kích trên thảo nguyên này, độ cao của cỏ vừa vặn có thể che khuất xích xe, khoang chiến đấu tuy cao hơn bụi cỏ, nhưng chỉ cần làm một cái "mũ cỏ" đội lên, ở khoảng cách xa căn bản không nhìn ra.

Năm ngoái sư đoàn bộ binh của quân Prosen thường xuyên lợi dụng ngoại hình thấp bé của pháo tự hành để phục kích các đơn vị xe tăng của quân Ant, hiện tại phong thủy luân chuyển, đến phiên quân Ant phục kích quân Prosen.

Đáng tiếc kẻ địch co đầu rút cổ trong thành Yeisk không ra, chỉ là thỉnh thoảng có thể nhìn thấy bộ binh Prosen ló đầu ra ở cửa sổ qua kính viễn vọng, nhưng rất nhanh sẽ biến mất.

Có lẽ là tân binh Prosen nào đó rất tò mò về tiền tuyến. Tân binh Andrea bị hạ sĩ Kosrek ấn xuống đất.

Hạ sĩ quát: "Không muốn sống nữa à? Tất cả cửa sổ đều rất nguy hiểm! Phó xạ thủ trước của tôi chính là vì ngốc nghếch như vậy, ló đầu ra ở cửa sổ thăm dò rồi bị bắn chết.

"Đó là chiến dịch Carolin, chúng ta đã bao vây quân viên chinh của Liên hiệp Vương quốc và quân đoàn Carolin số mấy vạn người ở một thành phố nhỏ ven biển. "Phó xạ thủ tên là Hans, là một chàng trai Hessen ngốc nghếch, cậu ta cứ ló đầu ra như vậy, muốn nhìn xem kẻ địch đông nghịt trên bãi biển, sau đó liền toi đời!"

Nói xong, hạ sĩ Kosrek ngẩng đầu nhìn cửa sổ, không có ai bắn về phía này.

Vì vậy hắn buông tân binh ra, dựa vào tường ngồi xuống, tay trái đặt lên giá ba chân của súng máy.

Súng máy hạng nặng được đặt ở bên trong lỗ tường, đây là lỗ tường được đào ra, bên ngoài còn có dây thường xuân làm

vật che chắn, người Ant tám phần mười không thể ngờ rằng nơi này là một ụ súng máy.

Súng máy cùng với giá ba chân đều nằm trong bóng tối, cho dù bắt đầu bắn, nếu quân Ant không chú ý, có thể cũng không nhìn thấy vị trí của súng máy - mà không ai có thể tập trung chú ý khi bị súng máy bắn phá, lúc đó mọi người đầu bận rạp người xuống thấp hơn một chút. Còn người không bị súng máy bắn phá muốn nhìn rõ vị trí súng máy - xin lỗi, bức tường sẽ chắn mất. Khó trách hạ sĩ Kosrek lại khoe khoang, vị trí súng máy này là kết tinh của tất cả kinh nghiệm chiến đấu của hắn từ chiến dịch Melanie cho đến nay.

Tần binh Andreas lật người, ngồi dậy, nhìn hạ sĩ: "Quân Ant không phải là chiến binh ưu tú như trong tuyên truyền, Đội Trưởng của trại huấn luyện đã nói như vậy." Kosrek: "Bọn họ quả thật không phải, năm ngoái tôi ở ngoại vi Agasukov chặn đánh bọn họ phá vây, tôi đánh một ngày, bắn 20.000 viên đạn, nòng súng bị hỏng 5 cái, trước vị trí súng máy của tôi quân Ant bỏ lại ít nhất 1.000 thi thể.

"Bọn họ thậm chí còn không nghĩ đến việc dùng súng cối hoặc thứ gì đó để bắn phá vị trí súng máy của tôi, vốn dĩ tôi đã chuẩn bị tỉnh thần chết ở đó rồi, tổ súng máy dự bị ở trận địa thứ hai, chỉ cần chờ tôi hết đạn, bọn họ sẽ lên thay thế.

"Kết quả là bọn họ không có thời gian để khai hỏa, ngoài những người trong tổ súng máy dự bị, những người khác đầu đang khiêng đạn và nòng súng cho tôi. Quân Ant cứ như vậy liên tục chết, dường như đến chỗ Tử Thần chỉ là một chuyến đi dã ngoại." Kosrek lắc đầu: "Nghe nói là bởi vì Hoàng thái tử của bọn họ đích thân dẫn đầu xung phong, sau đó hy sinh. Cũng có thể hiểu được. Lòng dũng cảm của bọn họ đáng khâm phục, nhưng nói thật, bọn họ quả thật không phải là chiến sĩ ưu tú - không, không phải là chiến sĩ đạt chuẩn, chiến sĩ đạt

chuẩn sẽ dùng súng cối hoặc lựu đạn giết chết tôi, chứ không phải tặng tôi một cái Huân chương Chữ thập Sắt hạng hai.”

Kosrek chỉ vào Huân chương Chữ thập Sắt hạng hai lộ ra một chút ở cổ áo. Andreas tò mò hỏi: “Vậy sao anh còn không cho tôi đứng ở cửa sổ?”

Chương 769: Hút Một Điếu

Chương 769: Hút Một Điếu

“Bởi vì không cần phải là chiến sĩ đạt chuẩn cũng có thể bắn trúng cậu khi cậu ngốc nghếch đứng ở cửa sổ. Hành vi của cậu là ngu ngốc, trên chiến trường, ai ngu ngốc thì người đó phải chết.” Hạ sĩ Kosrek dừng lại, liếc nhìn tân binh, đổi chủ đề: “Cậu là người ở đâu?”

“Đông Steiermark.”

“Đông Steiermark là một lãnh địa công tước, rất rộng lớn! ỞƠ đâu của Steiermark?” Andreas: “Tilia, ở phía tây thủ phủ của công tước, là một thành phố nhỏ.” Hạ sĩ Kosrek lại hỏi: “Cậu huấn luyện mấy tháng rồi?” “Sáu tháng, trước đó tôi tham gia trại lao động của đế quốc, làm việc ở công trình phòng thủ Bức tường phía Tây của Carolin bốn tháng, khi công việc kết thúc được nghỉ một tháng, sau đó lệnh gọi nhập ngũ đến, tôi liên gia nhập doanh trại bổ sung gần nhà.” Bức tường phía Tây, công trình phòng thủ bờ biển mà quân Prosen xây dựng ở Carolin, bao gồm một loạt các cứ điểm và pháo đài, cùng với số lượng lớn bãi mìn và chướng ngại vật chống tăng. Hạ sĩ Kosrek xuýt xoa: “Carolin là một nơi tốt, các cô gái nhiệt tình xinh đẹp, đồ ăn ngon, ngoại trừ bánh mì hơi cứng thì không có khuyết điểm nào. Đáng tiếc hiệu suất làm việc của họ quá thấp. “Cậu chưa ngủ với một cô gái Carolin nào sao?”

Andreas lắc đầu: “Không. Công việc ở Bức tường phía Tây rất mệt mỏi, lúc nghỉ ngơi cơ bản đều ngủ. Tôi thậm chí còn gặp cả Nguyên soái Lundstedt, Tổng tư lệnh Mặt trận phía

Tây, là một ông lão giống như bố tôi, không, có lẽ còn lớn hơn bố tôi…" Hạ sĩ Kosrek: "Nguyên soái nói gì?"

"Nguyên soái nói chuyện với chúng tôi, nói kẻ địch ở bên kia biển, do Đại Công tước Meyer bất tài, kẻ địch đã tập hợp được một triệu quân, có thể đổ bộ bất cứ lúc nào. Tóm lại là nói cho chúng tôi biết Bức tường phía Tây rất quan trọng."

Hạ sĩ Kosrek: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó? Chúng tôi xây Bức tường phía Tây, thỉnh thoảng có máy bay của Liên hiệp Vương quốc đến ném bom và chụp ảnh…" "Không không, tôi đang hỏi cậu, sau khi rời khỏi trại lao động."

"Sau đó tôi gia nhập doanh trại bổ sung, tháng đầu tiên là huấn luyện nội vụ và đội ngũ, nói rằng như vậy có thể biến chúng tôi thành lính thực thụ - kỳ thực những việc này, hồi nhỏ tôi tham gia trại huấn luyện thiếu sinh quân của đế quốc đã học rồi, làm lại rất thừa." Andreas nhún vai: "Nhưng từ tháng thứ hai trở đi, những bài huấn luyện không có trong trại thiếu sinh quân mới bắt đầu."

Andreas thao thao bất tuyệt kể vê những điều mình đã thấy ở trại huấn luyện, rõ ràng là cậu ta đã muốn tìm người nói những điều này từ lầu.

Cuối cùng, Andreas kể đến việc bọn họ lên tàu, chào tạm biệt người nhà ở sân ga.

Hạ sĩ Kosrek đột nhiên ngắt lời cậu ta: "Có cô gái nào chào tạm biệt cậu không?"

"Có, em gái tôi chào tạm biệt tôi, nó thấy bộ quân phục của tôi rất đẹp trai."

"Cậu chưa từng yêu đương à?" Hạ sĩ hỏi.

Andreas có chút lúng túng: “Đó là chuyện quan trọng gì sao? Ở chỗ chúng tôi, không bao giờ yêu đương, cha mẹ hai bên bàn bạc một chút, chúng tôi sẽ kết hôn, sau đó có thể cho nhau mượn bò cày và hạt giống, còn có ngựa, la, yêu đương chỉ có trong sách thôi phải không? Có lẽ nấu tôi đến thủ phủ Steiermark học đại học, sẽ có một mối tình, nhưng tôi không.”

Hạ sĩ Kosrek lắc đầu: “Nghe tôi này, khi nào rảnh thì yêu đương đi, ít nhất cũng tìm gái mại dâm ngủ một giấc, chiến tranh cái thứ chết tiệt này, hừ.”

Andreas nhìn chằm chằm hạ sĩ: “Quần Ant không tệ như trong tuyên truyền đúng không? Khi chúng tôi được bổ sung vào, là tiểu đoàn hành quân thứ ba, ban đầu tôi cứ tưởng là nhóm tân binh chúng tôi được chia thành tiểu đoàn một, hai, ba, sau đó mới phát hiện, các tiểu đoàn khác cũng là tiểu đoàn thứ ba hoặc thứ tư.

“Đây là tính theo đợt bổ sung vào quân đội đúng không? Trước chúng tôi, đã có tiểu đoàn hành quân thứ nhất và thứ hai được bổ sung vào Sư đoàn Seecktl”

Hạ sĩ Kosrek lấy ra điếu thuốc lá, vừa gõ vào tường để nén chặt thuốc lá, vừa đáp: “Tiểu đoàn hành quân thứ nhất thì còn đỡ, đầu là những người bị thương đã bình phục trở lại. Tiểu đoàn hành quân thứ hai có một số lính kỹ thuật. Tiểu đoàn thứ ba thì giống như cậu thấy đấy.

“Sư đoàn Seeckt tham chiến đến nay, cũng chỉ tổn thất ba tiểu đoàn, so với quân Ant thì tốt hơn nhiều. Nhưng mà… Tôi đã nói rồi, chiến tranh cái thứ chất tiệt này chính là như vậy, cho dù là chiến sĩ tỉnh nhuệ đến đâu, khi đến lúc chết cũng phải chất.”

Hạ sĩ đưa điếu thuốc lá đã cuốn xong cho tân binh, nhưng bị từ chối.

Hạ sĩ: “Xem ra trận pháo kích sáng nay vẫn chưa khiến cậu nảy sinh ý định hút một điếu hoặc uống một ly. Nhưng hãy tin tôi, sau này cậu sẽ cần đến nó.”

Nói xong, hắn nhét điếu thuốc lá vào túi tân binh. Trong khi những người lính tiền tuyến của hai bên đang tán gẫu giết thời gian, lực lượng trong tay Vương Trung tăng lên từng phút.

Các đơn vị thuộc Tập đoàn quân Cơ động số 1 liên tục xuống tàu ở Jelgava, không ngừng kéo đến theo đơn vị tiểu đoàn, cứ mỗi giờ lại có tiểu đoàn mới đến nơi.

Chương 770: Yegorov tươi cười

Chương 770: Yegorov tươi cười

Tham mưu trưởng Aleksandr bận tối mắt tối mũi, mỗi giờ đều có tiểu đoàn mới cần ông ta bố trí.

Vương Trung phái Vasili sang để ông ta sai bảo, còn mình và Popov đứng bên cạnh xem hai người họ xoay như chong chóng.

Popov cảm thán: "Đôi khi tôi thấy mình thật may mắn khi chỉ là một Giám mục, đặc biệt là khi làm Giám mục của cậu, phần lớn những việc lẽ ra tôi phải làm đầu do cậu làm thay, tôi càng nhàn hạ hơn." Vương Trung nhún vai: "Tôi chỉ không chắc cái đầu trọc của ông có thể khích lệ tinh thần binh lính hay không, nên mới tự mình làm."

Popov xuýt xoa: "Tôi cũng đâu muốn bị trọc, cứ chờ xem đi, đàn ông đến tuổi nào cũng vậy thôi, cậu chỉ là còn trẻ, biết đâu sau này còn hói hơn tôi nữa! Đến lúc đó con của cậu sẽ cưỡi lên cổ cậu, sờ đầu cậu mà hô 'Ta là phù thủy, quả cầu pha lê hãy nói cho ta biết, ai là người phụ nữ đẹp nhất thế gian'." Vương Trung bật cười, đây là phiên bản khác của câu chuyện Bạch Tuyết à?

Lúc này có người bước vào cửa, vừa nhìn thấy Vương Trung liền cười hô hố. Vương Trung: "Được nồi, Yegoroy, tôi nhìn thấy ông rồi, đừng chắn cửa nữa." Popov: "Cậu xem, đàn ông đến tuổi rồi sẽ hói đầu mài Đây chăng phải lại có thêm một minh chứng sao?" Yegorov ngẩn ra: "Sao tôi vừa vào cửa

đã bị trêu chọc hói đầu? Tôi còn chưa hói đâu!" "Sắp rồi." Popov nói.

Vương Trung chỉ vào bản đồ: "Ông tự xem vị trí của các đơn vị thuộc Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1, chọn địa điểm đặt sở chỉ huy sư đoàn của mình đi."

Yegorov nhìn bản đồ, đồng thời nói móc: "Cậu không hỏi tình hình trên đường của tôi à?"

Vương Trung: "Tình hình trên đường thế nào?"

"Không quân Prosen đã tấn công chúng tôi, nhưng không trúng. Các tổ pháo phòng không trên tàu đã phát huy tác dụng." Yegorov dừng một chút, chỉ vào một điểm trên bản đồ hỏi: "Cái ký hiệu này, đầy là một trang trại à?" Vương Trung: "Đúng vậy, tôi đã đi xem trước rồi, có hai ngôi nhà, một chuồng ngựa." "Sở chỉ huy của tôi ở đây. Thảo nguyên này thật sự bao la, không gian trống trải, nếu là Kazaria, trên bản đồ này ít nhất phải có thêm năm ngôi làng, cộng thêm các trang trại nhỏ rải rác như sao trên trời."

Popov: "Bên dưới thảo nguyên này không phải là đất đen, không màu mỡ như vậy, không ít nơi chỉ có thể mọc cỏ dại. Không giống đất đen của Kazaria, cỏ ở những nơi không phải là ruộng có thể cao đến mức cuốn cả bánh xe ô tô vào trong."

Kazaria quá màu mỡ, cỏ mọc um tùm có thể hạn chế sự di chuyển của các phương tiện có bánh, chỉ có xe tăng mới có thể di chuyển dễ dàng như trên mặt đất bằng phẳng. Nếu là ở Kazaria, hôm qua Vương Trung đã không có cách nào để cho đội trinh sát tăng tốc, không thể tăng tốc thì có thể bị lực lượng thiết giáp của địch bao vây: "Xoáy Nước" có thể sẽ bị xe tăng có tháp pháo áp chế trong giao tranh tầm gần.

Nhưng Vương Trung càng hy vọng được chiến đấu trên đất Kazaria, chỉ tiếc vùng đất cuối cùng của Kazaria hiện đang

nằm xung quanh Borsk, đó cũng là vùng đất Kazaria cuối cùng mà Ant nắm giữ trong tay.

Nếu Công tước Myshkin bị đánh bại, hắn ta chỉ có thể rút về phía nam vào sâu trong núi, phòng thủ các con đèo.

Vương Trung xua tan nỗi nhớ nhà chợt dâng lên - nói chính xác là nỗi nhớ quê hương thứ hai, nói với Yegorov: "Hãy đi chỉ huy quân của anh, địch có thể phát hiện ra kế hoãn binh của chúng ta và tấn công bất cứ lúc nào."

Yegorov cười: "Yên tâm đi, nhìn khu vực này toàn là đồng cỏ, không thích hợp để phòng thủ, nhưng bộ binh của chúng ta ít, vũ khí kỹ thuật nhiều, trong môi trường trống trải như thế này, chúng ta không hề e ngại nếu phải đấu súng, không ai có chỗ ẩn nấp, bên nào có hỏa lực mạnh hơn sẽ giành chiến thắng."

Tập đoàn quân của Vương Trung này không thích hợp tác chiến ở những khu vực tầm nhìn kém như rừng rậm, những nơi đó cần rất nhiều bộ binh để "mở rộng tầm nhìn".

Vương Trung: "Cẩn thận, quân địch chủ yếu là lực lượng thiết giáp, cũng rất thích hợp tác chiến trên địa hình trống trải." "Để đó cho tôi."

Yegorov chào Vương Trung, sau đó quay sang Alexander: "Tham mưu trưởng của tôi, anh đi theo tôi, tôi không thể chỉ huy quân đội nếu không có tham mưu trưởng." Alexander nhìn về phía Vương Trung.

Vương Trung: "Anh đi đi, hãy làm nhiệm vụ của mình, bộ phận chỉ huy tập đoàn quân cứ giao cho Vasili."

Vasili: "Tôi ư?"

Alexander cười: "Tôi tin anh làm được, nhạc sĩ."

Nói xong, anh ta võ vai Vasili, sau đó chào Vương Trung. Yegorov đi ra ngoài trước, khi đi qua cửa lớn còn rụt vai lại, như thể sợ bị cửa kẹp vào người.

Sau khi hai người rời đi, Vương Trung nhìn Vasili, nắm chặt tay với anh ta, ý là "Cố lên nhé".

Vasili tặc lưỡi, đúng lúc này sĩ quan thông tin báo cáo: "Tiểu đoàn diệt tăng số 2 gọi, họ sắp đến nơi, hỏi nên tiếp nhiên liệu ở đâu."

Vasili: "Bảo họ cứ đi dọc theo con đường này sẽ có trạm nhiên liệu, nhìn thấy một cái silo ở phía xa là sắp đến rồi." Sĩ quan thông tin lập tức quay người đi.

Chương 771: không tập không được

Chương 771: Không tập không được

Biên chế tiểu đoàn diệt tăng này là do Vương Trung đề xuất, trước đây, các loại xe như SU-76 đều được coi là pháo tự hành, được biên chế vào tiểu đoàn pháo tự hành, còn pháo chống tăng thì được gọi trực tiếp là tiểu đoàn pháo chống tăng.

Các loại xe bọc thép như của Vương Trung chỉ có thể dùng để bắn xe tăng, trước "Xoáy Nước" thì quân đội Ant chưa từng có, vì vậy đã được biên chế thành "tiểu đoàn diệt tăng".

Trong tương lai, nếu Liên bang đưa Hellcat hay Wolverine đến, chúng cũng sẽ được biên chế vào tiểu đoàn diệt tăng.

Nhưng hiện tại, trong quần đội Ant chỉ có "Xoáy Nước" là loại xe chuyên dụng để diệt tăng, vì vậy ba tiểu đoàn diệt tăng hiện có đầu thuộc tập đoàn quân của Vương Trung. Tiểu đoàn diệt tăng số 2 là đơn vị trực thuộc sư đoàn bộ binh 225, hiện tại các đơn vị của sư đoàn 225 đang lần lượt đến nơi.

Vương Trung: "Sư đoàn 225 không cử đội tiên phong đến sao? Pavlov sẽ không phạm sai lầm này, chắc chắn ông ấy đã cử một bộ phận cơ quan chỉ huy của sư đoàn 225 đến trước để làm đội tiên phong rồi, việc tiếp nhiên liệu đáng lẽ phải do đội tiên phong của sư đoàn lo liệu chứ."

Vasili còn chưa kịp trả lời thì lại có người bước vào cửa sở chỉ huy tập đoàn quân.

Đó là Trung tá - giờ là Chuẩn tướng Eugene.

Popov: “Xem ra đội tiên phong đã đến. Sao lại là sĩ quan chỉ huy quân sự đến trước? Đáng lẽ phải là tham mưu và thư ký đến trước chứ.”

Chuẩn tướng Eugene vẻ mặt buồn bã: “Vì tôi vốn dĩ cũng là một thư ký.” Vương Trung: “Ông là giám đốc mỏ mà, phải không?” “Đó cũng là một dạng thư ký cấp cao, so với việc chỉ huy quân đội chiến đấu, tôi giỏi sắp xếp đội hình hành quân hơn. Tướng quần, hay là ngài bỏ cấp bậc Chuẩn tướng và chức vụ Quyền sư trưởng của tôi đi, để tôi làm Trung tá là được rồi.”

Vương Trung: “Giai đoạn này không được. Ông là một trong những sĩ quan cấp tá có thành tích tốt nhất năm ngoái, dù sao thì đơn vị của ông đã không bị đánh tan, đã kiên cường chặn địch, ông được thăng cấp lên Quyền sư trưởng sư đoàn 225 là nhờ chiến công.”

Trong quân đội Ant, năm ngoái rất nhiều sĩ quan cấp tá có thành tích xuất sắc đã được đặc cách thăng cấp lên Chuẩn tướng, chỉ huy các đơn vị cấp sư đoàn và lữ đoàn.

Bộ Tổng tư lệnh cũng không chắc chắn về năng lực của những người này, Vương Trung cũng không chắc.

May mắn là sư đoàn 225 do Chuẩn tướng Eugene chỉ huy là đơn vị dưới quyền hắn, cùng lắm thì đến lúc đó hắn sẽ trực tiếp xuống chỉ huy. Vương Trung rất tự tin vào khả năng chỉ huy một sư đoàn của mình.

Nhưng bây giờ hắn sẽ không nói những điều này với Chuẩn tướng Eugene, hắn muốn xem liệu vị giám đốc mỏ này có thể học được cách chiến đấu hay không.

Dù sao thì hiện tại Eugene cũng được coi là người của “phe Rokossovsky”, là một vị tướng mà Vương Trung biết rõ lai lịch.

Chuẩn tướng Eugene: “Ngoài việc đào hào chiến đấu phòng ngự ra, tôi thật sự không giỏi thứ gì khác.”

“Ông có giỏi làm việc trên bản đồ và sắp xếp đội hình hành quân không?” Vasili hỏi với đôi mắt sáng rực: “Ông là đội tiên phong của sư đoàn 225, vậy thì việc hành quân của sư đoàn ông cứ sắp xếp đi!”

Chuẩn tướng Eugene: “Việc đó thì không thành vấn đề. Tôi còn mang theo cả thư ký và tham mưu nữa.”

“Vậy thì tốt quá rồi.”

Vasili mừng rỡ. “Bộ tham mưu của tập đoàn quân vẫn đang ở Yekaterinburg bận rộn đưa từng xe người lên tàu hỏa, các thư ký và tham mưu được cử đến đây thì lại ở Yalgava, bây giờ ở đây chỉ có mình tôi là Đại úy phó quan gánh vác mọi việc, đáng lẽ còn có Alexander giúp đỡ, nhưng anh ta lại bị Yegorov gọi đi rồi.”

Vương Trung vuốt cằm, đột nhiên nói: “Nên thành lập một bộ chỉ huy chuyên trách, phụ trách công tác vận chuyển phức tạp này, như thế này thì quá lộn xôn.”

Popov đồng ý: “Đúng vậy, sau khi tất cả các đơn vị đến khu vực tác chiến và triển khai xong, bộ chỉ huy này sẽ chuyển sang chuyên trách về rPuzC† nEImẼ chuyển hậu cần, như vậy mọi thứ sẽ trở nên trật tự. Tập đoàn quân của chúng ta lại đặc biệt phụ thuộc vào hậu cần.”

Dù sao thì Tập đoàn quân Cơ giới số 1 có quá nhiều pháo. Khi thành lập, họ đã không nghĩ đến vấn đề tổ chức khi hành quân đến chiến trường một cách nhanh chóng nhưỡ vậy, chủ yếu là do Vương Trung chỉ có kinh nghiệm chỉ huy cấp sư đoàn, việc di chuyển đường dài bằng tàu hỏa của các đơn vị cấp sư đoàn về cơ bản là do Pavlov và các tham mưu của ông ấy lo liệu, không hề phức tạp như vậy.

Bây giờ, dựa trên những gì đã thấy và nghe được, Vương Trung nhận thấy rõ ràng sự cần thiết phải thành lập một đơn vị từ 30 đến 50 người, chuyên trách về việc chỉ huy vận chuyển quân đội.

Nếu có một bộ chỉ huy như vậy, việc vận chuyển chắc chắn sẽ thuận lợi hơn rất nhiều, các tham mưu của bộ chỉ huy tập đoàn quân cũng không cần phải bận tâm đến việc vận chuyển bằng tàu hỏa đường dài, chỉ cần phụ trách 50 km cuối cùng từ trạm tiếp tế đến tiền tuyến là được. Nhân tiện, Vương Trung cũng hiểu sâu sắc một vấn đề mà trước khi xuyên không, ông không thể hiểu được: Tại sao cuộc tập trận Zhurihe lại bao gồm cả việc dỡ hàng ở ga tàu, có gì đáng để tập trận chứ?

Bây giờ hắn nhận ra rằng

đúng là cần phải tập trận, không tập không được.

Chương 772: Cứ Ngắm Rồi Lắc Tay

Chương 772: Cứ Ngắm Rồi Lắc Tay

Tập đoàn quân Cơ giới số 1 chưa bao giờ tập trận nội dung này, bây giờ họ đang lúng túng là vì các tham mưu thực sự rất có năng lực, đặc biệt là Đại tá Kalatayev, một sĩ quan văn thư cấp 6 nào đó đang đóng quân ở Yalgava. Nếu các tham mưu và thư ký kém năng lực hơn một chút, thì mọi thứ sẽ trở nên hỗn loạn.

Vương Trung nhìn Chuẩn tướng Eugene đang bận rộn như một thư ký, trong lòng thầm cảm ơn sự thận trọng của quân Prosen, nếu họ tấn công ngay bây giờ, thì không biết tình hình sẽ ra sao. “Chúng ta phải tiến hành một cuộc tấn công thăm dò.” Thiếu tướng Witt nhìn bản đồ và nói: “Sau khi chuẩn bị hỏa lực, quân địch vẫn không tấn công, khiến tôi cảm thấy đó là một kế hoãn binh, thực ra quần địch hoàn toàn chưa sẵn sàng để đối đầu trực tiếp với chúng ta, vì vậy họ mới cố tình hù dọa chúng ta.”

Trung tá Busse kinh ngạc: “Đối thủ có thể là Rokossovsky đói!”

Thiếu tướng Witt: “Chính vì là Rokossovsky nên càng phải nghi ngờ điều này. Hắn ta rất xảo quyệt, có khả năng giả vờ muốn tấn công và chuẩn bị hỏa lực, nhưng mục đích thực sự là câu giờ để chờ quân tiếp viện đến.”

Trung tá Busse: “Liệu có khả năng ngài nghĩ như vậy lại đúng ý hắn ta không? Hôm qua chúng ta đã được chứng kiến,

một kế lừa kép tỉnh vi, chúng ta đã nhìn thấu kế thứ nhất của hắn ta, cho rằng quân địch yếu thế, liền xuất kích, suýt chút nữa đã bị hàng trăm chiếc xe tăng của hắn ta tiêu diệt trên cánh đồng hoang!"

Thiếu tướng Witt: "Anh đã nhìn thấy hàng trăm chiếc xe tăng của hắn ta rồi à? Tận mắt nhìn thấy?"

Trung tá Busse im lặng. Thiếu tướng Witt: "Đó không phải sao, tai nghe là hư, mắt thấy là thực, hãy cử tiểu đoàn trinh sát cơ giới ra ngoài, tìm hiểu tình hình của quân địch, đặc biệt là phải xem, có "hàng trăm chiếc xe tăng" hay không!"

Lính mới Andreas và Hạ sĩ Kosrek đang trò chuyện thì đột nhiên nghe thấy tiếng động cơ.

Hạ sĩ đi đến cửa sổ nhìn về phía thành phố Yeysk, nhìn ra ngoài, liền thấy những chiếc xe máy và xe bọc thép của tiểu đoàn trinh sát cơ giới đang nối đuôi nhau chạy trên đường phố.

Andreas cũng lại gần: "Chuyện gì vậy? Không phải nói quân địch sắp tấn công sao?"

"Quân địch không đến, nên cấp trên cử người đi trinh sát." Hạ sĩ Kosrek nói: "Làm xạ thủ súng máy như chúng ta thì sướng ở chỗ này, không phải làm những việc như vậy, ngay cả việc tổ chức đội tuần tra cũng không đến lượt chúng ta."

"Đội tuần tra?" Andreas thắc mắc: "Hồi ở trại huấn luyện, tôi đã tham gia đội tuần tra." Kosrek ngạc nhiên hỏi: "Ở trong nước cũng tổ chức đội tuần tra à?"

"Không, trại huấn luyện của chúng tôi ở Melainia, xung quanh có du kích của người Melainia, hình như gọi là Quân Đồng minh Cứu quốc. Nghe nói ở các tỉnh ven biển, máy bay của Liên hiệp Vương quốc còn thả dù tiếp tế vũ khí cho họ, họ vận chuyển số vũ khí này vào sâu trong đất liên, thỉnh thoảng lại tấn công chúng tôi."

Kosrek chửi: “Lũ khốn nạn, khi chúng ta tấn công Melainia, rất nhiều người trong số họ đã không có đủ ăn, cũng không có việc làm, cuộc Đại khủng hoảng đã phá hủy mọi thứ. Chúng ta cho họ gia nhập đế quốc vinh quang, vậy mà họ lại ăn cháo đá bát!”

Kosrek dừng lại một chút, rồi hỏi: “Cậu đã tham gia đội tuần tra, rồi sao nữa?”

“Đó là cuộc tấn công vào một căn cứ của Quân Đồng minh, đội tuần tra của chúng tôi phụ trách phong tỏa bên ngoài, chúng tôi đã phát hiện ra một vài du kích, viên Thiếu úy dẫn đầu đội đã bắn pháo hiệu về phía quân địch, những tân binh như chúng tôi liên bắn về phía pháo hiệu rơi xuống, hoàn toàn không nhìn thấy quân địch ở đâu. “Sau đó Thiếu úy ra lệnh ngừng bắn, chúng tôi liền ngừng bắn, trong lòng chẳng có cảm giác gì về việc đã tham gia chiến đấu thực sự, tôi nghĩ chắc chắn chúng tôi chẳng bắn trúng gì cả, nhưng sau đó chúng tôi tìm thấy bốn thi thể, hoàn toàn không biết đã bắn trúng họ như thế nào.”

Nghe Andreas nói xong, Hạ sĩ Kosrek cười lớn: “Đối với lính mới mà nói, đó là một trải nghiệm không tồi, làm xạ thủ súng máy, phần lớn thời gian cậu cũng sẽ không nhìn thấy mình bắn trúng ai. Phần lớn thời gian cậu chỉ cần nắm chặt tay cầm của súng máy, di chuyển đều đặn từ bên này sang bên kia.

“Việc ngắm bắn được quyết định bởi bánh xe trên giá ba chân, cậu xoay bánh xe bao nhiêu vòng, đường đạn của súng máy sẽ như thế nào.” Phạm vi hoạt động theo chiều dọc của súng máy được gắn cố định trên giá ba chân thực ra rất nhỏ, muốn điều chỉnh góc bắn lên xuống của súng máy thì phải dựa vào bánh xe. Chỉ khi tháo súng máy ra và bắn bằng giá hai chân thì thước ngắm trên súng máy mới có tác dụng, khi lắp trên giá ba chân, bánh xe sẽ đóng vai trò là thước ngắm.

Kosrek tiếp tục nói: “Súng máy gắn trên giá ba chân thậm chí có thể bắn trúng người ở cách xa 1500 mét, cậu có biết người ở cách xa 1500 mét trông như thế nào không? Chỉ như một con kiến, cậu căn bản không thể ngắm bắn chính xác được, về mặt vật lý là không thể - trừ khi cậu gắn kính ngắm của súng bắn tỉa lên súng máy.

“Cậu cứ xoay bánh xe đến vị trí 1500 mét, rồi lắc tay cầm như thế này.”

Hạ sĩ làm động tác lắc tay cầm súng máy sang trái và phải.

Chương 773: Lỗ Hổng

Chương 773: Lỗ Hổng

“Chiến trường là như vậy đấy, có thể nhìn thấy mình bắn trúng ai mới là trường hợp đặc biệt. Và nói thật, không nhìn thấy còn tốt hơn, nếu nhìn thấy, cậu sẽ nhận ra rằng mình đang giết những người bằng tuổi mình, cậu sẽ gặp ác mộng. Điều này đặc biệt quan trọng đối với những xạ thủ súng máy như chúng ta.

“Còn nhớ chuyện của Agasukov mà tôi đã kể không?”

Andreas gật đầu: “Nhớ chứ, hạ sĩ, anh đã dùng hơn hai mươi nghìn viên đạn để tiêu diệt hơn một nghìn người Ant.” “Đúng, sau đó bọn họ đi dọn dẹp chiến trường, bảo tôi cùng đi, nói tôi có thể lấy - chút chiến lợi phẩm từ chỗ quân Ant, nhưng tôi từ chối.” Andreas: “Vì không muốn gặp ác mộng?”

Hạ sĩ: “Vì không muốn gặp ác mộng. Chẳng phải điều này là đương nhiên sao?”

Lúc này phía dưới truyền đến tiếng bánh xích nghiến trên mặt đường.

Andreas tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ. Hạ sĩ nói: “Chắc chắn là xe tăng Panzer II, hỏa lực yểm trợ duy nhất đáng tin cậy của đội trinh sát chính là pháo 20 ly trên xe tăng Panzer II. Gặp phải lực lượng thiết giáp của địch, bọn họ sẽ bị đánh cho tan tác.”

Andreas quả nhiên nhìn thấy một chiếc xe tăng Panzer II lẫn trong đội hình trinh sát cơ giới.

Hắn nói: “Xe tăng Panzer II, ở Melainia chỗ nào cũng có, còn có cả xe tăng Panzer I nữa, Sư đoàn Vệ binh Quốc gia được trang bị rất nhiều. Tuyến đầu đã không còn thấy xe tăng Panzer I nữa rồi.” “Công binh vẫn còn đang dùng, dùng chúng để ném thuốc nổ, giống như máy bắn đá vậy.” Hạ sĩ làm một động tác tay.

Andreas ghé người trên bệ cửa sổ, nhìn tiểu đoàn trinh sát đang tiến về phía trước bên dưới, hỏi: “Hạ sĩ, nếu tiểu đoàn trinh sát phát hiện ra quân địch thực sự không có ý định tấn công, chúng ta có tấn công không? Khi chúng ta tấn công có phải là dùng súng máy trên xe tăng không?”

“Đương nhiên là không, đến lúc đó chúng tôi sẽ ngồi trên xe bán xích, đi theo bộ binh tiến lên. Đợi đến lúc cần thiết, Trung đội trưởng sẽ hét lên ‘Xuống xe hết cho ta, lũ heo kia, xạ thủ súng máy chiếm lĩnh cao điểm ‘, sau đó chúng tôi sẽ leo lên công trình cao nhất trong tầm mắt, có thể là nhà kho, có thể là một ụ đất nhỏ, cũng có thể là đống đổ nát.”

“Sau đó thì sao?” Andreas hỏi. “Sau đó thì cứ bắn, bắn đến chết thôi.”

Hạ sĩ nhún vai: “Tôi cảm thấy mình nên chết ở Agasukov, dù sao tổ súng máy thứ hai cũng đã chuẩn bị xong rồi, chỉ còn chờ xem quân Ant khi nào đến lấy mạng tôi thôi.” Andreas không biết đáp lời thế nào, chỉ có thể ghé vào bệ cửa sổ, nhìn đội trinh sát tiến lên.

Quân Ant, trận địa ngoài thành.

Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn Pháo Tự Hành Chống Tăng số 1 đang quan sát quân địch: “Kỳ lạ, trong làn khói đen do cháy, sao lại lẫn cả khói trắng giống như bụi vậy?”

Sau đó hắn liền nhìn thấy đội trinh sát cơ giới của địch ra khỏi thành. Hắn lập tức cầm lấy ống nghe: “Thành Cát Tư Hãn

Thành Cát Tư Hăn, quân địch đã ra khỏi thành, là đội trinh sát cơ giới! Hướng ra khỏi thành không nằm trong tầm bắn của tôi."

Cự ly ngắm của pháo trên xe "Xoáy Nước" là 2200 mét, do đích thân Trung tướng Rokossovsky quy định.

Cho dù có thước ngắm xa hơn, với trình độ thấu kính quang học của quân Ant cũng không thể bắn chính xác, nên đội trinh sát của địch ra khỏi thành, Tiểu đoàn Pháo Tự Hành Chống Tăng số 1 thực sự không thể xử lý, chỉ có thể báo cáo lên trên.

Lúc này, một giọng nói hùng hồn từ trong radio vang lên: "Để lực lượng thiết giáp xử lý, Tiểu đoàn Xe Tăng Cận Vệ số 1, đến lượt các cậu rồi!"

Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn Pháo Tự Hành Chống Tăng cau mày: "Thế này là vi phạm kỷ luật radio rồi chứ? Không thể nói phiên hiệu ra như vậy —— Khoan đã, Sư trưởng?" "Phải, là tôi. Tôi vừa đến nên không biết mật danh của các cậu là gì, tóm lại là phải tiêu diệt đội trinh sát đó, không thể để đối phương phát hiện ra chúng ta không tấn công là do bộ binh chưa vào vị trí." Tiểu đoàn trưởng cảm thấy lúng túng, hắn nghe ra được nửa câu sau là đang lừa quân Prosen, nhưng trong lòng hắn thầm nghĩ: Lừa như vậy quân Prosen có tin được không?

Lúc này, giọng nói của Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn Xe Tăng Cận Vệ số 1 vang lên trong radio: "Sư trưởng, cuối cùng ngài cũng đến rồi! Vậy bây giờ chúng tôi do ngài chỉ huy ạ?"

"Đúng vậy, Lữ đoàn Xe tăng của tướng quân đã đến, toàn là xe tăng kiểu mới, nhiệm vụ của các cậu với tư cách là lực lượng dự bị đã kết thúc! Bây giờ các cậu lại do tôi, Yegorov, chỉ huy!"

Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn Pháo Tự Hành Chống Tăng nhíu mày.

Pháo thủ cũng nghe thấy cuộc đối thoại qua radio liền hỏi: “Lỗ hổng rõ ràng như vậy, quân địch có tin được không? Tướng quân nói phải đánh giá địch cao, chẳng phải là vi phạm nguyên tắc này sao?”

Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn Pháo Tự Hành Chống Tăng nhún vai. Lúc này phía sau bên phải truyền đến tiếng động cơ, hắn quay đầu lại, nhìn thấy bụi đất bốc lên ở đằng xa, chắc là Tiểu đoàn Xe Tăng Cận Vệ số 1 đã xuất động.

Chương 774: Đại tướng Pock

Chương 774: Đại tướng Pock

Lúc này, đội xe jeep phụ trách quan sát phía bên kia báo cáo: "Bên này chúng tôi cũng có quân địch ra khỏi thành, có lẽ là một đại đội trinh sát, có cả xe tăng II, chúng tôi không thể xử lý."

Yegorov: "Tiểu đoàn Xe tăng của Sư đoàn 225 sẽ xử lý, không cần phải lo!"

"Báo cáo."

Thiếu tướng Witt quay đầu lại, nhìn về phía Tham mưu: "Có việc gì thì nói."

"Đã nghe lén được radio, nghe thấy cuộc đối thoại của quần Ant, xác định phiên hiệu của quân địch ở hướng Đông Bắc chúng ta là Sư đoàn 225, phiên hiệu của quân địch ở hướng Đông Nam không rõ, nhưng người chỉ huy tên là Yegorov."

Thiếu tướng Witt cau mày: "Yegorov sao?"

Phụ tá của hắn lập tức bước tới: "Là ái tướng của Rokossovsky, theo thông cáo của Bộ Tổng tư lệnh, đã đi theo Rokossovsky từ trận Ronezh, cùng nhau trải qua nhiều chiến dịch, là một đối thủ rất mạnh."

Thiếu tướng Witt: "Vậy thì ở phía Đông Nam chúng ta chính là Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1 của Rokossovsky? Sư đoàn 225 ở phía Đông Bắc có lai lịch gì?"

Mọi người có mặt đều lắc đầu.

“Chưa từng nghe nói đến.” “Không có danh hiệu Cận vệ, chắc không phải là đơn vị tỉnh nhuệ gì đâu nhỉ?”

Thiếu tướng Witt lắc đầu: “Nhưng Yegorov rất tin tưởng vào lực lượng này…”

Lúc này lại có người vào báo cáo: “Đội trinh sát ra khỏi thành ở phía Đông Nam báo cáo gặp phải lực lượng xe tăng của địch, sau khi báo cáo với chúng ta thì mất liên lạc, phỏng đoán đã bị tiêu diệt.”

Thượng tá Busse khẳng định: “Đấy! Ngay lập tức đánh cho một đại đội trinh sát không còn khả năng báo cáo, với trình độ bắn kém cỏi của quân Ant, thì đây ít nhất phải là hàng chục xe tăng bắn đồng loạt!”

“Báo cáo”

Tham mưu Thông tin lúc nãy bước vào nói: “Chúng tôi còn nghe lén được một đoạn đối thoại, người tự xưng là Yegorov tuyên bố không tấn công là do bộ binh chưa vào vị trÍ.”

Thiếu tướng Witt chắp tay sau lưng, đi đi lại lại trong phòng.

Lúc này, Tham mưu trưởng của Sư đoàn Seeckt nói: “Trong tay chúng ta có hai tiểu đoàn thiết giáp đầy đủ, tuy rằng tiểu đoàn 1 hôm qua bị thiệt hại một chút, nhưng chủ yếu là xe tăng Panzer III, số lượng xe tăng Panzer IV nòng dài sẵn sàng chiến đấu sáng nay cũng có 27 chiếc. Hai tiểu đoàn cộng lại có 58 chiếc xe tăng Panzer IV nòng dài, cộng thêm 8 chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới của Đại úy John, cùng với 150 chiếc xe tăng Panzer II, hoàn toàn có thể xuất thành đánh một trận với quần địch.” Thiếu tướng Witt suy nghĩ một chút, hỏi Thượng tá Busse: “Anh chắc chắn rằng thứ đã tiêu diệt xe tăng hạng nặng của chúng ta là pháo tự hành chứ?”

“Vâng, là pháo tự hành.” Thượng tá Busse khẳng định. “Không được”

Thiếu tướng Witt nói với Tham mưu trưởng: “Pháo tự hành giỏi phòng thủ, chúng ta phát động tấn công thiết giáp là đúng ý đối phương rồi. Gọi đội trinh sát đang tiến về phía Đông Bắc quay trở lại, đừng để tổn thất trinh sát một cách vô ích nữa. Gửi điện báo cho Tập đoàn quân, báo cáo Sư đoàn chúng ta đang bị Tập đoàn quân Ant vây đánh, yêu cầu lực lượng tiếp viện nhanh chóng đuổi kịp.”

Sau khi ngừng lại một chút, Thiếu tướng Witt nói tiếp: “Đồng thời gửi một bản sao đến Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân Nam, đặc biệt nhấn mạnh rằng chúng ta đã gặp Rokossovsky, Rokossovsky!” Về phía Prosen, Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân số 10 thuộc Cụm Tập đoàn quân Nam. Đại tướng Pock, Tư lệnh Tập đoàn quân, hiện đang có một vị khách quý: Đại tướng Wilhelm von Friedrich, Tư lệnh Tập đoàn quân số 6. Hắn vừa rót rượu cho Đại tướng Pock, còn chưa kịp nâng ly thì Tham mưu Thông tin đã xông vào phòng chỉ huy: “Tướng quần!”

Đại tướng Pock cau mày, tuy rằng không vui, nhưng các đơn vị đang chiến đấu, không để ý đến điện báo từ tiền tuyến rõ ràng là không phù hợp —— nhất là trước mặt đồng nghiệp.

Vì vậy, Đại tướng Pock ra hiệu, Phụ tá của hắn lập tức bước tới nhận điện báo: “Sư đoàn Seeckt ở tiền tuyến báo cáo đang bị Tập đoàn quần của Rokossovsky bao vây.” “Việc Rokossovsky đến chúng ta đã biết rồi, hôm nay tấn công gặp khó khăn phải không?” Đại tướng Pock tỏ ra võ cùng bình tĩnh trước mặt đồng nghiệp: “Hôm qua khi nghe tin Rokossovsky đến tiên tuyến, tôi đã dự đoán hôm nay cuộc tấn công sẽ gặp khó khăn rồi.”

Đại tướng Wilhelm von Friedrich, Tư lệnh Tập đoàn quân số 6, hỏi: “Vậy ngài đã có phương án dự phòng rồi chứ?” “Tất

nhiên, Rokossovsky là một đối thủ khó nhằn, để nhanh chóng tiến quân, chúng ta cần phải vòng qua hắn ta. Trong Chiến dịch mùa hè năm ngoái, Cụm Thiết giáp số 2 của Đại tướng Guderian đã đụng phải hòn đá tảng này, bị vấp ngã, cuối cùng Đại tướng Guderian đã phải vòng qua hắn ta, sau đó hắn ta chỉ có thể phá vây, nghe nói Sư đoàn của hắn ta đã bị tiêu diệt hơn một nửa!" Đại tướng Pock đứng dậy, dùng tay chỉ trên bản đồ: "Sư đoàn Seeckt sẽ chặn hắn ta ở chính diện, sau đó sẽ điều hai Sư đoàn Thiết giáp và hai Sư đoàn Thiết giáp-Lựu đạn đến đột phá ở hai bên sườn Nam Bắc của hắn ta."

Phụ tá dùng bút vẽ biểu tượng của một Sư đoàn Thiết giáp và một Sư đoàn Thiết giáp-Lựu đạn ở hai bên sườn Nam Bắc của Sư đoàn Seeckt trên bản đồ.

Chương 775: Chương

Chương 775: Chương

Chương 775: Hai Bên Đầu Tổng Kết Kinh Nghiệm

“Đến ngày 18, tôi có thể triển khai thế gọng kìm với Rokossovsky. Năng lực chiến đấu tổng thể của Tập đoàn quân Sukhaya Verevka của địch không mạnh, dựa vào thành phố thì còn có thể dựa vào tỉnh thần chiến đấu để cầm cự một thời gian, nhưng rất tiếc, khu vực này toàn là thảo nguyên rộng lớn, thành phố duy nhất là Yeysk đã bị chúng ta chiếm rồi.”

Đại tướng Pock có vẻ rất đắc ý: “Nắm bắt tốc độ là điều tối quan trọng, chúng ta lại một lần nữa đánh bại quân Ant về tốc độ. Rokossovsky đối mặt với thảo nguyên mênh mông này cũng không có cách nào khác, hắn ta chỉ có thể rút lui về bờ sông Sukhaya Verevka, dựa vào các thành phố ven sông để phòng thủ.”

Đại tướng Wilhelm von Friedrich tán thưởng gật đầu: “Ý tưởng rất hợp lý. Nói chính xác thì tôi và Rokossovsky này cũng có duyên.”

Phụ tá của Đại tướng Pock: “Hai vị…”

Đại tướng Pock: “Trong Chiến dịch mùa hè năm ngoái, anh đã từng giao chiến với hắn ta sao?”

“Không, lúc đó Tập đoàn quân số 6 của tôi đi theo sau Cụm Thiết giáp số 1, trận đánh nổi tiếng ở Cao điểm Peniye cách Bộ Tư lệnh của tôi chưa đến 100 km. Sau đó khi hắn ta phòng thủ Loktev, Tập đoàn quân của tôi đang xử lý tàn quân

trong vòng vây Bogdanovka, Bộ Tư lệnh của tôi cách chiến trường của hắn ta chưa đến 50 km."

Phụ tá: "Các tướng quân…" Đại tướng Pock: "Trong ba trận đánh mà hắn ta bị đánh bại, anh đầu ở gần đó đến hai lần. Lần này là lần thứ ba! Tôi sẽ không phạm sai lầm mà đối đầu trực diện với hắn ta." Phụ tá cuối cùng cũng không nhịn được nữa: "Hai vị Đại tướng!"

Đại tướng Pock cuối cùng cũng nhìn sang Phụ tá: "Có chuyện gì vậy, không giống cậu chút nào."

Phụ tá: "Sư đoàn Seeckt không tấn công, Sư đoàn trưởng báo cáo, sáng nay Chiến đoàn tiên phong vừa gặp phải hỏa lực chuẩn bị đã lập tức chuyển sang trạng thái phòng ngự, chiều nay sau khi Bộ Tư lệnh Sư đoàn đến, phát hiện một lượng lớn xe tăng của địch đang chuẩn bị triển khai thế gọng kìm với Sư đoàn Seeckt."[d o c f u L L . v n - k h o t r u y ệ n d ị c h m i ễ n p h í]

Đại tướng Pock sững người: "Cái gì? Rokossovsky tấn công sao?"

Đại tướng Wilhelm nhắc nhở: "Trong Chiến dịch mùa đông năm ngoái, hắn ta cũng đã tổ chức tấn công, nhanh chóng bao vây Cụm quân chủ lực của chúng ta ở Kalanskaya. Anh quên bức ảnh hắn ta đích thân áp giải các tướng lĩnh bị bắt đi diễu hành rồi sao?"

Đại tướng Pock vỗ đầu: "Chết tiệt, cậu nói vậy tôi mới nhớ ra, lúc xem bức ảnh đó tôi còn gặp ác mộng cả ngày, mơ thấy mình cũng bị bắt đi diễu hành. Tôi nghĩ chắc là não tôi cố tình muốn quên chuyện này đi!" Đại tướng Wilhelm: "Anh sẽ không để Rokossovsky nuốt chửng Sư đoàn Seeckt chứ?" "Tất nhiên là không rồi, quỷ tha ma bắt, tất nhiên là không rồi." Đại tướng Pock đứng dậy, ra lệnh cho Phụ tá: "Gọi Tham mưu trưởng vào đây, không, tôi nên đến phòng bản đồ mới đúng."

Đại tướng Wilhelm cũng đứng dậy: "Tôi đi cùng anh." Hai người cứ như vậy đi về phía phòng bản đồ.

Vừa bước vào phòng bản đồ, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là bản đồ triển khai toàn bộ giai đoạn 1 của Kế hoạch.

Tập đoàn quân số 10 là mũi nhọn của giai đoạn 1.

Tập đoàn quân số 6 là echelon tấn công thứ hai, đi theo sau Tập đoàn quân số 10 của Đại tướng Wilhelm, hiện tại mũi tiến công vừa mới vượt qua tuyến xuất phát của Đại tướng Pock.

Trong Chiến dịch mùa hè năm ngoái, Prosen đã áp dụng nguyên tắc sử dụng xe tăng tập trung, phần lớn lực lượng thiết giáp đều nằm trong bốn Cụm Thiết giáp. Nhưng sau một năm chiến đấu, khi tổng kết kinh nghiệm, người Prosen nhận ra rằng việc tập trung quá nhiều lực lượng thiết giáp lại với nhau như vậy sẽ tạo gánh nặng quá lớn cho hậu cần, hậu cần ở vùng đất tồi tàn này của nước Ant căn bản không thể theo kịp.

Kết quả là các Cụm Thiết giáp sau khi tấn công mạnh mẽ trong một tuần đã phải dừng lại để chờ đợi các đơn vị phía sau.

Cũng may là quân Ant đã thể hiện quá kém cỏi, không thể nắm bắt được thời cơ khi lực lượng thiết giáp bị chia cắt, nếu không thì hậu quả sẽ rất khó lường. Trên thực tế, một số chỉ huy xuất sắc của quân Ant đã phát hiện ra sơ hở này và phát động phản công, nhưng đáng tiếc là lực lượng đáng tin cậy trong tay họ quá ít.

Năm ngoái, lực lượng thiết giáp của quân Ant đã thể hiện cực kỳ kém cỏi, ngay cả khi các chỉ huy nhận ra cơ hội cũng không thể nắm bắt được.

Lực lượng bộ binh tuy đã thành công trong việc nắm bắt một số cơ hội, nhưng quy mô hạn chế, không ảnh hưởng gì đến Chiến dịch mùa hè quy mô lớn. Nhân tiện nhắc tới,

Rokossovsky chính là một trong số ít những người phát hiện ra chiến cơ và tóm được sĩ quan chỉ huy, đáng tiếc lúc ấy hắn chỉ có một trung đoàn, còn lại đều là các đơn vị phụ trợ hỗn tạp.

Nói tóm lại, người Ant tổng kết kinh nghiệm, người Prosen cũng đang tổng kết kinh nghiệm.

Vì vậy, trước phương án màu lam, các cụm thiết giáp bị chia thành các đơn vị nhỏ hơn, phối thuộc cho các Tập đoàn quân và cùng bộ binh tiến lên, tốc độ tấn công tổng thể chậm lại, tránh được việc bị chia cắt một cách hiệu quả.

Chương 776: Địch Vẫn Chưa biết Gì

Chương 776: Địch Vẫn Chưa biết Gì

Chương 776: Địch Vẫn Chưa biết Gì

Dưới quyền Tập đoàn quân số 10 có ba sư đoàn thiết giáp và ba sư đoàn bộ binh cơ giới, còn có sáu sư đoàn bộ binh, tính cả tổng binh lực trực thuộc Tập đoàn quần thì vào khoảng 22 vạn người. Còn Tập đoàn quân số 6 có 30 vạn người với thực lực mạnh hơn, đi theo phía sau Tập đoàn quân số 10 đóng vai trò là "mũi nhọn", đảm nhiệm nhiệm vụ mở rộng khu vực đột phá, hướng hai bên mở rộng khu vực chiếm đóng. Đại tướng Pock nhớ lại một cách đơn giản nhiệm vụ của mình và các đơn vị bạn, sau đó hỏi vị Tham mưu trưởng đang bận rộn trước bàn bản đồ: "Tình hình của Sư đoàn Seeckt tệ đến mức nào?" Tham mưu trưởng: "Ông nói là tổn thất chiến đấu? Tối qua họ báo cáo…"

"Tôi đang nói đến tình hình hiện tại của họ! Đừng quan tâm đến tổn thất nữa." Tham mưu trưởng chỉ vào bản đồ: "Vừa mới cập nhật tình hình, có vẻ như Sư đoàn Seeckt vẫn chưa bị tấn công, chỉ là bị pháo hạng nặng oanh tạc đến choáng váng." Đại Tướng Pock: "Rokossovsky có bao nhiêu quần?"

"Không biết."

Tham mưu trưởng rất thẳng thắn: "Chúng tôi không biết hắn chỉ huy bao nhiêu quân, hiện tại chúng tôi đã nắm được hai phiên hiệu, một là Sư đoàn Bộ binh Cơ giới số 1 Cận vệ,

đơn vị cũ của Rokossovsky, một là Sư đoàn Bộ binh số 225 mới, phiên chế không rõ."

Đại Tướng Pock: "Mấy người ở Bộ Tổng tư lệnh ăn không ngồi rồi à? Tên Rokossovsky đã xuất hiện ba ngày rồi mà vẫn chưa nắm rõ được những thông tin này." Tham mưu trưởng: "Không quân đang tiến hành trinh sát trên không, có lẽ…"

"Kệ Không quân đi! Bốn sư đoàn chuẩn bị tham gia trận tấn công gọng kìm đã đến đâu rồi?"

Tham mưu trưởng: "Họ đã triển khai sang hai bên sườn, hiện tại hủy bỏ lệnh triển khai, để họ chi viện cho Yeysk là không phù hợp, sẽ gây ra hỗn loạn lớn. Tôi đề nghị để các đơn vị vốn chuẩn bị tiếp quản phòng thủ Yeysk tăng tốc độ hành quân."

Đại Tướng Pock vuốt cằm: "Còn các đơn vị vốn định tham gia trận tấn công gọng kìm thì tiếp tục thực hiện kế hoạch tác chiến - là như vậy sao? Tiêu diệt toàn bộ cụm quân chủ lực của Rokossovsky? Nhưng cụm quân này, Tập đoàn quân của chúng ta có nuốt nổi không?" Thượng tướng Wilhelm với tư cách là khách mời vẫn không nói gì, nghe thấy câu này của Đại Tướng Pock, nhịn không được nói: "Lực lượng do Rokossovsky chỉ huy vẫn luôn tăng lên, năm ngoái trong trận vây hãm Kalanskaya, Bộ tự lệnh đã cho rằng hắn chỉ huy một Tập đoàn quân. "Hiện tại hắn có phải đã là Tư lệnh Phương diện quân rồi không?"

Đại Tướng Pock: "Phương diện quân… Ý của ông là, chúng ta nên hỏi ý kiến của Cụm Tập đoàn quân?" Thượng tướng Wilhelm: "Dù sao thì trận tấn công gọng kìm của ông cũng phải đến ngày 18 mới sẵn sàng, phải không?"

"Nói đúng, trước tiên hãy cố gắng tiếp viện cho Sư đoàn Seeckt, để họ đừng bị tiêu diệt, xem Cụm Tập đoàn quân nói thế nào." Cùng lúc đó, Yekaterinburg, Cung điện Mùa hè.

Olga cố gắng duy trì vẻ mặt trang nghiêm, ngồi trên ghế. Trước mặt cô là giá vẽ và một bức tranh khổ lớn, họa sĩ hoàng gia đang vẽ tranh. Đột nhiên con mèo trên đầu gối Olga không biết phát hiện ra cái gì, không hề báo trước liên nhảy khỏi đầu gối cô, nhanh chóng chạy mất dạng. Olga: "AI Nó chạy rồi! Tôi đi bắt nó về!"

"Không cần đâu, mèo hay gì đó, tôi dựa vào cảm giác của mình để vẽ là được rồi. Bệ hạ, chẳng lẽ người muốn nhân cơ hội tìm mèo để lẻn đến phòng bản đồ của Bộ Tổng tư lệnh đấy chứ?"

Olga cầu xin: "Bây giờ là thời điểm then chốt, Alyosha - Trung tướng Rokossovsky đang chiến đấu ở tiền tuyến! Tôi phải đến phòng bản đồ để xeml"

"Người lại không thể chỉ huy tác chiến, đó cũng không phải là công việc của người. Nhưng vẽ một bức chân dung thì đúng là công việc của người! Bức này sẽ được treo trong hành lang dài, nơi đó treo chân dung của các đời quân chủ của triều đại Antonoy, làm sao có thể thiếu người được chứ?"

Olga bĩu môi.

"Chiến tranh kết thúc có thể sẽ không còn Sa hoàng nữa, những bức chần dung này cũng sẽ bị đưa vào bảo tàng thôi…"

Cô lầm bẩm.

Họa sĩ kinh hãi: "Cái gì cơ?" Olga: "Tôi nói là ông vẽ nhanh lên, hoàn thành nhanh lên, sau đó tôi còn phải đến phòng bản đồ để giám sát bọn họ điều binh khiển tướng!" Vừa dứt lời, Đại tướng Tuganev bước vào phòng vẽ. Olga mừng rỡ, lập tức đứng dậy, kết quả chiếc áo choàng hoàng gia khoác trên người hơi nặng, suýt nữa thì mất thăng bằng.

"Đại tướng Tuganev!" Cô đứng vững, hỏi: "Tình hình thế nào rồi?"

Đại tướng: “Rokossovsky định nhân lúc kẻ địch thọc sâu quá mức, đánh một trận nhanh chóng, các Tham mưu của Bộ Tác chiến cho rằng ý tưởng này khả thi, chúng ta đang tập trung lực lượng, chi viện cho Tập đoàn quân của Rokossovsky - cũng chính là Tập đoàn quân Cơ động số 1.” Olga: “Anh ấy lại sắp thắng trận nữa rồi phải không?” “Không biết.” Đại tướng Tuganev nghiêm mặt nói: “Cho dù là Rokossovsky, cũng có khả năng thất bại.”

Olga: “Ông đừng nói như vậy chứ!”

“Nhiệm vụ của tôi là báo cáo với Sa hoàng khả năng xấu nhất.” Đại tướng Tuganev dừng một chút, rồi nói tiếp: “Nhưng người có thể hy vọng vào điều tốt đẹp nhất.”

Chương 777: Viện binh ngoài dự kiến

Chương 777: Viện binh ngoài dự kiến

Chương 777: Viện binh ngoài dự kiến

22h30 ngày 14 tháng 7, làng Trinka, do quân Ant kiểm soát.

Vương Trung đi ra khỏi sở chỉ huy Tập đoàn quần, nhìn ánh đỏ nơi chân trời.

Mặc dù đã xuyên không sang năm thứ hai rồi, nhưng hắn nhìn thấy ánh hoàng hôn lúc 10 giờ tối vẫn cảm thấy rất mới lạ.

Hắn đang cảm thán thì giọng nói của Nelly vang lên bên tai: "Xong việc rồi à? Muốn ăn khuya không?" Vương Trung quay đầu nhìn Nelly: "Ô, cũng được. Trước đây không phải ngày nào cô cũng chuẩn bị đồ ăn khuya cho mọi người ở bộ chỉ huy Sư đoàn sao, sao bây giờ không làm nữa?"

Nelly nhún vai: "Bởi vì những cô gái trước đầy giúp tôi chuẩn bị đồ ăn khuya bây giờ đang ở Yekaterinburg, không đi theo."

Vương Trung kinh ngạc: "Trước đây những thứ đó là do người khác giúp cô chuẩn bị à? Tôi cứ tưởng đều là do cô tự tay làm!"

Nelly nhìn Vương Trung với vẻ mặt khó hiểu: "Làm sao có thể, bộ chỉ huy Sư đoàn có đến mấy trăm người, chuẩn bị đồ ăn khuya cho tất cả mọi người là một công việc rất lớn. Chỉ là

đến lúc phân phát thì phần của các sĩ quan cấp cao và Tham mưu do tôi mang đến thôi.”

Vương Trung: “Ế? Tôi cứ tưởng đồ ăn tối là đồ ăn khuya mẹ loli tự tay làm bằng cả tấm lòng!”

Lúc này, tâm trạng của Vương Trung giống như một đứa trẻ phát hiện ra ông già Noel thực ra là bố mình, siêu nhân Tiga thực ra chỉ là người mặc đồ hóa trang. Nelly nhìn Vương Trung: “Đừng gọi tôi là mẹ. Bầy giờ anh muốn ăn thì tôi chỉ có thể tự tay làm thôi.”

Vương Trung: “Vậy tôi muốn ăn bánh quy phủ đường, uống sữa bò.”

“Không có đâu. Tôi chỉ có thể dùng khẩu phần của quân đội để làm nguyên liệu thôi! Thịt hộp Spam, bánh mì lúa mạch đen và rượu Vodka được không?”

Vương Trung gãi đầu, xem ra việc đội hậu cần dã chiến biết cách thắng nước đường làm thịt kho tàu là tuyệt kỹ của người Trung Quốc. Không đúng, còn có chuyện quan trọng hơn cần xác nhận.

” Nelly.”

Hắn nghiêm túc hỏi: “Năm ngoái cô cũng dùng khẩu phần của quân đội để làm đồ ăn khuya à?”

“Ừ.” Lyudmila gật đầu.

Nói cách khác, các loại thực phẩm trong

Không biết tình hình tiếp tế năm sau có tệ hơn không. Nelly thấy Vương Trung có vẻ đang suy nghĩ gì đó, bèn nói: “Trong hàng tiếp tế lương thực có rất nhiều thứ là được huy động tại địa phương, nơi này nghèo nên mới vậy. Nếu như anh ở Yalgava, tôi có thể làm bánh quy phủ đường, bánh quy bơ

hoặc những món ngon khác cho anh.” Vương Trung: “Hả? Là vậy sao? Chờ chút, cô biết tôi đang nghĩ gì à?”

Nelly giơ tay phải lên, dùng ngón trỏ xoay hai vòng trên thái dương: “Tôi cũng biết suy nghĩ mà, liên hệ với những câu hỏi của anh, cộng thêm chủ đề vừa rồi, rất dễ hiểu được ý của anh.”

Vương Trung: “Vậy là tôi đã nghĩ nhiều rồi? Thực ra việc cung cấp lương thực của chúng ta vẫn ổn?”

“Ừ. Mùa đông năm ngoái đúng là rất khó khăn, nhưng bây giờ đã hồi phục rồi.”

Thì ra là vậy.

Vương Trung vừa thở phào . nhẹ nhõm thì thấy Popov dẫn Sufang cùng một vài bà cô lạ mặt đi vào sân nhỏ nơi đặt sở chỉ huy.

Sufang nhìn thấy Vương Trung, lập tức nở nụ cười tươi như hoa.

Lyudmila liếc nhìn cô.

Popov chủ động lên tiếng: “Đây là Nữ tu sĩ cấp cao Sufang vừa đến, cô ấy…” “Để tôi nói.”

Sufang bước lên một bước, hành lễ với Vương Trung: “Trung tướng Rokossovsky đáng kính, tôi theo lệnh Đại Giáo Hoàng, dân theo các Druid của Hội Nghiên cứu - Văn hóa Dân gian đến để hỗ trợ tác chiến.”

Vương Trung: “Druid cái gì?” “Druid.” Sufang lặp lại.

Hội Nghiên cứu Văn hóa Dân gian và Druid? Vương Trung cẩn thận đánh giá các bà cô đi cùng Sufang, xét về tuổi tác, những người này quả thực đã đến tuổi có thể trở thành “Phù thủy đầm lầy” hay “Thần bà rừng rậm”.

Còn về ngoại hình - chỉ cần hóa trang một chút là những nếp nhăn trên mặt họ có thể đưa họ đến trường quay phim CRPG nào đó để đóng vai phù thủy độc ác, đặc biệt là kiểu phù thủy sống trong đầm lầy, chuyên ăn thịt trẻ con.

Nhưng những bà cô này lại ăn mặc rất hiện đại, thích hợp để đến trường quay phim Cthulhu bên cạnh làm diễn viên quần chúng.

Lúc này, bà cô dẫn đầu lên tiếng: "Khó trách tướng quân lại có vẻ mặt nghi hoặc như vậy, tôi đã nói rồi, chúng ta nên mặc trang phục rồi mới đến."

Vương Trung: "Trang phục?" Một trong số các bà cô đặt chiếc vali da xuống, mở ra, cho Vương Trung xem những thứ.

Trong vali là những chuỗi vòng cổ làm từ chân gà khô, áo choàng cũ nát, búp bê phù thủy và những thứ khác toát ra vẻ tà ác.

Vương Trung: "Nếu các bà mặc những thứ này đến, tôi có thể sẽ ra lệnh cho lính canh xả súng vào đấy." Popov đặt tay lên vai Vương Trung: "Thư giãn đi, đây đầu là các nhà nghiên cứu của chúng ta, giống như các nhà vật lý lượng tử của Viện Vật lý, đều đang nỗ lực tìm ra sự thật về sức mạnh thần bí." "Dùng chân gà phơi khô để tìm ra à?"

Vương Trung hỏi ngược lại. Lúc này, bà cô vừa cho xem chân gà nói: "Các nhà vật lý nói gì mà sóng de Broglie, gì mà hằng số Planck, chúng tôi không hiểu. Nhưng mà ông xem, cho dù không làm những thứ thần bí khó hiểu này, chúng tôi vẫn có thể nghiên cứu ra quy luật của sức mạnh thần bí."

Một bà cô khác phụ họa: "Quan trọng là phải thực hiện nhiều thí nghiệm, sau đó tổng kết."

Chương 778: Thần Lực

Chương 778: Thần Lực

Chương 778: Thần Lực Vương Trung: “Được rồi, được rồi, tôi hiểu rồi. Giáo hội không định đặt hết trứng vào giỏ vật lý, nên mới làm thêm một số thứ khác, đúng không? Tôi đoán là còn có cả Viện Nghiên cứu Huyền bí nữa.”

Sufang: “Có đấy. Ngoài ra còn có Học viện Kinh, chủ yếu nghiên cứu ảnh hưởng của việc tụng kinh đối với sức mạnh thần bí, mỗi ngày thay đổi cách ngắt nghỉ, ngữ điệu khi tụng kinh. Nhân tiện, tôi đầu đọc tạp chí học thuật của họ mỗi kỳ.”

Vương Trung gật đầu: “Tôi đã hiểu rõ những nỗ lực của Giáo hội trong việc tìm hiểu sức mạnh thần bí. Bây giờ tôi muốn hỏi là, các bà đến tiền tuyến để làm gì?”

Bà cô: “Dùng ma thuật Druid để giúp ngài giành chiến thắng. Chúng tôi đã nắm vững được một số ma thuật Druid, sử dụng theo phương pháp khoa học, nếu như sử dụng trên chiến trường, hơn nữa giành được chiến thắng thì có thể giáng một đòn mạnh vào phái Sùng Thánh.” Vương Trung: “Tôi cứ tưởng phái Sùng Thánh đã bị tiêu diệt rồi… “

Hắn còn chưa nói xong thì đã nhớ đến người Prosen bị dọa đến phát điên trước đó.

Biết đâu phái Sùng Thánh vẫn còn đất sống, chỉ là bọn họ đầu ẩn náu đi.

Vương Trung: “Được rồi, tôi đại khái hiểu ý của Đại Mục thủ rồi. Các bà có thể làm gì? Triệu hồi Ent à? Hay là gọi đàn

quạ đến che kín bầu trời, khiến không quân địch không thể tấn công?"

Sufang cười lớn: "Tướng quân, anh thật hài hước… Ơ…"

Sufang dừng lại, cẩn thận quan sát biểu cảm của Vương Trung: "Không phải anh đang nói đùa đấy chứ?"

Vương Trung: "Tôi cảm thấy, nếu thần lực có thể dẫn đường cho tên lửa truy đuổi máy bay địch, vậy thì việc triệu hồi Ent cũng chẳng có gì lạ."

"Rất tiếc, những chuyện chỉ tồn tại trong truyền thuyết đó thì chúng tôi vẫn chưa làm được. Ngài cũng đừng mong chúng tôi triệu hồi quái vật rừng rậm đến tấn công kẻ địch."

Bà cô lắc đầu: "Nhưng nếu ngài muốn có sương mù kéo dài hai tiếng thì chúng tôi có thể làm được." Vương Trung trợn tròn mắt: "Bà nói lại lần nữa xem, các bà có thể triệu hồi cái gì?" Bà cô: "Số vật liệu tế lễ mà chúng tôi mang theo bây giờ có thể triệu hồi sương mù kéo dài hai tiếng. Chúng tôi đã tái hiện ba lần rồi, địa điểm thử nghiệm là đồng cỏ ở khúc cua sông Sukhaya Verevka, thời gian là từ năm 907 đến năm 909, tổng cộng ba lần thử nghiệm, đầu vào mùa hè. Ma thuật được sử dụng cũng là ma thuật của giáo phái Druid bản địa."

Ba mươi phút sau, giáo đường thôn Terinka. "Tôi chưa từng nghĩ tới, trên chiến trường mình lại phải dựa vào thần bí học." Vương Trung nhìn "nhà nghiên cứu văn hóa dân gian" đang bố trí hiện trường nghi thức, nói với Popov.

Popov có chút ngoài ý muốn nhìn Vương Trung: "Anh không nghĩ tới?"

Nhưng không đợi Vương Trung trả lời, Popov đã tự mình tìm được đáp án: "Cũng đúng, anh chưa bao giờ là một tín đồ ngoan đạo, tôi theo anh cũng đã mười tháng rồi, anh chưa từng cầu nguyện lần nào." Vương Trung kinh hãi, là một người

Trung Quốc, hắn chưa từng có thói quen cầu nguyện, chỉ là thỉnh thoảng đi ngang qua chùa chiền, bất kể là của Chúa hay của Phật, đều vào bái lạy.

Lúc bái cũng chẳng cầu nguyện gì, càng không có chút liên quan gì đến lòng thành kính.

Chỉ là, thấy chùa, đến cũng đến rồi, tiện thể thắp nén hương thôi.

Trước kia khi trong túi còn tiền lẻ, Vương Trung cũng sẽ lấy đồng xu ném vào hòm công đức, sau này toàn thanh toán điện tử rồi nên thôi.

Bây giờ Vương Trung cuối cùng cũng ý thức được, Popoy, là một chức sắc tôn giáo! Mình ở trước mặt chức sắc tôn giáo cả năm không cầu nguyện, đúng là toát mồ hôi hột.

Popov cười lớn: "Đừng nghiêm túc như vậy, phái thế tục chúng ta không câu nệ hình thức, đó là điểm xấu của phái Sùng Thánh, đã bị loại bỏ rồi."

Vậy, vậy à?

Thấy Vương Trung yên lòng, Popov chuyển chủ đề: "Nhưng hoàn toàn không cầu nguyện cũng hơi quá, các chiến sĩ phần lớn đầu là tín đồ thành kính của phái thế tục, anh ít nhiều cũng phải làm cho có lệ một chút." Vương Trung: "Thế nào mới gọi là "làm cho có lệ"?"

"Ví dụ như trước khi xung phong, hô to kinh cầu nguyện."

Đọc kinh cầu nguyện?

Nhắc tới việc đọc kinh cầu nguyện trên chiến trường, Vương Trung liền nhớ tới Warhammer 40K, chẳng lẽ còn phải đóng cuốn kinh thư lên áo giáp sao? Vậy thì phải cho tôi thanh kiếm năng lượng và súng trường laze trước đãi

Phong cách hoàn toàn sai bét!

Popov: “Việc này có khó gì đâu? Nếu anh không nhớ kinh cầu nguyện, thì cứ đọc sách, tôi đưa cho anh cuốn Kinh Thánh Andrew cũ này, những trang gấp mép lại đầu là những câu phù hợp để đọc trong buổi lễ.”

Popov nói xong liền lấy ra một cuốn sách dày cộp in hằn dấu vết thời gian.

Vương Trung: “Tôi cảm thấy nếu tôi lấy cuốn kinh này của ông ra đọc trước khi quân đội xung phong, chẳng mấy chốc mọi người sẽ đồn rằng đây là bảo vật của giáo hội, có thể triệu hồi thiên thần quân đoàn.”

Popov cười ha hả: “Anh nói vậy, tôi cũng thấy cuốn sách cũ của mình trông có vẻ lợi hại thật. Thực ra nó chỉ là cuốn kinh thánh đã theo chân một mục sư rong ruổi khắp nơi, lúc tôi mới vào học viện Thần học đã tự bỏ tiền mua, chỉ có một đồng bạc.”

Chương 779: Cậu Cố Lên

Chương 779: Cậu Cố Lên

Chương 779: Cậu Cố Lên Vương Trung: “Cả cuốn sách dày cộp thế này mà chỉ có một đồng bạc?”

“Dù sao cũng là thời đại công nghiệp rồi, 300 năm trước một cuốn kinh thánh như vậy e là phải 10 đồng vàng, mà chưa chắc đã mua được.” “Chờ một chút,” Vương Trung đột nhiên phát hiện ra một điểm mù: “Mấy chục năm trước vẫn còn dùng đồng bạc sao?”

“Đúng vậy, dùng tiền giấy cũng chỉ mới ba mươi năm gần đây thôi.” Vương Trung nghiêm túc hỏi Popov: “Ông bao nhiêu tuổi rồi?”

“55 rồi, tôi tám tuổi đã vào học viện Thần học. Khi đó học viện Thần học chủ yếu dạy những thứ của phái Sùng Thánh, phái thế tục đầu được truyền bá ngầm.”

Vương Trung: “Bởi vì khi đó năng suất lao động chưa phát triển đủ sao?”

Thực ra Vương Trung hoàn toàn dựa vào những gì mình đã học được mà nói bừa, cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng mà, tư tưởng của phái thế tục cũng là một phần của kiến trúc thượng tầng, chắc chắn sẽ được truyền bá trước ở những nơi công nghiệp và thương mại phát triển. Popov lại trố mắt nhìn Vương Trung: “Tôi nhìn ra rồi, tuy anh chưa từng cầu nguyện, nhưng kinh thánh vẫn luôn ở trong tim anh.”

Ơ, tôi không phải, tôi không có! Ông đừng nói bừa!

Vừa nghĩ như vậy, Vương Trung vừa mỉm cười: “Rượu thịt tuy qua ruột, kinh thánh vẫn trong tim.”

Popov tay đặt lên cuốn sách cũ của mình: “Vậy tôi lấy lại nhé?”

“Không không, cứ để tôi giữ, tôi chỉ nhớ ý, không nhớ câu chữ cụ thể, lỡ lúc cầu nguyện trước trận có sai sót thì không hay.”

Popov lần thứ ba cười lớn. Lúc này Vương Trung chuyển chủ đề sang việc dùng sức mạnh thần bí để tiến hành chiến tranh, nói: “Tôi nhớ hình như Carolin đã dùng ma thuật của phù thủy để chống lại sự xâm lược của Prosen?” “Đúng vậy, họ đã dùng.” Popov nhìn về phía nhà nghiên cứu văn hóa dân gian đang chuẩn bị: “Gây ra dịch bệnh, nhưng đã bị Prosen dùng penicillin tiêu diệt.” Penicillin lợi hại thật!

Chờ đã, penicillin chẳng phải là thuốc kháng sinh sao? Ngay lập tức nó chăng còn gì đặc biệt nữa! Ma thuật của phù thủy bị penicillin đánh bại đúng là quá kém cỏi! Popov tiếp tục nói: “Thuốc penicillin này, hình như là dùng một loại dưa ngọt làm môi trường nuôi cấy để sản xuất hàng loạt.”

Nói cách khác, ma thuật của phù thủy bị dưa ngọt đánh bại sao? Popov: “Sau đó loại dưa ngọt này được Công ty Trái cây Liên hiệp của Hợp Chủng Quốc đưa vào Prosen trồng.” Hợp Chủng Quốc đánh bại ma thuật của phù thủy?

Ơ, đột nhiên thấy hợp lý. Popov nói xong lắc đầu, chuyển chủ đề: “Cho nên tôi không chắc ngày mai ma thuật có thể giúp chúng ta đánh bại Prosen hay không, tốt nhất nên có phương án dự phòng.”

Vương Trung: “Tôi biết.”

Lúc này, lực lượng chủ lực tham gia chiến dịch ngày mai: Trung đoàn trưởng đương nhiệm của trung đoàn bộ binh cận

vệ số 31 - trung tá Semyon bước vào giáo đường, chào Vương Trung và Popov: “Tư lệnh, Giám mục, các sĩ quan cấp tiểu đoàn và đại đội của trung đoàn 31 đã tập hợp theo lệnh của ngài, xin chỉ thị!”

Vương Trung đứng dậy: “Được, chúng ta đến sở chỉ huy, đừng làm phiền các nhà nghiên cứu văn hóa dân gian chuẩn bị nghỉ lễ.”

Nói xong Vương Trung sải bước đi ra cửa, tiện thể hỏi: “Tinh thần binh sĩ thế nào?” “Tinh thần đang lên cao, nghe nói lực lượng thiết giáp đã lập được chiến công, hiện tại ai nấy đầu hăng hái chiến đấu.” Trung tá Semyon nói: “Dù sao họ cũng là lính cũ của ngài.”

Vương Trung: “Họ? Sao, không phục anh là “sư từ phương xa tới” à?”

“Không có gì, dù sao chỉ huy trước là thiếu tướng Yegorov, so ra thì có hơi kém, tôi cũng không có chiến công gì xuất sắc, năm ngoái lúc khai chiến tôi là trung tá, năm nay vẫn là trung tá.”

Trung tá Semyon cười khổ: “Tôi cũng không hiểu sao lại điều tôi đến sư đoàn tỉnh nhuệ của ngài.”

Vương Trung cười nói: “Đại tướng Turgenev của Bộ Tổng tham mưu là người thực tế, họ sẽ không sắp xếp người bừa bãi đâu. Đợi chiến dịch tấn công ngày mai kết thúc, anh cũng sẽ có chiến công thôi.”

“Hy vọng vậy.” Trung tá Semyon nói.

Lúc này, hai người vừa nói vừa bước vào sân của sở chỉ huy tập đoàn quân, các sĩ quan chỉ huy cấp tiểu đoàn và đại đội của trung đoàn 31 đầu đang ở trong đó, thấy Vương Trung liền đứng nghiêm chào.

Vương Trung liếc mắt nhìn qua, thấy không ít gương mặt quen thuộc, liên gọi bừa một người: “Filippov, sao vẫn chưa lên tiểu đoàn trưởng? Có cố gắng không đấy?”

Filippov: “Không ạ, Vasili cũng vẫn là đại úy, anh ấy cũng chưa lên sĩ quan cấp tá mà.” “Vậy lần này cậu cố gắng lên, lên sĩ quan cấp tá trước Vasili, sau đó tôi sẽ ngày ngày nhắc tên cậu trước mặt Vasili để chọc tức cậu ta.” Vương Trung nói xong quay đầu nhìn Vasili - sĩ quan phụ tá đương nhiên phải luôn đi theo sĩ quan chỉ huy, Vasili hiện tại coi như là nửa người bảo vệ của Vương Trung. Filibppov cười: “Vasili, tiếc thật, lần này cậu không tham gia được.”

Vasili: “Báo cáo tướng quân, tôi xin được tham gia tấn công.”

“Không được. Trước khi Pavlov đến, có rất nhiều việc cần cậu làm. Đợi Pavlov mang theo bộ tham mưu tập đoàn quân đến, tôi sẽ xem xét.” Vương Trung trả lời, sau đó ra hiệu cho mọi người: “Vào nhà thôi.”

Chương 780: Kỳ Quái

Chương 780: Kỳ Quái

Chương 780: Kỳ Quái

Chờ mọi người vào phòng, Vương Trung đưa một tập ảnh cho trung tá Semyon: "Truyền tay nhau xem, đây là ảnh chụp từ trên không về địa hình Yeysk."

Trong khi mọi người truyền tay nhau xem ảnh, Vương Trung chỉ vào bản đồ sơ lược trên bảng đen nói: "Đây là bản đồ đơn giản Vasili vẽ dựa trên ảnh chụp từ trên không, các nhà nghiên cứu văn hóa dân gian sẽ tiến hành nghi lễ suốt đêm nay, dự kiến 5 giờ sáng mai sẽ bắt đầu có sương mù.

"Vì vậy, việc chuẩn bị hỏa lực sẽ bắt đầu lúc bốn giờ, chuẩn bị trong một tiếng, cố gắng phá hủy toàn bộ hàng rào dầy thép gai và bãi mìn bên ngoài của địch. Không thể bắt đầu quá sớm, vì trước đây chúng ta chưa từng nổ súng lúc ba giờ. Trong khi chuẩn bị hỏa lực, các anh sẽ bí mật tiến đến vị trí xuất phát." Vương Trung dùng phấn vẽ một đường trên bản đồ sơ lược: "Lực lượng công binh đã xác nhận, đến đường này sẽ không có mìn. Sau khi chuẩn bị hỏa lực xong, các anh sẽ thừa dịp sương mù dày đặc để tấn công. Vũ khí giảm thanh trong sương mù chắc chắn sẽ tạo ra hiệu quả bất ngờ." Filippov giơ tay: "Tướng quần!"

Vương Trung: "Cậu nói đi." Filippov: "Sương mù buổi sáng là do nhiệt độ mặt đất thấp, hơi nước ngưng tụ, sau khi chuẩn bị hỏa lực xong liệu có còn sương mù không?" Vương Trung: "Về mặt khoa học thì không. Nhưng khoa học hiện tại của chúng ta vẫn chưa thể giải thích một số hiện tượng, ví dụ

như sương mù ngày mai. Ý tôi là, nếu ngày mai thực sự có sương mù.” Trong phim Apocalypse Now, sau khi chiếc F4 Phantom ném bom napalm, hướng gió đã thay đổi, nơi vốn là thánh địa lướt sóng bỗng chốc trở thành bãi biển tầm thường. Vì vậy, Vương Trung cho rằng sau khi chuẩn bị hỏa lực ngày mai, nếu không có yếu tố siêu nhiên nào tác động, chắc chắn sẽ không có sương mù dày đặc.DOC FULL - K h o t r u y ệ n d i c h m i ễ n p h í

Ngược lại, nếu sau khi chuẩn bị hỏa lực xong lập tức xuất hiện sương mù dày đặc, vậy thì chứng tỏ các nhà nghiên cứu văn hóa dân gian thực sự đã dẫn dắt được sức mạnh vượt qua khoa học hiện đại. Không giống như ma thuật của phù thủy Carolin, loại ma thuật có thể bị penicillin đánh bại, khiến người ta nghi ngờ chỉ là một loại vũ khí sinh học nào đó.

Biết đâu là vũ khí sinh học do siêu văn minh cổ đại để lại, bị các phù thủy nắm giữ trong tay.

Ơ, không đúng, nếu đúng là như vậy, thì sương mù cũng có thể là do vệ tỉnh điều khiển thời tiết trên bầu trời bị kích hoạt -

Vương Trung đang lơ đãng thì bỗng thấy Sufang Batuwendusu ở cửa vẫy tay. “Mọi người đợi chút.” Hắn ra hiệu cho các sĩ quan, bước nhanh ra cửa: “Có chuyện gì vậy?”

Sufang hạ giọng: “Bà Viện trưởng bảo tôi đến nói với anh, đừng chuẩn bị hỏa lực trước khi sương mù xuất hiện. Anh phải chuẩn bị ngay bây giờ. Nhưng phải dừng lại hai tiếng trước khi sương mù xuất hiện.”

Vương Trung cau mày: “Nếu không phải tôi đã tận mắt nhìn thấy thần tiễn đuổi theo máy bay địch, tôi đã nghi ngờ các nhà nghiên cứu văn hóa dân gian các cô là lừa đảo rồi đấy. Cô biết trong báo cáo của Cục Khí tượng Không quân gửi cho tôi nói rằng, sáng mai vốn dĩ có khả năng xuất hiện sương mù không?” Sufang: “Tôi không biết Cục Khí tượng nói thế nào,

nhưng tôi có thể nói cho anh biết, sáng mai nhất định sẽ có Sương mù.”

Vương Trung nhìn đồng hồ, thở dài với Sufang: “Tóm lại là tôi chuẩn bị hỏa lực trước hai tiếng là được rồi đúng không?”

Sufang liên tục gật đầu. Vương Trung quay đầu gọi: “Vasili, gọi điện cho sở chỉ huy pháo binh, bảo họ khai hỏa sớm hai tiếng.”

Sở chỉ huy pháo binh, cũng là thứ Vương Trung học theo Hợp Chủng Quốc mà lập ra. Hợp Chủng Quốc có một kiểu pháo kích đồng thời, các đơn vị pháo binh cấp bậc khác nhau được trang bị các loại pháo khác nhau, sau khi phối hợp xong, thời gian khai hỏa sẽ khác nhau, nhưng đạn pháo lại rơi xuống cùng một lúc.

Vì rơi xuống cùng một lúc nên mật độ hỏa lực trong cùng một khoảng thời gian sẽ dày đặc hơn gấp nhiều lần so với khai hỏa thông thường. Trên Trái Đất, trong cả Thế chiến II chỉ có Mỹ mới làm được điều này, sau đó các nước khác mới bắt đầu học theo.

Sở chỉ huy pháo binh có nhiệm vụ phối hợp pháo kích, bên trong có rất nhiều nhà toán học - thời này chưa có máy tính, nên chỉ có thể để các nhà toán học tính toán bằng tay các thông số bắn. Vương Trung học theo kinh nghiệm của Hợp Chủng Quốc, thành lập sở chỉ huy pháo binh ở cấp tập đoàn quần.

Để thuận tiện cho việc liên lạc, sở chỉ huy này không đặt cùng chỗ với sở chỉ huy tập đoàn quân, cần phải gọi điện thoại để thông báo về việc thay đổi kế hoạch.

Vasili nghe thấy tiếng Vương Trung liền ngẩng đầu lên: “Sớm hai tiếng đúng không ạ”

“Đúng.”

Vasili gật đầu, xoay người đi gọi điện thoại.

Vương Trung nhìn về phía Sufang: “Còn việc gì nữa không?”

“Không còn ạ. Tướng quân, thật đáng tiếc là cô Lyudmila không thể cùng ngài ra tiền tuyến, nếu ngài có…”

Nelly đột nhiên xuất hiện, đứng bên cạnh Vương Trung, liếc nhìn Sufandg.

Vương Trung: “Tôi có gì?” “Nếu cần, ý tôi là, nếu cần nói chuyện với cô Lyudmila, ngài có thể đến tìm tôi.”

Vương Trung lại nhớ tới lần trước đã thử trò chuyện bằng ý niệm với các tu sĩ tụng niệm, hình như đó cũng là lần đầu tiên hắn nói chuyện với Olga.

Nghĩ như vậy, mọi chuyện trở nên kỳ quái: Trò chuyện với em gái ngưỡng mộ mình thông qua miệng lưỡi tu sĩ tụng thơ vẫn muốn câu dẫn mình, chỉ nhìn mặt chữ sẽ sinh ra rất nhiều liên tưởng xấu xa.

Chương 781: Chuột Cắn

Chương 781: Chuột Cắn

Chương 781: Chuột Cắn Vương Trung: “Tôi là quân nhân thuần túy, thời điểm ở tiên tuyến tôi sẽ không suy nghĩ những chuyện tình cảm nam nữ này. Sufang tu sĩ, cô cũng là giáo sĩ, Đông Thánh giáo ở trong quân đội của chúng ta hẳn là phải trở thành gương mẫu, về mọi mặt.”

Sufang gật đầu: “Được rồi. Vậy tôi tiếp tục ở cùng các vị của viện nghiên cứu dân gian.”

“Nhiệm vụ của cô là giao thiệp với họ sao?” Vương Trung hỏi. “Không, tôi phụ trách việc áp chế bằng thơ ca khi họ dẫn đến thứ gì đó không ổn.” Nói xong Sufang mỉm cười, rời đi. Trong nháy mắt, Vương Trung nảy ra một loạt tưởng tượng rất kỳ quái.

Dẫn đến thứ gì không ổn! Cô nói rõ ràng xem! Pháo 100mm của “Xoáy Nước” có thể đối phó được không? Đạn pháo B4 mượn được từ trung đoàn pháo binh hạng nặng thì sao?

Nếu như không thể đối phó thì hỏng bét rồi!

Sau khi bóng dáng Sufang biến mất, Nelly lấy ra một cái túi, đưa tay lấy một nắm ném về phía Sufang rời đi.

Vương Trung tò mò hỏi: “Cô định làm gì vậy?”

“Muối.” Nelly nhìn Vương Trung, giơ túi trong tay lên: “Vẫn là muối mỏ, tuyệt đối có tác dụng, bất kể tà ác lợi hại đến đâu cũng sẽ bị quét sạch.”

Vương Trung nhắc nhở cô ấy: “Sufang là nữ tu sĩ cấp cao. Chuyện cô rắc muối với nữ tu sĩ cấp cao phái thế tục, đừng để Thẩm Phán Đình phát hiện.”

Nelly le lưỡi, cất muối đi, vẻ mặt vô cùng tiếc nuối.

Vương Trung: “Được rồi, rắc cũng không sao, cùng lắm thì tôi gọi điện thoại cho Belinsky. Yên tâm đi, tôi tiếp tục họp.”

Nelly: “Vâng. Bữa ăn khuya có cần chuẩn bị cho các sĩ quan bộ binh không?”

Vương Trung nhìn về phía trong phòng, cuộc họp bị Sufang cắt ngang, các sĩ quan đang tự do trò chuyện. Nhưng thấy họ đầu đang chỉ trỏ vào ảnh, hẳn là cũng đang thảo luận về trận chiến ngày mai.

Nhìn những người trẻ tuổi - không đúng, là những người cùng trang lứa, nét mặt Vương Trung dịu lại: “Chuẩn bị đi, chuẩn bị thịnh soạn một chút. Dù sao có vài người tối mai sẽ không về được.” Nelly gật đầu.

Cô ấy đang định rời đi, Vasili thở hổn hển chạy về: “Báo cáo!”

Nelly giật mình, nghi hoặc nhìn anh ta.

Các sĩ quan trẻ tuổi trong phòng cũng đầu ngừng thảo luận, quay đầu nhìn cửa. Vasili: “Đường dây điện thoại bị chuột đồng cắn đứt, tiểu đoàn thông tin đang kiểm tra đường dây.”

“Anh nói to như vậy chỉ vì chút chuyện này? Chuột đồng?” Philippov hét lớn, các sĩ quan trong phòng đầu cười ồ lên.

Vương Trung không cười, nghiêm túc nói: “Tình huống khẩn cấp, không kịp đợi tiểu đoàn thông tin đại chiến với chuột đồng, phái lính liên lạc đi.”

Thời đại này khả năng bảo mật của sóng vô tuyến cực kém, chỉ có Liên bang Xô Viết thử nghiệm chế tạo ra sóng vô tuyến

nhảy tần, có thể ngăn chặn kẻ địch nghe lén, nhưng vẫn chưa có điều kiện để trang bị trên diện rộng. Cho nên tin tức tình báo quan trọng thời đại này hoặc là dùng radio gửi điện báo được mã hóa, hoặc là điện thoại, những thứ này đầu không được thì phái người đi, cuối cùng không còn cách nào mới dùng sóng vô tuyến để nói. Từ sở chỉ huy tập đoàn quân đến sở chỉ huy pháo binh hiển nhiên không cần đài, trước khi đài phát thứ này phải chuyển đổi mã hóa điện văn, nhận được còn phải giải mã, rất rườm rà, còn không bằng phái một lính liên lạc chạy tới. Vasili: "Lính liên lạc đã được phái đi, cho nên tôi mới quay về. Chỉ là… báo cáo một chút về chiến công vĩ đại của chuột đồng."

Các sĩ quan trẻ tuổi trong phòng lại cười vang.

Lúc này, giọng nói của Yegorov vang lên: "Mùa hè chuột đồng cắn đứt đường dây điện thoại là chuyện rất bình thường, nơi này tương đối cằn cỗi, ở trên vùng đất đen của Kazaria, chuột đồng béo gấp ba lần so với bên này!"

Vương Trung vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Yegorov, liền hỏi: "Anh không ở sư đoàn của mình, chạy đến chỗ tôi làm gì?"

"Anh điều binh lính của tôi đến, tôi không thể đến xem sao?" Yegorov hỏi lại.

Lần này gọi người, bởi vì tình huống khẩn cấp, sau khi Vương Trung hạ quyết tâm tấn công xuống các đơn vị, hắn trực tiếp gọi điện thoại đến trung đoàn 31, gọi người đến.

Vương Trung: "Hồ đồ, nếu địch tấn công thì làm sao bây giờ?"

"Quân Prosen sẽ không tấn công ban đêm. Hơn nữa, anh gọi cả chỉ huy cấp đại đội của các tiểu đoàn bộ binh dưới

quyền tôi đến, nếu thật sự bị địch đột phá, cũng không trách tôi, trách nhiệm này anh tự gánh lấy nhé!”

Vương Trung gãi đầu: “Không đến mức, trên thảo nguyên rộng lớn, không có lực lượng xe tăng thì không thể tấn công được. Hơn nữa ban đêm xe tăng không dễ hành động, cái gì cũng không nhìn thấy.” Yegorov giang hai tay ra: “Đúng vậy, cho nên anh xem, anh cũng cảm thấy tôi đến đây không có vấn đề gì mà!” Vương Trung: “Được rồi, ngày mai tùy tình hình cũng cần lực lượng xe tăng phối hợp, anh đến nghe cũng được. Ngoài ra gọi Eugene của sư đoàn 225 đến nữa, sư đoàn của anh ta cơ bản cũng đã đến nơi rồi.”

Vasili lập tức chào: “Tôi đi gọi sư đoàn trưởng tạm quyền của sư đoàn 225.”

Yegorov: “Anh giao nhiệm vụ tấn công chủ lực cho trung đoàn 31, đơn vị cũ của mình, chỉ để cho bộ binh của sư đoàn 225 đánh nghi binh, có phải là có sự thiên vị không?”

Chương 782: Nhà Ảo Thuật Chiến Trường

Chương 782: Nhà Ảo Thuật Chiến Trường

Chương 782: Nhà Ảo Thuật Chiến Trường

Vương Trung nghiêm túc nói với Yegorov: “Tôi chọn các anh là vì trận chiến như vậy, cần các đơn vị phải có tính chủ động cá nhân cực kỳ mạnh mẽ, cần mỗi người lính đầu có dũng khí một mình trong sương mù tìm kiếm cơ hội chiến đấu.

“Tôi cho rằng kiểu tác chiến như vậy, chỉ có trung đoàn 31 mới có thể đánh được. Trung đoàn Beshenskovichskaya số 5 còn phải rèn luyện thêm.” Yegorov quay đầu nói với các sĩ quan trẻ tuổi: “Nghe thấy chưa? Chỉ có chúng ta mới làm được! Ngày mai không được làm mất mặt! Nhất định phải truyền đạt sự tin tưởng của tướng quân đến mỗi chiến sĩ, nói cho họ biết, cho dù chỉ có một mình, cho dù không thể phân biệt phương hướng, cũng phải tiến về phía có tiếng súng!”

“Rõ!” Mọi người trong phòng đồng thanh đáp.

Vương Trung hỏi: “Tiếp tục nghiên cứu ảnh. Nghiên cứu ra manh mối gì chưa?”

“Báo cáo!” Philippov đứng dậy: “Có thể mời người dân địa phương đến nói chuyện với chúng ta một chút không? Hẳn là có rất nhiều người dân chạy nạn đến Terinka hoặc thậm chí là những nơi ở phía đông xa hơn.”

Vương Trung còn chưa trả lời, Vasili đã đi vào: “Sư đoàn trưởng tạm quyền Eugene đang trên đường đến.” Yegorov:

“Đường dầy điện thoại bên đó không bị chuột đồng cắn đứt à?”

Vasili: “Nếu cái này cũng bị cắn đứt thì tôi sẽ đi tìm Thẩm Phán Đình.”

Vương Trung dùng tay giữ vai Vasili: “Anh đừng tìm Thẩm Phán Đình, đến nhà thờ trước, gọi cha xứ đến đây. Tôi muốn hỏi ông ấy một chút việc.”

Nếu có người tị nạn, vậy chắc chắn là nhà thờ địa phương phụ trách việc bố trí, hỏi cha xứ chắc chắn là đúng.

Vasili xoay người: “Vâng, vừa rồi còn chạy đến bên cạnh gọi điện thoại, lần này phải chạy đến nhà thờ. Mặc dù khoảng cách cũng không xa…” Vương Trung: “Đừng than thở, dù sao cũng hơn là đi gánh phân.”

Yegorov nói với giọng điệu hùa theo: “Chạy nhanh lên Vasilil”

Vasili chạy như bay. “Bức tường này là tường thấp,” Ivan, người tị nạn đến từ Yeysk nói: “Người lớn đầu có thể trèo qua. Nhưng ở đây có một loạt sân, không liên thông với nhau, các anh vào một cái sân, thì phải đi thẳng vào trong, ra đường lớn.” Philippov hỏi: “Bức tường giữa hai cái sân có thể dùng thuốc nổ phá không?”

Người tị nạn Ivan trợn tròn mắt: “Thuốc nổ? Tôi không biết thuốc nổ có sức mạnh lớn đến mức nào…” Philippov: “Sức mạnh tương đương với thuốc nổ dùng để khai thác mỏ.”

Người tị nạn Ivan vẻ mặt mơ màng.

Yegorov: “Thôi đi, lão nông ở đây làm sao biết khai thác mỏ là gì. Gần đây thậm chí không có một ngọn núi đá nào. Nghe tôi này, Ivan, bức tường này dùng búa cỡ nào mới có thể đập vỡ?”

Ivan nắm tay phải lại: “Cỡ hai nắm tay của tôi là có thể đập vỡ.”

Yegorov mắng: “Tường gạch dày như vậy, có lẽ các cậu phải mang nhiều thuốc nổ hơn đấy.”

Philippov búng tay một cái: “Hiểu rồi!”

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng động cơ ô tô. Vương Trung nhìn ra ngoài cửa, thấy Vasili dẫn sư đoàn trưởng tạm quyền Eugene của sư đoàn 225 đi vào.

Việc đầu tiên Eugene làm khi bước vào là thở dài.

Vương Trung: “Sao vậy? Có nhiều chỉ huy như vậy ở đây, anh thở dài sẽ ảnh hưởng rất lớn đến sĩ khí đấy!” Eugene vội vàng ngậm miệng, sau đó bất đắc dĩ giải thích: “Tôi chỉ là một giám đốc mỏ, anh muốn tôi chỉ huy một sư đoàn tấn công, thật sự quá khó.”

“Sự đoàn của anh chỉ đánh nghi binh thôi.” Yegorov nói: “Nếu anh thật sự không biết làm, thì cứ để cho binh lính của anh hô to “Ura” trong sương mù là được.”

Eugene lắc đầu: “Không được, tôi cũng đã từng gặp quân Prosen, làm như vậy họ sẽ không tin. Ngày mai quân đội của tôi nhất định phải tiến vào nội thành, ít nhất phải khiến quân Prosen có thương vong, để cho súng máy của quân Prosen nổ súng, bắn vào trong sương mù mới được.”

Vương Trung chỉ vào Eugene, nói với Yegorov: “Giám đốc mỏ của chúng ta ngoài miệng nói không hiểu, nhưng thật ra nói rất rõ ràng mạch lạc đấy chứ.”

Popov cười nói: “Tôi thấy sư đoàn trưởng tạm quyền Eugene có thể chỉ huy cả một tập đoàn quân, hay là tướng quân nhường cho anh ấy đi?” Yegorov: “Không được, các chiến sĩ sẽ có ý kiến đấy, mọi người đều muốn chiến đấu dưới trướng nhà ảo thuật chiến trường, Rokossovsky bất bại.”

Lúc này bên ngoài lại có tiếng động cơ.

Vương Trung: “Vasili, đi xem xem đơn vị nào nửa đêm chạy đến đây.”

Vasili đứng dậy: “Được, tôi đi xem.”

Một lát sau, Vasili dẫn theo sư đoàn trưởng sư đoàn † quân đội nhân dân Melania, tướng Tadeusz đi vào: “Báo cáo, lực lượng tiên phong của quần đội nhân dân Melania đã đến.”

Vương Trung mừng rỡ: “Đến nhanh vậy sao?”

Tadeusz dùng tiếng Ant có giọng địa phương rất nặng nói: “Là tham mưu trưởng sắp xếp tốt.”

Vương Trung: “Lực lượng tiên phong có bao nhiêu quân?” Tadeusz: “Một tiểu đoàn bộ binh.”

“Vậy các anh tăng cường cho trung đoàn 31, anh đến đây, tôi nói cho anh nghe một chút…”